GRÆCUM LEXICON
MANUALE

PRIMUM A

BENJAMINE HEDERICO

INSTITUTUM

MOX ASSIDUO LABORE

SAM. PATRICII

AUCTUM MYRIADE AMPLIUS VERBORUM

POSTREMO

INNUMERIS VITIIS REPURGATUM PLURIMISQUE NOVIS SIGNIFICATIBUS VERBORUM LOCUPLETATUM

CURA

JO. AUGUSTI ERNESTI

ATQUE ITERUM

RECENSITUM ET QUAMPLURIMUM IN UTRAQUE PARTE AUCTUM

A

T. MORELL S.T.P.

THESAURI GRÆCÆ POESEΩS AUTORE.

EDITIO NOVA

CUI ACCEDIT MAGNUS VERBORUM ET EXEMPLORUM NUMERUS EX SCHEDIS

PETRI HENR. LARCHERI

TYPIS ET CURA R. ET A. TAYLOR.

LONDINI

IMPENSIS F. C. ET J. RIVINGTON; G. WILKIE; PAYNE ET FOSS; SCATCHERD ET LETTERMAN; WINGRAVE ET COLLINGWOOD; J. CUTHELL; J. NUNN; J. DEIGHTON ET FILIORUM; LONGMAN, HURST, REES, ORME, ET SOC.; LAW ET WHITTAKER; CADELL ET DAVIES; E. WILLIAMS; W. GINGER; W. OTRIDGE; S. BAGSTER; BLACK ET FILII; R. SCHOLEY; J. RICHARDSON; LACKINGTON ET SOC.; J. MAWMAN; BALDWIN, CRADOCK, ET JOY; R. S. KIRBY; W. BAYNES; J. BOOKER; J. ROBINSON; T. HAMILTON; WALKER ET EDWARDS; R. SAUNDERS; RODWELL ET MARTIN; SIMPKIN ET MARSHALL; B. REYNOLDS; J. SHELDON; ET WILSON ET FILIORUM, EBORACI.

1816.

MONITUM.

De hac nova Lexici Hedericiani editione, L. B. paucis accipe. Quarto abhinc anno diem obiit Lutetiæ Parisiorum, senex fere nonagenarius, Petrus Henricus Larcherus, Divionæus, vir tum ob diffusam eruditionem, tum ob singularem ejus humanitatem et candorem, omni laude dignissimus; præsertim vero egregia Herodoti versione meritam per Europam celebritatem nactus. Is autem moriens supellectilem librariam reliquit satis amplam, quæ paullo post, hæredum jussu, sub hasta venum data est. Inter alios, qui tum voci præconis subjiciebantur, libros, exemplar erat hujus Lexici, editionis quæ A. 1755 prodierat, cujus quidem foliis chartæ scriptæ singulis interjectæ sunt, in quas magnum tum vocabulorum, tum exemplorum numerum senex venerabilis inter legendum conjecerat. Hunc vero librum, pretio satis magno comparatum, redemtores nostri, qui novam hujus vocabularii editionem, curis Larcherianis auctam, prelo subjicere cupiebant, in manus mihi tradiderunt, ut si quid in eo vel minus accurate scriptum, vel præter necessitatem adjectum fuisset, id omne transverso calamo notarem; ne lexici, tironum usibus destinati, moles inutiliter augeretur. Hoc igitur effeci, et præterea nihil; quippe qui correctoris munus, molestum sane ac laboriosum, in me suscipere noluerim. Ipse vero Larcherus in thesauro suo locupletando quanta cum diligentia versatus sit, intelligere licet ex sequente notula, quam ad libri calcem reperi: "1682 *additions en Juillet* 1782." In his autem additamentis, haud pauca reperies poetarum scenicorum loca recte explicata; multa etiam tum veterum historicorum, Herodoti, Thucydidis, Xenophontis, tum recentiorum, Polybii scilicet, Appiani, Arriani, item Plutarchi et Eroticôn scriptorum, imo et medicorum, ne quid de poetis, Lycophrone, Apollonio, Nicandro, et Florilegii auctoribus, dicam.

Animadvertent tirones multa esse vocabula, quæ unius Oppiani vel Nonni auctoritate nituntur; non tamen idcirco Græca civitate donanda; quia Cynegetica, quæ sub Oppiani nomine circum-

feruntur, et Nonni poemata insulsissima, verbis ac locutionibus scatent, quas in probatis auctoribus frustra quæsiveris. Alia sunt haud pauca, quæ nullum, præter Heliodorum, fidejussorem habent; attamen episcopus ille Tricensis Græce longe melius sciebat, imo melior erat poeta, quam Nonnus iste, vel pseudonymus Cynegeticôn scriptor.

Porro in hac nova editione vocabula, quæ Morellii Appendicem occupabant, suo quodque loco interseruntur, cura ac diligentia Typographi. Idem vero eo nomine laudandus est, quod Larcheri additamenta, minuta manu et perplexo ordine scripta, magno cum labore enuclearit, et secundum litterarum seriem disposuerit.

Quod præterea dicam nihil fere habeo, nisi ut exoptem fore aliquando, qui Bastii τοῦ μακαρίτου egregios in librum Hederici labores publici juris faciat; quo nescio an quidquam ad Græcarum litterarum cognitionem utilius accidere possit.

C. J. B.

Scripsi Non. Jul. 1816.

M. BENJ.

M. BENJ. HEDERICI PRÆFATIO.

ALTERUM hoc Lexicon est, *Lector benevole*, quod juventuti bonarum artium studiosæ commodare sategi. Græcum, ut vides, illud est, et, velut in priori disciplinas atque veterum Scriptorum monumenta, quæ Scholas fere occupatas habent, dilucidare pro viribus sum annixus; ita hoc, quod jam exhibeo, literas in primis Græcas adjuvare studui. Neque vero operam hanc, ut quidem confido, præter rem necessitatemque suscepisse jure existimari potero. Etenim, quæ Linguæ Græcæ cum præstantia sit, tum utilitas, atque ad omne propemodum studiorum genus necessitas, ab aliis jam ostensum est pluribus: attamen Lexicon, quo illa contineatur, satisque idoneum Scholis, adhuc deesse experiuntur identidem, quibus hanc eruditionis partem tradere juventuti incumbit. Quotquot enim hujus generis libri exstant, vel mole sua usum sufflaminant sui, vel jejunitate qua laborant, sæpius destituunt paulo serius literis Græcis operaturos, vel ordinis implicatione linguæ adhuc minus gnaros plus justo fatigant, efficiuntque haud raro, ut tot illi tantisque difficultatibus præpediti non sine indignatione ac tædio in hoc studiorum genere versentur.

Singula igitur illa, quantum quidem fieri potuit, amoliturus, librum in tres Partes dispescui, Hermeneuticam scilicet, Analyticam, atque Syntheticam: primæ, quæ ad intelligendos omnis generis scriptores, quos antiquiora tempora dedere, facere debet, eam Vocabulorum copiam inserere allaboravi, quam ad negotium hoc, amplum licet ac vastum satis, suffecturam omnino putavi. Certe, quæ ex ingenti Henrici Stephani Thesauro, volumine satis etiam grandi, Joannes exhibet Scapula, ea tantum non omnia hic etiam suppeditavi. Quinimmo ipsorum non solum numerum, sed in primis etiam, quas obtinent, significationes ex Suida, Polluce, Suicero, Leighio, Scriptoribusque similibus aliis, non parum earumdem hinc inde adauxi. Hasce quoque pro ea, qua differunt varietate, suis fere distinxi numeris, et sic clarius ordinatiusque, spero, se oblaturas cuique; eodemque fere modo quo Voces potissimum ipsas ordine, quem vocamus, alphabetico disponere visum est. Equidem virtutes naturalis illius, quo Voces derivatæ primigeniis, compositæ simplicibus subjiciuntur, non ignoro, neque me præterit etiam, quantopere eum in Stephano aliisque prædicent bene multi; sed non æque tamen intricatus hic alter est, longeque facilius linguæ nondum satis peritis Vocabula, quæ inquirunt ipsi, suggerit. Et, si omnino ad indagandam genuinam Vocis potestatem momenti maximi est nosse originem ejusdem, singulis etiam Vocabulis hanc subjeci, ut adeo nec adminiculo isto, necessario certe ad feliciorem cujusvis Scriptoris interpretationem, destitutos Lexico hoc usuros conqueri possint, qui id ordinis naturalis laudem, atque virtutem ferme præcipuam, habere solent.

Quemadmodum autem hæc primæ Lexici hujus Partis ratio est; ita altera illa, cui Analyticæ, ut dixi, nomen feci, ea Vocabula grammatice, quomodo loqui consuevimus, resoluta complexus sum, quæ difficultatibus suis, sive a Dialecto aliqua, sive aliunde subortis, solicitare tironum patientiam possunt. Est certe eadem hæc opera, quæ liberalius paulo a Schrevelio juventuti navata, ipsum tam acceptum huic reddidit, ut unus fere ex sui ordinis Lexicographis in Scholis huc usque locum vindicaverit sibi. Ac tametsi non desint, qui eamdem ignaviæ potius subsidium habeant, quam ut emolumenti quidquam juventuti illam credant adferre, eo quod hæc a penitiori Grammatices studio avocet, ad quod potissimum solidior linguæ cognitio redit: attamen, qui rectius justiusque rem expendunt, satius utique existimant, velificari nonnihil discentium a labore molestiore aversioni, quam quidem committere, ut miseri succumbant inscitiæ suæ, vel etiam, quod sæpius usu in Scholis evenire videmus, difficultatibus his absterriti linguæ pulcherrimæ studium plane abjiciant. Ne igitur habeant, quod et ipsi suo quasi jure desiderare possint, hac etiam in re illis deesse nolui. Quin potius non solum Vocabula prope omnia, quæ Schrevelius ex appendice Scapulæ Lexico subnexa, Pasoris in Hesiodum Indice, aliisque id genus operibus attulit, in Partem hanc alteram conjeci: sed locupletavi quoque passim ex Jo. Vorstii Veterum Poetarum

Græcorum

Græcorum excerptis, Celeberrimi item Viri, Dn. Jo. Davidis Schreberi, in Hortulo Græco ex omnibus Plutarchi Operibus adornato, et Clarissimi Dn. Hieronymi Freyeri Fasciculo Poematum Græcorum, libellis vere aureis atque ad perdiscendam Græcam linguam accommodatissimis. Attamen, ne nimis etiam indulsisse discentium inertiæ videri possem, satis habui, digitum in cibum hunc intendere, præmansum vero ipsum atque hoc tantillum laboris recusantibus, ut eumdem sumere ipsi dignentur, inserere in ora utique supersedi.

Tertia libri Pars, quæ Syntheticæ titulum præfert, iis destinata est, quibus Latina sermone Græco, eoque prosaico, reddere collibet; adjutusque a Scriptoribus laudatissimis, Benzio, Posselio, Devario, Scheidio, aliisque, hic quoque eum Vocum Formularumque loquendi apparatum, suis fere ubique auctoritatibus munitum, suggessi: qui, nisi me omnia fallant, ad institutum hoc, quantum quidem in Scholis illud exigi, vel certe usui hodie esse solet, abunde suppeditabit. Et, si omnino contingat, ut quædam adhuc desideres, ea tamen forsitan hæc erunt, quæ omissa facile pati, vel ex iis etiam, quæ allata sunt, compensare non incommode poteris. Ita quippe sæpius Nomina illa a Verbis deducta, qualia sunt *Accumulator*, *Admodulator*, *Adoptator*, item *Accumulatrix*, *Admodulatrix*, et similia, perinde qualia *Accumulatio*, *Admodulatio*, *Adoptatio*, et quæ sunt hujus generis alia, frustra hic quæsiveris. Præterquam enim quod magna eorum pars ipsa civitate Latina deficitur, adeoque soli formationis innititur Analogiæ, certe, si Græce eadem reddenda sunt, alia fere per Participia, alia per Infinitivos Verborum, a quibus descendunt, tuto enunciari possunt. Ita videlicet *Accumulatorem*, vel ipsius Demosthenis exemplo, rectius ἐπισωρεύοντα, *Admodulatricem*, προσᾴδουσαν, et *Accumulationem*, quæ ipsum in primis accumulandi actum significat, τὸ ἐπισωρεύειν interpretaberis, quam ut nomina vel plane nova confingas, vel sua etiam carentia auctoritate usurpes. Quumque adeo hæc talia a Verbis allatis, si quidem ipsis opus sit, nec suo ista loco reperiantur, formare perquam sit facile, operæ chartæque tanto justius eorum me omissione pepercisse arbitror, quo magis Lexicon hoc manus impleat, nomenque suum excedat. Nec alia quoque causa fuit, cur Nomina etiam, quæ propria Grammatici vocant, omiserim, utpote quod ipsa quoque facile Græce efferri possunt, quippe ex Grammatica constet, quæ literarum utriusque linguæ natura sit atque cognatio. At vero, quod in Prima præcipue Parte nec auctores addiderim Vocibus, nec locutionum etiam, quas hæ ex se progignunt, subjecerim exempla, forsitan mirabuntur, qui ex his propemodum solis Lexici perfectionem æstimare solent. Sed et his adferendis locus plane defuit. Nec vero etiam video, si vel maxime ipse suppetivisset, ecquis eorum in Lexico hermeneutico sit usus. Sua enim Scriptori cuivis interpretando, auctoritas sufficit, et, qui ex Vocum significationibus tam distincte copioseque subministratis sensum effati alicujus Græci indagare nequit, eum vel plane a Grammatica non instructum, vel rei, quam continet illud, prorsus ignarum esse oportet. Secus statuendum esse de Lexico synthetico facile concedo, quum Græce scripturus utique non solum de Vocis, qua usurus est, probitate, sed et de Constructionis, qua gaudet, eadem ratione certus esse debet. Quare id etiam mihi quam maxime commendatum habui, ut ne facile in Tertia hujus libri Parte Vox aliqua sine auctore suo compareat, vel Constructionis etiam exemplum non habeat adjunctum. Quod si tamen vel hic etiam alterutrum, immo utrumque deesse nonnunquam deprehendas, auctorem quidem Vocis idoneum me fugisse non inficior, licet de bonitate ejus Lexicographorum saltem præstantissimorum auctoritas dubitare me non siverit; Constructionis vero modus ideo a me neglectus est, quod Regulas ille notissimas atque adeo Græcæ etiam Linguæ cum Latina communes sequatur.

Atque hæc fere ea sunt, *Lector benevole*, quæ te scire, e re tua, immo et mea, esse existimavi. Tute labori etiam huic meo, si merebitur, fave: sin minus, eum ante ne damnes, quam cogitaveris, contingere haud raro, ut tuo arbitrio stare non possis. Vale.

Expositio Notarum quæ in priore Lexici hujus Parte inter alias occurrunt.

Gl. V. Glossaria Veterum a Labbeo edita.
Ph. Philoxenus, Glossographorum facile princeps.
Lex. Gr. Lexicographi Græci, Hesychius, Suidas, auctor Etymologici magni, Varinus, Phavorinus.
Hes. Hesychius, Alexandrinus.
Suid. Suidas.
Etym. vel *E. M.* Etymologicum magnum.
R. Gulielmus Robertsonus, Anglus.
Suicer. Jo. Casp. Suicerus, Tigurinus.

Atque hos Lexicographos ad eas voces allegare placuit, de quarum auctoritate aliunde, quam ex ipsis, non constat; quum e contrario Philoxenus et Glossaria Veterum eo laudentur nomine, quod multas easque aptissimas vocum significationes suppeditant, quæ alibi non facile sunt obviæ.

EX

EX PRÆFATIONE JO. AUGUSTI ERNESTI.

IN causis, propter quas tam pauci ad linguæ Græcæ vel mediocrem scientiam perveniant, Moses Solanus * jure numerat vitia Lexicorum quibus puerilis ætas utitur. Eorum duo maxime impediunt verum verborum intellectum. Primum est, quod significationes sæpenumero vel prorsus alienæ verbis tribuuntur, vel parum accurate distincteque traduntur: alterum, quod tam pueriliter atque inepte Latinis vocabulis exprimuntur Græca, ut intellectus impediatur potius interpretando, quam adjuvetur. Hoc fit maxime, et hanc ob causam, quod interpretatio nimis etymologiæ rationibus accommodetur, neglecto usu loquendi, qui solus in hoc genere dominatur, in primis in compositis ex præpositione una pluribusve, in quibus incredibile dictu est quam pueriliter peccetur; item ex εὖ, φίλος, aliisque. Talibus igitur erroribus, vitiis, ineptiisque cum plena sint Lexica vulgaria, quæ sunt in tironum manibus........&c.

Itaque cum rogatus essem, ut Hedericiani Lexici Græci, quod nunc maxime versatur in manibus tironum, putaturque esse in hoc compendiario genere optimum, recensendi curam susciperem; eam provinciam, quanquam duram et tædii plenam, defugiendam non putavi, qui vitiis ejus, et ortis inde apud tirones noxis, sæpe doluissem, iisque tollendis, omninoque opere illo emendando locupletandoque, plurimum adjumenti me allaturum discentibus putarem. *Non is ego sum,* cui aut jucundum, aut adeo opus sit, de aliis detrahere, et hac via ad famam contendere. Melioribus artibus laudem parare didici. Itaque non libenter dico, quod præsens institutum dicere cogit: Hedericum illum, virum bonum cetera et laboriosum, at Græce doctum, et ad tale Lexicon rite conficiendum, satis a lectione Græcorum scriptorum instructum non fuisse. Totus ille, id quod per totum opus observare licuit, e Scapula aliisque vulgaribus Lexicis pendebat: attamen tot præclaras doctorum hominum de verbis plurimis, post Stephanum et Scapulam, observationes ignorabat, nec ipse e lectione ipsorum scriptorum meliora didicerat. Itaque non modo totidem verbis e Scapula in suum Lexicon retulit verborum interpretationes parum idoneas aut perspicuas, sed subinde etiam ne assecutus quidem est ejus aliorumque Lexicographorum mentem, vitiisque operarum se decipi passus est: unde manarunt innumera peccata. [*Aliquot exempla Cl. autor protulit, sed hæc apud illum quærenda mitto.*] Jam incredibile dictu est, quam sæpe, quam absurde interpretatus sit, plerumque post alios, verba composita ex ἀμφὶ, ἐκ, σὺν, κατὰ, ὑπὸ, παρὰ, περὶ, πρὸ, &c. exprimens has præpositiones e vulgari significatione, non ex usu scriptorum in verbo quoque; in quo sane est mira varietas. Idemque notavimus in aliis generibus compositorum. Φιλότμητος est ineptum Nonni verbum in Johannis μεταφράσει; sed id ineptius vertitur in Scapulæ Lexico *sectionis amans, incisione gaudens,* sequaci Hederico. Similiterque peccatur in verbis compositis Poetarum, inprimis tragicorum; quorum vim ex illis interpretationibus nemo adsequatur. Illud quoque parum scienter factum erat, ut significationes πολυσήμων parum recte digererentur atque ordinarentur, activa et media, eorumque significatio, itemque temporum significatio diversa, cum v. gr. præsens activam, aor. 2. neutram vim habeat; quod hodie in Lexicis ferri non potest, quamvis sit ad accuratam linguæ Græcæ scientiam scriptorumque intelligentiam pernecessarium.

Enimvero hæc et alia omnia correcta sperabam me reperturum in editione *Sam. Patricii,* Scholæ Carthusianæ apud Londinenses Hypodidascali, qui Hedericianum Lexicon bis recoxit, et magnam diligentiæ laudem apud suos (vid. Scott. præf. ad Append. Steph.) etiamque apud exteros tulit: præsertim qui in præfatione dicat, se diligenter hoc opus correxisse, vivatque in insula ea quæ sibi Græcarum literarum principatum vindicare videtur, et in qua Græce doctissimi homines pæne nasci videantur; adeo mature ibi omnes Græcos scriptores vel difficillimos intelligi et emendari posse. Sed omnia alia deprehendi, intellexique Patricium Britannum non plus

* In Præf. ad Plutarch. Briani.

in

in Græcis potuisse Hederico Germano. Hujus quidem peccata fere omnia sanctissime conservata sunt eaque novis aucta.

Prima igitur nobis cura fuit, ut talia peccata tolleremus, corrigeremusque, si quid parum vel recte, vel accurate, vel perspicue scriptum esset in significationibus vocabulorum tradendis. In quo tamen difficultas quædam objecta est a ratione ipsa talis Lexici, in quo singula tantum verba explicantur : quod nonnulla vocabula, inprimis adverbia, separatim commode explicari non possunt, facilioremque interpretationem habent cum verbo, cui adjungi solent. Tum in verbis, quæ Grammatici proprie dicunt, operam dedimus, primum ut activa et media, etiam tempora interdum, ex usu optimorum scriptorum, distingueremus, deinde ut significationes in πολυσήμοις digereremus diligentius, et, quoad fieri posset, a propria et prima significatione quomodo ceteræ ducerentur, ipso ordine indicaremus, v. gr. τρώγω, τύφω, πομπεύω, πύργος, σηκὸς, τίθημι, ὕβρις, δημιουργὸς, προτείνω. Auximus etiam majorem significationum numerum e nostris aliorumque observatis, qui veteres scriptores Græcos illustraverunt. Sed maxime in hac parte sic laboravimus, ut accurate exponeremus verba e præpositionibus composita, in quibus explicandis omnium adhuc Lexicorum stultitia accusanda est, tribuentium interdum præpositionibus aliquam vim, ubi ex usu loquendi veterum nullam habent, aut ita exprimentium, scilicet e vulgatissima cujusque significatione, ut nemo intelligere possit. Nos in omnibus usum secuti sumus, comparandis, ubi non statim vera significatio succurreret, aut aliquid dubitationis oriretur, exemplis idoneis. Itaque et subinde notavimus, in eodem verbo, modo redundare præpositionem, nec ullam vim habere, modo addere verbo aliquid significationis. Quædam tamen, sed perpauca, fuere, in quibus analogia et conjectura sequenda esset, quod nullum exemplum veteris scriptoris vel ipsi notatum habebamus, vel ab alio notatum reperiebamus : in quibus si forte aberravimus, nobis ut ignoscatur, rogamus. Atque pari ratione usi sumus in aliis compositorum generibus, ut e φίλος, χαίρω, &c. ut facile quivis intelliget, qui vel in his, quæ exempli causa posuimus, nostra cum superioribus velit comparare. Denique ipsis verbis locupletare hoc Lexicon studuimus, &c.

Et hæc fere sunt, quæ in castigando locupletandoque hoc Lexico secuti sumus, quibusque, ut speramus, perfecimus, ut et latius ejus usus pateret, et tutius usurpari a tironibus posset. Unum restat de quo admonendum videtur. Singulis verbis etymologiam addere instituit Hedericus. Id nos non totum mutavimus : sed correximus tamen in nonnullis, plane autem sustulimus, ubi unusquisque tiro sua sponte videre posset, unde verbum ductum aut compositum esset ; in quibus addi etymologias, ut εὐποιέω esse ex εὖ et ποιέω, εὐπάσχω ex εὖ et πάσχω, &c. putidum sane et nimis puerile sit : eaque ratione tantum compendifecimus, ut cum tot millia vocabulorum, tot novæ significationes accesserint, tamen aliquot plagulis brevior sit hæc editio superiori. Atque etiam in altera parte deleri curavimus per idoneum virum ea, quæ nemo vel quærat, vel quærere debeat. Nam in eo genere nonnisi rara et difficilia debebant notari : vulgaria, et quæ quisque, formas declinationum et conjugationum rite tenens, ipse sua sponte adsequi possit, poni non modo inutile et supervacuum, sed etiam id quod usu didici, noxium est. Etenim ad ignaviam proniores, ut sunt plerique, libenter abutuntur ista ratione, putantes, hanc esse ad lectiones præparationem, quam vocant, si in tali libello quærant singula verba, et inde descripta recitent a magistris interrogati : qua stultitia committunt, ut nunquam recte percipiant teneantque conjugationum formas. Scr. Lipsiæ a. d. VIII. Kal. Sept. A. C. CIƆIƆCCLIV.

(Alteram Partem, quam Syntheticam vocavit Hedericus, plane sublatam voluit Cl. Ernestus, totamque igitur illam partem intactam se fatetur reliquisse : sed et hanc etiam, tironum gratia, quibus non potest esse non necessaria, (salvem ut in optima olim schola mihi visum fuit) haud minus auctam ac locupletatam dedi.)
T. M.

LEXI-

LEXICI MANUALIS GRÆCI

PARS PRIMA.

A, Vel α, prima litera Alphabeti Græci, quæ Ἄλφα dicitur, et nomen adepta est ab Hebræorum Aleph; (2) nota numeralis significans *unum*, et cum lineola inferne posita ͵α, *mille*; (3) in Apocalypsi Joan. 1, 8. eum notat qui omni principio prior atque antiquior est.

A, in compositione est (1) ϛερητικὸν, *privativum*, ut ex α et βέβαιος, *stabilis*, fit ἀβέβαιος, *instabilis*: cum ν interjecto, (si vocabulum cui α præfigitur a vocali initium habet) Euphoniæ gr. ut ἄξιος, *dignus*; ἀνάξιος, *indignus*: ὄλβος, *divitiæ*; ἄνολβος, *pauper*. Quædam vero aliquando τῷ ν carent, ut ἄοσμος, ἄοικος, ἄοζος, ἄϋλος, &c. Quamplurima etiam mutant terminationem, ut ex ἡδὺς, ἀηδὴς; ex γραφὴ, ἄγραφος; ex φρὴν, ἄφρων; ex γνωμὴ, ἀγνώμων. Tale est et α quod ὀλίγον vel μικρὸν denotat, ut ἀφυὴς, i. e. μικροφυὴς, ab α et φυὴ, ἀμαθὴς, *indoctus*, vel parum doctus, ab α et μανθάνω; pro δὺς etiam, ut ἄβατος, accessu difficilis: interdum etiam κακὸν significat, ut ἀκερδὴς, ἄεθλος, ἄδωρα, δῶρα, &c. (2) Ἐπιτατικὸν, *intensivum*, ut ἄξυλος, ap. *Hom.* (vid. voc.); ἀϛεγὴς, i. e. πολυϛεγὴς, ap. *Apoll.*; ἀχανὴς, in immensum hians, *Hes.* (3) Ἀθροιϛικὸν, *collectivum*, ut ἅπας; et vicina significatione pro ἅμα vel ὁμȣ͂, ut ἀδελφος, ἄκοιτις, ἄλοχος, &c. (4) Πλεοναϛικὸν, *abundans, supervacaneum*, ut ἄϛαχυς, ἀϛεροπὴ, ἀάσχετος, &c.

Ἆ, Ah! ἆ, ἆ, Ah! ah! Vox admirantis, lamentantis: Ἅ, ἅ, vel ἃ, ἃ, Ha, ha, ridentis.

Ἇ, Ah! O! Oh! Ἆ, ἆ, Ah! ah! Oh! oh! Vox miserantis, admirantis.

Ἁ, nominat. sing. f. g. articuli præpos. *Dorice*, pro ἡ, a masculino ὁ.

ᾇ, *cui*, dativ. sing. f. g. artic. postpos. *Dorice*, pro ᾗ, ab ὅς, *qui*.

Ἅ, *quæ*, nom vel acc. plur. n. g. articuli ejusd.

Ἀάατος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, (pen. comm.) valde noxius, *Od.* 22, 91. (ubi α ὑπερϛερητικὸν, *Eustath.* sc. ab α priv. et ἄατος, *innoxius*.) (2) innoxius. Ab α priv. et ἄτη (vel ἀάτη), noxa. (Vid. *Thesaur. Græc. Poes.* et *Dawes*, p. 381.)

Ἀαγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, *Od.* 11, 574, fractu difficilis, robustus, non fractus, firmus. Ex α priv. et ἄγω, *frango*.

Ἄαδε, (pro ἦδε, *Schrev.*) *molestus fuit*, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi

Ἀαδέω, ἀαδεῖν, non placere, ingratum esse.

(Ab α priv. et ἁδεῖν, *placere*, *Steph*) Exp. etiam (2) turbare, molestia afficere; (3) injuria affici, lædi, *Ern.* (4) inopia laborare; cibo abstinere, *Hes. Suid.* Ex α int. et ἀδέω, *tædio afficior*. Vel ab ἀηδεῖν, ex α priv. et ἡδὺς, *jucundus*, (fit ab ἄαδα, *Laconice*, pro ἐνδεία, *Steph.*)

ἈΑ΄ΖΩ, f. άσω, calidum halitum efflo, exhalo (ἀάζω, f. lædo, violo, *Dawes*, p. 183).

Ἀάθικτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, incoruptibilis, damno non obnoxius. Ex α pleon. et ἄθικτος, *intactus*.

ἈΑ΄ΜΙΝΣ, θος, ἡ, instrumentum quoddam aucupatorium; venabulum.

Ἀανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui perfici nequit. Ex α priv. et (ἄνω *Poet.* pro) ἀνύω, (ab ἄνη, *effectio operis*. At ἀάνης, ὁ, ἡ, qui efficere nil potest, *Ern.*)

Ἀάομαι, lædo, *Il.* 9, 116. Hinc ἀᾶται.

Ἄαπτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non tangendus, intactus, *Gl. V. Il.* 1, 567. (2) inaccessus, (ὅτε κέν τοι ἀάπτȣς χεῖρας ἐφείω, *Il.* 1, 567. *Odyss.* 22, 70.) Ex α priv. et ἅπτομαι, *tango*. (3) illæsus, lædi nescius. Ex α int. vel (4) qui valde potest lædere. Ex α priv. et ἅπτω vel ἰάπτω.

Ἄασα, *læsi*, a. 1. ind. act. *Poet.* pro ἆσα.

Ἀασάμην, a. 1. ind. med. *per Dialys.* pro ἠσάμην, ab ἄω. (vel ἄτω. Verbum fictitium et abnorme, *Cl. ad Il.* 1, 116. sed vid. *Dawes*, p. 180.)

Ἀάσθην, *offensus sum*, a. 1. ind. pass. ab ἄω. νήπιον ἀάσθη, *Hesiod. Oper. et Dies*, 283.

Ἀᾶσι, 3. pl. præs. ind. act. v. ἄημι.

Ἀάσκω, f. άσω, lædo, noceo, adficio damno. Ex α et ἀτάω, (*al.* ἄω, ἀάω, *Ern.*) idem.

Ἀασμὸς, ȣ͂, ὁ, halitus calidi efflatio, exhalatio. Ab ἀάζω, *halo*.

Ἀάσπετος, ον, immensus, *Callim.* si lectio sana. Ex α int. et ἄσπετος.

Ἀάσχετος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui retineri nequit; (2) nemini cedens, *Il.* 5, 892; (3) intolerandus; Μητρός τοι μένος ἐϛὶν ἀάσχετον, ȣ̓κ ἐπιεικτόν. *Il.* 5, 892. (4) insuperabilis. Ex α pleon. et ἄσχετος, idem.

Ἄαται, 3. sing. præs. ind. pass. ἄαμαι (act. ἄημι). Καὶ κρατερός περ ἐὼν ἄαται πολέμοιο, *Hesiod. Scut. Herc.* 101.

Ἄατος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, innoxius. Ab α priv. (2) valde noxius. Ab α int. et ἄτη, *noxa*. (3) insatiabilis. Γύγης τ' ἄατος πολέμοιο, *Hesiod. Theog.* 714. Ab α priv. et ἆσαι, *satiasse*.

Ἀάτω, f. άσω, noceo, lædo. Ex α pleon. et ἄτω.

Ἄβαζος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, mutus; (2) taciturnus, quietus. Ex α priv. et βάζω, *loquor*.

Ἀβάζω, f. σω, præclare ago.

Ἀβαθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, profunditate carens. Ex α priv. et βάθος, *profunditas*.

Ἆβαι, nom. plur. *Dor.* pro ἧβαι, ab ἥβη, *pubes*. ἐντὶ γὰρ ἆβαι, sunt enim teneræ. *Theocrit. Idyll.* 5, 109.

Ἀβακέω, f. ήσω, sileo, sc. ob ignorantiam; (2) ignoro, nescio. Οἱ δ' ἀβάκησαν πάντες, *Odyss.* 4, 249. Unde

Ἀβακήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, mutus; (2) stultus.

Ἀβακέως, *adv.* placide, quiete. Ab

Ἀβακὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, taciturnus, mutus; (2) quietus, placidus. Ex α priv. et βάζω.

Ἀβάκησαν, a. 1. ind. act. v. ἀβακέω.

Ἀβακίζω, f. ίσω, taceo; (2) quietus sum. Ὡς ἀφέλεια μεγίστη τῶν ἀβακιζομένων· quod simplicitas sit maxima rerum placidarum. Inter *Fragm. Anacr.* p. 272, edit. Barnes.

Ἀβάκιον, ȣ, τὸ, abaculus, &c. Dim. ab ἄβαξ. q. v.

Ἀβακίσκος, ȣ, ὁ, tessella pavimenti, vel operis musivi. Ab eod.

Ἀβάκχευτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, alienus a Baccho, i. e. tristis; Bacchi numinis expers, aut male bacchans, (vino carens, vid. *Thes. Gr. P.*) Ab α priv. et βακχεύω: sed et *valde bacchans*, ab α int. explicari posse ait Schol. ad *Eur. Or.* 319. ἀβάκχευτος θίασος, festum dissimile Bacchico.

ἈΒΑ΄ΛΕ, *adv.* (antep. product.) utinam, *Hes.* (2) heu, phy! *Ep.*

ἌΒΑΞ, ακος, ὁ, acc. ἄβακα, abacus; (2) tabula mathematica, in qua lineæ atque figuræ describi solent; (3) tabula calculatoria; (4) tabula aleatoria; (5) tabula, s. mensa, cui vasa imponuntur. *Gl. V.* abacus, armarium.

Ἄβαξ, ακος, ὁ ϗ ἡ, id. quod ἀβακὴς, *Eustath.*

Ἀβάπτιϛον, ȣ, τὸ, terebella, instrumentum medicorum. Ex α priv. et βαπτίζω.

Ἀβάπτιϛος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, immersabilis, qui mergi non potest, vel non mergitur; (2) non baptizatus. Ex iisd.

Ἄβαπτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, intinctus; (2) cujus acies durata non est. Ex α priv. et βάπτω, *tingo*.

ἌΒΑΡ, αρος, τὸ, placentæ genus.

Ἀβαρὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, non onerosus. *Met.* non molestus. Ex α priv. et βάρος, *onus*.

Ἄβαρις, εως, ἡ, continentis habitator. Ex α priv. et βάρις, *navis*, adeoque proprie, cui non est navis.

Ἄβας, *pubis*, gen. sing. *Dor.* pro ἥβης, ab ἥβη.

Ἀβάσαι præclare egisse, a. 1. infin. act. verbi ἀβάζω, præclare ago.

Ἀβασάνιστος, ου, ὁ ἡ ἡ, inexploratus, non examinatus, non spectatus, non tortus, *Hes.* (2) expers doloris. Ex α priv. et βασανίζω.

Ἀβασανίστως, *adv.* temere, re non examinata.

Ἀβασίλευτος, ου, ὁ ἡ ἡ, rege carens, regi non subditus. Ex α priv. et βασιλεύω.

Ἀβάσκανος, ου, ὁ ἡ ἡ, invidia vacuus, non invidens; (2) non mendax, verus. Ex α priv. et βασκαίνω.

Ἀβάσκαντον, ου, τὸ, fascini amuletum. Ex iisd.

Ἀβάσκαντος, ου, ὁ ἡ ἡ, invidia carens, ab invidia tutus. *Gl. V.* infascinabilis. Ex iisd.

Ἀβασκάντως, *adv.* citra invidiam. *Gl. V.* sine fascino, infascinate, præfiscini.

Ἀβασκάνως, idem.

Ἀβάστακτος, ου, ὁ ἡ ἡ, q. d. importabilis, portatu impossibilis. Ex α priv. et βαστάζω, *porto.*

Ἀβατὰς, *Dor.* pro ἡβητὴς, puber. Παῖδα τὸν ἀβατὰν Ἀκταίονα, *Callim. Lav. Pall.* 108.

ἌΒΑΤΟΝ, ου, τὸ, adytum. Ab

Ἄβατος, ου, ὁ ἡ ἡ, invius, accessu vel aditu difficilis; (2) sacer, non adeundus; (3) desertus, desolatus; (4) παρθένου ἀβάτου; sic et ἵππους ἀβάτους, sc. quæ non conscenduntur, *Lucian.* Ex α priv. et βαίνω. Hinc

Ἀβατόω, ῶ, f. ώσω, desertum reddo.

Ἄβαφος, ου, ὁ ἡ ἡ, non tinctus. Ex βάπτω.

ἈΒΒΑ', pater. Nomen Syr. indecl.

Ἄβϐαλε, 3. sing. a. 2. ind. act. *Poet.* pro ἀπέϐαλε, vel ἀνέϐαλε ab ἀποϐάλλω, vel ἀναϐάλλω.

Ἀϐδέλυκτος, ου, ὁ ἡ ἡ, non exsecrabilis.

Ἀβέβαιος, ου, ὁ ἡ ἡ, inconstans, qui facile mutatur, instabilis, infirmus.

Ἀβεβαιότης, ητος, ἡ, infirmitas. *Gl. V.* instabilitas.

Ἀβεβαίως, *adv.* inconstanter.

Ἀβέβηλος, ου, ὁ ἡ ἡ, non profanus, sacer, sacrosanctus, de loco quem non fas est adire.

Ἀβελτερία, ας, ἡ, stultitia, amentia, insipientia, vesania. Vel Ἀβελτηρία, vecordia. *Gl. V.* ruditas. Ab ἀβέλτερος.

Ἀβελτεροκόκκυξ, γος, ὁ ἡ ἡ, verbum comicum, stultus; (2) vanus. Ex ἀβέλτερος et κόκκυξ, cuculus.

Ἀβέλτερος, ου, ὁ ἡ ἡ, stultus, insipiens, vecors, melius non cognoscens. *Gl. V.* stolidus.

Ἀβέρβηλος, ου, ὁ ἡ ἡ, incompositus, inanis, vel idem quod Ἀϐύρβηλος, *Hes. Suid.*

Ἀβίαστος, ου, ὁ ἡ ἡ, non coactus, sine violentia. Hinc τὸ ἀβίαστον, ου, libertas. Ex α priv. et βιάζω, *cogo.*

Ἀβιάστως, *adv.* sine violentia, libere, non coacte. A præc.

Ἄβιος, ου, ὁ ἡ ἡ, cui non suppetit victus. Ex α priv. et βίος, i. e. βίοτος, *victus.* (2) dives. Ex α int. (3) longævus. Ex α int. et βίος, *vita.* (4) inermis. Ex α priv. et βιὸς, *arcus.* (5) valde robustus. Ex α int. et βία, *vis.* (6) non violentus, non injurius. (1) vel (2) *Il.* 13, 6. incertum quo sensu acceperit Poeta: ejus temporibus, credo, nihil ambigui fuisse.

Ἀβίωτος, ου, ὁ ἡ ἡ, non vitalis, sine vita; (2) malus, injucundus, molestus: ἀβίωτον et ἀβίωτα, *pl.* vita non vitalis, i. e. misera.

Ἀβιώτως, *adv.* cum tædio vitæ.

Ἀβλάβεια, ας, ἡ, incolumitas; (2) innocentia. Ἐπ' ἀβλαβίῃσι νόοιο, *Hom. Hymn. in Merc.* 393. Ab ἀβλαβής.

Ἀβλαβέως, et Ἀβλαβῶς, *adv.* innoxie; *pass.* citra noxam, illæse. Ἀβλαβέως ἀπὸ ποσσὶν ἐδήσατο, absque damno sub pedibus ligavit. *Hom. Hymn. in Merc.* 83. Ab

Ἀβλαβὴς, ἐος, ὁ ἡ ἡ, innoxius, innocuus, non nocens; (2) noxæ expers, illæsus. Ex α priv. et βλάπτω.

Ἄβλαπτος, ου, ὁ ἡ ἡ, noxæ expers; (2) innocuus. Ex iisd.

Ἀβλαστέω, ῶ, f. ήσω, male germino, non succresco. Ex α priv. et βλαστέω, seu βλαστάνω.

Ἀβλαστὴς, ἐος, ὁ ἡ ἡ, male germinans, infecundus. Ex iisd.

Ἄβλαστος, ου, ὁ ἡ ἡ, idem et ex iisdem.

Ἀβλαύτος, sine soleis, discalceatus. Ἀβλαύτοισι πόδεσσιν ἀν' οὔρεα πάντ' ἀλάληται, *Opp. Cyn.* 4, 369.

Ἀβλεμὴς, ἐος, ὁ ἡ ἡ, audacia carens, imbellis, iners. Ex α priv. et βλεμεαίνω, a βλέμμα, *Eustath.* (vid. *Thes. Gr. P.*) Hinc

Ἀβλεμέως, *adv.* imbeciliter, ignave, *al.* negligenter. Sed et pro ἀμελέως, *E. M. Suid.* ab ἀμελὴς. q. v.

Ἀβλεπτὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, despectus, vilis, indignus qui videatur. Ex α priv. et βλέπω, *video.*

Ἀβλεπτέω, f. ήσω, non video, conniveo, cæcutio; (2) pecco. Ex iisd. Hinc

Ἀβλέπτημα, ατος, τὸ, peccatum, erratum.

Ἀβλεψία, ας, ἡ, cæcitas; (2) inconsiderantia.

Ἀβλὴς, ῆτος, ὁ ἡ ἡ, nondum jactus, *Il.* 4, 117. (male jactus, *E. M.*) Ex α priv. et βάλλω, *jacio.*

Ἄβλητος, ου, ὁ ἡ ἡ, nondum missus, nondum jactus; (2) non ictus, non vulneratus, illæsus, *Il.* 4, 540. Ex iisd.

Ἀβληχὴς, ὲς, ubi nulli sunt balatus, *Ep.* Ex α priv. et βληχή.

Ἄβληχρος, ου, ὁ ἡ ἡ, al. ἀβληχρὸς, ρὰ, ρὸν, debilis, infirmus; (2) fortis. Ex α priv. vel pleon. et βληχρὸς, *debilis.*

Ἀβλίμαστος, ὁ ἡ ἡ, intactus. Ab α priv. et βλιμάζω, *premo.*

Ἀβλόει, *sacrifica*, 2. sing. præs. imper. act. *contract.* pro ἀβλόεε, a verbo ἀβλοέω.

Ἀβοηθησία, ας, ἡ, auxilii defectus. Ex α priv. et βοηθέω, *auxilior.*

Ἀβοήθητος, ου, ὁ ἡ ἡ, auxilio destitutus; (2) remedio carens, immedicabilis. Ex iisd.

Ἀβοητὶ, *adv.* sine clamore, sine pugna. Ab α priv. et βοή.

Ἀβόητος, ου, ubi nullus est clamor, vel sine pugna, *Nonn.* Ex α. et βοή.

Ἀβολέω, occurro. Ὥστ' ἀβόλησαν Ἀντιόπῃ κατὰ νῆσον, *Apoll. Rhod.* 11, 770.

Ἀβόλησα, a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἠβόλησα, a verbo ἀβολέω, *occurro.*

Ἀβολήτωρ, ορος, ὁ, qui occurrit seu convenit, *E. M.* Ab ἀβολέω.

Ἄβολος, ου, ὁ ἡ ἡ, (pullus equinus) qui nondum amisit dentes ætatis indices. Ex α priv. et βάλλω, *jacio.*

Ἄβοτος, ου, ὁ ἡ ἡ, pascuis carens, non pastus. Ex α priv. et βόσκω, *pasco.*

Ἀβουκόλητος, ου, ὁ ἡ ἡ, injucundus, (vid. *Thes. Gr. P.*) fastidiosus, repudiandus, *Ern.* Ex α priv. et βουκολέω, *demulceo.*

Ἀβουλὶ, *adv.* inconsulte, temere.

Ἀβουλεύτως, *adv.* inconsulto, sine deliberatione. Ex α priv. et βουλεύω, *consulto.*

Ἀβουλέω, f. ήσω, nolo; (2) non consulto. Ex α priv. et βουλή.

Ἀβουλὴς, ἐος, ὁ ἡ ἡ, nolens, invitus; (2) inconsultus. Ex α priv. et βούλομαι, vel βουλή.

Ἀβουλησία, ας, ἡ, nolentia. Ex α priv. et βούλομαι. Potius ex ἀβουλέω. Et hinc

Ἀβούλητος, ου, ὁ ἡ ἡ, invitus, non voluntarius; (2) quem nolumus, qui nobis invitis accedit.

Ἀβουλήτως, *adv.* involuntarie, præter voluntatem; (2) fortuito.

Ἀβουλία, ας, ἡ, consilii inopia; (2) temeritas, imprudentia; (3) amentia, stultitia; (4) consilii pravitas. Ex α priv. et βουλή.

Ἄβουλος, ου, ὁ ἡ ἡ, consilii expers; (2) stultus. *Gl. V.* incogitans, inconsultus, id. quod δύσβουλος, *Soph.*—vel κακόβουλος, *Thucyd.*

Ἀβουλότατα, *adv.* inconsultissime, inconsideratissime, *Herodot.*

Ἀβούλως, *adv.* temere, imperite, male, inconsulte, sine ratione. Ab ἄβουλος.

Ἀβούτεω, gen. sing. *Ion.* pro ἀβούτου, ab

Ἀβούτης, ου, ὁ, bobus carens. Ex α et βοῦς, *bos*: *al.* egenus. Κραδίην δ' ἔδυσ' ἀνδρὸς ἀβούτεω, *Hesiod. Oper. et Dies*, 449 et 451. Ex α priv. et βοτὸν, *pecus. E. M.*

ἌΒΡΑ, vel ἅβρα, ας, ἡ, ancilla honestior, pedissequa.

Ἀβράκησαν, *sonuerunt*, 3. pl. a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἠβράκησαν, ab ἀβρακέω.

Ἄβραχε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἤβραχε, ab ἀβράχω, *sono.*

Ἄβρεκτος, ου, ὁ ἡ ἡ, non madefactus, ubi non pluit. Ex α priv. et βρέχω.

Ἀβρίζομαι, delicato cultu utor, delicate me orno. Ab ἀβρός.

Ἀβρίζω, f. ίξω, mox a cibo dormito; (2) dormito. Ex α int. et βρίζω.

Ἀβριθὴς, ἐος, ὁ ἡ ἡ, sine pondere, levis. Ex α priv. et βρίθω, *sum gravis.*

Ἀβρίξαι, a. 1. inf. act. v. ἀβρίζω. Unde

Ἄβρικτος, ου, ὁ ἡ ἡ, insomnis, vigil; (2) surdaster, ex parte tantum audiens.

Ἀβροβάτης, ου, ὁ, molli incessu utens. Ex ἀβρὸς et βαίνω.

Ἀβρόβιος, ου, ὁ, qui mollioris vitæ est, delicatus, ἀβροβίων Ἀγάθων γένος, *Dionys.* 968.

Ἀβρογόος, ου, ὁ ἡ ἡ, molles gemitus edens. *Æschyl. Pers.* 541.

Ἀβροδίαιτος, ὁ, idem quod ἀβροδιαίτος, *Ath.*

Ἀβροδιαιτάομαι, ῶμαι, vitam mollem et delicatam ago. Ex ἀβρὸς et δίαιτα.

Ἀβροδίαιτος, ου, ὁ ἡ ἡ, molliter et delicate vivens. *Gl. V.* ἀβροδίαιτον, delicatum.

Ἀβροείμων, ονος, ὁ ἡ ἡ, delicate vestitus. Ex ἀβρὸς et εἷμα, *vestis.*

Ἀβρόκαρπος, ου, ὁ ἡ ἡ, molles et delicatos fructus ferens.

Ἀβροκομάω, f. ήσω, capillos orno; (2) molli coma sum; (3) deliciosus sum. Ex κόμη.

Ἀβροκόμης, *Dor.* ἀβροκόμας, ου, ὁ, qui molli et delicata coma est. Ex iisd.

Ἀβρόκομος, ου, ὁ ἡ ἡ, idem et ex iisd. *Suid.*

Ἀβρομία, ας, ἡ, tenebræ. Ab ἄβρομος, quia tenebræ strepitu carent.

Ἀβρόμιος, ου, ὁ ἡ ἡ, abstinens a vino, abstemius.

Ἄβρομος, ου, ὁ ἡ ἡ, strepitum magnum edens, tumultuosus, *Il.* 13, 41. Ex α int. et βρόμος, *strepitus.*

Ἀβρόπηνος, ου, ὁ ἡ ἡ, molli et subtili stamine contextus. Ex ἀβρὸς et πήνη, *Ern.* πῆνος, tela, *Hes.*

Ἀβρόπλουτος, ου, ὁ ἡ ἡ, molli et opulento ornatu condecoratus.

Ἀβρὸς, ὰ, ὸν, mollis, delicatus; (2) lautus; (3) festivus; (4) gravitatem præ se ferens.

Ἀβροσταγὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, mollitie difiluens. Ex ἀβρὸς et στάζω, *stillo.*

Ἀβροσύνη, ης, ἡ, mollities, deliciæ, luxus; (2) splendor, nitor. Ab ἀβρός.

Ἀβροτάζω, f. άσω, noctu vagor; (2) aberro, *Il.* 10, 65. Ab ἀβρότη, *nox.*

Ἀβροτέω, nocte occurro; (2) pecco. Ab eod.

ἈΒΡΟ'ΤΗ, ης, ἡ, nox, aliquando cum nomine νὺξ, (*Il.* 14, 78.) Quasi ex α priv. et βροτὸς, *homo*, quia noctu homines latent, et nox illis quasi favet.

Ἀβροτήμων, ονος, ὁ, peccator. Ab ἀβροτέω.

Ἀβρότης, ητος, ἡ, mollities. Ab ἀβρός.

Ἀβρότιμος, ὁ ἡ ἡ, delicatus, pretiosus. Ex ἀβρὸς et τιμὴ, *decus, pretium.*

Ἀβροτονίτης, ίνη, ινον, confectus ex abrotono.

Ἀβροτονίτης, ου, ὁ, ut ἀβροτονίτης οἶνος, vinum abrotonites. Ab

ἈΒΡΟ'ΤΟΝΟΝ, ου, τὸ, abrotonum, genus herbæ perpetuo virentis. *Angl.* SOUTHERNWOOD.

Ἄβροτος, ου, ὁ ἡ ἡ, immortalis, incorruptus, divinus, *Hom.*—carens mortalibus, *Æsch.*—sensu non præditus, *Suid.*—inhumanus, *Hes.*

Ἀβροχαίτης, ου, ὁ, *Dor.* ἀβροχαίτας, qui tenera et molli coma est. Ex ἀβρὸς et χαίτη.

Ἀβροχία, ας, ἡ, siccitas, pluviæ defectus. Ab

Ἀβροχίτων, ωνος, ὁ ἡ ἡ, molli tunica indutus.

Ἄβροχος, ου, ὁ ἡ ἡ, immadidus, non madefactus, ubi non pluit, siccus. Ἔτι δ' ἄβροχος ἦεν ἅπασα Ἀρκαδίη, *Call. in Jov.* 19. Ex α priv. et βρέχω, *madefacio.*

Ἀβρόχως, *adv.* sine pluvia.

ἈΒΡΥ'ΝΑ, vel ἄβρυνα, ων, τὰ, mora. (f. ab ἀβρὸς, *Steph.*)

Ἀβρύνω, ἀβρύνομαι, ornor, deliciis indulgeo, nitesco, cultum mihi comparo, glorior, insolesco. Ab ἀβρός.

Ἄβρωμος, ὁ ἡ ἡ, sine fœtore, sine salsugine.

Ἀβρῶς, *adv.* molliter, delicate.

Ἀβρὼς, ῶτος, ὁ ἡ ἡ, idem quod

Ἄβρωτος, ου, ὁ ἡ ἡ, non voratus, non exesus; (2) cariem non sentiens; (3) esui ineptus. *Gl. V.*

Gl. V. ἄβρωτον, irrosum, inesum. Ex α priv. et βρώσκω, *voro, edo*.
Ἄβυθος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod
Ἄβυσσος, *adj.* fundo carens; ut passim usurpatur. Sed et substantive abyssus, infinitæ profunditatis vorago; (2) in sacris, gehenna, infernus; (3) *Trop.* adfluentia rerum. Ex α priv. et βυσσὸς, *Ion.* pro βυθός.
ΑΒΥ'ΡΒΗΛΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, multus, magnus, satietatem adferens; (2) impudens, invisus, *Hes. Suid.* Ἀβύρβηλον, *E. M.*
Ἀβυρτάκη, ἡ, barbarium ἐπίτριμμα, et edulium, *Alex. ap. Athen.* Hinc
Ἀβυρτακοποιὸς, ὁ καὶ ἡ, qui vel quæ conficit ἀβυρτάκην, *Demetr. ib.*
Ἀβυσσοτόκος, ον, abyssum habens seu pariens, *Cyr.*
Ἀγάασθαι, præs. inf. med. *Poet.* pro ἄγασθαι, ab ἄγαμαι.
Ἀγάγας, *qui duxit*, a. 2. part. act. *Ion.* pro ἀγαγὼν, et hoc *Att.* pro ἀγὼν, ab ἄγω.
Ἀγαγεῖν, *duxisse*, a. 2. inf. act. *Dor.* pro ἀγαγεῖν, et hoc *Att.* pro ἀγεῖν.
Ἀγάγετε, 2. pl. a. 2. imper. act. *Att.* pro ἄγετε.
Ἀγάγοι, 3. sing. a. 2. opt. act. *Att.* pro ἄγοι.
Ἀγαγῶ, *ducam*, f. 2. ind. act. *Att.* pro ἀγῶ.
Ἀγάζηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, invidus; (2) qui valde æmulatur, *Steph.* Ex ἄγαν et ζῆλος.
Ἀγάζομαι, admiror, suspicio; (2) veneror; (3) indignor, succenseo, *Il.* 14, 111. (4) invideo. Ἀγάζομαι σοῦ τὸ φρόνημα, σὲ τοῦ φρονήματος, ἀνδρὸς κριτῆς, ἀγασθεὶς τοῖς λόγοις. Ab ἀγάω.
Ἀγαθαρχία, ας, ἡ, boni principium. Ex ἀγαθὸς et ἀρχὴ, *principium*.
Ἀγάθεος, *Pind.* p. 9. Vid. ἠγάθεος.
Ἀγαθεωρέω, ῶ, admirabundus intueor. Ex ἄγαν.
Ἀγαθίζομαι, bona dico, bonis omnibus prosequor. Ab ἀγαθὸς, *bonus*.
Ἀγαθικὸς, ἡ, ὸν, probus; (2) recte et cum virtute factus. Ab eod.
ΑΓΑΘΙ'Σ, ίδος, ἡ, glomus.
Ἀγαθοδότης, ου, ὁ, bonorum dator. (Et Ἀγαθοδότις, ἡ, fem. *Steph.*)
Ἀγαθοεργέω, benefacio, bene ago. Ex ἔργον.
Ἀγαθοεργία, ας, ἡ, beneficentia. Ex iisd.
Ἀγαθοεργοὶ, qui ex equitibus exibant quinque quot annis apud Spartiatas, *Hes.* vel ut *Suidas*, illi qui ex ephoris deligebantur strenuitatis ergo. Ἐς οὗ δὴ Λίχης τῶν ἀγαθοεργῶν καλεομένων Σπαρτιητέων ἀνεῦρεν, *Herodot.* 1, 67.
Ἀγαθοεργὸς, οῦ, beneficus, bene meritus.
Ἀγαθοθέλεια, ας, ἡ, bonorum electio, sive voluntas, adfectus eligendi bona, *Suid.* Ex θέλω.
Ἀγαθοποιέω, f. ήσω, bene recteque ago; (2) beneficio adficio; (3) prosum.
Ἀγαθοποιΐα, ας, ἡ, beneficentia, boni efficientia; (2) beneficiorum collatio; (3) benefactum. Ab
Ἀγαθοποιὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, bonum vel bona efficiens; (2) munificus, beneficus. Ex ποιέω.
Ἀγαθοπρεπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, bonos decens; (2) benignus. Ex ἀγαθὸς et πρέπω.
Ἀγαθοπρεπῶς, ut bonum decet; (2) benigne.
Ἀγαθόῤῥυτος, ον, pure fluens. Ex ἀγαθὸς et ῥέω, *Synes.*
ΑΓΑΘΟ'Σ, ἡ, ὸν, bonus, probus; (2) fortis, strenuus; (3) prudens; (4) præstans, excellens; (5) peritus alicujus rei; (6) utilis; (7) faustus, secundus, felix; (8) lautus, opiparus; (9) benevolus; (10) frugifer; (11) purus; (12) dives; (13) servit et ironiæ in allocutionibus. Ἀγαθὸν, οῦ, τὸ, bonum; (2) commodum, emolumentum; (3) hinc formula ἐπ' ἀγαθῷ, auspicato, item bono consilio; (4) ap. *Scriptores Eccl.* S. Cœna. Ἀγαθὰ, τὰ, divitiæ, opes; (2) res secundæ; (3) virtutes. Hinc
Ἀγαθοσύνη, ης, ἡ, bonitas, *Gl. V.* adfectus ad benefaciendum proximo, *N. T.*
Ἀγαθοτέλεια, ας, ἡ, boni efficientia, boni perfectio. Ab
Ἀγαθοτελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, boni efficiens; (2) perfecte bonus. Ex ἀγαθὸς et τέλος.

Ἀγαθότης, ητος, ἡ, bonitas, probitas, benevolentia. Ab ἀγαθός.
Ἀγαθουργέω, ῶ, f. ήσω, benefacio. Ab ἀγαθουργός.
Ἀγαθουργὴς, beneficus. Ex ἀγαθὸς et ἔργον.
Ἀγαθουργία, ας, ἡ, *Ion.* ἀγαθουργίη, beneficentia; (2) bonum opus.
Ἀγαθουργικὸς, ἡ, ὸν, beneficus, benignus.
Ἀγαθουργὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, beneficus, benignus.
Ἀγαθοφυὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, natura seu indole bonus. Ex ἀγαθὸς et φυή. Hinc
Ἀγαθοφυΐα, ας, ἡ, bonitas a natura proveniens.
Ἀγαθυνθεὶς, *gavisus*, a. 1. part. pass. verbi
Ἀγαθύνω, f. υνῶ, benefacio, bonum efficio; (2) beneficio adficio; (3) exhilaro; et ἀγαθύνομαι, bene adfectus sum.
Ἀγαθῶς, *adv.* bene; (2) utiliter; (3) valide.
Ἀγαθώτατος, *optimus*, ab ἀγαθός.
Ἀγαίεται, 3. sing. præs. med. v. ἀγαίομαι.
Ἀγαῖος, αία, αῖον, admirabilis; (2) invidiosus. *Gl. V.* invidus; (3) elegans. Ab ἀγάω, *demiror*, (potius ab ἄγη, *E. M.*)
Ἀγαίω, et quod usitatius, ἀγαίομαι, admiror; ἀγαιόμενος προσέειπεν, mirabundus, *Apoll. Rhod.* 1, 899; (2) obstupefacio, perterrefacio; (3) succenseo, indignor. Τῷ δὴ τοι Ζεὺς αὐτὸς ἀγαίεται, irascitur, *Hesiod. Oper. et Dies*, 331; (4) invideo. Ab ἀγάω.
ΑΓΑΙ'ΩΝ, ονος, ὁ, Sol. *V. L.*
Ἀγακλεὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, valde gloriosus, percelebris. Ex ἄγαν et κλέος, *gloria*. Hinc
Ἀγακλειτὸς, ἡ, ὸν, valde celebris, præclarus, inclytus, *Il.* 2, 564.
Ἀγακλεῶς, studio gloriæ, *Ern.* celeberrime, valde gloriose, *Hipp.*
Ἀγακλήεις, εσσα, εν· vide ἀγακλεὴς, *Apoll.*
Ἀγακλυτὸς, ἡ, ὸν, percelebris, inclytus.
Ἀγακτίζω, bene condo, perf. part. ἀγακτισμένη (vel ἀγακτιμένη) πόλις, urbs pulchre extructa, *Pind. Pyth.* 5, 107. Ex ἄγαν et κτίζω.
Ἀγάλακτες, ων, οἱ, collactanei, sc. qui idem lac suxerunt; (2) consanguinei; (3) æquales, ætate pares; (4) simul educati; (5) fratres; (6) sacrorum gentilitiorum participes; (7) lacte carentes. Οὐδ' ἀγάλακτες ὄϊες, οὐδ' ἄκυθοι, neque sine lacte oves, aut steriles fuerint, *Coll. in Apoll.* 52. Sing. ἀγάλαξ reperitur in *Hesychio*. Ex α notante ὁμοῦ et γάλα, *lac*.
Ἀγαλακτία, ας, ἡ, lactis penuria; (2) lactis abundantia. Ex α priv. vel int. et γάλα.
Ἀγάλακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, lacte carens; (2) collactaneus, *Ern.* Idem quod ἀγάλαξ. vide supra in ἀγάλακτες. Ἔθρεψεν δὲ λέοντα σίνιν δόμοις ἀγάλακτον, leonem educavit exitialem ædibus lacte nutritum, *Æschyl. Agam.* 726. Ex iisd.
Ἀγαλακτοσύνη, ης, ἡ, cognatio, qu. lactis communicatio; (2) lactis inopia. Ab α i. e. ὁμοῦ, vel α priv. *Ern.*
Ἀγαλέος, vide ἠγαλέος, *E. M.*
Ἀγαλλητὸν, οῦ, τὸ, delectabile; (2) admirabile. Ab ἀγάλλω.
Ἀγαλλίαμα, ατος, τὸ, exsultatio præ gaudio magno, *Ph.* exultatio, al. *Gl. V.* jubilum. Ab ἀγαλλιάομαι.
Ἀγαλλιᾶσθε, *exultate*, 2. pl. præs. imperat. med. *contr.* pro ἀγαλλιάεσθε, ab ἀγαλλιάω.
Ἀγαλλίασις, εως, ἡ, exultatio, lætitia, *N. T.*
Ἀγαλλιάω, ῶ, et frequentius ἀγαλλιάομαι, ῶμαι, f. άσομαι, exsulto, gestio, tripudio. *Gl. V.* ἀγαλλιῶμαι, jubilo. Ab ἀγάλλω.
ΑΓΑ'ΛΛΟΧΟΝ, ου, τὸ, lignum Indicum, odoratum et gustu austeriori, *Diosc.*
ΑΓΑ'ΛΛΩ, f. αλῶ, orno, insignio, facio delectabile; et ἀγάλλομαι, glorior, oblecto me aliqua re, gaudeo, gestio, exsulto: a. 1. inf. ἀγῆλαι, decorare.
Ἄγαλμα, ματος, τὸ, ornamentum, oblectamentum; (2) simulacrum, statua, imago, *Il.* 4, 144. (3) res ornata, ut victima sertis, auro ornata; (4) simulacrum dei. Βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα, regi vero est repositum deliciis, *Il.* 4, 144; (5) de liberis, ἄγαλμα ματρὸς, de filia, *Eurip. Sup.* 1154. Νηρέως ἀγάλματα, Nerei quinquaginta filiæ. *Id. Iph. in Tauris*, 273. Καδμείας νύμφας ἄγαλμα καὶ Διὸς γόνος, Cadmeæ decus o puellæ et Jovis soboles, *Soph. Antig.* 1115. Εἰ γὰρ ματέρος ἄγαλμα

φόνιον ἀξέλω, utinam auferat meos filios occisos, *Eurip. Suppl.* 369, 370; *Il.* 4, 144. Ἰδὸν ἄγαλμα Κύπριδος, *Callim. in Delum*, 307. *Id. in Lav. Pall.* 39. *Epig.* 35, 1. Ab ἀγάλλω.
Ἀγαλμάτιον, ου, τὸ, simulacrum parvum, figuncula, statua parva. Dim. ab ἄγαλμα.
Ἀγαλματογλύφος, ου, ὁ, marmorarius, *Ph.* sculptor. Ab ἄγαλμα et γλύπτω, *sculpo*.
Ἀγαλματοποιέω, ῶ, statuas conficio. Hinc
Ἀγαλματοποιητικὸς, ἡ, ὸν, conficiens statuas. Hinc ἡ ἀγαλματοποιητικὴ, ῆς, sc. τέχνη, ars statuaria, seu conficiendi statuas.
Ἀγαλματοποιΐα, ας, ἡ, simulacrorum confectio, *Ern.* Ab
Ἀγαλματοποιὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, statuarum et simulacrorum fabricator, statuarius. *Gl. V.* fictor simulacri, sigillarius.
Ἀγαλματουργία, ας, ἡ, ars statuaria, seu conficiendi statuas et simulacra. Hinc
Ἀγαλματουργικὸς, ἡ, ὸν, conficiens statuas, vel pertinens ad confectionem statuarum. Ab
Ἀγαλματουργὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, statuarius. Ex ἔργον.
Ἀγαλματοφορέομαι, οῦμαι, quasi simulacrum gestor, in animo circumferor. Exp. etiam decorari, insigniri, *Hes.*
Ἀγαλματόω, ῶ, f. ώσω, in simulacrum verto; (2) simulacrum facio. Ab ἄγαλμα.
Ἀγαλμοτυπὴς, ὲς, idem quod ἀγαλματοποιὸς, *Maneth.* Ex ἄγαλμα et τύπτω.
Ἄγαμαι, admiror, *Il.* 3, 180. (2) probo, laudo. a. 1. ἠγάσθην. part. ἀγασθεὶς, admiratus. Ἄγαμαί σε τούτου, σοῦ τοῦτο, τῆς ἀρετῆς. Ab ἀγάω.
Ἀγαμένως, *adv.* mirabiliter, mirifice, cum admiratione. Ab ἄγαμαι· part. ἀγαμένος.
Ἀγάμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, cælebs, nuptiarum expers. Ex α priv. et γαμέω, *nubo*.
Ἀγαμία, ας, ἡ, cælibatus. Ab ἄγαμος.
Ἀγάμιον, ου, τὸ· ἀγαμίου δίκη, crimen cælibatus, id. et ab eod.
Ἄγαμος, ου, ὁ καὶ ἡ, cælebs, qui uxorem non duxit, vel quæ non nupsit, *Ph.* cælebs, *Il.* 3, 40. (2) viduus, qui uxore mortua factus est cælebs. γάμος ἄγαμος, nuptiæ quæ non sunt nuptiæ, id est, nuptiæ nefariæ, vel infaustæ, inauspicatæ, *Soph. Œd. Tyr.* 1214.
ΑΓΑΝ, *adv.* nimis, immodice, nimium, valde, (aliquando nominis adjectivi formam induit cum articulo, ut τὸν ἄγαν φθόνον, *Plut.*) οὐ καλὸν αὐτὸν ἔφαν, οὐ γάρ ἄγαν ἐδόκει, non pulchrum eum dixi: neque multum mihi esse visus est, *Call. Epig.* 47, 2.
ΑΓΑΝΑΚΤΕ'Ω, ῶ, f. ήσω, indignor, stomachor, ægre fero, conqueror, succenseo, excandesco, ringor. Ἀγανακτεῖν τινι, πρός τινα, κατά τινος. Hinc
Ἀγανάκτησις, εως, ἡ, indignatio, stomachatio.
Ἀγανακτητὸς, ἡ, ὸν, indigne ferendus. Ab eod.
Ἀγανακτικὸς, ἡ, ὸν, querulus, qui facile queritur et ægre fert casus incommodos. Ab eod.
Ἀγανακτικῶς, irate, ægre.
Ἀγανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, mitis, lenis, placidus, comis. Ex α int. et γάνος, *lætitia*.
Ἀγανῇσι, *Ion.* pro ἀγαναῖς, ab ἀγανός.
Ἀγάννιφος, ου, ὁ καὶ ἡ, valde nivosus, nivalis, *Il.* 1, 419. Ex ἄγαν et νίφομαι.
Ἀγανοβλέφαρος, ου, ὁ καὶ ἡ, blandos habens oculos. Ex ἀγανὸς et βλέφαρα, *palpebræ*.
Ἀγάνορας, acc. pl. *Dor.* pro ἀγήνορας.
Ἄγανος, fractus, vel qui facile frangitur, *Suid.* Ab ἄγω, *frango*.
Ἀγανὸς, ἡ, ὸν, mitis, placidus, blandus, *Il.* 2, 164. (2) desiderabilis. Ex α int. et γάνος.
Ἀγανοφροσύνη, ης, ἡ, comitas, mansuetudo, lenitas, jucunditas, *Il.* 24, 471. Ab
Ἀγανόφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, mitis, blandus, mansuetus, placidus, *Il.* 20, 467. Ex φρήν.
Ἀγανώπης, ου, ὁ, qui blandis est oculis. Ex ἀγανὸς et ὤψ. Hinc
Ἀγανῶπις, ιδος, ἡ, placidum adspectum habens, blando adspectu intuens.
Ἀγάνωρ, *Dor.* pro ἀγήνωρ, strenuus.
Ἀγαπάζοντι, *Dor.* pro ἀγαπάζουσι, ab
Ἀγαπάζω, amo, comiter excipio, amplexor; (2) curo, condo, *de funere*. Ab
ΑΓΑΠΑ'Ω, f. ήσω, amo, diligo; (2) amice et hilare

hilare excipio; (3) osculor; (4) præfero; (5) contentus sum, adquiesco, probo. Ἠγάπα, εἰ δύναιτο τὴν χώραν ἄδῃωτον διαφυλάττειν. Xenoph. Hist. 3. contentus erat si modo regionem a direptione immunem servare posset. ἀγάπησον, dilige, Ph. a. 1. act. ἀγαπηθεὶς, dilectus, Ph. a. 1. part. pass. ἠγαπημένος, dilectus, Ph. dilectissimus. perf. part. pass. Ἀγαπᾷν τὰ πράγματα, τὸ ἀ τὶ. seu πρὸ τινός, μᾶλλον ἤ, præferre; τοῖς παροῦσι, sorte contentus esse.

Ἀγαπαστὸς, ὁ ἡ ἡ, amplectendus.

Ἀγάπη, ης, ἡ, amor, dilectio, caritas; (2) osculum. ἀγάπαι, convivia Christianorum sacra. Ab ἀγαπάω.

Ἀγάπημα, ματος, τὸ, dilectio; (2) res, seu persona, quæ amatur. Ab eod.

Ἀγαπήνωρ, ορος, ὁ, fortis, strenuus, virtutis amans, Il. 8, 114. Ex ἀγαπάω et ἠνορέη, Ion.

Ἀγάπησις, εως, ἡ, dilectio. Ab ἀγαπάω.

Ἀγαπησμὸς, ȣ̃, ὁ, idem. Ab eod.

Ἀγαπητέον, sc. ἐςὶ, adquiescendum est, contentum esse oportet. Ab eod.

Ἀγαπητέος, έα, έον, amandus. Ab eod.

Ἀγαπητικὸς, ἡ, ὸν, vim diligendi habens.

Ἀγαπητικῶς, adv. amanter, benevole.

Ἀγαπητὸς, ἡ, ὸν, dilectus, carus, amabilis; (2) unicus, sc. unigenitus; (3) vir cum diaconissa habitans, ut ἀγαπητὴ virgo habitans cum monachis cœlibatum professis; (4) ἀγαπητόν ἐςι, boni consulendum est, non respuendum est. Ab ἀγαπάω.

Ἀγαπητῶς, adv. grate, amabiliter; (2) cupide, libenter; (3) satis. (ἀγαπητῶς ἔχειν, contentus esse, Herodian.) (4) vix, ægre, Ern. Δεινὸν γὰρ ἦν, τοὺς ἀγαπητῶς ὀλίγῳ πρότερον σεσωσμένους, ἐφ᾽ ἕτερον κίνδυνον ἰέναι, Lysias, Def. pro Mantitheo, 307.

Ἀγαπῴην, diligam, 1. sing. præs. opt. act. Att. pro ἀγαπῷμι.

Ἀγαπωμένη, ης, ἡ, amasia, amica. Ab

Ἀγαπώμενος, ȣ, ὁ, amasius, amicus. Ab ἀγαπάω

Ἀγαπῶν, præs. part. act. contr. pro ἀγαπάων.

Ἀγαπῶντες pro ἀγαπάοντας.

ἈΓΑΡΙΚΟ'Ν, ȣ̃, τὸ, agaricum. Nomen fungi arboris.

Ἀγάῤῥητος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, valde ingratus et invisus, Phav. Ex ἄγαν et ῥητός.

Ἀγάῤῥοος, contr. ἀγάῤῥȣς, ȣ, ὁ ἡ ἡ, celeriter fluens, æstuosus, Il. 2, 845. Ex ἄγαν et ῥέω, fluo.

Ἀγασαίμην, admiratus sim. a. 1. opt. med.

Ἀγάσαντο, 3. plur. a. 1. ind. med. Ion. pro ἠγάσαντο, ab ἄγαμαι.

Ἄγασθαι, præs. inf. med. verbi ἄγαμαι.

Ἀγασθεὶς, admiratus, a. 1. part. pass.

Ἀγασθένης, fortis. ἀγασθενέων ἡρώων, fortium heroum, Oppian. Cyneget. 11, 3.

Ἀγάσιος, ȣ, ὁ, inclytus, celebris. Ab ἄγαμαι.

Ἄγασμα, ματος, τὸ, veneratio; (2) res veneratione digna. Ab eod.

Ἀγάσομαι, admirabor, f. 1. ind. act. verb. ejusd.

Ἀγασσάμενος, a. 1. part. med. Poet. pro ἀγασάμενος.

Ἀγάσταχυς, υ, abundans spicis, prægrandes spicas habens, Naz.

Ἀγάστονος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, multum gemens, valde suspirans; (2) luctuosus. Ex ἄγαν et στόνος.

Ἀγαστὸς, ἡ, ὸν, admirandus; (2) stuporem adferens. Ab ἄγαμαι, admiror.

Ἀγάστωρ, ορος, ὁ, frater uterinus; (2) gemellus; (3) consanguineus. Ex α notante ἰσοῦ, et γαςὴρ, venter.

Ἀγαστῶς, admirabiliter. Καὶ τοῦτ᾽ ἂν ἀγαστῶς ἔδοξε πρᾶξαι, hoc etiam admirabiliter fecisse visus est, Xenoph. Agesil. 1.

ἈΓΑΣΥΛΛΙ'Σ, ίδος, ἡ, frutex unde liquor ammoniacus elicitur. Diosc.

Ἀγατὸν, adv. admirabiliter, Hom. Ap. 515.

Ἀγαύομαι, admiror. Ab ἀγάω.

Ἀγαυὸς, ἡ, ὸν, admirabilis, præclarus, nobilis; (2) superbus, arrogans. Ab eod.

Ἀγαυρίαμα, τος, τὸ, elevatio animi. Ab

Ἀγαυριάω, ῶ, valde insolesco. A seq.

Ἀγαυροῖο, gen. sing. Ion. pro ἀγαυροῦ.

Ἀγαυρὸς, ρὰ, ρὸν, superbus, insolens, ferox; (2) elegans; (3) inops; (4) delicatus. Ex α int. et γαῦρος, superbus.

Ἀγάφθεγκτος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, valde sonans. Ex ἄγαν et φθέγγομαι, sono.

ἈΓΑ'Ω, ῶ, et -άομαι, ῶμαι, usitatius, demiror, stupeo; (2) invideo; (3) odi. Ἄγασθαί τινος τὴν πρόνοιαν.

Ἄγγαρα, ων, τὰ, mansiones, seu stationes, in quas οἱ ἄγγαροι, peracto diei penso, divertebant. Ab ἄγγαρος.

Ἀγγαρεία, ας, ἡ, servitus coacta et invita, ministerium, officium expressum. Ph. prensatio. Ab ἀγγαρεύω.

Ἀγγαρεῖον, ȣ, τὸ, Ion. ἀγγαρήϊον, cursus angarorum. Ab eod.

Ἀγγαρευτὴς, ȣ̃, ὁ, qui alium cogit ad cursum, aut ad aliud servitium præstandum. Ab eod.

Ἀγγαρεύω, f. σω, angario, jubeo currere, vel aliquid ferre; (2) adigo, impello. Ab

ἌΓΓΑΡΟΣ, ȣ, ὁ, nuncius vel tabellarius regum Persarum, qui in statione sua positus literas ab altero angaro acceptas alteri tradebat, ut ita celerius perferrentur; (2) quivis, qui aliquid bajulat, vel perfert: servus, minister, operarius.

Ἀγγαροφορέω, ῶ, f. ήσω, bajulo velut ἄγγαρος.

Ἀγγείδιον, ȣ, τὸ, vasculum. Dim. ab ἀγγεῖον.

Ἀγγειολογέω, ῶ, venas lego. Ex ἀγγεῖον, vena, et λέγω, lego. Hinc

Ἀγγειολογία, ας, ἡ, ipse actus venas legendi. Vel pars doctrinæ anatomicæ ea quæ venarum cursus persequitur et demonstrat, Ern.

Ἀγγεῖον, ȣ, τὸ, vas liquoris capax, receptaculum; (2) vena, ap. medicos. Ab ἄγγος.

Ἀγγειοσπέρμος, et ἀγγειοσπέρματος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, vasculo sive vasculis semen inclusum habens. Ex ἀγγεῖον et σπέρμα.

Ἀγγειώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, vasis formam vel capacitatem habens. Ab ἀγγεῖον.

Ἀγγελέεσι, nunciabunt, 3. plur. f. 1. ind. act. Ion. pro ἀγγελοῦσι. ab ἀγγέλλω.

Ἀγγελέων, f. 1. part. act. Ion. pro ἀγγελῶν.

Ἀγγελία, ας, ἡ, nuncium, denunciatio; (2) mandatum a nuncio perlatum; (3) rumor, relatio. Σεῦ ἕνεκ᾽ ἀγγελίης, causa mandati te spectantis, Il. 3, 206, sic interpretandum est cum Eustathio et celeb. Ernesti. Ab ἀγγέλλω, nuncio. Hinc

Ἀγγελίας, ȣ, ὁ, nuncius, Il. 3, 206.

Ἀγγελιαφορέω, tabellarius sum, nuncio, (Sch. ad Æsch. Pr. 965.)

Ἀγγελιαφόρος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, nuncius, tabellarius. Gl. V. tabellarius. Ab ἀγγελία et φέρω.

Ἀγγελιῶτις, ἡ, nuncia, Orph. H.

Ἀγγελίζομαι, nuncio.

Ἀγγελίη, res quæ nunciatur, item, potestas renunciandi oracula, Ion. pro ἀγγελία.

Ἀγγελικὴ, ῆς, ἡ, saltatio quædam, quæ exercebatur inter pocula. Ab ἀγγέλλω.

Ἀγγελικὸς, ἡ, ὸν, angelicus, ad angelum pertinens; ab angelis ortum, datum. Ab ἄγγελος.

Ἀγγελιώτης, ȣ, ὁ, idem quod ἄγγελος, Hom. Θῆκας δ᾽ οἰωνῶν μέγ᾽ ὑπείροχον ἀγγελιώτην, fecisti autem avium longe maximam nunciam, Callim. in Jov. 68. Ἠοῦς νυκτιγάμοιο γαμοστόλον ἀγγελιώτην. Herus nocte-nubentis nuptias-ornantem nuncium, Musæus, 7.

Ἀγγελιῶτις, ἡ, fœm. Call. Τοίη σε προσέδραμεν ἀγγελιῶτις, adeo celeriter ad te accurrit nuncia. Call. in Delum, 216.

Ἀγγελλόντων, g. pl. part. qui Att. etiam poni solet pro 3. pl. præs. imp. act. ab

ἈΓΓΕ'ΛΛΩ, f. ελῶ, p. ἤγγελκα, nuncio, certiorem facio: a. 1. ἤγγειλα, in med. ἠγγειλάμην. Ἀγγέλλειν τί τινι, νίκην εἰς τὴν πόλιν, τινὶ περί τινος.

Ἄγγελμα, ματος, τὸ, nuncium, res quæ nunciatur. Ab ἀγγέλλω.

Ἄγγελος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, nuncius, nuncia, Il. 1, 333. (2) angelus, sc. nuncius Dei; (3) nuncium. Ab eod.

Ἀγγελτηρία, ἡ, nuncia, Sibyl.

Ἄγγεσιν, vasis, dat. pl. cum ν ἐφελκ. ab ἄγγος.

Ἀγγήϊον, vas, Ion. pro ἀγγεῖον.

Ἀγγοθήκη, ης, ἡ, apotheca vasorum; (2) capsa et theca poculi. Ex ἄγγος et θήκη.

Ἀγγοπῆναι, ῶν, αἱ, favi, seu crates favorum et quasi contextus, Hes. Suid. Ex ἄγγος et πήνη, tela, quia in modum telæ structæ sunt. Unde

Ἀγγοπήνια, ων, τὰ, idem, Hes. Suid.

Ἄγγος, εος, τὸ, vas quodlibet, ut dolium, urna, &c. Il. 2, 471. (2) uterus, ap. Hippoc.

ἈΓΓΟΥ'ΡΙΟΝ, ȣ, τὸ, cucumis.

Ἄγγουρον, ȣ, τὸ, idem.

ἌΓΓΟΥΡΟΣ, ȣ, ὁ, placentæ genus, Hes.

Ἀγγρίζω, f. ίσω, irrito, dolore adficio. Ab

ἌΓΓΡΙΣ, ἡ, dolor, Hes. Phav.

Ἀγγρισμὸς, ȣ̃, ὁ, irritatio, Gl. V. Ab ἀγγρίζω.

Ἀγγριςὴς, ȣ̃, ὁ, irritator, Gl. V. Ab eod.

ἈΓΓΥ'ΛΗ, ης, ἡ, lorum in modum catenæ intortum. (ἀγκύλη, Steph.)

Ἄγε, adv. hortantis, age, agedum, agesis, eja, Il. 1, 61. Ab ἄγω.

Ἀγείοχα, perf. ind. act. Bœot. pro ἀγήοχα, ab ἄγω.

Ἀγείραν, 3. pl. a. 1. ind. act. Ion. pro ἤγειραν.

Ἀγέραστος, ὁ ἡ ἡ, inhonoratus; (2) valde honoratus, Rob. Ex α priv. vel int. et γέρας.

ἈΓΕΙ'ΡΩ, f. ερῶ, p. ἤγερκα, Att. ἀγήγερκα, pass. ἀγήγερμαι, congrego, colligo; (2) mendicando corrogo, circulatorum more peto; (3) vagor, victoriæ aut alius rei causa. Ἀγείρειν τὰ χρήματα, δωτίνας ἐκ τῶν πόλεων, τὴν δύναμιν.

Ἀγείσσωτος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, suggrunda non instructus. Ex α priv. et γεῖσσον, suggrunda.

ἈΓΕΙ'ΤΗΣ, ȣ, ὁ, injurius, Hes. Etym. Ern. al. ἀγιςὴς, rixator, contumeliosus. f. ἀτίτης, Kust.

Ἀγεῖτο, 3. sing. imperf. ind. med. Dor. et contr. pro ἠγέετο· ab ἡγέομαι, duco.

Ἀγείτων, ονος, ὁ ἡ ἡ, vicinum non habens.

Ἀγελάζω, f. άσω, congrego: ἀγελάζεσθαι, congregari, gregatim vivere. Ab ἀγέλη, grex.

Ἀγελαιοκομικὸς, ἡ, ὸν, ad pecorum curam pertinens. Ex ἀγέλη et κομέω, curo.

Ἀγελαῖος, αία, αῖον, armentalis, qui est e grege, Gl. V. gregarius, gregalis, Il. 11, 728. (2) congregabilis, socialis; (3) e trivio, vilis; (4) imperitus, rudis. Ab ἀγέλη.

Ἀγελαιοτροφία, ας, ἡ, pecuaria, Ern. gregaria nutritio, Plut.

Ἀγελαιοτροφικὸς, pecuarius, Ern. qui gregarie ali solet: ab

Ἀγελαιὼν, ῶνος, ὁ, locus armenti, locus in quo pascuntur armenta. Ab ἀγέλη.

Ἀγελαρχέω, ῶ, f. ήσω, præsum armento vel gregi. Ex ἀγέλη et ἀρχὴ, principatus. Unde

Ἀγελάρχης, ȣ, ὁ, armenti præfectus, armentarius, gregarius, Ph. (2) taurus, armenti dux.

Ἀγέλαρχος, ȣ, ὁ, idem et ex iisdem, Suid.

Ἀγελαςέω, ῶ, f. ήσω, risu abstineo, non rideo. Ex α priv et γελάω, rideo.

ἈΓΕΛΑΣΤΗ'Σ, ȣ̃, ὁ, anguilla, Hes.

Ἀγελαςὶ, adv. sine risu, citra risum, seriò.

Ἀγελαςία, ας, ἡ, risus abstinentia; (2) vultus tetricus. Ab

Ἀγέλαςος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, risu non dignus; (2) risus expers, non ridens; (3) tetricus, severus. Ex α priv. et γελάω

Ἀγελεία, ας, ἡ, epitheton Palladis, qu. dux populi, vel quæ prædam ducit, Il. 4, 128. Gl. V. Ex ἄγω et λαὸς· vel etiam ex ἄγω et λεία, præda, qu. prædatrix.

ἈΓΕ'ΛΗ, ης, ἡ, armentum, grex, proprie boum, deinceps etiam equorum, luporum, avium, hominum, &c. Il. 2, 480.

Ἀγεληδὸν, adv. gregatim; (2) turmatim, catervatim. Ab ἀγέλη.

Ἀγέληθεν, adv. ex armento, e grege. Ab eod.

Ἀγελητὶς, ίδος, ἡ, congregatilis. Ab eod.

Ἀγελήτης, ȣ, ὁ, qui ex armento vel grege est.

Ἀγέληφι, in armento: syllaba φι poetice additur, Il. 2, 480. Vide φι.

Ἀγέλως, ωτος, ὁ ἡ ἡ, non ridens, severus. Ab α priv. et γελάω, rideo.

Ἀγέμεν, ducere, præs. inf. act. Ion. pro ἄγειν.

Ἀγεμονεύειν, præs. inf. act. *Dor.* pro ἡγεμονεύειν.
Ἀγεμόνι, dat. sing. *Dor.* pro ἡγεμόνι, ab ἡγεμών.
Ἄγεν, *ducebat*, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἦγεν, vel *Dor.* pro ἄγειν, ab ἄγω.
Ἄγεν, *fracti sunt*, *Bœot.* pro ἄγησαν, aor. 2. ind. pass. v. ἄγνυμι, frango, *Il.* 4, 214.
Ἀγενεαλόγητος, ου, ὁ ἡ ἡ, sine genealogia, sine serie generis; vel cujus prosapia enarrari non potest.
Ἀγένεια, ας, ἡ, ignobilitas; (2) vilitas; (3) animus ignobilis, non generosus. Ab ἀγενής.
Ἀγένειος, ου, ὁ ἡ ἡ, imberbis. Ex α priv. et γένειον.
Ἀγενείως, *adv.* sine barba, *Philostr. ap. Phav.*
Ἀγενής, έος, ὁ ἡ ἡ, ignobilis, humili loco natus; (2) degener, ignavus, minime generosus; (3) abjectus, vilis, humilis, improbus; (4) qui est sine prole. Ex α priv. et γένος.
Ἀγένητος, ου, ὁ ἡ ἡ, non generatus, non creatus; (2) non generans; (3) ignobilis.
Ἀγεννάδας, ὁ, generosus. Ex α int. et γεννάδας, idem.
Ἀγέννεια, (sive ἀγεννία, *Suid.*) ας, ἡ, ignobilitas generis; (2) ignavia, ἡ ἀνδρία, *Etn.* Ab
Ἀγεννής, έος, ὁ ἡ ἡ, ignobilis, idem quod ἀγενής. Ex α priv. et γεννάω. Unde
Ἀγεννησία, ας, ἡ, sterilitas, orbitas; (2) apud *Scriptores Eccles.* est character Dei patris.
Ἀγέννητος, ου, ὁ ἡ ἡ, non creatus, non genitus, non natus; (2) ignobilis, qui claro genere non est ortus; Κἀξ ἀγεννήτων ἄρα μῦθοι καλῶς πίπτουσιν, vel ignobilium ex ore sermones recti prodeunt, *Soph. Trach.* 61.
Ἀγεννῶς, *adv.* ignobiliter; (2) timide, ignaviter, parum viriliter. Ab ἀγεννής.
Ἄγεο, *duc*, 2. sing. præs. imperat. med. *Dor.* et *Ion.* pro ἡγέο, ab ἡγέομαι.
Ἄγεο, 2. sing. præs. imperat. pass. *Ion.* pro ἄγεσο, ab ἄγω
Ἀγεόμενοι, *qui ducuntur*, nom. plur. præs. part. med. *Dor.* pro ἡγεόμενοι, ab ἡγέομαι.
Ἀγέραστος, ὁ ἡ ἡ, sine munere, præmio carens, *Il.* 1, 118. Ex α priv. et γέρας.
Ἀγερέθω, colligo, congrego. Vocabulum poeticum. Νῆες Ἀχαιῶν ἠγερέθοντο, *Il.* 2, 303. Ab ἀγείρω
Ἀγερέσθαι, præs. inf. pass. *Att.* pro ἀγείρεσθαι. ab ἀγείρω.
Ἄγερθεν, *congregati sunt*, 3. pl. a. 1. ind. pass. *Ion.* et *Bœot.* pro ἠγέρθησαν.
Ἀγέρθην, 1. sing. a. 1. *Ion.* pro ἠγέρθην.
Ἀγερμός, οῦ, ὁ, congregatio. Idem quod ἀγυρμός.
Ἀγέροντο, *congregati sunt*, 3. pl. a. 2. ind. med. *Ion.* pro ἠγέροντο.
Ἀγέρρω, *congrego*, *Æol.* pro ἀγείρω.
Ἀγερσικύβηλις, qui mactatoriam securim in sese concitat, quasi ἐγερσικύβηλις, *Steph.* ex *E. M.* idem quod ἀγύρτης, et κυβηλιστής, *Hes.*
Ἄγερσις, εως, ἡ, collectio.
Ἀγερώσατο, *neglexit*, 3. sing. a. 1. ind. med. *Ion.* [illegible] ἠγερώσατο. ab ἀγερώομαι
Ἀγερωχία, ας, ἡ, superbia, ferocia. *Gl. V.* arrogantia; (2) strenuitas. Ab
ΑΓΕΡΩΧΟΣ, ου, ὁ ἡ ἡ, superbus, ferox, *Il.* 2, 654. *Gl. V.* protervus, insolens; (2) valde honoratus. Ab α int. (vel ἄγαν) γέρας ἔχων, *Eustath.* ἀγείρων ὀργήν, *Hes.* ἄγαν αὐχεῖν, vel γεραχεῖν, *E. M.* Hinc
Ἀγερώχως, *adv.* superbe, ferociter.
Ἄγες, 2. sing. præs. ind. act. *Dor.* pro ἄγεις, ab ἄγω.
Ἄγεσθαι, *duci*, præs. inf. pass. verbi ejusd.
Ἀγεσίλαος, ου, ὁ, epitheton Plutonis, qu. ductor populi, quoniam mortales omnes ad se ducit. Ab ἄγω et λαός, *populus*.
Ἀγεσίλας, ου, ὁ, idem et ab eod.
Ἄγεσκεν, *ducebat*, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* et *cum ν ἐφελκ.* pro ἦγε.
Ἀγέστρατος, ου, ὁ, dux exercitus. Ab ἄγω et στρατός.
Ἀγέτης, ου, ὁ, dux, ductor. Ab ἄγω, *duco*.
Ἀγέτρια, ας, ἡ, obstetrix, *Hes.* al. ἀναγετρία.
Ἀγευστία, ας, ἡ, jejunium, inedia. Ab
Ἄγευστος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui gustari non potest, vel gustatus non fuit. *Gl. V.* insipidus; (2) qui non gustavit. *Gl. V.* impastus, jejunus. Ex α priv. et γεύομαι, *gusto*.

Ἀγεωμέτρητος, ου, ὁ ἡ ἡ, geometriæ ignarus. Ex α priv. et γεωμετρία. *Geometria*.
Ἀγεωργησία, ας, ἡ, agriculturæ neglectus, imperitia. Ex α priv. et γεωργέω. Unde
Ἀγεώργητος, ου, ὁ ἡ ἡ, incultus, desertus.
Ἄγη, ης, ἡ, admiratio cum stupore conjuncta; (2) honor, veneratio; (3) gaudium; (4) diffidentia; (5) æmulatio. Ab ἀγάω.
Ἄγη, ης, ἡ, fractura, contusio. Περὶ ἀγμάτων ἀγαῖσι, circa fractos currus, *Eurip. Suppl.* 693; (2) littus ubi fluctus frangitur; (3) fractio fluctus; (4) pernicies. Ab ἄγω.
Ἄγη, *fractus est*, 3. sing. a. 2. ind. pass. *Ion.* pro ἤγη, ab ἄγνυμι.
Ἀγηγέραται, *Il.* 4, 211. 3. pl. perf. ind. pass. *Att.* et *Ion.* pro ἠγερμένοι εἰσί, ab ἀγείρω.
Ἀγήγερκα, perf. ind. act. *Att.* et *Ion.* pro ἤγερκα.
ΑΓΗΛΑΖΩ, servo, *Hes. Etym.*
Ἀγῆλαι, a. 1. inf. act. v. ἀγάλλω. Πρὶν λέκτρα, καὶ γυναῖκα, καὶ γαμηλίους εὐνὰς ἀγῆλαι, priusquam connubium et uxorem et nuptiales lectos ornarim, *Eurip. Med.* 1026.
Ἀγηλατέω, ῶ, f. ήσω, fugo, abigo, ut piaculum; ab ἄγος, *piaculum*, et ἐλάω; (2) impello, ago.
Ἀγηλατίζω, f. ίσω, persequor, fugo, abigo. Ab
Ἀγήλατος, ου, ὁ ἡ ἡ, valde manu impulsus, plur. ἀγήλατοι, fulmina, *Suid.* Ex ἄγαν et ἐλαύνω.
Ἄγημα, τος, τό, agmen; cohors prætoria; agmen delectorum equitum, peditumve. Αὐτὸς δ' ἀναλαβὼν τὸ ἄγημα καὶ τοὺς ὑπασπιστὰς...κατὰ τὸ εὐώνυμον ἦγεν, ipse agem sumens et scutatos in lævum cornu duxit, *Arr. Exped. Alex.* 1, 1. (2) stupor, *Gl. V.* ubi etiam vehementia. Ab ἄγω, vel ἄγη.
Ἀγηνορέω, ῶ, f. ήσω, superbio, insolesco. Et
Ἀγηνορία, ας, ἡ, virilitas, strenuitas; (2) audacia; (3) arrogantia, insolentia. Νῦν αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγηνορίῃσιν ἐνῆκας, nunc vero eum multo magis in insolentiam conjecisti, *Il.* 9, 696. Ab
Ἀγήνωρ, ορος, ὁ, admodum virilis; strenuus, fortissimus; (2) audax, præfidens; (3) superbus, arrogans, *Il.* 2, 276. Ex ἄγαν et ἀνήρ.
Ἀγήοχας, *Il.* 1, 98. *duxisti*, 2. sing. perf. ind. act. *Att.* pro ἦχας, ab ἄγω. Non reperi in Homero. Legitur ἀγηόχασι *Genes.* 46, 32. ἀγηοχώς, part. perf. 3 *Macc.* v. 45. ἀγηόχει plusq. perf. *Polyb. Excerp. Legat.* Larcher.
Ἀγήραντος, ὁ ἡ ἡ, idem quod ἀγήραος, immortalis, *Ep.*
Ἀγήραος, ου, ὁ ἡ ἡ, senectutis expers, *Il.* 2, 447. *Gl. V.* insenescibilis; (2) incorruptus. Ex α priv. et γῆρας, *senectus*.
Ἀγήρατος, ου, ὁ ἡ ἡ, idem quod ἀγήραος. Κλέος ἀγήρατον, gloriam non senescentem, *Eurip. Iph. g. in Aul.* 567.
Ἀγήρατον, ου, τό, *Dioscor.* 4, 59. Ageraton herba, *Plin.* 1. 27, 84, c. 4. Angl. MAUDLIN TANSIE.
Ἀγηγέραθ', pro ἀγηγέραται, *Att.* et *Ion.* pro ἠγερμένοι εἰσίν, *congregati sunt*, 3. plur. perf. ind. pass. vel pro ἀγηγέρατο, *Att.* et *Ion.* pro ἠγερμένοι ἦσαν, 3. plur. plusq. perf. ind. pass. Περὶ δ' αὐτὸν ἀγηγέραθ' ὅσσοι ἄριστοι, circumque ipsum congregati erant quique præstantissimi, *Il.* 4, 211.
Ἀγήρων, accus. sing. *Att.* ab ἀγήρως. Χάριν τ' ἀγήρων ἕξομεν, habebimusque non senescentem gratiam, *Eurip. Suppl.* 1178.
Ἀγήρως, ω, ὁ ἡ ἡ, idem quod ἀγήραος.
ΑΓΗΣ, έος, ὁ ἡ ἡ, scelestus, frequentius ἐναγής. Ab ἄγος.
Ἀγήσανδρος, ου, ὁ, epitheton Plutonis, qu. ducens homines, s. viros. Ab ἄγω et ἀνήρ.
Ἀγήσασθαι, *narrasse*, a. 1. inf. med. *Dor.* pro ἡγήσασθαι, ab ἡγέομαι.
Ἄγησι, 3. sing. præs. ind. act. v. ἄγημι.
Ἀγησίλαος, ου, ὁ, idem quod Ἀγεσίλαος.
Ἀγησίχορος, ου, ὁ ἡ ἡ, ducens vel moderans chorum. Ex ἄγω et χορός.
Ἀγητήρ, dux, ductor, *Dor.* pro ἡγητήρ.

Ἀγητός, ή, όν, admirabilis, *Il.* 5, 788. Ab ἀγάω, *admiror*.
Ἁγιάζω, f. άσω, sanctifico, consecro; (2) veneror; (3) Deo sacrifico et sancte adoleo. Ab ἅγιος. Hinc
Ἁγίασμα, τος, τό, sanctificatio, purificatio; (2) sanctimonia; (3) templum Dei.
Ἁγιασμός, οῦ, ὁ, idem et ab eod.
Ἁγιαστήριον, ου, τό, sanctuarium.
Ἁγιστεία, ας, ἡ, sanctitas, sanctimonia.
Ἁγίζω, f. ίσω, sanctifico, consecro; (2) adoleo, sancte uro. Ab ἅγος, *veneratio*, vel etiam pro ἁγιάζω.
Ἀγινέσκω, idem quod ἀγινέω, *Ion. Hom.*
Ἀγινέω, ago, duco, *Il.* 18, 692; (2) congrego, colligo, *Etn.* Vox Ionica qua utitur *Herodot.* Ἐννῆμαρ μὲν τοίγε ἀγίνεον ἄσπετον ὕλην, novem dies quidem hi adducebant immensam materiam, *Il.* 24, 784. ἀγινεῖ, fert, *Odyss.* 14, 105. ἀγινήσουσι, ferent, *Hom. Hymn. in Apol.* 57. ἀγινέμεναι, inf. pro ἀγινεῖν, ferre, *Odyss.* 20, 213. ἀγινεῦσι, *Dor.* pro ἀγινοῦσι, ferunt, *Call. in Apoll.* 82. Ab ἄγω.
Ἀγίνω, idem et ab eod.
Ἁγιόγραφα, ων, τά, Scripta sancta, pars ultima sacrorum librorum. Ex ἅγιος et γράφω.
Ἁγιόγραφος, ου, ὁ ἡ ἡ, a divinis viris scriptus. Ex iisd.
Ἅγιον, ου, τό, sanctuarium; pars templi Hierosolymitani solis sacerdotibus adeunda. Ab ἅγιος.
Ἁγιοπρεπής, έος, ὁ ἡ ἡ, sanctis conveniens, sanctus. Ex ἅγιος et πρέπει.
Ἁγιοπρεπῶς, *adv.* convenienter sanctis.
Ἅγιος, ία, ιον, sanctus, sacer; (2) purus; (3) venerandus. Hinc
Ἁγιοσύνη, ης, ἡ, sanctitas, sanctimonia; *potius* ἁγιωσύνη, *N. T.*
Ἁγιότης, ητος, ἡ, idem et ab eod.
Ἁγιόω, ῶ, f. ώσω, sanctifico, sanctum reddo.
Ἁγιστεία, ας, ἡ, sanctimonia, puritas; (2) cultus Deorum, sacrorum peractio, sacrum, res divina, ceremoniæ. Ab
Ἁγιστεύω, f. εύσω, sanctifico; (2) veneror; (3) pietatem colo; (4) castimoniam servo. Ab ἅγιος.
Ἁγιστέω, ῶ, f. ήσω, idem et ab eod.
Ἁγιστία, ας, ἡ, idem quod ἁγιστεία. Vid. *Steph.*
Ἁγίως, *adv.* sancte. Ab ἅγιος.
Ἀγκάζω, f. άσω, ulnis amplector, ulnis attollo, in ulnas sumo. Ab ἀγκαί.
Ἄγκαθεν, pro ἀνέκαθεν, quod vide. (2) in ulnis. (1) Στέγαις Ἀτρειδῶν ἄγκαθεν, super ædes Atridarum, *Æschyl. Agam.* 3. Παλαιὸν ἄγκαθεν λαβὼν βρέτας, antiquum ulnis amplexus simulacrum, *Id. Eumen* 80.
ΑΓΚΑΙ, ῶν, αἱ, ulnæ, *Il.* 5, 371.
Ἀγκαλέω, *Poet.* pro ἀνακαλέω, revoco.
Ἀγκάλη, ης, ἡ, ulna, *Gl. V.* gremium. Ab ἀγκαί.
Ἀγκαλιάζω, idem quod ἀγκάζω.
Ἀγκαλιδαγωγέω, ῶ, f. ήσω, manipulos seu fasciculos veho. Ab
Ἀγκαλιδαγωγός, οῦ, ὁ ἡ ἡ, qui manipulos seu fasciculos navigio aut super jumento vehit; (2) bajulus. Ex ἀγκαλίς et ἄγω.
Ἀγκαλιδοπώλης, ου, ὁ, qui manipulos vendit, *E. M.*
Ἀγκαλιδοφορέω, ῶ, f. ήσω, manipulos porto, fasciculos gesto. Ab
Ἀγκαλιδοφόρος, et ἀγκαλιδηφόρος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui manipulos seu fasciculos portat; (2) bajulus. Ex ἀγκαλίς et φέρω.
Ἀγκαλίζω, *usitatius* ἀγκαλίζομαι, ulnis amplector, in ulnis gesto. Ab ἀγκάλη.
Ἀγκαλιδῶς, *adv.* ulnis gestando vel complectendo. Ab eod.
Ἀγκαλίς, ίδος, ἡ, ulna, *Il.* 18, 555. Σε μετ' ἀγκαλίδεσσι φέρουσα, te in ulnis gestans, *Call. in Dian.* 73. (2) manipulus, fasciculus.
Ἀγκάλισμα, τος, τό, quod ulnis amplexamur, quod in ulnis gestamus, quantum complecti ulnis possumus. Ab ἀγκαλίζω.
Ἄγκαλος, ου, ὁ, fasciculus. Ab ἀγκάλη.
ΑΓΚΑΛΠΙΣ, ίδος, ἡ, præcipitium; (2) fovea, *Hes.*
Ἀγκάς, *adv.* in ulnis. Ἣ δ' ἀγκὰς ἐλάζετο, hæc autem

autem ulnis complectebatur, *Il.* 5, 371.

Ἀγκὰς ἔχειν, *Theoc.* amplecti. Ab ἀγκάς.

Ἄγκεα, *valles*, nom. pl. ab ἄγκος, εος.

Ἀγκεῖσαι, *recubas*, 2 sing. præs. ind. med. *Poet.* pro ἀνακεῖσαι, ab ἀνάκειμαι.

Ἀγκεῖσθαι, *positum esse*, pro ἀνακεῖσθαι, *Call. Epig.* 53, 2. item *consecratum esse*, Id. ibid. 60, 3.

Ἀγκεράτεσσι, *supra cornua*, *Poet.* pro ἀνακεράτεσσι, pro ἀνακεράτεσι, quod est ex ἀνά, *supra*, et κέρας, *cornu*.

Ἀγκίον, ου, τό, vallis parva. Dim. ab ἄγκος.

Ἀγκιστρεία, ας, ἡ, piscatio quæ fit hamo. Ab ἄγκιστρον.

Ἀγκιστρευτής, οῦ, ὁ, piscator hamo utens. Ab ἀγκιστρεύω.

Ἀγκιστρευτικός, ή, όν, piscatorius ad piscationem pertinens. Hinc ἡ ἀγκιστρευτική, ῆς, sc. τέχνη, ars piscatoria. Ab eod.

Ἀγκιστρεύω, f. εύσω, inesco, allicio. *Gl. V.* uncino, hamo, adhamo. *Metaph.* venari, *Hes.* Ab ἄγκιστρον.

Ἀγκιστροειδής, έος, ὁ ἡ, hamatilis, *Gl. V.*

Ἀγκιστρόδετος, ὁ ἡ, hamo vinctus seu captus, *Ep.*

Ἀγκιστροειδής, έος, ὁ ἡ, hamatus, aduncus in hami modum. Ab ἄγκιστρον et εἶδος.

ἈΓΚΙΣΤΡΟΝ, ου, τό, hamus; (2) uncus quilibet.

Ἄγκιστρος, ου, ὁ, idem.

Ἀγκιστροφάγος, ου, ὁ ἡ, hamivorus: (2) avarus. Ex ἄγκιστρον et φάγος, *vorax*.

Ἀγκιστρόω, ῶ, f. ώσω, capio hamo. ἠγκιστρωμένος, hamo captus; perf. part. pass. Ab ἄγκιστρον.

Ἀγκιστρωτός, οῦ, ὁ, hamatus, hami formam habens; (2) hamis consertus. Ab ἀγκιστρόω.

Ἀγκλίνω, pro ἀνακλίνω, *Hom.*

Ἄγκλιτον, pro ἀνάκλιτον, *jactabundum*.

ἈΓΚΛΕΥ'Ω, servo, *Varin.*

Ἄγκλιμα, ατος, τό, locus in nave ad quem reclinatur gubernator. Ab

Ἀγκλίνω, *Poet.* pro ἀνακλίνω. Ποτὶ γαίῃ ἀγκλίνας, ad terram inclinans, *Il.* 4, 113.

ἈΓΚΛΟ'Σ, ή, όν, obliquus, tortuosus, *Hes.* (pro ἀγκύλος, *Steph.*)

ἈΓΚΟΙ'ΝΗ, ης, ἡ, ulna, quod tamen usitatius in plurali est. Ζηνὸς...ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαύεις, Jovis in ulnis dormis, *Il.* 14, 213. Unde

Ἀγκοινίζω, idem quod ἀγκαλίζομαι, *Steph.*

Ἀγκομίζειν, *Poet.* pro ἀνακομίζειν.

Ἀγκονέω, idem quod ἀγκονίω. Ex ἀνά et κονέω.

Ἀγκονίω, ῶ, f. ήσω, studiose in opere versor, opus accelero. Ex ἀνά et κονίω, *moveo*.

Ἀγκονίς, ίδος, ἡ, ministra, serva, *V. Lex.* Ab

Ἄγκονος, ου, ὁ, minister, famulus, *Hes.* Ab ἀγκονέω.

ἌΓΚΟΣ, εος, τό, vallis, convallis.

Ἀγκρεμάννυμι, suspendo, ἀγκρεμάσας, aor. 1 part. Dicitur pro ἀνακρεμάσας, qualia plura.

Ἀγκρίνει, *Poet.* pro ἀνακρίνει.

Ἄγκρισις, pro ἀνάκρισις, *Æsch.*

Ἀγκρούομαι, pro ἀνακρούομαι, *Theoc.*

Ἀγκρούσομαι, *Poet.* pro ἀνακρούσομαι, ab ἀνακρούω.

Ἀγκταλιάζω, f. άσω, suffoco, strangulo, *Hes.* Ubi ἀγκτηριάζω, *Voss.*

Ἀγκτήρ, ῆρος, ὁ, id quo constringimus aliquid, quale vinculum; fibula; (2) locus in collo in quo fit suffocatio. Ab ἄγχω. Hinc

Ἀγκτηριάζω, f. άσω, anctere constringo.

Ἀγκτηριασμός, οῦ, ὁ, constrictio per ancterem.

Ἀγκυλάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, jaculor. Ab

ἈΓΚΥ'ΛΗ, ης, ἡ, jaculi genus; (2) amentum; (3) curvatura cubiti; (4) flexus poplitis. *Phil.* poples; (5) genus poculi; (6) adstrictio vel contractio articuli; (7) vitium linguæ; (8) antennarum cornua; arcus. Vide in χρυσόστροφος.

Ἀγκυλιδωτόν, οῦ, τό, ansulatum, vel ansulam habens. A præc.

Ἀγκυλίζομαι, jaculor. Ab ἀγκύλη. Unde

Ἀγκύλιον, ου, τό, hamus, seu annulus catenæ; (2) genus scuti, ancile; (3) vitium linguæ.

Ἀγκυλιστής, οῦ, ὁ, jaculator. Ab ἀγκυλίζομαι.

Ἀγκυλοβλέφαρον, ου, τό, palpebrarum commissura. Ex ἀγκύλη et βλέφαρον, *palpebra*.

Ἀγκυλόγλωσσον, ου, τό, linguæ impedimentum. Ex ἀγκύλη et γλῶσσα, *lingua*.

Ἀγκυλόγλωσσος, ου, ὁ ἡ, præpeditam habens linguam. Ex iisd.

Ἀγκυλόδους, οντος, ὁ ἡ, curvis dentibus, epith. falcis, *Opp.*

Ἀγκυλοειδής, ές, cavus, depressus et simul tortuosus, *de locis, vallibus*.

Ἀγκυλόεις, id. quod ἀγκύλος, *Poet.*

Ἀγκυλομήτεω, gen. sing. *Ion.* pro ἀγκυλομήτου, ab

Ἀγκυλομήτης, ου, ὁ, dolosis consiliis utens, versipellis, versutus, *Gl. V.* habens curva consilia, *Il.* 2. 205. Ex ἀγκύλος et μῆτις, *consilium*. Hinc

Ἀγκυλόμητις, ιος, ἡ, versuta, vafra.

Ἀγκυλόομαι, οῦμαι, incurvo; (2) laboro ἀγκυλίᾳ, morbo seu vitio linguæ. Ab ἀγκύλη.

Ἀγκυλόπους, ποδος, ὁ, curulis sella, *Phil.*

ἈΓΚΥ'ΛΟΣ, η, ον, curvus, aduncus, tortuosus.

Ἀγκυλοτόμον, ου, τό, instrumentum chirurgicum, quo ἀγκύλη, seu vitium linguæ, tollitur. Ab ἀγκύλη et τέμνω, *seco*.

Ἀγκυλότοξος, ὁ ἡ, qui curvo arcu utitur, *Il.* 2, ... Ex ἀγκύλος et τόξον.

Ἀγκυλοχεῖλαι, nom. pl. ab

Ἀγκυλοχείλης, ου, ὁ, incurvum habens rostrum. Οἱ δ' ὥς τ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι, *Hes. Scut. Herc.* 405. Ex ἀγκύλος et χεῖλος.

Ἀγκυλόχειλος, ου, ὁ ἡ, idem. *Gl. V.* Ex iisd.

Ἀγκυλοχῆλαι, nom. pl. ab

Ἀγκυλοχήλης, ου, ὁ, habens aduncas chelas, aduncos ungues. Ex ἀγκύλος et χηλή, *chela*.

Ἀγκυλόω, ῶ, f. ώσω, curvo, tortuosum reddo. ἠγκυλωμένος, curvatus, curvus; perf. part. pass. Ab ἀγκύλος.

Ἀγκύλλω, curvo, retro flecto. Ὀπισθότονος δὲ κατόπιν ἀγκύλλει τὸν ἄνθρωπον, *Aret.* 1, 6.

Ἀγκύλως, *adv.* adunce, tortuose. Ab ἀγκύλος.

Ἀγκύλωσις, εως, ἡ, incurvatio, recurvatio; (2) morbus quidam articularis. Ab ἀγκυλόω.

Ἀγκυλωτός, ή, όν, incurvus. Ab eod.

ἌΓΚΥΡΑ, ας, ἡ, ancora; (2) præsidium, columen; (3) uncus; (4) membrum genitale.

Ἀγκυρίζω, f. ίσω, supplanto. Ab ἄγκυρα.

Ἀγκύριον, ου, τό, ancora parva. Dim. ab eod.

Ἀγκύρισμα, ματος, τό, supplantatio, genus artificii in lucta; (2) instrumentum quo ficus decerpuntur. Ab ἀγκυρίζω.

Ἀγκυροβολέω, ancoram jacio; (2) insero ita ut tenaciter hæreat.

Ἀγκυροβόλιον, ου, τό, ancora, seu instrumentum ad jaciendam ancoram. Ex ἄγκ. et βολέω.

Ἀγκυροειδής, έος, ὁ ἡ, ancoræ formam habens. Ex ἄγκυρα et εἶδος.

Ἀγκυρομήλη, ης, ἡ, hamus seu uncus.

Ἀγκυρουχία, ας, ἡ, ancoræ retentio. Ex ἔχω.

Ἀγκυρόω, ῶ, f. ώσω, ancora firmo. Ab ἄγκυρα.

Ἀγκυρωτός, ή, όν, ancoris firmatus, fundatus.

ἈΓΚΩ'Ν, ῶνος, ὁ, cubitus, flexus brachii, *Il.* 5, 582. (2) quælibet curvatura; (3) cornua citharæ; (4) jugum montis, promontorium, angulimontium. Οἱ δ' ἑσπέρους ἀγκῶνας, οἱ δ' ἀντηλίους ἰόντες, *Soph. Aj.* 805.

Ἀγκωνίζομαι, sinuo me, sinuor. Ab ἀγκών.

Ἀγκωνίσκος, ου, ὁ, parvus cubitus; (2) catenatio, commissura; (3) instrumentum torturæ et carnificinæ. Dim. ab eod.

Ἀγκωνίδισμος, ου, ὁ, cubital, *Gl. V.* Ab eod.

Ἀγλαέθειρος, ου, ὁ ἡ, splendidam comam habens. Ex ἀγλαός et ἔθειρα, *coma*.

Ἀγλαΐα, ας, ἡ, splendor, nitor; (2) pulchritudo; (3) ornatus, decus; (4) voluptas, lætitia; (5) una ex tribus Gratiis. Ab ἀγλαός.

Ἀγλαϊάων, gen. pl. *Æol.* pro ἀγλαϊῶν.

Ἀγλαϊεῖσθαι, *Il.* 10, 331. f. 1. inf. med. *Att.* pro ἀγλαϊείσεσθαι, ab

Ἀγλαΐζω, f. ίσω, illustro, splendidum reddo; (2) decoro, orno. Inde ἀγλαΐζομαι, illustror; (3) splendeo, splendesco, niteo; (4) gaudeo. Ab eod. Hinc

Ἀγλάϊσμα, ατος, τό, ornamentum.

Ἀγλαϊσμός, οῦ, ὁ, ornatus, splendor.

Ἀγλαϊτός, ή, όν, optabilis, pretiosus.

Ἀγλαόγυιος, ου, ὁ ἡ, pulchra membra habens; (2) pulchra membra faciens. Ex ἀγλαός et γυῖον, *membrum*.

Ἀγλαόδενδρος, ου, ὁ ἡ, qui pulchras fert arbores. Ex ἀγλαός et δένδρον, *arbor*.

Ἀγλαόδωρος, splendidus. Θήρην ἀγλαόδωρον ἐπιστείχων, *Opp. Cyneget.* 4, 17.

Ἀγλαοθηλής, έος, ὁ ἡ, tener. Ex ἀγλαός et τέθηλα, a θάλλω, *vireo*.

Ἀγλαόθρονος, ου, ὁ ἡ, splendida sede residens.

Ἀγλαόθωκος, ου, ὁ ἡ, pulchram sedem vel splendidum solium habens.

Ἀγλαόκαρπος, ου, ὁ ἡ, qui pulchrum habet fructum; (2) formosus; (3) fertilis. Παρ' ὄχθαις ἀγλαοκάρποις Νείλου πυροφόροιο, *Opp. Cyneget.* 2, 84.

Ἀγλαόκοιτος, ου, ὁ ἡ, splendidum lectum habens; (2) valde honoratus.

Ἀγλαόκουρος, ου, ὁ ἡ, pulchros habens pueros.

Ἀγλαόκωμος, ου, ὁ ἡ, Epitheton *vocis seu cantus*, ap. *Pind. Ol.* 3. oblectans convivium vel ornans.

Ἀγλαομήτης, ου, ὁ, consilio clarus, prudentia insignis. Ex ἀγλαός et μῆτις, *consilium*.

Ἀγλαομητία, ας, ἡ, præclarum et illustre consilium, magnus senatus, (vox suspecta, *Hes.*)

Ἀγλαόμητις, ιος, ἡ, consilio clara.

Ἀγλαόμορφος, ου, ὁ ἡ, conspicuus forma, splendidam formam habens. Ex ἀγλαός et μορφή.

Ἀγλαόπαις, αιδος, ὁ ἡ, pulchros pueros aut liberos habens.

Ἀγλαόπεπλος, ὁ ἡ, splendida veste, *Cal.*

Ἀγλαόπιστος, ου, ὁ ἡ, præclare fidelis.

ἈΓΛΑΟ'Σ, ή, όν, splendidus, clarus, fulgens, limpidus, illustris, insignis.

Ἀγλαότιμος, ου, ὁ ἡ, valde honoratus. Ex ἀγλαός et τιμή, *honor*.

Ἀγλαοτρίαινος, ου, ὁ, tridente inclytus, *Pind.*

Ἀγλαοφάρης, ες, splendida veste, *Sibyl.* A φᾶρος.

Ἀγλαόφημος, præclarus, celeberrimus.

Ἀγλαόφωνος, ου, ὁ ἡ, præclaram vocem habens. Ex ἀγλαός et φωνή, *vox*.

ἈΓΛΑΡΟ'Σ, ά, όν, stultus, *Hes.* ubi ἀγλαός, *Voss.*

ἈΓΛΑΣΙΝΟ'Σ, ή, όν, pulcher, venustus, formosus, *Hes.*

Ἄγλαυρος, ου, ὁ ἡ, ubi gratæ auræ flant. Ex ἀγλαός et αὔρα, *aura*.

Ἀγλάφυρος, ου, ὁ ἡ, inelegans, invenustus.

Ἀγλαφύρως, *adv.* ineleganter, invenuste.

Ἀγλαῶπις, ιδος, ἡ, pulchros habens oculos. Ex ἀγλαός et ὤψ, *oculus*.

Ἀγλαῶς, splendide, liberaliter. Ab ἀγλαός.

Ἀγλαώψ, ωπος, ὁ ἡ, adspectu splendidus, pulchros oculos habens; lucidus. Φλέγοντ' ἀγλαῶπι πεύκᾳ, *Soph. Œd. Tyr.* 213. Ex ἀγλαός et ὤψ.

Ἀγλευκής, έος, ὁ ἡ, minime dulcis, insuavis, insipidus. Ex α priv. et γλεῦκος, *mustum*.

Ἄγλευκος, ου, ὁ ἡ, idem et ex iisdem.

Ἄγληνος, ου, ὁ ἡ, pupillas non habens; cæcus. Ex α priv. et γλήνη, *pupilla oculi*.

Ἀγλίδια, ων, τά, spicarum divisiones in allio. Ab

ἈΓΛΙ'ΔΙΟΝ, ου, τό, allium.

ἈΓΛΙ'Η, ης, ἡ, subalba cicatrix in oculis.

Ἄγλιθες, ων, αἱ, alliorum capita, seu nuclei. Εἰρύσιος ἀγλίθων οὖλον ἔχει στέφανον, redimitus est crispa corona ex alliorum capitibus, *Callim. Frag.* 140, 2.

Ἄγλισχρος, ου, ὁ ἡ, non lentus, non viscosus.

Ἀγλυκής, έος, ὁ ἡ, amarus, expers dulcedinis. Ex α priv. et γλυκύς, *dulcis*.

Ἀγλύομαι, lædor, offendor, *Hes.*

Ἄγλυφος, ου, ὁ ἡ, non sculptus, non cœlatus, *Gl. V.* Ex α priv. et γλύφω, *sculpo*.

Ἀγλωσσέω, ῶ, f. ήσω, lacero conviciis, maledico. *Hes.* obscœna, inauspicata loquor.

Ἀγλωσσία, vel ἀγλωττία, ας, ἡ, inscitia loquendi, taciturnitas. Ab

Ἄγλωσσος, vel ἄγλωττος, ου, ὁ ἡ, linguam non habens, elinguis; (2) qui loqui non potest, qui obmutuit; (3) dicendi imperitus; (4) barbarus. Οὐδ' Ἑλλὰς, οὐδ' ἄγλωσσος, nec Græca gens, nec barbara, *Soph. Trach.* 1060. Ex α priv. et γλῶσσα.

Ἄγμα, ματος, τὸ, fragmentum. Ab ἄγω.

ἈΓΜΕΙΌΝΕΣ, ων, οἱ, bubones, seu tumores in inguinibus, *Hes.* ἀγμίονες, *Voss.*

ἈΓΜΗ῍, ῆς, ἡ, focus, *Hes.* calculus, *Voss.*

ἈΓΜΗΡΟ῍Σ, ρὰ, ρὸν, quietus, *Hes.*

Ἀγμίζω, f. ίσω, frango, concutio. Ab ἄγμα.

Ἀγμὸς, οῦ, ὁ, fractio; (2) locus præceps ac præruptus; (3) littus. Ab ἄγω, *frango.*

Ἀγνᾷ, *castæ*, dat. sing. f. g. *Dor.* pro ἁγνῇ.

Ἀγναῖος, purus, castus, *Hes.* Ab ἁγνός.

Ἀγναμπτοπόλεμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui invicti est roboris, bello insuperabilis, ex *Hes.* V. *D'Orville, Misc. Obs.* 9, 1. p. 118.

Ἄγναμπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui flecti nequit, durus, inexorabilis.

Ἄγναπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, a fullone nondum purgatus; impexus. Ex α priv. et γνάπτω.

Ἄγναφος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem. *Ph.* rudis. Ex iisd.

Ἁγνεία, ας, ἡ, castitas, pudicitia, castimonia, puritas; (2) expiatio, lustratio. Ab ἁγνεύω.

Ἅγνευμα, ματος, τὸ, idem et ab eodem.

Ἁγνευτήριον, ου, τὸ, locus in quo fit expiatio; (2) monasterium; (3) sacrarium, *Gl. V.*

Ἁγνευτικὸς, ἡ, ὸν, castitatem servans, non proclivis in Venerem: ἁγνευτικὸν, piaculare, *Gl. V.* ab eodem.

Ἁγνεύτρια, ας, ἡ, piatrix, *Gl. V.* ab eod.

Ἁγνεύω, f. εύσω, castus sum, castitatem colo; (2) purus sum ab aliqua re; Οἱ μὲν γὰρ ἁγνεύουσι ἔμψυχον μηδὲν κτείνειν, abstinent enim ab occidendo nullum animal: hi enim puros se esse statuunt, si nullum animal occiderint, *Herodot.* 1, 140. (3) purum reddo, expio. Ab ἁγνός.

Ἀγνήκαμεν, *ignoravimus*, 1. pl. perf. ind. act. *Æol.* pro ἠγνοήκαμεν, ab ἀγνοέω.

Ἁγνὴς, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἁγνός.

Ἁγνίζω, f. ίσω, purifico, lustro, expio; (2) adoleo; (3) corrumpo. Ab ἁγνός. Hinc

Ἅγνισμα, ματος, τὸ, purificatio, lustratio, expiatio, *Ph.* ἁγνίσματα, piacula; (2) combustio in sacris.

Ἁγνισμὸς, οῦ, ὁ, idem et ab eodem.

Ἁγνιστήριον, ου, τὸ, locus ubi fit expiatio seu lustratio. Ab eodem.

Ἁγνιστὴς, οῦ, ὁ, purificus, *Gl. V.* Ab eodem.

Ἁγνιστικὸς, ἡ, ὸν, expiandi vim habens.

Ἁγνίτης, ου, ὁ, expiatus a scelere; (2) qui alium expiat. Ab eodem.

Ἀγνοέω, ῶ, f. ήσω, ignoro, non intelligo. Ex α priv. et νοέω; (2) pecco, erro. Hinc

Ἀγνόημα, νοήματος, τὸ, ignoratio; (2) peccatum per ignorantiam commissum, erratum.

Ἀγνοητέον, ignorandum. Ab eodem.

Ἄγνοια, ας, ἡ, ignorantia, inscitia, imperitia, imprudentia. Ἣν ὑπ' ἀγνοίας ὁρᾷς, quam te nosse dissimulabas, *Soph. Trach.* 419. Ab eodem.

Ἀγνοιέω, *Il.* 1, 536. idem quod ἀγνοέω.

Ἀγνοίησιν, *ignoret*, 3. sing. præs. conjunct. act. *Ion.* et *Poet.* pro ἀγνοιῇ, ab ἀγνοιέω.

Ἁγνομάντις, ὁ ϗ ἡ, castus vates.

Ἀγνοῦν, præs. part. act. *contr.* pro ἀγνοέον.

Ἁγνοποιὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, purificans, purum reddens. Ex ἁγνὸς et ποιέω.

Ἁγνοπόλος, ου, ὁ ϗ ἡ, purus. Ex ἁγνὸς et πολέω.

Ἁγνόῤῥειος, pure fluens; pro ἁγνόῤῥοος.

Ἁγνόῤῥυτος, ον, idem quod ἁγνόῤῥοιος, *Æsch.*

ἉΓΝΟ῍Σ, ἡ, ὸν, castus, pudicus, purus, nullo scelere pollutus; *cum gen.* ut ἁγνὸς γάμων, ἁγνὸς φόνου. οὐχ ἁγνὸν, nefas. ἔχεις γὰρ χῶρον οὐχ ἁγνὸν πατεῖν, nam tenes locum quo intrare nefas est, *Soph. Œdip. Col.* 37.

ἍΓΝΟΣ, ου, ἡ, vitex, salix amerina; (2) piscis quidam; (3) avis, *Suid.*

Ἁγνοτελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, absolute purus. Ab ἁγνὸς et τέλος.

Ἁγνοτερὴς, ὲς, castus, *Orph.* nisi sit pro ἁγνοτελής.

Ἁγνότης, ητος, ἡ, castitas, puritas, sanctitas.

ἈΓΝΥΘΕΣ, ων, lapides, quos stamini intertexendum appendunt textores.

Ἄγνυμι, seu ἀγνύω, f. ἄξω, a. 1. ἔαξα, p. act. ἔαχα, p. m. ἔαγα, a. 2. pass. ἐάγην. Ab ἄγω.

Ἀγνώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, q. d. viticeus. Ab ἄγνος.

Ἀγνωμονέω, ῶ, f. ήσω, ignoranter et imperite ago; (2) inique et improbe ago; (3) ingrate me gero, *Gl. V.* ἀγνωμονῶ, tergiversor, fidem rumpo. ἀγνωμονεῖ, inficiatur, *Gl. V.* Ab ἀγνώμων. Unde

Ἀγνωμονεύω, idem, *ap. Plut.* (si vera lectio.) *Ern.*

Ἀγνωμόνως, *adv.* stulte; (2) ingrate. Ἐν πόλει δ' ὄντα, οὕτως ἀπερισκέπτως καὶ ἀγνωμόνως ἀναστρέφεσθαι τίνος σοι φαίνεται; cum autem in urbe sis, adeo inconsiderate et stulte vitam agere, cujus tibi videtur esse? *Arrian. in Epictet.* 4, 11.

Ἀγνωμος, ὁ ϗ ἡ, stultus, imperitus; (2) malignus; (3) ingratus. Ex α et γνώμη.

Ἀγνωμοσύνη, ης, ἡ, mens consilii expers; (2) stoliditas; (3) malignitas, culpa; μεγάλην δὲ θεοῖς ἀγνωμοσύνην Εἰδότες ἔργων τῶν πρασσομένων, nempe εἰδότες ἀγνωμοσύνην ἔργων εἶναι θεοῖς, culpamque in deos conferentes. *Soph. Trach.* 1266. (4) improbitas; (5) inficiatio debiti. *Ph.* perfidia, fraus, fraudatio. Ab

Ἀγνώμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, mente et consilio carens, stolidus; expers prudentiæ, mente &c. et οὐκ ἀγνώμων, prudens, *Soph. Trach.* 473; (2) improbus, malignus; (3) inclemens, qui veniam non dat; (4) non agnoscens debitum, ingratus; (5) carens dentibus, qui gnomones dicuntur, annosus; (6) sententiam contrariam habens. Ex α priv. et γνώμη. (7) Qui est ejusdem sententiæ, *Hes.* ubi α pro ὁμοῦ, *Steph.* sed f. ibi, et lege ἀσυμψήφος.

Ἀγνωρίζω, f. ίσω, ignoro, (vox suspecta, *Steph.*)

Ἀγνώριστος, ου, ὁ ϗ ἡ, non agnitus, qui non innotuit, incertus, incognitus. A præc.

Ἀγνὼς, ῶτος, ὁ ϗ ἡ, ignarus, inscius, qui oblitus est; (2) incertus, incognitus, non notus; (3) durus, inclemens, sævus; (4) inglorius. (1) Ἀλλ' ἐγὼ σαφῶς ἀγνῶτ' ἀναμνήσω νιν· sed quæ excidere, jam ei clare in memoriam reducam, *Soph. Œd. Tyr.* 1133. (2) Δόκησις ἀγνὼς λόγων· incerta suspicio de sermonibus. *Id. ibid.* 681. ἀγνῶτ' ἀκούω φθόγγον ὀρνίθων· ignotum audio sonum avium. *Id. Antig.* 1001. (3) Σοῦ μὲν τυχὼν ἀγνῶτος· durum te expertus. *Id. Œd. Tyr.* 677.

Ἁγνῶς, *adv.* pure, caste, sancte. Ab ἁγνός.

Ἀγνώσασκε, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἠγνόησε. Ab ἀγνοέω.

Ἀγνωσία, ας, ἡ, ignorantia, ignoratio; (2) ignobilitas. Ex α priv. et γνῶσις, *cognitio.*

Ἀγνωσσάσκω, ignoro; supponitur propter ἀγνώσσασκε, rectius ἀγνώσσεσκε, quod est imperf. *Ion.* Ab

Ἀγνώσσω, ignoro, nescio. Ex α et γινώσκω.

Ἄγνωστος, ου, ὁ ϗ ἡ, incognitus, ignotus; (2) ignobilis, inglorius; (3) obscurus, in sermone.

Ἀγνώστως, ignobiliter, inglorie, *Steph.*

Ἄγνωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem.

Ἀγόγγυστος, ου, ὁ ϗ ἡ, non murmurans, non mussans, *Suid.* Ex α priv. et γογγύζω.

Ἀγοήτευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui fascinari non potest. Ex α priv. et γοητεύω. Hinc

Ἀγοητεύτως, *adv.* citra præstigias et fucum.

Ἄγοι, 3. sing. præs. opt. act. v. ἄγω.

Ἀγοίατο, 3. pl. præs. opt. pass. *Ion.* pro ἄγοιντο.

Ἀγόμφωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, nullis compactus clavis; (2) incompactus.

Ἀγόνατος, ου, ὁ ϗ ἡ, genu carens, non geniculatus. Ex α priv. et γόνυ.

Ἄγον, 1. sing. imperf. ind. act. *Dor.* pro ἦγον. Ab ἄγω.

Ἀγονέω, ῶ, f. ήσω, sterilesco; (2) sterilis sum, infecundus sum.

Ἀγονία, ας, ἡ, sterilitas, infertilitas, *Gl. V.* Ab ἄγονος.

Ἀγονόμοχθος, ου, ὁ ϗ ἡ, mulus, seu mula, *Hes.* Ex ἄγονος et μόχθος, quoniam sterile animal.

Ἄγονος, ου, ὁ ϗ ἡ, non natus, *Il.* 3, 40. (2) sterilis, infecundus; (3) *Exp.* male genitus, (*ap Soph.*) *cum gen.* ut βίος ἄγονος κακῶν. Ex α priv. et γόνος.

Ἄγοντι, 3. pl. præs. ind. act. *Dor.* pro ἄγουσι, ab ἄγω.

Ἄγοος, ὁ ϗ ἡ, indefletus. Ab α priv. et γόος.

ἈΓΟΡΑ῍, ᾶς, ἡ, forum judiciale; (2) concio populi. Ἐπεὶ οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι, πρὶν παντάπασιν ἡ ἀγορὰ λυθῇ· quoniam discessurus non sim prius quam penitus finis concionis fuerit, *Xen. Œcon.* 12, 1. (3) forum rerum venalium; (4) annona, commeatus venalis; (5) nundinæ, ταῖς δὲ πόλεσιν...προεῖπεν ἀγορὰν παρασκευάζειν, civitatibus...commeatum imperavit, *Xen. Ages.* 1, 14. παρέχειν ἀγορὰν, commeatum præbere, *Id. ibid.* 2, 30. (6) idem quod ἀγορητὺς, *Il.* 2, 370.

Ἀγοράασθαι, præs. inf. med. *Poet.* pro ἀγοράεσθαι, ab ἀγοράομαι, *Il.* 1, 72.

Ἀγοράζω, f. άσω, in foro rerum venalium versor, emo, mercor, αἱ μὲν γυναῖκες ἀγοράζουσι καὶ καπηλεύουσι. feminæ quidem in foro versantur cauponanturque, *Herodot.* 2, 35. hoc sensu præsertim adhibuerunt veteres Attici. (2) consulto, delibero; ἠγόρασα, emi, *Gl. V.* a. 1. act. ἀγορασθὲν, emptum, *Ph.* a. 1. part. pass. ἀγορασθείη, ematur, *Ph.* a. 1. opt. pass. Ab ἀγορά.

Ἀγοραῖος, ου, ὁ ϗ ἡ, forensis, qui in foro est, vel ad forum pertinet; (2) Deus fori præses, cujus statua in foro stat, colitur; (3) patronus causarum; (4) mercator imprimis pusillus, qui emit, quæ statim vendat; (5) subrostranus, concionalis.

Ἀγόραιος, ου, (sub. ἡμέρα) dies quo forum agitur, conventus; (2) qui forensibus sordibus et artibus inquinatus est. Ab eod. Hinc

Ἀγοραίως, *adv.* circumforaneorum modo; (2) scurriliter, non graviter.

Ἀγορανομέω, ῶ, f. ήσω, ædilitatem gero, præfectum fori seu annonæ ago.

Ἀγορανομία, ας, ἡ, ἀγορανόμιον, τὸ, *Suid.* ædilitas, agoranomi munus.

Ἀγορανομικὸς, ἡ, ὸν, ædilitius, ad agoranomum pertinens.

Ἀγορανόμος, ου, ὁ, ædilis, magistratus, qui foro rerum venalium præest, præfectus annonæ. respondet fere Romanorum Ædilibus, quod ad curam rerum venalium attinet. Ὥστε δοκεῖς ἐμοὶ, κἂν εἰ τοῖς ἀγορανόμοις ἀφιστάῃς ὥσπερ ἄρτους τὰ κάτω πρὸς τὰ ἄνω, ἀζήμιος ἂν γενέσθαι, *Xen. Symp.* 2, 20. Ex ἀγορὰ et νέμω, *distribuo.*

Ἀγοράομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, concionor; (2) consulto; (3) dico. Ab ἀγορά.

Ἀγοράσδειν, *Dor.* pro ἀγοράζειν, ab ἀγοράζω.

Ἀγοραστείω, empturio, emere cupio. Ab eod.

Ἀγορασία, ας, ἡ, emptio. Ab eod.

Ἀγόρασις, εως, ἡ, idem et ab eodem.

Ἀγόρασμα, ματος, τὸ, res venalis.

Ἀγορασμὸς, οῦ, ὁ, merces, res venalis; (2) emptio. Ab eod.

Ἀγοράσομεν, *ememus*, 1. plur. f. 1. ind. act.

Ἀγόρασον, *eme*, 2. sing. a. 1. imperat. act.

Ἀγοραστὴς, οῦ, ὁ, emptor, opsonator. Ab ἀγοράζω. Hinc

Ἀγοραστικὸς, ἡ, ὸν, ad emptionem pertinens.

Ἀγοραστὸς, ἡ, ὸν, emptitius, emptus, *Gl. V.*

Ἀγοράστρια, ας, ἡ, emptrix, *Gl. V.* Ab eod.

Ἀγορευέμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro ἀγορεύειν, ab

Ἀγορεύω, f. εύσω, concionor in foro, *Il.* 1, 109. (2) orationem quamlibet habeo; (3) dico, loquor, denuncio; (4) appello, nomen impono. Ἀγορεύειν τινὶ, ὑπὲρ seu περί τινος. Ἔγωγε τοὺς τοιούτους κακῶς ἠγόρευον, *Luc.* vituperabam. Ἀγορὰς ἀγόρευον, conciones habebant, *Il.* 2, 781. Ab ἀγορά.

Ἀγορέω, ῶ, f. ήσω, idem et ab eodem. Usitatum in compositis.

Ἀγορέων, *fororum*, gen. pl. *Ion.* pro ἀγορῶν.

Ἀγορὴ, *forum*, *Ion.* pro ἀγορά.

Ἀγορῆθεν, *adv.* e foro, e concione.

Ἀγορήνδε, *adv.* in forum, *Il.* 1, 53.

Ἀγορήσατο, *concionatus est*, 3. sing. a. 1. ind. med. *Ion.* pro ἠγορήσατο, ab ἀγοράω.

Ἀγορητὴς, οῦ, ὁ, orator, concionator, *Il.* 1, 247. Ab ἀγορέω.

Ἀγορητὺς, ύος, ἡ, eloquentia, concionandi facultas. Ab eod.

Ἄγορος, ου, ὁ, congregatio, exercitus; (2) concionator. Ab ἀγορά.

ἌΓΟΣ, εος, τὸ, veneratio, admiratio; (2) res sacra,

sacra, quam veneramur; (3) puritas; (4) lustratio, purificatio; (5) piaculum, scelus; (6) cubitus.

Ἀγὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, dux, *Il.* 3, 231. Ab ἄγω.

Ἀγοστέω, ῶ, f. ήσω, immundus sum, sordibus inquinatus sum, unde apud *Il.* 6, 506. ἀγοστήσας, ut aliqui Veterum legebant, pro ἀκοστήσας. Ab ἄγος, vel ἄγος.

ἈΓΟΣΤΟ'Σ, οῦ, ὁ, interior pars manuum, vola, *Il.* 11, 425. (2) extrema pars manus; (3) cubitus, ulna; (4) palma, *Il.* 11, 425.

"ΑΓΡΑ, ας, ἡ, captura; (2) venatio; (3) piscatio; (4) res quam capimus aut venamur; præda. (2) Θοὴς ὅτε παύσεται ἄγρης, *Call. in Delu* ν, 229.

Ἀγραῖος. Ἀγραία Ἄρτεμις, Diana capturæ præses; venatrix. Ab ἄγρα.

Ἀγραμματία, ας, ἡ, literarum imperitia. Ab

Ἀγράμματος, ου, ὁ καὶ ἡ, illiteratus, indoctus, expers literarum. Ex α priv. et γράμμα.

"Αγραπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non scriptus.

Ἀγραυλέω, ῶ, f. ήσω, ruri seu in agris pernocto, excubo die vel nocte. *Gl. V.* ruro, rusticor, villico; item vigilo. Ab ἄγραυλος.

Ἀγραυλὴς, ὲς, idem quod ἄγραυλος, sc. sub dio, quod fit in agro, *Nic.* Ab eod.

Ἀγραυλία, ας, ἡ, stabulatio in agro, pernoctatio ruri. Ab eod.

"Αγραυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, in agro stabulans, *Il.* 19, 155. sub dio manens, *Hesiod. Theog.* 26. Ex ἀγρὸς et αὐλὴ, *stabulum*.

Ἀγραυλέοντες, nom. pl. part. præs. *contr.* pro ἀγραυλέοντες, ab ἀγραυλέω.

Ἀγράφιον· ἀγραφίου δίκη, lis non scripti aut delati nominis. Vid. *Poll.* A seq.

"Αγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, non scriptus, ut lex non scripta, ut crimen ἄγραφον stellionatus: quod nullum certum nomen habet, contra quod e nulla certa lege actio est, cujus delatio est εἰσαγγελία; (2) quod sine scriptura ac literis fit, ut ἄγραφος διαθήκη, nuncupatio, *Gl. V.* item qui nondum adscriptus est alicui numero, societati, &c. Ex α priv. et γράφω, seu γραφὴ, *scriptura*. Hinc

Ἀγράφως, *adv.* citra scripturam, sine scripto.

"Αγρει, *Il.* 5, 765. 7, 459. 11, 512. 14, 271. *Od.* 21, 176. et in pl. ἀγρεῖτε, *Od.* 20, 149. imper. age, agesis, agite. Ab ἀγρέω.

Ἀγρεῖος, εία, εῖον, rusticus. Ab ἀγρός.

Ἀγρειτάω, ῶ, violenter ago. Ab ἀγρέω.

ἈΓΡΕΙ'ΦΝΑ, sive ἀγρύφνη, ης, ἡ, furcilla, rastellum, *Suid.*

Ἀγρέμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui in venatione captus est. Ab ἄγρα.

"Αγρεμον, τὸ, ridica; hasta, *Æsch.* Ab ἄγρα.

Ἀγρεμὼν, όνος, ὁ, vel ἀγρέμων, ονος, venator, [illegible] es. ab ἄγρα.

Ἀγρεσία, ας, ἡ, venatio, captura. Ab eod.

Ἀγρέται, ων, οἱ, duces. ἀγρέταν, Ἡγεμόνα, *Hes.* hinc corrigendus *Æsch. Pers.* 997. ubi nunc legitur ἀγρέται nullo sensu. βεβᾶσι γὰρ οἵπερ [illegible]

"Αγρευμα, ματος, τὸ, quod venatu captum est, præda; (2) res omni studio ac labore parta; (3) spolium; (4) rete, reticulum, *Æsch.* Ab ἀγρεύω.

Ἀγρεὺς, έως, ὁ, venationi præfectus, ut Pan et Apollo. Ab ἄγρα.

"Αγρευσις, εως, ἡ, venatio; (2) prædatio. Ab [illegible]

Ἀγρευτέω, ῶ, infero injuriam, *Hes.* ubi ἀγρευτεῖ, ὑβρίζει. Ab ἀγρευτής, *Ern.* sed q.

Ἀγρευτὴρ, ῆρος, ὁ, venator. *Call. in Dian.* 218. Ab ἀγρεύω.

Ἀγρευτὴς, οῦ, ὁ, idem et ab eodem. ὠγρευτὴς, ἐπακτὴς, ἐν ὄρεσι πάντα λαγωὸν διφᾷ, *Call. Epig.* 33, 1.

Ἀ[illegible]κὸς, ἡ, ὸν, venandi peritus. *Gl. V.* [illegible]tiosus. A præc.

"Αγρευτος, ὁ καὶ ἡ, venationis studiosus, *Sch. ap. Arist.*

Ἀγρεύω, f. εύσω, venor, venatu capio feras, pisces, aves, &c. (2) capto, allicio. Ἀγρεύειν ἰχθῦς, θῆρας, ὕπνον; ἀγρευθεὶς δὲ ἤγρευσε, ipse captus cepit. Ab ἄγρα.

Ἀγρέω, ῶ, idem et ab eodem.

"Αγρηθεν, *adv.* ex venatione. Ab ἄγρα.

"Αγρην, acc. sing. *Ion.* pro ἄγραν.

"Αγρηνον, ου, τὸ, rete; (2) vestis lanea reti similis. Ab ἄγρα.

Ἀγρία, ας, ἡ, aquifolia; arboris nomen.

"Αγρια, τὰ, (*sub.* ζῶα) feræ; (2) pro ἀγριότητα, *Il.* 24, 41. (3) adv. pro ἀγρί[illegible].

Ἀγριάζω, ferus sum, efferor, *Hes.* Ab ἄγριος.

Ἀγριαίνω, f. ανῶ, agrestem reddo; (2) effero, exaspero. *Gl. V.* ferum facio, irrito, instigo: item asper sum, ἀγριαίνομαι, ferocio, sævio, *Gl. V.* Ἀγριανθήσεται βασιλεὺς τοῦ Νότου, *Dan.* 11, 11. Ab eod.

Ἀγριάμπελος, ου, ἡ, labrusca, *Ph.*

Ἀγριὰς, άδος, ἡ, agrestis. Ab ἀγρός. Unde

Ἀγρίδιον, ου, τὸ, agellus, villula, *Gl. V.* Dim.

Ἀγριελαία, ας, ἡ, agrestis oliva, oleaster.

Ἀγριέλαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, oleaster; (2) ex agresti olivâ, seu oleastro, confectus, *Theocriti Schol. in Idyl.* 4, 7. Ex iisdem.

Ἀγριεὺς, ὁ, rusticus, *Hes.*

Ἀγρίζομαι, irritor, ferocio, aspere ago.

"Αγριμος, ον, idem quod ἄγροικος, *Mosch.*

Ἀγριμαῖος, αία, αῖον, ferinus, ferus. Ab ἀγρός.

Ἀγριομέλισσα, ἡ, apis sylvestris, *Hes.* ἄγρια [illegible]

Ἀγριόεις, όεσσα, εν, agrestis; (2) ferum reddens. Ab ἄγριος.

Ἀγριόθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, fero animo præditus.

Ἀγριοκάρδαμον, ου, τὸ, nasturtium agreste, herba Iberis.

Ἀγριοκάρυον, τὸ, nux sylvestris, *Hes.*

Ἀγριοκήπιον, ου, τὸ, hortulus incultus. Ex ἄγριος et κῆπος, *hortus*.

Ἀγριομελιντζάνα, idem quod στρύχνος, solanum, *Schol. Theoc. in Idyl.* 10, 37.

Ἀγριόμηλα, ων, τὰ, mala sylvestria.

Ἀγριόμορφος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui adspectu agresti et truculento est, ferinam faciem habens. Ex ἄγριος et μορφή.

Ἀγριομυρίκη, ης, ἡ, myrica agrestis.

Ἀγριόμωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, crociter, rustice stultus, *Suid.* Ex ἄγριος et μωρὸς, *stultus*.

Ἀγριοπηγοὶ, ῶν, οἱ, carpentarii, plaustrorum artifices; (2) qui ex quibusvis agrestibus lignis opera conficiunt. Ex ἄγριος et [illegible]

Ἀγριοποιὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, ferum reddens, feritatem inducens; (2) flagitiosus, immanis. Ex ἄγριος et ποιέω.

Ἀγριορίγανος, ου, ὁ, origanum sylvestre.

Ἀγριόρνιθες, ων, αἱ, gallinæ feræ. Ex ὄρνις.

Ἀγριόρροδον, ου, τὸ, saliunca.

"Αγριος, ια, ιον, agrestis, ruralis, rusticus; (2) inurbanus; (3) ferus, ferinus; (4) ferox; immanis, atrox, barbarus. ἄγριον ἔμβαλε λιμὸν, sævam injecit famem, *Cal. in Cererem*, 67; (5) fortis; (6) pæderasta; κἂν μέν ἴδωσι κομήτην ἄγριόν τινα τῶν λασίων τούτων, et, si videant crinitum aliquem pæderastam, ex istis hirsutis, *Arist. Nub.* 347, 8. ἐὰν δ' ὑμᾶς ἀναμνήσας ἐπιδείξω, ὑπερβαίνων τουσδὶ τοὺς ἀγρίους ἄνδρας, Κυδωνίδην καὶ Αὐτοκλείδην, καὶ Θέρσανδρον, ἀλλ' ἐπιδείξω αὐτοὺς, λέγων ὡς ἐν ταῖς οἰκίαις ἀνειλημμένος γέγονε, &c. sin refricata vestra memoria, omissis istis pæderastis, Cydonide, Autoclide, Thersandro, demonstraro ipsos, commemoratis iis in quorum fuerit ædes receptus, &c. *Æsch. contra Timarchum*, 30, 16. ἄγριος ταῦρος, bos agrestis, *Ælian. Hist. Var.* 12. 22, 4. ἄγριοι κύνες, *Id. ibid.* 12, 40, 2. Ab ἀγρός.

Ἀγριοσέλινον, ου, τὸ, apium silvestre.

Ἀγριοσταφυλὶς, ίδος, et ἀγριοστάφυλις, ιος, ἡ, uva agrestis seu silvestris.

Ἀγριοσύνη, ης, ἡ, feritas, immanitas, sævitia. Ab ἄγριος.

Ἀγριότης, ητος, ἡ, idem et ab eodem.

Ἀγριότης, ου, ὁ, agricola, apud *Theocrit.* si lectio vera. Ab ἄγριος.

Ἀγριόφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, mente ferox. Ex φρήν.

Ἀγριόφυλλον, ου, τὸ, peucedanum.

Ἀγριόφωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, feram et immanem vocem habens. Ex ἄγριος et φωνή.

Ἀγριοχηνάρια, ων, τὰ, anserculi feri. Ex χήν.

Ἀγριόψυχος, ὁ καὶ ἡ, ferox, sævus.

Ἀγριοψωρία, ας, ἡ, scabies fera. Ex ψώρα.

Ἀγριόω, ῶ, f. ώσω, agreste vel ferum reddo, exaspero; ἠγριωμένος, efferatus, *Ph.* perf. part. pass. Ab ἀγρός.

ἈΓΡΙΠΠΟΣ, ου, oliva silvestris, oleaster.

ἈΓΡΙ'ΦΗ, ης, ἡ, ligo bidens, rastrum, *Suid.*

Ἀγριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ferus, feritatem præ se ferens. Ab ἄγριος

Ἀγριωπὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, qui vultu fero est; (2) impudens; (3) insolens; (4) sævus, horribilis, *Ern.* Ex ἄγριος et ὤψ, *vultus*.

Ἀγρίως, *adv.* fere, immaniter, duriter, aspere.

Ἀγριῶτις, ἡ, *fœm.* ab ἀγριώτης, *Sapph.*

Ἀγριωτὸς, ἡ, ὸν, efferatus. Ab ἀγριόω.

Ἀγροβότης, ου, ὁ, qui in agris pascit, ἀγροβώτης, *Ern.* Ex βόω. ὡς ποιμὴν ἀγροβότας, agrestis ut pastor, *Soph. Phil.* 214.

Ἀγρογείτων, ονος, ὁ, vicinum agrum habens, accola, *Gl. V.* Ex ἀγρὸς et γείτων.

Ἀγρογενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, rurigena, *Gl. V.* Ex ἀγρὸς et γίνομαι.

Ἀγροδίαιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, in agro vitam agens, rusticam vivendi rationem sectans. *Gl. V.* agricola; (2) rusticus, inscitus, illepidus. Ex ἀγρὸς et δίαιτα, *vitæ ratio*.

Ἀγροδότης, ου, ὁ, agrorum dator. Ex ἀγρὸς et δότης· vel venationis dator. Ex ἄγρα.

Ἀγρόθεν, *adv.* rure, ex agro. Ab ἀγρός.

"Αγροθι, *adv.* ruri, in agro; ex agris. Φέρε δ' ἀγρόθι νόστιμα πάντα, et ex agris fer matura omnia, *Call. in Cererem*, 136. Ab eodem.

Ἀγροικεύομαι, f. εύσομαι, sum moribus agrestibus et rusticis. Ab ἄγροικος.

Ἀγροικία, ας, ἡ, rusticorum habitatio, ager, rus, villa; (2) inurbanitas, rusticitas.

Ἀγροικίζω, f. ίσω, rustice ago vel loquor; (2) ineptio; (3) morosus sum. Ab ἄγροικος.

Ἀγροικικὸς, ἡ, ὸν, rusticanus. Ab eod.

Ἀγροῖκος, ου, ὁ καὶ ἡ, ruri seu in agro habitans; rusticus, ab ἀγρός: aliter *Att* pro ἄγροικος, ὁ καὶ ἡ, imperitus, illepidus, inurbanus, *Ern.* vid. *Steph.*

Ἀγροικοτέρως, subrustice.

Ἀγροικοτόνος, ὁ καὶ ἡ, agreste sonans, *Ern.*

Ἀγροίκως, *adv.* rustice; (2) imperite.

Ἀγροιώτης, ου, ὁ, homo rusticus, pastor, *Il.* 11, 548. Ab ἀγρός.

Ἀγροκόμος, ου, ὁ, villicus. Ab ἀγρὸς et κομέω.

Ἀγροκύδοιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui in agris tumultuatur.

"Αγρομαι, congrego, seu congregor.

Ἀγρομένης, ου, ὁ, in agro manens, vitam in agro degens, *Hes.* ἀγρόμενοι ἐπὶ πηγῆς, habitantes prope fontem, *Apoll. Rhod.* 3, 882. Ex ἀγρὸς et μένω, *maneo* (potius ab ἀγρόμενος).

Ἀγρομένῃσιν, *Il.* 2, 481. *congregatis*, dat. plur. f. g. part. præs. *Ion.* pro ἀγρομέναις, per *Syncop.* pro ἀγειρομέναις, ab ἀγείρω.

Ἀγρόνδε, *adv.* in agrum. Ex ἀγρός.

Ἀγρονομία, ας, ἡ, agri suburbani administratio; (2) agrorum distributio; (3) ædilitas, magistratus, *Ern.* Ab

Ἀγρόνομος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui in agro pascitur; (2) vitam in agro degens. Ex ἀγρὸς et νέμω.

Ἀγρονόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, in agro pascens, aut agrestia pascens, pastor, agricola, villicus. (2) magistratus, administrans quæ ad rura suburbana pertinent; ædilis. Τῷ γὰρ πλάκες ἀγρονόμοι πᾶσαι φίλαι, huic enim planities in summitate montium in quibus pascuntur agrestia, omnes gratæ sunt, *Soph. Œd. Tyr.* 1002. Ex iisdem.

ἈΓΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, rus, ager, fundus, prædium, villa; (2) fines, regio, ditio; (3) rusticitas.

Ἀγρότερος, έρα, ερον, rusticus, agrestis, *Il.* 2, 852. Ἀγροτέρα Ἄρτεμις, Diana venatrix. Ab ἀγρὸς, vel ἄγρα.

Ἀγροτὴρ, ῆρος, ὁ, idem quod ἀγρότης, *Eur.*

Ἀγρότης, ου, ὁ, rusticus, ruricula, pastor.

Ἀγρότης, ητος, ἡ, rusticitas.

Ἀγροτὶς, ίδος, rustica, ruri educata; (2) venatrix. Ab ἀγρὸς, vel ἄγρα.

"Αγροφις, montanus, *Suid. Ph.*

Ἀγροφύλαξ, ακος, ὁ, agri custos, saltuarius.

Ἀγρόω, id. quod ἀγρεύω, *Steph.*

Ἀγρυξία, ας, ἡ, silentium, taciturnitas. Ex α priv. et γρύζω, *hisco*.

Ἀγρυπνία,

'Αγρυπνέω, ῶ, f. ήσω, vigilo, insomnem noctem duco; (2) invigilo, vigili et attentâ mente observo, lucubro, *Gl. V.* 'Αγρυπνεῖν τὴν νύκτα τοῖς καιροῖς. Ab ἄγρυπνος. Unde

'Αγρυπνητὴς, ῆρος, ὁ, idem quod ἀγρυπνητὴς, *Manetho.*

'Αγρυπνητὴς, ῦ, ὁ, vigil, excubitor, *Gl. V.*

'Αγρυπνητικὸς, ὴ, ὸν, vigil. insomnis.

'Αγρυπνία, ας, ἡ, insomnia, vigiliæ, pervigilium, lucubratio. Ab eodem.

'Αγρυπνίη, *Ion.* pro ἀγρυπνία.

'Αγρυπνὶς, ίδος, ἡ, festum quoddam pervigilium Bacchi.

"Αγρυπνος, υ, ὁ ϗ ἡ, insomnis, vigil. Ex α priv. et ὕπνος, insertisque per Epenthesin literis γρ, pro ἄϋπνος.

'Αγρυπνώδης, vigilias afferens.

'Αγρωνεὺς, έως, ὁ, rusticus, *Hes.* Ab ἀγρός.

'Αγρώσσω, venor, in venatu capio; dicitur et de piscatu. "Αρτεμις ἀγρώσσουσα, Diana venari solita, *Callim. in Apoll.* 60. Ab eod.

'Αγρώστης, υ, ὁ, venator; (2) operarius; (3) genus phalangii. Ab eod.

'Αγρωστῖνος, υ, ὁ, venator; (2) rusticus. Ab ἄγρα, vel ἀγρός.

"Αγρωστις, ιος, ἡ, genus herbæ, gramen, herbæ genus quod arbores, virgulta, aliasque plantas hederæ more amplectitur: quidam vero volunt esse quoddam herbæ genus simile porro. Εἱλιτενὴς ἄγρωστις, *Theocrit. Idyl.* 13, 42. Ab ἀγρός.

'Αγρώστωρ, ορος, ὁ, venator. Ab ἄγρα.

'Αγρώτης, υ, idem quod ἀγρότης.

'ΑΓΥΙΑ', ᾶς, ἡ, vicus, via, sc. urbis; regio, platea; (2) vicinia; (3) angiportum. *Callim. in Dian.* 78.

'Αγυιάτης, υ, ὁ, cognomen Apollinis, quatenus viis præest urbanis. Ab ἀγυιά.

'Αγυιᾶτις, ιδος, ἡ, ad Apollinem ἀγυιάτην pertinens, sc. ara. Οὐδ' ἀγυιάτιδες θεραπεῖαι, *Eurip. Ion.* 186. Ab eod.

'Αγυιεὺς, έως, ὁ, columna acuminata ante fores, sacra Apollini viarum in urbe præsidi; (2) cognomen Apollinis, qui viis præesse credebatur. Hic deus columnæ tantum in speciem figuratus erat, obelisci in morem acute desinentis. Καὶ σὺ Φοῖβ' ἄναξ ἀγυιεῦ, *Eurip. Phœniss.* 634. Ab eod.

'Αγυιοπλαστέω, in vico, via, fingo; de avibus, v. g. hirundinibus, nidos ponentibus. Ex ἀγυιά et πλάστης, *fictor.*

"Αγυιος, υ, ὁ ϗ ἡ, inarticulatus, carens membris; (2) imbecillis, infirmus. Ex γυῖον.

'Αγυίω, εω. Ab ἀγυιά.

'Αγυμνασία, ας, ἡ, exercitationis omissio, defectus; (2) inertia, desidia.

'Αγύμναστος, υ, ὁ ϗ ἡ, inexercitatus; (2) qui non est adsuetus exercere corpus; (3) valde exercitatus, *Hes.* Ex α priv. vel intens. et γυμνάζω.

'Αγυμνάστως, *adv.* inexercitate, imperite.

'Αγύναικος, υ, qui uxore caret, cælebs.

'Αγυνὴς, ῦ, ὁ, idem. Ex α priv. et γυνή.

'Αγύναιος, υ, ὁ, idem.

"Αγυνος, υ, ὁ, idem.

'Αγυρέω, ῶ, congrego, colligo in unum. In Hesychio legitur ἀγυρεῖ· ἀθροίσματι ἢ συγκροτεῖ. Sed viri docti legunt ἀγύρει· ἀθροίσματι ἢ συγκροτήσει.

'Αγυρίζω, f. ίσω, idem, et ab

"ΑΓΥΡΙΣ, εως, ἡ, cœtus, multitudo congregata. Κείμενον ἐν νεκύων ἀγύρει, *Il.* 16, 661. "Ως οἵγ' ἐν νηῶν ἀγύρει, *ib.* 24, 141.

'Αγυρισμὸς, ῦ, ὁ, congregatio, collectio. Ab ἀγυρίζω.

'Αγυρμὸς, ῦ, ὁ, cœtus, turba; (2) strepitus; (3) circuitio colligendæ stipis causa; (4) mendicitas. Ab ἄγυρις.

'Αγυρμοσύνη, ης, ἡ, cœtus. Πιστῇσιν ἀγυρμοσύνῃ ἑτάρῃσιν ἔντυνον ἰθῦσαι, et cursum dirigere parabant sociis fidis comitatæ, *Oppian. Cyneget.* 4, 251.

'Αγυρτάζω, f. άσω, congrego, cogo in unum, colligo, χρήματα, *Odyss.* 19, 284. agyrtam, circulatorem ago. Ab ἀγύρτης.

'Αγύρτεια, ας, ἡ, circulatio, præstigiæ, imposturæ; (2) mendicitas; (3) cœtus, congregatio. Ab

'Αγυρτέω, idem quod ἀγυρτάζω, τὸν ἀγύρτην agere, *Athen.*

'Αγυρτὴς, ῆρος, ὁ, idem quod ἀγύρτης, *Man.*

'Αγύρτης, υ, ὁ, qui congregat ac cogit in unum; (2) circulator et præstigiator circumforaneus; (3) mendicus, qui stipem colligit; (4) jactus quidam tesserarius; (5) confusaneus. Ab ἄγυρις. Hinc

'Αγυρτικὸς, ὴ, ὸν, futilis, mendax, vanus, de trivio.

'Αγυρτὸς, ῦ, ὁ, congregatus, collectus.

'Αγύρτρια, ἡ, circulatrix, mendica.

'Αγυρτώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, confusaneus.

"Αγχαζε, *Poet.* pro ἀνάχαζε, ab ἀναχάζω.

'Αγχαλάω, relaxo, *Poet.* pro ἀναχαλάω.

"Αγχασσε, *recede*, 2. sing præs. imp. act. *Dor.* pro ἄγχαζε, ab ἀγχάζω, pro ἀναχάζω.

"Αγχαυρος, υ, ὁ, mane gelidum ac pruinosum; diluculum, crepusculum, *Suid.* Οὔ ποτε νύκτα ἄγχαυρον κνώσσουσιν, nunquam noctem stertunt proximam diluculo, appropinquante diluculo, *Apoll. Rhod.* 4, 110. Ex αὔρα.

'Αγχεῖος, εία, εῖον, propinquus, vicinus, *Suid.* Ab ἄγχι.

'Αγχέμαχος, υ, ὁ ϗ ἡ, cominus pugnans; (2) qui cominus pugnatur. Τὰ δ' ἀγχέμαχα ὅπλα καλούμενα· quibus utuntur cominus pugnando. *Xenoph. Cyri Inst.* 1, 2. Ex ἄγχι et μάχομαι, *pugno.*

"ΑΓΧΙ, *adv.* prope, juxta; (2) brevi.

'Αγχίαλος, υ, ὁ ϗ ἡ, mari vicinus, maritimus, littoralis. Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγχιάλου, Salaminiæ (insulæ) qui tenet sedem maritimæ, *Soph. Ajac. Mastigoph.* 135. Ποτὶ δ' λειμῶνα ἔβαινον ἀγχιάλους, et in prata exibant maritima, *Moschi Idyll.* 2, 34. Ex ἄγχι et ἅλς, *mare.*

'Αγχιβαθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, vicinus profundo, qui prope fundum est; (2) prope littus vel ripam profundus; (3) profundus, altus, præaltus, *Gl. V.* ('Αγχιβαθὲς, τὸ, altitudo, profunditas, *Steph.*) 'Αγχιβαθὲς στόμα λίμνης, *Apoll. Rhod.* 4, 1572. Ex ἄγχι et βάθος.

'Αγχιβαίνω, f ήσω, prope accedo.

'Αγχιβατέω, ῶ, f. ήσω, prope accedo; (2) ambigo, dubito. 'Αγχισβατέω, disceptare, et contendere inter se, *Varin.* Ex iisd.

'Αγχιβάτης, υ, ὁ, qui propius accedit.

'Αγχιβέβακα, *prope accessi*, 1. sing. perf. ind. act. *Dor.* pro ἀγχιβέβηκα, ab ἀγχιβαίνω.

'Αγχίγειος, υ, ὁ ϗ ἡ, terræ nostræ vicinus; (2) conterminus, propinquus. Ex ἄγχι et inus. γέα, *terra.*

'Αγχιγείτων, ονος, vicinus.

'Αγχίγυος, υ, ὁ ϗ ἡ, arvis nostris vicinus; (2) vicinus. Ex ἄγχι et γύα, *arvum.*

'Αγχιθάλασσος, et ἀγχιθάλαττος, υ, ὁ ϗ ἡ, vicinus mari, maritimus. Ex θάλασσα.

'Αγχιθανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, morti vicinus, semimortuus. Ex ἄγχι et inus. θανέω, *morior.*

'Αγχίθεος, υ, ὁ ϗ ἡ, propinquus seu similis Deo. Ex ἄγχι et Θεὸς, *Deus.*

'Αγχίθρονος, ὁ ϗ ἡ, sedem alteri propinquam habens. Ex ἄγχι et θρόνος, *thronus.*

'Αγχίθυρος, υ, ὁ ϗ ἡ, propinquus foribus; (2) vicinus, proximus. 'Αγχίθυρος ναοίσα κατεύξατο, *Theoc.* 2, 71. Ex ἄγχι et θύρα, *janua.*

'Αγχικέλευθος, υ, ὁ ϗ ἡ, qui prope viam est.

'Αγχιμαχητὴς, ῦ, ὁ, cominus pugnans, *Il.* 2, 604. (2) in pugna stataria præstans. Ex ἄγχι et μάχομαι, *pugno.*

'Αγχίμαχος, υ, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

'Αγχίμολον, *adv.* e propinquo, prope; (2) confestim. 'Αγχίμολον δὲ οἱ ἦλθε θόας, *Il.* 4, 529. Ab

'Αγχίμολος, υ, ὁ ϗ ἡ, e propinquo veniens; (2) qui prope accedit, *Il.* 4, 529. Ex ἄγχι et μολέω, s. μολῶ, *venio.*

'Αγχινεφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, nubibus propinquus; (2) altus. Ex ἄγχι et νέφος, *nubes.*

'Αγχίνοια, ας, ἡ, solertia, ingenii acumen, sagacitas. Ab

'Αγχίνοος, *contr.* ἀγχίνυς, υ, ὁ ϗ ἡ, qui quasi mentem in propinquo habet, vel cum mente sua ad rei veritatem prope accedit; ingeniosus, perspicax, solers, sagax. Hinc

'Αγχινόως, *adv.* solerter, sagaciter, ingeniose.

'Αγχίνωψ, herba quædam; al. φοίνιξ, ικος, *Diosc.*

'Αγχίπλοος, *contr.* ἀγχίπλυς, υ, ὁ ϗ ἡ, prope navigans, brevis, non longinquus, *Eurip.*

'Αγχίπολις, propinquus urbi, vicinas urbes colens. "Ιν' ἀγχίπολις "Αρης, ubi Mars vicinas urbes colens, *Soph. Antig.* 970.

'Αγχίπορος, υ, ὁ ϗ ἡ, prope accedens; (2) propinquus.

'Αγχίπυς, οδος, ὁ ϗ ἡ, prope nos pedem habens; (2) propinquus.

'Αγχίπτολις, εως, ὁ ϗ ἡ, urbi propinquus.

'Αγχίῤῥοος, *contr.* ἀγχίῤῥυς, υ, ὁ ϗ ἡ, cujus fluenta prope sunt, vicina fluenta habens.

'Αγχίσαι, *Æol.* pro 'Αγχίσυ, ab 'Αγχίσης.

'Αγχίσπορος, υ, ὁ ϗ ἡ, propinquus, adfinis genere. Ex ἄγχι et σπόρος, *satio, semen.*

"Αγχιστα, *adv.* proxime; (2) maxime, *Il.* 2, 58. Superlat. ab ἄγχι.

'Αγχιστεία, ας, ἡ, propinquitas, adfinitas, proximitas; (2) jus propinquitatis; (3) jus successionis legitimæ; (4) jus succedendi ab intestato. Ab ἀγχιστεύω.

'Αγχιστεῖον, υ, τὸ, idem et ab eod.

'Αγχιστεὺς, έως, ὁ, vicinus, proximus; (2) cognatus, genere propinquus, affinis; ἀγχιστεῖς, cognati, *Gl. V.* Ab ἄγχιστα. Hinc

'Αγχιστεύω, f. εύσω, genere propinquus sum; (2) jure propinquitatis hæreditatem cerno, aut peto; (3) jure cognationis rem venditam redimo; (4) jure propinquitatis uxorem duco, vel retineo.

'Αγχιστῆνος, ήνη, ῆνον, prope stans; (2) densus. Ex ἄγχι et ἵστασθαι, *stare*, vel potius ab ἀγχιστάω, vel ἀγχιστέω, vel ἀγχιστῖνος, quæ melior est scriptio. *Ern.*

'Αγχιστὴρ, ῆρος, ὁ, vicinus, propinquus. Ab ἄγχιστα· (2) auctor, causa alicujus rei. Διώμοσεν ἢ μὴν τὸν ἀγχιστῆρα τοῦδε τοῦ πάθους δουλώσειν, juramento semetipsum obstrinxit, eum, qui causa hujus dedecoris sibi exstitisset, in servitutem redacturum, *Soph. Trach.* 255.

'Αγχιστικὸς, ὴ, ὸν, ad propinquitatem pertinens. Ab ἄγχιστα.

'Αγχιστίνδην, *adv.* secundum gradum propinquitatis, pro jure propinquitatis. Ab eod.

'Αγχιστῖνος, ίνη, ῖνον, prope stans; (2) coacervatus; *Il.* 5, 141. Ex ἄγχι et ἵστημι.

"Αγχιστος, υ, ὁ ϗ ἡ, proximus, maxime propinquus; proximus genere, *Soph. El.* 1105. Ab ἄγχι.

'Αγχίστροφα, *adv.* celeriter. Ab

'Αγχίστροφος, υ, ὁ ϗ ἡ, conversioni mutationique propinquus, obnoxius; (2) subinde mutabilis, versatilis, volubilis; (3) qui versatili ingenio est. Hinc τὸ ἀγχίστροφον, υ, inconstantia. Ex ἄγχι et στρέφω, *verto.* Hinc

'Αγχιστρόφως, *adv.* subita et repentina conversione seu mutatione.

'Αγχιτέλεστος, υ, ὁ ϗ ἡ, cujus eventus prope est. Ex ἄγχι et τέλος.

'Αγχιτέρμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, metæ proximus; (2) conterminus, finitimus, vicinus. *Philox.* affinis. 'Ωκινάρυ δίναισιν ἀγχιτέρμονα, *Lycoph.* 729. Τὰς ἀγχιτέρμονας πόλεις ὧν ἀνάγκη διὰ τὰς ἀεὶ ἐν ὅπλοις ὄντας, καὶ εἰρήνης μάλιστα ἐπιθυμεῖν, *Xenoph. Hier.* 10, 7.

'Αγχίτοκος, υ, ὁ ϗ ἡ, in propinquo natus; ἀγχίτοκος, partui vicina. Ex τίκτω, *pario.*

'Αγχιφανὴς, ὁ ϗ ἡ, ex propinquo apparens; (2) propinquus. Ex φαίνομαι.

'Αγχίων, ονος, ὁ ϗ ἡ, propior. Ab ἄγχι.

"Αγχοθεν, *adv.* cominus, e propinquo.

"Αγχοθι, *adv.* prope; *Il.* 14, 412. 'Αγχόθι τηγάων Αἰγυπτίυ 'Ινωποῖο, *Callim. in Dian.* 170.

'Αγχονάω, ῶ, f. ήσω, strangulo, suffoco; (2) suspendo.

'Αγχόνειος, strangulans, ad strangulandum comparatus. Epith. laquei. Ab ἀγχόνη.

'Αγχονέω, idem quod ἀγχονάω, *Man.*

'Αγχόνη, ης, ἡ, suffocatio, strangulatio; (2) laqueus, restis; (3) suspendium; (4) res quæ angit et cruciat. Ab ἄγχω.

Ἀγχονὴ, ῆς, ἡ, ipsa actio strangulandi (rejicit hanc distinctionem *Steph.*).

Ἀγχονιμαῖος, ȣ, ὁ, ad laqueum pertinens, *Steph.*

Ἀγχονιστὴς, ȣ̃, ὁ, necator, quasi ab ἀγχονίζω, quod est *strangulo*.

Ἄγχȣρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, conterminus. Ab ὅρος.

Ἄγχος, suffocatio, strangulatio. Ab ἄγχω.

Ἀγχοτάτω, *adv.* proximè. Τῆς γὰρ ἀγχοτάτω ἡ χώρης οὗτος ὁ θεός, etenim deus hic cuicunque regioni proximus existat, *Herodot.* 2, 24. Ab ἄγχι.

Ἀγχότερος, έρα, ερον, propinquior. Ab eod.

Ἀγχȣ̃, *adv.* prope. Genitivo adjungitur, *Il.* 24, 709. Dativo, *Aret.* 2, 7.

Ἄγχȣ, 2. sing. præs. imper. pass. *Att.* pro ἄγχεο, et hoc *Ion.* pro ἄγχεσο, ab ἄγχω.

Ἄγχȣσα, ης, ἡ, anchusa, herba quædam vim suffocatoriam habens. *Gl. V.* ebulum, vaccinium. *Angl* ALKANET. Ab ἄγχω.

Ἀγχȣσίζω, f. ίσω, anchusa inficio, anchusa coloro. Ab ἄγχȣσα.

ἌΓΧΩ, f. ξω, neco, strangulo, suffoco, fauces constringo, *Il.* 3, 371. (2) constringo, coarcto quovis modo; (3) mœrore afficio. Ἄγχομαι, angor.

Ἀγχώμαλα, *adv.* æqualiter, æqua vi. Ab

Ἀγχώμαλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, propemodum æqualis, anceps; (2) æqualis. Ἀλλ' ἐγίγνοντο ταῖς γνώμαις ἀγχώμαλοι, ancipiti fuerunt sententia, *Appian. de Rebus Samniticis.* Τῆς μάχης ἐπὶ πολὺ ἀγχωμάλου γενομένης, postquam diu ancipiti prælio pugnatum est, *Id. de Rebus Hispan.* lib. vi. § 45. Ex ἄγχι et ὁμαλός. Hinc

Ἀγχωμάλως, *adv.* ferme æqualiter; (2) ex æquo, æquo Marte.

Ἄγω, f. ἄξω, p. ἦχα, *Att.* ἀγήοχα, duco, adduco, adfero. ἤγαγον, duxi. aor. 2. ἤγαγιν, detulit, *Philox.* ἀχθεὶς, perductus, *Philox.* aor. 1. part. pass. ago; (2) æstimo, duco; (3) appendo; (4) rego; (5) accipio, aufero, rapio, abigo; (6) habet et alias significationes quæ e constructione pendent, nec possunt verbo simpliciter tribui. Δι' αἰτίας ἄγειν, accusare, *Ælian. Var. Hist.* 9, 32. Βάκτρον ὅ οἱ πόδας ἐς δέον ἄξει, baculum qui ipsi pedes regat, *Callim. in Lav. Pall.* 127. ᾧ ἔνι δαῖτας ... θυμαρέας ἄξω. in quo convivia ... jucunda agitabo, *Id. in Cererem*, 55. ἑορτὴν ἄγειν, festum celebrare, *Ælian. Hist. Var.* 5, 20. ἡσυχίαν ἄγειν, quiescere, *Id. ib.* 9, 33. Ψῆφον ἄγειν, sententiam ferre, *Id. ib.* 1, 34. Δι' ἐπαίνων ἄγειν, laudare, *Id. ib.* 6, 6. εἰς μνήμην ἑαυτῷ ἄγειν, in memoriam sibi revocare, *Id. ib.* 14, 23. Ἄγειν σπονδὰς, inducias conservare, in iis manere, *Xenoph. Ages.* 1, 10. Ἄγειν πένθος, lugere; εἰρήνην, quiescere; ἀπασίαν, jejunare; γέλωτα, ridere; ἐπὶ τῷ θανάτῳ, rapere; εἰς ὑποψίαν, adducere; ἐν ὀστιμῇ, æstimare; διὰ φροντίδος, curare; διὰ μνήμης, mandare; δι' εὐχῆς, optare; δι' αἰδȣ̃ς, venerare; παρ' ȣ̓δὲν, παρὰ πολὺ, nihili, plurimi facere: ἄγειν ϗ φέρειν τȣ̀ς πολεμίȣς, *Isocrat. in Archid.* agitare et diripere; ἐπ' ἀγκυρῶν, in ancoris stare. Ἄγομαι, duco, ducor; ἄγεσθαι φόνȣ, accusari; καλῶς, erudiri; ἐν τιμῇ, honorari; υἱῷ γυναῖκα πρὸς γάμον, despondere; differt etiam act. et med. ἄγω νύμφην et ἄγομαι, hoc de sponsa, illud vero de patre nuptiarum auctore dicitur. Εἰ δὴ ἄλοχον ἄγεται, ducit uxorem, *Eurip. Orest.* 248. Καὶ εὑρὼν γαμετὴν ἠγάγετο, in matrimonium duxit, *Ælian. Var. Hist.* 13, 38.

Ἄγω, f. ξω, frango, rumpo, pro quo usitatius dicitur ἄγνυμι, quod videndum.

Ἀγωγαῖος, α, ον, quo duci potest vel solet, *Ep.* Ab ἄγω.

Ἀγωγεὺς, έως, ὁ, dux viæ; (2) qui litem intendit, actor; (3) lorum equi, habena. Τοῖς ἅμα ϗ τέτταρας τοῖς ἀγωγεῦσιν, ἑνὸς ἀνδρὸς ἐξ ἑκατέρȣ τȣ̃ μέρȣς ϗ πρύμνης εἰακίζοντος, ex utroque latere cujusque puppis, unus homo loris regebat tres simul vel quatuor equos, *Polyb. Hist.* 3, 43.

Ἀγωγὴ, ῆς, ἡ, ductus, adductio; (2) abductio; (3) portatio, importatio; (4) vectio, vectura; (5) onus quod vehitur; (6) sensus, v. g. legis; (7) eductio; (8) mutatio; (9) institutio, educatio, disciplina, secta; (10) ratio victus, diæta; (11) ratio vitæ; (12) cultura herbarum et arborum; (13) contextus et structura orationis; (14) via; (15) profectio novæ nuptæ ad maritum. Ab ἄγω, *duco.*

Ἀγώγιμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, duci aut vehi facilis, ductilis; (2) proclivis, pronus; (3) qui advehi vel importari potest, vel solet; ἀγώγιμα, merces; (4) in quem jus est prehensionis; (5) qui a creditore domum velut in servitutem ductus est. Ab ἀγωγή.

Ἀγώγιον, ȣ, τὸ, onus quod plaustro vehitur.

Ἀγώγιον, ȣ, τὸ, lenocinium, illecebræ.

Ἀγωγὸς, ȣ, ὁ ϗ ἡ, dux viæ; (2) valens ad ducendum vel alliciendum; (3) habens vim educendi, eliciendi, ciendi; (4) *Subst.* aquæ ductus. Ἀγωγότερος, *Atel. Chron.* 1, 2.

Ἀγώμενος, *demirans*, præs. part. med. *contr.* pro ἀγαόμενος, ab ἀγάομαι.

ἈΓΩ'Ν, ῶνος, ὁ, certamen, solennes ludi, certamina ludorum; (2) locus in quo certamen editur, *Il.* 23, 273. (3) cœtus, multitudo, certamen spectantium, *Il.* 23, 617. (4) bellum, belli certamen, *Il.* 23, 530. (5) concertatio quævis; (6) judicium, actio forensis; (7) cum quis reus est; (8) periculum, discrimen; Καὶ κοινὸς ἀγὼν βροτοῖς, *Eurip. Iph. in Aul.* 1096. (9) molestia; (10) templum, *Il.* 7, 298. (11) exercitatio ad certamen.

Ἀγωνάρχης, ȣ, ὁ, qui ludis et certaminibus præest, præses certaminis, agonotheta. *Soph. Aj.* 572. Ex ἀγὼν et ἄρχων, *princeps.*

Ἀγωνία, ας, ἡ, certamen; δοριπετὴς ἀγωνία, bellicum certamen, *Eurip. Troad.* 1003. Προσφέρων ἀγωνίας, afferens certamina, *Eurip. Suppl.* 525. (2) palæstra; (3) sollicitudo, angor, trepidatio. Ab ἀγών. Hinc

Ἀγωνιάζω, f. άσω, certo; (2) trepido.

Ἀγωνιάτης, ȣ, ὁ, certator; (2) qui trepidat. Ab

Ἀγωνιάω, ῶ, certo; (2) anxius sum, doleo: (3) vereor, timeo; (4) periclitor; ἀγωνιῶντα, suspensum, *Phil.* Ab ἀγωνία.

Ἀγωνίδαται, 3. pl. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἠγωνισμένοι εἰσί. Πολλοὶ μὲν γὰρ ἄνδρες Σπαρτιῆται ἀγῶνες ἀγωνίδαται, multæ enim pugnæ, viri Spartiatæ, pugnatæ sunt, *Herod.* 9, 34. Ab ἀγωνίζω.

Ἀγωνιεῦμαι, f. 1. ind. med. *Dor.* pro ἀγωνιοῦμαι, quod *Attice* dicitur pro ἀγωνίσομαι.

Ἀγωνίζομαι, f. ίσομαι, certo, certamen ineo, dimico, prælior, prælium ineo; (2) ago fabulam; (3) certo judicio, causam dico. Καὶ πῶς δὴ, ἔφην ἐγὼ, ἀγωνίζῃ; et quomodo, inquam ego, causam agis? *Xenoph. Oeconom.* 2, 25. Καὶ σὺ τοῦδε ἀγωνιεῖ φόνου κλέος, atque tu istius cædis infamiam lues, *Eurip. Andr.* 336; (4) in aliquâ re tritus et versatus sum. Ἀγωνίζεσθαι μάχην, κίνδυνον, κρίσιν, τὰ τοιαῦτα, αὐτῷ, τοῦτο πρός τινα, περὶ s. ὑπὲρ δόξης· ἐπιτάφιον, in ludis funebribus. Ab ἀγών. Unde et

Ἀγώνιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, ad certamen pertinens; (2) trepidationem s. angorem adferens; (3) cognomen Mercurii, certaminum præsidis; cognomen Jovis, certaminum arbiter. *Soph. Trach.* 26.

Ἀγώνιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, angulo carens. Ex α priv. et γωνία, *angulus.*

Ἀγωνίσαι, *certavisse*, a. 1. inf. act.

Ἀγώνισαι, *certato*, 2. sing. a. 1. imperat. med.

Ἀγώνισις, εως, ἡ, concertatio. Ab ἀγωνίζομαι.

Ἀγώνισμα, τος, τὸ, certamen; (2) præmium certamini propositum, omninoque præmium alicujus rei, ut virtutis; (3) studium, diligentia; (4) quicquid ostentandæ artis ingeniive causa fit; (5) actio fabulæ; (6) recitatio; (7) res qua quis maxime in certamine confidit, argumentum gravissimum. Ἀρᾶς ἀγώνισμ' Οἰδίπου, certamen ortum ex diris Œdipi, *Eurip. Phœn.* 1364. Ab eod.

Ἀγωνισμὸς, ȣ̃, ὁ, idem et ab eod.

Ἀγωνιστέον, certandum, *Phil.* Ab ἀγωνίζομαι.

Ἀγωνιστήριον, ȣ, τὸ, locus certaminis; (2) præmium quod datur certatoribus. Ab eod.

Ἀγωνιστὴς, ȣ̃, ὁ, certator, pugil, athleta; Πίτυν δ' ἀποτιμήσαντιν Ἡ πρὶν ἀγωνιστὰς ἔστεφε τȣ̀ς Ἐφύρη, *Callim. Fragm.* 103, 5. (2) propugnator; (3) ludio, histrio, actor scenicus. Ab eod.

Ἀγωνιστικὸς, ὴ, ὸν, certatorius; (2) aptus ad certamina. Ab ἀγωνιστής.

Ἀγωνιστικῶς, *adv.* certatorie, certatorum more.

Ἀγωνοδίκης, ȣ, ὁ, designator, judex certaminis. Ex ἀγὼν et δίκη.

Ἀγωνοθεσία, ας, ἡ, constitutio certaminis; (2) munus agonothetarum. Ex ἀγὼν et τίθημι.

Ἀγωνοθετέω, ῶ, f. ήσω, certaminibus præsum; (2) certamina s. ludos instituo, edo; (3) cieo, moveo, auctor sum alicujus rei. Ab

Ἀγωνοθέτης, ȣ, ὁ, certaminum arbiter s. moderator, agonotheta, qui præest ludis scenicis. *Gl. V.* munerarius. Ex ἀγὼν et θέτης.

Ἀγωνοθέτις, ἡ, fœm. ab ἀγωνοθέτης, *Soph. ap. Steph.*

Ἀδα, *orco*, dat. sing. *Dor.* pro ᾅδῃ, ab ᾅδης, *orcus.*

Ἀδαγμὸς, ȣ̃, ὁ, pruritus, *Hes.* (2) cruciatus. ἀδαγμὸς ἀντίσπαστος, cruciatus convellens artus, *Soph. Trach.* 770. Ab ἀδάξαι, *al.* α pleon. et δαγμὸς s. δηγμός.

Ἄδαδος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, tædam non habens. Ex α priv. et δᾲς, *tæda.*

Ἀδαδούχητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cui fax prælata non est. Οἱ λαθραῖοι παῖδες ἐξ ἀδαδουχήτων γάμων γενόμενοι, nothi liberi ex clandestinis nuptiis, ex nuptiis quibus fax prælata non est, *Schol. Eurip. ad Alc.* 992. Ex α priv. δᾲς, et ἔχω.

Ἀδαημονία, ας, ἡ, imperitia. Ab

Ἀδαήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, imperitus, indoctus, inscius, *Il.* 5, 634.

Ἀδαὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, ignarus, imperitus: Γραικοὶ, ϗ γαίης ἠπείροις ἀδαεῖς, *Callim. Fragm.* 160. (2) ἀδαὴς δ' ἔχειν μυρίον ἄχθος, nescia sustinere immensas ærumnas, ut Horatius dixit: *inducitus pauperiem pati.* *Soph. Phil.* 1167. Ex α priv. et δαίω, *scio.*

Ἀδάητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, incognitus. Ex iisd.

Ἀδαίδαλτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non varius, non variegatus; (2) artificio carens. Ex α priv. et δαιδάλλω, *variego.*

Ἀδαίετος, ὁ ϗ ἡ, indivisus, integer. Ab α pr. et δαίω, *divido.*

Ἀδάϊκτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non dilaceratus, *Hes.* ἀδάϊκτον, purum, mundum. A δαΐζω.

Ἀδάϊος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, bello non devastatus. Ex α pr. et δάϊος, *hostilis.*

Ἀδαιὸς, ȣ̃, ὁ ϗ ἡ, largus, *Hes.* ab ἄδην, *Ern.* sed f. pro ἀδαῖον, *Steph.*

Ἀδαῖος, αία, αῖον, qui satiat, abundans, largus, satietatem adducens. Ab ἄδω: (2) non ustus. Ex α priv. et δαίω, *uro.*

Ἀδαϊσὶ, *adv.* imperite. Ex α pr. et δάϊος.

Ἄδαιτος, ὁ ϗ ἡ, non epulandus, ex quo non comeditur, epith. victimæ humanæ. Σπεύδομένα θυσίαν ἑτέραν, ἄνομόν τιν', ἄδαιτον, *Æschyl. Agam.* 155. Ab α priv. et δαίς. (Vid. *Thes. Gr. P.*)

Ἀδαίτρευτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, indivisus, de cibo. Ex α priv. et δαιτρεύω, *divido.*

Ἄδαιτρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem, *Hes.*

Ἄδακρυς, υος, ὁ ϗ ἡ, non lacrymans, lacrymarum expers, qui sine lacrymis fit, lacrymis carens. Ex α priv. et δάκρυ.

Ἀδακρυτὶ, *adv.* sine lacrymis. Ab ἄδακρυς.

Ἀδάκρυτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non lacrymans. *Gl. V.* illacrymabilis, infletus; (2) multum lacrymans; (3) multis lacrymis dignus. Ab eod. Vel ab α int.

Ἀδαλὴς, ὲς, illæsus, integer. A δηλέω, *Dor.* δαλέω, *Ern.* Sanus, innocuus, *Hes. Phav.*

Ἀδαμάντινος, ίνη, ινον, adamantinus; (2) validissimus, firmissimus; (3) solidissimus, durissimus. Ab ἀδάμας.

Ἀδαμαντόδετος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, adamante ligatus, compactus clavis ferreis; (2) tenax, firmus. Ex ἀδάμας et δέω, *ligo.*

Ἀδάμας, αντος, ὁ, adamas, lapis durissimus; (2) ferrum. Ex α priv. et δαμάω.

Ἀδαμαστὶ, *adv.* indomite, effrænate, *Ern.*

Ἀδάμαστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, indomitus, qui domari nequit, qui domitus non est; indomabilis, *Gl. V.*

Gl. V. Il. 9, 159; (2) ἡ, quæ nondum nupsit, non compressa; (3) epitheton Minervæ. Ex α priv. et δαμάζω.

Ἀδάματος, ου, ὁ καὶ ἡ, indomitus; (2) refractarius, *Hesych.* Ex α priv. et δαμάω.

Ἀδαμνής, έος, ὁ καὶ ἡ, fortis, robustus, validus; (2) durus. Ex iisdem.

Ἀδαξέω, f. ήσω, pruritum moveo. A δάκνω.

Ἀδαξῆσαι, *prurire*, a. 1. inf. act.

Ἀδάξω, et ἀδάξομαι, ἀδαξάομαι, *Ern.* ἀδακτῶ, *Hes.* prurio, appeto, cupio. A δάκνω.

Ἀ̓δαο, genit. *Dor.* pro Ἅδου, ab Ἅδης. Ἀ̓δαό τε πύλας, *Eurip. Alc.* 124. Ψυχᾶς ἐξ Ἀ̓δαο, animæ ex inferis, *Id. Alc.* 464. (*perperam pro* Ἀΐδα.)

Ἀδαπάνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, inexhaustus, inconsumptus; (2) qui sumptuum nil erogat, *Ern.* Ex α priv. et δαπανάω.

Ἀδάπανος, ου, ὁ καὶ ἡ, sumptum non faciens; (2) qui sine sumptu fit, contigit. Ex iisd.

Ἀδαπάνως, *adv.* sine sumptu; ἀδαπάνως πέρψαι φρένα, *Eur. Or.* 1176. Ab ἀδάπανος.

Ἄδαπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui dilaniatus non est; (2) qui dilaniari nequit; (3) nudus, excoriatus; (4) apella. Ex α priv. et δάπτω.

ἈΔΑΡΚΗΣ, ου, ὁ, adarces, salsugo quædam gelata seu concreta.

Ἄδαρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, flagris non cæsus. *Gl. V.* incæsus. Ex α priv. et δέρω, *flagris cædo.*

Ἄδασμος, ου, ὁ καὶ ἡ, tributum non solvens.

Ἄδαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non divisus. Ex α pr. et δαΐζω.

ἈΔΑΧΕΏ, ῶ, pruriginem excito, titillo, scabo. V. ἀδαξέω.

Ἀδδεές, audax, *Poet.* pro ἀδεές, ab ἀδεής.

Ἀδδεής, pro ἀδεής, *Hom.*

Ἀδδηκότες, *Il.* 10, 98, *qui laboribus defessi fuerunt*, nom. pl. perf. part. act. *Poet.* pro ἀδηκότες, ab ἀδέω.

Ἄδδην, affatim, *Poet.* pro ἄδην.

Ἀδδηφάγος, pro ἀδηφάγος, quod vide.

ἌΔΔΙΞ, mensura quatuor chœnicum.

Ἀ̓δε, huc, *Dor.* pro ἧδε.

Ἀδεέστερον, *adv.* securius, tutius. Ab

Ἀδεής, έος, ὁ καὶ ἡ, metu carens, metus expers; (2) periculo vacuus; (3) audax, intrepidus; (4) contumax, temerarius; (5) tutus, securus. Ex α priv. et δέος, *metus.*

Ἀδεής, ές, non indigus Ab α priv. et δεῖσθαι, *Ern.* Hinc

Ἀδέητος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem.

Ἄ̓δει, *cantat*, 3. sing. præs. ind. act. verbi ᾄδω, quod *contr.* dicitur pro ἀείδω, *canto.*

Ἀδεῖ, *dulci*, dat. sing. *Dor.* pro ἡδεῖ, ab ἡδύς.

Ἄδεια, ας, ἡ, vacuitas a metu, securitas, fiducia; (2) libertas, immunitas. Ab ἀδεής.

Ἀδειής, *Il.* 7. 117. *Dor.* pro ἀδεής.

Ἀδείμαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, impavidus, intrepidus; (2) a spectris liber, terriculamentorum expers. Ex α priv. et δεῖμα, *metus.* Hinc

Ἀδειμάντως, impavide.

Ἄδειμος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem et ex iisd.

Ἀδεῖν, *placere*, præs. inf. act. *Poet.* pro ἀδέειν, ab ἀδέω, *placeo*; vel *placuisse*, a. 2. inf. act. ab ἅδω, immo etiam ab eod. ὡς ὄφελεν θάνατός μοι ἀδεῖν, utinam mors mihi placuisset. *Il.* 3, 173.

Ἄδειπνος, ου, ὁ καὶ ἡ, incœnatus. Ex α priv. et δεῖπνον, *cœna.*

Ἀδεισιδαιμονία, ἡ, sine superstitione, *Hipp.*

Ἀδεισιδαιμόνως, *adv.* Ab

Ἀδεισιδαίμων, ὁ καὶ ἡ, liber a superstitione.

Ἀδέκαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, muneribus non corruptus, incorruptus. Ex α priv. et δεκάζω.

Ἀδεκάστως, *adv.* incorrupte, sincere; recte, integre; (2) sine ulla participatione.

Ἀδεκάτευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, decimis solvendis liber. Ex α priv. et δεκατεύω, *decimo.*

Ἄδεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non acceptus, non admissus; (2) qui non accepit; (3) incredibilis. Ex α priv. et δέχομαι.

Ἀδελφεά, soror. *Soph. Œd. Col.* 535.

Ἀδελφεοκτόνος, fratricida. Ex ἀδελφεὸς et κτείνω.

Ἀδελφεός, *Il.* 2, 409. et ἀδελφειός, *ib.* 5, 21. *Callim. Epigram.* 21, 3. frater, pro ἀδελφός.

Ἀδελφή, ῆς, ἡ, soror, germana; (2) *adject.* similis, congrua. Ab ἀδελφός.

Ἀδελφιδῆ, ῆς, ἡ, neptis ex sorore vel ex fratre.

Ἀδελφίδιον, ου, τὸ, fraterculus. Ab eod.

Ἀδελφιδέος, *contr.* quod usitatius, ἀδελφιδοῦς, οῦ, ὁ, filius fratris vel sororis, nepos ex fratre vel sorore; (2) patruelis, *Gl. V.* ἀδελφιδοῖ, fratrueles. Ab eod.

Ἀδελφίζω, f. ίσω, fratrem meum appello; ἀδελφίζεσθαι, conjungi proximitate. *Isocr.* 390. *edit. Hen. Steph.* Ab eod.

Ἀδελφικὸς, ἡ, ὸν, fraternus, germanus; (2) adfinis. Ab eod.

Ἀδελφικῶς, *adv.* fraterne.

Ἀδελφίξις, εως, ἡ, fraterna communio et societas, fraternitas, germanitas. Ab ἀδελφός.

Ἀδελφόθεος, ου, ὁ, frater Dei, seu Christi. Cognomen D. Jacobi.

Ἀδελφόθετος, ου, ὁ, patruus, patris frater.

Ἀδελφοκτονέω, ῶ, f. ήσω, fratrem occido.

Ἀδελφοκτονία, ας, ἡ, fratricidium, sororicidium, *Gl. V.* Ab

Ἀδελφοκτόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, fratricida. Ex ἀδελφὸς et κτείνω.

Ἀδελφόπαις, δος, ὁ καὶ ἡ, nepos, vel neptis ex fratre vel sorore. *Gl. V.* fratris filius.

Ἀδελφοποιέω, ῶ, fratrem reddo vel facio. *Suid.* Ex ἀδελφὸς et ποιέω.

Ἀδελφοποιὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, fratres faciens. Epith. Amoris.

Ἀδελφοπρεπῶς, *adv.* pari cum fratribus decore, virtute, *Joseph. Maccab.* 10.

Ἀδελφὸρ, frater, *Æol.* pro ἀδελφός.

ἈΔΕΛΦΟΈΣ, οῦ, ὁ, frater; (2) cognatus, consanguineus, adfinis; (3) proximus; (4) christianus; (5) popularis; (6) qui ejusdem est sectæ; (7) *adject.* -ὸς, -ὴ, -ὸν, geminus; (8) similis, congruens; τούτων ἀδελφὰ, et τούτοις ἀδελφὰ, his similia. Καὶ τὰ τούτων ἀδελφὰ, et his similia. *Xenoph. Hier.* 1, 22. Οἱ δὲ κατελθόντες αὐτῶν, ἀδελφὰ τὰ βουλεύματα τοῖς ἔργοις τῶν ἐνθάδε κειμένων ἐπιδεικνύντες, ex iis vero qui redierunt consilio usi eorum factis qui hic jacent consimili, *Lysias.* Ἐπιταφ. *pag.* 61 *edit. Londinensis, pag.* 196 *edit. Hen. Steph.* Hinc

Ἀδελφότης, ητος, ἡ, fraternitas, germanitas, *Gl. V.* (2) cœtus fratrum.

Ἀδέματος, ου, ὁ καὶ ἡ, corpore exutus; (2) mortuus. Ex α priv. et δέμας; (3) fortis, imperterritus, ab α priv. et δέμα pro δεῖμα, *metus*, Ern.

Ἀ̓δέμεν, *canere*, præs. inf. act. *Ion.* pro ᾄδειν.

Ἀδέμνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, expers cubilis, qui cubile non habet. Ex α priv. et δέμνιον, *lectus.*

Ἀδένδρεος, ον, idem quod ἄδενδρος, *Opp.*

Ἄδενδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, purus ab arboribus, arboribus carens. Ex α priv. et δένδρον.

Ἀδενώδης, et ἀδενοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, glandulosus Ab ἀδήν.

Ἀδέξιος, ου, ὁ καὶ ἡ, minime seu parum dexter; (2) incivilis. Ex α priv. et δεξιά.

Ἀδεξιώτως, *adv.* sine dextræ apprehensione, sine ulla blanda salutatione. Ex iisd.

Ἀδέρκης, εος, ὁ καὶ ἡ, non videns; (2) invisibilis, obscurus. Ex α priv. et δέρκω.

Ἀδέρκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem et ex iisd.

Ἀδέρκτως, *adv.* limis et conniventibus seu aversis oculis.

Ἀδέσμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, non ligatus, non vinctus, liber. Ex α priv. et δέσμιος, *ligatus.*

Ἄδεσμος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. ὁ δ' ἐκεῖνον μὲν ἐν φυλακῇ ἀδέσμῳ εἶχεν. ipse vero eum in custodia sine vinculis servari jussit. *Thucyd.* 3. 34. Ἐπεὶ καὶ νῦν ἀδέσμῳ φυλακῇ φυλάσσεσθαι πρὸς αὐτῶν Βῆσσον, in custodia enim libera Bessum teneri apud se, *Arrian. Exped. Alex.* 3. 29. *Id.* 7. 24. Δεσμὸν δ' ἄδεσμον τόνδ' ἔχουσα φυλλάδος, astricta autem vinculo non vincienti frontis sacræ. *Eurip. Suppl.* 32.

Ἀδέσποτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non habens dominum. *Gl. V.* indominabilis; (2) sine auctore; (3) de navi quæ gubernatore caret, *Ern.* Ab α priv. et δεσπότης, *herus.* Hinc

Ἀδεσπότως, *adv.* sine hero.

Ἄδετος, ου, ὁ καὶ ἡ, non ligatus.

Ἀδεύητος, id. q. ἄδευτος. Item non egens, *Ern.*

Ἀδευκής, έος, ὁ καὶ ἡ, amarus, acerbus, gravis; Ἀγγελίην ἑτάρων ἐρέων καὶ ἀδευκέα πότμον, nuncium de sociis relaturus, et amarum fatum, ubi possis interpretari, *inopinatum.* ἀδευκῆ τὴν θάλασσαν vocat *Apoll. Rhod.* 2, 390. ἤ τις ὤλεθ' ὀλέθρῳ ἀδευκεῖ ἧς ἐπὶ νηός· an quisquam periit morte inopinata, sua in nave, *Odyss.* 4, 8, 489. *Schol. cum Hesychio* ἀδευκεῖ, ἀπροσδοκήτῳ, χαλεπῷ. Ex α priv. et δεῦκος, *dulcedo.*

Ἄδευτος, non madefactus, non subactus aqua. Ab α et δεύομαι, *Ern.*

Ἀδέψητος, ου, ὁ καὶ ἡ, inelaboratus, rudis, crudus, de corio; Καμμὲν ἀδέψητον βοέην στόρεσε, substravit quidem crudam bubulam pellem, *Odyss.* 20, 2. Ex α priv. et δεψέω.

ἈΔΕΏ, ῶ, placeo; (2) gratificor. Ὡς ὄφελεν θάνατός μοι ἀδεῖν κακός, *Il.* 3, 173.

Ἀδέω, ῶ, f. ήσω, tædio adficior. Μὴ τοὶ μὲν καμάτῳ ἀδηκότες, ἠδὲ καὶ ὕπνῳ. *Il.* 10, 98. Ab ἄδω. v. ἀηδέω.

Ἀδεῶς, *adv.* absque metu; Ἀδεῶς δὴ τὸ ἀπὸ τούτου ἐστρατεύετο, *Xenoph. Ages.* 1, 34. (2) tuto; (3) impune, licenter, *Gl. V.* (4) imprudenter. Ab ἀδεής.

[illegible], 3. sing. a. 2. conj. act. v. ἀδέω, *placeo.*

Ἀδήιος, η, ον, non perturbatus, inoffensus, quietus; δι' ἔθνεα μυρία Κελτῶν περόωντες ἀδήιοι inoffense trajicientes Celtorum innumeras gentes, *Apoll. Rhod.* 4. 646. Ab α priv. et δηΐς.

Ἀδηκότες, *qui laboribus defessi fuerunt*, nom. pl. part. perf. act. *Ion.* pro ἠδηκότες, ab ἀδέω.

Ἄδηκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non morsus, immorsus, *Gl. V.* (2) qui cariem non sensit; (3) non mordax, *Diosc.* Ἦμος ἀδηκτοτάτη πέλεται τμηθεῖσα σιδήρῳ ὕλη, quando minime cariei est obnoxia cæsa ferro materia, *Hesiod. Op.* 418. Ex α priv. et δάκνω, *mordeo.*

Ἀδήκτως, *adv.* sine morsu, sine ægritudine.

Ἀδήλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, illæsus, incolumis, ab omni noxa integer. Ex α priv. et δηλέω, *lædo.*

Ἀδηλία, ἡ, incertitudo; (2) ignorantia. Ab

Ἄδηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui non apparet, imperspicuus, non manifestus, obscurus, occultus; (2) incertus, dubius. Hinc

Ἀδηλότης, ητος, ἡ, incertitudo, obscuritas.

Ἀδηλοποιὸς, abolendi vim habens, *Ern.*

Ἀδηλόφλεβος, ου, ὁ καὶ ἡ, habens venas latentes, cujus venæ non apparent. Ex ἄδηλος et φλέψ, *vena.*

Ἀδηλόω, ῶ, f. ώσω, obscuro; (2) ignotum reddo. Ab ἄδηλος.

Ἀδήλως, *adv.* obscure, non manifesto; (2) incerto.

Ἀδημιούργητος, ὁ καὶ ἡ, rudis, imperfectus. Ex α priv. et δημιουργέω.

Ἀδημοκράτητος, ὁ καὶ ἡ, a statu populari reip. abhorrens. Ex α priv. et δημοκρατέομαι.

ἈΔΗΜΟΝΕΏ, ῶ, f. ήσω, gravissime angor, præ dolore pene exanimor; (2) terreor, terrefio, pavesco. Ἀδημονῆσαι τὰς ψυχὰς, *Xen.* Hinc

Ἀδημονία, ας, ἡ, anxietas animi, ingens mœror, cura, sollicitudo. *Gl. V.* angor, tædium.

Ἀδημονιάω, ῶ, idem quod ἀδημονέω.

Ἄδημος, ου, ὁ καὶ ἡ, absens a populo seu patria, peregrinans. Ex α priv. et δῆμος.

Ἀδημοσίευτος, ου, non publicatus.

ἌΔΗΝ, *adv.* adfatim, abunde, largiter; (2) ad satietatem usque; (3) vehementer.

ἈΔΗ'Ν, ένος, ὁ, glandula, tonsilla.

Ἀδηνέως, *adv.* sine consilio; (2) simpliciter, citra dolum; (3) negligenter, incuriose; (4) sine molestia. Ab

Ἀδηνής, έος, ὁ καὶ ἡ, qui est sine consilio. Ex α priv. et δῆνος, *consilium.*

Ἄδηος, inexpugnabilis, tutus a vastatione. *Soph. Œdip. Col.* 1533.

Ἄδηρις, non contentiosus; contentione carens; (2) non controversus; (3) invictus; (4) expers prælii; (5) qui nullo labore fatigari potest. Ex α priv. et δῆρις, *contentio.*

Ἀδήριτος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem et ex iisdem. Τὸ τῆς ἀνάγκης ἔστ' ἀδήριτον σθένος, necessitatis est inexpugnabile robur, *Æschyl. Prom. Vinct.* 105.

Ἀδηρίτως, *adv.* sine contentione; (2) sine controversia, haud dubie.

ἍΔΗΣ, ου, ὁ, orcus, tartarus, inferi; (2) Pluto, deus inferorum; ἵν' Ἅδης χωρὶς ᾤκισται θεῶν. *Eurip. Hecub.* 2. (3) mors; (4) sepulchrum. Φεύγουσι γάρ τοι χ' οἱ θρασεῖς, ὅταν πέλας ἤδη τὸν ἄδην εἰσορῶσι τοῦ βίου. *Soph. Antig.* 586.

Ἀδής, έος, ὁ καὶ ἡ, injucundus, insuavis. Ex α priv. et ἡδύς, *suavis*.

Ἀδήσεις, 2. sing. f. 1. indic. act. v. ἀνδάνω.

Ἀδήσω, *placebo*, f. 1. ind. act. verbi ἀνδάνω.

Ἀδηφαγέω, ῶ, f. ήσω, ad satietatem usque comedo; (2) vorax sum.

Ἀδηφαγία, ας, ἡ, voracitas, edacitas, insatiabilis edendi aviditas; (2) esus ad satietatem usque; οὐ γὰρ ὅγε .... παύσατ' ἀδηφαγίης *Callim. in Dian.* 159 & 160. Ab

Ἀδηφάγος, ὁ καὶ ἡ, ad satietatem comedens, cibo se ingurgitans, gulosus, vorax; (2) in quem magni erogantur sumptus; (3) insatiabilis. *Gl. V.* edax. Ex ἄδην et φαγεῖν.

Ἀδήωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non vastatus, καὶ τὴν μὲν τῶν φίλων χώραν ἀδήωτον παρέχων, cumque amicorum agrum a vastatione tutum præstaret, *Xenoph. Ages.* 1, 34. Ex α priv. et δηόω, *vasto*.

Ἀδιάβατος, ου, ὁ καὶ ἡ, inaccessus; (2) qui transiri, seu trajici, nequit; (3) non diductus, ut σκέλη ἀδιάβατα, *crura non distincta*, in statua, *Ern.* Ex α priv. et διαβαίνω.

Ἀδιάβλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, irreprehensibilis, omnis calumniæ expers. Ex α priv. et διαβάλλω.

Ἀδιαβλήτως, *adv.* sine reprehensione, infamia.

Ἀδιαβόλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀδιάβλητος.

Ἀδιάγνωστος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad dignoscendum difficilis. Ex α priv. et διαγινώσκω, *dignosco*.

Ἀδιάδοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, jugis, perpetuus, *proprie* successoribus carens. Ex α et διάδοχος.

Ἀδιάδραστος, ου, ὁ καὶ ἡ, inevitabilis. Ex α priv. et διαδιδράσκω, *effugio*.

Ἀδιάθετος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui dispositus non est, indispositus, inordinatus; (2) intestatus; (3) non vendibilis, emtorem non inveniens, *Ern.* Ex α priv. et διατίθημι, *dispono*.

Ἀδιαθέτως, ab intestato, *Gl. V.* A præc.

Ἀδιαίρετος, ου, ὁ καὶ ἡ, indiscretus, indivisus, inseparabilis, individuus, partium expers.

Ἀδιαίτητος, ὁ καὶ ἡ, alienus, insuetus, *Suid* Ab α priv. et διαιτάομαι.

Ἀδιάκλειστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non interclusus. Ex α priv. et διακλείω, *intercludo*.

Ἀδιακόνητος, ον, cui non obeditur, paretur. Καὶ γράφει τάδε πρὸς τὸν Γαίον ἐπ' ἀπολογίᾳ τοῦ ἐκλιπεῖν ἀδιακόνητον τὴν ἐπιστολήν, et illa scripsit ad Caium ut semet excusaret quod mandatis ejus non fuerat obsecutus, *Joseph. Antiq. Jud.* 19. *cap.* 4. Epith. legis, præcepti.

Ἀδιακόνιστος, ον, spissus, crassus, et propterea stupidus; (2) vulnerabilis, *de corio*. Ex α priv. et διακονίζω, *perimo*. Φασὶ παχύτατον γενέσθαι τὴν διάνοιαν οἱ τῆς κωμῳδίας ποιηταὶ τὸ δέρμα ἔχοντα ἀδιακόνιστον, Πολύδωρόν τινα. Comici poetæ Polydorum quemdam stupidissimum mente fuisse aiunt, cutemque durissimam, quæ vulnerari non posset, habuisse. *Ælian. Var. Hist.* 13. *cap.* 15.

Ἀδιάκοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, indiscretus, individuus, non interruptus, non diremptus. Ex α priv. et διακόπτω.

Ἀδιακόπως, *adv.* sine divisione, non interrupte.

Ἀδιακόσμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, inordinatus, qui composite distinctus non est. Ex α priv. et διακοσμέω, *ordino*.

Ἀδιακρισία, ἡ, tarditas, error judicii, confusio rerum.

Ἀδιάκριτος, ου, ὁ, qui discerni seu distingui non potest; (2) indistinctus, indiscretus; (3) non judicatus, non dijudicatus, qui est absque disceptatione; (4) qui nescit quid cuique loco et tempori conveniat, imperitus, stultus. Ex α priv. et διακρίνω.

Ἀδιακρίτως, *adv.* non distincte, promiscue, sine judicio, perperam.

Ἀδιάλειπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non intermissus, indesinens, assiduus, perpetuus, continuus, *Philox.* Ex α priv. et διαλείπω, *intermitto*.

Ἀδιαλείπτως, *adv.* sine intermissione, jugiter, indesinenter.

Ἀδιάλλακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, implacabilis, irreconciliabilis, cum quo in gratiam rediri non potest, inexorabilis, *Philox.* Ex α priv et διαλλάττω.

Ἀδιαλλάκτως, *adv.* implacabiliter, odio capitali.

Ἀδιάλυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, indissolubilis. *Phil.* ἀδιάλυτα, inexplicabilia. Ex α priv. et διαλύω.

Ἀδιαλώβητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non mutilatus, illæsus. Ex α priv. et διαλωβάω.

Ἀδιαμέριστος, ον, indivisus.

Ἀδιανέμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non dissectus; (2) indivisus. Ex α priv. et διανέμω.

Ἀδιανόητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non intelligendus: (2) stultus, insulsus. Ex α priv. et διανοέομαι

Ἀδιανοήτως, obscure; (2) stulte, imperite.

Ἀδίαντον, ου, τὸ, herba perpetuo virens, capillus Veneris. Ab ἀδίαντος, *non adspersus*, q[uod] folium ejus aqua perfusum non madescit. *Angl.* MAIDEN-HAIR.

Ἀδίαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, non humectatus, siccus Ex α priv. et διαίνω, *humecto*.

Ἀδιάνυτος, ὁ καὶ ἡ, inextricabilis, *Gl. V.* qui perfici non potest. Ab α priv. et διανύω.

Ἀδιάπαυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non desinens, non sedandus, vehemens. Ex α priv. et διαπαύομαι.

Ἀδιαπαύστως, *adv.* indesinenter, assidue, sine intermissione.

Ἀδιάπλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, informis, rudis. Ex α priv. et διαπλάσσω.

Ἀδιάπνευστος, ον, qui aliquid sine respiratione facit, assiduus; (2) non ventilatus auris, *Ern.* Ex α et διαπνέω, *respiro*.

Ἀδιαπνεύστως, sine respiratione, assidue.

Ἀδιαπτωσία, ἡ, vacuitas ab errore, ἀναμαρτησία.

Ἀδιάπτωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui non labitur; (2) stabilis, firmus; (3) in quo error non admittitur. Ex α priv. et διαπίπτω, *intercido*.

Ἀδιαπτώτως, *adv.* sine lapsu et errore.

Ἀδιάρθρος, ου, ὁ καὶ ἡ, inarticulatus, articulis et nodis non distinctus; (2) non perspicuus. Ex α priv. et ἄρθρον, *articulus*.

Ἀδιάρθρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. Ex α priv. et διαρθρόω, *articulatim discerno*.

Ἀδιαρθρώτως, confuse, obscure.

Ἀδιαῤῥίπιστος, ον, *proprie* vento non perflatilis, non perflatus; (2) imperitus, stultus. Ab α et διαῤῥιπίζω, *perflo*.

Ἀδιάσειστος, ου, ὁ καὶ ἡ, inconcussus, *Gl. V.* Ex α priv. et διασείω, *concutio*.

Ἀδιασκέδαστος, ον, non dissipatus.

Ἀδιάσκευος, ου, ὁ καὶ ἡ, incompositus, inornatus, incultus, neglectus, non instructus. Ex α priv. et διασκευάω.

Ἀδιάσπαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, indistractus, indivulsus Ex α priv. et διασπάομαι, *distraho*.

Ἀδιασπάστως, indistractè, sine divulsione.

Ἀδιάστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, nullis intervallis discretus, non distinctus, indivulsus; (2) dimensione carens. Ex α priv. et διάστατος.

Ἀδιαστάτως, *adv.* sine intervallo; (2) sine controversia.

Ἀδιαστίκτως, indistincte, *Gl. V.*

Ἀδιάστελος, ον, confusus, obscurus. Ab α priv. et διαστέλλω.

Ἀδιάστροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, non distortus, non perversus; (2) inconcussus.

Ἀδιαστρόφως, firmiter, inconcusse.

Ἀδιάσχιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non diffissus, indivisus. Ex α priv. et διασχίζω, *diffindo*.

Ἀδιάτακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, inordinatus, confusus. Ex α priv. et διατάσσω, *ordino*.

Ἀδιάτμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non dissectus, indivisus; (2) insecabilis. Ex α priv. et διατέμνω.

Ἀδιάτεμος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem et ex iisdem.

Ἀδιάτρεπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, immotus, firmus. Ex α priv. et διατρέπω, *muto*.

Ἀδιατρέπτως, *adv.* firmissime, constanter.

Ἀδιατρεψία, ἡ, constantia, firmitas in proposito tenendo; (2) pervicacia; (3) impudentia.

Ἀδιατύπωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non figuratus, informis: καὶ ὁ ἀὴρ ἀδιατύπωτος πρὸς ψόφον aer quoque omni informatione carens ad sonum refertur, *Ocellus Lucan. cap.* 2. Vide et *Philonem de Mercede Meretricis* sub finem. Ex α priv. et διατυπόω, *informo*.

Ἀδιαφθαρσία, ας, ἡ, incorruptibilitas, integritas, quum quis corrumpi non potest. Ex α priv. et διαφθείρω.

Ἀδιάφθαρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, incorruptus, integer; (2) corruptioni non obnoxius. Ex iisd.

Ἀδιαφθορία, ας, ἡ, idem quod ἀδιαφθαρσία.

Ἀδιάφθορος, ου, ὁ καὶ ἡ, incorruptus, integer; inviolatus, *Philox.*

Ἀδιαφθόρως, incorrupte.

Ἀδιαφορέω, ῶ, f. ήσω, rem aliquam pro media habeo; (2) neglectim transmitto, contemno, negligo. Hinc

Ἀδιαφόρησις, εως, ἡ, contemptus, neglectus.

Ἀδιαφορία, ας, ἡ, indifferentia, quum quis rem pro media habet, negligentia, rei alicujus neglectus vel contemptus. Ex

Ἀδιάφορος, ου, ὁ καὶ ἡ, medius, promiscuus; (2) qui nihil pensi habet, negligens et discrimen rerum non attendens.

Ἀδιαφόρως, *adv.* indifferenter; (2) licentius, promiscue, *Philox.*

Ἀδιάφρακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non interseptus, non septus. Ex α priv. et διαφράσσω, *intersepio*.

Ἀδιαφράκτως, *adv.* sine sepimento.

Ἀδιάχυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui non diffunditur aut diffluit, i. e. frugalis, modestus, in cultu, victu, &c. Ex α priv. et διαχύω.

Ἀδιαχώριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, inseparabilis. Ex α priv. et διαχωρίζω, *separo*.

Ἀδιάψευστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui falli aut decipi nequit. Ex α priv. et διαψεύδομαι, *fallo*.

Ἀδίδακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, indoctus, ignarus; indocilis, *Gl. V.* (2) a seipso doctus; (3) quod tradi doctrina nequit, *Ern.*

Ἀδιδάκτως, nullo docente, citra doctrinam.

Ἀδιεκδίκητος, ου, ὁ καὶ ἡ, indefensus, inultus. Ex α priv. et διεκδικέω, *defendo*.

Ἀδιεκδύτως, *adv.* sine tergiversatione. Ex α priv. et διεκδύνω, *elabor*.

Ἀδιεξέταστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui perquiri nequit; (2) inenarrabilis. Ex α priv. et διεξετάζω.

Ἀδιεξίτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui percursus non est, transitu carens, qui percurri nequit oratione et cogitatione. Ex α priv. et διέξειμι.

Ἀδιεξόδευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, viam non inveniens; (2) inextricabilis, impervius, invius. Ex α priv. et διεξοδεύω, *exeo per*.

Ἀδιέξοδος, ου, ὁ καὶ ἡ, qua transiri nequit; (2) unde exire non licet; (3) detentus. Ex α priv. et διέξοδος.

Ἀδιέργαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, inelaboratus, incultus. Ex α priv. et διεργάζομαι, *elaboro*.

Ἀδιερευνὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, inexploratus, inscrutabilis, impervestigabilis, *Vet. Lex.* Ex α priv. et διερευνάω, *pervestigo*.

Ἀδιερεύνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, impervestigatus, imperscrutabilis. Ex iisd.

Ἀδιευκρίνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, indistinctus. Ex α priv. et διευκρίνω, *bene secerno*.

Ἀδιήγητος, ου, ὁ καὶ ἡ, inenarrabilis, inexplicabilis Ex α priv. et διηγοῦμαι, *enarro*.

Ἀδιήθητος, ον, non colatus, vel quod nequit colari. Ab α et διηθέω, *percolo*.

Ἀδικαίαρχος, ου, ὁ καὶ ἡ, injustus magistratus. Ex α priv. et δικαιαρχία.

Ἀδικαιοπραγέω, ῶ, f. ήσω, inique vel injuste ago. Ex α priv. et δικαιοπραγέω. Hinc

Ἀδικαιοπραγία, ας, ἡ, injusta actio.

Ἀδίκαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non judicatus, indemnatus. Ex α priv. et δικάζω, *in jus voco*.

Ἀδικέεσθαι, a 1. inf. act. *Ion.* et *Æol.* pro ἀδικῆσαι, à verbo

Ἀδικέω, ῶ, f. ήσω, injuste ago, contra fas ac jus ago, scelus admitto, injuria adficio, injurius sum in aliquem, lædo, noceo; ἀδικοῦμαι, lædor, injuriam patior, *Gl. V.* [illegible] præt. [illegible] adr[illegible], injuriam passus; ἀδικη[illegible] .. part. pass. Ἀδικῶ τοῦτό [illegible] τοῦτο, περί σε, περὶ τοὺς θεοὺς πάντ[illegible] [illegible] μι, *Dem.* Οἵ γέ με πρόσθεν τολμῶσ' ἀδικεῖν, *Eur. Med.* 165. Ex ἄδικος.

'Αδίκηλος, seu ἀδδίκηλος, ον, sine effigie. Ex α priv. et δίκηλον, *Man.*

'Αδίκημα, τος, τὸ, injusta actio, scelus, maleficium; (2) injuria, læsio, *Gl. V.*

'Αδικήτικος, ε, ὁ ϗ ἡ, injurius, injuriosus, proclivis ad inferendam injuriam. Ab eod.

'Αδίκητος, ον, idem; (2) inultus, *Ern.*

'Αδικία, ας, ἡ, injustitia, injuria, iniquitas, *Philox.* Ex ἄδικος.

'Αδικοδοξέω, maledico, obtrecto, *Ern.* Unde

'Αδικοδοξία, ας, ἡ, obtrectatio, maledicentia, *Suid.* (2) injustum consilium, *Polyb.* Ex ἄδικος et δόξα, *gloria.*

'Αδικοπραγέω, ῶ, f. ήσω, injuste, inique ago. Ex α priv. δίκη, *jus*, et πραγέω pro πράττω.

'Αδικοπραγία, ας, ἡ, injusta actio.

"Αδικος, ε, ὁ ϗ ἡ, injustus, iniquus, *tam de re quam de homine*, improbus, injurius. 'Αδικώτατος, periniquus, iniquissimus, *Gl. V.* (2) præter modum magnus, ut *Lat.* improbus. Ex α priv. et δίκη.

'Αδίκως, injuste, inique, per injuriam, immerito, abs re, injuria.

'ΑΔΙΝΟ'Σ, ἡ, ὸν, confertus, densus, multus, frequens, *Il.* 2, 87. (2) continuus, non intermissus; (3) non magnus, gracilis; μῆλ' ἀδινὰ σφάζεσι pecora gracilia mactant. Vocantur gracilia ad differentiam boum. Possis tamen referre ad (1) et interpretari cum Sam. Clarkio, Sam. Clarkii filio, pecora plurima mactant, *Od.* 1, 92. (4) mollis, *Od.* 1, 99. (5) miserabilis, gemendus.

'Αδινῶς, confertim; (2) miserabiliter; (3) sensim, paullatim. Ab ἀδινός.

'Αδινώτερον, *adv.* miserabilius. Ab eod.

'Αδιόδευτος, ε, ὁ ϗ ἡ, invius, impervius. Ex α priv. et διόδευτος, *pervius.*

'Αδιοίκητος, ε, ὁ ϗ ἡ, nondum constitutus, aut in ordinem redactus. Ab α priv. et διοικέω.

"Αδιον, *suavius*, *Dor.* pro ἥδιον, ab ἡδὺς, *suavis.*

'Αδίοπος, ε, ὁ ϗ ἡ, incustoditus, administratore et rectore carens. Ex α priv. et διέπω.

'Αδιόρθωτος, ε, ὁ ϗ ἡ, inemendabilis, non correctus. Ex α priv. et διορθόω, *corrigo.*

'Αδιορθώτως, *adv.* sine correctione, aut correctionis spe, *Ern.*

'Αδιόριστος, ε, ὁ ϗ ἡ, indistinctus, promiscuus. Ex α priv. et διορίζω, *distermino.*

'Αδιορίστως, indistincte, promiscuè.

'Αδίστακτος, ε, ὁ ϗ ἡ, indubitatus, certus. Ex α priv. et διστάζω, *dubito.*

'Αδιστάκτως, haud dubie, *Gl. V.* aliquando active, sine dubitatione petere quid.

'Αδιψος, ε, ὁ ϗ ἡ, non sitiens; (2) sitim extinguens; item, non adferens, non incendens, *Ern.* Ex α priv. et δίψα, *sitis.*

'Αδμὴς, μῆτος, ὁ ϗ ἡ, indomitus, nondum subactus; Epith. virginis, ut ἀδάμαστος, *Od.* 4, 637. Ex α priv. et δαμάω, *domo.*

'Αδμῆτις, ιδος, ἡ, indomita, nondum subacta; *Il.* 23, 655. sed quidam legunt hoc loco ἀδμήτην. (2) nondum a viro compressa, *Suid.* Ex iisdem.

'Αδμήτος, η, ον, *Il.* 10, 293, idem quod ἀδμής. Οὐ μὰ τὰν γ' ἀδμήταν αἰὲν "Αρτεμιν, at enim ita me juvet casta semper Diana, *Soph. El.* 1239.

'Αδμολία, seu ἀδμωλία, ἡ, ignorantia, imperitia, *Call. ap. Suid.*

"Αδοιμι, *placuerim*, a. 2. optat. act. verbi ἀδέω.

'Αδόκητος, ε, ὁ ϗ ἡ, inopinatus, improvisus; (2) qui expectationem fallit. Ex α priv. et δοκέω, *videor.*

'Αδοκήτως, *adv.* inopinato, ex improviso.

'Αδοκία, ας, ἡ, inopinatus eventus, *Hes.*

'Αδοκίμαστος, ε, ὁ ϗ ἡ, non probatus, non exploratus. Ex α priv. et δοκιμάζω, *probo.*

'Αδοκιμάστως, *adv.* temere, inexplorato.

'Αδόκιμος, ε, ὁ ϗ ἡ, reprobus, non probatus rejectus; (2) adulterinus.

[illegible], idem qu[illegible]

'Αδολεσχέω, ῶ, f. ήσω, [illegible] [illegible]latero, garrio; (2) meditor al[illegible] [illegible] partem. Ab ἀδόλεσχος.

'Αδολέσχης, ε, ὁ, nugator, garrul[illegible] (2) sophista; (3) fabulosus. Ab eodem

'Αδολεσχία, ἡ, intempestiva loquacitas, continua garrulitas, nugatio, *Gl. V.* argutia. (2) assidua meditatio, *Gl. V.* exercitatio. Ab eodem.

'Αδολεσχικὸς, ἡ, ὸν, garrulus.

'Αδόλεσχος, ε, ὁ ϗ ἡ, garrulus, loquax, qui ad nauseam usque sermocinatur; verbosus, *Gl. V.* Καὶ ταῦτα ὢν ἀνὴρ ὃς ἀδολεσχεῖν δοκῶ, præsertim cum ego sim is qui hominum opinione inepte garriam, *Xenoph. Œconom.* 11, 2. Ab ἄδος et λέσχη.

"Αδολος, ε, ὁ ϗ ἡ, doli expers, dolo carens, candidus; (2) non callidus; (3) non adulteratus, purus. Ex α priv. et δόλος.

'Αδόλως, *adv.* sincere, candide, sine dolo, incorrupte. *Philox.* sedulo.

"Αδον, imperf. ind. act. *Dor.* pro ἧδον, ab ᾄδω.

'Αδονὰ, voluptas, *Dor.* pro ἡδονή.

'Αδόνευτος, ε, ὁ ϗ ἡ, inconcussus, immobilis. Ex α priv. et δονεύω, *agito.*

'Αδόνητος, ε, ὁ ϗ ἡ, idem. Ex δονέω.

'Αδόξαστος, ε, ὁ ϗ ἡ, insperatus; (2) nihil opinans. τὸ ἀδόξαστον, certum. Τὸ ἀληθὲς ϗ τὸ θεῖον ϗ τὸ ἀδόξαστον θεωμένη (ψυχὴ), verumque et divinum certumque contemplans (anima), *Plato Phæd.* 34. Ex α priv. et δοξάζω, *opinor.*

'Αδοξέω, ῶ, f. ήσω, inglorius sum, ignobilis sum; (2) malæ sum fame, male audio; (3) non honestum puto; (4) non habeo in pretio, improbo. Καὶ εἰκότως μέν τοι πάνυ ἀδοξῦνται πρὸς τῶν πόλεων, et merito in civitatibus ignobiles sunt, *Xenoph. Œconom.* 4. 2. 'Ηδόξεν ἀναιμωτὶ φεύγειν, *Joseph.* Ex α priv. et δόξα, *opinio.*

'Αδοξία, ἡ, infamia, dedecus, ignominia; (2) conditio privata, conditio hominis privati, qui magistratuum expers est, adeoque populari gloria caret; τὸ τῆς ἀδοξίας ὄνειδος, ignominia conditionis privatæ, *Polyb.* 6. § 57. Εἰ δὲ δὴ ϗ σφαλείη, συναπολέσθαι τῇ βασιλείᾳ, μετὰ ἀκεραίου τῦ φρονήματος μᾶλλον, ἢ στερηθεὶς αὐτῆς, ἔν τε ταπεινότητι ϗ ἐν ἀδοξίᾳ ζῆν ἤθελεν, si vero successus eum frustraretur, potius sibi cum regno pereundum, integro adhuc animo, quam si regno excidisset, in abjecto statu et sorte privata vivendum, ducebat, *Dio. Cass.* tom. 1. pag. 118. Ab

"Αδοξος, ε, ὁ ϗ ἡ, inopinabilis; (2) ignobilis, inglorius; (3) ignominia notatus; (4) privatus, honoris et publici muneris exsors; τῶν ἀδόξων τὶς ᾑρέθη βασιλεύς. quidam ex eorum numero qui nunquam publica munia gesserint, rex designatus fuit. *Diodor. Sicul.* 1. § 62. Ex α priv. et δόξα, *gloria, opinio.*

'Αδόξως, *adv.* inglorie, ignominiose, probrose.

'Αδοξοτείκτος, qui non regitur opinionibus, *Polyb.*

'Αδορατία, ας, ἡ, cessatio sive vacatio a bello et armis; (2) ignavia, socordia, otium. Ex α priv. et δόρυ, *hasta.*

'Αδορεὶ, sine excoriatione. Ex α priv. et δέρος.

"Αδορος, ὁ ϗ ἡ, non excoriatus. Ex iisd.

'Αδορύληπτος, ὁ ϗ ἡ, qui hasta capi nequit; (2) hasta non captus; (3) invictus, inexpugnabilis. Ex α priv. δόρυ, et λαμβάνω.

'Αδορυφόρητος, ε, ὁ ϗ ἡ, satellitibus non stipatus. Ex α priv. et δορυφορέω.

"Αδος, εος, τὸ, et ἄδος, ε, ὁ, satietas; (2) defatigatio, fastidium, *Il.* 11, 88. Ab ἄδω, *satio.*

"Αδος, ε, ὁ, gaudium. Ab ἅδω, *placeo.*

"Αδοτος, ε, ὁ ϗ ἡ, indotatus, cui nihil datum est. Ex α priv. et δίδωμι.

'Αδέλευτος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui uni domino servivit, nec iterum venditus alii, *Hesych.* Ex α priv. et δελεύω.

'Αδελία, ας, ἡ, servorum inopia, quum quis servum non habet. Ab

"Αδελος, ε, ὁ ϗ ἡ, servos non habens. *Gl. V.* sine servo.

'Αδέλωτος, ὁ ϗ ἡ, non redactus in servitutem; (2) invictus; (3) servitutis impatiens. Ex α priv. et δελόω.

'Αδέπητος, ε, ὁ ϗ ἡ, expers strepitus. Ex α priv. et δῦπος, *sonitus.*

'Αδρακὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, cæcus; (2) cæcutiens. Ex α priv. et δέρκω.

'Αδράνεια, ας, ἡ, imbecillitas, ignavia, inertia, socordia, *Ph.* Ab ἀδρανής.

'Αδρανέω, ῶ, f. ήσω, debilis sum, langueo. Ab

'Αδρανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, infirmus, imbecillus, *Ph.* segnis, inefficax, socors, ignavus, iners, ineptus, futilis. Ex α priv. et δραίνω, *facio.*

'Αδρανία, ας, ἡ, idem quod ἀδράνεια.

"Αδραστος, ε, ὁ ϗ ἡ, a fuga alienus; (2) infectus, irritus; (3) inevitabilis, *Gl. V.* Ex α priv. et δράω, *fugio, facio.*

'ΑΔΡΑ'ΧΝΗ, ης, ἡ, adrachne. Arbor unedoni similis.

'Αδρέπανος, ε, ὁ ϗ ἡ, falce carens. Ex α priv. et δρέπανον, *falx.*

'Αδρεπήβολος et ἀδρεπίβολος, ὁ ϗ ἡ, felix in assequendis rebus magnis. Ex ἁδρὸς et ἐπίβολος. Τὸ ἀδρεπήβολον, id quod natura valde uber et sublime est. Πρῶτον μὲν ϗ κράτιστον, τὸ περὶ τὰς νοήσεις ἁδρεπήβολον, primum enim et valentissimum est felix in sensibus audacia. *Longin. de Sublim.* 8.

'Αδρεπτος, ε, ὁ ϗ ἡ, non carptus; (2) quem decerpere non licet. Ex α priv. et δρέπω.

'Αδρέω, ῶ, f. ήσω, ad maturitatem perduco. Unde ἡδρηκὼς, adultus. Ab ἁδρός.

"Αδρησις, εως, ἡ, maturitas. Ab ἁδρέω.

"Αδρησις, εως, ἡ, desidia, *Varin.* Ex α priv. et δράω.

[illegible] *fugitivus*, *Ion.* pro ἄδραστος.

[illegible], εος, ὁ ϗ ἡ, minime acerbus, non amarus.

'Αδροβατικὸς, ἡ, ὸν, terram seu solum calcans. Ex ἁδρὸς et βαίνω.

'Αδρόβωλος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui crassis seu grandibus glebis est; (2) plenus glebis; (3) fertilis, uber. Ex ἁδρὸς et βῶλος.

'Αδρομερὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, crassis particulis constans, crassus. Ex ἁδρὸς et μέρος, *pars.*

'Αδρόμισθος, ον, qui permagnam mercedem exigit, velut meretrices.

'ΑΔΡΟ'Σ, ρὰ, ρὸν, multus, abundans, magnus, crassus, opulentus, validus, vehemens, largus, maturus, adultus. *Philox.* grandis, gravis. Καίτοι δὲ ἀσθενεῖ χαλεπὸν πολλὲς ἁδρὲς χοίρες ἐκτρέφειν, sicut et imbecillæ sui difficile est multos porcellos robustos (majusculos) alere, *Xenoph. Œcon.* 17, 10.

'Αδροσία, inopia roris, siccitas.

'Αδροσύνη, ης, ἡ, magnitudo; (2) robur; (3) proceritas; (4) crassitudo; (5) abundantia, exuberantia. Ab ἁδρός.

'Αδρότης, ητος, idem et ab eod.

'Αδροτέρως, *adv.* copiosius.

'Αδρόχωρος, vel 'Αδροχῶρος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui uberem regionem habitat.

'Αδρόω, ad maturitatem perduco; ἁδρόομαι, -ῦμαι, ad maturitatem pervenio, adolesco. Βλαστάνει τε ϗ ἁδρῦται, *Plat.* Ab ἁδρός.

"Αδρυνσις, εως, ἡ, densatio; (2) maturitas, perfectio fructuum. Ab

'Αδρύνω, f. υνῶ, crassum reddo; (2) in justam magnitudinem adduco; ἁδρύνομαι, crassesco, turgesco; (3) superbio. 'Αδρύνει τὲς ὄγκες, τὸν καρπὸν, *Theophr.* Ab ἁδρός.

"Αδρυς, υος, ὁ ϗ ἡ, carens arboribus.

'Αδρύφακτος, ε, ὁ ϗ ἡ, non circumseptus, cancellis non circumdatus; (2) incustoditus; (3) carens judicio, sc. quia locus judicii cancellis circumdatur. Ex α priv. et δρύφακτος.

'Αδὺ, *dulce*, nom. sing. n. g. *Dor.* pro ἡδύ.

'Αδυγέλως, dulce ridens, *Dor.* pro ἡδυγέλως.

'Αδύγλωσσος, dulcilinguis, *Dor.* pro ἡδύγλωσσος.

'Αδυεπὴς, dulciloquus, *Dor.* pro ἡδυεπής.

'Αδυλόγος, suaviloquus, *Dor.* pro ἡδυλόγος.

'Αδυμελὴς, dulcisonus, *Dor.* pro ἡδυμελής.

'Αδύναμαι, non possum.

'Αδυναμία, ας, ἡ, imbecillitas; (2) virium defectus ad aliquid agendum; item, pecuniæ, *Ern.* (3) impotentia, inscitia. Ex α priv. et δύναμις.

'Αδυναμίη, impossibilitas, *Ion.* pro ἀδυναμία.

Ἀδύναμος, ου, ὁ ϗ ἡ, imbecillis, viribus defectus. Ex iisd.

Ἀδυνασία, et ἀδυνασίη, ας, ἡ, imbecillitas.

Ἀδυνασὶ, *adv.* invalide.

Ἀδυνατέω, ῶ, f. ήσω, non possum, *Gl. V.* ἀδυνατεῖ, nequit. Ἀδυνατῶ γράφειν· οὐδὲν ἀδυνατήσει ὑμῖν, *Matt.* 17, 20. Ab

Ἀδύνατος, ου, ὁ ϗ ἡ, non potens, invalidus ad aliquid, impotens, infirmus, *Philox.* Al. *Gl. V.* inops. Imprimis Athenis sic dicti, qui ob corporis debilitatem laborare non poterant, eaque de causa stipendium publice obolum indies accipiebant; unde Patres Gr. sic vocant viduas, pupillos, aliosque publice alendos, *Ern.* (2) ἀδύνατον, quod fieri nequit, impedimentum. Extat Lysiæ oratio πρὸς τὴν εἰσαγγελίαν περὶ τοῦ μὴ διδόσθαι τῷ ἀδυνάτῳ ἀργύριον, adversus delationem quod pecunia publica ei conlata esset qui impotens non erat. Vid. *Clar. Taylori notas ad hunc locum.* Ex α priv. et δυνατός.

Ἀδυνάτως, *adv.* impossibiliter; (2) invalide, absque viribus; (3) inscite, inepte.

Ἀδύοσμος, suaviter olens, *Dor.* pro ἡδύοσμος.

Ἀδύπνοος, dulce spirans, *Dor.* pro ἡδύπνοος.

Ἀδὺς, suavis, *Dor.* pro ἡδύς.

Ἀδυσώπητος, ου, ὁ ϗ ἡ, impudens; (2) inexorabilis, durus, *Philox.* Ex α priv. et δυσωπέω, *pudore adficio.*

Ἀδυσωπήτως, *adv.* sine pudore, inverecunde.

Ἄδυτον, ου, τὸ, adytum, sacrarium, *Gl. V.* Ab

Ἄδυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, ad quem non patet ingressus; (2) non accessibilis. Ex α priv. et δύνω, vel δύω, *subeo.*

ἍΔΩ, f. ἄσω: a. 1. inf. ἆσαι: imperat. m. ἆσαι, satio, expleo.

Ἄδω, f. ᾄσω, p. act. ᾖκα, p. pass. ᾖσμαι, cano, canto; (2) celebro; ᾄδειν τὴν φωνὴν, τὰ ἐλεγεῖα, τῷ Θεῷ ᾄσματα. Pro ἀείδω.

Ἁδῶ, *placebo*, f. 2. ind. act. verbi ἁνδάνω, sive ἅδω, *placeo.*

Ἀδώμητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui structus non est. Ex α priv. et δωμάω, *exstruo.*

Ἁδὼν, *qui placuit*, a. 2. part. act. verbi ἅδω.

Ἀδὼν, όνος, ἡ, pro ἀηδὼν, *Mosch.*

Ἀδωνείῳ, *Adonici*, gen. sing. ab Ἀδώνειος.

Ἀδωνιάζω, sacra Adonidis celebro.

Ἀδωνιασμὸς, οῦ, ὁ, celebratio sacrorum Adonidis. Vide quæ notarunt eruditi de fletu Thammuz ad *Ezech.* 8, 14. ὅτ' ἀδωνιασμὸς οὗτος οὐπὶ τῶν τεγῶν, et illa in tectis Adonidis deploratio, *Aristoph. Lysist.* 390. fletibus enim ejus sacra celebrabantur.

Ἀδώρητος, ου, ὁ ϗ ἡ, indonatus. Ab ἄδωρος.

Ἀδωρία, ας, ἡ, quum quis donis corrumpi se non sinit, integritas. Ab eod.

Ἀδωροδόκητος, ὁ ϗ ἡ, qui muneribus non corrumpitur. *Gl. V.* immunis. Ex α priv. et δωροδοκέω, *muneribus corrumpo.*

Ἀδωροδοκήτως, *adv.* integre, incorrupte.

Ἀδωροδοκία, ἡ, abstinentia a donis accipiendis, integritas.

Ἀδωρόδοκος, ον, idem quod ἀδωροδόκητος, *Ep.*

Ἀδωρόληπτος, ὁ ϗ ἡ, incorruptus donis.

Ἄδωρος, ου, ὁ ϗ ἡ, donorum expers, qui munera non accipit; (2) qui non dat; (3) incorruptus muneribus; (4) muneris mali et inauspicati. Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κοὐκ ὀνήσιμα, hostium dona, non dona, nec utilia, *Soph. Aj.* 665. ἀδωρότατα, integerrime. Ex α priv. et δῶρον, *munus.*

Ἀδώρως, *adv.* gratis, sine præmio; (2) incorrupte.

Ἀδώσιτος, ου, ὁ ϗ ἡ, muneribus non corruptus, de judice, *Hesych.* (*corrupte*). Ex α priv. et δόσις, *donatio.*

Ἀδώτῃ, dat. sing. ab

Ἀδώτης, ου, ὁ, qui nihil dat. Ex α priv. et δώτης.

Ἄεδνος, ου, ὁ ϗ ἡ, dotis expers; (2) dotatus, *Hesych.* Ex α priv. vel. int. et ἕδνα, *dos.* Hinc

Ἀέδνωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, indotatus; (2) innuptus.

Ἀεθλευτὴρ, ῆρος, ὁ, certator. Ab

Ἀεθλεύω, f. εύσω, certo, dimico, pugno; (2) mala perfero, malis exerceor. Ἀεθλεύειν βασιλῆϊ, πρὸ ἄνακτος. Ὁππότ' ἄνδρες ἀγῶνι ἀεθλεύωσιν, *Hesiod. Theog.* 435. Ab ἄεθλος.

Ἀεθλεύωσιν, *colluctentur*, 3. pl. præs. conjunct.

Ἀεθλέω, ῶ, f. ήσω, certo, dimico.

Ἀεθλητὴρ, ῆρος, ὁ, certator. Ab ἀεθλέω.

Ἀεθλητὴς, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

Ἀέθλιον, ου, τὸ, certaminis præmium, βασιλῆος ἀέθλια πολλὰ καμόντος ἐσσόμεναι, regi præmia magni laboris futura, *Call. in Delum*, 187. (2) certamen ipsum. ἀέθλιον Ἡρακλῆϊ ὕστατον ὄφρα γένοιτο, certamen Herculi ultimum ut foret, *Idem in Dianam*, 108. Ab eod.

Ἀέθλιος, ου, ὁ ϗ ἡ, præmium reportans; οὐ μὴν ἵππον ἀέθλιον ἀμφιβέβηκας, non tamen equum curulem insedisti, *Call. in Delum*, 113. (2) aptus ad certamen. Ab eod.

Ἀεθλοθέτης, ου, ὁ, certaminis auctor; (2) qui certaminum curam agit. Ex ἄεθλον, *certamen*, et τίθημι, *pono.*

Ἄεθλον, ου, τὸ, præmium certaminis; (2) labor; (3) certamen. Ἦνθον Ἰτωνιάδος μὲν Ἀθαναίας ἔστ' ἄεθλα. venerant Itoniæ Minervæ ad certamina, *Call. in Cererem*, 75. Ab ἄεθλος.

Ἀεθλονικία, ας, ἡ, victoria quæ ex certamine reportatur. Ex ἄεθλον et νίκη, *victoria.*

ἈΕΘΛΟΣ, ου, ὁ, certamen; (2) labor.

Ἀεθλοσύνη, ης, ἡ, certamen, concertatio; (2) miseria. Ab ἄεθλος.

Ἀεθλοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui præmium ex certamine reportat. Καὶ τὰν βῶν ἔφαγεν.... Καὶ τὸν ἀεθλοφόρον, καὶ τὸν πολεμήϊον ἵππον, et bovem devoravit ... et curulem bellicumque equum, *Call. in Cererem*, 109. Ex ἄεθλον et φέρω.

ἈΕΙ', *adv.* semper, perpetuo, *Il.* 1, 51; (2) sine intermissione; (3) usque ad, donec; (4) subinde; (5) perpetua quadam successione. Hinc ὁ ἀεὶ, sc. ὢν, qui semper est; ἀείποτε, semper; ἐς ἀεὶ, idem; δεῦρ' ἀεὶ, huc usque. In compositione interdum ι abjicitur, ut ἀέναος, pro ἀείναος.

Ἀειβλαστέω, f. ήσω, semper germino. Unde

Ἀειβλαστὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, semper germinans.

Ἀειβλάστησις, εως, ἡ, perpetua germinatio.

Ἀειβλύω, semper adfluo, perpetuo scaturio, *Hes.*

Ἀειβρυὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, semper scaturiens; (2) semper germinans. Ex ἀεὶ et βρύω.

Ἀειγενετάων, *sempiternarum*, gen. plur. *Æol.* pro ἀειγενετῶν. Ab

Ἀειγενέτης, ου, ὁ, sempiternus.

Ἀειγενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui semper fuit et erit, sempiternus. Ex ἀεὶ et γίνομαι, *sum, fio.*

Ἀείγνητος, ὁ ϗ ἡ, idem.

Ἀείδελος, ου, ὁ ϗ ἡ, inconspicuus, qui non cernitur; (2) obscurus. Ex α priv. et εἴδω. (3) α int. valde conspicuus, *Steph. ex Nic.*

Ἀείδεν, *canere*, præs. inf. *Dor.* pro ἀείδειν.

Ἀείδεο, *cane*, 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* pro ἀείδεσο, a verbo eod.

Ἀείδηλος, ὁ ϗ ἡ, valde conspicuus, *Nic.* Ex α int. et εἰδεῖν.

Ἀειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui non cernitur, qui cerni non potest, obscurus, tenebricosus; (2) deformis. Ex α priv. et εἶδος, *species.*

Ἀειδία, ας, ἡ, deformitas, *Suid.* Ex iisd.

Ἀειδίνητος, ου, ὁ ϗ ἡ, semper in vorticem seu gyrum actus, qui semper circumagitur. Ex ἀεὶ et δινέω, *gyro.*

Ἀΐδιος, ία, ον, sempiternus, perpetuus, æternus, perennis, *Gl. V.* Ab ἀεί.

Ἀϊδιότης, ητος, ἡ, æternitas, perpetuitas, perennitas, *Gl. V.* A præc.

Ἀειδοίσα, præs. part. act. f. g. *Dor.* pro ἀείδουσα.

Ἄειδον, imperf. ind. act. *Ion.* pro ᾔειδον.

Ἀείδοντι, *Dor.* pro ἀείδουσι, ab ἀείδω.

Ἀειδουλία, ας, ἡ, perpetua servitus. Ex δοῦλος.

Ἀείδρομος, ον, semper currens, *Cyr.*

ἈΕΙ'ΔΩ, f. είσω, cano, canto, carmine celebro.

Ἀειεστὼ, όος, ἡ, sempiternitas, æternitas. Ab ἀεὶ et ἐστὶ, *est*, vel ἱστάναι, *stare.*

Ἀειζωΐα, ας, ἡ, vitæ sempiternitas, æterna vita. Ex ἀεὶ et ζωὴ, *vita.*

Ἀείζωον, ου, τὸ, sedum, *Philox. Angl.* SENGREEN.

Ἀείζωος, ου, ὁ ϗ ἡ, semper vivens.

Ἀείζωστος, ὁ ϗ ἡ, semper cinctus, semper paratus, pro ἀείζωστος. Ex ἀεὶ et ζώννυμι.

Ἀειζώων, οντος, ὁ, semper vivus, perennis. Ἔνθεν ἀειζώοντα Θεωρίδος ἱερὰ Φοίβῳ Κεκροπίδαι πέμπουσι, hac de causa perennia Theoridis sacra Phœbo Cecropidæ mittunt, *Call. in Delum*, 314.

Ἀειθαλέω, ῶ, f. ήσω, semper vireo. Ab

Ἀειθαλὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, semper virens, semper florens. Ex ἀεὶ et θαλέω, s. θάλλω.

Ἀειθανὴς, ὲς, semper moriens, *Man.* Ex ἀεὶ et θνήσκω.

Ἀειθερὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, semper calidus, seu calefaciens. Ex ἀεὶ et θέρος, *æstas.*

Ἀείκαρπος, ου, ὁ ϗ ἡ, semper fructificans, semper fructus habens. Ex ἀεὶ et καρπός.

Ἀεικέα, *durum*, acc. sing. ab ἀεικής. Unde

Ἀεικεία, ας, ἡ, et ἀεικείη, indecentia; (2) contumelia; (3) indignitas, indignum facinus, peccatum. Ab ἀεικής.

Ἀεικείη, indignitas, *Ion.* pro ἀεικεία.

Ἀεικέλιος, ου, ὁ ϗ ἡ, indecorus, *Il.* 14, 84. (2) indignus; (3) vilis, contemnendus, contemptus. Ab eod.

Ἀεικελίως, *adv.* indecenter, indigne.

Ἀεικὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, non consentaneus, indecens, indecorus, *Il.* 1, 340. (2) fœdus, *Il.* 10, 453. (3) indignus; (4) durus, asper. Ex α priv. et εἴκω, *similis sum.* Hinc

Ἀεικίζω, f. ίσω, indecenter aliquem tracto, *Il.* 3, 546. (2) contumelia adficio. Ἀεικίζειν τὸν νεκρὸν, τὴν γῆν. Ὣς ὁ μὲν Ἕκτορα δῖον ἀεικίζεν μενεαίνων. *Il.* 24, 22.

Ἀεικινησία, ας, ἡ, motus sempiternus. Ex ἀεὶ et κίνησις, *motus.*

Ἀεικίνητος, ου, ὁ ϗ ἡ, semper motus, qui semper et assidue movetur.

Ἀεικινήτως, *adv.* cum perpetuo motu.

Ἀείκωμοι, οἱ, semper lætantes seu comessantes, *Man.*

Ἀεικῶς, *adv.* indecenter, indigne, præter morem. Ab ἀεικὴς, *indecens.*

Ἀείλαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, semper loquax. Ex ἀεὶ et λαλέω, *loquor.*

Ἀειλαμπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, semper lucens, et splendens. Ex ἀεὶ et λάμπω, *luceo.*

Ἀειλιβὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, semper distillans et defluens; (2) perennis. Ex ἀεὶ et λίβω.

Ἀειλογέω, ῶ, f. ήσω, semper loquor. Ex ἀεὶ et λόγος, *sermo.* Unde

Ἀειλογία, ας, ἡ, verbositas, multiloquium, loquacitas, vel earundem rerum in loquendo inepta iteratio, vel perpetua garrulitas; (2) facultas, qua quis semper rei gestæ vel gerendæ rationes in promptu habet.

Ἄειλος, ου, ὁ ϗ ἡ, sole carens, opacus. Ex α priv. et εἵλη, *solis splendor.*

Ἀειμανὴς, ὁ ϗ ἡ, semper insaniens, *Opp.*

Ἀείμεναι, *spirare*, præs. inf. act. *Poet.* pro ἀέμεναι, et hoc *Dor.* pro ἀεῖν, a verbo ἄω.

Ἀειμνημόνευτος, ον, immortalis memoriæ.

Ἀειμνήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, semper memor.

Ἀείμνηστος, ου, ὁ ϗ ἡ, semper memorandus, *Gl. V.* memorabilis. Ἔνθα βροτοῖς τὸν ἀείμνηστον τάφον εὐρώεντα καθέξει, *Soph. Aj.* 1166. Ex ἀεὶ et μιμνήσκω.

Ἀειμνήστως, immortaliter.

Ἀειναέντων, gen. pl. ab ἀειναής.

Ἀείναος, ου, ὁ ϗ ἡ, semper fluens: (2) perennis, perpetuus. Ex ἀεὶ et νάω, *fluo.*

Ἀείνας, αντος, ὁ, idem et ex iisdem.

Ἀειναῦται, ων, οἱ, quasi semper nautæ, magistratus quidam Milesiorum. Ex ἀεὶ et ναύτης.

Ἀεινεφὶς, ίδος, ἡ, cæcitas, quum oculi alicui semper nubecula sunt obducti, *Etym.* Ex ἀεὶ et νέφος, *nubes.*

Ἀειπάθεια, ας, ἡ, passio perpetua, nunquam deficiens adfectio. Ab

Ἀειπαθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, semper patiens, sempiternæ passioni obnoxius. Ex ἀεὶ et πάθος.

Ἀείπαις, αιδος, ἡ, semper virgo, *Suid.*

Ἀειπαλὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui semper vibratur, qui perpetuo motu agitur. Ex ἀεὶ et πάλος.

Ἀειπαρθένος, ου, ἡ, semper virgo.

Ἀειπλανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, semper vagus, qui perpetuis erroribus jactatur, vagabundus; (2) nugatorius, futilis. Ex ἀεὶ et πλάνης.

Ἀείπλανος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisdem.

Ἄειρα, *suscepi*, 1. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἤειρα, a verbo ἀείρω, *suscipio.*
Ἀεῖραι, *suscepisse*, a. 1. inf. act. verbi ejusd.
Ἄειρον, *suscipe*, 2. sing. a. 1. imperat. act.
Ἀειρέεθρος, ὁ ϗ ἡ, semper fluens, *Cyr.* Ex ἀεὶ et ῥέεθρον.
Ἀείρροος, *contr.* ἀείρρους, ου, ὁ ϗ ἡ, semper et jugiter fluens. Ex ἀεὶ et ῥέω, *fluo.*
Ἀείρρυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisdem.
Ἀείρυτος, semper et jugiter fluens. Ἐξ ἀειρύτου κρήνης, e fonte perenni, *Soph. Œd. Col.* 469.
ἈΕΙΡΩ, tollo, attollo, erigo, eveho; (2) adfero, præbeo, infero. Ἀείρειν τεύχεα, θάρσος, οἶνόν τινι· ἀείρεσθαι πόλεμον τῷ βαρβάρῳ, *inferre.* Ἔνθ' οἵγε ῥαιστῆρας ἀειράμενοι ὑπὲρ ὤμων, cum illi, malleis super humeros elatis, *Call. in Dian.* 59.
Ἀεὶς, *flans*, præs. part. act. verbi ἄημι, *flo.*
Ἀείσατ' pro ἀείσατο, *cecinit*, 3. sing. a. 1. indic. med. verbi ἀείδω, *cano.*
Ἀείσατε, *canite*, 2. plur. a. 1. imperat. act.
Ἀείσῃς, *cecineris*, 2. sing. a. 1. conjunct. act.
Ἀεισθενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, semper viribus pollens. Ex ἀεὶ et σθένος, *robur.*
Ἄεισιν, *spirant*, *Æol.* et *cum* ν ἐφελκ· pro ἄεισι.
Ἀείσιτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui quotidie victum ex publico Athenis in Prytaneo accipiebat. Ex ἀεὶ et σῖτος, *cibus.*
Ἀεισκῶπες, ων, αἱ, noctuæ certi generis. Ex ἀεὶ et σκὼψ, *noctua.*
Ἄεισμα, τος, τὸ, cantio; (2) laus. Ἡσιόδου τόδ' ἄεισμα, Hesiodi hic est versus, *Call. Epig.* 29, 1. Ab ἀείδω.
Ἀεισόος, ου, ὁ ϗ ἡ, semper servans. Ex ἀεὶ et σόω, *servo.*
Ἀειστρεφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, semper volubilis. Ex ἀεὶ et στρέφω, *verto.*
Ἀείσυρος, ου, ὁ ϗ ἡ, semper trahens, vel qui tarde incedit. Ex ἀεὶ et σύρω, *traho.* (*dubium.*)
Ἀείτας, α, ὁ, aquila, *Bœot.* pro ἀήτης, ut dixere θείβαθεν, θεῖβαθι, *apud Aristoph.* Σμύρνον παρ' ἀγκάλῃσιν ἀείτα βράσας, aquilæ catulum in ulnis quatiens, *Lycoph.* 461.
Ἀείυπνος, ου, ὁ ϗ ἡ, semper dormiens. Epith. mortis, vel mortui. Ex ἀεὶ et ὕπνος.
Ἀειφανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, semper apparens, semper conspicuus. Ex ἀεὶ et φαίνομαι.
Ἀειφλεγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, semper ardens. Ex ἀεὶ et φλέγω, *uro.*
Ἀειφέρος, ου, ὁ ϗ ἡ, semper ferens; (2) semper vernans; (3) semper ferens fructus. Ex φέρω.
Ἀειφρούρητος, ὁ ϗ ἡ, semper custoditus, seu præsidio instructus. Ex ἀεὶ et φρουρέω.
Ἀείφρουρος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem; (2) semper custodiens. Ex iisdem.
Ἀειφυγία, ας, ἡ, perpetuum exilium. Ex φεύγω.
Ἀειφυλλία, ας, ἡ, frondium perpetuitas. Ab
Ἀείφυλλος, ου, ὁ ϗ ἡ, semper frondens, perpetuo virens. Ex ἀεὶ et φύλλον, *folium.*
Ἀείχλωρος, ου, ὁ ϗ ἡ, semper virens.
Ἀείχρηστος, ου, ὁ ϗ ἡ, semper utilis, perpetuo bonus. Ex ἀεὶ et χρηστὸς, *utilis.*
Ἀεκαζόμενος, *invitus*, præs. part. pass. Ab
Ἀεκάζω, cogo. Πόλλ' ἀεκαζομένη, *Il.* 6, 458. Ex α priv. et ἑκών.
Ἀεκήλεος, idem quod ἀεικέλιος, *Hom.*
Ἀεκήλιος, ου, idem quod ἀεικέλιος, *Suid. Steph.* al. *Hes. Eustath. Il.* 6, 77.
Ἀέκητι, *adv.* invito, *Gl. V.* ἀεκῆτι, ingratis, *Il.* 11, 636. Ab iisdem.
Ἀέκοντε, *inviti*, nom. dual. Ab ἀέκων.
Ἀεκούσιος, ου, ὁ ϗ ἡ, invitus; (2) invito factus, expressus. Ex α priv. et ἑκούσιος.
Ἀέκων, ουσα, ον, invitus, *Il.* 1, 300. (2) imprudens, imperitus. Ex α priv. et ἑκών.
Ἀελίοιο, gen. sing. *Dor. Poet.* et *Ion.* pro ἡλίου.
ἈΕΛΛΑ, ης, ἡ, procella, turbo.
Ἀελλαῖος, α, ον, procellosus, rapidus.
Ἀελλὰς, άδος, idem quod ἀελλαῖος, *Soph. ap. Hes.*
Ἀελλέω, ῶ, f. ήσω, vi convolvo. Ab ἄελλα.
Ἀελλήεις, εσσα, εν, procellosus, turbinis in morem convolutus. Ab eod.
Ἀελλὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, idem et ab eod.
Ἀελλόθριξ, τριχὸς, ὁ ϗ ἡ, densos habens capillos; (2) capillos habens varie intortos. Ab ἄελλα et θρὶξ, *capillus.*
Ἀέλλομαι, flo, spiro, *Etym.* Ab ἄελλα.
Ἀελλόμαχος, ου, ὁ ϗ ἡ, pugnans cum procella. Ex ἄελλα et μάχη, *pugna.*
Ἀελλόποδες, *Hom. Hymn. in Vener.* veloces, nom. pl. ab ἀελλόπους, *velox, celeripes.*
Ἀελλοπόδης, ου, ὁ, idem quod ἀελλόπους, *Call.*
Ἀέλλοπος, ὁ ϗ ἡ, velox tanquam procella, *Il.* 8, 409. Ex ἄελλα et πούς, *pes.*
Ἀελλόπους, οδος, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisdem.
Ἀελλὼ, nomen Harpyiæ; et unius ex canibus Actæonis *apud Ovid.*
Ἀελλώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, procellosus; (2) velox.
Ἀελπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, insperatus, præter spem; item, spe carens. Ex α priv. et ἐλπίς.
Ἄελπος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem.
Ἀελπτέον, diffidendum. Ab
Ἀελπτέω, ῶ, despero. Ab ἄελπτος.
Ἀελπτία, ας, ἡ, desperatio. Vel potius rei improvisæ insperatæ interventus. Ἐξ ἀελπτίης, ex improviso, *Archiloch. apud Heraclid. Pontic.* pag. 412, edit. Galei, Amstel. 1688. Ab eod.
Ἄελπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, insperatus, insperabilis, desperandus. Ἐξ ἀέλπτου, ex improviso, *Herod.* 1, 111. Ἄελπτα νείκη, jurgia desperata, quæ componi unquam posse nemo speret. Εὖτέ γ' ἐξ ἀέλπτων Αἴας μετεγνώσθη θυμὸν Ἀτρείδαις μεγάλων τε νεικέων, siquidem post magna et desperata jurgia iram Atridis condonavit Ajax, *Soph. Aj.* 716.
Ἀέλπτως, *adv.* ex insperato, præter spem.
Ἀέλπω, non spero, despero. Καί ῥ' ἦγον ποτὶ ἄστυ, ἀέλποντες σόον εἶναι, *Il.* 7, 310.
Ἄεμμα, ατος, τὸ, nervus, chorda, qua tenditur arcus; (2) arcus; (3) vestimentum. Quasi ἄμμα, ab ἅπτω, *necto.*
Ἀέναος, *perpetuo fluens*, *Poet.* pro ἀείναος.
Ἀέναος, vel ἀέννaος, ου, ὁ ϗ ἡ· ἀέναον ὕδωρ, jugis aqua, *Gl. V.* idem quod ἀείναος, abjecto scilicet ι. Ex ἀεί.
Ἀέναων, οντος, idem quod ἀέναος, *Hesiod.*
Ἀενάως, jugiter. A præc.
Ἀεννάεσθαι, *perfundi*, præs. inf. pass. *Poet.* pro ἀενναέσθαι, a verbo ἀεννάομαι, *perfundor.*
Ἀεννόητος, ον, inopinatus, inexpectatus.
Ἀέντων, gen. pl. part. præs. act. ab ἄημι, *flo.*
Ἄεξε, *augebat*, *Ion.* pro ἤεξε, ab ἀέξω.
Ἀεξίγυιος, ου, ὁ ϗ ἡ, membra augens; (2) corpus roborans. Ex ἀέξω et γυῖον.
Ἀεξίνοος, ὁ ϗ ἡ, quasi augens mentem, *Proc.*
Ἀεξιτόκος, ου, ὁ ϗ ἡ, fœtum augens, (2) prolificus, fœtificus. Ex ἀέξω et τόκος.
Ἀεξιτρόφος, ον, bene nutriens.
Ἀεξίφυτος, ὁ ϗ ἡ, plantas augens, plantis dans incrementum. Ex ἀέξω et φυτόν.
ἈΕΞΩ, augeo, accumulo, *Il.* 6, 261. (2) proveho, promoveo; ἀέξομαι, cresco. Ἄδηλον ἀέξει, extollit, *Hesiod. Op.* 6. Ποίη ποσσὶν ὑπὸ ῥαδινοῖσιν ἀέξετο, *Id. Theog.* 195. Ἄλλως βούταν φόνον Ἑλλὰς ἀέξει, frustra mactationes boum promovet Græcia. frustra Græcia victimas immolat, *Eurip. Hippol.* 535-537. Δίκης σέβας οὔποτ' ἀέξων, justitiæ nullam curam habens, *Opp. Hal.* 2, 409.
Ἄεπτος, ον, volare nondum valens, *Æsch.* (*si lectio sana.*)
Ἀεργέω, ῶ, f. ήσω, cesso ab omni opere; otior; (2) sum deses, piger.
Ἀεργηλὸς, λὴ, λὸν, iners; (2) otiosus, negotiis vacuus; qui jugum non passus est, (Epith. vituli) *Apoll. Rhod.* 4. 1186. Ab
Ἀεργὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui feriatur ab omni opere, nullum opus agens; (2) iners, piger, deses. Ex α priv. et ἔργον, *opus.* Hinc
Ἀέργητος, ον, idem.
Ἀεργία, ας, ἡ, cessatio ab opere; (2) inertia, desidia, pigritia; (3) cessatio ab aratione terræ.
Ἀεργίῃ, *otio*, dat. sing. *Ion.* pro ἀεργίᾳ.
Ἀεργὸς, ἡ, ὸν, idem quod ἀεργής. Ἐπεὶ χέλυς ἀκέτ' ἀεργός, quando quidem lyra non amplius otiosa fuit, *Call. Apoll.* 16.
Ἀέρδην, *adv.* portando sublate. Ab ἀείρω, *tollo.*
Ἀερδινὴς, ὲς, volans, qui in aëre versatur, *Ep.* Ex ἀὴρ et δίνη.
Ἀερέθω, tollo, *Il.* 2, 449. (2) suspendo; ἀερέθομαι, pendeo, suspensus sum; (3) inconstans sum, dubius sum, pendeo animi. Τῆς ἑκατὸν θύσανοι παγχρύσεοι ἠερέθοντο, *Il.* 2, 448. Ab ἀείρω, *tollo.*
Ἀερθεὶς, *evectus*, a. 1. part. pass. verbi seq.
Ἄερθεν, *Il.* 8, 74, *evecti sunt*, 3. plur. a. 1. indic. pass. *Ion.* et *Bœot.* pro ἠέρθησαν, a verbo ἀείρω, *tollo.*
Ἀερήιος, ου, ὁ ϗ ἡ, aërius; (2) multus, immensus. Ab ἀὴρ, *aër.* Unde
Ἀερία, ας, ἡ, caligo, aër tenebrosus.
Ἀερίζω, f. ίσω, aërius sum, aëria natura præditus sum. Ἀερίζων ἀτμὸς, *Diosc.* Ab ἀέριος.
Ἀερίοικος, ον, aërius, de avibus, &c.
Ἀέριος, ου, ὁ ϗ ἡ, aërius, qui est in aëre; (2) altus, magnus. Ab ἀήρ.
Ἀερὶς, ίδος, ἡ, apis, *Hes.* ubi al. ἀκρίδες.
Ἀεριώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, aërius; (2) obscurus, caliginosus. Ab ἀέριος.
Ἀερκὴς, ὲς, idem quod ἄερκτος, seu immensus, *Call.*
Ἄερκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non septus, nullo septo cinctus. Ex α priv. et ἕρκος, *septum.*
Ἀεροβατέω, ῶ, f. ήσω, *proprie*, incedo vel ambulo per aërem; (2) nugas sublimes capto, superbio. Ἀεροβατῶ ϗ περιφρονῶ τὸν ἥλιον, *Aristoph. Nub.* 225. Ex ἀὴρ et βαίνω.
Ἀεροβάτης, ου, ὁ, res sublimes et inanes tractans, superbus, alta petens.
Ἀεροδόνητος, ον, volans, ales. Ab ἀὴρ et δονέω.
Ἀεροδρομέω, ῶ, f. ήσω, per aërem curro. Ex ἀὴρ et inus. δρέμω, *curro.*
Ἀερόεις, εσσα, εν, caliginosus, obscurus. Ab ἀὴρ, *aër.*
Ἀεροειδὴς, ὲς, idem; item aërius.
Ἀερολέσχης, εος, ὁ ϗ ἡ, inflato sermone utens; (2) qui de rebus inanibus et nugatoriis multum et magnifice loquitur. Ex ἀὴρ et λέσχη, *sermocinatio.*
Ἀερομαχέω, ῶ, f. ήσω, in aëre pugno.
Ἀερομαχία, ας, ἡ, pugna aëria, quæ fit in aëre, i. e. inanis et imaginaria.
Ἀερόμελι, ιτος, τὸ, aërium mel, quod quidam manna biblicum esse putant. Ex ἀὴρ et μέλι, *mel.*
Ἀερομετρέω, ῶ, f. ήσω, aërem metior; (2) res inanes et captum humanum transcendentes consector. Καὶ ταῦτα ὢν ἀνὴρ, ὃς ἀδολεσχεῖν τε δοκῶ καὶ ἀερομετρεῖν, *Xenoph. Œcon.* 11, 3. Ex ἀὴρ et μετρέω, *metior.*
Ἀερομιγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, permixtus aëri. Ex ἀὴρ et μίγνυμι, *misceo.*
Ἀερόμορφος, ον, aërius, aëriformis.
Ἀερονηχὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, per aërem, sive in aëre natans, *Arist. Nub.* 336. Ex ἀὴρ et νήχω, *nato.*
Ἀερονομέω, de saltatore, cum pedibus in aëre velut suspensus est. Ex ἀὴρ et νόμος, ut χειρονομέω.
Ἀεροπετὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, ex aëre delapsus. Ex ἀὴρ et πίπτω, *cado.*
Ἀεροπότης, εος, ὁ ϗ ἡ, in aëre volans. Ex ἀὴρ et πέτομαι, *volo.*
Ἀεροπορέω, ῶ, f. ήσω, in aëre gradior. Ab
Ἀεροπόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, aërigradus, aërivagus. Ex ἀὴρ et πόρος, *transitus.*
Ἀεροσκοπία, ας, ἡ, divinatio ex aëre. Ex ἀὴρ et σκοπός.
Ἀεροτόμος, ου, ὁ ϗ ἡ, aërem secans et findens. Ex ἀὴρ et τέμνω, *seco.*
Ἀεροφεγγὴς, ὁ ϗ ἡ, splendens, lucidus, sc. in modum aëris. Ab ἀὴρ et φέγγος, *lumen.*
Ἀεροφοίτης, ου, ὁ, aërem colens, in aëre versans. Ex ἀὴρ et φοιτάω, *ventito.*
Ἀερόχροος, *contr.* ἀερόχρους, ου, ὁ ϗ ἡ, colorem aëris tenuem ac dilutum habens. Ex ἀὴρ et χρόα, *color.*
Ἄερσα, ros, *Dor.* pro ἕρση.
Ἀερσίλοφος, ου, ὁ, conum habens altum et sublimem. Ex ἀείρω, *tollo*, f. *Æol.* ἀέρσω, et λόφος.
Ἀερσίνοος, *contr.* ἀερσίνους, ου, ὁ ϗ ἡ, elatus animo, superbus. Ab ἀείρω et νόος.
Ἀερσίπνους, ὁ ϗ ἡ, quod facit ut animi tollantur, spiritus sumentur. Ex ἀείρω et πνοῦς, *spiritus.*

'Αερσίποδες, celeres, nom. pl. ab ἀερσίπους, οδος.
'Αερσιπέτης, ου, ὁ, vel potius ἀερσιπέτης, alte volans. Ab ἀείρω, tollo, et πέτομαι, volo.
'Αερσιπότητος, ου, ὁ ἢ ἡ, in sublimi se librans. Ex ἀείρω et πετάομαι, volo.
'Αερσίπους, οδος, ὁ ἢ ἡ, pedes in currendo, seu saltando, in altum tollens; (2) agilis, celer, *Il.* 3, 327. Ex ἀείρω et πούς.
'Αέρσω, *tollam*, f. 1. ind. act. *Æol.* pro ἀερῶ, a verbo ἀείρω, *tollo*. Unde
'Αερτάζω, f. άσω, tollo, attollo, elevo; (2) aufero. 'Ηέρταζε χάρη ἐπωμαδόν, *Apoll.* 'Η μὲν ἀερτάζουσα μέγα τρύφος. illa quidem attollens magnum frustum, *Callim. Fragm.* 19, 1. Θηρὸς ἀερτάζων δέρμα κατωμάδιον, leonis exuvias circa humeros gestans, *Id. ibid.* 211.
'Αερτάω, idem et ab eodem.
'Αερώδης, ὁ ἢ ἡ, obscurus, caliginosus.
'Αῆσαι, *spirasse*, a. 1. inf. act. ab ἄω, *spiro*.
'Αεσαν, *dormierunt*, 3. plur. aor. 1. verbi ἀίω, ἀῶ, *Apoll. Rhod.* 4. 884.
'Αεσίμαινα, ης, ἡ, (ut θαλάσσα, mare) ventis agitatum, inquietum. Ex ἄω, *flo*, et μαίνομαι, *furo*.
'Αεσίφρονα, *stolidum*, acc. sing. ab ἀεσίφρων.
'Αεσιφροσύνη, ης, ἡ, levitas, stultitia. Ab
'Αεσίφρων, ονος, ὁ ἢ ἡ, ventosus, levis, inconstans; (2) stultus, temerarius; (3) vanus. Ex ἄω, *flo*, et φρὴν, *mens*.
'Αετειος, ου, ὁ ἢ ἡ, aquilinus. Ab ἀετός.
'Αετιδεύς, έος, ὁ, pullus aquilæ, ἀετιδεῖς, aquilæ pulli. Ab eod.
'Αετίτης, ου, ὁ, sc. λίθος, aëtites lapis. Ab
'ΑΕΤΟ'Σ, οῦ, ὁ, aquila; (2) fastigium ædificiorum, quod et ἀέτωμα· (3) uniuscujusque radii in rota ferramentum; (4) omen, ut οἰωνός.
'Αετοφόρος, ὁ, ου, aquilifer, signifer. A φέρω.
'Αετώδης, εος, ὁ ἢ ἡ, aquilinus. Hinc τὸ ἀετῶδες, genus aquilinum, item mos aquilinus. Ab ἀετός, *aquila*.
'Αέτωμα, ατος, τὸ, fastigii quoddam genus in tectis ædificiorum, præcipue templorum. *Gl. V.* fastigium. Vide ἀετός.
'Αεχῆνες, ων, οἱ, pauperes, *Hes.* Ex ἀεὶ et χαίνω, *inhio, appeto.* (sed leg. est ἀχῆνες quorum loculi vacui sunt. v. ἀχήν, *Ern.*)
'Αέω, (inusit.) spiro; (2) dormio. Unde ἀέσαμεν, *Hom.*
'ΑΖΑ, ης, ἡ, fuligo, sordes ex ignis flammis adhærentes camino; (2) nigredo, ex putredine; squalor; (3) reliquiæ lactis in vase arefactæ. *Scholiast. Theocr. in Idyll.* 5, 109. voc. 'Αζαι.
'Αζαίνω, sicco, exsicco. Ab ἄζω. Hinc
'Αζάλειος, ου, ὁ ἢ ἡ, aridus, siccus.
'Αζαλέος, έα, έον. *Il.* 7, 239. idem.
'Αζαλέοιο, *aridi*, gen. sing. *Ion.* pro ἀζαλέου.
'Αζάνω, arefacio, sicco. Ab eod.
'Αζαχής, έος, ὁ ἢ ἡ, *Dor.* pro ἀζηχής.
'Αζει, *siccat*, 3. sing præs. ind. act. verbi ἄζω.
'Αζείθω, ferveo, *Suid.* Ex α intens. et ζέω.
'Αζειρέω, ῶ, sicco, *Hesych.* Ab ἀζαίνω.
'Αζείρος, ου, ὁ ἢ ἡ, non variegatus, nullis distinctus coloribus. Ex α priv. et ζειρός.
'Αζεο, *cole*, 2. sing. præs. imper. med. *Ion.* pro ἄζειο, seu ἄζου, à verbo ἄζομαι, *colo*.
'Αζευ, *cole*, 2. sing. præs. ejusd. sed *Dorice*.
'Αζευκτος, ου, ὁ ἢ ἡ, non jugatus; (2) cælebs, virgo; (3) non jugandus, non copulandus; 'Ανεπτοίησας ἐπ' ἀζεύκτοισι πόθοισι, concitasti ad amores illicitos. *Oppian. Cyneg.* 2. 425. Ex α priv. et ζεύγνυμι, *jungo*.
'Αζηχής, *Hes.* V. ἀζηχής.
'Αζηχές, *adv.* incessanter, *Hom.*
'Αζηλία, ἡ, ab æmulatione vacuitas. Ab
'Αζηλος, ου, ὁ ἢ ἡ, quem nullus æmulatur; (2) levis, vilis, neglectus; (3) qui zelo, seu zelotypia, non ducitur; (4) miser, miserandus; (5) detestandus; (4) καὶ μάλ' ἄζηλος θέα, et spectaculum prorsus miserandum, *Soph. Elect.* 1482. Τὰς δ', ἅσπερ εἰσορᾷς, ἐξ ὀλβίων ἄζηλον εὑροῦσαι βίον, χωροῦσι πρός σε, ad miseram vitam lapsæ, *Id. Trach.* 284. (5) ἄζηλον ἔργον, detestandum facinus, *Soph. Trach.* 745. Ex α et ζῆλος.

'Αζηλοτύπητος, ου, ὁ ἢ ἡ, quem æmulari, aut cui invidere, nemo solet. Ab
'Αζηλότυπος, ου, ὁ ἢ ἡ, zelotypia et invidia carens, a suspicione alienus. Ex α priv. et ζηλότυπος, *invidia percussus*.
'Αζήλωτος, ον, præter modum magnus, et supra invidiam aut spem assequendi positus; (2) contemptibilis, non invidendus, *Ern.*
'Αζήμιος, ου, ὁ ἢ ἡ, indemnis, damni expers; (2) impunitus. Inde τὸ ἀζήμιον, ου, impunitas; (3) nulla pœna dignus; Χ' ὦ φράσας ἀζήμιος, et qui indicavit (viam) nulla pœna dignus, *Soph. Elect.* 1108. Alludit ad legem Atheniensium qua pœna statuebatur adversus eos qui falso indicarant viam. Ex α priv. et ζημία, *damnum*.
'Αζημίως, *adv.* sine damno; (2) impune.
'ΑΖΗ'Ν, ένος, barba, *Etymol.*
'Αζηρέω, sicco, *Suid.*
'Αζηρὸς, ἡ, ὸν, aridus, ab ἄζω, *Ern.*
'Αζήτητος, ου, ὁ ἢ ἡ, de quo quæstio non est habita. Ex α priv. et ζητέω.
'Αζητὸς, ἡ, ὸν, augustus, venerandus, *Suid.* Ab ἄζω, *veneror*.
'Αζηχής, έος, ὁ ἢ ἡ, magnum sonum edens, *Il.* 15, 25. (2) durus et aridus; [quia arida fracta fortius crepitant, *Ern.*] (3) continuus, perpetuus, qui fit sine intermissione. Hinc ἀζηχές, *adv. Il.* 4, 435, magno cum clamore, vel indesinenter. Ex α int. et ἦχος, *sonus*.
'ΑΖΟΙ, ων, οἱ ἢ αἱ, servi, servæ; famuli, famulæ.
'Αζυγής, έος, ὁ ἢ ἡ, injugatus; (2) cælebs. Ex α priv. et ζυγὸς, *jugum*.
'Αζυγία, ας, ἡ, q. d. injugatio, cælibatus. Ab
'Αζυγος, ου, ὁ ἢ ἡ, idem quod ἀζυγής, et ab eod. *Philox.* impar, dispar.
'Αζυμα, ων, τὰ, festum apud Judæos, quo a fermentatis abstinebant. Ab
'Αζυμος, ου, ὁ ἢ ἡ, non fermentatus, fermenti expers; (2) sincerus. Ex α priv. et ζύμη.
'Αζυμοφαγία, ας, ἡ, usus panis infermentati, *Suid.* Ex ἄζυμος et φαγεῖν.
'Αζυξ, γος, ὁ ἢ ἡ, qui non est sub jugo; (2) cælebs, innupta; (3) singularis, cum alio non junctus. Ex α priv. et ζυγός.
'ΑΖΩ, sicco, arefacio, unde et ἄζομαι, aresco. Κεφαλὴν καὶ γούνατα Σείριος ἄζει, *Hesiod. Op.* 585. (2) tristor, cura et mœrore conficior; (1) 'Αζομένη κεῖται, arescens jacet, *Il.* 4, 487. (2) Εἰ γάρ τις . . . ἄζηται κραδίην ἀκαχήμενος· siquis enim tristetur animo dolens, *Hesiod. Theog.* 98.
'ΑΖΩ, veneror, colo, *Il.* 1, 20. Ταῦτ' ἄρα ἀζόμενος τίμα ἀριδείκετον υἱὸν, *Hesiod. Theog.* 532. Τοῦτον ἄρ' ἀζόμενος παύσεν χόλου· eum itaque veneratus remisit iram.
'ΑΖΩΛΕ'Ω, ῶ, irascor, *Hes.*
'Αζωνος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui sine zona est, discinctus. Ex α priv. et ζώνη.
'Αζωος, ου, ὁ ἢ ἡ, animal non procreans; (2) vita carens. Ex α priv. et ζῶον, *animal*, vel ζωή, *vita*.
'Αζωρος, ου, ὁ ἢ ἡ, bene temperatus. Ex α int. et ζωρὸς, *merus*.
'Αζωσος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui non est cinctus. *Gl. V.* discinctus. Ex α priv. et ζωννύω.
'Αζωστος, ου, ὁ ἢ ἡ, idem et ex iisd.
'Αη, *spirabat*, 3. sing. imp. ind. act. v. ἄημι.
'Αηδέω, ῶ, tædio afficior, fastidio. Ab ἀηδής.
'Αηδηκότες, *tædio adfecti, laboribus defessi*, nom. plur. perf. part. act. *Poet.* pro ἠηδηκότες.
'Αηδής, έος, ὁ ἢ ἡ, insuavis, fœdus, odiosus, *Philox.* Ex α priv. et ἡδύς.
'Αηδία, ας, ἡ, fœditas, injucunditas, molestia; (2) tædium. Ab ἀηδής.
'Αηδίζομαι, f. ίσομαι, tædio adficior, fastidio; (2) abhorreo. 'Αηδίζεσθαι τῷ ξένῳ, a novitate rei abhorrere. Ab ἀηδία.
'Αήδιζον, *infestabant*, 3. plur. imperf. indic. act. *Ionicè* pro ἠήδιζον, a verbo ἀηδίζω.
'Αηδόνειος, ου, ὁ ἢ ἡ, et ἀηδόνιος, cantui lusciniæ similis, lugubris. Ab ἀηδών.
'Αηδονῆες, nom. pl. *Ion.* pro ἀηδονεῖς.
'Αηδονίς, ίδος, ἡ, lusciniola; (2) luscinia. Dim. γοερῶν οἶτον ἀηδονίδων, flebilium luctum lusciniarum, *Callim. Lavac. Pall.* 94. Οἷοι ἀηδονιδῆες, *Theocr.* 15, 121.
'ΑΗΔΩ'Ν, όνος, ἡ, luscinia; (2) tibiarum lingula. Ζῶουσιν ἀηδόνες, sed Philomela tamen vivit tua, (tua musa, tua carmina,) *Callim. Epigr.* 2, 5.
'Αηδῶς, *adv.* insuaviter, fœde; tædiose, *Gl. V.* (2) gravatim; (3) inimice. Ab ἀηδής.
'Αηθία, ας, ἡ, insolentia, insueta novitas; desuetudo, *Gl. V.* Ab ἀηθής.
'Αηθίη, insolentia, *Ion.* pro ἀηθία.
'Αήθεσσον, *Il.* 10, 493, *insuetus eram*, 1. sing. imp. ind. act. *Ion.* pro ἠήθεσσον ab
'Αηθέσσω, insuetus sum. 'Αήθεσσον γὰρ ἔτ' αὐτῶν, *Il.* 10, 493. Ab ἀηθής.
'Αηθέω, ῶ, f. ήσω, insuetus sum. Ab eod.
'Αηθής, έος, ὁ ἢ ἡ, insuetus, insolens; (2) qui non format et instituit mores. Ex α priv. et ἦθος, *mos*.
'Αηθίζομαι, desuesco, *Gl. V.* non fero propter insolentiam, *apud Strab.* Ab ἀηθής.
'Αήθως, *adv.* præter morem; (2) inexperte.
'Αήκης, εος, ὁ ἢ ἡ, aciem non habens, non acutus, obtusus, hebes. Ex α priv. et ἀκή.
'Αημα, ατος, τὸ, spiritus, flatus, flatus venti, spiraculum. 'Επὶ μέγα πολὺ τ' ἄημα φυσάων vastumque spiritum follium. *Callim. in Dian.* 55. Ab ἄω, seu ἄημι, *spiro*.
'Αήμεναι, præs. inf. med. *Dor.* pro ἀῆναι. Ab
'Αημι, flo, spiro, ἄη, flabat, ἀείς, ἀέντος, spirans, part. ἄημαι, spiro, ἄητο, spirabat. Τοίην ἄηθ' οἷόν τε πολυχρύσου 'Αφροδίτης, *Hesiod. Scut.* 8. Ab ἄω, *spiro*.
'Αημερία, ας, ἡ, immitis animi adfectio; (2) immanitas. Ex α priv. et ἥμερος, *mitis*.
'ΑΗ'Ρ, έρος, ὁ, aër; (2) cœli temperies; (3) ἡ ἀὴρ, caligo, aër tenebrosus; 'Ερεβεννὴ ἀὴρ, nigra caligo, *Il.* 5, 864.
'Αησις, εως, ἡ, ventus, flatus, spiritus. Ab ἄω, *flo*.
'Αήσσατος, ου, ὁ ἢ ἡ, invictus; (2) incomparabilis, *Dor.* pro ἀήσσητος, ἀήττητος. Ex α priv. et ἡσσάομαι, *vincor*.
'ΑΗ'ΣΥΛΟΣ, ύλη, υλον, molestus; (2) iniquus, injustus, *Il.* 5, 876. V. αἴσυλος.
'Αήσυρος, ου, ὁ ἢ ἡ, levis, agilis; (2) tenuis; (3) sublimis, in sublimi degens, qui in aëre suspensus fertur. Ex ἀὴρ, aër, et σύρω.
'Αήτας, accus. plur. ab ἀήτης, ου, *flatus*.
'Αητέομαι, volo, cum auris vagor. Ab ἀήτης.
'Αήτη, ης, ἡ, ventus, flatus. "Ὅτε οἱ κατέδησας ἀήτας, quando ei obstrinxeras ventos, *Callim. in Dian.* 230. Ab ἄω, *flo*.
'Αήτης, ου, ὁ, idem et ab eod. *item* avis, apud *Arat.*
'Αητο, *spirabat*, 3. sing. imperf. med. verbi ἄημαι.
'Αητόῤῥοος, *contr.* ἀητόῤῥους, ου, ὁ ἢ ἡ, ventis fluens, seu ex quo fluente venti oriuntur, *vox ficta Platonis*. Ex ἀήτη, *ventus*, et ῥέω, *fluo*.
'Αητος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui vento perflatur, ventis ac flatibus expositus, *Il.* 18, 410. (2) insatiabilis; (3) magnus. Ab ἄω, *flo*.
'Αητὸς, ὁ, aquila, apud *Arat.*
'Αήττητος, ου, ὁ ἢ ἡ, inexpugnabilis, invictus, insuperabilis; (2) qui nulli labori succumbit, nulli largitioni, &c. Ex α priv. et ἡττάομαι, *vincor*.
'Αηχος, ου, ὁ ἢ ἡ, sine voce: ἄηχος φωνή, *Aret. De causis et signis diut. morb.* 1, 2. Ab α priv. et ἦχος, *sonus*, *vox*.
'Αθ' pro ἀτ', ob sequentem adspiratam, et ἀτ' pro ἀτε, quippe.
'Αθάλασσος, seu ἀθάλαττος, ου, ὁ ἢ ἡ, maris expers. Ex α priv. et θάλασσα. Unde
'Αθαλάσσωτος, seu ἀθαλάττωτος, ου, ὁ ἢ ἡ, maris inexpertus, rei nauticæ rudis, insolens navigandi.
'Αθαλλής, έος, ὁ ἢ ἡ, non virens, aridus. Ex α priv. et θάλλω, *vireo*.
'Αθαλπῶς, *adv.* sine calore seu æstu. Ex α priv. et θάλπω, *calefacio*.
'Αθαμβεῖ, *adv.* intrepide, impavide. Ab
'Αθαμβής, έος, ὁ ἢ ἡ, intrepidus, impavidus. Ex α priv. et θάμβος, *stupor*. Unde

'Αθαμβία,

'Αθαμβία, ας, ἡ, terroris vacuitas.
"Αθαμβος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, idem quod ἀθαμβής.
'Αθάνα, Minerva, *Dor.* pro 'Αθήνη. *Callim. Lav. Pall.* 79.
'Αθαναία, idem quod 'Αθηναίη, Minerva. *Callim. Lav. Pall.* 5.
'Αθανασία, ας ἡ, immortalitas.
'Αθανάταν, acc. sing. *Dor.* pro ἀθανάτην.
'Αθανάτησι, dat. pl. *Ion.* pro ἀθανάταις.
'Αθανατίζω, f. ίσω, immortalem reddo.
'Αθανατισμὸς, ȣ̃, ὁ, immortalitas, in deos relatio.
'Αθάνατος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, immortalis; (2) sempiternus, æternus, perpetuus; et *in plurali* οἱ ἀθάνατοι, dii immortales; (3) decem millia militum selectorum in exercitu Persarum, qui ita dicebantur, quod, uno mortuo vel occiso, statim legeretur alius, numerusque adeo idem semper maneret. Ex α priv. et θάνατος, *mors.*
"Αθαπτος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, insepultus, inhumatus. Ex α priv. et θάπτω, *sepelio.*
'ΑΘΑ'ΡΑ, ας, ἡ, pultis genus, apud *Aristoph.*
'Αθαρσὴς, ὲς, ὁ ᾗ ἡ, fiduciæ expers, timidus. Ex α priv. et θάρσος, *fiducia.*
'Αθαυμασία, ας, ἡ, et ἀθαυμαστία, vacuitas ab admiratione. Ab
'Αθαύμαστος, ον, expers admirationis. Ab α priv. et θαυμάζω, *miror.* Hinc
'Αθαυμαστὶ, et ἀθαυμαστὶ, *adv.* citra admirationem.
'Αθεάμων, ονος, ὁ ᾗ ἡ, qui non spectat. Ex α priv. et θεάομαι, *specto.* Unde
'Αθέατος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, qui non spectatur, invisibilis, non visus; (2) qui non vidit.
'Αθεεὶ, *adv.* sine Deo, sine numine. Ex α priv. et Θεὸς, *Deus.*
'Αθέητα, nom. pl. n. g. *Ion.* pro ἀθέατα, ab ἀθέατος.
'Αθεησίη, ης, ἡ, *Ion.* pro ἀθεασία, copia videndi adempta, *Aret. De curat. diut. morb.* 1, 4. Ex α priv. et θεάομαι, *specto.*
'Αθεΐα, ας, ἡ, impietas. Ex ἄθεος.
'Αθέιαστος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, numine divino non adflatus, non divinus. Ex eod.
'ΑΘΕ'ΛΓΩ, f. ξω, mulgeo; (2) sugo, *Hes.*
'Αθέλητος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, quod præter voluntatem fit. Ab ἐθέλω.
'Αθελήτως, *adv.* involuntarie; præter voluntatem, *Ath.*
"Αθελκτος, ον, immitis, implacabilis. Ab α priv. et θέλγω, *lenio.*
"Αθελξις, εως, ἡ, suctio, mulctus, *Ern.* apud *Hippocr.* explic. *attractio.* Sed vox est suspecta. Ab ἀθέλγω.
'Αθέλω, f. ἐθελήσω, nolo.
'ΑΘΕΜΒΕ'Ω, ῶ, lascivio, *Hes.*
'Αθεμέλιος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, fundamento carens, sine fundamento. Ex α priv. et θεμέλιον.
'Αθέμηλος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, idem et ex iisd.
"Αθεμις, ιδος, ὁ ᾗ ἡ, illicitus, nefastus. Καὶ τότε γνὼς ἴσχυος ἄθεμιν δόλον, etiam tunc sentiens ischyis nefariam fraudem, *Pind. Pyth.* 3, 55.
'Αθεμιστία, ας, ἡ, actio nefaria. Καὶ τοὺς ὑποστρατευομένους ἐς ὁμοίας ἀθεμιστίας ἄγουσιν, et milites suos ad eadem facinora ducunt, *App. Bell. Civ.* 2, 77.
'Αθεμίστιος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, injustus. Ex α priv. et θέμις, *jus.*
'Αθέμιστος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, injustus, nefarius. Τὰς τὰ τοιαῦτα παρὰ τῶν θεῶν πυνθανομένους ἀθέμιστα ποιεῖν ἡγεῖτο, ea qui a diis quærerent, nefarie ducebat agere, *Xenoph. Memor. Socr. Dicta.* 1, 1, 9.
'Αθεμιστουργία, ας, ἡ, facinus nefarium, scelus. Ex ἀθέμιστος et ἔργον, *opus.*
'Αθεμιτογαμέω, seu ἀθεμιστογαμέω, incestas nuptias celebro, *Pseudo-Clem.* apud *Euseb.*
'Αθεμιτογαμία, ας, ἡ, incestæ nuptiæ, *Suid.* Ex ἀθέμιτος et γάμος, *nuptiæ.*
'Αθεμιτόγαμος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, qui incestas init nuptias, *Suid.* Ex iisd.
'Αθεμιτοποιὸς, ȣ̃, ὁ ᾗ ἡ, infanda faciens, infanda gerens, *Gl. V.* Ex ἀθέμιτον et ποιῶ.
'Αθέμιτος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, nefarius, infandus, nefandus, illicitus, *Philox.* Hinc τὸ ἀθέμιτον, ȣ, nefas. Ex α priv. et θεμιτός.

'Αθεμιτουργέω, ῶ, nefanda patro, *Suid.* Ex ἀθέμιτος et ἔργον, *opus.*
'Αθεμιτουργὸς, ὁ ᾗ ἡ, qui vel quæ nefaria patrat. 'Αθεμιτουργὸν ᾗ μοιχαλίδα ὡς ὅτι τάχιστα τιμωρήσασθε, de scelerata et moscha quam primum sumite pœnas, *Heliodor.* lib. 8.
"Αθεος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, qui sine Deo est, Deum tollit, impius. Ex α priv. et Θεός. Hinc
'Αθεότης, ητος, ἡ, ignoratio Dei, impietas.
'Αθεραὶς, ίδος, ἡ, idem quod ἀθερὴς, *Nic.*
'Αθεραπευσία, ας, ἡ, cultus negligentia, item omnino, cum corpus male habetur; (2) neglectus, contemptus, sc. ejus quem servare, curare, tueri debebamus. Ex α priv. et θεραπεύω, *colo.*
'Αθεράπευτος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, incultus, qui corpore horrido et inculto est; (2) neglectus; (3) immedicabilis, insanabilis. Ex iisd.
'Αθερηγενὴς, ὲς, ὁ ᾗ ἡ, spicas seu aristas habens vel generans. Ex ἀθὴρ et γίνομαι.
'Αθερηγενὴς, ὲς, ὁ ᾗ ἡ, idem et ex iisd.
'Αθερηὶς, ίδος, spicatus, acutus. 'Ηρύγγου τετόμοις ἀθερηΐδα ῥίζαν, eryngi spicatam radicem cædas, *Nic. Ther.* 849.
'Αθερὴς, ὲς, ὁ ᾗ ἡ, inspicatus, acutus; (2) contemptus. Ab ἀθὴρ, (prius debet esse ἀθερήεις, posterius repetendum, ab α priv. et θέρω, *foveo*, unde θεραπεύω, *Ern.*)
'Αθερόβρωτος, ȣ, ὁ, aristis vescens, ap. *Diog. L.*
'Αθέριζον, *parvi penderunt*, 3. pl. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἠθέριζον, a verbo
'Αθερίζω, f. ίσω, sperno, rejicio, contemno, sc. velut spicas degeneres. 'Ανδράσιν ὡμίλησα, ᾗ ȣ̈ ποτέ μ' οἵγ' ἀθέριζον *Il.* 1, 261. Ab ἀθὴρ, *spica.*
'Αθερίνη, ης, ἡ, atherina piscis. Ab eod.
'Αθέριξ, ικος, ὁ, arista, cuspis spicæ. Ab eod.
'Αθερίσσω, f. ίξω, idem quod ἀθερίζω.
'Αθέριστος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, non demessus, adhuc in spica; (2) neglectus. Ab ἀθερίζω, vel ex α priv. et θέρος *messis.*
'Αθέρμαντος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, non calefactus; (2) qui non calefit.
"Αθερμος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, calore vacans.
'Αθερολόγος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, spicilegus, qui aristas seu spicas colligit. Ex ἀθὴρ et λέγω.
'Αθερώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, aristas habens. Ab ἀθήρ.
'Αθέρωμα, et 'Αθήρωμα, ατος, τὸ, tuberculum in capite nasci solitum. Ab ἀθάρα.
'Αθεσία, ας, ἡ, inconstantia, perfidia. Ex α priv. et θέσις, *positio.*
'Αθεσμία, ας, ἡ, transgressio legis, iniquitas, scelus. Ab ἄθεσμος.
'Αθέσμιος, et "Αθεσμος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, lege carens, exlex, qui legem non observat; (2) de quo lex non est posita; (3) illicitus, iniquus. Ab α priv. et θεσμὸς, *lex.*
'Αθεσμόβιος, ον, improbus, nullis legibus obediens.
'Αθεσμόλεκτρος, ον, incestas nuptias celebrans, in incesto matrimonio vivens.
'Αθεσμοφάγος, ὁ ᾗ ἡ, vetita edens, *Man.*
'Αθέσμως, *adv.* illicite, nefarie, contra leges.
'Αθέσφατος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, ineffabilis, ingens, *Il.* 3, 3. Ex α priv. et θέσφατος, *a Deo pronunciatus.*
'Αθετεῖ, *rejicit*, 3. sing. præs. pro ἀθετέει, ab
'Αθετέω, ῶ, f. ήσω, abrogo, aboleo, irritum facio; (2) rejicio, improbo; (3) sperno; (4) contumeliose tracto; (5) prævaricor. *Philox.* ἀθετῶ, reprobo, decipio; ἀθετεῖ, refellit, decipit, *idem.* ἠθέτησα, reprobavi, *Gl. V.* decepi: ἠθέτησαν, deceperunt, *Philox.* aor. 1. ἠθετημένος, abrogatus, perf. part. pass. 'Αθετεῖν τὴν χάριν τȣ̃ Θεȣ̃, τῶν ἀρχῶν. Οὐκ ἠθέλησεν αὐτὴν ἀθετῆσαι, *Marc.* 6, 26. (2) παραχωρῆσαι δύναιτ' ἄν τι, ἢ ἀθετῆσαι, concedere aliquid posset, aut improbare, *Arrian. in Epictet.* 230. Hinc
'Αθέτημα, ατος, τὸ, abrogatio, improbatio.
'Αθέτησις, εως, ἡ, abrogatio; (2) deceptio.
"Αθετος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, irritus, abdicatus; (2) ineptus, inutilis. *Gl. V.* inhabilis. Ex α priv. et θετὸς, *positus.* Hinc
'Αθέτως, *adv.* inconstanter; (2) inepte; (3) improbe.
'Αθεωρησία, ἡ, negligentia, in spectando, considerando.

'Αθεωρητὶ, *adv.* sine contemplatione, negligenter. Ab
'Αθεώρητος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, non spectabilis, in adspectum non cadens; (2) improvisus; (3) a contemplatione alienus, negligens in cognoscendo, considerando. Ex α priv. et θεωρητὸς, *spectabilis.*
'Αθεωρήτως, *adv.* non spectabiliter, invisibiliter; (2) imperite, negligenter, temere.
'Αθέως, *adv.* impie, scelerate, sine Deo. "Ωστ' ἀτάκτως καρδίας ἐξεφθαρμένης, numinis ira adflictæ, *Soph. Œd. Tyr.* 254.
'Αθήητος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, non perspicuus, non visus, latens, occultus: *Ion.* pro ἀθέατος.
"Αθηλος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, ablactatus; (2) qui lac non suxit. Ex α priv. et θηλή.
'Αθήλυντος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, non effeminatus, virilis; (2) indomitus; (3) durus. Ex α priv. et θῆλυς, *femineus.*
"Αθηλυς, εως, ὁ ᾗ ἡ, idem et ex iisd.
'ΑΘΗΝΑ', ᾶς, ἡ, Minerva, Pallas.
'Αθήναζε, *adv.* Athenas. Ab 'Αθῆναι.
'Αθῆναι, ῶν, αἱ, Athenæ, urbs Atticæ.
'Αθηναίη, ης, ἡ, idem quod 'Αθηνᾶ, *Ionic.*
'Αθηναῖον, ȣ, τὸ, Athenæum, templum Minervæ. Ab 'Αθηνᾶ.
'Αθηναῖος, αία, αῖον, Atheniensis.
'Αθήνη, ης, ἡ, Minerva, Pallas, *poetice.*
'Αθήνηθεν, *adv.* Athenis, *from Athens.*
'Αθήνησι, *adv.* Athenas, *to Athens.* Ab eod.
'Αθηνογέρων, οντος, ὁ, senex scholasticus, qui in senectute literis operam navat. Ex 'Αθήνη, Minerva, quæ studiorum præses credebatur, et γέρων, *senex.*
'ΑΘΗ'Ρ, έρος, ὁ, pars spicæ acuta; (2) spica; (3) spica degener; (4) summa pars cuspidis sagittæ; (5) mucro gladii. (1) χαλεπὸν γὰρ, οἶμαι, ᾗ τοῖς ὄμμασι ᾗ ταῖς χερσὶ γίγνεται ἀντίον ἀχύρων ᾗ ἀθέρων θερίζειν, nam et oculis et manibus, ut mihi videtur, molestia quædam exhibetur, si quis adversus paleas et aristas motat, *Xenoph. Œcon.* 18, 1.
'Αθήρα, ας, ἡ, idem quod ἀθάρα.
'Αθήρευτος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, a venatore non indagatus; (2) a venatore non captus; (3) sine feris. A θηρεύω, *venor.*
'Αθηρηλοιγὸς, ȣ̃, ὁ, ventilabrum minutissimas paleas dissipans. Ex ἀθὴρ et λοιγός.
'Αθηρία, ας, ἡ, penuria ferarum. Ab ἄθηρος.
'Αθηρόβρωτον, ȣ, τὸ, ventilabrum; (2) cochlear; quo puls in olla agitatur. Ex ἀθὴρ, *arista*, vel ἀθήρα, *puls*, et βρώσκω, *comedo.*
"Αθηρος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, feris seu belluis carens; (2) expers venationis; (3) qui capi non potest. Ex α priv. et θὴρ, *fera.*
'Αθησαύριστος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, non repositus in thesauro; (2) qui recondi et adservari nequit; (3) qui nihil recondit in crastinum, prodigus. Ex α priv. et θησαυρίζω.
'Αθήτευτος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, nemini mercenarius, qui nulli servit ob mercedem. Ex α priv. et θητεύω, *mercede servio.*
'Αθίγγανος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, qui tangi non vult, intactus. Ex α priv. et θιγγάνω, *tango.*
'Αθιγὴς, ὲς, ὁ ᾗ ἡ, intactus. Ex θίγω.
"Αθικτος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, intactus; (2) integer, illibatus, intemeratus. (1) μέτροιο δὲ χεῖρες ἄθικτοι, *Call. Dian.* 201. (2) ἑνὸς δ' ἄθικτος, ὧ με νῦν ἑλεῖν δοκεῖς, unius vero *criminis sum* immunis, *Eurip. Hipp.* 1002. Ab iisd.
'Αθίκτως, ὄσος, ὁ, idem et ex iisd. *Hes.*
'Αθλεύω, f. εύσω, certo, certamen ineo, *Il.* 7, 453. (2) mala tolero, malis exerceor. Ab ἆθλος, *certamen.*
'Αθλέω, ῶ, f. ήσω, *Il.* 7, 453. idem et ab eod. 'Εὰν δὲ ᾗ ἀθλῇ τις, ȣ̓ στεφανȣ̃ται, ἐὰν μὴ νομίμως ἀθλήσῃ, 2 *Tim.* 2, 5.
"Αθλημα, ατος, τὸ, certamen, pugna. Ab ἀθλέω.
"Αθλησις, εως, ἡ, certatio athletica; (2) certamen seu certatio quævis. Ab eod.
'Αθλητὴρ, ῆρος, ὁ, certator, athleta; (2) certaminum peritus. Ab eod.
'Αθλητὴς, ȣ̃, ὁ, idem et ab eod. (2) in quocunque genere peritus et exercitatus; (3) profusus in aliquo genere, ut libidine. Hinc
'Αθλητικὸς, ὴ, ὸν, athleticus, ad athletas seu

certatores pertinens; (2) robustus ac firmus.

Ἀθλητικῶς, *adv.* athletice, athletarum more.

Ἀθλητῶν. *luctatorum*, gen. plur. ab ἀθλητής.

Ἄθλιος, ία, ιον, miser, ærumnosus, malis exercitus. Πῶς ὁ τοιοῦτος ἄθλιος ἄν τις καὶ πένητας δικαίως νομίζοι; *Xenoph. Hier.* 4, 10. Ab ἆθλος. Hinc

Ἀθλιότης, ητος, ἡ, miseria, ærumna.

Ἀθλίως, *adv.* misere, ærumnose, infeliciter.

Ἀθλοθεσία, ας, ἡ, præmii propositio, ipsum munus et officium athletarum, *Steph.*

Ἀθλοθετέω, ῶ, f. ήσω, ludos præbeo; præmium certatoribus propono, sicut athlotheta; vel generaliter præmia cuilibet propono. Ἠθλοθέτει ἀρετή, præmium proponebat virtus, *Joseph. Maccab.* 17. Ab ἆθλον et τίθημι, *pono.*

Ἀθλοθετήρ, ῆρος, ὁ, idem quod

Ἀθλοθέτης, ου, ὁ, munerarius certaminis, seu qui præmium certaminis constituit; (2) qui quodvis præmium proponit. Ex iisd.

Ἆθλον, ου, τὸ, certaminis præmium; (2) præmium quodlibet; (3) merces sceleris, *i. e.* pœna; (4) labor, ærumna; (5) certamen. (5) ἐπὶ Πατρόκλῳ ἆθλα, certamina in honorem Patrocli, *Ælian. Hist. Var.* 13, 14. Ab ἄεθλος.

Ἆθλος, ου, ὁ, certamen; (2) labor, laboriosum negotium. Ab eod.

Ἀθλοθεσία, ἡ, præmiorum constitutio; (2) ipsum munus et officium athletarum; (3) item mutua depositio utriusque concertantium, *Aristoph.*

Ἀθλοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, victor, qui præmium certaminis reportat, *Il.* 9, 124. Ex ἆθλον et φέρω, *fero, reporto.*

Ἄθολος, ου, ὁ καὶ ἡ, non turbidus, non turbatus, purus, limpidus. Ex α priv. et θολός.

Ἀθόλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non turbatus, limpidus. Κρήνης τ' ἀενάου καὶ ἀποῤῥύτου, ἥτ' ἀθόλωτος, quique limpidus sit, *Hesiod. Oper. et Di.* 595. Ex α priv. et θολόω, *turbulentum reddo.*

Ἄθορος, qui nondum iniit fœminam. ᾧ καθ' ἕκαστον ἔτος αἱ παρθένοι χίμαρον ἄθορον ἐκρήμνων, in hujus honorem quotannis virgines suspendebant hircum, qui nondum capras inierat, *Anton.* lib. cap. 13.

Ἀθορύβητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non perturbatus; (2) qui non perturbatur. Νομίζων ἐν τῷ τοιούτῳ τό, τι ἀτρεμὲς καὶ ἀνεκπληκτότατον καὶ ἀθορυβητότατον καὶ ἀναμαρτητότατον καὶ δυσεπιβουλευτότατον εἶναι, quippe qui existimabat in ejusmodi *ordine* et quietem suorum militum, et summam a terrore et tumultuatione, et peccatis et insidiis vacuitatem esse sitam, *Xenoph. Agesil.* 6, 7. Ex α priv. et θορυβέω.

Ἀθόρυβος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem et ex iisd.

Ἀθορύβως, *adv.* sine tumultu, tranquille.

ἈΘΡΑΓΕΝΗ, ης, ἡ, arbor quædam ex qua optima igniaria fiunt.

Ἄθραυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, infractus, inquassatus; (2) integer, non vulneratus, aut diminutus.

Ἄθρεπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non nutriens, nutriendi expers, *Ern.*

ἈΘΡΕΩ, ῶ, f. ήσω, video, cerno, intueor; (2) dispicio, considero, perpendo; (3) circumspicio et cum intentione intueor. Ἀθρεῖν τὰς τῶν ἄλλων συμφορὰς· πῶς πότερον, μή τι γίνηται. Ἀλλ' ἄθρησον σῶμα γυμνωθὲν νεκροῦ, *Eur. Hec.* 674. Ὅς κε τιν' ἀθανάτων, ὅκα μὴ θεὸς αὐτὸς ἕληται, ἀθρήσῃ, μισθῷ τοῦτον ἰδεῖν μεγάλῳ, *Callim. Lav. Pall.* 101. Ἐς δ' ἐμὰ φέγγη ἀθρήσας, φήσεις . . . . *Id. Epigr.* 58, 3.

Ἀθρήματα, των, τὰ, munera a cognatis novæ sponsæ missa, quum se primum conspiciendam præbebat, *Hes.* Ab ἀθρέω.

ἈΘΡΗΝΗ, ης, ἡ, genus apis, *Suid.*

Ἀθρηνὶ, seu ἀθρηνεὶ, *adv.* absque luctu, sine lacrymis. Ex α priv. et θρῆνος, *luctus.*

Ἀθρητέος, ον, diligenter inspiciendus, inquirendus. Ἀθρητέον δὲ γὰρ, πῶς ποτε Σόλων φιλοσοφήσας, νόμους κρατίστους τῇ πόλει κατέθηκεν, *Xenoph. Sympos.* 8, 39.

Ἀθρίγγωτος, ὁ καὶ ἡ, non septus, non loricatus. Ab α priv. et θριγγός, *septum, lorica.*

Ἄθρικτος, ον, illæsus, indeceptus, *Ern.*

Ἄθριξ, τριχος, ὁ καὶ ἡ, capillis sive pilis carens, glaber, *Aret.* Ex α priv. et θρὶξ, *pilus.*

Ἀθρίπηδεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, a vermibus non arrosus, sive exesus. Ex α priv. et θρὶψ, *vermis*, et ἐδεστὸς, *edulis*, ab ἔδω, *edo.*

Ἀθροίζω, f. οίσω, congrego, colligo, coacervo; et (2) *in passivo*, sum apud me, potens mei. Ἀθροίζεσθ' εἰς ἕνα τόπον, πολλοὺς πολίτας· ἀθροίζεσθαι εἰς ἑαυτὸν, apud se esse. Ἄλλος δὲ Κάδμου λαὸν ὧδ' ἀθροιζέτω, *Soph. Œd. Tyr.* 144. Πολλὴν ἀθροίσας ἀσπίδ' Ἀργείων, exercitum. *Eur. Ph.* 78. (1) ἄγει magnas quas collegit Danaidum copias secum trahit, *Eur. Phœn.* 78. *Xenoph. Œconom.* 9, 6. Ab ἀθρόος.

Ἀθροίσασα, *quæ congregavit*, part. f. aor. 1.

Ἀθροίσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, frequens, celebris, confertus; (2) congregans, congregando inserviens. Ab ἀθροίζω.

Ἄθροισις, εως, ἡ, congregatio, coacervatio, conventus, *Philox.* Ab ἀθροίζω.

Ἄθροισμα, ατος, τὸ, congeries, collectio, acervus; (2) cœtus, multitudo. *Philox.* globus, caterva. Ab eod. Hinc

Ἀθροισματικὸς, ἡ, ὸν, congregativus, collectivus.

Ἀθροισμὸς, οῦ, ὁ, idem quod ἄθροισμα.

Ἀθροιστήριον, ου, τὸ, congregationis locus.

Ἀθροιστὴς, οῦ, ὁ, congregator, collector.

Ἀθροιστικὸς, ἡ ὸν, vim congregandi habens, collectivus. Ab ἀθροίζω, *congrego.*

Ἀθροιστικῶς, *adv.* catervatim, *Gl. V.*

Ἀθρόον, *adv.* pro ἀθρόως, quod vide.

ἈΘΡΟΟΣ, όα, όον, *contr.* ἀθροῦς, *quod minus frequens*, confertus, in unum collectus, coacervatus; (2) universus, simul totus. Ἀθρόον, καὶ ἡδὺν, καὶ γνήσιον ὕπνον ἐδέξατο, *Chrysostom. Homil.* 2. *Il.* 22, 270. (3) frequens, densus. Comp. ἀθροώτερος.

Ἄθροος, ου, ὁ καὶ ἡ, nullam edens vocem vel strepitum. Ex α priv. et θρόος.

Ἀθροότης, ητος, ἡ, universitas. Ab ἀθρόος.

Ἀθρόως, *adv.* confertim; (2) universe, summatim; (3) confestim, celeriter.

Ἄθρυπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, infragilis; (2) non fractus deliciis, non delicatus; (3) non mollis, virilis; (4) non inflatus. Ex α priv. et θρύπτω, *frango.*

Ἀθρύπτως, *adv.* non delicate; (2) viriliter.

Ἀθυμέω, ῶ, f. ήσω, animum despondeo, animum abjicio, animo sum dejecto, animo sum fractus; (2) timeo, angor metu. Ἀθυμεῖν τοῖς παροῦσι πράγμασι, ἐπὶ τούτοις, τὴν τελευτήν· ἀθυμῶ ἐπιχειρεῖν. Τοῖς αὐτῶν νεκροῖς ἀθυμοῦντες, ob cædem suorum, *Plut.* (1) μηδέν τι, ἔφη, ἀθυμήσῃς, ὦ γύναι, ὅτι οὐκ ἔχεις δοῦναι ὅ,τι σε αἰτῶν τυγχάνω, ne sis dejecto animo. *Xenoph. Œcon.* 8, 2. (2) δεινῶς ἀθυμῶ μὴ βλέπων ὁ μάντις ᾖ, valde metuo, *Soph. Œdip. Tyran.* 766. Ab ἄθυμος. Hinc

Ἀθυμήτης, ου, ὁ, anxius, mœrore adfectus.

Ἀθυμία, ας, ἡ, animi dejectio; (2) tristitia; (3) anxietas; (4) desperatio. Ab ἄθυμος.

Ἀθυμίην, acc. sing. *Ion.* pro ἀθυμίαν.

Ἄθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui animo est dejecto; (2) anxius; (3) mœstus, tristis; (4) pusillanimus, non animosus. Ex α priv. et θυμός.

Ἀθύμως, *adv.* animo dejecto, anxie.

Ἀθύρομαι, f. ύσομαι, ludo, lusito; (2) saltito. Ab ἀθύρω.

Ἀθυρέω, f. ήσω, idem et ex iisd.

Ἀθυρίδωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, fenestris vel valvis carens. Ex α priv. et θυρὶς, *fenestra.*

Ἄθυρμα, ατος, τὸ, ludus puerilis; (2) ludus quilibet; (3) oblectamentum; (4) ornamentum, *Il.* 15, 363. Ab ἀθύρω.

Ἀθυρμάτιον, ου, τὸ, idem, sed diminutive.

Ἀθυρόγλωσσος, idem quod ἀθυρόγλωττος. Ἀνήρ τις ἀθυρόγλωσσος, vir quidam lingua effreni, valde loquax, *Eurip. Or.* 901. Δάκρυσεν ἰδὼν μυρία πένθη τᾶς ἀθυρογλώσσου Ταντάλιδος Νιόβας, *Theodorides apud Anthologiam.*

Ἀθυρογλωττέω, ῶ, nugas, ludicra loquor; item, petulanter loquor, linguæ non tempero, *Suid.* Ex ἄθυρος, *incontinens*, et γλῶσσα.

Ἀθυρογλωττία, ας, ἡ, incontinentia linguæ, garrulitas, studium nugandi, lasciviendi. Ab

Ἀθυρόγλωττος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui lingua est effreni, loquax, garrulus, cui fores oris semper patent.

Ἀθυρονόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui leges ludos facit, iisque pro sua libidine abutitur. Ex ἀθύρω et νόμος, *lex.*

Ἄθυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, janua carens, janua non clausus; (2) incontinens. Ex α priv. et θύρα.

Ἀθυροστομέω, idem quod ἀθυρογλωττέω.

Ἀθυροστομία, ας, ἡ, oris seu linguæ incontinentia et petulantia. Ab

Ἀθυρόστομος, ου, ὁ καὶ ἡ, cujus os apertum est; (2) qui linguæ temperare nequit, loquax, garrulus. Ab ἄθυρος et στόμα, os.

Ἄθυρσος, ον, sine vel cum thyrso, *Eur.* Ex α priv. vel int.

ἈΘΥΡΩ, ludo, lusito. Ἂψ αὖτις συνέχευε ποσὶν καὶ χερσὶν, ἀθύρων, *Il.* 15, 364.

Ἀθύρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, janua carens, nullis foribus clausus; (2) incontinens, effrenis, effrenatus, et qui regi nescit. Ab ἄθυρος.

Ἄθυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non sacrificatus, non immolatus; (2) qui est sine sacrificio, sacrificiis carens. Ex α priv. et θύω, *sacrifico.*

Ἀθώωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui mulcta imposita non est, impunis. Ab

Ἀθῷος, ου, ὁ καὶ ἡ, mulctam non passus, impunis, indemnis, damni expers; (2) innocens, innoxius, insons, criminis expers. Τοὺς δ' οὕτω μεγάλου καὶ σεμνοῦ καταψευσαμένους πράγματος καὶ ὀνόματος, ἀθῴους ἀπαλλάττεσθαι δεῖ; num impuniti abibunt? *Arrian. in Epict.* 3, 24. Ex α priv. et θωὴ, *mulcta.* Hinc

Ἀθωόω, ῶ, f. ώσω, absolvo mulcta, seu pœna libero; (2) innoxium declaro. Ἀθωῶν τινα τοῦ ἐγκλήματος, τοῦ φόνου.

Ἀθώπευτος, et ἀθώπευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui blanditiis et adulatione emolliri nequit, immitis, misericordiæ expers; (2) incorruptus, qui adulatione et blanditiis, &c. capi non potest. Ἀθωπεύτους δίκας φθιτοῖσι ῥητρεύων, incorrupta jura mortuis dicens, *Lycoph.* 1399. Ὡς ἀθώπευτόν γέ σε γλώσσης ἀφήσω τῆς ἐμῆς, *Eurip. Androm.* 459. Ex α priv. et θωπεύω, *adulor.*

Ἀθωράκιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui thoracatus aut loricatus non est; (2) inermis. Ex α priv. et θωρακίζομαι, *lorica munior.*

Ἀθώρηκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non ebrius, non temulentus, *Hipp.* Ex α priv. et θωρήσσομαι, *poto.*

Ἀθῴως, *adv.* citra mulctam et damnum; (2) innoxie. Ex ἀθῷος.

Ἀθώωσις, εως, ἡ, impunitas; (2) absolutio rei. Ab ἀθωόω, *absolvo.*

ΑΙ', heu! hei! eheu! (2) utinam!

Αἰ, *si*, *Dor.* pro εἰ.

Αἶ, heu! eheu! *interject.*

Αἶα, per aphær. pro γαῖα, terra, *Hom.* et montes Melidis terræ, *Callim. in Del.* 287.

Αἴαγμα, τος, τὸ, luctus, gemitus, querelæ. Σὺν ἀλαλαγαῖς δ' αἰαγμάτων, *Eur. Phœn.* 337. Ab

Αἰάζω, f. άξω, lugeo, lamentor. Ἐμοὶ δὲ τὸν ἐμὸν δαίμον' αἰάζειν πάρα, *Eur. Med.* 1350. Ab αἶ, *heu!*

Αἰακίδαο, *Ion.* pro Αἰακίδου, ab Αἰακίδης.

Αἰακτὸς, ἡ, ὸν, deflendus, gemitu dignus, lamentabilis, luctuosus. Ἐκεῖνο δ' ἂν αἰακτὸν ἂν, *Aristoph. Acharn.* 1193. Ab αἰάζω, *lugeo.*

Αἰαλοὶ, οἱ, qui duas sorores in matrimonio habent, *Phavor. Lexic. Ern.*

Αἶαν, *Ajax*, voc. sing. ab Αἴας, αντος.

ΑἸΑΝΗΣ, έος, ὁ καὶ ἡ, gravis, acerbus, luctuosus; (2) tenebricosus; (3) perpetuus. (1) Ἐμβάλλων τ' ἐριπλεύρῳ φυᾷ κέντρον αἰανές, stimulum gravem, *Pindar. Pyth.* 4, 419. Γαστρὶ δὲ πᾶσι τις ἀμάχων λιμὸς αἰανὴ τέταται, tamen tetram, *Id. Isth.* 1, 69. (2) ἡμεῖς γάρ ἐσμεν νυκτὸς αἰανῆ τέκνα, tenebrosæ filiæ, *Æschyl. Eumen.* 420.

Αἰανὸς, ἡ, ὸν, tenebricosus. Ἐξίσταται δὲ νυκτὸς αἰανῆς κύκλος, *Soph. Aj.* 672.

Αἰανῶς, *adv.* perpetuo; (2) graviter.

Αἴαντε, *Ajaces duo*, Telamonius et Oileius, nom. dual. ab Αἴας.

ΑἸΒΟΙ', *vox dolentis seu indignantis*, heu! hei! (2) ad-

(2) *admirantis*, papæ! (1) αἰβοῖ· πόνηροί γ', οἶδα, *Arist. Nub.* 102. (2) αἰβοῖ τί ληρεῖς; *Id. ibid.* 827.

Αἶγα, acc. sing. ab αἴξ.

Αἰγάγριος, et αἴγαγρος, ου, ὁ, capra vel caper silvestris. Ex αἴξ, *capra*, et ἄγριος.

Αἰγᾶθεν, ab Ægis, *Dor.* pro Αἰγῆθεν.

Αἰγαῖος, ον, mare Ægæum, *Callim. in Del.* 53. Ὅς Αἰγαίας πρῶνας (suppl. ἔχεις), *Aristoph. Ran.* 678.

Αἰγαίων, ονος, ὁ, Ægeon, centimanus gigas, quem Briareum vocant dii; (2) Neptunus. (1) ὦχ' ἑκατόγχειρον καλέσασ' ἐς μακρὸν Ὄλυμπον, ὃν Βριάρεων καλέουσι θεοί, ἄνδρες δέ τε πάντες Αἰγαίων'. *Il.* 1, 402. (2) Καί μιν Ἀλητιάδαι, πουλὺ γεραιότερον Τοῦδε παρ' Αἰγαίωνι θεῷ τελέοντες ἀγῶνα, *Callim. Fragm.* 103, 1.

ΑἸΓΑΝΕ'Α, ας, ἡ, *Ion.* αἰγανέη, jaculum, spiculum, tragula. Αἰγανέησιν ἱέντες, *Il.* 2, 774.

Αἶγδην, *adv.* subito; (2) impetuose. Ab ἀΐσσω, *ruo, cum impetu feror.*

Αἰγέη, ης, ἡ, pellis caprina. Ab αἴξ, *capra.*

Αἰγεῖος, ου, ὁ καὶ ἡ, vel ειος, εία, ειον, caprinus. Ἀσκῷ ἐν αἰγείῳ, *Il.* 3, 247. Ab eodem.

Αἰγείπυρος, ου, ὁ, herbæ nomen, quasi capræ triticum. Ex αἴξ, *capra*, et πυρὸς, *triticum.*

Αἰγείρινον, τὸ, unguentum populeum, *R l.* Ab

ΑἸΓΕΙΡΟΣ, ου, ὁ, populus, alnus, *Philox.*

Αἰγειροτόμος, ου, populorum succisor, *Steph.* Ab ἄγειρος et τέμνω, *cædo.*

Αἰγελάτης, ου, ὁ, caprarius, quasi caprarum agitator. Ex αἴξ et ἐλάω vel ἐλαύνω.

Αἴγεος, idem quod αἴγειος.

Αἰγιαλεὺς, έως, ὁ, piscator. Ab αἰγιαλός.

Αἰγιαλίτης, ου, ὁ, littoreus; (2) in littore habitans. Ab eodem. Hinc

Αἰγιαλῖτις, ιδος, ἡ, littorea; (2) quæ in littore habitat.

ΑἸΓΙΑΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, littus, ora maritima, *Il.* 2, 210. Hinc

Αἰγιαλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, littoreus.

Αἰγίβοσκος, capras alens, sc. terra. Ex αἴξ, *capra*, et βόσκω, *pasco.*

Αἰγιβότης, ου, ὁ, capras pascens, pastor caprarum. Ex iisdem.

Αἰγίβοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, capras pascens, capris pascendis aptus. Αἰγίβοτος, καὶ μᾶλλον ἐπήρατος ἱπποβότοιο, *Odyss.* 4, 606. Ex iisdem.

Αἰγίδ', pro αἰγίδα, acc. sing. ab αἰγίς.

Αἰγίδιον, ου, τὸ, capella, hœdus. Dim. ab αἴξ.

Αἰγίζω, f. ίσω, dilacero, dilanio, flo vehementius, tempestate adfligo; (2) capras pasco. Ab αἴξ, *capra*, &c.

ΑἸΓΙΘΑΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, parus, avis quædam; *Aristoph. Av.* 889. (2) certa herba; (3) quoddam saltationis genus.

ΑἸΓΙ'ΘΟΣ, ου, ὁ, salus, avis quædam.

Αἰγίκναμος, *Dor.* pro

Αἰγίκνημος, ου, ὁ καὶ ἡ, crura caprina habens. Ex αἴξ et κνήμη, *crus.*

Αἰγικορεύς, έως, ὁ, caprarius, qui capras satiat et pascit; (2) cujusvis pecoris pastor; *usitatum plurale* αἰγικορεῖς, pars Atheniensium. Ex αἴξ, *capra*, et κορέω, *satio.*

Αἰγίλιψ, ιπος, ὁ καὶ ἡ, præaltus. *Epith.* scopuli. Αἰγίλιπος πέτρης, *Il.* 9, 14. Ex αἴξ, *capra*, et λείπω, *linquo*, qu. *ad cujus fastigium pervenire capræ nequeant*; sive ex αἴξ, procella, *Hes. quem fluctus et procellæ* attingere nequeunt.

Αἴγιλος, ου, ὁ, herba quædam capris grata. Ab αἴξ, *capra.*

Αἰγίλω, *Ægili sive Capraria*, genit. sing. *Dor.* pro Αἰγίλου. Ab Αἴγιλος, Ægilus, *insula maris Ligustici.*

Αἰγίλωψ, ωπος, ὁ, vitium oculi capris familiare; (2) festuca, avenæ quœddam genus; (3) herba, quæ hordeum enecat; (4) arboris glandiferæ genus. Ex αἴξ et ὤψ.

Αἰγινῆθεν, Ægina, *from Ægina. Callim. Epigr.* 19, 3.

Αἰγινόεις, εσσα, εν, capris abundans.

Αἰγινόμος, capras pascens.

Αἰγιόχοιο, *Ion.* pro αἰγιόχου, ab

Αἰγίοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, ægida gestans, seu habens, vel etiam a capra nutritus. Jovis epith. *Il.* 1, 201. Ex αἰγίς, *ægis*, et ἔχω, *habeo*, vel ex αἴξ et ὀχὴ, *cibus*. Vera autem prior explicatio. Vid. *Il.* 4, 167. 5, 238, &c.

Αἰγίπαν, ανος, ὁ, semicaper Pan, qui caprino fuisse corpore fingitur. *Gl. V.* semicaper. Ex αἴξ et Πάν.

Αἰγιπόδης, ου, ὁ, capripes. Ab

Αἰγίπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, pedibus caprinis præditus. Ex αἴξ et πούς, *pes.*

Αἰγίπυρος, ου, ὁ, planta spinis carens. αἰγίπυρος, καὶ κνύζα . . . *Theocr. Idyll.* 4, 24. idem quod αἰγείπυρος.

Αἰγίς, ίδος, ἡ, pellis caprina; (2) munimentum pectoris, ægis; (3) genus retis; (4) quiddam quod meditullio pini arboris innascitur; (2) αἰγίδος ἡνίοχος, ægidæ quæ moderaris (Epith. Minervæ), *Aristoph. Nub.* 602. Ab αἴξ, *capra.*

Αἰγίσκος, ου, ὁ, caper juvenis, hœdus. Dim.

Αἰγλάζω, illumino, *Man.* Ab αἴγλη.

ΑἼΓΛΗ, ης, ἡ, fulgor, splendor.

Αἰγλᾶντα, *Dor. et contr.* pro αἰγλήεντα. Οὐρείων πιδάκων ἐνίψαντ' αἰγλᾶντα σώματ' ἐν ῥοαῖς, nitentia corpora, *Eur. Androm.* 284. Αἰγλᾶντα τίθησι κόσμον, radiantem imponit ornatum, *Pindar. Pyth.* 12, 19. Ab

Αἰγλήεις, ήεσσα, ῆεν, fulgens, splendidus, coruscus. Εἰς ἅλα ἆλτο βαθεῖαν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου, in mare desiliit profundum e splendido Olympo, *Il.* 1, 532. Ab αἴγλη.

Αἰγλήτης, ου, ὁ, idem quod αἰγλήεις, epith. Apollinis.

Αἰγλοβολέω, radios vibro seu jacio, *Man.*

Αἰγοβοσκὸς, οῦ, ὁ, caprarius, pastor caprarum. Ex αἴξ et βόσκω, *pasco.*

Αἰγοβότας, *Dor.* pro

Αἰγοβότης, ου, ὁ, idem ac αἰγοβοσκός.

Αἰγογενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, caprigena, *Gl. V.* Ex αἴξ et γίνομαι, *nascor.*

Αἰγοδίωξ, capras persequens. Ex αἴξ et διώκω.

Αἰγοθήλης, ου, ὁ, caprimulgus, avis quædam. Ex αἴξ et θηλὴ, *mamma.*

Αἰγόκερας, ατος, τὸ, fœnum Græcum, sic dictum, quod semen habet corniculis simile. Ex αἴξ et κέρας, *cornu.*

Αἰγοκερεὺς, έος, ὁ, capricornus. Ex iisd.

Αἰγόκερως, ωτος, ὁ, idem et ex iisd.

Αἰγοκέφαλος, ου, ὁ, capriceps, caprinum caput habens; (2) avis quædam. Ex αἴξ et κεφαλὴ, *caput.*

Αἰγόλεθρος, ου, ὁ, herba capris noxia. Ex αἴξ et ὄλεθρος, *perditio.*

Αἰγομέλης, pastor caprarum. Ab αἴξ et μέλει.

Αἰγονομεὺς, έος, ὁ, caprarius, pastor caprarum.

Αἰγονόμιον, ου, τὸ, grex caprarum. Ex

Αἰγονόμος, ου, ὁ, caprarius; (2) locus qui capris pascua suppeditat. Ex αἴξ et νέμω.

Αἰγόνυξ, υχος, ὁ καὶ ἡ, ungulas caprinas habens. Ex αἴξ et ὄνυξ, *ungula.*

Αἰγοπόδος, ου, ὁ, capripes. Ex αἴξ et πούς.

Αἰγοπρόσωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, caprinam habens faciem. Ex αἴξ et πρόσωπον, *facies.*

Αἰγός, *capræ*, gen. sing. ab αἴξ, *capra.*

Αἰγοτριχέω, ῶ, caprarum in morem hirtus sum, *Suid.* Ex αἴξ et θρίξ, *pilus.*

Αἰγοτριχόω, idem quod αἰγοτριχέω.

Αἰγοφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, caprivorus, capras comedens. Ex αἴξ et φαγεῖν, *comedere.*

Αἰγόφθαλμος, ου, ὁ καὶ ἡ, oculos habens caprinos. Ex αἴξ et ὀφθαλμὸς, *oculus.*

ἈΙΓΥΠΙΟ'Σ, οῦ, ὁ, vultur, *Il.* 7.

Αἰγυπτιάζω, f. άσω, Ægyptios imitor; (2) vafrè me gero, ut Ægyptii; (3) aduro. (2) οὐκ ἐτὸς πάλαι ἠγυπτιάζετ', de Ægypto nescio quid muginatæ estis. Certe αἰγυπτιάζειν est vox anceps; tam enim significare potest *de Ægypto quœdam garrire*, quam *Ægyptiorum versutiam et fraudulentos mores imitari.* Ægyptios autem male audivisse notat Schol. Aristoph. ex Æschylo, δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι, valent indolis nectendis Ægyptii.

Αἰγυπτιογενὴς, ὲς, et Αἰγυπτογενὴς, Ægyptius.

Αἰγύπτιος, ια, ιον, Ægyptius.

Αἰγυπτιόω, nigrum reddo, *Hes.*

Αἰγυπτιστὶ, dolose, more Ægyptiorum; (2) lingua Ægyptiaca. (1) παρέρπων Αἰγυπτιστί, dolose subiens more Ægyptio, *Theoc.* 15, 48.

ΑἼΓΥΠΤΟΣ, ου, ἡ, Ægyptus; (2) Nilus.

ΑἸΓΩΛΙΟ'Σ, οῦ, ἡ, ulula.

Αἰγὼν, ῶνος, ὁ, caprile. Ab αἴξ, *capra.*

Αἰγωπὸς, οῦ, ὁ, habens oculos caprinos. Ex αἴξ et ὤψ, *oculus.*

Ἀΐδαο, *Æol.* pro Ἀΐδου, ab Ἀΐδης.

Αἶδε, *quæ*, nom. pl. a masc. sing. ὅδε.

Αἰδεῖσθαι, inf. med. *contr.* pro αἰδέεσθαι, ab

Αἰδέομαι, οῦμαι, f. έσομαι et ήσομαι, perf. ᾔδεσμαι, veneror, revereor, *Il.* 1, 22. (2) timeo, metuo; (3) pudet me, verecundor; (4) non audeo; (5) placor, injuriam remitto; (6) placo, exoro; ᾐδέσθην, a. 1. pass. *veritus sum.* Αἰδεῖσθαι τοὺς πρεσβυτέρους, θεούς· αἰδοῦμαι τάδε, *pudet.* Ἀλλ' αἰδέσαι μὲν πατέρα τὸν σὸν, ἐν γήρᾳ γῆρας προλείπων, *Soph. Aj.* 506. Ab αἰδώς.

Ἀΐδες, *obscurum*, neutr. Ab ἀϊδής.

Αἰδέσθεν, *Il.* 6, 93. 3. pl. aor. 1. ind. pass. *Ion.* et *Bœot.* pro ᾐδέσθησαν, ab αἰδέομαι.

Αἰδέσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, venerabilis, reverentia dignus; honestus, *Gl. V.* observabilis, *Gl.* (2) dignus qui exoret; (3) inviolatus, intactus. Ab eod. Hinc

Αἰδεσιμότης, ητος, ἡ, veneratio.

Αἴδεσις, εως, ἡ, veneratio, reverentia; (2) venia; (3) misericordia. Ab αἰδέομαι.

Αἴδεσσαι, 2. sing. aor. 1. imperat. med. *Poet.* pro αἴδεσαι, a verbo eod.

Αἰδεστικὸς, ἡ, ὸν, pudicus, *Philox.* Ab αἰδοῦμαι.

Αἰδεστικῶς, pudenter, *Philox.* A præc.

Αἰδεστὸς, ἡ, ὸν, reverentia dignus. Ab eod.

Αἰδεύμεθα, *reveremur*, 1. plur. præs. ind. med. *Dor.* pro αἰδούμεθα, vel αἰδεόμεθα.

Ἀΐδεω, *Ion.* pro Ἀΐδου, ab Ἀΐδης.

Ἀΐδῃ, *inferno, Orco*, dat. sing. ab eod.

Ἀΐδηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, tenebricosus; (2) arcanus; (3) inexpectatus; (4) e conspectu tollens, exitialis. Πῦρ ἀΐδηλον, *Il.* 2, 455. flamma vastatrix, infesta: nam δηλεῖν est vastare, affligere. Φυὴν ἀΐδηλοι forma incerta, *Apoll. Rhod.* 4, 681. Ἀΐδηλα δείκηλα, exitiosa phantasmata, *Id. ibid.* 1671. Ab ἀϊδής, vel ex α priv. et δῆλος, *manifestus.*

Ἀϊδήλως, *adv.* obscure, ut conspectus adimatur; (2) exitiose. Σὺ δὲ κτείνεις ἀϊδήλως, tu autem interficis omnes penitus, *Il.* 21, 220. Ab ἀΐδηλος.

Αἰδημονέστερος, verecundior. Ab αἰδήμων.

Αἰδημονέω, ῶ, f. ήσω, verecundus sum, verecundiam servo. Ab αἰδήμων.

Ἀδημόνως, *adv.* verecunde, pudenter. Αἰδημόνως φθέγγεσθαι, verecunde loqui. *Xenoph. Sympos.* 4, 58. Ab

Αἰδήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, verecundus; pudicus, *Gl. V.* Ab αἰδώς.

Ἀϊδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui cerni nequit; (2) abolitus. Ex α priv. et εἴδω, *video.*

ἈΐΔΗΣ, ου, ὁ, orcus; (2) mors; (3) sepulchrum; (4) inferi. *Callim. in Delum*, 277.

Αἴδηψος, Ædepsus, urbs Eubœæ, celebris æris et ferri metallis. Hinc

Αἰδήψιος, α, ον, Ædepsius: Αἰδήψιον ἄορ, quivis ferreus vel æneus ensis, nam epitheton est commune, ut ἀχελῷον ὕδωρ, quia prope Ædepsum erant æris et ferri metalla. *Callim. Fragm.* 51.

Ἀΐδιζω, perpetuo, *Gl. V.* A seq.

Ἀΐδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, perpetuus, æternus. Εἰς τὴν ἀΐδιον οἴκησιν κατηγάγετο (de sepulcro dicitur), *Xenoph. Ages.* 11, 16. Ab ἀεὶ, *semper.*

Ἀϊδιότης, ητος, ἡ, æternitas. Ab ἀΐδιος.

Ἀϊδίως, *adv*, sempiterne, in perpetuum.

Ἀΐδναις, *tenebricosis*, dat. plur. *Ion.* pro ἀΐδναις, ab ἀΐδνη, quod est fem. ab ἀϊδνός.

Ἀΐδνης, et ἀϊδνὸς, ἡ, ὸν, tenebricosus. Ex α priv. et ἰδεῖν, *videre.*

Αἰδοῖ, *contr.* pro αἰδόϊ, ab αἰδώς, όος.

Αἰδοιέστατος, maxime venerandus, *superl. Poet.* pro αἰδοιότατος, ab αἰδοῖος, *venerandus.*

Αἰδοίης, gen. *Ion.* pro αἰδοίας, ab eod.

Αἰδοιικὸς, ἡ, ὸν, ad inguen pertinens. Ab

Αἰδοῖον, ου, τὸ, inguen, veretrum; αἰδοῖα, pudenda. Ab αἰδώς.

Αἰδοῖος, οία, οῖον, venerabilis, venerandus; (2) verecundus, *Il.* 2, 514. Ab eod.

Αἰδοιώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, formam inguinis habens. Ab αἰδοῖον.

Αἰδοίως, *adv.* cum reverentia. Ab αἰδοῖος.

Αἰδομαι, revereor. Αἰδομένων τ' ἀνδρῶν πλέονες σόοι, *Il.* 5, 531. Ἠὲ πέφανται, verecundantium utique virorum plures salvi quam interfecti sunt. Ab αἰδώς.

Αἰδομένω, *reveriti*, dual. ab αἰδόμενος.

Ἄϊδος, *Orci*, gen. sing. ab Ἄϊς, *Orcus*.

Αἶδος, εος, τὸ, idem quod αἰδώς.

Αἰδοῦ, *reverere*, 2. sing. præs. imp. med. *contr.* pro αἰδέου, ab αἰδέομαι.

Αἰδοῦς, gen. sing. *contr.* pro αἰδόος, ab αἰδώς.

Ἀΐδου, *Orci*, gen. sing. ab Ἀΐδης, ου, *Orcus*.

Ἀϊδοφοίτης, ου, ὁ, qui ad inferos ventitat. Ex ἀΐδης, *orcus, inferi*, et φοιτάω, *ventito*.

Αἰδόφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, verecundus. Ex αἰδὼς et φρήν.

Ἀϊδρείη, ας, ἡ, et ἀϊδρία, inscitia, imprudentia, *Od.* 12, 41. Ex α priv. et ἰδρείη.

Ἀϊδρείῃσι, dat. pl. *Ion.* pro ἀϊδρείαις.

Ἀϊδρείης, gen. sing. *Ion.* pro ἀϊδρείας.

Ἀϊδρήεις, ήεσσα, ῆεν, inscius, imprudens.

Ἄϊδρις, εως, et *Poet.* ιος, ὁ ϗ ἡ, ignarus, inscius, imperitus, imperito viro similis. Ἀΐδρεϊ φωτὶ ἐοικώς, *Il.* 3, 219. Ex α priv. et ἴδρις, *sciens*.

Ἀϊδροδίκης, ου, ὁ, *Poet. proprie* justitiæ nescius; (2) perniciosus, sævus.

Ἀΐδρυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, instabilis. Ex α priv. et ἱδρυτὸς, *fundatus*.

Ἀΐδρως, *adv.* imperite. Ab ἄϊδρις.

ΑΙ'ΔΥΛΟΣ, η, ον, audax, *Hes. Suid.*

Αἰδῶ, acc. sing. *contr.* pro αἰδόα, ab αἰδώς.

Ἀϊδωνεύς, έως, ὁ, Pluto, Orcus, *Il.* 5, 190. Ab ἀΐδης.

Ἀϊδωνῆος, gen. sing. *Ion.* pro ἀϊδωνέος.

ΑΙ'ΔΩ'Σ, όος, *contr.* οῦς, ἡ, pudor: φόβος τῆς ἀδοξίας, (ut definiunt Stoici,) metus infamiæ, verecundia; (2) reverentia, veneratio, observantia; (3) membrum genitale, inguen, pudenda.

Ἀϊδῶς, *adv.* invisibiliter; (2) modo incomprehensibili. Ab ἀϊδής.

Αἰεὶ, *semper*, Poët. pro ἀεί. Ὁ αἰεὶ βίοτος, senilis vita, *Soph. Œd. Col.* 1584.

Αἰειγενετάων, *Il.* 2, 400. gen. pl. *Poet.* et *Æol.* pro ἀειγενετῶν, ab ἀειγενέτης.

Αἰήλιοι, οἱ, iidem qui Αἰαλοί.

Αἰετόεις, όεσσα, εν, aquilinus. Αἰετόεντά τε φῦλα, *Oppian. Cyneget.* 3, 117.

Αἰετὸν, *Il.* 8, 247. *Att.* pro ἀετόν.

Αἰζήϊος, ου, ὁ, juvenilis. Ab

ΑΙ'ΖΗΟ'Σ, οῦ, ὁ, juvenis, qui robore juvenili viget, *Il.* 2, 660.

Αἰηνής, έος, dirum, lamentabile; (2) grave valde et molestum; (3) æternum. Ab αἰ.

Αἴης, *Il.* 2, 162. *Ion.* pro αἴας.

Αἰήταο, *Æol.* pro Αἰήτου, ab

Αἰήτης, ου, Aieta, rex Colchorum, unde αἰητίνη, filia vel neptis ipsius.

Αἴητος, vide ἄητος, item ardens, *Hom.*

Αἰθ', ob seq. literam aspiratam pro αἴτ', et hoc pro αἵτε, nom. pl. f. g. ab ἥτε, *quæ*.

Αἰθαλέος, έα, έον, cineritius, sc. color. Ab

Αἰθάλη, ης, ἡ, fuligo, favilla. Ab αἴθω, *uro*.

Αἰθαλής, ές, splendidus, illustris, *Ern.*

Αἰθαλίς, ἡ, splendida.

Αἰθαλίτης, ου, ὁ, fumosus, fuliginosus.

Αἰθαλίων, ωνος, ὁ, ardens, vel calore solis gaudens, et est Epith. cicadarum. Αἰθαλίωνες τέττιγες λαλαγεῦντες, *Theoc. Idyll.* 7, 138.

Αἰθαλόεις, εσσα, εν, ardens, *Il.* 2, 415. Ἔχων αἰθαλόεντα κεραυνὸν, *Hesiod. Theog.* 72, et 504. Ab αἰθάλη.

Αἰθαλοκομπία, ας, ἡ, fumi instar vana jactantia, magniloquentia. Ex αἰθάλη, *fuligo*, et κομπέω, *jacto*.

Αἴθαλος, ὁ, idem quod αἰθάλη, *Eur.*

Αἰθαλοῦσσα, *contr.* pro αἰθαλόεσσα. Αἰθαλοῦσσα φλὸξ, ardens flamma, fulmen, *Æsch. Prom. Vinct.* 1000.

Αἰθαλόω, ῶ, f. ώσω, uro, comburo; (2) nigrefacio. Ab αἰθάλη. Hinc

Αἰθαλώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, fuliginosus, fumeus, obscurus; (2) in favillas conversus.

Αἰθαλωτὸς, ἡ, ὸν, ustus, combustus.

Αἰθᾶν, gen. pl. *Dor.* pro αἰθῶν, ab αἰθὴ, *nigra*, quod est fœm. ab αἰθός.

Αἴθε, utinam, *Il.* 1, 127, *Dor.* pro εἴθε. Τὸ αἴθε sæpe præponitur verbo ὄφελον, sequente mox infinitivo; usurpatur autem ut adverbium optandi: factum ex aor. 2. verbi ὀφείλω, *debeo*, et aliquando reperitur in prima, secunda, et tertia persona. Αἴθ' ὄφελες παρὰ νηυσὶν.....ἧσθαι, utinam apud naves sederes, *Il.* 1, 415.

Αἰθεροβατέω, ῶ, f. ήσω, per æthera incedo. Ex αἰθὴρ et inus. βατέω, *vado*.

Αἰθέρι, *adv.* in æthere. Ab αἰθήρ.

Αἰθέριος, ου, ὁ ϗ ἡ, vel αἰθέριος, ία, ιον, æthereus. Ab eod. Hinc

Αἰθερίως, *adv.* pure, instar aëris, *Steph.*

Αἰθεριώδης, (et αἰθερώδης, *Steph.*) εος, ὁ ϗ ἡ, idem.

Αἰθεροβατέω, ῶ, idem quod αἰθεροβατέω.

Αἰθεροδρόμος, ου, ὁ ϗ ἡ, per ætherem currens. Εἴδωλα πετεινῶν αἰθεροδρόμων, *Aristoph. Aves*, 1393. Ex αἰθὴρ, *æther*, et inus. δρέμω, *curro*.

Αἰθεροειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, ætheris formam habens. Ex αἰθὴρ et εἶδος, *forma*.

Αἰθερονόμος, ου, ὁ, qui in aëre aut in altis locis pascitur.

Αἰθερόπλαγκτος, η, ον, qui in aëre vagatur, ut avis, vel cœlo, ut stellæ. Ex πλάζω, *erro*.

Αἰθήεις, εσσα, εν, ex ustione niger. Ab αἴθω.

ΑΙ'ΘΗ'Ρ, έρος, ὁ, æther; (2) aër; (3) cœlum, deorum domicilium, *Il.* 2, 412; (4) inflammatio.

Αἴθινος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui comburi potest, qui facile comburitur, *Etym.* Ab αἴθω, *uro*.

Αἰθίοπα, acc. sing. ab Αἰθίοψ.

Αἰθιόπαις, Bacchus; fortasse propter αἰθίοπα οἶνον, inter *Fragmenta Anacreontis.*

Αἰθιοπεύς, έως, ὁ, Æthiops. Μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας χθιζὸς ἔβη, *Il.* 1, 423. Vide κοημνός.

Αἰθιοπῆας, acc. plur. *Ion.* pro Αἰθιοπέας, ab Αἰθιοπεύς, *Æthiops.*

Αἰθιοπίζω, more Æthiopum utor.

Αἰθιοπικὸς, ἡ, ὸν, Æthiopicus.

Αἰθιοπίς, ίδος, ἡ, Æthiopica fœmina, lingua, &c.

Αἰθίοψ, οπος, ὁ, Æthiops. *Il.* 1, 422. (2) fuscus. Ex αἴθω, *uro*, et ὤψ, *facies*.

Αἴθοκες, ων, *Hes.* rectius αἰθόλικες, *Suid.* αἰθόλ. *Gal.* pustulæ in summa cute, ex igne vel aliunde. Ab αἴθω.

Αἰθομένοιο, *Ion.* pro αἰθομένου, ab αἴθομαι.

Αἴθοπα, *ardentem*, acc. sing. ab αἴθοψ.

Αἶθος, εος, τὸ, æstus, ardor; (2) ignis, flamma. Ab αἴθω.

Αἰθὸς, ἡ, ὸν, niger, in carbonem redactus, *Eustath.* (2) ambustus. (2) αἰθὸς γεγένη μοι πάντα τὰ περὶ τὴν τράμιν, *Aristoph. Thesmoph.* 253. Ab eod.

Αἴθουσα, ης, ἡ, porticus, *Il.* 6, 243.

Αἰθούσῃ, dat. sing. præs. part. act. f. g. ab αἴθω.

Αἴθοψ, οπος, ὁ ϗ ἡ, niger, *Il.* 1, 462. (2) rutilus; (3) calidus; (4) splendidus. Epithet. vini apud Homerum et alios. Hinc fortasse Bacchus vocatur Αἰθόπαις, inter *Fragm. Anacreont.* quæ collegit Jos. Barnes. (3) οἵαν ἐδήλωσας ἀνδρὸς αἴθοπος ἀγγελίαν, fervidi animi viro, *Soph. Aj.* 221. Ex αἴθω et ὄψις, *facies*.

ΑΙ'ΘΡΑ, ας, ἡ, aëris serenitas, suda tempestas, *Il.* 17, 646.

Αἰθρέω, ῶ, f. ήσω, conturbo tempestate seu procella. Ab αἴθρα.

Αἰθρηγενέτης, ου, ὁ, in æthere natus; (2) frigus et pruinam vel etiam serenitatem inducens. Ex αἰθὴρ et γίνομαι.

Αἰθρηγενής, έος, ὁ ϗ ἡ, idem. *Il.* 15, 171. serenificus, sudificus. Boreæ epitheton.

Αἰθρήεις, εσσα, εν, serenus, sudificus. Αἰθρήεντος ἐγειρομένου βορέαο, *Oppian. Cyneget.* 4, 73.

Αἴθρης, *æthræ*, gen. sing. *Ion.* pro αἴθρας.

Αἰθρία, ας, ἡ, aër sudus, serenitas, sudum; (2) serenitas nocturna; (3) diem, ut ἐν αἰθρίᾳ, sub dio. Ab αἴθρα.

Αἰθριάζω, f. άσω, sereno, serenum induco; (2) sub dio versor. Αἰθριάζειν τὸν ἀέρα, τὰς νεφέλας. Ab αἰθρία.

Αἰθριάω, ῶ, f. άσω, idem; ab eod.

Αἰθρινὸς, ἡ, ὸν, matutinus. Ab eod.

Αἰθριοκοιτέω, ῶ, f. ήσω, sub dio cubo. Ἀδὺ δὲ τῷ θέρεος παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτεῖν, *Theoc. Idyll.* 8, 78. Ex αἰθρία et κοίτη, *cubile*.

Αἴθριος, ου, ὁ ϗ ἡ, serenus, sudus, apricus, clarus, *Gl. V.* (2) subdialis, qui est sub dio; ab αἴθρα· (3) frigidus. Ab αἴθρος.

Αἰθριόω, sereno, *Gl. V.* Ab αἴθρα.

Αἰθροβάτης, ου, ὁ, qui in aëre ambulat.

Αἰθροδόνητος, ον, in splendore agitatus, *Man.* Ex αἴθρα et δονέω.

Αἰθρολαμπής, ές, lucidi ætheris, in æthere splendens, *Man.*

Αἰθροπολεύω, in æthere versor, vel idem quod αἰθεροβατέω, *Man.*

Αἶθρος, ου, ὁ, pruina, frigus matutinum.

Αἰθρὸς, οῦ, ὁ, ventus a serena parte cœli flans. Ab αἴθρα.

Αἰθροτόκος, ον, in æthere procreans, *Man.*

Αἴθυγμα, ατος, τὸ, fomes, suscitabulum; (2) incitamentum.

ΑΙ'ΘΥΙΑ, ας, ἡ, mergus, fulica.

Αἰθυιόθρεπτος, ον, epith. piscatoris qui perpetuo in mari versatur, et e mari victum quærit, ut mergi, ex αἴθυια et τρέφομαι, *alor*.

Αἰθυκτὴρ, ῆρος, ἡ, violentus, impetuosus. Ab αἰθύσσω.

Αἰθυλικώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, qui refert formam pustularum. Ab αἰθύλικες, quod idem est ac αἰθόλικες.

Αἰθύσσω, f. ξω, splendeo; (2) calefacio; (3) suscito; (4) moveo, quatio; (5) jacio; (6) extendo; (7) prorumpo. Αἰθύσσων λιπαρῆς ἄνθος ὕπερθε κόμης, *Ep.* Ab

ΑΙ'ΘΩ, uro, accendo; cremo, *Gl. V.* (2) fulgeo, splendeo; (3) ardeo. Σέλας, ὡς πυρὸς αἰθομένοιο ἐφαίνετ' ἐν δίφρω, *Hesiod. Scut.* 60. Αἴθειν ἱερὰ, sacra facere, *Soph. Phil.* 1066.

Ἀΐθω, respiro, *Ern.* expiro, *V. Lat.* ab *Hom.* sed perperam pro ἀΐσθω, q. v.

Αἴθων, ωνος, ὁ, ardens, flagrans, vehemens; et dicitur de fame; (2) comburendi vim habens; (3) splendidus, fulgidus; (4) fervidus, agilis; (5) niger, seu rutilus. (1) ἔμβαλε λιμὸν αἴθωνα, *Call. in Cerer.* 67. Ab αἴθω.

Αἴκ' vel αἴκεν, *Il.* 1, 66, pro αἴκε, siquidem, *Dor.* pro εἴκε.

ΑΙ'ΚΑ'ΛΛΩ, blandior, adsentior, adulor. Τὰ μὲν λόγ' αἰκάλλει με, *Aristoph. Eq.* 211. Ἀλλ' ὥσπερ αἰκάλλει τὴ καρδίαν ἐμήν, *Id. Thesmoph.* 876. Hinc

Αἰκάλος, ου, ὁ, adulator, adsentator.

Ἀΐκη, ῆς, ἡ, motus alicujus qui irruit; (2) motus violentus quivis, impetus, *Il.* 15, 709. Ab ἀΐσσω, *ruo*.

ΑΙ'ΚΙ'Α, ας, ἡ, plaga, verberatio, pulsatio; (2) injuria quæ fit cædendo aut pulsando. Βλέπειν αἰκίαν, esse irato vultu et minaci, *Aristoph. Aves*, 1670.

Αἰκίζω, f. ίσω, verberibus indigne adficio, pulso; (2) virgis supplicii causa cædo; (3) supplicio adficio; (4) contumeliose tracto, mutilo, ut statuas; αἰκίζει, cruciat, *Ph.* αἰκίζομαί σε, verbero, affligo te, mulcto te; αἰκίζομαι ὑπό σου, affligor de te, mulctor de te, *Gl. V.* unde et de iis dicitur qui gravius lugendo se ipsi male tractant, lacerant, &c. Καὶ νῦν κατ' οἴκους συνδέτους αἰκίζεται, *Soph. Aj.* 65. Ἢ τις τυράννων ἐξίαν ᾐκισμένη, χαίρεις κλύουσα; *Eurip. Med.* 1133. *Polyb.* 69. 11. A præc.

Αἴκιον, ου, τὸ, læsio, damnum. Ab αἰκία.

Αἴκισμα, ατος, τὸ, idem quod

Αἰκισμὸς, οῦ, ὁ, verbera, pulsatio, flagellatio, mutilatio, &c. Ab αἰκίζω.

Αἰκιστικὸς, ἡ, ὸν, ad pulsandum proclivis, contumeliosus. Ab eod.

Αἰκίστρια, ας, ἡ, quæ pulsat. Ab eod.

Αἴκλον, ου, τὸ, vespertina cœna; (2) postcœnium. Vox usitata Laconibus. *Athen.* 140. *Eustath.* 1141. 9. Ab

Αἴκνον, idem quod αἴκλον, *Hes. Etym.*

Ἀίκτης, ῆρος, ὁ, impetuosus, *Opp.* Ab ἀΐσσω.

Ἄϊκτος, ου, ὁ, inaccessus; (2) ingens. Ex α priv. et ἱκνέομαι, *venio.*

Ἀϊκῶς, *adv.* indecenter, turpiter, contumeliose, *Il.* 22, 336. Ab αἰκία· vel etiam pro ἀεικῶς, quod suo loco videndum.

Αἴλινα, *adv.* lugubriter. Κινύρεται αἴλινα μήτηρ, (Achillem) luget flebiliter mater, *Callim. Apoll.* 20. Ab

Αἴλινος, miser, lamentabilis.

Αἰλούριος, ου, ὁ, radix quædam qua cati vescuntur. Ab αἴλουρος.

Αἰλουρόμορφος, ου, ὁ ἡ ἡ, cati seu felis formam habens. Ex αἴλουρος et μορφή.

ΑΙ'ΛΟΥΡΟΣ, ου, ὁ ἡ ἡ, felis, catus; (2) piscis quidam.

ΑΙ'ΜΑ, ατος, τὸ, sanguis, cruor; (2) cædes, homicidium; (3) consanguinitas; (4) genus, nati, posteri; (5) gladius, audaci metaphora; (6) cæsa corpora. (2) αἷμα μητρὸς μυσαρὸν ἐξειργασμένος, patrata cæde abominabili matris, *Eur. Or.* 1624. (4) στρατὸν Ἀργείων ἐπιπνεύσας αἵματι Θήβας, in Thebes progeniem, *Eurip. Phœn.* 796. (5) νεακόνητον αἷμα χειρῶν ἔχων, recens acutum gladium, *Soph. Elect.* 1410. (6) τρισσὰ φέρουσα τάδ' αἵματα σύγγονα, ferens hæc tria cruenta cognata cadavera, *Eurip. Phœn.* 1507.

Αἱμακουρία, et αἱμακουρίαι, parentatio, inferiæ. Ex αἷμα et κορέω, *satio.*

Αἱμακτὸς, ἡ, ὸν, sanguinolentus. Ab αἷμα.

Αἱμαλέος, έα, έον, idem et ab eod.

Αἱμαλωπὶς, ίδος, ἡ, color sanguineam speciem habens, vel sanguineus. Ab

Αἱμάλωψ, ῶπος, ὁ, cruenta suffusio, præsertim in oculis; (2) cui oculi sunt cruentati. Item adjective, sanguineus, ut χυμὸν αἱμάλωπα, *Aret.* Ex αἱμαλέος et ὤψ.

Αἱμάξασα, aor. 1. part. act. fem. gen. verbi αἱμάσσω.

Αἱμαπότης, ου, ὁ, idem quod αἱμοπότης, *Lys.*

Αἱμὰς, άδος, ἡ, sanguis. Ὅς τὸν θερμοτάτον αἱμάδα κατευνάσειεν, *Soph. Phil.* 696.

Αἱμασιὰ, ᾶς, ἡ, *Od.* 18, 358, sepes, *proprie*, quæ spinas habet, *Suid.* maceria e lapidibus temere congestis sine luto aut calce structa. Ab αἱμάσσω, quia scandentes talem maceriam αἱμάττονται (2) septum quodlibet, *Ern.* Hinc

Αἱμασιώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, ad modum maceriæ structus.

Αἱμάσσω, vel αἱμάττω, fut. ξω, cruento, lacerando sanguinem elicio; (2) sanguinem fundo, cruentus sum; ἡμαγμένος, cruentatus, perf. part. pass. Ὥς' ἐν τοισίδε χεῖρας αἱμάξαι βροτοῖς, *Soph. Aj.* 453. Ab αἷμα.

Αἱμασφόρος, ον, sanguineus, *Ath.*

Αἱματεκχυσία, ας, ἡ, sanguinis effusio. Ex αἷμα et ἔκχυσις, *effusio.*

Αἵματη, ης, ἡ, ensis, gladius, *Etym.*

Αἱματηρὸς, ρὰ, ρὸν, sanguinolentus, cruentus.

Αἱματηφόρος, ον, idem.

Αἱματία, ας, ἡ, jus nigrum apud Lacedæmonios in primis usitatum.

Αἱματιαῖτις, idem quod αἱματῖτις, seu *farta sanguine*, Ath.

Αἱματίζω, f. ίσω, sanguinem elicio.

Αἱματικὸς, ἡ, ὸν, sanguineus.

Αἱμάτινος, ου, ὁ ἡ ἡ, idem.

Αἱμάτιον, ου, τὸ, exiguus sanguis. Dim. ab αἷμα.

Αἱματίτης, ὁ, λίθος, hæmatites, lapis. Hinc

Αἱματῖτις, ιδος, ἡ, sanguinaria.

Αἱματόεις, εσσα, εν, cruentus; (2) purpureus. Ab αἷμα.

Αἱματόεσσαι, nom. pl. fem. gen. ab αἱματόεις.

Αἱματολοιχὸς, ὁ, sanguinem lambens. Ab αἷμα et λείχω, *lambo.*

Αἱματοποιητικὸς, ἡ, ὸν, sanguificandi vim habens, sanguificus. Ex αἷμα et ποιέω.

Αἱματοποτέω, ῶ, sanguinem poto. Ab

Αἱματοπότης, ου, ὁ, sanguinem bibens, *Aristoph. Equit.* 198.

Αἱματοπώτης, ου, ὁ, idem quod αἱμοπότης, *Lys.*

Αἱματοπῶτις, ἡ, *fœm. Men.*

Αἱματοῤῥοέω, sanguine fluo.

Αἱματοῤῥόφος, ου, ὁ ἡ ἡ, sanguinem sorbens. Ab αἷμα et ῥοφέω, *sorbeo.*

Αἱματόῤῥυτος, ου, ὁ ἡ ἡ, sanguine fluens. Ex αἷμα et ῥυτὸς, *fluidus.*

Αἱματοσταγὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, sanguine distillans. Σκόπελος αἱματοσταγὴς, *Aristoph. Ran.* 474. Ex αἷμα et στάζω, *stillo.*

Αἱματοσφαγὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, jugulatus. Ex αἷμα et σφάζω, *jugulo.*

Αἱματοφλεβοστάσεις, αἱ, suppressiones supertumescentis sanguinis; (2) plenæ sanguine et tumescentes venæ. Ex αἷμα, *sanguis*, φλέψ, *vena*, et στάσις, *statio.*

Αἱματόφυρτος, ου, ὁ ἡ ἡ, sanguine permixtus, sanguinolentus. Ex αἷμα et φύρω, *misceo.*

Αἱματοχαρὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, sanguine gaudens, sanguinarius. Ex αἷμα et χαίρω, *gaudeo.*

Αἱματόω, ῶ, fut. ώσω, et αἱματάω, et αἱμάττω, f. ξω, cruento, cruore seu sanguine inficio; (2) interficio; (3) in sanguinem verto. Καὶ τὰ ἀκόντια ἐδείκνυε μὲν οὔ, κατέθηκε δὲ ἡματωμένα ὅπω ᾤετο τὸν πάππον ὄψεσθαι, *Xen. Cyr.* 1, 17. Ab αἷμα.

Αἱματώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, sanguinolentus, sanguineus, cruentus. Ab eod.

Αἱματωπὸς, οῦ, ὁ, sanguineum adspectum habens, cruentus. Αἱ δ' αἱματωποὶ δεργμάτων διαφθοραὶ, oculorum lacerationes, *Eurip. Phœn.* 877. Ex αἷμα et ὄψ, *oculus.*

Αἱμάτωσις, εως, ἡ, quasi sanguificatio. Ab αἱματόω.

Αἱμευτὴς, οῦ, ὁ, salgamarius. Ab αἷμα.

Αἱμηπότης, ου, ὁ, sanguinis potor.

Αἱμηρὸς, ὰ, ὸν, idem quod αἱματηρός.

Αἵμιον, ου, τὸ, vas quo excipitur sanguis. Ab αἷμα.

Αἱμοβαφὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, sanguine tinctus, cruentus, *Soph. Aj.* 219. Ex αἷμα et βαφὴ, *tinctura.*

Αἱμοβόρος, ου, ὁ ἡ ἡ, sanguivorus. Ex αἷμα et βορὰ, *pabulum, cibus.*

Αἱμόδιψος, ου, ὁ ἡ ἡ, sanguinem sitiens.

Αἱμοδόχος, ου, ὁ ἡ ἡ, sanguinem recipiens. Ex αἷμα et δέχομαι, *recipio.*

Αἱμόδωρον, ου, τὸ, genus herbæ.

Αἱμοκέρχνον, ου, τὸ, quidquid in sanguinis profluvio faucibus inducit κέρχνον, *Hippoc.* Ex αἷμα et κέρχνος.

Αἱμομίκτης, ου, ὁ, qui suo sanguine miscetur; (2) incestus, incestuosus. Ex μικτός.

Αἵμονα, acc. sing. per *Aphæresin*, pro δαίμονα, ab αἵμων pro δαίμων, *sciens.*

Αἱμοπότης, ου, ὁ, sanguinem appetens, sugens, epith. serpentis, *Gl. V.* idem quod αἱματοπότης.

Αἱμοπτυϊκὸς, ἡ, ὸν, sanguinem exspuens. Ex αἷμα et πτύω, *exspuo.*

Αἱμορέω, idem quod αἱμοῤῥοέω, *Man.*

Αἱμοροΐς. Vide αἱμοῤῥοΐς. *Nicand. Ther.* 315.

Αἱμορόος, idem quod αἱμοῤῥόος, *Nicand. Ther.* 318.

Αἱμοῤῥαγέω, ῶ, f. ήσω, sanguinis eruptione opprimor, sanguinem sponte erumpentem emitto. Ex αἷμα et ῥήγνυμι.

Αἱμοῤῥαγὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, sanguinis eruptione oppressus, sanguinem stillans, *Soph. Phil.* 825.

Αἱμοῤῥαγία, ας, ἡ, sanguinis eruptio.

Αἱμοῤῥαγικὸς, ἡ, ὸν, idem quod αἱμοῤῥαγής.

Αἱμόῤῥαντος, ου, ὁ ἡ ἡ, sanguine conspersus. Ex αἷμα et ῥαντὸς, *adspersus.*

Αἱμοῤῥοέω, ῶ, f. ήσω, sanguinis profluvio laboro. Γυνὴ αἱμοῤῥοοῦσα, *Matt.* 9, 20. Ex αἷμα et ῥόος, *fluxus.*

Αἱμοῤῥοία, ας, ἡ, fluxus sanguinis, sanguinis profluvium.

Αἱμοῤῥοΐς, ίδος, ἡ, hæmorrhois, sanguinis fluxus, sc. per venas ani; (2) genus quoddam serpentum.

Αἱμοῤῥοϊκὸς, ἡ, ὸν, idem quod

Αἱμόῤῥοος, *contr.* αἱμόῤῥους, ου, ὁ ἡ ἡ, sanguine fluens; (2) profluvio sanguinis laborans; (3) ἡ, femina menstruum patiens. Ex αἷμα et ῥέω.

Αἱμοῤῥοώδης, ες, idem.

Αἱμοῤῥυγχία, ας, ἡ, rostri cruentatio. Ex αἷμα et ῥύγχος, *rostrum.*

Αἱμορυγχία, ας, ἡ, idem et ex iisd.

Αἷμος, ου, ὁ, locus arboribus densus, dumus. Ab αἷμα, v. αἱμασία.

Αἱμοσταγὴς, ὲς, sanguine stillans. Ab αἷμα et στάζω, *stillo.*

Αἱμόσταγμα, τος, τὸ, stillatio sanguinis.

Αἱμοφόβος, ου, ὁ ἡ ἡ, sanguinem metuens; (2) metuens sanguinis missionem. Ex αἷμα.

Αἱμοφόρυκτος, ου, ὁ ἡ ἡ, sanguine inquinatus. Ex αἷμα et φορύσσω, *polluo.*

Αἱμόφυρτος, ου, ὁ ἡ ἡ, *Polyb. Hist.* 15, 14. idem quod αἱματόφυρτος.

Αἱμοχαρὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, idem quod αἱματοχαρής.

Αἱμόχροος, *contr.* αἱμόχρους, ου, ὁ ἡ ἡ, sanguinei coloris. Ex αἷμα et χρόα.

Αἱμόω, idem quod αἱματόω, *Hes.*

Αἱμύλα, *adv.* blande, &c. *Hes.*

Αἱμυλία, ας, ἡ, festivitas, lepor.

Αἱμύλιος, ου, ὁ ἡ ἡ, idem quod αἱμύλος.

Αἱμύλλω, decipio. Ab αἱμύλος.

Αἱμυλομήτης, ου, ὁ, blanditiarum autor, *Hom. M.*

ΑΙ'ΜΥ'ΛΟΣ, ου, ὁ ἡ ἡ, blandus, festivus, lepidus, adfabilis; (2) illiciens, blanditiis decipiens. Αἱμύλα ῥήματα, *Aristoph. Equit.* 684. Καὶ τῶν αἱμυλῶν ἀλωπέκων παυσαίμεθ', *Id. Lysist.* 1271.

Αἱμωδέω, ῶ, f. ήσω, dentibus stupeo, hebesco, sc. ex acidis aut acerbis cibis, *Ern.* (2) dentium dolore adficior; (3) obstupeo. Ex αἷμα et ὀδούς.

Αἱμώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, sanguine suffusus aut mistus; (2) sanguineus, sanguinem habens. Ab αἷμα.

Αἱμωδία, ας, ἡ, *proprie* suffusio sanguinis, aut admistio sanguinis in saliva, &c. *Ern.* (2) dentium dolor, stupor, ac torpor. Ex αἷμα et ὀδοὺς, *dens.*

Αἱμωδιασμὸς, οῦ, ὁ, idem et ex iisdem.

Αἱμωδιάω, idem quod αἱμωδέω.

Αἵμων, ονος, ὁ ἡ ἡ, *Il.* 5, 49. peritus, gnarus, *Hes.* (2) cruentus. (2) λύκου αἵμονι χαλᾶ σφαζομέναν, cruento ungue, *Eurip. Hec.* 91. Vel pro δαίμων, *peritus*; vel ab αἷμα, *sanguis.*

Αἱμωπὸς, οῦ, ὁ ἡ ἡ, idem quod αἱματωπός.

Αἰνὰ, *adv.* infeliciter, graviter, malo fato, *Il.* 1, 414.

Αἰνὰ, *adv.* Vide αἰνῶς, *Call.*

Αἰναὶ, *graves*, nom. pl. f. g. ab αἰνὸς, ἡ, όν.

Αἰναρέτης, ου, ὁ, cujus virtus gravis est et perniciosa, *Il.* 16, 31. male fortis, abutens fortitudine ad perniciem aliorum, *Ern.* Ex αἰνὸς et ἀρετή.

Αἰνείω, *Ion.* ab Αἰνείας *poetice* pro Αἰνέας, *Il.* 5, 534.

Αἰνεῖτε, *contr.* pro αἰνέετε, ab αἰνέω, *laudo.*

Αἰνεσία, ας, ἡ, consilium, cohortatio, instinctus. Ab αἴνεσις, (sed vox est vitiosa, pro ἐννεσία vel ἐνεσία, v. *Call. H. in Dian.* 104. *Ern.*) Unde

Αἰνέσιμος, ου, ὁ ἡ ἡ, idem quod αἰνετὸς, *Hes.*

Αἴνεσις, εως, ἡ, laudatio; laus, *Gl. V.* (2) adsensus. Ab αἰνέω, *laudo.*

Αἰνέτης, ου, ὁ, laudator.

Αἰνετὸς, οῦ, ὁ, laudabilis, laude dignus.

Αἰνέω, ῶ, f. ήσω, vel έσω, laudo; (2) approbo, comprobo; (3) adsentior; (4) renuo, recuso; (5) dico; (6) promitto. Αἰνέω σε προθυμίας· σοι, assentior. (1) αἰνοίης γὰρ ἂν τὰ τῆσδ' ἔπη, *Soph. Aj.* 526. (5) ὦ δεινὸν αἶνον αἰνέσας, fabulam prodigiosam, *Soph. Phil.* 1424. (6) ἀλλ' ἤνεσ' ἀνδρὶ πάντα, omnia promisit, *Eurip. Med.* 1157. Ἃ δ' ἤνεσάς μοι δεξιᾶς, ἐμῆς θιγὼν, ταῦτά μοι πρᾶξον, promisisti, *Soph. Phil.* 1388. Ἔδωχ' ὅσονπερ ἔχρην, ἐπείπερ ἤνεσεν, quandoquidem promisit. *Eurip. Hippol.* 1319. Ab αἶνος.

Αἴνη, ης, ἡ, laus, pro αἴνησις vel αἴνεσις, *Ern.* Ἐόντα ἐν αἴνῃ μεγίστῃ, cum esset in maxima existimatione, *Herodot.* 3, 74.

Αἰνήθεσος, et αἰνόθεσος, ον, precibus non facile placandus, *Hes.* ex αἰνὸς et θέσσομαι.

Αἰνεῖ' pro αἰνεῖ, et hoc *Ion.* pro ἤνεσε, ab ...

Αἰνῆσιν, *gravibus*, dat. pl. *Ion.* cum ν ἐφελκ. pro αἰναῖς, quod ab αἰνός.

Αἰνήσαιμ, *laudaverim*, 1. sing. a. 1. opt. act. *Æol.* et *Poet.* pro αἰνήσαιμι, a verbo αἰνέω.

Αἴνιγμα, ατος, τὸ, ænigma, obscurus sermo; (2) occulta significatio alicujus rei, *Gl. V.* quæstio, prodigium. Ab αἰνίσσομαι.

Αἰνιγματίζομαι, ænigmatice loquor, obscuro sermone utor. Ab αἴνιγμα. Unde

Αἰνιγματικῶς, idem quod αἰνιγματωδῶς, *Ern.*

Αἰνιγματιστὴς, ῦ, ὁ, sermone ænigmatico utens.

Αἰνιγματώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, ænigmaticus, ænigmatice dictus vel scriptus; (2) obscurus, *Gl. V.* monstrosus. Ab αἴνιγμα.

Αἰνιγματωδῶς, *adv.* ænigmatice, per ænigmata, obscure.

Αἰνιγμὸς, ῦ, ὁ, idem quod αἴνιγμα. Ὅμως γε μέν τοι σοὶ δι' αἰνιγμῶν ἐρῶ, *Aristoph. Ran.* 61.

Αἰνίζομαι, f. ίσομαι, laudo, admiror, *Il.* 13, 374; (2) idem quod αἰνίσσομαι, per parabolas, fabulas significo, *Ern.* Ab αἶνος.

Αἰνικτήριος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, ænigmaticus, obscure dictus. Ab αἰνίζομαι.

Αἰνικτηρίως, *adv.* ænigmatice, obscure.

Αἰνικτὸς, ἡ, ὸν, ænigmaticus, obscurus, *Soph. Œd. Tyr.* 447. Ab

Αἰνίσσομαι, vel αἰνίττομαι, f. ίξομαι, obscure significo, occulte seu ænigmatice innuo; (2) alludo ad aliquid etiam sensu reprehendendi, et irridendi: ἠνίξατο ἄρα ὁ Σιμωνίδης ποιητικῶς τὸ δίκαιον ὃ εἴη, *Plat. de Rep.* 1. Ab αἶνος, *oratio obscura.*

Αἰνοβάκχευτος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, graviter bacchans; (2) horribili furore percitus. Ex αἰνὸς, *gravis*, et βακχεύω, *bacchor.*

Αἰνοβίας, *Ion.* αἰνοβίης, ῦ, ὁ, immani robore et vi præditus; (2) fortis, strenuus. Ex αἰνὸς et βία.

Αἰνόγαμος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, infelici item incesto matrimonio junctus; (2) adulter, furtivis amoribus deditus. Ex αἰνὸς et γάμος.

Αἰνογένεθλος, ον, in nativitate miser, *Man.*

Αἰνογένειος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, terribiles malas habens; (2) terribilis, sævus. Θηρίον αἰνογένειον, *Call. in Delum*, 92. Ex αἰνὸς, *terribilis*, et γένειον, *mentum.*

Αἰνοδότειρα, ας, ἡ, dirorum malorum datrix. Ex αἰνὸς et δότειρα, *datrix.*

Αἰνόθεν, *adv.* a re gravi, *Il.* 7, 97. Ab αἰνός.

Αἰνόθρυπτος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, quem male decent deliciæ; (2) perdite delicatus, valde mollis, luxu diffluens. Ex αἰνὸς et θρύπτομαι.

Αἰνολαμπὴς, ὲς, terribiliter fulgens.

Αἰνόλεκτρος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, idem quod αἰνόγαμος.

Αἰνολεχὴς, ὲς, idem.

Αἰνολέτης, ῦ, ὁ, horrendum in modum perditus; (2) grave exitium inferens. Ex αἰνὸς, *horribilis*, et ὄλλυμι, *perdo.*

Αἰνολέων, οντος, ὁ, sævus ac formidabilis leo. Ex αἰνὸς et λέων.

Αἰνόλυκος, ῦ, ὁ, horrendus ac sævus lupus. Ex αἰνὸς et λύκος, *lupus.*

Αἰνομανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, gravi et immani furore percitus. Ex αἰνὸς et μαίνομαι.

Αἰνόμορος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, infelix, miserandus, gravi cum fortuna conflictans. Ex αἰνὸς et μόρος.

Αἰνοπαθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, gravia patiens. Ex αἰνὸς, *gravis*, et πάσχω, *patior.*

Αἰνόπαρις, exitiosus Paris. Αἰνόπαριν κατάραν διδοῦσα, *Eurip. Hec.* 945.

Αἰνοπατὴρ, έρος, parens infelix.

Αἰνοπέλωρος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, valde monstrosus, immanis. Ex αἰνὸς et πέλωρος.

Αἰνοπλὴξ, ῆγος, ὁ ϗ ἡ, graviter percutiens. Ex αἰνὸς et πλήττω, *percutio.*

Αἰνότοκμος, ον, infelix, sævi fati homo.

ΑἾΝΟΣ, ῦ, ὁ, apologus, fabula; (2) proverbium, item dictum quodlibet; (3) adsensio; (4) laus, oratio laudatoria, collaudatio.

ΑἸΝΟ'Σ, ἡ, ὸν, gravis; (2) horribilis, horrendus, terribilis; (3) malus, infelix; (4) vehemens. Hinc

Αἰνότης, ητος, ἡ, gravitas.

Αἰνοτόκεια, ας, ἡ, quæ male peperit, mater infelix. Ὡς ἐγὼ αἰνοτόκεια, *Mosch. Idyll.* 4, 27. Ab αἰνὸς et τίκτω.

Αἰνοτόκος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, cum gravi dolore pariens, vel infeliciter, *hoc est*, malos vel infelices liberos pariens. Ex iisd.

Αἰνοτύραννος, ῦ, ὁ, gravis, horrendus tyrannus, *Steph.*

Αἰνούντων, gen. plur. part. præs. act. *contr.* pro αἰνεόντων, a verbo αἰνέω, *laudo.*

ΑἼΝΥΜΑΙ, capio, aufero, *Il.* 4, 531. *Hesiod. Scut.* 41.

Αἰνῶς, *adv.* graviter; (2) horrende; (3) valde.

ΑἾΞ, αἰγὸς, ἡ, vel ὁ, capra, caper; (2) signum cœleste.

Ἄϊξ, ικος, ἡ, motus violentus, impetus fluctus. Ab ἀΐσσω, *ruo.*

Ἀΐξας, nom. sing. part. a. 1. act. verbi ἀΐσσω.

Αἶξιν, *capris*, dat. plur. cum ν ἐφελκ. Ab αἴξ.

Αἰξωνεὺς, έως, ὁ, caprarum emptor, *Suid.* Ex αἴξ et ὠνέομαι, *emo*: nomen populi Athenis. Unde

Αἰξωνεύεσθαι, maledicere, maledicum esse. Et

Αἰξωνεία, ας, ἡ, maledicentia, *Ern.*

Ἀΐοισα, *audiens*, part. præs. act. f. g. *Dor.* pro ἀΐουσα, ab ἀΐω.

Αἰολάω, ῶ, seu αἰολάομαι, vagor, erro, *Hippocr.*

Αἰολέω, ῶ, f. ήσω, vario, variego; (2) verto, volvo. Ab αἰόλος.

Αἰοληῒς, *Æolica*, Poet. pro Αἰολίς.

Αἰολίας, ῦ, ὁ, nomen piscis, coracinus, *Ath.*

Αἰολίδα, *Æoliam*, acc. sing. ab Αἰολίς.

Αἰολίζω, f. ίσω, vario, variego; (2) versute ago; (3) Æolûm more loquor. Ab eod.

Αἰολιστὶ, et Αἰολικῶς, *adv.* Æolûm more.

Αἰόλλησις, ἡ, variegatio; (2) conversio, *Ern.*

Αἰόλλω, idem quod αἰολάω. Ὅτ' ὄμφακες αἰόλλονται, mutant colorem, *Hes. Scut.* 399.

Αἰολόβουλος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, callidus, versutus in consiliis. Ex αἰόλος et βουλὴ, *consilium.*

Αἰολοβρόντης, *Dor.* αἰολοβρόντας, qui velocia tonitrua excitat. Ex αἰόλος et βροντή.

Αἰολόδειρος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, versicolorem cervicem vel pellem habens. Ab αἰόλος et δειρὴ vel δέρος.

Αἰολόδερμος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, variam habens cutem seu pellem. Ex αἰόλος et δέρμα.

Αἰολόδικτος, ὁ ϗ ἡ, epith. solis. Ex αἰόλος et δίκω, *jacio*, vel a δείκω, δείκνυμι, qui varias sui formas ostendit, *Ern.*

Αἰολόδωρον, ῦ, τὸ, donum ex variis rebus constans. Ab

Αἰολόδωρος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, varia donans. Ex δῶρον.

Αἰολοθώρηξ, ηκος, ὁ ϗ ἡ, vario *i. e.* pulchro thorace indutus. Ex αἰόλος et θώραξ.

Αἰολομήτας, *Dor.* pro

Αἰολομήτης, ῦ, ὁ, varius consiliis, astutus. Ex αἰόλος et μῆτις, *consilium.*

Αἰολομῆτις, ἡ, callida.

Αἰολομίτρης, ῦ, ὁ, qui mitram varie ornatam gerit, mitram variegatam habens, *Il.* 5, 708. Ex αἰόλος et μίτρα, *mitra.*

Αἰολόμορφος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, multiformis. Ex αἰόλος et μορφὴ, *forma.*

Αἰολόνωτος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, variegatum seu maculosum tergum habens. Ex αἰόλος et νῶτον.

Αἰολοπάλης, ῦ, ὁ, variis luctæ generibus versatus, *Man.* Ex αἰόλος et πάλη.

Αἰολόπωλος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, velocem equum habens vel maculosum; (2) bene equitans, *Il.* 3, 185. Ex αἰόλος et πῶλος, *pullus equinus.*

ΑἸΟ'ΛΟΣ, η, ον, varius, variegatus; (2) multiplex, implicitus; (3) velox; (4) *Subst.* species scari piscis. Αἴολος, *quoque*, deus ventorum, Æolus.

Αἰολοσκόπος, ον, varie speculans, *Naz.*

Αἰολόστομος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, habens os varium; (2) ambiguus, obscurus, perplexa loquens. Ex αἰόλος et στόμα, *os.*

Αἰολόφυλος, ον, diversi generis, seu ex alia tribu, *Opp.* A φῦλον.

Αἰολόφωνος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, varie sonans, variam vocem edens. Ex αἰόλος et φωνὴ, *vox.*

Αἰολοχαίτης, ῦ, ὁ, varios *i. e.* crispos capillos habens. Ex αἰόλος et χαίτη, *Steph.*

Ἄϊον, imp. ind. act. *Ion.* pro ἤϊον, ab ἀΐω.

ΑἸΟΝΑ'Ω, ῶ, f. ήσω, adspergo, perfundo, irrigo. Ἐλαίῳ αἰονᾶν, *Gal.* Hinc

Αἰόνημα, ατος, τὸ, humectatio, adspersio, irrigatio. Τοῖς δὲ αἰονήμασι καὶ τοῖς χρίεσι φαρμάκοις τὰ πλείω μαλθάσσοντες θεραπεύουσι, *Dio Cass.* 55, 17.

Αἰόνησις, εως, ἡ, idem. Ab αἰονάω.

Αἰπεῖαν, acc. sing. f. g. ab αἰπύς.

Αἰπεινὸς, ἡ, ὸν, excelsus, in edito loco positus, *Il.* 2, 573. Ab αἰπὸς, *altus.*

Αἶπερ, *adv.* ubi, *Dor.* pro ἧπερ.

Αἰπήεις, ήεσσα, ῆεν, altus. Ab αἰπύς.

Αἴποκα, pro εἴποτε. Anonym. inter *Fragm. Pythagor.*

Αἰπολέω, ῶ, f. ήσω, sum pastor caprarum; (2) versor inter capras. Αἱ δέ τι λῆς μὲ καὐτὸν ἄμ' αἰπολεῦντα διδάξαι, *Theoc. Id.* 8, 85. Ab αἴξ et πολέω, *versor.*

Αἰπολικὸς, ἡ, ὸν, caprariis usitatus, utilis; (2) pastoritiæ vitæ deditus. Ab αἰπόλος.

Αἰπόλιον, ῦ, τὸ, grex caprarum. Παρ' αἰπολίοισι νομεὺς, *Opp. Cyneget.* 2, 42. Ab

Αἰπόλος, ῦ, ὁ, caprarius, pastor caprarum, *Il.* 2, 474. Ex αἴξ et πολέω.

Αἶπος, εος, τὸ, altitudo, celsitas; (2) cacumen montis; (3) labor. Ab αἰπὺς, *altus.*

Αἰπὸς, ἡ, ὸν, altus, unde usitatius αἰπύς.

Ἀΐπτω, valde noceo. Ab α int. et ἴπτω.

Αἰπύδμητος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, alte structus. Ex αἰπὺς et δομέω, *ædifico, exstruo.*

Αἰπύκερως, ω, ὁ ϗ ἡ, cornua alta gerens. Ex αἰπὺς et κέρας, *cornu.*

Αἰπυμήτης, ῦ, ὁ, consilia alta capiens, alta appetens; (2) prudens, callidus; (3) grandiloquus. Ex αἰπὺς et μῆτις.

Αἰπύνωτος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, altus. Epith. urbis in alti montis dorso sitæ. Ex αἰπὺς et νῶτον, *tergum.*

Αἰπυπλανὴς, ὲς, in summo errans, *Man.* Ex αἰπὺς et πλάνης.

ΑἸΠΥ'Σ, εῖα, ὺ, altus, excelsus, in alto positus, *Il.* 2, 538; (2) gravis; (3) ingens; (4) difficilis.

Αἰπύτιος, ία, ιον, altus. Ab αἰπύς.

ΑἾΡΑ, ας, ἡ, malleus; (2) securis; (3) lolium, graminis genus. Αἱρέων ἔργα διδασκόμενοι, *Call. Frag.* 129, 2. *Angl.* DARNEL.

Αἴρας, nom. sing. a. 1. part. act. ab αἴρω.

Αἵρει, *capiebat*, 3. sing. imp. ind. act. *Ion.* pro ᾕρει, a verbo αἱρέω, *capio.*

Αἱρεθέωσι, *capti sint*, *Ion.* pro αἱρεθῶσι, ab eodem.

Αἱρέθη, *captus est*, 3. sing. a. 1. ind. pass. *Ion* pro ᾑρέθη.

Αἱρεθήσομαι, *capiar*, f. 1. ind. pass.

Αἱρέθητι, *capiaris*, 2. sing. a. 1. imperat. pass.

Αἱρεῖ, 3. sing. præs. ind. act. *contr.* pro αἱρέει.

Αἱρεῖσθαι, *contr.* pro αἱρέεσθαι, a verbo eod.

Αἱρεσιαρχέω, ῶ, f. ήσω, sum auctor sectæ. Ab

Αἱρεσιάρχης, ῦ, ὁ, sectæ auctor ac caput. Ex αἵρεσις et ἀρχὸς, *princeps.*

Αἱρεσίαρχος, ῦ, ὁ, idem et ex iisd.

Αἱρεσιμάχος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, hæreseos seu sectæ propugnator, qui pro secta pugnat; (2) qui sectas impugnat. Ex αἵρεσις et μάχομαι.

Αἱρέσιμος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, qui capi potest. Ab

Αἵρεσις, εως, ἡ, expugnatio; (2) optio, electio; (3) conditio; (4) animus, voluntas, propositum; (5) secta, dogma; (6) institutum, vitæ ratio. Ab αἱρέω, *capio, eligo.* Unde

Αἱρεσιώτης, ῦ, ὁ, hæreticus. Hinc

Αἱρεσιῶτις, ιδος, ἡ, hæretica.

Αἱρετέος, έα, έον, eligendus. Ab αἱρετός.

Αἱρέτης, ῦ, ὁ, elector. Ab αἱρέω.

Αἱρετιεῖ, *eliget*, 3. sing. f. 1. ind. act. *Att.* pro αἱρετίσει, a verbo seq.

Αἱρετίζω, f. ίσω, eligo, deligo, optabile duco, amplector; (2) sectæ adhæreo; (3) amo, *N. T.* Ἐξελέξατο Κύριος τὴν Σιὼν, ἡρετίσατο αὐτὴν, *Psal.* 132, 13. Ab αἵρεσις.

Αἱρέτις, ιδος, ἡ, electrix. Ab αἱρέτης.

Αἱρετιστὴς, ῦ, ὁ, qui sectam aliquam suscepit; (2) sectator etiam in politicis. Γραμματοφόρον εἰσήγαγον ὡς ἀπεσταλμένοι ὑπὸ τῶν ἐκ Σαρδόνος αἱρετιστῶν, earumdem partium secta-

sectatoribus, *Polyb. Hist.* 1, 79. Ab *αἱρίζω*.

Αἱρετὸς, ἡ, ὸν, eligendus præ aliis, optabilis, expetendus; (2) electus, delectus, creatus: *αἱρετώτερον*, potius. Hinc *τὸ αἱρετὸν*, bonum; (2) *ἡδονὴ δέ ἐστιν ἄλογος ἔπαρσις ἐφ' αἱρετῷ δοκοῦντι ὑπάρχειν*, propter bonum quod videatur adesse, *Diog. Laert.* 7, 114. Ab [illegible].

Αἱ[illegible], [illegible] p. præs. imp. med. *Dor.* pro *αἱρε*, [illegible].

ΑΙ'ΡΕ'Ω, ῶ, f. ήσω, capio, prehendo, corripio. [illegible] occupo; (2) deturbo, everto; (3) expugno, subigo; (4) vinco, obtineo, teneo; (5) convince et damno; (6) interficio, tollo; (7) perdo aliquem. Et *αἱροῦμαι* adhuc; (8) capesso, eligo; (9) antepono, pluris facio; (10) volo; (11) opinor, censeo; (12) sectam aliquam consector; *ἡρημένοι*, optati, *Gl. V.* p. pass. part. *Αἱρεῖν [illegible] κλέπτοντα*, convincere aliquem furti, *Aristoph. Equit.* 821. *Ἑλεῖν τινα δώρων καὶ κλοπῆς*, damnare aliquem furti et a [illegible] munerum, *Id. ead.* [illegible]. *Αἱρεῖν τὸ[illegible] ἀγῶνα, τὴν δίκην, γραφὴν*, vincere judicio; *τί παρά τινος· αἱρεῖ αὐτὸν τὰ δημόσια γράμματα*, reum peragunt; *αἱρεῖσθαι ὕπνον, σῖτον* [illegible], malle; *ἐπὶ τὴν [illegible]*, eligere; [illegible], evectus ad. [illegible], prodiderunt, *Soph. El.* 209. *Πῶς [illegible]*, *Eurip. Med.* [illegible].

Αἱρῇ, *ceperit*, vel *capiat*, 3. sing. præs. conjunct. act. *Dor.* pro *αἱρῇ*, a verbo *αἱρέω*.

Αἱρεσιτείχης, εος, ὁ ϰ ἡ, murorum urbis expugnator. Ex *αἱρέω*, *capio*, et *τεῖχος*.

Αἱρήσω, *capiam*, f. 1. ind. act. verbi *αἱρέω*.

Αἱρικὸς, ἡ, ὸν, loliaceus. Ab *αἶρα*, *lolium*.

Αἴρινος, ίνη, ινον, idem et ab eod.

Αἰρόπινον, ου, τὸ, cribrum, *Etym.* Ex *αἴρω*, *tollo*, et *πίνος*, *sordes*.

Ἄϊρος, ου, ὁ, miser, cui infeliciter nomen Iri inditum. Ex *α* notante *κακὸν*, et Ἶρος, *Irus*.

Αἱρούμεθα, *contr.* pro *αἱρεόμεθα*, ab *αἱρέω*.

ΑΙ'ΡΩ, f. ἀρῶ, p. ἦρκα, tollo, attollo, sursum tollo, eveho; (2) augeo, amplifico; (3) capio, sumo; (4) tollo e medio, interficio, subverto; (5) proficiscor, abeo; sic et *αἴρομαι*, med. (6) erigo; (7) porto, gesto; (8) suscipio, aggredior; (9) fero, reporto; (10) occido. *Αἴρειν φορτίον ἐπὶ τῶν ὤμων*, *κλέος*, seu *δόξαν*, *θάρσος· ναῦν*, solvere; *ὄγκον*, superbire; *τραπέζας*, apponere; *χεῖρας*, supplicis ritu extendere; *αἴρεσθαι δίκας παρὰ τῶν φονευσάντων, φυγὴν, μισθὸν, πόλεμον, κίνδυνον· ἀρθεὶς εἰς ὕψος, ταῖς ἐλπίσι. Ἄρασθαι κίνδυνον, πόλεμον, πόνον*, in se suscipere periculum, bellum, laborem. *ἤρατο νίκας*, victorias reportavit, *Phot. in Biblioth. Cod.* 243, pag. 1113, 45; nempe milites *αἴρουσιν* in activo, alteri, nempe duci cujus sunt arma victricia *reportant victoriam*, at ipse dux cujus et milites et arma sunt, *ἄρασθαι νίκην reportare victoriam*, in media voce dici debet: *αἴρεσθαι τὰ στρώματα*, stragula humeris imponere portanda, *Aristoph. Ran.* 607. *Ἕως τ' ἂν οὗτος ἥλιος ταύτῃ μὲν αἴρῃ*, donec sol iste hac quidem exorietur, *Soph. Phil.* 1330.

Αἰρώδης, εος, ὁ ϰ ἡ, lolio plenus, sive lolio permixtus, loliaceus. Ab *αἶρα*, *lolium*.

Ἄϊς, ϊδος, ὁ, Orcus, Pluto, *Il.* 1, 3; (2) imbecillis; (3) invisibilis, qui non videtur. Vel pro *ἀΐδης*, vel ex *α* priv. et *ἴς*, *virtus*. Vel ex *α* priv. et *εἴδω*, *video*.

Αἷς, dat. pl. f. g. art. postpos. ab *ὅς*, *qui*.

ΑΙ'ΣΑ, ης, ἡ, Parca, fati præses, *Il.* 1, 416; (2) fatum; (3) sors; (4) pars, portio; (5) insania, *Soph.* (6) ævum, vita. (2) *τὴν αἴσ' ἄπλατος ἔχει*, quem fati vis inexpugnabilis urget, *Soph. Aj.* 256. (6) *ἐπεί νύ τοι αἶσα μίνυνθά περ*, ævum breve, *Il.* 1, 416. Servit etiam periphrasi, ut *ἤματος αἶσα*, dies, *Apoll. Rhod.* 4, 961. *Ἐλπίδος αἶσα*, spes, *Od.* 19, 84.

ΑΙ'ΣΑΚΟΣ, ου, ὁ, ramus lauri vel myrti, *Hes. Etym.*

ΑΙΣΑ'ΛΩΝ, ὁ, æsalo, accipitris species.

Αἰσεῦμαι, *canam*, 1. sing. f. 1. ind. med. *Dor.* pro *ᾀσοῦμαι*, et hoc pro *ᾄσομαι*, ab *ᾄδω*.

ΑΙ'ΣΘΑ'ΝΟΜΑΙ, f. *αἰσθήσομαι*, sentio, *proprie* sensu corporis; (2) audio; (3) sentio sensu quolibet; (4) mente percipio, intelligo, cognosco; (5) scio; *ᾐσθόμην*, sensi, a. 2. *ᾔσθημαι*, sensi, p. pass. *Αἰσθάνεσθαι ψυχῆς, κραυγῆς, φωνῆς· τῇ ἀκοῇ· τὸν ψόφον, φωνὴν, περί τινος. Πολλάς μεν θρήνων ᾠδάς, πολλάς δε ἀντήρεις ᾔσθου, Soph. El.* 88. *Ἐπεὶ πρὸς ἀνδρὸς ᾔσθετ' ἠδικημένην*, lædi, *Eurip. Med.* 26.

Αἴσθημα, ατος, τὸ, sensio, ipse sentiendi actus. Ab *αἰσθάνομαι*.

Αἴσθησις, εως, ἡ, sensus; (2) sensio, sentiendi actio vel passio; (3) cognitio, notitia, intelligentia. Ab eod.

Αἰσθήσομαι, *sentiam*, 1. sing. f. 1. indic. med. verbi *αἰσθάνομαι*.

Αἰσθητήριον, ου, τὸ, sentiendi instrumentum; (2) domicilium sensus; (3) intelligendi et judicandi facultas, *Gl. V.* *αἰσθητήριος*, sensificus. Ab *αἰσθητός*.

Αἰσθητικὸς, ἡ, ὸν, sentiendi vim habens, sensu præditus; (2) qui sentiri potest, qui in sensus cadit. Ab eod.

Αἰσθητικῶς, *adv.* sensibiliter, ut sentias.

Αἰσθητὸς, ἡ, ὸν, sensibilis, qui sensu percipi potest. Ab *αἰσθάνομαι*.

Αἰσθητῶς, *adv.* sensibiliter, ita ut sensu percipiatur. Ab *αἰσθητός*.

Αἴσθοιντο, 3. pl. a. 2. opt. med. v. *αἰσθάνομαι*.

Ἀΐσθω, audio; (2) exspiro. *Αὐτὰρ ὁ θυμὸν ἄϊσθε ϰ ἤυγεν, Il.* 20, 403. Ab *ἀΐω*, *audio*, vel *ἄω*, *fluo*.

Αἰσιᾶν, gen. pl. *Dor.* pro *αἰσιῶν*, ab *αἰσία*, fem. ab *αἴσιος*, *faustus*.

Αἰσίῃσι, *faustis*, dat. plur. *Ion.* pro *αἰσίαις*.

Αἰσιμία, ας, ἡ, divinatio, vaticinium; (2) officium, quod decet. *Ἐν αἰσιμίαις Πλούτου*, in divitiis, in bonis fortunæ, *Æsch. Eumen.* 999. Ab *αἶσα*. Unde

Αἴσιμος, ου, ὁ ϰ ἡ, fatalis, *Il.* 8, 72; (2) decens; (3) bonus, utilis, *Il.* 6, 62.

ΑΙ'ΣΙΜΟ'Ω, ῶ, f. ώσω, insumo, impendo.

Αἴσονται, *canent*, pro *ᾄσονται*, 3. pl. f. 1. ind. med. verbi *ᾄδω*, *cano*.

Αἰσιοποιῶ, obsecundo, secundo, prospere facio, *Gl. V.* *αἰσιοποιηθήσεται*, prosperabitur, *Gl. V.* f. 1. pass. Ex *αἴσιος* et *ποιῶ*.

Αἴσιος, ου, ὁ ϰ ἡ, faustus, auspicatus, fortunatus, prosper, secundus. *Γνωσεῖται δ' ὄρνιθας, ὃς αἴσιος, οἵ τε πέτονται Ἤλιδα, Call. Lavac. Pall.* 123. Ab *αἶσα*, *fatum*.

Αἰσιόω, ῶ, f. ώσω, auspicatum seu faustum reddo; (2) auspicium accipio. *Αἰσιούμενος τὸ χωρίον. Αἰσιοῦμαι*, faustum credo, faustum existimo. *Αἰσιούμενος ἴσως διὰ τὸν πατέρα, App. Bell. Civ.* 5, 97. Ab *αἴσιος*.

Αἰσίως, *adv.* fauste, auspicate, prospere; (2) decenter.

Ἄϊσος, η, ον, inæqualis, impar.

Ἀΐσσοντο, 3. pl. imperf. ind. med. verbi

ἈΙ'ΣΣΩ, vel *ᾄττω*, f. ξω, ruo, cum impetu feror, ingruo, irruo; (2) erumpo, prosilio; (3) festino; (4) vagor; (5) impellor. *Ἀΐσσειν κατ' ἴχνος, τοῖς ὅπλοις, ἐπί τινα. Ἀμφὶ δὲ χαῖται ὤμοις ἀΐσσονται, Il.* 6, 510. *Ὁ δ' αὐτῷ τυμπάνῳ ἀΐξας*, una cum tympano irruens, *Aristoph. Vesp.* 119. aor. 1. *ἦιξα* vel *ἦξα*, velut ab *ἀΐσσω*.

Αἴστηρ, ῆρος, ὁ, torris, titio; (2) qui incendit. Ab *αἴθω*, *uro*.

Ἄϊστος, ου, ὁ ϰ ἡ, de quo nihil sciri potest; obscurus, incertus, *Il.* 14, 258; (2) qui quod de medio sublatus est, ideo conspici nusquam potest, *Ern.* Ex *α* priv. et *ἴσημι*, [illegible].

Ἀϊστόω, ῶ, f. ώσω, memoriam alicujus aboleo; (2) deleo, simpliciter. *Σὺ γὰρ μὲ πατρὸς ἠΐστωσας δόμοι, Soph. Aj.* 516. (3) interimo; (4) irritum reddo. (3) *δύο ἡμῖν ἠΐστωσε, Herodot.* 3, 127. *Κόρην ἀϊστώσας πυρί, Soph.* ex trag. incerta. (4) *ἀΐστωσαν δέ τε θήρην*, et irritam venationis operam reddiderunt, *Opp. Cyneget.* 4, 419. Ex iisdem.

Ἀϊστώθην, a. 1. ind. pass. *Ion.* pro *ἠϊστώθην*, ab *ἀϊστόω*, *Od.* 10, 259.

Ἄϊστωρ, ορος, ὁ ϰ ἡ, imperitus, inscius, ignarus. *Ὅπλων γὰρ ὄντες καὶ μάχης ἀΐστορες, Eurip. Androm.* 683. Ex *α* priv. et *ἴστωρ*, *peritus*.

Αἰσυητὴρ, ῆρος, ὁ, *Il.* 24, 347. adolescens valde robustus; (2) decens, moderatus; (3) pastor; (4) qui facile huc illuc movetur. Ex *α* intens. et *σύω*, *ruo*, vel ab *αἶσα*, *officium*, vel ab *ἀΐσσω*, *ruo*, *Eustath. ad Il.* 24, 347. (idem quod *αἰσυμνητὴρ*, ex quo et corruptum quidam putant. Unde *αἰσύω*, *E. M. Ern.*

Αἰσυητὴς, οῦ, ὁ, idem et ex vel ab iisd.

Αἰσυλοεργὸς, οῦ, ὁ ϰ ἡ, qui nefaria perpetrat. Ex *αἴσυλος* et *ἔργον*, *opus*.

ΑΙ'ΣΥΛΟΣ, ου, ὁ ϰ ἡ, vel *αἴσυλος*, *ὕλη*, *ὑλον*, iniquus, nefarius, injustus, flagitiosus. *Il.* 5, 403. *Call. Frag.* 316.

ΑΙ'ΣΥΜΝΑ'Ω, ῶ fut. ήσω, regno, impero. *Ὃς αἰσυμνᾷ χθονὸς, Eurip. Med.* 19. suam cuique *αἶσαν*, sortem, munium, seu provinciam attribuo, *Ern.*

Αἰσυμνητεία, ας, ἡ, regia potestas per electionem alicui data. Ab *αἰσυμνήτης*.

Αἰσυμνητὴρ, ῆρος, ὁ, certaminis præses et curator; (2) rex. Ab *αἰσυμνάω*.

Αἰσυμνήτης, ου, ὁ, idem et ab eod. *Od.* 8, 258.

Αἰσυμνῆτις, ιδος, ἡ, regina.

Αἴσχεσι, dat. plur. ab *αἶσχος*, *εος*.

Αἴσχεσις, εος, ἡ, dedecoratio. Ab

Αἰσχέω, ῶ, f. ήσω, dedecoro, infamo. Ab *αἶσχος*, *turpitudo*.

Αἴσχιστος, η, ον, turpissimus; *αἰσχίων*, turpior. Ab *αἰσχρός*.

ΑΙ'ΣΧΟΣ, εος, τὸ, turpitudo, fœditas, deformitas; (2) probrum, dedecus, infamia.

Αἰσχρανδράποδα, famosa mancipia, *Gl. V.* Ex *αἰσχρὸς* et *ἀνδράποδον*, *mancipium*.

Αἰσχρόμυθος, ον, idem quod

Αἰσχρορρήμων, v. *αἰσχρορρήμων*, *Man.*

Αἰσχρόφημος, ον, turpis famæ. Ex *αἰσχρὸς* et *φήμη*.

Αἰσχρήμων, ονος, ὁ ϰ ἡ, turpis. Ab *αἰσχρός*.

Αἰσχρόβιος, ον, turpiter vivens, *Sibyl.*

Αἰσχρογέλως, ωτος, ὁ, turpiter ridiculus, *Man.*

Αἰσχροδιδάκτης, ου, ὁ, turpium magister, *ib.*

Αἰσχροεπέω, turpia loquor, *Steph.*

Αἰσχροεπής, έος, ὁ ϰ ἡ, qui turpia loquitur. Ex *αἰσχρὸς* et *ἔπος*, *verbum*.

Αἰσχροεργέω, ῶ, turpiter ago. Ex *αἰσχρὸς* et *ἔργον*, *opus*.

Αἰσχροκέρδεια, et *αἰσχροκερδία*, ας, ἡ, turpis quæstus studium. Ex *αἰσχρὸς* et *κέρδος*.

Αἰσχροκερδέω, ῶ, f. ήσω, turpiter lucrum facio.

Αἰσχροκερδὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, deditus turpi lucro, turpis lucri cupidus, *Gl. V.* turpilucris. *Οἵ δ' ἄρ' ὅστις αἰσχροκερδής, Aristoph. Pac.* 622.

Αἰσχροκερδῶς, *adv.* cum turpi lucro, faciendo turpe lucrum, turpiter adsectato lucro, studio turpis lucri.

Αἰσχρολογέω, ῶ, f. ήσω, fœda loquor.

Αἰσχρολογία, ας, ἡ, turpitudo verborum, sermo turpis et obscœnus; (2) maledicentia fœda, exprobratio rerum fœdarum, *Ern.*

Αἰσχρολόγος, ου, ὁ ϰ ἡ, turpia loquens, obscœnus. Ex *αἰσχρὸς* et *λόγος*.

Αἰσχρόμητις, turpia consilia capiens, ad fœda consilia descendens.

Αἰσχρομυθέω, turpia loquor.

Αἰσχρόπεπλος, ον, turpiter vestitus, *Diosc.* A *πέπλον*.

Αἰσχροποιέω, ῶ, f. ήσω, turpia (imprimis in Venere) facio. Ex *αἰσχρὸς* et *ποιέω*.

Αἰσχροποιΐα, ας, ἡ, fœda actio, turpe et flagitiosum facinus. Ab

Αἰσχροποιὸς, οῦ, ὁ ϰ ἡ, turpia perpetrans; (2) fœdus; (3) fellator; *Mart.* obscœnus.

Αἰσχρο-

Αἰσχρουργέω, ῶ, f. ήσω, turpia ago. Ex αἰσχρὸς et πράττω. Hinc

Αἰσχροπραγία, ας, ἡ, turpis actio.

Αἰσχροπρόσωπος, ὁ, ἡ, fœdus ore, vultu, facie.

Αἰσχρορρημοσύνη, ης, ἡ, turpiloquium, fœda et turpis oratio. Ab

Αἰσχρορρήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, fœda loquens. Ex αἰσχρὸς et ῥῆμα, verbum.

Αἰσχρὸς, ὰ, ὸν, turpis, fœdus, deformis; (2) inhonestus, probrosus. Compar. αἰσχρότερος et αἰσχίων. Superlat. αἰσχρότατος et αἴσχιστος, turpissimus, fœdissimus. Αἰσχρὸν φαίνεσθαι, turpe visu. Ab αἶσχος.

Αἰσχρότης, ητος, ἡ, turpitudo, fœditas, obscenitas, dedecus. Ab αἰσχρὸς, turpis.

Αἰσχρουργέω, ῶ, f. ήσω, fœde et turpiter ago.

Αἰσχρουργία, ας, ἡ, fœdum facinus. Ab

Αἰσχρουργὸς, ᾦ, ὁ ϗ ἡ, fœda patrans. Αἰσχρουργότατα, turpissime, *Dio Cass.* 79, 5. Ex αἰσχρὸς et ἔργον, opus.

Αἰσχρῶς, *adv.* turpiter, fœde. Ab αἰσχρός.

Αἰσχυνέμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro αἰσχύνειν.

Αἰσχύνεο, *fac te pudeat*, 2. sing. imperat. pass. *Ion.* pro αἰσχύνεσο, ab αἰσχύνω.

Αἰσχύνη, ης, ἡ, pudor, verecundia. Hanc philosophi definiunt φόβον δικαίᾳ ψόγᾳ, *id est*, metum justæ reprehensionis, *Gel.* 29, 7; (2) ignominia, dedecus; (3) pudenda. Ab αἶσχος.

Αἰσχυνθείην, 1. sing. aor. 1. opt. pass.

Αἰσχυνθήμεν, aor. 1. inf. pass. *Ion.* pro αἰσχυνθῆναι. Ab

Αἰσχύνομαι, pudet me, pudefio, verecundor, *Gl. V.* ᾐσχύνθη, pudefactus, veritus est, a. 1. Αἰσχύνομαι γράφειν, γράφων, τοῖς αἰσχροῖς, erubescere ob turpia, *Aristoph. Nub.* 988; τῇ αἰτίᾳ, ob culpam; ἐπί τινι, ἐν τοῖς ἔργοις· τὸν Θεὸν, revereor.

Αἰσχυνομένως, *adv.* reverenter, *Suid.*

Αἰσχυντέον, verecundandum est. Ab αἰσχύνω.

Αἰσχυντηλία, ας, ἡ, verecundia. Ab

Αἰσχυντηλὸς, ἡ, ὸν, verecundus, pudens, pudicus. Ab αἰσχύνη.

Αἰσχυντὴρ, ῆρος, ὁ, fœda perpetrans, ut adulter, &c.

Αἰσχυντηρὸς, ρὰ, ρὸν, verecundus. Ab αἰσχύνω.

Αἰσχυντία, ας, ἡ, pudor, verecundia. Ab

Αἰσχυντὸς, ἡ, ὸν, pudendus. Ab αἰσχύνη, pudor.

Αἰσχύνω, f. υνῶ, pudefacio, pudorem incutio; (2) infamo, dedecore adficio, *Il.* 6, 209; (3) vitium offero, stupro. Hinc αἰσχύνομαι, pudefio, me pudet, revereor. Αἰσχύνειν πρόσωπον, γένος, εὐνήν. Αἰσχύνομαι τὰς ἐμαυτᾶ ξυμφορὰς, *Aristoph. Plut.* 773. Αἰσχύνομαί τοι ταῖς πρότερον ἁμαρτίαις, *Id. Eq.* 1351. Ab αἶσχος, pudor.

Ἀῖτας, *Dor.* pro ἀΐτης.

Αἴτε, sive, vel; *Dor.* pro εἴτε.

Αἴτει, 2. sing. præs. imperat. act.

Αἰτεῦ, *pete*, 2. sing. præs. imperat. med. *Dor.* et *Æol.* pro αἰτᾶ.

Αἰτεύμενος, præs. part. med. *Dor.* pro αἰτᾶμενος. Ab

ΑἸΤΕ΄Ω, ῶ, f. ήσω, peto, postulo, posco. αἰτᾶμαι, m. peto utendum, mutuum; (2) postulo. Αἰτεῖν τὰς Θεὰς τ' ἀγαθὰ, τᾶτο παρὰ σᾶ, θυγατέρα πρὸς γάμον αἰτῶ λαβεῖν, σὲ τὴν γνώμην· αἰτεῖσθαι δίκαια, ἀγαθὰ παρὰ τῶν θεῶν. Αἰτήσομαι δέ σ' ᾶ μακρὸν γέρας λαβεῖν, *Soph.*

Αἴτημα, ατος, τὸ, petitio; (2) postulatum, quod petitur. Ab αἰτέω.

Αἴτημι, idem quod αἰτέω.

Αἴτης, ᾶ, ὁ, mendicus. Ab αἰτέω.

Ἀΐτης, ᾶ, ὁ, socius, qui amatur libidinose. Ab ἄω, *flo*, (ab α pro ἅμα, et ἴτης, ab ἴω vel εἶμι eo, quia suum amatorem utrinque comitatur et assectatur, et a latere ejus non discedit, *Ern.*)

Αἰτῇς, *petas*, 2. sing. præs. conjunct. act. *contr.* pro αἰτέῃς, a verbo αἰτέω, peto.

Αἰτῆσαι, *petere*, seu *petivisse*, aor. 1. infin. act.

Αἴτησις, εως, ἡ, petitio, postulatio.

Αἰτητὴς, ᾶ, ὁ, petitor, postulator.

Αἰτητικὸς, ἡ, ὸν, qui amat petere.

Αἰτητὸς, ἡ, ὸν, petendus, qui peti debet, vel potest. Ab αἰτέω, *peto.*

ΑἸΤΙ΄Α, ας, ἡ, caussa, ratio, occasio; (2) culpa, crimen; (3) accusatio; (4) controversia, lis; (5) petitio. Alia præterea significat cum certis verbis junctum, quæ simpliciter verbo tribui non possunt. (1) διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν, eandem ob causam, *Æsch. Socrat.* 2, 31. Αἰτίαν ἔχειν, dici, prædicari, nominari, *Plato in Alcib.* 1. *Æsch. Socrat.* 1, 2. *Aristid.* 2, 363, edit. Carteri. *Plutar. de Musica.* (2) διπλῆν αἰτίαν φέρεσθαι, duplicem culpam ferre, *Ælian. Var. Hist.* 3, 14, 2. (3) αἰτίας ἔχειν, accusari, reprehendi. Sic etiam Latini dicunt *crimen habere*, ut docet *Burman. ad Phæd.* 1, 3, 11. *Xen. Memor. Socrat.* 2, 8, 4. *Œcon.* 3, § 11. Ἐν αἰτίᾳ εἶναι, reprehendi, *id. Mem. Socrat.* 2, 8, 5. Δι' αἰτίας ἄγειν τινὰ, accusare aliquem, *Ælian. Hist. Var.* 9, 32, 2. (5) Ὥστε ἡ κατά σε παρθενία κωλύει τὴν οὐκ οἶδ' ὅπως γιγνομένην αἰτίαν, quod cum ita sit, tua virginitas impedit hanc, quæ unde oriatur haud scio, petitionem, *Heliodor.* lib. 10.

Αἰτιάζω, f. άσω, accuso, culpo. Ab αἰτία.

Αἰτίαμα, ατος, τὸ, criminatio, accusatio. Ab

Αἰτιάομαι, ῶμαι, f. άσομαι, caussam attribuo, adsigno, imputo, acceptum fero, caussor, *Gl. V. Il.* 10, 220. αἰτιῶμαι, criminor, accuso, culpo, incuso. Αἰτιᾶσθαι τινὰ ὕβρεως, ἑαυτὸν συμβεβηκότων, αὐτὸν τῆς κακίας τᾶς θεᾶς, acceptum referre; αὐτὸν εἰς ὑπερηφανίαν, de superbia. Τί ταῦτα τᾶς Λάκωνας αἰτιώμεθα, accusamus, *Aristoph. Ach.* 519. Κ' ᾶκ αἰτιῶμαι κεῖνον ὡς τᾶς ἐν τέλει, *Soph. Phil.* 384. Ab αἰτία, *caussa.*

Αἰτίασις, εως, ἡ, accusatio, querela, litis principium, *Gl. V.* conquestio, incusatio. Ab αἰτιάζω.

Αἰτιατέον, accusandum est, caussa tribuenda. Ab αἰτιῶμαι.

Αἰτιατικὸς, ἡ, ὸν, criminatorius, accusatorius, accusativus; αἰτιατικὴ, sc. πτῶσις, accusativus, scil. casus. Ab eod.

Αἰτιατικῶς, accusatorie; (2) in accusativo.

Αἰτιατὸς, ἡ, ὸν, ex alio tamquam ex caussa procedens, effectus; (2) qui pro caussa, sc. ratione adfertur. Ab αἰτία, *caussa.*

Αἰτίης, *caussæ*, gen. sing. *Ion.* pro αἰτίας.

Αἰτίζω, f. ίσω, peto, mendico, *Call. in Dian.* 31: *in Cererem*, 115. Ab αἰτέω.

Αἰτιολογέω, ῶ, f. ήσω, rationem seu caussam reddo; αἰτιολογᾶμαι, idem.

Αἰτιολογία, ας, ἡ, caussæ redditio, demonstratio.

Αἰτιολογικὸς, ἡ, ὸν, peritus reddendi rationem ejus, quod versatur in quæstione; (2) sensualis, rationalis, caussativus, juridicialis, *Ph.* Ab

Αἰτιολόγος, ᾶ, ὁ ϗ ἡ, qui caussam seu rationem reddit, qui sequitur rationem et utitur probationibus. Ex αἰτία, *caussa*, et λόγος, *sermo*, vel λέγω, *dico.*

Αἴτιον, ᾶ, τὸ, caussa, ratio; (2) culpa, accusatio; (3) noxa; (4) τὰ αἴτια sc. πράγματα, origines, res antiquissimæ, quo nomine et argumento scripsit libros Callimachus, *Ern.* Ab αἰτία.

Αἴτιος, ία, ιον, qui in caussa est, culpandus, accusandus; (2) auctor. Ab αἰτία.

Αἰτιώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, caussæ vim habens, vel caussam indicans, ut conjunctio causalis in gramm.; (2) formalis, in sensu metaphysico; τὸ αἰτιῶδες, *forma.*

Αἰτιωδῶς, *adv.* caussaliter, *Ern.*

Αἰτιῷντο, 3. pl. præs. opt. med. *contr.* pro αἰτιάοιντο, ab αἰτιάομαι.

Αἶτος, τὸ, hospitium, item lucus, *Pind. Eust.*

Αἰτᾶντι, *petenti*, dat. sing. part. præs. act. *contract.* pro αἰτέοντι, a verbo αἰτέω, *peto.*

Αἰτῶμεν, 1. pl. præs. conjunct. act. *contr.* pro αἰτέωμεν.

Αἴφνης, *adv.* repente, subito. Ab ἄφνω, *repente.*

Αἰφνίδιον, *adv.* idem. Ab αἴφνης.

Αἰφνίδιος, ᾶ, ὁ ϗ ἡ, repentinus, improvisus, ex improviso adveniens. Ab eod.

Αἰφνιδίως, *adv.* repente, statim, ex improviso.

Ἀΐχθηναι, a. 1. inf. pass. verbi ἀΐσσω.

Αἰχμάζω, f. άσω, vibro, jaculor, *Il.* 4, 324. Ἢ ϗ πρὸς Ἀτρείδαισιν ᾔχμασας χέρα, *Soph. Aj.* 97: (2) bellum gero, suscipio. (2) ἔρως δέ νιν μόνος θεῶν θέλξειαν αἰχμάσαι τάδε, induxisse bellum hoc ut susciperet, *Soph. Track.* 355. Ab αἰχμή.

Αἰχμαλωσία, ας, ἡ, captivitas. Ex αἰχμὴ, *bellum*, et ἅλωσις, *captura.*

Αἰχμαλωτεύω, f. εύσω, captivum duco. Αἰχμαλωτεύοντες τὰ γυναικάρια, 2 *Tim.* 3, 6. Ab αἰχμάλωτος.

Αἰχμαλωτίζω, f. ίσω, captivum abduco, in servitutem abduco. Βλέπω δὲ ἕτερον νόμον —— αἰχμαλωτίζοντά με τῷ νόμῳ τῆς ἁμαρτίας, *Rom.* 7, 23. Αἰχμαλωτισθήσονται εἰς πάντα τὰ ἔθνη, *Luc.* 21, 24. Ab eod.

Αἰχμαλωτικὸς, ἡ, ὸν, captivus. Ἐν αἰχμαλωτικοῖς καθηρίθμηται, *Eurip. Troad.* 871. Ab eod.

Αἰχμαλωτὶς, ίδος, ἡ, captiva. Ab eod.

Αἰχμαλωτίσθην, *captivus abductus sum*, a. 1. ind. pass. *Ion.* pro ᾐχμαλωτίσθην.

Αἰχμαλωτιστὴς, ᾶ, ὁ, captivator, *Gl. V.* qui captivos ducit. Ab αἰχμαλωτίζω.

Αἰχμάλωτος, ᾶ, ὁ ϗ ἡ, bello captus, manu captus, captivus. Ex αἰχμὴ et ἁλωτός.

Αἰχμάσσω, idem quod αἰχμάζω.

Αἰχματὰς, bellator, *Dor.* pro αἰχμητής.

ΑἸΧΜΗ΄, ῆς, ἡ, cuspis, mucro; (2) hasta, lancea, hastile, spiculum, telum; (3) bellum, arma; (4) unguis, ut belluarum et avium rapacium, *Ern.* Ἴδρις αἰχμῆς, peritus armorum, *Call. in Jov.* 74.

Αἰχμήεις, εντος, ὁ, bellicosus.

Αἰχμητὰ, *bellator*, voc. sing. ab αἰχμητής.

Αἰχμητάων, gen. plur. *Æol.* pro αἰχμητῶν.

Αἰχμητήριος, α, ον, bellicus.

Αἰχμητὴς, ᾶ, ὁ, bellator, bellicosus, *Il.* 1, 150. Ab αἰχμή.

Αἰχμητὶς, ίδος, ἡ, bellatrix, perita hastæ.

Αἰχμίον, ᾶ, τὸ, hastile, telum, hasta, *Hes.* Dim. ab αἰχμή.

Αἰχμόδετος, ᾶ, ὁ ϗ ἡ, bello captus et vinctus. Ex αἰχμὴ et δέω, *vincio.*

Αἰχμοφόρος, ᾶ, ὁ ϗ ἡ, hastam gerens, hastatus; (2) satelles. Ex αἰχμὴ et φέρω.

ΑἾΨΑ, *adv.* statim, continuo, cito, celeriter, *Il.* 1, 303.

Αἰψηροκέλευθος, ᾶ, ὁ ϗ ἡ, celeriter viam conficiens. Ex αἶψα et κέλευθος, *via.*

Αἰψηρὸς, ρὰ, ρὸν, celer, velox. Ab αἶψα.

ἈΐΩ, audio, *Il.* 10, 160; (2) efflo; (3) intelligo, scio.

ΑἸΩ΄Ν, ῶνος, ὁ, ævum, æternitas; seculum, quasi ἀεὶ ὢν, *Gl. V.* (2) vita, tempus vitæ hominis, *Il.* 4, 478. hominum memoria; (3) improbi homines, *N. T.* (4) spinæ medulla.

Ἀϊὼν, littus, *Dor.* pro ἠϊών.

Αἰωνίζω, f. ίσω, æternum reddo; (2) perenno, duro perpetuo. Ab αἰών.

Αἰώνιος, ᾶ, ὁ ϗ ἡ, et αἰώνιος, ία, ιον, æternus, sempiternus, perennis, *Call. Dian.* 6. Ab eod.

Αἰωνίως, *adv.* æterne, æternum.

Αἰωνοτόκος, ον, seculorum parens, *Synes.* Ab αἰὼν et τίκτω.

Αἰώρα, ας, ἡ, exaltatio; (2) gestatio, sc. lectus, sella, in qua gestatur aliquis, ut leniter agitetur corpus; (3) vas pensile; (4) suspendium; (5) restis, quo quis ad suspendium utitur. Ταῦτα δὲ πάντα κινεῖν ἄνω καὶ κάτω, ὥσπερ αἰώραν τινὰ ἐνέσαν ἐν τῇ γῇ, hæc autem oscillum, *Plat. Phæd.* 60.

Αἰωρεόμην, imperf. ind. pass. *Ion.* pro ᾐωρέμην.

ΑἸΩΡΕ΄Ω, ῶ, f. ήσω, in sublime attollo, sursum tollo, elevo, eveho; (2) suspendo; et ad hæc αἰωρᾶμαι, pendeo, spe suspensus sum; (3) rebus novis immineo. Αἰωρῶν τι ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς, αἰωρεῖσθαι τῇ ψυχῇ ἐλπίσιν αἰωρηθεὶς ὑπὲρ μεγάλων, magna aggressus. Hinc

Αἰώρημα, ατος, τὸ, elatio, elevatio, exaltatio, subvectio; (2) suspensio; (3) gestatio, agitatio

tatio corporis, quæ fit gestando in sede vel lecto. *Vox medicorum.* V. αἰώρα, *Ern.*

Αἰώρησις, εως, ἡ, idem et ab eod.

Αἰώρητο, *erectus erat*, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἠώρητο, a verbo αἰωρέω.

Αἰωρίζω, f. ίσω, gesto, *Gl. V.* αἰωρίζεται, gestatur. Ab αἰώρα.

Ἀκᾶ, *tacite*, *Dor.* pro ἀκῆ.

Ἀκαδήμεια, sive Ἀκαδημία, ας, ἡ, Academia, gymnasium publicum Athenis. Reperitur etiam Ἀκαδήμειον, τό. Ab Ἀκάδημος, *Academus.*

Ἀκαδημιακός, ή, όν, Academicus; (2) Philosophus Academicus.

Ἀκάζω, f. άσω, acuo. Ab ἀκή, *acies.*

Ἀκαής, έος, ὁ ϗ ἡ, non ustus, ustionem non expertus. Ex α priv. et καίω, *uro.*

Ἀκαθαίρετος, ου, ὁ ϗ ἡ, inexpugnabilis, qui everti seu dirui non potest. Ex α priv. et καθαιρέω, *everto.*

Ἀκαθαρσία, ας, ἡ, immunditiês, impuritas, spurcitia, illuvies. Ex α priv. et καθαίρω.

Ἀκαθάρτης, ητος, ἡ, immunditia. Ex iisd. (sed aut ἀκαθαριότης, aut ἀκαθαρτία, leg. *Ern.*)

Ἀκάθαρτος, ου, ὁ ϗ ἡ, impurus, immundus, spurcus, obscœnus, pollutus, scelestus.

Ἀκαθαρτοφαγία, ας, ἡ, impurorum comestio, *Suid.* Ex ἀκάθαρτος et φαγεῖν.

Ἀκάθεκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui non potest retineri. Ex α priv. et κατέχω, *contineo.*

Ἀκαθέκτως, *adv.* incontinenter.

Ἄκαινα, ης, ἡ, spina; (2) stimulus; (3) virga decempedalis. Ab ἀκή, *acies.*

Ἀκαιρέομαι, οῦμαι, opportunitate temporis destituor. Ἐφ' ᾧ καὶ ἐφρονεῖτε, ἠκαιρεῖσθε δέ, *Phil.* 4, 10. Ab ἄκαιρος.

Ἀκαιρία, ας, ἡ, intempestivitas, non opportunum tempus; (2) molestia incommode interpellans; (3) immodestia. Ab eod.

Ἀκαίριμος, η, ον, intempestivus.

Ἀκαιροβόας, ου, ὁ, intempestive clamans; (2) loquax, blatero. Ex ἄκαιρος et βοάω.

Ἀκαιρολογία, ας, ἡ, intempestiva sermocinatio. Ex ἄκαιρος et λόγος, *sermo.*

Ἄκαιρος, ου, ὁ ϗ ἡ, intempestivus, non opportunus; (2) importunus, tempus opportunum non observans; (3) qui non habet vacuum tempus; (4) immodicus. Ex α et καιρός.

Ἀκαίρως, *adv.* intempestive, non opportune; (2) immodice.

ἈΚΑΚΑΛΙΣ, ίδος, ἡ, semen fruticis Ægyptiaci.

Ἀκακέμφατος, ου, ὁ ϗ ἡ, mala fama liberatus, qui male audire desiit. Ex α et κακέμφατος.

Ἀκάκης, εος, ὁ ϗ ἡ, non nocens; (2) nullo malo dignus. Ab ἄκακος.

Ἀκακήσιος, (ἀκάκητος, *Suid.*) Epith. Mercurii ab urbe, seu monte, ubi cultus, *Ern. Call. Dian.* 143.

Ἀκάκητα, ὁ, nominativus Macedonicus pro ἀκάκητης, *Il.* 16, 185. ut ἱππηλάτα, *ibid.* 7, 125: ἱππότα, *ibid.* 2, 336; sexcentaque alia.

Ἀκακήτης, ου, ὁ, et ἀκακήτα, *apud Poet.* nihil male faciens; (2) nullo malo dignus; (3) pacificus. Ab ἄκακος.

Ἀκακία, ας, ἡ, innocentia, simplicitas, mens ab omni malo abhorrens. Ab eod.

Ἄκακος, ου, ὁ ϗ ἡ, minime malus, ab omni malitia alienus; (2) innocens, simplex; (3) apertus.

Ἀκακούργητος, ου, ὁ ϗ ἡ, a malo intactus, nullo maleficio læsus aut depravatus. Ex α priv. et κακουργέω, *maleficus sum.*

Ἀκακοῦργος, ου, ὁ ϗ ἡ, innocens, a maleficio vacuus, *Suid.*

Ἀκακόφρων, ὁ, bonæ seu innoxiæ mentis homo; innocens.

Ἀκάκως, *adv.* pure, simpliciter, sine fraude.

Ἀκάκωτος, ὁ ϗ ἡ, non affectus malo; molestiæ expers, *Hes.* Ab α priv. et κακόω.

ἈΚΑΛΑΝΘΙΣ, ίδος, ἡ, carduelis, avis; (2) canis. (2) ἡ κύων ἀκαλανθὶς ἐπειγομένη τυφλὰ τίκτει, latrator canis, *Aristoph. Pax,* 1078.

Ἀκαλαῤῥείταο, *quiete fluentis*, gen. sing. *Æol.* pro ἀκαλαῤῥείτου, ab

Ἀκαλαῤῥείτης, ου, ὁ, placide et quiete fluens, *Il.* 7, 422. Ab ἀκαλός et ῥέω.

Ἀκαλάῤῥοος, ον, idem.

Ἀκαλάῤῥους, ου, ουν, idem.

ἈΚΑΛΗΦΗ, ης, ἡ, urtica; (2) spina; (3) concha quædam marina exigua, Ἀπὸ τῆς ὀργῆς τὴν ἀκαλήφην ἀφελεῖν, ab iracundia urticam demere, nempe asperitatem, mordacitatem, *Aristoph. Vesp.* 878. Nota hanc vocem ἀκαλήφη Atticis propriam esse, κνίδη vero dici Ἑλληνικῶς.

Ἀκαλλής, έος, ὁ ϗ ἡ, invenustus, deformis, inelegans. Ex α priv. et κάλλος, *pulchritudo.*

Ἀκαλλιέρητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui non litavit. Ex α priv. et καλλιερέω, *secunda sacra facio.*

Ἀκαλλιερήτως, *adv.* non litato, sine litatione.

Ἀκαλλώπιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, non comptus, non ornatus; (2) curam pulchritudinis negligens; (3) qui non gloriatur. Ex α priv. et καλλωπιστής, *culturæ nimium studiosus.*

ἈΚΑΛΟΣ, ή, όν, quietus.

Ἀκάλυπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non tectus, inopertus, apertus. Ex α priv. et καλυπτός, *tectus.*

Ἀκαλύφεις, acc. pl. *contr.* pro ἀκαλύφεας, ab

Ἀκάλυψις, ἡ, revelatio.

Ἀκαλῶς, *adv.* quiete, leniter, sine strepitu.

Ἀκάμαντι, *indefesso*, dat. sing. ab ἀκάμας.

Ἀκαμαντόλιθος, ον, adamantinus, *Æsch.*

Ἀκαμαντολόγχης, ὁ, infatigabilis hasta, seu fortissimus bellator.

Ἀκαμαντομάχης, ου, ὁ, idem. Ex μάχομαι.

Ἀκαμαντόπους, οδος, ὁ ϗ ἡ, qui pedes habet indefessos, strenuus viator.

Ἀκάμας, αντος, ὁ ϗ ἡ, indefessus, infatigabilis. Ex α priv. et κάμνω, *fatigor.*

Ἀκαμάτῃσι, dat. plur. f. g. *Ion.* pro ἀκαμάταις, ab

Ἀκάματος, ου, ὁ ϗ ἡ, labore carens, laborem non sentiens; (2) infatigabilis, indefessus, *Il.* 5, 4. (3) qui non laboravit, *Aristoph.* Ὄμμα γὰρ αἰθέρος ἀκάματον σελαγεῖται, sine fine coruscat, *Nub.* 284. Ἀκάματος αἰών, indefessa ætas, immortalitas, *Apoll. Rhod.* 4, 1656. Hinc *adv.* ἀκάματα, indefesse, sine intermissione, sine lassitudine. Ex iisd.

Ἀκαματοχάρμης, ου, ὁ, indefatigabilis bello. Ex ἀκάματος et χάρμη, *bellum.*

Ἀκαμάτως, *adv.* sine defatigatione, indefesse.

Ἀκάμμυσος, ου, ὁ ϗ ἡ, non connivens. Ex α priv. et καμμύω, *conniveo.*

Ἀκαμπής, έος, ὁ ϗ ἡ, inflexibilis, rigidus. Ex α priv. et κάμπτω, *flecto.*

Ἀκαμπίας, ου, ὁ, qui recta currit. Ex iisdem.

Ἀκάμπιος, ου, ὁ ϗ ἡ, rectus in longitudinem, non reflexus. Ex iisd.

Ἄκαμπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, con flexus, qui flecti nequit. Ex iisd. Unde

Ἀκαμψία, ας, ἡ, rigiditas; (2) constantia.

ἌΚΑΝΘΑ, ης, ἡ, spina vepres, sentis; (2) carduus, ut interpret. *Schol. Theocriti ad Idyll.* 6, 15. (3) aculei piscium *vulgo* arretes, *Plut. de Valet.* (4) spina dorsi, *Herodot.* 4. (5) difficultas, molestia, salebræ. Unde

Ἀκανθεών, ῶνος, ἡ, spinetum, senticetum, dumetum.

Ἀκανθήεις, ήεσσα, ῆεν, spinosus, spinis abundans. Ab eod.

Ἀκανθίας, ου, ὁ, cicadæ species, vel potius epitheton tantum cicadæ, ex eo quod inter spinas cantet; (2) spinax, piscis. Ab eodem.

Ἀκανθίζω, f. ίσω, spinosum reddo; (2) spinosus sum, spinis horreo. Ab eod.

Ἀκανθικός, ή, όν, spinosus. Ab eod.

Ἀκανθυλλίς, ίδος, ἡ, carduelis: idem quod ἀκανθίς, *Schol. Theoc. ad Idyll.* 7, 141.

Ἀκάνθινος, ινη, ινον, spineus, ex spinis factus et contextus. Ab eod.

Ἀκάνθιον, ου, τό, spina.

Ἀκανθίς, ίδος, ἡ, carduelis. Ab eod.

Ἀκανθίων, ωνος, ὁ, echinus, *Gol.*

Ἀκανθοβάτης, ου, ὁ, per spinas seu sentes gradiens, spinigradus. Ex inus. βατέω.

Ἀκανθοβάτις, ιδος, ἡ, quæ per spinas incedit.

Ἀκανθοβόλος, ου, ὁ ϗ ἡ, spinas jaciens vel emittens. Ex βολέω, *jacio.*

Ἀκανθολόγος, ου, ὁ ϗ ἡ, spinas colligens. Ex λέγω, *lego*, i. e. *colligo.*

Ἀκανθόνωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, dorsum spinis horrens habens; (2) echinus. Ex νῶτος.

Ἀκανθοπλήξ, ῆγος, ὁ ϗ ἡ, a spina vel stimulo ictus; (2) pastinacæ radio vulneratus. Ὀδυσσεὺς ἀκανθοπλήξ, titulus unius e Sophoclis dramatibus, quod laudat *Stephanus Byz.* in Δωδώνη. Titulum dramatis imperite verterunt Stephani interpretes, *Ulysses spinis flagellatus*, vel, *flagris cæsus:* verti debuit, Ulysses pastinacæ radio vulneratus. Pastinaca est piscis marinus, de quo vide *Plin.* 9, 48. Ex ἄκανθα et πλήττω, *percutio.*

Ἄκανθος, ου, ἡ, acanthus, frutex. *Angl.* BRANK-URSINE, or BEARSBREECH; (2) ὁ, echinus, erinaceus. Ab ἄκανθα, *spina.*

Ἄκανθος, ου, ὁ ϗ ἡ, carduo fullonio non carminatus. Ab eod.

Ἀκανθοστεφής, έος, ὁ ϗ ἡ, spinis cinctus. Ex ἄκανθα et στέφω, *cingo.*

Ἀκανθοφαγέω, spinis vescor, *Steph.*

Ἀκανθοφάγος, ου, ὁ ϗ ἡ, spinis vescens. Ex ἄκανθα et φάγος, *edax.*

Ἀκανθοφορέω, f. φορήσω, spinas fero. Ex φέρω, *fero.*

Ἀκανθοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, spiniger, spinas ferens.

Ἀκανθοφυέω, ῶ, f. ήσω, spinas produco. Ex ἄκανθα et φύω, *gigno, profero.*

Ἀκανθόφυλλος, ου, ὁ ϗ ἡ, spinosa folia habens.

Ἀκανθόχοιρος, ου, ὁ, porcus spinis horrens, i. e. echinus terrestris.

Ἀκανθόω, spinosum reddo, *Steph.*

Ἀκανθυλλίς, ίδος, ἡ, carduelis. Ab ἄκανθα.

Ἀκανθώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, spinosus, senticosus, sentus, *Gl. V. Metaph.* molestiis plenus. Ab ἄκανθα. Unde

Ἀκανθών, ῶνος, ὁ, dumetum, vepretum.

Ἀκανίζω, f. ίσω, acanum imitor, acani speciem gero. Ab ἄκανος.

Ἀκανικός, ή, όν, acanicus, qui acani est.

Ἀκάνιον, ου, τό, spinula. Dim. ab eod.

Ἀκανόνιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, non canonicus, in canonem non relatus. Ex α priv. et κανών.

Ἀκανονίστως, *adv.* non canonice, contra canones et regulas ecclesiæ vel conciliorum.

Ἄκανος, ου, ὁ ϗ ἡ, acanus, spinæ genus.

Ἀκαπήλευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui non cauponatur; (2) integer, simplex, sincerus, non adulteratus. Ex α priv. et καπηλεύω.

Ἀκάπηλος, ου, ὁ ϗ ἡ, caupone carens. Ex α priv. et κάπηλος, *caupo.*

Ἀκάπνιστος, η, ον, epith. mellis, idem quod ἄκαπνος, acapnum, *apud Plin.*

Ἄκαπνος, ου, ὁ ϗ ἡ, libera fumo; (2) incruentus, cum est epith. sacrificii.

Ἀκάρδιος, ου, ὁ ϗ ἡ, vecors, sine corde, excors. Ex α priv. et καρδία, *cor.*

Ἀκαρεί, *adv.* puncto temporis, momento.

Ἀκαρέως, *adv.* idem.

Ἀκαρῆ, *adv.* idem. οὐδ' ὅσον ἀκαρῆ, ne tantillum quidem. Ἀκαρῆ διαλιπών, quum pauxillum remisissem, *Aristoph. Nub.* 496. Οὐκέτι προσοδυτῶν ὄχλος χρήσιμος ἔστ', οὐδ' ἀκαρῆ, nec hilum, *Id. Vesp.* 538. Πλὴν τοῦτ', ὦ φίλος, ἀκαρῆ, *Id. ibid.* 699. Τῶν γὰρ πατρῴων οὐδ' ἀκαρῆ μέτεστί σοι, *Id. Aves*, 1648. Ab ἀκαρής.

Ἀκάρηνος, ον, caput non habens.

Ἀκαρής, έος, ὁ ϗ ἡ, brevis, individuus; (2) exiguus; (3) minimum interjectum habens spatium, *Gl. V.* momentarius; ἀκαρές, momentum, *Gl. V.* (4) fere, prope. Ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ, brevissimo tempore, *Aristoph. Plut.* Ex α priv. et κείρω, *secare.*

Ἄκαρι, animal minutissimum, quale innascitur ceræ, caseis, et cuti hominum. Ex iisd.

Ἀκαριαῖος, αία, αῖον, minimus, pauxillus; (2) brevis, momentaneus. Ab ἀκαρής.

Ἀκαρίδιος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ab eod.

ἈΚΑΡΝΑ, ης, ἡ, genus plantæ.

Ἀκαρὸς, cerebrum; (2) caput, *Etym.* Ex α pleon. et κάρη, *caput.*

Ἀκαρπέω, ῶ, f. ήσω, sine fructu sum, sterilis sum, fructum non gigno. Ab ἄκαρπος.

Ἀκαρπία, ας, ἡ, sterilitas.

Ἀκάρπιστος. Ὑπὲρ ἀκαρπίστων πεδίων, *Euripid. Phœn.* 218. Idem quod

Ἄκαρπος, ου, ὁ ἡ, infructuosus, fructus expers, sterilis; (2) inutilis.

Ἀκάρπως, *adv.* sine fructu; (2) sine prole, de mulieribus.

Ἀκάρπωτος, ου, ὁ ἡ, ex quo nullus fructus percipitur. Ex α priv. et καρπόομαι, *fruiscor.*

Ἀκαρτέρητος, ου, ὁ ἡ, intolerabilis. Ex α priv. et καρτερέω, *tolero.*

Ἄκαρτος, ου, ὁ ἡ, intonsus. Ex α priv. et καρτὸς, *tonsus.*

Ἀκαρφὴς, έος, ὁ ἡ, qui arefactus non est, nec succo plane caret. Ex α priv. et κάρφω.

Ἀκαρῶς, *adv.* puncto temporis. Ab ἀκαρής.

Ἀκάσκα, vel ἀκασκᾶ, quiete, placide, molliter, lente, pedetentim, *Etym.* Ab ἀκήν.

Ἀκασκαῖος, ον, valde ornatus, *apud Æsch.*

Ἀκαστόφρων, ονος, ὁ ἡ, prudens, acuta mente præditus, *Hes.* Ex ἀκάζω et φρήν.

Ἀκαταβίαστος, ου, ὁ ἡ, non coactus, *Suid.* Ex α priv. κατὰ, et βιάζω, *cogo.*

Ἀκατάβλητος, ου, ὁ ἡ, qui dejici non potest; (2) invictus, invincibilis. Τὸν ἀκατάβλητον λόγον, invictum illum sermonem, *Aristoph. Nub.* 1230. Ex α priv. et καταβάλλω, *dejicio.*

Ἀκατάγγελτος, ὁ ἡ, non denunciatus, sine denunciatione illatus. Ὡς ἀκατάγγελτον ἐξενηνοχότος πρὸς αὐτοὺς πόλεμον, *Plut. in Numa.* Epith. belli.

Ἀκατάγνωστος, ου, ὁ ἡ, qui damnari aut reprehendi nequit, in quem reprehensio non cadit. Ex α priv. et καταγινώσκω. Hinc

Ἀκαταγνώστως, *adv.* sine reprehensione, ut condemnari nequeat, *Ern.*

Ἀκαταγώνιστος, ου, ὁ ἡ, inexpugnabilis, invictus. Ex α priv. et καταγωνίζω.

Ἀκαταδίκαστος, ου, ὁ ἡ, indemnatus, *Gl. V.* Ex α priv. et καταδικάζω, *condemno.*

Ἀκαταθύμιος, ου, ὁ ἡ, ingratus, injucundus, parum arridens.

Ἀκαταιτίατος, ου, ὁ ἡ, non accusabilis, culpa vacans. Ex α priv. et καταιτιάομαι, *accuso.*

Ἀκατακάλυπτος, ου, ὁ ἡ, non velatus, non opertus, non tectus.

Ἀκατάκλαστος, qui frangi nequit. *Hesych.* in ἄκαμπτος.

Ἀκατακόσμητος, ου, ὁ ἡ, inexornatus, indispositus. Ex α priv. et κατακοσμέω, *orno.*

Ἀκατάκριτος, ου, ὁ ἡ, non damnatus, *Ph.* indemnatus; (2) cui indicta caussa pœna infligitur. Ex α priv. et κατακρίνω, *damno.*

Ἀκατακρίτως, *adv.* sine judicio, indicta caussa.

Ἀκαταληκτικὸς, versus in cujus fine nulla syllaba redundat.

Ἀκατάληκτος, ου, ὁ ἡ, non cessans, non desinens. Ex α priv. et καταλήγω, *desino.*

Ἀκαταλήκτως, *adv.* indesinenter.

Ἀκατάληπτος, ου, ὁ ἡ, qui comprehendi, includi, circumiri non potest, *de locis*; (2) quem assequi quocunque modo non licet; (3) *philosophis*, incomprehensibilis, qui percipi non potest.

Ἀκαταλήπτως, ita ut assequi eum non liceat: *cursu*, ubi est velocissime; *oculis*, ubi est vel tenuissime vel celerrime; vel *mente*, ubi est obscurissime, *Ern.*

Ἀκαταληψία, ας, ἡ, incomprehensibilitas, *vox philos.* quæ adimit facultatem rerum percipiendarum sine metu erroris. Ex α priv. et καταλαμβάνω, *comprehendo.*

Ἀκατάλλακτος, ου, ὁ ἡ, implacabilis. Ex α priv. et καταλλάσσω, *placo.*

Ἀκαταλλάκτως, *adv.* implacabiliter.

Ἀκατάλληλος, ου, ὁ ἡ, incongruus, absonus. *Gl. V.* præposterus, mutabilis.

Ἀκαταλλήλως, *adv.* incongrue, inconcinne.

Ἀκατάλυτος, ου, ὁ ἡ, indissolubilis, æternus, perpetuus, invictus. Ex α priv. et καταλύω.

Ἀκαταμάθητος, η, ον, qui disci, intelligi non potest.

Ἀκαταμάλακτος, ον, qui propter duritiem contundi aut molliri vel subigi, et alteri rei illini non potest.

Ἀκαταμάχητος, ου, ὁ ἡ, inexpugnabilis, qui nullis laboribus frangi potest, ineluctabilis, *Ph.* Ex α priv. et καταμάχομαι.

Ἀκαταμέτρητος, ου, ὁ ἡ, immensus. Ex α priv. et καταμετρέω, *dimetior.*

Ἀκατανόητος, ου, ὁ ἡ, qui intelligi aut percipi nequit. *Gl. V.* inconsideratus, item immensus. Ex α priv. et κατανοέω, *intelligo.*

Ἀκαταπάλαιστος, ου, ὁ ἡ, insuperabilis, lucta non superandus, *Gl. V.* inextricabilis. Ex α priv. et καταπαλαίομαι.

Ἀκατάπαυστος, ου, ὁ ἡ, irrequietus, cessare nescius, finem non habens; (2) qui sedari seu cohiberi nequit. Ex α priv. et καταπαύω.

Ἀκαταπαύστως, *adv.* irrequiete, sine quiete; (2) sine fine.

Ἀκατάπληκτος, ου, ὁ ἡ, non attonitus, imperterritus. Ex α priv. et καταπλήττω.

Ἀκαταπλήκτως, *adv.* intrepide.

Ἀκαταπόνητος, ου, ὁ ἡ, infatigabilis, invictus. Ex α priv. et καταπονέω, *fatigo.*

Ἀκατάποτος, ου, ὁ ἡ, qui deglutiri nequit. Ex α priv. et καταπίνω, *absorbeo, deglutio.*

Ἀκαταπτόητος, ον, qui terreri non potest.

Ἀκαταπράϋντος, ου, ὁ ἡ, qui sedari et deliniri nequit, implacabilis, implacatus. Ex α priv. et καταπραΰνω, *delinio, placo.*

Ἀκατάρδευτος, ου, ὁ ἡ, non rigatus, siccus. Ex α priv. et ἀρδεύω, *rigo.*

Ἀκατάσειστος, ου, ὁ ἡ, qui decuti seu deturbari non potest, firmus, inconcussus. Ex α priv. et κατασείομαι, *decutio.*

Ἀκατασήμαντος, ου, ὁ ἡ, qui non est obsignatus. Ex α priv. et κατασημαίνω.

Ἀκατάσκεπτος, ου, ὁ ἡ, inconsideratus. Ex α priv. et κατασκέπτομαι, *considero.*

Ἀκατασκέπτως, *adv.* inconsiderate.

Ἀκατασκεύαστος, ου, ὁ ἡ, non elaboratus; (2) informis, rudis, inconditus, incompositus, *Gl. V.*

Ἀκατασκευάστως, *adv.* incondite, incomposite.

Ἀκατάσκευος, ου, ὁ ἡ, solutus, incompositus; (2) non probatus argumentis; (3) carens elocutionis arte; (4) omnino simplex, sine apparatu, magnificentia, ut βίος ἀκατάσκευος. Ex α priv. et κατασκευή.

Ἀκατασκεύως, *adv.* sine ulla arte; (2) temere, sine opera humana, *Ern.*

Ἀκατάσκιος, ου, ὁ ἡ, non opacus, non umbrosus; (2) apertus. Ex α priv. et κατάσκιος.

Ἀκατάσκοπος, ου, ὁ ἡ, inconsideratus, qui nihil explorat. Ex α priv. et κατασκοπέω.

Ἀκατάσκωπτος, ου, ὁ ἡ, reprehensioni, irrisioni, non obnoxius, *Suid.* Ex α et κατασκώπτω.

Ἀκαταστασία, ας, ἡ, turba, tumultus, seditio; (2) confusio, opponitur ordini, *N. T.* (*Jac.* 3, 16.); (3) trepidatio; (4) inconstantia, *Ern.* Ex α priv. et καθίστημι, *consisto.*

Ἀκατάστατος, ου, ὁ ἡ, inconstans, incertus, infirmus. Ex iisd.

Ἀκαταστάτως, *adv.* incomposite, confuse.

Ἀκατάστροφος, ον, finem, exitum non habens.

Ἀκατάσχετος, ου, ὁ ἡ, qui coerceri nequit. Ex α priv. et κατίσχω, seu κατάσχετος.

Ἀκατασχέτως, *adv.* incontinenter.

Ἀκατάτριπτος, ου, ὁ ἡ, qui absumi non potest, *Suid.* Ex α priv. et κατατρίβω.

Ἀκατάφρακτος, ου, ὁ ἡ, qui non est cataphractus, seu armis septus. Ex α priv. et κατάφρακτος.

Ἀκαταφρόνητος, ου, ὁ ἡ, non contemnendus, satis fortis, doctus. Ἀκαταφρόνητος ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν διετέλεσεν, *Xenoph. Agesil.* 6, 8. Ex α priv. et καταφρονέω, *contemno.*

Ἀκατάψαυστος, intractabilis. A ψαύω.

Ἀκατάψεκτος, ου, ὁ ἡ, qui non vituperatur, vel reprehenditur, vel nequit culpari, *Suid.* Ex α priv. κατὰ, et ψεκτὸς, *reprehensibilis.*

Ἀκαταψέκτως, *adv.* citra reprehensionem.

Ἀκατάψευστος, ου, ὁ ἡ, haud ementitus, non fictus. Ex α priv. κατὰ, et ψεύδω, *mentior.*

Ἀκατέργαστος, ου, ὁ ἡ, incompositus, rudis, impolitus; (2) inchoatus; (3) qui nequit confici, domari, frangi. *Gl. V.* infectus. Ex α priv. et κατεργάζομαι.

Ἀκατεύναστος, ου, ὁ ἡ, insomnis, vigilans. Ex α priv. et κατευνάζω.

Ἀκατηγόρητος, ου, ὁ ἡ, accusationi non obnoxius, irreprehensibilis. Ex α priv. et κατηγορέω, *accuso.*

Ἀκατηγορήτως, *adv.* citra reprehensionem vel accusationem, *Suid.*

Ἀκατήχητος, ου, ὁ ἡ, non initiatus, qui prima religionis Christianæ fundamenta nondum percepit. Ex α priv. et κατηχέω.

Ἀκάτιον, ου, τὸ, parvi navigii genus, genus naviculæ piscatoriæ. *Gl. V.* cymba. Dim. ab ἄκατος.

Ἀκατόπτευτος, non conspicuus, non oculis expositus. Ἡ γὰρ πρεσβῦτις ἀνενοχλήτου καὶ ἀκατοπτεύτου σχολῆς ἐπιλαβέσθαι νομίσασα, *Heliodor.* 6.

ἌΚΑΤΟΣ, ου, ὁ vel ἡ, genus navigii actuarii; (2) genus poculi. (1) τὴν ἄκατον παραβάλλου, lembum habe paratum, *Aristoph. Equit.* 559.

Ἀκατονόμαστος, ου, ὁ ἡ, innominatus, qui nomen non habet; (2) obscurus, ignobilis. Ex α priv. κατὰ, et ὀνομάζω, *nomino.*

Ἄκαυλος, ου, ὁ ἡ, qui sine caule est, caulis expers. Ex α priv. et καυλὸς, *caulis.*

Ἀκαυστηρίαστος, (et -αστος,) non signatus cauterio. A καυστηριάζω. Ἀγέλην ἀπελάσαντα ἀκαυστηριάστων, *Strab.* 5.

Ἄκαυστος, ου, ὁ ἡ, non ustus; (2) qui aduri nequit. Ex α priv. et καυστός.

Ἀκαυχησία, ας, ἡ, jactantiæ odium, orationis modestia, *Suid.* Ex α priv. et καυχάω.

Ἀκαχείατο, *tristati erant*, 3. pl. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἀκάχηντο, ab

Ἀκαχέω, ῶ, f. ήσω, et ἀκάχημι, tristitia adficio. Hinc ἀκαχήμενος, tristis. Κραδίην ἀκαχήμενος, *Hesiod. Theog.* 99. Ex α pleon. et ἄχος, *tristitia.*

Ἀκαχήμενος, *Il.* 5, 24. *animo dolens*, præs. part. pass. verbi ἀκάχημι.

Ἀκάχησα, aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἠκάχησα.

Ἀκαχῆσθαι, perf. inf. pass. *Ion.* pro ἠκαχῆσθαι.

Ἀκαχίζω, f. ίσω, idem, *Il.* 6, 486.

Ἀκαχμένος, perf. part. pass. *Ion.* et *per Syncop.* pro ἠκαχμένος, ab ἀκάχημι.

Ἀκαχμάω, ῶ, fut. ήσω, acuo. Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ, *Odyss.* 1, 99. Ab ἀκμὴ, *acies.*

Ἀκάχω, dolore, mœstitia, tristitia adficio, *Hesiod. Theog.* 868. Ex α pleon. et ἄχος.

Ἀκέανος, ου, leguminis genus rotundum ac durum ita ut ægre frangi queat. Ex α priv. et κέω, *findo.*

Ἀκέαστος, ου, ὁ ἡ, qui frangi, findi, aut dissolvi nequit. Ex α priv. et κεάζω, *findo.*

Ἀκειόμενος, *sanans*, part. præs. med. *Ion.* et *Poet.* pro ἀκεόμενος, a verbo ἀκέομαι.

Ἀκειρεκόμας, intonsus, *Dorice* pro

Ἀκειρεκόμης, ου, ὁ, non tonsus. Ex α priv. κείρω, *tondeo*, et κόμη, *coma.*

Ἀκειρόκομος, ου, ὁ ἡ, idem et ex iisd.

Ἀκέλευθος, ου, invius. Ex α priv. et κέλευθος.

Ἀκέλευστος, ου, ὁ ἡ, injussus. Ex α priv. et κελεύω.

Ἀκέλυφος, ου, ὁ ἡ, nullo putamine tectus, non tectus, nudus. Ex α priv. et κέλυφος.

Ἀκενοδοξία, ας, ἡ, contemptus vanæ gloriæ.

Ἀκενόδοξος, ου, ὁ ἡ, vanæ gloriæ non appetens, vacuus ostentatione.

Ἀκενόσπουδος, ου, ὁ ἡ, vanarum rerum non appetens, contemptor. Ab α priv. κενὸς, et σπουδὴ, *studium gloriæ.*

Ἀκέντητος, ου, ὁ ἡ, stimulo seu aculeo non ictus, non percussus cuspide teli. Ex α priv. et κεντέω, *stimulo.*

Ἄκεντρος, ου, ὁ ἡ, stimulo, aculeo, calcaribus carens. Ex α priv. et κέντρον.

Ἀκένωτος, ου, ὁ ἡ, non evacuatus vel exhaustus. Ex α priv. et κενόω, *vacuo.*

ἈΚΕ'ΟΜΑΙ,

'AKE'OMAI, ῦμαι, fut. ἔσομαι, et ήσομαι, sano, medeor, medicor; (2) *metaphor.* expio, sarcio, resarcio, revoco, retracto. Ἀκέσθαι ἕλκος, δίψαν, τὰ διεῤῥωγότα, ὑποδήματα, θυσίαις ἀδικήματα. Βουλόμενοι ἀκέσασθαι τὴν ἁμαρτάδα, volentes crimen expiare, *Herodot.* 1, 167.

Ἀκέουσα, fœm. ab ἀκέων, tacita, quieta, *Apoll. Rhod.* 3, 85.

Ἀκέραιος, ου, ὁ ϗ ἡ, sincerus, purus, integer, illibatus; (2) innocens, placidus. Ex α priv. et κεράω, *misceo.* Hinc

Ἀκεραιότης, ητος, ἡ, sinceritas, integritas.

Ἀκεραίως, *adv.* sincere, *Phil.* Ab ἀκέραιος.

Ἀκέρατος, ου, ὁ ϗ ἡ, cornibus vacans. Ex α priv. et κέρας, *cornu.*

Ἀκεραύνωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non tactus, non ictus fulmine. Ex α priv. et κεραυνόω.

Ἀκερδεια, ας, ἡ, detrimentum, damnum. Ab

Ἀκερδής, έος, ὁ ϗ ἡ, non lucrosus; (2) damnosus. Ex α priv. et κέρδος, *lucrum.*

Ἄκερκος, ου, ὁ ϗ ἡ, cauda carens.

Ἀκερμία, ας, ἡ, rei pecuniariæ summa inopia. Ex α priv. et κέρμα, *nummulus.*

Ἄκερος, ου, ὁ ϗ ἡ, cornua non habens. Ex α priv. et κέρας, *cornu.*

Ἀκερσεκόμης, ου, ὁ, intonsus, *Il.* 20, 39. Ex α priv. κείρω, *tondeo,* et κόμη, *coma.*

Ἀκερσέκομος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Ἄκερχνος, ου, ὁ ϗ ἡ, expers asperitatis ejus quæ medicis κέρχνος dicitur. Φάρμακον ἀρτηρίῃ ἀκέρχνον, *Aret.*

Ἀκέρως, ω, ὁ ϗ ἡ, qui cornua non habet, cornibus carens. Ex α priv. et κέρας, *cornu.*

Ἀκεσάμην, a. 1. ind. med. *Ionice* pro ἠκεσάμην.

Ἀκεσάσθαι, aor. 1. inf. med. v. ἀκέομαι.

Ἀκεσίμβροτος, ου, ὁ ϗ ἡ, mortales sanans. Ex ἀκέομαι et βροτός.

Ἀκέσιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, medicabilis, sanabilis; (2) valens ad sanandum. Ab ἀκέομαι.

Ἀκέσιος, ου, ὁ ϗ ἡ, epith. Apollinis, ab arte medendi.

Ἀκεσίπονος, ου, ὁ, dolorem mitigans, qui vim medendi habet. Ex ἀκέομαι et πόνος.

Ἄκεσις, εως, ἡ, sanatio, medela.

Ἄκεσμα, ατος, τὸ, idem; (2) sanitatis recuperatio. Ab ἀκέομαι.

Ἀκέσμιος, ου, ὁ ϗ ἡ, sanabilis, medicabilis.

Ἀκεσμὸς, ῦ, ὁ, idem quod ἄκεσμα.

Ἀκεσσάμην, *Poet.* idem quod ἀκεσάμην.

Ἀκεστήριος, ου, ὁ ϗ ἡ, sanans, vim habens sanandi. Ab ἀκέομαι.

Ἀκεστὴρ, ῆρος, idem quod

Ἀκεστὴς, ῦ, et ἀκέστης, ου, ὁ, medicus; (2) sartor; (3) domitor, qui regit. (3) Ἵπποισιν τὸν ἀκεστῆρα χαλινὸν κτίσας, frænum instituisti rectorem equorum, *Soph. Œd. Col.* 713. Ab eod.

Ἀκεστικὸς, ἡ, ὸν, ad sarciendum aptus, sarciendi peritus. Ab ἀκεστής.

Ἀκεστὶς, ίδος, ἡ, fornacis ferreæ genus, *Dioscor.*

Ἀκεστορία, ας, ἡ, *Ionice* ἀκεστορίη, medicina, ars medica. Ab ἀκέστωρ.

Ἀκεστορικὸς, ἡ, ὸν, medicinalis. Ab ἀκέστωρ.

Ἀκεστὸς, ἡ, ὸν, sanabilis, medicabilis.

Ἀκέστρα, ας, ἡ, acus.

Ἀκέστριον, τὸ, idem. *Eustath.*

Ἀκέστρια, ας, ἡ, medicatrix; (2) sartrix. *Gl. V.* sarcinatrix.

Ἀκεστρὶς, ίδος, ἡ, idem.

Ἀκέστρον, τὸ, medicamentum. *Soph. Hes.*

Ἀκέστωρ, ορος, ὁ, medicus. Ab ἀκέομαι, *sano.*

Ἀκεσφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, remedium adferens, salutaris. Ex ἄκεσις et φέρω, *fero.*

Ἀκεσώδυνος, ου, ὁ ϗ ἡ, dolores sanans, doloribus medens. Ex ἄκεσις et ὀδύνη, *dolor.*

Ἄκευμα, ατος, τὸ, idem quod ἄκεσμα.

Ἀκευόμενος, *audiens,* part. præs. med. *Æol.* et *Dor.* pro ἀκουόμενος, a verbo ἀκούω, *audio.*

Ἀκέφαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, caput non habens. *Ph.* truncus; (2) qui caret principio; (3) qui sine auctore certo est; (4) imperfectus; (5) honoris et dignitatis expers; (6) nomen herbæ certæ. Ex α priv. et κεφαλή.

Ἀκεφάλως, *adv.* sine capite; (2) sine exordio.

Ἀκέω, tacitus sum, inhio. Κείνους κ' εἰσορόων ἀκέοις, *Apoll. Rhod.* 1, 765.

Ἀκέω, vide ἀκέομαι. *Apoll.*

Ἀκέων, ουσα, tacitus, ne hiscens quidem. *Il.* 1, 33. Ex α priv. et χαίνω, *hisco.*

Ἀκέων, *adv.* tacite. Ex iisd.

ΑΚΗ', ῆς, ἡ, acies ferri; (2) cuspis; (3) quies; (4) urbs Phœniciæ.

Ἀκῆ, *adv.* Dor. idem quod ἦκα, *Pind.*

Ἀκηδεὶ, *adv.* negligenter, sine cura, *Æsch.* Ex α et κῆδος.

Ἀκήδεστον, *adv.* idem, *Apoll.*

Ἀκήδεια, ας, ἡ, incuria, neglectus; (2) mœror, tristitia. Μηδ' ἔμ' ἀκηδείῃσιν ἀφορμηθέντε λιπόντες, *Apoll. Rhod.* 2, 219. Ab ἀκηδής.

Ἀκηδεμόνευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, quem nemo curat, neglectus. Ex α priv. et κηδεμονεύω, *curo.*

Ἀκήδεστος, ου, ὁ ϗ ἡ, non curatus, neglectus, cujus nulla cura habetur; (2) insepultus, inhumatus, *Il.* 6, 60. Ex α priv. et κηδέω, *curo.*

Ἀκηδέστως, *adv.* sine ulla cura, temere; (2) sine misericordia, inhumaniter.

Ἀκήδευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, inhumatus. Ex α priv. et κηδεύω, *funero.*

Ἀκηδέω, ῶ, f. ήσω, negligo, non curo. Τῶν δ' ἄλλων ὅτις εὖ ἀκήδεσ', ubi εὖ pro ἕο vel ὗ ponitur, h. e. αὐτῦ, *Il.* 14, 427. Ab

Ἀκηδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, nullam curam gerens, negligens; (2) neglectus, cui curæ non est; (3) inhumatus, insepultus; (4) tristitia vacuus; (5) securus, *Il.* 21, 123. Ἀκηδέες Ὠκεανῖναι, sine timore, *Call. in Dian.* 62. Ex α priv. vel intens. et κῆδος, *cura.* Hinc

Ἀκηδία, ας, ἡ, vacuitas mœroris; (2) mœroris abundantia; (3) contumelia; (4) incuria; (5) dolor; (6) tristitia.

Ἀκηδιάω, ῶ, fut. άσω, negligenter ago; (2) animo concido; (3) mœrore gravi adficior. Μὴ ἀκηδιάσωμεν πρὸς τὰ παρόντα, *Basil.* Ab eod.

Ἀκηδῶς, *adv.* sine sepultura. Ab ἀκηδής.

Ἀκήκοα, *audivi,* 1. sing. perf. med. *Att.* pro ἤκοα, a verbo ἀκούω.

Ἀκήλητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui decipi nequit; (2) qui deliniri nequit. Ex α priv. et κηλέω.

Ἀκηλίδωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, immaculatus, maculæ expers; (2) incorruptus. Ex α priv. et κηλιδόω.

Ἄκημα, ατος, τὸ, sanatio, medela; (2) remedium. Ab ἀκέομαι, *sano.*

Ἀκῆν, *adv.* tacite, quiete, *Il.* 3, 95. Ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ, fuerunt taciti. Ex α priv. et χαίνω, (ab ἀκή, v. ab ἀνακῶς, *Ern.*)

Ἄκηπος, ον, horto carens, horti nomine indignus.

Ἀκηράσιος, ου, ὁ ϗ ἡ, purus, incorruptus; (2) illæsus; (3) immortalis. Ex α priv. et κεράω, (α priv. et κὴρ vel κηραίνω, *Ern.*)

Ἀκήρατος, ου, ὁ ϗ ἡ. Κλῆρος ἀκήρατος, patrimonium integrum, *Il.* 15, 498. Φιλία ἀκήρατος, *Xenoph. Hier.* 3, 4. Ἀκήρατον ἄλγεσι θυμόν, *Eurip. Hippol.* 1114. Idem.

Ἀκήριος, ου, ὁ ϗ ἡ, exanimis, cor non habens, *Il.* 5, 199. Ex α priv. et κῆρ, *cor;* (2) immortalis, fato lethifero non obnoxius; (3) illæsus; (4) *act.* non lethifer, *Schol. ap. Nic.* (1) Δέος ἴσχει ἀκήριον, timor exanimans, *Il.* 5, 812. (3) ἐν ἄστει δ' ὦ κεν ἐκεῖνοι πρῶτες ἕρχζε πέσωσιν, ἀκήρια πάντ' ἐγένοντο, *Call. in Apoll.* 40. Ex α priv. et κὴρ, *fatum.*

Ἀκηροφανὴς, ὲς, idem quod ἀκραιφνής.

Ἀκηρυκτεὶ, *adv.* nullo feciali misso, sine denunciatione; (2) implacabiliter. (1) ἐν ᾧ οὔτε ἐπιμίγνυντο ἔτι ἀκηρυκτεὶ παρ' ἀλλήλυς, sine caduceatore, *Thucyd.* 2, 1. Ab

Ἀκήρυκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, per caduceatorem non denuntiatus; (2) inglorius, ignotus; (3) implacabilis, *Steph.* qui nuntium non remisit, *Soph. Trach.* 45. Ex α priv. et κηρύσσω.

Ἀκηρύκτως, *adv.* idem quod ἀκηρυκτεί.

Ἀκήρωτος, ον, non ceratus, non oblitus cera. Ab α priv. et κηρὸς, *cera.*

Ἀκηχέαται, 3. pl. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἀκήχηνται, ab ἀκαχέω.

Ἀκηχέατο, *tristitia adfecti erant,* 3. plural. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἀκήχηντο.

Ἀκηχέδαται, *Il.* 17, 636. 3. pl. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἀκήχηνται.

Ἀκηχεδὼν, όνος, ὁ, dolor, tristitia.

Ἀκήχεμαι, vel ἀκήχημαι, tristor. Θυμὸν ἀκηχέμεναι μεγάλ' ἴαχον, *Il.* 18, 29. Ex α pleon. et ἄχος, *mœror.*

Ἀκιβδήλευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non adulteratus, sincerus, incorruptus. Ex α priv. et κιβδηλεύω, *adultero.*

Ἀκίβδηλος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui scoria nulla admixta est; (2) purus, sincerus. Ex α priv. et κίβδηλος, *cui scoria admixta est.*

Ἀκιβδήλως, *adv.* sine scoria; (2) sincere, pure. *Ph.* sedulo.

Ἀκιδνὸς, ἡ, ὸν, infirmus, qui se vix movere potest. Ex α priv. et κινέω, *moveo,* (vel potius pro ἀκηδινὸς, quietus, segnis, piger, ab ἀκή, ἀκὴν vel ab α priv. et κήδω, κηδέω, qui nil pensi habet, *Ern.*)

Ἀκιδώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, cuspidatus, acuminatus in modum cuspidis. Ab ἀκίς.

Ἀκιδωτὸς, ῦ, ὁ ϗ ἡ, idem et ab eodem.

Ἀκίζω, f. ίσω, acuo. Ab eodem.

Ἄκικυς, υος, ὁ ϗ ἡ, impotens, imbecillis; (2) qui non est velox. (1) ὀλιγοδρανίην ἄκικυν, *Æsch. Prom. Vinct.* 549. Καὶ οὐτιδανὸς, καὶ ἄκικυς, *Odyss.* 9, 515. Ex α priv. et κίκυς.

Ἀκίναγμα, ατος, τὸ, concussio, complosio, *Etym.* Ex α pleon. et τινάσσω, *quatio,* mutato sc. τ in κ (quidni potius a κινάσσω a κίνω, κινάω, quanquam usitatius est κινέω, *Ern.*)

Ἀκίναιδος, ου, ὁ, pudicus, castus, qui cinædus non est, *Suid.* Ex α priv. et κίναιδος.

ΑΚΙΝΑ'ΚΗΣ, ου, ὁ, acinaces, gladius Persicus. Reperitur in dat. ἀκινάκῃ, *Herod.* 152. ἀκινάκῃ, *Paus.* pag. 99. In accus. ἀκινάκεα, *Herod.* pag. 129. ἀκινάκην, *Idem.* pag. 256. τοὺς ἀκινάκεας et ἀκινάκας, *apud eundem,* pag. 132 et 256.

Ἀκινδυνὶ, *adv.* citra periculum, sine periculo.

Ἀκίνδυνος, ου, ὁ ϗ ἡ, sine periculo, liber, extra periculum constitutus. Ἐν ἀκινδύνῳ ἐστὶν, *Suppl.* τόπῳ, in tuto est, *Xenoph. Hier.* 2, 10. Ex α priv. et κίνδυνος, *periculum.*

Ἀκινδυνώδης, ῶδες, idem.

Ἀκινδύνως, *adv.* sine periculo, secure.

Ἀκινησία, ας, ἡ, immobilitas, quies. Ex α priv. et κίνησις, *motio.*

Ἀκινήτα, *Dor.* pro ἀκινήτη, ab ἀκίνητος.

Ἀκινητέω, ῶ, f. ήσω, immobilis sum.

Ἀκινητίζω, f. ίσω, idem, caveo ne movear, quiescere cupio. Ab

Ἀκίνητος, ου, ὁ ϗ ἡ, immobilis; (2) qui moveri aut mutari nequit, immotus; (3) non movendus; (4) segnis. (4) οὐδ' ἀκίνητοι φρένες, *Aristoph. Ran.* 899. Αὐδᾶν τἀκίνητα ἔπη, tacendas res fari, *Soph. Œd. Col.* 624. Ex α priv. et κινέω.

Ἀκινήτως, *adv.* sine motu, citra motionem.

ἌΚΙΝΟΣ, ου, ὁ, acinus; (2) herbæ genus.

Ἄκιος, ου, ὁ ϗ ἡ, vermibus non obnoxius, a vermibus non arrosus; (2) incorruptus. Ex α priv. et κὶς, *vermis.* Ἀκιώτατοι ἰσοβόης, *Hesiod. Op.* 432.

Ἀκιρὸς, ὰ, ὸν, ignavus, nihil agens, *ap. Theocr.* (28, 15.) sed ibi est ἀχίρως pro ἀχείρους, a χεὶρ, *manus.* Ern. (2) Boreas, Aquilo, *Ern.*

Ἀκιρῶς, *adv.* remisse, sine motu, *Hes.*

Ἀκὶς, ίδος, ἡ, cuspis ferrea, spiculum, *Gl. V.* Metaph. dolor acutus. Ἐκ τῶν ὀλεκράνων ἀκίδας ἐξαιρόμενον, *Aristoph. Pax,* 442. Dim. ab ἀκή, *acies.*

Ἀκίχητα, *Il.* 17, 75. pro ἀκιχήτως, *adv.* ita ut tu consequi nequeas. Ab

Ἀκίχητος, ου, ὁ ϗ ἡ, quem non possumus adsequi cursu, telo, &c. qui comprehendi nequit; (2) inaccessus; (3) quem mente et cogitatione comprehendere non possumus. Ex α priv. et κίχημι, *comprehendo.*

Ἀκίων, ονος, ὁ ϗ ἡ, nullis fultus columnis.

Ἀκιώτατοι, *firmissimi*, nom. pl. ab ἀκιώτατος, quod est superlat. ab ἄκιος.

Ἀκκίζομαι, f. ίσομαι, simulare recuso. Ab Ἀκκὼ, muliere, quæ simulate recusabat quod maxime cupiebat. Μικρά μεν οὖν ἠκκίσαντο παραιτούμενοι, *Plut.* Hinc

Ἀκκισμὸς, οῦ, ὁ, simulata recusatio.

Ἀκκορίζειν, perdere cimices, *Ep. ap. Steph.*

Ἀκλαιὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, illacrymabilis. Ex α priv. et κλαίω, *fleo.*

Ἀκλάρωτος, exsors, *Dorice* pro ἀκλήρωτος.

Ἀκλὰς, ἄδος, ἡ, non fracta. Epith. vitis, cui sarmenta non sunt amputata. Ex α priv. et κλάω, *frango.* Unde

Ἄκλαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, non fractus, infractus.

Ἀκλαυστὶ, seu ἀκλαυστεὶ, *adv.* sine fletu. Ab

Ἀκλαυστος, ου, ὁ ϗ ἡ, indeploratus, indefletus. *Gl. V.* indeflebilis. Ex α priv. et κλαίω.

Ἄκλαυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Ἀκλαυτεὶ, *adv.* sine fletu, *Call. in Dian.* 167.

Ἀκλεὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, inglorius, turpis, fœdus. Τοῖς φίλοις ἀκλεέστατον ὁρᾶν, *Xenoph. Œconom.* 3, 4. Ἀκλεὴς δ' ἔδα στολὰς ἄνευ χιτῶνος, *Aristoph. Aves*, 945. Ex α et κλέος. Hinc

Ἀκλεΐα, ας, ἡ, seu ἀκλεΐα, ignobilitas, infamia.

Ἀκλειὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, *Poet.* pro ἀκλεής.

Ἄκλειστος, ου, ὁ ϗ ἡ, non clausus.

Ἀκλειῶς, *Poet. adv.* sine gloria. Μὴ μὰν ἀσπουδεί γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην, perierim, *Il.* 22, 304. Ab ἀκλειής.

Ἄκλεπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non furans; (2) qui non aliud in corde occultum, aliud in lingua promptum habet. Ex α priv. et κλέπτω.

Ἀκλεῶς, *adv.* inglorie. Ab ἀκλεής.

Ἀκληδονίστως, *adv.* sine gloria, fama. Ab α priv. et κληδὼν, *fama.*

Ἀκλήϊστος, ον, *Poet.* pro ἄκλειστος. Ἔχε γὰρ τέγος ἀκλήϊστον, *Call. Frag.* 41, 2.

Ἀκληρέω, ῶ, f. ήσω, sum exsors, miseriis adfligor. Ex α priv. et κλῆρος, *sors.* Hinc

Ἀκλήρημα, ατος, τὸ, infortunium, calamitas.

Ἀκληρία, ας, ἡ, egestas, infelicitas. Ab

Ἄκληρος, ου, ὁ ϗ ἡ, exsors; (2) pauper, egenus; (3) infelix, miser. Ex α priv. et κλῆρος.

Ἀκληρωτεὶ, *adv.* citra sortem.

Ἀκληρωτὶ, *adv.* idem; ab

Ἀκλήρωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, sorte non lectus; (2) exsors, expers. Ex α priv. et κληρόω.

Ἄκληστος, ον, idem quod ἄκλειστος.

Ἀκλητὶ, *adv.* sine vocatione, invitatione, ἀκλήτως, *Steph.* Ab

Ἄκλητος, ου, ὁ ϗ ἡ, non vocatus, non invitatus; (2) nomine carens. Νομίσας γελοιότερον εἶναι τὸ ἄκλητον, ἢ τὸ κεκλημένον ἐλθεῖν ἐπὶ τὸ δεῖπνον, *Xenoph. Sympos.* 1, 13.

Ἀκλινέως, *adv.* in neutram partem vergendo. Ἤνυεν ἀκλινέως τὸν κύπριδος δόλιχον, *Anthol. inedita. Epig.* 298, 4.

Ἀκλινὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, non vacillans; (2) firmus, rigidus, qui flecti nequit, aut deflexus non est. *Ph.* durus. Ex α priv. et κλίνω. Unde

Ἀκλινῶς, *adv.* idem quod ἀκλινέως.

Ἄκλιτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui non declinatur.

Ἀκλίτως, indeclinabiliter, sine declinatione.

Ἀκλόνητος, ου, ὁ ϗ ἡ, imperturbatus, non agitatus, inconcussus. Ex α priv. et κλονέω.

Ἄκλονος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem. Ex α priv. et κλόνος.

Ἄκλοπος, ου, ὁ ϗ ἡ, furum injuriæ non expositus, non deceptus; (2) non furtivus. Ex α priv. et κλοπὴ, *furtum.*

Ἀκλυδώνιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, fluctibus non agitatus, tranquillus. Ex α priv. et κλυδωνίζομαι.

Ἀκλυδωνίστως, *adv.* sine fluctibus, tranquille.

Ἄκλυστος, ου, ὁ ϗ ἡ, non ablutus; (2) undis non agitatus; tranquillus, ut portus. Ex α priv. et κλύζω, *abluo.*

Ἀκλώνητος, ου, ὁ ϗ ἡ, ramulis carens. Ex α priv. et κλὼν, *ramulus.*

Ἄκλωστος, ου, ὁ ϗ ἡ, nendo non ductus, tortus, seu connexus. Ex α priv. et κλώθω, *neo.*

Ἀκμάζω, f. άσω, floreo ætate, ætate sum firma; (2) sum vegetus et validus per ætatem, polleo robore juvenili; (3) facio ea quæ juvenes decent; (4) polleo, vigeo, floreo re quacumque. *Gl. V.* vigeo, adolesco, pubesco, viresco, vireo; ἀκμάζων, vegetus, vigens, *Phil.* ἀκμάζουσα, vivida, fortis, *Phil.* Ἀκμάζειν τὴν ἡλικίαν, νεότητι πολλῇ, πλούτῳ, χρήμασι, πεζῇ στρατιᾷ, πρὸς δύναμιν· ἀκμάζων σῖτος, maturum, μῆλα, πόλεμος· ἀκμάζουσα ἡμέρα, νὺξ, θέρος, medius. Ab ἀκμή.

Ἀκμαῖος, αία, αῖον, vigens, florens ætate, florens re quacumque; (2) juvenis, adultus; (3) vegetus; (4) maturus, tempestivus; (5) vigoris plenus, *Ph.* (6) opportunus; (7) qui in ipso temporis articulo rem aliquam aggreditur. Ab eod.

Ἀκμαίως, *adv.* in flore; (2) cum vigore; (3) mature.

Ἀκμὰν, acc. sing. *Dor.* pro ἀκμὴν, ab ἀκμή.

Ἀκμαστὴς, οῦ, ὁ, strenuus, validus, robustus. Ab ἀκμάζω.

ἈΚΜΗ', ῆς, ἡ, cuspis, acies, *Il.* 10, 173; (2) vigor, maturitas seu flos ætatis, firma ætas, juventus; (3) ἐν ἀκμῇ dicuntur esse omnia, cum sunt in summa vi, optima conditione, &c. (4) articulus temporis, quo aliquid agi debet, tempus rei agendæ; (5) ἀκμαὶ, vari, quia in juvenili ætate nasci solent in facie, *Ern.* (1) Ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς, in novacula sita est (res) acie. Hinc posses referre ad tertiam significat, *Il.* 10, 173. (2) πάντας ἐν ἀκμῇ, omnes florentes ætate, *Call. in Cererem*, 34. (3) ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν, ἀλλ' ἔστ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, ᾗ δεῖ παρόντ' ἀμύνειν, *Aristoph. Plut.* 255. Ὡς ἀκμὴ καλεῖ. Ἠκάδη παρεῖναι Τρωάσιν τε συμμάχους, tempus vocat, *Eurip. Hecub.* 1042. Οὐκ ἕδρας ἀκμὴ, non est sedendi tempus, *Soph. Ajax*, 818. Ἀκμαὶ, summitates digitorum. ἀμφιδεξίοις ἀκμαῖς, utraque manu. *Soph. Œd. Tyr.* 1243. ποδῶν ἀκμαὶ, summitates pedum. λύω σ' ἔχοντα διατόρους ποδοῖν ἀκμὰς, *Id. ibid.* 1034. ἀκμὴ ἥβης, ætas. τίνα δ' ἀκμὴν ἥβης τότε, *Id. ibid.* 741.

Ἀκμὴν, *adv.* adhuc, etiam nunc; (2) sedulo, strenue; (3) cum maxime; (4) aliquamdiu. Ab ἀκμὴ, vel etiam pro κατ' ἀκμήν.

Ἀκμηνὸς, ὴ, ὸν, adultus; (2) florens; (3) exuberans. Ab eod.

ἌΚΜΗΝΟΣ, ου, ὁ ϗ ἡ, jejunus, qui non gustavit; item, qui non bibit, siccus. Ἄκμηνος σίτοιο, expers cibi, *Il.* 19, 163. Ἀκμήνους βορᾶς *Lycoph.* 672.

Ἀκμὴς, ῆτος, ὁ, non defatigatus, non defessus, recens, integer; pro ἀκαμὴς, *Il.* 11, 801. Ex α priv. et κάμνω.

Ἀκμήτης, ου, ὁ, idem.

Ἀκμητὶ, *adv.* sine lassitudine. Ab ἀκμής.

Ἄκμητος, ου, ὁ ϗ ἡ, et ἄκμητος, η, ον, idem.

Ἀκμόθετον, ου, τὸ, lignum incudis, basis, *Il.* 18, 410. Ex ἄκμων et τίθημι.

Ἄκμονας, *incudes*, acc. pl. ab ἄκμων.

Ἀκμονίδας, *Acmonides*, *Dor.* pro Ἀκμονίδης.

Ἄκμων, ονος, ὁ, incus, *Il.* 15, 19. indefessus. Λόγχης ἄκμονες, *Æsch. Pers.* 51. Τιρύνθιες ἄκμων, *Callim. Dian.* 146. Hinc Ἄκμων, substant. incus.

Ἄκναμπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, inflexibilis. Ex α priv. et κάμπτω, *flecto.*

Ἄκναπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, fullonem non expertus. a fullone non purgatus, subactus. Ex α priv. et κνάπτω.

Ἄκναφος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem; *Gl. V.* rudis, impolitus. Ex iisd.

Ἄκνημος, ου, ὁ ϗ ἡ, tibiis seu cruribus carens, qui non habet suras. Ex α priv. et κνήμη.

Ἄκνηστις, ιδος, ἡ, spina dorsi. Ex α priv. et κνάω, *scalpo* seu *scabo*, quia animalia eam scabere non possunt (vel potius pro ἀκάνηστις, v. ἄκανος, ἀκάνιον, *Ern.*)

Ἄκνισσος, ου, ὁ ϗ ἡ, insulsus, insipidus; *proprie* nidoris expers. Ex α priv. et κνίσση.

Ἀκνίσσωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, vacuus a nidore, expers sacrificiorum.

Ἀκοᾶς, *auditus*, gen. sing. *Dor.* pro ἀκοῆς.

Ἀκοὴ, ῆς, ἡ, auditus; (2) fama, rumor, sermo; (3) auris; (4) strepitus qui audiri potest. (4) Φέρε νυν ἐν πύλαισιν ἀκοὰν βάλω, *Eurip. Or.* 1281. (5) *ap. historicos* traditio, *Ern.* Ab ἀκούω.

Ἄκοιλος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui cavus non est, in quo est nihil cavum, cavitatis expers. Ex priv. et κοῖλος, *cavus.*

Ἀκοίμητος, ου, ὁ ϗ ἡ, insomnis, non dormiens, pervigil. Ex α priv. et κοιμάω.

Ἀκοιμήτων, gen. pl. ab ἀκοίμητος.

Ἄκοινος, ου, ὁ ϗ ἡ, non communis; (2) non pollutus. Ex α priv. et κοινὸς, *communis.*

Ἀκοινωνησία, ας, ἡ, cum nullum est commercium, nulla societas; (2) nulla benignitas, quæ de suo aliquid impertiat; (3) excommunicatio. Ex α priv. et κοινωνέω. Unde

Ἀκοινώνητος, ου, ὁ ϗ ἡ, incommunicabilis; (2) sine societate, insociabilis; (3) parcus, tenax, non communicatus. Τὴν μίαν μοι στεργέτω πόσις γάμοις ἀκοινώνητον εὐνάν, maritus in nuptiis uno sit contentus lecto, non communicato cum aliis, *Eurip. Andr.* 470.

Ἀκοινωνήτως, *adv.* insociabiliter.

Ἀκοίτης, ου, ὁ, commune cubile habens, maritus. Ex α pro ὁμοῦ, et κοίτη.

Ἄκοιτις, ιδος, ἡ, uxor, marita. A præc.

Ἄκοιτος, ου, ὁ ϗ ἡ, sine cubili, cubili carens; (2) at τὸ ἄκοιτον est mel sedimento carens.

Ἀκολάκευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui adulationibus capi nequit, aut adulatoribus caret, *Ern.* Ex α priv. et κολακεύω, *adulor.*

Ἀκόλακος, ου, ὁ ϗ ἡ, alienus ab adulatione. Ex α priv. et κόλαξ, *adulator.*

Ἀκολασία, ας, ἡ, intemperantia, luxuria, incontinentia in quocunque cupiditatum genere. *Gl. V.* protervia. Ex α priv. et κόλασις.

Ἀκολασταίνω, intemperanter seu petulanter ago; (2) proterve et libidinose vivo. *Gl. V.* nepotor, protervio. Ab ἀκόλαστος.

Ἀκολαστέω, ῶ, idem et ab eod. Hinc

Ἀκολάστημα, ατος, τὸ, factum petulans; (2) scelus; (3) stuprum per proterviam illatum.

Ἀκόλαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, intemperans, protervus, lascivus, libidinosus, flagitiosus; (2) non punitus; (3) audax; (4) insolens; (5) castigatione dignus. Ex α priv. et κολάζω, *punio.*

Ἀκολαστοτέρως, comp. ab ἀκολάστως, intemperantius, petulantius.

Ἀκολάστως, *adv.* intemperanter, petulanter. *Gl. V.* impune.

Ἀκόλλητος, ου, ὁ ϗ ἡ, non glutinatus. *Gl. V.* qui conglutinari vel uniri nequit. Ex α priv. et κολλῶ, *glutino.*

Ἄκολλος, ου, ὁ ϗ ἡ, glutinis expers; (2) qui conglutinari nequit; (3) qui coire nequit. Ex α priv. et κόλλα, *gluten.*

Ἄκολος, ου, ὁ, frustum panis, parva buccella; (2) cibus. Αἰτίζων ἀκόλους, *Odyss.* 17, 222. Ex α ex parte priv. et κόλον, *cibus.*

Ἀκολουθέω, ῶ, fut. ήσω, sequor, comitor; (2) facio idem aliis, imitor, congruo, similis fio; (3) obsequor, obtempero. Ἀκολουθεῖν τινι, μετά τινος, κατόπιν τινος, ἀλλήλοις· τῷ λόγῳ, animo assequi, intelligere. Ab ἀκόλουθος.

Ἀκολούθημα, ατος, τὸ, consequentia; (2) adsectatio, consectatio. Ab ἀκολουθέω.

Ἀκολούθησις, εως, ἡ, idem et ab eod.

Ἀκολουθητικὸς, ὴ, ὸν, sequax, proclivis ad sequendum. Ab eod.

Ἀκολουθία, ας, ἡ, adsectatio, comitatus; (2) series, nexus, consequentia, *Gl. V.* (3) convenientia, congruentia; (4) officium; (5) formula cæremoniarum, seu rituum sacrorum. Ab

ἈΚΟ'ΛΟΥΘΟΣ, ου, ὁ ϗ ἡ, pedissequus vel pedissequa, assecla, comes, adsectator; (2) consequens, consentaneus, conveniens, congruens, similis; (3) minister ecclesiæ veteris, qui sequitur cum cereo accenso diaconum, cum procedit ad prælegendum evangelium, *Eccl.*

Ἀκολουθοῦσιν, *sequentibus*, dat. plur. præs. part.

Ἀκολούθως, *adv.* consequenter; (2) convenienter. Ab ἀκόλουθος.

'Ακόλυμβος, ου, ὁ καὶ ἡ, natandi inscius. Ex α priv. et κολυμβάω, *nato.*
'Ακομία, ας, ἡ, comæ defectus; (2) neglectus cultus et munditiei, *Ern.* Ab ἄκομος.
'Ακομιστία, ας, ἡ, neglectus, incuria. "Ολεσσεν ἄλη τ' ἀκομιστίη τε, *Odyss.* 21, 284. 'Ακομιστία δὲ οὐχ ἵππον μόνον διαλλύει, *Themist.* Ab
'Ακόμιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, neglectus, squalidus, sine cura necessaria. Ex α priv. et κομίζω.
"Ακομος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui nulla est coma, qui comatus non est. Ex α priv. et κόμη.
'Ακόμπαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, alienus a jactantia et ostentatione. Ex α priv. et κομπός.
"Ακομπος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem et ab eod.
'Ακόμψευτος, ον, non curiose aut insidiose ad illecebras ornatus.
"Ακομψος, ου, ὁ καὶ ἡ, inelegans, non festivus; (2) vilis, simplex, (ineptus, *Steph.*) 'Εγὼ δ' ἄκομψος εἰς ὄχλον δοῦναι λόγον, ego vero ineptus sum ad verba faciendum apud turbam, *Eurip. Hipp.* 986.
'Ακόμψως, *adv.* ineleganter, illepide.
"Ακον, neutrum ab ἄκων, invitum, involuntarium. Πῶς γ' ἂν τό γ' ἆκον πρᾶγμ' ἂν εἰκότως ψέγοις, *Soph. Œd. Col.* 977.
'Ακονᾶν, præs. inf. act. *contr.* pro ἀκονάειν.
'Ακονάω, ῶ, f. ήσω, acuo, exacuo; (2) impello, incito. Τὸν κεραυνὸν ἀκονήσαντες, *Luc.* Ex ἀκόνη, *cos.*
'Ακόνδυλος, ον, expers tuberum. Ab α et κονδύλη.
'ΑΚΟ'ΝΗ, ης, ἡ, cos.
'Ακόνημα, ατος, τὸ, incitamentum. Ab ἀκονάω.
'Ακονητὴς, οῦ, ὁ, qui acuit. *Ph.* cotiarius.
'Ακόνιον, ου, τὸ, coticula. Dim. ab ἀκόνη.
'Ακονιτὶ, *adv.* sine pulvere; (2) sine pugna, citra laborem, facile, nemine impediente. Ex α priv. et κόνις.
'Ακονιτικὸς, ἡ, ὸν, ex aconito confectus. Ab
'Ακόνιτον, ου, τὸ, aconitum, herba venenata, quæ ἐν ταῖς ἀκόναις, seu cautibus, nascitur. *Angl.* WOLFSBANE, MONKSHOOD.
'Ακόνιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, pulveris expers; (2) qui sine pulvere fit, sine labore; (3) non illitus calce, opere tectorio non obductus; (4) non picatus. Ex α priv. et κόνις, *pulvis, cinis.*
'Ακονίτως, *adv.* sine pulvere; (2) sine difficultate.
"Ακοντε, *inviti,* nominat. dual. ab ἄκων.
'Ακοντὶ, *adv.* invito, coacte. Ex α priv. et ἑκοντὶ, *sponte.*
'Ακοντίας, ου, ὁ, jaculus, serpentis genus; (2) *in plur.* stellæ, quæ jaculi modo feruntur. Ab ἀκόντιον. Unde
'Ακοντίζω, f. ίσω, jaculor, jaculum vibro, intorqueo; (2) jaculo peto. 'Ακοντίζειν τὸν φεύγοντα εἰς τοῦτον, τινὰ ἔγχει, τινός. 'Ακόντισε δουρὶ φαεινῷ, *Il.* 4, 496. Hinc
'Ακόντικον, ου, τὸ, medicamentum ad sananda vulnera ἀκοντίων, seu jaculorum.
'Ακόντιον, ου, τὸ, jaculum, telum, spiculum, pilum; (2) teli jactus; (3) spina dorsi. Ab ἄκων, *jaculum.*
'Ακόντισις, εως, ἡ, jaculatio, jactus. Ab ἀκοντίζω.
'Ακόντισμα, ατος, τὸ, idem; (2) jaculum.
'Ακοντισμὸς, οῦ, ὁ, jaculatio.
'Ακοντίσσαι, aor. 1. inf. act. *Poet.* pro ἀκοντίσαι.
'Ακοντιστὴρ, ῆρος, ὁ, jaculator; (2) jaculandi peritus. Ab eod.
'Ακοντίστης, ου, ὁ, idem. Hinc
'Ακοντιστικὸς, ἡ, ὸν, jaculandi peritus.
'Ακοντιστὺς, ύος, ἡ, jaculatio. Οὐδὲ τ' ἀκοντιστὺν ἐνδύσεαι, neque jaculorum certamen inibis, *Il.* 23, 622; (2) jaculandi peritia. Ab ἀκοντίζω.
'Ακοντοβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, jaculi vibrator, jaculator. Ex ἄκων, -οντος, et βάλλω, *jacio.*
'Ακοντοδόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui jacula observat, ut eorum ictus evitet. Ex ἄκων et δέχομαι, *recipio,* vel potius δοκάζω, *observo.*
'Ακοντοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, jaculum ferens. Ex ἄκων, *jaculum,* et φέρω, *fero.*
'Ακόντως, *adv.* invite. Ab ἄκων.

'Ακοπητὶ, sine labore ac molestia. Ex α priv. et κόπος.
'Ακοπίαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, indefessus, indefatigabilis; (2) lassitudinem et laborem nullum adferens. Ex α priv. et κοπιάω, *laboro.*
'Ακοπιάστως, *adv.* sine labore.
"Ακοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, indefessus; (2) corruptioni non obnoxius. Ex α priv. et κόπος, *labor.*
'Ακόπριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non stercoratus, cui fimus non est ingestus. Ex α priv. et κόπρος, *stercus.*
"Ακοπρος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem et ex iisd.
'Ακοπρώδης, ώδες, purus a stercore, comp. ἀκοπρωδέστερον, minus stercoris habens.
'Ακόπως, *adv.* sine lassitudine; (2) sine vermium noxa.
'Ακόρεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, inexplebilis, insatiatus, insatiabilis. Ex α priv. et κορέω, *satio.*
'Ακορέστως, sine satietate.
'Ακόρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, *Il.* 7, 117, idem; (2) non ornatus, non mundatus. Ab eod.
'Ακορία, ας, ἡ, insatiabilitas. Ab eod.
'Ακορίτης, ου, ὁ, sc. οἶνος, vinum ex acoro confectum. Ab
"ΑΚΟΡΟΝ, ου, τὸ, acorum, herba sive radix quædam medica. *Angl.* THE SWEET-SMELLING FLAG, OR CALAMUS.
'ΑΚΟΡΝΑ, ης, ἡ, nomen plantæ cujusdam, quæ putatur a nonnullis esse carduus benedictus sylvestris.
"Ακορος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀκόρητος.
'Ακόρυφος, ου, ὁ καὶ ἡ, verticem seu fastigium non habens. Ex α priv. et κορυφὴ, *vertex.*
"Ακος, εος, τὸ, medela, medicina, sanatio, curatio, remedium, *Il.* 9, 250. Ab ἀκέομαι.
'Ακοσμέω, ῶ, f. ήσω, incomposite me gero; (2) improbus sum. Κολάσουσι τοὺς ἀκοσμοῦντας, *Isocr.* (2) Οἱ δ' ἀκοσμοῦντες βροτῶν, *Soph. Phil.* 387. Ex α priv. et κοσμέω, *orno.*
'Ακοσμήεις, εσσα, ῆεν, inornatus. Ab ἀκοσμέω.
'Ακόσμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem et ab eod.
'Ακοσμήτως, *adv.* confuse, sine ornatu.
'Ακοσμία, ας, ἡ, status rerum perturbatus, res incompositæ; dedecus, *Philox.* indecentia, λόγων ἀκοσμία, *Eurip. Iphig. in Aul.* 317. Ab eod.
"Ακοσμος, ου, ὁ καὶ ἡ, inornatus, indecorus, incultus, inordinatus, incompositus, incomptus; inhonestus, *Gl. V.*
'Ακόσμως, *adv.* idem quod ἀκοσμήτως.
'Ακοστάω, ῶ, futur. ήσω, abundo esu hordei, pascor hordeo. 'Ακοστήσας ἐπὶ φάτνῃ, *Il.* 6, 506. Ab
'ΑΚΟΣΤΗ', ῆς, ἡ, hordeum; (2) quilibet cibus.
"Ακοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui simultates non alit.
'Ακουάζω, audio; (2) invocor, *Il.* 4, 343. Ab ἀκούω
'Ακουέμεν, *audire,* præs. inf. act. *Ion.* pro ἀκούειν.
'Ακουέτω, *audiat,* 3. sing. præs. imperat. act.
'Ακουὴ, ῆς, ἡ, auditus, auditio. Ab eod.
'Ακουκα, 1. sing. perf. ind. act. *Ion.* pro ἤκουκα.
'Ακούοντα, *audientem,* acc. sing. præs. part. act.
'Ακουόντεσσι, dat. pl. part. præs. *Ionice* et *Poet.* pro ακουσι.
'Ακούοντι, 3. pl. præs. ind. act. *Dor.* pro ἀκούουσι.
'Ακούρευτος, ου, ὁ, intonsus, *Gl. V.* Ex α priv. et κουρεύω, *tondeo.*
"Ακουρος, ου, ὁ καὶ ἡ, intonsus; (2) qui est sine liberis. Ex α priv. et κείρω, vel κόρος.
"Ακους, οντος, ὁ, jaculum, telum. Ab ἄκων.
'Ακούσαιεν, *audiverint,* 3. pl. aor. 1. opt.
'Ακούσαις, a. 1. part. act. *Æol.* pro ἀκούσας.
'Ακούσας, *qui audivit,* vide anteced. ἀκούσαις.
'Ακουσάτωσαν, *audiant,* 3. pl. a. 1. imperat. act.
'Ακούσεαι, *audies,* 2. sing. fut. 1. ind. med. *Ionice* pro ἀκούσεσαι, vel ἀκούσῃ.
'Ακουσιάζω, cogo. Ab ἀκούσιος.
'Ακουσίθεος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui a Deo exauditur. Ex ἄκουσις et Θεὸς, *Deus.*
'Ακούσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, vel ἀκούσιος, ία, ον, (prima producta) non voluntarius, coactus, invitus, *Gl. V.* Ex α priv. et ἑκὼν, *sponte.*
"Ακουσις, εως, ἡ, auditio. Ab ἀκούω, *audio.*
'Ακουσίως, *adv.* præter voluntatem, invite.

"Ακουσμα, ατος, τὸ, res quæ auditur, auditio; (2) auditio discipuli, quod discipulus ex præceptore audit; (3) fama, rumor; (4) quod oblectationis causa auditur, ut cantus, res auditu jucunda, *Ern.* Ex ἀκούω.
'Ακουσμάτιον, ου, τὸ, auditiuncula, narratiuncula. Dim. ab ἄκουσμα.
'Ακουστὴς, οῦ, ὁ, auditor, qui audit; (2) discipulus. Ab ἀκούω. Hinc
'Ακουστιάω, gestio audire.
'Ακουστικὸς, ἡ, ὸν, ad auditum pertinens.
'Ακουστικῶς, attente, ad audiendum parate.
'Ακουστὸς, ἡ, ὸν, sub auditum cadens. Ab ἀκούω.
'Ακούσωσιν, 3. pl. aor. 1. conj. act.
'Ακουτιεῖς, *audire facies,* 2. sing. f. 1. indic. act. *Att.* pro ἀκουτίσεις. Ab
'Ακουτίζω, f. ίσω, audire facio, *pass.* audior. Ab
'ΑΚΟΥ'Ω, fut. ούσω, audio, auribus percipio, ausculto; (2) auditor seu discipulus sum; (3) audiens sum dicto, obtempero; (4) intelligo et interpretor, item sentio; (5) vocor, appellor, dicor; (6) novi, teneo; (7) *est ubi verti potest,* lego: ducta inde significatione, qua olim anagnostæ utebantur, *Ern.* 'Ακούει τινὸς, θορύβου· φωνὴν τινος· τοῦτο παρά σου, πρός σου, ex; ταῦτα περί σου, περὶ τοῦ πράγματος· σοῦ περὶ τούτων, σὲ ὄντα· ἐσθλὸς, κακὸς, appellor; εὖ ἀκούειν ἀπὸ, ὑπὸ, πρός τινος, laudari; κακῶς, vituperari; ἀκούομαι ὑπό σου, audior. Λόγους δ' ἄκουσον, οὓς ἥκω φέρων, *Soph. Phil.* 1255. 'Ο πάντ' ἀκούων αἰσχρὰ καὶ λωβήτ' ἔπη, qui ubique pessima audit, probrisque oneratur omnibus, *Soph. Phil.* 607. 'Ακούομαι, perhibeor. 'Αλλ' οὐ γὰρ οὔτ' ἐν τοῖσδ' ἀκούσομαι κακὸς γάμοισιν, *Id. Œd. Col.* 988.
'Ακουῶ, *audiam,* futur. 2. indic. act. verbi ἀκούω.
"Ακρα, ας, ἡ, summitas, fastigium, culmen; (2) arx; (3) promontorium; (4) littus, omnino de extremitate dicitur, maxime extremitatibus corporis. Ab ἄκρος.
'Ακράαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, imperfectus. "Αμμι δ' ἔργον αὔτως ἀκράαντον, *Il.* 2, 137. Ex α priv. et κραιαίνω, *efficio.*
'Ακραγὴς, ὲς, mutus. Ab α priv. et κράζω.
'Ακράδαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, inconcussus, immotus. Ex α priv. et κραδαίνομαι, *metu concutior.*
'Ακραὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, vehemens, acer, secundus. Epith. venti; pure spirans, leniter spirans. secundus, apud *Hom. passim.* Οὖρος ἀκραὴς, *Apoll. Rhod.* 4, 1223. ἀκραεῖ, vento secundo, *Arr. Ind.* 24, 1. Ex ἄκρος, *summus,* et ἄω, *flo.*
'Ακραῖος, ου, ὁ, summus; (2) qui in arce colitur, epith. Dei; (3) qui præest arci, (unde 'Ακραία Venus, vid. *Thes. Med.*) Ex ἄκρος, vel ἄκρα, *arx.*
'Ακραίπαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, non sentiens crapulam; (2) alienus a crapula; (3) arcens crapulam. Ex α priv. et κραιπάλη, *crapula.*
'Ακραιφνὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, purus; (2) alacer; (3) recens. 'Ακραιφνεῖς τῶν κατηπειλημένων, illæsas omnibus quæ minitabatur, *Soph. Œd. Col.* 1147. (1) καὶ πῶς ἀκραιφνὴς, ἐν νέοις τρωφωμένη ἔσται; pura erit, *Eurip. Alc.* 1055. Ex ἀκραῖος et φαίνομαι, (ex ἄκρος, quia in summo suo vigore apparet, *Ern.*)
'Ακραιφνῶς, *adv.* sincere. Ab ἀκραιφνής.
'Ακράλιπος, τὸ, pinguedo, unguentum, *Call. Ep.*
"Ακραντος, ου, ὁ καὶ ἡ, imperfectus; (2) irritus, *ut promissum, prædictio.* Ex α priv. et κραίνω.
'Ακραξόνιον, ου, τὸ, summa pars axis. Ex ἄκρος et ἄξων, *axis.*
'Ακρασία, ας, ἡ, intemperies, intemperantia, incontinentia. Ex α priv. et κρᾶσις. Hinc
'Ακράσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, intemperans.
'Ακρατεύομαι, fut. εύσομαι, intemperanter vivo. Ab [illegible]
'Ακ[illegible]ικὸς, ἡ, ὸν, incontinens.
'Ακρατὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, incontinens, intemperans; (2) invalidus, debilis; (3) qui contineri nequit. (2) ἀκρατὲς γῆρας, viribus defecta senectus, *Soph. Œd. Col.* 1236. Ex α priv. et κράτος.

'Ακράτητος,

'Ακράτητος, ϐ, ὁ ᾗ ἡ, qui contineri et cohiberi domarique et compesci nequit. Ex α priv. et κρατέω.

'Ακρατὶ, impotenter, per impotentiam. Ex α priv. et κράτος, robur.

'Ακρατίζω, f. ίσω, jento; (2) merum bibo; ἀκρατίζομαι, jento, *Gl. V.* Ab ἄκρατος. Hinc

'Ακράτισμα, ατος, τὸ, jentaculum.

'Ακρατισμὸς, ϐ, ὁ, idem et ab eod. Plutarchus in Symposiacis a meracius potandi consuetudine nomen hoc inflecti conjectat, quoniam panis buccellam mero tingerent.

'Ακράτιςος, ϐ, ὁ ᾗ ἡ, qui non jentavit; (2) qui jentaculo non facile caret; (3) validus. Ex α priv. et κρατίζω, vel α int. et κράτος.

'Ακρατόεις, εσσα, εν, instabilis, intemperans, *Man.* Ab ἀκρατής.

"Ακρατον, ϐ, τὸ, vinum, merum, meracum. Ex α priv. et κεράννυμι, misceo.

'Ακρατοποσία, ας, ἡ, meracioris vini potatio. Ex ἄκρατος et πόσις, *potatio.*

'Ακρατοποτέω, ῶ, fut. ήσω, merum bibo. Ab

'Ακρατοπότης, ϐ, ὁ, qui merum potat.

"Ακρατος, ϐ, ὁ, merus, meracus; (2) purus, sincerus; (3) validus, vehemens in utramque partem, immoderatus, immitis; (4) perspicuus. Ex α priv. et κεράω, *misceo*, vel α intens. et κράτος, *robur.*

'Ακρατότης, *Ion.* ἀκρητότης, meracitas.

'Ακρατοφόρος, ϐ, ὁ ᾗ ἡ, qui meracum fert; *nomen vasis vinarii.* Ex ἄκρατος et φέρω.

'Ακράτωρ, ορος, ὁ, impotens; (2) incontinens. Ex α priv. et κράτος.

'Ακρατῶς, *adv.* incontinenter, intemperanter; (2) graviter, vehementer, impense.

'Ακράτως, *adv.* mere, pure, sine admixtione.

'Ακρατωσύνη, *Poet.* pro ἀκρατοσύνη, intemperantia, instabilitas, *sed nimis licentiose, Steph.*

'Ακραχολία, ας, ἡ, ira repentina et levi de causa. Ab

'Ακράχολος, ϐ, ὁ ᾗ ἡ, ad iram valde proclivis, iracundus. Ex ἄκρος et χολὴ, *ira.*

'Ακρέδεμνος, ον, sine vitta, *Ep.*

'Ακρεμονικὸς, ἡ, ὸν, ramos grandes habens. Ab

'ΑΚΡΕ'ΜΩΝ, ονος, ὁ, ramus major, ramus prægrandis; (2) ramus quivis.

"Ακρεος, ϐ, ὁ ᾗ ἡ, vel ἄκρεος, έα, εον, non carneus. Ex α priv. et κρέας, *caro.*

'Ακρέσπερον, *adv.* summa vespera, extremo vespere. Ab

'Ακρέσπερος, ϐ, ὁ ᾗ ἡ, vesperæ principium faciens, vesperam inducens. Ex ἄκρος et ἕσπερος, *vesper.*

"Ακρη, *summa, Ion.* pro ἄκρα.

'Ακρήβης, εος, ὁ ᾗ ἡ, valde juvenis. Ex ἄκρος et ἥβη, *ætas.*

"Ακρηβος, ϐ, ὁ ᾗ ἡ, idem et ex iisdem.

"Ακρητος, *Ion.* pro ἄκρατος, merus, meracus: σπονδαί τ' ἄκρητοι, meracæ libationes, i. e. fœdera vini libatione sancita, *Il.* 2, 341. Οἴνῳ ἐν ἀκρήτῳ, *Odyss.* 24, 73.

'Ακρητόχολος, idem quod ἀκράχολος, *Hipp*

'Ακρία, ας, ἡ, Minerva, ita dicta; (2) jugum montis Δι' ἄκριας ἔρχεαι οἶος, *Odyss.* 10, 281 Χῶρον ἀν' ὑλήεντα δι' ἄκριας, per juga, *Id ibid.* 14, 2. [Sic Larcherus. Sed refer ad v. ἀκρὶς, q. v. infra in suo loco.] Vid. ἀκραῖος.

'Ακριβάζω, f. άσω, probo, diligenter tracto, exploro. Ab ἀκριβής. Hinc

'Ακριβασμὸς, ϐ, ὁ, accuratio, exquisitum examen.

'Ακριβαςὴς, ϐ, ὁ, diligens explorator, inquisitor. *Gl. V.* scrupulosus Ab eod.

'Ακρίβεια, ας, ἡ, accuratio, accurata diligentia, summa cura; (2) summum jus; (3) tenacitas, parsimonia. Χαλεπῶς ἔφερε τὴν τϐ πατρὸς ἀκρίβειαν, γλίσχρα ᾗ κατὰ μικρὸν αὐτῷ χορηγϐντος, *Plut. in Pericle*, c. 36. (4) vita exacta; (5) accuratum examen; (6) forma eximia. Ab

'ΑΚΡΙΒΗ'Σ, έος, ὁ ᾗ ἡ, certus, accuratus, subtilis, exquisitus, diligens, scrupulosus; (2) certus, exploratus; (3) plenus, justus, copiosus; (4) ad rem attentus, tenax. Sic *Angl.* dicitur, AN EXACT MAN.

'Ακριβοδίκαιος, ϐ, ὁ ᾗ ἡ, summo jure utens, seu agens. Hinc τὸ ἀκριβοδίκαιον, ϐ, jus summum. Ex ἄκρος et δίκη, *jus.*

'Ακριβολογέω, ῶ, f. ήσω, accurate perpendo, examino.

'Ακριβολογία, ας, ἡ, accurata discussio et examinatio. Ab

'Ακριβολόγος, ϐ, ὁ ᾗ ἡ, accurata et curiosa diligentia utens; (2) accurato sermone utens. Ex ἀκριβὴς et λόγος, *sermo.*

'Ακριβόω, ῶ, f. ώσω, plane cognosco, diligenter exploro; (2) probe calleo, compertum exploratumque habeo; (3) summa cura ac diligentia aliquid facio; (4) facio, ut aliquis sit accuratus, et exquisitus. 'Ακριβϐν λόγϐς, τὰς τάξεις, τὰς αἰσθήσεις, δικαιοσύνην, περὶ τ.. ἠκριβωμένη σύνεσις. 'Ηκρίβωσε παρ' αὐτῶν τὸν χρόνον τϐ φαινομένϐ ἀςέρος, *Matt.* 2, 7. (2) σοφοὶ μὲν οὖν εἰσ' οἱ τάδ' ἠκριβωκότες, *Eurip. Hec.* 1192. Ab ἀκριβής.

'Ακριβῶς, *adv.* diligenter, exacte, accurate, exquisite; (2) plane, plene, penitus, perfecte; (3) summo jure; (4) severe.

'Ακρίβωσις, ἡ, diligentia, accuratio.

'Ακρίδιον, ϐ, τὸ, locustula. Dim. ab ἀκρίς.

'Ακριδοθήρα, ας, ἡ, decipula ad capiendas locustas. Ab ἀκρὶς et θήρα, *captura.*

'Ακριδοφάγος, ϐ, ὁ ᾗ ἡ, qui locustis victitat, locustas comedens. Ex ἀκρὶς et φάγος.

'Ακρίζω, f. ίσω, cacumina seu summa loca perambulo; (2) summis pedibus ambulo; (3) summa cædo. Ab ἄκρις, *summitas.*

"Ακριον, ϐ, τὸ, summitas. 'Υπὲρ ἄκρια ῥινὸς, super summum nasum, *Oppian. Cyneget.* 11, 55?. [refer ad ἄκρις.]

'ΑΚΡΙ'Σ, ίδος, ἡ, locusta.

"Ακρις, ιος, ἡ, summitas, cacumen montis. Ab ἄκρος, *summus.*

'Ακρισία, ας, ἡ, inconsiderantia; (2) res controversa et non judicata; (3) judicii inopia, et temeritas; (4) malum judicium; (5) perturbatio, confusio, turbulentus rerum status. Ex α priv. et κρίσις.

"Ακριτα, *adv.* idem quod ἀκριτὶ, *Hom.*

'Ακριτὶ, *adv.* indicta causa; (2) nullo judicio, sine judicio, sine delectu; (3) indiscrete, confuse, nullo discrimine. Ab ἄκριτος.

'Ακριτόβϐλος, ον, imprudens.

'Ακριτόδακρυς, ὁ ᾗ ἡ, futiliter aut immense lacrymans, epith. Tantali, *Ep.*

'Ακριτόμυθος, ϐ, ὁ ᾗ ἡ, qui loquitur inconsiderate et sine judicio. Θερσῖτ' ἀκριτόμυθε, *Il.* 2, 246. Ex ἄκριτος et μῦθος, *verbum.*

"Ακριτος, ϐ, ὁ ᾗ ἡ, injudicatus, indemnatus: (2) confusus, indiscretus; (3) anceps; (4) qui in controversiam non cadit; (5) qui componi aut discerni non potest; (6) sine ratione et judicio factus, inconsideratus; (7) immodicus, immensus, innumerabilis.

'Ακριτόφυλλος, ϐ, ὁ ᾗ ἡ, frondosus; (2) multis arboribus consitus, ita ut folia arborum discerni nequeant; (3) umbrosus, Φθειρῶν τ' ὄρος ἀκριτόφυλλον, *Il.* 2, 868. Ex φύλλον.

'Ακριτόφυρτος, ϐ, ὁ ᾗ ἡ, confertus, miscellaneus. Ex ἄκριτος et φύρω, *misceo.*

'Ακριτόφωνος, ϐ, ὁ ᾗ ἡ, indistinctam et confusam vocem habens. Ex ἄκριτος et φωνή.

'Ακρίτως, *adv.* idem quod ἀκριτί.

'Ακρόαμα, ατος, τὸ, acroama, quod auditur; (2) spectaculum omne jucundum, et oblectans etiam per oculos, *Ern.* (3) ipsa persona quæ auditur, ut musicus lector. Ab ἀκροάομαι. Hinc

'Ακροαματικὸς, ἡ, ὸν, quod auditione percipitur, discitur; epith. doctrinæ; (2) in auditione, seu nuda scientia et contemplatione positum.

'ΑΚΡΟΑ'ΟΜΑΙ, ῶμαι, f. ἀκροάσομαι, audio; (2) audio discendi causa; (3) dicto sum audiens, pareo. 'Ακροᾶσθαί τινος λέγοντος, τῶν λεγομένων, ἑτωδὴν τῶν ἀρχόντων, τϐ προςάττοντος, parere. 'Ακροατέον ἡμῖν τῶν κρειττόνων, cedere oportet. Hinc

'Ακρόασις, εως, ἡ, auditio, ipsa audiendi actio; (2) recitatio; (3) obedientia, *Thuc.*

'Ακροατήριον, ϐ, τὸ, auditorium; (2) locus in quo judices ad cognoscendam causam conveniunt. Ab eod.

'Ακροατὴς, ϐ, ὁ, auditor, discipulus; (2) qui obedit præceptis. Ab eod. Hinc

'Ακροατικὸς, ἡ, ὸν, ad auditionem pertinens; epith. mercedis, quæ pro audiendi labore datur, *Ern.*

'Ακροβάμων, ονος, ὁ ᾗ ἡ, qui erectus in summos pedum digitos incedit. Ex ἄκρος et βαίνω.

'Ακροβατέω, ῶ, f. ήσω, pedibus suspensis incedo. Ex ἄκρος et βατέω.

'Ακροβαφὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, summa parte tinctus, leviter imbutus. Ex ἄκρος et βάπτω, *mergo.*

'Ακροβελὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, acutam cuspidem habens. Ex ἄκρος et βέλος, *telum.*

'Ακροβολὶς, ίδος, ἡ, jaculi genus, velitaris hasta. Ex iisd.

'Ακροβηματίζομαι, f. ίσομαι, sto in summo suggestu, vel tribunali. Ex ἄκρος et βῆμα.

'Ακρόβλαςος, ϐ, ὁ ᾗ ἡ, germen in cacumine habens. Ex ἄκρος et βλαςὸς, *germen.*

'Ακροβολέω, ῶ, futur. ήσω, e summo jaculor; (2) jaculor. Ex ἄκρος et βάλλω. Hinc

'Ακροβολία, ας, ἡ, velitatio, præludium pugnæ. Hinc

'Ακροβολίζω, et frequentius ἀκροβολίζομαι, e longinquo jaculor; (2) velitor; (3) velitor verbis et certamen lacesso.

'Ακροβόλισις, ἡ, idem quod

'Ακροβολισμὸς, ϐ, ὁ, jaculatio; (2) velitatio, præludium pugnæ; (3) irritatio; (4) omnino lapidum aliorumque missilium conjectus.

'Ακροβολιςὴς, ϐ, ὁ, jaculator; (2) veles.

'Ακροβόλος, ϐ, ὁ, idem.

'Ακροβυςία, ας, ἡ, præputium; (2) gentes profanæ, non circumcisæ; (3) corruptio humanæ naturæ. Ab

'Ακρόβυςος, ϐ, ὁ ᾗ ἡ, præputiatus. Ab ἄκρος et βύω, *tego*, quod præputium extremam membri virilis partem tegat.

'Ακρογωνιαῖος, αία, αῖον, angularis, quod in summo angulo est; (2) imus. Ex ἄκρος et γωνία, *angulus.*

'Ακρόγωνος, ον, in extremo angulo positus, *Naz.* Ex ἄκρος et γωνία.

'Ακροδακτύλιον, ϐ, τὸ, summa pars digiti. Ex ἄκρος et δάκτυλος, *digitus.*

'Ακρόδετος, ϐ, ὁ ᾗ ἡ, in summo ligatus.

'Ακροδίκαιον, ϐ, τὸ, summum jus. Ex δίκη.

'Ακρόδρυα, ων, τὰ, fructus arborei, et proprie quidem qui putamen lignosum habent. *Gl. V.* cacumen rami. ἀκρόδρυα, baccæ. Ex ἄκρος et δρῦς.

'Ακρόζεςος, ϐ, ὁ ᾗ ἡ, leviter fervefactus; (2) leviter coctus. Ex ἄκρος et ζεςός.

'Ακροζώνη, ης, ἡ, instita, *Philox.*

'Ακρόθαλπτος, ϐ, ὁ ᾗ ἡ, in summo calefactus et tostus; (2) leviter calefactus. Ex ἄκρος et θάλπω, *foveo, calefacio.*

'Ακροθιγγάνω, leviter attingo.

'Ακροθιγὴς, ὲς, raptim, carptim datus. Δοίη καί τι φίλημ' ἀκροθιγὲς, *Meleag. in Anthol.*

'Ακροθιγῶς, summis digitis, *Gl. V.* summatim, carptim. A præced.

'Ακροθινιάζω, f. άσω, summam partem attingo; (2) primitias offero; (3) aliquid pro primitiis offero; (4) diligo quod egregium, optimum. *In med.* diligo mihi, mea causa. Ab

'Ακροθίνιον, ϐ, τὸ, et quod usitatius, ἀκροθίνια, ων, τὰ, primitiæ frugum; (2) primitiæ quælibet; (3) primitiæ manubiarum, quæ Diis offeruntur; (4) manubiæ, spolia. Ex ἄκρος et θὶν, θινὸς, *acervus*, quod primitiæ a summitate acervi sumebantur. (2) ἀπ' ἧς οἱ ἀκροθίνια τοιαῦτα γινέσθαι, *Herod.* 90. (3) ἀκροθίνια ταῦτα καταγινεῖν θεῶν ὁτεωδὴ, *Ibid.* 86.

'Ακροθώραξ, ακος, ὁ ᾗ ἡ, leviter ebrius. Ex ἄκρος et θωρήσσω, *inebrio.*

'Ακρόκαρπος, ϐ, ὁ ᾗ ἡ, in summitate fructum habens. Ex ἄκρος et καρπός.

'Ακροκελαινιάω, ῶ, in summo vel superficie nigrico, seu ater sum. Hinc ἀκροκελαινιόων pro ἀκροκελαινιῶν. Ex ἄκρος et κελαινός.

'Ακροκέραια,

Ἀκροκέραια, ων, τὰ, extremitates seu cornua antennarum. Ex ἄκρος et κέρας.

Ἀκροκιόνιον, ου, τὸ, summa columnæ pars, fastigium columnæ. Ex ἄκρος et κίων.

Ἀκροκνέφαιος, ου, ὁ ϗ ἡ, vespertinus. Ex ἄκρος et κνέφας, *tenebræ, caligo*.

Ἀκροκνεφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisdem.

Ἀκροκόμης, ου, ὁ, in vertice comam alens; (2) largiter comatus. Ex ἄκρος et κόμη.

Ἀκρόκομος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem. Θρήϊκες ἀκρόκομοι, *Il.* 4, 533.

Ἀκροκόρυφος, ον, summus. Ex κορυφή.

Ἀκροκυματόω, ῶ, summis innato fluctibus.

Ἀκροκωλία, ας, ἡ, extremitas membrorum, *i.e.* brachiorum, ubi humeris inseruntur. Ex ἄκρος et κῶλον, *membrum*.

Ἀκρόλειον, ου, τὸ, primitiæ manubiarum, seu prædæ; (2) primitiæ quælibet. Ex λεία.

Ἀκρόλιθος, ου, ὁ ϗ ἡ, in summo lapide positus; (2) summus lapis, seu summitas lapidis.

Ἀκρολῖνος, extremitas ratis. Κλῖνον δοιαῖς ἑκάτερθε κεραίαις ἀνέρας ἀκρολίνους, collocant in utroque cornu viros ad extremitates retium, *Oppian. Cyneget.* 4, 382.

Ἀκρολίπαρος, ου, ὁ ϗ ἡ, per summa pinguis, in superficie pinguis.

Ἀκρολογέω, ῶ, f. ήσω, in summitate lego, seu carpo, summa lego. Ex ἄκρος et λέγω.

Ἀκρολόγος, ου, ὁ ϗ ἡ, summa colligens.

Ἀκρολοφία, ας, ἡ, summitas collis.

Ἀκρολοφίτης, ου, ὁ, qui in summitatibus collium et tumulis versatur. Ab

Ἀκρόλοφος, ου, ὁ, summitas collis, aut galeæ; item, montosa loca, collis; (2) altus. (2) πρώνεσσιν ἐοικότες ἀκρολόφοισι, *Oppian. Cyneget.* 1, 417. Ex ἄκρος et λόφος.

Ἀκρόμαλλος, ου, ὁ ϗ ἡ, summe villosus.

Ἀκρομανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, summe insanus, extrema insania laborans. Ex ἄκρος et μαίνομαι.

Ἀκρομάσθιον, ου, τὸ, papilla, *Philox.* Ex ἄκρος et μασθὸς, *mamma*.

Ἀκρομέθυσος, plane plenus, depositus vino.

Ἀκρομόλιβδον λίνον, rete plumbum in extrema seu ima sui parte habens. Ex ἄκρος et μόλιβδος, *plumbum*.

Ἀκρομφάλιον, ου, τὸ, media umbilici pars, umbilici meditullium. Ex ὀμφαλός.

Ἀκρόμφαλον, ου, τὸ, idem et ex iisdem.

Ἄκρον, ου, τὸ, apex, summum cacumen, fastigium, culmen; (2) crepido, margo.

Ἀκρόνηον, ου, τὸ, summa seu extrema pars navis. Ex ἄκρος et ναῦς, *Ion.* νηῦς, *navis*.

Ἀκρονύκτιον, ου, τὸ, prima noctis pars. A seq.

Ἀκρόνυκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, vespertinus. A seq.

Ἀκρόνυξ, κτος, ἡ, prima pars noctis, primæ noctis tempus. Ex ἄκρος et νὺξ, *nox*.

Ἀκρόνυχος, ου, ὁ ϗ ἡ, vespertinus.

Ἀκροπαγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, in summo fixus. Ex ἄκρος et πηγνύω, *figo*.

Ἀκρόπαθος, ου, ὁ ϗ ἡ, in summa parte adfectus, *Hipp.* Ex ἄκρος et πάθος, *adfectus*.

Ἀκρόπαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, per summa leviter conspersus. *Gl. V.* ἀκρόπαστον, parce salsum. Ex ἄκρος et πάσσω, *conspergo*.

Ἀκροπενθὴς, ὲς, summe tristis.

Ἀκρόπηλος, ου, ὁ ϗ ἡ, valde cœnosus, lutulentus. Ex ἄκρος et πηλὸς, *lutum*.

Ἀκροποδητὶ, al. scrib. ἀκροποδιτὶ, *adv.* summis pedibus insistendo, summis pedum digitis. Ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν ἐπιβαίνοντες ἀκροποδητὶ, *Lucian.* Ex ἄκρος et ποὺς, ποδός.

Ἀκροποδιτὶ, *adv.* idem et ex iisdem.

Ἀκροπολεύω, sublimis meo, *Man.*

Ἀκρόπολις, εως, ἡ, arx; (2) quod summum est. Ex ἄκρος et πόλις, *urbs*.

Ἀκρόπολος, ου, ὁ ϗ ἡ, altissimum habens verticem. Ex ἄκρος et πόλος, *vertex*.

Ἀκρόπορος, ου, ὁ ϗ ἡ, summa parte acutus. Ex ἄκρος et πείρω, *transadigo, infigo*.

Ἀκροπόρφυρος, ου, ὁ ϗ ἡ, in extremitate vel summitate purpuram habens, purpura prætextus. Ex ἄκρος et πορφύρα.

Ἀκροποσθία, ας, ἡ, præputium; (2) glans. Ex ἄκρος et πόσθη.

Ἀκροπόσθιον, ου, τὸ, idem et ex iisd.

Ἀκρόπρωρον, ου, τὸ, summa pars proræ.

Ἀκρόπτερα, τὰ, summæ alæ. Διπλῶν ἀκρόπτερα φωτῶν, *Oppian. Cyneget.* 4. 127.

Ἀκρόῤῥιζος, ου, ὁ ϗ ἡ, in superficie habens radicem, leviter radicatus. Ex ἄκρος et ῥίζα.

Ἀκρορῥίνιον, ου, τὸ, tota nasi summitas, totus ambitus nasi. Ex ἄκρος et ῥὶν, *nasus*.

Ἀκρορῥύμιον, ου, τὸ, summus temo, extrema temonis pars. Ex ἄκρος et ῥυμὸς, *temo*.

ΑΚΡΟΣ, ρα, ρον, summus, extremus; (2) summus, i. e. supremus; (3) summum in aliqua re gradum obtinens; perfectus, præstantissimus, singularis; diciturque etiam in malam partem, ut ἄκρος ὀργὴν, *Ern.*

Ἀκροσαπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui in superficie putrescit; (2) qui leviter putrescere et mutari cœpit. Ex ἄκρος et σήπω, *putrefacio*.

Ἀκρόσοφος, ου, ὁ ϗ ἡ, impense sapiens, peritus.

Ἀκροσπάθια, ων, τὰ, hypochondria, ita dicta, quod velut in extremitate costarum sita sint. Ex ἄκρος et σπάθαι, *costarum ossa*.

Ἀκροστήθιον, ου, τὸ, summa pars pectoris. Ex ἄκρος et στῆθος, *pectus*.

Ἀκροστιχὶς, ίδος, ἡ, initium versus; (2) carmen, in quo deinceps e primis versuum literis aliquid connectitur. Ex ἄκρος et στίχος.

Ἀκρόστιχον, ου, τὸ, idem et ex iisdem.

Ἀκροστόλιον, ου, τὸ, aplustre, ornamentum navis in prora. Ex ἄκρος et στόλος, *pars navis in prora*.

Ἀ[illegible]ιον, τὸ, summa et extrema pars oris.

Ἀκροσφαλὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, proclivis ad lapsum; (2) lubricus, pronus, proclivis. Ex ἄκρος et σφάλλομαι, *labor*.

Ἀκρόσφυρον, ου, τὸ, extrema malleoli pars; (2) genus calceamenti muliebris.

Ἀκροσχιδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, summa vel extrema sui parte scissus, in cacumine divisus. Ex ἄκρος et σχίδη, *fissura*.

Ἀκροτελεύτιον, ου, τὸ, finis seu extremitas carminis. Ex ἄκρος et τελευτὴ, *finis*.

Ἀκρότης, ητος, ἡ, summitas, extremitas, apex, fastigium. Ab ἄκρος.

Ἀκροτήριον, ου, τὸ, auditorium.

Ἀκρότητος, ου, ὁ ϗ ἡ, non pulsatus; (2) non congruens ad numeros, illaboratus, impolitus. Ex α priv. et κρότος.

Ἀκροτομέω, ῶ, f. ήσω, summas partes amputo. Ἀκροτομεῖν τὸν σῖτον, de messoribus, *Xen. Gl. V.* ἀκροτομεῖ, truncat. Ab

Ἀκρότομος, ου, ὁ ϗ ἡ, cujus summæ partes sectæ sunt; (2) durus; (3) excelsus; (4) asper et transitu difficilis. Ex τέμνω.

Ἀκρότονος, ου, ὁ ϗ ἡ, in summo tentus; (2) qui extremas partes, sc. manus et brachia, summa vi intendit. Ex ἄκρος et τείνω.

Ἄκροτος, ου, ὁ ϗ ἡ, plausu carens, cui non applauditur. Ex α priv. et κρότος, *strepitus*.

Ἀκρουρανία, ας, ἡ, summitas cœli, vertex cœli, *Luc. in Lex.* Ex ἄκρος et οὐρανὸς, *cœlum*.

Ἀκροφανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, summo diluculo apparens; (2) qui tenuem tantum et non plenam lucem habet; (3) qui apparere incipit. Ex ἄκρος et φαίνομαι, *appareo*.

Ἀκροφυὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, in cacumine proveniens, in summo nascens; (2) excelsa indole præditus. Ex ἄκρος et φυὴ, *natura*.

Ἀκροφύλαξ, ακος, ὁ, arcis præfectus. Ex ἄκρα.

Ἀκρόφυλλος, ου, ὁ ϗ ἡ, in summitate folia habens. Ex ἄκρος et φύλλον.

Ἀκροφύσιον, ου, τὸ, follium pars summa seu extrema, quæ fornacis ori immittitur. Ex ἄκρος et φῦσα, *follis*.

Ἀκροχάλιξ, ικος, ὁ ϗ ἡ, supra modum ebrius. Ex ἄκρος et χάλιξ, *vinum*.

Ἀκρόχαλις, idem quod ἀκρόχαλιξ.

Ἀκροχανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, in summo vel extremo hians, apertus; (2) immani vastus hiatu. Ex ἄκρος et χαίνω, *hisco*.

Ἀκρόχειρ, ρος, ἡ, pars brachii a cubito ad extremos usque digitos.

Ἀκροχειρία, ας, ἡ, idem cum ἀκροχειρισμός.

Ἀκροχειριασμὸς, οῦ, idem.

Ἀκροχείρισις, εως, ἡ, idem.

Ἀκροχειρίζομαι, summa manu capto, et quidem proprie, velut pancratiastæ solent. Ex ἄκρος et χεὶρ, *manus*. Hinc

Ἀκροχειρισμὸς, οῦ, ὁ, exercitatio pancratiastarum, qua alter alterum manu tantum captat.

Ἀκροχειριστὴς, οῦ, ὁ, qui se exercet ἀκροχειρισμῷ. Ab eodem.

Ἀκροχηνίσκοι, ων, οἱ, extremitates ejus partis jugi quæ ζεύγλη dicitur. Ex ἄκρος et χηνίσκος, *anserculus*.

Ἀκρόχλιαρος, ου, ὁ ϗ ἡ, valde tepidus.

Ἀκροχλιάρως, *adv.* valde tepide.

Ἀκροχολέω, ῶ, f. ήσω, excandesco ira.

Ἀκροχολία, ας, ἡ, iracundia. Ab

Ἀκρόχολος, ου, ὁ ϗ ἡ, iracundus; (2) qui leviter irascitur. Ex ἄκρος et χολὴ, [illegible]

Ἀκροχορδόνιον, ου, τὸ, verruca, *Philox.* Et

Ἀκροχορδονώδης, ώδεος, verrucosus. Cognomen Fabii Maximi. Ab

Ἀκροχορδὼν, όνος, ἡ, verruca rotunda et callosa. *Gl. V.* verruca, nævus. Ex ἄκρος et χορδὴ, *chorda*, eo quod vertice suo similis est resectæ chordæ secundum extremitatem.

Ἀκρόχωλος, ου, ὁ ϗ ἡ, valde claudus.

Ἀκρόψιλος, ου, ὁ ϗ ἡ, in summo nudus; (2) plane nudus, *Ern.*

Ἀκρόψωλος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui in summa tantum parte recutitus est, glandem nudam habet, libidinosus. Ex ἄκρος et ψωλός.

Ἀκροῶ, imperativ. verbi ἀκροάομαι. Ἀκροῶ δὴ, ausculta jam, *Aristoph. Lysist.* ver. 503. Πρόσεχε τὸν νοῦν κ' ἀκροῶ, *Pherecrat. apud Athen.* 122.

Ἀκροῶντ' pro ἀκροῶνται, *audiunt*, 3. plur. præs. indic. med. *contr.* pro ἀκροάονται.

Ἄκρω, *summi*, gen. sing. *Dor.* pro ἄκρου.

Ἄκρυπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non occultus, incelatus, *Gl. V.*

Ἀκρύσταλλος, ου, ὁ ϗ ἡ, glacie carens, non glaciatus; (2) nihil crystallini habens.

Ἀκρωβελία, ας, ἡ, extremitas panis, qui ὀβελίας dicitur. Ex ἄκρος et ὀβελίας.

Ἀκρωλένιον, ου, τὸ, summitas vel extremitas cubiti; (2) montis cacumen. Ex ἄκρος et ὠλένη, *cubitus*.

Ἀκρωμία, ας, ἡ, eminentia vel summitas humeri; (2) montis vertex. Ex ἄκρος et ὦμος, *humerus*.

Ἀκρώμιον, ου, τὸ, idem et ex iisd.

Ἄκρων, ωνος, ὁ, extremitas membri. Ab ἄκρος.

Ἀκρωνία, ας, ἡ, partium extremarum amputatio, *Æsch. Eumen.* 126. A præc.

Ἀκρώνυξ, υχος, ὁ, qui summis fit, seu imprimitur unguibus; (2) summa unguis pars; (3) montis cacumen. Ex ἄκρος et ὄνυξ.

Ἀκρωνυχία, ας, ἡ, extremitas unguium.

Ἀκρώνυχος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἀκρώνυξ. *Philox.* ἀκρώνυχον, articulare.

Ἀκρώρεια, ας, ἡ, summitas sive summa pars montis; collis jugum, *Gl. V.* vertex montis, *Philox.* Ex ἄκρος et ὄρος, *mons*.

Ἄκρως, summe, in utramque partem, excellenter, eximie, *Philox.*

Ἀκρωτηριάζω, f. ήσω, extremitates corporis amputo, corpus mutilo, *Gl. V.* trunco, mutilo, decacumino; ἀκρωτηριάζει, obtruncat, mutilat, detruncat, *Philox.* ἠκρωτηριασμένος, mutilus, *Gl. V.* detruncatus, *Philox.* perf. part. pass. Ἀκρωτηριάζειν τὸ πρόσωπον, τὰς ῥῖνας, τὰς πρώρας τῶν νηῶν, τὰς τριήρεις· ἠκρωτηριασμένοι τὰς ἑαυτῶν πατρίδας, labefactantes, *Dem.* Ab ἀκρωτήριον.

Ἀκρωτηρίασις, εως, ἡ, truncatio, mutilatio, *Gl. V.* A præc.

Ἀκρωτηριασμὸς, οῦ, idem.

Ἀκρωτηρίασμα, ατος, τὸ, quod resecatur ab extremo corpore, ut manus, pedes, &c.

Ἀκρωτήριον, ου, τὸ, extremitas, summitas, cacumen, vertex speciatim; (2) promontorium; (3) extremitates corporis, ut *manus, pedes*, &c.; (4) rostrum navis; (5) pinnæ murorum; (6) simulacra, vexilla et similia in fastigio ædium, turrium, navium, quæ vel ornamenti vel venti indicandi causa imponuntur. Ab ἄκρος.

Ἀκτάζω, vel ἀκταΐζω, in littore genio indulgeo, *Plut Symp.* 4. *Probl.* 4. (2) hilari sum animo, exhilaro me. Ab ἀκτή.

Ἀκταία, ας, ἡ, sambucus, *Gl. V.* Ab ἀκτή.

Ἀκταίνω,

Ἀκταίνω, tollo, attollo. Ὡς μήτε σωκεῖν, μήτε ἀκταίνειν βάσιν, *Æsch. Eumen.* 36.

Ἀκταιωνὶς, ίδος, ἡ, ad Actæonem pertinens, *Ep.*

Ἀκταῖος, αία, αῖον, littoralis, maritimus.

Ἀκταιωρέω, ῶ, f. ήσω, littora custodio. Ab ἀκταιωρὸς, ου, ὁ ἡ, littorum custos. Ex ἀκτὴ, *littus*, et οὖρος, *custos*.

Ἀκτέανος, ου, ὁ ἡ, nihil possessionum habens; (2) pauper, egenus. Ex α priv. et κτέανον.

Ἀκτένιστος, ου, ὁ ἡ, impexus. Ex α priv. et κτεὶς, ενὸς, *pecten*.

Ἀκτέριστος, ου, ὁ ἡ, infuneratus, cui non justa facta sunt. Ex α priv. et κτέρεα, *exsequiæ*.

Ἀκτέριστος, ου, ὁ ἡ, idem et ex iisd.

ἈΚΤΗ΄, ῆς, ἡ, littus, *Il.* 2, 395. Ἀκταὶ (inquit *Ammonius*) sunt loca maris petricosa, θῖνες vero arenosa; (2) farina, fruges, *Il.* 11, 630; (3) sambucus, *Dioscor.* 4. Δημήτερος ἀκτὴν, Cereris fruges, *Il.* 13, 322. Πὰρ δ' ἀλφίτου ἱεροῦ ἀκτὴν, *Ibid.* 11, 630. Παλύνας ἀλφίτου ἀκτῇ, *Odyss.* 14, 429. Δάματρος ἀκτᾶς δέμας ἁγνὸν ἴσχειν, habere corpus purum a farina Cereris. Cereris fructibus abstinere, *Eurip. Hipp.* 138.

Ἀκτημοσύνη, ης, ἡ, paupertas. Ab

Ἀκτήμων, ονος, ὁ ἡ, inops, pauper. Ex α priv. et κτάομαι, *possideo*.

Ἀκτησία, ας, ἡ, paupertas, inopia. Ex iisd.

Ἄκτητος, ου, ὁ ἡ, non possessus; (2) qui adquiri non potest. Ex iisd.

ἈΚΤΙ΄Ν, ῖνος, ἡ, radius solis, *Il.* 10, 537; (2) fulminis, *Luc. in Timon.* lucis, rotæ, *Ern.*

Ἀκτινοβολία, ἡ, idem quod ἀκτινοβολία, *Man.*

Ἀκτινηδὸν, *adv.* in formam radiorum vel radii. Ab ἀκτίν.

Ἀκτινοβολέω, ῶ, f. ήσω, radios ejaculor, *Gl. V.* ἀκτινοβολῶ, radio; ἀκτινοβολεῖσθαι, radiare.

Ἀκτινοβολία, ας, ἡ, radiorum ejaculatio. Ab

Ἀκτινοβόλος, ου, ὁ ἡ, radios ejaculans. Ex ἀκτὶν et βάλλω.

Ἀκτινοειδὴς, έος, ὁ ἡ, radiatus. Ex ἀκτὶν et εἶδος, *species*.

Ἀκτινοφόρος, ου, ὁ ἡ, radiatus capite, *Philox.*

Ἀκτινωτὸς, ἡ, ὸν, radiatus, quasi ab ἀκτινόω.

Ἄκτιος, ου, ὁ ἡ, littoralis; (2) cognomen Apollinis et Panis. Ab ἀκτὴ, *littus*.

Ἀκτὶς, ῖνος, ἡ, radius; (2) sambucus; (3) vas in quo conjiciuntur oboli, *Eustath.* Ab ἀκτίν.

Ἄκτιστος, ου, ὁ ἡ, non creatus, inconditus, *Gl. V.* Ex α priv. et κτιστός.

Ἀκτίτης, ου, ὁ, littoralis, in littore commorans. Ab ἀκτὴ, *littus*.

Ἄκτιτος, ου, ὁ ἡ, non ædificatus. Ex α priv. et κτίζω, *condo, ædifico*.

Ἄκτωρ, ορος, ὁ, ductor, princeps, rex, *Æsch.* (2) lorum, vel funis, quo ducimus aliquid. Ab ἄγω.

Ἀκτωρέω, ῶ, ago custodem littorum. Ab

Ἀκτωρὸς, οῦ, ὁ, littorum custos. Ex ἀκτὴ et οὖρος, *custos*.

Ἀκυβέρνητος, ου, ὁ ἡ, gubernatore carens. Ex α priv. et κυβερνάω.

Ἀκύβευτος, ον, nihil temere faciens, nihil fortunæ permittens.

Ἀκυητήριον, ου, τὸ, medicamentum conceptum impediens, *Hes.* Ex α priv. et κύω. Unde

Ἄκυθος, ου, ἡ, quæ non concipit, sterilis. Οὐδ' ἀγάλακτες οἶες, οὐδ' ἄκυθοι, *Call. in Apoll.* 52.

Ἀκύκλιος, ου, ὁ ἡ, qui ambitum disciplinarum non comprehendit, indoctus. Ex α priv et κύκλιος, *circularis*.

Ἀκύλιστος, ου, ὁ ἡ, qui non volvitur; (2) aut nequit volutari, immotus, stabilis; (3) rigidus. Ex α priv. et κυλίω, *volvo*.

ἌΚΥΛΟΣ, ου, ἡ, glans ilicis.

Ἀκύμαντος, ου, ὁ ἡ, fluctibus non agitatus; (2) sedatus, tranquillus; ex α priv. et κῦμα, *fluctus*; (3) fœtu carens, sterilis. Ex α priv. et κύμα, *fœtus*.

Ἀκυμάντως, *adv.* sine fluctu, tranquille, placide.

Ἀκύμαστος, ον, idem quod ἀκύμαντος.

Ἀκύματος, ον, idem quod ἀκύμαντος.

Ἄκυμος, fluctibus non agitatus; (2) tranquillus. (2) μοχθήσας τὸν ἄκυμον θῆκεν βίοτον βροτοῖς, *Eurip. Herc. Fur.* 698.

Ἀκύμων, ονος, ὁ ἡ, fluctibus non agitatus; (2) tranquillus; (3) fœtu carens, sterilis. (1) ἀκύμονα πόντου τίθησι νῶτα πορθμεύων πλάτῃ, *Eurip. Iphig. in Taur.* 1444. (3) νηδὺς δ' ἀκύμων διά σε μοι διόλλυται, sine fœtu, *Id. Andr.* 158.

Ἄκυπρος, ου, ὁ ἡ, Veneris expers, Venerem non appetens, aut haud amabilis, *Hes.* Ex α priv. et Κύπρις, *Venus*.

Ἀκύρημα, ατος, τὸ, infortunium, cum quis non potitur eo quod petiit. Ab

Ἀκυρὴς, έος, ὁ ἡ, qui nihil adquirit; (2) infortunatus. Ex α priv. et κύρω, *nanciscor*.

Ἀκυρία, ας, ἡ, improprietas. Ab ἄκυρος.

Ἀκυρίευτος, ου, ὁ ἡ, nullius dominio subjectus, aut impatiens imperii. Ex α priv. et κυριεύω, *dominor*.

Ἄκυρμα, ατος, τὸ, idem quod ἀκύρημα.

Ἀκυρολογέω, ῶ, f. ήσω, improprie loquor.

Ἀκυρολογία, ας, ἡ, improprium loquendi genus, sermonis improprietas; (2) absurditas. Ab

Ἀκυρολόγος, ου, ὁ ἡ, qui improprie loquitur.

Ἀκυρολόγως, *adv.* valde improprie.

Ἄκυρος, ου, ὁ ἡ, auctoritate privatus, jus et potestatem non habens; (2) irritus; (3) improprius; (4) obsoletus, abolitus; (5) incertus. Ex α priv et κῦρος, *auctoritas*. Hinc

Ἀκυρόω, ῶ, f. ώσω, auctoritate privo; (2) infirmo, irritum reddo, abrogo, antiquo. Ἠκυρώσατε τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ, *Matt.* 15, 6.

Ἀκύρωσις, εως, ἡ, antiquatio, abrogatio.

Ἀκύρωτος, ον, non firmatus, sancitus; irritus.

Ἀκυτήριον, ου, τὸ, idem quod ἀκυητήριον.

Ἄκυτος, ου, ὁ ἡ, idem quod ἄκυθος.

Ἀκωδώνιστος, ου, ὁ ἡ, nondum exploratus. Ex α priv. et κωδωνίζω, *tintinnabuli sono et strepitu exploro*, veluti solebant explorari equi, an bellicos strepitus ferre possent.

Ἀκωκὴ, ῆς, ἡ, mucro, cuspis, acumen, *Il.* 5, 16. Per reduplicationem. Ab ἀκή.

Ἀκώλιστος, membro aliquo carens, vel truncatus. Ex ἀκωλίζω. Ab

Ἄκωλος, ου, ὁ ἡ, membris truncus; (2) speciatim pedibus carens. Ex α priv. et κῶλον.

Ἀκώλυτος, ου, ὁ ἡ, non impeditus. Ex α priv. et κωλύω, *impedio*.

Ἀκωλύτως, *adv.* nemine prohibente, libere.

Ἀκωμῳδήτως, sine ludibrio. Ab α priv. et κωμῳδέω.

ἌΚΩΝ, et ἄκους, οντος, ὁ, ab ἀκὴ, jaculum, spiculum, telum, *Il.* 4, 187.

Ἄκων, οντος, ὁ, ἄκουσα, ης, ἡ, ἆκον, τὸ, invitus, a, um. Ex α priv. et ἑκών.

Ἄκωνος, ου, ὁ ἡ, cono et fastigio carens.

Ἄκωπος, ου, ὁ ἡ, remo carens. Ex α priv. et κώπη, *remus*.

Ἅλα, *mare*, acc. sing. ab ἅλς, *mare*.

Ἄλαβα, atramentum. Vox Cypria.

Ἀλαβάρχης et ἀλαβάρχης, ὁ, alabarcha, proprie magister scripturæ, vectigalibus præfectus, deinde idem qui Ethnarcha.

Ἀλαβαρχία, ἡ, (seu ἀλαβαρχίη, *Poet.*) principatus sc. Ethnarchæ.

Ἀλαβαρχέω, sum alabarcha. Quidam autem volunt ἀραβ. in his omnibus, *Ern.*

Ἀλάβαρες, idem quod ἀλάβαστρον.

Ἀλαβαστροειδὴς, ές, alabastri speciem referens.

Ἀλαβάστριον, ου, τὸ, parvus alabaster, *Dim.*

Ἀλαβαστρίτης, ου, ὁ, sc. λίθος, alabastrites, sc. lapis. Ab eod.

Ἀλαβαστρῖτις, ιδος, ἡ, sc. λίθος, idem.

Ἀλαβαστροθήκη, ης, ἡ, vas in quo pyxides unguentariæ reponuntur. Ex ἀλάβαστρον et θήκη.

ἈΛΑ΄ΒΑΣΤΡΟΝ, ου, τὸ, alabastrum; (2) genus vasis unguentarii (ex alabastro) sine ansis, myrotheca lapidea; lecythus.

Ἀλάβαστρος, ου, ὁ vel ἡ, idem.

Ἀλαβαστροφόρος, ου, ὁ ἡ, alabastra ferens.

Ἀλαβὴς, έος, ὁ ἡ, in quo nihil est quod prehendi queat, ansa seu manubrio carens; (2) qui prehendi, capi, teneri nequit. Ex α priv. et λαβὴ, *prehensio*.

Ἅλαδ', per *Apostr.* pro ἅλαδε, *adv.* ad mare.

Ἁλαδρόμος, ον, in mari vagans, ut nauta, mercator.

Ἀλαζονεία, ας, ἡ, fastus, ostentatio, jactatio, gloriatio, vaniloquentia, jactantia, insolentia, arrogantia. Ab ἀλαζών.

Ἀλαζόνευμα, ατος, τὸ, gloriatio, jactatio, propter aliquod facinus; (2) verbum vel facinus insolens. Ab

Ἀλαζονεύομαι, f. εύσομαι, me ostento, me vendito, falsa de me prædico, glorior; (2) mentior, per jactantiam. Τοῦ ἀλαζονεύεσθαι ἀποστῆσαι τοὺς σύνοντας, *Xenoph.* τὰ εἴδη, *Arist.*

Ἀλαζονικὸς, ἡ, ὸν, ad ostentationem pertinens, compositus; (2) ostentator, jactator, vanitati deditus. Ab ἀλαζών.

Ἀλαζονικῶς, jactanter, gloriose.

Ἀλαζονοχαυνοφλύαρος, ου, ὁ, ostentator, animo tamen remisso et nugax in futilibus et nugis sese jactans, *Ern.* Vox Comica. Ex ἀλαζὼν, *jactator*, χαῦνος, *laxus*, et φλύαρος, *ineptiæ*.

ἈΛΑΖΩ΄Ν, όνος, ὁ ἡ, inanis jactator, ostentator, gloriosus, superbus, arrogans; (2) mendax; (3) vagus.

Ἀλάθεια, *veritas*, *Dor.* pro ἀλήθεια.

Ἀλαθεὶς, a. 1. part. pass. verbi ἀλάω, sive ἄλημι, *vagor, erro*.

Ἀλάθητος, ου, ὁ ἡ, qui latere nequit, qui oblivioni mandari non potest; (2) quem nihil latet. Ex α priv. et λανθάνω, *lateo*.

Ἀλαίνω, erro, vagor. Μανίαις ἀλαίνων, καὶ φόβοις, *Eur. Or.* 531. Ab ἀλάομαι.

Ἀλάϊος, αία, αῖον, cæcus, captus oculis. Ab ἀλαός.

Ἀλαιὸς, antiquus. A παλαιός.

Ἀλακάτα, *colus*, *Dor.* pro ἠλακάτη.

Ἀλάκητος, ου, ὁ ἡ, strepitum non edens. Ex α priv. et λακέω, *sono, strepo*.

Ἀλαλὰ, vox inarticulata ciendo Marti, quæ a militibus ante pugnam edi solebat.

Ἀλαλαγὴ, ῆς, ἡ, lætus clamor; (2) tristis clamor. (2) σὺν ἀλαλαγαῖς αἰαγμάτων, *Eurip. Phœn.* 337.

Ἀλάλαγμα, ατος, τὸ, lætus clamor militum; (2) læta vociferatio. Ab ἀλαλάζω.

Ἀλαλαγμὸς, οῦ, ὁ, idem; (2) hymnus, qui ob partam victoriam canitur. Ab eodem.

Ἀλαλάζω, f. άξω, clamo alala, fremitum edo inter pugnandum; (2) tollo clamorem lætum; (3) tristem ululo; (4) tinnio, *Gl. V.* ululo, tintinno; ἀλαλάζων, tinnulus, *Gl. V.* Κύμβαλον ἀλαλάζον, 1 *Cor.* 13, 1. Ab ἀλαλά.

Ἀλαλὴ, idem quod ἀλαλά.

Ἀλάλημαι, *Il.* 23, 73. *erravi*, perf. ind. pass. *Ion.* pro ἠλάλημαι, a verbo ἀλάομαι.

Ἀλάλημαι, vagor, erro. Ἄλλα δὲ μυρία λυγρὰ κατ' ἀνθρώπους ἀλάληται, *Hesiod. Op.* 100.

Ἀλαλητὶ, idem.

Ἀλαλητὸς, οῦ, ὁ, clamor militum dicentium ἀλαλὴ; (2) fremitus militum quivis in pugna, vociferatio militaris. Τοὶ δ' ἀλαλητῷ νῆας ἐπεσσεύοντο, *Il.* 2, 149. Θεσπεσίῳ ἀλαλητῷ, *ibid.* 18, 149. Ab ἀλαλή.

Ἀλάλητος, ου, ὁ ἡ, qui verbis non exprimitur vel profertur, *Il.* 2, 149. Ex α priv. et λαλητός.

Ἀλαλκέμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro ἀλαλκεῖν.

Ἀλαλκέμεναι, *arcere*, idem, sed *Dor.*

Ἀλαλκέω, ῶ, f. ήσω, depello, propulso, arceo, *Il.* 19, 30. Ab ἀλκέω.

Ἀλαλκομένιον, templum Minervæ auxiliatricis, *Plutarc. Quæst. Græc.* 301.

Ἀλαλκομενηΐς, ΐδος, ἡ, auxiliatrix, epitheton Minervæ, *Il.* 4, 8: 5, 908: vel Alalcomeneis dicta ab Alalcomenis vico Bœotiæ ubi colebatur: mentio ejus apud *Ælian. Var. Hist.* 12, 57; ubi vide interpretes. Ex ἀλάλκω, *juvo*, et μένος, *robur*.

Ἀλαλκομένιος, nomen mensis, ap. *Bœot.*

Ἄλαλκον, 1. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἤλαλκον.

Ἀλαλκτήριον, ου, τὸ, remedium, auxilium. Ab ἀλακτὴρ, *auxiliator*.

Ἀλάλκω, depello, arceo, *Il.* 23, 185. Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι, a Trojanis, *Il.* 21, 138. Ab ἀλκέω.

Ἄλαλος, ου, ὁ ἡ, qui loqui non potest, mutus. Ex α priv. et λαλέω, vel λάλος.

Ἀλάλυγξ, γγος, ἡ, error, vagatio. Κακῇ ἀλάλυγγι βαρῦνον, *Nic. Alexiph.* 18.

'Αλαλύκτημαι, erro; (2) moleste fero; (3) metuo. Οὐδέ μοι ἦτορ ἔμπεδον, ἀλλ' ἀλαλύκτημαι, *Il.* 10, 94. Ab ἀλύσσω.

'Αλάμπετος, ου, ὁ ϰ ἡ, splendoris expers, non splendens, obscurus, *Soph. Œd. Col.* 1662. 'Ορφνὴ ϰ σκότος ἐστὶν ἀλάμπετον, *Epig. in Heraclitum apud Diog. Laertium.* Ab

'Αλαμπὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, idem. 'Αλαμπὲς ἡλίου, procul a solis radiis, *Soph. Trach.* 691. Ex α priv. et λάμπω, *luceo, splendeo.*

'Αλάμπετος, α, ον, idem.

'ΑΛΑ'ΟΜΑΙ, ῶμαι, vagor, erro; (2) incertus sum. Ἤτοι ὁ καππεδίον τὸ 'Αλήϊον οἶος ἀλᾶτο, *Il.* 6, 201.

'ΑΛΑΟ'Σ, οῦ, ὁ ϰ ἡ, non videns, cæcus; (2) obscurus, caliginosus, *Steph.*

'Αλαοσκοπίη, ης, ἡ, *Il.* 10, 515. *Ion.* ἀλαοσκοπία, cæca, i. e. negligens speculatio, error oculi vel opinionis. Ex ἀλαὸς et σκοπέω, *speculor.*

'Αλαοτόκος, ου, ὁ ϰ ἡ, qui cæcos fœtus gignit; (2) cæcum pariens. Ex ἀλαὸς et τίκτω.

'Αλαόω, ῶ, f. ώσω, cæco; (2) irritum reddo, frustro; (3) ærumnis frango. Νῦν δέ μ' ἐὼν ὀλίγος—ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν, *Odyss.* 9, 516. Ab ἀλαός.

'Αλαπαδνὸς, ἡ, ὸν, vastatu facilis, imbecillis, *Il.* 2, 675. Ab

'Αλαπάζω, f. άξω, vasto, diripio, dissipo, exinanio, solo æquo. Νέων δ' ἀλάπαξε φάλαγγας, *Il.* 11, 503. 'Αλαπαζοντα στίχας ἀνδρῶν, *Il.* 5, 166.

'Αλάπαξε, pro ἀλάπαξα, *dissipavi*, vel ἀλάπαξε, *dissipavit*, a. 1. ind. act.

'Αλας, ατος, τὸ, sal. Ab ἅλς.

'Αλαστέω, crucior, mœrore adficior. Ab

'Αλαστέω, ῶ, f. ήσω, idem. Καὶ ἀλαστήσας ἔπος ηὔδα, *Il.* 12, 163. Ab ἄλαστος, *gravis.*

'Αλαστον, *adv.* in perpetuum. Νῦν αὖ παιδὸς ἄλαστον ὀδύρομαι, *Odyss.* 14, 174.

'Αλαστορία, ας, ἡ, ultrix conscientia; (2) diræ, mores pestiferi.

'Αλαστος, ου, ὁ ϰ ἡ, non obliviscendus, cujus indelebilis est memoria, *Il.* 12, 163. (2) intolerabilis, gravis, *Il.* 22, 260. (3) scelestus. (3) μηδ' ἄλαστον ἄνδρ' ἰδὼν, *Soph. Œdip. Col.* 1483.

'Αλάστωρ, ορος, ὁ, qui perpetravit non obliviscenda; (2) scelestus, exsecrandus; (3) dæmon crudelis et sanguinarius; (4) genius scelerum vindex, ultor homicidarum. Παρειστήκεισαν δὲ αὐτῷ Ποιναί, ϰ 'Αλάστορες, ϰ 'Εριννύες, *Lucian. Necyom.* 11. Ὅστις μὴ ἀλαστόρων νοσεῖ, *Soph. Trach.* 1235. Ex α priv. et λανθάνομαι, *obliviscor*, aut λάζυμαι, *capio, qui ferri aut capi nequit.*

'Αλατεία, ας, ἡ, error, vagatio. Δυσπλάνοις ἀλατείαις, *Æsch. Prom.* 903.

'Αλᾶτο, 3. sing. imp. ind. med. *Ion.* pro ἠλᾶτο, et hoc *contr.* pro ἠλαίτο, ab ἀλάομαι.

'Αλατο, *saliit*, 3. sing. a. 1. ind. med. *Ion.* et *Dor.* pro ἥλατο, a verbo ἅλλομαι, *salio.*

'Αλατοπωλία, ας, ἡ, salis venditio; (2) arbitrium vendendi salis. Ex ἅλς et πωλέω.

'Αλάχανος, ου, ὁ ϰ ἡ, oleribus carens. Ex α priv. et λάχανον, *olus.*

'Αλαῶπις, ιδος, ἡ, cæca, obscura. Ex ἀλαὸς et ὤψ, *oculus.*

'Αλαωπὸς, οῦ, ὁ ϰ ἡ, cæcus, obscurus.

'Αλάωσα, a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἠλάωσα.

'Αλαωτὺς, ύος, ἡ, cæcitas; (2) error. Ὀφθαλμοῦ ἐξηται ἀεικελίην ἀλαωτὺν, *Odyss.* 9, 503. Ab ἀλαὸς, vel ἀλάομαι.

'Αλγεινὸς, ἡ, ὸν, molestus, asper, gravis, dolorem adferens. 'Αλγεινὸν, τὸ, et ἀλγεινὰ, τὰ, dolor, ærumna. Ab ἄλγος.

'Αλγεινῶς, *adv.* moleste, cum dolore.

'Αλγεσίδωρος, ον, dans dolorem, *Opp.*

'Αλγεσίθυμος, ον, dolore animum afficiens, *Ep.*

'Αλγέω, ῶ, f. ήσω, doleo de animo et de corpore. 'Αλγεῖν παιδὸς τοῖς κακοῖς, ἐπὶ τοῖς κακοῖς τῶν φίλων, θάνατόν τινος· τὴν κεφαλὴν, τὸν δάκτυλον. Τί δῆτ' ἂν ἀλγοίης ἐπ' ἐξειργασμένοις; *Soph. Aj.* 377. Ab eod. Hinc

'Αλγηδὼν, όνος, ἡ, dolor, cruciatus.

'Αλγημα, ατος, τὸ, dolor, ægritudo.

'Αλγηρὸς, ὰ, ὸν, dolorem adferens, molestus.

'Αλγήσας, a. 1. part. act. verbi ἀλγέω.

'Αλγησις, εως, ἡ, dolor. Ab ἀλγέω.

'Αλγηστικὸς, ἡ, ὸν, dolori exprimendo aptum; epith. verbi; (2) dolorem afferens.

'Αλγινόεις, εσσα, εν, molestus, acerbus. Ab

'ΑΛΓΟΣ, εος, τὸ, *Il.* 1, 2, dolor; (2) mœror, tristitia; (3) molestia; (4) calamitas, malum. Hinc compar. ἀλγίων, et superlat. ἄλγιστος, molestior, molestissimus.

'Αλγῶσα, part. præs. act. f. g. *contr.* pro ἀλγέουσα.

'Αλγύνθην, a. 1. ind. pass. *Ion.* pro ἠλγύνθην, a verbo ἀλγύνω.

'Αλγύνω, f. υνῶ, dolore adficio; (2) mœrorem creo; ἀλγύνομαι doleo, mœreo. Τοῖσδε δὲ οὐκ ἀλγύνομαι, *Soph. Antig.* 474. Μὴ σέ γ' ἀλγύνοιμι τοῖσδε τοῖς λόγοις, *Id. Trach.* 489. Τέμνων ἀλγύνει κέαρ, *Eurip. Med.* 398. Ab ἄλγος.

'Αλδαίνω, augeo. 'Αθήνη ἄγχι παρισταμένη, μέλε' ἤλδανε ποιμένι λαῶν, *Odyss.* 18, 69. Ab

'ΑΛΔΕ'Ω, ῶ, f. ήσω, augeo, do incrementum, foveo, orno, colo.

'Αλδήσκω, idem.

'Αλδήσκω, fut. ἀλδήσω, augeor, cresco, incrementum capio, *Il.* 23, 599.

'ΑΛΕ'Α, ας, ἡ, calor, seu tepor, qui est ex sole; (2) calor quilibet; (3) vitatio, declinatio, effugium; (4) Palladis cognomen apud Tegeatas, a delubro quod struxerat Ἄλεος.

'Αλεάζω, fut. άσω, tepeo, caleo, calore fruor; (2) vito. Ab ἀλέα.

'Αλεαίνω, caleo; (2) calefacio. Ab eod.

'Αλέασθαι, *Il.* 13, 436, *vitare*, a. 1. inf. med. *Poet.* pro ἀλεύασθαι, a verbo ἀλεύω.

'Αλεγεινὸς, ἡ, ὸν, curæ plenus, molestus, *Il.* 2, 787; (2) tristis; (3) difficilis. Ab ἄλγος, *dolor.*

'Αλεγίζω, f. ίσω, curo. Πατρός γε δυσωνύμου οὐκ ἀλεγίζω, *Hesiod. Theog.* 171. Ab ἀλέγω.

'Αλεγύνω, accuro, apparo. Θοὴν ἀλεγύνετε δαῖτα, *Odyss.* 8, 38. Ἔμπεδον ὡς ἀλέγυνε, sic firmiter curabat, id est, tuebatur, *Apoll. Rhod.* 4, 1203. Ἃς ἐπέοικε δικασπόλον ἄνδρ' ἀλεγύνειν, quibus (conviviis) decet principem virum curari. Ibi non sumitur sensu activo, quasi Telemachus debeat parare cœnas, sed sensu neutro; et ad ἃς est ellipsis præpositionis κατὰ, κατὰ ἃς· pessime interpretes. *Odyss.* 11, 185. Ab eod.

'ΑΛΕ'ΓΩ, curo, rationem habeo alicujus rei. Θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες, *Il.* 16, 388. et *Hes. Op.* 249. Οὐ σευ ἔγωγε σκυζομένης ἀλέγω, *Il.* 8, 483.

'Αλέεινον, imp. ind. act. *Ion.* pro ἠλέεινον.

'Αλεεινὸς, ἡ, ὸν, tepidus, calidus; (2) æstivus. Ab ἀλέα, *tepor.*

'Αλεείνω, effugio, declino, evito. Ὑπεροπσίας ἀλεείνων, *Hesiod. Op.* v. ult. πάτον ἀνθρώπων, *Il.* 6, 202. *Odyss.* 6, 273: 13, 148; (2) fugio, refugio. Ἄψ τ' ἀλέεινον εἴσω, *Apoll. Rhod.* 3, 650. Ab ἀλέομαι.

'Αλέες, in unum congregati; (2) frequentes, conferti. Εἰς τὸ πρὸ τείχευς ἱερὸν ἀλέες δεῦτε, *Callim. Fragm.* 86, 1. Ab ἀλής.

'Αλέη, ῆς, ἡ, fuga. Ab ἀλέω, *vito.*

'Αλέη, *Ion.* pro ἀλέα, calor. Ἐπεί κε πυρὸς θερέω, ἀλέη τε γένηται, *Odyss.* 17, 23.

'Αλεία, ας, ἡ, piscatus, ut ἁλιεία.

'Αλεία, ας, ἡ, peregrinatio.

'Αλέαντος, ου, ὁ ϰ ἡ, qui lævigatus aut complanatus non est; (2) qui lævigari nequit; (3) non mollitus. A λεαίνω, *lævigo.*

'Αλειαρ, ατος, τὸ, farina; vel, ut vult Eustath., farina triticea. Ἄλφιτα τεύχουσαι καὶ ἀλείατα, *Odyss.* 20, 108. Alii legunt ἀλείφατα. Ab ἀλέω, *molo.*

'Αλειμμα, ατος, τὸ, unctio, ipsa actio ungendi; (2) unguentum; (3) incitamentum, *verbum ductum a palæstra.* Ab ἀλείφω, *ungo.*

'Αλεινὸς, ἡ, ὸν, tenuis, imbecillus; (2) idem quod ἀλεεινός.

'Αλειπτὴρ, ῆρος, ὁ, idem quod ἀλείπτης, *Man.*

'Αλειπτήριον, ου, τὸ, unctuarium, locus in balneo unctui destinatus. Ab eod.

'Αλείπτης, ου, ὁ, unctor; (2) qui alios ad certamina instruit et exercet; (3) certaminis moderator, excitator, cohortator.

'Αλειπτικῶς, *adv.* more pædotribarum, *Ern.*

'Αλειπτὸν, οῦ, τὸ, suffitus præparatus.

'Αλειπτρον, ου, τὸ, vas unguentarium, *Athen.*

'Αλεὶς, præs. part act. verbi ἄλημι, ractus, contractus, conversus, vel concitus. Ἧστο ἀλεὶς, sedebat contractus, *Il.* 16, 403. 'Αχιλλῆα ἀλεὶς μένεν, conversus, *Il.* 21, 571. Οἴμησεν δὲ ἀλεὶς, conversus, *Il.* 22, 308. *Odyss.* 24, 537.

'ΑΛΕΙΣΟΝ, ου, τὸ, peculum cælatum, *Il.* 11, 773; (2) poculum.

'Αλιτεία, ας, ἡ, peccatum, *Suid.* Ab ἀλείτω.

'Αλείτης, ου, ὁ, peccator, *Il.* 3, 28.

'Αλειτουργησία, ας, ἡ, immunitas ab obeundis muneribus, vectigalibus. Ex α et λειτουργέω.

'Αλειτούργητος, ου, ὁ ϰ ἡ, immunis, *Gl. V.* vel qui munera nulla obit, aut ea recusat obire.

'Αλείτω, idem quod ἀλιτέω, *Hom.*

'Αλειφα, unguentum, pro ἄλειφαρ. 'Απ' ἐπλοκάμων αἰὲν ἄλειφα ῥέει, de capillis semper unguentum fluit, *Callim. Fragm.* 12. sed locus vitiosus videtur Clar. Valckenario.

'Αλειφαρ, ατος, τὸ, unguentum; (2) oleum; (3) adeps; (4) pix, et quocunque aliquid oblinitur. Πλῆσαν ἀλείφατος ἐννεώροιο, unguento novenni, *Il.* 18, 351.

'ΑΛΕΙ'ΦΩ, fut. ψω, ungo, oleo vel unguento lino, illino; (2) incito, instigo, exhortor. 'Αλείφειν μύρῳ· τεῖχον, dealbare. Τῷ ῥ' ἥγε χρόα καλὸν ἀλειψαμένη, *Il.* 14, 175. (2) Ἤλειφεν ἐπὶ τὸν Κλώδιον, adversus Clodium concitavit, *App. Bell. Civ.* 11, 16.

'Αλειψις, εως, ἡ, unctio. Ab ἀλείφω.

'Αλείψωσιν, *ungerent*, 3. plur. a. 1. conj. act. cum ν ἐφελκ. a verbo ἀλείφω.

'Αλεκτὴρ, ῆρος, ὁ, propulsator, *per Syncop.* pro ἀλεξητήρ. Ab ἀλέξω, *arceo.*

'Αλεκτόρειος, ου, ὁ ϰ ἡ, ad gallum vel gallinam pertinens. Ab ἀλέκτωρ, *gallus.*

'Αλεκτορὶς, ίδος, ἡ, gallina. Ab eod.

'Αλεκτορόλοφος, ου, ὁ ϰ ἡ, gallinacei cristam habens. Ex ἀλέκτωρ et λόφος, *crista.*

'Αλεκτοροφωνία, ας, ἡ, gallicinium. Ex ἀλέκτωρ, *gallus*, et φωνὴ, *cantus.*

'Αλεκτος, ου, ὁ ϰ ἡ, ineffabilis; (2) non dicendus, celandus; (3) non lectus, non collectus. Ex α priv. et λέγω, *dico.*

'Αλέκτρινος, *Dor.* pro ἠλέκτρινος. Τὸ δ', ὡς ἀλέκτρινον, ὕδωρ, electroque similis aqua, *Callim. Cer.* 29.

'Αλεκτρὶς, ίδος, ἡ, gallina.

'Αλέκτρος, ὁ ϰ ἡ, cœlebs, innupta, *Eur.* Ex α priv. et λέκτρον.

'Αλεκτρυονοπώλης, ου, ὁ, gallinarum venditor. Ex ἀλεκτρυὼν et πωλέω, *vendo.*

'Αλεκτρυοπώλης, ου, ὁ, idem.

'Αλεκτρυοπωλητήριον, ου, τὸ, locus ubi venduntur gallinæ. Ex iisd.

'Αλεκτρυὼν, όνος, ὁ ϰ ἡ, gallus, gallina. Ab

'Αλέκτωρ, ορος, ὁ, gallus. Ex α priv. et λέκτρον, *lectus*, quia cantu suo facit ut homines lectos relinquant. Ἕως ἤδησεν ἀλέκτωρ, donec cecinit gallus, *Hom. Batrach.* 191.

'Αλέκτωρ, ορος, ἡ, conjux; (2) innupta. Ex α congr. vel priv. et λέκτρον, *lectus.*

'Αλέλαιον, ου, τὸ, oleum sali mixtum, *Ern.*

'Αλέματος, *Dor.* pro ἠλέματος, irritus.

'Αλεμάτως, frustra, *ap. Call.*

'Αλεν, *Il.* 22, 11. pro ἄλησαν, *conclusi sunt, compulsi sunt, in unum locum coacti*, aor. 2. pass *Ion.* verbi ἀλίσκω, *capio.*

'Αλὲν, part. neut. ab ἀλείς· ἢ χειμέριον ἀλὲν ὕδωρ, qua hiemalis collecta aqua, *Il.* 23, 420.

'Αλέξαι, *juvisse*, a. 1. inf. act. verbi ἀλέξω.

'Αλεξανδρίζω, Alexandrum imitor; (2) ejus partes defendo. Ab 'Αλέξανδρος.

'Αλεξανδρῖνος, ίνη, ῖνον, Alexandrinus.

'Αλεξάνεμος, ου, ὁ ϰ ἡ, ventum, frigus arcens. 'Αμφὶ δὲ χλαῖναν ἕσσατ' ἀλεξάνεμον, *Odyss.* 14, 529. Ab ἀλέξω, *arceo*, et ἄνεμος, *ventus.*

'Αλέξασθαι, a. 1. inf. med. verbi ἀλέξω.

'Αλεξεῖν, præs. inf. act. *contr.* pro ἀλεξέειν.

'Αλεξέμεναι, præs. inf. act. *Dor.* et *Ion.* pro ἀλέξειν.

Ἀλεξέω, ῶ, fut. ήσω, arceo, depello; (2) opitulor, auxilior, juvo. (1) Δαναοῖσιν ἀλεξήσεις κακὸν ἦμαρ, *Il.* 9, 251. Ab ἀλέξω. Hinc

Ἀλέξημα, ατος, τὸ, id quod arcet, remedium.

Ἀλεξήνωρ, ὁ ϗ ἡ, adjuvans homines, epith. Æsculapii. *Arist.*

Ἀλεξήσαι, *avertisset*, 3. sing. aor. 1. opt. act. *Æol.* pro ἀλεξήσαι.

Ἀλέξησις, εως, ἡ, propulsatio; (2) defensio, opitulatio; (3) remedium.

Ἀλεξήσω, *Il.* 6. 109, *juvabo*, futur. 1. ind. act. verbi ἀλέξω, pro ἀλεξέω, *juvo.*

Ἀλεξήτειρα, ας, ἡ, propulsatrix; (2) auxiliatrix. Ab

Ἀλεξητὴρ, ῆρος, ὁ, qui arcet, propulsator; (2) defensor, auxiliator. Ἐσθλὸν ἀλεξητῆρα μάχης, *Il.* 20, 396. Ab ἀλεξέω. Hinc

Ἀλεξητήριον, ου, τὸ, remedium; (2) amuletum; (3) munimen.

Ἀλεξητήριος, ου, ὁ ϗ ἡ, propulsatorius; (2) defensorius; (3) remedium præstans.

Ἀλεξητικὸς, ἡ, ὸν, arcendi depellendique vim habens. Ab ἀλέξω.

Ἀλεξήτωρ, ορος, ὁ, idem quod ἀλεξητήρ. Ζεὺς ἀλεξήτορ, *Soph. Œd. Col.* 143.

Ἀλεξιάρη, ης, ἡ, dirarum expultrix. Ex ἀλέξω, *arceo,* et ἀρὰ, *imprecatio, diræ.*

Ἀλεξιάρης, ου, ὁ, dirarum depulsor.

Ἀλεξιβέλεμνος, ου, ὁ ϗ ἡ, arcens seu depellens sagittas; epith. scuti. Ex ἀλέξω et βέλος.

Ἀλεξίκακος, ου, ὁ ϗ ἡ, arcens seu depellens malum, *Il.* 10, 20; (2) qui a vitio purgat et liberat. Ex ἀλέξω et κακόν.

Ἀλεξίλογος, ον, adjuvans orationem, dicendi facultatem.

Ἀλεξίμαχος, ον, arcens bellum, vim hostilem.

Ἀλεξίμβροτος, ου, ὁ ϗ ἡ, propulsans ab hominibus mala. Ex ἀλέξω, sc. κακὰ, et βροτός.

Ἀλεξίμορος, ου, ὁ ϗ ἡ, arcens mortem.

Ἀλέξιμος, ον, idem quod ἀλεξητήριος, *Nic.*

Ἀλέξιον, τὸ, idem quod ἀλεξητήριον, *Ib.*

Ἀλεξιφάρμακον, ου, τὸ, remedium adversus venenum, amuletum; (2) remedium quodvis; (3) præsidium. Ab

Ἀλεξιφάρμακος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem. Ab ἀλέξω et φάρμακον, *venenum.*

ἈΛΕ´ΞΩ, fut. ξήσω, depello, arceo, *Il.* 1, 589; (2) auxilior. Ἀλέξειν τοῖς φίλοις, *Xen.* ἀλλήλοις, *Il.* 3, 9.

Ἀλεὸς, οῦ, ὁ, calidus, tepidus. Ab ἀλέα. (2) demens, pro ἠλεὸς, *Ern.*

Ἀλεότης, ητος, ἡ, collectio, congeries. Ab ἀλέω, *congrego.*

Ἀλεόφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, demens, mente captus Ex ἀλεὸς pro ἠλεὸς, et φρήν.

Ἀλέπαδνος, ου, ὁ ϗ ἡ, non habens lora lata. Ex α priv. et λέπαδνα, *lora lata.*

Ἀλεπίδωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non squamatus, squamis carens. Ex α priv. et λεπιδωτός.

Ἀλέπιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, non decorticatus, vel negans decorticari. Ex α priv. et λεπίζω, *decortico.*

Ἀλεστέον, molendum est. Ab ἀλέω.

Ἀλεστέος, έα, έον, molendus. Ab eodem.

Ἀλεστὴ, ῆς, ἡ, acus, gluma. Ab eod.

Ἀλεστὴς, οῦ, ὁ, molendinarius, *Gl. V.* Ab ἀλέω. Unde

Ἄλετος, ου, ὁ, ipsa molendi actio, molitura.

Ἀλετρεύω, fut. εύσω, molo. Αἱ μὲν ἀλετρεύουσι μύλης ἔπι μήλοπα καρπὸν, *Odyss.* 7, 104.

Ἀλετρίβανος, ου, ὁ, pistillus quo sal teritur. Ex ἀλέω et τρίβω, *tero.*

Ἀλετρὶς, ίδος, ἡ, molitrix, molitoris uxor. Μηδ' ὅθι δειλαὶ δυσαέες μογέουσιν ἀλετρίδες, *Callim. in Del.* 241.

Ἀλετὼν, ῶνος, ὁ, pistrinum. Ab ἀλέω.

Ἀλευάμενος, *devitans*, aor. 1. part. med. *Poet.* pro ἀλευσάμενος, a verbo ἀλεύω, *devito.*

Ἀλεῦμαι, *vitor*, vel *vito*, præs. indic. pass. vel med. *Dorice* pro ἀλοῦμαι, a verbo ἀλέω, *vito.*

Ἀλεῦμαι, *saliam*, fut. ind. *Dor.* pro ἀλοῦμαι, a verbo ἅλλομαι, *salio.* Εἰς κύματα τῆνα ἀλεῦμαι, *Theocr. Idyll.* 3, 25.

Ἀλευρίτης, ου, ὁ, farinaceus. Ab ἄλευρον.

Ἀλευρόμαντις, εως, ὁ, qui ex farina divinat; cognomen Apollinis, *Steph.* Ex ἄλευρον et μάντις.

Ἄλευρον, ου, τὸ, farina. Ab ἀλέω.

Ἀλευροποιέω, ῶ, fut. ήσω, farinam facio, pinso, molo. Ex ἄλευρον et ποιέω, *facio.*

Ἀλευρότησις, εως, ἡ, farina in cribro tenuiori agitatio, ut tenuissima farina transeat, unde et quidam interpretantur *pollen.*

Ἀλευσάμην, a. 1. ind. med. *Ion.* pro ἠλευσάμην.

Ἀλεύω, fut. εύσω, fugio, vito. Νῦν αὖτ' ᾗ τ' ἐμὸν ἔγχος ἀλευαι (γρ. ἄλευε) χάλκεον, *Il.* 22, 285. Ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν, mortem, *Il.* 14, 462. Ἄλευ' ὦ γᾶ, averte terra, *averruncationis formula. Æschyl. Prometh.* 570. Ὀρόμενον κακὸν ἀλεύατε, *Id. Sept. adv. Theb.* 86. Ab

ἈΛΕ´Ω, ῶ, fut. έσω, vel ήσω, molo; (2) caveo, vito; (3) congrego. Ὡσπερεὶ κάχρυς γυναῖκ' ἄλεσαν, *Aristoph. Nub.* 1361; (2) Ἐκ τ' ἀλέοντο, at evitabant, *Il.* 18, 586.

Ἀλεώμεσθα, 1. pl. præs. conj. med. verb. præc.

Ἀλεωρὴ, ῆς, ἡ, evitatio, *Hesiod. Op.* 402; (2) munimentum. Ab ἀλέω.

Ἀλέως, *adv.* confertim. Ab ἅλις, *satis, abunde.*

Ἄλη, ης, ἡ, error, erratio, vagatio; (2) error mentis, insania. Ἀλλ' ἄλης χαλεπῆς μεμνημένοι, *Odyss.* 10, 464: 21, 284. Ἄλης ἀπεστ... λυγρῆς, *Callim. in Del.* 205, ex conject. Clar. Ernesti. (2) Ἡ Διὸς δάμαρ ... τιμῆς ὀμμάτων ἄλη, insania, *Eurip. Med.* ... Ab ἀλάω.

Ἀληγὴς, ὲς, incessans, *Diosc.* Ex α et λήγω.

Ἀληθάργητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui lethargo seu veterno non corripitur. Ex α priv. et λήθαργος, *veternus.*

Ἀλήθεια, ας, ἡ, veritas. Ex α et λήθη, *oblivio.*

Ἀληθείη, *veritas, Ion.* pro ἀλήθεια. Ἀληθείην ἀποειπεῖν, *Il.* 23, 361.

Ἀληθεὶς, *adv.* revera, profecto; (2) *adv. admirantis*, itane vero! itane? Inservit ironicæ interrogationi, *Soph. Œd. Tyr.* 350. *Antig.* 758. *Aristoph. Ran.* 840, et passim. Ab ἀληθής.

Ἀληθευτικὸς, ἡ, ὸν, verax. Ab ἀληθεύω.

Ἀληθεύω, f. εύσω, vera loquor; (2) verus sum; (3) integer, sincerus sum, non fucatus; (4) verum esse doceo, pro vero probo.

Ἀληθεύω σοι τοῦτο, ἀληθεύομαι, idem. Ὥστε ἐχθρὸς ὑμῶν γέγονα ἀληθεύων ὑμῖν; *Gal.* 4, 16. Ab

ἈΛΗΘΗ´Σ, έος, ὁ ϗ ἡ, verus, verax; (2) certus; (3) rectus, conveniens, idoneus; (4) memor; (5) sincerus. Hinc

Ἀληθίζω, et ἀληθίζομαι, vera dico.

Ἀληθίη, pro ἀλήθεια, *Diosc.*

Ἀληθινολογία, ας, ἡ, veritas, *ap. Plat.*

Ἀληθινὸς, ἡ, ὸν, verus, verax; (2) non fictus, non fucatus; (3) certus, firmus. Ab eod.

Ἀληθινῶς, *adv.* vere, veraciter.

Ἀλῆθις, festum Athenis.

Ἀληθογνωσία, ας, ἡ, veri cognitio. Ab ἀληθὴς et γνῶσις, *cognitio.*

Ἀληθοεπὴς, ὲς, ὁ ϗ ἡ, veriloquus, verax. Ex ἀληθὴς et ἔπω, *dico.*

Ἀληθόμαντις, εως, ὁ, vates verus.

Ἀλήθω, f. ἀλήσω, molo. Ab ἀλέω, *molo.*

Ἀληθῶς, *adv.* vere. Ab ἀληθής.

Ἀλήϊος, ου, ὁ ϗ ἡ, arvis vel satis carens; (2) sine præda; (3) pauper. Οὐ κεν ἀλήϊος εἴη ἀνὴρ, ᾧ τόσσα γένοιτο, *Il.* 9, 125 et 267. Ex α priv. et λήϊον, *seges,* vel λητη, *præda.*

Ἀλήϊστος, ου, ὁ ϗ ἡ, tutus a prædonum injuria; non direptus. Ex α priv. et ληστής.

Ἄληκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, indesinens, qui nunquam cessat. Ex α priv. et λήγω, *desino.*

Ἄληκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, communis, sorte non divisus. Ἄληκτον πολεμίζειν, indesinenter bellare, *Il.* 2, 452, 453. Ex α priv. et λαγχάνω, *sortior.*

Ἀλήλεκα, *molui*, 1. sing. perf. ind. act. *Att.* pro ἤλεκα.

Ἀληλεσμένος, perf. part. pass. *Att.* pro ἠλεσμένος.

Ἀλήλημαι, *vagor*, perf. pass. ind. *Æol.* verbi ἄλημι: vel *erravi, Att.* pro ἤλημαι.

Ἀλήλιμμαι, *unctus sum*, 1. sing. perf. ind. pass. *Att.* pro ἤλιμμαι, a verbo ἀλείφω, *ungo.*

Ἀλήλιφα, 1. sing. perf. ind. med. *Att.* pro ἤλιφα.

Ἄλημα, ατος, τὸ, vagatio, erratio; (2) fraus, machinatio; (3) homo astutus et fraudulentus. (2) κακοπινέστατόν τ' ἄλημα στρατοῦ, impurissime veterator exercitus, *Soph. Aj.* 381. Ab ἀλάομαι, *erro.*

Ἀλήμεναι, præs. inf. act. *Dor.* pro ἀλῆναι.

Ἄλημι, erro, congrego. (2) Ἀργείους ἐκέλευσα ἀλήμεναι ἐνθάδε πάντας, *Il.* 5, 823.

Ἀλημοσύνη, ης, ἡ, error, vagatio; (2) peritia regionum e peregrinationibus multis et diuturnis. (1) *Dionys. Perieg.* 715. (2) *Apollod.*

Ἀλήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, erro, vagus. Ἦ οὐχ ἅλις ἡμῖν ἀλήμονές εἰσι, an non satis nobis errones sunt? *Odyss.* 17, 376. Τοιοῦτοι πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες ἄνδρες ἔασι, *Ibid.* 19, 74. Ab eod.

Ἀλῆναι, *Il.* 2, 374, *captum esse*, aor. 2. inf. pass. verbi ἁλίσκω, pro ἀλέω, *capio.*

Ἄληπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui captus non est; (2) qui capi aut vinci nequit; (3) reprehensionis expers; (4) incomprehensibilis. Ex α priv. et ληπτὸς, *captus.*

Ἀλήπτως, *adv.* ita ut capi nequeat; (2) sine reprehensione, absque crimine vel condemnatione

Ἁλὴς, ὲς, ὁ ϗ ἡ, congregatus, confertus. Ab ἅλις, *affatim.*

Ἀλήσιον, quidquid moli potest. Ab ἀλήθω.

Ἄλησις, ἡ, idem quod ἄλη, de via solis in zodiaco, *ap. Arat.*

Ἀλήστευτος, ον, latronibus non obnoxius. Ab α priv. et ληστεύω, *prædor.*

Ἄληστος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἄλαστος.

Ἄληται, 3. sing. aor. 1. conj. med. verbi ἅλλομαι, *salio.*

Ἀλήτας, *vagus, Dorice* pro ἀλήτης.

Ἀλητεία, ας, ἡ, idem quod ἄλη.

Ἀλητεύω, fut. εύσω, vagor, erro. Ξεῖνός τις δύστηνος ἀλητεύει κατὰ δῶμα, mendicantium more vagatur, *Odyss.* 17, 501. Ab

Ἀλήτης, ου, ὁ, vagus, erro. Κακὸς δ' αἰδοῖος ἀλήτης, *Odyss.* 17, 578. Ab ἀλάομαι. Hinc

Ἀλῆτις, ιδος, ἡ, erratrix, vagabunda.

Ἀλητοβόρος, ον, mendicivorus, epith. Iri. *Naz.*

Ἀλητοειδὴς, ὲς, farinæ similis, *Hipp.* Ab

Ἀλητὸν, οῦ, τὸ, farina.

Ἀλητὺς, υος, ἡ, erratio. *Callim. Fragm.* 277.

Ἀλθαία, et *Ionice* ἀλθαίη, ας, ἡ, malvæ silvestris genus. Ab ἄλθω, *sano.*

Ἀλθαίνω, medeor. Ab eod.

Ἀλθεξις, εως, ἡ, sanatio, *Hipp.* reperitur et ἄλθαξις, *Ern.* Ab eod.

Ἄλθετο, *sanabatur*, 3. sing. imp. pass. *Ion.* pro ἤλθετο, *Il.* 5, 425.

Ἀλθεὺς, έως, ὁ, medicus. Ab

Ἀλθέω, ῶ, fut. ήσω, idem quod ἀλθαίνω.

Ἀλθήεις, εσσα, εν, sanitati utilis, saluber.

Ἀλθήσκω, f. ήσω, sano, medeor.

Ἀλθηστήριον, ου, τὸ, medela, remedium.

Ἄλθος, εος, τὸ, sanatio, medela, medicamentum. Ab

ἌΛΘΩ, sano; (2) augeo. V. ἀλθέω.

Ἁλία, ας, ἡ, congregatio, cœtus, consilium. Ab ἅλις, *satis, abunde.* V. ἡλιαία.

Ἁλία, ας, ἡ, vas in quo sal terebratur aut reponebatur. Ab ἅλς, *sal.*

Ἁλιάδης, ου, ὁ, piscator. Τίς ἂν φιλοπόνων ἁλιαδᾶν ἔχων ἀΰπνους ἄγρας, *Soph. Aj.* 879.

Ἁλιάετος, et ἁλιαίετος, ου, ὁ, aquila marina. Ex ἅλς, *mare,* et ἀετὸς, *aquila.*

Ἁλιαὴς, ὲς, ὁ ϗ ἡ, per mare flans. Οὐδέ ποτ' οὖροι πνείοντες φαίνονθ' ἁλιαέες, *Odyss.* 4, 360. Ex ἅλς, *mare,* et ἄημι, *flo.*

Ἁλιανθὴς, ὲς, in mari florens, *Ep.* Ex ἅλς et ἀνθέω.

Ἁλίαρος, ου, ὁ ϗ ἡ, sale conditus. Ab ἅλς.

Ἁλιὰς, άδος, ἡ, navicula, cumba; (2) piscatrix, *Joseph. Bell. Jud.* 11, 214. Ab eod.

Ἀλίαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, inevitabilis, *Il.* 2, 727; (2) vehemens, capi et teneri negans; (3) non desinens. (3) μηδ' ἀλίαστον ὀδύρεο σὸν κατὰ θυμόν, nec perpetuo mœre tuo in animo, *Il.* 24, 549. Οὔτοτ' ἐμὰ φρὴν ὧδ' ἀλίαστος φρίσσει, ταρβεῖ, *Eurip. Hec.* 85. Ex α priv. et λιάζω, *propero, agito, exeo.*

Ἀλιβάνωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui thure accenso honos non est habitus.

Ἀλίβας, αντος, ὁ, mortuus, defunctus; (2) fluvius apud inferos; (3) acetum, exclusum a libationibus; aceto enim non fiebat; ἀλίβαντες, anni. (3) ἔδηξαν, οἷον ἀλίβαντα πίνοντες, tussierunt, tanquam qui acetum bibunt, *Callim. Fragm.* 88. Ex α priv. et λιβὰς, *fons*, quasi expers vitalis humoris.

Ἀλίβατος, ου, ὁ ἡ ἡ, per mare vadens; aut in undis constitutus, *Ern.* Ex ἅλς, *mare*, et inus. βατέω, *gradior*.

Ἀλίβατος, altus, *Dor.* pro ἠλίβατος, q. v.

Ἀλιβδύω, fut. ύσω, submergo in mari; (2) occulto. Αἱ νῆες ἀλιβδύσαι, *Callim. Fragm.* 269. Ex ἅλς, *mare*, et δύω, *mergo*.

Ἀλίβρεκτος, ου, ὁ ἡ ἡ, mari immersus, madefactus. Ex ἅλς et βρέχω. Unde

Ἄλιβρος, ου, idem quod ἀλίβρωτος, *Lycurg.*

Ἀλίβρομος, ου, ὁ ἡ ἡ, marinum quendam fremitum edens. Ex ἅλς et βρέμω.

Ἀλίβροχος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui mari abluitur.

Ἀλιβρώς, idem quod ἀλίβρωτος.

Ἀλίβρωτος, ου, ὁ ἡ ἡ, salem comedens; (2) a mari exesus. Ex ἅλς, *sal*, vel *mare*, et βρώσκω, *comedo*.

Ἀλίγδουπος, ον, idem quod ἀλίδουπος, *Opp.*

Ἀλιγείτων, ονος, ὁ ἡ ἡ, mari vicinus. Αἰολίδα Σμύρνην ἀλιγείτονα, *Hom. Epigr.* 4, 5. Ex ἅλς et γείτων, *vicinus*.

Ἀλιγενής, έος, ὁ ἡ ἡ, mari genitus vel natus. Ex ἅλς, *mare*, et γίνομαι, *nascor*.

ΑΛΙΓΚΙΟΣ, ου, ὁ, similis. Εἶδος μὲν ἀλίγκιος ἀθανάτοισιν, *Odyss.* 8, 174.

Ἀλιδινής, έος, ὁ ἡ ἡ, qui in mari versatur, qui per mare circumagitur. Ex ἅλς et δίνη.

Ἀλίδουπος, ον, qu. d. maristrepus, epith. Neptuni; (2) sonorus, strepens, epith. maris. *Ern.*

Ἀλίδρομος, ου, ὁ ἡ ἡ, per mare currens. Ex ἅλς, *mare*, et δρομέω, *curro*.

Ἀλιδύω, submergo in mari. Ex ἅλς et δύω.

Ἀλιεία, ας, ἡ, piscatio, piscatus. Ab ἁλιεύς.

Ἀλιεῖς, pro ἁλιέες, vel ἁλιέας, *piscatores*, nom. vel accus. plur. ab ἁλιεύς, έως.

Ἀλιεργής, ές, in mari laborans, piscator; (2) purpureus, quasi e mari factus.

Ἀλιερκής, έος, ὁ ἡ ἡ, mari cinctus. Ab ἅλς, *mare*, et ἕρκος, *septum*.

Ἀλίευμα, ατος, τὸ, piscatio; (2) captura. Ab ἁλιεύω.

Ἀλιεύς, έος, ὁ, piscator; (2) marinator. Ab ἅλς, *mare*.

Ἀλιευτής, οῦ, ὁ, idem. Ab ἁλιεύω. Hinc

Ἀλιευτικός, ἡ, όν, piscatorius, ad piscationem seu piscatorem pertinens. Hinc ἁλιευτικὰ, sc. ἔπη, carmina vel præcepta de captura piscium, ἡ ἁλιευτική, scil. τέχνη, ars piscatoria.

Ἀλιευτικῶς, *adv.* more piscatorio.

Ἀλιεύω, f. εύσω, piscor. Ὑπάγω ἁλιεύειν, *Joan.* 21, 3. Ab ἁλιεύς.

Ἀλίζω, fut. ίσω, congrego, colligo; (2) sale condio, conspergo. Ἀλίζειν στρατὸν, ἀλλ ἁλισθήσεται, sale condietur. Ἐὰν τὸ ἅλας μωρανθῇ, ἐν τίνι ἁλισθήσεται; *Matt.* 5, 13. Ab ἅλς, *sal*, vel ἅλις, *satis*, vel ἁλὴς, *confertus*, *Ern.*

Ἀλίζωνος, ου, ὁ ἡ ἡ, mari cinctus, bimaris. Epith. isthmi. Ex ἅλς, *mare*, et ζωννύω, *cingo*.

Ἀλίζωος, ον, in mari vivens, *Ep*

Ἀλιῆες, nom. plur. ab ἁλιεύς, *Ion.* piscatores, *Odyss.* 22, 384.

Ἀλιήρης, εος, ὁ ἡ ἡ, per mare remigans; (2) marinus. (2) ἁλιήρει κῶπα πεμπομέναν, *Eurip. Hec.* 455. Ex ἅλς et ἐρέσσω, *remigo*.

Ἀλιήτωρ, ορος, ὁ, piscator. Ab ἅλς, *mare*.

Ἀλιηχέα, *marisonum*, accus. sing. ab

Ἀλιηχής, έος, ὁ ἡ ἡ, marisonus. Ex ἅλς, *mare*, et ἦχος, *sonus*.

Ἀλίθιος, *stultus*, *Dor.* pro ἠλίθιος.

Ἄλιθος, ου, ὁ ἡ ἡ, minime lapidosus.

Ἀλιθρέμμων, ον, in mari nutritus, *Cyr.*

Ἀλικίς, ίδος, ἡ, salsilago, salsugo. Ab ἅλς.

Ἀλίκλυστος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui mari alluitur: ut littus, urbes maritimæ; qui in mari habitat, ut Nymphæ; in mari situs est, ut insulæ. Ex ἅλς et κλύζω, *alluo*.

Ἀλικός, ἡ, όν, maritimus. Ab ἅλς, *mare*.

Ἀλίκος, *quantus*, *Dor.* pro ἡλίκος.

Ἀλίκρας, ατος, ὁ ἡ ἡ, mari, seu salsugini marinæ commistus. Ex ἅλς et κεράω, *misceo*.

Ἀλικρείων, οντος, ὁ, maris regnum obtinens.

Ἀλικρηπίς, ῖδος, ἡ, maritima, habens fundamentum a mari. Ex ἅλς et κρηπίς.

Ἀλικρόκαλος, ον, calculis e mari in littus ejectis obsitus. Ex ἅλς et κροκάλη.

Ἀλίκτυπος, ου, ὁ ἡ ἡ, mari, seu undis marinis resonans, marisonus; (2) ventus qui in mari strepitum excitat; (3) est et epith. maris ipsius; (4) piscator. (4) ἄκλυον ἁλικτύπων τινὸς, ex quodam piscatore, *Eurip. Or.* 373. Ex ἅλς et κτυπέω.

Ἀλικώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, salsus. Ab ἁλικός.

Ἄλιμα, τὰ, genus fruticis, *Ern.*

Ἀλιμέδων, οντος, ὁ, mari imperans, maris imperator. Ex ἅλς et μέδω, *regno*.

Ἀλίμενος, ου, ὁ ἡ ἡ, portu carens. *Gl. V.* importuosus. Ex α priv. et λιμὴν, *portus*.

Ἀλιμένωτος, ον, idem, *Hes.*

Ἀλιμενότης, ητος, ἡ, defectus portuum, *Ern.* Φοβούμενος δὲ τήν τε ἀλιμενότητα τῆς χώρας, *Xenoph. Hell.* 4, 8.

Ἀλιμηδής, έος, ὁ ἡ ἡ, in mari artem exercens, e mari quæstum faciens. Epith. mercatoris. Ex ἅλς et μῆδος.

Ἀλίμικτος, ου, ὁ ἡ ἡ, mari permistus, vel cum mari consuetudinem habens, mare frequentans, *Ern.* Ex ἅλς, *mare*, et μίγνυμι, *misceo*.

Ἄλιμος, ου, ὁ ἡ ἡ, maritimus; (2) aridus. Ab ἅλς, *mare*.

Ἄλιμος, ου, ὁ ἡ ἡ, famem pellens.

Ἀλιμυρήεις, εσσα, ῆεν, in mare cum sonitu fluens, *Il.* 21, 190. Ex ἅλς et μύρω.

Ἀλιμυρής, έως, ὁ ἡ ἡ, salsus, a mari adspersus, *Apoll. Argon.* 1, 913.

Ἀλινδέω, ῶ, fut. ήσω, volvo, voluto. Ab ἀλίω.

Ἀλινδήθρα, ας, ἡ, volutabrum. Συσκεδᾷν πολλὰς ἀλινδήθρας ἐπῶν, spargere multa involucra verborum, *Aristoph. Ran.* 935.

Ἀλίνδησις, εως, ἡ, volutatio in pulvere.

Ἀλινδὸς, οῦ, ὁ, certamen quod fit cursu. Ab α et λίνδω.

Ἀλινέω, et ἀλίνω, ungo, lino.

Ἀλινήκτειρα, ας, ἡ, in mari natans. Ex ἅλς, *mare*, et νήχω, *nato*. Unde

Ἀλινηχής, έος, ὁ ἡ ἡ, idem.

Ἀλίνιτρον, ου, τὸ, salpetrum, salpetræ. Ex ἅλς et νίτρον, *nitrum*.

Ἅλινος, ίνη, ινον, ex sale confectus. Ex ἅλς.

Ἄλινος, ου, ὁ ἡ ἡ, quod retibus caret, vel retibus non fit. Ex α priv. et λίνον, *rete*.

Ἀλινός, όν, venustus, lepidus; sed vid. ἀδινός.

Ἆλιξ, *statura*, *Dor.* pro ἧλιξ.

Ἀλίοιο, *Ion.* pro ἀλίου, ab ἅλιος.

Ἀλιόκαυστος, *sole tostus*, *Dor.* pro ἡλιόκαυστος.

Ἅλιος, *sol*, *Dor.* pro ἥλιος.

Ἅλιος, ου, ὁ ἡ ἡ, vel ἅλιος, ία, ον, marinus, maritimus, *Odyss.* 4, 349. *Il.* 18, 342. (2) vanus, irritus, *Il.* 4, 26, 158. Ab ἅλς, *mare*.

Ἀλιοτρεφής, έος, ὁ ἡ ἡ, in mari nutritus. Φωκάων ἁλιοτρεφέων ὀλοώτατος ὀδμή, *Od.* 4, 441. Ex ἅλς et τρέφω, *nutrio*.

Ἀλιόω, fut. ώσω, vanum seu irritum reddo. Οὐδ' ἁλίωσε βέλος, frustra misit, *Il.* 16, 737. Ab ἅλς, *mare*.

Ἀλίπαινα, ων, τὰ, quæ constant ex medicamentis non pinguibus. Ab ἀλιπής.

Ἀλιπαρής, έος, ὁ ἡ ἡ, squalidus; τὸ ἀλιπαρὲς, negligens cultus, nitore carens, *Ern.* Barbara vox, et e Græcis lexicis eximenda. Vide λιπαρής. Ab eod.

Ἀλίπαστος, ου, ὁ ἡ ἡ, sale conspersus; (2) mari, seu unda marina conspersus. Ex ἅλς, *mare*, seu *sal*, et πάσσω, *conspergo*; sed ἀλίπαστος, non unctus, non saginatus.

Ἀλίπεδον, ου, τὸ, solum quod aliquando mari coopertum fuit; (2) quilibet campus; (3) planities sive ager juxta mare. Ex ἅλς, *mare*, et πέδον, *campus*.

Ἀλιπής, έος, ὁ ἡ ἡ, pinguedine seu oleo carens; (2) macilentus; (3) siccus, aridus. Ex α priv. et λίπος, *pinguedo*.

Ἀλίπλαγκτος, ου, ὁ ἡ ἡ, marivagus, pontivagus; (2) mari circumfusa (de insula), *Soph. Aj.* 602. (1) Πὰν ἀλίπλαγκτε, *Id. ibid.* 704. Ex ἅλς et πλαγκτὸς, *vagus*.

Ἀλιπλανής, έος, ὁ ἡ ἡ, idem. Ex ἅλς et πλάνος, *erro*, *vagus*. Hinc

Ἀλιπλανία, ας, ἡ, vagatio in mari.

Ἀλίπλανος, mari vagus. Ἔνθα κίχανον πρέσβυν ὁμῶ τεκέεσσιν ἀλίπλανον, *Oppian. Cyneget.* 4, 257.

Ἀλιπλήξ, a mari verberatus; epith. littoris. Οἵα δ' ἀλιπλῆξ, *Callim. in Del.* 11.

Ἀλίπλοος, *Il.* 12, 26. *contr.* ἀλίπλους, ου, ὁ ἡ ἡ, per mare navigans, seu natans. Ἰχθυβολῆες ἀλίπλοοι, *Callim. in Del.* 15. Ἀλίπλοοι, nautæ, *Id. ibid.* 52. Ex ἅλς, *mare*, et πλόος, *navigatio*.

Ἀλίπνοος, ου, ὁ ἡ ἡ, odorem maris habens, mare redolens; (2) per mare, in mari flans. Ex ἅλς et πνέω, *spiro*.

Ἀλιπόρφυρος, ου, ὁ ἡ ἡ, marinæ purpuræ colorem habens, purpureus; (2) seu qui ab undis susque deque agitatur, *Ern.* Ἠλάκατα στρωφῶσ' ἁλιπόρφυρα, *Odyss.* 6, 53. Ex ἅλς, *mare*, et πορφύρα.

Ἀλιρραγής, ές, in quo undæ seu fluctus franguntur. Epith. scopuli, *Ern.* Ab ἅλς et ῥήγνυμι.

Ἀλιρραίστης, ου, ὁ, maris corruptor, epith. Draconis, *Naz.*

Ἀλίρραντος, ον, mari conspersus, *Ep.* Ex ἅλς et ῥαίνω.

Ἀλίρρηκτος, ὁ ἡ ἡ, idem quod ἀλιρραγής, *Ep.*

Ἀλιρρόθιον, ου, τὸ, fluctus marinus.

Ἀλιρρόθιος, ον, marinus. Ab

Ἀλίρροθος, ου, ὁ ἡ ἡ, marifluus, in mari fluens; (2) qui fluctibus marinis agitatur; (3) *Subst.* ὁ, fluctus maris. Ex ἅλς, *mare*, et ῥόθος, *undarum strepitus*.

Ἀλίρροος, *contr.* ἀλίρρους, ου, ὁ ἡ ἡ, marifluus, circa mare, ad mare, in mare vel in mari fluens. Ex ἅλς, *mare*, et ῥέω, *fluo*.

Ἀλίρρυτος, ον, marinus, quod mari alluitur.

ἍΛΙΣ, *adv.* satis, abunde; (2) adfatim, magna copia; (3) confertim, coacervatim; (4) moderate. Ἀλλ' ἔμπας ἔφερε κακὸν ἅλις, sed moderate ferebat malum, *Eur. Alc.* 909.

Ἀλὶς, ίδος, ἡ, salsugo. Ab ἅλς, *sal*.

Ἆλις, *Elis*, *Dor.* pro Ἦλις.

ἈΛΙΣΓΕΏ, ῶ, fut. ήσω, contamino, polluo, *Malach.* 1, 12. *Dan.* 1, 8. Hinc

Ἀλίσγημα, ατος, τὸ, contaminatio, pollutio, contagio ex cibo vetito.

Ἄλισις, εως, ἡ, salitura *Gl. V.* Ab ἀλίζω.

ἉΛΊΣΚΩ, fut. ἁλώσω, p. ἑάλωκα, capio; (2) deprehendo; (3) convinco, reum perago; (4) damno; (5) vinco; ἑάλω, captus est; *Gl. V.* a. 2. Ἁλίσκειν τὴν πόλιν· ἁλῶναι τῆς κόρης ἔρωτι, ἐπὶ κακοῖς ἔργοις, μανίᾳ, ἀπάταις, capi; κλοπῆς, μιᾷ ψήφῳ, damnari; ἁλίσκεσθαι ψευδόμενος, convinci; τὴν γραφὴν, damnari; ἀπὸ τῶν λῃστῶν, capi. Γυναῖκες δὲ ὅσαι ξυνείποντο αὐτοῖς, ἑάλωσαν πᾶσαι· κ τὰ παιδάρια, κ ἡ λεία πᾶσα ἑάλω. Mulieres, quotquot eos sequebantur, omnes captæ sunt. Pueri quoque et præda omnis abducta. *Arrian.* 1, 1. Ἀσεβῶν οὗτος ἥλωκε, convictus est impietatis, *Dem.* (1) Μανίᾳ ἁλούς, furore actus, *Soph. Aj.* 216. Ἀλλ' ἁλίσκεται χὠ δεινὸς ὅρκος χ' αἱ περισκελεῖς φρένες, vincitur, *Soph. Aj.* 648. (3) Ἵνα μὴ ἐλεγχόμενος ἁλίσκηται, ne argumentis convinceretur, *Herodot.* 1, 117. (5) Θέμις δ' οὐκ ἔστιν ἁλῶναι, non vero fas est ut vincatur, *Apoll. Rhod.* 11, 614.

ἌΛΙΣΜΑ, ατος, τὸ, alisma, planta.

Ἀλισμήκτος, maris fluctibus verberatus. Αἴνου δ' ἁλισμήκτοιο δισσαίαν ἄκραν, *Lycoph.* 994.

Ἀλισμός, οῦ, ὁ, salitura, ipse actus saliendi. Ab ἀλίζω, *salio*. Unde

Ἀλισθήσομαι, fut. 1. ind. pass. v. ἀλίζω.

Ἀλίσπαρτος, ου, ὁ ἡ ἡ, sale conspersus (per contumeliam); (2) graviter per injuriam verberatus, et vix sanabilia vulnera inde habens; *ap. Com.* Ern.

Ἀλιστέφανος, mari cinctus. Ἀλιστέφανον πτολίεθρον, *Hom. Hymn. in Apoll.* 410.

Ἁλιστεφὴς, ὲς, mari cinctus.

Ἁλίστονος, ον, a maris allapsu strepens, resonans. Ex ἅλς et στένω.

Ἁλιστὸς, ὴ, ὸν, salitus, sale conditus.

Ἁλίστρα, ας, ἡ, volutabrum, locus ubi se volutant animalia. Ab ἁλίω, voluto.

Ἁλιστρεπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, marivagus. Ex ἅλς, mare, et στρέφω, verto.

Ἁλιστρεφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem et ex iisd.

Ἀλίσω, volvam, f. 1. ind. act. verbi ἀλινδέω, pro ἀλίω, volvo.

Ἀλιταίνω, pecco, offendo, lædo. Ab ἀλιτέω.

Ἀλιτάνευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui supplicari non potest; (2) qui supplicando exorari non potest, inexorabilis; (3) cui preces adhibitæ nullæ sunt. Ex α priv. et λιτανεύω, supplico.

Ἁλιτενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, mari adjacens; maritimus; (2) demissus, humilis; (3) vadosus. Ex ἅλς, mare, et τείνω, tendo.

Ἁλιτέρμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, mari finitimus, seu conterminus. Ex ἅλς et τέρμα, terminus.

Ἀλιτεύω, fut. εύσω, pecco. Ab

ἈΛΙΤΕ'Ω, ῶ, f. ήσω, pecco, delinquo; (2) scelus admitto; (3) violo; (4) offendo; (5) decipio, fallo. Hinc ἀλιτήμενος, peccans, peccator, nocens. Διὸς δ' ἀλίτηται ἐφετμὰς, Il. 24, 586. (1) Ἃ δειλὸς βασιλέων ὅσον ἤλιτεν, Call. in Dian. 255. Hinc

Ἀλίτημα, ατος, τὸ, peccatum, scelus, flagitium.

Ἀλιτημοσύνη, ης, ἡ, idem.

Ἀλιτημένος, part. perf. pass. Ion. pro ἠλιτημένος.

Ἀλιτήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, peccator, peccatrix, Il. 24, 156; (2) inexorabilis.

Ἀλιτήμωρος, al. ἀλιτήμορος, ου, ὁ καὶ ἡ, mente captus, stultus. Ex ἀλιτέω et μωρός.

Ἀλιτήριος, ου, ὁ, peccator, sceleratus, flagitiosus; (2) qui voto ac spe excidit, qui scopum non est adsecutus.

Ἀλιτηριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, exsecrabilis, exitiosus. Ab ἀλιτήριος.

Ἀλιτηρὸς, ὸν, sceleratus, fœdus. Ab ἀλιτέω.

Ἀλιτόκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, vanam seu inanem habens prolem. Ex ἀλιτέω et καρπὸς, fructus.

Ἀλίτοντο, offendebant, 3. pl. imperf. indic. med. Ion. pro ἠλίτοντο, a verbo ἀλίτομαι.

Ἀλιτόξενος, ον, qui hospitem violavit.

Ἀλιτοφροσύνη, ἡ, peccatum; malus animus. Ex ἀλιτέω et φρὴν, Ep.

Ἀλιτραίνω, pecco, scelerate ago. Ὥς τέ ται ἀφραδίης ἀλιτραίνεται ὀρφανὰ τέκνα, Hesiod. Op. 328. Ab ἀλιτρός.

Ἁλιτρεφὴς, ὲς, mare nutritus, Call. Ex ἅλς, et τρέφω.

Ἁλιοτρεφὴς, idem, Hom.

Ἀλιτρία, ας, ἡ, scelus. Ab ἀλιτρός.

Ἀλιτρόβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, improbe vivens. Ab ἀλιτρὸς et βίος, vita.

Ἀλιτρόνοος, ου, ὁ καὶ ἡ, dira et scelesta consilia agitans. Ex ἀλιτρὸς et νόος, mens.

Ἁλίτροπος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui huc illuc in mari jactatur. Ex ἅλς, mare, et τρέπω, verto.

Ἀλιτρὸς, ου, ὁ, nefarius, sceleratus, Il. 8, 361. Ab ἀλιτέω. Hinc

Ἀλιτροσύνη, ης, ἡ, improbitas, audacia.

Ἁλίτροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ex mari alitur, v. gr. piscatu, vel esu piscium marinorum, seu etiam mercatura maritima; (2) mari innutritus. (2) ἁλίτροφα φῦλα, Oppian. Halieut. 1, 76. Ex ἅλς, mare, et τρέφω.

Ἁλίτρυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, vel ἁλίτρυτος, ύτη, υτον, in mari vexatus, in mari absumptus, vel attritus. Ex ἅλς et τρύω, vexo.

Ἁλίτυπος, ου, ὁ καὶ ἡ, a mari percussus. Ex ἅλς et τύπτω, percutio, verbero.

Ἁλίτυππος, idem et ex iisd.

Ἁλιτύρος, ου, ὁ, caseus sale aspersus, Ep.

Ἁλιφθορία, ας, ἡ, Ion. ἁλιφθορίη, pestis in mari, naufragium. Ab

Ἁλιφθόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, prædo marinus. Ex ἅλς, mare, et φθείρω, perdo.

Ἁλίφλοιος, ου, ὁ καὶ ἡ, species quercus. Ex ἅλς et φλοιὸς, cortex.

Ἀλίφρων, ονος, ὁ, satis prudens, Naum. ap. Stob.

Ἁλιχλαινος, ου, ὁ καὶ ἡ, purpuratus. Ex ἅλς et χλαῖνα, læna.

ἈΛΙ'Ω, fut. ίσω, volvo, voluto.

Ἁλίως, adv. frustra. Ab ἅλιος, irritus.

Ἀλκὰ, robur, Dor. pro ἀλκή. Unde

Ἀλκάζω, fortiter ago, pugno, Etym.

Ἀλκαία, ας, ἡ, cauda leonis, quia caudam quatiendo leo sibi robur addere et animos ciere solet; item cæterorum animalium. Ἀλκαίας ἀφάσσων, caudas palpans, contractans, Call. Fragm. 317. Ab eod.

Ἀλκαίοιο, Alcæi, Ion. pro Ἀλκαίου.

Ἄλκαρ, αρος, τὸ, auxilium, remedium, tutamen, munimentum, præsidium, Il. 5, 644. Ab ἀλκή.

Ἀλκέα, ας, ἡ, alcea, malvæ silvestris genus

Ἀλκείδαο, Alcidæ, gen. sing. Æol. pro Ἀλκείδου, ab Ἀλκείδης, Alcides, i. e. Hercules.

Ἀλκέω, ῶ, fut. ήσω, arceo, auxilior. Ab

ἈΛΚΗ', ῆς, ἡ, robur, vires, validitas; (2) fortitudo, strenuitas; (3) auxilium, remedium; (4) impetus, dum conferuntur manus, quia tum res venit ad vim pugnantium; (5) ardor fortis malum illatum aut imminens a se propulsandi aut ulciscendi, Ern. (3) ἀλκὴν ποιεῖσθαι, auxiliari, Soph. Œd. Col. 459. Ὡς ἀλκὴν ὅδε γειτόνων ἀεὶ τιθῇ, ut sit tibi semper præsidio contra vicinos, Id. ibid. 1524. Ἐς ἀλκὴν ἔρχομαι, venio in certamen, pugno, Eurip. Phœn. 424.

Ἀλκήεις, ήεσσα, ῆεν, robustus; (2) fortis, strenuus. A præc.

Ἀλκὶ, robori, dat. sing. ab ἄλξ, robur.

Ἀλκιβιάδιος, herba quædam faciens contra ictum serpentum, species anchusæ.

ἈΛΚΙ'ΒΙΟΣ, idem.

Ἀλκίμα, Dor. pro ἀλκίμη, ab ἄλκιμος.

Ἀλκίμαχος, ου, ὁ καὶ ἡ, strenuus in pugna, strenue pugnans. Ex ἀλκὴ et μάχομαι.

Ἀλκιμοποιὸς, ὸν, roborans.

Ἄλκιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Il. 3, 338. vel ἄλκιμος, ίμη, ιμον, robustus, fortis. Ab ἀλκὴ, robur.

Ἀλκίφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, magnanimus, strenuus. Ex ἀλκὴ et φρὴν, mens.

Ἀλκτὴρ, ῆρος, ὁ, defensor, propugnator, Il. 14, 485. Ab ἀλκή. Hinc

Ἀλκτήριον, ου, τὸ, auxilium, remedium. Κακῆς ἀλκτήρια λιμοῦ, Poeta nescio quis apud Suid. V. λιμός.

Ἁλκυδὼν, όνος, ἡ, halcedo, avis marina. Ex ἅλς, mare, et κύω, gravida sum, quoniam in mari nidificat et parit.

Ἁλκυόνειον, sive ἁλκυόνιον, ου, τὸ, spuma maris concreta, admistis sordibus tenuissimis, ex qua nidificant halcyones.

Ἁλκυόνειος, ου, ὁ καὶ ἡ, halcedonius. Ab ἁλκυών.

Ἁλκυονὶς, ίδος, ἡ, idem quod ἁλκυδὼν et (2) adjective halcyonia, tranquilla. Ab eod.

Ἁλκυονίτιδες, αἱ, dies brumales 14 sereni, qui Halcyonia dicuntur.

Ἁλκυὼν, όνος, ἡ, halcedo, sive halcyone. Ex ἅλς et κύω. Vide ἁλκυδών.

Ἄλκω, vel ἀλάλκω, f. ξω, idem quod ἀλκέω.

Ἀλλὰ, sed, ast, at, quin. ἀλλὰ γὰρ, quin, Phil. ast enim, ἀλλὰ δὴ καὶ, quinimo, Gl. V. sed ἀλλ' ἐπειδὴ, quoniam vero, Philox. ἀλλὰ μὴν, quin, verum etiam, Philox. imo, vero, sed enim, Gl. V. ἀλλ' ὅμως, attamen, Philox. quare, quapropter, Ern. Ἀλλ' ἦ; interrogative, num? Ἀλλ' ἦ τις ἐστὶ σὸν οὖς με διαβαλὼν ἔχει φίλων; Eurip. Hippol. 932. Ἀλλ' ἦ σ' ἐφεῖεν; μὴ φρονοῦσαν, ὡς θάνοις, Id. Androm. 847.

Ἀλλαγὴ, ῆς, ἡ, commutatio, permutatio; (2) contractus, commercium; (3) vicissitudo; (4) mansio iter facientium, ubi permutantur equi. Ab ἀλλάττω.

Ἄλλαγμα, ατος, τὸ, idem et ab eodem.

Ἀλλαγμὸς, οῦ, ἡ, idem quod ἄλλαγμα, Man.

Ἀλλακτικὸς, ὴ, ὸν, ex pacto sequens, pacto consentaneus; (2) habilis permutationibus faciendis. Ab eod.

Ἀλλακτὸν, οῦ, τὸ, lignum quo gestabantur onera; verbum novæ Græcitatis, Ern. Ab ἀλλάσσω.

Ἀλλάλοισι, Dor. et Ion. pro ἀλλήλοις.

Ἀλλαλοφονία, Dor. pro ἀλληλοφονία.

Ἄλλαν, aliam, Dor. pro ἄλλην, ab ἄλλος.

Ἀλλαντοποιέω, ῶ, fut. ήσω, farcimina vel lucanicas facio. Ab

Ἀλλαντοποιὸς, οῦ, ὁ, qui facit lucanicas, fartor. Ex ἀλλᾶς et ποιέω, facio.

Ἀλλαντοπωλέω, vendo farcimina.

Ἀλλαντοπώλης, ου, ὁ, qui facit lucanicas, seu farcimina quævis vendit. Gl. V. ἀλλαντοπῶλαι, fartores. Ex ἀλλᾶς et πωλέω, vendo.

Ἀλλὰξ, adv. permutatim, mutatis vicibus, vicissim. Ab ἀλλάττω.

Ἀλλάξαιτο, 3. sing. a. 1. opt. med. v. ἀλλάσσω.

Ἄλλαξις, εως, ἡ, mutatio, permutatio.

ἈΛΛΑ͂Σ, ᾶντος, et ἄντος, ὁ, lucanica, botulus, farcimen.

ἈΛΛΑ'ΣΣΩ, seu ἀλλάττω, f. άξω, muto, immuto, commuto; (2) permuto, vendo; (3) excuso, a culpa libero; ἀλλάσσομαι, mutor, et muto; ἠλλάγη, mutatus est, a. 2 pass. ἠλλαγμένος, mutatus, Gl. V. Ἀλλάσσειν χρυσὸν ἀργύριον, τὸ ἑαυτοῦ εἶδος εἰς πολλὰς μορφὰς, χροιὰν ἀλλάσσεσθαι εἶδον οὖτε, νόμισμα χρημάτων, ἡδονὰς ἀντὶ τῶν δικαίων τὴν ἐλευθερίαν τῆς σφαγῆς, caede redimere; τοσοῦτον ἤλλακτο ὑπὸ τῶν δεινῶν, Luc.

Ἀλλαχῇ, adv. alibi, alio. Ab ἄλλος.

Ἀλλαχόθεν, adv. aliunde.

Ἀλλαχόθι, adv. alibi.

Ἀλλαχόσε, adv. alio, aliorsum, alibi. Ab eod.

Ἀλλαχοῦ, adv. alibi; (2) alio.

Ἀλλῶν, Æol. pro ἄλλων, ab ἄλλος.

Ἄλλεγον, congregabam, imperf. indic. act. Poet. et Ion. pro ἀνέλεγον, a verbo ἀναλέγω, congrego. Ἄλλεγον ἐς χρυσέην φιάλην, collegerunt, Il. 23, 253.

Ἀλλέες, Poet. pro ἀολλέες, ab ἀολλής.

Ἀλλέξαι, congregasse, a. 1. infin. act. Poet. pro ἀναλέξαι, a verbo ἀναλέγω, congrego. Οὐδέ οἱ ὀστέ' ἐπιστήσονται Ἀχαιοὶ ἀλλέξαι, Il. 21, 320.

Ἀλλεπαλληλία, ας, ἡ, alternitas; (2) continuitas. Ab

Ἀλλεπάλληλος, ου, ὁ καὶ ἡ, alternus; (2) creber, continuus. Ex ἄλλος, ἐπὶ, et ἀλλήλων.

Ἄλλῃ, adv. aliter, alia ratione; (2) alio, ad alium locum; (3) alibi, alio in loco; (4) alio itinere. Ab ἄλλος.

Ἀλληγορέω, ῶ, fut. ήσω, aliud verbis, aliud sensu ostendo; (2) aliter interpretor, ac verba præ se ferunt. Ἅ τινά ἐστιν ἀλληγορούμενα, Gal. 4, 24. Ex ἄλλο et ἀγορέω, prædico. Hinc

Ἀλληγόρημα, ατος, τὸ, interpretatio allegorica. Ab

Ἀλληγορητὴς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, interpres allegoriæ.

Ἀλληγορία, ας, ἡ, figura, qua aliud dicitur, aliud significatur. Hinc

Ἀλληγορικὸς, ὴ, ὸν, allegoricus, per allegoriam dictus.

Ἀλληγορικῶς, adv. allegorice.

Ἀλληγορούμενα, nom. pl. præs. part. pass. n. g. ab ἀλληγορέω.

Ἄλληκτος, non cessans, Æol. pro ἄληκτος. Σοὶ δ' ἄλληκτόν τε κακόν τε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι θεοὶ θέσαν, implacabilem, Il. 9, 632. Ἄλληκτος ἀπ νότος, perpetuus, Odyss. 12, 325.

Ἀλληλέγγυοι, ων, οἱ, qui mutua fidejubent, satisdant. Ex ἀλλήλων et ἐγγύη. Hinc

Ἀλληλέγγυον, ου, τὸ, mutua fidejussio.

Ἀλληλεγγύως, adv. cum mutua fidejussione.

Ἀλλήλησι, Ion. pro ἀλλήλαις.

Ἀλληλίζω, aliud atque aliud loquor, seu dico, Hes. Ab ἀλλήλων.

Ἀλληλοβόροι, οἱ, qui se mutuo devorant. E βορὰ, devoratio.

Ἀλληλογονία, ας, ἡ, mutua procreatio, Suid. Ex ἀλλήλων et γίνομαι, nascor.

Ἀλληλογραφία, ας, ἡ, mutua scriptio. Ex ἀλλήλων et γράφω.

Ἀλληλοδιάδοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, continua serie succedens.

cedens. Ab ἀλλήλων et διάδοχος, *successor.*

Ἀλληλοδωδόται, οἱ, qui se mutuo devorant. Ab ἐδωδὴ, *cibus.*

Ἀλληλοκτονεῖν, mutuo se interficere. Ab ἀλλήλους et κτείνειν.

Ἀλληλοκτονίαι, αἱ, mutuæ cædes.

Ἀλληλοκτόνος, ον, mutuas cædes gignens.

Ἀλληλομαχεῖν, mutuo pugnare. Ex ἀλλήλων et μάχομαι, *pugno.* Hinc

Ἀλληλομαχία, ας, ἡ, mutua pugna.

Ἀλληλοτομέω, ῶ, f. ήσω, mutuo seco. Ex τέμνω, *seco.*

Ἀλληλοτυπέω, ῶ, f. ήσω, mutuo ferio. Hinc

Ἀλληλοτυπία, ας, ἡ, mutua conflictio.

Ἀλληλούϊα, Alleluja, laudate Dominum. Vox Hebraica.

Ἀλληλουχέω, ῶ, fut. ήσω, connecto, compingo. Ab ἔχω, ut alterum ab altero sustentetur.

Ἀλληλουχία, ας, ἡ, nexus inter se, series rerum inter se connexarum. *Gl. V.* compago, compages. Ab

Ἀλλήλουχος, ου, ὁ καὶ ἡ, mutuam connexionem habens. Ex ἀλλήλων et ἔχω, *habeo.*

Ἀλληλοφαγεῖν, mutuo vorare se, seu vexare. Ex ἀλλήλους et φαγεῖν, *comedere.* Hinc

Ἀλληλοφαγία, ας, ἡ, mutua devoratio.

Ἀλληλοφάγοι, ων, οἱ καὶ αἱ, mutuo se devorantes, vexantes litibus, maledictis.

Ἀλληλοφθονία, ας, ἡ, mutua invidia.

Ἀλληλοφθορεῖν, mutuo se destruere, perdere. Ex ἀλλήλους et φθορὰ, *perditio.*

Ἀλληλοφθορία, ας, ἡ, mutua grassatio, perditio. Ex iisd.

Ἀλληλοφονία, ας, ἡ, mutua cædes. Ab

Ἀλληλοφόνοι, ων, οἱ καὶ αἱ, mutuo se interficientes, mutua cæde pereuntes. Ex ἀλλ. et φόνος, *cædes.*

Ἀλληλοφόνται, οἱ, idem.

Ἀλληλοφυεῖς, ῶν, οἱ καὶ αἱ, ex se invicem nati. Ex ἀλλ' et φυὴ, *natura,* sive φύω, *nascor.*

Ἀλλήλων, dat. ἀλλήλοις, αις, οις, acc. ἀλλήλους, invicem, mutuo; alius alium, alter alterum. Ab ἄλλος, *alius.*

Ἀλλήλως, *adv.* mutuo, *Gl. V.* A præc.

Ἄλλην, *adv.* aliorsum; ἄλλην καὶ ἄλλην, hinc atque illinc, alias atque alias. Ab eodem.

Ἄλληστος, ον, idem quod ἄληστος, *Ep.*

Ἀλλογενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, aliunde genus habens, alienigena, peregrinus, ex alia tribu aliave gente oriundus. Ex ἄλλος et γένος.

Ἀλλογλωσσία, ας, ἡ, diversitas linguæ.

Ἀλλόγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, aliena lingua utens; (2) externus, peregrinus. Ex ἄλλος et γλῶσσα, *lingua.*

Ἀλλογνοῶν, desipiens, delirans, aliena comminiscens. Ex ἄλλος et γινώσκω, *cognosco.*

Ἀλλογνώσας, non cognoscens. Ἧς γὰρ τῶν τις Περσέων ἀλλογνώσας Κροῖσον ὡς ἀποκτείνων, Crœsum sibi incognitum interfectus erat quidam Persa, *Herod.* 1, 85.

Ἀλλόγνωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, aliis cognitus, nobis ignotus, externus, peregrinus. Ab eod.

Ἀλλοδαπὸς, ἡ, ὸν, externus, extraneus, peregrinus, *Il.* 3, 48. Ex ἄλλος et δάπεδον, *solum.*

Ἀλλοδημία, ας, ἡ, peregrinatio seu commoratio in populo, seu domo aliena, *Ern.* Ab ἄλλος et δῆμος.

Ἀλλοδοξέω, ῶ, f. ήσω, aliud opinor quam verum est. Ex ἄλλος et δόξα, *opinio.* Hinc

Ἀλλοδοξία, ας, ἡ, opinionis diversitas.

Ἀλλοεθνὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, alius gentis, alienigena, externus. Ex ἄλλος et ἔθνος, *gens.*

Ἀλλοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, aliam formam habens. Ex ἄλλος et εἶδος, *forma.*

Ἀλλοεθνία, ας, ἡ, diversitas nationis, originis.

Ἄλλοθεν, *adv.* aliunde. Ab ἄλλος.

Ἄλλοθι, *adv.* alibi, alio loco. Ab eod.

Ἀλλόθροος, ου, ὁ καὶ ἡ, alia voce utens; (2) externus; (3) inimicus, hostis. (2) πλάζετ' ἐπ' ἀλλοθρόων ἀνδρῶν δῆμον τε, πόλιν τε, *Odyss.* 14, 43. (3) τὰ μὲν ἔτι προσεῖδαλ' ἀπ' ἀλλοθρόου γνώμας μόλοντα, ab infenso animo, *Soph. Trach.* 844. Ex ἄλλος et θρόος, *vox.*

Ἀλλόθρους, idem; exterus, *Soph. Phil.* 540.

Ἀλλοινία, ας, ἡ, varietas et mutatio vini. Ex ἄλλος et οἶνος, *vinum.*

Ἀλλοιόθετος, ου, ὁ καὶ ἡ, varie positus vel affectus. Ex ἀλλοῖος et τίθημι.

Ἀλλοῖος, οία, οῖον, alius atque alius, diversus, varius. Ἠ μὲν ἐνὶ πτολέμῳ, ἠδ' ἀλλοίῳ ἐπὶ ἔργῳ, tum in bello, tum alio in opere, *Il.* 4, 258. Ab ἄλλος. Hinc

Ἀλλοιόστροφος, ον, e diversis versibus compositum carmen.

Ἀλλοιότης, ητος, ἡ, diversitas, variatio.

Ἀλλοιοτροπέω, ῶ, f. ήσω, varie muto. Ab

Ἀλλοιότροπος, ου, ὁ καὶ ἡ, variis moribus præditus, versipellis. Ex τρόπος, *mores.*

Ἀλλοιόω, ῶ, f. ώσω, diversum reddo, muto, immuto, vario; ἀλλοιόομαι, οῦμαι, mutor. Ὀλλοιντ' ἰδοῦσαι τούσδ' ἂν ἠλλοιωμένους, deformatas, *Eurip. Suppl.* 944.

[illegible] τὰς γνώμας, *Thuc.* Ab ἀλλοῖος.

Ἀλλοιοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, mutabilis.

Ἀλλοίωσις, εως, ἡ, mutatio, immutatio.

Ἀλλοιωτικὸς, ἡ, ὸν, mutandi vim habens, ad mutandum aptus. Ab

Ἀλλοιωτὸς, ἡ, ὸν, mutabilis, mutationis capax. Hinc τὸ ἀλλοιωτὸν, οῦ, mutabilitas.

Ἀλλοκότως, ον, idem quod ἀλλόκοτος, *Eur.*

Ἀλλόκοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, monstrosus, prodigiosus; (2) inusitatus; (3) absurdus, rationi non consentaneus; (4) peregrinis moribus præditus. Ex ἄλλος et τόκος, *partus.*

Ἀλλοκότως, *adv.* absurde.

ἌΛΛΟΜΑΙ, futur. οῦμαι, salio, salto; ἥλατο, a. 1. Κἂν εἰς πῦρ ἄλλοιτο, *Xen.* Ἀνήρετ' Ψύλλαν ὁπόσους ἄλλοιτο τοὺς αὐτῆς πόδας, scil. περὶ, *Aristoph. Nub.* 145.

Ἀλλόπους, ὁ καὶ ἡ, velox.

Ἀλλοπρόσαλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, ab alio ad alium se transferens, nunc huic, nunc illi adhærens; mutabilis, inconstans, epith. Martis, sc. fortunæ bellicæ. *Gl. V.* versipellis, *Il.* 5, 831 et 889.

ἌΛΛΟΣ, η, ον, alius, a, ud; (2) alter; (3) reliquus. Οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλα, fieri aliter nequit, *Aristoph. Nub.* 698. *Vesp.* 1166. *Pac.* 110.

Ἄλλοσε, *adv.* alio, alium in locum. Τίς δέ μοι ἄλλοσε θῆκε λέχος, *Odyss.* 23, 184.

Ἄλλοτε, *adv.* alias, alio in tempore. Φοίτα δ' ἄλλοτε μὲν πρόσθ' Ἕκτορος, ἄλλοτ' ὄπισθεν, *Il.* 5, 595. Ἢ δ' ὅτε μὲν.... ὑπὸ δρυσὶ κρύπτετο... ἄλλοτε δ' εἱαμενῇσιν, *Call. in Dian.* 192.

Ἀλλότερρος, *alienus, Æol.* pro ἀλλότριος.

Ἄλλοτι, *adv.* utrum? numquid? Ab eodem. Ἄλλο τι ἤ; num, numquid? quasi esset, τί ἄλλο ἤ; quid aliud, quam? Ἄλλοτι ἢ περὶ πλείστου ποιῇ ὅπως ὅτι βέλτιστοι οἱ νεώτεροι ἔσονται, id est, *numquid hoc plurimi facis, quomodo juniores evadant quam optimi?* quasi esset, τί ἄλλ' ἢ περὶ πλείστου ποιῇ; *quid aliud, nisi plurimi facis?*

Ἀλλοτριόγαμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui alienum sectatur torum, *Suid.* Ex ἀλλότριος et γάμος.

Ἀλλοτριοεπίσκοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, alienarum rerum inspector, alieni speculator, curas alienas agens, ardelio, qui sese alienis et nihil ad se attinentibus rebus immiscet. Ex ἀλλότριος et ἐπίσκοπος, *inspector.*

Ἀλλοτριολογέω, aliena, absurda loquor.

Ἀλλοτριομορφοδίαιτος, η, ον, aliam semper speciem habens. Epith. Naturæ.

Ἀλλοτριονομέω, ῶ, f. ήσω, alieno more vivo, alienas leges imitor. Ex ἀλλότριος et νόμος, *lex.*

Ἀλλοτριοπραγέω, ῶ, f. ήσω, alienas res ago, aliena negotia curo; (2) res novas molior, descisco a fide. Ex ἀλλότριος et πράττω.

Ἀλλοτριοπραγία, ας, ἡ, alienorum cura.

Ἀλλοτριοπραγμοσύνη, ης, ἡ, mala sedulitas in alienis. Ex ἀλλότρια et πράσσω, *ago.*

Ἀλλότριος, ία, ιον, alienus, non proprius, qui est alterius; (2) peregrinus, extraneus; (3) non consentaneus. (1) ἀλλοτρίοις φῶς, *Odyss.* 16, 102. Ab ἄλλος. Hinc

Ἀλλοτριότης, ητος, ἡ, alienus animus, abalienatio animi; (2) peregrinitas; (3) absurditas.

Ἀλλοτριοφυὴς, ους, ὁ καὶ ἡ, diversæ naturæ, *Suid.* Ex ἀλλότριος et φύσις.

Ἀλλοτριοφαγέω, ῶ, alienis vivo.

Ἀλλοτριοφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, aliena comedens, aliena vivens quadra.

Ἀλλοτριοφθονέω, ῶ, alienis bonis invideo. Οὐδέ τί σε χρὴ ἀλλοτριοφθονέειν, *Odyss.* 18, 17. Sed quidam ibi legunt ἀλλοτρίων φρονέειν.

Ἀλλοτριοφρονέω, diversa sentio, diversas partes sequor; item, alieno sum animo.

Ἀλλοτριόχωρος, ου, ὁ, alienigena.

Ἀλλοτριόω, ῶ, fut. ώσω, alieno, abalieno, alii attribuo, reddo; ἀλλοτριωθέντα, abalienata, *Philox.* a. 1. pass. part. Ἀλλοτριοῦντες σωμάτων τὴν πόλιν, evacuantes, *Thuc.* Ab ἀλλότριος. Unde

Ἀλλοτρίως, *adv.* aliene.

Ἀλλοτρίωσις, εως, ἡ, alienatio, abalienatio.

[illegible], ῶ, fut. ήσω, muto, immuto. Ab

[illegible]

[illegible], [illegible], aliter.

[illegible] characteribus. *M*[illegible].

Ἀλλοφανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui alius et diversus apparet. Ex ἄλλος et φαίνομαι, *appareo.*

Ἀλλοφάσσω, aliud loquor; (2) animo turbato et anxio sum; (3) desipio. Ex ἄλλος et φάσσω, *dico.*

Ἀλλόφατος, ου, ὁ καὶ ἡ, ab alio interfectus. Ex ἄλλος et φάω, *occido.*

Ἀλλοφράζω, aliter dico, pronuncio.

Ἀλλοφρονέω, ῶ, f. ήσω, aliud ago, seu in animo habeo, *Il.* 23, 697. mentem non ad id attendo, quod cerno; (2) insanio, *Il.* 23, 698. (3) exanimor. Ex ἄλλος et φρὴν, *mens.*

Ἀλλόφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, diversa sentiens, *Man.* Ex ἄλλος et φρήν.

Ἀλλοφυὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui alius naturæ est.

Ἀλλοφυλέω, sum ἀλλόφυλος· (2) ritus, mores externos amplector. Οὐδαμῶς ἴσχυσεν ἀναγκάσαι τοὺς Ἱεροσολυμίτας ἀλλοφυλῆσαι, *Joseph. Maccab.* 18. *Ern.*

Ἀλλοφυλισμὸς, οῦ, ὁ, ritus extraneus, vel alienigenarum; (2) degeneratio in alienos mores. Ab

Ἀλλόφυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui est ex alia tribu, qui diversæ est gentis seu nationis, externus, peregrinus, diversi generis, seu diversæ naturæ. *Gl. V.* extraneus, alienigena. Ex ἄλλος et φυλὴ, *tribus.*

Ἀλλοφωνία, ἡ, diversitas linguæ.

Ἀλλόφωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, alia vel peregrina voce utens. Ex ἄλλος et φωνὴ, *vox.*

Ἀλλοχροέω, ῶ, f. ήσω, alium atque alium colorem induo, colorem muto, alio colore sum. Ab

Ἀλλόχροος, *contr.* ἀλλόχρους, ου, ὁ καὶ ἡ, qui est alio colore, in quo color subinde mutatur. *Philox.* ἀλλόχροος, discolor, ἀλλόχροοι, discolores. Ex ἄλλος et χρόα, *color.*

Ἀλλόχρως, ωτος, ὁ καὶ ἡ, aliam corporis speciem gerens. Ἀλλόχρως τις ἔκδημος ξένος, *Eurip. Andr.* 880. Ex ἄλλος et χρόα, vel χρώς.

Ἄλλυδις, *adv.* alibi; (2) alio; (3) aliorsum, *Il.* 11, 486. Ab ἄλλος.

Ἀλλύεσκε, *resolvebat, Poetice* pro ἀνέλυε; (2) *dissolvebat,* Νύκτας δ' ἀλλύεσκεν, *Odyss.* 2, 105: et 19, 150.

Ἀλλύουσαν, part. præs. *Poet.* pro ἀναλύουσαν, dissolventem, *Odyss.* 2, 109.

Ἄλλυτος, *insolubilis, Poet.* pro ἀνάλυτος· idem quod ἄλυτος, *Ep.*

Ἄλλως, *adv.* aliter, aliorsum, alio modo, alia ratione; (2) alioqui; (3) præcipue; in illa phrasi, ἄλλως τε καὶ, &c. *h. e.* et alias, et tum, cum; (4) frustra, incassum.

Ἄλλωστε, *adv.* ἄλλως τε, præsertim, *Gl. V.* præsertim cum, *Philox.* Ab eod.

Ἅλμα, ατος, τὸ, saltus. Ἅλματι δ' Ἀμφίαλος πάντων προφερέστερος ἦεν, *Odyss.* 8, 128. Ab ἅλλομαι, *salio.*

Ἁλμὰς, άδος, ὁ καὶ ἡ, in muria conditus, al. tepidus, *Hes.*

[illegible] *altan*, præs. part. med. *per S*[illegible] *cop.* pro [illegible]

Ἅλμευσις, εως, ἡ, muria; (2) actio [illegible] vel servandi in muria. Ab [illegible]

Ἁλμευτὴς, ȣ̃, ὁ, qui condituras facit in muria, salgamarius; (2) salsamentarius. Ab eod.

Ἁλμευέω, f. εύσω, muria condio, in muria servo. Ab ἅλμη.

Ἅλμη, ης, ἡ, salsugo, salsilago; (2) mare. *Στόματος δ' ἐξέπτυσεν ἅλμην, Odyss.* 5, 322. Ab ἅλς, *mare.* Hinc

Ἁλμήεις, ήεσσα, ῆεν, salsus, salsuginosus.

Ἁλμοπότις, ἡ, muriam bibens.

Ἁλμυρίζω, salsus sum.

Ἁλμυρὶς, ίδος, ἡ, salsilago, aqua salsa, muria.

Ἁλμυρὸς, ρὰ, ρὸν, salsus. *Ἐπεὶ πίεν ἁλμυρὸν ὕδωρ, Odyss.* 4, 511. Ab ἅλμη.

[illegible], salsugo.

[illegible], έος, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἁλμυρός.

[illegible], έος, ὁ ϗ ἡ, idem et ab eodem.

Ἄλξ, ἀλκὸς, ἡ, occurrit dativus ἀλκὶ, robur.

Ἀλοαθεὶς, *tritus,* a. 1. part. pass. Ab ἀλοάω.

ἈΛΟΆΩ, ῶ, fut. ήσω, et άσω, trituro; (2) comminuo; (3) cædo, percutio. *Οὐ φιμώσεις βοῦν ἀλοῶντα, 1 Corinth.* 9, 9. *Λίθοις ἀλοῶν τινα, Ælian.*

Ἄλοβος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non habens λοβὸν: epith. victimæ, cujus exta, velut jecur, cor, non habent caput, *Ern.*

Ἀλογεύομαι, f. εύσομαι, a ratione aberro, non sum compos rationis. Ab ἄλογος. Unde

Ἀλογέω, ῶ, f. ήσω, adspernor, negligo, non curo; ἀλογοῦμαι, ratione destituor, item nullo in loco habeor; item decipior, *Polyb. Εἰ δέ μοι ȣ̓κ ἐπιπείσετ' ἐπιπείσεται, ἀλλ' ἀλογήσει, Il.* 15, 162 et 178.

Ἀλογία, ας, ἡ, rationis privatio; (2) incogitantia; (3) contemptus; (4) silentium; (5) absurditas; (6) res infeliciter gesta, *Suid.*

Ἀλογιςὶ, *adv.* sine ratione. Ex α priv. et λογίζομαι.

Ἀλογιςία, ας, ἡ, incogitantia, temeritas. Ab

Ἀλόγιςος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, sine ratione et consilio aliquid faciens, inconsideratus, irrationabilis. *Gl. V.* qui est nullius pretii. *Ἀλόγιςον δέ τι τὸ πλῆθος, Eurip. Or.* 1156. Ex α priv. et λογίζομαι.

Ἀλογίςως, *adv.* inconsiderate, incogitanter.

Ἀλογοθέτητον, indiscussum, *Gl. V.* Ex α priv. et λογοθετῶ, *ratiocinor, discutio.*

Ἄλογος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, rationis expers, *in neut.* a ratione alienum; (2) bestia, imprimis equus; (3) sermonis expers; hoc est, cum quis non loquitur, aut qui orationem alterius non audit, ut surdus; (4) nefandus, non dicendus; (5) irritus; (6) innumeratus; (7) *in neut.* incommodum, molestum, *ap. Plat.* Ex λόγος.

Ἀλογοτροφεῖον, ȣ, τὸ, brutorum animantium stabulum. Ex ἄλογος et τροφεῖον.

Ἀλόγως, *adv.* sine ratione, immerito, *Philox.* (2) brutorum more; (3) absurde; tacite, *Soph. Œd. Col.* 131.

ἈΛΟΉ, ης, ἡ, aloe, herba.

Ἀλοηδάριον, ȣ, τὸ, medicina ad solvendum ventrem aloen habens. Ab ἀλόη.

Ἀλόησις, εως, ἡ, tritura, *Philox.* Ab ἀλοῶ.

Ἀλοητὸς, ȣ̃, ὁ, tritura; (2) triturandi tempus. Ab ἀλοάω, *trituro.*

Ἁλόθεν, *adv.* e mari. *Εἴσομαι ἐξ ἁλόθεν, ibo e mari, Il.* 21, 335. Ab ἅλς, *mare.*

Ἀλοία, 3. sing. imperf. indic. act. *Ion.* et *contr.* pro ἠλοίαε, ab

Ἀλοιάω, ῶ, fut. ήσω, percutio, contundo. *Γαῖαν πολυφόρβην χερσὶν ἀλοία, Il.* 9, 564. Ab ἀλοάω.

Ἀλοιδόρητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, conviciis non obnoxius. Ex α priv. et λοιδορέω, *convicior.*

Ἀλοιδορήτως, *adv.* sine conviciis.

Ἀλοίδορος, ον, idem.

Ἁλοίην, *captus sim,* vel *interimar,* 1. sing. a. 2. ind. pass. *Ἔλοιμί κεν, ἢ κεν ἁλοίην,* interimam certe, vel interimar, *Il.* 22, 253; verbi ἁλίσκω, pro ἁλόω, *capio,* vel verbi αἱρέω, *interficio.*

Ἀλοιητὴρ, ῆρος, ὁ, percussor, pulsator. Ab ἀλοιάω.

Ἀλοίμαν, *saliverim,* 1. sing. aor. 2. optat. med. *Dor.* pro ἁλοίμην, a verbo ἅλλομαι.

Ἀλοιμὸς, ȣ̃, ὁ, tectorium parietum, *Eust.* Ab ἀλείφω, *Ad Hom.* 764, 15.

Ἀλοῖτις, ιδος, ἡ, aloe Gallica. Ab ἀλόη.

Ἀλοιτὸς, ȣ̃, ὁ, peccator. Ab ἀλιτέω, *pecco.*

Ἀλοιφαῖος, ον, unctorius, unctioni serviens.

Ἀλοιφὴ, ῆς, ἡ, pinguedo, unguentum, oleum, *Il.* 9, 208; (2) unctio. *Ἄφαρ δέ τε ἰκμὰς ἔβη, δύνει δέ τ' ἀλοιφὴ, Il.* 17, 392. *Ῥάχιν, τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ, Ibid.* 9, 208. Ab ἀλείφω.

Ἀλοκίζω, f. ίσω, sulco: ἠλοκίσμεθα, lauratæ sumus, *Eurip. Suppl.* 826. Ab ἄλοξ.

Ἁλόντε, *capti,* nom. dual. a. 2. partic. act. verbi ἁλίσκω, pro ἁλόω, *capio.*

Ἄλοξ, οκος, ὁ, sulcus, vulnus, *Eurip. Herc. Fur.* 164; (2) nuptiæ, conjugium; (3) pudendum muliebre, *Ern.* *Δορὸς ταχεῖαν ἄλοκα,* velocis hastæ sulcum, i. e. vulnera, *Eurip. Herc. Fur.* 464. Idem quod αὖλαξ.

Ἁλοπήγια, ων, τὰ, salinæ, locus in quo sal concrescit. Ab

Ἁλοπηγὸς, ȣ̃, ὁ, qui in salinis salem concrescere facit, salarius. Ex ἅλς, *sal,* et πήγνυμι.

Ἄλοπος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cortice carens, quod deglubi nequit; (2) squamarum expers. Ex α priv. et λέπος.

Ἆλος, *clavus, Dor.* pro ἧλος.

Ἁλοσάχνη, ης, ἡ, arida spuma maris. Ex ἅλς, *mare,* et ἄχνη, *spuma.*

Ἁλοσύδνη, ης, ἡ, una Nereidum; (2) epitheton Thetidos, *Il.* 20, 207. marina: *Θύγατρες ἁλοσύδναι,* filiæ marinæ, *Apoll. Rhod.* 4, 1599. Ex ἅλς, *mare,* et ὕδωρ, *aqua.*

Ἁλόσυδνος, η, ον, Exp. marinus, *Apoll.*

Ἀλοσύνη, ης, ἡ, dementia, *apud Nicand.*

Ἁλότριψ, ιβος, ὁ, pistillus quo sal teritur. Ex ἅλς, *sal,* et τρίβω, *tero.*

Ἁλȣργὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, purpureus; (2) violaceus. Ex ἅλς, *mare,* et ἔργον, *opus.*

Ἁλȣργιαῖος, α, ον, idem.

Ἁλȣργὶς, ίδος, ἡ, vestis purpurea. *Gl. V.* palmaris. Ex iisd.

Ἁλȣργὸν, ȣ̃, τὸ, purpureus color; (2) purpura. Ex iisd.

Ἁλȣργοπώλης, ȣ, ὁ, venditor purpuræ. Ex ἁλȣργὸν et πωλέω, *vendo.* Hinc

Ἁλȣργοπωλικὴ, ῆς, ἡ, sc. τέχνη, mercatura purpuraria.

Ἁλȣργοπώλιον, ȣ, τὸ, locus ubi purpura venditur. Ab eod.

Ἁλȣργὸς, ὴ, ὸν, purpureus, marinæ purpuræ colore tinctus. Ex ἅλς, *mare,* et ἔργον.

Ἁλȣ̃ς, *captus, Il.* 2, 374, a. 2. part. pass. verbi ἁλίσκω, pro ἁλόω, *capio.*

Ἀλȣσία, ας, ἡ, illuvies, quum quis non lavatur. *Διὰ μακρᾶς ἀλουσίας, Eurip. Or.* 226. Ex α priv. et λȣ́ω, *lavo.*

Ἀλȣτέω, ῶ, f. ήσω, illotus sum, abstineo a lotionibus.

Ἄλȣτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, illotus.

Ἄλοφος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cristam non habens, *Hom.*

Ἀλόχευτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, partu non editus; (2) non conceptus, aut genitus; (3) quæ non peperit. Ex α priv. et λοχεύω, *pario.*

Ἄλοχος, ȣ, ὁ, sterilis; (2) virgo quæ nondum peperit; (3) conjux, uxor. Ex α priv. vel pro ὁμȣ̃ et λέχος, *lectus.*

ἉΛΌΩ, f. ώσω, capio (inusitatum). Unde ἁλίσκω sumit tempora quædam.

Ἀλόω, *erra,* 2. sing. imperat. med. *Poet.* pro ἀλῶ, et ἀλάȣ, a verbo ἀλάομαι, *vagor.*

Ἀλπνὸς, ὴ, ὸν, suavis; ἄλπνιςος, superl. pro ἀλπνίςατος, *Pind.*

Ἅλς, ἁλὸς, sal; (2) mare; ἅλες, sales, lepores. *Ἁλῶν ἐκοινωνȣ̃μεν,* codem convictu usi sumus, *Luc.*

Ἀλσηΐδες, ων, αἱ, nemorenses. Cognomen Nympharum. Ab ἄλσος, *nemus, lucus.*

Ἀλσηνίτιδες, αἱ, idem.

Ἀλσίνη, ης, ἡ, alsine, herba in lucis nasci solita. *Angl.* CHICKWEED. Ab eod.

Ἅλσις, vel ἄλσις, εως, ἡ, saltatio; (2) palpitatio. Ab ἅλλομαι, *salio.*

Ἀλσοκομικὸς, ὴ, ὸν, qui pertinet ad saltuarios. Ab

Ἀλσοκόμος, ȣ, ὁ, qui luci curam gerit, luci custos, saltuarius. Ex ἄλσος et κομέω.

ἌΛΣΟΣ, εος, τὸ, lucus, nemus, saltus.

Ἀλσώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, nemorosus, frondosus. *Μητ' ἀλσώδεις ἴξον κνήμας, Eurip. Iphig. in Aul.* 141.

Ἁλτῆρες, ων, οἱ, halteres, pondera plumbea, instrumenta exercitii gymnastici. Ab ἅλλομαι, *salio.*

Ἁλτικὸς, ὴ, ὸν, saltatorius, ad saltum pertinens; (2) agilis; (3) *subst.* saltator. *Gl. V.* ἁλτικοὶ, saltatores. Ab eodem.

[illegible], ἡ, idem quod ἄλσος, *Pind. Hes.*

Ἅλτο, *Il.* 1, 531, *saliit,* 3. sing. a. 1. ind. med. *Ion.* et *per Syncop.* pro ἥλατο.

Ἄλυγος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui sine flagello est, *Hes.* Ex α priv. et λύγος, *flagellum.*

Ἀλύζω, jactor, hæsito.

ἌΛΥ'Η, ης, ἡ, lignum cui infigitur stiva.

Ἀλύκη, ης, ἡ, anxietas, quæ cum molesta corporis jactatione conjuncta est. *Ap. Hipp.*

Ἁλυκὶς, ίδος, ἡ, salsula aqua.

Ἁλυκὸς, ὴ, ὸν, salsus. Ab ἅλς, *sal.* Hinc

Ἁλυκότης, ητος, ἡ, salsugo, salsedo.

Ἀλυκρὸς, pro θαλυκρὸς, *E. M.*

Ἀλυκτάζω, f. άσω, rationem solvendi me non invenio; (2) metuo, anxius sum, animo concido. Ab ἀλύω, *animo inquieto sum.*

Ἀλυκτέω, ῶ, f. ήσω, non sum quietus. Ab ἄλυκτος.

Ἀλυκτοπέδη, ης, ἡ, indissolubilis pedica. Ex ἄλυκτος et πέδη, *pedica.*

Ἀλυκτοπέδῃσι, dat. pl. *Ion.* pro ἀλυκτοπέδαις.

Ἄλυκτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, insolubilis, ineluctabilis; (2) inevitabilis. Ex α priv. et λυκτὸς, pro λυτὸς, (potius pro ἀάλυκτος. Ex α priv. et ἀλύκω, *fugio,* Ern.)

Ἀλυκτοσύνη, ης, ἡ, status incompositus, tumultuatio. Ab ἄλυκτος.

Ἀλύμαντος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cui detrimentum inferri nequit; (2) illæsus. Ex α priv. et λυμαίνω.

Ἀλύξας, a. 1. part. act. v. ἀλύσκω.

Ἄλυξις, εως, ἡ, evitatio, effugium; (2) anxietas. Ab ἀλύσσω.

Ἀλύξω, fut. 1. ind. act. v. ἀλύσκω.

Ἀλύπητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, tristitia non adfectus; (2) qui tristitia adfici nequit. Ex α priv. et λυπέω, *tristitia adficio.*

Ἀλυπήτως, *adv.* citra dolorem.

Ἀλυπία, ας, ἡ, vacuitas doloris. Ab

Ἄλυπος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, doloris et tristitiæ expers: *γήρως ἄλυπα,* senectutis doloris expertia, *id est,* quæ senium numquam sentient, quæ nullo consenescent ævo, *Soph. Œd. Col.* 1519. Ex α priv. et λύπη, *tristitia.*

Ἀλύπως, *adv.* sine dolore et molestia, absque animi ægritudine.

Ἄλυρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui sine lyra est: *ἄλυρος μοῦσα,* triste carmen, *Eurip. Phœn.* 1035. *ἄλυροι ὕμνοι,* carmina lugubria, sive threni. *Id. Alc.* 449. Ex α priv. et λύρα, *lyra.*

Ἄλυς, υος, ἡ, *proprie,* error; (2) sollicitudo, anxietas animi, mœror. Ab ἀλύω.

Ἁλυσηδὸν, *adv.* catenatim, *Man.* Ab ἅλυσις.

Ἀλυσθαίνω, viribus destituor; (2) dolore adficior ex anxietate et inquietudine. Ab ἄλυς.

Ἀλυσθένω, idem, *Hes.* vitiose pro præc.

Ἀλυσθένεια, ας, ἡ, imbecillitas.

Ἀλυσθμαίνω, idem, *ap. Call. vox suspecta.*

Ἁλυσίδετος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, catenatus, catena vinctus. Ex ἅλυσις, *catena,* et δετὸς, *vinctus.*

Ἁλυσιδωτὸς, ȣ̃, ὁ, ex hamis consertus. Epith. loricæ.

Ἁλύσιον, ȣ, τὸ, catenula. Dim. ab ἅλυσις.

Ἅλυσις, vel ἄλυσις, εως, ἡ, catena; (2) compages. (2) *τῶν κλιθρων ἡ ἅλυσις, Heliodor.* 7. Ex α priv. et λύω, *solvo.*

Ἄλυσις, εως, ἡ, anxietas animi, mœror. Ab ἀλύω.

Ἀλυσιτέλεια, ας, ἡ, incommodum, inutilitas, cum ex re non modo fructus nullus percipitur, sed ne impendium quidem recuperatur. Ab

Ἀλυσιτελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, quasi qui non solvit vectigalia; non refert sumptus in se factos, inutilis, noxius. Ex α priv. λύω, et τέλος.

Ἀλυσιτελῶς, *adv.* inutiliter. Ab ἀλυσιτελής.

Ἀλυσκάζω,

Ἀλυσκάζω, idem quod ἀλύσκω. Οὐ γάρ μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι, *Il.* 5, 253.

Ἀλύσκω, fut. ύξω, evito, fugio. Αὐτή τε χ' ἡ ξύναιμος οὐκ ἀλύξετον μόρου κάκιστε, *Soph. Antig.* 494. Θράσους τοῦδ' οὐκ ἀλύξεις, *Idem*, *El.* 629. Ἀλύξεται αἴθοπα λιμὸν, *Hesiod. Op.* 361. Ab ἀλέομαι.

Ἀλυσμὸς, οῦ, ὁ, anxietas animi, mœror. Ab ἀλύω. Hinc

Ἀλυσμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, anxius, mœstus.

Ἄλυσσον, ου, τὸ, *Dioscor.* 3, 105. Alysson, nomen accepit quod a cane commorsos rabiem sentire non patitur, potus ex aceto adalligatusque, *Plin.* 24. § 57. c. 11. *Angl.* MADWORT.

Ἀλύσσω, f. ξω, anxius sum; (2) indignor; (3) rabie percitus sum, insanio, non sum compos mentis; (4) tremo. Οἵ κ' ἐμὸν αἷμα πιόντες ἀλύσσοντες περὶ θυμῷ, *Il.* 22, 70. Ab ἀλύω.

Ἀλυσταίνω, rectius ἀλυσθαίνω.

Ἄλυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, indissolubilis; (2) inexplicatus; (3) τὰ ἄλυτα. philosophis sunt, quæ explicari, refelli non possunt; sophismata acuta. Ex α et λύω.

Ἀλύτως, *adv.* indissolubiliter.

Ἄλυφλος, genus quercus, *ap. schol. Theoc.*

Ἄλυχνος, ον, sine lychno, *Eur.*

ἈΛΥ'Ω, *proprie*, vagor, erro; (2) animo per varias rerum imagines tacite erro. Unde (3) animo inquieto, fracto, incerto consilii, hincque adeo sollicito, mœsto sum: item ad desperationem furoremve redigor; (4) nihil ago, a negotiis vacuus sum; ei enim licet indulgere cogitationum varietati; (5) læto hilarique animo sum. (3) *Soph. Œd. Tyr.* 713. Ἡ δ' ἀλύουσ' ἀπεβήσατο, *Il.* 5, 352. Ἦ ἀλύεις ὅτι Ἶρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην, exultas, *Odyss.* 18, 332. Ab ἄλυς.

Ἀλυώδης, ῶδες, amœnus, Epith. loci *ap. Hipp.*

ἌΛΦΑ, τὸ, prima litera alphabeti Græci; (2) qui primas in re aliqua tenet; (3) principium.

Ἀλφάζω, excogito, *Varin.* Ab ἄλφα.

Ἀλφαίνω, invenio, *Eurip. Med.* 297. Ab eod.

Ἀλφαίω, idem et ab eodem.

Ἀλφάνω, idem et ab eodem. Φθόνον πρὸς ἀστῶν ἀλφάνουσι δυσμενῆ, sibi conciliant ab. *Eurip. Med.* 297.

Ἀλφεσίβοιαι, ων, αἱ, virgines, quæ propter formam sponsos invenerunt, atque ab his boves, *i. e.* lautam rem familiarem, dono accepere, *Il.* 18, 593; (2) plurium boum pretio dignæ; (3) bene dotatæ; (4) formosæ. Ex ἀλφέω et βοῦς.

Ἀλφέω, ῶ, invenio. Ab ἄλφα.

Ἀλφὴ, ῆς, ἡ, inventio; (2) honor. Ab eod. Hinc

Ἀλφηστὴς, οῦ, ὁ, inventor, excogitator; (2) vir honoratus; (3) piscis quidam.

Ἀλφηστῇσιν, dat. pl. *Ion.* pro ἀλφησταῖς.

Ἄλφι, τὸ, indecl. farina, *Hes. Suid.* Ab ἄλφιτον.

Ἀλφιταμοιβὸς, οῦ, ὁ, permutator farinæ, pistor. Ex ἄλφιτον et ἀμείβω, *permuto.*

Ἀλφιτεῖον, ου, τὸ, pistrinum. Ab ἄλφιτον.

Ἀλφιτεὺς, έως, ὁ, farinam faciens.

Ἀλφιτικὸς, ἡ, ὸν, polentarius, *Gl. V.*

Ἀλφιτοθήκη, ης, ἡ, theca servandæ farinæ.

Ἀλφιτόμαντις, εος, ὁ, e farina vaticinans.

ἌΛΦΙΤΟΝ, ου, τὸ, farina hordeacea, *Il.* 11, 630; (2) polenta; (3) τὰ ἄλφιτα, ad victum necessaria.

Ἀλφιτοποιΐα, ας, ἡ, farinæ confectio; (2) molitura; (3) ars conficiendi pultem. Ex ἄλφιτον et ποιέω, *facio.*

Ἀλφιτοπώλης, ου, ὁ, farinæ venditor. Ex ἄλφιτον et πωλέω, *vendo.*

Ἀλφιτόπωλις, ιδος, ἡ, farinæ venditrix.

Ἀλφιτοσκόπος, ου, ὁ, farinæ inspector, seu divinans ex farina. Ex σκοπέω, *inspicio.*

Ἀλφιτόχρως, ωτος, ὁ καὶ ἡ, farinæ colorem habens, albus, candidus. Ex χρόα, *color.*

ἈΛΦΟ'Σ, ἡ, ὸν, albus, *Hes.*

Ἀλφὸς, οῦ, ὁ, species albæ vitiliginis; impetigo, *Gl. V.*

Ἄλφω, invenio, *Il.* 21, 79. Ab ἄλφα.

Ἀλῶ, ceperim, 1. sing. a. 2. conjunct. act. v. ἁλίσκω.

Ἀλωὰ, ᾶς, ἡ, area, in qua trituratur frumentum; (2) locus vitibus vel arboribus consitus, arbustum, arboretum, vinea, *Il.* 5, 90. (3) campus frumentarius; (4) seges, sata. Ab ἅλως.

Ἀλῶα, ων, τὰ, festum arvale in honorem Cereris Athenis celebrari solitum. Ab eod.

Ἀλωαῖος, α, ον, et

Ἀλωὰς, άδος, ἡ, arealis. Epith. Cereris.

Ἀλώβητος, ου, ὁ καὶ ἡ, illæsus, nulla injuria adfectus. Ex α priv. et λωβάω.

Ἀλωεινὸς, ἡ, ὸν, arealis, idem quod ἀλώϊος.

Ἀλωεὺς, έως, ὁ, qui in area frumentum terit; (2) vinitor; (3) agricola. Ab ἅλως.

Ἀλῴη, *Il.* 9, 588, *captus sit, caperetur*, 3. sing. a. 2. opt. act. *Dor.* et *Att.* pro ἁλοίη, verbi ἁλίσκω pro ἁλόω, *capio.*

Ἀλωῆος, *Aloei*, *Ion.* pro Ἀλωέος, ab Ἀλωεύς.

Ἄλωθι, 2. sing. a. 2. imperat. pass. v. ἅλωμι.

Ἀλώϊος, ου, ὁ καὶ ἡ, arealis, cujus usus est ad areas; qui fit, agitur in area. Ab ἅλως.

Ἅλωκα, cepi, *Ion.* pro ἥλωκα, ab ἅλωμι.

Ἀλώμενος, part. verbi ἀλάομαι, ἀλῶμαι, vagus, exsul. Ἐν ταῖς Ἀθήναις κατθανεῖν μ' ἀλώμενον, esse exsulem, *Eurip. Phœn.* 1629.

Ἅλων, ωνος, ἡ, area. Ab ἅλως.

Ἁλῶναι, cepisse, a. 2. inf. med. verbi ἅλωμι.

Ἀλωνεύομαι, trituro frumentum in area, *Suid.* Περσεὺς μὲν ἐν τοῖς πεδίοις ἀλωνευόμενος, *Suid. ex Appiano.*

Ἀλώνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, sale emptus; (2) mancipium, quia Thraces olim mancipia sale emebant. Ex ἅλς, *sal*, et ὠνέομαι, *emo.*

Ἀλωνία, ας, ἡ, area. Ab ἅλων.

Ἀλωνίζω, f. ίσω, in area versor seu commoror. Ab eod.

Ἀλώνιος, ία, ιον, qui areæ vel ex area est, *Gl. V.* ἀλώνιον, area. Ab eod.

Ἀλωπεκάω, ῶ, idem quod ἀλωπεκίζω.

Ἀλωπεκῆ, ῆς, ἡ, vulpina pellis, *contr.* pro ἀλωπεκέη. Ab ἀλώπηξ, *vulpes.*

Ἀλωπεκία, ας, ἡ, defluvium capillorum; (2) defluvium pilorum quorumlibet; (3) vulpis latibulum, seu cavernula. Ab eod.

Ἀλωπεκίας, ου, ὁ, vulpinaris; (2) piscis quidam. Ab eod.

Ἀλωπεκίασις, εως, ἡ, idem quod ἀλωπεκία.

Ἀλωπεκίζω, fut. ίσω, vulpinor, astute ago, dolis utor. Οὐκ ἔστιν ἀλωπεκίζειν, οὐδ' ἀμφοτέροισι γίγνεσθαι φίλον, *Aristoph. Vesp.* 1232. Ab ἀλώπηξ.

Ἀλωπέκιον, ου, τὸ, vulpecula. Dim.

Ἀλωπεκὶς, ίδος, ἡ, catulus vulpis; (2) canis e vulpe et cane progenitus; (3) vitis genus.

Ἀλωπέκουρος, ου, vulpinæ cauda, genus herbæ. Ex ἀλώπηξ et οὐρά. *Angl.* FOXTAIL.

Ἀλωπεκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, vulpinus, vulpinaris; (2) vulpem imitans; (3) fraudulentus, astutus, dolis et imposturis utens. Ab

ἈΛΩ'ΠΗΞ, εκος, ἡ, vulpes; (2) homo astutus; (3) piscis quidam; (4) avis quædam; (5) genus saltationis; (6) idem quod ἀλωπεκία; (7) *plur.* partes musculosæ circa clunes, vel etiam interiores musculi lumborum.

Ἀλωπὸς, ὸν, fraudulentus, *Soph. ap. Hes.*

Ἀλωπόχροος, *contract.* ἀλωπόχρους, ὁ καὶ ἡ, vulpicolor, vulpis colorem habens; (2) canus. Ex ἀλώπηξ et χρόα, *color.*

ἍΛΩΣ, ω, ἡ, area, in qua teritur frumentum; (2) corona, seu circulus siderum; (3) circulus lucidus circa solem aut lunam; (4) circumferentia clypei; (5) circulus quidam in oculis.

Ἁλώσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui facile capi vel expugnari potest; τὸ ἁλώσιμον, quod capi, confici potest. Τοὐδ' ἁλώσιμον ἐμᾷ φροντίδι, *Soph. Phil.* 863. Ab ἅλωσις.

Ἅλωσις, εως, ἡ, captura, excidium. Ab ἁλόω.

Ἁλωσομένης, *expugnandæ* seu *expugnaturæ*, gen. sing. part. fut. 1. indic. med. v. ἁλόω.

Ἁλωτὸς, ἡ, ὸν, idem quod ἁλώσιμος.

Ἀλώφητος, ου, ὁ καὶ ἡ, indesinens, jugis, adsiduus. Ex α priv. et λωφάω, *respiro.*

ἍΜΑ, *adv.* una cum, simul cum, eodem tempore. Dativo jungitur; Ἅμα τῷ βασιλεῖ ἀναδειχθῆναι, *Herod.* 3, 2.

Ἀμαγγάνευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, mangonio carens; (2) purus, sincerus. Ex α et μαγγανεύω.

Ἁμαδρυάδες, ων, αἱ, Hamadryades, genus Nympharum, quæ cum arboribus, imprimis quercubus, nasci et interire credebantur. Ex ἅμα, *simul cum*, et δρῦς, *quercus, arbor.*

Ἀμαζονὶς, ἡ, Amazonis, *Apoll.*

Ἀμαθαίνω, in ignorantia versor, indoctus sum, imperite, stulte, turpiter me gero. Ἀμαθαίνειν ταῦτα seu εἰς ταῦτα, *Plat.* Ab ἀμαθής.

Ἀμαθεὶ, *adv.* sine disciplina, sine doctrina.

Ἀμάθεια, ας, ἡ, inscitia, ignorantia, imperitia rerum; (2) rusticitas; (3) imprudentia, inconsiderantia; (4) stupiditas. Ab

Ἀμαθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, indoctus, literarum rudis; (2) rusticus; (3) imperitus, ignarus, nescius; (4) insuetus; alienus ab aliqua re; qui non didicit aliquid facere. (2) Ἀμαθέστερόν πως εἰπὲ καὶ σαφέστερον, *Aristoph. Ran.* 1445. Ex α et μανθάνω, *disco.*

Ἀμαθία, ας, ἡ, idem quod ἀμάθεια. Et nomin. dualis ab ἀμαθία. Ἀμαθία δυοῖν ἐς ταὔθ' ὅταν μόλητον, αἴσχιστον κακόν. *Eurip. Phœn.* 587.

Ἀμαθίτιδες, ων, αἱ, gaudentes arena littorea. Epith. quarumdam concharum. Ab ἄμαθος.

Ἀμαθόεις, όεσσα, εν, arenosus, *Il.* 2, 76.

Ἄμαθος, ου, ὁ, arena; (2) campi pulvis. Hinc

Ἀμαθύνω, redigo in pulverem; (2) perdo, destruo. Πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει, *Il.* 9, 589.

Ἀμαθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, arenosus. Ab eodem.

Ἀμαθῶς, *adv.* inscite, imperite, indocte; (2) rustice, more hominis imperiti.

Ἀμαία, ας, ἡ, apud Trœzenios Ceres sic appellabatur.

Ἀμαίευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, obstetricis manum non expertus. Epith. virginis, *Nonn.* Ex α priv. et μαῖα, *obstetrix.*

ἈΜΑΙΜΑ'ΚΕΤΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, inexpugnabilis, indomitus, invictus, *Il.* 9, 179; (2) qui animo in prælia prono est; (3) immensus.

Ἀμαίωτος, carens obstetricio auxilio.

Ἀμαλακισία, ἡ, firmitas. Ex α priv. et μαλακίζω.

Ἀμάλακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui molliri nequit, durus, rigidus. Ex α priv. et μαλάττω.

Ἀμαλάπτω, perdo, corrumpo, destruo. Ὃν ποτε γνάθοις Τρίτωνος ἠμάλαψε κάρχαρος κύων, scil. cetus, *Lycoph.* 34. Ab ἀμαλός.

Ἀμαλδύνω, corrumpo, consumo, ut molle; (2) demolior, everto, solo æquo; (3) deleo, oblitero. Τεῖχος ἀμαλδῦναι, *Il.* 12, 18. ἀμαλδύνηται, *Il.* 7, 463. Ab eod.

Ἀμαλητόμος, ου, ὁ, messor, *Oppian. Cyneget.* 1, 521.

ἈΜΑ'ΛΘΕΙΑ, ας, ἡ, capra cœlestis, quæ Jovem lactasse dicitur.

Ἀμαλθεύω, dito, *Hes.* a præc.

ἌΜΑΛΛΑ, ης, ἡ, manipulus, fasciculus manipulorum, *Plut.* Hinc

Ἀμαλλεύω, fut. εύσω, in manipulos colligo.

Ἀμάλλιον, ου, τὸ, funis ad ligandos manipulos.

Ἀμαλλοδετὴρ, ῆρος, ὁ, manipulorum vinculum; (2) messor, collector, et manipulorum ligator, *Il.* 18, 552. Ex ἄμαλλα et δέω.

Ἀμαλλοδέτης, ου, ὁ, idem et ex iisd.

Ἀμαλλοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, manipulos ferens.

ἈΜΑΛΟ'Σ, ἡ, ὸν, mollis, tener; (2) debilis, imbecillis.

Ἀμαλόω, ῶ, futur. ώσω, aboleo. Ab ἀμαλός.

Ἀμαλῶς, *adv.* molliter; (2) imbecille.

ἈΜΑ'ΜΥΞ, υκος, sive ἀμάμυξις, vel ἀμάμαξυς, ἡ, vitis quoddam genus.

Ἀμᾶν, *metere*, *contr.* pro ἀμάειν, ab ἀμάω.

Ἀμάνδαλος, ον, evanidus, *Alcæ.*

ἈΜΑΝΙ'ΤΑΙ, fungi.

Ἀμάντευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non vaticinans; (2) de quo nemo vaticinatus est, aut vaticinatur; (3) qui vatibus non paret; (4) futurum non prospiciens, facultate divinandi carens. Ex α priv. et μαντεύω, *vaticinor.*

ἌΜΑΞΑ, vel ἅμαξα, ης, ἡ, currus, plaustrum; (2) septemtriones, a figura plaustri.

Ἀμαξαία, ας, ἡ, currus, *Ionice.* Ab ἅμαξα.

Ἀμαξάδειον,

Ἁμαξάριον, ου, τὸ, parvus currus. Dim.
Ἁμαξεία, ας, ἡ, vehes, onus, quod vehitur curru. Ab eod.
Ἁμαξεύω, fut. εύσω, plaustrum duco, aurigor.
Ἁμαξήλατος, ου, ὁ ϰ ἡ, vehicularis, seu plaustraria via. Ex ἅμαξα et ἐλαύνω.
Ἁμαξήποδες, ων, οἱ, idem quod ἁμαξόποδες, usitatius.
Ἁμαξήρης, εος, ὁ ϰ ἡ, plaustrarius, plaustralis. Τῆνδ' ἁμαξήρη τρίβον, in hac via publica, *Eurip. Or.* 1251. Ab ἅμαξα.
Ἁμαξητὸς, οῦ, ὁ, via vehicularis. Ab eod.
Ἁμαξία, ας, vel ἁμαξιὰ, ᾶς, ἡ, via qua plaustrum agitur. Ab eod.
Ἁμαξιαῖος, αῖα, αῖον, plaustralis, plaustrum implens. Ab eod.
Ἁμαξεὺς, έως, ὁ, auriga, aurigator; (2) compactor, faber curruum.
Ἁμαξικὸς, ἡ, ὸν, plaustralis, ad plaustrum pertinens.
Ἁμάξιον, ου, τὸ, plaustellum. Dim. ab ἅμαξα.
Ἁμαξὶς, ίδος, ἡ, idem et ab eod. Unde
Ἁμαξίτης, ου, ὁ, plaustralis, curulis.
Ἁμαξιτὸς, οῦ, ἡ, via vehicularis, seu plaustralia, per quam agitur vel agi potest currus seu plaustrum; (2) via publica.
Ἁμαξόβιος, ου, ὁ ϰ ἡ, in plaustro vivens. Epith. Scytharum. Ex ἅμαξα et βίος.
Ἁμαξοβίτης, ου, ὁ, idem et ex iisd.
Ἁμάξοικοι, ων, οἱ, in curribus degentes. Ex οἰκέω, *dego, habito.*
Ἁμαξοκυλισταὶ, ῶν, οἱ, quasi currus devolutores, quomodo quidam Megaris dicebantur. Ex ἅμαξα et κυλίω, *volvo.*
Ἁμαξοπηγέω, ῶ, f. ήσω, plaustra fabricor. Et
Ἁμαξοπηγία, ας, ἡ, plaustrorum fabricatio. Ab
Ἁμαξοπηγὸς, οῦ, ὁ ϰ ἡ, curruum fabricator. Ex ἅμαξα et πήγνυμι, *fabricor.*
Ἁμαξοπληθὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, plaustrum implens. Ex ἅμαξα et πλήθω.
Ἁμαξόποδες, ων, οἱ, quasi dicatur plaustripides, arbusculæ in quibus versantur rotarum axes. Ex ἅμαξα et ποῦς, *pes.*
Ἁμαξοτροχία, ας, ἡ, curriculi orbita. Ex ἅμαξα et τροχὸς, *orbita.*
Ἁμαξουργία, ας, ἡ, plaustri fabricatio. Ab
Ἁμαξουργὸς, οῦ, ὁ, plaustrorum fabricator. Ex ἅμαξα et ἔργον, *opus.*
Ἁμαξοφόρητος, ον, qui in plaustris fertur. Ἁμαξοφόρητος οἶκος, currus, cui domus ad veterum Scytharum morem inædificata est, *Fragm. Pindari ex Schol. Aristoph. ad Aves,* 942.
Ἆμαρ, *dies, Dor.* pro ἦμαρ.
ἈΜΑ'ΡΑ, ας, ἡ, aquæductus, sulcus in prato, per quem aqua ducitur irrigandæ terræ causa; (2) cloaca, meatus subterraneus; (3) fossa; (4) fons, scatebræ, *Call.*
Ἀμαράκινος, ίνη, ινον, amaracinus, ex amaraco confectus, aut amaraco conditus.
Ἀμαρακόεις, όεσσα, όεν, amaraco similis. Ab
ἈΜΑ'ΡΑΚΟΝ, ου, τὸ, et ἀμάρακος, ου, ὁ, antepenult. product. amaracum, amaracus, herba. *Angl.* MARJORAM.
Ἀμαράντινος, ου, ὁ ϰ ἡ, qui est ex amaranto. Ex α priv. et μαραίνω, *marcesco.*
Ἀμαράντιος, α, ον, idem quod ἀμαράντινος, *Apoll.*
Ἀμάραντος, ου, ὁ ϰ ἡ, immarcescibilis; (2) amarantus, flos. *Ph.* veneria. *Angl.* FLOWER GENTLE.
Ἀμαροσκαπτὴρ, ῆρος, ὁ, fossor sulcorum, *Man.*
Ἀμάργαρος, ου, ὁ ϰ ἡ, margaritis carens. Ex α priv. et μάργαρον.
Ἀμάρευμα, ατος, τὸ, aquæ, aut sordes, quæ per aquarum sulcum aut cloacam defluunt. Ab
Ἀμαρεύω, f. εύσω, permeo more aquarum, quæ per aquarios sulcos derivantur.
Ἀμαρία, ας, ἡ, idem cum primitivo ἀμάρα.
Ἀμαραῖος, αία, αῖον, qui per aquarios sulcos influit. Ab ἀμάρα.
Ἀμαρὶς, ίδος, ἡ, idem quod ἀμάρα.
ἈΜΑΡΤΑ'ΝΩ, fut. ἁμαρτήσω, p. ἡμάρτηκα, ab inusitat. ἁμαρτέω, aberro, *proprie* a scopo vel via; (2) erro, fallor, allucinor, pecco, delinquo, peccatum admitto; ἥμαρτον, peccavi, *Gl. V.* aor. 2. Ἁμαρτάνειν τῆς ὁδοῦ, παντὸς δικαίου, τῆς πράξεως, τῆς ἐλπίδος· ἐν λόγοις, ἐν πολέμῳ· εἰς τοὺς γονεῖς· περὶ τοῦτο· ἁμαρτανόμενα περὶ τὴν πόλιν, τῇ τοῦ ἀέρος ἀκρασίᾳ, depravata. Οὐ γὰρ εἰκὸς οὔτ' ἐμὲ ὑμῶν ἁμαρτεῖν τοῦτό γ', οὔθ' ὑμᾶς ἐμοῦ, non consequi, *Soph. Phil.* 240. Hinc
Ἁμαρτὰς, άδος, ἡ, peccatum. Καὶ μεγάλα πεπονθότες ὅτι τε ἡ ἁμαρτὰς οἱ ἐς δέον ἐγεγόνεε, *Herodot.* 1, 119.
Ἅμαρτεν, *erravit,* 3. sing. a. 1. ind. act. *Ionice* pro ἥμαρτεν, cum ν ἐφελκ. ab ἁμαρτάνω.
Ἁμαρτηθὲν, *peccatum,* a. 1. part. pass. n. g.
Ἁμάρτημα, ατος, τὸ, peccatum, erratum, lapsus. Ab eod.
Ἁμαρτηρὸς, ρὰ, ρὸν, erroneus. Ab eod.
Ἁμαρτήσω, *peccabo,* 1. sing. f. 1. ind. act.
Ἁμαρτητικὸς, ἡ, ὸν, qui sæpe offendit in aliqua re, offensator, *Gl. V.* Ab eod.
Ἁμαρτία, ας, ἡ, peccatum, culpa, delictum, error, noxa. Ab eod.
Ἁμαρτίνοος, ου, ὁ ϰ ἡ, mente errans; cujus mens est prava; (2) furiosus. Ex ἁμαρτάνω et νόος.
Ἁμαρτοεπὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, errans verbis. Ex ἁμαρτάνω et ἔπος, *verbum.*
Ἁμαρτολόγος, ον, idem.
Ἁμαρτοσύνη, ἡ, idem quod ἁμαρτία, *Ep.*
Ἀμαρτύρητος, ου, ὁ ϰ ἡ, carens testibus. *Gl. V.* intestabilis. Ex α priv. et μαρτυρέω, *testor.*
Ἀμάρτυρος, ου, ὁ ϰ ἡ, idem. Ex μάρτυς.
Ἀμαρτύρως, *adv.* sine testimonio.
Ἁμαρτωλὴ, ἡ, idem quod ἁμαρτία, *Theogn.*
Ἁμαρτωλὸς, οῦ, ὁ ϰ ἡ, peccator vel peccatrix; qui peccatis deditus est, noxius. Ab ἁμαρτάνω.
Ἀμαρυγὴ, ῆς, ἡ, fulgor, splendor emicans. Οὔτε κάλλιστα ἔασιν ἐσπερίην διὰ νύκτα φαινομένω ἀμαρυγαὶ, *Apoll.-Rhod.* 2, 41. Et
Ἀμάρυγμα, ατος, τὸ, idem. Ab
ἈΜΑΡΥ'ΣΣΩ, splendeo, fulgeo. Ὑπ' ὀφρύσι πῦρ ἀμάρυσσε, *Hesiod. Theog.* 827.
Ἀμαρυχιὰς, άδος, ἡ, idem quod ἁμαρτία, *Ep.* 1, 6.
Ἁμᾶς, *nos, Dor.* pro ἡμᾶς.
ἈΜΑ'Σ, αδὸς, ἡ, navis, *Etym.*
Ἀμᾶσαι, *Dor.* pro ἀμῆσαι, ab ἀμάω, *meto.*
Ἀμάσητος, ου, ὁ ϰ ἡ, non mansus. Ex α priv. et μασάομαι, *mando, manduco.*
Ἀμᾶσθαι, inf. med. *contr.* pro ἀμάεσθαι.
Ἀμαστίγωτος, ου, ὁ ϰ ἡ, non flagellatus; (2) flagris non examinatus. A μαστιγόω.
Ἀμασυκάδες, ων, αἱ, mala, seu pyra, quæ una cum ficis florent et proveniunt. Ex ἅμα, *simul,* et συκῆ, *ficus.* Unde
Ἀμάσυκον μῆλον, malum simul cum ficu florens.
Ἁματροχάω, ῶ, simul curro. Ex ἅμα, *simul,* et τρέχω, *curro.* Hinc
Ἁματροχία, ας, ἡ, rotarum concursus, nisi sit ἁμαρτοχία, *curruum certamen,* Ern.
Ἀμάτωρ, ορος, *Dor.* pro ἀμήτωρ. Ἀμάτορες Παλλάδος φρεδαῖσι, *Eurip. Phœn.* 670.
Ἀμαυρόβιος, ου, ὁ ϰ ἡ, otiose, molliter, adeoque obscure vivens. Ex ἀμαυρὸς et βίος, *vita.*
Ἀμαυρόκαρπος, ου, ὁ ϰ ἡ, nigrum fructum ferens. Ex ἀμαυρὸς et καρπὸς.
ἈΜΑΥΡΟ'Σ, ρὰ, ρὸν, obscurus; (2) evanidus, clangundus; (3) ignobilis; (4) obsoletus, *Gl. V.*
Ἀμαυρότης, ητος, ἡ, obscuratio. Ab eod.
Ἀμαυρόω, ῶ, fut. ώσω, obscuro, obfusco, oblittero, et tantum non extinguo; deformo, decoloro. *Gl. V.* ἀμαυροῦμαι, evanesco, dispareo. Ἀμαυροῦν τὴν πρᾶξιν τινὸς, ὑπὸ πλήθους ἡμαυρωμένος τὸ ἀξίωμα, dignitate, τὰς ὄψεις. Τὰ δὲ φορτί᾽ ἀμαυρωθείη, *Hesiod. Op.* 691. Ab ἀμαυρὸς.
Ἀμαυρωθείη, *interierit,* 3. sing. a. 1. opt. pass. verbi ἀμαυρόω.
Ἀμαυρῶς, *adv.* obscure, ita ut oculis vix percipi queat. Ab eod.
Ἀμαύρωσις, εως, ἡ, obscuratio; (2) hebetatio, obtusio. Ab ἀμαυρόω.
Ἀμαυρωτικὸς, ἡ, ὸν, obscurandi vim habens, obscurans, hebetans. Ab eod.
Ἀμαχανία, *difficultas, Dor.* pro ἀμηχανία.
Ἀμάχανος, *Dor.* pro ἀμήχανος, *Theocrit.* 1, 85. Vide in εὔπειρος.
Ἀμαχεὶ, *adv.* sine pugna, sine controversia.
Ἀμαχητὶ, *adv.* idem et ab eod.
Ἀμαχὶ, idem.
Ἀμάχετος, pro ἀμάχητος, idem quod ἄμαχος No. 2. qui sustineri, inhiberi nequit. Βρέμει δ' ἀμαχέτου δίκαν ὕδατος ὀροτύπου, *Æsch. Sept. ad Thebas,* 84.
Ἄμαχος, ου, ὁ ϰ ἡ, qui non pugnat, non litigiosus; (2) invictus, inexpugnabilis; (3) qui difficulter expugnari potest, qui difficulter fieri potest; difficilis. Ex α et μάχη.
ἈΜΑ'Ω, ῶ, fut. ήσω, meto; (2) colligo, accumulo; (3) abscindo, demeto; (4) fructum et utilitatem percipio. Ἀμᾶν θέρος ἀλλότριον ἀμᾶσθαι καρπὸν, κάματον ἀλλότριον ἐς σφετέρην γαστέρα, immittere. Ἰδοὺ, ὁ μισθὸς τῶν ἐργατῶν τῶν ἀμησάντων τὰς χώρας ὑμῶν, *Jac.* 5, 4.
Ἀμβαίνειν, *Poet.* pro ἀναβαίνειν.
Ἄμβαλευ, *differ, fac distuleris,* 2. sing. aor. 2. imper. med. *Dor.* et *Poet.* pro ἀναβάλου. Ab
Ἀμβάλλομαι, *differo, Poet.* pro ἀναβάλλομαι.
Ἄμβασε, *imposuit in,* 3. sing. aor. 1. ind. act. *Dor.* et *Poet.* pro ἀνέβησε.
Ἀμβάσῃ, *ascendes,* 2. sing. fut. 1. ind. med. *Poet.* et *Dor.* pro ἀναβήσῃ, ab ἀναβαίνω.
Ἄμβασις, vid. ἀνάβασις. Πᾶσα δ' ὁρμᾶται κατ' ἀμπυκτήρια φάλαρα πώλων ἄμβασις, *Soph. Œd. Col.* 1068.
Ἀμβάτης, vid. ἀναβάτης, sessor, conscensor equi, currus. Τοὺς ἄλλους πάντας ἀπῆξεν ἀμβάτας, *Arr. Hist. Alex.* 5, 19.
Ἄμβη, ης, ἡ, supercilium petræ, superciliosa prominentia petræ, crepido.
ἌΜΒΙΞ, ικος, ὁ, olla; (2) cadus; (3) calix.
Ἀμβλήδην, interrupte, velut alternis, aut cum singultu, de lamentante et plorante, unde et vehementer explicant; item cum prooemio. Vid. ἀναβάλλω (4).
Ἀμβλισκάνω, abortior. Τῶν δὲ ἐρώτων τούτων οἱ πολλοὶ ἀμβλισκάνουσι, *Max. Tyr.* 36, 6.
Ἀμβλίσκω, abortior. Ab ἀμβλὺς. *Plutar.*
Ἀμβλόω, ῶ, f. ἀμβλώσω, p. ἤμβλωκα, obtundo et hebeto; (2) abortior, abortum pario. Ἀμβλοῦνται γὰρ οἱ ὀφθαλμοὶ, *Theoph.*
Ἀμβλυγώνιος, ου, ὁ ϰ ἡ, obtusum angulum habens. Ex ἀμβλὺς et γωνία, *angulus.*
Ἀμβλυντικὸς, ἡ, ὸν, hebetandi vim habens. Ab
Ἀμβλύνω, f. υνῶ, obtundo, hebeto; (2) tardo, impetum frango; ἀμβλύνομαι, hebesco, *Gl. V.* Ἀμβλύνειν τὴν δύναμιν, *Plutar.* τὴν ὀξύτητα, τὸ ἄλγος, *Aret.* Ab
ἈΜΒΛΥ'Σ, εῖα, ὺ, *genit.* έος, είας, έος, obtusus, hebes, cujus acies est obtusa; (2) cæcutiens, cujus acies oculorum obtusa est; (3) languidus, remissus.
Ἀμβλυόεις, εσσα, εν, obscurans, *Man.* Ab ἀμβλὺς.
Ἀμβλυτέρως, *adv.* obtusius; (2) remissius, negligentius, minus cupide.
Ἀμβλύτης, ητος, ἡ, hebetudo; (2) tarditas ingenii, inscitia; (3) remissio animi, ignavia. Ab ἀμβλὺς.
Ἀμβλυωγμὸς, οῦ, ὁ, hebetudo oculorum. Ab
Ἀμβλυωπέω, ῶ, fut. ήσω, cæcutio, sum obtusis et hebetibus oculis. Ab
Ἀμβλυωπὸς, ὸς, ὁ ϰ ἡ, hebetem habens oculorum aciem. Ex ἀμβλὺς et ὤψ.
Ἀμβλυωπία, ας, ἡ, visus obtusus, hebes oculorum acies. Ab
Ἀμβλυωπὸς, οῦ, ὁ ϰ ἡ, idem quod ἀμβλυωπής.
Ἀμβλυώσσω, vel ἀμβλυώττω, fut. ώξω, cæcutio, sum obtusis et hebetibus oculis. Ab ἀμβλὺς.
Ἀμβλωθῇ, 3. sing. a. 1. conj pass. v. ἀμβλόω.
Ἀμβλωθρίδιον, ου, τὸ, partus abortivus; (2) medicamentum ad partum abigendum. Ab ἀμβλόω.
Ἄμβλωμα, ατος, τὸ, abortus, *Hes.*; hebetatio, item abortio, *Naz.* Ab ἀμβλόω.
Ἀμβλωπὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, cæcutiens, qui hebetibus est oculis. Ex ἀμβλὺς et ὤψ.
Ἀμβλώσει, 3. sing. fut. 1. ind. act. v. ἀμβλόω.
Ἄμβλωσις, εως, ἡ, et ἄμβλωμα, apud Theophrastum

phrastum excæcatio est oculorum in vitibus. Dicitur etiam de mulieribus abortum parientibus. Ab ἀμβλόω.

'Αμβλωσμὸς, ȣ, ὁ, abortio, abortus, *Aret.*

'Αμβλωσσος, ὁ ϗ ἡ, abortiens, *Man.*

'Αμβλωψ, ὁ ϗ ἡ, cæcutiens, *Eur.* Ex ἀμβλὺς et ὤψ, *oculus.*

'Αμβολάδην, cunctanter differendo; (2) valde, *de aqua ebulliente præ æstu,* Herod. V. ἀναβολάδην.

'Αμβολαδὶς, *adv.* summa vi, ope, alte elatis brachiis, vel sic alternis, *Call.*

'Αμβολὴ, ῆς, ἡ, rejectio, dilatio; (2) agger. Pro ἀναβολή.

'Αμβολιεργὸς, ȣ, ὁ, dilator operis, cunctator. Ex ἀμβολὴ et ἔργον.

'Αμβολίη, ης, ἡ, dilatio. Ab ἀμβολή.

'Αμβροσία, ας, ἡ, ambrosia, cibus Deorum. Ab ἄμβροτος.

'Αμβροσιᾶν, *ambrosiarum,* gen. plur. *Dor.* pro ἀμβροσιῶν, ab ἀμβροσία.

'Αμβροσιόδμος, ον, ambrosiam redolens. Ex ἀμβροσία et ὀσμὴ, *odor.*

'Αμβρόσιος, ία, ιον, immortalis, divinus; (2) excedens vim et potestatem humanam; (3) dulcis; (4) placidus.

'Αμβροτέω, ῶ, aberro, pro ἀβροτέω, ab ἀβρότη.

'Αμβροτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, immortalis; (2) divinus; (3) incorruptus. Ex α priv. et βροτὸς, *mortalis,* inserto μ.

'Αμβρότω, aberro. Ab ἀβρότη, *nox,* inserto μ.

'Αμβωμοῖσι, *Poet.* et *Ion.* pro ἀνὰ βωμοῖς.

'ΑΜΒΩΝ, ωνος, ὁ, umbo clypei, et quidquid in plano protuberat; (2) acclivitas et fastigium montis; (3) pulpitum, suggestus, cathedra.

'Αμβώσας, *qui exclamavit,* a. 1. part. act. *Poet.* et *Ion.* pro ἀναβοήσας, ab ἀναβοάω. 'Ο δ' ἀμβώσας εἶπε, *Herodot.* 1, 8.

'Αμὲ, *Dor.* pro ἐμὲ, ab ἐγὼ, *ego.*

'Αμέγαρτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, immensus, magnus; (2) invidia carens; (3) cui non invidetur; (4) non invidendus, quod carpi et minui ab invidia nequit. (1) πόνον δ' ἀμέγαρτον ὄφελλεν, laborem vero magnum augebat, *Il.* 2, 420. Ex α et μέγας, vel μεγαίρω, *invideo.*

'Αμεγέθης, εος, ὁ ϗ ἡ, magnitudine carens, tenuis, humilis. Ex α priv. et μέγεθος.

'Αμέθεκτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non communis, cujus quis non potest fieri particeps, *Suid.* Ex α priv. et μέθεκτος, *particeps.*

'Αμεθέκτως, *adv.* citra participationem, *Suid.*

'Αμεθεξία, ας, ἡ, quum quis alicujus rei particeps fieri nequit, *Suid.* Ex α priv. et μέθεξις.

'Αμέθοδος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, et ἀμεθόδευτος, *Ern.* via, ratione, arte carens, male ordinatus et digestus. Ex α priv. et μέθοδος, *via.*

'Αμέθυσος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non ebrius; (2) ebrietatem arcens; (3) herba et gemma ebrietati resistens. Ex α priv. et μεθύω, *ebrius sum.*

'Αμέθυστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisdem.

'Αμεθυστίζω, refero colore aut alia similitudine amethystum.

'Αμείβετο, 3. sing. imperf. ind. med. verbi ἀμείβω.

'Αμείβοντες, οἱ, tigna tecti, quæ pedibus distant, capitibus vero sibi invicem obnituntur, trabes ædificium sustinentes. 'Ως δ' ὅτ' ἀμείβοντες, τὸς τε κλυτὸς ἤραρε τέκτων, δώματος ὑψηλοῖο, *Il.* 23, 712.

'Αμείβω, fut. ψω, muto, commuto, permuto; (2) alterno; (3) succedo; (4) prætereo, transeo; (5) *med.* remuneror gratiam, par pari refero; (6) respondeo; ἀμείβομαί σε, rependo tibi, *Philox.* 'Αμείβει ὄνομα ἀντὶ ὀνόματος χρῶμα, γῆν τῷ ὀρανῷ γόνυ γενές ἀλλήλοις τὴν ὁδόν· ἴσα ἴσοις, τίνα τῆς φιλίας ἀμείβεται φόνος, vicissim fit cædes: τοιῦτοισι ἀμείψατο Κροῖσον, *Herodot.* respondit; χρηστοῖσί τινα, gratiam referre; ἄμειψον δώματα τάδε, domos has exi, *Eurip. El.* 750. In prima significatione accusativus ponitur Latine in ablativo, et genitivus in accusativo. 'Η λῷστ' φρένας τῶν νῦν παρόντων τῶνδ' ἀμείψασθαί ποθεν, vel meliori mente eam, quæ nunc adest tibi, cuicuimodi commutasse, *Soph. Trach.* 736. (5) τὸ χρύσεον δὲ τῆς Δίκης δέδορκεν ὄμμα, τὸν δ' ἄδικον ἀμείβεται, *Soph. ex incerta Tragœdia.* Hinc

'Αμείβων, οντος, ὁ, trabs ædificium sustinens.

'Αμειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, tristis, non ridens. Ex α priv. et μειδάω.

'Αμείδητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem et ab eod.

'Αμείλικτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, implacabilis, asper, durus, inflexibilis. Ex α priv. et μειλίσσω.

[illegible], ὁ ϗ ἡ, idem et ab eod.

[illegible], pro ἀμείνων, *Alcæ.*

'Αμείνων, ὁ ϗ ἡ, et τὸ ἄμεινον, ονος, melior, commodior, aptior, potior. Compar. irreg. Ab ἀγαθός.

'Αμείρω, privo aliquem portione. Ex α priv. et μείρω, *distribuo.*

'Αμειφθὴν, aor. 1. ind. pass. *Ion.* pro ἠμείφθην.

'Αμείψεται, *transibit,* 3. sing. fut. 1. ind. med. verbi ἀμείβω.

'Αμειψις, εως, ἡ, mutatio; (2) compensatio; (3) responsio. Ab ἀμείβω.

[illegible], ȣ, ὁ ϗ ἡ, non imminutus, integer; [illegible] de quo nihil imminui potest. Ex α priv. et μειόω, *minuo.*

'Αμέλαθρος, ον, extorris, *Man.* Ex α et μέλαθρον.

'Αμέλγεις, *Dor.* pro ἀμέλγεις. Ab

'ΑΜΕ'ΛΓΩ, f. ξω, mulgeo; (2) fructus immaturos decerpo, et fur. [illegible]

[illegible], idem quod [illegible]

'Αμέλει, *ne cura,* 2. sing. imper. act. *contr.* pro ἀμέλεε, a verbo ἀμελέω, *non curo;* item *adv.* certe, profecto, utique, plane, sane, omnino. *Gl. V.* etenim, nimirum, ab eod. q. d. noli de hoc, quod aio, animo angi aut dubitare, *Ern.* Unde

'Αμέλεια, ας, ἡ, negligentia, incuria.

'Αμελετησία, ας, ἡ, ignavia, negligentia, incogitantia. Ex α priv. et μελετάω, *meditor.*

'Αμελέτητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non exercitatus. *Gl. V.* ἀμελέτητον, extemporaneum.

'Αμελετήτως, sine exercitatione; cum ἔχω, imparatus sum, non exercui me ad hanc rem.

'Αμελέω, ῶ, f. ήσω, supersedeo, curæ non habeo, negligo, contemno. 'Αμελεῖν τῆς ὑγιείας, περί τινος. Πῶς ἐπὶ τοῖς φθιμένοις ἀμελεῖν καλόν; *Soph. El.* 239. 'Αμελῶ τῷ ὀργίζεσθαι, missam facio, *Xen.* Οὐκ ἠμελημένοι, non ignobiles, passim apud *Arrianum in Hist. Alex.* Ab ἀμελής.

'Αμελημένος, *neglectus,* part. perf. pass. *Ion.* pro ἠμελημένος, a verbo ἀμελέω.

'Αμελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui curam non gerit, negligens; (2) qui negligitur, cujus cura non geritur. Ex α priv. et μέλει, *curæ est.*

'Αμελησία, ας, ἡ, securitas. Ab ἀμελέω.

'Αμελητέον, non oportet curare, negligere oportet. Ab eod.

'Αμελητέος, ία, έον, negligendus, contemnendus. Ab eod.

'Αμελητὶ, *adv.* negligenter, sine cura.

'Αμελλητὶ, sine mora, sine cunctatione. Ab

'Αμέλλητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non futurus; (2) non differendus; (3) qui non differtur. Ex α priv. et μέλλω, *futurus sum.*

'Αμελλήτως, *adv.* sine mora.

'Αμέλξης, 2. sing. aor. 1. conj. act. ab ἀμέλγω.

'Αμελξις, ιος, ἡ, mulsio. Ab ἀμέλγω.

'Αμελῶς, *adv.* sine cura et studio, negligenter, contemptim. Ab ἀμελής.

'Αμεμπτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, inculpatus, irreprehensibilis; (2) non querulus. Ex α priv. et μέμφομαι, *queror.*

'Αμέμπτως, *adv.* inculpate, ita ut queri nemo possit; (2) sine querelis.

'Αμεμφὴς, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἄμεμπτος. Hinc

'Αμεμφία, ας, ἡ, nulla querela; (2) probri aut sceleris immunitas; (3) de facto, quod reprehensione caret.

'Αμέμφως, *adv.* sine querela.

'Αμεμψίμοιρος, qui sua sorte contentus est, non queritur de conditione sua.

'Αμενηνὸς, ἡ, ὸν, debilis; (2) evanidus, qui cito perit. 'Αλλ' ἀμενηνὸν ἄνδρα μὴ λείσσειν ὅρα. Hanc lectionem mutavit Brunckius, [illegible] ἀμενηνὸν, et refert ad socium navalem qui quærebat Ajacem. Sed intelligendus est qui non potest dici ἀμενηνός. Lege minima mutatione ἀλλὰ μεμηνότα ἄνδρα μὴ λείσσειν ὅρα, *Soph. Aj.* 900. Ex α priv. et μένος, *robur,* vel μένω, *maneo.* Hinc

'Αμενηνόω, ῶ, fut. ώσω, imbecillem reddo, debilito, *Il.* 13, 562.

'Αμενητὶ, *adv.* impatienter, *Suid.* Ab ἀμενής.

'Αμέρα, dies, *Dor.* pro ἡμέρα.

'Αμέραισι, dat. plur. *Dor.* et *Ion.* pro ἡμέραις.

'Αμερεύθης, έος, τὸ, nox intempesta. Ab ἀμερεύθής.

'ΑΜΕ'ΡΓΩ, f. ξω, exsugo, proprie amurcam exprimo; (2) stringo.

'Αμέρδω, fut. σω, privo visu, excæco; (2) obscuro; (3) obtundo. Κύκνον γλυκερῆς αἰῶνος ἀμέρσης, spoliaveris, *Hesiod. Scut.* 331. Αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερθῇς, *Il.* 22, 58. Ex α priv. et μέρδω, *intueor.*

'Αμερὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, individuus; (2) indivisus, partes non habens. Ex μέρος. Hinc

'Αμερία, ας, ἡ, cum res non habet partes, nec dividi potest.

'Αμερία, ας, *Dor.* pro ἡμέρα, dies. Τί δ' ἐκλέλακται τῆς ἀμερίας νὺξ ἤδε βάρος; *Soph. Aj.* 208.

'Αμεριμνάω, ῶ, fut. ήσω, securus sum, animo sum libero. Et

'Αμεριμνία, ας, ἡ, securitas. Ab

'Αμέριμνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, securus, vacuus curis; (2) neglectus. (2) κεῖμαι δ' ἀμέριμνος ὅτως, *Soph. Aj.* 1207. Ex α priv. et μέριμνα, *cura.*

'Αμερίμνιον, τὸ, pro ἀμεριμνία, *Herodian.*

'Αμερίμνως, *adv.* sine cura, secure.

'Αμέριος, *Dor.* pro ἡμέριος, humanus, mortalis. [illegible] δ' ἀμερίων ἀνθρώπων, *Soph. Antig.* 788. 'Αμερίω γέννα, *Eurip. Phœn.* 132. Αἵματος ἀμερίῳ, *Id. ibid.* 1513. Vide ἡμέριος.

'Αμέριστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, individuus, qui dividi nequit, indivisus. Ex α priv. et μερίζω.

'Αμερίστως, *adv.* vide ἀμερῶς, *Synes.*

'Αμερμηρεὶ, *adv.* citra curam et sollicitudinem. Ex α priv. et μέρμηρα, *cura.*

'Αμέρσαι, aor. 1. inf. act. *per Syncop.* pro ἀμερίσαι, ab ἀμερίζω.

'Αμέρσης, 2. sing. a. 1. conj. act. v. ἀμέρδω.

'Αμερσίγαμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui nuptiis privat. Ex ἀμέρδω, *privo,* et γάμος.

'Αμερσίνοος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, mente privans. Ex νόος, *mens.*

'Αμερσίφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, idem.

'Αμερῶς, *adv.* non per partes, ex toto, integre. Ab ἀμερής.

'Αμερώσας, *qui mansuefecit,* a. 1. part. act. *Dor.* et *Æol.* pro ἡμερώσας, ab ἡμερόω.

'Αμες, *nos, Dor.* pro ἡμεῖς, ab ἐγὼ, *ego.*

'Αμεσος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, medio carens, immediatus.

'Αμέσως, *adv.* sine medio, immediate.

'Αμετάβατος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, intransitivus. Ex α priv. et μεταβαίνω, *transeo.*

'Αμεταβάτως, *adv.* intransitive; (2) perpetuo.

'Αμεταβλησία, ας, ἡ, immutabilitas, incommutabilitas. Ex α priv. et μεταβάλλω.

'Αμετάβλητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, immutabilis.

'Αμετάβολος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

'Αμετάγνωστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, immutabilis, *Philox.* qui sententiam non mutat. Ex α priv. et μεταγινώσκω, *sententiam muto.*

'Αμετάδοτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui nihil impertit, haud munificus, avarus; (2) qui cum altero communicari, alteri impertiri nequit, *Ern.* Ex α priv. et μεταδίδωμι, *dono.*

'Αμεταδότως, *adv.* nemini quidquam impertiendo.

'Αμετάθετος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, immutabilis, constans. Ex α priv. et μετατίθημι.

'Αμετακίνητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, immotus, constans, certus. Ex α priv. et μετακινέω, *commoveo.*

'Αμετακινήτως, *adv.* immutabiliter.

'Αμετάκλητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, irrevocabilis, qui revocari nequit. Ex α priv. et μετακαλέω.

'Αμετάληπτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cujus expositio adferri non potest. Ex α priv. et μεταληπτός.

'Αμετάλλακτος, ον, immutabilis.

'Αμεταμέλητος, ου, ὁ ἡ ἡ, cujus nos non pœnitet; (2) qui pœnitentia non ducitur. Ex α priv. et μεταμέλομαι.

'Αμεταμελήτως, adv. sine ulla pœnitentia.

'Αμετανόητος, ου, ὁ ἡ ἡ, animum mutare nescius; (2) quem non pœnitet. Ex α priv. et μετανοέω, resipisco.

'Αμετανοήτως, adv. sine ulla pœnitentia: (2) non mutato animo, firma sententia.

'Αμετάπειστος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui in aliam sententiam traduci, ab sententia deduci, non potest. Ex α priv. et μεταπείθω.

'Αμεταπείστως, adv. pertinaciter, contumaciter.

'Αμετάπλαστος, ου, ὁ ἡ ἡ, non transformatus; (2) qui transformari nequit. Ex α priv. et μεταπλάττω, transformo.

'Αμεταποίητος, ου, ὁ ἡ ἡ, immutabilis. Ex α priv. et μεταποιέω, muto.

'Αμετάπταιστος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui cadere seu offendere nequit; (2) constans, immutabilis. Ex α priv. μετὰ. et πταίω, laboro.

'Αμετάπτωτος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui transire in aliam speciem ac degenerare nequit; (2) immutabilis. Ex α priv. et μεταπίπτω.

'Αμεταπτώτως, adv. sine lapsu.

'Αμετάστατος, ου, ὁ ἡ ἡ, immutabilis, constans. Ex α priv. et μεθίστημι, muto.

'Αμεταστρεπτὶ, et -στρεπτὶ, sine conversione. Oculo irretorto, Plut. de Leg. 10 Continuato cursu. Εἰς 'Ελάτειαν ἀμεταστρεπτὶ διέδραμεν, Appian. Syr. 20. Ex α priv. et μεταστρέφω.

'Αμετάστροφος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui converti nequit, immutabilis. Ex iisd.

'Αμετάτρεπτος, ου, ὁ ἡ ἡ, immutabilis, mutationis seu conversionis expers; (2) inexorabilis, inflexibilis. Ex α priv. et μετατρέπω

'Αμετάτροπος, idem et ex iisdem.

'Αμετάφορος, ου, ὁ ἡ ἡ, immutabilis, qui transferri nequit. Ex α priv. et μεταφέρω.

'Αμεταχείριστος, ου, ὁ ἡ ἡ, intractabilis. Ex α priv. et μεταχειρίζω, tracto.

'Αμετέρα, nostra, Dor. pro ἡμετέρα.

'Αμετεώριστος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui non movetur leviter, constans, firmus, Suid. Ex α priv. et μετεωρίζω.

'Αμέτοχος, ου, ὁ ἡ ἡ, non particeps, expers.

'Αμέτρητος, ου, ὁ ἡ ἡ, immensus, immodicus. Ex α priv. et μετρέω, mensuro, metior.

'Αμετρήτως, adv. sine mensura, sine modo.

'Αμετρὶ, adv. idem.

'Αμετρία, ας, ἡ, excessus mensuræ, immodicitas; (2) intemperies. Ab ἄμετρος.

'Αμετροβαθὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, immense profundus. Ex ἄμετρος et βάθος.

'Αμετρόβιος, ον, longævus, Man.

'Αμετροεπὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, sine modo loquax, immoderatus in verbis Ex ἔπω, loquor.

'Αμετρόκακος, ου, ὁ ἡ ἡ, plus quam dici potest malus, qui est malitia immensa. Ex ἄμετρος et κακὸς, malus.

'Αμετρολογέω, sum loquax, garrio.

'Αμετροπότης, ου, ὁ, immedice bibens, Ep.

'Αμετρος, ου, ὁ ἡ ἡ, mensura carens; (2) certam mensuram non habens; (3) immoderatus, immodicus. Gl. V. abnormis, enormis. Ex α priv. et μέτρον.

'Αμέτρως, adv. immodice, infinite.

'Αμευσιεπὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, respondens verbis seu sermonibus, mutuos sermones reddens, mutuo compellans. Ex ἀμεύω et ἔπω.

'Αμεύσιμος, ου, ὁ ἡ ἡ, pertransibilis, pervius, Ab ἀμεύω.

'Αμευσίπορος, ου, ὁ ἡ ἡ, gressus repetens. Ex ἀμεύω et πόρος, transitus.

'ΑΜΕΥ'Ω, f. εύσω, transeo, pertranseo, vado; (2) muto, idem quod ἀμείβω.

'Αμη, ης, ἡ, falx; (2) ligo. Ab ἀμάω.

'Αμῆγι, adv. ubique; (2) quoquo modo; (3) quodammodo, quadantenus. Ab ἀμός.

'Αμηγέπη, adv. idem et ab eod.

'Αμηγέποι, adv. quemcunque ad locum.

'Αμηγέπου, adv. ubique, ubivis.

'Αμηγέπως, adv. aliquo modo.

'Αμὴν, adv. Hebr. vere. Gl. V. certe.

"Αμηνις, ὁ ἡ ἡ, non iratus, ira vacuus. "Ιλεων καὶ ἄμηνιν, Joseph. Antiq. 19, 4, 6.

'Αμήνιτος, ου, ὁ ἡ ἡ, non iratus, ira vacuus. Ex α priv. et μηνίω, irascor.

'Αμηνίτως, adv. sine ira, animo placido.

'Αμήρυτος, ου, ὁ ἡ ἡ, colo non deductus; (2) imperfectus; (3) multus, perpetuus, evolvi ad instar glomeris, et explicari non facilis. Ex α priv. et μηρύω, revolvo, filum deduco.

"ΑΜΗΣ, ητος et ου, ὁ, genus placentæ lacteæ.

'Αμήσεις, 2. sing. fut. 1. ind act. v. ἀμάω. Unde

'Αμητὴρ, ῆρος, ὁ, messor; (2) deletor.

'Αμητίσκος, ου, ὁ. parvus ἄμης. Dim.

"Αμητος, ου, ὁ, messis; (2) ipsa metendi actio. Ab ἀμάω, meto.

'Αμητὸς, ῦ, ὁ, messis tempus. Ab eod.

'Αμήτωρ, ορος, ὁ, qui caret matre; sive sine matre natus, ut Minerva; sive matre orbatus; (2) matrem sævam seu negligentem habens; (3) obscura et sordida matre natus; (4) cujus mater ignoratur. (1) θυγατρὶ ἀμήτορι, Herodot. 4, 154. (5) ἀμήτορα μητέρα, matrem non-matrem, Oppian. Cyneget 1, 261. A μήτηρ.

'Αμηχανέω, ῶ, fut. ήσω, sum inops consilii, sum anxius animi; (2) non possum. 'Αμηχανῶν ~~ ἔρωτι, περί τινος, τῶτο. "Εχειν ἀμηχανήσιας χρήματος ὕδωρος, Herodot. Ab ἀμήχανος.

'Αμηχανὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, inops consilii, anxius.

'Αμηχάνητος, ον, invictus.

'Αμηχανία, ας, ἡ, mentis et consilii inopia; (2) difficultas et angustiæ rerum. (2) τὸν ἀμηχανίας ἔχουσα δυσπέρατον αἰῶνα, habens vitam ægre transigendam egestatis plenam. Eurip. Med. 647.

'Αμηχανίη, inopia consilii, Ion. pro ἀμηχανία.

'Αμηχανοεργὸς, ὸν, male fabricans machinas, epith. Satyrorum, Hes.

'Αμηχανοποιέεσθαι, male fabricari machinas, vel ineptas machinas conficere. Ex α priv. et μηχανοποιὸς, machinarum fabricator.

'Αμήχανος, ου, ὁ ἡ ἡ, cui nullum commentum suppetit ad aliquid agendum; stupidus, minime solers; (2) nullis machinis expugnabilis; omnia artificia et commenta superans et irrita reddens; invictus; (3) cujus magnitudo æstimari non potest; singularis etiam in malis rebus; (4) impossibilis. Gl. V. intractabilis. Ex α priv. vel κακὸν notante, et μηχανή.

'Αμηχάνως, adv. nullo modo.

'ΑΜΙ'Α, ας, ἡ, piscis genus.

'Αμίαντος, ου, ὁ ἡ ἡ, immaculatus, impollutus, purus, de luce; (2) lapis ex quo fila duci possunt, et telæ fieri; quæ comburi non possunt. Ex α priv. et μιαίνω, polluo.

'Αμιγὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, non mixtus, purus, sincerus. Ex α priv. et μίγνυμι, misceo.

'Αμιγῶς, immixtim. Gl. V. citra mixturam, pure. A præc.

'Αμίθεος, semideus, Dor. pro ἡμίθεος.

'Αμιθρεῖν, per Metath. pro ἀριθμεῖν, Hes. ex Call.

"Αμικτος, ου, ὁ ἡ ἡ, idem quod ἀμιγὴς; (2) abhorrens ab alio; (3) inhospitalis, difficilis aditu, trux; (4) qui commerciis caret. (3) ξιφῆ τ' ἄμικτον, Soph. Trach. 1095. (4) οἱ πάντα ἄμικτα καὶ ἄπλωτα ταῖς πόλεσιν ἐς ἀλλήλους ἐποίουν, App. Mithr. 119.

'Αμίκτως, adv. sine mistura, pure, sincere.

"ΑΜΙΛΛΑ, ης, ἡ, certamen, contentio; (2) studium.

'Αμιλλάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, certo, contendo, enitor; (2) æmulor, invideo. 'Αμιλλᾶσθαι πρός τινα, τινὶ περί τινος, τένδε λόγον, πρὸς τὴν τύχην, ἐπὶ τὰ θηρία, ὑπέρ τινος, περὶ δόξης, ἵπποις. Τόνδ' ἁμιλλῶμαι λόγον, Eurip. Hec. 277. Γέροντι δεῦρ' ἁμιλλᾶται ποδὶ, Eurip. Or. 456; (3) contendo, comparo, et in passivo comparor. (3) μόνον δέ φασι τοῦθ' ἁμιλλᾶσθαι βίῳ, γνώμην δικαίαν, ὅτῳ παρῇ, animum comparari cum vita, Eurip. Hipp. 426. Ab ἅμιλλα. Hinc

'Αμίλλημα, ατος, τὸ, certatio, contentio.

'Αμιλλητὴρ, ῆρος, ὁ, certator, contentiosus, qui succedit. Τροχοὶ ἁμιλλητῆρας ἡλίου, rotarum solarium vices, Soph. Antig. 1065.

'Αμιλλητήριον, ου, τὸ, locus in quo certatur.

'Αμιλλητικὸς, ἡ, ὸν, ad pugnam aptus, pertinens.

'Αμιλλῶ, imperat. contract. pro ἁμιλλάου. "Αλλως ἁμιλλῶ ταῦτ', Eurip. Iphig. in Aul. 309.

'Αμιμητόβιος, ου, ὁ ἡ ἡ, inimitabilem vivens vitam. Ex ἀμίμητος et βίος, vita.

'Αμίμητος, ου, ὁ ἡ ἡ, inimitabilis.

'Αμὶν, nobis, dat. pl. Dor. pro ἡμῖν.

'Αμιξία, ας, ἡ, dicitur esse inter eos, quibus nihil est commercii; (2) confusio, Polyb. (3) truculentia animi et morum, abhorrens ab hominum congressu. Ex α priv. et μῖξις.

"Αμιππος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui cum equis est, equis adjunctus; et in plur. ἄμιπποι, pedites equitibus juncti; (2) ipsi equi copulati sine rheda, equi desultorii; (3) equites desultorii; (4) celeritatem equorum cursu æquans. (4) ἀμίππους ὀρθόποδος ὑπὲρ πάγου, Soph. Antig. 985. Ex ἅμα et ἵππος.

'ΑΜΙ'Σ, ίδος, ἡ, vas urinarium, matula.

'Αμίσαλλος, ου, ὁ ἡ ἡ, difficilis et morosus, Etymol. Ex α priv. μίσγω, misceo, et ἄλλος, alius; quasi qui aliis non miscetur.

'Αμισγὴς, ὲς, idem quod ἀμιγὴς, Nic.

'Αμισὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, carus, sine odio, non odiosus. Ex α priv. et μῖσος, odium.

'Αμισθὶ, adv. gratis, sine mercede.

'Αμισθεὶ, adv. idem. Ab

"Αμισθος, ου, ὁ ἡ ἡ, mercedem non merens, mercede non redemptus aut redimendus, gratuitus; (2) non mercenarius, stipendio carens, mercedis expers. Ex α priv. et μισθός.

'Αμίσθωτος, ον, mercede non conductus; (2) non corruptus, de judice.

'Αμίσυλλος, ου, ὁ ἡ ἡ, nondum sectus in frusta. Ex α priv. et μισύλλω.

"Αμισχος, ου, ὁ ἡ ἡ, carens pediculo sive caule.

"Αμιτρος, ου, ὁ ἡ ἡ, mitram seu zonam non habens. Epith. virginis immaturæ. Ex α priv. et μίτρα.

'Αμιτροχίτων, ωνος, ὁ ἡ ἡ, cujus tunica cincta non est. Ex α priv. μίτρα, et χιτών.

'Αμιχθαλόεις, όεσσα, όεν, inaccessus, importuosus. Ex ἄμικτος et ἅλς, mare.

"Αμμα, ατος, τὸ, nexus, vinculum, amentum. Ab ἅπτω, necto.

"Αμμας, nos, acc. plur. Æol. pro ἡμᾶς.

'Αμματίζω, necto. 'Αμματίσας περὶ σῶμα περιστερεῶνα τὸν ὀρθὸν, Vetus Poeta de Viribus Herbarum.

"Αμμε, nos, acc. plur. Poet. pro ἡμᾶς.

'Αμμέγα, permagnum, Poet. pro ἀνὰ μέγα.

'Αμμείνας, qui expectavit, a. 1. part. act. Poet. pro ἀναμείνας, a verbo ἀναμένω.

"Αμμεναι, saltatum esse, præs. infin. pass. Dor. pro ἆσθαι, a verbo ἄω.

"Αμμενος, sedens, præs. part. med. Dor. pro ἥμενος, ab ἧμαι.

'Αμμένομεν, expectamus, 1. plur. præs. ind. act. Æol. et per Syncop. pro ἀναμένομεν.

'Αμμένω, pro ἀναμένω, moror: apud tragicos. Οὐ μακρὰν ἔτ' ἀμμένει, Soph. El. 1389.

'Αμμέσον, in medio, Poet. pro ἀνὰ μέσον.

'Αμμέων, nostri, gen. pl. Æol pro ἡμῶν.

'ΑΜΜΙ, εως, τὸ, nomen seminis cujusdam cumino minoris. Angl. BISHOPSWEED.

"Αμμιγα, adv. simul, una cum, quasi mixtim, Nic. promiscue, Apoll. Rhod. 1, 573. Quasi ex ἀνὰ et μίγνυμι, misceo.

'Αμμίγδην, adv. Poet. pro ἀναμίγδην, idem.

"Αμμιν, seu ἄμμι, dat. plur. Dor. pro ἡμῖν.

'ΑΜΜΙΟΝ, ου, τὸ, minium.

'Αμμίξας, qui miscuit, a. 1. part. act. Poet. pro ἀναμίξας, a verbo ἀναμίγνυμι.

'Αμμοβάτης, ου, ὁ, per arenam incedens; (2) dipsas, serpentis genus. Ex ἄμμος, arena, et βαίνω, vado, incedo.

'Αμμοδύτης, ου, ὁ, arenam subiens, serpens quidam. Gl. V. arenarius serpens. Ex ἄμμος et δύω, subeo.

'Αμμοδυώτης, ου, ὁ, idem et ex iisd.

'Αμμορία, ας, ἡ, infortunium, calamitas. Ab

"Αμμορος, ου, ὁ ἡ ἡ, expers, non particeps; (2) immortalis, lethali fato non obnoxius, Hes.

Hes. (3) orbus, orba. (3) ἡμεῖς δὲ πεντήκοντά γ' ἄμμοιροι τέκνων, *Eurip. Hec.* 421. Ex α priv. et μοῖρα, *pars*, item *fatum*.

Ἀμμοκονία, ας, ἡ, arena calci admixta.

Ἀμμόνιτρον, ου, τὸ, arena nitro immista. Ex ἄμμος et νίτρον, *nitrum*.

Ἀμμορία, ας, ἡ, infortunium. Ab

Ἄμμορος, ου, ὁ καὶ ἡ. V. ἄμορος.

Ἄμμος, ου, ἡ, arena, sabulum. A ψάμμος.

Ἀμμόχρυσος, ου, ὁ, gemma, in qua aurum videtur arenis mistum. Ex ἄμμος. Unde

Ἀμμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, arenosus, sabulosus.

ἈΜΝΑΜΟΣ, ου, ὁ, nepos, *Suid. Etymolog.* (2) omninoque proles, filius.

Ἀμνάμων, *immemor*, *Dor.* pro ἀμνήμων.

Ἀμνὰς, άδος, ἡ, agna. Ab ἀμνὸς, *agnus*.

Ἀμνάσει, *in mentem revocabit*, 3. sing. f. 1. ind. act. *Dor.* et *per Syncop.* pro ἀναμνήσει.

Ἄμναστος, *ignotus*, *Dor.* pro ἀμνηστος.

Ἀμνεῖος, εία, εῖον, agninus.

Ἀμνὴ, ῆς, ἡ, agna.

Ἀμνημόνευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, immemorabilis; (2) immemoratus, silentio præteritus. Ab

Ἀμνημονεύω, non memoro, mentionem non facio; (2) obliviscor. Ἀμνημονεύειν τοῦ καθήκοντος. Ab ἀμνήμων.

Ἀμνημονέω, ῶ, fut. ήσω, immemor sum.

Ἀμνημοσύνη, ῆς, ἡ, oblivio.

Ἀμνημόνως, *adv.* sine recordatione. Ab

Ἀμνήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, immemor, obliviosus. Ἵν' ἀμνήμων τύχη γένοιτο, in oblivionem abiret, *Eurip. Phœn.* 64. Ab α et μνάω.

Ἀμνησικακέω, ῶ, fut. ήσω, illatæ injuriæ obliviscor; (2) non ulciscor.

Ἀμνησικακία, ας, ἡ, injuriæ oblivio. Ab

Ἀμνησίκακος, ου, ὁ καὶ ἡ, injuriæ immemor, *Suid.* (2) vindictæ non studiosus.

Ἀμνησικάκως, *adv.* sine illatæ injuriæ memoria, *Suid.*; (2) absque vindictæ studio.

Ἀμνηστεία, ας, ἡ, oblivio præteritorum, sc. injuriarum, &c. Ab ἄμνηστος.

Ἀμνήστευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, innuptus, a. Ex α priv. et μνηστεύω, nuptias ambio.

Ἀμνηστέω, immemor sum, obliviscor, *in passivo* ἀμνηστέμενα, oblivioni tradita.

Ἀμνηστία, ας, ἡ, abolitio, *Philox.* Idem quod ἀμνηστεία.

Ἄμνηστος, ου, ὁ καὶ ἡ, oblivione deletus. Ex α priv. et μνάομαι, *recordor*.

ἈΜΝΙΟΝ, ου, τὸ, membrana fœtum involvens; (2) vas ad excipiendum sanguinem.

Ἀμνὶς, ίδος, ἡ, agna. Ab ἀμνός.

Ἀμνοκόπος, ου, ὁ καὶ ἡ, pastor seu tonsor ovium. Ex κόπτω, *Hes.* sed vox est suspecta, *Ern.*

Ἀμνοκῶν, οῦντος, ὁ, agni mentem habens; (2) simplex, fatuus, vox comica. Ex ἀμνὸς et κοέω, pro νοέω, *intelligo*.

ἈΜΝΟΣ, οῦ, ὁ, agnus.

Ἀμνοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, ovis fœta. Ex φέρω.

Ἀμογητὶ, *adv.* sine labore. Ab

Ἀμόγητος, ου, ὁ καὶ ἡ, indefessus. Ex α priv. et μογέω, *laboro*.

Ἀμόθεν, unde? (2) ab aliqua parte, ex parte.

Ἀμοθὶ, usquam. Ab ἀμός.

Ἀμοῖ, *adv.* in aliquem locum. Ab ἀμῆ.

Ἀμοιβάδιος, ον, idem quod ἀμοιβαῖος, *Opp.*

Ἀμοιβαδὶς, *adv.* vicissim, alternatim.

Ἀμοιβαδὸν, *adv.* idem et ab eod. *Gl. V.* invicem, alternatim.

Ἀμοιβαῖος, αία, αῖον, et ἀμοιβαῖος, ου, ὁ καὶ ἡ, alternus, mutuus, quod permutari potest.

Ἀμοιβαίως, *adv.* alternis, vicissim; alternatim, *Gl. V.*

Ἀμοιβὰς, άδος, ἡ, mutatoria. Ab

Ἀμοιβὴ, ῆς, ἡ, mutatio, permutatio; (2) vicissitudo; (3) compensatio, retributio; *Gl. V.* vicis, talio. Ab ἀμείβω.

Ἀμοιβηδὴν, *adv.* vicissim, per vices, alternatim. Ab ἀμοιβή.

Ἀμοιβηδὶ, *adv.* idem.

Ἀμοιβηδὶς, *adv.* idem, *Hom.*

Ἀμοιβηδὸν, *adv.* idem.

Ἀμοιβὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, mutuus. Ab ἀμείβω.

Ἀμοιρέω, ῶ, fut. ήσω, expers sum, careo, destituor. Ἀμοιρεῖν τῆς ἀληθείας, συμφορᾶς, χάριτος. Ab ἄμοιρος.

Ἀμοίρημα, ατος, τὸ, quando quis exsors est rei; (2) infortunium, in eo genere.

Ἄμοιρος, ου, ὁ καὶ ἡ, expers, carens; (2) expers communis juris, *Soph. Œd. Tyr.* 248. Ex α priv. et μοῖρα, *sors*.

Ἀμολγάζω, meridior, *Hes.* Ab ἀμολγός.

Ἀμολγαῖος, αία, αῖον, lacteus, qui mulgetur, pastoritius. Ab ἀμέλγω, *mulgeo*.

Ἀμολγεὺς, έως, ὁ, mulctra. *Gl. V.* mulctrale. Ab eod.

Ἀμόλγιον, ου, τὸ, mulctra. Ἄλλος ἀμόλγιον εἶχε, *Theocrit.* 25, 106. Ab ἀμέλγω.

Ἀμολγὸς, οῦ, ὁ, tempus quo mulgetur; (2) vespera; (3) nox extrema. Ab eod.

Ἀμόλυντος, ου, ὁ καὶ ἡ, impollutus, intemeratus, *Gl. V.* Ex α priv. et μολύνω, *polluo*.

Ἀμομφήτος, ον, et

Ἄμομφος, ον, inculpatus, non reprehendendus. Ab α et μέμφομαι.

Ἀμὸν, *nostrum*, *Dor.* pro ἡμέτερον.

ἈΜΟΡΑ, ας, ἡ, similago cocta cum melle.

Ἀμορβαῖος, ου, ὁ καὶ ἡ, tenebricosus, obscurus; (2) pastoralis. Ab ἀμορβός. Unde

Ἀμορβὰς, άδος, ἡ, pedissequa, sectatrix, comes.

Ἀμορβεὺς, έως, ὁ, pastor; (2) sequax.

Ἀμορβεύω, f. εύσω, sequor, adsector, comitor.

Ἀμορβὴς, et ἀμορβεῖς, media nox, *Etym.* Ex α intens. et ὀρφνὴ, quasi ἀμορφνής.

Ἀμόρβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, tenebricosus. Ab

ἈΜΟΡΒΟΣ, ἡ, ὸν, tenebricosus, obscurus; (2) comes, adsecla, sectator; (3) pastor gregem sequens et coram se agens, *Ern.*

Ἀμοργεὺς, έως, ὁ, qui quasi exsugit seu exprimit oleas, unde fit amurca. Ab

Ἀμόργη, ης, vel ἀμοργὴ, ῆς, ἡ, amurca, oleæ expressæ recrementum; (2) herba quædam purpurea. Ab ἀμέργω, *exsugo*.

Ἀμοργίδιον, ου, τὸ. Dim. ab ἀμοργίς.

Ἀμόργινος, ου, ὁ καὶ ἡ, purpureus, ruber.

Ἀμοργὶς, ίδος, ἡ, vestimentum purpurei coloris.

Ἀμοργὸς, ἡ, ὸν, qui exsugit, *tropice*, hirudo ærarii, reip.; (2) frondator, lignator. Ab ἀμόργη.

Ἀμορία, ας, ἡ, confinium. Ex ἅμα, *simul*, et ὅρος, *terminus*.

Ἀμορίτης, ου, ὁ, panis mellitus et dulciarius Ab ἀμόρα.

Ἀμορμεύω, idem quod ἀμορβεύω.

Ἄμορος, ου, ὁ καὶ ἡ, expers, infelix, non particeps; (2) infortunatus, calamitosus. (1) Στείχω δισσῶν ἄμορος τέκνων, *Eurip. Med.* 1395. Ex α priv. et μόρος, *portio*, *fatum*.

Ἀμορφέστερος, deformior. Ab ἄμορφος.

Ἀμορφία, ας, ἡ, deformitas, deformatio, *Gl. V.* Ὦ παράλογόν μοι σὴ φανεῖσ' ἀμορφία, præter opinionem, *Eurip. Or.* 391. Ab

Ἄμορφος, ου, ὁ καὶ ἡ, formam non habens, informis, deformis, squalidus, incultus. Ὅσοι δὲ ἄμορφοι αὐτέων εἰσὶ, *Herodot.* 1, 199. Ex α priv. et μορφὴ, *forma*.

Ἀμόρφως, *adv.* deformiter, turpiter.

Ἀμόρφωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui formatus non est, formam suam justam non habens, non elaboratus. Ex α priv. et μορφόω.

Ἄμος, ὁ, *per Sync.* pro ἄμαθος, arena.

ἈΜΟΣ, οῦ, ὁ, cum spiritu levi, *Attic.* unus, aliquis; (2) meus, noster. (2) Δέχομαι χερὶ δώμασί τ' ἀμοῖς, recipio manu et in ædes meas, *Theocr.* 8, 1175.

Ἁμὸς, cum spiritu aspero, *Doric.* pro ἡμέτερος, noster. Τίς ἐπάκοος ἔσσεται ἁμῶν; quis noster auditor erit? *Theocr.* 8, 25.

Ἄμοτον, *adv.* vehementer, cupide. Ἔρις ἄμοτον μεμαυῖα, insatiabiliter furens, *Il.* 4, 440. Ab

Ἄμοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, quod linimentis vulnerariis oppleri nequit; (2) inexplebilis, insatiabilis; (3) vehemens. Ex α priv. et μοτὸς, potius ab antiquo μέτω, *melior*, *Ern.*

Ἀμουσία, ας, ἡ, imperitia, inelegantia; (2) discrepantia modulorum musicorum.

Ἀμουσολογία, ας, ἡ, inerudita et intempestiva oratio. Ex ἄμουσος et λόγος, *oratio*.

Ἄμουσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Musis non initiatus; (2) musicorum modulorum imperitus; (3) indoctus, rudis; (4) insulsus, illepidus, rusticus; absonus. Superl. ἀμουσότατος. Ἀμουσοτάτοισι σὺν ᾠδαῖς, *Eurip. Phœn.* 814. Ex α priv. et μοῦσα, *musa*.

Ἀμούσως, *adv.* imperite, inscite, illepide.

Ἀμοχθὶ, *adv.* citra laborem. Et

Ἀμοχθεὶ, *adv.* idem. Ab ἄμοχθος.

Ἀμοχθήτος, laboris expers Στείβουσι δ' ἀμοχθήτοισι ὀπωπαῖς, nullo indagant labore oculorum, *Oppian. Cyneget.* 1, 455.

Ἄμοχθος, ου, ὁ καὶ ἡ, labore carens, laboris expers. Ex α priv. et μόχθος, *labor*.

Ἀμόχθως. Vide ἀμοχθεὶ, *Man.*

Ἀμπαιανίζω, f. ίσω, pæanem recanto. Ex ἀνὰ et παιανίζω, *pœanem canto*.

Ἀμπαίδες, ων, οἱ, puerorum curatores apud Lacedæmonios. Ex ἀνὰ et παῖδες, *pueri*.

Ἀμπαλίνορος pro ἀναπαλίνορος, qui rursus obit. Οὐ πρὸς γυναικὸς ὄχλος· οἴκαδ', ὦ κόρη, ἄπιθ' ἀμπαλίνορος. Sic legendus locus *apud Suid.* in Ἀμπαλίνορος vel potius ἀμπαλίνορσος.

Ἀμπάλλω pro ἀναπάλλω, quod vid.

Ἄμπαλος, *resortitio*, *Poet.* pro ἀνάπαλος.

Ἀμπαλῶν, a. 2. part. act. *Poet.* pro ἀναπαλῶν.

Ἀμπαύω, vide Ἀναπαύω, et sic etiam cætera, in quibus αμ per Syncopen ponitur pro ἀνά. Ἀμπαύεσθαι ἐπὶ τῆς κλίνης, *Herodot.*

Ἀμπεδινὴς, ἐς, campestris, *Æsch.* A πεδίον.

Ἀμπεδίον, *per campum*, *Poet.* pro ἀνὰ πεδίον. *Il.* 5, 87.

Ἀμπείρας, *transgressus*, aor. 1. part. act. *Poet.* pro ἀναπείρας.

Ἀμπέλαγος, *Poet.* pro ἀνὰ πέλαγος, in pelago, *Apoll. Rhod.* 4, 1744.

Ἀμπέλειος, ου, ὁ καὶ ἡ, viteus, vitigineus, vinealis. Ab ἄμπελος. Unde

Ἀμπελεὼν, ῶνος, ὁ, vinetum, vinea.

Ἀμπελικὸς, ἡ, ὸν, vinearius, *Gl. V.*

Ἀμπέλινος, ου, ὁ καὶ ἡ, et ἀμπέλινος, ίνη, ινον, viteus, vinealis.

Ἀμπέλιον, ου, τὸ, viticula, Dim.

Ἀμπελὶς, ίδος, ἡ, vitis, *Gl. V.* viticula; (2) avis quædam.

Ἀμπελῖτις, ιδος, ἡ, vinealis.

Ἀμπελογενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, vitigineus, vites gignens. Ex ἄμπελος et γίνομαι, *nascor*.

Ἀμπελόεις, όεσσα, όεν, vitifer. Ab ἄμπελος.

Ἀμπελοεργὸς, *contr.* ἀμπελουργὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, vinitor. Ex ἄμπελος et ἔργον, *opus*.

Ἀμπελόκαρπον, ου, τὸ, herba quædam; (quæ et ἀπαρίνη, *Diosc.*) Ex ἄμπελος et καρπός.

Ἀμπελολευκὴ, ῆς, ἡ, alba vitis: sic dicta vel a qualitate coloris, vel quod ejus radix contrita et corpori infricata, teneriorem et candidiorem reddat cutem.

Ἀμπελομιξία, ας, ἡ, commistio cum vitibus. Ex ἄμπελος et μίγνυμι, *misceo*.

Ἀμπελόπρασον, ου, τὸ, porrum agreste, quod nascitur in vineis; species allii. Ex ἄμπελος et πράσον, *porrum*. *Angl.* VINE-LEEKE.

ἈΜΠΕΛΟΣ, ου, ἡ, vitis; (2) vinea.

Ἀμπελουργεῖον, ου, τὸ, vinea.

Ἀμπελουργέω, ῶ, f. ήσω, vites colo, vel puto, vinitorem ago; (2) ex aliquo prædari, cum *accus.* Ἀμπελουργοῦσί τινες τὴν πόλιν, *Æschin.* Ex ἄμπελος et ἔργον.

Ἀμπελουργία, ας, ἡ, vineæ cultura.

Ἀμπελούργημα, ατος, τὸ, idem.

Ἀμπελουργικὴ, ῆς, ἡ, sc. τέχνη, ars vitium colendarum. Ab

Ἀμπελουργὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, vinitor.

Ἀμπελοφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, vites rodens, exedens.

Ἀμπελοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, vitifer, vini ferax.

Ἀμπελοφύτης, ου, ὁ, vitisator. *Gl. V.* Ex ἄμπελος et φύω, *sero*.

Ἀμπελόφυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, vitibus consitus. Ex ἄμπελος et φυτὸς, *satus*.

Ἀμπελοφύτωρ, ορος, ὁ, vitium sator.

Ἀμπελώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, vinealis, *Gl. V.*

Ἀμπελὼν, ῶνος, ὁ, vinea. Ab ἄμπελος.

Ἀμπέλως, acc. pl. *Dor.* pro ἀμπέλους.

Ἀμπέμψας, *remisisti*, 2. sing. a. 1. ind. act. *Poet.* pro ἀναπέμψας, ab ἀναπέμπω.

Ἀμπεπαλὼν, *sursum vibrans*, a. 2. part. act. *Ion.* et *Poet.* pro ἀναπαλὼν, ab ἀναπάλλω.

Ἀμπίσαι, *induisse*, a. 2. inf. act. *Lacon.* vel *Æol.* pro ἀμφίσαι, ab inus. ἀμπίω, pro ἀμφιέννυμι.

Ἀμπίτασον, *fac exp...*, 2. sing. a. 1. imperat. act. *Poet.* pro ἀναπέτασον, ab ἀναπετάννυμι.

Ἀμπεχόνη, ης, ἡ, cultus corporis, vestitus; (2) vestimentum, indumentum exterius.

Ἀμπέχονον, ου, τὸ, indumentum. Ab

Ἀμπέχω, f. ἀμφέξω, circumdo, occupo; (2) induo, amicio. Πέπλους ποικίλους ἠμπέσχετο, induit, *Eurip. Med.* 1162. Ex ἀμφὶ et ἔχω, *habeo*.

Ἀμπηδάω, pro ἀναπηδάω, *Hom.*

Ἀμπισχνοῦμαι, idem. Ex ἴσχω, pro ἔχω.

Ἀμπίσχω, idem et ex iisdem. Σκότος ἀμπίσχων, *Eurip. Hipp.* 192. Γένυν σὺν ἀμπίσχειν χεροῖν, *Id. Suppl.* 165. Σὴν σάρκα ἀμφίξει κακῶς, *Id. Cycl.* 343.

Ἀμπλακέω, f. ήσω, erro, pecco. aor. 2. ἤμπλακον aberro, frustror. Κἀμπλάκω τοῦ σοῦ μέρους; si tua sorte frustror, *S.* 560. Εἰ τοῦδ' ἤμπλακον, *Id. ibid.* 910. ... πλακε, ictu aberravit, *Id. ibid.* 1234. ... ἀμπλακὼν ἀλόχου, *Eurip. Alc.* 241. Ab inusitat. πλακέω.

Ἀμπλάκημα, ατος, τὸ, peccatum. A præc.

Ἀμπλάκητος, ου, ὁ ἡ ἡ, non aberrans; pro ἀναπλάκητος, q. v. vel potius ἀπλάκητος, *Ern.*

Ἀμπλακία, ας, ἡ, erratum, peccatum, *Poet.*

Ἀμπλάκιον, ου, τὸ, peccatum, erratum. Τὸ δὲ ... ἀλόχοις ἔχθιστον ἀμπλάκιον, *Pindar. Pyth. Od.* 11, 41.

Ἀμπλάκιος, ου, ὁ ἡ ἡ, peccato carens, justus.

Ἀμπλακὼν, a. 2. part. act. ab ἀμπλακέω.

Ἀμπνοὴ, ἡ, *Ion.* pro ἀναπνοὴ, respiratio. Ἀμπνοὰς ἔχειν, vitales auras carpere, *Soph. Aj.* 417.

Ἀμπνύνθη, *respiravit*, 3. sing. a. 1. ind. pass. *Ion.* pro ἀνεπνύνθη, a verbo ἄμπνυμαι, *respiro*.

Ἀμπολεῖν, pro ἀναπολεῖν, ab ἀναπολέω.

Ἀμπόλιν, *per urbem*, *Ion.* pro ἀνὰ πόλιν.

Ἀμπρεύω, f. εύσω, traho more boum seu jumentorum; (2) bajulo. Ab

ἌΜΠΡΟΝ, ου, τὸ, funis quo boves onera trahunt, helcium.

Ἀμπτάμενα, *revolantia*, a. 2. part. med. *Poet.* pro ἀναπτάμενα, ab ἀνίπταμαι, *revolo*.

Ἀμπυγμῶν, ονος, ὁ, vide ἄμπυξ, *Nic.*

Ἀμπυκάζω, f. άσω, religo comas, jubas; (2) freno; (3) corono. Ab ἄμπυξ.

Ἀμπυκίζω, f. ίσω, comas religo et adstrictas teneo. Ab eod.

Ἀμπυκτὴρ, ῆρος, ὁ, idem quod ἄμπυξ in equis.

Ἀμπυκτήριος, equus cui comæ religantur funiculo aurato. Ἀμπυκτήρια φάλαρα, phaleræ, *Soph. Œd. Col.* 1068.

ἌΜΠΥΞ, υκος, ὁ, funiculus auratus, quo comæ in equorum frontibus religantur; (2) reticulum muliebre, vitta; (3) rota; (4) operculum vasis, omne in orbem fastigiatum.

Ἄμπωσις, εως, ἡ, reciprocatio æstus marini; (2) æstus; (3) revocatio humoris ab externis corporis partibus ad interiores. *Gl. V.* gurges. Ex ἀνὰ et πῶμι pro πίνω.

Ἀμπωτίζω, f. ίσω, resorbeo. Ab

Ἄμπωτις, εως vel ιδος, ἡ, idem quod ἄμπωσις.

ἈΜΥΓΔΑΛΈΑ, ας, *contr.* ἀμυγδαλῆ, ῆς, ἡ, amygdala, seu amygdalus arbor. Hinc

Ἀμυγδάλη, ης, ἡ, amygdala, fructus.

Ἀμυγδάλεος, εα, εον, vide ἀμυγδάλινος, *Nic.*

Ἀμυγδάλινος, ίνη, ινον, amygdalinus, confectus ex amygdalis.

Ἀμυγδαλὶς, ίδος, ἡ, amygdala seu amygdalum, fructus.

Ἀμυγδαλίτης, ου, ἡ, amygdalites, similitudinem aliquam habens cum amygdalo.

Ἀμυγδαλοειδὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, amygdalæ speciem habens. Ex ἀμυγδάλη et εἶδος.

Ἀμυγδαλόεις, όεσσα, όεν, amygdalæ speciem habens. Ab ἀμυγδάλη.

Ἀμυγδαλοκατάκτης, ου, ὁ, amygdalarum fractor, homo, vel instrumentum quoddam. Ex ἀμυγδάλη et καταγνύω, *frango*.

Ἀμύγδαλον, ου, τὸ, amygdalum, fructus.

Ἀμύγδαλος, ου, ἡ, amygdalus, arbor.

Ἀμυγδαλώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, amygdalæ similis.

Ἄμυγμα, ατος, τὸ, laniatus et laceratio cutis; (2) ... capillorum. Ab ἀμύσσω.

... [illegible]

... [illegible] ... Ab ...

... είως, ίεσσα, ίεν, idem quod primitivum.

ἈΜΥΔΡΌΣ, ὰ, ὸν, subobscurus; (2) exilis, tenuis; (3) hebes. Hinc

Ἀμυδρότης, ητος, ἡ, hebetudo, languor in pulsu arteriarum.

Ἀμυδρόω, ῶ, f. ώσω, obscuro, hebeto, vim detraho.

Ἀμυδρῶς, *adv.* obscure; (2) exiliter.

Ἀμύδρωσις, εως, ἡ, obscuratio, hebetatio. Ab ἀμυδρόω.

... λος, ου, ὁ ἡ ἡ, carens medulla.

... μύζω, f. ύσω, sugo; (2) lac premo; (3) sicco. Ex α pleon. et μύζω, *sugo*.

Ἀμύητος, ου, ὁ ἡ ἡ, non initiatus sacris arcanis, profanus; (2) nondum baptizatus; (3) imperitus, ignarus. *Philox.* ἀμύητοι, profani. Ex α priv. et μυέω, *initio*.

... ητος, ου, ὁ ἡ ἡ, ineffabilis. Ex α priv. et μυθέομαι, *dico*.

Ἄμυθος, ου, ὁ ἡ ἡ, fabularum expers, in quo sunt nullæ fabulosæ narrationes.

Ἀμυκαλαὶ, ῶν, αἱ, cuspides jaculorum, *Hes* Ab ἀμύσσω.

Ἀμύκητος, ου, ὁ ἡ ἡ, expers mugitus, vacuus bubus, de stabulo. Ex α et μυκάω.

Ἀμυκλαΐσδεν, *Laconice loqui*, præs. infin. act. *Dor.* pro ἀμυκλαΐζειν, a verbo ἀμυκλαΐζω, *Laconice, sive ut Amyclæi, loquor*.

Ἀμυκτηρος, ῆρος, ὁ, naso carens, *ap. Strab.*

Ἀμυκτικὸς, ὴ, ὸν, vim habens dilacerandi et dilaniandi. Ab ἀμύσσω.

Ἀμυκτικῶς, *adv.* vellicatim discerpendo, dilaniando.

Ἀμύλιον, ου, τὸ, amylium, placentæ genus.

Ἄμυλον, ου, τὸ, amylum, farina triticea sine mola facta. Ab

Ἄμυλος, ου, ὁ ἡ ἡ, non molitus. Ex α priv. et μύλη, *mola*.

Ἄμυλος, ου, ἡ, species quercus, *apud Schol. Theocriti.*

ἈΜΎΜΩΝ, ονος, ὁ ἡ ἡ, inculpatus; (2) laudabilis, præclarus, egregius, in quocunque genere, elegans; (3) faustus.

Ἄμυνα, ης, ἡ, ultio; (2) injuriæ propulsatio; (3) auxilium. *Philox.* adminiculum, ultio. Ab ἀμύνω.

Ἀμυνάθω, auxilior; (2) ulciscor. (1) ὥ σ' ἀμυνάθειν χρέων, *Eurip. Iphig. in Aul.* 910. (2) αἱ δὲ συμφοραὶ αὐτοῦ πανώλεις, ἄξιαι δ' ἀμυνάθειν, vindice digna, *Soph. Œd. Col.* 1014. Εἰ καὶ σοῖς φίλοις ἀμυνάθειν χρῄζεις τὸ πραχθὲν, si per tuos amicos ulcisci vis factum, *Eurip. Androm.* 1020. Ab eod.

Ἀμῦναι, *auxiliari*, a. 1. inf. act. verbi ἀμύνω.

Ἀμυνέμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro ἀμύνειν.

Ἀμυνέμεναι, *auxiliari*, præsens item, sed *Dorice*.

Ἀμυνεῦσι, *auxiliabuntur*, 3. pl. fut. 1. ind. act. *Dor.* pro ἀμυνοῦσι, a verbo eod.

Ἀμύνη, *ultio*, *Ion.* pro ἄμυνα.

Ἀμυνίας, ου, ὁ, auxiliatorius; (2) vindictæ cupidus.

Ἀμύντειρα, ας, ἡ, ultrix, *Philox.* auxiliatrix. Ab

Ἀμυντὴρ, ῆρος, ὁ, auxiliator; (2) ultor; (3) propulsator; (4) pars cornu cervini. Ab ἀμύνω.

Ἀμυντήριος, ου, ὁ ἡ ἡ, auxiliatorius, propulsatorius, idoneus vindictæ. Τὸ ἀμυντήριον, omne illud quo possis aggredi aliquem, vel vim alicujus propellere, arma. Εἰ δὲ εὐπορήσειεν ἀμυντηρίῳ, *Heliod. Æth.* 2. Ab ἀμυντὴρ.

Ἀμυντικὸς, ὴ, ὸν, ad injuriam propulsandam aptus. Ab ἀμύνω.

Ἀμύντωρ, ορος, ὁ, auxiliator; (2) ultor. Ab

ἈΜΎΝΩ, f. υνῶ, auxilior, opem fero; (2) defendo aliquem ab injuria; (3) propello, arceo; (4) ulciscor: et *in medio* (5) dimico pro, propugno; (6) resisto; (7) par pari refero. Ἀμύνειν αὐτοῖς, περὶ σοῦ τεθνηκότες. Ἀμύνεσθαι περὶ, ὑπὲρ, πρὸς πατρίδος, pugnare pro; τοὺς ἀδικοῦντας. τινὰ ὑπὲρ τούτου. τινὰ τούτου. τοῖς ἴσοις, ὁμοίοις. Εἰδὼς δ' ἀμύνω τελεσδ τοῖς λόγοις τάδε, *Soph. Œd. Col.* 1228. Οἵπερ ἔργ' ἀμύνουσιν κακὰ, *Id. Philox.* 603. Ἕως ἠμύνατο ὁ Θεὸς τοὺς ἐχθροὺς αὐτῶν, *Josuæ* 13, 13. (8) τίς ἔτι θυμῷ βέλη ἔξει ψυχᾶς ἀμύνειν; *Soph. Œd. Tyr.* 892. *Philox.* ἀμύνεται, ulciscitur, refutat.

Ἀμὺξ, *adv.* vellicando, laniando.

Ἀμυξ, υχος, ἡ, vellicatio, laniatio, laceratio.

Ἀμυξις, εως, ἡ, idem, scarificatio. Ab

ἈΜΎΣΣΩ, f. ξω, rado unguibus, vellico, lacero, discerpo; (2) lancino; (3) scarifico; (4) exulcero animum, saucio mentem alicujus. Σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις χωόμενος, *Il.* 1, 243. Τὴν γνώμην ἀμύξεις, *Æschin.*

Ἀμυσταγώγητος, ου, ὁ ἡ ἡ, mysteria non edoctus, ad sacra arcana non admissus. Ex α priv. et μυσταγωγέω.

... ρίαστος, ὁ ἡ ἡ, non initiatus, *Sch. Theoc.*

Ἀμυστὶ, *adv.* integris amystidibus, vel sine labiorum compressu, patente ore. Ex α priv. et μύω.

Ἀμυστίζω, f. ίσω, hiante ore, large et avide bibo. Ab

Ἄμυστις, ιδος vel ιος, ἡ, potandi genus, quum poculum largius ἀμυστὶ, sive sine respiratione et labiorum compressione exhauritur; (2) poculi genus, *Eurip. Rhes.* 419. Ab ἀμυστὶ.

Ἄμυσος, ου, ὁ ἡ ἡ, idem quod ἀμύητος.

Ἀμυσχρὸς, ὰ, ὸν, nullo contaminatus scelere et piaculo, *Etym.* (pro quo ἀμυγρὸς, *Suid.*) Ἀμυσχρὸν οὔνομ' ἔστιν' Ἀρχιλαΐδος, *Parthen. apud Heph.* 4. Ex α priv. et μῦσος, (sine dubio leg. ἀμίσαρος, *Ern.*)

Ἀμυχὴ, ῆς, ἡ, vellicatio, laceratio; (2) ulcus parvum, vulnus leve, quo summa tantum cutis perstringitur. Ab ἀμύσσω. Hinc

Ἀμυχηδὸν, *adv.* idem quod ἀμὺξ.

Ἀμυχὶ, *adv.* idem.

Ἀμυχιαῖος, α, ον, qui est in superficie, de ulcere levi, vel incisura levi in cute. Ab ἀμυχή.

Ἀμυχώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, similis ταῖς ἀμυχαῖς, in quo cutis velut carpta et vellicata unguibus videtur. Ab eod.

Ἀμφ' pro ἀμφὶ, *circa*.

Ἀμφαγαπάζω, caritate amplector, valde diligo. Ex ἀμφὶ et ἀγαπάω.

Ἀμφαγαπάω, f. ήσω, idem et ex iisd.

Ἀμφαγείρω, fut. ερῶ, undique congrego, *in pass.* coeo ad vel circa aliquem. Θεαὶ δέ μιν ἀμφαγέροντο πᾶσαι, *Il.* 18, 37.

Ἀμφαγνοέω, ῶ, fut. ήσω, ex parte ignoro; (2) dubito; (*vox incertæ fidei*, Ern.)

Ἀμφαδὰ, *adv.* palam. Ex ἀνὰ et φαίνομαι.

Ἀμφαδίη, palam. Ὅσσα μὲν ἀμφαδίη ῥέζειν θέμις, palam facere, *Apoll. Rhod.* 11, 1020.

Ἀμφαδίην, *adv.* palam. Ab

Ἀμφάδιος, ου, ὁ ἡ ἡ, manifestus.

Ἀμφαδὸν, et ἀμφανδὸν, *adv.* palam, manifeste, *per Syncop.* pro ἀναφανδὸν.

Ἄμφαδος, ον, idem quod ἀμφάδιος, *Apoll.*

Ἄμφαινε, *ostendebat*, 3. sing. imperf. indic. act. *Poet.* pro ἀνέφαινε, a verbo ἀναφαίνω.

Ἀμφάκης, *utrimque acutus*, *Dor.* pro ἀμφήκης, *Soph. Elect.* 485.

Ἀμφαλάλημι, circumvagor. Ἀμήχανος ἀμφαλάληται, *Oppian. Cyneget.* 3, 423.

Ἀμφαλλάσσω, muto, idem quod ἀμείβομαι, *Opp.*

Ἀμφαμιῶται, ῶν, οἱ, servi apud Cretenses indigenæ, sed tamen bello capti, qu. ἀφαμιῶται, fama, nomine, nobilitate carentes, *Ern.*

Ἄμφανε, *ostendit*, 3. sing. aor. 1. indic. act. *Poet.* pro ἀνέφανε, a verbo ἀναφαίνω, *ostendo*.

Ἀμφαξονέω, ῶ, exorbito, quum ἄξων currus in utrumque latus labat, et non firmiter hæret. Ex ἀμφὶ et ἄξων, *axis*.

Ἀμφαραβέω, ῶ, f. ήσω, circumstrepo. Τεύχεά τ' ἀμφαράβησε, *Il.* 21, 408.

Ἀμφαραβίζω, idem. Ἅρματα δ' εὐποίητα καὶ ἄντυγες ἀμφαράβιζον, *Hesiod. Scut.* 64. Ex ἀμφὶ et ἄραβος, *strepitus*.

Ἀμφαριστερὸς, ρὰ, ρὸν, qui dextra ut sinistra utitur; (2) sinister, infelix. Ex ἀμφὶ et ἀριστερὸς, sinister.
Ἀμφασία, ας, ἡ, Poet. pro ἀφασία, Hom.
Ἀμφαυξις, εως, ἡ, truncus arboris ramis recisis. Ex ἀμφὶ et αὔξω.
Ἀμφαυτέω, idem quod ἀμφαύω. Opp.
Ἀμφαύω, circumsono, Hes. Ex ἀμφὶ et αὔω.
Ἀμφαφάασθαι, circumtractari, præs. inf. pass pro ἀμφαφᾶσθαι, a verbo seq.
Ἀμφαφάω, et ἀμφαφάομαι, contrecto: ἀμφαφόων, Ion. et Poet. pro ἀμφαφῶν, et ἀμφαφάων Μαλακώτερος ἀμφαφάασθαι Ἕκτωρ, Il. 22, 373. Ex ἀμφὶ et ἀφάω, tango.
Ἀμφείπετο, fovebat, 3. sing. imperf. ind. med verbi ἀμφέπομαι, foveo.
Ἀμφεκάρη, circumtruncatus seu circumtonsus est, 3. sing. aor. 2. ind. pass. verbi ἀμφικείρω.
Ἀμφελκύω, circumtraho, Hom.
Ἀμφελελίττω, concutio, tremefacio. Γαῖαν.... γαιήοχος ἀμφελελίξῃ, Orph. Prognost. 6.
Ἀμφελίσσω, circumplico, constringo, ἀμφελίξαντες χέρας, Eurip. Andr. 425. Idem quod ἀμφελίττω. Hinc
Ἀμφέλικτος, ον, circumvolutus, convolutus.
Ἀμφέλκω, fut. ἕλξω, circumquaque traho.
Ἀμφελυτρόω, involvo, tego. Ab ἀμφὶ et ἔλυτρον, involucrum.
Ἀμφελύτρωσις, εως, ἡ, involutio.
Ἀμφέξω, induam, f. 1. ind. act. verbi ἀμπέχω.
Ἀμφεπανάλωσεν, consumpsit, 3. sing. a. 1. ind. pass. verbi ἀμφιπανάλομαι, consumo.
Ἀμφέπω, amplector, circumdo; (2) tracto, versor, circa aliquid; (3) curo, foveo; (4) persequor. Ὅσος ὄχλος νιν ὑστέρῳ ποδὶ πάνσπλος ἀμφέπει, Eurip. Ph. 150. Τὰς δ' ἀμφέπε Θερμὰς αὐτμὴ Τιτῆνας χθονίας, Hesiod. Theog. 696. (2) ἀμφέπων πάγχρυσον δέρος, Eurip. Med. 480. (3) Ξένον τε κῆδος ἀμφέπειν, peregrinamque adfinitatem curare, Eurip. Phœn. 342. Ex ἀμφὶ et ἕπω, curo.
Ἀμφέρεσθαι, rejicere, præs. infin. med. Poet. pro ἀναφέρεσθαι, a verbo ἀναφέρω, rejicio.
Ἀμφερυθαίνω, idem quod simpl. Call.
Ἀμφέσσεν, circumstetit, 1. sing. a. 2. ind. act. verbi ἀμφίσημι, circumcolloco.
Ἀμφετήτυμος, verus, ut simplex ἐτήτυμος.
Ἀμφεφόβηθεν, 3. plur. a. 1. ind. pass. Bœot. pro ἀμφεφοβήθησαν, a verbo ἀμφιφοβέω.
Ἀμφέφυγες, evasisti, 2. sing. a. 2. ind. act. verbi ἀμφιφεύγω, evado.
Ἀμφέχυτο, circumfusus erat, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. Ion. pro ἀμφικέχυτο, ab ἀμφιχύω.
Ἀμφήκης, εος, ὁ ἡ ἡ, utrimque acutus, anceps. Ἀμφήκης γένυς, anceps bipennis, Soph. Elect. 485. Ex ἀμφὶ et ἀκὴ, mucro, cuspis.
Ἀμφῆλιξ, ικος, ὁ ἡ ἡ, adolescens ad justam ætatem accedens. Ex ἀμφὶ et ἡλικία.
Ἀμφημερινὸς, ἡ, ὸν, quotidianus. Ex ἀμφὶ et ἡμέρα, dies.
Ἀμφήμερος, ου, ὁ ἡ ἡ, idem et ex iisd.
Ἀμφηρεφέα, undique tectum, accus. sing. ab
Ἀμφηρεφὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, undique tectus. Ex ἀμφὶ et ἐρέφω, tego.
Ἀμφήρης, εος, ὁ ἡ ἡ, utrimque instructus remis, a cujus utraque parte remigari potest; (2) utrimque instructus dentibus, utrimque comedens. Ex ἀμφὶ et ἐρέσσω.
Ἀμφηρικὸς, ἡ, ὸν, ambiremis. Ab ἀμφήρης.
Ἀμφήριστος, ου, ὁ ἡ ἡ, anceps, controversus. Ex ἀμφὶ et ἔρις, contentio.
ἈΜΦΙ', præpositio, circa, circum, circiter. jam, juxta; aliquando propter, præ, οἱ ἀμφὶ Σωκράτην, Socratici; οἱ ἀμφὶ Ὀρφέα, Orphici. Οἱ δ' ἀμφὶ Πρίαμον καὶ Πάνθοον, Priamus et Panthous, Il. 3, 146. Ὀτρύνοντα μάχεσθαι, ἀμφὶ μέγαν Πελάγοντα, hortantem ad pugnandum magnum Pelagonta, Ib. 4, 294. Ἀμφὶ θυμῷ, præ ira, Soph. in Achivorum cœtu. Cum gen. de, propter, per; dat. circum, propter, prope, apud; accus. circa, ad.
Ἀμφιάζω, f. άσω, induo. Ἀμφιασθῆναι τὴν στολὴν, Herodot. Ab ἀμφιέννυμι.

Ἀμφίαλος, ου, ὁ ἡ ἡ, utrimque mare habens, mari circumfusus, in mari situs Epith. insulæ, Odyss. 1, 386, 395, 401. Ex ἀμφὶ et ἅλς, mare.
Ἀμφιάνακτες, ων, οἱ, Poetæ dithyrambici, ita dicti, quod carmina eorum fere inciperent: Ἀμφί μοι αὖτις ἄνακτα——vel etiam Ἀμφί μοι αὖτε Φοῖβε ἄναξ Δῆλιε. Ex ἀμφὶ et ἄναξ rex.
Ἀμφιανακτίζω, fut. ίσω, procemio utor; (2) hymnos in Apollinem cano, imprimis vero istum Terpandri: Ἀμφί μοι αὖτον Ἄνακθ' ἑκατηβόλον ἀδέτω φρήν.
ἈΜΦΙ'ΑΣ, ου, ὁ, genus vini, Hes.
Ἀμφίασις, εως, ἡ, amictus, indumentum, vestis; (2) actio induendi. Ab ἀμφιάζω, induo.
Ἀμφίασμα, ατος, τὸ, idem et ab eod.
Ἀμφιασμὸς, οῦ, ὁ, idem et ab eod.
Ἀμφιαχέω, ῶ, f. ήσω, circumsono. Ab ἀμφὶ et ἠχέω vel ἰαχέω, sono.
Ἀμφιάχω, idem et ab eod.
Ἀμφιαχὼς, ἀμφιαχυῖα, circumsonans, valde clamitans, part. præt. Il. 2, 316.
Ἀμφιβαίνω, fut. βήσομαι, p. βέβηκα, circumeo, lustro; (2) defendo, tueor, sto super vel coram aliquo diductis cruribus, Εrn. Ἀμφιβαίνει μοι θράσος, πόνος φρένας. Ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας, Il. 1, 37.
Ἀμφιβάλῃ, circumjecerit, 3. sing. aor. 2. conjunct. med. verbi ἀμφιβάλλω.
Ἀμφιβάλλω, fut. βαλῶ, p. βέβληκα, circumjicio, circumpono, induo, accingo; (2) dubito, Philox. (3) conjicio, conjector. (3) τὴν Ζακυνθίων ἄκραν προσκοπεῖν ἀμφιβάλλομεν, videre tanquam e longinquo conjectabamur, Heliod. 5. Ἀμφίβαλλε μαστὸν ὠλέναισι ματρὸς, Eurip. Ph. 313.
Ἀμφιβὰς, a. 2. part. act. verbi ἀμφιβαίνω.
Ἀμφιβασία, ας, ἡ, contentio, altercatio, defensio. Ab ἀμφιβαίνω. Unde et
Ἀμφίβασις, εως, ἡ, circumventio, sc. ab hostibus; (2) protectio, defensio; (3) contentio, altercatio.
Ἀμφιβατὴρ, ῆρος, ὁ, circumventor, Synes.
Ἀμφιβιβάω, ῶ, circumeo, obeo. Ex ἀμφὶ et βαίνω, vado, eo.
Ἀμφιβέβηκας, circumivisti, 2. sing. perf. indic. act. verbi ἀμφιβαίνω.
Ἀμφίβιος, ου, ὁ ἡ ἡ, in terra et in aqua vivens. Ex ἀμφὶ et βίος, vita.
Ἀμφίβλημα, ατος, τὸ, vestimentum, indumentum. Πάνοπλά τ' ἀμφιβλήματα, Eurip Phœn. 786. Ex ἀμφιβάλλω.
Ἀμφιβληστρευτικὴ, ἡ, sub. τέχνη, ars piscatorum qui reti utuntur, Poll.
Ἀμφιβληστρικὸς, ἡ, ὸν, retiformis, retis vim et usum præstans. Σχεδὸν γὰρ αὐτὸν περιειλήφαμεν ἐν ἀμφιβληστρικῷ τινι τῶν ἐν τοῖς λόγοις περὶ τὰ τοιαῦτα ὀργάνων, Plato in Sophista.
Ἀμφιβληστροειδὴς, ὲς, retiformis, Poll.
Ἀμφίβληστρον, ου, τὸ, rete; (2) tunica; (3) munitio.
Ἀμφίβοητος, ου, ὁ ἡ ἡ, valde celeber. Ex βοάω, clamo.
Ἀμφιβολεὺς, έως, ὁ, piscator. Ab ἀμφιβάλλω.
Ἀμφιβολία, ας, ἡ, ambiguitas in sermone, dictio duas aut etiam plures res proprie significans, ita ut eandem diverso sensu intelligere possimus. Ab
Ἀμφίβολος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui undique feritur; (2) ambiguus, dubius, anceps, in utramque partem jactabilis; (3) circumstans, circumjectus. (1) οἱ δ' ἔπιπτον ἤδη λάβρως καὶ ἀθρόως, ἀμφίβολοι γεγονότες, utrimque petiti, Appian. Bell. Annibal. 48. (3) στιφάδην δίκτυσσεν ἀμφιβόλων ὀρέων, Oppian. Cyneget. 11, 132.
Ἀμφιβόλως, ambigue, Athen.
Ἀμφιβόσκομαι, depascor. Μή τις μ' ἐχίδνης ἰὸς ἀμφιβόσκεται; Lucian. Tragopod. 302. Ex βόσκω.
Ἀμφίβουλος, ον, ambiguus, incertus animi.
Ἀμφιβράγχια, ων, τὰ, loca circum tonsillas.
Ἀμφίβραχυς, εος, ὁ, utrimque brevis, ab initio et a fine brevis, pes prosodicus, Amphibrachys, ut labore.

Ἀμφιβρότης, ου, ὁ ἡ ἡ, hominem undique tegens, epith. scuti, Hom.
Ἀμφιβρεχὴς, ου, ὁ ἡ ἡ, undequaque madidus; (2) ebrius, temulentus. Ex βρέχω.
Ἀμφιβώτης, idem quod ἀμφιβόητος.
Ἀμφιγάννυμαι, lætor, Call.
Ἀμφιγεγηθέ, circum oblectatus est, 3. sing. perf. ind. med. verbi ἀμφιγηθέω.
Ἀμφίγειος, ον, quasi conterraneus, finitimus, Steph. ex Dion. sed leg. ἀγχίγυοι, v. 215.
Ἀμφιγηθέω, ῶ, fut. ήσω, et ἀμφιγηθῶ, valde gaudeo.
Ἀμφιγνοέω, ῶ, fut. ήσω, aliqua ex parte cognosco; (2) dubito. Ἵνα περὶ ὧν ἂν ἀμφι[illegible] τοὺς συνδοκιμάζοντας, Isocr. Ex νοέω.
Ἀμφίγονος, ου, ὁ, privignus, qui ex priore uxore est. Ex γίνομαι, nascor.
[illegible], utreque pede claudus; [illegible] eton Vulcani, Philox. Mulciber. [illegible] claudus.
Ἀμφίγυος, ου, ὁ ἡ ἡ, utrimque acutus: epith. hastæ, quæ superne et inferne habet ferrum; (2) fortis, robustus. (1) ἔγχεσιν [illegible] Il. 13, 147. (2) ἀμφίγυοι κα[illegible], Soph. Trach. 504.
Ἀμφιγυόω, ῶ, f. ώσω, extremas partes amputo; (2) utrimque terræ infigo, utrimque depango. Ex γυιόω.
Ἀμφιδαὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, utrimque secans. Ex δαίω, seco, divido.
Ἀμφιδαίω, circum accendo. Σέο δ' εἵνεκ' ἀϋτή τε, πτόλεμός τε ἄστυ τόδ' ἀμφιδέδηε, Il. 6, 329.
Ἀμφιδάκρυτος, ον, flebilis, luctuosus. Πόθον ἀμφιδάκρυτον αἰεὶ κατέχων, Eurip. Phœn. 332.
Ἀμφιδάσειαν, acc. sing. f. g. ab
Ἀμφιδασὺς, δάσεια, δασὺ, ubique hirsutus, valde hirsutus; (2) epith. ægidis, Hom.
Ἀμφίδεα, ων, τὰ, armillæ. Ex δέω.
Ἀμφιδέαι, ῶν, αἱ, catenæ; (2) armillæ; (3) periscelides.
Ἀμφιδέδηε, 1. sing. perf. ind. med. v. ἀμφιδαίω.
Ἀμφίδεις, ων, αἱ, catenæ; (2) annuli.
Ἀμφιδεὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, admodum meticulosus. Ex δέος, metus.
Ἀμφιδέμω, circumædifico. Τὸ ἱερὸν ἀμφιδείμαντο, Joseph.
Ἀμφιδέξιος, ου, ὁ ἡ ἡ, ambidexter. Gl. V. æquimanus; (2) valde aptus, egregius; (3) ambiguus; (4) anceps (de gladio); (5) uterque. (5) κόμην σπῶσ' ἀμφιδεξίοις ἀκμαῖς, utraque manu, Soph. Œd. Tyr. 1243. Ἐρείσατε πλευρὸν ἀμφιδέξιον, utrumque latus, Id. Œd. Col. 1112. Οὐκ οἶσει τις ἀμφιδέξιον σίδη[illegible] ancipitem gladium, Eurip. Hipp. 780. [illegible] dextra.
Ἀμφιδεξίως, adv. admodum dextre et apte.
Ἀμφιδέρκομαι, et ἀμφιδέρκω, circumspicio.
Ἀμφιδερχθεὶς, circumspectus es, 2. sing. aor. 1. ind. pass. Ion. pro ἀμφιδερχθῇς.
Ἀμφίδετος, ου, ὁ ἡ ἡ, circumligatus, undique septus. Ex ἀμφιδέω.
Ἀμφιδεύτατος, ου, ὁ ἡ ἡ, postremus; (2) minutissimus.
Ἀμφιδέω, ῶ, fut. ήσω, circumligo.
Ἀμφιδηριάομαι, ῶμαι, decerto, contendo. Δειναῖσιν ἀρχαῖς ἀμφιδηριωμένων, Lycoph. 1437.
Ἀμφιδήριτος, ου, ὁ ἡ ἡ, anceps, dubius; ut victoria. Ex δῆρις, pugna.
Ἀμφιδιαίνω, irrigo, madefacio, penitus.
Ἀμφιδινέω, circumvolvo.
Ἀμφιδινέω, idem: ᾧ πέρι χεῦμα φαεινοῦ κασσιτέροιο ἀμφιδεδίνηται, Il. 23, 562.
Ἀμφιδοκεύω, f. σω, speculor; (2) insidior.
Ἀμφιδονέω, ῶ, f. ήσω, agito, in orbem.
Ἀμφιδοξέω, ῶ, fut. ήσω, ambigo, dubito. Ab
Ἀμφίδοξος, ου, ὁ ἡ ἡ, anceps, dubius. Ex δόξα, opinio.
Ἀμφίδορος, ου, ὁ ἡ ἡ, pelle undique tectus; (2) excoriatus, seu cui detracta pellis est. Ex δορὰ vel δέρμα, pellis.

Ἀμφίδουλος, ου, ὁ ϗ ἡ, natus utroque parente servo et ipse servus.

Ἀμφιδόχμιος, palmaris, qui palma *seu* manu comprehendi potest. Ex ἀμφὶ et δοχμὴ, *palma. Xenoph. de Re Equest.* 4, 4.

Ἀμφιδρόμια, ων, τὰ, dies quintus a natis infantibus, quo obstetrices illos circa focum ferebant currentes. Ex

Ἀμφίδρομος, ου, ὁ ϗ ἡ, circum currens; (2) qui cursu obiri potest; (3) qui in gyrum rotatur.

Ἀμφίδρυπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, undique laceratus. Ex δρύπτω, *lacero.*

Ἀμφιδρυφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd. Ἀμφιδρυφὴς ἄλοχος, ambas-laceratas-genas uxor, *Il.* 2, 700.

Ἀμφίδρυφος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Ἀμφίδυμος, ου, ὁ ϗ ἡ, quod utrimque potest subiri, geminos aditus habens, undique patens, ut portus, littus; (2) duplex. Ῥάχις ἀμφίδυμος, spina duplex, *Oppian. Cyneget.* 1, 186. Ex δύω, *subeo.*

Ἀμφιδὺς, *indutus,* a. 2. part. act. verbi

Ἀμφιδύω, fut. ύσω, induo, Φρὰζ' ὅπως μηδεὶς βροτῶν κείνου πάροιθεν ἀμφιδύσεται χροΐ, *Soph. Trach.* 614.

Ἀμφίειμαι, perf. indic. pass. et

Ἀμφιειμένος, perf. part. pass. verbi ἀμφιέννυμι.

Ἀμφιελαύνω, circumduco, *Hom.*

Ἀμφιέλικτος, ου, ὁ ϗ ἡ, volubilis, qui circumagitur, ut rota; (2) orbem suum conficit, ut luna, stellæ.

Ἀμφιέλισσος, ίσση, ισσον, qui utrimque agitur, impellitur, ut navis. Ab

Ἀμφιελίσσω, fut. ίξω, circumvolvo, circumplico.

Ἀμφίεμαι, induor. Ab

Ἀμφιέννυμι, vel ἀμφιεννύω, fut. ἀμφιέσω, induo, ἠμφιεσμένος, indutus, perf. pass. part. Ἠμφίεσε ἐκεῖνον τὸν ἑαυτοῦ χιτῶνα, *Xenoph.* Ἵν' ἀμφιέσω τὸν συκοφάντην τουτονὶ, *Aristoph. Plut* 934. Στολὴν γυναικὸς ἠμφιεσμένον, *Id. Thesm.* 98.

Ἀμφιέποντες, præs. part. act. verbi

Ἀμφιέπω, tracto; circa quidpiam versor, curo; (2) persequor. Ὣς οἵγ' ἀμφίεπον τάφον Ἕκτορος ἱπποδάμοιο, *Il.* 24, 804.

Ἀμφίεργος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui dimidia ex parte irrigatur aquis cœlestibus, et dimidia ex parte solaribus incalescit radiis, adeoque utrumque naturæ opus experitur. Epith. soli. Ex ἔργον.

Ἀμφιέρχομαι, circumvenio, *Hom.*

Ἀμφιεσάμενος, a. 1. part. med. v. ἀμφιέννυμι.

Ἀμφιέση, 3. sing. aor. 1. conj. act.

Ἀμφίεσμαι, 1. sing. perf. ind. pass.

Ἀμφίεσμα, ατος, τὸ, vestimentum, indumentum. Ab ἀμφιέννυμι.

Ἀμφιεστρὶς, ίδος, ἡ, pænula, amiculum.

Ἀμφιέσω, *induam,* fut. 1. ind. act.

Ἀμφιετάζομαι, quotannis recurro, et quasi in orbem redeo. Ex ἀμφὶ et ἔτος. Unde

Ἀμφιετεὶ, *adv.* quotannis, unoquoque anno.

Ἀμφίετις, *adv.* idem et ex iisd.

Ἀμφιετίω, ῶ, quotannis ago, celebro.

Ἀμφιετηρὶς, ίδος, ἡ, festum anniversarium.

Ἀμφιέτηρος, ον, annuus, anniversarius; item cui quotannis certa die sacra sunt, *Ern.*

Ἀμφιετὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, idem.

Ἀμφιετίζομαι, idem quod ἀμφιετάζομαι.

Ἀμφιζάνω, adhæreo, undique obsitum teneo. Νεκταρέῳ δὲ χιτῶνι μέλαιν' ἀμφίζανε τέφρη, *Il.* 18, 25. Ex ἰζάνω, *sedeo.*

Ἀμφίζευκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, utrimque junctus. Ex ζευγνύω, *jungo.*

Ἀμφιηκὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, utrimque acutus. Ex ἀκὴ, *acies.*

Ἀμφιθάλαμος, ου, ὁ ϗ ἡ, utrimque thalamos habens.

Ἀμφιθάλασσος, vel ἀμφιθάλαττος, ου, ὁ ϗ ἡ, utrimque mare habens, ut bimaris.

Ἀμφιθαλὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, isthmus; (2) utrumque parentem superstitem habens, patrimus et matrimus; undique floridus, florentissimus.

Ἀμφιθάλλω, undique vireo, valde floreo; ἀμφιτέθηλα, perf. med.

Ἀμφιθέατρον, ου, τὸ, amphitheatrum.

Ἀμφίθετος, ου, ὁ ϗ ἡ, epith. phialæ, incertæ significationis; quæ utrimque poni potest, quæ ex omni parte potest statui, vel quæ utrinque prehendi potest, *Hom.* vel cui appositæ sunt ansæ duæ. Ex τίθημι, *pono.*

Ἀμφιθέω, fut. -θεύσομαι, circumcurro.

Ἀμφιθηκτος, ου, utrimque acutus. Ἀμφιθήκτῳ ξίφει, *Soph. Antig.* 1309. A θήγω.

Ἀμφιθλασθεὶς, aor. 1. part. pass. verbi ἀμφιθλάω.

Ἀμφίθλασις, ἡ, contusio undique facta. Ab

Ἀμφιθλάω, ῶ, fut. άσω, undique frango, contundo, quatio. A θλάω, *frango.*

Ἀμφιθοάζω, circumcurro, *Man.*

Ἀμφιθορέω, undique assulto.

Ἀμφίθρεπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, circum concretus et coagulatus. Ἀμφίθρεπτον αἷμα, concretus sanguis, *Soph. Trach.* 572. Ex τρέφω.

Ἀμφίθρυπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, undique fractus, contusus. A θρύπτω.

Ἀμφίθυρος, ου, ὁ ϗ ἡ, utrimque januam habens, fores anticas et posticas habens. *Subst.* janua, aliam sibi oppositam habens; item pugillares, binis tabulis, *Ern.* A θύρα.

Ἀμφικαλύπτω, fut. ύψω, circumtego, *Hesiod. Op.* 553.

Ἀμφικαλύψῃ, 3. sing. a. 1. conj.

Ἀμφικάρηνος, ου, ὁ ϗ ἡ, utrimque caput habens, biceps.

Ἀμφικαρὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, idem; (2) utrimque ansatus. Ex κάρη, *caput.*

Ἀμφίκαρπος, ου, ὁ ϗ ἡ, utrimque vel ab utraque parte, vel undique fructum habens. Verbum incertæ significationis.

Ἀμφίκαυσις, vel -καυτις, εως, ἡ, genus hordei; (2) ap. *Comicos,* pudenda. A καίω.

Ἀμφικεάζω, fut. άσω, circumscindo; excortico, *Ern.* Τὸ μέλαν δρυὸς ἀμφικεάσσας, *Odyss.* 14, 12.

Ἀμφικεάσσας, *circumscindens,* aor. 1. part. act. *Poet.* pro ἀμφικεάσας.

Ἀμφίκειμαι, jaceo, circumjaceo. Σφάγιον ἐπ' ὀλίγον ἀμφικεῖσθαι μόρον, accedere, *Soph. Antig.* 1291. Ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀμφικείμενοι, se invicem amplexi, *Id. Œdip. Col.* 1620.

Ἀμφικείρω, fut. ερῶ, circumtondeo.

Ἀμφικέλευθος, ου, ὁ ϗ ἡ, utrimque viam habens; sc. in media via situs, undique accessui parens, *Ern.*

Ἀμφίκερως, ὁ ϗ ἡ, utrimque cornuta; epith. lunæ, *Man.*

Ἀμφικεύθω, fut. εύσω, diligenter occulto, circumtego.

Ἀμφικέφαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, utrimque caput habens, biceps; ἀμφικέφαλος κλίνη, genus lecti ita dictum, quod utrimque pulvinar habeat. Ex κεφαλὴ, *caput.*

Ἀμφικινύρομαι, circumlamentor, ubique valde queror.

Ἀμφικίων, ονος, ὁ, columnis fultus. Epith. templi, *Soph. Antig.* 285.

Ἀμφίκλαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, ex omni parte fractus, undique fractus. Ex κλάω, *frango.*

Ἀμφίκλαυστος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ubique ab omnibus fletur. Ex κλαίω, *fleo.*

Ἀμφικλύζω, circumluo, undique alluo, colluo, vel abluo.

Ἀμφίκλυστος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui utrimque abluitur vel alluitur, circumfluus. Ex κλύζω.

Ἀμφικνέφαλος, ον, utrimque pulvinum habens.

Ἀμφικνεφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, undique caliginosus seu tenebrosus, circumquaque nebulis tectus. Ex κνέφας.

Ἀμφίκοιλος, ου, ὁ ϗ ἡ, utrimque cavatus; epith. ligni, cui ex utroque fine suspensa onera gestant bajuli, *Ern.*

Ἀμφίκοιτος, ου, ὁ ϗ ἡ, lectum ambiens.

Ἀμφίκολλος, ου, ὁ ϗ ἡ, utrimque glutinatus, seu ab utraque parte glutine coagmentatus. Ex κόλλα, *gluten.*

Ἀμφικομέω, curo, orno, ut *simplex* κομέω.

Ἀμφικόμη, ης, ἡ, genus gemmæ, ap. *Plin. Ern.*

Ἀμφίκομος, ου, ὁ ϗ ἡ, undique comas habens, bene comatus; (2) bene frondosus. Ex κόμη.

Ἀμφίκοπος, ου, ὁ ϗ ἡ, utrimque scindens. Ex κόπτω, *scindo.*

Ἀμφίκορος, ου, ὁ ϗ ἡ, medius inter tres fratres, *Hes. Suid.* Ex κόρος, *puer.*

Ἀμφίκουρος, ου, ὁ ϗ ἡ, circumquaque rasus; (2) ἡ, quam ab utraque parte viri amplectuntur. Ex κείρω vel κουρὰ.

Ἀμφικραδαίνω, quasso, roto, torqueo, sc. jaculum.

Ἀμφικραδάω, ῶ, idem.

Ἀμφίκρανος, ου, ὁ ϗ ἡ, utrimque habens caput. Ex κράνον.

Ἀμφικρέμαμαι, f. άσω, circumpendeo. Unde

Ἀμφικρεμὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, utrimque pendens.

Ἀμφίκρημνος, ου, ὁ ϗ ἡ, utrimque præcipitium habens, valde præceps.

Ἀμφικτίονες, ων, οἱ, vicini. Ex κτίζω, i. e. οἰκίζω, *habito.*

Ἀμφικτύονες, Græcæ civitates, ad concilium Græcorum apud Thermopylas haberi solitum, convenientes.

Ἀμφικτυονὶς, ίδος, epith. civitatis ad fœdus Amphictyonum pertinentis.

Ἀμφικτυονία, ας, ἡ, fœdus et societas Amphictyonum.

Ἀμφικυλίσσαις, *qui circumvolvit,* aor. 1. part. act. *Æol.* et *Poet.* pro ἀμφικυλίσας, ab

Ἀμφικυλίω, fut. ίσω, circumvolvo.

Ἀμφικύπελλον, ου, τὸ, poculum rotundum et utrimque ansas habens.

Ἀμφίκυρτος, ου, ὁ ϗ ἡ, utrimque declivis, gibbosus, ut luna apparet nondum semiplena.

Ἀμφιλαφὴς, ὲς, ambiguus.

Ἀμφιλαῖος, utraque manu lævus.

Ἀμφίλαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, loquax.

Ἀμφιλαμβάνω, amplector.

Ἀμφιλάφεια, ας, ἡ, amplitudo, exuberantia. Ab

Ἀμφιλαφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, amplus, multus, copiosus; (2) undique plenus, exuberans; (3) umbrosus, densus, epith. silvæ; (4) tectus ab omni parte, munitus, cinctus. Ἐλέφαντας ἀμφιλαφέας, vastos elephantes, *Herodot.* 3, 114. Ἵππος ἀμφιλαφὴς, *Apoll. Rhod.* 4, 1366. Ἀμφιλαφὴς πενισσία· ἀμφιλαφῆ κτήματα. De personis, ἀμφιλαφὴς ἀνὴρ, amplus vir. (2) τέχνῃ δ' ἀμφιλαφὴς οὔτις τόσον, ὅσσον Ἀπόλλων, arte nemo abundat ut Apollo, *Callim. Hymn. in Apoll.* 42. (3) ἔνθα πλάτανος μὲν ἀμφιλαφὴς, *Aristænet.* 1, 3. (4) ἀμφιλαφὴς πασὰς, tectus ab omni parte, *Theoc. Idyll.* 24, 46. Ἀμφιλαφὴς πέτρα κιρκωνίη ἐν ἁλὶ νῆσος, undique cincta mari, *Apoll. Rhod.* 4, 983. Ex λαμβάνομαι, quasi ἀμφιλαβὴς, *qui utraque manu prehendi potest, qui utrinque cingit, ambit, amplectitur.*

Ἀμφιλαφῶς, *adv.* ample, abunde. Ab eod.

Ἀμφιλαχαίνω, circumcirca fodio.

Ἀμφιλέγω, futur. ξω, quasi ab utraque parte dico, in utramque partem dico, discepto, contendo; (2) dubito, ambigo, (sed in usu est ἀμφιλογέω.) Hinc

Ἀμφίλεκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, dubius, anceps.

Ἀμφιλέκτως, *adv.* dubie, ambigue.

Ἀμφίλινος, ον, utrinque lineis vinculis evinctus, *Hes.*

Ἀμφιλογέω, ῶ, fut. ήσω, idem quod ἀμφιλέγω.

Ἀμφιλογία, ας, ἡ, ambiguitas sermonis, sermo ambiguus; (2) disceptatio. *Gl. V.* altercatio. Ab

Ἀμφίλογος, ου, ὁ ϗ ἡ, controversus, de quo dubitatur; (2) qui ambigit, dubius. Μηδὲ πατ' ἀμφιλόγους ὀργὰς προσβάλοιμι, ambigua certamina, *Eurip. Med.* 638. Ex λόγος, *ratio.*

Ἀμφιλόγως, idem quod ἀμφιλέκτως.

Ἀμφίλοξος, ου, ὁ ϗ ἡ, obliquus.

Ἀμφίλοφος, ου, ὁ ϗ ἡ, utrimque cristam vel collem habens. Ἀμφίλοφον ζυγὸν, jugum cervicibus impositum, *Soph. Antig.* 351. Ex λόφος, *crista,* vel *collis.*

Ἀμφιλύκη νὺξ, sublustris nox, ultima pars noctis sub exortum auroræ. Ex λύκη.

Ἀμφίλυκος, antelucanus, *Gl. V.*

Ἀμφίμακρος, ου, ὁ ϗ ἡ, pes prosodicus ex brevi utrimque longam syllabam habente. Amphimacrus, vel Amphimacer.

Ἀμφίμαλλος,

'Αμφίμαλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, utrimque villosus et hirsutus.
'Αμφιμάρπτω, prenso, usitatius, μαρπτέω.
'Αμφιμάσσομαι, abstergo, *Hom.*
'Αμφιμάσχαλος χιτὼν, tunica utrimque manicata. Οὐπώποτ' ἀμφιμασχάλου τὸν Δῆμον ἠξίωσας, nunquam dignatus es Domum veste utrimque manicata, *Aristoph. Eq.* 882. Ex μασχάλη, *axilla.*
'Αμφιμάτωρ, *Dor.* pro ἀμφιμήτωρ.
'Αμφιμάχητος, ου, ὁ καὶ ἡ, de quo pugnatur, seu pugnandum est; (2) excellens. Ab
'Αμφιμάχομαι, pro aliquo pugno. 'Αχαιοί τε Τρῶές τε τείχεος ἀμφεμάχοντο θοάων ἔκτοθι νηῶν, *Il.* 15, 391.
'Αμφιμάχωμαι, 1. sing. præs. conj. med.
'Αμφιμέλαινα, omnino nigra.
'Αμφιμέμυκα, *circummugii*, 1. sing. perf. ind. med. verbi ἀμφιμυκάω.
'Αμφιμερίζομαι, divido, in duas partes seco.
'Αμφιμήτορες, οἱ, fratres ex diversa matre. 'Αμφιμάτορας κόρους, liberos ex diversa matre, *Eurip. Androm.* 467.
'Αμφιμήτριος, ου, ὁ καὶ ἡ, quod circum matricem est in utero. Ex μήτρα, *matrix.*
'Αμφιμιγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, bene mixtus. Ab
'Αμφιμίγνυμι, admisceo.
'Αμφιμυκάω, ῶ, circummugio.
'Αμφινεικὴς, κέος, et
'Αμφινείκητος, ου, ὁ καὶ ἡ, de quo contenditur; (2) excellens. Τὸ δ' ἀμφινείκητον ὄμμα νύμφας, *Soph. Trach.* 527. Ex νεῖκος, *rixa.* Hinc
'Αμφίνεικος, ου, ὁ καὶ ἡ, de quo est contentio.
'Αμφινέμομαι, circumquaque pascor; (2) circumhabito, incolo, habito. Οὐδέ τις ἄλλος ἀθανάτων, οἳ Ὄλυμπον ἀγάννιφον ἀμφινέμονται, *Il.* 18, 186. Ex νέμω.
'Αμφινοέω, ῶ, fut. ήσω, ambigo. 'Ες δαιμόνιον τέρας ἀμφινοῶ τόδε, considero, refero, *Soph. Antig.* 382.
'Αμφίνοος, ον, dubius, *Diog. L.*
'Αμφιξέω, fut. ξέσω, circumrado. Unde
'Αμφιξοος, *contr.* ἀμφίξους, ου, ὁ καὶ ἡ, utraque parte radens; (2) bene dolans, vel poliens.
'Αμφίον, ου, τὸ, indumentum, amictus, pallium. Ab ἀμφιέννυμι.
'Αμφιορκία, ας, ἡ, jusjurandum ab utroque litigatorum præstitum. Ex ὅρκος.
'Αμφιπαγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, circumquaque firmus; (2) firmiter hærens. Ex πήγνυμι.
'Αμφίπαλτος, ου, ὁ καὶ ἡ, peltis densus, i. e. bene instructus. Ex παλτὸν, *jaculi genus.*
'Αμφιπαλύνω, undique conspergo.
'Αμφιπατάσσω, assidue, crebro percutio.
'Αμφιπάτορες, οἱ καὶ αἱ, ex diversis patribus sed eadem matre nati. Ex πατήρ.
'Αμφίπεδος, ου, ὁ καὶ ἡ, campis cinctus. Ex πέδον.
'Αμφιπελέκη, vel -λέκκη, ης, ἡ, securis anceps, bipennis. Ex πέλεκυς, *securis.*
'Αμφιπέλεκος, ου, ὁ, capulus securis, bipennis, manubrium.
'Αμφιπέλομαι, adsum, exsisto.
'Αμφιπένομαι, operam do, in aliqua re elaboro, Τὸν μὲν Παφλαγόνες μεγαλήτορες ἀμφεπένοντο, *Il.* 13, 661.
'Αμφιπεριελάω, ῶ, fut. άσω, vibro, roto, torqueo.
'Αμφιπερικτίονες, ων, οἱ, circumhabitantes, vicini. Ex κτίζω, *condo.*
'Αμφιπερικτίοσι, *vicinis*, dat. pl.
'Αμφιπεριπλάζω, oberro.
'Αμφιπεριπλέγδην, circumplexe, ita ut circumplectantur, &c.
'Αμφιπερισκαίρω, circumsilio. 'Αμφιπερισκαίροντες ἐΰζυγον ἅρμα θαλάσσης, *Oppian. Halieut.* 1, 190.
'Αμφιπεριστρέφω, fut. ψω, converto, undique circumago, *Hom.* Unde
'Αμφιπεριστρώφα, *circumvertebat*, 3. sing. imp. act. *contr.* et *Ion.* pro ἀμφιπεριστρώφαε. Ab
'Αμφιπεριστρωφάω, idem.
'Αμφιπεριτρίζω, vel ἀμφιπεριτρύζω, fut. σω, vel ξω, circumstrideo.
'Αμφιπεριφθινύθω, plane corrumpor et pereo.

'Αμφιπεσοῦσα, *amplexa*, gen. sing. aor. 2. part. pass. f. g. a verbo ἀμφιπίπτω.
'Αμφίπηρος, ου, ὁ καὶ ἡ, utrimque plane mutilus, mancus.
'Αμφιπιάζω, fut. άσω, circumcirca premo, vel constringo. Τραχὺς γὰρ χαλαῖς ἀμφεπίαξε λύκος, *Theoc. Ep.* 6. 4.
'Αμφιπίπτω, collum alicujus invado et amplector, præ luctu imprimis; amplector. Ὡς δὲ γυνὴ κλαίῃσι φίλον πόσιν ἀμφιπεσοῦσα, *Odyss.* 8, 523.
'Αμφιπιτνέω, idem: ad genua procumbo, eaque amplector.
'Αμφιπλεκὴς, ὲς, convolutus, implicitus.
'Αμφίπλεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. Ab
'Αμφιπλέκω, f. ξω, circumnecto, amplector.
'Αμφίπληκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, utrimque percutiens, vel feriens; (2) qui utrimque percutitur. Ex πλήσσω, *percutio.*
'Αμφιπλὴξ, ῆγος, ὁ καὶ ἡ, utrimque impetens, anceps (de gladio) 'Αμφιπλὴξ ἀρὰ, utrimque impetentes diræ, *Soph. Œd. Tyr.* 417. 'Αμφιπλῆγι φασγάνῳ, ancipiti gladio, *Soph. Trach.* 930.
'Αμφιπλὶξ, *adv.* pedibus alternatim motis. Item circumeundo. Ab
'Αμφιπλίσσω, circumeo.
'Αμφιπλύνω, bene eluo, vel abluo, vel subigo.
'Αμφίπνευμα, τὸ, respiratio fortis et difficilis.
'Αμφίποκος, ου, ὁ καὶ ἡ, lanatus, seu villosus.
'Αμφιπολεύω, fut. εύσω, comitor; (2) famulor alicui; (3) laboro circa quidpiam ceu famulus. 'Εν πέμπτῃ γάρ φασιν 'Ερινύας ἀμφιπολεύειν, *Hesiod. Dies*, 39.
'Αμφιπολέω, ῶ, fut. ήσω, versor circum; (2) obeo, lustro; (3) ministro, famulor, curo. Θείαις ἀμφιπολῶν τιθήναις, *Soph. Œd. Col.* 672. Ex πολέω, *versor.* Unde
'Αμφίπολος, ου, ὁ καὶ ἡ, famulus, famula; (2) adjutor, adjutrix. 'Α δ' ἀμφίπολος Κύπρις, *Soph. Trach.* 860.
'Αμφιπονέω, ῶ, fut. ήσω, satago, occupor in aliqua re; (2) absumo. Τὸν μὲν Τυδείδης δουρικλυτὸς ἀμφεπονεῖτο, *Il.* 23, 681.
'Αμφιπορφύρεος, idem quod simpl. *Eur.*
'Αμφιποτάομαι, ῶμαι, circumvolito. Μήτηρ δ' ἀμφεποτᾶτο, ὀδυρομένη φίλα τέκνα, *Il.* 2, 315. Ex πέτομαι, *volo.*
'Αμφιπποι, ων, οἱ, milites, qui duobus equis una ligatis, sine ephippiis vehuntur, ut ex uno in alterum transiliant; desultores.
'Αμφιπποτοξόται, ῶν, οἱ, equites sagittarii. Ex ἀμφὶ, ἵππος, et τόξον, *arcus.*
'Αμφιπρονεύω, undique promineo, seu propendeo.
'Αμφιπρόστυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, ab anteriore et posteriore parte columnas habens.
'Αμφιπρόσωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, bifrons, cognomen Jani. Ex πρόσωπον, *facies.*
'Αμφίπρυμνος, ου, ὁ καὶ ἡ, utrimque puppim habens. Epith. navis, quæ sine conversione in utramque partem agi potest.
'Αμφίπταμαι, fut. πτήσομαι, circumvolo.
'Αμφίπτολις, quæ urbem cingit, *Æsch.*
'Αμφίπυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, utrimque portas habens; porta, qua pars ædium ab alia divisa est. 'Επ' ἀμφιπύλου γὰρ ἔσω μελάθρου βοὰν ἔκλυον, ad fores medias. 'Αμφιπύλου non construitur cum μελάθρου· substantivum est, *Eurip. Med.* 134. Ex πύλη, *porta.*
'Αμφίπυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, undique ardens, totus in igne. Ex πῦρ.
'Αμφιρρεπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, utramque in partem inclinans; (2) ambiguus, anceps. Ex ῥέπω.
'Αμφιρρανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, undique adspersus, probe irrigatus. Ex ῥαίνω, *adspergo.*
'Αμφίρρυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, circumfluus. Ex ῥέω.
'Αμφιρρὼξ, ῶγος, ὁ καὶ ἡ, undiquaque ruptus.
'Αμφίρυτος, idem quod ἀμφίρρυτος.
'Αμφὶς, *adv.* utrimque; (2) in medio; (3) sine, seorsum, extra. Ab ἀμφί.
'Αμφίσβαινα, ης, ἡ, serpentis genus, quasi utrinquegradus, qui videtur duo capita habere. Ab ἀμφιβαίνω, quia ἀμφοτέρωθεν βαίνει.
'Αμφίσβατος, ου, ὁ καὶ ἡ, controversus, ambiguus, quasi de quo in utramque partem itur, vel quod statui in utrovis veluti capite gradu-ve potest, *Etn. Hes. Suid.* Ex βαίνω.

'Αμφισβησία, ας, ἡ, *Ion.* ἀμφισβησίη, controversia, contentio. Ab
'ΑΜΦΙΣΒΗΤΕ'Ω, ῶ, fut. ήσω, controversor, contendo de aliqua re, contendo in judicio, litigo; (2) ambigo, dubito. 'Αμφισβητεῖν περὶ τῶν λόγων, τοῖς φαινομένοις, τοῦτο, ταῦτα, τὴν ἰσότητα τοῦ πράγματος σοὶ ἀρχῆς, tecum de; μετὰ γένος, πρὸς ἀλλήλους. Hinc
'Αμφισβήτημα, ατος, τὸ, controversia, res de qua disceptatur; (2) quæstio; (3) dubitatio.
'Αμφισβητήσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, controversus, dubius.
'Αμφισβήτησις, εως, ἡ, disceptatio, contentio; (2) dubitatio; (3) actionis quoddam genus.
'Αμφισβητητικὸς, ἡ, ὸν, contentiosus, contentionibus deditus.
'Αμφίσγονος, ου, ὁ καὶ ἡ, diverso semine genitus.
'Αμφισέμαινα, ης, ἡ, idem quod ἀμφίσβαινα, *Etym.*
'Αμφίσκιος, ου, ὁ καὶ ἡ, undique umbram habens. Ex σκιὰ, *umbra.*
'Αμφίσκω, induo, induor. Ab ἀμφιέννυμι.
'Αμφίσκωμοι, qui circumjacentes pagos inhabitant, *Hes.* Ex κώμη, *pagus.*
'Αμφίσταμαι, undique circumsto. 'Ατὰρ μεγάθυμοι 'Επειοὶ ἀμφίσταντο δὴ, *Il.* 11, 732. Ex ἵσταμαι, *sto.*
'Αμφίσταυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, bifurcatus, *Gl. V.*
'Αμφιστειλάμενος, *colligatus*, a. 1. part. med. ab
'Αμφιστέλλω, amicio, vel orno; (2) adstringo, cohibeo. Κἀμφιστειλαμένα τὰν ξύστιδα τᾶς Κλεαρίστας, *Theoc. Idyll.* 2, 74.
'Αμφιστεφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, coronatus, redimitus; (2) plenus, redundans; (3) sibi mutuo innexus. Ex στέφω, *corono.*
'Αμφίστομος, ου, ὁ καὶ ἡ, versipellis, bilinguis; (2) utrimque acutus. *Gl. V.* anceps. 'Αμφίστομος φάλαγξ est ea quæ a fronte et a tergo adversus hostem incurrentem dirigitur; in hac aciei forma, qui medii stant, terga habent opposita, *Arr. Hist. Alex.* 5, 17. Ex στόμα, ατος, *acies.*
'Αμφιστρατάομαι, circum pugno, *Hom.*
'Αμφιστρεφὴς, ὲς, al. ἀμφιστεφὴς, ὲς, *Il.* 11, 40.
'Αμφιστρόγγυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, plane rotundus.
'Αμφιστροφὴ, ἡ, deflexio, conversio, *Hes.*
'Αμφίσωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, undique conspicuus et patens. Ex ὤψ, *oculus.*
'Αμφιταθεὶς, aor. 1. part. pass. ab ἀμφιτείνω.
'Αμφιτάλαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, libratus. Ex τάλαντον.
'Αμφιτάμνω, seco vomere agrum, &c. *Etn.*
'Αμφιτάπης, ητος, ἡ, tapes villosus. Ex ἀμφὶ et τάπη, *tapes.*
'Αμφίταπις, ιδος, ἡ, idem et ex iisdem.
'Αμφίταπος, ου, ὁ, idem; (2) ὁ καὶ ἡ, tapetibus circumdatus. Ex iisd.
'Αμφιταράσσω, turbo, ut ventus mare.
'Αμφιταρβὴς, ὲς, exterritus. Ex τάρβος, *timor.*
'Αμφιτείνω, circum extendo.
'Αμφιτειχὴς, ὁ καὶ ἡ, mœnia circumdans, obsidens.
'Αμφιτέμνω, circumcido. Ex τέμνω.
'Αμφίτερμος, ον, exterminatus, *Hes. ex Soph.*
'Αμφιτίθει, *circumpone*, 2. sing. præs. imperat. act. verbi inus. ἀμφιτιθέω, pro
'Αμφιτίθημι, circumpono; (2) involvo, velo. 'Αμφιθεὶς κάρα πέπλοις, *Eurip. Hec.* 434. Δὴ τότ' 'Οδυσσῆος πύκασεν κάρη ἀμφιτιθεῖσα, *Il.* 10, 271.
'Αμφιτινάσσω, fut. άξω, utrimque quatio.
'Αμφιτιττυβίζω, circumpipio, *Ar.*
'Αμφίτομος, ου, ὁ καὶ ἡ, utrimque scindens, anceps; (2) circumcisus, undiquaque amputatus. 'Αμφιτόμου λόγχας ἔραμαι, *Eurip. Hipp.* 1375. Ex τέμνω, *seco.*
'Αμφίτορνος, ου, ὁ καὶ ἡ, bene tornatus.
'Αμφιτόρνωτος, ον, idem.
'Αμφιτρέμω, valde tremo. 'Αμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιος ἑανὸς τρέμε, *Il.* 21, 507.
'Αμφιτρέφω, circumquaque nutrio, *Steph.*
'Αμφιτρέχω, circumcurro, circumfundo.
'Αμφιτρὴς, ῆτος, ὁ καὶ ἡ, *Eurip. Cycl.* 703. Ab utraque parte perforatus, pertusus. Ex ἀμφὶ et τράω, *foro.*

'Αμφίτρητος,

Ἀμφίτριπτος, ου, ὁ ἡ, idem et ex iisd.

Ἀμφιτρίτη, ης, ἡ, Amphitrite, conjux Neptuni; (2) mare. Ex τρίζω, sono.

Ἀμφιτρομέω, ῶ, tremo ab omni parte, omnibus membris.

Ἀμφιτρυγὴς, έος, ὁ ἡ, valde attritus. Ex ἀμφὶ et τρύω, tero.

Ἀμφιτρυχὴς, έος, ὁ ἡ, idem et ex iisd.

Ἀμφιφαείνω, vide ἀμφιφάω, Hom.

Ἀμφιφαὴς, έος, ὁ ἡ, plenam ubique lucem habens, conspicuus. Ex φάος, lucco.

Ἀμφίφαλος, ου, ὁ ἡ, Epith. galeæ ornatæ undique aureis clypeolis seu cristis.

Ἀμφιφανὴς, idem quod ἀμφιφαὴς, de astris, est stella mane et vesperi conspicua, omnibus notus, manifestus de facinore.

Ἀμφιφάω, ῶ, circumcirca luceo, colluceo igni, seu facibus accensis.

Ἀμφίφλοξ, ογος, ὁ ἡ, dubiæ et ancipitis flammæ, vel undique flammeus.

Ἀμφιφοβέω, circa terreo, vel in fugam conjicio, Hom.

Ἀμφιφορεὺς, έως, ἡ, amphora, seu vas utrimque auriculas habens, quibus gestari potest. Ex φέρω.

Ἀμφιφύα, ας, ἡ, idem quod ἀμφιφυὴς.

Ἀμφιφῶν, ῶντος, ὁ, placentæ genus, quæ in ædem Munychiæ Dianæ ferebatur, facibus ardentibus circumcirca adfixis. Ab ἀμφιφάω.

Ἀμφιχαίνω, inhio; (2) absorbeo, devoro.

Ἀμφίχαιτος, ὁ ἡ, bene comatus.

Ἀμφιχαλκοφάλαρος, ὁ ἡ, æreus, ære ornatus. Vox comica ap. Aristoph. Ex χαλκὸς et φάλαρα, phaleræ.

Ἀμφιχαράσσω, circumcirca figuro, Man.

Ἀμφιχέαι, circumfudisse, aor. 1. inf. act. Poet. pro ἀμφιχεῦσαι, a verbo seq.

Ἀμφιχέω, ῶ, circumfundo, fundo seu spargo circa. Καὶ χάριν ἀμφιχέαι κεφαλῇ χρυσῆν Ἀφροδίτην, Hesiod. Op. 65.

Ἀμφιχολόομαι, irascor circum vel propter, Naz.

Ἀμφιχορεύω, f. εύσω, circum choreas ago.

Ἀμφίχροος, contr. ἀμφίχρους, ου, ὁ ἡ, undique coloratus; (2) bicolor. Ex χρόα, color.

Ἀμφιχρύσεος, ον, inauratus.

Ἀμφιχυθεῖσα, circumfusa, a. 1. part. pass. f. g. verbi ἀμφιχύω.

Ἀμφίχυτος, ου, ὁ ἡ, circumfusus; (2) terra adgesta utrimque munitus. Ab

Ἀμφιχύω, idem quod ἀμφιχέω.

Ἀμφίχωλος, ου, ὁ ἡ, utroque pede claudus.

Ἀμφοδάρχης, ου, ὁ, magister pagi, Ph. Ex ἄμφοδον et ἄρχω, impero.

Ἀμφοδικὸς, ἡ, ὸν, circumbivia, Mon.

Ἀμφόδιον, ου, τὸ, parvus vicus, parva platea; ἀμφόδια, compitalia, Ph. Dim. ab

Ἄμφοδον, ου, τὸ, via urbis, platea, vicus; compitum, Ph. Ab

Ἄμφοδος, ου, ὁ ἡ, bivium, vicus; (2) circuitus. Ex ἀμφὶ et ὁδὸς, via.

Ἀμφόδους, οντος, ὁ ἡ, utrimque dentatus, utrimque dentes habens. Ex ἀμφὶ, vel ἄμφω, et ὀδοὺς, dens.

Ἀμφοῖν, gen. vel dat. dual. ab ἄμφω.

Ἀμφόνον, per cædem, Poet. pro ἀνὰ φόνον.

Ἀμφορεαφορέω, amphoram gesto, Arist.

Ἀμφορεαφόρος, ου, ὁ ἡ, amphoræ gerulus, qui amphoras bajulat mercede conductus; (2) mercenarius. Ex ἀμφορεὺς et φέρω.

Ἀμφορεὺς, έως, ὁ, idem quod ἀμφιφορεὺς, vel pro ἀναφορεύς.

Ἀμφορία, ας, ἡ, Exp. circumspectio, Man.

Ἀμφορίδιον, ου, τὸ, amphorula, vasculum testaceum vinarium. Dim.

Ἀμφορίσκος, idem.

Ἀμφορικὸς, ἡ, ὸν, testaceus, ut amphora vinaria.

Ἀμφοτεράκις, adv. utroque modo. Ab ἀμφότερος. Unde

Ἀμφοτερίζω, f. ίσω, in utramque partem vergo; (2) utrimque cingo vel attingo.

Ἀμφοτερόγλωσσος, vel -ττος, ου, ὁ ἡ, in utramque partem disputans; (2) callidus, acutus in disputando. Ex γλῶσσα.

Ἀμφοτεροδέξιος, ου, ὁ ἡ, ambidexter, qui sinistra pro dextra utitur, et hanc illa debiliorem habet; item ad utrumque paratus.

Ἀμφοτερόπλοος, contr. ἀμφοτερόπλους, ου, ὁ ἡ, qui ab utraque parte navigari potest.

Ἀμφοτερόπλουν, fœnus nauticum, pro itu et reditu, Bud.

Ἀμφότερος, έρα, ερον, uterque; ἀμφότεροι, ambo. Ab ἄμφω. Hinc

[illegible], adv. utrimque.

[illegible] utrobique.

[illegible], adv. utroque modo.

[illegible] utroque, in [illegible]

[illegible]δις, adv. in terram, humi. Ex ἀμφὶ et [illegible], solum, humus.

[illegible]σαιτο, 3. sing. a. 1. opt. med. Poet. pro [illegible]άσαιτο, a verbo ἀναφράζω.

Ἀμφυλακτέω, ῶ, circumlatro, undique oblatro.

Ἀμφύω, f. σω, undique adnascor, vel adhæreo. Ab ἀμφὶ et φύω, nascor.

ΑΜΦΩ, οἱ, αἱ, τὰ, ambo, ambæ; gen. et dat. ἀμφοῖν accus. ἄμφω.

Ἀμφώβολα, ων, τὰ, vaticinia ex inspectione viscerum. Ex ἀμφὶ et ὀβελὸς, veru.

Ἀμφώβολος, missile. Ἔκλυτοι τ' ἀμφώβολοι, Eurip. Andr. 1134. Ab ἄμφω et βάλλω.

Ἀμφώδων, οντος, ὁ ἡ, utrimque dentes habens. Ex ἀμφὶ et ὀδοὺς, dens.

Ἀμφώης, εος, ὁ ἡ, utrimque aures habens; (2) utrimque ansatus. Ex οὖς, auris.

Ἀμφωλένιον, ου, τὸ, armilla. Ex ὠλένη, ulna.

Ἀμφωμοσία, ας, ἡ, juramenti utrimque præstatio, quum utraque litigantium pars jurat. Ex ἄμφω et ὄμνυμι, juro.

Ἀμφωτις, ιδος, ἡ, poculi genus utrimque ansas habens. Ex ἀμφὶ et οὖς, auris.

Ἀμφωτὶς, ίδος, ἡ, idem; (2) tegmen vel munimentum auris; (3) auris seu ansa vasis. Ex iisd.

Ἄμφωτος, ου, ὁ ἡ, utrimque auritus, binas aures habens; (2) utrimque ansatus.

Ἀμωμήτος, ου, ὁ ἡ, inculpatus, irreprehensibilis. Ex α priv. et μωμέομαι, culpo.

Ἀμωμήτως, adv. inculpate, irreprehensibiliter.

Ἀμωμὶς, ίδος, ἡ, herba quædam amomo similis. Ab ἄμωμον.

Ἀμωμίτης, ου, ὁ, amomum similitudine aliqua referens, ut vinum odore vel sapore. Ab eod.

ΑΜΩΜΟΝ, ου, τὸ, amomum, nomen fruticis.

Ἄμωμος, ου, ὁ ἡ, maculæ expers, irreprehensibilis. Ph. immaculatus. Ex α priv. et μῶμος, dedecus, probrum.

Ἀμῶνται, metuntur, 3. plur. præs. ind. pass. contr. pro ἀμάονται, a verbo ἀμάω, meto.

Ἀμώντεσσι, pro ἀμῶσι, dat. plur. part. verbi ἀμάω, Poet. Πρὰν ἀμώντεσσι ποταύλει, Theoc. 6, 41.

Ἀμῷς, metas, 2. sing. præs. opt. act. contr. pro ἀμάοις, a verbo eod.

Ἀμῶς, adv. quodammodo. Ex ἀμὸς, unus.

Ἀμωσγέπως, adv. quodammodo, quovis modo, aliquo pacto; omnino; aliquatenus. Plut. in Pericle. Ex ἀμὸς, γε, et πως.

ΑΜΩΤΑ, ων, τὰ, castaneæ.

ἌΝ, Conjunctio potentialis, cum opt. et conjunctivo: imperfecto et aoristis indicativi addit vim optativi et conjunctivi; (2) Conjunctio conditionalis, pro ἐὰν, si.

ἈΝΑ', Præp. per, regit acc. Gl. V. apud Poetas, super, in, cum; ἀνὰ μέρος, vicissim, alternis, Ph. ἀνὰ πέντε, quini, Phil.

Ἄνα, surrexit, 3. sing. aor. 2. indic. act. per Apocop. pro ἀνέστη, quod Ion. dicitur pro ἀνέστη, a verbo ἀνίστημι, surgere facio. Ἄνα pro ἀνάστηθι, surge, Il. 6, 331; 9, 247. Eurip. Troad. 98.

Ἀνάβα, ascende, 2. sing. aor. 2. imperat. act. per Apocop. pro ἀνάβηθι, sive ἀνάβηθι, a verbo ἀναβαίνω, ascendo.

Ἀναβάδην, adv. pedibus in altum extensis, seu exporrectis; vel potius in loco sublimi. Ἀναβάδην ἀναπαύομαι, in superiori ædium parte requiesco, (ubi pauperculi, atque infimæ sortis homines, utplurimum degebant,) Aristoph. Plut. 1124. Alii interpretantur leniter sursum porrectis pedibus; sed hæc interpretatio non mihi arridet. Αὐτὸς δ' ἔνδον ἀναβάδην ποιεῖ τραγῳδίαν, ipse autem intus in superiore ædium parte facit tragœdiam, Id. Acharn. 398. Fortasse tamen Euripides, ridiculi causa, quasi per machinam ostenditur, ut Socrates in Nub. 218. Σαρδανάπαλος δὲ, αὐτὸ πεφυκὼς, ἔξαινεν οἴκοι πορφύραν, ἀναβάδην ἐν ταῖς παλλακαῖς καθήμενος, Sardanapalus, virili natus sexu, domi lanam purpuream carpebat, inter pellices desidens sursum porrectis pedibus, Plutarch. 2, 336. [Ex Toupio in Suid. 1, 41.] Ab [illegible]

Ἀναβαδὸν, adv. scandendo. Ab eod.

Ἀναβαθμικὸς, ἡ, ὸν, gradualis, gradatim factus.

Ἀναβαθμὶς, ίδος, ἡ, gradus scalæ. Ab

Ἀναβαθμὸς, οῦ, ὁ, adscensus; (2) gradus scalæ; (3) sedile: (4) reditus Judæorum ex captivitate Babylonica. Ab ἀναβαίνω.

Ἀναβάθρα, ας, ἡ, scala navis. Ab eod.

Ἀνάβαθρον, ου, τὸ, scala; (2) pulpitum; (3) subsellium. Ab eod.

Ἀναβαίνω, fut. ἀναβήσομαι, p. ἀναβέβηκα, adscendo, conscendo; (2) emergo; (3) succresco; ἀνάβα, adscende, Gl. V. pro ἀνάβηθι, ἀνάβηθι, quasi ab ἀνάβημι. Ἀναβαίνειν ἐπὶ τὸν ἵππον, ἐπὶ δένδρον, εἰς τὸ ὄρος, εἰς ἐκκλησίαν. Καὶ ἀνέβησαν αἱ ἄκανθαι, Marc. 4, 7.

Ἀναβαδίζω, pervado, incedo per, Hom.

Ἀναβακχεύω, valde bacchor.

Ἀναβακχιάω, exagito. Ματέρος αἷμα σᾶς, ὅ σ' ἀναβακχιοῖ, Eurip. Or. 338.

Ἀναβάλλειν (γῆν), egerere terram fodiendo, Xen. attollo, item sterno, excutio, ut equus sessorem, Bud.

Ἀναβάλλεσθαι, afferri, præs. inf. pass. verbi

Ἀναβάλλω, rejicio, retardo, remoror, resupino, Gl. V. protraho, Gl. V. ἀναβάλλομαι, differo, procrastino, Ph. (2) præludo, Gl. V. ἀναβάλλεσθαι, præfari, Gl. V. Ἀναβάλλειν τινὰ ἐπὶ τὸν ἵππον, sustollere; τινὰ remorari; χέρνιπτ' λευκὸν ὕδωρ ἀνέβαλλεν, Callim. Ἀναβάλλεσθαι τὴν δίκην, μάχας (3) induo me vel mihi; (4) incipio canere; (5) cano.

Ἀναβάντες, ascendentes, nom. pl. masc. aor. 2. part. act. verbi ἀναβαίνω.

Ἀναβαπτίζω, rebaptizo, baptismum itero. Ex ἀνὰ et βαπτίζω. Hinc

Ἀναβάπτισις, εως, ἡ, iteratio baptismi, Suicer.

Ἀναβάπτισμα, ατος, τὸ, idem.

Ἀναβαπτισμὸς, οῦ, ὁ, idem, Suicer.

Ἀναβαπτιστὴς, οῦ, ὁ, qui baptismum iterat.

Ἀναβὰς, nom. sing. part. aor. 2. verbi ἀναβαίνω.

Ἀναβάσιμος, ου, ὁ ἡ, ubi ascendere possumus. Ab ἀναβαίνω.

Ἀνάβασις, εως, ἡ, adscensio, adscensus; (2) clivus; (3) augmentum. Ab eod.

Ἀναβασμὸς, οῦ, ὁ, adscensus. Ab eod.

Ἀναβάσομαι, conscendam, 1. sing. fut. 1. ind. med. Dor. pro ἀναβήσομαι, ab ἀναβαίνω.

Ἀναβαστάζω, fut. άσω, tollo ad portandum. Ἐς ὕψος ἀναβαστάσαι τὸν ἀντίπαλον, Luc.

Ἀναβάτης, ου, ὁ, qui equum conscendit, Gl. V. admissarius equus. Ab ἀναβαίνω.

Ἀναβατικὸς, ἡ, ὸν, proprie, equos conscendendi peritus, qui celeriter et facile se in equum conjicere potest. Ab eod.

Ἀναβατὸς, οῦ, ὁ, qui conscendi potest, scansilis. Ab eod.

Ἀναβέβηκεν, 3. sing. perf. ind. act. verbi ejusdem.

Ἀναβεβηκὼς, perf. part. act. verbi ἀναβαίνω.

Ἀναβεβλημένως, adv. tarde, remisse, Ern.

Ἀναβέβρυχεν, scatuit, 3. sing. perf. ind. act. cum ν ἐφελκ. a verbo ἀναβρύω, scateo.

Ἀνάβηθι, 2. sing. aor. 2. imperat. act. verbi ἀναβαίνω.

Ἀναβήσσω, vel ἀναβήττω, tussio; (2) tussiendo exspuo; (3) exscreo; (4) rejicio.

Ἀναβιβάζω, fut. άσω, adscendere facio, impono, subduco, proveho, eveho. Ph. subrigo. Ἀναβιβάζειν ἐφ' ἅρμα, τοὺς παῖδας ἐπὶ ἵππους,

ἵππους, εἰς τιμήν. Ὑπὲρ αὐτὸν τὸν οὐρανὸν ἀναβιβάζεις τὴν γυναῖκα, extollis, *Luc.*

Ἀναβιβρώσκω, corrodo, exedo.

Ἀναβιοίην, *reviviscam*, 1. sing. præs. opt. act. *Att.* pro ἀναβιοῖμι, a verbo

Ἀναβιόω, ῶ, f. ώσω, revivisco. Hinc

Ἀναβίωσις, εως, ἡ, reditus ad vitam, reviviscentia, resurrectio.

Ἀναβιώσκομαι, revivisco; (2) reviviscere facio, vitæ restituo. Ab eod.

Ἀναβλαστάνω, fut. ἀναβλαστήσω, regermino, renascor; (2) germino; (3) *act.* edo, profero de terra. Ὅταν δὲ κοπῇ, μετὰ τρίτον ἔτος εὐθὺς ἀναβεβλάστηκε, *Theophr.*

Ἀναβλαστέω, idem. Hinc

Ἀναβλάστημα, ατος, τὸ, quod renascitur.

Ἀνάβλεμμα, ατος, τὸ, adspectus, intuitus in sublime. Ab

Ἀναβλέπω, fut. ψω, oculos attollo; suspicio, *Gl. V.* (2) visum recipio; (3) intueor, conspicio. Ἀναβλέπειν εἰς τὸν οὐρανὸν, εἴς τινα, πρός τινα. Ἀνέβλεψεν πρὸς αὐτὸν γοργὸν, ὥσπερ οἱ λέοντες, sæve, *Dion.*

Ἀναβλέψασαι, nom. pl. part. aor. 1. act. f. g.

Ἀνάβλεψις, εως, ἡ, visus recuperatio.

Ἀναβληδὸν, *adv.* in modum amiculi. Ab ἀναβάλλω. Unde

Ἀνάβλησις, εως, ἡ, procrastinatio, dilatio.

Ἀναβλητικῶς, tarde, cunctanter.

Ἀναβλύζω, fut. ύσω, scaturio; scateo, ebullio, redundo, *Gl. V.* Φλέγες ἐκ γῆς ἀναβλύσασαι, [illegible]

Ἀνάβλυσις, εως, ἡ, scaturigo. Ab ἀναβλύζω.

Ἀναβοᾷ, *proclamat*, 3. sing. præs. act. *contr.* verbi ἀναβοάω.

Ἀναβοᾷ, *proclamaris*, 2. sing. præs. pass. *contr.* ejusd. verbi. *Eurip. Or.* 103.

Ἀναβοάω, ῶ, fut. ήσω, exclamo, inclamo.

Ἀναβόημα, τὸ, idem quod ἀναβόησις.

Ἀναβοήσαν, aor. 1. part. act. n. g.

Ἀναβόησις, εως, ἡ, exclamatio.

Ἀναβοθρεύω, effodio, effodiendo egero, *Hes.*

Ἀναβολάδην, *adv.* idem quod ἀναβλητικῶς.

Ἀναβόλαιον, ου, τὸ, amictus. *Ph.* amiculum. Ex ἀνὰ et βάλλω.

Ἀναβολαίω, indico, *V. Lex.*

Ἀναβολεὺς, έως, ὁ, id in quod imposito pede adscendimus equum; stapes, stapeda; (2) homo cujus ministerio utimur ad hoc ipsum, qui alios in equum levat. *Ph.* strator. (1) Ἵππευε χωρὶς ἀναβολέως ἐπέβαινε, *Appian. in Lybic.* 64. (2) ἅμα δ' ἵππος τῷ Κράσσῳ παρέστη χρυσοχάλινος, οἵτε ἀναβολεῖς αὐτὸν ἀράμενοι περιέθεσαν, *Plut. in Crasso*, 3, 292. Ab ἀνὰ et βάλλω.

Ἀναβολὴ, ῆς, ἡ, egestio; (2) terra egesta; (3) cunctatio, dilatio; (4) amictus; (5) proœmium carminis. (2) σκόλοπες ἐπὶ τῆς ἀναβολῆς, sudes defixæ in terra egesta, *Xenoph.* 5, 260. Ab eod.

Ἀναβολικῶς, *adv.* per dilationem, cunctanter.

Ἀναβόλιμος, ον, rejectitius, seu dilatitius, *Hes.*

Ἀναβορβορίζω, vel ἀναβορβορύζω, exclamo, *Ar.*

Ἀναβος, *Dor.* pro ἄνηβος.

Ἀναβουλεύω, consultationem instituo, delibero, *Ern.*

Ἀναβράζω, fut. άσω, fervefacio, bullire facio. *Gl. V.* bullio; fervendo ejicio; de mari, v. gr. spumam. Hinc

Ἀνάβρασις, εως, ἡ, æstuatio, ebullitio.

Ἀναβράσσω, vel -ττω, idem quod ἀναβράζω.

Ἀνάβραστος, ου, ὁ ἡ ἡ, fervefactus, elixus.

Ἀναβρέχω, f. ξω, madefacio; insono, resono, *Hes. Hom.*

Ἀναβρομέω, efferveo cum murmure, *Ern.*

Ἀναβρόξεια, *resorbuerim*, 1. sing. a. 1. opt. act. *Æol.* pro ἀναβρόξαιμι, ab

Ἀναβρόχω, fut. ξω, resorbeo. Ἀλλ' ὅτ' ἀναβρόξειε θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ, *Odyss.* 12, 240.

Ἀναβρυάζω, vocifero, exclamo.

Ἀναβρυχάομαι, ῶμαι, fut. ήσομαι, infremo, fremitus seu rugitus edo; (2) cum fremitu et rugitu defleo.

Ἀναβρύχω, fut. ξω, scaturio, subsilio. Οὐ' ἅλις ἀναβέβρυχεν ὕδωρ, *Il.* 17, 54.

Ἀναβρύω, fut. ύσω, idem. Ex ἀνὰ et βρύω.

Ἀναβρωθεὶς, εῖσα, ὲν, undique corrosus, aor. 1. part. pass. verbi ἀναβρώσκω.

Ἀνάβρωσις, εως, ἡ, corrosio, exesio. Ab

Ἀναβρώσκω, fut. ώσω, corrodo, exedo.

Ἀναβρωτικὸς, ἡ, ὸν, exedendi, corrodendi vim habens. Ab eod.

Ἀναβωλακία, ας, ἡ, glebarum eversio per arationem. Ab ἀνὰ et βῶλαξ, *gleba.*

Ἀναγαγγανεύω, exclamo, *Hes. E. M.*

Ἀνάγαιος, ον, idem quod ἀνώγεως, *V. T.*

ἈΝΑΓΑΛΛΙΣ, ίδος, ἡ, *Dioscor.* 2. 209. anagallis, *Plin.* 25. § 92. c. 13. morsus gallinæ, herba. *Angl.* BROOK LIME, PIMPERNEL

Ἀναγαργαρίζω, futur. ίσω, gargarizo, fauces colluo.

Ἀναγαργάριστον, sc. φάρμακον, medicamentum quo fauces colluuntur in angina.

Ἀναγγεῖλαι, a. 1. inf. act.

Ἀνάγγειλον, 2. sing. a. 1. imperat. act.

Ἀναγγελεῖ, 3. sing. f. 1. indic. act. verbi

Ἀναγγέλλω, f. λῶ, renuncio, nuncio, expono, narro. Ἀναγγέλλειν τινί τι, περί τινος. Ἀνηγγέλθη τεθνεὼς αὐτὸς, ipsum cecidisse, *Plut.* Ex ἀνὰ et ἀγγέλλω.

Ἀνάγγελος, ου, ὁ ἡ ἡ, nuncio carens, cujus ne nuncius quidem relictus est. Ex α priv. et ἄγγελος, *nuncius.*

Ἀναγεῖσθαι, *narrare*, præs. inf. med. *Dor.* et *contr.* pro ἀνηγέεσθαι, a verbo ἀνηγέομαι.

Ἀναγελάω, ῶ, fut. άσω, rideo.

Ἀναγεννάω, ῶ, f. ήσω, regenero. Ἀναγεννήσας ἡμᾶς εἰς ἐλπίδα ζῶσαν, 1 *Pet.* 1, 3. Hinc

Ἀναγέννησις, εως, ἡ, regeneratio; (2) baptismus; (3) resurrectio.

Ἀνάγευσις, ἡ, ipsa gustandi actio, *V. L.*

Ἀναγεύω, f. εύσω, gustandum præbeo.

Ἀναγὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, impurus. Ex α priv. et ἄγος, *veneratio.*

Ἀναγινώσκω, f. ἀναγνώσομαι, p. ἀνέγνωκα, agnosco, recognosco, *Gl. V.* (2) lego, ἀνέγνων, legi, a. 2. Ἀναγινώσκειν βιβλίους, τὰ γράμματα· τὸν ἐκεῖνον μεταβουλεύεσθαι, a sententia revocare; ἀναγνωσθεὶς χρήμασι, corruptus, *Herodot.* (3) persuadeo. (3) τίς σε ἀνθρώπων ἀνέγνωσε; quisnam hominum tibi persuasit, *Herodot.* 1, 87.

Ἀναγινώσκω, pro simpl. *Hom.*

Ἀναγκάζω, fut. άσω, cogo, compello, adigo; de rebus animatis proprie dici annotat Ammonius, quemadmodum βιάζεσθαι de inanimatis; (2) urgeo, vexo. (1) ἠναγκασμένος, præt. pass. part. coactus, vi factus. Ἀργεῖος οὐκ Ἀργεῖος, ἠναγκασμένος, Argivus non natura, sed vi. Homo, qui hic innuitur, vi legibus facta, civitati se obstruserat, malis que artibus civilia jura, inter quæ præcipuum illud, quo jam abutitur, publicis interesse deliberationibus, adeptus fuerat, *Eur. Or.* 902. Ἠνάγκασε τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ἐμβῆναι εἰς τὸ πλοῖον, *Marc.* 6, 45. Ab ἀνάγκη.

Ἀναγκαία, ας, ἡ, necessitas, *Ion.* pro ἀνάγκη.

Ἀναγκαῖον, ου, τὸ, necessarium, necessitas; (2) carcer. (2) Ἦλθε πρὸς τὸ ἀναγκαῖον, venit ad carcerem, *Xenoph. Hellen. Hist.* 5, 329. Ab

Ἀναγκαῖος, αία, αῖον, vel ἀναγκαῖος, ου, ὁ ἡ ἡ, necessarius, necessario eveniens; (2) necessarius, cujus usus est necessarius; (3) necessarius, necessitudine conjunctus. Ἀναγκαία τύχη, servitus, *Soph. Aj.* 485. Ἦμαρ ἀναγκαῖον, dies servilis, servitus, *Il.* 16, 836. Τέθνηκ' Ὀρέστης ἐξ ἀναγκαίας τύχης, violenta morte, *Soph. El.* 48. (3) Ἄλλως δ' ἦν ἀναγκαία δόμοις, sed necessitudine erat juncta, *Eurip. Alcest.* 536. Hinc

Ἀναγκαιότης, ητος, ἡ, propinquitas generis; (2) amicitia.

Ἀναγκαιοφαγέω, v. ἀναγκοφαγέω.

Ἀναγκαίως, *adv.* necessario. Θανεῖν ἀναγκαίως ἔχει, *Eurip. Herc. Fur.* 502, mori necesse est.

Ἀνάγκασμα, ατος, τὸ, necessitas, *Ern.*

Ἀνάγκασον, 2. sing. aor. 1. imperat. act. verbi ἀναγκάζω.

Ἀναγκαστήριος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui cogit, qui necessitatem imponit. Δικαιοσύνης ἀναγκαστήρια, *Dionys. Halic. Antiq. Rom.* 11, 75. Ab ἀναγκάζω.

Ἀναγκαστικὸς, ἡ, ὸν, idem et ab eod.

Ἀναγκαστὸς, ἡ, ὸν, coactus, non voluntarius.

Ἀναγκαστῶς, *adv.* coacte.

ἈΝΑΓΚΗ, ης, ἡ, necessitas; (2) rerum difficultas; (3) quidquid animum quodammodo cogit; (4) tormentum, quæstio; (5) miseriæ e tormentis aliisque vexationibus; (6) supplicium, mors; (7) quiviscasus adversus; (8) necessitudo quæ inter cognatos aut amicos intercedit. (4) ὁ δὲ, ἀγόμενος ἐς τὰς ἀνάγκας, ad tormenta, *Herodot.* 1, 116. (6) τοῦ Δάμωνος ἀπαγομένου πρὸς τὴν ἀνάγκην, ad supplicium, *Diod. Sicul.* 2, 555. (8) τὰς ἀνάγκας οἱ χρόνοι διώρισαν, amicitias, *Eurip. Hec.* 847.

Ἀναγκιππεῖν, necessario equitare, *Eur. apud Suid.*

Ἀναγκοσιτέω, idem quod ἀναγκοφαγέω· (2) invitus aliq[illegible]m alo, *Crates ap. Ath.*

Ἀναγκόσιτος, idem quod ἀναγκοφάγος· (2) qui invitus aliquem alit.

Ἀναγκοτροφέω, ῶ, fut. ήσω, idem quod seq. Ex [illegible]

Ἀναγκοφαγέω, ῶ, f. ήσω, coactus comedo; (2) copiosiore victu uti cogor, ut athletæ; (3) molestiam aliquam devorare cogor.

Ἀναγκοφαγία, ας, ἡ, victus athleticus; nam athletæ frugaliter admodum victitabant. Ab

Ἀναγκοφάγος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui victu athletico utitur. Ex ἀνάγκη et φάγος, *edax.*

Ἀναγκοφορέω, ῶ, necessitate coactus perfero.

Ἀνάγκυλος, ου, ὁ ἡ ἡ, obliquus.

Ἀναγλυκαίνω, dulce reddo.

Ἀναγλυκανθῶσι, *dulcedinem ceperint*, 3. pl. a. 1. conj. pass. verbi præc.

Ἀνάγλυπτος, ου, ὁ ἡ ἡ, sculptus, cælatus, cælaturis asper.

Ἀνάγλυφος, ου, ὁ ἡ ἡ, idem.

Ἀναγλυφὴ, ῆς, ἡ, cælatura, signum cælatum. Ab

Ἀναγλύφω, fut. ψω, sculpo.

Ἀναγνάμπτω, fut. ψω, flecto, reflecto, curvo, incurvo; (2) solvo, dissolvo. *Il.* 3, 348.

Ἀναγνεία, ας, ἡ, scelus. Ab ἄναγνος.

Ἀνάγνιστος, impurus, non expiatus.

Ἀναγνόντες, *qui agnoverunt*, nom. plur. part. a. 2. act. verbi ἀναγινώσκω, *agnosco.*

Ἄναγνος, ου, ὁ ἡ ἡ, impurus; (2) scelestus; (3) impudicus. (1) ἡ τὴν ἐμὴν ἄναγνον ἐκλιπὼν φρένα, pollutam, *Eurip. Hipp.* 1459. Ex α priv. et ἁγνὸς, *purus.*

Ἀναγνωρίζω, futur. ίσω, recognosco, agnosco. Ἀνεγνωρίσθη Ἰωσὴφ τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ, *Act.* 7, 13.

Ἀναγνώρισις, εως, ἡ, agnitio rei vel personæ ante notæ, sed diuturnitate obliteratæ. A præc.

Ἀναγνωρισμὸς, οῦ, ὁ, idem; (2) specimen, documentum. Ab eod.

Ἀναγνώρισμα, ατος, τὸ, id ex quo aliquid agnoscitur.

Ἀναγνωσείω, lecturio, *Gl. V.* Ab ἀναγινώσκω.

Ἀνάγνωσις, εως, ἡ, agnitio; (2) recognitio; (3) lectio; ipsa legendi actio; (4) persuasio. Ab eod.

Ἀνάγνωσμα, ατος, τὸ, agnitio; (2) lectio, quæ legitur, recitatio. Ab eod.

Ἀναγνωστήριον, ου, τὸ, locus in quo lectiones vel recitationes fiunt. Ab eod.

Ἀναγνώστης, ου, ὁ, lector, cujus munus est prælegere alicui. Ab eod.

Ἀναγνωστικὸς, ἡ, ὸν, ad legendum aptus.

Ἀνάγον, *reducebant*, 3. pl. imperfect. act. *Ion.* pro ἀνῆγον, a verbo ἀνάγω, *reduco.*

Ἀναγοράν, *in forum*, pro ἀνὰ ἀγοράν.

Ἀναγόρευσις, εως, ἡ, prædicatio, proclamatio; (2) renunciatio, declaratio. *Ph.* nuncupatio, recitatio. Ab

Ἀναγορεύω, fut. εύσω, publice pronuncio, proclamo, per præconem declaro, renuncio, per consulem, imperatorem, prædico. Ἀναγορεύειν ἐν τῷ θεάτρῳ τινὰ αὐτοκράτορα. Νικᾶν ἀναγορεύεσθαι, vicisse, *Dem.* Σεβαστόν τε ἀναγορεύει, καὶ πατέρα καλεῖ, *Herod.*

Ἀνάγραμμα, ατος, τὸ, literarum trajectio et transpositio, qua vocabuli alicujus literis trajectis fit alia (et diversum significans) vox, ut ἀρετή, ἐρατή, μῦθος, θυμὸς, &c. Unde

Ἀναγραμματίζω, f. ίσω, transpositis literis effero et dico. Hinc

Ἀναγραμματισμὸς, ῦ, ὁ, idem quod ἀνάγραμμα.

Ἀναγραπτὸς, ῦ, ὁ ᾗ ἡ, perscriptus, literis proditus; (2) in acta, literas publicas, relatus.

Ἀναγραφεὺς, έως, ὁ, scriptor, scriba publicus.

Ἀναγραφὴ, ῆς, ἡ, scriptio; (2) commentarius, breviarium, descriptio, enumeratio; (3) perscriptio, acta. *Gl. V.* titulus. Ab

Ἀναγράφω, fut. ψω, scribo, conscribo, perscribo, literis mando; (2) proscribo, propono; (3) perscribo, in acta refero; (4) inscribo; (5) adscribo; (6) pingo; (7) colores addo imaginibus delineatis. Ἀναγράφειν εἰς κατάλεγον, τινὰ ἐν τοῖς φίλοις, εἰς τὸν τοῖχον, τὰ ὑπετυπωθέντα. Νόμοι μεγάλοις γράμμασιν ἀναγεγραμμένοι, *Luc.*

Ἀναγ[illegible]

Ἀνάγρια, ας, ἡ, tempus quo venari non licet. Ex α priv. et ἄγρα, *venatio.*

Ἀναγρύζω, f. ύξω, grunnio; (2) hisco, mutio.

Ἀναγυμνόω, ῶ, f. ώσω, nudo.

ἈΝΑΓΥΡΙΣ, εως, ἡ, vel ἀνάγυρος, ου, ὁ ᾗ ἡ, anagyris, vel anagyrus, frutex.

Ἀνάγω, fut. ἀνάξω, tollo, eveho; (2) reduco, refero; (3) defero; (4) redhibeo; (5) offero; (6) abduco; (7) rejicio, remitto; (8) evado; (9) educo, extraho, ejicio; (10) retrocedo; (11) instituo, educo, doceo; (12) indico sceleris auctorem et in eum tendo; (13) acceptum fero, adscribo; (14) idem quod simplex ἄγω· ἀνήγαγον, aor. 2. ἀναχθεὶς, subductus, evectus, aor. 1. part. pass. Ἀνάγειν τὰς νῆας πρὸς τὸν πέλαγον, per pelagus deducere; κατάγειν, ad terram appellere; εἰς θεὸς, referre; εἰς τιμὰς, promovere; ἐπὶ πόδα, ἔξω βέλους, retrocedere; τῷ βασιλεῖ τὰ περὶ αὐτῷ, narrare. Ἀνάγεσθαι ἀπὸ τόπου, solvi, ναυσὶ ἐς τόπον. Κινεῖ γὰρ ἀνὴρ ὄμμα, κἀνάγει κάρα, *Soph. Phil.* 868.

Ἀναγωγεὺς, έως, ὁ, quod adligatur alicui rei, quasi ad eam sustollendam, qu. funis, catena; (2) corrigiæ calceorum, *Ern.* Ab ἀνάγω.

Ἀναγωγὴ, ῆς, ἡ, subductio, subvectio, elatio; (2) exitus e portu; (3) reductio, relatio; (4) rejectio ad aliquem, remissio; (5) redhibitio; (6) institutio, disciplina. Ab eod.

Ἀναγώγια, τὰ, festum in honorem Veneris, quo die e Sicilia in Africam abire (ἀνάγεσθαι) creditur, et universe numinum omnium, quæ post annuam absentiam redire fingebantur ad suas sedes, visitandi ergo. *Call.*

Ἀναγωγία, ας, ἡ, defectus disciplinæ, mala educatio; (2) vita dissoluta, animus indomitus, &c. Ex α priv. et ἀγωγή.

Ἀναγωγικὸς, ἡ, ὸν, sursum ferens; (2) mysticus, qui a sensibus subvehit ad intellectualia; (3) sensus remotissimos et abstractissimos exquirens. Ab ἀνάγω.

Ἀναγωγικῶς, *adv.* mystice.

Ἀναγώγιος, ον, in cœlum revocans, vel cœlestia affectans, *Synes.*

Ἀναγωγὸς, ῦ, ὁ ᾗ ἡ, in sublime evehens, in theol. mystica; (2) vim eliciendi, attollendi habens.

Ἀνάγωγος, ου, ὁ ᾗ ἡ, qui recte institutus non est; hinc (2) contumax, intractabilis; (3) intemperans, petulans; (4) indoctus, imperitus; (5) ineptus. Ex α priv. et ἀγωγή.

Ἀναγώγως, *adv.* contumaciter; (2) petulanter, injuriose, contumeliose; (3) imperite, indocte; (4) inepte; (5) citra inductionem et certum nexum.

Ἀναγώνιστος, ου, ὁ ᾗ ἡ, qui non certat, qui certamine non experitur; (2) iners. Ex α priv. et ἀγωνίζομαι, *certo.*

Ἀναδάζομαι, fut. άσομαι, et act. ἀναδάζω, divido. Ἀναδασάμενος τὴν χώραν, *Plut.*

Ἀναδαίω, fut. ἀναδαίσω, divido.

Ἀναδαίρετον, perspicue, *apud Aristoph.*

Ἀναδάκνω, f. δήξω, remordeo; (2) mordeo.

Ἀναδάσασθαι, a. 1. ind. med. v. ἀναδάζομαι.

Ἀναδαρκὴς, ὲς, idem qui ἀνηρκὴς, *Ern.*

Ἀναδασμὸς, ῦ, ὁ, divisio, Ab ἀναδάζομαι.

Ἀνάδατος, ου, ὁ ᾗ ἡ, divisus, distributus; (2) viritim æqua portione divisus; (3) rescissus, irritus. Ab eod.

Ἀναδάσως, *adv.* inequaliter, *Hes.* (2) indivisim.

Ἀναδέδρομα, *percurri*, 1. sing. perfect. ind. med. verbi ἀνατρέχω, pro ἀναδρόμω.

Ἀναδεδράμεν, *sursum cucurrimus*, 1. plur. perf. ind. med. *per Sync.* pro ἀναδεδρόμεκαμεν, a verbo eod.

Ἀν[illegible]ίγματα, ων, τὰ, sigilla seu imagunculæ quæ in tragicis scenis ostenduntur; (2) lora seu habenæ circa equorum colla.

Ἀναδείγματα, τὰ, sigilla, *Hes. item* lora, *Id.* potius ἀναδέγματα, *Steph.*

Ἀναδείκνυμι, vel ἀναδεικνύω, f. δείξω, demonstro, ostendo; (2) designo, creo; (3) edo; (4) dedico, consecro; (5) instituo, constituo; (6) pando, *de portis.* Ὕπατον ἀναδείξας ἑαυτόν· ἱερὸν ἀναδεικνύειν Καίσαρι τῷ [illegible] πύλας τινί. Μετὰ δὲ ταῦτα [illegible] ἑτέρας ἑβδομήκοντα, *Luc.* 10, 1.

Ἀναδεῖξαι, *ostendisse*, aor. 1. inf. act. verbi præc

Ἀνάδειξις, εως, ἡ, demonstratio; (2) designatio, creatio; (3) dedicatio, consecratio, de qua etiam Scriptoribus Eccles. dicitur in [illegible]. Ab eod.

Ἀν[illegible]πνια, ων, τὰ, mensa secunda, bellaria. Ex δεῖπνον, *cœna.*

Ἀναδέκεσθαι, *recipere*, præs. inf. med. *Ionice* pro ἀναδέχεσθαι, a verbo ἀναδέχομαι.

Ἀνάδελφος, ου, ὁ ᾗ ἡ, fratre carens. Ex α priv. et ἀδελφὸς, *frater.*

Ἀναδέμω, ædificium instauro; (2) exædifico.

Ἀναδενδρὰς, άδος, ἡ, vitis arbustiva, vitis arborem conscendens; labrusca, *Ph.* (2) locus vitibus consitus; (3) ramus, arbustum. Ex δένδρον. Hinc

Ἀναδενδρίτης, ου, ἡ, scil. οἶνος, vinum ex vite arbustiva.

Ἀναδενδρομαλάχη, ης, ἡ, althæa, ibiscus, species malvæ silvestris.

Ἀναδέξαι, *ostendisse*, aor. 1. inf. act. *Ion.* pro ἀναδεῖξαι, a verbo ἀναδείκνυμι.

Ἀναδέρκω, suspicio; (2) adspicio.

Ἀναδέρω, fut. ερῶ, excorio; (2) nudo, revelo; (3) aperte dico.

Ἀνάδεσις, εως, ἡ, religatio. Ab ἀναδέω. Hinc

Ἀναδεσμεύω, fut. εύσω, religo.

Ἀναδεσμέω, idem.

Ἀνάδεσμη, ης, ἡ, ornamentum capitis, redimiculum, simile quidpiam diademati.

Ἀνάδετος, ου, ὁ ᾗ ἡ, religatus, revinctus.

Ἀναδεύω, f. εύσω, irrigo, imbuo, misceo, subigo, sc. farinam. Ἀναδεύω τοῖς ἤθεσι παίδων νόμους, *Plut.*

Ἀναδέχομαι, fut. ξομαι, suscipio, recipio, excipio; (2) suscipio apud me, receptum apud me do; (3) recipio in me, polliceor sc. me præstiturum; (4) recipio in me, sc. crimen, offero me crimini, agnosco rem perpetratam; (5) do pœnas; (6) expecto patienter, sustineo; (7) promitto pro infante in baptismo, ago susceptorem. Ἀναδέχεσθαί τινα φιλοφρόνως, τινὰ ἐπὶ τῶν νώτων, τὸν παῖδα· ἀναδέχομαι ἥξειν, ἐφ' ἐμαυτόν τι· δίκην, τὸ ἔγκλημα· τὴν τιμωρίαν, pœnas dare.

Ἀναδέω, ῶ, f. ήσω, religo, vincio; (2) redimio, corono. Ἀναδεῖν χρυσέῳ στεφάνῳ, δᾶδας πρὸς ἕκαστον κέρας· εἰς θεὸν, referre. Ἄλλοις ἀναδῶν τοὺς νικῶντας, *Aristoph. Plut.* 5, 588. Hinc

Ἀνάδημα, ατος, τὸ, diadema, fascia.

Ἀναδῆσαι, *religasse*, aor. 1. inf. act.

Ἀναδηχθεὶς, *remorsus*, a. 1. part. pass. verbi ἀναδάκνω, pro ἀναδήκω, *remordeo.* Unde

Ἀνάδηξις, εως, ἡ, morsus, morsio.

Ἀναδιδάσκω, fut. άξω, doceo; (2) meliora edoceo. Τῦ θεῦ τὸν χρησμὸν ἀναδίδαξον αὐτὸν, ὡς ἔχει, *Aristoph. Eq.* 153.

Ἀναδίδωμι, fut. ώσω, reddo; (2) emitto, produco. Ἀναδιδόναι καρπὸν, ὀσμὴν, τὴν πίστιν, ἐπιστολήν· ψῆφον, permittere ut sententiam dicat.

Ἀναδικάζω, denuo judico, sc. judicata, sed irrita.

Ἀναδικία, ας, ἡ, lis, seu judicium de re, judicata quidem, sed irrita. Ab

Ἀνάδικος, ου, ὁ ᾗ ἡ, in jus retrahendus, priori judicio irrito. Ex ἀνὰ et δίκη, *jus, lis.*

Ἀναδικτὴς, ῦ, ὁ, species laquei seu pedicæ. A δίκω.

Ἀναδινέω, ῶ, f. ήσω, in verticem seu gyrum revolvo. Ex δίνη, *vortex.*

Ἀναδιπλασιάζω, fut. άσω, duplico. Hinc

Ἀναδιπλασιασμὸς, ῦ, ὁ, duplicatio.

Ἀναδιπλόω, ῶ, f. ώσω, duplico. Hinc

Ἀναδίπλωσις, εως, ἡ, duplicatio; (2) figura rhetorica.

Ἀναδοθεὶς, aor. 1. part. pass. v. ἀναδίδωμι.

Ἀναδοιδυκάζω, fut. άσω, commisceo, confundo, proprie pistillo in mortario. Ex δοίδυξ

Ἀναδομὴ, ἡ, divisio, *Suid.* reædificatio, *Steph.* A δέμω.

Ἀναδορὰ, ῆς, ἡ, detractio cutis, excoriatio, nudatio. Ab ἀναδέρω, *excorio.*

Ἀνάδοσις, εως, ἡ, productio; (2) eruptio, quæ sursum versus fit; (3) scaturigo; (4) distributio. Ab ἀναδίδωμι.

Ἀναδοτικὸς, ἡ, ὸν, distributivus. Ab eod.

Ἀνάδοτος, ου, ὁ ᾗ ἡ, reddendus. Ab eod.

Ἀνάδου, *redde*, aor. 2. imperat. med. *Att.* pro ἀνάδοσο, a verbo ἀναδίδωμι.

Ἀναδουλόω, in servitutem retraho. Ἀνεδούλωσαν τοῖς παισὶ τῦ προγεγραμμένου, *App. Bell. Civ.* 4, 29.

Ἀναδούλωσις, εως, ἡ, revocatio seu retractio in servitutem. Ex δουλόω.

Ἀναδοχεὺς, έως, ὁ, idem quod ἀνάδοχος.

Ἀναδοχὴ, ῆς, ἡ, receptio; (2) sponsio, repromissio; (3) susceptio in baptismo. Ab ἀναδέχομαι.

Ἀνάδοχος, ου, ὁ ᾗ ἡ, receptor, receptum dans alicui; (2) repromissor, sponsor, fidejussor. *Ph.* præs, redhibitor; (3) susceptor in baptismo. Ab eodem.

Ἀναδράω, idem quod ἀναπράσσω, *Hes.*

Ἀναδρομὴ, ῆς, ἡ, recursus; (2) elevatio in altum; (3) germinatio; (4) adscensio, adscensus. Ab ἀνατρέχω.

Ἀναδρύπτειν, carpere unguibus, *Hes. Steph.*

Ἀναδῦμι, vel ἀναδύω, f. ύσω, exsisto, emergo, prodeo; (2) orior; (3) retrocedo, pedem refero; (4) respuo, recuso, fugio, detrecto; (5) retracto. ἀναδύομαι, recuso. Ἀνέδυ πολιῆς ἁλὸς, *Il.* 1, 359. Ἀνεδύσατο κῦμα θαλάσσης, emersit, *Il.* 1, 496. Hinc

Ἀνάδυσις, εως, ἡ, emersio, v. gr. ex aqua; (2) retrocessio; (3) fuga; (4) perfugium; (5) retractatio pacti; (6) emersio in baptismo.

Ἀναδύνω, idem quod ἀναδύω, *Hom.*

Ἀνάεδνος, ου, ἡ, dote carens, indotata. Ex α priv. et ἕδνα, *dos.*

Ἀναείρω, tollo, elevo. Ex ἀείρω.

Ἀναέλπτα, *insperata*, nom. plur. n. g. ab

Ἀνάελπτος, ου, ὁ ᾗ ἡ, insperatus.

Ἀναερτάζω, f. άσω, tollo in altum. Ab ἀναείρω.

Ἀναζάω, ῶ, fut. ήσω, revivisco, ad vitam redeo; (2) resipisco ab improba vita; (3) innovor. Ἐλθούσης δὲ τῆς ἐντολῆς, ἡ ἁμαρτία ἀνέζησεν, *Rom.* 7, 9.

Ἀναζείω, *Poet.* pro ἀναζέω, *Ep.*

Ἀνάζεμα, ατος, τὸ, ebullitio. Ab ἀναζέω.

Ἀναζεύγνυμι, vel ἀναζευγνύω, f. εύξω, equos rursum jungo; (2) redeo; (3) moveo, sc. castra; (4) solvo, de classe; (5) reduco domum, redeo. Ἀναζευγνύειν διὰ τόπου, εἰς τόπον, ἐπ' οἴκου, οἴκον· τὰς νῆας, solvere; τὸν στρατὸν, abducere.

Ἀναζεῦξαι, *movere* vel *movisse*, aor. 1. inf. act.

Ἀνάζευξις, εως, ἡ, castrorum motio; (2) reditus domum. Ab ἀναζεύγνυμι.

Ἀναζέω, ῶ, futur. ήσω, efferveo, ebullio; (2) fervefacio, et ad hæc ἀναζέομαι, scaturio, effundo.

Ἀναζητέω, ῶ, fut. ήσω, requiro; (2) inquiro. Ἀνεζήτουν αὐτὸν ἐν τοῖς συγγενέσι, *Luc.* 2, 44. Τὰ ὑπὸ γῆν πάντα ἀνεζητηκὼς, *Plat.*

Ἀναζήτησις, εως, ἡ, inquisitio. A præc.

Ἀναζυγὴ, ῆς, ἡ, idem quod ἀνάζευξις.

Ἀναζυγόω, ῶ, f. ώσω, jugo exsolvo; (2) refero, pando. Ab ἀναζεύγνυμι.

Ἀναζυμόω, ῶ, f. ώσω, fermento.

Ἀναζωγραφέω, ῶ, f. ήσω, delineo, pingo.

Ἀναζωγρέω,

Ἀναζωγρέω, ῶ, f. ήσω, in vitam revoco, exsuscito; (2) instauro.
Ἀναζωννύω, vel ἀναζώννυμι, f. ζώσω, succingo. Διὸ ἀναζωσάμενοι τὰς ὀσφύας τῆς διανοίας ὑμῶν, 1 *Pet.* 1, 13.
Ἀναζωοποιέω, ῶ, f. ήσω, in vitam revoco.
Ἀναζωόω, ῶ, f. ώσω, focillo, recreo.
Ἀναζωπυρέω, ῶ, f. ήσω, exsuscito, resuscito; (2) in vitam revoco; (3) renovo. Ἀναζωπυρεῖ καὶ τρέφει τὴν ὄψιν, *Plut.* τὸ χάρισμα τοῦ Θεοῦ, 2 *Tim.* 1, 6.
Ἀναζωπύρησις, εως, ἡ, refectio virium.
Ἀναζωσάμενος, *qui succinxit*, aor. 1. part. med. verbi ἀναζώννυμι, pro ἀναζώνω. Unde
Ἀναζωτικός, ή, όν, refocillandi vim habens, recreans.
Ἀναθαλέω, ῶ, idem quod
Ἀναθάλλω, fut. αλῶ, repullulo, regermino; (2) vegetor, convalesco, vires reparo; (3) revirescere facio. Ἐγὼ Κύριος ἀναθάλλων ξύλον ξηρόν, *Ezek.* 17, 24.
Ἀναθάλπω, f. ψω, refoveo, refocillo.
Ἀναθαῤῥέω, ῶ, fut. ήσω, fiduciam resumo, animum recipio.
Ἀναθαῤῥύνω, fut. υνῶ, fiduciam, seu spem, animum reddo, confirmo. Ἀναθαῤῥύνωμεν τοὺς ἄνδρας, *Xen.*
Ἀναθαρσέω, ῶ, f. ήσω, idem quod ἀναθαῤῥέω.
Ἀναθαρσύνω, f. υνῶ, idem quod ἀναθαῤῥύνω.
Ἀναβολὴ (ἡμέρα) τοῦ κατθανεῖν, dies mortis quæ differtur in aliud tempus, *Soph. Aj.* 476.
Ἀναθείην, *retulerim*, 1. sing. a. 2. opt. act. verbi ἀνατίθημι, pro ἀναθέω, *refero*. Unde
Ἀνάθεμα, ατος, τό, exsecratio; (2) separatio, alienatio; (3) segregatio a communi usu ad usum sacrum; (4) homo exsecrabilis, homo sacer, exitio destinatus; (5) donarium dedicatum, numini consecratum. *Ph.* donum.
Ἀναθεματίζω, f. ίσω, exsecror, diris devoveo, anathema declaro. Ποιήσαντές τινες τῶν Ἰουδαίων συστροφὴν, ἀνεθεμάτισαν ἑαυτοὺς, *Act.* 23, 12. Ab ἀνάθεμα. Hinc
Ἀναθεματισμός, οῦ, ὁ, exsecratio, anathematismus.
Ἀναθέμεν, *imponere*, aor. 2. inf. act. *Ion.* pro ἀναθεῖναι, a verbo ἀνατίθημι, *impono*.
Ἀναθερμαίνω, calefacio.
Ἀνάθεσις, εως, ἡ, dicatio, consecratio; (2) dilatio, cunctatio; (3) attributio, *h. e.* cum alicui aliquid, velut culpam, tribuimus; ad aliquem auctorem, ad causam referimus, *Ern.* Ab ἀνατίθημι.
Ἀναθέω, ῶ, fut. εύσομαι, sursum curro; (2) recurro; (3) cursito.
Ἀναθεωρέω, ῶ, f. ήσω, attente contemplor, diligenter considero. Διερχόμενος γὰρ καὶ ἀναθεωρῶν τὰ σεβάσματα ὑμῶν, *Act.* 17, 23. Hinc
Ἀναθεώρησις, εως, ἡ, diligens consideratio, contemplatio.
Ἀναθεωρισμός, οῦ, ὁ, recognitio. Ab eod.
Ἀναθήκη, ης, ἡ, idem quod ἀνάθεσις, *Hes.*
Ἀναθηλέω, reviresco. A θάλλω, *vireo*.
Ἀνάθημα, ατος, τὸ, donarium Deo in templo suspensum; (2) persona Deo consecrata ac dicata; (3) ornamentum quodlibet. Ab ἀνατίθημι, *sepono*.
Ἀναθηματικός, ή, όν, ad consecrandum seu dicandum comparatus, aptus, *Ep.*
Ἀναθήσουσι, *seponent*, 3. plur. f. 1. ind. act.
Ἀναθλίβω, fut. ψω, elido; (2) exprimo.
Ἄναθλος, ου, ὁ καὶ ἡ, certaminibus inhabilis, imbecillis. Ex ἀν et ἆθλος, *certamen*.
Ἀναθολόω, ῶ, fut. ώσω, obscuro, sc. admistis fecibus, atramento, &c. aquam, urinam, &c.; dicitur etiam metaphorice; (2) turbo, cieo. (2) ἀναθολώσαντων ἐπ' αὐτὸν τοὺς Ἀθηναίους, *Philostrat.* 559.
Ἀναθόλωσις, εως, ἡ, perturbatio, obscuratio.
Ἀναθορέω, ῶ, exsilio; (2) prosilio; (3) resilio. Ἀναθορεῖν τοῦ σκίμποδος, ἐκ τῆς σιβάδος. Ἀναθορόντες ἔφυγον, *Synes.*
Ἀναθορυβέω, irruo, *Ern.* Αἱ τῶν πεφονευμένων ὑπ' αὐτοῦ ψυχαὶ πᾶσαι ἅμα ἐπ' αὐτὸν ἀναθορυβοῦσι, *Dio Cass.* 63, 28.
Ἀναθορυβέω, ῶ, f. ήσω, tumultuor (2) rebello; (3) adstrepo, id est, cum strepitu applaudo. (3) ταῦτα ἀκούσαντες οἱ στρατιῶται ἀνεθορύβησαν ὡς εὖ λέγοι, *Xenoph. Cyr. Anab.* 5, init.
Ἀνάθρεμμα, ατος, τὸ, alumnus, omne quod nutritur, alitur, educatur.
Ἀνάθρεπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, alumnus.
Ἀνάθρεψις, εως, ἡ, instauratio, reparatio, refectio. Ab ἀνατρέφω.
Ἀναθρέω, ῶ, f. ήσω, perspicio, attente considero. Ex α intens. et ἀθρέω, *video*.
Ἀνάθρησις, ἡ, attenta consideratio, *Tim. ap. Polyb.* Ab ἀναθρέω.
Ἀναθρώσκω, f. θορῶσω, exsilio, saltu conscendo; resulto, *Gl. V.* Ὕψι τ' ἀναθρώσκων πέτεται, *Il.* 13, 140.
Ἀναθυάω, ῶ, subsiliendo lascivio, ut *simpl. Ern.*
Ἀναθυμιάζω, fut. άσω, suffio, exhalare facio. *Gl. V.* exhalo.
Ἀναθυμίαμα, ατος, τὸ, suffitus, suffimen, vapor; (2) vaporatio, suffitio.
Ἀναθυμίασις, εως, ἡ, exhalatio, vaporatio, suffitus; (2) respiratio. Ab
Ἀναθυμιάω, ῶ, fut. άσω, idem quod ἀναθυμιάζω. Ἀναθυμιᾶσθαι ἐκ τῆς θαλάσσης, ὑπὸ θερμοτητος.
Ἀνάθυρμα, ατος, τὸ, lusus, ludus, ludicrum; (2) id quo quis ludit. Ex ἄθυρμα.
Ἀνάθυσις, εως, ἡ, immolatio.
Ἀναθύω, f. ύσω, rursus impetum capio; (2) in re venerea, ut θυάω, *Hes.* (3) erumpo, prorumpo, *de aqua vel sanguine*.
Ἀναθωΰσσω, vociferor, exclamo.
Ἀναίδεια, ας, ἡ, impudentia, importunitas. Ab ἀναιδής.
Ἀ[illegible], *impudentiæ*, dat. sing. *Ionice* et *per [illegible]* τοῦ ψι, ab ἀναίδεια
Ἀναιδεύομαι, impudentia utor, impudenter me gero. Ab eod.
Ἀναιδημόνως, *adv.* absque ulla reverentia, impudenter. Ab eod.
Ἀναιδὴν, *adv.* idem et ab eod.
Ἀναιδής, έος, ὁ καὶ ἡ, impudens, inverecundus. Hinc τὸ ἀναιδὲς, έος, inverecundia. Πρὸς τὸ ἀναιδὲς, inverecunde, impudenter, *Eurip. Iphig. in Aul.* 379. Ex α priv. et αἰδὼς, *pudor*.
Ἀναίδητος, ον, quasi non verecundatus, *Apoll.* Ex α et αἰδέομαι.
Ἀναιδῶς, impudenter, *Gl. V.* Ab ἀναιδής.
Ἀναιθύσσω, quatiendo, movendo, excito flammam: *unde* (2) accendo; (3) moveo; (4) prorumpo.
Ἀναίθω, uro, accendo.
Ἀναιμακτὶ, *adv.* sine sanguine, incruente. Ab
Ἀναίμακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, incruentus.
Ἀναιμία, ας, ἡ, sanguinis defectus. Ab
Ἄναιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, exsanguis. Ex α priv. et αἷμα.
Ἀναιμόσαρκος, ου, ὁ καὶ ἡ, cujus caro sanguinis est expers. Ex α priv. αἷμα, et σάρξ.
Ἀναιμόχροος, *contr.* ἀναιμόχρους, ου, ὁ καὶ ἡ, qui est colore exsangui, pallidus. Ex α priv. αἷμα, et χρόα, *color*.
Ἀναίμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, exsanguis. Ex α priv. et αἷμα.
Ἀναιμωτεὶ, *adv.* sine cruore. Ex iisdem.
Ἀναιμωτὶ, *adv.* idem et ex iisd.
Ἀναίνεται, *recusat*, 3. sing. præs. indic. Ab
ἈΝΑΙ΄ΝΟΜΑΙ, abnuo, renuo, recuso, detrecto; (2) inficior; (3) respuo, repudio. Οὐδ' οἷόν τ' ἀνήνασθαι πόσιν, licet repudiare, *Eur. Med.* 237. Σὶ δ' ἀναίνεται, ἠδὲ σὰ δῶρα, *Il.* 9, 675.
Ἀναΐξας, a. 1. part. act. verbi ἀναΐσσω.
Ἀναιρεθῆναι, aor. 1. ind. pass. v. ἀναιρέω.
Ἀναίρεμα, ατος, τὸ, præda, spolium, *Schol. Apollon. Rhod. ad lib.* 2, 264.
Ἀναίρεσις, εως, ἡ, ablatio, sublatio; (2) sublatio mortuorum; (3) eversio; (4) abrogatio; (5) interfectio, cædes. (2) Εἴργουσι δ' οἱ κρατοῦντες, οὐδ' ἀναίρεσιν δοῦναι θέλουσι, *Eurip. Suppl.* 18. Ab ἀναιρέω. Unde
Ἀναιρέτης, ου, ὁ, ablator, fur, latro; (2) eversor; (3) interfector, interemptor.
Ἀναιρετικός, ή, όν, exitialis, lethalis, mortifer.
Ἀναιρέω, ῶ, f. ήσω, aufero, tollo; (2) everto; (3) abrogo; (4) tollo de medio, interficio; (5) condemno; (6) capio, in manus sumo; *Steph.* (sed delet *Ern.*) (7) reddo responsum, *de oraculo*; et *in medio*, (8) tollo, *de liberis*, pro suscipio, vel educo; (9) suscipio, adgredior; (10) excipio, recipio ad me; (11) eligo; (12) demereor, vel concilio mihi aliquem; (13) concipio, gravida fio; (14) vinco, reporto præmium; (15) tollo mortuum, sepelio. Ἀναιρεῖν τι ἐκ τῆς πόλεως, πόλεις, νόμους, ἑαυτόν· ἀναιρεῖσθαι τὴν συγγραφὴν, expungere; παῖδας, tollere; τοὺς νεκροὺς, efferre ad sepulturam; πόλεμον, ἔχθρας, πόνους, suscipere. Ab ἀνὰ et αἱρέω.
Ἀναίρω, tollo, sursum tollo.
Ἀναισθησία, ας, ἡ, defectus sensuum, stupor; (2) stoliditas, dementia. Ex α priv. et αἴσθησις.
Ἀναισθητεύομαι, f. εύσομαι, idem quod
Ἀναισθητέω, ῶ, f. ήσω, careo sensu, non sentio; (2) sum stupidus vel vecors. Ἐπεπείσμην δ' ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, τυχὸν μὲν ἀναισθητῶν, *Dem.* Ab
Ἀναίσθητος, ου, ὁ καὶ ἡ, carens sensu, expers facultatis sentiendi; (2) qui non sentitur, sensum effugiens, qui non cadit sub sensum; (3) stupidus, stolidus, demens. Ex α priv. et αἰσθητὸς, *sensibilis*.
Ἀναισθήτως, *adv.* sine sensu; (2) stupide, stolide; (3) lente, patienter.
Ἀναισιμοῦν, *impendere*, præs. inf. act. *contr.* pro ἀναισιμόειν, a verbo
Ἀναισιμόω, ῶ, f. ώσω, insumo, impendo. Ἀναισιμώθη ἐκ τοῦ τάφου ἡ γῆ, *Her.* Εἴξωνν ἀνδρὶ πέντε ἡμέραι ἀναισιμοῦνται, *Herodot.* 1, 72. Hinc
Ἀναισίμωμα, ατος, τὸ, sumptus.
Ἀναΐσσω, fut ξω, sursum ruo, surgo, prosilio. Μὴ πρὶν ἀναΐξειαν ἀγῆσι υἷες Ἀχαιῶν, *Il.* 4, 114. Ex ἀνὰ et ἀΐσσω, *ruo*.
Ἀναισχυντέω, ῶ, f. ήσω, impudens sum, impudenter ago. Τί ἂν οὖν εἴποι πρὸς ταῦτα τὶς, ὅτε τοιαῦτα ποιῶν οὐδ' ἀναισχυντεῖ; *Aristoph. Thesm.* 715.
Ἀναισχύντημα, ατος, τὸ, facinus impudens.
Ἀναισχυντία, ας, ἡ, impudentia, inverecundia. Ab
Ἀναίσχυντος, ου, ὁ καὶ ἡ, impudens, inverecundus. Ex α priv. et αἰσχύνω.
Ἀναισχύντως, *adv.* impudenter, inverecunde.
Ἀναιτιολόγητος, ου, ὁ καὶ ἡ, cujus ratio reddi non potest. Ex α priv. et αἰτιολογέω.
Ἀναιτία, ας, ἡ, innocentia.
Ἀναίτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, causam non habens, cujus causa nulla est; qui in causa non est, cur aliquid fiat; (2) innocens; qui culpari vel accusari nequit. Ex α priv. et αἰτία.
Ἀναιτίως, *adv.* sine causa, sine culpa.
Ἀνακαγχάζω, fut. άσω, cachinnor, effuse rideo. Ἀκέσας ἀνεκάγχασε μάλα Σαρδόνιον, *Plut.*
Ἀνακαθαιρέομαι, depono, *V. L.* Ex ἀνὰ, κατὰ, et αἱρέομαι.
Ἀνακαθαίρω, expurgo, perpurgo. Hinc
Ἀνακάθαρσις, εως, ἡ, purgatio; (2) explanatio allegoriarum.
Ἀνακαθαρτικός, ή, όν, purgativus. Ab eod.
Ἀνακάθημαι, sedeo erectus; (2) recumbo, resideo.
Ἀνακαθίζω, f. ίσω, resideo. Καὶ ἀνεκάθισεν ὁ νεκρὸς, *Luc.* 7, 15.
Ἀνακαινίζω, fut. ίσω, innovo, instauro. Ἀνακαινιεῖς τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, *Psal.* 104, 30. Ἀνακαινίζειν εἰς μετάνοιαν, *Heb.* 6, 6. Ex ἀνὰ et καινὸς, *novus*. Hinc
Ἀνακαίνισις, εως, ἡ, renovatio, instauratio.
Ἀνακαινισμός, οῦ, ὁ, idem et ab eod.
Ἀνακαινόω, ῶ, fut. ώσω, innovo, instauro. Ἐνδυσάμενοι τὸν νέον, τὸν ἀνακαινούμενον, &c. *Col.* 3, 10. Ab ἀνὰ et καινός. Hinc
Ἀνακαίνωσις, εως, ἡ, renovatio, instauratio.
Ἀνακαῖον, ου, τὸ, carcer in quem conjiciebantur servi mali et liberti qui a dominis suis defecerant, *Suid. Harpocration.*
Ἀνακαίω, fut. καύσω, accendo, incendo; (2) incito. Ἀνακαύσαντες τὸ πῦρ, *Herodot.*

'Ανακαλέω, ῶ, fut. ήσω, p. κέκληκα, inclamo, alta voce appello, voco; (2) invoco; (3) revoco; (4) sarcio, rependo. 'Ανακαλεῖν τὸν εὐεργέτην, ἀγαθὸν ἀνακαλεῖσθαι τῇ σάλπιγγι τὰς στρατιώτας, τὰς ἐν ὑπερορίαις· τὴν στάσιν, labantem reparare.

'Ανακαλινδέω, ῶ, f. ήσω, verso, volvo.

'Ανακαλυπτήρια, τὰ, dies quo sponsa facie retecta prodit; (2) munus quod sponsæ eo die a marito aliisque dabatur, pro honore et gratia revelati oris.

'Ανακάλυπτρα, τὰ, idem quod præc. (2). Ab

'Ανακαλύπτω, fut. ψω, revelo, retego, patefacio. 'Ανακαλύπτειν μυστήρια· λόγους, aperte loqui; βλέφαρον. 'Ανακεκαλυμμένῳ προσώπῳ τὴν δόξαν Κυρίου κατοπτριζόμενοι, 2 *Cor.* 3, 18.

'Ανακάλυψις, εως, ἡ, revelatio.

'Ανακάμπτω, f. ψω, reflecto; (2) revertor, redeo; (3) declino, deflecto. Πάλιν δὲ ἀνακάμψω πρὸς ὑμᾶς, *Act.* 18, 21.

'Ανακάμψαι, *reverti*, a. 1. inf. act.

'Ανακάμψερως, ἔρωτος, ἡ, herba quæ amorem reducere credebatur. Ex ἀνακάμπτω et ἔρως.

'Ανακαμψίπνοος, ου, ὁ κ ἡ, qui reflexo itinere flat, qui reflexos flatus habet, *apponitur* εὐθύπνοος, *Aristot.* Ex ἀνακάμπτω, *reflecto*, et πνόος, *flatus*.

'Ανάκαμψις, εως, ἡ, reflexio; (2) reciprocatio. Ab ἀνακάμπτω.

'Ανάκανθος, ου, ὁ κ ἡ, spinis seu aculeis carens. Ex α priv. et ἄκανθα, *spina*.

'Ανακάπτειν, *deglutire*, præs. inf. act. verbi

'Ανακάπτω, f. ψω, devoro, deglūtio, absorbeo.

'Ανάκαρ, *adv.* sursum versus, in superiorem partem. Ex ἀνὰ et κὰρ, pro κάρα, *caput*.

'Ανακάρδιον, ου, τὸ, arbor quædam Indica fructu aviculæ corculo non dissimili. Ex ἀνὰ et καρδία, *cor*.

'Ανάκαρδος, ου, ἡ, idem et ex iisd.

'Ανάκαυσις, εως, ἡ, accensio, incensio. Ab ἀνακαίω, *incendo*.

'Ανακαχλάζω, ebullio, effervesco, ut *simplex*. *Schol. Soph. ad Trach.* 704.

'Ανακάχλασις, εως, ἡ, ebullitio, æstus, *Schol. Æschyl. ad Prometh. Vinct.* 365.

'Ανάκαψις, εως, ἡ, devoratio. Ab ἀνακάπτω.

'Ανακεάζω, f. άσω, findo.

'Ανακέαται, *dicati sunt*, 3. plur. præs. indic. med. *Ion.* pro ἀνάκεινται, a verbo ἀνάκειμαι.

'Ανάκεια, ων, τὰ, festum Dioscurorum, Castoris et Pollucis, qui et Ἄνακες dicti.

'Ανάκειμαι, f. κείσομαι, accumbo, recumbo; (2) consecratus, dicatus sum; (3) deditus; addictus sum; (4) situs, repositus sum; (5) tribuor, adscribor alicui. 'Ανάκειται εἰς ὀλίγους, ἐπί σοι, πᾶν ἐς σέ· τοῖς βιβλίοις, συμποσίοις, incumbere; τῶν θείων, deditus; τῷ θεῷ· ἀνάκειται ὑπομνήματα.

'Ανάκειον, ου, τὸ, templum 'Ανάκων, seu Dioscurorum. Ab ἄνακες.

'Ανακείρω, tondeo; (2) abscindo; (3) disseco, lacero.

'Ανακεκαλυμμένως, *adv.* sine velo, aperte. Ab ἀνακαλύπτω.

'Ανακεκραγὼς, part. perf. act. v. ἀνακράζω.

'Ανακελαδέω, strepo, garrio. *Schol. Eurip. ad Or.* 184. Ab

'Ανακέλαδος, ου, ὁ, susurrus, strepitus, sonitus. Φυλασσομένα στόματος ἀνακέλαδον, *Eurip. Or.* 184.

'Ανακεράννυμι, vel ἀνακεραννύω, vel ἀνακεράω, commisceo, permisceo; (2) tempero. 'Ανακραθέντων καιναῖς ἐπιγαμίαις τῶν γενῶν, *Plut.*

'Ανακες, ων, οἱ, Dioscuri, Castor et Pollux. Ab ἄναξ. V. ἀνακῶς.

'Ανάκεστος, ου, ὁ κ ἡ, immedicabilis, insanabilis. Ex α priv. et ἀκέομαι, *sano, medeor*.

'Ανακεφαλαιοῦται, 3. sing. præs. ind. pass. *contr.* pro ἀνακεφαλαιόεται.

'Ανακεφαλαιόω, ῶ, f. ώσω, capitulatim et summatim repeto; (2) peroro; (3) partes disjectas in unum corpus colligo; (4) renovo, instauro; (5) impleo, perficio. 'Ανακεφαλαιώσασθαι τὰ πάντα ἐν τῷ Χριστῷ, *Eph.* 1, 10. 'Εν τούτῳ τῷ λόγῳ ἀνακεφαλαιοῦται, *Rom.* 1, 13. Hinc

'Ανακεφαλαίωσις, εως, ἡ, summaria repetitio; (2) repetitio ante dictorum per capita; (3) consummatio; (4) relatio.

'Ανακεφαλαιωτικὸς, ἡ, ὸν, ad repetitionem pertinens, quo quid repetitur.

'Ανακηκίω, sursum feror, erumpo, ut *aqua, sanguis*, scaturio, prosilio. 'Αμφὶ δ' ἄρα σφὶν πρυμνοῖσιν κεράεσσι πολὺς ἀνακηκίει ἱδρὼς, *Il.* 13, 709.

'Ανακήρυκτος, ου, ὁ κ ἡ, præconis voce renunciatus, designatus, ad munus in rep. gerendum, aut venditionis ergo, *Ern.* Et

'Ανακήρυξις, εως, ἡ, renunciatio, proclamatio, declaratio per præconem.

'Ανακηρύσσω, vel ἀνακηρύττω, f. ξω, voce præconis renuncio, proclamo; (2) renuncio quovis modo, denuncio; (3) laudo, prædico. 'Ανακηρύσσομαι νενικηκὼς, *Luc.* edicta proclamo. Κἀνακηρύσσων φόνον τὸν Λαΐειον, edicta proclamans de cæde Laii, *Soph. Œd. Tyr.* 450.

'Ανακινδυνεύειν, præs. inf. act. verbi

'Ανακινδυνεύω, fut. εύσω, periclitor, periculum adeo. 'Ανακινδυνεύω συμβάλλων ναυμαχίᾳ.

'Ανακινέω, ῶ, f. ήσω, moveo, impello; (2) suscito, excito; (3) excito, i. e. produco. Hinc

'Ανακίνημα, ατος, τὸ, idem quod

'Ανακίνησις, εως, ἡ, commotio; (2) suscitatio. 'Ανακίνησις φρενῶν, *Soph. Œd. Tyr.* 727.

'Ανακίρναμαι, permisceo. Μετρίας φιλίας ἀνακίρνασθαι, mediocres jungere, contrahere amicitias, *Eurip. Hippol.* 254. Ex ἀνὰ et κιρνάω.

'Ανακλάζω, fut. άγξω, clango, clamo.

'Ανακλαίω, f. αύσω, defleo; (2) vehementer fleo; (3) vicissim fleo; (4) *in medio*, ploratum incipio, quem deinde alii sequantur. 'Ανακλαίομαι παροῦσι τοῖς εἰωθόσιν, *Soph. Phil.* 938.

'Ανάκλασις, εως, ἡ, reflexio, repercussio. Ab ἀνακλάω. Unde

'Ανακλασμὸς, οῦ, ὁ, fractio, reflexio.

'Ανάκλαστος, ου, ὁ κ ἡ, reflexus, vel reflecti valens. Ab eod.

'Ανακλαυθμὸς, οῦ, ὁ, fletus. Ab ἀνακλαίω.

'Ανάκλαυσις, εως, ἡ, deploratio. Ab eod.

'Ανακλαυσμὸς, οῦ, ὁ, fletus. Ab eod.

'Ανακλάω, ῶ, f. άσω, refringo, reflecto, repercutio.

'Ανακλέπτομαι, retrocedo sensim, clam me proripio.

'Ανακλέπτω, rursus furor, *Hom.*

'Ανάκλημα, ατος, τὸ, idem quod ἀνάκλησις· (2) pars cantus. Ab ἀνακαλέω.

'Ανάκλησις, εως, ἡ, inclamatio, appellatio; (2) revocatio; (3) revocatio ab exilio; (4) invocatio et evocatio quæ fit cantu; (5) imploratio auxilii; (6) compellatio, adlocutio. Ab eod.

'Ανακλητικὸν, οῦ, τὸ, cantus tubæ revocantis ad prælium; (2) signum receptus. Ab eod.

'Ανακλητικὸς, ἡ, ὸν, excitans, evocans, revocans. Ab eod.

'Ανάκλητος, ου, ὁ κ ἡ, revocatorius. Ab eod.

'Ανακλιθῆναι, *repositum esse*, a. 1. inf. pass.

'Ανακλιθήσονται, 3. plur. fut. 1. ind. pass.

'Ανακλῖναι, a. 1. inf act. verbi ἀνακλίνω.

'Ανακλιντήριον, ου, τὸ, lectulus in quo quiescimus interdiu. Ab

'Ανακλίνω, f. ινῶ, p. κέκλικα, repono, reclino; (2) discumbere facio; (3) aperio, expando, explico. 'Ανακλίνας αὐτὸν ἐπ' ἀγκῶνος, ἐπὶ δεῖπνον, ἐν τῇ φάτνῃ. 'Ανακλιθήσονται μετὰ 'Αβραὰμ, *Matt.* 8, 11. Hinc

'Ανάκλισις, εως, ἡ, discubitus, accubatio, recubatio.

'Ανακλισμὸς, idem; (2) recubitorium.

'Ανακλιτικὸς, ἡ, ὸν, discubitorius.

'Ανάκλιτος, ου, ὁ κ ἡ, idem et

'Ανάκλιτον, ου, τὸ, *subst.* sella, quæ habet in quod reclinari dorsum possit.

'Ανακλύζω, fut. ύσω, abluo.

'Ανακλώθω, f. ώσω, filum retorqueo; (2) involutos fusos revolvo; (3) retracto mutando fatum; de Parca.

'Ανάκλωσμα, ατος, τὸ, revolutio, *ap. Nic.* (si lectio vera, *Ern.*)

'Ανακοαὶ, ῶν, αἱ, aures. Πρὸς τὰς ἀνακοὰς ποιεῖ, *Phurnut. de Nat. Deor.* 32, 227.

'Ανακογχίζω, contineo, cohibeo, fulcio; sed videtur leg. esse ἀνακωχίζω, *Ern.*

'Ανακογχυλιάζω, f. άσω, os seu fauces colluo, gargarizo. Ὕδατι ἀνακογχυλίασον, aqua intus allue fauces, *Plat. Sympos.* 3, 185. Οἱ δὴ ἰατροὶ, τὰ πρὸ τοῦδε ἀνακογχυλιάζειν τὸ ἐκέλευον, *Aristid.* 1, 349. ex edit. Jebb. Ex ἀνὰ et κογχύλιον. Hinc

'Ανακογχυλιασμὸς, οῦ, ὁ, gargarizatio, oris collutio. Et

'Ανακογχυλιαστὸς, ἡ, ὸν, quo fauces colluuntur; (2) qui gargarizari solet vel potest.

'Ανακογχυλίζω, fut. ίσω, idem quod ἀνακογχυλιάζω. Ὁ δὲ ἀπορροφεῖ τε καὶ ἀνακογχυλίζει, τοῦ νεαρῶς ἐπιτίθεσθαι τοῖς μέλεσι, fauces colluit gargarizatu, *Synes. Dion.* 55. Hinc

'Ανακογχυλισμὸς, οῦ, ὁ, gargarizatio.

'Ανακοὶ, ῶν, οἱ, idem quod Ἄνακες.

'Ανάκοιλος, ου, ὁ κ ἡ, cavus.

'Ανακοίλωμα, ατος, τὸ, cavum, v. gr. arboris.

'Ανακοιμάομαι, ῶμαι, dormio, cubo.

'Ανακοίνεο, *communica*, 2. sing. præs. imperat. et ἀνακοίνεο, quoque *communica*, præs. imperat. act. *Ion.* pro ἀνακοίνου, verbi

'Ανακοινόω, ῶ, f. ώσω, communico aliquid cum aliquo; (2) communico cum aliquo de re aliqua, consulo cum aliquo de re quapiam: ἀνακοινώσασθαι, communicare, *Ph.* 'Ανακοινοῦν τι τῷ φίλῳ, περί τινος, μετά τινος, τινί. Βουλεύσασθε, κ τοῖς συμμάχοις ἐλθόντες ἀνακοινώσατε, *Aristoph. Lys.* 1181.

'Ανακοίνωσις, εως, ἡ, communicatio; (2) schema quoddam rhetoricum.

'Ανακοιρανέω, ῶ, dominor, rego; (2) obeo.

'Ανακολλάω, ῶ, f. ήσω, conglutino, glutine adstringo et contineo. Hinc

'Ανακόλλημα, ατος, τὸ, glutinamentum quo aliquid constringitur.

'Ανακόλλησις, εως, ἡ, restrictio quæ fit glutine. Ab eod.

'Ανακολουθία, ας, ἡ, consequentiæ defectus, quum sequentia prioribus non respondent. Et

'Ανακόλουθον, ου, τὸ, vitium orationis, quando non sequitur quod superioribus respondeat.

'Ανακόλουθος, ου, ὁ κ ἡ, inconsequens, non respondens præcedentibus; (2) non consentaneus, ineptus. Ex α priv. et ἀκόλουθος.

'Ανακολούθως, *adv.* neglecta consecutione legitima; (2) parum convenienter.

'Ανακολπάζω, succingo, *al.* ἀνακολπίζω, *ap. Aristoph.* nam κολπάζω non reperitur.

'Ανακολυμβάω, ῶ, f. ήσω, emergo, supernato; (2) emergens adfero.

'Ανακομάω, ῶ, comas recipio; (2) reflooresco.

'Ανακομιδὴ, ῆς, ἡ, relatio, reportatio; (2) recuperatio, receptio; v. gr. spiritus e suffocatione, vel pristinæ valetudinis e morbo gravi; (3) reditus; (4) delatio mortuorum ex uno sepulchro in aliud. Ab

'Ανακομίζω, f. ίσω, refero; (2) eveho; ἀνακομίζομαι, redeo, revertor, retro trajicio. 'Ανεκομίσαντο τὴν βασιλείαν, receperunt, *Plut.* Τὰ ὅπλα εἰς τὴν ἀκρόπολιν, *Xen.* x

'Ανακοντίζω, f. ίσω, ejaculor; (2) erumpo.

'Ανάκοος, *Dor.* pro ἀνήκοος.

'Ανακοπὴ, ῆς, ἡ, impedimentum; (2) repercussio, reciprocatio. Ab

'Ανακόπτω, fut. ψω, retundo, inhibeo, impedio; (2) arceo, propulso; (3) elido. 'Ανακόπτειν τὸ ῥεῦμα, τὸ τῆς ὁρμῆς, τοὺς ὀφθαλμούς. Οὕτω μὲν ἀνακόπτειν τῆς ὀργῆς, *Luc.* Τίς ὑμᾶς ἀνέκοψε τῇ ἀληθείᾳ μὴ πείθεσθαι; *Gal.* 5, 7.

'Ανάκουστος, ου, ὁ κ ἡ, sub auditum cadens. Ex ἀνὰ et ἀκουστός.

'Ανακουφίζω, f. ίσω, sublevo. 'Ες βραχὺ ἀνεκουφίσθησαν, *Aret.* Hinc

'Ανακούφισις, εως, ἡ, sublevatio, allevatio.

'Ανακούφισμα, ατος, τὸ, idem.

'Ανακύω,

x ἀνακομίζεσθαι comportare Anab. IV. 7.

'Ανακέω, inaudio, ausculto. Θέλεις μείνωμεν αὐτῦ, κἀνακέσωμεν γόων; *Soph. Elec.* 81.

'Ανακραγγαίνω, succlamo, *Hes.* Ab ἀνακράζω. *Voss.* habet ἀναγαργαρίζω, *Ph.* ἀναγαργαρίζω.

'Ανακραδαίνω, vibro, quatio, quasso.

'Ανακραδάω, ῶ, idem.

'Ανακράζω, f. άξω, exclamo; (2) loquor, proloquor. 'Ανέκραξε φωνῇ μεγάλῃ, *Luc.* 4.

'Ανακραθεὶς, *permixtus*, aor. 1. part. pass. verbi ἀνακεράννυμι, pro ἀνακεράω, *permisceo.*

'Ανάκρασις, εως, ἡ, permistio, commistio, temperatio. Ab ἀνακεράννυμι, *immisceo.*

'Ανακρατὴς, ές, admodum firmus, validus. A κράτος, *Hes.*

'Ανακρέκομαι, sono, loquor. Ex ἀνὰ et κρέκω, *pectine pulso.*

'Ανακρέμαμαι, suspensus sum, pendeo ex alto.

'Ανακρέμασαν, *suspenderunt*, 3. plur. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἀνεκρέμασαν.

'Ανακρεμάω, ῶ, vel

'Ανακρεμάννυμι, vel

'Ανακρεμανύω, vel

'Ανακρέμημι, et ἀνακρήμνημι, suspendo in altum; (2) spe suspendo. 'Ανακρέμασαν εἰς ἀκρόπολιν, *Herodot.* 'Ανακρεμάσας ἀπὸ τῶν ἐλπίδων, *Æschin.* Ex ἀνὰ et κρεμάω.

'Ανάκρησις, ἡ, *Ion.* pro ἀνάκρισις.

'Ανακρίνω, f. ινῶ, quæstionem habeo, scrutor; (2) dijudico; (3) examino, æstimo. 'Ανακρίνειν τὰ σπυδαῖα τῶν πραγμάτων ταῖς ἡδοναῖς, *Isocr.* 'Ανακρίνεται ὑπὸ πάντων, 1 *Cor.* 14, 24. Hinc

'Ανάκρισις, εως, ἡ, interrogatio; (2) inquisitio, maxime quam singuli magistratus faciunt ante judicia de rebus ad litem pertinentibus; (3) disceptatio, judicium.

'Ανακριτικὸς, ἡ, ὸν, interrogatorius, interrogativus. Ab eod.

'Ανακροταλίζω, plaudo, ut seq.

'Ανακροτέω, ῶ, f. ήσω, plaudo, edo plausum, plausu comprobo; (2) celebro.

'Ανάκρυσις, εως, ἡ, retractio, inhibitio. Ab

'Ανακρύω, fut. ύσω, navem reprimo, coerceo; (2) ἀνακρύεσθαι, canendi initium facere; (3) retro remigare, inhibere remis. 'Ανακρύεσθαι τὴν ναῦν εἰς πέλαγος, τὸ σῶμα τῦ ἵππυ· τὸν αὐτὸν λόγον, exordiri.

'Ανακρυστέος, qui sursum impellitur, qui retro agitur. 'Ανακρυστέον μὲν τὸ σῶμα τῦ ἵππυ, *Xenoph. de Re Equ.* 10, 12.

'Ανακρωτηρίαστος, ον, integer, illæsus. Ab α priv. et ἀκρωτηριάζω.

"Ανακτα, *regem*, acc. sing. ab ἄναξ, *rex.*

'Ανακτάομαι, ῶμαι, fut. ήσομαι. recupero, recipio, reparo; (2) refocillo, recreo; (3) demereor, mihi concilio, mihi amicum facio. 'Ανακτᾶσθαι τὴν ἀρχὴν, τὴν δύναμιν τῦ σώματος. ἀνεκτήσατο τὰς πολίτας.

'Ανακτέον, reducendum, subvehendum: ab ἀνάγω.

'Ανακτήσασθαι, a. 1. inf. med. verbi ἀνακτάομαι. Hinc

'Ανάκτησις, εως, ἡ, recuperatio; (2) recreatio; (3) conciliatio gratiæ.

'Ανακτητικὸς, ἡ, ὸν, recuperatorius, recuperandi vim habens.

'Ανακτίζω, f. ίσω, renovo, reædifico, rursum creo, reformo.

'Ανάκτισις, εως, ἡ, instauratio.

'Ανακτίτης, υ, ὁ, gemma, quæ alias γαλακτίτης.

'Ανακτόριος, idem quod ἀνακτόριος, *Christod.*

'Ανακτορία, ας, ἡ, imperium, regnum. Ab ἀνάκτωρ.

'Ανακτόριος, υ, ὁ ϗ ἡ, seu ἀνακτόριος, ία, ον, herilis. Αὐ ὕεσσιν ἀνακτορίῃσιν ἕπεσθαι, *Odyss.* 15, 396. A præc.

'Ανάκτορον, υ, τὸ, regium palatium; (2) templum, imprimis Dioscurorum.

'Ανακτοτελέσται et ἀνακτοτελεῖται, sacerdotes Dioscurorum, omninoque Deorum.

'Ανάκτωρ, ορος, ὁ, rex; (2) herus. Ab ἄναξ.

'Ανακυΐσκω, abortum facio. Ex ἀνὰ et κύω.

'Ανακυκάω, ῶ, fut. ήσω, permisceo, commisceo. 'Ανακυκᾶν τὰ φάρμακα, *Aristoph. Plut.* 302.

'Ανακυκλέω, evolvo, explico, extendo. 'Ανακύκλει δέμας, extende corpus, *Eurip. Or.* 231. Vide ἀνακυκλόω, *Eur.*

'Ανακύκλησις, εως, ἡ, idem quod ἀνακύκλωσις.

'Ανακυκλισμὸς, ῦ, ὁ, idem.

'Ανακυκλόω, ῶ, f. ώσω, cingo, circumdo; (2) repeto; (3) revolvo.

'Ανακύκλωσις, εως, ἡ, circumactio, circulatio; (2) conversio in orbem. A præc.

'Ανακυλισμὸς, ῦ, ὁ, revolutio, conversio. Ab

'Ανακυλίω, f. ίσω, replico, revolvo; (2) sursum volvo.

'Ανακυμβαλιάζω, f. άσω, cum sonitu everto.

'Ανακυντέω, sterto, *Hes.*

'Ανακυπτέω, everto, *Nic.* Et

'Ανακυπτόω, ῶ, f. ώσω, subverto, in dorsum reclino et resupino, *Hes.* Ab

'Ανακύπτω, f. ψω, oculos et caput erigo, ut aves bibentes solent; (2) exsisto, emergo; proprie et tropice, ut e malis, curis, &c. (3) orior; (4) spe erigor, animoque recreor. Μὴ δυναμένη ἀνακύψαι εἰς τὸ παντελὲς, *Luc.* 13, 11.

'Ανακύρωσις, εως, ἡ, auctoritas. Ex ἀνὰ et κυρόω: leg. igitur ἀνακύρωσις.

'Ανάκυρτος, υ, ὁ ϗ ἡ, repandus, *Gl. V.*

'Ανακύψατε, *suspicite*, 2. pl. aor. 1. imperat. act. verbi ἀνακύπτω, *suspicio.*

'Ανακωδωνίζω, vide simp. *Hes.*

'Ανακωκύω, fut. ύσω, deploro, defleo.

'Ανάκωλος, υ, ὁ ϗ ἡ, brevissimus. Ex ἀνὰ et κῶλον, *membrum.*

'Ανακωλύω, f. ύσω, arceo.

'Ανακωμῳδέω, ῶ, f. ήσω, comice decanto vel dico; (2) comice irrideo.

'Ανακῶς, *adv.* sedulo, ab α priv. et ἀκῶς, antiquo, quod est ab eodem vocabulo, unde ἀκὴν, unde colligitur fuisse in usu ἀκὸς, ἡ, ὸν, *sedatus, tranquillus*; (2) regie, regum more, *Ern.*

'Ανακωφάω, ῶ, f. ήσω, surdum reddo.

'Ανακωφέω, ῶ, f. ώσω, idem.

'Ανακωχεύω, f. εύσω, navem in ancoris retineo; (2) retineo, inhibeo, recedo. Κἀνακωχεύει, fræna inhibet, *Soph. El.* 732.

'Ανακωχέω, idem, *Hes.*

'Ανακωχὴ, ῆς, ἡ, est, cum naves in salo tenentur in ancoris, ne a vento illidantur scopulis; recessio navium a littore versus altum in tempestate; (2) induciæ; sed in hoc sensu scribendum ἀνοκωχὴ potius. Ab ἀνέχω, vel ἀνοκέχω, *Ern.*

'Αναλαβεῖν, aor. 2. inf. act. verbi ἀναλαμβάνω.

'Αναλάζομαι, fut. άσομαι, rursum capio.

'Αναλακτίζω, calcitro, repudio.

'Αναλαλάζω, f. άξω, ululo, exclamo, tripudio. 'Επαιάνιζον πάντες οἱ στρατιῶται καὶ ἀνηλάλαζον, *Xenoph. Cyri Exped.* 4, 207.

'Αναλαμβάνω, f. λήψομαι, p. ἀνείληφα. recipio, recupero; (2) reparo, instauro; (3) repeto, itero, revoco; (4) assumo; (5) excipio, sc. convivio, &c. (6) animo voluto, cogito; (7) corrigo; (8) retineo; (9) cohibeo, &c. 'Αναλαμβάνειν τι ἔκ τινος, τόπον τινὶ εἰς μνήμην, εἰς διάνοιαν· τὴν ἰσχὺν, ἑαυτὸν, ἑαυτὸν ἀπὸ τῆς νόσυ, ἐκ τῆς νόσυ· τινὰ ἐπὶ τὴν ἁρμάμαξαν, τινὰ ἱερᾶσθαι ϗ θεαῖς κίνδυνον, suscipere; τὸν ἵππον, sistere; αἰτίαν τὴν ἐπενεχθεῖσαν, culpam objectam delere; τὴν ἀρχὴν, recuperare; τὴν διεσκεδασμένην δύναμιν, resumere. (7) τὴν ἁμαρτίαν αἰσχρὰν ἁμαρτὼν ἀναλαβεῖν πειράσομαι, turpe quod admisi peccatum, emendare conabor, *Soph. Philoct.* 1248. resarcire.

'Αναλάμπω, futur. ψω, resplendeo, reluceo; (2) illustro.

'Αναλγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, doloris expers, durus, stupidus. Ex α priv. et ἄλγος. Hinc

'Αναλγησία, ας, ἡ, indolentia.

'Ανάλγητος, υ, ὁ ϗ ἡ, sine dolore, expers doloris; (2) crudelis, qui nullo dolore aut misericordia tangitur. 'Αναλγήτων ἐθέλησας ἀναιδὲς ἔργον 'Ατρειδᾶν τῷδ' ἄχει, immisericordium, *Soph. Aj.* 946.

'Αναλγήτως, *adv.* inhumaniter; (2) absque doloris sensu, absque molestia. (1) Μὴ πλῆς ἄδαστον ὧδ' ἀναλγήτως βαλεῖν, *Soph. Aj.* 1333.

'Αναλδαίνω, augeo, do incrementum. Ex α intens. et ἀλδαίνω, *augeo.*

'Αναλδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, non crescens, incrementum non capiens. Ex iisd.

'Αναλδήσκω, succresco, augeor. Ab ἀναλδής.

'Αναλδὸς, idem quod ἀναλδὴς, *Hes.*

'Αναλεαίνω, contero.

'Αναλεγομένων, gen. pl. part. præs. pass. verbi

'Αναλέγω, f. ξω, colligo; ἀναλέγομαι, recito, lego, *Gl. V.* 'Αναλέγειν τὰ πάντα εἰς ἑαυτὸν, *Phil.* 'Αναλέγεσθαι τὰς βίβλυς· τὸν χρόνον ταῖς διαδοχαῖς τῶν βεβασιλευκότων, supputare.

'Ανάλειπτος, η, ον, non unctus.

'Αναλειφὴ, cum quis non ungitur. Ex α priv. et ἀλείφω.

'Αν[αλείχ]ω, fut. ξω, lambo, delingo.

'Ανάλεκτα, ων, τὰ, reliquiæ ciborum. Ab

'Ανάλεκτος, υ, ὁ ϗ ἡ, collectitius, collectus, collectaneus. Ab ἀναλέγω, *colligo.*

'Αναλέκτης, υ, ὁ, collector, *Steph.*

'Αναλεκτίδες, αἱ, conveniunt scapulis tenues analectides altis, *Ovid. de Art. Am.* 3.

'Αναληθὴς, ές, falsus.

'Αναληθῶς, *adv.* falso.

'Ανάλημμα, ατος, τὸ, altitudo; (2) quicquid in edito est, ut horti pensiles, &c. Ab ἀναλαμβάνω.

'Αναληπτὴρ, ῆρος, ὁ, hamula, *Jos.* vulgo ἀναλημπτὴρ, male, *Steph.* Item *medicamentum* ad sanandum proficiens. Epith. remedii, *Ern.*

'Αναληπτικὸς, ἡ, ὸν, recuperatorius; (2) refocillandi, recreandi vim habens.

'Αναληπτικῶς, *adv.* apte ad refocillandum corpus.

'Ανάληψις, εως, ἡ, resumptio, recuperatio; receptio; (2) virium refectio; (3) adoptio; (4) perceptio rei alicujus; (5) schema rhetoricum. Ab ἀναλαμβάνω.

'Αναλθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, insanabilis, incurabilis. Ex α priv. et ἀλθ[αίνω, sano].

'Ανάλθητος, insanabilis, immedicabilis. Πῶς ἀπαλλάξω βιοτὰν ἐμὰν τῶδ' ἀναλθήτῳ πάθας; *Eurip. Hipp.* 1396. Vide *Brunck.* et *Musgrave.*

'Αναλίγκιος, υ, ὁ ϗ ἡ, dissimilis. Ex α priv. et ἀλίγκιος, *similis.*

'Αναλικμάω, ventilo, vanno purgo.

'Ανάλιπος, *Dor.* pro ἀνήλιπος, *Theoc.*

'Ανάλιπος, *discalceatus, Dor.* pro ἀνήλιπος.

'Αναλίσκοισα, *Dor.* pro ἀναλίσκυσα, ab

'Αναλίσκω, fut. ἀναλώσω, p. ἀνήλωκα, absumo, insumo, impendo; (2) mercedem do, impensas suppedito; (3) consumo, extinguo, perdo, interficio. 'Αναλίσκειν χρόνον, πόνον, λόγυς ἐπί τινι· τὰ χρήματα εἰς τὺς στρατιώτας, τινὶ ἀργύριον· κάλλος, *Isoc.* Ταχὺ δὲ τὰ ἐν τῷ παραδείσῳ θηρία ἀνήλωκε, *Xen. Pæd.* 1. Τίνος χάριν τοσόνδ' ἀνάλωσας λόγον; *Soph. Aj.* 1049. Βλέπετε μὴ ὑπὸ ἀλλήλων ἀναλωθῆτε, *Gal.* 5, 15. Ex ἀνὰ et ἁλίσκω, *capio.*

'Αναλιχμάομαι, lambo.

'Αναλκία, ας, ἡ, impotentia; (2) ignavia, timiditas. Ex α priv. et ἀλκὴ, *robur.*

'Αναλκία, ας, ἡ, idem et ex iisd.

'Ανάλκιδας, *impotentes*, acc. pl. ab ἀναλκίς.

'Αναλκίη, *ignavia, Ion.* pro ἀναλκία.

"Αναλκις, ίδος, ὁ ϗ ἡ, impotens, carens animo impatiente et ultionis studioso. Ex iisd.

'Ανάλλακτος, ον, immutabilis, irreconciliabilis.

'Αναλλέξας, *qui collegit*, aor. 1. part. act. *Poet.* pro ἀναλέξας, a verbo ἀναλέγω, *colligo.*

'Αναλληγόρητος, ὸν, proprie et sine allegoria dictus.

'Αναλλοίωτος, υ, ὁ ϗ ἡ, immutabilis; (2) qui ægre mutatur. Ex α priv. et ἀλλοιωτός.

'Ανάλλομαι, assilio, insilio.

"Αναλμος, υ, ὁ ϗ ἡ, salsuginis expers. Ex ἀνὰ et ἅλμη.

'Αναλογίαν, *adv.* secundum proportionem. Ex ἀνάλογος.

'Αναλογεῖον, υ, τὸ, locus in quo reponuntur libri, sc. rationum. Ab eod.

'Αναλογέω,

'Αναλογέω, ῶ, f. ήσω, proportione respondeo, similis sum: τὸ ἀναλογοῦν, simile.

'Αναλογία, ας, ἡ, proportio, similis ratio.

'Αναλογίζομαι, ratiocinor, reputo, æstimo. 'Αναλογίζεσθαι τὰς χρόνους, τὰς τύχας. 'Αναλογίσασθε γὰρ, &c. Lucian. 12, 8.

'Αναλογικὸς, ἡ, ὸν, proportionalis.

'Αναλόγισμα, ατος, τὸ, idem quod

'Αναλογισμὸς, ῦ, ὁ, ratiocinatio, subductio; (2) cogitatio.

'Αναλογιστικῶς, probabiliter, per conjecturam.

'Ανάλογος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, consentaneus. Ex ἀνὰ et λόγος, ratio.

'Αναλογῦσα, quæ similis est, part. præs. act. f. g. contr. pro ἀναλογέυσα, a verbo ἀναλογέω.

'Αναλόγως, adv. convenienter, congrue.

'Αναλος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, insulsus, non salitus. Ex α priv. et ἅλς, sal.

'Αναλόω, idem quod ἀναλίσκω, consumo, perdo. Λόγυς ἀναλοῖς, Eurip. Med. 325.

'Αναλτος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, inexplebilis, insatiabilis; (2) non augescens; (3) non salitus. Ex α priv. et ἄλω, alo; vel ἄλδω, augeo; vel ἅλς, sal.

'Αναλυέμεν, resolvere, præs. inf. act. Ion. pro ἀναλύειν, a verbo ἀναλύω.

'Αναλύζω, ingemisco, singultio.

'Ανάλυσις, εως, ἡ, resolutio, dissolutio; (2) abrogatio, remissio; (3) migratio, discessus, abitus, præsenti e vita; (4) explicatio. Ab ἀναλύω.

'Αναλυτὴς, ῆρος, ὁ, liberator.

'Αναλυτικὸς, ἡ, ὸν, qu. resolutorius, totum in suas partes, elementa, &c. resolvens; vel modum resolvendi demonstrans.

'Αναλυτρόω, ῶ, f. ώσω, redimendum concedo, redemtum reddo. In med. redimo.

'Αναλύω, f. ύσω, resolvo, dissolvo, retexo; (2) abrogo; (3) redeo, revertor; (4) abeo, discedo, migro. 'Αναλύειν τὰ γενόμενα, irrita facere; οἴκαδε, reverti. Πότε ἀναλύσει ἐκ τῶν γάμων, Luc. 12, 36.

'Αναλφάβητος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, qui ne alphabetum quidem callet, plane illiteratus. Ex α priv. ἄλφα, et βῆτα.

'Ανάλωκα, consumpsi, 1. sing. perf. ind. act. Ion. pro ἀνήλωκα, a verbo ἀναλίσκω.

'Ανάλωμα, ατος, τὸ, sumptus, impensa.

'Ανάλωσα, aor. 1. verbi ἀναλίσκω, Att. pro ἀνήλωσα. Τίνος χάριν τοσόνδε ἀνάλωσας λόγον; Soph. Aj. 1049.

'Αναλῶσαι, consumpsisse, a. 1. inf. act. verbi ἀναλίσκω, pro ἀναλόω.

'Ανάλωσις, εως, ἡ, consumptio, et

'Αναλωτὴς, ῦ, ὁ, consumptor. Ab eod.

'Αναλωτικὸς, ἡ, ὸν, absumens, vim consumendi habens. Ab

'Ανάλωτος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, invictus, inexpugnabilis. Ex α priv. et ἁλωτὸς, expugnabilis.

'Αναλωφέω, ῶ, f. ήσω, respiro, interquiesco, mitesco, desævio, Odyss. 9, 460. Aretæus, ii. 11, 112.

'Αναμάθω, aor. 2. sub. ab ἀναμανθάνω.

'Αναμαιμάω, ῶ, furibundo impetu sursum deorsum feror, furo, Il. 20, 490.

'Αναμαλάσσω, vel ἀναμαλάττω, fut. άξω, remollio, subigo.

'Αναμανθάνω, fut. θήσομαι, de integro disco; (2) disco, attendo; (3) dedisco, melius disco.

'Αναμαντεύομαι, augurium capio, vaticinor.

'Αναμάξευτος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, qui nullis plaustris permeari potest, aut tritus nondum est. Ex α priv. et ἅμαξα, currus, plaustrum.

'Αναμαρμαίρω, splendesco.

'Αναμαρτησία, ας, ἡ, cum quis non peccat, non errat, innocentia. Ex α priv. et ἁμαρτάνω.

'Αναμάρτητος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, peccati expers, qui sine peccato est; (2) qui peccare nequit, in quo lapsus vel error locum non habet. Ex iisd.

'Αναμαρτήτως, adv. sine peccato, juste et recte.

'Αναμαρτοεπὴς, ἐς, ὁ ϗ ἡ, qui verbis non peccat, qui falsum non dicit, Suicer.

'Αναμαρυκάομαι, (al. ἀναμηρ.) idem quod

'Αναμασάομαι, ῶμαι, it. ἀναμασσ. iterum mando, rumino; (2) diligenter, iterum iterumque cogito, exploro.

'Αναμάσσω, vel ἀναμάττω, f. ξω, pinso, subigo farinam; (2) abstergo; (3) luo, de pœna, et in med. (4) exprimo, imitor; (5) tollo colores penicillo, et in tabulam transfero, Etn. 'Αναμάσσειν τι ἑαυτῦ κεφαλῇ, in periculum se inferre. 'Εν θυείᾳ στρογγύλῃ ἀναμάττετο, mortario rotundo subigebat, Aristoph. Nub. 676. (3) καὶ ἐγὼ ἐμῇ κεφαλῇ ἀναμάξας φέρω, ego meo capite pendo, Herodot. 1, 155. "Ο σῇ κεφαλῇ ἀναμάξεις, Odyss. 19, 91.

'Αναμαστεύω, f. εύσω, quæro; (2) requiro; (3) diligenter quæro, pervestigo.

'Αναμασχαλιστὴρ, ῆρος, ὁ, axillaris. Ex ἀνὰ et μασχάλη, axilla.

'Ανάματος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, aquis carens, Hes. Ex α priv. et νᾶμα, fluentum.

'Αναμάχεσθαι, præs. infin. med. verbi

'Αναμάχομαι, f. έσομαι, vel ήσομαι, rursum seu denuo pugno, pugnam repeto, item cum effectu; iterum pugnando rem restituo, aciem reparo. 'Αναμάχεται ἡ φύσις τῷ πλήθει τὴν φθοράν, compensat, Aristot.

'Ανάμβατος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, qui conscendi non potest. Ex α priv. et ἀμβατὸς, pro ἀναβατὸς, scansilis.

'Αναμέλγητος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, non emulctus; (2) qui nequit mulgeri. Ex α priv. et ἀμέλγω.

'Ανάμελκτος, ον, idem.

'Αναμέλπω, f. ψω, cano, celebro cantu.

'Αναμεμιγμένως, adv. mixtim, promiscue.

'Αναμεμίχαται, permixti sunt, 3. pl. perf. ind. pass. Ion. pro ἀναμεμιγμένοι εἰσὶ, a verbo ἀναμίγνυμαι, permisceo.

'Αναμένω, f. ενῶ, expecto; (2) permaneo, constans maneo; (3) maneo aliquem, vel aliquid; (4) differo, moror. (4) ἀνάμεινον δὲ φασγάνῳ τομάς, Eurip. Or. 1101. 'Αναμένειν τὴν ὥραν, ἐν τοῖς ἤθεσι κίνδυνοι ἕτεροι ἀναμένουσι. 'Αναμένειν τὸν υἱὸν αὐτῦ ἐκ τῶν ὐρανῶν, 1 Thess. 1, 10.

'Αναμέσος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, qui est medius aliquo in loco, intermedius.

'Ανάμεστος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, plenus, refertus. Hinc

'Αναμεστόω, ῶ, f. ώσω, repleo. Κἀτ' ἐκ τύτων ἡ πόλις ἡμῶν ὑπὸ γραμματέων ἀνεμεστώθη, Aristoph. Ran. 1202.

'Αναμετρέω, ῶ, f. ήσω, metior; (2) denuo metior, remetior; (3) iter eundo remetior; (4) narro, commemoro, in med. fere eadem notat: item per mensuram dividere, ut agros colonis. Λόχον τ' ἀναμετρήσασθαι δυσμενέων, aciem hostilem metiri, Theoc. 24, 125, pessime interpres. 'Αναμετρεῖν τὸ χωρίον, τὴν θάλασσαν, τὰς πράξεις· ἀναμετρεῖσθαι τὺς κινδύνυς· Τί ἄρρητ' ἀναμετρήσασθαί με δεῖ; Eur. Or. 14. Hinc

'Αναμέτρησις, εως, ἡ, dimensio.

'Αναμηρυκάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, rumino, remando. 'Αναμηρυκώμενος τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα, Luc.

'Αναμηρύκομαι, rumino, V. L.

'Αναμηρύομαι, f. ύσομαι, fila dilapsa, seu fluentia, fuso circumacto recolligo.

'Αναμηχανάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, rursum machinor; rursus molior; irritum conatum nova calliditate vel arte reparo.

'Ανάμιγδα et 'Αναμίγδην, adv. mixtim, promiscue. Ab

'Αναμίγνυμι, f. ίξω, immisceo, permisceo, commisceo. 'Αναμιγνῦναι τὴν ἀρετὴν πρὸς ἀνθρωπίας χρείας, ἀναμιχθέντες τῷ πλήθει, πρὸς ἀλλήλυς.

'Αναμιγνύω, idem.

'Αναμίλλητος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, non controversus; (2) non contentiosus. Ex α priv. et ἅμιλλα.

'Αναμιμνήσκω, in mentem revoco. 'Αναμιμνήσκειν τινά τινος, τῆς παιδείας. "Ος ὑμᾶς ἀναμνήσει τὰς ὁδύς μυ, 1 Cor. 4, 17. 'Αναμιμνήσκεσθε δὲ τὰς πρότερον ἡμέρας, Heb. 10, 32. Ex ἀνὰ et μνάομαι, recordor.

'Αναμίμνω, maneo. Ex ἀνὰ et μίμνω, maneo.

'Αναμινυρίζω, f. ίσω, cantillo, parva sc. et querula voce.

'Αναμὶξ, adv. promiscue, mixtim.

'Ανάμιξις, εως, ἡ, permistio, commistio.

'Αναμίσγω, f. ίξω, permisceo, remisceo.

'Αναμισθαρνέω, ῶ, f. ήσω, mercedem capio. Ex ἀνὰ, μισθὸς, merces, et ἄρνυμαι, capio.

'Αναμμα, ατος, τὸ, quod accensum est, ignitum; (2) fax ardens seu accensa. Ab ἀνάπτω, accendo.

'Ανάμματος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, enodis, vinculo seu nodo carens. Ex α priv. et ἅμμα.

'Αναμμένος, amictus, part. perf. pass. Ion. pro ἀνημμένος, a verbo ἀνάπτομαι, induo.

'Αναμνάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, reminiscor, recordor. 'Αναμνησθεὶς τὰς τῦ πατρὸς προαιρέσεις, περί τινος.

'Αναμνάω, ῶ, f. ήσω, suggero, admoneo, in mentem revoco.

'Αναμνησθῶμεν, recordemur, sive recordati simus, 1. pl. a. 1. conjunct. pass. verbi ἀναμνήσκομαι pro ἀναμνάομαι, recordor. Hinc

'Ανάμνησις, εως, ἡ, reminiscentia, recordatio; differt ab ὑπόμνησις, vide Ammonium; (2) commonefactio.

'Αναμνηστικὸς, ἡ, ὸν, qui reminiscentia valet; (2) facile reminiscens. Ab eod.

'Αναμολύνω, fœdo, inquino, ut simplex.

'Αναμονὴ, ῆς, ἡ, remansio, sustentatio, toleratio, patientia. Ab ἀναμένω, remaneo.

'Αναμόργνυμαι, f. ξομαι, imprimo, rejicio, Etm.

'Αναμορμύρω, cum murmure ebullio, æstuo. Πᾶσ' ἀναμορμύρεσκε κυκωμένη, Odyss. 12, 238.

'Αναμορφόω, ῶ, f. ώσω, reformo. Hinc

'Αναμόρφωσις, εως, ἡ, reformatio.

'Αναμοχλεύω, f. εύσω, vectibus submoveo, amolior; (2) tollo, submoveo; Τί τάσδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις πύλας; Eur. Med. 1317.

'Αναμπέχονος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, non habens ἀμπεχόνην, seu certum vestitum; non togatus, seu lænatus. Ex α priv. et ἀμπεχόνη.

'Αναμπλάκητος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, non errans, peccato carens, justus. Ex ἀνὰ et πλακία, error.

'Ανάμπυξ, υκος, ὁ ϗ ἡ, non habens vittam. Ex α priv. et ἄμπυξ.

'Αναμυρίζω, f. ίσω, iterum inungo. Hinc

'Αναμυρισμὸς, ῦ, ὁ, unctio repetita.

'Αναμυχθίζομαι, f. ίσομαι, irrideo; (2) suspiro.

'Αναμύω, f. ύσω, aperio oculos, dispicio; (2) visum recipio. Ex ἀνὰ et μύω, conniveo.

'Αναμφήριστος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, certus, indubitatus, non controversus. Ex α priv. et ἀμφήριστος.

'Αναμφηρίστως, adv. sine dubio vel controversia.

'Αναμφίβολος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, minime dubius, non ambiguus. Ex α priv. et ἀμφίβολος.

'Αναμφιβόλως, adv. sine dubitatione.

'Αναμφίδοξος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, minime dubius. Ex α priv. et ἀμφίδοξος, dubius.

'Αναμφιδόξως, adv. proculdubio; (2) omnium consensu.

'Αναμφίεστος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, non indutus, nudus, Suicer. Ex α priv. et ἀμφιέννυμι, induo.

'Αναμφιέως, adv. nude, sine vestibus, Suicer.

'Αναμφίλεκτος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, non dubius, extra controversiam positus. Ex α priv. et ἀμφίλεκτος, in controversia positus.

'Αναμφιλέκτως, adv. sine controversia.

'Αναμφίλογος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, non dubius, certus, non controversus; (2) carens difficultatibus. Οὐκ ἄπορον οὐδ' ἀναμφίλογον, App. Bell. Civ. 2, 128. Ex α priv. et ἀμφίλογος.

'Αναμφιλόγως, adv. sine controversia.

'Αναμφισβητήσιμος, ὁ ϗ ἡ, idem quod

'Αναμφισβήτητος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, non controversus. Ex ἀνὰ et ἀμφισβητέω, controversor.

'Αναμφισβητήτως, adv. sine controversia, haud dubie.

'Αναμωκάομαι, ῶμαι, fut. ήσομαι, irrideo.

'Ανανάγκαστος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, voluntarius, minime coactus. Ex α priv. et ἀναγκαστός.

'Ανανδρία, ας, ἡ, et ἀνανδρεία, ignavia, improbitas, levitas degeneris et imbellis animi.

'Ανανδριεῖς, οἱ, eunuchi, ap. Hipp.

'Ανανδρος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, parum virilis, ignavus, effeminatus, mollis; (2) viris vacuus; (3) ἡ, innupta, conjugii expers. 'Εγὼ οὔτ' ἄνανδρον τήνδε τὴν πόλιν λέγων, viris vacuam, Soph. Œd. Col. 939. 'Ανάνδρυς ἀλωμένας,

μέναs, conjugii expertes, *Id. Œd. Tyr.* 1505.

'Ανανδοος, ἡ τεκνῦσσα, *Id. Trach.* 308. Ex α priv. et ἀνὴρ, *vir*. Hinc

'Ανανδρόω, ῶ, f. ώσω, ignavum reddo, eviro.

'Ανάνδρως, *adv.* non viriliter, ignave.

'Ανάνδρωτες, ου, ἡ, viduata, marito orbata. Εὐναῖς ἀνανδρώτοισι τρύχεσθαι, *Soph. Trach.* 109.

'Ανανεάζω, f. άσω, renovo, instauro; ἀνανεάζομαι, muto me in novam formam. 'Ανανεάζειν σαυτὸν αἰεὶ, *Aristoph. Ran.* 602.

'Ανανέμω, recenseo; (2) distribuo. 'Ανανειμάσθαι τῆς μητρὸς τὰς μητέρας, *Herodot.* quæ lectio suspecta est.

'Ανανεοῦσθαι, *renovari*, præs. inf. pass. *contr.* pro ἀνανεόεσθαι. Ab

'Ανανεόω, ῶ, fut. ώσω, renovo, instauro; (2) percontor quid sit novi de aliquo, vel de aliqua re. (2) πρὶν ἡμᾶς ἀνανεώσασθαι λόγους, priusquam didicerim quid vobis interea contigerit novi, *Soph. Trach.* 396: vel, priusquam novos tecum instaurem sermones de Herculis rebus (quod rectius). 'Ανανεώσασθαι τὰς ξενίας, τὴν ἀρχὴν, τὴν μαχήν. 'Ανανεοῦσθαι δὲ τῷ πνεύματι τοῦ νοὸς ὑμῶν, *Ephes.* 4, 23. Τὴν εὐνομίαν τὴν ἐπὶ τῆς πατρίδος ἀνανεωσάμενοι, renovata lege patria, *Joseph. Maccab.* 18.

'Ανάνετος, ου, ὁ ἡ, remissionis expers, qui non remittitur. Ex α priv. et ἄνετος.

'Ανανεῦσαι, a. 1. inf. act. verbi ἀνανεύω.

'Ανάνευσις, εως, ἡ, recusatio, repulsa; (2) rejectio capitis et oculorum; (3) requies a malis, ac liberatio.

'Ανανεύω, fut. εύσω, renuo, abnuo, nutu veto; (2) suspicio, oculos et caput attollo; (3) emergo; (4) respiro ab ærumnis. 'Ανὰ δ' ὀφρύσι νεῦον ἑκάστῳ, *Odyss.* 9, 468.

'Ανανέωσις, εως, ἡ, renovatio, instauratio, regeneratio. Ab ἀνανεόω, renovo.

'Ανανεωτικὸς, ἡ, ὸν, epith. sacrificii, *apud Jos.* quod fit ad instaurandam memoriam et gratiam beneficiorum superiorum, *Ern.*

'Ανανηπιεύομαι, repuerasco.

'Ανανηπιόομαι, idem quod ἀνανηπιεύομαι, *Gaz.*

'Ανανήφω, f. ψω, ad sobrietatem redeo ab ebrietate; (2) resipisco: (3) cum ἐκ, liberor ab aliquo malo, expedio me e malo; item (4) desino. Καὶ ἀνανήψωσιν ἐκ τῆς τοῦ διαβόλου παγίδος, 2 *Tim.* 2, 26.

'Ανανήχομαι, f. ξομαι, enato, emergo; (2) recreor e calamitate.

'Ανανθέω, ῶ, fut. ήσω, refloresco. Ab

'Ανανθὴς, έος, ὁ ἡ, flore carens; (2) infirmus. Ex α priv. et ἄνθος, *flos*.

'Ανάνιος, ου, ὁ ἡ, mœrore carens; (2) innocuus, innoxius; (3) superbus. (*Dor.* pro ἀνήνιος, effrænis, superbus. Ex α et ἡνία, *Steph.*) Ex α priv. et ἀνία, *mœror.* Hinc

'Ανανίως, *adv.* sine dolore et molestia.

'Ανανομὴ, ῆς, ἡ, distributio; (2) iterata recensio. Ab ἀνανέμω, *distribuo.*

'Ανανοσέω, ῶ, fut. ήσω, in morbum recido.

"Ανάντα, τὰ, acclivia: *adv.* sursum, in arduum, adverse.

'Ανανταγώνιστος, ου, ὁ ἡ, cui nullus est æmulus, unde pro invicto. Ex α priv. et ἀνταγωνίζομαι, *depugno.*

'Ανανταπόδοτον, ου, τὸ, ubi consequens in oratione omittitur. Ex α priv. et ἀνταποδίδωμι, *reddo debitum.*

'Ανάντης, εος, ὁ ἡ, acclivis, arduus, sursum tendens; (2) difficilis. Ex α priv. et ἀντάω.

'Αναντίβλεπτος, ου, ὁ ἡ, contra quem non ausit aliquis oculos aperire, vel attollere. Ex α priv. et ἀντιβλέπω, *contra adspicio.*

'Αναντίλεκτος, ου, ὁ ἡ, quem contra dici non potest. Ex α priv. et ἀντίλεκτος.

'Αναντιλέκτως, *adv.* citra controversiam.

'Αναντίῤῥητος, ου, ὁ ἡ, quem contra dici nequit. Ex α priv. et ἀντίῤῥητος.

'Αναντιῤῥήτως, *adv.* citra controversiam.

'Αναντιφώνητος, ου, ὁ ἡ, cui nihil respondetur, aut carens alternatione cantus; (2) quem contra dici non potest. Ex α priv. et ἀντιφωνέω, *respondeo.*

'Αναντλέω, haurio, ut *simplex.*

'Ανάνυτα, *inutiliter, Dor.* pro ἀνήνυτα.

"ΑΝΑΞ, ακτος, ὁ, rex, ἡ, regina; ab ἄκος, quod medelam significat, testibus *Plutarcho* et *Eustathio*; (2) herus, dominus; (3) nomen diis commune, *Eurip. Iphig. Aul.* 739.

"Αναξ κώπης, remex, *Id. Cycl.* 86.

"Αναξα, *regnavi*, 1. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἤναξα, a verbo ἀνάσσω, *regno.*

'Αναξαίνω, f. ανῶ, rursum carmino; (2) iterum discerpo, lacero. 'Αναξαίνεσθαι, recrudescere, de dissidio, *Polyb.*

'Αναξηραίνω, f. ανῶ, sicco. Hinc

'Αναξήρανσις, εως, ἡ, exsiccatio.

'Αναξιδώρα, ας, ἡ, munera e terra submittens. Cognomen Cereris ab ἀνάγω, *submitto*, et δῶρον, *munus*; vel principatum tenens in liberalitate munerum elargiendorum. Ab [illegible], *Ern.*

'Αναξιοπαθέω, ῶ, fut. ήσω, indigna patior; (2) [illegible] indignitate rei commoveor, irascor, [illegible] et πάσχω.

'Αναξιοπαθέω, idem et ex iisdem.

'Αναξιοπαθοῦσα, a. 2. part. act. f. g. verbi ἀναξιοπαθέω, pro ἀναξιοπαθοῦσα.

'Αναξιοπάθεια, ας, ἡ, indignitas, cum quis indigna patitur, aut injuriarum indignitatem queritur, *Ern.*

'Ανάξιος, ου, ὁ ἡ, indignus; (2) inhonoratus, qui nullo habetur loco. Ex α et ἄξιος.

'Αναξιόω, idem quod ἀπαξιόω, *Eur.*

'Αναξιφόρμιγξ, γος, ὁ ἡ, in cithara regnans. Epith. hymni, *Pind.* Ex ἀνάσσω et φόρμιγξ.

'Αναξίως, *adv.* indigne, immerito.

'Αναξυρὶς, ίδος, ἡ, subligaculum; *in plur.* ἀναξυρίδες, tibialia, braccæ. Ex ἀνὰ et σύρω.

'Αναξύω, fut. ύσω, rado.

'Αναπαιδεύω, fut. εύσω, rursus instituo.

'Ανάπαιστος, ου, ὁ, pes carminis primam et secundam syllabam breves, tertiam longam habens; (2) versus anapæsticus. Ab ἀναπαίω, *repercutio.*

'Αναπαιστρίδες, ων, αἱ, mallei fabrorum. Ab

'Αναπαίω, fut. αίσω, repercutio, referio.

'Αναπαλαίω, fut. αίσω, luctam redintegro, certamen luctæ reparo; (2) pugnam reparo, instauro.

'Αναπάλειπτος, ου, ὁ ἡ, indelebilis. Ex ἀνὰ et ἀπαλείφω, *deleo, deungo.*

'Αναπάλη, ης, ἡ, genus saltationis. Ex ἀνὰ et πάλη, *lucta.*

'Ανάπαλιν, *adv.* e contrario, in vice.

'Αναπαλινδρομέω, ῶ, recurro.

'Αναπάλλομαι, exsilio. 'Αναπάλλεται ἰχθὺς βορῆ ἐπὶ φυκιόεντι, *Il.* 23, 692. *Poet.* pro ἀνεφαλλομαι. Ab ἀνὰ, ἐπὶ, et ἅλλομαι, *salio.*

'Αναπάλλω, f. αλῶ, vibro, evibro; vibro alas, i. e. volo. Αἳ τὸν τανααὸν αἰθέρ' ἀμπάλλεσθε, quæ per latum aerem volatis, *Eurip. Or.* 322; (2) percutio, τὰ κῶλά τ' ἀμπάλλετε, pro ἀνα———, *Aristoph. Ran.* 1486. Hinc

'Ανάπαλσις, εως, ἡ, vibratio, quassatio.

'Ανάπαλος, seu ἄμπαλος, ὁ, resortitio, *Pind.*

'Αναπαριάζω, f. άσω, muto sententiam, pactum irritum facio, more sc. Pariorum. Ex ἀνὰ et Πάριος, *Parius.*

'Αναπάρτιστος, ον, imperfectus, mancus.

'Ανάπας, ασα, αν, *Gen.* αντος, άσης, αντος, omnis, universus. Ex ἀνὰ et πᾶς.

'Αναπάσσω, f. άσω, adspergo; (2) affero, addo alicui rei; item edo, *in med.*

'Αναπατάσσομαι, idem quod ἀναπηδάομαι.

'Αναπατέω, ῶ, f. ήσω, sursum versus gradior, adverso flumine navigo.

'Αναπαύδητος, ου, ὁ ἡ, indefatigabilis. Ex α priv. et ἀπαυδάω, *defatigor.*

'Ανάπαυλα, ης, ἡ, quies, requies; (2) cessatio; (3) diversorium, locus quietis; (4) finis periodi, ap. *rhetores*; (5) intervalla respirandi. Ab ἀναπαύω.

'Ανάπαυλις, idem et ab eod.

'Ανάπαυμα, ατος, τὸ, requies, intermissio a labore. Ab eod.

'Ανάπαυσις, εως, ἡ, idem et ab eod.

'Αναπαυστήριον, ου, τὸ, locus quietis, seu in quo quies capitur; (2) lituo datum signum ad castrametanda. Ab eod.

'Αναπαυτήριον, ου, τὸ, idem et ab eod.

'Αναπαύω, f. αύσω, sedo, do requiem seu laxationem; (2) recreo, refocillo; ἀναπαύομαι, quiesco, requiesco, cesso a re aliqua; (3) donor immunitate; (4) confero me cubitum; (5) morior, excedo e vita. 'Αναπαύειν στρατὸν, τὸ στράτευμα, τὰς ἵππους τοῦ βαδίζειν. ἀναπαύσεσθαι τῶν πόνων, ἐκ καμάτου [illegible], in ri. 'Ανάπαυσον μου τὰ σπλάγχνα [illegible] *Philem.* 20. 'Αναπέπαυται τὸ πνεῦμα [illegible] ἀπὸ πάντων ὑμῶν, 2 *Cor.* 7, 13.

'Αναπείθω, fut. είσω, persuadeo; (2) sollicito ad [illegible] sententiam, ad rebellandum. [illegible] ἀναπέπεικεν ὡς εἶναι θεός, *Aristoph.* [illegible] Παρὰ τὸν νόμον οὗτος ἀναπείθει [illegible] σέβεσθαι τὸν Θεόν, *Act.* 18, 13.

'Ανάπειρα, ας, ἡ, experimentum; (2) exercitatio; (3) communis usus; (4) conatus, inceptum; (5) recensio copiarum.

'Αναπειράω, ῶ, fut. άσω, vel ήσω, iterum experior; [illegible] tento; (2) tento, experior.

'Αναπείρω, f. ερῶ, transadigo, transfigo.

'Ανάπειρμα, ατος, τὸ, funis quo aliquid religatur, et præsertim quo naves religantur ad littus; (2) fiducia aggrediendi aliquid. [illegible]

'Αναπειστήριος, ου, ὁ ἡ, persuasorius, aptus ad persuadendum. Ab eod.

'Ανάπειστος, ου, ὁ ἡ, qui in aliam opinionem impellitur. Ab eod.

'Αναπεμπάζω, f. άσω, iterum numero, repeto; (2) animo verso, præterita repeto, rumino; "Ωσπερ τινὰ ὄνειρον ἀναπεμπαζόμενοι τὴν παρ' ἡμῖν εὐδαιμονίαν, *Luc.* 'Αναπεμπαζων φρενὶ πυκνῇ, *Lycurg.* 9.

'Αναπέμπω, fut. ψω, remitto; (2) emitto; (3) sursum mitto; (4) exhalo, exhalando sursum mitto. 'Αναπέμπειν χρήματα, τὶ ἔκ τινος, δυσωδίαν. 'Επὶ δὲ τοῖσδε τόδ' ἀνέπεμψεν ἱερὸν, *Aristoph. Thesm.* 1054.

'Αναπεπλήρωνται, *completæ sunt*, 3. pl. perf. ind. pass. verbi ἀναπληρόω, *compleo.*

'Αναπεπταμένος, *apertus*, part. perf. pass. *per Syncop.* pro ἀναπεπετασμένος. Ab ἀναπετάζω.

'Αναπέσσω, fut. ψω, iterum coquo, recoquo.

'Αναπεπτωκὼς, *qui discubuit*, part. perf. act. v. ἀναπίπτω, pro ἀναπτόω.

'Ανάπεσαι, *accumbe*, 2. sing. a. 1. imperat. med. verbi ἀναπίπτω, pro ἀναπίπτω.

'Αναπεσεῖν, *discumbere*, a. 2. inf. act. v. ejusd.

'Αναπετάζω, f. άσω, idem quod

'Αναπετάννυμι, expando, explico; (2) aperio; (3) laxo. 'Αναπετάσαι ἱστία λευκὰ, τὰς θύρας, τὸ συνίζηκὸς τῶν πόρων. "Η ἄτασιν ἀναπετάσας τὰ ὦτα, *Luc.* 'Ανὰ δ' ἱστία λευκὰ πετάσσας, *Odyss.* 10, 506. Ex ἀνὰ et πετάω, *pando.*

'Αναπετανύω, idem et ex iisdem.

'Αναπετάω, ῶ, f. άσω, idem et ex iisdem.

'Αναπέτομαι, f. ἀναπτήσομαι, in altum evolo.

'Αναπέττω, f. ψω, recoquo.

'Αναπέφασμαι, *visus sum*, 1. sing. perf. indic. med. verbi ἀναφαίνω, *exhibeo.*

'Αναπηγάζω, f. άσω, emitto in modum fontis et scaturiginis.

'Αναπήγνυμι, fut. ήξω, suffigo, suspendo. Πῆξαι κεφαλὴν ἀνασκολόπεσσι, *Il.* 18, 177.

'Αναπηδάω, ῶ, f. ήσω, subsilio, sursum salio; (2) prosilio, exsilio; (3) resilio, retrorsum salio. 'Αναπηδᾶν ἐπὶ τὸν ἵππον, πρὸς τὸν πότηπον, ἐκ μέσων. 'Επὶ τὴν κατῆλιφ' εὐθὺς ἀναπηδήσαμεν, *Aristoph. Ran.* 575. Hinc

'Αναπήδησις, εως, ἡ, exsultatio, procursio.

'Αναπηνίζω, f. ίσω, fuso circumacto recolligo.

'Αναπηρία, ας, ἡ, mutilatio, læsio, membri alicujus vitium, seu vitiatio. Ab

'Ανάπηρος, ου, ὁ ἡ, mutilus, quovis corporis membro mancus, ut cæcus, claudus, &c. Hinc

'Αναπηρόω, ῶ, f. ώσω, mutilo, mutilum reddo.

'Αναπιδύω, f. ύσω, scaturio, erumpo e scaturigine.

'Αναπιέζω, f. σω, iterum vel sursum retrove premo. 'Αναπιέζει φλέγμονας, *Aret.*

'Αναπιμπλάναι, *perferre*, præs. inf. act. verbi

'Αναπίμ-

'Ἀναπίμπλημι, f. ήσω, repleo, impleo. 'Αναπιμπλησιν τινα φιλον, φιλίαν ἀπιςίας.

'Αναπίνω, absorbeo, resorbeo, *Hippocr.*

'Αναπιπράσκω, f. άσω, revendo, emptum vendo

'Αναπίπτω, recumbo, decumbo, procumbo; (2) accumbo ad mensam; (3) supinus sum; (4) animo concido, animum abjicio; (5) frigeo, remissus sum; (6) pœnitentia ducor, sententiam muto. 'Αναπίπτειν ἐπὶ τὴν γῆν, ἐπὶ τῆς γῆς. πρός τινα. Νικώμενοι ἐπ' ἐλάχιςον ἀναπίπτουσι, *Thuc.* 'Αλλ' ὅταν κληθῇς, πορευθεὶς ἀνάπεσον εἰς τὸν ἔσχατον τόπον, *Luc.* 14, 10.

'Αναπιςεύω, f. εύσω, confido, spero, bono animo esse incipio.

'Αναπιτνάμεν, præs. inf. act. *Dor.* et *Ion.* pro ἀναπιτνάναι, ab ἀναπίτνημι pro ἀναπίτνω, *supinus jacio.*

'Αναπίτνημι, expando, explico. Ab ἀνὰ et πιτάω, *pando.*

'Ανάπλακητος, ον, *Poet.* pro ἀναμπλάκητος, *Soph*

'Αναπλάσαντες, *qui formaverunt*, nom. pl. a. 1. part. act. verbi ἀναπλάσσω, *formo, fingo.*

'Ανάπλασις, εως, ἡ, fictio seu formatio de integro, ut restitutio membri fracti in integrum; (2) regeneratio.

'Ανάπλασμα, ατος, τὸ, figmentum, id quod fictum est; (2) mendacium, commentum.

'Αναπλασμὸς, ῦ, ὁ, qu. dic. refictio, reformatio; (2) fictio, formatio de integro; fictio, seu ipsa fingendi actio; (3) fictio rerum quæ non sunt aut esse possunt. Ab

'Αναπλάσσω, vel ἀναπλάττω, f. πλάσω, denuo fingo, reformo; (2) fingo, comminiscor, imaginor apud me, quæ non sunt. 'Αναπλάσσειν τὴν οἰκίαν, τι εἰς τροχίσκυς.

'Αναπλέκοντι, *implicant*, 3. plur. præs. ind. act. *Dor.* pro ἀναπλέκυσι. Ab

'Αναπλέκω, f. ξω, implico, innecto; (2) redimio.

'Αναπλεύσεσθαι, f. 1. ind. med. verbi ἀναπλέω.

'Αναπλέω, f. εύσω, provehor in altum, e portu solvo; (2) navigo; (3) ἀναπλεῦσθαι dicuntur v. gr. flumina, in quibus naves commeant. 'Ες Τροίην νήεσσιν ἀναπλεύσεσθαι ἔμελλεν, *Il.* 11, 21.

'Ανάπλεως, ω, ὁ ᾗ ἡ, plenus, refertus.

'Αναπλήθω, f. ήσω, impleo, expleo. 'Αναπλήθειν τινά τινος· Κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὄλωνται, *Il.* 8, 35.

'Αναπλημμυρέω, ῶ, f. ήσω, redundo, exundo.

'Αναπληρόω, ῶ, f. ώσω, expleo, suppleo, impleo. Τὸ ὑμῶν ὑςέρημα ὗτοι ἀνεπλήρωσαν, 1 *Cor.* 16, 17. Καὶ ἀναπληρῦται ἐπ' αὐτοῖς ἡ προφητεία, *Matt.* 13, 14. Hinc

'Αναπλήρωμα, ατος, τὸ, supplementum, expletmentum.

'Αναπληρωματικὸς, ή, ὸν, expletivus, explendi vim habens, explendo aptus.

'Αναπλήρωσις, εως, ἡ, expletio.

'Αναπλῆσαι, a. 1. inf. act. verbi ἀναπλήθω. Unde

'Αναπληςικὸς, ή, ὸν, expletivus.

'Ανάπλοος, *contr.* usitatius ἀνάπλυς, υ, ὁ, evectio e portu; (2) remigatio navalis.

'Αναπλόω, ῶ, f. ώσω, expando, explico.

'Αναπλύνω, f. υνῶ, eluo. Hinc

'Ανάπλυσις, εως, ἡ, ablutio, elotio.

'Αναπλώειν, *solvere portu*, præs. inf. act. *Ion.* pro ἀναπλέειν, a verbo ἀναπλώω.

'Ανάπλωσις, εως, ἡ, explicatio, interpretatio.

'Αναπλώω, f. ώσω, idem quod ἀναπλέω.

'Αναπνέειν, præs. inf. act. verbi ἀναπνέω.

'Αναπνείω, *Poet.* pro ἀναπνέω.

'Ανάπνευσις, εως, ἡ, respiratio; (2) recreatio, relaxatio. Ab ἀναπνέω.

'Αναπνευςικὸς, ή, ὸν, vi respirandi præditus, respirationi serviens. Ab eod.

'Ανάπνευςος, υ, ὁ ᾗ ἡ, qui respirare non potest; (2) exanimis; (3) flatu venti carens. Ex α pleon. et ἄπνευςος.

'Αναπνέω, f. εύσω, respiro; (2) recreor, relaxor animo; (3) desidero, adspiro ad aliquid. 'Ανέπνευσε τῆς νόσυ, *Soph. Aj.* 274. 'Αναπνεύσωσι δ' ἀρήϊοι υἷες 'Αχαιῶν, *Il.* 11, 799. Hinc

'Αναπνοὴ, ῆς, ἡ, respiratio; (2) relaxatio animi.

'Αναπόβλητος, υ, ὁ ᾗ ἡ, non rejiciendus, non contemnendus, qui amitti vel rejici non potest. Ex α priv. et ἀποβάλλω.

'Αναπόγραφος, υ, ὁ ᾗ ἡ, a publicano non recensus nec scriptus. Ex α priv. et ἀπογράφω.

'Αναπόδεικτος, υ, ὁ ᾗ ἡ, improbabilis, qui demonstrari aut probari nequit. Ex α priv. et ἀπόδεικτος.

'Αναποδείκτως, *adv.* sine probatione vel demonstratione.

'Αναπόδεκτος, υ, ὁ ᾗ ἡ, non recipiendus. Ex α priv. et ἀποδέχομαι, *recipio.*

'Αναποδίζω, f. ίσω, retrocedo, pedem refero; (2) revoco, retro ago; (3) diligenter perpendo, excutio, volvo rem revolvoque animo. 'Αναποδίζειν εἰς τὰ ὀπίσω τὰ γράμματα. Hinc

'Αναπόδισις, εως, ἡ, remeatio, retrocessio in pedem.

'Αναποδισμὸς, ῦ, ὁ, diligens inquisitio; (2) regressus, retrogradus motus; (3) resolutio.

'Αναπόδοσις, ἡ, remeatio, retrocessio. *Scholio Triclinii* ad *Soph. Electr.* 142. [Sed vid. ἀναπόδισις.]

'Αναπόδοτος, υ, ὁ ᾗ ἡ, non redditus: (2) non reddendus, gratuitus; (3) cui deest pars altera necessaria superiori respondens, *Ern.* Ex α priv. et ἀποδίδωμι.

'Αναπόδραςος, υ, ὁ ᾗ ἡ, inevitabilis. Ex α priv. et ἀποδράω, *effugio.*

'Αναποικίλλω, variego, orno. *Schol. Pindari ad Ol.* 10, 114.

'Ανάποινος, υ, ὁ ᾗ ἡ, non redemtus pretio, gratuitus. Ex α priv. et ἄποινον.

'Αναποίνως, *adv.* gratis. *Eustath. ad Il.* A. 56, 39.

'Αναπόκριτος, υ, ὁ ᾗ ἡ, cui non respondetur, seu cui responsum non est, qui non respondet. Ex α priv. et ἀποκρίνομαι.

'Αναπόλαυςος, υ, ὁ ᾗ ἡ, jejunus; (2) vacans voluptate; (3) quo frui non licet. Ex α priv. et ἀπολαύω, *fruor.*

'Αναπολεμέω, bellum infero, cieo, in bellum conjicio. Κριθέντες δὲ πάλιν τῦ ἀναπολεμεῖν, *Strab.* 17.

'Αναπολέω, ῶ, f. ήσω, revoco in animum, instauro rem abolitam memoria hominum, in animo volvo; (2) rumino (de brutis). Δὶς ταῦτα βύλει ᾗ τρὶς ἀναπολεῖν μ' ἔπη; repetere, *Soph. Phil.* 1267.

'Αναπόλησις, εως, ἡ, ipsa actio revolvendi in animo, recordatio, revocatio in mentem, ruminatio. Ab ἀναπολέω.

'Αναπολητικὸς, ή, ὸν, revolvendi facultatem habens. Ab eod.

'Αναπολίζω, aro; (2) celebro carmine vel oratione, *ap. Pind.* proprie instauro. (2) 'Αφροδίτας ἄρυραν ἢ χαρίτων ἀναπολίζομεν, *Pind. Pyth.* 6, 1.

'Αναπολόγητος, υ, ὁ ᾗ ἡ, inexcusabilis; (2) non defensus. Ex α priv. et ἀπολογέομαι, *excuso.*

'Αναπόλυτος, υ, ὁ ᾗ ἡ, non absolutus; (2) indissolubilis; (3) non dimissus. Ex α priv. et ἀπολύω, *solvo.*

'Αναπομπὴ, ῆς, ἡ, sursum missio; (2) effossio, recogitatio, revolutio rei in animo. Ex ἀνὰ et πέμπω, *mitto.*

'Αναπόμπιμος, υ, ὁ ᾗ ἡ, qui remittitur, aut remitti potest.

'Αναπομπὸς, ή, ὸν, qui mittit, ducit ad superos.

'Αναπόνιπτος, υ, ὁ ᾗ ἡ, illotus. Ex α priv. et ἀπονίπτω, *abluo.*

'Αναπορεύομαι, procedo, in locum editiorem imprimis.

'Αναπόσβεςος, inextinctus, semper lucens vel ardens. Ex α et ἀποσβέννυμι.

'Αναποσκευὴ, ἡ, impedimentum, *V. L.*

'Αναπόςατος, υ, ὁ ᾗ ἡ, qui non descivit a fide, vel desciscere nequit. Ex α priv. et ἀφίςημι, *deficio.*

'Αναποτάομαι, avolo.

'Αναποτνιασμὸς, ῦ, ὁ, lamentatio cum imploratione divini auxilii, *Greg.*; (2) divini numinis imploratio.

'Αναπότριπτος, υ, ὁ ᾗ ἡ, qui detergi aut excuti, depelli nequit; (2) indelebilis. Ex α priv. et ἀποτρίβω.

'Ανάπραξις, ἡ, exactio.

'Ανάπρασις, εως, ἡ, qu. dic. revenditio, iterata venditio. Ab ἀναπιπράσκω, *revendo.* Unde

'Αναπράτης, υ, ὁ, qui sibi vendita revendit.

'Αναπράσσω, vel ἀναπράττω, f. άξω, exigo, reposco, recupero. 'Αναπράσσειν τὰ χρήματα. Διὰ δύο ὑποσχέσεις τὴν μὲν βυλόμενος ἀναπρᾶξαι, τὴν δ' αὐτὸς ἀποδῦναι, *Thuc.*

'Αναπρεσβεύω, legatos mitto; (2) alteram legationem obeo.

'Αναπρήθω, f. ήσω, incendo, inflammo; (2) cum gemitu effundo, *Il.* 9, 433.; (3) de vento vela implente, *Ern.*

'Αναπρίω, frendeo, *Nic.*

'Αναπροοιμιάζομαι, incipio cantum, *in Phavorino*, 76, 2.

'Ανάπταιςος, υ, ὁ ᾗ ἡ, inoffensus, qui non offendit. Ex α priv. et ἄπταιςος.

'Αναπτᾶσθαι, a. 2. inf. med. v. ἀνίπταμαι.

'Αναπτερῦν, *animum addere*, præs. inf. act. *contract.* pro ἀναπτερόειν. Ab

'Αναπτερόω, ῶ, f. ώσω, pennis seu alis instruo; (2) excito, instigo, animum addo, in spem præsertim levem et temerariam erigo; (3) suspensum teneo. (2) ἄγγελμ' ἀναπτέρωσε Δαναϊδῶν πόλιν, *Eurip. Or.* 874. (3) ὡς φόβος μ' ἀναπτεροῖ, *Id. Suppl.* 89. 'Αναπτερῶσαι (δεῖ) πᾶν τὸ σῶμα, totum corpus extollere, *Aristoph. Lys.* 669. Ex ἀνὰ et πτερόω, *ala.*

'Ανάπτημι, sursum volo.

'Αναπτῆναι, a. 2. inf. act. verbi præc.

'Αναπτικὸς, ή, ὸν, incendendi vim habens, *V. L.* Ab ἅπτω.

'Αναπτοέομαι, ῦμαι, consternor, pavefio, perterreor; ἀνεπτόημαι, spe erigor et animo, perf. pass.

'Αναπτοιέω, concito, amore incendo, Θῆρας ἀνεπτοίησας ἐπὶ πόθοισι, *Oppian. Cyneget.* 11, 425.

'Αναπτομένοιο, *Ion.* pro ἀναπτομένυ. Ab ἀνάπτω.

'Ανάπτος, υ, ὁ ᾗ ἡ, intactus; (2) suspensus et nexus per fibulam. Epith. vestis. Ex α priv. et ἅπτομαι, *tango.*

'Αναπτύξας, a. 1. part. act. verbi ἀναπτύσσω.

'Ανάπτυξις, εως, ἡ, expansio, apertio; (2) explicatio, explanatio. Ab

'Αναπτύσσω, f. ξω, expando, explico, ut vestem, telam; (2) aperio, ut librum; (3) explano, expono; (4) patefacio, revelo; (5) rumino (de brutis). (5) μήλοισιν ἀναπτύσσων, ἶσα φορβὴν, cibum ruminatur ad instar ovium, *Oppian. Halieut.* 1, 137. 'Αναπολεῖ ὗν, ἀναπτύσσει, μηρυκίζεται, Suidas in Σκάρος. 'Αναπτύξας τὸ βιβλίον, *Luc.* 4, 17. τὰς χεῖρας, προβλήματα. Οὐδὲ πᾶν ἀναπτύξαι τρέπει πρὸς φῶς, *Soph. El.* 641. Hinc

'Αναπτυχὴ, ῆς, ἡ, explanatio, expositio. 'Ηλίυ τ' ἀναπτυχαὶ, solisque exortus, *Eurip. Hipp.* 601.

'Ανάπτυχος, υ, ὁ ᾗ ἡ, qui aperiri potest; (2) apertus; (3) explicatus.

'Αναπτύω, f. ύσω, exspuo, exspuendo ejicio; *Gl. V.* sputo; (2) despuo, conspuo; (3) contemno.

'Ανάπτω, f. ψω, ligo, religo, suspendo ad; (2) circumpono, appono; ἀνάπτομαι, induo. 'Ανάπτειν τί τινι, αὐτῷ τὴν χάριν.

'Ανάπτω, f. ψω, p. ἀνῆφα. p. pass. ἀνῆμμαι, accendo, incendo. *Metaph.* suscito, stimulo, impello. 'Ανάπτειν ὕλην, πυράν. 'Εγὼ δ' ἔτι σοι πυρὸς ἀνῆψα φῶς νόμιμον ἐν γάμοις, *Eur. Ph.* 346. Νῖφος οἰμωγῆς ὡς τάχ' ἀνάψει μείζονι θυμῷ, *Id. Med.* 107. 'Ήδη ἀνήφθη (τὸ πῦρ), *Luc.* 12, 49.

'Ανάπτωσις, εως, ἡ, decubitio, accubitio; (2) resupinatio; (3) animi remissio, consiliorum vel cœptorum mutatio, spei conversio, *Ern.* Ab ἀναπίπτω.

'Αναπυνθάνομαι, interrogo, percunctor. Hinc

'Ανάπυςος, υ, ὁ ᾗ ἡ, pervulgatus, passim auditus, omnibus notus.

'Αναπυρόω, ῶ, f. ώσω, accendo, inflammo.

'Αναπυρσεύω, incendo.

'Αναπω-

'Ἀναπωλέω, ῶ, f. ήσω, rursus vendo, revendo.

'Ἀνάπωσις, εως, ἡ, discessus et reciprocatio maris. Ἀλλὰ Ζηνὸς τέχνοις ἀνάπωσιν ἐξαίφνας ἄντλον ἑλεῖν, resorptam esse statim undarum colluviem. *Pindar. Olymp.* 9, 77.

'Ἀνάπωτις, εως, ἡ, discessus et reciprocatio maris; quasi ἀνάποσις, quia resorbetur. Reperitur et ἀνάπωσις. Frequentius ἄμπωτις, quod vide.

'Ἀναρῤῥάζω, fut. ίσω, convalesco, ex morbo recreor.

'Ἀναραιρηκὼς, *qui sustulit*, perf. part. act. *Att.* pro ἀνῃρηκὼς, a verbo ἀναιρέω, *tollo*.

'Ἀναράομαι, ῶμαι, diras revoco, resecro, votum factum revoco. Ex ἀνὰ et ἀράομαι, *precor*.

'Ἀνάρβυλος, ον, discalceatus.

'Ἀνάργυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, argento carens, pecunia destitutus; (2) qui largitionibus non corrumpitur; (3) qui gratis aliquid facit, ut medicus gratis sanans. Ex α priv. et ἄργυρος.

'Ἀνάρδευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non irrigatus, siccus. Ex α priv. et ἀρδεύω, *irrigo*.

'Ἀναρθρία, ἡ, articulorum seu artuum debilitas. Ab ἄναρθρος, *Steph.*

'Ἄναρθρος, ου, ὁ καὶ ἡ, inarticulatus, articulis carens. Ex α priv. et ἄρθρον, *articulus*.

'Ἀναριθμέω, ῶ, f. ήσω, enumero, dinumero; recognosco. *Gl. V.* ἀναριθμεῖ, renumerat.

'Ἀναρίθμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, innumerabilis; (2) immensus; (3) imperitus numerorum, *Eur. Hel.* 1695. Ab α priv. et

'Ἀνάριθμος, ου, ὁ καὶ ἡ, innumerus; (2) qui in nullo numero est, vilis.

'Ἀναριστάω, ῶ, non prandeo; unde ἀνηριστηκὼς, impransus, perf. pass. part. Ab ἀνάριστος.

'Ἀναρίστησις, εως, ἡ, abstinentia a prandio.

'Ἀναριστία, ας, ἡ, idem.

'Ἀναρίστητος, ου, ὁ καὶ ἡ, impransus.

'Ἀνάριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, impransus, non pransus; (2) prandio carens. Ex α priv. et ἄριστον.

'ΑΝΑΡΙΤΗΣ, ου, ὁ, piscis e concharum genere.

'Ἀναριτοτρόφος, ου, ὁ καὶ ἡ, nutriens vel alens anaritas. Ex ἀναρίτης et τρέφω.

'Ἄναρκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, nullius imperio subjectus; (2) ei non parens in cujus autoritate est; (3) non ortus, principio carens. Ex α priv. et ἄρχω, vel ἄρχομαι, *incipio*.

'Ἀναρμόδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, non idoneus, inconveniens et incongruens. Ex α priv. et ἁρμόζω.

'Ἀναρμοδίως, *adv.* non convenienter.

'Ἀναρμόζω, f. όσω, adapto, copulo. Πρεσβυτέρῳ τὴν πρεσβυτέραν ἀναρμόσας, *Dion.*

'Ἀναρμοστέω, ῶ, non congruo, non quadro.

'Ἀναρμοστία, ας, ἡ, incongruentia, inconvenientia; (2) ineptiæ. Ab

'Ἀνάρμοστος, ου, ὁ καὶ ἡ, haud incongruens, inconveniens, non quadrans, non habilis, incompositus, ineptus, *Ph.* ἀνάρμοστον, absonum, absurdum. Ex α priv. et ἁρμοστὸς, *aptus*.

'Ἀναρμόστως, *adv.* incongrue, inconvenienter, inepte.

'Ἀναρμόττω, idem quod ἀναρμοστέω.

'Ἀναρπάγδην, *adv.* cum impetu, vi, revulsione. Καὶ τότ' ἀναρπάγδην ὀλοὴ Βορέαο θύελλα, tunc Boreæ perniciosa procella cum impetu, *Apoll. Rhod.* 4, 1232. Ab

'Ἀναρπάζω, f. άσω, sursum rapio, abripio; (2) subito e medio tollo; (3) ad pœnam rapio; (4) sede sua revello, v. ἀνάρπαστος, 3. (5) diripio; (6) vi opprimo. Ἀνηρπασμένος εἰς θεὰς πρὸ ὥρας, morte præreptus. Ἀλλά μιν αὖτις ἀναρπάξασα θύελλα, *Odyss.* 23, 316.

'Ἀναρπάσας, a. 1. part. act.

'Ἀναρπάξανδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, homines devorans.

'Ἀνάρπαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, abreptus, sursum raptus; (2) repente raptus; (3) e sedibus suis emotus, et alio migrare coactus; (4) oppressus. *Gl. V.* abreptitius.

'Ἀναῤῥαγήσεσθαι, f. 2. inf. pass. v. ἀναῤῥήγνυμι.

'Ἀναῤῥαιρηκὼς, *qui sustulit*, perf. part. act. *Ion.* pro ἀνῃρηκὼς, a verbo ἀναιρέω, *tollo*.

'Ἀναῤῥάπτω, f. ψω, resarcio, reconcinno; (2) consuo, consarcino.

'Ἀναῤῥαψῳδέω, rhapsodi more decanto.

'Ἀναῤῥέω, f. εύσω, refluo; (2) sursum fluo.

'Ἀναῤῥήγνυμι, f. ξω, diffindo, dirumpo, abrumpo, defringo, effringo, disturbo; ἀναῤῥήγνυμαι, diffringor; (2) erumpo; (3) confero sc. pugnam; ἀνεῤῥάγη, erupit, a. 2 ἀνεῤῥωγὼς, passus, patens, *Gl. V.* Τεῖχος ἀναῤῥήξας, *Il.* 7, 461.

'Ἀναῤῥηγνύω, idem.

'Ἀναῤῥήκτως, *adv.* sine disruptione, ita ut effringi, perrumpi nequeat; pro simplici ἀῤῥήκτως, vel pro ἀναῤῥήκτως, *Ern.* Συνωμόσαμεν, ὅπως ἀναῤῥήκτως ἔχῃ, rata sint, *Aristoph. Lys.* 182.

'Ἀνάῤῥημα, ατος, τὸ, edictum præconis voce enunciatum. Ex ἀνὰ et ῥέω, *dico*.

'Ἀναῤῥήξειν, f. 1. inf. act. v. ἀναῤῥήσσω.

'Ἀνάῤῥηξις, εως, ἡ, disruptio, discissio. Ex ἀνὰ et ῥήγνυμι, *rumpo*.

'Ἀνάῤῥησις, εως, ἡ, renunciatio, creatio, proclamatio; (2) refutatio. Ex ἀνὰ et ῥέω, *dico*.

'Ἀναῤῥήττω, et ἀναῤῥήσσω, idem quod ἀναῤῥήγνυμι.

'Ἀνάῤῥινον, ου, τὸ, per nares rediens. Ex ἀνὰ et ῥὶν, *nasus*.

'Ἀναῤῥιπίζω, f. ίσω, ignem extinctum flatu resuscito; (2) accendo, suscito, exsuscito. Ἀναῤῥιπίζειν πόλεμον, *Chrys.*

'Ἀναῤῥιπτέω, ῶ, f. ήσω, sursum, seu in altum, jacio, sublime jaculor; (2) temere et præcipitanter adeo periculum, in aleam do; (3) adeo, suscipio; (4) pœnitet me, muto consilium. Ἀναῤῥίπτειν τὸν κίνδυνον, μάχην, κύβον. Ἀναῤῥίπτειν ἅλα πηδῷ, remis percutere, *Odyss.* 7, 328. Ex

'Ἀναῤῥίπτω, f. ψω, idem. *Gl. V.* subacto, jacto.

'Ἀναῤῥιχάομαι, ῶμαι, f. χήσομαι, manibus et pedibus in altum enitor. Ex ἀνὰ et ἀῤῥιχάομαι, vel potius ab antiquo ῥίγω, unde Lat. *rego, arrigo, erigo*, et similia, *Ern.*

'Ἀναῤῥίχομαι, idem et ex iisdem.

'Ἀναῤῥίχησις, actio enitendi in murum pedibus et manibus, *Porphyr. de Prosodia, in Anecdotis Græcis*, 2, 114.

'Ἀνάῤῥιψις, εως, ἡ, ipsa actio sursum jaciendi.

'Ἀνάῤῥοια, ας, ἡ, refluxus undarum. Ex ἀνὰ et ῥέω, *fluo*.

'Ἀναῤῥοιβδέω, ῶ, f. ήσω, resorbeo, absorbeo cum magno stridore, *Odyss.* 12, 104. Hinc

'Ἀναῤῥοίβδησις, εως, ἡ, absorptio.

'Ἀναῤῥοπία, ας, ἡ, motus versus superiores partes. Ab

'Ἀνάῤῥοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, sursum vergens; (2) retrocedens, retro fugiens. Ex ἀνὰ et ῥέπω.

Ἀνάῤῥους, ου, refluxus. Ex ἀνὰ et ῥοῦς.

'Ἀναῤῥοφάω, vel ἀναῤῥοφέω, ῶ, f. ήσω, resorbeo, absorbeo. Ex ἀνὰ et ῥοφέω, *sorbeo*.

'Ἀναῤῥόφησις, εως, ἡ, resorptio, absorptio.

'Ἀναῤῥοχθέω, cum strepitu retroruo (de fluctu).

'Ἀνάῤῥυσις, εως, ἡ, redemptio; (2) sacrificium; (3) libertatis recuperatio. Ab

'Ἀναῤῥύω, f. ύσω, redimo, libero captivum; (2) reparo, resarcio; (3) macto, sacrifico.

'Ἀναῤῥωγὼς, *apertus*, perfect. part. med. *Ion.* pro ἀνεῤῥωγὼς, a verbo ἀναῤῥήγνυμι, *aperio*.

'Ἀναῤῥώννυμι, vel ἀναῤῥώω, f. ώσω, robur pristinum reddo; ἀναῤῥώνυται, convalescit, *Ph.*

'Ἀναῤῥωσθέντες, nom. plur. a. 1. part. pass.

'Ἀνάῤῥωσις, εως, ἡ, confirmatio, convalescentia.

'Ἀνάρσιος, ου, ὁ, implacabilis; (2) intolerabilis; (3) improbus, sceleratus, qu. male congruens civili civitate, *Ern.*; (4) illætabilis; (5) hostis. (2) ἀνάρσια πρήγματα ἔφη πεπονθέναι, rem intolerandam, *Herodot.* 1, 114. (4) αὐλὸς οὐκ ἀναρσίαν ἰάχων καναχὰν, lætabilem edens cantum, *Soph. Trach.* 641. (5) οἷον ἀναρσίων οὔπω πίμολεν πάθος, ab hostibus, *Id. ibid.* 853. Vide ἐπιμολεῖν. Ex α priv. et ἄρω, *apto*.

'Ἀναρτάω, ῶ, f. ήσω, suspendo; ἀναρτῶμαι, suspendor, suspensus sum, pendeo; (2) concilio mihi, adscisco; (3) promptus et paratus sum; *Gl. V.* devincio. Ἀναρτᾶν τινὰ βρόχῳ ἑαυτὸν εἴς τινα, præsidium in eo locare; ἀναρτᾶσθαι ἐλπίσιν, ἐξ ἐλπίδων, ἐκ τοῦ νεύματός τινος, ἑαυτοὺς εἰς τὸν δῆμον, τῷ λόγῳ τινά. Ταχὺ δὲ τοὺς πατέρας αὐτῶν ἀνήρτηντο, *Xen.* (3) ἀναρτημένα σεῦ ἀνδρὸς βασιλέως χρηστὰ ἔργα καὶ ἔπεα ποιέειν, *Herod.* 1, 90. Μαθὼν δὲ τότε τοὺς Ἀθηναίους ἀναρτημένους ἔρδειν Αἰγινήτας κακῶς, *Id.* 6, 88. Hinc

'Ἀνάρτησις, εως, ἡ, suspensio; (2) obstrictio, devinctio. Ab ἀναρτάω.

'Ἀνάρτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, impar. Ex α priv. et ἄρτιος, *par*.

'Ἀναρτύω, adorno, exstruo, molior.

'Ἀναρύκα, arbor eadem quæ φιλλόδρυς.

'Ἀναρυστὴρ, ῆρος, ὁ, vas quo hauritur vinum. Ab

'Ἀναρύτω, et ἀναρύω, f. ύσω, haurio. Ex ἀνὰ et ἀρύτω.

'Ἀναρχία, ας, ἡ, status reip. ubi nullus est magistratus; (2) soluta licentia. Ab ἄναρχος.

'Ἀνάρχομαι, denuo ordior. Ex ἀνὰ et ἄρχομαι, *incipio*.

'Ἄναρχος, ου, ὁ καὶ ἡ, principio carens, seditiosus. Ναυτικὸν στράτευμ' ἄναρχον, *Eurip. Iphig. in Aul.* 914. Ex α priv. et ἀρχὴ, *principium*, seu *principatus*.

'Ἀνασαλεύω, f. εύσω, concutio, quasso, agito; succutio, *Gl. V.*

'Ἀνασειράζω, f. άσω, retraho catena; (2) retraho, revoco, averto; (3) refreno, reprimo; (4) a sana mente revoco: metaphora ducta ab eis qui loris equos retrahunt a directo cursu. (4) ὅστις σε θεῶν ἀνασειράζει, *Eurip. Hipp.* 237. Ex ἀνὰ et σειρὰ, *catena*.

'Ἀνασεισίφαλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, concutiens penem. Ex ἀνασείω, *concutio*, et φαλλός.

'Ἀνασεισμὸς, οῦ, ὁ, conquassatio, concussio. Ab

'Ἀνασείω, f. είσω, concutio, quatio, ut sinum vestis; (2) incito, concito, impello, ut ad defectionem vel res novas. *Ph.* ἀνασείει, solicitat, concitat. Ἀρχιερεῖς ἀνέσεισαν τὸν ὄχλον, *Marc.* 15, 11. Αἰγίδ' ἀνασσείσασα, *Hes.* 344.

'Ἀνασελγαίνομαι, petulanter ago, petulanti injuria adficior. Ex ἀνὰ et ἀσελγέω.

'Ἀνασεσυρμένος, perf. part. pass. v. ἀνασύρω.

'Ἀνασηκόω, ῶ, f. ώσω, addo quod deest; (2) ad æquabilitatem libro; (3) par pari refero, rependo.

'Ἀνασημαίνω, f. ανῶ, significo.

'Ἀνάσιλλος, ου, ὁ, et

'Ἀνάσιλος, ου, ὁ καὶ ἡ, comam e fronte, versus verticem capitis, versam habens: quæ forma comæ et ipsa τὸ ἀνάσιλον vel ἀνάσιλλον vocatur.

'Ἀνάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, resimus, repandus; (2) informis, deformis. Ex ἀνὰ et σιμός.

'Ἀνασιμόω, ῶ, resimo, resimum facio; (2) odoror, quia, cum odorem captamus, nares sursum attrahuntur, et quasi repanduntur, *Ern.*

'Ἀνασκαλεύω, f. εύσω, sarculo, laxo, refodio, effodio; (2) exsuscito; (3) scrutor, scrutando eruo, ut ignem cineribus obsitum.

'Ἀνασκάπτω, f. ψω, effodio; (2) evello radicitus; (3) exscindo, de urbe. Ex ἀνὰ et σκάπτω.

'Ἀνασκέπτομαι, f. ψομαι, considero.

'Ἀνασκευάζω, f. άσω, et med. ἀνασκευάζομαι, labefacto, destruo; (2) reædifico, instauro, reparo; (3) refuto; (4) vasa colligo, migro. Ἐτάραξαν ὑμᾶς λόγοις, ἀνασκευάζοντες τὰς ψυχὰς ὑμῶν, *Act.* 15, 24. Καὶ ἀνασκευασάμενοι, ἐς τὰς ναῦς ἐμβάντες, omnibus fortunis convasatis, *Thucyd.* 1, 18. Dicitur etiam exercitus ἀνασκευάζεσθαι qui collectis vasis castra movet, *Pausan. in Bœot.*

'Ἀνασκευαστικὸς, ἡ, ὀν, instaurandi vim habens; (2) destructivus, refutatorius. A præc.

'Ἀνασκευὴ, ῆς, ἡ, reædificatio, instauratio, molitio; (2) destructio, eversio, refutatio. Ex ἀνὰ et σκεῦος, *instrumentum*.

'Ἀνασκήπτω, f. ήψω, irruo, ingruo.

'Ἀνασκησία, ας, ἡ, inertia, imperitia. Ex α priv. et ἀσκέω, *exerceo*.

'Ανάσκητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, inexercitatus, inexercitus. Ex iisd.

'Ανασκήτως, *adv.* sine exercitio.

'Ανασκίδναμαι, sursum deorsumque dissipor, huc illuc dispergor. Ex ἀνὰ et σκεδάω.

'Ανασκινδυλεύομαι, vel ἀνασχινδυλεύομαι, in crucem seu palum tollor, suspendor.

'Ανασκιρτάω, ῶ, f. ήσω, exsilio, lascivio exsiliendo; (2) prosilio; (3) resilio.

'Ανασκολοπίζω, f. ίσω, in crucem tollo, cruci adfigo, suspendo. 'Ανασκολοπισμένοι ἐπὶ ξύλα, *Luc.* Ex ἀνὰ et σκολοπίζω, *cruci adfigo.*

'Ανασκολόπισις, εως, ἡ, crucifixio, *Ern.*

'Ανασκολύπτειν, nudare glandem penis.

'Ανασκοπέω, ῶ, f. ήσω, considero, meditor. Πάντ' ἀνασκόπει καλῶς, *Aristoph. Thesm.* 673.

'Ανασμύχω, f. ξω, lento igne absumo vel corrumpo, sive idem quod σμύχω.

'Ανασοβέω, ῶ, f. ήσω, sursum rejiciendo expello, excutio; (2) terreo, *Polyb.* Διαμηχανώμενος τίνα τρόπον ἀνασοβήσοι με, *Plut.*

'Ανασπαράσσω, dilacero.

'Ανάσπασις, εως, ἡ, exscidium; (2) contractio.

'Ανασπαστήριος, ον, vim vel convellendi vel contrahendi habens.

'Ανάσπαστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, extractus alicunde; (2) pulsus, ablegatus e loco aliquo, vid. ἀνασπάω, n. 4. (3) e provincia successore misso revocatus; (4) occlusus. (4) κλῇθρ' ἀνασπαστȣ πύλης, *Soph. Antig.* 1186. Ab

'Ανασπάω, ῶ, f. άσω, haurio, revello, convello, evello, exscindo; (2) attollo ut supercilia; (3) contraho; (4) expello, velut in exilium; dicitur in primis de incolis eversæ urbis, cum alio traducuntur; (5) eripio v. gr. e periculo, *Ern.* 'Ανασπᾶσαι αὐτὸν, *Luc.* 14, 5. Τέλος δ' ἐπαΐξας διὰ θυρῶν σκιᾷ τινὶ λόγȣς ἀνέσπα, truci voce confabulatus est, *Soph. Aj.* 301; *vel potius* cum vocis contentione confabulatus est. (1) ὕδωρ ἀνασπάσαντας ὑδρεύεσθαι, aquam haurire, *Thucydid.* 4, 97.

'Ανασπογγίζω, f. ίσω, spongia detergo.

"Ανασσα, ης, ἡ, regina, emphatice de quavis dearum, *Eur. Andr.* 934. Ab ἄναξ, *rex.*

'Ανάσσατοι, *invicti, Dor.* pro ἀνήσσατοι.

'Ανασσείσασα, *qualiens*, a. 1. part. act. f. g. *Poet.* pro ἀνασείσασα, a verbo ἀνασείω, *qualio.*

'Ανασσέμεν, *Ion.* pro ἀνάσσειν.

"Ανασσον, *regnabam*, 1. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἤνασσον.

'Ανάσσυτος, ον, revulsus, sursum vadens, ruens.

'Ανάσσω, f. άξω, regno, impero; regno, imperio potior. 'Ανάσσειν τινὸς, τινὶ, ἐν ἀθανάτοισιν. Μετὰ δὲ τριτάτοισιν ἄνασσεν, *Il.* 1, 252. 'Ανάσσονται δ' ἐμοὶ αὐτῷ, reguntur, *Odyss.* 4, 177. Ab ἄναξ.

'Ανάστα, *surge*, a. 2. imperat. act. *per Syncop.* pro ἀνάσταθι, ab ἀνίστημι. Unde

'Αναστάδὸν, *adv.* stando desuper, consurgendo.

'Ανασταλμένος, *sublatus*, perf. part. pass. *Ion.* pro ἀνεσταλμένος, a verbo ἀναστέλλω.

'Ανασταλτικὸς, ἡ, ὸν, reprimendi et cohibendi vim habens. Ab ἀναστέλλω, *reprimo.*

'Αναστὰς, a. 2. part. act. verbi ἀνίστημι.

'Αναστὰς, άδος, ἡ, porticus, *ap. Ap. Rh.*

'Αναστάσιμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, resuscitandi vim habens. Ab

'Ανάστασις, εως, ἡ, resurrectio a sedili, vel cubili, vel e somno; (2) resurrectio a morte; (3) resurrectio a lapsu; (4) eversio; (5) expulsio e sede, evocatio; (6) erectio, exstructio, prominentia; (7) reditus ab exilio; (8) migratio; (9) consurrectio ex insidiis; (10) seditio, *Ern.* Ab ἀνίστημι, *erig.*

'Αναστατὴρ, ῆρος, ὁ, eversor, vastator, qui victis necessitatem emigrandi admovet.

'Αναστατήριος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, epith. victimæ factæ ob valetudinis recuperationem.

'Αναστάτης, ȣ, ὁ, eversor.

'Αναστατικὸς, ἡ, ὸν, idem quod ἀναστάσιμος.

'Αναστατικῶς, *adv.* seditiose. A præc.

'Ανάστατος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, eversus, vastatus; (2) sede expulsus; exsul, extorris. "Εν Τραχῖνι τῇδ' ἀνάστατοι, *Soph. Trach.* 39. Ab eod. Hinc

'Αναστατόω, ῶ, f. ώσω, everto, vasto; (2) sedibus expello; (3) conturbo, seditionem, tumultum excito. Οἱ τὴν οἰκȣμένην ἀναστατώσαντες, *Act.* 17, 6.

'Αναστάτωσις, εως, ἡ, eversio; (2) conturbatio.

'Ανασταυρόω, ῶ, f. ώσω, in crucem attollo, cruci adfigo. 'Ανασταυρȣ̃ντας ἑαυτοῖς τὸν υἱὸν τȣ̃ Θεȣ̃, *Heb.* 6, 6.

'Ανασταύρωσις, εως, ἡ, suspendium, *Gl. V.*

'Ανασταχύω, spicas emitto, et cresco, surgo (de segete).

"Αναστε, *surgite*, 2. plur. a. 2. imperat. act. *per Sync.* pro ἀνάστητε, ab ἀνίστημι.

'Αναστεγνόω, ῶ, f. ώσω, adstringo, constipo.

'Αναστείλαστ, aor. 1. part. act. f. g.

'Αναστέλλω, f. ελῶ, inhibeo, reprimo, coerceo; (2) sursum tollo; ἀναστέλλεσθαι, tergiversari, *Gl. V.* item dissimulare, tegere, *ap. Polyb.* ἀνεσταλμένος, alticinctus, *Gl. V.*, p. pass. part. 'Ανεστάλησαν εἰς τὰς "Αλπεις, se receperunt, *Plut.*

'Αναστενάζω, f. αξω, alte ingemisco; suspiro, *Th.* (2) vehementer deploro. 'Αναστενάξας τῷ πνεύματι αὐτȣ̃, *Marc.* 8, 12.

'Αναστενάχω, graviter suspiro. Τὸν πάντες ἀναστενάχȣσιν 'Αχαιοὶ, *Il.* 23, 211.

'Αναστένω, gemo, gemitus et suspiria duco.

'Ανάστερος, ον, sine astris, *Man.* Ex α et ἄστρον.

'Αναστέφω, f. ψω, corono, redimio, cingo.

'Αναστῇ, 3. sing. a. 2. conj. act. v. ἀνίστημι.

'Αναστηλόω, ῶ, f. ώσω, erigo, statuo cippum. Εἰκόνα χαλκῆν ἀναστηλῶσας, *Plut.*

'Ανάστημα, ατος, τὸ, erectio; (2) quod adsurgit in altum; (3) statura; (4) proceritas; (5) altitudo montis, ædificii; (6) animal, *ap. LXX.* (4) θαυμαστὸν ὁ Θεὸς τῷ Μωϋσεῖ τὸ τῆς ἡλικίας ἐξῆρεν ἀνάστημα, *Joseph. Antiq. Jud.* 2, 9, 6. Ab ἀνίστημι, *erigo.*

'Αναστῆναι, *surrexisse*, a. 2. inf. act. verbi ejusd.

'Αναστήσειεν, 3. sing. a. 1. opt. act. *Æol.*

'Αναστήσεται, 3. sing. f. 1. indic. med.

'Ανάστητε, *surgitote*, 2. plur. a. 2. imperat. act.

'Αναστίζω, rursum compungo; (2) pungo.

'Αναστοιχειόω, ῶ, f. ώσω, informo, quasi ab elementis incipiendo; (2) resolvo, quasi in elementa; (3) reformo, regenero, *ap. Eccles.* Hinc

'Αναστοιχείωσις, εως, ἡ, informatio quæ fit a primis elementis; (2) resolutio qu. in elementa; (3) renovatio, regeneratio, reformatio.

'Ανάστομος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, apertus, laxus, dehiscens. Ex ἀνὰ et σόμα, -τος, *os.* Hinc

'Αναστομόω, ῶ, f. ώσω, laxo, relaxo, capaciorem reddo, aperio; (2) angusto, in fauces comprimo; (3) evacuo, purgo; (4) lato ore effundo, de fluminibus in mare se exonerantibus; (5) fluvium derivo, diduco effossione ripæ. 'Αναστομȣ̃ν τὸ χεῖλος, τὰς τάφρȣς. (5) εἰ μή τις ἀναστομώσας αὐτὸν κατὰ τὸν Παλλακόπαν ἐς τὰ ἕλη τε ἐκτρέψειε καὶ τὰς λίμνας, *Arriani Hist. Alex.* 7, 21.

'Αναστόμωσις, εως, ἡ, laxatio, relaxatio; (2) arctatio, compressio in fauces; (3) exacutio palati; (4) exitus venæ alterius in alteram, quo sanguis ex illa in hanc exoneratur.

'Ανατομωτήριος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem quod

'Αναστομωτικὸς, ἡ, ὸν, aperiendi vim habens et oris patefaciendi; (2) exacuendi palati vi pollens. Ab ἀνάστομος.

'Ανατοναχίζω, idem quod ἀναστεναχέω, *Hom.*

'Αναστραγαλίζω, f. ίσω, tesseris ludo.

'Αναστράγαλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, talo seu talis carens. Ex α priv. et ἀστράγαλος, *talus.*

'Αναστρατεύομαι, f. εύσομαι, militiam itero.

'Ανα̃στρατοπεδεία, ας, ἡ, castrorum motio. Ab

'Αναστρατοπεδεύω, f. εύσω, castra moveo, revertor cum exercitu.

'Αναστρέφω, f. ψω, inverto, converto; (2) revertor, regredior, remeo, *Gl. V.* convertor, *Ph.* ἀναστρέφομαι, invertor; (2) versor; ἀνεστραμμένον, contortum, *Ph.* p. pass. part. 'Αναστρέφειν τὰ πράγματα, τȣ̀ς στρατιώτας· ἀπὸ τῆς νίκης τὸν λόγον, perpendere; ἀναστρέφεσθαι τὴν γῆν, ἐν πράγμασι πολιτικοῖς, ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς, περί τι versari. 'Επ' ἀλλ' ἀνάστρεφ' εὐρύθμῳ ποδὶ, *Aristoph. Thesm.* 994. Τὰς τραπέζας ἀνέστρεψε, *Joan.* 2, 15. 'Εν πᾶσι καλῶς θέλοντες ἀναστρέφεσθαι, *Heb.* 13, 18.

'Αναστρολόγητος, ον, expers astronomiæ.

"Αναστρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, astris carens, obscurus.

'Αναστροφάδην, *adv.* inverse, præpostere, ordine inverso. Ab ἀναστροφή.

'Αναστρωφᾶν, præs. inf. act. pro ἀναστροφάειν.

'Αναστρωφάω, ῶ, *Poet.* verto, verso; (2) converto, subverto. Πάντη ἀναστρωφῶν, *Hes. Scut.* 121. Ab ἀναστροφή.

'Αναστροφάω, vide ἀναστρωφάω, *Hes.*

'Αναστροφὴ, ῆς, ἡ, inversio, conversio; retrorsum, seu in contrariam partem, reciprocatio; (2) reditus, reversio; (3) conversatio, commoratio; (4) vitæ genus, vel ratio; (5) tempus, mora, dilatio. (1) ἐχθρῶν γὰρ ἀνδρῶν μοῖραν εἰς ἀναστροφὴν δαίμων δίδωσι, in conversionem, *Eurip. Androm.* 1008. Ab ἀναστρέφω.

'Ανασύνταξις, εως, ἡ, recensio, census cognitio, census iterum habitus. Ab

'Ανασυντάσσω, vel ἀνασυντάττω, f. άξω, recognosco census, iterum constituo census.

'Ανασύομαι, erumpo, *Hom.*

'Ανάσυρμα, ατος, τὸ, quod sursum retractum est, aut sursum retrahendo retectum. Ab

'Ανασύρω, sursum traho, seu retraho vestes tegentes pudenda; (2) detego quod latet.

'Ανασφαδάζω, f. άσω, resilio, recalcitro, exsilio.

'Ανασφάλλω, resurgo ex lapsu vel morbo; ἀνέσφηλε, convaluit, a. 1. (2) relabor in partem contrariam.

'Ανασφῆλαι, a. 1. inf. act. v. ἀνασφάλλω.

'Ανασφραγίζω, f. ίσω, resigno, signum tollo.

'Ανασχέθω, attollo, erigo. Ex ἀνὰ et σχέθω.

'Ανάσχεο, *suffer*, 2. s. præs. imp. med. *Ion.* pro ἀνάσχεσο, seu ἀνάσχȣ, a verbo ἀνασχέω.

'Ανάσχεσις, εως, ἡ, emersio, ortus, exortus; (2) toleratio, tolerantia. Ab ἀνασχέω, *orior.*

'Ανασχετὸς, ἡ, ὸν, tolerabilis. Ab

'Ανασχέω, ῶ· occurrit in futuro ἀνασχήσω, pro ἀνέχω, emergo, orior, existo; (2) molestiam adfero. Ex ἀνὰ et σχέω pro ἔχω, *habeo.*

'Ανασχίζω, f. ίσω, discindo, seco, disseco.

'Ανασχοίμην, 1. sing. a. 2. optat. med.

'Ανασχὼν, a. 2. part. act. verbi ἀνίσχω.

'Ανασώζω, f. ώσω, servo, salvum præsto; (2) recupero. 'Ανασώζειν τινὰ φονὴ· ἀνασώζεσθαι τὴν πατρῴαν δόξαν, στρατηγήματι τὰς ἐκ παρατάξεως ἐλαττώσεις. 'Ανασωθεὶς εἰς τὴν πατρίδα, restitutus, *Diod.*

'Ανασώσασθαι, a. 1. inf. med.

'Αναταινύω, idem quod ἀνατείνω, *Call.*

'Αναταράσσω, vel ἀναταράττω, f. άξω, conturbo, perturbo, permisceo; (2) commoveo, agito. "Ωστε τὴν πόλιν αὖθις ὑπὸ τῶν λόγων τȣ́των ἀναταράττεσθαι, *Plut.*

'Ανάτασις, εως, ἡ, extensio, porrectio; (2) altitudo; (3) superbia, minax, vultus et oratio, *Ern.* (4) minæ. (4) ἡ δὲ τῆς ζημίας ἀνάτασις, pœnæ comminatio, *Porphyr. de Abstin.* 1, 8. Ab ἀνατείνω.

'Ανατάσσω, vel ἀνατάττω, f. άξω, compono; (2) colloco, ordino. 'Ανατάξασθαι διήγησιν, *Luc.* 1, 1. τὰ μαθήματα, *Plut.*

'Ανατατικὸς, ἡ, ὸν, extensus, porrectus; (2) aptus ad extendendum sursum; (3) vehemens, gravis, minax. Ab ἀνατείνω.

'Ανατατικῶς, *adv.* cum extensione quadam, elato quodam modo; (2) rigide, imperiose, minaciter, iracunde.

'Ανατεὶ, *adv.* sine damno, impune. Ex α priv. et ἄτη, *noxa.*

'Ανατείλαντες, *exorti*, gen. sing. part. a. 1. act. verbi ἀνατέλλω, *exorior.*

'Ανατείνω, f. ενῶ, sursum extendo, attollo; (2) intento, v. gr. manus, gladium; (3) porrigo manum, ut amicitiæ signum; (4) surrigo, v. gr. gladium, quod est signum fatentis se victum, *Ern.* 'Ανατείνειν τὰς ὄψεις πρὸς ȣ̓ρανὸν, τὸ ξίφος, τὰς χεῖρας· ἀνατείνεσθαι τὰς μαχαίρας, unde *Met.* minor. 'Εκεῖνος μὲν ȣ̓δὲν εἶχεν ὑμῖν ἀνατείνασθαι φοβερὸν, *Dem.*

'Ανατειχίζω,

'Ανατειχίζω, f. ίσω, instauro mœnia. Hinc
'Ανατειχισμὸς, ȣ̃, ὁ, instauratio et resectio murorum.
'Ανατελεῖ, 3. sing. f. 1. ind. act. verbi
'Ανατέλλω, f. ελῶ, p. ἀνατέταλκα, produco, emitto, extrudo, ut cum vitis gemmam; aut cum quis facem ardentem extollit, *Ern.* (2) enascor, exsisto, orior, ut sol, luna; · ἀνατείλας, ortus, *Ph.* a. 1. part. Τὸν ἥλιον αὐτȣ̃ ἀνατέλλει, *Matt.* 5, 45. Conf. *Eurip Herc. Fur.* 1596. 'Εξ 'Ιȣ́δα ἀνατέταλκεν ὁ Κύριος, *Heb.* 7, 14.
'Ανατέμνω, f. εμῶ, reseco, disseco, incido.
'Ανατέταλκα, 1. s. perf. ind. act. v. ἀνατέλλω.
'Ανατεταμένως, valde, magna vi et minis.
'Ανατετμημένος, *dissectus*, perf. part. pass. verbi ἀνατέμνω, *disseco.*
'Ανατήκω, f. ξω, liquefacio, liquo; (2) macero, consumo, tabefacio; (3) mollio; (4) attenuo.
'Ανατὶ, *adv.* idem quod ἀνατεί.
'Ανατιθέασι, *transferunt*, 3. plur. præs. ind. act. *Ion.* pro ἀνατιθεῖσι, a verbo ἀνατίθημι.
'Ανατιθέτω, *reponito*, 3. sing. præs. imperat. act.
'Ανατίθημι, f. ήσω, sursum pono, tollo; (2) impono alicui pro onere; (3) impono, injungo aliquid; (4) expono, narro, refero; (5) attribuo, acceptum fero, adscribo, imputo et refero, ut auctori; (6) dedico, consecro; ἀνατίθεμαι, differo, rejicio in crastinum, retracto, revoco. 'Ανατιθέναι ἐπὶ κεχρημένον τινα, σκεύη τινὶ, τινὶ τὰ πράγματα, ταῦτα εὐνοίᾳ θεῶν, ἀσπίδας πρὸς τὸν καινὸν νεὼν, εἰς τὸ 'Ηραῖον· ἀνατίθεσθαι τὴν πρᾶξιν τινὶ, committere, τὰ κατηγορημένα, revocare. 'Ανεθέμην αὐτοῖς τὸ εὐαγγέλιον, *Gal.* 2, 2.
'Ανατίλλω, evello, ut comam, spicas.
'Ανατιμᾷν, *contr.* pro ἀνατιμάειν. Ab
'Ανατιμάω, ῶ, f. ήσω, augeo pretium, supra modum magni facio. Ex ἀνὰ et τιμή.
'Ανατιναγμὸς, ȣ̃, ὁ, concussio, traductio e loco in alium. Ab
'Ανατινάσσω, f. άξω, concutio, vehementer quatio.
'Ανατιταίνω, idem quod ἀνατείνω.
'Ανατιτραίνω, f. ανῶ, perforo, terebro.
'Ανατιτράω, ῶ, f. ἀνατρήσω, idem. 'Ανατιτρᾶται ὑπὸ τῶν σκωλήκων, *Diosc.*
'Ανατλὰς, a. 2. part. act. v. ἀνάτλημι, pro
'Ανατλάω, f. ήσω, perfero, tolero. 'Ανατλᾶν πόνον, *Xen.* τὰ φάρμακα, *Odyss.* 10, 327. Εἴπῃς ὁππόθεν ἐσσὶ, ϰ̀ ὁππόσα κήδε' ἀνέτλης, *Ibid.* 14, 47. Hinc
'Ανάτλημα, ατος, τὸ, tolerantia, *Suid.*
'Ανάτλημι, idem quod ἀνατλάω.
'Ανατμηθεὶς, *sectione apertus*, a. 1. part. pass. verbi ἀνατέμνω, *sectione aperio.*
'Ανατοιχέω, ῶ, modo in hoc, modo in illud navis latus jactor. Ex ἀνὰ et τοῖχος.
'Ανατοκίζω, f ίσω, usuram renovo. Ex ἀνὰ et τόκος, *usura, fœnus.* Hinc
'Ανατοκισμὸς, ȣ̃, ὁ, usuræ renovatio anniversaria, seu usurarum usuræ.
'Ανατολὴ, ῆς, ἡ, ortus, oriens. Ab ἀνατέλλω.
'Ανατολικὸς, ἡ, ὸν, orientalis. Ab ἀνατολή.
'Ανατολμάω, ῶ, f. ήσω, audeo, animum recipio, animum recolligo. 'Αλλ' ἀνατόλμα, *Eurip. Alc.* 277.
'Ανατομὴ, ῆς, ἡ, dissectio, præcipue corporis. Ab ἀνατέμνω, *disseco.*
'Ανατομικὸς, ἡ, ὸν, ad anatomen pertinens, anatomicus.
'Ανάτονος, ȣ, ὁ ϰ̀ ἡ, sursum tendens; (2) nimis in altum tendens. Ab ἀνατείνω.
"Ανατος, ȣ, ὁ ϰ̀ ἡ, illæsus; (2) innocuus. Ex α priv. et ἄτη, *noxa.*
'Ανατράω, perforo. Δέος ἦν πολὺ μὴ σφᾶς ἀνατρήσειεν, *App. Bell. Civ.* 2, 59. [Vid. ἀνατιτράω.]
'Ανατρεπτικὸς, ἡ, ὸν, perniciosus, evertendi vim habens. Ab
'Ανατρέπω, f. ψω, subverto, everto, prosterno; ἀνετράπη, sublatus est, *Ph.* a. 2. pass. diruo, tollo, labefacto, confuto, *Ph.* 'Ανατρέπειν τὸ πλοῖον, τὴν πολιτικὴν κοινωνίαν, τὰς πόλεις. 'Ανατρέπȣσι τήν τινων πίστιν, 2 *Tim.* 2, 18. 'Ανατρέψεις ἔτι τὰν πόλιν, ἅδ' ἔχεται ῥοπᾶς, quæ vergit ad ruinam, *Aristoph. Vesp.* 1227. ἀνατρέπεσθαι ψυχῇ, animo concidere vel animum mutare.
'Ανατρέφω, f. ψω, nutrio, alo, educo. 'Ανεθρέψατο αὐτὸν ἑαυτῇ εἰς υἱὸν, *Act* 7, 21.
'Ανατρέχω, recurro, redeo currens; (2) attollor, in altum erigor, cresco, cursum muto, emendo peccata, *Ern.* (3) augere, v. gr. divitiis. 'Ανατρέχειν ἐπὶ τὴν προέκβασιν τῆς εἰσηγήσεως, πρὸς τὸν ȣ̓ρανὸν τοῖς χρόνοις, altius repetere.
'Ανάτρησις, εως, ἡ, perforatio, perfossio. Ab ἀνατράω, *perforo.* Unde
'Ανάτρητος, ȣ, ὁ ϰ̀ ἡ, perforatus, pertusus.
'Ανατριαίνω, vel potius ἀν[illegible], permisceo, perturbo, [illegible] qu[illegible] concutio. A τρίαινα, *fus*[illegible]
'Ανατρίβω, f. ψ[illegible], co[illegible] fricco[illegible] affrico, ut sordes, sca[illegible] [illegible]
'Ανάτριπτος, ȣ, ὁ ϰ̀ ἡ, attritus, attrictu adspersus.
'Ανάτριψις, εως, ἡ, attritus, frictio.
'Ανατροπεὺς, έως, ὁ, subversor, eversor. Ab ἀνατρέπω, *everto.*
'Ανατροπὴ, ῆς, ἡ, eversio, subversio. Ab eod.
'Ανατροφὴ, ῆς, ἡ, nutritio, educatio. Ab ἀνατρέφω, *nutrio.*
'Ανατροχάω, ῶ, idem quod ἀνατρέχω.
'Ανατυλίττω, f. ξω, revolvo animo; (2) verso, reglomero, revolvo.
'Ανατυπόω, ῶ, reformo, iterum formo; (2) informo aliquid animo, imaginor. Hinc
'Ανατύπωμα, ατος, τὸ, species rei, figura.
'Ανατύπωσις, εως, ἡ, reformatio, formatio; (2) imaginatio.
'Ανατυρβάζω, f. άσω, conturbo, perturbo. Καὶ τὴν πόλιν ἅπασαν ἡμῶν ἀνατετυρβακὼς, *Aristoph. Eq.* 310.
'Ανάυγητος, ȣ, ὁ ϰ̀ ἡ, ater, obscurus, non splendens. Ex α priv. et αὐγὴ, *lux*
'Αναυδὴς, έος, ὁ ϰ̀ ἡ, mutus, non vocalis; (2) ineffabilis, non fandus. Ex α priv. et αὐδὴ, *vox.* Hinc
'Ανάυδητος, ȣ, ὁ ϰ̀ ἡ, idem; inenarrabilis. 'Ανάυδητον λόγον ἐμοὶ θροεῖς, *Eurip. Ion.* 783. Κȣδὲν ἀναύδητον φατίξαιμ' ἂν, omnia dici posse aio, *Soph. Aj.* 715.
'Αναυδία, ας, ἡ, loqui non posse, obmutescentia
"Αναυδος, ȣ, ὁ ϰ̀ ἡ, idem quod ἀναυδής. "Αναυδον ἔργον, nefandum facinus, *Soph. Aj.* 947.
'Ανάυδως, *adv.* sine voce, tacite.
'Ανάυλα, *adv.* sine tibiis, *Plut.* Ex α et αὐλός.
'Αναυλεὶ, *adv.* sine naulo. Ex α priv. et ναῦλον.
"Αναυλος, ȣ, ὁ ϰ̀ ἡ, tibiarum expers, sine tibiis; (2) imperitus tibiarum; (3) non pervius, non pertusus, *Ern.* (4) minime tibiis congruus, inconcinnus; (5) non pervius, non pertusus. (4) κῶμον ἀναυλότατον προχορεύεις, *Eurip. Phœn.* 797. Ex α priv. et αὐλός.
'Αναυλόχητος, ȣ, ὁ ϰ̀ ἡ, epith. navis parvæ, quæ in iis quæ in portu sunt non numeratur, cujus ratio nulla habetur.
'Αναυμάχιον, ȣ, τὸ, desertio pugnæ navalis, quum quis ad navale prælium non venerat. Ex α priv. et ναυμαχία.
'Ανάυξας, a. 1. part. act. *Dor.* pro ἀναύσας.
'Αναυξὴς, έος, ὁ ϰ̀ ἡ, qui non auget; (2) qui non augetur. Ex α priv. et αὔξω. Hinc
'Αναυξησία, ας, ἡ, quum quid incrementum non capit, *R.*
'Ανάυξητος, ȣ, ὁ ϰ̀ ἡ, qui non augetur.
'Αναύξω, incresco, multum augeo. Ex α intens.
"Αναυος, ȣ, ὁ ϰ̀ ἡ, vocis expers. Ex α priv. et αὔω, *clamo.*
"Αναυρος, ȣ, ὁ ϰ̀ ἡ, qui est sine aura. Ex α priv. et αὔρα.
'Ανάυσαν, *exclamarunt*, 3. plur. a. 1. ind. act. *Dor.* pro ἀνήυσαν, a verbo ἀναύω, *acclamo.*
'Αναυσία, ἡ, nausea nulla, *Suid.*
"Αναυτος, ον, nautis carens, navibus impervius, *Hes.*
'Αναύχην, ενος, ὁ ϰ̀ ἡ, cervice carens. Ex α priv. et αὐχὴν, *cervix.*
'Αναύω, f. αύσω, accendo. Ex ἀνὰ et αὔω, *accendo.*
'Αναύω, acclamo. Ab ἀνὰ et αὔω, *clamo.*
'Αναύω, exclamo, *Theoc.*
'Αναφαίνω, f. ανῶ, manifesto, ostendo, exhibeo, edo; ἀναφαίνομαι, conspicuus fio, manifestus reddor; ἀναφαίνεται, extat, *Ph.* ἀνεφάνη, exorta est, apparuit, *Ph.* a. 2. ἀναφαινόμενος, extans, *Ph.* 'Αναφαίνεσθαι ἔχων, habere; γράφων, scribere. "Ετερον αὖ τι λῆμμα τȣτο, κομψότερον ἔτ' ἢ τὸ πρότερον ἀναπέφηνεν, *Aristoph. Thesm.* 467.
'Αναφαίρετος, ȣ, ὁ ϰ̀ ἡ, qui auferri non potest. Ex α priv. et ἀφαιρέω, *aufero.*
'Αναφαλαντίας, ȣ, ὁ, calvus, recalvus, recalvaster. Ab
'ΑΝΑΦΑ'ΛΑΝΤΟΣ, ȣ, ὁ ϰ̀ ἡ, idem.
'Αναφαλαντίασις, εως, ἡ, calvities in superciliis; (2) calvities omnino. A præc.
'Αναφαλάντωμα, ατος, τὸ, idem.
'Αναφανδὰ, *adv.* aperte, manifeste, palam. Ab ἀναφαίνω.
'Αναφανδὸν, *adv.* idem et ab eod. Αἰσχρὰ, ἀναφανδὸν (ἐςὶ ποιέειν χρεών). *Herodot.* 2, 35.
'Αναφανέντες, a. 2. part. pass. verbi ἀναφαίνω.
'Αναφαντάζω, f. άσω, apparere facio, phantasia adficio.
'Αναφέρπω, recedo, *V. L. ex Theoc.* Ex ἀνὰ, ἀπὸ, et ἕρπω.
'Αναφέρω, f. ἀνοίσω, a. 1. ἀνήνεγκα, sursum fero, sustollo, subveho; (2) perfero, fero, patior; (3) produco, edo, emitto, evomo; (4) offero, de sacrificiis; (5) refero, attribuo; (6) refero, ut ad senatum, fero ad populum, *Ern.* (7) refero, commemoro; (8) transfero, rejicio; (9) recreor, reficior, colligo me, convalesco; (10) de vectigalibus vel fructibus ex aliqua re redeuntibus, *Ern.* 'Αναφέρειν εἰς τόπον, τȣ̀ς ὀδόντας, θυσίας τῷ θεῷ, τὴν τȣ̃ γένȣς διαδοχὴν εἴς τινα, τὶ πρὸς τὴν σύγκλητον, εἰς τὴν σύγκλητον περί τινος, τὸ πρᾶγμα πρός τινα, τὴν αἰτίαν ἐπ' ἄλλον ἐκ τῆς ἀῤῥωςίας, πληγῆς, μέθης.
'Αναφεύγω, f. εύξομαι, sursum fugio; (2) refugio, confugio. 'Αναφεύγειν ὄλεθρον ἀνέσιον, effugere.
'Αναφὴς, έος, ὁ ϰ̀ ἡ, intactilis, non tactus. Ex α priv. et ἁφὴ, *tactus.*
'Αναφθέγγομαι, f. ξομαι, reclamo, respondeo; (2) exclamo, proclamo. 'Αναφθέγγεται χρησμȣ̀ς, *Plut.*
'Αναφθείρομαι, iterum corrumpor; (2) intereo.
'Αναφθεὶς, *accensus*, a. 1. part. pass. v. ἀνάπτω.
'Αναφλασμὸς, ȣ̃, ὁ, masturbatio. Ab
'Αναφλάω, f. άσω, masturbo.
'Αναφλεγμαίνω, rursus ardeo vel æstuo; (2) rursum intumesco.
'Αναφλέγω, f. ξω, rursum incendo; rursum comburo; (2) inflammo, excito; ἀναφλέγομαι, exardeo ira.
'Αναφλεχθῆναι, *excandescere*, a. 1. inf. pass.
'Αναφλογίζω, f. ίσω, incendo.
'Αναφλύζω, f. φλύσω, rursum ferveo; (2) ferveo.
'Αναφλυκταίνωτος, ȣ, ὁ ϰ̀ ἡ, ex quo pustulæ non erupere, nec erumpunt, *R.* Ex α priv. et φλύκταινα, *pustula.*
'Αναφλύω, idem quod ἀναφλύζω. *Ph.* ἀναφλύει, emanat.
'Αναφοβέω, ῶ, f. ήσω, terreo, minor.
'Αναφοιβάζω, f. άσω, repurgo, februo.
'Αναφοιτάω, ῶ, f. ήσω, rursum eo, redeo, repeto. Εἰς ȣ̓ρανὸς ἀνεφοίτησεν, *Herodot.*
'Αναφορὰ, ᾶς, ἡ, elatio sursum versus, subvectio, emersio; (2) relatio; (3) criminis relatio in alium; (4) perfugium, præsidium; (5) oblatio; (6) reditus, proventus; (7) erectio ejus quod cecidit; (8) virium et animi collectio; (9) Anaphora, figura rhetorica. Ab ἀναφέρω. Unde
'Αναφορεὺς, έως, ὁ, vectis; (2) lorum; (3) bajulus, qui humeris aliquid gestat; (4) genus lignei vectis, quod media parte excavatum,

vatum, ut apte cervicibus sedeat, gestatur. Vide ἀμφίκοιλος.

Ἀναφορέω, ῶ, f. ήσω, in altum erigo, attollo, impono.

Ἀναφορικὸς, ἡ, ὸν, relativus, *ap. Gram.* (2) qui cruenta e pectore extussit, *Diosc.*

Ἀναφορικῶς, *adv.* relative. Ab ἀναφορά.

Ἀνάφορον, ου, τὸ, fulcimentum oneris, quo bajuli utuntur; clitellæ. Ab ἀναφέρω.

Ἀναφορύσσω, vel ἀναφορύττω, f. ύξω, subigo in modum farinæ; (2) commisceo; (3) fœdo, v. gr. pulvere.

Ἀναφράσσω, vel ἀναφράττω, f. άξω, obstipo, occludo; (2) aperio, explico, quod septo clausum erat.

Ἀναφρίσσω, vel ἀναφρίττω, f. ξω, horreo pilis; (2) horreo.

Ἀναφροδισία, ας, ἡ, rerum venerearum contemptus; (2) invenustas, inelegantia. Ex α priv. et Ἀφροδίτη, *Venus.* Unde

Ἀναφρόδιτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non venereus, a re venerea alienus; (2) invenustus.

Ἀναφρονέω, ῶ, resipisco.

Ἀναφροντίζω, f. ίσω, animo volvo, excogito.

Ἄναφρος, ου, ὁ ϗ ἡ, spumæ expers, non spumans, non spumosus. Ex α priv. et ἀφρός.

Ἀναφυγὰ, ἡ, vide ἀνάφυξις, *Æsch.*

Ἀνάφυμι, idem quod ἀναφύω.

Ἀνάφυξις, εως, ἡ, effugium, perfugium. Ab ἀναφεύγω, *refugio*

Ἀναφυράω, ῶ, f. ήσω, idem quod

Ἀναφύρω, f. ῶ, commisceo, permisceo, confundo; (2) inquino, fœdo.

Ἀναφυσάω, ῶ, sursum flo; (2) sufflo, inflo; (3) elatum reddo, ad superbiam attollo. Hinc

Ἀναφύσημα, ατος, τὸ, inflatio; (2) evaporatio, spiraculum.

Ἀναφύσησις, εως, ἡ, inflatio; (2) spiraculum.

Ἀναφυσιάω, ῶ, anhelo; hinc ἀναφυσιόωντες, *Ion.* pro ἀναφυσιῶντες, ἀναφυσιάοντες.

Ἀναφυτεύω, resero, *Gl. V.* rursus sero.

Ἀναφύω, f. ύσω, renasci facio; (2) produco, emitto; ἀναφύομαι, recresco, *Gl. V.* ἀνεφύη, orta est, *Gl. V.* a. 2. pass.

Ἀναφωνέω, ῶ, f. ήσω, alta voce pronuncio, exclamo, proloquor, pronuncio. Ἀνεφώνησε φωνῇ μεγάλῃ, *Luc.* 1, 42. Hinc

Ἀναφώνημα, ατος, τὸ, exclamatio, pronunciatio rei alta voce.

Ἀναφώνησις, εως, ἡ, idem.

Ἀναχάζω, f. άσω, retrocedo, gressum inhibeo. Τυδείδης δ' ἀνεχάζετο τυτθὸν ὀπίσσω, *Il.* 5, 443.

Ἀναχαίνω, f. ανῶ, hisco, dehisco.

Ἀναχαιτίζω, f. ίσω, ferocio, de equis; (2) contumaciter efferor, in licentiam erumpo, parere recuso; (3) inhibeo, retro ago, reprimo, *Eur. Bacch.* 1070; (4) excutio, *proprie* de equo qui sessorem excutit. Hinc labi facio, præcipito. Ἕως . . . κἀνεχαίτισεν, *Eurip. Hippolyt.* 1232. Ex ἀνὰ et χαίτη, *juba.*

Ἀναχαλασμὸς, οῦ, ὁ, relaxatio.

Ἀναχαλαστικὸς, ἡ, ὸν, relaxandi vim habens. Ab

Ἀναχαλάω, ῶ, f. άσω, relaxo, remitto.

Ἀναχαράσσω, vel ἀναχαράττω, f. άξω, denuo sculpo, rursum incido; sulcis ducendis scabrum, asperum reddo, ut limam, *Ern.*

Ἀναχάσκω, hisco, dehisco.

Ἀναχάσσασθαι, *recessisse*, a. 1. inf. med. *Poet.* pro ἀναχάσασθαι, a verbo ἀναχάζω.

Ἀναχειρίζομαι, impedio; (2) tracto, in manu verso.

Ἀναχελύσσομαι, exscreo, extussio.

Ἀναχεύω, f. εύσω, refundo; (2) infundo, perfundo; (3) conturbo, moveo.

Ἀναχλαινόω, ῶ, f. ώσω, induo, vestio. Ex ἀνὰ et χλαῖνα, *læna.*

Ἀναχλιαίνω, f. ανῶ, tepefacio, calefacio.

Ἀναχνοαίνομαι, lanugine obsitus sum; (2) primam lanuginem emitto. Ex ἀνὰ et χνόος.

Ἀναχοὴ, ῆς, ἡ, refusio; (2) meatus. Ab ἀναχέω.

Ἀναχορεύω, f. εύσω, tripudio, salto, choreas ago; (2) celebro cantu et choreis.

Ἀναχόω, ῶ, f. ώσω, aggero, e terra congesta extruo, vel fossam aut lacunam expleo. Τὴν ὁδὸν ἀνακεχωκότες, *Dem.*

Ἀναχράομαι, interficio, ut καταχράομαι, q. v.

Ἀναχρέμπτω, exscreo, seu screatu egero. Hinc

Ἀναχρέμψις, ἡ, exscreatio, *Hipp.* ebullitio, *H.*

Ἀναχριαίνω, f. ανῶ, rursum ungo, inungo.

Ἀναχρώννυμι, f. ώσω, colore aliquo inficio, tingo; (2) contagio inficio; affrico, aspergo labem; (3) ungo.

Ἀναχρωννύω, idem. Hinc

Ἀνάχρωσις, εως, ἡ, infectio; (2) inunctio; (3) contagium.

Ἀναχύρωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, a paleis purus, non aceratus. Ex α priv. et ἀχυρόω, *paleis admisceo.*

Ἀναχυθεὶς, a. 1. part. pass. verbi ἀναχέω.

Ἀνάχυσις, εως, ἡ, refusio; (2) maris æstuarium navigabile; (3) confusio; (4) animi viriumque resolutio, mollities, hilaritas. Ab

Ἀναχύω, f. ύσω, refundo.

Ἀνάχωμα, τὸ, agger. Unde

Ἀναχωματισμὸς, οῦ, ὁ, idem.

Ἀναχωνεύω, f. εύσω, conflo; (2) refundo.

Ἀναχώννυμι, idem quod ἀναχόω.

Ἀναχωρέω, ῶ, f. ήσω, retrocedo, redeo, revertor; (2) remotus sum a via; (3) abhorreo. Ἀναχωρεῖν ἐπὶ τὰς ναῦς, εἰς φυγὴν ἀπ' οἴκου, ἔκ τινος. Κελεύσαντος βασιλέως σημῆναι τὸ ἀνακλητικὸν, ἀνεχώρησαν εἰς τὸ στρατόπεδον, receptui canere, *Diod.* Hinc

Ἀναχώρημα, ατος, τὸ, recessus, secessus; (2) locus qui est in secessu.

Ἀναχωρησάντων, *digressorum*, gen. plur. a. 1. part. act. verbi ἀναχωρέω.

Ἀναχώρησις, εως, ἡ, recessus, secessus; (2) reditus; (3) receptus ex pugna et periculo; (4) locus semotus, solitudo; (5) locus perfugii, perfugium. Ab eod.

Ἀναχωρητὴς, οῦ, ὁ, qui in solitudine vivit, eremita, anachoreta; (2) qui ad privatam conditionem aut ad otium a reip. administratione se recipit, *Ern.*

Ἀναχωρίζω, f. ίσω, separo, secerno; (2) facio reverti aut secedere; in locum reduco, suæ terræ restituo. Ὁ λοχαγὸς αὐτοὺς ἀνεχώριζεν, *Xen.*

Ἀναψαλάσσω, contundo, retundo.

Ἀναψάω, ῶ, f. ήσω, tergo, detergo; (2) manu demulceo.

Ἀναψηλάφησις, εως, ἡ, contrectatio; (2) investigatio, indagatio. (2) ἐλθὼν ἐκ Τυρσηνίας εἰς ἀναψηλάφησιν τοῦ πατρὸς, *Eustath. ad Odyss.* 1676.

Ἀνάψῃς, *adfigas*, sive *adfixeris*, 2. sing. a. 1. conj. act. verbi ἀνάπτω, *adfigo.*

Ἀναψηφίζω, f. ίσω, rursus in suffragia mitto; (2) abrogo; (3) retracto. Hinc

Ἀναψήφισις, εως, ἡ, repetitio suffragiorum; (2) abrogatio; (3) retractatio.

Ἀναψήχω, f. ήξω, idem quod ἀναψάω.

Ἄναψις, εως, ἡ, accensio. Ab ἀνάπτω.

Ἀναψυκτὴρ, ῆρος, ὁ, recreator.

Ἀναψυκτικὸς, ἡ, ὸν, refrigeratorius, *Gl. V.*

Ἀναψύξαι, a. 1. inf. act. verbi ἀναψύχω.

Ἀνάψυξις, εως, ἡ, refrigeratio; (2) recreatio, refocillatio:

Ἀναψυχὴ, ῆς, ἡ, idem. Ab

Ἀναψύχω, f. ξω, refrigero, eventilo; (2) abstergo, sicco; (3) focillo, recreo; (4) animum reduco. Ἀναψύχειν τὰς νέας, reficere; τινὰ σιτῷ ϗ ποτῷ. Ὅτι πολλάκις με ἀνέψυξε, 2 *Tim.* 1, 16. Οἱ παρὰ νηυσὶ θοῇσιν ἀνέψυχον φίλον ἦτορ, *Il.* 13, 84.

Ἀνγνοίη, *agnoverit*, 3. sing. a. 2. opt. act. *Dor.* pro ἀναγνοίη, a verbo ἀναγινώσκω, *agnosco.*

Ἀνδάνον, ου, τὸ, placitum. Ab

ἉΝΔΑ´ΝΩ, placeo. Ἀλλ' οὐκ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἥνδανε θυμῷ, *Il.* 1, 24, et 378. Δίχα δέ σφισιν ἥνδανε βουλὴ, *Il.* 18, 510.

Ἀνδεῖσθαι, *coronari*, præs. inf. pass. *Dor.* pro ἀναδεῖσθαι, a verbo ἀναδέω, *corono.*

Ἄνδεμα, *vitta*, Poet. pro ἀνάδεμα, *Æol. per Sync.* pro ἀνάδημα, seu ἀνάδημα, *Ep.*

ἈΝΔΗΡΟΝ, ου, τὸ, summitas, cacumen; (2) fluviorum labrum seu agger, *Hes.* (3) areola in horto; idem quod ἡ πρασιά. Τῶν ἀνδήρων παρ' αἱμασιαῖσι πεφύκει, *Theocrit.* 5, 93. Σικυὸς πρῶτος τοῦ ἐπ' ἀνδήροισιν ὁραθεὶς τίμιος, qui primus conspicitur in areolis, *Epigr. ineditum.* (2) Θεώσκουσιν ἐπ' ἀνδήροισι θαλάσσης, littora, *Oppian. Halieut.* 4, 319.

Ἀνδησάμενος, *qui religavit*, a. 1. part. med. *Poet.* pro ἀναδησάμενος, a verbo ἀναδέω.

Ἀνδίκτης, *laqueus*, Poet. pro ἀναδίκτης, *E. M.*

Ἄνδιτον, ου, τὸ, articulus.

Ἄνδιχα, divisim, inter, seorsum. Ἄνδιχα τοῖο ἄνακτος, *Apoll. Rhod.* 1, 908. Διὰ δ' ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσιν, diversa sentientem animum, *Hesiod. Op. et Dies*, 13. Ex ἀνὰ et δίχα.

Ἀνδοχάδην, *Æol. Sync.* pro ἀναδοχάδην, alternis vicibus, per successionem, *Hes.*

Ἀνδοχεὺς, pro ἀναδοχεὺς, vel ἀνάδοχος, *Hes.*

Ἀνδραγαθέω, ῶ, f. ήσω, fortiter seu strenue me gero, virum me præbeo. Ex ἀγαθός. Hinc

Ἀνδραγάθημα, ατος, τὸ, facinus viro forti dignum, actio fortis viri, res fortiter et præclare gesta. *Gl. V.* facinus; ἀνδραγαθήματα, merita. *Gl. V.*

Ἀνδραγαθιστὴς, οῦ, ὁ, qui facinora edit viro forti digna, fortiter se gerens.

Ἀνδραγαθία, ας, ἡ, strenuitas, fortitudo; (2) actio digna forti viro; (3) officium boni viri; (4) probitas. Hinc

Ἀνδραγαθίζομαι, f. ίσομαι, fortiter me gero; (2) bonum virum me præsto.

Ἀνδράγρια, ων, τὰ, spolia homini detracta. Ex ἀνὴρ et ἄγρα, *præda, spolium.*

Ἀνδράγχνος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui homines strangulat, *Eust.* Ex ἀνὴρ et ἄγχω, *strangulo.*

Ἄνδραγχος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisdem.

Ἀνδράδελφος, ου, ὁ, levir, *Ph.* Ex ἀνὴρ et ἀδελφὸς, *frater.*

Ἀνδρακὰς, *adv.* viritim. Ab ἀνὴρ, *vir.*

Ἀνδραποδιεῦνται, *mancipabuntur*, 3. plur. f. 1. ind. med. *Ion.* pro ἀνδραποδιοῦνται, quod *Attice* dicitur pro ἀνδραποδίσονται, ab

Ἀνδραποδίζω, f. ίσω, in servitutem redigo, captivum abduco liberum hominem; (2) servum alteri furor et meum facio; (3) subjugo, in potestatem redigo, velut urbem. Ab ἀνδράποδον. Hinc

Ἀνδραποδισμὸς, οῦ, ὁ, redactio in servitutem eo quo de ἀνδραποδιστῇ dictum est modo; (2) plagium.

Ἀνδραπόδισις, εως, ἡ, idem.

Ἀνδραποδιστὴς, οῦ, ὁ, qui liberum furatur et in servitutem redigit, vel legitimo domino furatur et suum facit aut vendit. *Gl. V.* plagiarius.

Ἀνδραποδιστήριος, α, ον, plagio serviens, aptus.

Ἀνδραποδιστικὸς, ἡ, ὸν, idem.

Ἀνδραποδοκάπηλος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui mancipia vendit, mango, venalitiarius. Ex

Ἀνδράποδον, ου, τὸ, mancipium. Ex ποῦς. Hinc

Ἀνδραποδώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, servilis; (2) illiberalis, servilis ingenii, degener; voluptatibus et cupiditatibus serviens. *Gl. V.* flagitiosus.

Ἀνδραποδωδία, ας, ἡ, servilis turpitudo, vita flagitiosa.

Ἀνδραποδωδῶς, *adv.* serviliter.

Ἀνδράριον, ου, τὸ, homuncio, homo contemnendus. Ab ἀνὴρ, *vir.*

Ἀνδραφονέω, cædis accuso.

Ἀνδραχθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, virum gravans, seu onerans, sufficiens ad onerandum virum valentem. Ex ἀνὴρ et ἄχθος, *pondus.*

ἈΝΔΡΑ´ΧΛΗ, ης, ἡ, scabellum muliebre, foramina habens et subjectos carbones.

ἈΝΔΡΑΧΛΟΣ, herba quædam.

ἈΝΔΡΑ´ΧΝΗ, ης, ἡ, portulaca, *herba.* Angl. PURSLAIN.

Ἀνδρεία, ας, ἡ, virilis ætas. *Gl. V.* vigor; (2) virilitas, fortitudo. Ab ἀνήρ.

Ἀνδρείκελον, ου, τὸ, simulacrum, statua; (2) purpurissum, coloris genus. Τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπαλειφομένους ἀνδρεικέλῳ, oculos sublitus purpurisso, *Xenoph. Œconom.* 10, 5. Ab

Ἀνδρείκελος,

Ἀνδρείκελος, ου, ὁ ϗ ἡ, viro seu homini similis. Ex ἀνὴρ et εἴκελος, *similis*.

Ἀνδρειόθυμος, ον, fortis, virili animo præditus.

Ἀνδρεῖον, ου, τὸ, virile robur, fortitudo. Ἐξήσαν εἰς τἀνδρεῖον, profecerunt ad fortitudinem, *Eurip. Andr.* 681. Ab

Ἀνδρεῖος, εία, εῖον, virilis; (2) fortis, strenuus. Ab ἀνήρ.

Ἀνδρειφόντης, ου, ὁ, homicida. Ex φένω.

Ἀνδρείως, *adv.* viriliter, strenue. Ab ἀνδρεῖος.

Ἀνδρεράστρια, ας, ἡ, virorum amatrix. Ex ἀνὴρ et ἐράστρια, *amatrix*.

Ἀνδρεύομαι, virilem ætatem attingo.

Ἀνδρευμένος, *vir factus*, præs. part. pass. *Dor.* pro ἀνδρούμενος, quod est *contr.* ex ἀνδροόμενος, a verbo ἀνδρόω, *Herod.* 1, 123.

Ἀνδρεὼν, ῶνος, ὁ, idem quod ἀνδρὼν (2) domus magna.

Ἀνδρέων, *virorum*, gen. plur. *Ion.* pro ἀνδρῶν.

Ἀνδρηΐη, *Ion.* pro ἀνδρεία, item ἀνδρήϊος, pro ἀνδρεῖος, *Herod.*

Ἀνδρηλατέω, ῶ, f. ήσω, in exsilium pello, in exsilium mitto; (2) ex asylo detraho. Ex ἐλαύνω.

Ἄνδρια, ων, τὰ, convivia quædam apud Cretenses, ad quæ soli viri admittebantur.

Ἀνδρία, ας, ἡ, idem quod ἀνδρεία.

Ἀνδριάντα, acc. sing. ab. ἀνδριάς. Unde

Ἀνδριαντίσκος, ου, ὁ, parva statua. Dim. ab ἀνδριάς.

Ἀνδριαντογλύφος, ου, ὁ, idem quod

Ἀνδριαντοπλάστης, ου, ὁ, statuarius. Ab ἀνδριὰς et πλάστης, *fictor*. Hinc

Ἀνδριαντοπλαστικὴ, ῆς, ἡ, scil. τέχνη, ars fingendi statuas.

Ἀνδριαντοποιέω, ῶ, f. ήσω, statuas facio, artem sigillariam exerceo. Ex ἀνδριάς. Hinc

Ἀνδριαντοποιητικὴ, ῆς, ἡ, sc. τέχνη, ars statuaria.

Ἀνδριαντοποιΐα, ας, ἡ, statuarum confectio, ipsa actio faciendi statuas; (2) ars statuaria.

Ἀνδριαντοποιὸς, οῦ, ὁ, statuarius, statuarum artifex. A præc.

Ἀνδριαντουργέω, statuas facio.

Ἀνδριὰς, άντος, ὁ, statua, cippus, *Gl. V.*

Ἀνδρίζω, f. ίσω, et ἀνδρίζομαι, ætatem virilem ingredior, viriliter ago. Ἀνδρίζεσθε, κραταιοῦσθε, 1 *Cor.* 16, 13. τῷ σώματι, roborari, *Luc.*

Ἀνδρικὸς, ἡ, ὸν, virilis, ad viros pertinens; (2) virilis, fortis, strenuus; (3) viro forti dignus. Ab ἀνήρ.

Ἀνδρικῶς, *adv.* viriliter, fortiter, strenue; (2) valide, robuste; (3) vehementer.

Ἀνδρίον, ου, τὸ, parvus vir, homuncio. Dim.

Ἀνδρισμὸς, οῦ, ὁ, idem quod ἀνδρεία, *Poll.*

Ἀνδριστὶ, *adv.* viriliter, fortiter, strenue; (2) more virorum, *Theocrit.* 17, 23.

Ἀνδρόφιλος, ου, ὁ ϗ ἡ, viri amans, viri amicus.

Ἀνδροφόντης, ου, ἡ, homicida. Ex ἀνὴρ et φένω.

Ἀνδροβαρὴς, ὲς, viros gravans.

Ἀνδρόβασμος, ου, ὁ, via angusta, quæ uni tantum homini sufficit, *Hes.* Ex ἀνὴρ et βαίνω, *vado, eo.*

Ἀνδροβατέω, ῶ, cum viris seu pueris consuesco, rem habeo, amore sc. nefando.

Ἀνδροβόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, hominem vorans. Ex ἀνὴρ et βόρος, *vorax*.

Ἀνδρόβουλος, ου, ὁ ϗ ἡ, virilis consilii, fortis, seu viris insidians.

Ἀνδροβρὼς, viros devorans. A βιβρώσκω, *edo*.

Ἀνδρόβρωτος, idem.

Ἀνδρογένεια, ας, ἡ, virorum genitura, hominum propagatio; (2) per viros successio generis. Ex ἀνὴρ et γένος, *genus*.

Ἀνδρογίγας, αντος, ὁ, gigas.

Ἀνδρογόνος, ου, ὁ ϗ ἡ, marem gignens, vitipara. Ex ἀνὴρ et γέγονα, a γίνομαι.

Ἀνδρογύνης, ου, ὁ, idem quod

Ἀνδρόγυνος, ου, ὁ, androgynus, semimas, semifemina, semivir, *Gl. V.* (2) castratus; (3) debilis, imbecillis, invalidus; (4) effeminatus, muliebri animo præditus; (5) socors, parum strenuus. Ex ἀνὴρ et γυνή.

Ἀνδροδάϊκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, viros seu homines perimens. Ex ἀνὴρ et δαΐζω, *occido*.

Ἀνδροδάμαν, acc. sing. *Dor.* pro ἀνδροδάμην.

Ἀνδροδάμας, αντος, ὁ, et ἀνδροδάμη, ης, ἡ, virum domans; (2) gemma quædam. Ex δαμάω, *domo*.

Ἀνδροδίαιτος, ου, ὁ, triclinium, pars ædium solis viris consecrata, *Hes. Suid.*

Ἀνδρόθεν, *adv.* ex viro. Ab ἀνήρ.

Ἀνδροθνὴς, ῆτος, ὁ ϗ ἡ, homines perdens, vexans, ærumnosus. Ἀνδροθνῆτας Ἰλίου φθορὰς, *Æschyl. Ag.* 823, [uti vulgo legitur].

Ἀνδροκὰς, άδος, ἡ, pars, *Hes. Nic.*

Ἀνδροκμὴς, ῆτος, ὁ ϗ ἡ, a viro interfectus; (2) homines perdens, vexans, ærumnosus; (3) in quo viri occumbunt, pereunt, interfecti sunt; (3) ἐθ' ἀνδροκμῆτας προσφέρων ἀγωνίας, *Eurip. Suppl.* 525: passim *apud Æschylum*. Ex κάμνω. Unde

Ἀνδρόκμητος, ου, ὁ ϗ ἡ, ab homine laboratus seu factus; (2) in quo vir jacet, epith. sepulchri.

Ἀνδροκόβαλος, ου, ὁ, homo maleficus, nequam, veterator, *Hes. Suid.*

Ἀνδροκτασία, ας, ἡ, *Ion.* ἀνδροκτασίη, cædes virorum.

Ἀνδροκτονέω, viros interficio.

Ἀνδροκτονία, ας, ἡ, homicidium. Ab

Ἀνδροκτόνος, ου, ὁ ϗ ἡ, homicida, virum occidens. Ex ἀνὴρ et κτείνω, *occido*.

Ἀνδρολέτειρα, ας, ἡ, viros perdens.

Ἀνδρολήμη, ης, ἡ, virilem habens animi celsitudinem, *Hes.* Ex ἀνὴρ et λῆμα.

Ἀνδροληψία, ας, ἡ, jus homines prehendendi, quo scil. Athenienses, si civis extra Atticam interfectus esset, tres ejus urbis incolas prehendebant, cædis pœnam daturos, nisi ipse criminis reus traderetur; clarigatio, *Gl. V.* Ex ἀνὴρ et λαμβάνω, *prehendo*.

Ἀνδρολήψιον, ου, τὸ, idem et ex iisd.

Ἀνδρολογέω, ῶ, f. ήσω, viros lego, delectum militarem habeo. Ex ἀνὴρ et λέγω. Hinc

Ἀνδρολογία, ας, ἡ, virorum collectio ad militiam, delectus; (2) collectio quævis, quæ viritim fit.

Ἀνδρολογίζω, f. ίσω, idem quod ἀνδρολογέω.

Ἀνδρομανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, virorum amore insaniens, viros insane appetens, libidinosa. Ex μαίνομαι. Hinc

Ἀνδρομανία, ας, ἡ, insanus virorum amor.

Ἀνδρομάχος, ου, ὁ ϗ ἡ, cum viris vel viro pugnans. Ex ἀνὴρ et μάχομαι, *pugno*.

Ἀνδρόμεος, έα, εον, virilis; (2) humanus.

Ἀνδρομήκης, εος, ὁ ϗ ἡ, staturam ad altitudinem viri æquans. Ex μῆκος.

Ἀνδρωνῖτις, ίτιδος, ἡ, locus ubi viri versantur, domicilium virorum, locus in domo ubi soli viri habitant, sicut γυναικωνῖτις, ubi solæ mulieres.

Ἀνδρόομαι, οῦμαι, f. ώσομαι, virile robur, vel ætatem virilem, attingo, ad ætatem virilem pervenio, vir fio; *in med.* stupro fœminam; ἀνδρωθεὶς, adultus, *Gl. V.* ἀνδρωθεῖσα, compressa a viro virgo, a. 1. part. pass.

Ἀνδρόπαις, αιδος, ὁ, puer virili animo, qui ante ætatem virilem viriliter sentit, cogitat, agit.

Ἀνδροπλασία, ας, ἡ, virorum formatio. Ex πλάσσω, *formo*.

Ἀνδροπλήθεια, ας, ἡ, hominum multitudo seu conventus. Ex πλῆθος, *multitudo*.

Ἀνδρόπορνος, ου, ὁ, scortum masculinum.

Ἀνδροπρεπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, virum decens. Ex ἀνὴρ et πρέπει, *decet*.

Ἀνδρόπρωρος, ον, hominis faciem habens, *in neut.* humana facies. Ex ἀνὴρ et πρῶρα, *prora*, metaph. *facies*.

Ἀνδροσάκης, εος, ὁ, virilia grandiora habens. Ex ἀνὴρ et σάθη.

Ἀνδροσάθων, ονος, ὁ, idem et ex iisd.

Ἀνδρόσαιμον, ου, τὸ, *Dioscorid.* 3, 173. ruta silvestris, *Plin.* 17, 4. Ex ἀνὴρ et αἷμα, *sanguis*, quia herba hæc digitis trita sanguineo succo fluit. *Angl.* ST. JOHN'S-WORT.

Ἀνδρόσαιμος, ου, ὁ, idem et ex iisd.

Ἀνδρόσινις, ιδος, ὁ ϗ ἡ, hominibus noxius, pestifer. Ex ἀνὴρ et σίνω, *noceo*.

Ἀνδρόσφιγξ, γγος, ὁ, statua quæ viri et sphingis figuram habet.

Ἀνδρότης, ητος, ἡ, virilitas, fortitudo.

Ἀνδροῦσθαι, *fieri virum*, præs. inf. pass. *contr.* pro ἀνδρόεσθαι, ab ἀνδρόομαι, *vir fio*.

Ἀνδροτυχὴς, ὲς, maritum nactus; in matrimonio agens femina.

Ἀνδροφαγέω, ῶ, humana carne vescor. Ab

Ἀ[illegible]γος, ου, ὁ ϗ ἡ, humana carne vescens.

Ἀ[illegible], ab homine periens, vel ἀνδρο[illegible] homines perdens, *S ph.*

Ἀ[illegible] f. [illegible], sum homicida; (2) occido.

Ἀνδροφονία, ας, ἡ, homicidium. Ab

Ἀνδροφόνος, ου, ὁ, homicida, sicarius; ἀνδροφόνος, ἡ, interfectrix viri. Ex φένω.

Ἀνδροφόντης, ου, ὁ, homicida.

Ἀνδρόφωνος, ου, ὁ ϗ ἡ, virilem vocem habens. Ex φωνὴ, *vox*.

Ἀνδρόω, ῶ, f. ώσω, virilem reddo, virile robur subministro. Ab ἀνήρ. Hinc

Ἀνδρώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, virilis, virum decens, forti viro dignus; (2) forti animo præditus, magnanimus.

Ἀνδρωδῶς, *adv.* viriliter, fortiter.

Ἀνδρωθεὶς, a. 1. part. pass. verbi ἀνδρόω.

Ἀνδρὼν, ῶνος, ὁ, pars domus in qua viri a mulieribus seorsim agunt; (2) exponitur etiam schola, ubi studiosi sapientiæ erudiuntur. Ab ἀνήρ.

Ἀνδρωνῖτις, ιδος, ἡ, idem et ab eodem.

Ἀνδρῷος, ῴα, ῷον, virilis, ad virum pertinens.

Ἀνδύεται, *emersit*, 3. sing. præs. ind. med. *Poet.* pro ἀναδύεται.

Ἀνδύομαι, pro ἀναδύομαι, *Hom.*

Ἄνδωκε, *reddidit*, 3. sing. perf. ind. act. *Dor.* et *Poet.* pro ἀνέδωκε, ab ἀναδίδωμι, *reddo*.

Ἀνέβη, *conscendit, adscendit*, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi ἀναβαίνω.

Ἀνεβορβόρυξαν, *exclamarunt*, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi ἀναβορβορύζω, *exclamo*.

Ἀνέβραχε, *insonuit*, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi ἀναβράχω.

Ἀνέβωσε, *clamavit*, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἀνεβόησε, a verbo ἀναβοάω.

Ἀνεγγυάω, ῶ, f. ήσω, fidejubeo.

Ἀνέγγυος, ου, ὁ ϗ ἡ, sine sponsione actus; ἀνέγγυος, ἡ, non desponsa. Ex α priv. et ἔγγυος, *satis dationi obnoxius*.

Ἀνεγείρω, f. ερῶ, expergefacio, excito; (2) ædifico; ἀνεγείρομαι, resurgo. *Gl. V.* evigilo. Ὀδυσσῆα ἐξ ὕπνου ἀνέγειρε, *Il.* 10, 138. Hinc

Ἀνέγερτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non experrectus.

Ἀνεγέρτως, *adv.* citra restitutionem vitæ.

Ἀνεγκάλυπτος, ον, non intectus, seu tectus, *Hes.*

Ἀνέγκλητος, ου, ὁ ϗ ἡ, inculpatus, irreprehensus. *Gl. V.* inaccusabilis. Ex α priv. et ἐγκαλέω, *culpo*.

Ἀνεγκλήτως, *adv.* citra reprehensionem, culpam, sine vitio.

Ἀνέγκυος, ου, ἡ, quæ uterum non fert, quæ non est gravida. Ex α priv. et ἔγκυος.

Ἀνεγκωμίαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, illaudatus, nulla laude adfectus. Ex α priv. et ἐγκώμιον, *laus*.

Ἀνεγνάμπτοντο, 3. pl. imperf. ind. pass. Ex ἀναγνάμπτω.

Ἀνεγνωρίσθη, *agnitus est*, 3. sing. a. 1. ind. pass. verbi ἀναγνωρίζω, *notum facio*.

Ἀνέγνωσμαι, *lectus sum*, 1. sing. perf. ind. pass. verbi ἀναγινώσκω, pro ἀναγνόω, *lego*.

Ἀνέγνωτε, *legistis*, 2. pl. a. 2. ind. act. verbi ejusd.

Ἀνέγρετο, *concitabatur*, 3. sing. imperf. ind. pass. *per Syncopen*, pro ἀνεγείρετο, a verbo

Ἀνέγρομαι, expergiscor; *per Sync.* pro ἀνεγείρομαι.

Ἀνεγχώρητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui fieri, concedi, admitti nequit, quod locum non habet in rerum natura. Ex α priv. et ἐγχωρέω, *admitto*.

Ἀνεδάφιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui pavitus non est, qui solo æquatus non est. Ex α priv. et ἐδαφίζω.

Ἀνεδέγμεθα, *suscepti eramus*, 1. pl. plusq. perf. ind.

ind. pass. *per Sync.* pro ἀνεδεδέγμεθα, ab ...

...το, *suscepit*, 3. sing. a. 1. ind. med.

...ι, *demonstravit*, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἀναδείκνυμι, pro ἀναδείκω.

'ΑΝΕΔΗΝ, *adv.* licenter, impune; (2) effuse; (3) promiscue; (4) palam, aperte. Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι ἐπειδὰν βάλωνται ἀνέδην τοῖς παρ' αὐτοῖς ξυγγενέσθαι σοφισταῖς, *Plat. in Protag.* 342.

'Ανέδρακον, *susperi*, 1. sing. a. 2. ind. act. *per Metathes.* pro ἀνέδαρκον, verbi ἀναδέρκω.

'Ανέδραμον, *recurri*, 1. sing. a. 2. ind. act. verbi ἀνατρέχω pro ἀναδρέμω, *recurro*.

'Ανέδραστος, ον, non stabilis. Ab α pr. et ἕδρα.

'Ανέδυ, *prodiit*, 3. sing. imperf. ind. act. v. ἀναδύω.

'Ανεδύσατο, *emersit*, 3. sing. a. 1. ind. med. v. ἀναδύω.

'Ανέδωκεν, *reddidit*, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἀναδίδωμι ...

'Ανέεργε pro ἀνέεργε, aor. 1. verbi ἀνείργω, cohibeo, *Hom. Il.* 3, 77.

'Ανέζευξεν, *discessit*, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἀναζεύγνυμι pro ἀναζεύγω, *discedo*.

'Ανεζήτουν, *requirebant*, 3. pl. imp. ind. act. *contr.* pro ἀνεζήτεον ab ἀναζητέω.

'Ανέζω, f. ήσω, sublatum in sede colloco et pono. 'Ες δίφρον δ' ἀνέσαντες ἄγον προτὶ Ἴλιον ἱρὴν, *Il.* 13, 657. Ex ἀνὰ et ἕζω.

'Ανεζωπύρησε, *revixit*, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἀναζωπυρέω, *revivisco*.

'Ανεθελησία, ας, ἡ, conditio hominis inviti, cum quis non vult, coactio, *Suicer.* Ex α priv. et ἐθέλω, *volo*.

'Ανεθέλητος, ου, ὁ ἡ, coactus; invitus; (2) inexspectatus; (3) tristis, adversus. Ex iisd.

'Ανέθηκεν, *remisit*, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ἀνίημι, *remitto*.

'Ανεθάλετε, *revixuistis*, 2. pl. a. 2. ind. act. verbi ἀναθάλλω, *revivesco*.

'Ανεθεὶς, *remissus*, a. 1. part. pass. verbi ἀνίημι, *remitto*. Κἀνεθεῖσα τοῦ γε κατθανεῖν, liberatus a morte, in crastinum dilatus, *Soph. Aj.* 476.

'Ανέθιστος, ον, non adsuefactus.

'Ανέθη, *laxatus est*, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἀνίημι, *remitto*, *laxo*.

'Ανέθηκα, 1. sing. a. 2. ind. act. verbi ἀνατίθημι, pro ἀναθέω, *repono*.

'Ανεθρεψάμην, *nutrivi*, 1. sing. a. 1. ind. med. verbi ἀνατρέφω, *nutrio*.

'Ανείδεος, ου, ὁ ἡ, forma carens, informis. Ex α priv. et εἶδος, *forma*.

'Ανειδωλοποιέω, ῶ, f. ήσω, speciem et imaginem fingo, animo propono.

'Ανειδωλοποιΐα, ἡ, imaginum effictio in animo.

'Ανείκαστος, ου, ὁ ἡ, qui nulla imagine exprimi potest, quem nulla conjectura adsequi possis. *Ph.* inexistimabilis. Ex α priv. et εἰκάζω.

'Ανεικόνιστος, ον, qui imagine exprimi non potest, ut Deus.

'Ανειλείθυια, seu ἀνειλήθυια, ας, ἡ, quæ nondum peperit, Lucinæ labores nondum experta. Ex α priv. et Εἰλείθυια, *Lucina*.

'Ανειλέω, ῶ, f. ήσω, evolvo, involutum explico; (2) involvo, circumplico. (1) ... μενος ἡμέρα μιᾷ πάντας ... ἐπιχειρῶν τοῖς κεκιλεισμένοις, ut uno die aperirentur omnes litteræ, *App. Bell. Civ.* 5, 131. Ex ἀνὰ et εἰλέω. Hinc

'Ανείλημα, ατος, τὸ, evolutio; (2) involutio, involucrum.

'Ανείληπται, *contractum est*, 3. sing. perf. ind. pass. verbi ἀναλαμβάνω pro ἀναλάβω.

'Ανείλησις, εως, ἡ, convolutio, *Aret.*

'Ανειλίσσω, et ἀνειλίττω, revolvo.

'Ανείλλω, idem quod ἀνειλέω.

'Ανεῖλον, *sustuli*, 1. sing. a. 1. ind. act. verbi ἀναιρέω pro ἀνέλω, *tollo*.

'Ανειμένη, perf. part. pass. f. g. verbi ἀνίημι.

'Ανειμένος, part. præt. pass. verbi ἀνίημι, solutus; (2) violens, quasi sit solutus fræno, laxans frænum, laxans habenas animo, iræ. (2) ἀνειμένον τι χρῆμα πρεσβυτῶν γένος: violens quædam res senum genus, proni sunt ad iram senes, *Eurip. Andr.* 728.

'Ανειμένως, *adv.* remisse, solute, licenter, negligenter. Ab ἀνειμένος.

'Ανειμι, reddo, redibo. Ex ἀνὰ et εἶμι, *eo*.

'Ανείμων, ονος, ὁ ἡ, non vestitus, nudus; (2) male vestitus. Ex α priv. et εἷμα, *vestis*.

'Ανειν, *conficere*, præs. inf. act. *Ion.* et *Poet.* pro ἀνύειν, a verbo ἀνύω, *conficio*.

'Ανεῖναι, *remisisse*, a. 2. inf. act. verbi ἀνίημι.

'Ανειπεῖν, edicere, proclamare, publice pronunciare. Ex ἀνὰ et εἰπεῖν.

'Ανείργω, f. ξω, arceo, repello, inhibeo.

'Ανείρεαι, *interrogas*, 2. sing. præs. ind. med. *Ion.* pro ἀνείρεσαι, a verbo ἀνείρομαι.

'Ανείρξις, εως, ἡ, inhibitio. Ab ἀνείργω.

'Ανείρυσαν, 3. pl. a. 1. ind. act. Ab

'Ανειρύω, f. ύσω, sursum traho. 'Α... τὰς νῆας, in terram subducere, *He...* ... Ab ἐρύω, *traho*.

'Ανείρω, necto, adnecto. Ex ἀνὰ et εἴρω, *necto*.

'Ανειρώτευν, *Ion.* pro ἀνειρώτων, *Eust.*

'Ανεῖσαν, *adscendebant*, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi ἄνειμι.

'Ανεῖσθαι, perf. inf. pass. verbi ἀνίημι.

'Ανείσοδος, ου, ὁ ἡ, inaccessus, ad quem non patet ingressus, *R.* Ex α priv. et εἴσοδος.

'Ανεισφορία, ας, ἡ, immunitas a tributo.

'Ανείσφορος, ου, ὁ ἡ, immunis, qui tributum non solvit. Ex α priv. et εἰσφορὰ, *tributum*.

'Ανεῖτε, 2. plur. a. 2. verbi ἀνίημι, pro ἀνετε. Πάλιν ἀνεῖτε ταὐτὸν σπέρμα, remisistis, *Soph. Œd. Tyr.* 1404.

'Ανεῖχον, 1. sing. imperf. ind. act. v. ἀνέχω.

'Ανείω, *remitto*, præs. ind. act. *Poet.* pro ἀνέω, sive ἀν...

'Ανέκαθεν, *adv.* desuper, e loco alto; (2) ab origine generis et juxta seriem priscorum, quibus quis ortus est. Ab

'Ανεκὰς, *adv.* sursum, superne, eminus. Ex ἀνὰ et ἑκὰς, *procul*.

'Ανέκβατος, ου, ὁ ἡ, ex quo non est egressus; (2) invius; (3) carens eventu. Ex α priv. et ἐκβαίνω, *exeo*.

'Ανεκβίαστος, ου, ὁ ἡ, qui vi compelli nequit, inviolabilis. Ex α priv. et ἐκβιάζω.

'Ανεκβιάστως, *adv.* inviolabiliter.

'Ανεκδαρτὶ, *adv.* sine excoriatione.

'Ανέκδαρτος, ον, non excoriatus. Ab α priv. et ἐκδέρω, *excorio*.

'Ανεκδήμητος, ου, ὁ ἡ, qui non peregrinatur, seu qui nunquam domo abfuit, aut nunc domi versatur, non peregre. Ex α priv. et ἐκδημέω, ...

'Ανε...ήγητος, ου, ὁ ἡ, inenarrabilis, inexplicabilis. Ex α priv. ἐκ, et διηγέομαι, *enarro*.

'Ανεκδιηγήτως, inenarrabiliter. A præc.

'Ανεκδίκητος, ου, ὁ ἡ, inultus, indefensus. Ex α priv. et ἐκδικέω, *ulciscor*.

'Ανέκδοτος, ου, ὁ ἡ, non editus, non vulgatus; (2) non elocata (de filia). Ex α priv. et ἐκδίδωμι.

'Ανέκδρομος, ου, ὁ ἡ, excursum et effugium non habens, impervius. Ex α priv. et ἐκδρομή.

'Ανεκθέρμαντος, ου, ὁ ἡ, qui calefieri non potest. Ex α priv. et ἐκθερμαίνω.

'Ανέκλυτος, ου, ὁ ἡ, inexpiabilis. Ex α priv. et ἐκλύομαι, *expio*.

'Ανέκλαγον, 3. pl. a. 2. ind. act. v. ἀνακλάζω.

'Ανεκκλησίαστος, ον, cœtu populi carens, inanis; item, de re quæ ad populum non est lata, cujus causa concio commissa non est.

'Ανεκλάλητος, ου, ὁ ἡ, ineffabilis. Ex α priv. ἐκ, et λαλέω, *loquor*.

'Ανέκλειπτος, ου, ὁ ἡ, non deficiens; (2) perpetuus; (3) inexhaustus. Ex α priv. et ἐκλείπω, *deficio*, *cesso*.

'Ανεκλείπτως, *adv.* perpetuo, semper, sine fine.

'Ανέκλινε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ἀνακλίνω.

'Ανεκλιπὴς, έος, ὁ ἡ, non deficiens, indefinitus. Ex α priv. et ἐκλιπὴς, *deficiens*.

'Ανεκλόγιστος, ου, ὁ ἡ, a quo rationes non petuntur, cujus rationes subduci non possunt. Ex α priv. et ἐκλογίζομαι.

'Ανεκλογίστως, *adv.* sine ratione, sine modo, intemperanter.

'Ανέκνιπτος, ον, elotu difficilis. Ab α priv. et ἐκνίπτω, *eluo*.

'Ανεκόμισε, 3. s. a. 1. ind. act. v. ἀνακομίζω.

'Ανεκόπη, *percussus*, *repressus est*, 3. sing. a. 2. ind. pass. v. ἀνακόπτω.

'Ανεκπίμπλημι, repleo, expleo.

'Ανέκπληκτος, ου, ὁ ἡ, non obstupefactus, imperterritus, impavidus. Ex α priv. et ἐκπλήττομαι, *obstupesco*.

'Ανεκπλήκτως, *adv.* impavide, intrepide.

'Ανεκπλήρωτος, ου, ὁ ἡ, inexplebilis, *Gl. V.* Ex α priv. et ἐκπληρόω, *expleo*.

'Ανέκπλυτος, ου, ὁ ἡ, indelebilis, non elutus. Ex α priv. et ἐκπλύνω, *eluo*.

'Ανεκποίητος, ου, ὁ ἡ, qui non potest educi, extrahi, aut expelli; qui emancipari et in alienam potestatem dari nequit. Ex α priv. et ἐκποιέω.

'Ανεκπύητος, ου, ὁ ἡ, quod ad suppurationem perduci non potest. 'Ανεκπύητον ἕλκος, *Aret.* Ex α priv. et ἐκπυέω, *suppuro*.

'Ανέκπυστος, ον, non divulgatus, celatus; (2) non divulgandus, celandus.

'Ανέκραγον, 3. pl. a. 2. indic. act. v. ἀνακράζω.

'Ανεκρίζωτος, ου, ὁ ἡ, non radicitus evulsus, aut quod eradicari, extirpari nequit. Ex α priv. et ἐκριζόω, *eradico*.

'Ανεκτικὸς, ἡ, ὸν, patiens, qui tolerare potest.

'Ανεκτὸς, ἡ, ὸν, tolerabilis, commodus. Ab ἀνέχω, *tolero*.

'Ανεκτῶς, *adv.* tolerabiliter, commode.

'Ανέκτριπτος, ον, qui deleri, deteri non potest.

'Ανέκφευκτος, ου, ὁ ἡ, quem nemo effugere potest; (2) cui non licet effugere. Ex α priv. et ἐκφεύγω.

'Ανεκφοίτητος, ου, ὁ ἡ, non prodiens foras, non emanans. Ex α priv. et ἐκφοιτάω.

'Ανέκφορος, ου, ὁ ἡ, quod efferre non licet. Ex α priv. et ἐκφέρω, *effero*.

'Ανέκφραστος, ου, ὁ ἡ, ineffabilis. Ex α priv. et ἐκφράζω, *eloquor*.

'Ανεκφώνητος, ου, ὁ ἡ, ineffabilis; qui exprimi, seu verbo pronunciari, non potest. Ex α priv. et ἐκφωνέω, *exclamo*.

'Ανέλαιος, ου, ὁ ἡ, sine oleo. Ex α priv. et ἔλαιον.

'Ανέλεγκτος, ου, ὁ ἡ, irreprehensibilis; (2) qui refelli non potest, aut non convinci; (3) manifestus, convictus, *ap. Plat.* si *locus sanus, quod Stephano non videtur*, Em. Ex α priv. et ἐλέγχω.

'Ανελέγκτως, *adv.* sine reprehensione; (2) sine provocatione.

'Ανελέγχω, arguo, convinco.

'Ανελεήμων, ονος, ὁ ἡ, immisericors, durus, rigidus. Ex α priv. et ἐλεήμων.

'Ανελεημόνως, *adv.* crudeliter.

'Ανελεὴς, ὲς, immisericors. Hinc

'Ανελεῶς, *adv.* sine misericordia.

'Ανελεῖν, a. 2. inf. act. v. ἀναιρέω, pro ἀνέλω, *tollo*.

'Ανελευθερία, ας, ἡ, illiberalitas, illiberalis morositas; (2) avaritia, sordes.

'Ανελευθερότης, ητος, ἡ, idem. Ab

'Ανελεύθερος, ου, ὁ ἡ, illiberalis; (2) sordidus, avarus; (3) inhonestus, indecens.

'Ανελευθέρως, *adv.* illiberaliter; (2) sordide.

'Ανέλευσις, εως, ἡ, reditus.

'Ανελθέμεναι, *Dor.* pro ἀνελθεῖν. Ab ἀνέρχομαι.

'Ανέλιγμα, ατος, τὸ, convolutio, cincinnus. Ab ἀνελίσσω.

'Ανελινύω, tempus tero, cunctor, cesso.

'Ανέλιξις, εως, ἡ, involutio, volutatio; (2) explicatio. Ab ἀνελίσσω.

'Ανέλιπος, ου, ὁ ἡ, non torquens, non trahens pedem, i. e. non incedens. Ex ἀνελίσσω, *verso*, et πῦς, *pes*.

'Ανελίσσω, vel ἀνελίττω, f. ίξω, volvo, evolvo, revolvo, voluto, verso; (2) explico, aperio. 'Ανελίσσειν τὰ βιβλία, ἱστορίας.

'Ανελκτος, ου, ὁ ἡ, qui trahi non potest.

'Ανελκύω, f. ύσω, idem quod

'Ανέλκω, f. ξω, sursum traho, attollo attrahendo; (2) subduco; (3) extraho, retro traho;

traho; (4) traho. Ἀνέλκων κῶλον, accelerans gradum, *Eurip. Med.* 1181. Ἀνέλκειν ἰχθὺν ἀγκίστρῳ, τὰς ναῦς. Ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἀνεῖλκε, *Il.* 13, 583. Ex ἀνὰ et ἕλκω.

Ἀνέλκωτος, ου, ὁ κ ἡ, non ulceratus, qui ulcus non sensit. Ex α priv. et ἑλκόω, *ulcero.*

Ἀνέλλην, ὁ κ ἡ, alienus a moribus Græcorum.

Ἀνελλήνιστος, ου, ὁ κ ἡ, alienus a Græca consuetudine, qui Græcis moribus aut imbutus non est, aut iis nequit imbui. Ex α priv. et ἑλληνίζω, *cum Græcis facio.*

Ἀνελλιπὴς, έος, ὁ κ ἡ, cui nihil deest, non deficiens; (2) cui nihil detrahi potest; (3) non cessans, perpetuus. Ex α priv. et ἐλλείπω, *deficio.*

Ἀνελλιπὺς, ὁ, claudus.

Ἀνελόντα, *cum qui abstulit*, acc. sing. a. 2. part. act.

Ἀνέλοντο, *sumserunt*, 3. pl. a. 2. ind. med. *Ion.* pro ἀνείλοντο. Ab ἀναιρέω, pro ἀνέλω.

Ἀνελπίζω, spei expers sum.

Ἄνελπις, ὁ κ ἡ, qui est sine spe.

Ἀνελπίσῃς, *desperes*, seu *desperaveris*, 2. sing. a. 1. conjunct. act. verbi ἀνελπίζω, *despero.*

Ἀνελπιστία, ας, ἡ, desperatio. Ab

Ἀνέλπιστος, ου, ὁ κ ἡ, insperatus, præter spem accidens; (2) non sperans, desperans, nullam spem habens. Ex α priv. et ἐλπίς.

Ἀνελπίστως, *adv.* sine spe, citra spem, præter spem, insperato.

Ἀνέλυτρος, ου, ὁ κ ἡ, non involutus, sine tegmine, velamine. Ex α priv. et ἔλυτρον.

Ἀνέλωσι, *sustulerint*, 3. pl. a. 2. conj. act. verbi ἀναιρέω, pro ἀνέλω.

Ἀνέμβατος, ου, ὁ κ ἡ, inaccessus, invius. Ex α priv. et ἐμβαίνω, *accedo.*

Ἀνέμεινε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ἀναμένω.

Ἀνεμέσητος, ου, ὁ κ ἡ, carens invidia, non invisus. Ex α priv. et νεμεσάω.

Ἀνεμεσήτως, *adv.* citra invidiam.

Ἀνεμέτως, *adv.* sine vomitu, *Ern.* Ab

Ἀνεμέω, ῶ, f. ήσω, vomo. Ex ἀνὰ et ἐμέω.

Ἀνέμητος, ου, ὁ κ ἡ, indivisus, individuus, non distributus. Ex α priv. et νέμω.

Ἀνεμιαῖος, ου, ὁ κ ἡ, vel ἀνεμιαῖος, αία, αῖον, vento plenus, vanus, evanidus; (2) levis, inconstans. Ab ἄνεμος.

Ἀνεμίδιον, ου, τὸ, ventulus, Dim. Ab eod.

Ἀνεμίδιος, ία, ιον, idem quod ἀνεμιαῖος.

Ἀνεμίζω, f. ίσω, ventis agito. *Gl. V.* ventilo. Ὁ γὰρ διακρινόμενος ἔοικε κλύδωνι θαλάσσης ἀνεμιζομένῳ κ ῥιπιζομένῳ, *Jac.* 1, 6. Ab ἄνεμος.

Ἀνέμιος, ία, ιον, idem quod ἀνεμιαῖος.

Ἀνεμνήσθην, 1. sing. a. 1. ind. pass. verbi ἀναμνάομαι.

Ἀνεμόδρομος, ου, ὁ, cursor, qui ventos cursu æquat, vel velocissimus. Ex ἄνεμος et δρόμος.

Ἀνεμόεις, όεσσα, όεν, ventosus, vento plenus.

Ἀνεμοκοῖται, ῶν, οἱ, qui apud Corinthios incantamentis ventos sedabant. Ex κοῖτος.

ΑΝΕΜΟΣ, ου, ὁ, ventus; (2) anima.

Ἀνεμοσκέπης, εος, ὁ κ ἡ, a vento tegens, ventum arcens, ventis inaccessus. Ex σκέπω, tego.

Ἀνεμόστροφος, ον, a vento agitatus, et in orbem actus.

Ἀνεμοσφάραγος, ου, ὁ κ ἡ, vento perstrepens. Ex ἄνεμος et σφάραγος.

Ἀνεμοτραφὴς, έος, ὁ κ ἡ, a vento nutritus, a vento auctus et corroboratus. Ex τρέφω.

Ἀνεμοτρεφὴς, έος, ὁ κ ἡ, idem et ex iisd.

Ἀνεμότρεπτος, ον, ventis agitatus, *Anac.* Ex ἄνεμος et τρέπω.

Ἀνεμοφθορία, ας, ἡ, corruptio quæ fit a vento. Ab

Ἀνεμόφθορος, ου, ὁ κ ἡ, a vento corruptus, disperditus, vanus, futilis, *Schol. ad Il.* 4, 355. Ex ἄνεμος et φθείρω.

Ἀνεμοφόρητος, ου, ὁ κ ἡ, a ventis sublatus; a ventis in diversas partes dispersus. Ex φορέω.

Ἀνεμόω, ῶ, f. ώσω, ventilo, vento expono.

Ἀνεμπλήκτως, *adv.* intrepide, audacter. Ex α priv. et ἔμπληκτος.

Ἀνέμπλοος, ου, ὁ κ ἡ, non navigans, quiescens. Ex α priv. et ἐμπλέω, *navigo.*

Ἀνεμπόδιστος, ου, ὁ κ ἡ, cui nihil impedimento est, non impeditus, liber. Ex α priv. et ἐμποδίζω, *pedes implico.*

Ἀνεμποδίστως, *adv.* sine impedimento, et libere.

Ἀν[illegible]τος, ου, ὁ κ ἡ, qui incidere non potest; (2) irreprehensus, qui nihil peccat. Ex α priv. et ἐμπίπτω, *incido.*

Ἀνεμφαντος, ου, ὁ κ ἡ, non demonstratus. Ex α [illegible] et ἐμφαίνω, *ostendo.* Unde

Ἀν[illegible]τος, ου, ὁ κ ἡ, carens efficacia; (2) sine emphasi seu significatione expressa; luculentam speciem non præbens.

Ἀνεμφάτως, *adv.* sine efficacia; (2) non expresse.

Ἀνεμώδης, εος, ὁ κ ἡ, vento plenus, ventosus; (2) venti naturam habens. Ab ἄνεμος.

Ἀνεμώκης, εος, ὁ κ ἡ, venti celeritatem habens, *Eurip. Phœniss.* 166. Ex ἄνεμος et ὠκὺς, *celer.*

Ἀνεμωλία, ας, ἡ, nomen herbæ.

Ἀνεμώλια, *adv.* inutiliter, *Il.* 5, 216.

Ἀνεμώλιος, ου, ὁ κ ἡ, futilis, ventosus, vanus. [illegible] *Il.* 4, 355. Ab ἄνεμος.

Ἀνεμώνη, ης, ἡ, anemone, herba, *Gl. V.* vaccinium, saliuncula; (2) vanitas.

Ἀνεμῶτις, ιδος, ἡ, cognomen Minervæ, ventum perniciosum sedantis.

Ἀν[illegible], ου, ὁ κ ἡ, non indigus. Ex α priv. et [illegible].

Ἀν[illegible]κτος, ου, ὁ κ ἡ, alienus ab ostentatione. Ex α priv. et ἔνδειξις.

Ἀν[illegible]ος, ου, ὁ κ ἡ, qui fieri nequit, impossibilis. Ex α priv. et ἐνδέχομαι, *fieri possum.*

Ἀνενδεῶς, *adv.* sine necessitate, ex inopia; (2) largiter, abunde. Ab ἀνενδεής.

Ἀνενδοίαστος, ου, ὁ κ ἡ, indubitatus, indubitabilis. Ex α priv. et ἐνδοιάζω, *dubito.*

Ἀνενδοιάστως, *adv.* indubitanter, haud dubie.

Ἀνένδοτος, ου, ὁ κ ἡ, non remissus, non languidus; (2) in quo non est remissio nec languor; (3) rigidus, inexorabilis. Ex α priv. et ἐνδίδωμι, *remissior fio.*

Ἀνενδότως, *adv.* non remisse, non languide, non perfunctorie.

Ἀνένδυτος, ου, ὁ κ ἡ, non indutus. *Gl. V.* investis. Ex α priv. et ἐνδύομαι, *induor.*

Ἀνενέγκαι, *sustulisse*, a. 1. inf. act. v. ἀναφέρω.

Ἀνενείκατο, *emisit*, 3. sing. a. 1. ind. med. *Ion.* et *Poet.* pro ἀνηνέγκατο, a verbo eod.

Ἀνενεκτέον, referendum, *Greg. Naz.* Ex ἀνὰ et φέρω.

Ἀνενεργὴς, έος, ὁ κ ἡ, effectu carens; (2) quiescens, segnis, otiosus, ab exercitatione vel actione alienus, *Ern.* Ex α priv. et ἐνεργὴς, *efficax.*

Ἀνενέργητος, ου, ὁ κ ἡ, inefficax. *Gl. V.* effectu carens. Ex α priv. et ἐνεργῶ, *operor.*

Ἀνένευσεν, *renuit*, a. 1. ind. act. verbi ἀνανεύω.

Ἀνενηνοχυῖα, *erumpens, quæ erupit*, part. perf. med. f. g. *Att.* pro ἀνηνοχυῖα. Ab ἀναφέρω, pro ἀνενέγκω.

Ἀνενθουσίαστος, ου, ὁ κ ἡ, non adflatus divino numine, non fanaticus, non vesanus, non insanus. Ex α priv. et ἐνθουσιάζω.

Ἀνεννόητος, ου, ὁ κ ἡ, indoctus, qui non cogitat aliquid, non memor est; (2) inexcogitatus, imperceptus; (3) cujus notio mente formari, quod percipi mente nequit, *Ern.* Ex α priv. et ἐννοέω.

Ἀνενοχλησία, ἡ, tranquillitas, *Bud.* Ab

Ἀνενόχλητος, ου, ὁ κ ἡ, non perturbatus, placatus, quietus; (2) carens turbis, molestiis. (2) ἔδει ἐπὶ τῆς ἐρημίας ἀνενόχλητον εἶχεν ἡ Χαρίκλεια τὸ κάλλος, *Heliod.* 5. Ex α priv. et ἐνοχλέω.

Ἀνέντες, nom. pl. a. 2. part. act. v. ἀνίημι.

Ἀνέντευκτος, ου, ὁ κ ἡ, non adfabilis, hominum congressus refugiens, insociabilis, morosus, difficilis, superbus. Ex α priv. et ἐντυγχάνω, *convenio, alloquor.*

Ἀνεντρεχὴς, ὲς, tardus, non velox.

Ἀνέντροπος, ου, ὁ κ ἡ, irreverens, *Gl. V.* Ex α priv. et ἐντρέπομαι, *revereor.*

Ἀνεξάκουστος, ον, non audiendus, non auditus, *Ern.*

Ἀνεξάλειπτος, ου, ὁ κ ἡ, indelebilis. Ex α priv. et ἐξαλείφω, *deleo.*

Ἀνεξάλλακτος, ου, ὁ κ ἡ, immutabilis, invariabilis, constans, *Suicer.* Ex α et ἐξαλλάσσω.

Ἀνεξάντλητος, ου, ὁ κ ἡ, inexhaustus. Ab α priv. et ἐξαντλέω, *exhaurio.*

Ἀνεξαπάτητος, ου, ὁ κ ἡ, qui decipi, falli, non potest. Ex α priv. et ἐξαπατάω.

Ἀν[illegible]τος, ον, qui non abnegat.

Ἀνεξέλεγκτος, ου, ὁ κ ἡ, qui refutari et coargui non potest. Ex α priv. et ἐλέγχω, *arguo.*

Ἀνεξελέγκτως, *adv.* citra refutationem, ut nil contra dici queat.

Ἀνεξέλευστος, ον, idem quod ἀνεξίτητος, *Hes.* Ex α et ἐξέρχομαι.

Ἀνεξέργαστος, idem quod ἀνέργαστος.

Ἀνεξερεύνητος, ου, ὁ κ ἡ, imperscrutabilis. Ex α priv. et ἐξερευνάω, *perscrutor.*

Ἀνεξετάζω, f. άσω, exploro, examino.

Ἀ[illegible] non examinatus, non exploratus, [illegible] examine non cognitus. *Gl. V.* inconsultus. Ex α priv. et ἐξετάζω.

Ἀνεξετάστως, *adv.* sine examine, inexplorato, sine delectu vel discrimine; (2) sine rationis reddendæ necessitate.

Ἀνεύρετος, ου, ὁ κ ἡ, qui inveniri nequit; (2) non inventus, incompertus. Ex α priv. et [illegible].

Ἀνεξήγητος, ου, ὁ κ ἡ, non expositus, non explicatus, non enarratus; (2) inenarrabilis, inexplicabilis. Ex α priv. et ἐξηγέομαι.

Ἀνεξικακέω, ῶ, f. ήσω, malos tolero.

Ἀνεξικακία, ας, ἡ, tolerantia malorum, tolerantia, patientia. Τέχνη καὶ ἀνεξικακίᾳ μᾶλλον, ἢ φανερᾷ θρασύτητι, *App. Bell. Civ.* 3, 14. Ab

Ἀνεξίκακος, ου, ὁ κ ἡ, tolerans malorum, vel injuriarum patiens. *Gl. V.* Ex ἀνέχομαι.

Ἀνεξικάκως, *adv.* cum incommodo, animo malorum et cladium patiente.

Ἀνεξίκμαστος, ου, ὁ κ ἡ, qui exsiccari non potest; (2) qui exsiccatus non est; (3) non exsuccus. Ex α priv. et ἰκμάζω, *humecto.*

Ἀνεξίλαστος, ου, ὁ κ ἡ, implacabilis, qui placari [illegible] Ex α priv. et ἐξιλάομαι, *propitio.*

Ἀνεξάλειπτος, ον, non delendus, non eluendus.

Ἀνεξίτητος, ου, ὁ κ ἡ, exitum non habens, impervius. Ex α priv. et ἔξειμι, *exeo.*

Ἀνεξιχνίαστος, ου, ὁ κ ἡ, impervestigabilis. Ex α priv. et ἐξιχνιάζω, *investigo.*

Ἀνέξοδος, ου, ὁ κ ἡ, qui nullum habet exitum, unde exiri non potest, impervius; (2) cui exitus non permittitur. Ex α priv. et ἔξοδος.

Ἀνέξοιστος, ου, ὁ κ ἡ, quem efferre non licet, non evulgandus. Ex α priv. et ἐκφέρω.

Ἀνέξομαι, *tolerabo*, f. 1. ind. med. verbi ἀνέχω.

Ἀνέονται, *laxati sunt*, 3. plur. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἀνεῖνται, a verbo ἀνίημι.

Ἀνεόρταστος, ον, parum festus, festo diei non aptus.

Ἀνέορτος, ου, ὁ κ ἡ, incultus, incelebris; (2) non feriatus, non hilariter transactus. *Gl. V.* profestus. Ex α priv. et ἑορτή.

Ἄνεος, mutus, vocis expers, *Hes.* (2) tacitus, quietus; (3) quietus ab aliquo incommodo, *cum gen.* ut κακῶν, *Herod.* Ern.

Ἀνεοστασίη, ἡ, stupore attonitus, *Hes.*

Ἀνεπάγγελτος, ου, ὁ κ ἡ, non vocatus; (2) non denunciatus, non indictus. Ex α priv. et ἐπαγγέλλω, *denuncio.*

Ἀνεπαίσθητος, ου, ὁ κ ἡ, qui non sentitur; qui non sentit. Ex α priv. et ἐπαισθάνομαι.

Ἀνεπαισθήτως, *adv.* citra sensum, ita ut non sentiatur.

Ἀνεπάϊστος, ου, ὁ κ ἡ, non auditus, qui audiri nequit. Ex α priv. et ἐπάϊστος.

Ἀνεπαίσχυντος, ου, ὁ κ ἡ, inverecundus, impudens. Ex α priv. et ἐπαισχύνομαι.

Ἀνεπαισχύντως, *adv.* inverecunde, impudenter.

Ἀνεπαιτίατος, ον, innocens. Ex α priv. et ἐπαιτιάομαι, *criminor*, *Ern.*

Ἀνεπάλλακτος, ου, ὁ κ ἡ, non alternans, seriem continuam habens; (2) cui sunt dentes continui. Ex α priv. et ἐπαλλάττω, *alterno.*

Ἀνεπαλ-

Ἀνεπάλμενος, *resiliens*, Poet. et *per Sync.* pro ἀνεφαλλόμενος, ab ἀνεφάλλομαι, *resilio*.
Ἀνέπαλτο, *resiluit*, 3. sing. a. 1. ind. med. *per Sync.* et *Dor.* pro ἀνεφήλατο. Ab eod.
Ἀνεπανόρθωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui corrigi aut emendari non potest, non emendabilis; inemendatus. Ex α priv. et ἐπανορθόω.
Ἀνέπαφος, ου, ὁ ϗ ἡ, intactus, liber, quem attingere nequeas; (2) sincerus, purus. Ex α priv. et ἐφάπτομαι, *attingo*.
Ἀνεπαφρόδιτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui sine venere et gratia est, invenustus, illepidus.
Ἀνεπαχθής, έος, ὁ ϗ ἡ, non molestus; (2) non invidiosus, nullam invidiam faciens. (2) ὡς ἀνεπαχθέστατα ἐπέξῃει, *Appian. Hist. Alex.* 2, 7.
Ἀνεπαχθῶς, *adv.* non moleste, non gravate; (2) sine invidia vel offensione.
Ἀνέπεισε, *persuasit*, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ἀν...
Ἀνεπέλευστος, ον, non redux. Ab α priv. et ἐπέρχομαι.
Ἀνέπεμψα, 1. s. a. 1. ind. act. v. ἀναπέμπω.
Ἀνεπεξέργαστος, elaboratus, *Eustath. ad Il.* 3, 449.
Ἀνέπεσε, *discubuit*, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ἀναπίπτω.
Ἀνεπήδησε, *saltavit*, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ἀναπηδάω.
Ἀνεπηρέαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, inoffensus, injuria nulla petitus. Ex α priv. et ἐπηρεάζω.
Ἀνεπής, έος, ὁ ϗ ἡ, nihil dicens, mutus, *Hes. Etym.* Ex α priv. et ἔπος, *verbum*.
Ἀνεπίβατος, ου, ὁ ϗ ἡ, inaccessus, impervius. Ex α priv. et ἐπιβαίνω, *accedo*.
Ἀνεπιβούλευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui insidiari nemo potest, insidiis non obnoxius, ab insidiis tutus. Ex α priv. et ἐπιβουλεύω.
Ἀνεπίγνωστος, ον, non prævisus, non intellectus. Ab α priv. et ἐπιγινώσκω. Unde
Ἀνεπιγνώστως, ut agnosci, cerni nequeat, *Ern.*
Ἀνεπίγραφος, ου, ὁ ϗ ἡ, titulo carens, carens inscriptione, cujus auctor ignoratur. Ex α priv. et ἐπιγραφή.
Ἀνεπιδεής, έος, ὁ ϗ ἡ, non indigens, nullius rei indigus. Ex α priv. et ἐπιδεής.
Ἀνεπίδεικτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui est sine ostentatione, non ostentator. Ex α priv. et ἐπιδείκνυμι.
Ἀνεπίδεκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non capax, non admittens, qui recipere non potest; (2) qui non accidit, fieri non potest. Ex α priv. et ἐπιδέχομαι, *recipio*.
Ἀνεπίδετος, ου, ὁ ϗ ἡ, non obligatus. Ex α priv. et ἐπίδετος, *obligatus*.
Ἀνεπίδηκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, minime mordens. Ex α priv. ἐπί, et δάκνω, *mordeo*.
Ἀνεπίδικος, ου, ὁ ϗ ἡ, purus et controversia vacuus, de quo nulla controversia est; (2) puella, de cujus patrimonio et matrimonio contendi inter consanguineos fas non est, *Ern.* Ex α priv. et δίκη, *jus*.
Ἀνεπιδίω, resudo, sudorem refundo, *Plut.*
Ἀνεπίδοτος, ου, ὁ ϗ ἡ, nihil proficiens, nulla incrementa capiens. Ex α priv. et ἐπιδίδωμι.
Ἀνεπιείκεια, ας, ἡ, durities, immanitas, iniquitas. Ab
Ἀνεπιεικής, έος, ὁ ϗ ἡ, durus, immitis, iniquus, sævus. Ex α priv. et ἐπιεικής.
Ἀνεπιεικῶς, *adv.* inique, immaniter.
Ἀνεπιθύμητος, ου, ὁ ϗ ἡ, vacuus concupiscentia, *Suicer.* Ex α priv. et ἐπιθυμέω.
Ἀνεπικαλύπτως, *adv.* sine tegmine, nude; (2) aperte, palam.
Ἀνεπίκαυστος, ου, ὁ ϗ ἡ, non adustus. Ex α priv. et ἐπικαίω, *aduro*.
Ἀνεπίκαυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisdem.
Ἀνεπίκλητος, ου, ὁ ϗ ἡ, nulli criminationi obnoxius, irreprehensus, inculpatus. Ex α priv. et ἐπικαλέω, *crimini do, reprehendo*.
Ἀνεπικλήτως, *adv.* citra reprehensionem.
Ἀνεπικοινώνητος, ον, incommunicabilis.
Ἀνεπικούρητος, ου, ὁ ϗ ἡ, auxilio destitutus, cui nemo fert opem. Ex α priv. et ἐπικουρέω.
Ἀνεπίκριτος, ου, ὁ ϗ ἡ, inconsultus, temerarius, inconsulte et temerarie factus, Ex α priv. et ἐπικρίνω, *comprobo*.
Ἀνεπίκρυπτος, ον, qui non occultat.
Ἀνεπικώλυτος, ον, liber, non interdictus.
Ἀνεπικωλύτως, *adv.* sine impedimento, nemine impediente, libere, fortiter.
Ἀνεπίληπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui reprehendi non potest, reprehensioni non obnoxius, vitii expers. *Gl. V.* irreprehensibilis. Ex α priv. et ἐπιλαμβάνω.
Ἀνεπιλήπτως, *adv.* sine reprehensione, culpa.
Ἀνεπίληστος, ου, ὁ ϗ ἡ, memor, quem oblivio rei non incessit, sine oblivione; (2) non absconditus. Ex α priv. et ἐπιλανθάνομαι, *obliviscor*.
Ἀνεπιλόγιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, inconsideratus. *Gl. V.* inrecogitatus. Ab ἐπιλογίζομαι.
Ἀνεπιλογίστως, *adv.* inconsiderate.
Ἀνεπιμέλητος, ου, ὁ ϗ ἡ, incuriosus, qui nullam curam habet; incuratus, *Gl. V.* Ex α priv. et ἐπιμελέομαι, *curo*.
Ἀνεπίμικτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non permixtus; (2) ab omni commercio sejunctus, nulla commercia exercens. Ex α priv. et ἐπιμίγνυμι.
Ἀνεπιμίκτως, *adv.* sine omni permistione; (2) sine commercio vel aditu.
Ἀνεπιμιξία, ας, ἡ, abstinentia ab aditu, commercio, &c. *Polyb.*
Ἀνεπίμονος, ου, ὁ ϗ ἡ, non permanens, non durabilis. Ex α priv. et ἐπιμένω.
Ἀνεπίμωμος, ου, ὁ ϗ ἡ, inculpabilis.
Ἀνεπινόητος, ου, ὁ ϗ ἡ, inconsideratus; (2) improvisus; (3) incogitabilis, qui mente concipi nequit. Ex α priv. et ἐπινοέω.
Ἀνεπίξεστος, ου, ὁ ϗ ἡ, impolitus, imperfectus. Ex α priv. et ἐπιξέω.
Ἀνεπίπλαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, nulla simulatione fucatus, non fictus. Ex ἐπιπλάσσω.
Ἀνεπίπλεκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui aliis non permiscetur. Ex α priv. et ἐπιπλέκω.
Ἀνεπίπληκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, inculpatus, irreprehensus. Ex α priv. et ἐπιπλήττω. Hinc
Ἀνεπιπλήκτως, *adv.* sine reprehensione.
Ἀνεπιπληξία, ας, ἡ, vacuitas a reprehensione.
Ἀνεπίῤῥεκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, nondum confectus vel libatus. Ex α priv. et ἐπιῤῥέζω, *conficio*.
Ἀνεπισήμαντος, ου, ὁ ϗ ἡ, non notabilis, nulla nota insignitus; non insignis, ut veste, &c. (2) de oratione vel facto, quod neque laus neque reprehensio insequitur, *Ern.* (3) inglorius, obscurus. Ex α priv. et ἐπισημαίνω, *noto*.
Ἀνεπισημείωτος, ον, non notatus seu explicatus, sc. scholiis aut commentariis.
Ἀνεπίσκεπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, inconsideratus; (2) inexplicatus; (3) neglectus. Ex α priv. et ἐπισκέπτομαι.
Ἀνεπισκέπτως, *adv.* inconsiderate, inexplorate.
Ἀνεπισκεύαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, irreparabilis. Ex α priv. et ἐπισκευάζω, *reparo*.
Ἀνεπισκόπητος, ου, ὁ ϗ ἡ, rectore et inspectore carens, *Suicer.* Ex ἐπισκοπέω.
Ἀνεπισκότητος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui tenebræ non offunduntur, *Suicer.* Ex α priv. et ἐπισκοτέω.
Ἀνεπισταθμευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, immunis ab hospitiis præbendis exercitui in transitu, a parochi munere immunis. Ex α et ἐπισταθμεύω.
Ἀνεπιστασία, ας, ἡ, inconsiderantia, incogitantia. Ex α priv. et ἐφίστημι, *considero*.
Ἀνεπιστάτητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui sine curatore est, incustoditus, inobservatus. Ex α priv. et ἐπιστατέω, *præsum, præfectus sum*.
Ἀνεπίστατος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui animum non advertimus, nulla diligentia consideratus. Ex α priv. et ἐφίστημι, *considero*.
Ἀνεπιστάτως, *adv.* sine animadversione, inconsiderate, incaute.
Ἀνεπιστημόνως, *adv.* imperite, inscite, inepte.
Ἀνεπιστημοσύνη, ης, ἡ, inscitia, imperitia. Ab
Ἀνεπιστήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, insciens, ignarus, nescius; (2) inscius, indoctus, imperitus.
Ἀνεπιστρεπτί, *adv.* idem quod ἀνεπιστρέπτως.
Ἀνεπιστρεπτέω, non converto me, non respicio. Ἀποδημοῦντα ἐπὶ τοῖς ὅροις ἀνεπιστρεπτεῖν, ad fines ne respicito, *Diogen. Laert.* 8, 17. sub finem.
Ἀνεπιστρεπτί, *adv.* sine reditu, sine reversione. Ab
Ἀνεπίστρεπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui non mutatur, qui non convertitur. Ex α et ἐπιστρέφω.
Ἀνεπιστρέπτως, *adv.* ita ut non convertaris, nec faciem convertendo, nec pedem reflectendo.
Ἀνεπιστρεφής, έος, ὁ ϗ ἡ, securus; (2) negligens, v. gr. scelera; (3) inexorabilis, ad veniam flecti nescius.
Ἀνεπίστροφος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem; (2) qui non redit.
Ἀνεπιστρόφως, *adv.* sine retrogressu: (2) incuriose.
Ἀνεπιστροφία, ας, ἡ, neglectus.
Ἀνεπίσχετος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui inhibitus aut repressus non est; (2) qui inhiberi aut reprimi nequit, effrenatus. Ex ἐπέχω
Ἀνεπισχέτως, *adv.* sine remissione, ut reprimi nequeat.
Ἀνεπίτακτος, ου, ὁ ϗ ἡ, injussu aliquid agens; (2) invictus, fortis, qui indignatur aliena imperia. Ex α priv. et ἐπιτάττω.
Ἀνεπιτάκτως, *adv.* injussu.
Ἀνεπίτατος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui intendi non potest, aut tentus non est. Ex α priv. et ἐπιτείνω.
Ἀνεπίτευκτος, ον, infelix, non consequens petita. Ex eod. et ἐπιτυγχάνω.
Ἀνεπιτεχνήτως, *adv.* sine arte; (2) inconsulto, non ex industria. Ex ἐπιτεχνητός.
Ἀνεπιτήδειος, ου, ὁ ϗ ἡ, non idoneus, ineptus. *Gl. V.* incongruus, inhabilis. *Ph.* importunus; (2) dissentiens, alienus; (3) non cognatus, non conciliatus amicitia; (4) incommodus. (4) τοῖσι ὅκως τι μέλλοι ἀνεπιτήδεον ἔσεσθαι αὐτοῖσι, *Herodot.* 1, 175. Hinc
Ἀνεπιτηδειότης, ητος, ἡ, inhabilitas.
Ἀνεπιτήδευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non accuratus, sine arte; (2) incompositus. Ex α priv. et ἐπιτηδεύω.
Ἀνεπιτηδεύτως, *adv.* non accurate, negligenter.
Ἀνεπιτίμητος, ου, ὁ ϗ ἡ, irreprehensus; (2) impunis. Ex α priv. et ἐπιτιμάω.
Ἀνεπίτροπος, ου, ὁ ϗ ἡ, tutoribus carens; (2) qui non revertitur; (3) qui non curat aliquid. Ex α priv. et ἐπιτρέπω.
Ἀνεπιφανής, ές, obscurus, ignobilis.
Ἀνεπίφαντος, ον, idem; (2) parum ornatus, non conspicuus.
Ἀνεπιφάντως, *adv.* sine ostentatione.
Ἀνεπίφθονος, ου, ὁ ϗ ἡ, non invidendus, minime invidiosus. *Gl. V.* sine invidia; (2) non reprehensus, reprehensioni non obnoxius. Ex α priv. et ἐπίφθονος.
Ἀνεπιφθόνως, *adv.* non invidiose; (2) citra reprehensionem.
Ἀνεπίφραστος, ον, ineffabilis, *Suid.*
Ἀνεπιχείρητος, ου, ὁ ϗ ἡ, insuperabilis, inaccessus, quem conatu nullo adsequaris. Ex α priv. et ἐπιχειρέω, *manum admoveo*.
Ἀνεπόπτευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui non inspexit, proprie, sc. mysteria Cereris. Ex α priv. et ἐποπτεύω, *inspicio*.
Ἀνεπόψιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui non videtur, inadspectabilis, *Suid.* Ex α priv. et ἐπόπτομαι.
Ἀνεπτάμαν, *sursum volavi*, 1. sing. a. 1. ind. med. *Dor.* pro ἀνεπτάμην, ab ἀνίπταμαι.
Ἀνεπτοίητο, *obstupuerat*, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. verbi ἀναπτοιέομαι, *obstupesco*.
Ἀνέραστος, ου, ὁ ϗ ἡ, inamabilis; (2) *act.* ab amore alienus. Ex α priv. et ἐράω.
Ἀνέργαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, inelaboratus, incultus, rudis, qui factus seu fabrefactus non fuit. *Gl. V.* infectus. Ex α priv. et ἐργάζομαι.
Ἄνεργος, ον, idem quod ἀνέργαστος, inefficax, *Eur.* Ex α et ἔργον.
Ἀνερεθίζω, f. ίσω, instigo, irrito. Παντὶ δὲ τρόπῳ ἀνηρέθιζε ἡ πόλις, *Thuc.* τῆς ἀρχαίας ἀρετῆς, excitari ad, *Xen.*
Ἀνέρικτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non fresus seu fractus, mola sc. aut pistillo; (2) non cribratus; (3) qui cribrari non potest. Ex α priv. et ἐρείκω.
Ἀνερείπτω, f. ψω, rapio sursum, corripio. Τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διῒ οἰνοχοεύειν, *Il.* 20, 234.
Ἀνερειψαμένη, part. a. 1. med. f. g.

Ἀνερεύγω, f. ξω, eructo, emitto. Ἀνερεύγεσθαι εἰς ἅλα, *Apoll.*

Ἀνερευνάω, ῶ, f. ήσω, investigo, scrutor, invenio. Hinc

Ἀνερεύνησις, εως, ἡ, perscrutatio.

Ἀνερίναστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non caprificatus, cui non sunt admoti fructus caprifici, ut maturescat. Ex α priv. et ἐρινός, *caprificus.*

Ἀνέριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, de quo non contenditur. Ex α priv. et ἐρίζω, *contendo.*

Ἀνερμάτιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non saburratus, saburra non stabilitus; (2) non fulcris fixus. Ex α priv. et ἑρματίζω.

Ἀνερμήνευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, inexplicabilis, ineffabilis. Ex α priv. et ἑρμηνεύω.

Ἀνερμηνεύτως, *adv.* ut explicari nequeat, modo inscrutabili.

Ἀνέρομαι, interrogo, rogito, percontor, *Gl. V.*

Ἀνερπύζω, f. ύσω, sursum serpo; (2) adrepo; (3) eo.

Ἀνέρπω, idem. Καὶ πετρούμενος ἀνεῖρπε, *Euripid. Phœniss.* 1184. Ex ἀνὰ et ἕρπω, *serpo.*

Ἀνερράγην, *diffractus sum*, 1. sing. a. 2. ind. pass. verbi ἀναρρήγνυμι pro ἀναρρήγω.

Ἀνερραμένος, *consutus*, part. perf. pass. *Ion.* pro ἀνεῤῥαμμένος, verbi ἀναρράπτω, *consuo.*

Ἀνέρρωγε, *rescissum est*, 3. sing. perf. ind. med. verbi ἀναρρήγνυμι.

Ἀνερυθριάω, fut. άσω, erubesco.

Ἀνερύω, f. ύσω, sursum traho; (2) retraho. Ἀνὰ δ᾽ ἱστία λευκ᾽ ἐρύσαντες, *Odyss.* 9, 77.

Ἀνέρχομαι, f. ἀνελεύσομαι, adscendo, scando, conscendo. *Gl. V.* subeo; (2) redeo; a. 2. ἀνῆλθον, part. ἀνελθών. Οὐδὲ ἀνῆλθον εἰς Ἱεροσόλυμα, *Gal.* 1, 17.

Ἀνερωτάω, ῶ, f. ήσω, interrogo; (2) sæpe rogo. Καί μιν ἀνερώτων, *Odyss.* 4, 251.

Ἀνερωτίζω, idem quod ἀνερωτάω, *Suid.*

Ἄνες, 2. sing. a. 2. imperat. act. v. ἀνίημι.

Ἀνέσαιμι, *reduxero*, 1. sing. a. 1. opt. act. verbi ἀνέζω.

Ἀνεσθίω, exedo, erodo, *Hipp.*

Ἀνεσία, ἡ, idem quod ἄνεσις, *Suid.*

Ἄνεσις, εως, ἡ, relaxatio, *Ph.* requies, remissio, otium, imprimis diebus festis; (2) segnis et diffluens otio vita; (3) immodica libertas, lascivia; (4) condonatio, v. gr. debitorum, delictorum. Ab ἀνίημι.

Ἀνέσιμος, ον, otiosus.

Ἀνέσπερος, ου, ὁ καὶ ἡ, vespere carens. Ex α priv. et ἕσπερος, *vesper.*

Ἀνέσπομαι, sursum versus sequor, *Hes.*

Ἀνέσσυτο, *exsiliebat*, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *per Metath.* pro ἀνασέσυτο, ab ἀνασεύω.

Ἀνέσταν, 3. pl. a. 2. ind. act. verbi ἀνίστημι.

Ἀνεστᾶσι, *resurrexerunt*, 3. plur. perf. ind. act. *Ion.* pro ἀνεστήκασι, a verbo ἀνίστημι.

Ἀνεστησία, ας, ἡ, privatio sensuum.

Ἀνέστην, *surrexi*, 1. sing. a. 2. ind. act.

Ἀνέστιος, ου, ὁ καὶ ἡ, domo et sede propria carens. Ex α priv. et ἑστία, *domus.*

Ἀνεστραμμένως, *adv.* perverse, præpostere. Ab ἀναστρέφω, *verto.*

Ἀνέσχετο, 3. sing. a. 2. ind. med. v. ἀνέχω.

Ἀνετάζω, f. άσω, inquiro, quæstioni subjicio. Ἀπέστησαν ἀπ᾽ αὐτοῦ οἱ μέλλοντες αὐτὸν ἀνετάζειν, *Act.* 22, 29. Ἐκέλευσεν——μάστιξιν ἀνετάζεσθαι αὐτὸν, *Ibid.* 24.

Ἀνέταιρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui nullos habet amicos, carens sodalibus. Ex α priv. et ἑταῖρος.

Ἀνέτειλα, a. 1. ind. act. verbi ἀνατέλλω.

Ἀνετέος, έα, έον, remittendus, laxandus; (2) condonandus, ignoscendus. Ab ἀνίημι.

Ἀνετεροίωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non mutatus; (2) immutabilis. Ex α priv. et ἑτεροιόω, *muto.*

Ἀνετίθετο, 3. sing. imperf. ind. pass. v. ἀνατίθημι. Unde

Ἀνετικὸς, ἡ, ὸν, vim habens remittendi, resolvens; (2) remissionem indicans.

Ἀνέτοιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, imparatus, invitus.

Ἀνετοίμως, *adv.* imparate. Οὐκ ἀσθενῶς, οὐδὲ ἀνετοίμως ἔχοντος πρὸς ἄμυναν, *Appian. Mithr.* 12.

Ἄνετος, ου, ὁ καὶ ἡ, laxus; (2) patens, apertus; (3) remissus, dissolutus; (4) solutus omni imperio; *Gl. V.* otiosus; ἀνετώτεροι, remissiores, *Ph.* ἀνετώτερον, remissius, *Gloss. Vet.* Ab ἀνίημι, *remitto.*

Ἀνέτως, *adv.* solute, laxe, remisse, licenter, otiose.

ἌΝΕΥ, *adv.* absque, sine, præter, citra; (2) injussu alicujus.

Ἀνευάζω, f. άσω, evan clamo; bacchor; (2) ovando celebro, *Arrian. Hist. Alex.* 5, 2. Ex ἀνὰ et εὐάζω, idem.

Ἄνευθε, *adv.* absque, sine. Ab ἄνευ.

Ἄνευθεν, *adv.* idem et ab eod. Ἄνευθεν ἐὼν, *quanquam absens sit, Il.* 2, 64. Μή σύ γ᾽ ἄνευθεν ἐμεῖο λιλαίεσθαι πολεμίζειν Τρωσὶ φιλοπτολέμοισιν, *Id.* 16, 89.

Ἀνεύθετος, ου, ὁ καὶ ἡ, non appositus, ineptus, indignus.

Ἀνευθυνία, ας, ἡ, immunitas a reddenda ratione. Ab

Ἀνεύθυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui rationes non reddit; (2) crimine carens, sine pœna, non obnoxius, noxa solutus. *Gl. V.* insons, innocens. Ex α priv. et εὐθύνω.

Ἀνευθύνως, *adv.* sine rationibus reddendis, non redditis rationibus.

Ἀνευκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non optabilis; (2) non optans, non petens. Ex α et εὔχομαι.

Ἀνευλαβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, irreligiosus; (2) non timens, irreverens; (3) incautus, non circumspectus. Ex α priv. et εὐλαβής.

Ἀνευπαράδεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non acceptus, non admissus, ingratus, *Suicer.* Ex α priv. εὖ, et παραδέχομαι.

Ἀνεύρεσις, εως, ἡ, inventio. Ab ἀνευρίσκω.

Ἀνεύρετος, ου, ὁ καὶ ἡ, non inventus, incompertus, irrepertus; (2) quod inveniri seu excogitari nequit; (3) quod investigari aut quærendo erui non potest, aut erutum est. Ab

Ἀνευρίσκω, f. ήσω, reperio, invenio, adinvenio. Πυκνῶς τε ποικίλους λόγους ἀνεῦρεν εὖ διεζητημένους, *Aristoph. Thesm.* 445.

Ἀνεῦρον, *inveni*, 1. sing. a. 1. ind. act.

Ἄνευρος, ου, ὁ καὶ ἡ, enervis, non nervosus; (2) debilis, infirmus, sine vi. Ex α priv. et νεῦρον, *nervus.*

Ἀνευρύνω, f. υνῶ, dilato, amplio, diffundo. Hinc

Ἀνεύρυσμα, ατος, τὸ, dilatatio; *ap. Med.* arteriæ, et inde ortus tumor, *Ern.* Idem quod

Ἀνευρυσμὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, dilatatio.

Ἀνευφημέω, ῶ, f. ήσω, celebro faustis ominibus prosequens; (2) lamenta edo seu clamorem cum ejulatu, præ dolore exclamo, detestor ut rem abominandam, ut cum dicimus, *bona verba quæso, dii meliora, Ern.* (3) infaustum sonum edo. (3) ἐπ᾽ ἀξίοισιν ἄρ᾽ ἀνευφημεῖ δόμος, *Eurip. Or.* 1335. Ex ἀνὰ, vel etiam α priv. et εὐφημέω, *celebro.*

Ἀνεύφραντος, ον, non lætabilis, molestus.

Ἀνευφωνέω, ῶ, idem quod ἀνευφημέω, *R.* Ex α priv. et εὔφωνος, *canorus.*

Ἀνεύχομαι, deprecor, *R.*

Ἀνεφαίνετο, 3. sing. imperf. ind. med. v. ἀναφαίνομαι.

Ἀνεφάλλομαι, resilio. Ab ἀνὰ, ἐπὶ, et ἅλλομαι.

Ἀνεφάνατο, *apparuit*, 3. sing. a. 1. ind. med. v. ἀναφαίνομαι.

Ἀνέφαπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, intactus, aut tangi recusans. Ex α priv. et ἐφάπτομαι.

Ἀνέφελος, ου, ὁ καὶ ἡ, non nubilus, serenus.

Ἀνέφικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, incomprehensibilis; intactus, *Ph.* inaccessus, quo perveniri nequit. Ex α priv. et ἐφικτός.

Ἀνεφώνησε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ἀναφωνέω.

Ἀνεχάζετο, *recedebat*, 3. sing. imperf. ind. med. v. ἀναχάζω.

Ἀνεχέγγυος, ου, ὁ καὶ ἡ, ab α priv. et ἐχέγγυος, ut fidejussor minime idoneus, *Thucyd.*

Ἀνεχθέντος, *attracti*, gen. sing. a. 1. part. pass. ab ἀνάγω, al. ab ἀνέχω, al. ab ἀναφέρω.

Ἀνεχοίμαν, *sustineam*, 1. sing. præs. opt. med. *Dor.* pro ἀνεχοίμην, a verbo ἀνέχω.

Ἀνέχοιτο, 3. sing. præs. opt. med.

Ἀνεχώρησα, 1. sing. a. 1. ind. act. v. ἀναχωρέω.

Ἀνέχω, f. ἀνέξω, seu ἀνασχήσω, p. ἀνέσχηκα, sursum tollo, in altum erigo; (2) promineo, orior; (3) retineo, inhibeo; ἀνέχομαι, patior, sustineo, tolero, fero; (4) suscipio; (5) colo. Τοὺς ἀνάσχου δεσπότας ἐμοῖς δόμοις, *Eurip. Alc.* 311. (5) ἐπεί σε σέβειν ἀνέχει Θάνατος Αἴας, colit, *Soph. Aj.* 211. Τῆς μαντιπόλου βάκχης ἀνέχων λέκτρ᾽ Ἀγαμέμνων, honorans, *Eurip. Hec.* 123. Ἀνέχειν χεῖρας, τὰς ἑαυτοῦ ναῦς τοῦ πολέμου, cessare. Ἀνέχεσθαι διαχερῶς, πολλὰ κακὰ, ψύχη, θάλπη· οὐκ ἀνέχομαι ζῶν, ἀνέχου τὸ ἴσον ἔχειν. Ἀνέσχον σοὶ φάος, σωτήριον, attuli, *Eur. Med.* 482.

Ἀνέψανος, ου, ὁ καὶ ἡ, incoctilis. Ex α priv. et ἕψω, *coquo.*

Ἀνεψέω, ῶ, fut. ήσω, coquo, elixo. Αἰσχύλος ἱστορεῖ ὅτι καὶ τὰς Διονύσου τροφὰς ἀνεψήσασα, ἐνεοποίησε, *Argum. Medeæ.*

Ἀνέψητος, ου, ὁ καὶ ἡ, incoctus, non coctus, non elixus. Ex α priv. et ἕψω, *coquo.*

Ἀνεψιὰ, ᾶς, ἡ, consobrina, patruelis.

Ἀνεψιαδῆ, ῆς, ἡ, filia consobrini, vel consobrinæ, vel patruelis, sive amitæ.

Ἀνεψιαδοῦς, οῦ, ὁ, sobrinus, *Ph.* Ab

ἈΝΕΨΙΟΣ, οῦ, ὁ, *Ph.* consobrinus, sobrinus, frater patruelis; ἀνεψιοὶ ἐκ δύο ἀδελφῶν ἀῤῥένων, *ex duobus fratribus maribus* patrueles, sobrini, consobrini, *Gl. V.* ἐκ δύο ἀδελφῶν θηλειῶν, *ex duabus sororibus*, amitis, *Gl. V.* Hinc

Ἀνεψιότης, ητος, ἡ, consobrinitas, sobrinitas.

Ἀνέψυχθεν, *refrigerati sunt*, 3. plur. a. 1. ind. pass. *Bœot.* pro ἀνεψύχθησαν, ab ἀναψύχω.

Ἄνεω, *adv.* mute, tacite (nisi sit nom. pl. *Ern.*) Ab ἄνεως.

Ἀνέωγα, *aperui*, 1. sing. perf. ind. med. *Att.* pro ἄνῳγα, a verbo ἀνοίγω, *aperio.*

Ἀνέῳγμαι, *apertus sum*, perf. ind. pass.

Ἀνεῳγμένους, *apertos*, acc. plur. part. perf. pass.

Ἀνεῳγότως, *adv.* patule, *Gl. V.* Ab ἀνέῳγε, *patet.*

Ἀνέωνται, *dimissi sunt*, 3. plur perf. ind. pass. *Att.* pro ἀνεῖνται, a verbo ἀνίημι.

Ἀνέῳξα, *aperui*, 1. sing. a. 1. ind. act. *Att.* pro ἤνοιξα, a verbo ἀνοίγω, *aperio.*

Ἄνεως, ω, ὁ, silens, mutus, tranquillus. Ex α priv. et αὔω, *clamo.* (Ex α priv. et νέω, *nato, huc illuc feror*, Ern.)

Ἀνέῳχα, 1. sing. perf. ind. act. *Att.* pro ἤνοιχα.

Ἀνεῴχθησαν, *aperti sunt*, 3. plur. a. 1. ind. pass. *Att.* pro ἠνοίχθησαν, a verbo eod.

Ἄνη, ης, ἡ, perfectio, absolutio; *Æschyl. in Sept.* 724. (2) factum ipsum quod opponitur *consilio.* Ab ἄνω, *perficio.*

Ἀνῇ, *dimiserit*, 3. sing. a. 2. conj. act. verbi ἀνίημι.

Ἀνηβᾶν, præs. inf. act. *contr.* pro ἀνηβάειν.

Ἀνηβάσκω, idem quod

Ἀνηβάω, ῶ, f. ήσω, repubesco; (2) pubesco. Νῦν δεῖ ἀνηβῆσαι πάλιν, *Aristoph. Lys.* 671.

Ἀνηβητήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, repubescens, revigescens. A præc.

Ἄνηβος, ου, ὁ καὶ ἡ, impuber, qui nondum ad maturam seu justam pervenit ætatem. Ex α priv. et ἥβη.

Ἀνήγαγον, *subduxi*, 1. sing. a. 2. ind. act. *Att.* pro ἄνηγον, ab ἀνάγω.

Ἀνήγγειλαν, 3. plur. a. 1. ind. act. v. ἀναγγέλλω.

Ἀνηγεμόνευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, duce et rectore carens. Ex α priv. et ἡγεμονεύω, *duco.*

Ἀνήγερτος, ου, ὁ καὶ ἡ, epith. somni, ex quo excitari aliquis nequit. Ex α priv. et ἐγείρομαι, *excito.*

Ἀνήδονος, ου, ὁ καὶ ἡ, illætabilis, injucundus, gravis, molestus. Ex α priv. et ἡδονή.

Ἀνήδυντος, ου, ὁ καὶ ἡ, insuavis, insulsus, inconditus. Ex α priv. et ἡδύνω.

Ἀνήδυσος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem et ex iisd.

Ἀνηδῶς, *adv.* moleste. Ex α priv. et ἡδύς.

Ἀνήεσαν, *redierant*, 3. plur. plusq. perf. ind. act. *Att.* pro ἀνῄεσαν, a verbo ἄνειμι, *redeo.*

Ἀνήη, *dimiserit*, 3. sing. a. 2. conjunct. act. *Poet.* pro ἀνῇ, a verbo ἀνίημι, pro ἀνίω.

Ἀνηθίκευτος, *adv.* mores non bene exprimens, servans, *de poeta.* Ex α priv. et ἠθικός.

Ἀνήθινος, ίνη, ινον, anethinus, ex anetho confectus. Ab

ἌΝΗΘΟΝ, ου, τὸ, anethum, herba, *Angl.* DILL.

Ἀνηθοποίητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non moratus, in quo mores personæ convenientes redditi non sunt;

sunt; (2) non instructus bonis moribus. Ex α priv et ἠθοποιέω.

Ἀνῆξα, 1. sing. a. 1. ind. act. v. ἀναΐσσω.

Ἀνῆκα, *adscendi*, perf. ind. act. verbi ἀνήκω.

Ἀνῆκε, 3. sing. perf. ind. act. v. ἀνίημι.

Ἀνηκὲς, pro ἀνῆκον, *Hes.* vel aciem non habens, *Steph.* Ex α et ἀκή.

Ἀνήκεστος, ου, ὁ ϗ ἡ, insanabilis, *Ph.* intolerabilis, intolerandus, atrox, implacabilis, gravis. Omnia gravia mala dicuntur ἀνήκεστα; (2) irrevocabilis, ubi pœnitentiæ locus non est. Ex α priv. et ἀκέομαι, *sano.*

Ἀνηκέστως, *adv.* insanabiliter, atrociter; (2) nullo pœnitentiæ loco relicto.

Ἀνηκοΐα, ας, ἡ, auditionis defectus; (2) imperitia; (3) contumacia. Ab

Ἀνήκοος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui non audit, expers auditus; (2) ignarus, imperitus; (3) qui audire monentem non vult, contumax. Ex α priv. et ἀκούω, *audio.*

Ἀνηκουστέω, ῶ, f. ήσω, non audio; (2) non obtempero, non sum dicto audiens. Ἀνηκουστεῖν τοῖς στρατηγοῖς. Οὐδ' ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων, *Il.* 15, 236.

Ἀνηκουστία, ας, ἡ, surditas; (2) contumacia, obsequii detrectatio. Ab

Ἀνήκουστος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui audiri nequit; (2) non auscultandus, non admittendus; (3) qui non audivit; (4) contumax, morem gerere recusans. (2) ἀνήκουστα τὰς τυράννε πάθεα, *Eurip. Hipp.* 362.

Ἀνηκόως, *adv.* sine auditione; (2) ignare, imperite. Ab ἀνήκοος.

Ἀνήκω, convenio, *Ph.* ἀνήκει, attinet, pertinet; ἀνῆκεν, competit, pertinet, attinet, *Id.*; (2) adscendo, evado, pervenio; (3) conjunctus sum cum aliquo, ut cognatione, &c. Τοῦτο ἐς οὐδὲν ἀνήκει, nullius est momenti; ἐς τοῦτο θράσεος ἀνήκει, ἐς τὰ μέγιστα ἀρετῆς πέρι· χρήμασι ἐς τὰ πρῶτα, ad maximos honores.

Ἀνήκων, ουσα, ον, adscendens, perveniens; (2) elatus. Ab ἀνήκω.

Ἀνηλάκατος, ου, ὁ ϗ ἡ, destitutus colo, colum non tractans; (2) coli tractandi imperitus. Ex α priv. et ἠλακάτη.

Ἀνήλατο, 3. sing. a. 1. ind. med. v. ἀνάλλομαι.

Ἀνήλατος, ου, ὁ ϗ ἡ, inobediens, contumax, nondum domitus. Ex α priv. et ἐλαύνω.

Ἀνηλεγέως, *adv.* contemptim, inconsiderate. Ab

Ἀνηλεγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, nil curans; (2) neglectus Ex α priv. et ἀλέγω, *curo.*

Ἀνηλεὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, immisericors, crudelis, immitis.

Ἀνηλέητος, ου, ὁ ϗ ἡ, non miserandus; (2) commiserationem non expertus. Ex α priv. et ἐλεῶ, *misereor.*

Ἀνήλειφος, et ἀνήλιφος, ου, ὁ ϗ ἡ, non unctus, non oblitus; (2) non venenatus. Ex α priv. et ἀλείφω. Unde

Ἀνηλειψία, ας, ἡ, squalor, qui contrahitur ob diutius intermissa balnea et unctionem.

Ἀνηλεῶς, *adv.* immaniter, crudeliter.

Ἀνήλθεν, *rediit*, 3. sing. a. 1. ind. act. *contr.* et cum νἐφελκ. pro ἀνήλυθε, ab ἀνέρχομαι.

Ἀνηλιάζω, f. άσω, soli expono.

Ἀνήλικος, impuber.

Ἀνήλιος, ου, ὁ ϗ ἡ, opacus, sine sole. Ex α priv. et ἥλιος, *sol.*

Ἀνήλιπος, ου, ὁ ϗ ἡ, excalceatus, discalceatus. Ex α priv. et ἧλιψ, *calceus.*

Ἀνηλιφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἀνήλειφος.

Ἀνήλυσις, εως, ἡ, adscensus, reditus. Ab ἀνέρχομαι.

Ἀνηλώθην, *absumptus sum*, 1. sing. a. 1. ind. pass. verbi ἀναλίσκω, pro ἀναλόω, *absumo.*

Ἀνήλωκα, *insumpsi*, 1. sing. perf. ind. act.

Ἀνῆμεν, *dimisimus*, 1. plur. a. 2. ind. act. pro ἀνεῖμεν, a verbo ἀνίημι, pro ἀνίω, *dimitto.*

Ἀνήμελκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non mulctus, qui non mulgetur. Ex α priv. et ἀμέλγω, *mulgeo.*

Ἀνήμερος, ου, ὁ ϗ ἡ, immansuetus, immitis, agrestis, ferus, ferox. Δαῖτ' ἀνήμερον, dapes immanes, *Eurip. Hec.* 1078. Ex α et ἥμερος. Hinc

Ἀνημερότης, ητος, ἡ, inclementia, *Gl. V.*

Ἀνημερόω, ῶ, f. ώσω, mansuefacio, cicuro.

Ἀνημιωβολαῖος, αία, αῖον, semiobolaris, valens pretium semioboli. Ab

Ἀνημιωβόλιον, ου, τὸ, semiobolus. Ex ἀνὰ et ἡμιώβολος.

Ἀνήμυκτος, ον, qui unguibus carptus scissusque non est, *Hes.*

Ἀνῆν, *relaxavi*, 1. sing. a. 2. verbi ἀνίημι.

Ἀνήνασθαι, a. 1. inf. med. verbi ἀναίνομαι.

Ἀνήνεγκα, 1. sing. a. 1. ind. act. v. ἀναφέρω.

Ἀνηνεμία, ας, ἡ, ventorum vacuitas, tranquillitas, malacia. Ab

Ἀνήνεμος, ου, ὁ ϗ ἡ, sine ventis, tranquillus. Ex α priv. et ἄνεμος, *ventus.*

Ἀνηνέχθησαν, 3. pl. a. 1. ind p[illegible]

[illegible]

[illegible]

Ἀνήνοθα, ἀνήνυθα, per *Sync.* ἄνηλθα, *Dor.* ἄνηνθα, *per Epenth.* ἀνήνοθα, *Steph.*

Ἀνήνορα, *inertem*, accus. sing. ab ἀνήνωρ, *iners.*

Ἀνήνυστος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui perfici nequit, infectus; (2) qui expleri non potest. (1) ἀνηνύστῳ ἐπὶ ἔργῳ, infecto in opere, *Odyss.* 16, 3 Ἀνηνύστῳ ἐπ' ἀέθλῳ, *Apoll. Rhod.* 4, 1307. (2) τὸν ἀνήνυστον οἶτον ἔχουσα κακῶν, ærumnas inexhaustas habens, *Soph. El.* 167. Ex α priv. et ἀνύω, *perficio.*

Ἀνήνυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Ἀνηνύτως, *adv.* impossibiliter. Ταῦτ' ἀνηνύτως ἔχει, *Soph. in Scyriais.*

Ἀνήνωρ, ορος, ὁ, non virilis, ignavus, iners. Ex α priv. et ἀνήρ.

Ἀνῆξε, præt. verbi ἀναΐσσω, *Eurip. Phœn.* 333.

Ἀνῆπται, 3. sing. perf. ind. pass. v. ἀνάπτω.

ἈΝΗ'Ρ, ἀνέρος, *per Syncop.* ἀνδρὸς, vir; (2) homo; (3) vir, *i. e.* virilem ætatem habens; (4) vir, *i. e.* virili animo præditus, strenuus, fortis; (5) vir, *i. e.* maritus; (6) ille, ipse.

Ἀνηρέθη, 3. sing. a. 1. ind. pass. v. ἀναιρέω.

Ἀνήρεικτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non fractus. Ex α priv. et ἐρείκω, *frango.*

Ἀνηρείψαντο, 3. pl. a. 1. ind. med. v. ἀνερείπτομαι.

Ἀνηρεφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, altus, alte tectus; (2) tecto carens. Ex ἀνὰ, vel α priv. et ἐρέφω.

Ἀνῃρηκὼς, part. perf. act. verbi ἀναιρέω.

Ἀνηρὴς, ὴς, virilis, *Hes.* ex *Æsch.*

Ἀνηριθμησάμην, *enumeravi*, 1. sing. a. 1. ind. med. verbi ἀναριθμέω, *enumero.*

Ἀνήριθμος, ον, idem quod ἀνάριθμος.

Ἀνηρὸς, *per Sync.* pro ἀνιαρὸς, ærumnosus, *Nic. Sch.* illæsus, innocens, *E. M.*

Ἀνηροσίη, ἡ, ubi nulla aratio, *Sibyl.*

Ἀνήροτος, ου, ὁ ϗ ἡ, inaratus. Ex α priv. et ἀρόω, *aro.* Od. 9, 110.

Ἀνήρπασε, *rapuit*, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἀναρπάζω, *rapio.*

Ἀνηρώτων, *interrogabant*, 3. plur. imperf. ind. act. *Dor.* et *Ion.* pro ἀνηρώτων, a verbo ἀνερωτάω, *interrogo.*

Ἀνησίδανος, ου, ὁ ϗ ἡ, munera emittens, spargens. Ex ἀνίημι, *dimitto*, et δάνος, *munus.*

Ἀνησίδωρος, ώρα, ωρον, idem. A δῶρον.

Ἀνήσσητος, vel ἀνήττητος, ου, ὁ ϗ ἡ, invictus, insuperabilis. Ex α priv. et ἡσσάομαι.

Ἄνηστις, ιος, ὁ ϗ ἡ, jejunus; (2) non jejunus. Ex α pleon. vel priv. et νῆστις.

Ἀνήσω, 1. sing. f. 1. ind. act. verbi ἀνίημι.

Ἀνήφαιστος, ον, ignis expers, qui fit sine igni. Ἕως ἐφῆψε δῶμ' ἀνηφαίστῳ πυρί, *Eur. Or.* 620.

Ἀνήφθην, 1. sing. a. 1. ind. pass. v. ἀνάπτω.

Ἀνηχέω, ῶ, f. ήσω, resono. Ἀνήχει μολπὴν, *Epigr.* Ex ἀνὰ et ἠχέω, *sono.*

Ἀνήχθην, 1. sing. a. 1. ind. pass. v. ἀνάγω.

Ἀνήω, 1. sing. a. 2. conjunct. act. *Æol.* pro *Ionico* ἀνέω, et hoc pro ἀνῶ, a v. ἀνίημι.

Ἀνθαιρέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, in locum alterius eligo, sufficio in locum alicujus; (2) antefero, antepono. Οὐδεὶς στέφανον ἀνθαιρήσεται, *Eur. Hec.* 655. Ex ἀντὶ et αἱρέω.

Ἀνθαλίσκομαι, contra, vicissim damnor.

Ἀνθάμιλλος, æmulus, qui alicui in certamine est adversarius. Ex ἀντὶ et ἅμιλλα.

Ἀνθάπτομαι, f. ψομαι, contra manus injicio; (2) e contrario attingo; (3) præsto, efficio; (4) increpo, reprehendo. Ἀνθάπτεσθαι πολέμου, ἔργου, suscipere; φρενῶν, affligere; τῶν πραγμάτων, res publicas administrare. Ταχὺς βαδίζεις τερμόνων ἀνθήπτετο, attigit, *Eur. Med.* 1182. Τῆς σῆς καρδίας ἀνθηψάμην, sauciavi, *Ibid.* 1363. Ex ἀντὶ et ἅπτομαι.

Ἀνθάψω, 2. sing. a. 1. ind. med. *Ion.* et *Att.* pro ἀνθήψατο, ab ἀνθάπτομαι.

Ἀνθείλοντο, *in alterius locum delegerunt*, 3. pl. a. 2. ind. med. verbi ἀνθαιρέω, pro ἀνθέλω.

Ἀνθεινὸς, ἡ, ὸν, floridus. Ab ἄνθος, *flos.*

Ἀνθεκτέον, inhærendum, amplectendum, consequendum, vindicandum, resistendum est. Ab ἀντέχομαι, *amplector*, &c.

Ἀνθελιγμὸς, οῦ, ὁ, volutatio, convolutio contraria; (2) contrarius vortex. Ex ἀντὶ et ἑλίσσω, *volvo.*

Ἀνθέλιξ, ικος, ἡ, pars auris, in cujus medio cavum seu κόγχη est. Ex ἀντὶ et ἕλιξ.

Ἀνθελκόντως, *adv.* in contrariam partem trahendo. Ab ἀνθέλκων, quod est ab

Ἀνθέλκω, f. ξω, contra traho, in diversum traho; (2) manum distineo; (3) distineo, remoror; (4) resisto. Ἀνθέλκειν πρὸς αὐτὸν τὴν δύναμιν ἕκαστον τοῖς ἄλλοις νεύμασι, resistere. Ex ἀντὶ et ἕλκω, *traho.*

Ἄνθεμα, *per Sync.* pro ἀνάθεμα, donarium. Ἄνθεμά σοι Μιλάκγρος θέτο, *Anal. Br.* 33.

Ἀνθέμενος, *qui reposuit*, a. 2. part. med. *Poet.* pro ἀναθέμενος, a verbo ἀνατίθημι.

Ἀνθεμίζομαι, defloror. Ab ἄνθος, *flos.*

Ἀνθεμὶς, ίδος, ἡ, argemona, hodie chamomila, *Angl.* CHAMOMILE. *Gl. V.* ἀνθεμὶς, ligustrum. Ab eodem.

Ἀνθεμοειδὴς, ὲς, floridus.

Ἀνθεμόεις, όεσσα, όεν, idem.

Ἄνθεμον, ου, τὸ, flos; ἄνθεμα, flores.

Ἀνθεμόῤῥυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, a flore fluens. Ex ἄνθεμον et ῥύω, *fluo.*

Ἄνθεμος, ου, ὁ ϗ ἡ, floridus.

Ἀνθεμουργὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, ex floribus opus suum conficiens, ut apis. Ex ἔργον.

Ἀνθεμώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, floridus, florens, vernans. Ab ἄνθεμον, *flos.*

Ἄνθεξις, εως, ἡ, retentio, amplexus mutuus. Ab ἀντέχομαι, *retineo.*

Ἀνθέξομαι, 1. sing. f. 1. ind. med. v. ἀντέχω.

Ἄνθεο, *depone*, 2. sing. a. 2. imperat. med. *Ion.* et *Poet.* pro ἀνάθεσο, a verbo ἀνατίθημι.

Ἀνθερεὼν, ῶνος, ὁ, mentum, locus sub mente qui barba vestitur et efflorescit. Sic dictus a flore barbæ, quod ibi maxime vigeat. Quandoque de muliere dicitur per Catachresin. Ab ἄνθος.

ἈΝΘΕ'ΡΙΚΟΣ, ου, ὁ, asphodeli fructus, seu caulis; (2) albacum. Hinc

Ἀνθερικώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, antherici formam habens.

Ἀνθέριξ, ικος, ὁ, arista. Ab ἀθήρ.

Ἄνθεσαν, 3. plur. a. 2. ind. act. *Poet.* pro ἀνέθεσαν, ab ἀνατίθημι.

Ἀνθεσιπότητος, ον, *Ath.*

Ἀνθέστηκα, 1. sing. perf. ind. act. v. ἀνθίστημι.

Ἀνθεστήρια, ων, τὰ, floralia, seu festa Bacchi, Dionysia. Ab ἄνθος, *flos.* Hinc

Ἀνθεστηριὼν, ῶνος, ὁ, Anthesterion, octavus anni mensis, Dionyso seu Baccho sacer.

Ἀνθεστιάω, ῶ, f. άσω, vicissim et mutuo convivio accipio. Ex ἀντὶ et ἑστιάω.

Ἀνθεσφόρια, ων, τὰ, festum Proserpinæ. Ex ἄνθος et φέρω, quod Pluto istam Deam flores legentem rapuerat.

Ἀνθεσφόρος, ον, florea serta gerens.

Ἄνθετο, *superposuit*, 3. sing. a. 2. ind. med. *Poet.* pro ἀνέθετο, a verbo ἀνατίθημι.

Ἀνθεῦσαν, *florentem*, acc. sing. part. præs. act. f. g. *Dor.* pro ἀνθοῦσαν, a verbo ἀνθέω.

Ἀνθεῦντι, 3. pl. *Dor.* pro ἀνθοῦσι.

Ἀνθέω, ῶ, f. ήσω, floreo; (2) floreo, *metaphorice*, velut artes florent; (3) scateo, exubero. Ὥστε ἤστραπτε μὲν χαλκῷ, ἤνθει δὲ φοινικίσι πᾶσα ἡ στρατιά, *Xen. Cyr.* 6, 24. Ἀνθεῖν πολλαῖς τε ϗ ἀγρίαις ἐπιθυμίαις, *Luc.* Πρὶν

ταυνσον "anise" Herod. IV. 71.

Πρὶν σφῶϊν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους ἀνθῆσαι, *Odyss.* 11, 319. Ab ἄνθος.

Ἄνθη, ης, ἡ, pro ἄνθησις, flos.

Ἀνθηδὼν, όνος, ἡ, apis. *Gl. V.* vespa. Ex ἄνθος et ἔδω, *edo.*

Ἀνθήλη, ης, ἡ, panicula, *i. e.* lanosus flos panici, milii et similium. Hinc

Ἀνθήλιον, ου, τὸ, flosculus. Dim.

Ἀνθήλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, soli obversus vel oppositus. Ἀνθήλιον πρόσωπον ἐκφαίνει θεῶν, *Eurip. Ion.* 1550. Deorum ostendit faciem solis instar splendentem.

Ἄνθημα, ατος, τὸ, florum proventus et copia. Ab ἀνθέω.

Ἀνθηματικὸς, ἡ, όν, floridus, floribus ornatus.

Ἀνθήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, floridus. Ab eod.

Ἀνθηρογραφέω, ῶ, floride scribo, varie orno, ut vestem variis coloribus.

Ἀνθηρὸς, ρὰ, ρὸν, floridus.

Ἀνθηρῶς, *adv.* floride.

Ἄνθησις, εως, ἡ, florum progeneratio.

Ἀνθησίχρως, ωτος, ὁ καὶ ἡ, floridi coloris, *Ath.*

Ἀνθησσάομαι, ῶμαι, vicissim vincor, vicissim succumbo; (2) cedo Ex ἀντὶ et ἡσσάομαι.

Ἀνθησυχάζω, e contra sileo, taceo. Ὁ δ᾽ ἀνθησύχαζε, *App. Bell. Civ.* 2, 93.

Ἀνθητικὸς, ἡ, όν, flores efferens; (2) florendi vim habens; (3) floribus fœcundus.

Ἀνθηφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, floriger.

Ἀνθηφόρος, ον, florifer, *Ep.*

Ἀνθίας, ου, ὁ, piscis quidam, *Aristot.*

Ἀνθιερόω, ῶ, f. ώσω, vicissim consecro. Ex ἀντὶ et ἱερόω, *sacro.*

Ἀνθίζω, f. ίσω, floribus orno; (2) varie orno, variego.

Ἀνθινὸς, ἡ, όν, floridus, plenus floribus, e floribus factus; (2) *de veste,* variis coloribus picta, *Ern.*

Ἀνθιππάζομαι, equitans occurro; (2) contra aliquem equo invehor. Ex ἀντὶ et ἱππάζω.

Ἀνθιππασία, ας, ἡ, decursio equestris.

Ἀνθιππεύω, f. εύσω, idem quod ἀνθιππάζω. Ἀνθιππεύειν ἀλλήλοις, *Xen.*

Ἀνθιστάμενος, præs. part. pass. v. ἀνθίστημι.

Ἀνθίστατο, *resistebat,* 3. sing. imperf. act.

Ἀνθίστημι, f. ἀντιστήσω, ex adversum colloco; ἀντέστη, obstitit, restitit, *Ph.* a. 2. Τῷ βουλήματι αὐτοῦ τίς ἀνθέστηκε; *Rom.* 9, 19. Ἀνθέστασαν τροπαῖον, *Thuc.* e regione statuerunt. Ex ἀντὶ et ἵστημι, *statuo.*

Ἀνθοβαφὴς, ὲς, pulchre coloratus.

Ἀνθοβάφος, ου, ὁ, tinctor. Ex βάπτω.

Ἀνθοβολέω, ῶ, fut. ήσω, flores jacio, spargo; (2) fragro, redoleo. Ab

Ἀνθοβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, flores jaciens vel emittens; (2) fragrans; (3) florulentus. Ex ἄνθος et βάλλω.

Ἀνθοβοσκὸν, flores alens, *Hes.* Ex βόσκω.

Ἀνθοδίαιτος, ον, floribus vescens, epith. apis, *Ep.*

Ἄνθοδμον, ου, τὸ, flos odoratus, floris odor. Ex ἄνθος et ὄζω, *oleo.*

Ἀνθοκάρηνος, ον, floribus caput redimitum habens, *Oppian. Cyneget.* 4, 235.

Ἀνθοκομέω, flores edo. Εἰαρινὰς ἀνθοκόμει βοτάνας, *Anthol.*

Ἀνθοκόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, floriger. Λειμῶνας πνείεις ἐπ᾽ ἀνθοκόμους, *Anthol.*

Ἀνθοκρατέω, floribus abundo, *Lucian. Pseudolog.*

Ἀνθοκρόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, subtemen habens quod flores varii coloris exprimit. Epith. vestis pictæ. Ἀνθοκρόκοισι πήναις, floridis liciis, *Eurip. Hec.* 471. Ex ἄνθος et κρόκη.

Ἀνθολκὴ, ῆς, ἡ, tractus in contrariam partem; (2) repugnandi, contra disserendi studium. Ex ἀντὶ et ἕλκω.

Ἀνθολογέω, ῶ, f. ήσω, flores decerpo, colligo.

Ἀνθολογία, ας, ἡ, florum collectio, florilegium.

Ἀνθολόγιον, ου, τὸ, idem. Ab

Ἀνθολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, florilegus, flores decerpens. Ex ἄνθος et λέγω.

Ἀνθομιλέω, versor cum aliquo.

Ἀνθόμοια, *adv.* pariter, perinde, æque. Τίς μοι τόδ᾽ ἀνθόμοια μισητὸν κρέας πέμπει; in carmine laudato a schol. *Soph. ad Œd. Col.* 1375.

Ἀνθομολογέω, ῶ, f. ήσω, paciscor, conventum et pactum ineo; (2) adstipulor; (3) confiteor; (4) laudo, celebro, gratias ago. Ἀνθομολογεῖτο τῷ Κυρίῳ, *Luc.* 2, 38. χάριν τινι. Ex ἀντὶ et ὁμολογέω, *confiteor.* Hinc

Ἀνθομολόγησις, εως, ἡ, promissum; (2) laus, gratiarum actio.

Ἀνθομολογία, ας, ἡ, repromissio, *Gl. V.*

Ἀνθονόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, flores depascens.

Ἀνθοπλίζω, f. ίσω, contra armo.

Ἀνθοποιὸς, οῦ, ὁ, florificus, flores procreans.

Ἀνθοπωλέω, ῶ, f. ήσω, flores vendo.

Ἄνθορε, *exsiliit,* 3. sing. a. 2. ind. act. *Poet.* pro ἀνέθορε, a verbo ἀναθρώσκω, *exsilio.*

Ἀνθορίζω, f. ίσω, contrariam definitionem facio, contrario modo definio. *Ph.* [illegible] restipulat. Ex ἀντὶ et ὁρίζω, *definio.*

Ἀνθορισμὸς, οῦ, ὁ, restipulatio, *Ph.* A præc.

Ἀνθορμέω, ῶ, f. ήσω, sto contra in statione. Ἀνθορμεῖν πρός τινα, ἀλλήλοις, *Thuc.*

ἌΝΘΟΣ, εος, τὸ, flos; (2) præcipuum rei alicujus; (3) decor corporis, orationis, &c. (4) ornamentum; (5) color venustus.

Ἀνθοσμίας, ου, ὁ, ut οἶνος, vinum habens odorem suavem, fragrans; (2) floriger, floribus abundans, ut pratum. Ex ὀσμή.

Ἀνθοσύνη, ης, ἡ, flos.

Ἀνθοφορέω, ῶ, f. ήσω, flores fero.

Ἀνθοφόρια, ων, τὰ, idem quod ἀνθεσφόρια. Ab

Ἀνθοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, floriger, florifer.

Ἀνθοφυὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, florulentus, producens flores. Ex ἄνθος et φύω, *gigno, produco.*

Ἀνθρακεὺς, έως, ὁ, carbonarius. Ab ἄνθραξ.

Ἀνθρακεύω, f. εύσω, carbones conficio. Ἀπαλλάξαντας ὡς πυρὶ χρὴ τὰς μυσαρὰς γυναῖκας ἀνθρακεύειν, *Aristoph. Lys.* 342.

Ἀνθρακιὰ, ᾶς, ἡ, carbonum congeries.

Ἀνθρακίας, ου, ὁ, ater, ut carbonarius. Ab eod

Ἀνθρακίζω, f. ίσω, in carbones redigo; (2) carbonis seu carbunculi speciem habeo.

Ἀνθρακίη, *Ion.* pro ἀνθρακιά.

Ἀνθράκιος, ου, ὁ καὶ ἡ, niger, ut carbo, carbonis colorem habens.

Ἀνθρακὶς, ίδος, ἡ, pruna; (2) ignis e congestis carbonibus.

Ἀνθρακόεις, όεσσα, όεν, e carbonibus factus.

Ἀνθρακοκαύστης, ου, ὁ, carbonum confector. A καίω, *uro.*

Ἀνθρακοπώλης, ου, ὁ, carbonum venditor.

Ἀνθρακόω, ῶ, f. ώσω, in carbones redigo, in carbones converto. Ab ἀνθρακεύς.

Ἀνθρακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, carbonem referens, carbonis more ardens. Ab eod.

ἌΝΘΡΑΞ, ακος, ὁ, carbo; (2) carbunculus, gemma; (3) carbunculus, ulcus; (4) species piscis.

ἈΝΘΡΗ΄ΝΗ, ης, ἡ, crabro, vespa. Hinc

Ἀνθρήνιον, ου, τὸ, favus vespæ, alvear.

Ἀνθρηνιώδης, favi ad instar cellulis distinctus, multicavus, multicavatus, ut apud Varronem *de Re Rust.* 3, 16, ubi agitur de apibus; Ὁ δὲ πολύπους τήν τε σάρκα προσιδεῖν αὐτόθεν ἀνθρηνιώδης καὶ πολύπορος, *Plutarch. Quæst. Nat.* 916.

Ἀνθρηνοειδὴς, ὲς, referens crabronem seu vespam. Ex ἀνθρήνη et εἶδος, *Theoph.*

Ἀνθρωπαρέσκεια, ας, ἡ, studium placendi hominibus Ab

Ἀνθρωπάρεσκος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui studet hominibus placere, qui aurem captat popularem; (2) placens hominibus. Ex ἀρέσκω, *placeo.*

Ἀνθρωπάριον, ου, τὸ, homulus, homuncio. Dim.

Ἀνθρωπέη, ης, *contr.* ἀνθρωπῆ, ῆς, ἡ, humana pellis.

Ἀνθρώπειος, εία, ειον, humanus, ad homines, ad humanum genus pertinens.

Ἀνθρωπείως, *adv.* humano more, hominum more, ut homines decet, humanitus.

Ἀνθρωπέομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, homo fio.

Ἀνθρωπεύομαι, humano more ago, ea quæ hominis sunt usurpo, ex humana natura ago.

Ἀνθρώπησις, εως, ἡ, incarnatio, *Suicer.*

Ἀνθρωπίζω, f. ίσω, homines imitor, humaniter ago; (2) hominem facio, et *in pass.* homo fio, incarnor. Ab ἄνθρωπος.

Ἀνθρωπικὸς, ἡ, όν, humanus, ad homines pertinens. Ab eod.

Ἀνθρωπικῶς, *adv.* humano more, ut hominem decet.

Ἀνθρώπινος, ίνη, ινον, humanus, ad homines pertinens, humanæ naturæ conveniens.

Ἀνθρωπίνως, *adv.* humanitus, humano more, homini convenienter.

Ἀνθρώπιον, ου, τὸ, homuncio, homulus, homunculus. Dim. ab ἄνθρωπος.

Ἀνθρωπίσκος, ου, ὁ, idem et ab eod.

Ἀνθρωπισμὸς, οῦ, ὁ, humanitas, humani et compositi mores. Ab ἀνθρωπίζω.

Ἀνθρωποβορέω, ῶ, f. ήσω, homines voro. Ab

Ἀνθρωποβόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, homines vorans. Ex [illegible]

Ἀνθρωπό[illegible], ου, ὁ καὶ ἡ, ab hominibus devo[illegible]. Ex βρώσκω.

Ἀνθρωπ[illegible]γλωσσος, vel -γλωττος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui humana loquitur lingua.

Ἀν[illegible]ογναφεῖον, ου, τὸ, balneum, *Suicer. Clem.* [illegible]ῖον, *officina fullonis.*

Ἀν[illegible], hominum generatio. Ex [illegible]

Ἀν[illegible], ονος, ὁ καὶ ἡ, deus ex homine factus.

Ἀν[illegible], ου, ὁ καὶ ἡ, ab homine morsus. Ex [illegible]

Ἀν[illegible], ου, ὁ καὶ ἡ, ab homine doctus, [illegible] διδάσκω, *doceo.*

Ἀνθρωποειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, humanam formam habens. Ex εἶδος, *forma.*

Ἀνθρωποειδῶς, *adv.* humana specie.

Ἀνθρωποθηρία, ας, ἡ, captura hominum, venatio. A θήρα.

Ἀνθρωπόθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, hominum animum vel iram habens. Ex θυμός.

Ἀνθρωποθυσία, ας, ἡ, hominum immolatio. Ab

Ἀνθρωποθύω, f. ύσω, hominem immolo vel sacrifico. Ex θύω, *sacrifico.*

Ἀνθρωποθυτέω, idem.

Ἀνθρωποκτονέω, ῶ, f. ήσω, hominem vel homines occido. Ab

Ἀνθρωποκτόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, hominem vel homines occidens, homicida. Ex κτείνω.

Ἀνθρωπολατρεία, ας, ἡ, hominum cultus, *Suicer.*

Ἀνθρωπολατρέω, ῶ, hominem colo, *Suicer.*

Ἀνθρωπολάτρης, ου, ὁ, hominum cultor. Ex λάτρης, *servus.*

Ἀνθρωπόλεθρος, ου, ὁ καὶ ἡ, homicida; (2) homini perniciosus. Ex ὄλεθρος.

Ἀνθρωπολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, de hominibus loquens. Ex λέγω, *dico.*

Ἀνθρωπολοιγὸς, ὁ καὶ ἡ, hominem perdens, *Naz.*

Ἀνθρωπομορφιανοὶ, ων, οἱ, hæretici, Deo humanam formam tribuentes, *Suicer.*

Ἀνθρωπομορφῖται, ων, οἱ, iidem.

Ἀνθρωπόμορφος, ου, ὁ καὶ ἡ, humanam formam habens, *Suicer.* Ex μορφή. Hinc

Ἀνθρωπομορφόω, ῶ, f. ώσω, humanam formam tribuo.

Ἀνθρωπονομικὸς, ἡ, όν, ad homines pascendos pertinens. Ex νέμω, *pasco.*

Ἀνθρωπόομαι, οῦμαι, homo fio; (2) homo sum.

Ἀνθρωποπάθεια, ας, ἡ, humanus adfectus.

Ἀνθρωποπαθέω, ῶ, f. ήσω, humano more adficior. Ab

Ἀνθρωποπαθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, humanis adfectibus obnoxius. Ex πάθος.

Ἀνθρωποπαθῶς, *adv.* humano adfectu; (2) humano more.

Ἀνθρωποποιΐα, ας, ἡ, humanarum formarum fabricatio. Ab

Ἀνθρωποποιὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, hominum seu humanarum formarum fictor. Ex ποιέω.

Ἀνθρωποπρεπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, homini decens, homini conveniens. Ex πρέπει.

Ἀνθρωποπρεπῶς, *adv.* convenienter humanæ naturæ.

ἈΝΘΡΩΠΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, homo. Socrates apud Platonem in Cratylo dici putat ἄνθρωπον quasi ἀναθρῶν ἃ ὄπωπε, id est, contemplans quæ vidit. Nam reliqua (inquit) animantia quæ vident, non expendunt neque considerant. Hinc

Ἀνθρωπότης, ητος, ἡ, humanitas, humana natura; (2) genus humanum.
Ἀνθρωποτόκος, ου, ἡ, quæ hominem peperit, hominipara, *Suicer*. Ex τίκτω.
Ἀνθρωπουργία, ας, ἡ, hominum fabricatio. Ab
Ἀνθρωπουργὸς, οῦ, ὁ, hominum fabricator. Ex ἔργον, *opus*.
Ἀνθρωποφαγέω, ῶ, homines voro. Ab
Ἀνθρωποφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, hominum vorator, homines vorans, humana carne vescens.
Ἀνθρωποφυὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, hominis naturam habens. Ex φυὴ, *natura*.
Ἀνθρωπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, humanus.
Ἀνθυβρίζω, f. ίσω, vicissim contumelia adficio. Καὶ γὰρ ἀνθυβρίζομαι, *Eurip. Phœn.* 623. Ex ἀντὶ et ὑβρίζω.
Ἀνθυλακτέω, ῶ, f. ήσω, vicissim latro, oblatro. Ex ἀντὶ et ὑλακτέω, *latro*.
Ἀνθύλλιον, ου, τὸ, anthyllium, flosculus.
Ἀνθυλλὶς, ίδος, ἡ, idem. Ab ἄνθος.
Ἀνθυπάγω, recriminor, vicissim accuso. Ex ἀντὶ et ὑπάγω, *accuso*.
Ἀνθυπαλλαγὴ, ῆς, ἡ, mutua commutatio. Ex
Ἀνθυπαλλάσσω, -ττω, commuto, inverto.
Ἀνθυπατεία, ας, ἡ, proconsulatus.
Ἀνθυπατεύω, f. εύσω, proconsul sum, proconsule provinciam administro. Γαλλίωνος δὲ ἀνθυπατεύοντος τῆς Ἀχαΐας, *Act.* 18, 12.
Ἀνθυπατικὸς, ἡ, ὸν, proconsularis. Ab
Ἀνθύπατος, ου, ὁ, proconsul. Ex ὕπατος.
Ἀνθυπείκω, f. ξω, cedo, vicissim do locum. Ex ἀντὶ et ὑπείκω, *cedo*. Hinc
Ἀνθύπειξις, εως, ἡ, cessio qua vicissim alicui locum damus; (2) submissio, obsequium.
Ἀνθυπερβάλλω, invicem supero.
Ἀνθυπηρετέω, ῶ, f. ήσω, ei qui mihi gratificatus est, vicissim gratificor, obsequium reddo.
Ἀνθυπισχνέομαι, contra polliceor.
Ἀνθυποβάλλω, suggero contra, objicio loquenti. Ex ἀντὶ et ὑποβάλλω, *subjicio*.
Ἀνθυποκαθίστημι, in locum alicujus substituo, sufficio. Ex ἀντὶ et ὑποκαθίστημι.
Ἀνθυποκρίνομαι, vicissim simulo. Ex ἀντὶ et ὑποκρίνω, *simulo*.
Ἀνθυποκρίνω, vicissim dissimulo. Καὶ ἀνθυποκριθῶμεν ἐλάσσονα παθεῖν, vicissimque dissimulemus nos inferiores fuisse, *App. Bell. Civ.* 4, 114.
Ἀνθυπόμνυμαι, litem differo interposito jurejurando, est rei jurantis, se justa de causa abesse. Ex ἀντὶ et ὑπόμνυμι.
Ἀνθυποπτεύω, f. εύσω, vicissim suspicor, contra suspectum habeo.
Ἀνθυποστρέφω, revertor.
Ἀνθυπότακτος, subjunct. modus, *ap. Gramm.*
Ἀνθυποτιμάομαι, mulctam tertio loco æstimo. Vid. ὑποτιμῶμαι.
Ἀνθυπουργέω, ῶ, f. ήσω, penso beneficium, remunero. Ἀνθυπουργῆσαι χάριν, gratiam referre pro benefactis, *Soph. in Cholchis.* Μήτ' ἀνθυπουργεῖν αἰσχρὰ τοῖσι χρωμένοις, *Eur. Hipp.* 999. Ex ἀντὶ et ὑπουργέω. Hinc
Ἀνθυπούργημα, ατος, τὸ, mutuum officium.
Ἀνθυπούργησις, εως, ἡ, idem.
Ἀνθυποφέρω, f. ἀνθυποίσω, a. 1. ἀνθυπήνεγκα, statim objicio, refero. Ἀνθυποφέρομεν αὐτοῖς, *Naz.* Ex ἀντὶ et ὑποφέρω, *subjicio*. Hinc
Ἀνθυποφορὰ, ᾶς, ἡ, exceptio, sc. quæ objectioni opponitur.
Ἀνθυποχώρησις, εως, ἡ, reditus, recessus, regressus. Ex ἀντὶ et ὑποχωρέω, *sensim redeo*.
Ἀνθυφαίρεσις, εως, ἡ, spoliatio, subductio, quum quid vicissim subducitur; (2) adsumptio, quæ opponitur Prolepsi. Ex ὑφαιρέω.
Ἀνθυφαιρέω, eximo. Καὶ δηλονότι ἀνθυφῃρέθη αὖθις, *Dio Cass.* 48, 33.
Ἀνθυφίσταμαι, pariter sustineo vel suscipio aliquid. Ab ἀντὶ et ὑφίσταμαι.
Ἀνθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, flore plenus, florulentus. Ab ἄνθος, *flos*.
Ἀνθωμολογεῖτο, 3. sing. imperf. ind. med. *contr.* pro ἀνθωμολογέετο, a verbo ἀνθομολογέομαι, *palam confiteor*.
Ἀνθ' ὧν, quia, quapropter, *Soph. Œd. Tyr.* 264. *Œd. Coll.* 275, 953. *Antig.* 1068.
Ἀνθωραΐζομαι, f. ίσομαι, vicissim decorem ostento, æmula pulchritudine certo. Ex ἀντὶ et ὡραΐζω, *decoro*.
ἈΝΙ'Α, ας, ἡ, tristitia, mœror.
Ἀνιάζω, f. άσω, tristitiam adfero, mœrore adficio. Τρώων δ' ὃς κτεάτεσσιν ὑπερφιάλως ἀνιάζει, *Il.* 18, 300. Ab ἀνία. Unde
Ἀνιαρὸς, ρὰ, ρὸν, mœrorem adferens, tristis, mœstus; (2) gravis, adversus: comp. ἀνιαρότερος; reperitur tamen et ἀνιαρέστερος.
Ἀνιαρῶς, *adv.* moleste, acerbe, cum mœrore, misere.
Ἀνιασθῶ, a. 1. conj. pass. v. ἀνιάζω,
Ἀνιᾶσι, *sursum jaciunt*, 3. plur. præs. ind. act. *Att.* pro ἀνιεῖσι, a verbo ἀνίημι.
Ἀνίατος, ου, ὁ καὶ ἡ, insanabilis, immedicabilis. Ex α priv. et ἰάομαι, *medeor*.
Ἀνιάτρευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non sanabilis; (2) non sanatus.
Ἀνιατρολόγητος, ου, ὁ καὶ ἡ, ignarus eorum quæ de medicina disseruntur, rationis medicæ expers. Ex α priv. et ἰατρολογέω.
Ἀνιάτως, *adv.* insanabiliter. Ab ἀνίατος.
Ἀνίαχος, ου, ὁ καὶ ἡ, streperus, resonans. Ab
Ἀνιάχω, et -έω, resono, clamo; (2) alta voce celebro, *de Poetis*. Ex ἀνὰ et ἰάχω.
Ἀνιάω, ῶ, idem quod ἀνιάζω, ἀνιῶμαι, mœreo, discrucior, lugeo, *Gl. V.* Ἀνιᾶσθαι τῷ πράγματι, διά τι. Ἡμᾶς δὲ τοὺς φρονοῦντας ἠνία ξυνὼν, *Soph. Aj.* 273.
Ἀνιγρὸς, οῦ, ὁ, molestus, contristans, malus; pro ἀνιαρός.
Ἀνίδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, nihil habens proprium. Ex α priv. et ἴδιος, *proprius*.
Ἀνιδρωτὶ, et ἀνιδιτὶ, *adv.* sine sudore, sine labore. Ex α priv. et ἰδίω, *sudo*, vel ἱδρώς.
Ἄνιδρος, ον, sudoris expers.
Ἀνιδρόω, ῶ, f. ώσω, resudo, denuo sudorem emitto:
Ἀνίδρυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non fixus, instabilis, sine fundamento; vagus, irrequietus. Δρόμοις ἀνιδρύτοισιν ἠλάστρουν μ' ἀεὶ, *Eurip. Iphig. in Taur.* 971. Ex α priv. et ἱδρύω.
Ἀνιδρύω, colloco, consecro. Ex iisd.
Ἀνίδρωσις, εως, ἡ, sudatio, sudor.
Ἀνιδρωτὶ, *adv.* sine sudore vel labore, *Herodian.* 2, 14. Ex α priv. et ἱδρόω.
Ἀνίδρωτος, ον, qui non sudavit. Ab ἀνιδρόω.
Ἀνιεὶς, *relaxans*, præs. part. act. verbi ἀνίημι.
Ἀνίεμαι, nudo, vestes ab inferioribus partibus reduco, retraho: hinc (2) excorio. (2) εὗρε δ' ἄρα μνηστῆρας ἀγήνορας ἐν μεγάροισιν Αἶγας ἀνιεμένους, capras excoriantes, *Odyss.* 2, 299. Vid. ἀνίημι.
Ἀνιέρειος, ον, cui sacra non fiunt, *Suid.*
Ἀνίερος, ου, ὁ καὶ ἡ, profanus, pollutus.
Ἀνιερόω, ῶ, f. ώσω, sacrum facio, consecro, voveo. Ex ἀνὰ et ἱερόω, *sacro*. Hinc
Ἀνιέρωσις, εως, ἡ, consecratio, dedicatio.
Ἀνίεσκε, *relaxabat*, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἀνίει, a verbo ἀνίημι, *relaxo*.
Ἀνιεῦνται, *relaxantur*, 3. pl. præs. ind. pass. *Dor.* et *Ion.* pro ἀνιοῦνται, ab ἀνιέω, pro ἀνίημι.
Ἀνίη, *mœror*, *Ion.* pro ἀνία.
Ἀνιηθεὶς, aor. 1. partic. passiv. v. ἀνιάω.
Ἀνίημι, f. ἀνήσω, p. ἀνεῖκα, remitto, relaxo; (2) emitto, submitto; (3) dimitto, relinquo; (4) omitto, intermitto; (5) condono, remitto; (6) stimulo, urgeo. Ἀνιέναι τὴν ψυχὴν, τὰ σώματα ἐπὶ ῥᾳδιουργίαν, τῆς φιλονεικίας· τὸ πρόσωπον, exporrigere; τὸν πόλεμον, τὶ τῆς ὀργῆς, omittere; τῇ τύχῃ, condonare; τοῦ προσεύχεσθαι, desistere; τὰ σήμαντρα, obsignatas literas aperire. Πάντων τὰ δεσμὰ ἀνέθη, *Act.* 16, 26. Νῦν γὰρ ἅπας ἐνθάδε κίνδυνος ἀνεῖται σοφίας, versatur, *Aristoph. Nub.* 953. (5) οὐδ' ἀνίεσαν στέρνων ἀραγμοὺς, intermiserunt, *Soph. Œdip. Col.* 1068. *In med.* edo, submitto; *in pass.* permittor, concedor; (2) consecror; (3) ab omnibus adiri possum, omnibus expositus sum; (4) negligenter, dissolute vivo, *Ern.* (4) Κἀνεῖσα τοῦ γε κατθανεῖν. Vide in ἀνεθείς.
Ἀνίην, *tristitiam*, acc. sing. *Ion.* pro ἀνίαν.
Ἀνιηρὰ, *tristia*, neut. plur. *Ion.* pro ἀνιαρά.
Ἀνιήσαι, *molestet*, 3. sing. a. 1. opt. act. *Æol.* pro ἀνιήσαι, a verbo ἀνιάω, *molesto*.
Ἀνίησι, 3. sing. præs. ind. act. v. ἀνίημι.
Ἀνίκα, *quando*, *Dor.* pro ἡνίκα.
Ἀνίκανος, non idoneus. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἀνίκανος δῶρόν γε λαμβάνειν, *Hesiod. Æthiop.* 2.
Ἀνίκατος, *invictus*, *Dor.* pro ἀνίκητος.
Ἀνικεὶ, *adv.* sine certamine, atque adeo sine parta victoria.
Ἀνικέτευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui supplicatum non est; (2) non supplex. (2) εἴτ' ἀνικέτευτος ἦς, *Eurip. Iphig. in Aul.* 1003. Ex α et ἱκετεύω.
Ἀνίκητος, ου, ὁ καὶ ἡ, invictus, insuperabilis. Ex α priv. et νικάω, *vinco*.
Ἀνικμάζω, f. άσω, humecto; (2) exsicco. Ab
Ἄνικμος, ου, ὁ καὶ ἡ, siccus, humore carens, squalidus, aridus. Ex α priv. et ἰκμάς.
Ἀνίλαστος, ον, non placatus.
Ἀνίλεως, ω, ὁ καὶ ἡ, immisericors. Ex α priv. et ἵλαος, *Attice*, ἵλεως, *misericors*.
Ἀνίλλομαι, dedignor, despicio, *Suid.* Ex ἀνὰ et ἴλλω, *oculis conniveo*. Unde
Ἀνίλλωμα, ατος, τὸ, adspectus, despectus, *Poll.*
Ἀνίμαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, loris non cæsus. Ex α priv. et ἱμάσσω, *loris cædo*.
Ἀνιμάω, ῶ, f. ήσω, fune sursum traho, extraho, haurio; (2) elevo, sustollo, eveho. Ἀνιμᾶν ἀλλήλους τοῖς δόρασι, τὸ σῶμα τῇ ἀριστερᾷ, τὸ ἀγκύριον, τὴν ἀλήθειαν. Ἀνιμήσθω ὁ ἰχθὺς, *Luc.* Ex ἀνὰ et ἱμὰς, *lorum*.
Ἀνίμησις, εως, ἡ, extractio, quæ fit fune aut loro, extractio in altum. Ab ἀνιμάω.
Ἀνίον, *habena*, *Dor.* pro ἡνίον
Ἀνίουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, impubes. Ex α et ἴουλος.
Ἀνίοχος, *auriga*, *Dor.* pro ἡνίοχος.
Ἀνιππεύω, equito, equos ago.
Ἄνιππος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui est sine equo.
Ἀνίπταμαι, f. πτήσομαι, sursum volo. Ἀνίπταν φόβῳ, *Soph. Antig.* 1307. Περιχαρὴς ἀνεπτόμαν, *Id. Aj.* 693.
Ἀνιπτόπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, illotos pedes habens; (2) qui ob puritatem lotione non eget. Ex α priv. νίπτω, *abluo*, et πούς, *pes*.
Ἄνιπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, illotus. Ex νίπτω.
Ἄνις, *adv.* sine, absque: *Bœot.* pro ἄνευ.
Ἀνισάζω, f. άσω, compenso, adæquo. Ex ἀνὰ et ἰσάζω, *æquo*.
Ἀνισοειδὴς, ὲς, qui disparem formam habere videtur.
Ἀνισόμετρος, ου, ὁ καὶ ἡ, sine justa vel æquali mensura. Πολυποσίη ἀνισόμετρος, *Aret.*
Ἀνισασμὸς, οῦ, ὁ, compensatio, remuneratio.
ἌΝΙΣΟΝ, ου, τὸ, anisum.
Ἄνισος, ου, ὁ καὶ ἡ, inæqualis, impar, diversus, superior. Ex α priv. et ἴσος. Hinc
Ἀνισότης, ητος, ἡ, inæqualitas, dissimilitudo.
Ἀνισότιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, inæqualis dignitatis. Ex α priv. et ἰσότιμος.
Ἀνισοφυὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, dissimilis naturæ. Ex α priv. ἴσος, *æqualis*, et φυὴ, *natura*.
Ἀνισόω, ῶ, f. ώσω, idem quod ἀνισάζω.
Ἀνιστάμενος, præs. part. pass. v. ἀνίστημι.
Ἀνίστη, 3. sing. imperf. ind. act. Ab
Ἀνίστημι, f. ήσω, surgere facio, erigo, excito jacentem vel mortuum; (2) everto, subverto; (3) exstruo, ædifico; (4) excito, exstimulo; ἀνίσταμαι, surgo, resurgo, exsurgo; ἀνέστη, surrexit, a. 2. Ἀνιστάναι πόλιν, ædificare; τοὺς δήμους, ex suis sedibus ejicere; εἰς τὴν ἀρχὴν, promovere; τὸ στρατόπεδον, movere; τινὰ ἀπὸ τῆς ἐργασίας, submovere; πόλεις ἐκ βάθρων, evertere. Ἀλλ' οὔτοι τόν γ' ἐξ Ἀΐδα παγκοίνου λίμνας πατέρ' ἀνστάσεις, οὔτε γόοισιν, οὔτε λιταῖς, *Soph. El.* 136.
Ἀνιστορέω, ῶ, f. ήσω, interrogo, sciscitor; (2) commentor. Οὐδ' ἀνιστόρουν μακράν, *Soph.*
Ἀνιστορησία, ας, ἡ, historiarum ignoratio. Ex α priv. et ἱστορία.
Ἀνιστόρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui historias non novit; (2) cujus nulla in historia fit mentio; (3) qui rem, locum non exploravit.
Ἀνιστορήτως, *adv.* sine cognitione historiæ; (2) imperite, ex neglecta indagatione.
Ἀνίστω, *surge*, 2. sing. præs. imperat. pass. *Att.* et *Ion.* pro ἀνίστασο, ab ἀνίστημι.
Ἀνίσχεο, *sustine*, 2. sing. præs. imperat. act. *Ion.* pro ἀνίσχεσο, a verbo ἀνίσχω, *erigo*.

Ἀνίσχιος,

'Ανίσχιος, ου, ὁ ϰ ἡ, clunium tumore vacans. Ex α priv. et ἰσχίς, *lumbus*.

'Ανίσχυρος, ου, ὁ ϰ ἡ, invalidus, infirmus.

"Ανισχυς, υος, ὁ ϰ ἡ, infirmus. Ex α priv. et ἰσχύς, *robur*.

'Ανίσχω, attollo; (2) orior; (3) emitto, produco; (4) sustineo. Πᾶσι θεοῖσι χεῖρας ἀνίσχοντες, *Il.* 8, 347. 'Αν δ' ἴσχων τελαμῶνα, *Il.* 5, 798. Ex ἀνὰ et ἴσχω.

'Ανίσως, *adv.* inæqualiter. Ab ἄνισος.

'Ανίσωσις, εως, ἡ, adæquatio, exæquatio. Ex ἀνισόω, *adæquo*.

"Ανιχθυς, υος, ὁ ϰ ἡ, carens piscibus.

'Ανιχνεύω, f. εύσω, pervestigo, indago, persequor. 'Αλλά τ' ἀνιχνεύων θέει ἔμπεδον, ὄφρα κεν εὕρῃ, *Il.* 22, 192. Διὰ γῆς ϰ θαλάσσης ἀνιχνεύων, *Plut.* Ex ἀνὰ et ἰχνεύω.

'Ανίχνευτος, idem quod

'Ανιχνίαστος, ου, ὁ ϰ ἡ, qui investigari nequit, impervestigabilis. Ex α priv. et ἰχνιάζω.

'Ανιώδης, εος, ὁ ϰ ἡ, molestus, gravis. Ab ἀνία, *molestia*.

'Ανιώμεθα, 1. plur. præs. ind. pass. v. ἀνιάω.

'Ανιῶν, *tristitiarum*, genit. pl. ab ἀνία.

'Ανίωτος, ου, ὁ ϰ ἡ, rubiginem non sentiens, æruginem non contrahens. Ex α priv. et ἰός

'Ανιῷτο, *mæstum reddat*, 3. singul. præs. optat. med. *contr.* pro ἀνιάοιτο, a verbo ἀνιάω.

"Αννα, ης, ἡ, Anna. Nomen mulieris, Ebr. Gratiosa.

"Αννας, α, ὁ, Annas. Nomen viri, Ebr. Gratiosus.

"Αννειν, *perficere*, præs. inf. act. *Poet.* pro ἄνειν, a verbo ἄνω pro ἀνύω, *perficio*.

'Αννίμω pro ἀνάνεμω, lego. 'Ως παριών τις ἀννείμῃ, *Theocrit.* 18, 47.

"Αννεται, metri causa pro ἄνεται, perficitur. *Pindar. Olymp.* 8, 10. Vide ἄνω.

'Αννέφελος, *sine nubibus*, *Poet.* pro ἀνέφελος.

'Ανοδία, ας, ἡ, iter impervium. Ex α et ὁδός.

"Ανοδμος, ου, ὁ ϰ ἡ, odore carens, non odoratus. "Ανοδμα ὦρα, *Aret.* Ex α priv. et ὀδμή.

"Ανοδος, ου, ὁ ϰ ἡ, invius; (2) ἡ, jugum montis, *Polyb.* (3) idem quod ἀνάβασις.

'Ανόδους, οντος, ὁ ϰ ἡ, edentulus, cui dentes sunt rari aut nulli. Ex α priv. et ὀδούς.

'Ανοδύρομαι, lamentor, vehementer deploro.

'Ανόδυρτος, ον, indeploratus.

"Ανοζος, ου, ὁ ϰ ἡ, enodis, sine nodo.

'Ανοήμων, ονος, ὁ ϰ ἡ, non compos mentis, stultus, insipiens. Ex α priv. et νοήμων.

'Ανοησία, ας, ἡ, insipientia. Ex α et νόησις.

'Ανοηταίνω, desipio, insipiens sum, imprudenter et temere ago:

'Ανοητεύω, f. εύσω, idem. Ab

'Ανόητος, ου, ὁ ϰ ἡ, demens, insipiens, mente carens, stultus; (2) qui intelligi nequit.

'Ανοήτως, *adv.* imprudenter, stulte.

'Ανόθευτος, ου, ὁ ϰ ἡ, germanus, non fictus, legitimus, non spurius. Ex α et νοθεύω.

"Ανοια, ας, ἡ, et *Ion.* ἄνοιη, amentia, stultitia; (2) amor, amoris amentia; (2) τὴν ἄνοιαν εὖ φέρειν, τῷ σωφρονεῖν νικῶντα, amoris amentiam, *Eurip. Hippol.* 398. Ab ἄνοος, *amens*.

"Ανοιγμα, ατος, τὸ, apertio, reseratio.

'Ανοιγνύω, idem quod

'Ανοίγω, f. ξω, p. pass. ἀνέῳγμαι, aperio, resero, pando, expando, patefacio, *Gl. V.* ἀνοίγομαι, patesco, *Gl. V.* ἀνέῳγμαι, pateo, *Gl. V.* perf. pass. (2) palam facio, retego. (2) μὴ, πρὸς ξενίας, ἀνοίξῃς, τὰς σὰς, *Soph. Œd. Col.* 515. Πύλας ἀνοίξας τῶν τέκνων ὄψει φόνον, *Eur. Med.* 1316. 'Ανεῴχθη δὲ τὸ στόμα αὐτοῦ παραχρῆμα, *Luc.* 1, 64.

'Ανοιδαίνω, tumefacio; (2) tumeo, intumesco.

'Ανοιδείω, *Ion.* et *Poet.* pro ἀνοιδέω.

'Ανοιδέω, ῶ, f. ήσω, intumeo, intumesco, turgeo; (2) irascor. 'Ανοιδέει θυμὸς, *Herodot.*

'Ανοίδησις, εως, ἡ, tumor. Ab ἀνοιδέω.

'Ανοιδίσκω, idem quod et ἀνοιδαίνω.

'Ανοίκειος, εία, ειον, et ἀνοίκειος, ου, ὁ ϰ ἡ, non familiaris, non domesticus; (2) non conveniens, non congruus; (3) improbabilis, incredibilis. Ex α priv. et οἰκεῖος. Hinc

'Ανοικειότης, ητος, ἡ, nulla familiaritas; (2) mores a familiaritate alieni.

'Ανοίκητος, ου, ὁ ϰ ἡ, inhabitabilis. Ex α priv. et οἰκέω, *habito*.

'Ανοικίζω, f. ίσω, instauro, reædifico; (2) migro, habitationem transfero. 'Ανοικίζειν τὰς πόλεις· ἀνοικίσασθ' ἐς Ὄλυνθον, *Thuc.* Ab ἀνοικος.

'Ανοικισμός, οῦ, ὁ, instauratio. Ab ἀνοικίζω.

'Ανοικοδομέω, ῶ, f. ήσω, instauro ædificium. 'Ανοικοδομήσω τὴν σκηνὴν Δαβὶδ τὴν πεπτωκυῖαν, *Act.* 15, 16. Ex ἀνὰ et οἰκοδομέω.

'Ανοικονόμητος, ου, ὁ ϰ ἡ, prodigus; (2) male dispositus. Ex α priv. et οἰκονομέω.

"Ανοικος, ου, ὁ ϰ ἡ, extorris, sine domo.

'Ανοικτείρμων, ον, ὁ ϰ ἡ, immisericors.

'Ανοίκτιστος, ον, indefletus, *Ep.*

'Ανοικτὸς, ἡ, ὸν, apertus; (2) apertilis. Ab ἀνοίγω.

"Ανοικτος, ου, ὁ ϰ ἡ, immisericors. Ex οἶκτος.

"Ανοικτρος, ου, ὁ ϰ ἡ, non miserandus, immiserabilis. Ex α priv. et οἰκτρὸς, *miserandus*.

'Ανοίκτως, *adv.* sine misericordia. Ab ἄνοικτος.

'Ανοιμώζω, f. ξω, ingemisco, fleo, edo gemitum. Ex α priv. et οἰμώζω. Hinc

'Ανοιμωκτὶ, *adv.* sine fletu, impune. Τλῆναι καθ' ἡμῶν ὧδ' ἀνοιμωκτὶ χανεῖν, *Soph. Aj.* 1226.

'Ανοίμωκτος, ον, indefletus.

'Ανοῖξαι, a. 1. inf. act. verbi ἀνοίγω.

'Ανοίξαντες, nom. plur. a. 1. part. act.

"Ανοιξις, εως, ἡ, apertio, reseratio; (2) ostium. Ab ἀνοίγω, *aperio*.

"Ανοισις, εως, ἡ, revectio. Ab ἀναφέρω, *refero*.

'Ανοιστέον, referendum est. Ab eod.

'Ανοιστὸς, ἡ, ὸν, res de qua refertur. 'Ανοιστοῦ γενομένου ἐκ προνοίης τῆς Κλεομένεος ἐς τὴν Πυθίην (sed ibi legitur ἀνωΐστου, quod vide), *Herodot.* 6, 66.

'Ανοιστρέω, ῶ, f. ήσω, incito, stimulo.

'Ανοίσω, 1. sing. f. 1. ind. act. v. ἀναφέρω.

'Ανοκωχὴ, induciæ. Ab ὀκωχή.

'Ανολβία, ας, ἡ, miseria:

'Ανόλβιος, ου, ὁ ϰ ἡ, infelix, miser. Ab

"Ανολβος, ου, ὁ ϰ ἡ, infelix, miser; (2) stolidus. (2) τοιαῦτ' ἄνολβον ἀνδρ' ἐνθέτει παρών, *Soph. Aj.* 1156. Ex α priv. et ὄλβος.

'Ανόλεθρος, ου, ὁ ϰ ἡ, ab exitio et damno immunis, *Il.* 13, 761. Ex α et ὄλεθρος.

'Ανολκὴ, ῆς, ἡ, tractio quæ fit sursum versus. Ab ἀνέλκω, *sursum traho*. Hinc

'Ανολκητὸν, οῦ, τὸ, id quo aliquid sursum trahitur.

'Ανολολύζω, f. ξω, cum clamore ploro, ejulo, exclamo. 'Ανωλόλυξε τὸν νεανίαν, *Soph. El.*

'Ανολοφύρομαι, deploro, lamentor.

"Ανομαι, perficior. Dicitur de re quæ jam in opere est et procedit, *Poet.* et *Ion.* idem quod ἀνύομαι. Μάλα γὰρ νὺξ ἄνεται, ἐγγύθι δ' ἠώς, *Il.* 10, 251. Ὄππως Ἥφαιστός τ' ἐθέλοι καὶ ἔργον ἄνοιτο, *Id. ibid.* 18, 473. *Apollon Rhod.* dixit νέον ἤματος ἀνομένοιο de inchoante die, 2, 496. Ἤνετο μὲν τὸ ἔργον, progrediebatur, *Herodot.* 1, 189, sub finem. Πέμπτῳ δὲ ἔτεϊ ἀνομένῳ ἐστρατηλάτεε, quinto autem procedente anno exercitum duxit, *Id.* 7, 20

'Ανομβρέω, ῶ, f. ήσω, pluo, pluendo emitto; (2) scaturio; (3) effundo tanquam pluviam, effundo more imbris.

'Ανομβρήεις, ήεσσα, ῆεν, pluvialis, pluvius, pluviosus:

'Ανομβρία, ας, ἡ, pluviæ, seu aquarum inopia. Ab

"Ανομβρος, ου, ὁ ϰ ἡ, imbribus carens.

'Ανομέω, ῶ, f. ήσω, inique ago, leges transgredior. 'Ανομεῖν ἐς ἱρὸν, *Herodot.* Ex α priv. et νόμος, *lex*. Hinc

'Ανόμημα, ατος, τὸ, iniquitas, flagitium.

'Ανομία, ας, ἡ, legum contemptus, iniquitas. Ab ἄνομος.

'Ανομίζω, idem quod ἀνομέω.

'Ανομιλέω, versor cum aliquo; (2) concumbo cum aliqua vel aliquo.

'Ανομίλητος, ου, ὁ ϰ ἡ, insociabilis.

'Ανόμιμος, ου, ὁ ϰ ἡ, illegitimus. Ab ἄνομος.

'Ανόμιχλος, ου, ὁ ϰ ἡ, innubilus, innubis, nebula vacans. Ex α priv. et ὁμίχλη, *nebula*.

'Ανόμματος, ου, ὁ ϰ ἡ, oculorum expers, oculorum usu privatus, non videns. 'Ω 'νὴρ δ' ἀνόμματος, *Soph. Phil.* 856. Ex α priv. et ὄμμα, *oculus*.

'Ανομοειδὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, qui est diversæ speciei, specie dissimilis. Ex α priv. et ὁμοειδής.

'Ανομοθέτητος, ου, ὁ ϰ ἡ, lege male ordinatus; (2) nullis legibus constitutus. Ex α priv. et νομοθετέω, *legibus constituo*.

'Ανομοιογενῶς, *adv.* e diversis generibus.

'Ανομοιοειδὴς, ές, diversæ speciei, *Steph.*

'Ανομοιομερὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, partibus dissimilibus constans. Ex α priv. et ὁμοιομερής.

'Ανομοιόπτωτος, ον, dissimiliter desinens.

'Ανόμοιος, ου, ὁ ϰ ἡ, dissimilis, absimilis, dispar.

'Ανομοιόστροφος, ον, e dissimilibus versibus compositus ac mixtus:

'Ανομοιότης, ητος, ἡ, dissimilitudo, diversitas.

'Ανομοιόχρονος, disparem quantitatem habens; *de syllabis*.

'Ανομοιόω, ῶ, f. ώσω, dissimilem facio.

'Ανομοίως, *adv.* inæqualiter, non perinde.

'Ανομοίωσις, εως, ἡ, dissimilitudo.

'Ανομολογέω, ῶ, f. ήσω, fateor, adsentior; (2) concedo. 'Ανομολόγηται παρὰ τοῖς ἀληθῆ δοξάζουσι, *Philo*.

'Ανομολογία, ας, ἡ, incongruentia; (2) dissensio inter aliquos de re aliqua. Ex α priv. et ὁμολόγος, *consentiens*.

"Ανομος, ου, ὁ ϰ ἡ, exlex, lege carens; (2) iniquus; (3) improbus. Ex α priv. et νόμος.

'Ανόμως, *adv.* inique, improbe, *Eur.*

'Ανόνητος, ου, ὁ ϰ ἡ, inutilis, futilis; (2) injucundus. Περισσὰ κἀνόνητα σώματα, *Soph. Aj.* 758. Ex α priv. et ὀνίνημι, *juvo*.

'Ανονόμαστος, ον, obscurus, ignobilis.

"Ανοος, *contr. usitatius*, ἄνους, ου, ὁ ϰ ἡ, amens.

'Ανόπαια, seu ἀνοπαῖα, ας, ἡ, anopæa, avis ex aquilarum genere.

'Ανόπιν, *adv.* retro, retrorsum. Ex ἀνὰ et ὀπίσω, *retro*. ὦψ, *Ern.*

"Ανοπλος, ου, ὁ ϰ ἡ, inermis.

'Ανόπλως, sine armis.

"Ανοπτος, ου, ὁ ϰ ἡ, invisibilis. Ex ὄπτομαι.

'Ανόρατος, ον, idem.

'Ανοράω, ῶ, sursum adspicio, *Euseb. in translat. Eclogæ Virgil. in Vita Constantini*, 50.

'Ανοργάζω, f. άσω, commoveo; (2) exsilio.

'Ανόργανος, ου, ὁ ϰ ἡ, instrumentorum expers.

'Ανοργία, ας, ἡ, quando quis orgiis seu sacris non est initiatus. Ex α priv. et ὄργια.

'Ανοργίαστος, ου, ὁ ϰ ἡ, sacris non initiatus.

"Ανοργος, ου, ὁ ϰ ἡ, ira carens. Ex ὀργή.

'Ανορέα, ας, ἡ, fortitudo, strenuitas, *Dor.* pro ἠνορέη. Ab ἀνὴρ, *vir*.

'Ανορεκτέω, ῶ, f. ήσω, fastidio cibos. Ab

'Ανόρεκτος, ου, ὁ, cibum fastidiens, cujus stomachus omnia respuit. Ex α et ὀρέγομαι.

'Ανορέκτως, *adv.* sine ulla ciborum appetentia, *Gal.*

'Ανορεξία, ας, ἡ, fastidium cibi.

'Ανορθόω, ῶ, f. ώσω, surrigo, rursum erigo; (2) instauro; (3) corrigo, emendo. 'Ανορθώσω αὐτὴν, *Act.* 15, 16. Παραχρῆμα ἀνωρθώθη, *Luc.* 13, 13.

'Ανορμάω, ῶ, f. ήσω, animo incitor, commoveor, magno impetu in aliquid feror; (2) surgo, ad dicendum, agendum, *Ern.*

'Ανορμίζω, e portu propello, sc. naves. *med.* e portu progredior.

"Ανορμος, ου, ὁ ϰ ἡ, stationem navium non habens, incommodus stationi navium.

'Ανόρνυμι, excito.

'Ανόρουσε, *surrexit*, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἠνόρουσε, ab

'Ανορούω, f. ούσω, exsurgo, prosilio. 'Ο δ' ἐξ ὕπνοιο μάλα κραιπνῶς ἀνόρουσε, *Il.* 10, 162. 'Ο δ' ἄρ' ἐκ λίμνης ἀνορούσας, *Il.* 21, 246. Ex ἀνὰ et ὀρούω.

'Ανόροφος, ον, tecto carens, non tectus.

'Ανορροπύγιος, ου, ὁ ϰ ἡ, cui cauda deest; (2) qui inter volandum non regitur cauda. Ex α priv. et ὀρροπύγιον.

'Ανορταλίζω, incipio in altum ferri, *Aristoph. Eq.* 1240.

'Ανορύξας, a. 1. part. act. verbi

'Ανορύσσω, vel ἀνορύττω, f. ξω, effodio, quod defossum erat, eruo e terra; (2) exstirpo, subverto.

subverto. Τῶν δ' ἀποθανόντων τὰς νεκρὰς ἀνορύξαντες ἐξέῤῥιψαν ὑπὲρ τοὺς ὅρους, *Plut.* Τὰς ὑδρίας ἀνορύττω, *Aristoph. Av.* 609.

Ἀνορχέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, exulto, exsilio; (2) salto.

Ἄνορχος, ον, testiculis carens. Ex ὄρχης.

Ἀνόρω, excito.

Ἀνόσητος, ου, ὁ ϗ ἡ, non ægrotus. Ex νοσέω.

Ἀνόσιος, ου, ὁ ϗ ἡ, non sanctus, impius, sceleratus; profanus, scelestus, nefarius, *Gl. V.* (2) cui justa funebria non sunt persoluta. Ἀνόσιον νέκυν, *Soph. Antig.* 1071.

Ἀνοσιότης, ητος, ἡ, impietas. A præc.

Ἀνοσιουργέω, ῶ, f. ήσω, impia perpetro, impie ago. Hinc

Ἀνοσιούργημα, τὸ, impium factum, scelerata actio.

Ἀνοσιουργία, ας, ἡ, idem.

Ἀνοσιουργὸν, ὁ ϗ ἡ, impie et scelerate agens. Ex ἀνόσιος et ἔργον, *opus.*

Ἀνοσίως, *adv.* impie, scelerate.

Ἄνοσμος, ου, ὁ ϗ ἡ, sine odore, non odoratus. Ex α priv. et ὀσμὴ, *odor.*

Ἄνοσος, ου, ὁ ϗ ἡ, immunis a morbis.

Ἀνόσως, sine morbo.

Ἀνόστεος, ου, ὁ ϗ ἡ, sine ossibus, exossis. Ἀνόστεος προβολὴ, *Aret.* Ex α priv. et ὀστέον, *os.*

Ἀνόστητος, ου, ὁ ϗ ἡ, reditus expers. Ex α priv. et νοστέω, *redeo.*

Ἀνόστιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem. Ex

Ἄνοστος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem; (2) insuavis. (2) νοστιμώτερα ἢ ἀνοστότερα, suaviora, insuaviorave, *Theoph. de Causis Plantar.* 4, 14, 317.

Ἄνοστος, ου, ὁ ϗ ἡ, exos, *Gl. V.* ossibus carens. Ex α priv. et ὀστοῦν, *os.*

Ἀνότιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, siccus, non humidus. Ex α priv. et νοτίζω, *humecto.*

Ἀνοτοτύζω, lamentor, per ὀνοματοποιΐαν, e sono lamentantis.

Ἀνούατος, ου, ὁ ϗ ἡ, auribus carens. Ξόανον ἀνούατον, *Theocr. Epigr.* 4, 2.

Ἀνουθέτητος, ου, ὁ ϗ ἡ, repudians admonitionem. Ex α priv. et νουθετέω, *admoneo.*

Ἄνους, ου, ὁ ϗ ἡ, amens, demens, vecors, stultus, *Ph.* mente captus, sine sensu: et fluvii nomen in Pamphilia.

Ἀνούσιος, ου, ὁ ϗ ἡ, carens substantia. Ex α priv. et οὐσία, *substantia.*

Ἀνούτατος, ου, ὁ ϗ ἡ, non vulneratus. Ex α priv. et οὐτάω, *vulnero.*

Ἀνουτητὶ, *adv.* sine vulnere.

Ἄνουτος, idem quod ἀνούτατος, *Ern.*

Ἀνόχευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, expers coitus, qui non coit. Ex α priv. et ὀχεύω, *coeo.*

Ἀνοχὴ, ῆς, ἡ, tolerantia: ἀνοχαὶ, induciæ. Ἐσπείσθησαν αἱ ἀνοχαὶ, induciæ factæ fuerunt, *Plut. in Rom.* 53. Σχολῆς οὔσης καὶ ἀνοχῶν, *Id. in Timol.* 1, 447. Ποιεῖσθαι ἀνοχὰς πρός τινα, *Demosth.* Ab ἀνέχομαι.

Ἀνοχλίζω, f. ίσω, vecte submoveo, vel elevo; revello. Ἂν δὲ βαρείας ὀχλίζων λάϊγγας, *Apoll. Rhod.* 4, 1077.

Ἄνοχλος, ου, ὁ ϗ ἡ, inoffensus, nulla molestia adfectus, turba, seu hominum multitudine carens. Ex α priv. et ὄχλος, *turba.*

Ἀνοχμάζω, f. άσω, gesto tollens in altum, sublatum gesto. Ex ἀνὰ et ὀχμάζω.

Ἀνόχυρος, ον, non munitus.

Ἀνοψία, ας, ἡ, opsonii penuria. Ab

Ἄνοψος, ου, ὁ ϗ ἡ, opsonio carens. Ex ὄψον.

Ἀνσπάω, pro ἀνασπάω, *Pind.*

Ἄνστα, 2. sing. a. 2. imperat. act. *Dor.* et *Poet.* pro ἀνάστηθι, a verbo ἀνίστημι.

Ἀνστὰς, a. 2. part. act. *Poet.* pro ἀναστάς.

Ἀνστήμεναι, a. 2. inf. act. *Dor.* et *Att.* pro ἀναστῆναι.

Ἀνστήτην, 3. dual. a. 2. ind. act. *Poet.* pro ἀνεστήτην.

Ἀνστρέφεται, 3. sing. præs. ind. pass. *Poet.* pro ἀναστρέφεται, ab ἀναστρέφω.

Ἀνσχεθέειν, *emergere*, præs. inf. act. verbi ἀνσχεθέω, quod *Poet.* dicitur pro ἀνέχω, *emergo.*

Ἀνσχέο, *tolera*, 2. sing. a. 2. imperat. med. *Poet.* et *Ion.* pro ἀνάσχεο, seu ἀνάσχου, ab ἀνασχέω sive ἀνάσχομαι, pro ἀνέχω, *sustineo.*

Ἀνσχήσεσθαι, f. 1. inf. med. *Poet.* pro ἀνασχήσεσθαι.

Ἄνσχοιτο, *toleraret*, 3. sing. a. 2. opt. act. *Poet.* pro ἀνάσχοιτο.

Ἄντα, *adv.* coram, e regione, *Il.* 2, 626. Ab ἀντί.

Ἀνταγοράζω, vicissim emo; (2) permuto.

Ἀνταγορεύω, adversarium me gero, liti me offero; (2) obloquor. Ex ἀντὶ et ἀγορεύω.

Ἀνταγωνίζομαι, f. ίσομαι, decerto; (2) repugno. Πρὸς τὴν ἁμαρτίαν ἀνταγωνιζόμενοι, *Heb.* 12, 4. Hinc

Ἀνταγώνισμα, ατος, τὸ, adversatio, obstaculum, *Suicer.*

Ἀνταγωνιστὴς, οῦ, ὁ, qui cum aliquo certat, adversarius; æmulus, *Gl. V.*

Ἀνταγωνιστῶς, *adv.* more adversantium.

Ἀντάδελφος, ου, ὁ, qui est loco fratris.

Ἀνταδικέω, ῶ, f. ήσω, injuriam illatam ulciscor, vicissim injuria adficio.

Ἀντᾴδω, occino; (2) cantu provoco; (3) cantu respondeo. Ex ἀντὶ et ᾄδω.

Ἀνταείρω, adversus aliquem aliquid tollo, vel suscipio. Ἀνταείρειν τὰς χεῖράς τινι, πόλεμον βασιλεῖ, πρός τινα. Ex ἀντὶ et ἀείρω, pro αἴρω.

Ἀντάης, contrarius, *Dor.* pro ἀντήης.

Ἄνταθλος, qui adversus aliquem pugnat ut præmium obtineat. Τί δ' ἐμοὶ τὸν ἐπουράνιον βασιλῆα ἄνταθλον νίκης τῆς ἐν ἔρωτι λαβεῖν, *Meleager. Anthol.*

Ἀνταῖος, αία, αῖον, adversus; (2) hostis infensus; (3) exorabilis, propitius. (3) ἀνταίη δαίμων, *Apoll. Rhod.* 1, 1141. Ἀνταία (nempe πληγὴ) vulnus lethale, vel ictus corpus trajiciens, *Soph. Antig.* 1308. Ἀνταία γενύων ὡμάεσ πλαγὰ, securis ictu trajectum est corpus, *Id. Electr.* 197. Ab ἀντὶ vel ἄντα.

Ἀνταίρω, idem quod ἀνταείρω; (2) *Gl. V.* rebello; (3) arma contrafero, etiam *in med.* omninoque; (4) resisto, repugno.

Ἀνταιτέω, peto, ambio, pro aliquo, suffragor petenti honores, vicissim peto; (2) peto aliquid pro aliqua re; (1) ἀνταιτήσας τῷ τι Μίλωνι τὴν ὑπατείαν, *Dio Cass.* 40, 53. (2) ἆρ' ὑμῖν ὀλίγα ἢ σμικρὰ τῆς ἀμνηστίας τὴν βουλὴν ἀνταιτῆσαι δοκῶ; ecquid pauca vel parva pro injuriarum oblivione a senatu poscere vobis videor? *App. Bell. Civ.* 3, 35.

Ἀνταιτιάομαι, contra accuso. Προσήκει ϗ ἐμοὶ τὰ μὲν ἀπολύσασθαι, τὰ δὲ ἀνταιτιάσασθαι, *Dio Cass.* 46, 1.

Ἀντακολουθέω, ῶ, f. ήσω, vicissim sequor.

Ἀντακολουθία, ἡ, mutuus comitatus.

Ἀντακοντίζω, contra jaculor.

Ἀντακούω, f. ούσω, vicissim audio.

Ἀντακροάομαι, idem.

Ἀνταλαλάζω, f. άξω, reclamo vicissim, vel contra clamorem attollo.

Ἀντάλλαγμα, ατος, τὸ, commutatio; (2) expiatio; (3) pretium redemptionis. (1) ἀλόγιστον δέ τι τὸ πλῆθος ἀντάλλαγμα γενναίου φίλου, *Eur. Or.* 1156. Ab

Ἀνταλλάσσω, vel ἀνταλλάττω, f. άξω, muto, permuto. Ἀντήλλαξε τῇ δικαιώσει τῶν ὀνομάτων ἀξίωσιν εἰς τὰ ἔργα, *Plut.*

Ἀνταμείβετο, 3. sing. imperf. ind. pass. *Ion.* pro ἀντημείβετο, ab

Ἀνταμείβομαι, f. ψομαι, gratiam rependo, compenso, remunero.

Ἀνταμείβω, submuto, *Gl. V.* Σὺ δ' ἀντάμειψαί μ', *Eur. Ph.* 293. Λέσοις ἔργοις γὰρ ἀνταμείψομεσθά σ', ὥσπερ εἰκὸς, ἀντὶ τῶν δι, *Aristoph. Thesm.* 723. Hinc

Ἀντάμειψις, εως, ἡ, retributio, compensatio; permutatio, submutatio, *Gl. V.*

Ἀνταμοιβὴ, ῆς, ἡ, idem et ab eod.

Ἀνταμοιβὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, remuneratorius.

Ἀνταμύνομαι, vicissim auxilior; (2) obsisto rursum; (3) me ulciscor.

Ἀνταμφοδεύω, obviam eundo aberro. Ex ἀντὶ et ἄμφοδος, *bivium, circuitus.*

Ἀνταναβιβάζω, vicissim impono.

Ἀνταναγινώσκω, vicissim lego; (2) relego.

Ἀνταναγνώστης, ου, ὁ, qui vicissim legit, qui relegit, recognitor. A præc.

Ἀντανάγω, et ἀντανάγομαι, ex adverso in hostem prodeo, obviam hosti prodeo; vel solvere; ut hosti obviam eatur, de classe. Ἀντανῆγον ναυσὶ, *Thuc. App. H. Alex.* 2, 20.

Ἀντανδίδωμι, remitto, ut in reciprocatione serræ.

Ἀνταναιρέομαι, οῦμαι, vicissim sumo seu accipio. Ex ἀντὶ et αἱρέω, *capio.*

Ἀνταναίρεσις, ἡ, idem quod ἀνθυφαίρεσις.

Ἀνταναίρω, contra attollo, sustollo, erigo; (2) contra destruo. Ex ἀντὶ et αἴρω, *tollo.*

Ἀντανάκλασις, εως, ἡ, repulsus, repercussio; (2) motio reciproca et retracta; (3) figura rhetorica:

Ἀντανακλασμὸς, οῦ, ὁ, idem.

Ἀντανακλαστικὸς, ἡ, ὸν, reciprocus. Ab

Ἀντανακλάω, ῶ, f. άσω, refringo, reflecto, repercutio. Ex ἀντὶ et ἀνακλάω, *refringo.*

Ἀντανακοπὴ, ῆς, ἡ, repercussio. Ab

Ἀντανακόπτω, repercutio.

Ἀνταναλίσκω, f. ἀνταναλώσω, pr. ἀντανήλωκα, vicissim consumo, vicissim perdo, vicissim interficio. Ἵν' ἀνταναλώσωμεν, οἵ με προὔδοσαν, *Eurip. Or.* 1165.

Ἀνταναμένω, vicissim exspecto.

Ἀνταναπληρόω, ῶ, f. ώσω, suppleo, expleo. Ἀνταναπληρῶ τὰ ὑστερήματα τῶν θλίψεων τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ σαρκί μου, *Col.* 1, 24.

Ἀνταναπλήθω, idem.

Ἀντανασῆναι, a 1. inf. act. v. ἀντανίστημι.

Ἀνταναφέρω, refero.

Ἀντάνδρος, ου, ὁ ϗ ἡ, in alius viri locum substitutus, succedaneus, vicarius. Ex ἀνήρ.

Ἀντάνειμι, ex adverso insurgo, contra surgo. Ἀντανῄει αὐτῷ, *Thuc.*

Ἀντανίσαμαι, f. ἀντανασήσομαι, contra insurgo, adversus quempiam insurgo, resisto, reluctor. Ἀντανασῆναι ἔρωτι, *Plut.*

Ἀντανίστημι, e regione excito.

Ἀντανίσχω, orior, contra exorior.

Ἀντανίσωμα, ατος, τὸ, parilis quantitas, v. gr. numerus militum occisis par. Ex ἀντὶ et ἀνισόω, æquo.

Ἀντανύω, pro ἀνατανύω, *Call.*

Ἀντὰξ, *adv.* vicissim, *Hes.* Ab ἀντί.

Ἀντάξιος, ία, ιον, existimatione par, æqualis pretii, *Il.* 1, 135. Hinc

Ἀνταξιόω, ῶ, f. ώσω, paria rependo.

Ἀνταπαιτέω, ῶ, f. ήσω, reposco.

Ἀνταπαμείβομαι, respondeo.

Ἀνταπαστράπτω, f. ψω, contra fulguro, fulguro adversus fulgurantem.

Ἀνταποδείκνυμι, contra demonstro.

Ἀνταποδίδωμι, vicissim reddo; (2) rependo, retribuo; (3) *in pass. dicitur* de opposito *ap. philosophos.* Ἀνταποδίδοται τὸ ὅμοιον, par pari referre. Δίκαιον παρὰ Θεῷ ἀνταποδοῦναι τοῖς θλίβουσιν ὑμᾶς θλῖψιν, 2 *Thess.* 1, 6. Ἀνταποδοθήσεται γάρ σοι ἐν τῇ ἀναστάσει τῶν δικαίων, *Luc.* 4, 14. Hinc

Ἀνταποδοθήσομαι, 1. sing. fut. 1. ind. pass.

Ἀνταπόδομα, ατος, τὸ, retributio.

Ἀνταπόδοσις, εως, ἡ, retributio, satisfactio. Unde

Ἀνταπόδοσιν ποιεῖν, alicui in quacunque re satisfacere; (2) dicitur etiam de commutatione rerum in contrarium, *Polyb. Ern.*

Ἀνταποδοτέον, reddendum.

Ἀνταποδοτικὸς, ἡ, ὸν, retributivus.

Ἀνταποδοτικῶς, consecutive, in consequente.

Ἀνταπόδοτον, ου, τὸ, vel ut alii ἀναπόδοτον, figura orationis Atticis familiaris, quum orationi aliquid deest, quod subaudire necessum est, ut sententia perfecta sit, *Budæ. Pand.*

Ἀνταποδύομαι, vicissim me accingo, contra aliquem accingor.

Ἀνταποδώσω, f. 1. ind. act. v. ἀνταποδίδωμι.

Ἀνταποκρίνομαι, respondeo; (2) altercor. Καὶ οὐκ ἴσχυσαν ἀνταποκριθῆναι αὐτῷ πρὸς ταῦτα, *Luc.* 14, 6. Hinc

Ἀνταπόκρισις, εως, ἡ, responsio.

Ἀνταποκτείνω, vicissim occido, contra interficio.

Ἀνταπολαμβάνω, vicissim accipio. Ἀνταπολαμβάνειν χάριν, *Dem.*

Ἀνταπόλλυμαι, pereo. Αὖθις ἀνταπώλετο, *Eurip. Suppl.* 743.

Ἀνταπόλλυμι, vicissim perdo.

Ἀνταπολογοῦμαι, vicissim excuso, defendo.
Ἀνταποπέμπω, vicissim dimitto seu amando.
Ἀνταποπέρδω, crepitum ventris emittenti vicissim oppedo.
Ἀνταποστέλλω, vicissim emitto, remitto.
Ἀνταποστροφὴ, ῆς, ἡ, digressus, divortium, duarum rerum in diversas partes situs.
Ἀνταποσταυρόω, vicissim vallo includo. Πομπήϊος δ' αὐτὸν ἀνταπεσταύρωσε, *App. Bell. Civ.* 2, 61.
Ἀνταποτειχίζω, vicissim obstruo, contra munio.
Ἀνταποτίω, f. ίσω, vicissim solvo, rependo.
Ἀνταποφαίνω, vicissim ostendo, demonstro.
Ἀνταποχὴ, ῆς, ἡ, scriptum quo debitum creditori fatetur debitor, aut quo quis se obligat.
Ἀντάπτεσθαι, *capessere*, præs. inf. med. *Ion.* pro ἀνθάπτεσθαι, ab ἀνθάπτομαι.
Ἀνταπωθέω, ῶ, vicissim repello; (2) retrudo, repello. Hinc
Ἀνταπώθησις, εως, ἡ, repulsio, renixus.
Ἀνταράτης (vitiosa lectio pro ἀντάρτης), *Ern.*
Ἀντάρης, Antares, stella in corde Scorpii, *Ptol. Magna Constr.* 10, 3, 240.
Ἀνταρκέω, ῶ, f. ήσω, par sum ad resistendum; (2) resisto, ad ultimum usque resisto.
Ἀνταρκτικὸς, ἡ, ὸν, septemtrionali oppositus.
Ἄντάρσις, εως, ἡ, insurrectio, ipsa actio attollendi manus adversus aliquem. Ex ἀνταίρω, *attollo.* Unde
Ἀντάρτης, ου, ὁ, qui manus attollit adversus legitimum regem, rebellis.
Ἀντασπάζομαι, f. άσομαι, vicissim saluto, resaluto, vicissim amplector.
Ἀνταστράπτω, idem quod ἀνταπαστράπτω.
Ἀνταυγάζω, resplendeo. Hinc
Ἀνταυγασία, ας, ἡ, reluminatio, *Ph.*
Ἀνταύγεια, ας, ἡ, lucis seu splendoris repercussio. *Gl. V.* reluminatio:
Ἀνταυγέω, ῶ, lucem seu splendorem remitto, effulgeo. Δεινὸν ἀνταυγεῖ φόνον, *Eurip. Orest.* 1519.
Ἀνταυγὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, lucem seu splendorem remittens. Ex ἀντὶ et αὐγή.
Ἀνταυδάω, ῶ, vicissim loquor, respondeo, adloquor. Οὐ γὰρ αἰσθάνῃ πάλαι ζῶντας θανοῦσιν οὕνεκ' ἀνταυδᾷς ἴσα; *Soph. El.* 1477.
Ἀνταφαιρέω, ῶ, vicissim aufero.
Ἀνταφίημι, vicissim dimitto aut emitto. Καὶ τὸς ἀνταφῆκά σοι πάλιν, (sc. δάκρυα,) *Eurip. Iphig. in Aul.* 478.
Ἀνταχάτης, ου, ὁ, lapis, seu gemma achates, quum uritur, myrrham redolens; seu succini species bituminosa.
Ἀντάω, ῶ, f. ήσω, obvius fio, occurro; (2) consequor, nanciscor. Ἀντᾷν τι ὑπό τινος, pati; τινὸς, consequi; (3) intersum, versor. Μή σοι γέ πω δύσνους ἀντήσας θάνοι, *Soph. Aj.* 533. Τῶν ὑπὸ Κύρου ἤντησε, ea quæ a Cyro pertulisset, *Herodot.* 1, 114. (2) ἃ δὲ σπέρμα μὲν ἀρχαιογόνων ἄντασ' Ἐρεχθειδᾶν, genus ducebat, *Soph. Antig.* 981. (3) ὁ γὰρ ἔγωγε ἤντησα, non enim ego interfui, *Il.* 4, 374. Ab ἀντὶ vel ἄντα.
Ἀντεβόλησεν, 3. sing. a. 1. ind. act. cum ν ἐφελκ. Ab ἀντιβολέω, *occurro.*
Ἀντεγγράφω, rescribo in locum ejus quod deletum est; (2) in aliorum loco sufficio.
Ἀντεγείρω, contra erigo, alterius loco erigo. Ἀράμενοι τὴν εἰκόνα, καὶ πλησίον τῆς Χαρικλείας ἀντεγείραντες, *Heliodor.* 10.
Ἀντεγκαλέω, ῶ, vicissim criminor, recriminor, recriminando objicio; (2) excuso culpam alicujus.
Ἀντέγκλημα, ατος, τὸ, recriminatio.
Ἀντεγκληματικὸς, ἡ, ὸν, ad recriminandum pertinens.
Ἀντεγχειρίζω, vicissim trado.
Ἀντεικάζω, f. άσω, vicissim adsimilo, comparo. Ἀντῄκασ' αὐτὸν πάρνοπι, *Aristoph. Vesp.* 1300.
Ἄντειλας, 2. sing. a. 1. ind. act. *Poet.* pro ἀνέτειλας, ab ἀνατέλλω.
Ἄντεινον, 2. sing. a. 1. imperat. act. *Poet.* pro ἀνάτεινον, ab ἀνατείνω.
Ἀντειπεῖν, *contradicere sive contradixisse*, a. 2. inf. act. verbi ἀντέπω. Ἀντειπεῖν δίκαιον λόγον τινὶ, πρὸς τοὺς λόγους τινός. Οὐ βούλομαι τὸν μάντιν ἀντειπεῖν κακῶς, *Soph. Antig.* 1065.
Ἀντείρεσθαι, præs. infin. med. verbi
Ἀντείρομαι, vicissim interrogo; item (2) contra dico; fut. ἀντειρήσομαι, velut ab ἀντειρέομαι. Κρέοντος ἀντειρηκότος, *Soph. Antig.* 47. Κοὐδὲν ἀντειρήσεται, *Soph. Trach* 1184.
Ἀντεισάγω, f. άξω, vicissim introduco, vel in alterius locum introduco. Ἀντεισάγειν τὴν ἑαυτοῦ γνώμην, *Naz.* Hinc
Ἀντεισαγωγὴ, ῆς, ἡ, introductio quæ fit vicissim, vel in alterius locum; *Ph.* subrogatio.
Ἀντεισβάλλω, contra irrumpo, bellum infero.
Ἀντεισέρχομαι, f. ελεύσομαι, vicissim ingredior, in alterius locum subeo, succedo.
Ἀντεισφέρω, contra infero, in locum alterius infero, refero, v. gr. gratiam. Ἀντεισφέρειν τῷ θελήματι τὸ θέλημα, *Naz.*
Ἀντεκδραμόντες, a. 2. part. act. v. ἀντεκτρέχω.
Ἀντεκθλίβω, rursus, vicissim extero, exprimo.
Ἀντεκκλέπτω, vicissim furor, furto eripio.
Ἀντεκκομίζω, rursus effero.
Ἀντεκκόπτω, f. ψω, vicissim exscindo.
Ἀντέκλινεν, *ex adverso innuebat*, 3. sing. imperf. ind. act. cum ν ἐφελκ. a verbo ἀντικλίνω.
Ἀντεκπέμπω, vicissim emitto, copias, classem.
Ἀντεκπλέω, classe exeo, obviam navigantibus obnato.
Ἀντέκτασις, εως, ἡ, contentio, collatio, comparatio. Ex
Ἀντεκτείνω, contendo, confero, comparo.
Ἀντεκτίθημι, contra expono.
Ἀντεκτίνω, vicissim luo, rependo.
Ἀντέκτισις, εως, ἡ, repensio, mulcta. Ab
Ἀντεκτίω, f. ίσω, idem quod ἀντεκτίνω.
Ἀντεκτρέφω, vicissim enutrio et educo.
Ἀντεκτρέχω, procurro, prorumpo, sc. in hostes. Ἀντεξέδραμον ἀπὸ τῆς Ἀγησιλάου φάλαγγος, *Xenoph. Agesil.* 2.
Ἀντεκφέρω, vicissim effero et exporto.
Ἀντελαττοῦμαι, vicissim vincor.
Ἀντέλεγεν, 3. sing. imperf. ind. act. v. ἀντιλέγω.
Ἀντελιγμὸς, οῦ, ὁ, conversio et replicatio contraria. Ex ἀντὶ et ἑλίσσω, *volvo.*
Ἀντέλλοισα, præs. part. act. f. g. *Dor.* pro ἀντέλλουσα, a verbo ἀντέλλω, *orior.*
Ἀντελοιδόρει, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ἀντελοιδόρεε, ab ἀντιλοιδορέω.
Ἀντελπίζω, f. ίσω, novam spem concipio; (2) contra spero. Ex ἀντὶ et ἐλπίζω.
Ἀντεμβάλλω, vicissim injicio, vel in locum alterius repono; (2) rependo, refundo; (3) contra irruo, contra impetum facio.
Ἀντεμβιβάζω, substituo, addo supplementum, vicissim impono.
Ἀντεμβολὴ, ῆς, ἡ, injectio unius in locum alterius; (2) substitutio, suffectio. Ex ἀντεμβάλλω.
Ἀντεμμάσσομαι, rependo, *Hes.*
Ἀντεμπαίζω, vicissim illudo.
Ἀντεμπίμπρημι, vicissim incendo.
Ἀντεμπλέκω, f. ξω, mutuo implico, seu amplector.
Ἀντεμπλήθω, f. ήσω, vicissim impleo. Τήν τ' οἰκίαν αὐτοῦ ἀντεμπλήσαντες τῶν ἐπιτηδείων, *Xen.*
Ἀντεμπλοκὴ, ῆς, ἡ, mutuus complexus, complexus mutuo hærentium. Ab ἀντεμπλέκω.
Ἀντεμφαίνω, contra dico, refellere tento.
Ἀντέμφασις, εως, ἡ, diversitas speciei externæ.
Ἀντεναγωγὴ, ῆς, ἡ, compensatio; (2) mutua accusatio. Ex ἀντὶ et ἐναγωγή.
Ἀντεναντίωσις, εως, ἡ, figuræ nomen, quum per contrarium dicimus quod velut per adfirmationem dictum intelligi volumus.
Ἀντενδείκνυμι, contra indico, contrarium indicium habeo. Hinc
Ἀντένδειξις, εως, ἡ, obnunciatio, consilii capti et agitati diremptio.
Ἀντενδύομαι, vicissim induor, seu induo me.
Ἀντενέδραι, ῶν, αἱ, mutuæ insidiæ.
Ἀντενεδρεύω, contra insidior.
Ἀντενεργέω, efficacem vim habere contra aliquid, operari adversus aliquid.
Ἀντενεχυράζομαι, vicissim pignus capio.
Ἀντενέχυρον, ου, τὸ, pignus quod contra datur vel accipitur.
Ἀντεξάγω, vicissim educo, e contrario educo in hostem; (2) resisto, repugno. Ἀντεξῆγον τοὺς Ῥωμαίους οἱ ὕπατοι, *Plut.*
Ἀντεξαιτέω, ῶ, f. ήσω, vicissim exposco.
Ἀντεξαπατάω, vicissim decipio.
Ἀντέξειμι, contra prodeo in aciem. Ἐπεὶ μέντοι οὐδεὶς ἀντεξῄει, *Xenoph. Agesil.* 1.
Ἀντεξελαύνω, f. λάσω, vicissim invado; (2) repello. Ἀντεξελάσας ἐκείνους ἱππεῦσι ἀγαθοῖς, *Plut.*
Ἀντεξέρχομαι, idem quod ἀντέξειμι.
Ἀντεξετάζω, f. άσω, contra vel vicissim examino, quæro; (2) contendo, comparo; ἀντεξετάζομαι, contra examinor; ad causam accurro, judicio me sisto, adversor. Hinc
Ἀντεξέτασις, εως, ἡ, collatio, comparatio.
Ἀντεξετασμὸς, οῦ, ὁ, idem et ab eod.
Ἀντεξορμάω, ῶ, f. ήσω, contra irruo et impetum facio. Hinc
Ἀντεξόρμησις, εως, ἡ, impetus acierum in primo concursu; (2) contrarius incursus.
Ἀντεπάγω, refero, *Gl. V.* reduco in aciem adversus aliquem; contra eo; (2) vicissim duco contra aliquem. (2) ἀντεπῆγε δὲ καὶ ὁ Ὑδάσπης, *Heliodor.* 9.
Ἀντεπᾴδω, contra accino.
Ἀντεπαινέω, ῶ, vicissim laudo.
Ἀντεπανάγω, vicissim reduco, occurro.
Ἀντεπανέρχομαι, rursus redeo.
Ἀντέπειμι, occurro, contra eo, ut ἀντέξειμι.
Ἀντεπεισάγω, vicissim seu e contrario induco.
Ἀντεπείσοδος, ου, ἡ, mutuus seu alternus ingressus, aditus alternus. Ex ἐπὶ et εἴσοδος.
Ἀντεπεισφέρω, vicissim adfero vel addo.
Ἀντεπεξάγω, ex adverso progredior; (2) invadendi hostiliter occurro.
Ἀντεπέξειμι, idem.
Ἀντεπεξελαύνω, idem.
Ἀντεπεξέρχομαι, idem.
Ἀντεπεξῄεσαν, *ierant*, 3. plur. plusq. perf. ind. med. *Att.* pro ἀντεπεξῄεισαν, ab ἀντεπέξειμι.
Ἀντεπέξοδος, eruptio in hostes irruentes.
Ἀντεπερείδομαι, obnitor, renitor, *Gl. V.*
Ἀντεπερώτησις, εως, ἡ, restipulatio, *Gl. V.*
Ἀντεπερωτῶ, restipulor, *Gl. V.*
Ἀντεπηχέω, ῶ, vicissim resono, clamorem reddo.
Ἀντεπιβαίνω, contra adscendo; (2) adversor.
Ἀντεπιβουλεύω, insidiantibus e diverso insidior, contra insidias tendo.
Ἀντεπιγράφω, in locum alterius, v. gr. nomen, inscribo; titulum muto, alium repono.
Ἀντεπιδείκνυμι, vicissim ostendo.
Ἀντεπίθεσις, εως, ἡ, insidiæ vicissim factæ.
Ἀντεπιθυμέω, ῶ, et ἀντεπιθυμοῦμαι, contra cupio, rivalis, competitor, sum. Ἀντεπιθυμεῖσθαι τῆς ξυνουσίας, *Xen.*
Ἀντεπικηρύττω, contra proscribo aliquem.
Ἀντεπικουρέω, ῶ, contra vel vicissim auxilior.
Ἀντεπικρατέω, vicissim vinco.
Ἀντεπιλαμβάνομαι, contra nitens retineo.
Ἀντεπιμελέομαι, οῦμαι, vicissim curam gero. Ἡμῶν δ' οὐδεὶς οὐδ' ἀντεπιμελεῖται ὅπως, *Xenoph. Cyri Exped.* 3, 135.
Ἀντεπιμέλλω, contra cunctor in re aliqua, vicissim cunctor.
Ἀντεπιμετρέω, ῶ, remetior, eadem mensura retribuo.
Ἀντεπινοέω, ῶ, vicissim seu contra alium excogito et comminiscor.
Ἀντεπίξηνον, altera mensa coquinaria, *Æsch.* Ex ἀντὶ et ἐπίξηνον.
Ἀντεπιπλέω, contra tendo, obnavigo, hostium classi occurro.
Ἀντεπιρρέω, vicissim adfluo.
Ἀντεπίρρημα, pars parabaseos chori respondens ἐπιρρήματι.
Ἀντεπισκώπτω, repungo dicterio.
Ἀντεπιστέλλω, per epistolam rescribo, respondeo.
Ἀντεπιστρατεύω, vicissim bellum infero.
Ἀντεπιστρέφω, vicissim vel contra converto.
Ἀντεπιστροφὴ, ῆς, ἡ, conversio mutua, vel contraria, vel in contrariam partem.

Ἀντεπιτάττω, contra injungo, vicissim impono.

Ἀντεπιτειχίζω, vicissim munitionem excito.

Ἀντεπιτίθημι, vicissim vel contra aliquid impono; (2) rescribo, respondeo nuncio, contra do mandata alicui ad aliquem.

Ἀντεπιφέρω, refero, *Gl. V.* ἀντεπενεχθεὶς, relatus, *Gl. V.*

Ἀντεπιφιλοτιμοῦμαι, per ambitionem seu honoris causa cum aliquo certo, contendo.

Ἀντεπιφορὰ, ᾶς, ἡ, relatio, *Gl. V.* A præc.

Ἀντεπιχειρέω, ῶ, contra adgredior, vicissim molior; (2) contra invado; (3) contra argumentor. Hinc

Ἀντεπιχείρησις, εως, ἡ, ex adverso adgressio.

Ἀντέπνεεν, *contra spirabat*, 3. sing. imperf. ind act. cum ν ἐφελκ. a verbo ἀντιπνέω.

Ἀντερανίζω, f. ίσω, vicissim corrogo, vicissim exigo; ἀντερανιζόμενον, quod sic exigitur.

Ἀντεραστὴς, ȣ, ὁ, rivalis, æmulus alicujus in amore. Ex ἀντὶ et ἐραστὴς, *amator*.

Ἀντεράστρια, ας, ἡ, pellex, *Gl. V.*

Ἀντεράω, ῶ, redamo, vicissim amo, mutuo amore prosequor.

Ἀντεργολαβέω, ῶ, contendo cum aliquo in redemptura operis faciendi.

Ἀντερείδω, renitor; (2) innitor; (3) certo cum aliquo. Ἀντέρειδε νῦν βάσιν σὴν, siste, *Soph. Phil.* 1394.

Ἀντερεῖν, *contradicere*, præs. inf. act. *contr.* pro ἀντερέειν· ἀντήρηκα, *contradixi.*

Ἀντερείσαις, a. 1. part. act. masc. gen. *Æol.* pro ἀντερείσας, a verbo ἀντερείδω. Unde

Ἀντέρεισις, εως, ἡ, renixus, obluctatio.

Ἀντέρεισμα, ατος, τὸ, idem et ab eod.

Ἀντεριδαίνω, et

Ἀντερίζω, contendo cum aliquo, certo cum aliquo per æmulationem.

Ἄντερις, ιδος, ἡ, obluctatio. Ex ἀντὶ et ἔρις.

Ἀντέρομαι, vicissim interrogo. Ἐγώ σε ἀντερήσομαι, *Naz.*

Ἀντερύσασθαι, a. 1. inf. med. v. ἀντερύω.

Ἀντέρως, ωτος, ὁ, amor mutuus.

Ἀντερωτάω, ῶ, f. ήσω, vicissim interrogo, vicissim percontor.

Ἀντερώτησις, εως, ἡ, mutua interrogatio, interrogatio quæ fit vicissim.

Ἄντεσθαι, præs. inf. med. verbi ἄντομαι.

Ἀντέστην, 1. sing. a. 2. ind. act. v. ἀντίστημι.

Ἀντεστραμμένος, *in contrarium versus*, partic. perf. pass. verbi ἀντιστρέφω. Hinc

Ἀντεστραμμένως, *adv.* vice versa.

Ἀντέταται, 3. sing. perf. indic. pass. *Poet.* pro ἀνατέταται, ab ἀνατείνω.

Ἀντέτεινε, *erexit*, 3. sing. a. 1. ind. act.

Ἀντετέτυξο, *Il.* 8, 163, *similis eras* seu *fueras*, 2. sing. plusq. perf. ind. pass. verbi ἀντιτεύχω.

Ἀντετόρησεν, *Il.* 5, 337, *transfixit*, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἀντιτορέω.

Ἀντευεργετέω, ῶ, vicissim benefacio, gratiam refero. Hinc

Ἀντευεργέτης, ȣ, ὁ, qui gratiam refert.

Ἀντευεργετικὸς, ὴ, ὸν, beneficium reddens seu referens.

Ἀντεύκρατος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, epith. zonæ quæ temperatæ opposita est. Ex εὔκρατος.

Ἀντευνοέω, ῶ, vicissim benevolus sum, redamo.

Ἀντευπάσχω, vicissim beneficium accipio.

Ἀντευποιέω, ῶ, beneficium rependo.

Ἀντεφέροντο, *referebantur*, 3. pl. imperf. ind. pass. v. ἀντιφέρω.

Ἀντεφεστιάω, ῶ, vicissim convivio accipio.

Ἀντεφίλασε, *redamavit*, 3. sing. a. 1. ind. act. *Dor.* pro ἀντεφίλησε, ab ἀντιφιλέω.

Ἀντεφοδιάζω et ἀντεφοδιάζομαι, ingruo, irruo.

Ἀντεφορμάω, adversus aliquem impetum facio. Οὐ μὴν ἐδέξαντό γε ἀντεφορμήσαντας, *Heliod.* 8.

Ἀντεφορμέω, ῶ, naves in statione habeo ad prælium paratas.

Ἀντεφόρμησις, εως, ἡ, impetus adversus aliquem. Τὴν ἀντεφόρμησιν ἐθάῤῥησαν, *Heliod.* 8.

Ἀντέχρησε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ἀντιχράω.

Ἀντέχω, f. ἀνθέξω, detineo, inhibeo, prohibeo, *Gl. V.* retineo, duro, possum; ἀντέχομαι, retineo, v. gr. benevolentiam; (2) vendico; (3) animum adjicio ad aliquid agendum, expetendum, &c., *Ern.* ἀντέσχεν, inhibuit, *Ph.* Ἀντέχειν τῷ πόνῳ, sustinere; τίτινι, suppeditare; τοῖς πολεμίοις, resistere; ἀντέχεσθαί τινος πράγματος, adhærere. Ἔρως με ἀπόλλυσι, ϗ ȣκ ἔτ' ἀντέχω πρὸς τὸ δεινὸν, *Luc.* Ἀντέχεσθε τῶν ἀσθενῶν, 1 *Thess.* 5, 14.

Ἀντέω, *Il.* 7, 423, *Ion.* pro ἀντάω, obviam eo, occurro. Ab ἀντί.

Ἀντηλίος, orientalis. Ἀγκῶνας ἀντηλίȣς ἔχοντες, *Soph. Aj.* 805.

Ἀντημείβετο, *respondebat*, 3. sing. imperf. ind. act. verbi ἀνταμείβομαι.

Ἀντημοιβὸς, ȣ, ὁ ϗ ἡ, remuneratorius.

Ἄντην, *adv.* coram; (2) ex adverso; (3) manifeste, aperte. Ab ἀντί.

Ἀντήρης, εος, ὁ ϗ ἡ, qui contra remigat; (2) adversarius, hostis, oppositus. Ἀντήρεις στέρνων πλαγὸς, *Soph. Elect.* 89. Non est ab ἐρέσσω seu ἄρω, ut somniarunt grammatici, sed est paragoge ab ἀντί Καί μοι γένοιτ' ἀδελφὸν ἀντήρη λαβεῖν, fratrem habere oppositum, *Eurip. Phœn.* 761. Ex ἀντὶ et ἐρέσσω.

Ἀντηρὶς, ίδος, ἡ, sublica, fulcrum subjectum ædificio; ἀντηρίδες, tibicines, *Gl. V.* Ab ἀντερείδω.

Ἀντήρισε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ἀντερίζω.

Ἄντησις, εως, ἡ, occursus; supplicationes, supplices preces. Ab ἀντάω, vel ἀντέω.

Ἄντησις, ἡ, pro ἄντησις, *E. M.*

Ἀντηχέω, ῶ, f. ήσω, resono; (2) vicissim cano. Ἐπεὶ ἀντάχησ' ἂν ὕμνον ἀρσένων γέννᾳ, *Eurip. Med.* 426.

Ἀντηχούσης, g. sing. præs. part act. v. ἀντηχέω.

ἈΝΤΙ', pro, loco, vice, *Ph.* contra; *in Comp.* revicissim, et quandoque parilitatem significat, ut ἀντίθεος, Deo par; interdum aute, dudum. Idem valet quod πρὸς in obtestationibus. Ἀντὶ παίδων τῶνδε καὶ ψυχῆς, per hasce tuas filias et tuam vitam, *Soph. Œd. Col.* 1326. Ἀνθ' ὧν· vide in voce. Præ. Μὴ στέρξει γυναῖκα κεῖνος ἀντὶ σȣ πλέον, nullam feminam magis amabit quam te, *Soph. Trach.* 577. Ὁ γὰρ χρόνος μάθησιν ἀντὶ τȣ τάχȣς κρείσσω δίδωσι, *Eurip. Suppl.* 420. (Sic L. minus recte: in his locis ἀντὶ significat *vice.*)

Ἀντία, *adv.* ex adverso, contra. *Neutrum plur.* ab ἀντίος.

Ἀντιάασθε, 2. plur. imperf. indic. med. *Ion.* et *Poet.* pro ἠντιᾶσθε, ab ἀντιάω.

Ἀντιάγχη, ης, ἡ, est tumor inveteratus faucium, qui discuti nequit. Ex ἀντὶ et ἄγχω.

Ἀντιάζω, f. άσω, obviam procedo; (2) obtestor. Ἀντιάζειν τὸν στράτον, occurrere. Καὶ σ' ἀντιάζω πρός τ' ἐφεστίȣ Διὸς, *Soph. Aj.* 492. Ἀλλ' ἀντιάζω μή με καταλίπῃς μόνον, *Id. Phil.* 805. Ab ἀντίος.

Ἀντιαμοιβὸς, idem quod ἀνταμοιβός.

Ἀντιάνειρα, ας, ἡ, virago, viris æquiparanda, *Il.* 3, 189. Ex ἀντὶ et ἀνὴρ, *vir.*

Ἀντιάξει, 3. sing. f. 1. ind. *Dor.* pro ἀντιάσει, ab ἀντιάω.

Ἀντιάξων, ονος, ὁ, axis seu polus qui nostro oppositus est; (2) ora australis nobis incognita. Ex ἀντὶ et ἄξων, *axis.*

Ἀντιάομαι, intersum, *Il.* 24, 62.

Ἀντιαόμην, *occurrebam*, imperf. ind. med. *Ion.* pro ἠντιαόμην.

Ἀντιὰς, άδος, ἡ, tonsillæ glandula. Ab ἀντίος.

Ἀντιάσας, *qui occurrit* vel *assecutus est*, *Il.* 1, 67, a. 1. part. act. verbi ἀντιάζω non ἀντιάω· hujus enim penultima in aoristis et futuris longa est.

Ἀντιάσειν, *occursurum esse*, f. 1. inf. act.

Ἀντιαχέω, ῶ, reclamo, contradico; *item*, proclamo versus aliquem.

Ἀντιάχω, idem quod ἀντιαχέω, *Orph.*

Ἀντιάω, ῶ, f. άσω, obviam eo vel venio, occurro; (2) adsequor, consequor; (3) precor, supplico; (4) curo, colo. (2) Εἴ κε δίκης ἀλιτήμονος ἀντιάσειε, *Apoll. Rhod.* 4, 1057. Ἔτι γὰρ πολέμοιο μενοινᾷ ἀντιάαν, *Il.* 13, 215. Ab ἀντί.

Ἀντιβάδην, *adv.* obnixe, contra nitendo.

Ἀντιβαίνω, refragor, adversor, obnitor; obsto.

Ἀντιβάλανος, ȣ, ἡ, galla, *Hes.*

Ἀντιβάλλω, contra jacio, ex adverso jacio; (2) inter se confero, reputo. *Gl. V.* confero, recognosco, retracto. Τίνες οἱ λόγοι ȣ̓τοι ȣ̔ς ἀντιβάλλετε πρὸς ἀλλήλȣς; *Luc.* 24, 17.

Ἀντιβασιλεὺς, έως, ὁ, prorex, qui regis locum obtinet; *ap. Hist. Rom.* interrex.

Ἀντιβασιλεύω, interrex, prorex sum, *Ern.*

Ἀντίβασις, εως, ἡ, contraitio, occursus; (2) refragatio. Ab ἀντιβαίνω.

Ἀντιβάτης, ȣ, ὁ, repagulum januæ, quod veluti renititur et obsistit. Ab eod.

Ἀντιβατικὸς, ὴ, ὸν, obvius, reluctans.

Ἀντιβῆναι, a. 1. inf act. v. ἀντιβαίνω.

Ἀντιβίῃ, *adv.* contra, e contrario, ex adverso; (2) coram, in conspectu. *Dativus fœm.* ab ἀντίβιος.

Ἀντιβιάζομαι, f. άσομαι, reluctor, vi obsisto.

Ἀντιβιβρώσκω, vicissim comedo.

Ἀντιβίη, *contraria*, *Ion.* pro ἀντιβία.

Ἀντιβίην, *adv.* idem quod ἀντιβίῃ.

Ἀντιβίον, *adv.* idem. Ab

Ἀντίβιος, ία, ιον, et ἀντίβιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, contrarius, adversus. Ex ἀντὶ et βία, *vis.*

Ἀντιβλάπτω, f. ψω, vicissim noceo.

Ἀντιβλέπω, f. ψω, ex adverso intueor; (2) adversis oculis adspicio; (3) renitor, obsisto.

Ἀντίβλεψις, εως, ἡ, obtutus. A præc.

Ἀντιβοάω, ῶ, contra clamo, cum clamore respondeo.

Ἀντιβοηθέω, f. ήσω, vicissim auxilior.

Ἀντίβοιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, bovis pretium æquans, tantum valens quantum valet bos.

Ἀντιβολεῖν, præs. inf. act. verbi

Ἀντιβολέω, ῶ, f. ήσω, occurro, consequor, intersum; (2) supplico, oro. *Gl. V.* ἀντιβολῶ, oro, quæso, precor, sodes, obsecro, obtestor. Μάχης καυστειρῆς ἀντιβολῆσαι, *Il.* 4, 342. Ἴθι μοι παράστηθ', ἀντιβολῶ πρὸς τῶν θεῶν, *Aristoph. Vesp.* 1377. Et

Ἀντιβολὴ, ῆς, ἡ, occursus; (2) conflictus; (3) collatio. Ab ἀντιβάλλω.

Ἀντιβόλησα, a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἀντεβόλησα, ab ἀντιβολέω. Unde

Ἀντιβόλησις, εως, ἡ, supplicatio, postulatio, adhortatio. deprecatio.

Ἀντιβολία, ας, ἡ, idem.

Ἀντιβȣκολέω, vicissim decipio, deludo.

Ἀντιβραδύνω, vicissim cunctor.

Ἀντιβροντάω, ῶ, f. ήσω, contra tonantem tono.

Ἀντιγεγωνέω, ῶ, reclamo.

Ἀντιγενεαλογέω, ῶ, f. ήσω, e diverso aliter progeniem recenseo.

Ἀντιγεραίρω, honores, præmia rependo. Τὰ ἴσα τὴν ἐκπέμψȣσαν ἀντιγεραίρειν, *App. Bell. Civ.* 2, 140.

Ἀντιγηροτροφέω, ῶ, vicissim in senectute alo.

Ἀντιγνωμονέω, ῶ, contra sentio, dissentio, refragor. Ab

Ἀντιγνώμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, qui contrariæ est sententiæ seu opinionis. Ex ἀντὶ et γνώμη.

Ἀντίγραμμα, ατος, τὸ, contrarium scriptum.

Ἀντιγραφὴ, ῆς, ἡ, descriptio. *Gl. V.* rescriptum; ἀντιγραφαὶ, constitutiones, *Ph.* item accusatio ejus, a quo ante reus factus sis; denique lites, controversiæ.

Ἀντίγραφον, ȣ, τὸ, exemplar, exemplum, v. gr. libri.

Ἀντίγραφος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, ex alio scriptus, descriptus. Ab

Ἀντιγράφω, f. ψω, rescribo, scripto respondeo.

Ἀντιδάκνω, f. δήξομαι, remordeo.

Ἀντίδειπνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, vicarius alicujus in sumenda cœna, alterius loco in cœna suffectus.

Ἀντιδεξιόομαι, ȣ̃μαι, f. ώσομαι, vicissim amice excipio, vicissim dextram porrigo; item vicissim gratificor, liberaliter, comiter tracto.

Ἀντιδέρκομαι, contra tueor, non timeo aliquem; quod aliis ἀσκαρδαμύττειν, *Ern.*

Ἀντιδέχομαι, f. ξομαι, vicissim accipio.

Ἀντιδημαγωγέω, ῶ, vicissim mihi populum concilio, vel contra apud populum dico; contrariam sententiam in concionandi tueor, *Ern.*

Ἀντιδημιουργέω, ῶ, f. ήσω, vicissim (simile quid) fabricor, opus contrarium fabricor, *Suicer.*

Ἀντιδιαβαίνω, vicissim transeo, sc. mare.

Ἀντιδιαβάλλω, vicissim criminor.

Ἀντιδιαίρεσις, εως, ἡ, divisio in contraria, ut virtus, vitium, &c. Ab

Ἀντιδιαιρέω, ῶ, in contrarias formas divido; oppono.

Ἀντιδιάκονος, ου, ὁ καὶ ἡ, vicissim serviens.

Ἀντιδιακοσμέω, ῶ, f. ήσω, ex adverso aciem instruo. Ἔνθα καὶ ὁ Καῖσαρ ἀντιδιεκόσμει, *App. Bell. Civ.* 2, 75.

Ἀντιδιαλλάσσομαι, vel ἀντιδιαλλάττομαι, permuto, velut captivos; muto in contrarium, contrario modo, v. gr. narro.

Ἀντιδιαπλέκω, qu. contra involvo; *metaph.* quod contra dicam; excogito, respondeo.

Ἀντιδιαστέλλω, distinguo. Hinc

Ἀντιδιαστολή, ῆς, ἡ, discrimen, differentia, distinctio.

Ἀντιδιαστροφή, ῆς, ἡ, idem.

Ἀντιδιατάσσω, vel ἀντιδιατάττω, contra statuo seu decerno.

Ἀντιδιατιθέμενος, *contrario animo adfectus*, præs. part. pass. verbi ἀντιδιατίθημι.

Ἀντιδιατίθημι, contrarie dispono; *in med.* repello, ulciscor. Hinc ἀντιδιατιθέμενος, resistens, contrario animo adfectus. Ἐν πραότητι παιδεύοντα τοὺς ἀντιδιατιθεμένους, 2 *Tim.* 2, 25.

Ἀντιδιδάσκω, alia, contraria doceo.

Ἀντιδίδοται, 3. sing. præs. ind. pass. verbi

Ἀντιδίδωμι, f. ώσω, do vicissim, rependo; (2) mutuo dare, cum se uterque dat; (3) offero permutationem fortunarum, v. gr. ἀντίδοσις. Ἃ δ' ἀντιδοῦναι δεῖ σ' ἀπαιτήσης ἐμοῦ, ἄκουσον, *Eur. Hec.* 278.

Ἀντιδιέξειμι, contra enarro, dissero.

Ἀντιδιεξέρχομαι, idem.

Ἀντιδιίστημι, distinguo in contraria.

Ἀντιδικάζω, f. άσω, contra judicio contendo.

Ἀντιδικασία, ας, ἡ, adversatio, *Gl. V.* A præc.

Ἀντιδικέω, ῶ, f. ήσω, ad causam occurro, judicio me sisto; (2) contra litigo, *Gl. V.* ἀντιδικῶ, adversor, reluctor. Ab ἀντίδικος.

Ἀντιδίκησις, εως, ἡ, refragatio, *Gl. V.*

Ἀντιδικία, ας, ἡ, contra litigatio, oppositio litigantium inter se. Ab

Ἀντίδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, adversarius in lite, litigans contra aliquem; (2) hostis, adversarius. Ex ἀντὶ et δίκη, *lis*.

Ἀντιδιορύττω, contra cuniculos ago.

Ἀντιδογματίζω, f. ίσω, contraria dogmata introduco vel tueor.

Ἀντιδοκέω, ῶ, contra censeo, contrariam sententiam habeo.

Ἀντιδοξάζω, f. άσω, opinionis contrariæ sum, contrarium scitum foveo; (2) glorifico.

Ἀντιδοξέω, ῶ, f. ήσω, dissentio; (2) refragor. Ab

Ἀντίδοξος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui est contrariæ sectæ vel opinionis. Ex ἀντὶ et δόξα, *opinio*.

Ἀντίδορον, ου, τὸ, cuticula, quæ subjicitur et opponitur tergori et pelli, *Suid.* Ex δέρας.

Ἀντίδοσις, εως, ἡ, retributio, remuneratio; (2) verbum forense actionis, qua is qui recusat tributum vel munus impositum, propterea quod id suas facultates superet, defert alium, qui censum habeat, cui tributum illud conveniat, eoque negante, permutationem rei familiaris se cum illo facturum promittit. Sic est hæc vox accipienda in *Isocratis* Orat. περὶ ἀντιδόσεως, *Ern.* Ab ἀντιδίδομαι. Unde

Ἀντίδοτον, ου, τὸ, remedium veneni, medicamentum quod adversus malum aliquod datur.

Ἀντίδοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui remedii gratia contra malum datur.

Ἀντίδοτος, ου, ἡ, idem quod ἀντίδοτον.

Ἀντίδοτος, ον, vicissim datus, contradatus, *Nonn.*

Ἀντιδουλεύω, vicissim servio. Τοῖς τεκοῦσι γὰρ δύστηνος, ὅστις μὴ 'ντιδουλεύει, τέκνων, nam qui parentibus vicissim non servit filius, infelix est, *Eurip. Suppl.* 361.

Ἀντιδουλέω, vicissim servio.

Ἀντίδουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui loco servi est, vicarius servi; (2) vicissim serviens, seu ministrans.

Ἀντίδουπος, ου, ὁ καὶ ἡ, contra sonans.

Ἀντιδράω, ῶ, f. άσω, vicissim facio; (2) rependo.

Ἀντιδυσχεραίνω, contra irascor.

Ἀντιδωρεά, ᾶς, ἡ, remuneratio, retributio.

Ἀντίδωρον, ου, τὸ, idem, scriptores eccl. de eulogiis utuntur.

Ἀντιδωρέομαι, remuneror. Ὁ δὲ σφέας τῷδε ἀντιδωρέεται, *Herodot.* 2, 30.

Ἀντιέζεσθαι, *castra castris opposita habere*, præs. inf. med. *Ion.* pro ἀνθίζεσθαι, a verbo ἀνθίζω.

Ἀντιζηλόομαι, æmulor.

Ἀντιζητέω, contra, pariter quæro me quærentem, vel interrogo interrogantem.

Ἀντίζυγος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex adverso respondens; (2) adversus, oppositus.

Ἀντιζυγόω, obnitor.

Ἀντίη, *adversa*, *Ion.* pro ἀντία, ab ἀντίος.

Ἀντιθάλπω, vicissim, mutuo foveo.

Ἀντίθεος, ου, ὁ καὶ ἡ, æquiparandus Deo, similis Deo, divinus, *Il.* 1, 262; (2) semideus; (3) Diis inimicus; (4) Deus inimicus, contrarius. (4) ἀλλά μοι ἀντίθεός τις ἔοικεν ἐμποδίζειν τὴν πρᾶξιν, *Heliod.* 4.

Ἀντιθεραπεύω, f. εύσω, vicissim colo et observo, mutua observantia colo.

Ἀντιθερμαίνω, f. ανῶ, contra calefacio.

Ἀντίθεσις, εως, ἡ, oppositio. Ab ἀντιτίθημι.

Ἀντιθετός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, contra positus, oppositus. Ab eod.

Ἀντιθευσόμενος, *qui contra aliquem est cursurus*, fut. 1. part. med. verbi ἀντιθέω.

Ἀντιθέω, contra currentem curro, occurro.

Ἀντιθλίβω, fut. ψω, vicissim premo, contra premo.

Ἀντίθρονος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex opposito sedens.

Ἀντίθροος, ου, ὁ καὶ ἡ, vicissim vel contra sonans.

Ἀντιθύρετρος, ου, ὁ καὶ ἡ, vicem januæ præstans.

Ἀντίθυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, januæ oppositus, januæ obversus; vestibulum. Βᾶτε κατ' ἀντιθύρων, *Soph. Elect.* 1433. Ex ἀντὶ et θυρά.

Ἀντικαθαιρέω, vicissim perdo, everto: aor. 2. inf. ἀντικαθελεῖν.

Ἀντικαθέζομαι, bellum gero contra aliquem.

Ἀντικάθημαι, in conspectu hostium castra habeo; castra castris oppono.

Ἀντικαθίζω, f. ίσω, ex adverso colloco; (2) *in med.* ex adverso sedeo; (3) castra castris opposita habeo.

Ἀντικαθίστημι, contra statuo, adversus aliquem statuo, oppono; (2) substituo, sufficio in locum alterius; subrogo, *Gl. V.* ἀντικαθίστησι, repræsentat, *Ph.* ἀντικαθίσταμαι, suffero, sufficio, *Gl. V.* in aor. 2. et perf. adversarius sum, contra pugno; ἀντικαθιστάμενος, altercator, *Gl. V.* Οὔπω μέχρις αἵματος ἀντικατέστητε, *Heb.* 12, 4. (2) ἀντικαθίστανται μὲν ἐς τὸ τὴν γῆν διανέμων, subrogati sunt, *App. Bell. Civ.* 1, 18.

Ἀντίκαινος, ον, similis et par novo, *Hes.*

Ἀντικακουργέω, ῶ, vicissim malum infero, *Suic.*

Ἀντικακόω, idem.

Ἀντικαλέω, ῶ, vicissim voco, invito. Μήποτε καὶ αὐτοί σε ἀντικαλέσωσι, *Luc.* 14, 12.

Ἀντικανονίζω, contra canones constituo vel decerno, *Suicer.* Ex ἀντὶ et κανὼν, *canon.*

Ἀντικάρδιον, ου, τὸ, cavum illud quod sub pectore est, carneum molleque os ventris.

Ἀντικαρτερέω, resisto incommodo, perfero incommodum.

Ἀντικαταθνήσκω, invicem morior, *Æsch.* (*si lectio sana.*)

Ἀντικαταλαμβάνω, e regione occupo.

Ἀντικαταλέγω, lego in locum aliorum; *de militibus.*

Ἀντικαταλείπω, vicissim relinquo, v. gr. liberos, hæreditatem liberis.

Ἀντικαταλλαγή, ῆς, ἡ, permutatio. A seq.

Ἀντικατάλλαγμα, ατος, τὸ, remuneratio, compensatio.

Ἀντικαταλλάσσομαι, vel ἀντικαταλλάττομαι, commuto, permuto; (2) *pass.* reconcilior, *Polyb.*

Ἀντικαταλλάσσω, permuto, *Gl. V.*

Ἀντικαταμύω, contra seu vicissim conniveo.

Ἀντικαταπλήττω, vicissim perterrefacio.

Ἀντικατασκευάζω, contra apparo, v. gr. bellum, naves.

Ἀντικατάστασις, εως, ἡ, restitutio, refectio, redhibitio; (2) dimicatio, refutatio, contra disputatio; (3) disceptatio causæ. Ab ἀντικαθίστημι.

Ἀντικαταστρατοπεδεύω, castra castris oppono.

Ἀντικατάσχεσις, εως, ἡ, retentio, v. gr. spiritus, urinæ. Ex κατασχέω, *retineo.*

Ἀντικατατείνω, contra contendo, contra dissero.

Ἀντικατατρέχω, vicissim incursionibus infesto.

Ἀντικαταφρονέω, contemnentem me contemno.

Ἀντικατηγορέω, ῶ, fut. ήσω, vicissim accuso. Hinc

Ἀντικατηγορία, ας, ἡ, mutua accusatio, recriminatio.

Ἀντικάτησθαι, præs. inf. med. *Ion.* pro ἀντικάθησθαι, a verbo ἀντικάθημαι.

Ἀντικατίζεσθαι, præs. inf. med. *Ion.* pro ἀντικαθίζεσθαι, a verbo ἀντικαθίζω.

Ἀντίκειμαι, fut. είσομαι, ex adverso situs seu positus sum, oppositus sum; obsto, refragor, officio, *Gl. V.* ἀντίκειται, obest, *Gl. V.* ἀντικείμενος, adversarius, obtrectator, objectus, adversus, *Gl. V.* ἀντικεῖσθαι, obesse, officere, *Ph.* Καὶ εἴ τι ἕτερον, τῇ ὑγιαινούσῃ διδασκαλίᾳ ἀντίκειται, 1 *Tim.* 1, 10.

Ἀντικειμένως, *adv.* ex opposito.

Ἀντικέλευθος, ου, ὁ καὶ ἡ, obvius; (2) adversus, oppositus.

Ἀντικελεύω, f. εύσω, contra jubeo, vicissim jubeo; (2) contraria jubeo.

Ἀντίκεντρον, ου, τὸ, par stimulo, stimuli vim habens, incitamentum. Τοῖς σώφροσι γὰρ ἀντίκεντρα γίνεται, *Æsch. Eumen.* 136. Ἄλγη ἀντίκεντρα καρδίᾳ, *Id. ibid.* 469.

Ἀντικηδεύω, colo in modum, v. gr. patris. Ἀντικηδεύω πατρὸς, colo patris loco, *Eurip. Ion.* 734.

Ἀντικήδομαι, rursus colo.

Ἀντικηρύσσω, vel ἀντικηρύττω, contra prædico, dico, edico. Κοὐδὲν Κρέων τοῖς δ' ἀντικήρυξεν λογοῖς, *Eurip. Suppl.* 673.

Ἀντικινέω, ῶ, f. ήσω, contra moveo; *pass.* occurro hosti ad resistendum.

Ἀντικιχράω, ῶ, vicissim commodo.

Ἀντικλάζω, f. γξω, reboo, clangorem vicissim edo. Κραυγὴ δὲ πέτραισιν ἀντέκλαγξεν, *Eurip. Andr.* 1144.

Ἀντικλαίω, contra, vicissim ploro.

Ἀντικλάω, refringo, *de radiis solis.*

Ἀντίκλειθρον, ου, τὸ, adulterina clavis, *Gl. V.*

Ἀντικλίνω, contra declino et dejicio; (2) ex adverso adnuo.

Ἀντικνήμιον, ου, τὸ, pars suræ opposita, pars cruris anterior. *Ph.* tibia. Ex κνήμη.

Ἀντικολάζω, vicissim punio; (2) contra supplicio adficio, sc. loco præmii.

Ἀντικολακεύω, f. εύσω, vicissim adulor, adsentando par pari refero.

Ἀντικομίζομαι, f. ίσομαι, vicissim reporto; (2) vicissim recipio. Ex ἀντὶ et κομίζω.

Ἀντικομπάζω, contra, vicissim me jacto.

Ἀντικόντωσις, εως, ἡ, renixus, qui fit conto, quum quis loco cruris conto corpus fulcit. Ex ἀντὶ et κόντος, *contus.*

Ἀντικοπή, ῆς, ἡ, repulsus, ipse repellendi actus; (2) conflictatio, collisio. Ab

Ἀντικόπτω, f. ψω, retundo, refero, repercutio; (2) propulso.

Ἀντικορύσσομαι, vel ἀντικορύττομαι, oppugno; (2) ad prælium me comparo.

Ἀντικοσμέω, ῶ, vicissim orno; (2) contra orno, instruo, apparo. Hinc

Ἀντικόσμησις, εως, ἡ, apparatus ad bellum contra aliquem.

Ἀντικράζω, contra clamo.

Ἀντικρατέω, vicissim impero, *Ep.*

Ἀντικρίνω, comparo.

Ἀντίκρουσις, εως, ἡ, repulsus, impulsus contrarius, seu in contrariam partem; (2) repugnantia. Ab

Ἀντικρούω, f. ύσω, retundo, repello; (2) incurro, offendo; (3) resisto, repugno, dissentio; (4) præter opinionem evenio. (2) πρῶτον ἀντικεκρούκει, *App. Bell. Civ.* 4, 82.

Ἀντικρὺ, *adv.* e regione, contra, *Il.* 3, 359.

Ἄντικρυς, *adv.* plane, perspicue, aperte. Οὔτι μάλ' ἄντικρυς νοέω φάτιν, *Apoll. Rhod.* 4, 1384. Ἄντικρυς μακάρεσσιν ἔικτο, *Id. Ibid* 1612. Οὐ περιπλοκὰς, οὐδὲ περιαγωγὰς, ἀλλ' ἀντικρυς, aperte, *Plut. Fab. Max.* 3.

Ἀντικτάομαι, ῶμαι, f. κτήσομαι, emo pecunia, vel alterius rei permutatione mihi comparo.

Ἀντικτερίζω, contra vel vicissim funero.

Ἀντικτόνος, ον, vicissim interficiens.

Ἀντικτυπέω, contra fragorem, strepitum edo.

Ἀντίκτυπος, ου, ὁ καὶ ἡ, obstrepens, contra sonans.

Ἀντικυμαίνομαι, undabundus jactor contra aliquid. Ex ἀντὶ et κυμαίνω, *fluctuo*.

Ἀντικυρία, ας, ἡ, potestas opposita. Ex κῦρος.

Ἀντικύριον, ου, τὸ, helleborus, sic dictus ab Anticyra insula.

Ἀντικύρσας, a. 1. part. act. verbi

Ἀντικύρω, f. ύρσω, incido in aliquem, nanciscor, offendo. Ὅτῳ μήτ' Ἄρης, μήτε πόντος ἀντέκυρσεν, in quem neque Mars incidit, neque pontus; id est, quem nec Mars, nec pontus sustulit, *Soph. Œd. Col.* 1679.

Ἀντικωλύω, impedio.

Ἀντιλαβεὺς, έως, ὁ, scuti fibula, vel uncus scuti fibulam accipiens. Ab ἀντιλαμβάνω

Ἀντιλαβὴ, ῆς, ἡ, apprehensio; (2) apprehensionis ansa; (3) sententia brevis hemistichio potissimum comprehensa.

Ἀντιλάβοις, 2. sing. a. 2. opt. act. verbi ἀντιλαμβάνω.

Ἀντιλαγχάνω, subsortior, vel vicissim sortior; (2) denuo judicio experior in eadem causa.

Ἀντιλάζομαι, et **Ἀντιλάζυμαι**, prehendo; (2) opitulor. (1) ἡ δ' ἀντελάζετο, *Eurip. Med.* 1216. (2) πόνων σῶν ἀντιλάζυσθαι πάρον, *Id. Or.* 751.

Ἀντιλακτίζω, f. ίσω, recalcitro.

Ἀντιλαμβάνω, recipio, vicissim accipio, velut beneficium; (2) rem aliam alterius loco accipio; (3) intelligo, percipio, *quo sensu usitatius est med.* ἀντιλαμβάνομαι, *quod præterea significat* (2) prehendo, manum injicio; (3) teneo; (4) capesso, *Gl. V.* suscipio; (5) affecto, vindico mihi; (6) corripio, reprehendo; (7) opitulor, sustineo cadentem, *cum genit.* Ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν πραγμάτων, *Dem.* Κἀντεῦ' ἐπαρθεὶς ἀντελάβετο τοῦ θρόνου, *Aristoph. Ran.* 795. Ἀντελάβετο Ἰσραὴλ παιδὸς αὐτοῦ, *Luc.* 1 54.

Ἀντιλάμπω, f. ψω, e contrario splendeo seu fulgeo; (2) splendorem reflecto, refulgeo, renideo, *Gl. V.*

Ἀντιλεγόμενον, acc. sing. part. præs. pass. ab

Ἀντιλέγω, f. ξω, contradico; (2) nego, recuso; (3) ambigo; (4) altercor, dissentio, reclamo, *Gl. V.* Κἀγὼ βούλομαι μῦθόν τιν' ὑμῖν ἀντιλέξαι τῷ Μελανίωνι, contra hunc narrare, *Aristoph. Lys.* 809. Hinc

Ἀντίλεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, controversus, dubius.

Ἀντίλεξις, εως, ἡ, contradictio: in tragœdiis et comœdiis opponuntur μονῳδίαις, suntque partes, quibus duo aut plures colloquuntur, *Etym.*

Ἀντιλεσχαίνω, oggannio adversus aliquem, effutio aliquid.

Ἀντιλέων, ὁ, similis leoni.

Ἀντιληκτικὸς est genus versus Iambici.

Ἀντίληξις, εως, ἡ, qu. subsortitio, cum in causa ea in qua v. gr. ob vadimonium ante desertum, damnatus sis, iterum adversus actorem et victorem experiare. Ab ἀντιλαγχάνω.

Ἀντιληπτέος, ία, ίον, suscipiendus. Et

Ἀντιληπτικὸς, ή, όν, susceptivus, apprehensivus; (2) ad percipiendum aptus, comprehensibilis; (3) sustinendo seu opitulando aptus. Ab ἀντιλαμβάνω.

Ἀντιλήπτωρ, ορος, ὁ, defensor, adjutor, propugnator. Ab eod.

Ἀντίληψις, εως, ἡ, apprehensio, correptio; (2) opitulatio, subsidium, patrocinium; (3) reprehensio, objectio; (4) perceptio sementis; (5) perceptio alicujus commodi. Ab eod.

Ἀντιλίβανος, ου, ὁ, Antilibanus, mons Libano oppositus.

Ἀντιλιτανεύω, vicissim supplico.

Ἀντιλόβιον, ου, τὸ, pars auris contra posita λοβῷ.

Ἀντιλοβὶς, ίδος, ἡ, idem.

Ἀντιλογέω, contradico, nego, *Soph.*

Ἀντιλογητικὸς, idem quod ἀντιλογικὸς, *Ph.*

Ἀντιλογία, ας, ἡ, contradictio, disputatio doctorum hominum, seu altercatio, convicium; (2) oratio contraria, refutatio prioris orationis. Ab ἀντιλέγω.

Ἀντιλογίζομαι, f. ίσομαι, vicissim vel rursum cogito; contendo, *Gl. V.* Ab eod.

Ἀντιλογικὴ, ῆς, ἡ, sc. τέχνη, ars contentionum et concertationum Sophistarum. Ab eod.

Ἀντιλογικὸς, ή, όν, disputandi et refutandi peritus; (2) argutus. Ab eod.

Ἀντιλογικῶς, contra dicendi causa, contra dicentium modo.

Ἀντίλογος, ον, contra dicens, contrarius.

Ἀντιλοιδορέω, ῶ, f. ήσω, convicium regero, *Gl. V.* ἀντιλοιδορῶ, remaledico, Ὃς λοιδορούμενος οὐκ ἀντελοιδόρει, 1 *Pet.* 2, 23.

Ἀντιλυπέω, ῶ, f. ήσω, vicissim molestus sum, vicissim negotium facesso. Hinc

Ἀντιλύπησις, εως, ἡ, molestia quæ vicissim alicui exhibetur.

Ἀντίλυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, lyræ respondens, lyræ consonans; (2) æmulus. (2) θείας ἀντίλυρον μούσας, *Soph. Trach.* 643. Ex ἀντὶ et λύρα, *lyra*.

Ἀντίλυτρον, ου, τὸ, redemptionis pretium. Hinc

Ἀντιλυτρόω, ῶ, f. ώσω, redimo.

Ἀντιμαίνομαι, furo contra aliquem, per furorem alicui adversor.

Ἀντιμανθάνω, contra disco; (2) vicissim disco.

Ἀντιμαρτυρέω, ῶ, f. ήσω, contrarium testor; (2) reclamo; (3) palam attestor. Ἀντιμαρτυρῶ πρὸς αἴσθησιν, *Plut.*

Ἀντιμάχησις, εως, ἡ, depugnatio adversus aliquem; regugnatio, refragatio, *Gl. V.* Ab

Ἀντιμάχομαι, pugno adversus aliquem; (2) repugno, reluctor, adversor. Ἀντιμάχεται τῇ κράσει, τὸ κ.λ.

Ἀντίμαχος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui pugnat adversus aliquem, adversarius.

Ἀντιμεθέλκω, f. έλξω, in contrariam partem traho. Τῇ καὶ τῇ θαμινῶς ἀντιμεθελκόμενος, scil. βίος, *Epigramm.*

Ἀντιμεθίστημι, contrariam partem transfero; (2) vicissim loco moveo et muto; ἀντιμεθίσταμαι, in locum discedentis subeo. Ψηφίσματα καὶ νόμον ζητοῦντ' ἀντιμεθιστάναι, *Aristoph. Thesm.* 369.

Ἀντιμειρακιεύομαι, f. εύσομαι, vicissim erga aliquem juveniliter vel adolescentis more ago.

Ἀντιμελίζω, f. ίσω, contra modulor.

Ἀντιμέλλω, contra cunctor, vicissim cunctor.

Ἀντιμέμφομαι, f. ψομαι, vicissim queror et expostulo.

Ἀντιμένω, contra perduro, permaneo resistendo.

Ἀντιμέρεια, vel ἀντιμερία, ας, ἡ, partis unius pro alia positio. Ex ἀντὶ et μέρος, *pars.*

Ἀντιμεσουρανέω, ῶ, in opposito cœli umbilico sum.

Ἀντιμεταβάλλω, in contrarium muto. Hinc

Ἀντιμεταβολὴ, ῆς, ἡ, mutatio in contrarium.

Ἀντιμετάβασις, εως, ἡ, obluctatio in transitu. Ex ἀντὶ et μεταβαίνω, *transeo.*

Ἀντιμεταλαμβάνω, vicissim accipio; (2) suscipio, velut odium. Hinc

Ἀντιμετάληψις, εως, ἡ, participatio, quæ vicissim fit; (2) commutatio quum vices redduntur.

Ἀντιμεταλλεύω, idem quod ἀντιδιορύττω.

Ἀντιμεταῤῥέω, refluo.

Ἀντιμετασπάω, alio traduco.

Ἀντιμετάστασις, εως, ἡ, in contrariam partem translatio seu transmutatio. Ab ἀντιμεθίσταμαι.

Ἀντιμετατάσσομαι, pugno, prælior contra aliquem.

Ἀντιμεταχωρέω, progredior in contrarias partes.

Ἀντιμετέρχομαι, vicissim seu contra ambio.

Ἀντιμετρέω, ῶ, f. ήσω, remetior; (2) rependo. Τῷ γὰρ αὐτῷ μέτρῳ, ᾧ μετρεῖτε, ἀντιμετρηθήσεται ὑμῖν, *Luc.* 6, 38.

Ἀντιμετρηθήσεται, 3. sing. f. 1. ind. act.

Ἀντιμέτρησις, εως, ἡ, æqua remensio.

Ἀντιμέτωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, oppositam frontem habens. Ex ἀντὶ et μέτωπον, *frons.*

Ἀντιμηνίω, f. ίσω, vicissim irascor, ob illatam injuriam irascor.

Ἀντιμηχανάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, machinis machinas oppono, repugno, vim defendo, vim vi repello.

Ἀντιμηχάνημα, remedium adversus vim, fraudes, insidias, machinationes.

Ἀντιμίμησις, εως, ἡ, imitatio hostium, *hoc est*, cum vim vi, fraudes fraudibus defendas.

Ἀντίμιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui aliquem imitatur æmulatione; (2) similis.

Ἀντιμισέω, ῶ, f. ήσω, odi vicissim. Κεῖνος ὑμῶν ἀντεμίσει τοὺς πονηροὺς ἄνδρας ἀεὶ, *Aristoph. Lys.* 820.

Ἀντιμισθία, ας, ἡ, merces, meritis respondens, remuneratio; *Gl. V.* mercedis retributio.

Ἀντιμισθωτὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, qui est vice mercenarii, qui pro alio mercede est conductus.

Ἀντιμοιράω, vicissim sortiri, *i. e.* partem accipere tantam quantam alter accepit.

Ἀντιμολέω, ῶ, f. ήσω, obviam eo.

Ἀντίμολπος, ου, ὁ καὶ ἡ, contrarius in cantu, diversi cantus. Εἶτ' ἀντίμολπον ἧκεν ὀλολυγῆς μέγαν κωκυτόν, *Eurip. Med.* 1176. Ex ἀντὶ et μολπή.

Ἀντίμορφος, ου, ὁ καὶ ἡ, adversam formam imitans, *veluti speculum.*

Ἀντιμυκάομαι, contra mugio, remugio.

Ἀντιμυκτηρίζω, f. ίσω, vicissim subsanno, seu irrideo.

Ἀντιναυπηγέω, ῶ, f. ήσω, vicissim naves fabricor, contra machinor in navium fabricatione.

Ἀντινήχομαι, nato contra seu adversum.

Ἀντινικάω, vicissim vinco victorem.

Ἀντινομία, ας, ἡ, legis adversus legem repugnantia, legum inter se pugna, leges contrariæ. Hinc

Ἀντινομικὸς, ή, όν, pertinens ad ἀντινομίαν.

Ἀντινομοθετέω, ῶ, f. ήσω, legem fero adversum.

Ἀντινουθετέω, ῶ, f. ήσω, vicissim admoneo.

Ἀντίνωτοι, οἱ καὶ αἱ, opposita invicem terga habentes.

Ἀντιξοεῖν, contrarium esse. Ab

Ἀντίξοος, ου, *contr.* ἀντίξους, ου, ὁ καὶ ἡ, et ἄντιξος, adversus, contrarius. Ex ἀντὶ et ξέω.

Ἀντιξύω, f. ύσω, vicissim scalpo, seu distringo, mutuum scabo.

Ἀντίον, *adv.* adverso, e regione, contra.

Ἀντίον, ου, τὸ, liciatorium, lignum teres, quo circumagendo textores licium intendunt. *Gl. V.* insubulum, insubula; (2) magnus malus nauticus.

Ἀντιόομαι, οῦμαι, obsisto, adversor. Ἀντιοῦσθαι τοῖς τινὸς πράγμασι, τινὶ ἐς μάχην. Ἀντιοῦμαι τὸν βάρβαρον, *Herodot.* Ab

Ἀντίος, ία, ίον, adversus, ex adverso stans, qui est in conspectu; (2) obvius. Ab ἀντί.

Ἀντιοστατέω, idem quod ἀντιστατέω, contrarius sum. Νῦν γὰρ ἀντιοστατεῖ, *Soph. Phil.* 640.

Ἀντιοῦσθαι, *adversari*, præs. inf. med. *contr.* pro ἀντιόεσθαι, a verbo ἀντιόομαι.

Ἀντίοφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, contraria sentiens. Ex ἀντὶ et φρὴν, *mens.*

Ἀντιόω, et όομαι, adversor, repugno. Ab ἀντίον.

Ἀντιόων, præs. part. act.

Ἀντιπαγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, e contrario compactus, ex adverso fixus. Ex ἀντὶ et πηγνύω.

Ἀντιπάθεια, ας, ἡ, naturalis dissensio et repugnantia. Ab

Ἀντιπαθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, contrariam adfectionem habens, contrarius. Hinc τὸ ἀντιπαθὲς, έος, remedium

remedium adversus aliquid. Ex ἀντὶ et πάθος, *adfectus.*

Ἀντιπαιδία, ας, ἡ, pubertas. Ab ἀντίπαις.

Ἀντιπαίζω, obludo, ludo contra ludentem; (2) vicissim jocor, colludo.

Ἀντίπαις, αιδος, ὁ ϗ ἡ, puer jam adultus, adolescens, valde juvenis. *Gl. V.* pueraster, juvenis. Θυγατρὸς ἀντίπαιδος, *Eurip. Andr.* 326.

Ἀντιπαίω, f. αίσω, repercutio; (2) resisto.

Ἀντιπαλαιστὴς, ȣ, ὁ, colluctator.

Ἀντιπαλαίω, f. αίσω, reluctor, obluctor, resisto.

Ἀντιπαλαμάομαι, idem.

Ἀντίπαλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, colluctator, adversarius in lucta; (2) adversarius, hostis, inimicus, æmulus; (3) æquas vires habens, viribus par; (4) oppositus, contrarius. Unde de pugna ambigua, de timore mutuo dicitur. Ex ἀντὶ et πάλη, *lucta.*

Ἀντιπάλως, *adv.* æquis viribus, æquo Marte.

Ἀντιπανουργέω, fraudes fraudi oppono.

Ἀντιπαραβάλλομαι, se æquiparo. Ἑταιρόμετρός τε ἐπὶ τῷδε, ἀντιπαρεβάλλετο ἤδη καὶ Πομπηΐῳ, *App. Bell. Civ.* 2, 15.

Ἀντιπαραβάλλω, confero inter se, comparo. Ἀντιπαραβάλλει τὰ ἑαυτȣ̃ ταῖς ἐκείνȣ πράξεσι, *Plut.* Hinc

Ἀντιπαραβολὴ, ῆς, ἡ, collatio, comparatio.

Ἀντιπαραγγελία, ας, ἡ, ipse actus quo quis renunciat mulieris παραγγελίαν, seu denunciationem de graviditate ex se negat; (2) omnino, certamen, velut candidatorum, &c. ejusque professio, denunciatio, *Ern.* Ab

Ἀντιπαραγγέλλω, mulieris παραγγελίαν contradico; (2) competitor sum alicui magistratum petenti; (3) denuncio, sc. me arma capere contra hostes. (2) Πομπηΐῳ δ' ἐς τὴν ὑπατείαν ἀντιπαρήγγελλε, *App. Bell. Civ.* 2, 17.

Ἀντιπαραγραφὴ, ῆς, ἡ, formula qua quis occurrit ei, qui exceptione utitur. *Gl. V.* replicatio, proscriptio, perscriptio. Ab

Ἀντιπαραγράφω, exceptione utenti occurro. *Ph.* remancipo.

Ἀντιπαράγω, ex adverso procedo; (2) hostium exercitum captans, cum exercitu ipse adequito. Hinc

Ἀντιπαραγωγὴ, ῆς, ἡ, copiarum suarum copiis hostium oppositio; (2) prælium; (3) *in pl.* inimicitiæ, factiones. Ἀλέξανδρος ἐς ἔθος αὐτὸν τῆς ἀντιπαραγωγῆς καθίστη, consuetudinem sese opponendi hostili aciei, *Arr. Hist. Alex.* 5, 10.

Ἀντιπαραδίδωμι, reddo, trado alteri, sc. quod et ipse ab alio accepi.

Ἀντιπαράθεσις, εως, ἡ, rerum contentio, seu comparatio. Ex ἀντὶ et παρατίθημι.

Ἀντιπαραινέω, vicissim cohortor.

Ἀντιπαρακαλέω, ῶ, in contrariam partem hortor; (2) vicissim hortor, animo. (2) ὁ πολλὰ παρακαλέσας τε καὶ ἀντιπαρακληθεὶς πρὸς τῶν ἡγεμόνων, *Arr. Hist. Alex.* 3, 10.

Ἀντιπαρακελεύω, f. εύσω, vicissim hortor; (2) contraria suadeo.

Ἀντιπαράκειμαι, in locum alterius pono.

Ἀντιπαραλυπέω, ῶ, vicissim molestia adficio.

Ἀντιπαραπλέω, vicissim prænavigo; (2) adversus hostem tendens navigo.

Ἀντιπαραπορεύομαι, ad latus et e regione, v. gr. exercitus hostilis, iter facio, seu exercitum duco, *Polyb.*

Ἀντιπαρασκευάζομαι, vicissim instruo, apparo bellum, sc. naves, &c. contra aliquem. Ὁ δὲ δὴ Ἀντωνῖνος ἀντιπαρεσκευάζετο, *Dio Cass.* 78, 4.

Ἀντιπαρασκευάζω, vicissim instruo, contra suborno. Νίγρον δημαρχῆντα ἐναντιωθῆναι πᾶσι σφίσιν ἀντιπαρεσκεύασεν, *Dio Cass.* 38, 14.

Ἀντιπαρασκευὴ, ῆς, ἡ, apparatus qui fit ex parte contraria.

Ἀντιπαράστασις, εως, ἡ, contrariis frontibus conflictio; acies contra instructa; (2) genus argumentationis rhetoricæ, quo in refellendo magna cum vi nituntur, *Ern.* Ex ἀντὶ et παρίστημι, *sisto.*

Ἀντιπαραστατικὸς, ἡ, ὸν, quo quid negatur non simpliciter, sed cum diligenti explicatione ac demonstratione.

Ἀντιπαραστρατοπεδεύω, castra contra castra pono.

Ἀντιπαρασχεῖν, a. 2. inf. act. verbi ἀντιπαρέχω, pro ἀντιπαρασχέω, *retribuo.*

Ἀντιπαράταξις, εως, ἡ, acies contra instructa.

Ἀντιπαρατάσσω, vel ἀντιπαρατάττω, contra colloco in acie, aciem contra instruo; unde *in voce med. (ap. Thucyd.)* Καὶ οἱ Μακεδόνες ἱππεῖς ἀντιπαρετάξαντο ὡς κωλύσοντες.

Ἀντιπαράτασις, εως, ἡ, contentio; (2) comparatio, collatio. Ab

Ἀντιπαρατείνω, contendo, compono, comparo; (2) prætendo, ex adversum; *item* aciem contra instruo.

Ἀντιπαρατίθημι, contra pono, oppono; (2) confero, *acc.* et *dat.* Τὰς ἄλλας νύκτας τε ϗ ἡμέρας τὰς τȣ̃ βίȣ τȣ̃ ἑαυτȣ̃ ἀντιπαραθέντα ταύτῃ τῇ νυκτὶ, &c. comparatione cum hac nocte, *Plat. in Apol.*

Ἀντιπαραχωρέω, ῶ, alicui invicem cedo. *Gl. V.* ἀντιπαραχωρῶ, reconcedo.

Ἀντιπάρειμι, contra eo, vicissim contra aliquem eo, insequor. Πορευομένων δὲ αὐτῶν ἀντιπαρῄεσαν αἱ τάξεις τῶν ἱππέων, *Xenoph. Cyr. Exped.* 4, 206.

Ἀντιπαρέκτασις, εως, ἡ, idem quod ἀντιπαράτασις.

Ἀντιπαρεκτείνω, contra oppono secundum longitudinem, v. gr. murorum, aciei.

Ἀντιπαρεξάγω, contra duco exercitum in hostes, infesto exercitu eo in hostes. Ἀντιπαρεξάγοντες τῇ ἐλάσει, *Arr. Hist. Alex.* 5, 17.

Ἀντιπαρέξειμι, idem; (2) decedo invicem via alicui; (3) adversor; (4) persequor.

Ἀντιπαρεξετάζω, contra disquiro et perscrutor, oppono; (2) vicissim compono, ex adverso comparo.

Ἀντιπαρέρχομαι, idem quod ἀντιπάρειμι; (2) ex adverso prætereo. Καὶ ἰδὼν αὐτὸν, ἀντιπαρῆλθεν, *Luc.* 10, 31.

Ἀντιπαρέχω, refero, retribuo.

Ἀντιπαρηγορέω, ῶ, consolor; (2) in contrariam partem cohortor, contra suadeo, dissuadeo.

Ἀντιπαρήκω, contrario gradu incedo, contravenio, me contra infero. Ἀντιπαρήκει δὲ τοῖς εἰρημένοις ὁ πόντος, *Aristot. de Mundo.*

Ἀντιπαρῆλθε, 3. sing. aor. 2. ind. act. v. ἀντιπαρέρχομαι, *prætereo.*

Ἀντιπαριππεύω, contra adequito, equestrem aciem admoveo, agmen equitum adversus aliud agmen duco. Ἐπειδὰν τὸ κατὰ σφᾶς εἶδος τῶν ἱππέων ἰδόντες οἱ βάρβαροι ἀντιπαριππεύσωσιν αὐτῶν, *Arr. Hist. Alex.* 5, 16.

Ἀντιπαρίστημι, repræsento, *Ph.*

Ἀντιπαροδεύω, obviam eo, occurro. Ἀντιπαρώδευον ἀλλήλοις, sibi invicem occurrerunt, *App. Pun.* 107. Ἀντιπαρώδευσεν ἐκ Μακεδονίας, obviam ei ivit, *Id. Bell. Civ.* 2, 55.

Ἀντιπαῤῥησιάζομαι, f. άσομαι, vicissim libere loquor.

Ἀντιπάσχω, contrariam adfectionem habeo; (2) vicissim beneficio adficior, vel maleficio; (3) resisto, adversor. (2) πόλλ' ἐγὼ κείνων ὕπο δρῶν ἀντιπάσχω χρηστά γε, *Soph. Phil.* 583.

Ἀντιπαταγέω, ῶ, contra vel vicissim strepo, obstrepo.

Ἀντιπατέω, ῶ, vicissim vel contra calco, seu conculco.

Ἀντίπατρος, ȣ, ὁ, inimicus patri, epitheton Jovis *ap. Theocritum,* quod patrem Saturnum regno exuerit.

Ἀντιπελαργέω, ῶ, f. ήσω, vicem rependo, beneficium retribuo. Ex ἀντὶ et πελαργὸς, *ciconia,* quæ parentes senio confectos vicissim alere creditur. Hinc

Ἀντιπελάργησις, εως, ἡ, idem quod

Ἀντιπελαργία, ας, ἡ, beneficii accepti remuneratio (reperitur etiam ἀντιπελάργωσις).

Ἀντιπέμπω, f. ψω, remitto; (2) vicissim mitto, pariter mitto, mitto quoque. Ἀντιπεμπέσι ταῖς φωναῖς ἦχον. Καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἀκούσαντες ταῦτα, ἀντέπεμψαν Τιμαγόραν τε καὶ Λέοντα, *Xenoph. Hellen.* 7, 1.

Ἀντιπέμψις, εως, ἡ, repercussio. Τῇ ἀντιπέμψει τȣ̃ κτύπȣ, *Arr. Hist. Alex.* 5, 3.

Ἀντιπεπονθὸς, ότος, τὸ, talio, beneficium vel maleficium redditum. Ab ἀντιπάσχω.

Ἀντιπεπονθότως, *adv.* beneficio vel maleficio recipiendo, cum sensu respondente actioni vel affectioni alienæ.

Ἀντιπεραῖος, αία, αῖον, ex adverso situs, *Il.* 2, 635. Ex ἀντὶ et πέραν, *trans.*

Ἀντιπέραν, *adv.* e regione, ex adverso, trans. Ἀντιπέρας, et ἀντιπέρα, *adv.* idem.

Ἀντιπέρηθεν, *adv.* idem.

Ἀντιπεριάγω, converto, circumago, v. gr. navem, ut impetus in hostem fiat.

Ἀντιπεριΐστημι, circumpono, sc. oppugnandi causa, ut naves, exercitum, &c. (2) oppugno, resisto; (3) comprimo, cohibeo; (4) retorqueo in partem contrariam, quam alter noluerit, aut non expectarit, *Ern.*

Ἀντιπεριλαμβάνω, vicissim amplector.

Ἀντιπερίσπασμα, ατος, τὸ, stratagema, quum hostes distinemus, vim alio convertere cogimus. Ab

Ἀντιπερισπάω, ῶ, retraho, revello; (2) distineo, in aliam partem vim convertere cogo; (3) adversor.

Ἀντιπερίστασις, εως, ἡ, circumsessio, obsidio; (2) in humano corpore, quum e loco superiore spiritus coercetur infra, aut contra. Ab ἀντιπεριΐστημι.

Ἀντιπεριστρέφω, circumagendo verto in contrariam partem. Hinc

Ἀντιπεριστροφὴ, ῆς, ἡ, circumactio e contrario, vel circumactio in partem contrariam.

Ἀντιπεριχωρέω, circumvenio hostem, circumeo a tergo.

Ἀντιπεριψύχω, vicissim refrigero.

Ἀντιπεριωθέω, ῶ, comprimo, coarcto, cohibeo; (2) trudo in partem contrariam vel alienam, *Ern.* Hinc

Ἀντιπερίωσις, εως, ἡ, obnixus et compressio.

Ἀντίπετρος, ον, valde durus, ut saxum; saxi locum tenens.

Ἀντιπεφᾶσθαι, perf. inf. pass. verbi ἀντιφάω, *occido pro altero.*

Ἀντιπηδάω, ῶ, f. ήσω, vicissim et ipse salio.

Ἀντίπηξ, γος, ἡ, arca lignea, cista, *Eurip. Ion.* 19, et 1338. Ex πήγνυμι.

Ἀντιπηρόω, ῶ, f. ώσω, mutilum reddo, mutilo.

Ἀντιπιέζω, f. έσω, vicissim premo, prementem premo.

Ἀντιπίμπλημι, rursus, vicissim impleo.

Ἀντιπίμπρημι, vicissim incendo, vicissim uro.

Ἀντιπίπτω, contra irruo, obnitor, repugno; (2) secus, contra spem evenire. Ὑμεῖς ἀεὶ τῷ πνεύματι τῷ ἁγίῳ ἀντιπίπτετε, *Act.* 7, 51. (2) ἣν δ' ἀντιπίπτῃ τι παρὰ τὴν μάχην, *App. Bell. Civ.* 4, 124.

Ἀντίπλαστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, similiter seu e simili materia fictus; (2) ad exemplar alterius fictus. Τὸν ἀντίπλαστον νόμον ἔχει τεθνηκότων, simili lege mortuorum tenetur, *Soph. in Inacho.* Ex ἀντὶ et πλάσσω, *fingo.*

Ἀντιπλέκω, retorqueo, *Gl. V.*

Ἀντίπλευρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui adverso est latere. Ex ἀντὶ et πλευρά.

Ἀντιπλέω, contra navigo, navi occurro.

Ἀντιπληκτίζω, contra percutio.

Ἀντιπλὴξ, γὸς, ὁ ϗ ἡ, percussus, ictibus crebris obnoxius, ut litus, *Soph. Antig.* 592.

Ἀντιπληρόω, ῶ, f. ώσω, vicissim impleo; (2) vires exhaustas repleo; (3) suppleo quod deest.

Ἀντιπλήσσω vel ἀντιπλήττω, f. ήξω, repercutio, referio.

Ἀντίπλοια, ας, ἡ, navigatio, quæ fit averso utrimque remorum actu et impulsu; (2) *metaph.* æquabilitas, parilitas, *Polyb. si lectio sana est,* Ern. Ex πλέω, seu πλέος.

Ἀντιπνεῖν, præs. inf. act. verbi

Ἀντιπνέω, reflo, contrarium flatum emitto; (2) adversus sum. Ἀντιπνεῖν ἀνέμοισι, *Phocyl.* Ex ἀντὶ et πνέω, *flo.* Unde

Ἀντιπνοὴ, ῆς, ἡ, reflatus, flatus contrarius.

Ἀντίπνοια, ας, ἡ, idem.

'Αντίπνοος, contr. ἀντίπνους, ου, ὁ καὶ ἡ, spirans adversus, reflans.

'Αντιπνέως, adv. in contrarium.

'Αντίποδες, ων, οἱ, adversipedes, Ph.

'Αντιποθέω, ῶ, f. ήσω, mutuo alicujus desiderio tangor.

'Αντιποιέω, ῶ, f. ήσω, contra facio, assimulo; (2) in pass. contra fio, vicissim fio; in med. (3) ἀντιποιοῦμαι, vindico, mihi attribuo; (4) adfecto, adsequi conor, item utor aliqua re.

'Αντιποίησις, εως, ἡ, studium alicujus rei comparandæ, ut ἀ[illegible].

'Αντίποινον, ου, τὸ, pœna pro delicto; compensatio quævis.

'Αντιποιούμενος, præs. part. pass.

'Αντιπολεμέω, ῶ, f. ήσω, belligero adversus; (2) armis lacessitus vicissim infesto.

'Αντιπολέμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, bellum contra aliquem gerens, hostis. Ex πόλεμος.

'Αντιπόλεμος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem.

'Αντιπολίζω, urbem vel munimenta urbis instar exstruo, ad oppugnandam urbem. Ex

'Αντίπολις, εως, ἡ, urbs urbi opposita et æmula.

'Αντιπολιορκέω, ῶ, f. ήσω, vicissim obsideo, obsessorem obsidione cingo, obsideo eum a quo obsidebar antea.

'Αντιπολιτεία, ας, ἡ, contraria factio, proprie in reip. administratione; vel in re quacunque gerenda, sensus et artes adversæ; ἀντιπολιτεῖαι, simultates, Ph.

'Αντιπολιτεύομαι, f. εύσομαι, adversor alicui in administranda republica; (2) contrariam factionem sequor; (3) contrario modo rempubl. administro; (4) reclamo, refragor, intercedo; (5) artes, cœpta, instituta alicujus, contrariis labefacto. 'Αντιπολιτεύεσθαι τοῖς παλαιοῖς βασιλεῦσι, Plut.

'Αντιπορεύομαι, f. εύσομαι, contra eo, vado in contrariam partem; (2) resisto, refragor.

'Αντιπορέω, idem.

'Αντιπορθέω, ῶ, f. ήσω, vasto vicissim.

'Αντίπορθμος, ου, ὁ καὶ ἡ, oppositus ultra mare, ut Sicilia Italiæ.

'Αντίπορος, ου, ὁ καὶ ἡ, contra gradiens, in contrariam partem tendens; (2) oppositus, e regione situs. (2) ἀνιζάσιν Ἑλλάδ' ἐς ἀντίπορον, Eur. Med. 209. Ex ἀντὶ et πόρος, transitus.

'Αντίπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, adversa vestigia figens; (2) pedes nobis obvertens.

'Αντιπρακτικὸς, ἡ, ὸν, adversarius, inimicus.

'Αντίπραξις, εως, ἡ, refragatio; (2) oppugnatio. Ab

'Αντιπράσσω, vel ἀντιπράττω, f. ξω, contra facio; in contrarium laboro; (2) resisto, repugno, renitor. Gl. V. officio.

'Αντιπρεσβεύομαι, f. εύσομαι, e contrario legatos mitto, qui sc. alios legatos impediant, &c. Ex ἀντὶ et πρέσβευς. Hinc

'Αντιπρεσβευτὴς, οῦ, ὁ, prolegatus, Gl. V.

'Αντιπρήσσειν, præs. inf. act. Ion. pro ἀντιπράσσειν.

'Αντιπροβάλλομαι, contra propono et nomino designandum. Hinc

'Αντιπροβολὴ, ῆς, ἡ, nominatio alterius contra alterum, ut rejectio judicum.

'Αντιπρόειμι, ex adverso prodeo, seu progredior.

'Αντιπροῄεσαν, obviam prodierant, 3. pl. plusq. perf. ind. act. Att. pro ἀντιπροῄεισαν.

'Αντιπροθυμοῦμαι, curo alterum, alterius vice curo; (2) officium, gratiam acceptam refero studio meo.

'Αντίπροικα, ων, τὰ, quæ vili pretio venduntur. 'Επεὶ γὰρ διὰ τὸ πολλὰ χρήματα εἰλήφει ἀντίπροικα τὰ πάντα ἐπωλεῖτο, Xenoph. Agesil. 1, 18.

'Αντιπροΐσχω, vicissim do, retribuo, Hes.

'Αντιπροκαλέομαι, οῦμαι, vicissim provoco; (2) optione provoco, vicissim conditionem fero, vel offero, vicissim conditionem stipulor. Gl. V. ἀντιπροκαλεῖσθαι, restipulari.

'Αντιπρόκλησις, εως, ἡ, mutua provocatio, stipulatio vicissim facta conditionem ferenti. A præc.

'Αντιπροπίνω, mutuo propino.

'Αντιπροσαγορεύω, resaluto, vicissim saluto.

'Αντιπροσαμάομαι, ῶμαι, aggero terram, v. gr. arbori.

'Αντιπρόσειμι, contra in aciem eo.

'Αντιπροσειπεῖν, resalutare.

'Αντιπροσελαύνω, e contraria parte adequito.

'Αντιπροσέρχομαι, e contraria parte adcurro, accedo.

'Αντιπροσκυνέω, vicissim adoro, veneror.

'Αντιπροσφέρω, resaluto, mutuo alloquor.

'Αντιπρόσωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, oppositam faciem habens; (2) contraria fronte alium adspiciens. Ex ἀντὶ et πρόσωπον, facies.

'Αντιπρότασις, εως, ἡ, opposita propositio. Ab

'Αντιπροτείνω, vicissim porrigo, v. gr. manum.

'Αντιπροτίθημι, contra vicissim propono, v. gr. edicta.

'Αντίπρωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui proram habet in aliquem conversam; (2) adversus; (3) conspicuus, qui est ante oculos. (2) κατ' ἀντίπρωρα ναυστάθμων, ex adverso navium stationum, Eurip. Rhes. 136. (3) τάδ' ἀντίπρωρα δῆτά σοι βλέπειν πάρεσθ' ἐναργῆ, coram, Soph. Trach. 223.

'Αντίπτωσις, εως, ἡ, figura quæ casus permutat. Hinc

'Αντιπτωτικῶς, adv. casuum permutatione facta.

'Αντίπυγος, ου, ὁ καὶ ἡ, adversas clunes habens.

'Αντιπυκτεύω, repugno, adversor, obluctor.

'Αντίπυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, oppositam januam seu portam habens. Ex ἀντὶ et πύλη.

'Αντιπυνθάνομαι, contra interrogo, percunctor.

'Αντίπυργος, ου, ὁ καὶ ἡ, quod turri opponi et comparari potest. Ex ἀντὶ et πύργος.

'Αντιπυργόω, contra munio, turres ædifico.

'Αντιπυρσεύω, vicissim signum ignibus dare, Polyb.

'Αντιρητορεύω, contra concionor.

'Αντιρρέπω, in contrariam partem vergo.

'Αντιρρηθῆναι, contradici.

'Αντίρρησις, εως, ἡ, contradictio, responsio contradicens; (2) refutatio. Gl. V. altercatio, refragatio, controversia. A præc.

'Αντιρρητικὸς, ἡ, ὸν, refutatorius. Ex iisd.

'Αντίρρινον, ου, τὸ, herba quadam ita dicta, quod semine sit vituli naribus simili. Angl. CALVES-SNOUT, SNAP-DRAGON.

'Αντιρροπία, ας, ἡ, Ion. ἀντιρροπίη, nisus in contrariam partem, æquilibrum.

'Αντίρροπος, ου, ὁ καὶ ἡ, in contrariam partem vergens; (2) æquipollens, æquale pondus seu libramentum habens. Gl. V. æquilibris. Ἄγειν ἀντίρροπον, æquilibrio tenere, id est, parem ferendo esse. Hinc Μόνη γὰρ ἄγειν οὐκ ἔτι σωκῶ λύπης ἀντίρροπον ἄχθος, Soph. Electr. 118. Ex ῥέπω.

'Αντιρρόπως, adv. æqua vi, æqualiter.

'Αντιρύσασθαι, a. 1. inf. m. rependi. Ab ἀντιρύομαι, Theog.

'Αντισάζω, f. άσω, idem quod ἀντισόω.

'Αντισέβομαι, vicissim colo.

'Αντισεμνύνομαι, f. νοῦμαι, gravitati gravitatem oppono, liberaque contumacia respondeo, gravitatem præ se ferenti pari gravitate occurro; vicissim glorior et me jactito.

'Αντισηκόω, ῶ, f. ώσω, quasi ad æquilibrium rependo, ex æquo rependo. 'Αντισηκώσας δέ σε φθείρει θεῶν τις τῆς πάροιθ' εὐπραξίας, Eurip. Hec. 57; id est, malorum pondus, priori felicitati æquum, rependens. Hinc

'Αντισήκωμα, τὸ, æquipondium; remuneratio.

'Αντισήκωσις, εως, ἡ, adæquatio in pondere; (2) repensio, remuneratio.

'Αντισημαίνω, f. ανῶ, contra significo, significationem do in contrariam partem; (2) contrarium et adversum futuri præsagium edo.

'Αντισιωπάω, ῶ, f. ήσω, alternis sileo, ut et alius loqui possit.

'Αντισκευάζω, e contrario comparo. 'Ο δὲ οὕτως ἀντισκευάσατο τὸν οἶκον, Xenoph. Agesil. 8.

'Αντισκώπτω, f. ψω, vicissim mordacibus dictis incesso. Ex ἀντὶ et σκώπτω, cavillor.

'Αντισοφίζομαι, f. ίσομαι, sophismatibus certo contra, sophismatibus contra sophistam argumentor; (2) fraudem fraudi oppono. Hinc

'Αντισοφιστὴς, οῦ, ὁ, qui contra sophismatibus certat; (2) qui ingeniosis commentis utitur ad aliquid evertendum, qui callide oppugnat.

'Αντισόω, f. ώσω, æquo, comparo; (2) permuto.

'Αντίσπασις, εως, ἡ, tractio in contrariam partem, abstractio in diversum: revulsionem medici vocant in arte sua.

'Αντίσπασμα, ατος, τὸ, distractio, ut ἀντιπερίσπασμα; (2) causa dissidii vel discordiæ; (3) quicquid contra dicitur, vel dici potest, quicquid alicui opponitur, ut sententiam mutet, adversatio, Eun.

'Αντισπαστικὸς, ἡ, ὸν, antispastis constans:

'Αντίσπαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, in contrarium abstractus; (2) contra nitens; (3) pes prosodicus, syllaba brevi, duabus longis, interjecta brevi, constans. Ab

'Αντισπάω, f. άσω, in contrariam partem traho, revello, in diversum averto; (2) contrarius sum, repugno, dissideo; (3) reprehendo. 'Αντίσπασε πέτρης σκαιῇ, prehendit, Apollon. Rhod. 11, 598.

'Αντισπεύδω, f. εύσω, contra contendo, contrarium efficere enitor, repugno, obsisto.

'Αντισπουδάζω, obtrecto, Ph. (2) contra aliquem studeo, studio meo adversor alicui.

'Αντίσποδος, ου, ὁ καὶ ἡ, cineris vicem præstans, qui est pro cinere.

'Αντισταθμέω, ῶ, f. ήσω, rependo.

'Αντισταθμίζω, f. ίσω, rependo. Gl. V. repenso. Ab

'Αντίσταθμος, ου, ὁ καὶ ἡ, æquale pondus habens; (2) æquipollens, æquivalens, æqualis, seu paris momenti; vice repensionis, multæ loco. 'Ως πατρὸς ἀντίσταθμον τοῦ θηρὸς ἐκλύσεις τὴν αὐτοῦ κόρην, Soph. El. 571.

'Αντιστὰς, a. 2. part act. v. ἀνθίστημι.

'Αντιστασιάζω, f. άσω, contrariam factionem moveo vel sequor. Ex ἀντὶ et στάσις. Hinc

'Αντιστασιαστὴς, οῦ, ὁ, qui est contrariæ factionis.

'Αντιστάσιος, ejusdem ponderis, par.

'Αντιστασιώτης, ου, ὁ, qui est contrariæ factionis.

'Αντίστασις, εως, ἡ, resistentia, obluctatio, renixus, obstaculum, Gl. V. (2) comparatio; (3) intentio; (4) factio contraria. Ab ἀνθίστημι. Hinc

'Αντιστατέω, ῶ, f. ήσω, obsisto, obluctor, reluctor, contra eo in prælium; (2) factiosus sum; factiones cogo.

'Αντιστάτης, ου, ὁ, reluctator, adversarius.

'Αντιστατικὸς, ἡ, ὸν, vim reluctandi habens, adversarius.

'Αντίστερνον, ου, τὸ, spina dorsi quæ pectori opponitur; (2) carnes ossi pectoris insidentes, aut utrinque oppositæ.

'Αντιστῆναι, a. 2. inf. act. v. ἀνθίστημι.

'Αντιστήριγμα, ατος, τὸ, fulcimentum, seu firmamentum sustinendæ molis, ne corruat. Ab

'Αντιστηρίζω, f. ίξω, contra fulcio; (2) protego.

'Αντιστοιχέω, ῶ, f. ήσω, oppositus sum e regione, ex adverso respondeo.

'Αντιστοιχία, ας, ἡ, duarum rerum opposita collocatio. Ab

'Αντίστοιχος, ου, ὁ καὶ ἡ, e regione oppositus; (2) æqualis. Σκιὰ γὰρ ἀντίστοιχος ὥς, φωνὴν ἔχεις, tanquam umbra quæ respondet corpori, Eurip. Andr. 746. subintelligendum σώματι.

'Αντιστοίχως, adv. opposita serie.

'Αντίστομος, ου, ὁ καὶ ἡ, os, seu faciem adversam habens. Ex ἀντὶ et στόμα, os.

'Αντιστρατεύω, f. εύσω, expeditionem suscipio contra aliquem; (2) adversor alicui, repugno; ἀντιστρατεύομαι, adversus milito, Gl. V. Βλέπω δὲ ἕτερον νόμον ἐν τοῖς μέλεσί μου ἀντιστρατευόμενον τῷ νόμῳ τοῦ νοός μου, Rom. 7, 23.

'Αντιστρατηγέω, ῶ, f. ήσω, imperatoris locum obtineo; (2) sum hostium dux. Ab

'Αντιστράτηγος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui est loco imperatoris, vicem gerens imperatoris. Gl. V. proprætor, pro prætore; (2) contrariæ partis imperator, hostium imperator.

'Αντιστρατοπεδεία, ας, ἡ, idem quod ἀντιστρατοπέδευσις.

'Αντιστρατοπεδεύω, f. εύσω, castra ex adverso metor.

'Αντιστρατοπέδευσις, εως, ἡ, castrametatio adversus castra hostium, castra castris collata.

'Αντιστρέφω, f. ψω, in contrarium verto; obverto, converto, reciproco, retorqueo, *Gl. V.* (2) retrorsus ago, seu repello; (3) τὸ ἀντιστρέφον, argumentum quod fit alterius argumento invertendo, *Ern.*

'Αντιστροφή, ῆς, ἡ, inversio, conversio retrorsum, reciprocatio; (2) schema rhetoricum; (3) dramatis et odæ Pindaricæ pars. A præc.

'Αντίστροφος, ου, ὁ ϗ ἡ, oppositus, e regione situs, obversus. *Gl. V.* reciprocus; (2) contrarius; (3) ex adverso respondens; (4) æquipollens.

'Αντιστρόφως, *adv.* converso, reciproce; (2) contrario modo.

'Αντισυγκρίνω, comparo.

'Αντισυλλογίζομαι, f. ίσομαι, contrario syllogismo refuto. Hinc

'Αντισυλλογισμὸς, ῦ, ὁ, syllogismus contrarius.

'Αντισυμποσιάζω, rursus convivio excipio.

'Αντισυμφωνέω, ῶ, f. ήσω, vicissim consentio.

'Αντισφαιρίζω, f. ίσω, pila contra ludo.

'Αντισφάττω, f. άξω, vicissim occido.

'Αντισχηματίζω, f. ίσω, eadem figura contra utor, imitor figuram alterius. Hinc

'Αντισχηματισμὸς, ὁ, imitatio ejusdem figuræ.

'Αντίσχειν, præs. inf. act. verbi ἀντίσχω.

'Αντισχυρίζω, f. ίσω, e contrario adfirmo, seu corroboro, obfirmo; (2) obnitor. Δεῖ δὲ ἀντισχυρίζεσθαι πρὸς ἀμφότερα, *Plut.*

'Αντισχύω, f. ύσω, obnitor viribus, contra nitor, obluctor, resisto.

'Αντίσχω, teneo ante, oppono; (2) arceo. 'Αντίσχεσθε τραπέζας ἰῶν ὠκυμόρων, *Odyss.* 22, 74. (2) ὄμμασι δ' ἀντίσχοις τάνδ' αἴγλαν, ἃ τέταται τανῦν, et ab oculis arceas splendorem, *Soph. Phil.* 830.

'Αντισώζω, f. ώσω, vicissim servo; (2) instauro.

'Αντίταγμα, τος, τὸ, quod alicui opponitur, quo vim alterius arcemus.

'Αντιτακτικὸς, ἡ, ὸν, vim repugnandi habens.

'Αντιταλαντεύω, f. εύσω, rependo, æquali pondere retribuo.

'Αντιτάλαντος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui paris seu æqualis est ponderis; (2) paris momenti; (3) æqualis. Ex τάλαντον.

'Αντιτάλλω, f. λῶ, virere facio, alo, *Ion.* pro ἀντιθάλλω, (nisi vitiosa est hæc lectio pro vera ἀτιτάλλω, *Ern.*) Vid. *Il.* 24, 280.

'Αντιταμίας, ου, ὁ, proquæstor.

'Αντίταξις, εως, ἡ, aciei instructio adversus hostem; (2) repugnantia. *Gl. V.* refragatio. Ab ἀντιτάσσω.

'Αντίτασις, εως, ἡ, reluctatio, obsistentia. Ab ἀντιτείνω.

'Αντιτάσσω, vel ἀντιτάττω, f. άξω, ex adverso instruo ad prælium; (2) oppono; ἀντιτάσσομαι, refragor, *Gl. V.* 'Αντιτάσσεσθαι καλοῖς ϗ ἀγαθοῖς, τινὶ, περί τινος, πρός τινα. 'Ο Θεὸς ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, *Jac.* 4, 6.

'Αντιτείνω, f. ενῶ, in contrariam partem tendo, seu traho; (2) vicissim tendo, obtendo, oppono; (3) renitor, repugno, refragor; (4) oppositus sum. 'Αντιτείνειν τινὶ, τὶ ἀντί τινος, πρός τι.

'Αντιτειχίζω, f. ίσω, contra mœnibus munio; (2) contra munio, munitionem oppono.

'Αντιτείχισμα, ατος, τὸ, munitio alteri opposita. A præc.

'Αντιτέμνω, remedium præbeo, *ap. Eurip.* de medico, unde ἀντίτομον, ab herbis, quæ in potionem conciduntur, *Ern.* Πολυτόμοις ἀντιτεμὼν βροτοῖσι, *Eurip. Alcest.* 974. Vide ἀντίτομον.

'Αντιτέρπω, f. ψω, vicissim delecto.

'Αντιτεύχομαι, similis sum; ἀντιτέτυξο, 2. sing. plusq. p. pass. *Hom.*

'Αντίτευχος, ου, ὁ ϗ ἡ, contrarius.

'Αντιτεχνάζω, f. άσω, alterius artificiis alia oppono, contra machinor.

'Αντιτεχνάω, ῶ, f. ήσω, idem.

'Αντιτεχνέω, ῶ, f. ήσω, aliquem in arte quapiam æmulor, eandem artem exerceo. Hinc

'Αντιτέχνησις, εως, ἡ, æmulatio alterius eandem artem profitentis; (2) contraria machinatio, contraria molitio:

'Αντίτεχνος, ου, ὁ ϗ ἡ, adversarius alicui in arte quapiam; (2) æmulus; (3) contrarius commodis alicujus. Ex τέχνη, ars.

'Αντιτίειν, luere, præs. inf. act. verbi ἀντιτίω.

'Αντιτίθημι, ex adverso pono; (2) comparo, confero; (3) pono rem aliquam loco alterius; (4) pendo, contra pendo, obdo, obtendo, objicio, oppono, *Gl. V.* ἀντιτίθεται, refertur, *Ph.* 'Αντιτιθέναι τὰ χρήματα τῇ βασιλείᾳ, λίθους ἀντὶ τῶν λίθων. (2) ἀλλ' ἀντιθέντας ἢ χρυσὸν, ἢ σίδηρον, ἢ χαλκοῦ βάρος, *Eurip. Hippol.* 620.

'Αντιτιμάω, ῶ, f. ήσω, vicissim honoro; (2) contra æstimo. 'Αντιτιμῆσαί τινα πᾶσι τοῖς καλοῖς. 'Εγὼ δὲ τινὸς ὑμῖν ἀντιτιμήσομαι, *Plut.* Hinc

'Αντιτίμημα, ατος, τὸ, æstimatio litis, quam reus actoris æstimationi opponit; multa, quam reus sibi contra actorem statuit.

'Αντιτίμησις, εως, ἡ, idem et ab eod.

'Αντίτιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, quem aliquis vicissim punit, qui vicissim pœnas luit; (2) τὸ ἀντίτιμον, quod pœna contra abrogatur, *Ern.* Ab ἀντιτίω.

'Αντιτιμωρέω, ῶ, f. ήσω, vicissim punio, pœnas reposco.

'Αντιτινάσσω, vicissim percutio, reconcutio.

'Αντιτίνω, vicissim luo, vicissim pendo:

'Αντίτισις, εως, ἡ, mutua pœnæ luitio:

'Αντίτιτος, ου, ὁ ϗ ἡ, vicissim punitus. Ab

'Αντιτίω, f. ίσω, vicissim punio, seu ulciscor, vicissim pœnas sumo; (2) *in pass.* vicissim pœnas luo.

'Αντιτολμάω, ῶ, f. ήσω, contra audeo, adversor alicui sumpta audacia, audacter obsisto.

'Αντίτολμος, ου, adversarius.

'Αντίτομον, antidotum, remedium. Σὺν δ' ἐλαίῳ φαρμακώσαις ἀντίτομα στερεᾶν ὀδυνᾶν δῶκε χρίεσθαι, *Pind. Pyth.* 4, 393. Vid. ἀντιτέμνω, *Hom. Hymn. in Cerer.* 228.

'Αντίτονος, ου, ὁ ϗ ἡ, in contrarium tendens, renitens. Ab ἀντιτείνω.

'Αντιτονοῦμαι, adversor, *Ern.*

'Αντιτοξεύω, f. εύσω, contra sagittas mitto.

'Αντιτορέω, ῶ, f. ήσω, transfodio, perfodio. Εἶδαρ δὲ δόρυ χροὸς ἀντετόρησεν, *Il.* 5, 337.

'Αντιτος, pro ἀντίτιτος, *per Syncopen*, vicissim punitus. Τότ' ἄντιτα ἔργα γένοιτο παιδὸς ἐμοῦ, *Il.* 24, 213.

'Αντιτρέφω, f. ψω, vicissim alo, alimenta reddo.

'Αντιτρέχω, f. θρέξομαι, curro contra, seu in contrariam partem.

'Αντιτρυτανεύω, f. εύσω, rependo, compenso.

'Αντιτυγχάνω, vicissim adipiscor, vicissim adsequor. Γυναικὸς ἄρ' ἀντετέτυξο, *Il.* 8, 163.

'Αντίτυπα, *adv.* idem quod ἀντιτύπως. 'Αντίτυπα δ' ἐπὶ γᾷ πίσε τανταλωθεὶς, *Soph. Antig.* 134.

'Αντιτυπέω, ῶ, f. ήσω, repercutio, relido; (2) renitor, resisto. (2) ἀντιτυπεῖ δὲ ἔνδοθεν ταῖς τῶν λόγων ὁδοῖς, *Max. Tyr.* 33, 9.

'Αντιτυπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, ictum repellens, repercutiens; (2) durus, difficilis, refractarius:

'Αντιτυπία, ας, ἡ, renixus; (2) durities, asperitas; (3) contrarietas, *Ph.* repercussio:

'Αντίτυπον, ου, τὸ, exemplum, exemplar, typus, et figura; (2) exemplum ex alio expressum:

'Αντίτυπος, ου, ὁ ϗ ἡ, ictum repellens, repercutiens; (2) refractarius, durus, asper; (3) contrarius, adversarius; (4) eandem formam et figuram habens, similis. (2) σκληρούς γε λέγεις καὶ ἀντιτύπους ἀνθρώπους, *Plato in Theætete*, 1, 155 et 156. Ex

'Αντιτύπτω, repercutio, *Gl. V.*

'Αντιτύπως, *adv.* repercussive, cum repercussione; (2) cum renixu; (3) dure, aspere.

'Αντιτύχοις, 2. sing. aor. 2. opt. act. verbi ἀντιτυγχάνω, pro ἀντιτύχω, *consequor.*

'Αντιφάρμακον, ου, τὸ, resistens venenis, antidotum; *Ph.* remedium.

'Αντίφασις, εως, ἡ, responsio; (2) contradictio. Ab ἀντίφημι.

'Αντιφατικὸς, ἡ, ὸν, contradictorius. Ab eod.

'Αντιφάω, f. άσω, occîdo loco alterius. Τρεῖς ἐνὸς ἀντιπεφάσθαι, *Il.* 13, 447. Αἴθ' ἅμα πάντες Ἕκτορος ὠφέλετ' ἀντὶ θοῆς ἐπὶ νηυσὶ πεφάσθαι, *Il.* 24, 254.

'Αντιφερίζω, f. ίσω, obviam me offero; (2) contendo, concerto, æquiparo me, oppono. Ἥφαιστ', οὔτις σοί γε θεῶν δύνατ' ἀντιφερίζειν, *Il.* 21, 357. Τῷ δὲ ἀπ' αἰῶνος κακὸν ἐσθλῷ ἀντιφερίζει, *Hesiod. Theog.* 609.

'Αντιφερίξαι, *obviam se obtulisse*, a. 1. inf. act. *Poet.* et *Dor.* pro ἀντιφερίσαι.

'Αντίφερνα, ων, τὰ, ea quæ vicissim a marito sponsæ dotis loco dantur. Ex ἀντὶ et φερνή.

'Αντιφέρω, oggero, regero, *Gl. V.* ἀντιφέρομαι, obviam me fero, offero me, occurro, resisto. Οὔ τι ποτ' ἀντεφέροντο μάχῃ, contra ferebantur, *Il.* 5, 701. 'Αργαλέος γὰρ 'Ολύμπιος ἀντιφέρεσθαι, resisti, *Il.* 1, 589.

'Αντιφερίζω, idem; (2) par sum, ut ἰσοφ.

'Αντιφεύγω, alterius loco fugio, in exilium eo.

'Αντίφημι, respondeo; (2) contradico.

'Αντιφθέγγομαι, f. ξομαι, obloquor, contradico; (2) vicissim sonum edo; resono, de echo; *Gl. V.* respondeo, reclamo.

'Αντίφθεγμα, ατος, τὸ, echo.

'Αντίφθογγος, ου, ὁ ϗ ἡ, vicissim sonum edens; (2) contrarium sonum edens.

'Αντιφιλέω, ῶ, f. ήσω, redamo, vicissim amo.

'Αντιφίλησις, εως, ἡ, redamatio, mutuus amor. Χρύσειοι πάλαι ἄνδρες, ὅτ' ἀντεφίλησ' ὁ φιληθεὶς, *Theoc.* 12, 16. Ab ἀντιφιλέω.

'Αντιφιλοδοξέω, ῶ, f. ήσω, gloriæ cupiditate certo vel æmulor cum aliquo. 'Αντιφιλοδοξοῦντες οἱ τῶν ἐλεφάντων ὁπιστάται πρὸς τὸν Ἀσδρούβαν, *Polyb.*

'Αντιφιλονεικέω, ῶ, f. ήσω, contendo cum aliquo; (2) pertinaciter et contentiose resisto.

'Αντιφιλοσοφέω, contraria statuo, argutor, doceo; contrariæ sectæ addictus sum.

'Αντιφιλοσοφία, ας, ἡ, sectæ philosophorum alteri contraria. Ab

'Αντιφιλόσοφος, ου, ὁ ϗ ἡ, sectæ contrariæ addictus, philosophus alteri contraria defendens.

'Αντιφιλοτιμέομαι, οῦμαι, invicem certo, seu contendo; (2) ex adverso largior; (3) munificentia cum aliquo certo.

'Αντιφιλοφρονέω, ῶ, f. ήσω, vicissim amore complector.

'Αντιφλέγω, vicissim illustro, vel uro, *Ern.*

'Αντιφονεύω, vicissim interficio.

'Αντίφονος, ου, ὁ ϗ ἡ, cædem compensans; (2) qui pro cæde rependitur. 'Αντιφόνους δίκας, *Soph. Elect.* 247. 'Αντίφονον κορέσαι στόμα, *Id. Phil.* 1155.

'Αντιφορικῶς, *adv.* idem quod ἀντιφραστικῶς.

'Αντιφορτίζομαι, f. ίσομαι, pro pretio rerum venditarum alias merces emo, et mecum absporto. Ex ἀντὶ et φορτίζω, *onero.*

'Αντιφράζω, f. άσω, per contrarium loquor; (2) contraria appellatione nomino. Hinc

'Αντίφρασις, εως, ἡ, oppositio, objectio; *Ph.* adversitas; (2) figura grammatica, qua quid ex contrario appellatur.

'Αντίφραξις, εως, ἡ, obstructio, oppositio. Ab

'Αντιφράσσω, vel άττω, f. ξω, contra obstruo, obstructioni obstructionem oppono; (2) obstruo; (3) oppono. 'Εκλείπει ἡ σελήνη διὰ τὸ ἀντιφράττειν τὴν γῆν αὐτῇ, *Alex. Aphr.*

'Αντίφρουρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui est loco custodis; (2) contrariam aut æqualem custodiam habens.

'Αντιφυλακὴ, ῆς, ἡ, mutua custodia, custodia quæ fit ex altera parte.

'Αντιφυλάσσω, vel ἀντιφυλάττω, f. άξω, contra vel vicissim custodio; ἀντιφυλάσσομαι, vicissim caveo.

'Αντιφυτεύω, f. εύσω, vicissim gigno.

'Αντιφωνέω, ῶ, f. ήσω, contra clamo, contra dico; (2) proclamo; (3) reclamo; (4) respondeo, etiam literis, γράμματα ἀντιπεφωνηκέναι; (5) constituo me soluturum, expromitto, obloquor, *Soph. Steph.* Hinc

'Αντιφώνησις, εως, ἡ, contradictio; (2) sonus contrarius; (3) expromissio; pecunia constituta, *Ph.*

'Αντιφωνία,

Ἀντιφωνία, ας, ἡ, responsio; (2) sonus contrarius.

Ἀντίφωνον, ου, τὸ, ecloga ex Psalmo aliquo in Liturgiis Græcorum, qua sacerdoti chorus respondet. Ab

Ἀντίφωνος, ου, ὁ ἢ ἡ, contra sonans; (2) respondens; (3) qui est contrariæ vocis, dissonus. Ex ἀντὶ et φωνὴ, *vox.*

Ἀντιφωτισμὸς, οῦ, ὁ, adversum lumen, i. e. quod sit ante oculos positum.

Ἀντιχαίρω, pariter gaudeo.

Ἀντιχαλεπαίνω, contra sævio; (2) vicissim succenseo.

Ἀντιχαρεὶς, invicem gratificans, aor. 2. part. pass. *Soph.* Ab ἀντιχαίρω

Ἀντιχαρίζομαι, f. ίσομαι, gratiam repono, beneficium rependo, mutuam gratiam refero. Ab

Ἀντιχαρις, ιτος, ἡ, beneficii remuneratio.

Ἀντιχασμάομαι, ῶμαι, vicissim oscito.

Ἀντίχειρ, ειρος, ὁ, pollex. Ex ἀντὶ et χεὶρ, *manus*, quod solus tantum valet, quantum reliqui quatuor digiti, seu quod oppositus est et adversus manui, vel quod est ante manum, in principio manus positus, *Ern.*

Ἀντιχειροτονέω, ῶ, f. ήσω, contraria scisco suffragia ferendo, refragor. Hinc

Ἀντιχειροτονία, ας, ἡ, refragatio, suffragatio contraria.

Ἀντίχθων, ονος, ἡ, opposita pedibus nostris terra, terra antipedum. Ex χθών.

Ἀντίχορδος, ου, ὁ ἢ ἡ, contrarias chordas habens, contrarium sonum chordis edens; (2) contrarius; (3) consonus, respondens. Ex ἀντὶ et χορδὴ, *chorda.*

Ἀντιχορεύω, contrario motu feror, *Synes.*

Ἀντιχορηγέω, ῶ, in choragio certo, vel æmulor.

Ἀντιχορηγος, ου, ὁ ἢ ἡ, antichoragus, æmulus alterius choragi, qui in choragio certat cum alio chorago, de choragis aliarum tribuum, qui eodem tempore fabulas edunt suo sumptu, *Ern.*

Ἀντιχορία, ας, ἡ, opposita chori pars; (2) quod oppositus chori pars canit. Ex χορός.

Ἀντιχρῆν, præs. inf. act. *contr.* pro ἀντιχράειν, a verbo ἀντιχράω, *sufficio.* Unde

Ἀντίχρησις, εως, ἡ, mutuus usus. Ab ἀντιχράω

Ἀντίχριστος, ου, ὁ, Antichristus, Christi adversarius, pseudochristus.

Ἀντιχρόνισμα, ατος, τὸ, temporis pro tempore positio. Ex ἀντὶ et χρόνος, *tempus.*

Ἀντιχρονισμὸς, οῦ, ὁ, idem et ex iisdem.

Ἀντιψάλλω, psallo vicissim; (2) alteri in psallendo respondeo; (3) plaudo vicissim. Τοῖς σοῖς ἐλέγοις ἀντιψάλλων ἐλεφαντοδέτον φόρμιγγα, *Aristoph. Av.* 225. Hinc

Ἀντίψαλμος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui vicissim canitur, ex adverso respondens carmini.

Ἀντιψέγω, vicissim invideo, vel reprehendo.

Ἀντιψηφίζομαι, f. ίσομαι, contra decerno, contra statuo, seu scisco; *Gl. V.* refragor.

Ἀντίψηφος, ου, ὁ ἢ ἡ, adversarius, qui alteri refragatur.

Ἀντίψυχος, ου, ὁ ἢ ἡ, vicem animæ præstans, qui pro altero se devovet et mori cupit; (2) qui pro anima seu vita datur. Ex ψυχή.

Ἀντιψύχω, f. ξω, vicissim refrigero.

Ἀντιωθῆναι, a. 1. inf. verbi ἀντιόομαι, *adversor.*

Ἀντλέω, ῶ, f. ήσω, haurio, exhaurio; (2) infundo; (3) exhaurio laborem, exantlo. Πατρῷαν κτῆσιν Αἴγισθος δόμων ἀντλεῖ, *Soph. El.* 1304. Οἱ ἠντληκότες τὸ ὕδωρ, *Joan.* 2, 9. Ab ἄντλος.

Ἄντλημα, ατος, τὸ, haustus; (2) haustrum; (3) perfusio. Ab ἀντλέω.

Ἀντλῆσαι, a. 1. inf. act. verbi ἀντλέω.

Ἀντλήσαντες, *qui hauserunt*, nom. pl. part.

Ἄντλησις, εως, ἡ, haustus, actio hauriendi.

Ἀντλητήριον, ου, τὸ, vas ad hauriendum, haustrum. Ab eod.

Ἀντλητὴρ, ῆρος, ὁ, haustor. Ab eod.

Ἀντλητὴς, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

Ἀντλία, ας, ἡ, sentina; (2) ministerium et pœna hauriendi sentinam; *Gl. V.* haustus.

Ἀντλίον, ου, τὸ, haustrum:

Ἄντλον, ου, τὸ, sentina. Ab

ἌΝΤΛΟΣ, ου, ὁ, sentina; (2) mare; *Eurip.* (3) manipulorum acervus (2) ἄντλον οὐκ ἐδέξατο, aquam marinam non recepit, *Æsch. Sept. ad Th.* 798. Ἀλίμενόν τις ὡς ἄντλον ἐμπεσὼν λέχριος; *Eurip. Hec.* 1024. Πᾶς μὲν γὰρ ἄντλος ἱστοπέδαν ἔχει, nam mare malum navis occupat, *Alcæus apud Heraclidem*, 413.

Ἀντοικοδομέω, alterius loco ædifico, si quid collapsum, vel periculum sit, ne diruatur, v. gr. murus in obsidione; (2) murum vel munitionem exstruo oppositam alteri munitioni. (2) Πυργώσας δ' αὐτὴν ἀνταπετάφρευσ[illegible]

Ἀντοικοδομία, ας, ἡ, extructio muri talis qualis ante dicta: dicitur et in plurali de obsessis, cum pro muris per arietes dejectis intra struunt alios. Τῶν δὲ πολιορκουμένων ταῖς μὲν [illegible] ἔργοις χρωμένων, *Polyb.* 1, 48.

Ἀντοικος, ου, ὁ ἢ ἡ, ex adverso habitans.

Ἀντοικτίζω, f. ίσω, vicissim misereor.

Ἀντοικτείρω, idem.

Ἀντοίομαι, contra, aliter opinor.

Ἀντολὴ, et ἀντολίη, *ortus*, *Ion.* ἀνατολή.

Ἄντομαι, occurro, obvius fio; (2) supplico. Ἐσμὲν τι Νέμεσιν ἄντομαι, *Aristoph. Thesm.* 985. Διπλόος ἤντετο θώρηξ, *Il.* 4, 133. Ab ἄντα.

Ἀντομματέω, ῶ, oculis rectis adversis intueor; (2) obnitor, obsisto, *Suicer.* Ex ὄμμα, *oculus*, *adspectus.*

Ἀντόμνυμι, f. ἀντομόσω, juro vicissim; proprie de juramento calumniæ.

Ἀντομνύω, idem. Hinc

Ἀντωμοσία, ας, ἡ, jusjurandum de calumnia a parte rei, vel accusatoris.

Ἀντομόω, ῶ, f. ώσω, contra juro; (2) adjuro vicissim, adhortor.

Ἀντονομάζω, f. άσω, nomen commuto; (2) contrario vel alio nomine appello crimen objectum. Hinc

Ἀντονομασία, ας, ἡ, pronominatio, figura, qua nomen proprium ponitur pro communi, aut contra.

Ἀντοργίζομαι, f. ίσομαι, vicissim irascor.

Ἀντορύσσω, vel ἀντορύττω, f. ξω, contra, e diverso, fodio.

Ἀντορχέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, vicissim vel contra salto, saltationem alterius imitor, ut simiæ faciunt. Ex ὀρχέομαι, *salto.*

Ἀντοφείλω, f. οφειλήσω, seu οφλήσω, p. ωφείληκα, seu ὤφληκα, vicissim debeo, debitor sum alicui ob acceptum aliquod officium.

Ἀντοφθαλμέω, ῶ, f. ήσω, coram intueor; (2) contra intueor; (3) obluctor, obnitor; (4) audacter contra eo, non timeo; *item*, contemno etiam pecuniam, dona, *Ern.* Ἀντοφθαλμεῖν τῷ ἀνέμῳ, *Act.* 27, 15. Μὴ δύνασθαι τοῖς χρήμασιν ἀντοφθαλμεῖν, *Polyb.* 28, 17, 18. Ab

Ἀντόφθαλμος, ου, ὁ ἢ ἡ, adversis oculis intuens, obtuens; (2) qui est ante oculos, coram.

Ἀντοχὴ, ῆς, ἡ, mutua retentio, seu firma, tenax apprehensio vel retentio. Ab ἀντέχω.

Ἀντοχυρόω, ῶ, f. ώσω, e contrario munio.

Ἀντραῖος, αία, αῖον, cavernosus. Ab ἄντρον.

Ἀντριὰς, άδος, ἡ, quæ libenter in antris versatur. Ab eod.

Ἀντροδίαιτος, ου, ὁ ἢ ἡ, in spelunca vivens.

Ἀντροειδὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, antri formam habens.

ἌΝΤΡΟΝ, ου, τὸ, antrum, caverna, spelunca.

Ἀντροπαία, ας, ἡ, pro ἀνατροπαία, seu ἀνατροπὴ, mutatio, *Æsch. si lectio sana.*

Ἀντροφυὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, in antris natus. Ex ἄντρον et φύω, *nascor.*

Ἀντροχαρὴς, οῦς, ὁ ἢ ἡ, antris gaudens, libenter in antris agens.

Ἀντρώδης, εος, ὁ ἢ ἡ, cavernosus.

Ἄντυγες, *habenæ*, nom. plur. ab ἄντυξ.

Ἀντυγωτὸς, οῦ, ὁ ἢ ἡ, colligatus, ut orbes rotarum ferro. Ab

ἌΝΤΥΞ, γος, ἡ, orbiculus additus summæ sellæ currus, e quo habenæ suspendi possunt, si currus sistendus sit, *Ern.* (2) currus; (3) ambitus aliarum rerum, orbis, fornix. *Pl.* ἄντυγες, clitellæ; (4) jugum citharæ. (1) ἐξ ἄντυγος ἡνία τείνας, *Il.* 5, 262. Αὐτὸς εἴχετο τῆς ἄντυγος, *Lucian. Deor. Dial.* 25, 2. Δοιαὶ δὲ περίδρομοι ἄντυγές εἰσι, *Il.* 5, 728. (4) μέσσα δ' ἄϋπνος ὑπ' ἄντυγι χορδᾶν λήξει πατρῷον ἀνὰ δόμον, *Eurip. Hipp.* 1135.

Ἀντυπεργεῖν, *vicissim inservire*, præs. inf. act. *Ion.* et *contr.* pro ἀντυπεργέειν.

Ἄντω, occurro, obvius fio, *med.* ἄντομαι. Ab ἀντὶ. vel ἄντα.

Ἀντῳδὴ, ῆς, ἡ, cantus qui alteri occinitur, cantus alteri respondens. Ex ἀντὶ et ᾠδή.

Ἀντῳδὸς, οῦ, ὁ, qui cantu mutuo respondet, qui occinit. Ex ἀντὶ et ᾠδὸς, *cantor.*

Ἀντωθέω, ῶ, f. θήσω, vel ώσω, repello, renitor, obnitor.

Ἀντωμοσία, ας, ἡ, idem quod ἀντομοσία.

Ἀντωνέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, vicissim vel contra emo; (2) in auctione mercor contra licendo; (3) emo loco alterius.

Ἀντωνυμία, ας, ἡ, pronomen, pars orationis. Ex ἀντὶ et ὄνυμα, *nomen.* Hinc

Ἀντωνυμικὸς, ἡ, ὸν, ad pronomen pertinens, pronominalis: reperitur et ἀντωνυμιακός.

Ἀντωνυμικῶς, *adv.* usu vel loco pronominis.

Ἀντωπέω, ῶ, f. ήσω, obtueor, contra intueor.

Ἀντωπὴς, ὲς, idem quod ἀντωπὸς, *Man.*

Ἀντώπιος, ου, ὁ ἢ ἡ, obtuens; (2) adversus:

Ἀντωπὸν, *adv.* adversa facie, e regione, ex adverso. Ab

Ἀντωπὸς, οῦ, ὁ ἢ ἡ, ex adverso intuens; (2) splendidus; (3) similis, par. (1) τὰς Ἑλένας ἐν ἀντωποῖς βλεφάροισιν ἔρωτα δέδωκας, *Eurip. Iphig. in Aul.* 583. (3) ἀντωπὸν μακάρεσσι χάμεν γένος, æqualem, *Opp. Hal.* 5, 7. Ex ἀντὶ et ὤψ, *oculus.*

Ἄντωσις, εως, ἡ, occursus; (2) repulsus. Ab ἄντω, *obvio*, vel ἀντωθέω, *repello.*

Ἀντωφελέω, ῶ, f. ήσω, vicissim adjuvo; (2) refero gratiam, beneficium rependo.

Ἀνύβριστος, ου, ὁ ἢ ἡ, contumeliæ expers. Ex α priv. et ὕβρις, *contumelia.*

Ἀνυγίαστος, ον, insanabilis. Ab ὑγιάζομαι.

Ἀνυγραίνω, humecto, madefacio. Ex ἀνὰ vel α pleon. et ὑγραίνω, *madefacio.*

Ἄνυδατος, ον, sine aqua, *Man.* Ab α et ὕδωρ.

Ἀνυδρεύομαι, ex fonte haurio, exhaurio. Ex ἀνὰ et ὑδρεύω.

Ἀνύδρευτος, ου, ὁ ἢ ἡ, non rigatus. Ex α priv.

Ἀνυδρία, ας, ἡ, aquæ inopia, ariditas. Ab

Ἄνυδρος, ου, ὁ ἢ ἡ, aridus, siccus, aqua carens. Ex α priv. et ὕδωρ, *aqua.*

Ἀνύδρων, *arentium*, gen. plur. ab ἄνυδρος.

Ἄνυε, *perficiebat*, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἤνυε, a verbo ἀνύω.

Ἀνύκτερος, ου, ὁ ἢ ἡ, non caliginosus, *Suicer.*

Ἄνυλος, ου, ὁ ἢ ἡ, silva carens, non sylvosus; (2) expers materiæ, incorporeus. Ex ὕλη.

Ἀνυμέναια, *adv.* sine ritibus usitatis in hymenæo. Ἀνυμέναια δ' ἄτερ ὑμηνὸς ἐκηδεύθη λυτροφόρου χλιδᾶς, *Eurip. Phœn.* 349.

Ἀνυμέναιος, ου, ἡ, carens honoribus nuptialibus, justos hymeneos non passa. Ex α priv.

Ἄνυμες, *perficiebamus*, 1. pl. imperf. ind. act. *Dor.* et *per Syncop.* pro ἠνύομεν, ab ἀνύω.

Ἀνυμνέω, ῶ, f. ήσω, celebro, laudo, decanto. Ex ἀνὰ et ὑμνέω, *celebro hymno.*

Ἀνύμφευτος, ου, ὁ ἢ ἡ, innupta. Ex α priv. et νυμφεύω, *nubo.*

Ἄνυμφος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui sponsam non habet, expers connubii; (2) quæ nuptum dari nequit, illocabilis.

Ἀναίτιος, ου, ὁ ἢ ἡ, insons, innocens.

Ἀνύπαρκτος, ου, ὁ ἢ ἡ, non exsistens, commentitius; (2) qui in rerum natura esse nequit. Ex α priv. et ὑπάρχω, *exsisto.* Unde

Ἀνυπαρξία, ας, ἡ, essentiæ privatio.

Ἀνύπεικτος, ου, ὁ ἢ ἡ, immitis, indomitus, non cedens. Ex α priv. et ὑπείκω, *obedio.*

Ἀνυπεξαιρέτως, *adv.* sine exceptione.

Ἀνυπέρβλητος, ου, ὁ ἢ ἡ, inexsuperabilis, *Gl. V.* (2) incredibilis; (3) eximius. Ex α priv. et ὑπερβάλλω, *supero.*

Ἀνυπερβλήτως, *adv.* magnopere, summopere, vehementissime.

Ἀνυπερήφανος, ου, ὁ ἢ ἡ, minime superbus.

Ἀνυπέρ-

Ἀνυπέρθετος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui differri et procrastinari nequit. Ex α priv. et ὑπερτίθημι. Hinc

Ἀνυπερθέτως, *adv.* sine mora, absque dilatione et cunctatione. *Gl. V.* incunctanter.

Ἀνυπεύθυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, innoxius; (2) legibus non obnoxius, qui rationem reddere non tenetur. Ex α priv. et ὑπεύθυνος, *reus.*

Ἀνυπευθύνως, *adv.* cum summa libertate agendi, quæ velis, ut rationem reddere nemini cogare, seu ita ut non sis obnoxius; (2) libere, quasi nemini sis obnoxius.

Ἀνύπη, ἡ, idem quod ἄνυσις, *Ep.*

Ἀνυπήκοος, ου, ὁ καὶ ἡ, non obediens, non obtemperans. Ex α priv. et ὑπήκοος.

Ἀνύπηνος, ου, ὁ, imberbis. Ex α priv. et ὑπήνη.

Ἀνυπηρέτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, ministris carens. Ex α priv. et ὑπηρέτης, *minister.*

Ἀνυπόδατος, *discalceatus, Dor.* pro ἀνυπόδητος.

Ἀνυποδησία, et -σίη, ας, ἡ, pedum nuditas:

Ἀνυποδητέω, ῶ, calceis careo, non sum calceatus. Ab

Ἀνυπόδητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non calceatus, qui est nudis pedibus. Ex α priv. et ὑποδέω.

Ἀνυπόθετος, ου, ὁ καὶ ἡ, non suggestus, non suppeditatus; (2) non suppositus, non spurius. Ex ὑποτίθημι.

Ἀνύποιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, intolerabilis, non ferendus. Ex α priv. ὑπὸ, et οἰστός.

Ἀνυποίστως, *adv.* intolerabiliter.

Ἀνυπόκριτος, ου, ὁ καὶ ἡ, minime simulatus, non fucatus. *Gl. V.* non fictus, sincerus. Ex α priv. et ὑποκρίνομαι, *simulo.*

Ἀνυποκρίτως, *adv.* sine simulatione.

Ἀνυπομένητος, ου, ὁ καὶ ἡ, intolerabilis, *Gl. V.*

Ἀνυπομόνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sustineri nequit, intolerabilis, item impatiens. Ex α priv. et ὑπομένω.

Ἀνυπονόητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non suspicans, incuriosus, v. gr. futuri; (2) non suspectus; non provisus; inopinatus.

Ἀνυπονοήτως, *adv.* non suspiciose; (2) inopinato, insperato, improviso.

Ἀνυπόπτευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non suspectus, suspicione vacans. Ex α priv. et ὑποπτεύομαι.

Ἀνύποπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem, et *act.* nihil mali de aliquo cogitans.

Ἀνυπόπτως, *adv.* citra suspicionem.

Ἀνυποσημείωτος, ον, non annotatus.

Ἀνυπόστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, intolerabilis; (2) cujus impetus sustineri nequit; (3) fundamento carens, *Polyb.* (4) *Theologis*, qui non potest subsistere, subsistentiam non habens. Ex α priv. et ὑφίστημι, *subsisto.*

Ἀνυπόστολος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui in dicendo nihil timet, nulla utitur dissimulatione, qui libere loquitur, non prævaricans. Ex α priv. et ὑποστέλλομαι.

Ἀνυποστόλως, *adv.* sine timore, libere; (2) citra prævaricationem; (3) nihil remittendo.

Ἀνυπόστρεπτος, ον, idem quod

Ἀνυπόστροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, irremeabilis, irreparabilis, *Ph.* Ex α priv. et ὑποστρέφω, *reverto.*

Ἀνυπότακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, refractarius. *Gl. V.* indomitus; (2) confusus, perturbatus, ordine carens, *Polyb.* Ex α priv. et τάττω.

Ἀνυποτίμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non census, non æstimatus; (2) cui lis æstimata non est, mulcta vel pœna non æstimata; (3) impunitus, unde (4) effrænis, insolens, impius. Ex α priv. et ὑποτιμάω, *censeo, æstimo,* (nisi quædam horum potius ad ἀντιτίμητος sint referenda,) *Ern.*

Ἀνυποτιμήτως, *adv.* impune; (2) licenter, libere.

Ἀνυπότρεφος, ον, idem quod ἀνυπόστροφος, *Orph.*

Ἀνύπουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, non simulatus, sincerus; sine suspicione; sine vitio occulto; proprie sub cujus cicatrice nullum vitium latet.

Ἀνύπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, qui pedibus celeriter confecit, *Hes.* Ex ἀνύω, *perficio*, et πούς.

Ἀνυσάμαν, *confeci*, 1. sing. a. 1. ind. med. *Dor.* et *Ion.* pro ἠνυσάμην, a verbo ἀνύω.

Ἀνύσας, *qui perfecit*, a. 1. part. act.

Ἄνυσε, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἤνυσε.

Ἀνυσίεργος, ου, ὁ καὶ ἡ, laboriosus; efficax in agendo. Ab ἄνυσις et ἔργον.

Ἀνύσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, expeditus, efficax; (2) utilis. Ab ἀνύω, *perficio.*

Ἀνυσίμως, *adv.* efficaciter, strenue; (2) utiliter, cum effectu et emolumento.

Ἄνυσις, εως, ἡ, perfectio; effectio. *Gl. V.* efficacitas, effectus, efficacia, *Gl. V. II.* 2, 547. (2) profectus, commodum; (3) finis. Ab ἀνύω.

Ἀνύσσας, *qui perfecit, Poet.* pro ἀνύσας.

Ἀνυστέον, perficiendum. Ab eod.

Ἀνυστικὸς, ἡ, ὸν, efficax, effectum magnum et celerem habens. Ab eod.

Ἀνυστὸς, ἡ, ὸν, qui effici potest, facilis, promptus. Ὡς ἀνυστὸν, quoad fieri posset, *Arrian. Hist. Alex.* 1, 14. Ab eod.

Ἄνυτο, 3. sing. imperf. ind. pass. *Ion.* pro ἤνυτο, a verbo ἀνύω, *perficio.*

Ἀνύτω, iter facio, proficiscor; subaudito ὁδὸν. Ἤνυτον σχολῇ βραχὺς [illegible] παγκοίταν δ' ὁρῶ θάλαμον στείχουσ' Ἀντιγόναν ἀνύτουσαν elliptice pro ὁδὸν ἀνύτουσαν [illegible] παγκοίταν θάλαμον, *Id. Antig.* Idem quod ἀνύω.

Ἀνυφαίνω, retexo, *Gl. V.* Ex ἀνὰ et ὑφαίνω.

Ἀνύφαμμος, ου, ὁ καὶ ἡ, non arenosus.

Ἀνύφαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, non textus, intextus, *Gl. V.* Ex α priv. et ὑφαντός, *textus.*

Ἀνυψόω, ῶ, f. ώσω, elevo, erigo, sublevo.

ἈΝΥ'Ω, f. ύσω, perficio, efficio, conficio, perago; (2) prosum; (3) impleo; (4) perdo; (5) lucror; (6) iter facio, consumo, *in med.* festino; (7) impetro; (8) consequor, lucror. Σιγῇ τὸ μὸν ἔργον ἤνυτεν, *Soph. Trach.* 323. Τὸ δ' εὐφημοσύνα κοινὰν ἤνυσεν ἐς φίλας ἀρωγὰν, *Id. Phil.* 1135. Οὐ γὰρ δὴν τούτου γε ζώοντος ἀνύσσεσθαι τάδε ἔργα, perfectum iri, *Odyss.* 16, 373. (6) ἀνύσας τρέχε, properans curre, *Aristoph. Plut.* 229. Ἀνύσειν τὸν Ἅδαν, migrem ad Orcum, *Soph. Aj.* 606. Vide Ἀνύτω. (9) ἀνυσάμαν τὸν ἀμνὸν, agnum acquisivi, *Theocrit. Idyll.* 5, 144. Ὡς ἀνύσαιο, ut tu consequerere *nempe* nuptias, *Theocrit.* 18, 17. Κ' ἂν ταῦτ' ἀνύσηται, si hæc consecutus fuerit, *Aristoph. Plut.* 196. Νίκας δυσαριθμήτους ἀνύσαντας, innumerabiles victorias adeptas, *App. Bell. Civ.* 2, 73. *Item* tolero. Ἀλλὰ τὸν αὐτῷ ἄνυε πικρὸν ἔρωτα, καὶ ἐς τέλος ἄνυε μοίρας, sed suum tolerabat amorem acerbum, atque *in illo fortiter ferendo* vitam ad finem usque transigebat, *Theocr.* 1, 92.

ἌΝΩ, *adv.* sursum, supra, in loco, vel ad locum. Hinc ὁ, ἡ, τὸ, ἄνω, superior, superius; ἄνω τε καὶ κάτω, sursum et deorsum, *Eurip. Bacch.* 740.

Ἄνω, imperfect. ἦνον, finio, perficio; ἄνομαι, finior, perficior. Ἔνθα ἦνον ὁδὸν, hinc ibant iter, *Odyss.* 3, 496. Μάλα νὺξ ἄνεται, nox mox finit se, properat ad finem, *Il.* 10, 251. Ὅπως ἔργον ἄνοιτο, quemadmodum opus perfici posset, et ad perfectionem suam postularet, *Ibid.* 18, 473. Ἤνετο μὲν τὸ ἔργον, perficiebatur quidem opus, *Herodot.* 1, 190.

Ἀνῶ, *deseram*, seu *deseruerim*, 1. sing. a. 2. conj. act. verbi ἀνίημι, pro ἀνέω; *desero.*

Ἄνωγα, *jussi*, 1. sing. perf. ind. med. *Ion.* pro ἤνωγα, a verbo ἀνώγω.

Ἀνωγέμεν, *jubere*, præs. inf. act. *Ion.* pro ἀνώγειν

Ἀνώγεον, ου, et ἀνώγεων, ω, τὸ, cœnaculum. Ab

Ἀνώγεως, ω, ὁ καὶ ἡ, qui supra terram est, editior domus locus. Ex ἄνω et γῆ, vel potius illud γεως est mera terminatio, *Ern.*

Ἀνωγέω, suadeo. Ab

Ἀνωγὴ, ῆς, ἡ, jussum, adhortatio. Ab ἀνώγω.

Ἀνώγηθι, *jube*, 2. sing. præs. imperat. act. v. ἀνώγημι.

Ἀνῶγμαι, 1. sing. perf. ind. pass. v. ἀνοίγω.

Ἀνώγουν, *jubebam*, 1. sing. imperf. ind. act. *Ion.* et *contr.* pro ἠνώγεον, a verbo ἀνωγέω.

ἈΝΩ'ΓΩ, jubeo, hortor, suadeo, instigo. Τί δῆτ' ἀνώγας; *Soph. Phil.* 53. Σιωπᾶν λαὸν ἀνώγει, *Il.* 2, 280.

Ἀνῴγνυν, imperf. ind. act. *Ion.* pro ἠνῴγνυν.

Ἀνώδινος, ου, ὁ καὶ ἡ, partus dolores non sentiens; doloris expers. Ex α priv. et ὠδίν.

Ἄνωδος, ον, non canens, epith. avis.

Ἀνωδυνία, ας, ἡ, doloris absentia. Ab

Ἀνώδυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, doloris expers; (2) ἡ, quæ dolores partus non sentit, sine dolore pariens; (3) dolores pellens. Ex ὀδύνη.

Ἀνωδύνως, *adv.* sine dolore. A præc.

Ἄνωθεν, *adv.* desuper, superne, e loco superiori; (2) cœlitus, e cœlo; (3) a principio, altius repetendo; (4) denuo, rursum; οἱ ἄνωθεν dicuntur majores nostri, omnino veteres, antiqui, prisci. Ab ἄνω.

Ἀνωθέω, ῶ, f. ήσω, vel ώσω, sursum impello; (2) repello, retrudo. Οἱ μὲν ἀνώσαντες πλέον ἐς πόλιν, *Odyss.* 15, 552. Ἀνῶσαι τοὺς πολεμίους τὴν πόλιν, objectare, *Thuc.* Ex ἀνὰ et ὠθέω, *pello.* Hinc

Ἀνώθησις, εως, ἡ, impulsio sursum versus; (2) repulsio.

Ἀνωϊστὶ, *adv.* clam, inopinato, insperato. Λαθρῇ, ἀνωϊστὶ, δόλῳ ἐλομένης ἀλόχοιο, *Odyss.* 4, 92. Ab

Ἀνώϊστος, ου, ὁ καὶ ἡ, inopinatus, improvisus. Τῷ δ' ἄρ' ἀνώϊστον κακὸν ἤλυθε δῖος Ἀχιλλεὺς, *Il.* 21, 39. (2) incognitus Ἀνώϊστος δ' ἐτέτυκτο πᾶσιν ὁμῶς, *Apoll. Rhod.* 4, 255. (3) res de qua refertur. Ἀνωΐστου γενομένου ἐκ προνοίης τῆς Κλεομένεος ἐς τὴν Πυθίην, *Herodot.* 6, 66. Sed ibi leg. quidam videtur ἀνοίστου. Vid. ἀνῶσαι. Ex α priv. et οἴομαι.

Ἀνωΐστως, *adv.* inopinato, præter opinionem; (2) non suspecte, non suspiciose. Ὡς οἱ μὲν πυκινοῖσιν ἀνωΐστως δονάκεσσι μίμνον, *Apoll. Rhod.* 3, 6.

Ἀνῴχθην, *apertus sum*, 1. sing. a. 1. ind. pass. *per Diælysin*, pro ἀνῴχθην, ab ἀνοίγω.

Ἀνῷκται, *apertus est*, 3. sing. perf. ind. pass.

Ἀνώλεθρος, ου, ὁ καὶ ἡ, interitus expers, interitui non obnoxius. Ex α priv. et ὄλεθρος, *perditio.*

Ἀνωλόφυρτος, ον, indefletus. Ab α priv. et ὀλοφύρομαι.

Ἀνώμαλος, ἐος, ὁ καὶ ἡ, non planus, salebrosus, contragosus; (2) inæqualis, non æquabilis. Ex α priv. et ὁμαλὸς, *planus.* Hinc

Ἀνωμαλία, ας, ἡ, asperitas; (2) inæqualitas; (3) inconstantia; (4) aberratio a regula.

Ἀνώμαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀνωμαλής· (3) inconstans. (8) ἐν αἷς (ἐν μάχαις) τὸ δαιμόνιον ἀνώμαλον, *Appian. Punic.* 59.

Ἀνωμαλότης, ητος, ἡ, idem quod ἀνωμαλία.

Ἀνωμάλως, *adv.* salebrose; (2) inæqualiter, inæquabiliter; (3) contra regulam.

Ἀνωμάλωσις, εως, ἡ, inæqualis distributio.

Ἄνωμος, ου, ὁ καὶ ἡ, humero carens.

Ἀνωμοτὶ, *adv.* sine jurejurando. Ab

Ἀνώμοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, injuratus; (2) non addictus jurejurando, citra jusjurandum. (2) καὶ θεῶν ἀνώμοτος, *Eurip. Med.* 737. Ex α priv. et ὄμνυμι, *juro.*

Ἄνων, præs. part. act. v. ἄνω, pro ἀνύω.

Ἀνωνύμη, sine nomine, *Arat.*

Ἄνωνις, *Dioscorid.* anonis, herbæ genus. *Angl.* REST-HARROW, or CAMMOCK.

Ἀνωνόμαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, quasi innominabilis, nefandus; (2) qui sine nomine est. (1) ἄρρητ', ἀνωνόμαστα, *Eurip. Hec.* 714.

Ἀνωνυμὶ, et ἀνωνυμεὶ, *adv.* sine nomine. Ab

Ἀνώνυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, expers nominis, sine nomine; (2) non nominatus, incelebris; ἀνώνυμα, etiam dicuntur, quæ narrantur, suppresso nomine ejus a quo veniunt, aut ad quem pertinent; ut indicium ἀνώνυμον. Ex α priv. et ὄνομα, *nomen.*

Ἀνῶξαι, *jussisse*, a. 1. inf. act. verbi ἀνώγω.

Ἄνωξις, εως, ἡ, jussum. Ab ἀνώγω.

Ἀνώπιον, ου, τὸ, locus editior et a conspectu semotus. Ex α priv. et ὤψ, *oculus*, vel a terminatione πος et πιος, *Ern.*

Ἀνωρθώθην, *in altum erectus sum*, 1. sing. a. 1. ind. pass. verbi ἀνορθόω, *surrigo.*

Ἀνωρία, ας, ἡ, intempestivitas. Ab

Ἄνωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, intempestivus; (2) immaturus, præcox. Ex α priv. et ὥρα, *tempus.*

Ἀνώροφος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, tectum non habens. Ab *α priv.* et ὄροφος, *tectum.*

Ἀνωρεία, ας, ἡ, unda, quæ ad summam navis marginem attollitur. Ex ἄνω et ῥέω.

Ἀνώῤῥεπος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, sursum vergens, resupinus. Ex ἄνω et ῥεπὴ, *inclinatio.*

Ἀνωρύομαι, magno cum ululatu exclamo; (2) graviter ejulo, lamentor.

Ἀνωσάμενος, part. a. 1. med. v. ἀνωθέω, pro ἀναθέω, *propello.*

Ἀνῶσαι, *retulisse*, a. 1. inf act. *Ion.* pro ἀνοῖσαι, a verbo ἀναφέρω, pro ἀνοίω, *refero.* Ἐς θεὸν ἀνῶσαι, ad deum referre, *Herodot.* 1, 157.

Ἀνώτατος, η, ον, summus, supremus, *Gl. V.*

Ἀνωτάτω, *adv.* in supremo loco. Ab ἄνω.

Ἀνωτερικὸς, ἡ, ὸν, supernus, *Ph.* aliter, *Gl. V.* superans. Ab

Ἀνώτερος, α, ον, superior, *Gl. V.* Ab ἄνω.

Ἀνωτέρω, *adv.* superius. A præc.

Ἀνωφελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, inutilis, infructuosus, incommodus, *Gl. V.* ἀνωφελῆ, irrita, *Ph.* (3) damnosus. Ἀνωφελὴς εὐνοία, *Eur. Hippol.* 638. Ex α priv. et ὠφελέω.

Ἀνωφέλητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non adjutus, nullo commodo affectus; (2) inutilis. Ex iisd.

Ἀνωφελῶς, *adv.* inutiliter, nullo commodo.

Ἀνωφέρεια, ας, ἡ, adscensus, acclivitas. Ab

Ἀνωφερὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, ad superna tendens, sublimis, sursum ferens. Ex ἄνω et φέρω.

Ἀνώφοιτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, sursum tendens. Ex ἄνω et φοιτάω.

Ἀνωφορέω, sursum fero, veho.

Ἀνώφορος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἀνωφερής.

Ἄνωχα, *aperui*, 1. s. perf ind. act. v. ἀνοίγω.

Ἀνώχθε, *jubete.* Pro ἀνώγετε, *Eurip. Herc. Fur.* 241. A verbo ἀνώγημι, *jubeo.*

Ἄνωχθι, *jube*, 2 sing. præs. imperat. act. *per Sync.* pro ἀνώγεθι, *Il.* 10, 68.

Ἀνώχθω, *jubeto*, 3. sing. præs. imperat. act. *per Sync.* pro ἀνωγέτω, *Il.* 11, 189.

Ἀνώχυρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non munitus, intutus, indefensus. Ex α priv. et ὀχυρός.

Ἄξαιμι, *fregerim*, 1. sing. a. 1. opt. act. verbi ἄγω, vel ἄγνυμι, *frango.*

Ἄξας, a. 1. part. act. verbi ἄγω, *duco.*

Ἄξας, part. aor. 1. verbi ἄσσω, *Soph. Aj.* 257.

Ἄξε, *age*, præs. imperat. v. poet. ἄξω pro ἄγω.

Ἄξεια, *fregerim*, 1. sing. a. 1. opt. act. *Æol.* pro ἄξαιμι, a verbo ἄγω, *frango.*

Ἄξεινος, *sine hospite*, *Poet.* pro ἄξενος.

Ἄξεινος, *Poet.* et ἀξείνιος, vide ἄξενος, *Hes. Call.*

Ἀξεναγώγητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non ductus ab hospite, non receptus. Ex α et ξεναγωγέω.

Ἀξενία, ας, ἡ, inhospitalitas, inhumanitas erga peregrinos.

Ἄξενος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, inhospitalis, inimicus, sævus hospitibus; (2) cui non est hospes, a quo suscipiatur.

Ἀξενώτερος, compar. ab ἄξενος, *Eur. Alcest.* 559.

Ἄξεστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, radendo non politus.

Ἀξία, ας, ἡ, dignitas, meritum, dignatio; (2) æstimatio, justum pretium. Ab ἄξιος.

Ἀξιαγάπητος, ον, amore dignus.

Ἀξιάγαστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, admiratione dignus; (2) fide dignus; *Gl. V.* memorabilis; ἀξιάγαστον, operæ pretium, memorabile, *Gl. V.* Ex ἄξιος et ἀγαστὸς, *admirabilis.*

Ἀξιάκȣστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, auditu dignus; (2) memorabilis. Ex ἄξιος et ἀκȣ́ω, *audio.*

Ἀξιακρόατος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem. Ex ἀκροάομαι.

Ἀξιαπήγητος, *Ion.* idem quod ἀξιαφήγητος. Ἄλλα δὲ ἔργα ἀπεδέξατο ἐὸν ἐν τῇ ἀρχῇ ἀξιαπηγητότατα, *Herod.* 1, 16.

Ἀξιαφήγητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, dignus memoratione, memorabilis. Ex ἄξιος et ἀφηγέομαι.

Ἀξιεπαίνετος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, dignus laude. Ex ἔπαινος, *laus.*

Ἀξιέπαινος, laude dignus, *Xenoph. Cyrip.* 3, 175. Ἐλεεινοὶ τȣ̃ πάθȣς, ἀξιέπαινοι δὲ τῆς ἀρετῆς γινόμενοι, *App. de Reb. Ital. apud Suid.*

Ἀξιεπιθύμητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, dignus qui expetatur. Ex ἐπιθυμέω, *desidero.*

Ἀξιέραστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, dignus amore, amabilis. Ex ἐράω, *amo.*

Ἀξιȣ̃μαι, *dignum censeo*, 1. sing. præs. indic. med. *Dor.* pro ἀξιȣ̃μαι, ab ἀξιόομαι.

Ἀξινάριον, ȣ, τὸ, parva ascia; *Gl. V.* dolabella. Dim. ab.

ΑΞΙ'ΝΗ, ης, ἡ, ascia, dolabra, securis. Εἶλετο καλὴν ἀξίνην, εὔχαλκον, ἐλαΐνῳ ἀμφὶ πελέκκῳ, *Il.* 13, 616. Hinc

Ἀξινίδιον, ȣ, τὸ, ascia parva. Dim.

Ἀξινομαντεία, ας, ἡ, divinatio per secures.

Ἀξιοβίωτος, ον, idem quod βιωτός.

Ἀξιοδάκρυτος, ον, deflendus, lacrymabilis.

Ἀξιοεπιθύμητος, ον, appetendus, studio dignus.

Ἀξιόεργος, ον, dignus labore; *item* par labori, operi.

Ἀξιόζηλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, dignus æmulatione, imitatione, appetitione; (2) optabilis, præclarus.

Ἀξιοζήλως, *adv.* laudabiliter, præclare.

Ἀξιοζήλωτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἀξιόζηλος.

Ἀξιοθάνατος, ον, morte dignus

Ἀξιοθαύμαστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, dignus admiratione.

Ἀξιοθέατος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, spectatu dignus, spectabilis. Ex ἄξιος et θεάομαι, *specto.*

Ἀξιοθέητος, *spectatu dignus*, *Ion.* pro ἀξιοθέατος.

Ἀξιοθρήνητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, dignus lamentatione, lamentabilis. Ex ἄξιος et θρῆνος.

Ἀξιοκοινώνητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, dignus quocum communicemus, dignus cujus consortium expetamus. Ex κοινωνέω.

Ἀξιόκτητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, dignus qui quæratur et possideatur, digno vel justo pretio quæsitus, vel quærendus. Ex κτάομαι.

Ἀξιόλεκτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, dictu dignus, laudabilis. Ex ἄξιος et λέγω, *dico.* Unde

Ἀξιόλογος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, mentione dignus, memorabilis, laudabilis; (2) non aspernandus, magni pretii, *Ph.* honestus, egregius; ἀξιόλογον, operæ pretium, *Gl. V.* ἀξιολογώτατος, dignissimus, perfectissimus, *Ph.*

Ἀξιολόγως, *adv.* egregie, præstanter, ita ut sit mentione dignum, laudabiliter.

Ἀξιομακάριστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, dignus, quem beatum omnes prædicent. Ex μακαρίζω.

Ἀξιόμαχος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, par viribus, idoneus ad pugnam. Ex μάχομαι.

Ἀξιομιμέομαι, imitor.

Ἀξιομισὴς, ὁ ϗ ἡ, odio dignus.

Ἀξιόμισος, ον, odio dignus, *Æsch.*

Ἀξιομίσητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem. Ex μισῶ.

Ἀξιομνημόνευτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, memorabilis, commemorabilis, *Gl. V.* Ex μνημονεύω.

Ἀξιόμορφος, ον, visu dignus, *Man.* A μορφή.

Ἀξιόνικος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, victoria dignus, *Gl. V.* ἀξιόνικον, palmarium. Ἀξιονικότεροι εἰσὶν Ἀθηναίων ταύτην τὴν τάξιν ἔχειν, *Herodot.* 9, 26. Ab ἄξιος et νίκη, *victoria.*

Ἀξιοπενθὴς, dignus luctu. Ἀξιοπενθεῖς φῆμαι μᾶλλον κατέχȣσιν, *Eurip. Hipp.* 1465.

Ἀξιοπιστία, ας, ἡ, verisimilitudo, species, auctoritas fide digna. *Ph.* honestas. Ab

Ἀξιόπιστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, fide dignus, gravis; (2) verisimilis, certus. *Ph.* severus, honestus, idoneus. Ex πίστις.

Ἀξιοπιστοσύνη, ἡ, fidei dignitas, *Man.*

Ἀξιοπίστως, *adv.* fideliter, ita ut fide sit dignum.

Ἀξιόποινος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, pœna dignus; (2) qui meritas pœnas accipit. Ex ποινὴ, *pœna.*

Ἀξιοπραγία, ας, ἡ, rerum honestarum susceptio, actio.

Ἀξιοπρέπεια, ας, ἡ, dignitas. Ab ἀξιοπρεπής.

Ἀξιοπρεπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, dignus, decorus, laude dignus. Ex πρέπω, *convenio.*

Ἀξιοπρεπῶς, *adv.* digne, decore.

Ἀξιοστράτευτος, ον, imperio dignus.

ΑΞΙΟΣ, ία, ιον, dignus; (2) æstimabilis, pretium et æstimationem habens; (3) salubri pretio parandus. Ἐπ' ἀξίοισιν, idem quod ἀξίως, merito, *Eurip. Or.* 1335.

Ἄξιος, pro ἀντάξιος, æquiparandus, *Hom.*

Ἀξιόσκεπτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, dignus consideratione, seu animadversione, considerandus. Ex σκέπτομαι, *considero.*

Ἀξιοσπούδαστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, dignus studio, dignus quem studiose sectemur. Ex σπȣδάζω.

Ἀξιοστρατήγητος, ον, dignus imperatore; imperatori laudem gignens.

Ἀξιοστρατηγικὸς, ȣ̃, ὁ ϗ ἡ, idem.

Ἀξιοστράτηγος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem. Τῶν στρατηγῶν ἀξιοστρατηγότεροι, *Xenoph. Cyri Expedit.* 3, 187. Superl. ἀξιοστρατηγότατος, *apud Dion.* et *Arrian. Hist. Alex.* 4, 11.

Ἀξιοτέκμαρτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, probatus sufficientibus argumentis. Ex ἄξιος et τεκμαίρομαι.

Ἀξιότης, ητος, ἡ, dignitas; (2) dignatio.

Ἀξιοτίμητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, pretiosus, *Ph.* Ex ἄξιος et τιμάομαι, *æstimo.*

Ἀξιόχρεως, ω, ὁ ϗ ἡ, qui est solvendo; (2) fide dignus; (3) idoneus ad aliquid; (4) dignus; (5) satis magnus et amplus.

Ἀξιόω, ῶ, f. ώσω, dignum censeo, dignor; (2) peto, postulo, volo, cupio; (3) existimo, puto; (4) statuo, instituo, aggredior; (5) oportet me, decet me; τὸ ἀξιῶν, opinio; ἀξιȣ̃μαι, mereo, *Gl. V.* dignus habeor; ἀξιωθῇ, meruerit, *Ph.* (¹) καλοῖσιν ὑμεναίοισιν ἀξιωμένη, *Eurip. Or.* 1210. Ἀξιώμενος θυγατρὸς τῆς σῆς, τῆς βȣλῆς, τιμωρίας, τῶν δωρεῶν, τȣ̃ ἐπαινεῖν, πάντων πρὸς τȣ̃ βελτίονος. Οὐκ ἠξίωσαν τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων, *Soph. Phil.* 61. Οὐδὲ ἐμαυτὸν ἠξίωσα πρός σε ἐλθεῖν, *Luc.* 7, 7. Πλείονες γὰρ δόξης ȣ̃τος παρὰ Μωσῆν ἠξίωται, *Heb.* 3, 3. (3) εἴπερ γὰρ ἡμᾶς ἀξιοῖ λόγȣ τινὸς γυνὴ, *Eurip. Med.* 962. Ab ἄξιος.

Ἀξιόφυλλος, Æ. lege ἀξιόφυλλος, vel ἀξιόφυλλος, *Pav.* αὐξίφυλλος, *Heath.*

Ἀξίωμα, ατος, τὸ, dignitas, auctoritas; dignatio, honos, meritum, *Ph.* (2) decretum; (3) enunciatio, effatum, pronunciatum, conceptio animi communis, manifesta et indubitata, *ap. Dial.* (4) voluntas: (5) supplex oratio, preces (3) μάτην γὰρ ȣ̃δὲν ἀξίωμα δαιμόνων ἔχω φράσαι, *Soph. Œd. Coll.* 1451. Ab ἀξιόω.

Ἀξιωματικὸς, ἡ, ὸν, habens auctoritatem, auctoritate præditus; unde Axiomatici pro senatoribus et aliis honoratis accipiuntur; (2) dignatione et majestate venerandus; honorarius, *Gl. V.* in precibus consumptus, sc. sermo, &c. *Ern.*

Ἀξιωματικῶς, *adv.* cum auctoritate, cum dignitate; (2) pro axiomate, *ap. Dial.*

Ἀξίως, *adv.* merito, digne, prout dignum est; (2) modico et salubri pretio. Ab ἄξιος.

Ἀξιώσαια, *dignum censuerim*, 1. sing. a. 1. opt. act. *Æol.* pro ἀξιώσαιμι, ab ἀξιόω. Unde

Ἀξίωσις, εως, ἡ, postulatio, rogatio, postulatum, *Gl. V.* (2) dignitas, auctoritas, gravitas; prærogativa, *Gl. V.* (3) opinio, imprimis de se, virtutibusque suis; (4) significatio, vis verborum; (5) salutatio honorifica, omninoque honos qui alteri habetur. (2) ἄμφω στρατηγικȣ̀ς κατ' ἀξίωσιν, ambos prætoria dignitate, *App. Syr.* 51.

Ἄξιφος, ον, ense carens, quod sine gladio peragitur.

Ἀξόανος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, sculptili imagine carens; epith. templi. Ex α priv. et ξόανον.

Ἄξομαι, 1. sing. f. 1. ind. med. v. ἄγω.

Ἆξον, *frange*, vel *duc*, 2. s. a. 1. imperat. act.

Ἀξονήλατος, ον, axe agitatus. Ex ἐλαύνω.

Ἀξόνιος, ία, ιον, ad axim pertinens. Ab ἄξων.

Ἄξοος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non politus. Ex α et ξέω.

Ἀξυγκρότητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui conflatus seu coactus non est; (2) qui conflari seu cogi nequit. Ex α priv. et συγκροτέω.

Ἀξύλευτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, epith. silvæ incæduæ in quam nemo lignatum ivit, in quo ligna non cæduntur. Ex α priv. et ξυλεύω, *lignor.*

Ἀξυλία, ας, ἡ, lignorum inopia.

Ἀξύλιστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, unde nemo ligna petiit.

Ἄξυλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non lignosus, ligno carens; (2) lignis plenus, ex quo nemo ligna petiit. Ὅτε πῦρ ἀΐδηλον ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσῃ ὕλῃ, *Il.* 11, 155. Ex α priv. vel intens. et ξύλον, *lignum.*

Ἀξύμβατος, vid. ἀσύμβατος.

Ἀξύμβλητος, ον, ὁ ϗ ἡ, non conferendus; (2) non adeundus, aditus difficiles habens, asper; (3) intelligi non potest, conjectura non assequendus. Ἀξύμβλητον ἀνθρώπῳ μαθεῖν, *Soph. Trach.* 707.

Ἀξύνετος, vid. Ἀσύνετος; (2) obscurus, sermo lingua peregrina, qui, ob eam rationem, intelligi non potest; (2) ἀξύνετα βαρβαρισὶ τȣ̀ς κτείνοντας παρακαλȣ̃ντων, *App. Mithr.* 50.

Ἀξυρὴς, ὲς, idem quod ἄξυρος, *Hes.*

Ἄξυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, irrasus. *Gl. V.* intonsus. Ex α priv. et ξύρομαι, *rador.*

Ἄξυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, irrasus. *Gl. V.* rudis. Ex α priv. et ξύω, *rado.*

Ἄξω, 1. sing. f. 1. ind. act. verbi ἄγω.

ἌΞΩΝ, ονος, ὁ, axis, *Il.* 16, 378.

Ἄοδμος, ου, ὁ καὶ ἡ, odore carens, inodorus. Ex α priv. et ὀδμὴ, *odor.*

Ἄοζος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui est sine nodis, enodis; (2) ramosus, plenus ramorum; (3) nodosus; (4) qui multa ligna comburit. Ex α priv. vel intens. et ὄζος, *nodus arboris.*

Ἀοῖ, dat. sing. *Dor.* pro ἠοῖ. Ab ἠώς.

Ἀοιδᾶν, *cantuum*, gen. plur. *Dor.* pro ἀοιδῶν, ab

Ἀοιδὴ, ῆς, ἡ, cantus; (2) carmen; (3) fama; (4) cantatrix; (4) Ἐσπερίδων δ' ἐπὶ μηλόσπορον ἀκτὰν ἀνύσαιμι τᾶν ἀοιδᾶν, *Eurip. Hippol.* 742. Ab ἀείδω, *cano.*

Ἀοιδιάω, ῶ, cano, canto. Καλὸν ἀοιδιάει, *Odyss.* 10, 227. Ἡ δ' ἔνδον ἀοιδιάουσ' ὀπὶ καλῇ, *Odyss.* 5, 61. Ab eod. Unde

Ἀοίδιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, celebris, decantatus.

Ἀοιδοθέτης, ου, ὁ, poeta, qui componit cantilenas. Ex ἀοιδὴ et τίθημι, *pono.*

Ἀοιδομάχος, ου, ὁ, qui cantando certat.

Ἀοιδοπόλος, ου, ὁ, qui versatur circa carmina, poeta. Ex ἀοιδὴ et πολέω.

Ἀοιδὸς, οῦ, ὁ, cantor; (2) poeta; (3) cantus peritus. Ab eod.

Ἀοιδοσύνη, ης, ἡ, cantio, cantilena. Ab ἀοιδός.

Ἀοζέω, seu ἀοζέω, ministro, *Hes. Suid.*

Ἄοζοι, seu ἀοζοὶ, ministri, *Call. ap. Hes.*

Ἀοίκητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non habitatus, inhabitabilis, *Gl. V.* Ab

Ἄοικος, ου, ὁ καὶ ἡ, domo carens; (2) extorris; (3) pauper; (4) vix habitabilis (de domo). Προσκύσαντες τὴν ἔσω ἄοικον εἰσοίκησιν, *Soph. Phil.* 534.

Ἄοιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, invius, vagus. Ex οἴμη, *via.*

Ἀοινέω, vino abstineo, non utor.

Ἀοινία, ας, ἡ, abstinentia a vino.

Ἄοινος, ου, ὁ καὶ ἡ, vino carens; (2) abstemius.

Ἀοκνία, ας, ἡ, strenuitas. Ab

Ἄοκνος, ου, ὁ καὶ ἡ, impiger; (2) intrepidus; indefessus, *Gl. V.* Ex α priv. et ὄκνος.

Ἀόκνως, *adv.* impigre. A præc.

Ἀολλέω, ῶ, f. ήσω, confertos reddo, congrego. Καὶ δ' ἄρ' ἀόλλισαν (alii ἀόλλισσαν) κατὰ ἄστυ γεραιὰς, *Il.* 6, 287.

Ἀολλήδην, *adv.* confertim, simul. Ab

ἈΟΛΛΗ'Σ, έος, ὁ καὶ ἡ, confertus, congregatus; ἀολλέες, conferti, densi.

Ἀολλίζω, f. ίσω, idem quod ἀολλέω. Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντες ἀολλίσθησαν Ἀχαιοὶ, *Il.* 19, 54.

Ἄοπλος, ου, ὁ καὶ ἡ, inermis. Ex ὅπλα.

Ἄοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui nullam vocem edit, mutus; (2) invisibilis. Ex α priv. et ὄψ.

Ἄοπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, invisibilis. Ex ὄπτομαι.

ἈΟΡ, seu ἄορ, ορος, τὸ, ensis. *Gl. V.* spatha.

Ἀορασία, ας, ἡ, cæcitas; (2) ea conditio rei, ut oculis usurpari nequeat. Ex α priv. et ὁράω.

Ἀόρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, invisibilis; (2) quem nefas est videre; (3) quem ipsi non vidimus. *act.* qui non videt. Hinc

Ἀοράτως, *adv.* invisibiliter.

Ἀοργησία, ας, ἡ, iræ expers, aut non assequenda animi sedatio, lenitudo. Ex α priv. et ὀργή.

Ἀόργητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui non irascitur, aut irasci solet. Ex iisd.

Ἀοργήτως, *adv.* sine ira, leniter, sedate.

Ἄορες, ων, αἱ, mulieres, *Hes.* (2) tripodes.

Ἀοριστάινω, hæsito, dubito. Ab ἀόριστος. Unde

Ἀοριστέω, ῶ, f. ήσω, infinitus sum.

Ἀοριστία, ας, ἡ, infinitas.

Ἀοριστικὸς, ἡ, ὸν, indefinitivus. Ab eod.

Ἀόριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, infinitus, indefinitus, indeterminatus. Ex α priv. et ὁρίζω.

Ἀορίστως, *adv.* infinite, indeterminate.

Ἄορνος, ου, ὁ καὶ ἡ, avibus carens; (2) Avernus, lacus. Ex α priv. et ὄρνις, *avis.*

ἈΟΡΤΗ', ῆς, ἡ, arteria magna, quæ a sinistro cordis sinu oritur. Ab ἀείρω.

Ἀορτηθεὶς, suspensus, appensus, affixus, a. 1. part. pass. ab ἀορτεῖσθαι, *suspendi.*

ἈΟΡΤΗ'Ρ, ῆρος, ὁ, lorum seu funis, quo ensis, vel clypeus, vel pera appenditur. Hinc

Ἀορτρον, τὸ, pars pulmonis utrimque suspensa.

Ἄορτο, *sublatus erat*, 3. sing plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἤρτο, rejecto augmento et inserto ο. Ab ἀείρω, *tollo.*

Ἀόρχης, ου, ὁ, cui testiculi exsecti sunt. Eunuchus. Ex α priv. et ὄρχις.

Ἀοσμία, ας, ἡ, odoris defectus, odor nullus; (2) odor malus, fœtor. Ab

Ἄοσμος, ου, ὁ καὶ ἡ, odoris omnis expers; (2) odore gravis et fœtidus; (3) *Subst.* ὁ, idem quod ἀοσμία. Ex α priv. et ὀσμή.

Ἀοσσέω, ῶ, auxilior, *Steph.* adjuvo, *Mosch.* Unde

Ἀοσσητὴρ, ῆρος, ὁ, auxiliator, adjutor, qui juvat: ἄνευ ὄσσης, nec omine nec augurio aliquo impulsus, sed sponte.

Ἄουτος, ου, ὁ καὶ ἡ, illæsus. Ex α priv. et οὐτάω; (2) carens auribus, auditu. Ab οὖς.

Ἀοχλησία, ας, ἡ, vacuitas a turbis. Ex α priv. et ὄχλος.

Ἀόχλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui turba et molestia vacat. Ex iisd.

Ἄοψ, οπος, ὁ καὶ ἡ, visus expers, cæcus. Ex α priv. et ὄπτομαι, *video.*

Ἀπαγγεῖλαι, a. 1. inf. act. verbi ἀπαγγέλλω.

Ἀπαγγείλατε, 2. plur. a. 1. imperat. act.

Ἀπαγγελεὺς, ὁ, internuncius, *Man.*

Ἀπαγγελία, ας, ἡ, narratio; (2) recitatio, quæ fit memoriter; (3) phrasis; (4) oratio; (5) notatio; explicatio. Ab

Ἀπαγγέλλω, f. ελῶ, annuncio, refero, narro, de historicis; (2) pronuncio; (3) enuncio; (4) memoriter recito; (5) salutem nuncio ab aliquo; ἀπήγγειλεν, retulit, *Ph.* a. 1. ἀπηγγέλθη, relatum est, *Ph.* a. 1. pass. Ex ἀπὸ et ἀγγέλλω, nuncio. Hinc

Ἀπαγγελτέον, pronunciandum, renunciandum.

Ἀπαγγελτὴρ, ῆρος, ὁ, index renuncius.

Ἀπαγγελτικὸν, οῦ, τὸ, enunciatio.

Ἀπαγγελτικὸς, ἡ, ὸν, enunciativus, commemorans, explicans.

Ἄπαγε, *adv.* apage, apagesis; (2) aufer; (3) absit, ne feceris. Ex ἀπὸ et ἄγε.

Ἀπαγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui compactus non est. Ex α priv. et ἐπάγην, a πήγνυμι.

Ἀπαγινέω, abduco, aufero. Ἀπαγινεῖν φορτία, ἀργύριον, φόρον, pendere tributum, *Herodot.*

Ἀπαγκαλίζω, in ulnis foveo. Ab ἀγκαλαι.

Ἀπαγκυλόω, ῶ, f. ώσω, curvo, obliquo.

Ἀπαγκωνίζομαι, f. ίσομαι, cubitos intendo. Ex ἀπὸ et ἀγκὼν, *cubitus.*

Ἀπαγλαΐζω, f. ίσω, deturpo, dehonesto.

Ἀπαγόρευμα, ατος, τὸ, interdictum magistratus, edictum prohibitorium.

Ἀπαγόρευσις, εως, ἡ, interdictum, prohibitio; (2) renunciatio; (3) defatigatio.

Ἀπαγορευτικὸς, ἡ, ὸν, prohibitorius, vetans.

Ἀπαγορεύω, fut. εύσω, abdico; (2) interdico; (3) renuncio; (4) succumbo oneri, labori, *Gl. V.* ἀπαγορεύει, execrat, *Ph.* ἀπηγορευμένον, interdictum, *Ph.* ἀπηγορευμένος, intestabilis, *Ph.* Ἀπαγορεύειν τινὶ φόνον· πρὸς τοὺς πόνους, abhorrere; μὴ στεφανῶν. Καταγορεύετε μήτ' ἐξελθεῖν, μήτ' ἐγκύψασαν ἀλῶναι, *Aristoph. Thesm.* 797.

Ἀπαγρεύω, f. εύσω, eripio, aufero, proprie quidem venatione.

Ἀπαγριόω, ῶ, f. ώσω, agreste reddo, effero, exaspero; ἀπαγριοῦμαι, efferor, exasperor. Ex ἀπὸ et ἄγριος, *agrestis.* Hinc

Ἀπαγρίωσις, εως, ἡ, efferatio, exasperatio.

Ἀπαγροικίζομαι, ad mores rusticos reducor.

Ἄπαγρος, ου, ὁ, infelix et infortunatus, proprie in venando, *Hes.* Ex ἀπὸ et ἄγρα.

Ἀπαγχονέω, ab ἀγχόνη, et

Ἀπαγχονίζω, f. ίσω, strangulo, suffoco.

Ἀπάγχω, f. άγξω, idem, *in med.* strangulare se laqueo, sibi gulam frangere; (2) ita ægro animo aut irato esse, ut parum absit quin tibi laqueo vitam finias. Ὁ μὲν λάξ νεβρὸν ἀπάγχων, *Odyss.* 19, 230. Καὶ ἀπελθὼν, ἀπήγξατο, *Matt.* 27, 5. Ex ἀπὸ et ἄγχω.

Ἀπάγω, f. άξω, abduco, avoco; (2) abduco in carcerem, ad supplicium; (3) reduco; (4) pendo, solvo. Ἀπάγειν τινὰ ἐπὶ τὴν βουλὴν, deducere in senatum; τινὰ τῆς ἐπιθυμίας, abducere; φόρον, δασμὸν, pendere; οἴκαδε, reducere. Εἴ μ' οὗτος ἐκ τῶν σῶν ἀπάξεται βίᾳ, *Soph. Phil.* 979. Μετὰ πολλῆς βίας ἐκ τῶν χειρῶν ἡμῶν ἀπήγαγε, *Act.* 24, 7. Hinc

Ἀπαγωγὴ, ῆς, ἡ, abductio; (2) abductio in carcerem, vel ad supplicium; (3) reductio; (4) pensio tributi; (5) reductio, ut ad impossibile, ad absurdum; (6) libellus, quo quis magistratui aliquem defert, reum facit.

Ἀπαγωγὸς, οῦ, ὁ, expulsor, abductor.

Ἀπαγώνιος, *Æsch.* rectius ἐπαγώνιος.

Ἀπαδεῖν, *displicere*, seu *displicuisse*, a. 1. inf. act. verbi ἀπάδω.

Ἀπαλάμνος, ἡ, vis mentis, providentia, *ap. Pind.*

Ἀπάδω, in cantu discrepo; (2) dissentio, discrepo; ἀπᾴδει, abhorret, discrepat; ἀπᾴδων, abhorrens. *Gl. V.* Ex ᾄδω, *cano.*

Ἀπαειρόμενος, *discedens*, part. præs. med. verbi ἀπαείρω, *discedo.*

Ἀπαείρω, f. ερῶ, tollo ab, attollo. *Metaph.* discedo. Μή μ' ἀπαειρόμενον πόλιος πεδίονδε νοήσῃ, *Il.* 21, 563.

Ἀπαθανατίζω, f. ίσω, reddo immortalem, in deos refero.

Ἀπαθανάτισις, εως, ἡ, consecratio, relatio in deos.

Ἀπάθεια, ας, ἡ, adfectuum vacuitas; (2) indolentia; (3) stupor. Ab

Ἀπαθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, non obnoxius adfectibus, carens passionum et adfectuum animi perturbatione, unde et placidus, lenis, velut ἔρως, ἀπαθής; (2) illæsus; (3) nullis malis obnoxius; (4) immunis; (5) qui non commovetur aliqua re. Ex α priv. et πάθος. Hinc

Ἀπάθητος, ου, ὁ καὶ ἡ, quasi impatibilis, patiendi necessitati non obnoxius.

Ἀπαθῶς, *adv.* sine ullo adfectu, ut ἀπαθῶς ὁρᾶν, non amore capi ejus quem videas.

Ἀπαὶ, *præpos. Poet.* a, ab, pro ἀπό.

Ἀπαιγειρόομαι, in alnum commutor. Ab αἴγειρος.

Ἀπαιδαγώγητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui regi nequit; (2) indocilis, intractabilis; (3) qui rectorem non habet. Ex α priv. et παιδαγωγέω.

Ἀπαιδάγωγος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem.

Ἀπαιδαγωγήτως, *adv.* sine institutione; (2) indocte, imperite.

Ἀπαιδευσία, ας, ἡ, inscitia, imperitia. Ex α priv. et παιδεύω, *instituo.* Unde

Ἀπαίδευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ineruditus, imperitus, indoctus.

Ἀπαιδεύτως, *adv.* imperite, indocte.

Ἀπαιδία, ας, ἡ, orbitas liberorum. Ab ἄπαις.

Ἀπαιδοιόομαι, præputium mihi reseco, vel resecari sino, *Poll.* (2) glandem penis nudatum habeo; unde (3) libidinosus sum, *Ern.* Ex τὰ αἰδοῖα.

Ἀπαιδοτρίβητος, ου, ὁ καὶ ἡ, sub magistro non exercitatus; (2) inexercitatus. Ex α priv. παῖς, et τρίβω, *exerceo.*

Ἀπαιθαλόω, ῶ, f. ώσω, comburo, torrefacio.

Ἀπαιθριάζω, f. άσω, sub dio ago; (2) sereno, serenum reddo. Ex ἀπὸ et αἴθριος.

Ἀπαιθύσσω, ventilo, concutio facem, sc. ignis excitandi causa.

Ἀπαίνυμαι, aufero. Κῦδος ἀπαίνυτο, *Il.* 15, 594.

Ἀπαιολάω, et έω, decipio, fraudo, *Eur. I.* 549. Ab αἰόλος.

Ἀπαιόλη, ης, ἡ, fraus, impostura. Εὖ γ', ὦ παμβασίλει' Ἀπαιόλη, o Fraus regina, *Aristoph. Nub.* 1150.

Ἀπαιόλημα, τος, τὸ, fraus, deceptio. Εὑρητέος γὰρ νοῦς ἀποστερητικὸς κἀπαιόλημα, *Aristoph. Nub.* 729.

Ἀπαιόλησις, εως, ἡ, fraudatio, imprimis in mercede, usura, &c.

Ἀπαιρεθέω, *privaer*, 1. sing. a. 1. conj. pass. *Ion.* pro ἀφαιρεθῶ, a verbo ἀφαιρέω.

Ἀπαιρημένοι, fraudati, nom. plural. partic. pert. pass. *Ion.* et *Att.* pro ἀφῃρημένοι.

Ἀπαίρω, tollo, aufero; (2) discedo, abeo, solvo, discedo navi; (3) morior. Ἡμεῖς

μὲν ἐκ γῆς τῆσδ' ἀπαίρομεν φυγῇ. discedimus, *Eur. Med.* 938. Καὶ τοσοῦτον ἀπὸ τῆς αὐτῶν ἀπάραντας, a patria, *Luc.* Ὅταν ἀπαρθῇ ἀπ' αὐτῶν ὁ νυμφίος, *Luc.* 5, 35. Μακρὰν γ' ἀπαίρεις λίπων ἐμέ; procul navigas, *Euripid. Iphig. in Aul.* 664.

Ἄπαις, αιδος, ὁ καὶ ἡ, liberis carens.

Ἀπαίσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, infaustus, inauspicatus, mali augurii, obscœnus, *Ph.* Ex ἀπὸ et αἶσα.

Ἀπαισίως, *adv.* inauspicato.

Ἀπαΐσσω, f. ξω, prosilio cum impetu; (2) aberro. Κεἰ μὴ τόδ' ὄμμα καὶ φρένες διάστροφοι γνώμης ἀπῇξαν τῆς ἐμῆς, resiluerunt, *Soph. Aj.* 447.

Ἀπαισχύνομαι, pudorem exuo.

Ἀπαιτέω, ῶ, f. ήσω, reputo, postulo, exigo. Ἀπαιτεῖν τι παρά τινος, τινὰ ἀργύριον. Τάδ' ὅπλ' ἀπῄτουν τοῦ πατρὸς, *Soph. Phil.* 361. Εἰ καὶ νύ κεν οἴκοθεν ἄλλο μεῖζον ἀπαιτήσειας, *Il.* 23, 593. Οὐκ ἀπαιτούμεσθα, nolim reposci, *Eurip. Phœn.* 605. Hinc

Ἀπαίτησις, εως, ἡ, exactio, repetitio.

Ἀπαιτητέος, έα, έον, repetendus, efflagitandus.

Ἀπαιτητικὸς, ή, όν, repetens, agens repetitorem, importunus exactionis.

Ἀπαιτίζω, f. ίσω, postulo, exigo. Χρήματ' ἀπαιτίζοντες, ἕως κ' ἀπὸ πάντα δοθείη, *Odyss.* 2, 78. Ab ἀπαιτέω.

Ἀπαιωρέω, ῶ, ἀπαιωροῦμαι, immineo, impendeo, dependeo. Ἐπὶ δὲ ζώνῃσι δράκοντε δοιὼ ἀπῃωρεῦντ', *Hesiod. Scut.* 234.

Ἀπακοντίζω, f. ίσω, jaculor.

Ἀπακριβόω, ῶ, f. ώσω, diligenter aliquid facio, elaboro accurate; (2) studiose exquiro; (3) exacte respondeo. Ex ἀκριβής.

Ἀπακτέος, έα, έον, retrahendus, abducendus. Ab ἀπάγω, abduco. Unde

Ἄπακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ablatus, abductus.

Ἀπακτόω, abduco, *Soph.* ubi al. πακτόω.

Ἁπαλὰ, *mollis, Dor.* pro ἁπαλή, ab ἁπαλός.

Ἀπάλαιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, lucta, vel calliditate, vel imposturis invictus, insuperabilis.

Ἀπάλαιστρος, ου, ὁ καὶ ἡ, palæstræ imperitus, inexercitatus.

Ἀπαλαλκέμεν, *repellere, Dor.* pro ἀπαλάλκειν.

Ἀπαλάλκοι, *repellat*, 3. s. a. 1. opt. act. Ab

Ἀπαλάλκω, arceo, depello. Ὡς οὐκ ἔσθ', ὃς σῆς γε κύνας κεφαλῆς ἀπαλάλκοι, *Il.* 22, 348.

Ἀπάλαμος, et ἀπάλαμνος, ου, ὁ καὶ ἡ, industria carens; (2) consilii inops; (3) difficilis. Ex α et παλάμη.

Ἀπαλάομαι, ῶμαι, deerro, vagor. Αὐτὸς δ' ἀπαλήσεται ἄλλη χώρου ἀΐδρις ἐών, *Hesiod. Scut.* 400. Ex ἀπὸ et ἀλάομαι, *erro.*

Ἀπαλαστέω, indignor, *Hes.*

Ἀπαλγέω, ῶ, f. ήσω, dedoleo, dolere desino; (2) animum despondeo, despero; (3) de stupore et inscitia summa. Οἵτινες ἀπηλγηκότες ἑαυτοὺς παρέδωκαν τῇ ἀσελγείᾳ, *Eph.* 4, 19.

Ἀπάλγησις, εως, ἡ, cessatio doloris, remedium contra dolorem. Ταχεῖαν ἀπάλγησιν παρασκευάζουσα, *Heliodor.* 6.

Ἀπάλειψον, 2. sing. a. 1. imperat. act. Ab

Ἀπαλείφω, f. ψω, præs. deungo; (2) deleo, oblitero. Δίκη δ' ἀπάλειψον ἄμυναν, *Phocyl.*

Ἀπαλεξέω, idem quod ἀπαλέξω, *Hom.*

Ἀπαλέξησις, ἡ, propugnaculum, auxilium.

Ἀπαλεξίκακος, ου, ὁ καὶ ἡ, a quo malum depelli non potest. Ex ἀπὸ, ἀλέξω, et κακόν.

Ἀπαλέξω, propulso, repello; (2) auxilior, *Il.* 24, 371.

Ἀπαλεύομαι, devito, evito, effugio.

Ἀπαληθεύω, f. εύσω, verum dico.

Ἀπαλήσεται, 3. sing. f. 1. ind. med. v. ἀπαλάομαι.

Ἀπαλθέομαι, f. ήσομαι, curo. Οὐδέ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτοὺς ἕλκε' ἀπαλθήσεσθον, *Il.* 8, 405 et 419. Ex ἀλθέω.

Ἀπαλίας, ου, ὁ, hædus tenellus et delicatus. Ab ἁπαλὸς, *mollis, tener.*

Ἀπαλλαγὴ, ῆς, ἡ, discessus, migratio; (2) reconciliatio; (3) liberatio; (4) effugium; (5) alienatio, cum rem, seu venditione seu alio modo, e jure nostro emittimus, et velut emancipamus. (4) πεπρωμένης συμφορᾶς ἀπαλλαγή, *Soph. Antig.* 1338.

Ἀπαλλακτικὸς, ή, όν, liberandi vim habens, salutaris.

Ἀπαλλακτικῶς ἔχειν, liberari, defungi velle.

Ἀπαλλὰξ, *adv.* vicissim.

Ἀπαλλαξείω, defungi cupio, volo discedere, liberari. Desiderativum a fut. 1. verbi ἀπαλλάσσω, discedo. Ἀπαλλαξείοντες τοῦ Μηδικοῦ πολέμου, *Thuc.*

Ἀπάλλαξις, εως, ἡ, discedendi facultas, discessus; (2) liberatio; (3) amissio; (4) alienatis. Vide ἀπαλλαγή. Ab

Ἀπαλλάσσω, vel ἀπαλλάττω, f. άξω, dimitto, abire jubeo; (2) libero; (3) amoveo, dimoveo; (4) tollo e medio; (5) defungor vita; ἀπαλλάσσομαι, abeo, discedo; ἀπηλλαγμένος, liberatus, perf. part. pass. ἀπηλλαγη, discessit, a. 2. pass. Ἀπαλλάττειν ἀπό τινος, discedere; ἐκ τῆς χώρης, τινὰ τῆς ὀφθαλμίας· ἀπαλλάττεσθαι δυλοσύνης, τῶν κακῶν ἐς τὰ οἰκία. Δίκαιός εἰμι τῶνδ' ἀπηλλάχθαι κακῶν, *Soph. Antig.* 496. Μηδέ σ' ἐκ γένους ποτὲ τῶν νῦν ἀπαλλάξειαν οἱ κάτω θεοί, *Id. El.* 291. Ἀπήλλαγμαι φόβου πρὸς τῆσδε, quod ad hanc, *ibid.* 785. Καὶ νῦν ἀπαλλαχθέντε τῶν μακρῶν λόγων, omissis, *ibid.* 1335. Ἀπηλλάχθαι δ' ἀκμὴ, urget autem occasio rei gerendæ, *Soph. El.* 1338. (4) ἐνταῦθα μέντοι τόνδ' ἀπαλλάσσω λόγον, finio, *Eurip. Med.* 790. Ἐμέθεν γὰρ τῆσδ' ἀπήλλαγμαι φόβου, *Soph. Elect.* 783.

Ἀπαλλοτριόω, ῶ, f. ώσω, abalieno; ἀπηλλοτριωμένος, abalienatus, *Gl. V.* p. part. pass. Ἀπηλλοτριωμένοι τῆς πολιτείας τοῦ Ἰσραὴλ, *Ephes.* 2, 12. Τῶν σωφρονούντων λογισμῶν αἰφνιδίως ἀπαλλοτριωθεὶς, *Plut. de Fluviis.* Πῶς εἰδόασι τοῖς ἀπηλλοτριωμένας ἔχουσι τὰς φρένας, *Id. Ib.* Hinc

Ἀπαλλοτρίωσις, εως, ἡ, abalienatio.

Ἀπαλόθριξ, χος, ὁ καὶ ἡ, mollem comam habens.

Ἀπαλοάω, ῶ, fut. ήσω, idem quod

Ἀπαλοιάω, ῶ, f. ήσω, contero, confringo; (2) tero, trituro. Ἀμφοτέρω δὲ τένοντε καὶ ὀστέα λᾶας ἀναιδὴς ἄχρις ἀπηλοίησεν, *Il.* 4, 522.

Ἀπαλοιφὴ, ῆς, ἡ, litura. Ab ἀπαλείφω.

Ἁπαλὸν, *adv.* molliter, delicate, *Hom.*

Ἁπαλοπαρθὶς, ίδος, ἡ, tenera delicata virgo, *Athen.*

ἉΠΑΛΟ'Σ, ή, όν, tener, mollis, delicatus.

Ἁπαλόσαρκος, ου, ὁ καὶ ἡ, carne mollis, molli carne præditus. Ex σάρξ, *caro.*

Ἁπαλότης, ητος, ἡ, teneritas, mollities.

Ἁπαλοτρεφὴς, έος, ου, ὁ καὶ ἡ, delicate nutritus, saginatus. Ex τρέφω.

Ἁπαλοφόρος, ον, delicatis vestibus utens.

Ἁπαλόφρων, molli animo præditus. A φρήν.

Ἁπαλόχροος, *contr.* ἁπαλόχρους, ου, ὁ καὶ ἡ, cute tenera et molli præditus. Ex χρόα.

Ἁπαλόψυχος, ον, idem quod ἁπαλόφρων, *Ep.*

Ἁπαλύνω, f. υνῶ, tenerum reddo, emollio. *Gl. V.* mollio, mollifico; ἁπαλύνομαι, mollesco, *Gl. V.* Ab ἁπαλός.

Ἁπαλῶς, *adv.* molliter; (2) delicate.

Ἀπαμαλδύνω, perdo, corrumpo, deleo, oblitero, demolior, everto, solo æquo.

Ἀπαμαυρόω, ῶ, f. ώσω, tenebras offundo.

Ἀπαμάω, f. ήσω, meto, abscindo. Ἀπ' οὔατα νηλέϊ χαλκῷ ῥινάς τ' ἀμήσαντες, *Od.* 21, 300.

Ἀπαμβλακέω, *Hes.* deerro vel oberro, *Steph.* potius ἀπαμπλακέω, *Soph.*

Ἀπαμβλόω, abortior, *Plut.* ubi al. ἐξαμβλόω.

Ἀπαμβλύνω, hebeto, obtundo, *Hom. Hymn.*

Ἀπαμβροτέω, aberro, deerro. Σαρπηδὼν δ' αὐτοῦ μὲν ἀπήμβροτε δουρὶ φαεινῷ, *Il.* 16, 466.

Ἀπαμείβετο, 3. sing. imperf. ind. med. verbi

Ἀπαμείβομαι, f. ψομαι, respondeo, vices sermonis meas alteri, qui suas dependerat, rependo, *Ern.*

Ἀπαμείρω, separo, privo, aufero, *pass.* privor; (2) expers sum, careo. Ἐννάετες δὲ θεῶν ἀπαμείρεται αἰὲν ἐόντων, *Hes. Theog.* 801. Τόν δ' ἀπαμείρωμεν σφέτερον κτέρας, *Apoll. Rhod.* 3, 186. Κεῖνος ὅτι ζωῆς ἀπαμείρεται, *Id.* 3, 785.

Ἀπαμελέω, ῶ, negligo, prorsus negligo.

Ἀπαμέρδω, privo, ut simplex. V. ἀπαμείρω.

Ἀπαμμένος, *suspensus*, part. perf. pass. *Ion.* pro ἀφημμένος, a verbo ἀφάπτω.

Ἀπαμπίσχω, exuo.

Ἀπαμπλακέω, aberro. Ἀπήμπλακες, aberravit a proposito, *Soph. Trach.* 1139.

Ἀπαμύνω, propello, arceo; (2) resisto. Ὡς ὁ μὲν Αἰτωλοῖσιν ἀπήμυνεν κακὸν ἦμαρ, *Il.* 9, 593. ἀπαμύνεσθαι τὴν τινίαν, *Herodot.* Ὁ δ' οὐκ ἀπαμύνετο χερσὶ, *Odyss.* 11, 578.

Ἀπαμφιάζω, vestimenta detraho, nudo, spolio.

Ἀπαμφιασμὸς, οῦ, ὁ, denudatio. Τὸν παρὰ τοὺς πότους γινόμενον ἀπαμφιασμὸν τοῦ τρόπου, *Phurnut. de Nat. Deor.* 30

Ἀπαμφιέννυμι, f. φιέσω, idem.

Ἀπαμφίσκω, idem.

Ἀπανάγω, decedo, abeo.

Ἀπανάνατο, *recusavit*, 3. sing. a. 1. ind. med. *Poet.* et *Dor.* pro ἀπηνήνατο.

Ἀπανήνασθαι, *recusare*, a. 1. inf. med. Ab

Ἀπαναίνομαι, respuo, renuo, recuso, rejicio: ἀπαναίνεται, aspernatur, *Ph.* Ῥεῖα δέ τ' ἀπανήνασθαι, παρὰ δ' ἔργα βίεσσιν, *Hesiod. Op.* 452. Θεοῦ εὐνὴν, *Odyss.* 10, 297. Μὴ ξενοπαθῇ, μηδ' ἀπαναίνηται. *Plutarch. de tuenda Sanitate Præcepta*, 132.

Ἀπαναισχύνομαι, impudenter attento; impudenter ago; ἀπηναισχύντησε, depuduit, *Ph.* a. 1. (ἀπὸ in hoc et talibus habet vim τοῦ penitus, funditus, *Ern.*)

Ἀπαναισχυντέω, ῶ, f. ήσω, impudenter me gero, impudentia utor. Ἀλισκόμενοι δὲ ἀπαναισχυντοῦσιν, *Heliodor.* 8.

Ἀπαναλίσκω, f. λώσω, absumo, detero, erogo. Hinc

Ἀπανάλωσις, εως, ἡ, consumptio.

Ἀπανάστασις, εως, ἡ, demigratio, transmigratio; (2) emotio, extractio a sedibus patriis. Ab ἀπανίστημι.

Ἀπανδρόω, ῶ, f. ώσω, virilem reddo; ἀπανδροῦμαι, virilitatem seu viriles annos consequor.

Ἀπάνευθε, *adv.* sine, procul, seorsim.

Ἀπανθέω, ῶ, f. ήσω, defloreo, emarcesco, florem amitto. Hinc

Ἀπάνθησις, εως, ἡ, deflorescendi actio; (2) florum marcor et fluxus.

Ἀπανθίζω, f. ίσω, defloro, decerpo. Hinc

Ἀπανθίσμα, ατος, τὸ, actio decerpendi florem, *Schol. Pindari ad Olymp.* 1, 23.

Ἀπανθισμὸς, οῦ, ὁ, linea subtilis et visum effugiens; (2) defloratio.

Ἀπανθρακίζω, f. ίσω, carbones accendo; (2) torreo, asso; (3) anthracas, seu pisces ita dictos, comedo. Ex ἀπὸ et ἄνθραξ. Hinc

Ἀπανθρακὶς, ίδος, ἡ, piscis genus cui convenit assatio; (2) placentæ seu lagani genus.

Ἀπανθράκισμα, ατος, τὸ, quidvis tostum in prunis.

Ἀπανθρακόω, ῶ, f. ώσω, in carbones verto, seu redigo, exuro.

Ἀπανθρωπεύομαι, inhumaniter, crudeliter ago.

Ἀπανθρωπία, ας, ἡ, inhumanitas, crudelitas. Ab

Ἀπάνθρωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, inhumanus, crudelis; (2) hominum frequentia carens, solitarius.

Ἀπανθρώπως, *adv.* inhumaniter, crudeliter.

Ἀπανισταμένης, *discedentis*, præs. part. med. f. g.

Ἀπανιστάω, ῶ, idem quod

Ἀπανίστημι, f. στήσω, excito alicunde, surgere facio; ἀπανίσταμαι, surgo, exsurgo, discedo, migro. Ἀπανίσταμαι ἀπὸ τῆς πόλιος, *Herodot.*

Ἀπανοίγω, idem quod simplex, *Hom.*

Ἀπάνουργος, ον, simplex a calliditate, fraudibus alienus; (2) non exquisitus.

Ἀπανούργως, *adv.* simpliciter, tenuiter, sine arte.

Ἀπαντᾷν, præs. inf. act. *contr.* pro ἀπαντάειν.

Ἁπανταχῆ, *adv.* ubique passim. Ab ἅπας.

Ἁπανταχόθεν, *adv.* undique, undiquaque.

Ἁπανταχόθι, *adv.* idem quod ἁπανταχῆ.

Ἁπανταχόσε, *adv.* quaquaversum.

Ἁπανταχοῦ, *adv.* in omnem partem, quoquoversum; (2) ubique. Ab ἅπας.

Ἀπαντάω, ῶ, f. ήσω, obviam procedo, occurro;

curro; (2) me confero quo; (3) pervenio; (4) respondeo; (5) congruo; (6) evenio; contingo; (7) *ap. LXX.* percutere, interficere; (8) supplico, veneror; (9) addico, id est, consensum et approbationem deorum significo. Ὡς ἱεροῖς αὐτοῖς ἀπήντων, quasi sacra venerabantur, *Porphyr. de Abstin.* 2, 6. (9) τῶν δὲ ἱερῶν ἐκ ἀπαντώντων, sed cum non addicerent victimæ, *Appian. de Rebus Samniticis.*——Ἀπαντᾷν τοῖς πολεμίοις εἰς τὸν ἀγῶνα· εἰς τὴν τίμησιν, deprecari; πρὸς σε, ἐπὶ τὴν μνηστείαν πρὸς τὸ δικαστήριον τοῖς εἰρημένοις.

Ἀπάντη, ubique, undiquaque. Ab ἅπας.

Ἀπάντημα, ατος, τὸ, occursus, congressus; (2) pernicies, *Sym.* Περᾶν εἰς ἀπάντημα, venire in occursum, *Eurip. Or.* 512. Ab ἀπαντάω. Unde

Ἀπάντησις, εως, ἡ, occursus; (2) responsio; (3) supplicatio, dies festus; (4) apparatus, comitatus; (5) consuetudo, conversatio, congressio; (6) idem quod ἀποδοχὴ, 2.

Ἀπαντικρὺ, *adv.* e regione.

Ἀπαντίον, *adv.* idem. Ex ἀπὸ et ἀντί.

Ἀπαντλέω, ῶ, f. ήσω, exhaurio; (2) minuo; (3) lenio. (3) ἀλλ' ὅμως βάρος ψυχῆς ἀπαντλοίην ἄν, *Eurip. Alcest.* 354.

Ἀπάντομαι, resisto. Ab ἀπαντάω.

ἍΠΑΞ, *adv.* semel; (2) omnino, prorsus.

Ἁπαξάπας, ασα, άπαν, simul omnis, universus, cunctus.

Ἁπαξαπλῶς, *adv.* universe, in universum, omnino.

Ἀπαξία, ας, ἡ, indignitas. Ab

Ἀπάξιος, ε, ὁ ἡ, indignus. Hinc

Ἀπαξιόω, ῶ, f. ώσω, dedignor, indignum reputo; (2) recuso, deprecor, ut indignum, iniquum. Οὐδ' αὐτὴν τῶν καλλίστων ἀπηξίωσε, *Aristot.* Hinc

Ἀπαξίωσις, εως, ἡ, dedignatio, contemptio, despicientia.

Ἀπάορος, *remotus, Dor.* pro ἀπήορος.

Ἀπαππος, ον, non cognatus, alienus; (2) sine avo, cujus avus non superstes est, aut ignobilis est.

Ἀπαράβατος, ε, ὁ ἡ, non transitorius; (2) perpetuus; qui non transit in alium, v. gr. honos; (3) qui non violatur, inviolabilis, epith. legis; (4) *act.* qui non fallit, peccat, legem violat. Ex ἀπὸ et παραβαίνω.

Ἀπαραβάτως, *adv.* citra transgressionem.

Ἀπαράβλαστος, ε, ὁ ἡ, nullam sobolem proferens; (2) non renascens, non recrescens, a radice non regerminans. Ex α priv. et παραβλαστάνω.

Ἀπαράβλητος, ε, ὁ ἡ, incomparabilis; (2) dissimilis; (3) insociabilis.

Ἀπαραγγέλτως, *adv.* injussu; (2) sine denunciatione prægressa. Ex α priv. et παραγγέλλω, *jubeo.*

Ἀπαράγραφος, ε, ὁ ἡ, qui definiri, circumscribi nequit, *Polyb.*

Ἀπαράγωγος, ε, ὁ ἡ, perpetuus, constans, qui a proposito aut suscepta sententia abduci et depelli nequit.

Ἀπαράδεκτος, ε, ὁ ἡ, non receptus, non traditus a majoribus; (2) qui accipi nequit; (3) non recipiens. Ex παραδέχομαι.

Ἀπαράθετος, ε, ὁ ἡ, epith. libri in quo nulla ex aliis loca afferuntur; *ap. Diog. L.* Ex α priv. et παρατίθεμαι.

Ἀπᾶραι, *sustulisse*, a. 1. inf. act. verbi ἀπαίρω.

Ἀπαραιρημένος, *spoliatus*, part. perf. pass. *Ion.* et *per reduplic.* pro ἀφῃρημένος. Ab ἀφαιρέω.

Ἀπαραίτητος, ε, ὁ ἡ, inexcusabilis; (2) implacabilis, inexorabilis, severus, qui nec precibus nec pretio flecti potest; (3) inevitabilis, necessario subeundus; (4) *in neut.* durum, grave, ut ἀνήκεστον, *Polyb.* Ex παραιτέομαι.

Ἀπαραιτήτως, *adv.* inexorabiliter; (2) ut evitari nequeat, necessario.

Ἀπαρακάλυπτος, ε, ὁ ἡ, non occultatus, apertus, manifestus, nulla verecundia, nulla dissimulatione utens. Ex α priv. et παρακαλύπτω.

Ἀπαρακαλύπτως, *adv.* manifeste, aperte; (2) impudenter.

Ἀπαράκλητος, ε, ὁ ἡ, inconsolabilis; (2) non vocatus, se offerens, spontaneus.

Ἀπαρακολούθητος, ον, innumerabilis, quem mens nulla assequi potest.

Ἀπαρακολουθήτως, *adv.* temere, sine consilio.

Ἀπαράλειπτος, ον, non deficiens, perennis, perpetuus.

Ἀπαράλεκτος, ον, cui superflui crines dempti ac velut ablecti non sunt, *Steph.* al. idem quod ἀπαράτιλτος.

Ἀπαράλλακτος, ε, ὁ ἡ, immutabilis; (2) non differens, per omnia similis.

Ἀπαραλλάκτως, *adv.* absque ulla differentia, similiter per omnia, constanter.

Ἀπαραλλαξία, ας, ἡ, immutabilitas, constantia. Ex α priv. et παραλλάττω, *muto.*

Ἀπαραλόγιστος, ε, ὁ ἡ, qui decipi nequit; (2) non decipiens, non confictus ad decipiendum. Ex α priv. et παραλογίζομαι.

Ἀπαραλογίστως, *adv.* ita ut non decipiaris vel decipi possis.

Ἀπαράλογος, ον, non absurdus, non adeo inopinatus.

Ἀπαραμίλλητος, ε, ὁ ἡ, non comparabilis, qui in certamen et contentionem non venit, nihil par habens. Ex ἁμιλλάομαι.

Ἀπαραμύθητος, ε, ὁ ἡ, qui flecti, exorari nequit; ferus, durus; qui agi secum non patitur; (2) inconsolabilis. Ex α priv. et παραμυθέομαι.

Ἀπαράμυθος, idem; qui nequit verbis mulceri. Φοβερὸν γὰρ ἀπαράμυθον ὄμμα πωλικὸν, *Eurip. Iphig. in Aul.* 620.

Ἀπαραμυθήτως, *adv.* nullo solatio relicto.

Ἀπαραπόδιστος, ε, ὁ ἡ, non præpeditus, liber ab impedimentis, non intricatus. Ex α priv. et παραποδίζω, *pedes implico.*

Ἀπαραποδίστως, *adv.* sine impedimento.

Ἀπαραποίητος, ε, ὁ ἡ, non adulteratus, germanus, genuinus, verus. Ex παραποιέω.

Ἀπαραποιήτως, *adv.* genuine, non simulato.

Ἀπάρας, *qui sustulit*, a. 1. part. verbi ἀπαίρω.

Ἀπαράσαλευτος, ε, ὁ ἡ, inconcussus, immutatus, firmus. Ex α priv. et παρασαλεύω.

Ἀπαρασαλεύτως, *adv.* inconcusse.

Ἀπαρασήμαντος, ε, ὁ ἡ, nulla nota insignitus; (2) incelebris. Ex παρασημαίνω.

Ἀπαρασημείωτος, ε, ὁ ἡ, non insignitus, non adnotatus. Ex παρασημειόω.

Ἀπαράσημος, ε, ὁ ἡ, nullo insigni notus; (2) incorruptus, illæsus, integer, sanus.

Ἀπαρασκευασία, ας, ἡ, negligentia vel defectus necessarii ad rem agendam apparatus.

Ἀπαρασκεύαστος, ε, ὁ ἡ, imparatus.

Ἀπαράσκευος, ε, ὁ ἡ, idem; item simplex, tenuis, nullo ambitioso molestoque apparatu, frugalis, de genere vitæ. Ex α priv. et παρασκευὴ, *apparatus.*

Ἀπαρασκεύως, *adv.* imparate, sine præmeditatione.

Ἀπαράσπειστος, ον, implacabilis. A σπένδομαι.

Ἀπαράσσω, vel ἀπαράττω, f. άξω, abscindo, amputo; (2) vi depello, deturbo. Ἀντικρὺ δ' ἀπάραξε, *Il.* 16, 116. Ἀπήραξεν δὲ χαμᾶζε, *Il.* 14, 497. Οὐδ' ἀπαράξαι κρᾶτα βίᾳ θέλει μολὼν τοῦ συγγόνου, *Soph. Trach.* 1032.

Ἀπαρασχημάτιστος, ον, qui mutari non potest.

Ἀπαρατήρητος, ε, ὁ ἡ, inobservatus, memoriæ non traditus; (2) inobservabilis. Ex ἀπὸ et παρατηρέω.

Ἀπαρατηρήτως, *adv.* sine observatione, negligenter.

Ἀπαράτιλτος, ε, ὁ ἡ, qui vulsus non est, hirsutus. Ex ἀπὸ et παρατίλλω, *vello.*

Ἀπάρατος, ε, ὁ ἡ, execrabilis, execrandus; (2) deprecandus. Ex ἀπὸ et ἀράομαι.

Ἀπαράτρεπτος, ε, ὁ ἡ, indeclinatus; (2) indeclinabilis, non mutabilis, flecti non facilis; (3) non declinans. Ex α priv. et παρατρέπω.

Ἀπαρατρέπτως, *adv.* recta, rigide, severe, nullo diverticulo.

Ἀπαράτρωτος, ον, inconcussus, illæsus. A τρύω.

Ἀπαράφθαρτος, ε, ὁ ἡ, incorruptus, *Suicer.* Ex α priv. et παραφθείρω, *corrumpo.*

Ἀπαράφθορος, ε, ὁ ἡ, idem et ex iisdem.

Ἀπαραφυλάκτως, *adv.* incaute, nulla observatione, animadversione. Ex παραφυλάσσω.

Ἀπαραχάρακτος, ε, ὁ ἡ, non perperam, falso signatus; (2) non adulterinus; (3) illæsus, inviolatus. Ex παραχαράσσω.

Ἀπαράχυτος, ον, merus, epith. vini.

Ἀπαραχώρητος, ε, ὁ ἡ, nihil cedens, pertinax; (2) de milite, fortis, cedere nescius. Ex παραχωρέω.

Ἀπαραχωρήτως, *adv.* pertinaciter, constanter, fortiter.

ἈΠΑΡΓΙ'Α, ας, ἡ, herbæ certæ nomen.

Ἀπάργματα, τὰ, primitiæ. Ex ἀπάρχομαι.

Ἀπαργυρίζω, f. ίσω, ære præsente, pecunia numerata muto, vendo. Τὸν οἶνον καὶ τὰ ὄψα ἀπαργυρίζων, *Themist.*

Ἀπαργυρισμὸς, ῦ, ὁ, æstimatio rei in pecunia numerata. A præc.

Ἀπαργυρόω, ῶ, f. ώσω, in argentum verto, argento muto; ἀπαργυρῶσθαι, in argentum verti. Ab ἄργυρος.

Ἀπαρεγχείρητος, ε, ὁ ἡ, inviolandus, non mutandus vel movendus, quem comprehendere manibus non licet, adversus quem nihil moliri possumus, inexpugnabilis, *Suicer.* Ex α priv. et παρεγχειρέω.

Ἀπαρεγχειρήτως, *adv.* ut nemo audeat aggredi rem, perfecte; *ap. Diod. Sic.*

Ἀπαρέγχυτος, ον, idem quod ἀπαράχυτος.

Ἀπαρεμπόδιστος, ε, ὁ ἡ, minime implicitus, non impeditus, qui impediri non potest. Ex α priv. et παρεμποδίζω, *impedio.*

Ἀπαρέμφατος, ε, ὁ ἡ, cui nulla subest declaratio certæ, proprie designatæ rei; infinitus; ἀπαρέμφατον, infinitivum, *Gl. V.* Ex παρεμφαίνω.

Ἀπαρεμφάτως, *adv.* absque declaratione, indefinite, per modum infinitivum, *ap. Gramm.*

Ἀπαρενθύμητος, ον, attentus, diligenter cogitans, ita ut cogitationes omnes alienas excludat. Ab ἐνθυμέομαι.

Ἀπαρενθυμήτως, *adv.* diligenter, cogitate. A pr.

Ἀπαρενόχλητος, ε, ὁ ἡ, minime perturbatus. Ex α priv. et παρενοχλέω.

Ἀπαρέσκω, f. έσω, displiceo, improbor; (2) improbo, repudio; et (3) ἀπαρέσκομαι, ægre fero. Ἀπαρέσκει μοι τοῦτο γράφειν. Ἐν μέντοι με τῷ ἐλθεῖν ἀπαρέσκει, *Plat.* Hinc

Ἀπάρεστος, ε, ὁ ἡ, ingratus, injucundus, ita ut non placeat.

Ἀπαρηγόρητος, ε, ὁ ἡ, inconsolabilis. Ex α priv. et παρηγορέω, *consolor.*

Ἀπαρηγορήτως, *adv.* inconsolabiliter.

Ἀπαρήγω, f. ξω, juvo, auxiliando propulso.

Ἀπαρθένευτα, *adv.* (vel potius accus. plur adjectivi ἀπαρθένευτος, adverbialiter sumptus) indecore, non more virginum. Ἀπαρθένευτ' ἀλωμένα, indecore errans, *Eurip. Phœn.* 1729.

Ἀπαρθένευτος, ε, ὁ ἡ, non decens virginem. Ἀπαρθένευτα μὲν τάδε, *Eurip. Iphig. in Aul.* 993. Ex α priv. et παρθενεύω, *in virginitate maneo.*

Ἀπάρθενος, ε, ὁ ἡ, non amplius virgo, vitiata virgo.

Ἀπαρθρόω, sejungo, ut sit peculiaris pars, velut articuli sunt ἀπηρθρωμένοι.

Ἀπαρθῶ, 1. sing. a. 1. conj. pass. v. ἀπαίρω, *tollo.*

Ἀπαριθμέω, ῶ, f. ήσω, pernumero, percenseo; (2) numero, enumero, recenseo. Ἀπαριθμησάμενος ἅπαν τὸ στράτευμα, *Xen.*

Ἀπαριθμήσας, a. 1. part. act.

Ἀπαρίθμησις, εως, ἡ, enumeratio, recensio.

ἈΠΑΡΙ'ΝΗ, ης, ἡ, Aparine, herba quædam. *Angl.* CLEAVERS, GOOSE-GRASS.

Ἀπαρκέω, ῶ, f. έσω, sufficio, satis sum.

Ἀπαρκὴς, έος, ὁ ἡ, sufficiens. A præc.

Ἀπαρκτίας, ε, ὁ, ventus septentrionalis. Ex ἄρκτος, *septentrio.*

Ἀπαρνέομαι, ῦμαι, f. ήσομαι, abnego, denego, recuso. Οὐ μή σε ἀπαρνήσομαι, *Marc.* 14, 31. Hinc

Ἀπάρνησις, εως, ἡ, abnegatio, *Gl. V.*
Ἀπαρνητὴς, ȣ̃, ὁ, abnegator, *Gl. V.*
Ἄπαρνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui pernegat.
Ἀπάρνυμαι, aufero. Ex ἄρνυμαι, *capio.*
Ἀπαρόδευτος, ον, inaccessus, per quem via non datur, non munita est, &c. Ex ὁδεύω, *iter* ...
Ἀπᾶρον, *tolle*, 2. sing. a. 2. imperat. act. v. ἀπαίρω.
Ἀπαρόρμητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui nulla re incitatur, immotus, languidus, stupidus. Ex α priv. et παρορμάω, *incito.*
Ἀπαῤῥενόω, ῶ, f. ώσω, masculum reddo.
Ἀπαῤῥησίαστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui libere loqui non audet; (2) qui omni fiducia laudabili destituitur, adeoque semper inter spem metumque vivit; (3) libertate privatus.
Ἄπαρσις, εως, ἡ, profectio, abitio, discessus. Ab ἀπαίρω, n. 2.
Ἀπαρτάω, ῶ, f. ήσω, suspendo; (2) dirimo, removeo, seorsim suspendo; (3) colloco; (4) proficiscor; (5) perficio, consummo. Τῇ γὰρ προθυμίᾳ τὸ πᾶν ἀπήρτησας, *Joh. Chrysost. in Matth. Homil.* 7. Ἀπαρτῶν τῆς ἐλπίδας ἔκ τινος, *Luc.* ἀπαρτῶμαι, separor, disto. Hinc
Ἀπάρτησις, εως, ἡ, appensio.
Ἀπαρτὶ, *adv.* plane, omnino, *al.* ἀπάρτι, ab hoc tempore; *nullo idoneo auctore.*
Ἀπάρτια, τὰ, supellex, sarcina. Ab ἀπαίρω.
Ἀπαρτία, ας, ἡ, supellex; (2) profectio; (3) auctio bonorum. Ab eod.
Ἀπαρτιζόντως, *adv.* absolute et perfecte, consummato et completo numero. Ab
Ἀπαρτίζω, f. ίσω, perfectum et absolutum reddo, omnibus numeris expleo: (2) quadro, æquiparo, adæquo; (3) in jure antiquo, transigo; (4) divido, disjungo; (5) definio, finior; (6) præparo. *Gl. V.* perficio, consumo; ἀπαρτίζεται, peragitur, *Ph.* ἀπαρτισθέντων, peractis, *Ph.* a. 1. part. pass. Ἀπαρτίζειν πρὸς τὸ μέγεθος ϗ τὸ ἀξίωμα τῆς ἀρχῆς, *Aristot.* Ex ἀπὸ et ἄρτιος, *perfectus.*
Ἀπαρτιλογέω, plane, perspicue loquor.
Ἀπαρτιλογία, ας, ἡ, integra summa, rotunda ratio. Ex ἀπὸ, ἄρτιος, et λόγος.
Ἀπάρτισις, εως, ἡ, perfectio, consummatio. Ab ἀπαρτίζω.
Ἀπαρτισμὸς, ȣ̃, ὁ, consummatio. Ab eod.
Ἀπαρτιστικὸς, ἡ, ὸν, absolutorius, ad perfectionem et absolutionem alicujus rei pertinens.
Ἀπαρτίως, *adv.* accurate, perfecte.
Ἀπαρυστέον, auferendum, *Aristoph.*
Ἀπαρύτω, idem quod
Ἀπαρύττω, f. ξω, idem quod
Ἀπαρύω, f. ύσω, haurio, detraho.
Ἀπαρχαΐζω, f. αΐσω, antiquum reddo; (2) antiquo nomine appello; (3) antiquitatis formam tribuo.
Ἀπαρχαιόω, ῶ. f. ώσω, antiquum reddo, obsolescere facio; ἀπαρχαιοῦμαι, antiquor, obsolesco. Ex ἀπὸ et ἀρχαῖος, *antiquus.*
Ἀπάρχεσθαι, præs. inf. med. v. ἀπάρχομαι.
Ἀπαρχὴ, ῆς, ἡ, primitiæ. Ex ἀπὸ et ἀρχή.
Ἀπάρχημα, ατος, τὸ, idem. Ab ἀπαρχίω.
Ἀπαρχῆς, *adv.* statim, ab initio.
Ἀπάρχομαι, f. άρξομαι, primitias solvo et decerpo; (2) libamenta facio; (3) primas partes recipio, primitias occupo. Ἀλλ' ὅγ' ἀπαρχόμενος, κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλεν, *Odyss.* 14, 442. Ex iisd.
Ἄπαρχος, ȣ, ὁ, dux, præfectus, *ap. Æsch.*
Ἅπας, ασα, αν, *Gen.* αντος, άσης, αντος, omnis, universus; (2) omnino, cum additur numero; ἅπαντες, universi. Ex α collect. et πᾶς.
Ἀπασβολόομαι, ȣ̃μαι, fuliginem excutio. Ex ἀπὸ et ἄσβολη, *fuligo.*
Ἀπασέων, gen. pl. *Ion.* pro ἁπασῶν, ab ἅπας.
Ἀπασκαρίζω, f. ίσω, desilio, desulto; (2) exsilio præ gaudio.
Ἀπασπαίρω, palpito, singultio, *ut simplex.*
Ἀπάσσω, idem quod ἀπαΐσσω, resilio, aberro. Γνώμης ἀπῆξαι τῆς ἐμῆς, *Soph. Aj.* 447.
Ἀπαστὶ, *adv.* jejune. Ab ἄπαστος.
Ἀπαστία, ας, ἡ, jejunium; (2) de eo qui nondum cibum sumpsit, ἀσιτία, *Ern.* Ab eod.

Ἄπαστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui non gustavit; (2) jejunus. Ex α priv et πάω, *gusto.*
Ἀπαστράπτω, f. ψω, fulguro, corusco.
Ἀπασχολέω, ῶ, f. ήσω, negotium facesso; (2) impedio, occupo, abstraho.
Ἀπασχολία, ας, ἡ, occupatio, *ut simplex.*
Ἀπατᾷ, *defraudat*, 3. sing. præs. ind. act. *contr.* pro ἀπατάει.
Ἀπαταγὶ, *adv.* sine strepitu, seu crepitu.
Ἀπατάτω, *decipiat*, 3. sing. præs. imperat. act. *contr.* pro ἀπαταέτω. Ab
ἈΠΑΤΑ'Ω, ῶ, f. ήσω, fallo, decipio, impono. Μηδεὶς ὑμᾶς ἀπατάτω κενοῖς λόγοις, *Eph.* 5, 6. Καὶ Ἀδὰμ ȣ̓κ ἠπατήθη, 1 *Tim.* 2, 14.
Ἀπάτερθε, et ἀπάτερθεν, *adv.* procul, seorsum. Ex ἀπὸ et ἄτερ, *sine.*
Ἀπατεὼν, ῶνος, ὁ, deceptor, veterator. Ab
Ἀπάτη, ης, ἡ, deceptio, fallacia, fraus; (2) delectatio, suavitas inanis. Ab ἀπατάω.
Ἀπατηθῆναι, a. 1. inf. pass. verbi ἀπατάω.
Ἀπατήλιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, fallax, deceptorius, fraudulentus, dolosus. Ab ἀπάτη.
Ἀπατηλὸς, ἡ, ὸν, idem et ab eod.
Ἀπάτημα, ατος, τὸ, fallacia, impostura, fraus; (2) oblectamentum. Ab ἀπατάω.
Ἀπατήνωρ, ορος, ὁ ϗ ἡ, virum decipiens. Ex ἀπατάω et ἀνὴρ, *vir.*
Ἀπατήσει, 3. sing. f. 1. ind. act. v. ἀπατάω.
Ἀπάτησις, εως, ἡ, deceptio. Ab eod.
Ἀπατητικὸς, ἡ, ὸν, ad decipiendum aptus.
Ἀπάτητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non calcatus; (2) qui calcari nequit. Ex α priv. et πατέω, *calco.*
Ἀπατιμάζω, et
Ἀπατιμάω, ῶ, f. ήσω, dedecore afficio. Οὔ σε κ' ἀπητίμησε ποδώκεα Πηλείωνα, *Il.* 13, 113.
Ἀπατμίζω, f. ίσω, exhalo, emitto vaporem.
Ἀπατῶντες, nom. pl. part. præs. act. *contr.* pro ἀπατάοντες. Ab ἀπατάω.
Ἀπάτωρ, ορος, ὁ ϗ ἡ, sine patre natus; Vulcani cognomentum *apud Theocritum. Apud Plutarch. in Problem.* ἀπάτορες, σπόριοι vertuntur; (2) patre orbatus; (3) posthumus; (4) abdicatus a patre, aut neglectus; (5) spurius, extra matrimonium natus; (6) obscuro, sordido patre natus; (7) cujus pater ignoratur.
Ἀπαυαίνω, exsicco, *Call.*
Ἀπαυγάζω, f. άσω, lucem edo, splendorem reddo. Ex ἀπὸ et αὐγὴ, *splendor.* Hinc
Ἀπαύγασμα, ατος, τὸ, splendor.
Ἀπαυγασμὸς, ȣ̃, ὁ, idem.
Ἀπαυγὴ, ῆς, ἡ, idem.
Ἀπαυδᾶν, præs. inf. act. pro ἀπαυδάειν. Ab
Ἀπαυδάω, ῶ, f. ήσω, renuncio; (2) veto, interdico, prohibeo; (3) deficio, defatigor. Ἐγὼ δ' ἀπαυδῶ γ' ὑπὲρ τ' Ἀτρειδῶν, τȣ̃ τε σύμπαντος στρατȣ̃, *Soph. Phil.* 1282. Ὑπὸ λιμȣ̃ τρίτην ἤδη ἡμέραν ἀπηυδηκὼς, *Luc.*
Ἀπαυδήσαντες, nom. plur. a. 1. part. act.
Ἀπαυθαδιάζομαι, f. άσομαι, arroganter me gero; (2) pertinaci contumacia utor. (2) ταῦτα μεγάλως τι ἐπαινῶ Ἀλεξάνδρȣ, τὸ μήτι ἀπαυθαδιάσασθαι ἐπὶ κακῷ, quod non contumaciter perdurarit in malo, *Arr. Hist. Alex.* 4, 9.
Ἀπαυθαδιεῖσθαι, *ausurum esse*, f. 1. inf. med. *Att.* pro ἀπαυθαδιείσεσθαι. Ab
Ἀπαυθαδίζομαι, f. ίσομαι, idem.
Ἀπαυθημερίζω, f. ίσω, eo ipso die redeo.
Ἀπαύλια, ων, τὰ, dies quo sponsus apud socerum seorsim a sponsa pernoctat. Ex αὐλή.
Ἀπαυλίζομαι, f. ίσομαι, seorsim stabulor, seorsim stationem habeo; (2) seorsim pernocto. Ex iisd.
Ἀπαυλιστήριος, ία, ιον, qui die ἀπαυλίων a sponsa mittitur sponso. Ab ἀπαύλια.
Ἀπαυλόσυνος, innoxius, qui non nocet, *Ern.* seorsim stabulans, *Steph.*
Ἀπαυράω, ῶ, qu. dic. respirationem aufero, i. e. occido; (2) aufero, eripio; (3) fruor, delibo de re, fructum capio, mercedem nanciscor. (1) μελίφρονα θυμὸν ἀπηύρα, *Hesiod. Sc. Herc.* 428. (3) αὐτά τ' ἐναλλάξασα φόνῳ θανάτῳ πρὸς τέκνων ἀπηύρα, *Eurip. Andr.* 1028. Ab αὔρω.

Ἀπαυρίσκω, accipio, fruor. A præc.
Ἀπαυστὶ, *adv.* sine fine, sine requiete. Ab
Ἄπαυστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, indesinens, non cessans, irrequietus; (2) fine carens, perpetuus. Ex α priv. et παύω, *finio.*
Ἀπαυτίκα, *adv.* statim, illico.
Ἀπαυτοματίζω, f. ίσω, sponte subministro.
Ἀπαυτομολέω, ῶ, f. ήσω, perfuga sum.
Ἀπαυχενίζω, f. ίσω, cervicem incido, seu frango; (2) contumaciter reluctor; (3) fræno. Ex ἀπὸ et αὐχὴν, *cervix.*
Ἀπαφαυαίνω, exsicco, *Suid.*
Ἀπαφίσκω, fallo, decipio. Οὔτι σε Περσεφόνεια Διὸς θυγάτηρ ἀπαφίσκει, *Odyss.* 11, 216. Ab ἀπάφω.
Ἀπαφρίζω, f. ίσω, despumo. Ex ἀφρός.
ἈΠΑ'ΦΩ, decipio, fallo. Μή τίς με βροτῶν ἀπάφησ' ἐπέεσσιν, *Odyss.* 23, 216.
Ἀπαχθεὶς, a. 1. part. pass. ab ἀπάγω.
Ἀπαχλυόμενος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, caligine offuscatus, *Aret.* Ex ἀπὸ et ἀχλὺς, *caligo.*
Ἀπαχλύω, idem quod simpl. *Call.*
Ἀπαχρειόομαι, obsolesco, mutilis fio; ex usu hominum tollor, ineptus reddor. Ab ἀχρεῖος.
Ἀπάψας, *qui nexuit*, a. 1. part. act. *Ion.* pro ἀφάψας, a verbo ἀφάπτω, *necto.*
Ἀπέβα, *successit*, 3. sing. a. 2. ind. act. *Dor.* pro ἀπέβη, a verbo ἀποβαίνω, pro ἀποβάω.
Ἀπέβαλε, 3. sing. a. 2. ind. act. v. ἀποβάλλω.
Ἀπέβη, *discessit*, 3. sing. a. 2. ind. act. et
Ἀπεβήσατο, 3. sing. a. 1. ind. med. v. ἀποβαίνω.
Ἀπεγαλακτίσθην, 1. sing. aor. 1. ind. pass. verbi ἀπογαλακτίζω, *ablacto.*
Ἀπέγγονος, ȣ, ὁ, pronepos. Ex ἀπὸ et ἔγγονος, *nepos.*
Ἀπεγγυαλίζω, f. ίσω, vel ίξω, in manus porrigo, præbeo.
Ἀπεγλυκάνθη, *dulcis evasit*, 3. sing. a. 1. ind. pass. verbi ἀπογλυκαίνω, *dulcem reddo.*
Ἀπεγνωκότως, *adv.* desperate, per desperationem. Ex ἀπογινώσκω, *despero.* Unde
Ἀπεγνώσθη, 3. sing. a. 1. ind. pass.
Ἀπεδανὸς, ȣ̃, ὁ ϗ ἡ, pro ἠπεδανὸς, *Steph.*
Ἀπεδάσσαο, *divisisti*, 2. sing. a. 1. ind. med. *Ion.* et *Poet.* pro ἀπεδάσασο, seu ἀπεδάσω. Ab ἀποδάζομαι.
Ἀπέδειξα, 1. sing. a. 1. ind. act. v. ἀποδείκνυμι.
Ἀπεδειροτόμησεν, 3. sing. a. 1. ind. act. cum ν ἐφελκ. Ab ἀποδειροτομέω, *caput amputo.*
Ἀπεδέξατ' pro ἀπεδέξατο, *recepit*, 3. sing. a. 1. ind. med. verbi ἀποδέχομαι, *recipio.*
Ἀπεδέω, abedo, ambedo, derodo.
Ἀπεδήμησα, *peregre profectus sum*, 1. sing. a. 1. ind. act. verbi ἀποδημέω.
Ἀπεδίδου, 2. sing. imperf. ind. pass. v. ἀποδίδωμι.
Ἀπεδίδον, *reddebant*, 3. pl. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἀπεδίδοσαν. A verbo eod.
Ἀπέδιλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, calceis carens, excalceatus. Ex α priv. et πέδιλον, *calceus.*
Ἀπεδίλωτος, ον, idem quod ἀπέδιλος, *Call.*
Ἀπεδοκιμάσε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi ἀποδοκιμάζω, *reprobo.*
Ἀπέδοντο, 3. pl. a. 2. ind. med. v. ἀποδίδωμι.
Ἄπεδος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, planus, campestris. Ex α idem quod ὁμȣ̃, et πέδον, *Steph.* et idem quod ἀπὸ ut *Lat.* a. sic ἄποινα qu. ἀπόποινα, et hinc ἀπόπεδος, solum, quod est a pedibus proximum, *Ern.*
Ἀπέδοσθε, *reddidistis*, 2. pl. a. 2. v. ἀποδίδωμι.
Ἀπέδρα, *aufugi*, 1. sing. aor. 1. ind. act. *Att.* et *per Apocopen*, pro ἀπέδρασα, a verbo ἀποδιδράσκω, pro ἀποδράω, *aufugio.*
Ἀπεδύσατο, 3. sing. a. 1. ind. med. v. ἀποδύω.
Ἀπέδω, abedo, inus. sed hinc ἀπηδέσθη, a. 1. pass. Βρύκεσθ' ἀπεδέσθαι φησί μȣ τὰς δακτύλȣς, *Aristoph. Av.* 26. (ἀπεδέω, *Ern.*)
Ἀπέδωκ' ob seq. adspiratam, et ἀπέδωκ' pro ἀπέδωκε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ἀποδίδωμι.
Ἀπέειπεν, *negabat*, 3. sing. imperf. indic. act. *Ion.* pro ἄπειπεν, a verbo ἀπέπω, *nego.*
Ἀπέεργεν, *arcebat*, 3. sing. imperf. indic. act. *Ion.* pro ἄπειργεν, a verbo ἀπείργω, *arceo.*

Ἀπεῖζος,

Ἄπεζος, ον, pedem non habens. A πέζα, *pes.*
Ἀπεζωσμένος, *exauctoratus,* part. perf. pass. verbi ἀποζώννυμι, *exauctoro.*
Ἀπέην, *aberat,* 3. sing. imperf. ind. *Poet.* pro ἀπῆν, a verbo ἄπειμι, *absum.*
Ἀπέθανον, 1. sing. a. 2. ind. act. v. ἀποθνήσκω.
Ἀπέθετο, 3. sing. a. 2. ind. med. v. ἀποτίθημι.
Ἀπέβαλε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ἀποβάλλω.
Ἀπεθίζω, f. ίσω, desuefacio; ἀπεθισμένος, desuetus, *Ph.* perf. part. pass.
Ἄπει, *abi,* 2. sing. præs. imperat. pro ἄπιθι. Ab ἄπειμι.
Ἀπείδω, inusit. unde aor. 2. ἀπεῖδον, respicio, oculos converto ad aliquid, animum ad aliquid intendo. Ἀπιδὼν, *Joseph. Maccab.* 17.
Ἀπειθαρχία, ας, ἡ, inobedientia, recusatio. Ex πειθαρχέω, *obedio.*
Ἀπειθέω, ῶ, f. ήσω, non pareo; (2) non credo; Ὁ δὲ ἀπειθῶν τῷ υἱῷ, *Joan.* 3, 36. Ab eod.
Ἀπείθη, *dimissus est,* 3. sing. a. 1. ind. pass. *Ion.* pro ἀφείθη, a verbo ἀφίημι, *dimitto.*
Ἀπειθής, έος, ὁ ϗ ἡ, contumax, inobediens; (2) incredulus. Ex α priv. et πείθω. Hinc
Ἀπείθεια, ας, ἡ, persuasionis obedientiæque contraria contumacia; diffidentia; (2) incredulitas.
Ἀπειθῶς, *adv.* non obedienter, &c.
Ἀπεικάζω, f. άσω, adsimilo; (2) comparo. Ὡς ϗ θεαῖς αὐτὴν ἀπεικάζειν, *Luc.* Ἀπεικάζεται τοῖς μέρεσι, *Plat.* Hinc
Ἀπεικασία, ας, ἡ, adsimilata et expressa figura.
Ἀπείκασμα, ατος, τὸ, simulacrum, imago.
Ἀπεικονίζω, f. ίσω, effingo ad imaginem, seu exemplar. Ἀνάγκη πρὸς τὸν ἐκτύποντα τὸν δεχόμενον ἀπεικονίζειν, *Philo.* Hinc
Ἀπεικόνισμα, ατος, τὸ, adumbratio, imago, effictio ad exemplar; (2) effigies; specimen, simulacrum, *Gl. V.*
Ἀπεικὼς, υῖα, ὸς, absimilis, surdus, incongruus. Ab ἀπέοικα.
Ἀπειλεῦσα, part. præs. act. *Poet.* pro ἀπειλοῦσα.
ἈΠΕΙΛΕ'Ω, ῶ, f. ήσω, minor, minitor, interminor; (2) graviter præcipio, cum minis jubeo; (3) glorior; (4) voveo. (4) ὧδ' ἠπείλησεν ῥέξειν ἑκατόμβην, *Il.* 23, 863. Ἀπειλεῖν θάνατόν τινι, τινὶ εἰ μὴ, κατά τινος. Ἀρ' ἀπειλοῦσί γε νῷν; *Aristoph. Av.* 315. Μεγάλας ζημίας ἀπειλῶν κατὰ τοῦ μὴ ὑπακούσαντος, *Plut.*
Ἀπειλέω, involvo, implico. Ἀπειληθέντα δὲ τὸν Ἀρίονα ἐς ἀπορίην, *Herodot.* 1, 24. Τὸν δὲ ἱρέα ἐς ἀπορίην ἀπειλημένον, *Id.* 2, 141. Ἄνδρας ἐς ἀναγκαίην ἀπειληθέντας, *Id.* 8, 109. Ex ἀπὸ et εἰλέω.
Ἀπειλὴ, ῆς, ἡ, comminatio, minæ; (2) gloriatio. A præc.
Ἀπείλημα, ατος, τὸ, minæ.
Ἀπειλήτειρα, ας, ἡ, quæ minatur.
Ἀπειλήτην, *minati sunt,* 3. dual. a. 1. ind. act. *Ion.* et *per Syncop.* pro ἀπειλησάτην. Ab ἀπειλέω.
Ἀπειλητὴρ, ῆρος, ὁ, qui minatur, minax.
Ἀπειλητήριος, ία, ον, idem.
Ἀπειλητικὸς, ὴ, ὸν, idem.
Ἀπειλητικῶς, *adv.* minaciter.
Ἀπειλοφόρος, ον, minax.
Ἀπειλήφασιν, *receperunt,* 3. pl. plusq. perf. ind act. *Att.* pro ἀπολελήφασι, ab ἀπολαμβάνω.
Ἄπειμι, f. έσομαι, absum. Ex ἀπὸ et εἰμί.
Ἄπειμι, abeo, proficiscor; (2) abibo. Ex ἀπὸ et εἶμι, *vado, eo.*
Ἀπεισάμην, 1. sing. a. 1. ind. med.
Ἀπεῖπε, *abdicavit,* 3. sing a. 1. vel 2. ind. act.
Ἀπειπεῖν, abnuere, interdicere; (2) deponere honorem, abdicare se magistratu; (3) repudiare; (4) deficere, desperare; (5) negare alicui, interdicere, vetare; (6) dissuadere. *med.* ἀπείπασθαι, repudiare, negare, &c. Τοῖσι θεοῖσιν ἀπειπεῖν διὰ τῆς χώρας ὑμετέρας μὴ διαφοιτᾶν, *Aristoph. Av.* 564.
Ἀπειραγαθία, ας, ἡ, nimia, *item* infinita beneficentia, *item* nimia magnificentia, imperitia; *Gl. V.* infirmitas. Ab

Ἀπειράγαθος, ου, ὁ ϗ ἡ, infinite bonus; (2) imperitus. Ex ἄπειρος et ἀγαθὸς, *bonus.*
Ἀπειραγάθως, *adv.* imperite.
Ἀπειράκις, *adv.* infinitis modis seu vicibus.
Ἀπείραντος, ου, ὁ ϗ ἡ, infinitus; pro ἀπέραντος.
Ἀπείραστος, ου, ὁ ϗ ἡ, intentatus; (2) qui tentari nequit. Ex α priv. et πειράζω, *tento.*
Ἀπείρατος, ου, ὁ ϗ ἡ, inexpertus; (2) intentatus, cujus periculum non est factum. Ex α priv. et πειράω, *tento.*
Ἀπειραχῶς, *adv.* infinitis modis. Ab ἄπειρος.
Ἀπείργω, f. ξω, arceo, excludo, prohibeo; (2) deterreo, abigo; (3) inhibeo; (4) dirimo; (5) relinquo, prætereo; (6) propulso. (6) τίς ταῦτ' ἀπείρξειν; *Soph. Aj.* 1280. Τῶν νόμων ἡμᾶς ἀπείργεις, ὧν ἔθηκεν ἡ πόλις, *Aristoph. Vesp.* 465.
Ἀπειρέσιος, ου, ὁ ϗ ἡ, et ἀπειρέσιος, ία, ιον, infinitus, immensus. Ab ἄπειρος.
Ἀπειρέω, ῶ, f. ήσω, defatigor, viribus concido.
Ἀπειρηκὼς, fessus, *Gl. V.* part. perf. act. ἀπειρημένος, interdictus, *Gl. V.* odiosus, *Herod.* 4, 180. v. ἀπειρέω.
Ἀπείρητος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἀπείρατος· (2) inexpertus.
Ἀπειρία, ας, ἡ, imperitia. Ex α priv. et πεῖρα.
Ἀπειρίδιος, ου, ὁ ϗ ἡ, indeterminatus. Ex α priv. et πέρας, *terminus.*
Ἀπείριτος, ου, ὁ ϗ ἡ, infinitus. Ex iisd.
Ἀπεῖρξαν, 3. pl. a. 1. ind. act. v. ἀπείργω.
Ἄπειρξις, εως, ἡ, repulsio, cohibitio. Unde
Ἀπειρόγαμος, ου, ὁ ϗ ἡ, nuptiarum expers, cælebs. Ex ἄπειρος et γάμος.
Ἀπειρόγνωστος, ον, immensa scientia præditus.
Ἀπειρόδακρυς, υ, sine fine et modo plorans.
Ἀπειροδύναμος, ου, ὁ ϗ ἡ, infinitam habens potestatem, *Suicer.* Ex ἄπειρος et δύναμις.
Ἀπειρόζυγος, ου, ὁ ϗ ἡ, expers jugi, *Suicer.*
Ἀπειροθάλασσος, vel ἀπειροθάλαττος, ου, ὁ ϗ ἡ, maris seu navigandi inexpertus.
Ἀπειροκακέω, ῶ, fut. ήσω, malitia careo, simplicitate utor. Ab
Ἀπειρόκακος, ου, ὁ ϗ ἡ, malorum inexpertus; (2) minime malus, simplex.
Ἀπειροκαλεύομαι, ineptio, inepte ago, *Æsch. ap. Steph.*
Ἀπειροκαλέω, ineptio, parum eleganter, frigide facio, loquor.
Ἀπειροκαλία, ας, ἡ, ignorantia boni honestique. *Gl. V.* insolentia, infirmitas. Ab
Ἀπειρόκαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, decori ignarus, ineptus; insolens, *Ph.* Ex ἄπειρος et καλὸς.
Ἀπειροκάλως, *adv.* inepte, præter decorum.
Ἀπειρολεχὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, expers tori, cælebs.
Ἀπειρομάχης, εος, ὁ ϗ ἡ, *Dor.* ἀπειρομάχας, imperitus prælii. Ex ἄπειρος et μάχη.
Ἀπειρομεγέθης, ες, immensus.
Ἀπείρονα, *infinitum,* acc. sing. ab ἀπείρων.
Ἀπειροπάθεια, ας, ἡ, multitudo perturbationum; (2) vacuitas a perturbationibus, seu molestiis; prosperitas vitæ nullas clades passæ. Ab
Ἀπειροπαθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, multis perturbationibus obnoxius; (2) vacuus a turbis animi, a molestiis. Ex ἄπειρος et πάθος.
Ἀπειροπλάσιος, ου, ὁ ϗ ἡ, multiplex, innumerabilis modus. Ab ἄπειρος.
Ἀπειρόπλους, ου, ὁ ϗ ἡ, navigationem non expertus, navigationis imperitus. A πλοῦς.
Ἀπειροπόλεμος, ου, ὁ ϗ ἡ, rei militaris imperitus.
Ἀπειροπολέμως, *adv.* contra rationem belli bene gerendi. Ἐπέκειτο φεύγουσιν ἀπειροπολέμως, fugientes imprudenter, *Appian. de Rebus Hispan.* 58.
Ἄπειρος, ου, ὁ ϗ ἡ, imperitus; (2) infinitus, immensus, interminatus. Ex α priv. et πεῖρα, *experimentum,* vel πέρας, *terminus.* Hinc
Ἀπειροσύνη, ης, ἡ, inexperientia, inscitia.
Ἀπειροτόκος, ου, ὁ ϗ ἡ, quæ non peperit, sterilis, *Suicer.* Ex ἄπειρος et τίκτω, *pario.*
Ἀπειρωδὶν, ῖνος, ἡ, dolores partus non experta.
Ἀπείρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, infinitus, fine carens. Sic vocatur ἄλιθος δακτύλιος, id est, annulus gemma non insignitus concinnatusque, quasi dicas omni carens fine, quod sit rotundationis absolutæ, nec appareat unde initium sumas. Meminit *Aristot.* lib. 3, *Auscult. Phys. Homerus* item terram vocat ἀπείρονα, id est, σφαιροειδῆ, orbicularem, ut interpretatur *Eustathius* et *Jo. Grammaticus*; intentatus, inexpertus. Ἀπείρων ἐκ ἔσει, experieris, *Soph. Œd. Tyr.* 1088. Πόνων καὶ πλάνης ἀπείρων, *Plutarch. in Æmilio*: proba lectio male sollicitata a Reiskio. Ab
Ἀπείρως, *adv.* infinite, immense.
Ἀπείρως, *adv.* imperite. Ἀπείρως ἔχειν, ignarus esse, *Herodot.* 2, 45.
Ἀπεισαγγελία, ας, ἡ, denunciatio læsæ majestatis. (Eadem putatur esse quæ εἰσαγγελία, *Ern.*)
Ἀπεῖσι, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ἄπειμι.
Ἀπειστέω, ῶ, f. ήσω, recuso parere, aut verbis fidem habere.
Ἄπειστον, ου, τὸ, pertinacia, contumacia. Ab
Ἄπειστος, ου, ὁ ϗ ἡ, nulla persuasione flexibilis, contumax. Ex α priv. et πείθω.
Ἀπεῖχεν, 3. sing. imperf. ind. act. v. ἀπέχω.
Ἀπεκάλει, *nominabat,* 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ἀπεκάλεε, ab ἀποκαλέω.
Ἀπεκάλυψε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ἀποκαλύπτω.
Ἀπέκγονος, ου, ὁ, abnepos. Ab ἔκγονος.
Ἀπεκδέχομαι, f. ξομαι, exspecto; (2) intelligo, colligo aliquid ex aliqua oratione. Τὴν ἀποκάλυψιν τῶν υἱῶν τοῦ Θεοῦ ἀπεκδέχεται, *Rom.* 8, 19. Hinc
Ἀπεκδοχὴ, ῆς, ἡ, exspectatio; collectio alicujus sententiæ vel sciti ex aliqua oratione.
Ἀπεκδύω et -δύμι, fut. ύσω, exuo; (2) *in med.* accingor ad aliquid, qu. depositis vestibus. Ex ἀπὸ et ἐκδύω. Hinc
Ἀπέκδυσις, εως, ἡ, ipse exuendi actus.
Ἀπεκλαίοντο, 3. plur. imperf. pass. v. ἀποκλαίω.
Ἀπεκλανθάνω, obliviscor.
Ἀπέκλασε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἀποκλάω.
Ἀπεκλέγομαι, reprobo, non eligo.
Ἀπέκλεισαν, 3. pl. a. 1. ind. act. v. ἀποκλείω.
Ἀπεκλελαθόμην, 1. sing. a. 2. ind. med. *Poet.* et *Att.* pro ἀπεξελαθόμην, ab ἀπεκλανθάνω.
Ἀπεκλογὴ, ῆς, ἡ, reprobatio. Ab ἀπολέγομαι.
Ἀπεκλύω, f. ύσω, eluo, abluo, eluendo abstergo.
Ἀπεκλύω, f. ύσω, resolvo; (2) debilito; (3) libero.
Ἀπέκοψε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ἀποκόπτω.
Ἀπεκρίθη, *respondit,* 3. sing. a. 1. ind. pass.
Ἀπεκρίνατο, 3. sing. a. 1. ind. med. v. ἀποκρίνομαι.
Ἀπεκροφέω, ῶ, f. ήσω, exhaurio, exsorbeo.
Ἀπεκρυψάμην, 1. sing. a. 1. ind. med. verbi ἀποκρύπτω.
Ἀπέκταγκα, præt. ab ἀποκτείνω, (ἀπέκταγκα, *V. T.*) præt. m. ἀπέκτονα.
Ἀπέκτανεν, 3. sing. a. 2. ind. act. cum ν add. Ab ἀποκτείνω.
Ἀπεκτείνω, extendo, diffundo, prolato.
Ἀπέκτητος, ου, ὁ ϗ ἡ, impexus. Ex πεκτέω.
Ἄπεκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem. A πέκω, *pecto.*
Ἀπελάζω, concionor, quod et ἀπελλάζω scribitur, et vocabulum Laconicum est.
Ἀπελάμπετο, 3. sing. imperf. ind. med. v. ἀπολάμπω.
Ἀπελασία, ας, ἡ, abactio, depulsio, *Hes.* Ex ἀπελαύνω.
Ἀπέλαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, inaccessus, cui appropinquare non est tutum. Ex πελάζω.
Ἀπελάτης, ου, ὁ, abigens, abigator, abactor, *Ph.* Ab ἀπελαύνω.
Ἀπελαύνω, f. άσω, expello, abigo, arceo, abduco; (2) redeo, regredior. Τῆς ἐμῆς ἀπηλάθην πρὸς τῶν ἐμαυτοῦ σπερμάτων, a mea sobole, *Soph. Œd. Col.* 591. (2) ἀπήλαυνε ἐς τὰς Σάρδις, *Herod.* 1, 77.
Ἀπέλαυσα, 1. sing. a. 1. ind. act. ab ἀπολαύω.
Ἀπελαφρύνω, sublevo. Ex ἀπὸ et ἐλαφρὸς.
Ἀπελάω, *Poet.* pro ἀπελαύνω, *Arist.*
Ἀπέλεγμα, ατος, τὸ, refutatio, confutatio, reprobatio, contemptio:
Ἀπελεγμὸς, οῦ, ὁ, idem; (2) probrum:
Ἀπέλεγξις, εως, ἡ, idem. Ab

Ἀπελέγχω, f. ξω, redarguo, refuto, confuto. Ἀπελέγξαι τινὰ ψευδόμενον, *Chrys.*

Ἀπέλεθρον, *adv.* vehementer, procul, *Hom.*

Ἀπέλεθρος, ου, ὁ ἡ ἡ, immensus. Ἶν᾽ ἀπέλεθρον ἔχοντας, *Il.* 5, 245. Ex α priv. et πλέθρον, *jugerum.*

Ἀπελέκητος, ου, ὁ ἡ ἡ, non dedolatus, securi non complanatus. Ex α priv. et πέλεκυς.

Ἀπελέσθαι, a. 2. inf. med. *Ion.* pro ἀφελέσθαι, ab ἀφαιρέω pro ἀφέλω.

Ἀπελευθερία, ας, ἡ, manumissio, adsertio in libertatem, *Vulg. Lex.*:

Ἀπελευθερικὸς, ῦ, ὁ ἡ ἡ, libertinus:

Ἀπελευθέριος, ου, ὁ, idem. Ab

Ἀπελεύθερος, ου, ὁ ἡ ἡ, libertus, libertate donatus. Ex ἀπὸ et ἐλεύθερος, *liber.* Hinc

Ἀπελευθερόω, ῶ, f. ώσω, libero, manumitto.

Ἀπελευθέρωσις, εως, ἡ, manumissio.

Ἀπελευθερωτὴς, ου, ὁ, manumissor.

Ἀπέλευσις, εως, ἡ, abitus, discessus. Ab ἀπέρχομαι.

Ἀπελεύσονται, 3. pl. f. 1. ind. med. v. ἀπέρχομαι.

Ἀπέληγεν, 3. sing. imperf. ind. act. v. ἀπολήγω.

Ἀπελήλακε, 3. sing. perf. ind. act. *Att.* pro ἀπήλακε, a verbo ἀπελαύνω, pro ἀπελάω.

Ἀπελήλατο, *abactus fuerat,* 3. sing. plusq. perf. ind. pass.

Ἀπελήλυθε, *abiit,* 3. sing. a. 2. ind. act. et

Ἄπελθε, *abi,* 2. sing. a. 2. imperat. act. verbi ἀπέρχομαι, pro ἀπελεύθω, *abeo.*

Ἀπέλιπον, 1. sing. a. 2. ind. act. v. ἀπολείπω.

Ἀπελλάζω, vide ἀπελάζω.

ἈΠΕΛΛΑΙ', ῶν, αἱ, fana; (2) conciones, *Hes.*

Ἀπελοίατο, *Ion.* pro ἀφέλοιντο, aor. 2. optat. med. verbi ἀφαιρέω, aufero, *Herodot.* 1, 70.

Ἀπελόμενοι, *qui eripuerunt,* nom. pl. a. 2. part. med. *Ion.* pro ἀφελόμενοι, a verbo ἀφαιρέω.

ἌΠΕΛΟΣ, ου, ὁ, ulcus; (2) vulnus.

Ἀπελπίζω, f. ίσω, despero; (2) ad desperationem adduco; (3) spero. Δανείζετε μηδὲν ἀπελπίζοντες, *Luc.* 6, 35.

Ἀπελπίσας, *qui vicissim speravit,* a. 1. part. act.

Ἀπελπισμὸς, ῦ, ὁ, desperatio.

Ἀπελύθη, 3. sing. a. 1. ind. pass. v. ἀπολύω.

Ἀπελυμαίνοντο, 3. pl. imperf. ind. pass. v. ἀπολυμαίνω.

Ἀπέλυσε, *absolvit, dimisit,* 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἀπολύω.

Ἀπελωβήθη, *contumeliam accepit,* 3. sing. a. 1. ind. pass. verbi ἀπολωβάω.

Ἀπέμαθον, *dedidici,* 1. sing. a. 2. ind. act. verbi ἀπομανθάνω, pro ἀπομαθέω, *dedisco.*

Ἀπεμαράνθη, *emarcuit,* 3. sing. a. 1. ind. pass. verbi ἀπομαραίνω.

Ἀπέμεσσε, 3 sing. a. 1. ind. act. *Ion.* et *Poet.* pro ἀπήμεσε, ab

Ἀπεμέω, ῶ, f. έσω, revomo, evomo, vomitu ejicio. Ex ἀπὸ et ἐμέω, *vomo.*

Ἀπεμνήσαντο, 3. pl. a. 1. ind. med. v. ἀπομνάομαι.

Ἀπεμόργνυ, 3. sing. imperf. ind. act. v. ἀπομόργνυμι.

Ἀπεμπολέω, ῶ, f. ήσω, vendo, venundo; (diciturque imprimis de meretricibus;) (2) ut emptum abduco, seu rapio; (3) trado, projicio. (1) τοὺς δ᾽ ἄρνας ἡμῖν οὗτος ἀντ᾽ οἴνου σκύφου ἀπεμπολᾷ, *Eurip. Cycl.* 255. Κἀνταῦθα λανθάνουσ᾽ ἀπεμπολώμενοι, *Aristoph. Achar.* 374. (2) τίς ὢν γε τήνδ᾽ ἀπεμπολᾷς χθονός; *Eurip. Iphig. in Taur.* 1360. (3) μήτε Πολυνείκους χάριν ψυχὰς ἀπεμπολᾶτε, *Id. Phœn.* 1233. Hinc

Ἀπεμπολὴ, ῆς, ἡ, venditio; (2) nundinatio; (3) negotiatio.

Ἀπεμπόλησις, εως, ἡ, venditio; (2) nundinatio.

Ἀπεμπολητὴς, ῦ, ὁ, venditor, seu qui lucrum e venditionibus facit, institor.

Ἀπεμυθεόμην, 1. sing. a. 2. ind. med. v. ἀπομυθέω.

Ἀπεμφαίνω, abhorreo, dissimilis sum. Hinc

Ἀπέμφασις, εως, ἡ, declaratio, expositio, demonstratio.

Ἀπεμφερὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, dissimilis, absimilis.

Ἀπέναντι, *adv.* coram; (2) e regione, contra.

Ἀπεναντίον, *adv.* idem.

Ἀπεναντίως, *adv.* contra.

Ἀπεναρίζω, spolio, aufero, *Hom.*

Ἀπενέγκασθαι, *abstulisse,* a. 1. inf. med. verbi ἀποφέρω, pro ἀπενέγκω, *aufero.*

Ἀπενεγκούσα, part. a. 2. fem. gen.

Ἀπενειχθεὶς, a. 1. part. pass. *Ion.* pro ἀπενεχθείς.

Ἀπενείχθη, 3. sing. a. 1. ind. pass. *Ion.* pro ἀπενέχθη.

Ἀπενέπω, seu ἀπεννέπω, interdico, veto; (2) dehortor; (3) deprecor; (4) adversor. (1) ἐγώ σφε θάψω, κἂν ἀπεννέπῃ πόλις, *Eurip. Phœn.* 1651. (2) δρᾶν σ᾽ ἀπεννέπω τάδε, *Id. Med.* 813. (3) ἀπενέπω τὸ ἀμετέρων θαλάμων, *Id. Iphig. in Aul.* 552.

Ἀπενεχθῆναι, a. 1. inf. pass. v. ἀποφέρω.

Ἀπενήνοχε, præt. med. verbi ἀποφέρω, *aufero, rapio.* Καλλιῤῥόη ἀπενήνοχε, *Charit.* 3, 3.

Ἀπενθεῖν, *abiisse,* a. 2. inf. act. *Dor.* pro ἀπελθεῖν, a verbo ἀπέρχομαι, pro ἀπελεύθω.

Ἀπενθὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, luctu carens. Ex α priv. et πένθος, *luctus.* Hinc

Ἀπένθητος, ου, ὁ ἡ ἡ, quem luctu nemo prosecutus est, vel prosequitur; (2) indefletus.

Ἀπενιαυτίζω, f. ίσω, per annum absum, vel cesso. Ἀπενιαυτιζέτω τρεῖς ἐνιαυτοὺς, *Plat.* Ex ἀπὸ et ἐνιαυτὸς, *annus.* Hinc

Ἀπενιαυτισμὸς, ῦ, ὁ, exsilium seu omnino absentia et discessus in unum annum.

Ἀπενόσφισεν, *separavit,* 3. sing. a. 1. ind. act. cum ν ἐφελκ. a verbo ἀπονοσφίζω, *separo.*

Ἀπέντες, *qui dimiserunt,* nom. pl. a. 2. part. act. *Ion.* pro ἀφέντες, a verbo ἀφίημι.

Ἀπεξαμαρτάνω, delinquo, pecco.

Ἀπεξεδυσάμην, 1. sing. a. 1. ind. med. v. ἀπεκδύω.

Ἀπεξελαθόμην, *oblitus sum,* 1. sing. a. 2. ind. med. verbi ἀπεκλανθάνω pro ἀπεκλήθω.

Ἀπεξεργάζομαι, perficio, absolvo.

Ἀπεξηραμμένος, perf. part. pass. *Ion.* pro ἀπεξηραμμένος, ab ἀποξηραίνω.

Ἀπέοικα, absimilis et dissimilis sum, abhorreo, repugno rectæ rationi; p. med. Ex ἀπὸ et εἴκω, *similis sum.* Hinc

Ἀπεοικότως, *adv.* absimili modo, diversimode; (2) non verisimiliter, absurde:

Ἀπεοικὼς, υῖα, ὸς, absimilis, dissentaneus, absurdus, incongruus.

Ἀπέοντα, acc. sing. *Ion.* pro ἀπόντα, ab ἀπών.

Ἀπέπαντος, ου, ὁ ἡ ἡ, ad maturitatem non perductus. Ex α priv. et πεπαίνω, *coquo.*

Ἀπέπειρος, ου, ὁ ἡ ἡ, idem et ex iisd.

Ἀπεπλάγχθη, *resiliit, aberravit,* 3. sing. a. 1. ind. pass. verbi ἀποπλάζω.

Ἀπέπλευσαν, 3. pl. a. 1. ind. act. v. ἀποπλέω.

Ἄπεπλος, ου, ὁ ἡ ἡ, peplo carens. Ἄπεπλος φαρέων λευκῶν, expers candidarum vestium, *Eurip. Phœn.* 328.

Ἀπέπλυναν, 3. pl. a. 1. ind. act. v. ἀποπλύνω.

Ἀπέπνει, *spirabat,* 3. sing. imperf. ind. act. *contract.* pro ἀπέπνεε, a verbo ἀποπνέω.

Ἀπέπνευσε, *exspiravit,* 3. sing. a. 1. ind. act.

Ἀπέπνιξα, 1. sing. a. 1. ind. act. v. ἀποπνίγω.

Ἀπέπομαι, abdico, renuncio. Ἀπειπάμεθα τὰ κρυπτὰ τῆς αἰσχύνης, 2 *Cor.* 4, 2. Ab ἀπὸ et ἔπω, *dico.*

Ἀπεπτάμην, 1. sing. a. 2. ind. med. v. ἀφίπταμαι.

Ἀπέπτην, 1. sing. a. 2. ind. act.

Ἀπεπτέω, ῶ, cibum non concoquo. Ab

Ἄπεπτος, ου, ὁ ἡ ἡ, non coctus; (2) qui coqui nequit. Ex α priv. et πέπτω.

Ἀπέπτως, *adv.* crude.

Ἀπεράντεια, civitas Thessaliæ: unde

Ἀπεραντοὶ, gentile nomen.

Ἀπεραντολογία, ας, ἡ, verbositas inepta, vana loquacitas. Ab

Ἀπεραντολόγος, ου, ὁ ἡ ἡ, nullam finem loquendi faciens, verbosus, loquax.

Ἀπέραντος, ου, ὁ ἡ ἡ, infinitus; (2) qui difficulter trajici potest. (2) πόντου κλῇδ᾽ ἀπέραντον, *Eurip. Med.* 212. Ex α priv. et περαίνω, *termino.*

Ἀπεράντως, *adv.* infinite.

Ἀπέρασις, εως, ἡ, rejectio per vomitum. Ab ἀπὸ et ἐράω, *fundo, vomo.*

Ἀπέρασος, ου, ὁ ἡ ἡ, infinitus, non habens exitum; (2) qui transiri nequit, impervius. Ex α priv. et πέρας, *finis,* vel περάω, *transeo.*

Ἀπέρατος, ον, *Aristoph.* al. ἀπέραντος.

Ἀπεράτωτος, ον, finem, exitum non habens. Ex α priv. et περατόω.

Ἀπεργάζομαι, f. άσομαι, efficio, facio, conficio. Τὰ ξύλινα τοῦ τείχους, τίνες ἀπειργάσαντ᾽! *Arist. Av.* 1159. Hinc

Ἀπεργασία, ας, ἡ, effectio, absolutio; (2) amolitio, ut morbi curatio.

Ἀπεργάθω, separo, abscindo. Ἀπὸ δ᾽ αὐχένος ὦμον ἔργαθεν, *Il.* 5, 147.

Ἀπεργαστέος, έα, έον, peragendus.

Ἀπεργαστικὸς, ἡ, ὸν, operosus, efficax.

Ἀπεργαστικῶς, *adv.* efficaciter, operose.

Ἀπέργειν, *Ion.* pro ἀπείργειν, ab ἀπείργω.

Ἀπεργμαι, 1. sing. perf. ind. pass.

Ἀπέργω, idem quod ἀπείργω.

Ἀπερείδω, f. ρείσω, firmiter figo, defigo; ἀπερείδομαι, incumbo, innitor; (2) repono, depono; (3) confero in alium, ut culpam. Ἀπηρεισάμην τὴν ὄψιν ἐς τὸ ἀτενὲς, *Luc.* Ἀπερείδοιτο ἐπὶ τὰς τελευταίας συνθήκας, *Polyb.*

Ἀπερείσασθαι, *effudisse,* a. 1. inf. med.

Ἀπερεισι᾽, pro ἀπερείσια, et hoc *per Metathesin* pro ἀπειρέσια. Ab

Ἀπερείσιος, ου, ὁ ἡ ἡ, infinitus, multus, *per Metathes.* pro ἀπειρέσιος. Ab ἄπειρος.

Ἀπέρεισις, εως, ἡ, innixus, actio innitendi. Ab ἀπερείδω.

Ἀπερεύγω, f. εύξω, eructo, sursum ructo; (2) effundo, emitto, *de fluviis.*

Ἀπέρευξις, εως, ἡ, eructatio, *Aret.*

Ἀπερέω, inusitatum; sed hinc ἀπείρηκα, p. act. deficior; tam de hominibus cum fatigati sunt, quam de rebus cum deesse cœperunt; ἀπείρηται, p. pass. interdictum est; ἀπερῶ, negabo, renuam, f. 2. quod *Ionice* ἀπερέω.

Ἀπερημόω, ῶ, f. ώσω, desolo, eremum facio; ἀπηρημῶμαι, desolor, *Gl. V.*

Ἀπερητύω, f. ύσω, reprimo, cohibeo.

Ἀπερίβλεπτος, ου, ὁ ἡ ἡ, non circumspectus seu cautus; (2) non illustris, non spectatus; (3) cujus non facilis circumspectus, qui non facile cavetur. Ex α et περιβλέπω.

Ἀπερίβλητος, ου, ὁ ἡ ἡ, non vestitus, purus, nudus. Ex α priv. et περιβάλλω.

Ἀπεριγένητος, ον, insuperabilis, non facile circumveniendus. A περιγίνομαι, *vinco.*

Ἀπερίγραπτος, ου, ὁ ἡ ἡ, non circumscriptus; (2) incomprehensibilis; (3) perpetuus, æternus. Ex α priv. et περιγράφω, *circumscribo.*

Ἀπεριγράπτως, *adv.* incircumscripte, *Suicer.*

Ἀπερίγραφος, ου, ὁ ἡ ἡ, non circumscriptus.

Ἀπεριγράφως, *adv.* idem quod ἀπεριγράπτως.

Ἀπερίεργος, ου, ὁ ἡ ἡ, non exquisitus; (2) non superfluus, non supervacaneus; (3) incuriosus.

Ἀπεριέργως, *adv.* non exquisite, incuriose.

Ἀπεριήγητος, ον, non explicatus.

Ἀπεριήχητος, ον, quem nullus strepitus aut sonus circumsonat.

Ἀπερικάθαρτος, ου, ὁ ἡ ἡ, non mundatus, immundus. Ex α priv. et περικαθαίρω.

Ἀπερικάλυπτος, ου, ὁ ἡ ἡ, detectus, apertus, sine dissimulatione.

Ἀπερικτύπητος, ου, ὁ ἡ ἡ, idem quod ἀπεριήχητος.

Ἀπερικόπως, *adv.* sine molestia, nemine impediente; (2) sine ambitione luxuriosa in vestitu, &c.

Ἀπεριλάλητος, ου, ὁ ἡ ἡ, infans, fari nescius; (2) quem non facile verbis compescas; (3) qui blaterandi finem non facit, garrulus. Ex α priv. vel intens. περὶ, et λαλέω, *loquor.*

Ἀπερίληπτος, ου, ὁ ἡ ἡ, nullo loco vel tempore circumscriptus nec comprehensus, *Gl. V.* item finem non habiturus, sc. de oratione, *ap. Jos.* Ex περιλαμβάνω, *comprehendo.*

Ἀπεριμέριμνος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui nullas animo curas versat, inconsideratus. Ex μέριμνα.

Ἀπεριμερίμνως, *adv.* inconsiderate.

Ἀπερινόητος, ου, ὁ κ ἡ, qui mente comprehendi nequit. Ex α priv. et περινοέω.

Ἀπερινοήτως, *adv.* temere atque inconsiderate; (2) præter opinionem.

Ἀπερίοδος, ον, periodis carens, non periodo expressus, de oratione.

Ἀπερίοπτος, ον, negligens.

Ἀπεριόπτως, *adv.* negligenter.

Ἀπεριόριστος, ου, ὁ κ ἡ, indeterminatus, indefinitus. Ex α priv. et περιορίζω.

Ἀπερίπτυκτος, non tectus, obvolutus.

Ἀπερίπτωτος, ου, ὁ κ ἡ, qui talis est ut non impingat, immunis lapsus, erroris, ultra offensiones adversæ fortunæ positus. Ex α priv. et περιπίπτω.

Ἀπερισάλπιγκτος, ου, ὁ κ ἡ, qui tubarum clangore non circumsonat; (2) quem nihil circumsonat. Ex α priv. et περισαλπίζομαι.

Ἀπερίσκεπτος, ου, ὁ κ ἡ, non circumspectus, inconsideratus. Ex α pr. et περισκέπτομαι.

Ἀπερισκέπτως, *adv.* inconsiderate, imprudenter; incaute, *Gl. V.*

Ἀπερισκεψία, ἡ, negligentia, imprudentia.

Ἀπερισκόπητος, et ἀπερίσκοπος, ον, idem quod ἀπερίβλεπτος.

Ἀπερίσπαστος, ου, ὁ κ ἡ, inconcussus; (2) non distractus, qui non occupatur multis, non distinetur; (3) otiosus. Ex α et περισπάω.

Ἀπερισπάστως, *adv.* sine ulla distractione seu cura, otiose, tranquille, constanter; (2) assidue; (3) omissa omni alia cura, &c.

Ἀπερισσεία, ας, ἡ, cum in aliqua re nil redundat.

Ἀπερισσόχρονος, ου, ὁ κ ἡ, suppar ætate, qui non excedit alium tempore.

Ἀπερίστατος, ου, ὁ κ ἡ, quem nihil circumstat, premit, urget, distrahit; (2) omnis periculi expers, *Polyb.* (3) desertus, derelictus. Ex α priv. et περιΐστημι, *circumsto.*

Ἀπερίστρεπτος, ου, ὁ κ ἡ, qui non circumvertitur; (2) qui circumagi nequit. Ex α priv. et περιστρέφω, *circumago.*

Ἀπερίτμητος, ου, ὁ κ ἡ, non circumcisus. Ex α priv. et περιτέμνω, *circumcido.*

Ἀπερίτρεπτος, ου, ὁ κ ἡ, qui circumagi nequit, qui non commutatur, non volubilis, non versatilis; (2) non revertens; (3) non curans. Ex α priv. et περιτρέπω, *circumago.*

Ἀπερίτρεπτος, ου, ὁ κ ἡ, idem et ex iisd.

Ἀπέριττος, vel ἀπέρισσος, ου, ὁ κ ἡ, supervacaneum nil habens; (2) magnificentia et copia in cultu et victu carens; (3) simplex, elegans; (4) negligenter factus; (5) par (de numero); nam ut περισσὸς significat impar, sic cum alpha privato debet habere significationem contrariam. (5) τὸ μὲν κέρας ἀπέριττον καὶ ἀδιάστροφον ὀξύνοντες, cornua paria et minime intorta in acutum desinentia, *Heliod. Æthiop.* 3.

Ἀπερίττως, *adv.* negligenter, simpliciter, sine sollicita cura elaborandi vel ornandi.

Ἀπερίττωτος, ου, ὁ κ ἡ, excrementis carens, quæ περιττώματα.

Ἀπεριφερὴς, έος, ὁ κ ἡ, non orbiculatus. Ex α priv. et περιφέρω, *circumfero.*

Ἀπέρξας, a. 1. part. act. v. ἀποῤῥέζω.

Ἀπέῤῥε, *abi in malam rem,* 2. sing. præs. imperat. act. verbi ἀπέῤῥω, *Æol.* pro ἀπείρω.

Ἀπέῤῥω, abeo, facesso in malam rem.

Ἀπεῤῥωγὼς, perf. part. med. v. ἀποῤῥήγνυμι.

Ἀπερυθριάω, ῶ, f. άσω, pudorem depono, impudenter ago. Ἀλλὰ κρεῖττον ἦν εὐθὺς τότε ἀπερυθριάσαι γε μᾶλλον, ἢ σχεῖν πράγματα, *Aristoph. Nub.* 1218.

Ἀπερυκόμενος, *prohibens,* præs. part. med. Ab

Ἀπερύκω, f. ξω, repello, propulso, abigo. Ἀπερύκειν τοὺς λύκους ἀπὸ τῶν προβάτων, *Xen.* τινὸς τοὺς ἐπιχειροῦντας ἀδικεῖν τινα. Αὐτὰρ βελέων ἀπερύκοι ἐρωήν, *Il.* 4, 542.

Ἀπερυσιβόω, ῶ, rubiginem ingenero, rubigine consumo; ἀπερυσιβοῦμαι, rubiginem sentio.

Ἀπερύω, f. ύσω, abstraho, detraho. Ῥινὸν ἀπ' ὀστεόφιν ἐρύσαι, *Odyss.* 14, 134.

Ἀπέρχομαι, f. ελεύσομαι, a. 2. ἦλθον, abeo, discedo; (2) morior. Ἀπελθεῖν τῶν οἰκείων, abesse a domesticis; τοῦ λόγου, omittere; τοῦ βίου, mori; ἐκ τῆς ἐκκλησίας, ἐς τὴν πόλιν, πρός τινα.

Ἀπερωεὺς, έως, ὁ, qui impetum alicujus impedit seu inhibet. Ab

Ἀπερωέω, ῶ, cohibeo; (2) discedo. Τῷ κε τάχα συγερῶς πολέμου ἀπερωήσειας, *Il.* 16, 723.

Ἀπερωήσειας, 2. sing. a. 1. opt. act. *Æol.*

Ἀπέρωτος, ον, durus, asper, immitis. Ab ἀπὸ et ἔρως.

Ἄπες, *dimitte,* 2 sing. a. 2. imperat. *Ion.* pro ἄφες, a verbo ἀφίημι, *dimitto.*

Ἀπέσαξα, 1. sing. a. 1. ind. act. v. ἀποσάττω.

Ἀπέσβας, 2. sing. a. 2. ind. act. *Dor.* pro ἀπέσβης, ab ἀποσβέννυμι pro ἀποσβέω.

Ἀπέσβεσε, *exstinxit,* 3. sing. a. 1. ind. act.

Ἀπέσβην, a. 2. verbi ἀποσβέννυμι, *extinctus sum, interii.* Χρόνῳ δ' ἀπέσβη, *Eurip. Med.* 1218.

Ἀπεσθίω, abedo, exedo, erodo.

Ἀπεσκίμφθαι, a. 1. inf. pass. v. ἀποσκίμπτω.

Ἀπεσκολυμμένος, perf. part. pass. v. ἀποσκολύπτομαι.

Ἀπέσομαι, 1. sing. f. 1. ind. med. v. ἄπειμι.

Ἀπέσπασα, 1. sing. a. 1. ind. act. v. ἀποσπάω.

Ἀπέσσυθεν, 3. pl. a. 1. ind. pass. *Æol.* vel *Bœot.* et *Poet.* pro ἀπεσύθησαν, ab ἀποσύομαι.

Ἀπέσσυτο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *Poet.* pro ἀπεσέσυτο.

Ἀπεστάλην, 1. sing. a. 2. ind. pass. v. ἀποστέλλω.

Ἀπέσταλκε, *misit,* 3. sing. perf. ind. act.

Ἀπεσταλμένοι, *missi,* nom. pl. perf. part. pass.

Ἀπέστασαν, *destiterunt,* 3. pl. a. 2. ind. act. *Dor.* pro ἀπέστησαν, a verbo ἀφίστημι.

Ἀπέστειλε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ἀποστέλλω.

Ἀπεστέρησε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ἀποστερέω.

Ἀπέστην, 1. sing. a. 2. ind. act. v. ἀφίστημι.

Ἀπέστιχον, 1. sing. a. 2. ind. act. v. ἀποστείχω.

Ἀπέστολε, 3. sing perf. ind. med. v. ἀποστέλλω.

Ἀπεστραμμένος, perf. part. pass. v. ἀποστρέφω.

Ἀπέστραφον, *averti,* 1. sing. a. 2. ind. act.

Ἀπέστρεψε, *avertit,* 3. sing. a. 1. ind. act.

Ἀπέστω, *absit,* 3. sing. præs. imperat. act. v. ἄπειμι.

Ἀπεστὼ, οῦς, οῖ, ἡ, absentia. Ab ἄπειμι.

Ἀπεσφάλην, 1. sing. a. 2. ind. pass. v. ἀποσφάλλω.

Ἀπεσχαρόομαι, pass. Vid. simpl. exp. act. *Eustath.*

Ἀπέσχηκα, *abfui,* 1. sing. perf. ind. act. verbi ἀπέχω pro ἀποσχέω, *abstineo.*

Ἀπέσχον, *abstinui,* 1. sing. a. 2. ind. act.

Ἀπέταμον, 1. sing. a. 2. ind. act. v. ἀποτέμνω.

Ἀπετέθη, 3. sing. a. 1. ind. pass. v. ἀποτίθημι.

Ἀπέτηλος, ου, ὁ κ ἡ, carens foliis. A πέταλον.

Ἀπετίννυον, 3. pl. imperf. ind. act. v. ἀποτιννύω.

Ἀπέτραγον, 1. sing. a. 2. ind. act. v. ἀποτρώγω.

Ἀπετρωπῶντο, *non audebant,* 3. pl. imperf. ind. pass. *contr.* pro ἀπετρωπάοντο, ab ἀποτρωπάω.

Ἀπευδιασμὸς, οῦ, ὁ, serenitas, tranquillitas cœli, aeris, maris. Ex ἀπὸ et εὐδία.

Ἀπευδοκέω, ῶ, f. ήσω, improbo, repudio.

Ἀπευθανατίζω, f. ίσω, felicem mortem oppeto, honesta morte perfungor. Ex εὐθάνατος.

Ἀπευθὴς, έος, ὁ κ ἡ, fama inauditus, incognitus; (2) imperitus. A πυνθάνομαι.

Ἄπευθος, ου, ὁ κ ἡ, idem et ex iisd.

Ἀπευθύνω, adæquo; (2) rego, dispono, dirigo; (3) corrigo, emendo; (4) punio. Ἀπευθύνειν τὴν πόλιν, *Soph. Œd. Tyr.* 103. Σὲ τὸν τὰς χεῖρας δεσμοῖς ἀπευθύνοντα, προσμολεῖν καλῶ, *Idem, Aj.* 72.

Ἄπευκος, ου, ὁ κ ἡ, tædis inutilis, ex quo tædæ fieri nequeunt. Ex α et πεύκη.

Ἀπευκταῖος, ου, ὁ κ ἡ, idem quod

Ἀπευκτὸς, ἡ, ὸν, abominandus, exsecrandus; (2) vitandus, aversandus. Ab ἀπεύχομαι.

Ἀπευνάζω, f. άσω, sopio. Σὺ γάρ μ' ἀπευνασθέντος ἐκκινεῖς κακῶ, *Soph. Trach.* 1242.

Ἄπευστος, ου, ὁ κ ἡ, inauditus. A πυνθάνομαι.

Ἀπευτακτέω, idem quod εὐτακτέω.

Ἀπεύχετος, ον, idem quod ἀπευκτός.

Ἀπεύχομαι, f ξομαι, deprecor, precor, seu opto non evenire; (2) abominor, exsecror. (1) ἀπεύχου ταῦτα πάλιν, *Eurip. Hippol.* 891 (2) τοῦτο μέντοι μὴ γένοιτο μηδαμῶς ἀπεύχομαι, abominor, *Aristoph. Thesmop.* 714.

Ἀπευωνίζω, f. ίσω, vilem reddo. Ex ἀπὸ et εὔωνος, *vilis.*

Ἀπέφευγον, 3. pl. imperf. ind. act. v. ἀποφεύγω.

Ἀπεφηνάμην, *ostendi,* 1. sing. a. 1. ind. med. v. ἀποφαίνω.

Ἀπέφηνε, *ostendit,* 3. sing. a. 1. ind. act.

Ἀπεφθαρμένος, perf. part. pass. v. ἀποφθείρω.

Ἀπεφθέγξατο, 3. sing. a. 1. ind. med. v. ἀποφθέγγομαι.

Ἀπέφθειτο, *interierat,* 3. sing. plusq. perf. ind. pass. verbi ἀποφθίω, *corrumpo.*

Ἄπεφθος, ου, ὁ κ ἡ, sæpe coctus, ut ἄπεφθος χρυσός, aurum excoctum, obryzum. Pro ἄφεπτος, decoctus.

Ἀπέφυγον, 1. sing. a. 2. ind. act. v. ἀποφεύγω.

Ἀπέχει, *sufficit,* impersonal. *alias* 3. sing. præs. ind. act. v. ἀπέχω, *abstineo.*

Ἀπεχθαίρω, f. αρῶ, odio prosequor; (2) invisum reddo. Τὼς δέ σ' ἀπεχθήρω, ὡς νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησα, *Il.* 3, 415.

Ἀπεχθάνομαι, f. χθήσομαι, invisus sum, odio sum; (2) odi, infensus sum. Ὅστις, ὦ δύσηνε, ἀπήχθου πᾶσι κ τοῖς γείτοσιν, *Aristoph. Lys.* 702.

Ἀπέχθεια, ας, ἡ, inimicitia, odium, simultas. Ab ἀπεχθής.

Ἀπεχθέμεναι, *odio prosequi,* præs. inf. act. *Dor.* pro ἀπέχθειν a verbo ἀπέχθω.

Ἀπέχθηαι, *odio sis,* 2. sing. præs. conj. pass. *Ion.* pro ἀπέχθησαι, seu ἀπέχθῃ.

Ἀπέχθημα, ατος, τὸ, res odiosa et invisa.

Ἀπεχθὴς, έος, ὁ κ ἡ, invisus, infensus. Ex ἀπὸ et ἔχθος, *invidia, odium.*

Ἀπεχθήσομαι, *odio ero,* 1. sing. f. 1. ind. med. verbi ἀπεχθάνομαι, *odio sum.*

Ἀπεχθητικὸς, ἡ, ὸν, qui hominum odia solet incurrere. Ab ἀπεχθής.

Ἀπέχθομαι, f. ήσομαι, offendor; (2) sum hostis; (3) tristor; (4) odio sum; ἀπέχθημαι, idem. Κρεῖσσον δέ μοι νῦν πρός σ' ἀπεχθέσθαι, *Eur. Med.* 290. Ὅταν τοι ἀπέχθωνται περὶ κῆρι, *Il.* 4, 52. Ab eod.

Ἀπεχθόμην, 1. sing. a. 2. ind. med. *Ion.* pro ἀπηχθόμην.

Ἀπεχθῶς, *adv.* odiose.

Ἀπεχεῖτο, *satis erat,* imperf. pro ἀπέχεν.

Ἀπέχεν, *satis erat,* imperf. ind. verbi impersonalis ἀπόχρη, *satis est.*

Ἀπεχυρόω, ῶ, f. ώσω, munio.

Ἀπέχω, f. ἀφέξω, abstineo; (2) disto, absum, differo; (3) recipio, reporto; (4) satis sum, sufficio; ἀπέχομαι, abstineo. Οἴνου τ' ἀπέχει, κ γυμνασίων, abstineas, *Aristoph. Nub.* 416. Τοσοῦτον ἀπέχειτο τοῦ τι κατεργάζεσθαι ὧν ἐβούλετο, tantum abfuit, ut conficeret, *Them.* Οὐδ' ἀπείχοντο οὐδ' ἀπὸ τῶν φίλων, *Plut.* τοῦ λέγειν, *Id.* Ex ἀπὸ et ἔχω.

Ἀπεψέω, *Ion.* pro ἀφεψέω.

Ἀπεψία, ας, ἡ, indigestio. Ex α et πέψις.

Ἀπεψύχοντο, 3. pl. imperf. ind. med. v. ἀποψύχω.

Ἀπέψω, decoquo, coquo, pro ἀφέψω.

Ἀπεὼν, *absens, mortuus, Ion.* et *Poet.* pro ἀπών, ab ἄπειμι.

Ἀπέωσε, *repulit,* 3. sing. a. 1. indic. act. *Att.* pro ἄπωσε, a verbo ἀπωθέω, *repello.*

Ἀπῇ, *absit,* 3. sing. præs. conj. verbi ἄπειμι.

Ἀπήγαγεν, 3. sing. a. 1. ind. act. *Att.* et cum ν ἐφελκ. pro ἀπῆγεν, ab ἀπάγω

Ἀπήγγειλε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἀπαγγέλλω.

Ἀπήγημα, τὸ, *Ion.* pro ἀφήγημα.

Ἀπηγήσασθαι, *narrasse,* a. 1. inf. med. *Ion.* pro ἀφηγήσασθαι, a verbo ἀφηγέομαι.

Ἀπηγξάμην, 1. sing. a. 1. ind. med. v. ἀπάγχω.

Ἀπηγορέω, ῶ, f. ήσω, accusationi respondeo; (2) enarro. Ex ἀπὸ et ἀγορέω. Hinc

Ἀπηγόρημα, ατος, τὸ, responsio ad accusationem; (2) narratio, relatio.

Ἀπηγορία, ἡ, idem quod ἀπηγόρημα, *V. L.*

Ἀπῆγχε, 3. sing. perf. ind act. v. ἀπάγχω.

Ἀπηδάλιος, ου, ὁ κ ἡ, gubernaculo carens. Ex α priv. et πηδάλιον.

Ἀπῄειν, 1 sing. plusq. perf. ind. med v. ἄπειμι.

Ἀπηθέω, ῶ, f. ήσω, percolo, per colum trajicio, deliquo. Ex ἀπὸ et ἠθέω. Hinc

Ἀπήθημα, ατος, τὸ, cremor percolatus; (2) quicquid percolatum est.

Ἀπεσσούα "it has gone forth" Laced. Dial. for ἀπεσσεύη 3. sing. aor. 2. pass. fr. ἀποσεύω to drive off, or away. In pass.

aliter. He is gone off, "is dead". Lidd. & Scott.

Ἀπῆα, præt. med. ab ἄπειμι, *Plat.*
Ἀπῆκεν, *dimisit*, 3. sing. perf. ind. act. *Ion.* et cum ν ἐφελκ. pro ἀφῆκε, a verbo ἀφίημι.
Ἀπήκοος, idem quod ἀνήκοος, *Hes.*
Ἀπηκριβωμένως, *adv.* absolute, summa cum diligentia, ad amussim. Ab ἀπηκριβωμένος, quod est ab ἀποκριβόω.
Ἄπηκτος, ου, ὁ ἡ, incompactus; (2) non concretus. Ex α priv. et πηγνύω, *compingo.*
Ἀπήλακε, *abegit*, 3. sing. perf. ind. act. verbi ἀπελαύνω, pro ἀπελάω, *abigo.*
Ἀπήλασα, *abegi*, 1. sing. a. 1. ind. act.
Ἀπήλαυον, 1. sing. imperf. ind. act. v. ἀπολαύω.
Ἀπηλεγέω, non curo, contemno:
Ἀπηλεγέως, *adv.* sæve, intrepide, atrociter; præcise, abscisse, abrupte. Ἀπηλεγέως ἐξείρειν, *Apoll. Rhod.* 3, 19.
Ἀπηλεγής, έος, ὁ ἡ, nullius curam gerens, nullius respectum habens; (2) sævus, atrox. Ex ἀπὸ et ἀλέγω.
Ἀπῆλθον, 1. sing. a. 2. ind. act. v. ἀπέρχομαι.
Ἀπηλιαστής, ου, ὁ, alienus a judiciis et litibus, seu causis judiciariis, alienus a foro. Ex α priv. et ἡλιαία, q. v.
Ἀπηλιθιόω, ῶ, f. ώσω, fatuum reddo, ad fatuitatem redigo.
Ἀπηλιώτης, ου, ὁ, ventus subsolanus. Ex ἀπὸ et ἥλιος, *sol.*
Ἀπηλλάγη, 3. sing. a. 2. ind. pass. v. ἀπαλλάττω.
Ἀπηλλοτρίωκε, 3. sing. perf. ind. act. v. ἀπαλλοτριόω.
Ἀπηλοίησε, 3. sing a. 1. ind. act. v. ἀπαλοιάω.
Ἀπήλπικε, 3. sing. perf. ind. act. v. ἀπελπίζω.
Ἀπήμαντος, ου, ὁ ἡ, illæsus. A πημαίνω.
Ἀπήμαρτεν, 3 sing. a. 2. ind. act. *Poet.* et cum ν ἐφελκ. pro ἀφήμαρτεν, ab ἀφαμαρτάνω.
Ἀπημελημένος, perf. part. pass. v. ἀπαμελέω.
Ἀπημελημένως, *adv.* neglectim.
Ἀπῆμεν, 1. pl. plusq. perf. ind. act. *per Sync.* pro ἀπήειμεν, a verbo ἄπειμι, *abeo.*
Ἀπημονίη, ης, ἡ, incolumitas. Δῶτορ ἀπημονίης, *Callim. Hymn. in Jov.* 92.
Ἀπημοσύνη, ης, ἡ, incolumitas. Ab ἀπήμων.
Ἀπήμυνεν, 3. sing. a. 1. ind. act. cum ν ἐφελκ. ab ἀπαμύνω.
Ἀπήμων, ονος, ὁ ἡ, nullo damno adfectus, illæsus, salvus, incolumis; (2) non nocens; innoxius. Ex α priv. et πῆμα, *damnum.*
Ἀπῆν, 1. sing. imperf. ind. verbi ἄπειμι.
Ἀπήνεγκε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ἀποφέρω.
Ἀπήνεια, ας, ἡ, crudelitas, sævitia. Ab ἀπηνής.
Ἀπήνεμος, ου, ὁ ἡ, vento carens. Ex ἀπὸ et ἄνεμος, *ventus.*
Ἀπηνηνάμην, 1. sing. a. 1. ind. med. v. ἀπαναίνομαι.
Ἀπηνέος, *atrocis*, gen. sing. ab ἀπηνής, *atrox.*
Ἀπηνιόω, reddo ἀπηνία, *Suid.*
Ἀπηνιώθη, *obstupefactus est*, 3. sing. a. 1. ind. med. v. ἀπηνιόομαι, *Dan.* 4, 18.
ΑΠΗ´ΝΗ, ης, ἡ, rheda, carpentum, præsertim muliebre vehiculum. Ἀπήνας ὁμοπτέρους, *Eurip. Phœn.* 331.
ΑΠΗΝΗ´Σ, έος, ὁ ἡ, crudelis, immitis, sævus; durus, trux, *Gl. V.*
Ἀπῆνθεν, *abiit*, 3. sing. a. 2. ind. act. *Dor.* et cum ν ἐφελκ. pro ἀπῆλθε, ab ἀπέρχομαι.
Ἀπήντησε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ἀπαντάω.
Ἀπηνῶς, *adv.* inclementer, crudeliter.
Ἀπῆξαν, 3. plur. aor. 1. verbi ἀπάσσω, quod vide.
Ἀπηόριος, ου, ὁ ἡ, desuper impendens; (2) altus, sublimis, in alto situs. Ex ἀπὸ et ἀείρω, *tollo*, vel αἰώρα, *oscillum*, Ern.
Ἀπήορος, ου, ὁ ἡ, idem et ex iisd. item distans, remotus.
Ἀπήραξεν, 3. sing. a. 1. ind. act. ab ἀπαράσσω.
Ἀπηρεισάμην, a. 1. ind. med. verbi ἀπερείδω.
Ἀπηρής, ίος, ὁ ἡ, nullo membro captus, aut mutilus; incolumis. Σὺν ἀπηρέσιν ἑταίροις, *Apol. Rhod.* 1, 888; ad quem locum vide notam Brunckii. Ex α priv. et πηρὸς, *mutilus.*
Ἀπήρθη, 3. sing. a. 1. ind. pass. v. ἀπαίρω.
Ἄπηρος, ου, ὁ ἡ, pera carens. A πήρα.

Ἀπηρος, ου, ὁ ἡ, idem quod ἀπηρής.
Ἀπηρτημένος, perf. part. pass. v. ἀπαρτάω.
Ἀπήρτισμαι, 1. sing. perf. ind. pass. v. ἀπαρτίζω.
Ἀπηρτισμένως, plane, perfecte. Ab ἀπαρτίζω.
Ἀπηρυθριασμένως, *adv.* impudenter, deposito pudore, perfricta fronte. Ab ἀπερυθριάω.
Ἀπήρωτος, ου, ὁ ἡ, non mutilatus, integer, illæsus. Ex α priv. et πηρόω.
Ἀπήσων, f. 1. part. act. *Ion.* pro ἀφήσων, ab ἀφίημι.
Ἀπηύρα, *auferebat*, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ἀπηύραε, a verbo ἀπαυράω, *aufero.*
Ἀπηῦρα, *privavi*, a. 1. ind. act. per *Syncop.* pro ἀπηύρησα.
Ἀπηύρων, 3. pl. imperf. ind. act. *contr.* pro ἀπηύραον.
Ἀπηχέω, ῶ, f. ήσω, dissono; (2) resono. Hinc
Ἀπήχημα, ατος, τὸ, resonantia; imprimis quæ in fine auditur, durante aliquamdiu sono. Unde (2) pro effectu alicujus rei naturali.
Ἀπηχής, έος, ὁ ἡ, absonus; (2) ingratus, odiosus. Ex ἀπὸ et ἦχος, *sonus.*
Ἀπήχησις, εως, ἡ, idem quod ἀπήχημα.
Ἀπήχθετο, 3. sing. imperf. ind. pass. v. ἀπάχθομαι sive ἀπεχθάνομαι.
Ἀπήχθημαι, *odio exceptus fui*, perf. ind. pass.
Ἀπήχθην, *abductus fui*, 1. sing. a. 1. ind. pass. verbi ἀπάγω, *abduco.*
Ἀπήχθηρε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ἀπεχθαίρω.
Ἀπηχθόμην, a. 2. ind. med. Vid. ἀπήχθετο.
Ἀπηχῶς, *adv.* absurde, odiose.
Ἀπῃωρεῦντ', *suspensi erant*, pro ἀπῃωρεῦντο, 3. plur. imperf. ind. pass. *Dor.* pro ἀπῃωροῦντο, *contr.* ex ἀπῃωρέοντο, a verbo ἀπαιωρέω.
Ἀπήωρος, ου, ὁ ἡ, suspensus, elevatus; (2) distans. Ex ἀπὸ et αἰωρέω, *suspendo.*
Ἀπία, ἡ, Apia dicta olim quæ nunc Peloponnesus. Alii appellativum esse volunt, *Il.* 1, 270. *Item* Scythis dicitur Tellus, Dea, *ap. Herod.*
Ἀπιάλλω, f. αλῶ, dimitto, *Thuc.*
Ἀπίασι, 3. pl. præs. ind. act. *Ion.* pro ἄπισι, ab ἄπειμι.
Ἀπίδω, 1. sing. a. 2. conj. verbi ἀπείδω.
Ἀπίεμεν, *emittimus*, 1. pl. præs. ind. act. *Ion.* pro ἀφίεμεν, a verbo ἀφίημι.
Ἀπιέναι, *abire*, præs. inf. act. verbi ἄπειμι.
Ἀπίενται, *emittunt*, 3. pl. præs. ind. med. *Ion.* pro ἀφίενται, a verbo ἀφίημι, *emitto.*
Ἀπίεσαν, 3. pl. a. 2. ind. act. v. ἄπειμι.
Ἀπίῃς, *abeas*, 2. sing. præs. conjunct. act.
Ἀπίθανος, ου, ὁ ἡ, improbabilis; (2) cui non creditur, non paretur. *Gl. V.* ineptus.
Ἀπιθανότης, ητος, ἡ, improbabilitas; (2) defectus auctoritatis in suadendo, jubendo.
Ἀπιθάνως, *adv.* improbabiliter; (2) inscite, absurde.
Ἀπιθεῖν, præs. inf. act. *contr.* pro ἀπιθέειν.
Ἀπιθέω, ῶ, f. ήσω, inobediens sum, non obtempero. Ἀπιθεῖν τῷ ἄρχοντι, *Xen.* Ex α priv. et πείθω, *persuadeo.*
Ἀπίθησα, 1. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἠπίθησα.
Ἀπιθύνω, dirigo, *Gl. V.* Ἀπιθύνειν τῆς ὄψιος τὰ διάστροφα, *Aret.*
Ἀπίκαται, 3. pl. perf. pass *Ion.* pro ἀφίκαται, et hoc pro ἀφιγμένοι εἰσὶ, ab ἀφικνέομαι.
Ἀπίκῃ, 2. sing. a 2. conj. med. *Ion.* pro ἀφίκῃ
Ἀπικνέεσθαι, *Ion.* et *contr.* pro ἀφικνεῖσθαι.
Ἀπικόμενος, a. 2. part. med. *Ion.* pro ἀφικόμενος.
Ἄπικρος, ου, ὁ ἡ, non amarus.
Ἀπικρόχολος, ου, ὁ ἡ, non biliosus, flavæ bilis expers. Ex α priv. πικρὸς, et χολή.
Ἀπιλλήθη, 3. sing. a. 1. ind. pass. v. ἀπιλλέω.
Ἀπίλλω, vel ἀπείλλω, arceo, excludo. Ex ἀπὸ et ἴλλος, *oculus*, (ἴλλω, *volvo*, Ern.)
Ἀπιμελής, έος, ὁ ἡ, pinguedinis expers.
Ἀπίμελος, ου, ὁ ἡ, idem.
Ἀπινής, έος, ὁ ἡ, purus a sordibus. Ex α priv. et πῖνος, *sordes.*
Ἀπινύσσω, desipio; (2) eflo. Κῆρ' ἀπινύσσων, *Il.* 15. 10 Δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν, *Odyss.* 6, 258. Ex α priv. et πινύσσω.

Ἀπίξεται, *veniet*, 3. sing. f. 1. ind. med. *Ion.* pro ἀφίξεται, ab ἀφικνέομαι.
Ἀπῖον, 3. pl. a. 2. ind. act. ab ἄπειμι.
Ἄπιον, ου, τὸ, pirum. Ab
ΑΠΙΟΣ, ου, ἡ, pirus; (2) Apios, Thymalli species. *Angl.* KNOBBED SPURGE.
Ἄπιος, ία, ιον, longinquus. Ab ἀπό.
Ἀπιπόω, ῶ, exprimo. Οἱ μὲν κόψαντες ἀπιποῦσι, *Herodot.* 2, 94.
Ἀπισόω, ῶ, f. ώσω, adæquo, exæquo. Εἶτα δεήσειεν ἀπισῶσαι αὐτοὺς, *Luc.*
Ἀπίσσωτος, ου, ὁ ἡ, non picatus. Ex α priv. et πίσσα, *pix.*
Ἀπιστάναι, *Ion.* *discedere*, præs. inf. act. v. ἀφίστημι.
Ἀπιστέαται, *defecerunt*, 3. pl. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἀφίστανται, ab eod.
Ἀπιστέω, ῶ, f. ήσω, diffido; unde ἀπιστητέον, diffidendum; (2) suspectum habeo. (2) Οὐδέν σ' ἀπιστῶ καὶ δὶς οἰμῶξαι, *Soph. Aj.* 940, facile credo. Οὔτι σοῖς ἀπιστήσω λόγοις, *Eur. Med.* 927. Ab ἄπιστος.
Ἀπίστημι, *Ion.* pro ἀφίστημι.
Ἀπιστητικὸς, ἡ, όν, incredulus.
Ἀπιστία, ας, ἡ, diffidentia, incredulitas; (2) incredibilitas; (3) perfidia. Ab eod.
Ἀπιστόχορος, ον, infidelis, *Sibyl.*
Ἄπιστος, ου, ὁ ἡ, qui non credit; (2) incredibilis; (3) infidus, cui non creditur; perfidus. Ex α et πίστις. Hinc
Ἀπιστοσύνη, ης, ἡ, perfidia.
Ἀπίστως, *adv.* fraudulenter, perfide, infide, incredibiliter. Ab eod.
Ἀπισχναίνω, emacio, extenuo.
Ἀπισχνόω, f. ώσω, idem.
Ἀπισχυρίζομαι, f. ίσομαι, obnitor; (2) ad fortitudinem me compono; (3) abnuo, pernego; (4) aio, assevero.
Ἀπίσχω, abstineo; (2) aversum teneo, amoveo. Ex ἀπὸ et ἴσχω, *habeo.*
Ἀπίσωσις, εως, ἡ, adæquatio. Ab ἀπισόω.
Ἄπιτ' pro ἄπιτε, 2. pl. præs. imp. act. v. ἄπειμι.
Ἀπίτης, ου, ὁ, ut οἶνος ἀπίτης, vinum e piris factum. Ab ἄπιον, *pirum.*
Ἀπίττωτος, ου, ὁ ἡ, idem quod ἀπίσσωτος.
Ἀπιχθυς, υος, ὁ ἡ, qui non vescitur piscibus. Ex ἀπὸ et ἰχθύς.
Ἀπίων, ονος, ὁ ἡ, non pinguis.
Ἀπλάκητος, ου, ὁ ἡ, qui nihil peccat, *Hes.* e *Soph. Tr.* 122. (*nisi verum est* ἀμπλάκητος.) inevitabilis, immunis ab aliqua re, incolumis. Κῆρες ἀπλάκητοι, inevitabiles parcæ, *Soph. Œd. Tyr.* 472. Τίς θεῶν αἰὲν ἀπλάκητον Ἀΐδα σφε δόμων ἐρύκει, incolumem ab Orci limine, *Id. Trach.* 119. Ab α et πλάζομαι, *Ern.* V. *Prisc. Obs.* 1, 102.
Ἀπλάνεια, ας, ἡ, stabilitas, constantia, erroris et mutationis expers. Ab
Ἀπλανής, έος, ὁ ἡ, non erraticus, non vagabundus. Ex α priv. et πλάνη, *error.*
Ἀπλάνητος, ου, ὁ ἡ, idem et ex iisd. *Suicer.*
Ἀπλανῶς, *adv.* sine errore.
Ἄπλαστος, ου, ὁ ἡ, informis, ineffigiatus; (2) simplex, verus, sincerus; *Gl. V.* infictus.
Ἄπλατος, *Dor.* pro ἄπληστος, insatiabilis. Τί σοί ποτε τᾶς ἀπλάτου κοίτας ἔρος, *Eurip. Med.* 150.
Ἀπλάστως, *adv.* simpliciter, non ficte, non dissimulanter.
Ἀπλατής, ίος, ὁ ἡ, latitudine carens. Ex α priv. et πλάτος, *latitudo.*
Ἄπλατος, ου, ὁ ἡ, inaccessus, *et inde* inexpugnabilis; (2) immensus. Ex α priv. et πλάω pro πιλάω vel *Dor.* pro ἄπληστος. (1) τὸν αἰὲν ἄπλατος ἔχει, inexpugnabilis, *Soph. Aj.* 256.
Ἄπλατος, *Dor.* pro ἄπληστος.
Ἀπλεονέκτητος, ον, non fraudatus. Ex α priv. et πλεονεκτέω *vel potius*, avaritia vacuus, *Clem. Alex. Stromat.* 5.
Ἀπλετομεγέθης, ες, immensus. Ἀναφέρονται διάπυροι λίθοι ἀπλετομεγέθεις, *Schol. Apoll. Rhod. ad* 3, 41.
Ἄπλετος, ον, immensus. Ἐπὶ βάθος ἄπλετον, *Soph. Trach.* 982. Κονιορτοῦ γὰρ ἀρθέντος, οἷον εἰκὸς,

ειλὸς, ἀπλήτε, *Plutarch. in Mario.* magnus. inaccessus, *Apoll.*

Ἄπλευρος, ε, ὁ ᾗ ἡ, cui latus non est stipatum. Ex α priv. et πλευρά.

Ἄπλευστος, ον, innavigabilis, pars maris quæ non navigata est. Τὸ δὲ πεπλευσμένον, ἐδὲν οἰκειότερον τῆ ἀπλεύσε, καταλείπεσιν, *Xenoph. Cyrip.* 6, 1.

Ἀπλήγιος, ε, ὁ ᾗ ἡ, simplex, innocens, innocuus. Ab

Ἀπληγὶς, ίδος, ἡ, vestis simplex. Ab ἀπλόος.

Ἀπληθὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, non plenus; (2) strigosus. Ex α priv. et πλῆθος.

Ἄπληκτος, ε, ὁ ᾗ ἡ, non percussus. Φρεδοι δ' ἄπληκτοι, illæsi, *Rhes.* 814. Ex α priv. et πλήττω, *percutio.*

Ἀπλημμελὴς, ὲς, delicti expers, insons. Ab α priv. et πλημμελέω.

Ἀπλήμων, ονος, ὁ ᾗ ἡ, inexplebilis. Ex α priv. et πλέος, *plenus.*

Ἀπλὴξ, γὸς, ὁ ᾗ ἡ, non percussus, non læsus. Οὐκ ἀπλὴξ ἀνέστη, (*in sensu nequam,*) *Luciani Amor.* 54.

Ἀπλήρωτος, ε, ὁ ᾗ ἡ, inexpletus, non completus. *Gl. V.* incomplebilis, insatiabilis.

Ἀπληρώτως, *adv.* insatiabiliter.

Ἀπληστεύομαι, f. εύσομαι, sum insatiabilis; (2) sum avidus. Ab ἄπληστος.

Ἀπληστία, ας, ἡ, inexplebilitas, insatiabilitas: *Ph.* avaritia; (2) immensitas. Ab eodem.

Ἀπλήστοινος, ον, insatiabilis vini.

Ἄπληστος, ε, ὁ ᾗ ἡ, inexplebilis, insatiabilis; (2) immensus. Ex α priv. et πλήθω.

Ἀπλήστως, *adv.* insatiabiliter, avare, *Gl. V.* (2) immense.

Ἄπλητον, *adv.* insatiabiliter. Ἄπλητον μεμάασιν ἐπήτριμοι, *Apoll. Rhod.* 4, 1455.

Ἄπλητος, ε, ὁ ᾗ ἡ, immensus, tam vastum hians ut impleri nequeat. *Poet.* ἄπλετος. A πλέω, antiq. Unde πλήμι, πιμπλήμι.

Ἀπλέη, ης, ἡ, simplicitas, candor. Ab ἀπλόος.

Ἀπλόθριξ, χος, ὁ ᾗ ἡ, qui promissum vel porrectum capillum habet; (2) qui raro est capillitio. *Gl. V.* recto capillo.

Ἄπλοια, ας, ἡ, tempus quo navigari non potest, impossibilitas navigandi. Ἀπλοίᾳ χρώμενοι, cum non possimus navigare, *Eurip. Iphig. in Aul.* 88. Ex α priv. et πλόος, *navigatio.*

Ἀπλοΐζομαι, f. ίσομαι, simplicitate utor. Ἀπλοΐζεσθαι πρός τινα, *Xen.* Ab ἀπλόος.

Ἀπλοϊκὸς, ἡ, ὸν, simplex, non versutus; (2) inadfectatus. Ab eod.

Ἀπλοϊκῶς, *adv.* simpliciter, citra dolum.

Ἀπλοὶς, ίδος, ἡ, vestis simplex. Ab ἀπλόος.

Ἀπλόκομος, calvus.

Ἄπλοκος, ε, ὁ ᾗ ἡ, non plicatus. Ex α priv. et πλέκω, *plico.*

Ἀπλοκύων, ὁ, Cynicus verissimus. Ex ἀπλόος et κύων, *canis.*

ἉΠΛΟ'ΟΣ, όη, όον, usitat. ἁπλῶς, ῆ, ῦν, simplex; (2) candidus, ingenuus; sincerus, *Gl. V.* (3) stultus; (4) plane verus et extra controversiam positus.

Ἄπλοος, *contr.* ἄπλες, ὁ ᾗ ἡ, navigatione careus; (2) impar navigationi, innavigabilis. (2) οἰόθι δ' ἄλμη ἄπλοος εἰλεῖται, *Apoll. Rhod.* 4, 1270.

Ἁπλοσχήμων, eandem simplicem speciem habens. Ab ἀπλόος et σχῆμα.

Ἁπλότης, ητος, ἡ, simplicitas, candor.

Ἄπλες, ὁ ᾗ ἡ, *contr.* ex ἄπλοος. Κατέδυσαν ναῦς ἑβδομήκοντα, καὶ τὰς λοιπὰς ἄπλες ἐποίησαν, *Appian. de Rebus Samniticis.*

Ἀπλέστεραι, naves, *apud Thucydidem.*

Ἁπλεστέρως, *adv.* simplicius. Ab ἀπλόος.

Ἄπλετος, ε, ὁ ᾗ ἡ, divitiis carens, pauper.

Ἁπλόω, ῶ, f. ώσω, explico, expando, extendo; ἁπλῦμαι, pandor, *Gl. V.* ἁπλῦσθαι, porrigi, *Ph.* ἡπλωμένος, patulus, *Gl. V.* perf. part. pass. ἅπλωσον, expande, *Gl. V.* a. 1. imperat. Ἥπλωτο ὕπτιος ἐπιπλεῖστον, porrectim jacuit, *Heliodor.* 10. Ab ἀπλόος.

Ἀπλυσία, ας, ἡ, immundities, illuvies; (2) spongia quæ elui nequit. Ex α priv. et πλύνω, *lavo.* Unde

Ἄπλυτος, ε, ὁ ᾗ ἡ, illotus, immundus.

Ἅπλωμα, τος, τὸ, expansio, dilatatio. Ab ἁπλόω.

Ἁπλῶς, *adv.* simpliciter; (2) non accurate, negligenter; (3) temere, frustra; (4) uno modo; (5) omnino, prorsus; (6) ingenue, candide; (7) necessario. Ab ἁπλῦς.

Ἄπλωτος, ε, ὁ ᾗ ἡ, innavigabilis. Ex α priv. et πλώω, *navigo.*

Ἀπνεὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, valde spirans; (2) non spirans, flatu destitutus. Ex α intens. vel priv. et πνέω, *spiro.*

Ἀπνεύματος, ε, ὁ ᾗ ἡ, vento non perflatus. Ex α priv. et πνεῦμα, *spiritus.*

Ἀπνευστὶ, *adv.* uno spiritu, sine respiratione; (2) confertim; (3) sine labore.

Ἀπνευστία, ας, ἡ, spiritus repressio. Hinc

Ἀπνευστιάζω, f. άσω, spiritum reprimo et contineo.

Ἄπνευστος, ε, ὁ ᾗ ἡ, qui respirare non potest; (2) sine anhelitu; (3) exanimis.

Ἄπνοια, ας, ἡ, ubi nullus est flatus; (2) sedata tempestas, tranquillitas a ventis. Ab

Ἄπνοος, όε, *contr.* ἄπνες, ε, ὁ ᾗ ἡ, flatu seu respiratione carens, flatum non emittens; (2) mortuus, exanimis. Ex α priv. et πνέω, *spiro.*

Ἄπνεν, *mortuum*, acc. sing. *contr.* pro ἄπνοον.

ἈΠΟ', *præpos.* a, ab, abs, de, e, re-, dis-, *Ph.* Soli Gen. jungitur. Ἀφ' ἡλίε βολαὶ, pars occidentalis. Ἡ πρὸς ἡλίε βολὰς, via quæ ducit ad orientem, *Eurip. Orest.* 1266: hinc colligas legendum esse in *Sophoclis Ajace* 886, Τὴν ἐφ' ἡλίε βολῶν· non ut Brunckius, Τὴν ἀφ' ἡλίε βολῶν, (nam ibi agitur *de* Oriente.)

Ἄπο, *adv.* longe, procul.

Ἀποαίνυμαι, aufero, detraho, adimo. Τὰ κταμένων ἀποαίνυμαι, *Il.* 13, 262. Θεὸς δ' ἀποαίνυτο νόστον, *Odyss.* 12, 419.

Ἀποαιρεῖσθαι, *Ion.* et *contr.* pro ἀφαιρεῖσθαι.

Ἀποαίρεο, *aufer*, 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* pro ἀφαιρέεο. seu ἀφαιρε. Ab

Ἀποαιρέομαι, ῦμαι, *Ion.* pro ἀφαιρέομαι, aufero, adimo. Δῶρ' ἀποαιρεῖσθαι, *Il.* 1, 230. Μή τι σὺ τόνδ', ἀγαθός περ ἐὼν, ἀποαίρεο κέρην, *ib.* 275.

Ἀποβαδίζω, f. ίσω, abeo, discedo.

Ἀποβάθρα, ας, ἡ, scala navalis. Ex

Ἀποβαίνω, descendo; (2) discedo, abeo; (3) evenio, contingo, accido; ἀπέβη, evenit, *Gl. V.* a. 2. ἀποβὰς, digressus, *Ph.* part. a. 2. Ἀποβαίνειν ἐς τὴν γῆν, τῆς νήσε, παρά τινος, τὲ ἵππε, ἀπὸ τῶν πλοίων. Τροίας πεδίων ἀπέβησαν, *Eur. Hec.* 143. Ἄριστοι ἄνδρες ἀποβαίνεσι, evadunt, fiunt, *Luc.* Τοιόνδ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα, *Eur. Med.* 1422.

Ἀποβάλητε, 2. pl. a. 2. conj. act. Ab

Ἀποβάλλω, abjicio; (2) amitto; (3) repudio, rejicio; ἀποβληθεὶς, repulsus, *Ph.* a. 1. part. pass ἀποβληθεῖσα, explosa, *Ph.* Ἀποβάλλειν τὴν τυραννίδα, τὰ ἀγαθὰ, τὰ πατρῷα, στρατόν. Μὴ ἀποβάλητε ἔν τὴν παῤῥησίαν ὑμῶν, *Heb.* 10, 35.

Ἀποβάπτω, f. ψω, intingo, immergo. Ἀποβάπτειν εἰς ὕδωρ, *Diosc.* Αὐτοῖσι ἱματίοισι ἀπ' ὧν ἔβαψε ἑωϋτὸν, cum ipsis vestimentis demersit se, *Herodot.* 2, 47.

Ἀπόβασις, εως, ἡ, descensus, *Ph.* digressio; (2) exitus, eventus. Ab ἀποβαίνω.

Ἀποβαστάζω, deporto, *Ph.* ἀποβασταχθεὶς, devectus, *Ph.* a. 1. part. pass.

Ἀποβάτη, ης, ἡ, genus festi, et certaminis equestris.

Ἀποβεβληκότων, *eorum qui abjecerunt*, gen. plur. part. perf. act. verbi ἀποβάλλω.

Ἀποβελίζειν, veru detrahere, *Ath.*

Ἀποβῆναι, a. 2. inf. act. verbi ἀποβαίνω.

Ἀποβήσομαι, *descendam*, f. 1. ind. med.

Ἀποβήσσω, vel ἀποβήττω, f. ξω, extussio, tussiendo ejicio.

Ἀποβιάζομαι, f. άσομαι, vim adfero, vi cogo; (2) enitor, de muliere pariente. Ἀποβιάζεσθαι ταῖς ἐπιμελείαις, *Xen.*

Ἀποβιβάζω, f. άσω, descendere in terram facio; (2) trajicio. Ἀποβιβάσας εἰς νῆσον, *Aristid.* Ἐς τὴν Τανάγραν ἀπεβίβασεν αὐτὲς, *Thuc.*

Ἀποβιῶναι, præs. inf. act. v. ἀποβίωμι. Ab

Ἀποβιόω, ῶ, f. ώσω, de vita decedo, morior; ἀποβιώσας, defunctus, *Gl. V.* a. 1. part. Ex ἀπὸ et βίος, *vita.* Hinc

Ἀποβίωσις, εως, ἡ, mors, obitus, interitus.

Ἀποβλάπτω, f. ψω, lædo; (2) privo. Ἀποβλαφθῆναι φίλε, *Soph.*

Ἀποβλαστάνω, f. ήσω, germino, egermino; nascor, originem duco, *Soph. Œd. Col.* 533. Vide ὠδίν.

Ἀποβλάστημα, ατος, τὸ, germen; (2) proles. A præc.

Ἀποβλάστησις, εως, ἡ, germinatio. Ab eod.

Ἀποβλαφθεὶς, a. 1. part. pass. v. ἀποβλάπτω.

Ἀπόβλεμμα, ατος, τὸ, adspectus; (2) respectus.

Ἀπόβλεπτος, ε, ὁ ᾗ ἡ, conspicuus; (2) celeber; (3) venerandus. Παρθένοις τ' ἀπόβλεπτος μέτα, *Eurip. Hec.* 355. Ab

Ἀποβλέπω, f. ψω, respicio, intueor, adspicio; (2) suspicio, admiror, colo; (3) rationem habeo; (4) specto. Ἀποβλέπειν εἴς τινα, πρός τινα. Εἰς σε πάντες ἀποβλέψονται, *Luc.*

Ἀποβληθεὶς, a. 1. part. pass. v. ἀποβάλλω.

Ἀπόβλημα, ατος, τὸ, rejiculum, quod abjicitur. Ab ἀποβάλλω.

Ἀποβλητικὸς, ἡ, ὸν, qui abjecit vel amisit; (2) abjiciendus. Ab

Ἀπόβλητος, ε, ὁ ᾗ ἡ, abjectus, abjiciendus, respuendus. *Ph.* rejectus, amotus; ἀπόβλητα, rejectanea, idem. Ab ἀποβάλλω.

Ἀποβλίττω, f. σω, aufero, detero. Οὐδ' ἀπέβλισε θοιμάτιόν με, *Aristoph. Av.* 504.

Ἀποβλύζω, f. ύσω, scaturio, emitto aquas; (2) vomo, evomo. Ἀποβλύζων ἐν νεπίῃ ἀλεγεινῇ, *Il.* 9, 487.

Ἀποβλύω, idem.

Ἀποβλώσκω, discedo, digredior. Ὥρη ἀποβλώσκειν, *Apoll. Rhod.* 3, 1143.

Ἀποβολεὺς, έως, ὁ, rejector. Ab ἀποβάλλω.

Ἀποβολὴ, ῆς, ἡ, abjectio, rejectio, ejectio, amissio, repudium, projectio, jactura, *Ph.*

Ἀποβολιμαῖος, ε, ὁ ᾗ ἡ, rejectaneus. *Gl. V.* rejectitius. Ab eod.

Ἀποβόσκομαι, depasco. Ἀμβροσίων μελέων ἀπεβόσκετο, *Aristoph. Av.* 755.

Ἀποβεκολέω, ῶ, f. ήσω, segrego, e grege abduco; (2) aberrare facio, decipio. Τῇ θυγατρὶ τὸν παῖδά τινες ἀποβεκολῆσαι, *Xen.* Μὴ ἀποβεκοληθῇ, *Luc.* Hinc

Ἀποβεκόλημα, ατος, τὸ, e grege alieno abductio; (2) impostura, deceptio.

Ἀποβεκολίζω, f. ίσω, idem quod ἀποβεκολέω.

Ἀποβράζω, f. άσω, fervendo seu æstuando exspuo, per æstum exspuo; (2) exæstuo, defervesco. Hinc

Ἀπόβρασμα, ατος, τὸ, spuma; (2) furfur tritici.

Ἀποβράσσω, vel βράττω, idem quod ἀποβράζω.

Ἀπόβρεγμα, ατος, τὸ, dilutum; (2) aqua qua quid perfusum est. Ab

Ἀποβρέχω, f. ξω, perfundo, madefacio, intingo.

Ἀποβρίζω, f. ίξω, crapulam edormio; (2) dormio. Ἔνθα δ' ἀποβρίξαντες ἐμείναμεν ἠῶ δῖαν, *Odyss.* 9, 151.

Ἀποβρίθω, f. ίσω, degravo; (2) præ pondere devergo.

Ἀποβροχὴ, ῆς, ἡ, perfusio, madefactio. Ab ἀποβρέχω.

Ἀποβροχθίζω, sorbeo, glutio, voro.

Ἀποβροχίζω, illaqueo, laqueis implico.

Ἀποβρύκω, f. ύξω, demordeo.

Ἀποβρωθεὶς, a. 1. part. pass. verbi

Ἀποβρώσκω, abedo, comedendo consumo.

Ἀποβύω, f. ύσω, obturo, obstruo.

Ἀποβώμιος, ε, ὁ ᾗ ἡ, qui non in altari peragitur, sed in terra, sc. (2) impius, contemptor deorum, ab altaribus abigendus, sacrorum expers. Ex ἀπὸ et βωμός.

Ἀπόβωμος, ε, ὁ ᾗ ἡ, ab altari remotus, profanus, *Hes.* Ex iisd.

Ἀπόγαιον, ε, τὸ, funis quo navis in terra alligatur. Ab

Ἀπόγαιος, ε, ὁ ᾗ ἡ, a terra remotus; terrestris, *Gl. V.* Ex ἀπὸ et γαῖα.

Ἀπογαιῶσθαι, in terram verti. Ex iisd.

Ἀπογαλακτίζω, f. ίσω, ablacto, a lacte depello. Ex ἀπὸ et γάλα, *lac.* Hinc

Ἀπογαλακτισμὸς, ῦ, ὁ, ablactatio.

Ἀπογεία, ας, ἡ, ventus qui e terra ortus in mare fertur.

Ἀπόγειον, ου, τὸ, funis quo navis alligatur in littore; *Ph.* ἀπόγεια, retinacula; (2) summa planetæ altitudo et maxima a terra distantia. Ab

Ἀπόγειος, ου, ὁ καὶ ἡ, a terra remotus. *Ph.* terrestris. Ex ἀπὸ et γαῖα, vel γῆ.

Ἀπογειόω, fundamenta destruo, *Suid.*

Ἀπογεισσόω, ῶ, f. ώσω, imbrico, imbricatim vel suggrundiorum modo tego. A γεῖσσον.

Ἀπογεμίζω, impleo; (2) exonero.

Ἀπογέμω, demo ex eo quod plenum est, minus plenum reddo, *Hes.*

Ἀπογεννάω, ῶ, genero, produco, *Vet. Lex.*

Ἀπογέννημα, τὸ, proles, fœtus. A præc.

Ἀπογέννησις, ἡ, idem.

Ἀπογεῖοι, οἱ, venti quia terra consurgunt, non quidem semper aut qualibet, sed ex uliginosa et humefacta, quasi terra oriundi, ut tradit *Aristoteles* lib. περὶ κόσμου. Hos matutino imprimis tempore spirare, vapore refrigerato, *Theophrastus* prodit.

Ἀπογεύομαι, f. εύσομαι, degusto, tento aliquid, leviter delibo seu attingo.

Ἀπογεφυρόω, ῶ, f. ώσω, ponte jungo, pontem impono. Ex ἀπὸ et γέφυρα, *pons.*

Ἀπογηράσκοντας, acc. pl. præs. part. act. Ab

Ἀπογηράσκω, f. άσω, consenesco.

Ἀπογίγνομαι, et ἀπογίνομαι, fut. ἀπογενήσομαι, absum; (2) decedo; (3) morior.

Ἀπογινώσκω, f. γνώσομαι, p. γνωκα, rejicio, non agnosco, repudio; (2) censeo, statuo aliquid non esse faciendum; (3) absolvo; (4) despero; ἀπεγνωσμένος, perditus, *Ph.* perf. part. pass. Ἀπογινώσκειν τὴν γραφὴν, τὴν ἔνδειξιν, τινὰ τοῦ ἐγκλήματος, absolvere; ἑαυτῶν, τῆς πατρίδος, τὴν σωτηρίαν, desperare.

Ἀπογλαυκόω, ῶ, f. ώσω, cæsium reddo. Ex ἀπὸ et γλαυκὸς, *cæsius.* Hinc

Ἀπογλαύκωσις, εως, ἡ, glaucoma, glaucedo.

Ἀπόγλουτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui exiguis est clunibus, depygis.

Ἀπογλυκαίνω, dulce reddo; ἀπογλυκαίνεσθαι, dulcescere.

Ἀπογλωττίζω, elinguo. *Gl. V.* mutum reddo. Ex ἀπὸ et γλῶττα, *lingua.*

Ἀπόγνοια, ας, ἡ, desperatio. Ab ἀπογινώσκω

Ἀπογνώμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, qui dentes ætatis indices amisit. Ab eod.

Ἀπογνῷς, 2. sing. a. 2. conj. act. verbi ἀπογινώσκω.

Ἀπόγνωσις, εως, ἡ, desperatio; (2) negatio, vel absentia. Ab eod.

Ἀπογνώστης, ου, ὁ, qui desperat. Ab eod.

Ἀπογομῶ, exonero, *Gl. V.* Vide ἀπογέμω.

Ἀπογονὴ, ῆς, ἡ, progenies, posteritas, *Ph.* Ab

Ἀπόγονος, ου, ὁ καὶ ἡ, nepos, et qui longius distant; unde ἀπόγονοι τρίτοι, pronepos; ἀπόγονος τέταρτος, abnepos. Historici tamen et pro *filio* dixere. Ex ἀπὸ et γείνομαι.

Ἀπογραΐζω, florem lactis decerpo, *Schol. Nicandri ad Alexiph.* 91. Vide γραῦς.

Ἀπογραφὴ, ῆς, ἡ, descriptio; (2) census; (3) enumeratio, professio, *Gl. V.*

Ἀπόγραφον, ου, τὸ, exemplum libri vel tabulæ, descriptum, exscriptum.

Ἀπόγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, ab exemplari vel ad exemplar descriptus seu effictus. Ab

Ἀπογράφω, f. ψω, describo; (2) in tabulas refero; (3) depingo; (4) ἀπογράφομαι, nomen do, seu profiteor quacunque de causa, in primis in censu. Πρὸς τὴν στρατείαν ἀπογράφεσθαι, *Diod.* Πανηγύρει καὶ ἐκκλησίᾳ πρωτοτόκων ἐν οὐρανοῖς ἀπογεγραμμένων, *Heb.* 12, 23.

Ἀπόγυιος, extemporalis, secretus, de precibus, *Ern.*

Ἀπογυιόω, ῶ, f. ώσω, enervo, membra debilito, delumbo. Μή μ' ἀπογυιώσῃς, *Il.* 6, 265. Ex ἀπὸ et γυῖον.

Ἀπογυμνάζομαι, exerceor, exerceo me.

Ἀπογυμνάζω, exerceo, *Æsch.*

Ἀπογυμνόω, ῶ, f. ώσω, nudo, denudo. Μή σ' ἀπογυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θείη, *Odyss.* 10, 301.

Ἀπογυμνωθεὶς, a. 1. part. pass.

Ἀπογύμνωσις, εως, ἡ, denudatio.

Ἀπογυναίκωσις, εως, ἡ, effœminatio. Ex γυνή.

Ἀπογωνιόομαι, οῦμαι, f. ώσομαι, in angulum me colligo. Ex ἀπὸ et γωνία, *angulus.*

Ἄποδα, *pedibus carentem*, acc. sing. ab ἄπους.

Ἀποδάζομαι, f. άσομαι, divido, distribuo, impertio; (2) accipio sortem attributam. Ἀποδασσάμενος τῆς στρατιῆς μοῖραν, *Herodot.* Ἄμα τ' ἀμφὶς Ἀχαιοῖς ἄλλ' ἀποδάσσεσθαι, *Il.* 22, 118. Ex ἀπὸ et δαίω, *divido.*

Ἀποδαιμονίζω, f. ίσω, furo, insanio.

Ἀποδάκνω, f. δήξω, demordeo, præmordeo.

Ἀποδακρύω, f. ύσω, cum lacrymis narro, dico; (2) illacrymo; (3) lacrymarum more destillo. *Gl. V.* delacrymo; (4) lacrymis prosequor cladem acceptam, et flendo acerbitatem ejus exhaurio, *Ern.*

Ἀποδαμεῖν, *peregre proficisci*, præs. inf. act. *Dor.* pro ἀποδημεῖν, a verbo ἀποδημέω.

Ἀποδάπτω, demordeo, reseco.

Ἀποδάσμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui in divisione, v. gr. prædæ datur, epith. portionis, *Nic.* (2) divulsus, sejunctus a ceteris, *Herod.* 1, 146. (3) qui tributum pendit. Ab

Ἀποδασμὸς, οῦ, ὁ, divisio, partitio; (2) pars, portio. Ab ἀποδάζομαι, *divido.*

Ἀποδαυς, ύος, ἡ, idem.

Ἀποδάσσασθαι, a. 1. inf. med. *Poet.* pro ἀποδάσασθαι, a verbo ἀποδάζομαι.

Ἀποδαυλίζω, titione dedolo, vel contundo; (2) contundo. Ex ἀπὸ et δαυλὸς, *titio.*

Ἀποδέδεγμαι, 1. sing. perf. ind. pass. v. ἀποδέχομαι.

Ἀποδεδεγμένος, *receptus*, part. perf. ejusd.

Ἀποδεδεγμένος, part. pass. *Ion.* pro ἀποδεδειγμένος. Vide ἀποδείκνυμι.

Ἀποδεδειλιακότως, *adv.* timide, meticulose, eorum more qui animo concidere. Ab ἀποδεδειλιακὼς, quod est ab ἀποδειλιάω.

Ἀποδεδράκασι, *aufugerunt*, 3. plur. perf. ind. act. verbi ἀποδιδράσκω, pro ἀποδράω.

Ἀποδεὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, inferior, deficiens, vacuus, cui aliquid deest. Ab ἀποδέω.

Ἀποδειδίσσομαι, vel ἀποδειδίττομαι, imperf. ἀπεδειδισσόμην, deterreo, absterreo. Ἀπὸ γὰρ δειδίσσετο τάφρος εὐρεῖ, *Il.* 12, 53.

Ἀποδείκνυμι, f. ξω, ostendo, demonstro, rationibus probo; (2) efficio, reddo, præsto, præsens sisto; (3) creo, designo, v. g. consulem; (4) edo, pario, *de fæmina*; (5) ἀποδεδειγμένον, probatum, *Gl. V.* item quod ad certos usus destinatum et accommodatum iisque consecratum est. Ὁ Θεὸς ἡμᾶς τοὺς ἀποστόλους ἐσχάτους ἀπέδειξεν ὡς ἐπιθανατίους, 1 *Cor.* 4, 9. (5) τοῖσί ἐστι χῶρος ἐν μέσῃ τῇ πόλει ἀποδεδειγμένος, destinatus, *Herodot.* 1, 153. Hinc

Ἀποδεικτικὸς, ἡ, ὸν, demonstrativus.

Ἀποδεικτικῶς, *adv.* demonstrative.

Ἀπόδεικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, demonstrabilis.

Ἀποδειλίασις, εως, ἡ, timor, timiditas. Διὰ τὸ δοκεῖν .... τὴν ἀπραγίαν τῶν στρατοπέδων μὴ παρὰ τὴν τῶν δυνάμεων ἀποδειλίασιν, ἀλλὰ παρὰ τὴν τοῦ προεστῶτος εὐλάβειαν, γεγονέναι, *Polyb.* 3, 103. Ab

Ἀποδειλιάω, ῶ, f. άσω, reformido; præ timore refugio. Πρὸς τὸν θάνατον ἀποδειλιᾶς, *Luc.*

Ἀποδεῖξαι, aor. 1. inf. act. v. ἀποδείκνυμι.

Ἀπόδειξις, εως, ἡ, demonstratio, declaratio, probatio; (2) specimen. Οὐκ ἀπόδειξις, incertitudo, *Eur. Hipp.* 195. Ab ἀποδείκνυμι.

Ἀποδειπνιῶ, ῶ, ἀποδειπνῆσαι, percœnare, *Gl. V.*

Ἀποδειπνίδιος, ον, e cœna reliquus.

Ἀπόδειπνος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui cœnam finiit, qui cœnatus est; (2) cœnæ expers.

Ἀποδείρειν, *verberibus cædere*; (2) *excoriare*, præs. inf. act. *Poet.* pro ἀποδέρειν, a verbo ἀποδέρω.

Ἀποδειροτομέω, ῶ, f. ήσω, obtrunco, cervicem abscindo, decollo, abscindo a cervice. Τῆς δ' ὅτε δὴ Περσεὺς κεφαλὴν ἀπεδειροτόμησεν, *Hesiod. Theog.* 280. Ἀποδειροτομήσω Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, *Il.* 18, 336.

Ἀποδειχθεὶς, a. 1. part. pass. v. ἀποδείκνυμι.

Ἀποδεκάτευσις, εως, ἡ, edecumatio, *Gl. V.* Ab

Ἀποδεκατεύονται, decimantur, *Ph.*

Ἀποδεκατέω, ῶ, f. ώσω, decimo, decimas accipio; (2) decimas do. *Gl. V.* edecumo. Ἐντολὴν ἔχουσιν ἀποδεκατοῦν τὸν λαὸν κατὰ τὸν νόμον, *Heb.* 7, 5. Hinc

Ἀποδεκάτωσις, εως, ἡ, decimatio, vel decimi cujusque sorte ducti supplicium, decimarum exactio.

Ἀποδέκεσθαι, præs. inf. med. *Ion.* pro ἀποδέχεσθαι, a verbo ἀποδέχομαι.

Ἀποδεκτὸς, έα, έον, recipiendus, admittendus. [illegible] τέα ταῦτ' ἐστὶν ὅμως, *Aristoph. Lys.* [illegible] δέχομαι. Hinc

[illegible]ῆρος, ὁ, idem quod

[illegible]ου, ὁ, receptor, coactor tributi et [illegible] *Gl. V.* ærarii tribunus.

Ἀπ[illegible], ου, ὁ καὶ ἡ, dignus qui admittatur et [illegible]; (2) acceptus, gratus, probatus.

[illegible], *adv.* grate, jucunde, recte, probabiliter.

Ἀποδενδρόομαι, οῦμαι, f. ώσομαι, arboresco, in arborem mutor.

Ἀποδέξαι, *demonstrasse*, a. 1. inf. act. *Ion.* pro ἀποδεῖξαι, a verbo ἀποδείκνυμι.

Ἀπόδεξις, *demonstratio*, *Ion.* pro ἀπόδειξις.

Ἀπόδερμα, ατος, τὸ, cutis seu pellis detracta; (2) spolium. Ab ἀποδέρω. Hinc

Ἀποδερματίω, ῶ, f. ώσω, excorio, corium detraho; (2) *pass.* de scuto, cujus corium humore laxatum est, *Polyb.*

Ἀποδέρω, f. ρῶ, deglubo, excorio, *Gl. V.* (2) verberibus cædo. Κάθ' ὅτ' ἀπεδειρόμην, *Aristoph. Vesp.*

Ἀπόδεσις, εως, ἡ, religatio. Ab ἀποδέω.

Ἀποδεσμεύω, f. εύσω, religo, devincio.

Ἀποδεσμέω, ῶ, f. ήσω, idem. Ab

Ἀπόδεσμος, ου, ὁ, fasciculus; (2) linteum; (3) fascia circa caput mulierum, vel mammas earum continens, strophium. *Gl. V.* alligamen. Ab ἀποδέω. Hinc

Ἀποδεσμόω, ῶ, f. ώσω, colligo, religo.

Ἀποδεχθεὶς, a. 1. part. pass. verbi

Ἀποδέχομαι, f. ξομαι, excipio, recipio, admitto; (2) probo, approbo; (3) commendo, laudo. Ἀποδέξασθαι γνώμην χρησιμωτάτην, dare; λαμπρὸν ἔργον, edere; στρατείαν, expeditionem facere; ἐμοὶ, ἡ περὶ αὐτῶν ἀποδέχεται, a me sententia dicta est; ἐς τοὺς ὑπηκόους εὐεργεσίας, conferre.

Ἀποδέχου, *recipe*, 2. sing. præs. imperat. *contr.* pro ἀποδέχεο, ex ἀποδέχεσο.

Ἀποδέω, ῶ, f. ήσω, religo, alligo, præligo, adnecto.

Ἀποδέω, absum; ἀποδεῖ, abest, deest. Τοσοῦτον ἀποδέω τοῦ δεδοικέναι τὸν θάνατον, ὥστε ἤδη καὶ ἔχειν αὐτοῦ ἔρωτα, tantum abest, ut extimescam, *Plat.* Ex ἀπὸ et δέω, *deficio.*

Ἀποδηλόω, ῶ, f. ώσω, manifestum reddo, declaro, demonstro.

Ἀποδημέω, ῶ, f. ήσω, absum domo seu patria, peregrinor, peregre proficiscor. Πάσαισι ἡμῖν ἐστιν ἀποδημῶν ἀνὴρ, *Aristoph. Lys.* 101. Ἀπεδήμησεν εἰς χώραν μακρὰν, *Luc.* 15, 13. Ab ἀπόδημος. Hinc

Ἀποδημητὴς, οῦ, ὁ, peregrinator.

Ἀποδημητικὸς, ἡ, ὸν, peregrinari solitus.

Ἀποδημία, ας, ἡ, peregrinantis absentia, peregrinatio. Ab

Ἀπόδημος, ου, ὁ καὶ ἡ, peregre agens, absens a domo vel patria. Ex ἀπὸ et δῆμος.

Ἀποδία, ας, ἡ, pedum defectus.

Ἀποδιαιρέομαι, οῦμαι, divido, disjungo.

Ἀποδιαιτάω, ῶ, f. ήσω, arbitrio absolvo. Ἀποδιαιτᾶν τινὸς τὴν δίκην, *Dem.* Ex ἀπὸ et δίαιτα, *arbitrium.*

Ἀποδιαστέλλω, dispesco, intersepio, divido.

Ἀποδιατρίβω, f. ψω, immoror, consumo tempus; (2) anceps sum, rem differo; (3) aliquem distineo; (2) ἀποδιέτριβεν ἡ βουλὴ, rem differebat senatus, *App. Bell. Civ.* 2, 13. (3) οἱ δ' Ἀντώνιον μὲν πρὸ θυρῶν ἀπεδιατρίβον ἐν ὁμιλίᾳ Τρεβώνιον ἐξ ἑαυτῶν ὑπελίποντο, *Id. Ibid.* 117.

Ἀποδιδάσκω, f. ξω, dedoceo.

Ἀποδιδεῖν, præs. inf. act. verbi ἀποδίδωμι, adeoque pro ἀποδιδόναι, ab ἀποδιδόω.

Ἀποδρ-

Ἀποδιδόντες, nom. pl. præs. part. act.
Ἀποδιδράσκω, f. δράσω, aufugio.
Ἀποδίδωμι, f. ώσω, reddo; (2) attribuo, adsigno; (3) permitto, concedo; (4) explico, narro, definio; (5) *imprimis eleganter* facio, efficio, perficio, præsto, exhibeo; (6) *in med.* vendo; ἀποδῶναι, dependere, *Ph.* a. 2. inf. Legitur et divisim, *apud Herodot.* 2, 39, Οἱ δὲ φέροντες ἐς τὴν ἀγορὴν, ἀπ' ὦν ἔδοντο. Ἔτι καὶ νῦν ἀπόδε πάσῃ τέχνῃ, *Aristoph. Ran.* 1235. Ἀποδιδόναι τὸ σῶμα τῇ γῇ χάριν, ὅρκῳ τινὶ τὸ πρωτεῖον, ἐς τὸν δῆμον, deferre; τῆς ἀξίας ἀποδιδέσθαι, vendi; ἑκάστῳ τὰ ἴδια, τινὶ τὴν ὁμοίαν, referre. Ὅστις ἀποδώσεται (seu ut nonnulli ἀποδώσεται) μοὶ τὴν ψῆφον, *Luc. Anal.* Οὐκ ἀποδώσει ταχέως ὁ Ζεὺς τὸ σκῆπτρον τῷ Δρυκολάπτῃ, *Aristoph. Av.* 486.
Ἀποδιΐστημι, f. στήσω, p. στακα, dirimo, disjungo; ἀποδιΐσταμαι, disto, intervallo sejungor.
Ἀποδικάζω, f. άσω, absolvo; abjudico, *Gl. V.*
Ἀποδικέω, ῶ, f. ήσω, causam meam defendo. Ex ἀπὸ et δίκη, *jus.*
Ἀποδίκω, abjicio, removeo, repello. Πάσας ἀπ' ὀμμάτων πέπλον ἀπόδικε, *Eurip. Hercul. Fur.* 1203.
Ἀποδινέω, ῶ, f. ήσω, devolvo, circumactu in orbem, aut quassatione excutio; (2) trituro, frumentum excutio; et dicitur de bove ungulis frumentum excutiente more Orientalium. Ἀποδινήσας δὲ τῇσι ὑσὶ τὸν σῖτον, οὕτω κομίζεται, *Herodot.* 2, 14. Idem quod simplex δινέω.
Ἀποδίομαι, idem quod simplex δίω, expello.
Ἀποδιοπομπέω, ῶ, et έομαι, οῦμαι, ablego, procul amando; (2) abjicio; (3) expurgo, expio, lustro; (4) invocando Jove depello, velut abominabile exsecror, detestor. Ex ἀπὸ, Διὸς, et πομπή. Hinc
Ἀποδιοπόμπησις, εως, ἡ, sacrum piaculare, piamentum.
Ἀποδιοπομπητέον, amandandum, repudiandum. Ἐκεῖνα δ' ἀποδιοπομπητέον, *Plutarch. de Discrimine Adulat. et Amici.*
Ἀποδιορίζω, segrego suis limitibus; (2) separo. Οὗτοί εἰσιν οἱ ἀποδιορίζοντες ἑαυτοὺς, *Judæ* 19.
Ἀποδισκεύω, discum jacio; (2) disci more jacio. Ex ἀπὸ et δίσκος.
Ἀποδιφθογγόω, ῶ, in diphthongum conflo sive contraho. Ex ἀπὸ et δίφθογγος.
Ἀποδιφθόγγωσις, εως, ἡ, conflatio in diphthongum.
Ἀποδίωγμα, sacrum quoddam in Thesmophoriis. Vide δίωγμα, No. 3.
Ἀποδιωθέω, expello, extrudo, amolior trudendo. Τοῖς δ' ἀσθενῆ τὸν στόμαχον ἔχουσι, καὶ μὴ ῥᾳδίως ἀποδιωθοῦσι τὴν τροφὴν εἰς τὸ κύτος τῆς κοιλίας χρήσιμοι, *Athen.* 3, 10.
Ἀποδιώκτρια, ἡ, expultrix, propulsatrix. *Scholiastes Lycophr. ad vers.* 368.
Ἀποδιώκω, f. ώξω, abigo, expello. Hinc
Ἀποδίωξις, εως, ἡ, expulsio.
Ἀποδοθείης, 2. sing. a. 1. opt. pass. v. ἀποδίδωμι.
Ἀποδοθῆναι, *reditum esse*, a. 1. inf. pass.
Ἀποδοκεῖ, non videtur; ἀπέδοξε, non visum est, non placuit. Ex ἀπὸ et δοκέω.
Ἀποδοκιμάζω, f. άσω, rejicio; reprobo, *Gl. V.* ἀποδοκιμάζεσθαι, refutari, *Ph.* Λίθον ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, *Matt.* 21, 42. Hinc
Ἀποδοκιμασία, ας, ἡ, improbatio, rejectio; repulsio, repulsa, *Gl. V.*
Ἀποδοκιμαστέος, έα, έον, reprobandus.
Ἀποδοκιμέω, ῶ, improbo, abjicio. Ab
Ἀπόδοκιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, minime probus, non probandus, adulterinus.
Ἀπόδομα, ατος, τὸ, munus, donum, oblatio:
Ἀποδόμεναι, a. 2. inf. act. *Dor.* pro ἀποδοῦναι, a verbo ἀποδίδωμι, *reddo.*
Ἀποδόντωσις, εως, ἡ, sordium circa dentes expurgatio. Ex ἀπὸ et ὀδοὺς, *dens.*
Ἀποδόσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui reddi aut restitui debet. Ab ἀποδίδωμι.
Ἀπόδος, *redde*, 2. sing. a. 2. imperat. act.
Ἀπόδοσις, εως, ἡ, redditio, retributio, solutio; (2) enarratio, explicatio; (3) propositio; προτάσει, respondens. Ab eod.
Ἀποδοτὴρ, ῆρος, ὁ, redditor. Ab eod.
Ἀπόδουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex servo genitus.
Ἀποδοῦναι, *reddidisse*, a. 2. inf. act. verbi ἀποδίδωμι.
Ἀποδοχεῖον, ου, τὸ, receptaculum, receptorium. Ab ἀποδέχομαι.
Ἀποδοχὴ, ῆς, ἡ, receptio, admissio; (2) honos, qui (in excipiendo) habetur; auctoritas; (3) benevolentia; (4) approbatio; (5) admiratio; (6) gaudium ex re aliqua. Ab eod.
Ἀποδοχεύω, recipio, exigo, vectigal sc. *ap. Jos. e lectione C. Vat.*
Ἀποδοχεὺς, έως, ὁ, exactor.
Ἀποδοχμόω, ῶ, f. ώσω, obliquo, incurvo. Κὰτ δ' ἀποδοχμώσας παχὺν αὐχένα, *Odyss.* 9, 372.
Ἀπόδραγμα, ατος, τὸ, quod manu decerptum prehenditur. Ab ἀποδράττω.
Ἀποδραθεῖν, *dormiisse*, a. 2. inf. act. *per Metath.* pro ἀποδαρθεῖν, a verbo ἀποδαρθάνω.
Ἀπόδραθι, 2. sing. a. 2. imperat. act. v. ἀπόδρημι.
Ἀποδραίη, *aufugerit*, 3. sing. a. 2. opt. ind. act. verbi ἀποδιδράσκω, pro ἀποδράω.
Ἀποδρὰς, a. 2. part. act. v. ἀπόδρημι.
Ἀποδράσαια, *aufugerim*, 1. sing. a. 1. opt. act. *Æol.* pro ἀποδράσαιμι. Ab ἀποδιδράσκω.
Ἀπόδρασις, εως, ἡ, fuga, vitatio, desertio. Ab ἀποδράω.
Ἀποδράττω, et ἀποδράττομαι, decerpo.
Ἀποδράω, ῶ, f. άσω, fugio, aufugio, effugio. Ὅτε γὰρ δὴ τὸ σὸν ὄμμ' ἀπέδραν, *Soph. Aj.* 167. Ἐκ νηὸς ἀποδρὰς ἤλυθ' ἐμὸν πρὸς σταθμὸν, *Odyss.* 16, 65.
Ἀποδρέπω, f. ψω, et ἀποδρέπομαι, decerpo, *Ph.* ἀποδρέπεται decerpit.
Ἀποδρῆναι, *aufugisse*, a. 2. inf. act. *Ion.* pro ἀποδρᾶναι, a verbo ἀποδιδράσκω.
Ἀποδρομὴ, ῆς, ἡ, perfugium. Ὁ δὲ τόπος ἀλίμενος, καὶ σκάφαις μόνον τὴν ἀποδρομὴν ἔχων, *Arrian. Peripl. Maris Erythr.*
Ἀπόδρομος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui recurrit, cursu revertens; (2) cursu inferior. Ex ἀπὸ et τρέχω, vel *potius* δρέμω, *curro.*
Ἀποδρύπτω, f. ψω, dilacero, dilanio, discerpo. Ἀποδρύψωσι δὲ πάντα, *Odyss.* 17, 480.
Ἀποδρύφω, f. ψω, idem.
Ἀποδρῴην, *aufugerem*, 1. sing. præs. opt. act. *Att.* pro ἀποδράοιμι, a verbo ἀποδιδράσκω.
Ἀποδυρμὸς, οῦ, ὁ, deploratio, *Gl. V.* A seq.
Ἀποδύρομαι, f. δυροῦμαι, lamentor, graviter conqueror; defleo, deploro, ejulo, *Gl. V.* ἀποδύρονται, queruntur, *Ph.*
Ἀποδὺς, præs. part. act. v. ἀπόδυμι.
Ἀπόδυσις, εως, ἡ, ipsa actio exuendi, vestimentorum depositio. Ab ἀποδύω.
Ἀποδυσπετέω, ῶ, f. ήσω, stomachor, ægre fero, impatienter agitor; (2) renitor, resisto, difficulter cedo. Hinc
Ἀποδυσπέτησις, εως, ἡ, stomachatio in rebus adversis, impatientia.
Ἀποδυτήριον, ου, τὸ, locus ubi vestimenta exuuntur, *Gl. V.* spoliarium, consternium. Ab
Ἀποδύω, f. ύσω, exuo, aliquem spolio, despolio, detraho, *in med.* exuo me; (2) amoveo, repudio; (3) accingor, aggredior. Ἀποδὺς τὰς κατακαρτερὰς ἐμβάδας, *Aristoph. Vesp.* 1151. Ὑπ' ὀργῆς γὰρ πονηρᾶς καὶ ταύτην (ἐξωμίδα) ἀπέδυν ἐγὼ, *Id. Lys.* 1024. Ἀπέδυσάς με τὸ παιδίον τουτὶ ὄν, *Id. Thesm.* 751.
Ἀποδῶ, 1. sing. a. 2. conj. act. v. ἀποδίδωμι.
Ἀποδώην, 1. sing. a. 2. opt. act. *Att.* pro ἀποδοίην.
Ἀποδωροῦμαι, dono. Μὴ δ' ἀποδωρεῖσθαι προστέστεις ὀνόμασι λέγοντα, *Critias apud Athen.* 432.
Ἀπόδων, *pedibus carentium*, gen. plur. ab ἄπους.
Ἀποδῷς, *reddideris*, 2. sing. a. 2. conj. act.
Ἀπόειπε pro ἀπόειπε, *fac refutaveris*, 2. sing. a. 2. imperat. act verbi ἀποείπω, *refuto.*
Ἀποείπω, nego, *Hom.*
Ἀποέννυμι, exuo, spolio.
Ἀποεργάθω, separo, prohibeo, coerceo. Ab
Ἀποέργω, idem, *Poet.* pro ἀπείργω, seu ἀπείργω. *Il.* 8, 325.
Ἀποέρρω, f. σω, perdo, corrumpo abreptum. Ἔνθα μὲ κῦμ' ἀπόερσε, *Il.* 6, 348.
Ἀπόερσα, 1. sing. a. 1. ind. act. *Poet.* et *Æol.* verbi ἀποέρρω.
Ἀποζάω, ῶ, f. ήσω, parce et tenuiter vivo, vitam quoquo modo ago; inf. ἀποζῆν.
Ἀποζεύγνυμι, vel ἀποζευγνύω, f. εύξω, disjungo, sejungo, separo, divido; ἀπεζευγμένον, sejunctum, *Ph.*
Ἀπόζεμα, ατος, τὸ, decoctum. Ab
Ἀποζέω, ῶ, f. έσω, fervefacio.
Ἀποζυγόω, ῶ, f. ώσω, dejugo, *Gl. V.*
Ἀπόζω, redoleo, oleo. Ex ἀπὸ et ὄζω.
Ἀποζωγραφέω, ῶ, f. ήσω, effingo, depingo, *Ph.* Ἀποζωγραφεῖ, depingit.
Ἀποζώννυμι, seu ἀποζωννύω, f. ζώσω, discingo, zonam aufero; (2) exauctoro, *Gl. V.* decingo, *Ph.* ἀπέζωσεν, discinxit, a. 1.
Ἀποζωσθῆναι, a. 1. inf. pass.
Ἀποθάλλω, defloresco.
Ἀποθανεῖν, a. 2. inf. act. verbi ἀποθνήσκω.
Ἀποθανοῖσα, *mortua*, a. 2. part. act. f. g. *Dor.* pro ἀποθανοῦσα.
Ἀποθαρρέω, ῶ, f. ήσω, confido, magnopere fido.
Ἀποθαρσέω, ῶ, idem.
Ἀποθαυμάζω, f. άσω, demiror, suspicio. Ἀφρὼ δ' ἀπεθαύμασ' ὄνειρον, *Odyss.* 6, 49.
Ἀποθεάομαι, ῶμαι, despecto ex alto.
Ἀποθειάζω, numine divino adflor, divinitus pronuncio.
Ἀποθεμελιόω, ῶ, funditus everto.
Ἀποθέμενος, a. 2. part. med. v. ἀποτίθημι.
Ἄποθεν, *adv.* longe, seorsim, eminus, extra, procul; unde ὁ, ἡ, τὸ ἄποθεν, remotus.
Ἀπόθεος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sine deo est; (2) impius.
Ἀποθεόω, ῶ, f. ώσω, facio deum, in deos vel divos refero, consecro, divinos honores tribuo; ἀποθεοῦμαι, ad deos abeo, inter cœlites referor.
Ἀποθεραπεία, ας, ἡ, cultus, veneratio; (2) cura post remedia vehementiora; (3) cura post exercitationem adhibita. Ab
Ἀποθεραπεύω, fut. εύσω, curo, sano; (2) colo.
Ἀποθεράπευσις, εως, ἡ, curatio.
Ἀποθερίζω, f. ίσω, demeto; (2) abscindo, succido.
Ἀπόθερμος, ου, ὁ καὶ ἡ, caloris expers, *Aret.*
Ἀποθέσθαι, a. 2. inf. med. v. ἀποτίθημι.
Ἀποθέσιμος, repositus, reconditus.
Ἀπόθεσις, εως, ἡ, depositio, abjectio; (2) expositio partus; (3) finis, clausula, v. g. scenæ, chori, *vox Gramm.* Ab ἀποτίθημι.
Ἀποθεσπίζω, f. ίσω, vaticinor, oraculum profero, edo.
Ἀποθέσπισις, εως, ἡ, oraculum. Οὐχ ὥσπερ ἐν Δελφοῖς καὶ Βραγχίδαις τὰς ἀποθεσπίσεις, *Strab.* 17. A præc.
Ἀπόθεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, detestabilis, abominandus, contemptus. Ex ἀπὸ et θέσσομαι, *potius* ab α et πέθω, *Ern.*
Ἀπόθετος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui reponi solet in apotheca; (2) repositus, reconditus, conditus. Ab [illegible]
Ἀπο[illegible], f. 1. part. med. verbi
Ἀποθέω, f. [illegible]ομαι, curro, aufugio.
Ἀπο[illegible], ῶ, f. ήσω, longe prospecto; (2) s[illegible]r, exploro; (3) diligenter animadverto.
Ἀπ[illegible] εως, ἡ, relatio inter deos seu divos, consecratio. Ab ἀποθεόω.
Ἀποθήκη, ης, ἡ, repositorium, reconditorium; (2) horreum, granarium. Ab ἀποτίθημι.
Ἀποθηλασμὸς, οῦ, ὁ, exsuctio, suctus, qu. ex ἀποθηλάζω.
Ἀποθηλύνω, effemino, emollio.
Ἀποθηριόω, ῶ, effero, efferatum reddo, ad feritatem seu crudelitatem incito.
Ἀπο[illegible]ίζω, f. ίσω, recondo, congero pro [illegible]. Ἀποθησαυρίζοντας ἑαυτοῖς θεμέλιον καλὸν εἰς τὸ μέλλον, 1 *Tim.* 6, 19.
Ἀποθησαυρισμὸς, οῦ, ὁ, coacervatio pecuniarum aut alius rei.
Ἀποθήσομαι, 1. sing. f. 1. ind. med. v. ἀποτίθημι.
Ἀπόθητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non concupitus, qui non deside-

desideratur. *Gl. V.* inamabilis. Ex α priv. et ποθέω, *desidero, concupisco.*

Ἀποθινόω, ῶ, f. ώσω, cumulo; (2) aggere obstruo; (3) exaggero. Ex ἀπὸ et θὶς.

Ἀποθλασμὸς, οῦ, ὁ, fractio, fractura, elisio quæ pressu fit. Ab

Ἀποθλάω, extundo; *Gl. V.* defringo.

Ἀποθλίβω, f. ψω, exprimo; (2) elido; (3) adfligo vehementer; (4) excludo, abigo. Οἱ ὄχλοι συνέχουσί σε καὶ ἀποθλίβουσι, *Luc.* 8, 45. Hinc

Ἀπόθλιμμα, ατος, τὸ, succus expressus.

Ἀπόθλιψις, εως, ἡ, expressio; (2) elisio; (3) adflictio, calamitas.

Ἀποθνήσκοι, 3. sing. præs. opt. verbi

Ἀποθνήσκω, f. 2. m. θανοῦμαι, morior; ἀποθανεῖν, emori, *Ph.* a. 2. inf. ἀποθανόντος, defuncto, *Ph.* ἀποθνήσκων, moribundus, *Gl. V.* ἀποθνήσκει, decedit, *Ph.*

Ἀποθορεῖν, præs. inf. act. *contr.* pro ἀποθορέειν.

Ἀποθορέω, ῶ, desilio. Ἀποθοροῦντες ἀπὸ τῶν ἵππων, *Herod.*

Ἀποθοῦνται, 3. pl. præs. ind. pass. v. ἀποθέω.

Ἀποθαρσύνω, seu ὕνομαι, fiduciam adfero, animum reddo, *in med.* animum sumo.

Ἀπόθραυσις, εως, ἡ, fractura, decussio; (2) friatura, comminutio.

Ἀπόθραυσμα, ατος, τὸ, fragmentum. Ab

Ἀποθραύω, f. αύσω, confringo, perfringo; (2) frio.

Ἀποθρηνέω, ῶ, f. ήσω, vehementer lugeo, lamentor.

Ἀποθριάζω, f. άσω, folia fici arboris decerpo et colligo; (2) aufero; (3) demeto, amputo. (3) τίς τῶν Ὀδομάντων τὸ πέος ἀποτεθρίακεν; *Aristoph. Acharn.* 158. Ex ἀπὸ et θρῖον.

Ἀποθρίζω, pro ἀποθερίζω, *Epigr.*

Ἀπόθριξ, τριχος, ὁ καὶ ἡ, impubes; (2) depilis, carens pilis.

Ἀπόθρισμα, τος, τὸ, frustum, segmentum.

Ἀποθρομβοῦν, exgrumare, degrumari, *Gl. V.* Ex ἀπὸ et θρόμβος, *grumus.*

Ἀπόθρονος, ου, ὁ καὶ ἡ, a throno veniens, a sede emanans.

Ἀποθρύπτω, f. ψω, frango luxu et deliciis.

Ἀποθρώσκωσι, 3. pl. præs. conj. verbi

Ἀποθρώσκω, desilio; (2) exsilio; (3) resilio. (3) πάντες ἀποθρώσκουσι, καὶ οὐκέτι νηυσὶν ἕπονται, *Oppian. Halieut.* 1, 106.

Ἀποθυμέω, ῶ, animum despondeo.

Ἀποθυμίασις, ἡ, exhalatio, evaporatio. Ab

Ἀποθυμιάω, ῶ, f. άσω, evaporo, exhalo; (2) odorem cieo.

Ἀποθύμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ingratus animo, invisus, molestus. Ex ἀπὸ et θυμὸς, *animus.*

Ἀπόθυμος, ον, remissus, negligens, animo a re alienus, animo dejectus.

Ἀποθυννίζω, expungo, repudio, decipio.

Ἀποθυρίζω, evalvo, *Gl. V.* Ex ἀπὸ et θύρα.

Ἀποθυρόω, ῶ, excludo, foras ejicio; (2) oppono fores, obturo, *Ern.*

Ἀποθυσάνιον, ου, τὸ, genus poculi. Ab

Ἀποθύω, f. ύσω, polluceo, in sacrificium absumo; (2) offero, defungor, sacris. Δεκάτην τῶν ἐκ τῆς λείας τῷ θεῷ ἀπέθυσε, *Xen.*

Ἀποθώμεθα, 1. pl. a. 2. conj. med. verbi ἀποτίθημι.

Ἀποθωρακίζομαι, thoracem exuo.

Ἀποίδησις, εως, ἡ, tumor. Ex ἀπὸ et οἰδέω.

Ἀποίητος, ου, ὁ καὶ ἡ, sine arte factus. *Gl. V.* inhabilis. Ex α priv. et ποιέω. Hinc

Ἀποιήτως, *adv.* non curiose, simpliciter, sine affectatione artis.

Ἀποικέω, ῶ, f. ήσω, aliunde habitatum venio: (2) migro in coloniam; (3) procul habito. Ἀποικεῖν ἐκ τῆς πόλεως, εἰς τόπον, μακρὰν. Ex ἀπὸ et οἶκος, *domus.* Unde

Ἀποικία, ας, ἡ, colonia, transmigratio.

Ἀποικίζω, f. ίσω, in coloniam deduco; (2) cogo migrare, amando, dissitas in sedes traduco. Τὸν εἰς ἑτέραν ἀπῳκισμένον συγγένειαν, adoptatus, *Plut.* (2) αὔρα, ἥ τις μ' ἀποικίσειεν ἐκ τόπων, *Soph. Trach.* 953 et seq.

Ἀποίκιλος, ον, simplex.

Ἀποίκιλτος, ον, non variegatus.

Ἀποικὶς, ίδος, ἡ, in coloniam missa. Ἀποικὶς πόλις, colonia, *App. Bel. Civ.* 3, 31.

Ἀποικισμὸς, οῦ, ὁ, coloniæ deductio; (2) deportatio; (3) migratio. Ab ἀποικίζω.

Ἀποικοδομέω, ῶ, fut. ήσω, obstruo; (2) destruo, demolior. Ἀποικοδομεῖν τὰς ὁδοὺς, *Thuc.*

Ἀποικονομέω, ῶ, f. ήσω, administratione seu dispensatione removeo; (2) removeo.

Ἄποικος, ου, ὁ καὶ ἡ, *proprie* domo absens, aut domo emissus, ejectus; (2) colonus, in coloniam missus; (3) peregrinus, externus.

Ἀποικτίζω, f. ίσω, misereor, defleo, defleo miserabiliter; (2) conqueror.

Ἀποίμαντος, ον, carens pabulo, seu pascuis, seu pastore. Ex ποιμαίνω.

Ἀποιμώζω, f. ώξω, ejulo, lamentor; (2) defleo, lamentor. Αὐτὴ πρὸς αὑτὴν πατέρ' ἀποιμώξῃ φίλον, *Eur. Med.* 31. Ποῖ ἀποιμῶξαι (δοκεῖς) κακά; *Soph. Phil.* 277.

Ἀποινᾷν, præs. inf. act. *contr.* pro ἀποινάειν. Ab

Ἀποινάω, ῶ, f. ήσω, debita pœna eximo; (2) redimo; (3) pecuniam exigo. Ab ἄποινον.

Ἀποινόδορπος, ον, donivorus, *Lycurg.*

Ἄποινον, ου, τὸ, pretium, aut munus, quod loco pœnæ debitæ offertur, seu quo pœna debita pensatur; (2) pœna; (3) pecunia, cujus usus est in recompensatione rerum:

Ἀποινὶ, *adv.* sine pœna. Ex ἀπὸ et ποινή.

Ἀποίνητος, ον, impunitus. Ex iisd.

Ἀποινόδικος, ον, ultor, ultrix.

Ἄποιος, ου, ὁ καὶ ἡ, sine qualitate, qualitatis expers. Ex α priv. et ποῖος, *qualis.*

Ἀποίσετον, 2. vel 3. dual. f. 1. ind. act. verbi ἀποφέρω.

Ἀποιστέον, auferendum, perferendum.

Ἀποισῶ, 1. sing. f. 1. ind. act. *Dor.* pro ἀποίσω, a verbo ἀποφέρω.

Ἀποιωνίζομαι, abominor, *Gl. V.*

Ἀποίχομαι, f. χήσομαι, abeo, discedo.

Ἀποιχόμενος, præs. part. med.

Ἀποκαθαίρω, expurgo, abstergo.

Ἀποκαθαρίζω, purgo, mundo, *Suicer.* Hinc

Ἀποκάθαρμα, ατος, τὸ, purgamentum, excrementum; (2) piaculum, piamentum.

Ἀποκάθαρσις, εως, ἡ, expurgatio; (2) expiatio, lustratio.

Ἀποκαθαρτικὸς, ἡ, ὸν, purgatorius, purgandi vim habens; (2) expiatorius.

Ἀποκαθέζομαι, resideo.

Ἀποκαθεύδω, f. ευδήσω, seorsim dormio, secubo; (2) obdormio.

Ἀποκαθηλόω, ῶ, f. ώσω, refigo. Hinc

Ἀποκαθήλωσις, εως, ἡ, quasi dic. refixio.

Ἀποκάθημαι, deses sum, desideo; (2) languidus sum; (3) seorsim sedeo; ἀποκαθήμενος, sessilis, reses, *Gl. V.*

Ἀποκαθίζομαι, sedem repeto; (2) seorsim sedeo; (3) dicitur de judice.

Ἀποκαθιστᾷ, *restituit*, 3. sing. præs. indic. act. *contr.* pro ἀποκαθιστάει, a verbo ἀποκαθιστάω.

Ἀποκαθιστάνω, et

Ἀποκαθιστάω, idem quod ἀποκαθίστημι. *Ph.* ἀποκαθιστῶ, remancipo, resarcio: ἀποκαθιστᾷν, repræsentare, *Ph.* ἀποκαταστῆσαι, repræsentare, *Ph.* a. 1. inf. restituere in integrum, revocare ad veram et primigeniam conditionem.

Ἀποκαθίστημι, reddo. *Ph.* restituo, repræsento, redintegro; ἀποκαθίστησι, exhibet, redintegrat, *Ph.*

Ἀποκαθίστων, *restituebam*, vel *restituebant*, 1. sing. vel 3. pl. imperf. ind. act. *contr.* pro ἀποκαθίσταον, a verbo ἀποκαθιστάω.

Ἀποκαίνυμαι, vinco, supero, interficio. Τῇ δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπεκαίνυτο πάντας ἀρίστους, *Odyss.* 8, 127.

Ἀποκαίριος, ου, ὁ καὶ ἡ, intempestivus; (2) absurdus. Ex ἀπὸ et καιρὸς, *tempus.*

Ἀποκαίω, f. καύσω, aduro, exuro.

Ἀποκακέω, ῶ, f. ήσω, præ mali magnitudine deficio, succumbo malo; (2) succumbo; (3) male me habeo; (4) ignaviter fugio. Ex ἀπὸ et κακὸν, *malum*, vel κάκη, *ignavia.* Unde

Ἀποκάκησις, εως, ἡ, detrectatio laboris, fuga militiæ, præ mollitie et formidine, *Ern.*

Ἀποκακίζω, degenero; (2) malum, degenerem, ignavum appello.

Ἀποκαλέω, ῶ, voco, appello, per opprobrium et invidiam appellito. *Gl. V.* sevoco; (2) invoco; (3) interdico, veto; ἀποκαλοῦμαι, devoco, *Gl. V.* Ἀποκεκλήκαμεν Διογενεῖς θεοὺς μηκέτι γε τὴν ἐμὴν διαπερᾶν πόλιν, clamando vetuimus, *Aristoph. Av.* 1267.

Ἀποκαλλωπίζω, ornatu privo.

Ἀποκαλυπτικὸς, ἡ, ὸν, qui revelare seu patefacere solet, aut potest. Ab

Ἀποκαλύπτω, f. ψω, detego, revelo. Σὰρξ καὶ αἷμα οὐκ ἀπεκάλυψέ σοι, *Matt.* 16, 17. Ἀποκαλύπτεται γὰρ ὀργὴ Θεοῦ, *Rom.* 1, 18.

Ἀποκαλυφθῆναι, a. 1. inf. pass.

Ἀποκάλυψις, εως, ἡ, revelatio, patefactio.

Ἀποκάμνω, f. αμῶ, defatigor, deficio, fatisco; ἀποκαμοῦσα, lassa, defessa, *Ph.*, a. 2. part.

Ἀποκάμπτω, f. ψω, deflecto; (2) deflecto me a recto cursu. *Ph.* ἀποκάμψαι, degenerare.

Ἀπόκαμψις, εως, ἡ, deflexus. A præc.

Ἀποκαπνίζω, f. ίσω, suffio, suffumigo. Hinc

Ἀποκαπνισμὸς, οῦ, ὁ, exceptio rei suffitæ per infundibulum sive arundinem.

Ἀποκαπύω, efflo, *Hom.*

Ἀποκαραδοκέω, ῶ, f. ήσω, solicite et quasi exserto capite exspecto. Hinc

Ἀποκαραδοκία, ας, ἡ, exspectatio.

Ἀποκαρατομέω, caput abscindo.

Ἀπόκαρμα, ατος, τὸ, quod tondendo resecatur. Ab ἀποκείρω, *detondeo.*

Ἀποκαρπίζω, fructus decerpo; *item* privo bono aliquo.

Ἀποκαρπόω, ῶ, fructum edo, pullulo.

Ἀπόκαρσις, εως, ἡ, tonsura. Ab ἀποκείρω.

Ἀποκαρτερέω, f. ήσω, inedia mortem mihi conscisco; (2) non sustineo, animo deficio, impar sum dolori. Hinc

Ἀποκαρτέρησις, εως, ἡ, mors quæsita per inediam; (2) tolerantia doloris victa, abruptio patientiæ præ dolore.

Ἀποκαρφολογέω, ῶ, f. ήσω, paleas seu festucas alicunde lego.

Ἀποκαταβαίνω, descendo.

Ἀποκαταλλάσσω, vel ἀποκαταλλάττω, f. άξω, reconcilio. Καὶ δι' αὐτοῦ ἀποκαταλλάξαι τὰ πάντα εἰς αὐτὸν, *Col.* 1, 20.

Ἀποκατάστασις, εως, ἡ, reditus solis, lunæ, et aliarum stellarum errantium anno vertente ad eadem signa; (2) restitutio in pristinam formam vel statum. *Gl. V.* restitutio, redhibitio. Ab ἀποκαθίστημι.

Ἀποκατάσχεσις, εως, ἡ, detentio. *Ph.* abstentio. Ab ἀποκατέχω.

Ἀποκατέονται, *resident*, 3. pl. præs. ind. med. *Ion.* pro ἀποκάθηνται. Ab ἀποκάθημαι.

Ἀποκατεστάθην, 1. sing. a. 1. ind. pass. verbi ἀποκαθίστημι.

Ἀποκατατίθημι, depono.

Ἀποκαταφαίνω, de speculo, figuram reddente rei objectæ inspicienti.

Ἀποκατέχω, detineo, *Ph.* ἀποκατασχεθῆναι, detineri, *Ph.*

Ἀποκαυλέω, ῶ, fut. ήσω, decaulesco, caulem amitto. Ab ἀπόκαυλος. Hinc

Ἀποκαύλησις, εως, ἡ, caulis amissio et abjectio, extirpatio.

Ἀποκαυλίζω, f. ίσω, decutio, decurto; (2) revello una cum caule. Ἀποκαύλιζε τὸ προέχον τῆς ἐμβολῆς, educebat, *Thuc.* Ὤμους τραχήλους, κἀπικείμενον κάρα κυνέας θερίζων, κἀποκαυλίζων ξύλῳ, *Eurip. Suppl.* 717. Ex ἀπὸ et καυλὸς, *caulis.* Unde

Ἀπόκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, caule reciso non germinans.

Ἀπόκαυσις, εως, ἡ, ambustio, deustio. Ab ἀποκαίω.

Ἀποκεῖλαι, aor. 1. ab ἀποκέλλω.

Ἀπόκειμαι, f. κείσομαι, seponor, reponor; (2) statutus sum; (3) immineo, impendeo; ἀπόκειται, depositum est, *Gl. V.* ἀποκείμενος, conditus, repositus, condititius, *Gl. V.* ἀποκείμενον, reconditum, *Ph.* Ἀπόκειται τοῖς ἀνθρώποις ἅπαξ ἀποθανεῖν, *Heb.* 9, 27.

Ἀποκείρω, tondeo, detondeo; (2) amputo, abscindo; (3) privo, spolio, imminuo. Ἀποκείρειν τὰ πρόβατα, τὰς κεφαλάς. Στὰς ἀπάνευθε πυρῆς ξανθὴν ἀπεκείρατο χαίτην, *Il.* 23, 141. ἀποκεκαρμένα, detonsa, *Ph.* (3) ἀπὸ δὲ στεφάνων κέκαρσαι πύργων, *Eurip. Hec.* 910.

Ἀποκεκαλυμμένως, *adv.* aperte, palam. Ab ἀποκεκαλυμμένος, quod est ab ἀποκαλύπτω.

Ἀποκεκλέατο, 3. pl. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἀποκέκλειντο. Ab ἀποκλείω.

Ἀποκεκλεισμένους, acc. pl. part. perf. pass.

Ἀποκεκληρωμένως, *adv.* distribute, discrete.

Ἀποκεκρυμμένων, *occultatorum*, gen. plur. part. perf. pass. verbi ἀποκρύπτω, *occulto.*

Ἀποκεκρυμμένως, *adv.* occulte. Ab ἀποκρύπτω.

Ἀποκεκύλισται, 3. sing. perf. ind. pass. v. ἀποκυλίω.

Ἀποκέλλω, deflecto, declino a via quæ ad portum tendit; (2) declino a recta via.

Ἀπόκενος, ου, ὁ ϗ ἡ, vacuus, inanis. Hinc

Ἀποκενόω, ῶ, f. ώσω, evacuo.

Ἀποκεντέω, ῶ, f. ήσω, compungo, transfigo.

Ἀπόκεντρος, ον, extra centrum, *Man.*

Ἀποκένωσις, εως, ἡ, exinanitio, vacuitas, *Gl. V.*

Ἀποκερδαίνω, lucrifacio, lucror ex aliqua re.

Ἀποκερματίζω, f. ίσω, in æris minutulos nummos redigo; (2) facultates dissipo.

Ἀποκέρσω, *detondebo*, 1. sing. f. 1. ind. act. *Æol.* pro ἀποκερῶ, a verbo ἀποκείρω.

Ἀποκεφαλίζω, f. ίσω, capite privo, caput amputo. *Ph.* decollo. Ἰωάννην ἐγὼ ἀπεκεφάλισα, *Luc.* 9, 9. Ex κεφαλή. Hinc

Ἀποκεφάλισμα, ατος, τὸ, capitis amputatio; (2) sordes quibus caput repurgatum fuit.

Ἀποκεφαλισμὸς, οῦ, ὁ, capitis amputatio.

Ἀποκηδιώω, et

Ἀποκηδέω, ῶ, f. ήσω, negligo, non curo, luctum finio. Ex ἀπὸ et κῆδος, *cura.*

Ἀποκήρυκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, abdicatus, excommunicatus:

Ἀποκήρυγμα, ατος, τὸ, et

Ἀποκήρυξις, εως, ἡ, venditio per præconem; (2) proscriptio; (3) abdicatio; (4) excommunicatio. Ab

Ἀποκηρύσσω, vel ἀποκηρύττω, f. ξω, per præconem vendo, auctionor; (2) proscribo; (3) abdico; (4) finibus expello, in exsilium ejicio; (5) excommunico; (6) edicto publico interdico. Ἀποκηρύσσειν τὰ ὄντα, τὰ πατρῷα, τῆς πανηγύρεως. Πόσου τοῦτον ἀποκηρύττεις, *Luc.*

Ἀποκίδναμαι, dissipor; (2) divergo, diverto. (2) ὅς τ' ἀποκιδνάμενος ποταμοῦ κελάδοντος Ἀράξεω, *Apoll. Rhod.* 4, 133.

Ἀποκίδνημι, dissipo.

Ἀποκικλήσκω, avoco. Ab ἀποκαλέω.

Ἀποκινδυνεύω, f. εύσω, periculum facio, periclitor; (2) periculum adeo, aleam subeo. Ἀποκινδυνεύειν περί τινος, πρός τινα.

Ἀποκινέω, ῶ, f. ήσω, amoveo, removeo, *Gl. V.* ἀποκινῶ, dimoveo, (*verius* demoveo,) summoveo; ἀποκινηθεὶς, amotus, *Ph.* ἀποκινηθέντες, emoti, *Ph.* ἀποκινηθῆναι, summoveri, *Ph.* a. 1. pass. Hinc

Ἀποκινήσασκε, *submovisset*, 3. sing. a. 1. indic. act. *Ion.* et *Poet.* pro ἀπεκίνησε.

Ἀποκίνησις, εως, ἡ, remotio, emotio, *Ph.*

Ἀπόκινος, ου, ὁ, recessus, discessus, fuga; (2) genus saltationis. Ἀλλ' εὗρέ τιν' ἀπόκινον ἀπὸ τοῦ δεσπότου, *Aristoph. Eq.* 20.

Ἀποκισσόομαι, οῦμαι, in hederam degenero, hedera fio. Ex ἀπὸ et κισσός.

Ἀποκίω, abscedo, *Hom.*

Ἀποκλάζω, f. άγξω, clango, clangorem edo; (2) cano, veluti cum clangore quodam.

Ἀποκλαίω, f. αύσω, defleo; (2) lacrymari desino. (2) ἐπεὰν ἀποκλαύσωνται, *Lucian. Syriæ Dea*, 6.

Ἀποκλᾴξας, *qui exclusit*, a. 1. part. act. *Dor.* pro ἀποκλείσας, ab ἀποκλείω, *excludo. Theocrit.* 15, 77.

Ἀπόκλᾳξον, *exclude*, 2. sing. a. 1. imperat. act. *Dor.* pro ἀπόκλεισον, a verbo eod. *Theocrit.* 15, 43.

Ἀπόκλαρος, *exsors*, *Dor.* pro ἀπόκληρος.

Ἀπόκλασμα, ατος, τὸ, abruptio, fragmentum. Ab

Ἀποκλάω, ῶ, f. άσω, defringo; ἀποκλᾷ, præfringit, *Gl. V.*

Ἀπόκλεισις, εως, ἡ, exclusio, interclusio.

Ἀπόκλεισμα, ατος, τὸ, locus quo aliquid includitur; (2) res qua aliquid includitur; (3) carcer.

Ἀπόκλειστος, ου, ὁ ϗ ἡ, inclusus. Ab

Ἀποκλείω, excludo, arceo, prohibeo; (2) includo; (3) claudo. Ἀποκλείεσθαι τῆς ὁδοῦ, τοῦ ἄστεος, τὴν ὄψιν. Ὑπὸ τῶν γε ταχικῶν ἀποκέκλεισμαι τῶν πυλῶν, *Aristoph. Lys.* 426.

Ἀποκλέπτω, f. ψω, furor, surripio.

Ἀποκληρονόμος, ου, ὁ, expers hæreditatis, exhæredatus.

Ἀπόκληρος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem; (2) exsors, expers, liber. Hinc

Ἀποκληρόω, ῶ, f. ώσω, sortior, sorte lego; (2) sorte distribuo; (3) segrego, sorte privo, exhæredo. Τοῖς δὲ στρατιώταις χώραν τῆς Ἰταλίας ἀπεκλήρωσε πολλὴν, *Plut.*

Ἀποκλήρωσις, εως, ἡ, electio, seu creatio, quæ fit per sortes; delegatio, deputatio, *Ph.*

Ἀπόκλητος, ου, ὁ ϗ ἡ, vocatus, evocatus. Ab ἀποκαλέω, *evoco.*

Ἀπόκλιμα, ατος, τὸ, declivitas.

Ἀποκλινθεὶς, a. 1. part. pass. *Poet.* pro ἀποκλιθείς. Ab

Ἀποκλίνω, declino, inclino, vergo, deflecto; (2) inclino animo ad aliquid; (3) deflecto, deficio ab aliquo; ἀποκλίνει, devertit, *Ph.* Ἀποκλίνειν πρὸς τὰ ἥττω, εἰς εἰρήνην, τὸ ῥαθυμεῖν· ἀποκλίνεσθαι εἰς ὕπνον, εἰς ὀχθην.

Ἀπόκλισις, εως, ἡ, inclinatio. A præc.

Ἀποκλύζω, f. ύσω, eluo, abluo; deluo, *Gl. V.* Ἀποκλύζεται τὰ νοσώδη, *Aristot.*

Ἀπόκναισις, εως, ἡ, molestatio, vexatio. Ab

Ἀποκναίω, f. αίσω, tædio adficio, adfligo; (2) obtundo; (3) exhaurio, accido. Ὁ δ' ἂν ἔρως τῆς γυναικὸς οὐ μετρίως ἀποκναίει με, *Luc.*

Ἀποκνάω, ῶ, f. ήσω, scalpo, abrado.

Ἀποκνέω, ῶ, f. ήσω, metu ab aliquo deterreor; (2) per ignaviam aliquid adgredi recuso. (1) εἰ δ' οἱ τρεῖς ἀποκνοῖεν, *App. Bell. Civ.* 2, 58. Hinc

Ἀπόκνησις, εως, ἡ, detrectatio alicujus rei ex ignavia aut metu.

Ἀποκνίζω, f. ίσω, vellico, ungue aliquid abscindo, vel abrumpo; (2) ungue vulnero; (3) dedolo, extenuo. Hinc

Ἀπόκνισις, εως, ἡ, vellicatio, abscissio quæ fit ungue.

Ἀπόκνισμα, ατος, τὸ, frustum rei alicujus proprie ungue abscissum; (2) segmentum.

Ἀποκογχίζω, f. ίσω, concha aut testa excipio, aut in ipsam diffundo ac repono. Ex ἀπὸ et κόγχη, *concha.*

Ἀποκοιμάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, seorsim dormio, secubo; (2) dormio; (3) foris dormio.

Ἀποκοιμίζω, idem quod

Ἀποκοιτέω, ῶ, f. ήσω, secubo, obnocto; emaneo, *Gl. V.* Ab

Ἀπόκοιτος, ου, ὁ ϗ ἡ, secubans, seorsim dormiens, *Ph.* emanens; discretus lectus, *Ph.* ἀπόκοιτοι, emansores, *Gl. V.* emansiones, *Ph.* ablegati ad castella in finibus agri patrii, in confinio hostium, præsidii ergo, *Demosth.* Ex ἀπὸ et κοίτη, *cubile.*

Ἀποκολακεύω, eblandior, *Gl. V.*

Ἀποκολάπτω, f. ψω, tundendo, sculpendo, dolando aufero; (2) pertundo; (3) insculpo.

Ἀποκολούω, f. ούσω, detrunco, mutilo; (2) infringo.

Ἀποκολπόω, ῶ, f. ώσω, sinuo, in sinus excavo.

Ἀποκολυμβάω, ῶ, f. ήσω, enato, natando evado.

Ἀποκομάω, ῶ, f. ήσω, comis nudo, tondeo.

Ἀποκομιδὴ, ῆς, ἡ, asportatio; (2) deportatio; (3) reditus. Ab

Ἀποκομίζω, f. ίσω, asporto, porto, deporto; aufero, *Gl. V.* ἀποκομισθεὶς, latus, *Ph.* ablatus, a. 1. part. pass. Κόσμον εἰς τὸ ἱερὸν ἀποκομίζειν, *Aristot.* Ἀπεκομίζοντο πέμπτῳ μηνὶ τοῖς ἐκ τοῦ φρουρίου, *Xen.*

Ἀπόκομμα, ατος, τὸ, frustum, fragmentum; ἀποκόμματα, segmenta, præsegmina, *Gl. V.* Ab ἀποκόπτω.

Ἀποκομπάζω, f. άσω, insolentius me effero, vel jacto.

Ἀποκοντόω, projicio. Ὁ δὲ βυθὸς ἐν τισὶ μὲν ἀπόκοπος, ἐν τισὶ δὲ πετρώδης ϗ ἀπόξυρος, ὥστε τέμνεσθαι τὰς παρακειμένας ἀγκύρας ἀντέχειν ἀποκοντουμένας, navis retinendæ causa projectæ, *Arrian. Peripl. Mar. Erythr.* 165. Λορδουμένη τε ϗ τὰ ὀπίσω ἀποκοντοῦσα, clunes projiciebat, id est, rursum prorsum succutiebat, *Procop. Arcana Hist.*

Ἀποκοπείσης, gen. sing. a. 2. part. pass. f. g. verbi ἀποκόπτω.

Ἀποκοπὴ, ῆς, ἡ, abscissio, amputatio; præfectio, defectio, *Gl. V.* (2) figura grammatica, qua a fine vocis aliquid aufertur.

Ἀπόκοπος, ου, ὁ ϗ ἡ, abscissus; (2) spado, debilis, imbecillis; *Ph.* eviratus; castratus, *Gl. V.* Ab

Ἀποκόπτω, f. ψω, abscindo, amputo, recido, præcido, minuo; (2) repello, abjungo, separo, avoco, abstraho. Ἀπέκοψεν αὐτοῦ τὸ ὠτίον τὸ δεξιόν, *Joan.* 18, 10.

Ἀποκορέννυμι, obsaturo, *Gl. V.*

Ἀποκορσόω, ῶ, f. ώσω, detondeo.

Ἀποκορυφοῦν, præs. inf. act. *contr.* pro ἀποκορυφόειν. Ab

Ἀποκορυφόω, ῶ, f. ώσω, in verticem attollo; (2) figuræ verticem efficio; (3) paucis rem expedio; (1) ῥέοντες παρ' ἑκατέραν τὴν πλευρὰν, ἀποκορυφοῦσιν αὐτῆς τὸ σχῆμα κατὰ τὴν πρὸς ἀλλήλους σύμπτωσιν, fastigiatam ejus figuram reddunt, *Polyb.* 3, 49. (2) πυθόμενος δὲ πρὸς τῶν ἀγγέλων ἀπεκορύφου σφι τάδε, summatim hæc eis dixit, *Herodot.* 5, 73. Ex ἀπὸ et κορυφή.

Ἄποκος, ον, intonsus, epith. ovis.

Ἀποκοσμέω, ῶ, f. ήσω, ordine collocata aufero; (2) ornatum aufero, ornatu privo; *omninoque* privo, *sed re pulchra, ut regno, &c.* ἀποκοσμοῦσι, dedecorant, *Ph.* Ex ἀπὸ et κόσμος, *ornatus.*

Ἀποκόσμιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui procul a cœtu hominum degit, qui in secessu seu monasterio vivit. Ex ἀπὸ et κόσμος, *mundus.*

Ἀποκοτταβίζω, f. ίσω, effundo cum sonitu, quod a potu in poculo remanserat. Hinc

Ἀποκοτταβισμὸς, οῦ, ὁ, certamen illud potorum, quo, postquam biberant, reliquum sic e poculo ejiciebant, ut resonaret.

Ἀποκουρεύω, detondeo.

Ἀποκουρὴ, ῆς, ἡ, tonsura.

Ἀποκούριμος, ον, tonsus, vel tondendus.

Ἀποκουφίζω, f. ίσω, levo, sublevo, exonero. Οὐδὲν παθὼν ἀποκουφίζεσθ', *Eur. Hec.* 105. Ἀποκουφίζων πολυπράγμονος ὄχλου τὴν πόλιν, *Plut.*

Ἀποκόψειν, f. 1. inf. act. v. ἀποκόπτω. Unde

Ἀποκόψιμον, succedaneum, *Gl. V.*

Ἀποκραδίζω, e ramo ficulneo aufero. Ex ἀπὸ et κράδη.

Ἀποκραιπαλάω, ῶ, crapulam edormio, seu exhalo. Ἐξυπνισθεὶς ϗ ἀποκραιπαλήσας, *Plut. in Anton.* 30.

Ἀποκραιπαλίζομαι, f. ίσομαι, idem. Ex ἀπὸ et κραιπάλη, *crapula.* Unde

Ἀποκραιπαλισμὸς, οῦ, ὁ, crapulæ exhalatio, reditus ad sobrietatem.

Ἀποκρανίζω, f. ίσω, caput amputo et reseco. Ex ἀπὸ et κράνιον, *caput.*

Ἀποκρατέω, ῶ, f. ήσω, cohibeo, compesco; (2) retineo.

Ἀποκρεμάω, ῶ, f. άσω, suspendo; ἀποκρέμαμαι, dependeo, *Gl. V.*

Ἀποκρεόω, in carnem muto, carnem facio. Ex ἀπὸ et κρέας, *Att.* κρέως.

Ἀπόκρεως, ω, ὁ, abstinentia carnis, tempus quo a carne abstinetur. Ex iisd.

Ἀπόκρημνος, ου, ὁ ϗ ἡ, abruptus, præruptus, præceps; ἀπόκρημνον, præceps, *Ph.* abruptum, præcipitium, *Gl. V.*

Ἀποκρίδον, *adv.* separatim. Ab ἀποκρίνω.

Ἀποκριθεὶς, a. 1. part. pass. v. ἀποκρίνομαι.

Ἀποκριθῆναι, *respondisse*, aor. 1. inf. pass.

Ἀποκριθύνω, f. υνῶ, secerno, excerno.

Ἀπόκριμα,

Ἀπόκριμα, ατος, τὸ, responsio, responsum; (2) condemnatio; (3) sententia.

Ἀποκρίνασθαι, *respondisse*, a. 1. inf. med.

Ἀποκρινθέντε, *semoti*, nom. dual. part. a. 1. pass. *Poet.* pro ἀποκριθέντε, ab

Ἀποκρίνω, f. ινῶ, secerno, eximo, separo, deligo, eligo; (2) excerno; (3) rejicio, improbo, abjudico; ἀποκρίνομαι, respondeo; *in pass.* desino, pertineo, vergo. Ἀποκρίνειν ἐν δυοῖν κακοῖν. Ἀποκρίνεσθαί τί τινι, πρός τινα. Σὺ δ' ἀπόκριναί μοι τοδί, *Aristoph. Thesm.* 747. Ἀπεκρίθη ἐς τοῦτο πάντα, convertebantur, *Thuc.* Τὼ οἱ, ἀποκρινθέντε, hi semoti a suis, *Il.* 5, 12. Δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν, duorum malorum alterum eligens, *Soph. Œd. Tyr.* 640. Hinc

Ἀποκρίσεσιν, dat. pl. cum ν ἐφελκ. Ab

Ἀπόκρισις, εως, ἡ, responsio, responsum; (2) excretio, seu ipsa actio excernendi; (2) χῶρος ἀποκρίσεως, locus aptus ventri levando, latrina, *Anthol.* 495.

Ἀποκριτικὸς, ἡ, ὸν, excernendi vim habens.

Ἀπόκριτος, ου, ὁ ἡ, selectus; ἀπόκριτον, excretum, *Gl. V.* Ab eod.

Ἀποκροτέω, ῶ, f. ήσω, crepito, plausito:

Ἀποκρότημα, ατος, τὸ, digitorum crepitus.

Ἀπόκροτος, ου, ὁ ἡ, durus, asper, rigidus; (2) pavitus. Ex ἀπὸ et κρότος, *pulsus*.

Ἀποκρούεσθαι, præs. inf. med. v. ἀποκρούω.

Ἀπόκρουσις, εως, ἡ, depulsio, repulsio, propulsatio:

Ἀποκρουστικὸς, ἡ, ὸν, depulsivus, vim depellendi habens:

Ἀπόκρουστος, ου, ὁ ἡ, qui repellitur, seu rejicitur. Ab

Ἀποκρούω, f. ούσω, repello, depello, propulso, reprimo; (2) excutio: et ἀποκρούομαι, propulso, refello, refuto. Ἀποκρούειν τί τινος. ἀποκρούεσθαι τοῦ ἵππου, *Xen.* Ἀπεκρούσθησαν ταύτης τῆς μηχανῆς, repulsi sunt ab hoc astu, *Polyb.* 22, 11, 5.

Ἀποκρύπτασκε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἀπέκρυπτε, ab

Ἀποκρύπτω, f. ύψω, abscondo, occulto, contego, operio, celo, obscuro; (2) dignitate et præstantia supero, vinco; (3) conspectum amitto alicujus rei: ἀποκρύπτομαι, delitesco, delitesco, celo, *Gl. V.* ἀποκεκρυμμένον, abditum, abstrusum, absconditum, reconditum, *Ph.* ἀπέκρυψεν, abdidit, *Ph.* Ἀπέκρυψας ταῦτα ἀπὸ σοφῶν καὶ συνετῶν, *Matt.* 11, 25. Οὐδὲν ἀποκρύψομαι σὲ, *Plut.* Ἀποκρύπτειν τί τινα, πρός τινα, περί τινος. (3) ἐπεὶ Ὀξείας ἀποκρύψαντες, cum conspectum insularum Oxiarum amisissemus, *Heliod.* 5.

Ἀποκρύπτομαι. Ταύτην τὴν ἐπιβολὴν πάντας ἀπεκρύψατο, hoc inceptum celavit omnes, *Polyb.* 10, 9, 1.

Ἀποκρυφὴ, ῆς, ἡ, latebra, latibulum. A præc.

Ἀπόκρυφος, ου, ὁ ἡ, occultus, absconditus; ἀπόκρυφον, abditum, absconditum, absconsum, secretum, arcanum. *Ph.* obscurum.

Ἀπόκρυψις, εως, ἡ, occultatio. *Gl. V.* latitatio.

Ἀποκρυσταλλοῦμαι, in glaciem concresco, conglacio.

Ἀποκτάμεν, a. 1. inf. act. *Ion.* pro ἀποκτεῖναι, a verbo ἀποκτείνω.

Ἀποκτανθῆναι, *interfectum esse*, a. 1. inf. pass.

Ἀποκτάομαι, ῶμαι, possessionem alicujus rei amitto; alieno, emancipo.

Ἀπόκτητος, ον, alienatus.

Ἀποκτεῖναι, a. 1. inf. act.

Ἀποκτείνας, *qui interfecit*, a. 1. part. act. ab

Ἀποκτείνω, f. ενῶ, interficio, occido; perimo, *Gl. V.* Ἐζήτουν αὐτὸν ἀποκτεῖναι, *Joan.* 5, 16.

Ἀποκτενεῖτε, 2. plur. f. 2. ind. act.

Ἀποκτεννύω, idem.

Ἀποκτενοῦσιν, 3. pl. f. 1. ind. act. v. ἀποκτείνω.

Ἀποκτέννω, idem.

Ἀποκτίννυμι, et ἀποκτιννύω, idem. Τὰς πολίτας ἀποκτιννύναι, μέγιστον ἀσέβημα τίθεται, *Polyb.* 2, 56, 15.

Ἀποκτιννύντα, acc. sing. præs. part.

Ἀποκτονέω, ῶ, f. ήσω, idem et ab eod.

Ἀποικισις, εως, ἡ, colonia. Ab ἀπὸ et κτίζω.

Ἀποκτυπέω, ῶ, f. ήσω, sonum edo, vel cieo.

Ἀποκυβεύω, aleam tento, fortunæ casum subeo.

Ἀποκυβιστάω, desilio, præcipitem me do.

Ἀποκυέω, ῶ, pario, gigno; ἀποκυήσασα, enixa, connixa, *Ph.* effœta, al. *Gl. V.* a. 1. act. part. Ἡ δὲ ἁμαρτία ἀποτελεσθεῖσα ἀποκύει θάνατον, *Jac.* 1, 15. Hinc

Ἀποκύησις, εως, ἡ, partus, puerperium:

Ἀποκυΐσκω, pario, fœtum depono. Ex κύω.

Ἀποκυλίζω, f. ίσω, devolvo, volvendo amoveo, volvendo amolior. Τίς ἀποκυλίσει ἡμῖν τὸν λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου; *Marc* 16, 3.

Ἀποκυλινδέω, ῶ, f. ήσω, idem.

Ἀποκυλίσει, 3. sing. f. 1. ind. act. v. ἀποκυλίζω

Ἀποκυλίω, f. ίσω, devolvo; (2) amoveo.

Ἀποκυματίζω, undis agito. Ex κῦμα.

Ἀπόκυνον, ου, τὸ, frutex, qui canes in primis ab ipsis comestus necare traditur. Ex ἀπὸ et κύων, *canis*. *Angl.* DOGSBANE.

Ἀποκυρτόω, gibbosum reddo.

Ἀποκυρόω, ῶ, f. ώσω, abrogo, irritum facio, auctoritate privo; ἀποκυροῖ, abroget, *Ph.*

Ἀποκύρωσις, εως, ἡ, abrogatio, *Gl. V.* A præc.

Ἀποκύω, gigno.

Ἀποκωκύω, flendo conficio.

Ἀποκωλύω, f. ύσω, prohibeo, veto, impedio.

Ἀποκώλυσις, ἡ, impeditio.

Ἀποκωφόω, ῶ, mutum reddo; (2) surdum reddo.

Ἀπολάβωμεν, 1. pl. a. 2. conj. act. v. ἀπολαμβάνω.

Ἀπολαγχάνω, sortior. Ἀπολαγχάνειν τῶν κτημάτων, τῆς γῆς, τοῦ μέρους τινός.

Ἀπολαιμοτομέω, ῶ, jugulum incido.

Ἀπολαιμότομος, ον, cui gula præcisa est.

Ἀπολακτίζω, f. ίσω, calce ferio, calce repello; (2) despicio, sperno. Hinc

Ἀπολακτισμὸς, οῦ, ὁ, calcitratio.

Ἀπολαλέω, ῶ, f. ήσω, enuncio, eloquor; (2) renuo, sermone recuso.

Ἀπολαμβάνω, f. λήψομαι, recipio, recupero, *Gl. V.* (2) seduco; (3) intercludo, intercipio, dirimo; (4) capio, accipio; ἀπείληφεν, recepit, *Ph.* ἀπολάβωσιν, consequerentur, *Ph.* Ἀπολαμβάνειν τὴν ἀρχὴν τὸν μισθὸν, τοὺς ὅρκους, τὶ παρά τινος· τὶ πρὸς λόγον, reducere, adimere. Εἰ δέ τινες ἐξ ὧν ἀπολαμβάνουσιν οἱ Ῥωμαῖοι πόλεων, quas regi auferunt, *Polyb.* 22, 26, 8. (3) εὐίλατος γενόμενος ἐπὶ τῷ δοκεῖν μέσος κατὰ πορείαν ἀπειληφέναι τοὺς Κελτούς, *Id.* 2, 27, 4.

Ἀπολαμπρύνω, splendidum reddo, illustro, polio; *pass.* ἀπολαμπρύνεται, gloria quæritur, paratur.

Ἀπολάμπω, f. ψω, emico, effulgeo, resplendeo; (2) ejaculor, emitto. Ὀφθαλμοὶ πανταχῇ ἀκτῖνας ἀπολάμπουσιν, *Aristoph. Av.* 1015. Χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή, *Il.* 14, 183.

Ἀπολαμφθέντες, nom. pl. a. 1. part. pass. *Ion.* pro ἀποληφθέντες, quod a fut. λάμψω, pro λήψω, ab ἀπολαμβάνω.

Ἀπολάπτω, f. ψω, lambendo absorbeo.

Ἀπόλαυσις, εως, ἡ, fruitio, usus, commodum, fructus, quem ex aliqua re percipimus; (2) voluptas, oblectatio.

Ἀπόλαυσμα, ατος, τὸ, oblectamentum.

Ἀπολαυστικὸς, ἡ, ὸν, in voluptate vivens; (2) voluptatem adferens. Ἀπολαυστικὸς βίος, *Polyb.* 12, 2, 7. Ab

Ἀπολαυστὸς, οῦ, ὁ ἡ, ad voluptatem pertinens, cujus dulcedo percepta est. Ab

Ἀπολαύω, f. αύσω, fruor; commodum, fructum, emolumentum capio; (2) *in deteriorem partem*, damnum capio, punior. Φίλων ἡδίστης καὶ τελειοτάτης ὄψεως ἀπολαῦσαι, *Philo.* Ἀπολαύσομαι τί γ', εἰ διασερφήσομαι; *Aristoph. Av.* 178. (2) Κρεῖον δ' ἔοικε τῶν ἐμῶν νυμφευμάτων τῶν τ' Οἰδίπου δύστηνος ἀπολαῦσαι κακῶν, *Eurip. Phœn.* 1210.

Ἀπολάω, in lapidem verto, al. lapido, *Steph.*

Ἀπολαφθέντες, *Dor.* pro ἀποληφθέντες.

Ἀπολαχεῖν, a. 2. inf. act. v. ἀπολαγχάνω.

Ἀπολεαίνω, lævigo, complano; (2) contero, comminuo.

Ἀπολέγω, f. ξω, deligo, seligo; (3) decerpo; (3) rejicio, repudio; (4) declaro; (5) interdico, veto. Ἀπολέγειν ἐν τῇ ψυχῇ δυσγένειαν· ἀπολέγεσθαι τὴν δέησιν, πόνον, τὴν ψυχὴν, despondere. (3) ἀπέλεγεν ὁ ἀδελφὸς τὴν κλῆσιν, recusabat, *Anton.* 15.

Ἀπολεῖ, *peribis*, f. 2. ind. med. *Att.* pro ἀπολῇ, a verbo ἀπόλλυμι pro ἀπολέω, *perdo*.

Ἀπολείβω, distillo, fundo. Καιροσέων δ' ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον, *Odyss.* 7, 107.

Ἀπόλειμμα, ατος, τὸ, reliquum, reliquiæ. Ab ἀπολείπω.

Ἀπολειπὴς, ὲς, pro ἀπολειπόμενος, seu ἀπολελειμμένος, *Hipp.*

Ἀπολείπω, f. ψω, relinquo; (2) desero, destituo; (3) supero, vinco, præsto, a tergo relinquo; (4) desisto, desino; *eleganter cum particip.* (5) absum, *in formula*, parum abest, *cum gen. et infin.* Μικρὸν ἀπέλιπε τοῦ μὴ πίπτειν, ἀπολείπεσθαι τῆς κυρίας, vadimonium deserere; τῆς ἐπιβολῆς, abesse; (1) ἀποληφθεῖσα δ' αἰάζω τύχας, privata ea, *Eurip. Or.* 80. Ἦτε σε ταχέως ἀπέλιπε τὰ χρήματα; *Aristoph. Plut.* 832. Ἀπὸ γὰρ βίον αὐτίκα λείψω, *Soph. Phil.* 1150.

Ἀπολεῖς, 2. sing. f. 2. ind. act. v. ἀπόλλυμι.

Ἀπολεῖσθε, *peribitis*, 2. plur. f. 2. ind. act.

Ἀπολειτουργέω, ῶ, munere defungor.

Ἀπολείχω, f. ξω, lambendo tollo, aufero. Οἱ κύνες ἐρχόμενοι ἀπέλειχον τὰ ἕλκη αὐτοῦ, *Luc.* 16, 21.

Ἀπόλειψις, εως, ἡ, relictio, derelictio; (2) defectus, deliquium. Ab ἀπολείπω.

Ἀπόλεκτος, ου, ὁ ἡ, electus, eximius; item piscium genus, quos synodontidas vocant, de quo *Hermol. in Plinium*. Ab ἀπολέγω.

Ἀπολελεγμένως, *adv.* negligenter.

Ἀπολελαμμένος, part. perf. pass. v. ἀπολαμβάνω.

Ἀπολέλαυκα, 1. sing. perf. ind. act. verbi ἀπολαύω.

Ἀπολελοιπότες, nom. pl. perf. part. med. verbi ἀπολείπω, *relinquo*.

Ἀπολελυμένος, perf. part. pass. v. ἀπολύω.

Ἀπολελυμένως, *adv.* solute, libere. Grammaticis dicitur etiam de positivo adjectivorum gradu. Ab ἀπολύω.

Ἀπολέμητος, ου, ὁ ἡ, bello non vexatus, bello non lacessitus. Ab

Ἀπόλεμος, ου, ὁ ἡ, imbellis, inhabilis ad bellum; (2) inexpugnabilis; (3) pacificus.

Ἀπολέμως, *adv.* non pugnaciter et instanter.

Ἀπόλεμμα, ατος, τὸ, corium, pellis. A λέπω. Unde

Ἀπολεπίζω, f. ίσω, decortico.

Ἀπολέπισμα, ατος, τὸ, cortex resectus, *item* minutæ partes olerum, plantarum, resectæ.

Ἀπολεπτύνω, f. υνῶ, in mucronem colligo; (2) extenuo.

Ἀπολέπω, f. ψω, decortico.

Ἀπολέσαι, a. 1. inf. act. verbi ἀπόλλυμι.

Ἀπολέσκομαι, pereo; quasi hinc sit ἀπολέσκετο, imperf. quod tamen *Ionicum* est pro ἀπώλετο, ab ἀπόλλυμι.

Ἀπολέσθαι, a. 2. infin. med.

Ἀπόλεσσαν, 3. pl. a. 1. ind. act. *Poet.* pro ἀπώλεσαν.

Ἀπολέσω, *perdam*, 1. sing. f. 1. ind. act.

Ἀπολευκαίνω, dealbo, candefacio. A λευκός.

Ἀπολήγοι, *desinat*, 3. sing. præs. opt. verbi

Ἀπολήγω, desino. Ἀλλά τι καὶ περὶ δουρὶ πεπαρμένη οὐκ ἀπολήγει ἀλκῆς, *Il.* 21, 577.

Ἀποληκέω, ῶ, crepo, crepitum edo.

Ἀποληκυθίζω, f. ίσω, detraho ληκύθιον, seu ornamentum oratorium.

Ἀπόληξις, εως, ἡ, finis clausula.

Ἀποληρέω, ῶ, f. ήσω, nugor, deliro.

Ἀπόληται, 3. sing. a. 2. conjunct. med. v. ἀπόλλυμι.

Ἀποληφθεὶς, part. a. 1. pass. verbi ἀπολαμβάνω. Unde

Ἀπόληψις, εως, ἡ, receptio, retentio, recuperatio; (2) interclusio, suppressio.

Ἀπολιαίνομαι, livesco, *Hipp.*

Ἀπολιβάζω, f. αξω, recedo, aufugio. Οὐκ ἀπολιβάξεις ὦ κάκιστ' ἀπολούμενος; *Aristoph. Av.* 1473. Ab ἀπολείβω, *destillo*.

Ἀπολιγαίνω, strepitum facio, turbas excito.

Ἠν

"Ην δ' ἀπολιγαίνη, τὰς ἀγοϱανόμες, καλῶ, *Aristoph. Ach.* 973.

'Απολιθόω, ῶ, f. ώσω, in lapidem verto, lapidescere facio; ἀπολιθῦμαι, lapidesco. Ex ἀπὸ et λίθος, *lapis*. Hinc

'Απολίθωσις, εως, ἡ, mutatio in lapidem.

'Απολιμπάνω, relinquo. Ab ἀπολείπω.

'Απολινόω, ῶ, f. ώσω, lino vincio. Hinc

'Απολίνωσις, εως, ἡ, ligatio, proprie quæ fit lino.

'Απολιόϱκητος, ον, qui obsideri, expugnari non potest.

'Απολις, ιδος, ὁ ϗ ἡ, extorris, patria pulsus, erro, cui nulla est patria; civitate dignus ejici, *Soph. Antig.* 370.

'Απολισθαίνω, delabor; (2) non attingo, non adhæresco, defluo.

'Απολισθέω, ῶ, f. ήσω, delabor; (2) lapsante gressu, ut in loco lubrico; aberro ab eo quod petebam; (3) non attingo, non adhæresco; (4) labor.

'Απόλιστος, ον, sine urbe, *Man.* Ex α et πόλις.

'Απολιταϱγίζω, celeri gradu a foribus me proripio, celeriter aufugio, me abripio; ἀπολιταϱγιῶ, f. 1. *Att.* pro ἀπολιταϱγίσω. Οὐκουν ἀνύσας τι θᾶττον ἀπολιταϱγιεῖς ἀπὸ τῆς θύϱας; *Aristoph. Nub.* 1253. Ex ἀπὸ, λίτη, *janua*, et ἀϱγὸς, *celer*.

'Απολίτευτος, ε, ὁ ϗ ἡ, nequaquam civilis, non urbanus, sine politia, nulli civitati adscriptus, extra leges et consortium civilis societatis agens; *item* alienus a rep. gerenda. Ex α priv. et πολιτεύω.

'Απολίτης, ε, ὁ, qui civis esse desit; (2) alienus a reip. negotiis. Ab ἄπολις, *extorris*.

'Απολιτικὸς, ἡ, ὸν, qui non est πολιτικὸς, qui est reip. ignarus. Ab eod.

'Απολιχμάω, ῶ, delambo, delingo. 'Ενταυθοῖ νῦν κεῖσο μετ' ἰχθύσιν, οἵ σ' ὠτειλῆς αἷμ' ἀπολιχμήσονται ἀκηδέες, *Il.* 21, 123.

'Απολλήγω, *desino*, *Poet.* pro ἀπολήγω.

'Απόλλυμι, seu ἀπολλύω, perdo, vasto; f. 1. ἀπολέσω, f. 2. ἀπολῶ, p. ἀπολώλεκα, a. 1. ἀπώλεσα· ἀπόλλυμαι, pereo, intereo, dispereo; ἀπώλετο, periit, *Gl. V.* a. 2. Τὸ μὲν σώζει τὰς πόλεις ϗ τἄλλα πάντα, τὸ δὲ ἀπόλλυσι ϗ ἀνατϱέπει, *Plat.* 'Εν τοῖσι δεινοῖς θυμὸν ὐκ ἀπώλεσεν, *Soph. El.* 26. 'Αλλά με λόγοις ἀπώλλυς, *Ibid.* 1376.

'Απόλλυται, 3. sing. præs. ind. pass.

'Απόλλω, accus. *Att.* pro 'Απόλλωνα, *Soph. Œd. Col.* 1091.

'Απολλώνιον, τὸ, templum Apollinis. Χωϱὶς τῶν ἐς τὸ 'Απολλώνιον ἁμαϱτόντων, *Appian. Punic.* 133.

'Απολογαϱιάζω, rationem ineo, computo.

'Απολογαϱιασμὸς, ε, ὁ, supputatio. A præc.

'Απολογεῖται, 3. sing. præs. ind. med. *contr.* pro ἀπολογέεται, ab

'Απολογέομαι, ῦμαι, f. ήσομαι, defendo sermone; (2) excuso. 'Απολογεῖσθαι πϱὸς τὰ ἐγκλήματα, πεϱί τινος, τῷ ῥήματι, ὑπὲϱ τινος. Εὐθυμότεϱον τὰ πεϱὶ ἐμαυτῦ ἀπολογῦμαι, *Act.* 24, 10. Ex λόγος.

'Απολόγημα, ατος, τὸ, excusatio; (2) refutatio. A præc.

'Απολογησαμένῳ, dat. sing. a. 1. part. med.

'Απολογητικὸς, ἡ, ὸν, defensorius, ad defensionem pertinens. Ab eod.

'Απολογία, ας, ἡ, defensio, excusatio, purgatio, satisfactio, *Ph.* Ex ἀπὸ et λόγος.

'Απολογίζομαι, f. ίσομαι, rationes reddo, seu refero; (2) expensum refero; (3) rationem ineo, ratione inita colligo. Καὶ τἄλλα διοικῶν ἀπελογίζετο κατ' ἐνιαυτὸν, *Xen.* Hinc

'Απολογισμὸς, ε, ὁ, rationis redditio et relatio; (2) expensi relatio; (3) rationum codex; (4) narratio, expositio rei qua apparet rem bene actam; (5) mentis abalienatio.

'Απόλογος, ε, ὁ, narratio longa et verbosa; (2) fabula, apologus, narratio ficta; (3) *pl.* tabulæ expensarum.

'Απόλοιπος, ε, ὁ ϗ ἡ, reliquus.

'Απόλοιτο, *pereat*, 3. sing. a. 2. opt. med.

'Απολολύζω, f. ύξω, clamore et vociferatione lætitiam præ me fero.

'Απολυθήσεσθε, 2. pl. f. 1. ind. pass. verbi ἀπολύω.

'Απολῦμαι, f. 2. ind. med. verbi ἀπόλλυμι.

'Απόλυμα, ατος, τὸ, lavacrum, seu quod lavando abluitur, sordes e lotione.

'Απόλυσις, εως, ἡ, lotio. Ab

'Απολύω, f. ύσω, abluo. Πάτϱοκλον λύσειαν ἀπὸ βϱότον αἱματόεντα, *Il.* 18, 245. 'Απόλυσαι τὰς ἁμαϱτίας σε, *Act.* 22, 16.

'Απολοφύϱομαι, ejulatibus prosequor, deploro.

'Απολοχμόομαι, ῦμαι, f. ώσομαι, frutico, fruticesco, densis fruticibus silvesco. Ex ἀπὸ et λόχμη.

'Απολυμαίνεσθαι, præs. inf. pass. verbi

'Απολυμαίνομαι, purgor; (2) corrumpo. Λαὺς δὲ 'Ατϱείδης ἀπολυμαίνεσθαι ἄνωγεν, *Il.* 1, 313. Hinc

'Απολυμαντὴϱ, ῆϱος, ὁ, corruptor, perniciem adferens, pernicies.

'Απολύματα, τὰ, retrimenta. 'Απολύματα δαιτὸς, epularum retrimenta, *Nic. Ther.* 919.

'Απολύομαι, vita solvor. Ποίῳ δὲ κἀπελύσατο ἐν φοναῖς τϱόπῳ; *Soph. Antig.* 1314. 'Απελύθης, vita exsolutus es, *Id. ib.* 1268.

'Απολῦσαι, a. 1. inf. act. verbi ἀπολύω.

'Απολυπϱαγμόνητος, ον, nihil laboris habens, rerum alienarum incurius.

'Απολυπϱαγμονήτως, *adv.* sine multo labore.

'Απολύπϱαγμων, ον, non curiosus

'Απολύσιμος, ε, ὁ ϗ ἡ, liberativus, absolutivus. Ab ἀπολύω. Unde

'Απόλυσις, εως, ἡ, liberatio, absolutio; (2) refutatio; (3) discessus, profectio; (4) decessus, obitus; (5) confectio, sc. negotiorum.

'Απόλυσον, *dimitte*, 2. sing. a. 1. imperat. act.

'Απολύσωσι, 3. plur. a. 1. conjunct.

'Απόλυτος, ε, ὁ ϗ ἡ, solutus, liberatus.

'Απολυτϱόω, ῶ, f. ώσω, redimo; (2) accepto pretio dimitto. Χϱημάτων ὀλίγων τὸν Ἕκτοϱος νεκϱὸν ἀπελύτϱωσας, *Luc.* Hinc

'Απολύτϱωσις, εως, ἡ, redemptio.

'Απολύτως, *adv.* solute, libere; (2) absolute.

'Απολύω, f. ύσω, solvo, exsolvo, sejungo; (2) absolvo reum; (3) dimitto, remitto; do veniam abeundi; (4) libero, dato pretio redemtionis; (5) ἀπολύομαι, diluo, refuto; (6) discedo, proficiscor; (7) dimitto redemtum ab altero. 'Απολύειν σαυτὸν αἰτίας, τὸν φονέα, τὰ κατηγοϱημένα, τὴν γυναῖκα. 'Εμὲ ἀπόλυσον ταύτης τῆς ἐπιμελείας, *Xen.* 'Απολύεσθαι τὰς διαβολὰς, *Plat.*

'Απολωβάω, ῶ, f. ήσω, injuria adficio, contumelia lacesso. Μανία γὰϱ ἄλυς ἡμῖν ὁ κλεινὸς Νύκτεϱος Αἴας ἀπολωβᾶθη, *Soph. Aj.* 216.

'Απόλωλα, 1. sing. perf. ind. med. *Att.* pro ἄπολα.

'Απολώλει, 3. sing. plusq. perf. ind. med. *Att.* pro ἀπώλει.

'Απολώλεκα, perf. ind. act. *Att.* pro ἀπώλεκα.

'Απολωλεκέναι, *perdidisse*, inf. perfecti ejusd.

'Απολωλὸς, neutr. sing. part. perf. med.

'Απολωλότα, *perdita*, acc. pl. n. g. part.

'Απολωπίζω, f. ίσω, vestem exuo.

'Απολωτίζω, detraho, evello, more eorum qui lotum carpunt, h. e. optimum quodque. Τίς ἆϱα μὴ ε πλοκάμες κόμας ἀπολωτιεῖ; *Eur. Iph. in Aul.* 791. Ὅταν τις τόλμας ἀφαιϱῇ κἀπολωτίζῃ νέας, *Id. Suppl.* 449.

'Απολωφάω, ῶ, f. ήσω, sedo, relevo.

'Απομαγδαλία, ας, ἡ, seu ἀπομαγδαλιὰ, ᾶς, ἡ. Vide μαγδαλία, quod idem est. Ἡ μάτην γ' ἂν ἀπομαγδαλίας σιτέμενος τοσῦτος ἐκτϱαφείην, offis nutritus, quibus manus absterguntur, *Aristoph. Equit.* 413. Ab ἀπομάσσω, *abstergo*. Unde

'Απόμαγμα, ατος, τὸ, verrimentum, sive id quod ex abstersione colligitur; (2) lustratio, *Hes.*

'Απομαδαϱόω, tondeo.

'Απομαδίζω, idem.

'Απομάθημα, τὸ, quod oblivioni dedimus.

'Απομάθησις, εως, ἡ, doctrinæ oblivio.

'Απομαθοῖσα, a. 2. part. act. f. g. *Dor.* pro ἀπομαθῦσα, ab ἀπομανθάνω.

'Απομαίνομαι, f. νῦμαι, furo, insanio; (2) furere, insanire desino.

'Απομακϱύνω, longe removeo; (2) in longum extendo.

'Απομάκτης, ε, ὁ, abstergens, lustrator. Δεινότατος ἀπομάκτης τε μεγάλων συμφοϱῶν, *Soph. in Captivis.* Ab ἀπομάττω.

'Απομαλακίζομαι, f. ίσομαι, effeminatus sum, ob mollitiem ad rem quampiam parum animatus sum. Ex ἀπὸ et μαλακίζω.

'Απομαλθακίζομαι, idem.

'Απομαλθακόομαι, idem.

'Απομανεῖσα, a. 2. part. pass. f. g. v. ἀπομαίνομαι.

'Απομανθάνω, dedisco. Ὥστ' ἀπέμαθον ϗ ταῦτα ἃ πϱοτῦ ᾤμην εἰδέναι, *Plat.*

'Απομαντεύομαι, divino.

'Απομάξῃ, *absterges*, 2. sing. f. 1. ind. med. *Ion.* et *Att.* pro ἀπομάξεσαι, ab ἀπομάττω.

'Απόμαξις, εως, ἡ, detersio. Ab ἀπομάσσω.

'Απομαϱαίνω, tabefacio; ἀπομαϱαίνομαι, deficio, flaccesco.

'Απομαϱτυϱέω, ῶ, f. ήσω, testor, attestor, testimonium perhibeo; (2) renuncio.

'Απομάσσω, vel ἀπομάττω, fut. ξω, abstergo; (2) exprimo, effingo, mentior aliquem, i. e. similis ei plane sum; *in med.* (3) veneficiis defixum et devotum libero; (4) imitor, ad exemplum ejus me compono; (5) ejicio. Καὶ τὸν κονιοϱτὸν τὸν κολληθέντα ἡμῖν ἐν τῆς πόλεως ὑμῶν ἀπομασσόμεθα ὑμῖν, *Luc.* 10, 11. (5) Πολλὴν ἀπομάσσεται ὕδατος ἄχνην, *Call. Hymn. in Del.* 14.

'Απομαστιγόω, ῶ, f. ώσω, flagello vehementer.

'Αποματαΐζω, f. ίσω, crepitum ventris emitto.

'Απομάχομαι, propugno, propulso hostes, pugnam sustineo; item, arceo *simpliciter*.

'Απόμαχος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui est extra pugnam; (2) pugnæ inutilis. Ex ἀπὸ et μάχη.

'Απομεθύσκομαι, ebrietate liberor, crapulam dormio. Ex ἀπὸ et μεθύσκω.

'Απομειλίσσω, vel ίττω, f. ίξω, demulceo, delinio, placo.

'Απομείϱεται, 3. sing. præs. ind. med. verbi

'Απομείϱομαι, f. εϱῦμαι, præbeo, distribuo; (2) sortior. Ὡς γὰϱ τ' ἔϱγοιο τϱίτην ἀπομείϱεται αἶσαν, *Hesiod. Op.* 576.

'Απομείωσις, εως, ἡ, diminutio.

'Απομελαίνω, denigro, nigrum reddo.

'Απόμελι, ιτος, τὸ, decoctum dulcissimorum favorum aceto mixtorum.

'Απομέμαϱμαι, 1. sing. perf. ind. pass. verbi ἀπομείϱομαι.

'Απομέμαχε, 3. sing. perf. ind. act. verbi ἀπομάσσω

'Απομέμφομαι, f. ψομαι, accuso, incuso; (2) reprehendo. 'Απομεμφομένων θ' ἑτέϱων αὐτὸν ἐπὶ ταῖς παϱαβάσεσι τῶν ὅϱκων, *Plut.*

'Απομένω, f. ενῶ, remaneo; (2) permaneo; (3) maneo. Κῆν ἀπομένωσι, si convalescant a morbo, *Aret.*

'Απομεϱίζω, f. ίσω, dispertio, divido, separo; tribuo, *Gl. V.* (2) partem rei, v. gr. prædæ, do.

'Απομεϱιμνίζω, f. ίσω, depositis curis dormio.

'Απομετϱέω, f. ήσω, metior, demetior. Hinc

'Απομέτϱημα, ατος, τὸ, demensum, *Ph.*

'Απομηκύνω, f. υνῶ, in longum extraho, produco.

'Απομηνίσαντος, gen. sing. a. 1. part act. verbi

'Απομηνίω, f. ίσω, irascor. Κεῖτ' ἀπομηνίσας 'Αγαμέμνονι ποιμένι λαῶν, *Il.* 2, 762. Ex ἀπὸ et μῆνις, *ira*.

'Απομίγνυμι, f. ίξω, misceo, commisceo.

'Απομιμεῖσθαι, *imitari*, præs. inf. med. *contr.* pro ἀπομιμέεσθαι, ab

'Απομιμέομαι, ῦμαι, imitor, effingo. 'Απομιμεῖσθαι βϱοντὰς ϗ κεϱαυνὰς, *Plut.* Hinc

'Απομίμημα, τὸ, imitatio, simulacrum.

'Απομίμησις, εως, ἡ, imitatio, expressio ad exemplar alicujus.

'Απομιμνήσκομαι, fut. μνήσομαι, recordor. Τῷ οἱ ἀπεμνήσαντο ἐν θανάτοιο πεϱ' αἴσῃ, *Il.* 24, 428. Ab ἀπομνάομαι.

'Απόμιξις, εως, ἡ, commistio. Ab ἀπομίγνυμι.

'Απόμισθος, ε, ὁ ϗ ἡ, cui merces non datur, cui merces aut stipendium detrahitur; (2) mercede aliquid faciens, mercenarius. Hinc

Ἀπομισθόω, f. ώσω, loco, mercede eloco; (2) conduco:

Ἀπομίσθωμα, ατος, τὸ, res mercede conducta aut locata.

Ἀπομνάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, recordor; (2) memorem me ostendo beneficii referendo gratiam, vel injuriæ ulciscendo.

Ἀπομνημόνευμα, ατος, τὸ, dictum memorabile; (2) res quæ memoratur, historia; (3) *pl.* commentarii rerum gestarum:

Ἀπομνημόνευσις, εως, ἡ, commemoratio. Ab

Ἀπομνημονεύω, f. εύσω, recordor, reminiscor; (2) memoriter recito; *Gl. V.* commemoro; (3) idem quod ἀπομνάομαι (2).

Ἀπόμνησαι, 2. sing. a. 2. imperat. med. verbi ἀπομνάομαι.

Ἀπομνησικακέω, ῶ, f. ήσω, memor sum injuriæ; (2) injuriæ memoriam ex animo deleo.

Ἀπόμνυμι, seu ἀπομνύω, f. ἀπομόσω, abjuro, jurejurando nego, ejuro; (2) adjuro. (2) ἀπώμοσ' ἁγνὸν Ζηνὸς ὕψιστον σέβας, *Soph. Phil.* 1289. Ἐξόρκον ἀπώμοσε, *Il.* 10, 332. Ἀπώμοσα μὴ τάδ' ἐξιδὼν ἐγὼ ξένοισι χρήματα, *Eurip. Cycl.* 265. ἀπομόσαι, inficiari, dejerare, *Gl. V.* a. 1.

Ἀπόμοιρα, ας, ἡ, pars, portio; (2) pars reditus, ab agro, v. gr. decimæ. Hinc

Ἀπομοιράομαι, tribuo, largior.

Ἀπομονόω, ῶ, f. ώσω, derelinquo, desero; (2) privo, separo, excludo; (3) non comprehendo, v. gr. studio.

Ἀπόμοργμα, ατος, τὸ, quod est expressum ex alio; ut signum annulo impressum.

Ἀπομόργνυμι, seu ἀπομοργνύω, f. ξω, exprimo; (2) abstergo; (3) lacrymor. Σπόγγῳ δ' ἀμφὶ πρόσωπα, καὶ ἄμφω χεῖρ' ἀπομόργνυ, *Il.* 18, 415. Hinc

Ἀπόμορξις, εως, ἡ, abstersio; (2) expressio.

Ἀπομόσαι, a. 2. inf. act. verbi ἀπόμνυμι. Unde

Ἀπόμοσις, εως, ἡ, abjuratio, inficiatio.

Ἀπομοτικῶς, *adv.* ejurandi sensu.

Ἀπόμουσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Musis alienus; (2) indoctus. (1) κοὐκ ἀπόμουσον τὸ γυναικῶν, nec a Musis alienum est mulierum genus, *Eurip. Med.* 1089. Ex ἀπὸ et Μοῦσα, *Musa.*

Ἀπομούσως, *adv.* indocte.

Ἀπόμυγμα, ατος, τὸ, excretio muci. Ab ἀπομύττω.

Ἀπομύζουρις, ιδος, ἡ, fellatrix.

Ἀπομυθέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, dissuadeo, prohibeo. Μάλα γάρ τοι ἔγωγε πόλλ' ἀπεμυθεόμην, *Il.* 9, 109. Ex ἀπὸ et μῦθος.

Ἀπόμυιος, ου, ὁ, qui abigit muscas; (2) cognomen Jovis. Ex ἀπὸ et μυῖα, *musca.*

Ἀπομυκάομαι, ῶμαι, mugio.

Ἀπομυκτηρίζω, subsannando repudio.

Ἀπομυκτίζω, superbe et cum strepitu quodam narium aliquem rejicio, *Lucian.*

Ἀπομυλλαίνω, intorqueo, incurvo. Ex ἀπὸ et μυλλὸς, *curvus.*

Ἀπομυξία, ας, ἡ, id quod emungendo detrahimus. Ab

Ἀπομύσσω, vel ἀπομύττω, f. ξω, mungo, emungo; (2) decipio, argento emungo. Ἀπομύσσειν τὴν ῥῖν' τῇ χειρὶ, *Epigr.* (2) γέρων ἀπεμέμυκτ' ἄθλιος λίμφος, stolidus senex argento emunctus est, *Menand.*

Ἀπομύω, f. ύσω, claudo, tego.

Ἀπομφολύγωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, bullas non excitans, non erumpens in bullas. Ex πομφολυγέω.

Ἀπομωρόω, ῶ, fatuum reddo. Ex μωρός.

Ἀποναίω, migro, sedem muto, alio habitatum eo.

Ἀπόναμαι, vel ἀπόνημι, f. ἀπονήσομαι, utilitatem ex aliqua re capio, fruor. Μηδέ ποτ' ἀγλαΐας ἀποναίατο τοιάδ' ἀνύσαντες ἔργα, *Soph. El.* 213. Σὺ δὲ τῶν δ' ἀπόναιο, *Il.* 24, 556. Ex ἀπὸ et ὄνημι, *fruor.*

Ἀπόναντο, 3. plur. imperf. ind. med.

Ἀποναρκάω, et όω, torpesco, torpeo, piger sum.

Ἀπονάσσωσι, 3. pl. a. 1. conj. act. *Poet.* pro ἀπονάσωσι, ab

Ἀποναίω, f. άσω, commigro, ad habitandum me confero; (2) migrare facio. Ἀτὰρ ὁ περικαλλέα κούρην ἂψ ἀπονάσσωσιν, *Il.* 16, 85. in passivo discedo. Ὧν ἀπενάσθην αἰσχρῶς, *Eurip. Med.* 166.

Ἀπονέεσθαι, *redire*, præs. inf. med. v. ἀπονέομαι.

Ἀπονεκρόομαι, emorior, item obrigeo (frigore) et emorior.

Ἀπονέμησις, εως, ἡ, distributio; attributio, adsignatio, deputatio, *Ph.*

Ἀπονεμητικὸς, ἡ, ὸν, distributivus.

Ἀπονεμητὴς, οῦ, ὁ, distributor, *Gl. V.* Ab

Ἀπονέμω, f. μῶ, tribuo, attribuo, adsigno, dispertio, *Gl. V.* ἀπονεμηθεὶς, disputarius, *Ph.* a. 1. part. pass. ἀπονενεμημένος, deputatus, tributus, *Gl. V.* p. part. pass. Ἀπονέμειν χάριν τινι, agere gratias; εὐεργεσίαν, referre; ἑκάστῳ τὸ κατ' ἀξίαν, συγγνώμην τινι, tribuere. Εἶτ' ἀπενείμαντ' ἐνταῦθα τὰ ψηφίσματα, *Aristoph. Av.* 1294. Τῷ γυναικείῳ ἀπονέμοντες τιμὴν, 1 *Pet.* 3, 7.

Ἀπονενοημένος, part. perf. pass. v. ἀπονοέομαι.

Ἀπονενοημένως, *adv.* dementer, fatue, desperate.

Ἀπονέομαι, f. νήσομαι, abeo; (2) redeo, revertor. Ex ἀπὸ et νέω. X

Ἀπονεοττεύω, f. εύσω, nidifico; (2) nidificare desino.

Ἀπόνευμα, τὸ, declivitas.

Ἀπονευρόω, ῶ, enervo, nervos incido. Hinc

Ἀπονεύρωσις, εως, ἡ, enervatio, nervorum incisio; (2) coitio multorum nervorum; (3) tendo.

Ἀπονεύω, f. εύσω, abnuo, respuo, aversor; (2) nuto, declino, flecto, vergo, inclino. Ἀπονεύειν πρὸς τὸν αἰθέρα, *Philo*: πρὸς τὴν γεωμετρίαν, *Plat.*

Ἀπόνημαι, f. ονήσομαι, utilitatem ex aliqua re capio; (2) fruor. Σὺ δὲ τῶν δ' ἀπόναιο, *Il.* 24, 556.

Ἀπονηρευσία, ας, ἡ, simplicitas, integritas, innocentia.

Ἀπόνηρος, ου, ὁ καὶ ἡ, minime malus, non depravatus, noxa carens, fraudis expers.

Ἀπονηστίζομαι, jejunium finio.

Ἀπονητὶ, *adv.* facile, sine labore, *Xenoph. Cyroped.* 2, 9. Ab

Ἀπόνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, illaboratus; (2) labore carens, facilis. Ab ἄπονος.

Ἀπονήχομαι, f. νήξομαι, nato; (2) enato. Ἀπονήξασθαι πρὸς ῥεῦμα, *Plut.*

Ἀπονία, ας, ἡ, *Ion.* ἀπονίη, vacatio e labore; (2) aversatio laboris, laborum detrectatio; (3) desidia, inertia. Ab ἄπονος.

Ἀπονίζω, f. ίσω, abluo, abstergo. Τὴν ἀπονίζουσα φρασάμην, agnovi, *Odyss.* 23, 75. Αὐτοὶ δ' ἱδρῶ πολλὸν ἀπενίζοντο θαλάσσῃ ἐσελθόντες, *Il.* 10, 572.

Ἀπονικάω, f. ήσω, vinco, supero; (2) exoro.

Ἀπονικῆσαι, a. 1. inf. act.

Ἀπόνιμμα, ατος, τὸ, malluvium.

Ἀπόνιπτρον, ου, τὸ, idem. Ab

Ἀπονίπτω, f. ψω, abstergo, abluo; post mensam proprie, quemadmodum τὸ κατὰ χειρὸς ὕδωρ αἰτῆσαι, ante mensam, *auctore Polluce.* Ἀλλά μιν ἀμφίπολοι ἀπονίψατε, *Odyss.* 19, 317. Ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἀποτρέχων, ἀπονίψομαι, *Aristoph. Av.* 1168.

Ἀπονοέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, nihil pensi habeo, mentem et rationem abjicio; (2) insolesco, vesana mente efferor; dicitur de omnibus generibus robustioris improbitatis, ut maledicere improbe, incestare. &c. de quibus Latini furorem dicunt, *Ern.* ἀπονενοημένος, temerarius, demens, desperatus. Ex ἀπὸ et νόος, *mens.*

Ἀπονοέω, ad amentiam, &c. redigo: *Gl. V.* ἀπονοῶ. amento.

Ἀπόνοια, ας, ἡ, amentia, vecordia. *Ph.* dementia; (2) vesania, confidentia, insolentia et animi elatio; contumacia, *Ph.* (3) de insigni fortitudine pugnantium. Ex iisd.

Ἀπονομάζω, f. άσω, denomino, appello.

Ἀπονομὴ, ῆς, ἡ, partitio, distributio. Ab ἀπονέμω.

Ἄπονος, ου, ὁ καὶ ἡ, labore carens; (2) minime impeditus; (3) lenis; (4) non dolens; (5) facile. Ἀπονώτερος, *comp.* legitur *apud Thucyd.* et ἀπονώτατος *apud Aretæum et Arrianum Hist. Alex.* 2, 7. Ἀπονώτατά τι καὶ μαλακώτατα τῆς Ἀσίας γένη.

Ἀπονοστάσας, part. a. 1. act. *Dor.* pro ἀπονοστήσας, ab

Ἀπονοστέω, ῶ, f. ήσω, redeo, revertor. Μὴ δ' ἀπὸ δυσφήμοιο τάφου ἀπονοστήσαντα, *Hesiod. Op.* 733. Ἂψ ἀπονοστήσειν ποτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν, *Il.* 8, 499.

Ἀπονοστήσας, *qui alicunde redit*, a. 1. part. act.

Ἀπονοστήσειν, *rediturum esse*, f. 1. inf. act.

Ἀπονόστησις, εως, ἡ, reversio, reditus.

Ἀπονοσφίζω, f. ίσω, separo, sejungo; (2) privo, spolio; (3) fugio, effugio. (2) ξυλλαβών με, κἀπονοσφίσας ὅπλων, *Soph. Phil.* 978. (3) τὰ μεσόμφαλα γᾶς ἀπονοσφίζων μαντεῖα, *Soph. Œd. Tyr.* 480.

Ἀπονυκτερεύω, pernocto foris, abnocto.

Ἀπονυμφος, ου, ὁ, qui a contrahendis sponsalibus, h. e. ducenda uxore abhorret; (2) qui mulierum commercio non delectatur:

Ἀπόνυμφος, ου, ὁ, idem. Ex ἀπὸ et νύμφη.

Ἀπονυστάζω, f. άξω, obdormisco, dormito; (2) negligenter ago; (3) secubo, foris cubo.

Ἀπονυχίζω, f. ίσω, ungues reseco. Hinc

Ἀπονύχισμα, ατος, τὸ, unguium segmentum. Ab ὄνυξ.

Ἀπόνως, *adv.* facile, sine labore. Ab ἄπονος.

Ἀπονωτίζω, exdorsuo, *Gl. V.* (2) fugo; (3) fugio. (2) κἀπενώτιζον φυγῇ γυναῖκες ἄνδρας, *Eurip. Bacch.* 762. Ex ἀπὸ et νῶτος, *dorsum.*

Ἀποξαίνω, flagris cædo, discerpo, lanio. Ἀπεξαίνετο ταῖς μάστιξι, flagris cædebatur, *Joseph. Maccab.* 6.

Ἀπόξενος, ου, ὁ καὶ ἡ, inhospitalis, inhospitus.

Ἀποξενίζω, idem quod

Ἀποξενόω, ῶ, f. ώσω, peregre abigo, expello; (2) in exsilium ablego; (3) abalieno; (4) abdico: ἀποξενόομαι, οῦμαι, extra patriam dego, peregrinor; (2) reus agor peregrinitatis; (3) externum me simulo; (4) degenero in morem externum. (1) Πατρῴας γῆς ἀπεξενωμένοις, *Eurip. Hec.* 1221. Ἀπεξενοῦντο πολὺν χρόνον ἔξω τῆς οἰκίας, *Aristot.* Hinc

Ἀποξένωσις, εως, ἡ, peregrinatio, migratio in externam regionem; (2) commoratio extra patriam; (3) degeneratio a patrio more.

Ἀποξενωτέος, α, ον, repudiandus, abjiciendus, *Aret.* Ab eod.

Ἀποξέω, f. ήσω, abrado, dedolo, *Gl. V.* (2) polio, expolio.

Ἀποξηραίνω, exsicco, arefacio; ἀποξηραίνομαι, exaresco, *Gl. V.*

Ἀποξιφίζω, idem quod simplex.

Ἀποξυλίζω, f. ίσω, lignum, seu quod est ligneum, detraho; (2) ligno spolio.

Ἀποξύνω, f. υνῶ, acidum reddo; (2) acutum reddo, exacuo; ὀξύνομαι, acesco. Ἀπεξύνωσιν ἐρετμὰ, *Odyss.* 6, 269.

Ἀποξυράω, ῶ, f. ήσω, novacula rado, detondeo.

Ἀποξυρέω, ῶ, f. ήσω, idem. Ὅς μ' ἀπεξύρησε πρῶτον, *Aristoph. Thesm.* 1052.

Ἀποξύρομαι, rador, detondeor.

Ἀπόξυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, abrasus; (2) dedolatus, radendo acutus; (3) exesus. (2) ὁ δὲ βαθὺς ἐν τισὶ μὲν ἀπόκοπος, ἐν τισὶ δὲ πετρώδης καὶ ἀπόξυρος, *Arrian. Peripl. Mar. Erythr.*

Ἀποξὺς, έος, ὁ καὶ ἡ, acuminatus, in mucronem fastigiatus.

Ἀποξύσας, a. 1. part. act. v. ἀποξύω. Unde

Ἀπόξυσμα, ατος, τὸ, quod abrasum est, ramentum:

Ἀποξυστρόω, ῶ, f. ώσω, strigili derado; (2) hebeto aciem gladii, vel aufero. Ab

Ἀποξύω, f. ύσω, abrado, derado; (2) destringo; (3) abstergo; (4) lævigo; (5) detraho; demo, ut γῆρας, *Hom. In med.* exuo, depono.

Ἀποπαγήσομαι, *concrescam*, 1. sing. f. 2. ind. pass. verbi ἀποπήγνυμι, pro ἀποπήγω.

Ἀποπαίζω, f. ξω, et σω, ludo, lusito; (2) ludere desino.

Ἀποπαλλέω, pro ἀποπάλλω, *Hipp. ap. Steph.*

Ἀποπαλαιόω, ῶ, f. ώσω, abrogo, antiquo.

Ἀποπάλλω, evibro, ejaculor. Ὄφιες τὴν κεφαλίδα, ἄλλοτε μὲν προσφυομένην ἐς πλάτος τῷ δειραίῳ,

X Ἀπονέω to unload Eur. Ion 875 στέρνων ἀπονησαμένη ῥάων ἔσομαι. having disemburthened

ῥοχνῷ, ἄλλοτε δὲ ἀποπαλλομένην βίῃ ὠκίως, *Aret.*

Ἀπόπαππος, ου, ὁ, abavus.

Ἀποπαππόω, ῶ, in pappos verto.

Ἀποπαρθενεύω, f. εύσω, idem quod

Ἀποπαρθενόω, ῶ, devirgino, virginitate privo.

Ἀπόπαστος, ου, ὁ ἡ, qui non gustavit, jejunus. Ex ἀπὸ et πάσομαι, *gusto.*

Ἀποπατέω, ῶ, f. ήσω, a via recedo, a via deflecto; (2) ventrem exonero. Hinc

Ἀποπάτημα, ατος, τὸ, excrementum.

Ἀπόπατος, ου, ὁ, secessus quem quærimus ad levandum ventrem; locus ubi venter exoneratur; (2) evacuatio ventris.

Ἀποπαύεο, 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* pro ἀποπαύεσο, seu ἀποπαύου.

Ἀπόπαυσις, εως, ἡ, et *Ion.* ιος, finis, cessatio, vel decessio, *Aret.* Ab

Ἀποπαύω, f. αύσω, sisto, inhibeo, compesco, cohibeo; ἀποπαύομαι, desisto, desino. Ἤ μιν ἔπειτ᾽ ἀποπαύσει ἐς ὕστερον ὁρμηθῆναι, *Od.* 12, 126. Οὐδέποτ᾽ ἐκ καμάτων ἀποπαύσομαι, cessabo, *Soph. El.* 233.

Ἀπόπειρα, ας, ἡ, experimentum, periculum; (2) conatus, inceptum. Ex πεῖρα. Hinc

Ἀποπειράζω, f. άσω, tento, periculum facio; (2) conor, nitor; (3) exploro consilia alicujus. Πολλοὺς δ᾽ ἀποπειράζοντας τῶν ἀγραυλούντων, *Aristot. Mir. Auscult.* (3) εἰ τῷ μὲν ἔργῳ, τῆς βουλῆς ἀποπειράσειν ἔμελλον, *App. Syriac.* 6.

Ἀποπειράω, ῶ, f. άσω, experior, periclitor; (2) lacesso hostes; (3) exerceo. Ἀποπειρᾶσθαι γνώμης τινὸς, τῶν μαντείων, τόπου. Τόδι δ᾽ αὖθις ἀποπειράσομαι, *Aristoph. Ran.* 667. Ἀποπειρᾶσαι ταῖς ναυσὶν ἐβούλοντο, *Thuc.* (3) ἐν τούτῳ δὲ πολλάκις μὲν τοῦ ναυτικοῦ ἀπεπειρᾶτο, classem exercebat, *Arr. Hist. Alex.* 7, 23. Ab eod.

Ἀποπέκω, f. ξω, detondeo.

Ἀποπελεκάω, ῶ, f. ήσω, securi decido; (2) securi dolo et complano. Πελεκάντες, οἱ τοῖς ῥύγχεσιν ἀπεπελέκησαν τὰς πύλας, *Aristoph. Av.* 1161.

Ἀποπέμπομαι, abominor. Ἀποπέμπομαι ἔννυχον ὄψιν, abominor nocturnam visionem, *Eurip. Hec.* 72.

Ἀποπεμπτόω, ῶ, f. ώσω, quintam partem persolvo, vel deligo. Ex πέμπτη.

Ἀπόπεμπτος, ου, ὁ ἡ, dimissus; (2) dignus qui rejiciatur ob improbitatem. Ab

Ἀποπέμπω, dimitto, potestatem abeundi concedo; (2) dimitto cum comitatu; (3) amando, ablego; (4) in exsilium mitto; (5) remitto; (6) emitto, evulgo; (7) rejicio, repudio; (8) non agnosco. Ἀποπέμπειν τινὰ ἐς τὸν τόπον, ἐξ ὀφθαλμῶν· τὰ πόῤῥητ᾽ ἐκ τόπου, evulgare, *Aristoph. Ran.* 361. Κἀπεμπόμην πρὸς ταῦτα, κ᾽ τὸ πᾶν φράσω, hac de causa, *Soph. El.* 682.

Ἀποπεμψεῖ, 3. sing. f. 1. ind. act. *Dor.* pro ἀποπέμψει.

Ἀπόπεμψις, εως, ἡ, dimissio; (2) missio; (3) rejectio, repudiatio; (4) repudium.

Ἀποπενθέω, ῶ, f. ήσω, lugeo; (2) elugeo.

Ἀποπεπλάνηκε, 3. sing. perf. ind. act. v. ἀποπλανάω.

Ἀποπέπλευκε, 3. sing. perf. ind. act. v. ἀποπλέω.

Ἀποπέπνιχας, 2. sing. perf. ind. act. v. ἀποπνίγω.

Ἀποπέπτωκε, 3. sing. perf. ind. act. v. ἀποπίπτω pro ἀποπτόω, *decido.*

Ἀποπεραίνω, f. ανῶ, ad finem perduco, efficio.

Ἀποπερατόω, ῶ, f. ώσω, idem.

Ἀποπεράω, ῶ, trajicio alicunde.

Ἀποπέρδω, f. 2. ἀποπαρδῶ, crepitum ventris emitto.

Ἀποπερισπάω, ῶ, f. άσω, averto; (2) circumductum abstraho.

Ἀποπερκάω, maturesco, nigresco, vario, varior *de uvis.* Κλίνεταί γε κἀποπερκοῦται βότρυς, vergit dies, et uva nigrescit et ad maturitatem tendit, *Soph. in Thyeste.*

Ἀποπέτομαι, avolo; (2) revolo. Εἰς τἀπὶ Θρᾴκης ἀποπέτου, κἀκεῖ μάχου, *Aristoph. Av.* 1375. Οἴκαδ᾽ οἴκαδ᾽ ἀποπετώμεθα, *Id. Pace,* 719. Ἀποπετήσει θᾶττον εἰς Ἐλύμνιον, *Ibid.* 1135.

Ἀποπεφασμένως, *adv.* palam, manifeste. Ab ἀποπεφασμένος, quod est ab ἀποφαίνω.

Ἀποπήγνυμι, f. ξω, frigore cogo et adstringo, concrescere facio. Εὐθὺς γὰρ ἀποπήγνυσι τἀντικνήμια, *Aristoph. Ran.* 126.

Ἀποπηδάω, ῶ, f. ήσω, desilio; (2) resilio; (3) aufugio, celeriter abscedo. Ἀποπηδᾷ ἀπὸ τοῦ πυρὸς, *Theophr.*

Ἀποπιέζω, f. έσω, exprimo, comprimo. Hinc

Ἀποπίεσμα, ατος, τὸ, retrimentum ab expresso succo reliquum, fraces.

Ἀποπίμπλημι, f. πλήσω, impleo, expleo; (2) satio, saturo. Ἀποπιμπλάνοι αὐτοῦ τὸν θυμὸν, ipsius iræ satisfacere, *Herodot.* 2, 129.

Ἀποπινόω, ῶ, f. ώσω, sordibus emaculo; (2) sordibus inquino.

Ἀπο[illegible] bibo.

Ἀποπ[illegible]ω, decido; (2) excido spe, &c. (3) aberro a via recta vel cursu. Ἐπεὶ κέ τις ἀποπέσῃσιν ὁρμαθοῦ ἐκ πέτρης, *Odyss.* 24, 7.

Ἀποπιστεύω, f. εύσω, fido, credo.

Ἀποπλάζω, f. γξω, a. 1. pass. ἀπεπλάγχθην, aberrare vel evagare facio; ἀποπλάζομαι, aberro, evagor. Ἡ μὲν ἀποπλαγχθεῖσα, χαμαὶ πέσε, *Il.* 13, 583. Ἀποπλαγχθέντες ἀρωγῆς, auxilio orbati, *Apoll. Rhod.* 2, 774.

Ἀποπλ[illegible]ω, ῶ, f. ήσω, aberrare facio, evagor; (2) impello in errorem, decipio; ἀποπλανῶμαι, aberro. Ἀποπλανᾷν τῆς ὑποθέσεως, ἀπὸ τῆς ὑποθέσεως. Ἀποπλανᾷν οὐ βούλομαι τὸν λόγον, *Luc.* Ἀπεπλανήθησαν ἀπὸ τῆς πίστεως, 1 *Tim.* 6, 10. Hinc

Ἀποπλάνησις, εως, ἡ, aberratio, evagatio; (2) figura certa rhetorica.

Ἀποπλανίης, ὁ, errabundus, *Ep.*

Ἀπόπλανος, ου, ὁ, impostor.

Ἀποπλάστωρ, ορος, ὁ, efflictor, *Man.*

Ἀποπλεέειν, præs. inf. act. *Poet.* pro ἀποπλεῖν.

Ἀποπλέω, f. εύσω, navi discedo, solvo.

Ἀποπλήθω, f. ήσω, impleo, expleo; saturo, satio.

Ἀποπληκτικὸς, ή, όν, attonitus; (2) ad apoplexiam pertinens. Ab

Ἀπόπληκτος, ου, ὁ κ᾽ ἡ, qui laborat apoplexia; (2) insanus, amens, attonitus. Ab ἀποπλήσσω, *percutio, attonitum reddo.*

Ἀποπλήκτως, *adv.* insane, stupide, stolide.

Ἀποπληρόω, ῶ, f. ώσω, impleo, compleo; (2) perficio, præsto, v. gr. promissa; (3) satio; (4) sarcio.

Ἀποπλήρωσις, εως, ἡ, expletio, absolutio.

Ἀποπληρωτὴς, οῦ, ὁ, qui aliquid complet ac perficit, exsecutor.

Ἀποπλήσσομαι, linquor animo, *Soph. Antig.* 1189.

Ἀποπλήσσω, vel ἀποπλήττω, f. ξω, percutio; (2) repercutio; (3) attonitum reddo, perterrefacio.

Ἀποπλίσσομαι, vel ἀποπλίττομαι, f. ξομαι, saltu me proripio, seu aufugio.

Ἀπόπλοος, *contr. usitatius* ἀπόπλους, ου, ὁ, discessus, proprie navi. Ab ἀποπλέω.

Ἀποπλουτέω, ῶ, f. ήσω, divitias amitto, divitias absumo, vel profundo, minuor copiis.

Ἀπόπλυμα, ατος, τὸ, aqua sordida in qua aliquid purgatum est. Ab

Ἀποπλύνω, f. υνῶ, abluo. Οἱ δὲ ἁλιεῖς ἀποβάντες ἀπ᾽ αὐτῶν ἀπέπλυνον τὰ δίκτυα, *Luc.* 5, 2.

Ἀποπλώειν, *renavigare,* præs. inf. act. verbi *Ionici* ἀποπλώω, pro ἀποπλέω.

Ἀποπνείουσα, *respirans,* præs. part. act. fem. g. *Poet.* pro ἀποπνέουσα, a verbo ἀποπνέω.

Ἀπόπνευσις, εως, ἡ, exhalatio, exspiratio. Ab

Ἀποπνέω, f. εύσω, efflo, exhalo, spiro. *Gl. V.* redoleo, prospiro; (2) efflo animam, morior; (3) pedo, flatum ventris emitto. Δεινὸν ἀποπνείουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο, *Hesiod. Theog.* 324. Θυμὸν ἀποπνείων, *Il.* 4, 524.

Ἀποπνιγησόμενος, part. f. 2. pass. Ab

Ἀποπνίγω, f. ξω, suffoco, strangulo; (2) vexo, discrucio. Οὔ τοσί με νῦν ἀποπνῖξαι βούλεται, *Aristoph. Vesp.* 1128.

Ἀποπνίξαις, a. 1. part. act. *Æol.* pro ἀποπνίξας.

Ἀποπνοὴ, ῆς, ἡ, exhalatio, exspiratio, efflatio. Ab ἀποπνέω.

Ἀπόπνοια, ας, ἡ, flatus, exhalatio. Ab eod.

Ἀποποιέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, abduco, amoveo; *Gl. V.* ἀποποιοῦμαι, ablego; (2) improbo, non admitto, repudio; (3) renuncio alicui amicitiam. Hinc

Ἀποποίησις, εως, ἡ, abdicatio, rejectio, repudiatio.

Ἀποπομπαῖος, αία, αῖον, depulsorius, ad depellendum aptus, (2) depulsor malorum; (3) emissarius, de hirco, *Levit.* 16. Ab ἀποπέμπω. Unde

Ἀποπομπέω, ῶ, procuro prodigium.

Ἀποπομπὴ, ῆς, ἡ, dimissio; (2) missio; (3) rejectio, repudiatio; (4) ablegatio; (5) procuratio, aut expiatio prodigii, sceleris; (6) status dies quo sacrificabatur.

Ἀποπονέω, ῶ, f. ήσω, finem laborandi facio, laborare desino. Ἀλλ᾽ οὐκ ἔτ᾽ οὐδὲν πρᾶγμά σοι· τὰ πλεῖστα γὰρ ἀποπεπόνηκας, *Aristoph. Thesm.* 252.

Ἀποποντόω, in mari submergo.

Ἀποπορδὴ, ῆς, ἡ, crepitus ventris. Ab ἀποπέρδω, *pedo.*

Ἀποπορεία, ας, ἡ, abitus, discessus; (2) reditus, reversio. Ab

Ἀποπορεύομαι, f. εύσομαι, discedo, abscedo, abeo, transeo. Ἀποπορεύεσθαι πρὸς τοὺς ἐναντίους, *Aristot.* Hinc

Ἀποπορευτέον, abeundum est.

Ἀπόπρεμνος, ον, ἀπόπρεμνα φυτευτήρια, plantæ particula stipitis suffultæ, *Theophr.*

Ἀποπρεσβεία, ας, ἡ, expositio actorum in legatione; (2) renunciatio legationis. Ab

Ἀποπρεσβεύω, f. εύσω, acta legationis renuncio; (2) mandata expono ad eum ad quem legatus sum.

Ἀποπρίαμαι, emo.

Ἀπόπρισμα, ατος, τὸ, scobs, scobis. Ab

Ἀποπρίζω, f. ίσω, serra deseco, serra abscindo.

Ἀποπρίω, *eme,* aor. 1. imperat. verbi ἀποπρίαμαι. Ἀποπρίω τὴν λήκυθον, *Aristoph. Ran.* 1227.

Ἀποπρὸ, *adv.* procul. Ex ἀπὸ et πρό.

Ἀποπροαιρέω, promo, sumo, *Hom.*

Ἀποπροβάλλω, procul abjicio.

Ἀποπροέηκε, 3. sing. a. 1. ind. v. ἀποπροΐημι.

Ἀποπροηγμένα, τὰ, rejecta, postposita. Vox Stoicorum de malis corporis et fortunæ; opponuntur προηγμένα.

Ἀπόπροθε, seu ἀπόπροθεν, e longinquo, eminus; (2) sine. Ab ἀποπρό.

Ἀπόπροθι, *adv.* procul, longe. Ab eod.

Ἀποπροθέω, procul, longe fugio.

Ἀποπροθορὼν, prosilio. Νηὸς ἀποπροθορών, *Apoll. Rhod.* 3, 1280.

Ἀποπροΐημι, emitto. Τὸν δὲ τέταρτον ἀποπροέηκε πόλινδε, *Odyss.* 14, 26. Ἰὸν ἀποπροΐεις βάλλε στῆθος παρὰ μαζὸν, *Ibid.* 22, 82.

Ἀποπρολείπω, relinquo longe.

Ἀποπρονοσφίζω, f. ίσω, separo.

Ἀποπροσποιοῦμαι, proprie nego ad me pertinere, repudio, rejicio.

Ἀποπροσωπίζομαι, f. ίσομαι, faciem purgo, sordes faciei abstergo. Ex πρόσωπον.

Ἀποπροτέμνω, f. μῶ, abscindo. Νώτου (υἱὸς) ἀποπροταμὼν, *Odyss.* 8, 475.

Ἀποπτάμενος, a. 2. part. med. v. ἀπόπταμαι pro ἀφίπταμαι, *avolo.*

Ἀποπτάνω, circumspicio.

Ἀποπτανέεσι, *Ion.* pro ἀποπτάνουσι.

Ἀποπτερνίζω, f. ίσω, calce peto, calce contusum subigo. A πτέρνα.

Ἀποπτερύσσομαι, f. ξομαι, alas pando et quatio, quod est avium volare nitentium.

Ἀποπτῆναι, a. 2. inf. med. v. ἀφίπταμαι.

Ἀπόπτης, ου, ὁ, spectator, qui ex editiore loco aliquid spectat. Ab ἀόπτομαι.

Ἀποπτήσομαι, *avolabo,* f. 2. ind. v. ἀφίπταμαι.

Ἀποπτιλόω, pinnam sive apicem detraho. Τοῦ κίονος ἀπεπτιλώθη μέρος, *Malal.* 2, 227.

Ἀποπτοέω, ῶ, exterrefacio, obstupefacio.

Ἀπόπτολις, ιδος, ὁ κ᾽ ἡ, extorris, exsul; (2) peregre profectus. Ὃν ἀπόπτολιν εἴχομεν ἀμμένουσαι, *Soph. Trach.* 647.

'Αποπτομαι, f. ψομαι, despicio, despecto, ex altiore loco adspicio.

'Αποπτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui spectari ex alto potest; (2) qui videri alicunde potest; (3) qui eminus conspicitur; (4) procul a conspectu, procul; (5) invisibilis. (4) ὡς πλεῖστον εἴη τοῦδ' ἄποπτος ἄστεως, *Soph. Œd. Tyr.* 762. Ἄποπτον ἡμῶν, longe a nostro conspectu, *Id. Elect.* 1489. Ἐξ ἀπόπτȣ, procul, *Id. Phil.* 467. (5) κἂν ἄποπτος ᾖς, et si invisibilis sis, *Id. Aj.* 15. Ab ἀπόπτομαι.

'Αποπτοέω, absterreo, deterreo, *Gl. V.*

'Αποπτυσμὸς, ȣ, ὁ, aversatio, aspernatio, qu. desputatio, *Ern.*

'Αποπτυστὴρ, ῆρος, ὁ, aspernator, contemptor:

'Απόπτυστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, aspernandus, aversandus, detestandus. Ab

'Αποπτύω, spuo, exspuo; (2) respuo, aversor. Ἀπέπτυσε δ' ἁλὸς ἄχνην, *Il.* 4, 426.

'Απόπτωμα, ατος, τὸ, casus, prolapsio, ruina. Ab ἀποπίπτω.

'Απόπτωσις, εως, ἡ, idem et ab eod.

'Αποπυγίζω, salto nates calce feriendo. Ἀπεπυδάρισα μόθωνα, *Aristoph. Eq.* 694.

'Αποπυητικὸς, ἡ, ὸν, purulentus, vel pus creans et maturans. A πύος.

'Αποπυΐσκομαι, purulentus fio.

'Αποπυνθάνομαι, f. πεύσομαι, sciscitor ex aliquo, interrogo.

'Αποπυργίζω, in modum turris exstruo.

'Αποπυρίας, ȣ, ὁ, ut ἀποπυρίας ἄρτος, panis qui super carbonibus coquitur. Ex πῦρ.

'Αποπυρίδες, ων, αἱ, pisces quidam.

'Αποπυρίζω, f. ίσω, asso, igni torreo.

'Αποπυρόω, ῶ, f. ώσω, inflammo, incendo: ἀποπυρόομαι, ȣμαι, ignesco.

'Αποπυτίζω, f. ίσω, respuo, spuendo ejicio vel eructo. Ἀποπυτίζει τὴν θάλασσαν, *Aristot.*

'Αποραφανίδωσις, εως, ἡ, raphani in podicem intrusio, raphani per podicem trajectio, quæ pœna erat mœchorum. Ex ἀπὸ et ῥαφανιδȣ̃σθαι a ῥάφανος, *raphanus.*

'Αποργὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, iracundus. Ex ὀργή.

'Αποργίζω, f. ίσω, irrito; et ἀποργίζομαι, irascor.

'Απορέγχω, f. γξω, desterto.

'Απορέγω, prabeo; (2) extendo, protendo, *Hipp.*

'Απορεῖ, 3. sing. præs. ind. act. *contr.* pro ἀπορέει.

'Απορέομαι, ȣ̃μαι, f. ήσομαι, dubito, perplexus sum. Ἀπορȣ́μενος δὲ ἐγὼ εἰς τὴν περὶ τȣ́τȣ ζήτησιν, *Act.* 25, 20.

'Απόρευτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qua iter non est, invius. Ex α priv. et πορεύομαι, *eo.*

'Απορέω, ῶ, f. ήσω, ad angustias detrusus inexplicabiles hæsito; (2) dubito, æstuo, nescio quo me vertam; (3) nequeo, non possum; (4) egeo, destitutus sum. Ἀπορεῖν τῷ πράγματι, τὴν αἰτίαν τινὸς, egere. Οὐδεὶς πώποτε λόγων ἠπόρησεν, *Isocr.* Μήτιν' ἀπορήσειν γεράων, *Hesiod. Theog.* 393. Ὡς πολλὰ τἀπορεῖν ἔχω, ut multum mihi æstuat animus, *Soph. Trach.* 1213. Ab ἄπορος. Hinc

'Απόρημα, ατος, τὸ, res de qua quæritur, dubitatio in medium allata; (2) dubitatio.

'Απορηματικὸς, ἡ, ὸν, dubitandi vim habens.

'Απορηματικῶς, *adv.* vi dubitandi, ad modum quæstionis.

'Απορητικὸς, ἡ, ὸν, qui dubitare solet, dubitator. Ab eod.

'Απόρθητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, inexpugnabilis; (2) incolumis. Ex ἀπὸ et πορθέω.

'Αποςθόω, f. ώσω, erigo; (2) dirigo, directum reddo. (2) γνώμας ἔχων χρησὰς ἀπορθοῖς, rectis præditus consiliis regis, *Soph. Antig.* 635. Ex ὀρθόω.

'Απόρθωσις, εως, ἡ, planatio, *Gl. V.* A præc.

'Απορία, ας, ἡ, inopia consilii, res dubiæ et perplexæ, anxietas, angustia, difficultas; (2) inopia, egestas; imbecillitas. Κάματος βροτοῖσιν ἀπορία τι γίνεται, *Eurip. Or.* 315. Ab ἄπορος.

'Απορνιόω, ῶ, f. ώσω, in avem converto. Ab ἀπὸ et ὄρνιον.

'Απορνιθόω, ῶ, f. ώσω, idem et ex iisd. Hinc

'Απορνίθωσις, εως, ἡ, conversio in avem.

'Απορνύμεναι, nom. pl. præs. part. pass. f. g.

'Απόρνυμι, excito, concito; et ἀπόρνυμαι, prodeo cum impetu, concitus alicunde feror. Εἰ ἐτεόν με ὦρσεν ἄναξ, Διὸς υἱὸς ἀπορνύμενον Λυκίηθεν, *Il.* 5, 105.

'Απορος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, invius, non pervius; (2) difficultatibus impeditus; (3) consilii inops, stupidus, hebes; (4) difficilis; (5) pauper, inops, egenus, indigus; (6) perplexus, dubius. Ex α priv. et πόρος, *via, transitus.*

'Απόρȣσε, 3. sing. a. 1. ind. act. Ab

'Απορȣ́ω, f. ȣ́σω, prosilio, erumpo; (2) discedo. Ἰδαῖος δ' ἀπόρȣσε, λιπὼν περικαλλέα δίφρον, *Il.* 5, 20.

'Απορραγείην, 1. sing. a. 2. optat. pass. v. ἀποῤῥήγνυμι.

'Αποῤῥαθυμέω, ῶ, f. ήσω, pigresco, ignavia impedior, quo minus aliquid suscipiam.

'Αποῤῥαΐδες, αἱ, murices, *Aristot. Steph.*

'Αποῤῥαίνω, spargo, adspergo, irroro. Ἀποῤῥαίνειν τȣ̃ ὕδατος, *Herodot.* τὴν ὑγρότητα, *Aristot.* Ex ἀπὸ et ῥαίνω, *profundo.* Hinc

'Αποῤῥαντήριον, ȣ, τὸ, lavacrum, lustratio.

'Αποῤῥαίω, destruo; (2) privo. Μὴ γάρ ὅγ' ἔλθοι ἀνὴρ ὅστις ἀέκοντα βίηφι Κτήματ' ἀποῤῥαίσει, *Odyss.* 1, 404. Τόν ῥ' ἔθελον φθεῖσαι, ϗ ἀποῤῥαῖσαι φίλον ἦτορ, *Id.* 16, 428.

'Αποῤῥὰξ, quod amputatum seu avulsum est. Ab ἀποῤῥάσσω.

'Απόῤῥαξις, εως, ἡ, modus ludendi pila, cum fortiter solo illisa ei remittitur, qui emiserat. Ab eod.

'Αποῤῥαπίζω, obturo, obstruo; (2) colaphis retundo, abigo.

'Αποῤῥάπτειν, præs. inf. act. verbi

'Αποῤῥάπτω, f. ψω, consuo, consuendo obstruo Ἀποῤῥάπτειν τὸ βαλάντιον, *Plut.* τὸ στόμα, *Æschin.*

'Αποῤῥάσσω, vel ἀποῤῥάττω, f. ξω, amputo, revello.

'Αποῤῥαψῳδέω, ῶ, f. ήσω, carmen recito vel canto.

'Αποῤῥέμβομαι, latius evagor, aberro.

'Αποῤῥέω, f. εύσω, effluo, defluo; (2) emano, promano, profluo; (3) elabor, fugio. Φήσας δὲ ἀποῤῥεῖν φύλλα τῶν στεφάνων, *Dem.* Ὅτȣ δ' ἀποῤῥεῖ μνῆστις εὖ πεπονθότος, beneficii, *Soph. Aj.* 523.

'Αποῤῥέω, veto. Ex ἀπὸ et ῥέω, *inus.* dico.

'Απόῤῥηγμα, ατος, τὸ, segmentum, fragmentum avulsum, *Hesych.* Ab

'Αποῤῥήγνυμι, vel ἀποῤῥηγνύω, f. ξω, abrumpo, disrumpo, frango; (2) abrumpo, divello; (3) erumpo. Δεσμὸν ἀποῤῥήξας θείει πεδίοιο κροαίνων, *Il.* 6, 507. Ἀποῤῥῆξαι τῆς εἰρήνης τὴν συμμαχίαν, *Æsch.* τὸν βίον, *Eur.*

'Αποῤῥηθὲν, vetitum est, ἀποῤῥηθεὶς, vetitus, *item* abdicatus, repudiatus; ἀποῤῥηθήσεσθαι, dissolvi, de induciis, *ap. Lys.*

'Απόῤῥημα, τὸ, interdictum. *Gl. V.* diverbium. Ex ἀπὸ et ῥέω, *dico,* inusit.

'Αποῤῥήξας, a. 1. part. act. v. ἀποῤῥήγνυμι. Unde

'Απόῤῥηξις, εως, ἡ, et *Ion.* ιος, eruptio, *Aret.*

'Απόῤῥησις, εως, ἡ, interdictio; (2) renunciatio; (3) inopia, *Hes.* (sed videtur esse debere ἀπόρησις); (4) defatigatio, *Ern.*

'Αποῤῥήσσω, vel ἀποῤῥήττω, f. ξω, idem quod ἀποῤῥήγνυμι.

'Απόῤῥητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, legibus vetitus; (2) arcanus; (3) inenarrabilis, ineffabilis; (4) contumeliosus, in contumeliam dictus aut factus, et quidem majorum; (5) nefandus; ἀπόῤῥητον, penetrale, secretum, arcanum, inauditum, nefandum, *Ph.* ἀπόῤῥητα, sacra, *Ph.* arcana, *Gl. V.* item merces quas exportare non licet, (idque maxime) demque maledicta graviora, quæ lege nominatim vetita erant, ut ἀνδροφόνος, ῥίψασπις, &c.

'Αποῤῥήτως, *adv.* clam, secreto; (2) ita ut dici nequeat, seu non debeat.

'Αποῤῥιγέω, ῶ, f. ήσω, exhorreo, extimesco. Οἳ πατρὸς μὲν ἐς οἶκον ἀπεῤῥίγασι νέεσθαι, *Odyss.* 2, 52.

'Αποῤῥιζόω, ῶ, f. ώσω, radicitus evello. Ex ἀπὸ et ῥίζα, *radix.*

'Απόῤῥιμμα, ατος, τὸ, retrimentum, *Gl. V.* Ab ἀποῤῥίπτω, (nisi potius sit leg. ἀποῤῥίνημα, *Ern.*)

'Αποῤῥινάω, ῶ, f. ήσω, lima aufero, limo. Ex ἀπὸ et ῥίνη, *lima.* Hinc

'Αποῤῥίνημα, τὸ, limatura.

'Αποῤῥιπίζω, f. ίσω, flatu discutio, depello, abigo.

'Αποῤῥίπτω, f. ψω, abjicio, rejicio, projicio, *Gl. V.* (2) dicitur et ut jacio *ap. Lat.* de maledicta in aliquem conferentibus. ἀπεῤῥιμμένος, abjectus, despectus, spretus, *Gl. V.* perfect. part. pass. Μηνιθμὸν ἀποῤῥίψαι, *Il.* 16, 282. Ἄπωσὸς γῆς ἀποῤῥιφθήσομαι, *Soph. Aj.* 1031. Hinc

'Αποῤῥίψαντα, acc. sing. a. 1. part. act.

'Απόῤῥιψις, εως, ἡ, abjectio, projectio.

'Αποῤῥοὴ, ῆς, ἡ, profluvium, defluvium; (2) effluxus, profluentia, emanatio; (3) succus alicunde effluens. Ex ἀπὸ et ῥέω, *fluo.*

'Απόῤῥοια, ας, ἡ, idem et ex iisd.

'Αποῤῥοιζέω, ῶ, f. ήσω, cum sonitu eructo seu emitto.

'Απόῤῥοος, *contr. usitatius* ἀπόῤῥȣς, ȣ, ὁ ϗ ἡ, profluens, manans, emanans. Ex ῥέω.

'Αποῤῥοφάω, ῶ, et ἀποῤῥοφέω, ῶ, f. ήσω, absorbeo, exhaurio.

'Αποῤῥύπτω, f. ψω, abluo, sordibus expurgo, detergo, velut sapone.

'Απόῤῥυσις, εως, ἡ, defluxus. Ab ἀποῤῥύω.

'Αποῤῥυταλίζω, detraho, voc. *rutrum*, Lat. *Ern.*

'Απόῤῥυτος, ὁ ϗ ἡ, effluens, defluens. Ab

'Αποῤῥύω, f. ύσω, effluo, defluo.

'Αποῤῥωγὰς, άδος, ἡ, rupta, seu avulsa.

'Αποῤῥὼξ, ῶγος, ὁ ϗ ἡ, abruptus, præruptus; *substant.* fragmentum avulsum, pars, portio, emanatio, latex, rivus. Ἀποῤῥῶγες τȣ̃ σπλάγχνȣ, *Aret.* Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀποῤῥὼξ, *Il.* 2, 755. Ab eod.

'Απορύσσω, seu ἀπορύττω, f. ξω, defodio.

'Απόρυψις, εως, ἡ, detersio, ut simplex.

'Αποςφανίζω, f. ίσω, orbo, orphanum reddo. Ἀπορφανισθέντες ἀφ' ὑμῶν πρὸς καιρὸν ὥρας, 1 *Thess.* 2, 17. Ex ἀπὸ et ὀρφανός.

'Απόρφυρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, nulla purpura insignis.

'Απορχέομαι, ȣ̃μαι, f. ήσομαι, desulto, id est, imperite saltando perdo. Ἀπωρχήσαο τὸν γάμον, *Herodot.*

'Απόρως, *adv.* perplexe; (2) tenuiter.

'ΑΠΟΣ, εος, τὸ, labor, lassitudo.

'Αποσαλεύω, f. εύσω, e portu in altum proveho; (2) in salo sto, jactis ancoris commoror; unde additur interdum, ἐπ' ἀγκυρῶν, ἐπ' ἀγκυραῖς; (3) me stabilio. Ἀποσαλεύσας ἡμέραν ϗ νύκτα ὑπὲρ τȣ̃ στρατοπέδȣ, *Thuc.*

'Αποσαρκόω, ῶ, f. ώσω, in carnem concrescere facio; ἀποσαρκόομαι, ȣ̃μαι, in carnem concresco, in carnem vertor; (2) me totum carni dedo, carnis voluptates sector. Ex ἀπὸ et σὰρξ, *caro.*

'Αποσάττω, f. ξω, depono clitellas, deonero.

'Αποσαφέω, ῶ, f. ήσω, declaro, significo, ostendo. Ex ἀπὸ et σαφὴς, *clarus, manifestus.*

'Αποσβέννυμι, et ἀποσβεννύω, f. σβέσω, exstinguo, cessare facio. Hinc

'Απόσβεσις, εως, ἡ, et *Ion.* ιος, extinctio. Ἢν δὲ σφυγμοὶ πρὸς ἀπόσβεσιν ἴωσι, *Aret.*

'Αποσβέσσωσι, 3. pl. aor. 1. conj. *Poet.* pro ἀποσβέσωσι. Ab ἀποσβέννυμι.

'Αποσεισαμένος, a. 1. part. med. v. ἀποσείω.

'Απόσεισις, εως, ἡ, excussio; (2) saltatio quædam impudica. Ab

'Αποσείω, f. είσω, excutio; (2) *in med.* concutiendo a me repello; (3) amolior, ablego; (4) de medio tollo. Ἀποσείσασθαι τὸ γῆρας, *Aristoph. Lys.* 673.

'Αποσεμνύνω, magnifice celebro; (2) *in med.* jacto me, ostendo, vendito, arrogans sum.

'Αποσίω, idem quod ἀποσείω, quod vide.

'Αποσήθω, excutio, cribro.

'Αποσηκόω, ῶ, f. ώσω, in stabulo includo, includo tanquam in stabulo. Ex ἀπὸ et σηκός.

'Αποσημαίνεσθαι, *designare,* præs. inf. med. verbi

'Αποσημαίνω,

*Ἀποσημαίνω, f. ανῶ, indico, significo; ἀποσημαίνομαι, annoto.

Ἀποσήπτω, f. ψω, putrefacio.

Ἀπόσηψις, ἡ, putrefactio.

Ἀποσίγησις, ἡ, reticentia, taciturnitas.

Ἀποσιμόω, ῶ, simum reddo; (2) e loco cavo elevo; (3) extollo, effero.

Ἀποσίμωσις, εως, ἡ, incussus navis in aliam navem ex alto factus. Αἱ δὲ ἐμβολαὶ καὶ ἀποσιμώσεις ἐς βαρυτέρας τὰς Ῥωμαίων ναῦς ἀσθενεῖς ἐγίγνοντο, ex alto facti incursus, *Appian. Bell. Civ.* 4, 71.

Ἀποσιτέω, ῶ, (ἀποσιτίζω, *Ern.*) a cibo abstineo. Ab ἀπόσιτος.

Ἀποσιτία, ας, ἡ, abstinentia a cibo, inedia; (2) cibi fastidium. Ab eod.

Ἀποσιτικὸς, ἡ, ὸν, abstinentiam a cibo inducens. Ab eod.

Ἀπόσιτος, ου, ὁ ϰ ἡ, a cibo abstinens; abhorrens a cibo. Ex ἀπὸ et σῖτος, *cibus*.

Ἀποσιωπάω, ῶ, f. ήσω, sileo, taceo; (2) conticesco. Καὶ μεταξὺ λόγων ἀπεσιώπα ϰ διέλειπε, *Plut.* Hinc

Ἀποσιώπησις, εως, ἡ, reticentia; (2) figura rhetorica.

Ἀποσκάπτω, defodio, fodiendo detraho.

Ἀποσκαρίζω, f. ίσω, palpitans pedes in adversum jacto; (2) palpitans animam efflo. *Anthol. Judic.* cap. 4. (3) cachinnum tollo. Ἀποσκαριῶ ἐγὼ γέλωτι τήμερον, *Menand.*

Ἀποσκεδάζω, seu ἀποσκεδάω, f. άσω, dissipo, dispello. Ὡς εἰπὼν, ἄλλους μὲν ἀπεσκέδασεν βασιλῆας, *Il.* 19, 309. Ἀλλ' αὐτὸς αὐτοῦ τοῦτ' ἀποσκεδῶ μύσος, *Soph. Œd. Tyr.* 137.

Ἀποσκεδάννυμι, seu ἀποσκεδαννύω, idem.

Ἀποσκεδῶ, fut. *Att.* pro ἀποσκεδάσω. Τοῦτ' ἀποσκεδῶ μύσος, *Soph. Œd. Tyr.* 138.

Ἀποσκεπάζω, detego, retego, *Gl. V.* ἀπεσκεπασμένα, detecta, *Ph.*

Ἀποσκεπαρνισμὸς, οῦ, ὁ, certa fractura cranii. Ex ἀπὸ et σκεπαρνίζω, *ascia percutio*.

Ἀποσκέπτομαι, f. ψομαι, ex alto speculor.

Ἀποσκέπω, detego.

Ἀποσκευάζω, f. άσω, vasa aufero; (2) abjicio, depono, excutio; (3) onus ventris depono; (4) rejicio, repudio, non admitto; (5) amolior, de medio submoveo; (6) ablego, amando; (7) tollo de medio; (8) demolior, everto; (9) refuto, refello. Ἀποσκευασάμενοι ἀνεβαίνομεν εἰς Ἱερουσαλὴμ, *Act.* 21, 15. Ex ἀπὸ et σκεῦος.

Ἀποσκευὴ, ῆς, ἡ, vasa viatoria et sarcinæ; (2) impedimenta exercitus; (3) amolitio, sublatio de medio; (4) exoneratio alvi, et ipse locus ubi alvus exoneratur. Ex iisd.

Ἀπόσκημμα, ατος, τὸ, firmamentum, fulcimentum; (2) decubitus, id est, humor, qui, relicta ea parte quam infestabat, in aliam transit. Ab

Ἀποσκήμπτω, f. ψω, idem quod ἀποσκήπτω.

Ἀπόσκηνος, ου, ὁ ϰ ἡ, semotum ab aliis tentorium seu tabernaculum habens; (2) procul ab alio habitans. Ex ἀπὸ et σκηνή.

Ἀποσκηνόω, ῶ, f. ώσω, seorsim seu longe remotum tabernaculum habeo; (2) seorsum habito; (3) tentorium moveo.

Ἀποσκήπτω, f. ψω, decumbo in, incumbo, innitor; (2) decido, allidor; (3) evado, erumpo; (4) desino. Ἀποσκήψαντος εἰς φλαῦρον, *Herodot.* 33, 10.

Ἀποσκήψας, a. 1. part. act.

Ἀποσκιάζω, f. άσω, obumbro. Hinc

Ἀποσκίασμα, ατος, τὸ, obumbratio; (2) umbra.

Ἀποσκιασμὸς, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

Ἀποσκίδναμαι, dissipor. Μυρμιδόνας δ' οὐκ εἴα ἀποσκίδνασθαι Ἀχιλλεὺς, *Il.* 23, 4.

Ἀποσκίμπτω, fulcio.

Ἀποσκιῤῥόω, ῶ, f. ώσω, in scirrhum induro, induro; ἀποσκιῤῥοῦσθαι, occallescere. Hinc

Ἀποσκίῤῥωμα, ατος, τὸ, durities quæ in scirrhum abiit.

Ἀποσκιρτάω, ῶ, f. ήσω, resilio.

Ἀποσκλῆναι, exaresco; (2) morior; (3) tabefio; (4) obduresco; ἀπεσκληκὼς, tabidus, *Gl. V.* perf. part. pass. Ex σκλέω.

Ἀποσκλῆναι, *emortuum esse*, a. 2. inf. act.

Ἀποσκληρόω, ῶ, f. ώσω, duro, induro, obduro; ἀποσκληρύμαι, obduresco, induresco.

Ἀποσκληρύνω, induro; præduro, *Gl. V.* duriter habeo quem, οἱ δ. ἀποσκληρύνομαι, induresco.

Ἀποσκολύπτω, f. ψω, decortico, excorio; (2) detrunco, mutilo; (3) circumcido.

Ἀποσκοπεύω, f. εύσω, diligenter considero et intueor, contemplor.

Ἀποσκοπέω, f. ήσω, ex alto despicio; (2) eminus contueor; (3) custodio, observo, *Gl. V.* speculor, *pro* ignoro, *Jos.* (2) πόλιν τ' ἀποσκοποῦσα, *Eurip. Hec.* 939. Ab

Ἀπόσκοπος, ου, ὁ, eminus intuens; (2) a meta aberrans.

Ἀποσκορακίζω, f. ίσω, ad corvos abire jubeo, contumeliose repello; (2) in locum desertum amando; (3) vilipendo, contemptui habeo. Hinc

Ἀποσκορακισμὸς, οῦ, ὁ, amandatio alicujus in malam rem, contumeliosa repulsio; (2) increpatio.

Ἀποσκοτίζω, f. ίσω, obtenebro, obscuro; (2) in tenebras submoveo corpus, quo obumbrabam aliquid, amoveo.

Ἀποσκοτόω, ῶ, f. ώσω, obtenebro, obscuro, tenebris obductum oculis eximo; (2) adumbro, picturam umbra decoro. *Ph.* ἀποσκοτῶ, obsto, obsum. A σκότος.

Ἀποσκυβαλίζω, f. ίσω, rejicio, repudio, tamquam rem contemnendam.

Ἀποσκυδμαίνω, irascor, succenseo. Ἤδη μὴ δὴ πάμπαν ἀποσκύδμαινε θεοῖσιν, *Il.* 24, 65.

Ἀποσκύζω, f. ύσω, irrito.

Ἀποσκυθίζω, f. ίσω, Scythico more tondeo; cutem capitis una cum pilis detraho; (2) contumeliosa tonsura illudo. (1) τὸ δέρμα .... ἀπεσκύθιζον, *Joseph. Maccab.* 10. (2) κουρὰν ἀποσκυθίσαι, crines evellere, *Athen.* 12, 3, 524. Κρᾶτ' ἀπεσκυθισμένην, raso capite, *Eurip. Troad.* 1026.

Ἀποσκυλάω, ῶ, f. ήσω, deprædor, eripio prædando.

Ἀποσκυλεύω, f. εύσω, idem.

Ἀπόσκωμμα, ατος, τὸ, dicterium mordax, irrisio per scomma. Ab

Ἀποσκώπτω, f. ψω, scommata jacio, scommate incesso. Ἀποσκώπτειν ἐς τοὺς φιλοσοφοῦντας, *Luc.*

Ἀποσμάω, ῶ, f. ήσω, detergo, abstergo. Ἀποσμῆν τὸν ῥύπον, *Luc.*

Ἀπόσμηγμα, ατος, τὸ, retrimentum. Ab

Ἀποσμήχω, f. ξω, detergo. Ἀκριβῶς τὰ τρύβλια τῷ λιχανῷ ἀποσμήχων, *Luc.*

Ἀποσμικρύνω, ad parvitatem redigo, imminuo. Τὸ μεῖζον ἀποσμικρύνεται, πρὸς τὸ ταπεινότερον κατασπώμενον, *Luc. pro imagine.*

Ἀποσμίλευμα, τὸ, segmen scalpello factum, rasura, id quod scalpello deteritur, abraditur. Ab

Ἀποσμιλεύω, scalpello amputo, seu reseco; (2) scalpro purgo; (3) polio, expolio.

Ἀποσμύχω, fut. ξω, igni cæco absumo; (2) lenta tabe absumo; (3) dolore occulto et diuturno conficio.

Ἀποσοβέω, ῶ, abigo, expello; (2) perterrefacio. Ἀποσοβῆσαι τὸν γέλων, *Aristoph. Ran.* 45. Οὐκ ἀποσοβήσεις; οὐ ταχέως, εὐρὰξ, πατάξ; *Id. Av.* 1263. Hinc

Ἀποσόβησις, εως, ἡ, abactio, propulsatio.

Ἀποσοβητήριον, ου, τὸ, remedium mali, vim propulsandi habens.

Ἀποσοβητὴς, οῦ, ὁ, propulsator, averruncus.

Ἄποσος, ου, ὁ ϰ ἡ, quantitatis expers.

Ἀποσπάδιον, ου, τὸ, decerptum, lacinia avulsa. Ab ἀποσπάω, *extraho, evello*.

Ἀποσπάδων, οντος, ὁ, cui testiculi sunt avulsi, vel exsecti. Ab eod.

Ἀποσπαράσσω, lacerando avello.

Ἀποσπαργανόω, ῶ, f. ώσω, fascia exsolvo.

Ἀποσπαρθάζω, palpito, vibro, pulso. Ex ἀπὸ et σπαίρω, *palpito*.

Ἀπόσπασις, εως, et *Ion.* ιος, avulsio, evulsio, *Aret.* Ab ἀποσπάω. Unde

Ἀπόσπασμα, ατος, τὸ, pars rei avulsa; (2) evulsio. *Gl. V.* lacinia; fragmentum.

Ἀποσπασμὸς, οῦ, ὁ, idem.

Ἀποσπασμάτιον, ου, τὸ, particula excerpta, seu avulsa. Dim. ab ἀπόσπασμα.

Ἀποσπάω, ῶ, f. άσω, abstraho, avello ab aliqua re, imprimis uxorem abduco ab aliquo; (2) ἀποσπάσαι, recedere. Ἀποσπᾶσθαι τῆς μνήμης θεοῦ, *Basil.* Πῶς σ' ἀποσπάσω π[illegible] κροῦ τοῦδ' αἰόλου κνώδοντος; *Soph.* [illegible] ἀποσπασθεὶς, avulsus, item regressus, [illegible] a. 1. part. pass.

Ἀποσπείρω, dissemino.

Ἀποσπένδω, f. σπείσω, libo, effundo. *Ph.* delibo; ἀπέσπεισεν, delibavit, *Ph.* a. 1. Πολλὰ δ' Ἀθήνῃ εὔχετ' ἀποσπένδων, *Od.* [illegible], 394.

Ἀποσπερμαίνω, semen jacio.

Ἀποσπερματίζω, f. ίσω, semen emitto, semine genitali polluor.

Ἀποσπεύδω, f. εύσω, ab aliqua re deterreo, dehortor. Τῶν Μαντινέων τινὲς ἀπέτρεπον ϰ ἀπέσπευδον, *Thuc.*

Ἀποσπογγίζω, f. ίσω, spongia abstergo, seu detergo. Hinc

Ἀποσπόγγισμα, ατος, τὸ, purgamentum, sordes spongia detersa.

Ἀποσποδέω, ῶ, f. ήσω, cinerem detergo; (2) ictu decutio; (3) in cinerem redigo; (4) a medio tollo. Ἀποσποδῆσαι τοὺς ὄνυχας τῶν δακτύλων, attrivisse, *Aristoph. Av.* 8.

Ἀπόσπονδος, ου, ὁ ϰ ἡ, alienus et excludendus a libationibus; (2) impius, profanus. Ex ἀπὸ et σπονδή.

Ἀπόσπορος, ου, ὁ ϰ ἡ, satus ab aliquo, ab aliquo oriundus Ab ἀποσπείρω, *semino*.

Ἀποσπουδάζω, f. άσω, studiosus alicujus rei esse desino; (2) negligo, contemno, repudio. Ἀποσπουδάζειν τῶν κοινῶν, *Philost.*

Ἀπόσσυτος, ου, ὁ ϰ ἡ, excitatus; (2) depulsus. Ab ἀποσεύομαι.

Ἀπόσταγμα, ατος, τὸ, liquor defluens; (2) distillatio; (3) stiria, stilla. Ab ἀποστάζω.

Ἀποσταδὰ, *adv.* eminus. Ab ἀφίστημι.

Ἀποσταδὸν, *adv.* idem et ab eod.

Ἀποστάζω, f. ξω, distillo, stillatim fundo. Ἀποστάζει λόγων αὐτῶν χρυσὸς, *Luc.*

Ἀποσταθμάω, ῶ, f. ήσω, dependo, appensum trado.

Ἀποσταλάζω, distillo. Ab ἀποστάζω.

Ἀποσταλάω, ῶ, idem et ab eod.

Ἀπόσταξις, ἡ, distillatio. Ab eod.

Ἀποστασία, ας, ἡ, defectio, discessio, discidium, *Gl. V.*

Ἀποστάσιον, ου, τὸ, repudium; (2) derelictio justi domini; unde ἀποστασίου δίκη.

Ἀπόστασις, εως, ἡ, abscessio, defectio; rebellio, segregatio, abitus, discidium, prævaricatio. (2) distantia, intervallum; (3) venditio per libram; (4) cella. (2) τέλος δ' οὐ δυνάμενοι μὲν ἀμύνασθαι τοὺς ἀκοντίζοντας, διὰ τὴν ἀπόστασιν, *Polyb.* 2, 30. Πάσης δὲ τῆς δυνάμεως προέστησε τοὺς εὐζώνους ἐν ἀποστάσει, *Id.* 3, 113. (4) καταλιπεῖν δὲ αὐτὸν (τὸν οἶνον) ἐν τῇ ἀποστάσει οὐδενὶ παραδιδόντα, *Heraclides Ponticus de Politiis, cap. de Aphytæis.* Ab ἀφίσταμαι.

Ἀποστατέον, desistendum est. Ab ἀφίσταμαι.

Ἀποστατέω, ῶ, f. ήσω, non adsum, non præsto sum; (2) deficio, desero; (3) discrepo, sum dissimilis. Οὑτοσὶ πάλαι πάρειμι, οὐκ ἀποστατῶ φίλων, *Aristoph. Av.* 320. (3) μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀποστατεῖ πολὺ, *Soph. Œd. Col.* 743. Ab ἀποστάτης.

Ἀποστατὴρ, ῆρος, ὁ, qui deficit, qui secessionem facit; (2) retractator.

Ἀποστάτης, ου, ὁ, transfuga, desertor; (2) rebellis; (3) religionis Christianæ desertor.

Ἀποστατικὸς, ἡ, ὸν, rebellis, contumax. *Gl. V.* suppuratorius. A præc.

Ἀποστάτις, ιδος, ἡ, rebellis, defectrix.

Ἀποσταυρόω, ῶ, f. ώσω, vallis, seu palis ligneis in terram depactis munio seu cingo; (2) adfigo cruci.

Ἀποσταφιδόω, ῶ, f. ώσω, in uvam passam converto, seu muto. Ex ἀπὸ et σταφὶς, *uva*.

Ἀποστεγάζω, f. άσω, detego; (2) tego, operio undique. Ἀπεστέγασαν τὴν στέγην ὅπου ἦν, *Marc.* 2, 4. Hinc

'Αποστέγασμα, ατος, τὸ, tegmen, operculum; (2) protectio.
'Αποστεγνόω, ῶ, f. ώσω, tego.
'Αποστέγω, intus coerceo, cohibeo; (2) arceo, inhibeo, propulso.
'Αποστείβω, abeo.
'Αποστεινόω, *Ion.* pro ἀποστενόω, in angustum cogo. "Ομματα δ' ἐσβήταντος ἀπεστείνωτο προσώπω, *Theocrit.* 20, 101.
'Αποστείχω, f. ξω, abeo, discedo. Οἴκαδ' ἀποστείχειν, *Odyss.* 11, 131.
'Αποστελίγγισμα, τὸ, strigmentum, *id. quod simp.*
'Αποστελεῖ, 3. sing. f. 1. ind. act.
'Αποστέλλω, f. ελῶ, mitto; (2) mitto cum mandatis; (3) amando, ablego; (4) vi submoveo, *ap. Thuc.* ἀποστέλλει, renunciat. ἀποστέλλεσθαι, *pass. etiam dicuntur*, quos abeuntes prosequuntur; ἀποσταλεὶς, directus, *Ph.* a. 2. part. pass. Τίνος μ' ἔχατι γῆς ἀποστέλλεις; *Eur. Med.* 282. Φυγὰς ἀπεσταλεὶς ὁμαίμου λώβῃ, *Id. Ph.* 323. Κατ' ὀμφὴν σὴν ἀποσταλεὶς, fama tua accitus, *Soph. Œd. Col.* 550.
'Αποστενόω, ῶ, f. ώσω, angustum reddo. Ex ἀπὸ et στενὸς, angustus.
'Αποστενωτικὸς, ὴ, ὸν, ad brevitatem, in pauca verba redigens sententiam.
'Αποστεπτικὸς, ἡ, ὸν, pertinens ad ademptionem coronæ. Ab ἀποστέφω, adimo coronam.
'Αποστέργω, f. ξω, ejicio ex animo amorem, desino amare; (2) sustineo, tolero, *Suid.*
'Αποστερέω, ῶ, f. ήσω, privo, fraudo, defraudo, abnego, *Gl. V.* ἀποστερεῖ, inficiatur, *Ph.* 'Αποστερεῖν τινα τὰ χρήματα, τοῦ χρήματος· ἀποστερεῖσθαι συντυχίας τινος. 'Απεστέρηκας τὸν βίον τὰ τόξ' ἑλὼν, *Soph. Phil.* 954. Τοῦ μὲν οὖν σίτου μὴ πειρῶψεσθ' ἀποστερουμένην; *Aristoph. Thesm.* 705. 'Αποστερεῖς τὸν πατέρα τῆς τυραννίδος; *Id. Av.* 1611. Οὕτω παρακαταθήκην ἀπεστέρηκα, *Porphyr. de Abstin.* 4, 10. Hinc
'Αποστέρησις, εως, ἡ, privatio, defraudatio.
'Αποστερητὴς, οῦ, ὁ, fraudator, fraudulentus, inficiator, *Ph.* Ab eod.
'Αποστερητὶς, ίδος, ἡ, fraudatrix.
'Αποστερητικὸς, ὴ, ὸν, ad fraudandum valens. Ab eod.
'Αποστερίζω, et ἐρίσκω, privo.
'Αποστεφανόω, ῶ, f. ώσω, corona privo; ἀποστεφανοῦμαι, corona privor, *med.* coronam depono.
'Αποστέφω, f. ψω, idem.
'Αποστῇ, 3. sing. a. 2. conj. act. v. ἀφίστημι.
'Αποστηθίζω, f. ίσω, ex pectore depromo, aut eloquor, memoriter recito. A στῆθος.
'Απόστημα, ατος, τὸ, abscessus, apostema. *Gl. V.* vomica, suppuratio, ulcus; (2) spatium et intervallum quo absistimus; (3) locus remotior ac secretior. Ab ἀφίστημι.
'Αποστηματίας, ου, ὁ, qui abscessu seu apostemate laborat. A præc.
'Αποστηματίζω, resisto, subsisto. Ab eod.
'Αποστηματικὸς, ὴ, ὸν, separativus. Ab eod.
'Αποστημάτιον, ου, τὸ, parvum apostema, parvus abscessus. Dim. Ab eod.
'Αποστημάτιος, ία, ον, apostemate laborans.
'Αποστηματώδης, εος, ὁ ϰ ἡ, apostematis seu abscessus naturam habens. Ab eod.
'Αποστῆναι, a. 2. inf. act. v. ἀφίστημι.
'Αποστήριγμα, ατος, τὸ, fulcrum. Ab
'Αποστηρίζω, f. ξω, fulcio, sustento. Τοῖς σκέλεσι τοὺς μηροὺς ἀποστηριζόμενοι, *Aristot.*
'Αποστῆσαι, a. 1. inf. act. v. ἀφίστημι.
'Αποστησόμεθα, 1. pl. f. 1. ind. med.
'Αποστιβὴς, qui abiit, qui discessit a recta via, *Soph. in Scyriis.*
'Αποστιλβόω, ῶ, splendidum reddo.
'Αποστίλβω, f. ψω, splendeo, niteo, rutilo, illustro, splendorem emitto. 'Αποστίλβοντες ἀλείφατος, *Od.* 3, 408. *Gl. V.* reniteo.
'Απόστιχε, 2. sing a. 2. imperat. act. v. ἀποστείχω.
'Αποστλεγγίζω, destringo, abrado strigile. Hinc
'Αποστλέγγισμα, ατος, τὸ, strigmentum.
'Αποστολεὺς, έως, ὁ, qui classi præest, rei nauticæ præfectus. Ab
'Αποστολὴ, ῆς, ἡ, missio; (2) dimissio; (3) remissio; (4) profectio navi; (5) munus apostolicum; (1) χρόνῳ δ' ἰδὼν πυθίαις ἀποστολαῖσιν, *Eurip. Phœn.* 1050. (2) ἀποστολαὶ γὰρ μακάριαι μὲν, ablegatio, *Id. Iphig. in Aul.* 688.
'Αποστολικὸς, ὴ, ὸν, ad apostolos pertinens; (2) apostolos decens; (3) ab apostolis profectus:
'Αποστολιμαῖος, αία, αῖον, missitius, emissitius:
'Απόστολος, ου, ὁ, apparatus classium et expeditio maritima; classis, *Gl. V.* (2) imperator classis; (3) literæ dimissoriæ; (4) qui cum mandatis ab aliquo mittitur; (5) *in S. Libr.* κατ' ἐξοχὴν, apostolus; et (6) *adjective*, ὁ ϰ ἡ, qui huc illucve mitti solet; *Gl. V.* missus. Ab ἀποστέλλω.
'Αποστοματίζω, f. ίσω, memoriter recitare jubeo; (2) allicio ad loquendum; (3) memoriter recito, refero. "Ηρξαντο οἱ γραμματεῖς —— ἀποστοματίζειν αὐτὸν περὶ πλειόνων, *Luc.* 11, 53. (3) ὁπότε ἀποστοματίζει ὑμῖν ὁ γραμματιστὴς, πότεροι ἐμάνθανον τῶν παίδων τὰ ἀποστοματιζόμενα, *Plat. in Euthydema*, 1, 276. *Gl. V.* dicto. Ex ἀπὸ et στόμα, os. Unde
'Αποστομίζω, f. ίσω, idem; (2) os obstruo; (3) aciem retundo, hebeto. Πελέκυν λαβὼν ἀποστομισμένον ὑπὸ τοῦ πληγεῖν, *Philostr.*
'Αποστομόω, ῶ, os obturo, occludo; (2) aciem hebeto; (3) ore facto aperio. Hinc
'Αποστόμωσις, εως, ἡ, apertio facto ostio; (2) apertura, patefactio.
'Απόστοργος, ου, ὁ ϰ ἡ, amoris expers; (2) inimicus. Ex α priv. et στοργὴ, amor.
'Αποστρακίζω, f. ίσω, testulis in urnam conjectis damno, relego.
'Αποστρακόω, f. ώσω, in testam muto; (2) induro in testæ modum.
'Αποστράπτω, fulguro, corusco, emitto. Στράπτειν ἠέλιον ἀπὸ φλόγα, *Apoll. Rhod.* 3, 1018.
'Αποστρατεύω, f. εύσω, dimittor a militia, exauctoror; ἀποστρατεύομαι, emereor, *Gl. V.* ἀποστρατευσάμενος, emeritus.
'Αποστράτηγος, ου, ὁ ϰ ἡ, dux exauctoratus, imperatoris vel ducis loco motus.
'Αποστρατοπεδεύω, f. εύσω, castra moveo, castris motis revertor.
'Αποστραφείης, 2. sing. a. 2. opt. pass. v. ἀποστρέφω.
'Αποστραφῶ, *aversor*, a. 2. conjunct.
'Αποστρεβλόω, ῶ, f. ώσω, torqueo.
'Αποστρέφω, f. ψω, averto; (2) obverto; (3) retro ago, retro flecto; (4) converto; (5) discedo, alio iter flecto; ἀποστρέφομαι, devertor, avertor, aversor, abhorresco, fastidio, *Gl. V.* ἀπεστραμμένος, aversus, *Ph.* part. perf. pass. 'Αποστρέφοντα τὸν λαὸν, *Luc.* 23, 14. 'Αποστρεφομένων τὴν ἀλήθειαν, *Tit.* 1, 14. Νυνὶ δ' ἀποστρέψαντες αὖ ὀρνιθομανοῦσι, *Aristoph. Av.* 1289. 'Αποστρέφεται τὸν δῆμον, aversa refugit, *Id. Pace*, 681. Hinc
'Αποστρέψας, a. 1. part. act.
'Αποστροφὴ, ῆς, ἡ, aversio, aversatio; (2) perfugium, receptus; unde v. gr. ἀποστροφὴ τοῦ βίου, subsidium vitæ tolerandæ; (3) effugium; (4) depulsio, purgatio; (5) figura rhetorica. (4) ἀρκοῦσαν εἶπας αἰτίας ἀποστροφὴν, *Eurip. Hipp.* 1036.
'Αποστροφία, ας, ἡ, cognomen Veneris homines ab inconcessa libidine avertentis. Ab
'Απόστροφος, ου, ὁ ϰ ἡ, aversus, abhorrens. *Subst.* figura gramm. literæ abjectæ nota. Βάκτριοι οὐχ οἱ δὲ φῦλον ἔχουσιν ἀπόστροφα λέκτρα, sed aversæ ut Bactriani cameli coeunt, *Oppian. Cyneg.* 3, 501.
'Αποστυγέω, ῶ, f. ήσω, abhorreo, avertor. 'Αποστυγοῦντες τὸ πονηρὸν, *Rom.* 12, 9.
'Αποστυγοῦντες, nom. pl. part. præs. act.
'Αποστυφελίζω, depello, deturbo. Τρὶς δ' αὐτὸν ἀπεστυφέλιξεν 'Απόλλων, *Il.* 16, 703.
'Αποστύφω, f. ψω, adstringo.
'Αποστῶ, *discesserim*, 1. sing. a. 2. conj. act. v. ἀφίστημι.
'Αποσυκάζω, f. άσω, ficus decerpo; (2) exploro more eorum qui ficus carpunt; (3) ficus comedo.
'Αποσυλᾶσαι, a. 1. inf. act. *Dor.* pro ἀποσυλῆσαι. Ab
'Αποσυλάω, ῶ, f. ήσω, spolio, deprædor, depeculor, spoliando aufero, eripio. *Gl. V* ἀποσυλῶ, expilo.
'Αποσυμβολάω, ῶ, concurro, occurro. A συμβολή.
'Αποσυμβουλεύω, f. εύσω, dehortor, dissuadeo.
'Αποσυνάγω, disgrego, dispello.
'Αποσυνάγωγος, ου, ὁ ϰ ἡ, synagoga motus, cui interdictum est synagoga.
'Αποσύνακτος, ον, idem; cui synaxi, seu sacræ cœnæ communione interdictum est.
'Αποσύομαι, erumpo, prosilio, exsilio.
'Αποσυριγγόω, ῶ, f. ώσω, in fistulam converto; ἀποσυριγγοῦσθαι, in fistulam verti.
'Αποσυρίζω, sibilo, cum sibilo emitto.
'Αποσυρίσσω, sive ἀποσυρίττω, f. ίξω, exsibilo, sibilis ejicio.
'Απόσυρμα, ατος, τὸ, id quod detractum seu abrasum est, frustum alicunde abrasum, evulsum, excussum; (2) locus desquamatus. Ab
'Αποσύρω, detraho, retraho; abstraho, subtraho, subduco, dejicio; *Gl. V.* ἀποσύρεσθαι, præcipitem trahi sc. ab aliis ruentibus.
'Αποσυσσιτέω, ῶ, desum sodalitati, absum a sodalitio seu convivio.
'Αποσύστασις, εως, ἡ, destructio.
'Αποσφαγεὶς, a. 2. part. pass. v. ἀποσφάζω.
'Απόσφαγμα, ατος, τὸ, fæculentum, quod per colum transmissum est; *Hipp.* (2) cruor jugulati animalis. Ab
'Αποσφάζω, seu ἀποσφάττω, f. ξω, jugulo, macto; (2) interficio. Αὐτὴ δ' ἀποσφαγήσεται μαλ' αὐτίκα, *Aristoph. Thesm.* 757.
'Αποσφαιρίζω, fut. ίσω, ejaculor et pilam repello; (2) retorqueo et relido in modum pilæ.
'Αποσφαίρισις, ἡ, excussio.
'Αποσφαιρόω, in globi formam redigo.
'Αποσφακελίζω, f. ίσω, infestor seu laboro σφακέλῳ, sive membri inflammationem passi mortificatione; (2) σφάκελον induco; (3) debilito, putrefacio. Hinc
'Αποσφακέλισις, εως, ἡ, inflammatio membri alicujus torporem afferens.
'Αφοσφαλεὶς, a. 2. part. pass. verbi
'Αποσφάλλω, subverto, pessumdo; (2) a via aberrare facio; (3) facio excidere ab incepto, impedio. 'Αποσφάλλεσθαι τῆς ὁδοῦ, τῆς ἐλπίδος. Μέγα δέ σφεας ἀποσφήλειε πόνοιο, *Il.* 5, 567.
'Αποσφαλμάω, ῶ, collabor, concido. 'Ο δὲ ἵππος ἀπὸ τῆς πληγῆς ἀποσφαλμήσας, *Polyb.*
'Αποσφὰξ, άγος, ἡ, excelsum præcipitium, præcipitium in rupibus a se divulsis. Ab
'Αποσφάξειν, f. 1. inf. act. verbi
'Αποσφάττω, f. ξω, idem quod ἀποσφάζω· ἀποσφάττει, enecat, *Ph.*
'Αποσφενδονάω, ῶ, seu ἀποσφενδονέω, ῶ, f. ήσω, funda torqueo, funda tortum emitto. 'Αποσφενδονῶντες ἀλλήλοις, *Luc.* Hinc
'Αποσφενδόνητος, ου, ὁ ϰ ἡ, funda emissus; (2) funda repulsus.
'Αποσφενδονίζω, idem quod ἀποσφενδονάω.
'Αποσφήλειε, 3. sing. a. 1. opt. act. *Æol.* pro ἀποσφήλαι. Ab ἀποσφάλλω.
'Αποσφηνόω, in cunei formam redigo.
'Αποσφίγγω, f. ξω, stringo, adstringo, comprimo, coarcto, restringo, *Gl. V.* Οἷς μοῦ τὰς σιαγόνας ἀπεσφίγξατε, *Luc.*
'Απόσφιγξις, ἡ, constrictio.
'Αποσφραγίζω, f. ίσω, resigno; (2) signo; (3) reddo, perfero. Μαθόντα δὴ ταῦτα τὰ θεραπόντια ἀποσφράγισε, *Diog. Laert.* (4) 'Αποσφραγίζομαι, *metaphorice*, in tuto sum, nam quæ signantur tuta sunt. (4) καὶ δὴ πάντ' ἀποσφραγίζεται, *Eur. Or.* 1108. Hinc
'Αποσφράγισμα, ατος, τὸ, signaculum, sigillum.
'Αποσφραγιστὴς, οῦ, ὁ, resignator, *Gl. V.*
'Αποσφραίνομαι, odoror, olfacio.
'Αποσφραίνω, olfacio, *Ep.*
'Αποσχάζω, f. άσω, scarifico, venam aperio. Τὴν φλέβα ἀποσχάσαι, *Hippocr.*
'Αποσχαλιδόω, ῶ, plagas erigo, et furcis fulcio. Ex ἀπὸ et σχαλὶς, furcula.
'Αποσχάω, ῶ, idem quod ἀποσχάζω.

Ἀποσχεδιάζω, f. άσω, ex tempore dico; (2) temere et inconsulte ago.

Ἀποσχεῖν, a. 2. inf. act. v. ἀποσχέω.

Ἀπόσχεο, *abstine*, 2. sing. a. 2. imperat. med. *Ion.* pro ἀπόσχεσο, seu *Attice* ἀπόσχȣ.

Ἀπόσχεσις, ἡ, abstinentia, temperantia. Ab

Ἀποσχέω, abstineo. Ab ἀπέχω.

Ἀποσχήσȣσι, *arcebunt*, 3. plur. f. 1. ind. act.

Ἀποσχίζω, futur. ίσω, abscindo, reseco, fissu avello. Ἀποσχίζειν τινὰ τȣ̃ λόγȣ, *Aristot.* Hinc

Ἀπόσχις, ιδος, ἡ, *Aret.* (propago, *Ern.*) idem quod

Ἀπόσχισις, εως, ἡ, abscissio, avulsio, quæ scindendo aut findendo fit.

Ἀπόσχισμα, ατος, τὸ, idem.

Ἀποσχιστὴς, ȣ̃, ὁ, diremtor.

Ἀποσχοινίζω, f. ίσω, fune circumscriptum sejungo; (2) sejungo, separo.

Ἀποσχολάζω, f. άσω, vaco rei alicui.

Ἀποσχόμενος, a. 2. part. med. v. ἀποσχέω.

Ἀποσώζω, f. ώσω, servo, sanitati restituo. Πρὸς τὰς μὲν ὧν σὲ τὴν δὲ τ' ἔμπνυον βάσιν πάντοτας ἄλγȣς, κἀποσώζοντας νόσȣ, *Soph. Phil.* 1369.

Ἀποσωθῆναι, a. 1. inf. pass.

Ἀποταγὴ, ῆς, ἡ, renunciatio. Ab ἀποτάττω.

Ἀποτάδην, *adv.* extente. Ab ἀποτείνω.

Ἀποταθεὶς, a. 1. part. pass. v. ἀποτείνω.

Ἀποτακεὶς, a. 2. part. pass. v. ἀποτήκω.

Ἀπόταχτος, ȣ, ὁ ἡ, ad certum usum sepositus. Ab ἀποτάττω.

Ἀποταμιεύω, f. εύσω, recondo.

Ἀποτάμνω, *Ion.* pro ἀποτέμνω, quod vide.

Ἀπόταξις, εως, ἡ, renunciatio.

Ἀπότασις, εως, ἡ, extensio; (2) consilium, propositum, argumentum, materia tractanda. Ab ἀποτείνω.

Ἀποτάσσω, seu ἀποτάττω, f. ξω, colloco certo in loco, sepono, secerno; (2) centurio, in stationibus certis pono; (3) destino, despondeo; ἀποτάττομαι, renuntio, jubeo valere, a me submoveo, abstineo; (4) vale dico, de abeunte. Τὰς δὲ λοιπὰς σημαίας ὁ ϛρατηγὸς ἀποτάττει, *Polyb.* Ἐπίτρεψόν μοι ἀποτάξασθαι τοῖς εἰς τὸν οἶκόν μȣ, *Luc.* 9, 61. Καὶ ἀποταξάμενος αὐτοῖς, ἀπῆλθεν εἰς τὸ ὄρος προσεύξασθαι, *Marc.* 6, 46.

Ἀποτάτω, *adv.* longissime. Ab ἀπὸ, *a.*

Ἀπόταυρος, ȣ, ὁ ἡ, tauro carens.

Ἀποταυρόω, ῶ, f. ώσω, taurum facio; et ἀποταυρȣ̃μαι, taurinas iras concipio, tauri in modum efferor. Καί τοι τοκάδος δέργμα λεαίνης ἀποταυρȣ̃ται δμωσὶν, *Eur. Med.* 188.

Ἀπόταφος, ȣ, ὁ ἡ, privatus sepulchro; (2) seorsum ab aliis sepultus.

Ἀποτάφρευσις, εως, ἡ, circumvallandi actio, circumvallatio. Ab

Ἀποταφρεύω, f. εύσω, circumdo fossa, muro includo, murum duco, circumvallo, munio. Ἑλεῖν δὲ ȣ̓ δυνάμενος ἀπετάφρευσε, *Appian.*

Ἀποτέγγομαι, mano, decido, de lacrymis. Ὄμβρος χαλάζης αἵματος ἀπετέγγετο, *Soph. Œd. Tyr.* 1278.

Ἀποτεθεῖεν, *reserventur*, 3. pl a. 1. opt. pass. *per Sync.* pro ἀποτεθείησαν. Ab ἀποτίθημι.

Ἀποτείνω, extendo, produco in longum, v. gr. orationem, convivium; (2) intendo; ἀποτείνομαι, invehor, *Gl. V.* Οἱ δ' ἔτι τȣ́των μακρωτέρȣς ἀποτείνȣσι μισθȣ̀ς παρὰ θεῶν, *Plat.*

Ἀποτεκνωθῶ, 1. sing. a. 1. conj. pass. v. ἀποτεκνόω.

Ἀποτειχίζω, f. ίσω, muro obstruo, muro intersepio; (2) muro arceo, exitu vel aditu; vallum condo adversus aliquem, urbem circumvallo. Ἀπετείχισε τὰς καταδρομὰς τῶν Θρᾳκῶν, *Plut.* Hinc

Ἀποτείχισις, εως, ἡ, obstructio per murum; (2) murorum destructio.

Ἀποτείχισμα, ατος, τὸ, murus circumductus ad obstruendum munimentum loci.

Ἀποτειχισμὸς, ȣ̃, ὁ, obstructio quæ fit muro circumducto; (2) circumvallatio, munitio.

Ἀποτεκμαίρομαι, judico, colligo argumentando. Πόρȣς ἀπετεκμήραντο, *Apoll. Rhod.* 4, 1538.

Ἀποτεκνόω, liberis orbo.

Ἀποτέλειοι, magistratus, *Polyb.* Vide τέλος.

Ἀποτελειόω, ῶ, perficio; (2) consecro, initio

Ἀποτέλεσμα, ατος, τὸ, effectio, effectus; (2) effectus stellarum; (3) eventus. Ab ἀποτελέω. Hinc

Ἀποτελεσματικὸς, ὴ, ὸν, effectum habens; unde ἡ ἀποτελεσματικὴ, scilicet τέχνη, scientia docens, ἀποτελέσματα, *imprimis* ars auguralis; ἀποτελεσματικοὶ post Homeri ætatem dicti sunt, qui mathematici vocantur et Chaldæi.

Ἀποτελεσματικῶς, cum vi efficiendi, effective

Ἀποτελεστικὸς, ὴ, ὸν, efficiendi vim habens.

Ἀποτελευτάω, ῶ, f. ήσω, finem habeo, desino; (2) finem do, termino.

Ἀποτελεύτησις, ἡ, finis, determinatio.

Ἀποτελέω, ῶ, f. έσω, efficio, perficio, præsto; consummo, *Gl. V.* Ἀποτελεῖν τὸν νομιζόμενα· τὸν καρπὸν, producere; εἰς τὴν ἡλικίαν, adhibere. Ἡ δὲ ἁμαρτία ἀποτελεσθεῖσα ἀποκύει θάνατον, *J*[illegible] 1, 15.

Ἀποτέμνω, f. εμῶ, abscindo; deseco, recido, reseco, *Gl. V.* Κρᾶτ' ἀπὸ πάντα ϗ ἄρθρα τεμῶ χερὶ, *Soph. Phil.* 1198.

Ἀποτεμὼν, f. 1. part. act.

Ἀποτέξεσθαι, f. 1. inf. med. v. ἀποτίκτω.

Ἀπότεξις, εως, ἡ, partus. Ab ἀποτίκτω.

Ἀποτερματίζω, f. ίσω, definio, determino; (2) extermino, excludo. Hinc

Ἀποτερματισμὸς, ȣ̃, ὁ, definitio, determinatio, descriptio.

Ἀποτερμάτωσις, εως, ἡ, finis, extremitas. Κάρα, ἡ ἀποτερμάτωσις ἀνθρώπȣ, *Etymol. Mag.* 490, 27.

Ἀποτερμίζω, f. ίσω, finio, definio. A τέρμα.

Ἀποτεταμένος, perf. part. pass. v. ἀποτείνω.

Ἀποτέτμητο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἀπετέτμητο. Ab ἀποτέμνω.

Ἀπότευγμα, ατος, τὸ, res quæ male et præter animi sententiam successit; (2) damnum. Ab ἀποτυγχάνω, *non adsequor.*

Ἀποτευκτικὸς, ὴ, ὸν, qui solet aberrare et frustrari. Ab eod.

Ἀπότευξις, εως, ἡ, repulsa, sinister et infelix successus; *Gl. V.* offensatio. Ab eod.

Ἀποτεφρόω, ῶ, f. ώσω, in cinerem redigo.

Ἀποτηγανίζω, f. ίσω, e sartagine comedo.

Ἀποτήκω, f. ξω, liquo; (2) macero, tabefacio, consumo.

Ἀποτῆλε, *adv.* procul. Ex ἀπὸ et τῆλε.

Ἀπότηξις, εως, ἡ, distillatio quæ fit humore liquefacto. Ab ἀποτήκω.

Ἀποτίβατος, *Dor.* pro ἀπρόσβατος, *Soph.*

Ἀποτιεῖ, 3. sing. f. 1. ind. act. *Att.* pro ἀποτίσει. Ab ἀποτίω, *luo.*

Ἀποτίθημι, depono, repono, *Gl. V.* ἀποτίθεμαι, omitto, depono, recondo, condo, *Gl. V.* Ἀποτίθεσθαι τὴν ἀρχὴν, ἔχθραν, ὀργὴν, ἐπ' ἀνθράκων, εἰς ἀγγεῖον. *In medio*, rejicio. Καὶ μετέχοιμι τᾶς ἀφροδίτας, πολλὰν τ' ἀποθείμαν, *Eurip. Iphig. in Aul.* 557.

Ἀποτίκτω, partum emitto; (2) gigno.

Ἀποτίλλω, avello, revello. Ἀνασχίσας τὴν γαστέρα, καὶ ȣ̓δὲν ἀποτίλας, *Herodot.* 1, 123. *pessime Gronovius* ἀποτίλας. Hinc

Ἀπότιλμα, ατος, τὸ, id quod avulsum est, seu vellendo abstractum.

Ἀποτιμᾶν, præs. inf. act. *contr.* pro ἀποτιμάειν.

Ἀποτιμάω, ῶ, f. ήσω, æstimo; (2) æstimatum do; (3) pignus conductionis domus do; at ἀποτιμάομαι, pignus ejusmodi accipio; (4) ignominia adficio, *Gl. V.* ἀποτιμῶμαι censeor. Ἀποτιμήσασθαι τὸ χωρίον, *Dem.* Hinc

Ἀποτίμημα, ατὸς, τὸ, pignus, quod dotis loco datur; (2) pignus, quod dare cogebatur, qui domum pupilli ab Archonte conducebat.

Ἀποτίμησις, εως, ἡ, descriptio, census. *Gl. V.* æstimatio; (2) vectigal, tributum.

Ἀποτιμητὴς, ȣ̃, ὁ, qui pignus conductionis certo pretio æstimatum accipit. *Gl. V.* censor.

Ἀπότιμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, honore carens, inhonoratus; (2) oppigneratus. Ex τιμή.

Ἀποτίναγμα, ατος, τὸ, id quod decutitur seu excutitur. Ab

Ἀποτινάξασθαι, a. 1. inf. med. verbi

Ἀποτινάσσω, vel ἀποτινάττω, f. ξω, excutio, decutio; ἀποτίναξεν, decussit, *Ph.* a. 1. Τὸν κονιορτὸν ἀπὸ τῶν ποδῶν ὑμῶν ἀποτινάξατε, *Luc.* 9, 5.

Ἀποτιννύμενος, præs. part. med. verbi

Ἀπο[illegible], pœnas sumo. Ἢ νέας ἐν πόντῳ Κ[illegible] ἀποτίνυνται αὐτῶν, *Hesiod. Op.* 245. [illegible]

Ἀπ[illegible] persolvo, luo, *Gl. V.*

Ἀπ[illegible] luo pœnas, solvo, dependo. Τρεῖς [illegible] ἰδιώτῃ, δύω δ' ἄλλας ἀποτίνειν εἰς τ[illegible]τικὸν, *Plut.*

Ἀπ[illegible]μενος, a. 1. part. med. v. ἀποτίω.

Ἀπ[illegible], *luet*, 3. sing. f. 1. ind. act.

Ἀπ[illegible], εως, ἡ, restitutio, redhibitio, *Gl. V.*

Ἀ[illegible]τιτθος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, a matris uberibus amotus

Ἀποτίω, f. ίσω, punio; (2) persolvo, luo, rependo, reddo; (3) luo pœnas: ἀπέτισεν, luit, *Ph.* Ἐπειδὰν ἀποτίσω τὰ τρία τάλαντα, ἃ ὤφειλον, *Dem.* Τὰ παράνομα τάτ' ἀνόσια [illegible], *Aristoph. Thesm.* 692. Ἀπο[illegible] ἐκ κραιπάλης, h. e. post, *Id.* [illegible] (3) μεγάλοι δὲ λόγοι μεγάλας πλ[illegible]γὰς τῶν ὑπεραύχων ἀποτίσαντες, gravibus plagis adfecti, magnorum dictorum pœnas luerunt, *Soph. Antig.* 1350.

Ἀποτμήγω, f. ξω, abscindo. Πολλὰς δὲ κλιτῦς τότ' ἀποτμήγȣσι χαράδραι, *Il.* 16, 391.

Ἀποτμὴξ, ῆγος, ὁ ϗ ἡ, abscissus, abruptus. Ab ἀποτμήσσω.

Ἀποτμήξας, a. 1. part. act. v. ἀποτμήγω.

Ἀπότμηξις, εως, ἡ, prosectio, abscissio. Ab ἀποτέμνω.

Ἀποτμήσσω, abscindo, abrumpo.

Ἄποτμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, miser, infelix. Ἄποτμος, ἄποτμος ὁ φόνος, *Eurip. Phœn.* 1316. Ἐγὼ δὲ σᾷ δυσυχίᾳ δάκρυσι διοίσω πότμον ἄποτμον, *Id. Hippol.* 1142.

Ἀπότοκος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, enascens, enatus. Τοιγαρȣ̃ν τὰ ἀπότοκα τȣ̃δε νοσήματα ἄφυκτα γίγνεται. *Aret.* Ab ἀποτίκτω.

Ἀποτολμάω, ῶ, f. ήσω, confidenter audeo, confidenter aggredior. Ἡσαΐας δὲ ἀποτολμᾷ, *Rom.* 10, 20.

Ἀπότολμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, audax. A τολμάω.

Ἀποτομὰς, άδος, ἡ, abrupta, abscissa; (2) jaculi genus. Ab ἀποτέμνω. Unde

Ἀποτομεὺς, έως, ὁ, abscissor:

Ἀποτομὴ, ῆς, ἡ, abscissio, scissura; prosectio, *Gl. V.* (2) jaculum parvum.

Ἀποτομία, ας, ἡ, abscissio, incisio; (2) severitas nimia, qua res omnes ad vivum resecantur; *Ph.* crudelitas, al. *Gl. V.* temeritas, severitas, acerbitas.

Ἀπότομος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, abscissus, abruptus, præruptus; (2) durus, rigidus, severus, inexorabilis, *Ph.* crudelis, immanis, acerbus, durus; ἀποτομώτατος, durissimus, *Gl. V.* (2) ἐπεὶ τις ἀποτόμȣ λήματός ἐϛιν αἰδὼς, *Eurip. Alc.* 985.

Ἀποτόμως, *adv.* abscisse, abrupte; (2) severe, rigide; (3) plane, præcise, temere, *Gl. V.* (4) omnino.

Ἀποτοξεύω, f. εύσω, sagitta appeto; (2) sagitta arceo, propulso.

Ἀποτορνεύω, f. εύσω, detorno; (2) expolio, elaboro, exorno; (3) in orbem redigo.

Ἄποτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui sine potu vivit; (2) ad potandum non idoneus. Ἄσιτος ὠ̓νὴρ, ἄποτος, *Soph. Aj.* 324. Ex πίνω.

Ἀποτραγεῖν, a. 2. inf. act. v. ἀποτρώγω. Unde

Ἀποτράγημα, ατος, τὸ, cibi reliquiæ.

Ἀποτραχηλίζω, f. ίσω, strangulo, frango collum. *Gl. V.* decollo, detrunco. Ex ἀπὸ et τράχηλος.

Ἀποτραχύνω, exaspero; (2) audeo.

Ἀποτρεπτικὸς, ὴ, ὸν, avertendi seu depellendi vim habens; (2) dissuasorius, dehortatorius. Ab

Ἀποτρέπω, f. ψω, averto; (2) avoco, revoco, deterreo, dehortor; ἀποτρέπομαι, pedem averto, retro converto; (3) aversor, repudio, repello.

repello. Ἀποτρέπειν τοῦ γάμου, τῶν ἁμαρτημάτων. Ὅπως ἀποτρέψαις ἂν ἀντιδικῶν δίκην; *Aristoph. Nub.* 774. Οὐδὲν τούτων ἀπέτρεπέ σε, μὴ οὐχὶ πίνειν παρ' αὐτοῦ, prohibuit, quo minus, *Luc.* ἀποτετραμμένος, alienus ab aliqua re; οὐκ ἀποτετραμμένος, non alienus, immo cupiens aliquid facere.

Ἀποτρέφω, f. ψω, alo, *Ern.*

Ἀποτρέχω, currendo abeo, recurro, revertor.

Ἀπότρεψις, εως, ἡ, aversio. Ex ἀποτρέπω.

Ἀποτριάζω, tres ictus infligo; (2) vinco, supero; (3) triumphum cano.

Ἀποτριακδίζω, idem.

Ἀποτριάσσω, f. άξω, idem.

Ἀποτριβὴ, ῆς, ἡ, attritus, detrimentum. Ab

Ἀποτρίβω, f. ψω, detero, attero, contero; (2) aboleo, expello; (3) frictu seu tritu abstergo; ἀποτρίβομαι, detergo, diluo; (4) submoveo, amolior, deflecto, impedio, *Gl. V.* ἀπότριψον, defrica. Πλευρὰ ἀποτρίψουσι, *Odyss.* 17, 232. Ἀποτρίβειν διαβολὰς, *Diod. Sic.* Hinc

Ἀπότριμμα, ατος, τὸ, quod detereudo decidit, ramentum deterendo detractum. *Gl. V.* retrimentum, recrementum.

Ἀποτριτέω, ῶ, f. ώσω, ad tertiam partem redigo. *Ph.* ἀποτριτοῖ, decoquit.

Ἀπότριχες, ων, οἱ ϗ αἱ, impuberes. Ex ἀπὸ et θρὶξ, *crinis, pilus.* Unde

Ἀποτρίχω, f. θρίξω, pilos avello. Εἴδετε παρ' ἄκρας ὡς ἀπέθριξε τρίχας, *Eur.*

Ἀπότριψις, εως, ἡ, detersio; tritura, *Ph.* Ab ἀποτρίβω.

Ἀποτροπάεσθαι, præs. inf. med. v. ἀποτροπάομαι.

Ἀποτρόπαιος, ου, ὁ ϗ ἡ, malorum depulsor; (2) averruncus; (3) averruncandus, avertendus, abominandus, fugiendus, odio dignus. Ab ἀποτροπή.

Ἀποτροπάομαι, ῶμαι, aversor, declino.

Ἀποτροπάω, ῶ, averto. Ἡμεῖς πέρ μιν ἀποτρωπῶμεν ὀπίσσω αὐτόθεν, *Il.* 20, 119.

Ἀποτροπὴ, ῆς, ἡ, aversio; (2) amolitio, depulsio; (3) dehortatio, dissuasio. Ab ἀποτρέπω, *averto.* Hinc

Ἀποτροπιάζομαι, f. άσομαι, aversor, abominor, odio prosequor, exsecro; (2) placo, expio.

Ἀποτροπιάζω, pro piaculo expio, *Gl. V.* Ab ἀποτροπή. Hinc

Ἀποτροπίασμα, ατος, τὸ, sacrificium quod fit malorum avertendorum causa, expiatio.

Ἀποτροπιασμὸς, οῦ, ὁ, amolitio iræ deorum; (2) aversatio. Ab eod.

Ἀποτρόπιος, ον, avertendi vim habens.

Ἀπότροπος, ου, ὁ ϗ ἡ, aversandus, abominandus, refugiendus; (2) separatus ac quasi exterminatus; (3) depulsor mali, averruncus. Ἰὼ σκότου νέφος ἐμὸν ἀπότροπον, detestabilis, *Soph. Œd. Tyr.* 1313. Τὸν ἀπότροπον ἀΐδηλον ἄδαν, *Id.* 612. Ab ἀποτρέπω.

Ἀποτροφὴ, ῆς, ἡ, cibus, alimentum.

Ἀπότροφος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui procul a parentibus nutritus fuit; (2) peregrinus. (1) καὶ τὸν Ἄρεα ἀπότροφον γινόμενον. *Herodot.* 2, 64. A τρέφω.

Ἀποτρυγάω, ῶ, f. ήσω, vindemio.

Ἀποτρύχω, f. ξω, attero, consumo, exhaurio. Ἀποτρύχειν ἑαυτοὺς, *Plut.*

Ἀποτρύω, f. ύσω, detero, attero; (2) abjicio; (3) defatigo, conficio laboribus. Φαμὶ γὰρ οὐκ ἀποτρύειν ἐλπίδα τὰν ἀγαθὰν χρῆναί σε, *Soph. Trach.* 126.

Ἀποτρώγω, f. ξομαι, abedo, avello morsu.

Ἀπότρωκτος, ον, demorsus, resectus; Grammatici de Apocope dicunt.

Ἀποτυγχάνω, aberro, non adsequor; (2) frustror; (3) perdo, amitto; et (4) ex voto non succedo, præter spem evenio; repulsam fero, *Gl. V.* ἀπέτυχον, deceptus sum, *Ph.* a. 2. ἀποτυχὼν, deceptus, *Ph.* part. Ἀποτυγχάνειν τοῦ σκόπου, τῆς ἐλπίδος, *Dem.*

Ἀποτυλόω, ῶ, f. ώσω, callum obduco; ἀποτυλοῦμαι, occalleo, *Gl. V.* ἀποτυλοῦσθαι, callescere.

Ἀποτυμπανίζω, f. ίσω, fustibus concido; (2) fidiculis extendo; (3) crudeliter interficio.

Ἀποτυπόω, ῶ, f. ώσω, effingo, exprimo, *Gl. V.* ἀποτυπῶ, effingo; ἀποτυποῖ, effingit, *Ph.* Πρὸς τὴν τοῦ παραδείγματος ἀποτυπούμενος φύσιν, *Plat.*

Ἀποτύπτεσθαι, præs. inf. med. verbi

Ἀποτύπτω, f. ψω, verberare desino. *In med.* verberare me desino, plangere desino. Ἐπεὰν δὲ ἀποτύψωνται, *Herodot.* 2, 40.

Ἀποτύπωμα, ατος, τὸ, effigies expressa ex exemplari. Ab ἀποτυπόω, *Ern.*

Ἀποτυφλόω, ῶ, f. ώσω, excæco; (2) obturo, sc. fontem, fenestram.

Ἀποτύγχημα, ατος, τὸ, infortunium, frustratio. Ab ἀποτυγχάνω. Unde

Ἀποτευχία, ας, ἡ, spei frustratio, repulsa.

Ἀποτυχίζω, a lapide assulas et cementa malleo rostrato decutio ad eum complanandum. Ex ἀπὸ et τύχος, seu τύκος, quod vide.

Ἀποτυχόντως, *adv.* præter spem, præter votum. Ab ἀποτυγχάνω.

Ἀποτυχὼν, aor. 2. part. act. v. ἀποτυγχάνω.

Ἀπουλόω, ῶ, f. ώσω, cicatrice obduco. Hinc

Ἀπούλωσις, εως, ἡ, cicatricis inductio.

Ἀπουλωτικὸς, ἡ, ὸν, cui vis inest cicatricem inducendi.

Ἀπουραγέω, ῶ, f. ήσω, extremum agmen duco, agmen claudo.

Ἀπουράμενος, aor. 1. part. med. *per Sync.* pro ἀπουρισάμενος. Ab ἀπουρίζω, pro ἀφορίζω, *definio.*

Ἀπουρανόθεν, cœlitus.

Ἀπούρας, a. 1. part. act. *per Sync.* pro ἀπουρίσας, a verbo eod.

Ἀπουρέω, ῶ, f. ήσω, cum urina excerno.

Ἀπούρησις, εως, ἡ, et *Ion.* ιος, ipsa actio mingendi, vel urinam reddendi. Ἀπουρήσιος προθυμίη, *Aret.*

Ἀπουρίζω, f. ίσω, aufero, separo, *Il.* 22, 498. Ab ἀφορίζω, *aufero.*

Ἄπουρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui abest a terminis, longe a terminis. Πάτρας ἄπουρον, longe a mea patria, *Soph. Œd. Tyr.* 194. Ex ἀπὸ et ὅρος, *terminus.*

Ἀπουρόω, ῶ, f. ώσω, destituor vento secundo, adverso vento utor. Ex ἀπὸ et οὖρος.

Ἄπους, οδος, ὁ ϗ ἡ, pedibus carens.

Ἀποῦσα, *absens*, præs. part. f. g. verbi ἄπειμι.

Ἀπουσία, ας, ἡ, absentia; (2) detrimentum. Ἡ 'πιοῦσα ἀπουσία, *Eurip. Iphig. in Aul.* 651.

Ἀπουσιάζω, f. άσω, bonorum partem do alicui.

Ἀποφάγω, comedo.

Ἀποφαίνω, ostendo, demonstro, palam facio; (2) probo; (3) exhibeo, profero; (4) defero; (5) efficio, reddo, effectum exhibeo; (6) declaro, explico; ἀποφαίνομαι, pronuncio, decerno, sententiam dico. Ἀποφαίνειν γνώμην περί τινος, τὴν διαθήκην, τὰ πρὸς τὸ δημόσιον, εἰς τὸ κοινόν.

Ἀποφανοῦμες, 1. pl. f. 1. ind. act. *Dor.* pro ἀποφανοῦμεν.

Ἀπόφανσις, εως, ἡ, enunciatio verum vel falsum significans, nomine et verbo constans; (2) sententia, breve dictum; (3) rei quæsitæ probatio; (4) index, recensio, commentarius. Ab ἀποφαίνω. Unde

Ἀποφαντικὸς, ἡ, ὸν, enunciativus, pronunciativus, adfirmationem aut negationem habens, qui sive adfirmans sive negans aliquid pronunciat; (2) qui aliquid negat. Hinc

Ἀποφαντικῶς, *adv.* enunciative, more eorum qui de aliqua re aliquid pronunciant. Ab

Ἀποφαντὸς, ἡ, ὸν, enunciatus, pronunciatus.

Ἀπόφασθε, 2. pl. a. 1. imperat. med. verbi [illegible]

Ἀπόφασις, εως, ἡ, negatio; accipitur *apud Plutarchum* pro sententia et dicto brevi, hoc est apophthegmate; (2) descriptio bonorum, qua particulatim indicatur quantum quis in bonis habeat, (sed vide potius ἀπόφανσις, *Ern.*) Ab ἀπόφημι.

Ἀποφάσκω, nego, inficior; (2) enuncio aliquid; (3) interdico. Ex ἀπὸ et φάω.

Ἀποφατικὸς, ἡ, ὸν, negativus, negans.

Ἀποφατικῶς, *adv.* negative.

Ἀπόφατις, ἡ, idem quod ἀπόφασις, *Eur.*

Ἀποφαυλίζω, f. ίσω, pro vili habeo, parvi, flocci facio; verbis elevo.

Ἀποφέρβομαι, pascor seu alor ex, pasco seu alo me ex. Ἀποφερβόμενοι κλεινοτάταν σοφίαν, *Eurip. Med.* 827. Ex ἀπὸ et φέρβω, *alo.*

Ἀποφερείατο, 3. pl. præs. opt. pass. *Ion.* pro ἀποφέροιντο. Ab

Ἀποφέρω, aufero, abduco, tollo; (2) refero, reporto; (3) pendo, persolvo; (4) adfero; (5) renuncio, designo, nomen alicujus edo; (6) refero; ἀποφέρομαι, effluo, emano, expiro, *Gl. V.* Ἀποφέρειν τὸν φόρον, solvere; νόσος ἀπήνεικε αὐτὸν, necavit; παρανόμων γραφὴν κατά τινος, accusare. Ἀπόφερε τὰ σκεύη λαβὼν ταυτὶ πάλιν, *Aristoph. Pac.* 287. Καὶ ταῦτ' ἀποφέρειν πάντα, οὐκ ἀποσιωπᾶν, reddere; *Id. Conc.* 449.

Ἀποφεύγω, f. ξομαι, effugio, evado; (2) absolvor crimine, judicio. Ἀποφεύγειν τὸν τόπον, νόσον, πάθος, αἰτίαν· τὸ ἔγκλημα, δίκην, ψηφίσματα, absolvi. Εὖ γνῶθι, ὅτι σοὶ χρῆν τάδ' ἀποφυγεῖν, *Soph. Phil.* 1158. Εἰ μή τι τούτῳ δόντες ἀποφευξόμεθα, *Aristoph. Av.* 933. Hinc

Ἀποφευκτικὸς, ἡ, ὸν, effugiendi peritus; (2) qui habet fortunam, ut facile effugiat.

Ἀπόφευξις, εως, ἡ, effugium, (ἀπόφυξις, *Ern.*)

Ἀποφηληκίζω, decerpo seu deligo ficus immaturas; (2) vim adfero, cogo, *Suid.* Ex ἀπὸ et φήληξ, *ficus immatura.*

Ἀπόφημι, f. φήσω, contradico; (2) nego, inficior; (3) profiteor, effero; (4) censeo; (5) declaro; (6) demonstro. Ἀλλ' ὑμεῖς ἔρχεσθε, ϗ ἀγγελίην ἀπόφασθε, *Il.* 9, 645.

Ἀπόφημος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui est mali ominis, inominatus. Ex ἀπὸ et φήμη, *omen.*

Ἀποφῆναι, a. 1. inf. act. v. ἀποφαίνω.

Ἀπόφθαρμα, ατος, τὸ, pharmacum abortum faciens. Ex ἀποφθείρω, *corrumpo.*

Ἀποφθέγγομαι, f. ξομαι, eloquor, sententiose dico; vaticinor, oraculum edo. Ἐπῆρε τὴν φωνὴν αὐτοῦ, ϗ ἀπεφθέγξατο αὐτοῖς, *Act.* 2, 14.

Ἀποφθεγκτήριον, ου, τὸ, revelatio, *Man.*

Ἀπόφθεγκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, a sermone remotus et separatus, indignus quem alloquamur.:

Ἀπόφθεγμα, ατος, τὸ, acute dictum et breve:

Ἀποφθεγματικὸς, ἡ, ὸν, peritus apophthegmata loquendi; (2) qui apophthegmatibus loqui gaudet. Ab ἀποφθέγγομαι.

Ἀποφθείρω, corrumpo, perdo; (2) corruptum fœtum edo, abortum pario. Ἀποφθείρειν τὸ ἔμβρυον, *Hippocr.*

Ἀποφθίμενος, part. præs. med. *per Syncop.* pro ἀποφθιόμενος. Ab ἀποφθίω.

Ἀποφθινύθω, perdo, profligo; (2) pereo, intereo. Ἀποφθινύθουσι δὲ λαοὶ, *Il.* 5, 643.

Ἀποφθίνω, idem. Οὔτ' ἄνδρας ἀποφθείσειε θάλασσα, *Hes. Op.* 664.

Ἀποφθίσειε, 3. sing. a. 1. opt. act.

Ἀποφθίσθω, 3. sing. præs. imperat. med. vel pass. *per Syncop.* pro ἀποφθιέσθω. Ab

Ἀποφθίω, f. ίσω, perdo, inficio; ἀποφθίμενος, perditus, interfectus, mortuus. Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι, *Od.* 5, 110.

Ἀποφθορὰ, ᾶς, ἡ, abortus, editio fœtus in utero corrupti. Ab ἀποφθείρω.

Ἀποφιμόω, ῶ, f. ώσω, fiscella capistro; (2) os obturo.

Ἀποφλαυρίζω, f. ίσω, floccifacio; (2) derideo; (3) malum aversor.

Ἀποφλαυρίξασα, a. 1. part. act. f. g. *Dor.* pro ἀποφλαυρίσασα. A præc.

Ἀποφλεγμαίνω, inflammari tumore desino, tumorem depono.

Ἀποφλεγματίζω, f. ίσω, pituita purgor, pituitam elicio. Ex ἀπὸ et φλέγμα. Hinc

Ἀποφλεγματισμὸς, οῦ, ὁ, purgatio a pituita; (2) id quo utimur ad eliciendam pituitam.

Ἀπόφλημα, τὸ, debitum, *Dem. ap. Hes.*

Ἀποφλοιόω, ῶ, f. ώσω, decortico. A φλοιός.

Ἀποφλύζω, efflo, ebullio.

Ἀποφοιβάζω, expurgo; (2) oracula reddo.

Ἀποφοιτάω, ῶ, f. ήσω, abeo, abscedo, resilio, recedo; (2) non frequento scholam, derelinquo scholam; (3) renuncio; (4) morior. Ἀπεφοίτα τῶν ἐκκλησιῶν, *Philostr.* (2) παρ' Αἰσχίνου

Αἰσχίνην ἀποφοιτήσας, priore magistro derelicto, ad Æschinem se contulit, *Suidas.* Hinc

Ἀποφοίτησις, εως, ἡ, abitio, discessus.

Ἀπόφονος φόνος, injusta cædes, cædes infanda, *Eurip. Or.* 163. Ἀπόφονον αἷμα, sanguis quem effundere fas non est, *Id. Ibid.* 192.

Ἀποφορὰ, ᾶς, ἡ, ablatio; (2) lucrum, emolumentum; (3) vectigal, tributum; (4) pensio, pensitatio; (5) exhalatio, exspiratio, effluxio; (6) reditus, proventus; (7) graveolentia. Ab ἀποφέρω, *aufero.*

Ἀποφόρητος, ον, auferendus; τὰ ἀποφόρητα, dona convivis data.

Ἀπόφορος, ε, ὁ ἡ ἡ, infirmus, imbecillis, qui non est oneri ferendo; (2) non tolerandus, aversandus. Ab eod.

Ἀποφορτίζομαι, f. ίσομαι, exonero, onus abjicio. Ἐκεῖσε γὰρ ἦν τὸ πλοῖον ἀποφορτιζόμενον τὸν γόμον, *Act.* 21, 3. A φόρτος.

Ἀποφράγνυμι, sive ἀποφραγνύω, obstruo, obturo, communio velut septo. Κατοφράγνυσαι κύκλῳ τὸ πρᾶγμα, munis, *Soph. Antig.* 241. Ex ἀπὸ et φράσσω, *sepio.*

Ἀπόφραξις, ἡ, obturatio, obstructio.

Ἀποφρὰς, άδος, ἡ, nefastus, sceleratus, infandus, inauspicatus; ἀποφράδες, nefasti dies, *Ph.* Ex ἀπὸ et φράζω, *loquor.*

Ἀποφράσσω, sive ἀποφράττω, f. άξω, obstruo, obturo, intersepio. Ἀποφράσσειν τὸ στόμα.

Ἀπόφρικτος, ε, ὁ ἡ ἡ, inhorrescens, exterritus, *Aret.* Ex ἀπὸ et φρικτὸς, *horrendus.*

Ἀποφυάδες, adnata, id est, adnascentes ramuli ramis majoribus. Sic *Aristoteles* item vocat intestinorum appendices.

Ἀποφυὰς, άδος, ἡ, appendix; (2) ramulus adnascens majoribus. Ab ἀποφύω.

Ἀποφυγεῖν, a. 2. inf. act. v. ἀποφεύγω. Unde

Ἀποφυγὴ, ῆς, ἡ, effugium.

Ἀπόφυλιος, ε, ὁ ἡ ἡ, tribum non habens; (2) peregrinus; (3) inimicus, infensus. A φυλή.

Ἀποφυλλὰς, άδος, ἡ, *Nic.* Vide ἀποφύλλισις.

Ἀποφυλλίζω, folia seu frondes amputo. *Gl. V.* defolio. Ex ἀπὸ et φύλλον. Hinc

Ἀποφύλλισις, εως, ἡ, foliorum amputatio, frondatio.

Ἀποφυσάω, ῶ, f. ήσω, efflo; (2) perflo; (3) flatu expello, flatu dissipo, flatu dejicio; (4) respuo. Ἀποφυσᾶσθαι πλᾶτος μεγίθει, *Philo.*

Ἀποφύσια, ας, ἡ, eminentia; (2) bulla. Ab

Ἀπόφυσις, εως, ἡ, excrescentia, pars ab alia enata et procedens; (2) pars ossis extuberans. Ab ἀποφύω.

Ἀποφυτεία, ας, ἡ, transplantatio, quum stolo evulsus seritur. Ab

Ἀποφυτεύω, f. εύσω, stolonem evulsum sero; (2) transplanto.

Ἀποφύω, emitto surculum; ἀποφύομαι, enascor, exorior, abnascor; (2) adnascor.

Ἀποφώλιον, *adv.* frustra, incassum. Καὶ νέκυν αὐτίκ᾽ ἔθηκ᾽ ἀποφώλιον ἐκπτύεσαν, frustra exspuentem, *Oppian. Cyneget.* 3, 447.

Ἀποφώλιος, ε, ὁ ἡ ἡ, vanus, irritus; (2) monstrosus, prodigiosus; (3) indoctus. Ex ἀπὸ et φωλεὸς, *lustrum in quo feræ latent.*

Ἀπόφωλος, idem quod ἀποφώλιος, *Man.*

Ἀποχάζω, f. άσω, abscedo, recedo. Ἀλλ᾽ ἀποχάζεο βόθρε, *Odyss.* 11, 94.

Ἀποχαιρετίζω, saluto, adloquor, *Glossa ad Soph. Trach.* 531.

Ἀποχαλασμὸς, ε, ὁ, relaxatio. Ab

Ἀποχαλάω, ῶ, f. άσω, relaxo, remitto, resolvo. Ἀποχαλᾶν τὴν φροντίδα.

Ἀποχαλινόω, ῶ, f. ώσω, frenum detraho, effreno. *Gl. V.* refreno.

Ἀποχαλκεύω, f. εύσω, ære tego; (2) fabricor.

Ἀποχαλκίζω, f. ίσω, ære privo, seu spolio.

Ἀποχαρακόω, ῶ, f. ώσω, vallo seu aggere includo.

Ἀποχάραξις, εως, ἡ, vestigii impressio. Ab

Ἀποχαράσσω, seu ἀποχαράττω, f. ξω, scarifico, derado; (2) impresso vestigio signo, vel noto.

Ἀποχαρίζομαι, f. ίσομαι, elargior.

Ἀποχειμάζει, hiems desinit, desæviit.

Ἀποχειρίζω, f. ίσω, manum amputo, manu privo.

Ἀποχειρόβιος, ε, ὁ ἡ ἡ, manibus victum quærens, manuum labore victitans, artem sellulariam exercens.

Ἀποχειροβίωτος, ε, ὁ ἡ ἡ, idem. *Gl. V.* mechanicus.

Ἀποχειροτονέω, ῶ, f. ήσω, suffragio meo improbo, vel antiquo; (2) veto, abrogo; (3) plebiscito absolvo. Ἀποχειροτονηθῆναι τρὶς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, *Aristoph. Pace,* 6.5. Τὰ πεπραγμένα ἀκέσας ὁ δῆμος ἀπεχει[illegible] Μειδίε, *Dem.* Hinc

Ἀποχειροτονία, ας, ἡ, antiquatio, quæ fit suffragio; (2) abrogatio.

Ἀποχετεύω, f. εύσω, per canalem in alium locum deduco, derivo; (2) averto rem molestam.

Ἀποχέω, et ἀποχεύω, effundo.

Ἀποχὴ, ῆς, ἡ, distantia; (2) scriptum, quo pecuniam debitam creditor se accepisse testatur. *Gl. V.* apocha, acceptilatio; (3) abstinentia. Ex ἀπὸ et ἔχω, *habeo.*

Ἀποχλωρίας, ε, ὁ, cui color faciei mutatur ex pudore aut insania, proprie in pallorem. Ex ἀπὸ et χλωρός.

Ἀπόχορδος, ε, ὁ ἡ ἡ, absonus. Ex χορδή.

Ἀποχόω, ῶ, f. ώσω, terra adgesta averto; (2) aggere communio.

Ἀποχρᾷ, sufficit, satis est.

Ἀποχραίνειν, colorare, *Steph.*

Ἀποχρῆν, præs. inf. act. *Dor.* pro ἀποχρῆν, a verbo impers. ἀπόχρη, *satis est.* Ab

Ἀποχράομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, abutor; (2) utendo consumo, usu attero; (3) valde, sæpe utor; (4) utor; ἀποχρῆται, usurpat, *Ph.* (5) interficio; (6) contentus sum. Ἀποχρᾶτο τῷ στρατοπέδῳ, *Aristot.*

Ἀπόχρεμμα, ατος, τὸ, exscreatum. Ab

Ἀποχρέμπτομαι, f. ψομαι, exscreo, screatu ejicio. Hinc

Ἀποχρεμπτικὸς, ἡ, ὸν, exscreabilis.

Ἀπόχρεμψις, εως, ἡ, exscreatio.

Ἀποχρεώμενος, *contentus, Ion.* pro ἀποχρώμενος, quod est ab ἀποχράομαι.

Ἀπόχρη, f. ήσει, satis est, sufficit. Ἐμοὶ μὲν ἀπόχρη ταῦτα, ἢ ψηφίζομαι, *Aristoph. Av.* 1609. Ex ἀπὸ et χρῆμι pro χράομαι.

Ἀπόχρησις, εως, ἡ, abusus; (2) interfectio, occisio. Ab ἀποχράομαι.

Ἀποχρίω, f. ίσω, detraho, seu derado, quod inunctum fuit; (2) derado. *Gl. V.* relino.

Ἀποχρυσόω, ῶ, f. ώσω, inauro, deauro.

Ἀποχρώντως, *adv.* satis; abunde. Ab ἀποχρῶν, *sufficiens,* quod est ab ἀποχρᾷ.

Ἀπόχρωσις, εως, ἡ, coloratio, tinctura. Ex ἀπὸ et χρόω, *coloro.*

Ἀποχυθεὶς, part. pass. a. 1. verbi ἀποχύω.

Ἀποχυλίζω, f. ίσω, succum extraho.

Ἀπόχυμα, ατος, τὸ, id quod effusum est.

Ἀποχυρόω, ῶ, f. ώσω, munio, ut *simp.*

Ἀπόχυσις, εως, ἡ, effusio; (2) spicæ emissio, in frumento. Ab

Ἀποχύω, effundo, profundo.

Ἀποχωλεύω, f. εύσω, claudum reddo.

Ἀποχωλόω, ῶ, f. ώσω, idem.

Ἀποχωρέω, ῶ, f. ήσω, abscedo, discedo, recedo, decedo, *Gl. V.* Ἀποχώρησον δόμων, *Aristoph. Ach.* 460. Δεῦρ᾽ ὡς ἔμ᾽ ἀποχώρησον, accede, *Id. Av.* 1653. Ἀποχωρήσας ἀπ᾽ αὐτῶν, *Act.* 13, 13. Hinc

Ἀποχώρημα, ατος, τὸ, excrementum.

Ἀποχώρησις, εως, ἡ, abscessus, discessus, decessus; (2) egestio; (3) secessus ad levandum ventrem. (3) Ἕτερος δέ τις ἰδὼν θακεύοντας ἐν ἀποχωρήσει ἐπὶ δίφρων ἀνθρώπους, *Plutarch. in Lycurgo.*

Ἀποχωρίζω, f. ίσω, sejungo, secerno, segrego, revoco, sequestro, abstraho, abjungo, *Gl. V.* Ἐγένετο ἐν παροξυσμὸς, ὥστε ἀποχωρισθῆναι αὐτὰς ἀπ᾽ ἀλλήλων, *Act.* 15, 39. Hinc

Ἀποχωριστὴς, ε, ὁ, sevocator, *Gl. V.*

Ἀπόχωσις, εως, ἡ, munitio quæ fit aggere. Ab ἀποχόω.

Ἀποψαλίζω, forfice reseco.

Ἀποψάλλω, perstringendo revello.

Ἀποψάω, ῶ, f. ήσω, abstergo, detergo. Ἀλλ᾽ ἀποψήσασθ᾽ ἐγὼ καὶ τοί γε πάνυ πόνηρος εἶ, *Aristoph. Lys.* 1036.

Ἀποψεύδομαι, f. ψεύσομαι, mentior, fingo.

Ἀπόψηγμα, ατος, τὸ, ramentum, strigmentum, purgamentum. Ab ἀποψήχω, *derado.*

Ἀπόψημα, ατος, τὸ, quod abstergendo seu radendo detractum est. Ab ἀποψάω. Unde

Ἀπόψηστος, ε, ὁ ἡ ἡ, detersus, derasus.

Ἀποψηφίζομαι, suffragio meo absolvo, absolvo; (2) suffragio meo antiquo, abrogo; amoveo suffragio meo aliquem a magistratu; (3) censeo; (4) sententiam fero. Εἰ γὰρ ἀποψηφιεῖσθε τούτε, absolveretis, *Dem.*

Ἀποψήφισις, εως, ἡ, absolutio; (2) rejectio.

Ἀποψήχω, f. ξω, derado, detergo, destringo.

Ἀποψιλόω, ῶ, f. ώσω, nudo, privo; (2) deglabro, depilo. Hinc

Ἀποψίλωσις, εως, ἡ, nudatio; (2) depilatio.

Ἄποψις, εως, ἡ, adspectus, conspectus, prospectus, *Gl. V.* Ex ἀπὸ et ὄπτομαι.

Ἀποψοφέω, ῶ, magnum strepitum edo; (2) crepitum ventris emitto, pedo.

Ἀπόψυγμα, ατος, τὸ, idem quod excernitur, stercus.

Ἀπόψυξις, εως, ἡ, refrigeratio; (2) extinctio. Ἡ ῥίζα τῶν κακῶν πάντων, αὐτή ἐστιν ἡ ἀπόψυξις τῆς ἀγάπης, *Theophylact. ad vers.* 31, *cap.* 1, *ad Romanos.*

Ἀπόψυχος, frigidus. Δῆλον δὲ ὡς ἔμπαλιν τὰ ἐκτάδην ἀπόψυχα, ἅτε παρὰ μῆκος ἄκαιρον ἀναχαλώμενα, frigida et emortua, *Longin. Sublim.* 42.

Ἀποψύχω, f. ξω, frigefacio; (2) restinguo; (3) exspiro, animam efflo, morior, *Gl. V.* derigeo; (4) animi deliquium patior; (5) exsicco, depurgo; (6) excerno, alvum exonero; (7) consumo. Ἐς᾽ ἀπέψυξεν βίον, *Soph. Aj.* 1050. Ἀποψυχόντων ἀνθρώπων ἀπὸ φόβε, *Luc.* 21, 26.

Ἀποψωλέω, ῶ, f. ήσω, præputium detraho, glandem nudo; (2) apellam facio. Ex ἀπὸ et ψωλὸς, *apella, verpus.*

Ἀποψώμενος, part. pass. vel med. verbi ἀποψάω, *abstergo.* Εἰς ὅδὶν τὴν χεῖρα ἀποψώμενον, *Xenoph. Cyri Instit.* 1, 3.

Ἀπώμνυς, 2. sing. imperf. ind. act. *Poet.* pro ἀπώμνυς. Ab ἀπόμνυμι.

Ἄππας, ε, ὁ, genitor, *apud Callim.*

Ἀππαπαὶ, *adverbium annuentis et approbantis.*

Ἀπραγέω, facultate agendi destituor, nihil ago, otior, *Ern.*

Ἀπραγία, ας, ἡ, cessatio a rebus agendis, otium. A πράσσω.

Ἀπραγμάτευτος, ε, ὁ ἡ ἡ, circa quem studium adhibitum non fuit, non curiose excogitatus, levi labore partum; (2) de terra, commerciis carens; (3) homo socors, tardus, a rerum scita et astuta tractatione seu voluntate, seu ingenio, alienus. A πραγματεύω.

Ἀπραγμόνως, *adv.* sine molestia; (2) incuriose; (3) modeste, quiete; (4) sine affectatione imperii, potentiæ.

Ἀπραγμοσύνη, ης, ἡ, vacatio a negotiis; (2) tranquillitas a negotiis vacui; (3) negligentia. *Gl. V.* otium, incuriositas, incuria. Ab

Ἀπράγμων, ονος, ὁ ἡ ἡ, negotiis vacuus, quietus; (2) a negotiis abhorrens, iners; (3) qui placidis est moribus et nulli negotium facessit; (4) qui lites non amat, fugitans litium; (5) ignarus rerum et incuriosus. Ex α priv. et πρᾶγμα, *negotium.*

Ἀπραγόπολις, εως, ἡ, urbs negotiis vacua, otii altrix. Ex α priv. πρᾶγος, et πόλις.

Ἀπρακτέω, ῶ, nihil proficio; (2) non impetro quod peto; (3) nihil ago, otiosus sum. Παρὰ ἀνθρώποις ἀπρακτεῖν, *Xen.*

Ἄπρακτος, ε, ὁ ἡ ἡ, infectus, non factus; (2) inultus, impunitus; (3) qui nihil efficit, inefficax, et qui effici nequit; (4) intractabilis; (5) ignavus, otiosus, *Gl. V.* (6) in quo a laboribus et negotiis abstinetur, ut ἄπρακτοι ἡμέραι, feriæ, *Gl. V.* (7) unde nil redit, ut γῆ ἄπρακτος, non vectigalis.

Ἀπράκτως, *adv.* re infecta, sine profectu.

Ἀπραξία, ας, ἡ, cessatio a rebus agendis; (2) otium; (3) ignavia, inertia; (4) justitium.

Ἀπρασία,

Ἀπρασία, ας, ἡ, emptorum penuria, quum nihil vendere possumus. Ex α et πράω.

Ἄπρατος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui nondum venditus est; (2) qui non venditur. *Gl. V.* invenalis, non vendibilis. Ex iisd.

Ἀπραΰντος, ον, implacabilis. A πραΰνω.

Ἀπρέπεια, ας, ἡ indecentia, indecorum, dedecus, fœditas, *Gl. V.* Ab ἀπρεπής.

Ἀπρεπέστερον, *adv.* indecentius.

Ἀπρεπέως, *adv.* indecenter, contra decorum, *Ion.* pro ἀπρεπῶς.

Ἀπρεπής, έος, ὁ ἡ ἡ, indecens, indecorus. Ex α priv. et πρέπει, convenit. Hinc

Ἀπρεπῶς, *adv.* indecenter. *Gl. V.* dedecore, illicite.

Ἀπρήκτοισι, dat. pl. *Ion.* et *Poet.* pro ἀπράκτοις.

Ἄπρηκτος, idem quod ἄπρακτος, *Ion.*

Ἀπριάτην, *adv.* absque pretio, gratis. Ex ...

Ἀπρίγδα, idem quod ἀπρίξ.

Ἀπρικτόπληκτος, ον, enixe percussus, *Æsch. Heath.*

Ἀπρίξ, *adv.* tenaciter, ita ut secari nequit; (2) mordicus, totis viribus, enixe, firmiter. Κόμην ἀπρὶξ ὄνυξι συλλαβὼν χερὶ, *Soph. Aj.* 310. Ex πρίω.

Ἀπροαιρεσία, ας, ἡ, temeritas, inconsiderantia. Ex ἀπὸ et προαιρέω.

Ἀπροαίρετος, ου, ὁ ἡ ἡ, involuntarius, qui non fit consulto. Ex iisd.

Ἀπροαιρέτως, *adv.* involuntarie, non sponte, non consulto, non de industria.

Ἀπροβούλευτος, ου, ὁ ἡ ἡ, temerarius, inconsultus; (2) res quæ non fuit antea in Senatu deliberata. (2) εἰσηγεῖτό τι, μηδὲν ἔτι ἀπροβούλευτον ἐς τὸν δῆμον ἐσφέρεσθαι, *Appian. Bell. Civ.* 1, 69. Ex α priv. et προβουλεύω.

Ἀπροβούλητος, ον, idem.

Ἀπροβουλεύτως, *adv.* inconsulto, non præmeditate.

Ἀπροβουλία, ας, ἡ, temeritas. Ex α priv. πρὸ, et βουλὴ, *consilium, deliberatio.*

Ἀπροβούλως, *adv.* improvide, incaute.

Ἀπροδιηγήτως, sine duce. Ex α, πρὸ, διὰ, et ἡγοῦμαι.

Ἀπροδιορίστως, *adv.* indefinite. A διορίζω.

Ἀπροθέτως, *adv.* sine certo consilio, temere. Ex ἀπὸ et προτίθημι, *propono.*

Ἀπρόθυμος, ου, ὁ ἡ ἡ, minime alacer, invitus, segnis.

Ἀπροθύμως, *adv.* non alacriter, non libenter, tergiversando.

Ἀπροϊδής, έος, ὁ ἡ ἡ, improvisus, non prævisus, inopinatus. Ex α priv. et προείδω.

Ἄπροικος, ου, ὁ ἡ ἡ, dotis expers, indotatus. Ex α priv. et προὶξ, seu προῖξ, *dos.*

Ἀπροκαλύπτως, *adv.* sine velamento et colore quæsito, prætextu nullo, aperte, palam. Ex α priv. et προκαλύπτομαι.

Ἀπροκατασκεύαστος, ον, necessaria præstructione aut præparatione carens.

Ἀπρόκοπος, ον, sine progressu, *Man.*

Ἀπρόλογος, ον, prologo carens.

Ἀπρομήθεια, ας, ἡ, incogitantia, temeritas.

Ἀπρομύθητος, ον, non prædictus.

Ἀπρονοησία, ας, ἡ, imprudentia. A προνοέω.

Ἀπρονόητος, ου, ὁ ἡ ἡ, non provisus; (2) qui providentia non regitur; (3) improvidus, imprudens; (4) inexploratus.

Ἀπρονοήτως, *adv.* imprudenter, incaute, non proviso eventu.

Ἀπρονόμευτος, ου, ὁ ἡ ἡ, non direptus, in quem excursiones non sunt factæ, ante nondum pastus. Ex προνομεύω.

Ἀπρόοπτος, ου, ὁ ἡ ἡ, improvisus.

Ἀπροόπτως, *adv.* ex improviso, præter exspectationem.

Ἀπροόρατος, ου, ὁ ἡ ἡ, non provisus, improvisus. Ex α priv. et προοράω.

Ἀπροοράτως, *adv.* ex improviso, de improviso.

Ἀπροπτωσία, ἡ, vacuitas a temeritate in assentiendo, abstinentia a temeraria assentione. Ex α et προπίπτω. Unde

Ἀπροπτώτως, ον, non temere adsentiens.

Ἀπροσάντητος, ου, ὁ ἡ ἡ, ad quem non patet accessus, inaccessus. Ex προσαντάω.

Ἀπροσαύδητος, ου, ὁ ἡ ἡ, non compellatus, insalutatus. Ex α priv. et προσαυδάω.

Ἀπρόσβατος, ου, ὁ ἡ ἡ, inaccessus.

Ἀπρόσβλητος, ου, ὁ ἡ ἡ, cui nemo resistere potest, inaccessus. Ex α priv. et προσβάλλω.

Ἀπροσδεής, έος, ὁ ἡ ἡ, qui nulla re indiget.

Ἀπροσδέητος, ου, ὁ ἡ ἡ, idem, *Ern.*

Ἀπροσδόκητος, *Æschyl.* et

Ἀπρόσδεκτος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui admittendus non est. Ex α priv. et προσδέχομαι.

Ἀπροσδιόνυσος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui nihil ad rem facit; (2) absurdus. Ex α et Διόνυσος.

Ἀπροσδιόριστος, ου, ὁ ἡ ἡ, indefinitus. Ex α priv. et προσδιορίζω, *definio.*

Ἀπροσδιορίστως, *adv.* indefinite.

Ἀπροσδόκητος, ου, ὁ ἡ ἡ, inexspectatus, inopinatus.

Ἀπροσδοκήτως, *adv.* præter exspectationem, ex improviso, inopinato.

Ἀπροσέγγιστος, ab ἐγγίζω, idem quod

Ἀπροσέλευστος, ου, ὁ ἡ ἡ, inaccessus, ad quem accedere non licet. Ex α priv. et ἔρχομαι.

Ἀπρόσεκτος, ον, negligens.

Ἀπροσεξία, ας, ἡ, negligentia, segnities. Ex α priv. et προσέχω, *deditus sum rei alicui.*

Ἀπροσηγόρητος, ου, ὁ ἡ ἡ, insalutatus. Ex α priv. et προσηγορέω, *saluto.*

Ἀπροσηγορία, ας, ἡ, silentium, taciturnitas; (2) neglectum salutandi officium. Ab

Ἀπροσήγορος, ου, ὁ ἡ ἡ, quem nemo appellare nec salutare ob severitatem audet, qui propter morum asperitatem non est adfabilis; (2) qui non libenter salutat.

Ἀπρόσηλος, vel ἀπρόσειλος, ον, non expositus solis calori, *Hes.*

Ἀπρόσθικτος, ον, intactus.

Ἀπροσίδητος, ον, non adspectabilis, *Man.*

Ἀπρόσικτος, ου, ὁ ἡ ἡ, inaccessus; non adsequendus. Ex προσίκομαι, *venio.*

Ἀπρόσιτος, ου, ὁ ἡ ἡ, inaccessus, *Gl. V.* inaccessibilis, *Gl. V.* Ex πρὸς et εἶμι, *eo.*

Ἀπρόσκεπτος, ου, ὁ ἡ ἡ, improvisus, inconsideratus. Ex α priv. et προσκέπτομαι.

Ἀπροσκέπτως, *adv.* inconsiderate.

Ἀπρόσκλητος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui non est rite vocatus in jus. Ex α priv. et προσκαλέω.

Ἀπροσκλινής, ές, non inclinans se, non adsentiens, non amans, non studiosus.

Ἀπροσκλινῶς, *adv.* sine adsentione, accessione ad partes alicujus, studio alicujus rei.

Ἀπρόσκλιτος, ον, idem quod ἀπροσκλινής.

Ἀπροσκοπέω, sum ἀπρόσκοπος et improvidus, *Steph.*

Ἀπρόσκοπος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui inoffenso gradu procedit; (2) inoffensus, inviolatus. Ex α priv. et προσκόπτω, *allido.*

Ἀπροσκόπως, *adv.* sine offendiculo.

Ἀπροσκορής, έος, ὁ ἡ ἡ, satietatem nullam adferens, *Suicer.* Ex α priv. et προσκορής.

Ἀπρόσληπτος, ου, ὁ ἡ ἡ, non adsumptus, *Suicer.*

Ἀπροσλόγος, ον, ineptus, abhorrens a re proposita, alienus.

Ἀπροσλόγως, *adv.* inepte, alieno loco.

Ἀπρόσμακτος, ου, ὁ ἡ ἡ, intractabilis, qui tangi nequit, intactus. A προσμάσσω.

Ἀπρόσμαχος, ου, ὁ ἡ ἡ, inexpugnabilis, invictus; (2) intolerabilis. A προσμάχομαι.

Ἀπροσμήχανος, ου, ὁ ἡ ἡ, contra quem nullæ valent machinæ, inexpugnabilis. Ex α priv. πρὸς, et μηχανή.

Ἀπρόσμικτος, ου, ὁ ἡ ἡ, cui nullum cum alio commercium est, insociabilis. A προσμίγνυμι.

Ἀπροσόδευτος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui nullis adiri viis potest, inaccessus. A προσοδεύω.

Ἀπρόσοιστος, ου, ὁ ἡ ἡ, intolerandus, non ferendus, quem quocunque modo tractes arduum sit non offendere. Ex α priv. et προσφέρω, *tolero.*

Ἀπροσοίστως, *adv.* intolerabiliter, intractabiliter.

Ἀπρόσοιτος, idem, *Hes. V. Misc. Obs.* 4, 176.

Ἀπροσόμιλος, ον, idem; abhorrens a consuetudine familiaritatis, morosus. Ἀπροσόμιλον γῆρας, *Soph. Œd. Col.* 1236.

Ἀπρόσοπτος, ον, idem quod

Ἀπροσόρατος, ου, ὁ ἡ ἡ, adspectu sævus, horrendus; (2) qui nequit adspici.

Ἀπροσόρμιστος, ον, stationem navium non habens.

Ἀπροσπαθής, έος, ὁ ἡ ἡ, idem quod ἀπροσκλινής.

Ἀπροσπαθῶς, *adv.* idem quod ἀπροσκλινῶς.

Ἀπροσπέλαστος, ου, ὁ ἡ ἡ, inaccessus. Ex α priv. et προσπελάζω, *adpropinquo.*

Ἀπρόσπλοκος, ον, dissonus, qui conjungi, complicari, conseri nequit. Ab α, πρὸς, et πλέκω.

Ἀπροσπόριστα, ων, τὰ, quæ patrifamilias per filium non adquiruntur, bona adventitia. Ex α priv. et προσπορίζω, *adquiro.*

Ἀπρόσπταιστος, ον, in quo nihil offensionis est, planus, tutus. A προσπταίω.

Ἀπροσπτωσία, ας, ἡ, securitas ab hostili impetu. Ex α priv. et προσπίπτω.

Ἀπρόσπτωτος, ου, ὁ ἡ ἡ, in quem impetus fieri nequit, quem adoriri non est tutum.

Ἀπρόσρητος, ου, ὁ ἡ ἡ, non ulli adfabilis; (2) in quo salutationibus supersedetur.

Ἀπροστάσιον, ου, τὸ crimen ἀπροστασίου Athenis intendebatur inquilinis, qui nullum προστάτην, patronum, adoptassent, quod e legibus necesse erat facere.

Ἀπροστάτευτος, ου, ὁ ἡ ἡ, rectore et adjutore carens, desertus. A προστατεύω.

Ἀπροστάτητος, ον, idem.

Ἀπρόστομος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui acuta cuspide præfixus non est, non acutus in summa sui parte.

Ἀπρόσφιλος, crudelis. Πρὸς τὴν ἐράσμιον θέαν καὶ ἀπρόσφιλος ὀφθαλμὸς ἡμεροῦται, *Heliodor.* 5.

Ἀπρόσφορος, ου, ὁ ἡ ἡ, incommodus, inconveniens. Ναυβάταις ἀπροσφόρους, *Eurip. Iphig. in Aul.*

Ἀπρόσφυλος, peregrinus, alienus, abhorrens.

Ἀπροσφώνητος, inexorabilis, qui flecti nequit.

Ἀπρόσφωτος, ον, *Nic.*

Ἀπρόσψαυστος, intactus, non tangendus.

Ἀπροσωπολήπτης, ου, ὁ, respectu personarum carens. V. Lat. reperitur et ἀπροσωπόληπτος.

Ἀπροσωπολήπτως, *adv.* citra personarum respectum.

Ἀπρόσωπος, ου, ὁ ἡ ἡ, impersonalis, cum personæ non fit mentio; (2) qui personam i. e. larvam non habet; (3) qui faciem pulchram non habet, adspectu turpis, deformis.

Ἀπροσώπως, *adv.* sine persona, impersonaliter.

Ἀπροτίελπτος, ον, pro ἀπρόσελπτος, insperatus. Κακὸν ἐν λαγόνεσσι φέρων τόσον ἀπροτίελπτον, *Oppian. Cyneget.* 3, 422.

Ἀπροτίμαστος, ου, ὁ ἡ ἡ, intactus, incontaminatus, *Il.* 19, 262. A προτιμάσσω.

Ἀπροτίοπτος, ου, ὁ ἡ ἡ, quem adspicere non licet, invisibilis. Ex α priv. et ὄπτομαι.

Ἀπροτίοπτος, ον, pro ἀπρόσοπτος, *Man.*

Ἀπροφανές, *adv.* repente, *Orph.*

Ἀπροφανής, ές, improvisus.

Ἀπροφάσιστος, ου, ὁ ἡ ἡ, prætextu et excusatione carens; (2) qui sine prætextu et simulatione aliquid agit, inflexibilis, implacabilis. Ex α priv. et προφασίζομαι, *prætexo.*

Ἀπροφασίστως, *adv.* sine prætextu et excusatione; (2) præcise, simpliciter, ἀποτόμως.

Ἀπρόφατος, ου, ὁ ἡ ἡ, idem quod ἀπροφάσιστος. (2) non prædictus, ex improviso accidens. Ex α priv. πρὸ, et φάω, *dico.*

Ἀπροφάτως, *adv.* sine prætextu.

Ἀπροφύλακτος, ου, ὁ ἡ ἡ, incustoditus; (2) nulla cautione prævisus. A προφυλάσσω.

Ἀπροφυλάκτως, *adv.* incaute, improvide.

Ἀπταισία, ας, ἡ, immunitas a peccato. Ex α priv. et πταίω.

Ἄπταιστος, ου, ὁ ἡ ἡ, non impingens. *Gl. V.* irreprehensibilis. Ex iisdem.

Ἀπταίστως, *adv.* sine offensione, citra offensionem, sine peccato.

Ἀπτερέως, *adv.* velocissime, idem quod ἀπτέρως. Κινεῖν δ' ἀπτερέως, *Apoll. Rhod.* 4, 1765. Ex α pro ἅμα, et πτερόν.

Ἄπτερος, ου, ὁ ἡ ἡ, non alatus, alas non habens. *Gl. V.* implumis. Ex α priv. et πτερὸν, *ala.*

Ἀπτέρυγος,

Ἀπτέρυγος, ου, ὁ ϗ ἡ, alas non habens. Ex α priv. et πτέρυξ, *ala*.

Ἀπτερύομαι, alas quatio, signum lætitiæ in volatilibus.

Ἀπτέρωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἄπτερος· (2) velox.

Ἄπτεσθον, 2. dual. imperf. med. verbi ἅπτομαι.

Ἀπτὴν, ῆνος, ὁ ϗ ἡ, involucris, implumis.

Ἀπτῆσι, dat. plur. ab ἀπτήν.

Ἀπτικὸς, ή, όν, tangendi vim habens. Ex ἅπτομαι, *tango*.

Ἄπτιλος, ου, ὁ ϗ ἡ, implumis, non volucris. Ex α priv. et πτίλον, *penna, pinna*.

Ἄπτιστος, ου, ὁ ϗ ἡ. qui pinsus et tusus non est; (2) integer, indivisus. A πτίσσω.

Ἀπτοεπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, in dicendo intrepidus; (2) mordax in verbis, audax. Ex α priv. πτοέω, et ἔπος· vel ex ἅπτομαι, *tango*.

Ἀπτόητος, ου, ὁ ϗ ἡ, intrepidus; impavidus, *Ph.* Ex α priv. et πτοέω, *consterno*.

Ἀπτοίητος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisdem.

Ἀπτολέμιστος, ον, idem quod ἀπτόλεμος, *Ath.*

Ἀπτόλεμος, ου, ὁ ϗ ἡ, imbellis.

Ἅπτομαι, fut. ψομαι, tango, hæreo, attingo, *Gl. V.* ἥψατο, tetigit, attigit, *Gl. V.* Ἅπτεσθαι πολιτικῶν πραγμάτων, πολιτείας, λόγων, μουσικῆς, πολέμου. Μὴ τῶν ἀρίστων ἅπτεται βουλευμάτων, *Soph. Antig.* 185. Ὡς μου χρηστμὸς ἅπτεται φρενῶν, *Aristoph. Eq.* 1233.

Ἀπτὸς, ή, όν, qui tangi potest, sub tactum cadens, tractabilis. Ab ἅπτω, *tango*.

Ἅπτω, f. ψω, necto, annecto, alligo, apto; ἧψεν, aptavit, a. 1. ἡμμένος, aptatus, annexus, perf. part. pass.

Ἅπτω, f. ψω, accendo; ἅπτομαι, accendor; ἡμμένος, accensus, perf. part. pass. Τὴν λίθον ταύτην ἑώρακας, ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἅπτουσι, *Aristoph. Nub.* 766. Ἧπται μου νόσος, *Soph. Trach.* 1027.

Ἀπτὼς, ῶτος, ὁ ϗ ἡ, qui non cadit, stabilis, firmus, constans. Ex α priv. et πίπτω. Unde

Ἄπτωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, indeclinabilis; carens πτώσει, casu; (2) qui non labitur, peccat.

Ἀπτώτως, *adv.* citra lapsum, sine defectu.

Ἀπτωχεύτως, *adv.* sine pauperie.

Ἄπυγος, ου, ὁ ϗ ἡ, nates non habens, perexiles nates habens. Ex α priv. et πυγή.

Ἀπύθμενος, ου, ὁ ϗ ἡ, fundum non habens.

Ἄπυκνος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui densus seu creber non est.

Ἀπύλωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui porta clausus seu munitus non est, qui obstrui nequit, patens; (2) effrænis, *de lingua*. Ex α priv. et πυλόω.

Ἀπυνδάκωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, fundo carens. Ex α priv. et πύνδαξ, *fundus*.

Ἄπυος, ου, ὁ ϗ ἡ, inulceratus, qui sine ulcere sive sine pure est. Ex α priv. et πύον.

Ἄπυργος, ου, ὁ ϗ ἡ, turres non habens, turribus non munitus.

Ἀπύργωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Ἀπύρεκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, febri non laborans. Ex α priv. et πυρέσσω.

Ἀπυρεξία, ας, ἡ, vacuitas a febri, intermissio febris.

Ἀπύρετος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἀπύρεκτος.

Ἀπύρηνος, ου, ὁ ϗ ἡ, nucleum non habens. Ex α priv. et πυρήν, *nucleus*.

Ἀπύρηνα, τὰ, mala Punica seu granata, proprie dulcia.

Ἀπυρομήλη, ης, ἡ, specillum quod acumen non habet. Ex α priv. πυρὴν, et μήλη, *specillum*.

Ἄπυρος, ου, ὁ ϗ ἡ, ignis expers, ignem non expertus, crudus; (2) procul ab igne. (2) τὸ φάρμακον τοῦτ' ἄπυρον σώζειν, procul ab igne servare, *Soph. Trach.* 685. Ex α priv. et πῦρ. Ἄπυροι τρίποδες, crateres qui ornatus gratia domibus dicati erant vel templis, prorsus ignibus immaculati intactique. Dicuntur etiam ἀναθηματικοί.

Ἀπύρως, *adv.* sine igne.

Ἀπύρωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἄπυρος.

Ἄπυστος, ου, ὁ ϗ ἡ, fando, inauditus, de quo nihil fama aut auditione cognoscitur; (2) qui fando non audivit. Ἄπυστα φωνῶν, submisse loquens, *Soph. Œd. Col.* 489. Ex πυνθάνομαι.

ἈΠΥ'Ω, sono, sonitum reddo; (2) vociferor, clamo; (3) loquor; (4) dico. Τί ποτ' ἀπύσω, *Eur. Hec.* 156.

Ἀπφὰ, *Suid.* ἀπφία, *Hes.* frater, vel soror, velut a blandientibus sic appellantur.

Ἀπφάριον, ου, τὸ, amasius.

Ἀπφίον, ου, τὸ, amasia.

ἈΠΦΥ'Σ, ύος, ὁ, pater. Vide ἀπφά.

Ἀπώγων, ωνος, ὁ ϗ ἡ, imberbis.

Ἀπῳδέω, ῶ, f. ήσω, in cantu discrepo; (2) sum absonus; (3) abhorreo. Ab

Ἀπῳδὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, absonus, dissonus; (2) abhorrens; (3) non placens. Ex α et ᾠδή.

Ἀπωδύρετο, 3. sing. imperf. med. verbi ἀποδύρομαι.

Ἀπωθεν, *adv.* procul, eminus. Ab ἀπὸ, *ab*.

Ἀπωθέω, ῶ, f. ἀπώσω, vel -θήσω, repello, abjicio, detrudo, *Gl. V.* ἀπωθῶ, detrudo, repello, repudio, depello, trudo; ἀπωθοῦμαι, expellor, repellor, propellor; (2) pello, depello, depulso, propulso, retrudo, repudio; ἀπώθησεν, dispulit, *Ph.* a. 1. act. ἀπωθηκέναι, depulsitasse, *Gl. V.* ἀπώσασθαι, propellere, *Ph.* a. 1. inf. med. ἀπωσθεὶς, repudiatus, repulsus, abactus, *Gl. V.* a. 1. part. pass. ἀπωσθῆναι, depelli, *Ph.* a. 1. inf. pass. Ἀνδρὸς τοῦδ' ἀπώσαντες κράτη, *Soph. Aj.* 446. Αὐθαδίᾳ φίλους ἀπωθεῖ, *Eurip. Med.* 622. Φυγάδα δ' ἀπωθεῖ τῆσδε Πολυνείκης χθονὸς, *Id. Ph.* 76. Σὺ μὲν πολέμους ἀπωσαμένη μετ' ἐμοῦ τοῦ φίλου χόριυσον, *Aristoph. Pace*, 776. Ὦσε δ' ἀπὸ ῥινὸν, detraxitque cutem, *Il.* 5, 308. Hinc

Ἀπωθητος, ου, repudiatus, repulsus.

Ἀπωκισμένος, perf. part. pass. verbi ἀποικίζω.

Ἀπώλεια, ας, ἡ, exitium, perditio, amissio. Ab ἀπόλλυμι, *perdo*.

Ἀπώλευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non domitus eruditusque, ut pulli domari erudirique solent. Ex α priv. et πωλεύω, *pullos equinos domo*.

Ἀπώλεσα, 1. sing. a. 1. ind. act. v. ἀπόλλυμι.

Ἀπωλόμεν, a. 2. ind. med.

Ἀπώλοντο, *extincti sunt*, 3. plur. ejusd.

Ἀπωμοσία, ας, ἡ, abjuratio, inficiatio per jusjurandum. Ab ἀπόμνυμι, *abjuro*.

Ἀπώμοσις, εως, ἡ, idem et ab eod.

Ἀπωμοτικὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, qui abjurare solet, vel abjuratur.

Ἀπωμοτικῶς, *adv.* abjurando.

Ἀπώμοτος, ου, ὁ ϗ ἡ, vitandus, lege interdictus.

Ἀπὼν, *absens*, part. præs. verbi ἄπειμι, *absum*.

Ἀπώρυξ, υγος, ὁ, canalis sub terra fossus; (2) propago in vite; (3) propago; (4) scissura, fissura. Ab ἀπορύσσω, *effodio*.

Ἀπωρχήσαο, 2. sing. a. 1. ind. med. *Ion.* pro ἀπωρχήσασο vel ἀπωρχήσω, ab ἀπορχέομαι.

Ἀπώρωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui callum non obduxit, adeoque nondum coiit. Ex α priv. et πῶρος.

Ἀπωσάμην, a. 1. ind. med. v. ἀπωθέω. Unde

Ἄπωσις, εως, ἡ, repulsio, rejectio, deturbatio.

Ἀπωσμὸς, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

Ἀπωσόμεθα, 1. pl. f. 1. ind. med. v. ἀπωθέω.

Ἀπωστικὸς, ή, όν, vim habens expellendi

Ἀπωστὸς, ή, όν, expulsus, detrusus. Οὐδὲ ἀπωστοὶ ἔσονται, *Herodot.* 1, 71. Ἀπωστὸς γῆς ἀποῤῥιφθήσομαι, *Soph. Aj.* 1019.

Ἀπώτερος, έρα, ερον, remotior, et ἀπώτατος, άτη, ατον, remotissimus. Ab ἀπὸ, *procul*.

Ἀπωτέρω, *adv.* remotius, et ἀπωτάτω, remotissime. A præc.

Ἀπῴχοντο, 3. pl. imperf. ind. med. v. ἀποίχομαι.

ἈΡ', *apud Poetas* pro ἄρα, ergo, utique, certe.

ἌΡΑ, utique, nempe; (2) tandem; (3) forte; (4) nam, *Adjectio*, ut quis *nam?* (5) igitur, ergo; cum γε, vel οὖν, ut ἄραγε, ἄρα οὖν, *igitur, quamobrem?*

Ἆρα, *adv.* an, utrum. Hinc (2) ἆρά γε, utrum, numquid? (3) ἆρα οὖν, utrum, nonne igitur? (4) ἆρα μὴ, numquid? (5) ἆρ' οὐκ, nonne? ἆρ' ἂν οὐ, nonne? Ἆρα μὴ πατρὶ λυσσαίνων πάρει; num patri infensus ades? *Soph. Ant.* 633. Ἆρα μὴ δοκεῖς λυπεῖ αὐτῇ ταῦτα τοῦ φόνου φέρειν; *Id. Elect.* 446. Ἆρα μὴ διαβάλλεσθαι δόξεις ὑπ' ἐμοῦ; *Xenoph. Memorab.* 2, 6, 39.

ἈΡΑ', ᾶς, ἡ, preces; (2) preces supplices; (3) diræ, imprecatio; (4) noxa, damnum.

Ἀράβδος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui est sine virga seu baculo. Ex α priv. et ῥάβδος.

Ἀραβεῦσαι, *concutientes non sine stridore*, nom. pl. f. g. part. præs. act. *Dor.* pro ἀραβοῦσαι, ab

Ἀραβέω, ῶ, f. ήσω, strepitum seu fragorem edo. Λευκοὺς ἀραβεῦσαι ὀδόντας, *Hesiod. Scut.* 249. Ab ἄραβος.

Ἀράβησε, *insonuit*, 3. sing. a. 1. ind. act.

Ἀραβία, ας, ἡ, Arabia, regio Asiæ. Ab Ἄραψ.

Ἀραβίζω, f. ίσω, Arabice loquor; (2) partibus Arabum faveo. Ab eod.

Ἀραβικὸς, ή, όν, Arabicus; (2) repentinus et procellosus. Ab ἄραβος.

Ἀράβιος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem; (2) Arabs.

ἌΡΑΒΟΣ, ου, ὁ, strepitus, stridor dentium in frigore aut consternatione.

Ἄραγμα, τος, τὸ, et

Ἀραγμὸς, οῦ, ὁ, collisio, pulsatio, strepitus. Ab ἀράττω, *pulso*.

Ἀραδέω, commoveo, conturbo, *Hes.*

Ἀραδιούργητος, ον. Vide ἀῤῥαδιούργητος.

ἌΡΑΔΟΣ, ου, ὁ, pulsus cordis post vehemens exercitium.

Ἆραι, *sustulisse*, a. 1. inf. act. verbi αἴρω.

Ἀραιὰ, ᾶς, ἡ, venter et intestina, ubi est multa ἀραιότης. Ab ἀραιός.

Ἀραιόπορος, ου, ὁ ϗ ἡ, meatus seu foramina rara habens. Ex ἀραιὸς et πόρος.

ἈΡΑΙΟ'Σ, ά, όν, rarus; (2) tenuis; (3) angustus; (4) imbecillis.

Ἀραῖος, α, ον, imprecationibus et diris devotus; (2) *active*, qui imprecatur et diris devovet; (3) dirarum vindex, (epith. Jovis.) (1) Ὥσπερ μ' ἀραῖον ἔλαβες, ut me exsecratione hac obligasti, *Soph. Œd. Tyr.* 276. (2) μενῶ σ' ἐγὼ ἀραῖος εἰσαεὶ βαρὺς, omnibus locis adero et te diris devovens persequar, *Id. Trach.* 1202. Εἴθ' ἦν ἀραῖον δαίμοσιν βροτῶν γένος, utinam mortalium genus deos exsecrari posset! *Eurip. Hippol.* 1415. (3) μὴ πρὸς ἀραίου Διὸς, ἔλθῃς, ἱκετεύω, per Jovem obsecro dirarum vindicem, *Soph. Phil.* 1181. Ab ἀρὰ, *imprecatio*.

Ἀραιόσαρκος, ου, ὁ ϗ ἡ, raram seu laxam carnem habens. Ex ἀραιὸς et σάρξ, *caro*.

Ἀραιόστημος, ον, rarum stamen habens.

Ἀραιόστυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, raras columnas habens. Ex ἀραιὸς et στῦλος, *columna*.

Ἀραιοσύγκριτοι, quibus corpus est laxe concretum, cui libera corporis transpiratio est. Ex ἀραιὸς et συγκρίνομαι, *concresco*.

Ἀραιότης, ητος, ἡ, raritas, laxitas spongiosa. Ab ἀραιός.

Ἀραιόφυλλος, ον, rara folia habens.

Ἀραιρημένος, perf. part. pass. *Att.* et *Ion.* pro ᾑρημένος, a verbo αἱρέω, *capio*.

Ἀραίρητο, *captus est*, 3. sing. plusq. perf. pro ᾕρητο, *Herodot.* 1, 191 et passim.

Ἀραιῶς, *adv.* rare, raris intervallis, leviter.

Ἀραιόω, ῶ, f. ώσω, rarefacio; ἀραιοῦμαι, raresco, rarefio. Ab eod. Hinc

Ἀραίωμα, ατος, τὸ, interstitium, rima, hiatus, raritas.

Ἀραίωσις, εως, ἡ, laxatio, rarefactio.

Ἀραιωτικὸς, ή, όν, rarefaciendi vim habens.

Ἀρακίδες, species leguminis.

Ἄρακος, ου, ὁ, species leguminis.

ἈΡΑΚΤΟ'Ν, οῦ, τὸ, atramenti sutorii species.

Ἀράμενος, a. 1. part. med. verbi αἴρω.

Ἄραξαν, 3. plur. a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἤραξαν, a verbo ἀράσσω, *amputo*.

Ἀραξεῖ, 3. sing. f. 1. ind. act. *Dor.* pro ἀράξει.

Ἀρᾶο, *ambas*, 2. sing. imperf. ind. med. *Ion.* et *Dor.* pro ἠρᾶσο, a verbo ἐράμαι.

Ἀράομαι, ῶμαι, precor, facio vota; (2) imprecor, maledico. Ἥ σε πολλάκις θεοῖς ἀρᾶται ζῶντα πρὸς δόμους μολεῖν, *Soph. Aj.* 509. Ab ἀρὰ, *preces*.

Ἀραρα, *me accommodari*, 1. sing. perf. ind. med. *Poet.* pro ἦρα, a verbo ἄρω, *apto*. Ἀραρεν, decretum est, *Eurip. Or.* 1330. Τοῦτ' ἄραρε, hoc decretum est, *Id. Med.* 322.

Ἀράρισκε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἠράρισκε. Ἀλλ' ὁ μὲν ἀμφὶ πόδεσσιν . . . καλοπέδιλ' ἀράρισκε, *Theocr.* 25, 102. Ab

Ἀραρίσκω, apto. Ab ἄρω.

'Αραροίατο, *convenissent*, 3. pl. a. 2. opt. med. *Att.* et *Ion.* pro ἄροιντο, a verbo ἄρω.

"Αραρεν, 1. sing. aor. 2. ind. act. verbi ἄρω. 'Αλλ' ἐμέ γ' ἁ στονόεσσ' ἄραρεν φρένας, sed animo meo complacita est, *Soph. El.* 147.

'Αράρω, apto. Ab ἄρω.

'Αραρότως, et ἀρηρότως, apte, commode, firmiter. 'Αλλ' ἀραρότως ξύνδεσμα χρυσὸς εἶχε. *Eurip. Med.* 1192; *id est*, corona aurea firmiter adhærebat capiti, perinde quasi constricta esset.

'Αραρῶς, *adv.* idem.

'Αραρὼς, *qui se accommodavit, qui placuit*, perf. part. med. *Att.* pro ἠρὼς, a verbo ἄρω.

"Αρας, *qui sustulit*, a. 1. part. act. verbi αἴρω.

'Αράσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, exsecrandus, detestabilis. Ab ἀράομαι.

"Αρασθαι, *solvisse*, a. 1. inf. med. verbi αἴρω.

'ΑΡΑ'ΣΣΩ, vel ἀράττω, f. ξω, pulso, illido, ferio. 'Ουδεὶς ἤρασσεν ἔνδον κάνθον, *Soph. Aj.* 736. "Ηρασσεν κακοῖς τοῖς πᾶσιν, *Ibid.* 373. Πρῶτην ἀράξας νύσσαν ὡς πτηνὸς δρομεύς. *Lycurg.* 15. "Ηρασσ' ἐπαίρων βλέφαρα, *Soph. Œd. Tyr.* 1276.

'Αρᾶται, 3. sing. præs. ind. med. *contr.* pro ἀράεται, ab ἀράομαι.

'Αρατροφορέω, ῶ, aratrum fero.

'Αράτω, 3. sing. a. 1. imperat. act. v αἴρω.

'ΑΡΑΧΙ'ΔΝΑ, ης, ἡ, planta quædam.

'Αραχναίη, ἡ, aranea, *Ep.*

'Αραχναῖος, αία, αῖον, ad araneam pertinens; (2) ab aranea factus. Ab ἀράχνη.

'Αράχνειος, εία, ειον, idem et ab eod.

'Αράχνη, ης, ἡ, aranea; (2) tela aranea:

'Αραχνήεις, εσσα, εν, idem quod ἀραχναῖος, *Nic.* Ab

'ΑΡΑ'ΧΝΗΣ, ου, ὁ, araneus vel aranea.

'Αραχνικὸς, ἡ, ὸν, idem quod ἀραχναῖος.

'Αράχνιον, ου, τὸ, araneæ tela; (2) araneus vel aranea; (3) vitium olivis et vitibus peculiare. Ab ἀράχνης.

'Αραχνιόω, ῶ, et ἀραχνιόομαι, οῦμαι, araneis squaleo, araneis vitior. Ab eod.

'Αραχνιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀραχνικός· (2) araneæ speciem imitans.

"Αραψ, αβος, ὁ, Arabs.

'ΑΡΒΗΛΟΣ, ου, ὁ, scalprum, culter sutorius.

'ΑΡΒΥ'ΛΗ, ης, ἡ, genus quoddam calceamenti cavi et profundi, idoneique in primis ad lutum calcandum. Hinc

'Αρβυλὶς, ίδος, ἡ, idem; (2) calceus venatorius.

'Αρβυλόπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, alas adfixas habens calceis. Ex ἀρβύλη et πτερὸν, *ala.*

'Αργαίνω, albico, albesco. Ab ἀργὸς, *albus.*

'Αργαλέος, έα, έον, difficilis, molestus, qui alicui operosus est. Ab ἔργον, *opus*; aliis ab ἄλγος, *dolor*, quasi ἀλγαλέος.

'Αργαλέως, *adv.* difficulter, ægre.

'ΑΡΓΑ~Σ, ᾶντος, seu ἄργας, ᾶ, seu ἄργης, vel ἀργῆς, genus serpentis; (2) callidioris quam pro ætate ingenii; (3) ferinis et violentis moribus.

'Αργεῖαι, ῶν, αἱ, genus pretiosorum calceamentorum, quæ Argis conficiebantur.

'Αργείης, ου, ὁ, albus. Ab ἀργός.

'Αργεινὸς, idem quod ἀργεννὸς, *Steph.*

'Αργεῖος, εία, εῖον, Argivus. Ab "Αργος.

'Αργειφόντης, ου, ὁ, Argi occisor, (epitheton Mercurii.) A φόντης, pro φονευτής.

'Αργέλοφοι, οἱ, extremæ et inutiles rei partes.

"Αργεμα, ατος, τὸ, albugo, vel oculi ulcusculum quod in iridis circulo nascitur. Ab ἀργός.

'Αργεμον, ου, τὸ, idem et ab eod.

"Αργεμος, ου, ὁ, idem et ab eod.

'Αργεννὸς, ἡ, ὸν, albus. Ab eod.

'Αργεοφάντης, ου, ὁ, Argivorum sacerdos, *Ep.*

'Αργὴς, ἀργέτος, pro ἀργὴς, ἀργῆτος, *Hom.*

'Αργεστὴρ, ῆρος, ὁ, albus, splendidus:

'Αργεστὴς, οῦ, ὁ, albus; (2) velox; ἀργέστης, ventus quidam, (ἀργηστὴς, *Ern.*) Ab eod.

'Αργέτι, *albo*, dat. sing. ab ἀργὴς, pro ἀργῆτι.

'Αργεύω, cesso, ferior, pigresco, *Gl. V.*

'Αργέω, ῶ, f. ήσω, otior, *Gl. V.* feriatus sum, cesso, vaco. Οἷς τὸ κρῖμα ἔκπαλαι οὐκ ἀργεῖ, 2 *Pet.* 2, 3. Οὐδὲν γὰρ αὐτοῖς ἀργεῖται τῶν πράττεσθαι δεομένων, *Xen.* Ab ἀργός.

'Αργήεις, ήεσσα, ῆεν, albus. Ab ἀργός.

'Αργὴς, ῆτος, ὁ, albus; (2) velox. Ab ἀργός.

'Αργηστὴρ, ῆρος, ὁ, vide ἀργεστὴρ, *Hes. Steph.*

'Αργία, ας, ἡ, otium; (2) segnities, socordia; (3) festivitas qua Deo otiamur. (3) Περιγράψαν ἡμερῶν ἀργίας πολλῶν, *Appian. Bell. Civ.* 1, 55. Ab ἀργός.

'Αργιάω, minor, *E. M.*

'Αργικέραυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, albicans, seu velox fulmen mittens.

'Αργικὸς, pro ἀργὸς, (2) vel 'Αργεῖος, *Eur.*

"ΑΡΓΙΛΛΟΣ, seu ἄργιλος, ου, ὁ, argilla, terra alba et pura. Hinc

'Αργιλώδης, seu ἀργιλλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, argillosus, argillaceus; (2) sordidus.

'Αργινεφὴς, ὲς, albus, *Soph.*

'Αργινόεις, όεσσα, όεν, albus, candidus, splendidus. Ab ἀργὸς, *albus.*

'Αργιόδους, οντος, ὁ καὶ ἡ, albos dentes habens.

'Αργιόδων, οντος, ὁ καὶ ἡ, idem.

'Αργίπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, celer, velox; (2) albis pedibus.

"Αργμα, ατος, τὸ, primitiæ. Ab ἄρχομαι.

'Αργμένος, *qui cœpit, qui inceptus est*, perf. part. pass. *Ion.* pro ἠργμένος, ab ἄρχομαι.

'Αργολίζω, Argivorum partibus faveo.

'Αργολογέω, ῶ, verba otiosa et supervacua facio.

'Αργολογία, ας, ἡ, sermo otiosus et supervacuus.

'Αργεμώνη, ης, ἡ, Romani liburnicam vocarunt vel concordialem: herba est similis agresti papaveri.

'Αργοναύτης, ου, ὁ, Argonauta, qui in navi Argo Jasonem comitatus est. Ex 'Αργώ.

'Αργοποιὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, inertiam adferens; inertem reddens. Ex ἀργὸς, *otiosus*, et ποιέω.

"ΑΡΓΟΣ, εος, τὸ, Argos, urbs Peloponnesi celeberrima, unde et pro ipsa Græcia quandoque ponitur; (2) ου, ὁ, Argus, pastor centum oculis præditus, a Mercurio demum occisus.

'ΑΡΓΟ'Σ, ἡ, ὸν, albus; (2) otiosus, piger; (3) incultus, *Gl. V.* segnis, socors, lentus; (4) neglectus; (5) rudis, de lapide non cæso. (4) κοὐκ ἦν ἔτ' ἀργὸν οὐδὲν ὧν ἐφίετο, *Soph. Œd. Col.* 1605. 'Εν ἀργοῖς, negligenter, *Soph. Œd. Tyr.* 287, pro ἀργῶς. "Εν δ' ἡμῖν ἀργόν ἐστιν, unum omisimus, neglexhimus, *Eurip. Phœn.* 773.

'Αργοτροφέομαι, otiose et molliter vivo.

'Αργοφάγος, ον, inutilis homo, fruges consumere natus.

'Αργόχρως, ωτος, albus, *Cyr.*

'Αργυράγχη, ης, ἡ, quum quis muneribus corruptus tacet, et ab argento quasi suffocatur. Ex ἄργυρος et ἄγχος, *suffocatio.*

'Αργυραμοιβικῶς, *adv.* argentariorum more.

'Αργυραμοιβὸς, οῦ, ὁ, nummularius, argentarius, trapezita, qui nummos vendit, permutat. Ab ἄργυρος et ἀμείβω, *muto.*

'Αργυράσπις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, argenteum clypeum habens. Ex ἄργυρος et ἀσπὶς, *clypeus.*

'Αργυρεῖον, ου, τὸ, argentarii officina; (2) argentifodina. Ab ἄργυρος.

'Αργύρειος, ον, argenteus, *Gl. V.* Ab eod.

'Αργυρεῖος, εία, εῖον, idem.

'Αργύρεος, έα, εον, *contr.* ἀργυροῦς, ᾶ, οῦν, idem.

'Αργύρεος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem.

'Αργυρευτὴς, οῦ, ὁ, metalli fossor, *Diod.* Ab

'Αργυρεύω, f. εύσω, argentum effodio.

'Αργυρηλάτης, ου, ὁ, argenti cusor, vascularius. Ex ἄργυρος et ἐλαύνω.

'Αργυρήλατος, ον, ex argento factus.

'Αργυρίδιον, ου, τὸ, pecunia. Ab ἄργυρος.

'Αργυρίζω, f. ίσω, pecunia corrumpo. *In med.* capturas facio, nundinor, lucror; corrumpi me patior.

'Αργυρικὸς, ἡ, ὸν, pecuniarius.

'Αργυριοθήκη, ης, ἡ, et ἀργυροθήκη, argenti seu pecuniæ theca.

'Αργυριοκόπος, ου, ὁ, vascularius, cœlator; (2) argentarius. A κόπτω.

'Αργύριον, ου, τὸ, argentum, pecunia, nummi argentei; (2) nummus argenteus minutior.

'Αργυρὶς, ίδος, ἡ, argentea phiala, item argenteum vas quodvis.

'Αργυρισμὸς, οῦ, ὁ, capturarum consectatio, quæstus ejus qui pecuniam facit, ut mercator. Ab ἀργυρίζω.

'Αργυρίτης, ου, ὁ, qui pecunia abundat.

'Αργυρῖτις, ιδος, ἡ, quæ pecunia abundat; (2) quæ argento abundat, ut terra.

'Αργυρόβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, arcum argenteum habens. Ex βιὸς, *arcus.*

'Αργυρογνώμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, argenti spectator, qui argentum ad Lydium lapidem probat.

'Αργυροδέκτης, ὁ, argenti seu pecuniæ receptor, *Niz.* A δέχομαι.

'Αργυροδίνης, ου, ὁ, argenteos, i. e. limpidos, habens vortices. A δίνη, *vortex.*

'Αργυροειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, argenti speciem habens. Ex εἶδος, *species.*

'Αργυρόηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, argenteis clavis distinctus. Ex ἧλος, *clavus.*

'Αργυροκάπηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui argentariam exercet. Ex κάπηλος.

'Αργυροκοπεῖον, ου, τὸ, officina argentaria, in qua nummi argentei cuduntur, vel argentum elaboratur. Ab

'Αργυροκοπέω, ῶ, f. ήσω, argenteos nummos cudo, argentum signo. Ab

'Αργυροκόπος, ου, ὁ καὶ ἡ, argentarius, argenti signator; monetarius, *Gl. V.* Ex κόπτω.

'Αργυροκοπιστὴρ, ῆρος, ὁ, idem.

'Αργυρολογέω, ῶ, f. ήσω, pecuniam exigo.

'Αργυρολόγητος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad pecuniam colligendam institutus; (2) is a quo tributa sunt exacta. Ab ἀργυρολογέω.

'Αργυρολογία, ας, ἡ, pecuniæ exactio. Ab

'Αργυρολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui pecuniam colligit. Ex ἄργυρος et λέγω, *colligo.*

'Αργυρομιγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, argento mixtus. Ex ἄργυρος et μίγνυμι, *misceo.*

'Αργυρόπεζα, ας, ἡ, quæ pedes argenteos, i. e. candidos et formosos, habet.

'Αργυρόπεζος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem.

'Αργυρόπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, argenteis pedibus præditus sive instructus.

'Αργυροπράκτης, ου, ὁ, nummularius. A πράττω (sed lege ἀργυροπράτης, *Ern.*)

'Αργυροπρακτικὸς, ἡ, ὸν, ad argentariam pertinens; unde ἀργυροπρακτικὴ, ῆς, ἡ, argentaria, sc. ars (sed lege ἀργυροπρατικὴ, *Ern.*)

'Αργυροπράτης, ου, ὁ, nummularius.

'Αργυροπωλέω, ῶ, f. ήσω, vendo.

'Αργυρόριζος, ον, argenteas radices, origines habens, *Ern.*

'Αργυρόῤῥυτος, ου, ὁ, qu. dic. argentifluus, fluenta habens argentum vehentia. Ex ῥύω, *fluo.*

"ΑΡΓΥΡΟΣ, ου, ὁ, argentum: (2) pecunia; (3) vasa argentea.

'Αργυροστερὴς, ὲς, furax. Ex ἄργυρος et στερέω.

'Αργυρότοιχος, parietes argento ornatos habens.

'Αργυρότοξος, ου, ὁ καὶ ἡ, argenteo arcu decorus.

'Αργυροτράπεζα, ης, ἡ, mensa argentaria; (2) mensa argentea.

'Αργυροῦν, *argenteum*, nom. sing. n. g. *contr.* pro ἀργύρεον, ab ἀργύρεος, *contr.* ἀργυροῦς.

'Αργυροφάλαρος, ου, ὁ καὶ ἡ, argenteis phaleris insignis. Ex ἄργυρος et φάλαρα.

'Αργυροφανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, instar argenti splendens. Ex ἄργυρος et φαίνομαι, *splendeo.*

'Αργυροφεγγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, argento splendens.

'Αργυροφύλαξ, ακος, ὁ, argentarius, *Gl. V.*

'Αργυροχάλινος, ου, ὁ καὶ ἡ, argenteis frenis ornatus.

'Αργυροχοέω, ῶ, f. ήσω, argentum fundo, vel conflo, de vasculariis. Ab

'Αργυροχόος, ου, ὁ, argenti fusor, faber argentarius. Ex ἄργυρος et χέω, *fundo.*

'Αργυρόω, ῶ, argento induco. Hinc

'Αργυρώδης, ες, argentum habens; epith. montium in quibus argenti fodinæ.

'Αργύρωμα, ατος, τὸ, vas argenteum.

'Αργυρώνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, argento emptus, v. gr. servus. Ex ὠνέομαι, *emo.*

'Αργυφεῖ, dat. sing. ab ἀργυφής.

'Αργύφεος, ου, ὁ καὶ ἡ, albus propter texturam, ex alba textura constans; (2) albus. Ex ἀργὸς,

ἀργὴς, *albus*, et ὑφὴ, *textura* (vel potius ὑφεος est mera terminatio, *Ern.*)

Ἀργυφὴς, ἐος, ὁ ᾗ ἡ, idem et ex iisd.

Ἄργυφος, ϰ, ὁ ᾗ ἡ, idem et ex iisd.

ἈΡΓΩ', ὄος, ἡ, Argo, navis Jasonis; (2) sidus quoddam.

Ἀργῶς, *adv.* otiose, segniter; (2) temere, frustra. Ab ἄργος, *otiosus.*

Ἄρδα, inquinamentum. Hinc

Ἄρδαλος, ϰ, ὁ ᾗ ἡ, immundus. Hinc

Ἀρδαλόω, ῶ, inquino, contamino.

Ἀρδάνιον, ϰ, τὸ, vas fictile; (2) vas ex quo pecudes bibunt; (3) vas quod ante fores defunctorum ponebatur, ut ex eo se adspergerent introeuntes. Ab ἄρδω. Unde

Ἀρδεία, ας, ἡ, irrigatio, seu e pluvia seu e rivis.

Ἀρδεῖν, præs. inf. act. *Att.* et *Dor.* pro ἄρδειν.

Ἄρδευσις, εως, ἡ, irrigatio:

Ἀρδευτὴς, ϰ, ὁ, rigator, *Man.* Ab ἀρδεύω.

Ἀρδεύω, f. εύσω, rigo, irrigo; (2) adaquo. Ἀρδευόμενα τοῖς ψυχροῖς, *Theophr.* Ab ἄρδω.

Ἀρδηθμὸς, ϰ, ὁ, idem quod ἄρδευσις.

Ἄρδην, *adv.* funditus, plane, omnino. Εἰ δυνηθείη τὰς ἐχθρὰς ἄρδην ἀφανίσαι, *Polyb.* 1, 82. Ab αἴρω, *tollo.*

ἊΡΔΙΣ, εος, ἡ, cuspis teli; (2) arma quibus cominus pugnabant.

Ἀρδμὸς, ϰ, ὁ, irrigatio; (2) adaquatio: vel potius ἀρδηθμὸς, *Ern.*

Ἄρδοντι, 3. pl. præs. ind. act. *Dor.* pro ἄρδουσι. Ab

ἌΡΔΩ, f. σω, rigo, irrigo; (2) potum præbeo, adaquo. Ἄρδειν τὰς κήπους, ἵππον. Ἐξένεγκέ μοι ταχέως οἴνυ χοᾶ, τὸν νοῦν ἵν' ἄρδω, *Aristoph. Eq.* 96. Ἄρδω σ', ὅπως ἀναβλαστάνῃς, *Id. Lys.* 387.

Ἀρεὰ, ᾶς, ἡ, *Poet.* ἀρειὴ, minæ. Ab ἀρά.

Ἀρειβύσανος, ϰ, ὁ, fimbria Martis.

Ἀρειϰὸς, ἡ, ὸν, Mavortius, *Gl. V.* Ab Ἄρης.

Ἀρειμανὴς, ἐος, ὁ ᾗ ἡ, Marte furens, bellicosus. Ex Ἄρης, *Mars*, et μαίνομαι.

Ἀρειμάνιος, ϰ, ὁ ᾗ ἡ, idem et ex iisd.

Ἀρειομανὴς, ἐος, ὁ ᾗ ἡ, Arianus, Arii studio furens. Ab Ἄρειος, *Arius*, et μαίνομαι.

Ἀρειομανίτης, ϰ, ὁ, idem et ex iisd.

Ἀρειοπαγίτης, ϰ, ὁ, Areopagita, senator Areopagi; (2) *proverbialiter* homo tetricus, severus et taciturnus. Ab

Ἀρειόπαγος, ϰ, ὁ ᾗ ἡ, Areopagus, curia Athenis, qs. Martis collis. Ex Ἄρης.

Ἄρειος, ϰ, ὁ ᾗ ἡ, Martius; (2) Marti sacer, seu ad Martem pertinens; (3) bellicosus, τὰ Ἄρεια, ludi Martiales. Ab Ἄρης.

Ἀρειότολμος, ϰ, ὁ ᾗ ἡ, Marte audaciam sumens, Martius; (2) bellicosus. Ex Ἄρης, *Mars*, et τόλμα, *audacia.*

Ἀρεῖται, 3. sing. f. 2. ind. med. verbi αἴρω.

Ἀρειτολμος, ον, bellicosus, *Ep.* Vid. ἀρειότολμος.

Ἀρείφατος, ϰ, ὁ ᾗ ἡ, Martius, bellicosus, fortis, proprie in bello sive a Marte interemptus. Οἱ δ' ἀρείφατοι φόνοι, *Eurip. Suppl.* 603. Ex Ἄρης et φάω.

Ἀρείων, ονος, ὁ ᾗ ἡ, ᾗ τὸ ἄρειον, præstantior, proprie Marte; (2) melior, potior, præstantior. Ab Ἄρης, *Mars.*

Ἀρέμβασος, immotus, constans. Ab α priv. et ῥεμβάζω, (ῥέμβομαι, *vagor*, Ern.)

Ἄρεος, *Martis*, gen. sing. ab Ἄρης, *Mars.*

Ἀρέσαι, a. 1. inf. act. verbi ἀρέσκω.

Ἀρεσαίμαν, 1. sing. a. 1. opt. med. *Dor.* pro ἀρεσαίμην.

Ἀρέσαντο, 3. pl. a. 1. ind. med. *Ion.* pro ἠρέσαντο.

Ἀρέσασθαι, ab ἀρέσκω, aor. 1. infin. verbi med. Τῷ κέν τυμάλα πρόφρων ἀρεσαίμαν, *Theocrit.* 1, 60.

Ἀρέσσια, 1. sing. a. 1. opt. act. *Æol.* pro ἀρέσαιμι.

Ἀρέσθαι, *sustulisse*, a. 2. inf. med. verbi αἴρω.

Ἀρέσκεια, ας, ἡ, comitas adsentatrix, lepos in sermone, facetosa urbanitas, blanditia. *Gl. V.* venustas. Ab ἀρέσκω. (ἀρέσκος, *Ern.*)

Ἀρέσκευμα, ατος, τὸ, blanda et adulatoria appellatio. Ab

Ἀρεσκεύομαι, comiter appello, comiter cum aliquo ago. Ἀρεσκεύεσθαί τινι τῇ κρίσει, τοῖς παρῦσι, θεοῖς ἱεροῖς, *Xen.*

Ἀρεσκόντως, *adv.* grate:

Ἄρεσκος, ἐσκη, εσκον, blandus, placendi studiosus, gratiæ occupator. Ab

ἈΡΕ'ΣΚΩ, f. έσω, placo, amicum reddo; (2) placeo; ἀρέσκομαι, adquiesco, placet conditio, satis fit mihi; ἀρέσκῃ, libeat, *Gl. V.* a. 1. conj. ἀρέσαν, placitum, *Gl. V.* ἀρέσκων, placitus, *Gl. V.* ἀρέσκει, placet, libet, juvat, *Gl. V.* ἀρέσκομαι, placo, *Gl. V.* Εἰ δὲ ταῦτ' ἀρέσκει; *Aristoph. Ran.* 103. Τὸ χρῶμα τοῦτό μ' οὐκ ἀρέσκει τῆς χρόας, *Aristoph. Thesm.* 413 Οἱ δὲ ἐν σαρκὶ ὄντες, Θεῷ ἀρέσαι ἐ δύνανται, *Rom.* 8, 8. *In med.* benigne excipio; (2) gratificor: ἐυξείνως ἀρέσαντο, benigne exceperunt, *Apoll. Rhod.* 1, 963.

Ἀρέσομαι, *placebo*, 1. sing. f. 1. ind. med. verbi ἀρέσκω, pro ἀρέω, *placeo.*

Ἀρεσσάμενος, a. 1. part. med. *Poet.* pro ἀρεσάμενος.

Ἀρεστὴρ, ῆρος, ὁ, libum, genus placentæ diis gratum. Ab ἀρέσκω, qu. *placator.* Hinc

Ἀρεστήριον, ϰ, τὸ sacrificium placandi ergo.

Ἀρεστὸν, ϰ, τὸ, decretum, placitum. Ab ἀρέσκω. Unde

Ἀρεστὸς, ἡ, ὸν, gratus, æquus; placidus, *Gl. V.*

Ἀρεστῶς, *adv.* grate.

Ἀρεταίνω, idem quod ἀρετάω.

Ἄρετ' pro ἄρετο, 3. sing. a. 2. ind. med. *Ion.* pro ἤρετο, a verbo αἴρω, *tollo.*

Ἄρεται, 3. sing. præs. ind. med. verbi ἄρω.

Ἀρεταλογία, ἡ, sermo de virtute, *Man.* Ex ἀρετὴ et λόγος.

Ἀρετᾶν, gen. pl. *Dor.* pro ἀρετῶν.

Ἀρετάω, ῶ, virtutis felicitatem adsequor; (2) feliciter procedo; (3) virtutis studiosus sum; (4) virtutis laudem quæro. (1) ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτῦ, feliciter degunt, *Odyss.* 19, 114. Οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα, *Odyss.* 8, 329. Ab

ἈΡΕΤΗ', ῆς, ἡ, virtus; (2) industria, fortitudo, navitas, *Gl. V.* (3) benignitas.

Ἄρευς, *Martis*, gen. sing. *Dor.* pro Ἄρεος, ex Ἄρεος, ab Ἄρης, *Mars.* Ἄρευς αἱματόεντα λάφυρα, *Anthol.*

Ἀρέων, gen. plur. *Ion.* pro ἀρῶν.

Ἄρη, pro Ἄρηα, *Martem*, acc. sing. ab Ἄρης.

Ἄρηαι, 2. sing. a. 2. conj. med. *Ion.* pro ἄρῃ.

Ἀρηγέμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro ἀρήγειν.

Ἀρήγοισα, præs. part. act. *Dor.* pro ἀρήγουσα.

ἈΡΗ'ΓΩ, f. ξω, auxilior, opem fero, proprie in bello; ἀρήγειν, opitulari, *Ph.* Ἀρήγειν τοῖς φίλοις, *Xen.* Καί τέ μέ φησι μάχῃ Τρώεσσιν ἀρήγειν, *Il.* 1, 521. Hinc

Ἀρηγὼν, όνος, ὁ ᾗ ἡ, auxiliator; (2) defensor.

Ἀρηΐθοος, ϰ, ὁ ᾗ ἡ, bellicosus, proprie agilis in prælio. Ex Ἄρης et θοὸς, *velox.*

Ἀρήϊος, ϰ, ὁ ᾗ ἡ, idem quod ἄρειος.

Ἀρηΐφατος, ϰ, ὁ ᾗ ἡ, idem quod ἀρείφατος.

Ἀρηΐφιλος, ϰ, ὁ ᾗ ἡ, Marti carus, Martis amicus; (2) cui Mars est carus, bellator.

Ἀρημένος, *læsus*, part. ab ἀράομαι. Γήραϊ λυγρῷ ἀρημένος, senectute confectus, *Il.* 18, 635.

Ἀρὴν, ut hinc sit ἀρνὸς, ἀρνὶ, ἄρνα, ἄρνες, per *Sync.* pro ἀρένος, in gen. &c. agnus, agna.

Ἄρην, *Martem*, acc. sing. ab Ἄρης, Ἄρεος. Passim *apud tragicos*, imprimis Euripidem.

Ἀρῆξαι, a. 1. inf. med. verbi ἀρήγω.

Ἀρῆξις, εως, ἡ, auxilium. Ab ἀρήγω.

Ἀρῆος, martius, *Eurip. Phæn.* 840.

Ἄρηρα, 1. sing. perf. ind. med. *Att.* pro ἦρα. Ab ἄρω.

Ἀρήρειν, 1. sing. plusq. perf. ind. med. *Att.* pro ἤρειν.

Ἀρήρομαι, apto, congruo: formatur a præterito medio ἄρηρα. part. ἀρηρέμενος. aor. 1. ἀρηράμην. part. ἀρηράμενος. Εὐτύκτοισιν ἀρηραμένας σανίδεσσιν, *Apoll. Rhod.* 1, 787.

Ἀρηρὼς, constans, conveniens. Ἔχων ἐν στήθεσι θυμὸν ἀρηρότα νωλεμὲς αἰεὶ, *Theocrit.* 25, 112. Vid. ἀράρω.

ἌΡΗΣ, εος, ὁ, Mars; Gradivus, *Gl. V.* (2) prælium; (3) bellum; (4) vulnus, plaga, cædes, ferrum, &c.

Ἄρης, εος, et ητος, ὁ, *Steph.*

Ἀρῆς, gen. sing. *Ion.* pro ἀρᾶς.

Ἀρησόμεθα, 1. pl. f. 1. ind. med. verbi ἀράομαι.

Ἄρηται, 3. sing. a. 2. conj. verbi αἴρω.

Ἀρήτειρα, ας, ἡ, sacerdos. Ab ἀρὰ, *preces.*

Ἀρητὴρ, ῆρος, ὁ, precator; (2) sacerdos. (2) ὅς ῥα Σκαμάνδρυ ἀρητὴρ ἐτέτυκτο, *Il.* 5, 77.

Ἀρητιὰς, άδος, ἡ, Martia, bellicosa. Ab Ἄρης.

Ἀρητὸς, ἡ, ὸν, funestus, noxius, perniciosus. Ab ἀράομαι, *damno adficio.*

Ἀρηφαίνων, *Martem præ se ferens*, quasi part. præs. act. ab ἀρηφαίνω, ex Ἄρης et φαίνω.

Ἀρθεὶς, *sublatus*, a. 1. part. pass. verbi αἴρω.

Ἄρθεν, *sublati sunt*, 3. plur. a. 1. ind. pass. *Ion.* et *Bœot.* pro ἤρθησαν, a verbo eod.

Ἄρθης, 2. sing. a. 1. ind. pass. *Ion.* pro ἤρθης.

Ἀρθήσονται, *surgent*, 3. plur. f. 1. ind. pass.

Ἄρθητι, *sublatus esto*, 2. sing. a. 1. imperat. pass.

Ἀρθμέω, ῶ, f. ήσω, amicitiæ vinculo jungor cum aliquo. Ἠδ' αὖτ' ἐν φιλότητι διέτμαγεν ἀρθμήσαντε, *Il.* 7, 302. Ab ἀρθμός.

Ἀρθμία, ας, ἡ, amicitia, concordia.

Ἄρθμιος, ϰ, ὁ, amicus. Ab eod.

Ἀρθμὸς, ϰ, ὁ, amicitia. Ab ἄρω, *apto.*

Ἀρθρέμβολα, τὰ, tormenta, equulei. Ab ἄρθρον et ἐμβάλλω, *Joseph. Macc* 8.

Ἀρθρίδιον, ϰ, τὸ, membrum parvum. Dim.

Ἀρθρικὸς, ἡ, ὸν, articularis, articulis quadrans et conveniens; (2) ex articulis laborans, podagricus, chiragricus:

Ἀρθριτικὸς, ἡ, ὸν, idem.

Ἀρθρῖτις, ιδος, ἡ, morbus articularis, dolor articulorum: Ab

ἌΡΘΡΟΝ, ϰ, τὸ, artus, articulus, naturalis ossium compages; copula, *Gl. V.* τὰ ἄρθρα, genitalia; Τῆς ἵππυ ταύτης τῶν ἄρθρων ἐπιψαύσας τῇ χειρὶ, attrectatis manu hujus equæ genitalibus, *Herodot.* 3, 87. (2) Articulus, vox Grammaticorum. (3) ἄρθρον ᾗ λυγίζεται, qua flectitur cruris junctura, *Soph. Trach.* 779. Inservit periphrasi ἄρθρον ποδὸς, pes, *Soph. Phil.* 1201. Hinc

Ἀρθρόω, ῶ, f. ώσω, articulo, fingo, formo.

Ἀρθρώσαι, *formaverit*, 3. sing. a. 1. opt. act.

Ἀρθρώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, articulosus.

Ἀρθρωδία, ας, ἡ. Vide *Steph.*

ἈΡΙ, particula inseparabilis, quæ vocabulis præfixa significationem eorum auget, pervalde, vehementer, multum, cito, statim, facile, ut ἀρίδηλος, valde clarus, manifestus.

ἈΡΙ'Α, ας, ἡ, arbor quædam sero florens. *Angl.* THE WHITE BEAM-TREE.

Ἀρίγνωτος, ϰ, ὁ ᾗ ἡ, valde notus, clarissimus, qui facile nosci potest. A γινώσκω.

Ἀριγνὼς, ῶτος, idem, *Ern.*

Ἀριδάκρυος, ϰ, ὁ ᾗ ἡ, multum lacrymans, propensus ad lacrymandum. A δάκρυ.

Ἀρίδακρυς, εος, ὁ ᾗ ἡ, idem et ab eod.

Ἀριδάκρυτος, ον, multum lacrymabilis et multum lacrymans, *Hes.*

Ἀριδείκετος, ϰ, ὁ ᾗ ἡ, præclarus, valde inclytus. Ex ἄρι et δείκνυμι, *ostendo.*

Ἀρίδηλος, ϰ, ὁ ᾗ ἡ, valde clarus, præclarus; valde manifestus.

Ἀριδήλως, *adv.* manifeste.

Ἀρίζηλος, ϰ, ὁ ᾗ ἡ, multum æmulandus; (2) valde clarus, manifestus, ζ posito pro δ. (2) τὸν μὲν ἀρίζηλον θῆκεν θεὸς, *Il.* 2, 318.

Ἀριζήλως, *adv.* clare, manifeste; (2) studiose.

Ἀριζήλωτος, ϰ, ὁ ᾗ ἡ, valde æmulandus. Ex ἄρι et ζηλόω, *æmulor.*

Ἀρίηκοος, ϰ, ὁ ᾗ ἡ, obediens, dicto audiens; (2) acute audiens. Ex ἄρι et ἀκύω.

Ἀριθμεῦνται, 3. pl. præs. ind. pass. *Dor.* pro ἀριθμοῦνται. Ab

Ἀριθμέω, ῶ, f. ήσω, numero. Ἀλλ' ἄγε δὴ τὰ χρήματ' ἀριθμήσω, *Odyss.* 13, 215. Ἀλλὰ ᾗ αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς ὑμῶν πᾶσαι ἠρίθμηνται, *Luc.* 12, 7. Ab ἀριθμός. Hinc

Ἀριθμηθήμεναι, aor. 1. inf. pass. *Dor.* pro ἀριθμηθῆναι.

Ἀρίθμημα, τὸ, numerus.

Ἀρίθμησις, εως, ἡ, numeratio, enumeratio.

Ἀριθμητικὴ, sc. τέχνη, ης, ἡ, arithmetica, ars numerorum et numerandi. Ab

Ἀριθμητικὸς, ἡ, ὸν, numerandi peritus; (2) ad arithmeticam pertinens.

Ἀριθμητικῶς, *adv.* numerando; (2) more arithmeticorum, arithmetica ratione. Ab

Ἀριθμητὸς, ἡ, ὸν, numerabilis; (2) paucus; (3) dicitur et de paucis eleganter.

Ἀρίθμιος, ον, adnumerandus, *Suid.*

ἈΡΙΘΜΟ'Σ, ῦ, ὁ, numerus; (2) homo nullius pretii, ut *Lat.* numerus.

Ἀρικύμων, ονος, ἡ, quæ facile fit gravida; (2) fœcunda. Ex ἄρι et κύω.

Ἄριν, ινος, ὁ ϗ ἡ, naso seu naribus carens; (2) non sagax. Ex α priv. et ῥὶν, *nasus.*

Ἄρινος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Ἀριοβαρζάνειος, ου, ὁ, nomen emplastri. Ab Ariobarzane.

Ἀρίπικρος, ον, valde amarus.

Ἀριπρεπέες, nom. pl. ab ἀριπρεπής.

Ἀριπρέπεια, ας, ἡ, decus eximium.

Ἀριπρεπέως, *adv.* valde decenter. Ab

Ἀριπρεπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, valde decorus; (2) ... ris et excellens. Ex ἄρι et πρέπω.

Ἄρις, ινος, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἄριν.

ἈΡΙ'Σ, ίδος, ἡ, instrumentum fabrile; (2) herba quædam. *Angl.* FRIAR'S COWL.

Ἀρίσαμος, *bello clarus, Dor.* pro ἀρίσημος.

Ἀρίσημος, ου, ὁ ϗ ἡ, clarus, conspicuus; (2) illustris, insignis. Ex ἄρι et σῆμα.

Ἀρισήμως, *adv.* clare, perspicue. Φωνῇ τὴν μαντείαν ἀρισήμως δηλοῦν ἐπαναγκάζουσα, *Heliod.* 6.

Ἀρισθάρματος, victor certamine curuli.

Ἀρισκυδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, valde indignans seu iracundus, *Etymol.* Ex ἄρι et σκύζομαι.

Ἄριστα, *adv.* optime, *Gl. V.* Ab ἄριστος.

Ἀριστέεθλος, ου, ὁ, optime decertans, præstantissimus in certaminibus. Ex ἄεθλος.

Ἀριστάρχειον, τὸ, templum Dianæ. Ab

Ἀριστάρχέω, ῶ, optime impero, optime gero magistratum. Ex ἄριστος et ἄρχω, *impero.*

Ἀριστόβοτρυς, ον, abundans uvis.

Ἀριστάω, ῶ, f. ήσω, prandeo. Ἠρώτα αὐτὸν Φαρισαῖός τις ὅπως ἀριστήσῃ παρ' αὐτῷ, *Luc.* 11, 37. Ab ἄριστον, *prandium.*

Ἀριστεία, ας, ἡ, fortitudo, strenuitas; ἀριστεῖαι, fortia facta, *Gl. V.* Ab Ἄρης, *Mars.*

Ἀριστεῖον, ου, τὸ, præmium, proprie fortitudinis ergo datum. Ab eod.

Ἀριστερὰ, ᾶς, ἡ, sc. χεὶρ, sinistra sc. manus. *Ph.* læva. Ab

ἈΡΙΣΤΕΡΟ'Σ, ρὰ, ρὸν, sinister; (2) infaustus; (3) stultus. Οὔποτε φρενόθεν ἐπ' ἀριστερὰ ἔβας, stultitiæ deflexisti, *Soph. Aj.* 183.

Ἀριστεροστάτης, ου, ὁ, qui a sinistra stat. Ex ἀριστερὰ et στατὸς, *qui stetit.*

Ἀριστερόχειρ, ρος, ὁ ϗ ἡ, qui tantum sinistram habet; (2) qui sola sinistra utitur.

Ἀριστεύεσκε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἠρίστευε, ab ἀριστεύω.

Ἀρίστευμα, τος, τὸ, præclarum facinus.

Ἀριστεύοισα, præs. part. act. f. g. *Dor.* pro ἀριστεύουσα.

Ἀριστεὺς, έος, ὁ, princeps; (2) omnium fortissimus. Ab ἀριστεύω.

Ἀριστεύσασα, a. 1. part. act. fem. gen.

Ἀριστευτικὸς, ἡ, ὸν, qui quasi a natura ita est comparatus, ut omnium fortissime se gerat; (2) strenuus. Ab

Ἀριστεύω, f. εύσω, fortissime me gero; (2) strenuum me præsto; fortiter facio, *Gl. V.* (3) excello; (4) principatum teneo. Τὰ πρῶτα καλλιστεῖ' ἀριστεύσας στρατοῦ, nactus summa præmia, *Soph. Aj.* 435. Ab ἄριστος.

Ἀριστῆες, nom. pl. *Ion.* pro ἀριστεῖς, ab ἀριστεύς.

Ἀριστήϊον, τὸ, *Ion.* pro ἀριστεῖον, *Herod.*

Ἀριστητὴς, οῦ, ὁ, pransor, qui prandere solet.

Ἀριστίζω, f. ίσω, prandio excipio, prandium præbeo; (2) prandeo, *in act. et med.* Ab ἄριστον.

Ἀριστίνδην, *adv.* optimos quosque deligendo, secundum delectum virtutis. Ab ἄριστος.

Ἀριστόβουλος, ου, ὁ ϗ ἡ, cujus optimum est consilium. Ex ἄριστος et βουλή.

Ἀριστογένεθλος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui optimos generat.

Ἀριστογόνος, ου, ὁ ϗ ἡ, parens optimæ prolis.

Ἀριστόδειπνος, ου, ὁ ϗ ἡ, prandium cœnæ conjunctum, ad cœnam perductum.

Ἀριστοεπέω, recte loquor, dico.

Ἀριστοεπὴς, ὲς, recte loquens.

Ἄριστοι, ων, οἱ, optimates, primores, viri præcipui ac præstantissimi.

Ἀριστοκλεὴς, ὲς, percelebris, *Ep.*

Ἀριστοκράτεια, ας, ἡ, status reipubl. quæ ab optimatibus gubernatur. Ab ἄριστος et κρατέω.

Ἀριστοκρατέω, ῶ, f. ήσω, optime impero; et (2) ἀριστοκρατέομαι, οῦμαι, sub optimatum regimine vivo, ab optimatibus gubernor. Ἀριστοκρατεῖσθαι δῆλος εἶ ζητῶν, *Aristoph. Av.* ... Ex iisd.

Ἀριστοκρατία, ίας, ἡ, idem quod ἀριστοκράτεια.

Ἀριστοκρατικὸς, ἡ, ὸν, ad aristocratiam, sive imperium optimatum, pertinens; (2) aristocratiæ studiosus. Ab iisd.

Ἀριστοκρατικῶς, *adv.* ut convenit aristocratiæ, more optimatum remp. gubernantium.

Ἀριστολόχεια, ἡ, idem quod ἀριστολοχία, *Nic.*

Ἀριστολοχία, ας, ἡ, herba puerperis opitulans. Ex λοχὸς, *gravida.* Angl. BIRTH-WORT.

Ἀριστόμαντις, εως, ὁ ϗ ἡ, optimus vates.

Ἀριστόμαχος, ου, ὁ ϗ ἡ, præstantissimus in prælio. Ex μάχη, *prœlium.*

ἌΡΙΣΤΟΝ, ου, τὸ, prandium.

Ἀριστονομία, ας, ἡ, optimatum regimen seu imperium. Ex νομὸς, *præfectura.*

Ἀριστόνοος, ου, ὁ ϗ ἡ, benevolus, optima mente præditus. Ex νόος, *contr.* νοῦς.

Ἀριστοποιέω, ῶ, prandium facio, cibum apparo; ἀριστοποιέομαι, οῦμαι, prandeo.

Ἀριστοπονεὺς, έος, ὁ, optimus operarius, *Man.*

Ἀριστόπονος, ου, ὁ ϗ ἡ, optime laborans.

Ἀριστοπόσεια, præstantissimum maritum habens. Νύμφη ἀριστοπόσεια, *Opp. Cyneg.* 1, 6.

Ἄριστος, ίστη, ιστον, optimus, præstantissimus, proprie Marte, sive armis; (2) optimus, generaliter; egregius; (3) maxime idoneus. Ab Ἄρης, *Mars,* vel ἄρι, *bene,* vel ἄρω, *apto.*

Ἀριστοσαλπιγκτὴς, οῦ, ὁ, præstantissimus tubicen.

Ἀριστοτέχνης, ου, ὁ, optimus artifex.

Ἀριστοτόκεια, optimæ prolis genitrix, *Theocrit.* 24, 72.

Ἀριστοτόκος, ου, ὁ ϗ ἡ, quæ optimos liberos parit. Ex τίκτω, *pario.*

Ἀριστοφάνειον, τὸ, nomen emplastri. Vid. *Steph.*

Ἀριστοφόρον, τὸ, vas in quo prandium fertur, *Steph.*

Ἀριστόχειρ, ειρος, ὁ ϗ ἡ, manibus strenuus. Ἀριστόχειρ ἀγὼν, certamen virtutis, *Soph. Aj.* 935.

Ἀριστώδιν, ινος, ὁ ϗ ἡ, optimos parturiens, *Ep.*

Ἀριστωτὺς, ῦος, ὁ, tempus prandii, *Hes.* Ab ἄριστον (an ἀριστητὺς ut γεινηστὺς, *N.*)

Ἀρισφαλὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, valde lubricus; (2) fallax. Ex ἄρι et σφάλλω, *decipio.*

Ἀριφραδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, valde manifestus, insignis, cognitu facilis. Ἀριφραδέα δὲ τέτυκται, *Il.* 23, 240. Σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδὲς, *Id. Ibid.* 326. Ex ἄρι et φραδὴς, *prudens.*

Ἀριφραδῶς, it. έως, *adv.* valde perspicue, *Hom.*

Ἀρίφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, valde prudens. A φρήν.

Ἀρκεῖ, *sufficit,* 3. sing. præs. ind. act. *contr.* pro ἀρκέει. Ab ἀρκέω.

Ἄρκειον, ου, τὸ, personata, *Plin.* 25, 58, 9. herba quædam palustris. *Angl.* BURDOCK. Ab

Ἄρκειος, εία, ειον, ursinus. Ab ἄρκος.

Ἀρκεσθησόμεσθα, *arcebimur,* 1. plur. f. 1. ind. pass. *Dor.* pro ἀρκεσθησόμεθα.

Ἀρκέσει, 3. sing. f. 1. ind. act. v. ἀρκέω.

Ἀρκεσίγυιος, ον, roborans membra. Ex ἀρκέω et γυῖον.

Ἄρκεσις, εως, ἡ, auxilium; (2) utilitas.

Ἄρκεσμα, ατος, τὸ, auxilium:

Ἀρκετὸς, ἡ, ὸν, sufficiens. Ab ἀρκέω.

Ἀρκετῶς, *adv.* sufficienter.

Ἀρκευθὶς, ίδος, ἡ, bacca juniperi maturitate nigrescens. *Gl. V.* juniperus. Ab

ἈΡΚΕΥΘΟΣ, ου, ἡ, juniperus, arbor et fructus.

ἈΡΚΕ'Ω, ῶ, f. έσω, propulso; (2) auxilior, opitulor; (3) sufficio, satis sum; (4) par sum; (5) contentus sum, adquiesco; (6) facio; ἀρκεῖ, sufficit, satis est, *Ph.* ἀρκεῖσθε, contenti estote, *Gl. V.* imperat. ἀρκέσθητι, contentus esto, *Ph.* a. 1. imperat. pass. Πέφυκεν ἐσθλὸς, ὥστ' ἀρκεῖν φίλοις, *Soph. El.* 324. (6) Οὐδ' ἔργα μείω χειρὸς ἀρκέσας ἐμῆς, neque minoribus rebus manu gestis (ubi χειρὸς regitur a præpositione διὰ subintellecta), *Soph. Aj.* 439. (2) ὡς οὐκ ἀρκέσει τὸ μὴ οὐ θανεῖν, nihil fore ei præsidii, quin moriatur, *Id. Aj.* 727. Ἀρκεῖσθε τοῖς ὀψωνίοις ὑμῶν, *Luc.* 3, 14.

Ἄρκηλοι, ursorum catuli, *Eust.* ἀρκτύλοι, *Poll.*

Ἄρκιος, ου, ὁ ϗ ἡ, sufficiens; (2) possibilis; (3) satis dignus, ab ἀρκέω· (4) septentrionalis. (2) μισθὸς δέ οἱ ἄρκιος ἔσται, *Il.* 10, 304. (2) οὔ οἱ ἔπειτα ἄρκιον ἐσσεῖται, *Id.* 2, 392. Ab

Ἄρκος, ursa, pro ἄρκτος.

Ἀρκούντως, *adv.* sufficienter, satis, abunde. Ab ἀρκέων, quod est ab ἀρκέω.

Ἀρκτεία, ας, ἡ, consecratio virginum Dianæ. Ab ἀρκτεύω.

Ἄρκτειος, εία, ειον, ursinus. Ab ἄρκτος.

Ἀρκτέος, έα, έον, incipiendus; (2) imperandus; (2) ἀρκτέον γ' ὅμως, *Soph. Œd. Tyr.* 628. Ab ἄρχω.

Ἀρκτεύω, f. εύσω, in ursæ occisæ honorem virgines Dianæ consecro. Ab ἄρκτος. Ἀρκτεύειν apud Athenienses dicebantur virgines, quæ ante nuptias Dianæ initiarentur, et sacra quædam peragerent. Voce hinc ducta quod ob ursam interfectam Dianæ sacram, non prius cessaturam pestem respondit oraculum, quam deæ virgines dicarentur antequam viro congrederentur. Unde et puellæ ipsæ ἄρκτοι, id est ursæ, appellabantur, ut perspicue docent *Euripides* et *Aristophanes.* Vide *Pollucem,* lib. 5. ὀνομαστικῶν.

Ἀρκτῆ, ἡ, *sub.* δορὰ, ursina pellis, *Steph.*

Ἀρκτικὸς, ἡ, ὸν, septentrionalis. Ab eod.

Ἀρκτομῦς, ὸς, ἡ, mus ursinus, sic dictus quod velut ursus binis pedibus incedit.

ἌΡΚΤΟΣ, ου, ὁ ϗ ἡ, ursus, ursa; (2) signum cœleste; (3) piscis quidam; (4) pars orbis septentrionalis.

Ἀρκτοῦρος, ου, ἡ, Arcturus, stella post ursæ majoris caudam. Ex ἄρκτος et οὐρά.

Ἀρκτοφύλαξ, ακος, ὁ, Arctophylax, custos ursæ, sidus quod et Bootes.

Ἀρκτῷος, ῴα, ῷον, arctous, septentrionalis. Ab ἄρκτος.

Ἄρκυον, ου, τὸ, reticulum, *Gl. V.* Ab ἄρκυς.

Ἀρκυοστασία, ας, ἡ, retium collocatio; retium tentio, *Poll.* A στάσις.

ἌΡΚΥΣ, υος, ἡ, rete; ἄρκυες, casses, *Gl. V.*

Ἀρκυστάσιον, ου, τὸ, locus ubi tenduntur retia.

Ἀρκύστατα, ων, τὰ, loca ubi retia tenduntur, *item* retia ipsa. Τίνων ποτ' ἀνδρῶν ἐν μέσοις ἀρκυστάτοις πέπτωχ' ὁ τλήμων; *Soph. El.* 1476. Ex στατός. Unde

Ἀρκύστατος, ὁ ϗ ἡ, vel ἀρκυστάτη, ον, retiarius. ἀρκυστάτη μηχανὴ, rete. Τοῖς δ' ἐς ἀρκυστάταν μηχανὰν ἐμπλέκειν παῖδα Τυνδαρίδ', *Eurip. Orest.* 1422.

Ἀρκυωρέω, ῶ, ήσω, et ἀρκυωρέομαι, retia custodio, sto ad retia, seu ad indaginem. Ab

Ἀρκυωρὸς, οῦ, ὁ, custos, qui retia custodit. Ex ἄρκυς et οὖρος, *custos.*

ἌΡΜΑ, ατος, τὸ, currus, vehiculum, quadrigæ.

Ἅρμα, ατος, τὸ, onus; τὰ ἅρματα, arma. Ab αἴρω, *Ern.*

Ἁρμαλιὰ, seu *Ionice* ἁρμαλιὴ, cibus, alimentum, demensum. Ab ἄρω, *adapto.*

Ἁρμάμαξα, ης, ἡ, carruca, plaustrum. Ab ἅρμα.

Ἁρμάτειος, εία, ειον, ad currum pertinens, curulis, *Eurip.* (al. ἁρμάτιος, ία, ιον.) Ab ἅρμα.

Ἁρμάτειος νόμος, modus musicus lugubris. Ἁρμάτειον, ἁρμάτειον μέλος, *Eurip. Or.* 1385.

Ἁρματεύω, f. εύσω, aurigo, aurigor. Ab eod.

Ἁρματηλασία, ας, ἡ, agitatio currus. Ab

Ἁρματηλατέω, ῶ, f. ήσω, aurigo, currum ago. Ab

Ἁρματηλάτης, ου, ὁ, auriga, agitator currus, *Ph.* quadrigarius, al. *Gl. V.* vehicularius. Ab ἅρμα et ἐλαύνω.

Ἁρματονίκη, ἡ, curulis victoria, *Pind.*

Ἁρμάτιον, ου, τὸ, curriculum. *Gl. V.* curriculus. Dim. ab ἅρμα.

Ἁρμάτιος νόμος, modus musicus lugubris. Τὸν δὲ καλούμενον ἁρμάτιον νόμον λέγεται ποιῆσαι ὁ πρῶτος Ὄλυμπος, *Plut. de Mus.*

Ἁρματῖται, ῶν, οἱ, bigarii. Ab ἁρμάτιον.

Ἁρματοδρομία, ας, ἡ, certamen curule. Ex ἅρμα et δρόμος, cursus.
Ἁρματόδρομος, curru certans auriga.
Ἁρματόεις, όεσσα, όεν, curulis. Ab ἅρμα.
Ἁρματόκτυπος, ον, epith. strepitus e motu curruum.
Ἁρματομαχέω, ῶ, f. ήσω, ex curru pugno.
Ἁρματοπηγέω, ῶ, currus fabricor. Ab
Ἁρματοπηγὸς, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, curruum fabricator, plaustrorum compactor. Ex πήγνυμι.
Ἁρματοποιὸς, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, idem.
Ἁρματοτροφέω, ῶ, f. ήσω, equos curules alo. Ex ἅρμα et τρέφω, alo.
Ἁρματοτροφία, ας, ἡ, equorum curulium nutritio. Ex iisd.
Ἁρματοτροχία, ας, ἡ, et ἁρματοτροχιὰ, ᾶς, ἡ, orbita. Ex ἅρμα et τροχὸς, rota.
Ἁρματωλία, ας, ἡ, aurigatio; vox Comica Aristophanis, in qua confunduntur ἁρματηλασία et ἁμαρτωλία, peccatum.
Ἅρμενα, nom. vel acc. pl. præs. part. pass. n. g. per Sync. pro ἀρόμενα, ab ἄρω.
Ἁρμενίζω, velifico, Gl. V. A. seq.
Ἄρμενον, ȣ, τὸ, velum navis, carbasus; (2) instrumentum; armamentum, Gl. V. Ab ἄρω, apto.
Ἄρμενος, ȣ, ὁ, idem et ab eodem; (2) aptus, idoneus. (2) οἵ τ' ἄρμενοι ἐς τόδε ἔργον, Apoll. Rhod. 4, 1461.
Ἁρμὴ, ης, ἡ, compages, commissura.
Ἁρμηλατέω, ῶ, f. ήσω, aurigor; (2) aurigatione certo in certamine curuli. Ab
Ἁρμηλάτης, ȣ, ὁ, auriga. Ex ἅρμα et ἐλαύνω.
Ἁρμίως, idem quod ἁρμοῖ, Gal.
Ἁρμίως, adv. confestim. Ab ἁρμοῖ.
Ἁρμογὴ, ῆς, ἡ, apta junctura seu commissura, compages, coagmentatio, aptus ordo, aptatio. Ab ἁρμόζω.
Ἁρμοδίαις, dat. pl. f. g. ab
Ἁρμόδιος, ία, ιον, aptus, concinnus, idoneus. Ph. adfabilis. ἁρμόδιον, congruum, Gl. V.
Ἁρμοδίως, adv. competenter, Gl. V. A præc.
Ἁρμόζοισα, præs. part. act. Dor. pro ἁρμόζουσα.
Ἁρμοζόντως, adv convenienter, congruenter.
Ἁρμόζω, fut. όσω, quadro, convenio, congruo; (2) apto, adapto; (3) jungo connubio, do nuptum. Ἁρμόζεσθαι τȣ̀ς νόμȣς τοῖς πολίταις. Ἃ δ' ἁρμόσει μοὶ τῷ παρόντι νῦν χρόνῳ, σήμαιν', Soph. El. 1306. Ἡρμοσάμην γὰρ ὑμᾶς ἑνὶ ἀνδρὶ, 2 Cor. 11, 2. Βάσει βάσιν ἁρμόσαι, Soph. Œd. Col. 199. Ab ἁρμός.
Ἁρμοῖ, adv. modo, nuper.
Ἁρμοῖ, adv. convenienter, congruenter.
Ἁρμολογέω, ῶ, coagmento, coapto. Ἡρμολόγησε τάφον, Epigr.
Ἁρμολόγησις, εως, ἡ, compaginatio, Gl. V.
Ἁρμολογία, ας, ἡ, coaptatio, conjunctio.
Ἁρμολόγος, ȣ, ὁ, coagmentarius, Ph.
Ἁρμονία, ας, ἡ, compages; (2) concentus. Ab ἁρμός.
Ἁρμονίης, gen. sing. Ion. pro ἁρμονίας.
Ἁρμονικὸς, ἡ, ὸν, ad harmoniam pertinens; (2) musicæ peritus. Ab ἁρμονία.
Ἁρμόνιος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, conveniens.
Ἁρμὸς, ȣ̃, ὁ, commissura, compages, articulus. Ab ἄρω, apto, mutato spiritu.
Ἁρμοσία, ας, ἡ, gubernatio. Ab ἁρμόζω.
Ἅρμοσις, εως, ἡ, aptatio, compaginatio, Gl. V.
Ἅρμοσμα, ατος, τὸ, idem.
Ἁρμόσσω, vel ἁρμόττω, f. όσω, idem quod ἁρμόζω. Ἁρμόσσειν τινὶ, πρός τι Τόδε πρὸς τὰς συνȣσίας ἁρμόττει, Isoc. Ab ἁρμός.
Ἅρμοσται, 3. sing. perf. ind. pass. Ion. pro ἥρμοσται.
Ἁρμοστὴρ, ῆρος, ὁ, moderator, gubernator, nomen magistratus Spartani. Ab eod.
Ἁρμοστὴς, ȣ̃, ὁ, idem. Gl. V. aptator.
Ἁρμοστικὸς, ἡ, ὸν, sponsalis, Gl. V. Ab
Ἁρμοστὸς, ἡ, ὸν, conveniens, congruens. Gl. V. aptus, habilis; ἁρμοστὴ, sponsa.
Ἁρμόστωρ, ορος, ὁ, idem quod ἁρμοστήρ.
Ἁρμόσυνοι, οἱ, moderatores, apud Laced.
Ἁρμόττοιεν, 3. pl. præs. opt. act. v. ἁρμόττω.
Ἁρμοττόντως, adv. apte.
Ἀρνακὶς, ίδος, ἡ, pellis agni, pellis ovina cum lana; Ph. pellis lanata. Ab ἄρς.

Ἄρνας, agnos, accus. plur. ab ἄρς, ἀρνός.
Ἀρνεῖον, ȣ, τὸ, locus ubi agninæ carnes venduntur, Hes. Ab eod.
Ἄρνειος, εία, ειον, agninus. Ab eod.
Ἀρνειὸς, ȣ̃, ὁ, agnus adultus, aries. Ἀρνειῷ μιν ἔγωγε ἐΐσκω πηγεσιμάλλῳ, Il. 3, 197. Ab eod.
Ἀρνεῖσθαι, præs. inf. med. Ab ἀρνέομαι.
Ἀρνεοθοίνης, ȣ, ὁ, agnis vescens. Ex θοίνη.
ἈΡΝΕ΄ΟΜΑΙ, ȣ̃μαι, f. ήσομαι, recuso, nego, inficior, denego, detrecto. Οὐκ ἠρνήσω τὸ ὄνομά μȣ, Apoc. 3, 8.
Ἀρνευτὴρ, ῆρος, ὁ, urinator, παρὰ τȣ̀ς ἄρνας.
Ἀρνευτηρία, ας, ἡ, ars urinatoria.
Ἀρνησάμενοι, nom. pl. a. 1. part. med.
Ἀρνήσασθαι, a. 1. inf. med.
Ἀρνησίθεος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, Deum negans, atheus. Ex ἀρνέομαι, nego, et Θεός.
Ἀρνήσιμος, ον, negandus, Soph. Ab ἀρνέομαι.
Ἄρνησις, εως, ἡ, negatio, recusatio.
Ἀρνῆται, 3. sing. præs. conj. contr. pro ἀρνέηται.
Ἀρνητικὸς, ἡ, ὸν, negativus. Ab eod.
Ἀρνητικῶς, adv. negative, negando.
Ἀρνίον, ȣ, τὸ, agnellus. Dim. ab ἄρς, agnus.
Ἀρνόγλωσσον, ȣ, τὸ, plantago, seu lingua agnina. Angl. PLANTAIN.
Ἀρνόγλωσσος, ȣ, ὁ, idem.
Ἀρνὸς, agni, gen. sing. ab ἄρς, agnus.
Ἀρνοφάγος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, qui agnum devorat vel comedit. Ex ἄρς et φάγος, edax.
Ἀρνόφυλλον, ȣ, τὸ, qu. dic. agnifolium, cytisus, herba qua agni delectantur.
ἈΡΝΥ΄ΜΑΙ, capio, consequor. Ὧν ἐγὼ μεζόνιον, ὅτ' ȣ̓κέτ' ἀρκεῖ, τὴν μάθησιν ἄρνυμαι, cum nil prodest, Soph. Trach. 724. Καιρὸς——πολὺ παρὰ πόδας κράτος ἄρνυται, suppeditat, Id. Phil. 833.
Ἀρνύσθην, 3. plur. a. 1. ind. pass. Ion. et per Syncop. pro ἠρνύσθησαν.
Ἀρνῳδὸς, ȣ̃, ὁ, cantor, cui agnus propositus est præmium. Ex ἄρς et ἀείδω, cano.
Ἀρνὼν, ῶνος, ὁ, agnile, Gl. V. Ab ἄρς.
Ἀρξάμενος, a. 1. part. med. v. ἄρχομαι.
Ἀρξεῦμαι, incipiam, 1. sing. f. 1. ind. med. Dor. et Æol. pro ἄρξομαι.
Ἀρόῃς, 2. sing. præs. conj. act. v. ἀρόω.
Ἀροίμαν, 1. sing. a. 2. opt. med. Dor. pro ἀροίμην. Ab αἴρω.
Ἀροίμεθα, retulerimus, 1. pl. a. 2. opt. med.
Ἄροιο, tuleris, 2. sing. a. 2. ejusd.
Ἄρομα, τὸ, idem quod ἄροσις, Hes.
Ἀρόμμεναι, præs. inf. act. Poet. et Dor. pro ἀρόειν.
ἌΡΟΝ, ȣ, τὸ, arum, herba. Angl. CUCKOO-PINTLE, WAKE-ROBIN.
Ἄρον, tolle, 2. sing. a. 2. imp. act. verbi αἴρω.
Ἄροντο, Ion. tulerint, 3. pl. a. 2. ind. med.
Ἄρος, ȣ, ὁ, utilitas, apud Æschylum.
Ἀρόσῃς, 2. sing. a 1. conj. act. v. ἀρόω.
Ἀρόσιμος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, arabilis, segetibus accipiendis aptus. Ab
Ἄροσις, εως, ἡ, aratio; (2) agricultura; (3) ager frumentarius. Ab ἀρόω.
Ἀροτὴρ, ῆρος, ὁ, arator; (2) pater. Ab ἀρόω.
Ἀρότης, ȣ, ὁ, idem et ab eod.
Ἀροτήσιμος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, arabilis. Ab eod.
Ἀροτήσιος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, ad arationem pertinens.
Ἀρότοιο, arati nis, gen. sing. Ion. pro ἀρότȣ.
Ἄροτος, ȣ, ὁ, aratio; (2) seges, sementis, messis, fruges; (3) annus; (4) generatio prolis. (2) εὔχομαι θεȣ̀ς μήτ' ἄροτον αὐτοῖς γῆν ἀνιέναι τινὰ, Soph. Œd. Tyr. 269. (3) τὸν μὲν παρελθόντ' ἄροτον, anno præterito, Id. Trach. 69 & 825. Ab eod.
Ἀροτὸς, ȣ̃, ὁ, tempus arandi. Ab eod.
Ἀροτὸς, ἡ, ὸν, arabilis. Ab eod.
Ἀροτραῖος, α, ον, Cerealis, rusticus, Ep.
Ἀροτρεὺς, έος, ὁ, arator. Ab eod.
Ἀροτρευτὴρ, ῆρος, ὁ, arator. Ab
Ἀροτρεύω, f. εύσω, aro. Ab ἀροτρεύς.
Ἀροτρητὴς, ȣ̃, ὁ, rusticus, arator.
Ἀροτριάζω, f. άσω, aro. Ab ἄροτρον. Hinc
Ἀροτρίασις, εως, ἡ, aratio, aratura, Ph.
Ἀροτριασμὸς, ȣ̃, ὁ, idem, Ern.

Ἀροτριάω, ῶ, f. άσω, aro. Ἐπ' ἐλπίδι ὀφείλει ὁ ἀροτριῶν ἀροτριᾷν, 1 Cor. 9, 10.
Ἀροτρεῖος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, rusticus, arationi favens, &c.
Ἀροτρίωμα, ατος, τὸ, ager aratus.
Ἀροτρίωσις, εως, ἡ, aratio. Ab ἀροτριόω.
Ἀροτροειδὴς, ὲς, aratri figuram habens.
Ἄροτρον, ȣ, τὸ, aratrum. Ab ἀρόω.
Ἀροτροπόνος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, aratro laborans.
Ἀροτρόπȣς, οδος, ὁ, vomer.
Ἀροτροφορέω, aratrum traho, de bubus, &c.
Ἀροῦν, præs. inf. act. contr. pro ἀρόειν.
Ἄρȣρα, ας, ἡ, arvum, arata terra, ager. Gl. V. seges; (2) terra, tellus; (3) terræ mensura centum cubitorum; (2) ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶς ἄρȣρα, Il. 3, 115. Ab ἀρόω. Hinc
Ἀρȣραῖος, αία, αῖον, ruralis.
Ἀρȣ́ριον, ȣ, τὸ, agellus. Dim. Ab ἄρȣρα.
Ἀρȣροπόνος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, in arvo laborans, agricola. Ex ἄρȣρα et πόνος.
Ἀρȣ̃σι, tollent, 3. pl. f. ind. act. verbi αἴρω.
ἈΡΟ΄Ω, ῶ, f. ώσω, aro. Εἰ δέ κεν ἠελίοιο τροπαῖς ἀρόῃς χθόνα δῖαν, Hes. Op. 477. Metaphorice, arvum muliebre aro: passive, nascor. Τὴν τεκȣ̃σαν ἤροσεν, corpus miscuit cum matre, Soph. Œd. Tyr. 1497. Πατὴρ ἐφάνθην ἔνθεν αὐτὸς ἠρόθην, genitor extiti unde ipse genitus fueram, Id. Ibid. 1485.
Ἀρπάγδην, adv. raptim. Ab ἁρπάζω. Unde
Ἁρπαγέντα, acc. sing. a. 2. part. pass.
Ἁρπαγὴ, ῆς, ἡ, raptus, ipsa rapiendi actio; rapina. Ab eod.
Ἁρπάγη, ης, ἡ, harpago, irpex, instrumentum quo e puteis attolluntur vasa aquaria.
Ἁρπαγιμαῖος, α, ον, idem quod
Ἁρπάγιμος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, rapto quæsitus.
Ἁρπαγίμως, adv. raptim, Ph.
Ἁρπάγιον, τὸ, vas clepsydræ simile, Steph.
Ἅρπαγμα, ατος, τὸ, quod raptum est, rapina, præda rapta.
Ἁρπαγμὸς, ȣ̃, ὁ, ipsa rapiendi actio, raptus.
Ἁρπάζοντε, dual. num. part. præs. act. verbi
ἉΡΠΑ΄ΖΩ, f. άσω, vel άξω, rapio; prædor, Gl. V. ἥρπασα, rapui, Gl. V. a. 1. ἡρπαγμένος, raptus, Ph. p. part. pass. Ἐκ μέσων, ὡς ἔπος εἰπεῖν, τῶν κόλπων ἥρπασαν, Luc. Καὶ ȣ̓δεὶς δύναται ἁρπάζειν ἐκ τῆς χειρὸς τȣ̃ πατρός μȣ, Joan. 10, 29. Καὶ ἡρπάσθη τὸ τέκνον αὐτῆς τὸν Θεὸν, Apoc. 12, 5. Πεῖραν ἐχθρῶν ἁρπάσαι, Soph. Aj. 2. hostium consilia præripere, Cic. Off. 1, 30. Hinc
Ἁρπάκτειρα, ἡ, prædatrix.
Ἁρπακτήριος, α, ον, rapax, Lycurg.
Ἁρπακτὴρ, ῆρος, ὁ, raptor.
Ἁρπακτὴς, ȣ̃, ὁ, idem. Hinc
Ἁρπακτικὸς, ἡ, ὸν, rapiendi peritus, rapax.
Ἁρπακτικῶς, adv. rapacium more; (2) raptim.
Ἁρπακτὸς, ἡ, ὸν, ereptus. Ab ἁρπάζω.
Ἁρπακτὺς, ύος, ἡ, raptus, direptio. Ab eod.
Ἁρπάλαγος, ὁ, telum leporarium, Oppian. Cyneget. 1, 153.
Ἁρπαλέος, έα, έον, rapax, rapidus; (2) celer; (3) qui cupide appetitur.
Ἁρπαλέως, adv. cupide; (2) raptim.
Ἁρπαλίζω, aufero, Æsch.
Ἁρπάλιμος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, qui cupide appetitur; (2) qui rapitur.
Ἅρπαξ, αγος, ὁ, rapax, raptor. Ab ἁρπάζω.
Ἁρπάξαις, a. 1. part. act. Æol. pro ἁρπάξας.
Ἁρπάξασα, quæ rapuit, a. 1. part. act. f. g.
Ἁρπαξίβιος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, rapto vivens.
Ἁρπαξῶ, 1. sing. f. 1. ind. act. Dor. pro ἁρπάσω.
Ἅρπασμα, ατος, τὸ, rapina. Ab ἁρπάζω.
Ἁρπαστικὸς, ἡ, ὸν, rapax. Ab eod.
Ἁρπαστὸν, ȣ̃, τὸ, harpastum, genus pilæ grandioris. Ab
Ἁρπαστὸς, ἡ, ὸν, ad rapiendum expositus, qui rapi potest.
Ἁρπάω, rapio; ἁρπάομαι, idem, falce utor, Hes.
Ἀρπεδὲς, solo æquale, planum. Κάρη γε μὲν ἀρπεδὲς, planum illi caput, Nic. Ther. 420. Ex ἄρω et πέδον, solum. Hinc
Ἀρπεδίζω, solo æquo, complano, pavio, Hes.
Ἀρπεδόεις, όεσσα, όεν, planus.

Ἀρπεδόνη, ης, ἡ, laqueus, funis. Hinc
Ἀρπεδονίζω, f. ίσω, prædor, illaqueo.
Ἀρπεδὼν, όνος, ἡ, funis, laqueus. Ab ἁρπάζω.
Ἀρπίζα, ης, ἡ, pes vel imum montis. Ἀλλ' ἥ γ' ἀρπίζαις . . . φωλειοῖ βαίνουτες, *Nic. Ther.* 393. Ex ὄρος (vel potius ἄρω, *Ern.*) et πέζα.
Ἅρπη, ης, ἡ, falx; (2) avis quædam, harpe, e genere aquilarum.
Ἀρπὶς, seu ἀρπὶς ἴδος, ἡ, crepidæ aut calcei genus. A ῥαπίζω, *suo*, quasi ῥαπίς.
Ἅρπυια, ας, ἡ, Harpyia, monstrum rapax fictitium; (2) procella. Ab ἅρπυς.
Ἀρπυιόγυιος, ον, aviformis, *Lycurg.*
Ἄρπυς, υος, ὁ, amor, *Hes.* ἀρπὺς, *Salm.*
Ἀῤῥάβδωτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non virgatus.
ἈΡ'ῬΑΒΩ'Ν, ῶνος, ὁ, arrhabo, arrha, pignus.
Ἀῤῥαβωνίζομαι, in pignus do.
Ἀῤῥαβωνίζω, arrabone confirmo contractum emptionis, *Steph.*
Ἀῤῥαγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, non fractus; (2) haud fragilis. Ἀῤῥαγὶς ὄμμα, oculus lacrymis non madens, siccus, qui non lacrymatur, *Soph. ex Trag. deperdita.* Ex α priv. et ῥήσσω, *frango.*
Ἀῤῥαδιούργητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non temerarius. Ex α priv. et ῥαδιουργέω.
Ἀῤῥαιστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non corruptus, incorruptus. Ex α priv. et ῥαιστός.
Ἀῤῥάξιν, 3. sing. a. 1. ind. act. *Dor.* et *Poet.* et cum ν ἐφελκ. pro ἤραξε. Ab ἀράσσω.
Ἀῤῥαφος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, insutilis, inconsutus, *Gl. V.* Ex α priv. et ῥάπτω, *suo.*
Ἀῤῥαφὴς, ὲς, idem.
Ἀῤῥεκτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, infectus, imperfectus. Ex α priv. et ῥέζω, *facio.*
Ἀῤῥενικὸς, ὴ, ὸν, masculinus. Ab ἄῤῥην, *mas.*
Ἀῤῥενικῶς, *adv.* masculino genere, *ap. Gramm.*
Ἀῤῥενογονία, ας, ἡ, masculorum generatio, seu procreatio; virilis sexus, *Ph.* Ab
Ἀῤῥενογόνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, mares generans. Ex ἄῤῥην, *mas*, et γίνομαι, *genero.*
Ἀῤῥενόθηλυς, εος, ὁ ϗ ἡ, mas et femina, incerti seu ambigui sexus.
Ἀῤῥενοκοίτης, ȣ, ὁ, qui cum maribus concumbit. Ex ἄῤῥην et κοίτη, *cubile.*
Ἀῤῥενοκυέω, prolem masculam edo.
Ἀῤῥενομανέω, ῶ, f. ήσω, masculos depereo, *Suicer.* Ex ἄῤῥην et μαίνομαι, *insanio.*
Ἀῤῥενοτοκέω, ῶ, f. ήσω, partum virilem edo. Ab
Ἀῤῥενοτόκος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, masculum pariens vel generans. Ex ἄῤῥην et τίκτω, *pario.*
Ἀῤῥενοφθορέω, ῶ, f. ήσω, masculos corrumpo, *Suicer.* Ex ἄῤῥην et φθείρω.
Ἀῤῥενόω, ῶ, f. ώσω, masculum reddo; ἀῤῥενοῦσθαι, masculum evadere. Ab ἄῤῥην. Hinc
Ἀῤῥενώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, masculus, fortis.
Ἀῤῥενωδῶς, *adv.* mascule, fortiter.
Ἀῤῥενωνυμέω, masculino nomine appello.
Ἀῤῥενωπὸν, ȣ, τὸ, mascula facies; (2) animus virilis et generosus. Ab
Ἀῤῥενωπὸς, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui virili facie est; (2) fortis, virilis. Ex ἄῤῥην et ὤψ.
Ἀῤῥενωπῶς, *adv.* viriliter, strenue.
Ἀῤῥενώψ, et ἀῤῥενώπας, ȣ, ὁ, idem quod ἀῤῥενωπὸς, sed in malam partem utrumque, *Steph. Eust.*
Ἀῤῥεπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, non vergens quoquam, in neutram partem inclinans.
Ἀῤῥεπῶς, *adv.* non vergendo in alterutram partem.
Ἀῤῥεψία, ας, ἡ, animus in neutram partem magis inclinans. Ex α priv. et ῥέπω.
Ἀῤῥηκτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non fractus. A ῥήσσω.
Ἀῤῥήκτως, *adv.* firme, stabiliter.
Ἀῤῥήκτοισι, dat. pl. *Poet.* pro ἀῤῥήκτοις.
Ἀῤῥήκτω, gen. sing. *Dor.* pro ἀῤῥήκτȣ.
Ἀῤῥημοσύνη, ης, ἡ, taciturnitas, silentium. Ab
Ἀῤῥήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, tacitus, taciturnus, mutus. Ex α priv. et ῥῆμα, *verbum.*
ἌΡ'ῬΗΝ, ενος, ὁ, mas, masculus; (2) ὁ ϗ ἡ, fortis, virilis.
Ἀῤῥηνεῖν, vel ἀῤῥηνεῖν, rixari, conviciis sævire, *Hes.* Ab
Ἀῤῥηνὴς, ὲς, sævus, ferox, *Theoc.* 25, 83. *Ern.* ἀῤῥηνεῖν dicitur de fœmina quæ cum viro contendat, *Rust.*
Ἀῤῥησία, ας, ἡ, silentium. Ex α priv. et ῥέω.
Ἀῤῥητοποιΐα, ας, ἡ, nefandum facinus, imprimis fœda Venus. Ab
Ἀῤῥητοποιὸς, ȣ, ὁ ϗ ἡ, nefanda perpetrans. Ex ἄῤῥητος et ποιέω.
Ἀῤῥητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non dictus, indictus; inauditus, ineffabilis; (2) non dicendus, celandus; (3) non dicendus ex lege, de conviciis gravioribus lege prohibitis. Unde ἀῤῥητα, fœda convicia; (4) infandus, nefandus, nefastus, *Gl. V.* (5) tœdus, odiosus. (2) ἄῤῥητ' ἀῤῥήτων, maxime infanda, *Soph. Œd. Tyr.* 465. Ex α priv. et ῥέω.
Ἀῤῥητουργία, ίας, ἡ, nefandum facinus; nefanda libido. Ex ἄῤῥητος et ἔργον, *opus.*
Ἀῤῥήτως, *adv.* infande, ineffabiliter, arcane.
Ἀῤῥηφορέω, ῶ, sacra arcana fero.
Ἀῤῥηφορία, ας, ἡ, arcanorum gestatio. Ab
Ἀῤῥηφόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, nefanda et arcana gestans. Ex ἄῤῥητος et φέρω, *fero.*
Ἀῤῥηχος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, admodum aptus sepimentis. Ex α intens. et ῥηχὸς, *sepimentum.*
Ἀῤῥίγητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, exhorrescere nescius, impavidus. Ab
Ἀῤῥιγος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non frigens, frigori non obnoxius. Ex α priv. et ῥῖγος, *frigus.*
Ἀῤῥιζος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, radicibus carens, radices nullas agens. Ex α priv. et ῥίζα, *radix.*
Ἀῤῥίζωτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem. Ex ῥιζόω.
Ἀῤῥιν, ινος, ὁ ϗ ἡ, naso aut naribus carens; (2) malum habens nasum, non sagax. Ex α priv. et ῥὶν, *nasus.*
Ἀῤῥις, ινος, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.
ἈΡ'ῬΙΧΑ͂ΣΘΑΙ, manibus et pedibus sursum tendere, *Hes.* al. ἀναῤῥιχᾶσθαι.
ἌΡ'ῬΙΧΟΣ, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cophinus, vas vimineum.
Ἀῤῥοια, ας, ἡ, retentio mensium seu menstrui. Ex α priv. et ῥοὴ, *fluxus.*
Ἀῤῥοπὸς, ὸν, idem quod ἀῤῥεπὴς, *Steph.*
Ἀῤῥυθμέω, dissono, *Gall.* Ex α et ῥυθμός.
Ἀῤῥυθμία, ας, ἡ, dissonantia, discrepantia. Ab ἄῤῥυθμος.
Ἀῤῥυθμοπότης, ȣ, ὁ, qui non bibit ad rhythmum et mensuram, sed plenis poculis et sine ordine. Ex ἄῤῥυθμος et πίνω, *bibo.*
Ἀῤῥυθμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, numeris et modulatione carens, inconcinnus; (2) immoderatus. (2) μηδ' ἄῤῥυθμος ἔλθοις, *Eurip. Hippol.* 529. Ex α priv. et ῥυθμός.
Ἀῤῥύθμως, *adv.* sine numeris, inconcinne.
Ἀῤῥύπαντος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non sordidatus, non contaminatus. Ex α priv. et ῥύπος. Unde
Ἀῤῥύπαρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non sordidus.
Ἀῤῥύπωτος, ον, idem.
Ἀῤῥυσίαστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui pignoris loco captus non est. Ex α et ῥυσιάζω.
Ἀῤῥύσονται, *haurient*, 3. pl. f. 1. ind. med. *Poet.* pro ἀναρύσονται, a verbo ἀναρύω.
Ἀῤῥυτίδωτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui rugas non habet. Ex α et ῥυτιδόω, *corrugo.*
Ἀῤῥωδέω, non timeo, contemno. Ex α priv. et ὀῤῥωδέω, *timeo*, ap. Ammon. sed *Herod.* dixit pro ὀῤῥωδέω.
Ἀῤῥὼξ, ῶγος, ὁ ϗ ἡ, non fractus, non scissus. Ex α priv. et ῥὼξ, *fissura.*
Ἀῤῥωστέω, ῶ, f. ήσω, infirmus sum, adversa valetudine laboro. *Gl. V.* ἀῤῥωστῶ, ægroto, languesco. Ex α priv. et ῥώννυμι. Hinc
Ἀῤῥώστημα, ατος, τὸ, languor, ægritudo.
Ἀῤῥωστία, ας, ἡ, infirmitas, morbus, ægritudo, invaletudo, *Gl. V.* Ab
Ἀῤῥωστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, infirmus, ægrotus.
Ἀῤῥώστως, *adv.* languide, invalide.
ἈΡΣ, ἀρνὸς, ὁ ϗ ἡ, agnus.
Ἀρσάμενος, a. 1. part. med. *Æol.* pro ἀράμενος.
Ἄρσαντες, nom. pl. a. 1. part. act. *Æol.* pro ἄραντες. Ab ἄρω.
Ἀρσενικὸς, ὴ, ὸν, masculinus; ἀρσενικὸν, masculinum: auripigmentum, *Gl. V.*
Ἀρσενογενὴς, ὲς, masculini generis.
Ἀρσενόθηλυς, idem quod ἀῤῥενόθηλυς.
Ἀρσενοκοίτης, idem quod ἀῤῥενοκοίτης.
Ἀρσενόμορφος, ον, masculina facie præditus.
Ἀρσενόπαις, ὁ, ἡ, cui masculus est filius.
Ἀρσενοπληθὴς, ὲς, plenus maribus.
Ἄρσην, *Attice*, idem est quod ἄῤῥην, unde et reliqua ab ἄρσην incipientia sub ἄῤῥην videnda sunt.
Ἄρσις, εως, ἡ, elevatio, subvectio; (2) ablatio, detractio; (3) onus, tributum. Ab αἴρω, *tollo.*
Ἄρσον, a. 1. imperat. act. *Æol.* pro ἄρον. Ab ἄρω.
Ἄρσω, 1. sing. f. 1. ind. *Æol.* pro ἀρῶ.
ἈΡΤΑ'ΒΗ, ης, ἡ, genus mensuræ Persicæ sive Medicæ medimnum Atticum capiens.
Ἀρταμέω, ῶ, f. ήσω, concido in frusta; (2) trucido. Ἀλλ' ἄνδρας ἀρταμοῦσι λαιψηραῖς γνάθοις, *Eurip. Alcest.* 497. Ab
ἌΡΤΑΜΟΣ, ȣ, ὁ, lanius; (2) coquus.
Ἀρτάνη, ης, ἡ, laqueus; (2) suspendium. (1) πλεκταῖσι ἀρτάναισι, *Soph. Antig.* 54. Ab
ἈΡΤΑ'Ω, ῶ, f. ήσω, suspendo, appendo; et (2) ἀρτάομαι, ῶμαι, pendeo ex aliquo, spem in aliquo collocatam habeo. Ἐξ ὧν ἄλλοι πάντες ἀρτέαται Πέρσαι, ex quibus alii omnes pendent Persæ, *Herodot.* 1, 125. Pessime Gronovius, aliique editores, excepto Wesselingio, qui hic nobis obtruserunt nescio quam tribum Arteatarum. Καὶ πᾶς ἐκ Φοινίκων ἤρτητο ὁ ναυτικὸς στρατὸς, *Il.* 8, 19. Ταῦτα ὦν πάντα ἐς σε νῦν τείνει, καὶ ἐκ σεῦ ἄρτηται, *Il.* 6, 109.
Ἀρτέαται, *Ion.* pro ἤρτηνται, pendent. *Herodot.* 1, 125. Ab ἀρτάομαι, quod vide.
Ἀρτεμέα, *integrum*, acc. sing. ab. ἀρτεμής.
Ἀρτεμέω, ῶ, f. ήσω, incolumis sum, valeo, sum integris viribus. Ab
ἈΡΤΕΜΗ'Σ, έος, ὁ ϗ ἡ, incolumis, integer, sanus, salvus. Hinc
Ἀρτεμία, ας, ἡ, incolumitas, salus, sanitas.
Ἀρτεμιδόβλητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, a Diana sive Luna percussus; lunaticus, lymphaticus. Ex Ἄρτεμις et βλητός.
Ἄρτεμις, ιος, vel ιδος, ἡ, Diana.
ἈΡΤΕΜΙΣΙ'Α, ας, ἡ, artemisia, herba. *Angl.* MUGWORT.
Ἀρτεμίσιον, ȣ, τὸ, Dianæ statua, festum, aut templum; urbs Dianæ sacra. Ab Ἄρτεμις.
ἈΡΤΕ'ΜΩΝ, ωνος, ὁ, artemon, velum navis majus, seu ut alii volunt troclea.
Ἀρτεπίβουλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, pani insidians; nomen muris in *Batrach.* Ab ἐπίβουλος.
Ἀρτέω, ῶ, f. ήσω, paro, apparo. Ab ἄρτιος, (vel ἄρω, *Ern.*)
Ἄρτημα, ατος, τὸ, quidquid pendet ex aliquo loco, suspensum, appensum, etiam monilia, inaures; (2) de centro, ad quod nituntur partes corporis, v. gr. terræ, quia ex eo corpus quasi suspensum est.
ἈΡΤΗ'Ρ, ῆρος, ὁ, calceamenti genus; (2) instrumentum bajulorum.
ἈΡΤΗΡΙ'Α, ας, ἡ, arteria, spiritus semita, spiritus conceptaculum. *Gl. Vet.* vena vitalis; (2) omnis vena pulsans a motu oscillatorio.
Ἀρτηριακὸς, ὴ, ὸν, arteriacus, ad arteriam pertinens; (2) raucus. A præc.
Ἀρτηριοτομία, ας, ἡ, arteriæ asperæ sectio. Ex ἀρτηρία et τέμνω, *seco.*
Ἀρτηριώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, arteriæ similis.
ἌΡΤΙ, *adv.* modo, paullo ante, nuper; (2) nunc, jamprimum; (3) in compositione notat perfectionem, brevitatem, vel novitatem; ἕως ἄρτι, huc usque; ἀπ' ἄρτι, seu ἀπάρτι, ex hoc tempore, jam, nunc.
Ἀρτιάζω, f. άσω, ludo par impar; (2) præparo. Στατῆρσι δ' οἱ θεράποντες ἀρτιάζομεν χρυσοῖς, *Aristoph. Plut.* 816. Ab ἄρτιος.
Ἀρτιάκις, *adv.* pariter, pari numero, secundum numerum parem. Ab eod.
Ἀρτιασμὸς, ȣ, ὁ, lusus eorum qui ludunt par impar, micatio. Ab ἀρτιάζω.
Ἀρτιβλαστὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, et ἀρτίβλαστος, ον, recens germinans. Ex βλαστάνω, *germino.*
Ἀρτιβρεχὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, nuper irrigatus. Ex ἄρτι et βρέχω, *irrigo.*
Ἀρτίγαμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui modo uxorem duxit, vel recens nupta.

Ἀρτιγένειος,

Ἀρτιγένεθλος, ου, ὁ ϗ ἡ, recens genitus, modo natus. Ex ἄρτι et γενέθλη.

Ἀρτιγένειος, ου, ὁ ϗ ἡ, epith. lanuginis. Ex ἄρτι et γένειον, barba.

Ἀρτιγενής, έος, ὁ ϗ ἡ, modo natus. Ex ἄρτι et γίνομαι, nascor.

Ἀρτιγέννητος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem. A γεννάω.

Ἀρτιγλυφής, ὲς, recens sculptus, *Theoc.*

Ἀρτίγνωστος, recens cognitus. Ἀρτιγνώστων εἰ τῶν συνόντων σχεδὸν ὄντων ἁπάντων, *Appian. Civ.* 3, 12.

Ἀρτίγονος, ου, ὁ ϗ ἡ, modo natus, recens genitus. Ex ἄρτι et γένος, generatio.

Ἀρτιγραφής, ὲς, modo scriptus.

Ἀρτιδαής, έος, ὁ ϗ ἡ, qui nuper didicit; (2) qui nuper discere cœpit; (3) qui nuper cognitus et mente perceptus est. Ex δαίω.

Ἀρτιδάκρυς, υος, ὁ ϗ ἡ, qui modo lacrymavit. Ὡς ἀρτιδάκρυς εἰμι, καὶ φόβου πλέα, *Eur. Med.* 902

Ἀρτιδίδακτος, ου, ὁ ϗ ἡ, recens doctus, qui modo didicit. Ex ἄρτι et διδάσκω, doceo.

Ἀρτίδιον, ου, τὸ, parvus panis. Dim. ab ἄρτος.

Ἀρτίδομος, ου, ὁ ϗ ἡ, recens exstructus. Ex ἄρτι et δέμω, struo.

Ἀρτιέπεια, ας, ἡ, verum dictum; (2) vera dicendi studium. Ab

Ἀρτιεπής, έος, ὁ ϗ ἡ, verborum concinnator, in dicendo perfectus; (2) garrulus, loquax; (3) veridicus. Ab ἄρτιος et ἔπω, dico.

Ἀρτιζυγία, ας, ἡ, recens conjunctio.

Ἀρτίζω, f. ίσω, compono, perficio; (2) paro, instruo. Ὕδατι δ' ἐν μέσσῳ νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντο, *Theoc.* 13, 43. Ab ἄρτιος.

Ἀρτίζωος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui est brevis vitæ. Ex ἄρτι et ζωή, vita.

Ἀρτιθαλής, έος, ὁ ϗ ἡ, recens ortus, ut flos, planta, &c. Ex ἄρτι et θάλλω.

Ἀρτιθανής, έος, ὁ ϗ ἡ, modo vel recens mortuus. Κλαίων ἄλοχον νέκυν ἐν δώμασιν ἀρτιθανῆ, *Eurip. Alcest.* 602. Ex ἄρτι et θνήσκω.

Ἀρτίκολλος, ον, recens seu accurate conglutinatus. Προσπτύσσετο πλευραῖσιν ἀρτίκολλος, ὥστε τέκτονος, *Soph. Trach.* 767. Ab ἄρτι et κόλλα.

Ἀρτικροτέω, et ἀρτικροτέομαι, consono, *Ep.*

Ἀρτιλόχευτος, ον, recens partu editus, recens natus, *Ep.*

Ἀρτιμαθής, έος, ὁ ϗ ἡ, qui nuper discere cœpit; (2) qui nuper certior factus est. Ἐξ ἀλάστορος ἀρτιμαθὴς κακῶν, *Eurip. Hec.* 885. Ex ἄρτι et μανθάνω, disco.

Ἀρτιμελής, έος, ὁ ϗ ἡ, qui membris est integris et perfectis. Ex ἄρτιος et μέλος.

Ἀρτίμπασα, ἡ, cœlestis Venus Scythica vocatur *ab Herodoto*, lib. 9.

Ἀρτίνοος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui mens est sana.

Ἀρτιοπέρισσος, ου, ὁ ϗ ἡ, par impar.

Ἄρτιος, ου, ὁ ϗ ἡ, par, ut numerus; (2) integer, perfectus, omnibus partibus suis constans; (3) integer, sanus, incolumis; (4) consentaneus; (5) consummatus pleneque instructus ad omnia pietatis officia; (6) paratus ad aliquid faciendum. (2) ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ᾔδη, quia ei mente *inesse* prudentia consilia norat, *Il* 5, 326.

Ἀρτιπαγής, έος, ὁ ϗ ἡ, recens compactus et coagmentatus. Ex ἄρτι et πηγνύω.

Ἀρτίπαις, αιδος, ὁ, adultus puer.

Ἀρτίπλουτος, ον, recens ditatus. Λαβὼν πένης ὢς ἀρτίπλουτα χρήματα, *Eurip. Suppl.* 742.

Ἀρτιπόλεμος, novellus miles. Ἐν πλήθει συγκλύδων ἀνδρῶν ἀρτιπολέμων, *Appian. Syr.* 37.

Ἀρτίπος, idem quod ἀρτίπους, *Hom.*

Ἀρτίπους, οδος, ὁ ϗ ἡ, pedibus integer et valens, integros pedes habens; (2) celer. (2) ἀρτίπους θρώσκει δόμους, *Soph. Trach.* 58.

Ἄρτισις, εως, ἡ, cultus, ornatus. Ab ἀρτίζω.

Ἀρτίσκαπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, recens fossus, nuper effossus. Ex ἄρτι et σκάπτω, fodio.

Ἀρτίσκος, ου, ὁ, parvus panis, pastillus, *Athen.* Dim. ab ἄρτος.

Ἀρτιστομέω, ῶ, f. ήσω, expedite et articulate loquor. Ab

Ἀρτίστομος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui distincte, plane, et perfecte verba pronunciat, minime blæsus; (2) qui jam fari potest. Ex ἄρτι vel ἄρτιος et στόμα, os.

Ἀρτιστράτευτος, ον, tiro.

Ἀρτισυζυγία, ας, ἡ, idem quod ἀρτιζυγία.

Ἀρτιτελής, έος, ὁ ϗ ἡ, recens initiatus. Ex ἄρτι et τελέω, initio.

Ἀρτίτοκος, ου, ὁ ϗ ἡ, nuper natus. Ὠὰ ἐκ ζώων ἀρτίτοκα, *Aret.* Ex ἄρτι et τίκτω.

Ἀρτιτόκος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui, vel quæ, nuper peperit. Ex iisd.

Ἀρτίτομος, ου, ὁ ϗ ἡ, nuper cæsus, nuper vel recens sectus. Ex ἄρτι et τέμνω, seco.

Ἀρτιτόμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui nuper secuit seu incidit; (2) qui nunc secat. Ex iisd.

Ἀρτιτρεφής, ὲς, epith. infantis.

Ἀρτίτροπος, ον, puerilem ætatem vix egressus, *Æschyl.* proprie integris adhuc moribus.

Ἀρτίτυπος, ου, ὁ ϗ ἡ, recens formatus.

Ἀρτιυπόχλωρος, ον, vepallidus. Ab ἄρτι, ὑπὸ, et χλωρός.

Ἀρτιφαής, έος, ὁ ϗ ἡ, qui visum modo recuperavit. Ex ἄρτι et φάος, lux.

Ἀρτιφανής, έος, ὁ ϗ ἡ, nuper in lucem editus Ex ἄρτι et φαίνω.

Ἀρτίφατος, ου, ὁ ϗ ἡ, recens peremptus. Ex ἄρτι et φάω, interficio.

Ἀρτιφρονέω, ῶ, sana mente præditus sum. Ab

Ἀρτίφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, mente integra, sana præditus. Ex ἄρτι et φρήν.

Ἀρτιφυής, έος, ὁ ϗ ἡ, recens natus. A φύω.

Ἀρτίφυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, nuper plantatus vel natus. Ex eod.

Ἀρτίφωνος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui vox est integra et perfecta; (2) qui verba accurate et integre pronunciat. Ex ἄρτι et φωνή, vox.

Ἀρτιχανής, έος, ὁ ϗ ἡ, qui recens hiare cœpit. Ex ἄρτι et χαίνω, hisco.

Ἀρτιχάρακτος, ου, ὁ ϗ ἡ, recenter sculptus seu insculptus. Ex ἄρτι et χαράσσω.

Ἀρτίχειρ, ειρος, ὁ ϗ ἡ, cui manus sunt integræ et perfectæ; (2) qui utraque manu utitur. Ex ἄρτι et χείρ.

Ἀρτίχνους, ου, recens lanuginosus, *Ep.*

Ἀρτιχόρευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, recens choreis celebratus. Ex ἄρτι et χορεύω.

Ἀρτίχριστος, ον, recens unctus. Ἕως ἂν ἀρτίχριστον ἁρμόσαιμί που, *Soph. Trach.* 687.

Ἀρτίχυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, recens fusus. A χύω.

Ἀρτίως, *adv.* modo, nuper, recens, paullo ante; (2) integre, perfecte, prorsus; (3) apte, ut cohæreat. Ab ἄρτιος.

Ἀρτόδειγμα, ατος, τὸ, specimen frumenti in pane ex eo confecto. Ex ἄρτος et δεῖγμα.

Ἀρτοδοτέω, ῶ, f. ήσω, panem do, panem distribuo. Ex ἄρτος et δίδωμι, do.

Ἀρτοζήτης, cibum quærens, ad cibum veniens.

Ἀρτοθήκη, ης, ἡ, locus in quo panis reponitur, panarium. Ex ἄρτος et θήκη.

Ἀρτοκοπεῖον, ου, τὸ, pistrinum. Ex κόπτω.

Ἀρτοκοπέω, ῶ, f. ήσω, pistrinum exerceo.

Ἀρτοκοπικός, vel ἀρτοκοπτικός, ἡ, όν, ad pistrinum pertinens. *Gl. V.* pistrinicus, Cerealis.

Ἀρτοκόπιον, ου, τὸ, idem quod ἀρτοκοπεῖον. Ab

Ἀρτοκόπος, ου, ὁ ϗ ἡ, pistor, pistrix. Ex ἄρτος et κόπτω, scindo, pinso.

Ἀρτόκρεας, ατος, τὸ, panis carni mixtus, cibus pane et carne constans. *Ph.* visceratio.

Ἀρτολάγανον, ου, τὸ, panis genus delicatum, (opus pistorium tenuioris generis, *Ern*)

Ἀρτολάγυνος πήρα, pera panem et lagenam habens. Ex ἄρτος et λάγυνος, lagena.

Ἀρτοποιέω, ῶ, f. ήσω, conficio panem, artem pistoriam exerceo; (2) in panes formo. Ab ἀρτοποιός. Hinc

Ἀρτοποιΐα, ας, ἡ, panificium, *Gl. V.*

Ἀρτοποιϊκός, et ἀρτοποιητικός, ἡ, όν, ad pistoriam seu pistrinum pertinens; pistorius.

Ἀρτοποιεῖον, ου, τὸ, panificium, *Gl. Vet.* Ab

Ἀρτοποιός, οῦ, ὁ ϗ ἡ, unde panis coquitur; (2) pistor vel pistrix. Ex ἄρτος et ποιέω.

Ἀρτοπτεῖον, ου, τὸ, vas vel officina ubi panes coquuntur. Ex ἄρτος et ὀπτάω, coquo.

Ἀρτόπτης, ου, ὁ, qui panes coquit. Ex iisd.

Ἀρτοπωλεῖον, ου, τὸ, taberna in qua panes venduntur. Ab

Ἀρτοπωλέω, ῶ, f. ήσω, panes vendo. Ex ἄρτος et πωλέω, vendo. Unde

Ἀρτοπώλης, ου, ὁ, qui panem vendit. *Gl. V.* panarius.

Ἀρτοπώλιον, ου, τὸ, locus ubi panis venditur.

Ἀρτοπῶλις, ιδος, ἡ, quæ vendit panem.

ἌΡΤΟΣ, ου, ὁ, panis; (2) quivis cibus.

Ἀρτοσιτέω, ῶ, f. ήσω, pane vescor. Ex ἄρτος et σιτέω, nutrio.

Ἀρτοτροφέω, ῶ, f. ήσω, pane alo. Ex ἄρτος et τρέφω, alo.

Ἀρτοφαγέω, ῶ, f. ήσω, pane vescor. Ex ἄρτος et φαγέω, edo. Hinc

Ἀρτοφάγος, ου, ὁ ϗ ἡ, panivorus, qui pane vescitur.

Ἀρτοφόρον, ου, τὸ, vas quo panis fertur; panarium, *Gl. V.* Ex ἄρτος et φέρω.

Ἀρτοχάριτες, ων, αἱ, placentarum genus. Ex ἄρτος et χάρις, gratia.

ἈΡΤΥΑΙΑ, ας, ἡ, testamentum, *Hes.*

Ἄρτυμα, ατος, τὸ, condimentum; conditura, pulmentum, *Gl. V.* Ab ἀρτύω. Hinc

Ἀρτυματώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, in condiendis cibis usum habens.

Ἀρτύναι, οἱ, quidam Argivorum magistratus; ἄρτυνοι, idem Epidauriorum, *Hes.*

Ἀρτύνω, apto, adorno. Ἀρτύνειν τὴν ἐπιβουλήν, parare, *Herodot.* Οἱ δὲ τε πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες, *Il.* 12, 43.

Ἄρτυσις, εως, ἡ, ipsa actio condiendi. *Gl. V.* conditura.

Ἀρτυτικά, ῶν, τὰ, fructus cinaræ.

Ἀρτυτικόν, οῦ, τὸ, conditaneum, *Gloss. Vet.* Ab

Ἀρτυτός, ἡ, όν, condimentarius, conditaneus, conditus, *Gl. V.* Ex

ἈΡΤΥ'Ω, f. ύσω, apparo, adorno, instruo; (2) condio; ἠρτυμένον, conditum, *Gl. V.* perf. part. pass.

Ἀρύβαλις, ίδος, ἡ, idem quod ἀρύβαλλος, *Hes. E. M.*

Ἀρύβαλλος, ου, ὁ, marsupium quod trahendo clauditur et aperitur, crumena. Ex ἀρύω, traho, et βάλλω, jacio.

Ἀρυσάμενος, a. 1. part. med. v. ἀρύω.

Ἀρυσάνη, ης, ἡ, cyathus. Ab ἀρύω.

Ἀρυστήρ, ῆρος, ὁ, quoddam mensuræ genus, cyathus; (2) haustrum. Ab eod.

Ἀρύστιχος, ὁ, idem quod ἀρυστήρ, *Hes. Ath.*

Ἀρυστρίς, ἡ, quasi haustrix, *Ep.*

Ἀρύταινα, ης, ἡ, genus cyathi aut poculi; (2) haustrum. Ab ἀρύω.

Ἀρυταινοειδής, ὲς, una e tribus laryngis cartilaginibus. Vid. *Steph.*

Ἀρυτίδωτος, ον, non rugosus, *Ep.* Ex α et ῥυτίς.

Ἀρυτήρ, ῆρος, ὁ, cochlear; (2) haustrum.

Ἀρύτω, idem quod

ἈΡΥ'Ω, f. ύσω, haurio, ex profundo traho; ἀρύομαι, haurio, *Gl. V.* ἀρύεται, exantlat, *Ph. in med.* est etiam destringo, extraho, sc. gladium; item orior, de sole et stellis.

Ἀρχάγγελος, ου, ὁ, archangelus, princeps angelorum. Ex ἄρχων et ἄγγελος.

Ἀρχαγέτας, *dux*, *Dor.* pro ἀρχηγέτης.

Ἀρχᾶθεν, *antiquitus*, *Dor.* pro ἀρχῆθεν.

Ἀρχαί, ων, αἱ, primitiæ; (2) principia.

Ἀρχαΐζω, f. ίσω, antiquitatem seu antiquos imitor, antiquo, *Gl. V.* Ab ἀρχαῖος.

Ἀρχαϊκός, ἡ, όν, antiquitatem seu antiquam rusticitatem præ se ferens, sine moribus; (2) stultus, simplex. Ab eod.

Ἀρχαϊκῶς, *adv.* antiquo more loquendi et vivendi.

Ἀρχαιογονία, ας, ἡ, antiqua origo, antiquitas. *Gl. V.* origo, originalis. Ab

Ἀρχαιογόνος, ου, ὁ ϗ ἡ, primigenius, primordialis. Ex ἀρχαῖος et γίνομαι, nascor.

Ἀρχαιογράφος, ου, ὁ, antiquarius, *Ph.* Ex ἀρχαῖος et γράφω, scribo.

Ἀρχαιοειδής, ὲς, antiquitatem redolens.

Ἀρχαιόθεν, *adv.* antiquitus, *Gl. V.*

Ἀρχαιολογέω, ῶ, f. ήσω, de rebus antiquis dissero; (2) antiquo sermone utor.

Ἀρχαιολογία, ας, ἡ, historia de rebus antiquis. *Gl. V.* origo; *verius*, origines, antiquitates.

Ἀρχαιολογικὸς, ἡ, ὸν, qui antiquitatem rimatur; antiquitatis peritus. Ab

Ἀρχαιολόγος, ου, ὁ ϗ ἡ, de rebus antiquis disserens; (2) antiquo sermone utens. *Ph.* ἀρχαιολόγοι, Atteilani. Ex ἀρχαῖος et λόγος.

Ἀρχαῖον, ου, τὸ, sors usurarum; (2) bonum avitum, bona, unde fructus et reditus veniunt.

Ἀρχαιοπινὴς, ὲς, antiquitatem redolens. Ab ἀρχαῖος et πῖνος.

Ἀρχαιόπλουτος, ου, ὁ ϗ ἡ, jam inde a majoribus dives, qui divitias avitas habet.

Ἀρχαιοπρεπὴς, ὲς, antiquitatem referens, more antiquo factus.

Ἀρχαῖος, αία, αῖον, pristinus, antiquus, vetustus; (2) stultus, ineptus, fatuus, simplex; (3) rusticus. Hinc

Ἀρχαιότης, ητος, ἡ, antiquitas, vetustas.

Ἀρχαιοτροπία, ας, ἡ, prisca vivendi ratio. Ab

Ἀρχαιότροπος, ου, ὁ ϗ ἡ, antiquis moribus præditus, *ap. Thuc. sed in contumeliam.*

Ἀρχαιοτρόπως, *adv.* more antiquo. A præc.

Ἀρχαιότυπος, ον, antiquus, exempli vetusti.

Ἀρχαιρεσία, ας, ἡ, magistratuum electio seu creatio; (2) magistratuum eligendorum tempus; (3) magistratus electi. *Gl. V.* ἀρχαιρεσίαι, comitia. Ex ἀρχὴ et αἵρεσις.

Ἀρχαιρέσια, ίων, τὰ, comitia magistratibus creandis. *Gl. V.* comitia. Ex iisd. Unde et

Ἀρχαιρεσιάζω, f. άσω, ad magistratus creandos convenio, magistratum creo; (2) magistratum peto, (quo sensu et *in med.* dicitur;) (3) gratiam hominum capto; ambitione utor.

Ἀρχαιρεσιακὸς, ἡ, ὸν, comitialis, *Gl. V.*

Ἀρχαϊσμὸς, οῦ, ὁ, veterum seu priscorum imitatio; (2) antiqua loquendi ratio. *Ph.* antiquitas. Ab ἀρχαΐζω.

Ἀρχαίως, *adv.* antique, antiquo more; (2) stulte. Ab ἀρχαῖος.

Ἄρχανος, ὁ, piscis nomen, *Aristot.*

Ἀρχάριος, ου, ὁ, tiro, novellus, incipiens, *Suicer.* Ab ἄρχομαι.

Ἀρχᾶς, gen. sing. *Dor.* pro ἀρχῆς.

Ἀρχέγονος, ου, ὁ ϗ ἡ, primigenius, prior natu; (2) priscus. *Gl. V.* primævus; (3) auctor generis; item causa genitrix, causa gignendi.

Ἀρχεδίκης, ου, ὁ, proprie, auctor juris, justus possessor.

Ἀρχεῖον, ου, τὸ, magistratuum curia; (2) tabularium publicum, archivum. Ab ἀρχή.

Ἀρχεῖος, εία, εῖον, antiquus, priscus.

Ἀρχέκακος, ου, ὁ ϗ ἡ, auctor seu origo malorum. Τεκτήνατο νῆας ἐΐσας, ἀρχεκάκους, *Il* 5, 62. Ex ἀρχὴ et κακὸς, *malus.*

Ἀρχέλαος, ου, ὁ ϗ ἡ, populi rector, princeps; (2) nomen proprium. Ex ἀρχὴ et λαός.

Ἀρχέλειος, ου, ὁ, rector populi, princeps. Τίνα δὲ καὶ πενθήσομεν, τῶν ἀρχελείων; *Æschyl. Pers.* 297. [dubia lectio.]

Ἀρχέναως, ω, ὁ ϗ ἡ, qui nunc primum navigat; (2) navi imperans. Ex ναῦς.

Ἀρχέπλουτος, ου, ὁ ϗ ἡ, penes quem administrandarum ac dispensandarum divitiarum potestas est; (2) dominus divitiis et pristinæ fortunæ restituendus. Ἀλλ' ἀρχέπλουτον καὶ καταστάτην δόμων, avitas opes possidens, *Soph. Elect.* 72.

Ἀρχέπολις, εως, ὁ ϗ ἡ, civitati imperans.

Ἀρχεσίμολπος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui cantui præest. Ex ἀρχὴ et μολπὴ, *cantus.*

Ἀρχεσίφωτος, ον, autor luminis, epith. solis, *Cyr.*

Ἀρχέσπερος, ου, ὁ ϗ ἡ, vesperæ principium afferens. Ex ἀρχὴ et ἕσπερος.

Ἀρχέτης, ου, ὁ, regius, *Eur.*

Ἄρχετο, 3 p. imperf. ind. med. *Ion.* pro ἤρχετο.

Ἀρχετυπία, ἡ, exemplar, idea, *Bud.*

Ἀρχέτυπον, ου, τὸ, exemplar primigenium, exemplar primum, ad quod reliqua effinguntur; *Ph.* principale. Ab

Ἀρχέτυπος, ου, ὁ ϗ ἡ, archetypus, qui alteri dat initium, qui primam rei alicujus formam exhibet. Ex ἀρχὴ et τύπος.

Ἄρχευ, imperat. med. *Dor.* pro ἄρχου.

Ἀρχεύω, f. εύσω, impero. Ab ἀρχή.

Ἀρχέχορος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui præest choro, choragus. Ex ἀρχὴ et χορός.

ἈΡΧΗ῍, ῆς, ἡ, principium, exordium, initium, fundamentum; (2) principatus, imperium, dominatus, magistratus; (3) causa, origo, *in accus. adverbialiter,* ἀρχὴν, principio, ante omnia, in primis; (4) omnino, ἀρχὰς, ab initio, statim, *Polyb.* (5) extremitas ali- × cujus rei; *in accus. adverbialiter,* principio, ante omnia, in primis, primo, statim: *sed cum vel præcedit vel sequitur particula negativa, valet* omnino. Vide *Lennepium ad Phalaridis Epistolas;* 16. (5) ἐκδήσαντο πλεκτὰς πεισμάτων ἀρχὰς, *Eurip. Hippol.* 761.

Ἀρχηγενὴς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, auctor.

Ἀρχηγετεύω, f. εύσω, principatum obtineo, præsum:

Ἀρχηγετέω, ῶ, f. ήσω, auspicor, incipio. Ab

Ἀρχηγέτης, ου, ὁ, præses, princeps, dux; (2) auctor. Ab ἀρχηγός.

Ἀρχηγέτις, ιδος, ἡ, præses, princeps, dux femina; (2) metropolis imperii.

Ἀρχηγικὸς, ἡ, ὸν, principalis, præcipuus. Ab

Ἀρχηγὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, præses, dux, auctor, magister, inventor, causa rei; (2) præcursor, prænuncius. (2) κακῶν ἀρχηγὸν ἐκφαίνεις λόγον, prænuncia, *Eurip. Hippol.* 881. *In Christi Patientis Tragœdia adscripta Gregorio Nazian.* 418, ἀρχηγὸς κακῶν, reddi debet *causa malorum.* Ex ἀρχὴ et ἡγέομαι, *dux sum, præeo.*

Ἀρχῆθεν, *adv.* ab initio, antiquitus, denuo, *Ph.* Ab ἀρχή.

Ἀρχθέντα, acc. sing. a. 1. part. pass. v. ἄρχω.

Ἀρχίατρος, ου, ὁ, medicorum princeps, primarius inter medicos. *Gl. V.* archiater.

Ἀρχιβούκολος, ου, ὁ ϗ ἡ, bubulcorum princeps.

Ἀρχίβουλος, ου, ὁ ϗ ἡ, princeps consilii.

Ἀρχιγένεθλος, ου, ὁ ϗ ἡ, auctor vitæ.

Ἀρχιγραμματεὺς, έως, ὁ, scribarum præfectus, inter scribas primarius; ἀρχιγραμματεῖς, cancellarii.

Ἀρχιδεσμοφύλαξ, ακος, ὁ, custos et princeps seu præfectus carceris.

Ἀρχιδεσμώτης, ου, ὁ, idem, *Suicer.*

Ἀρχιδιάκονος, ου, ὁ, archidiaconus, primarius inter diaconos.

Ἀρχιδικαστὴς, οῦ, ὁ, præses seu præfectus judicum et magistratus Ægyptiorum.

Ἀρχίδικος, ου, ὁ ϗ ἡ, præses judicii, qui exercet judicium, judex quæstionis. Ex ἀρχὴ et δίκη, *jus.*

Ἀρχίδιον, ου, τὸ, imperiolum, parvum imperium, parvus magistratus. Dim. ab ἀρχή.

Ἀρχειρεσία, ας, ἡ, principatus inter remiges, remigatio, *Suid.* Ex ἀρχὴ et εἰρεσία.

Ἀρχιεράομαι, ῶμαι, summus sacerdos sum, summo sacerdotio fungor.

Ἀρχιερατεύω, f. εύσω, idem.

Ἀρχιερατικὸς, ἡ, ὸν, pontificius, ad summum sacerdotem pertinens. Ab ἀρχιεράομαι.

Ἀρχιέρεια, ας, ἡ, pontificatus maximus.

Ἀρχιερεὺς, έος, ὁ, summus pontifex, summus sacerdos. Ex ἀρχὴ et ἱερεύς. Hinc

Ἀρχιέρεως, *nomin. Attice,* idem.

Ἀρχιερωσύνη, ης, ἡ, summum sacerdotium. *Gl. V.* pontificatus. Ab ἀρχιερεύς.

Ἀρχιεταῖρος, ου, ὁ, princeps sodalium.

Ἀρχιευνοῦχος, ου, ὁ, eunuchorum præfectus seu princeps.

Ἀρχίζωος, ου, ὁ ϗ ἡ, vitæ initium præbens, vitæ auctor. Ex ἀρχὴ et ζωὴ, *vita.*

Ἀρχιθάλασσος, ον, maris imperator, epith. Neptuni, *Ep.*

Ἀρχιθεωρέω, sum ἀρχιθέωρος. Hinc

Ἀρχιθεώρησις, ἡ, munus, seu dignitas architheorica.

Ἀρχιθεωρία, ἡ, idem, *Hes. Poll.*

Ἀρχιθέωρος, ου, ὁ ϗ ἡ, præfectus eorum qui sacrorum causa aliquo mittebantur.

Ἀρχιθιασίτης, ου, ὁ, dux chori Bacchici.

Ἀρχικέραυνος, ου, ὁ ϗ ἡ, auctor vel moderator fulminis.

Ἀρχικλὼψ, et ἀρχίκλοπος, princeps furum, *Steph.*

Ἀρχικὸς, ἡ, ὸν, primarius, princeps. *Gl. V.* principalis; (2) peritus imperandi, aptus ad regendum; (3) imperans. Ab ἀρχή.

Ἀρχικυβερνήτης, ου, ὁ, præfectus summus.

Ἀρχικυνηγὸς, οῦ, ὁ, magister rei venaticæ.

Ἀρχιληστὴς, οῦ, ὁ, princeps prædonum seu latronum.

Ἀρχιμάγειρος, ου, ὁ, præfectus seu magister coquorum.

Ἀρχιμανδρίτης, ου, ὁ, Archimandrita, præfectus cœnobii, abbas. Ex ἀρχὴ et μάνδρα.

Ἀρχιμανδρίτις, ιδος, ἡ, abbatissa. *Gl. V.* præfecta cœnobio.

Ἀρχίμιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, mimorum princeps; (2) princeps histrionum.

Ἀρχιοινοχοΐα, ας, ἡ, dignitas et officium ejus qui principatum inter pocillatores tenet. Ab

Ἀρχιοινοχόος, ου, ὁ, princeps pocillatorum.

Ἀρχιπατριῶται, οἱ, principes familiarum.

Ἀρχιπειρατὴς, οῦ, ὁ, piratarum princeps, archipirata.

Ἀρχίπλανοι, οἱ, principes Scythorum, *Luc.*

Ἀρχιποιμὴν, ένος, ὁ, pastorum princeps.

Ἀρχιποσία, ας, ἡ, principatus bibendi; (2) primus bibendi locus. Ex ἀρχὴ et πόσις.

Ἀρχιπρεσβευτὴς, οῦ, ὁ, princeps legationis.

Ἀρχιραβδοῦχος, ου, ὁ, lictor primus.

Ἀρχισιτοποιὸς, οῦ, ὁ, pistorum princeps.

Ἀρχιστράτηγος, ου, ὁ, imperator exercitus, princeps militiæ, summus imperator.

Ἀρχισύμβολον, ου, τὸ, inter symbola princeps, *Suicer.* Ex ἀρχὴ et σύμβολον, *symbolum.*

Ἀρχισυνάγωγος, ου, ὁ, princeps synagogæ.

Ἀρχισωματοφύλαξ, ακος, ὁ, præfectus satellitum, princeps stipatorum, præcipuus custos corporis.

Ἀρχιτεκτονέω, ῶ, f. ήσω, fabricor, architector.

Ἀρχιτεκτόνημα, ατος, τὸ, opus ab architecto fabricatum, structura. Ab ἀρχιτεκτονέω.

Ἀρχιτεκτονία, ας, ἡ, architectectonica ars.

Ἀρχιτεκτονικὴ, sc. τέχνη, idem, architectura.

Ἀρχιτεκτονικὸς, ἡ, ὸν, architectonicus, ad architecturam pertinens. Ab

Ἀρχιτέκτων, ονος, ὁ, architectus, fabrorum princeps, structor, machinator.

Ἀρχιτελώνης, ου, ὁ, magister publicanorum.

Ἀρχιτρίκλινος, ου, ὁ, architriclinus, symposiarcha, qui præest apparando convivio.

Ἀρχυπασπιστὴς, οῦ, ὁ, princeps satellitum.

Ἀρχίφυλοι, οἱ, præfecti seu principes tribuum.

Ἀρχιφὼρ, ῶρος, ὁ, princeps furum; nomen magistratus, *ap. Diodor.*

Ἀρχίφωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, princeps seu auctor luminis. Ex ἀρχὴ et φῶς, *lumen.*

Ἄρχμενος, præs. part. pass. *per Syncop.* pro ἀρχόμενος

Ἀρχογλυπτάδης, ου, ὁ, magistratus ambiens, *Etym. Eust.* Ex ἀρχὴ et γλύφω, *sculpo.*

Ἀρχοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, principii formam habens; (2) primigenius; (3) primarius. Ex ἀρχὴ et εἶδος, *forma, species.*

Ἀρχολάβος, ου, ὁ ϗ ἡ, magistratuum hospes. Ex ἀρχὴ et λαμβάνω.

Ἀρχολίπαρος, ου, ὁ ϗ ἡ, magistratum ambiens; (2) ex magistratu pinguescens. Ex λιπαρὴς, *studiosus,* vel λιπαρὸς, *pinguis.*

Ἄρχομαι, f. ξομαι, incipio, cœpto, inchoö, cœpi, *Gl. V.* ἀρχομένου, ineuntis, *Ph.* ἠρξάμην, orsus sum, cœpi, inchoavi, a. 1. med. *Gl. V.* ἀρξάμενος, orsus, exorsus, part. a. 1. med. *Gl. V.* Ἄρχεσθαί τινος, ἔκ τινος, ὑπό τινος, τὴν ἀρχὴν, τοῦ γράφειν.

Ἀρχοντιάω, ῶ, principatum ambio, *Suicer.* Ab ἄρχων.

Ἀρχοντικὸς, ἡ, ὸν, ad magistratum pertinens.

Ἀρχὸς, οῦ, ὁ, princeps, dux; (2) podex, intestinum rectum. Ab

Ἄρχω, f. ξω, perf. pass. ἦργμαι, incipio, initium facio; (2) principium, auctor, vel origo sum; (3) priores partes occupo, prior aliquid incipio; (4) principatum obtineo, impero, dominor, præsum; (5) magistratu fungor; ἄρχομαι, incipio; (6) sum sub imperio alterius; pareo, obtempero; ἀρχομένων, subjectorum, *Ph.* Ἄρχειν τῆς μάχης, τῆς διαφορᾶς, τὴν ἀρχήν. Οὐκ ἔστιν εὖ ἄρχειν μὴ

× αρχην olim. Wess. Herod. 1.86.

μὴ ἀρχθέντα, nemo potest bene imperare, nisi ipse sub imperio fuerit, *Aristot.* Ἐγὼ δ' ἦρχον χαλεπαίνων, pro ἦρχον τοῦ χαλεπαίνειν, *Il.* 2, 378. Ἄρχω καθυβρίζουσα pro ἄρχω ὕβρεως. *Soph. Elect.* 524. Ab ἀρχή.

Ἀρχώμεσθα, 1. pl. præs. conj. med. *Dor.* pro ἀρχώμεθα.

Ἄρχων, οντος, ὁ, principatum seu imperium obtinens, princeps, *Ph.* præpositus, moderator, rector, præses, magistratus. Ab ἄρχω.

ἌΡΩ, f ἀρῶ, apto, adapto; (2) congruo, quadro. Νῆ' ἄρσας ἐρέτησιν ἐείκοσιν, *Odyss.* 1, 280.

Ἀρωγὴ, ῆς, ἡ, auxilium, remedium. Ab ἀρήγω.

Ἀρωγοναύτης, ου, ὁ, nautarum auxiliator, sive fautor. Ex ἀρωγὸς et ναύτης, *nauta*.

Ἀρωγὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, auxiliator, vindex; (2) defensor: ἐλπίδων ἀρωγοί, auxiliatores spei, *id est*, spes auxilii, *Soph. Elect.* 857. Item *adj.* ut Πυρὶ μὲν ὢν καίειν τὸ πάθος ἀρωγὸν, *Aret.* Ab ἀρήγω.

ἌΡΩΜΑ, ατος, τὸ, aroma, oderamentum, suavitas odorum, *Gl. V.* ἀρώματα, odores, *Ph.*

Ἀρωματίζω, f. ίσω, aromata resipio; (2) aromatibus imbuo. Ab ἄρωμα. Unde

Ἀρωματικὸς, ἡ, ὸν, aromaticus, odoratus:

Ἀρωματίτης, ου, ὁ, aromaticus, ex aromatibus confectus. Ab eod.

Ἀρωματῖτις, ιδος, ἡ, ex aromatibus confecta, aromatica, sc. πόσις.

Ἀρωματοπώλης, ου, ὁ, aromatum venditor. *Gl. V.* odorarius. Ex ἄρωμα et πώλης.

Ἀρωματοφορέω, ῶ, f. ήσω, aromata fero. Ab

Ἀρωματοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, aromata ferens.

Ἀρωματώδης, ες, odoratus, aromata redolens, *Ath.*

Ἀρωραῖος, pro ἀρουραῖος.

Ἀρώσιμος, ον, idem quod ἀρόσιμος.

Ἄρως, *heros*, *Dor.* pro ἥρως.

Ἅς, *quas*, acc. pl. artic. postpos. ὅς, *qui*.

Ἆσα, a. 1. ind. act. *Dor.* pro ἦσα, ab ἄσω.

Ἆσα, *cecini*, 1. sing. a. 1. ind. act. verbi ᾄδω.

Ἀσαγήνευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non captus, vel non capiendus, *Suicer.* Ex α priv. et σαγηνεύω.

Ἀσαγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, oneribus ferendis non adsuetus, *Suicer.* Ex α priv. et σάγη.

Ἀσάζω, fastidio, nauseo; (2) tristor. Ab ἄση.

Ἆσαι, *satiasse*, a. 1. inf. act. verbi ἄδω, *satio*; sed ᾆσαι est ab ᾄδω, *cano*.

Ἀσαίνω, idem quod ἀσάζω.

Ἄσακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non conculcatus, non refertus, non oneratus. Ex α et σάττω.

Ἀσαλαμίνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, rei nauticæ imperitus, maris expers. Ex Σαλαμίνιος, quia Salaminii rei navalis fuere peritissimi.

Ἀσαλέα, ας, ἡ, tranquillitas, securitas; (2) incogitantia, *Etym.* Ab ἀσαλὴς, (nisi potius sit exarandum ἀσάλεια, *Ern.*)

Ἀσάλευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, inconcussus, immotus.

Ἀσαλεύτως, *adv.* intrepide, constanter.

Ἀσαλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, tranquillus, cura vacuus, *Etym.* Ex α et σάλος.

Ἀσάλπιγκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, tuba non proclamatus. Ἀσάλπιγκτος ὥρα, media pars noctis, hora in qua tuba non canebatur; nam tuba canebatur tantum vesperi et diluculo. *Soph. ex Trag. deperdita.* Ex α priv. et σάλπιγξ, *tuba*.

ἈΣΑ'ΜΙΝΘΟΣ, ου, ὁ, pelvis, solium, labrum, in quo veteres se lavabant, balneis nondum repertis.

Ἀσᾶν, præs. inf. act. *contr.* pro ἀσάειν, ab ἀσάω, *fastidio adficio*.

Ἀσάνδαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, sandaliis carens.

Ἄσαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, non blandiens, sc. more canum caudam agitantium, *Hes.* Ex α priv. et σαίνω, (*Æsch. Ch.* 420.)

Ἀσάομαι, ῶμαι, nauseo, fastidio; (2) contristor, molestia afficior; (3) irascor. (2) ὅταν τὸν θυμὸν ἀσηθῇς, *Theogn.* 983. Ἐδίζετο ἐπ' ᾧ ἂν μάλιστα τὴν ψυχὴν ἀσηθείη ἀπολομένῳ τῶν κειμηλίων, *Herodot.* 3, 41. Ab ἄση.

Ἀσαπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, non putrefactus, putredini non obnoxius. Ex α priv. et σήπω.

Ἀσαρίτης οἶνος, asarites, seu vinum ex asaro herba confectum. Ab ἄσαρον.

Ἀσαρκέω, gracilis seu macilentus sum:

Ἀσαρκία, ας, ἡ, macies, gracilitas. Ab

Ἄσαρκος, ου, ὁ καὶ ἡ, carnis expers; (2) gracilis, macilentus. Ex α priv. et σὰρξ, *caro*.

Ἀσαρκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem. *Aret.*

ἌΣΑΡΟΝ, ου, τὸ, asarum, nardus silvestris. *Angl.* ASARABACCA.

Ἀσάρωτος, ον, qui non verritur; τὸ ἀσάρωτον, pavimentum, ex marmore, &c. quod non purgatur verrendo. Ab α et σαρόω.

Ἄσας, 2. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἦσας, ab ἄω.

Ἀσάφεια, ας, ἡ, obscuritas. Ab

Ἀσαφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, obscurus; (2) incertus.

Ἀσαφῶς. *adv.* obscure.

Ἄσβεστος, η, ον, et ἄσβεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, inextinguibilis, inextinctus, nunquam cessans. *Ph.* calx; (2) nomen lapidis unde telæ fiunt quæ non comburuntur in igne. Ex α priv. et σβέννυμι.

Ἀσβολαίνω, fusco. *Gl. V.* ἀσβολαίνεται, fuscatur. Ab

ἈΣΒΟ'ΛΗ, ης, ἡ, fuligo, favilla. Hinc

Ἀσβολόεις, όεσσα, όεν, fuliginosus.

Ἄσβολος, ου, ἡ, idem quod ἀσβόλη. Hinc

Ἀσβολόω, ῶ, f. ώσω, fuligine inficio.

Ἀσβολώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀσβολόεις.

Ἀσέβεια, ας, ἡ, contemptus cultus divini, impietas. Ab ἀσεβὴς.

Ἀσεβέω, ῶ, fut. ήσω, irreligiosus et impius sum, impie ago; impie tracto aliquem; *in pass.* impie tractari, et impie fieri. Ἐξελέγξαι — — περὶ πάντων τῶν ἔργων ἀσεβείας αὐτῶν ὧν ἠσέβησαν, *Judæ* 15. Ab eod. Hinc

Ἀσέβημα, ατος, τὸ, facinus impium, facinus nefarium. *Gl. V.* nefas.

Ἀσεβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui numen divinum vel Deum non colit; irreligiosus, impius, qui Deum non novit. Ex α priv. et σέβω.

Ἀσέβησις, εως, ἡ, actio impia et nefaria; irreverentia.

Ἀσεβῶς, *adv.* impie, *Ph.* Ab ἀσεβής.

Ἄσειρος, ου, ὁ καὶ ἡ, habena carens; (2) non vinctus. Ex α priv. et σειρὰ, *catena*.

Ἀσείρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem et ex iisd.

Ἄσειστος, ου, ὁ καὶ ἡ, inconcussus, immotus, non quassatus. *Gl. V.* inquassatus; (2) qui quassari et concuti nequit. Ex α et σείω.

Ἀσελγαίνω, petulanter et lascive ago; (2) petulanter aliquem injuria adficio; (3) nefandæ libidini indulgeo. Οὐκ εἰς ἐμὲ ἠσέλγαινε μόνον, *Dem.* *Gl. V.* lascivio.

Ἀσέλγεια, ας, ἡ, petulantia, protervitas, improbitas; (2) petulans et proterva injuria, lascivia, luxus, impudicitia.

Ἀσελγέω, ῶ, f. ήσω, idem quod ἀσελγαίνω.

Ἀσελγέως, *adv.* proterve, petulanter, libidinose. Ab

ἈΣΕΛΓΗ'Σ, έος, ὁ καὶ ἡ, petulans, insolens, protervus, improbus, petulanter injurius; (2) lascivius. *Ph.* ganearius, libidinosus, luxuriosus, obscœnus, flagitiosus, impudicus, incestus, al. *Gl. V.*

Ἀσελγόκερως, ωτος, ὁ καὶ ἡ, cornibus lasciviens, item magna cornua habens. Ex κέρας.

Ἀσελγομανέω, ῶ, per lasciviam insanio, insana impudicitia teneor, vel prurio. Ex μαίνομαι.

Ἀσελγῶς, *adv.* idem quod ἀσελγέως.

Ἀσέληνος, ου, ὁ καὶ ἡ, illunis; (2) obscurus. Ex α priv. et σελήνη, *luna*.

Ἄσεμνος, ου, ὁ καὶ ἡ, minime venerandus, inhonoratus; (2) incastus, impudicus, *Gl. V.*

Ἀσέμνως, *adv.* parum decore.

Ἀσεπτέω, impius sum. Χρὴ δὲ τά γ' ἐς θεοὺς μηδὲν ἀσεπτεῖν, *Soph. Antig.* 1349. Ab

Ἄσεπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, impius, irreligiosus. Ex α priv. et σέβω, *colo*.

Ἀσεῦμαι, *canam*, f. 1. ind. med. *Dor.* pro ᾄσομαι, a verbo ᾄδω, *cano*.

Ἄση, ης, ἡ, fastidium, nausea; (2) molestia animi; (3) sordes; (4) dolor. Ex ἄδω, *satio*.

Ἀσῇ, 2. sing. f. 1. ind. med. *Dor.* pro ᾄσῃ, ab ᾄδω.

Ἀσηθείην, 1. sing. a. 1. opt. pass. v. ἀσάομαι.

Ἀσηθῇς, 2. sing. a. 1. conj. pass.

Ἀσήκορος, ου, ὁ καὶ ἡ, fastidiens e satietate.

Ἀσήμαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, non signatus, nullo signo obsignatus; (2) incustoditus; (3) incertus; (4) rectore carens; (5) infectus (de auro et argento); (6) qui nulla imperii insignia habet, qui nullum legitimum imperium habet. (5) χρυσὸν καὶ ἄργυρον, τὸν μὲν ἐν σκεύεσι πεποιημένον, τὸν δὲ ἐπίσημον, τὸν δὲ ἀσήμαντον, *Appian. de Reb. Hispan.* 448. (6) παραστρατοπεδεύσαντα ἡμῖν ἀσήμαντον, qui nos obsedit, quanquam ne insignia quidem imperii habens, *Appian. de Bell. Civ.* 3, 58. A σημαίνω.

Ἀσημείωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non notatus aut insignitus. A σημειόω.

Ἀσημόγραφος, ον, obscure scriptus; ἀσημογράφος, obscure scribens. A γράφω.

Ἄσημος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui signum seu nota non est impressa; (2) obscurus; (3) qui nihil significat. Ἄσημα βοῆς pro ἄσημος βοὴ, vox inarticulata, *Soph. Antig.* 1223. Ex α priv. et σῆμα.

Ἀσημότης, ητος, ἡ, ignobilitas. A præc.

Ἀσήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἄσημος· haud indistinctus, clarus. Γόων γὰρ οὐκ ἀσήμονες φθόγγοι, *Soph. Œd. Col.* 1668.

Ἀσήμως, *adv.* obscure; (2) ignobiliter. Οὐ πάνυ ἀσήμως, *Aret.*

Ἄσηπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, putredine non vitiatus; (2) non putredini obnoxius. A σήπω.

Ἀσηρὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, fastidium adferens, molestus; (2) impurus, ab ἄση· (3) nullos habens vermes, *Suid.* A σῆρες, *vermes*.

Ἀσηρὴς, ὲς, idem quod ἀσηρὸς (2) *Suid.*

Ἀσηρῶς, *adv.* moleste. Ab ἀσηρός.

Ἀσήσῃ, 2. sing. a. 1. conj. med. v. ἀσάομαι.

Ἀσθεὶς, a. 1. part. pass. verbi ᾄδω.

Ἀσθένεια, ας, ἡ, imbecillitas, debilitas; (2) ægritudo, languor, infirmitas, fragilitas, *Gl. V.* (3) ignavia. (2) ἀσθένεια βίου, egestas, victus tenuitas, *Herodot.* 2, 47.

Ἀσθενέω, ῶ, f. ήσω, imbecillis, infirmus sum; (2) langueo, ægroto; (3) nihil ago. Καὶ μὴ ἀσθενήσας τῇ πίστει, *Rom.* 4, 19.

Ἀσθένησις, εως, ἡ, idem quod ἀσθένεια.

Ἀσθένημα, ατος, τὸ, idem.

Ἀσθενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, imbecillis, invalidus; debilis, æger, infirmus, ægrotus, tenuis, *Gl. V.* Ex α priv. et σθένος, *robur*. Hinc

Ἀσθενικὸς, ἡ, ὸν, imbecillis, languidus, valetudinarius; (2) pauper.

Ἀσθενοποιὸς, ὸν, languidum faciens.

Ἀσθενόῤῥιζος, ου, ὁ καὶ ἡ, imbecilli radice hærens. Ex ἀσθενὴς et ῥίζα, *radix*.

Ἀσθενόντων, gen. pl. præs. part. act. *contr.* pro ἀσθενεόντων, ab ἀσθενέω.

Ἀσθενόψυχος, ον, imbecillis animo.

Ἀσθενόω, ῶ, f. ώσω, infirmum reddo, debilito, robur viresque alicujus frango. Ab ἀσθενής.

Ἀσθενῶς, *adv.* imbecilliter, invalide.

Ἄσθη, *detrimentum passus est*, 3. sing. a. 1. ind. pass. *Ion.* pro ἤσθη, a verbo ἄω.

ἌΣΘΜΑ, ατος, τὸ, flatus, spiritus, anhelitus, anhelatio; (2) respiratio difficilior, suspirium. Hinc

Ἀσθμάζω, f. άσω, anhelo.

Ἀσθμαίνω, anhelo, halo; (2) suspiria duco, anxius sum. (1) ἐν γὰρ τοῖσι παροξυσμοῖσι ἀσθμαίνουσι καὶ οἰδέουσι, *Aret.* (2) ἥλικος ἀσθμαίνουσα περὶ δρυὸς, *Callimach. Hymn. in Delum*, 81.

Ἀσθματικὸς, ἡ, ὸν, ad anhelationem seu respirationem pertinens; (2) suspiriosus, difficulter spirans. *Gl. V.* anhelator.

Ἀσθμότοκος, ον, anhelans, *Man.* pro ἀσθματικός.

Ἀσία, ας, ἡ, Asia, nomen regionis.

Ἀσιανὸς, οῦ, ὁ, Asianus. Ab Ἀσία.

Ἀσιάρχης, ου, ὁ, Asiarcha, nomen magistratus Asiatici qui curam sacrorum habet.

Ἀσιατογενὴς, ὲς, Asiaticus.

Ἀσιγησία, ας, ἡ, tacendi impotentia. Ex α priv. et σιγάω, *taceo*.

Ἀσίγητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non tacens, non silens, tacere non valens, garrulus. Ex iisd.

Ἄσιγμος, ου, ὁ ἡ, stridere carens; (2) carens litera Sigma. Ex σιγμὸς vel σῖγμα.

Ἀσίδηρος, ου, ὁ ἡ, qui sine ferro est; (2) qui sine ense est.

Ἀσιηγενὴς, Asiaticus. Τῶν Πιερῶν Ἀσιηγενέων βασιλῆα, *Oppian. Cyneg.* 1, 235.

Ἀσίης, gen. sing. *Ion.* pro ἀσίας, ab ἄσιος.

Ἀσίκχος, ου, ὁ ἡ, delicatioris cibi non appetens; (2) non injucundus, robustus. Τὰ βρέφη ποιεῖν εὔκολα ταῖς διαίταις, καὶ ἀσικχα, pueros ad victum faciles reddere et robustos, *Plutarch. in Lycurgo*, 107. vel 49, *ex ed. Parisina.* Ὄψων ἀσικχότατον, gratissimum appetitionibus nostris, *Idem de tuenda Sanitate Præcepta*, 132.

ἈΣΙ´ΝΗ, ης, ἡ, herba quædam aliis sese implicans.

Ἀσινὴς, έος, ὁ ἡ, illæsus, nullo malo adfectus, innocuus, *Æschyl. Agam.* 1530. *Gl. V.* sine vitio. Ex α priv. et σίνω, *noceo.*

Ἀσινῶς, *adv.* innocue, innoxie, sine noxa.

Ἄσιος, ία, ιον, limosus. Ab ἄσις, *limus.* (Ex *Il.* 2, 461, ἀσίῳ ἐν λειμῶνι. Sed ibi videtur potius ἀσκίῳ leg. esse; i. e. *umbroso. Ern.*)

ἈΣΙ´ΡΑΚΟΣ, ου, ὁ, locustæ genus carens pinnis.

ἌΣΙΣ, ιος, ἡ, limus, sordes, cœnum.

Ἀσιτέω, ῶ, f. ήσω, cibum non capio, abstineo a cibo, panem non comedo. Ἀσιτεῖ δ᾽ εἰς ἀπέρασιν βίον, *Eurip. Hipp.* 277.

Ἀσιτία, ας, ἡ, inedia, esuries, jejunium, abstinentia a cibo; (2) inopia frumenti seu commeatus. (1) ἐκ ἀσιτίαις ἐμὸν δέμας γεραιὸν συντακεὶς ἀποφθερῶ, *Eurip. Suppl.* 1105. Ab

Ἄσιτος, ου, ὁ ἡ, qui cibum non sumpsit, jejunus, impastus. Ex α priv. et σῖτος.

Ἀσίτως, *adv.* jejune.

ἈΣΚΑ´ΛΑΒΟΣ, ου, ὁ, stellio, animal lacertæ simile.

Ἀσκαλαβώτης, ου, ὁ, idem.

ἈΣΚΑ´ΛΑΦΟΣ, ου, ὁ, avis nomen.

Ἀσκάλαφος, ου, ὁ ἡ, valde durus. Ex ἀσκαλὴς et ἀφὴ, *Suid.* (vel potius a σκαλάττω, *Ern.*)

Ἀσκάλευτος, ου, ὁ ἡ, non fossus, non circumfossus, seu sarritus. Ex α priv. et σκαλεύω, *fodio.*

Ἄσκαλος, ου, ὁ ἡ, idem. (2) τοιγάρτοι πρὸ θυρᾶν μευ ὑπὸ σποδῷ ἄσκαλα πάντα, *Theocr.* 10, 14. Ex σκάλλω.

Ἀσκαλὴς, ὲς, idem; (2) valde durus.

Ἄσκαλτος, ου, ὁ ἡ, idem et ab eod.

ἈΣΚΑΛΩ´ΠΑΣ, ου, ὁ, gallinago, avis gallinæ magnitudine.

Ἀσκαμωνία, ας, ἡ, genus herbæ medicæ.

Ἀσκανδάλιστος, ον, non offensus, *Ern.*

ἈΣΚΑ´ΝΤΗΣ, ου, ὁ, vilis lectus non habens stoream, grabbatus; (2) scamnum, sellæ genus.

Ἀσκαρδαμυκτὶ, et ἀσκαρδαμυκτεὶ, *adv.* oculis fixis, oculis intentis, ita ut non nicteris:

Ἀσκαρδαμυκτέω, ῶ, non conniveo, non nictor, fixis et immotis oculis intueor. Ab

Ἀσκαρδαμυκτὸς, οῦ, ὁ ἡ, non nictans, non connivens. Ex α priv. et σκαρδαμύσσω.

Ἀσκαρὴς, ές, ὁ ἡ, non exsultans, non palpitans. Ex α priv. et σκαίρω, *salio.*

Ἄσκαρθμος, ου, ὁ ἡ, idem et ex iisd.

Ἀσκαριδώδης, εως, ὁ ἡ, scatens ascaridibus, seu vermibus sic appellatis. Ab ἀσκαρίς.

Ἀσκαρίζω, f. ίσω, salio, exsulto. Ex α pleon. et σκαρίζω, *salio.*

ἈΣΚΑΡΙ´Σ, ίδος, ἡ, genus lumbricorum.

Ἀσκάριστος, ου, ὁ ἡ, non saliens, non exsultans. Ab ἀσκαρὴς.

ἈΣΚΑΡΟΣ, ου, ὁ, calceorum seu sandaliorum genus, *Hes.* (2) genus crepitaculi, *Poll.* Vide ἀσκέρα.

Ἄσκαφος, ου, ὁ ἡ, non fossus. Ex α priv. et σκάπτω, *fodio.*

Ἀσκεθὴς, ές, ὁ ἡ, idem quod ἀσκηθής.

Ἀσκεσία, ας, ἡ, idem quod ἄσκησις.

Ἀσκεῖον, idem quod ἀσκίον.

Ἀσκελὲς, *adv.* dure, graviter. Ab ἀσκελής.

Ἀσκελέως, *adv.* duriter; (2) assidue; (3) graviter; (4) sine cruribus; (5) pari mensura. Ab

Ἀσκελὴς, έος, ὁ ἡ, qui non obduruit; (2) qui supra modum exaruit vel obduruit, prædurus; (3) cruribus carens; (4) immobilis, adsiduus, indesinens. Ex α priv. vel intens. et σκέλλω, *sicco*, vel σκέλος, *crus.*

Ἀσκέπαρνος, ου, ὁ ἡ, rudis, impolitus, non elaboratus, non exasciatus, securi non tactus. Ex α priv. et σκέπαρνον.

Ἀσκέπαστος, ου, ὁ ἡ, *Ph.* intectus. Ex α priv. et σκεπάζω, *tego.*

Ἀσκέπαστρος, ου, ὁ ἡ, qui tectus non est, operimento carens. Ex α priv. et σκέπαστρον.

Ἀσκεπὴς, ές, ὁ ἡ, idem. Ex α et σκέπη.

Ἄσκεπος, ου, ὁ ἡ, idem et ex iisd.

Ἄσκεπτος, ου, ὁ ἡ, inconsideratus, non circumspectus; inconsultus, incognitus, *Gl. Vet.* Ex α priv. et σκέπτομαι, *contemplor.* Hinc

Ἀσκέπτως, *adv.* inconsiderate, temerarie, inconsulto, temere.

ἈΣΚΕ´ΡΑ, ας, ἡ, calceamenti Attici genus, quod hirsutum erat et commodum tempore hiemali.

Ἀσκέριον, ου, τὸ, idem.

Ἀσκευὴς, ές, ὁ ἡ, imparatus.

Ἄσκευος, ου, ὁ ἡ, vasis utensilibusque carens, omni instrumento ac supellectile carens, non instructus, inops; (2) simplex et omni apparatu carens. Ex α et σκεῦος.

Ἀσκευώρητος, ου, ὁ ἡ, sagaci curiosaque perscrutatione non excussus. Ex α priv. et σκευωρέω, *perscrutor.*

ἈΣΚΕ´Ω, ῶ, f. ήσω, colo, exerceo, percolo, meditor, *Gl. V.* ἀσκοῦμεν, erudimus, *Ph.* ἤσκησα, percolui, *Ph.* a. 1. (2) polio; ἠσκημένος, politus, *Ph.* p. part. pass. Ἀσκεῖν ἀνδρείαν, ἀλήθειαν τὸν υἱὸν τὸν ἐπιχώριον τρόπον; *Aristoph. Plut.* 47. Ἐν τούτῳ δὲ αὐτὸς ἀσκῶ, scil. ἐμαυτὸν, *Act.* 24, 16. (3) orno: Ἐν οἰκήματι ἠσκημένῳ, *Herodot.* 2, 130. Πᾶσας ἠσκημένη στολαῖσι, *Id. ibid.* 169. Ὁπότε ἀσκηθείη τῇ ἱερᾷ στολῇ, *Phil. Jud. Leg. Cai.* 1033. D. ubi Th. Mangey reponit ἐνσκευασθείη, non intellecta scilicet vi vocis.

Ἀσκηθὴς, ές, ὁ ἡ, non læsus, incolumis. Ἀσκηθῆ πέμποι Κύπρις ἰοστέφανος, *Solon apud Plutarch.*

Ἄσκημα, ατος, τὸ, quod exercemus, institutum. Ab ἀσκέω.

Ἄσκηνος, ου, ὁ ἡ, tentorio sive tabernaculo carens; (2) subdialis, sub dio positus; (3) non fictus. Ex α priv. et σκηνή.

Ἀσκήνως, *adv.* non ficte.

Ἄσκησις, εως, ἡ, exercitatio, institutio, industria, cultus. *Gl. V.* studium; (2) vita monastica. Ab ἀσκέω.

Ἀσκητέος, έα, έον, exercendus. Ab eod.

Ἀσκητήριον, ου, τὸ, locus in quo exercitatio instituitur, gymnasium; (2) cœnobium, monasterium. Ab eod.

Ἀσκητὴς, οῦ, ὁ, qu. dic. exercitator. *Gl. V.* curator; (2) athleta; (3) qui in rerum divinarum meditatione se exercet. *Ph.* ἀσκηταὶ, cælibes. Ab eod. Hinc

Ἀσκητικὸς, ἡ, ὸν ad exercitationem comparatus; (2) exercitationi vacans; (3) meditationi sacræ incumbens; (4) discendi cupidus, sapientiæ studiosus.

Ἀσκητὸς, ἡ, ὸν, elaboratus arte, affabre factus; (2) ornatus; (3) quod exercitatione adquiri ac disci potest ac debet. Ab ἀσκέω.

Ἀσκήτρια, ας, ἡ, virgo, seu quævis mulier meditationibus sacris vacans, monialis. *Gl. V.* ἀσκήτριαι, sanctimoniales. Ab ἀσκητής.

Ἀσκίαστος, ον, qui occultari non potest.

Ἀσκίδιον, ου, τὸ, parvus uter. Dim. ab ἀσκός.

Ἀσκίον, ου, τὸ, idem et ab eod.

Ἄσκιος, ία, ιον, umbrosus, opacus; qui densam habet umbram; (2) umbra carens; inopacus, *Gl. V.* Ex α int. vel priv. et σκιά.

Ἀσκίπων, ωνος, ὁ ἡ, scipione non nitens, qui sine baculo incedit, cui adhuc vegeta est senecta. Ex α priv. et σκίπων, pro σκίμπων.

Ἀσκίτης, ου, ὁ, ut ἀσκίτης ὕδρωψ, species aquæ intercutis, sive hydropis, in quo humor aquosus cum exiguo spiritu in membrana abdominis interiore inter peritonæum et intestina, velut in utre quodam continetur. Ab ἀσκός.

Ἀσκληπιάδαι, οἱ, medici; filii Æsculapii, posteri Æsculapii. Οὐδ᾽ ὅσα Φοῖβος Ἀσκληπιάδαισι παρέδωκε, *Eurip. Alcest.* 972. Ab Ἀσκληπιὸς, οῦ, ὁ, Æsculapius.

Ἀσκληπιάδης, Æsculapii filius, medicus. Καὶ [illegible] ἡμῖν ἐντυχὼν Ἀσκληπιδῶν, *Soph. Phil.* 1333.

Ἀσκοδέτης, *Nic.*

Ἀσκοκήλης, ου, ὁ, herniosus, *Gl. V.* Ex ἀσκὸς et κήλη, *hernia.*

Ἀσκοπήρα, ας, ἡ, marsupium, pera, crumena.

Ἄσκοπος, ου, ὁ ἡ, inconsideratus, non circumspectus; (2) mente et cogitatione non perceptus; (3) mutus, longus; (4) inopinatus; (5) non feriens scopum.

Ἀσκοπυτίνη, ης, ἡ, lagena coriacea.

Ἀσκόπως, *adv.* inconsiderate; (2) inopinate.

Ἀσκορδίνωτος, ου, ὁ ἡ, non agitans membra, vertigine non circumactus. Ex α priv. et σκορδινάομαι, *pandiculor.*

ἈΣΚΟ´Σ, οῦ, ὁ, uter, pellis; follis, culeus, *Gl. V.*

Ἀσκοτεινὸς, ὸν, non tenebrosus.

Ἀσκοῦμες, 1. pl. præs. ind. act. *Dor.* et *contr.* pro ἀσκέομεν, ab ἀσκέω.

Ἀσκουρῶτις, ἡ, ursa minor.

Ἀσκοφορέω, utres fero in sacris Bacchanalibus, *E. M.*

Ἀσκοφόρος, ου, ὁ ἡ, utrem ferens.

Ἀσκύλευτος, ου, ὁ ἡ, inspoliatus, non spoliatus. Ex α priv. et σκυλεύω, *spolio.*

Ἄσκυλτος, ου, ὁ ἡ, infatigabilis, *Gl. V.* item illæsus; integer, *Ern.* Ex α priv. et σκύλλω, *fatigo.* Hinc

Ἀσκύλτως, *adv.* sine molestia et vexatione.

ἌΣΚΥΡΟΝ, ου, τὸ, hyperici genus, herba. *Angl.* ST. PETER'S-WORT.

Ἀσκώλια, ων, τὰ, Ascolia, festum Bacchi Athenis. Ab ἀσκὸς, quia super ἀσκοὺς, utres unctos, uno pede saltabant, ut lapsi risum excitarent. Hinc

Ἀσκωλιάζω, f. άσω, super utrem salio; (2) salto unico pede innitendo, (3) claudico.

Ἀσκωλιασμὸς, οῦ, ὁ, saltatio ἀσκωλιαζόντων.

Ἄσκωμα, ατος, τὸ, pellis muniens remos, qua parte scalmo incumbunt; (2) lorum, quo remus scalmo alligatur. Ab ἀσκός.

Ἆσμα, ατος, τὸ, cantus, canticum, cantilena, carmen. Ab ᾄδω, *cano.*

Ἀσμάραγος, ον, strepitum non edens, *Opp.*

Ἀσμάτιον, ου, τὸ, cantiuncula. Dim.

Ἀσματοκάμπτης, ου, ὁ, cantuum artifex, qui nimis exquisito artificio utitur, velut poetæ Dithyrambici solent; vox Aristophanica. Ex ᾆσμα et κάμπτω.

Ἀσματόκομπος, ον, cum grandiloquentia et fastu canens, *Tzetz.*

Ἀσματοποιὸς, ὸν, cantilenas faciens, *E. M.*

Ἀσμενίζω, f. ίσω, libens suscipio, comiter accipio; (2) adquiesco, contentus sum, gratum et acceptum habeo, amplector lætus. (2) ἀσμενίζοντες, εἰ μή τις ἐγχειροίη καὶ βιάζοιτο κινδυνεύειν, *Polyb.* 4, 2. Ἀσμενίζων ἐπὶ τῷ γεγονότι προτερήματι διὰ τὸ παράδοξον, *Id.* 5, 87. Ab ἄσμενος.

Ἀσμενίσαιμι, 1. sing. a. 1. opt. act. *Æol.* pro ἀσμενίσαιμι.

ἈΣΜΕΝΟΣ, ένη, ενον, gaudens, alacris. *Gl. V.* ultroneus, libens. Οὗ νιν τὰ πρῶτ᾽ ἐσεῖδον ἄσμενος πόθῳ, *Soph. Trach.* 755.

Ἀσμένως, *adv.* cum gaudio, libenter; jucunde.

Ἀσμὸς, οῦ, ὁ, idem quod ᾆσμα. Ab ᾄδω, *cano.*

Ἀσολοικίστως, *adv.* sine solœcismo.

Ἀσόλοικος, ου, ὁ ἡ, vitio carens, non solœcus, non barbarus; simplex, nullo artis lenocinio corruptus: κρέας ἀσόλοικον, caro simplex, *Eubulus apud Athen.* 63.

Ἀσολοίκως, *adv.* sine vitio; (2) simpliciter.

Ἀσοφία, ας, ἡ, insipientia, stultitia. Ab ἄσοφος.

Ἀσόφιστος, cui non potest imponi. Ἀσόφιστοι λόγων παρασκευαῖς, verborum eloquentia non

non potest eis fucum facere, *Joseph. contra Ap.* 2, 41.

"Ἄσοφος, ου, ὁ ϗ ἡ, insipiens, imperitus. Φοῖβε τ' ἄσοφοι γλώσσης ἐνοπαί, *Eurip. Elect.* 1302.

Ἀσόφως, *adv.* insipienter, stulte.

ἈΣΠΑ'ΖΟΜΑΙ, f. άσομαι, amplector, amplexor, comiter accipio, amanter complector, saluto, complector, cupide apprehendo; ἄσπασαι, saluta, *Gl. V.* a. 1. imperat. med. Καί μ' εὐθὺς ἐν κύκλῳ στρατὸς ἐκβάντα πᾶς ἠσπάζετο; *Soph. Phil.* 355. Μηδένα κατὰ τὴν ὁδὸν ἀσπάσησθε, *Luc.* 10, 4.

Ἀσπάθητος, ον, qu. non σπάθῃ colliditur, *Steph.*

Ἀσπαίρω, tremo, palpito. Τοὺς μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὸς ἀσπαίροντας, hos quidem deposuit super terram palpitantes, *Il.* 3, 293. Ex α pleon.

ἈΣΠΑ'ΛΑΘΟΣ, ου, ὁ, frutex multis spinis horrens.

ἈΣΠΑ'ΛΑΞ, ακος, ὁ, talpa; (2) herbæ genus.

Ἀσπαλιεία et ἀσπαλεία, ας, ἡ, piscatus (*pro quo vitiose vulgo* ἀσπαλία, *Ern.*) Unde

Ἀσπαλιεὺς, έως, ὁ, piscator. Ab ἄσπαλος.

Ἀσπαλιεύομαι, f. εύσομαι, piscor. Hinc

Ἀσπαλιευτὴς, οῦ, ὁ, piscator.

"Ἄσπαλος, ου, ὁ, piscis, *Hes.*

Ἀσπαραγία, ας, ἡ, asparagi plantarium. Ab

ἈΣΠΑ'ΡΑΓΟΣ, ου, ὁ, asparagus.

Ἀσπαρίζω, fut. ίσω, tremo, palpito. Ab ἀσπαίρω.

"Ἄσπαρτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non satus, non seminatus, inseminatus; (2) cui semen non committitur, qui non seminatur. Ex α priv. et σπείρω, *semino.*

Ἀσπάρτως, *adv.* semente non facta, citra sationem.

"Ἄσπασαι, 2. sing. a. 1. imperat. med. verbi ἀσπάζομαι.

Ἀσπάσασθαι, *salutávisse*, a. 1. inf. med.

Ἀσπάσησθε, 2. pl. a. 1. conj. med.

Ἀσπάσιος, ία, ιον, et ἀσπάσιος, ου, ὁ ϗ ἡ, amplectendus, optatus, gratus, acceptus.

Ἀσπασίως, *adv.* grate, lubenter, comiter, amice, amanter.

"Ἄσπασμα, ατος, τὸ, res quam amplexamur:

Ἀσπασμὸς, οῦ, ὁ, amplexatio, amplexus; salutatio.

Ἀσπαστὴρ, ῆρος, ὁ, idem quod ἀσπιστὴς, *Soph.*

Ἀσπαστικὸν, οῦ, τὸ, salutatorium, quod erat locus extra basilicam ubi peregrini excipiebantur:

Ἀσπαστικὸς, ἡ, ὸν, salutatorius, *Gl. V.* Ab

Ἀσπαστὸς, ἡ, ὸν, quem quis amplecti velit; amplectendus, optatus, gratus, jucundus; divinam speciem præ se ferens:

Ἀσπαστὺς, ύος, ἡ, salutatio, *Call.* Ab ἀσπάζομαι.

Ἀσπαστῶς, *adv.* lubenter. Ab ἀσπαστός.

"Ἄσπειστος, ου, ὁ ϗ ἡ, implacabilis; de bello nullis induciis, nulla pace componendo. Ex α priv. et σπένδω.

"Ἄσπερμος, ου, ὁ ϗ ἡ, sine semine et prole, semine carens. Ex α priv. et σπέρμα, *semen.*

Ἀσπερχὲς, *adv.* sedulo, studiose, sine cessatione, diligenter, continue. Ex α intens. et σπέρχω, *urgeo.*

"Ἄσπετος, ου, ὁ ϗ ἡ, quem adsequi oratione nequeas; (2) multus, immensus. "Ἄσπετόν τι θαῦμα, ingens quoddam miraculum, *vel potius*, horrendum visu, *Soph. Trach.* 961. Ex α priv. et ἕπομαι, (ἕπω, *dico*, Ern.)

Ἀσπιδαποβλὴς, ῆτος, ὁ, qui aspidem sive clypeum abjecit, desertor militiæ; vox comica. Ex ἀσπὶς et ἀποβάλλω, *abjicio.*

Ἀσπιδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, in clypei modum rotundus. Ab ἀσπίς.

Ἀσπιδηστρόφος, ον, idem quod

Ἀσπιδηφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, clypeum ferens, scutatus, scutiger. Ex ἀσπὶς et φέρω, *fero.*

Ἀσπίδιον, ου, τὸ, parvus clypeus, clypeolus, scutulum. Dim. ab ἀσπίς.

Ἀσπιδισκάριον, ου, τὸ, parma. *Gl. V.* parmula. Ab

Ἀσπιδίσκη, ης, ἡ, idem et ab eod. *Hes.*

Ἀσπιδίσκιον, ου, τὸ, idem et ab eod.

Ἀσπιδιώτας, *Dor.* pro

Ἀσπιδιώτης, ου, ὁ, scutatus, clypeum gerens. Ἀνέρας ἀσπιδιώτας, *Il.* 2, 554.

Ἀσπιδόδηκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, ab aspide morsus sive ictus. Ex ἀσπὶς et δάκνω, *mordeo.*

Ἀσπιδόδουπος, ον, scutum pulsans, item scutatus. Ex ἀσπὶς et δοῦπος.

Ἀσπιδόεις, όεσσα, όεν, scutatus, in clypei formam factus. Ab ἀσπίς.

Ἀσπιδοειδὴς, ές, idem.

Ἀσπιδοθρέμμων, ον, bello vivens, bellicosus.

Ἀσπιδὸν, *adv.* clypeatim, testudine facta, *Suid.* pro ἀσπιδηδὸν, *Ern.*

Ἀσπιδοπηγεῖον, ου, τὸ, locus ubi clypei compinguntur.

Ἀσπιδοπήγιον, ου, τὸ, idem.

Ἀσπιδοπηγὸς, οῦ, ὁ, clypeorum fabricator. Ex ἀσπὶς et πήγνυμι, *compingo.*

Ἀσπιδοποιΐα, ας, ἡ, clypeorum fabricatio. Ab

Ἀσπιδοποιὸς, οῦ, ὁ, clypeorum fabricator. *Gl. V.* scutarius. Ex ἀσπὶς et ποιέω, *facio.*

Ἀσπιδοτρόφος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui vescitur aspidibus sive serpentibus. Ex ἀσπὶς et τρέφω.

Ἀσπιδοῦχος, ου, ὁ ϗ ἡ, clypeum tenens, clypeatus, scutum habens. Ἀσ' ἀσπιδοῦχες ἔτι ποτ' ἀντιτίσομαι σὸν φόνον, *Eurip. Suppl.* 1144. Ab ἔχω.

Ἀσπιδοφέρμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, qui clypeo se alit, qui bello vivit, bellicosus. Ἀσπιδοφέρμονα θίασον εὔοπλον, *Eurip. Phœn.* 802. Ex φέρβω.

Ἀσπιδοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, clypeum gerens, clypeatus. Ex ἀσπὶς et φέρω, *fero.*

Ἀσπίζω, f. ίσω, clypeo protego, defendo. Ab ἀσπίς.

"Ἄσπιλος, ου, ὁ ϗ ἡ, immaculatus, intemeratus. Ex α priv. et σπίλος.

Ἀσπίλωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

ἈΣΠΙ'Σ, ίδος, ἡ, clypeus, scutum, clypeatorum agmen; ἐξ ἀσπίδος, a sinistra; (2) aspis, † serpentis genus. Πολλὴν ἀθροίσας ἀσπίδα, magnum conscribens exercitum, *Eurip. Phœn.* 78. Εἰς ἀσπίδ' ἥξειν, ad pugnam venturos, *Id. Ibid.* 1135. Ἐφ' ἑπτακαίδεκ' ἀσπίδων πρὸς ταῖς πύλαις καθίζων, per sedecim ordines, *Aristoph. Lysistrat.* 282.

Ἀσπιστάων, gen. pl. *Æol.* pro ἀσπιστῶν, ab

Ἀσπιστὴς, οῦ, ὁ, clypeatus miles. Ab ἀσπίζω.

Ἀσπίστωρ, ορος, ὁ, idem. Λιποῦσα δ' ἀστοῖσιν ἀσπίστορας κλόνους λογχίμους τε, *Æschyl. Agam.* 413.

Ἀσπλαγχνία, ας, ἡ, durities animi. Ab

"Ἄσπλαγχνος, ου, ὁ ϗ ἡ, non habens cor; (2) timidus, ignavus; (3) immitis, crudelis, inhumanus. *Gl. V.* immisericors; (2) Δηλώσω μή τοι φύσιν γ' ἄσπλαγχνος ἐκ κείνου γεγὼς, *Soph. Aj.* 472. Ex α priv. et σπλάγχνον, *viscus.*

"Ἄσπληνον, ου, τὸ, medicamentum ad curanda lienis vitia; (2) herba quædam. Ab

"Ἄσπληνος, ου, ὁ ϗ ἡ, lienis expers. Ex α priv. et σπλὴν, *splen.*

Ἀσπονδεὶ, *adv.* sine amicitia; (2) sine sacrificio, sine libationibus:

Ἀσπονδέω, ῶ, f. ήσω, fœdus aut inducias non servo; (2) fœdus non admitto. Ab

"Ἄσπονδος, ου, ὁ ϗ ἡ, fœderis seu induciarum expers; (2) qui est sine libamento; (3) implacabilis; (3) τῷ κάτωθεν ἀσπόνδῳ θεῷ, *Eurip. Alcest.* 426. Ex α priv. et σπένδω, *libo.*

Ἀσπορία, ἡ, ubi nulla seminatio est, *Sibyll.*

"Ἄσπορος, ου, ὁ ϗ ἡ, non seminatus; (2) seminis expers. Ex α priv. et σπείρω.

Ἀσπούδαστος, ὁ ϗ ἡ, neglectus. *Gl. V.* insedulus, improperatus. Ex α priv. et σπουδή.

Ἀσπουδὶ, *adv.* sine cura, sine studio, negligenter, sine labore. Μὴ μὰν ἀσπουδί γε, *Il.* 15, 475. Ex iisd.

Ἀσπουδῆ, *adv.* sine molestia. Ex iisd.

ἈΣΠΡΟΣ, ου, ἡ, quercus species.

Ἀσσάομαι, idem quod ἀσάομαι, *Aret.*

Ἀσσάριον, ου, τὸ, assarium, assis, quarta pars unciæ. Vox Lat.

"Ἄσσιστα, *adv.* proxime, *Æsch. ap. Hes.* Ab ἄσσον.

"ἌΣΣΟΝ, *adv.* prope, propius. Item, prope, fere omnia, pleraque. Ὧν τοῖς ξυγγράμμασι ἀσσόν μοι πρόσθεν γεγράφαται, *Aret.* Hinc ἀσσοτέρω, propius, et ἀσσοτάτω, proxime.

Ἀσσότατος, η, ον, proximus. Ab ἄσσον.

Ἀσσότερος, α, ον, propior. Ab eod.

"Ἀσσω, *Attice* pro ἀΐσσω, irruo. Κατ' ἴχνος ἄσσω, *Soph. Aj.* 32. *Active* sumitur interdum: Πρὸς τί δυσλόγιστον ὧδ' ᾖξεν χέρα; *Id. Ibid.* 40. Vide ᾖξεν, ᾖξα.

Ἀσσύτερον, *propius*, *Æol.* pro ἀσσότερον.

Ἀσσώδης, idem quod ἀσώδης.

Ἀσταγὲς, *adv.* copiose, incessanter. Τὰ δ' ἔρρεεν ἀσταγὲς, *Apoll. Rhod.* 3, 805.

Ἀσταγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, non stillatus vel stillativus, non destillans, sed copiose fluens. Ex α priv. et στάζω, *stillo.*

Ἀσταθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, instabilis. Ex ἵστημι.

Ἀστάθμευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, immunitatem habens a tributis publicis; (2) qui caret castris. [illegible] δ' ἡμᾶς ἀσταθμεύτους οἱ πολέμιοι, *App. Bell. Civ.* 2, 74. Ex α priv. et σταθμεύω.

Ἀστάθμητος, ου, ὁ ϗ ἡ, instabilis, incertus; (2) improvisus, inopinatus. *Gl. V.* inconsideratus; (3) a quo nemini cautum est, quod omnibus accidere potest.

ἈΣΤΑΚΟ'Σ, οῦ, ὁ ϗ ἡ, astacus, cancer marinus. *Gl. V.* locusta, squilla.

Ἀστακτὶ, *adv.* non stillatim; (2) affatim; (3) cum multis lacrymis. Ἀστακτὶ δὲ σὺν ταῖς παρθένοις γενόντες ὡμαρτοῦμεν, *Soph. Œd. Col.* 1646. Ab

"Ἄστακτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non destillans. Ex α priv. et στάζω, *destillo.* Unde

Ἀστάλακτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non stillatus, non stillativus, non destillans.

Ἀσταλὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, non instructus, vestimentis non indutus. Ex α priv. et στέλλω.

ἈΣΤΑ'ΝΔΗΣ, ου, ὁ, nuntius, seu tabellarius Persicus, angarus.

Ἀστάρτη, ης, ἡ, Astarte Syriorum numen, Venus.

Ἀστασία, ας, ἡ, instabilitas, inconstantia. Ex α priv. et στάσις, *statio.*

Ἀστασίαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, seditione carens, nullis seditionibus turbatus. Ex iisd.

Ἀστατέω, ῶ, f. ήσω, inconstans sum, vacillo; (2) incertis sedibus vagor, 1 *Cor.* 4, 11.

"Ἄστατον, ου, τὸ, instabilitas, inconstantia.

"Ἄστατος, ου, ὁ ϗ ἡ, instabilis, inconstans; (2) parum accuratus. Hinc

Ἀστάτως, *adv.* inconstanter.

Ἀσταφὶς, ίδος, ἡ, uva passa. Ex α pleon.

Ἀσταφιδῖτις, ίτιδος, ἡ, ex uva passa decerpta, *Ern.*

Ἀσταφύλινος, ου, ὁ, pastinaca herba; (2) genus quoddam insecti. Ex α pleon.

Ἀστάφυλος, ον, uvis carens. A σταφυλή.

"Ἄσταχυς, υος, ὁ, spica, arista, culmus, *Gl. V.* Ex α pleon.

Ἀστέγαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, non tectus.

Ἀστεγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, non tectus; (2) multis tectis clausus. Ex α priv. vel int. et στέγω.

"Ἄστεγος, ου, ὁ ϗ ἡ, tecto ædibusque destitutus; (2) qui non retinet arcana in pectore, loquax; (3) qui sustineri nequit, intolerabilis. Ex α priv. et στέγω, *tego, tolero.*

Ἀστειεύομαι, (*Ern.*) idem quod

Ἀστείζομαι, f. ίσομαι, urbanitate sermonis utor, festivus sum, jocor. Ab ἄστυ.

Ἀστειολόγος, ου, ὁ ϗ ἡ, eloquens, disertus, *Ph.* Ex ἀστεῖος et λέγω, *dico.* Hinc

Ἀστειολογία, ας, ἡ, urbanitas, lepos orationis.

Ἀστειορρημονέω, lepore orationis utor.

Ἀστειορρημοσύνη, ἡ, idem quod ἀστειολογία, *Steph.*

Ἀστεῖος, ου, ὁ ϗ ἡ, urbanus, festivus, lepidus, comis, venustus, elegans, honestus, bellus. Ab ἄστυ. Hinc

Ἀστειοσύνη, ης, ἡ, urbanitas; (2) festivitas.

Ἀστειότης, ητος, ἡ, festivitas, elegantia, sales, facetiæ, *Gl. V.*

Ἀστείπτος, ον, non tritus, *Soph.* Ex α et στείβω.

Ἀστεϊσμὸς, οῦ, ὁ, urbanitas; (2) festivitas; (3) figura rhetorica. Ab ἀστεΐζομαι.

Ἀστείως, *adv.* festive, urbane. Ab ἀστεῖος.

"Ἄστεκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἄστεγος. Hinc

Ἀστεκτῶς, *adv.* intolerabiliter, intoleranter.

† See a play on the words in Aristoph. Vesp. 17

Ἀστελέχης, εος, ὁ ἡ, caudice, trunco carens.
Ἀστέλεχος, ου, ὁ ἡ, idem.
Ἀστεμφέως, *adv.* immutabiliter, flebiliter. Ab
Ἀστεμφής, ές, ὁ ἡ, contumeliis probrisque carens; (2) firmus, stabilis. Ex α priv. et στέμφω, *contumelia afficio, moveo.*
[illegible] μφής, ές, ὁ ἡ, immotus, firmus; (2) non perturbatus, stupore non attonitus, metu non perculsus. Ex iisd.
[illegible] μφής, έος, ὁ ἡ, idem et ex iisd. Ἔχων ἀστεμφέα βελόνην, *Il.* 2, 344. Ἀλλ' ἀστεμφὲς ἔχεσκεν, *Id. Ibid.* 3, 219.
Ἀστεμφής, idem quod ἀστεμφής, *Steph.*
Ἀστεμφῶς, *adv.* immote, rigide, firmiter.
Ἀστενακτὶ, *adv.* sine gemitu:
Ἀστεναχτὶ, *adv.* idem. Ab
Ἀστένακτος, ου, ὁ ἡ ἡ, non gemebundus; (2) qui non gemit, qui sine gemitu aliquid agit. Ex α priv. et στενάζω.
Ἀστενάκτως, *adv.* sine gemitu.
Ἀστέον, canendum est, *Aristoph.* Ab ᾄδω.
Ἀστέπτος, ον, non coronis ornatus, honoratus, sc. cultus, de diis, *Eur.* Ex α priv. et στέφω.
Ἀστεργάνωρ, ορος, ἡ, non grata marito. Ab ἀνὴρ et
Ἀστεργής, ές, ὁ ἡ ἡ, inamabilis; (2) inexorabilis, implacidus. Ex α priv. et στέργω.
Ἀστέριος, ου, ὁ ἡ ἡ, stellans, sidereus. Ab ἀστήρ.
Ἀστερίας, ου, ὁ, stellarius.
Ἀστερίζω, f. ίσω, in stellam verto.
Ἀστέριον, ου, τὸ, phalangium.
Ἀστέριος, ου, ὁ ἡ ἡ, stellans.
Ἀστερίσκος, ου, ὁ, stellula, asteriscus *, signum criticorum locis pulcrioribus adponi solitum; (2) herba quædam. Dim. ab ἀστήρ.
Ἀστεροειδής, ές, stellatus. Ab εἶδος.
Ἀστερόεις, όεσσα, όεν, stellatus, stellis distinctus et ornatus. *Gl. V.* sidereus. Ab eod.
Ἀστερόμματος, ον, epith. noctis, stellata, *proprie*, oculorum loco stellas habens. Ab ὄμμα.
Ἀστεροπᾶ, dat. sing. *Dor.* pro ἀστεροπῇ.
Ἀστεροπή, ῆς, ἡ, fulgur. Ab ἀστράπτω. Hinc
Ἀστεροπητής, ῦ, ὁ, fulgurator, fulminator.
Ἀστερος, idem quod, vel pro, ἀστέριος, *Lycurg.*
Ἀστεροσκόπος, ου, ὁ ἡ ἡ, stellarum contemplator. Ex ἀστὴρ et σκοπὸς, *spectator.*
Ἀστεροφεγγής, ές, stellis fulgens.
Ἀστερωπὸς, ῦ, ὁ ἡ ἡ, stellarum faciem habens, stellatus. Ἀστερωπὸς ἐν γραφαῖσιν, *Eurip. Phœn.* 131. Ex ἀστὴρ et ὤψ, *facies.*
Ἀστέφανος, ου, ὁ ἡ ἡ, coronam non habens, corona non redimitus. Καὶ φοινὸς ἀνδρῶν ἁμίλλας ἄθετ' ἀστεφάνους, *Eurip. Androm.* 1020.
Ἀστεφάνωτος, ου, ὁ ἡ ἡ, idem.
Ἀστή, ῆς, ἡ, civis femina. Ab ἀστός.
Ἀστηλος, ου, ὁ ἡ ἡ, cippum non habens, epith. sepulti vel sepulchri. Ex α priv. et στήλη.
Ἀστὴν, ῆνος, ὁ ἡ ἡ, infortunatus, infelix, ærumnosus, qui nullam stationem nec sedem habet, *Hes.* Ex α priv. et στῆναι, *stare.*
Ἀστηνος, ου, ὁ ἡ ἡ, idem et ex iisd. *Hes.*
Ἀστὴρ, έρος, ὁ, stella.
Ἀστήρικτος, ου, ὁ ἡ ἡ, instabilis, infirmus. Ex α priv. et στηρίζω, *stabilio.*
Ἀστὴς, ῦ, ὁ, cantor, *Gl. V.* Ab ᾄδω, *cano.*
Ἀστιστικὸς, ἡ, ὸν, pro ἀστικὸς, *Steph.*
Ἀστιβής, ές, ὁ ἡ ἡ, non calcatus, non tritus; (2) non pervius. Ex α priv. et στείβω.
Ἀστίβητος, ον, idem quod ἀστιβής, *Lycurg.*
Ἀστικὸς, ἡ, ὸν, canorus. *Gl. V.* Ab ἀστής.
Ἀστικὸς, ἡ, ὸν, qui in urbe habitat; (2) urbanus, civilis, scitus, festivus; (3) prudens, circumspectus. Ab ἄστυ, *urbs.*
Ἀστικῶς, *adv.* festive, urbane, prudenter.
Ἀστικτος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui punctus non est; (2) nullo stigmate signatus.
Ἀστίοχος, ου, ὁ, vas rotundum, quod infusa pice, sulphure, et stuppa, injectoque igne ejaculabatur; malleolus, *Hes.*
Ἀστίτης, ου, ὁ, urbis incola, civis. Οὐ γάρ τι θεσμὰ τοῖσιν ἀστίταις πρέπει, *Soph. in Fragm. Alexandri.* Βοτῆρα νικᾷν ἄνδρας ἀστίτας, *Id. Ibid.*

Ἀστοιχείωτος, ον, *proprie* elementis carens; (2) rudis literarum, indoctus. Ex στοιχεῖα.
Ἀστοιχος, ου, ὁ ἡ ἡ, in quo versus seu ordines nulli sunt. Ex α priv. et στοῖχος, *ordo, versus.*
Ἀστολος, ον, veste carens, non stolatus, *Soph. ap. Plut.*
Ἀστομος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui os non habet; (2) qui loquendi facultate destitutus est; (3) cui parvum est os; (4) durioris oris; (5) ingratus ori. (4) ἄστομοι πῶλοι, contumaces durique oris equi, *Soph. El.* 724. Ex α priv. et στόμα, *os.*
Ἀστόμωτος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui exacutus non est; (2) epith. ferri, quod non tinctum est, postquam candefactum fuit. Ex α priv. et στομόω.
Ἀστονος, ον, dolore vacuus; (2) valde tristis. Ex α et στένω.
Ἀστόξενος, ου, ὁ ἡ ἡ, cujus majores erant cives, quum ipse sit peregrinus. Ex ἀστὸς et ξένος.
Ἀστοργος, ου, ὁ ἡ ἡ, naturalis amoris expers. *Ph.* inamabilis, sine affectione. Ex α priv et στοργὴ, *amor naturalis.*
Ἀστὸς, ῦ, ὁ, civis. Ab ἄστυ.
Ἀστοχέω, ῶ, f. ήσω, non recta ad scopum tendo; aberro a scopo; (2) non gratificor, desum alicui, *ap. Polyb.* Περὶ τὴν πίστιν ἠστόχησαν, 1 *Tim.* 6, 21. Ὧν τινὲς ἀστοχήσαντες, *Ibid.* 1, 6. Ab ἄστοχος. Hinc
Ἀστόχημα, ατος, τὸ, erratum, proprie ejus qui non recte ad scopum tendit, imprudenter factum.
Ἀστοχία, ας, ἡ, quum quis non bene collineat; quum quis aberrat a scopo; (2) opinionis et spei frustratio. Ab
Ἀστοχος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui non bene collineat; (2) qui non bene conjicit, male consulit. Ex α priv. et στοχάζομαι.
Ἀστόχως, *adv.* imprudenter, infeliciter.
ΑΣΤΡΑ'ΒΗ, ης, ἡ, sella lignea, ephippium; (2) asinus, mulus.
Ἀστραβηλάτης, ου, ὁ, agaso, mulio. Ex ἀστράβη et ἐλαύνω, *agito.*
Ἀστράβηλος, ου, ὁ, idem quod στράβηλος.
Ἀστραβής, έος, ὁ ἡ ἡ, non tortus seu tortuosus, planus; (2) qui non fallit, certus. Ex α priv. et στρέφω. Hinc
Ἀστραβίζω, et ἀστραβαλίζω, complano.
Ἀστραγαλίζω, f. ίσω, talis ludo:
Ἀστραγάλιον, ου, τὸ, taxillus, parvus talus. Dim. ab ἀστράγαλος.
Ἀστραγάλισις, ἡ, idem quod ἀστραγαλισμὸς, *Aristot.*
Ἀστραγαλίσκος, ου, ὁ, taxillus, *Ph.* Ab eod.
Ἀστραγαλισμὸς, ῦ, ὁ, lusus taxillorum, vel aleæ. Ab ἀστραγαλίζω. Unde
Ἀστραγαλιστικὸς, vel ἀστραγαλιτικὸς, ἡ, ὸν, talarius.
Ἀστραγαλίτης, ου, ὁ, astragalo similis.
ΑΣΤΡΑ'ΓΑΛΟΣ, ου, ὁ, vertebra, spondylus; (2) talus lusorius.
Ἀστραγαλωτὸς, ἡ, ὸν, talaris, *Philox.* A præc.
Ἀστραπαῖος, αία, αῖον, fulguralis. Ab
Ἀστραπὴ, ῆς, ἡ, fulgur, coruscatio. Ab ἀστράπτω.
Ἀστραπηφορέω, ῶ, f. ήσω, fulgura fero. Τῷ ἅρματ' ἐλῶν Ζηνὸς ἀστραπηφορεῖ, *Aristoph. Pace*, 721. Ab
Ἀστραπηφόρος, ου, ὁ ἡ ἡ, fulgura ferens.
Ἀστραποειδής, ές, ὁ ἡ ἡ, coruscus, *Gl. V.* Ex ἀστραπὴ et εἶδος, *forma.*
Ἀστραπτεὺς, έος, ὁ, fulgurator, epith. Jovis.
Ἀστραπτὴς, ῦ, ὁ, fulgurator, *Orph.*
Ἀστραπτικὸς, ἡ, ὸν, fulgurans.
ΑΣΤΡΑ'ΠΤΩ, f. ψω, fulguro; (2) fulgeo, corusco, mico; (3) ejaculor, emitto, spiro. Κατάχαλκον ἅπαν πεδίον ἀστράπτει, *Eur. Ph.* 111. Ἤστραπτε χαλκῷ, *Xen. Cyr.*
Ἀστράρχης, ου, ὁ ἡ ἡ, princeps siderum.
Ἀστραρχος, η, ον, astrorum princeps, epith. lunæ, *Orph.*
Ἀστρατεία, ας, ἡ, militiæ vacatio; (2) desertio militiæ; (3) pax. Ἀστρατεία Minerva vocabatur, cujus templum erat in Laconia. Ex α et στρατός.
Ἀστράτευτος, ου, ὁ ἡ ἡ, immunis a militia; (2) qui non militavit. Ex α priv. et στρατεύω.

Ἀστρατηγησία, ας, ἡ, imperatoriæ artis imperitia. Ex α priv. et στρατηγέω.
Ἀστρατήγητος, ου, ὁ ἡ ἡ, imperitus ducendi exercitum; (2) duce carens. Ab iisd.
Ἀστρατηγήτως, *adv.* sine duce, sine imperio; (2) imperite, temere.
Ἀστρατηγικὸς, ἡ, ὸν, imperatoriæ artis ignarus, malus imperator. Ex α priv. et στρατηγός.
Ἀστραφής, ές, ὁ ἡ ἡ, qui flecti nequit; (2) durus, immobilis. Ex α priv. et στρέφω.
Ἀστρεπτος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui flecti aut torqueri nequit; (2) quem vertere aut circumagere non licet. Ex iisd.
Ἀστριαι, et ἄστριες, taxilli. Vid. ἄστρις. Hinc
Ἀστρίζω, f. ίσω, taxillis ludo.
Ἀστρικὸς, ἡ, ὸν, sideralis. Ab ἄστρον.
Ἀστρις, ιος, ἡ, taxillus; talus lusorius, *Call. Steph.* Dim. Ab ἀστράγαλος.
Ἀστροβάκχος, ου, ὁ, astronomus, qui de astris loquitur. Ex ἄστρον et βάζω, *loquor.*
Ἀστροβλής, ῆτος, ὁ ἡ ἡ, sideratus, a sidere perculsus. Ex ἄστρον et βάλλω, *jacio.*
Ἀστροβλησία, ας, ἡ, sideratio. Ex iisd.
Ἀστροβολέομαι, ῦμαι, f. ήσομαι, sideror. Ex iisd.
Ἀστρόβλητος, ου, ὁ ἡ ἡ, sideratus. Ex iisd.
Ἀστροβολία, ας, ἡ, idem quod ἀστροβλησία.
Ἀστροβολίζεσθαι, siderari, *Gl. V.* ἀστροβολιζόμενοι, siderati, *Gl. V.* Ex ἄστρον et βολή.
Ἀστροβολισμὸς, ῦ, ὁ, sideratio. A præc.
Ἀστρογείτων, ονος, ὁ ἡ ἡ, ita editus ut astris vicinus videatur. Ex ἄστρον et γείτων.
Ἀστρογοητεία, ας, ἡ, astrologia præstigiatrix, *Suicer.* Ex ἄστρον et γοητεία, *præstigiæ.*
Ἀστροδίαιτος, ον, sub dio etiam noctu agens, epith. pastoris. Ex δίαιτα, *vitæ ratio.*
Ἀστροειδής, ές, sideribus similis, sc. motu, aut alia re. Ex εἶδος.
Ἀστροθεσία, ας, ἡ, plures stellæ simul positæ, quæ astrum sive sidus efficiunt; (2) constellatio, positus siderum. Ex θέσις.
Ἀστροθετέω, stellas quasdam vicinas conjungere, (imaginem ἀστερισμὸν vocant) eisque nomen tribuere. Οὐδὲ γὰρ εἰκὸς ἦν πω, τὴν ἑτέραν ἠστροθετῆσθαι, *Strabo* 6.
Ἀστροθέτημα, τὸ, asterismus, astrum ipsum.
Ἀστροθέτης, ου, ὁ, qui conjungit stellas et iis nomen facit. Οὐράνιον νόμον, ἀστροθέτην, stellis suum locum adsignantem, *Orph Hym.* 63.
Ἀστρόθετος, ου, ὁ ἡ ἡ, ad stellarum positum pertinens. Οὕτω Πήγασος ἵππος ἀπώλεσε Βελλεροφόντην βληθέντα μαθεῖν ἀστροθέτους καμάρας, *Anal. Brunck.* 2, 420. Ex ἄστρον et τίθημι, *pono.*
Ἀστροθύτης, ου, ὁ, qui astris sacrificat, astrorum cultor. Ex ἄστρον et θύω, *sacrifico.*
Ἀστρόκυνος, ὁ, canis siderius, *Steph.*
Ἀστρολογέω, ῶ, f. ήσω, astrologiam tracto, profiteor:
Ἀστρολόγημα, ατος, τὸ, constellatio, horoscopus.
Ἀστρολογία, ας, ἡ, astrologia, scientia astrologorum.
Ἀστρολογικὸς, ἡ, ὸν, ad astrologiam pertinens. Ab
Ἀστρολόγος, ου, ὁ, qui ex astris futura prædicit, astrologus. Ex ἄστρον et λόγος, *sermo.*
Ἀστρόμαντις, εως, ὁ, qui ex astrorum contemplatione futura prædicit.
Ἀστρον, ου, τὸ, sidus, astrum, congregatio stellarum; (2) stella; (3) signum; (4) canis, canicula. Ὦ τὴν ἐν ἄστροις οὐρανοῦ τέμνων ὁδὸν, *Eur. Phœn.* 1. Ab ἀστήρ.
Ἀστρονομέω, ῶ, astronomiam tracto:
Ἀστρονομία, ας, ἡ, astrorum scientia, astronomia. Οἱ ἐν ἀστρονομίᾳ, astronomi; ut οἱ ἐν τέλει, magistratus. Σοφὸς παρὰ τοὺς ἐν ἀστρονομίᾳ, *Suidas, voc.* Ζωροάστρης.
Ἀστρονομικὸς, ἡ, ὸν, ad astronomiam pertinens, astronomicus. Ab
Ἀστρονόμος, ου, ὁ, astrorum scientiæ peritus, astronomus. Ex ἄστρον et νέμω, *distribuo.*
Ἀστροπλὴξ, siderosus, *Ph.* Ex πλήσσω, *ferio.*
Ἀστροπολέω, ῶ, f. ήσω, circa astrorum scientiam versor. Ex ἄστρον et πολέω.
Ἀστρούθιστος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui radiculæ succo elotus purgatusque non est. Ex α priv. et στρουθίζω, *radiculæ succo purgo.*

Ἀστρόφαλος;

'Ἀστροφαής, έος, ὁ ϗ ἡ, stellis, seu in modum stellarum, resplendens. Ex φάω.

'Ἀστροφόρητος, ον, idem quod ἀστροφόρος, *Synes.*

'Ἀστροφόρος, ου, ὁ, astrifer. Ex ἄστρον et φέρω

"Ἄστροφος, qui terga non vertit, qui non respicit. Ἀφέρτιον ἄστροφος, *Soph. Œd. Col.* 490.

'Ἀστροχίτων, ωνος, ὁ ϗ ἡ, stellis velut tunica indutus, stellis amictus. Ex ἄστρον et χιτών.

'Ἀστρῷος, ου, ὁ ϗ ἡ, sidereus. Ab ἄστρον.

'Ἀστρωπὸς, ὸν, sidereus, sideris modo splendens. Ἀστρωπὸς τε κατίσχειν οἴκους, *Eurip. Herc. Fur.* 406. Ab ὤψ

'Ἀστρωσία, ας, ἡ, cubatio sine stragulis. Ex α priv. et στρωννύω, *sterno.* Unde

"Ἄστρωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui stratus seu instratus non est, stragula non tectus, item sine stragulis cubans. Ἄστρωτος εὐνὴ χαμαὶ, *Aret.* Ἀστρώτῳ πέδῳ πλευρὰς τιθέντες, *Eurip. Herc. Fur.* 52.

"ΑΣΤΥ, εος, τὸ, urbs, astu, seu asty; peculiariter Athenæ.

'Ἀστυάναξ, ὁ, urbis princeps, *Æsch.*

'Ἀστυβοώτης, ου, ὁ ϗ ἡ, per urbem clamitans. Ex ἄστυ et βοάω, *clamito.*

'Ἀστυγειτονέω, in vicinia (urbis) habito.

'Ἀστυγειτονικὸς, ἡ, ὸν, idem quod

'Ἀστυγείτων, ονος, ὁ ϗ ἡ, urbi vicinus, vicinus, conterminus, finitimus, propinquus; confinis, proximus urbi, *Gl. V.*

'Ἀστυδρομέω, per urbem vagor.

'Ἀστικὸς, ἡ, ὸν, qui in urbe habitat, oppidanus; (2) urbanus, scitus. Τὸ ἀστικὸν, cives, urbana multitudo, *Appian. Bell. Civ.* 1, 107. Ab ἄστυ.

"Ἄστυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, columnis carens.

'Ἀστυμέριμνος, ον, mundanas res curans, *Synes.*

'Ἀστυνομέω, ædilis sum:

'Ἀστυνομία, ας, ἡ, viarum ædificiorumque publicorum curam gerendi munus; ædilitas.

'Ἀστυνομικὸς, ἡ, ὸν, ædilitius.

'Ἀστυνόμιον, ου, τὸ, edictum ædilitium. Ab

'Ἀστυνόμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui viarum ædificiorumque curam gerit; ædilis, curator urbis. Ex ἄστυ et νέμω, *distribuo, colo, rego.*

'Ἀστύοχος, ου, ὁ ϗ ἡ, urbem tuens seu protegens. Ex ἄστυ et ἔχω, *teneo.*

'Ἀστυπολέω, ῶ, per urbem incedo, in publicum prodeo, in forum, &c.

"Ἄστυρον, vel ἀστυρὸν, οῦ, τὸ, oppidulum. Dim. Ἄστυρον ἐκτίσσαντο, *Callim. Epig.* 104. Ἄστυρά τε Πρειόλαο κατασρεφθέντα δέδορκε, *Nicand. Alexiph.* 15

"Ἄστυτος, ου, ὁ, qui penem erigere nequit. Ex α priv. et στύομαι.

'Ἀστυφέλικτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non disturbatus, inconcussus, immotus; (2) non dissectus. Ex α priv. et στυφελίζω, *disturbo.*

'Ἀστύφελος, ου, ὁ ϗ ἡ, minime durus, non asper vel salebrosus.

'Ἀστυψίη, ης, ἡ, adstrictionis vacuitas. Ex α priv et στύφω, *adstringo.*

'Ἀστυψία, ας, ἡ, idem et ex iisd.

'Ἀσυγγενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, nihil adfinitatis habens, alienus genere.

'Ἀσυγγνώμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, non propensus ad ignoscendum; (2) qui veniam non dat; (3) immitis, immisericors.

'Ἀσύγγνωστος, ου, ὁ ϗ ἡ, indignus venia, indignus cui ignoscatur.

'Ἀσυγγνώστως, *adv.* ita ut ignosci non possit, vel non debeat, vel sine venia.

'Ἀσύγγραφος, ον, epith pecuniæ sine syngrapha datæ. A συγγραφή.

'Ἀσυγγύμναστος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui non exercetur.

'Ἀσυγκέραστος, ου, ὁ ϗ ἡ, intemperatus, *Gl. V.* (2) qui cum alio commisceri, coalescere nequit. Ex α priv. et συγκεράννυμι.

'Ἀσύγκλειστος, ου, ὁ ϗ ἡ, non conclusus; (2) qui concludi nequit. Ex συγκλείω.

'Ἀσύγκλωστος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui nendo connexus aut girgillo contortus in unum glomerem non est; (2) qui connecti nequit. Ex α priv. et συγκλώθω, *consuo, necto, connecto.*

'Ἀσυγκόμιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui comportatus seu collectus non est. Ex συγκομίζω.

'Ἀσύγκρατος, ου, ὁ ϗ ἡ, simplex, non mixtus; (2) qui cum altero conciliari, coire, non potest, plane contrarius.

'Ἀσύγκριτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui concretus non est; (2) qui concrescere aut coalescere nequit; (3) qui cum alio commercium non habet; (4) qui cum alio contendi et comparari nequit: incomparabilis, *Gl. V.* Ex α priv. et συγκρίνω.

'Ἀσυγκρίτως, *adv.* citra concretionem, more eorum quæ concreta non sunt.

'Ἀσυγκρότητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui conflatus, seu coactus, item compactus non est; (2) qui conflari aut cogi non potest. *Gl. V.* sine sustentatione. Ex α priv. et συγκροτέω.

'Ἀσυγκροτήτως, *adv.* disperse, negligenter, raro filo, tenuiter.

'Ἀσύγχυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non confusus, non permixtus. Ex α priv. et συγχύω.

'Ἀσυγχύτως, *adv.* citra confusionem, distincte

'Ἀσυγχώρητος, ου, ὁ ϗ ἡ, non concedendus, non permittendus; (2) venia non dignus, cui non est ignoscendum; (3) qui ad veniam dandum non est propensus, non placabilis; (4) nimium severus, inclemens. Ex α priv. et συγχωρέω, *concedo.*

'Ἀσυγχωρήτως, *adv.* ita ut venia dari non possit, citra veniam.

'Ἀσύζευκτος, ον, insociabilis, abhorrens, qui coire cum altero non potest. A ζεύγνυμι.

'Ἀσυκοφάντητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui a sycophanta delatus non est; (2) qui calumniose deferri nequit. *Gl. V.* sine calumnia. Ex α priv. et συκοφαντέω.

'Ἀσυκοφαντήτως, *adv.* citra calumniam.

'Ἀσυλαῖος, αία, αῖον, ad asylum pertinens. Ab ἄσυλον.

'Ἀσυλάρχης, ου, ὁ, inviolabilis et sacer magistratus, qualis apud Romanos tribuni plebis erant; (2) præfectus, magister, curator asylorum. Ex ἄσυλος, vel ἄσυλον, et ἀρχή.

'Ἀσυλεὶ, *adv.* tuto, sine spoliationis periculo; (2) ita ut sine scelere summo violari nequeas.

'Ἀσύλητος, ου, ὁ ϗ ἡ, non spoliatus, inviolatus, firmus, item non violandus.

'Ἀσυλία, ας, ἡ, sanctitas loci; (2) jus libertatis et veniæ quod quis apud aras consequitur; (3) asylum ipsum, *ap. Jos.*

'Ἀσύλληπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui comprehendi non potest, seu manu, seu mente. *Gl. V.* incomprehensus; ἡ, quæ concipere nequit. Ex α priv. et συλλαμβάνω.

'Ἀσυλληψία, ας, ἡ, impotentia concipiendi. Ex iisd.

'Ἀσυλλόγιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, non probe collectus, et ratiocinando conclusus; ἀσυλλόγιστον, inexplicabile, *Gl. V.* (2) qui nequit ratiocinando aliquid colligere. Ex α priv. et συλλογίζομαι.

'Ἀσυλλογίστως, *adv.* sine ratiocinatione; (2) inconsiderate, imprudenter.

"Ἄσυλον, ου, τὸ, asylum, locus sacrosanctus, *sub.* τέμενος, vel χωρίον. Ab

"Ἄσυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, inspoliatus, tutus. *Gl. V.* intemeratus; (2) a violentia tutus, sacer, inviolabilis. Tribuni plebis erant apud Romanos ἄσυλοι, sic et caduceatores, *Budæ Pandect.* Ex α priv. et σύλη, *spolium.*

'Ἀσύλωτος, ον, idem. Ex α et συλάω.

'Ἀσύμβαντος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod

'Ἀσύμβατος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui compositionem non admittit, a pacificatione alienus; (2) non conveniens, non congruens, non cohærens. Ex α priv. et συμβαίνω, *convenio.*

'Ἀσυμβάτως, *adv.* animo a compositione alieno.

'Ἀσύμβλητος, ου, ὁ ϗ ἡ, non comparandus, impar; (2) non adsequendus, obscurus. (2) δέρκομαι φάτιν ἄφρασον, ἀξύμβλητον ἀνθρώπῳ μαθεῖν, *Soph. Trach.* 693. Ex α priv. et συμβάλλω.

'Ἀσύμβολος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui symbolam non confert; (2) iners, inutilis; (3) qui nihil in medium attulit. Ex iisd.

'Ἀσυμβόλως, *adv.* sine symbolo, gratis.

'Ἀσυμβούλευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui nemine consultore utitur; (2) quem nemo consilio adjuvat; ἀσυμβούλευτον, insuasum, *Ph.* Ex α priv. et συμβουλεύω, *consilium do.*

'Ἀσύμβουλος, ου, ὁ ϗ ἡ, consilio vacans, inconsultus. Ex α priv. et συμβουλὴ, *consilium.*

'Ἀσυμμετρία, ας, ἡ, symmetriæ carentia; (2) chorda in circulo. Ab

'Ἀσύμμετρος, ου, ὁ ϗ ἡ, inconcinnus, incongruus. *Gl. V.* immoderatus; (2) qui nullam quantitatis proportionem, sive nullum commensum habet cum alio.

'Ἀσυμμέτρως, *adv.* sine symmetria.

'Ἀσυμμιγὴς, ὲς, qui misceri cum altero non potest, nihil cum altero commercii, consuetudinis habet.

'Ἀσύμμικτος, ον, idem; (2) immanis, insociabilis.

'Ἀσυμπαγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui compactus et coagmentatus non est. Ex συμπήγνυμι.

'Ἀσυμπάθεια, ας, ἡ, vacuitas ab adfectu, inclementia, nulla misericordia. Ab

'Ἀσυμπαθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, adfectu seu naturæ consensu carens, cui nullus est consensus adfectuum cum alio; (2) qui commiseratione alieni mali non tangitur; *Ph.* inclemens, immitis. Ex α priv. et συμπαθής.

'Ἀσυμπαθῶς, *adv.* sine misericordia.

'Ἀσύμπλεκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui copulatus vel consertus non est; (2) qui complicari aut connecti nequit. A συμπλέκω.

'Ἀσυμπλήρωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, incompletus; (2) qui compleri nequit. Ex συμπληρόω.

'Ἀσύμπλοκος, ον, qui conjungi, coire cum altero non potest, insociabilis. A συμπλέκω.

'Ἀσύμπτωτος, ον, qui non considit, et compressus est, *Steph.* Ex α et συμπίπτω.

'Ἀσυμπώρωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non consolidatus. Ex α priv. et συμπωρόω.

'Ἀσυμφανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, non conspicuus, non perspicuus. Ex α priv. et συμφανής.

'Ἀσυμφανῶς, *adv.* obscure, tecte.

'Ἀσύμφιλος, ον, alienus ab amicitia.

'Ἀσύμφορος, ου, ὁ ϗ ἡ, inutilis, damnosus; (2) qui non potest se accommodare. (2) καὶ ἄλλως τῷ βαρβαρικῷ τρόπῳ τῆς διαίτης ἀξύμφορον, *Arr. Hist. Alex.* 6, 30.

'Ἀσυμφόρως, *adv.* inutiliter, damnose.

'Ἀσυμφυὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, non coalescens.

'Ἀσύμφυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, nullam cognationem habens; (2) abhorrens, alienus.

'Ἀσύμφυρτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non commixtus, non confusus.

'Ἀσύμφυτος, ον, alienus, abhorrens ab alterius natura.

'Ἀσυμφωνία, ας, ἡ, inconcentio, *Gl. V.* Ab

'Ἀσύμφωνος, ου, ὁ ϗ ἡ, absonus, discors, dissentiens, abhorrens.

'Ἀσυμφώνως, *adv.* absone, inconvenienter, absurde.

'Ἀσυνάγωγος, ου, ὁ ϗ ἡ, alienus a synagoga, exclusus a synagoga. Ex συναγωγή.

'Ἀσυναίρετος, ον, non contractus, vox grammaticorum. Hinc

'Ἀσυναιρέτως, *adv.* absque contractione. Ex α priv. et συναιρέω, *contraho.*

'Ἀσύνακτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui congregari non potest, insociabilis; (2) qui se abstinet a συνάξει seu communione Christiana, vel ab ea arcetur. Ex α priv. et συνάγω.

'Ἀσυναλγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, ab omni commiseratione alienus, *Suicer.* Ex α priv. et συναλγέω.

'Ἀσυναλείπτως, *adv.* sine synalœphe, sine elisione: vox gramm.

'Ἀσυνάλλακτος, ου, ὁ ϗ ἡ, cum quo contrahi vel commercium haberi non potest (2) cui nihil est commercii cum vita civili; (3) insociabilis. Ex α priv. et συναλλάττω.

'Ἀσύναπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non conjunctus, non cohærens; (2) qui conjungi nequit, insociabilis. Ex α priv. et συνάπτω.

'Ἀσύναρθρος, vox gramm. qui articulo non copulatur substantivo.

'Ἀσυνάρθρως, *adv.* sine articulo.

'Ἀσυναρίθμητος, ον, qui connumerari non potest.

'Ἀσυνάρτητος, ου, ὁ ϗ ἡ, non connexus, non cohærens;

hærens; (2) non consentaneus, non conveniens. Ex α priv. et συνιστάω, connecto.

Ἀσυναρτήτως, *adv.* non connexe.

Ἀσύνδετον, ου, τὸ, conjunctionis copulativæ defectus, figura grammatica. Ab

Ἀσύνδετος, ου, ὁ ἡ ἡ, non connexus, non copulatus. Ex α priv. et συνδέω, copulo.

Ἀσυνδέτως, *adv.* sine copula; (2) modo Asyndeti.

Ἀσύνδηλος, ου, ὁ ἡ ἡ, non manifestus, non cognitus.

Ἀσυνδύαστος, ου, ὁ ἡ ἡ, non copulatus; (2) qui copulari aut conjungi nequit; (3) cælebs. Ex α priv. et συνδυάζω.

Ἀσυνδυάστως, *adv.* sine copulatione.

Ἀσυνείδητος, ου, ὁ ἡ ἡ, non conscius, inconsciens, *Gl. V.* Ex α priv. et συνειδέναι

Ἀσυνειδότως, *adv.* inscio alio. Ex συνειδώς.

Ἀσυνείκαστος, ον, obscurus, nulla conjectura aut ingenio assequendus.

Ἀσυνεσία, ας, ἡ, insipientia, inscitia. Οὐδ' ἀμείβεται βροτῶν ἀσυνεσίας, neque compensat mortalium imprudentiam, *Eurip. Phœn.* 1718. Ex α priv. et συνίημι.

Ἀσυνετέω, ῶ, desipio; (2) non intelligo. Ab

Ἀσύνετος, ου, ὁ ἡ ἡ, insipiens; qui in judicando non est perspicax; (2) difficilis intellectu, obscurus. (1) οὐ γὰρ τοσοῦτον ἀσύνετος πέφυκ' ἐγὼ, *Eurip. Phœn.* 1606. Τὰ μὲν ὑπὸ γνώμας πολιτῶν ἀσυνέτου, *Id. Iphig. in Aul.* 368. (2) αἴνιγμα παρθένου κόρας ἀσύνετον εἰρών, *Id. Phœn.* 1721. *Gl. V.* imprudens. Ex α priv. et συνετός.

Ἀσυνετοποιέω, stulte facio, dementer ago.

Ἀσυνέτως, *adv.* dementer, stulte.

Ἀσυνηγόρητος, ου, ὁ ἡ ἡ, patrocinio destitutus. Ex α priv. et συνηγορέω, patrocinor.

Ἀσυνήθεια, ας, ἡ, insolentia, novitas insueta. *Gl. V.* desuetudo. Ab

Ἀσυνήθης, εος, ὁ ἡ ἡ, insuetus, insolens.

Ἀσυνήθως, *adv.* insolenter.

Ἀσυνήμων, ονος, ὁ ἡ ἡ, ignarus, *Æsch.* Ex α et συνίημι.

Ἀσυνθεσία, ας, ἡ, transgressio et violatio pactorum seu fœderis. Ex συντίθεμαι

Ἀσυνθετέω, sum ἀσύνθετος, non sto pactis, *V. T.*

Ἀσύνθετος, ου, ὁ ἡ ἡ, non compositus aut concretus, simplex; incompositus, *Gl. V.* (2) qui fœdera et pacta non servat; (3) qui pacta non iniit, qui non est pactus, qui fœdus non fecit, cum quo nemo pactum inire potest, ab omni commercio cum aliis abhorrens; (4) implacabilis.

Ἀσυνθέτως, *adv.* distracte, divulse, *per Tmesin.*

Ἀσυνίστωρ, ορος, ὁ, inconscius, *Gl. V.*

Ἀσύνοος, parum prudens.

Ἀσυνόδευτος, ον, non comitatus.

Ἀσύνοπτος, ον, obscurus, quem oculis adsequi non licet.

Ἀσυνουσίαστος, ου, ὁ ἡ ἡ, cum nemine versans, cum nemine consuetudinem habens. Ex α priv. et συνουσιάζω.

Ἀσύντακτος, ου, ὁ ἡ ἡ, inordinatus, indispositus; (2) immunis a muneribus. Ex α priv. et συντάττω, compono.

Ἀσυνταξία, ας, ἡ, ordinis perturbatio. Ex α priv. et σύνταξις, ordo.

Ἀσυντέλεστος, ον, imperfectus.

Ἀσυντελής, έος, ὁ ἡ ἡ, imperfectus, ad finem non perductus; (2) inutilis, qui nihil prodest; (3) immunis; ἀσυντελὴς χωρία, immunes fundi, *Gl. V.* Ex α priv. et συντελέω, perficio.

Ἀσυντελῶς, *adv.* imperfecte; (2) ut nihil tributorum conferas.

Ἀσύντονος, ου, ὁ ἡ ἡ, non contentus, laxus, remissus, languidus. Ex α priv. et συντείνω.

Ἀσυντόνως, *adv.* sine contentione, remisse.

Ἀσύντριπτος, ου, ὁ ἡ ἡ, inquassatus, *Gl. V.* A συντρίβω, contero.

Ἀσυνύπαρκτος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui simul non subsistit. *Vox eccles. Suicer.* Ex α priv. et συνυπάρχω.

Ἀσυρής, ἑος, ὁ ἡ ἡ, scelestus, temerarius; (2) abjectus, sortis infimæ. Ex α priv. et σύρω.

Ἀσύρικτος, ου, ὁ ἡ ἡ, non exsibilatus, vel irrisus. Ex α priv. et συρίσσω.

Ἀσυσκεύαστος, ου, ὁ ἡ ἡ, non complicatus, ut sarcina, non convasatus; (2) inconditus, non digestus. Ex α priv. et συσκευάζω.

Ἀσυστασία, ας, ἡ, discordia, confusio. Ab

Ἀσύστατος, ου, ὁ ἡ ἡ, male compactus, non cohærens, qui consistere non potest, parum sibi constans; ἀσύστατα, repugnantia. Ex α priv. et συνίσταμαι.

Ἀσυστόλως, *adv.* citra systolen sive correptionem. Ex α priv. et συστολή.

Ἀσύστροφος, ον, inconcinnus, incompositus.

Ἀσύφηλος, ὁ ἡ ἡ, vilis, abjectus; (2) contumelia affectus; (3) stolidus. *Ph.* absurdus (*reperitur et ἀσύμφηλος, sed dubia scriptura, Ern.*) Ex ἄτω et φῆλος, impostor, (potius ab α priv. et σοφὸς, *Ern.*)

Ἄσυχα, *quiete, Dor.* pro ἥσυχα.

Ἀσυχίμως, acc. pl. *Dor.* pro ἡσυχίμους.

Ἀσυχίω, gen. sing. *Dor.* pro ἡσυχίου.

Ἀσφάδαστος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui non jactat pedes. Ex α priv. et σφαδάζω.

Ἀσφαδάστως, *adv.* sine palpitatione, ita ut pedibus terram non pulses.

Ἀσφακέλιστος, ου, ὁ ἡ ἡ, non infestatus σφακέλῳ, quod vide.

Ἄσφακτος, ον, non mactatus. Ab α et σφάττω.

Ἀσφάλεια, ας, ἡ, securitas; (2) cautio, pignora, sponsores; cautela, *Gl. V.* (3) fides publica, libera potestas commeandi; (4) præsidium firmum, munitio; (5) veritas, certitudo; stabilitas, *Gl. V.* (6) tabulæ pactorum, quibus reges seu magistratus quicunque civibus de modo futuri sui regiminis cavent; vulgo, *capitulatio*, Ern.

Ἀσφαλέως, *adv.* tuto, secure, sine periculo; (2) certo, haud dubie; (3) diligenter, accurate. Ab

Ἀσφαλής, έος, ὁ ἡ ἡ, minime lubricus, de via, stabilis; (2) tutus, non periculosus; (3) qui non potest everti et dejici, firmus; (4) tutus adversus fortunæ incursus seu insidias; cautus, *Gl. V.* ἀσφαλὲς, cautum, *Gl. V.* Ἀσφαλέστεροι, ἐς κίνδυνον, minus periculosi, *Aret.* (4) Πρὸς δὲ τῶν ἐξαπατώντων μὴ ἁλῶναι ἀσφαλέστατος, *Arr. Hist. Alex.* 7, 28. Ex α priv. et σφάλλω.

Ἀσφαλίζω, f. ίσω, tutor, firmo, stabilio, proprie in lubrico lapsantem; (2) confirmo, adfirmo, pro certo adsevero; (3) tutum reddo, munio; (4) caveo sponsoribus, sive pignoribus; (5) propulso, arceo; (6) occludo fores seris; ἀσφαλίζομαι, caveo, communio, munio, *Gl. V.* ἠσφαλίσω, cavisti, *Ph.* a. 1. med. ἠσφαλισμένον, munitum, cautum, perf. part. pass. Τοὺς πόδας αὐτῶν ἠσφαλίσατο εἰς τὸ ξύλον, *Act.* 16, 24. Τὰς καταφορὰς τῶν μαχαιρῶν ἀσφαλίζεται, *Polyb.* Ab ἀσφαλής. Unde

Ἀσφάλιος, ου, ὁ, stabilitor; epith. Neptuni, quia inconcussa terræ fundamenta servat.

Ἀσφαλίσασθε, 2. pl. a. 1. imperat. med. verbi ἀσφαλίζω.

Ἀσφάλισις, εως, ἡ, munitio; (2) adservatio; (3) occlusio.

Ἀσφάλισμα, ατος, τὸ, cautela. *Gl. V.* munitio; (2) firmamentum, πλοίου, saburra. *Gl. V.* ἀσφαλίσματα, instrumenta. Ab ἀσφαλίζω, caveo.

Ἀσφαλτίτης, ου, ὁ, et *in fem.*

Ἀσφαλτῖτις, ιδος, ἡ, sc. λίμνη, bitumen fundens. Ab

Ἄσφαλτος, ου, ἡ, bitumen. Hinc

Ἀσφαλτέω, ῶ, f. ώσω, bitumine illino.

Ἀσφαλτώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, bituminosus.

Ἀσφάλτωσις, εως, ἡ, bituminis inductio, qu. dic. bituminatio. Ab ἀσφαλτόω.

Ἀσφαλῶς, *adv.* tuto, firmiter, stabiliter, certe. Ab ἀσφαλής.

Ἀσφαραγέω, ῶ, valde strepo.

Ἀσφάραγος, ου, ὁ, sonus, strepitus; (2) asparagus.

Ἀσφῆλος, ον, invalidus, imbecillis, *Hes.* potius, idem quod ἀσφαλής, *Ib. Steph.*

Ἀσφιγκτος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui constringi nequit; (2) non constrictus. Ex α priv. et σφίγγω.

ἈΣΦΟ'ΔΕΛΟΣ, ου, ὁ, asphodelus, planta Proserpinæ et Manibus sacra. *Ph.* ebulum. *Angl.* KING'S SPEAR, or ASPHODEL.

Ἀσφοδελὸς, οῦ, ὁ ἡ ἡ, asphodelum generans, ubi asphodelus invenitur. A præc.

Ἀσφοδελώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, asphodelo similis, qui de asphodeli genere est. Ab eod.

Ἀσφράγιστος, ου, ὁ ἡ ἡ, non signatus, non obsignatus; (2) non custoditus; (3) non baptizatus. Ex α priv. et σφραγίζω.

Ἀσφυκτέω, ῶ, pulsu arteriarum careo; (2) quiesco, perturbatione animi vaco. Ab

Ἄσφυκτος, ου, ὁ ἡ ἡ, non pulsans, pulsu destitutus, ubi pulsus tam exilis est ut deprehendi nequeat. Ex α priv. et σφύζω.

Ἀσφυξία, ας, ἡ, privatio seu defectio pulsus in animali. Ex α priv. et σφύξις.

Ἀσχαλάω, ῶ, idem quod seq. Ἀσχαλάαν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, *Il.* 2, 297.

ἈΣΧΑ'ΛΛΩ, doleo, mœreo, tristor; (2) indignor, ægre fero. Ἦν κ' ἐνὶ θυμῷ τίνων ἀσχάλλῃς, *Odyss.* 2, 193.

Ἄσχετος, ου, ὁ ἡ ἡ, intolerabilis; (2) qui cohiberi nequit. Ex α priv. et σχῶ pro ἔχω.

Ἀσχέτως, *adv.* immoderate.

Ἀσχημάτιστος, ου, ὁ ἡ ἡ, figura carens, figuras seu schemata non habens, non figuratus; non habens formam legitimam; (2) male figuratus. Ex α priv. vel κακὸν notante, et σχηματίζω, *figuro.*

Ἀσχήματος, ου, ὁ ἡ ἡ, idem.

Ἀσχηματίστως, *adv.* sine figura certa legitima.

Ἀσχημονέω, ῶ, f. ήσω, indecore ago, turpiter me gero; ἀσχημονήσαντες, deformati, *Ph.* a. 1. part. Ἀσχημονεῖν ἐπὶ τὴν παρθένον αὐτοῦ, 1 *Cor.* 7, 36.

Ἀσχημόνως, *adv.* indecore, indecenter.

Ἀσχημοσύνη, ης, ἡ, fœda actio; (2) deformitas, turpitudo. Ab

Ἀσχήμων, ονος, ὁ ἡ ἡ, figura seu forma sua carens, indecorus, turpis. *Gl. V.* inhonestus, ignominiosus. Ex α priv. et σχῆμα.

Ἀσχιδὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, non fissus, indivisus, individuus. Ex α priv. et σχίζω.

Ἀσχιζὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, idem.

Ἄσχιστος, ου, ὁ ἡ ἡ, idem; (2) qui scindi nequit. Ex iisd.

Ἀσχίδωρος, ου, ὁ, idem quod σύαγρος, ap. Siculos, *Athen. ex Æsch.*

Ἄσχιον, τὸ, tuber terræ, *Theophr.*

Ἀσχολέω, ῶ, f. ήσω, negotium facesso, occupo, in opere detineo. *Gl. V.* ἀσχολῶ, avoco; ἀσχολοῦμαι, occupatus sum, *Ph.* ἀσχοληθεὶς, districtus, *Ph.* negotiis distringor. Ἀσχολεῖσθαι πρός τι, *Æsop.* Ab ἄσχολος.

Ἀσχόλημα, ατος, τὸ, negotium, occupatio.

Ἀσχολία, ας, ἡ, idem. Ab

Ἄσχολος, ου, ὁ ἡ ἡ, cui otium non est, occupationibus et negotiis districtus. Ὡς ἄσχολός γε συγγόνῳ προσεδρίᾳ, *Eurip. Or.* 93. A σχολή.

Ἀσχόλως, *adv.* sine otio.

Ἀσῶ, 2. sing. præs. imperat. pass. pro ἀσάου, ab ἀσάομαι, *contristor.*

Ἀσώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, fastidio et nausea laborans, ex repletione vel alia ventriculi labe cibum fastidiens; (2) palustris, *Ern.* Ἀσῶδες πῦρ, *Aret.* Ex ἄση.

Ἀσωματοειδὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, corpoream formam non habens, incorporeus, *Suicer.*

Ἀσώματος, ου, ὁ ἡ ἡ, incorporeus: Hinc

Ἀσωματότης, ητος, ἡ, incorporea natura, *Suicer.*

Ἀσωμάτως, *adv.* sine corpore:

Ἄσωμος, ου, ὁ ἡ ἡ, incorporeus, incorporalis, cui corpus non est. Ex α priv. et σῶμα.

Ἄσωστος, ου, ὁ ἡ ἡ, idem quod ἄσωτος.

Ἀσωτεία, ας, ἡ, luxus, luxuria, profusio; (2) nequitia. Ab ἄσωτος.

Ἀσωτεῖον, ου, τὸ, locus in quo homines luxuriose epulantur ac libidines exercent, ganeum. Ab eod.

Ἀσωτεύομαι, f. εύσομαι, luxuriose vivo, omnia per luxum profundo. *Gl. V.* luxurior, prodigo, helluor. Ab eod.

Ἀσωτία, ας, ἡ, idem quod ἀσωτεία. *Gl. V.* luxus, luxuria, lascivia.

Ἀσωτοδιδάσκαλος, ου, ὁ ἡ, luxuriæ præceptor. Ex ἄσωτος et διδάσκαλος.

Ἀσωτοποσία, ας, ἡ, luxuriosa potatio, crapula. Ex ἄσωτος et πόσις, *potatio*.

Ἄσωτος, ου, ὁ ἡ, qui servari nequit, de cujus salute spes nulla est, vel potius qui bona sua servare nequit; perditus, desperatus. *Ph.* ganearius, lascivus, luxuriosus, prodigus, profusus, sumptuosus, helluo, exoletus, balatro. Ἡ τᾶς ἀσώτου Σισυφιδᾶν γενεᾶς, *Soph. Aj.* 190. Ex α priv. et σώζω.

Ἀσώτως, *adv.* luxuriose. *Gl. V.* prodige.

Ἀσωφρόνιστος, ου, ὁ ἡ, non castigatus aut emendatus; (2) qui non castigat et emendat. Ex α priv. et σωφρονίζω.

Ἀταισι, *damnis*, dat. plur. *Ion.* pro ἄταις.

Ἀταίω, stupeo, obstupesco, cum stupore admiror. *E. M. nisi est* pro ἀγαίω, *Ern.*

Ἀτακτέω, ῶ, f. ήσω, inordinatus sum, ordinem non servo; (2) in manipulo aut turma me non contineo; (3) inhoneste et petulanter me gero, flagitiose vivo, a bono vivendi ordine descisco. *Gl. V.* ἀτακτῶ, tumultuor. Οὐκ ἠτακτήσαμεν ἐν ὑμῖν, 2 *Thess.* 3, 7. Ab ἄτακτος. Hinc

Ἀτάκτημα, ατος, τὸ, petulans factum; (2) confusio; (3) turbatus rerum status.

Ἀτακτιδακρύω, intempestive lacrymor; (2) affatim lacrymor. Ex ἄτακτος, *nisi sit leg.* ἀτακτὶ δακρύω.

Ἄτακτος, ου, ὁ ἡ, perturbatus, confusus; (2) in numerum non redactus, de milite; (3) incompositis moribus; (4) qui nulla moderatione utitur; (5) male curiosus et qui præter officium ac decorum aliquid facit. *Ph.* inquietus, inordinatus, petulans; ἀτακτότεροι, tumultuosiores, *Ph.* Ex α priv. et τάττω, *ordino*.

Ἀτάκτως, *adv.* incomposite, indigeste; (2) more ejus qui incompositis est moribus; (3) nulla moderatione; (4) petulanter. *comp.* ἀτακτοτέρως.

Ἀταλαίπωρος, ου, ὁ ἡ, laborum et ærumnarum expers; molestiis carens; (2) segnis, iners; (3) qui ex tempore et sine demonstratione dicitur; (4) facilis et manifestus

Ἀταλαιπώρως, *adv.* segniter, negligenter, incuriose.

Ἀταλαιπώρητος, ον, durus, immisericors.

Ἀταλαιπωρήτως, *adv.* sine misericordia.

Ἀτάλαντος, ου, ὁ ἡ, paris ponderis; (2) æqualis, par, similis, (3) incomparabilis. Ex α ἐμῷ notante et τάλαντον, *pondus*.

Ἀταλάφρων, ονος, ὁ ἡ, puerilia sapiens, tener, impotens. Ex ἀταλὸς et φρήν.

Ἀτάλλω, delicate nutrio; (2) cresco, adolesco; (3) præ gaudio exsulto. Ἀτάλλειν νέαν ψυχὴν, *Soph. Aj.* 560. Ab

ἈΤΑΛΟ'Σ, ἡ, ὀν, tener, puerilis, juvenilis.

Ἀταλόφρων, ονος, ὁ ἡ, idem quod ἀταλάφρων.

Ἀταλόψυχος, ου, ὁ ἡ, pusilli et angusti animi; (2) animi mollis et teneri. Ex ψυχή.

Ἀταμίευτος, ου, ὁ ἡ, non reconditus, qui non reconditur; (2) qui nihil recondit; (3) non providens res in futurum necessarias; (4) qui vim suam uno impetu effundit, qui abutitur potentia, opibus, imperio, ad crudelitatem, luxuriam, &c. Ex α priv. et ταμιεύω, *recondo*.

Ἀταμιεύτως, *adv.* more eorum quæ non reconduntur, non recondendo.

Ἀταξία, ας, ἡ, confusio; (2) incontinentia; (3) ordinis in militia desertio. *Gl. V.* enormitas, tumultuatio. Ex α priv. et τάξις.

Ἀτάξιος, ου, ὁ ἡ, confusus, minime regularis. Ἀτάξιοι σφυγμοὶ, *Aret.* Ab eod.

Ἀταπείνωτος, ου, ὁ ἡ, celsus, minime abjectus. Ex α priv. et ταπεινόω.

ἈΤΑ'Ρ, *conjunct.* sed, verum, cæterum, at.

Ἀταρακτέω, constanti, impavido animo sum.

Ἀταρακτοποιησία, ης, ἡ, animi constantia res suas sine perturbatione atque trepidatione peragentis. Ex ἀτάρακτος et ποιέω, *facio*.

Ἀτάρακτος, ου, ὁ ἡ, imperturbatus, qui perturbari nequit, tranquillus, quietus. Ex α priv. et ταράττω, *turbo*.

Ἀταράκτως, *adv.* sine pavore.

Ἀταραξία, ας, ἡ, animus imperturbatus, tranquillitas animi. Ex α priv. et τάραξις.

Ἀτάραχος, ου, ὁ ἡ, vacuus a perturbationibus; (2) intrepidus; (3) sedatus ac defæcatus. Ex α priv. et ταράττω, *turbo*.

Ἀταράχως, *adv.* citra perturbationem, intrepide, tranquille, placide.

Ἀταρβὴς, έος, ὁ ἡ, intrepidus, minime pavidus et meticulosus. Ex α priv. et τάρβος.

Ἀτάρβητος, ου, ὁ ἡ, idem; (2) inculpatus, irreprehensus. Ex α priv. et ταρβέω.

Ἀταρβήτως, *adv.* intrepide, impavide.

Ἀταρίχευτος, ου, ὁ ἡ, non conditus aut maceratus sale. Ex α priv. et ταριχεύω.

Ἀτάρμυκτος, ου, ὁ ἡ, qui oculos non claudit, non connivet; (2) intrepidus, impavidus. Ex ἀτὰρ et μύω, vel α priv. et ταρμύσσω.

Ἄταρον, ου, τὸ, ferrum in modiolo rotæ.

Ἀταρπιτὸς, et ἀταρπὸς, οῦ, ἡ, via; ut ἀτραπιτὸς ἀτραπὸς, *Ern.*

Ἀταρτηρὸς, ρὰ, ρὸν, et ἀτάρτηρος, ου, ὁ ἡ, noxius, damnosus; (2) contumeliosus. Ex α priv et ἀτηρὸς, *noxius*.

Ἀτάρχυτος, ου, ὁ ἡ, insepultus. A ταρχύω.

Ἀτασθαλία, ας, ἡ, improbitas, amentia, vesania, vecordia, petulantia. Σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο, *Il.* 4, 409.

Ἀτασθαλέω, *Naz.* idem quod

Ἀτασθάλλω, inepte ago, proterve me gero. Ab

ἈΤΑ'ΣΘΑΛΟΣ, ου, ὁ ἡ, magnorum damnorum auctor, improbus, scelestus, perniciosus, injustus, impius.

Ἄταυρος, ου, ὁ ἡ, qu. a tauro non tactus, virum non experta. Ex α priv. et ταῦρος. Hinc

Ἀταύρωτος, ου, ὁ ἡ, idem; (2) expers conjugii femina: *reperitur etiam* ἀταυρώτη (2) ἁγνὰ ἀταύρωτος, virgo viri expers, *Æschyl. Agam.* 252.

Ἀταφία, ας, ἡ, jactura sepulchri; pœna scelerosorum qui honores sepulturæ amiserunt. Ab

Ἄταφος, ου, ὁ ἡ, sepulchro carens, non sepultus; inhumatus, insepultus, *Gl. V.*

ἈΤΑ'Ω, ῶ, f. ήσω, lædo, noceo, noxam seu damnum infero.

ἌΤΕ, utpote, quippe, quia, quasi, quum, veluti; ἅτε δὴ, utpote, quippe, *Ph.*

Ἀτεγκτος, ου, ὁ ἡ, non tinctus et madefactus; (2) qui tingi et humectari nequit; ( ) cujus animus molliri non potest; (4) qui nullis solatiis mitigari potest, qui nulla solatia admittit; (5) qui nulla miseratione movetur.

Ἀτέγκτως, *adv.* ita ut humectari et aqua tingi nequeat; (2) duriter, rigide, immobiliter.

Ἀτειρὴς, έος, ὁ ἡ, indomitus. Κραδίη . . . . ἀτειρής, *Il.* 3, 60. Ex α priv. et τείρω, *domo*.

Ἀτείχιστος, ου, ὁ ἡ, sine muris; (2) non circumvallatus; (3) non munitus. Ex α priv. et τεῖχος, *murus*.

Ἀτεκμαρτὶ, *adv.* sine certis signis, indiciis aut argumentis, *Rob.* Ab

Ἀτέκμαρτος, ου, ὁ ἡ, qui ad finem et exitum perduci nequit; (2) de quo nulla certa conjectura fieri potest, obscurus; (3) inconsideratus; (4) nullas conjecturas sequens; (5) ex cujus volatu nullum augurium capi potest. Ex α priv. et τέκμαρ.

Ἀτεκμάρτως, *adv.* sine conjectura, nullam sequendo conjecturam; sine certo signo.

Ἀτέκμων, ὁ ἡ, sterilis, *Man.*

Ἀτεκνέω, ῶ, f. ήσω, liberis seu prole careo, sterilis sum:

Ἀτεκνία, ας, ἡ, orbitas. Ab

Ἄτεκνος, ου, ὁ ἡ, liberis seu prole carens. *Ph.* orbus, sine liberis, sterilis. A τέκνον.

Ἀτεκνόω, ῶ, f. ώσω, liberis et prole orbo; (2) sterilem efficio. Ab eod.

Ἀτέλεια, ας, ἡ, imperfectio; (2) immunitas a publicis vectigalibus et tributis.

Ἀτελείωτος, ου, ὁ ἡ, imperfectus; (2) qui effici nequit. Ab ἀτελής.

Ἀτέλεστα, *adv.* frustra; (2) sine fine. Ab

Ἀτέλεστος, ου, ὁ ἡ, infectus, imperfectus; (2) rudis, *Ph.* (3) infinitus, *Ph.* (4) non initiatus, non baptizatus. Ex α priv. et τελέω.

Ἀτελεσφόρητος, ου, ὁ ἡ, ad maturitatem non perductus. Ex ἀτελὴς et φέρω, *fero*.

Ἀτελεύτητος, ου, ὁ ἡ, interminatus, ad finem non perductus; (2) fine carens, æternus; ἀτελεύτητον, sempiternum, *Gl. V.* (3) inflexibilis, pervicax. (3) ἄτεγκτος κἀτελεύτητος [illegible] dus pervicaxque videberis, *Soph.* [illegible] 6. Ex α priv. et τελευτάω, *finio*.

[illegible], idem

[illegible] gen sing. *Ion.* pro ἀτελείας.

Ἀτελὴς, έος, ὁ ἡ, imperfectus; (2) mutilus; (3) immunis a pendendo vectigali; (4) immunis; (5) qui nihil perficit; (6) non sumptuosus. *Ph.* inefficax. (7) impuber. Οὐ συμφέρειν σφίσιν ἡγοῦντο πλειότερον ἀρχὴν Σύρων ἀντὶ παιδὸς ἀτελοῦς, *Appian. Syr.* 46. A τέλος.

Ἀτελίη, *Ion.* pro ἀτέλεια, *Herod.*

Ἀτελώνητος, ου, ὁ ἡ, ex vel de quo vectigal non penditur. Ex α priv. et τελωνέω.

Ἀτέμβιος, ου, ὁ ἡ, querulus, miser. Ab

ἈΤΕ'ΜΒΩ, contristo, tristitia adficio; (2) privo, frustror. Ἐξ οὗ ἀτέμβει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν, *Odyss.* 2, 90. Ἀμφω γὰρ ἀτέμβονται νεότητος, *Il.* 23, 444. Apud recentiores, convicior, queror, expostulo, incuso, vitio verto. Ἵνα μή μοι ἀτέμβηαι μετόπισθεν, *Apoll. Rhod.* 2, 56.

Ἀτενὲς, *adv.* intentis seu fixis oculis, valde attente; (2) omnino; (3) confestim; (4) valde, vehementer; (5) simpliciter. Ab

Ἀτενὴς, έος, ὁ ἡ, intentus; (2) admodum intentus; (3) qui intentis et fixis oculis aliquid intuetur; (4) qui eumdem semper tenorem servat, rigidus, inflexilis; (5) pervicax, obstinatus. Hinc

Ἀτενίζω, f. ίσω, intentis oculis adspicio, oculos defigo. *Gl. V.* contemplor, contueor, intueor: ἀτενίζων, intuens, *Ph.* Ἀτενίζειν τινὶ, εἰς τινὰ, εἰς τὸ πρόσωπόν τινος. Ἀτενίσαντες εἰς αὐτὸν ἅπαντες, *Act.* 6, 15.

Ἀτενισμὸς, οῦ, ὁ, intuitus fixus et rigidus, obtutus, intuitus, *Gl. V.* A præc.

Ἀτενῶς, *adv.* idem quod ἀτενές. Ab ἀτενής.

Ἀτεξ, ἡ, sterilis, orba, *Suicer.* Ex α et τίκτω.

ἈΤΕΡ, *adv.* sine, citra, extra, præter, absque.

Ἀτεραμνίη, ης, ἡ, incoctilis natura, *Ion.* Ab

Ἀτέραμνος, ου, ὁ ἡ, durus, præfractus, indomitus, pervicax, qui non facile mutatur, fatigatur, vel mollitur; (2) inhabilis concoctioni, de cibo dicitur et de alvo dura. *Gl. V.* ἀτέραμνοι, capitones. Hinc

Ἀτεραμνότης, ητος, ἡ, durities et cruditas cibi, ob quam concoqui non potest, *item* de aqua.

Ἀτεράμνω, *duri*, gen. sing. *Dor.* pro ἀτεράμνου.

Ἀτεραμνώδης, εος, ὁ ἡ, et

Ἀτεράμνων, ονος, ὁ ἡ, idem quod ἀτέραμνος.

Ἀτέρεμνος, ου, ὁ ἡ, idem, *Ern.*

Ἀτερηδόνιστος, ου, ὁ ἡ, a teredinibus non exesus; (2) teredinibus non obnoxius. Ex α priv. et τερηδονίζομαι.

Ἀτερθε, *Æol.* pro ἄτερθε, seu ἄτερθεν, absque, sine, præter. Ab ἄτερ.

Ἀτερμάτιστος, ου, ὁ ἡ, interminatus, infinitus; (2) infirmus, instabilis; (3) incertus, fundamento carens. Ex α priv. et τέρμα.

Ἀτέρμων, ονος, ὁ ἡ, idem et ex iisd. rotundus. Χρυσέων ἐνόπτρων λεύσσουσ' ἀτέρμονας εἰς αὐγὰς, rotundos splendores, *Eurip. Hec.* 925. Sic interpretatur Scholiastes; sed hæc vox isto sensu adhibita nullibi inveni.

Ἄτερος, *alter*, Att. pro ὁ ἕτερος.

Ἀτερπὴς, έος, ὁ ἡ, insuavis, injucundus. Εἴ τις ὑπερβάλλοι τὸ μέτριον, τὰ ἐπιτερπέστατα ἀτερπέστατα ἂν γίγνοιτο, *Stob.*

Ἄτερπος, ου, ὁ ἡ, idem. Ex α priv. et τέρπω.

Ἀτερψία, ας, ἡ, molestia. A τέρψις.

Ἀτευκτέω, ῶ, f. ήσω, non attingo, non adsequor; (2) aberro; (3) spe frustror. Ab

Ἄτευκτος, ου, ὁ ἡ, qui consecutus non est, voti non compos. Ex α priv. et τυγχάνω.

Ἀτευχὴς,

Ἀτευχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, armis destitutus, inermis. Ex α priv. et τεῦχος.

Ἀτεχνὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, rudis, imperitus, sine arte. *Gl. V.* iners; (2) qui est sine fraude. Ex α priv. et τέχνη, *ars, fraus.*

Ἀτεχνία, ας, ἡ, imperitia, nulla ars. *Gl. V.* inertia. Ex iisd.

Ἀτεχνίτευτος, ον, non elaboratus arte.

Ἄτεχνος, ου, ὁ καὶ ἡ, inartificialis; (2) calidus, astutus; (3) imperitus; (4) artibus dolosis carens. *Ph.* rudis, iners. Ex α priv. vel intens. et τέχνη, *ars, dolus.* Hinc

Ἀτέχνως, *adv.* sine artificio, sine arte, imperite, negligenter; infabre, *Gl. V.*

Ἀτεχνῶς, *adv.* utique, certe; ut in ea re nulla calliditas, nulla fraus, versetur, et tu ei tuto confidere possis; (2) prorsus, omnino; (3) valde, vehementer; (4) absque versutia, simpliciter; (5) fere; (6) fortasse, ni fallor. Ab ἀτεχνὴς, (quatenus hoc dicitur pro ἀτενὴς, *Hes.*)

Ἀτέω, lædo, noceo, damno adficio; ἀτέων, demens, *Hom.*

Ἄτη, ης, ἡ, damnum, noxa; ærumna. *Gl. V.* (2) peccatum; (3) Ate, dea hominibus nocens.

Ἄτηκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non liquescens; (2) non liquefactus. Ex α priv. et τήκω.

Ἀτημέλεια, ας, ἡ, negligentia, incuria, contemptus:

Ἀτημελέω, ῶ, f. ήσω, negligo. Ab

Ἀτημελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, incuratus, inornatus, neglectus. Ex α priv. et τημελής.

Ἀτημέλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem.

Ἀτημελήτως, *adv.* negligenter, incuriose; (2) inornate, inscite, inculte.

Ἀτημελία, ας, ἡ, idem quod ἀτημέλεια.

Ἀτημελῶς, *adv.* idem quod ἀτημελήτως.

Ἀτηρὴς, ὲς, idem quod ἀτηρὸς, *Ep.*

Ἀτηριὸς, idem, *Æsch.*

Ἀτηρὸς, ρὰ, ρὸν, noxius, contumeliosus, ærumnosus. Ab ἄτη.

Ἀτηρία, ἡ, noxa, calumnia, *Suid.*

Ἀτθὶς, ίδος, ἡ, Attica, v. gr. dialectus.

Ἀτίετος, ου, ὁ καὶ ἡ, inultus; (2) qui non valet punire; (3) qui non punit aut ulciscitur, *Rob.* Ex α priv. et τίω, *punio.* Unde

Ἀτίζω, f. ίσω, vilipendo; (2) privo.

Ἀτιθάσσευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui mansuefieri nequit, intractabilis, indomitus. Ex α priv. et τιθασσεύω, *mansuefacio.*

Ἀτίθασσος, ου, ὁ καὶ ἡ, asper, intractabilis.

Ἀτιμαγέλας, *Dor.* pro ἀτιμαγέλης.

Ἀτιμαγελέω, ῶ, f. ήσω, gregem sperno, armentum fastidio; (2) seorsim pascor a grege; (3) segregor, separor a grege. Vid. *Erasm. Adag.* p. 44. b. Ex ἀτιμάω et ἀγέλη. Unde

Ἀτιμαγέλης, ου, ὁ, qui spernit gregem; (2) refractarius et gregem domini deserens; (3) separatus a grege; seorsim a grege pascens. (3) εἶ καὶ ἀτιμαγέλαι βόσκοντ' ἐρημαλέα τείνην ἐν νομῷ, *Theoc.* 25, 132. Κέρας ταύρου κλάσεν ἀτιμαγέλου, *Epigr. in Anth.*

Ἀτιμάζεσκε, 3. sing. imperf. act. *Ion.* pro ἠτίμαζε. Ab

Ἀτιμάζω, f. άσω, contemno, dedignor; (2) contumelia adficio; (3) honore privo, nihil honoris tribuo. *Ph.* contumelior, dehonesto, infamo, deformo; ἠτιμασμένον, dehonestatum, *Ph.* perf. part. pass. Ἀτιμάζειν τινά. Ἀτιμάζεσθαι πρός τινος, ὑπό τινος. Ὑμεῖς δὲ ἠτιμάσατε τὸν πτωχὸν, *Jac.* 2, 6. Τὰ τῶν θεῶν ἔντιμ' ἀτιμάσασ' ἔχε, *Soph. Antig.* 77. Ex α priv. et τίω.

Ἀτιμαλφέω, nullum honorem invenire, *Hes.* Ex α, τιμὴ, et ἀλφέω.

Ἀτιμασθῆναι, a. 1. inf. pass.

Ἀτιμασμὸς, ὁ, idem quod ἀτίμωσις, al. ignominia, *Steph.*

Ἀτιμάσιος, ία, ιον, qui contemni debet, contemnendus. Ab ἀτιμάζω.

Ἀτιμαστὴς, οῦ, ὁ, contumeliosus, *Ph.* a præc.

Ἀτιμαστὴρ, ῆρος, ὁ, idem.

Ἀτίμαστος, ον, inhonoratus, *Mimn.*

Ἀτιμάω, ῶ, f. ήσω, despicio, vitupero, dehonesto, *Ph.* ἀτιμῶ, dehonesto, inhonoro. Μὴ νῦν ἀτίμα θεοὺς, *Soph. Aj.* 1148. Ἠτίμηται, ὅτι ἐψεύσατο, *Dem.* Ab ἄτιμος.

Ἀτιμήσει, 3. sing. f. 1. ind. act. v. ἀτιμάω.

Ἀτίμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, inhonoratus, contemptus, neglectus; (2) non æstimatus; (3) qui non æstimari solet, epith. δίκης, causæ, in qua leges pœnam constituerunt, ut non sit opus τιμήσει actoris vel judicis. Ab ἀτιμάω.

Ἀτιμία, ας, ἡ, ignominia, infamia, contumelia, famositas, ignobilitas, dehonestamentum, dehonestatio, *Ph.* Ab

Ἀτίμιος, ου, ὁ, inhonoratus, *Ph.*

Ἀτιμοπενθὴς, ὲς, contumeliam lugens.

Ἀτιμοποιὸς, οῦ, ὁ, qui alium ignominia adficit, ignominiosus. *Gl. V.* famosus. *Ph.* capitalis. Ex [illegible] et [illegible] *facio.*

Ἄτιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, inhonoratus, honore carens; (2) ab omni honore exclusus. *Ph.* famosus, ignobilis, infamis, al. *Gl. V.* inhonoratus, intestabilis, infimus; (3) inultus; idem eo sensu quod [illegible]. Οὐ μὴν ἄτιμοί γ' ἐκ θεῶν [illegible], *Æschyl. Agam.* [illegible]. Οὐ γὰρ . . . ἄτιμοι Κύπριδος ὀργαὶ κατασκήψουσ' ἐς τὸ σὸν δέμας, *Eur. Hipp.* 1427. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἄτιμα ποιοῦμαι, *Soph. Antig.* 78. Ex α priv. et τιμὴ, *honor.* Hinc

Ἀτιμόω, ῶ, f. ώσω, ignominia adficio, infamia noto. Ἀπέστειλαν ἠτιμωμένον, *Marc.* 12, 4.

Ἀτιμωρησία, ας, ἡ, impunitas, *Ph.* Ex α priv. et τιμωρέω, *punio.* Unde

Ἀτιμωρητὶ, et -τεὶ, *adv.* impune. Ab

Ἀτιμώρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, de quo pœna non est sumpta; (2) cujus injuriam nemo ultione prosecutus est, inultus; (3) cui auxilium non est latum; (4) malus, improbus. *Gl. V.* inultus, impunitus. Hinc

Ἀτιμωρήτως, *adv.* impune.

Ἀτίμως, *adv.* sine honore; (2) ignominiose, cum infamia. (2) γυναῖκα δυστυχῆ κτείνεις ἀτίμως, *Eurip. Andr.* 634. Ab ἄτιμος.

Ἀτίμωσις, εως, ἡ, ignominiosa damnatio. Ab ἀτιμόω. Unde

Ἀτιμωτικὸς, ἡ, ὸν, ignominiosum reddens, ad contumeliam valens.

Ἀτιμωτικῶς, *adv.* cum ignominia et infamia.

Ἄτιν, pro ἅτινα, *quæ*, neutr. plur. Ab ὅστις.

Ἀτίνακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, inconcussus, immotus, non agitatus, inquassatus, *Gl. V.* Ex α priv. et τινάσσω, *concutio.*

Ἀτισανδρέω, ῶ, contemno virum, *Hesych.* Ex ἀτίζω et ἀνὴρ, *vir.*

Ἀτιταλλέμεναι, *Dor.* pro ἀτιτάλλειν.

Ἀτιτάλλω, delicate nutrio, curo; (2) augeo. Πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἄδωνιν, *Theoc.* 15, 111. Ab ἀταλὸς, *mollis.*

Ἀτιτέω, ῶ, f. ήσω, injuria adficio. Ex α priv. et τιέω, seu τίω, *punio.*

Ἀτίτης, ου, ὁ, inhonoratus:

Ἄτιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem; (2) impunitus, inutilis. Ex α priv. et τίω.

Ἀτίω, idem quod ἀτίζω, *Suid.*

Ἀτλαγενέων, gen. plur. ab

Ἀτλαγενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Atlante genitus. Ex Ἄτλας et γίνομαι, *nascor.*

Ἄτλας, αντος, ὁ, Atlas, nomen proprium; (2) extrema colli vertebra; (3) qui aliquid more Atlantis cæliferi bajulat; (4) statua aliquid capite sustinens; (5) qui non est audax; (6) qui nihil patitur. Ex α priv. vel pleon. et τλῆμι, *perfero.*

Ἄτλατος, *Dor.* pro ἄτλητος.

Ἀτλησία, ας, ἡ, intolerantia, impatientia.

Ἀτλητέω, ῶ, f. ήσω, tolerare vel perpeti non possum; (2) sum intolerabilis; (3) metuo, animo sum abjecto. Πάρειμ' ἀτλητῶν, *Soph. Œd. Tyr.* 515. Ab

Ἄτλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, intolerabilis, intolerandus. Ex α priv. et ταλάω, seu τλῆμι.

Ἀτμᾷ, *vapori*, dat. sing. *Dor.* pro ἀτμῇ.

Ἀτμενία, ας, ἡ, servitus; (2) infortunium, calamitas; (3) administratio. (1) ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς δμῶας μυιοσόβου ῥύομαι ἀτμενίης, *Anthol.* 4.

Ἀτμένιος, ου, ὁ καὶ ἡ, laboriosus. Ab

ΑΤΜΕΝΟΣ, ου, ὁ, famulus, servus, minister; (2) subjectus alterius potestati.

Ἀτμενύω, servio. Pro ἀτμενεύω, ab ἄτμενος. Ἀτμεύειν ἀνέμοις πόρον ἐννοσίγαιος, *Nic. Alexiph.* 172.

Ἀτμὴ, ῆς, ἡ, vapor. Ab ἀτμός.

Ἀτμὴν, ένος, ὁ, idem quod ἄτμενος.

Ἄτμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non sectus, sectionem non passus; (2) non exsectus, non castratus; (3) indivisibilis. *Gl. V.* imputatus, incæduus. Ex α priv. et τέμνω, *seco.*

Ἀτμιάω, ῶ, exhalo, vaporo. Ab ἀτμός.

Ἀτμιδοῦχος, ου, ὁ, vaporem habens, vaporosus. Ex ἀτμὶς et ἔχω, *habeo.*

Ἀτμιδώδης, ώδης, idem.

Ἀτμίζω, f. ίσω, vaporo, exhalo. Ab

Ἀτμὶς, ίδος, ἡ, flatus, halitus, exhalatio, vapor, fumus.

Ἄτμισις, ἡ, vaporatio, vaporum emissio.

Ἀτμισμὸς, οῦ, ὁ, idem, *Steph.*

Ἀτμοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, fumi speciem habens, vapori similis. Ex ἀτμὸς et εἶδος.

Ἀτμοειδῶς, *adv.* in fumi seu vaporis modum.

ΑΤΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, flatus, vapor, halitus, fumus. Hinc

Ἀτμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, plenus vaporis, vaporiferus, vapores multos emittens.

Ἄτοιχος, ου, ὁ καὶ ἡ, parietem non habens.

Ἀτοκεὶ, *adv.* sine prole; (2) sine usura.

Ἀτόκιον, ου, τὸ, medicamen sterilitatem inducens. Ab

Ἀτόκιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui conceptionem impedit, qui sterilitatem adfert. Ab

Ἄτοκος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui nondum peperit; (2) sterilis; (3) mutuo datus sine usura. Ex α priv. et τίκτω, *pario.*

Ἀτόκως, *adv.* idem quod ἀτοκεὶ (2).

Ἀτολμάτω, gen. sing. *Dor.* pro ἀτολμήτου.

Ἀτολμάω, ῶ, f. ήσω, timidus sum, cunctor, expavesco, reformido. Hinc

Ἀτόλμητος, ον, non audendus, non sustinendus.

Ἀτολμία, ας, ἡ, timiditas, formido, ignavia. Ab

Ἄτολμος, ου, ὁ καὶ ἡ, confidentiæ expers, timidus, imbellis, formidolosus. Ex α priv. et τόλμα.

Ἀτόλμως, *adv.* timide. A præc.

Ἄτομος, ου, ὁ καὶ ἡ, insecabilis, individuus; (2) qui sectus non est; (3) ἡ, corpusculum minutissimum, quod divisionem non admittit; dicuntur item ἄτομοι minuta quædam corpuscula qualia videmus in sole, per fenestram radios ac lumen immittente; (4) momentum, temporis spatium brevissimum. (2) Οἵτης ἄτομον ὃς λειμῶν' ἔχεις, intonsum, *Soph. Trach.* 200. Ex α priv. et τέμνω, *seco.*

Ἀτονέω, ῶ, f. ήσω, deficio, infirmus sum, langueo. *Ph.* ἀτονεῖ, deficit.

Ἀτονία, ας, ἡ, defectio, imbecillitas, languor, infirmitas. Ab

Ἄτονος, ου, ὁ καὶ ἡ, incontentus, infirmus, inefficax, lassus, *Ph.* Ex α priv. et τείνω.

Ἀτόνως, *adv.* leviter, remisse.

Ἀτόξευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, quem sagitta non possis attingere; (2) qui sagitta non est ictus. Ex α priv. et τοξεύω, *sagitta ferio.*

Ἄτοξος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sine arcu est; (2) qui arcu uti nescit. Ex α priv. et τόξον, *arcus.*

Ἀτόπαστος, ον, qui conjici nequit, *Hes.* Ex α et τοπάζω.

Ἀτόπημα, ατος, τὸ, factum vel dictum inepte atque absurde. *Ph.* flagitium, facinus. Ab ἄτοπος.

Ἀτοπηματοποιὸς, οῦ, ὁ, fascinorosus, *Gl. V.* Ex ἀτόπημα et ποιέω, *facio.*

Ἀτοπία, ας, ἡ, insolentia, insolita novitas; (2) turpitudo, malitia; (3) absurditas, disconvenientia; (4) de symptomatibus morborum molestis, insolitis, haud prævisis. Ab

Ἄτοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, insolens, novus, etiam mirabilis; (2) incommodus, importunus; (3) absurdus; (4) stolidus; (5) improbus. *Gl. V.* absurdus, inconsequens; *item* facinorosus, flagitiosus, *Gl. V.* Ex α et τόπος.

Ἀτόπως, *adv.* absurde, inconvenienter, inepte. A præc.

Ἀτόρνευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, incælatus, *Gl. V.*

Ἄτος, ου, ὁ ϗ ἡ, insatiabilis. Ἄτος πολέμοιο, *Il.* 5, 388. Ex α priv. et ἄδω.

Ἀτραγῳδής, εος, ὁ ϗ ἡ, tragœdiæ non similis; (2) indecens. Ex α priv. et τραγῳδός.

Ἀτραγῴδητος, ου, ὁ ϗ ἡ, tragico fastu et ostentatione carens; (2) qui tragice decantatus aut exaggeratus non est. Ex iisd.

Ἀτραγῴδως, *adv.* sine tragico tumore, sine strepitu, tumultu; leniter, modeste.

Ἀτράκτιον, ου, τὸ, fusus, *Gl. V.* Ab ἄτρακτος.

Ἀτρακτοειδής, έος, ὁ ϗ ἡ, fuso similis.

ΑΤΡΑΚΤΟΣ, ου, ὁ ϗ ἡ, fusus, colus; (2) jaculum, sagitta. Hinc

Ἀτρακτυλὶς, ίδος, ἡ, spinæ genus. *Gl. V.* colus. *Angl.* THE DISTAFF-THISTLE.

Ἀτράνωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui declaratus non est, non manifestus, obscurus. Ex α et τρανός.

Ἀτράπεζος, ον, expers convivii, *Men.*

Ἀτράπελος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui difficulter moveri potest; (2) morosus. Ex α priv. et τρέπω.

Ἀτραπίζω, eo, vado, viam carpo, iter facio, *Hes.* Ab ἀτραπὸς, *via.*

Ἀτραπιτὸς, οῦ, ὁ, idem quod

Ἀτραπὸς, οῦ, ἡ, via trita, semita, callis, trames, *Ph.* Ex α int. et τραπέω, *calco.*

Ἀτραυμάτιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, invulneratus; (2) invulnerabilis. Ex α priv. et τραυματίζω.

ΑΤΡΑ'ΦΑΞΥΣ, εως, ἡ, atriplex, genus oleris. *Angl.* ORRACHE.

Ἀτράφαξυς, υος, ἡ, idem.

Ἀτράχηλος, collo carens, *Ep.*

Ἀτρείδαι, *Atridæ*, *Dor.* pro Ἀτρεΐδαι.

Ἀτρείδα, *Atridæ*, nom. dual.

Ἀτρέκεια, ας, ἡ, veritas, certitudo, perspicuitas. Ab

ΑΤΡΕΚΗ'Σ, έος, ὁ ϗ ἡ, verus, certus; (2) accuratus; (3) numeris additum ἀτρεκὲς est omnino; (4) eximius, illustris. (1) βιότου δ' ἀτρεκεῖς ἐπιτηδεύσεις, accurata vitæ studia, *Eurip. Hipp.* 266. (4) δόξα δὲ μήτ' ἀτρεκὴς, μήτ' αὖ παράσημος ἐνείη, neque eximia, neque mala, *Id. Ibid.* 1115. Ab α et τρέω.

Ἀτρεκίη, ης, ἡ, *Ion.* pro ἀτρέκεια.

Ἀτρεκῶς, *adv.* vere. Ab ἀτρεκής.

Ἀτρέμα, *adv.* sine aliquo motu, quiete, tacite, tranquille; (2) intrepide. Ab ἄτρομος.

Ἀτρεμαῖος, αία, αῖον, quietus, intrepidus.

Ἀτρέμας, *adv.* idem quod ἀτρέμα.

Ἀτρεμέεσθαι, præs. inf. med. verbi

Ἀτρεμέω, ῶ, f. ήσω, immotus maneo. Ἀτρεμέει ἡ χολὴ, *Aret.* Ab ἄτρομος.

Ἀτρεμὴς, ὲς, imperterritus, immotus. Ab α et τρέμω.

Ἀτρέμητος, ον, immotus, *Hes.* Ex α et τρέμω.

Ἀτρεμία, ας, ἡ, quies, audacia. Hinc

Ἀτρεμίζω, immotus subsisto; (2) stabilio, firmo. Ἀτρεμίζειν τὴν ψυχὴν, *Herodot.*

Ἀτρεπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, immutabilis, immotus, firmus, constans; (2) rectus; qui verti nequit, rigidus, crudelis, inhumanus. Ἀτρέπτοιο λυτήριον φόνοιο, *Apoll. Rhod.* 4, 704. Ex α priv. et τρέπω, *verto.* Hinc

Ἀτρεπτότης, ητος, ἡ, immutabilitas, nulla conversio, *Suicer.*

Ἀτρέπτως, *adv.* immutabiliter; (2) recte.

Ἄτρεστος, ου, ὁ ϗ ἡ, intrepidus. Ex α priv. et τρέω, *tremo.* Hinc

Ἀτρέστως, *adv.* intrepide.

Ἀτρεψία, ας, ἡ, idem quod ἀτρεπτότης, *Suicer.*

Ἄτρητος, ου, ὁ ϗ ἡ, non cavus, non perforatus nec pertusus, non terebratus; (2) cui meatus ani coaluit.

Ἀτρήτως, *adv.* sine foramine. A præc.

Ἀτρήχυντος, ου, ὁ ϗ ἡ, asperitatis expers. Ἀτρήχυντον ἔλαιον, *Aret.* Ab α priv. et τρηχύνω, *Ion.* pro τραχύνω, *exaspero.*

Ἀτρίαντος, ου, ὁ ϗ ἡ, invictus.

Ἀτρίβαστος, ον, idem quod ἄτριψ, *Xen.*

Ἀτριβὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, non tritus, inusitatus; (2) inexercitatus, imperitus. Ex α et τρίβω.

Ἀτριβεὶ, *adv.* sine mora, sine detrimento, *Steph.*

Ἀτρίβων, ωνος, ὁ ϗ ἡ, pallio carens trito; (2) non tritus in aliqua re.

Ἄτριπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἀτριβής; (2) indomitus, laboris inexpertus.

Ἄτριχος, ου, ὁ ϗ ἡ, sine capillis, capillis carens. Ex α priv. et θρὶξ, *capillus.*

Ἄτριψ, ιβος, ὁ, imperitus, in re aliqua non versatus. Ex α priv. et τρίβω, *tero.*

Ἀτρομέω, ῶ, f. ήσω, non tremo. Ab

Ἄτρομος, ου, ὁ ϗ ἡ, intrepidus. Ἄτρομον μένος, *Il.* 5, 126. Ex α priv. et τρομέω.

Ἀτροπία, ας, ἡ, male morata natura, improbitas, malignitas; (2) temeritas; (3) immutabilitas; (4) nox intempesta, media nox. Ab

Ἄτροπος, ου, ὁ ϗ ἡ, immutabilis, perpetuus, æternus; (2) ἡ, una Parcarum, Atropos. Ex α priv. et τρέπω, *verto.*

Ἀτροφέω, ῶ, f. ήσω, tabesco, non nutrior. *Gl. Vet.* tabesco. Ex α priv. et τρέφω, *nutrio.*

Ἀτροφία, ας, ἡ, alimenti defectus; inedia, *Gl. V.* (2) tabes; (3) morbus. Ab

Ἄτροφος, ου, ὁ ϗ ἡ, impastus; (2) non alens. Ex α priv. et τροφὴ, *alimentum.*

Ἀτρύγετος, ου, ὁ ϗ ἡ, sterilis, infructuosus, epith. maris, vel indomitus, indomabilis. A τρύχω, *Etn.*

Ἀτρυγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui vindemiari non potest, ineptus vindemiæ. A τρυγή.

Ἀτρυγηφάγος, ον, helluo, *Hes.*

Ἄτρυγος, ου, ὁ ϗ ἡ, fæce carens; (2) purus. Ex α priv. et τρὺξ, *vinum recens.*

Ἀτρύμων, ον, idem quod ἄτρυτος.

Ἀτρύπητος, ου, ὁ ϗ ἡ, non perforatus, nullo foramine pervius. *Gl. V.* infossus; (2) solidus. Ex α priv. et τρυπάω.

Ἀτρύπονος, ου, ὁ ϗ ἡ, ærumnosus; (2) qui multos subit labores, nec iis frangitur. Ex ἄτρυτος et πόνος, *labor.*

Ἄτρυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, indefessus, indomitus; (2) vehemens; (3) ingens. Ex α priv. et τρύω, *tero.* Hinc

Ἀτρυτώνη, ης, ἡ, indomita, epith. Minervæ.

Ἀτρύτως, *adv.* sine defatigatione, fortiter, constanter.

Ἀτρύφερος, ου, ὁ ϗ ἡ, minime mollis, non delicatus, deliciis non addictus; (2) incultus. Ex α priv. et τρυφὴ, *deliciæ.*

Ἀτρύφητος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem.

Ἄτρυφος, idem; (2) delicatus, *ap. Ath.*

Ἀτρὼς, ῶτος, ὁ ϗ ἡ, invulneratus; (2) illæsus; (3) inoffensus. Ex α priv. et τιτρώσκω, *vulnero.*

Ἀτρωσία, ας, ἡ, qu. dic. invulnerabilitas, corpus quod vulnerari nequit, quale fuit Cœneo.

Ἄτρωτος, idem quod ἀτρὼς, invulneratus, incolumis. Ἄτρωτον ὦ μὲθ' ἦν ἂν, *Soph. Œd. Col.* 906.

Ἀτρώτως, *adv.* sine vulnere; (2) invicte.

ΑΤΤΑ, ων, τὰ, pro ἄτινα, aliqua, quædam; (2) *vocula* in sermone plane abundans.

ΑΤΤΑ, vox qua juniores senes compellant, sodes, amabo, pater, *Lat.* attæ, *senes.*

Ἀττάγας, seu ἀτταγᾶς, avis picto dorso, gallinago, rusticula, coturnix, attagen.

ΑΤΤΑΓΗ'Ν, ῆνος, ὁ, idem.

ΑΤΤΑ'ΡΑΧΟΣ, vel ἀττάραγος, ου, ὁ, pustula, seu minutum fragmentum, quod pani nimium cocto deraditur, aut sponte decidit, mica.

ΑΤΤΑΤΑΙ', *interjectio*, atat.

ΑΤΤΑΤΑΙΑ'Ξ, *interjectio flentis.*

ΑΤΤΕ'ΛΑΒΟΣ, ου, ὁ, locustæ species.

Ἀττέλεβος, ου, ὁ, idem.

Ἀττελεβόφθαλμος, ον, locustæ oculos habens.

Ἀττικὴ, ῆς, ἡ, Attica, Atticus ager.

Ἀττικίζω, f. ίσω, partes Atheniensium sequor; (2) Atticorum dicendi genus imitor. Ab Ἀττικός.

Ἀττικισμὸς, οῦ, ὁ, sermo Atticus, Attica dialectus. Ab ἀττικίζω.

Ἀττικὸς, ἡ, ὸν, Atticus.

Ἀττικιστὶ, *adv.* Attice, more Attico.

Ἀττικουργέω, more Attico facio, elaboro.

Ἀττικουργὴς, ὲς, more Attico factus. Ab ἔργον.

ΑΤΤΩ, prosilio, subsilio, subsulto. Ἄττων δεῦρο κἀκεῖσε, *Dem.* Ὅρνις τῷ ὀμμάτι πρὸς τὸ ὅμοιον ἄττοντος φύσει, *Max. Tyr.* 26, 4.

Ἀτυζηλὸς, ἡ, ὸν, terribilis, terrificus. Ab

ΑΤΥ'ΖΩ, f. ξω, terreo, metu percello; (2) perturbo; (3) obstupefacio, stupore percello, [illegible] (4) emitto. Πατρὸς φίλου ὄψιν [illegible] (1) ὁ δ' ἥρα παῦρον ἀτύζει [illegible] ittit, parum respirat, [illegible]

Ἄτυκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, infectus. Ex α et τεύχω.

Ἀτύλωτος, [illegible] qui non est callosus, de humero. [illegible] *Callimach. Hymn. in Dian.* 213: ubi male legitur ἀσίλωτοι, quæ vox Græca non est.

Ἀτύμβευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, carens sepultura, insepultus. Ex α priv. et τυμβεύω.

Ἄτυμβος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem.

Ἄτυπος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui non satis expedite lingua utitur, non satis verba exprimens, aerem nempe non recte feriendo; (2) justa membrorum proportione destitutus. Ex α priv. et τύπος.

Ἀτύπτητος, ου, ὁ ϗ ἡ, non verberatus, incæsus, *Gl. V.* Ex α priv. et τύπτω.

Ἀτύπωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non formatus, non expressus; [illegible] Ex α priv. et τυπόω.

Ἀτυράννευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, liber a tyrannis sive a dominatu tyrannico. Ex τυραννεύω.

Ἀτυραννεύτως, *adv.* libere a tyrannide.

Ἀτύρωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui in caseum densatus et coagulatus non est; (2) qui lac coagulari non sinit. Ex α priv. et τυρόω.

Ἀτυφία, ας, ἡ, modestia, vacuitas a fastu. Ab

Ἄτυφος, ου, ὁ ϗ ἡ, minime fastuosus.

Ἀτύφως, *adv.* sine fastu, modeste, quasi sine jactantiæ fumo, aut stultitiæ caligine.

Ἀτυχέω, ῶ, f. ήσω, miser sum, non adsequor. Ab ἀτυχής. Hinc

Ἀτύχημα, ατος, τὸ, miseria, infortunium; (2) flagitium, scelus.

Ἀτυχὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, infelix; (2) impos voti; (3) scelestus, impurus.

Ἀτύχησις, εως, ἡ, et

Ἀτυχία, ας, ἡ, casus adversus, infortunium; (2) culpa, flagitium, *ap. Polyb.* Ex α priv. et τύχη, *fortuna.*

Ἀτυχῶς, *adv.* infeliciter; (2) præter votum.

Ἀτω, f. άσω, lædo, noceo. Ab ἄτη, *noxa.*

ΑΥ', *adv.* rursum; (2) retro, retrorsum; (3) vice versa, contra; (4) vicissim; (5) vero, pro δέ. (6) αὖ αὖ, vox ficta latratum canis exprimens.

Αὐαίνω, vel αὑαίνω, f. ανῶ, arefacio, exsicco. Ἄφιλος αὐανῶ βίον, *Soph. El.* 819. Ab αὔω, *sicco.*

Αὐαλέος, έα, έον, siccus, aridus; (2) squalidus, horridus, *de capillis.* Ab αὖος.

Αὐάνθης, 2. sing. a. 1. ind. pass. *Ion.* pro ηὐάνθης, a verbo αὐαίνω.

Αὔανος, ου, ὁ, placentarum genus, *Poll.*

Αὔανσις, εως, ἡ, arefactio; (2) senium et tabes plantarum. Ab αὐαίνω.

Αὐαντὴ, ῆς, ἡ, nomen morbi, *ap. Hipp.*

Αὐαντικὸς, ἡ, ὸν, exsiccans aliquid.

Αὐασμὸς, οῦ, ὁ, exsiccatio; (2) siccitas.

Αὐάτη, ης, ἡ, *Æol.* pro ἄτη, damnum. Ἀλλά νιν ὕβρις εἰς αὐάταν ὑπεράφανον ὦρσεν, *Pindar. Pythic.* 2, 52.

Αὐγάζω, f. άσω, illustro; (2) video, adspicio; (3) splendeo, illucesco. Εἰς τὸ μὴ αὐγάσαι αὐτοῖς τὸν φωτισμὸν, 2 *Cor.* 4, 4. Ab αὐγή.

Αὐγαλέος, α, ον, splendidus, *Diosc.*

Αὐγάσδεο, *inspice*, 2. sing. præs. imperat. med. *Dor.* pro αὐγάζεο, et hoc *Ion.* pro αὐγάζεσο, seu αὐγάζου, a verbo αὐγάζομαι.

Αὐγάσεαι, *respicies*, 2. sing. f. 1. ind. med. *Ion.* pro αὐγάσεσαι, seu αὐγάσῃ.

Αὔγασμα, ατος, τὸ, splendor. Ab αὐγάζω.

Αὐγασμὸς, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

Αὐγέω, ῶ, f. ήσω, splendeo. Ab

ΑΥΓΗ', ῆς, ἡ, splendor, lux; jubar, lumen, *Gl. V.* (2) locus illustratus; (3) oculus; (4) diluculum. Hinc

Αὐγήεις, ήεσσα, ῆεν, splendidus; (2) oculorum acie valens.

Αὐγάτειρα, ας, ἡ, illuminatrix, epith. lunæ.
Αὐγοειδὴς, ὲς, splendidus, *Suid.*
Αὐδάζομαι, loquor, proloquor.
Αὐδάξασθαι, a. 1. inf. med. *Ion.* pro αὐδήσασθαι.
Αὐδάσομαι, f. 1. ind. med. *Dor.* pro αὐδήσομαι. Ab
Αὐδάω, ῶ, f. ήσω, vocem edo, loquor, dico, jubeo, *Soph. Œd. Col.* 1630. (2) alloquor. Χρὴν ἀντὶ τούτων αὐτὸν αὐδᾶσθαι νικρὸν, *Soph. Phil.* 450. Ab αὐδή.
Αὐδάομαι, ῶμαι, vocor; (2) *active*, dico. (1) αὐδῶμαι δὲ παῖς Ἀχιλλέως, Νεοπτόλεμος, *Soph. Phil.* 240. (2) οἶσθα γὰρ ὃν γ' αὐδῶμαι, scis enim quem dico, *Id. Ibid.* 852.
ΑΥ'ΔΗ', ῆς, ἡ, vox, oratio, sermo; (2) nuncium.
Αὐδήεις, ήεσσα, ῆεν, voce præditus, vocalis; (2) clarus, celebris, qui voce hominum celebratur. Ab αὐδή.
Αὐδήσασκε, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* pro ηὔδησε, a verbo αὐδάω.
Ἀυδρία, ας, ἡ, aquæ penuria. Ab
Ἄυδρος, ου, ὁ ἡ ἡ, aqua carens. Ex α priv. et ὕδωρ.
Αὖθ', *rursus*, pro αὖθι.
Αὐθάδεια, ας, ἡ, arrogantia; (2) morositas; (3) amor sui; (4) pertinacia; (5) temeritas. *Ph.* contumacia, præsumptio, temeritas, insolentia. Ab
Αὐθάδης, εος, ὁ ἡ ἡ, sibi placens, se ipsum admirans; (2) superbus; (3) contumax; procax, insolens, præfractus, cerebrosus, petulans, ferox, *Gl. V.* Ex αὐτὸς et ἁδέω.
Αὐθαδία, ας, ἡ, idem quod αὐθάδεια. Hinc
Αὐθαδιάζω, f. άσω, contumacem reddo; et αὐθαδιάζομαι, pertinaciter resisto.
Αὐθαδίζομαι, insolenter, temere ago. *Gl. V.* præsumo.
Αὐθαδικὸς, ἡ, ὸν, idem quod αὐθάδης.
Αὐθάδισμα, ατος, τὸ, procacitas, contumacia, protervia.
Αὐθαδίστομος, ου, ὁ ἡ ἡ, contumaci ore et temerario. Ex αὐθάδης et στόμα, *os.*
Αὐθαδῶς, *adv.* contumaciter, pertinaciter.
Αὔθαιμος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui est ejusdem sanguinis. Ex αἷμα, *sanguis.*
Αὐθαίμων, ονος, ὁ ἡ ἡ, idem. Ὦ Διὸς αὐθαίμων, *Soph. Trach.* 1039.
Αὐθαίρετος, ου, ὁ ἡ ἡ, voluntarius, ultroneus, *Gl. V.* Τούτων δ' αὐθαίρετον ὁδὸν, *Soph. Œd. Col.* 523. Πρὶν .... φυγῇ πρὸς Ἄργος διαβαλεῖν αὐθαίρετος, *Eurip. Suppl.* 930. Ex αὐτὸς et αἱρέομαι.
Αὐθαιρέτως, *adv.* sponte, ultro.
Αὐθέκαστος, ου, ὁ ἡ ἡ, severus, rigidus; (2) justus. Ex ἕκαστος, (potius ἑκὰς, *Ern.*)
Αὐθεντέω, ῶ, auctoritatem in aliquem usurpo, dominor; (2) auctoritate mea probo; (3) auctorem me præbeo. *Gl. V.* αὐθεντῶ, auctoro. Αὐθεντεῖν ἀνδρὸς, 1 *Tim.* 2, 12. Ab αὐθέντης. Hinc
Αὐθέντημα, ατος, τὸ, auctoramentum, *Gl. V.*
Αὐθέντης, ου, ὁ, qui sua manu se perimit; (2) auctor cædis; (3) auctor quilibet; (4) dominus, auctor, qui suo jure aliquid facit. (3 et 4) istæ duæ significationes veteribus Græcis ignotæ. Vide αὐθύντης. Ex αὐτὸς et ἵεσθαι, *mittere.* Hinc
Αὐθεντία, ας, ἡ, potestas, auctoritas, jus.
Αὐθεντικὸς, ἡ, ὸν, authenticus, auctoritate justa munitus. *Gl. V.* αὐθεντικὸν, auctoratitium, authenticum.
Αὐθεντικῶς, *adv.* cum auctoritate, authentice.
Αὐθερμήνευτος, ον, facilis explicatu. Ex ἑρμηνεύω, qu. seipsum interpretans.
Αὐθημερίζω, eodem die perficio.
Αὐθημερὸν, *adv.* eodem die, eo ipso die.
Αὐθήμερος, ου, ὁ ἡ ἡ, eodem die factus, qui est ejusdem diei, subitus, extemporalis. Ex αὐτὸς et ἡμέρα, *dies.*
Αὐθημερινὸς, idem.
Αὖθι, *adv.* illic, ibi; (2) huc; (3) statim. Ab αὐτόθι. Quandoque etiam idem quod αὖθις.

Αὐθιγενὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, indigena, in aliquo loco natus; (2) perennis, de fonte. Ex γίνομαι.
Αὐθιμαίνης, εος, ὁ ἡ ἡ, indigena, nativus, *Lex. Vulg.* Ex αὖθι et μένω, *maneo.*
Αὖθιν, *adv.* idem quod
Αὖθις, *adv.* denuo, rursus, iterum; (2) posthac, in posterum; (3) retro. Hinc (4) ὁ, ἡ, τὸ, αὖθις, sequens, posterus. Ab αὖ.
Αὐθόμαιμος, ου, ὁ ἡ ἡ, consanguineus; (2) frater. (2) οἱ δ' αὐθόμαιμοι τοῦ νεανίαι ποῦ 'στι; *Soph. Œd. Col.* 335. Ex αὐτὸς et αἷμα, *sanguis.*
Αὐθομολογέομαι, οῦμαι, ultro profiteor.
Αὐθύπαρκτος, ου, ὁ ἡ ἡ, per se subsistens. Ex αὐτὸς et ὑπάρχω, *subsisto.*
Αὐθυπόστατος, ου, ὁ ἡ ἡ, idem. Ex αὐτὸς et ὑφίστημι, *subsisto.*
Αὐθυπότακτος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui per se est subjunctivi modi. Ex αὐτὸς et ὑποτάσσω.
Αὐθυποτάκτως, *adv.* ita ut per se sit subjunctivi modi.
Αὐθωρεὶ, *adv.* ea ipsa hora, ilico. Κελεύων αὐθωρεὶ ἀπηλλάχθαι, *Synes. de Regno*, 18.
Αὐθωρὸν, *adv.* ea ipsa hora, eadem hora. Ex αὐτὸς et ὥρα, *hora.*
Αὐΐαχος, ου, ὁ ἡ ἡ, clamans, ut canes latrantes; (2) clamosus. Ex αὖ et ἰάχω.
Αὐλαία, ας, ἡ, aulæum, cortina, velum scenæ vel januæ, sc. ταπίς. Ab αὐλή.
Αὐλακεργάτης, ου, ὁ, sulcorum efficiens, epith. vomeris. Ex αὖλαξ, *sulcus*, et ἐργάτης, *operarius.*
Αὐλακίζω, f. ίσω, sulco, hiulco, imporco, *Ph.* Αὐλακίζειν τὸ χωρίον, *Aristot.* Ab
ΑΥ'ΛΑΞ, ακος, ἡ, sulcus, lira, *Gl. V.*
Αὐλακισμὸς, οῦ, ὁ, sulcatio, *Gl. V.* αὐλακισμοὶ, insectiones. Ab αὐλακίζω.
Αὐλάρχης, ου, ὁ, aulæ princeps, *Suicer.*
Αὐλεία, ας, ἡ, aulæ janua. Ab αὐλή.
Αὔλειον, ου, τὸ, vestibulum, atrium.
Αὔλειος θύρα, janua atrii, h. e. viæ proxima, antica.
Αὔλειος, ου, ὁ ἡ ἡ, vestibularis, atriensis.
Αὐλείτης, ου, ὁ, villicus, pastor, opilio qui ovium stabulum curat, purgat. Εἴπετο δ' ἀνὴρ αὐλείτης, *Apoll. Rhod.* 4, 1486. Ab αὐλή.
Αὐλέω, ῶ, f. ήσω, tibia cano. Ab αὐλός.
ΑΥ'ΛΗ', ῆς, ἡ, locus subdialis; (2) atrium; (3) stabulum, caula, ovile; (4) domus regia, seu principis aula. Olim sic dictus fuit locus ad quem capite condemnati ducebantur; postea dictus est ἀρχεῖον.
Αὔλημα, ατος, τὸ, carmen ad tibiarum sonum; (2) tibiarum inflatio. (2) ἐπειδὴ συντεταγμένην αὐτῇ τὴν παρειὰν ἐν τοῖς αὐλήμασιν εἶδε, *Heliod. Æthiop.* 2. Ab αὐλέω.
Αὐλησεῦντι, *tibia laudabunt*, 3. pl. f. 1. ind. act. *Dor.* pro αὐλήσουσι, ab αὐλέω. Unde
Αὔλησις, εως, ἡ, ipsa tibiarum inflatio.
Αὔλησον, *tibia cane*, 2. sing. a. 1. imperat. act.
Αὐλητὴρ, ῆρος, ὁ, tibicen.
Αὐλητὴς, οῦ, ὁ, tibicen: idem quod αὐλείτης, *Hesych.* Ἐαθινὸς γὰρ πρίν τιν' αὐλητῶν ὁρᾷν, *Soph. in Pastoribus. Harpocrat.* in Νάννιον, quo in loco pessime interpres *tibicinem* reddit.
Αὐλητικὴ, ῆς, ἡ, sc. τέχνη, ars inflandi tibias, seu canendi tibiis. Ab
Αὐλητικὸς, ἡ, ὸν, ad tibicinem pertinens.
Αὐλητικῶς, *adv.* more tibicinum.
Αὐλητρία, ας, ἡ, theca tibiarum.
Αὐλητρίδιον, ου, τὸ, tibicinula. Dim. ab
Αὐλητρὶς, ίδος, ἡ, tibicina. Ab αὐλητής.
Αὐλιὰς, άδος, ἡ, incola, *Ep.*
Αὐλίδιον, ου, τὸ, Dim. ab αὐλὴ, conisterium, *ap. Theophr.*
Αὐλίζομαι, f. ίσομαι, diversor, stabulor, pernocto, dormio; (2) castra loco. *Gl. V.* commoror, imprimis in castris. Αὐλίζεσθαι ἀπό τινος, abesse; ἐπὶ τῆς γῆς, jacere. Ab αὐλή.
Αὐλικὸς, ἡ, ὸν, tibialis, fistularis; (2) tibicen, fistulator. Ab αὐλός.
Αὔλιον, ου, τὸ, stabulum; (2) domicilium. Αὔλιον βοτῆρα, *Apoll. Rhod.* 4, 1249.
Αὔλιος, ου, ὁ ἡ ἡ, ad stabulum pertinens, vel ducens. Ἀστὴρ αὔλιος, vesper, hesperus, *Apoll. Rhod.* 4, 1629. Ab αὐλή. Unde

Αὖλις, ιδος, ἡ, aula; (2) tentorium; (3) cubile, lectus; (4) stabulum; (5) castra; (6) locus septus, in quo retia avibus tensa stant; (7) nidus avium; (8) portus in Bœotia.
Αὐλίσκος, ου, ὁ, parva tibia, fistula, Dim.
Αὐλισμὸς, οῦ, ὁ, pernoctatio, stabulatio. Ab αὐλίζομαι.
Αὐλοειδὴς, ὲς, tibiæ formam habens, *Bud.*
Αὐλοθετέω, ῶ, f. ήσω, fistulas seu tibias compingo, *pessime.* Αὐλὸς *tibia* diversum quid est a *fistula*; hanc Pan invenit, illam Minerva. Eadem compositionis est ratio quæ in verbo ἀγωνοθετέω· vertendum igitur, tibiarum concentus instituo. Ἡ γὰρ παρθένος αὐλοθετεῖ· diva enim virgo tibiarum concentus instituit, *seu* tibiæ inventrix est. *Leonidas Tarent. in Anthologia H. Steph.* 437. Ex αὐλὸς et τίθημι, *compono.*
Αὐλοθήκη, ης, ἡ, loculus tibiarum.
Αὐλοποιητικὴ, ῆς, ἡ, sc. τέχνη, ars conficiendi tibias.
Αὐλοποιητικῶς, *adv.* ex arte tibiarum conficiendarum. Ab
Αὐλοποιΐα, ας, ἡ, idem quod sequens.
Αὐλοποιΐη, ῆς, ἡ, ars tibiarum conficiendarum.
Αὐλοποιὸς, οῦ, ὁ, qui fistulas conficit. *Gl. V.* tibiarius. Ex αὐλὸς et ποιέω, *facio.*
Αὐλοπρεπὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, aulæ conveniens. Ex αὐλὴ et πρέπω, *convenio.*
ΑΥ'ΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, tibia; (2) follis; (3) pars hastilis, annulus fibulæ; (4) sanguinis e naribus torrens.
Ἄυλος, ου, ὁ ἡ ἡ, materiæ expers. Ex α priv. et ὕλη, *materia.*
Αὐλοτρύπης, ου, ὁ, qui tibias perforat. Ex αὐλὸς et τρύπα, *foramen.* Unde *adv.* αὐλοτρυπητικῶς.
Αὐλουρὸς, et αὐλωρὸς, οῦ, ὁ, custos aulæ, *Ern.* domus custos, *Hes.*
Αὐλῳδία, ας, ἡ, tibiarum cantus, tibiæ sonus.
Αὐλῳδικὸς, ἡ, ὸν, tibialis, fistularis. Ab
Αὐλῳδὸς, οῦ, ὁ, cantor, auletes, tibicen. Ex αὐλὸς et ᾠδὴ, *cantus.*
Αὐλὼν, ῶνος, ὁ, vallis, convallis, locus planus montibus inclusus. Ab αὐλός. Hinc
Αὐλωνίσκος, ου, ὁ, parva vallis. Dim.
Αὐλωνιὰς, άδος, ἡ, in vallibus commorans, habitans, v. gr. Nympha.
Αὐλωνίζω, in convalle dego, *Suid.*
Αὐλωνοειδὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, vallis figuram habens, anfractuosus, habens speciem seu formam αὐλῶνες, *Diod.* Ex αὐλὼν et εἶδος.
Αὐλώπιδι, *galeæ*, dat. sing. ab
Αὐλῶπις, ιδος, ἡ, epith. galeæ, a figura foraminis per quod prospectus patet, vel coni, cui crista inseritur. Ab
Αὐλωπὸς, οῦ, ὁ ἡ ἡ, fistulæ similes habens oculos; (2) piscis quidam, qui et αὐλωπίας. Ex αὐλὸς et ὤψ.
Αὐλωτὸς, ἡ, ὸν, ad fistulæ formam factus, vel fistula ut dolone instructa.
Αὐξάνω, f. ξήσω, augeo, incrementum do; αὐξάνομαι, cresco, glisco, olesco, integresco, augesco, *Gl. V.* αὐξῆσαι, augere, *Ph.* a. 1. inf. αὐξηθέντα, creta, *Ph.* a. 1. pass. part. ηὐξημένος, ampliatus, *Ph.* perf. part. pass. (2) *interdum tamen est*, cresco. Ταῖς κατὰ μικρὸν προσθήκαις αὐξάνεσθαι, *Greg.* Ἰάσων οὕτως αὐτὸν ηὔξησε, *Isocr.* Αὐξάνονται αἱ πόλεις ἐν ταῖς ἡσυχίαις, *Id.* Ab αὔξω.
Αὖξε, 2. sing. præs. imperat. act. ab αὔξω.
Αὔξη, ης, ἡ, incrementum. Παντὶ σθένει τὴν αὔξην κωλύειν, *Agathias*, 1.
Αὐξηθεὶς, a. 1. part. pass. v. αὐξάνω.
Αὔξημα, ατος, τὸ, incrementum, *Gl. V.*
Αὐξῆσαι, a. 1. inf. act. v. αὐξάνω.
Αὔξησις, εως, ἡ, incrementum, augmentum, auctus, *Gl. V.* Ab eod.
Αὔξηται, 3. sing. perf. ind. pass. *Ion.* pro ηὔξηται.
Αὐξητὴς, οῦ, ὁ, augens, *Orph.*
Αὐξητικὸς, ἡ, ὸν, augendi vim habens, auctificus; (2) crescens, crescendi vim habens. *Gl. V.* augmentarius.

Αὐξητικῶς, *adv.* augendi causa, rem verbis augendo.
Αὐξιθαλὴς, ἐς, viriditatem largiens, virescens. Ex *αὔξω* et *θάλλω*.
Αὔξιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad augendum et incrementum accommodatus. Ab
Αὔξις, εως, ἡ, idem quod *αὔξησις*.
Αὐξίτροφος, alens; *αὐξίτροφος*, adolescens.
Αὐξιφαὴς, ἐς, crescens, epith. lunæ, *Man.*
Αὐξόμενος, præs. part. med. verbi *αὔξω*.
Αὐξοσέληνον, ου, τὸ, plenilunium; metaphorice, florens ætas. Τὸ δ' αὐξοσέληνον ἐξέλιπεν, abiit ætas vegeta, *Anthol. Brunck.* 3, 112.
Αὔξω, f. ξήσω, augeo, amplifico, cumulo. *Gl. V.* cresco, glisco; *αὔξομαι*, cresco, olesco, *Gl. Vet.* Ἐνδόξῳ προσθήκη τοῦ Ἑλληνικοῦ αὔξειν τὴν ἀρχὴν, *Aristid.* Τὰ μὲν γὰρ σώματα τοῖς συμμέτροις πόνοις, ἡ δὲ ψυχὴ τοῖς σπουδαίοις λόγοις αὔξεσθαι πέφυκε, *Isocr.* Ab *ἀέξω*, *augeo.*
Αὐόνη, ης, ἡ, siccitas, ariditas, *Etym.* (2) clamor, *Varin.* Ab *αὔω*, vel *ἀΰω*, *sicco*, vel *clamo.*
Αὖος, αὔα, αὖον, siccus, aridus; (2) qui (terrore) obriguit, obstupefactus. (2) ἀχανὴς τε καὶ αὖος ἐγεγόνει, *Heliodor.* 10. Ab *αὔω*.
Αὐότης, ητος, ἡ, siccitas, ariditas. Ab *αὖος*.
Αὐπνία, ας, ἡ, insomnia, vigiliæ. Ab
Αὔπνος, ου, ὁ καὶ ἡ, insomnis, somnum non capiens, vigil, pervigil; (2) in quo somnus non capitur. Epith. fluvii, fontis qui incessanter fluit, perennis. Ἄυπνοι κρῆναι Κηφισοῦ, *Soph. Œd. Col.* 685. Ex *α* priv. et *ὕπνος*.
ΑΥ'ΡΑ, ας, ἡ, aura, ventus lenior; (2) exspiratio ex humido prodiens; (3) ventus.
Αὐρίζω, procrastino, in crastinum diem differo; a præc. (2) algeo, *Etym.* Ab
Αὔριον, *adv.* cras, crastino die. Unde ὁ, ἡ, τὸ, *αὔριον*, *crastinus.*
Αὐροσχὰς, άδος, ἡ, vitis, *E. M.*
Αὐροφόρητος, ον, aura vel vento ablatus; ferri, vel impelli, valens, *Ern.*
Ἀῦσαι, *clamasse*, a. 1. inf. act. verbi *ἀΰω*.
Ἄυσε, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* pro *ἤϋσε*.
Αὐσταλέος, έα, έον, siccus, aridus; (2) squalens, squalidus. Ab *αὖος*.
Αὐστηρία, ας, ἡ, austeritas, tetricitas. Ab
ΑΥ'ΣΤΗΡΟ'Σ, ρὰ, ρὸν, austerus, severus, agrestis; tetricus, durus, *Gl. V.* Hinc
Αὐστηρότης, ητος, ἡ, austeritas, severitas.
Αὐστηρῶς, *adv.* austere; (2) severe; (3) tenuiter.
Αὖτ', *rursus*, pro *αὖτε*.
Αὐτὰ, *ipsa*, *Dor.* pro *αὐτή*.
Ἀϋτὰ, *pugna*, *Dor.* pro *ἀϋτή*.
Αὐτάγαθος, idem quod *αὐτοάγαθος*, *Cyr.*
Αὐτάγγελος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sibi est nuncius, qui sua ipse nunciat; (2) qui ultro nuncius venit. Πῶς οὖν Ὀδυσσεὺς πρὸς τάδ' οὐκ αὐτάγγελος πλεῖν ἦν ἕτοιμος, operam suam non ultro obtulit, *Soph. Phil.* 568. Ex *αὐτὸς* et *ἀγγέλλω*, *nuncio.*
Αὐτάγγελτος, ου, ὁ καὶ ἡ, nuncius, qui rei interfuit, qui non alio utitur nuncio. Ex iisd.
Αὐτάγητος, ου, ὁ καὶ ἡ, sui ipsius admirator. Ex *αὐτὸς* et *ἄγαμαι*, *admiror.*
Αὐτάγνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem et ex iisd.
Αὐτάγρετος, ου, ὁ καὶ ἡ, electus; (2) *τὰ αὐτάγρετα*, quæ sunt arbitrii nostri, in potestate nostra; *item*, quæ ipsi volumus et optamus. Ab *ἀγρέω*, (ab *ἄγρω*, *capio*, *sumo*, Ern.)
Αὐτάδελφος, ου, ὁ, frater germanus, frater ex utroque parente.
Αὗται, *hæ*, nom. plur. f. g. ab *οὗτος*, *hic.*
Αὐταιώρητος, ον, qui a seipso in sublime evehitur, *Hes.*
Αὐτὰν, *ipsam*, acc. sing. f. g. *Dor.* pro *αὐτήν*.
Αὐτανδρί, *adv.* cum ipsis viris, v. gr. navis capta; (2) ipse. Ab
Αὔτανδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, cum ipsis hominibus, seu viris. Ex *αὐτὸς* et *ἀνὴρ*, *vir.*
Αὐτανεψιὸς, οῦ, ὁ, consobrinus, patruelis; fratris vel sororis filius. Αὐτανέψιος νεκροῦ τοῦδε, *Eurip. Rhes.* 944.
ΑΥ'ΤΑ'Ρ, sed, autem; (2) cæterum; (3) deinde.
Αὐταρέσκεια, ας, ἡ, nimius amor sui, suarumque rerum. Ab

Αὐτάρεσκος, ου, ὁ καὶ ἡ, sibi placens. Ex *αὐτὸς* et *ἀρέσκω*, *placeo.*
Αὐτάρκεια, ας, ἡ, animus sua sorte contentus, sufficientia; (2) frugalitas.
Αὐταρκέω, ῶ, sufficio, satis sum, duro; *αὐτάρκησον*, contentus esto, *Ph.* a. 1. imp. Ab
Αὐτάρκης, εος, ου, ὁ καὶ ἡ, contentus, frugalis; (2) sibi sufficiens, habens necessaria, nec aliena ope indigus; (3) opportunus, commodus, idoneus; (4) *αὐταρκεῖ βοᾷ*, haud impari pugna, *Soph. Œd. Col.* 1057. Ex *αὐτὸς* et *ἀρκέω*.
Αὐταρκία, ας, ἡ, idem quod *αὐτάρκεια*.
Αὐτάρκως, *adv.* sufficienter, contente, satis; abunde, prolixe, commode, *Gl. V.*
Αὐταρχέω, ῶ, f. ήσω, summæ rerum præsum. Ab
Αὐτάρχης, ου, ὁ, et *αὔταρχος*, qui summæ rerum præest, qui summam rerum potestatem obtinet. Ex *αὐτὸς* et *ἄρχων*, *princeps.* Hinc
Αὐταρχία, ας, ἡ, summa rerum potestas.
Αὐτᾶς, gen. sing. f. g. *Dor.* pro *αὐτῆς*.
Αὐτᾶων, *ipsarum*, gen. plur. *Dor.* pro *αὐτῶν*.
Αὖτε, *adv.* rursum, iterum, postea. Ab *αὖ*.
Αὐτενέργητος, ου, ὁ καὶ ἡ, ipse per se operans et efficiens. Ex *αὐτὸς* et *ἐνεργέω*, *operor.*
Αὐτεξούσιον, ου, τὸ, liberum arbitrium. Ab
Αὐτεξούσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sui juris sive suæ potestatis est; (2) de imperio infinito, de regno, cujus potestas nullis limitibus circumscribitur. Ex *αὐτὸς* et *ἐξουσία*. Hinc
Αὐτεξουσιότης, ητος, ἡ, libera potestas.
Αὐτεξουσίως, *adv.* libere.
Αὐτέη, *ipsa*, *Ion.* pro *αὐτή*.
Ἀΰτεον, *exclamabant*, 3. plur. imperf. ind. act. *Ion.* pro *ἤϋτεον*, a verbo *ἀϋτέω*, *exclamo.*
Αὐτεπάγγελτος, ου, ὁ καὶ ἡ, sponte aliquid indicans vel pollicens; *Ph.* ultroneus, *Isocrat.* etiam qui cœnam condicit. Ex *ἐπαγγέλλω*.
Αὐτεπίβουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, suis ipsius captus insidiis. Ex *αὐτὸς* et *ἐπίβουλος*.
Αὐτεπίσκοπος, ου, ὁ, sui juris, sui ipse curam gerens.
Αὐτεπίσπαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, quem quis sibi ipse accersivit atque attraxit. Ex *ἐπισπάω*.
Αὐτεπιτάκτης, ου, ὁ, qui ipse per se aliquid injungit, qui jure suo jussa imponit.
Αὐτεπίτακτος, ὁ, idem. Ex *ἐπιτάσσω*.
Αὐτεπιτακτικὴ, ῆς, ἡ, sc. *τέχνη*, ars suo imperio regendi. Ab
Αὐτεπιτακτικὸς, ἡ, ὸν, ad imperium absolutum pertinens. Ab *αὐτεπιτάκτης*.
Αὐτεπιτακτικῶς, *adv.* more eorum qui per se jubendi potestatem habent.
Αὐτεπώνυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui idem nomen est impositum, cognominis. Σοῦ πατρὸς αὐτεπώνυμον, qui nomen habet patris tui, *Eurip. Phœn.* 776. Ex *αὐτὸς* et *ὄνομα*.
Αὐτερέτης, ου, ὁ, miles, qui ipsemet remigat.
Ἀΰτευν, 3. pl. imperf. ind. act. *Dor.* pro *ἠΰτευν*, ab
Ἀϋτέω, ῶ, clamo. Ab
Ἀϋτὴ, ῆς, ἡ, clamor, vox pugnæ commissæ; (2) pugna. Ab *αὔω*.
Αὐτήγε, *ipsa*, *Att.* pro *αὐτή*.
Αὐτήκοος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui suis aliquid auribus audivit; (2) qui sui est juris. Ex *ἀκούω*.
Αὐτῆμαρ, *adv.* eodem die.
Αὐτῇς, *ipsis*, dat. plur. f. g. *Ion.* pro *αὐταῖς*.
Αὐτίκ', *statim*, pro *αὐτίκα*.
Αὐτίκα, *adv.* mox, statim, protinus, illico, continuo, extemplo, illicet, actutum, *Gl. V.* (2) exempli causa; (3) primum, jam primum; (4) vicissim.
Αὖτις, *adv.* idem quod *αὖθις*.
Αὐτίτης, ου, ὁ, hornus, qui unius ejusdemque anni est; (2) purus, merus; (3) solus in solitudine vivens. Ex *αὐτὸς* et *ἔτος*, *annus.*
Αὐτίχ', pro *αὐτίκ'*, ob sequentem adspiratam.
ΑΥ'ΤΜΗ', ῆς, ἡ, halitus, spiritus; (2) vapor; (3) fumus; (4) ardor. (Ab *αὔω*.)
Ἀϋτμὴν, ένος, ὁ, idem.
Αὐτοάγαθος, ου, ὁ καὶ ἡ, ipse per se bonus. Hinc
Αὐτοαγαθότης, ητος, ἡ, ipsamet bonitas.

Αὐτοαγιότης, ητος, ἡ, sanctitas naturæ interna et perfectissima.
Αὐτόγα, *hic profecto*, *Dor.* pro *αὐτόγε*.
Αὐτοαδάμας, αντος, ὁ, ipsissimus adamas, *Suicer.*
Αὐτοαλήθεια, ας, ἡ, ipsa veritas.
Αὐτοαληθῶς, *adv.* verissime.
Αὐτοάνθρωπος, ου, ὁ, homo verissimus.
Αὐτοάπειρος, ου, ὁ καὶ ἡ, a se infinitus, *Suicer.*
Αὐτοαπλότης, ητος, ἡ, ipsa simplicitas, *Bud.*
Αὐτοαρετὴ, ῆς, ἡ, ipsa virtus, *Suicer.*
Αὐτοβοάω, ῶ, ipse me mea voce prædico, ipse mei præconem ago. Ex *αὐτὸς* et *βοάω*.
Αὐτοβοεὶ, *adv.* ipso clamore, primo statim clamore, seu impetu. Ex *αὐτὸς* et *βοή*.
Αὐτοβοηθὸς, οῦ, ὁ, qui sibi ipse sufficit, consulere potest, alieno auxilio non indiget.
Αὐτοβόητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ipse sua voce de se testatur. Ab *αὐτοβοάω*.
Αὐτοβορέας, ου, ὁ, ipse boreas.
Αὐτόβουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, sua sponte, suo instinctu, per se aliquid volens; homo sui arbitrii ac consilii; *Ph.* arbiter. Ex *βουλή*.
Αὐτογένεθλος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui ex se ipso genus est, qui a se ipso est. A *γενέθλη*.
Αὐτογενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem. Ex *γείνομαι*.
Αὐτογένητος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex se genitus.
Αὐτογέννητος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex se genitus. Κοιμήματ' αὐτογέννητα, *Soph. Antig.* 864.
Αὐτογλωχὶν, ῖνος, ὁ, spiculum nativum, ex eadem materia. Αὐτογλώχινα τὸν ὀϊστὸν ἀπεργάζεται, *Heliodor.* 9.
Αὐτογνωμονέω, ῶ, f. ήσω, ex animi mei sensu et arbitratu facio ac judico. Ab
Αὐτογνώμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, qui suam dumtaxat sententiam sequitur. Ex *αὐτὸς* et *γνώμη*.
Αὐτογνωμόνως, *adv.* suo arbitrio, consilio.
Αὐτόγνωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, suam sententiam secutus; pervicax. Σὲ δ' αὐτόγνωτος ὤλεσ' ὀργά, *Soph. Antig.* 875. Ex *αὐτὸς* et *γιγνώσκω*, *cognosco.*
Αὐτόγονος, ου, ὁ καὶ ἡ, ipse per se genitus, a se ortum habens. Ex *αὐτὸς* et *γόνος*.
Αὐτογραμμὴ, ῆς, ἡ, linea mathematica.
Αὐτόγραφον, ου, τὸ, scriptum propria manu exaratum. Ab
Αὐτόγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, sua manu scriptus.
Αὐτόγυον, ου, τὸ, aratri dentale, lignum cui vomer includitur. Ex *αὐτὸς* et *γύα*.
Αὐτοδαὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui ex se ipso et sine magistro didicit. Ὀρχήματ' αὐτοδαῆ, *Soph. Aj.* 709. Ex *αὐτὸς* et *δαίω*, *disco.*
Αὐτοδάϊκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, a se ipso interfectus. Ex *αὐτὸς* et *δαΐζω*, *occido.*
Αὐτόδαιτος, idem quod *αὐτόδειπνος*.
Αὐτοδὰξ, *adv.* mordicus, ipsis dentibus; pertinaciter. Ὡς ἂν ὄζωμεν γυναικῶν αὐτοδὰξ ὠργισμένων, *Aristoph. Lysistr.* 687. Τὰς φύσεις ὑμῶν δεδοικὼς, καὶ τὸν αὐτοδὰξ τρόπον, præfractum ingenium, *Id. Pac.* 607.
Αὐτόδειπνος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui vocatus secum ipse adfert, quæ cœnet, (*sive potius* pauper, parasitus, *ut αὐτόσιτος*, *Ern.*) Ex *δεῖπνον*.
Αὐτοδεκαέτης, ου, ὁ, qui est omnino decem annorum. Ab *ἔτος*.
Αὐτοδέσποτος, ου, ὁ, dominus absolutus, summus.
Αὐτόδετος, sponte vinctus. Αὐτόδετοι βαίνουσι, *Oppian. Cyneget.* 2, 376.
Αὐτόδηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, per se manifestus.
Αὐτοδημιούργητος, ον, a se factus.
Αὐτοδιακονία, ας, ἡ, quum quis sui ipsius ministerio, non alieno, utitur. Ab
Αὐτοδιάκονος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ipse sibi ministrat et famulatur. Ex *αὐτὸς* et *διακονέω*.
Αὐτοδίδακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sua ipsius industria aliquid didicit, a se ipso doctus; cujusmodi dicitur fuisse Heraclitus Ephesius philosophus. Apud *Homerum*, *Odyss.* 10, quidam *αὐτοδίδακτον* se vocat, quod non ex hominum institutione, sed ex afflatu dei caneret; (2) suapte natura aliquid faciens. Hinc
Αὐτοδιδάκτως, *adv.* naturæ instinctu.
Αὐτοδιήγητος, ου, ὁ καὶ ἡ, ab ipso seu per se narratus, ab ipso auctore commemoratus:
Αὐτοδιηγούμενος, ου, ὁ, ipse ex sua persona narrans. Ex *διηγέομαι*, *narro.*
Αὐτοδικαιοσύνη, ης, ἡ, ipsa justitia.

Αὐτοδικέω, ῶ, f. ήσω, legibus et judicibus suis uti. Ex αὐτὸς et δίκη.

Αὐτοδίκη, ης, ἡ, litigatio per se ipsum, et non per alium; libertas legum et judiciorum.

Αὐτόδικος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui non externo judice utitur, sed domestico.

Αὐτόδιον, *adv.* statim, e vestigio. Ex ὁδός.

Αὐτοδόξα, ας, ἡ, opinio, vel gloria ipsa per se spectata.

Αὐτοδόξαστος, ον, proprie et magis opinabilis.

Αὐτόδρομος, ου, ὁ ϗ ἡ, per se et sua natura currens; (2) qui per se et sua natura movetur. Ex αὐτὸς et inus. δρέμω, *curro*.

Αὐτοδύναμος, ου, ὁ ϗ ἡ, per se potens. Ex αὐτὸς et δύναμαι, *possum*.

Αὐτόδωρον, ου, τὸ, donum ipsum, totum.

Αὐτοειδὴς, ὲς, prorsus similis.

Αὐτοεῖναι, ipsum esse, per seipsum esse.

Αὐτοέκαστος, ου, ὁ, pro se quisque.

Αὐτοέλικτος, ου, ὁ ϗ ἡ, sua sponte volutatus, qui per se contorquetur, vel verticibus circumagitur. Ex αὐτὸς et ἑλίσσω.

Αὐτοενεργητικὸς, ὴ, ὸν, formam passivam sed activam significationem habens.

Αὐτοεντεὶ, *adv.* propria manu. Ab

Αὐτοέντης, ου, ὁ, interfector, percussor; (2) qui sibi ipsi manum infert; (3) dominus, *ap. Eur. Ern.* (1) τοὺς αὐτοέντας τιμωρεῖν, *Soph. Œd. Tyr.* 107. Ἴδω δὲ ... τὸν αὐτοέντην ἡμῖν ἐν κοίτῃ πατρὸς ξὺν τῇ ταλαίνῃ μητρὶ, *Soph. El.* 271. Ex αὐτὸς et ἵω, *mitto*.

Αὐτοεξουσία, ας, ἡ, libera potestas.

Αὐτόετις, *adv.* eodem anno, annuo spatio. Ab

Αὐτοέτης, έος, ὁ ϗ ἡ, eodem anno, qui ejusdem anni est. *Gl. V.* anniculus. Ex ἔτος.

Αὐτοζήμιος, ον, qui se ipse punit. A ζημία.

Αὐτοζήτητος, qui se ipse offert, qui non quæsitus reperitur. A ζητέω.

Αὐτοζωὴ, ῆς, ἡ, ipsa vita, cum quis per se vivit. Ex αὐτὸς et ζωή.

Αὐτόζως, *adv.* per se vivens, *Bud.*

Αὐτοθάνατος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ipse sibi mortem intulit.

Αὐτοθελεὶ, *adv.* ultro. Ab

Αὐτοθελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, voluntarius. A θέλω.

Αὐτοθέμεθλος, ου, ὁ ϗ ἡ, per se habens fundamentum. Ex αὐτὸς et θέμεθλον.

Αὐτόθεν, *adv.* illic, istinc, inde, ex isto loco, indidem, *Gl. V.* (2) ab hoc tempore; (3) ex tempore, confestim, protinus; (4) jam inde. Ab αὐτός.

Αὐτόθεος, ου, ὁ ϗ ἡ, per se Deus vel Dea; (2) Deus verissimus, *Suicer.*

Αὐτοθήριον, ου, τὸ, ipsa verissima bellua, *Suicer.*

Αὐτόθι, *adv.* illic, istic, ibi; inibi, *Gl. V.*

Αὐτόθροος, ου, ὁ ϗ ἡ, ex sua ipsius voce profectus, quem quis de se ipso dicit. Ex αὐτὸς et θρόω, *clamor, loquor*.

Αὐτοῖο, *ipsius*, gen. sing. *Ion.* pro αὐτοῦ.

Αὐτοκάβδαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, utcumque subactus; (2) brevi tempore et levi opera compactus, tumultuarie factus. Ὡς αὐτοκάβδαλα φαίνεται, ἐὰν μὴ ἔχῃ, *Aristot. Rhetor.* 3. Ex αὐτὸς et κάβος, *farina*, de qua proprie dicitur.

Αὐτοκαβδάλως, *adv.* tenuiter. Ἐὰν μήτε περὶ εὐόγκων αὐτοκαβδάλως λέγηται, *Aristot. Rhetor.* 3.

Αὐτοκάθαρσις, εως, ἡ, ipsamet purgatio, sponte facta purgatio.

Αὐτόκαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, per se bonus, *Suicer.*

Αὐτοκάνδαλος, ον, tumultuarius, *Lycurg.*

Αὐτοκασιγνήτη, ης, ἡ, soror germana. Αὐτοκασιγνήτας νύμφας ὁμόγαμος κυρεῖ, uxoris ipsam sororem sponsam maritus habet, *Eurip. Phœn.* 137.

Αὐτοκασίγνητος, ου, ὁ, frater germanus.

Αὐτοκατάκριτος, ου, ὁ ϗ ἡ, suopte judicio condemnatus. Ex αὐτὸς et κατακρίνω.

Αὐτοκατασκεύαστος, ον, non factus opera humana, epith. domicilii in antro, &c.

Αὐτοκέλευθος, ου, ὁ ϗ ἡ, per se iter faciens.

Αὐτοκέλευστος, ου, ὁ ϗ ἡ, injussus, sua sponte. Ex αὐτὸς et κελεύω, *jubeo*.

Αὐτοκελὴς, ὲς, (a κέλομαι) idem.

Αὐτοκέρας, ατος, ὁ ϗ ἡ, ipse per se mixtus ac temperatus. Ex αὐτὸς et κεράννυμι.

Αὐτοκέραστος, ον, idem.

Αὐτοκέφαλον, ου, τὸ, ipsum caput. A κεφαλή.

Αὐτοκινησία, ας, ἡ, motus ultroneus, motus quo res aliqua sua sponte vel suopte impulsu movetur, aut moveri potest. Ex κίνησις.

Αὐτοκίνητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui per se movetur, aut moveri potest, suapte natura mobilis. Τὸ αὐτοκίνητον, mentis celeritas, ingenii dotes, ingenium. Ἀλλὰ τὸ αὐτοκίνητον οὐ προσήνθει τῇ φιλομαθίᾳ, sed mens non æque florebat ut discendi studium, *Damascius apud Photium*, 1044. Ex αὐτὸς et κινέω, *moveo*.

Αὐτόκλαδος, ου, ὁ ϗ ἡ, cum ipsis ramis.

Αὐτόκλητος, ου, ὁ ϗ ἡ, a se ipso vocatus, qui non invitatus ad epulas venit; (2) sua sponte. (2) ἀλλ' αὐτόκλητος, ἐκ δόμων πορεύεται, *Soph. Trach.* 392.

Αὐτοκλήτως, *adv.* sua ipsius vocatione.

Αὐτοκμὴς, ῆτος, ὁ ϗ ἡ, a se sua sponte fabricatus et elaboratus. Ex κάμνω.

Αὐτόκομος, ου, ὁ ϗ ἡ, ipse per se comatus, sua sponte comatus. Ex αὐτὸς et κόμη.

Αὐτόκοπον ἱμάτιον, ου, τὸ, vestis comica, vulgo συρία dicta. Ex κόπτω, *Poll.* sed vide αὐτόποκος.

Αὐτοκρασὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, ipse per se mistus et temperatus; (2) cui aliunde temperamentum accersere opus non est. Ex κεράννυμι.

Αὐτόκρας, ατος, ὁ ϗ ἡ ϗ τὸ, idem.

Αὐτοκράτειρα, ας, ἡ, imperatrix, liberum imperium habens.

Αὐτοκρατὲς, έος, τὸ, libera potestas.

Αὐτοκρατὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui sui juris est, qui pro suo arbitrio de re aliqua statuit. Ex κράτος.

Αὐτοκρατορεύω, imperator sum, summum imperium teneo. Ab αὐτοκράτωρ.

Αὐτοκρατορία, ας, ἡ, libera potestas, potestas αὐτοκράτορος, *Gl. V.* principatus.

Αὐτοκρατορικὸς, ὴ, ὸν, ex libero arbitrio manans; (2) imperatorius, pertinens ad imperatorem; imperialis, *Gl. V.* Hinc

Αὐτοκρατορικῶς, *adv.* pro suo arbitrio, plena et sua potestate.

Αὐτοκρατορὶς, ίδος, ἡ, epith. urbis in qua est sedes imperii, *Jos.*

Αὐτόκρατος, ου, ὁ, vinum sapore medium inter dulcem et austerum, ut nova contemperatione non indigeat. A κεράννυμι.

Αὐτοκράτωρ, ορος, ὁ ϗ ἡ, qui sui juris est, qui liberam plenamque potestatem habet, ut legatus, dux belli. Unde (2) imperator Rom. a Græcis sic vocatur. Ex κράτος.

Αὐτοκρηὴς, *Ion.* pro αὐτοκρασής.

Αὐτοκτείνω, ipse interficio me.

Αὐτόκτιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, sua sponte structus. Ex κτίζω. Vide αὐτοκατασκεύαστος.

Αὐτόκτιτος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Αὐτόκτονος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui se ipsum interfecit, qui sibi manus intulit. Ex κτείνω.

Αὐτοκτόνως, *adv.* sua cæsus manu. A præc.

Αὐτοκυβερνητὶ, *adv.* sua ipsius gubernatione.

Αὐτοκύλιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, per se volutus, suapte natura volubilis.

Αὐτοκύριος, ου, ὁ ϗ ἡ, per se dominus.

Αὐτόκωλος, ον, integro corpore, *Simon.* A κῶλον.

Αὐτόκωπος, ον, adnatum capulum vel manubrium habens, v. gr. ensis. A κώπη.

Αὐτολάλητος, ον, secum loquens. A λαλέω.

Αὐτολεξεὶ, *adv.* verbo tenus, ad verbum. A λέξις.

Αὐτολετὴρ, ῆρος, ὁ, peremtor. Ex ὄλλυμι.

Αὐτολήκυθος, ου, ὁ ϗ ἡ, pauper, qui sibi ipsi portat lecythum; scurra; (2) parasitus. Τοῦ αὐτοληκύθου, pueri, qui illi erat in deliciis, *Philostrat.* 409.

Αὐτολίθινος, ου, ὁ ϗ ἡ, lapideus, saxeus; (2) durus, qui flecti nequit.

Αὐτολόγος, ου, ὁ, ipsum verbum, filius Dei.

Αὐτολόχευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, a se genitus. Ex αὐτὸς et λοχεύω, *pario*.

Αὐτολυρίζω, f. ίσω, ipsemet lyra cano.

Αὐτομαθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui ex se ipso didicit; qui nullo præceptore usus est. Ex αὐτὸς et μανθάνω, *disco*. Hinc

Αὐτομαθῶς, *adv.* discendo a se, sine præceptore.

Αὐτομανὴς, ὲς, ex ipso furibundus, *Man.* Ex αὐτὸς et μαίνομαι.

Αὐτομαρτυρέω, ῶ, f. ήσω, de me ipso testor.

Αὐτομάρτυς, υος, ὁ ϗ ἡ, qui sibi ipsi testis est.

Αὐτοματεὶ, *adv.* sponte, ultro:

Αὐτομάτην, *adv.* idem:

Αὐτοματὶ, *adv.* idem:

Αὐτοματία, ας, ἡ, fortunæ temeritas, eventus fortuitus. Ab αὐτόματος.

Αὐτοματίζω, f. ίσω, sponte facio; injussus, non coactus. Hinc

Αὐτοματισμὸς, οῦ, ὁ, actio quæ sponte fit.

Αὐτόματος, ου, ὁ ϗ ἡ, ex se ipso aliquid faciens, non alieno impulsu, sponte, ultro; (2) fortuito eveniens; αὐτομάτη, sub. τύχη, τὸ αὐτόματον, sub. τὸ συμβὰν, casus fortuitus. (1) αὐτόματος δέ οἱ ἦλθε, *Il.* 2, 408. Ex μάτην, *frustra*, vel μάομαι, *excitor*.

Αὐτομάτως, *adv.* sponte, ultro, sine alieno impulsu; (2) temere, fortuito.

Αὐτοματουργοὶ, οἱ, qui αὐτόματα faciunt. Ab ἔργον.

Αὐτοματουργὸς, οῦ, ὁ, faber, αὐτομάτου, artifex operis se ipsum moventis. Ex ἔργον.

Αὐτομαχέω, ῶ, per me, meis viribus pugno; (2) per me ipse, non per alium, litigo ac judicio contendo. Ex μάχομαι.

Αὐτομεγάνωρ, valde potens, *Ern.*

Αὐτομήτηρ, ηρος, ἡ, ipsissima mater.

Αὐτομήτωρ, ορος, ὁ ϗ ἡ, eadem matre natus.

Αὐτομολέω, ῶ, f. ήσω, transfugio, meos desero et ad hostes deficio, ut ipsis militem; (2) ruo in aliquid, amplexor aliquod. Αὐτομολεῖν πρός τινα, ἔς τινα, ἔκ τινος. Ab αὐτόμολος. Unde

Αὐτομολία, ας, ἡ, transfugium, defectio, cum quis sponte ad hostes transit; (2) stolo, seu soboles e trunco vitis nata.

Αὐτόμολος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui sua sponte et a nullo incitatus it; (2) qui sua sponte ad partem alteram transit ac deficit; transfuga, *Ph.* perfuga, al. *Gl. V.* Ex μολέω.

Αὐτομόλως, *adv.* more transfugæ, in modum proditoris ac transfugæ, *Hes. ex Soph.*

Αὐτονομέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, meis legibus utor, meique juris sum:

Αὐτονομία, ας, ἡ, libertas publica, potestas vivendi suis legibus, vel suo jure utendi. *Gl. V.* privilegium. Ab

Αὐτόνομος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui suis legibus vivit; magister morum, *Ph.*

Αὐτονόμως, *adv.* suis vivendo legibus, suo utendo jure.

Αὐτοντιμωρούμενος, ου, ὁ, se ipsum puniens. Ex αὐτὸς et τιμωρέομαι.

Αὐτονυκτὶ, αὐτονυχεὶ, et αὐτονυχὶ, ea ipsa nocte.

Αὐτόξυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, ex ligno rudi confectus, non dolatus aut elaboratus. A ξύλον.

Αὐτουδέτερον, ου, τὸ, per se, sive absolute neutrum. Vox gramm. ex αὐτὸς et οὐδέτερος.

Αὐτοπαγὴς, ὲς, a semet ipso factus sibi.

Αὐτοπάθεια, ας, ἡ, innata passio; (2) reciprocatio, qua persona agit et patitur. Ab

Αὐτοπαθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, ex se, vel intrinsecus patiens; (2) reciprocus; (3) intimo sensu adfectus. A πάθος.

Αὐτοπαθῶς, *adv.* passione interna, patiendo intus et a se, ut ipse sentias quæ dicas; (2) ex proprio adfectu; (3) ex vero animi sensu.

Αὐτόπαις, αιδος, ὁ ϗ ἡ, filius genuinus, filius germanus. Τῷ Διὸς αὐτόπαιδι, *Soph. Trach.* 826.

Αὐτοπαράκλητος, ου, ὁ, qui sponte aliquid facit, non indigens adhortatione.

Αὐτοπάρακτος, ου, ὁ ϗ ἡ, a se ipso productus.

Αὐτοπαραξία, ας, ἡ, per se ipsum productio, *Suicer.* Ex παράγω, *produco*.

Αὐτοπάτωρ, ορος, ὁ, qui a se est, nullo patre natus.

Αὐτοπήμων, ονος, ὁ, sibi ipsi nocens. A πῆμα.

Αὐτόπιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, per se fidem faciens, per se credibilis.

Αὐτοποδητὶ, *adv.* idem quod αὐτοποδὶ, *Luc.*

Αὐτοποδὶ, suis pedibus:

Αὐτοποδία, ας, ἡ, quum quis suis pedibus iter facit. Ex αὐτὸς et πὸς, *pes.*

Αὐτοποίητος, ου, ὁ ἢ ἡ, a se ipso factus.

Αὐτοποιὸς, οῦ, ὁ, sua sponte et per se factus, seu faciens; sponte natus, nullius manu satus. Φύτευμα αὐτόποιον, *Soph. Œd. Col.* 698.

Αὐτόποκος, ον, (vestis) lanea, non tonsa, non tincta colore, adeoque rudis. A πόκος, *vellus*, Ern.

Αὐτόπολις, έως, ἡ, civitas quæ suis ipsius legibus utitur, urbs quæ per se sola civitatis nomine censetur.

Αὐτοπόνητος, ου, ὁ ἢ ἡ, per se non manu humana elaboratus. Ex πονέω.

Αὐτοπόνος, ον, idem quod αὐτοπόνητος, *Nic.*

Αὐτόπους, οδος, ὁ ἢ ἡ, qui suis ipsius pedibus iter facit; (2) sine duce incedens.

Αὐτοπραγία, ας, ἡ, actio quum quis per se et suo arbitrio aliquid facit; (2) potestas vivendi ut velis. Ex αὐτὸς et πράττω.

Αὐτοπραγματεύτως, *adv.* sine arte.

Αὐτόπρεμνος, ου, ὁ ἢ ἡ, epith. arboris quæ cum ipsis radicibus evellitur, *Soph. An.* 725. A πρέμνον.

Αὐτοπρεπὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, se ipsum decens, sibi ipsi conveniens; (2) difficilis; (3) magnus. Ex πρέπω.

Αὐτοπροαίρετος, ου, ὁ ἢ ἡ, libero arbitrio agens, ultro susceptus; *Gl. V.* ultroneus, voluntarius.

Αὐτοπροαιρέτως, *adv.* suo ipsius arbitratu, sua sponte. A præc.

Αὐτοπρόσωπον, ου, τὸ, scriptum, in quo auctor ex sua persona docet, nulla extrinsecus adsumpta. Ab

Αὐτοπρόσωπος, ου, ὁ ἢ ἡ, non personatus; (2) personam veram gerens.

Αὐτοπροσώπως, *adv.* in vel sub propria persona; (2) coram. A præc.

Αὐτοπτέω, ῶ, ipse meis oculis cerno. Ab

Αὐτόπτης, ου, ὁ, qui suis oculis vidit, oculatus testis. Ex αὐτὸς et ὄπτομαι. Unde

Αὐτοπτος, ου, ὁ ἢ ἡ, ipse visus et deprehensus.

Αὐτοπυρίτης, ου, ὁ, sc. ἄρτος, panis cui furfur non ademptus: opponitur qui est ex polline

Αὐτόπυρος, ου, ὁ ἢ ἡ, idem. Ex πυρός.

Αὐτοπώλης, ου, ὁ, qui non vendit ab alio empta. Unde

Αὐτοπωλικὴ, ῆς, ἡ, mercatura rerum non aliunde emptarum, ut frugum in agro suo natarum.

Αὐτορέγμων, ονος, ὁ ἢ ἡ, epith. mali, quod ipsi sibi quis conscivit. Ex ῥέζω, *struo.*

Αὐτόροφος, ου, ὁ ἢ ἡ, tectum ex se ipso habens, se ipsum contegens, *Opp.* Ex αὐτὸς et ὀροφή.

Αὐτόρρικτος, a se ipso factus, sponte factus. Αὐτόρρικτα φύει καὶ ἀμήτορα φῦλα, *Oppian. Cyneget.* 2, 557.

Αὐτόρριζος, ου, ὁ ἢ ἡ, cum ipsa radice, cujus radix non avulsa est; (2) radices, fundamenta habens a se. Αὐτόριζον ἑστίαν χθονὸς, priscum terræ larem. Nempe αὐτόρριζον vocat Idam, quod radix esset gentis, nec incolæ ejus aliunde aut ab alia radice advenissent, *Eurip. Rhes.* 288.

Αὐτορριφὴς, ὲς, sua sponte cadens. A ῥίπτω.

Αὐτόρροος, ον, sponte profluens, *Pind.*

Αὐτόρρυτος, ου, ὁ ἢ ἡ, idem. A ῥύω.

ΑΥΤΟ'Σ, ἡ, ὁ, ipse, ipsa, ipsum; (2) ipsemet; (3) qui sponte aliquid facit; (4) solus, ab aliis non adjutus; (5) idem; (6) ego; (7) dominus. Hinc *Superl.* αὐτότατος, ipsissimus.

Αὐτόσαρκες, οἱ ἢ αἱ, cuticulam nimis curantes, voluptarii. A σὰρξ, σαρκός.

Αὐτόσε, *adv.* illuc, huc; (2) eodem.

Αὐτοσίδηρος, ου, ὁ ἢ ἡ, ferreus. Αὐτοσίδαρος ἅμιλλα, certamen ferreum; id est, impetus propriæ manus ferrum adigentis, *Eurip. Hel.* 362.

Αὐτόσιτος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui ipse sibi cibum comparat; (2) pauper; (3) parasitus.

Αὐτοσκεύαστος, ον, idem quod

Αὐτόσκευος, ου, ὁ ἢ ἡ, rudis, simplex et inconditus, nullo factus artificio.

Αὐτόσπορος, ον, a seipso semen habens, *Æsch.*

Αὐτόσσυτος, ου, ὁ ἢ ἡ, sponte excitus, veniens Ex αὐτὸς et σεύομαι, *excito.*

Αὐτοσταδία, ας, ἡ, pugna stataria, qua sc. pede collato cum hoste pugnatur. Ex στάδιος

Αὐτόστεγος, ου, ὁ ἢ ἡ, tecta natura sua instructus; (2) perfectus, absolutus, epith. domus.

Αὐτόστοιχος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui solus et cogitatus ambulat, qui ad se animum advertit, *Suid.*

Αὐτόστολος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui sine navi trajicit, ipse sibi navis est, *de natante*; (2) ipse navi deductus. (1) αὐτόστολος, αὐτόματος νηῦς (de Leandro natante), *Musæus* 255. (2) αὐτόστολον, ipsum navi adductum. Ἔστελλον αὐτὸν .... αὐτόστολον πέμψαντά μ᾽ ἱκέσθαι δόμοις, *Soph. Phil.* 496

Αὐτόστονος, ον, tacite gemens.

Αὐτοστράτηγος, ου, ὁ ἢ ἡ, summus dux belli, penes quem auspicia sunt.

Αὐτόστυλος, ου, ὁ ἢ ἡ, per se et suapte natura columnis fultus.

Αὐτοσφαγὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, ipse a se jugulatus, qui se ipse occidit. Ex αὐτὸς et σφαγή.

Αὐτοσχεδὰ, *adv.* illico; (2) cominus:

Αὐτοσχεδία, ας, ἡ, sc. μάχη, pugna quæ cominus fit. Ab αὐτοσχέδιος.

Αὐτοσχεδιάζω, f. άσω, ex tempore et tumultuarie facio, sive (2) temere, inconsulte, v. gr. judico, loquor, &c. (3) sponte ago. Αὐτοσχεδιάζειν περὶ τῶν πραγμάτων, *Isocr.* εἰς τὰ σώματα, *Æschin.* Ab eod. Hinc

Αὐτοσχεδίασμα, ατος, τὸ, opus ex tempore et tumultuarie factum.

Αὐτοσχεδιασμὸς, οῦ, ὁ, dictio extemporalis; (2) temeraria quævis actio;

Αὐτοσχεδιαστὴς, οῦ, ὁ, qui extemporalem habet orationem; (2) qui ex tempore et tumultuarie aliquid facit:

Αὐτοσχεδιαστὶ, *adv.* ex tempore, sine meditatione vel præparatione.

Αὐτοσχεδιαστικὸς, ἡ, ὸν, extemporalis.

Αὐτοσχεδίην, idem quod αὐτοσχεδίως, *Hom.*

Αὐτοσχέδιος, ια, ιον, et αὐτοσχέδιος, ου, ὁ ἢ ἡ, extemporalis, ex tempore factus, inelaboratus, tumultuarius, *Gl. V.* αὐτοσχέδιον, præ oculis dictio.

Αὐτοσχεδίως, *adv.* ex tempore, tumultuarie; (2) temere, fortuito casu; (3) sponte sua.

Αὐτοσχεδὸν, *adv.* cominus. Ex αὐτὸς et σχεδὸν

Αὐτοτέλεια, ας, ἡ, perfectio, absolutio; (2) integritas. Ab αὐτοτελής.

Αὐτοτέλεστος, ου, ὁ ἢ ἡ, per se perfectus. Ab

Αὐτοτελὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, in se finem suum habens; (2) per se finem faciens sei imponens; (3) per se absolutus et consummatus; (4) ipse sibi sufficiens, cui propriæ vires ad aliquid perficiendum sufficiunt. *Ph.* αὐτοτελὲς, absolutum. Ex αὐτὸς et τέλος.

Αὐτοτελῶς, *adv.* absolute, perfecte; (2) suo arbitrio.

Αὐτότεχνος, ου, ὁ ἢ ἡ, per se peritus, per se artem tenens. Ex αὐτὸς et τέχνη, *ars.*

Αὐτότοκος, ου, ὁ ἢ ἡ, editus cum ipso partu. Ex αὐτὸς et τίκτω, *pario.*

Αὐτότροφος, idem quod αὐτόσιτος.

Αὐτότυπος, ου, ὁ ἢ ἡ, a se ipso impressus.

Αὐτοῦ, *adv.* ibi, illic; (2) hic. (1) τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ, *Il.* 4, 894. Ab αὐτός.

Αὑτοῦ, tribus personis servit, et valet ἐμαυτοῦ mei ipsius, σεαυτοῦ tui ipsius, ἑαυτοῦ sui ipsius: exempla passim apud scriptores Atticos, tragicos præsertim.

Αὐτουπερούσιος, ου, ὁ ἢ ἡ, per se præstantioris naturæ, *Suicer.*

Αὐτουργέω, ῶ, f. ήσω, per me, manu mea facio:

Αὐτούργημα, ατος, τὸ, quod quis ipse facit.

Αὐτούργητος, ου, ὁ ἢ ἡ, extemporalis, inelaboratus; (2) sponte natus

Αὐτουργία, ας, ἡ, quicquid sua quis manu ipse facit; (2) peritia rerum ex usu suo, vel usus ipse rerum agendarum, *Ern.*

Αὐτουργὸς, οῦ, ὁ ἢ ἡ, qui per se facit et operatur, non aliena opera utens; (2) qui manu sua victum sibi quærit; (3) opifex; (4) qui sua manu cædit, pulsat, vel pugnat. *Gl. V.* auctor rei. (2) αὐτουργὸς, οἵπερ καὶ μόνοι σώζουσι γῆν, *Eurip. Or.* 918. Ex αὐτὸς et ἔργον. Hinc

Αὐτουργικὸς, οῦ, ὁ, qui sua manu victum quærit potius quam ab alio datis fruitur.

[illegible], ex tempore factus.

Αὐτόφι, seu αὐτόφιν, *adv.* ibi; (2) ipsis, pro *Dativo* αὐτοῖς.

[illegible], ἡ, humanitas ipsissima.

[illegible]

Αὐτόφλοιος, ου, ὁ ἢ ἡ, ipsum corticem adhuc habens, nondum a cortice sejunctus.

Αὐτοφονευτὴς, οῦ, ὁ ἢ ἡ, qui se ipsum peremit.

Αὐτοφόνος, ου, ὁ ἢ ἡ, idem.

Αὐτοφόντης, ου, ὁ, idem [illegible] 1269.

Αὐτοφόνως, *adv.* suo ictu, sua manu.

Αὐτοφόρβος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui ipse voravit. Ex αὐτὸς et φέρβω, *voro.*

Αὐτόφορτος, ου, ὁ ἢ ἡ, cum ipso onere et mercibus, epith. navis pereuntis.

Αὐτοφρούρητος, ον, a semetipso servatus.

Αὐτοφυὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, nativus, opere non factus, arte carens; (2) genuinus, germanus. *Gl. V.* spontaneus, naturalis. Ex φύω.

Αὐτόφυτος, ου, ὁ ἢ ἡ, ex se ipso natus, ex se ipso procreatus. Ex αὐτὸς et φυτός.

Αὐτοφυῶς, *adv.* suapte natura, sponte, natura; (2) genuine; (3) sine arte, elaboratione.

Αὐτόφωνος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui sua ipse voce utitur ad dicendum. Ex φωνή.

Αὐτόφωρος, ου, ὁ ἢ ἡ, deprehensus in ipso furto, deprehensus in ipsa re, sive scelere, ita ut non sit inficiando. *Gl. V.* manifestarius; ἐπ᾽ αὐτοφώρῳ, in furto, in scelere ipso; *Gl. V.* manifesto. Ex φὼρ vel φωρός.

Αὐτοφῶς, τὸ, ipsa lux; de Spiritu Sancto.

Αὐτόχαρις, ιτος, ἡ, ipsa per se gratia, *Suicer.*

Αὐτόχειρ, ρος, ὁ ἢ ἡ, qui sua manu aliquid facit; (2) qui sua manu victum quærit; (3) qui sua manu vim facit, cædem patrat; (4) quod sua manu patratur; (5) qui se ipsum interficit; (6) αὐτόχειρ τινὸς est etiam qui aliquem sua manu capit, v. gr. in prælio. Αὐτόχειρ periisse dicitur, cuicumque violentæ manus illatæ fuerunt, sive a se ipso, sive ab alio. Αὐτόχειρ δ᾽ αἱμάσσεται, *Soph. Antig.* 1175. Vide *Brunck. ad Sophoclis locum laudatum.* Hinc

Αὐτοχειρὶ, *adv.* sua manu, suo Marte.

Αὐτοχειρία, ας, ἡ, homicidium manu sua patratum, neque solum in semet ipso, sed et in aliis, *unde interdum* facinus *possis vertere:*

Αὐτοχειρίᾳ, *adv.* sua ipsius manu:

Αὐτοχειρίζω, f. ίσω, mea manu facio.

Αὐτόχειρος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui se ipsum occidit.

Αὐτοχειροτόνητος, ου, ὁ ἢ ἡ, suo ipsius suffragio electus, per se creatus. Ex αὐτὸς et χειροτονέω, *creo.*

Αὐτοχείρως, idem quod αὐτοχειρί.

Αὐτόχθων, ονος, ὁ ἢ ἡ, ex ipsa terra ortus, ex ipsa tellure oriundus in qua vivit; (2) indigena, domesticus; patricius, *Ph.* αὐτόχθονες, aborigines, *Ph.*

Αὐτοχόλωτος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui sua sponte iram concipit; (2) sibi ipsi iratus, infestus. Ὦ γένος ἀνθρώπων ἀνεμώλιον, αὐτοχόλωτον, *Palladas in Anthol.* 181, *ed. Steph.* Ex χολόω.

Αὐτοχόωνος, ου, ὁ ἢ ἡ, crassa Minerva fusus, veluti sua sponte fusus. Ex αὐτὸς et χόανος.

Αὐτόχρημα, *adv.* re ipsa, re vera, plane; (2) statim, confestim. Ex χρῆμα, *res, negotium.*

Αὐτόχροος, *contr.* ους, ὁ ἢ ἡ, nativi coloris, *Gl. Vet.* αὐτόχροος, nativa.

Αὐτόχυτος, ου, ὁ ἢ ἡ, per se et sponte sua fusus vel diffusus. Ex αὐτὸς et χύω.

Αὐτοχώνευτος, ου, ὁ ἢ ἡ, idem quod αὐτοχόωνος. Ex αὐτὸς et χωνεύω, *fundo.*

Αὐτόχωνος, ου, ὁ ἢ ἡ, idem.

Αὐτοψεὶ, *adv.* videndo suis oculis. Ab

Αὐτοψία, ας, ἡ, quum quis suis oculis vidit, oculata fides. *Gl. V.* in conspectu. Ex αὐτὸς et ὄψις, *visus.*

Αὑτῷ, *sibi ipsi*, dat. sing. *Att.* pro ἑαυτῷ.

Αὔτως,

Αὔτως, sive αὔτως, adv. sic, hoc modo; (2) eodem modo, pariter; (3) utcumque; (4) temere, frustra. Ab αὐτός.

Αὐφένα, cervicem, Dor. pro αὐχένα.

Αὐχενίας, ου, ὁ, cervicosus, Gl. V. Ab αὐχήν.

Αὐχενίζω, f. ίσω, cervicem incido, cervicem frango; (2) loro caput equi constringo:

Αὐχενιστής, ὁ, gulam frangens, epith. laquei.

Αὐχένιος, ου, ὁ ᾗ ἡ, ad cervicem pertinens.

ΑΥ'ΧΕ'Ω, ῶ, f. ήσω, glorior, jacto me. Αὐχεῖν τὴν εὐγένειαν, Aristid. Ξεῖνε, λίαν αὐχεῖς ἐπὶ γαστέρι, Hom. Batr. 57. Hinc

Αὔχη, ης, ἡ, gloriatio, animi elatio, jactatio.

Αὐχήεις, ήεσσα, ῆεν, jactabundus, gloriabundus, ad jactantiam comparatus; (2) alacris, cui cervix erecta est. Ex αὔχη vel αὐχήν.

Αὔχημα, ατος, τὸ, gloriatio, jactatio, fastus.

ΑΥ'ΧΗ'Ν, ένος, ὁ, cervix; (2) angustia loci, locus angustus; (3) pars clavi et gubernaculi, in quam gubernator incumbit. Gl. V. αὐχένιος, gubernaculum; αὐχὴν πλοίου, gubernaculum, Gl. V. αὐχὴν πηδαλίου, temo, Ph.

Αὐχητικὸς, ή, όν, idem quod αὐχήεις.

Αὐχμάω, ῶ, f. ήσω, areo præ æstu; (2) squaleo. Ab αὐχμός.

Αὐχμέω, ῶ, f. ήσω, idem et ab eod.

Αὐχμαλέος, α, ον, et

Αὐχμήεις, ήεσσα, ῆεν, squalidus. Ab eod.

Αὐχμηρὸς, ρὰ, ρὸν, squalidus, hispidus, hirsutus, Gl. V. (2) obscurus, caliginosus; (3) siccus; (4) pauper. Ab eod.

Αὐχμηροκόμης, ου, ὁ, comam squalidam habens.

ΑΥ'ΧΜΟ'Σ, ῦ, ἡ, siccitas ex æstu vehementi; (2) squalor, situs, pædor, illuvies.

Αὐχμώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, æstuosus, aridus præ æstu; (2) squalidus. A præc.

ΑΥ'Ω, vel αὔω, sicco, arefacio, accendo.

Αὔω, et per dialys. ἀΰω, clamo, resono, boo. Αὖε δ' ἑταίρους, Il. 11, 461.

Αὔως, Aurora, dies: Æolice pro ἄως, Sapph. et communiter ἠώς.

Ἀφ', ab, pro ἀπὸ, ob sequentem literam aspiratam.

Ἀφαγνίζω, f. ίσω, purifico, expio; (2) consecro; (3) spolio, exuo. Ex ἀπὸ et ἁγίζω.

Ἀφαγιστεύω, f. εύσω. Vide ἐφαγιστεύω. Ab eod.

Ἀφαγνίζω, idem; purifico, expio. Πρὶν ἂν θεοῖσι τοῖσι νερτέροις ἀφαγνίσηται, Eurip. Alc. 1148. Unde

Ἀφαγνισμὸς, ῦ, ὁ, purificatio, consecratio.

Ἀφάδιος, ου, ὁ ᾗ ἡ, qui non placet, ingratus; (2) hostis, inimicus. Ex ἀπὸ et ἁδέω.

Ἀφαίμαξις, εως, ἡ, sanguinis detractio. Ab

Ἀφαιμάσσω, vel -άττω, sanguinem elicio, sanguinem detraho. Ex ἀπὸ et αἱμάσσω.

Ἀφαιρεθεὶς, a. 1. part. pass. verbi ἀφαιρέω.

Ἀφαιρείσθων, 3. pers. plur. imperat. Attice pro ἀφαιρείσθωσαν, Soph. Aj. 100.

Ἀφαιρεῖται, aufert, 3. sing. præs. ind. med. contr. pro ἀφαιρέεται.

Ἀφαίρεμα, ατος, τὸ, quod aufertur; (2) ablatio; (3) quod pro donario eximitur et seligitur. Ab ἀφαιρέω. Hinc

Ἀφαιρεματικὸς, ή, όν, ablativus, abstractivus:

Ἀφαίρεσις, εως, ἡ, ademptio, ablatio, abstractio; (2) Figura grammatica, quum principio vocabuli aliquid detrahitur; (3) id quod ex cæsi animalis interaneis extrahitur:

Ἀφαιρετικὸς, ή, όν, eripiendi vim habens.

Ἀφαιρέτις, ιδος, ἡ, ereptrix, epith. Parcæ.

Ἀφαίρετος, ου, ὁ ᾗ ἡ, qui auferri potest; (2) exemptilis. Fœm. quoque ἀφαιρετὴ occurrit:

Ἀφαιρέω, ῶ, f. ήσω, aufero, adimo, detraho; (2) vindico, adfero; (3) eximo, Ph. ἀφαιρῦμαι, adimo, demo, deripio, detraho, aufero, eximo, subtraho; ἀφείλετο, abstulit, dempsit, Gl. V. a. 2. ἀφῃρημένον, detractis, Ph. perf. part. pass. Ἀφαιρεῖν τί τινος, τί τινι, τί τινα, ἀπό τινος. Κἀγὼ μὲν αἰεὶ βασιλέων θυμουμένων ὀργὰς ἀφῄρουν, Eur. Med. 456. Ἀνθρωπ' ἀφαιρήσει με τὴν τραγῳδίαν; auferes? Aristoph. Ach. 469. Εἰ τἀμὰ κεῖνος ὅπλ' ἀφαιρήσοιτό με, Soph. Phil. 374. Τὸν βίον μὴ μ' ἀφέλῃς, Ibid. 926. Ex ἀπὸ et αἱρέω, capio.

Ἀφαίρημα, ατος, τὸ, idem quod ἀφαίρεμα.

Ἀφαιρήσεσθαι, f. 1. inf. med. verbi ἀφαιρέω.

Ἀφαιρητικὸς, ή, όν, idem quod ἀφαιρετικός.

ΑΦΑ'ΚΗ, ης, ἡ, leguminis et quidem in specie viciæ genus. Gl. V. vicia. Angl. YELLOW VETCHLING.

Ἀφάλλομαι, desilio, ex uno loco in alium salio, resilio; exilio, desilio, Gl. V.

Ἄφαλος, ου, ὁ ᾗ ἡ, clavis seu scutulis ex auro splendentibus non insignis; (2) sine cono aut crista. Ex α priv. et φαλός.

Ἄφαλσις, εως, ἡ, resultatio. Ab ἀφάλλομαι.

Ἀφαλτος, ου, ὁ ᾗ ἡ, resiliens. Ab eod.

Ἀφαμαρτάνω, f. ήσω, aberro; (2) privor. Ἀφαμαρτάνεσθαι τῇ πάσῃ ὁδῷ, Prov.

Ἀφάμαρτε, 3. sing. aor. 2. ind. act. Ion. pro ἀφήμαρτε.

Ἀφαμαρτοεπὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, errans in verbis, a veritate et a modo; gerro, nugator. Ex ἀφαμαρτάνω et ἔπος.

Ἀφανδάνω, displiceo. Ex ἀπὸ et ἁνδάνω.

Ἀφάνεον, non manifestum, Gl. V.

Ἀφάνεια, ας, ἡ, obscuritas; (2) incertitudo. Ab

Ἀφανὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, obscurus, non manifestus, occultus, latens; (2) incertus; (3) ignotus, ignobilis; (4) qui e medio sublatus est, periit, discerptus a bestiis, &c. Ex α priv. et φαίνω, ostendo. Hinc

Ἀφανίζω, f. ίσω, ab adspectu removeo, e conspectu aufero, ex oculis tollo; (2) perdo, interficio; (3) inquino, polluo, contamino; (4) quovis modo corrumpo, deformo, vasto, excido; (5) levo, imminuo v. gr. laborem, ne sentiatur; (6) in exilium pello; (7) in deos refero, cum additur ἐξ ἀνθρώπων (8) abeo, e conspectu discedo, int. ἑαυτὸν ἀφανίζομαι, evanesco, abolesco, pereo, &c. Κεραννύντι τ' ἀφανίζουσί τι, vinum eis miscent et calicem exsiccant, Alcæus Comicus apud Athen. 424, pessime interpres.

Ἀφάνισις, εως, ἡ, abolitio, ex conspectu hominum ablatio. Ab ἀφανίζω. Unde

Ἀφανισμὸς, ῦ, ὁ, abolitio, excidium, interitus, exterminium. Gl. V. obscuratio rei, v. gr. veritatis:

Ἀφανιστὴς, ῦ, ὁ, destructor, exterminator, vastator, corruptor.

Ἀφανιστικὸς, ή, όν, vim habens e medio tollendi, perdendi.

Ἀφανιστὸς, ή, όν, destructilis, Gl. V.

Ἀφάνναι, αἱ, locus in Sicilia ignobilis, unde sumptum, ut de rebus incertis dicatur, In Aphannis.

Ἀφαντασίαστος, ου, ὁ ᾗ ἡ, qui nullis perturbatur visis et insomniis. Ex φαντασία.

Ἀφαντασίωτος, ου, ὁ ᾗ ἡ, qui non habet vim perspicuas rerum imagines concipiendi.

Ἀφάντασος, ου, ὁ ᾗ ἡ, visionibus carens.

Ἄφαντος, ου, ὁ ᾗ ἡ, ab adspectu remotus, qui non videtur; (2) qui discessit, abiit quocunque modo et quacunque de causa; (3) cujus memoria nulla est, funditus extinctus. Ex α et φαίνω, ostendo.

Ἀφανῶς, adv. ita ut non appareat, occulte, clanculum. Gl. V. obscure, pedetentim.

Ἀφάπτω, fut. ψω, suspendo; (2) alligo; (3) admoveo, applico. Ex ἀπὸ et ἅπτω.

ΑΦΑΡ, adv. statim, continuo, facile. Hinc

Ἀφαρεὶ, vel ἀφαρὶ, adv. festinanter et inconsiderate, statim, celeriter.

ΑΦΑΡΕΥ'Σ, έως, ὁ, pinna, quam thynnus fœmina sub ventre habet.

ΑΦΑ'ΡΚΗ, ης, ἡ, apharca, arbor semper virens.

Ἀφαρμάκευτος, ου, ὁ ᾗ ἡ, medicamenti expers, medicamentis non usus. Ex α priv. et φαρμακεύω.

Ἀφάρμακος, ου, ὁ ᾗ ἡ, non venenatus. Ex α priv. et φάρμακον.

Ἀφάρμακτος, ου, ὁ ᾗ ἡ, veneficio non infectus. Gl. V. innocuus. Ex φαρμάσσω.

Ἀφαρμόζω, f. όσω, non convenio, dissonus sum. Ex α priv. et ἁρμόζω, quadro.

Ἀφαρμόττω, idem et ex iisd.

Ἀφαρμόζωμος, ου, ὁ, jusculum extempore vel cito factum. Ex ἄφαρ et ζωμὸς, (vel potius ex ἀπὸ ἁρμοῖ, nunc modo, et ζωμὸς, Ern.)

Ἄφαρος, ου, ὁ ᾗ ἡ, investis; ex φᾶρος, vestis; (2) inaratus, incultus. Ex φάρος, aratio, Etym. Hinc

Ἀφάροτος, ου, ὁ ᾗ ἡ, inaratus, Etym.

Ἀφαρόω, ῶ, aro, Suid. Ex ἀπὸ et ἀρόω.

Ἀφαρπάζω, f. άσω, vel άξω, abripio, eripio, diripio, arripio, rapto; deripio, Gl. V. ἀφαρπάξαι, deripere, Ph. ἀφήρπασε, diripuit, Ph. a. 1. Ἀναβλέψας ὁρῶ τὸν ἱερέα τοὺς φθοῖς ἀφαρπάζοντα, Aristoph. Plut. 676.

Ἀφάρτερος, έρα, ερον, celerior. Ab ἄφαρ.

Ἀφασία, ας, ἡ, loquendi impotentia, stupor, præ quo loqui non possumus. Ἀφασία μ' ἔχει, Eurip. Iphig. in Aul. 837. Ex α priv. et φημὶ, loquor.

Ἀφάσσω, vel -άττω, tango, contrecto. Ἐν χείρεσσιν ἀφάσσειν, Apoll. Ab ἀφὴ, tactus.

Ἄφατος, ου, ὁ ᾗ ἡ, ineffabilis, non dicendus. Gl. V. nefandus; (2) incelebris. Hinc

Ἀφάτως, adv. ineffabiliter.

Ἀφαυαίνω, arefacio, exsicco. Δίψει γὰρ, ὡς ἔοικεν, ἀφαυανθήσομαι, Aristoph. Conc. 146.

ΑΦΑΥΡΟ'Σ, ρὰ, ρὸν, imbecillis, debilis.

Ἀφαύω, f. αύσω, sicco, uro; ἀφαύομαι, siccor, inedia exaresco. Ἄφαυε τῶν φαυλῶν, ὦ γύναι, τρεῖς χοίνικας, Aristoph. Pace, 1153. Ex ἀπὸ et αὔω, sicco.

Ἀφάω, ῶ, tango, contrecto. Ex ἀπὸ et ἀφή.

Ἀφεγγὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, cæcus, obscurus, lumine carens; (2) infaustus. (2) εἴ τι γᾶ ματέρι τυγχάνεις ἀφεγγὲς φέρων, Soph. Œd. Col. 1481. Ex α priv. et φέγγος.

Ἀφεδράζω, eloco. Gl. V. de sede pello.

Ἀφεδρεία, ας, ἡ, idem quod ἄφεδρος.

Ἀφεδρεύω, f. εύσω, sellæ insideo, in sella sedeo. Ex ἀπὸ et ἕδρα, sella. Unde

Ἄφεδρος, ου, ὁ, purgatio menstrua mulierum.

Ἀφεδρὼν, ῶνος, ὁ, latrina, cloaca, Gl. V.

Ἀφέητε, dimiseritis, 2. pl. a. 2. conjunct. act. Ion. pro ἀφῆτε, ab ἀφίημι.

Ἀφεθεὶς, aor. 1. part. pass. a verbo eod.

Ἀφειδέω, ῶ, f. ήσω, non parco; (2) contemno, nullam curam habeo. Ἀφειδεῖν τῶν ἀλλοτρίων, τῶν σωμάτων. Ab ἀφειδής.

Ἀφειδέως, Ion. et ἀφειδείως, pro ἀφειδῶς, non parce, ad satietatem, nemini parcendo, liberaliter.

Ἀφειδὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, non parcens, profusus; (2) nullam curam habens, nihil curans. Gl. V. largus; (3) rigidus, asper, Gl. V. (2) ἀφειδεῖς ὀλλυμένοιο δείματος, Apoll. Rhod. 4, 1252. Ex α priv. et φείδομαι, parco.

Ἀφειδήσαντα, securum, qui non pepercit, acc. sing. a. 1. part. act. verbi ἀφειδέω.

Ἀφειδία, ας, ἡ, severitas disciplinæ; (2) crudelitas; (3) profusio. Ab ἀφειδής.

Ἀφειδωλία, ἡ, munificentia, profusio, Poll. Ex α et φειδωλός.

Ἀφειδῶς, adv. sine parsimonia, Gl. V. (2) aspere, crudeliter. Ab ἀφειδής.

Ἀφείθης, 2. sing. a. 1. ind. pass. v. ἀφίημι.

Ἀφείλεν, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi ἀφαιρέω.

Ἀφεῖμαι, 1. sing. perf. pass. verbi ἀφίημι.

Ἀφεῖμεν, 1. pl. a. 2. opt. per Sync. pro ἀφείημεν.

Ἀφεῖναι, dimisisse, aor. 2. inf. act.

Ἀφεὶς, derelinquens, a. 2. part. act.

Ἀφεκτέον, abstinendum est. Ab ἀπέχομαι.

Ἀφεκτικὸς, ή, όν, abstinens. Gl. V. distans. Ab ἀπέχομαι, abstineo, vel ἀπέχω, disto.

Ἀφέλεια, ας, ἡ, simplicitas orationis, cultus, &c. Ab ἀφελής.

Ἀφελεῖν, a. 2. inf. act. v. ἀφαιρέω.

Ἀφελεῖται, auferet, 3. sing. f. 2. med.

Ἀφελέσθαι, abstulisse, aor. 2. inf. med.

ΑΦΕΛΗ'Σ, έος, ὁ ᾗ ἡ, simplex; (2) tenuis, frugalis; (3) nudus arboribus, ut planities. (3) διὰ τῶν ἀφελῶν πεδίων ἔρρει, Aristoph. Equit. 527.

Ἀφελκόω, ῶ, f. ώσω, exulcero, vulnero; ἀφελκοῖ, exulcerat, Ph. Ex ἀπὸ et ἕλκος.

Ἀφέλκυσις, εως, ἡ, deductio, Gl. V. Ab

Ἀφελκύω, f. ύσω, abstraho, retraho, avoco, abduco; ἀφείλκυσεν, abstraxit, Ph. ἀφελκύσαι, a. 1. inf. detrahere, Ph. Ex ἀπὸ et ἑλκύω.

Ἀφέλκω, abstraho, substraho, detraho, Gl. V. ἀφέλκεται, detrahit, Ph. ἀφέλκεσθαι, detrahi, Ph. Κάτα κοινὸν τὸν θύλακον οἴκαδ' ἀφελκων,

κον, *Aristoph. Av.* 509. Φέρε δὴ κατίδω τοὺς λίθους ἀφέλξομεν, *Id. Pace*, 361.
Ἀφέλκωσις, εως, ἡ, exulceratio. Ab ἀφελκόω.
Ἀφελόμην, a. 2. ind. med. *Ion.* pro ἀφειλόμην.
Ἀφελότης, ητος, ἡ, simplicitas. Ab ἀφελής.
Ἀφέλωμαι, 1. sing. a. 2. conj. med. v. ἀφαιρέω.
Ἀφελὼν, *auferens*, a. 2. part. act.
Ἀφελῶς, *adv.* simpliciter, tenuiter, sine artis affectione. Ab ἀφελής.
Ἄφεμα, ατος, τὸ, id quod dimittitur. Ab ἀφίημι, *dimitto*.
ἌΦΕΝΟΣ, ου, ὁ, vel ἄφενος, εος, τὸ, divitiæ, opes, qu. reditus annui, lucrum, (pro ἄπενος,) ex ἀπὸ et ἔνος, inde Lat. *penus*.
Ἀφέντες, nom. pl. a. 2. part. act. Ab ἀφίημι.
Ἀφέντι, *relinquenti*, dat. aor. ejusd.
ἈΦΕΝΤΙΝΔΑ, ης, ἡ, nomen lusus.
Ἄφεξις, εως, ἡ, abstinentia. Ἄφεξις δριμέων, *Aret.* Ab ἀπέχω, *abstineo*.
Ἀφέξω, 1. sing. f. 1. indic. act. v. ἀπέχω.
Ἀφερέπονος, ον, qui laborem ferre nequit.
Ἄφερκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, conclusus, inclusus, velut carcere. Ex ἀπὸ et εἴργομαι.
Ἀφερμηνεύω, f. εύσω, enarro, explico.
Ἀφερπύζω, idem quod
Ἀφέρπω, f. ψω, abeo. Ἀφέρπειν ἄστροφος, *Soph. Œd. Col.* 490. Ex ἀπὸ et ἕρπω.
Ἄφερτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non ferendus, non tolerabilis, minime tolerandus; ἀφερτερος, ἀφέρτατος, minus, minime ferendus.
Ἀφερψῶ, *serpendo abibo*, f. 1. ind. act. *Dor.* pro ἀφέρψω, a verbo ἀφέρπω.
Ἄφες, a. 2. imperat. act. verbi ἀφίημι.
Ἀφέσιος, ου, ὁ, qu. dic. dimissor, liberator Epith. Jovis. Ab ἀφίημι, *dimitto*. Unde
Ἄφεσις, εως, ἡ, dimissio uxoris, &c. (2) carceres, ultima meta; (3) remissio debiti, v. gr. delicti, pœnæ. *Gl. V.* emancipatio. Δρόμου δ' ἰσώσας τῇ φύσει τὰ τέρματα, metam carceribus cursu jungens, *Soph. Elect.* 686.
Ἀφεσμὸς, οῦ, ὁ, examen, congregatio apum; (2) agmen. Ex ἀπὸ et ἑσμὸς, *examen*.
Ἀφεσταίην, *dimitterem*, 1. sing. a. 2. opt. act. *Poet.* pro ἀφισταίην, a verbo ἀφίστημι.
Ἀφεστᾶσι, *cessant*, 3. plur. præs. ind. act. pro ἀφιστᾶσι, a verbo ἀφίστημι, *cesso*.
Ἀφέστατε, *cessaveritis*, 2. plur. perf. imperat. act. *per Syncop.* pro ἀφεστήκατε
Ἀφεστήκω, absisto, absum. Ἅμα ταῦτα ποιούντων ἡμῶν εὐθὺς Ἀριαῖος ἀφεστήξει, *Xenoph. Cyri jun. Expedit.* 2, 4, 3.
Ἀφέστιος, ου, ὁ ϗ ἡ, absens, qui a domo abest; (2) non domesticus, alienus. Ab ἑστία.
Ἀφέταιρος, ον, sodalibus privatus, vel sodalitio amotus, *Poll.*
Ἄφετε, 2. pl. a. 2. imperat. act. v. ἀφίημι.
Ἀφετέος, έα, έον, dimittendus. A præc.
Ἀφετὴρ, ῆρος, ὁ, idem quod ἀφέτης.
Ἀφετηρία, ας, ἡ, sc. γραμμὴ, θύρα, &c. carceres, unde equi cursu certaturi dimittuntur; (2) principium ineundæ viæ, aut profectionis; (3) quodlibet principium.
Ἀφετήριον, ου, τὸ, portus unde navigatur.
Ἀφετήριος, ου, ὁ ϗ ἡ, missilis, qui mittere seu dimittere potest. Ab ἀφίημι.
Ἀφέτης, ου, ὁ, qui emittit vel demittit, minister tormenti qui emittit jacula, &c. (2) manumissus, e servitute dimissus, libertus. Ab eod. Hinc
Ἀφετικὸς, ἡ, ὸν, remittendi vel emittendi potestatem et vim habens:
Ἄφετος, ου, ὁ ϗ ἡ, dimissus, liber; (2) solutus et cujusque libidini expositus; (3) pro derelicto habitus; (4) absolutus.
Ἄφευκτος, ον, non effugiendus. Unde
Ἀφεύκτως, *adv.* sine ullo effugio, inevitabili lege.
Ἀφεύω, f. εύσω, accendo, inflammo. Ἀποξυρεῖν ταδὶ, τὰ κάτω δ' ἀφεύειν, *Aristoph. Thesm.* 223. Ἀφεύσειν αὐτὸν, *Ibid.* 597. Ex εὕω.
Ἀφεψέω, ῶ, f. ήσω, decoquo. Ex ἀπὸ et ἕψω.
Ἀφεψὴ, ῆς, ἡ, decoctio. Ab eod.
Ἀφέψημα, ατος, τὸ, decoctum.
Ἀφέψησις, εως, ἡ, coctio, decoctio.
Ἀφεψιάομαι, non confabulor, non in cœtu versor, *Hes. ex Soph.*

Ἀφέψις, εως, ἡ, coctio, decoctio.
Ἀφεψίω, idem quod ἀφεψέω.
Ἀφέωκα, *remisi*, 1. sing. perf. ind. act. *Att.* pro ἀφεῖκα, a verbo ἀφίημι.
Ἀφέωνται, 3. pl. perf. ind. pass. *Att.* pro ἀφεῖνται.
Ἀφεώρα, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἀφώρα, et hoc pro ἀφώραε. Ab ἀφοράω.
Ἀφὴ, ῆς, ἡ, tactus, contrectatio; (2) commissura; (3) ictus, plaga; (4) accensio, incensio; (5) color lepræ. Ab ἅπτομαι, *tango*, vel ἅπτω, *incendo*.
Ἀφηβάω, ῶ, f. ήσω, ex pubertate egredior. Ab ἄφηβος. Hinc
Ἀφηβηκὼς, ότος, ὁ, vergens ad senectutem.
Ἄφηβος, ου, ὁ ϗ ἡ, pubertatem egressus. Ex ἀπὸ et ἥβη, *adolescentia*.
Ἀφηγέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, duco, sum dux, præeo; (2) narro, enarro, commemoro. Ἀφηγεῖσθαι τῆς χολῆς· πᾶν τὸ γέγονος, τὴν συμφοράν. Ex ἀπὸ et ἡγέομαι. Hinc
Ἀφήγημα, ατος, τὸ, narratio.
Ἀφηγηματικὸς, ἡ, ὸν, narratione constans, narrationem continens.
Ἀφηγηματικῶς, *adv.* modo narrationis.
Ἀφηγήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, dux viæ.
Ἀφήγησις, εως, ἡ, narratio.
Ἀφηγητὴς, οῦ, ὁ, narrator; (2) dux viæ.
Ἀφηδύνω, f. υνῶ, jucundum reddo.
Ἀφῆκα, *dimisi*, a. 1. ind. act. verbi ἀφίημι.
Ἀφήκω, f. ήξω, pervenio. Ex ἀπὸ et ἥκω.
Ἀφήλατο, 3. sing. a. 1. ind. med. v. ἀφάλλομαι.
Ἀφῆλιξ, ικος, ὁ ϗ ἡ, qui florentes annos exegit, adultæ ætatis, *Ph.* (2) impuber. *Ph.* minor; Ἀφηλικέστερος, adultior, jam senior, quæ antiqua est significatio, *Ern.* Ex ἀπὸ et ἧλιξ, *coævus*.
Ἀφηλιώτης, ου, ὁ, subsolanus, *Gl. V.* Ab ἥλιος.
Ἀφήμαρτον, a. 2. ind. act. v. ἀφαμαρτάνω.
Ἀφήμενος, ου, ὁ, sedens procul, sedens seorsim. Ex ἀπὸ et ἧμαι, *sedeo*.
Ἀφημερεύω, f. εύσω, interdiu absum; (2) diem unum absum. Ex ἀπὸ et ἡμερεύω.
Ἄφημος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui fama celebris non est, non nominatus, ignobilis, non memoratus. Ex α priv. et φήμη, *fama*.
Ἀφήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.
Ἀφήμως, *adv.* tacite; (2) indecore.
Ἀφηνιάζω, f. άσω, habenas detracto, et excutio, frena respuo; (2) contumax sum, non pareo, contumaciter recedo. Ἀρετῆς δ' ἀφηνιάσαντας, spernentes, *Philo.* Ex ἀπὸ et ἡνία, *frenum*. Hinc
Ἀφηνιασμὸς, οῦ, ὁ, frenorum excussio, ferocia habenas non admittens; (2) contumacia; (3) rebellatio.
Ἀφηνιαστὴς, οῦ, ὁ, qui habenas excutit; (2) ferox:
Ἀφηνιάω, ῶ, idem quod ἀφηνιάζω.
Ἀφηρέθην, a. 1. ind. pass. v. ἀφαιρέω.
Ἀφηρωΐζω, ἀφηρώζω, et *Dor.* ἀφηροΐζω, heroum honore adficio; in numerum heroum refero. Ab ἥρως. Ex inscrip. ant.
Ἀφησυχάζω, ad quietem redigor, conquiesco.
Ἀφῆτε, 2. plur. a. 2. conj. act. v. ἀφίημι.
Ἀφητόρειος, α, ον, qui est Apollinis; ἀφήτορος, *Steph.*
Ἀφήτωρ, ορος, ὁ, jaculator, epith. Apollinis; (2) vaticinator. Ab ἀφίημι. Hinc
Ἀφητορία, ας, ἡ, vaticinatio; (2) jaculatio.
ἈΦΘΑΙ, ῶν, αἱ, ulcera maligna in oris superficie; *item*, in ore uteri.
Ἀφθαρσία, ας, ἡ, incorruptibilitas; (2) immortalitas. Ex α priv. et φθάρσις, *corruptio*.
Ἀφθαρτίζω, f. ίσω, incorruptibilem reddo; (2) immortalem reddo. Ab
Ἄφθαρτος, ου, ὁ ϗ ἡ, incorruptibilis, immortalis. *Ph.* incorruptus, inviolatus, inlibatus, intemeratus, al. *Gl. V.* Ex φθείρω.
Ἀφθὰς, pro φθὰς, quæ dictio Vulcanum significat apud Memphiticos; sicut pro στάχυς, ἄσταχυς.
Ἀφθάστως, *adv.* celerrime, ut adsequi nemo possit. Ex α et φθάω.
Ἀφθάω, ῶ, aphthis laboro. Ἀφθῶντα παιδάρια, *Soranus de vita Hippocr. apud Fabricium Bibl. Gr.* 12, 678. Ab ἄφθαι.

Ἄφθεγκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non vocalis.
Ἀφθεὶς, a. 1. part. pass. verbi ἅπτομαι.
Ἄφθη, *conflagravit*, 3. sing. aor. 1. ind. pass. *Ion.* pro ἥφθη, a verbo ἅπτω, *incendo*.
Ἀφθιτόμητις, ιος, ὁ ϗ ἡ, qui consilium habet incorruptum. Ex ἄφθιτος et μῆτις.
Ἀφθιτόμισος, ον, æternum invisus, *Man.*
Ἄφθιτος, ου, ὁ ϗ ἡ, incorruptibilis. Ex α priv. et φθίω, *corrumpo*.
Ἄφθιφος, ου, ὁ ϗ ἡ, aphthis laborans. Ab ἄφθαι.
Ἄφθογγος, ου, ὁ ϗ ἡ, mutus, non vocalis.
Ἀφθονέω, non invideo, *Eur.*
Ἀφθόνητος, ου, ὁ ϗ ἡ, invidiæ non obnoxius. Ex α priv. et φθονέω, *invideo*.
Ἀφθονήτως, *adv.* sine invidia.
Ἀφθονία, ας, ἡ, invidiæ carentia; (2) *usitatius* abundantia; copia, *Gl. V.* Ex
Ἄφθονος, ου, ὁ ϗ ἡ, invidia carens; nulli invidens, sine invidia, *Gl. V.* (2) copiosus. *Gl. V.* opimus.
Ἀφθόνως, *adv.* sine invidia, copiose, affatim.
Ἀφθορία, ας, ἡ, incorrupta conditio, integritas. *Ph.* pudicitia. Ab
Ἄφθορος, ου, ὁ ϗ ἡ, incorruptus; (2) investis. (2) Φλάβιος Τέρπνος Κιθαρῳδὸς Ἀλεξανδρεὺς ἐτῶν κγ ἄφθορος, Flavius Terpnus, Citharœdus Alexandrinus, annorum 23, investis. *Inscriptio in Muratorio.* Inepte Muratorius vertit Glossæ Philoxeni *investis* ἄφθορος. [Sed *investis* idem valet ac *incorruptus*. Vide *Ruhnken. ad Tim.* 133.] A φθείρω.
Ἀφθώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, aphthis laborans. Ab ἄφθαι.
ἈΦΙ'Α, ας, ἡ, genus plantæ.
Ἀφιδρόω, ῶ, f. ώσω, desudo, exsudo, sudo. Ex ἀπὸ et ἱδρὼς, *sudor*.
Ἀφίδρυμα, ατος, τὸ, statua; simulacrum, delubrum, effigies, *Ph.* Περὶ τὰ ἀφιδρύματα στρέφονται, *Porph. de Abstin.* 2, 35. Ab ἀφιδρύω.
Ἀφιδρύνω, idem quod ἀφιδρύω.
Ἀφίδρυσις, εως, ἡ, collocatio, dedicatio. Ab
Ἀφιδρύω, f. ύσω, statuo, colloco, firmum stare facio. *Gl. V.* erigo. Ex ἀπὸ et ἱδρύω.
Ἀφίδρωσις, εως, ἡ, sudatio, desudatio; (2) sudoris evacuatio. Ab ἀφιδρόω.
Ἀφιερίζω, f. ίσω, sacrum et sanctum reddo, purifico. Ex ἀπὸ et ἱερὸς, *sanctus*.
Ἀφιερόω, ῶ, f. ώσω, consecro, dedico, devoveo; ἀφιερωθέντες, dicati, *Ph.* ἀφιερωμένος, sacrosanctus, *Ph.* Ex iisd. Hinc
Ἀφιέρωμα, ατος, τὸ, donarium.
Ἀφιέρωσις, εως, ἡ, consecratio, dedicatio.
Ἀφιζάνω, f. ζήσω, e sede surgo ac descendo.
Ἀφίζω, idem. Ex ἀπὸ et ἵζω, *sedere facio*.
Ἀφίημι, f. ήσω, p. εἷκα, dimitto, repudio; (2) absolvo reum, remitto culpam; (3) omitto, missum facio; (4) permitto, sino; (5) emitto; v. gr. vinculis; *item* aquas de fonte, &c. (6) projicio, conjicio; (7) jacio, ἀφίεμαι, dimittor, *Gl. V.* emereor; ἄφες, sine, omitte, dimitte, remitte. *Gl. V.* a. 2. part. ἀφειμένος, solutus, *Ph.* perf. part. pass. ἀφεθεὶς, missus, *Ph.* a. 1. part. pass. Ἀφεῖναι τινὰ ἐπὶ τόπον, τὴν ψυχὴν, τὴν γυναῖκα, τινὰ τοῦ ἐγκλήματος, τινὰ τοῦ χρέους· ἀφεῖσθαι τῆς δόξης, sententiam repudiare; τοῦ ἐγκλήματος, absolvi. Τὰ μὲν περισσεύοντα τῶν λόγων ἄφες, *Soph. El.* 1301. Ἀφεῖνται παῖδες οἵδε σοι φυγῆς, liberati sunt, *Eur. Med.* 1002. Ex ἀπὸ et ἵημι.
Ἀφίησιν, 3. sing. præs. ind. act.
Ἀφίενται, *remittuntur*, 3. plur. præs. ind. act.
Ἀφικάνω, advenio, pervenio. Ἡ μὲν δὴ πρὸς τεῖχος ἐπειγομένη ἀφικάνει, *Il.* 6, 388.
Ἀφικέσθαι, a. 2. inf. med. v. ἀφικνέομαι.
Ἀφίκευ, 2. sing. a. 2. imp. med. *Dor.* pro ἀφίκου.
Ἀφίκηαι, *adveneris*, 2. sing. a. 2. conjunct. med. *per Paragogen*, pro ἀφίκῃ.
Ἀφικνέομαι, οῦμαι, f. ἀφίξομαι, pervenio, advenio, adsequor, sc. cursu, virtute quacunque, similitudine, &c. Ἀφικνεῖσθαι ἐς τοσοῦτον τύχης· διὰ μάχης τινὶ, prælium committere cum; ἐς λόγους τινὶ, ἐς λέσχην περί τινος, colloqui; ἐς διαπειράν τινος, periculum facere; ἐς χειρῶν νόμον, manus conserere.

Κεὶ ἐς πόλιν σὴν ὡς τάχος ἀφίξομαι, *Eur. Med.* 757. Ex ἀπὸ et ἱκνέομαι, *venio*. Hinc

Ἀφίκτωρ, ορος, ὁ ϗ ἡ, supplex.

Ἀφιλάδελφος, ον, non amans consilium, *Ep.*

Ἀφιλάγαθος, ε, ὁ ϗ ἡ, minime amans bonorum aut bona. Ex α, φίλος, et ἀγαθός.

Ἀφιλάλληλος, ον, carens mutuo amore.

Ἀφιλανθρωπία, ας, ἡ, inhumanitas, inclementia. Ab

Ἀφιλάνθρωπος, ε, ὁ ϗ ἡ, inhumanus, inclemens. Ex α priv. φίλος, et ἄνθρωπος.

Ἀφιλανθρώπως, *adv.* inhumane, inclementer, inhumaniter.

Ἀφιλαργυρέω, absum ab avaritia, cupiditate pecuniæ careo.

Ἀφιλαργυρία, ας, ἡ, ab avaritia continentia.

Ἀφιλάργυρος, ε, ὁ ϗ ἡ, alienus ab avaritia.

Ἀφιλαρύνω. exhilaro. Ὃν τρόπον ἀφιλαρύνεται τὰ ζῶα, καὶ θάλλει τὰ φυτά, *Diog. Laert.* 7, 86.

Ἀφιλαύτως, *adv.* sine amore sui illiberali.

[illegible]

Ἀφιλεργία, ας, ἡ, fuga laboris.

Ἀφιλέταιρος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui suos sodales odit, inimicus sodalium.

Ἀφιλέχθρως, *adv.* sine amore inimicorum; (2) animo ab inimicitiis et simultatibus abhorrente.

Ἀφιλήδονος, ον, voluptatem contemnens.

Ἀφίλητος, ε, ὁ ϗ ἡ, inamabilis, *Gl. V.*

Ἀφιλία, ας, ἡ, amicorum defectus; (2) inimicitiæ, odium inimicitiarum colendarum

Ἀφιλίωτος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui conciliari nequit, cum quo familiaritas iniri non potest. Ab

Ἄφιλος, ε, ὁ ϗ ἡ, alienus ab amicitia, amicis carens.

Ἀφιλοδοξία, ας, ἡ, gloriæ contemptus. Ab

Ἀφιλόδοξος, ε, ὁ ϗ ἡ, minime gloriæ cupidus. Ex α priv. φίλος, et δόξα.

Ἀφιλοδόξως, *adv.* sine gloriæ cupiditate.

Ἀφιλοεργέω, ῶ, f. ήσω, in otio dego, nihil ago, abhorreo a navitate.

Ἀφιλοθεάμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, non cupidus spectandi, spectaculorum non amans.

Ἀφιλοθεΐα, ας, ἡ, impietas, *Suicer.* Ab

Ἀφιλόθεος, ε, ὁ ϗ ἡ, Dei non amans, *Suicer.*

Ἀφιλοικτίρμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, immisericors, immitis.

Ἀφιλοκαλία, ας, ἡ, rerum honestarum negligentia vel inscitia. Ab

Ἀφιλόκαλος, ον, rerum honestarum minime studiosus.

Ἀφιλοκομπέω, ῶ, fastum, jactantiam contemno, *Suicer.*

Ἀφιλοκομπία, ας, ἡ, arrogantiæ et fastus contemptus, *Suicer.* Ab

Ἀφιλόκομπος, ε, ὁ ϗ ἡ, alienus ab arrogantia et fastu, *Suicer.*

Ἀφιλομαθής, έος, ὁ ϗ ἡ, discendi non cupidus; (2) imperitus, *Suicer.* Hinc

Ἀφιλομαθία, ας, ἡ, ruditas, imperitia, *Suicer.*

Ἀφιλόμαχος, ε, ὁ ϗ ἡ, a pugna abhorrens.

Ἀφιλόνεικος, ε, ὁ ϗ ἡ, a contentione alienus, non pertinax. Ex α priv. et φιλόνεικος.

Ἀφιλονείκητος, ον, idem.

Ἀφιλονείκως, *adv.* sine contentionis studio.

Ἀφιλοξενέω, ῶ, ab hospitalitate alienus sum.

Ἀφιλοπλουτία, ας, ἡ, divitiarum contemptus.

Ἀφιλοπόλεμος, ε, ὁ ϗ ἡ, belli non amans, non bellicosus.

Ἀφιλόπονος, ε, ὁ ϗ ἡ, ignavus, iners.

Ἄφιλος, ε, ὁ ϗ ἡ, amicis carens; (2) ab amicitia alienus.

Ἀφιλοσόφητος, ε, ὁ ϗ ἡ, philosophiæ et literarum expers. Ex α priv. et φιλοσοφέω.

Ἀφιλόσοφος, ε, ὁ ϗ ἡ, a philosophia alienus; (2) philosophiæ non conveniens; (3) parum diligens in aliqua re explicanda, de Historico. *Polyb.*

Ἀφιλοστοργέω, ῶ, f. ήσω, a caritate sum alienus.

Ἀφιλόστοργος, ε, ὁ ϗ ἡ, non amans, a caritate alienus.

Ἀφιλοτεκνία, ας, ἡ, contemptus liberorum.

Ἀφιλοτιμία, ας, ἡ, animus ab honoris, laudis, cupiditate alienus. Ab

Ἀφιλότιμος, ε, ὁ ϗ ἡ, liber ab ambitione; (2) illiberalis, qui laudem non meretur.

Ἀφιλοτίμως, *adv.* sine gratia aut partium studio; (2) sine vanitate et splendore externo.

Ἀφιλοχρηματία, ας, ἡ, contemptus neglectusque divitiarum.

Ἀφιλοχρήματος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui pecuniam non amat, qui opes contemnit, *Suicer.*

Ἀφιματόω, ῶ, f. ώσω, vestes exuo, veste exuo, vestimentis spolio. Ex ἀπὸ et ἱμάτιον.

Ἄφιξις, εως, ἡ, adventus, accessus, interventus; (2) discessus, profectio. Ab

Ἀφίξομαι, f. 1. ind. med. v. ἀφικνέομαι.

Ἀφιππάζομαι, f. άσομαι, equo aufugio. Ex [illegible]

Ἀφ[illegible] idem et ex iisdem.

Ἀφιππεία, vel ἀφιππία, ας, ἡ, inscitia equitandi; (2) fuga quæ fit equo.

Ἄφιππος, ε, ὁ ϗ ἡ, equitandi imperitus; (2) equitari non aptus:

Ἀφιπποτοξότης, ε, ὁ, sagittarius equester.

Ἀφίπταμαι, avolo. *Gl. V.* morior.

Ἀφισ[illegible]ω, et ἀφιστάω, idem quod

Ἀφίστημι, sejungo, amoveo; *Gl. V.* ἀφίσταμαι, absto, absisto, desero; abscedo, discedo, recedo, desisto, suppuro, *Gl. V.* ἀπόστησον, remove, *Ph.* a. 1. imperat. ἀποστῆσαι, per libram vendere; ἀποστήσασθαι, libra appensum accipere; ἀπέστη, destitit, *Ph.* a. 2. Ἀφιστάναι τινα τῶν πολεμικῶν, ἀπό τινος, τὴν διάνοιαν τῶν ἐχομένων, avocare; ἀφίστασθαι τῆς ἀρχῆς, abdicare; ἀφιστάναι φρενῶν, deficere, *Soph. Phil.* 867. Παμπολὺ τῶν τῶ πατρὸς ἐγκλημάτων ἀφεστηκὼς, remotus, *Luc.* Τὸ γὰρ ἀποστῆναι χαλεπὸν φύσεως ἣν ἔχει τις ἀεὶ, *Aristoph. Vesp.* 1446.

Ἀφῖχθαι, perf. inf. pass. v. ἀφικνέομαι.

Ἄφλαστον, ε, τὸ, summa pars et ornamentum puppis, aplustre puppis. Ex α priv. et φλάω, *qui contundi nequit.*

Ἄφλεβος, ε, ὁ ϗ ἡ, venis carens seu privatus. Ex α priv. et φλὲψ, *vena.*

Ἀφλέγμαντος, ε, ὁ ϗ ἡ, inflammatione carens; (2) inflammationem prohibens. Ex α priv. et φλεγμαίνω, *inflammo.*

Ἄφλεκτος, ε, ὁ ϗ ἡ, non ustus; (2) non coctus, non tostus. Ex α priv. et φλέγω.

Ἀφλόγιστος, ε, ὁ ϗ ἡ, non ustulatus. Ex α priv. et φλογίζω, *ustulo.*

Ἄφλογος, ον, igni carens.

Ἄφλοιος, ε, ὁ ϗ ἡ, cortice carens.

Ἀφλοισμὸς, ε, ὁ, (et ἀφλυσμὸς) spuma. Ab ἀφρὸς, mutato ρ in λ· vel qu. ab ἀπὸ et φλύω, *Ern.*

Ἀφλύαρος, ον, nugis, garrulitate abstinens.

Ἀφλυκταίνωτος, ε, ὁ ϗ ἡ, pustulas non sentiens, ex quo pustulæ non erumpunt. Ex α priv. et φλυκταινόομαι, *in pustulas erumpo.*

Ἀφνειόομαι, ditesco. Ab

Ἀφνειὸς, ε, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἀφνεός· ἀφνειότερος, ditior; ἀφνειότατος, ditissimus.

Ἀφνεὸς, ε, ὁ ϗ ἡ, dives, opulentus; ἀφνεώτερος, ditior. Ὅπως ἀφνεωτέραις χερσὶ στέφωμεν, *Soph. El.* 457. Ab ἄφενος.

Ἀφνίζω, ῶ, ditesco, *Eust.* Ab ἀφνειός. Hinc

Ἀφνήμων, ονος, ὁ, dives, opulentus.

Ἄφνος, εος, τὸ, idem quod ἄφενος, q. v.

Ἀφνύνω, dito. A præc.

Ἀφνύω, dito. Ab eod.

Ἄφνω, *adv.* repente, subito; protinus, *Gl. V.* Ab ἀφανῶς (potius ἀπίνως, ἀπιναίως).

Ἀφόβητος, ε, ὁ ϗ ἡ, metu non perculsus, non metuens. Ex α priv. et φοβέομαι.

Ἀφοβία, ας, ἡ, securitas, imperterritus animus. Ab

Ἄφοβος, ε, ὁ ϗ ἡ, metu carens, intrepidus; interritus, *Gl. V.* (2) metum non adferens.

Ἀφοβόσπλαγχνος, ον, audax, timoris expers.

Ἀφόβως, *adv.* sine metu, intrepide.

Ἀφόδευμα, ατος, τὸ, stercus, *Gl. V.*

Ἀφοδευτήριον, ε, τὸ, latrina, *Steph. Nic.*

Ἀφοδεύω, f. εύσω, caco, alvum exonero. Ab

Ἄφοδος, ε, ἡ, discessus, digressus; (2) reditus; (3) secessio ad exonerandam alvum; (4) latrina; (5) excrementum, stercus. Ex ἀπὸ et ὁδὸς, *via.*

Ἀφοίτητος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui frequentari nequit, inaccessibilis. Ex α priv. et φοιτάω.

Ἀφόλκος, ε, ὁ ϗ ἡ, levis. Ἀφολκέστερος, *Strabo*, 15. Ex ἀπὸ et ὁλκὴ, *pondus.*

Ἀφόμοιος, ε, ὁ ϗ ἡ, absimilis, dissimilis. Hinc

Ἀφομοιόω, ῶ, f. ώσω, similem reddo, adsimilo.

Ἀφομοίωμα, ατος, τὸ, similitudo alicujus rei ficta, simulacrum, effigies, *Gl. V.*

Ἀφομοίωσις, εως, ἡ, adsimilatio. Ab eod.

Ἀφοπλίζω, f. ίσω, armis spolio; ἀφοπλίζομαι, arma exuo. Οἱ δ' ἔντε' ἀφωπλίζοντο ἕκαστοι χάλκεα, *Il.* 23, 26.

Ἀφοράω, ῶ, f. άσω, intueor, respicio; *Gl. V.* adspecto. [illegible] ἀφεώρα ἐς ἐμὲ, *Luc.* Ἀφο[illegible] τὸν τῆς πίστεως ἀρχηγὸν, *Heb.* 12, 2.

Ἀφ[illegible], ε, τὸ, excre[illegible] Ab ἄφοδος, *v[illegible] serto ρ* (si sana lectio).

Ἀφόρητος, ε, ὁ ϗ ἡ, intolerabilis, molestus. Ex α priv. et φορέω. Hinc

Ἀφ[illegible]της, ητος, ἡ, intolerabilitas, *Gl. V.*

Ἀφ[illegible]ως, *adv.* ut tolerari nequeat.

Ἀ[illegible], ας, ἡ, infœcunditas, sterilitas frugum, [illegible] Ab ἄφορος.

Ἀφοριεῖ, 3. sing. f. 1. ind. act. *Att.* pro ἀφορίσει. Ab

Ἀφορίζω, f. ίσω, separo, segrego, distinguo; (2) finio, termino; (3) designo, adsigno, attribuo *Gl. V.* delego, destino, determino, limito; (4) extermino, excommunico; (5) repudio; (6) alicui abjudico aliquid, ut virtutem, &c. ἀφορίζομαι, destinor, deportor, deputor, *Gl. V.* aboleo, perdo. Τιμὰς ἱερὰν ἀφορίζομεν, *Eurip.* 31. ἀφώρισεν, delegavit, *Ph.*, a. 1. act. ἀφωρισμένα, destinata, *Ph.*, perf. part. pass. Ἀφώρισε τὰς μαθητὰς, *Act.* 19, 9. Ἀφοριεῖ αὐτὰς ἀπ' ἀλλήλων, ὥσπερ ὁ ποιμὴν ἀφορίζει τὰ πρόβατα ἀπὸ τῶν ἐρίφων, *Matt.* 25, 32. Ex ἀπὸ et ὁρίζω. Hinc

Ἀφόρισμα, ατος, τὸ, suis terminis descriptum et definitum.

Ἀφορισμένος, part. perf. pass. *Ion.* pro ἀφωρισμένος.

Ἀφορισμὸς, ε, ὁ, determinatio, distinctio, separatio; (2) brevis sententia. Ab eod.

Ἀφοριστικὸς, ἡ, ὸν, secernendi et distinguendi vim habens. Ab eod.

Ἀφοριστικῶς, *adv.* distinguendi causa.

Ἀφόρμακτος, ον, *Nic.*

Ἀφορμάω, ῶ, proripio me ex aliquo loco; (2) discedo, proficiscor. Δέδοκται ὡς τάχιστα τῆσδ' ἀφορμᾶσθαι χθονὸς, *Eur. M.* 1240.

Ἀφορμέω, ῶ, f. ήσω, e statione navium discedo, solvo, enavigo. Ἀφώρμησαν ἐντεῦθεν εἰς τὴν Λιβύην, *Polyb.*

Ἀφορμὴ, ῆς, ἡ, impetus; (2) perfugium, auxilium; (3) materia alicujus rei perficiendæ, occasio, opportunitas; (4) pecunia, et res familiaris universa; (5) merces, mercatus; (6) occasio et causa rerum. Ex ἀπὸ et ὁρμή. Unde

Ἄφορμος, ον, erumpens, profugus, abiens.

Ἀφόρμιγκτος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui cithara caret. Ex α priv. et φόρμιγξ, *cithara.*

Ἀφορολόγητος, ε, ὁ ϗ ἡ, a quo non exigitur tributum. Ex α priv. et φορολογέω.

Ἄφορος, ε, ὁ ϗ ἡ, sterilis, non frugifer. Ἄφοροι γυναῖκες, *Hippocr.* Ex α priv. et φέρω.

Ἀφόρυκτος, ε, ὁ ϗ ἡ, impollutus, non inquinatus. Ex α priv. et φορύσσω, *polluo.*

Ἀφοσιόω, ῶ, ἀφοσιόομαι, ῦμαι, expio; (2) sacro, devoveo; (3) justa facio; (4) abominor; (5) perfunctorie ago; *unde est*, leviter defungor, velut auspicandi tantum causa; (6) deprecor, recuso. Πάλιν τὸ πρὸς τὰς θεὰς ἀφοσιῶ, *Æschin.* Ex ἀπὸ et ὅσιος, *sanctus.* Hinc

Ἀφοσίωμα, ατος, τὸ, piaculum.

Ἀφοσίωσις, εως, ἡ, expiatio. Ab eod.

Ἄφυ, 2. sing. a. 2. imperat. med. *Att.* pro ἄφεσο, et hoc *Ion.* pro ἄφισο, ab ἀφίημι.

Ἀφόωντα, acc. sing. præs. part. act. *Poet.* pro ἀφῶντα, et ἀφάοντα. Ab ἀφάω.

Ἀφραδέοντι, dat. sing. part. præs. act. verbi

Ἀφραδέω, ῶ, f. ήσω, inconsulte ago; (2) stulte loquor, insanio. Ab ἀφραδής.

Ἀφραδέως, *adv.* stulte, temere, inconsiderate.

Ἀφραδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, temerarius, inconsultus. Ex α priv. et φράζω. Hinc

Ἀφραδία,

'Αφραδία, ας, ἡ, imprudentia, temeritas, stultitia; imperitia. Ἀφραδίῃ πολέμοιο, *Il.* 2, 368.
'Αφραδμόνως, *adv.* idem quod ἀφραδέως.
'Αφράδμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἀφραδής.
'Αφράζω, desipio, stulte ago.
'Αφραίνω, f. ανῶ, insanio, desipio. Ἀφραίνεις Μενέλαε διοτρεφὲς, *Il.* 7, 109. Ex φρήν.
'Αφρακτος, ϗ, ὁ ϗ ἡ, non septus; (2) incautus, non munitus, non armatus adversus insidias. (2) εἰ μὴ γὰρ ὅρκοις θεῶν, ἄφρακτος, ᾑρέθην, *Eurip. Hipp.* 657.
'Αφράσμων, idem quod ἀφράδμων.
'Αφρασμόνως, *adv.* idem quod ἀφραδμόνως.
'Αφραστος, ϗ, ὁ ϗ ἡ, ineffabilis; (2) improvisus, inexspectatus; (3) occultus. (2) κλήδ' ἀφράστος ἐξ ἀλαστόρων τινὸς, (*non provisa,*) *Eur. Hipp.* 819. Sic capienda est vox ἄφραστος cum Scholiaste. Φάτις ἄφραστος, res infanda, *Soph. Trach.* 693. Ex α priv. et φράζω, *dico.* Hinc
'Αφραστότης, ητος, ἡ, ineffabilitas.
'Αφραστὺς, ύος, ἡ, idem quod ἀφραδία.
'Αφράστως, *adv.* inconsiderate; (2) ex improviso. (2) ἐπεί σε νῦν ἀφράστως ἀέλπτως τ' ἐσεῖδον, *Soph. El.* 1262.
'Αφρέω, ῶ, f. ήσω, spumo, spumesco. Ab ἀφρὸς, *spuma.*
'Αφρηλόγος, ον, spumilegus, *Ep.*
'Αφρήτωρ, ορος, ὁ, qui est extra tribum; (2) inimicus civilis societatis. A φράτωρ.
'Αφρίζω, f. ίσω, spumo, spumam excito, *Marc.* 9, 18. Ab ἀφρὸς, *spuma.* Hinc
'Αφρισμὸς, ῦ, ὁ, spumatio.
'Αφρικτὶ, *adv.* sine horrore. Ab α et φρικτός.
'Αφριόεις, έσσα, εν, spumosus, *Ep.*
'Αφρόγαλα, ακτος, τὸ, spuma lactis, lac spumosum, lac quod in spumam abiit. Ex ἀφρὸς et γάλα, *lac.*
'Αφρογένεια, ας, ἡ, spuma genita. Epith. Veneris. Ex ἀφρὸς et γίνομαι. Unde
'Αφρογενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, spuma prognatus.
'Αφροδίσια, ων, τὰ, res Venereæ; (2) festum Veneris. Ab Ἀφροδίτη.
'Αφροδισιάζω, et ἀφροδισιάζομαι, utor rebus Venereis, Venerem exerceo; (2) *passive,* muliebria patior. Ab eod.
'Αφροδισιακὸς, ἡ, ὸν, Venereus; (2) ὁ, sc. λίθος, gemma Aphrodisiaca. Ab eod.
'Αφροδισιὰς, άδος, ἡ, Acoron, Veneria.
'Αφροδισιασμὸς, ῦ, ὁ, rerum Venerearum usus.
'Αφροδισιαστικὸς, ἡ, ὸν, Venereus, salax, libidinosus.
'Αφροδίσιος, ία, ιον, seu ἀφροδίσιος, ϗ, ὁ ϗ ἡ, idem. Ab
'ΑΦΡΟΔΙ'ΤΗ, ης, ἡ, Venus, Dea amoris; quam sic dictam διὰ τὴν τῦ ἀφρῦ γένεσιν tradunt *Hesiodus* et *Plato,* quod e maris spuma sit enata. (2) Venerea libido; (3) venustas, gratia.
'Αφρόκομος, ϗ, ὁ ϗ ἡ, spumicomus, spumantes capillos habens. Ex ἀφρὸς et κόμη.
'Αφρολόγος, ϗ, ὁ ϗ ἡ, qu. spumilegus. Ex λέγω.
'Αφρονέω, ῶ, f. ήσω, p. ηκα, desipio, amens sum. Ex α priv. et φρὴν, *mens.* Hinc
'Αφρόνησις, εως, ἡ, dementia.
'Αφρόνιτρον, ϗ, τὸ, spuma nitri, aphronitrum.
'Αφροντις, ιδος, ὁ ϗ ἡ, curæ expers, securus.
'Αφροντισία, ας, ἡ, negligentia. A præc.
'Αφροντιστέω, ῶ, f. ήσω, p. ηκα, non curo, negligo. Ab eod.
'Αφροντιστὶ, *adv.* sine cura.
'Αφρόντιστος, ϗ, ὁ ϗ ἡ, curis vacuus, securus; (2) curis abundans. Ex α priv. vel intens. et φροντίζω, *curo.*
'Αφροντίστως, *adv.* sine cura, secure; (2) negligenter, contemptim; (3) amenter. (1) ὐκ ἀφροντίστως, non sine cura singulari, *Soph. Trach.* 366. (3) δηλοῖ δὲ τὄργον ὡς ἀφροντίστως ἔχει, res ipsa indicat quam insanus sit, *Id. Aj.* 355.
'Αφρόνως, *adv.* insipienter, imprudenter. Ab ἄφρων.
'ΑΦΡΟ'Σ, ῦ, ὁ, spuma; (2) piscis quidam.
'Αφροσέληνος, ϗ, ὁ, spuma lunæ, lapis quidam. Ex ἀφρὸς et σελήνη, *luna.*
'Αφροσι, *insipientibus,* dat. plur. ab ἄφρων.

'Αφροσκόροδον, ϗ, τὸ, allii prægrandis genus. Ex ἀφρὸς et σκόροδον, *allium* eo quod tritum multam spumam reddat.
'Αφροσύνη, ης, ἡ, amentia, imprudentia. Ab ἄφρων.
'Αφρούρητος, ϗ, ὁ ϗ ἡ, incustoditus, nullo præsidio munitus. Ex α priv. et φρουρέω.
'Αφρουρος, ϗ, ὁ ϗ ἡ, idem; (2) immunis ab excubiis. Ex α priv. et φρουρὰ, *custodia.*
'Αφροφόρος, ϗ, ὁ ϗ ἡ, spumans. Ex ἀφρὸς et φέρω.
'Αφροφυὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, spumam innatam habens. Ex ἀφρὸς et φύω, *nascor.*
'Αφρύη, ης, ἡ, apua, piscis e spuma nasci creditus. Ab ἀφρός. Vid. ἀφύη, quod melius.
'Αφρὼ, ῦς, ἡ, Venus: idem quod Ἀφροδίτη.
'Αφρώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, spumosus. Ἀφρώδη πέλανον, *Eurip. Or.* 220. Ab ἀφρός.
'Αφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, amens, desipiens, stolidus, stultus, imprudens. Ex α priv. et φρήν.
'Αφυβρίζω, f. ίσω, desævio, petulantiam meam compesco, injuria vel contumelia adficere desino. Ex ἀπὸ et ὑβρίζω.
'Αφυγιάζω, sanum reddo, sano. Hinc
'Αφυγιασμὸς, ῦ, ὁ, sanatio.
'Αφυδραίνω, abluo.
'Αφύδιον, τὸ. Dim. ex
'Αφύη, ης, ἡ, apua, piscis quidam. Athenienses ἀφύας vocabant πτωχικὸν ὄψον, id est, mendicorum opsonium ob rei minimam affluentiam, authore *Chrysippo.* Vid. ἀφρύη.
'Αφυὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, natura minime aptus ad aliquid, simplex, minime callidus; (2) indocilis, indoctus, imperitus. (1) ἀλλ' ἡ κακὴ σὴ ψυχὴ νιν ἀφυῆ τ' ὄντα εὖ προὐδίδαξεν, simplicem illum, *Soph. Phil.* 1013. Ex α priv. et φυὴ, *natura.* Hinc
'Αφυΐα, ας, ἡ, natura ad aliquid inepta.
'Αφυκος, ϗ, ὁ ϗ ἡ, fuco carens.
'Αφυκτος, ϗ, ὁ ϗ ἡ, inevitabilis, necessarius. Τόξοις ἀφύκτοις τοῖσδε τιμωρήσομαι, *Eurip. Hipp.* 1422.
'Αφύκτως, *adv.* sine spe fugæ, inevitabiliter.
'Αφυλακτέω, ῶ, f. ήσω, mihi non caveo, incaute me gero. Ab
'Αφύλακτος, ϗ, ὁ ϗ ἡ, qui sibi non cavet, incautus, securus; (2) incustoditus, non observatus. Ex α priv. et φυλάττω, *custodio.*
'Αφυλάκτως, *adv.* incaute; (2) incustodite.
'Αφυλαξία, ας, ἡ, custodiæ defectus; (2) incuria custodum. Ex α priv. et φύλαξ.
'Αφυλίζω, f. ίσω, defæco. Ex ἀπὸ et ὑλίζω.
'Αφύλισμα, ατος, τὸ, sedimentum. A præc.
'Αφυλλος, ϗ, ὁ ϗ ἡ, foliis carens; (2) destitutus ramo supplicatorio. (1) καὶ τὰ μὲν ἄρ σχίζησιν ἀφύλλοισιν κατέκαιον, *Il.* 2, 425. (2) ἀφύλλϗ σόματος ἐξάπτων λιτὰς, *Eurip. Or.* 383. A φύλλον.
'Αφύξιμος, ϗ, ὁ ϗ ἡ, qui hauritur; (2) exhaustus. Ἀφύξιμος οἶνος, *Nicand. Ther.* 603. Ab ἀφύσσω, *haurio.*
'Αφυξῶ, *hauriam,* 1. sing. f. 1. ind. act. *Dor.* pro ἀφύξω, a verbo ἀφύσσω, *haurio.*
'Αφυπνίζω, f. ίσω, expergefacio, e somno excito: ἀφύπνισον, excita a somno, *Eurip. Rhes.* 25. Ἐκ τύτων ὁ Γέλων ἅμα τε ἀφυπνίσθη, καὶ τῦ δέϗς ἀφείθη, *Ælian. Var. Hist.* 1, 13. Ex ἀπὸ et ὕπνος, *somnus.* Unde
'Αφυπνος, ον, expergefactus.
'Αφυπνόω, ῶ, f. ώσω, sopior, obdormisco. Πλεόντων δὲ αὐτῶν ἀφύπνωσε, *Luc.* 8, 23.
'Αφύρητος, ον, non mixtus vel subactus. Ab α et φυράω.
'Αφυσγετὸς, ῦ, ὁ, haustus; (2) sordes, cœnum. Ab ἀφύω, *haurio.*
'Αφύσητος, ον, non inflatus. Ab α et φυσάω.
'Αφυσιολόγητος, ον, alienus a scientia naturali, non consentiens doctrinæ naturali.
'Αφυσμὸς, ῦ, ὁ, haustio, exhaustio. Ab ἀφύω.
'Αφυσος, ϗ, ὁ ϗ ἡ, expers flatuum, non inflans. Ex α priv. et φῦσα.
'Αφύσσαι, a. 1. inf. act. *Poet.* pro ἀφύσαι. Ab ἀφύω.
'Αφύσσω, f. ξω, p. χα, haurio, hauriendo promo. Ἄφενος ϗ πλῦτον ἀφύξειν, *Il.* 1, 171. Οἶνον δ' ἐκ κρητῆρος ἀφυσσάμενοι, *Il.* 3, 295. Ab ἀφύω.

'Αφυστερέω, ῶ, f. ήσ , non assequor præeuntem, relinquor; (2) defraudor.
'Αφύτευτος, ϗ, ὁ ϗ ἡ, non plantatus, non satus; (2) non consitus. A φυτεύω.
'ΑΦΥ'Ω, f. ύσω, p. υκα, haurio, hauriendo promo; (2) album colorem traho. Εἰς ἄγγε' ἀφύσσαι δῶρα Διωνύσϗ πολυγηθέος, *Hesiod.*
'Αφυώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, apuam referens, in apuæ modum albidus. Ab ἀφύη.
'Αφυῶς, *adv.* natura inhabili; (2) male temperata. Ab ἀφυής.
'Αφωμοιωμένος, part. perf. pass. v. ἀφομοιόω.
'Αφώνητος, ϗ, ὁ ϗ ἡ, privatus facultate edendi vocem. Ex α priv. et φωνέω, *vocem edo.*
'Αφωνία, ας, ἡ, defectus vocis; (2) silentium;
'Αφωνος, ϗ, ὁ ϗ ἡ, mutus, voce destitutus. Ex α priv. et φωνὴ, *vox.*
'Αφώνως, *adv.* tacite, sine ullo vocis usu, vocem non emittendo.
'Αφώρατος, ϗ, ὁ ϗ ἡ, non deprehensus in furto; (2) non deprehensus in fraude quacunque. Ex α priv. et φωράω.
'Αφώριζον, 1. sing. imperf. ind. act. verbi ἀφορίζω.
'Αφωρισμένως, *adv.* separatim. Ab ἀφορίζω.
'Αφώτιστος, ϗ, ὁ ϗ ἡ, lucis expers; (2) non illuminatus; (3) mysteria religionis Christianæ non edoctus; (4) non baptizatus. Ex α priv. et φωτίζω, *illumino.*
'Αφῶσιν, 3. pl. a. 2. conj. act. v. ἀφίημι.
'Αχαία, ἡ, epith. Cereris, *Ar. Schol.*
'ΑΧΑΙ'Α, ας, ἡ, Achaia. Nomen regionis.
'Αχαῒς, ίδος, ἡ, et Ἀχαιῒς, idem.
'Αχαΐνη, ης, ἡ, hinnulus. Θάμβος, ὅταν ἀχαΐνην πτερόεντες ἀτταγέες .... θορόντες, stupendum est quando hinnulo pennati attagenes insiliunt, *Oppian. Cyneget.* 2, 426.
'Αχαϊκὸς, ἡ, ὸν, et Ἀχαιϊκὸς, Achaicus, pertinens ad Achæos.
'ΑΧΑΙΟ'Σ, ά, ὸν, Achæus, Achivus.
'Αχάλινος, ϗ, ὁ ϗ ἡ, effrenatus, freno carens.
'Αχαλίνωτος, ϗ, ὁ ϗ ἡ, idem.
'Αχάλκευτος, ϗ, ὁ ϗ ἡ, qui non est ex ære fabricatus. Ex α priv. et χαλκεύω.
'Αχαλκέω, ῶ, f. ήσω, sum sine ære, pecuniam non habeo. Ab
'Αχαλκὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, ære carens; (2) non habens pecuniam. Ex α priv. et χαλκός.
'Αχαλκος, ϗ, ὁ ϗ ἡ, idem. Ἄχαλκος ἀσπίδων, sine scuto ferreo, *Soph. Œd. Tyr.* 191.
'Αχανάφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, stupidus, *Suid.* Ex ἀχανὴς (2) et φρήν.
'Αχανδὴς, ὲς, pauper, *Anac.*
'ΑΧΑ'ΝΗ, ης, ἡ, genus mensuræ frumentariæ apud Persas; (2) cista frumentaria.
'Αχανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, non hians, unde (2) mutus, ob defectum virium vel animi; qui hiscere non potest, silentio defixus. Ab α priv. et χαίνω (3) at α *int.* valde hians, vastum hiatum habens, *unde* et (4) non tectus, *de ædificio;* (5) vastus, immensus. Hinc
'Αχάνεια, ας, ἡ, immensa vastitas.
'Αχάρακτος, ϗ, ὁ ϗ ἡ, nullas sibi impressas habens notas, nullis notatus signis; (2) ineffigiatus, informis. Ex α et χαράσσω.
'Αχαράκωτος, ϗ, ὁ ϗ ἡ, vallo non munitus. —καὶ τὸ στρατόπεδον αὐτὸ Καίσαρος, ἀχαράκωτον ὂν, διαρπάζειν, *App. Bell. Civ.* 2, 75. Ex α priv. et χαρακόω, *vallo munio.*
'Αχαρις, ιτος, ὁ ϗ ἡ, ingratus, insuavis, invenustus, illepidus, insulsus, molestus; (2) tristis, durus, acerbus; (3) ingratus, officii immemor.
'Αχαριστέω, ῶ, f. ήσω, ingratus sum; (2) non gratificor, non indulgeo, non obsequor; et (3) *in passivo,* non accipio debitam gratiam, ingratum aliquem experior. Ἀχαριστεῖν πρὸς τὺς φίλϗς ἄδικόν ἐστι, *Xen.*
'Αχαριστία, ας, ἡ, animus ingratus, animus beneficii immemor. Ab
'Αχάριστος, ϗ, ὁ ϗ ἡ, ingratus, beneficii immemor; (2) ingratus, injucundus. (2) ἀχάριστος ὄλοιτο, invisus pereat, *Eurip. Med.* 659.
'Αχαρίστως, *adv.* ingrate, animo ingrato; (2) gravate, non libenter.
'Αχαρίτη, ης, ἡ, ingratus animus. Ab ἄχαρις

(nisi

(nisi vitiosa sit ea lectio pro ἀχαριτίν, *Ion.* pro ἀχαριτία, *Ern.*)

Ἀχαρίστως, *adv.* ingrato animo.

Ἀχαρίτωτος, ον, invenustus, indecorus. Ab α et χαριτόω.

ἈΧΑ'ΤΗΣ, ου, ὁ, achates, gemma.

Ἄχει, 3. sing. impert. ind. act. *Dor.* et *contr.* pro ἤχει, ab ἠχέω.

Ἄχειλος, ου, ὁ ϗ ἡ, labiis carens; (2) qui sine ora sive margine est.

Ἀχείμαντος, ου, ὁ ϗ ἡ, tranquillus, nullis tempestatibus agitatus. Ex α priv. et χεῖμα.

Ἀχείμαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Ἄχειρ, ρος, ὁ, ἡ, τὸ, manibus carens, mancus. Ex α priv. et χεὶρ, *manus.*

Ἀχειραγώγητος, ον, immansuetus, sævus.

Ἀχειρὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Ἀχειρία, ἡ, *opp.* εὐχειρία, defectus manus, tarditas manus.

Ἀχειρογεώργητος, ον, non cultus manu humana.

Ἀχειρόπλαστος, ον, non fictus manu.

Ἀχειροποίητος, ου, ὁ ϗ ἡ, non manu vel manibus factus; (2) non humano structus opere.

Ἀχειροποιήτως, *adv.* sine manuum opera.

Ἄχειρος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἄχειρ.

Ἀχειρότευκτος, ον, non factus manu humana.

Ἀχειροτόνητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui nullis electus est suffragiis.

Ἀχείρωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui subigi non potest, insuperabilis; (2) manu non factus, manu non satus. Φύτευμ' ἀχείρωτον, *Soph. Œd. Col.* 698.

Ἀχέοισα, part. præs. act. f. g. *Dor.* pro ἠχέουσα. Ab ἀχέω, *doleo.*

ἈΧΕΡΔΟΣ, ου, ὁ, spina quædam.

Ἀχεροντιὰς, άδος, ἡ, Acherusa, infernalis, *Ep.*

Ἀχερόντιος, α, ον, Acherusus, *Ar.*

ἈΧΕΡΩΙ'Σ, ΐδος, ἡ, populus alba.

Ἀχεῦσιν, *resonant,* 3. plur. præs. ind. act. *Dor. Æol.* et cum ν ἐφελκ. pro ἠχοῦσι.

Ἀχεύω, fut. εύσω, doleo, ægre fero. Θυμὸν ἀχεύων, *Il.* 5, 869.

Ἀχέω, ῶ, f. ήσω, idem et ab eod.

Ἀχέω, *resono, Dor.* pro ἠχέω.

Ἀχὴν, ῆνος, ὁ ϗ ἡ, pauper, mendicus. Ex α priv. et ἔχω, (vel ab α int. et χάω, χαίνω, *hisco,* ut sit valde avidus, admodum famelicus, *Ern.*)

Ἀχηνία, ας, ἡ, pauperies, mendicitas. Προστύζει χρημάτων ἀχηνία, *Æschyl. Chœph.* 299.

Ἀχηρὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, vel potius ἀχήρης, dolorificus, molestus. Ab ἄχος.

Ἄχης, εος, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἀχήν.

Ἀχήση, *Dor.* pro ἠχήση, ab ἀχέω.

Ἀχθεινὸς, ἡ, ὸν, gravis, onerosus; (2) molestus; (3) invisus; (4) laboriosus. Ab ἄχθος.

Ἀχθεινῶς, *adv.* moleste, graviter.

Ἀχθεὶς, *ductus,* a. 1. part. pass. verbi ἄγω.

Ἀχθέσει, 2. sing. f. 1. ind. med. *Att.* pro ἀχθέσῃ, a verbo ἀχθέω, *doleo.*

Ἀχθηδὼν, όνος, ἡ, dolor, tristitia. Ab eod.

Ἀχθῆναι, *adduci,* a. 1. inf. pass. verbi ἄγω.

Ἀχθηρὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, onerosus, gravis, molestus. Ab ἀχθέω, (nisi potius sit ἀχθήρης, ab ἄρω, *apto,* Ern.)

Ἀχθηρῶς, *adv.* gravate, gravatim.

Ἀχθήσομαι, *dolebo,* f. 1. ind. med. verbi

Ἄχθομαι, f. έσομαι, vel ήσομαι, gravor, pondere premor, ingemo sub pondere; (2 gravate fero, ægre et moleste fero; (3) succenseo. Ἄχθεσθαι περί τινος πράγματος. Ἀνὴρ δ' ὅταν τοῖς ἔνδον ἄχθηται ξυνὼν, *Eurip. Med.* 244. τοῖς πρέσβεσι, *Aristoph. Ach.* 62. Οὔτε τοῖς παισὶν ἄχθομαι, *Soph. Phil.* 961. Πόλλ' ὑπὲρ ἡμῶν τῶν γυναικῶν ἄχθομαι, *Aristoph Lys.* 10. Ab ἄχθος.

ἌΧΘΟΣ, εος, τὸ, pondus, onus; (2) dolor, gravis molestia, quasi ἄχος, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ θ. Stoici λύπην βαρύνουσαν definiunt, id est, ægritudinem prementem.

Ἀχθοφορέω, ῶ, f. ήσω, onera fero, onera sustineo. Ex ἄχθος et φορέω. Unde

Ἀχθοφορία, ας, ἡ, *Ion.* ἀχθοφορίη, molestia in oneribus ferendis, bajulatio.

Ἀχθοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui sarcinas et onera fert, bajulus, sarcinarius. Ex iisd.

Ἀχὶ, vel ἄχι, *adv.* facile, *Suid.*

Ἀχι, *ubi, Dor.* pro ἧχι.

Ἀχιλλῆα, acc. sing. *Ion.* et *Poet.* pro Ἀχιλλέα, ab Ἀχιλλεύς.

Ἄχιλος, ου, ὁ ϗ ἡ, sine succo aut nutrimento; (2) pabulo destitutus; (3) pabulo abundans. Ex α priv. vel intens. et χιλός.

Ἀχίτων, ωνος, ὁ ϗ ἡ, qui tunicam non habet.

Ἀχλαινία, ας, ἡ, defectus lænæ. Ab

Ἄχλαινος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui est sine læna vel veste. Ex α priv. et χλαῖνα.

ἈΧΛΑΞ, ακος, ὁ, arena lapidosa, glarea; (2) lapillus. Vid. κάχληξ.

Ἀχλόητος, ον, idem quod

Ἄχλοος, ἄχλους, ου, ὁ ϗ ἡ, virore destitutus. Ex α priv. et χλόα, *herba virens.*

Ἀχλυόεις, όεσσα, όεν, caliginosus. Ab ἀχλύς.

Ἀχλυόπεζα, ἡ, caliginosos pedes habens, *Tryph.*

ἈΧΛΥ'Σ, ύος, ἡ, caligo; (2) tenebræ; (3) nebula; (4) oculorum caligatio. Hinc

Ἀχλύω, f. ύσω, et ἀχλυόω, f. ώσω, caligo, obtenebror; (2) obtenebro.

Ἀχλυώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, caliginosus, nebula obtectus. Ab eod.

ἌΧΝΑ, vel ἄχνη, ης, ἡ, gluma, acus; (2) fumus, fuligo; (3) spuma; (4) sordes; (5) tenuissima et minima pars alicujus rei. *Sophocles* pro rore usurpavit. (3) ἁλὸς ἄχνην, maris spumam, *Il.* 4, 426. Οὐρανίη ἄχνη, ros, *Soph. Œd. Col.* 681. Οἰνωπὸς ἄχνη, vinum in libationibus humi sparsum, *Eurip.* In genere ἄχνη dicitur de rebus non cohærentibus sed minutatim sparsis. Ἀδινῶν χλωρὰν τέγγει δακρύων ἄχναν, densarum lacrimarum fundit rorem, *Soph. Trach.* 847. Et ἄχναι, somni, *apud Hippocratem.*

Ἄχνοος, ου, *contr.* ἄχνους, ου, ὁ ϗ ἡ, lanugine carens, imberbis; (2) impuber.

Ἄχνυμαι, f. ύσομαι, doleo. Ab ἄχος.

Ἀχνύμενος, præs. part. med.

Ἀχνὺς, ύος, ἡ, mœror. Ab ἄχνυμαι.

Ἀχοῖ, *Echo,* dat. sing. *Dor.* et *contr.* pro ἠχόϊ, ab ἠχὼ, *Echo.*

Ἀχολία, ἡ, mens non biliosa, nulla bilis. Ab

Ἄχολος, ου, ὁ ϗ ἡ, bile seu felle carens. Ex α priv. et χολὴ, *fel, bilis.*

Ἄχομαι, idem quod ἄχνυμαι, *Hom.*

Ἄχορδος, ου, ὁ ϗ ἡ, sine fidibus. A χορδὴ, *chorda.*

Ἀχόρευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, carens choreis; (2) illætabilis. (2) ἀχόρευτα φέρουσ' ὀνείδη, *Soph. El.* 1069. Ἄτας κελαδοῦν ἀχορεύτους, *Eurip. Troad.* 121. Ex α priv. et χορεύω, *choreas duco.*

Ἀχορηγία, ας, ἡ, inopia commeatus seu apparatus.

Ἀχορηγησία, ας, ἡ, idem. Ex α et χορηγέω.

Ἀχορήγητος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui non subministratur, non suppetit, egens. Ex iisd.

Ἄχορος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἀχόρευτος. (1) ὅτε Μοῖρ' ἄχορος ἀναπέφηνε, *Soph. Œd. Col.* 1222. (2) ἀχόρους στοναχὰς μέλποντο, *Eurip. Andr.* 1038.

Ἀχόρταστος, ου, ὁ ϗ ἡ, insatiatus, inexpletus, inexplebilis. Ex α priv. et χορτάζω.

ἌΧΟΣ, εος, τὸ, mœror, dolor, tristitia. Οὐράνιον ἄχος, aeris præcipua pestis, *Soph. Antig.* 418.

Ἀχραὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, impollutus, incontaminatus, purus, intactus. Ex α priv. et χραίνω.

Ἀχραίνης, έος, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisdem.

Ἄχραντος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

ἈΧΡΑ'Σ, άδος, ἡ, pirus sylvestris; (2) fructus piri silvestris.

Ἀχρειόγελως, ωτος, ὁ ϗ ἡ, temere vel sine causa ridens; (2) qui in re tristi ridet; (3) ineptus, stultus. Ex ἀχρεῖος et γέλως.

Ἀχρεῖον, *adv.* leviter, indecore, alieno loco; inutiliter, *sed eo sensu quo sæpe apud Latinos, ut apud Hirtium,* Multa Romæ male et inutiliter (hoc est perniciose) administrari. Ἀχρεῖον ἰδὼν, deforme tuens, fœdo vultu, *Il.* 2, 269. Ab ἀχρεῖος.

Ἀχρειοποιὸς, οῦ, ὁ, inutilia faciens.

Ἀχρεῖος, εία, εῖον, inutilis; (2) ineptus; (3) *cum de homine malo dicitur, verti debet* maxime nequam, perniciosus, *ut sexcentis in locis apud Latinos vox hæc* inutilis. Ex α priv. et χρεία. Hinc

Ἀχρειόω, ῶ, f. ώσω, inutilem reddo; et (2) *in pass.* inutilis fio. (2) τοὺς δὲ λοιποὺς ἠχρειωκότα, reliquos inutiles futuros, *Polyb.* 3, 64.

Ἀχρείως, *adv.* turpiter. Ab eod.

Ἀχρήεις, ήεσσα, ῆεν, inutilis. Ab eod.

Ἀχρήϊστος, idem quod ἄχρηστος, *Mosch.*

Ἀχρηματία, ας, ἡ, inopia pecuniæ. Ab

Ἀχρήματος, ου, ὁ ϗ ἡ, carens pecunia, inops. Ex α priv. et χρήματα, *opes.*

Ἀχρημονέω, ῶ, f. ήσω, pecunia careo, sum inops. Ab ἀχρήμων. Unde

Ἀχρημοσύνη, ης, ἡ, inopia, pecuniæ defectus.

Ἀχρήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἀχρήματος. Ὡς μήτ' ἀχρήμων ξὺν τέκνοισιν ἐκπέσῃς, *Eurip. Med.* 461.

Ἀχρὴς, ὲς, inutilis, molestus, *E. M.*

Ἀχρησία, ας, ἡ, idem quod ἀχρηστία.

Ἀχρήσιμος, ον, inutilis.

Ἀχρηστέω, ῶ, f. ήσω, p. ηκα, inutilis sum; (2) inusitatus sum

Ἀχρηστία, ας, ἡ, inutilitas; (2) desuetudo, omissio usurpationis. Ab

Ἄχρηστος, ου, ὁ ϗ ἡ, inutilis, incommodus; (2) inusitatus; (3) improbus.

Ἀχρήστως, *adv.* inutiliter; (2) inusitate.

Ἄχρι, vel ἄχρις, *adv.* dicitur ut μέχρι, q. v.

Ἄχριστος, ου, ὁ ϗ ἡ, non unctus, non illitus.

Ἀχροέω, f. ήσω, et ἀχροιέω, sum coloris expers; (2) nativum colorem amisi; (3) sum pallidus. Ab ἄχροος.

Ἀχροια, ας, ἡ, coloris carentia, nullus color; (2) pallidus color; (3) color amisso colore nativo. Ab eod.

Ἄχροιος, ον, exsanguis, coloris expers.

Ἄχρονος, ου, ὁ ϗ ἡ, expers temporis, æternus.

Ἀχρόνως, *adv.* sine tempore, citra temporis principium; (2) subito, statim.

Ἀχρονοτριβὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, celeriter seu subito factus; (2) qui tempus non terit. Ex α priv. et χρονοτριβέω, *tempus tero.*

Ἄχροος, *contr.* ἄχρους, ου, ὁ ϗ ἡ, coloris expers, nullo colore imbutus; (2) qui nativum colorem amisit, decolor. A χρόα.

Ἀχρυσόπεπλος, ου, ὁ ϗ ἡ, carens veste aurea.

Ἄχρυσος, ου, ὁ ϗ ἡ, auro carens, pauper.

Ἀχρωμάτιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, nullo colore imbutus, coloris expers. Ex χρωματίζω.

Ἄχρωμος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem; (2) turpis, impudicus. Ἦν γὰρ αὐτῷ ἡ ἐργασία ἄχρωμος, *de lenone. Artemidor.* 4, 43. A χρῶμα, *color.*

Ἄχρωστος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem; (2) inverecundus, impudens. Ex α priv. et χρώζω.

Ἄχυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, exsuccus; (2) insipidus; (3) fatuus. Ex α priv. et χυλὸς, *succus.*

Ἄχυμος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem.

Ἀχύμωτος, ον, idem. Ab α et χυμόω.

Ἀχύνετος, ου, ὁ ϗ ἡ, longe lateque et in multas partes fusus, copiose fluens. Ex α intens. et χύνω, *fundo.*

Ἀχύρινος, η, ον, e paleis constans.

Ἀχυρμιὰ, ᾶς, ἡ, acervus palearum. Ab ἄχυρον.

Ἀχυροδόκη, ης, ἡ, locus ubi paleæ volitantes coguntur, palearium. Ex ἄχυρον et δέκομαι, pro δέχομαι, *recipio.*

Ἀχυροθήκη, ης, ἡ, idem.

ἌΧΥΡΟΝ, ου, τὸ, palea, acus, festuca; (2) folliculus tritici.

Ἀχυρότριψ, ιβος, ὁ ϗ ἡ, paleam terens. Ex ἄχυρον et τρίβω, *tero.*

Ἀχυροφαγέω, paleas comedo.

Ἀχυρόω, f. ώσω, paleis sterno et respergo; (2) paleis immisceo. Ab ἄχυρον.

Ἀχυρίδες, αἱ, paleolæ, *Ep.*

Ἀχυρώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, acerosus. Ab eod.

Ἀχυρὼν, ῶνος, ὁ, acervus palearum; (2) receptaculum palearum; palearium, *Arist.* Ab eod.

Ἀχύρωσις, εως, ἡ, qu. dic. paleatio, constructio quæ fit paleis. Ab ἀχυρόω.

Ἀχὼ, *Echo, Dor.* pro ἠχώ.

Ἀχώνευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non conflatus, qui conflari nequit. Ex α priv. et χωνεύω, *conflo.*

ἈΧΩ'Ρ, ῶρος, ὁ, manans capitis ulcus, sordes capitis.

Ἀχώρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui capi seu comprehendi non potest, immensus. Ex α priv. et χωρέω.
Ἀχώριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, inseparabilis. Ex α priv. et χωρίζω, separo.
Ἀχωρίστως, adv. inseparabiliter, indivise.
Ἄχωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sine loco est, extorris, cui igni et aqua interdictum est.
ἌΨ, adv. retro, retrorsum, in aversum; (2) rursus, iterum; (3) ἂψ δ' αὖθις, rursus autem.
Ἀψάλακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui tactus non est; (2) qui tangi nequit; (3) immotus, immobilis. Ἀπῆλθεν ἀψάλακτος, inultum tulit, *Aristoph. Lys.* 270. Ex α et ψαλάσσω.
Ἄψαλτος, ου, ὁ καὶ ἡ, fidium pulsu vel cantu carens; qui cani ad fides nequit. Ex α priv. et ψάλλω.
Ἀψάμαθος, ου, ὁ καὶ ἡ, arenis carens, non sabulosus.
Ἄψαμμος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem.
Ἄψαο, *tetigisti*, 2. sing. a. 1. ind. med. *Ion.* et *Dor.* pro ἥψω, a verbo ἅπτω, *tango.*
Ἄψασθαι, *tetigisse*, a. 1. inf. med. v. ejusd.
Ἀψαυστέω, ῶ, f. ήσω, non tango, non attingo:
Ἀψαυστὶ, *adv.* citra tactum. Ab
Ἄψαυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, intactus, illibatus; (2) non tangendus; (3) qui non tetigit. (3) ἄψαυστος ἔγχους, *Soph. Œd. Tyr.* 969. Ex α priv. et ψαύω, *tango.*
Ἀψεγὴς, ἑος, ὁ καὶ ἡ, irreprehensus. Ex α priv. et ψέγω, *reprehendo.*
Ἀψεγῶς, *Ion.* ἀψεγέως, sine reprehensione.
Ἄψεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem et ex iisd.
Ἀψεύδεια, ας, ἡ, veracitas, veritas.
Ἀψευδέω, ῶ, f. ήσω, verum dico, non mentior.
Ἀψευδέως, *adv.* vere, citra mendacium. Ab
Ἀψευδῶς, *Ion.*
Ἀψευδὴς, ἑος, ὁ καὶ ἡ, mentiri nesciens, verax; (2) certus, de rebus.
Ἀψευστέω, ῶ, f. ήσω, non mentior, veritatem loquor.
Ἄψευστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non mentiens, minime fallax. Ex α priv. et ψεύδω.
Ἀψεφὴς, ἑς, curis vacuus, *Hes.*
Ἄψηκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non rasus; (2) non detersus; (3) durus, non emollitus. Ex α priv. et ψήχω, *rado.*
Ἀψηλάφητος, ου, ὁ καὶ ἡ, intactus; (2) non bene ponderatus et consideratus.
Ἀψήφιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui non tulit suffragium; (2) non computatus. Τὸ ἀψήφιστον, lex naturæ, quæ non hominum suffragiis nititur, sed constans et sempiterna est. Ὁ κατέχων τὸ ἀψήφιστον γνώμη, ἐπιτελεῖ πᾶσαν τὴν γραφὴν, *Theologus nescio quis apud Suidam.* Ex α priv. et ψηφίζω.
Ἄψηφος, ου, ὁ καὶ ἡ, suffragio carens.
Ἀψηφοφόρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui nondum suffragium tulit. Ex ἄψηφος et φορέω, *fero.*
Ἀψιδοειδὴς, ἑος, ὁ καὶ ἡ, in modum apsidis formatus seu structus. Ex ἀψὶς et εἶδος.
Ἀψικάρδιος, ον, vim habens animum movendi. Ex ἅπτω et καρδία.
Ἀψικορία, ας, ἡ, fastidium. Ab
Ἀψίκορος, ου, ὁ καὶ ἡ, fastidiosus. Ex ἅπτω et κόρος.
Ἄψιλος, ον, non nudus, vel glaber, *Hes.*
Ἀψιμαχέω, ῶ, f. ήσω, velitor, proludo pugnæ.
Ἀψιμαχία, ας, ἡ, velitaris pugna, velitatio; (2) quælibet rixa. Ab
Ἀψίμαχος, ου, ὁ καὶ ἡ, pugnam leviter attingens; veles, qu. accendens pugnam; (ex ἅπτω, *accendo*, et μάχη· non ab ἅπτομαι, *tingo*, Ern.)
Ἀψιμισία, ας, ἡ, odium vel simultas non diuturna. Ex ἅπτομαι et μῖσος.
ἈΨΙ'ΝΘΙΟΝ, ου, τὸ, absinthium, herba amara. *Angl.* WORMWOOD. Hinc
Ἀψινθίτης, ου, ὁ, sc. οἶνος, absinthites, vinum absinthio conditum.
Ἄψινθος, ου, ὁ, absinthium.
Ἁψὶς, vel ἀψὶς, ῖδος, ἡ, connexio, vinculum; (2) testudo, fornix, arcus; (3) ligneus rotæ circulus. Dicuntur item ἀψῖδες circuli in stellis, teste *Plinio* libro secundo. Ab ἅπτω, *necto.*

Ἄψις, εως, ἡ, tactus; (2) contrectatio. Ab ἅπτομαι, *tango.*
Ἀψίχολος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui fel facile exardescit, qui cito irascitur, sed iram etiam facile deponit. Ex ἅπτω et χολή.
Ἄψογος, ον, in quo nil reprehendi potest.
Ἀψόγως, *adv.* sine reprehensione.
Ἄψοῤῥον, *adv.* retro, retrorsum; (2) iterum.
Ἀψόῤῥοος, *contr.* ἀψόῤῥους, ου, ὁ καὶ ἡ, retrogradus seu reciproca fluenta habens, refluus. Ex ἂψ et ῥόος, *fluentum.*
Ἄψοῤῥος, ου, ὁ καὶ ἡ, retrogradus, retro vestigia referens. Οὐδ' ἐκ δόμων ἄψοῤῥος εἰς οἶον [illegible] *Soph. Antig.* 386. Ex iisd.
Ἄψος, εος, τὸ, junctura membrorum; (2) membrum. Ab ἅπτω, *connecto.*
Ἀψοφητὶ, *adv.* sine strepitu; *Antonin.* 1, 6: sed in sensu metaphorico. Ab
Ἀψόφητος, ου, ὁ καὶ ἡ, nullum edens sonum vel strepitum. Ἀψόφητος ὀξέων κωκυμάτων, *Soph. Aj.* 321. Ex α priv. et ψοφέω.
Ἄψοφος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem.
Ἀψυδρακίωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non infestatus pustulis, quæ ψύδρακες dicuntur.
Ἄψυκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui refrigerari nequit; (2) qui refrigerationem non sentit. Ex α priv. et ψύχω, *refrigero.*
Ἀψυχαγώγητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non jucundus.
Ἀψυχέω, ῶ, f. ήσω, p. ηκα, animæ expers sum; (2) animo linquor, exanimor:
Ἀψυχία, ας, ἡ, exanimatio; (2) animi deliquium; (3) timiditas, ignavia. Ab
Ἄψυχος, ου, ὁ καὶ ἡ, anima carens, inanimus; (2) timidus, ignavus; mortuus. Ἀψύχοισι ἐοικότες εἰδώλοισιν, *Apoll. Rhod.* 4, 1280. Τῶν δὲ πρὸ αὐτοῦ συγγραφέων τε καὶ ἱστορικῶν ἀψύχους ὥσπερ εἰσαγόντων τὰς συγγραφὰς, *Marcellin. in Vita Thucydid.* Ψυχὰν ἄψυχον ἔχοντα, animam inanimem, *Aristoph. Ran.* 1334 (1370). Ex α priv. et ψυχή.
ἌΩ, f. ἀήσω, (et ἀίω, f. ἄσω, ἀέσω, ἀήσω,) flo, spiro; (2) dormio, quiesco. (2) νύκτα μὲν ἀέσαμεν pro ἠέσαμεν, per noctem dormivimus, *Odyss.* 3, 151. Πολλὰς νύκτας ἀεικελίῃ ἐνὶ κάτῃ ἄεσα pro ἤεσα, quievi, *Id.* 19, 341.
Ἀώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, inodorus, non olens. Ex α priv. et ὄζω, *oleo.*
Ἀῶθεν, *mane*, *Dor.* pro ἠῶθεν, *Theoc.* 15, 132.
Ἀωρέω, ῶ, f. ήσω, non custodio, negligo.
Ἀωρὶ, *adv* intempestive.
Ἀωρία, ἡ, intempestivitas, immaturitas.
Ἀωρόλειος, ον, cui cutis intempestive lævis et glabra fit, *Suid.*
Ἄωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, intempestivus, *act. et pass.* (2) indecorus; (3) difficilis custoditu; (4) non curans, negligens. Ex α priv. et ὥρα, *tempus*, sive οὖρος, *custos*, vel ὥρα, *cura.*
Ἀώριος, idem.
Ἀωρόνυκτος, ον, media nocte veniens, abiens, &c.
Ἀωρότοκος, ου, ὁ καὶ ἡ, immaturo seu intempestivo partu editus. Ex ἄωρος et τόκος.
Ἄωρτο, *Il.* 3, 272, *pependerat*, 3. sing. plusq perf. ind. pass. *per Syncop. et Ion.* pro αἰώρητο, a verbo αἰωρέω, *sursum volo.*
Ἀὼς, *aurora*, *Dor.* pro ἠώς.
Ἀωτεύω, f. εύσω, flores decerpo; (2) carpo, ut somnum. Ab
Ἀωτέω, ῶ, f. ήσω, idem. Ab
ἌΩΤΟΝ, ου, τὸ, flos; (2) præstantissimum cujusque rei; (3) *translate* lana. (3) ἰοδνεφὲς οἰὸς ἀώτῳ, *Il.* 13, 599. Φοινικέῳ οἰὸς ἀώτῳ, *Theocrit. Idyll.* 2, 2.
Ἄωτος, ου, ὁ, idem.
Ἄωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, aures non habens; (2) ansa carens. Ex α priv. et οὖς, ὠτός.

B.

B, Secunda litera Alphabeti, quæ βῆτα dicitur ab Hebræorum Beth; (2) nota numeralis significans *duo*, et cum lineola inferne posita, β,, *duo millia.*
Βᾶ, *incede*, 2. sing. a. 2. imperat. *Dor.* et *per Apoc.* pro βῆθι, a βαίνω, *eo.*

ΒΑΑ'ΡΑΣ, radix quædam.
Βαβάζω, f. άσω, vel άξω, idem quod βαμβαίνω, *Gl. V.* βαβάζειν, lallare. A βάζω.
ΒΑΒΑΙ', *interjectio admirantis*, papæ! (2) βαβαὶ, βαβαιὰξ, idem.
Βαβαιὰξ, ὁ, idem quod βάβαξ, *Aristoph.*
Βαβάκτης, ου, ὁ, loquax, garrulus, nugator; (2) insanus; (3) saltator. A βαβάζω.
Βαβάλιον, ου, τὸ, cunabula. A βάβαλον.
Βαβαλιστήρια, ων, τὰ, cunæ. A præc.
Βάβαλον, ου, τὸ, pudenda, seu βάμβαλον.
Βάβαξ, ακος, ὁ, garrulus, nugator, loquax; (2) vanus; (3) impudens. A βάζω. Unde βὰξ, et per reduplicationem βάβαξ.
Βαβάξαι, saltare, *Hes.*
[illegible]ων, ονος, item βαμβραδὼν, et βεβραδὼν, stri[illegible]us. Ex βαβράζω, *strideo*; proprie de cantu cicadarum, turdorum, &c. Ex βράζω, *Ern.*
[illegible], vel βαβρῆκες, gingivæ, *Hes.*
Βάγμα, [illegible], τὸ, sermo, oratio; (2) rumor, fama; (3) vaticinium. A βάζω.
Βαγώας, ὁ, eunuchus. Vox Persica.
Βάδαν, *pedetentim*, *Dor.* pro βάδην.
[illegible], ὁ, cinædus, *Hes.*
[illegible], linea vestis, stola. Vox Hebræa.
[illegible]μαι, *V. L.* βάδομαι, *Hes.* deligo.
[illegible], *adv.* pedetentim, gradatim, lento gradu. A βαίνω.
Βαδίζοντι, *Dor.* pro βαδίζουσι.
Βαδίζω, f. ίσω, p. ικα, vado, eo. Βαδίζειν ὁδὸν, ὁδῷ, πρὸς, ἐπὶ, εἰς οἰκίαν· εἰς τὸ πολίτευμα, se conferre; ἐπὶ τὸ βῆμα. Ἁπάσῃ τῇ στρατιᾷ βαδίζειν ἐπὶ τοὺς πολεμίους, *Luc.* Διὰ ταῦτα τὸν βάδον βαδίζομεν, *Aristoph. Av.* 42. Ab eod. seu a βάδος.
Βαδιζῶ, 1. sing. f. 1. ind. act. *Dor.* pro βαδίσω.
Βαδιοῦμαι, 1. sing. f. 1. ind. med. *Att.* pro βαδίσομαι.
Βάδισις, εως, ἡ, ambulatio, ingressus. A βαδίζω. Hinc
Βάδισμα, ατος, τὸ, gressus, incessus:
Βαδισμὸς, οῦ, ὁ, idem et ab eod.
Βαδισματίας, ὁ, idem quod βαδιστικός.
Βαδιστέον, *adv. posit.* eundum est, *Aristoph. Ran.* 671. Ab eod.
Βαδιστὴς, οῦ, ὁ, tolutarius, cursor. Ab eod.
Βαδιστικὸς, ἡ, ὸν, qui ambulare potest, qui veloces pedes habet. Ab eod.
Βαδιστὸς, ἡ, ὸν, per quem incedi potest.
Βαδιῶ, *ibo*, futur. idem ac βαδιοῦμαι, et eadem dialecto formatum in activo.
Βάδος, ου, ὁ, iter; (2) gressus. Ab eod.
ΒΑ'ΖΩ, f. άσω, et άξω, loquor, dico.
Βαθέην, acc. sing. *Ion.* pro βαθεῖαν, a βαθύς.
Βαθεῖ, *profundo*, dat. sing. *contr.* pro βαθέϊ.
Βάθεσσιν, dat. plur. *Ion.* et *Poet.* pro βάθεσι, a βάθος, εος.
Βαθέως, *adv.* profunde, alte; (2) graviter.
Βαθμηδὸν, *adv.* gradatim. A βαθμός.
Βαθμὶς, ῖδος, ἡ, gradus; (2) basis. Ab eod.
Βαθμὸς, οῦ, ὁ, gradus; (2) limen; (3) gradus dignitatis; (4) statio pœnitentium. A βαίνω, *scando.*
ΒΑ'ΘΟΣ, εος, τὸ, profunditas; (2) locus penitior, locus intimus; (3) acies militaris; (4) magnitudo quælibet; (5) solertia, prudentia singularis, patientia; (6) εἰς βάθος, penitus, introrsum, alte; *item* omnino.
Βαθράδιον, ου, τὸ. Dim. ex
Βάθρα, ας, ἡ, scala domus vel navis. A βαίνω.
Βαθρεία, ἡ, idem quod βάθρον, *Æsch.*
Βάθρον, ου, τὸ, scala; (2) fundamentum, basis; (3) scamnum, subsellium. Ab eod.
Βαθυαγκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, altas valles habens. Ex βαθὺς et ἄγκος.
Βαθυαὴς, ἐς, longe vel graviter spirans, *Nic.*
Βαθύβουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, profundi consilii, prudentissimus. Ex βουλὴ, *consilium.*
Βαθύγειος, ου, ὁ καὶ ἡ, cujus solum profundum est; fertilis, pinguis. Ex γῆ.
Βαθυγένειος, ου, ὁ καὶ ἡ, prolixam barbam habens, egregie barbatus. Ex γένειον.
Βαθύγεως, ω, ὁ καὶ ἡ, idem quod βαθύγειος.
Βαθυγήρως, ω, ὁ καὶ ἡ, provectam senectutem agens; decrepitus senex. Ex γῆρας.
Βαθύγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, eloquens. Ex γλῶσσα.

Βαθύνεφος, ον, profundam caliginem habens, *Naz.*

Βαθυγνώμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, homo abstrusi ingenii et consilii; taciturnus. Ex γνώμη.

Βαθυδίνης, ου, ὁ ϗ ἡ, βαθυδινήεις, profundos vortices habens; altus, de flumine. Ex δίνη.

Βαθύδοξος, ου, ὁ ϗ ἡ, gloriosissimus, celeberrimus. Ex βαθὺς et δόξα, *gloria.*

Βαθύζωνος, ου, ὁ ϗ ἡ, late cinctus, latum et pulchrum cingulum gerens, *Hom.* Ex ζώνη (et ex eo, summi ordinis et clarissimi generis fœmina, *Ern.*)

Βαθυζώνους, acc. pl. *Dor.* pro βαθυζώνους.

Βαθύθριξ, τριχος, ὁ ϗ ἡ, bene lanatus, comatus.

Βαθυκαμπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, valde curvus. Ex κάμπτω.

Βαθυκήτης, εος, ὁ ϗ ἡ, piscosus; (2) profundus, altus; (3) in profundis recessibus cetos habens. Ex βαθὺς et κῆτος.

Βαθυκλεὴς, ὲς, illustris. Ex κλέος.

Βαθύκληρος, ου, ὁ ϗ ἡ, opulentus.

Βαθύκολπος, ου, ὁ ϗ ἡ, profundum sinum habens; (2) magnos sinus habens, de veste.

Βαθυκόμης, ου, ὁ, bene comatus. A κόμη.

Βαθύκρημνος, ου, ὁ ϗ ἡ, profunda præcipitia habens.

Βαθυκρηπὶς, ῖδος, ὁ ϗ ἡ, profundum fundamentum habens.

Βαθυκτέανος, ου, ὁ ϗ ἡ, prædives.

Βαθυκύμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, habens undas profundas. Ex κῦμα.

Βαθύλειμος, ου, ὁ ϗ ἡ, læta pascua habens:

Βαθυλείμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, idem:

Βαθυλήϊος, ου, ὁ ϗ ἡ, ferax, fertilis. Ex βαθὺς et λήϊον.

Βαθύμαλλος, ου, ὁ ϗ ἡ, villosus.

Βαθυμήτης, ου, ὁ, prudentissimus. Ex μῆτις.

Βαθύνους, ουν, idem quod βαθύφρων, epith. Nestoris, *Ep.*

Βάθυνσις, εως, ἡ, excavatio. A

Βαθύνω, f. υνῶ, p. υγκα, excavo, profundum facio. A βαθύς.

Βαθύξυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, opacus, densus arboribus. Ex ξύλον.

Βαθυπέδιος, ου, ὁ ϗ ἡ, seu βαθυπέδιος, ία, ιον, latum campum seu planitiem habens.

Βαθύπελμος, altisoleatus, de calceo. Βαθυπέλμοις εὐμάρεσι, calceus altisoleatus, *Anthol.* 3, 339, sic legendum.

Βαθύπεπλος, ον, promissum peplum habens, *Call.*

Βαθύπικρος, ου, ὁ ϗ ἡ, valde amarus.

Βαθυπλεκὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, valde nexus, perplexus. Ex βαθὺς et πλέκω, *necto.*

Βαθυπλόκαμος, ου, ὁ ϗ ἡ, comam densis cincinnis nexam habens.

Βαθυπλούσιος, ου, ὁ ϗ ἡ, prædives.

Βαθύπλουτος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem.

Βαθύπνοος, ον, longe seu valde spirans, *Nic.*

Βαθυπόλεμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui magnum et grave bellum movet.

Βαθύπρωρος, ἡ, navis alta prora.

Βαθυπώγων, ὁ, valde barbatus.

Βαθυρρείταο, gen. sing. *Æol.* pro βαθυρρείτου, a

Βαθυρρείτης, ου, ὁ ϗ ἡ, profunde fluens, profundum alveum habens. Ex βαθὺς et ῥέω.

Βαθυρριζία, ας, ἡ, radicis profunditas:

Βαθύρριζος, ου, ὁ ϗ ἡ, altas radices habens.

Βαθύρροος, *contr.* βαθύρρους, ου, ὁ ϗ ἡ, profunde fluens. Ex βαθὺς et ῥέω, *fluo.*

Βαθύρρωχμος, ον, profundam scissuram habens, *Call.*

Βαθὺς, εῖα, ὺ, profundus; (2) longus et extremus; (3) crassus; (4) plenus; (5) *in compositione*, profundus, magnus, gravis. *Comp.* βαθύτερος, βαθίων, et βάσσων. *Superl.* βαθύτατος, et βάθιστος. Ἐς βαθὺ τῆς ἡλικίας, in extrema senectute, *Aristoph.* A βάθος.

Βαθυσκαφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, alte effossus. Ex βαθὺς et σκάπτω.

Βαθύσκιος, ου, ὁ ϗ ἡ, umbrosus. Ex σκία.

Βαθυσκόπελος, ον, altas rupes habens.

Βάθυσμα, τὸ, profunditas, altitudo. A βαθύς.

Βαθύσπορος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui profunde seritur; (2) in quo profundæ sationes fieri possunt.

Βαθύστερνος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui altum est pectus; (2) profundos habens recessus. Ex στέρνον.

Βαθυστήριγξ, γος, ὁ ϗ ἡ, fulcimentum profundum habens, alte defixus. A στηρίζω.

Βαθύστομος, ον, altas fauces habens. A στόμα.

Βαθύστρωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, alte stratus, molliter stratus. Ex στόρνυμι, *sterno.*

Βαθύσχοινος, ου, ὁ ϗ ἡ, densos juncos ferens, juncis obsitus, juncosus.

Βαθυτέρμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, profundus, ingens, ad profundum depressus, epith. navis. Φαίης κεν κατὰ γαῖαν ἴμεν βαθυτέρμονα νῆα, *Oppian. Cyneget.* 2, 87.

Βαθύτης, ητος, ἡ, profunditas. A βαθύς.

Βαθύτριχος, ου, ὁ ϗ ἡ, villosus, multos et prolixos capillos habens. A θρίξ.

Βαθύυδρος, ον, altus, de puteo. Ab ὕδωρ.

Βαθύϋπνος, alto mersus somno, *Nic. Ther.* 391.

Βαθύφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, profunda mente præditus, callidus, prudens. Ex φρήν.

Βαθύφυλλος, ου, ὁ ϗ ἡ, densa folia habens, frondosus. Ex φύλλον.

Βαθύφωνος, ου, ὁ ϗ ἡ, profundus labio, ex quo non exit vox distincta. Ex φωνή.

Βαθυχαῖος, ον, valde nobilis. Ἄγιος ἐγὼ βαθυχαῖος, *Æschyl. Supplic.* 865. Ex χαός.

Βαθυχαιτήεις, εσσα, εν, idem quod βαθυχαίτης, *M. Mus.*

Βαθυχαίτης, ου, ὁ, qui densam habet cæsariem. Ex χαίτη, *coma.*

Βαθύχειλος, ου, ὁ ϗ ἡ, profunda habens labia.

Βαθυχεύμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, profundæ effusionis, *Procl.*

Βαθύχθων, ονος, ὁ ϗ ἡ, fertilis, pinguis.

Βαθυχρήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, opulentissimus, *Man.*

Βαθύχροος, *contr.* βαθύχρους, ου, ὁ ϗ ἡ, profunde coloratus, qui denso et saturo est colore. Ex βαθὺς et χρόα, *color.*

Βαῖεν, *iverint*, 3. plur. aor. 2. opt. act. *per Syncop.* pro βαίησαν, a verbo βαίνω, *eo.*

Βαϊνὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, palmeus. A βάϊον.

ΒΑΙ'ΝΩ, f. βήσω, vel βήσομαι, p. βέβηκα, gradior, incedo, eo; (2) abeo; (3) coeo, ineo, de animalibus; (4) *in perf. etiam* situs et fixus sum, fundatus sum. Βαίνειν ἐπὶ σμικροῦ, basin exiguam habere; ἐν ῥυθμῷ, πρὸς ῥυθμόν· μεγάλα, ἴσα, ἄβρα, superbe, æquis passibus, molliter; εὖ, bene succedere; ἄνδρας ἐπὶ τὰς καμήλους ἔβησεν, imposuit; βεβηκυῖα ἐν δαπέδῳ, fundata. Ὃν δὴ πάλαι ἂν ἐξ ὄντου δέδοικ' ἐγὼ μή μοι βεβήκοι, mortuus sit, *Soph. Phil.* 494.

Βαΐον, ου, τὸ, Dim. a βάϊς.

Βαιὸν, *adv.* paullisper, parum. A

ΒΑΙΟ'Σ, ὰ, ὸν, parvus, modicus, paucus, unus.

Βαϊοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, palmifer. Ex βάϊον.

ΒΑ'Ϊ́Σ, ἡ, ramus palmæ.

ΒΑΙ'ΤΑ, ης, ἡ, læna consuta ex corio seu pellibus, *Dor.*

Βαϊφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod βαϊοφόρος.

ΒΑΙΩ'Ν, ῶνος, ὁ, piscis gobio adsimilis, alias βλέννος dictus.

ΒΑΚΑΝΟ'Ν, οῦ, τὸ, raphani sive brassicæ semen.

ΒΑ'ΚΗΛΟΣ, ου, ὁ, homo magnæ staturæ, sed excors et effeminatus; (2) eunuchus, spado; (3) mollis.

Βακίζειν, de Bacide loqui seu Bacidem crepare, *Aristoph.*

Βακκάριον, ου, τὸ, unguentum ex baccari. A

ΒΑ'ΚΚΑΡΙΣ, εως, ἡ, baccar, seu baccaris, herba odorata.

Βακτηρεύω, f. εύσω, baculo nitor. A

ΒΑΚΤΗΡΙ'Α, ας, ἡ, baculus, scipio.

Βακτήριον, ου, τὸ, idem.

Βακτηρίδιον, ου, τὸ, bacillum.

Βάκτρευμα, ατος, τὸ, nixus in baculum; (2) baculus ipse, quo nitimur. Τί με βακτρεύμασι τυφλοῦ ποδὸς ἐξάγαγες εἰς φῶς; *Eurip. Phœn.* 1534. A

Βακτρεύω, fut. εύσω, idem quod βακτηρεύω.

Βάκτρον, ου, τὸ, idem quod βακτήριον.

Βακτροπροσαίτης, epith. Cynici, baculum gestantis et mendicantis.

Βακχέβακχος, sic vocabatur Dionysius in sacrificiis.

Βακχεία, ας, ἡ, bacchatio. A Βάκχος.

Βακχεῖον, ου, τὸ, templum Bacchi. Ab eod.

Βακχεῖος, εία, εῖον, furore Bacchico adflatus; (2) Bacchicus, ad Bacchum pertinens; sed *subst.* ὁ, Bacchicus, pes poeticus syllaba brevi et duabus longis constans. Εἴς τι βακχεῖον πιών, et cum se inebriasset, *Eurip. Phœn.* 21.

Βακχειώτας, ου, ὁ, *Dor.* pro Βακχειώτης.

Βακχειώτης, ου, ὁ, bacchans, bacchator. Ἵν' ὁ βακχειώτας ἀεὶ Διόνυσος ἐμβατεύει, ubi bacchans semper Dionysus inambulat, *Soph. Œd. Col.* 678.

Βακχεύματα, ων, τὰ, Bacchanalia:

Βάκχευς, ὁ, Bacchus, *Orph.*

Βακχεύσιμον, τὸ, bacchatio. Τὸ γὰρ βακχεύσιμον μαντικὴν πολλὴν ἔχει, *Eurip. Bacch.* 298.

Βάκχευσις, εως, ἡ, Bacchatio. Πικρὰν βάκχευσιν ἐν Θήβαις ἰδών, *Eurip. Bacch.* 357.

Βακχευτὴς, οῦ, ὁ, bacchicus. A βακχεύω.

Βακχευτικὸς, ἡ, ὸν, bacchativus, ad bacchationem pertinens. Ab eod.

Βακχεύτωρ, ορος, ὁ, bacchator. Ab eod.

Βακχεύω, f. εύσω, bacchor, Orgia celebro; (2) exagito: βακχεύομαι, furiosus sum. (2) αὐταί σε βακχεύουσι συγγενεῖ φόνῳ, *Eur. Or.* 411. Βεβάκχευται μανίαις, furoribus exagitatur, *Id. ibid.* 833.

Βάκχη, ης, ἡ, furore percita; (2) sacerdos Bacchi.

Βακχία, ας, ἡ, debacchatio, insania.

Βακχιάδαι, οἱ, Bacchiadæ, Milesii, item Corinthii, sic dicti a Baccho, *Ap.*

Βακχιάζω, Bacchor.

Βακχικὸς, ἡ, ὸν, Bacchicus:

Βακχιακὸς, ἡ, ὸν, et Βάκχιος, α, ον, idem. A

ΒΑ'ΚΧΟΣ, ου, ὁ, furore percitus; (2) Bacchus, Deus vini; (3) Orgia celebrans; (4) coronæ quoddam genus.

Βακχώδης, rerum Bacchicarum peritus. Καταστῆσαι βασιλέα τῆς χώρης Σπαρτέμβαν, τῶν ἑταίρων ἕνα, τὸν Βακχωδέστατον, *Arr. Ind.* 8.

Βάκχων, ονος, ὁ, Bacchulus. Dim. a Βάκχος.

Βαλανάγρα, ας, ἡ, clavis, qua immissa in βάλανον ipse extrahitur, *Ern.*

ΒΑΛΑΝΕΙ'ΟΝ, ου, τὸ, balineum, balneum.

Βαλανεὺς, έως, ὁ, balneator. A præc.

Βαλανεύτρια, ας, ἡ, balneatrix.

Βαλανεύω, f. εύσω, aquam in balneo administro; (2) servio, ministro. Ἀλλ' εἰ ταῦτα δοκεῖ, κἀγὼ 'μαυτῷ βαλανεύσω, *Aristoph. Pace*, 1112.

Βαλανηρὰ, ῶν, τὰ, quæ glandium genere comprehenduntur. A βάλανος.

Βαλανηφαγέω, glandibus vescor.

Βαλανηφάγος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui glandes edit, qui glandibus vescitur. Ex βάλανος et φαγεῖν.

Βαλανηφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui glandes fert, glandifer. Ex eod. et φέρω.

Βαλανίζω, f. ίσω, glandes excutio; (2) glandem sedi subjicio. A βάλανος.

Βαλάνινος, ίνη, ινον, qui e glande fit.

Βαλανὶς, ίδος, ἡ, balneatrix.

Βαλανίτης, ου, ὁ, glandem referens.

Βαλανοδόκη, ης, ἡ, foramen vectis (μοχλοῦ) cui immittitur βάλανος. A δέχομαι.

ΒΑ'ΛΑΝΟΣ, ου, ἡ, glans, fructus quercus; (2) fructus similis quivis; (3) arbor glandifera; (4) animalculum quoddam aquatile; (5) medicamentum in glandis forma, quod ano immittitur ad dejiciendam alvum; (6) extrema pars penis; (7) obex, pessulus. Hinc

Βαλανόω, ῶ, f. ώσω, obice objecto, obsero. Νῦν μὲν γὰρ οὗτος βεβαλάνωκε τὴν θύραν, *Aristoph. Conc.* 361.

Βαλαντίδιον, ου, τὸ, crumenula. Dim. a

ΒΑΛΑ'ΝΤΙΟΝ, ου, τὸ, crumena, marsupium.

Βαλαντιοτομέω, crumenas seco. A

Βαλαντιοτόμος, ου, ὁ, sector crumenarum, zonarum; saccularius, manticularius. Ex βαλάντιον et τέμνω.

Βαλανώδης, ες, glandibus plenus; τὰ βαλανώδη, glandes, *V. L.*

ΒΑΛΑΥ'ΣΤΙΟΝ, ου, τὸ, flos mali silvestris Punici.

Βαλὴν, vel βαλλὴν, O rex. Unde

Βαληναῖος, vel βαλληναῖος, regius.

Hesych. **ΒΑΛΒΙ'Σ**, ἴδος, ἡ, repagulum, locus unde ii qui cursu certant emittuntur.

Βάλε, 2. sing. a. 2. imperat. act. verbi βάλλω.

Βάλε, et βάλεν, *demisit*, 3. sing. a. 2. indic. act. *Ion.* pro ἔβαλε.

Βαλέειν, a. 2. inf. act. *Ion.* et *Poet.* pro βαλεῖν.

Βαλεόντι, dat. sing. f. 2. part. *Ion.* pro βαλοῦντι.

Βαλέω, 1. sing. a. 2. conj. *Ion.* pro βαλῶ.

Βαλῆς, *jeceris*, 2. sing. a. 2. conjunct. act.

Βαλήσω, *jaciam*, fut. 1. indic. act.

Βαλιὸς, ὰ, ὸν, et βαλίος, ία, ίον, varius, maculosus; (2) velox, rapidus. A βάλλω.

Βάλλεαι, 2. sing. præs. conj. pass. *Ion.* pro βάλλῃ.

Βάλλεο, præs. imperat. med. *Ion.* pro βάλλου.

Βαλλέσκετο, *jaciebat*, 3. sing. imperf. ind. med. *Ion.* et *Poet.* pro ἐβάλλετο.

Βάλλετο, 3. sing. imperf. ind. pass. *Ion.* pro ἐβάλλετο.

Βάλλευ, præs. imperat. med. *Dor.* pro βάλλου.

Βαλλέω, inus. pro βάλλω· unde βαλλησεῖν, et ἐβάλλησα, *Ar.*

Βάλλησα, *jeci*, 1. sing. a. 1. ind. *Ion.* et *Poet.* pro ἐβάλλησα, a verbo inus. βαλλέω.

Βαλλητὺς, ἡ, jactus; ut λιθίνη βαλλητὺς, *Ath.*

Βαλλίζω, f. ίσω, tripudio, jacto crura.

Βαλλισμὸς, οῦ, ὁ, tripudium. A præc.

ΒΑ'ΛΛΩ, f. βλήσω, p. βέβληκα, jacio, jaculor; (2) ferio, figo, saucio; (3) attingo; (4) projicio; (5) emitto, profundo; (6) pono, immitto; (7) trado, committo; (8) condo, ædifico; (9) verro, flecto. Βάλλειν πέτροις, petere; λόγοις, lacessere; σκοπὸν, seu ἐπὶ σκοπὸν, attingere; δάκρυα, effundere; ἐν θυμῷ seu ἐν φρεσὶ, cogitare; βάλλεσθ' εἰς νοῦν, animum advertere; ἐφ' ἑαυτοῦ, apud se cogitare; τὶ ἐς θυμόν. ✕

ΒΑΛΛΩΤΗ', ῆς, ἡ, marrubium nigrum. *Angl.* STINKING HOREHOUND.

Βάλοι, 3. sing. a. 2. optat. act. v. βάλλω.

Βαλοῖσαι, nom. pl. a. 2. act. f. g. *Dor.* pro βαλοῦσαι, a verbo βάλλω.

Βαλσαμίνη, ης, ἡ, balsamine, herba quædam. A

ΒΑ'ΛΣΑΜΟΝ, ου, τὸ, balsamum. Hinc

Βαλσαμώδης, εος, ἡ, cassia quædam, odore similis balsamo.

Βάλλωμεν, 1. plur. a. 2. conj. act. a βάλλω.

Βαλῶ, *jaciam*, f. 2. ind. act. verbi βάλλω.

Βᾶμα, *incessus*, *gressus*, *Dor.* pro βῆμα.

Βάμβα, *tinctura*, *Dor.* pro βάμμα.

ΒΑΜΒΑΙ'ΝΩ, βαμβάλω, et βαμβαλίζω, tremo (labiis), strideo, ut folia vento agitata; (2) balbutio, confusum quemdam sonum edo; (3) dentibus præ metu crepito, *Hom.*

Βαμβαλίζω, tremo labiis, strideo.

Βαμβάλω, idem.

Βᾶμιν, 1. pl. a. 2. conj. act. *Dor.* pro βῶμεν, a verbo βαίνω, eo.

Βάμμα, ατος, τὸ, tinctura. A βάπτω, *tingo*.

Βαμμάτιον, τὸ, Dim. a βάμμα, *Ath.*

Βὰν, *iverunt*, 3. pl. a. 2. ind. act. *Ion.* et *per Syncop.* pro ἔβησαν, a βαίνω.

Βαναυσία, ας, ἡ, ars quæ ad caminum exercetur; (2) opus quod ad ignem conficitur; (3) opificium, ars illiberalis; (4) inepta et prodiga magnificentia.

Βαναυσικὸς, ὴ, ὸν, ad artifices mechanicos pertinens; (2) illiberalis. Vide *Ern.* A

ΒΑ'ΝΑΥΣΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, artifex mechanicus et illiberalis, proprieque, qui opus suum ad ignem conficit, qui manibus sibi victum quærit, sellularius, sedentarius; (2) inepte magnificus; (3) trivialis, vilis; (4) negligens. (3) οὐ γὰρ βάναυσον τὴν τέχνην ἐκτησάμην, *Soph. Aj.* 1121.

Βαναυσοτεχνέω, opificium exerceo.

Βαναυσουργέω, idem. A

Βαναυσουργὸς, οῦ, ὁ, qui manu opera conficit, quæ sunt artis sedentariæ et sellulariæ. Ex βάναυσος et ἔργον, *opus*.

Βαναύσως, *adv.* more βαναύσων.

Βάντες, nom. pl. a. 2. part. act. verbi βαίνω.

Βάξις, εως, ἡ, fama, sermo; (2) oraculum. Θεῶν κατὰ βάξιν, *Apoll. Rhod.* 1, 8. A βάζω.

Βαπτίζω, f. ίσω, mergo, immergo, aqua obruo; (2) abluo, lavo; (*quibuscunque in rebus tropice mergere dicitur Latinis, inde et pro* opprimere, urgere, v. gr. tributis, ære alieno; ebriare, *Ern.*) (3) baptizo, *significatu sacro.* Βαπτίζειν εἰς τὴν λίμνην, *Heliod.* 5. Ψυχὴ τοῖς μὲν συμμέτροις αὔξεται πόνοις, τοῖς δὲ ὑπερβάλλουσι βαπτίζεται, *Plut. de Educat.* Τῇ συμφορᾷ βεβαπτισμένος, *Heliod.* 2. Τῆς νεὼς κινδυνευούσης βαπτίζεσθαι, *Æsop.* A βάπτω.

Βαπτισθῆναι, *baptizari*, aor. 1. inf. pass.

Βαπτισθήσεσθε, 2. pl. f. 1. ind. pass.

Βάπτισις, εως, ἡ, lavacrum. A βαπτίζω.

Βάπτισμα, ατος, τὸ, immersio, intinctio; (2) baptismus:

Βαπτισμὸς, οῦ, ὁ, idem:

Βαπτιστήριον, ου, τὸ, lavacrum; (2) baptisterium, locus ubi baptismus peragitur:

Βαπτιστὴς, οῦ, ὁ, qui immergit, qui abluit; (2) baptizator, baptista. Ab eod.

Βαπτὸς, ὴ, ὸν, tinctus, infectus colore aliquo; (2) hauriendus; (3) gemma quædam. (2) βαπτὰν κάλπισι ῥυτὰν παγὰν, *Eurip. Hippol.* 123.

Βάπτρια, ας, ἡ, tinctrix:

ΒΑ'ΠΤΩ, f. ψω, mergo, immergo; (2) tingo, intingo; (3) lavo; (4) haurio, impleo hauriendo; (5) pereo, de navi, *in pass.* (1) ἔβαψας ἔγχος εὖ πρὸς Ἀργείων στρατῷ; *Soph. Aj.* 95. (4) σάμερον ὑδροφόροι μὴ βάπτετε, *Callim. Hymn. in Lav. Pall.* 45. Βάψας ἀρύταιναν, *Theophr. Char.* 9. Βάπτειν τι ἐς ὕδατα· ἔγχος πρὸς Ἀργείων στρατῷ, *Soph. Aj.* 95.

ΒΑ'ΡΑΘΡΟΝ, ου, τὸ, fovea in terra excavata; (2) hiatus terræ profundior; (3) locus apud Athenienses in quem malefici præcipitabantur; (4) pernicies. Hinc

Βαραθρόω, ῶ, f. ώσω, in barathrum præcipito.

Βαραθρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, barathro similis; (2) profundæ altitudinis voraginosus.

Βαρβαρίζω, f. ίσω, barbaris faveo; (2) barbaros imitor; (3) barbarice loquor:

Βαρβαρικὸς, ὴ, ὸν, barbaricus, ad barbarorum mores accedens. A βάρβαρος.

Βαρβαρικῶς, *adv.* barbare, barbarorum more.

Βαρβαρισμὸς, mores et idioma barbarorum, adfectatio utendi moribus et lingua barbarorum. Τῷ βαρβαρισμῷ αὐτοῦ ἔχαιρεν Ἀλέξανδρος, *Arr. Hist. Alex.* 7, 6. A βαρβαρίζω.

Βαρβαριστὶ, *adv.* barbaros imitando, barbarice. Ab eod.

Βαρβαρόγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, barbare loquens.

Βαρβαρογνώμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, idem quod βαρβαρόθυμος, *Sibyl.*

Βαρβαρόκτονος, ου, ὁ καὶ ἡ, a barbaris interfectus.

ΒΑ'ΡΒΑΡΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, barbarus, pronunciatione insuavi et peregrina utens; omninoque peregrinus, cujus orationem non intelligimus; (2) ineruditus, imperitus; (3) agrestis; (4) non Græcus.

Βαρβαροστομία, ας, ἡ, vitium, cum quis linguam barbare pronunciat. A

Βαρβαρόστομος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui barbare verba linguæ alicujus effert. Ex στόμα.

Βαρβαρότης, ητος, ἡ, barbaries.

Βαρβαροφωνέω, ῶ, f. ήσω, barbare loquor; (2) barbaro sermone utor. A

Βαρβαρόφωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, barbaram vocem habens. Ex βάρβαρος et φωνὴ, *vox*.

Βαρβαρόω, ῶ, f. ώσω, barbarum reddo, effero agrestem, ferum facio; (2) barbarorum potestati subjicio. A βάρβαρος.

Βαρβάρως, *adv.* barbare.

ΒΑ'ΡΒΙΛΟΣ, ου, ὁ, barbilus. Nomen arboris.

Βαρβιτίζω, f. ίσω, barbitum pulso, barbito cano. A

ΒΑ'ΡΒΙΤΟΝ, ου, τὸ, barbitum, instrumentum musicum multis chordis intentum.

Βάρβιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem.

Βαρβιτῳδὸς, οῦ, ὁ, qui barbito canit.

Βάρδιστος, *tardissimus*, pro βράδιστος, *Hom.*

Βαρείσθω, *gravetur*, 3. sing. præs. imperat. pass. *contr.* pro βαρεέσθω, a

Βαρέω, ῶ, f. ήσω, gravo, degravo, deprimo pondere. A βαρύς.

Βαρέως, *adv.* graviter, moleste, valde. Ab eod.

Βαρηκοέω, difficulter audio. Ab ἀκούω, (sed βαρυηκοέω melior est lectio, *Ern.*)

Βάρημα, ατος, τὸ, gravitas, pondus. A βαρέω.

Βαρία, ας, ἡ, et *Ion.* βαρίη, gravitas. Ὑπὸ βαρίης τοῦ ἥπατος, *Aret.* A βάρος, *pondus*.

ΒΑ'ΡΙΣ, ιος vel ἴδος, ἡ, *proprie* quodvis ædificium, οἰκοδόμημα, respondetque Lat. *mœnia.* Deinde de variis speciebus dicitur, ut navi Ægyptiis peculiari; (2) turri; (3) domo turrita et regia; (4) muro; (5) porticu; (6) sphæra. (1) Καὶ ἕλκει τὴν βάριν, et trahit navigium, *Herodot.* 2, 96. Βαρβάρους βάριδας, *Eurip. Iph. in Aul.* 297. male Barnesius. Αἰγυπτίαν δὲ βᾶριν οὐχ ὑπερβορῇ, *Æsch. Suppl.* 880. Βαρίδεσσι πόντιαις, *Id. Pers.* 553.

ΒΑ'ΡΟΣ, εος, τὸ, pondus, onus; (2) molestia; (3) auctoritas, gravitas; (4) opes, potentia. Ἐπὶ βάρος ἄπλετον, ad mali pondus intolerandum, *Soph. Trach.* 982.

Βαρυαὴς, gravem sonum edens, altus, profundus (de somno). Ἐξ ὕπνου βαρυαέος ἔγρετο δειλὸς, ex alto sopore expergiscitur miser, *Oppian. Cyneget.* 3, 421.

Βαρυαλγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, gravi dolore percitus, graviter dolens; item gravem dolorem inferens. Epith. Furiarum. Ex βαρὺς et ἄλγος.

Βαρυάλγητος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem; (2) qui gravem dolorem adfert. Βαρυάλγητα, quæ dolorem adferunt, acerba, *Soph. Aj.* 200. Vide καγχάζω.

Βαρύαρος, ον, firmiter compactus, *Hes.* Ex βαρὺς et ἄρω.

Βαρυβάμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, graviter means, *Man.* A βαίνω.

Βαρυβόας, gravi clamore boans. Ex βοάω.

Βαρυβρεμέτης, ου, ὁ, graviter fremens, tonans; *Fœm.* βαρυβρεμέτειρα.

Βαρύβρομος, ου, ὁ καὶ ἡ, graviter fremens vel strepens. Ex βρέμω, *fremo*.

Βαρυβρὼς, ῶτος, ὁ καὶ ἡ, valde mordens, acerbus. Βαρυβρὼς στόνος, morbus edax. (Vide στόνος (2.) *Soph. Philoct.* 693.

Βαρύγδουπος, ου, ὁ καὶ ἡ, graviter sonans.

Βαρύγλωσσος, vel βαρύγλωττος, ου, ὁ καὶ ἡ, cujus lingua gravis est; (2) maledicus.

Βαρυγούνατος, genibus gravatus, præ lassitudine vel alia causa, *Theocr.* 18, 10.

Βαρύγουνος, idem quod βαρυγούνατος. Ἀσωπὸς βαρύγουνος, Asopus tardigradus, *Callim. H. in Del.* 78.

Βαρύγυιος, ον, gravans, conficiens membra; item membra gravatus, tardus. A γυῖον.

Βαρυδαιμονέω, ῶ, f. ήσω, gravi fortuna premor, miser sum:

Βαρυδαιμονία, ας, ἡ, gravis fortuna. A

Βαρυδαίμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, infelix, miser.

Βαρυδάκρυς, υος, ὁ καὶ ἡ, graviter lacrymans.

Βαρυδάκρυος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem et ex iisd.

Βαρύδεσμος, ου, ὁ καὶ ἡ, gravi vinculo ligatus.

Βαρύδικος, ον, graviter ulciscens. A δίκη.

Βαρυδότειρα, ας, ἡ, graviter adfligens, vexans.

Βαρύδουπος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod βαρύγδουπος.

Βαρυεγκέφαλος, ου, ὁ, gravedo.

Βαρυεργὴς, ὁ, qui non leviter rem tractat, qui serio et studiose rei incumbit, qui anxie et sollicite rem curat. Καὶ πάνυ Ῥωμαίων ὄντων ἐς τὰ τοιαῦτα βαρυεργῶν, Romanis anxie et sollicite istas res curare solitis, *App. Bell. Civ.* 1, 83.

Βαρύζηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, æmulus, invidus; (2) invidiosus; (3) infestus.

Βαρυηκοΐα, ἡ, hebetudo aurium. A

Βαρυήκοος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui hebetes sunt aures. Βαρυήκοοι νότοι, *Hippocr.* Ex ἀκοή.

Βαρυηχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, gravisonus. Ex ἦχος.

Βαρυθυμέω, ῶ, f. ήσω, irascor, graviter animo commoveor; (2) animum despondeo, tristis, mœstus sum:

Βαρυθυμία, ας, ἡ, ira; (2) abjectio animi. A

Βαρύθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, difficilis, animo ferox; (2) abjectus animo.

Βαρυθύμως, *adv.* irate, ægre.

+ βάλλεσθαι Ion. pro βουλεύεσθαι Herod. consultare

Βαρύθω, f. ύσω, gravor, premor. Βαρύθει δὲ θ' ὑπ' αὐτῆς, *Hesiod. Op.* 213. A βαρύς.
Βαρυκάρδιος, ου, ὁ ἡ ἡ, excors. Ex καρδία.
Βαρυκέφαλος, ου, ὁ ἡ ἡ, grave caput habens.
Βαρύκομπος, ου, ὁ ἡ ἡ, gravem strepitum edens.
Βαρύκοτος, ου, ὁ ἡ ἡ, invisus; (2) gravem simultatem gerens.
Βαρυκτυπὴς, ὲς, idem quod βαρύκτυπος, *Sibyl.*
Βαρύκτυπος, ου, ὁ ἡ ἡ, graviter strepens.
Βαρυλαίλαψ, valde sonans, fremens.
Βαρύλλιον, ου, τὸ, ponderusculum, Dim. a βάρος.
Βαρυλόγος, ου, ὁ ἡ ἡ, maledicus.
Βαρύλυπος, ου, ὁ ἡ ἡ, graviter dolens; (2) gravem dolorem adferens. Ex λύπη.
Βαρύμαστος, ον, mammosus.
Βαρυμάνης, *Dor.* pro
Βαρυμήνιος, ου, ὁ ἡ ἡ, iracundus, valde iratus. A
Βαρύμηνις, ιος, ὁ ἡ ἡ, idem.
Βαρυμηνιάω, valde irascor, gravem simultatem gero.
Βαρύμιτον, ου, τὸ, idem quod βάρβιτον.
Βαρύμοχθος, ου, ὁ ἡ ἡ, laboriosus.
Βάρυνθεν, 3. pl. a. 1. ind. pass. *Ion.* et *Bœol.* pro ἐβαρύνθησαν, a βαρύνω.
Βαρύνοσος, ου, ὁ ἡ ἡ, gravi morbo laborans; (2) graves morbos adferens.
Βαρυντικὸς, ὴ, ὸν, gravandi vim habens. A
Βαρύνω, f. υνῶ, gravo, premo; (2) molestia adficio. Βαρύνειν τοὺς δικαστὰς τινά τινι βαρύνεσθαι καμάτους, χολὴν, γήρᾳ ὑπό τινος. A βαρύς.
Βαρύνωτος, ου, ὁ ἡ ἡ, gravi testa, seu tergore onustus.
Βαρυοδμία, ας, ἡ, graveolentia. A
Βαρύοδμος, ου, ὁ ἡ ἡ, graviter olens. Ab ὀδμή.
Βαρυόπας, gravisonus, *Dor.* pro βαρυόπης.
Βαρυόργητος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui gravi ira exardescit. Ex βαρύς et ὀργή.
Βαρύοσμος, ου, ὁ ἡ ἡ, idem quod βαρύοδμος.
Βαρυπαθέω, ægre fero.
Βαρυπειθὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, tardus ad parendum. Ex βαρὺς et πείθομαι.
Βαρυπενθὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, gravi luctu oppressus. Ex βαρὺς et πένθος. Hinc
Βαρυπένθεια, ας, ἡ, gravis luctus.
Βαρύπενθος, ον, idem quod βαρυπενθής.
Βαρυπεσὴς, ὲς, graviter cadens, *Æsch.* A πίπτω.
Βαρυπήμων, ονος, ὁ ἡ ἡ, gravi detrimento adfectus; (2) gravia detrimenta adferens. Ex βαρὺς et πῆμα, *damnum.*
Βαρυπνείω, graviter flo.
Βαρύπνοος, ου, ὁ, grave olens. Ex πνοή.
Βαρύποτμος, ου, ὁ ἡ ἡ, miser, infelix. Οἴ μοι βαρυποτμωτάτας, *Eurip. Phœn.* 1354.
Βαρύπους, ουν, gravis, seu gravipes, *Ep.*
Βαρυπρεπὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, valde decorus; (2) sumptuosus. Ex βαρὺς et πρέπω.
Βαρύπυκνος, ου, ὁ, valde densus; (2) sonus in musicis spissior, *Marc. Cap.*
Βαρὺς, εῖα, ὺ, ponderosus, gravis; (2) robustus; (3) gravis, de sono; (4) violentus; (5) molestus, onerosus; (6) opulentus, potens, amplus; (7) gravis, constans, severus, ratione morum. (5) ᾧ μηδὲν ἐστ' οἴκοις βαρὺ, cui nihil domi grave est, id est, quem nulla premit sceleris conscientia, *Soph. Trach.* 730. Μηνῶ σ' ἐγὼ εἶναι βαρὺς, *Id. ibid.* 1201. Ἐν γήρᾳ βαρὺς, senio morosus, *Id.* 1017. A βάρος.
Βαρυσίδηρος, ου, ὁ ἡ ἡ, gravis ferro.
Βαρυσταθμέω, ῶ, f. ήσω, pondus et gravitatem addo; (2) valde sum ponderosus:
Βαρυσταθμίζω, f. ίσω, idem. A
Βαρύσταθμος, ου, ὁ ἡ ἡ, ponderosus, gravis.
Βαρυστενάχω, f. άξω, graviter gemo.
Βαρύστομος, ον, profundo ore, *Opp.* A στόμα.
Βαρύστονος, ου, ὁ ἡ ἡ, graviter suspirans; (2) infelix; (3) luctuosus.
Βαρυστόνως, *adv.* ægre, magno cum gemitu.
Βαρυσύμφορος, ου, ὁ ἡ ἡ, infelix. A συμφορά.
Βαρυσυμφορώτατα, *adv.* infelicissime.
Βαρυσφάραγος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui gravem edit strepitum.
Βαρύσωμος, ον, robustus. A σῶμα.
Βαρυταρβὴς, ὲς, terribilis.
Βαρύτης, ητος, ἡ, gravitas, acerbitas, dolor; (2) importunitas, odiosa morum sævitas. Προσκόψαντες τῇ βαρύτητι τοῦ Μάρκου, insuper offensi duritia Marci *vel* insolentia postulatorum Marci, *Polyb.* 1, 31. Διὰ τὴν βαρύτητα τῶν πλοίων, *Id.* 1, 51. A βαρύς.
Βαρύτιμος, ου, ὁ ἡ ἡ, pretiosus; (2) qui pretium nimis grande exigit. (2) μὴ βαρύτιμον εἶναι περὶ τὴν διάπρασιν, *Heliod. Æth.* 2. Ex τιμή.
Βαρύτλητος, ον, intolerabilis.
Βαρυτονέω, ῶ, gravi tono profero: Hinc
Βαρυτόνησις, pronunciatio cum tono gravi. A
Βαρύτονος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui gravi tono pronunciatur.
Βαρυτόνως, *adv.* gravi tono.
Βαρύϋμνος, hymnus grave sonans.
Βαρύφθογγος, ου, ὁ ἡ ἡ, gravem sonum edens.
Βαρύφλοισβος, ον, graviter sonans, *Procl.*
Βαρύφορτος, ου, ὁ ἡ ἡ, gravis, onustus.
Βαρυφρονέω, ῶ, f. ήσω, graviter mente sum adfectus.
Βαρυφροσύνη, ης, ἡ, ægritudo animi. A
Βαρύφρων, ονος, ὁ ἡ ἡ, æger animo. Ex φρήν.
Βαρύφυλλος, ον, gravia folia habens, seu gravis foliis, *Ep.*
Βαρυφωνία, ας, ἡ, gravis vox, gravitas vocis. A
Βαρύφωνος, ου, ὁ ἡ ἡ, cui vox est gravis. Ex βαρὺς et φωνὴ, *vox.*
Βαρυχειλος, ον, vaste loquens.
Βαρύχθων, ονος, ὁ ἡ ἡ, gravem humum habens, *Æsch.*
Βαρύψυχος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui ignavo vel graviter sauciato est animo, *Soph. Aj.* 319. Ex ψυχή.
Βαρυώδης, ες, graviter olens, *Nic.*
Βαρυώδυνος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui graves dolores patitur; (2) qui graves dolores adfert. Ex ὀδύνη.
Βαρυωπέω, ῶ, f. ήσω, visu sum obtusiore. Ex βαρὺς et ὤψ, *oculus.*
Βὰς, *qui ivit,* a. 2. part. act. verbi βαίνω, seu potius βῆμι, ex βάω, eo.
Βᾶσαν, acc. sing. a. 2. part. act. f. g.
Βασανεύω, idem quod βασανίζω, *Hes.*
Βασανηδὸν, *adv.* in tormentis, *Man.* Ab eod.
Βασανιζόμενος, *qui cruciatur,* præs. part. pass. v.
Βασανίζω, f. ίσω, exploro, probo, examino; (2) torqueo ad eruendam veritatem, quæstionem habeo de aliquo; (3) torqueo, adfligo quocumque modo; (4) tento aliquem. Βασανίζειν ταῖς ἐμπειρίαις ἕκαστα, τὸν ἀλάστορα. Βασάνιζε γὰρ τὸν παῖδα τουτονὶ λαβὼν, *Aristoph. Ran.* 636. Ἐγὼ δὲ βασανιῶ τοῦτον μόνος, *Id. Ach.* 110. A βάσανος.
Βασανισμὸς, οῦ, ὁ, exploratio, quæstio, tormenta, cruciatus. A βασανίζω. Unde
Βασανιστέον, ferendum. Ἀλλὰ βασανιστέον τόδε σοι τὸ πάθος μετ' ἐμοῦ, *Aristoph. Lys.* 481.
Βασανιστήριον, ου, τὸ, instrumentum ad explorandum; (2) locus in quo habetur quæstio; (3) locus cruciatus quivis. Ab eod. et
Βασανιστὴς, οῦ, ὁ, explorator; (2) tortor:
Βασανίστρια, ας, ἡ, exploratrix; (2) tortrix.
ΒΑ´ΣΑΝΟΣ, ου, ἡ, lapis quo probatur aurum, lapis Lydius; (2) exploratio, probatio, inquisitio, examen; (3) quæstio per tormenta; (4) tormenta; (5) cruciatus quivis; (6) documentum, specimen, quo nempe quis, ut amicus verus, &c. cognoscatur.
Βασεῦμαι, *ibo,* 1. sing. f. 1. ind. med. *Dor.* et *Æol.* pro βήσομαι, a verbo βαίνω.
Βασεῦνται, *progredientur,* 3. plur. futuri ejusd.
Βασίλεια, ας, ἡ, regina. A βασιλεύς.
Βασιλεία, ας, ἡ, regnum; (2) diadema. Ab eod. Hinc
Βασιλειάω, ῶ, f. άσω, regnum adfecto.
Βασιλείδης, ου, ὁ, regis filius, *Suid.* Ab eod.
Βασιλείδιον, ου, τὸ, regulus. Dim. a βασιλεύς.
Βασίλειον, ου, τὸ, regia, regia domus. A
Βασίλειος, ου, ὁ ἡ ἡ, regalis. A βασιλεύς.
Βασιλευέμεν, præs. inf. *Ion.* pro βασιλεύειν.
ΒΑΣΙΛΕΥ´Σ, έως, ὁ, rex; (2) regulus, avis.
Βασιλεύτερος, ου, ὁ, qui regiam majestatem magis præ se fert quam cæteri, augustior; (2) regno dignior. A βασιλεύς.
Βασιλευτὸς, ὴ, ὸν, qui regnum ferre natura aptus est. A
Βασιλεύω, f. εύσω, regno, impero, rex sum; (2) regnum adipiscor; (3) regnum creo. Βασιλεύειν τῆς Ἀσίας, ἐν Πέρσαις· Βασιλεύεσθαι ὑπό τινος. Πάσης γῆς βασιλεύσεις, *Aristoph. Eq.* 1048. A βασιλεύς.
Βασιλὴ, ἡ, regnum, *Hes. ex Soph.*
Βασιλῆϊ, *regi,* dat. sing. *Ion.* pro βασιλεῖ.
Βασιληΐδα, *regiam,* acc. sing. a
Βασιληῒς, ΐδος, ἡ, regia. Συμπάντων δὲ βασιληΐδα τιμὰν τῶνδε μόνα κρατύνεις, *Eurip. Hippol.* 1280.
Βασιλίζομαι, f. ίσομαι, regis more ago, regiam speciem præ me fero, insolenter ago, regiam potestatem affecto. A βασιλεύς.
Βασιλικὸς, ὴ, ὸν, regius, regalis. Hinc βασιλικὴ, ῆς, ἡ, regia domus; (2) basilica, ædificium amplum, imprimis porticus ampla; (3) βασιλικοὶ, aulici, regis amici et ministri. Ab eod.
Βασιλικῶς, *adv.* rege, regaliter.
Βασιλίνδα, ης, ἡ, ludi genus in quo qui sorte rex factus facienda imperat.
Βασίλιννα, ης, ἡ, regina, *apud Men.*
Βασιλὶς, ίδος, ἡ, regina. A βασιλεύς.
Βασιλίσκος, ου, ὁ, regulus; (2) avicula quædam; (3) serpens quidam; (4) stella in corde Leonis. Dim. a βασιλεύς.
Βασίλισσα, et βασίλιττα, ης, ἡ, regina.
Βάσιμος, ου, ὁ ἡ ἡ, pervius, meabilis, calcabilis; (2) accessibilis; (3) accessus; (4) stabilis, fixus, constans. A
Βάσις, εως, ἡ, gressus, gradus, incessus; (2) pes, planta pedis; (3) fulcimentum, fundamentum, vestigium, locus in quo pes figi potest. (2) σε τῆσδ' ἔμπνουν βάσιν παύσοντας ἄλγους, *Soph. Phil.* 1378. A βαίνω, *eo, incedo.*
ΒΑΣΚΑΙ´ΝΩ, f. ανῶ, fascino; (2) invideo; (3) criminor, reprehendo. Βασκαίνειν τινὶ, τί τινι, ἐπί τινι.
Βασκαντικὸς, ὴ, ὸν, ad invidiam pronus.
Βασκανία, ας, ἡ, fascinatio; (2) invidia, invidentia; (3) obtrectatio.
Βασκάνιον, ου, τὸ, fascinum; (2) odium. A
Βάσκανος, ου, ὁ ἡ ἡ, fascinator, fascinatrix; (2) invidus; (3) obtrectator, malevolus; (4) invisus, intolerandus, dirus, execrabilis, nefarius. A βασκαίνω.
Βασκάνως, *adv.* animo invido.
Βασκοσύνη, ης, ἡ, idem quod βασκανία.
Βάσκω, vado, *Poeticum.*
Βασμὸς, οῦ, ὁ, idem quod βαθμός.
Βασεῦνται, *gradientur,* 3. pl. f. 1. ind. med. *Æol.* pro βήσονται, a verbo βαίνω.
Βάσσα, *concavitas, Dor.* pro βῆσσα.
ΒΑΣΣΑ´ΡΑ, ας, ἡ, genus calceamenti; (2) Baccha; (3) meretrix; (4) vulpes. Hinc
Βασσάρειος, εία, ειον, vulpinus.
Βασσαρέω, Bacchico seu lymphato furore agitari, *Ath.* A βασσάρα.
Βασσαρικὸς, ὴ, ὸν, Bacchicus. Ab eod.
Βασσάριον, et ειον, τὸ. Dim. a βασσάρα.
Βασσαρὶς, ίδος, ἡ, Baccha; (2) vulpes femina; (3) meretrix. A βασσάρα.
Βάσσων, pro βασσότερος, seu βαθίων, *E. M.*
Βασταγὴ, ῆς, ἡ, onus, quod portatur:
Βάσταγμα, ατος, τὸ, onus, gestamen. A
ΒΑΣΤΑ´ΖΩ, f. άσω, vel *Dor.* άξω, porto, bajulo; (2) examino, exploro, proprie scilicet onus libratu; (3) exporto; (4) tolero, suffero; (5) e medio tollo, deleo, sepelio; (6) contrecto, tango. Vide *Suidam* in voce. Βαστάζειν τι ἐπὶ τῶν ὤμων, *Aristot.* ὕδωρ, *Epig.* Πάντα δ' ἐβάστασεν φρενὶ, *Aristoph. Thesm.* 444. Καὶ τὸ μηδαμὰ ἐλπισθὲν ἥξειν σῶμα βαστάσαι δότε, *Soph. Œd. Col.* 1104. Φιλίας ἀλόχου χέρα βαστάζων, *Eurip. Alc.* 927.
Βαστακτικῶς, *adv.* bajulantis modo.
Βασὸν, οῦ, τὸ, calceus.
Βαστάσαι, a. 1. inf. act. verbi βαστάζω.
Βαστάσασι, dat. pl. a. 1. part. act.
Βάσωμεν, 1. pl. præs. conj. act. *Dor.* pro βήσωμεν.
Βαταλίζομαι, f. ίσομαι, turpiter et effeminate vivo. A
ΒΑ´ΤΑΛΟΣ, ου, ὁ, mulierosus, effeminatus, cinædus; (2) podex.
Βατάνιον, ου, τὸ, patella. Dim. a πατάνη.

Βᾶτε, *ite*, 2. pl. a. 2. imperat. act. *Dor.* pro βῆτε, a βαίνω.
Βατεύω, f. εύσω, coeo, de maribus, ut βατεύομαι, de feminis. A
Βατέω, ῶ, idem; (2) calco, pro πατέω.
Βάτην, 3. dual. a. 2. ind. act. verbi βαίνω.
Βατὴρ, ῆρος, ὁ, qui incedit; (2) meta; (3) limen. Ab eod.
Βατήριος, ία, ιον, scansorius. A præc.
Βατία, ας, ἡ, rubus. A βάτος.
ΒΑΤΙΑ΄ΚΗ, ης, ἡ, poculi genus.
Βατιδοσκόπος, et βατισκόπος, idem qui ὀψοφάγος. Ex βάτις vel βατία, *piscis*, et σκέπτομαι.
Βάτινος, ίνη, ινον, rubeus, e rubo. A βάτος.
Βάτιον, ου, τὸ, parvus cadus. Dim. a βάτος.
Βατὶς, ίδος, ἡ, herbæ nomen; (2) piscis quidam, raia, *Gl. V.* avis quædam.
Βατοδρόπος, ου, ὁ ϰ ἡ, rubos decerpens. Ex βάτος et δρέπω, *decerpo*.
Βατόεις, όεσσα, εν, idem quod βατώδης, *Theoc.*
ΒΑ΄ΤΟΣ, ου, ἡ, rubus, sentis.
ΒΑ΄ΤΟΣ, ου, ὁ, batus, mensura liquidorum apud Hebræos.
Βατὸς, ἡ, ὸν, pervius, aditum admittens, accessu facilis. A βαίνω, *eo*.
Βατράχειος, ου, ὁ ϰ ἡ, qu. dic. ranalis, ad ranas pertinens, *nomen coloris*.
Βατράχειος, α, ον, idem quod βατράχειος, *Ath.*
Βατραχίζω, f. ίσω, p. ικα, more ranæ nato, imitor ranam, vel coaxo. A βάτραχος.
Βατράχιον, ου, τὸ, ranunculus; (2) genus herbæ, *Plin.* cujus succo inficiebant faciem ante inventas personas. Scribitur et βατραχεῖον, unde et color sic dictus. Dim. ab eod. *Angl.* CROW-FOOT.
Βατραχὶς, ίδος, ἡ, vestis habens colorem qui ex βατραχίῳ fit.
Βατραχίσκος, ου, ὁ, pars quædam in cithara.
Βατραχίτης, ου, ὁ, sc. λίθος, batrachites lapis.
Βατραχομυομαχία, ας, ἡ, ranarum et murium pugna, titulus carminis Homero tributi. Ex βάτραχος, μῦς, et μάχη.
ΒΑ΄ΤΡΑΧΟΣ, ου, ὁ, rana.
Βατταρίζω, f. ίσω, balbutio, lingua titubo et hæsito; (2) blatero, garrio. A βάττος.
Βατταρισμὸς, ῦ, ὁ, titubantia et hæsitantia linguæ, linguæ offensio in loquendo. A præc.
Βατταριστὴς, ῦ, ὁ, titubator, hæsitator, qui impedite loquitur.
Βαττολογέω, ῶ, f. ήσω, idem quod βατταρίζω. Ex βάττος et λόγος, *sermo*. Hinc
Βαττολογία, ας, ἡ, inanis eorundem repetitio; (2) loquacitas.
ΒΑ΄ΤΤΟΣ, ου, ὁ, Battus, princeps Cyrenæorum, balbus ex exili voce præditus.
ΒΑΤΤΆΛΗ, ης, ἡ, femina nana.
Βάτω, 3. sing. a. 2. imperat. verbi βαίνω.
Βατώδης, εος, ὁ ϰ ἡ, rubeus, rubo similis; (2) spinis obsitus. A βάτος.
Βαυβάω, ῶ, f. ήσω, dormio; (2) sopio. A
Βαυβὼ, όος, contr. ῦς, ἡ, Baubo, nutrix Cereris.
Βαΰσδειν, præs. inf. act. *Dor.* pro βαΰζειν.
ΒΑΥ΄ΖΩ, f. ξω, latro, baubor. Βαΰζει, τοὐμὸν σῶμα βάλλουσα ψόγῳ, *Aristoph. Thesm.* 902.
Βαυκαλάω, ῶ, f. ήσω, sopio cantu nutricum more. A βαυβάω
Βαυκαλίζω, f. ίσω, idem.
Βαυκάλιον, ου, τὸ, vas angusti oris. A βαΰζω.
Βαύκαλις, ιως, ἡ, vas ad refrigerandum.
Βαυκίδες, genus calceamentorum.
Βαυκίζω, f. ίσω, delicior, lascivio. A βαυκός.
Βαύκισμα, ατος, τὸ, deliciæ. A βαυκίζω.
Βαυκισμὸς, ῦ, ὁ, genus lascivæ saltationis.
Βαυκοπανοῦργοι, οἱ, gloriosi veteratores, *Aristot.*
ΒΑΥΚΟ΄Σ, ἡ, ὸν, jucundus, delicatus.
Βαύνη, ἡ, idem quod βαῦνος, *Hes.*
ΒΑΥ΄ΝΟΣ, ου, ὁ, fornax, caminus.
Βαφεῖον, ου, τὸ, officina tinctoris seu infectoris:
Βαφεὺς, έως, ὁ, tinctor. A βάπτω.
Βαφὴ, ῆς, ἡ, immersio; (2) tinctura; (3) color; (4) macula. Ab eod.
Βαφικὸς, ἡ, ὸν, tinctorius. Hinc ἡ βαφικὴ, sc. τέχνη, ars tinctoria. Ab eod.
Βάψας, aor. 1. part. act. verbi βάπτω.
Βάψις, εως, ἡ, tinctio, ipse tingendi aut mergendi actus. Ab eod.
ΒΑ΄Ω, inus. unde βῆμι, et βαίνω, *eo*.
ΒΔΑ΄ΛΛΩ, f. αλῶ, mulgeo; (2) sugo. Hinc
Βδάλσις, εως, ἡ, mulctus; (2) suctus.
Βδέλλα, ης, ἡ, hirudo, sanguisuga; *Prov.* 30, 15. (2) arbor quædam. Ab eod.
Βδέλλιον, ου, τὸ, arbor quædam Arabica; (2) lacryma istius arboris. Dim. a βδέλλα.
Βδελλολάρυγξ, γος, ὁ, convicium in parasitum. Vide *Ern.*
Βδέλλω, idem quod βδάλλω.
Βδέλυγμα, ατος, τὸ, exsecratio, abominatio; (2) res exsecranda. A βδελύσσω.
Βδελυγμία, ας, ἡ, abominatio; (2) fastidium, quale pedor et peditum movent. A
Βδελυγμὸς, ῦ, ὁ, idem quod βδέλυγμα.
Βδελυκτὸς, ἡ, ὸν, abominabilis, exsecrabilis.
Βδελυκτρόπος, idem. A præc. et τρέπω.
Βδελυρεύομαι, idem quod βδελύσσομαι.
Βδελυρία, ας, ἡ, summa impudentia, ingens protervia; (2) scurrilitas; (3) vita impura et flagitiosa, turpido morum nauseam creans. A
Βδελυρὸς, ρὰ, ρὸν, qui est frontis prostitutæ, protervus, flagitiosus, impurus, fœdæ libidini, avaritiæ, &c. deditus. A βδέω.
Βδελυρῶς, *adv.* impure, flagitiose.
Βδελύσσομαι, vel βδελύττομαι, f. ξομαι, exsecror, abominor, detestor, proprie ob fœtorem; (2) formido, exhorreo, detestor. Βδελύττομαι γὰρ τοὺς λόφους, *Aristoph. Ach.* 592. Οὕτω τὰς γυναῖκας ἐβδελύχθη κεῖνος, *Id. Lys.* 797. A βδέω.
Βδελυχρὸς, ὰ, ὸν, idem quod βδελυρός.
Βδέννυμαι, idem quod βδέω.
Βδέσμα, ατος, τὸ, flatus ventris tacite editus, peditum.
ΒΔΕ΄Ω, f. έσω, vel ήσω, pedo, flatum ventris emitto; (2) fœteo, puteo. Hinc
Βδόλος, ου, ὁ, flatus ventris; (2) crepitus; (3) fœtor gravis, ut extinctæ lucernæ.
Βδύλλω, idem quod βδέω (2) timeo, tremo. Τί βδύλλετ' ἡμᾶς; *Aristoph. Lys.* 356.
Βέβαα, 1. sing. perf. ind. act. *Ion.* pro βέβηκα, a βαίνω.
Βεβαιόπιστος, ου, ὁ ϰ ἡ, firmus et constans in fide. Ex βέβαιος et πίστις, *fides*.
ΒΕ΄ΒΑΙΟΣ, ου, ὁ ϰ ἡ, et αιος, αία, αιον, firmus, stabilis; (2) de quo fiducia concipitur, de quo nobis aliquid certo persuademus. Hinc
Βεβαιότης, ητος, ἡ, firmitas, stabilitas.
Βεβαιόω, ῶ, f. ώσω, stabilio, firmo, firmum reddo; (2) confirmo; (3) præsto, ut ei habere liceat, cui sponsione et stipulatione evictionis cautum est; (4) fidem facio, adfirmo. Βεβαιοῦν τὴν εἰρήνην, νόμους, τὴν ἀρχήν τινι. Ab eod.
Βεβαίως, *adv.* firmiter; (2) certo, explorato.
Βεβαιῶσαι, *confirmasse*, a. 1. inf. act.
Βεβαίωσις, εως, ἡ, confirmatio, firmamentum. A βεβαιόω. Unde
Βεβαιωτὴς, ῦ, ὁ, confirmator, sanctor, auctor:
Βεβαιωτικὸς, ἡ, ὸν, confirmandi vim habens.
Βεβακὼς, perf. part. act. *Dor.* pro βεβηκώς.
Βεβάλως, *profanos*, acc. pl. *Dor.* pro βεβήλους.
Βέβαμεν, 1. pl. perf. ind. act. *per Sync.* pro βεβήκαμεν, a βαίνω.
Βεβαρημένος, part. perf. pass. verbi βαρέω.
Βεβαρηὼς, perf. part. act. *Ion.* pro βεβαρηκώς.
Βέβασαν, *ingressi erant*, 3. pl. plusq. perf. ind. act. *Ion.* et *per Syncop.* pro ἐβεβήκεισαν.
Βέβαφε, 3. sing. perf. ind. act. v. βάπτω.
Βεβαὼς, perf. part. act. *Ion.* pro βεβηκὼς, a βαίνω.
Βέβηκας, *ivisti*, 2. sing. perf. ind. act.
Βέβηκε, 3. sing. perf. ind. act. verbi ejusd. *abiit, mortuus est.* Θανάσιμον βεβηκότα, *Soph. Œd. Tyr.* 959. *plene* βεβηκότα θανάσιμον ὁδόν. Βέβηκε τὴν πανυστάτην ὁδῶν ἁπασῶν, *Id. Trach.* 874.
Βεβηκὼς, perf. part. act. verbi βαίνω. Ἐχθροῖς εὖ βεβηκόσιν ποτε, summis opibus pollentibus, *Soph. El.* 979.
Βέβηλος, ου, ὁ ϰ ἡ, profanus, non initiatus. A βηλὸς, *limen domus.* Hinc
Βεβηλόω, ῶ, f. ώσω, profano, contamino. Hinc
Βεβήλωσις, εως, ἡ, profanatio.
Βεβιασμένως, *adv.* coacte. A βιάζω.
Βεβίηκε, 3. sing. perf. ind. act. v. βιάω.
Βεβίωμαι, 1. sing. perf. ind. pass. v. βιόω.
Βέβλαβε, 3. sing. perf. ind. med. v. βλάπτω.
Βέβλαμμαι, 1. sing. perf. indic. pass.
Βεβλάστηκε, 3. sing. perf. indic. act. v. βλαστάνω.
Βέβλαφε, 3. sing. perf. ind. act. v. βλάπτω.
Βέβληαι, *vulneratus es*, 2. sing. perf. ind. pass. *Ion.* pro βέβλησαι, a βάλλω.
Βεβλήαται, 3. pl. perf. ind. pass. *Ion.* pro βέβληνται.
Βεβλήατο, 3. pl. plusq. perf. pass. *Ion.* pro βεβλημένοι ἦσαν.
Βέβληκας, *jaculatus es*, 2. sing. perf. ind. act.
Βέβληται, *decumbit*, 3. sing. perf. ind. pass.
Βεβόηαται, *clamati sunt*, 3. plur. perf. ind. pass. *Ion.* pro βεβόηνται, a βοάω.
Βέβοκα, et βεβόσκηκα, *pavi*, perf. ind. act. verbi βόσκω.
Βεβολήαται, *ejecti sunt*, 3. pl. perf. ind. pass. *Ion.* pro βέβληνται, a βάλλω.
Βεβολημένος, perf. part. pass. v. βολέω.
Βέβολα, 1. sing. perf. ind. med. v. βέλομαι.
Βεβούλευμαι, 1. sing. perf. ind. pass. v. βουλεύω.
Βεβουλευμένως, *adv.* consulto.
ΒΕΒΡΑ΄Σ, άδος, ἡ, species piscis.
Βέβρεγμαι, 1. sing. perf. ind. pass. v. βρέχω.
Βεβρόμηκε, *strepuit*, 3. sing. perf. ind. act. verbi βρέμω, *strepo*.
Βέβριθε, 3. sing. perf. ind. med. v. βρίθω.
Βεβριθότι, *onusto*, dat. sing. perf. part. med.
Βεβρισμένος, *obrutus*, perf. part. pass.
Βέβροχας, 2. sing. perf. ind. act. *Att.* pro βέβρεχας, a βρέχω.
Βέβρυχε, 3. sing. perf. ind. act. verbi βρύχω.
Βέβρωθα, *comedi*, perf. ind. med.
Βεβρώθοις, 2. sing. perf. optat. med. a βρώσκω.
Βεβρώθω, f. ώσω, comedo, depasco. A βρώθω, inusitato, vel perf. βέβρωκα.
Βέβρωκας, 2. sing. perf. ind. act. verbi βρώσκω, βιβρώσκω, βρῶμι, βροάω, vel βορέω.
Βέβρωκε, *pavit*, 3. sing. perf. ind. act.
Βεβρωκόσιν, dat. pl. perf. part. act.
Βεβρὼς, *qui comedit*, perf. part. act. *per Sync.* pro βεβρωκὼς, a verbo eod.
Βεβωμένος, *celebris, clarus*, perf. part. pass. *Ion.* et *Dor.* pro βεβοημένος, a verbo βοάω.
Βεβὼς, perf. part. act. *Att.* et *Ion.* pro βεβηκὼς, a βαίνω.
Βέῃ, 3. sing. a. 2. conjunc. act. *Ion.* pro βῇ.
Βεινητιάω, ῶ, Venerem appeto. A
ΒΕΙ΄ΝΩ, in usu βινεῖν, ineo, coeo.
Βείομαι, *vivam*, 1. sing. f. 1. ind. med. *Poet.* pro βιώσομαι, a verbo inus. βίω, *vivo*.
Βείω, pro βέω, *Ion.* βῶ, vado, *Hom.*
Βείω, *ivero*, 1. sing. a. 2. conj. *Poet.* pro βῶ.
Βὲκ, panis, Phrygum vox est, de quo *Herod.* 2.
Βεκκεσεληνικὸς, ἡ, ὸν, idem quod seq. e *Plut.*
Βεκκεσέληνος, ου, ὁ ϰ ἡ, delirus, stupidus; (2) antiquus, quasi ante βέκκον, *panem*, et σελήνην, *lunam*.
ΒΕ΄ΚΚΟΣ, ου, ὁ, panis, Phrygum lingua, *Hes.* (2) stultus, delirus.
Βέκυλος, ου, ὁ ϰ ἡ, pecuinus, ovillus, *Suid.*
Βέλεκκος, idem quod βέλεκος, *Aristoph.*
ΒΕ΄ΛΕΚΟΣ, legumen lathyro simile, *Suid.*
Βέλεμνον, ου, τὸ, telum, sagitta. A βέλος.
Βελεμνίτης, ου, ὁ, lapis qui sagittæ effigiem habet. Ab eod.
ΒΕ΄ΛΕΝΟΣ, ου, ὁ, piscis quidam.
Βέλεσσιν, dat. pl. *Ion.* et *Poet.* pro βέλεσι, a βέλος, *telum*.
Βελεσσιχαρὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, sagittis sive jaculis gaudens, venator. Ex βέλος et χαίρω.
Βελέακον, ου, τὸ, qu. dic. telorum remedium, dictamnus. Ex βέλος et ἀκέομαι, *sano*.
Βελοθήκη, ης, ἡ, pharetra.
Βελομαντεία, ας, ἡ, genus vaticinationis, quum sagittæ nominibus inscriptæ mittuntur in pharetram miscenturque, ut videatur, cujus nomen primum exeat, ex eoque consilium capiatur. Ex βέλος et μαντεία.
Βελόνη, ης, ἡ, acus; (2) piscis quidam. A βέλος.

Βελονὶς,

Βελονὶς, ίδος, ἡ, acicula. Dim. a βελόνη.
Βελονοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, acus formam habens.
Βελονοποικίλτης, ου, ὁ, qui acu vestes variegat. Ex βελόνη et ποικίλλω, variego.
Βελονοπώλης, ου, ὁ, qui acus vendit. A πωλέω.
Βελονόπωλις, ιδος, ἡ, quæ acus vendit.
Βελοποιΐα, ας, ἡ, telorum fabricatio. A
Βελοποιὸς, οῦ, ὁ, telorum fabricator. A ποιέω.
ΒΕ'ΛΟΣ, εος, τὸ, telum, jaculum, sagitta, et quicquid vulnerat; (2) fulmen; (3) ictus, et dolor ex ictu illatus. Ψυχῆς βέλη, stimuli conscientiæ, *Soph. Œd. Tyr.* 893.
Βελόστασις, εως, ἡ, locus ad tela explodenda; (2) machina bellica, aries, balista.
Βελοσφενδόνη, ης, ἡ, phalarica; (2) sagitta.
Βελοτόκος, ου, ὁ, dictamnus, quod sagittas et fœtus expellat.
Βελουλκέω, ῶ, f. ήσω, tela extraho:
Βελουλκία, ας, ἡ, teli infixi extractio.
Βελουλκικὸς, ἡ, ὸν, ad telorum extractionem pertinens. A
Βελουλκὸς, ἡ, ὸν, tela missilia extrahens. Ex βέλος et ἕλκω, *traho*.
ΒΕ'ΛΤΕΡΟΣ, έρα, ερον, melior. Compar. irreg. ab ἀγαθός. (Ab ant. βελὸς, ἡ, ὸν, a v. βέλω, unde βούλομαι, et *volo*, idem quod appetitur, quod voluntas sequitur, *Ern.*)
Βελτιόω, ῶ, f. ώσω, meliorem reddo. A βελτίων.
Βέλτιστα, *adv.* optime.
Βέλτιστος, ίστη, ιστον, optimus. Ab ἀγαθός.
Βελτίω, nom. et acc. pl. comp. n. g. *Ion.* et *Att.* pro βελτίονα. A
Βελτίων, ονος, ὁ ϗ ἡ, melior.
Βελτίωσις, εως, ἡ, in meliorem statum restitutio; (2) emendatio; (3) profectus. A βελτιόω.
Βεμβεύω, f. εύσω, idem quod βεμβηκίζω.
Βεμβέω, ῶ, f. ήσω, idem et ab eod.
Βεμβηκιάω, idem quod
Βεμβηκίζω, f. ίσω, in gyrum ago, velut turbinem, quo pueri ludunt; circumago, volvo. Ἵν' ἐφ' ἡσυχίας ἡμῶν πρόσθεν βεμβηκίζωσιν ἑαυτοὺς, *Ar. Vesp.* 1506. A
ΒΕ'ΜΒΗΞ, ηκος, ἡ, turbo, trochus.
Βέμβιξ, ικος, ἡ, idem. Hinc
Βεμβικώδης, ες, turbinis formam habens.
Βεμβὶς, ίδος, ἡ, apum species, *Nic. Sch.* item Dim. pisciculus, *Hes.*
Βεμβρὰς, idem quod βεβρὰς, piscis genus.
Βεμβρεύω, f. εύσω, idem quod βεμβεύω.
Βεμβρέω, ῶ, f. ήσω, idem quod βεμβέω.
Βένθος, εος, τὸ, profunditas, fundum. A βάθος.
Βέντιστος, *optimus*, *Dor.* pro βέλτιστος.
Βέομαι, *vivam*, 1. sing. f. 1. ind. *Poet.* pro βιώσομαι, a verbo inus. βιέω, *vivo*.
ΒΕ'ΡΒΕΡΙ, τὸ, concha uniones continens. Vox Indica.
Βέρεθρον, barathrum, fossa, *Att.* pro βάραθρον.
Βερέσχεθος, ου, stultus, *Aristoph.*
Βερίκκια, idem quod πραικόκια, præcocia. Περσικὰ ϗ βερίκκια ϗ κεράσια ϗ πάντα τὰ ὅμοια, πλὴν συκαμίνων, προσκαίρους ἡδονὰς ϗ ἀπάτας σημαίνει, *Artemid. Oneirocr.* 1, 75. *Angl.* APRICOTS.
ΒΕ'ΤΙΟΝ, ου, τὸ, betium, herba; (2) dictamnus.
ΒΕΥ͂ΔΟΣ, εος, τὸ, vestis genus varium, purpureum.
Βεῦθος, τὸ, idem quod βεῦδος, *Sapph.*
Βέω, -ομαι, vado, *E. M.*
ΒΗ͂, vox ovium balantium.
Βῆ, 3. sing. a. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔβη.
Βῆγμα, ατος, τὸ, quod tussiendo exspuitur; (2) tussis ipsa. A βήσσω, *tussio*.
Βήζω, clamo βῆ, ut oves; (2) clamo. A βῆ.
Βῆθι, *vade*, 2. sing. a. 2. imperat. verbi βαίνω.
Βῆκαι, ων, τὰ, oves, *Hes.* βηκία τὰ, *Hipp.* A βῆ.
ΒΗΛΟ'Σ, οῦ, ὁ. Sunt qui hoc nomine astrorum ac ætheris ambitum intelligant, alii supremum omnia circumplectentem aera, nonnulli secundum Dryopas etiam Olympum. Chaldæi cœlum. Significat item pavimentum, ἀπὸ τοῦ βαίνειν, id est ab incessu, ut placuit *Eustathio*, et limen domus vel templi quod calcatur. A βάω.
Βῆμα, ατος, τὸ, gressus; (2) vestigium; (3) tribunal, suggestus. A βαίνω. Hinc

Βηματέω, ῶ, f. ήσω, pedibus calco, ingredior.
Βηματίζω, f. ίσω, per passus metior; (2) rem divinam in suggestu perago. (1) ταῦτα γὰρ νῦν βεβημάτισται ϗ σεσημείωται κατὰ σταδίους ὀκτὼ, *Polyb.* 3, 39. Secunda significatio obtinet apud auctores ecclesiasticos. Hinc
Βηματιστὴς, οῦ, ὁ, mensor itinerum.
Βῆμεναι, a. 2. inf. act. *Dor.* pro βῆναι, a βαίνω.
Βῆν, *ivi*, 1. sing. a. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔβην.
ΒΗ'Ξ, βηχὸς, ἡ, tussis.
ΒΗ'ΓΗΚΕΣ, ων, αἱ, mazæ factæ e farinis percolatis; (2) gladii recti.
Βηρύλλιον, ου, τὸ, beryllus, gemma. Dim. a
ΒΗ'ΡΥΛΛΟΣ, ου, ὁ ϗ ἡ, idem; (2) herbæ genus.
Βησάμενος, a. 1. part. med. a βαίνω.
Βῆσαν, 3. pl. a. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔβησαν.
Βῆσε, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἔβησε.
Βήσεσθαι, *iturum esse*, f. 1. inf. med.
Βήσετο, 3. sing. imp. ind. *Ion.* pro ἐβήσετο.
Βήσομαι, *progrediar*, 1. sing. f. 1. ind. med.
Βησόμεν, *ibimus*, 1. pl. f. 1. ind. act.
ΒΗ͂ΣΣΑΙ, ῶν, αἱ, loca in montibus per quæ gradi possumus; (2) saltus; (3) convalles, valles profluæ: reperitur et *Sing.*
Βησσήεις, ήεσσα, ῆεν, saltuosus. A præc.
Βήσσῃς, *vallibus*, dat. plur. *Ion.* pro βήσσαις.
ΒΗ͂ΣΣΟΣ, εος, τὸ, caverna.
Βήσσω, vel βήττω, f. ξω, tussio. Ὁ γὰρ ἀνὴρ τὴν νύχθ' ὅλην ἔβηττε, τευχίδων ἑσπέρας ἐμπλησμένος, *Aristoph. Conc.* 56. A βὴξ.
Βηταρμὸς, οῦ, ὁ, saltatio concinno gressu, seu ad sonum. Ex βάω et ἁρμόζω.
Βητάρμων, ονος, ὁ, saltator ad sonum.
Βήτην, 3. dual. a. 2. ind. *Poet.* et *Ion.* pro ἐβήτην.
Βηχικὸς, ἡ, ὸν, ad tussim pertinens. A βὴξ.
Βήχιον, ου, τὸ, tussilago, *Plin.* tussicularis, *Cæl. Aur.* herba. Ab eod. *Angl.* COLTSFOOT.
Βηχώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, tussi laborans. A βὴξ.
ΒΙ'Α, ας, ἡ, vis, robur; (2) violentia, violentus impetus; (3) injuria, contumelia violenta: βίαι, pl. *Hom.* (4) Inservit periphrasi: e. g. Ἡρακλείη, forti Herculi, *Il.* 2, 658. Sic *apud Horat.* 1, 3, Herculeus labor. Βίᾳ τῶν πολλῶν, invita multitudine, *Demosth. advers. Leptinem*, 548. Πρὸς βίαν, ingratiis. Μηδὲ πρὸς βίαν φύσῃ φρένας, neque ingratiis, sapere discat, id est, atque ultro ad sana consilia redeat, non vi coactus, *Soph. Elect.* 1462. Πρὸς βίαν, per tormenta. Εἴ νιν πρὸς βίαν κρίνειν θέλοις, si videaris tormenta admovere velle, *Soph. Trach.* 388.
Βιάζεο, 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* pro βιάζεσο, et
Βιάζευ, 2. sing. præs. imperat. med. *Dor.* pro βιάζου.
Βιάζω, f. άσω, usitatius βιάζομαι, vim adfero, urgeo; (2) opprimo; (3) vi efficio; (4) pervinco; (5) stupro, stuprum infero. Βιάζεσθαι ῥοῦν ποταμοῦ, *Eccl.* 4, 31, adversus flumen navigare. Μηδ' ἂν βιάζηται (supple λέγειν) πείθεσθε, neque etiam cum auscultetis, si velit dicere invitis judicibus, *Demosth. contra Mid.* 609. Βιαζομένοι τοὺς νόμους, legum violatores, *Id. Ibid.* 612. Βιαζόμεναι ἄστρα, reluctantibus, sive non faventibus astris, *Theoc.* 22, 9. A βία.
Βιαιοκλὼψ, ῶπος, ὁ, vi extortus.
Βιαιομάχης, ου, ὁ, violentus pugnator, strenuus bellator, proprie qui vi corporis, non dolo, pugnat. Ex βίαιος et μάχομαι.
Βιαιομαχεῖν, vi certare. A præc.
Βίαιος, αία, αιον, et βίαιος, ου, ὁ ϗ ἡ, violentus, injurius, vehemens; (2) coactus. A βία. Hinc
Βιαιότης, ητος, ἡ, violentia.
Βιαίως, *adv.* vi, violenter.
Βιαρκὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, ad vitam sufficiens, vitam et victum suppeditans. Ex βίος et ἀρκέω, *sufficio*.
Βίαρχος, ου, ὁ, victui seu commeatui præfectus. Ex βίος et ἀρχός.
Βιᾶσθαι, *cogere*, præs. inf. med. verbi βιάω.
Βιάσθω, 3. sing. præs. imperat. med. *contr.* pro βιαέσθω, a verbo eod.

Βιασμὸς, οῦ, ὁ, violatio, vis adhibita. A βιάζω. Unde
Βιαστὴς, οῦ, ὁ, qui vim infert, latro; *Dor.* βιατὴς, fortis, strenuus, *ap. Pind.*
Βιαστικὸς, ἡ, ὸν, violentus. A præc.
Βιατὴς, idem quod βιαστὴς, *Pind.*
Βιάω, ῶ, et βιάομαι, βιῶμαι, vim infero, violo. A βία.
Βιβάζω, f. άσω, vi admoveo, adigo, venire facio; (2) admitto, admissario admoveo. A βαίνω.
Βιβαίομαι, cogor, aut tarde seu ægre venio ad coitum, *Arat.*
Βιβὰς, præs. vel a. 2. part. act. verbi βίβημι, pro βαίνω, s. βάω, *eo*.
Βιβάσθω, vado, transeo, ambulo. Ab eod.
Βίβασις, εως, ἡ, genus saltationis apud Lacedæmonios. A βιβάω.
Βιβαστὴς, οῦ, ὁ, admissarius. Ab eod.
Βιβάω, ῶ, eo, gradior, incedo; *sensu transitivo*, effero. Καὶ πρὸς οὐρανὸν βιβῶν, nempe αὐτὸν, seque ab illis ad astra sublatum iri, *Soph. Œd. Col.* 381. A βαίνω.
Βίβημι, idem et ab eod.
Βιβλαρίδιον, ου, τὸ, libellus. Dim. a
Βιβλάριον, ου, τὸ, idem. Dim. a βίβλος. Unde
Βιβλιακὸς, ἡ, ὸν, in librorum lectione versatus; (2) ad libros pertinens.
Βιβλιαφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, tabellarius.
Βίβλινος, ίνη, ινον, Biblinus, natus in Biblinis montibus Thraciæ; (2) chartaceus.
Βιβλιογραφία, ας, ἡ, librorum scriptio. A
Βιβλιογράφος, ου, ὁ ϗ ἡ, librorum scriptor. Ex βιβλίον et γράφω, *scribo*.
Βιβλιοθήκη, ης, ἡ, bibliotheca, libraria.
Βιβλιοκάπηλος, ου, ὁ ϗ ἡ, venditor librorum, qui libros venales habet.
Βιβλίον, ου, τὸ, liber; (2) scheda; et *in Plur.* τὰ βιβλία, Biblia, Scriptura sacra.
Βιβλιοπώλης, ου, ὁ, bibliopola, venditor librorum. Ex βιβλίον et πωλέω, *vendo*.
Βιβλιοτάφος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui libros occultat, et illis lucem invidet. Ex θάπτω.
Βιβλιοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, libellio, tabellarius.
Βιβλιοφυλάκιον, ου, τὸ, locus ubi libri custodiuntur et adservantur. Ex φυλακή.
ΒΙ'ΒΛΟΣ, ου, ἡ, liber; (2) liber arboris, ut tiliæ, *Ern.*
Βιβλοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod βιβλιοφόρος.
Βιβρώσκω, f. βρώσω, p. βέβρωκα, edo, comedo, depasco. A βρώσκω.
Βιβῶντις, n. pl. præs. part. act. *Dor.* pro βιβῶντες.
Βιήμαχος, ου, ὁ ϗ ἡ, vi et robore, non arte, pugnans. Ex βία et μάχη, *pugna*.
Βίης, gen. sing. *Ion.* pro βίας.
Βιήσατο, *cogebat*, 3. sing. a. 1. ind. med. *Ion.* pro ἐβιήσατο, verbi βιάω, *cogo*.
Βίηφι, *vi*, *per Paragog. Poet.* et *Ion.* pro βίᾳ.
Βικίδιον, ου, τὸ, idem quod
Βικίον, ου, τὸ, urceolus. Dim. a
ΒΙ'ΚΟΣ, ου, ὁ, urna ansata; (2) urceus; (3) doliolum.
ΒΙΝΕ'Ω, ῶ, f. ήσω, ineo, coeo. Hinc
Βινητιάω, ῶ, coire cupio, libidinor.
Βιοδότης, ου, ὁ, vitæ dator. Ex βίος et δίδωμι.
Βιοδώτης, ου, ὁ, idem et ex iisd.
Βιοδώτωρ, ορος, ὁ, idem.
Βιόδωρος, ου, ὁ ϗ ἡ, victum largiens, altor. Βιοδώρα, ας, ἡ, altrix. Ὅσα τίμητι γᾶ βιόδωρος, *Soph. Phil.* 1162.
Βιοθάλμιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui diuturnæ vitæ est, longævus. Ex βίος et θάλλω, *vigeo*.
Βιοθανατέω, violenta morte pereo. A
Βιοθάνατος, qui violenta morte periit. A βία.
Βιοθρέμμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, vitam alens et sustentans. Ex βίος et τρέφω, *alo*.
Βιοθρέπτειρα, ας, ἡ, vitæ nutrix.
Βιοῖ, 3. sing. præs. ind. act. *contr.* pro βιόει.
Βιόλυτος, ον, vi solutus, *Man.* A βία et λύω.
Βιομηχανία, ας, ἡ, industria in vita sustentanda, et victu comparando. A
Βιομήχανος, ου, ὁ ϗ ἡ, docilis et ad vitæ munera ingeniosus, qui omnia ad vitam sustentandam machinatur. Ex μηχανή.
Βιοπλανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui victus parandi causa huc illuc vagatur; mendicus.

Βιοποριςικὸς, ὴ, ὸν, victum parans et suppeditans. Ex βίος et πορίζω, *paro*.

ΒΙ'ΟΣ, ϐ, ὁ, vita; (2) victus; (3) facultates; (4) vivendi ratio, instituta; (5) annona; (6) res omnis ad vitam sustentandam necessaria; (7) vulgus, populus.

Βιὸς, ϐ, ὁ, arcus; (2) nervus arcus. (1) λίγξε βιὸς, *Il.* 4, 125. A βία.

Βιοσσόος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, vitam servans, salutifer. Ex βίος et σόω, *servo*.

Βιοςερὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, cui victus et ad vitam sustentandam necessaria non suppetunt. Ex βίος et ςερέω, *privo*, Soph. Œd. Col. 747.

Βιοτεία, ας, ἡ, vitæ institutum. A βιοτή.

Βιοτέρμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, vitam definiens, *Man.*

Βιοτεύω, vivo; (2) victum quæro. A

Βιοτὴ, ῆς, ἡ, vita; (2) vivendi ratio. A βίος.

Βιότης, ητος, ἡ, idem et ab eod.

Βιοτήσιος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, vitalis. A βιοτή.

Βιοτικὸς, ὴ, ὸν, vitalis, ad vitam sustentandam pertinens. Dim. a βίοτος.

Βιότιον, ϐ, τὸ, parvus victus. Ab eod.

Βιότοιο, *victus*, gen. sing. *Ion.* pro βιότϐ· a

Βίοτος, ϐ, ὁ, vita; (2) victus; (3) facultates. A βίος.

Βιὸς, a. 2. part. act. verbi inus. βίωμι.

Βιῶσθαι, *vivere*, præs. inf. med. a verbo βιόω.

Βιοφθορία, ἡ, pernicies vitæ, pestis. A

Βιοφθόρος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, vitam corrumpens. Ex βίος et φθείρω, *corrumpo*.

Βιόχρηςος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, vitæ utilis.

Βιόω, ῶ, f. ώσω, vivo. Ab hoc βίωμι, unde usitata ἐβίων, βιὸς, βιῶναι. A βίος.

Βίττινα, crepidæ, sandalia, *Suid.*

Βιῴατο, *urgerent*, 3. pl. imperf. opt. *Ion.* pro βιῷντο· a verbo βιάω. Et opt. pass. *Ion.* pro βιῷντο, *contr.* ex βιάοιντο, *coacti sunt*, Apoll. Rhod. 4, 1236.

Βιῴην, *viverem*, 1. sing. præs. opt. act. *Att.* pro βιοίην, a βιόω.

Βίωθι, *vive*, 2. sing. a. 2. imperat. act.

Βιῶναι, a. 2. inf. act. verbi inus. βίωμι.

Βιώνης, ϐ, ὁ, qui bona alicujus sub hasta emit, sector. Ex βίος et ὠνέομαι, *emo*.

Βιῶσαι, *vixisse*, a. 1. inf. act. verbi βιόω.

Βιώσιμος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, spem vitæ servandæ habens, sanabilis; (2) vitalis. Τί γάρ μόνη μοι τῆσδ' ἄτερ βιώσιμον; *Soph. Antig.* A βιόω.

Βιωσίμως, *adv.* vitaliter. Βιωσίμως ἔχω, vitalis sum, *Greg. Naz.*

Βίωσις, εως, ἡ, ipsa vivendi actio; (2) vita anteacta. A βιόω.

Βιώσκομαι, vivisco. Ab eod.

Βιωτικὸς, ὴ, ὸν, vitalis, ad vitam sustentandam pertinens; (2) civilis, ad vitam civilem pertinens, *opp.* sacris, spiritualibus.

Βιωτικῶς, *adv.* ut fit in communi vita, populariter.

Βιωτὸς, ὴ, ὸν, vitalis. A βιόω.

Βιώτω, *vixerit*, 3. sing. a. 2. imperat. act. verbi βίωμι, pro βιόω, *vivo*.

Βιωφελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, vitæ utilis.

Βλαβεὶς, a. 2. part. pass. verbi βλάπτω.

Βλαβεραυγὴς, ὲς, in damnum splendens, *Man.* A βλαβερὸς et αὐγή.

Βλαβερὸς, ρὰ, ρὸν, noxius, damnosus. A βλάβη.

Βλαβερῶς, *adv.* perperam.

Βλάβη, ης, ἡ, noxa, damnum, detrimentum. A βλάπτω, *noceo*. Unde

Βλαβόεις, όεσσα, όεν, noxius.

Βλάβος, εος, τὸ, idem quod βλάβη.

Βλάβω, antiquum pro βλάπτω.

Βλαβῶ, *nocebo*, 1. sing. f. 2. ind. act.

Βλαδαρὸς, ρὰ, ρὸν, flaccidus, dissolutus.

Βλαδὸς, ὴ, ὸν, tardus, imbellis, *Hes.* A

Βλάζω, stultus sum. A βλάξ.

Βλαινώδης. Vide βλεννώδης.

Βλαισοπόδης, ϐ, ὁ, idem quod βλαισόπϐς, *Suid.*

Βλαισόπϐς, οδος, ὁ vel ἡ, pedibus mancus vel debilis. Ex βλαισὸς et πϐς, *pes*.

ΒΛΑΙΣΟ'Σ, ὴ, ὸν, valgus, distorta habens crura; (2) blæsus, balbus. Hinc

Βλαισότης, ητος, ὁ, distortio:

Βλαισόω, ῶ, f. ώσω, p. ωκα, distorqueo.

Βλαίσωσις, εως, ἡ, distortio. A præc.

Βλάκευμα, ατος, τὸ, quod per socordiam fit; (2) arrogantia; (3) stupor, dementia. A

Βλακεύω, f. εύσω, socordiæ me dedo, torpeo, stupeo; cunctor. Ὡς βλακεύειν αὐτῷ οἱ Μακεδόνες ἐδόκϐν οἱ φέροντες τὰς κλίμακας, *Arr. Hist. Alex.* 6, 9. A βλάξ. Unde

Βλακεία, ας, ἡ, socordia, stupor, mollities:

Βλακικὸς, ὴ, ὸν, ignavus, socors, mollis, stultus.

Βλακικῶς, *adv.* ignave, tarde, molliter.

Βλακωδῶς, βλακωδέςερον, ignave, ignavius, *Poll.*

Βλάμμα, ατος, τὸ, detrimentum. A βλάπτω.

Βλανὸς, idem quod βλεννός.

ΒΛΑ'Ξ, βλακὸς, ὁ, piscis quidam inutilis; (2) stultus, ignavus, iners, socors, mollis: *comp.* βλακώτερος· *sup.* βλακώτατος, βλακίςατος.

Βλάπτῃ, 3. sing. præs. conj. act. v. βλάπτω.

Βλαπτήριος, α, ον, noxius, *Opp.*

Βλαπτικὸς, ὴ, ὸν, noxius, lædens, nocens. A

ΒΛΑ'ΠΤΩ, f. ψω, lædo, noceo, damno adficio. Οὐ νῦν με πρῶτον ἔβλαψε δόξα, *Eur. Med.* 293. Βλάπτεις δέ τοι σὺ σεαυτὸν, *Aristoph. Av.* 1648. Cum duobus accusativis, alterum rei quæ damno adficitur, alterum personæ quæ adfecta est. Οὐκ ἠξίϐν ἐπὶ τοσαῖσδε συμφοραῖς ἄλλαις τοσαῖσδε βλαβῆναι τὴν πόλιν, *App. Annibal.* 28. Τὴν δὲ πόλιν τὰς ὑπολείπϐς αἰδέμεθα βλάψαι, *Id. Bell. Civ.* 2, 131. (2) privo, cum genitivo rei qua privamur. Νόϐ βεβλαμμένος ἐσθλϐ, *Theogn.* 223.

ΒΛΑΣΤΑ'ΝΩ, f. βλαςήσω, p. βεβλάςηκα, germino, fruticor, pullulo; (2) originem duco; (3) produco, profero. Τοιαῦτ' ἀπ' αὐτῶν βλαςάνει βϐλεύματα, manant, *Aristoph. Lys.* 409. Hinc

Βλαςεῖον, ϐ, τὸ, germen, propago.

Βλάςη, ης, ἡ, idem et ab eod. Παιδὸς δὲ βλαςὰς, *Soph. Œd. Tyr.* 717.

Βλάςημα, ατος, τὸ, idem et ab eod. Τέκνων γλυκερὸν βλάςημα, *Eurip. Med.* 1099. Γῆς τεμεῖν βλαςήματα, *Id. Hecuba*, 1204.

Βλαςήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, idem quod βλαςικὸς, *Nic.*

Βλαςησάτω, *germinet*, 3. sing. a. 1. imperat. act. verbi βλαςάνω, pro βλαςέω. Unde

Βλάςησις, εως, ἡ, germinatio; (2) fructuum inchoatio.

Βλαςήσω, *germinabo*, 1. sing. f. 1. ind. act.

Βλαςητικὸς, ὴ, ὸν, germinandi vim habens; (2) ad germinandum propensus. Ab eod.

Βλαςοκοπέω, ῶ, f. ήσω, p. ηκα, germina detraho, germina corrumpo. Ex κόπτω.

Βλαςολογέω, ῶ, f. ήσω, p. ηκα, lego germina, pampino. Ex βλαςὸς et λέγω. Hinc

Βλαςολογία, ας, ἡ, germinum collectio, pampinatio.

Βλάςον, τὸ, idem quod βλάςος, *Hes.*

Βλαςὸς, ϐ, ὁ, germen. A βλαςάνω.

Βλασφημέω, ῶ, f. ήσω, obscœna, fœda, male ominata loquor; (2) impie loquor, maledictis lacesso. Βλασφημεῖν περί τινος, εἴς τινα, κατά τινος.

Βλασφημία, ας, ἡ, obscenitas sermonis et fæditas; (2) impietas sermonis; (3) maledicentia:

Βλάσφημος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, obcenus, infaustus; (2) impius in Deum; (3) maledicus; ἀπὸ τϐ βλάπτειν τὴν φήμην.

Βλασφημόσυνη, idem quod βλασφημία, *Synes.*

ΒΛΑ'ΤΤΙΟΝ, ϐ, τὸ, os anterius narium purpuræ; (2) concha Indica.

ΒΛΑΥ˜ΤΑΙ, ῶν, αἱ, genus calceamenti.

Βλαυτίον, ϐ, τὸ, solea, crepida. A præc.

Βλαφθεὶς, *læsus*, a. 1. part. pass. verbi βλάπτω.

Βλαψιγονία, ας, ἡ, fœtus seu partus læsio. Ex βλάψις et γόνος.

Βλάψις, εως, ἡ, læsio. A βλάπτω.

Βλαψίφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, cui mens est læsa, stolidus. Ex βλάψις et φρὴν, *mens*.

Βλείμην, *percusserim*, 1. sing. a. 2. opt. act. verbi βλῆμι, *percutio*, a βάλλω.

Βλεὶς, *percussus*, a. 2. part. act. v. ejusd. vel *jactus*, a. 2. part. pass. *per Sync.* pro βαλείς.

Βλεννόμυξος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, *Hes.* mucosus; (2) ignavus; (3) deceptu facilis. Ex βλὰξ et μύξα, *mucus*.

Βλεμεαίνω, trucibus oculis circumspicio. A

Βλέμμα, ατος, τὸ, adspectus, intuitus, vultus. A βλέπω.

ΒΛΕ'ΝΝΑ, ης, ἡ, mucus. Hinc

Βλεννὸς, ὴ, ὸν, ignavus.

Βλεννώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, mucosus.

Βλεπεδαίμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, horrifico adspectu intuens; (2) strabus; (3) attonitus. Ex βλέπω et δαίμων.

Βλέπησις, εως, ἡ, et βλέπος, εος, τὸ, adspectus.

Βλέποισα, *Dor.* pro βλέπϐσα.

Βλέπος, εος, τὸ, vide βλέμμα, *Aristoph.* A βλέπω.

Βλεπτικὸς, ὴ, ὸν, acute cernens:

Βλεπτὸς, ὴ, ὸν, spectabilis, *Soph.* A

ΒΛΕ'ΠΩ, f. ψω, adspicio, intueor; (2) specto, vergo; (3) sedulo caveo; (4) rationem habeo; (5) vivo. Βλέπειν φιλοφρόνως πρός τινα, amice intueri; πρὸς seu εἴς τινα, exspectare aliquid ab; ἀπὸ, cavere. Βλέπϐσι εἰς σὲ χάμε, *Aristoph. Av.* 316. Vide σκότος. (6) vultum habeo, similis sum. (6) ἀλλ' ὥς τις Ἀΐδα παρακείμενος βλέπει, *Soph. Phil.* 861.

Βλεσὸς, ὴ, ὸν, idem quod βλαισός.

Βλεςρὶς, potius βλυςρὶς, ίδος, ἡ, scaturiens, *Ep.*

Βλέτυες, *Hesych.* nugæ.

Βλεφαρίζω, f. ίσω, nicto, crebro conniveo. A

Βλεφαρὶς, ίδος, ἡ, cilium, pili palpebrarum; (2) palpebræ. A

ΒΛΕ'ΦΑΡΟΝ, ϐ, τὸ, palpebra, pellis tegens oculos.

Βλεφαρόξυσον, τὸ, chirurgicum instrumentum, *Gorr.* A βλέφαρον et ξύω.

Βλέψις, εως, ἡ, intuitus. A βλέπω.

Βλήδην, *adv.* jaciendo. A βάλλω.

Βληθεὶς, a. 1. part. pass. verbi ejusd.

Βληθῆναι, *projici*, a. 1. inf. pass. verbi ejusd.

Βληθήσῃ, *conjiciaris*, 2. sing. f. 1. conj. pass.

Βλῆμα, ατος, τὸ, jactus, ictus; (2) vulnus.

Βλημάζω, alias βλιμάζω, βλημάττω, contrecto, tactu exploro; *impr.* mammas fœminæ contrecto. Vox comica. Unde appeto.

Βλήμενος, *ictus*, perf. part. pass. *per Sync.* pro βεβλημένος, a βάλλω.

Βλῆσθαι, pro βεβλῆσθαι, perf. inf. pass.

Βληςρίζω, fut. ίσω, jacto. Βληςρίζεσθαι ἐν τῇ πλατείῃ κοίτῃ, *Aret.* Βληςρίζοντες ἐμῆς φροντίδ' ἂν Ἑλλάδα γῆν, jactantes mea opera per Græciam, id est, adplaudentes, *Diog. Laert.* 9, 19. A βάλλω. Hinc

Βληςρισμὸς, ϐ, ὁ, jactatio assidua et vehemens corporis, v. gr. ægrotantium, *Hippocr. End.* 1.

Βλήσω, *jaciam*, f. 1. ind. act. verbi βάλλω.

Βλητὴρ, ῆρος, ὁ, jaculator, *Ep.*

Βλῆτο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐβέβλητο, a verbo eod.

Βλητίζω, dejicio, vinco.

Βλητὸς, ὴ, ὸν, ictus, attonitus, apoplecticus. Vox medicorum de iis qui e lateris inflammatione difficulter respirant, et livores in latere habent, velut e percussione. A βάλλω.

Βλῆτρον, ϐ, τὸ, clavus ferreus, pessulus. Hinc

Βλητρόω, immitto, v. gr. clavum.

Βλήττω, pro βλίττω, *ap. Pind.* (si lectio sana est, *Ern.*)

ΒΛΗΧΑ'ΟΜΑΙ, ῶμαι, f. ήσομαι, balo ut ovis; (2) vagio ut infans.

Βλήχεσθαι, *balare*, v. βλήχομαι pro βληχάομαι.

Βληχὴ, ῆς, ἡ, balatus. A præc.

Βλήχημα, ατος, τὸ, idem et ab eod.

Βλῆχρον, ϐ, τὸ, filix, herba. A βληχρός.

Βληχρὸν, ϐ, τὸ, leguminis genus. Ab eod.

ΒΛΗΧΡΟ'Σ, ὰ, ὸν, debilis, imbecillus; (2) validus, robustus.

Βληχώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, qu. dic. balatorius; (2) mente similis ovi. A βληχάομαι.

Βλήχων, ωνος, ἡ, pulegium, herba. Vide γλήχων.

Βληχωνίας, ϐ, ὁ, ut βληχωνίας κυκεὼν, potio cui pulegium admistum. A præc.

Βλιμάζω, idem quod βλημάζω. Οἶδ' ὠνϐνται βλιμάζοντες, *Aristoph. Av.* 536.

Βλιμάττω, idem quod βλημάττω, *Ar. Sch.*

ΒΛΙ'ΤΟΝ, ου, τὸ, blitum, olus insipidum; (2) fatuus.

Βλιτομάμας, ου, ὁ, stultus, fatuus. Vox comica.

ΒΛΙ'ΤΤΩ, f. βλίσω, exprimendo aufero, ut mel e favis, *item* quæ βλιμάζω notat. Ἢν μή τις ὥσπερ σφηκιὰν βλίττῃ με κἀρεθίζῃ, *Aristoph. Lys.* 478.

Βλιχανώδης, (seu βλιχώδης,) pituitosus.

Βλοσυριαμὸς, ὁ, E *Gal.* laudat *Phav.* et interp. ἀπορίαν, (sed l. βληστρισμὸς, q. v. *Ern.*)

Βλοσυρονύχιος, α, ον, acerrime pungens. A βλοσυρὸς et νύσσω, vel ὄνυξ.

Βλοσυρόφρων, sævus, immitis. A φρήν.

Βλοσυροῖο, gen. sing. *Ion.* pro βλοσυροῦ, a

ΒΛΟΣΥΡΟ'Σ, ρὰ, ρὸν, terribilis adspectu, torvus, truculentus.

Βλοσυρῶπις, ιδος, ἡ, habens oculos truces. Ex βλοσυρὸς et ὢψ, *oculus*. Unde

Βλοσυρωπὸς, ἡ, ὸν, terribilis adspectu.

ΒΛΥ'ΖΩ, f. βλύσω, scaturio, mano; (2) effundo.

Βλύσσω, et βλύττω, idem.

Βλυσμὸς, οῦ, ὁ, scatebra. A βλύζω.

Βλυστρὶς, ίδος, ἡ, qu. dic. scaturitrix, scaturiens et fluens. Ab eod.

Βλύω, f. ύσω, p. υκα, idem quod βλύζω.

Βλωθρὸς, ρὰ, ρὸν, celsus, procerus; (2) viridis; (3) tener. A βλώσκω, *adscendo.*

Βλωμίδιον, ου, τὸ, buccella, offula; Dim. a

ΒΛΩΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, buccella, fragmentum panis, portio.

Βλωμίλιοι, sc. ἄρτοι, panes qui incisuras habent, a Romanis dicti quadrati, *Philem. ap. Ath.*

Βλῶσις, εως, ἡ, adventus. A

ΒΛΩ'ΣΚΩ, f. ώσω, p. ωκα, advenio; (2) adscendo; (3) cresco.

Βλώσω, *veniam*, f. 1. ind. act. verbi βλώσκω.

Βοᾷ, 3. sing. præs. ind. act. *contr.* pro βοάει.

Βοάα, 3. sing. præs. ind. act. *Poet.* pro βοάει.

Βοάασκον, 1. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐβόων.

Βοάγριον, ου, τὸ, scutum indutum corio bubulo. Ex βοῦς et ἄγριος, *agrestis.*

Βοαθόος, bellator, *Dor.* pro βοηθόος.

Βοάνθεμον, τὸ, al. βούφθαλμον, vel χρυσόφθαλμον, *Gal.*

Βόαξ, ακος, ὁ, piscis quidam, qui et βόηξ, item βῶξ, dicitur. A βοάω.

Βοαρμία, ἡ, epith. Minervæ, *Steph.* A βοῦς et ἀρόω.

Βοᾶσαι, 2. sing. præs. ind. pass. *Dor.* pro βοᾶται.

Βοάσας, *Dor.* pro βοήσας.

Βοᾶσι, 3. pl. præs. ind. act. *Dor.* pro βοῶσι.

Βοᾶτις, ἡ, clamosa, *Æsch.*

Βοαύλιον, ου, τὸ, boum stabulum, bubile. Ex βοῦς et αὐλὴ, *aula.*

Βοαύλιον, τὸ, idem quod βοαύλιον, *Ap.*

Βόαυλος, ου, ὁ, bovium stabulum. Ἰὼν θηεῖτο βοαύλους, *Theocrit.* 25, 108.

ΒΟΑ'Ω, ῶ, f. ήσω, p. ηκα, boo, clamo; (2) vociferor; (3) clamando dico, cum clamore dico; (4) inclamo, clamando voco; (5 celebro; (6) usurpatur et de inanimatis. Τήνδ᾽ ὃ ἐκτοσθεν βοᾶν ἴα τάδ᾽ αὐτῆς καὶ τὰ τῶν φίλων κακὰ, *Soph. El.* 805. Τίς ὁ βοῶν τὸν δεσπότην, *Aristoph. Av.* 60.

Βοεία, ας, ἡ, pellis bubula; (2) scutum, sive clypeus e corio bubulo factus. A βοῦς.

Βοειακὸς, ἡ, ὸν, e bubula pelle factus; (2) bubulus. Ab eod.

Βοεικὸς, ἡ, ὸν, idem et ab eod.

Βόειος, εία, ειον, bovinus, bubulus. Ab eod.

Βόεος, έα, εον, idem et ab eod.

Βόες, *boves*, nom. plur. a βοῦς, *bos.*

Βοεὺς, έως, ὁ, lorum e corio bubulo. Ab eod.

Βοὴ, ῆς, ἡ, clamor; (2) pugna. (2) αὐταρκεῖ βοᾷ, haud impari pugna, *Soph. Œd. Col.* 1057. A βοάω.

Βοῇ, 3. sing. præs. conj. act. v. βοάω.

Βοηγενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, bove genitus; Epith. apis. Βοηγενέεσσι μελίσσαις, *Analecta Br.* 31. Ex βοῦς et γίνομαι, *nascor.*

Βοηδρομέω, ῶ, f. ήσω, currens vociferor; (2) auxilior. (1) Ἐβοηδρόμουν βασιλέα καὶ τύραννον ἀπολεῖν, *App. Bell. Civ.* 2, 119. Ἐβοηδρόμει ἀνὰ τὸ στρατόπεδον, ἅπαντα ἔχειν ἀσφαλῶς, discurrens per castra clamavit, *Id. Annibal.* 42.

Βοηδρόμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, auxiliaris. A

Βοηδρόμος, ου, ὁ, ad clamorem alicujus accurrens, auxiliator, opitulator. Ex βοὴ et δρέμω, *curro.*

Βοήθαρχος, ου, ὁ, præfectus auxiliorum.

Βοήθει, *succurre*, 2. sing. præs. imperat. act. *contr.* pro βοήθεε, a verbo βοηθέω.

Βοήθεια, ας, ἡ, adjumentum, auxilium; (2) depulsio malorum; (3) persecutio fugientium, &c. A

ΒΟΗΘΕ'Ω, ῶ, f. ήσω, p. ηκα, auxilior, opitulor, succurro; (2) occurro hostibus, propugnatum advenio; (3) patrocinor. Βοηθεῖν τινι πρὸς τοὺς ὁπλίτας ἐπὶ τοὺς πολεμίους, adversus; ἔς τινα τόπον, procurrere.

Βοήθημα, ατος, τὸ, auxilium; (2) remedium.

Βοηθηματικὸς, ἡ, ὸν, auxiliandi vim habens. A præc.

Βοηθητικὸς, ἡ, ὸν, auxiliaris, qui auxiliari potest, aptus ad auxiliandum. A βοηθέω.

Βοηθὸς, οῦ, ὁ, auxiliator, opitulator. Ab eod.

Βοηλασία, ας, ἡ, boum abactio; (2) præda:

Βοηλατέω, ῶ, f. ήσω, p. ηκα, boves ago, pasco; (2) boves abigo; (3) voce, clamore agito. Ex βοὴ, *clamor.* (3) βοηλατέωσί τε πόντῳ ἀνέρας ἀντιάσαντες, *Oppian. Cyneget.* 4, 64. A

Βοηλάτης, ου, ὁ, bubulcus; (2) boum abactor. Ex βοῦς et ἐλαύνω, *agito.*

Βοηλάτις, ιδος, ἡ, boum agitatrix.

Βόημα, ατος, τὸ, clamor, *Dor.* βόαμα. A βοάω.

Βοῆν, *clamare*, *Dor.* et *contr.* pro βοάειν.

Βοηνόμος, ου, ὁ, boum pastor, bubulcus. Ex βοῦς et νέμω, *pasco.*

Βοὴς, ὁ, clamosus vociferator, *Luc.*

Βόησον, 2. sing. a. 1. imperat. act. v. βοάω.

Βοητὺς, ύος, ἡ, clamor. Ab eod.

Βοθρίζω, f. ίσω, obruo. A βόθρος, *fovea.*

Βόθριον, ου, τὸ, parva scrobs. Dim. ab eod.

Βοθροειδὴς, ὲς, in scrobis modum cavatus.

ΒΟ'ΘΡΟΣ, ου, ὁ, fovea, scrobs.

Βόθυνος, ου, ὁ, idem. A βαθύνω, *excavo.*

Βοθροῦσθαι, lacunam facere, *Gal.* A βόθρος.

Βοϊδάριον, ου, τὸ, bucula. A βοῦς.

Βοΐδιον, seu βοίδιον, ου, τὸ, idem et ab eod.

Βοΐδης, ὁ, stolidus, fatuus, *Man.* Ab eod.

Βοϊκὸς, ἡ, ὸν, bubulus. Ab eod.

Βοΐκλεψ, πος, ὁ, boum fur. Ex κλέπτω.

Βοϊστὶ, bubuli more.

Βοιωτιάζω, et βοιωτίζω, Bœotorum partibus faveo, studeo.

Βοκίββιος, ὁ, bubulcus, *Ep.*

Βολαῖος, αία, αῖον, impetuosus; (2) irretitus. A βολὴ, *jactus.*

Βολαύγη, ἡ, jactus lucis, *Man.* A βολὴ et αὐγή.

Βολαυγὴς, ὲς, splendidus, *Man.* Ab iisd.

Βολβάριον, ου, τὸ, bulbulus, parvus bulbus:

Βόλβιον, ου, τὸ, idem. Dim. et ab eod.

Βολβίνη, ἡ, bulbi species, *Theophr.*

Βόλβιτον, ου, τὸ, stercus bubulum; (2) fimus. A βάλλω, *jacio*, quoniam ejicitur.

Βολβοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, bulbosus, bulbum referens. A

ΒΟΛΒΟ'Σ, οῦ, ὁ, bulbus; (2) radix quævis rotunda. Hinc

Βολβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, bulbosus.

Βολέω, ῶ, f. ήσω, p. ηκα, jacio. A βάλλω.

Βολεὼν, ῶνος, ὁ, fimetum, sterquilinium.

Βολὴ, ῆς, ἡ, jactus; (2) ictus, plaga. A βάλλω.

Βολίζω, f. ίσω, p. ικα, bolidem demitto. A

Βολὶς, ίδος, ἡ, jaculum, sagitta; (2) funis cum alligato plumbo, quo nautæ profunditatem maris explorant. A βάλλω.

Βολίτινος, ίνη, ινον, stercoreus. A βόλιτον.

Βόλιτον, ου, τὸ, stercus, fimus. A βάλλω.

Βόλιτος, ου, ὁ, idem et ab eod.

Βολοκτυπία, ας, ἡ, jactus tesserarum in alea; (2) fremitus quem cadentes edunt. Ex seq. et κτυπέω.

Βόλος, ου, ὁ, jactus vel tesseræ aut tali, vel retis, unde et captura; (2) dentitio.

Βομβαίνω, sonum bombo similem edo. A βόμβος.

Βόμβαξ, et βομβαλοβόμβαξ, *adv.* voces fictæ, *Aristoph.*

Βομβαύλιος, ου, ὁ, tibicen. Vox comica. Ex βόμβος et αὐλὸς, *tibia.*

Βομβεῦντι, *Dor.* pro βομβοῦσι, a

Βομβέω, ῶ, fut. ήσω, bombum edo. A βόμβος.

Βομβηδὸν, *adv.* edendo bombum. Ab eod.

Βομβήεις, ήεσσα, ῆεν, bombum edens; (2) stridulus. Ab eod.

Βόμβησις, εως, ἡ, cum bombus editur. A βομβέω.

ΒΟ'ΜΒΟΣ, ου, ὁ, bombus, sonus quem edunt apes; (2) strepitus quivis. Hinc

Βομβύλη, ης, ἡ, genus apis streperæ, *item* insectum quodlibet streperum; ampulla olearia, *Hes.*

Βομβύκιον, τὸ, Dim. a βόμβυξ, *Aristoph.*

Βομβυλιάζω, f. άσω, p. ακα, ventris murmur edo. A

Βομβύλιος, ου, ὁ, idem quod βομβύλη· (2) insecta canora omnia; (3) genus poculi. A βόμβος.

Βομβυλὶς, ίδος, ἡ, bulla, *Hes.*

Βόμβυξ, υκος, ὁ, bombyx, vermis. A βόμβος.

ΒΟ'ΝΑΣΟΣ, ου, ὁ, animal silvaticum.

Βοοβοσκὸς, οῦ, ὁ, boum pastor. Ex βοῦς et βόσκω.

Βοόγληνος, ου, ὁ καὶ ἡ, pulchris oculis præditus. Ex βοῦς et γλήνη, *pupilla, oculus.*

Βοοδμητὴρ, ῆρος, ὁ, boves domans seu vincens, *Call.* A δμάω.

Βοοζύγιον, ου, τὸ, boum jugum. Ex ζυγός.

Βοοθύτης, ου, ὁ, qui bovem mactat. Ex θύω.

Βοοκλόπος, ὁ, boum raptor. Ex κλέπτω.

Βοόκρανος, ὁ, bubulum caput habens.

Βοοκτασία, ας, ἡ, boum occisio. Ex κτείνω.

Βοονόμος, ου, ὁ, bubulcus. Ex νέμω.

Βοόκραιος, bovinum caput habens, *Nonn.*

Βοοσσόος, ον, boves incitans, *Cal.* ὁ, boves agitans, epith. stimuli. Βοοσσόα κέντρα φέροντες, boum agitatores stimulos gerentes, *Quint. Calab.* 5, 64.

Βοόστασις, ἡ, idem quod βούστασις, *Call.*

Βοοσφαγία, ας, ἡ, boum mactatio. Ex σφαγή.

Βοοτρόφος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui boves alit vel pascit. Ex βοῦς et τρέφω.

ΒΟΡΑ', ᾶς, ἡ, esca, pabulum, proprie brutorum. Τράπεζα βορᾶς, mensa, *Soph. Œd. Tyr.* 1464.

Βορβόρειος, α, ον, cœnosus, lutosus, *Steph.* A βόρβορος.

Βορβορώδης, ες, idem, cœno plenus vel cœnum referens, *Cyr.*

Βορβορίζω, f. ίσω, cœno similis sum; (2) cœno inquino. A βόρβορος.

Βορβορόθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, cœnosus, stercus olens.

Βορβοροκοίτης, ου, ὁ, qui cubat in cœno. Ex βόρβορος et κοίτη, *cubile.*

ΒΟ'ΡΒΟΡΟΣ, ου, ὁ, cœnum, limus, lutum.

Βορβορόω, ῶ, f. ώσω, cœno contamino. A præc.

Βορβοροτάραξις, εως, ὁ, turbulentus, qui statum civitatis fœdum et turbulentum reddit. Vox comica. Ex ταράσσω, *commoveo.*

Βορβορυγὴ, ῆς, ἡ, idem quod

Βορβορυγμὸς, οῦ, ὁ, intestinorum strepitus. A

ΒΟΡΒΟΡΥ'ΖΩ, f. ύσω, strepo, proprie de intestinis crepitantibus.

Βορβορωπὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, qui cœni speciem refert, fœdus, turpis. Ex βόρβορος et ὤψ.

Βορέαο, *boreæ*, gen. sing. *Æol.* pro βορέου, a

ΒΟΡΕ'ΑΣ, ου, ὁ, boreas, aquilo; (2) septentrio.

Βορεὰς, ἡ, filia Boreæ, *Soph. Antig.* 985.

Βορέηθεν, *adv.* a plaga septentrionali, a septentrione. A βορέας.

Βόρειος, ου, ὁ καὶ ἡ, borealis, septentrionalis.

Βορῆος, et βορειαῖος, *Poet.* pro βόρειος, *Ap.*

Βορῆν, *pabulum*, acc. sing. *Ion.* pro βοράν.

Βόρος, ρα, ρον, edax, vorax. A βορά.

Βορὸς, ρὰ, ρὸν, idem et ab eod.

Βοῤῥᾶς, ᾶ, ὁ, Boreas. A βορέας.

Βόσις, εως, ἡ, pastus, cibus; (2) pascuum. Οὐ πᾶσαι βόσκονται ἴαν βόσιν, *Theocrit.* 25, 8. A βόω, *pasco.*

Βοσκάδιος, ία, ιον, pascens, altilis. A

Βοσκὰς, άδος, pascens, a βόσκω· (2) avis quædam

dam marina; (3) piscis quædam species. (1) φορεῖ δέ τι βοσκάδα νηδὺν εἰρείαν, *Nic. Ther.* 782.

Βοσκή, ἡ, pastus, *Æsch.*

Βόσκημα, ατος, τὸ, pecus; (2) pascua; (3) cibus. (1) ἑκατὸν προσῆγε συμμιγῆ βοσκήματα, *Soph. Trach.* 761. (3) ἐμοὶ γὰρ ἔσω τοῦμ' νιν λυπεῖν μόνον βόσκημα, id enim solum mihi pro cibo sit, quod eos angam, *Id. El.* 363.

Βόσκησις, εως, ἡ, pastio.

Βοσκήσω, pascam, f. 1. ind. act.

Βοσκήσεσθε, pascemini, 2. pl. f. 1. ind. med. *Dor.* pro βοσκήσεσθε, a βοσκέω, vel βόσκω.

Βοσκὸς, ῦ, ὁ, pastor, *V. L.* bubulcus. Διηγείρατε τὸν βοσκὸν, *Anal. Brunck.* 2, 107.

Βόσκουσι, pro βόσκουσι, a

Βόσκω, f. βοσκήσω, pasco. Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας ὡς λόγος, *Eur. Ph.* 399. Βόσκε κούφοις πνεύμασιν, *Soph. Aj.* 559. Ἃ (παιδάρια) ἐγὼ μόλις στεφανηπλοκοῦσ' ἔβοσκον, *Aristoph. Thesm.* 455. Οἰκτρὰ γὰρ βόσκειν, nempe ἡ κὴρ οἰκτρὰ ὥστε βόσκειν αὐτὴν, hic morbus miserabilis est ali, *Soph. Phil.* 1167. A βόω.

Βόσκομαι, vide præc. Ἐλπίσιν δὲ βόσκομαι, spe mulceor, *Soph. Antig.* 1246. Τίως δὲ κούφοις πνεύμασιν βόσκε, *Soph. Aj.* 558.

Βόσμορος, frumenti Indici genus, *Strabo.* Quasi βόσεως μόρον, *morum esculentum.*

Βοσπορίξ...ης, ὁ, boves profligans, *Tryph.* A ...

Βοσπόριος, ε, ὁ ἢ ἡ, bosporius. A

Βόσπορος, ε, ὁ, bosporus, quasi boum trajectus, fretum. Ex βοῦς et πόρος.

ΒΟ'ΣΤΡΥΞ, χος, ὁ, cincinnus, cirrus muliebris; (2) capillus, cæsaries. Hinc

Βοστρυχηδὸν, *adv.* in cincinni modum, in formam cirri. A præc.

Βοστρυχίζω, f. ίσω, in cincinnos plecto, capillum compono, calamistro. Ab eod.

Βοστρύχιον, ε, τὸ, cincinnulus. Dim. ab eod.

Βοστρυχόομαι, ῦμαι, unde βεβοστρυχωμένος, cincinnatus.

Βόστρυχος, ε, ὁ, idem quod βόστρυξ.

Βοστρυχώδης, εος, ὁ ἢ ἡ, cincinni seu cirri formam habens. A præc.

Βόσω, pascam, f. 1. ind. act. a βόω.

Βοτάμια, ων, τὰ, pascua. A βόω.

Βοτάνη, ης, ἡ, herba, gramen. Ab eod. Hinc

Βοτανίζω, f. ίσω, herbas carpo, vello.

Βοτανηφάγος, ον, herbas comedens, *Opp.*

Βοτανικὸς, ἡ, ὸν, herbarius, ad herbas pertinens. Hinc ἡ Βοτανικὴ, ῆς, sc. τέχνη, Botanica, peritia herbarum. Ab eod.

Βοτάνιον, ε, τὸ, herbula, herba pusilla. Dim.

Βοτανισμὸς, ῦ, ὁ, evulsio herbarum. A βοτανίζω.

Βοτανολογέω, ῶ, f. ήσω, herbas lego, colligo. Ex βοτάνη et λέγω.

Βοτανώδης, εος, ὁ ἢ ἡ, herbaceus, herbosus, herbis abundans. A βοτάνη.

Βότειρα, ας, ἡ, femina pastoris. A

Βοτὴρ, ῆρος, ὁ, pastor. Καὶ βοτῆρας ἱππονόμους, *Soph. Aj.* 232. Adjective sumitur; Καταυγάσσαιτο βοτῆρα αὔλιον, *Apoll. Rhod.* 4, 1248. A βόσκω. Hinc

Βοτηρικὸς, ἡ, ὸν, pastoralis. A βοτήρ.

Βοτὸν, ῦ, τὸ, pecus, armentum, quod pascitur. *Plur.* τὰ βοτὰ, ῶν, oves. Ὀλίσας Δαναῶν βοτὰ καὶ λείαν, *Soph. Aj.* 144. A βόσκω.

Βοτὸς, ῦ, ὁ, pascuum, alimentum. Ab eod.

Βοτρύδιον, ε, τὸ, racemulus; (2) acinus. Dim.

Βοτρυδὸν, *adv.* dense, instar racemi. A βότρυς

Βοτρυηρὸς, ῦ, ὁ, qui e botrufero genere est; τὰ βοτρυηρὰ pro ipsis botris, *Steph.*

Βοτρυηφόρος, et βοτρυοφόρος, idem quod βοτρυφόρος, *Eust.*

Βοτρυόδωρος, ε, ὁ ἢ ἡ, racemos elargiens, dans uvas, botrorum largitor. Ex δῶρον.

Βοτρυόεις, όεσσα, όεν, racemosus, racemi instar collectus et intortus. A βότρυς.

Βοτρυόκοσμος, ὁ ἢ ἡ, racemis ornatus.

Βοτρυόομαι, ῦμαι, racemor. A βότρυς.

Βοτρυόπαις, αιδος, ὁ ἢ ἡ, vitis, quia botros, ut liberos seu prolem, fert.

Βοτρυοσταγὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, ab uvis distillans. Ex βότρυς et στάζω, *stillo.*

Βοτρυοστέφανος, ε, ὁ ἢ ἡ, serto ex uvis redimitus. Epith. Bacchi.

Βοτρυοχαίτης, ε, ὁ, botros crinibus implexos habens. Ex βότρυς et χαίτη, *coma.*

ΒΟ'ΤΡΥΣ, υος, ὁ, botrus, uva; (2) racemus; (3) nomen herbæ; (4) *met.* de capillis.

Βοτρυώδης, εος, ὁ ἢ ἡ, racemosus. A præc.

Βοτρυφόρος, ὁ ἢ ἡ, uvas ferens.

Βε, *particula* augendi, ut βέλιμος, βέπαις.

Βεάγωρ, ορος, ὁ ἢ ἡ, pastor, armenti ductor. Ex βῦς et ἄγω, *ago, duco.*

Βέβαλις, ιδος, ἡ, bubala, vacca silvestris. A

Βέβαλος, ὁ, bubalus, bos silvestris. A βῦς.

Βεβάρος, ὁ, qui instar bovis est gravis; (2) tardus, stupidus. Ex βῦς et βάρος.

Βεβαστικὸν ἕλκος, ulcus præhumidum, *Gorr. ex Aret.*

Βεβάστις, ἡ, Isis, *Ep.*

Βεβόσιον, ε, τὸ, locus ubi pascuntur boves. Ex βῦς et βόσκω.

Βέβοσις, εως, ἡ, voracitas. Ex iisd. Unde

Βεβότας, boum pastor, *Dor.* pro

Βεβότης, ε, ὁ, boum pastor, bubulcus:

Βέβοτος, ε, ὁ ἢ ἡ, pabulo abundans.

Βέβρωσις, εως, ἡ, magna fames; (2) tristitia, acerbus dolor. Ex βῦ et βρῶσις.

ΒΟΥΒΩ'Ν, ῶνος, ὁ, inguen; (2) tumor circa inguina, vel in quacunque corporis parte. Hinc

Βεβωνιάω, ῶ, laboro tumore circa inguen; (2) laboro tumore quovis.

Βεγάϊος, ε, ὁ ἢ ἡ, convicium in hominem magnæ staturæ, et viribus stulte ferocem. Ex βῦ et γαίω, *glorior.*

Βεγενὴς, εος, ὁ ἢ ἡ, bove genitus. Ex βῦς et γίνομαι, *nascor.*

Βέγληνος, ον, bubulas pupillas habens, *Nonn.*

Βέγλωσσον, ε, τὸ, lingua bubula, herba. *Angl.* BUGLOSS, BORAGE.

Βέγλωσσος, ε, ὁ, idem; (2) solea, piscis.

Βεδέψιον, ε, τὸ, bovinum corium. Ex δέψω.

Βέδορος, ε, ὁ ἢ ἡ, boves excorians. Ex δέρω.

Βεδρομέω, ῶ, f. ήσω, cursu incitato curro. Ex δρόμος.

Βεδρομία, ας, ἡ, cursus citus seu incitatus.

Βεζυγία, appellabatur Athenis familia quædam sacerdotio prædita, sic dicta a Buzyge quodam heroe, qui omnium primus junctis bobus arasse terram creditur.

Βεζύγιος, ον, pertinens ad juncturam bovis cum asino; ἀρὰ, diræ dictæ in eum qui junxerit, *Ern.*

Βεθερὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, qui a bobus depascitur, herbosus. Ἐν βεθερεῖ λειμῶνι, herboso in prato, *Soph. Trach.* 188. Ex βῦς et θέρος.

Βεθοίνης, boum comestor. Epith. Herculis, *Anthol. Steph.* 4, 8, 40.

Βέθορος, ὁ, insiliens vaccis, epith. tauri.

Βεθυσία, ας, ἡ, immolatio boum. A θύω.

Βεθυτέω, ῶ, f. ήσω, boves macto et immolo; (2) sacrifico. Ἔνθα βεθυτεῖν μᾶλλον πρέπει, *Eur. Hec.* 263. (2) βεθυτεῦντά μ' ἀμφὶ βωμὸν ἔσχες, *Soph. Œd. Col.* 887. A

Βεθύτης, ε, ὁ, qui boves mactat.

Βέθυτος, ε, ὁ ἢ ἡ, ad boum mactationem pertinens. A βῦς et θύω.

Βεϊστέω, et βεπελέω, idem quod βεθυτέω, *Hes.*

Βεκαῖος, ε, ὁ, bubulcus; (2) agricola rusticus, messor, *Theocr.* 10, 1. A βῦς.

Βεκανάω, *Polyb.* Vide βυκανάω.

Βεκάπαι, ων, αἱ, boum præsepia. Ex κάπη.

Βεκάρδιος, ε, ὁ, sc. λίθος, bucardia, sc. gemma. Ex βῦς et καρδία, *cor.*

Βέκεντρον, ε, τὸ, stimulus boum.

Βεκέραος, idem quod βέκερως, *Nic.*

Βεκέρας, fœnum Græcum.

Βέκερως, ω, ὁ ἢ ἡ, bubulis præditus cornibus; (2) fœnum Græcum. Ex κέρας.

Βεκέφαλος, ε, ὁ ἢ ἡ, taurino et magno capite præditus; (2) equus Alexandri Magni.

Βεκεφάλειος, ον, idem. A præc.

Βεκινέω, boves abigere, *Varin.*

Βεκολέω, ῶ, f. ήσω, boves pasco; (2) pasco; (3) *pass.* erro, vagor; (4) inani spe lacto; *item*, blandis verbis, narratiunculis, &c fallo ac decipio; *item* demulceo, delinio, Κατωκάρα ξίφος με βεκολήσεται, *Aristoph. Pace*, 153. Βεκολεῖν τὸν δῆμον. *Idem Conc.* 81. A βεκόλος. Hinc

Βεκόλημα, ατος, τὸ, lenimen, solamen:

Βεκόλησις, εως, ἡ, delinitio, deceptio:

Βεκολητὴς, ῦ, ὁ, deceptor, *Hes.* A βεκολέω.

Βεκολία, ας, ἡ, armentum, grex boum:

Βεκολιάζω, f. άσω, et άξω, *Dorice*, pastoritium carmen cano. Ab eod.

Βεκολιάσδεις, *Dor.* pro βεκολιάζεις.

Βεκολιασμὸς, ῦ, ὁ, pastoritii carminis modulatio. A præc.

Βεκολιαστὴς, ῦ, ὁ, pastoritii carminis modulator. Ab eod.

Βεκολικὸς, ἡ, ὸν, pastoritius. A βεκόλος.

Βεκόλιον, ε, τὸ, armentum boum.

Βεκολὶς, ἡ, ad boves pascendos apta, v. gr. herba.

Βεκολισμὸς, ῦ, ὁ, pastoralis cantilena.

Βεκόλος, ε, ὁ, bubulcus, armentarius. Ex βῦς et κόλον, *cibus.*

[illegible], ἡ, magna gravedo.

[illegible], ε, ὁ ἢ ἡ, admodum mucosus; (2) [illegible]dus. Ex βῦς et κορύζα.

Βέκος, ε, ὁ, pro βεκαῖος, bubulcus; (2) messor, ὑποκοριστικῶς pro βεκαῖος. A βῦς.

Βεκράνιον, ε, τὸ, vitis nigra. A

Βέκρανον, τὸ, caput bubulum; (2) galea facta ex corio bubulo. Ex βῦς et κράνον.

Βέκρανος, ον, bubulum caput habens. Ex

Βελαῖος, αία, αῖον, consiliarius. Βελαία θεὸς, dea quæ præsidet curiæ, senatui. Φείσασθε βελαίας θεᾶ, *Appian. Pun* 84. A βελή.

Βελαρχέω, ῶ, f. ήσω, consilii vel curiæ sum princeps. Ex βελὴ et ἄρχω.

Βέλαρχος, ὁ, consilii publici princeps.

Βελαφόρως, acc. pl. *Dor.* pro βεληφόρους.

Βέλει, *vis*, 2. sing. præs. ind. *Att.* pro βέλῃ.

Βελεία, ἡ, munus senatorium.

Βελεῖον, ε, τὸ, curia, *Herodot.* A βελή.

Βέλεο, *velis*, 2. sing. præs. imperat. *Dor.* pro βέλε, seu βελέσω, a verbo βέλομαι.

Βελεύεσθαι, *in med.* cum de pluribus dicitur; inter se conferre consilia, seu deliberare, consultare inter se: at de uno, significat, secum deliberare vel consultare.

Βελεύεο, *consultare*, 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* pro βελεύεσο, a βελεύω.

Βελεύησθα, 2. sing. præs. conj. act. *Ion.* pro βελεύῃς.

Βέλευμα, ατος, τὸ, consilium, consultatio, deliberatio, molimen. Ἡ καὶ τὸ βέλευμ' ὡς ἐπ' Ἀργείοις τόδ' ἦν, *Soph. Aj.* 44. A βελεύω.

Βελευμάτιον, parvum consilium, consiliolum. Πάντα ταυτὶ καταπάσω βελευματίων, *pro* βελευματίοις, omnia ista conspergam consiliolis, *Aristoph. Eq.* 99.

Βελεύμενος, *volens*, præs. part. med. *Dor.* et *Poet.* pro βελόμενος, a verbo βέλομαι.

Βελεύομαι, consulo; ἡμῖν, nobis; ὑπὲρ σῦ, tibi. Οὔτε ἡμῖν κακῶς βεβελευμένα ἔσται, neque nobis male consuluerimus, *Herodot.* 1, 112. Ἀστυάγης δέ μιν ἐκ εὖ βελεύσασθαι ἔφη, Astyages dixit non bene sibi illum consulere, *Id. Ibid.* 116.

Βέλευσαι, 2 sing. a. 1. imperat. med. V. βελεύω.

Βελεύσαντε, nom. dual. a. 1. part. act.

Βέλευσεν, *consultavit*, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* et cum ν ἐφελκ. pro ἐβέλευσε.

Βέλευσις, εως, ἡ, consultatio; (2) accusatio insidiarum vitæ nostræ factarum, vel pecuniæ in publicum per calumniam petitæ, *Harpoc.* Ab eod.

Βελευτήριον, ε, τὸ, consilii locus, curia, senatus; (2) consultor, senator. (2) δόλια βελευτήρια, dolosi consultores, *Eurip. Andr.* 447. Ab eod.

Βελευτὴς, ῦ, ὁ, consultor, senator. Ab eod.

Βελευτικὸς, ἡ, ὸν, consultus; (2) senatorius, ad senatum pertinens. Ab eod.

Βελευτὸς, ἡ, ὸν, in deliberationem cadens.

Βελεύω, f. εύσω, p. ευκα, consulto, delibero, consilia agito. Βελεύειν νεώτερα περί τινος, ὄλεθρόν τινι, moliri. Ὅστις ἐρατῶ ξύμπαντι βελεύσας φόνον, *Soph. Aj.* 1074. Ἀλλ' ἄμεινον βεβέλευμαι τάδε, *Eur. Med.* 893. Τί

βεβε-

βεβέλευται περὶ τῶν σπονδῶν ἐν τῇ στήλῃ παραγράψαι ἐν τῷ δήμῳ τήμερον ἡμῖν, *Aristoph. Lys.* 515. A βουλή.
Βουλέων, *consiliorum*, gen. pl. *Ion.* pro βουλῶν.
ΒΟΥΛΗ', ῆς, ἡ, consilium ; (2) consultatio.
Βούληαι, 2. sing. præs. ind. med. *Ion.* pro βούλῃ.
Βουληθείην, *voluerim*, 1. sing. a. 1. opt. pass.
Βουληγορέω, apud senatum concionor. Δείσας δ' ὁ Κικέρων ἐβουληγόρησεν ὧδε, *App. Bell. Civ.* 3, 51.
Βουληθεὶς, *qui voluit*, a. 1. part. pass.
Βούλημα, ατος, τὸ, voluntas, arbitrium propositum. A βουλή.
Βουλῇσιν, *consiliis*, dat. plur. *Ion.* pro βουλαῖς.
Βούλησις, εως, ἡ, idem.
Βουλητικὸς, ἡ, ὸν, voluntarius. A
Βουλητὸς, ἡ, ὸν, sub voluntatem cadens ; τὸ βουλητὸν, voluntas.
Βουληφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, consultor, consiliarius, princeps, magistratus. Ex βουλὴ et φέρω.
Βουλιμία, ας, ἡ, ingens fames. Ex λιμός.
Βουλιμίασις, εως, ἡ, idem. A
Βουλιμιάω, ῶ, f. άσω, fame ingenti et intolerabili premor. A βουλιμία.
Βούλιμος, ου, ὁ, idem quod βουλιμία.
Βουλιμώττω, idem quod βουλιμιάω.
Βούλιος, α, ον, consultus, *Æsch.*
ΒΟΥ'ΛΟΜΑΙ, f. βουλήσομαι, volo, cupio ; (2) malo ; (3) opto.
Βουλόμαχος, ὁ, pugnandi semper cupidus, idem quod θυμομαχῶν.
Βουλόμενον, ου, τὸ, voluntas. Οὐδ' ἐπὶ τὸ κείνου βουλόμενον ἐλήλυθα, *Eurip. Iphig. in Aul.* 1270. Τὰ βουλόμενα, voluntas. Τὰ θεῶν οὕτω βουλόμεν' ἔσται, *Id. Ibid.* 33.
Βουλυτὸς, οῦ, ὁ, vespera, tempus quo boves solvuntur, *Arriani Hist. Alex.* 2, 3. Ex βοῦς et λύω, *solvo*.
Βούμασθος, vel βούμαστος, ου, ὁ, uva quædam a crassitudine ita dicta. Ex βοῦ et μαστός.
Βουμελία, ας, ἡ, qu. dic. bubula fraxinus, species fraxini. Ex βοῦς, seu βοῦ, et μελία.
Βουμέλιος, ου, ὁ, idem et ex iisd.
Βουμολγὸς, οῦ, ὁ, qui vaccas mulget. Ex βοῦς et ἀμέλγω, *mulgeo*.
Βουμυκαὶ, et βούμυκοι, mugitus. A μυκή.
Βούνεβρος, ου, ὁ, hinnulus magnus.
Βουνιὰς, napi genus. A βουνός.
Βουνίζω, f. ίσω, accumulo, adgrego. Ab eod.
Βούνιον, ου, τὸ, idem quod βουνιάς.
Βουνὶς, ίδος, ἡ, sc. γῆ, terra collibus frequens.
Βουνοβατέω, ῶ, per colles incedo. Ex βαίνω.
Βουνοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, montosus. Ex εἶδος.
Βούνομος, a bobus depastus.
Βουνόμος, bobus pascendis aptus, pascuis abundans, *Soph. El.* 181. (2) bubulcus. Ἀγέλαι βουνόμοι, armenta boum, *Id. Œd. Tyr.* 26. Ex νέμω.
Βουνοπατέω, ῶ, f. ήσω, colles calco, per colles ingredior. Ex βουνὸς et πατέω.
ΒΟΥΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, collis, tumulus, clivus ; (2) tumulus, acervus.
Βουνώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, collibus seu tumulis frequens, clivosus, colli similis. A βουνός.
Βούπαις, αιδος, ὁ, puer vel adolescens grandis, et apicularum epitheton, quia e bobus nascuntur. Ex βοῦ et παῖς, *puer*.
Βουπάλαιος, ον, magnus.
Βούπαλις, ιδος, ὁ ϗ ἡ, multam luctam habens. Ex βοῦ et πάλη, *lucta*.
Βούπαλος, ου, ὁ, magnus luctator ; (2) magnus ; (3) magnus asinus. Ex iisd.
Βουπάμμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, boum possessor, pecoris dives. Ex βοῦς et πάω, *possideo*.
Βούπεινα, ης, ἡ, magna fames.
Βουπελάτης, ου, ὁ, bubulcus. Βουπελάται τε βοῶν, bubulci, *Apoll. Rhod.* 1342. Ex πελάζω, (nisi sit potius ab ἐλάτης, ut Lat. *subsequa*, Ern.)
Βουπλανόκτιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, locus ubi boves vagantur. Ἄτης ἀπ' ἄκρων βουπλανοκτίστων λόφων, *Lycophr.* 29.
Βουπλάστης, ου, ὁ, qui boves fingit.
Βούπλευρον, ου, τὸ, herba quædam. A πλευρά.
Βούπληκτρον, ου, τὸ, bovis stimulus.
Βουπλὴξ, ῆγος, ὁ ϗ ἡ, idem. Ex πλήττω.

Βουποίμην, ενος, ὁ, boum pastor, bubulcus.
Βουπόλος, ου, ὁ, idem. Ex πολέω, *verso*.
Βουπόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, epith. veru magni. Ex βοῦς et πείρω, *transfigo*.
Βούπρησις, εως, ἡ, insectum ex cantharidum genere, scarabæo simile ; (2) oleris sylvestris species. Ex βοῦς et πρήθω, *inflammo*, quia a bobus in herba devorata eos inflammat ac rumpit.
Βούπρωρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui bovem vel caput bovinum in prora habet ; (2) in quo bos antecedit. Ἄλλοτ' ἀνδρείῳ κύτει βούπρωρος, *Soph. Trach.* 12. Ex βοῦς et πρώρα.
ΒΟΥ'ΡΑΣΣΟΣ, ου, ὁ, fructus qui clauditur spathe, seu elate, i. e. palma suo involucro inclusa.
ΒΟΥ͂Σ, βοὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, taurus, vacca ; (2) bovina pellis ; (3) flagelium factum e corio bubulo, *item* scutum ; (4) piscis quidam ; (5) numisma Atticum bovis imagine signatum.
Βουσκαφέω, subruo, proruo. Τοῦ μέσσυνας Ἐχτήνων ποτὲ στέρφῃ δικέλλῃ βουσκαφήσαντος γόνον, *Lycoph.* 433. E σκάπτω.
Βουστάθιον, ου, τὸ, bubile. A βοῦς et ἵσταμαι.
Βούσταθμον, ου, τὸ, idem. A σταθμός.
Βούσταθμος, ὁ, idem quod βούσταθμον, *Eur.*
Βουστάσιον, ου, τὸ, idem. A στάσις.
Βουστασία, ἡ, et βούστασις, εως, ἡ, idem.
Βουστροφηδὸν, *adv.* vertendo et flectendo se more boum arantium, i. e. a sinistra ad dextram, et a dextra ad sinistram ; unde de scriptura antiqua Græcorum tali dicitur. Ex βοῦς et στρέφω.
Βούστροφος, ον, aratus, ad arandum aptus. Οἱ δ' ἐν μεταφρένοισι βουστρόφοις χθονὸς, *Lycoph.* 1438. Ex iisd.
Βουσφαγέω, ῶ, f. ήσω, boves macto. Ex σφάζω.
Βουσφαγία, ας, ἡ, boum mactatio. A præc.
Βούτας, *Dor.* pro βούτης, pastor ; (2) bubulus. Ἀν' ἐν Ἴδᾳ κρίνει ἀνὴρ βούτας, *Eurip. Hec.* 644. (2) βούταν φόνον Ἑλλὰς αἴξει, bubulam cædem, *Id. Hippol.* 537.
Βούτης, ου, ὁ, pastor boum, bubulcus. A βοῦς.
Βούτιμος, ου, ὁ, bovis pretium æquans. Ex βοῦς et τιμὴ, *pretium*.
Βούτομον, ου, τὸ, frutex palustris et pratensis, *Theocr.* Ex βοῦς et τέμνω.
Βούτομος, ου, ὁ, idem et ex iisd.
Βούτορος, ου, ὁ ϗ ἡ, boves penetrans et transfigens, epith. magni veru. Ex τορέω.
Βουτρόφος, ου, ὁ ϗ ἡ, boves alens. Ex τρέφω.
Βουτύπος, ου, ὁ ϗ ἡ, boves cædens, qui boves mactat ; (2) species animalculi vexantis boves, œstrus. Ὅτ' ἐπιζέσῃ ὀξὺ κελεύων βουτύπος, *Oppian. Hal.* 2, 528. Ex τύπτω.
Βουτύρινος, ίνη, ινον, e butyro factus. A
Βούτυρον, ου, τὸ, butyrum. Ex βοῦς et τυρός.
Βουφάγος, ου, ὁ ϗ ἡ, boves vorans ; (2) valde vorax, valde edax. A βοῦς, vel βοῦ, et φαγεῖν.
Βούφθαλμον, ου, τὸ, buphthalmum, herba. Ex βοῦς et ὀφθαλμὸς, quia flores ejus oculis bovinis similes sunt. *Angl.* OX-EYE.
Βουφονέω, ῶ, f. ήσω, boves macto :
Βουφόνια, ων, τὰ, boum mactationes, festus dies apud Athenienses. A
Βουφόνος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui boves cædit et mactat ; (2) Jovis Polici sacerdos, *Paus.* Ex βοῦς et φονὴ, *cædes*.
Βουφορβέω, ῶ, f. ήσω, boves pasco.
Βουφόρβια, ων, τὰ, armenta. Τοῖσι δ' αὖ τὰ μείζονα νικῶσι, πυγμὴν καὶ πάλην, βουφόρβια (ἦν ἄγεσθαι), *Eurip. Alc.* 1033. A
Βουφορβὸς, οῦ, ὁ, qui boves pascit, bubulcus. Ex βοῦς et φέρβω, *pasco*.
Βουφόρτος, ον, onustus valde gravibus sarcinis, *Ep.* A βοῦς et φέρω.
Βουχανδὴς, έος, οῦς, valde capax, amplissimus, de cratere, lebete, &c. Ex βοῦ et *Poet.* χανδάνω, *capio*.
Βουχέτιος, α, ον, a Βούχετα, nom. pl. urbe Epiri, *Call.*
Βούχιλος, ον, herbosus, alendo pecori aptus. Βουχίλου κραντῆρες Ἀρκαδίας, pascuis abundantis domini Arcadiæ, *Analecta Brunck.* 2, 107.

Βοῴην, 1. sing. præs. opt. *Att.* pro βοῷμαι, a verbo βοάω, *clamo*.
Βόων, 3. pl. imperf. ind. act. *Ion.* et *contr.* pro ἐβόαον.
Βοώνης, ου, ὁ, boum emptor, sive ad sacra, sive in macellum, nomine publico, nomen curationis publicæ, ejusdem valde honestæ. Ex βοῦς et ὠνέομαι, *emo*.
Βοώνητος, ου, ὁ ϗ ἡ, bove emptus. Ex iisd.
Βοῶντι, *clamantibus*, dat. plur. præs. part. act. *Dor.* pro βοῶσι, a verbo βοάω.
Βοώπης, ου, ὁ, et βοῶπις, ιδος, ἡ, magnos (i. e. pulcros) oculos habens. Ex ὤψ.
Βοωτέω, bobus agitatis aro. Γυμνὸν δὲ βοωτεῖν, *Hesiod. Dies et Opera*, 389.
Βοώτης, ου, ὁ, bubulcus, nomen astri.
Βόωψ, βόωπος, piscis quidam.
Βραβεία, ας, ἡ, actio moderandi certamen et constituendi de eo ; (2) dijudicatio et disceptatio quævis. Ὅπως κλύοιμι σου κοινὰς βραβείας, *Eurip. Phœn.* 452. A βραβεύς.
Βραβεῖον, ου, τὸ, victoriæ præmium. Ab eod.
Βραβευέτω, *palmam ferat*, 3. sing. præs. imp. act. verbi βραβεύω, *palmam fero*.
ΒΡΑΒΕΥ'Σ, έως, ὁ, qui dat præmium certaminis, judex certaminis ; (2) arbiter rerum aliarum et præmia diribens, vel certamina quæque disceptans. (2) σὺ δ' ἡμῖν τοῦ φόνου γενοῦ βραβεὺς, *Eurip. Or.* 1065.
Βραβευτὴς, οῦ, ὁ, idem.
Βραβεύω, f. εύσω, præmium do certaminis ; (2) certaminis sum arbiter et moderator ; (3) moderor, dispenso, guberno, rego, præsum ; (4) *simpliciter*, tribuo, præbeo, do. Βραβεύειν τὴν δίκην, *Plut.* A βραβεύς.
Βραβῆς, *Att.* pro βραβεῖς, nom. plur. a recto βραβεὺς, *Soph. El.* 690.
ΒΡΑ'ΒΥΛΟΝ, ου, τὸ, prunum Damascenum.
Βραγχαλέος, έα, έον, raucus. A βράγχος.
Βραγχάω, idem quod βραγχιάω, *Poll.*
Βράγχη, ἡ, *Suid.* Βράγχος, τὸ, *Hes.* morbus in suibus.
Βράγχια, ων, τὰ, branchiæ quibus pisces spirant ; (2) fauces porci. A βράγχος.
Βραγχιάω, ῶ, raucesco. Ab eod.
Βραγχιοειδὴς, ὲς, branchiis similis.
ΒΡΑ'ΓΧΟΣ, ου, ὁ, vel εος, τὸ, raucedo, raucitas.
Βράγχω, laqueis irretitus hæreo, *E. M.*
Βραγχώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, raucus. A βράγχος.
Βραδέως, *adv.* tarde, sero ; (2) segniter, cunctanter. A βραδύς.
Βράδος, τὸ, idem quod βραδύτης, *Xen.*
Βραδύγλωσσος, vel βραδύγλωττος, ου, ὁ ϗ ἡ, tardiloquus, qui tardioris est linguæ.
Βραδυδινὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui tardo vortice circumagitur ; (2) tardus ad motum. Ex βραδὺς et δίνη, *vortex*.
Βραδύκαρπος, ου, ὁ ϗ ἡ, tardos seu seros dans fructus.
Βραδυκίνητος, ον, tardus, tarde incedens. A κινέω.
Βραδύνοια, ας, ἡ, tarditas ingenii. A
Βραδύνοος, *contr.* βραδύνους, ου, ὁ ϗ ἡ, qui tarda est mente et ingenio. Ex νόος.
Βραδύνω, f. υνῶ, tardo, cunctor. A βραδύς.
Βραδυπειθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui ægre sibi persuaderi sinit. Ex βραδὺς et πείθω.
Βραδυπεπτέω, ῶ, f. ήσω, tarde coquo ; (2) tarde concoquo. Ex βραδὺς et πέπτω, *coquo*.
Βραδυπεψία, ας, ἡ, tarda et imbecilla concoctio. Ex iisd.
Βραδυπλοέω, f. ήσω, tarde navigo. Ἐν ἱκαναῖς δὲ ἡμέραις βραδυπλοοῦντες, *Act.* 27, 7. Ex βραδὺς et πλοῦς, *navigatio*.
Βραδύπνοος, ου, ὁ ϗ ἡ, spiritum ægre trahens.
Βραδυπορέω, ῶ, f. ήσω, tarde progredior. A
Βραδυπόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, tarde transiens.
Βραδύπους, οδος, ὁ ϗ ἡ, tardigradus ; (2) lentus.
ΒΡΑΔΥ'Σ, εῖα, ὺ, *Gen.* έος, είας, έος, tardus, segnis ; (2) tardus ingenio. *Comp.* βραδίων, vel βράσσων, vel βραδύτερος. *Superl.* βράδιστος, vel βραδύτατος.
Βραδυσκελὴς, έος, tardigradus, tarde incedens. Ex σκέλος, *crus*.

Βραδυστομέω, ῶ, f. ήσω, impedite et difficulter loquor. Ex στόμα, ος.
Βραδύτης, ητος, ἡ, tarditas, cunctatio; (2) segnities. A βραδύς.
Βραδυτόκος, ȣ, ἡ, tarde pariens. Ex τίκτω.
Βραδύφωνος, ον, idem quod βραδύγλωσσος, *Cyr.*
Βραδυχρόνιος, ον, serus.
ΒΡΑ'ΖΩ, fut. άσω, ferveo, bullio; (2) agito, quatio. Βρασθῇ τὰ ἔνδον τȣ̃ θώρηκος, *Aret.* (2) σκύφον παρ' ἀγκάλησιν αἴτȣ βράσας, *Lycoph.* 461.
ΒΡΑ'ΘΥ, υος, τὸ, sabina, seu savina, herba.
Βράκανα, τὰ, olera agrestia quæ non facile pu[illegible]r.
Βράκος, pro ῥάκος, *Theocr.*
Βρασθεὶς, a. 1. part. pass. verbi βράζω.
Βράσμα, ατος, τὸ, æstus, fervor; (2) agitatio, velut aquæ ferventis. A βράζω. Hinc
Βρασματίας, ȣ, ὁ, qui fit cum fervore; (2) ebullitioni similis, *de vento.*
Βρασματώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, immodicus, qui quasi fervet. Ab eod.
Βρασμὸς, ȣ̃, ὁ, idem quod βράσμα.
Βράσσω, idem quod βράζω.
Βράσσων, pro βραδίων, *Hom.*
Βράχε, 3. sing. imperf. vel a. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔβραχε, a βράχω.
Βραχέα, τὰ, brevia. Quasi a βράχος, εος.
Βραχέη, nom. sing. f. g. *Ion.* pro βραχεῖα.
Βραχεὶς, *perfusus,* a. 2. part. pass. verbi βρέχομαι, seu βρέχω, *madefacio.*
Βραχέως, *adv.* breviter; (2) paucis; (3) ad breve tempus.
Βραχιόνιον, τὸ, ornamentum brachii, armilla, *Xen.*
Βραχιονιστὴρ, ῆρος, ὁ, armilla. Ἐπιθυμήσασα τῶν χρυσῶν βραχιονιστήρων, *Plutar. in Romulo,* 5.
ΒΡΑΧΙ'ΩΝ, ονος, ὁ, brachium, lacertus; (2) armus, v. gr. vituli.
Βραχύβιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui brevis est vitæ. Hinc
Βραχυβιότης, ητος, ἡ, vitæ brevitas.
Βραχυβλαβὴς, ὲς, parum, leviter nocens.
Βραχύβωλος, ον, parum glebæ habens, Epith. prædioli parvi.
Βραχυγνώμων, ὁ ϗ ἡ, tardus et tenuis consilii.
Βραχύδρομος, ον, tardus, tarde currens.
Βραχυεπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, breviloquus, brevitatis in dicendo studiosus. Ex ἔπος.
Βραχυεπῶς, *adv.* breviter, paucis verbis.
Βραχυκαταληκτέω, ῶ, f. ήσω, in brevem sc. syllabam desino; (2 pede uno brevior sum:
Βραχυκατάληκτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, in brevem desinens; pede uno brevior. Ex βραχὺς et καταλήγω, *desino, terminor.*
Βραχυκομέω, ῶ, f. ήσω, comam brevem gesto. Ex κόμη.
Βραχυκωλία, ἡ, membrorum brevitas, cola brevia, *Hermog.*
Βραχύκωλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, brevibus membris constans. Ex κῶλον.
Βραχύλεκτος, ον, brevis in dicendo. Ex λέγω.
Βραχυλογέω, brevis sum in loquendo.
Βραχυλογητέον, brevi oratione utendum, *Steph.*
Βραχυλογία, ας, ἡ, breviloquentia. A
Βραχυλόγος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, brevis in sermone.
Βραχυμέρεια, ας, ἡ, tenuitas partium. A
Βραχυμερὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, cujus partes sunt breves et exiguæ, tenuis. Ex μέρος.
Βραχυμογὴς, ὲς, brevi temporis spatio laborans, *Hipp.*
Βραχυμυθία, ας, ἡ, breviloquentia. A μῦθος.
Βραχυντικὸς, ἡ, ὸν, breviandi vim habens. A
Βραχύνω, fut. υνῶ, corripio, breve reddo. A βραχύς.
Βραχύνωτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, brevis tergo, breve dorsum habens. Ex βραχὺς et νῶτος.
Βραχυόνειρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, pauca habens somnia.
Βραχυπαραληκτέω, ῶ, f. ήσω, penultimam brevem habeo. A
Βραχυπαράληκτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cujus penultima brevis est. Ex βραχὺς et παραλήγω.
Βραχύπνοος, *contr.* βραχύπνȣς, ȣ, ὁ ϗ ἡ, breves simulque tardos spiritus ducens. Ex βραχὺς et πνοὴ, *spiritus.*
Βραχύπολις, parva, epith. urbis.

Βραχύπορος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, breves meatus habens.
Βραχυπότης, ȣ, ὁ, parum potans.
Βραχύποτος, ȣ, ὁ, parum potans.
Βραχυῤῥιζία, ας, ἡ, brevitas radicum. A
Βραχύῤῥιζος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, breves radices habens. Ex βραχὺς et ῥίζα, *radix.*
ΒΡΑΧΥ'Σ, εῖα, ὺ, *Gen.* έος, είας, έος, brevis, parvus, exiguus. Hinc (2) ἐν βραχεῖ, brevi, brevi tempore, subito, repente, paucis; (3) κατὰ βραχὺ, sensim, paullatim; (4) βραχὺ, aliquantum, interdum, paullisper, parvi momenti.
Βραχυσίδηρος, brevis, levis, epith. teli.
Βραχυστελέχης, qui parvo seu brevi caudice est. Ex βραχὺς et στέλεχος, *caudex.*
Βραχυστομία, ἡ, brevitas oris. A
Βραχύστομος, ὁ ϗ ἡ, qui brevi est ore, sive parvo orificio. Ex βραχὺς et στόμα.
Βραχυσυλλαβία, ας, ἡ, brevitas orationis, carminis.
Βραχυσύλλαβος, ὁ ϗ ἡ, paucis syllabis constans, epith. pedis, numeri. A συλλαβή.
Βραχυσύμβολος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui parvum seu exiguum symbolum ad convivium confert.
Βραχυτελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, brevem finem habens. Ex βραχὺς et τέλος.
Βραχύτης, ητος, ἡ, brevitas. A βραχύς.
Βραχυτομέω, ῶ, f. ήσω, curte recido. A
Βραχύτομος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, curte recisus. Ex βραχὺς et τέμνω, *seco.*
Βραχυτράχηλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, breve collum habens.
Βραχύυπνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, brevi contentus somno.
Βραχυφαγία, ἡ, tenuitas victus, paucitas.
Βραχυφεγγίτης, ȣ, ὁ, breve et exiguum lumen habens; exiguum lumen præbens, *Suid.* Ex βραχὺς et φέγγος.
Βραχύφυλλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, brevia habens folia.
Βραχυχρόνιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, brevi tempore durans.
Βραχύωτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, breves habens auriculas. Ex βραχὺς et ȣ̃ς, *auris.*
ΒΡΑ'ΧΩ, sono, sonitum seu crepitum edo, strepo. Est onomatopœia. Hinc ἔβραχε, et βράχε, *apud Poetas.* Ἔβραχε χαλκὸς, *Il.* 4, 420.
Βρέγμα, ατος, τὸ, sinciput. A βρέχω.
Βρεγμὸς, ȣ̃, ὁ, idem et ab eod.
Βρέμεσθαι, *fremere,* præs. inf. med. verbi
ΒΡΕ'ΜΩ, fremo, murmuro. Μυρίοις δ' ὅπλοις βρέμων, *Eur. Ph.* 113.
ΒΡΕ'ΝΘΙΞ, vel βρένθις, lactuca:
Βρένθιον, et βρένθειον, τὸ, unguentum e floribus. Unde βρενθινὰ, *fucus.*
ΒΡΕ'ΝΘΟΣ, ȣ, ὁ, tumor, fastus; (2) avicula incerta.
Βρενθύομαι, et βρενθύνομαι, superbio, elato animo sum, eumque gestu et vultu prodo. *Ap. antiquiores,* vox comica; (2) *apud posteriores,* varia quæ ab superbia fiunt, aut cum superbia quadam conjuncta sunt, ut indignor, irascor, fastidio; aut superborum moribus insunt, ut severo et composito vultu aliquid facere, v. gr. meditari, *Ern.* Ὑπὸ φρονήματος βρενθύεται, *Aristoph. Pac.* 26. A βρένθος.
Βρέξις, εως, ἡ, pluvia. A βρέχω.
Βρέξαι, *pluere,* a. 1. inf. act verbi βρέχω.
ΒΡΕ'ΤΑΣ, τὸ, simulacrum rude e ligno.
Βρεφικὸς, ἡ, ὸν, infantilis. A βρέφος.
Βρεφικῶς, infantiliter.
Βρεφοκτονία, ας, ἡ, infanticidium:
Βρεφοκτόνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, infanticida. Ex κτείνω.
ΒΡΕ'ΦΟΣ, εος, τὸ, infans; (2) fœtus animalis cujuscunque, etiam ova; (3) βρεφόθεν, ab infantia.
Βρεφοτροφεῖον, ȣ, τὸ, locus alendis et educandis infantibus destinatus. Ex τρέφω.
Βρεφουργέω, infantem efficio, *Ep.* A βρέφος et ἔργον.
Βρεφύλλιον, ȣ, τὸ, infantulus. Dim. a βρέφος.
Βρέχμα, ατος, τὸ, sinciput: et
Βρεχμὸς, ȣ̃, ὁ, idem: A
ΒΡΕ'ΧΩ, f. ξω, madefacio, irrigo, pluo. Ἤρξατο βρέχειν τȣ̀ς πόδας αὐτȣ̃ τοῖς δάκρυσι, *Luc.* 7, 38. Βρέχει ἐπὶ δικαίȣς ϗ ἀδίκȣς, *Matt.* 5, 45.
ΒΡΙ', *partic.* insep. quæ in *compositione* intensionem notat, redditurque fere per *valde,* vel *vehementer.*

Βριαρὸς, ρὰ, ρὸν, fortis, validus.
Βριαρόχειρ, ὁ ϗ ἡ, robustus.
ΒΡΙΑ'Ω, ῶ, f. άσω, robustum reddo; (2) robustus sum; (3) extollo; (4) tumesco. Ῥεῖα μὲν γὰρ βριάει, ῥέα δὲ βριάοντα χαλέπτει, *Hesiod. Op.* 5.
Βριζόμαντις, εως, ὁ ϗ ἡ, qui ex somniorum interpretatione futura prædicit. Ex βρίζω.
ΒΡΙ'ΖΩ, f. ίσω, vel ξω, post cibum dormio. Ἔνθ' ȣ̓κ ἂν βρίζοντα ἴδοις Ἀγαμέμνονα δῖον, *Il.* 4, 223.
Βριήπυος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, vehementer clamans. Ex βρὶ et ἠπύω, *clamo.*
Βρῖθος, εος, τὸ, pondus, gravitas. A βρίθω.
Βριθοσύνη, ης, ἡ, idem et ab eod. Ut et
Βριθὺς, εῖα, ὺ, *Gen.* έος, είας, έος, gravis.
Βριθύκερως, ω, ὁ ϗ ἡ, gravia habens cornua. Ex βριθὺς et κέρας, *cornu.*
Βριθύνοος, *contr.* βριθύνȣς, ȣ, ὁ ϗ ἡ, gravem et prudentem mentem habens.
ΒΡΙ'ΘΩ, sum gravis, ingravesco, onustus sum; (2) deorsum vergo præ pondere, inclinor; (3) ingruo, impressionem facio; (4) abundo; (5) gravo. Ἡ χειρὶ βρίθεις, ἢ μακρȣ̃ πλάτȣ βάρει, *Soph. Aj.* 130.
Βριμάζω, f. άσω, leonis voce utor: et
Βριμαίνω, f. ανῶ, idem; (2) excandesco. A
Βριμάω, ῶ, fremo, irascor. A
Βρίμη, ης, ἡ, robur, potentia. Μηδείης βρίμῃ, *Apoll. Rhod.* 4, 1677. A βριάω.
Βριμηδὸν, *adv.* cum fremitu.
Βρίμημα, ατος, τὸ, fremitus.
Βρίμηνις, ἡ, iracundia. A βρὶ et μῆνις.
ΒΡΙΜΟ'ΟΜΑΙ, ȣ̃μαι, idem quod βριμάομαι. Ἐβριμȣ̃το τῷ τε Κύρῳ, ϗ τοῖς Μήδοις, *Xen.*
Βριμὼ, όος, ἡ, Proserpina.
Βρισάρματος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, currum gravans. Ex βρίθω et ἅρμα.
ΒΡΙ'ΣΣΟΣ, ȣ, ὁ, echini marini genus.
Βριτομάρτις, Dianæ cognomen.
Βρόγχια, ων, τὰ, pulmonis concava. A βρόγχος.
Βρογχία, ἡ, arteria cartilaginea, aspera.
Βρογχιάζω, f. άσω, p. ακα, deglutio, devoro.
Βρογχοκήλη, ης, ἡ, struma, tumor in gutture seu aspera arteria. A βρόγχος et κήλη.
ΒΡΟ'ΓΧΟΣ, ȣ, ὁ, guttur, fauces; (2) aspera arteria.
Βρογχοπαράταξις, εως, ἡ, qu. prælium gulæ. Vox per jocum ficta, *apud Athen.*
Βρομέω, ῶ, f. ήσω, fremo. A βρέμω.
Βρομιάζω, f. άσω, bacchor. A
Βρόμιος, ȣ, ὁ, Bromius, cognomen Bacchi. A βρόμος.
Βρομιῶτις, τιδος, ἡ, Baccha; (2) vinosa. Πᾶσαι δ' ἐράλαον βρομιώτισι δάκρυ παρειαί, *Oppian. Cyneget.* 4, 300. (2) πίθακι δ' ἐμπέλασαν βρομιώτιδι, *Id. ibid.* 4, 340.
Βρόμοεις, εσσα, εν, fremens, *Naz.* A βρόμος.
Βρόμος, ȣ, ὁ, fremitus, fragor; (2) avena.
Βρομώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, murmur edens. A præc.
Βρονταῖος, αία, αῖον, tonitrualis, tonans:
Βροντάω, ῶ, f. ήσω, tono:
Βροντεῖον, ȣ, τὸ, machina theatralis, qua tonitruum fragores imitantur. A
ΒΡΟΝΤΗ', ῆς, ἡ, tonitru:
Βρόντημα, ατος, τὸ, idem. A βροντάω.
Βροντησικέραυνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, tonans et fulminans.
Βροντογενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, filius vel filia tonitru. Ex βροντὴ et γίνομαι, *nascor.*
Βροντόπαις, αιδος, ὁ ϗ ἡ, idem.
Βροντοποιὸς, ȣ̃, ὁ ϗ ἡ, tonitru faciens. Ex ποιέω.
Βροντόφωνος, ον, vocem gravem, tonitrubus similem, habens. Ex φωνή.
Βροτέων, gen. pl. f. g. *Dor.* pro βροτείων. A
Βρότειος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, mortalis, humanus:
Βρότεος, έα, εον, idem:
Βροτήσιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem. Βεβλήσεται τις θεῶν βροτησίᾳ χερί; *Eurip. Or.* 271. Κακῶν ἀπαλλάξασα τῶν βροτησίων, *Id. Androm.* 1256. A βροτός.
Βροτοβάμων, *Dor.* pro
Βροτοβήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, calcator hominum. Ex βροτὸς et βῆμα, *gressus.*
Βροτόγηρυς, υος, ὁ ϗ ἡ, voce humana loquens.
Βροτοδαίμων, ὁ, semideus, *Hes.*
Βροτοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui est humana specie; (2) homini similis. Ex εἶδος.

Βροτόεις, όεσσα, όεν, saniosus, cruore respersus. A βρότος, *cruor*.
Βροτοκλωστῆρα, ἡ, hominibus faticina, *Man.* A βροτὸς et κλωστήρ.
Βροτοκτονέω, hominem interficio. A
Βροτοκτόνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, homicida. Ex κτείνω.
Βροτολοιγὸς, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem.
ΒΡΟΤΟ'Σ, ȣ, ὁ, mortalis; (2) homo.
ΒΡΟ'ΤΟΣ, ȣ, ὁ, sanies, cruor; (2) sanguis pulvere permixtus. Hinc
Βροτοσκόπος, ον, homines eorumque actiones spectans, inspiciens, epith. Furiarum.
Βροτόσωος, ον, salutaris hominibus.
Βροτοστυγὴς, ὲς, invisus hominibus. A στύγος.
Βροτοφθόρος, ον, hominibus perniciosus. A φθορά.
Βροτόω, ῶ, f. ώσω, cruore inficio, cruento. A βρότος.
Βροτόω, reddo hominem mortalem, *Naz.*
ΒΡΟΥ'ΚΟΣ, seu βροῦχος, ȣ, ὁ, species locustarum, *Lev.* 11, 22.
Βρόχιστος, ὁ, laqueus. A βρόχος.
Βροχὴ, ῆς, ἡ, pluvia vehemens, nimbus. A βρέχω, *humecto*.
Βροχθίζω, f. ίσω, sorbeo; (2) voro; helluor. A
Βρόχθος, ȣ, ὁ, guttur; (2) lagena. A βρόχος.
Βροχθώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, cavus, aridus, epith. lacus. Ἐπὶ βροχθώδει λίμνῃ, *Nic. Ther.* 366.
Βρόχιος μόρος, suspendio, qu. dic. laquearis mors, *Nonn.*
Βροχὶς, ίδος, ἡ, laqueus.
Βρόχος, ȣ, ὁ, idem.
Βρόχω, sorbeo, voro, deglutio: *inus.* unde ἀναβροξεις, καταβρόξειεν, *apud Hom.*
Βρυάζω, f. άσω, floreo, germino; (2) lætor, exsulto. A βρύω.
Βρύγδην, *adv.* cum stridore dentium; (2) fuse. A βρύχω.
Βρύγμα, ατος, τὸ, morsus. Ab eod.
Βρυγμὸς, ȣ, ὁ, stridor dentium; (2) fremitus; (3) rugitus. Ab eod.
ΒΡΥ'ΚΩ, f. ξω, mordeo; (2) rodo; (3) deglutio. (2) ἡ δ' αὖ μιαρὰ βρύκει, exedit, *Soph. Trach.* 987. Βρύκουσά σε τοὺς πλεύμονας καὶ τἄντερ' ἐξαμήσω, *Aristoph. Lys.* 367.
Βρύλλω, potito, subbibo; (2) sorbeo, sorbillo; inebrior. A
ΒΡΥ͂Ν, vox infantium potum petentium.
Βρυόεις, όεσσα, όεν, *Gen.* όεντος, οέσσης, όεντος, muscosus; (2) mollis, friabilis. A
ΒΡΥ'ΟΝ, ȣ, τὸ, muscus. *Angl.* MOSS. (2) alga. *Plin. Angl.* SEA-WRACK.
Βρυοφόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, musci fertilis. Ex φέρω.
Βρυόω, ῶ, f. ώσω, musco oppleo. A βρύον.
Βρύσις, εως, ἡ, quasi dic. scaturitio. A βρύω.
Βρύτεα, ων, τὰ, reliquiæ granorum post excoctam cerevisiam, *item* fæces vinaceæ. A
ΒΡΥ'ΤΟΝ, ȣ, τὸ, cerevisia, potus ex hordeo.
Βρῦτος, ȣ, ὁ, idem.
Βρύττω, idem quod βρύχω, edo, devoro, *E. M.* (2) ab hoc, febri laboro. *Id.*
Βρυχαλέος, έα, έον, rugiens. A βρύχω.
Βρυχανάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, ejulo. Ab eod.
Βρυχάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, rugio, mugio, intremo. Δι' ἃ βρυχηθεὶς τάλας, *Soph. Œd. Tyr.* 1265. βρυχώμενον σπασμοῖσι, *Id. Trach.* 805. Ἐβρυχᾶτο μὲν βρυχοῖσι προσπίτνοντα. *Id. ibid.* 904. Ὑποστενάζει, ταῦρος ὡς, βρυχώμενος. Ab eod.
Βρυχὴ, ἡ, stridor e contritu, v. gr. dentium, fremitus. Hinc
Βρυχηδὸν, *adv.* cum rugitu, cum fremitu:
Βρυχηθμὸς, ȣ, ὁ, rugitus, ejulatio, gemitus:
Βρυχήμα, ατος, τὸ, idem.
Βρύχιος, α, ὁ ϗ ἡ, submersus, mergens, obruens, et strepens fluctibus. A βρύω, (vel potius a βρύχω, unde βρυχὴ, *Ern.*)
Βρυχμὸς, ȣ, ὁ, morsus, rosio, strepitus. A
ΒΡΥ'ΧΩ, f. ξω, frendo, strideo, mordeo cum stridore dentium; (2) fremo; (3) mugio; (4) gemo; (5) *metaph.* furo. Ἔβρυχον τοὺς ὀδόντας ἐπ' αὐτόν, *Act.* 7, 54. (4) ὅστις, ὥσπερ παρθένος, βέβρυχα κλαίων, *Soph. Trach.* 1071. (5) ὑποστενάζει, βρυχώμενος, *Soph. Aj.* 321.

Βρυχώδης, ες, strepens fluctibus.
ΒΡΥ'Ω, f. ύσω, scateo; (2) fundo; (3) germino; (4) floreo; (5) abundo, circumfluo; (6) scatere facio; (7) mano. Μήτι ἡ πηγὴ ἐκ τῆς αὐτῆς ὀπῆς βρύει τὸ γλυκὺ ϗ τὸ πικρόν; *Jac.* 3, 11. Βρύων μελίτταις ϗ προβάτοις; *Aristoph. Nub.* 45.
Βρυώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, idem quod βρυόεις.
Βρυώνη, ἡ, idem quod βρυωνία, *Nic.*
Βρυωνία, ας, ἡ, vitis genus, bryonia. A βρύον. *Angl.* BRYONY.
Βρυωνὶς, ίδος, ἡ, idem et ab eod.
Βρωθεὶς, *rosus*, a. 1. part. pass. verbi βρώσκω.
Βρῶμα, ατος, τὸ, esca, cibus; (2) quod exesum et erosum est. A βρώσκω.
Βρωμάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, proprie, (1) de ruditu asinorum; tum, (2) de clamore aliarum belluarum, ut leonis atque etiam hominum iratorum; (3) fœteo. A βρῶμος.
Βρωματίζω, f. ίσω, cibum do. A βρῶμα.
Βρωμέω, ῶ, f. ήσω, fœteo. A βρῶμος.
Βρώμη, ης, ἡ, cibus, edulium, esca. A βρώσκω (2) ruditus. A βρέμω, *Ern.*
Βρωμήεις, ήεσσα, ῆεν, rudens. A βρωμάομαι.
Βρώμησις, εως, ἡ, ruditus. Ab eod.
Βρωμήτης, ȣ, ὁ, qu. dic. ruditor, rudens.
Βρωμήτωρ, ορος, ὁ, asinus. Νῆσσον δ' ἀγγαλέην βρωμήτορος ἔχετο, *Nic. Ther.* 357. Ab eod.
Βρωμολόγος, ȣ, ὁ, fœtores loquens. Vox inepta *apud Lucian.*
ΒΡΩ͂ΜΟΣ, ȣ, ὁ, graveolentia, fœtor; (2) virus. Hinc
Βρωμώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, fœtidus.
Βρωσείω, esurio, edere cupio. A βρώσκω.
Βρώσιμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, esculentus, edulis. A
Βρῶσις, εως, ἡ, cibus, edulium; (2) ipsa comedendi actio; (3) erosio. A
ΒΡΩ'ΣΚΩ, f. βρώσω, comedo, depasco, consumo. Βεβρωκὼς κακὰ φάρμακ', gramina, *Il.* 22, 94. Hinc
Βρωτικὸς, ἡ, ὸν, edulis, cibo aptus.
Βρωτὴρ, ῆρος, ὁ, comestor, *Nic.* A βρώσκω.
Βρωτὸς, ἡ, ὸν, edulis, esculentus, *Æsch.*
Βρωτὺς, ἡ, cibus, esca, *Hom.*
ΒΥ͂, vox infantis vagientis.
ΒΥ'ΑΣ, ȣ, ὁ, bubo, avis nocturna.
Βυβλάριον, ȣ, τὸ, chartula ex papyro. Dim.
Βύβλινος, ίνη, ινον, chartaceus, papyraceus.
Βυβλίον, τὸ, papyracea charta, in qua nihil scriptum est; (2) funiculus nauticus. A
ΒΥ'ΒΛΟΣ, ȣ, ὁ, papyrus Ægyptia; (2) herba quædam papyro similis; (3) liber.
Βύζην, *adv.* dense. Τὰς μὲν ὧν ἔπλεε ταῖς ναυσὶν ἀντιπρώροις βύζην κλήεσιν ἔμελλον, navibus confertim collocatis, *Thucyd.* 4, 8. A
Βύζω, f. ύσω, refercio; (2) vagio; (3) bubulo. A βύω, *obturo*, vel βῦ, *voce infantium*, vel βύας, *bubo*.
Βυθίζεσθαι, *demergi*, præs. inf. pass. verbi
Βυθίζω, f. ίσω, mergo. A βυθὸς.
Βύθιος, ία, ιον, qui est in profundo, profundus, unde τὰ βύθια, aquatilia; (2) marinus, navalis. Ἐν πτόλεμῳ βυθίῳ, *Oppian. Cyneget.* 2, 62. Ab eod.
Βυθῖτις, quæ est in profundo. Βυθῖτις ψάμμος, *Anthol.* 41. Ab eod.
Βυθίως, *adv.* sub fluctibus. A βύθιος.
ΒΥΘΟ'Σ, ȣ, ὁ, gurges, profundum.
Βυθοτρεφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, in profundo nutritus. Ex βυθὸς et τρέφω, *nutrio*.
Βυκανάω, buccina cano. A
ΒΥΚΑ'ΝΗ, ης, ἡ, buccina. Hinc
Βυκάνημα, ατος, τὸ, clangor buccinarum.
Βυκανίζω, f. ίσω, buccino. Ab eod.
Βυκανιστήριον, ȣ, τὸ, buccina. A
Βυκανιστὴς, ȣ, ὁ, buccinator. A βυκανίζω.
Βύκτης, ȣ, sonans, spirans. Ἦτοι βυκτάων ἀνέμων βρόμος, *Apoll. Rhod.* 1328. A βύζω.
ΒΥ'ΚΗ, ης, ἡ, hordeum madefactum et tostum ad coquendam cerevisiam.
Βυκτέω, ῶ, f. ήσω, vel βύττω, *Hes. Æol.* pro βαπτω, *Ab.* mergo. Vide βάπτω.
ΒΥ'ΡΣΑ, ης, ἡ, corium, pellis.
Βυρσαιέτος, ȣ, ὁ, aquila raptrix τῆς βύρσης, *Ar.*
Βυρσεὺς, έως, ὁ, coriarius. Unde
Βυρσεύω, f. εύσω, corium apparo, concinno.

Βυρσινὸς, pro βεβυρσωμένος, oppletus, refertus, *Ar.*
Βυρσίνη, ης, ἡ, lorum, *Ar.*
Βύρσινος, ίνη, ινον, coriaceus. A βύρσα.
Βυρσὶς, ίδος, ἡ, corium, pellis. Dim.
Βυρσοδεψέω, ῶ, f. ήσω, corium subigo.
Βυρσοδέψης, ȣ, ὁ, coriarius. Ex iisd. Hinc
Βυρσοδεψικὸς, ἡ, ὸν, ad coriarios pertinens.
Βυρσοπαγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, corio contectus, corio compactus. Ex βύρσα et πηγνύω.
Βυρσοπώλης, ȣ, ὁ, coriarius.
Βυρσοπώλης, ȣ, ὁ, corii venditor.
Βυρσοτενὴς, ὲς, corio obductus; Epith. tympani.
Βυρσότονος, ον, idem. A τείνω.
Βυρσοτομὸς, ȣ, ὁ, pellio, *Man.* A τέμνω.
Βυρσόω, ῶ, f. ώσω, corio contego. A βύρσα.
Βυσαύχην, ενος, ὁ, qui humeros adducens humeros contrahit, *Arist.*
Βύσιος, ȣ, ὁ, mensis quidam apud Delphos. A φύω, *germino*, quia eo omnia germinant.
Βύσμα, ατος, τὸ, obturamentum. A βύω.
Βύσσινος, ίνη, ινον, byssinus. A βύσσος.
Βυσσοβαρὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, in profundum labens præ pondere. Ex βυσσὸς et βάρος.
Βυσσοδομεύω, f. εύσω, profunde cogito, machinor. A βυσσὸς et δομεύω pro δομέω.
Βυσσόθεν, *adv.* ex imo. A
Βυσσὸς, ȣ, ὁ, fundum, imum maris, &c. A βυθὸς.
ΒΥ'ΣΣΟΣ, ȣ, ἡ, byssus, lini pretiosissimi genus.
Βυσσόφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, prudens, callidus, tectus animi et consiliorum. Βυσσόφρων Ἐρινὺς, *Æschyl. Choeph.* 649. A φρήν.
Βύσσωμα, ατος, τὸ, profunditas. A βυσσὸς.
Βύστρα, idem quod βύσμα.
ΒΥ'Ω, f. ύσω, obturo, obstruo; (2) impleo; (3) tego. Χρυσίῳ τῶν ταῦτα ποιούντων ἐβύσαν τὸ στόμα, *Aristoph. Pace*, 643. Νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον, *Odyss.* 4, 134.
Βῶ, 1. sing. a. 2. conj. act. v. βαίνω.
Βώδιον, τὸ, bucula. Ex βοίδιον, Dim. a βοῦς.
Βωθεῖν, præs. inf. act. *Ion.* et *contr.* pro βοηθεῖν.
Βωκολιαξεῖς, 2. sing. f. 1. ind. act. *Dor.* pro βȣκολιάσεις, a βȣκολιάζω.
Βωκόλω, *bubulci*, gen. sing. *Dor.* pro βȣκόλȣ.
Βῶκον, *bubulcum*, acc. sing. *Dor.* pro βοῦκον.
Βῶκος, ὁ, idem quod βȣκόλος, *Theocr.*
Βωλάκιον, ȣ, τὸ, glebula. Dim. a
Βῶλαξ, ακος, ὁ, gleba. *Job* 7, 5. A βῶλος.
Βωλάριον, ȣ, τὸ, idem et ab eod.
Βωληδὸν, *adv.* in glebæ modum. Ab eod.
Βώλιον, ȣ, τὸ, glebula. Dim. ab eod.
Βωλίτης, ȣ, ὁ, boletus, fungi genus.
Βωλοκοπέω, ῶ, f. ήσω, glebas frango, occo. Ex βῶλος et κόπτω.
Βωλοκοπία, ας, ἡ, glebarum comminutio, occatio. Ex iisd.
Βωλοποιέω, glebas facio, *Ern.*
ΒΩ͂ΛΟΣ, ȣ, ὁ, gleba; (2) ager; (3) massa; (4) bolus. A βάω, cujus spatium seu moles mensuram fere vestigii pedis exæquat, *Id.*
Βωλοστροφία, ας, ἡ, glebarum inversio. Ex στρέφω.
Βωλοτόμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, glebas secans. Ex τέμνω.
Βωλώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, glebosus. A βῶλος.
Βωμάκευμα, ατος, τὸ, scurrile factum aut dictum. A
Βώμαξ, ακος, ὁ ϗ ἡ, sacrilegus, scurra; (2) ara parva. A βωμὸς. Unde
Βώμευσις, εως, ἡ, aræ exstructio.
Βωμιαῖος, ον, ad aram pertinens. Καὶ βωμιαῖον ἐσχάραν λαῶν, *Soph. in captivis mulieribus.*
Βώμιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, in ara positus, cultus. Οὐδὲ βώμιοι πιτνόντες, *Eurip. Andr.* 357. Μητέρα γηραιὰν βωμίαν ἱδρυμένην, *Id. Suppl.* 93.
Βωμὶς, ίδος, ἡ, arula. Dim. ab eod.
Βωμίστρια, ας, ἡ, quæ ad aram sacra peragit, sacerdos, antistita sacri. Ab eod.
Βωμοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, aræ similis.
Βωμολόχευμα, ατος, τὸ, scurrile factum aut dictum. (Vid. *Ern.*) A
Βωμολοχεύω, f. εύσω, scurram ago.
Βωμολοχία, idem.
Βωμολοχία, ας, ἡ, scurrilitas:
Βωμολοχικὸς, ἡ, ὸν, scurrilis. A

Βωμολόχος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, *proprie*, adsiduus aræ, et quasi insidians. Hinc (2) parasitus; (3) adulator; (4) scurra; (5) avis quædam e monedularum genere. Ex *βωμὸς* et *λόχος*.
Βωμονίκης, ȣ, ὁ, qui ad aram contendit, conviciatur, vel rixatur. Ex *νικέω*.
ΒΩΜΟ'Σ, ȣ̃, ὁ, basis; (2) ara.
Βῶν, *bovem*, acc. sing. *Ion.* et *Dor.* pro *βȣ̃ν*.
Βωνίτης, ȣ, ὁ, bubulcus. A *βȣ̃ς*.
Βῶξ, κὸς, ὁ, vide *βόαξ*.
Βῶς, *boves*, accus. plur. *Dor.* pro *βόας*.
Βῶσαι, *vocare*, a. 1. inf. act. *Ion.* et *Dor.* pro *βοῆσαι*, a *βοάω*.
Βώσαντι, *Poet.* pro *βοήσαντι*.
Βώσας, a. 1. part. act. *Poet.* pro *βοήσας*.
Βωστρέωμες, *vocemus*, 1. pl. præs. conj. act. *Dor.* et *Poet.* pro *βωστρέωμεν*. A
Βωστρέω, f. ήσω, clamo, voco. *Τί με βωστρεῖς; vocas? Aristoph. Ach.* 964. *Ποιήσω τήμερον τȣ̀ς δημότας βωστρεῖν σ' ἐγὼ πεπτώμενον*, *Id. Lys.* 688. *Τόν τε Μανῆν ἢ Σύρα βωστρῆσατω τȣ̃ χωρίȣ*, *Id. Pace*, 1155. A *βοάω*, *clamo*.
Βώταν, *pastorem*, acc. sing. *Dor.* pro *βότην*.
Βώτας, *Dor.* pro *βώτης*, pastor boum, bubulcus. *Βώτας μὰν ἐλέγευ*, *Theocr.* 1, 86.
Βώτης, pastor, *Fem.* *βῶτις*. A *βόσκω*, *pasco*.
Βωτιανείρῃ, *populosæ*, dat. sing. f. g. a
Βωτιάνειρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, alens et educans viros. Epith. agri, ex cujus cultura colonis victus satis redit. Ex *βώτης* et *ἀνὴρ*, *vir*.
Βώτωρ, ορος, ὁ, pastor. A *βόσκω*, vel *βόω*.

Γ.

Γ Tertia Alphabeti Græci litera, quæ *Γάμμα*, ab Hebræorum *Gimel*, dicitur; (2) nota numeralis, significans *tria*, at cum lineola inferne apposita *γ*, *tria millia*.
Γ', pro *γε*, per apostrophen, ob sequentem vocalem vel diphthongum.
Γᾶ, *Dor.* pro *γῆ*, *terra*, vel ead. dial. pro *γέ*.
ΓΑΓΑ'ΤΗΣ, ȣ, ὁ, Gagates, lapis.
ΓΑΓΓΑΛΙ'ΖΩ, f. ίσω, titillo.
Γαγγαμεὺς, έος, ὁ, qui rete in aquam ejectum extrahit, piscator. A
ΓΑΓΓΑ'ΜΗ, ης, ἡ, sagena, rete piscatorium. *Γάγγαμά τ', ἠδ' ὑποχαὶ περιηγέες, ἠδὲ σαγῆναι*, *Opp. Halieut.* 3, 81.
Γάγγαμον, ȣ, τὸ, idem.
Γαγγαμȣλκὸς, ȣ̃, ὁ, idem quod *γαγγαμεύς*. Ex *ἕλκω*.
Γαγγαμὼν, όνος, ὁ, idem quod *γάγγαμον*, *Æsch.*
Γαγγίτης, ȣ̃, ὁ, vel *γαγγιτὶς*, Gangites, gemma.
ΓΑΓΓΛΙ'ΟΝ, ȣ, τὸ, nervi præter naturam contorsio, (tuberculum circa nervos sub cute nasci solitum, *Ern.*)
Γαγγλιώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, ganglio similis; (2) e gangliorum genere. A *γαγγλίον*.
ΓΑ'ΓΓΡΑΙΝΑ, ης, ἡ, gangræna, partis alicujus corporis mortificatio. Hinc
Γαγγραινικὸς, ἡ, ὸν, gangrænæ similis.
Γαγγραινόομαι, ȣ̃μαι, f. ώσομαι, gangræna laboro, gangræna corripior. Ab eod. Hinc
Γαγγραίνωσις, εως, ἡ, gangrænæ ingruescentia.
Γαδαρεὺς, έως, ὁ, Gadarensis. A *Γάδαρα*, quæ urbs fuit in Cœlo-Syria.
Γαδαρηνὸς, ȣ̃, ὁ, Gadarenus. Ab eod.
ΓΑ'ΖΑ, ης, ἡ, gaza, opes, divitiæ; (2) thesaurus. Vox Persica.
Γαζοφυλάκιον, ȣ, τὸ, gazophylacium; (2) ærarium ecclesiasticum. A
Γαζοφύλαξ, ακος, ὁ ϗ ἡ, thesauri custos.
'γαθὲ, *bone*, voc. sing. *per Aphæres.* pro *ἀγαθέ*.
Γαθεῖν, *gaudere*, præs. inf. act. *Dor.* pro *γηθεῖν*.
Γαθέμεναι, præsens ejusdem, *Dor.* pro eod.
Γάθησεν, *gavisus est*, 3. sing. a. 1. ind. act. *Dor.* et *Ion.* cum *ν* ἐφελκ. pro verbo *ἐγήθησε*.
Γαθυλλὶς, vel *γηθυλλὶς*, ίδος, ἡ, cepæ genus, *Nic.*
Γαῖ, *terra*, per apostr. pro *γαῖα*.
ΓΑΙ'Α, ας, ἡ, terra, tellus; (2) regio; (3) patria.
Γαιάοχος, *Dor.* pro *γαιήοχος*, *Soph. Œd. Tyr.* 160.
Γαίῃ, *terræ*, dat. sing. *Ion.* pro *γαίᾳ*.
Γαιηγενὴς, ὲς, terra natus.
Γαίηθεν, *adv.* a terra. A *γαία*.
Γαιήϊος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, terrenus, terrestris.
Γαιήοχος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, terram tuens, moderans, Epith. Dianæ; (2) terram cingens et continens, ambiens, Epith. Neptuni; (1) *γαιάοχόν τ'* [illegible] *Soph. Œd. Tyr.* 160. [illegible]
Γαιη[illegible], qui terra vehitur.
Γαιο[illegible], qui terram describit. Ex *γαῖα* et [illegible]
Γαιο[illegible], ȣ, ὁ, terræ dator.
Γαιȣ̃χος, idem quod *γαιήοχος*.
ΓΑΙΣΟ'Σ, ȣ̃, et *γαῖσον*, *γαῖσα*, gæsum, teli genus.
Γαίτης, ὁ, agricola, *Hes.*
ΓΑΙ'Ω, glorior, superbio, efferor fiducia et gloriatione roboris et virtutum mearum. *Κύδεϊ γαίων*, *Il.* 1, 405.
Γαιώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, terreus. A *γαῖα*.
Γαιωμορία. Vide *γεωμορία*.
ΓΑ'ΛΑ, γάλακτος, τὸ, lac; (2) succus plantæ vel arboris apud medicos, ut Lat. *lac*.
Γαλαθηνὸς, ἡ, ὸν, lacteus. A *γάλα*. Unde
Γαλακτιάω, ῶ, lacte abundo.
Γαλακτίζω, f. ίσω, candorem lactis imitor.
Γαλακτικὸς, ἡ, ὸν, lac referens, lacteus.
Γαλάκτινος, ίνη, ινον, lacteus.
Γαλάκτιον, τὸ, idem quod *γάλα*.
Γαλακτὶς, ίδος, ἡ, et
Γαλακτίτης, ȣ, ὁ, lapis quidam, ita dictus quod lacteum quendam succum emittat.
Γαλακτοδόχος, ον, lacti recipiendo factus, ut mulctra.
Γαλακτοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, lacteus, lac referens.
Γαλακτοθρέμμων, ον, lacte nutritus. A *τρέφω*.
Γαλακτοκόμος, ȣ, ὁ, pastor. Ex *κομέω*.
Γαλακτόομαι, ȣ̃μαι, f. ώσομαι, lactesco, in lac vertor, in naturam lactis degenero. A *γάλα*.
Γαλακτοπίνω, lac bibo.
Γαλακτοποιητικὸς, ἡ, ὸν, lacti augendo aptus. A
Γαλακτοποιΐα, ἡ, lactis augendi vis.
Γαλακτοποσία, ας, ἡ, usus lactis ad bibendum.
Γαλακτοπόταν, acc. sing. *Dor.* pro *γαλακτοπότην*.
Γαλακτοποτέω, ῶ, f. ήσω, lac bibo. A
Γαλακτοπότης, ȣ, ὁ, qui lac bibit.
Γαλακτοτροφέω, ῶ, f. ήσω, lacte alo. Ex *γάλα* et *τροφὴ*, *cibus*.
Γαλακτοτροφία, ας, ἡ, nutricatio quæ fit lacte.
Γαλακτȣργέω, lacticinia conficio.
Γαλακτȣργὸς, ȣ̃, ὁ ϗ ἡ, lacticiniorum confector. Ex *γάλα* et *ἔργον*, *opus*.
Γαλακτȣχέω, ῶ, f. ήσω, lacto. A *γαλακτȣ̃χος*.
Γαλακτȣχία, ας, ἡ, lactatio. Ab eod.
Γαλακτȣ̃χος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, lac habens, lactans, lacte nutriens. Ex *γάλα* et *ἔχω*, *habeo*.
Γαλακτοφάγος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, lacte victitans, lac comedens. Ex *γάλα* et *φαγεῖν*, *comedere*.
Γαλακτοφόριος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, lacti generando aut augendo utilis.
Γαλακτοφόρος, lactifer, lactans. *Εἰδομένȣς αὐτῇσι γαλακτοφόροισι τιθήναις*, *Oppian. Cyneg.* 1, 442.
Γαλακτόχροος, *contr.* *γαλακτόχρȣς*, ȣ, ὁ ϗ ἡ, lactei coloris. Ex *γάλα* et *χρόα*, *color*.
Γαλακτώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, lacteus, albidus; unde *τὸ γαλακτῶδες*, εος, lac et lactis serum.
Γαλάκτωσις, εως, ἡ, mutatio in lac.
Γαλάνας, gen. sing. *Dor.* pro *γαλήνης*.
Γαλανάω, pro *γαληνιάω*, *Suid.*
Γαλαξίας κύκλος, circulus lacteus in cœlo. Et *γαλαξίας λίθος*, lapidis genus.
Γαλαξίεος, pro *γαλαξίας*, *Man.*
Γαλάτης, ȣ, ὁ, Gallus; (2) Gallo-græcus. Hinc
Γαλατία, ας, ἡ, Gallia; (2) Gallo-græcia.
Γαλατικὸς, ἡ, ὸν, Galaticus; (2) Gallicus.
Γαλεάγρα, ας, ἡ, cavea ferrea et quoddam carceris genus; (2) decipula.
ΓΑΛΕ'Η, ης, *contr.* *γαλῆ*, ῆς, ἡ, mustela; (2) catus, felis, *Lev.* 11, 29.
Γαλεοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui ex mustelino genere est; (2) mustelæ similis. Ex *γαλεός*.
Γαλεο[illegible] Ex [illegible]
Γαλε[illegible]; (2) piscis quidam; (3) [illegible]
[illegible]quillus, serenus; (2) hilaris [illegible]
Γαλερωπὸς, ȣ̃, ὁ, oculis lætus et hilaris. Ex *γαλερὸς* et *ὤψ*, *oculus*.
Γαλ[illegible], ὁ ϗ ἡ, idem quod *γαλεοειδής*.
Γαλεώτης, ȣ, ὁ, stellio. A *γαλέη*.
Γαλῆ, ῆς, ἡ, mustela. A *γαλέη*, ex quo contractum est; (2) *quidam interpretantur etiam* felis; *utrumque bene*. Ern.
Γαλη[illegible], αία, αῖον, tranquillus. A *γαλήνη*.
ΓΑΛΗ'ΝΗ, ης, ἡ, serenitas; (2) tranquillitas et hilaritas [illegible]
Γαλ[illegible]ὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, idem quod *γαληνός*.
Γαληνιάω, ῶ, serenus sum, tranquillus sum.
Γαληνίζω, f. ίσω, serenum reddo, tranquillo.
Γαλήνιος, ία, ιον, tranquillus, serenus; (2) hilaris. A *γαλήνη*.
Γαληνισμὸς, ȣ̃, ὁ, serenitas. A *γαληνίζω*.
Γαληνιῶσαν, acc. sing. part. præs. act. f. g. a *γαληνιάω*.
Γαληνόμορφος, ον, tranquillus, *J. Damasc.*
Γαληνὸς, ἡ, ὸν, idem quod *γαλήνιος*. Hinc
Γαλην[illegible]τητος, ἡ, serenitas, tranquillitas.
Γαλην[illegible], ῶ, f. ώσω, sereno, tranquillo.
Γαληνῶς, *adv.* tranquille, tranquillo animo.
Γαληρωπὸς, ȣ̃, ὁ ϗ ἡ, serenum et hilarem vultum habens. Ex *γαληρὸς*, pro *γαλερὸς*, et *ὤψ*.
Γαλιάγκων, ὁ ϗ ἡ, qui est breviori brachio, qu. mustelæ cubitum habens, ancus. Ex *γαλῆ* et *ἀγκών*.
Γάλιον, ȣ, τὸ, galium, herba. A *γάλα*, quod lac coaguli modo cogat.
ΓΑΛΙ'ΟΨΙΣ, εως, ἡ, frutex, urticæ similis, urtica mortua, lamium, *Plin.* *Angl.* ARCHANGEL.
Γαλλαῖος, αία, αῖον, pertinens ad gallos. A
ΓΑ'ΛΛΟΣ, ȣ, seu *γαλλὸς*, ȣ̃, ὁ, gallus, eviratus, spado.
Γαλλομάνης, ὁ, qui est in castratorum sacris, *Man.*
Γαλȣχέω, ῶ, f. ήσω, lacte abundo, lac habeo. Ex *γάλα* et *ἔχω*, *habeo*.
Γαλȣχία, ας, ἡ, abundantia lactis. Ex iisd.
Γάλοως, ἡ, τῆς γάλοω et *γάλως*, ἡ, τῆς γάλω, item *γάλωος*, glos, soror mariti; *Il.* 3, 122. (2) uxor fratris.
Γᾶμαι, a. 1. inf. act. *per Sync.* pro *γαμῆσαι*.
Γαμβρεύω, f. εύσω, connubio jungo, vel socio. *Ἐγεγάμβρευτο δὲ ἤδη καθ' ὁμολογίαν τῷ Ὑρκάνȣ γένει*, *Joseph.*
Γάμβρια, ων, τὰ, munus seu convivium a genero dari solitum. A
Γάμβριος, α, ον, pretiosus, v. gr. vestitus, qualis rex Persarum generis dabat. A
ΓΑΜΒΡΟ'Σ, ȣ̃, ὁ, gener; (2) socer; (3) frater uxoris; (4) sponsus, impr. *ap. Dor.* et *Æol.*
Γαμβροκτόνος, ὁ, genericida, *Lycurg.* A *κτείνω*.
Γαμείτωσαν, 3. pl. præs. imperat. act. v. *γαμέω*.
Γάμεν, 3. sing. a. 1. ind. *Ion.* et *Bœot.* pro *ἠγάμησεν*.
Γαμέσσεται, pro *γαμέσεται*, 3. sing. f. 1. ind. med. *Poet.*
Γαμετὴ, ῆς, ἡ, uxor. A *γαμέω*.
Γαμέτης, ȣ, ὁ, maritus.
Γαμέτις, ιδος, ἡ, uxor, conjux. Ab eod.
ΓΑΜΕ'Ω, ῶ, fut. ήσω, uxorem duco; (2) nubo. *Εἰ κακὸν ἐσμὲν, τί γαμεῖθ' ἡμᾶς;* *Aristoph. Thesm.* 796. *Οὐ γὰρ γαμȣ̃μαι τῷ κασιγνήτῳ ποτὲ*, *Ib.* 907.
Γαμηλία, ἡ, pecunia quam dat novus maritus pro uxore, cum in curiales suos inducit.
Γαμηλιάω, idem quod *γαμέω*, [illegible]
Γαμήλιον, ȣ, τὸ, munus nuptiale. A *γαμέω*.
Γαμήλιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, nuptialis, conjugalis.
Γαμηλιὼν, ῶνος, ὁ, October, vel Januarius.
Γαμησείω, nupturio, uxorem ducere cupio, nuptias desidero. A *γαμέω*
Γαμητέον, uxor ducend... vel nubendum, *Steph.*
Γαμίζω, f. ίσω, nuptui do. Ab eod.
Γαμικὸς, ἡ, ὸν, nuptialis. A *γάμος*.
Γάμιος, ία, ιον, idem et ab eod.

Γαμίσκω, idem quod γαμίζω.

Γάμοιο, gen. sing. *Ion.* pro γάμου.

Γαμεῖτε, *nubat*, 3. sing. præs. opt. med. *contr.* pro γαμέοιτο. A γαμέω.

Γαμοκλοπέω, ῶ, f. ήσω, furtivas nuptias quæro, uxorem alienam corrumpo. A

Γαμοκλόπος, ου, ὁ ϗ ἡ, nuptiarum fur, adulter. A κλέπτω.

Γαμοκλοπία, ἡ, furtivæ nuptiæ, adulterium. *Sibyl.*

Γαμοποιΐα, ἡ, nuptiarum apparatio.

Γάμορος, ὁ, colonus. A γῆ et μείρω, *Æsch.*

Γαμόρω, gen. sing. *Dor.* pro γημόρου.

Γάμος, ου, ὁ, nuptiæ; (2) connubium, matrimonium, conjugium; (3) uxor. (3) ἔξωθεν δέ με γάμοι γ' ἐλῶσι Θεσσαλῶν, Thessalorum uxores, *Eurip. Alc.* 933. Ἰλίῳ αἰπεινᾷ Πάρις οὐ γάμον, ἀλλά τιν' ἄταν ἠγάγετ', *Id. Androm.* 103. Ἐγάμει γάμους πλείονας, *Plutarch. in Antonio.* A γαμέω.

Γαμοστολέω, ῶ, f. ήσω, nuptias paro. A

Γαμοστόλος, ου, ὁ ϗ ἡ, nuptias parans, ornans. Ex γάμος et στέλλω, *orno.*

Γαμοστολία, ἡ, nuptiarum paratio, *Soph.*

Γαμοτελέω, ῶ, nuptias celebro, perago.

Γαμουμένῃ, dat. s. pr. part. pass. f. g. v. γαμέω.

Γαμφαὶ, ῶν, αἱ, maxillæ. A γαμψός.

Γαμφηλαὶ, ῶν, αἱ. A præc.

Γαμψὸς, ἡ, ὸν, incurvus, inflexus, aduncus. A κάμπτω, *flecto.* Hinc

Γαμψότης, ητος, ἡ, curvitas, curvatura.

Γαμψωλὴ, ῆς, ἡ, idem et ab eod.

Γαμψώνυξ, χος, ὁ ϗ ἡ, cui curvi sunt ungues. Ex γαμψὸς et ὄνυξ, *unguis.*

Γαμψώνυχος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Γανάω, idem quod γανόω, *Hes.*

ΓΑ'ΝΟΣ, εος, τὸ, lætitia, voluptas; (2) splendor; *item* quod est in quaque re pulchrum, nitidum, hilare, venustum. Hinc

Γανόω, ῶ, f. ώσω, lætitia adficio; (2) splendeo; (3) lævigo, polio:

Γάνυμαι, lætor, gaudeo. Γάνυσθαι τῷ ἐπαίνῳ, *Luc.* Τοῖσιν ἐγὼ γάνυμαι, *Aristoph. Vesp.* 61

Γανύομαι, f. ύσομαι, idem.

Γάνυσμα, τὸ, idem quod γάνος, *Naz.*

Γανυτελέω, ῶ, opipare apparo; (2) lætitiam efficio, jucunditatem adfero. Ex γάνος.

Γανώδης, ες, (γῆ) plenum solum, *Theophr.*

Γάνωμα, ατος, τὸ, lætitia; (2) splendor. A γανόω.

Γάνωσις, εως, ἡ, idem quod γάνωμα. (2) laquear. (2) ἐπάνω τῆς τοῦ θαλάμου γανώσεως, *Etymol. Magn. in* Ἀλαιμός.

Γαπετὴς, *Dor.* pro γηπετὴς, in terram delapsus Γαπετεῖς δίκ' ὀδόντας, *Eurip. Phœn.* 672.

Γάποτος, ον, *Dor.* pro γήποτος, a terra bibendus.

ΓΑ'Ρ, *conj.* enim; (2) igitur; (3) quippe, scilicet; (4) interdum et redundat: εἰ γὰρ, utinam. Vide in εἰ.

ΓΑΡΓΑΙ'ΡΩ, f. αρῶ, plenus sum; (2) moveor, palpito.

ΓΑΡΓΑΛΙ'ΖΩ, f. ίσω, titillo; (2) lætitia adficio. Γαργαλίζειν τὸν ἄνθρωπον, *Cebes.*

Γαργαλισμὸς, οῦ, ὁ, titillatio. A præc.

Γάργαλος, ου, ὁ, idem:

Γάργαρα, ων, τὰ, dicitur de multitudine insigni. Alioquin urbs Troadis. A γαργαίρω.

ΓΑΡΓΑΡΕΩ'Ν, ῶνος, ὁ, gurgulio: ab

Γαργαρίζω, f. ίσω, gargarizo. Ab eod. Hinc

Γαργαρισμὸς, οῦ, ὁ, ipsa gargarizandi actio.

ΓΑ'ΡΟΝ, ου, τὸ, garum, liquamen piscium sale conditorum.

Γάρος, ου, ὁ, idem.

Γαρύμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro γηρύειν.

Γαρύν, præs. idem *Dor.* formatum.

Γαρύομαι, conqueror, *Dor.* pro γηρύομαι.

Γᾶς, *terræ*, gen. sing. *Dor.* pro γῆς, a γῆ.

Γάσος, ὁ, veterator, *Hes.*

ΓΑΣΤΗ'Ρ, έρος, *per Syncop.* γαστρὸς, ἡ, venter: (2) ventriculus in quem cibus recipitur; (3) uterus. Hinc

Γάστρα, ας, ἡ, fundum vasis, navis, et similium; (2) vas ventricosum.

Γάστρη, ης, ἡ, idem et ab eod.

Γαστρίδιον, ου, τὸ, parvus venter. Dim.

Γαστρίζω, f. ίσω, ventrem expleo, ventrem saburro; (2) opipare et laute accipio; (3) ventrem cædo. Παράβαινε κύκλῳ ϗ γάστριζε σεαυτὸν, *Aristoph. Vesp.* 1517. Ab eod.

Γαστριμαργία, ας, ἡ, ingluvies, helluatio. A

Γαστρίμαργος, ου, ὁ, gulosus, cibi avidus.

Γαστριμάργως, cum cibi aviditate.

Γάστρις, ιος, ὁ, gulosus, lurco, ventri deditus; (2) lumbricus. A γαστήρ.

Γαστρισμὸς, οῦ, ὁ, ventris impletio, ingluvies. A γαστρίζω.

Γαστρίτυλος, ὁ, helluo.

Γαστροειδὴς, ὲος, ὁ ϗ ἡ, formam ventris habens, ventrosus. Ex γαστὴρ et εἶδος, *forma.*

Γαστροκνημία, ἡ, sura, pars tibiæ posterior; (2) pulpa carnis. Ex γαστὴρ et κνήμη.

Γαστροκνήμιον, ου, τὸ, idem et ex iisd.

Γαστρολογία, ίας, ἡ, liber de ventris cupediis, ridiculi causa Archestrati opus. A

Γαστρολόγος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui de rebus ventri gratis disserit et eas exponit.

Γαστρομαντεύομαι, f. εύσομαι, ventre vaticinor.

Γαστρονομία, ας, ἡ, lex ventris, jocose de Archestrati libro. Ex γαστὴρ et νόμος, *lex.*

Γαστροιδὴς, εος, ὁ ϗ ἡ, qui ventre tumidus est. Ex γαστὴρ et οἰδέω, *tumeo.*

Γαστροῤῥαφία, ας, ἡ, ventris vulnerati connexio, fibula facta consutio. Ex γαστὴρ et ῥάπτω, *suo.*

Γαστρόφιλος, ου, ὁ ϗ ἡ, ventri deditus.

Γαστροφορέω, ventre aufero, vel in ventre fero.

Γαστρόχειρ, ρος, ὁ ϗ ἡ, manuum labore vivens. Ex γαστὴρ et χεὶρ, *manus.*

Γαστρώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, ventrosus. A γαστήρ.

Γάστρων, ωνος, ὁ, gulosus, lurco. Ab eod.

Γαυλικὸς, et γαυλιτικὸς, ἡ, ὸν, navalis; χρήματα γαυλικὰ, pecunia de navibus coacta. A

[illegible], ου, ὁ, navigii genus; (2) sentina.

ΓΑΥΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, mulctra, mulctrale, situla.

Γαυλὼς, *mulctras*, acc. plur. *Dor.* pro γαυλούς.

Γαυνάκη, ἡ, mantile villosum, *ap. Cl. Alex.*

Γαυρίαμα, ατος, τὸ, exsultatio, gloriatio. A

Γαυριάω, ῶ, f. άσω, glorior, superbio, efferor, me jacto. Οἱ ἐγαυριῶντο ἐπὶ ξίφεσιν, *Job* 3. 14. Γαυριῶντες ἐπὶ τῷ συγκόψαι τὸν παιδαγωγὸν, *Plut.* A γαῦρος.

Γαυρικὸς, ἡ, ὸν, elatus, superbus. Ab eod.

Γαυριόωντες, *superbientes*, nom. pl. præs. part. act. *Poet.* pro γαυριῶντες. A γαυριάω.

Γαυροειδὴς, ὲς, superbus, *Suid.*

Γαυρόομαι, ῶμαι, superbio, glorior, effero. Τὸν ὅμ' ὦ σὺ κατεθανῇ γαυρουμένην, *Eurip. Hippol.* 502.

Γαῦρος, ρα, ρον, superbus, arrogans, ferox; (2) qui elatus est et aliqua re exultat. Hinc

Γαυρότης, ητος ἡ, superbia, elatio, ferocia.

Γαυρόω, ῶ, f. ώσω, superbio, glorior, efferor.

Γαυρώμα, τὸ, idem quod γαυρότης, *Eur.*

Γαύσαπος, ὁ, gausape.

ΓΑΥΣΟ'Σ, ἡ, ὸν, vel γαῦσος, η, ον, curvus, tortuosus. Hinc

Γαυσόω, ῶ, f. ώσω, curvo.

ΓΕ', *particula*, aliis vocibus fere adnecti solita, certe; (2) cum pronominibus, quidem; (3) quum abundat, omnino; (4) saltem; (5) καίγε, idem quod γε; (6) δ᾽ ὅμως, tamen; (7) καίτοιγε, etsi; (8) μενοῦνγε, imo, vero.

Γέα, ας, *contr.* γῆ, ῆς, ἡ, terra; (2) patria.

Γεάοχος, ου, ὁ ϗ ἡ, terram complectens. Ex γέα et ἔχω, *contineo.*

Γέγαα, 1. sing. perf. ind. med. *Ion.* pro γέγηκα, a verbo *Poet.* γάω, pro γίνομαι.

Γεγάασιν, *geniti sunt*, 3. plur. perf. ejusd.

Γεγάατε, *geniti estis*, 2. plur. perf.

Γεγαθὼς, perf. part. act. *Dor.* pro γεγηθὼς, et hoc *per Syncop.* pro γεγηθηκὼς, a γηθέω.

Γεγάμεν, *natum esse*, perf. inf. med. *Dor.* et *Poet.* pro γεγήκεναι, a verbo γάω.

Γεγανωμένος, perf. part. pass. verbi γανόω pro γανόω.

Γεγεναμένος, *genitus*, perf. part. pass. *Dor.* pro γεγενημένος, a verbo γίνομαι, *fio, nascor.*

Γεγένημαι, *natus fui*, 1. sing. perf. ind. pass.

Γεγενημένον, *factum*, acc. sing. perf. part. pass.

Γεγενῆσθαι, *fuisse*, præs. inf. pass.

Γεγενοίμην, *Poet.* et *Ion.* pro γενοίμην.

Γέγηθα, *per Sync.* pro γεγήθηκα, a γηθέω.

Γεγηθότως, *adv.* cum gaudio, cum lætitia. A γεγηθὼς, quod est a γηθέω.

Γεγήρακα, 1. sing. perf. ind. act. v. γηράσκω.

Γεγόναμεν, *facti sumus*, 1. plur. perf. ind. med.

Γεγόνει, *natus fuerat*, 3. sing. plusq. perf. ind. med. *Ion.* pro ἐγεγόνει, a verbo γίνομαι, *sum.*

Γέγονεν, *factum est*, 3. sing. perf. ind. med.

Γεγραμμένος, perf. part. pass. verbi γράφω.

Γέγραπται, *scriptum est*, 3. sing. perf. ind. pass.

Γεγυμνασιερχηκὼς, perf. part. act. v. γυμνασιαρχέω.

Γεγυμνασμένος, perf. part. pass. v. γυμνάζω.

Γέγωνα, præt. m. verbi γνόω inus. *per metath.* pro γέγνωα, *Steph.*

Γεγωνέμεν, præs. inf. act. *Dor.* pro γεγωνεῖν.

Γεγωνέω, ῶ, f. ήσω, clamo, vociferor. Hinc

Γεγώνησις, εως, ἡ, vociferatio, altus clamor.

Γεγωνίσκω, idem quod γεγωνέω.

Γεγωνόκωμος, valde notus, fama per oppidum pervulgatus. A seq. et κώμη.

Γεγωνὸς, ἡ, ὸν, alto clamore enunciatus, clare pronunciatus; (2) clarum pronuncians; quæ quis audire possit. Πέμπει γεγωνὰ Ζηνὶ κυμαίνοντ' ἔπη, *Æschyl. Sept. contra Theb.* 445. Σαφῆ δ' οὐκ ἔχω γεγωνὸν τ' ὄπα, *Eurip. Hipp.* 585.

Γεγὼς, *natus*, perf. part. med. pro γεγαὼς, et hoc pro γεγηκὼς, a verbo γάω, *nascor.*

ΓΕ'ΕΝΝΑ, ης, ἡ, gehenna, vallis Hinnom; (2) locus suppliciorum. Vox Hebr.

Γεηπονία, ας, ἡ, terræ seu agri cultura. A

Γεηπόνος, ὁ ϗ ἡ, agricola. Ex γέα et πόνος.

Γεηρὸς, ρὰ, ρὸν, terrenus, terrestris. Ex γέα.

Γεηρότης, ου, ὁ, agricola. Ex γέα et ἀρόω.

Γειναμένοιο, *nati*, gen. sing. part. a. 1. med. *Ion.* pro γειναμένου, a verbo γείνομαι.

Γεινάμην, 1. sing. a. 1. med. *Ion.* pro ἐγεινάμην.

Γείναο, 2. sing. a. 1. ind. med. *Ion.* pro γείνατο.

Γείνασθαι, *natum esse*, a. 1. inf. med. verbi ejusd.

Γείναι, 2. sing. præs. ind. *Ion.* pro γείνῃ.

ΓΕΙ'ΝΟΜΑΙ, a. 1. ἐγεινάμην, gignor, nascor; (2) *active de mare et femina*, gigno, procreo; (3) sum.

Γειοκόμος, ου, ὁ, agricola. Ex γῆ et κομέω.

Γειομόροι, ων, οἱ, coloni, qui agrum inter se dividunt. Γειομόροι μύρμηκες ὁμιλαδὸν, *Apoll. Rhod.* 4, 1453. Ex γῆ et μέρος, *portio.*

Γειοπόνος, ου, ὁ ϗ ἡ, agricola.

Γειοτόμον, ου, τὸ, aratrum. A

Γειοτόμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui terram scindit, agricola. Ex γεία, pro γῆ, et τέμνω, *seco.*

Γείσιον, ου, τὸ, septum, lorica; (2) suggrundium. A γεῖσον.

Γεισιποδίζω, f. ίσω, suggrundia fulcio. A γεισίπους. Hinc

Γεισιπόδισις, εως, ἡ, suggrundatio.

Γεισιπόδισμα, ατος, τὸ, suggrundiorum fulcrum.

Γεισίπους, οδος, ὁ, idem. Ex γεῖσον et πούς.

ΓΕΙ'ΣΟΝ, ου, τὸ, suggrunda; pinna muri, pinnaculum. Ῥῆξας παλαιὰ γεῖσα, *Eurip. Or.* 1570. Γεῖσ' ἐπάλξεων ἄπο, *Id. Phœn.* 1165.

Γεῖσος, εος, τὸ, idem; (2) capitellum.

Γεισόω, vel γεισσόω, f. ώσω, suggrunda munio; (2) in suggrundæ modum conformo. Hinc

Γείσσωμα, ατος, τὸ, suggrundatio.

Γείσσωσις, εως, ἡ, idem.

Γείταινα, ης, ἡ, vicina. A γείτων.

Γειτνία, ης, ἡ, vicinitas. Ab eod. Hinc

Γειτνιάζω, f. άσω, vicinus sum; (2) adfinis, cognatus sum.

Γειτνίασις, εως, ἡ, vicinitas. A præc.

Γειτνιάω, ῶ, f. άσω, idem quod γειτνιάζω. Unde

Γειτνιῶσα, *vicina*, præs. part. act. fem. gen.

Γειτονέω, ῶ, f. ήσω, idem quod γειτνιάω.

Γειτονεύω, f. εύσω, idem.

Γειτόνευμα, ατος, τὸ, vicinitas, *Aret.*

Γειτόνησις, εως, ἡ, idem:

Γειτόνημα, ατος, τὸ, idem. A γειτονέω.

Γειτονία, ας, ἡ, idem. A γείτων.

Γείτοσι, *vicinis*, dat. plur. a γείτων.

Γειτόσυνος, ύνη, υνον, vicinus. Ab eod.

ΓΕΙ'ΤΩΝ, ονος, ὁ ϗ ἡ, vicinus; (2) adfinis; (3) similis.

Γειώρας, ου, ὁ, peregrinus; (2) proselytus; al. γειώρας. Vox Syro-Chaldaica ap. τοὺς ὁ.

Γελᾷ, *ridet*, 3. sing. præs. ind. act. pro γελάει.
Γελᾷς, *rides*, 2. sing. præs. ind. act. *Æol.* pro γελᾷς, et hoc per *contr.* pro γελάεις.
Γελᾶν, *ridens*, præs. part. act. *Dor.* pro γελῶν.
Γελανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, hilaris. A γελάω.
Γελάξω, *ridebo*, 1. sing. f. 1. *Dor.* pro γελάσω.
Γελάοισα, præs. part. f. g. *Dor.* pro γελάουσα.
Γελασείω, ridere cupio. Ab eod.
Γελάσιμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, ridiculus, risu dignus.
Γελάσινος, ȣ, ὁ, Democriti cognomentum a ridendo.
Γέλασμα, ατος, τὸ, risus. Ab eod.
Γελάσσαι, a. 1. inf. act. *Poet.* pro γελάσαι.
Γελαστικὸς, ἡ, ὸν, ridendi facultate præditus. Unde γελαστικῶς, ridicule.
Γελαστὴς, ȣ, ὁ, risor, irrisor:
Γελαστὸς, ἡ, ὸν, risu dignus:
Γελαστὺς, ύος, ἡ, risus. Ab eod.
Γελάσωμεν, 1. pl. a. 1. conj. act.
ΓΕΛΑ'Ω, ῶ, f. άσω, rideo; (2) irrideo; (3) splendeo, niteo, floreo, hilaris sum. Γελώμενος πρὸς σȣ γε ϗ τῶν Ἀτρέως διπλῶν στρατηγῶν, derisus ab, *Soph. Phil.* 1014. Ἐγέλων μέγα κεκραγότα μ' οἱ θεώμενοι, *Aristoph. Vesp.* 1278.
Γελεῦσα, præs. part. act. f. g. *Dor.* pro γελῶσα, a γελέω, *Ion.* pro γελάω.
ΓΕ'ΛΓΗ, ης, ἡ, omnis generis merces, scruta; (2) color, tinctura. Ἐπὶ τὴν γελγὴν ἀπαντᾶν, occurrere in foro ubi scruta venduntur, *Lucian. Lexiph.* sic legendus iste locus.
Γελγηθεύω, f. εύσω, decipio. A præc.
Γελγιδόομαι, ȣμαι, in γέλγιδας evado, in nucleos seu spicas divido et discerno. A
ΓΕ'ΛΓΙΣ, ιος, et γελγὶς, ῖδος, ἡ, allii caput seu nucleus.
Γελγοπωλέω, ῶ, f. ήσω, scruta vendo.
Γελγοπώλης, ȣ, ὁ, scrutorum venditor.
Γελγόπωλις, ιδος, ἡ, scrutorum venditrix.
Γελῇς, 2. sing. præs. ind. act. *Dor.* pro γελᾷς.
Γελοιάζω, fut. άσω, ridicula dico, jocor. A γελοῖος. Hinc
Γελοιασμὸς, ȣ, ὁ, jocatio.
Γελοιαστὴς, ȣ, ὁ, jocator, facetus. Ab eod.
Γελοιάω, idem quod γελάω, *Hom.*
Γελοίης, gen. sing. *Ion.* pro γελοίας.
Γελοιΐος, idem quod γελοῖος, *Hom.*
Γελοίοιο, *ridiculi*, gen. sing. *Ion.* A
Γελοῖος, οία, οῖον, jocosus, facetus, urbanus; at γέλοιος, ut Grammaticis placet, ridiculus, irridendus. A γέλως.
Γελοιότης, ητος, ἡ, ridiculum rei.
Γελοίωντες, *ridentes*, *Poet.* pro γελῶντες.
Γελοίως, *adv.* ridicule. A γελοῖος.
Γελόω, idem quod γελάω, *Ep.*
Γέλων, accus. a recto γέλως. Πολὺν δὲ τοῖσιν ἐχθροῖσιν γέλων, *Soph. Antig.* 647. Κᾆτ' ἐς γέλων τὸ πρᾶγμ' ἔτρεψας, *Aristoph. Vesp.* 1260. Ξυντιθεὶς γέλων πολὺν, multa ridicula jactans, *Soph. Aj.* 303.
Γελῶος, ȣ, ὁ, scurra, *Ep.*
Γέλως, ωτος, vel ω, ὁ, risus; (2) maris serenitas. Ἀλγȣ̃σα μὲν δῆτ', εἰ γέλωτ' ἐν σοὶ γελῶ, *Soph. Antig.* 551. A γελάω.
Γελωτοποιέω, ῶ, f. ήσω, risum excito; scurrilia loquor. Ex γέλως et ποιέω.
Γελωτοποιΐα, ας, ἡ, scurrilitas. A
Γελωτοποιὸς, ȣ, ὁ, scurra.
Γεμίζω, f. ίσω, impleo; (2) onero. Γεμίσατε τὰς ὑδρίας ὕδατος, *Joan.* 2, 7. Ἐπεθύμει γεμίσαι τὴν κοιλίαν αὐτȣ̃ ἀπὸ τῶν κερατίων, *Luc.* 15, 16. A γέμω. Hinc
Γεμίσας, a. 1. part. act.
Γεμίσατε, *implete*, 2. plur. a. 1. imperat. act.
Γεμισθῇ, 3. sing. a. 1. conj. pass.
Γέμισμα, ατος, τὸ, impletio, implementum.
Γέμομες, *pleni sumus*, *Dor.* pro γέμομεν.
ΓΕ'ΜΩ, plenus sum, onustus sum, proprie de navi, tum vero de variis aliis, adeoque et de rebus animi. Πόλις δ' ὁμȣ̃ μὲν θυμιαμάτων γέμει, *Soph. Œd. Tyr.* 4.
Γενάρχης, ȣ, ὁ, gentis et familiæ auctor; unde Aborigines, γενάρχαι (2) princeps, nomen magistratus. Ex γένος et ἀρχή.
Γενεὰ, ᾶς, ἡ, natales, ἀπὸ γενεᾶς, a natalibus, a puero; (2) generatio, stirps; (3) progenies, genus; (4) liberi; (5) tempus spatii non satis certi: non tamen infra 25 annos.
Γενεαλογέω, ῶ, f. ήσω, genus recenseo, natales progenitorum investigo; (2) annumero in prosapia aliqua. A γενεαλόγος.
Γενεαλόγημα, ατος, τὸ, idem quod
Γενεαλογία, ας, ἡ, genealogia, generis recensio.
Γενεαλογικὸς, ἡ, ὸν, ad generis recensionem, sive ad genealogiam pertinens. A
Γενεαλόγος, ȣ, ὁ, qui originem et genus alicujus recenset. Ex γενεὰ et λέγω, *dico.*
Γενεῆθεν, genere.
Γενεῆφιν, *generationi*, dat. sing. *Ion.* et per *Paragogen*, τȣ̃ φιν, pro γενεᾷ, a γενεά.
Γενέθλη, ης, ἡ, genus, progenies, genitura. Ὅθεν ἀργύρȣ ἐστὶ γενέθλη, *Il.* 2, 857. A γενεά.
Γενέθλια, ων, τὰ, natalitia. A præc.
Γενεθλιάζω, natalitia ago, celebro. Βȣ̃τον δὲ ἔν τι Σάμῳ γενεθλιάζοντα φασὶ, *App. Bell. Civ.* 4, 134.
Γενεθλιακὸς, ἡ, ὸν, ad natalitia pertinens; (2) genethliacus.
Γενεθλιαλογία, ας, ἡ, prædictio ex natali die, notatio ex sideribus natalitiis. A
Γενεθλιαλογέω, exerceo artem e natali die fata hominum colligendi, et ex illa arte quæstum facio.
Γενεθλιαλόγος, ȣ, ὁ, qui prædictiones e natali die facit. Ex γενέθλια et λέγω, *dico.*
Γενεθλιὰς, άδος, ἡ, dies natalis, nativitas.
Γενεθλίδιος, ȣ, ὁ, natalitius:
Γενεθλιολόγος, ȣ, ὁ, idem quod γενεθλιαλόγος.
Γενέθλιον, ȣ, τὸ, dies natalis hominis, urbis, &c. A γενέθλη. Hinc
Γενέθλιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, natalis, natalitius, θεοὶ γενέθλιοι, penates.
Γενεθλίωμα, ατος, τὸ, genus, sexus.
Γενέθλον, ȣ, τὸ, genus, filius vel filia, proles.
Γένει, dat. sing. *contr.* pro γένεϊ, a γένος.
Γενειάζω, f. άσω, pubesco. A γένειον, *barba.*
Γενειᾶν, præs. inf. act. *contr.* pro γενειάειν.
Γενειὰς, άδος, ἡ, lanugo; (2) barba; (3) genæ. (3) ἀλλ' ἀντομαί σε τῆσδε πρὸς γενειάδος, *Eur. Med.* 709. Ἡ γ' ἐμὴν γενειάδα προσήγετ' αἰεὶ στόματι, *Id. Suppl.* 1099.
Γενειάσδων, præs. part. *Dor.* pro γενειάζων.
Γενειάσκω, barbam emittere incipio. A
Γενειάω, ῶ, barbatus sum; (2) pubesco. A γένειον. Hinc
Γενειήταν, acc. sing. *Dor.* pro γενειήτην, a
Γενειήτης, ȣ, ὁ, et γενειάτης, barbatus.
Γένειον, ȣ, τὸ, mentum; (2) barba. A γένυς.
Γένεο, *fuisti*, 2. sing. a. 2. med. *Ion.* pro ἐγένȣ, a verbo γίνομαι, *sum.*
Γενέσεως, *Att.* et *Ion.* pro γενέσιος, a γένεσις.
Γενέσθαι, a. 2. inf. med. verbi γίνομαι.
Γενέσια, ων, τὰ, natalitia, et quidem proprie de mortuo cujus natalis celebratur. A γένεσις.
Γενεσιάρχης, ȣ, ὁ, originis auctor. Ex ἀρχή.
Γενεσιουργὸς, ȣ, ὁ, originis caussa. Ex ἔργον.
Γένεσις, εως, ἡ, ortus, origo; (2) creatio; (3) generatio, nativitas; *apud Platonem*, id quod semper fluit, et nunquam vere est; (4) genitura, positus cœli tempore nativitatis. A γίνομαι.
Γενέτειρα, ας, ἡ, genitrix, parens. A γενετήρ.
Γενετὴ, ῆς, ἡ, ortus, nativitas. A γίνομαι.
Γενετὴρ, ῆρος, ὁ, genitor, pater. Ab eod.
Γενέτης, ȣ, ὁ, idem et ab eod.
Γενέτωρ, ορος, ὁ, idem et ab eod.
Γενέτο, *fuit*, 3. sing. a. 2. *Ion.* pro ἐγένετο.
Γένευ, 2. sing. a. 2. ind. med. *Ion.* et *Dor.* pro ἐγένȣ.
Γένῃ, *fueris*, 2. sing. a. 2. conj. med.
Γενῆις, ῖδος, ἡ, securis. Ἐκεῖ γὰρ ȣ̃ τι τȣ̃ γενῆδος ἦν πλῆγμ', ȣ̃ δικέλλης ἐκβολὴ, *Soph. Antig.* 253. Ξίφος εἴ ποθεν, ἢ γένυν, ἢ βελέων τι, προσίμψατε, *Id. Phil.* 1249.
Γενηθεὶς, *natus*, a. 1. part. pass. verbi γίνομαι.
Γενήθητι, *nascaris*, 2. sing. a. 1. imperat. pass.
Γενηθήτω, *fiat*, 3. sing. a. ejusd.
Γενήσεται, *erit*, 3. sing. f. 1. ind. med.
Γένησθε, *fueritis*, 2. plur. a. 2. conj. med.
Γενήσομαι, *ero*, 1. sing. f. 1. ind. med.
Γενῆται, ῶν, οἱ, qui ejusdem generis sunt, gentiles. Ab eod.
Γένηται, 3. sing. a. 2. conjunct. med.
Γενηταῖος, α, ον, Genetæus, epith Jovis, *Ap.*
Γενητήριος, α, ον, paternus, *Synes.*
Γενητὸς, ἡ, ὸν, creatus, factus. A γίνομαι.
Γενικὸς, ἡ, ὸν, generalis, γενικὴ πτῶσις, genitivus casus. A γένος. Hinc
Γενικῶς, *adv.* generaliter.
Γέννα, ης, ἡ, genus, progenies. Hinc
Γεννάδας, ȣ, ὁ, generosus; (2) ingenuus.
Γενναιοπρεπῶς, generose.
Γενναῖος, αία, αῖον, ingenuus; (2) nobili loco ortus; (3) naturalis, avitus, insitus; (4) generosus, strenuus; (5) vehemens, validus. (3) ȣ̃ γάρ μοι γενναῖον, non enim mihi avitum est, *alii interpretantur* decorum est. *Sed perinde est*, *Il.* 5, 253. (5) γενναία δύη, acer dolor, *Soph. Aj.* 951. Περιτειχισμῷ τε γενναίῳ τε καὶ μεγίστῳ ἡ πόλις τείχει, *Herodian.* 3, 2. Ab eod.
Γενναιότης, ητος, ἡ, generositas. Γενναιότης σοι ἔνεστι, generosus tibi inest animus, *Eurip. Phœn.* 1674. A γενναῖος.
Γενναίως, *adv.* generose, fortiter. Ab eod.
Γεννᾶται, *nasceretur*, 3 sing. præs. conjunct. pass. *contr.* pro γεννάηται, a γεννάω.
Γέννατο, *fuit*, 3. sing. a. 1. ind. med. *Ion.* et *Æol.* pro ἐγένατο, a verbo γίνομαι, *sum.*
Γεννάω, ῶ, genero, progigno, *de viris*; pario, *de mulieribus*; (2) pario, *Metaph.* Σῶμα γεννᾶν μέγα, magna corporis mole esse, *Soph. Aj.* 1077.
Γεννηθεὶς, *natus*, masculinum gen.
Γεννηθὲν, aor. 1. part. pass. n. g. A γεννάω.
Γεννηθέντος, gen. sing. a γεννηθείς.
Γέννημα, ατος, τὸ, quod natum seu procreatum est, progenies; (2) fructus. A γεννάω.
Γεννῆσαι, a. 1. inf. act. verbi γεννάω. Unde
Γέννησις, εως, ἡ, nativitas, generatio:
Γεννήτειρα, ας, ἡ, genitrix, parens, mater:
Γεννητὴς, ȣ, ὁ, generator:
Γεννητικὸς, ἡ, ὸν, generandi vim habens, genitalis:
Γεννητὸς, ἡ, ὸν, genitus, natus; (2) mortalis:
Γεννήτωρ, ορος, ὁ, genitor, parens.
Γεννικὸς, ἡ, ὸν, generosus, fortis. A γέννα.
Γεννικῶς, *adv.* generose, fortiter.
Γεννοδότειρα, genitrix, epith. Veneris.
Γεννῶσα, *generans*, præs. part. act. *contr.* pro γεννάουσα, a verbo γεννάω.
Γενοίατο, 3. pl. a. 2. opt. med. *Dor.* pro γενοίντο.
Γενόμενος, *natus*, aor. 2. part. med.
Γένος, εος, τὸ, genus, progenies, familia; (2) gens, natio; (3) stirps; (4) Genus, cui opponitur Species. A γίνομαι.
Γενȣ̃, *sis*, 2. sing. aor. 2. imperat. med.
Γενȣ̃μαι, *fiam*, f. 2. ind. med.
Γένȣς, *generis*, g. sing. *contr.* pro γένεος, a γένος.
Γενέσης, ȣ, ὁ, genere propinquus. A γένος.
ΓΕ'ΝΤΑ, ων, τὰ, carnes, viscera. Γέντα συὸς φλιδόωντος ἀλοιφῇ, viscera suis rupti e pinguedine, *Nic. Alexiph.* 556. Γέντα βοὸς μέλδοντες, artus bovis elixantes, *Callim. Fragm.* 309.
ΓΕΝΤΙΑΝΗ', ῆς, ἡ, gentiana, herba. *Angl.* GENTIAN, or FELWORT.
Γέντο, *fuit*, 3. sing. a. 2. med. *Poet.* pro ἐγένετο, a verbo γίνομαι, *sum, nascor.*
ΓΕ'ΝΥΣ, υος, ἡ, mentum, maxilla; (2) barba; (3) securis. Παγχάλκων γενύων πλαγὰ, *Soph. Elect.* 195.
Γένωμαι, *fiam*, a. 2. conj. med. v. γίνομαι.
Γενώμεθα, *efficeremur*, 1. plur. a. ejusd.
Γεοειδὴς, ὲς, terreus. Ex εἶδος.
Γεόομαι, ȣ̃μαι, in terram vertor.
Γεȣ̃χος, ȣ, ὁ, terram continens, qui terram suo ambitu complectitur. Ex γέα et ἔχω.
Γέρα, nomen plurale contractum ex γέραα, ultima longa, a recto γέρας, munus. Γέρα τάδ' ἂν τάφοισι δέξασθαι νέκυς, *Soph. Elect.* 443. Οὔτι γὰρ γέρα πατρὶ διδόντες, *Eurip. Phœn.* 881.
Γεράεσσι, vel γεράεσιν, dat. pl. *Ion.* et *Poet.* pro γέρασι, a γέρας, *munus.*
Γεραιὰ, ᾶς, ἡ, anus; (2) matrona. Γεραιαὶ, Bacchæ mulieres. (1) γεραιᾷ δ' ἐκποδὼν χωρήσομαι, *Eurip. Hec.* 52. A

Γεραιὸς, ὰ, ὸν, senilis; (2) *masc.* senex, vir venerabilis, magnæ autoritatis. A γέρων.
Γεραιόφλοιος, ον, senili cortice, maturus, *Ep.*
Γεραίρω, muneror honoris caussa, orno; (2) veneror, magni facio. Τραγικοῖσι χοροῖσι αὐτὸν ἐγέραιρον, *Herodot.* Μέλπε, ϗ γέραιρε φωνῇ πᾶσα, χορομανεῖ τρόπῳ, *Aristoph. Thesm.* 970. A γέρας.
Γεραίτερος, *senior,* per Syncop. pro γεραιότερος, *natu major,* Soph. Œd. Col. 1294.
Γεράνδρυον, ου, τὸ, (al. γεράνδειον) arbor annosa. Ex γέρων et δρῦς, *arbor.*
Γεράνιον, ου, τὸ, grus, machina; (2) Geranium, herba, *Plin.* *Angl.* CRANESBILL.
Γερανίτης, ου, ὁ, sc. λίθος, geranites, lapis quidam. A γέρανος.
Γερανοβοτία, ας, ἡ, grex gruum pascentium. A βόσκω.
Γερανομαχία, ας, ἡ, pugna cum gruibus.
ΓΕ'ΡΑΝΟΣ, ου, ἡ, grus, avis; (2) saltationis genus; (3) machina scenica; (4) machina tollendis oneribus comparata.
Γεραὸς, οῦ, ὁ, senex; (2) honoratus. A γέρων.
Γεράραι, a. 1. inf. act. verbi γεραίρω.
Γεραρὸς, ρὰ, ρὸν, honorandus, venerandus, augustus. Οὐδ' οὕτω γεραρόν, *Il.* 3, 170. Ab eod.
ΓΕ'ΡΑΣ, ατος, τὸ, præmium, munus; (2) honor. Τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων, *Il.* 4, 323. Hinc
Γεράσμιος, ου, ὁ ϗ ἡ, honoratus, honore et præmio dignus; (2) honorificus; (3) senilis. Πρὸς σὲ γονάτων, καὶ τριχὸς γερασμίας, *Eurip. Phœn.* 930.
Γερασφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, præmium ferens; (2) præmium capiens. Ex γέρας et φέρω.
Γερατοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.
Γεράων, gen. pl. *Ion.* pro γεράτων, a γέρας.
Γεργέριμος, ὁ ϗ ἡ, epith. olivæ, estque decidua, quæ ob maturitatem sponte decidit.
Γέρεα, nom. pl. *Ion.* pro γέρατα, a γέρας.
Γερήνιος, ου, ὁ ϗ ἡ, epith. Nestoris, *ap. Hom.* honoratus. A γέρας, aut a loco Γερήνα.
Γερηφορία, ἡ, honores. A φέρω.
Γέρον, *senex,* vocat. sing. a γέρων, *senex.*
Γεροντάγωγέω, ῶ, f. ήσω, senem instituo; (2) senem duco, *Soph. Œd. Col.* 348. A
Γεροντάγωγὸς, οῦ, ὁ, qui senem instituit.
Γερόντειος, εία, ειον, senilis. A γέρων.
Γεροντιαῖος, αία, αῖον, idem et ab eod.
Γεροντία, ἡ, senectus; (2) Lacedæm. senatus.
Γεροντιάω, ῶ, senium et delirium resipio, ad senilem modum deliro, desipio. Ab eod.
Γεροντικὸς, ἡ, ὸν, senilis. Ab eod.
Γερόντιον, τὸ, vetulus, senex; (2) senatus.
Γεροντικῶς, *adv.* seniliter.
Γεροντοδιδάσκαλος, ου, ὁ, qui senis, atque adeo parum docilis præceptor est.
Γεροντοκομεῖον, ου, τὸ, locus ubi senes tractantur et curantur. Ex γέρων et κομέω, *curo.*
Γέρουσι, *senibus,* dat. plur. a γέρων.
Γερουσία, ας, ἡ, senatus. A γερούσιος. Hinc
Γερουσιαστὴς, οῦ, ὁ, senator.
Γερούσιος, ου, ὁ ϗ ἡ, ad senes vel principes reip. pertinens; (2) honorabilis. A γέρων.
Γεῤῥάδια, ων, τὰ, storeæ ex vimine, aut junco. A
ΓΕ'ῤῬΟΝ, ου, τὸ, scutum Persicum ex vimine textum; (2) quodvis instrumentum defensionis. γέρρα "booths". Dem. Cor. 53.
Γεῤῥοφόρος, miles qui scuto vimineo utitur.
Γέρυνος, ὁ, parva rana. *Nic.* al. γυρῖνος, et γερῖνος, *Eust.*
ΓΕ'ΡΩΝ, οντος, ὁ, senex; (2) *in plural.* senatores, curia; (3) colus.
Γερωχία, ἡ, pro γερουχία, i. e. γερουσία senatus.
Γευθμὸς, οῦ, ὁ, gustus. A γεύω.
Γεῦμα, ατος, τὸ, idem et ab eod. Hinc
Γευματίζω, f. ίσω, gusto.
Γεύμεθα, 1. plur. perf. ind. pass. *Ion.* et *Dor.* pro γεγεύμεθα, a γεύω.
ΓΕΥ'ΟΜΑΙ, gusto, experior, periculum facio. Εἰ μὴ γεύσεταί σφι ἡ χώρη τὰ ἀπὸ Διὸς, irrigetur pluviis, *Herodot.* Μὴ διατρίψῃς ἀλλὰ γεῦσαι τῆς θύρας, *Aristoph. Ran.* 461. Ἐγευσάμην βραχύ τι μέλιτος, 1 *Sam.* 14, 29. Ἄλλων τι μόχθων μυρίων ἐγευσάμην, *Soph. Trach.* 1101. Τῆς σῆς δὲ τόλμης εἴσομαι γεγευμένος, *Eurip. Hippol.* 663.
Γευσάμενος, a. 1. part. med.
Γεῦσις, εως, ἡ, gustatio. A γεύω. Unde
Γευστήριον, ου, τὸ, gustandi instrumentum; (2) poculum quo vinum gustatur.
Γευστικὸς, ἡ, ὸν, gustatorius.
Γευστὸς, ἡ, ὸν, qui gustari potest.
ΓΕΥ'Ω, fut. εύσω, gustare facio, gustandum præbeo, cibum potumve do.
ΓΕ'ΦΥΡΑ, ας, ἡ, pons; (2) intervallum inter binos instructæ aciei ordines; (3) locus quisque patulus, unde elabi et aliquo in tutum pervenire licet, *Ern.* (2) τί δ' ὀπιπτεύεις πολέμοιο γεφύρας; *Il* 4, 371.
Γεφυρίζω, f. ίσω, e ponte scommata in aliquem jacio; (2) derideo, cavillor, subsanno. A præc.
Γεφύριον, ου, τὸ, ponticulus. Dim. a γέφυρα.
Γεφυρισμὸς, οῦ, ὁ, derisio, cavillatio. A γεφυρίζω. Unde
Γεφυριστὴς, οῦ, ὁ, cavillator, irrisor.
Γεφυροποιέω, ῶ, f. ήσω, pontem facio, viam aliquam munio. A
Γεφυροποιὸς, οῦ, ὁ, pontifex, qui pontem facit.
Γεφυροῦν, præs. inf. pro γεφυρόειν. A
Γεφυρόω, ῶ, f. ώσω, ponte jungo, pontem impono. Γεφυροῦν διάβασιν, *Polyb.* τοὺς ποταμοὺς νεκροῖς, *Luc.* Ex γέφυρα. Hinc
Γεφύρωμα, ατος, τὸ, ipsum opus jungendi ponte fluvium; (2) transitus fluminis.
Γεφύρωσις, εως, ἡ, pontium exstructio:
Γεφυρωτὴς, οῦ, ὁ, qui pontes exstruit.
Γεωγραφέω, ῶ, f. ήσω, terrarum orbem describo oratione. A γεωγράφος.
Γεωγραφία, ας, ἡ, descriptio terræ. Ab eod.
Γεωγραφικὸς, ἡ, ὸν, ad terræ descriptionem pertinens; (2) terræ descriptionis peritus; hinc (3) γεωγραφικὰ, ῶν, τὰ, commentarii de terræ descriptione. Ab eod.
Γεωγραφικῶς, geographice, more geographi.
Γεωγράφος, ου, ὁ, qui terram, seu terræ situm, describit. Ex γέα et γράφω, *scribo.*
Γεωδαισία, ας, ἡ, terræ divisio, distributio, partitio. Ex γέα et δαίω, *divido.*
Γεώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, terreus, terrenus. A γέα.
Γεωλοφία, ας, ἡ, tumulus, collis. A γεώλοφον.
Γεώλοφον, ου, τὸ, collis, tumulus. A
Γεώλοφος, ου, ὁ ϗ ἡ, e terra instar tumuli, seu collis elevati; (2) *Subst.* ὁ, tumulus; (3) homo crassus, stupidus, inutile terræ pondus.
Γεωμετρέω, ῶ, f. ήσω, terram metior; (2) disco vel exerceo geometriam. Γεωμετρῆσαι βούλομαι τὸν ἀέρα ὑμῖν, *Aristoph. Av.* 1001. A
Γεωμέτρης, ου, ὁ, geometra, agri mensor. Hinc
Γεωμετρία, ας, ἡ, geometria, terram dimetiendi scientia.
Γεωμετρικὸς, ἡ, ὸν, ad geometriam seu geometram pertinens; (2) geometriæ peritus. Ab eod.
Γεωμετρικῶς, *adv.* geometrice, proportione.
Γεωμιγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, terra mixtus; (2) terrenus. Ex γέα et μίγνυμι, *misceo.*
Γεωμορία, ας, ἡ, agricultura. A γεωμόρος.
Γεωμόριον, ου, τὸ, terræ portio. Ab eod.
Γεωμορικὸς, ἡ, ὸν, (νόμος,) agrarius.
Γεωμόρος, ου, ὁ, agricola, colonus. Ex γέα et μείρω, *divido.*
Γεωνόμος, ου, ὁ, qui agrum distribuit. Ex νέμω.
Γεωπείνης, ου, ὁ, qu. dic. qui terræ fame laborat, qui parum terræ possidet; (2) famelicus. Ex γέα et πεῖνα, (potius a πένομαι, *laboro,* Ern.)
Γεωπονέω, ῶ, f. ήσω, terram colo. Ex πόνος.
Γεωπονία, ας, ἡ, agricultura.
Γεωπονικὸς, ἡ, ὸν, ad agriculturam pertinens.
Γεωπόνος, ου, ὁ, agricola.
Γεωργέω, ῶ, f. ήσω, terram colo, agriculturam exerceo. Γεωργεῖν τὴν γῆν, *Dem.* A γεωργός.
Γεώργημα, ατος, τὸ, agricolatio. A præc.
Γεωργήσιμος, ὁ ϗ ἡ, ad colendum idoneus, fertilis.
Γεωργία, ας, ἡ, agricultura. A γεωργός.
Γεωργικὸς, ἡ, ὸν, ad agriculturam pertinens: hinc γεωργικὰ, τὰ, libri de agricultura.
Γεώργιον, ου, τὸ, agricolatio; (2) arvum, ager aratus. Ab eod.
Γεωργὸς, οῦ, ὁ, agricola; (2) vinitor; (3) colonus quivis. Ex γέα et ἔργον. Hinc
Γεωργώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, rusticus. Κατὰ τὸ γεωργῶδες, agricolarum sive rusticorum more.
Γέωροι, ων, οἱ, et γεῶραι, οἱ, qui terram custodiunt, agrorum custodes. Ex οὖρος.
Γεωρυχέω, ῶ, f. ήσω, terram fodio. A
Γεωρύχος, ου, ὁ, qui terram fodit. Ex γέα et ὀρύσσω, *fodio.*
Γεωτόμος, ου, ὁ, qui terram scindit, agricola. Ex γέα et τέμνω, *scindo.*
Γεωτρωγία, ἡ, victus e rebus terræ natis; pro *infantibus opponitur* lacti, et est cibus non liquidus quivis. Ex γέα et τρώγω.
Γεωφάνιον, ου, τὸ, locus in quo metalla nascuntur seu apparent. Ex γέα et φαίνομαι, (nisi potius sit γεωψάνιον ubi glebæ terrestres metallis fœtæ excoquuntur, *Ern.*)
Γεωφύλαξ, ακος, ὁ, custos agri.
Γεωχαρὴς, ὲς, gaudens terra, libenter in terra versans. Ex χαίρω.
Γῆ, γῆς, ἡ, terra; (2) regia. *Contr.* e γέα.
Γηγενέτης, ου, ὁ, terrigena, terræ filius. Γίγαντι γηγενέτᾳ προσόμοιος, *Eurip. Phœn.* 129. Ex γῆ et γίνομαι, *nascor.*
Γηγενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, idem; (2) indigena; (3) gigas. Ex iisd.
Γήδιον, ου, τὸ, agellus. Dim. a γῆ.
Γῆθεν, *adv.* e terra. Ab eod.
Γήθεον, *Ion.* pro ἐγήθεον. A
ΓΗΘΕ'Ω, ῶ, f. ήσω, gaudeo, lætor. Τίς ἂν τάδε γηθήσειε; *Il.* 9, 77. Γήθησεν δὲ μέγα φρεσὶ Γαῖα πελώρη, *Hesiod. Theog.* 173.
Γήθησαν, 3. pl. a. 1. ind. *Ion.* pro ἐγήθησαν.
Γηθήσει, *lætatus sit,* 3. sing. a. 1. opt. act. *Æol.* pro γηθήσαι.
Γήθειον, τὸ, pro γήθυον, *Ar.*
Γῆθος, εος, τὸ, gaudium. Φρονήματος μεστοὶ καὶ γήθους, *Plutarch. in Agesilao,* 612. A γηθέω.
Γηθόσυνη, ης, ἡ, idem. A γῆθος.
Γηθόσυνος, ύνη, υνον, lætus, lætabundus.
Γηθοσύνως, *adv.* læte.
Γηθυλλὶς, ίδος, ἡ, idem; (2) olus porro simile.
ΓΗ'ΘΥΟΝ, ου, τὸ, genus cepæ.
Γήθω, idem quod γηθέω.
Γήϊνος, ου, ὁ ϗ ἡ, terrenus; (2) corruptioni obnoxius; (3) mortalis. A γῆ.
Γήϊος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ab eod.
Γηΐτης, ου, ὁ, agricola, rusticus. Ab eod.
Γηκινία, ἡ, terræ motus, *Hes.*
Γήκινος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui terram quatit vel movet. Ex γῆ et κινέω, *moveo.*
Γηλεχὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, humi cubans, cui humi lectus est. Ex γῆ et λέχος, *lectus.*
Γήλοφος, ου, ὁ, tumulus, pro γεώλοφος.
Γῆμαι, aor. 1. inf. *per Sync.* pro γαμῆσαι.
Γήμας, *qui uxorem duxit,* part. aor. 1.
Γήμασθαι, aor. 1. inf. med. *per Sync.* pro γαμήσασθαι.
Γημόρος, ου, ὁ, agricola. Ex γῆ et μείρω.
Γηουχέω, ῶ, f. ήσω, agrum habeo, possideo. Ex γῆ et ἔχω.
Γηοῦχος, ου, ὁ, terram habens; (2) terram continens, *de Neptuno.* Ex iisd.
Γηπάτταλος, ου, ὁ, paxillus terræ.
Γήπεδον, ου, τὸ, ager, fundus, solum; (2) solum, quod adjacet prædiis urbanis.
Γηπετὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, in terram delapsus. Ex γῆ et πίπτω, *cado.*
Γηπονέω, ῶ, f. ήσω, agrum colo. A γηπόνος.
Γηπονία, ας, ἡ, agricultura. Ab eod.
Γηπονικῶς, *adv.* rustice, more agricolarum.
Γηπόνος, ου, ὁ, agricola. Ex γῆ et πόνος.
Γήποτος, ον, terræ epotandus, *Æsch.*
Γήρα, dat. sing. *Ion.* et *Att.* pro γήρατι, *senectuti* vel *senectute:* aliquoties redditur *tandem,* ut in hoc Sophoclis versu, Γήρα τοι φρονεῖν ἐδίδαξαν, sapere tandem docentur, *Antig.* 1353. A γῆρας.

Γηραιὸς, *αιὰ, αιὸν*, senex, senilis, senio confectus, grandævus. A γῆρας.
Γηράλεος, *έα, έον*, idem et ab eod.
Γηράλιος, *α, ον*, idem; (2) tristis, acerbus.
Γήραμα, *ατος, τὸ*, senium; (2) floccus vanescentis floris. (2) οἱ πάππου οἵ τινές εἰσι γηράματα ἀκάνθης, σημεῖον ἐγένοντο ἀνέμου, *Scholiast. ad Aratum*, 118, 1. A γηράω.
Γηράναι, præs. inf. act. v. γήρημι, *senesco.*
Γηράντεσσι, *senescentibus*, dat. pl. a. 1. part. act. *Poet.* et *Ion.* pro γηρᾶσι, et hoc pro γηράσασι, a γηράσας, verbi γηράω, *senesco.*
Γηρὰς, *senescens*, præs. part. verbi γήρημι.
ΓΗ'ΡΑΣ, *ατος, τὸ* senectus, senium.
Γηράσῃς, *senueris*, 2. sing. a. 1. conj. act. verbi
Γηράσκω, f. άσω, senesco. A
Γηράω, ῶ, f. άσω, idem. Αὐτὰρ ἐπεὶ Λυκόοργος ἐνὶ μεγάροισιν ἐγήρα, *Il.* 7, 148. A γῆρας.
Γήρειον, *ου, τὸ*, idem quod γήραμα. Ab eod.
Γηροβοσκέω, ῶ, f. ήσω, in senectute alo. Εἶχον ἐλπίδας πολλὰς ἐν ὑμῖν γηροβοσκήσειν τ' ἐμὲ, *Eurip. Med.* 1032.
Γηροβοσκία, *ας, ἡ*, sustentatio senis:
Γηροβοσκὸς, *οῦ, ὁ ϗ ἡ*, senum nutritor, qui aliquem in senectute alit. Ex γῆρας et βόσκω.
Γηροκομεῖον, *ου, τὸ*, locus quo aluntur senes. Ex γηροκόμος. Unde
Γηροκομέω, ῶ, f. ήσω, curam senis gero.
Γηροκομία, *ας, ἡ*, cura et nutritio senum.
Γηροκομικὸς, *ἡ, ὸν*, ad curam alendi senes pertinens.
Γηροκόμος, *ου, ὁ ϗ ἡ*, qui curam habet senum. A γῆρας et κομέω, *curam gero.*
Γηροτροφεῖον, *ου, τὸ*, locus in quo senes aluntur.
Γηροτροφέω, ῶ, f. ήσω, in senectute alo.
Γηροτροφία, *ας, ἡ*, actio et cura alendi senes:
Γηροτρόφος, *ου, ὁ ϗ ἡ*, senes nutriens. Ex γῆρας et τρέφω. Obs. *Hæc verba omnia scribuntur et per ω*, Ern.
Γηρυόνας, gen. sing. *Dor.* pro γηρυόνης, a γηρυόνη, *garrula.*
ΓΗ'ΡΥΣ, *υος, ἡ*, vox: ἴα γῆρυς, *Il.* 4, 437.
Γήρυμα, *ατος, τὸ*, vox. A
Γηρύω, f. ύσω, sono; velut pro mugire, canere, &c. (2) loquor, dico, conqueror. Γηρύετ' ἀνθρώπων ἄδικον νόον, *Hesiod. Op.* 258. A γῆρυς.
Γήρως, gen. sing. *Ion.* et *Att.* pro γήρατος.
Γήτειον, *ου, τὸ*, idem quod γήθυον
Γήτης, *ου, ὁ*, agricola, rusticus. A γηΐτης.
Γητομέω, ῶ, f. ήσω, terram scindo seu findo. A
Γητόμος, *ου, ὁ*, qui terram findit seu scindit. Ex γῆ et τέμνω.
Γηφάγος, *ου, ὁ ϗ ἡ*, qui terra vescitur; (2) pauper, qui terræ oleribus se sustentat.
Γήχυτον, *ου, τὸ*, exterior pars terræ mollis et minime lapidosa. Ex γῆ et χύω, *fundo.*
Γιγανταῖος, *αία, αῖον*, giganteus. A γίγας.
Γιγάντειος, *εία, ειον*, idem. Ab eod.
Γιγαντιάω, ῶ, gigantes imitor, gigantum similis sum.
Γιγαντολέτειρα, *ας, ἡ*, gigantum perditrix, epith. Minervæ.
Γιγαντολέτης, *ου, ὁ*, gigantum perditor et extinctor. Ex γίγας et ὄλλυμι, *perdo.*
Γιγαντολέτις, *ιδος, ἡ*, idem quod γιγαντολέτειρα.
Γιγαντολέτωρ, *ορος, ὁ*, idem quod γιγαντολέτης.
Γιγαντομαχία, *ας, ἡ*, pugna gigantum.
Γιγαντοραιστὴς, (a ῥαίω) idem quod
Γιγαντοφόνος, *ου, ὁ ϗ ἡ*, qui gigantes interficit.
Γιγαντώδης, *εος, ὁ ϗ ἡ*, giganti similis.
ΓΙ'ΓΑΡΤΟΝ, *ου, τὸ*, quod in acino osseum seu lapidosum est, granum acini. *Numb.* 6, 4. (2) uva, pars pro toto. (2) ἀφ' ὧν ἄνευ γιγάρτων, *Aristoph. Pax.* 634. Hinc
Γιγαρτώδης, *εος, ὁ ϗ ἡ*, plenus γιγάρτων.
ΓΙ'ΓΑΣ, *αντος, ὁ*, gigas.
ΓΙΓΓΙ'ΔΙΟΝ, *ου, τὸ*, herbula, pastinacæ sylvestri similis.
ΓΙΓΓΛΙΣΜΟ'Σ, *οῦ, ὁ*, titillatio; (2) risus petulans.
Γιγγλυμοειδὴς, *έος, οῦς, ὁ ϗ ἡ*, cardini similis, de commissura articulorum, ut cubiti et brachii. A seq. et εἶδος.
ΓΙΓΓΛΥΜΟ'Σ, *οῦ, ὁ*, cardo januæ; (2) ossium quædam junctura instar vertebræ.

Γιγγλυμοῦσθαι, jungi velut cardine.
Γιγγλυμώδης, idem quod γιγγλυμοειδής.
Γιγγραίνω, f. ανῶ, cano tibia quæ gingras dicitur. A γίγγρας. Hinc
Γιγγραντὸς, *ή, όν*, qui ad gingras cantatur.
ΓΙ'ΓΓΡΑΣ, *ου, ὁ*, parvula quædam tibia lamentabilem sonum edens.
Γιγγρασμὸς, *οῦ, ὁ*, cantus, seu sonitus τοῦ γίγγρου.
Γίγνομαι, vide γίνομαι.
Γιγνώσκω, vide γινώσκω.
Γίνεσθαι, *fieri*, præs. inf. med. verbi γίνομαι.
Γίνετ', *fiebat*, 3. sing. imperf. ind. pass. *Ion.* et *per Apostr.* pro ἐγίνετο. A γίνομαι.
ΓΙ'ΝΝΟΣ, *ου, ὁ*, equuleus, equus parvulus; (2) fœtus asininus, vel equinus, qui in ventre matris corrumpitur, et inde membris depravatis nascitur.
ΓΙ'ΝΟΜΑΙ, vel γίγνομαι, f. γενήσομαι, p. m. γέγονα, nascor, gignor; (2) orior; (3) sum, fio; (4) accido, evenio, contingo. Γίνεσθαι πρός τινος, μετά τινος, ab aliquo stare; ἀπό τινος, opponere; ἐπὶ πῆμα, incidere; ἐν ποιήσει, versari; ἐξ ἴσου, æquare; τινὶ δι' ἔχθρας, inimicus esse; ἐπὶ ταύτης τῆς γνώμης, idem sentire; ἐπ' ἐλπίδος, sperare; ἐπὶ τῆς γῆς, appellere.
Γινώσκεν, præs. inf. act. *Dor.* pro γινώσκειν.
Γινώσκετε, *scitis*, 2. plur. præs. ind. act.
Γινώσκοντι, *Dor.* pro γινώσκουσι.
ΓΙΝΩ'ΣΚΩ, vel γιγνώσκω, f. γνώσομαι, p. ἔγνωκα, nosco, cognosco, agnosco, intelligo, novi; (2) meum agnosco; (3) approbo; (4) censeo, existimo, judico, statuo; (5) sentio; (6) coeo cum aliqua, *N. T.* Ἔγνως ἄνδρα δυστυχέστατον, *Aristoph. Thesm.* 9, 8. Ἄδικα ἔγνωκε περὶ ἐμοῦ ὁ Ζεὺς, statuit, *Luc.* (5) ἀλλὰ κρατεῖ μὴ γιγνώσκοντ' ἀπολέσθαι, *Eurip. Hippol.* 248.
Γλαγερὸς, *οῦ, ὁ*, et
Γλαγόεις, *όεσσα, όεν*, lacteus. A γλάγος.
Γλαγοπὴξ, *ηγος*, qui lac concrescere facit, seu in quo lac concrescit. E seq. et πήγνυμι.
Γλάγος, *εος, τὸ*, lac. A γάλα.
Γλαγότροφος, *ον*, qui lacte alitur. A τρέφω.
Γλαγόφρων, lac habens, epith. uberis.
Γλαγόων, *οντος, ὁ*, lactescens et nondum satis adultus. A γλάγος.
Γλάζω, cano.
Γλακκάω, lacte plenus sum. A γλάξ.
Γλακτοφάγος, *ον*, pro γαλακτοφάγος, *Hom.*
Γλαμάω, ῶ, f. ήσω, gramia laboro, lippio. A
Γλάμη, *ης, ἡ*, gramia, lippitudo; (2) oculorum sordes. A λήμη, *lippitudo.*
Γλαμυξιάω, ῶ, idem quod γλαμάω A
Γλάμυξος, *ου, ὁ ϗ ἡ*, epith. oculi cujus anguli scabri sunt, seu scabra lippitudine laborant. A γλάμη et μύξα (nisi υξος mera terminatio est).
Γλαμυρὸς, *ρὰ, ρὸν*, gramiosus, lippus.
Γλαμώδης, *εος, ὁ ϗ ἡ*, idem.
Γλάμων, *ονος, ὁ ϗ ἡ*, idem. A γλάμη.
ΓΛΑΝΙ'Σ, *ίδος, ἡ*, piscis quidam.
Γλανὸς, *ὁ*, Hyæna.
Γλὰξ, *antiq.* lac; (2) herba, *ap. Plin.*
Γλαρὶς, *ίδος, ἡ*, instrumentum fabrorum ad lapides poliendos, &c.
Γλαυκιάω, ῶ, *Poet.* γλαυκιόω, glaucis oculis terribiliter intueor; (2) glaucesco. A γλαυκός.
Γλαυκίδιον, *τὸ*, idem quod γλαυκίσκος, *Ath.*
Γλαυκίζω, f. ίσω, ad glaucum colorem accedo; (2) obtuse video. Ab eod.
Γλαύκιον et γλαυκεῖον, herba quædam; (2) avis a glaucis oculis nomen habens.
Γλαυκιόων, part. act. *Poet.* pro γλαυκιῶν.
Γλαυκίσκος, *ου, ὁ*, piscis quidam, qui et γλαυκίδιον. Ab eod.
Γλαυκόμματος, *ου, ὁ ϗ ἡ*, glaucos oculos habens, cæsius. Ex γλαυκὸς et ὄμμα.
ΓΛΑΥΚΟ'Σ, *ή, όν*, glaucus, cæsius, cæruleus. Γλαυκὴ ὀπώρα, *Soph. Trach.* 703. Hinc
Γλαυκότης, *ητος, ἡ*, glaucus color.
Γλαυκοφεγγὴς, *ὲς*, cæruleum splendorem habens, *Diosc.*
Γλαυκόφθαλμος, *ου, ὁ ϗ ἡ*, qui cæsiis est oculis.

Γλαυκοχαίτης, *ου, ὁ ϗ ἡ*, cæsiam jubam vel comam habens. Ex χαίτη.
Γλαυκόχροος, *contr.* γλαυκόχρους, *ου, ὁ ϗ ἡ*, glauci coloris. Ex χρόα.
Γλαυκόω, ῶ, cæsium reddo. A γλαυκός.
Γλαυκώδης, *εος, ὁ ϗ ἡ*, noctuæ speciem gerens. Ab eod.
Γλαύκωμα, *ατος, τὸ*, vitium in oculo, glaucedo, suffusio, glaucoma. A γλαυκόω.
Γλαυκῶπις, *ιδος, ἡ*, cæsios habens oculos, vel truces, cujusmodi sunt oculi noctuæ, quæ avis Minervæ erat consecrata: Minervæ epith. Ex γλαυκὸς et ὤψ.
Γλαυκωπὸς, *οῦ, ὁ ϗ ἡ*, glaucis oculis præditus.
Γλαυκῶψ, *ῶπος, ὁ ϗ ἡ*, idem.
Γλαύκωσις, *εως, ἡ*, idem quod γλαύκωμα.
Γλαὺξ, *κὸς, ἡ*, ulula, noctua. A γλαυκός.
Γλαύσσω, splendeo, cerno. Ab eod.
Γλάφυ, *τὸ*, spelunca, antrum, caverna. A γλάφω.
Γλαφυρῆσι, et γλαφυρῆς, *Ion.* pro γλαφυραῖς.
Γλαφυρία, *ας, ἡ*, elegantia, concinnitas. A
Γλαφυρὸς, *ρὰ, ρὸν*, cavus, profundus; (2) scitus, elegans, venustus; (3) lautus; (4) aptus, appositus. A γλάφω.
Γλαφυρῶς, *adv.* scite, eleganter, venuste.
ΓΛΑ'ΦΩ, f. ψω, cavo; (2) sculpo.
Γλευκαγωγὸς, *οῦ, ὁ ϗ ἡ*, mustum vehens. Ex γλεῦκος et ἄγω, *fero, veho.*
Γλεύκινος, *ίνη, ινον*, musteus. A
ΓΛΕΥ'ΚΟΣ, *εος, contr.* γλεῦκος, *τὸ*, mustum, decoctum, defrutum; (2) dulce, *h. e.* potus quilibet dulcis factitius.
Γλεῦξις, *εως, ἡ*, idem.
Γλευκοπότης, *ου, ὁ*, musti seu dulcioris potionis amans.
Γλήμη, *ης, ἡ*, lippitudo. A λήμη.
Γλήνεα, *ων, τὰ*, res ornatæ, pretiosæ, spectaculo dignæ. A γλήνη.
ΓΛΗ'ΝΗ, *ης, ἡ*, pupilla oculi; (2) oculus; (3) pupa; (4) puella; (5) cavitas ossis quæ aliud os recipit, *item* favus.
Γλῆνος, *εος, τὸ*, stella; (2) lumen. A γλήνη.
ΓΛΗ'ΧΩΝ, *ωνος, ἡ*, pulegium, herba. *Angl.* PENNYROYAL. Hinc
Γληχωνίτης, *ου, ὁ*, sc. οἶνος, vinum e pulegio confectum.
ΓΛΙ'Α, *ας, ἡ*, gluten.
ΓΛΙ'ΝΟΣ, seu γλεῖνος, genus aceris campestris, gallica.
Γλισχραίνω, f. ανῶ, viscosum sive lentum reddo. A γλίσχρος.
Γλισχραντιλογεξεπίτριπτος, *ου, ὁ ϗ ἡ*, homo ineptæ et odiosæ contumaciæ, deorum ira et internecione dignus, quod ob res nauci multum et pertinaciter obloquitur et contendit. Ex γλίσχρος, ἀντιλογία, ἐξ, et ἐπίτριπτος. Vox comica.
Γλίσχρασμα, *ατος, τὸ*, viscositas. A γλίσχρος.
Γλισχρεύομαι, fut. εύσομαι, parcus et tenax sum:
Γλισχρία, *ίας, ἡ*, miseria. Ab eod.
ΓΛΙ'ΣΧΡΟΣ, *ρα, ρον*, lentus, viscosus, tenax, glutinosus; (2) lubricus; (3) tenax, parcus; (4) strictus; (5) jejunus; (6) valde sordidus; (7) ærumnosus; (8) gulosus; (9) suavis; (10) humilis; (11) adulator.
Γλισχρότης, *ητος, ἡ*, viscositas, lentor, tenacitas; (2) lubricitas; (3) parcitas, avaritia, sordes. A γλίσχρος.
Γλισχρόχολος, *ον*, glutinosus et biliosus; γλισχρόχολα, excrementa glutinosa et biliosa. Ex χολὴ, *bilis.*
Γλισχρώδης, *εος, ὁ ϗ ἡ*, lentus, tenax, viscosus:
Γλίσχρων, *ονος, ὁ*, qui aliquid discupit; (2) infelix, infortunatus:
Γλίσχρως, *adv.* tenaciter, more viscosorum; (2) lubrice; (3) parce, tenuiter; (4) vix, difficulter, ægre. A γλίσχρος.
ΓΛΙ'ΧΟΜΑΙ, cupio, adfecto, appeto. Γλίχεσθαί τινος, τί, περί τινος. Τῶν ἐναντίων ἡ φύσις γλίχεσθαι, *Aristot.*
Γλοιάζω, oculos sensim claudo, conniveo.
Γλοιὰς, *άδος, ἡ*, equa maligno ingenio, *item*, femina.
Γλοίης, *ητος, ὁ*, malignus. A

ΓΛΟΙΟ'Σ, ῦ, ὁ, invalidus; (2) sordidus; (3) malignus, malis imbutus moribus; *Salst.* (4) sordes olei, strigmenta.

Γλοιόω, ῶ, f. ώσω, lentum et viscosum reddo; *Pass.* lentesco, viscosus fio. A præc.

Γλοιώδης, εος, ὁ ϰ ἡ, glutinosus, viscidus.

Γλοιωδῶς, *adv.* more eorum qui nutant capite inter dormiendum; (2) connivendo.

Γλοῦρος, ῦ, ὁ, aurum (Phrygia vox). Εἰς γὰρ βωμὸν ἔθηκέ μοι μήτε γλούρῳ πλίνθους, *Dosiad. Ara.* 1, 7.

Γλούτια, ων, τὰ, naticulæ, corpora duo dura in cerebro ad latera illius eminentia. A

ΓΛΟΥΤΟ'Σ, ῦ, ὁ, nates, clunes.

Γλυκάζω, f. άσω, dulce reddo; (2) dulcesco, dulcem saporem imitor. A γλυκύς. Hinc

Γλυκαίνω, f. ανῶ, idem: et hinc

Γλύκανσις, εως, ἡ, qu. dic. dulcificatio.

Γλύκασμα, ατος, τὸ, dulcedo. A γλυκάζω.

Γλυκασμὸς, ῦ, ὁ, idem et ab eod.

Γλυκερεῦ, *dulcis*, gen. sing. *Ion.* pro γλυκερῦ.

Γλυκερὸς, ρὰ, ρὸν, dulcis. A γλυκύς.

Γλυκεροσταφύλος, dulces uvas efficiens. Γλυκεροσταφύλῳ φθινοπώρῳ, *Oppian. Cyneget.* 1, 464.

Γλυκερόχρως, ὁ ϰ ἡ, formosus, tener.

Γλυκόεις, όεσσα, όεν, subdulcis.

Γλυκύδακρυς, υος, ὁ ϰ ἡ, dulces fundens lacrymas. Ex γλυκὺς et δάκρυ.

Γλυκυδερκὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, dulce videns aut adspiciens, qui dulcis adspectus est.

Γλυκύδωρος, ῦ, ὁ ϰ ἡ, qui suavia vel dulcia largitur. Ex γλυκὺς et δῶρον.

Γλυκυηχὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, dulcisonus. Ab ἠχέω.

Γλυκυθυμία, ας, ἡ, animi hilaritas. A

Γλυκύθυμος, ῦ, ὁ ϰ ἡ, exhilarans; (2) delicatus; (3) placido et miti animo præditus.

Γλυκύκαρπος, ῦ, ὁ ϰ ἡ, dulcem fructum ferens.

Γλυκυκρέω, dulcem carnem habens.

Γλυκυμείλιχος, ῦ, ὁ ϰ ἡ, dulciter mitis, dulciloquus. Ex

Γλυκύμηλον, ῦ, τὸ, malum prædulce.

Γλυκυπάρθενος, ον, virginea suavitate præditus.

Γλυκύπικρος, ῦ, ὁ ϰ ἡ, dulcedinem amaritudini permixtam habens.

Γλυκύπνοος, ον, dulce spirans, *Cyr.*

Γλυκύῤῥιζα, ης, ἡ, dulcis radix, glycyrrhiza. *Angl.* LIQUORICE.

Γλυκύῤῥιζον, ῦ, τὸ, idem.

Γλυκύῤῥοος, ον, dulcifluus, *Cyr.*

ΓΛΥΚΥ'Σ, εῖα, ὺ, dulcis; (2) jucundus; (3) mollis, clemens; γλυκεῖα, *subst.* de radice dulci.

Γλυκυσίδη, Glycyside, pæonia.

Γλυκύστρυφνος, ῦ, ὁ ϰ ἡ, sapore dulci simul et acerbo præditus.

Γλυκύτης, ητος, ἡ, dulcedo.

Γλυκυτράχηλος, ῦ, ὁ ϰ ἡ, dulcem, *i. e.* mollem, pulcram cervicem habens.

Γλυκύφθογγος, ον, dulce sonans.

Γλυκυφωνία, ας, ἡ, dulcis vox, cantus dulcis:

Γλυκύφωνος, ῦ, ὁ ϰ ἡ, cui dulcis est vox.

Γλυκύχυλος, ον, dulcem succum habens.

Γλύμμα, ατος, τὸ, scalptura, cælatura, quod sculptum est, opus cælatum. A γλύφω.

Γλυπτὴρ, ῆρος, ὁ, scalptor, cælator.

Γλύπτης, ῦ, ὁ, idem et ab eod.

Γλυπτὸς, ἡ, ὸν, scalptus.

Γλύσσων, a γλυκίων, pro γλυκύτερος, a γλυκὺς, *Arist.*

Γλυφάνοιο, gen. sing. *Ion.* pro γλυφάνυ. A

Γλύφανον, ῦ, τὸ, scalprum, instrumentum ferreum quo metalla scalpuntur et cælantur.

Γλύφανος, ῦ, ὁ, scalptura, cælatura; (2) idem quod

Γλυφεῖον, ῦ, τὸ, scalprum.

Γλυφεὺς, έως, ὁ, scalptor.

Γλυφὴ, ῆς, ἡ, scalptura, cælatura.

Γλυφὶς, ίδος, ἡ, incisura et crena sagittæ; (2) sagitta ipsa; (3) sculptura. Χαλκίησιν ἐνὶ γλυφίδεσσιν ἀρηρει, *Apoll. Rhod.* 3, 218. (2) Οὐχ ὁρᾷς ἑκηβόλων τόξων πτερωτὰς γλυφίδας ἐξωρμωμένας, *Eurip. Or.* 273.

Γλύφω, f. ψω, scalpo, cælo. A γλάφω.

Γλῶχες, αἱ, spicæ seu aristæ, *Hes. Scut.* 398. Al. περιγλῶχες.

ΓΛΩ˜ΣΣΑ, *Attice* γλῶττα, ης, ἡ, lingua; (2) dicendi facultas; (3) sermo unicuique genti peculiaris; (4) vocabulum peregrinum obscurum et exoletum; (5) lingua seu lingula tibiæ; (6) calceamentorum vincula.

Γλωσσαλγέω, ῶ, f. ήσω, lingua doleo; (2) lingua prurio, continere os a loquendo non possum.

Γλωσσαλγία, ας, ἡ, linguæ dolor; (2) linguæ prurigo; (3) loquax maledicentia. (3) τὴν σὴν στόμαργον γλωσσαλγίαν, *Eurip. Med.* 525. Ex ἄλγος.

Γλωσσαργία, ας, ἡ, garrulitas, loquacitas. A

Γλωσσαργὸς, ῦ, ὁ ϰ ἡ, garrulus, locutuleius, blatero, nugator. Ex γλῶσσα et ἀργός.

Γλωσσάριον, ῦ, τὸ, lingula, Dim. A γλῶσσα.

Γλώσσασπις, ιδος, ὁ ϰ ἡ, qui lingua pro clypeo utitur, qui sua se defendit facundia.

Γλωσσηματικὸν, ῦ, τὸ, vocabulum peregrinum aut rarum, explicatione indigens.

Γλωσσηματικῶς, voce antiqua, rara, exquisita.

Γλωσσογάστωρ, ορος, ὁ, qui linguæ ministerio ventrem alit, qui lingua victum quærit.

Γλωσσογράφος, ῦ, ὁ ϰ ἡ, qui de glossarum interpretatione scribit. Ex γράφω.

Γλωσσοειδὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, linguæ similis.

Γλωσσοκάτοχος, ῦ, ὁ ϰ ἡ, linguam continens. Ex κατέχω, *contineo.*

Γλωσσοκομεῖον, ῦ, τὸ, vas quod lingulas tibiarum recipit; (2) receptaculum quodvis. A

Γλωσσόκομον, ῦ, τὸ, theca condendis lingulis tibiarum idonea; (2) loculus cui Ægyptii includebant cadavera condita; (3) marsupium; (4) arca in templo collocata, in quam conjiciebatur pecunia. Ex κομέω, *curo.*

Γλωσσοκρατέω, ῶ, f. ήσω, linguam coerceo, taceo.

Γλωσσομανία, ἡ, linguæ incontinentia, petulantia, &c.

Γλωσσοστροφέω, ῶ, f. ήσω, linguam agiliter verso, blatero. A στρέφω.

Γλωσσοτμητὸς, ῦ, ὁ ϰ ἡ, cui lingua præcisa est. A τέμνω, *scindo, seco.* Unde

Γλωσσοτομέω, ῶ, f. ήσω, linguam amputo: vel simpl. aufero. Οὐ γὰρ παρὰ τῦτο τὸν λογισμὸν ἡμῶν γλωσσοτομήσεις, *Joseph. Maccab.* 10.

Γλωσσοχαριτέω, ῶ, f. ήσω, lingua blandior, oratione gratificor. A χάρις, *gratia, blanditiæ.*

Γλωσσώδης, εος, ὁ ϰ ἡ, lingulatus; (2) linguæ similis; (3) linguax, locutuleius.

Γλῶττα, ης, ἡ, vide γλῶσσα. (2) ἐπιστεύθη ἐκ βασιλέως τὴν τῦ ταμιείυ γλῶτταν, ab imperatore fisci advocatus constitutus est, *Philostr. Vit. Soph.* 2, 29, 621. Αὐτή τε ἀττίκισις, εἰ παρὰ τὴν Ἡρώδυ γλῶσσαν βασανίζοιτο, *Idem*, 2, 3, 568. Ἡρώδυ γλῶσσαν δέ τέ μιν καλέυσιν Ἀθῆναι, illum linguam Herodis vocant Athenæ. Herodis lingua cognominatus est, quod dicendi virtute maxime similis esset patri. *Dedicatio Statuæ Regillæ*, 37.

Γλωττικὸς, ἡ, ὸν, ad linguam pertinens.

Γλωττισμὸς, ῦ, ὁ, et γλώττισμα, ατος, τὸ, osculum, quo linguæ basiantium se contingunt mutuo. Ab eod.

Γλωττοδεψέω, ῶ, fello, ore morigeror.

Γλωττόκομον, ῦ, τὸ, idem quod γλωσσόκομον.

Γλωττοποιέω, verba fingo, formo, sed talia fere qualia philosophi solent.

Γλωττοστροφέω, ῶ, idem quod γλωσσοστροφέω.

ΓΛΩΧΙ'Ν, ῖνος, ὁ, cuspis teli, angulus, acies.

Γλωχὶς, ῖνος, ὁ, idem.

Γναθμὸς, ῦ, ὁ, mala, maxilla. A

ΓΝΑ'ΘΟΣ, ῦ, ἡ, mala, maxilla; (2) dentes; (3) bucca. Hinc

Γναθόω, ῶ, f. ώσω, cædo in malas.

Γνάθων, ωνος, ὁ, parasitus, qui buccas inflatas cædendas dat.

Γναμπτοῖσι, dat. pl. *Ion.* pro γναμπτοῖς. A

Γναμπτὸς, ἡ, ὸν, incurvus, flexibilis. A

Γνάμπτω, et γνάπτω, f. ψω, inflecto, carpendo vel vellicando polio, mollio, carmino. A κάμπτω.

Γνάπτωρ, ὁ, politor, *Man.* A γνάπτω.

Γναφάλιον, ῦ, τὸ, herba, cujus foliis nonnulli pro gnaphalo utuntur. A

Γνάφαλον, ῦ, τὸ, floccus fullonico carduo detractus e panno inter pectendum; (2) tomentum, quod culcitris infarcitur. A γνάπτω.

Γναφαλώδης, ες, mollis, lanuginosus, in modum τῦ γναφάλυ, *Diosc.*

Γναφεῖον, ῦ, τὸ, officina fullonis. A

Γναφεὺς, έως, ὁ, fullo; (2) piscis quidam.

Γναφευτικὴ, sc. τέχνη, ης, ἡ, fullonica, sc. ars.

Γναφευτικὸς, ἡ, ὸν, ad fullones pertinens.

Γναφεύω, fullonicam exerceo. A γναφεύς.

Γναφικὸς, ἡ, ὸν, fullonicus, *Ep.*

Γνάφος, ῦ, ὁ, carduus fullonis. A γνάπτω.

Γνάψις, εως, ἡ, politio quæ fit a fullonibus carpendo et vellendo. Ab eod.

Γνήσιος, ία, ιον, vel γνήσιος, ῦ, ὁ ϰ ἡ, legitime genitus; (2) genuinus, sincerus. (2) φρονῦντα γνήσια, liberalia sentientem, *Eur. Hipp.* 309. A γίνομαι. Hinc

Γνησιότης, ητος, ἡ, sinceritas, germanitas.

Γνησίως, *adv.* legitime, genuine. Ab eod.

Γνοίην, 1. sing. a. 2. opt. v. γινώσκω.

Γνὸς, *sciens*, a. 2. part. act. verbi ejusd.

Γνόφαλλον, τὸ, idem quod γνάφαλον, *Alcæ.*

Γνοφερὸς, ρὰ, ρὸν, tenebrosus, caliginosus, v. sequent.

Γνοφέω, ῶ, f. ήσω, obtenebro.

ΓΝΟ'ΦΟΣ, ῦ, ὁ, caligo, tenebræ; (2) turbo.

Γνοφόω, ῶ, f. ώσω, obtenebro. A præc.

Γνοφώδης, εος, ὁ ϰ ἡ, caliginosus. Ab eod.

Γνύθος, εος, τὸ, specus. Δικέλλη πᾶν μεταλλεύων γνύθος, *Lycophr.* 485.

Γνὺξ, *adv.* genu flexo. A γόνυ, *genu.*

Γνῶ, *cognovit*, 3. sing. a. 2. ind. act. *Ion.* et *Poet.* pro ἔγνω, a verbo γινώσκω.

Γνῶμα, ατος, τὸ, indicium, documentum. Τῶν ἔχομεν γνῶμα μέγιστον, *Herodot.* 7, 52. Ὡς ὐδ', εἰ δοκεῖς ἔχειν, ἔχοις ἂν γνῶμα, μὴ πειρωμένη, *Soph. Trach.* 992.

Γνώμας, *mentis*, gen. sing. *Dor.* pro γνώμης. A γνώμη, *mens.*

Γνωμάτευμα, τὸ, decretum, judicium. A

Γνωματεύω, f. εύσω, sententiose loquor; (2) dignosco, judico. A γνώμη.

Γνώμεναι, a. 2. inf. act. *Dor.* pro γνῶναι.

Γνώμη, ης, ἡ, sententia, mens; (2) voluntas; (3) consilium; (4) sententia, seu dictum aliquod insigne; (5) rogatio ad populum, relatio ad senatum; (6) senatus auctoritas, sc. cum intercesssione tribuni senatus consultum impeditur. Ἄνευ γνώμης γὰρ ὔ με χρὴ λέγειν, non enim, nisi re cognita, me decet loqui, *Soph. Œd. Col.* 594. Δύσφορος γνώμη, imago falsa, *Id. Aj.* 51. A γινώσκω.

Γνωμηδὸν, *adv.* per singulorum sententias:

Γνωμίδιον, ῦ, τὸ, sententiola, Dim.

Γνωμικὸς, ἡ, ὸν, sententiosus. A γνώμη.

Γνωμοδοτέω, ῶ, f. ήσω, consilium do, sententiam pronuncio. Ex γνώμη et δίδωμι.

Γνωμολογέω, ῶ, f. ήσω, sententiose dico, sententias loquor. A γνωμολόγος. Unde

Γνωμολογία, ας, ἡ, dictio sententiæ; (2) sententiarum collectio.

Γνωμολογικὸς, ἡ, ὸν, sententiis utens.

Γνωμολογικῶς, sententiose.

Γνωμολόγος, ῦ, ὁ ϰ ἡ, sententiis frequenter utens; (2) collector rhapsodiarum præcepta morum complectentium. Ex γνώμη et λέγω.

Γνωμονικὸς, ἡ, ὸν, peritus, sciens, doctus; (2) ad sciatherica pertinens. Hinc ἡ γνωμονικὴ, sc. τέχνη, gnomonica, quæ est ars conficiendi solaria. A γνώμων.

Γνωμονικῶς, *adv.* gnomonice.

Γνωμοσύνη, ἡ, scientia, acumen judicii.

Γνωμοτυπέω, sententiis acutis utor. Hinc

Γνωμοτυπικὸς, ἡ, ὸν, frequens acutis sententiolis.

Γνωμότυπος, ον, cum consilio excusus, seu fabricatus, *Ar.* A γνώμη et τύπτω.

Γνώμων, ονος, ὁ ϰ ἡ, cognitor; (2) index, nempe, v. gr. in horologio; (3) norma, amussis; (4) dens, ætatis index. A γινώσκω.

Γνῶναι, a. 2. inf. act. verbi γινώσκω.
Γνωριζέσθω, 3. sing. præs. imperat. pass. A
Γνωρίζω, f. ίσω, noscito, agnosco, cognosco; (2) probo, exploro; (3) notum facio, indico; (4) in memoriam revoco, *in N. T.* (5) commendo. Γνωρίζειν τὰς λέγοντας, ὁποῖοι καὶ τινές εἰσι, *Isoc.* γνωρίζεσθαι πρός τινος, *ab Luc.* (5) Φλαμινῖνος δὲ αὐτὸν τῇ βουλῇ γνωρίζοντος ἰσχυρῶς, *Appian. Macedon. Eclog.* 7, 4.
Γνώριμος, ου, ὁ καὶ ἡ, notus; (2) familiaris; (3) clarus, celebris; (4) discipulus. A γνωρίζω.
Γνωρίμως, *adv.* familiariter.
Γνώρισμα, ατος, τὸ, indicium, nota; (2) proprietas; (3) insigne, ornamentum, decus.
Γνωρισμὸς, οῦ, ὁ, agnitio e signis, &c.
Γνωριστικὸς, ἡ, ὸν, notitiam præbens, indicans.
Γνωριῶ, *notum faciam*, 1. sing. f. 1. ind. act. *Att.* pro γνωρίσω, a verbo γνωρίζω.
Γνώσαι, 2. sing. f. 1. ind. med. *Ion.* pro γνώσεσαι.
Γνώσῃ, 2. sing. f. 1. ind. med. *Att.* et *Ion.* pro γνώσεσαι, a γινώσκω.
Γνωσθεὶς, *cognitus*, a. 1. part. pass.
Γνωσθήτω, *notum sit*, 3. sing. a. 1. imperat. pass.
Γνωσιμαχέω, ῶ, f. ήσω, fluctuo animo, repugno sententiæ meæ eamque muto, pœnitentiam ago, resipisco. Ex γνῶσις et μάχομαι.
Γνωσίμαχος, inimicus scientiæ; nomen hæreticorum. Ex iisd.
Γνῶσις, εως, ἡ, cognitio, notitia; (2) cognitio judicis; (3) scientia, doctrina, sapientia; (3) coitus cum femina, *Hebr.* A γινώσκω.
Γνώσομαι, 1. sing. f. 1. ind. med. v. γινώσκω.
Γνώστης, ου, ὁ, divinator, ariolus. Ab eod. Hinc
Γνωστικὸς, ἡ, ὸν, cognoscendi facultate præditus. Hinc οἱ γνωστικοὶ, qui in mysteria Dei altius quam cæteri se penetrasse credebant, (iique vel Christiani recte sentientes, ut *ap. Cl. Al.* vel hæretici, *ap. Epiphan.* Ern.)
Γνωστὸς, ἡ, ὸν, notus, cognitus; (2) amicus.
Γνωτὴ, ῆς, ἡ, soror. A
Γνωτὸς, οῦ, ὁ, notus; (2) consanguineus, propinquus, frater; (3) nobilis, clarus. (3) ἴσθι δ' ἐκ κάρτα βοιῶν γνωτὸς ἂν γένοιτ' ἀνὴρ, *Soph. in Inacho.* A γινώσκω.
Γνωτοφόντις, ἡ, intersectrix fratris propinqui.
Γνώτω, *noscito*, 3. sing. a. 2. imperat. act.
Γνῶωσι, 3. pl. a. 2. conj. act. *Poet.* γνῶσι.
Γοάοντι, 3. pl. præs. ind. act. *Dor.* pro γοάουσι.
ΓΟΑ'Ω, ῶ, f. ήσω, et γοάομαι, ῶμαι, gemo, deploro, defleo. Γοᾶσθέ μ' ὦ γυναῖκες, *Aristoph. Thesm.* 1045.
Γόγγρος, ου, ὁ, congrus vel conger, piscis; (2) arborum tuberculum rotundum, olivæ simile.
Γογγροειδὴς, ὲς, congro similis. Ab εἶδος.
Γογγροκτόνος, ὁ, qui congrum occidit. A κτείνω.
Γογγρώνη, ης, ἡ, tumor gutturis, aliarumque nervosarum partium. A γόγγρος.
Γογγύζω, f. ύσω, murmuro, musso.
Γογγύλευμα, ατος, τὸ, coagmentum rotundum, opus teres, orbis. A
Γογγυλεύω, f. εύσω, rotundo, rotundum efficio.
Γογγυλέω, ῶ, f. ήσω, idem. A γογγύλος.
Γογγύλη, ης, ἡ, rapum rotundum, *Angl.* TURNIP; (2) maza rotunda. Γογγύλην μεμαγμένην, *Aristoph. Pac.* 28. Ab eod.
Γογγυλίδιον, ου, τὸ, rapulum; (2) pilulæ minutæ. Dim. a γογγύλη.
Γογγυλίζω, f. ίσω, idem quod γογγυλεύω.
Γογγύλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod γογγύλος.
Γογγυλὶς, ίδος, ἡ, rapa. A
Γογγύλος, η, ον, rotundus. Idem quod στρογγύλος.
Γογγυλόσκηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, tabernaculum, seu domicilium habens rotundum. A σκηνή.
Γογγυλωπὸς, ἡ, ὸν, qui rotunda est facie, rotundus visu seu adspectu. Ex ὤψ.
Γογγυσμὸς, οῦ, ὁ, murmur, mussitatio, fremitus.
Γογγυστὴς, οῦ, ὁ, murmurator. A γογγύζω.
Γογγυστικὸς, ἡ, ὸν, ad murmurationem propensus.
Γοΐδνος, ον, qu. dic. luctu dotatus, lugens. Ex γόος et ἕδνον.
Γοερὸς, ρὰ, ρὸν, lugubris, flebilis, lamentabilis.
Γοερῶς, lamentabiliter.
Γοήμεναι, præs. inf. act. *Dor.* pro γοῆναι, a γόημαι, *gemo.*
Γοήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, gemibundus, lamentabilis. Ab eod.
Γοηπλανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qu. dic. luctivagus. (Vel potius ad modum circulatoris vagabundus. A seq. et πλάνος, *Ern.*)
ΓΟ'ΗΣ, ητος, ὁ, incantator, præstigiator; (2) impostor quivis. Hinc
Γοητεία, ας, ἡ, præstigiæ, incantamentum:
Γοήτευμα, ατος, τὸ, idem:
Γοητευτικῶς, incantandi, fascinandi caussa:
Γοητεύω, f. εύσω, incanto, fascino, incantatione et præstigiis decipio; (2) illicio, pellicio. Ἐξαπατῶντες καὶ γοητεύοντες, *Plat.*
Γοητικὸς, ἡ, ὸν, idem quod γόης.
Γόμος, ου, ὁ, onus navis; (2) merces. A γέμω.
Γομοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, sarcinarius. Ex φέρω.
Γομόω, ῶ, f. ώσω, onero. A γόμος.
Γομφάριον, ου, τὸ, parvus clavus; (2) piscis quidam.
Γομφίασις, εως, ἡ, idem quod
Γομφιασμὸς, οῦ, ὁ, stridor vel stupor dentium.
Γομφιόδουπος, ον, circa molares dentes strepens, *Ep.*
Γομφίος, ου, ὁ, dens molaris. A γόμφος.
Γομφόδετος, ον, clavis firmatus. A δέω.
Γομφοπαγὴς, ὲς, idem; (2) accuratus, exquisitus. A πήγνυμι.
ΓΟ'ΜΦΟΣ, ου, ὁ, cuneus; (2) clavus; (3) piscis quidam. Hinc
Γομφοτήριον, ου, τὸ, clavus ligneus, id quo fit coagmentatio, *Steph.* clavus.
Γομφότομος, ου, ὁ, clavis fixus. A τέμνω.
Γόμφωμα, ατος, τὸ, coagmentatio per clavos:
Γόμφωσις, εως, ἡ, idem:
Γομφωτὴρ, ῆρος, ὁ, coagmentator, fabricator:
Γομφωτικὸς, ἡ, ὸν, pertinens, aptus ad fabricandum, struendum:
Γομφωτὸς, ἡ, ὸν, coagmentatus, compactus. A
Γομφόω, ῶ, f. ώσω, clavis compingo; (2) compingo quovis modo. A γόμφος.
Γονατίζω, f. ίσω, genua flecto; (2) in genua procumbere facio. A γόνυ.
Γονάτιον, ου, τὸ, geniculum. Dim. ab eod.
Γονατόδεσμος, ου, ὁ, periscelis.
Γονατόομαι, οῦμαι, f. ώσομαι, geniculor, in geniculum nodor.
Γονατώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, geniculatus, geniculis cinctus, nodis geniculatus.
Γονεία, ας, ἡ, fœtificatio. A γονεύς.
Γονεῖς, *parentes*, nom. pl. *contr.* pro γονέες. A
Γονεὺς, έως, ὁ, parens. A
Γονὴ, ῆς, ἡ, genitura; (2) semen genitale; (3) fœtus, soboles.
Γονῆος, gen. sing. *Ion.* pro γονέος, a γονεύς.
Γόνιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, genitalis; (2) fœcundus; (3) generosus. Ab eod. Hinc
Γονίμως, *adv.* fœcunde:
Γονιμότης, ητος, ἡ, fœcunditas:
Γονιμώδης, ώδης, fœcundus. A
Γονοειδὴς, ὲς, semini humano similis.
Γονόεις, όεσσα, όεν, fœcundus, fertilis. A γόνος.
Γονοποιέω, fœtifico.
Γονοποιΐα, ας, ἡ, fœtura, fœtificatio.
Γονόῤῥοια, ας, ἡ, seminis genitalis profluvium.
Γονόῤῥοιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui seminis fluxum patitur. Ex γόνος et ῥέω, *fluo.* Unde
Γονοῤῥύα, idem quod γονόῤῥοια.
Γονοῤῥύης, ου, ὁ, idem quod γονόῤῥοιος.
Γονοῤῥυέω, ῶ, f. ήσω, fluxum seminis patior.
Γόνος, ου, ὁ, soboles, proles; (2) generatio; (3) genus; (4) genitura, semen. Ab *ant.* γένω.
Γονὸς, οῦ, ὁ, locus, vel solum fertile. Ab eod.
ΓΟ'ΝΥ, υος, et γόνατος, et *Poet.* γουνὸς, τὸ, genu; (2) internodium.
Γονυαλγὴς, ὁ καὶ ἡ, genuum dolore laborans.
Γονυκλινέω, ῶ, f. ήσω, genu flecto. A
Γονυκλινὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, genua flectens. Ex γόνυ et κλίνω, *flecto.*
Γονυκλισία, ας, ἡ, genuflexio, supplicatio quæ fit genibus flexis. Ex γόνυ et κλίσις.
Γονύκροτος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui genua trepidant; (2) timidus; (3) cinædus, mollis.
Γονυπετέω, ῶ, f. ήσω, ad genua accido. A
Γονυπετὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, accidens ad genua alicujus. Γονυπετεῖ σ' ἕδρα προσπιτνῶ, *Eurip. Phœn.* 300. Ex πίπτω pro πέτω.
Γοοπλανὴς, ὲς, luctivagus, *Nonn.*
Γόος, ου, ὁ, luctus. A γοάω.
Γοργεῖος, εία, εῖον, Gorgonius. A Γοργώ.
Γοργεύω, f. εύσω, gradum cito, festino. A γοργός.
Γοργιάζω, Gorgiæ dictionem et artificia imitor.
Γοργόνειος, α, ον, γοργόνειος, et γοργονώδης, idem quod γοργεῖος.
Γοργολόφα, ης, ἡ, galeam habens ex capite Gorgonis, caput Gorgonis in cono galeæ gestans. Ex Γοργὼ et λόφος.
Γοργολόφας, ου, ὁ, idem et ex iisd.
Γοργόνωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, in tergore Gorgonis caput pictum habens. Ex Γοργὼ et νῶτος.
Γοργόομαι, οῦμαι, f. ώσομαι, agilem et acrem me præbeo; (2) ferocio, efferor. A
ΓΟΡΓΟ'Σ, ἡ, ὸν, acer, vividus; (2) torvus.
Γοργότης, ητος, ἡ, torvitas; (2) strenuitas; (3) in oratione, genus dicendi incitatum. A præc.
Γοργοῦς, *Gorgonis*, gen. sing. *contr.* pro Γοργόος, a nom. Γοργὼ, *Gorgo.*
Γοργόφθαλμος, idem quod γοργῶπις.
Γοργοφόνη, ης, ἡ, Gorgonis interfectrix.
Γοργοφόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, interfector, vel idem.
Γοργύρα, canalis subterraneus per quem aqua effluit; fossa subterranea; carcer subterraneus. Ἐν γοργύρῃ ἐδέδετο, *Herodot.* 3, 145.
Γοργὼ, όος, *contr.* οῦς, ἡ, celeritas; (2) Gorgo, una filiarum Phorci, Medusa scilicet, vel Stheno, vel Euryale, quæ junctim Γοργόνες dicuntur. A
Γοργὼν, όνος, ὁ, idem; (2) animal noxium in Africa.
Γοργώδης, ες, idem quod γοργεῖος.
Γοργῶπις, ιδος, ἡ, adspectu horrenda, ut Gorgo.
Γοργωπὸς, οῦ, ὁ, adspectu horrendus, ut Gorgo.
Γοργὼψ, ὁ καὶ ἡ, idem, *Ern.*
Γοῦν, igitur; (2) certe, quidem; (3) saltem; (4) etiam. Ex γε et οὖν.
Γουνάζομαι, f. άσομαι, genua amplectens oro. Τῶν ὑπέρ' ἐνθάδ' ἐγὼ γουνάζομαι οὐ παρεόντων, *Il.* 15, 665. A γόνυ.
Γοῦνατ' pro γούνατα, acc. pl. *Ion.* pro γόνατα.
Γουναλγὴς, ὲς, idem quod γονυαλγής.
Γούνασμα, ατος, τὸ, supplicatio. A γουνάζομαι.
Γούνεσιν, dat. pl. *Ion.* pro γουνοῖς. A γουνός.
Γουνόομαι, οῦμαι, genua amplector supplex.
Γουνοπαχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, genua pinguia, tumida habens. Ex γόνυ et παχύς.
Γουνὸς, ἡ, ὸν, fertilis; (2) *substantive* solum fertile vel ferax, pro γόνος.
Γούνων, gen. pl. *Ion.* pro γονύων, a γόνυ.
Γόω, idem quod γοάω, *Hom.*
Γοώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lugubris. A γοάω.
Γοῶσα, *contr.* pro γοάουσα, a γοάω.
Γραβδην, *adv.* expresse, quasi depictim. A γράφω.
ΓΡΑ'ΒΙΟΝ, ου, τὸ, tædæ genus.
ΓΡΑΙ~Α, ας, ἡ, anus, vetula; (2) cutis circa umbilicum, quia in ea rugæ senectutem indicant; (3) una Γραιῶν, quæ certæ Deæ gentilium erant. *Hes.* Ceres.
Γραία, ας, ἡ, arca panaria. A γράω, *edo.*
Γραΐδιον, ου, τὸ, anicula. Dim. a γραῖα.
Γραικίτης, ὁ, Græcus, *Lycurg.*
Γραϊκὸς, ἡ, ὸν, anilis.
ΓΡΑΙΚΟ'Σ, ἡ, ὸν, Græcus. Unde γραικῶς.
Γραιόομαι, οῦμαι, anus fio, senesco. A γραῖα.
Γραῒς, ΐδος, ἡ, anus.
Γράμμα, ατος, τὸ, litera, scriptum; (2) *antiq. pro* libro; (3) scriptum quodcunque, ut tabulæ publicæ, leges, libri rationum, &c. et *in plurali* (4) epistola, literæ; (5) literæ, doctrina; (6) acta publica, tabulæ; (7) chirographum. Hinc
Γραμμάριον, ου, τὸ, scrupulum, vigesima quarta pars unciæ.
Γραμματεία, ας, ἡ, scriptura, literatura.
Γραμματεῖον, ου, τὸ, tabella, libellus, codicillus, album; (2) volumen quodcunque; (3) testamentum, testamenti exemplum; (4) chirographum, cautio; (5) ludus literarius;

rius; et *in plural.* (6) acta et documenta publica; (7) rationes argentarii. A

Γραμματεὺς, έως, ὁ, scriba; (2) magistratus nomen, variæ in variis civitatibus potestatis; (3) *in S. libr.* legis divinæ interpres, theologus.

Γραμματεύω, f. εύσω, sum scriba, scribæ munus gero. A præc.

Γραμματίδιον, ου, τὸ, epistolium *impr.* amatorium; (2) schedula testificantis; (2) tabella, libellus. Dim. a γράμμα.

Γραμματίζω, f. ίσω, literas, initia linguæ trado, *i. e.* legendi et scribendi scientiam.

Γραμματικεύομαι, fut. εύσομαι, grammaticum seu literatorem ago, seu interpretem poetarum:

Γραμματικὴ, ῆς, ἡ, grammatica, sc. ars. A

Γραμματικὸς, ἡ, ὸν, literator, grammaticus; (2) calculo, numeris tractandis peritus.

Γραμματικῶς, *adv.* grammatice.

Γραμμάτιον, ου, τὸ, idem quod γραμματίδιον.

Γραμματιστὴς, οῦ, ὁ, grammaticæ præceptor. A γραμματίζω.

Γραμματοδιδασκαλεῖον, ου, τὸ, ludus literarius.

Γραμματοδιδάσκαλος, ου, ὁ, qui literas docet, ludi literarii magister.

Γραμματοεισαγωγεὺς, έως, ὁ, publicarum literarum promulgator; (2) literarum doctor.

Γραμματόκον (μέλασμα), atramentum, *Ep.* A τίκτω.

Γραμματοκύφων, ονος, ὁ, pueros docens, sc. legere vel scribere (vilis et contemptibilis ut γραμματιστής). Ex κύφων, a κύπτω.

Γραμματολικριφίδες, οἱ, literarum depravatores, *Ep.*

Γραμματοφορέω, ῶ, fut. ήσω, literas fero. A

Γραμματοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, tabellarius.

Γραμματοφυλάκιον, ου, τὸ, locus ubi scripta publica adservantur. Ex φυλακή.

Γραμμὴ, ῆς, ἡ, linea; (2) carceres sive initium curriculi, quod olim ducta linea notabatur; (3) *pl.* tabula, in qua latrunculis ludebatur. A γράφω. Hinc

Γραμμίζω, fut. ίσω, latrunculis ludo.

Γραμμικὸς, ἡ, ὸν, linearis; (2) linearum peritus. Ab eod.

Γραμμισμὸς, οῦ, ὁ, ludus latrunculorum. A γραμμίζω.

Γραμμοποίκιλος, ον, lineis variis distinctus, virgatus, scutulatus.

Γραμμώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, lineæ similis.

Γραολογία, ἡ, aniles nugæ, fabulæ aniles.

Γραοπρεπὴς, ὲς, aniculas decens, anilis.

Γραοσόβης, ου, ὁ, qui vetulas abigit, *proprie* ab emendis piscibus. Vox comica. A σοβέω.

Γραόφιλος, ὁ, aniculæ amans.

Γράπις, ιδος, ἡ, senecta, seu exuviæ serpentis, cicadæ, et similium; (2) avis species.

Γραπτὴρ, ῆρος, ὁ, scriptor. A γράφω.

Γράπτης, ου, ὁ, rugosus. Ab eod.

Γραπτὸς, ἡ, ὸν, scriptus. Ab eod.

Γραπτὺς, ύος, ἡ, laceratio vel laniatio cutis, genarum, &c. (2) scarificatio; (3) lex scripta. In plurali γραπτύες, γραπτῦς acc. plur. γραπτύας, γραπτῦς. (3) οἵ δὴ τοι γραπτῦς πατέρων ἔθιν εἰρύονται, *Apoll. Rhod.* 4, 279. Ab eod.

ΓΡΑ'ΣΟΣ, ου, ὁ, sordes quæ in ovium lanis colliguntur; (2) alarum fœtor.

ΓΡΑ'ΣΣΟΣ, ου, ὁ, clamor militum in conflictu primo.

Γράστις, εως, ἡ, gramen. A γράω.

Γράσων, ωνος, ὁ ϗ ἡ, hircosus, cui fœtent alæ; (2) fatuus, stultus, demens. A γράσος.

Γραῦς, αὸς, ἡ, anus. A γραῖα.

Γραφεῖδιον, ου, τὸ, stilus; (2) penicillus.

Γραφεῖον, ου, τὸ, idem. A

Γραφεὺς, έως, ὁ, scriptor; (2) pictor.

Γραφὴ, ῆς, ἡ, scriptura, scriptio; (2) pictura; (3) accusatio.

Γραφήτωσαν, 3. pl. a. 2. imperat. pass. v. γράφω.

Γραφίδιον, ου, τὸ, stilus. Dim.

Γραφικὸς, ἡ, ὸν, scriptorius; (2) pingendi peritus.

Γραφικῶς, *adv.* graphice, expresse.

Γραφὶς, ίδος, ἡ, stilus. A

ΓΡΑ'ΦΩ, f. ψω, scribo; (2) pingo; (3) insculpo; (4) fero legem ad populum, sancio. Γράφω σοι μυρίας δραχμὰς, *Aristoph. Av.* 1057. Γράφεσθαί τινα παράνομον, ἐπί τινος, accusare coram; δίκην, impingere.

Γραψείω, scripturio.

Γράψῃς, 2. sing. a. 1. conj. act. verbi γράφω.

Γράψον, *scribe*, 2. sing. a. 1. imperat. act.

ΓΡΑ'Ω, ῶ, f. άσω, comedo.

Γραώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, anilis. A γραῦς.

Γρηγορέω, ῶ, f. ήσω, vigilo. Pro ἐγρηγορέω.

Γρηγόρησις, εως, ἡ, vigilantia. A præc.

Γρηγορικὸς, ἡ, ὸν, vigil, pervigil. Ab eod.

Γρηγορὸς, ὸν, vigil, *Sibyl.*

Γρηγορῶς, perf. part. med. *Ion.* pro ἐγρηγορώς.

Γρήϊος, ου, ὁ ϗ ἡ, anilis; (2) antiquus. A γραῖα.

Γρηῦς et γρηΰς, anus, vetula; (2) spuma, *sive* flos lactis, cremor; crustula quæ concrevit et innatat polentæ, spuma ferventi aquæ supernatans. (2) φιαρὴν δέ ποτε ἀποαίνυσο γρηῦν, *Nicand. Alexiph.* 91. Γλυκέρα προσενέγκασα γάλα παρικάλει ῥοφῆσαι· ὁ δὲ, οὐ θέλω, εἶπεν· ἦν γὰρ ἐφεστηκυῖα γραῦς αὐτῷ, stabat enim super lacte cana spuma, *Athen.* 13.

Γριπάομαι, et γριφάομαι, item γρίπομαι, et γρίφομαι, *ap. Hipp.* vellico, lancino, de doloribus e spasmo.

Γριπεὺς, έως, ὁ, piscator; (2) qui consuit vel sarcit retia. A γρῖπος.

Γριπεύω, piscor. A præc.

Γριπίζω, f. ίσω, piscor. Hinc

Γρίπισμα, ατος, τὸ, lucrum, captura.

ΓΡΙ'ΠΟΣ, ου, ὁ, rete.

Γρίπων, ὁ, piscator. A præc.

Γριφεύω, f. εύσω, griphos dissolvo. A

Γρῖφος, ου, ὁ, vel γρῖφος, εος, τὸ, rete; (2) sagena; (3) convivalis quæstio ænigmatica; (4) ænigmaticus et ambiguus sermo quivis, griphus. A γρῖπος. Hinc

Γριφώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, gripho similis, intricatus.

ΓΡΟ'ΝΘΩΝ, primum rudimentum tibicinum, modulus quem primum docentur, scil. qui tibias inflare discunt.

ΓΡΟ'ΣΦΟΣ, ου, ὁ, teli genus, pilum, hastæ cuspis, quam terræ infigimus; (2) glans qualis funda excutitur.

Γροσφομάχος, ου, ὁ, miles levis armaturæ, veles.

Γροσφοφόρος, ου, ὁ, idem.

Γροῦνος, ὁ, griphus, *Lycurg.*

ΓΡΥ˜, vel γρῦ, quicquid minimum est; (2) sordes quæ sunt sub unguibus; (3) genus quoddam parvi numismatis; (4) vox suum, item eorum qui dedignantur respondere.

Γρύζω, f. ύξω, grunnio; (2) hisco, leniter loquor; (3) fremo, allatro. Οὐ γὰρ γρύζειν εἴασ' ἡμᾶς, *Aristoph. Lys.* 511. A γρῦ.

Γ[illegible] (ἐστὶν ὑμῖν;) hiscere audetis? *Ar.* A γρύζω.

Γρύλλη, ης, ἡ, grunnitus. A γρῦ. Unde

Γρυλλίζω, f. ίσω, grunnio. Hinc

Γρυλλισμὸς, οῦ, ὁ, grunnitus.

Γρυλλίων, ωνος, ὁ, idem. Diminut. a

Γρύλλος, ου, ὁ, idem quod γρύλλη.

Γρυμαία, ας, ἡ, peræ genus; (2) res vilis et minimi pretii. A γρῦ.

Γρυμαιοπώλης, ου, ὁ, qui peras et scruta vendit.

Γρυπαίετος, ὁ, adunca aquila; potius avis mixta ex aquilarum et gryphum genere, *Ar.*

Γρυπαίνω, incurvo. A γρυπός.

Γρυπαλώπηξ, ηκος, ὁ, genus satyri.

Γρυπὸς, οῦ, ὁ, qui naso vel rostro est adunco.

Γρυπὸς, ἡ, ὸν, incurvus, aduncus, inflexus. A γρύψ. Hinc

Γρυπότης, ητος, ἡ, aduncitas nasi.

Γρυπόω, ῶ, f. ώσω, aduncum reddo, incurvum et inflexum facio. Ab eod.

Γρύπωσις, ἡ, incurvatio, inflexio, *Steph.*

Γρυσμὸς, οῦ, ὁ, grunnitus. A γρύζω.

Γρυτάρια, ων, τὰ, scruta. A γρῦ.

Γρύτη, ης, ἡ, idem et ab eod.

Γρυτοπωλεῖον, locus ubi scruta venduntur:

Γρυτοπώλης, ου, ὁ, scrutorum venditor. Ex γρύτη et πωλέω.

ΓΡΩ'ΝΗ, ης, ἡ, et γρῶνος, ὁ, saxum exesum, excavatum. Ἀνὰ γρώνῃσιν ἔδυσαν μυοδόχοις, *Nic. Ther.* 794.

ΓΥ'Α, ας, ἡ, arvum, jugerum; (2) via; (3) fossa. Hinc

Γύαια, ων, τὰ, funes quibus naves terræ alligantur.

Γυάλαι, ων, αἱ, pocula. Vox Megarica.

Γυάλοιο, gen. sing. *Ion.* pro γυάλου.

ΓΥ'ΑΛΟΝ, ου, τὸ, cavitas; unde (2) vola, vallis, &c. Hinc

Γυαλὸς, ἡ, ὸν, qui manu comprehendi potest.

Γυαρκὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui facit membra apta ad ferendos labores; (2) vegetus. Ex ἀρκέω.

Γύης, ου, ὁ, dentale, pars aratri. A γύα.

Γυιαλθὴς, ὲς, membra sanans, *Nic.* A γυῖον et ἄλθω.

Γυιαλκὴς, (παλαισμοσύνη, lucta,) quæ nititur membrorum robore, *Opp.*

Γυιήτης, ου, ὁ, claudus, *Hes.* A γυιός.

Γυιοβαρὴς, ὲς, membra gravans, male afficiens.

Γυιοβόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, membra depascens.

Γυιοδάμας, α, ὁ, qui membra domat. Ex γυῖον et δαμάω.

Γυιόκολλος, ου, ὁ ϗ ἡ, membra, pedes constringens. Ex κόλλα.

Γυιοκόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, membra depascens; (2) membra fatigans. Ex γυῖον et κείρω.

ΓΥΙ'ΟΝ, ου, τὸ, membrum, in primis majus, ut pes manusve.

Γυιοπαγὴς, ὲς, qui membra facit torpida, rigida, ut frigus. A πήγνυμι.

Γυιοπέδη, ης, ἡ, pedica.

Γυιὸς, ἡ, ὸν, claudus. A γυῖον.

Γυιοτακὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, membra tabefaciens. Ex γυῖον et τήκω.

Γυιοτόρος, ὁ ϗ ἡ, membra transfigens, lacerans.

Γυιοφάγος, ου, ὁ ϗ ἡ, membra exedens.

Γυιόω, ῶ, f. ώσω, membra frango; (2) claudum reddo; (3) enervo. A γυιός.

Γυιωθεὶς, aor. 1. part. pass. verbi γυιόω.

Γυλιαύχην, ενος, ὁ ϗ ἡ, cervicem prælongam et gracilem habens. Vox comica. Ex γυλιὸς et αὐχὴν, *cervix*.

ΓΥΛΙΟ'Σ, οῦ, ὁ, et γύλιος, vasculum militare, vimineum in primis, in quo cibus adservabatur.

Γυμνάζω, f. άσω, exerceo. A γυμνός.

Γυμνὰς, άδος, ὁ ϗ ἡ, exercitatus; (2) gymnasia frequentans. Γυμνάδος ἵππου, *Eurip. Hipp.* 1133. (2) ὁρῶ μὲν ἀνδρῶν τόνδε γυμνάδα στόλον, στείχοντα θεωρὸν, ἐκ τρόχων πεπαυμένον, *Frag. Eurip.* ex *Alopa.* Ab eod.

Γυμνασία, ας, ἡ, exercitatio. A γυμνάζω.

Γυμνασιαρχέω, ῶ, f. ήσω, exercitationibus præsum, sum gymnasiarcha. A

Γυμνασιάρχης, ου, ὁ, gymnasii præfectus, gymnasiarcha. Ex γυμνάσιον et ἄρχων.

Γυμνασιαρχία, ας, ἡ, gymnasii præfectura.

Γυμνασίαρχος, ου, ὁ, idem ac ἄρχης.

Γυμνάσιον, ου, τὸ, exercitatio; (2) palæstra, gymnasium, locus in quo se nudi exercent. A γυμνάζω. Unde

Γύμνασις, εως, ἡ, exercitatio.

Γύμνασμα, ατος, τὸ, idem.

Γυμναστὴς, οῦ, ὁ, præfectus pueris exercendis.

Γυμναστικὸς, ἡ, ὸν, palæstricus.

Γυμναστικῶς, more palæstrico.

Γυμνηλὸς, ἡ, ὸν, inops. A γυμνός.

Γυμνὴς, ῆτος, ὁ, miles levis armaturæ, veles. Ab eod.

Γυμνησίαι, et γυμνήτιδης, insulæ Baleares. (Ab exercitatione artis sagittandi. Sed erant arcus et tela in armatura τῶν γυμνήτων, *Ern.*)

Γυμνητεία, et γυμνητία, ἡ, armatura, *i. e.* milites levis armaturæ. A γυμνής.

Γυμνητεύω, f. εύσω, sum miles levis armaturæ; (2) nudus sum. Γυμνητεύομεν ϗ κολαφιζόμεθα, 1 *Cor.* 4, 11. Ab eod.

Γυμνήτης, ου, ὁ, idem quod γυμνής. Hinc

Γυμνητικὸς, ἡ, ὸν, levis armaturæ; (2) qui nudus degit.

Γυμνικὸς, ἡ, ὸν, gymnicus. A γυμνός.

Γυμνίτης, ὁ, nudus, *Lycurg.*

Γυμνοδερκέομαι, οῦμαι, nudus conspicior.

Γυμνόκαρπος, ου, ὁ ϗ ἡ, cujus fructus nudi sunt, qui non habet fructus involucro tectos.

Γυμνο-

Γυμνοπαιδία, ας, ἡ, nudorum puerorum exercitatio, *Plut.*
Γυμνοποδέω, ῶ, f. ήσω, nudis pedibus incedo; (2) nudipedalia exerceo. A γυμνόπους.
Γυμνοπόδης, idem quod γυμνόπους. Hinc
Γυμνοποδία, ας, ἡ, incessus nudis pedibus; (2) nudipedalia.
Γυμνόπους, οδος, ὁ ἡ ἡ, qui nudis pedibus est, vel incedit. Ex γυμνὸς et πούς.
ΓΥΜΝΟ'Σ, ἡ, ὀν, nudus; (2) investis, i. e. impubes; inermis; (3) destitutus rebus quibusvis, pauper, inops; (4) solus; (5) puer imberbis, qui sola tunica vel prætexta utebatur, nondum togam gestabat; (6) sola tunica indutus, sine pallio vel amiculo; (7) manifestus, apertus. (2) κοῦρος ἐὼν ἔτι γυμνὸς, *Apoll. Rhod.* 2, 707.
Γυμνοσοφισταὶ, ῶν, οἱ, Indorum sapientes, qui nudi vitam voluptatis expertem agebant.
Γυμνόσπερμος, et γυμνοσπέρματος, ου, ὁ ἡ ἡ, cujus semen nudum, i. e. nullis involucris tectum est.
Γυμνότης, ητος, ἡ, nuditas; (2) paupertas:
Γυμνόω, ῶ, fut. ώσω, nudo; (2) spolio, privo; (3) aperio, detego. A γυμνός.
Γυμνωθέντα, acc. sing. m. g. a. 1. part. pass.
Γύμνωσις, εως, ἡ, nudatio; (2) nuditas.
Γυνὰ, mulier, *Dor.* pro γυνή.
Γύναι, *o mulier!* voc. sing. ab inus. γύναιξ.
Γυναικάδελφος, ὁ, uxoris frater.
Γυναικάνηρ, mollis, effeminatus.
Γυναικάριον, ου, τὸ, muliercula. Dim. a γυνή.
Γυναικεῖον, ου, τὸ, gynæceum, conclave mulierum. A
Γυναικεῖος, εία, εῖον, muliebris. Hinc τὰ γυναικεῖα, ων, menstrua.
Γυναικείως, *adv.* muliebriter.
Γυναικίας, ου, ὁ, muliebris, effeminatus.
Γυναικίζω, f. ίσω, cultu gestuque feminam reddo; (2) effemino. *In med.* (1) cultu femineo utor; (2) muliebriter, effeminate vivo, muliebria patior.
Γυναικικὸς, ἡ, ὀν, effeminatus, muliebris.
Γυναίκισις, ἡ, imitatio muliebris.
Γυναικισμὸς, οῦ, ὁ, superstitio, metus, mollities, luxuria, pravitas, aliave indolis et moris muliebris. A γυναικίζω.
Γυναικιστὶ, muliebriter.
Γυναικόβουλος, ου, ὁ ἡ ἡ, muliebriter consulens, a muliere excogitatus, muliebris. A βουλή.
Γυναικοειδὴς, έος, οῦς, οῦ, ὁ ἡ ἡ, qui est specie muliebri. Ex γυνὴ et εἶδος.
Γυναικόθυμος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui muliebri est animo.
Γυναικοθύμως, *adv.* muliebriter.
Γυναικοϊέρακες, ων, οἱ, qui mulieribus, ut accipitres avibus, inhiant. Ex γυνὴ et ἱέραξ.
Γυναικοκήρυκτος, ον, a muliere celebratus, laudatus.
Γυναικόκλωψ, adulter.
Γυναικόκοσμοι, ων, οἱ, magistratus, qui Athenis mulieres petulantiores multa adficiebant.
Γυναικοκρασία, ἡ, mollitudo muliebris.
Γυναικοκρατέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, feminarum imperio regor, feminæ pareo. Unde
Γυναικοκρατία, ας, ἡ, muliebre imperium.
Γυναικοκρατούμενοι, qui uxoriæ potestati parent. *Plin.* lib. 6. eo nomine populos appellat quosdam Amazonum vicinos, bello ab Amazonibus victos, ex eo sic dictos, quod victricibus obsequebantur ad procreandum eis sobolem.
Γυναικομανέω, ῶ, amore mulierum insanio. Γυναικομανῶ γὰρ, προξενῶ θ' ὑμῶν ἀεὶ, *Aristoph. Thesm.* 563. A
Γυναικομανὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, mulierum amore insanus, mulierosus. Ex μαίνομαι. Hinc
Γυναικομανία, ίας, ἡ, insanus mulierum amor.
Γυναικόμιμος, ου, ὁ ἡ ἡ, mulieres imitans.
Γυναικόμορφος, ου, ὁ ἡ ἡ, mulieris formam habens. Ex μορφὴ, *forma*.
Γυναικονομία, ας, ἡ, mulierum disciplina. A
Γυναικονόμοι, ων, οἱ, magistratus modestiæ matronali præfecti. Ex νόμος.
Γυναικοπαθέω, ῶ, f. ήσω, muliebria patior, effeminor. Ex πάσχω.
Γυναικοπίπης, ὁ, venator mulierum.

Γυναικοπληθὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, mulieribus plenus. Ξύλλογοι γυναικοπληθεῖς, *Eurip. Alcest.* 754.
Γυναικοπρεπὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, mulieres decens.
Γυναικοπρεπῶς, *adv.* muliebriter, ita ut mulieres decet.
Γυναικὸς, *mulieris*, gen. sing. a γυνή.
Γυναικοφίλας, *Dor.* pro
Γυναικοφίλης, ου, ὁ, mulierum amator; (2) effeminatus. Ex γυνὴ et φίλος.
Γυναικόφρων, muliebriter sentiens, cogitans.
Γυναικόφωνος, ου, ὁ ἡ ἡ, muliebrem vocem habens. Ex φωνὴ, *vox*.
Γυναικώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, muliebris, effeminatus. A γυνή.
Γυναικὼν, ῶνος, ὁ, mulierum conclave. Ab eod.
Γυναικωνίτης, ου, ὁ, idem. A præc.
Γυναικωνῖτις, ιδος, ἡ, idem; (2) cœtus mulierum.
Γυναιμανὴς, idem quod γυναικομανής.
Γύναιον, ου, τὸ, muliercula. Dim. a γυνή.
Γύνανδρος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui masculi et feminei sexus est.
ΓΥΝΗ', γυναικὸς, [illegible], mulier, femina; (2 [illegible] Hinc
Γύννις, et γυνὶς, ιδος, ὁ, mollis, effeminatus. Πόδαπὸς ὁ γύννις, [illegible]
Γυπαίετος, ου, ὁ, [illegible] vulturis speciem referens.
Γυπάριον, ου, τὸ, avis nidus. A
Γυπὴ, ῆς, vel γύπη, ης, ἡ, vulturis nidus; (2) tugurium; (3) lustrum, domicilium subterraneum. A γύψ.
Γύπινος, ίνη, ινον, vulturinus, qui e vulture est. Ab eod.
Γυραλέος, έα, έον, inflexus, curvus. A γυρός.
ΓΥ'ΓΓΑΘΟΣ, ου, ὁ, canistrum e vimine.
Γυρεία, ας, ἡ, fossio, scrobs, repastinatio, ambitus. A
Γυρεύω, f. εύσω, in orbem verso; (2) fodio; (3) in scrobibus condo. A γῦρος.
Γυρήτομος, ου, ὁ ἡ ἡ, in orbem scissus:
Γυροτόμος, in orbem findens. A τέμνω.
Γυρῖνοι, ranæ rotundæ minores et imperfectæ. A γῦρος. Ἐξ ὕδατος πατέρες βόωσι γυρίνων, *Aratus* 947.
Γύριος, ία, ιον, orbicularis. Ab eodem.
ΓΥ'ΡΙΣ, ιως, ἡ, pollen.
Γυρόδρομος, ου, ὁ, in orbem currens.
Γυροειδὴς, ές, circularem formam habens, rotundus, *Steph.*
ΓΥΡΟ'Σ, ρὰ, ρὸν, curvus, incurvus; (2) rotundus; (3) ὁ, *subst.* scrobs.
Γῦρος, ου, ὁ, gyrus, circulus, ambitus; (2) placentæ quoddam genus. A γυρός. Unde
Γυρόω, ῶ, f. ώσω, incurvo; (2) in gyrum colligo, in orbem verto; (3) in scrobem condo. Hinc
Γύρωμα, ατος, τὸ, circumactio in orbem; (2) circus.
Γύρωσις, εως, ἡ, idem et ab eod.
ΓΥ'Ψ, γυπὸς, ὁ, vultur.
ΓΥ'ΨΟΣ, ου, ἡ, gypsum. Hinc
Γυψόω, ῶ, f. ώσω, gypso illino, gypso obduco.
Γὼ, ego, *per Aphæresin*, pro ἐγώ.
ΓΩΛΕΑ', ῶν, τὰ, speluncæ et latibula, seu lustra ferarum. Φωλειῷ λοχάδην ὑπὸ γωλεὰ εἴψας ἰαύει, *Nicand. Ther.* 125.
Γωλεῖον, τὸ, gurges, *Lycurg.*
Γῶν, *saltem*, *Ion.* pro γοῦν.
Γώνατα, nom. vel acc. pl. *Dor.* pro γόνατα.
ΓΩΝΙ'Α, ας, ἡ, angulus; (2) locus abditus.
Γωνιαῖος, αία, αῖον, angularis. A γωνία.
Γωνιασμὸς, οῦ, ὁ, angulus concurrentium parietum. A γωνιάζω.
Γωνίδιον, ου, τὸ, parvus angulus; (2) locus angustus et abditus. Dim. a γωνία.
Γωνιειδὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, anguli formam habens, angularis. Ex γωνία et εἶδος, *forma*.
Γωνιοβόμβυξ, ὁ, quasi angularis bombyx, *Ep.*
Γωνιόομαι, οῦμαι, fut. ώσομαι, angulo, in angulum formo, angulare reddo. A γωνία.
Γωνιόφυλλος, ου, ὁ ἡ ἡ, angulosa folia habens.
Γωνισμὸς, οῦ, ὁ, idem quod γωνιασμός.
Γωνιώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, angulosus, angularis.
Γωνιωδῶς, *adv.* in formam anguli.
ΓΩΡΥΤΟ'Σ, οῦ, ὁ, pharetra.

Δ.

Δ, Quarta alphabeti litera, quæ Δέλτα, ab Hebræorum *Daleth*, dicitur; (2) nota numeralis significans *quatuor*, et cum lineola inferne apposita, δ, *quatuor milia*; (3) pars Ægypti.
Δα, *particula* inseparabilis, augens significationem vocum quibus componitur, v. gr. δάσκιος, valde umbrosus, ex δα et σκιὰ, *umbra*; δαφοινὸς, cædis admodum avidus, ex δα et φόνος, *cædes*.
Δᾶ pro γῆ, terra (mutata littera γ in δ, ut in δημήτηρ pro γημήτηρ, alma terra,) Ceres. Φεῦ δᾶ, φεῦ δᾶ, *Eurip. Phœn.* 1304.
Δαγκάνω, mordeo. Ex δάκνω.
Δᾶγμα, τὸ, *Dor.* pro δῆγμα, *Nic.*
ΔΑΓΥ'Σ, ῦδος, ἡ, *Theocr.* 2, 110. ubi exponunt (1) glacies; (2) simulacrum cereum; (3) ornamentum quoddam muliebre; (4) corolla.
ΔΑ'ΔΙΞ, ικος, ἡ, mensuræ genus.
Δᾴδιον, ου, τὸ, facula, scidulæ piceæ arboris, omninoque minuta materia piceæ, *Hipp.* A δᾶς.
Δᾳδοκοπέω, ῶ, f. ήσω, faces incido (sc. e picea). Ex δᾶς et κόπτω.
Δᾳδουργέω, ῶ, f. ήσω, tædas conficio. A
Δᾳδουργὸς, οῦ, ὁ, qui tædas conficit. Ex ἔργον.
Δᾳδουχέω, ῶ, f. ήσω, facem præfero, præluceo; (2) illumino, illustro. A δᾳδοῦχος.
Δᾳδουχία, ας, ἡ, facis gestatio. Ab eod.
Δᾳδουχίης, gen. sing. *Ion.* pro δᾳδουχίας.
Δᾳδοῦχος, ου, ὁ, facem gestans. Ex δᾶς et ἔχω.
Δᾳδοφορέω, ῶ, f. ήσω, facem gesto. A
Δᾳδοφόρος, ου, ὁ ἡ ἡ, idem quod δᾳδοῦχος.
Δᾳδόω, ῶ, fut. ώσω, in tædam converto, *Steph.* δᾳδόομαι, tædæ similis fio, resinosus fio, *Ern.* A δᾶς.
Δᾳδώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, tædæ similis; (2) tædis abundans. Ab eodem.
Δᾳδῶν, gen. plur. a δᾶς, *tæda*. A δαΐς.
Δᾴδωσις, εως, ἡ, in tædam mutatio, *Steph.* vitium arboris, *item* radicis, cum resina repletur, *Ern.*
Δάειρα, ἡ, Proserpina, Atticis dicta, *Etym. Mag.*
Δαειρίτης, ου, ὁ, Proserpinæ sacerdos.
Δαεὶς, *doctus*, a. 2. part. pass. verbi δαίω.
Δαείω, disco. A δαίω.
Δαέω, ῶ, disco, doceor; (2) scio; (3) doceo. (2) ὄφρα δαῶμεν, ut sciamus, *Il.* 2, 299. (3) ἥν ποτέ μιν δίδαε πότνια Κίρκη, docuit, *Odyss.* 8, 448. A δαίω.
Δάζομαι, f. δάσομαι, p. δέδασμαι, divido; (2) lacero, disseco.
Δάη, ης, ἡ, pugna. A δαίω, *incendo*.
Δαηθμὸς, οῦ, ὁ, incendium. Ab eod.
Δαήμεναι, a. 2. inf. pass. *Dor.* pro δαῆναι, a δαίω.
Δαημόνεσσι, *peritis*, dat. plur. *Ion.* et *Poet.* pro δαήμοσι, a δαήμων, *peritus*.
Δαημοσύνη, ης, ἡ, peritia, scientia. A
Δαήμων, ονος, ὁ ἡ ἡ, doctus, gnarus, peritus. A δαίω.
Δαῆναι, aor. 2. infin. pass. verbi δαίω.
ΔΑΗ'Ρ, έρος, ὁ, levir, mariti frater.
Δαήσω, *discam*, f. 1. ind. act. verbi δαίω.
Δαὶ, vero. A δὴ, *Attice*, in interrog.
Δαιδαλέοιο, gen. sing. *Ion.* pro δαιδαλέου.
Δαιδαλέος, έα, έον, vel δαίδαλεος, vel δαιδάλειος, artificiosus, artificiose factus; (2) varius.
Δαιδαλέοδμος, ον, suavissime olens. Epith. unguenti. Ex ὀδμή.
Δαιδαλεύτρια, ἡ, artifex, artificiosa femina.
Δαιδάλλω, f. αλῶ, artificiose facio; (2) variego. Hinc
Δαίδαλμα, ατος, τὸ, opus artificiosum.
Δαιδαλογλώσσος, ὁ ἡ ἡ, varia loquens, *Syn.*
ΔΑΙ'ΔΑΛΟΣ, ου, ὁ, Dædalus, artifex summe ingeniosus; (2) artificiosus; (3) varius.
Δαιδαλόφωνος, ου, ὁ ἡ ἡ, artificiose sonans.
Δαιδαλόχειρ, ρος, ὁ ἡ ἡ, artificiosas manus habens, solers.

Δαιδαλόω,

Δαιδαλέω, ῶ, idem quod δαιδάλλω.

Δαΐδων, *facum*, gen. pl. a δαΐς, *fax*.

Δαΐε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔδαιε, a δαίω.

Δαΐζω, fut. ίσω, vel ίξω, divido, partior; (2) discerpo, lanio; (3) occido. A δαίω.

Δαϊγμὸς, et δαϊσμὸς, divisio. Ex δαίω et δαΐζω.

Δαΐκτης, ὁ, et δαΐκτωρ, vi cogens, domans, infestus, hostilis. A δαΐζω.

Δαϊκτὸς, όν, *Anac.* 42, 10: al. δαϊκτὴν, laniatricem, *Pausan.*

Δαιμονάω, ῶ, fut. ήσω, insanio, furore correptus sum:

Δαιμονιάζω, f. άσω, idem. A δαίμων.

Δαιμονιακὸς, ὴ, όν, a dæmone obsessus, aut afflatus, aut vexatus. Ab eod.

Δαιμονιάω, ῶ, idem quod δαιμονάω.

Δαιμονίζω, f. ίσω, pro dæmone habeo, et δαιμονίζομαι, a dæmone vexor, torqueor.

Δαιμονίη, *Ion.* pro δαιμονία, a δαιμόνιος.

Δαιμονικὸς, ὴ, όν, dæmonicus, idem quod δαιμονιακός.

Δαιμονιόληπτος, ον, a dæmone afflatus.

Δαιμόνιον, ου, τὸ, dæmonium, *i. e.* spiritus impurus, diabolus *in N. T.*; (2) larva; (3) genius; (4) fortuna.

Δαιμόνιος, ου, ὁ ϗ ἡ, divinus; (2) felix; (3) admiratione dignus; (4) præter modum magnus; (5) miser, miserandus, turpis, scelestus, insanus, furiosus.

Δαιμονιώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, similis dæmoni; (2) præter modum magnus.

Δαιμονίως, *adv.* divinitus; (2) vehementer, mirum in modum.

Δαιμονοβλαβεία, ἡ, ira vel pœna divina.

Δαιμονολάτρης, ου, ὁ, dæmonum cultor.

Δαιμονομανία, ας, ἡ, insana idololatria.

Δαιμονοφόρητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui a dæmone agitatur. A φορέομαι.

ΔΑΙ'ΜΩΝ, ονος, ὁ ϗ ἡ, Deus; (2) dæmon, medium genus entium rationalium dæmones proprie sunt, qui secundum a diis locum implentes humanam naturam præcedunt, primisque ultima interveniendo connectunt; (3) fortuna cum bona, tum adversa; (4) diabolus, *in N. T.* (5) furor. Τύχη Δαιμόνων est fortuna sive bona sive mala nobis divinitus oblata. Τὰς δὲ Δαιμόνων τύχας ὅστις φέρει κάλλιστ' ἀνὴρ οὗτος σοφὸς, *Eurip. apud Stob.* 568. Ἀνακομίζομαι τύχαν δαιμόνων ἀμπλακίαισι τῶν πάροιθέν τινος, *Eurip. Hippolyt.* 831. (5) δαίμων, κοὐδεὶς ἀνδρῶν, *Soph. Aj.* 243. Δαιμόνων κατάστασις, fortunæ status, *Eurip. Phœn.* 1272.

Δαίνυ, 2. sing. præs. imperat. act. *per Apocopen*, pro δαίνυε, a δαίνυμι.

Δαίνυμαι, epulor. A δαίνω, quia antiquitus convivis sua cuique portio dapum apponebatur. Κιχήσατο Καδμείωνας δαινυμένους, *Il.* 4, 385. Hinc

Δαίνυμι, epulas do, convivium præbeo.

Δαίνυτ' pro δαίνυντο, 3. plur. imperf. ind. med. *Ion.* pro ἐδαίνυντο, a δαίνυμαι.

Δαίνυσθ' pro δαίνυσθαι, *epulari*, præs. inf. med.

Δαΐξαι, *divisisse*, a. 1. inf. act. verbi δαΐζω.

Δάϊος, ία, ιον, peritus, prudens; (2) hostilis. (2) Σῶμα δάϊον, *Eurip. Andr.* 507. Τὸν ἐν δαΐοις ἀτειρῆ μάχαις, *Soph. Aj.* 365. Ὁ θαυμαστὰ πάντα πᾶς ἂν τις ἀνὴρ ἠράσθη δάϊος εἶναι, *Aristoph. Ran.* 1022. Στριπτοίγλαν δάϊον ἐρμὰν, *Aristoph. Nic.* 235.

Δαίρα, Proserpina. Δαίραν μειογένειαν, *Apoll. Rhod.* 3, 846.

Δαίρω, flagello, verbero, cædo. A δέρω.

Δαΐς, ΐδος, ἡ, tæda; (2) pugna, prælium, bellum. A δαίω.

Δαὶς, δαιτὸς, ἡ, epulum, convivium.

Δαισάμενος, aor. 1. part. med. verbi δαίω.

Δαίσιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, edulis, vescus. Ab eod.

Δαῖτα, *cibum*, acc. sing. a δαὶς, *cibus*.

Δαιταλεὺς, έως, ὁ, conviva; (2) epulo. A δαίτη.

Δαιταλουργία, ας, ἡ, coquendi ars. Ex eod. et ἔργον.

Δαιταλόω, ῶ, fut. ώσω, convivor, epulor, qu. a δαιταλός.

Δαίτη, ης, ἡ, epulum, epulæ. A δαίω.

Δαίτηθεν, *adv.* e convivio. A præc.

Δαιτὶς, ίδος, ἡ, fax major; (2) alliorum capita colligata. A δαίω.

Δαιτρεύω, f. εύσω, divido cultro; (2) coquum ago. A δαιτρός.

Δαιτροπόνος, ου, ὁ ϗ ἡ, pistor, coquus:

Δαιτρὸν, *adv.* divisim, particulatim, viritim. Δαιτρὸν πίνωσιν, portionibus certis bibant, *Il.* 4, 262. A

Δαιτρὸς, οῦ, ὁ, qui carnes dividit, coquus.

Δαιτροσύνη, ης, ἡ, scientia ministrandi more ...

Δαιτυμονεὺς, ὁ, idem quod δαιτυμὼν. *Nonn.*

Δαιτυμὼν, όνος, ὁ, epulo, conviva; (2) qui convivium instruit. A

Δαιτὺς, ύος, idem quod δαίς.

Δαΐφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, bellicosus; (2) prudens. (1) Τυδέος υἱὸς δαΐφρονος ἱπποδάμοιο, *Il.* 4, 370. Ex δαῒς et φρήν.

Δαϊχθεὶς, a. 1. part. pass. verbi δαΐζω.

ΔΑΙ'Ω, f. αίσω, perf. m. δέδηα, plusq. perf ἐδεδήειν, disco; (2) epulum præbeo; (3) divido; (4) incendo, uro; (5) epulor, edo; (6) celebro. (6) δαίσειν δὲ γάμον μετὰ Μυρμιδόνεσσιν, *Il.* 19, 299. Εἰς τὰς ἄλλας ὥρας γὰρ δὴ παιδὸς δαίσομεν ὑμεναίους, *Eurip. Iphig. in Aul.* 122.

ΔΑ'ΚΑΡ, genus cassiæ.

Δάκε, 3. sing. a. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔδακε, a δάκνω.

Δακεῖν, a. 2. inf. act. *Poet.* pro δακεῖν.

Δακέθυμος, ου, ὁ ϗ ἡ, mordens animum; (2) gravis, molestus. A δάκνω et θυμός.

Δάκετον, ου, τὸ, animal venenosum. A δάκος.

Δακνάζω, idem quod

ΔΑ'ΚΝΩ, f. δήξω, perf. δέδηχα, aor. 1. ἔδακον, mordeo; (2) pungo, molestia adficio. Ἀλλ' οὐ γάρ σε μυρίοις ὀνείδεσι δάκοιμι, *Eur. Med.* 1347. Δηχθεὶς πρὸς ἃ 'ξήκουσεν, ægre ferens, *Soph. Phil.* 377.

Δακνώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, mordax. A δάκνω.

Δακόντος, gen. sing. aor. 2. part. act. v. δάκνω.

Δάκος, εος, τὸ, animal venenatum; (2) bestia fere major. Dicitur de apro, sphinge, panthera, equo Trojano, animali venenoso. (2) χρὴν δ' ἄφθογγα αὐταῖς ξυγκατοικίζειν δάκη θηρῶν, *Eurip. Hipp.* 646.

ΔΑ'ΚΡΥ, υος, τὸ, lacryma; (2) humor vel succus e plantis distillans; (3) effectus pro causa, sæpe apud tragicos, ut δάκρυα φίλης φίλα, cineres gestas amicos, nempe, combustorum ducum, *Eurip. Suppl.* 1128.

Δακρυγέλως, ωτος, ὁ ϗ ἡ, fletu misto ridens.

Δακρύδιον, ου, τὸ, lacrymula. Dim. a δάκρυ.

Δάκρυμα, ατος, τὸ, lacryma, fletus.

Δακρυντὸς, ὴ, όν, lacrymabilis, flebilis.

Δακρυογόνος, ον, lacrymas ciens, lacrymabilis, Epith. Martis, *Æsch.*

Δακρυόεις, όεσσα, όεν, lacrymosus, lacrymabundus. Δακρυόεσσα ἰοῦσα, supple φωνὴ, *Eurip. Phœn.* 3...

Δακρυόεν, *adv.* lacrymis effusis, *Apoll. Rhod.* 4, 1291.

Δάκρυον, ου, τὸ, idem quod δάκρυ, *Hom.*

Δακρυοπετὴς, ὴς, lacrymis cadentibus, *Æsch.*

Δακρυοποιὸς, ὴ, όν, lacrymas ciens. Ex ποιέω.

Δακρυόστακτος, ου, ὁ ϗ ἡ, lacrymis stillans, lacrymosus.

Δακρυόστιμος, ον, merito defletus, *Orph.*

Δακρυπλώω, lacrymis exundo. A πλώω, pro πλέω.

Δακρυῤῥοέω, ῶ, f. ήσω, lacrymis fluo, lacrymor. Δι' ὅσσων νᾶμ' ἔχων δακρυῤῥοεῖ, *Eurip. Phœn.* 373. A

Δακρυῤῥόος, ου, ὁ ϗ ἡ, lacrymis fluens, lacrymas fundens. Ex δάκρυ et ῥέω, *fluo*.

Δακρύσας, a. 1. part. act. v. δακρύω.

Δάκρυσι, *lacrymis*, dat. plur. a δάκρυ, *lacryma*.

Δακρυσίστακτος, idem quod δακρυόστακτος.

Δακρυτὸς, όν, lacrymabilis, *Æsch.*

Δακρυχέω, f. εύσω, lacrymas fundo.

Δακρύω, f. ύσω, lacrymor; δεδακρυμένος, lacrymans. Ἐδάκρυσά γ' ἰδὼν πατέρων κάκην, *Aristoph. Av.* 547. A δάκρυ.

Δακρυώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, lacrymosus.

Δακτυλήθρα, ας, ἡ, digitale, digitorum involucrum; (2) tormentum digitis manuum et pedum adhiberi solitum; (3) annuli pala. A δάκτυλος. Unde

Δακτυλιαῖος, αία, αῖον, digitalis.

Δακτυλίδιον, ου, τὸ, annellus. A δακτυλίς.

Δακτυλικὸς, ὴ, όν, digitalis; (2) dactylicus, dactylicis pedibus constans.

Δακτυλικῶς, *adv.* per dactylos.

Δακτυλιογλυφία, ας, ἡ, annulorum scalptura sive cælatura. A

Δακτυλιογλύφος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui annulos scalpit aut cælat. Ex δακτύλιος et γλύφω.

Δακτυλιοθήκη, ης, ἡ, annulorum theca, sive repositorium.

Δακτύλιος, ου, ὁ, annulus. A δάκτυλος.

Δακτυλιουργὸς, οῦ, ὁ, annulorum artifex.

Δακτυλὶς, ίδος, ἡ, digitalis. A δάκτυλος.

Δακτυλῖτις, ιδος, ἡ, dactylitis, herbæ genus.

Δακτυλιώτης, ου, ὁ, digitus annularis.

Δακτυλοδεικτέω, ῶ, digito monstro. A

Δακτυλοδείκτης, ου, ὁ ϗ ἡ, qui digito monstrat. Ex δάκτυλος et δείκνυμι.

Δακτυλοδεικτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui digito monstratur.

Δακτυλοδειξία, ἡ, demonstratio facta digito.

Δακτυλοδόχμη, ης, ἡ, palmus minor.

Δακτυλοειδὴς, ὴς, digito similis.

ΔΑ'ΚΤΥΛΟΣ, ου, ὁ, digitus; (2) pes metricus, e syllaba longa et duabus brevibus constans; (3) fructus palmæ; (4) gramen aculeatum; (5) conchæ genus; (6) sacerdotes Cybeles.

Δακτυλότριπτος, ον, digito tritus. A τρίβω.

Δακτυλωτὸς, ὴ, όν, digitatus. A δάκτυλος.

Δακὼν, a. 2. part. act. verbi δάκνω.

Δᾶλε, *Dele*, voc. sing. *Dor.* pro Δῆλε, a Δῆλος.

Δαλεῖτο, *ledebat*, 3. sing. imperf. ind. med. *Dor.* et *Ion.* pro ἐδηλεῖτο, a verbo δηλέω.

Δαλερὸς, ρὰ, ρὸν, torridus, calidus. A δαλός.

Δαλίον, ου, τὸ, torris, titio. Ab eod.

Δάλιος, *Dor.* pro Δήλιος, *Delius*.

Δαλματικὴ, ἡ, vestis sacerdotalis, fere clavata.

Δαλὸς, οῦ, ὁ, titio, torris; (2) funale. A δαίω.

Δαμᾷ, pro δαμάει, a δαμάω. Unde

Δαμάζω, f. άσω, domo; interficio. Ὁ αὐτὸς ἑαυτὸν ἴοις βελέεσσι δαμάζει, *Epigr.* Τὸν δ' ὁ βέλος ὠκὺ δάμασσεν, *Il.* 5, 106, *et passim.* Δαμασσάμενοί περ, licet victores, *Id. Ilid.*15, 476.

Δαμάλη, ης, ἡ, juvenca, vitula, bucula.

Δαμαλήβοτος, ου, ὁ ϗ ἡ, depastus a juvencis. A δαμάλη et βόσκω, *pasco*.

Δαμαληφάγος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui buculas devorat.

Δαμαλίζω, idem quod δαμάζω.

Δάμαλις, εως, ἡ, juvenca, vitula, bucula.

Δαμάλλω, lacero, avide voro.

Δάμαρ, αρτος, ἡ, uxor. A δαμάω, quia domatur jugo mariti (vel quia δαμᾷ imperat, præest familiæ, eamque suis imperiis regit, qu. *domina*).

Δαμάσαι, a. 1 inf. act. verbi δαμάω.

Δαμασδεῖν, *Dor.* pro δαμάζειν.

Δαμασίβροτος, ου, ὁ ϗ ἡ, domitor mortalium.

Δάμασις, εως, ἡ, domitio, domitura; (2) colum. A δαμάζω.

Δαμασίφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, qui domat mentem, ferociam, &c. Ex δαμάζω et φρὴν, *mens*.

Δαμασίφως, ωτος, ὁ ϗ ἡ, hominum domitor.

Δάμασσα, *Ion.* et *Poet.* pro ἐδάμασα.

Δαμαστήριον, ου, τὸ, tormentum quo quis cogitur fateri, aut facere, quæ nolit. A δαμάζω.

Δαμασώνιον, ου, τὸ, herba quædam.

Δαμάτειρα, ας, ἡ, victrix, domitrix, Domina.

Δαμάτωρ, ορος, ὁ, domitor, victor. A

ΔΑΜΑ'Ω, ῶ, fut. άσω, p. ακα, aor. 2. ἔδαμον, domo, subigo; (2) adfligo; (3) occido; (4) obscœno sensu, *Etn.* Εἰ δὴ ἐμοῦ τελίμοις σε δαμᾷ ϗ λοιμὸς Ἀχαιούς, *Il.* 1, 61. Αὐτὰρ ἐπειδὴ τοίγε δαμάσεται ὠκὺς ὀϊστὸς, *Il.* 12, 478.

Δαμείη, *domitus sit*, 3. sing. aor. 2. opt. pass. verbi δάμω, vel δάμνω, pro δαμάω.

Δάμεν, 3. pl. aor. 2. ind. pass. *Poet.* et *Bœot.* pro ἐδάμησαν, a verbo δαμάω.

Δαμέντε, nom. dual. a. 2. part. pass.

Δαμήμεναι, aor. 2. inf. pass. *Dor.* pro δαμῆναι.

Δαμναίμαν, *domer*, 1. sing. præs. opt. pass. *Dor.* pro δαμναίμην, a δάμνημι.
Δαμνάω, ῶ, idem quod δαμάω.
Δάμνημι, idem et ab eod.
Δάμνησι, 3. sing. præs. ind. act. verbi δάμνημι.
Δαμνίππος, ον, eques, bene equitans.
Δαμιογέρων, *Dor.* pro δημογέρων, quod vide. Πεῖον οὐκ ἐλίσσετο δαμογερόντων, *Eurip. Androm.* 299.
Δᾶμον, acc. sing. *Dor.* pro δῆμον, a δῆμος.
Δαμόταν, acc. sing. *Dor.* pro δημότην.
Δαμωσώμεθα, 1. plur. a. 2. conjunct. med. *Dor.* pro δημωσώμεθα, a verbo δημόομαι.
ΔΑΝΑ'Η, ης, ἡ, laurus Alexandrina; (2) nomen mulieris.
Δαναΐδαι, ῶν, οἱ, Argivi. A Δαναοί.
Δανάκη, ης, ἡ, nummus quidam barbaricus: (2) obolus Charonti solvi solitus. A δαίω.
Δαναοὶ, ῶν, οἱ, Danai, sive Græci a Danao, Beli-filio, sic dicti.
Δανειακὸς, ἡ, ὸν, mutuus. A δάνειον.
Δανείζω, f. είσω, mutuum do, fœnero. Ἐς χοιρίδιον μοι νῦν δανείσον τρεῖς δραχμὰς, *Aristoph. Pace*, 374. *in med.* mutuum sumo. A
Δάνειον, ου, τὸ, fœnus, mutuum, æs alienum. A δάνος, *donum*.
Δανείσασθαι, a. 1. inf. med. v. δανείζω. Unde
Δάνεισμα, ατος, τὸ, pecunia fœneratitia; (2) ipsa fœneratio.
Δανεισμὸς, ου, ὁ, fœneratio, mutuatio.
Δανειστὴς, ου, ὁ, fœnerator, creditor. Hinc
Δανειστικὸς, ἡ, ὸν, fœneratitius.
Δανίζω, idem quod δανείζω, *Ep.*
ΔΑ'ΝΟΣ, εος, τὸ, donum; (2) mutuum; (3) mors, Macedonibus.
Δανὸς, ἡ, ὸν, aridus. A δαίνω, *uro*.
Δάος, ου, vel δαὸς, ου, ὁ, lumen; (2) ignis; (3) lampas; (4) lupus, Phrygibus; (5) Davus. Ab eod.
Δαπανᾶν, præs. inf. act. pro δαπανάειν.
Δαπανάσαιμι, 1. sing. a. 1. opt. act. A
ΔΑΠΑΝΑ'Ω, ῶ, f. ήσω, consumo, impendo, sumptus facio; (2) exhaurio; (3) splendide vivo et bona abligurio. Δαπανᾶν τὴν οὐσίαν, πολλὰ εἰς ἡδονὰς, τὴν πόλιν. Hinc
Δαπάνη, ης, ἡ, sumptus, impendium.
Δαπάνημα, ατος, τὸ, impensa, sumptus.
Δαπανηρὸς, ρὰ, ρὸν, sumptuosus, profusus; (2) in quem magni sumptus fiunt. A δαπάνη.
Δαπανηρῶς, *adv.* sumptuose.
Δαπανητικὸς, ἡ, ὸν, consumendi vim habens.
Δαπάνος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem; (2) sumptuosus.
ΔΑ'ΠΕΔΟΝ, ου, τὸ, pavimentum; (2) solum.
Δαπίδιον, ου, τὸ, parvus seu vilis tapes. A
Δάπις, ιδος, ἡ, tapes, tapetum. A τάπης.
Δάπτης, ου, ὁ, vorax: at δαπταὶ μυῖαι, mordaces muscæ, a δάπτω.
Δάπτριος, ου, ὁ, lacerator, edax. Ab eod.
ΔΑ'ΠΤΩ, f. ψω, voro, dilanio, dilaniando voro. Πέπλοι δὲ λεπτοὶ λευκὴν ἔδαπτον σάρκα τῆς δυσδαίμονος, *Eur. Med.* 1192.
Δάρατος, ου, ὁ, panis non fermentatus, *Nic. ap. Ath.*
Δαρδάπτω, f. ψω, idem quod δάπτω, cum reduplicatione. Καὶ τὰς πλευρὰς δαρδάπτουσι, *Aristoph. Nub.* 710. Τοιουτοσί τοίνυν με δαρδάπτει πόθος Εὐριπίδου invadit, *Id. Ran.* 66.
Δάρεικος, ου, ὁ, nummus aureus Persicus.
Δαρήσομαι, 1. sing. f. 2. indic. pass. a δέρω.
ΔΑΡΘΑ'ΝΩ, f. δαρθήσομαι, a. 2. ἔδαρθον, dormio. Ἔδραθεν ἐν προδόμῳ. per *metath.* pro ἔδαρθεν, *Odyss.* 23, 143. A
Δαρθέω, ῶ, dormio. *Inusitatum.*
Δαρόβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, longævus. Ex δηρός.
Δάρσις, εως, ἡ, excoriatio. A δέρω, *excorio*.
Δαρτὸς, ἡ, ὸν, excoriatus; (2) pellicula scroti, *Ern.*
Δᾷς, δᾳδὸς, ἡ, tæda, fax. Ex δαΐς.
Δάσαντο, 3. pl. aor. 1. ind. med. *Ion.* pro ἐδάσαντο, a δάζω.
Δάσας, a. 1. part. act. *Dor.* pro δήσας, a δέω.
Δασάσκετο, 3. sing. a. 1. ind. med. *Poet.* et *Ion.* pro ἐδάσατο, a δάζω.
Δασεῖται, 3. sing. f. 1. ind. med. *Dor.* pro δάσεται.

Δασέως, *adv.* aspirate. A δασύς.
Δασθήσομαι, *dividar*, f. 1. ind. pass. v. δάζω.
ΔΑ'ΣΚΙΛΛΟΣ, ου, ὁ, dascillus, piscis quidam.
Δάσκιος, ου, ὁ καὶ ἡ, umbrosus. Ex δὰ et σκιά.
Δάσμα, ατος, τὸ, partitio. A δάζομαι.
Δάσμευσις, εως, ἡ, idem et ab eod.
Δασμογράφος, ου, ὁ, tributi scriba, *Steph.*
Δασμολογέω, ῶ, f. ήσω, tributum exigo; et δασμολογοῦμαι, tributum pendo. Δασμολογεῖν τὰς νησιώτας, *Isoc.* παρὰ τῶν ἄλλων ἑρασῶν, *Dem.*
Δασμολογία, ας, ἡ, tributi collectio. A
Δασμολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, tributorum exactor. Ex δασμὸς et λέγω, *colligo*.
Δασμὸς, οῦ, ὁ, divisio; (2) portio; (3) tributum. A δάζομαι.
Δασμοφορέω, ῶ, f. ήσω, tributum solvo. A
Δασμοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui tributum pendit, tributarius. Ex δασμὸς et φέρω.
Δάσος, εος, τὸ, locus sylvosus, fruticetum. A δασύς.
ΔΑΣΠΛΗ'Σ, ῆτος, ὁ καὶ ἡ, difficilis, sævus, atrox. Ex δὰ intens. et πίμπλημι, repleo, quasi malo augens; vel a πελάζω, quasi accessu arduus et nocens.
Δασπλῆτις, εως, ἡ, gravis; Erynnis, epitheton Hecates; (2) accessu difficilis. A præc.
Δάσσαντο, 3. plur. aor. 1. ind. med. *Ion.* et *Poet.* pro ἐδάσαντο, verbi δάζω.
Δασυγένειος, ὁ, barbatus. A γένειον.
Δασύζυλος, ον, arboribus densus, *Cyr.*
Δασύθριξ, ιχος, ὁ καὶ ἡ, qui denso capillo est.
Δασύκερκος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui villosa est cauda.
Δασυκέρκως, *Dor.* pro δασυκέρκους.
Δασύκνημος, ον, idem quod δασυκνήμων, *Ep.*
Δασυκνήμων, ὁ, hirsutos pedes habens.
Δασύμαλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, lanosus.
Δασύνω, fut. υνῶ, denso, pilosum reddo; (2) spiritu aspero vocabulum signo. A δασύς.
Δασυπόδειος, ου, ὁ καὶ ἡ, leporinus. A
Δασύπους, οδος, ὁ, lepus; (2) cuniculus.
Δασύπρωκτος, ον, hirsutum anum habens; purus a nefanda et præpostera venere.
Δασυπώγων, ωνος, ὁ καὶ ἡ, densam barbam habens, hispida et hirsuta barba præditus.
ΔΑΣΥ'Σ, εῖα, ὺ, *Gen.* έος, είας, έος, densus; (2) pilosus, hirsutus. Hinc δασὺ πνεῦμα, spiritus asper, sive densus, *apud Grammaticos.*
Δασύσκιος, ου, ὁ καὶ ἡ, densam umbram faciens. Ex δασὺς et σκιά.
Δασυσμὸς, οῦ, ὁ, densatio, densitas. A δασύνω.
Δασύστερνος, ου, ὁ καὶ ἡ, hirsutum pectus habens. A στέρνον.
Δασύτης, ητος, ἡ, densitas; (2) pilositas; (3) adspiratio vocis, *apud Gramm.* A δασύς.
Δασυτόνως, idem quod δασέως, *ap. Gramm.*
Δασύτριχος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod δασύθριξ.
Δασύφλοιος, ου, ὁ καὶ ἡ, hirsutum habens corticem.
Δασυχαίτης, ου, ὁ, densam jubam seu comam habens.
Δασύφυλλος, ον, foliis densus, *Cyr.*
Δατέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, divido, partior; (2) absumo, comedo, portiones ciborum appositas devoro. Ἀποφθιμένου δὲ διὰ κτῆσιν δατέοντο χηρωσταὶ, *Hesiod. Theog.* 606. Ἀρμαλιὴν δατέεσθαι, *Id. Di.* 3.
Δατέοντο, 3. plur. imperf. ind. *Ion.* pro ἐδατέοντο, *contr.* ἐδατοῦντο.
Δατεῦντο, *Ion.* pro ἐδατοῦντο.
Δατεώμεθα, *diviserimus*, 1. pl. præs. conj.
Δατήριος, α, ον, dividens.
Δάτησις, εως, ἡ, divisio, partitio. A δατέομαι.
Δατητὴς, οῦ, ὁ, divisor, distributor. Ab eod.
ΔΑΤΙΣΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, Datismus, *i. e.* barbarismus vel solœcismus, v. gr. χαίρομαι pro χαίρω, quo loquendi genere in Græcia utebatur Datis, Persarum satrapa.
Δατύσσω, helluor, voro. A δαίω.
Δαυκίτης, ου, ὁ, sc. οἶνος, vinum dauci radice conditum. A
ΔΑΥ'ΚΟΣ, ου, ἡ, herba quædam Cretica; rubia.
Δαύλια, τὰ, seu γαύλια mulctralia. A *Fal. in Call.*
Δαυλὸς, ἡ, ὸν, densus. Ex δὰ et ὕλη, *sylva*.

Δαυλὸς, οῦ, ὁ, titio, torris. *Æolicum*, a δαλός.
Δαύω, dormio. Δαύεις ἀγκάλαις ἐν στήθεσιν, *Soph. Fragm.* 199.
Δαφναῖος, ου, ὁ, Daphnæus, epith. Apollinis:
Δαφνέλαιον, ου, τὸ, laurinum oleum. A
ΔΑ'ΦΝΗ, ης, ἡ, laurus; (2) nomen proprium nymphæ in laurum conversæ.
Δαφνήεις, ήεσσα, ῆεν, laureus. A δάφνη.
Δαφνηφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, dicitur de vaticinantibus, ut Pythia.
Δαφνηφορέω, ῶ, f. ήσω, laurum fero; sum laureatus. A
Δαφνηφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, lauriger. A φέρω.
Δαφνιακὸς, ἡ, ὸν, laureus, laurinus. A δαφνίς.
Δαφνικὸς, ἡ, ὸν, idem et ab eod.
Δάφνινος, ίνη, ινον, idem et ab eod.
Δαφνὶς, ίδος, ἡ, laurea; (2) bacca laurina.
Δαφνίτης, ου, ὁ, idem quod δαφναῖος· (2) qui laurum aliqua similitudine refert. Ab eod.
Δαφνῖτις, ιδος, ἡ, planta quædam lauro quodammodo similis. A præc.
Δαφνογηθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, lauro gaudens. Ex δάφνη et γηθέω, *gaudeo*.
Δαφνοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, lauri speciem gerens.
Δαφνοκόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, laureatus. A κόμη.
Δαφνοπώλης, ὁ, epith. Apollinis.
Δαφνόσκιος, ου, ὁ καὶ ἡ, lauris umbrosus.
Δαφνοφορέω, ῶ, f. ήσω, idem quod δαφνηφορέω.
Δαφνοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, lauriger.
Δαφνοφόρως, *adv.* cum lauro seu laurea.
Δαφνώδης, ες, lauris consitus.
Δαφνὼν, ῶνος, ὁ, lauretum, locus consitus lauris. A δάφνη.
Δαφοίνεος, ου, ὁ καὶ ἡ, cædis avidus, valde cruentus; (2) rufus, rutilus, valde fulvus. Ex δὰ intens. et φόνος.
Δαφοινὸς, ἡ, ὸν, idem et ex iisd.
Δαψίλεια, ας, ἡ, copia, abundantia.
Δαψιλεύομαι, f. εύσομαι, copiose et abundanter subministro; (2) valde solicitus sum; (3) in quacunque re multum et copiosum esse.
Δαψιλέως, *contr.* δαψιλῶς, *adv.* copiose, abundanter, laute. A
ΔΑΨΙΛΗ'Σ, έος, ὁ καὶ ἡ, dapsilis, largus; (2) multus, etiam in malam partem.
Δάωμεν, 1. pl. a. 2. conj. act. verbi δαίω.
ΔΕ', *conj.* vero, autem; (2) sed, verum; (3) enim; (4) igitur; (5) sane.
Δέας, τὸ, idem quod δέος, *Hes.*
Δέαται, 3. pl. perf. ind. pass. *Ion.* pro δεδέαται, et hoc pro δέδενται, a δέω.
Δέγμενος, perf. part. pass. *Æol.* pro δεδεγμένος. A δέχομαι.
Δέδαα, *didici*, perf. ind. act. *Ion.* pro δεδάηκα, a δαίω, disco. Ἰητροὶ δεδάασιν, medici didicere, *Call. Hymn. in Apoll.* 46.
Δεδάηκα, *didici*, *novi*, 1. sing. perf. ind. act.
Δεδαίαται, *divisi sunt*, 3. pl. perf. ind. pass. *Ion.* pro δεδαίνται, a verbo δαίω, *divido*.
Δεδαϊγμένος, perf. part. pass. verbi δαΐζω.
Δέδαιμαι, *divisus sum*, perf. ind. pass. v. δαίω.
Δεδάκρυσαι, 2. sing. perf. ind. pass. v. δακρύω.
Δεδάμασμαι, 1. sing. perf. ind. pass. verbi δαμάζω.
Δέδαον, *divisi*, 1. sing. a. 2. ind. act. *Poet.* pro ἔδαον, a verbo δαίω, *divido*.
Δεδάρθηκα, perf. ind. act. verbi δαρθάνω.
Δέδαρμαι, 1. sing. perf. ind. pass. v. δέρω.
Δέδασμαι, perf. ind. pass. A δάζω.
Δεδαὼς, *doctus*, perf. part. med. *al.* perf. part. act. *Ion.* pro δεδαηκὼς, a verbo δαίω.
Δεδέημαι, 1. sing. perf. ind. pass. v. δέομαι.
Δέδειγμαι, perf. ind. pass. verbi δείκνυμι.
Δέδεικα, *timui*, perf. ind. act. verbi δείδω.
Δεδειπνήκαμεν, 1. pl. perf. ind. med. a δειπνέω.
Δεδεῖσαι, aor. 1. inf. act. *Ion.* pro δεῖσαι, a δείδω.
Δέδειχα, 1. sing. perf. ind. act. v. δείκνυμι.
Δέδεκται, 3. sing. perf. ind. pass. v. δέχομαι.
Δέδεμαι, 1. sing. perf. ind. pass. v. δέω.
Δεδεμένην, acc. sing. perf. part. pass. f. g.
Δεδέμηκα, 1. sing. perf. ind. act. v. δέμω.
Δέδεντο, 3. pl. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐδέδεντο, verbi δέω, *ligo*.
Δεδέξεται, *mox capiet*, 3. sing. paulo post fut. ind. pass. verbi δέχομαι, *capio*.

Δέδεξο, 2. sing. perf. imperat. pass.
Δέδεχα, vidi, perf. ind. act. verbi δέρκω.
Δέδεσθαι, perf. ind. pass. verbi δέω.
Δέδετο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐδέδετο.
Δεδέχαται, *ceperunt*, 3. pl. perf. ind. pass. *Ion.* pro δεδεγμένοι εἰσὶ, a verbo δέχομαι.
Δέδηα, 1. sing. perf. ind. med. v. δαίω.
Δέδηγμαι, perf. ind. pass. verbi δάκνω.
Δεδηλώκαμεν, 1. plur. perf. ind. act. v. δηλόω.
Δεδημηγόρηται, 3. sing. perf. ind. pass. verbi δημηγορέω.
Δέδημαι, *ligatus sum*, perf. ind. pass.
Δεδῆσθε, 2. pl. perf. opt. pass. pro δεδεμένοι εἴητε, a δέω, *ligo*.
Δεδήσομαι, 1. sing. paulo post fut. verbi ejusd.
Δέδηχα, 1. sing. perf. ind. act. verbi δάκνω.
Δεδήωμαι, 1. sing. perf. ind. pass. v. δηόω, seu δηιόω.
Δέδι', pro δέδια, 1. sing. perf. ind. med. v. δείδω.
Δεδίγχθι, 2. sing. a. 2. imperat. pass. v. δεδίττομαι.
Δεδιδάχθαι, perf. infin. pass. v. διδάσκω.
Δεδιηκόνηκε, 3. sing. perf. ind. act. verbi διακονέω.
Δεδιῄτηκα, *arbitratus sum*, pro δεδιαίτηκα, 1. sing. perf. ind. act. verbi διαιτάω.
Δέδιθι, 2. sing. a. 2. imperat. pass. v. δεδίττομαι.
Δεδικαίωμαι, perf. indic. pass. v. δικαιόω.
Δέδιμεν, *veremur*, 1. plur. perf. ind. med. *per Sync.* pro δεδίαμεν, a verbo δείδω.
Δεδιότως, *adv.* timide.
Δεδίσσομαι, idem quod
Δεδίττομαι, f. ίξομαι, terreo, terrefacio; (2) metuo, trepido, timeo. Τῷ χάσματι δεδιττόμενος, *Luc.* A δείδω.
Δεδιωγμένοι, nom. pl. part. perf. pass. verbi διώκω.
Δεδιώκηται, 3. sing. perf. ind. pass. *Att.* pro διῴκηται, a verbo διοικέω.
Δέδμανθ' pro δέδμανται, 3. plur. perf. ind. pass. *Dor.* pro δέδμηνται, a δέμω.
Δεδμήατο, *domiti sunt*, 3. plur. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐδέδμηντο, a verbo δαμάω.
Δέδμηκα, *ædificavi*, perf. ind. act. *per Syncop.* pro δεδέμηκα, a verbo δέμω.
Δέδμημαι, perfect. ind. pass. *per Syncop.* pro δεδέμημαι, ab inus. δέμω, pro δαμάω.
Δέδμητο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* et *per Syncop.* pro ἐδεδέμητο, a δέμω.
Δέδογμαι, 1. sing. perf. ind. pass. v. δοκέω.
Δέδοια, *timui*, perf. ind. med. *Ion.* pro δέδοικα.
Δέδοιγμεν, 1. plur. perf. ind. med. *per Sync.* pro δεδοίκαμεν, a δέδοικα, euphoniæ gr. pro δέδοιδα, a δείδω.
Δεδοίκαμες, *timuimus*, *Dor.* pro δεδοίκαμεν.
Δεδόκηκα, perf. ind. act. verbi δοκέω.
Δεδόκημαι, 1. sing. perf. ind. pass.
Δεδοκιμάσμεθα, 1. pl. perf. ind. pass. verbi δοκιμάζω.
Δέδοκται, *visum est*, 3. sing. perf. ind. pass. verbi δοκέω, *videor*.
Δεδόνατο, *percussus erat*, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *Dor.* et *Ion.* pro ἐδεδόνητο. A δονέω.
Δεδοξασμένος, perf. part. pass. v. δοξάζω.
Δέδορκα, 1. sing. perf. ind. med. v. δέρκω.
Δέδοται, 3. sing. perf. ind. pass. v. δίδωμι, *do*.
Δεδούλευκα, 1. sing. perf. ind. act. v. δουλεύω.
Δεδουλωμένοι, nom. pl. perf. part. pass. v. δουλόω.
Δέδουπα, 1. sing. perf. ind. med. v. δουπέω.
Δέδοχα, perf. ind. act. v. δέκω, pro δοκέω.
Δέδρακα, 1. sing. perf. ind. act. v. δράω.
Δεδράμηκα, 1. sing. perf. ind. act. v. τρέχω.
Δέδαρται, *excoriatus est*, 3. sing. perf. ind. pass. *per Metath.* pro δέδαρται, a δέρω.
Δέδροκα, *vidi*, 1. sing. perf. ind. med. *per Metath.* pro δέδορκα, a verbo δέρκω, *video*.
Δέδρομας, 2. sing. perf. ind. med. v. τρέχω.
Δεδροσωμένος, part. perf. pass. verbi δροσόω.
Δέδυκα, *subii*, 1. sing. perf. ind. act. v. δύω vel δύνω.
Δεδύκει, 3. sing. plusq. perf. ind. act. *Ion.* pro ἐδεδύκει.
Δεδύνημαι, 1. sing. perf. ind. pass. v. δύναμαι.
Δεδυστύχηκε, 3. sing. perf. ind. act. v. δυστυχέω.
Δέδωκας, 2. sing. perf. ind. act. verbi δίδωμι.

Δεδώρηται, 3. sing. perf. ind. pass. v. δωρέομαι.
Δέελος, *Poet.* pro δῆλος, id. qu. δέελος, *Ern.*
Δέη, 3. sing. præs. conj. act. v. δεῖ, *oportet*.
Δεήθητε, 2. pl. a. 1. imperat. pass. a δέομαι.
Δέημα, ατος, τὸ, precatio, preces. A δέομαι.
Δεῆσαν, a. 1. part. act. n. g. v. δεῖ, *oportet*.
Δεήσει, dat. sing. *contr.* pro δεήσεϊ, a
Δέησις, εως, ἡ, obsecratio; indigentia, *Harpocr.* A δέομαι.
Δεήσομαι, 1. sing. f. 1. ind. med. v. δέομαι.
Δεητικὸς, ἡ, ὸν, precatorius, rogatorius; (2) supplex. Ab eod.
Δεῖ, fut. δεήσει, aor. 1. ἐδέησε, oportet, convenit; (2) caret, vacat, deest. Δεῖ σ' ὅπως πατρὸς δείξης ἐν ἐχθροῖς οἷος ἐξ οἵου 'τράφης, *Soph. Aj.* 588. Ἔρρεψε δεῖν πειρατέον εἶναι, tentandum putavit, *Plut.* Οὐδὲν ἐπιτεχνήσεως αὐτῷ δεῖ, *Aristot.* Πολλοῦ δεῖ οὕτως ... multum abest, *Plat.* Οὐδὲν γὰρ δεήσεί με ταῦτα ἔχοντα, *Luc.* A δέω. Unde
Δεία, ας, ἡ, penuria, indigentia, *Hes.*
Δειγανεῖς, οἱ, magistratus ap. Seleucienses, *Pol.*
Δεῖγμα, ατος, τὸ, exemplum; (2) specimen mercis quod ostenditur emturientibus; (3) locus in Piræo ubi specimina talia proponebantur mercium; (4) conjectura. A δείκνυμι.
Δειγματίζω, f. ίσω, palam traduco, infamo, spectaculi ergo expono. Ἀπεκδυσάμενος τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἐξουσίας ἐδειγμάτισεν ἐν παῤῥησίᾳ, *Col.* 2, 15. A δεῖγμα.
Δειδεκτ' pro δείδεκτο, 3. sing. plusq. perf. indic. pass. *Ion.* et *Poet.* pro ἐδέδεκτο, a v. δέχομαι.
Δειδέχαται, *exceperunt*, 3. plur. perf. ind. pass. *Ion.* pro δεδεγμένοι εἰσὶ, a verbo eod.
Δειδήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, timidus, meticulosus.
Δειδία, ας, ἡ, nox obscura, nox obscuritate sua terrorem incutiens, *Suid. Eust.*
Δείδια, *timui*, 1. sing. perf. ind. med. *Poet.* pro δέδια, a verbo δείδω, *timeo*.
Δειδίζομαι, timeo. A δείδω.
Δείδιθι, *timueris*, 2. sing. perf. imperat. med. *Poet.* pro δέδιθι, et hoc pro δέδιε.
Δείδιμεν, *timuimus*, 1. pl. perf. ind. med. *Poet.* pro δεδίαμεν.
Δειδίξεται, *perterrebit*, 3. sing. f. 1. indic. med. *Poet.* pro δεδίξεται, a δεδίττομαι.
Δειδιότες, nom. pl. perf. part. med. v. δείδω.
Δειδίσκομαι, timeo; (2) humaniter excipio; (3) porrigo, ostendo. (3) φίλῳ δειδίσκετο πατρί, *Apoll. Rhod.* 1, 558.
Δειδίσσεο, præs. imp. *Ion.* pro δειδίσσου. A
Δειδίσσομαι, vel δεδίττομαι, f. ίξομαι, terreo; (2) metuo. Ὡς ῥα τὸν οὐκ ἐδύναντο δύω Αἴαντε κορυστὰ Ἕκτορα Πριαμίδην ἀπὸ νεκροῦ δειδίξασθαι, *Il.* 18, 163, 164. Δαιμόνι' οὔ σε ἔοικε, κακὸν ὣς, δειδίσσεσθαι, *Il.* 2, 190.
Δείδοικα, *timui*, 1. sing. perf. ind. med. *Poet.* Vide δέδοιγμεν.
ΔΕΙ'ΔΩ, f. δείσω, timeo, paveo, trepido. Ἔδεισα, aor. 1. *Il.* 1, 568. Δείσαιεν, aor. 1. opt. *Isocr.* Δείσω, aor. 1. subj. *Idem.* Δείσωσιν, 3. plur. aor. 1. subj. *Xenoph. Apomn.* 3, 5 et 6. Δείσασα, aor. 1. part. *Soph. Aj.* 317. Δέδοικα, perf. med. *Soph. Aj.* 290. Δέδοικας, *Xenoph. Apomn.* 2, 7, 3. Δέδια, perf. med. *Soph. Œd. Col.* 1538. Δεδίασιν, *Isocr.* Ἐδεδίει, *Dio Cass.* 7. plusq. perf. med. Δεδίει, *Plat. Phæd.* Ἐδεδίεσαν, *Isocr.* Δέδιθι, perf. med. imperat. *Lucian.* Δεδιέναι, perf. med. inf. *Xenoph. Apomn.* 1, 1, 14. Δεδοικέναι, *Aristoph. Plut.* 354. Δείσειν τὴν τίσιν, περί τινος, ὑπέρ τινος, περὶ τοῖσιν Ἕλλησι, ἀμφί τινι. Ἦν σὺ μὴ δείσῃς πέδ', *Soph. El.* 1322. Ὑπὲρ λῃστῶν δέδοικε, *Isoc.*
Δειελιάω, ῶ, f. ήσω, meridior, *Odyss.* 17, 599. δειελιήσας, ubi exponunt etiam cœnans, merendam sumens.
Δειελινὸς, ἡ, ὸν, pomeridianus; (2) vespertinus.
Δειελίτης, ὁ, maleficus, *Varin.*
Δείελον, ου, τὸ, merenda; (2) crepusculum.
Δείελος, ου, ὁ καὶ ἡ, vespertinus. A δείλη.
Δεικανάειν, præs. inf. act. verbi inus. δεικανάω, *ostendo*.
Δεικανάασθαι, comiter et benigne excipere, salutare, *Il.* 15, 86; ubi δεικανόωντο, pro ἐδεικανῶντο, quasi a δίκομαι, *Ion.* pro δέχομαι,

ap. *Theoc.* autem est vel porrigere vel simile quid. Vid. δεικατάομαι.
Δεικελιστὴς, οῦ, ὁ, qui velut imaginem quotidianæ vitæ in scena repræsentat, mimus; quasi a δεικελίζω, simulacrum repræsento. Hujus verbi f. 1. δεικελίξω, *Dor.* unde ὁ δεικελίκτας *Dor.* idem quod δεικελιστής.
ΔΕΙ'ΚΕΛΟΝ, ου, τὸ, simulacrum.
Δεικηλίκτας, ου, ὁ, idem quod δεικελιστής.
Δείκηλον, ου, τὸ, idem quod δείκελον.
ΔΕΙ'ΚΝΥΜΙ, vel δεικνύω, fut. δείξω, ostendo, monstro, indico, declaro, manifesto; pro δείκω. Καὶ δεῖξον ἀνθρώποισι τὰ 'πιτίμια τῆς δυσσεβείας, οἷα δωροῦνται θεοί, *Soph El.* 1398. Δεικνυμι οἰκοδομῶν, me ædificare, *Plat.* Δεικνύσθω ἐὼν πολέμιος, (*locutior rarior*,) Herod. 3, 72.
Δεικνύναι, præs. infin. act. verbi δείκνυμι.
Δεικτηριὰς, άδος, ἡ, prostibulum ap. Alexandrinos.
Δεικτήριον, ου, τὸ, pulpitum, suggestum. A δείκνυμι. Unde
Δείκτης, ου, ὁ, demonstrator.
Δεικτικὸς, ἡ, ὸν, demonstrativus, ostensivus.
Δεικτικῶς, *adv.* demonstrative.
Δειλαινόομαι, timidus sum. A δειλός.
Δείλαιος, αία, αιον, timidus; (2) miser.
Δειλαῖος, *Dor.* et *Att.* pro δείλαιος.
Δειλαιότης, ητος, ἡ, timor. A præc.
Δειλακρίων, ονος, ὁ καὶ ἡ, extreme timidus. *Aristoph.* A
Δείλακρος, ρα, ρον, *Aristoph.* idem. Ex δειλὸς et ἄκρος, *summus*.
Δείλαν, *vesperi*, *Dor.* pro κατὰ δείλην.
Δειλανδρέω, ῶ, f. ήσω, terreor, paveo. Ex δειλὸς et ἀνὴρ, *vir*.
Δειλανδρία, ας, ἡ, timiditas. Ex iisd.
Δείλετο, quod a δείλομαι, in vespertinum tempus vergo, *Hom.*
Δειλιάτω, *formidet*, 3. sing. præs. imperat. act. *contr.* pro δειλιαέτω, a verbo δειλιάω.
ΔΕΙ'ΛΗ, ης, ἡ, tempus pomeridianum; (2) vespera; (3) diluculum; (4) crepusculum.
Δειλήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, timidus, meticulosus:
Δειλία, ας, ἡ, timiditas. Μηδὲ δειλίαν ἀρῇς, ne formida, *Soph. Aj.* 75. A δειλός.
Δειλιάζω, f. άσω, formido, ob ignaviam defugio. Ἀπὸ φωνῆς βροντῆς σου δειλιάσουσι, *Psal.* 104, 7. A præc.
Δειλιαίνω, f. ανῶ, terrefacio. Ab eod.
Δειλίασις, εως, ἡ, pavor, formido. A
Δειλιάω, ῶ, f. άσω, idem quod δειλιάζω.
Δειλινοῖο, gen. sing. *Poet.* et *Ion.* pro δειλινοῦ.
Δειλινὸν, οῦ, τὸ, merenda. A δείλη.
Δειλινὸν, *adv.* vesperi, vespertino tempore.
Δειλινὸς, ἡ, ὸν, pomeridianus, vespertinus.
Δειλόομαι, οῦμαι, f. ώσομαι, timeo, paveo. A
ΔΕΙΛΟ'Σ, ἡ, ὸν, timidus, ignavus; (2) miser; (3) debilis; (4) improbus, malus. Hinc
Δειλότης, ητος, ἡ, timiditas.
Δειλόψυχος, ου, ὁ καὶ ἡ, timidus, timidi animi.
Δεῖμα, ατος, τὸ, timor, metus; (2) terriculamentum.
Δειμαίνω, f. ανῶ, timeo. Δειμαίνειν τὴν δύναμίν τινος, περὶ ἑαυτῷ, ὑπέρ τινος. Δειμαίνω τὰν σὰν ἄλκαν, *Eur. Ph.* 264.
Δειμαλέος, έα, έον, timidus; (2) terribilis.
Δειμάομαι, ῶμαι, timeo, *Hes.* A δεῖμα.
Δείμας, aor. 1. part. act. verbi δέμω.
Δειματόεις, όεσσα, όεν, timidus, pavidus.
Δειματοσαγὴς, ὲς, terribilis, *Æsch.*
Δειματόω, ῶ, f. ώσω, terrefacio. Ἐδειμάτου τοὺς Ἴωνας, *Herodot.* Ab eod. Hinc
Δειματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, terribilis, terrificus.
Δειμάω, idem quod δέμω, *Herod.*
Δειμὸς, οῦ, ὁ, terror, metus. A δείδω. Hinc
Δειμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, terribilis, terrificus.
Δεῖν, *oportere*, præs. inf. act. v. imperson. δεῖ.
ΔΕΙ'ΝΑ, ὁ, ἡ, τὸ, *Gen.* δεῖνος, *Dat.* δεῖνι, *Acc.* δεῖνα, quidam.
Δεινὰ, *adv.* vehementer. A δεινός.
Δεινάζω, f. άσω, ægre fero, indignor. Ab eod.
Δεῖναι, vortices, alias δῖναι, *Hes.*
Δείναχρος, ου, ὁ καὶ ἡ, acutissimus, acerrimus. Ex δεινὸς et ἄκρος, *acutus*. (nisi κρος sit mera terminatio, *Ern.*)

δικνυμενος pro δεξιυμενος Hom. Il. 9. 196

Δεινεύω, f. εύσω, contorqueo, in gyrum circumago; (2) in orbem salto, circumagor:
Δεινέω, ῶ, f. ήσω, idem. A δῖνος.
Δείνησις, εως, ἡ, conversio. A præc.
Δείνημα, τὸ, volutatio, *Man.*
Δεινοβίης, ȣ, ὁ, fortissimus. A δεινὸς et βία.
Δεινοθέταν, acc. sing. *Dor.* pro δεινοθέτην, a
Δεινοθέτης, ȣ, ὁ, maleficus, noxius, qui atrocia patrat. Ex δεινὸς et τίθημι.
Δεινεῖο, *terribilis*, gen. sing. *Ion.* pro δεινȣ̃.
Δεινοκάθεκτος, magna vi coercens, præpotens. Ex δεινὸς et κατέχω.
Δεινολεχὴς, ὲς, infelix conjugii. A λέχος.
Δεινόλινος, ον, infelix. Ex λίνον, *filum*, sc. Parcarum.
Δεινολογέομαι, ȣ̃μαι, fut. ήσομαι, graviter conqueror. Ex δεινὸς et λέγω, *dico*.
Δεινολογία, ας, ἡ, oratio amplificans et exaggerans rei indignitatem. Ex iisd.
Δεινοπάθεια, ας, ἡ, querela gravis.
Δεινοπαθέω, ῶ, fut. ήσω, ægre fero.
Δεινοπαθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, gravi adfectus injuria, ægre ferens. Ex δεινὸς et πάσχω.
Δεινοποιέω, ῶ, f. ήσω, augeo crimen amplificoque dicendo. Ex δεινὸς et ποιέω.
Δεινόπους, ὁ ϗ ἡ, celer; (2) cujus adventus gravis est.
Δεινοπροσωπέω, ῶ, terribili sum visu seu adspectu. Ex δεινὸς et πρόσωπον.
ΔΕΙΝΟ'Σ, ἡ, ὸν, *universe*, qui est in aliquo genere multus, vehemens, excellens; *unde speciatim*, (2) dirus; (3) gravis; (4) solers; (5) peritus; (6) validus; (7) magnus; (8) nefarius, improbus; (9) terribilis; (10) graviter aliquid faciens; (11) splendidus; (12) τὰ δεινὰ, mala quævis, etiam mors. A δείω, vel δείδω.
Δεῖνος, ȣ, ὁ, gyrus, turbo; (2) vortex, gurges; (3) poculi genus; (4) saltationis genus. A δῖνος.
Δεινότης, ητος, ἡ, atrocitas, acerbitas; (2) calliditas, solertia; (3) eloquentia, dicendi vis. A δεινός. Unde
Δεινόω, ῶ, f. ώσω, contorqueo, in orbem ago; (2) exaggero. Δεινώσας πάντα ἐπὶ τὸ μεῖζον, *Thuc.* Ἔοικεν ἐνταῦθα δεινῶσαι τὰς τῆς πατρίδος συμφορὰς, *Plut. in Pericle.*
Δεινὼ, *terribiles*, nom. dual. a δεινὸς, *terribilis*.
Δεινωπὸς, ȣ̃, ὁ ϗ ἡ, torvus. Ex δεινὸς et ὤψ.
Δεινῶς, *adv.* vehementer, graviter; (2) terribiliter; (3) mire; (4) acute; (5) indigne.
Δείνωσις, εως, ἡ, exaggeratio.
Δεινωτικῶς, *adv.* cum exaggeratione.
Δεινωτὸς, ἡ, ὸν, conversus; (2) tornatus.
Δεινὼψ, ωπὸς, ὁ ϗ ἡ, terribilis adspectu. Ὦ πότνιαι δεινῶπες, *Soph. Œd. Col.* 84.
Δείξαις, 2. sing. a. 1. opt. act. v. δείκνυμι.
Δεῖξε, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἔδειξε.
Δεῖξις, εως, ἡ, ostensio, ostentatio; (2) indicium; (3) argumentum. A δείκνυμι.
Δεῖξον, 2. sing a. 1. imperat. act. v. δείκνυμι.
Δείξω, *ostendam*, 1. sing. fut. 1. ind. act.
Δεῖος, *Poet.* pro δέος, *Hom.*
Δειπνάριον, ȣ, τὸ, cœnula. Dim. a δεῖπνον.
Δειπνεῦντες, *Dor.* pro δειπνȣ̃ντες. A
Δειπνέω, ῶ, f. ήσω, cœno; (2) comedo. Ἀποτραπεζῶν δειπνεῖν, *Plato.* Δειπνήσει πολυτελῆ δεῖπνα, *Luc.* Ab eod.
Δείπνημι, unde δειπνάναι, idem et ab eod.
Δειπνηστὸς, ȣ̃, ὁ, cœnæ tempus, *Odyss.* 17, 170. Scrib. etiam δειπνιστὸς, δειπνηστὺς, δείπνητος.
Δειπνήσω, *cœnabo*, 1. sing. f. 1. ind. act. verbi δειπνέω.
Δειπνητήριον, ȣ, τὸ, cœnaculum, cœnatorium.
Δειπνητικὸς, ἡ, ὸν, ad cœnam pertinens; (2) cœnæ instruendæ peritus.
Δειπνητικῶς, *adv.* laute, opipare.
Δειπνητὸς, ἡ, ὸν, lautus in epulando.
Δειπνίδιον, ȣ, τὸ, cœnula. Dim. a δεῖπνον.
Δειπνίζω, f. ίσω, cœnam præbeo. Δειπνίζοντες Ξέρξεα, *Herodot.* Τειάσας πόλλους δειπνίζουσαι, *Xen.* Ab eod.
Δειπνῖτις, ἡ, convivalis, *Epith.* στολῆς, qua in cœna utebantur.
Δειπνοκλήτωρ, ορος, ὁ, qui ad cœnam vocat. Ex δεῖπνον et κλήτωρ.

Δειπνοκλητόριον, ȣ, τὸ, epulæ, convivium.
Δειπνολογία, ας, ἡ, sermo de cœna. A
Δειπνολόγος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui de cœnis loquitur. Ex δεῖπνον et λέγω, *dico, loquor.*
Δειπνολόχος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui conviviis insidiatur; (2) parasitus.
Δειπνομανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui insano cœnarum amore ducitur. Ex μαίνομαι.
ΔΕΙ͂ΠΝΟΝ, ȣ, τὸ, cœna; (2) cibus; (3) convivium, epulum.
Δειπνοποιέω, ῶ, f. ήσω, cœnam paro.
Δειπνοποιΐα, ἡ, apparatio cœnæ vel convivii.
Δειπνοποιὸς, ȣ̃, ὁ, qui cœnam aut convivium parat. Ex δεῖπνον et ποιέω, *facio.*
Δειπνοσοφιστὴς, ȣ̃, ὁ, qui inter cœnam de rebus editis disserit.
Δειπνοσύνη, ης, ἡ, cœna. Fictum ridiculi caussa in Parodia, εὖ εἰδὼς δειπνοσυνάων, ut Hom. εὖ εἰδὼς τοξοσυνάων. A δεῖπνον.
Δειπνȣ̃ντα, acc. sing. præs. part. act. *contr.* pro δειπνέοντα, a δειπνέω.
Δειπνοφορία, ας, ἡ, cœnæ portatio; (2) ministerium conviviale. A
Δειπνοφόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cœnæ minister.
Δειραῖος, α, ον, jugosus, *Lycurg.*
Δειρὰς, άδος, ἡ, jugum montis. A δέρη.
Δειρὰς, a. 1. part. act. verbi δείρω.
Δειραχθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, collo onerosus, satis gravis. Ex δειρὴ et ἄχθος.
Δείρειν, præs. inf. *Ion.* pro δέρειν, a δέρω.
Δειρὴ, ῆς, ἡ, collum; (2) cervix. A δέρη.
Δειριάω, ῶ, f. άσω, probris scindo. *Lacon.*
Δειροκύπελλον, ȣ, τὸ, poculum oblongo collo.
Δειρόπαις, αιδος, ἡ, filios ore pariens, epith. mustelæ. Τῆς δειρόπαιδος μαρμαρώπιδος γαλῆς, *Lycophr.* 843.
Δειρόπαις, ὁ ϗ ἡ, ex collo pariens, *Lycurg.*
Δειροπέδη, ης, ἡ, monile, torquis, collare.
Δειρὸς, ȣ̃, ὁ, collis, *Hes.* A δέρη.
Δειροτομέω, ῶ, f. ήσω, caput amputo. Ex δειρὴ et τέμνω, *seco.*
ΔΕΙ͂ΣΑ, vel δεῖσσα, ης, ἡ, humor; (2) stercus; (3) fœtor, *L. G.* Unde
Δεισαλέος, έα, έον, stercoreus.
Δεισαλία, ας, ἡ, impuritas.
Δείσαντε, nom. dual. a. 1. part. act. v. δείδω.
Δεῖσε, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἔδεισε.
Δεισήνωρ, ὁ ϗ ἡ, virum metuens, *Æsch.*
Δεῖσθαι, præs. inf. *contr.* pro δέεσθαι, a verbo δέομαι.
Δεισιδαιμονέω, superstitiosus, religiosus sum.
Δεισιδαιμονία, ας, ἡ, metus deorum, superstitio; (2) religio. A δεισιδαίμων.
Δεισιδαιμόνως, *adv.* religiose. Τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς δεισιδαιμόνως καὶ ψοφοδεῶς ἔχω, *Lucian. pro Imag.* 7.
Δεισιδαίμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, superstitiosus.
Δεισίθεος, ὁ ϗ ἡ, idem.
ΔΕ'ΚΑ, οἱ, αἱ, τὰ, decem. Hinc οἱ δέκα, decemviri.
Δεκάβοιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, decem boum pretio estimabilis. Ex δέκα et βȣ̃ς. (vel βοιος est mera terminatio, *Ern.*)
Δεκαγονία, ας, ἡ, generatio ad decimum usque gradum. Ex δέκα et γονὴ, *generatio.*
Δεκαγράμματος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, decem literis, lineis, vel versibus constans. Ex γράμμα.
Δεκαδάκτυλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, decem digitos habens, non numeratis pollicibus, *Hippocr. de Morbis.*
Δεκαδάρχης, ȣ, ὁ, decurio; (2) decemvir.
Δεκαδαρχία, ας, ἡ, decemviratus; (2) decurionatus. A
Δεκάδαρχος, ȣ, ὁ, idem quod δεκαδάρχης.
Δεκάδελτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, decem tabulis constans.
Δεκαδεὺς, έως, ὁ, decurialis. A δέκα.
Δεκαδικὸς, ἡ, ὸν, denarius. Ab eod.
Δεκάδουχος, ȣ, ὁ, decemvir, *Lys.* Ex ἔχω.
Δεκάδυο, duodecim. Ἄχλιτον.
Δεκάδωρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, decem palmos longus. Ex δῶρον, *palmus.*
Δεκαεννέα, novemdecim. Ἐβασίλευσεν ἔτη δεκαεννέα, *Diod. Sic.* 12, 71.
Δεκαὲξ, οἱ, αἱ, τὰ, sexdecim.
Δεκαεπτὰ, οἱ, αἱ, τὰ, septemdecim.

Δεκαετηρὶς, ίδος, ἡ, decennale tempus, decennium. A δεκαετής.
Δεκαέτηρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, decem annos natus. Ex iisd.
Δεκαετὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, idem. Ex ἔτος.
Δεκαετία, ας, ἡ, decennium. Ex δεκαετής.
Δεκάζω, f. άσω, donis corrumpo, ingero, obtrudo alicui donum; (2) corrumpo, perverto. Τὴν στεῖραν ἐδέκαζε χρυσȣ̃ν ἑκάστῳ διανέμων, *Plut.*
Δεκάκις, *adv.* decies. A δέκα.
Δεκάκλινος, ον, decem lectos habens. A κλίνη.
Δεκακότυλος, ον, decem cotylas habens.
Δεκακυμία, ας, ἡ, decumanus, i. e. magnus fluctus. Ex κῦμα.
Δεκάκωλος, ον, decem versiculis constans. A κῶλον.
Δεκάλιτρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui decem librarum vel obolorum est. Ex λίτρα, *libra.*
Δεκάλογος, ȣ, ὁ, decalogus, decem præcepta Dei.
Δεκαμηνιαῖος, αία, αῖον, decimum mensem agens, decimestris. Ex δέκα et μήν.
Δεκάμηνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.
Δεκαμναῖος, αία, αῖον, qui decem minarum est. Ex μνᾶ, *mina.*
Δεκάμνȣς, idem et ex iisd.
Δέκαμνον, ȣ, τὸ, merces decem minarum.
Δεκάμφορος, ον, decem amphoras capiens.
Δεκαναΐα, ας, ἡ, decem naves. A ναῦς.
Δεκανία, ἡ, idem; *ap. Strab.*
Δεκανία, ας, ἡ, decuria. A δέκα.
Δεκανάομαι, ῶμαι, humaniter excipio, *Hes.* unde δεκανᾶσθαι, q. v.
Δεκαοκτὼ, οἱ, αἱ, τὰ, octodecim.
Δεκαπάλαι, *adv.* qu. dic. decies olim, jampridem.
Δεκάπεντε, quindecim.
Δεκάπηχυς, εος, ὁ ϗ ἡ, decem cubitorum.
Δεκαπλασιάζω, f. άσω, decuplo.
Δεκαπλάσιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, decuplus. A δεκάπλȣς.
Δεκαπλεθρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui decem jugerum est. Ex πλέθρον.
Δεκαπλȣ̃ς, decuplus. A δέκα.
Δεκάπολις, εως, ἡ, decem habens urbes; (2) regio quædam Judææ. Hinc
Δεκαπολίτης, ȣ, ὁ, qui e regione Decapoli.
Δεκάπους, οδος, ὁ ϗ ἡ, qui decem pedum est.
Δεκαπρωτεία, ας, ἡ, decemprimatus. A
Δεκάπρωτοι, ων, οἱ, decemprimi senatores.
Δεκάρχης, ȣ, ὁ, decurio. Ex ἀρχή.
Δεκαρχία, ας, ἡ, decurionatus. A δεκάρχης.
Δεκαρχικὸς, ἡ, ὸν, decurionalis. Ab eod.
Δεκὰς, άδος, ἡ, decas, numerus denarius; (2) decuria. (1) ἧς καὶ σὺ φαίνῃ δεκάδος, ex qua decuria tu quoque es, quo in numero tu quoque videris esse, *Eurip. Suppl.* 219. Οἱ δὲ λόχοισιν εἴκελοι, ἢ δεκάδεσσιν, *Oppian. Hal.* 1, 443. A δέκα.
Δεκάσκαλμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, decem scalmis instructus.
Δεκασμὸς, ȣ̃, ὁ, decimatio; (2) decimæ; (3) corruptio munerum largitione. A δεκάζω.
Δεκάσπορος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, in quo decem sementes factæ sunt; (2) decennalis.
Δεκαστάτηρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, decem stateribus valens; (2) qui stipendium decem staterum accipit. (2) ἐπὶ τȣ́τῳ διμοιρίτην Μακεδόνα ϗ δεκαστάτηρον, *Arr. Hist. Alex.* 7, 23. Ex στατ[illegible]
[illegible], ȣ, ὁ ϗ ἡ, decem tabulata habens.
Δεκάστυλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, decem columnas habens.
Δεκάσχοινος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, decem schœnos habens.
Δεκαταῖος, αία, αῖον, qui decimo die v. gr. venit.
Δεκαταλαντία, ας, ἡ, decem talenta. A
Δεκατάλαντος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui decem talentorum [illegible]
Δεκατέσσαρες, ων, οἱ ϗ αἱ, quatuordecim.
Δεκατεύματα, τὰ, decimæ, *Call.*
Δεκάτευσις, εως, ἡ, decimatio. A δεκατεύω.
Δεκατευτήριον, ȣ, τὸ, locus in quo decimæ persolvuntur. Ab eod.
Δεκατευτὴς, ȣ̃, ὁ, qui decimas exigit; (2) decumanus, genus publicani.
Δεκατεύω, f. εύσω, decimo, decimam partem excerpo, decimas exigo; (2) decimum

quemque interficio. Δεκατεύειν τὴν οὐσίαν, *Herod.* A δέκα.

Δεκάτη, ης, ἡ, decima pars, decimæ. Τὴν δεκάτην ἐξέλεγον τῶν ἐκ τοῦ Πόντου πλοίων, decumam de venientibus e Ponto navibus exigebant, *Xenoph. Hist. Græc.* 1, 1.

Δεκάτην ἑστιᾶσαι, dicebatur Atheniensibus, quum decimo die congregatis necessariis, et infantibus nominibus impositis, peracta re divina, splendidum pararent convivium.

Δεκατηλογία, ας, ἡ, decimarum exactio.

Δεκατηλόγιον, ου, τὸ, locus in quo decimæ exiguntur et penduntur. A

Δεκατηλόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, decimarum exactor. Ex δέκα et λέγω, *colligo.*

Δεκατημόριον, ου, τὸ, decima pars. A μόρος.

Δεκατηφόρος, ον, decimifer, *Call.*

Δέκατος, άτη, ατον, decimus. A δέκα. Hinc

Δεκατόω, ῶ, f. ώσω, idem quod δεκατεύω. Δεδεκάτωκε τὸν Ἀβραὰμ, *Heb.* 7, 6. δεδεκάτωται, *Ibid.* 5, 9.

Δεκατώνης, ου, ὁ, qui decimas redimit, decumanus. Ex δεκάταιος et ὠνέομαι.

Δεκαφύλος, ον, idem quod δεκαπλάσιος, *Call.*

Δεκάφυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, decem tribus habens, in decem tribus divisus. Ex φυλή.

Δεκάχαλκον, ου, τὸ, decem chalci, decem ærei nummi, denarius. Ex χαλκός.

Δεκάχιλοι, αι, α, decies mille. Pro δεκακισχίλιοι, *Hom.*

Δεκάχορδος, ου, ὁ καὶ ἡ, decem chordas habens. Ex χορδή.

Δεκέμβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, decem instructus rostris.

Δεκετηρὶς, ίδος, ἡ, decennalis; (2) decennium; (3) ludi deno quoque anno recurrentes.

Δεκέτηρος, ου, ὁ καὶ ἡ, decennalis. A

Δεκέτης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem. Fœm. δεκέτις.

Δέκευ, *accipe*, Dor. et Ion. pro δέχου, a δέχομαι.

Δεκήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, decem ordines remorum habens navis. Ex δέκα et ἐρέσσω, *remigo.*

Δέκομαι, *capio*, Ion. pro δέχομαι. Unde

Δεκτέος, έα, έον, accipiendus, excipiendus, recipiendus.

Δεκτὴρ, ῆρος, ὁ, qui accipit vel suscipit.

Δέκτης, ου, ὁ, acceptor; (2) mendicus.

Δεκτικὸς, ἡ, ὸν, ad recipiendum aptus.

Δέκτο, *Ion.* pro ἐδέδεκτο. A δέχομαι.

Δεκτὸς, ἡ, ὸν, acceptus, gratus. Ab eod.

Δέκτρια, ας, ἡ, acceptrix, receptrix. A

Δέκτριος, ου, ὁ, susceptor. A δεκτός.

Δέκτωρ, ὁ, idem.

Δελεάζω, f. άσω, inesco, esca capio; (2) escam impono; (3) *metaphorice* allicio. Δελεάζοντες ψυχὰς ἀστηρίκτους, 2 *Pet.* 2, 14. Ὑπὸ τῆς ἰδίας ἐπιθυμίας ἐξελκόμενος καὶ δελεαζόμενος, *Jac.* 1, 14. A

ΔΕ'ΛΕΑΡ, ατος, τὸ, esca qua animalia capiuntur; (2) illecebræ quævis; (3) fraus, dolus. A δέλω.

Δελεάρπαξ, γος, ὁ καὶ ἡ, escam rapiens.

Δελέασμα, ατος, τὸ, quod escæ loco imponitur hamo vel laqueis, illectamentum. A δελεάζω. Hinc Dim.

Δελεασμάτιον, ου, τὸ, inescamentum exiguum.

Δελεασμὸς, οῦ, ὁ, illectamentum. A δελεάζω.

Δελέαστρα, ας, ἡ, decipula, laqueus, transenna, in quam esca imponitur. Ab eod.

Δελεαστρεὺς, έως, ὁ, qui esca decipit. Ab eod.

ΔΕ'ΛΕΤΡΟΝ, ου, τὸ, laterna, fax.

Δέλευρον, τὸ, idem quod δέλεαρ, *ap. Ath.*

Δελητήριον, ου, τὸ, idem.

Δελήτιον, ου, τὸ, idem.

Δέλτα, τὸ, litera quarta alphabeti Græci; (2) pars Ægypti; (3) pudendum muliebre.

Δελτάριον, ου, τὸ, tabellula. Dim. a δέλτος.

Δελτίον, ου, τὸ, Dim. ab eod.

Δελτογράφος, ὁ, qui aliquid in literas refert.

Δέλτοισιν, *libellis*, dat. pl. *Ion.* et cum ν ἐφελκ. pro δέλτοις, a δέλτος, *liber.*

Δέλτος, ου, ὁ, pugillares, qui a forma literæ Δ plicabantur; (2) liber quilibet; (3) tabula legum, testamenti, pictoris, &c.

Δελτόω, ῶ, f. ώσω, in formam literæ Δ plico vel effingo.

Δελτωτὸς, ἡ, ὸν, in formam triangularem literæ Δ effectus. Hinc δελτωτὸν, triangulum, signum quoddam cœleste, et δελτωτοὶ, libri in Δ figuram complicati. A δελτόω.

Δελφάκειος, ον, porcinus. A δέλφαξ.

Δελφάκινος, η, ον, idem.

Δελφάκιον, ου, τὸ, porcellulus lactens; (2) pudendum muliebre. Dim. a δέλφαξ.

Δελφακόομαι, succresco in porcam. A

ΔΕ'ΛΦΑΞ, ακος, ὁ καὶ ἡ, porcellus.

Δελφὶν, ῖνος, ὁ, delphin, piscis; (2) nauticum instrumentum, quo utebantur ad demergendas naves. Vocabantur etiam Delphines, qui Delphicum custodiebant oraculum. *Leand. et Callim.* Hinc

Δελφινίζω, delphinos imitor.

Δελφίνιον, ου, τὸ, delphinium, herba. *Angl.* LARKSPUR; (2) templum Apollinis hoc nomine Athenis fuit, et hinc judicium ἐπὶ δελφινίῳ.

Δελφινίσκος, ου, ὁ, parvus delphin. Dim. a δελφίν.

Δελφινοειδὴς, ὲς, delphini formam habens. Ex δελφὶν et εἶδος.

Δελφινόσημος, ον, delphino signatus; (2) mensa Delphica, abacus marmoreus. A σῆμα et δελφίς.

Δελφινοφόρος, ον, delphinas ferens, *Æsch.*

Δελφὶς, ῖνος, ὁ, idem quod δελφίν.

Δελφὶς, ἡ, delphica, *Eur.*

ΔΕΛΦΥ'Σ, ύος, ἡ, vulva, uterus.

Δέλω, inesco.

Δέμα, ατος, τὸ, vinculum; (2) fasciculus. A δέω.

ΔΕ'ΜΑΣ, τὸ, corpus, quasi vinculum animæ. *Nomen indecl.* Δέμας, *adv.* instar. Δέμας πυρὸς αἰθομένοιο, *Il.* 18, 1. Δέμας inservit periphrasi: ex. gr. οἰκετῶν δέμας, famuli, *Soph. Trach.* 908. Δανάης δέμας, Danae, *Id. Antig.* 915.

Δεμάτιον, ου, τὸ, parvus fasciculus. A δέμα.

Δέμειν, *ædificare*, præs. inf. act. verbi δέμω.

ΔΕ'ΜΝΙΟΝ, ου, τὸ, stratum, lectus. Εἶδε κοῖλα δέμνια στορνῦντα, *Soph. Trach.* 901.

Δεμνιοτήρης, ου, ὁ, custos lecti. Ex τηρέω.

ΔΕ'ΜΩ, *ædifico, struo*; est inusitatum sicut et δέμομαι. In usu hæc, ἔδειμα, ἐδειμάμην, δέδμηκα.

Δενδαλὶς, ἡ, quidam flos, *Steph. ex Ap. Sch.*

Δενδίλλω, oculos huc illuc verto; (2) oculis nuo vel adnuo. A δινέω et ἴλλος, *oculus*, (nisi potius ab *ant.* δένω, unde δόνος, δένδω, ut a τείνω, *tendo*, hinc δένδιλος, δενδίλλω) *Ern.*

Δένδρεα, arbores, nom. plur. a δένδρεον, *arbor.*

Δενδρεοθρέπτος, ον, arbores nutriens, *Diog. L.*

Δένδρεον, ου, τὸ, arbor. A δένδρον.

Δενδρήεις, ήεσσα, ῆεν, nemorosus, arboribus abundans. A δένδρον. Hinc

Δενδριακὸς, ἡ, ὸν, arboreus, *Ep.*

Δενδρίζω, arboresco, arboris figura sum.

Δενδρικὸς, ἡ, ὸν, arboreus.

Δένδριον, ου, τὸ, arbuscula.

Δενδρίτης, ου, ὁ, fautor arborum, cognomen Bacchi. Διονύσῳ δὲ δενδρίτῃ, πάντες, ὡς ἔπος εἰπεῖν, Ἕλληνες θύουσιν, *Plutarchi Symp.* 5, 675.

Δενδρῖτις, ιδος, ἡ, vitis arborescens, *Strabo.*

Δενδροβατέω, ῶ, fut. ήσω, arbores scando. Ex βαίνω, *scando.*

Δενδροειδὴς, έος, οῦς, ὁ καὶ ἡ, arboris figuram habens. Ex εἶδος, *species.*

Δενδροκολάπτης, ου, ὁ, picus. A κολάπτω, *tundo.*

Δενδροκόμης, ὁ, idem quod δενδρόκομος, *Ep.*

Δενδρόκομος, ου, ὁ καὶ ἡ, arboribus ornatus. Ex κόμη.

Δενδροκοπέω, ῶ, f. ήσω, arbores exscindo. Ex κόπτω.

Δενδρολάχανα, ων, τὰ, olera arborescentia.

Δενδρολίβανος, ου, ἡ, thus arbor, seu arbor ipsa quæ thus fert; (2) rosmarinus coronarius.

Δενδρομαλάχη, ης, ἡ, malva arborescens, althæa.

ΔΕ'ΝΔΡΟΝ, ου, τὸ, arbor; (2) stirps.

Δενδροπήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, arboribus nocens. Ex πῆμα, *damnum.*

Δένδρος, εος, τὸ, (unde δένδρεσι,) id. q. δένδρον.

Δενδρότης, ητος, ἡ, arborum incrementum.

Δενδροτομέω, ῶ, f. ήσω, arbores exscindo, vasto, populor. Ex τέμνω.

Δενδροφορία, ἡ, feracitas arborum; (2) functio dendrophori, *Ern.*

Δενδροφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, arborum ferax; (2) dendrophorus. A φέρω.

Δενδρόφυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, arboribus consitus. Ex φύομαι.

Δενδρυάζω, fut. άσω, quercus subeo, inter quercus me abscondo; (2) quovis modo me abscondo. A δένδρον.

Δενδρύδιον, ου, τὸ, arbuscula. Ab eod.

Δενδρύφιον, ου, τὸ, idem et ab eod.

Δενδρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, arboreus; (2) ad arboris magnitudinem accedens. Ab eod.

Δενδρώεις, ώεσσα, ῶεν, arboribus abundans.

Δενδρὼν, ῶνος, ὁ, arbustum, arboretum.

Δενδρῶτις, ἡ, arboribus densa.

Δεννάζω, f. άσω, probris incesso, *Eur. Rhes.* 926. Ἀλλ' οὐ χαίρων ἐπὶ ψόγοισι δεννάσεις ἐμέ, *Soph. Antig.* 758. Κακὰ δεννάζων ῥήματα, *Id. Aj.* 243. A δέννος.

Δενναστὸς, ἡ, ὸν, convitiis et maledictis obnoxius. A

ΔΕ'ΝΝΟΣ, ου, ὁ, probrum, contumelia. Δέννος μέγιστός ἐστι, *Herod.* 9, 107.

Δέξαι, 2. sing. a. 1. imperat. med. A δέχομαι.

Δεξαμενὴ, ῆς, ἡ, receptaculum; (2) lacus; (3) cisterna; (4) piscina. A δέχομαι.

Δεξάμενος, a. 1. part. med. v. δέχομαι.

Δέξασθαι, *recepisse*, aor. 1. inf. med.

Δέξασθε, *suscipite*, 2. pl. a. 1. imperat. med.

Δέξατο, 3. sing. a. 1. ind. med. *Ion.* pro ἐδέξατο.

Δεξιὰ, ᾶς, ἡ, sc. χεὶρ, dextra, sc. manus; (2) fides per dextram data; (3) pacta conventa; (4) potentia et auxilium.

Δεξιάδην, *adv.* a dextra. A δεξιά. Hinc

Δεξιάομαι, ῶμαι, dextra prehendo, dextra prehensum amplector, saluto. Hinc Homericum δεξιόωντο, pro ἐδεξιῶντο.

Δεξίδωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, dono accipiens. A δέχομαι et δῶρον.

Δεξίμηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, oves excipiens vel suscipiens. Epitheton aræ, templi in quo sacrificatur. Λεῖπε δεξίμηλον δόμον τᾶς ποντίας θεοῦ, *Eurip. Andr.* 129. Θεῶν τε δεξίμηλ' ἀγάλματα, *Id. Phœn.* 635. Ex μῆλον, *ovis.*

Δεξιόβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui dextra manu telum jacit, jaculator. Ex δεξιὸς et βάλλω.

Δεξιόγυιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui dextra et agilia membra habet. Ex δεξιὸς et γυῖον.

Δεξιολάβος, ου, ὁ, satelles, stipator. A δεξιὰ et λαμβάνω, *sumo.*

Δεξιόομαι, οῦμαι, f. ώσομαι, dextram jungo, dextra prehendo; (2) humaniter ac comiter excipio. A δεξιά.

ΔΕΞΙΟ'Σ, ὰ, ὸν, dexter; (2) faustus, prosper; (3) solers, acutus, ingenii dexteritate præditus; (4) scitus, eruditus, catus, urbanus, lepidus; (5) agilis, promptus, expeditus.

Δεξιόσειρος, ου, ὁ, scil. ἵππος, equus jugali equo ad dextrum latus alligatus. Hinc metaphorice δεξιόσειρος Ἄρης, *apud Soph.* (A. 144.) Mars in dexterum cornu inclinans. A σειραὶ, *habenæ.*

Δεξιοστάτης, ου, ὁ, qui a dextra stat; (2) qui in dextra chori parte præsidet. Ex ἵστημι.

Δεξιότης, ητος, ἡ, dexteritas, solertia. A δεξιός.

Δεξιότοιχος, ου, ὁ καὶ ἡ, in dextra parte navis remigans. Ex τοῖχος, *paries.*

Δεξιόωντο, 3. plur. imperf. ind. med. *Poet.* pro ἐδεξιοῦντο, a δεξιόομαι.

Δεξίπυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, ignem suscipiens, vel excipiens. Ἔμολον δεξιπύρους θεῶν θυμέλας, *Eurip. Suppl.* 64. A δέχομαι et πῦρ.

Δέξις, εως, ἡ, modus alicujus excipiendi, tractandi. A δέχομαι.

Δεξιτερὸς, ρὰ, ρὸν, dexter. A δεξιός.

Δεξίωμα, ατος, τὸ, idem quod comiter accipimus, et quasi dextra prehendimus, res grata, jucunda, expetita; (2) exceptio liberalis, modus liberalis excipiendi adeuntem; (3) fides pacta junctis dextris. Τὰ νῦν ξύμφωνα δεξιώματα ἐν δορὶ διασκεδῶσιν, *Soph. Œd. Col.* 619. A δεξιόομαι.

Δεξιώνυμος, ον, faustus, auspicatus.

Δεξιῶς, *adv.* dextre; (2) prospere; (3) solerter.

Δεξίωσις,

Δεξίωσις, εως, ἡ, idem quod δέξις, et fere in bonam partem; amplexus, gratulatio, etiam si cui occurrimus gratulabundi, eumque amplectimur. A δεξιόομαι.

Δεξιώτατα, *adv.* commodissime. A δεξιώτατος, quod est superl. a δεξιός.

Δέξομαι, 1. sing. f. 1. ind. med. v. δέχομαι.

Δέξωνται, 3. pl. a. 1. conj. med.

Δέομαι, f. δεήσομαι, oro, rogo; (2) indigeo, mihi opus est; (3) δεόμενοι etiam, qui aliquem cupiunt conventum. Δέομαι τοίνυν γ' ὑμῶν τουτὶ πάνυ μικρὸν, *Aristoph. Nub.* 428. πτωχικοῦ βακτηρίου, *Id. Ach.* 452. Παιδαγωγοῦ γὰρ ἐδεόμην τῷ παιδὶ καλῷ ὄντι μοὶ, *Lucian. Vitar. Auct.* 12. A δεῖ, *opus est.*

Δέον, οντος, τὸ, decens, æquum, commodum; (2) deficiens; (3) necessarium. (1) ἡ ἁμαρτάς οἱ ἐς δέον ἐγεγόνεε, commode cesserat, *Herodot.* 1, 119. Ἐς δέον πάρεστι, commodum advenit, *Soph. Œd. Tyr.* 1416. Ab eod.

Δέον, *ligabant*, 3. pl. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔδεον, a verbo δέω, *ligo.* Hinc

Δεόντως, *adv.* decenter; (2) commode.

Δέος, δέους, τὸ, metus. A δείδω.

Δεπάεσσιν, dat. pl. *Ion.* pro δέπασι, a δέπας.

ΔΕ'ΠΑΣ, ατος, et αος, τὸ, poculum; (2) patera.

Δεπαστραῖος, α, ον, potulentus. Πολλὰ χείλεσι καὶ δεπαστραίων ποτῶν, *Lycoph.* 489.

Δέπαστρον, ου, τὸ, poculum, crater. A δέπας.

Δεραγχὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, collum constringens et suffocans. Ex δέρη et ἄγχω, *strangulo.*

Δέραιον, ου, τὸ, collare, torques. A δέρη. Hinc

Δεραιοπέδη, ης, ἡ, laqueus quo aves capiuntur, laqueus aucupatorius.

ΔΕ'ΡΑΣ, ατος, τὸ, pellis, corium.

Δερδιστὴρ, ῆρος, ὁ, pellis, corium, *Suid.* A δέρας, (nisi potius sit δερμιστὴρ, *Ern.*)

Δέργμα, ατος, τὸ, adspectus. A δέρκομαι.

Δεργμὸς, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

ΔΕ'ΡΗ, ης, ἡ, cervix, collum.

Δέρις, collum, *Hes.* A δέρη.

Δερκέσκετο, *apud Homerum* est a δέρκομαι, video, *Imperfectum Ionicum*, ut τύπτεσκον, et τυπτέσκετο.

Δερκέσκομαι, idem quod δέρκομαι, *Hom.*

Δερκευνὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, inter dormiendum videns. Ex δέρκω et εὐνὴ, *cubile.*

Δερκιάομαι, ῶμαι, video. A δέρκω.

Δερκιόωνται, *vident*, 3. pl. præs. ind. med. *Poet.* et *contr.* pro δερκιάονται.

ΔΕ'ΡΚΟΜΑΙ, vel δέρκω, video, *Poet.*

Δερκομενάων, *Æol.* pro δερκομένων.

Δερκομένοιο, *Ion.* pro δερκομένου.

Δέρμα, ατος, τὸ, pellis, cutis. A δέρω.

Δερματικὸς, ὴ, ὸν, coriaceus, *Lycurg.*

Δερμάτινος, ίνη, ινον, coriaceus. A δέρμα.

Δερμάτιον, ου, τὸ, pellicula; Dim. Ab eod.

Δερματουργικὸς, ὴ, ὸν, e corio conficiens, cerdo. Τὴν τῶν ὁλοσχίσων σκιτασμάτων θεραπείαν δερματουργικὴν ἀφείλομεν, *Plat. Politic.* 280.

Δερματοφαγέω, pellem edo. Ὥστε μὴ κρεωφαγεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ὀστοφαγεῖν, καὶ δερματοφαγεῖν, *Strab.* 16.

Δερματοφορέω, ῶ, f. ήσω, pellem gesto, pelle amictus sum. Ex δέρμα et φέρω.

Δερματώδης, εος, ὁ ϰ ἡ, coriaceus; (2) cuteus. A δέρμα

Δερμηστὴς, οῦ, ὁ, animalculum quoddam a consumendis pellibus ita dictum.

Δερμόπτερος, ου, ὁ ϰ ἡ, cui membranulæ loco pinnarum sunt. Ex πτερόν.

Δερμύλλω, sanguinem acute sugo; (2) excorio; (3) masturbo.

Δέρξις, εως, ἡ, visio, ipsa actio videndi. A δέρκομαι.

Δέρος, εος, τὸ, pellis, corium. A δέρας.

Δερρίδιον, ου, τὸ, umbraculum coriaceum, umbella ex pellibus confecta. A δέῤῥις.

Δέῤῥιον, ου, τὸ, cilicium. A δέρας.

Δέῤῥις, εως, ἡ, pellis; (2) crassum seu vile vestimentum, cilicium.

Δεῤῥιστὴρ, ῆρος, ὁ, monile equi, *Hes.*

Δέρτρον, ου, τὸ, membrana; (2) omentum; (3) rostrum. A δέρας.

Δερχθεὶς, *obtuitus*, aor. 1. part. pass. v. δέρκω.

Δέρω, f. δερῶ, a. 2. ἔδαρον, excorio, pellem detraho; (2) cædo, verbero. Εἴ τις ὑμᾶς εἰς πρόσωπον δέρει, 2 *Cor.* 11, 20.

ΔΕ'ΣΙΟΣ, ου, ὁ, mensis Junius apud Macedones, ut nonnulli volunt.

Δέσις, εως, ἡ, ligatio; (2) nodus; (3) junctura, conjunctio. A δέω.

Δέσμα, ατος, τὸ, vinculum. Ab eod.

Δεσμευτικὸς, ὴ, ὸν, aptus ad ligandum. A

Δεσμεύω, f. εύσω, ligo, vincio, colligo. Δεσμεύων ὕδωρ ἐν νεφέλαις, *Job.* 26, 8. A δεσμός.

Δεσμέω, ῶ, f. ήσω, idem et ab eod.

Δέσμη, ης, ἡ, fasciculus. A δέω.

Δέσμιος, ου, ὁ ϰ ἡ, vinctus. Ab eod.

Δεσμὶς, fasciculus. Dim. a δεσμός.

Δεσμοδέτης, ου, ὁ, laquei vinculum, *Man.*

Δεσμὸς, οῦ, ὁ, vinculum, ligamen. A δέω.

Δεσμοτόκος, ον, vincula pariens, *Apollin.* A τίκτω.

Δεσμοφύλαξ, ακος, ὁ ϰ ἡ, commentariensis, custos vinctorum. A δεσμὸς et φύλαξ.

Δεσμόω, ῶ, f. ώσω, vincio, ligo; (2) in carcerem conjicio. A δεσμός.

Δέσμωμα, ατος, τὸ, vinculum. A δεσμόω.

Δεσμωτήριον, ου, τὸ, carcer. Ab eod.

Δεσμώτης, ου, ὁ, vinctus, captivus. Ab eod.

Δεσμῶτις, ἡ, captiva, *Soph.*

ΔΕΣΠΟ'ΖΩ, f. όσω, dominor; (2) et *in pass.* dominio alicujus pareo, adquiror. Hinc

Δέσποινα, ης, ἡ, hera, domina, regina.

Δεσπόσιος, ου, ὁ ϰ ἡ, herilis. Ab eod.

Δεσποσιοναύτης, ὁ, qu. dic. herilis navis magister; genus libertorum Laconicorum, quorum opera in navibus utebantur, *Athen.* 6, 271. F.

Δέσποσμα, τὸ, imperium, *Man.* A δεσπόζω.

Δεσποσύνη, ης, ἡ, dominium, imperium. A

Δεσπόσυνος, ου, ὁ ϰ ἡ, herilis; δεσποσύνη, filia herilis. A δεσπόζω.

Δεσπότεια, ας, ἡ, dominatus:

Δεσπότειος, α, ον, herilis. Ταῖς δεσποτείαις ὠλέναις ὠγκωμένον, *Lycoph.* 1183.

Δεσπότειρα, ας, ἡ, domina, hera:

Δεσποτεύω, f. εύσω, idem quod

Δεσποτέω, f. ήσω, dominor. A

Δεσπότης, ου, ὁ, herus, dominus; (2) rex, imperator; (3) rei alicujus possessor. Hinc

Δεσποτικὸς, ὴ, ὸν, herilis; (2) qui dominari novit; (3) imperiosus, dominandi cupidus.

Δεσποτία, ἡ, idem quod δεσποτεία, *Poll.*

Δεσποτικῶς, *adv.* heriliter, more dominorum.

Δεσπότις, ιδος, ἡ, hera, domina. A δεσπότης.

Δεσποτίσκος, ὁ, herus, vel blandiendo vel contemnendo. Ὦ δεσποτίσκε, *Eurip. Cyclop.* 266.

Δεσποτὸς, ὴ, ὸν, dominabilis. A δεσπόζω.

Δέτας, gen. sing. *Dor.* pro δέτης. A

Δέτη, ης, ἡ, fistula. A δέω.

Δετὴ, ῆς, ἡ, faces in fasciculum colligatæ.

Δετὸς, ὴ, ὸν, vinctus, ligatus. Ab eod.

Δευάω, idem quod δευώ, *E. M.*

Δεῦε, imperf. ind. *Ion.* pro ἔδευε, a δευώ.

Δεύεαι, *inferior es*, 2. sing. præs. ind. med. *Ion.* pro δεύῃ, v. δεύομαι, *Poet.* pro δέομαι.

Δευήσεαι, 2. sing. f. 1. ind. med. *Ion.* pro δευήσῃ.

Δευήσομαι, *indigebo*, 1. sing. f. 1. ind. med. *Poet.* pro δεήσομαι, a verbo δέομαι.

Δεῦκος, τὸ, idem quod γλεῦκος, *Schol. App. Rhod.* 1, 1037.

Δεῦμα, ατος, τὸ, irrigatio. A δευώ.

Δευοίατο, *indigerent*, 3. pl. præs. opt. *Ion.* et *Poet.* pro δέοιντο, a verbo δέομαι.

Δεύομαι, egeo, indigeo, *Poet.* pro δέομαι. Θυμοῦ δευομένους, anima carentes, *Il.* 3, 294. Οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης, *Id.* 1, 468, 602, et passim.

Δευόμεναι, *madentes*, nom. pl. part. præs. pass. f. g. a verbo δεύομαι, *madefio.*

Δεῦρ', pro δεῦρο, huc. Δεῦρ' ἀεὶ, ἀντὶ τοῦ μέχρι νῦν, huc usque. Ἐκ τὰ λοιπὰ· δεῦρ' ἀεὶ γὰρ εὐτυχοῖς, *Eurip. Phœn.* 1215. Ἤ σε μυρίοις πόνοις δίδωσι δεῦρ' ἀεὶ δινύουσι, *Id. Or.* 1662. Vide διανύω.

ΔΕΥ'ΡΟ, *adv.* huc, (2) adesdum.

Δεύσῃ, 3. sing. aor. 1. conj. act. v. δευώ.

Δευσοποιέω, tingo, inficio, (v. gr. fuco,) humecto, *Origen contra Celsum*, 1, 40, 3, 151. Παιδέρωτι δευσοποιοῦσι τὰς παρειὰς, *Alciphr.* 3, 11. A δευώ, idem.

Δευσοποιΐα, ἡ, infectio, fucatio, &c. Ταριχευσαντές τε ἐπὶ δευσοποιΐαν, *Pollux*, 1, 49.

Δευσοποιὸς, οῦ, ὁ, infector, tinctor; (2) bene tinctus; (3) indelebilis, *passim apud Platonem, Lucianum, Plutarchum, Synesium.* Ex δευώ et ποιέω.

Δεύτατος, άτη, ατον, ultimus, postremus.

Δεῦτε, *adv.* huc adeste, venite. A δεῦρο.

Δευτεραγωνιστέω, ῶ, f. ήσω, secundas fabulæ partes ago; (2) secundam in judicio orationem habeo. A

Δευτεραγωνιστὴς, οῦ, ὁ, qui secundas fabulæ partes agit. Ex δεύτερος et ἀγωνίζομαι.

Δευτεραῖος, αία, αῖον, secundarius; (2) qui secunda die aliquid agit. A δεύτερος.

Δευτερεῖα, τὰ, secundæ partes. Ab eod.

Δευτερεύω, f. εύσω, secundus sum, secundas fero, locum secundum obtineo; (2) vincor, superor; (3) dissimilis sum. Ab eod.

Δευτεριάζω, f. άσω, secundas partes ago.

Δευτερίας, sc. οἶνος, vinum secundarium, lora.

Δευτέριον, ου, τὸ, secundæ, partus quasi secundarius. Ab eod.

Δευτέριος, ία, ιον, secundarius. Ab eod.

Δευτεροβόλος, ου, ὁ ϰ ἡ, qui secundum dentes indices jacit. Ex δεύτερος et βάλλω.

Δευτερογαμέω, secundas nuptias celebro.

Δευτερογαμία, ἡ, secundæ nuptiæ.

Δευτερογαμὲς, iterum maritatus.

Δευτεροδεκάτη, ης, ἡ, secundæ decimæ.

Δευτερόζυγος, ου, ὁ ϰ ἡ, qui est secundæ conjugationis. *Vox Gram.* Ex ζυγός.

Δευτεροκοιτέω, ῶ, secundus vel secunda sum in lecto, socium habeo in cubili. A κοίτη.

Δευτερολογέω, ῶ, f. ήσω, secundo loco verba facio.

Δευτερολογία, ας, ἡ, secunda actio, secundæ dicendi vices.

Δευτερὸν, *adv.* secundo. A δεύτερος.

Δευτερονόμιον, ου, τὸ, repetitio legis, secunda lex, liber quintus Mosis. Ex νόμος.

Δευτερόποτμος, qui pro mortuo habitus, ideoque justis et exequiis de more honoratus, salvus redit ex bello vel peregrinatione.

Δευτεροπροσωπέω, ῶ, sum secundæ personæ. *Vox Gram.* A

Δευτεροπρόσωπος, ου, ὁ ϰ ἡ, qui secundæ personæ est. *Vox Gram.* Ex δεύτερος et πρόσωπον, *persona.*

Δευτερόπρωτος, ου, ὁ ϰ ἡ, alter primus, a secundo primus; epith. Sabbathi primi a secundo Paschatis die, *Scal.*

ΔΕΥ'ΤΕΡΟΣ, έρα, ερον, secundus, alter, posterior. Ἐκ δευτέρου, secunda vice. Δεύτερα ἡγεῖσθαι, posthabere. Δεύτερ' ἡγεῖται τὰ τῆς οἴκοι διαίτης, *Soph Œd. Col.* 351. Ὡς τἄλλ' ἅπαντα δεύτερ' ἡγεῖται πατὴρ Ζεὺς, *Id. Phil.* 1442.

Δευτερόσχετος, ου, ὁ ϰ ἡ, secundo loco sequens, secundarius. Ab ἔχω.

Δευτεροτόκος, ου, ἡ, quæ secundo parit vel peperit. A τίκτω.

Δευτερότοκος, ου, ὁ ϰ ἡ, qui secundo partu editus est. Ex iisd.

Δευτερουργὸς, οῦ, ὁ ϰ ἡ, qui secundas actionis partes vel secundum in agendo locum obtinet; (2) manuarius. Ex ἔργον.

Δευτεροῦχος, ὁ, qui secundas tenet. Ab ἔχω.

Δευτερόω, ῶ, f. ώσω, secundo facio; (2) itero, repeto. A δεύτερος.

Δευτέρωμα, ατος, τὸ, secundus actus, repetitio.

Δευτέρως, *adv.* secundo. Ab eod.

Δευτέρωσις, εως, ἡ, secundus actus aut ordo, iteratio, repetitio; (2) traditio, *Eccles.*

Δευτερωτὴς, οῦ, ὁ, traditionum doctor.

Δευτὴρ, ῆρος, ὁ, instrumentum pistorum et coquorum. A

ΔΕΥ'Ω, rigo, madefacio, imbuo; (2) fundere, profundere. (1) ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει, *Il.* 2, 471. (2) ἐραμνὸν αἷμ' ἔδευσα, effudi, *Soph. Aj.* 376.

ΔΕ'ΨΩ, f. δέψω, excorio; (2) glandem penis denudo.

Δεχάμματος, ου, ὁ ϰ ἡ, decem nodos seu vincula habens. Ex δέκα et ἅμμα.

Δέχατα,

Δέχαται, pro δεδέχαται, 3. plur. perf. ind. pass. *Ion.* pro δεδεγμένοι εἰσί, a verbo δέχομαι.

Δέχεσθε, *capite*, 2. plur. præs. imperat. med.

Δεχήμερος, ου, ὁ καὶ ἡ, decem dies durans. Ex δέκα et ἡμέρα.

Δέχθαι, *suscepisse*, perf. inf. pass. *Ion.* et *Poet.* pro δεδέχθαι, a verbo δέχομαι.

Δέχμενος, *per Syncop.* pro δεχόμενος.

Δέχνυμαι, capio. A

ΔΕ'ΧΟΜΑΙ, f. δέξομαι, capio, accipio; (2) excipio, suscipio; (3) admitto, recipio; (4) admitto, approbo; (5) credo; (6) expecto, operior. Δέχεσθαι χάριν, τὸν ὅρκον, τινὰ χώρους, τοὺς στρατιώτας τῷ τείχει, τί τινος. Ὅστις ξένους δέξαιτο ποντίῳ σάλῳ κάμνοντας, *Aristoph. Thesm.* 479. Τίς με δέξεται πόλις; *Eur. Med.* 386.

Δέψα, ης, ἡ, pellis, corium, *Suid.* A δέψω.

Δεψέω, ῶ, fut. ήσω, depso, subigo, mollio coriariorum more. Ab eod.

ΔΕ'Ω, f. δέσω, vel δήσω, ligo, vincio; (2) in vincula conjicio. Κ' ὀπίσω τὼ χεῖρε δεῖ, a tergo liga. *Aristoph. Lys.* 437.

ΔΕ'Ω, f. δεήσω, qu. a δείω, absum, opus habeo, deficio. Τοσούτου δέουσι χάριν ἔχειν, *Isocr.* Τουτὶ τὸ πρᾶγμα φροντίδος δεῖται πτερῶν, *Aristoph. Av.* 1351. Ἐλαχίστου ἐδέησαν διαφθάρηναι, parum abfuerunt, quin, *Thuc.* Τί δεῖ μοχλῶν; opus est? *Aristoph. Lys.* 434. Unde δεῖ, oportet, ἔδει, ἐδέησε.

ΔΗ', sane, profecto; (2) porro, vero; (3) igitur, proinde; (4) videlicet, scilicet; (5) demum, duntaxat; (6) interrogationi servit; (7) ironicum est; (8) abundat.

Δῆγμα, ατος, τὸ, morsus. A δήκω, *mordeo.*

Δηγμὸς, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

Δήετε *invenitis*, 2. plur. præs. ind. act. verbi δήω, *invenio.*

Δηθὰ, *adv.* diu; (2) frequenter, crebro, *Poet.* A δήν.

Δηθαγόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, loquax, qui diu loquitur. Ex δηθὰ et ἀγορεύω, *loquor.*

Δηθαίων, ονος, ὁ καὶ ἡ, longævus, annosus. Ex δηθὰ et αἰών, *ævum.*

Δηθάκι, vel δηθάκις, *adv.* diu; (2) crebro.

Δῆθεν, *adv.* videlicet, scilicet. A δή.

Δηθύνω, f. υνῶ, tardo, moror. A δηθά.

Δηϊάασκω, *Ion.* pro δηϊάω, *Ap.*

Δηϊάλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, bello captus. Δορὶ καὶ πυρὶ δηϊάλωτον, *Eurip. Andr.* 105. Ex δήϊος et ἁλίσκω, *capio.*

Δηϊάω, ῶ, igne ferroque vasto, hostiliter depopulor. Hinc δηϊάασκον, *Ion. imperfect.* pro ἐδηΐων, quod est ex ἐδηΐαον, A δήϊος.

Δήϊον, acc. sing. *Ion.* pro δάϊον, a

Δήϊος, ΐα, ϊον, hostilis, infestus, et *substantive*, hostis. A δαΐω. Hinc

Δηϊότης, ῆτος, ἡ, pugna; (2) bellum.

Δηϊόω, ῶ, f. ώσω, idem quod δηϊάω.

Δηΐς, ΐδος, ἡ, pugna; (2) bellum. A δαΐω.

Δηκτήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, mordax. A δήκω.

Δήκτης, ου, ὁ, idem et ab eod.

Δηκτικὸς, ἡ, όν, idem et ab eod.

ΔΗ'ΚΩ, f. δήξω, mordeo. Verbum inusit.

Δηλαδὴ, *adv.* videlicet, scilicet, profecto. A δῆλον, δῆλα, et partic. δή.

Δηλαίνω, lædo, corrumpo. A δηλέω.

Δηλέεις, εσσα, εν, idem quod δηλήμων, *Orph.*

Δηλεύμενος, *Dor.* pro δηλούμενος. A

ΔΗΛΕ'Ω, ῶ, f. ήσω, lædo, noceo, *impr.* incantando et veneficiis; (2) deludo, decipio. Οὐδεὶς κακοεργὸς δαλεῖται τὸν ἰόντα, *Theoc.* 15, 48. Hinc

Δήλημα, ατος, τὸ, nocumentum.

Δηλήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, nocivus.

Δήλησις, εως, ἡ, læsio, maleficium. A δηλέω.

Δηλητὴρ, ῆρος, ὁ, qui lædit. Ab eod.

Δηλητήριον, ου τὸ, nocivum pharmacum, venenum.

Δηλητηριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, nocivus. Ab eod.

Δηλίφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, cui mens est oblæsa, stolidus, *apud Nonn.*

Δηλονότι, *adv.* nimirum, omnino, profecto, quippe. Quasi ex δῆλον et ὅτι.

Δηλοποιέω, ῶ, f. ήσω, manifestum reddo.

Δηλὸς, οῦ, ὁ, vox Sicula pro πηλὸς, vinum. Ἐκ πίθω ἀντλεῦς δηλὸν, *Theoc. Idyll.* 10, 13.

ΔΗ'ΛΟΣ, η, ον, manifestus, perspicuus.

Δηλόω, ῶ, f. ώσω, manifesto, declaro, indico. Ἔδοξεν οὖν μοι πρὸς σὲ δηλῶσαι τὸ πᾶν, *Soph. Trach.* 373. A δῆλος. Hinc

Δήλωμα, ατος, τὸ, indicium.

Δήλως, *adv.* manifeste, aperte. A δῆλος.

Δήλωσις, εως, ἡ, declaratio, manifestatio, significatio, enunciatio; (2) *ap. LXX*, Urim et Thummim. A δηλόω. Hinc

Δηλωτικὸς, ἡ, όν, declarandi vim habens.

Δηλωτέον, ostendendum. A δηλόω.

Δημαγωγέω, ῶ, fut. ήσω, populum duco quo volo, populi gratiam capto, auræ populari servio; (2) aliquem capio, concilio mihi; et *in pass.* ab aliquo capi, delectari, *impr.* oratione. Δημαγωγῶν τοὺς πολλοὺς, *Plut.* A

Δημαγωγία, ας, ἡ, populi ductus et regimen; (2) concio; (3) administratio reipublicæ; (4) gratia et auctoritas qua quis valet apud populum; (5) ars qua quis utitur ad conciliandum sibi populum. Ab eod.

Δημαγωγικὸς, ἡ, όν, popularis, *Ar.*

Δημαγωγὸς, οῦ, ὁ, orator in rep. populari, cujus consiliis populus obsequitur, utpote sibi gratiosi, popularis. Ex δῆμος et ἄγω, *duco.*

Δημαγωγικῶς, *adv.* populariter, more demagogorum.

Δημάζω, ludo.

Δημακίδιον, ου, τὸ, popellus. A δῆμος, δῆμαξ, δημάκιον.

Δημάρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, populi precibus et votis expetitus. Ex δῆμος et ἀράομαι, *precor.*

Δημαρχέω, ῶ, f. ήσω, tribunus plebis sum, magistratu fungor. A δήμαρχος.

Δημαρχία, ας, ἡ, tribunatus plebis. Ab eod.

Δημαρχικὸς, ἡ, όν, tribunitius. Ab eod.

Δήμαρχος, ου, ὁ, tribunus plebis, magistratus plebis quicunque etiam apud Græcos. Ex δῆμος et ἄρχων, *princeps.*

Δημεραστὴς, οῦ, ὁ, populi studiosus, popularis.

Δημεραστία, ας, ἡ, popularitas. A præc.

Δημευσία, ας, ἡ, proscriptio. A δημεύω.

Δήμευσις, εως, ἡ, idem et ab eod.

Δημεύω, f. εύσω, publico; (2) in exilium mitto; et in *pass.* bonorum publicatione multor; (3) exulo. Δημεύουσιν ἡμῶν τοὺς ἀγροὺς, *Dion. Hal.* A δῆμος.

Δημηγορέω, ῶ, fut. ήσω, concionor. Ἐδημηγόρει πρὸς αὐτοὺς, *Act.* 12, 21.

Δημηγορία, ας, ἡ, concio, oratio;

Δημηγορικὸς, ἡ, όν, concionalis, concionatorius. A

Δημηγορὸς, οῦ, ὁ, concionator, orator. *Adject.* concionatorius. Ex δῆμος et ἀγορεύω.

Δημηλάσιος, et δημήλατος, ον, populiscito in exilium actus. Ex δῆμος et ἐλαύνω.

Δημήτηρ, τερος, τρος, ἡ, et Δημήτρα, ας, Ceres. A δῆ, i. e. γῆ, et μήτηρ. *Doribus autem usitatum* δᾶ pro γῆ. Unde et *Attici* Δάματερ *in vocativo.* (2) fruges. Hinc

Δημήτρια, ων, τὰ, Cerealia, festum Cereris.

Δημητριακὸς, ἡ, όν, Cerealis. Ab eod.

Δημητρίζω, et ομαι, cunctor more Demetrii, *Ern.*

Δημήτριος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem et ab eodem; (2) Demetrius: nomen viri.

Δημητρίουλος, vel Δημητρουλος, ου, ὁ, hymnus qui in Cererem canitur. Ex Δημήτηρ et ἴουλος seu οὖλος, *hymnus.*

Δημίδιον, ου, τὸ, popellus, plebecula, vel potius δημύδιον.

Δημίζω, f. ίσω, populo sum addictus, faveo, ut Μηδίζω. Ὑπὸ τῶν αἰεὶ δημιζόντων οὐκ οἶδ' ὅτοι ἐγκεκύκλησαι, qui populo se studere simulant semper, *Aristoph. Vesp.* 698.

Δημιοεργὸς, pro δημιουργὸς, *Hom.*

Δημιοπληθὴς, ὲς, quo populus abundat.

Δημιοπρασία, ας, ἡ, publica auctio.

Δημιόπρατα, quæ publicantur. Ex δήμιος et πιπράσκω, *vendo.*

Δήμιος, ία, ιον, publicus, plebeius; (2) *subst.* ὁ, servus publicus, lictor, carnifex. A δῆμος.

Δημιουργεῖον, ου, τὸ, officina.

Δημιουργέω, ῶ, f. ήσω, sum opifex, opificium exerceo; (2) efficio, fabricor, condo.

Δημιούργημα, τὸ, opus artificis cujusque, item quicquid ab aliquo effectum est.

Δημιουργία, ας, ἡ, rerum popularium administratio; (2) opificium; (3) administratio, gubernatio, effectio.

Δημιουργικὸς, ἡ, όν, ad opifices pertinens, fabrilis.

Δημιουργικῶς, *adv.* artificiose. A

Δημιουργὸς, οῦ, ὁ vel ἡ, quilibet opifex et artifex; (2) auctor operis, creator, *unde* de Jove fabricatore mundi, secundum Orpheum et Platonem, legislatore, architecto, &c. dicitur, *item*, et conciliatrice nuptiarum; (3) administrator, gubernator, præfectus; *unde* interdum est nomen magistratus, v. ἐπιδημιουργὸς, et συνδημιουργὸς, *Ern.* Ex δήμιος et ἔργον. *opus.*

Δημοβορέω, populum devoro, *Steph.*

Δημοβόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui bona populi devorat vel consumit. Ex δῆμος et βορά.

Δημογέρων, οντος, ὁ, senator; (2) qui in populo honoratior est propter ætatem.

Δημοδιδάσκαλος, ου, ὁ, populi doctor; (2) concionator ecclesiasticus.

Δημόθεν, *adv.* e populo. A δῆμος.

Δημοθοινία, ας, ἡ, epulum publicum, sacrificium publicum; (2) dies festus. Ex θοίνη.

Δημόθρους, ὁ καὶ ἡ, rumore vulgi celebratus, vulgatus, popularis.

Δημοκατάρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, publicæ exsecrationi obnoxius.

Δημοκηδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, poplicola, qui populum colit. Ex δῆμος et κήδομαι.

Δημοκήρυξ, υκος, ὁ, fecialis.

Δημόκοινος, ου, ὁ, publicorum tormentorum minister, carnifex.

Δημοκόλαξ, ακος, ὁ καὶ ἡ, adulator populi.

Δημόκομπος, ου, ὁ, *proprie* qui se jactat ad populum. Ex κομπὸς, (potius a κόπτω, *Ern.*)

Δημοκοπέω, ῶ, fut. ήσω, populi favorem capto. A δημοκόπος.

Δημοκόπημα, ατος, τὸ, popularitas, favor populi. Ὁ δὲ, τοῦ δημοκοπήματος ἐκπεσὼν, ἐς Λιβύην .... διέπλευσεν, *App. Bell. Civ.* 1, 24.

Δημοκοπία, ας, ἡ, captatio gratiæ populi, popularitas. A δημοκόπος.

Δημοκοπικὸς, ἡ, όν, ad popularem gratiam captandam aptus, popularis.

Δημοκόπος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui populum velut concutit, obrepens ei arte aliqua, qui popularitate sua populum sibi conciliat, popularis. E δῆμος et κόπτω, (terminatio κόπος significat eum qui rem quamque miscet, versat, tractat, in ea paranda laborat, *Ern.*)

Δημοκρατέομαι, οῦμαι, populi imperio subsum. Ἔτι δημοκρατουμένης τῆς πόλεως, *Plat.*

Δημοκρατία, ας, ἡ, democratia, imperium populare. Hinc

Δημοκρατίζω, f. ίσω, imperio populari faveo.

Δημοκρατικὸς, ἡ, όν, ad democratiam sive imperium populare pertinens.

Δημοκρατικῶς, *adv.* juxta popularem statum.

Δημόκρατος, ον, popularis.

Δημολάλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, populi sermone jactatus. Ex δῆμος et λαλέω.

Δημόλευστος, ὁ καὶ ἡ, a populo lapidibus obrutus.

Δημολογέω, concionor.

Δημολογικὸς, ὁ, concionator plebeius.

Δημόομαι, οῦμαι, populum lenociniis capto, nugor, fucum facio, illudo. Καὶ ταῦτα πῶς μὴ φῶμεν δημούμενον λέγειν τὸν Πρωταγόραν; *Plato in Theætelo*, 1, 161. *Lexicogr. Græci*; propter δαμώματα, *Dor.* apud Aristoph. pro δημώματα, ludicra et carmina publica. A δῆμος.

Δημοπίθηκος, ου, ὁ, qui simiam se exhibet erga populum, vel adulatione vel fraudulentia.

Δημόπρακτος, ον, publicus, a populo factus, decretus, &c.

Δημορριφὴς, ὲς, a populo jactatus, seu vulgatus, popularis. A δῆμος et ῥίπτω.

ΔΗ'ΜΟΣ, ου, ὁ, populus, plebs, vulgus; (2) partes tribuum Atheniensium dictæ δῆμοι.

ΔΗΜΟ'Σ,

ΔΗΜΟ'Σ, ῦ, ὁ, pinguedo, adeps.

Δημοσίᾳ, *adv.* publice, in loco publico.

Δημοσιακὸς, ἡ, ὸν, publicus. A δημόσιος.

Δημοσίευσις, εως, ἡ, promulgatio, divulgatio; (2) auctio.

Δημοσιεύω, f. εύσω, promulgo, divulgo, publico; (2) publica persona fungor, publica civitatis negotia tracto. Δημοσιεύειν τὴν πολιτείαν, *Plat.* A δημόσιος.

Δημόσιον, ου, τὸ, ærarium publicum, fiscus; (2) carcer; (3) publice vendo, in primis cujus in carcere opera utitur civitas; (4) dicitur tamen de honestioribus hominibus qui operas suas civitati præstant, ut scriba.

Δημόσιος, ία, ιον, publicus, solennis; (2) *subst.* servus publicus. Hinc

Δημοσιόω, ῶ, fut. ώσω, publico; (2) divulgo.

Δημοσιώνης, ου, ὁ, publicanus, publici redemptor, vilis, contemptus, *Ern.* Ex δημόσιος et ὠνέομαι. Hinc

Δημοσιώνιον, ου, τὸ, proventus publicus.

Δημοσίως, *adv.* publice. A δημόσιος.

Δημοστροφέω, ῶ, f. ήσω, in populo versor. Ex δῆμος et στρέφω, *verto, verso.*

Δημοτελέω, ῶ, f. ήσω, publicis expensis aut publico nomine facio. A

Δημοτελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, publicis expensis factus; (2) publicus. Ex δῆμος et τελέω.

Δημοτελῶς, *adv.* publicis impensis; (2) publice.

Δημότερος, ον, popularis, civis. Δημότεραι ἐπεκλονέοντο γυναῖκες, *Apoll. Rhod.* 1, 783. Ἄσχετα ἔργα πιφαύσκετο δημοτέροισι, *Apoll. Rhod.* 3, 606.

Δημοτερπὴς, έος, ῦς, ὁ ϗ ἡ, populo jucundus.

Δημοτεύομαι, f. εύσομαι, popularis sum, municeps sum, populo alicui accenseor. A

Δημότης, ου, ὁ, homo plebeius; (2) popularis; item eidem δήμῳ adscriptus. A δῆμος.

Δημοτικὸς, ἡ, ὸν, plebeius; (2) popularis status amans; (3) popularis, civilis, comis. Ab eod.

Δημοτικῶς, *adv.* populariter, more popularium seu plebeiorum; (2) humaniter, comiter.

Δημότις, ἡ, fœm. a δημότης, *Theoc.*

Δημοῦχος, ου, ὁ ϗ ἡ, præses, gubernator, rector populi. Ξὺν παισὶ ταῖς σεμναῖσι δημούχοις θεαῖς, *Soph. Œd. Col.* 458. Ex δῆμος et ἔχω.

Δημοφάγος, ου, ὁ ϗ ἡ, plebivorus.

Δημοφιλὴς, idem quod δημωφελὴς, *Diosc.*

Δημοφθόρος, populum corrumpens. A φθείρω.

Δημοχαριστὴς, ῦ, ὁ, qui populo libenter gratificatur, popularis, gratiam populi captans, *Eurip. Hec.* 134. Ex χαρίζομαι.

Δημόω, publico; usibus populi concedo, *ap. Dion.*

Δημώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, plebeius, popularis; (2) publicus; (3) pervulgata, de muliere quæ usum sui præbet pro mercede. (3) ἤδη δὲ ὅσαι δημώδεις γυναῖκες, *Heliodor.* 3. A δῆμος.

Δημώματα, τὰ, *Dor.* δαμώματα, vulgaria carmina quæ publice canuntur. Τοιάδε χρὴ Χαρίτων δαμώματα καλλικόμων τὸν σόφον ποιητὴν [illegible], *Aristoph. Pac.* 798.

Δημωφελέω, ῶ, f. ήσω, populo prosum.

Δημωφελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, populo utilis. Hinc τὸ δημωφελὲς, έος, publica utilitas.

Δημωφελῶς, *adv.* populo utiliter; δημωφελίστατα, ad utilitatem populi aptissime.

ΔΗ'Ν, *adv.* diu; (2) dudum, pridem.

Δηναιὸς, ὰ, ὸν, diuturnus, longævus; (2) vetus, qui jam olim fuit. A δήν.

Δηνάριον, ου, τὸ, denarius.

Δήνεον, ου, τὸ, consilium. A

ΔΗ'ΝΟΣ, εος, τὸ, consilium; (2) ars; (3) vafrities. (1) ἤτις δήνεα οἶδε, *Il.* 4, 361.

Δὴξ, δηκὸς, ἡ, teredo, vermis lignum corrodens. A δήκω pro δάκνω, *mordeo.*

Δηξίθυμος, ου, ὁ ϗ ἡ, animum mordens; (2) molestus. Ex δῆξις et θυμός.

Δῆξις, εως, ἡ, morsus. A δήκω, *mordeo.*

Δήξω, 1. sing. f. 1. ind. act. verbi δάκνω.

Δῄουν, *comburebant,* 3. pl. imperf. ind. act. *contr.* et *Ion.* pro ἐδῄοον. A

Δηιόω, ῶ, f. ώσω, vasto, hostiliter populor. Δηιώσασθαι τὴν νῆσον, *Herodot.* A δήιος.

Δῆπερ, *adv.* saltem.

Δήποθεν, *adv.* undecunque.

Δήποτε, *adv.* aliquando, tandem, unquam.

Δήπου, *adv.* utique, certe, profecto; (2) nimirum.

Δήπουθεν, *adv.* videlicet, scilicet; (2) utique, certe; (3) alicunde, ex aliquo loco.

Δήρη, ης, ἡ, pugna, contentio. A δῆρις.

Δηριάω, ῶ, contendo, pugno. Ab eod.

[illegible]ζω, idem.

Δηριν[illegible]αι, et Δηρίσασθαι, ejusdem significationis. Ab inusitatis δηρίνω et δηρίζω.

[illegible], *contendebant,* 3. dual. a. 1. ind. pass. [illegible] pro ἐδηρινθήτην, a verbo δηρίνω.

Δ[illegible]ΙΣ, εως, ἡ, pugna, prælium, contentio, [illegible]

Δηρισάντοιν, *certantibus,* gen. vel dat. dual. a. 1. part. act. verbi δηρίζω, *certo*

Δηρίω, f. ίσω, contendo, certo. A δῆρις.

[illegible]ιος, ον, longævus, immortalis, *Æsch.*

Δ[illegible], diu, admultum tempus. A

Δηρὸς, ρὰ, ρὸν, diuturnus, longævus. A δήν.

Δῆσαν, 3. pl. aor. 1. *Ion.* pro ἔδησαν, a δέω.

Δησάσκετο, [illegible]gabat, 3. sing. imperf. ind. verbi *Poet.* [illegible]άσκομαι, vel potius pro ἐδήσατο, 3. [illegible]. 1. med. verbi δέω.

[illegible]

[illegible] 3. sing. aor. 1. *Ion.* pro ἔδ[illegible], a δέω.

Δῆτα, *adv.* demum, certe, sane, igitur. A δὴ, *sane.*

ΔΗ'Ω, invenio, vel potius in significatione futuri, inveniam. *Od. Π'. 44.*

Δηὼ, όος, *contr.* οῦς, ἡ, Ceres. A δᾶ, pro γῆ.

Δηώσειν, f. 1. inf. act. verbi δηιόω, pro δαΐζω.

Δὶ, pro δὶς. Vide δὶς.

ΔΙΑ', *præpos.* cum *genitivo,* per; (2) ex; (3) in; (4) post; (5) inter; (6) notat *caussam instrumentalem,* et redditur Latine ablativo; (7) cum nominibus temporis redditur per *quoque,* vel *quaque,* v. gr. διὰ δέκα ἐτῶν, decimo *quoque* anno; (8) facit periphrasin *adverbii,* v. gr. διὰ τάχους, celeriter; διὰ βραχέων, breviter; (9) notat *spatium* vel *intervallum,* διὰ βίου, tota vita; δι' ἔτους, toto anno; (10) cum *accusativo,* per; (11) propter; in *compositione* notat (12) *diversitatem,* ut διασκεδάζω, dispergo; (13) *medium,* per quod, ut διαβαίνω, transeo sive eo per; (14) *continuum,* ut διαμένω, permaneo; (15) *vehementiam* aut *excellentiam,* διορῶ, perspicio; (16) *rem fieri inter duos pluresve,* ut διαγωνιζέσθαι; (17) redditurque adeo per *di,* vel *dis, per, trans, de, circum, ex, post, ob, contra,* et *sub, cum, inter;* (18) præter, ut διὰ σίχε ἀνδρῶν ἔρχεσθαι; (19) sæpissime significationem simplicis non mutat. Διὰ τύχης εἶναι, in discrimine versari, *Soph. Œd. Tyr.* 773. Δι' ὀδύνης βαίνειν, in dolore esse, dolore affici. Διὰ φόνε χωρεῖν, necem intentare, dare. Διὰ πτόε, διὰ φόβε ἐλθεῖν, desiderare, formidare. Διὰ ἐκ, *cum genitivo,* per et extra. Ὦρτο δ' ἐκ προθύρου, *Il.* 15, 124.

Διαβαδίζω, f. ίσω, pertranseo.

Διαβάθρα, ας, ἡ, scala nautica, pons; (2) scala qua in muros adscenditur. Ex βάθρα.

Διαβάθρον, ου, τὸ, calceamentum quo lutum permeatur.

Διαβαίνω, f. βήσομαι, permeo, transeo, trajicio; (2) divarico. Εὖ διαβὰς, magno gradu, *Hom.* Διαβαίνειν τὸν ποταμὸν εἰς τόπον. Πίστει διέβησαν τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν, *Heb.* 11, 29.

Διαβάλλω, f. βαλῶ, p. βέβληκα, trajicio, transfero; (2) calumnior; (3) defero, criminor; (4) invidiam facio: unde διαβεβλημένοι, qui male audiunt, invisi sunt; (5) fallo, decipio. Οὐ γάρ με ϗ νῦν διαβαλεῖ Κλέων, calumniabitur, *Aristoph. Ach.* 507. Μή με διαβάλλης στρατῷ, *Soph. Phil.* 583. Διέβαλλε μ' ὁ γραῦς, *Aristoph. Thesm.* 1226. Διαβάλλεται σ' ὁ θεῖος, *Id. Av.* 1654. (1) πρὶν .... φυγῇ πρὸς Ἄργος διαβαλεῖν ἀνέκαιστος, *Eurip. Suppl.* 930. Quandoque de maris transitu: Ἔσχε τὰς νέας ἐς Καύκασα, ὡς ἐντεῦθεν βορέῃ ἀνέμῳ ἐς τὴν Νάξον διαβάλοι, *Herodot.* 5, 33.

Διαβάλλομεν τὸ πέλαγος εἰς Μεσσαπίες, *Demetrius Comicus apud Athen.* 3, 425.

Διαβὰς, a. 2. part. act. verbi διαβαίνω.

Διαβασανίζω, diligenter examino, exploro. Περὶ τέτων πάσῃ καὶ ἱκανῷ χρόνῳ διαβασανίσαντες, *Plat. de Legib.* 5.

Διαβασείω, transiturus sum, gestio transire.

Διαβασιλίζομαι, f. ίσομαι, regis more ago, regiam speciem præ me fero, regnum mihi vindico, regem ago.

Διάβασις, εως, ἡ, transitus; (2) divaricatio crurum, gradus vastus et firmus. A διαβαίνω.

Διαβάσκω, circumeo. Ὥσπερ βασιλεὺς ὁ μέγας διαβάσκει, *Aristoph. Av.* 492.

Διαβαστάζω, f. άσω, porto.

Διαβαστάσαι, *portasse,* a. 1. inf. act.

Διαβατήρια, ων, τὰ, sacrificia pro transitu. A διαβαίνω.

Διαβατήριος, ου, ὁ, qui felicem transitum largitur, epith. Jovis. A διαβαίνω.

Διαβάτης, ου, ὁ, trajector. Ab eod.

Διαβατὸς, ἡ, ὸν, qui trajici vel transiri potest.

Διαβεβαιόομαι, ῦμαι, affirmo, assevero. Περὶ τέτων βέλομαί σε διαβεβαιῦσθαι, *Tit.* 3, 8.

Διαβεβαίωσις, εως, ἡ, affirmatio.

[illegible] sing. a. 2. conj. act. verbi διαβαίνω.

[illegible]μα, ατος, τὸ, transitus; (2) gressus.

[illegible]ιάω, transire cupio, conor.

Διαβήτης, ου, ὁ, perpendiculum; *item* funiculus fabrorum rubrica illitus, quo exprimunt lineam rectam in ligno; (2) circinus, seu radius, quo describitur circulus; (3) *ap. medicos,* morbus, cum vitio renum omne serum in corpore proliciunt, et per urinam continuo et copiose effundunt, qu. transitus urinæ. Ab eod.

Διαβιάζομαι, cogere conor, cogo, *Eur.*

Διαβιβάζω, f. άσω, trajicio; (2) traduco. Κατὰ τὰς γεφύρας διεβίβασε τὸν στρατὸν, *Herod.*

Διαβιβάσκω, idem.

Διαβιβρώσκω, peredo, exedo, corrodo. Διεβρώθη ἡ κύστις, *Aret.*

Διαβιόω, ῶ, f. ώσω, vitam transigo. Τῶν χαλεπῶν ἄπειρος διαβιώσῃ, *Xen.* εὐτυχῆ βίον, *Isoc.* unde διαβιωτέον.

Διαβλαστάνω, f. στήσω, germino, pullulo. Hinc

Διαβλάστησις, εως, ἡ, germinatio.

Διαβλέπω, f. ψω, perspicio, visu penetro; (2) despicio. Καὶ τότε διαβλέψεις ἐκβαλεῖν τὸ κάρφος, &c. *Luc.* 6, 42.

Διαβλέψεις, 2. sing. f. 1. ind. act.

Διαβλήτωρ, ορος, ὁ, calumniosus, vituperator, *Man.* A διαβάλλω.

Διαβοάω, ῶ, f. ήσω, divulgo; (2) celebro. Διαβοηθὲν πρὸς τὲς ἐκτὸς ἀνθρώπες, *Plut.*

Διαβόητος, ου, ὁ ϗ ἡ, celebris, insignis; (2) famosus. A διαβοάω.

Διαβολὴ, ῆς, ἡ, criminatio, obtrectatio. A διαβάλλω. Unde

Διαβολία, ας, ἡ, idem.

Διαβολίῃ, dat. sing. *Ion.* pro διαβολίᾳ.

Διαβολικὸς, ἡ, ὸν, criminosus.

Διάβολος, ου, ὁ, calumniator, criminator; (2) satan. Hinc

Διαβόλως, *adv.* per calumniam, criminando.

Διαβομβέω, ῶ, f. ήσω, perstrepo.

Διαβομβυλιάζω, et διαβορβορίζω, strepitum edo.

Διαβόρειος, ον, adversus Boream porrectus in latitudinem.

Διάβορος, ου, ὁ ϗ ἡ, adsumptus, exesus; (2) peredens, exedens. Ex διὰ et βορά.

Διαβοστρυχόω, cincinnis orno.

Διαβουκολέω, ῶ, f. ήσω, permulceo, delinio; (2) decipio. Διαβουκολεῖ αὐτὲς ϗ ἐπελπίζει, *Luc.*

Διαβουλεύομαι, f. εύσομαι, delibero, decerno.

Διαβουλία, ας, ἡ, deliberatio, dubitatio. Ex βουλή.

Διαβούλιον, ου, τὸ, idem et ex iisd.

Διάβουλος, ου, ὁ ϗ ἡ, dubius, consilii dubii vel duplicis, *Hes.*

Διαβρέχω, f. ξω, perfundo, adspergo, humecto.

Διαβρεχὴς, humefactus.

Διαβρίθω, f. ίσω, gravo.

Διαβροχὴ, ῆς, ἡ, perfusio, irrigatio, adspersio.

Διαβρο-

Δηω, Ceres Soph. Antig. 1121

Διάβροχος, ου, ὁ ϰ ἡ, madidus, uvidus. A διαβρέχω.

Διάβρωμα, τος, τὸ, quod exesum est vetustate.

Διάβρωσις, εως, ἡ, consumtio. A

Διαβρώσκω, idem quod διαβιβρώσκω.

Διαβρωτικὸς, ἡ, ὸν, peredendi vim habens.

Διαβυνέεσθαι, præs. inf. med. verbi

Διαβυνέομαι. Verbum rarissimum. *Ap. Herod.* διαβυνέονται, trajiciunt, transfigunt.

Διαβύω, infercio, indo.

Διαβῶ, 1. sing. a. 2. conj. act. verbi διαβαίνω.

Διαγαληνίζω, f. ίσω, sereno, tranquillo.

Διαγανακτέω, ῶ, f. ήσω, ægre fero, indignor.

Διαγανόω, exhilaro.

Διάγανος, ου, ον, splendidus, *Man.*

Διαγγελία, ας, ἡ, præceptum, jussum; (2) renunciatio, relatio, v. gr. quid legatione sua peregerit, *Ern.*

Διαγγέλλω, f. ελῶ, annuncio, divulgo. Διάγγελλε τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, *Luc.* 9, 60. Hinc

Διάγγελμα, ατος, τὸ, idem quod διαγγελία.

Διάγγελος, ου, ὁ, internuncius.

Διᾶγε, 3. sing. aor. 2. ind. act. *Dor.* pro διῆγε, a διάγω.

Διαγείρω, f. ερῶ, congrego, colligo.

Διαγελάω, ῶ, f. άσω, derideo; (2) de serenitate et tranquillitate.

Διαγενόμενος, a. 2. part. med. verbi διαγίνομαι.

Διαγίγνομαι, idem quod διαγίνομαι.

Διαγιγνώσκω, idem quod διαγινώσκω.

Διαγίνομαι, f. γενήσομαι, intersum; (2) intercedo; (3) duro, permaneo; (4) vitam tolero; (5) evado. Ἡμερῶν δὲ διαγενομένων τινῶν, *Act.* 25, 13.

Διαγινώσκω, f. γνώσομαι, pernosco, plane cognosco; (2) statuo; (3) delibero; (4) discerno visu. Εἴ γε παύσαι με διαγνώκατε, *Luc.* Διαγνώσομαι τὰ καθ' ὑμᾶς, *Act.* 24, 22.

Διαγκυλέω, ῶ, f. ήσω, digitos amento jaculi insero. [Nullum exemplum reperire potui, nisi in passiva voce.] Ex ἀγκυλέω.

Διαγκυλίζω, f. ίσω, idem. Διηγκυλισμένους τοὺς ἀκοντιστὰς, *Xenoph.* 4, 209. Ὁ δὲ τοῖς πελτασταῖς πᾶσι παρήγγελλε διηγκυλισμένους ἰέναι, ὡς ὁπόταν σημήνῃ, ἀκοντίζειν δέησον, *Id.* 5, 262. Ex ἀγκύλη.

Διαγκυλόω, ῶ, f. ώσω, idem et ex iisd.

Διαγκωνίζομαι, f. ίσομαι, cubito innitor, in cubitum reclinatus sedeo; (2) cubito impacto vel adacto obstantia propello. Hinc

Διαγκωνισμὸς, οῦ, ὁ, nixus in cubitum.

Διαγλαύκιον, τὸ, collyrium, *Gorr.*

Διαγλαύσσω, illumino; (2) dispicio.

Διαγλαύω, idem quod διαγλαύσσω, *E. M.*

Διαγλάψασα, *Hom.* quasi a διαγλάφω, aut διαγλάπτω, inus. excavans.

Διάγλυμμα, ατος, τὸ, opus cælatum. A

Διαγλύφω, f. ψω, scalpo, cælo.

Διαγνοία, ας, ἡ, deliberatio, decretum.

Διαγνώμη, ης, ἡ, statutum, decretum, plebiscitum; (2) consilium, (3) deliberatio, consultatio. A διαγινώσκω.

Διάγνωμι, determino, *Æsch.*

Διαγνώμων, ονος, ὁ ϰ ἡ, qui dijudicat, arbiter. Ab eod.

Διαγνωρίζω, f. ίσω, notifico, divulgo. Διεγνώρισαν περὶ τοῦ ῥήματος τοῦ λαληθέντος αὐτοῖς, *Luc.* 2, 17.

Διάγνωσις, εως, ἡ, discretio; (2) judicium causæ, cognitio; (3) judicium. (3) τὸ γὰρ δάκνον σου τὴν διάγνωσιν κρατεῖ, *Eurip. Hipp.* 696. A διαγινώσκω.

Διαγνώσομαι, 1. sing. f. 1. ind. med. verbi διαγινώσκω.

Διαγνώστης, ου, ὁ, idem quod διαγνώμων.

Διαγνωστικὸς, ἡ, ὸν, dijudicandi et dignoscendi peritus. Ab eod.

Διαγογγύζω, f. ύσω, obmurmuro. Διεγόγγυζον οἱ Φαρισαῖοι ϰ οἱ γραμματεῖς, *Luc.* 15, 2.

Διαγορεύω, f. εύσω, explicate dico, scribo, edissero; (2) jubeo, edico. Διαγορεύει κακῶς Πλάτωνα, traducit, *Luc.*

Διάγραμμα, ατος, τὸ, titulus; (2) breviarium; (3) decretum, edictum; (4) descripta tabella, (Vid. *Ern.*) (5) diagramma, figura geometrica, item musicorum tabulæ musicis notis conscriptæ. A διαγράφω.

Διαγραμμισμὸς, οῦ, ὁ, tesserarii ludi species. A διαγραμμίζω, verbo in ea re usitato, *h. e.* lineis describo, in areolas divido.

Διάγραπτος, ου, ὁ ϰ ἡ, (δίκη,) deleta lis.

Διαγραφεὺς, έως, ὁ, qui publico scribendi munere fungitur.

Διαγραφὴ, ῆς, ἡ, edictum; (2) descriptio et delineatio, v. gr. ædificii; (3) tabulæ rationum; (4) antiquatio cœptæ controversiæ et sublatio ex actis publicis. A

Διαγράφω, f. ψω, describo; (2) conscribo, deligo; (3) deleo, abrogo; (4) præscribo. Διέγραψεν ὁ ἄρχων κατὰ τὸν νόμον τὴν τοῦ ἀμφισβήτησιν, *Dem.*

Διαγράψομες, *describemus*, 1. pl. f. 1. ind. act. *Dor.* pro διαγράψομεν, a verbo διαγράφω.

Διαγρηγορέω, ῶ, f. ήσω, evigilo. Διαγρηγορήσαντες δὲ εἶδον τὴν δόξαν αὐτοῦ, *Luc.* 9, 32.

Διαγριαίνω, f. ανῶ, exacerbo, effero.

Διαγρυπνέω, ῶ, fut. ήσω, insomnem noctem transigo. Ἤδη ποτ' ἐν μακρῷ χρόνῳ νυκτὸς διηγρύπνησα, *Aristoph. Ran.* 962.

Διαγρυπνητὴς, οῦ, ὁ, qui noctem vigilando consumit, vel in custodiis, vel in conviviis, &c.

Διαγυμνάζομαι, f. άσομαι, exerceo me.

Διάγχω, f. ξω, suffoco, strangulo.

Διάγω f. ξω, traduco, trajicio, transmitto; (2) vitam dego, traduco; (3) rego; (4) abduco; (5) diduco, divarico; (6) procrastino, in longum traho vel duco. διάγειν τὸν βίον μετὰ φρονήσεως, in studio; ἐν ἡσυχίᾳ, ἡδέως· τὴν στρατίαν, trajicere; ἀπὸ τοῦ λόγου, abducere. Τὸν πάντα χρόνον μετ' ἐμοῦ, ζηλωτότατον βίον ἀνθρώπων διάξεις, *Aristoph. Nub.* 462. Ταῦτα κἂν πείθησθέ μοι, εὐδαιμονοῦντες τὸν βίον διάξετε, *Id. Conc.* 240. Διήγαγες τὰ σκέλη, *Ezech.* 16, 25.

Διαγωγὴ, ῆς, ἡ, traductio; (2) productio; (3) vita, vitæ institutum; (4) conversatio; (5) oblectamentum; (6) statio. A διάγω.

Διαγώγιον, ου, τὸ, transvectionis merces, aut portorium.

Διαγωνιάω, ῶ, f. άσω, valde anxius sum, trepido; (2) vereor, timeo.

Διαγωνίζομαι, fut. ίσομαι, certo, dimico, prælior; (2) certo ad finem sive extremam dimicationem; (3) conor. Διαγωνίζεσθαί τινι πρός τινα. Διαγωνίζομαι πρὸς τοὺς πολεμίους, *Xen.*

Διαγώνιος, ου, ὁ ϰ ἡ, ab angulo ad angulum perductus, diagonalis. Ex γωνία.

Διαγωνοθετέω, certamen committo inter, &c.

Διαδάζομαι, f. άσομαι, divido, distribuo, unde διεδάσαντο.

Διαδάκνω, mordendo lacero.

Διαδακρύω, lacrymor.

Διαδάπτω, f. ψω, dilacero; (2) percutio, vulnero. Διὰ δὲ χρόα καλὸν ἔδαψεν, *Il.* 5, 858.

Διαδάσασθαι, a. 1. inf. med. v. διαδάζομαι.

Διαδατέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, dispertior. Χηρωσταὶ δὲ διὰ κτῆσιν δατέοντο, *Il.* 5, 158.

Διαδείκνυμι, f. δείξω, ostendo, do documentum et specimen.

Διαδέκτωρ, ορος, hæreditate acceptus.

Διαδεξάμενος, a. 1. part. med. v. διαδέχομαι.

Διαδέξιος, ου, ὁ ϰ ἡ, faustus, lætus, prosper.

Διάδεξις, εως, ἡ, successio, propagatio ab alio ad alium, ut humorum ex parte in aliam, *Hippocrat.* A διαδέχομαι.

Διαδέρκω, fut. ξω, et διαδέρκομαι, perspicio, transpicio.

ΔΙΑ'ΔΕΣΜΑ, ατος, τὸ, malva hortensis.

Διάδεσμος, ίσμου, ὁ, fascia, ligamentum.

Διαδεσμόω, ῶ, f. ώσω, vincio, ligo.

Διάδετος, vinctus.

Διαδέχομαι, f. ξομαι, excipio, accipio; (2) succedo. Διαδεξάμενος ἀρχὴν οὐκ ἄδοξον, *Plut.*

Διαδέω, f. ήσω, cingo, redimio; (2) connecto; (3) intertexo. Διότι διαδήματι τὴν κεφαλὴν διεδέδετο, *Luc.*

Διαδηλέω, ῶ, f. ήσω, valde lædo; (2) premo. Ἡ ὀλίγου, σε κύνες διεδηλήσαντο, *Odyss.* 14, 37.

Διάδηλος, ου, ὁ ϰ ἡ, manifestus, perspicuus; (2) valde manifestus, *Aret.*

Διαδηλόω, manifesto, declaro.

Διάδημα, ατος, τὸ, diadema, fascia candida qua redimitur caput regum. A διαδέω.

Διαδηματοφόρος, ου, ὁ ϰ ἡ, diadema gestans.

Διαδιδράσκω, f. άσω, aufugio, effugio. Διαδεδρήκασι ὄλεθρον, *Aret.* Ex διδράω.

Διαδίδωμι, f. ώσω, trado per manus, et hinc doceo; (2) distribuo; (3) dissemino, spargo, divulgo sermonibus. Τὴν ἐξουσίαν ἑαυτῶν τῷ θηρίῳ διαδιδώσουσιν, *Apoc.* 17, 13. Κόρας διάδοτε βοστρύχων πάντῃ διὰ, mittite pupillas undique per capillos, *Eurip. Or.* 1267.

Διαδικάζω, f. άσω, dijudico, judicium fero; et quidem *interdum* definitivum; et *in medio*, judicio contendo, ut actor.

Διαδικαιόω, ῶ, f. ώσω, justum censeo.

Διαδικασία, ας, ἡ, disceptatio, altercatio; (2) contentio inter duos, uter dignior honore aut munere, ut divinatio, *Lat.* (3) controversia de pecuniis publicatis aut publicandis, *ap. Lys.* (4) judicium definitivum, ut vocant. A διαδικάζω. Unde

Διαδίκασμα, ατος, τὸ, actio, petitio, in jure.

Διαδικασμὸς, οῦ, ὁ, lis, disceptatio.

Διαδικέω, ῶ, f. ήσω, judicio contendo seu discepto; (2) injuria adficio. A

Διάδικος, ου, ὁ, litigator. Ex δίκη, *lis.*

Διαδίπλοος, ου, ὁ ϰ ἡ, duplex

Διαδιφρεύω, curru conficio. Πέλοψ ὅτε πελάγεσσι διεδίφρευσε Μυρτίλου φόνον, *Eur. Or.* 991.

Διαδοιδυκίζω, indecenter salto. Ex δοίδυξ.

Διαδοκιμάζω, f. άσω, internosco, dijudico. Hinc

Διαδοκιμαστικὸς, ἡ, ὸν, cui internoscendi et dijudicandi vis inest; (2) probandi vi præditus.

Διαδοκὶς, ίδος, ἡ, lignum transversarium, quod cæteras trabes sustinet. Ex δοκίς.

Διαδονέω, ῶ, f. ήσω, agitando discutio, disturbo.

Διαδορατίζομαι, f. ίσομαι, hasta dimico vel pugno, jaculor. Ex δόρυ.

Διαδος, 2. sing. a. 2. imperat. act. v. διαδίδωμι.

Διαδόσιμος, ου, ὁ ϰ ἡ, qui per manus traditur, qui propagatur. A διαδίδωμι.

Διάδοσις, εως, ἡ, traditio; (2) divisio, distributio. Ab eod.

Διαδοχὴ, ῆς, ἡ, successio, et quicquid fit per vices; (2) liberi, proles. A διαδέχομαι.

Διάδοχος, ου, ὁ ϰ ἡ, successor, succedens; (2) vicarius; (3) διάδοχα, quæ per vices fiunt. (3) ἔργοισι δ' ἔργα διάδοχ' ἀντιλήψεται, factisque facta respondentia vicissim accipiet, *Eurip. Andr.* 744. Διάδοχα δακρύω (διάδοχα adverbialiter sumtum) lacrimæ respondent lacrimis, id est, indesinenter lacrimor, *Id. Ibid.* 1202.

Διαδράχοι, 3. sing. a. 2. opt. act. v. διαδέρκω.

Διαδραματίζω, f. ίσω, fabulam vel aliquod poema ago; (2) comœdiæ, tragœdiæ, vel alterius poematis dramatici auctor sum. Ex δρᾶμα, *fabula.*

Διαδραμοῖσα, nom. sing. a. 2. part. act. f. g. *Dor.* pro διαδραμοῦσα, a διατρέχω.

Διαδράναι, *aufugisse*, a. 2. inf. verbi inus. διαδρημι, pro διαδράσκω, *aufugio.*

Διαδρᾶσα, nom. sing. f. g. a. 2. part. act.

Διαδράσκω, f. σω, et inus. διάδρημι, aufugio.

Διαδρασιπολῖται, qui reip. munia subterfugiunt; *vox Aristophanica.*

Διαδρήσηται, *diffugiat*, 3. sing. a. 1. conjunct. med. *Ion.* pro διαδράσηται.

Διάδρασις, εως, ἡ, effugium, fuga.

Διαδρομέω, ῶ, discurro. A διὰ et δρόμος.

Διαδρομὴ, ῆς, ἡ, discursus, discursio; (2) excursio ad lacessendam pugnam. Ex iisd.

Διάδρομος, ου, ὁ, idem et ex iisd.

Διαδρυφὴς, ὲς, attenuatus, *Nic.*

Διαδύνω, f. ύσω, subeo per medium, permeo, perlabor; (2) effugio, elabor, vito.

Διαδύομαι, idem. Ἀπορῶν, ὅπῃ ποτὲ διαδύσεται *Plat.* Δίκην δῦναι διαδὺς, *Dem.*

Διαδὺς, *subiens*, aor. 2. part. act. verbi διαδύνω.

Διάδυσις, εως, ἡ, transitus; (2) detrectatio, tergi-

tergiversatio, latitatio, elusio. Διαδύσεως ἐκ οὔσης, καλεῖ σὺν δάκρυσι τὸν Θεόν, *Liban. in Julian. apud. Fabric. Biblioth. Græ.* 7, 240. A

Διαδύω, f. ύσω, idem quod διαδύνω.

Διάδω, f. διάσω, dissono. Ex διὰ et ᾄδω.

Διαδωρέομαι, donando distribuo.

Διαείδω, perspicio, cognosco. Unde *apud Homerum* διαείδεται, et in fut. διαείσεται.

Διαείμενος, *trajectus*, perf. part. pass. *Ion.* pro διείμενος, a verbo διίημι, *trajicio*.

Διαείπω, idem quod διείπω, *Hom.*

Διαείσομαι, 1. sing. f. 1. ind. med. v. διαείδω.

Διαέριος, ου, ὁ καὶ ἡ, aerius. Ex ἀέριος.

Διαζάω, ῶ, f. ήσω, vivo, vitam ago, vitam tolero. Ὥς με καὶ μάθῃς ἀφ' ὧν διέζων, *Soph. Phil.* 534. Ἀλλ' ἔστιν ἕτερα, νὴ Δί', ἔργα σώφρονα, ἀφ' ὧν διαζῆν ἄνδρα χρὴν τοσουτονί, victum sibi parare, *Aristoph. Av.* 1433.

Διαζευγμὸς, οῦ, ὁ, disjunctio. A

Διαζεύγνυμι, f. εύξω, disjungo, disgrego; (2) repudio. Hinc

Διαζευγνύω, idem et ex iisd.

Διαζευκτικὸς, ή, όν, disjunctivus.

Διάζευξις, εως, ἡ, separatio, disjunctio.

Διαζηλεύομαι, æmulor, affecto, studiose facio.

Διαζηλοτυπέομαι, οῦμαι, æmulor, invideo.

Διαζητέω, exquiro, excogito. Ποικίλους λόγους ἀνευρεῖν εὖ διεζητημένους, *Aristoph. Thesm.* 446.

Διάζομαι, stamen telæ devincio, initium texendi facio; (2) plecto, nodo capillos, *LXX.*

Διαζυγία, ας, ἡ, separatio.

Διαζύγιον, ου, τὸ, divortium. A ζυγός.

Διαζωγραφέω, ῶ, f. ήσω, depingo.

Διάζωμα, ατος, τὸ, septum transversum; (2) cingulum, cinctus, zona.

Διαζωμεύω, bene decoquo.

Διαζώννυμι, f. ζώσω, præcingo, succingo. Καὶ λαβὼν λέντιον, διέζωσεν ἑαυτὸν, *Joan.* 13, 4. (2) διεζωσμένος τι, *eleganter* instructus, adjutus; *ut Lat.* succinctus.

Διαζωννύω, idem et ex iisd.

Διαζωστὴρ, ῆρος, ὁ, duodecima dorsi vertebra, *secundum Pollucem.* A διαζώννυμι.

Διαζώω, idem quod διαζάω.

Διάημι, f. ήσω, perflo.

Διαήσει, *transmittet*, 3. sing. f. 1. ind. act. *Poet.* pro διήσει, a διαΐημι, pro διΐημι.

Διάητι, 3. sing. præs. ind. act. *Dor.* pro διάησι.

Διαθαλασσεύω, f. εύσω, mari disjungo.

Διαθάλπω, f. ψω, foveo, calefacio; (2) expansis alis apricor.

Διαθαύμαστος, ον, admirandus.

Διαθεάομαι, ῶμαι, f. άσομαι, dispicio, considero.

Διαθειόω, f. ώσω, sulphure perfumo et expio. Ex θεῖον, *sulphur.*

Διαθερμαίνω, f. ανῶ, calefacio; (2) incalesco.

Διαθερμασία, ας, ἡ, calor; (2) calor diffusus.

Διάθερμος, ου, ὁ καὶ ἡ, fervidus, præcalidus.

Διαθερμόω, penitus calefacio, *item* calefacio.

Διάθεσις, εως, ἡ, dispositio; (2) testamentum; (3) adfectio, adfectus; (4) venditio; (5) conditio, ratio; (6) constitutio; (7) voluntas, animus erga aliquem; (8) accuratior descriptio; (9) species, habitus externus rei, ut διάθεσις οἰκίας, species domus, &c. (10) dispensatio. A διατίθημι.

Διαθεσμοθετέω, ῶ, instituo; (2) designo.

Διαθεσμὸς, οῦ, ὁ, interstitium, intervallum, *ap. Hipp.*

Διαθετὴρ, ῆρος, ὁ, ordinator, moderator, rector. A διατίθημι.

Διαθέτης, ου, ὁ, dispensator, curator; (2) explanator, interpres. Ab eod.

Διαθετικὸς, ή, όν, adficiendi vim habens; (2) adfectum denotans. Ab eod.

Διαθέω, f. εύσομαι, discurro, percurro, pervagor. Διαθεῖν πρός τινα, *Xen.*

Διαθήκη, ης, ἡ, testamentum; (2) fœdus, pactum; (3) libri Veteris et Novi Testamenti. A διατίθημι.

Διαθηλύνω, f. υνῶ, effemino; (2) prorsus effemino.

Διαθηράω, ῶ, venor, venando indago.

Διαθηριόω, ῶ, f. ώσω, effero; (2) prorsus effefero, exacerbo.

Διαθῇς, 2. sing. a. 2. conj. act. v. διατίθημι.

Διαθλάω, perfringo, contundo, collido.

Διαθλέω, ῶ, f. ήσω, decerto, laboro.

Διαθλίβω, fut. ψω, premo.

Διαθολόω, ῶ, f. ώσω, turbo, v. gr. aquam; (2) infusco, obscuro.

Διαθορυβέω, ῶ, f. ήσω, valde tumultuor; (2) tumultuari facio, in turbas conjicio.

Διαθραύω, f. αύσω, confringo, lacero.

Διαθρέψαι, a. 1. inf. act. verbi διατρέφω.

Διαθρέω, perspicio, *Ar.*

Διαθροέω, ῶ, f. ήσω, tumultuando clamo seu loquor; (2) perturbo; (3) celebro; (3) διεθρόησαν ἐς ἅπαντας τὴν ἐμπειρίαν καὶ ἐπίτευξιν τοῦ Σκιπίωνος, *Appian. Pun.* 105.

Διαθρυλλέω, ῶ, fut. ήσω, susurro; (2) rumorem dissemino; (3) sæpius eandem rem inculco.

Διαθρυμματὶς, ίδος, genus placentæ: idem quod θρυμματὶς, *Antiphanes comicus apud Athenæum*, 661.

Διάθρυπτος, ον, tener, delicatus, *Nic.*

Διαθρύπτω, f. ψω, diffringo, comminuo, contero; (2) deliciis frango, effemino; διαθρύπτομαι, delicior, delicias facio; (3) de cantaturo, præludiis mollibus, præludente, v. *Ern.* Διέτρυφεν, aor. 2. pass. *diffractus sum*, *Il.* 3, 363. Διαθρύψεις αὐτὰ κλάσματα, *Luc.*

Διάθρυψις, εως, ἡ, enervatio, effeminatio; (2) deliciæ. A διαθρύπτω.

Διάθυρον, ου, τὸ, obex transversarius ductilis aut versatilis, repagulum. Ex θύρα.

Διαΐγδην, *adv.* cum impetu transeundo. A διαΐσσω.

Διαιθριάζω, fut. άσω, dissereno; (2) sub dio ago. A

Διαίθριος, ου, ὁ καὶ ἡ, purus, serenus, perspicuus. Ex αἴθρα.

Διαιθύσσω, ruo, irruo.

Διαίθω, uro, succendo. Διαίθεται πλεύμων, *Aret.*

Διαίμος, ου, ὁ καὶ ἡ, sunguinolentus. Διαίμον φλέγμα, *Aret.* Διαίμον ὄνυχα τιθέμενα σπαραγμοῖς, cruentum reddens unguem lacerationibus, *Eurip. Hec.* 656. Ex αἷμα.

ΔΙΑΙ'ΝΩ, f. ανῶ, humecto, madefacio, irrigo. Οὐδ' ὑπένερθε διαίνετο χάλκεος ἄξων, *Il.* 13, 30.

Διαιολάω, fraudo. Ab αἰόλος.

Διαίρεσις, εως, ἡ, divisio, distributio; (2) discriminatio et differentiarum constitutio; (3) destructio, dissolutio.

Διαιρέτης, ου, ὁ, divisor, distributor.

Διαιρετικὸς, ή, όν, vim aut facultatem dividendi sive discriminandi habens; (2) aptus ad dividendum.

Διαιρετικῶς, *adv.* cum facultate dividendum; (2) separatim.

Διαιρετὸς, ή, όν, qui dividi potest; (2) separabilis; (3) divisus; (4) fissilis; (5) explicabilis. A διαιρέω.

Διαιρετῶς, *adv.* divisim, separatim.

Διαιρέω, ῶ, fut. ήσω, divido, distribuo; (2) distinguo; (3) findo, seco; (4) explano, explico; (5) respondeo, v. gr. de jure, cum accusatore; (6) *in med.* differo, interpretor, disputo; (7) *pass.* deligor. Διαιρῶν τὸν ἄνθρωπον κατὰ μέλη πρὸς τοσούτων θεῶν εἰκόνας, *Luc. pro Imag.* Διεῖλεν αὐτοῖς τὸν βίον, *Luc.* 15, 12. (8) κατὰ μέλεα διελὼν, membratim concidens, *Herodot.* 1, 119. Ex διὰ et αἱρέω, *capio.*

Διαίρω, f. αρῶ, tollo, attollo, erigo; (2) aperio sc. os; (3) trajicio; transfreto. Οὐδὲ * διῆρε τὸ στόμα, *Dem.* Ex αἴρω.

Διαισθάνομαι, fut. σθήσομαι, persentisco, perspicue percipio, plane sensu percipio. Τά τε ἀδύνατα καὶ τὰ δυνατὰ διαισθάνεται, *Plat.*

Διαΐσσω, f. ΐξω, cum impetu transeo; (2) emico. Διαΐσσουσιν ὀδύναι, *Hippocr.*

Διαϊστόω, ῶ, f. ώσω, memoriam alicujus aboleo, deleo, extinguo. Αὐτὴν διηΐστωσε, *Soph. Trach.* 881. Ex ἀϊστόω.

Διαισχύνομαι, fut. οῦμαι, vereor, erubesco.

ΔΙΑΙ'ΤΑ, ης, ἡ, vitæ seu vivendi institutum, vitæ ratio, vitæ genus; (2) victus; (3) disciplina; (4) victus ratio a medicis præscripta; (5) judicium, arbitrium; (6) habitatio, domicilium, cubiculum.

Διαίτασεν, *peregit*, 3. sing. a. 1. act. *Poet.* et *Dor.* pro διῄτησεν, a

Διαιτάω, ῶ, f. ήσω, sum arbiter, judico, discepto, disputo; (2) diæta præscripta alo. Διαιτᾶν τοὺς νοσοῦντας οἴκοι, *Plut.*

Διαιτῶμαι, victito, vitam dego; (2) habito, commoror, versor; (3) victus ratione certa utor. Ὑπὸ δεσπότῃ διαιτώμενος μένει, *Xen.*

Διαιτωμένη, *vitam degens*, præs. part. med. f. g. *contr.* pro διαιταομένη, a διαιτάομαι.

Διαίτημα, ατος, τὸ, vitæ institutio et disciplina, vitæ genus quod quisque sequitur; (2) victus ratio. A διαιτάω. Unde

Διαιτήσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad arbitrium pertinens.

Διαιτητήριον, ου, τὸ, locus in quo judicant arbitri.

Διαιτητὴς, οῦ, ὁ, arbiter; (2) procurator ærarii.

Διαιτητικὴ, scil. τέχνη, ης, ἡ, diætetica, medicina victum ordinans.

Διαιτητικὸς, ὁ, λόγος, judicium, arbitrium.

Διαιωνιεῖ, 3. sing. f. 1. ind. act. *Att.* pro διαιωνίσει.

Διαιωνίζω, f. ίσω, perenno, perpetuo duro. A

Διαιώνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, sempiternus.

Διακαὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, perustus, ardens. Ex διὰ et καίω, *uro.*

Διακαθαίρω, f. αρῶ, purgo, perpurgo; (2) interputo et interluco, sc. arbores.

Διακαθαριεῖς, *repurgabis*, 2. sing. f. 1. ind. act. *Att.* pro διακαθαρίσεις. A

Διακαθαρίζω, fut. ίσω, perpurgo, purifico, mundo. Διακαθαριεῖ τὴν ἅλωνα αὐτοῦ, *Matt.* 3, 12.

Διακάθαρσις, εως, ἡ, perpurgatio; (2) interlucatio. A διακαθαίρω.

Διακαθίζω, f. ίσω, confessum instituo ad deliberandum.

Διακαίω, f. καύσω, peruro, urendo penetro; (2) accendo; (3) stipulum addo, incito; (4) ira accendo. Ταῦτα διέκαιε καὶ παρώξυνε τὸν Κράσσον, *Plut.*

Διακαλλωπίζω, orno exquisitius.

Διακαλύπτω, f. ύψω, detego; (2) patefacio.

Διακάμπτω, f. ψω, inflecto, incurvo. Hinc

Διάκαμψις, εως, ἡ, inflexio, incurvatio.

Διακανάσσω, dictum de liquore cum murmure canalem permeante. Μῶν τὴν λάρυγγα διεκάναξέ σε καλῶς; *Eur. Cycl.* 157.

Διακαραδοκέω, expecto. Τὴν νύκτ' ἐκείνην διεκαραδοκήσαμεν, *Diphilus apud Suid.*

Διακάρδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, cor transiens.

Διακαρπόομαι, οῦμαι, fructus decerpo.

Διακαρτερέω, ῶ, f. ήσω, ad extremum usque perduro, tolero, perfero.

Διακαταβάλλω, infamo, invisum reddo.

Διακαταδαρθέω, obdormisco, dormio.

Διακατάσχεσις, ἡ, conservatio, v. gr. bonorum.

Διακαταχράομαι, interficio.

Διακατελέγχομαι, magis ac magis redarguo. Εὐτόνως γὰρ τοῖς Ἰουδαίοις διακατηλέγχετο δημοσίᾳ, *Act.* 18, 28. A κατελέγχω.

Διακατέχω, f. θέξω, moror; (2) obtineo, possideo.

Διακατοχὴ, ῆς, ἡ, possessio, detentio. A præc.

Διακάτοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, possessor, detentor.

Διακαυλίζω, f. ίσω, caulem amitto. A καυλός.

Διάκαυμα, ατος, τὸ, æstus et ardor perurens.

Διακαυνιάζω, sorte divido, *Ar.*

Διάκαυσις, εως, ἡ, perustio, ustio penetrans seu pertransiens. A διακαίω.

Διακαῶς, *adv.* ardenter, v. gr. amare.

Διακεάζω, diffindo, discindo, *Hom.*

Διάκειμαι, f. κείσομαι, constitutus sum, animatus, affectus ab aliquo et in aliquem.

Διακείρω, f. ερῶ, p. αρκα, tondeo, detondeo; (2) interseco.

Διάκεισο, 2. sing. pr. imperat. v. διάκειμαι.

Διακεκριμένως, *adv.* discrete, distincte. A διακεκριμένος, quod est a διακρίνω.

Διακελεύομαι, f. εύσομαι, hortor, adhortor, cohortor; (2) præcipio, præcepta do; (3) jubeo.

* διηρμένα sublimia

jubeo. Τούτων ὑμῖν διακελεύομαι, μνημονεύειν, *Isoc.* Hinc

Διακελευσμὸς, ῦ, ὁ, et διακέλευσμα, τὸ, adhortatio, jussus.

Διακενῆς, *adv.* inaniter, frustra, nequicquam.

Διάκενος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, vacuus, inanis; (2) macilentus. Hinc

Διακενόω, ῶ, f. ώσω, evacuo.

Διακεντέω, ῶ, f. ήσω, pungo; (2) adfigo; (3) configo, confodio.

Διάκενως, *adv.* vane, inaniter. A διάκενος.

Διακένωσις, εως, ἡ, evacuatio; (2) inanitas.

Διακεράννυμι, f. ράσω, misceo, permisceo, diluo.

Διακερματίζω, in minutas partes seco.

Διακέρσαι, a. 1. inf. act. *Æol.* pro διακεῖραι.

Διακερτομέω, ῶ, f. ήσω, conviciis proscindo.

Διακεχυμένως, *adv.* effuse, sine modo. A διαχέω.

Διακεχωρισμένως, *adv.* discrete, separate.

Διακηρυκεύομαι, f. εύσομαι, per caduceatorem seu præconem pacem peto; (2) mitto legatos de ineundo fœdere.

Διακιγκλίζω, f. ίσω, imitor κίγκλον sive moticillam, moveor sive agitor more κίγκλυ: (2) concutio, moveo, motito; (3) dissepio.

Διακινδυνεύω, periculum adeo, et *in pass.* in periculum adducor, cum periculo fio.

Διακινέω, ῶ, f. ήσω, permoveo, incito, concutio. Διακίνει τὸν νῦν αὐτῦ, *Aristoph. Nub.* 475. Χρυσοχάλινον πάταγον ψαλίων διακινήσας φαιδροῖς ὤσιν, *Id. Pace*, 156.

Διακιρνάω, commisceo, *Ern.*

Διακλάομαι, ῶμαι, corpus molliter moveo, artubus frangor, salto. Διεκλῶντ' Ἰωνικῶς, *Aristoph. Thesmoph.* 163. Ἰωνικὸς καὶ διακλώμενος, *Dionyss. Halicarn.* 2, 310, 18.

Διακλάσσας, a. 1. part. act. *Poet.* pro διακλάσας.

Διακλαυστικὸς, ἡ, ὸν, flebilis, flentis vocem exprimens. A διακλαίω.

Διακλάω, ῶ, f. άσω, frango, comminuo, findo.

Διάκλεισις, ἡ, interclusio, prohibitio. A

Διακλείω, f. είσω, discludo, intercludo, intercipio; (2) ad inopiam redigo.

Διακλέπτω, f. ψω, furto diripio et distraho, subduco, supprimo.

Διακληδονίζομαι, f. ίσομαι, ominor, vaticinor.

Διακληρόω, ῶ, f. ώσω, sorte distribuo seu divido; (2) *in med.* sortior. Hinc

Διακλήρωσις, εως, ἡ, distributio quæ fit sorte; (2) ipsa actio legendi sorte.

Διακλίνω, declino, vito.

Διακλονέω, ῶ, f. ήσω, valde percutio; (2) perturbo.

Διακλύζω, f. ύσω, perluo, colluo. Hinc

Διάκλυσμα, ατος, τὸ, id quod colluimus, seu quo utimur ad colluendum.

Διακλυσμὸς, ῦ, ὁ, collutio. Ab eod.

Διακναίω, f. αίσω, corrumpo, vitio, fœdo; (2) molestia adficio, obtundo, eneco; (3) tabefacio; (4) macero; (5) vellico; (6) discerpo. Ἵνα μὴ διακναίσῃ τοὺς προλόγους ἡμῶν, *Aristoph. Ran.* 1315. (2) τῶν ἀγαθῶν διακναιομένων, quando boni tristantur, *Eurip. Alc.* 108. Ἀνθρώπων γνῶμαι πολλαὶ καὶ δυσάρεστοι διέκναισαν, *Id. Iphig. in Aul.* 27. (5) πέος, ὅς με διακναίσας ἔχει, *Aristoph. Concion.* 956. (6) ὅν ποτ' ἐγὼ νύμφαν τ' ἐσίδοιμι αὐτοῖς μελάθροις διακναιομένους, *Eurip. Med.* 163.

Διακνίζω, f. ίσω, vellicatim rumpo, ungue dirumpo.

Διάκοιλος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, cavus.

Διακοινοποιέω, commune pluribus facio.

Διακοιρανέω, ῶ, f. ήσω, regis more obeo et administro. Πολίας διακοιρανέοντα, *Il.* 4, 230.

Διακολλάω, ῶ, f. ήσω, conglutino, coagmento.

Διακολλητικὸς, ἡ, ὸν, ad conglutinationem vel ferruminationem pertinens, vel faciens. A præc.

Διακολυμβάω, ῶ, f. ήσω, transnato.

Διακολυμβώντων, gen. pl. præs. part. act.

Διακομιδὴ, ῆς, ἡ, transportatio, traductio, trajectio, quæ portando vehendoque fit. A

Διακομίζω, f. ίσω, transporto, transveho; (2 perfero, ut tabularius, vel bajulus. Hinc

Διακομιστὴς, ῦ, ὁ, qui aliquid transportat vel transvehit; (2) tabellarius, qui literas perfert.

Διακομπέω, ῶ, f. ήσω, glorior, jacto me.

Διακονάω, ῶ, f. ήσω, exacuo.

Διακονεῖον, ῦ, τὸ, diaconeum, locus ubi diaconi congregantur, vel convenire solent:

Διακονέω, ῶ, f. ήσω, famulor, ancillor, ministrum ago, inservio, ministro; dicitur de legatis, *impr.* eleganter; (2) cædere, interficere. Ὡς βλακικῶς διακονεῖς; *Aristoph. Av.* 1328. Διηκόνυν αὐτῷ ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων αὐταῖς, *Luc.* 8, 3. A διάκονος.

Διακονηθεῖσα, *fœmina cui alii inserviunt*, a. 1. part. pass. f. g. verbi διακονέω.

Διακόνημα, ατος, τὸ, opera a ministro præstita, ministerium; (2) utensile ad supellectilem pertinens. A διακονέω.

Διακονητὴς, ῦ, ὁ, idem quod διάκονος.

Διακονία, ας, ἡ, ministerium; (2) officium publicum; (3) legatio; (4) diaconatus in ecclesia; (5) instrumentum ad supellectilem pertinens. A διάκονος.

Διακονίζω, f. ίσω, idem quod διακονέω.

Διακονικὸς, ἡ, ὸν, ministratorius, ad ministerium pertinens; (2) promptus ad exsequendum ministeria, peritus exsequendi ministerium. Hinc τὸ διακονικὸν, sacrarium.

Διακονικῶς, *adv.* more eorum qui ministrant, sedulo, expedite.

Διακόνιον, ῦ, τὸ, diaconatus; (2) placentæ genus; (3) placentæ crepido; (4) jus quoddam; (5) maza. A διάκονος.

Διακόνις, ιδος, ἡ, adornatio; (2) textura quædam; (3) homo gracilis. Ab eod.

Διακόνισσα, ης, ἡ, diaconissa. Ab eod.

Διακονίω, f. ίσω, pulvere perlino; (2) pice perlino; et (3) διακονίομαι, lorico me pulvere more athletæ, in palæstra ad certamen me paro.

Διάκονος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, *proprie*, minister, famulus; (2) legatus; (3) in ecclesia qui eleemosynas distribuebat pauperibus, qui panem et calicem ministrabat in eucharistia; *in compar.* (4) διακονίστερος, expeditior et celerior in ministrando. (2) τὰ τῶν διακόνων idem quod οἱ διάκονοι, legati, ii quibus mandavi, *Soph. Phil.* 497. Ex διὰ et κονίω.

Διακοντίζω, f. ίσω, jaculor.

Διακοπὴ, ῆς, ἡ, intercisio, præcisio, separatio. A

Διακόπτω, f. ψω, discindo, disseco; (2) dirimo, separo; (3) interrumpo, interpello, impedio; (4) perrumpo. Διακόψαι ποταμὸν, τὰς διαλύσεις, ἀμφισβήτησιν.

Διακόρευσις, εως, ἡ, devirginatio, stuprum:

Διακορευτὴς, ὁ, corruptor virginis. A

Διακορεύω, f. εύσω, devirgino, stupro, vitio. Ὅστις με διακόρευσεν ὄσαν ἐσστίτιν, *Aristoph. Thesm.* 487.

Διακορέω, ῶ, f. ήσω, idem. A κόρη.

Διακορὴς, ὲς, ὁ ϗ ἡ, satur, satiatus, expletus. Ἦγε καινὸς ϗ προσφάτυς ἐπὶ τὴν κοινωνίαν, ὁ διακορεῖς ἄδε ἐξετήκυς ταῖς ἀνειδὴν κοινωνίαις, *Plut. in Lycurg.* 15. A κόρος.

Διακόρησις, εως, ἡ, devirginatio. A διακορέω.

Διακορίζω, f. ίσω, devirgino; (2) intensis oculis vel pupillis intueor. A κόρη.

Διακορκορυγέω, ῶ, f. ήσω, strepitum edere cogo. Ex κορκορυγὴ, *strepitus.*

Διάκορος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, idem quod διακορής.

Διακόρως, *adv.* abunde, adfatim.

Διακόσιοι, αι, α, ducenti; (2) duceni. Ex διὰ et ἑκατὸν, *centum.* Hinc

Διακοσιοντάκυς, υς, ducentiplex.

Διακοσιοστὸς, ἡ, ὸν, ducentesimus.

Διακοσμέω, ῶ, f. ήσω, ordino, distribuo, digero; (2) compono, adorno, exorno. Στρατιὰ ἐπαργύροις ϗ ἐπιχρύσοις ὅπλοις διακεκοσμημένη, *Philo.* A διάκοσμος.

Διακοσμηθεῖμεν, *distributi simus*, 1. plur. a. 1. opt. pass. *per Syncop.* pro διακοσμηθείημεν.

Διακόσμησις, εως, ἡ, ordinatio; (2) distributio; (3) gubernatio. A διακοσμέω.

Διάκοσμος, ῦ, ὁ, ordo et rerum digestio, numeros omnes concinnitatis habens.

Διακουράζομαι, f. άσομαι, *Etymolog.* intentis pupillis sive oculis adspicio. Ex κόρη seu κύρη.

Διακούω, audio ut discipulus præceptorem; (2) audio. (1) Ἀριστοτέλυς τῶν λόγων διακηκοότα, Aristotelis discipulum, *Arr. Hist. Alex.* 4, 10. Διήκυσεν Ἀντιόχυ τῦ ῥήτορος, *Plut.* Διακούσομαί συ, *Act.* 23, 35.

Διάκοψις, εως, ἡ, intercisio, dissectio. A διακόπτω.

Διακραδαίνω, f. ανῶ, quasso, concutio.

Διακράζω, f. ξω, clamo. Οἷα πιτίζυσι ϗ τερέτιζυσι διακεκραγότες; *Aristoph. Av.* 314.

Διακρανεῖν, præs. inf. act. verbi διακρανόω.

Διακραναάσσασθαι, *Theocr.* 7, 154. διεκρανώσατε, quod *Schol.* exponit ἀνεῤῥήξατε, aperuistis, et ἐπηγάσατε, i. e. e fonte manare fecistis. Quasi a *Dor.* κράνα, pro κρήνη, *Jons.* Al. quasi pro διακαρανώσατε, ut si caput *doli* aperuistis. Al. quasi διεκεράσατε, i. e. miscuistis.

Διακρατέω, ῶ, f. ήσω, obtineo, dilabi e manibus non sino. Hinc

Διακράτησις, εως, ἡ, retentio, conservatio.

Διακραυγὴ, ῆς, ἡ, clamor.

Διακρέκω, f. ξω, citharam pulso.

Διακρημνίζω, præcipito e saxo supplicii causa.

Διακρηνόω, fundo, e fonte refundo. A κρήνη.

Διακριβολογέομαι, ῦμαι, f. ήσομαι, accurate discutio; (2) accurate edissero.

Διακριβόω, ῶ, f. ώσω, accurate elaboro. Πραξιτέλης ὃν ἔπασχε διηκρίβωσεν Ἔρωτα, optime finxit, *Simonidis Epigr.*

Διακριδὸν, *adv.* discrete, distincte, diligenter; (2) præter cæteros, præcipue. A διακρίνω.

Διακριθεῖτε, 2. pl. a. 1. opt. pass. *per Syncop.* pro διακριθείητε, a verbo διακρίνω.

Διακρινθήμεναι, *discretum esse*, a. 1. inf. pass. *Poet.* et *Dor.* pro διακριθῆναι, *Il.* 3, 98. Poetæ addunt ν in aor. 1. ut διακρινθὴν pro διακριθὴν· διακρινθεῖτε, *Att.* pro διακριθείητε, 2. pl. aor. 1. opt. pass. *Il.* 3, 102.

Διακριθῆτε, 2. pl. a. 1. conj. pass.

Διακρινέει, 3. sing. f. 1. ind. act. *Ion.* pro διακρινεῖ.

Διακρινθέντες, *discreti*, nom. pl. a. 1. part. pass. *Poet.* pro διακριθέντες.

Διακρίνομαι, discepto, judicio contendo; (2) dubito, hæsito. A

Διακρίνω, f. ινῶ, discerno, dirimo, secerno; (2) dissipo, discutio; (3) dijudico, discepto; (4) *in pass.* (cum πρὸς) significat etiam adjungo me; (5) deficio, descisco ad aliquem. Διακρίνειν τῦ ἰκνεῖς τὸ ἀκόσιον τὸν πόλεμον, dimicare. Μαρδόνιος τὴν στρατιὴν διέκρινε, *Herodot.* delectum habebat; διακρίνεσθαι μάχῃ. Οὐδὲν διέκρινε μεταξὺ ἡμῶν τε ϗ αὐτῶν, *Act.* 15, 9. Καὶ ὐ διεκρίθητε ἐν ἑαυτοῖς, *Jac.* 2, 4.

Διάκρισις, εως, ἡ, discretio, diremptio, secretio; (2) dissolutio; (3) judicium, dijudicatio; (4) certamen.

Διακριτικὸς, ἡ, ὸν, discernendi vim habens; (2) segregans, præditus vi discutiendi.

Διακροβολίζομαι, f. ίσομαι, velitor.

Διακροβολισμὸς, ῦ, ὁ, velitatio.

Διακροτέω, pertundo, pugnis cædo, mulco; (2) *metaph.* subagito. (2) ἅπαντες αὐτὴν διακροτήσατ' ἐν μέρει, *Eurip. Cycl.* 179.

Διάκρυσις, εως, ἡ, depulsio veluti periculi, calumniæ, &c.

Διακρύσονται, 3. pl. f. 1. ind. med. verbi διακρύω.

Διακρυστικὸς, ἡ, ὸν, eludens, fraudulentus. A

Διακρύω, f. ύσω, pulsando transigo; (2) *in med. potius*, depello; (3) rejicio; (4) retro ago, retro impello; (5) impello; (6) interpello; (7) eludo, fallo; (8) differo; (9) recuso. Ταύτῃ διακρυσάμενος αὐτὸς τῇ προφάσει, *Dion. Hal.*

Διακτενίζω, pecto.

Διακτενισμὸς, ῦ, ὁ, compositio capillorum.

Διακτορία, ας, ἡ, administerium; (2) functio perferendi mandata. A διάκτωρ. Unde

Διάκτορος, ῦ, ὁ, minister; (2) nuncius, internuncius. Mercurii epith. uti et sequens.

Διάκτωρ, ορος, ὁ, idem. A διάγω.

Διακτυπέω, strepo, sonum gravem edo.

Διακυβερνάω, ῶ, f. ήσω, guberno, rego.

Διακυβεύω, f. εύσω, alea ludo; (2) aleam seu periculum adeo.

Διακυκάω, ῶ, f. ήσω, permisceo; (2) confundo.

Διακυκλόω, ῶ, f. ώσω, voluto.

Διακυλινδέω, ῶ, f. ήσω, pervolvo; (2) in diversas partes volvo.

Διακυμαίνω, fluctus cieo, concito.

Διακυνοφθαλμίζομαι, fut. ίσομαι, caninis, i. e. impudentibus oculis adspicio; (2) in faciem procaciter resisto.

Διακύπτω, f. ψω, per aliquem locum, ut rimam vel simile, perspicio, prospicio.

Διακυρίττεσθαι, dicuntur arietes inter se cornibus decertantes; (2) *metaph.* contendere, *Hes.* κυρίττω, *cornu peto.*

Διακωδωνίζω, f. ίσω, tinnio; (2) tintinnabuli sono exploro, v. gr. equum, an ferre possit, nec consternetur; (3) diligenter exploro, examino; (4) divulgo.

Διακώλυμα, ατος, τὸ, impedimentum.

Διακωλυτὴς, ȣ, ὁ, qui vetat, qui impedimento est.

Διακωλυτικὸς, ή, ὸν, impediendi vim habens. A

Διακωλύω, f. ύσω, impedio, prohibeo, veto. Ἐάν πως διακωλύσωμεν ἰόντα φόνον τοῖσιν ὁμαίμοις, imminentem fratribus, *Soph. Œd. Col.* 1774. Ἦ γάρ σε λιταὶ διακωλύσουσ' ὀρφανὰν εἶναι τέκνων μελέας, *Eur. Hec.* 151.

Διακωμῳδέω, ῶ, f. ήσω, comice decanto; (2) mordacibus dictis incesso, subsanno.

Διακωπηλατέω, remigo.

Διακωχὴ, ῆς, ἡ, intermissio, cessatio, pausa; (2) induciæ. V. διοκωχή.

Διαλαγχάνω, sortior, sortito divido; (2) lanio. Θηκτῷ σιδήρῳ δῶμα διαλαχεῖν τόδε, *Eur. Ph.* 68. (2) οὕσπερ πρὶν Ἀκταίωνα διέλαχον κύνες, *Eurip. Bacch.* 1290.

Διαλακέω, ῶ, disrumpor, cum sonitu dissilio. A λακέω.

Διαλακτίζω, calcitrando repello.

Διαλαλέω, ῶ, f. ήσω, colloquor; (2) divulgo. Διαλάλει πρὸς ἀλλήλȣς, *Luc.* 6, 11. Διελαλεῖτο πάντα τὰ ῥήματα ταῦτα, *ibid.* 1, 65.

Διαλάλησις, ἡ, colloquium; (2) divulgatio.

Διαλαμβάνω, f. λήψομαι, divisim et sigillatim accipio; (2) intercipio, occupo; (3) distinguo, divido, partior; (4) comprehendo, complector; (5) narro vel dissero; (6) interpello; (7) dirimo, diduco; (8) ornandi causa distinguo, orno; (9) intelligo, capio; (10) statuo, censeo, dijudico; (11) consulto; (12) administro, rego. Ὁ δὲ διέλαβεν τὰς ὁδȣς φυλακαῖς, *Polyb.*

Διαλαμπὴς, ὲς, splendidus, *Naz.*

Διαλάμπω, fut. ψω, illucesco; (2) excello, splendeo.

Διάλαμψις, ἡ, splendor.

Διαλανθάνω, f. λήσω et λήσομαι, p. m. λέληθα, prorsus lateo, clam effugio, fallo. Οὐδὲ γάρ ἐμὲ τȣ̃το διέλαθε, *Isocr.*

Διαλαχεῖν, a. 2. inf. act. verbi διαλαγχάνω.

Διαλγέω, ῶ, f. ήσω, vehementer doleo, acri dolore discrucior. A

Διαλγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui perdolet, vehementi dolore discruciatur. Ex διὰ et ἄλγος.

Διαλεγδὸν, *adv.* eximie, præcipue, insigniter. A διαλέγω, *deligo.*

Διαλέγομαι, loquor, sermocinor; (2) disputo, dissero. Οὐδ' ἂν διαλεχθείην ἀτεχνῶς τοῖς ἄλλοις, *Aristoph. Nub.* 424.

Διαλέγω, f. ξω, deligo, secerno, eligo.

Διαλείβομαι, restagno, deliquesco.

Διάλειμμα, ατος, τὸ, interstitium. A

Διαλείπω, f. ψω, intermitto, interjicio, transmitto; (2) disto, absum; (3) *cum participio*, desino. Οὐ διέλιπε καταφιλȣ̃σά μȣ τὰς πόδας, *Luc.* 7, 45. Διὰ μυρίον οἶδμα λιπόντες, transmisso multo æquore, *Apoll. Rhod.* 4, 1765. Διαλείποντες πυρετοὶ, *Hippocr.*

Διαλείφω, f. είψω, perungo, perlino; (2) deleo.

Διαλείχω, f. λείξω, perlambo, perlingo.

Διαλείψις, εως, ἡ, intermissio. A διαλείπω.

Διαλεκτικεύομαι, subtiliter dissero.

Διαλεκτικὴ, ῆς, sc. τέχνη, dialectica, ars disserendi. *Apud Platonem* apex scientiarum quod per intelligibile totum progrediatur, ac rursus resolvit in illud ad quod processerat ab initio, de omnibus non opinione sed scientia tractans. A

Διαλεκτικὸς, ή, ὸν, disserendi peritus. A διαλέγω.

Διάλεκτος, ȣ, ἡ, modus loquendi peculiaris, idioma linguæ, dialectus. Ab eod.

Διαλελαμμένος, *distinctus*, perf. part. pass. *Ion.* pro διαλελημμένος, a διαλαμβάνω.

Διαλελυμένως, *adv.* dissolute.

Διάλεξις, εως, ἡ, sermocinatio, dissertatio, colloquium. A διαλέγω.

Διαλεπτολογέομαι, ȣ̃μαι, f. ήσομαι, argute dissero, subtiliter discepto, de rebus parvis argute disputo.

Διάλεπτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, pertenuis, perexilis.

Διάλευκος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, albo intermixtus et distinctus.

Διαλεχθῆναι, a. 1. inf. pass. verbi διαλέγομαι.

Διάλημμα, ατος, τὸ, intercapedo. A διαλαμβάνω.

Διάληξις, εως, ἡ, divisio per sortem. A διαλαγχάνω.

Διαληπτικὸς, ή, ὸν, diligens, accuratus.

Διαλήσῃ, 2. sing. f. 1. ind. med. v. διαλανθάνω.

Διάληψις, εως, ἡ, interceptio, intercapedo; (2) consilium, propositum, institutum; (3) disceptatio, ratiocinatio; (4) explicatio rei quæ tractatur; (5) communicatio; (6) opinio, cogitatio, existimatio; (7) constitutio, decretum. A διαλαμβάνω.

Διάλιθος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, gemmatus, gemmis distinctus.

Διαλιμπάνω, idem quod διαλείπω.

Διαλινέω, ῶ, f. ήσω, e reti evado seu effugio. Ex λίνον, *rete.*

Διαλιπεῖν, a. 2. inf. act. verbi διαλείπω.

Διαλιχμάζω, f. άσω, perlambo. A διαλείχω.

Διαλλαγὴ, ῆς, ἡ, differentia; (2) reconciliatio; (3) permutatio, ut mercium.

Διαλλάγηθι, 2. s. a. 2. imp. pass. v. διαλλάσσω.

Διάλλαγμα, ατος, τὸ, reconciliatio; (2) permutatio. (2) Ἥρα διάλλαγμα, *Eurip. Hel.* 592.

Διαλλακτὴρ, ῆρος, ὁ, reconciliator, pacis auctor.

Διαλλακτήριος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, reconciliandi vim habens.

Διαλλακτὴς, ȣ̃, ὁ, reconciliator. Διαλλακτὴς κακῶν, reconciliator malorum, *Eurip. Phœn.* 471.

Διαλλάσσω, vel διαλλάττω, f. ξω, muto, permuto; (2) differo, discrepo; (3) reconcilio. Καὶ διαλλάττειν πρὸς ἡμᾶς ἄνδρασιν Λακωνικοῖς, fœdus ferire, *Aristoph. Lys.* 631. Πρῶτον διαλλάγηθι τῷ ἀδελφῷ σȣ, *Matt.* 5, 24.

Διάλλομαι, transilio, desilio.

Διάλμα, ατος, τὸ, saltus.

Διαλογὴ, ῆς, ἡ, delectus, secretio; (2) dinumeratio; (3) oratio; (4) colloquium.

Διαλογίζομαι, f. ίσομαι, dissero, discepto; (2) discerno, distinguo; (3) rationem cum aliquo ineo; (4) ratiocinor, animo verso. Διελογίζοντο πρὸς ἑαυτȣ̀ς, *Luc.* 20, 14. ἐν ἑαυτοῖς, *Marc.* 2, 8. Ex διὰ et λογίζομαι.

Διαλογικὸς, ή, ὸν, in dialogo scriptus.

Διαλογισμὸς, ȣ̃, ὁ, sermocinatio, confabulatio; (2) cogitatio hominis secum ratiocinantis; (3) nugæ, inanis cogitatio; (4) dubitatio. A διαλογίζομαι.

Διαλογιστικὸς, ή, ὸν, ratiocinatus, considerationi, meditationi deditus.

Διάλογος, ȣ, ὁ, sermocinatio, sermo aliquorum inter se differentium aut confabulantium. A διαλέγω.

Διαλοιδορέω, ῶ, f. ήσω, et διαλοιδορέομαι, ȣ̃μαι, conviciis lacero, maledictis insector. Hinc

Διαλοιδόρησις, εως, ἡ, maledictio, maledicentia; (2) convicium, maledictum, jurgium, altercatio probrosa.

Διαλυγίζω, f. ίσω, flecto. Hinc

Διαλύγισμα, ατος, τὸ, flexio, distorsio.

Διαλυμαίνομαι, noceo, detrimentum infero, corrumpo; (2) dilanio, dilacero, excarnifico. Καπηλὶς τȣ̃ χοὸς ἢ τῶν κοτυλῶν τὸ νόμισμα διαλυμαίνεται, *Aristoph. Thesm.* 355.

Διαλύσεις, acc. pl. *contr.* pro διαλύσιας. A

Διάλυσις, εως, ἡ, dissolutio; (2) solutio æris alieni et quicquid debeas, *unde* et gratiæ relatio; (3) compositio, fœdus; (4) mors, interitus. A διαλύω.

Διαλυτὴς, ȣ̃, ὁ, dissolutor. A διαλύω.

Διαλυσίφιλος, ον, amicos solvens, *Ep.*

Διαλυτικὸς, ή, ὸν, dissolvendi, expediendi, reconciliandi in gratiam vim habens, paralyticus: νόσοι διαλυτικαὶ, *Hippocr.* Ab eod.

Διάλυτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, dissolutus. Ab eod.

Διαλυτὸς, ή, ὸν, dissolubilis, qui dissolvi potest.

Διαλύτρωσις, εως, ἡ, redemtio.

Διαλύω, f. ύσω, dissolvo, persolvo; (3) tollo, abrogo; (4) pacem inter aliquos compono, *sed sic dicitur sæpius in med.* ubi διαλύεσθαι significat coalescere in concordiam renovata gratia.

Διαλφιτόω, ῶ, f. ώσω, farina conspergo. Verbum Aristophanicum. Ex ἄλφιτον.

Διαλωβάω, ῶ, f. ήσω, mutilo, depravo, fœdo.

Διαμαθύνω, vasto, perdo.

Διαμαλάττω, emollio, penitus emollio.

Διαμαντεύομαι, f. εύσομαι, vaticinor; (2) oraculum peto, consulo, augurium capto.

Διαμάομαι, ῶμαι, effodio. Ὕδατι ὀλίγῳ διαχρῆσθαι, χαλεπῶς διαμωμένȣς τὴν κάχληκα, *Arr. Hist. Alex.* 6, 23. Ex διὰ et ἄμη, *sarculum.*

Διαμαρτάνοι, 3. sing. præs. opt. act. A

Διαμαρτάνω, f. αρτήσω, aberro; (2) adsequi nequeo, excido; (3) fallo. Διημαρτηκότες τῶν ἐλπίδων, *Luc.* τῆς δόξης, *Isocr.*

Διαμαρτία, ας, ἡ, error, aberratio, peccatum, delictum.

Διαμάρτημα, τὸ, idem.

Διαμαρτυράμενος, *qui etiam atque etiam obtestatus est*, a. 1. part. med. v. διαμαρτύρομαι.

Διαμαρτυρέω, ῶ, f. ήσω, exceptione utor, quæ διαμαρτυρία dicitur; et *in med.* (2) testor, contestor.

Διαμαρτυρία, ας, ἡ, contestatio, obtestatio; (2) testimonium; (3) in foro Attico est genus παραγραφῆς, cum actor aut reus contendit adhibitis testibus, actionem dari posse aut non posse.

Διαμαρτύρομαι, testificor, obtestor; (2) demonstro, doceo, *impr.* in re mala. Ἑτέροις τε λόγοις πλείοσι διεμαρτύρετο, *Act.* 2, 40.

Διαμασάομαι, et διαμασσάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, mando, commanduco. Hinc

Διαμάσημα, vel διαμάσσημα, ατος, τὸ, mansum, quod mansum est.

Διαμάσησις, εως, ἡ, ipsa actio manducandi.

Διαμασητὸς, ή, ὸν, mansus, commansus.

Διαμάσσω, vel διαμάττω, f. ξω, subigo, pinso. Ὃν διαμάττειν ȣ̓ κωλύει, *Aristoph. Av.* 469.

Διαμαστιγόω, ῶ, f. ώσω, flagello, flagris cædo.

Διαμαστίγωσις, εως, ἡ, flagellatio. A præc.

Διαμαστροπεύω, f. εύσω, lenociniis concilio, lenonem ago; (2) constupro. (2) βοῶντος Κάτωνος διαμαστροπεύεσθαι γάμοις τὴν ἡγεμονίαν, *Appian. Bell. Civ.* 2, 14.

Διαμασχαλίζω, suffarcino.

Διαμάχη, ης, ἡ, pugna, depugnatio.

Διαμάχομαι, f. ήσομαι, έσομαι, et ȣ̃μαι, depugno, acriter pugno; (2) repugno. Διαμάχεσθαί τινι περὶ τῆς χώρας, ὑπὲρ τῆς ȣ̓σίας, πρός τινα, ὑπό τινος, τοῖς λόγοις. Ἀναστάντες οἱ γραμματεῖς τȣ̃ μέρȣς τῶν Φαρισαίων διεμάχοντο, *Act.* 23, 9.

Διαμάω, ῶ, f. ήσω, demeto, abscindo. Διάμησε χιτῶνα ἔγχος, *Il.* 3, 359; (2) *in med.* egero, v. gr. nivem, terram, *Polyb.* haurio, *Jos.* disturbo, ut rutro vel ligone.

Διαμεθίημι, demitto, *Eur.*

Διαμείβω, f. ψω, commuto, permuto. Ἡμεῖς αὐτοῖς ȣ̓ διαμειψόμεθα τῆς ἀρίστης πλȣ̃τον, *Luc.*

Διαμειδιάω, ῶ, f. άσω, subrideo, aliquantum rideo. Διαμειδιᾶ τῷ προσώπῳ, *Plut.*

Διαμειρακιεύομαι, f. εύσομαι, adolescentior; (2) ludo, exulto; (3) juveniliter et jactabunde contendo cum aliquo, &c. Τοῖς σοφισταῖς διαμειρακιευόμενος, *Plut.*

 Διάμειψις,

Διάμειψις, εως, ἡ, permutatio. A διαμείβω.

Διαμειψάμεθα, 1. pl. f. 1. ind. med.

Διαμελαίνω, f. ανῶ, nigro, nigrefacio.

Διαμελεὶ, *adv.* membratim, per partes.

Διαμελετάω, exerceo aliquid.

Διαμελίζω, f. ίσω, membratim concido; (2) contrunco. Hinc

Διαμελισμὸς, ᾶ, ὁ, concisio in membra.

Διαμέλλησις, εως, ἡ, cunctatio, mora.

Διαμελλητὴς, ᾶ, ὁ, cunctator, procrastinator. A

Διαμέλλω, f. ήσω, futurus sum; (2) cunctor, moror; (3) differo.

Διαμεμενηκότες, *qui permanserunt*, nom. plur. perf. part. act. verbi διαμένω, *permaneo*.

Διαμέμφομαι, f. ψομαι, incuso, conqueror, accuso. Διαμέμφεσθαί τινα ἀχαριστίας.

Διαμένω, f. νῶ, p. μεμένηκα, permaneo, perduro. Ὑμεῖς δέ ἐστε οἱ διαμεμενηκότες μετ' ἐμᾶ ἐν τοῖς πειρασμοῖς μα, *Luc.* 22, 28. Διέμεινεν εἰς ἡμᾶς, *Plut.*

Διαμερίζω, f. ίσω, partior, distribuo. Διεμέριζον αὐτὰ (κτήματα) πᾶσι, *Act.* 2, 45. Διεμερίσαντο τὰ ἱμάτια αὐτᾶ, *Matt.* 27, 35. Διαμερισθήσεται πατὴρ ἐφ' υἱῷ, *Luc.* 12, 53. Hinc

Διαμερισθεῖσα, *divisa*, a. 1. part. pass. f. g.

Διαμερισμὸς, ᾶ, ὁ, partitio; (2) discidium.

Διάμεσος, α, ὁ ἡ ἡ, intermedius; (2) qui mediocris fortunæ est.

Διάμεστος, α, ὁ ἡ ἡ, plenus, refertus. Hinc

Διαμεστόω, ῶ, f. ώσω, repleo, impleo, refercio.

Διαμετρέω, ῶ, f. ήσω, dimetior, admetior; (2) distribuo. Πεδίον διαμετρήσασθαι σχοινῳ, *Herodot.*

Διαμετρήσασθαι, *metiri*, a. 1. inf. med.

Διαμέτρησις, εως, ἡ, dimensio. A διαμετρέω.

Διαμετρητὸς, ή, όν, dimensus. Διαμετρητῷ ἐνὶ χώρῳ, *Il.* 3, 344. Ab eod.

Διάμετρος, α, ἡ, sc. γραμμὴ, diameter lineam dimentiens, per medium secans. Hinc ἐκ διαμέτρα, directe ex opposito. A μέτρον.

Διαμηρίζω, f. ίσω, femora diduco; (2) femoribus diductis ineo. Διαμηριῶ τὴν Ἶριν αὐτὴν, ὥστε θαυμάζειν ὅπως, *Aristoph. Av.* 1260. Ex μηρός. Hinc

Διαμηρισμὸς, ᾶ, ὁ, femorum diductio; (2) coitus.

Διαμηχανάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, molior, machinor, conor efficere arte adhibita. Διαμηχανώμενος τινὰ τρόπον ἀνασωθῆναι μὴ, *Plut.*

Διαμηχανητέον, elaborandum, quærendum.

Διαμίγνυμι, permisceo.

Διαμίσγω, idem

Διαμικρολογέομαι, ᾶμαι, nimis μικρολόγος, i. e. sordidus sum. Vide μικρολόγος.

Διαμιλλάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, magno studio decerto, contendo.

Διαμινυρίζω, exili voce cantillo.

Διαμισέω, ῶ f. ήσω, penitus odi.

Διαμισθόομαι, ᾶμαι, elocor. Ἡ ἐς τὰ κοινὰ διεμισθᾶτο, quæ in usus reipublicæ elocabatur, *App. Bell. Civ.* 2, 10.

Δίαμμος, α, ὁ ἡ ἡ, arenosus.

Διαμνάομαι, recordor.

Διαμνημονεύω, f. εύσω, in memoriam revoco, commemoro. Λόγας εἰρημένας αὐτοῖς διαμνημονεύασι, *Luc.*

Διαμοιράω, divido, discerpo. Τέκν' ἔρημα λιπὼν βάκχαις Ἅιδα διαμοιρᾶσαι, *Eurip. Hecub.* 1075. Ἀμφιτόμα λόγχας ἔραμαι διαμοιρᾶσαι, ensem ancipitem desidero, quo me secam in partes, *Id. Hippol.* 1375.

Διαμοιράομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, dispartior, divido. Καὶ τὰ μὲν ἕπταχα πάντα διεμοιρᾶτο, *Odyss.* 14, 434. Ὡς διαμοιράσω χρέα, *Eurip. Hec.* 717.

Διαμοιρηδὰ, *adv.* per æquales partes. Μέσσην νύκτα διαμοιρηδὰ φυλάξας, *Apoll. Rhod.* 3, 1029.

Διαμονὴ, ῆς, ἡ, permansio, stabilitas, perennitas. A διαμένω.

Διαμονομαχέω, ῶ, f. ήσω, id. q. μονομαχέω.

Διαμορφοσκοπέω, ῶ, f. ήσω, formas specto, de forma alicujus e diligenti inspectione judico.

Διαμορφόω, ῶ, f. ώσω, deformo, informo, effingo.

Διαμόρφωσις, ἡ, formatio.

Διαμοτόω, ῶ, f. ώσω, linamentum vulneri indo, ne coëat.

Διαμοχλίζω, vectibus amolior, frango, rumpo.

ΔΙΑΜΠΑ'Ξ, *adv.* penitus, prorsus; (2) semper; (3) utrimque.

Διαμπερῶ, penitus transfigo. Hinc

Διαμπερὲς, *adv.* prorsus, perpetuo. Βέλος ὠκὺ διαμπερὲς ἐξέρυσ' ὤμα, *Il.* 5, 112.

Διαμπερέως, *adv.* idem et ab eod.

Διαμπτραφέειν, a. 2. inf. act. *Æol.* et *Poet.* pro διανατραφέειν, a διανατρέφω.

Διαμυδάω, nimio humore, sudore, marcesco.

Διαμυθέομαι, aliter loquor quam res est.

Διαμύθησις, εως, ἡ, *Hes.* fallens ratio, paralogismus. A præc.

Διαμυθολογέω, ῶ, f. ήσω, et διαμυθολογέομαι, confabulor; (2) disputo, differo. Διαμυθολογῆσαι πρὸς ἀλλήλας, *Plat.*

Διαμυθολογικὸς, ή, όν, fabulosus.

Διαμυθολογικῶς, *adv.* fabulose.

Διαμυλλαίνω, f. ανῶ, labra torqueo, rictu os distraho; (2) tortis labris illudo; (3) pastoritia fistula prosequor. Οὗτος δὲ διεμύλλαινεν ὡς δὴ δεξιὸς, *Aristoph. Vesp.* 1304. Ex μυλλὸς, *curvus.*

Διαμυστίλλω, disseco in frusta.

Διαμφίδιος, α, ὁ ἡ ἡ, seorsum positus; (2) separatus; (3) diversus; (4) alienus. Διαμφίδιον μέλος, *Æschyl. Prom.* 557, idem quod ἀλλοῖον, διαπαντὸς κεχωρισμένον. Ἀμφὶς γὰρ χωρὶς, *Hesych.* A

Διαμφὶς, *adv.* utrimque; (2) seorsim.

Διαμφισβητέω, ῶ, f. ήσω, controversor, disцепто. Διαμφισβητεῖν πρὸς ἀλλήλας περὶ τῆς ἡγεμονίας, *Dem.* Hinc

Διαμφισβήτησις, εως, ἡ, dubitatio; (2) altercatio.

Διαμφοδέω, ῶ, f. ήσω, devio, in bivio ab alio digradior. Ex ἄμφοδος, *bivium.*

Διαμωκάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, irrideo, illudo.

Διαμώκησις, εως, ἡ, irrisio, illusio. A præc.

Διαναβάλλω, differo, procrastino,

Διαναγινώσκω, lego.

Διαναγκάζω, f. άσω, invitum cogo.

Διαναγκασμὸς, ὁ, coactio; (2) membri restitutio in locum suum vi instrumenti quod et ipsum sic vocatur, *Ern.*

Διάναι, *humectasse*, a. 1. inf. act. verbi διαίνω.

Διανακαθίζω, idem quod καθίζω.

Διανακλάω, ῶ, f. άσω, reflecto, refringo.

Διαναπαύω, f. αύσω, recreo, quietem do, ut exercitui iter facienti, refocillo, *Hippocr.*

Διανάσσω, vel διανάττω, interfarcio, farciendo premo, *Strabo*, 4.

Διανάστασις, ἡ, conatus assurgendi, assurrectio, et eam consequens discessus.

Διαναυμαχέω, ῶ, navali prælio dimico.

Διανάω, perfluo.

Διάνδιχα, *adv.* bifariam. Διάνδιχα νηὸς ἰάσης, utrinque navi procurrente; *id est* cum ventus incidit in utrumque pedem, *Apoll. Rhod.* 1, 934. Διὰ δ' ἄνδιχα θυμὸν ἔχασιν, *Hesiod. Op. et Di.* 13.

Διανεῖμαι, aor. 1. inf. act. verbi διανέμω.

Διανεμηθῇ, 3. sing. a. 1. conj. pass.

Διανενέμημαι, 1. sing. perf. ind. pass.

Διανέμησις, εως, ἡ, divisio, distributio; (2) dissipatio. A διανέμω.

Διανεμητικὸς, ή, όν, qui distribuit. Ab eod.

Διανεμόω, ῶ, f. ώσω, ventilo; (2) ventis expono.

Διανέμω, distribuo, divido, partior. Τοῖς πολλοῖς τὰ τῶν ὀλίγων ὑπὸ ψηφισμάτων διανέμων, *Plat.* Ἵνα ἐπὶ πλεῖον διανεμηθῇ εἰς τὸν λαὸν, *Act.* 4, 17.

Διανενοημένως, *adv.* cogitate, prudenter.

Διανεῦμα, τὸ, actus annuendi.

Διανεύω, f. εύσω, annuo, innuo; (2) *cum acc. rei*, vitare, *Polyb.*

Διανέω, enato; (2) evado periculum, molestiam.

Διανήθω, f. ήσω, neo.

Διάνημα, τὸ, filum, stamen.

Διανηστεύω, jejuno.

Διανηστισμὸς, ᾶ, ὁ, jentaculum; (2) jentaculi sumptio. Ex νῆστις, *jejunus.*

Διανήχομαι, f. ξομαι, transno natando, pervenio; (2) transeo.

Διάνηψις, εως, ἡ, evaporatio, exhalatio crapulæ. Ex νήφω.

Διανθέω, ῶ, f. ήσω, floreo. Ex ἄνθος.

Διανθὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, duplicem florem habens. Ex δὶ pro δὶς, et ἄνθος.

Διανθίζω, f. ίσω, floridum reddo, floridis coloribus pingo, variego.

Διανιάω, et αομαι, vehementer ango.

Διανίζω, idem quod

Διανίπτω, f. ψω, perluo, eluo, abluo.

Διανίσσομαι, transeo, *Orph. Pronost.* 56.

Διανίστημι, f. στήσω, excito, exsuscito; (2) excito, incito; (3) *in* aor. 2. consurgo; (4) impetum facio, cum εἰς, *in med.* assurgo, surgere conor.

Διάνιψις, εως, ἡ, lotio.

Διανοέομαι, ᾶμαι, f. ήσομαι, ratiocinor, mente agito, sentio, statuo. Διανοάμενος περὶ ἑαυτὸν, *Plut.* Κακῶς διανοηθεὶς ὑπὲρ τῶν ἰδίων, *Isocr.* Hinc

Διανοηθεὶς, a. 1. part. pass.

Διανόημα, ατος, τὸ, cogitatum; (2) commentatio; (3) sententia.

Διανοῆσθε, 2. plur. præs. conj. pass. v. διανοέομαι.

Διανόησις, εως, ἡ, ipsa actio cogitandi.

Διανοητικὸς, ή, όν, ad cogitationem pertinens, in cogitatione et commentatione positus; (2) cogitatione valens, ingeniosus. Ab eod.

Διανοητικῶς, *adv.* mente et cogitatione.

Διάνοια, ας, ἡ, mentis agitatio, cogitatio vel animæ potentia intellectui proxima, quæ quandam velut viam perficit, dum a propositionibus ad conclusiones trajecit, unde nomen accepit, quod διὰ νᾶ, id est, per intellectum transeat; (2) ingenium; (3) sententia, sensus.

Διανοίγω, f. ξω, adaperio. Διήνοιγεν ἡμῖν τὰς γραφὰς, *Luc.* 24, 32. Διηνοίχθησαν αὐτᾶ αἱ ἀκοαὶ, *Marc.* 7, 35.

Διανοίχθητι, 2. sing. a. 1. imperat. pass.

Διάνοιξις, εως, ἡ, apertio, *Ern.*

Διανομεὺς, έως, ὁ, divisor, distributor, dispensator. A διανέμω.

Διανομὴ, ῆς, ἡ, divisio, distributio, largitio.

Διανομοθετέω, ῶ, f. ήσω, fero leges, statuo.

Διανοσέω, diu ægroto.

Διανοσφίζω, f. ίσω, disjungo, dirimo, divido.

Διανύμενος, præs. part. pass. verbi διανοέομαι.

Διανταῖος, αία, αῖον, adversus, ex adverso penetrans. Ξίφος διανταίαν ὀξυπευκὲς οὔτασι, *Æschyl. Choeph.* 638. Ex διὰ et ἀντὶ, seu ανταιος.

Διαντλέω, ῶ, f. ήσω, exhaurio velut sentina; (2) tolero, perfero.

Διαντλίζομαι, idem.

Διανυκτερεύω, f. εύσω, pernocto. Ἦν διανυκτερεύων ἐν τῇ προσευχῇ τᾶ Θεᾶ, *Luc.* 6, 12.

Διάνυσις, εως, ἡ, confectio itineris.

Διάνυσμα, ατος, τὸ, idem; *item*, quod confectum est.

Διανύω et διανύτω, f. ύσω, absolvo, expedio, perficio, *impr.* iter, uti est, et pervenio. Ἡμεῖς δὲ τὸν πλᾶν διανύσαντες, *Act.* 21, 7. Διανύω sequente participio; ἥ σε μυρίοις πόνοις διδᾶσα διανύει δεῦρ' ἀεὶ pro ἥ σε ἰδῶσε πόνοις δεῦρ' ἀεὶ, quæ te indesinenter huc usque innumeris implicuit laboribus, *Eurip. Or.* 1662. Vide δεῦρ' ἀεὶ, in Δεῦρο.

Διαξαίνω, carmino, carpo; (2) cædo.

Διάξεις, 2. sing. f. 1. ind. act. verbi διάγω.

Διαξηραίνω, exsicco.

Διαξιφίζομαι, digladior, gladio decerto. Ex ξίφος.

Διάξυσμα, τὸ, columnæ canaliculus, *strigem* vulgo vocant.

Διαξιφισμὸς, ᾶ, ὁ, digladiatio. Ἀγὼν δ' ἦν τᾶ Πελοπίδα πρὸς τὸν Λεοντίδην καὶ διαξιφισμὸς ἐν ταῖς θύραις τᾶ θαλάμα στεναῖς ἄσαις, *Plutar. de Genio Socratis*, 2, 597.

Διαξύω, fut. ύσω, radendo strias, canaliculos facio.

Διαπαγ-

Διαπαγκρατιάζω, f. άσω, pancratio certo.
Διαπαιδαγωγέω, ῶ, f. ήσω, instituo pueros; (2) moderor; (3) inservio, accommodo me. Διαπαιδαγωγῦντες ἐν σφίσιν αὐτοῖς τὴν πολιτείαν, *Plut.* Κλεοπάτρα διεπαιδαγώγει τὸν Ἀντώνιον, *Plut. in Ant.* 29.
Διαπαιδεύω, f. εύσω, instituo, erudio, doceo.
Διαπαίζω, f. ξω, et σω, illudo, ludificor, irrideo.
Διαπαλαίω, f. αίσω, colluctor.
Διαπάλη, ης, ἡ, colluctatio.
Διαπάλλω, quasso, concutio.
Διαπαλύνω, in partes minutas comminuo, conspergo, v. gr. farina, nive. Ξανθὸν δὲ κρᾶτα διαπάλυνε, flavumque caput comminuit, *Eur. Phœn.* 1168.
Διαπαννυχισμὸς, ῦ, ὁ, pervigilium. Διαπαννυχισμὸς ἐν ἱεροῖς ἀνδρῶν σὺν γυναιξὶν, *Dionys. Halic. A. R.* 2.
Διαπαννυχίζω, f. ίσω, totam noctem pervigilio, transigo; pernocto.
Διαπαννυχισμὸς, ῦ, ὁ, pervigilium.
Διαπαντὸς, *adv.* semper. Ex διὰ et πᾶς.
Διαπαπταίνω, circumspicio.
Διαπαρακύπτω, f. ψω, oblique adspicio.
Διαπαρθενεύεμεν, *Ion.* pro διαπαρθενεύειν. A
Διαπαρθενεύω, f. εύσω, devirgino, vitio virginem.
Διαπαρθένια, δῶρα, dona quæ dantur pro virginitate adempta. Ex διὰ et παρθένος.
Διαπαροξύνω, exaspero, irrito.
Διάπαρσις, εως, ἡ, transfixio, *Aret.* A διαπείρω.
Διάπασμα, ατος, τὸ, medicamentum corpori vel potui inspersum, unguentum quo crines, &c. adsperguntur. A διαπάσσω.
Διαπασσαλεύω, et διαπατταλεύω, distendo clavis ab extrema parte fixis, ut corium bubulum, *item*, clavis figo. Διαπατταλευθήσει χαμαὶ, *Aristoph. Eq.* 370.
Διαπάσσω, vel διαπάττω, f. άσω, inspergo.
Διαπατάω, ῶ, f. ήσω, fallo, decipio.
Διαπατέω, conculco.
Διάπαυμα, ατος, τὸ, intermissio, cessatio.
Διάπαυσις, εως, ἡ, idem. A
Διαπαύω, f. αύσω, idem quod simplex.
Διαπειλέω, ῶ, f. ήσω, interminor, interpositis minis territo, minitor.
Διαπεινάω, ῶ, f. ήσω, valde esurio.
Διάπειρα, ας, ἡ, experientia, periculum; ἐπὶ διάπειραν, periculi faciendi ergo, quo cognoscatur, aut rei natura, aut successus fortuna, *Eru.*
Διαπειράζω, f. άσω, tento. Διεπειράζετο αὐτῦ τῆς ψυχῆς, *Hermol.*
Διαπειράω, ῶ, f. άσω, tento, sollicito; (2) capto. Διαπειρώμενος τῦ παιδὸς, *Plut.*
Διαπείρω, f. ερῶ, transfigo, transadigo. Σφυρῶν σιδηρᾶ κέντρα διαπείρας μέσον, *Eur. Ph.* 26.
Διαπελεκίζω, f. ίσω, securi percutio seu ferio, deglabro, dedolo.
Διαπέμπω, f. ψω, transmitto; (2) dimitto, in varia loca mitto. Διαπέμπειν φίλυς πρός τινα, τινί. Κατὰ τὴν χώραν φρέρας διεπέμψαν.
Διαπενθέω, ῶ, f. ήσω, lugeo. Διεπένθησαν ἐνιαυτὸν ὅλον ἐπὶ τῷ ἀνδρὶ, *Plut.*
Διαπεπονημένως, elaborate, eleganter, fabre.
Διαπέπτω, sive διαπέττω, f. ψω, percoquo.
Διαπεραίνω, f. ανῶ, ad finem perduco, absolvo. Σελήνη ἐν μηνὶ τῆς ἑαυτῆς διαπεραίνεται κύκλον, *Aristot.* Φέρε δὴ, διαπεράνωμεν λόγυς, *Eurip. Androm.* 333.
Διαπεράναι, a. 1. inf. act.
Διαπεραιόω, ῶ, trajicio, transveho. Ὡς εἰς τοσῦτον ἦλθεν ὥςε ϗ χεροῖν κυλικῶν ἐρυτὰ διεπεραιώθη ξίφη, stringerentur, *Soph. Aj.* 741. Hinc
Διαπεραίωσις, εως, ἡ, trajectus.
Διαπέραμα, τὸ, trajectus; (2) fretum.
Διαπεράσας, aor. 1. part. act.
Διαπεράσιμος, pervius.
Διαπεράω, ῶ, f. άσω, transjicio, transmitto. Διαπερᾶν πόλιν, *Aristoph. Av.* 1265. Ἐμβὰς εἰς τὸ πλοῖον, διεπέρασε, *Matt.* 9, 1. Βασιλέα δ' ἐκ τῦδε χρὴ ἄλλον δι' ἄλλυ διαπερᾶν Μολοσσίαν, alium ex alio succedere regentem Molossiam, *Eurip. Andr.* 1248.
Διαπέρθω, f. πέρσω, devasto, everto, depopulor, expugno. Τὰς διαπέρσαι, ὅταν τοὶ ἀπέχθωνται περὶ κῆρι, *Il.* 4, 53.
Διαπεριπατέω, deambulo.
Διαπερονάω, ῶ, fibula trajicio, necto.
Διαπέρσομεν, 1. pl. f. 1. ind. act. verbi διαπέρθω.
Διαπερῶσιν, 3. pl. præs. conj. act. *contr.* pro διαπεράωσι, a διαπεράω.
Διαπεσεῖσθαι, f. 2. inf. med. v. διαπίπτω.
Διαπετάζω, f. άσω, aperio, pando. Ἧξω ταχέως, ὅσον διαπετάσασα ἐπὶ τῆς κλίνης μόνον, *Aristoph. Lys.* 732.
Διαπετάννυμι, f. τάσω, idem.
Διαπέτομαι, f. πτήσομαι, pervolo. Σιωπῇ διαπέτει διὰ τῆς πόλεως τῆς ἀλλοτρίας, volas, *Aristoph. Av.* 1217.
Διαπεττεύω, calculum aliter pono; *item* ut med. calculis ludo, et ludum finio.
Διαπεύθομαι, inquiro, *Æsch.*
Διάπεψις, ἡ, concoctio. A διαπέπτω.
Διάπηγμα, ων, τὰ, intercolumnia, columnæ parvæ inter majores dispositæ. A
Διαπήγνυμι, f. ξω, compingo, concinno, compono. Ex διὰ et πήγνυμι, *compingo.*
Διαπηδάω, ῶ, f. ήσω, transilio, saltu supero. Διαπηδᾶν τάφρυς, *Xen.*
Διαπήδησις, εως, ἡ, transitus qui saltu fit.
Διαπηδύω, f. ύσω, scaturio; (2) *Hes.* διαπηδύει, διαπηδᾷ, transilit; (διαπιδύω, *Voss.*)
Διαπηνικίζω, f. ίσω, decipio, fallo.
Διαπήρωμα, ατος, τὸ, quod mutilatum est. Ex πηρόω, *mutilo.*
Διαπιαίνω, f. ανῶ, pinguefacio, pinguedine distendo.
Διαπιέζω, comprimo.
Διαπιθηκίζω, f. ίσω, ludo more simiæ. A πίθηξ, *simia.*
Διαπιδύω, idem quod διαπηδύω.
Διάπικρος, ον, amarus.
Διαπίμπρημι, f. πρήσω, peruro, percalefacio.
Διαπίνω, propino, ad bibendum provoco; (2) bibo strenue.
Διαπιπράσκω, f. πράσω, divendo.
Διαπίπτω, f. πεσῦμαι, intercido, interlabor, elabor, quasi e manibus, *unde* (2) excido, de verbis, &c emano in vulgus; (3) vanesco, intereo, diffluo; (4) pecco, labor, dictis factisve aberro a vero et justo. Ἐν τῇ μάχῃ διαπεσόντες, *Xen.* Λόγυ διαπεσόντος εἰς τὰ ςρατεύματα, *Plut.*
Διαπιςεύω, f. εύσω, fidei alicujus committo; (2) διαπιςεύεται, committitur fidei meæ; (3) creditur mihi, fides habetur mihi.
Διαπιςέω, ῶ, f. ήσω, prorsus diffido, fidem non habeo. Νομίζω μᾶλλον ἡμᾶς τύτοις διαπιςήσειν, *Dem.*
Διάπλασις, εως, ἡ, formatio, conformatio; (2) species. A
Διαπλάσσω, vel διαπλάττω, f. πλάσω, fingo, formo; (2) *apud Medicos*, in locum restituo membrum. Τελεώτατον ἔργον διαπλάσασθαι, *Philo.* Hinc
Διάπλασμα, τὸ, formatio, conformatio.
Διαπλασμὸς, ὁ, idem.
Διαπλαςικὸς, ἡ, ὸν, effingendi vi præditus.
Διαπλατύνω, dilato. Ex διὰ et πλατύνω.
Διαπλέκω, f. ξω, intertexo; (2) pertexo, contexo; (3) implico; (4) diduco; (5) perrumpo, v. gr. exercitum; (6) traducere sc. vitam. Πάρθοι διαπλέξαι μὴν ὃ δυνάμενοι τὸν ςρατὸν, perrumpere, *Plut.* Διαπλέκειν τὸν βίον, *Plat.*
Διαπεπλεγμένα, diducta, divaricata. A præc.
Διαπλέξαισα, *quæ contexuit*, a. 1. part. act. f. g. *Æol.* pro διαπλέξασα.
Διάπλεος, ε, ὁ ϗ ἡ, plenus.
Διαπλεύσαντες, nom. pl. a. 1. part. act. A
Διαπλέω, f. εύσω, navigando transeo, trajicio. Τό τε πέλαγος τὸ κατὰ τὴν Κιλικίαν ϗ Παμφυλίαν διαπλεύσαντες, *Act.* 27, 5. Διαπλεῖν τὸν βίον εὖ, *Herodot.*
Διαπλήθω, f. ήσω, expleo, compleo.
Διαπληκτίζομαι, f. ίσομαι, usque ad plagas pervenio in altercatione; (2) dimico, pugno.
Διαπληκτισμὸς, ῦ, ὁ, altercatio qua venitur ad manus. A præc.
Διαπλήσσω, f. ξω, ictu perfringo, ictu diffringo, diffindo; (2) dissipo; (3) διαπλήσσεσθαι, divaricari, (nisi hoc sit potius διαπλίσσεσθαι, *Etn.*) Τὰς μὲν ἔπειτα διαπλήσσοντες Ἀχαιοὶ, *Il.* 23, 120.
Διαπλοκὴ, ῆς, ἡ, simultas; (2) permistio, confusio. A διαπλέκω.
Διάπλοκος, ε, ὁ ϗ ἡ, implicitus. Ab eod.
Διάπλοος, *contr.* διάπλυς, ε, ὁ, trajectus, trajectio, transmissio. A διαπλέω. Unde
Διαπλώω, *Poet.* navigationem conficio; (2) emetior, transigo.
Διάπνευμα, τὸ, vapor, exhalatio.
Διάπνευσις, ἡ, halitus, exhalatio.
Διαπνευςικὸς, ε, ὁ ϗ ἡ, dissipandi vim habens, *Aret.* A
Διαπνέω, f. εύσω, perflo, perspiro; (2) diffluo; (3) respiro; (4) flatum ventris emitto. Διαπνεύσαντες τῆς τιμωρίας ἐπ' ὀλίγον, *Philo.* Hinc
Διαπνοὴ, ῆς, ἡ, perflatus.
Διαποδίζω, fut. ίσω, pedibus dimetior; (2) examino. Hinc
Διαποδισμὸς, ῦ, ὁ, genus saltationis.
Διαποιέω, conficio, transigo.
Διαποίκιλος, ε, ὁ ϗ ἡ, variegatus, diversicolor.
Διαποικίλλω, vario, variego.
Διαπολεμέω, ῶ, bello decerto, debello. Ὑπὲρ τῆς κοινῆς ἐλευθερίας διεπολέμησαν πρὸς τὴν τυραννίδα, *Plut.* Ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς τῆς Ἀσίας διαπεπολεμῆσθαι ἐννόμως, *Arrian. Hist. Alex.* 2, 12. Ἐς' ἂν διαπολεμηθῇ αὐτῷ πρὸς τὰς ἄλλυς Ἰνδὺς, *Id. ibid.* 6, 14. Hinc
Διαπολέμησις, εως, ἡ, decertatio; (2) belli confectio.
Διαπολιορκέω, ῶ, f. ήσω, constanter obsideo.
Διαπολιτεία, ας, ἡ, concertatio de rebus ad reipub. administrationem pertinentibus. A
Διαπολιτεύομαι, f. εύσομαι, concerto de rebus ad administrationem reip. pertinentibus; (2) in reipublicæ administratione versor.
Διαπολίτης, ε, ὁ, qui alteri in republica contrarius est, qui diversarum partium est. Ὅσοι δὲ τῦ Βάρκα διαπολῖται, *Appian. de Reb. Hispan.* 430.
Διαπόλλυμι, f. ολέσω, p. ολώλεκα, perdo, interimo.
Διαπομπὴ, ῆς, ἡ, transmissio, dimissio.
Διαπόμπησις, ἡ, idem; (2) depulsio, amolitio.
Διαπόμπιμος, ε, ὁ ϗ ἡ, transmissus; (2) trajectui idoneus. A διαπέμπω.
Διαπονέω, ῶ, f. ήσω, elaboro, expolio; (2) operam do; (3) exerceo; (4) factito; (5) excolo; (6) *in pass.* laboribus exerceor; (7) laboro. Διαπεπονημένος, studiosus alicujus artis eamque exercens, fabrifactus. Διαπονεῖσθαι ἐν ὅπλοις, *Plut.* Διαπονύμενοι διὰ τὸ διδάσκειν αὐτὺς τὸν λαὸν, *Act.* 4, 2. A διάπονος.
Διαπόνημα, ατος, τὸ, labor et exercitatio.
Διαπόνησις, εως, ἡ, idem.
Διαπονηρεύομαι, callide, improbe facio.
Διάπονος, ε, ὁ ϗ ἡ, laboriosus, laborum patiens.
Διαπόντιος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui per mare fertur; (2) maritimus, ut πόλεμος; (3) transmarinus.
Διαπόνως, *adv.* laboriose, magno cum labore.
Διαπορεία, ας, ἡ, iter per aliquem locum; (2) intercessio. A
Διαπορεύομαι, f. εύσομαι, eo per locum aliquem; (2) eo, proficiscor; (3) enarro, ut διέρχομαι. Διεπορεύετο κατὰ πόλεις ϗ κώμας διδάσκων, *Luc.* 13, 22. Διεπορεύοντο τὰς πόλεις, *Act.* 16, 4.
Διαπόρευσις, εως, ἡ, idem quod διαπορεία.
Διαπορέω, ῶ, f. ήσω, hæsito, dubito, ambigo; (2) dubitationem adfero, addubitans quæro; (3) disquiro de re aliqua; (4) egeo, indigeo. Ἐν ἑαυτῷ διηπόρει ὁ Πέτρος, *Act.* 10, 17. Ἐγένετο ἐν τῷ διαπορεῖσθαι αὐτὰς περὶ τύτυ, *Luc.* 24, 4.
Διαπόρημα, τὸ, angor, æstuatio, corporis inquieta jactatio. A præc. Unde
Διαπόρησις, εως, ἡ, dubitatio, addubitatio.
Διαπορητικὸς, ἡ, ὸν, dubitativus, dubii plenus.
Διαπορητικῶς, *adv.* dubitanter.

Διαπορθέω, ῶ, f. ήσω, devasto, depopulor. Τὴν χώραν καλῶς κατεσκευασμένην διεπόρθησαν, *Thucyd.*

Διαπορθμευτικῶς, *adv.* transportando, transmittendo.

Διαπορθμεύω, f. εύσω, transfreto; (2) transporto; (3) interpretor. Τὴν στρατιὴν ἐκ Χερσονήσου διεπόρθμευσε ἐς Ἄβυδον, *Herodot.*

Διαπόρφυρος, ου, ὁ ϗ ἡ, ex quo aliquid purpurei coloris perlucet; purpureus, purpura interstinctus.

Διαποστέλλω, f. ελῶ, amando in diversas partes; (2) dimitto seu emitto nuncium.

Διαποστολὴ, ῆς, ἡ, missio internuncii. A præc.

Διαποσώζομαι, servor. Ἐς τὰ βάθεα διαποσώθησαν, *Arr. Ind.* 37, 5.

Διαπραγματεύομαι, negotior, idem quod πραγματεύομαι. Ἵνα γνῷ τίς τί διεπραγματεύσατο, *Luc.* 19, 15.

Διαπραθέειν, a. 2. inf. act. *Ion.* pro διαπραθεῖν, a verbo διαπέρθω, *devasto.*

Διαπράθομεν, 1. plur. a. 2. ind. act. *Ion.* pro διεπάθομεν.

Διαπραξάμενος, a. 1. part. med. v. διαπράττω.

Διάπραξις, εως, ἡ, confectio negotii; (2) negotium ipsum. A διαπράσσω.

Διάπρασις, εως, ἡ, venditio, divenditio. A διαπιπράσκω.

Διαπράσσω, vel διαπράττω, f. ξω, conficio, efficio; (2) obtineo, impetro; (3) transigo cum aliquo; (4) *in med.* dicitur et de iis qui pecunia aliquid conficiunt in malam partem. Διαπράσσειν μοὶ ἐφ' ἃ ἥκοιμι, *Dem.* Διαπράττεσθαι τὴν κατάβασιν παρά τινος, *Luc.*

Διαπρέπεια, ας, ἡ, magnificentia, excellentia.

Διαπρεπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, eximius, illustris.

Διαπρέπω, decorus sum et excello inter alios. Διαπρέπεις μορφώματι, *Plat.*

Διαπρεπῶς, *adv.* decore, eximie, magnifice.

Διαπρεσβεία, ας, ἡ, legatorum intercessio.

Διαπρέσβευσις, εως, ἡ, legatorum missio. Καὶ ἐν ταῖσδε ταῖς διαπρεσβεύσεσιν ἐπιθέσθαι τοῖς ὀκτακοσίοις, *Appian. de Reb. Gallicis.*

Διαπρεσβεύω, f. εύσω, legatos dimitto, et διαπρεσβεύομαι, legatus mittor, legatione fungor.

Διαπρήθω, f. ήσω, penitus inflammo, peruro.

Διαπρήξασθαι, *perfecisse*, a. 1. inf. med. *Ion.* pro διαπράξασθαι, a verbo διαπράττω.

Διαπρήσσουσα, f. 1. part. act. f. g. et

Διαπρήσσουσι, 3. plur. f. 1. ind. act. a διαπρήσσω, *Poeticum*, a fut. v. διαπειράω, f. ήσω.

Διαπρήσσω, *Ion.* pro διαπράσσω, *apud Herodotum.*

Διαπρήσσω, pertranseo; (2) percurro. Μάλα δ' ὦκα διέπρησσον πεδίοιο, *Il.* 2, 785.

Διαπρηστεύω, indicium defero. Διεπρήστευσε.... πρὸς τοὺς Σκύθας, indicium detulit Scythis, indicavit, *Herodot.* 4, 79. (sed locus valde suspectus.)

Διαπρίω, f. ίσω, serra disseco. Οἱ δὲ ἀκούσαντες διεπρίοντο, *Act.* 5, 33.

Διαπριωτὸς, όν, dissectus, *Ern.*

Διαπρὸ, *adv.* per totum, penitus, extra. Διαπρὸ δωμάτων, extra domum, *Eurip. Or.* 1495.

Διαπροστατεύω, præsum rei, auctor sum, moderor, *Ern.*

Διαπρύσιος, ου, ὁ ϗ ἡ, et διαπρύσιος, ία, ιον, penetrabilis; (2) penetrans; (3) clarus, qui audiri perspicue potest. A διαπορεύω. Hinc

Διαπρυσίως, *adv.* clare, clara voce.

Διαπταίω, f. αίσω, offendo, titubo. Ταῦτα ϗ ἔτι τούτων πλείονα διαπταίοντα, *Luc.*

Διαπτᾶσθαι, aor. med. inf. verbi δίιπταμαι, transvolare, volare per, *Eurip. Med.* 1.

Διαπτερνιστὴς, ὁ, calcitro.

Διαπτερόω, f. ώσω, alas explico seu expando; (2) pennis instruo. Διαπτερῶσαι βρόγχον, *Hippocr.*

Διαπτερύσσω, idem. Κόρακες ἐπιφανέντες καὶ διαπτερυξάμενοι τὰ πτέρα ἐπλήρωσαν τὰ δένδρα, corvi apparentes, expansis alis, arbores, quæ circa erant, replevere, *Plut. de Fluv.*

Διαπτέρωσις, ἡ, expansio alarum; (2) purgatio aurium, quæ fere fit penna, *ap. Hipp.*

Διαπτήσσω, f. ίσω, tundo, comminuo.

Διαπτοέω, ῶ, f. ήσω, perterrefacio, *Poët.* διαπτοιέω; (2) amore incendo, *pass.* vehementi amore vel formidine capior, dementor.

Διαπτόησις, et Διαπτοίησις, εως, ἡ, pavor, formido; (2) vehemens libido, amor, &c.

Διαπτυίζω, ventilo, λικμάω. A πτύον.

Διάπτυξις, εως, ἡ, explicatio, solutio. A

Διαπτύσσω, f. ξω, explico quod complicatum est; (2) expando, aperio.

Διάπτυστος, ου, ὁ ϗ ἡ, despuendus, fœdus.

Διαπτυχὴ, ῆς, volumen, *Eur.*

Διαπτύω, f. ύσω, despuo; (2) contemno, fastidio. Σὺ δ' ὁ σεμνὸς ἀνὴρ ϗ διαπτύων τοὺς ἄλλους, *Dem.*

Διάπτωμα, ατος, τὸ, lapsus, ruina; (2) opinionis vel spei frustratio; (3) peccatum.

Διάπτωσις, εως, ἡ, idem. A διαπίπτω.

Διαπυέω, pus colligo, purulentus fio.

Διαπύημα, ατος, τὸ, collectio puris universi, concocto tumore aliquo, qui præter naturam est. A præc.

Διαπύησις, εως, ἡ, suppuratio. Ab eod.

Διαπυητικὸς, ἡ, ὸν, ad pus ciendum et concoquendum aptus. Ab eod.

Διαπυθόω, f. ύσω, penitus putrefacio.

Διαπυίσκω, f. πυήσω, pus moveo, ad suppurationem perduco. Ex διὰ et πυέω.

Διαπυκτεύω, f. εύσω, pugnis, cæstibus decerto; (2) contendo. Τοῖς κατωρατοῖς οἰκονόμοις διαπυκτεύων, *Luc.*

Διαπύλιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui per portam effertur. Ex πύλη.

Διαπυνθάνομαι, fut. πεύσομαι, intelligo, cognosco; (2) sciscitor, percontor.

Διάπυος, ου, ὁ ϗ ἡ, suppuratus. Ex πύον.

Διαπυρίζω, f. ίσω, excandefacio; (2) accendo, inflammo; (3) ad iram commoveo. A

Διάπυρος, ου, ὁ ϗ ἡ, igne excandefactus; (2) fervidus, ardens, vehemens, acer. Hinc τὸ διάπυρον, ardor, fervor. Ex πῦρ.

Διαπυρόω, ῶ, f. ώσω, idem quod διαπυρίζω.

Διαπυρσεύω, f. εύσω, facem accensam præfero; (2) facibus sublatis significo a longinquo.

Διαπύρως, acriter, vehementer.

Διάπυστος, ου, ὁ ϗ ἡ, auditus, intellectus, notus. A διαπυνθάνομαι.

Διαπυτίζω, idem quod πυτίζω.

Διαπύω, ad suppurationem perduco. Διάπυον ἧπαρ, *Hippocr.*

Διαπωλέω, ῶ, f. ήσω, divendo.

Διαραίνω, vel διαῤῥαίνω, f. ανῶ, respergo, irrigo.

Διαραίρηται, 3. sing. perf. ind. pass. per reduplicationem *Att.* vel *Ion.* pro διήρηται, a verbo διαιρέω, *Herodot.* 1, 192.

Διαράσσω, vel διαράττω, f. άξω, pertundo, perfringo. Διὰ δὲ μέγα σάκος ἄραξε, *Hesiod. Scut.* 364.

Διάργεμος, ου, ὁ ϗ ἡ, *Suid.* partim albus, partim niger. Ab ἀργὸς, *albus.*

Διάρδω, f. άρσω, irrigo; (2) adaquo.

Διαρέω, (inus.) enuncio, *Eur.*

Διαρθρόω, ῶ, f. ώσω, articulis suis distinguo; (2) jungo, annecto; (3) effingo, conformo, exprimo; (4) membratim et artuatim compono, absolvo; (5) explico, explano. Hinc

Διάρθρωσις, εως, ἡ, artuum commissura; (2) artuum agilitas.

Διαρθρωτικὸς, ἡ, ὸν, articulandi et membra committendi vim habens. Ab eod.

Διαριθμέω, ῶ, f. ήσω, dinumero, distincte numero, numerando discerno. Ὅταν διαριθμῶν ἀργυρίδιον τύχῃ, *Arist. Av.* 1628. Hinc

Διαρίθμησις, εως, ἡ, dinumeratio, supputatio.

Διαρικνέομαι, vide ῥικνέομαι, *Crat.*

Διαριστεύομαι, certo cum aliquo.

Διάρκεια, ας, ἡ, perpetuitas, continuatio, sufficientia. A διαρκὴς.

Διαρκέω, ῶ, f. έσω, sufficienter vires habeo, par sum; (2) duro, perduro, permaneo; (3) suggero, subministro, suppedito, adjuvo. Διαρκεῖν πρὸς τοῦ πίνειν τὸ μέγεθος, *Luc.* τοῖς γεωργοῖσι, *Plut.* Hinc

Διαρκὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, sufficiens, abunde instructus; (2) durans, perdurans.

Διαρκῇς, *par sis*, 2. sing. præs. conjunct. act. *contr.* pro διαρκέῃς, a διαρκέω.

Διαρκῶς, *adv.* sufficienter; (2) perseveranter.

Δίαρμα, ατος, τὸ, elatio, sublatio brachii vel gladii ad ictum tanto fortius adigendum; (2) trajectus. A διαίρω, *tollo.*

Διαρμόζω, f. όσω, disjungo, disgrego. Ἄλλοι ἄλλοσε διαρμόσας ἀπόπρο δεσποίνας, alium alio avellens procul a domina, *Eurip. Or.* 1452.

Διαρμόττω, f. όσω, idem.

Διαρπαγὴ, ῆς, ἡ, direptio. A

Διαρπάζω, f. άσω, vel άξω, diripio. Τὰ σκεύη αὐτοῦ διαρπάσαι, *Matt.* 12, 29. Ἐξέλεσθε διηρπασμένον ἐκ χειρὸς ἀδικοῦντος, *Jer.* 21, 22

Διαῤῥαγείης, 2. sing. a. 2. opt. pass. v. διαῤῥήγνυμι.

Διαῤῥαίνω, vide διαραίνω.

Διαῤῥαίσει, 3. sing. f. 1. ind. act. v. διαῤῥαίω.

Διαῤῥαίω, vasto, perdo, corrumpo, destruo. Νῦν δ' ἤδη ἢ διαῤῥαίσει στρατὸν, ἢ σαώσει, *Il.* 9, 78.

Διαῤῥαντίζω, f. ίσω, adspergo, conspergo.

Διαῤῥέπω, divergo, in utramque partem moveo.

Διαῤῥέω, f. εύσω, per mediam regionem fluo, perfluo; (2) diffluo, dilabor. Πάσαν (χώραν) διαῤῥέων, *Isocr.* διαῤῥεῖν τρυφῇ.

Διαῤῥήγνυμι, f. ήξω, diffringo, perrumpo. Τότε ὁ ἀρχιερεὺς διέῤῥηξε τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, *Matt.* 26, 65. Διεῤῥήγνυτο δὲ τὸ δίκτυον αὐτῶν, *Luc.* 5, 6.

Διαῤῥηγνύω, idem. Ex διὰ et ῥηγνύω.

Διαῤῥήδην, *adv.* palam, clare, disertis verbis. Ex ῥέω, *dico.*

Διαῤῥήξας, a. 1. part. act. v. διαῤῥήγνυμι. Hinc

Διάῤῥηξις, ἡ, fissio, diruptio, divortium fluminis.

Διαῤῥήσσω, f. ξω, diffringo.

Διαῤῥίμμα, ατος, τὸ, disjectio, disjectus:

Διαῤῥιπίζω, f. ίσω, diventilo, diffido; (2) ventilando vel flando dispergo, disjicio.

Διαῤῥίπτω, f. ψω, disjicio, in diversas partes jacio. Πανταχῇ διάῤῥιψον ὄμμα, *Arist. Thesm.* 672. Τί δ' ἂν, εἰ ταδὶ τἀγάλματ' ἀντὶ τῶν πλατῶν γράφων διαῤῥίπτοιμι, *Ibid.* 781. Hinc

Διάῤῥιψις, ἡ, dispersio, dissipatio.

Διάῤῥοδος, ου, ὁ ϗ ἡ, ex rosis compositus. Ex ῥόδον, *rosa.*

Διαῤῥοὴ, ῆς, ἡ, meatus, canalis. Τέμνει σιδήρῳ πνεύματος διαῤῥοὰς, *Eurip. Hec.* 567. A διαῤῥέω.

Διαῤῥοθέω, rumores sero; (2) *cum dativo personæ et accusativo rei* tumultuose alicui aliquid injicio (2) πολίταις διαῤῥοθήσατ' ἄψυχον κάκην, civibus excitastis exanimem ignaviam, *Æsch. Sept. adv. Th.* 194.

Διάῤῥοια, ας, ἡ, fluxus, fluentum, meatus; (2) profluvium ventris.

Διαῤῥοιζέω, f. ήσω, cum impetu vel stridore fluo, trajicio. Ἐς δὲ πνεύμονας στέρνων διεῤῥοίζησεν, cum stridore trajecta est sagitta, *Soph. Trach.* 577.

Διαῤῥοίζομαι, f. ίσομαι, alvi profluvio laboro. A διάῤῥοια.

Διαῤῥυδάω, diffluo, *Æsch.*

Διαῤῥυέω, diffluo, unde in usu διεῤῥυηκὼς, διαῤῥυεὶς, διαῤῥυῆναι. Διεῤῥυηκὼς ὑπὸ μαλακίας, *Plut.*

Διαῤῥύπτω, f. ψω, sordes eluo, purgo, abstergo.

Διάῤῥυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, irriguus. A διαῤῥέω.

Διαῤῥωγὴ, *Ion.* διαῤῥηωγὴ, ἡ, fissura, rima, hiatus. A διαῤῥήγνυμι. Unde

Διαῤῥὼξ, ῶγος, ὁ ϗ ἡ, disruptus, fissus.

Δίαρσις, εως, ἡ, elatio in altum. A διαίρω.

Διαρτάζω, idem quod διαρτάω, *Æsch.*

Διαρταμέω, ῶ, f. ήσω, concido in frusta; (2) trucido. Ζωὸν δὲ διαρταμέοντες ὀδοῦσι, *Oppian. Hal.* 2, 622.

Διαρτάω, ῶ, f. ήσω, in altum tollo; (2) diduco, dirimo, intervallo aliquo intercipio; (3) distineo; (4) decipio, fallo.

Διαρτίζω, f. ίσω, compingo, fingo, formo.

Διαρυθμίζω, f. ίσω, coapto.

Διαρυμβονάω, dissipo, disjicio.

Διαρύω, vel διαῤῥύω, f. ύσω, traduco trahendo. Διαρύσαι τὰς νέας τὸν ἰσθμὸν, *Herodot.*

Διάρχω, impero usque ad certum finem.
Διασαίνω, adulor, de cane caudam movente.
Διασαλακωνίζω, f. ίσω, idem quod *simplex*.
Διασαλεύω, f. εύσω, vehementer concutio, quatio, labefacto.
Διασαλπίζω, f. ίσω, pervulgo, divulgo.
Διασαρδωνίζω, idem quod *simplex*.
Διασαυλόομαι, ῦμαι, *inus.* unde διασαυλώμενος, ένη, ενον, delicians, luxui deditus.
Διασαφέω, ῶ, f. ήσω, manifestum reddo; (2) explico, doceo. Διεσάφησαν τῷ κυρίῳ αὐτῶν πάντα τὰ γινόμενα, *Matt.* 18, 31.
Διασαφηνίζω, f. ίσω, accurate et dilucide explico.
Διασάφησις, εως, ἡ, declaratio, explicatio. A διασαφέω.
Διασαφητικὸς, ή, όν, declarativus. Ab eod.
Διασαφητέον, explanandum, declarandum, *Theophr.*
Διασεισμὸς, ῦ, ὁ, concussio magistratus, quæ fit muneribus; corruptio magistratus donatione munerum, vel etiam metu injiciendo minis. A διασείω
Διάσειστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, concussus. Ab eod.
Διασείω, vehementer concutio; (2) terreo auctoritate, minis; (3) commoveo dicendo; (4) muneribus corrumpo. Μηδένα διασείσητε, *Luc.* 3, 14. Ὅλον σὲ διασείων ταῖς ἐλπίσι, *Luc.*
Διασήθω, cribro, incerno; (2) abrado, expungo, deleo.
Διασηκόω, ῶ, f. ώσω, pondus rei manu æstimo, manu sublatum pondero.
Διασημαίνω, f. ανῶ, signum do; (2) manu designo; (3) nota insignio, signo noto. Διεσήμηνεν αἴτησιν ἡσυχίας ϗ σιωπῆς, *Plut.* Διασημαίνει τȣ̃ ἐρρωγότος μέρεος, *Aret.*
Διάσημος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, insignis, illustris. A σῆμα.
Διασήπω, f. ψω, putrefacio, putredine ac tabe consumo. ξιασαπεν ἔντερον, *Aret.*
Διάσια, ων, τὰ, Jovialia, festum in honorem Jovis Milichii Athenis. A *gen.* Διός.
Διασιγάομαι, sileo, reticeo.
Διασιγάσομαι, *reticebo*, 1. sing. f. 1. indic. med. *Dor.* pro διασιγήσομαι, a verbo διασιγάω.
Διασιλλαίνω, irrideo, subsannio.
Διασιλλόω, ῶ, f. ώσω, idem.
Διασιωπάω, ῶ, f. ήσω, silentium teneo, conticesco.
Διασκαίρω, transnato; (2) persulto. (2) ὑγρὰ κέλευθα διασκαίροντες ἕποντο, *Apoll. Rhod.* 1, 574.
Διασκαλιδεύω, f. εύσω, sarculo terram verso; (2) discutio, sollicito. A σκαλὶς, *sarculum.*
Διασκανδικίζω, *Aristoph.* Euripidis more me gero. A σκάνδιξ, *olus vile*, quod vendere solebat Euripidis mater.
Διασκάπτω, f. ψω, perfodio, fodiendo everto.
Διασκαριφῆσαι, aves dicuntur unguibus terram scalpentes; διασκαριφήσασθαι, dissolvere.
Διασκεδάζω, f. άσω, dissipo, disjicio, dispergo; (2) divulgo, dissemino.
Διασκεδάω, ῶ, f. άσω, et διασκεδάννυμι, idem *in pass.* est etiam, pereo *ap. Plut.* Πολλῶν δικαστῶν σφηκιὰν διασκεδῶ, *Aristoph. Vesp.* 229.
Διασκεδῶ, fut. *Att.* verbi διασκεδάω, pro διασκεδάσω, *Soph. Œd. Col.* 1341. Διασκεδῶσι pro διασκεδάσωσι, *Id. Ibid.* 620.
Διασκεδῶν, part. fut. pro διασκεδάσων. Γῆν ἐκείνων καὶ νῷμας διασκεδῶν, *Soph. Antig.* 287.
Διασκεδῶσι, 3. plur. fut. *Att.* verbi διασκεδάω, pro διασκεδάσωσι, *Soph. Œd. Col.* 620.
Διασκεπάζω, tego, obscuro.
Διασκέπτομαι, f. ψομαι, dispicio, considero; (2) contemplor, inspecto; (3) consulto, delibero. Ἀλλ' ἔοιχ' ἡμῖν ἅπαντά πως διασκέφθαι καλῶς, *Aristoph. Thesm.* 694.
Διασκευάζω, fut. άσω, adorno, compono, instruo; (2) emendo, corrigo; (3) *in med.* distrahere, v. gr. rem familiarem; (4) opus, fabulam iterum recensere, perpolire. Τὸν μὲν γὰρ λαβοῦσα τύχη βασιλικῶς διεσκεύασε, *Luc.*
Διασκευὴ, ῆς, ἡ, ornamentum; (2) apparatus; (3) ordo militaris; (4) iterata recensio, emendatio operis.
Διασκευωρέω, ῶ, f. ήσω, captiose machinor, insidiose fabrico, dolose tracto; (2) conservo, tueor.
Διάσκεψις, εως, ἡ, consideratio, deliberatio. A διασκέπτομαι.
Διασκέω, ῶ, f. ήσω, exorno.
Διασκηνάω, ῶ, vel διασκηνέω, ῶ, f. ήσω, diversandi caussa tentoria pono; (2) dispertior tentoria; (3) castra metior; (4) tentoria dissolvo, vasa colligo. Διασκηνησάντων δὲ μετὰ τὸ δεῖπνον, *Xenoph. Cyrip.* 3, 145.
Διασκηνίπτω, dissipo, dispergo. Πάντα διεσκήνιψε, *Nic. Ther.* 193.
Διασκηρίπτω, suffulcio.
Διασκιδνᾶσιν, 3. pl. præs. ind. act. verbi
Διασκίδνημι, dissipo, dispergo. Διασκιδνᾶσί τε νῆας, *Hesiod. Theog.* 875.
Διασκιρτάω, ῶ, f. ήσω, exsulto, exsilio, persulto.
Διασκοπέω, ῶ, f. ήσω, contemplor, speculor; (2) contemplor animo, considero rem; (3) exploro hominem, specto, experior. Διασκοπεῖν σιωπῇ, *Aristoph. Thesm.* 667. Διασκοπῶν ἥδομαι τὰς λημνίας ἀμπέλȣς, *Id. Pace*, 1170.
Διασκοπιάομαι, ῶμαι, speculor, e specula observo.
Διασκορπίζω, f. ίσω, dissipo, dispergo. Διεσκόρπισεν ὑπερηφάνȣς διανοίᾳ καρδίας αὐτῶν, *Luc.* 1, 51. Διασκορπισθήσεται τὰ πρόβατα τῆς ποίμνης, *Matt.* 26, 31. Hinc
Διασκορπισμὸς, ȣ̃, ὁ, dispersio, dissipatio.
Διασκώπτω, f. ώψω, scommata et dicteria jacio. Ταῦτα μὲν δὴ ȣ̈τω διεσκώπτοντο, *Xen.*
Διάσμα, ατος, τὸ, initium telæ texendæ, stamina; (2) licium, *LXX.* A διάζομαι.
Διασμᾶν, præs. inf. pro διασμάειν. A
Διασμάω, ῶ, extergo, detergo.
Διασμέω, ῶ, idem.
Διασμήχω, f. ξω, extergendo perpurgo.
Διασμιλεύω, f. εύσω, scapello perpurgo; (2) accurate expolio.
Διασμύχω, f. ξω, lento et latente igne exuro, et cætera quæ ab ἀποσμύχω. Th. σμύχω.
Διασοβέω, ῶ, fut. ήσω, dispello, discutio, disturbo.
Διασοφίζομαι, f. ίσομαι, astu utor, sophistice ago. Διασοφίζεται, λέγων, Μενετ' οἱ θεοὶ, ϗ μὴ 'ποδιδῶ, *Aristoph. Av.* 1625.
Διασπαθάω, ῶ, f. ήσω, tramam denso; τῇ σπάθῃ, instrumento textorio; (2) prodige licia telæ addo; (3) profuse insumo. Διασπαθῆσαι τὴν ȣ̓σίαν, *Plut.*
Διασπαρακτὸς, ή, όν, dilaniatus, dilaceratus. A
Διασπαράσσω, vel διασπαράττω, f. ξω, dilacero, dilanio.
Διασπάσιμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui divelli potest.
Διάσπασις, εως, ἡ, idem quod
Διάσπασμα, ατος, τὸ, distractio, diruptio.
Διασπασμὸς, ȣ̃, ὁ, idem.
Διασπάω, ῶ, convello, divello, dirimo, destruo. Εὐλαβηθεὶς ὁ χιλίαρχος μὴ διασπασθῇ ὁ Παῦλος ὑπ' αὐτῶν, *Act.* 23, 10. Διασπασθεὶς τὸν βίον ἐτελεύτησε, *Isocr.*
Διασπείρω, fut. ερῶ, dispergo, dissemino, dissipo. Πῶλοι διεσπάρησαν εἰς μέσον δρόμον, *Soph. El.* 750. Πάντες τε διεσπάρησαν κατὰ τὰς χώρας, *Act.* 8, 1.
Διασπεύδω, f. σω, excito ad properandum, festinare jubeo, *in med.* festino.
Διασπιδέω, idem quod *simplex.*
Διασπορὰ, ᾶς, ἡ, disseminatio, dispersio; (2 in sacris literis Israëlitæ vel Judæi extorres, et diversis locis domicilium habentes.
Διασπορεὺς, έως, ὁ, dispersor. A διασπείρω.
Διασπȣδάζω, f. άσω, ambitiose ago aliquid vel expeto; unde et de ambitu dicitur, διασπȣδάσαντες per ambitum sc. creati sunt. *Dicitur et in med.*
Διάσσω, percurro, penetro. Ξὺν αἷς Λύκι' ὄρεα διάσσει, *Soph. Œd. Tyr.* 208. Ὁ δ' αὖ διῇξε πλευρῶν, *Id. Trach.* 1082.
Διαςαδὸν, *adv.* eminus, interjecto spatio, intercedente utrimque intervallo, dissitis stationibus. A διΐςημι.
Διαςαθμάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, libro pondus exigo; (2) metor, dispono. (2) αἰνῶ δ', ὃς ἡμῖν βίοτον ἐκ πεφυρμένȣ καὶ θηριώδȣς, θεῶν διεςαθμήσατο, *Eurip. Suppl.* 201. Ex διὰ et ςαθμάω, *pondero.*
Διαςαλήσονται, 3. pl. f. 2. ind. pass. verbi διαςέλλω.
Διάςαλσις, εως, ἡ, fœdus, pactum; (2) distinctio. A διαςέλλω. Unde
Διαςαλτικὸς, ή, όν, ad distinguendum aptus, distinguendi causa factus.
Διαςαλτικῶς, ad distinguendum accommodate, distinguendi causa.
Διαςασιάζω, f. άσω, discordiam vel seditionem inter aliquos excito, dissidiis segrego, Ὁ δὲ Μάλλιος διεςασίαζε τὴν πόλιν, *Plut.*
Διάςασις, εως, ἡ, intervallum; (2) diremptio, distractio in duas partes; (3) dissidium, animorum disjunctio; (4) mutatio in iis quæ degenerant; (5) apta et concinna rerum dispositio; (6) drachma data arbitris ab actore. A διΐςημι.
Διαςατέω, ῶ, disto; (2) dissidiis implico.
Διαςατικὸς, ή, όν, dirimendi vim habens. A
Διαςατὸς, ή, όν, distans, diremptus.
Διαςαυρόω, vallo intersepio, munio.
Διάςειλον, 2. sing. a. 2. imperat. act. verbi διαςέλλω.
Διαςείχω, permeo, pervado; (2) discedo. Διαςείχων πόλιν, *Eur.*
Διαςέλλω, fut. ελῶ, diduco; (2) divido, separo, distermino; unde διαςεῖλαι, *pro* dissentire, *ap. Polyb.* (3) dispono, distinguo; *unde et pro* interpungo; (4) mando, edico; præcipio; (5) interdico; (6) *in med.* definio, ambiguitatem distinguendo tollo. Διέςειλας αὐτȣ̀ς σεαυτῷ εἰς κληρονομίαν ἐκ πάντων λαῶν, 1 *Reg.* 8, 53. Διεςείλατο αὐτοῖς, ἵνα μηδενὶ εἴπωσιν, *Marc.* 7, 36.
Διάςενος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, angustus.
Διάςερος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, stellis distinctus, stellatus. Ab ἀςήρ.
Διάςημα, ατος, τὸ, intervallum. A διΐςημι.
Διαςηματίζω, f. ίσω, paulisper subsisto et cesso, intervallum facio. A præc.
Διαςηματικὸς, ή, όν, intervallis distinctus.
Διαςηρίζω, stabilio, firmo.
Διαςῆσαι, a. 1. inf. act. verbi διΐςημι.
Διαςήτην, 3. dual. a. 2. ind. act. *Ion.* pro διεςήτην.
Διαςίζω, f. ξω, distinguo punctis et notis; (2) in punctum desino.
Διαςίλβω, mico, pelluceo, intermico. Αἵτε θρίνακες διαςίλβȣσι πρὸς τὸν ἥλιον, *Aristoph. Pace*, 565.
Διάςιξις, εως, ἡ, interpunctio. Item figura, quando dictio a dictione distinguitur, aut quando syllaba contra naturam extenditur. A διαςίζω.
Διαςοιβάζω, f. άσω, constipo.
Διαςοιχίζω, fut. ίσω, ordine colloco et dispono. Διεςοιχίζετο ἀρχὴν, imperium ordinavit, *Æschyl. Prometh.* 230.
Διαςολεὺς, έως, ὁ, instrumentum chirurgicum quo os ægrotantis aut alia compressa diducuntur. A διαςέλλω.
Διαςολὴ, ῆς, ἡ, distinctio; *unde et* interpunctio; (2) divisio, discretio, distractio; (3) examen rei, disquisitio, disceptatio; (4) pacificatio, reconciliatio animorum; (5) eminentia. Ab eod.
Διαςομόω, ῶ, f. ώσω, diduco ore patefacto. A ςόμα, *os.* Hinc
Διαςόμωσις, εως, ἡ, diductio et apertio oris.
Διαςομωτρὶς, μήλη, specillum quo os clausum deducitur. Ab eod.
Διαςοχάζομαι, f. άσομαι, conjector
Διαςράπτω, f. ψω, corusco, fulguro.
Διαςρατεύομαι, conficio, emereor stipendia; legitime stipendia, seu annos militiæ, absolvo; διαςρατευσάμενοι, emeriti veterani.
Διαςρατηγέω, ῶ, f. ήσω, munus imperatoris obeo; (2) *cum acc.* dolis et insidiis peto.
Διαςρεβλόω, torqueo, tormentis distraho.
Διάςρεμμα, τὸ, depravatio, perversitas, ut strabonum, &c. A
Διαςρέφω, fut. ψω, perverto, distorqueo; (2) depravo. Ζητῶν διαςρέψαι τὸν ἀνθύπατον ἀπὸ τῆς

τῆς πίστεως, *Act.* 13, 8. Διαστρέφων τὰς ὁδοὺς Κυρίου τὰς εὐθείας. *Ib.* 5, 10.

Διαστροβέω, ῶ, f. ήσω, rapido vortice circumago, impetuose pervado.

Διαστροφὴ, ῆς, ἡ, distortio, obliquitas; (2) iniquitas, perversitas; (3) depravatio. A διαστρέφω.

Διάστροφος, ου, ὁ ἡ, distortus; (2) perversus, præposterus. Διάστροφος ποικίλως κεφαλὴ, *Aret.* Ab eod.

Διαστρώννυμι, vel διαστρωννύω, sterno, insterno.

Διάστυλος, ου, ὁ ἡ, columnis fultus. Hinc

Διαστυλόω, ῶ, f. ώσω, columnis fulcio.

Διασυνίστημι, commendo, jucundum reddo; (2) constituo, instituo, *Gl. V.* (1) ἡδέως πως διασυνίστασθαι, *Antonin.* 3, 2.

Διασύομαι, vel διασεύομαι, transeo. *Poetice*, ut hinc sit διέσσυτο.

Διασυρίω, idem quod διασύρω, *Ath.*

Διασυριγμὸς, ὁ, exsibilatio, irrisio. Ὁ δὲ Διονύσιος πυθόμενος τὸν τῶν ποιημάτων διασυριγμὸν, *Diodor. Sic.* 14, 109. A

Διασυρίζω, sibilum edo; (2) exsibilo.

Διασυρμὸς, οῦ, ὁ, distractio; (2) Diasyrmus, figura rhetorica, qua dictio ad duo diversa significata trahitur; (3) obtrectatio, cavillatio, irrisio.

Διασυρτικὸς, ἡ, ὸν, aptus, *item* pronus ad obtrectandum, cavillatorius. A

Διασύρω, obtrecto, graviter reprehendo, irrideo; (2) distraho, dissipo. Ὃν ἂν σὺ λοιδορούμενος ἢ διασύρων, *Dem.*

Διασφαγὴ, ῆς, ἡ, hiatus in jugulo seu gutture dissecto; (2) hiatus quilibet.

Διάσφαγμα, τὸ, idem. A

Διασφάζω, vel διασφάττω, jugulum seco; (2) disseco. Hinc

Διασφαιρίζω, f. ίσω, in modum pilæ disjicio.

Διασφακτὴρ, ῆρος, ὁ, jugulum alicui resolvens, aptus ad resolvendum jugulum.

Διασφαλίζω, f. ίσω, munio, tutum reddo.

Διασφάλλω, aberrare facio, fallo; (2) fortuna adversa utor. Διέσφηλε τὴν τέχνην, *Æschin.* Διασφαλῆναι τῆς πρὸς τινὸς συμμαχίας, *Id.*

Διασφὰξ, γὸς, ἡ, interstitium quo duæ rupes diruptæ distant, montis hiatus et scissura, rupes hians et diducta; (2) vallis; qu. a διασφάζω.

Διασφενδονάω, vel διασφενδονέω, f. ήσω, funda dissipo, disjicio.

Διασφενδονίζω, f. ίσω, idem.

Διασφετερίζεσθαι, sibi vindicare.

Διασφηκόω, ῶ, fut. ώσω, in vespam converto, vespæ figuram tribuo; (2) clavis ligneis ferreisve trabes configo et vincio.

Διασφηνόω, ῶ, cuneis diffindo.

Διασφίγγω, f. ξω, cohibeo, colligo, connecto.

Διάσφιγξις, εως, ἡ, colligatio, connexio. Διάσφιγξις κραταιὴ, *Aret.*

Διασφύξις, εως, ἡ, pulsus *arteriarum*, *Aret.* Ex σφύζω, *salio.*

Διασχάω, fut. σω, pertundo, ut venam. Διασχάσαι φλέβα, *Aret.*

Διασχιδάστης, ὁ, dissipator, *Steph.*

Διασχιδαστικὸς, ἡ, ὸν, dissipandi vim habens, *Ib.*

Διασχηματίζω, f. ίσω, figuro, describo.

Διασχιδὴς, ὲς, fissus, sectus. A

Διασχίζω, f. ίσω, diffindo, discindo, disseco. Διέσχισται τῷ καλῷ, separatur ab honesto.

Διάσχισις, εως, ἡ, dissectio, fissio. A præc.

Διάσχισμα, ατος, τὸ, frustum e dissectione.

Διασχολέω, fut. ήσω, negotiis distineo, occupo.

Διασχὼν, a. 2. part. act. verbi διασχέω.

Διασώζω, f. ώσω, servo, salvum et incolumem tueor, conservo, (v. *Ern.*) *in pass.* effugio, salvus perfugio. Ἐρωτῶν αὐτὸν, ὅπως ἐλθὼν διασώσῃ τὸν δοῦλον αὐτοῦ, *Luc.* 7, 3. Διεσώθησαν δι᾽ ὕδατος, 1 *Pet.* 3, 20.

Διασώσειε, *servaverit*, 3. sing. a. 1. opt. act. *Æol.* pro διασώσαι.

Διασώσῃ, *servaverit*, 3. sing. a. 1. conj. act.

Διασώστης, legatus principis, qui legatum ab hostibus venientem in itinere comitatur et defendit, et ad principis audientiam salvum ac sospitem perducit, *Ern.*

Διασωστικὸς, ἡ, ὸν, hominum vitæ conservandæ studiosus. Epith. imperatoris.

Διαταγὴ, ῆς, ἡ, ordinatio, sanctio, mandatum; (2) ministerium. A διατάττω. Hinc

Διάταγμα, ατος, τὸ, edictum, sanctio.

Διατάκτης, ου, ὁ, dispositor.

Διατάκτωρ, ορος, ὁ, idem et ab eod.

Διαταλαιπωρέω, ῶ, f. ήσω, ærumnis et miseriis usque premor.

Διαταμιεύω, f. εύσω, in penu custodio, penum administro.

Διατάμνω, disseco, discindo, *Ion.* et *Poet.* pro διατέμνω.

Διάταξις, εως, ἡ, edictum, constitutio; (2) ordinatio; (3) ordo militaris, acies. A διατάσσω.

Διαταράσσω, vel διαταράττω, f. ξω, perturbo. Διεταράχθη ἐπὶ τῷ λόγῳ αὐτοῦ, *Luc.* 1, 29.

Διάτασις, εως, ἡ, contentio virium et vocis; (2) contentio, seu oratio invectiva, interminatio vehemens; (3) distentio. A διατείνω.

Διατάσσω, vel διατάττω, f. άξω, ordino, dispono; (2) statuo, constituo; (3) impero, præcipio. Διατάσσων τοῖς δώδεκα μαθηταῖς αὐτοῦ, *Matt.* 11, 1. Ἐποίησε τὰ διαταχθέντα αὐτῷ, *Luc.* 17, 9.

Διαταφρεύω, f. εύσω, fossam duco ad dirimendum, fossa dirimo vel separo; (2) perfodio.

Διαταχέων, *adv.* repente, celeriter, prompte, *Strabo.* A ταχύς.

Διατέγγω, f. ξω, humecto, mollio, ut ferrum igni.

Διατεθρυλλημένα, *divulgata*, nom. plur. perf. part. pass. n. g. verbi διαθρυλλέω.

Διατεθρυμμένως, *adv.* delicate, molliter; (2) dissolute. A διατεθρυμμένος, quod est *particip. perf. pass.* a διαθρύπτω

Διατείνας, a. 1. part. act. verbi διατείνω. Δωρίδα τὴν ῥοδόπυγον ὑπὲρ λεχέων διατείνας, *Sosipater in Anthol.*

Διατείνω, protendo, extendo, porrigo; (2) duro; (3) pertineo, specto; (4) διατείνομαι, omnes nervos intendo, enitor, allaboro; (5) adfirmo, adsevero; (6) oratione contendo cum aliquo, sæpe per contentionem interrogo. Διατείνει ταῦτα διὰ παντὸς βίου, *Aristot.* Διατεινάμενοι οἱ μὲν τὰ πέλτα, οἱ δὲ τὰ τόξα, *Xen.*

Διατειχίζω, fut. ίσω, dirimo, distermino muro interjecto. Ἡ δὲ ὑψηλὴ ῥὶς διατέτειχικε τὰ ὄμματα, *Xen.* Hinc

Διατείχισμα, ατος, τὸ, murus in id structus ut separet quædam, murus intersepiens; (2) vallum, castra; (2) παραλύσας τι τοῦ διατειχίσματος, *Appian. de Rebus Samniticis.*

Διατεκμαίρομαι, a. 1. m. διετεκμηράμην, certis notis ostendo; (2) conjicio, conjecturis adsequor. Ἔργα τάτ᾽ ἀνθρώποισι θεοὶ διετεκμήραντο, *Hesiod. Op.* 396.

Διατελευτάω, idem quod διατελέω, *Hom.*

Διατελέω, ῶ, f. έσω, perago, traduco ævum vel vitam; (2) permaneo, persevero. Quando persevero significat neutrum absolutum est. Διατετελεκὼς τὰ ἐν τοῖς ἐφήβοις δέκα ἔτη, *Xen.* Ἄσιτοι διατελεῖτε, *Act.* 27, 33.

Διατελὴς, ὁ ἡ, perpetuus.

Διατελῶς, *Ion.* διατελέως, semper, perseveranter.

Διατέμνω, f. εμῶ, disseco, divello, perrumpo, discindo. Διατετμηκότα τὴν πολιτείαν, *Æschin.*

Διατενὴς, έος, ὁ ἡ, perpetuus; (2) contendens. A διατείνω.

Διατεφραίνω, exsicco, inarefacio.

Διατεταμένως, *adv.* magna contentione, enixe. A διατείνω.

Διατεταχέναι, perf. inf. act. verbi διατάσσω.

Διατετινάχθαι, perf. inf. pass. v. διατινάσσω.

Διατετραίνω, vel διατιτραίνω, perforo, perterebro, pertundo.

Διατήκω, f. ήξω, liquo, liquefacio; (2) tabefacio, mollio.

Διατηρέω, ῶ, f. ήσω, servo, conservo, tueor; (2) servo, observo; (3) attente observo, caveo. Διετήρει πάντα τὰ ῥήματα ταῦτα ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς, *Luc.* 2, 51. Hinc

Διατήρησις, εως, ἡ, observatio, conservatio:

Διατηρητικὸς, ἡ, ὸν, conservans, conservandi vim voluntatemque habens.

Διατίθημι, f. θήσω, dispono, compono; (2) administro quamcunque rem; κακῶς διατιθέναι, male pronunciare, male agere; (3) constituo; (4) aliquo modo adficio, ut exhilaro, placo, concilio mihi; (5) tracto; et *in medio*, (6) testor, testamento mando, vel relinquo; (7) paciscor, pactum ineo, fœdus pango; (8) satisfacio; (9) vendo, venum expono; (10) *in pass.* significat et habitum animi et mores, ut φιλοτίμως διατεθῆναι, cupidum honoris esse; (11) statum et conditionem, ut ἀγὼν ἀδοξότερον διατεθειμένος, certamen tenue, minus gloriosum, causa male, turpiter acta. Ἡ διαθήκη, ἣν διαθήσομαι τῷ οἴκῳ Ἰσραὴλ, *Heb.* 8, 10. Διάθες τάδε κόσμῳ, dispone eleganter, *Aristoph. Av.* 1336.

Διατιλάω, ῶ, f. ήσω, caco, excerno.

Διατίλλω, pervello, evello. Hinc

Διάτιλμα, ατος, τὸ, convulsio, evulsio.

Διατιμάω, ῶ, f. ήσω, æstimo; (2) probo, in honore habeo, curo. Διατετίμηται θεοῖς, [illegible]

Διατίμησις, εως, ἡ, æstimatio. A præc.

Διατιμητικὸς, ἡ, ὸν, æstimandi vim habens, *i. e.* rei venalis pretium constituendi.

Διατινάσσω, f. άξω, discutio, quassatione labefacto; (2) quatio, vibro. Κάρα τι διετίναξ᾽ ἄνω κάτω, *Eur.*

Διατινθαλέος, έα, έον, fervidus, ignitus, candens.

Διατιτραίνω, vide διατετραίνω.

Διατιτράω, perforo. Οἱ δὲ τὰς ναῦς ἐν τῷ διάπλῳ διετίτρων, *Appian. de Bello Hispan.* 77.

Διατιτρώσκω, conficio ictu, confodio.

Διατλάω, vel διάτλημι, f. ήσω, perfero, perpetior.

Διατμήγω, f. ξω, disseco, discindo: διέτμαγον, aor. 2. *dividebantur* vel *divisi sunt*, Apoll. Rhod. 2, 298.

Διατμήσσω, idem. Ex διὰ et τμήσσω, *seco.*

Διατμίζω, f. ίσω, in vaporem resolvo. Διατμίσθε τὸ ξίμπαν σκῆνος, *Aret.*

Διατοιχέω, ῶ, f. ήσω, modo in hoc, modo in illud navis latus jactor vel discurro.

Διάτοιχος, ου, ὁ ἡ, a pariete ad parietem pertinens.

Διατομὴ, ῆς, ἡ, incisio. A διατέμνω.

Διάτομος, ου, ὁ ἡ, dissectus, discissus; (2) æquali portione divisus. A διατέμνω.

Διατονθορύζω, murmuro, fremo.

Διατόνια, ων, τὰ, circuli, annuli. A διατείνω.

Διάτονος, ου, ὁ ἡ, distentus, extentus; (2) contentus, vehemens. Ab eod.

Διατοξεύω, f. εύσω, sagitta penetro vel trajicio; (2) jaculor, telum vibro.

Διατορέω, ῶ, f. ήσω, perforo, perterebro.

Διάτορος, ου, ὁ ἡ, penetrans; (2) trajectus; (3) qui clare audiri potest, acutus, sonorus.

Διατρανόω, ῶ, f. ώσω, reddo clarum et perspicuum, declaro, manifesto.

Διατραχηλίζω, f. ίσω, præcipitando collum frango; (2) præcipito; (3) disseco et contrunco animal.

Διατρέπω, f. τρέψω, distorqueo, perverto; (2) averto, avoco, deterreo; (3) persuadeo; (4) perterreo, ad inopiam consilii redigo. Διέτρεψε πρὸς ὀλίγον τὸ μειράκιον, *Herod.*

Διατρεπτικώτατα, efficacissime sc. ad persuadendum, *ap. Cl. Alex.*

Διατρέφω, f. θρέψω, alo, nutrio, enutrio. Ἀπὸ ἀρτοποιΐας οἰκίαν διατρέφει, *Xen.*

Διατρέχω, f. ξομαι, p. διαδεδράμηκα, discurro, percurro, cursu pertranseo; (2) evado.

Διατρέω, ῶ, f. έσω, intremisco; (2) perterrefactus diffugio; (3) perterebro, perforo. Τρῶες δὲ διέτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος, *Il.* 11, 486. Ex τρέω, *tremo*, vel τράω, *perforo.* Hinc

Διάτρησις, εως, ἡ, perforatio. Unde

Διάτρητος, ου, ὁ ἡ, perforatus, foraminibus pertusus.

Διατριβὴ, ῆς, ἡ, mora, productio temporis in longum,

longum, procrastinatio; (2) commoratio in aliquo loco, conversatio; (3) studium vel opera quæ alicui rei impenditur, exercitium, occupatio; (4) philosophorum congressus et disputatio; (5) locus in quo διατριβὴ fit; (6) schola, locus in quo literæ discuntur. A

Διατρίβω, f. ψω, absumo, attero, perdo; (2) moror, commoror; (3) tempus tero in aliqua re; (4) procrastino, differo, duco, extraho aliquem ostensa varia spe. Διατρίβειν χρόνον ἔτη, τὸν βίον ἔν τινι, ἐπί τινι, περὶ τὰ μαθήματα, πρὸς θυσίαις, *Plut.* Διέτριβον δὲ ἐκεῖ χρόνον, οὐκ ὀλίγον σὺν τοῖς μαθηταῖς, *Act.* 14, 28. Τὸν δ' ἐν Ῥώμῃ τοὺς λόγους διαθέμενον ὑπὲρ τῶν Κελτιβήρων .... ἐπὶ πολὺ διέτριβεν, diu retinuit apud se, *Appian. de Rebus Hispan.* 50. Hinc

Διατρίμμα, ατος, τὸ, intertrigo; (2) intertrimentum.

Διατριπτικὸς, ἡ, ὸν, ex attritu ortus, atterendi vim habens.

Διάτριτος, ου, ὁ, morbus seu febris tertia quaque die rediens.

Διάτριχα, *adv.* trifariam, tripliciter.

Διάτρομος, tremens, al. διάδρομος, dissiliens, *Eur.*

Διατροπὴ, ῆς, ἡ, pudor, confusio oris; (2) confusio, perturbatio; (3) commiseratio; (4) mentis mutatio a suasione diversa.

Διάτροπος, ου, ὁ καὶ ἡ, perversus; (2) qui perverti solet; (3) mutabilis; (4) dissimilis moribus. Διάτροποι δὲ τρόποις, *Eurip. Iphig. in Aul.* 559. Ab eod.

Διατροφὴ, ῆς, ἡ, alimentum, victus, cibus. A διατρέφω.

Διατροχάζω, curru vehor, et quidem fere celeriter, propere; (2) discurro.

Διατρύγιος, ου, ὁ καὶ ἡ, frumento consitus inter vitium ordines; (2) frugifer. A τρύγη.

Διατρυπάω, ῶ, f. ήσω, perterebro, perforo, pertundo; (2) penetro, transfigo; (3) excavo. Hinc

Διατρύπημα, ατος, τὸ, perforatio, foramen.

Διατρύπησις, ἡ, perforatio.

Διατρυπητὸς, ἡ, ὸν, perforatus.

Διατρυφάω, ῶ, f. ήσω, delicate vivo, luxurior, luxu diffluo. Διατρυφήσῃ παιδείᾳ τεθραμμένος, *Plat.*

Διατρυφεὶς, aor. 2. part. pass. verbi διαθρύπτω.

Διατρώγω, f. τρώξομαι, peredo, perrodo, erodo.

ΔΙΑΤΤΑ'Ω, ῶ, percribro.

Διάττω, huc et illuc salio, emico. Ex ἄττω.

Διατυπόω, ῶ, f. ώσω, constituo, sancio; (2) formo, reformo; (3) apud me constituo, animo concipio. Διατυποῦν νόμους, *Luc.*

Διατύπωσις, εως, ἡ, informatio; (2) constitutio, statutum, testamentum; (3) figura rhetorica; (4) oratio, velut imaginem rei exhibens.

Διαυαίνομαι, exsiccor. Ab αὖος, *siccus.*

Διαυανθῆναι, a. 1. inf. pass. v. διαυαίνομαι.

Διαυγάζω, f. άσω, perluceo; (2) illucesco. Ἕως οὗ ἡμέρα διαυγάσῃ, 2 *Pet.* 1, 19.

Διαυγάσμα, ατος, τὸ, diluculum. A præc.

Διαυγασμὸς, οῦ, ὁ, splendor translucens.

Διαύγεια, ας, ἡ, idem. A

Διαυγὴς, έος, ὁ, καὶ ἡ, pellucidus, translucidus, limpidus. Ex αὐγὴ, *splendor.*

Διαυγία, ας, ἡ, splendor pellucens.

Διαυγάω, illucesco, ἡμέρα διαυγῶσα, diluculum.

Διαυλακίζω, f. ίσω, persulco, peraro.

Διαύλειον, ου, τὸ, diaulium, quum omnibus in scena tacentibus tibicen intus canit.

Διαύλιον, ου, τὸ, idem. Ab αὐλός.

Διαυλίσκος, ου, ὁ, canaliculus, in dioptris, quo visus dirigitur.

Διαυλοδρομέω, ῶ, a calce seu meta rursum ad carceres redeo. A

Διαυλοδρόμος, ου, ὁ, qui diaulum currit, qui cursum circensem, i. e. δίσταδιον, peragit.

Δίαυλος, ου, ὁ, circumactus curriculi hujusmodi, ut, quum ad metam pervenissent, flectentes eo rursum recurrant, unde cursum inierant: cursus duplex, à carcere ad metam, et a meta ad carcerem; (2) mensura duorum stadiorum; (3) studium abeundi, sed et mox redeundi. Ex αὐλὸς, q. v.

Διαυλωνία, ας, ἡ, locus angustus, in quo aves silvestres capiuntur. A præc. Hinc

Διαυλωνίζω, f. ίσω, per angustum fluo; (2) meatus longos transeo:

Διαυλώνισμος, ὁ, transitus per longos meatus

Διαυχενίζομαι, f. ίσομαι, cervicem erigo; (2) elata cervice incedo. Ex αὐχήν.

Διαυχένιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui est in cervice, per cervicem vadit.

Διαυχέω, glorior.

Διαφαγεῖν, exedere, edendo consumere.

Διαφαίνω, f. ανῶ, ostendo, demonstro; (2) eluceo; et διαφαίνομαι, inter alia conspicuus sum; (3) pellucidus sum; (4) in conspectum venio, conspicuus fio. Διεφάνη οὐδὲν πρὸς αὐτὸ ἰσχύος πέρι, ἢ ἀσθενείας, *Thucyd.* 2, 51.

Διαφανεία, et διαφανία, ἡ, splendor, perspicuitas, pelluciditas.

Διαφανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, pellucidus, candens; (2) illustris, celebris, clarus. A διαφαίνω.

Διαφανέστατα, *adv.* clarissime.

Διάφανσις, εως, ἡ, idem quod διαφανεία.

Διαφανῶς, *adv.* pellucide, clare, manifeste; (2) cum concentu suavi.

Διαφαρμακεύω, f. εύσω, medicamentum purgans præbeo, potionibus medicatis purgo.

Διάφασις, εως, ἡ, idem quod διάφανσις.

Διαφαυλίζω, f. ίσω, pro vili habeo, floccifacio, etiam verbis.

Διαφαύω, f. αύσω, illucesco.

Διαφέγγης, ὁ καὶ ἡ, splendidus.

Διαφενάκισις, ἡ, deceptio, impostura.

Διαφερόντως, *adv.* excellenter, egregie, etiam vehementer; (2) magis, maxime. A

Διαφέρω, f. διοίσω, a. 1. διήνεγκα, differo, in diversas partes fero; (2) dissipo; (3) divulgo; (4) traduco, agito bellum, ætatem, &c. (5) conficio; (6) fero, perfero, sustineo; (7) differo; (8) antecello, excello, præsto; (9) confero, prosum: et (10) διαφέρομαι, jactor, diffundor; (11) dissideo, dissentio; (12) contendo, ambigo, litigo; (13) perfero, litteras, &c. (14) etiam sententia judicum dicitur διαφέρεσθαι. Διαφέρειν τὰς ψυχὰς, distrahere, ἐν ἑαυτῷ, cogitare, ἀπὸ τόπου, ἐπὶ τόπον, traducere; γυναικῶν οὐδὲν, differre; τῶν ἄλλων τινὶ, antecellere in; ἡμῖν, prodesse; ἀνδρία, πρὸς πολεμικὰ, præstare. Imperson. ᾧ μάλιστα διαφέρει, cujus maxime interest. Οὐδὲν διοίσεις Χαιρεφῶντος τὴν φύσιν, discrepabis, *Aristoph. Nub.* 533. (5) Ἀλυάττης δὲ ὁ Λυδὸς τὸν πρὸς Μιλησίους πόλεμον διενείκας, confecto cum Milesiis bello, *Herod.* 1, 25. (13) ὁ δὲ ὑφίσταται γράμματα διοίσειν διὰ τῶν ἐχθρῶν ἐς τὸ Καπιτώλιον, *Appian. de Rebus Gallicis.* Imperson. Ὧν δὴ καὶ μάλιστα τῇ βουλῇ διέφερεν, qui maxime cordi erant Senatui, *App. Bell. Civ.* 3, 2. Διαφέρειν τὸν αἰῶνα, vitam agere, ævum traducere, *Herodot.* 3, 40. Elliptice, Σὺ διοίσεται μόνος, te orbatus vitam aget, *Soph. Aj.* 511. Ἄπαις διοίσει, orbus vitam deget, *Euripid. Rhes.* 982.

Διαφεύγω, f. εύξομαι, effugio, evito. Εἴπερ τὰ χρέα διαφευξοῦμαι, *Aristoph. Nub.* 442. Οἱ ῥᾳδίως οὕτως ἀν αὐτοὺς διέφυγες, *Id. Vesp.* 459. Hinc

Διαφεῦξις, ἡ, effugium.

Διαφημίζω, f. ίσω, spargo famam, divulgo, nomen indo, quod vulgetur mox. Διαφημίζειν τὸν λόγον, *Marc.* 1, 45. Διεφήμισαν αὐτὸν ἐν ὅλῃ τῇ γῇ ἐκείνῃ, *Matth.* 9, 31.

Διαφθαρῇ, 2. sing. a. 2. conj. pass. verbi

Διαφθείρω, f. ερῶ, corrumpo; (2) stupro; (3) interficio; (4) *de legibus est* abrogare, *de judiciis* eludere, perfringere; *in fœtu*, elidere per abortum. (1) μηδαμῶς πρᾶγμα κάλλιστ διαφθείρητε διὰ τὰ σχήματα, *Aristoph. Pac.* 823. (4) οὐκ ἔσθ' ὁποίῳ φαρμάκῳ διαφθερεῖν ἔμελλον, nulla vis medicaminis eorum memoriam abolitura erat. Οὐκ ἔμελλον διαφθερεῖν, non amissura eram, *id est*, non oblitura eram, *Eurip. Hippol.* 389. Χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ, manum meam non corrumpam misericordia, *Id. Med.* 1055. Τὰς οὔσας τε μοι, καὶ τὰς ἀπούσας ἐλπίδας διέφθορεν, *Soph. El.* 808. Hinc

Διαφθορὰ, ᾶς, ἡ, corruptio, corruptela; (2) stupratio, vitiatio; (3) abortus; (4) strages, cædes, pernicies; (5) mors.

Διαφθορεὺς, έως, ὁ, corruptor; (2) stuprator.

Διαφθορέω, ῶ, diripio, vasto.

Διαφθονοῦμαι, per invidiam in periculum et mala adducor, *Jos.*

Διαφίημι, f. ήσω, dimitto; (2) elabi manibus sino. Διαφεῖναι τὴν δύναμιν, *Dem.*

Διαφιλονεικέω, ῶ, f. ήσω, pervicaciter contendo.

Διαφιλοτιμέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, contendo et magno studio conor aliquid efficere.

Διαφλέγω, f. ξω, exuro.

Διάφλυξις, ἡ, effusio, ebullitio. A φλύω.

Διαφοιβάζω, f. άσω, vaticinor. Τὸν ἄνδρα διαπεφοιβάσθαι κακοῖς, *Soph. Aj.* 332.

Διαφοινὸς, idem quod δαφοινὸς, *Orph.*

Διαφοινίσσω, rubefacio, cruento.

Διαφοιτάω, ῶ, f. ήσω, pervagor, percrebresco. Τοῦ ἔργου λόγος μείζων διεφοίτησεν εἰς Ῥώμην, *Plut.*

Διαφορὰ, ᾶς, ἡ, differentia, discrimen; (2) dissidium, dissensio, controversia, contentio, inimicitia; (3) id quod interest tua, pro fortuna rei. Hinc

Διαφορέω, ῶ, f. ήσω, differo, disjicio, distraho; (2) diripio, spolio, discutio; (3) digero; et *in pass.* exhaurior, resolvor, dissipor. Διαφορουμένης τῆς αὐτοῦ χώρας ὑπὸ τῶν λῃστῶν, *Dem.* Ἵν' ὑπὸ τούτων διαφορηθῶ, dilanier, *Aristoph. Av.* 360. Διαφορήσω σ' εἴ τι γρύξεις, *Idem Eq.* 294. A διαφορά. Hinc

Διαφόρημα, ατος, τὸ, quod dissipatur seu disjicitur; (2) ludicrum, ludibrium.

Διαφόρησις, εως, ἡ, dissipatio, v. gr. per sudorem, resolutio; (2) dissolutio. Ab eod.

Διαφορητικὸς, ἡ, ὸν, discutiendi vim habens, v. gr. per sudorem. Vox medica.

Διάφορον, ου, τὸ, differentia; (2) simultas, odium; (3) pars adversa; (4) controversia; (5) sumptus, impensæ; (6) ipsa pecunia, et pretium rei; (7) tributum; (8) utilitas; (9) præmium.

Διάφορος, ου, ὁ καὶ ἡ, differens, diversus; (2) præstans, excellens; (3) commodus, utilis; (4) dissidens, dissentiens, atque etiam inimicus, hostis. (4) διάφορος εἰμὶ, dissentio, *Eurip. Med.* 579. A διαφέρω.

Διαφορότης, ητος, ἡ, idem quod διαφορὸς, *secundum Platonem in Theæteto.*

Διαφόρως, *adv.* cum differentia; (2) diverse, varie, multifariam; (3) exquisite, eximie.

Διάφραγμα, ατος, τὸ, intersepimentum, quod intersepit, seu intersepiendo discludit; (2) membrana, quæ cor et pulmonem a jecore et liene distinguit, præcordia:

Διαφράγνυμι, sive διαφράγνυμαι, sepio, munio, obstruo. Διεφράγνυτο ξύλοις πολλοῖς τὸ στρατόπεδον, *Plut.*

Διαφραδέως, *adv.* liquide, aperte. A φραδῶς.

Διαφράζομαι, med. (al. διαπιφράδω, *Cl.*) consilium confero, *Hom.*

Διαφράζω, indico, monstro. Τοῖσι δὲ καὶ δρυμὸν διεπέφραδε, *Oppian. Cyneget.* 4, 378.

Διαφράσσω, vel διαφράττω, f. άξω, intersepio, septo interjecto discludo et separo.

Διαφρίττω, inhorresco.

Διαφροντίζω, f. ίσω, curo, curam suscipio et adhibeo.

Διάφρος, ον, spumans. Ab ἀφρὸς, *Ern.*

Διαφρυκτεῖν, suffragia ferre et sortiri, *Suid.* A calculo, qui φρυκτὴ ψῆφος dicebatur, et [illegible]

Διαφυὰς, άδος, ἡ, fissura.

Διαφυγγάνω, effugio, evado. Διεφύγγανον ἐκ τῶν δικαστηρίων, *Thuc.* A διαφεύγω.

Διαφυγὴ, ῆς, ἡ, effugium. Ex διὰ et φυγή.

Διαφύγοι, 3. sing. a. 2. opt. act. v. διαφεύγω.

Διαφυὴ, ῆς, ἡ, interstitium inter artus, intervallum, fissura. A διαφύω.

Διαφυλάξαι, a. 1. inf. act. v. διαφυλάσσω.

Διαφυλάσσω, vel διαφυλάττω, f. άξω, conservo, custodio, tueor, retineo. Διαφυλάσσειν τὴν πόλιν,

πόλιν, *Eur.* Ἀδύνατοι γιγνῶσι αὐτοὶ διαφυλάξασθαι πόλιν, *Eurip. Iphig. in Aul.* 369.

Διαφυράω, ῶ, f. άσω, subigo, pinso.

Διαφυσάω, ῶ, f. ήσω, perflo; (2) flatu discutio, dispergo. Hinc

Διαφύσησις, εως, ἡ, perflatio, dissipatio.

Διάφυσις, εως, ἡ, interstitium inter artus; (2) fissura, rima, res intercurrens et discriminans. A διαφύω.

Διαφύσσω, exhaurio. Ex διὰ et ἀφύσσω.

Διαφυτεύω, sero, planto.

Διαφύω, f. ύσω, internascor; (2) enascor, orior; (3) adsuescor, usu edoctus sum. (3) Θράσυλλον ἀνδρα πάσης ἀστρολογίας διαπεφυκότα ἔχων, *Dio Cass.* 55, 11. Ὡς μέντοι καὶ Ἑλληνικῶν τι αὐτὸν Πεισίναξ, ὧν ἐκεῖνος διαπεφύκει, ἀνήρετο, cujus linguæ peritus erat, *Id.* 72, 6.

Διαφωνέω, ῶ, f. ήσω, voce seu sono dissideo, dissentientem sonum edo; (2) dissideo, discrepo. Διαφωνεῖ ταῦτα ἀλλήλοις, *Arist.* (3) a nimia vocis contentione obmutesco, *unde* (4) animam ago, efflo, morior, pereo, *Ern.* (2) ἔοικε δὲ ταῖς ἐπιστήμαις διαφωνεῖν, a scientiis videntur discrepare, *Aristot. Ethic. Nicomach.* 1, 6. Τοῖς λόγοις δὲ τούτοις τὰ ἔργα διαφωνεῖ, *Idem*, 10, 8. Ὥστε τῷ τετάρτῳ πάλιν διαπεφωνηκέναι, ita ut quarta diei parte rursus discrepavit, *Ptolem. Magna Construct.* 3, 60, 23.

Διαφώνησις, εως, ἡ, dissonantia, discrepantia.

Διαφωνητικὸς, ἡ, ὸν, qui est ingenio ad dissensionem propenso. A præc.

Διαφωνία, ας, ἡ, vocis seu soni discrepantia; (2) dissensio, discordia. A

Διάφωνος, ου, ὁ ἡ ἡ, dissonus; (2) dissentiens. Ex διὰ et φωνὴ, *vox.*

Διαφώνως, diverse ab aliquo. A præc.

Διαφώσκω, illucesco.

Διαφωτίζω, f. ίσω, lucidum reddo, illumino, illustro; (2) in lucem profero.

Διαχαίνω, hisco, magno hiatu diducor.

Διαχαλάσμα, τὸ, interstitium, hiatus.

Διαχαλάω, ῶ, f. άσω, laxo, dissolvo; (2) resolvo, dissipo, aperio.

Διαχαράττω, f. ξω, describo, exaro.

Διαχαρίζομαι, dilargior.

Διαχάσκω, hisco.

Διαχέαι, a. 1. inf. act. verbi διαχέω.

Διαχειμάζω, f. άσω, hiemem traduco, hiberno.

Διαχειραγωγέω, traduco.

Διαχειρία, ἡ, administratio, tractatio.

Διαχειρίζω, f. ίσω, in manibus habeo, administro, rego, gero, tracto, *in med.* interficio. Διαχειρίζειν τὰ πράγματα, χρήματα, πολλὰ τῶν κοινῶν. Ὃν ὑμεῖς διεχειρίσασθε κρεμάσαντες ἐπὶ ξύλου, *Act.* 5, 30.

Διαχείρισις, εως, ἡ, idem quod διαχειρία.

Διαχειρισμὸς, ῦ, ὁ, idem.

Διαχειροτονέω, ῶ, f. ήσω, suffragio meo declaro, utra res ex propositis mihi placeat.

Διαχειροτονία, ας, ἡ, dijudicatio, qua una e duabus rebus alteri suffragio præfertur.

Διαχέω, f. εύσω, diffundo, dispergo, et dissipo fundendo; (2) divulgo; (3) perfundo, transfundo; (4) disseco, in frusta seco; (5) frango, minuo, v. gr. impetum, iram; *unde et* lenio, placo; (6) perdo; (7) *in pass.* hilari animo sum. Καὶ μὲν διέχευαν ἅπαντα, *Il.* 7, 316.

Διαχλευάζω, irrideo.

Διαχλιδάω, ῶ, f. ήσω, luxui deditus sum, in deliciis vivo.

Διαχόω, f. ώσω, aggerem perduco; (2) aggere arceo.

Διαχράομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, utor; (2) sustento me; (3) interficio; (4) mutuo sumo. Διαχρᾶσθαι ξεινικοῖσι ἔθεσι, κήρυξι, ἀσυλίᾳ. Διεχρήσαντο τούτῳ μέρει, *Herod.*

Διαχρῆσθαι, præs. inf. pro διαχράεσθαι, a διαχράομαι.

Διάχρισμα, ατος, τὸ, id quo perungimur, unguentum; (2) perunctio. A

Διαχρίω, fut. ίσω, perungo, perlino

Διαχρώω, f. ώσω, coloro; (2) contamino.

Διαχρύσεος, ου, ὁ ἡ ἡ, auro distinctus, aurum intextum habens, inauratus.

Διαχρώννυμι, vel διαχρωννύω, f. χρώσω, idem quod διαχρόω.

Διάχυσις, εως, ἡ, diffusio, effusio; (2) profusio, prodigalitas; (3) lætitia, voluptas, &c.

Διαχυτικὸς, ἡ, ὸν, diffundendi et exhilarandi vim habens; (2) prodigus. A

Διαχύω, f. ύσω, diffundo, effundo; (2) late spargo; (3) placo, exhilaro; *unde* διακεχυμένοι, læti, hilares, *præsertim* in conviviis, ludo, item voluptuarii.

Διαχώννυμι, vel διαχωννύω, idem quod διαχόω.

Διαχωρέω, ῶ, fut ήσω, pervado; (2) excerno, onus ventris pono; (3) admittor, probor, *de* nummis. Hinc

Διαχώρημα, ατος, τὸ, excrementum; (2) hiatus.

Διαχώρησις, εως, ἡ, excretio, egestio, maxime per alvum.

Διαχωρητικὸς, egerendi vim habens (per alvum).

Διαχωρίζω, f. ίσω, disgrego, discerno, disjungo. Hinc

Διαχώρισις, εως, ἡ, idem quod

Διαχωρισμὸς, ῦ, ὁ, separatio, sejunctio.

Διαχωριστικὸς, ἡ, ὸν, separandi vim habens, qui discernit ac separat. Ab eod.

Διάχωρος, ου, ὁ, intervallum quod est inter cohortes aut centurias, manipulorum interstitium. A χῶρος.

Διάχωσις, ἡ, aggeris oppositio. A διαχόω.

Διαψαλάλλω, idem quod διαψαλάττω, *Hes.* διαψαλάσσω, contrecto, *Poll.*

Διαψαίρω, f. αρῶ, perpurgo; (2) perflo, perspiro; (3) distraho; (4) dissolutus sum, diffluo; (5) quietus sum. Αὖραι διαψαίρουσι πλεκτάνην καπνοῦ, *Aristoph. Av.* 1721.

Διαψαλάττω, dimitto ad scrutationem.

Διαψάλλω, f. αλῶ, tango; (2) psallo.

Διάψαλμα, ατος, τὸ, cantus et melodiæ immutatio. A διαψάλλω.

Διαψάω, ῶ, f. ήσω, radendo et tergendo penetro; (2) perforo, perfodio, effodio.

Διαψέγω, f. ξω, vitupero, reprehendo.

Διαψεύδομαι, fut. εύσομαι, fallo, decipio, mentior. Διαψευσθεὶς ὑπὸ τῆς ἀῤῥωστίας, *Isocr. in Orat. ad Philip.* Διεψεύσθη τῶν λογισμῶν, *Plut. in Lyc.* opinione sua est falsus.

Διαψηλαφάω, ῶ, f. ήσω, pertrecto.

Διαψηφίζομαι, f. ίσομαι, calculum in urnam conjicio, sententiam fero. Hinc

Διαψήφισις, εως, ἡ, suffragiorum latio; (2) disquisitio; (3) recensio civium populatim tributimque citatorum; examen, quod singuli populi de popularibus instituunt, inquirentes, num quis revera civis sit, an vero peregrinus et perperam adscriptus:

Διαψηφισμὸς, ἡ, ὸν, populi scitum, judicium decretum.

Διαψιθυρίζω, f. ίσω, susurro: (2) fremo.

Διαψιλόω, nudo, ut *simplex* ψιλόω. Στρέψας (τὴν ἰξύν) καὶ αὐτὸς καὶ διαψιλώσας, φαγὼν ἐποίησεν, *Athen.* 8, 344.

Διαψυκτικὸς, ἡ, ὸν, vim refrigerandi, reficiendi habens. A

Διαψύχω, f. ξω, refrigero; (2) recreo, reficio; (3) aëri seu vento perflandum expono. Τὰς ναῦς διαψῦξαι, *Thuc.*

Διάω, vel διάημι, perflo, perspiro.

Δίβαμος, ου, ὁ ἡ ἡ, bipes. Ex δὶς et βαίνω.

Δίβαφος, ου, ὁ ἡ ἡ, bis tinctus. Epith. purpuræ; (2) ἡ δίβαφος, vestis purpurea, purpura prætexta. Ex δὶς et βάπτω.

Δίβολος, ου, ὁ ἡ ἡ, dupliciter injectus, (infectus, de panno, *Ern.*) (2) anceps; (3) duplex. Ex δὶς et βάλλω.

Δίβουλος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui duplicis est consilii. Ex δὶς et βουλὴ, *consilium.*

Δίβροχος, ου, ὁ ἡ ἡ, bis madefactus, bis tinctus. Ex δὶς et βρέχω, *madefacio.*

Διγαμέω, alteras nuptias celebro.

Διγαμία, ας, ἡ, secundæ nuptiæ. A

Δίγαμος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui secundo jungitur matrimonio.

Δίγαμμα, duplex gamma. Æolica litera figura et vi similis Latinæ F. Sic dicta quod duorum Γ sibi superimpositorum formam gerat.

Διγένειος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui mento est bipartito.

Διγενὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, qui duorum est generum; (2) qui duplicis est sexus. Ex δὶς et γένος.

Δίγληνος, ου, ὁ ἡ ἡ, binas pupillas habens.

Δίγλυφος, ου, ὁ ἡ ἡ, bis incisus, gemina sculptura incisus. Ex δὶς et γλύφω.

Δίγλωσσος, vel δίγλωττος, ου, ὁ ἡ ἡ, bilinguis, duarum linguarum peritus; (2) bilinguis, fallax. (1) Λαομέδοντα δὲ τὸν τούτου ἀδελφὸν, ὅτι δίγλωσσος ἦν ἐς τὰ βαρβαρικὰ γράμματα, ἐπὶ τοῖς αἰχμαλώτοις βαρβάροις κατέστησεν, *Arriani Alex. Exped.* 3, 6. *male interpretes.* (2) ἐξ ὧν καὶ διγλώσσου δόξαν ἐκτήσατο, *Socrat. Hist. Ecclesiast.* 1, 23. A γλῶσσα.

Δίγνωμος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui duplicis seu dubiæ est sententiæ, anceps. A γνώμη.

Διγόνατος, ου, ὁ ἡ ἡ, duplici geniculorum nodo cinctus. A γόνυ, *genu.*

Διγονία, ας, ἡ, partus geminus, seu partus geminatio et iteratio. A

Δίγονος, ου, ὁ ἡ ἡ, geminus, seu bis genitus. Ex δὶς et γίνομαι, *nascor.*

Δίγυιος, vel δίγυος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui duorum jugerum est. A γύα.

Δίδαγμα, ατος, τὸ, documentum. A διδάσκω.

Διδακτήριον, ου, τὸ, idem et ab eod.

Διδακτικὸς, ἡ, ὸν, aptus ad docendum, docendi peritus. Ab eod.

Διδακτὸς, ἡ, ὸν, doctus, peritus; (2) qui doceri potest; (3) qui disci potest; (4) docendus, quem docere licet; (5) arte excogitatus, exquisitus. Ab eod.

Δίδακτρον, ου, τὸ, præmium quod magistro pro doctrina traditur, Minerval. Ab eod.

Διδάκτυλος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui duorum est digitorum.

Διδακτῶς, per doctrinam.

Διδάξαι, a. 1. inf. act. verbi διδάσκω.

Διδάξει, *docebit*, 3. sing. f. 1. ind. act.

Δίδαξις, εως, ἡ, doctrina, docendi actus.

Διδάξω, a. 1. conj. act. v. διδάσκω.

Διδασκαλεῖον, ου, τὸ, locus ubi docetur, gymnasium, schola. A διδάσκαλος. Unde

Διδασκαλία, ας, ἡ, doctrina, institutio.

Διδασκαλικὸς, ἡ, ὸν, qu. dic. doctorius, ad doctrinam pertinens; (2) docendi peritus.

Διδασκαλικῶς, more docentium.

Διδασκάλιον, ου, τὸ, idem quod δίδακτρον. A

Διδάσκαλος, ου, ὁ, magister literarum aut morum; (2) magister quilibet; (3) poeta comicus, tragicus, aut dithyrambicus. A διδάσκω.

Διδασκέμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro διδάσκειν.

Διδασκέμεναι, idem, sed *Dorice.*

Διδάσκευ, 2. sing. præs. imperat. pass. *Dor.* pro διδάσκου.

Διδασκῆσαι, a. 1. inf. act. v. διδασκέω, *Att.* pro

ΔΙΔΑ'ΣΚΩ, f. ξω, doceo, erudio, instituo; (2) *in pass.* disco, certior fio; (3) *in med.* erudiendum curo, loco. Fabulam dicitur poeta *docere* διδάσκειν, cum eam a se conscriptam in scenam producit et spectandam dat. (1 et 2) παρὼν δὲ τοῖς παρόντας εὐφανῶς γαμβροῖς διδάξω, καὶ διδάξομαι λόγους, *Eurip. Andr.* 739. Διδάσκειν τοὺς πολίτας τὰ συμφέροντα, τινὰ περί τινος, τινὰ μισθοῦ δρᾶμα, edere. Ἐκεῖνος ὑμᾶς διδάξει πάντα, *Joan.* 14, 26.

Διδαχὴ, ῆς, ἡ, doctrina, instructio, admonitio. A διδάσκω.

Διδαχθῇς, 2. sing. a. 1. conj. pass. verbi διδάσκω.

Διδέασι, *ligant*, 3. pl. præs. ind. act. *Poet.* pro διδίασι, vel διδοῦσι, a δίδημι.

Διδέω, vel δίδημι, ligo. A δέω.

Δίδη, *ligabat*, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* et *Poet.* pro ἐδίδη.

Διδόαμεν, *damus*, 1. pl. præs. ind. act. *per Epenthes.* pro δίδομεν, a δίδωμι.

Διδοῖ, *dat*, 3. sing. præs. ind. act. *contr.* pro διδόει, a διδόω, pro δίδωμι, *do.*

Διδόμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro διδόναι.

Δίδοτι, 3. sing. præs. ind. act. *Dor.* pro δίδωσι.

Διδότω, *dato*, 3. sing. præs. imperat. act.

Δίδου, *da*, 2. sing. præs. imperat. med.

Διδοῦν, *Ion.* et *Poet.* pro διδόναι.

Διδόω. Unde διδώσομεν, διδώσειν, ἐδίδου. Idem quod δίδωμι.

Διδράσκω, fugio, aufugio. A δράω.

Διδράσω, f. 1. ind. act. verbi διδράσκω.

Δίδραχμον, ου, τὸ, didrachmum, nummus duas continens drachmas, (Alexandrinis autem idem est quod al. τετράδραχμον, quia drachma Alex. valet duas Atticas, *Ern.*) Ex δὶς et δραχμή. Unde

Δίδραχμος, ου, ὁ καὶ ἡ, valens duas drachmas.

Διδυμάοιν, nom. dual. a διδυμάων.

Διδυματόκος, ου, ἡ, et διδυμοτόκος, gemellipara, quæ gemellos peperit. Ex δίδυμος et τίκτω, *pario.*

Διδυμάων, άονος, ὁ, geminus. A δίδυμος.

Διδυμεύω, f. εύσω, geminam habeo prolem.

Διδυμογενὴς, eodem partu editus.

Διδυμόθροος, ου, ὁ καὶ ἡ, duplici voce resonans.

ΔΙ'ΔΥΜΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, geminus, duplex; *in pl.* (2) gemini, gemelli; (3) testiculi.

Διδυμότης, ητος, ἡ, duplicitas; gemina natura; (3) geminatio. A præc.

Διδυμοτοκέω, ῶ, f. ήσω, geminos pario.

Διδυμοτοκία, ας, ἡ, geminorum partus.

Διδυμόχροος, *contr.* διδυμόχρους, ου, ὁ καὶ ἡ, bicolor. Ex δίδυμος et χρόα.

Δίδωθι, imperat. act. *Poet.* et *Æol.* pro δίδοθι.

ΔΙ'ΔΩΜΙ, f. δώσω, dono, do; (2) concedo, permitto; (3) do nuptum, do in matrimonium; (4) offero, porrigo; (5) dedo; (6) tribuo, adscribo alicui, *in bonam partem*, ut doctrinæ laudem, &c. (7) *in partem deteriorem* affligere, ut διδόναι πόνους, &c. (8) mathematicis est indicare, definire numerum, quantitatem, ut ex ea colligatur quod quæritur, *Ern.* Διδόναι τινὶ σοφίας-ἀριστεῖον, θυγατέρα εἰς χεῖρας, ἑαυτὸν, dedere; πληγὰς, infligere; τῷ ῥεύματι, projicere; ἀμφίδιας περὶ τοὺς πόδας, injicere. Οὐκ οἶσθ' ὅπω μ' ἔδωκας εἰς χεῖρας ποτε, *Soph. El.* 1363. Γαμικὴν χλαμίδα διδότω τὶς δεῦρό μοι, *Aristoph. Av.* 1699. Θεῶν διδόντων, οὐκ ἂν ἐκφύγοι κακά, si modo dii faveant, sane perniciem non effugiet, *Æsch. Septem advers. Theb.* 721. Ὅμως δ' ἀνάγκη πημονὰς βροτοῖς φέρειν, θεῶν διδόντων, *Id. Pers.* 291. Ἀνθρώποισι δὲ, θεῶν διδόντων, εἰκὸς ἐξαμαρτάνειν, *Eurip. Hipp.* 1433.

Διδῶν, *dare*, præs. inf. act. *Dor.* pro διδοῦν, et hoc *Ion.* et *Poet.* pro διδόναι

Δίδωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui duorum palmorum est. Ex δὶς et δῶρον, *palmus.*

Δίε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔδιε, a δίω, pro δείδω, *timeo.*

Διεβίβασε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. διαβιβάζω.

Διεβλήθη, 3. sing. a. 1. ind. pass. v. διαβάλλω.

Διεγγυὰ, ᾶς, ἡ, fidejussio. Ex διὰ et ἐγγυή.

Διεγγυάω, ῶ, sponsione facta recipio et libero, quod fit in adsertione, repignero; (2) oppignero; (3) *in medio* spondeo, promitto, facturum me recipio; (4) sponsores do. Διεγγυήσαντες τὰ σώματα χρημάτων, *D. Hal.* Hinc

Διεγγύησις, εως, ἡ, fidejussionis intercessio.

Διεγείρω, f. ερῶ, excito, suscito, expergefacio; (2) exstimulo. Ἐν αἷς διεγείρω ὑμῶν ἐν ὑπομνήσει τὴν εἰλικρινῆ διάνοιαν, 2 *Pet.* 3, 1. Θάλασσα διηγείρετο, *Joan.* 6, 18.

Διεγερθεὶς, a. 1. part. pass. v. διεγείρω. Unde

Διέγερσις, εως, ἡ, excitatio:

Διεγερτικὸς, ἡ, ὸν, excitandi vim habens.

Διεγρηγορέω, ῶ, f. ήσω, evigilo, expergiscor.

Διεδάσσατο, *distribuit*, 3. sing. a. 1. ind. med. *Poet.* a διαδάζω.

Διέδεξε, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* pro διέδειξε, a δείκνυμι.

Διεδιδόμην, 1. sing. imp. ind. pass. v. διαδίδωμι.

Διέδοξε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi διαδοκέω.

Διέδρα, 3. sing. a. 2. ind. act. *Dor.* pro διέδρη, a διάδρημι, *effugio.*

Διεδρία, ας, ἡ, dissidium. A δίεδρος.

Διέδριον, ου, τὸ, sellula. Dim. a δίεδρον.

Δίεδρον, ου, τὸ, bisellium, sellæ genus. A

Δίεδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, dissidens. Ex διὰ et ἕδρα.

Διέδωκα, 1. sing. a. 1. ind. act. verbi διαδίδωμι.

Διέζωσεν, 3. sing. a. 1. ind. act. v. διαζώννυμι.

Διέθετο, 3. sing. a. 2. med. verbi διατίθημι.

Διέθηκα, 1. sing. a. 1. indic. act.

Δίει, *transmittebat*, 3. sing. imperf. ind. act. verbi διέω, aut διΐημι, *transmitto.*

Διεζευγμένως, divise, disjuncte.

Διεθίζω, f. ίσω, et διεθίζομαι, assuefacio. Διεθίζῃ χρόνῳ μακρῷ τὸ ἄλγημα, *Aret.*

Διειδέναι, pernoscere, probe tenere.

Διειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, conspicuus, clarus.

Διεῖλε, 3. sing. a. 2. ind. verbi διαιρέω.

Διειλημμένως, *adv.* distincte, divisim; (2) præcise, præcisa formula. A διειλημμένος, quod est a διαλαμβάνω.

Διείλησις, εως, ἡ, turbo, convolutio. Hæc vox nititur tantum auctoritate Platonis, sed corrupta est et legendum divisim in *Platone Legum* 5to, sub finem, 747. δι' εἱλήσεις, per calores. Vide εἵλησις. Ab εἰλέω.

Διειλύω, f. διειλύσσω, clam evolvo, *in pass.* clam abeo, aufugio e media turba.

Δίειμι, transeo, permeo, transmitto; (2) penetro; (3) prosequor; (4) percurro oratione; (5) narro, percenseo. Ἅπαντα γὰρ δίειμι σοὶ τὸν ἀέρα, narro, *Aristoph. Av.* 1393.

Δίειμι, usque sum, pergo esse.

Διείπω, enuncio, expono; (2) administro.

Διείργω, f. ξω, diduco, dirimo, intersepio; (2) intercludo, ut viam. Βραχεῖ πόρῳ διείργεται τῆς Ἀττικῆς ἡ νῆσος, *Plut.*

Διείρεο, imperat. med. *Ion.* pro διείρου, a

Διείρομαι, inquiro, interrogo diligenter.

Διείρω, trajicio, infero, innecto; (2) transadigo.

Διειρωνόξενος, ου, ὁ καὶ ἡ, simulato hospitio fallens, sub hospitalitatis specie decipiens Vox comica *Aristophanis* de Laconibus, *Pac.* 623. Ex διὰ, εἰρωνεία, et ξένος.

Διεισδύνω, f. δύσω, subeo, ingredior.

Διεκβαίνω, exeo per, inter.

Διεκβάλλω, per medium emitto, trajicio. Hinc

Διεκβολὴ, ῆς, ἡ, trajectus, saltus; (2) eruptio; (3) exitus per locum angustum et interceptum, et exitus quicunque.

Διεκβόλιον, τὸ, medicamentum ejiciens fœtum.

Διεκδικέω, ῶ, f. ήσω, tueor, defendo, sive armis sive oratione, ulciscor.

Διεκδρομὴ, ῆς, ἡ, excursus; (2) percursus. Ab ἐκτρέχω.

Διέκδυμι, et διεκδύω, exeo, erumpo. Hinc

Διέκδυσις, εως, ἡ, ambages, fuga et strophæ tergiversationum; (2) exitus, eruptio.

Διέκειτο, 3. sing. imperf. ind. med. v. διάκειμαι.

Διεκθέω, f. θεύσομαι, discurro, excurro.

Διεκθρώσκω, perrumpo, erumpo.

Διεκλύω, resolvo, exsolvo.

Διεκόπην, 1. sing. a. 2. pass. verbi διακόπτω.

Διεκπαίω, proruo, prorumpo, cum impetu egredior. Ἐξέθορε νυκτὸς ἐπὶ τὰς πύλας αὐτῶν, ὡς διεκπαίσων αὐτοὺς, *App. Bell. Civ* 5, 34. Ἀλλὰ διεκπαῖσαι πᾶς τις τὸ καθ' αὑτὸν ἐπειγόμενοι, *Arr. Hist. Alex.* 3, 15.

Διεκπατέω, e via seu semita digredior, *Diog. L.*

Διεκπεραίνω, f. ανῶ, absolvo et ad finem perduco rem institutam; (2) percurro, dicendo.

Διεκπεράω, ῶ, f. ήσω, vel άσω, e loco aliquo per alium transeo; (2) exeo; (3) trajicio, transeo; (4) trajicio, transfigo.

Διεκπερδικίζω, f. ίσω, perdicis more decipio et effugio. Ex διὰ, ἐκ, et πέρδιξ.

Διεκπίπτω, per medium elabor, et evado; (2) per rimam et foramen evado; (3) intercido. Διεκπίπτω ἐκ τῶν στρατοπέδων, *Plut.*

Διεκπλέω, f. εύσω, impetum classe facio, carptim, *h. e.* irruendo, et mox recedendo, et deinde iterum impetum faciendo; (2) per medium navigo, v. gr. per hostiles naves Unde talis impetus dicitur

Διέκπλοος, *contr.* διέκπλους, ου, ὁ, et distinguitur a μάχη, *Ern.*

Διεκπλώειν, *Ion.* et *Poet.* pro διεκπλεῖν.

Διεκπνέω, f. εύσω, exspiro per, perflo. Hinc

Διεκπνοὴ, ῆς, ἡ, perflatus, expiratio, pertransitus.

Διεκπορεύομαι, f. εύσομαι, egredior, exeo per, transeo per; (2) progredior.

Διεκπροαλὴς, ὲς, e superiori loco pondere suo ruens.

Διέκπτωσις, εως, ἡ, effugium. A διεκπίπτω.

Διεκρέω, f. ῥεύσω, perfluo, effluo per. Hinc

Διέκροος, *contr.* διέκρους, ου, ὁ, meatus per quem aliquid effluit, ostium, exitus aquæ.

Διέκτασις, ἡ, pandiculatio. A διεκτείνω.

Διεκτέμνω, f. εμῶ, disseco; (2) exseco.

Διεκτρέχω, excurro per, percurro.

Διεκφανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, pellucidus; (2) illustris, clarus. Ex διὰ et ἐκφανής.

Διεκφεύγω, effugio.

Διεκχέω, effundo. Διεκχέῃ τὸ αἷμα, *Aret.*

Διέλαβον, 1. sing. a. 2. ind. act. v. διαλαμβάνω.

Διελάλουν, *divulgabant*, 3. plur. imperf. ind. act. *contr.* pro διελάλεον, a διαλαλέω.

Διελασία, ας, ἡ, decursio militaris.

Διέλασις, εως, ἡ, idem. A

Διελαύνω, f. λάσω, perequito, equitando iter perago; (2) decurro in armis; (3) transfigo, trajicio. Ὃν σὺ δορατίῳ διέλασας, *Luc.*

Διελέγετο, 3. s. imperf. ind. pass. v. διαλέγομαι.

Διελέγχω, f. ξω, redarguo, refuto; (2) discepto. Διελέγχων ἅπαντας, *Luc.*

Διελεῖν, *divisisse*, a. 2. inf. act. verbi διαιρέω.

Δ[illegible] ing. et

Δ[illegible] 1. pl. f. 1. ind. med. verbi [illegible]

Διελέχθην, 1. sing. a. 1. ind. pass. v. διαλέγω.

Διεληλυθότα, acc. sing. perf. part. med. verbi διέρχομαι, *transeo.*

[Δι]έλῃς, 2. sing. a. 2. conj. act. verbi διαιρέω.

Διελθεῖν, a. 2. inf. act. verbi διέρχομαι.

Διελινύω, cesso, desino.

Διελίττω, pervolvo, excutio, sc. librum.

Διελκυσμὸς, ὁ, pertrahendi actio.

Διελκυστίνδα, κς, ἡ, puerorum lusus, in quo una pars singulos alterius partis ad se pertrahere nititur. A

Διελκύω, f. ύσω, traho per, v. gr. annulum, *præcipue dicitur* de navibus quæ per isthmum trahuntur. Vide δίολκος.

Διέλκω, f. ξω, diduco; (2) idem quod præc. Πρὸς πῦρ διέλκων, ad ignem potans, *Arist. Pac.* 1130.

Διελλαμβάνω, undique amplector, λόγος διειλημμένος, oratio intricata, obscura.

Διελοιδοροῦντο, *conviciis adficiebantur*, 3. pl. imperf. ind. pass. verbi διαλοιδορέω.

Διέλοντο, 3. pl. a. 2. ind. med. pro διείλοντο, a διαιρέω, *divido.*

Δίεμαι, humecto. Voce passiva significationem habet activam. A δίημι.

Διεμαρτυράμην, 1. sing. a. 1. ind. med. verbi διαμαρτύρομαι.

Διεμάχετο, 3. sing. imperf. med. v. διαμάχομαι.

Διεμβάλλω, injicio, immitto.

Διεμερίσθην, 1. sing. a. 1. ind. pass. verbi διαμερίζω.

Διεμμένω, f. ενῶ, constanter permaneo in

Διεμπιμπλάω, seu διεμπίμπλημι, seu διεμπλάω, f. πλήσω, impleo.

Διεμπολάω, ῶ, f. ήσω, coemo, mercor; (2) divendo. Τί μὲ κατὰ σκότον ποτὲ διεμπολᾷ λόγοισι πρός σ' ὁ ναυβάτης; dictis obscuris ducit, *Soph. Phil.* 580.

Διεμφαίνω, f. ανῶ, ostendo.

Δι[illegible], a. 1. inf. act. *Poet.* pro διενέγκαι, a διαφέρω, *conjicio.*

Διενενόηντο, 3. pl. plusq. perf. ind. pass. v. διανοέομαι.

Διενήνοχε, *distulit, excelluit*, 3. sing. perf. ind. med. *Att.* verbi διαφέρω, *differo.*

Διενηνοχὼς, part. præt. medii *Att.* excellens, præstans. Πόλεμον .... πολύ τι τοὺς ἄλλους ὠμότητι καὶ παρανομίᾳ διενηνοχότα, *Polyb.* 1, 88.

Διενθυμέομαι, cogito diligenter, cum cura et sollicitudine.

Διενιαυτίζω, f. ίσω, peranno, per totum annum duro; (2) per totum annum alicui rei incumbo.

Διενίσταμαι, f. στήσομαι, occurro disserendo.

Διενοήθη, 3. sing. a. 1. ind. pass. v. διανοέομαι.

Διέτης, ου, ὁ καὶ ἡ, biennis, bimus, qui est duorum annorum. Ex δὶ vel δὶς, et ἔτος.
Διενοχλέω, molestus sum.
Διεντερεύμα, τος, τὸ, vox comica, ap. Aristoph. quæsita de intestino; commentum, Ar.
Διεξάγω, f. άξω, traduco; (2) rego, administro; (3) transigo; (4) dirimo. Διεξάγειν τὸν βίον, τὴν ἀμφισβήτησιν, Polyb. Hinc
Διεξαγωγὴ, ῆς, ἡ, transactio, compositio, controversiæ diremptio; (2) exitus, finis rei.
Διεξάϊξε, cum impetu transiit, 3. sing. a. 1. ind. act. Dor. pro διεξήϊξε, a διεξαΐσσω, Theocr. 13, 23.
Διεξάνθημα, ατος, τὸ, pustula. Διεξανθήματα μικρὰ, Aret.
Διεξατμίζω, per vaporem emitto, evaporo.
Διεξάττω, f. άξω, erumpo, prosilio.
Διέξειμι, transeo; (2) narro, edissero, mente revolvo; (3) perlego.
Διέξεισιν, 3. pl. præs. ind. act.
Διεξείργω, prohibeo, arceo.
Διεξέλασις, εως, ἡ, transitus. Ἐλυμαίνοντο τὴν ἵππον ὑπὸ τὴν γαστέρα κατὰ τὴν διεξέλασιν τοῖς ξίφεσιν ἀνακύπτοντες, in transitu suffodientes, Heliodor. 9.
Διεξελαύνω, f. άσω, transeo.
Διεξελευσόμεθα, 1. pl. f. 1. ind. med. v. διεξέρχομαι.
Διεξελέγχω, refello.
Διεξέλευσις, ἡ, idem quod διέξοδος.
Διεξεληλύθεα, transii, perfect. ind. med.
Διεξελθεῖν, transiisse, a. 2. inf. act.
Διεξελίσσω, dissolvo. Φακέλους ῥάβδων διεξελίσσουσι, Herodot.
Διεξερέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, interrogo, percontor.
Διεξερευνάω, ῶ, f. ήσω, pervestigo, perscrutor. Διεξερευνωμένους χώραν, Plat. Hinc
Διεξερευνητὴς, οῦ, ὁ, perscrutator, indagator.
Διεξερπύζω, f. ύσω, erepo, prorepo. A
Διεξέρπω, f. ψω, idem.
Διεξέρχομαι, f. ελεύσομαι, pertranseo, pervado; (2) percurro narrando, explico; (3) percurro legendo; (4) considero, perpendo; (5) interficio. Διεξελθεῖν κατηγορίαν κατά τινος βίου, Luc. accusare. Ὅσους πονήσας καὶ διεξελθὼν πόνους, Soph. Phil. 1409. (5) διὰ πάντων δὲ διεξελθόντες τῶν παίδων, omnibus interfectis pueris, Herodot. 3, 11.
Διεξέρχονται, 3. pl. præs. indic. act.
Διεξετάζω, f. άσω, diligenter inquiro.
Διεξηγέομαι, narro, demonstro, explico.
Διέξις, εως, ἡ, idem quod διέξοδος. A διέχω.
Διεξίμεναι, enarrare, præs. inf. act. Dor. pro διεξιέναι, a
Διεξίημι, dimitto, emitto per.
Διεξιτέον, pertranseundum, percurrendum, Steph.
Διεξοδεύω, exitum reperio, exeo.
Διεξοδικὸς, ἡ, ὸν, pervius; (2) qui aliquid ordine et prolixe narrat et explicat, ἱστορία διεξοδικὴ, Plut. in Fab. A διέξοδος.
Διεξοδικῶς, adv. copiose, fuse, narratione et explicatione verbosa, perspicua.
Διέξοδος, ου, ἡ, bivium, trivium; (2) effugium, exitus latior; (3) transactio; (4) explicatio verbosa, et enarratio rei; (5) cursus; τοῖς φαεννὰς ἡλίου διεξόδους, Eur. Andr. 1087; (6) excretio per alvum; (7) expeditio bellica.
Διεξουρέω, per urinam emitto.
Διεορτάζω, f. άσω, festum diem perago.
Διεπέρασε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi διαπεράω.
Διέπεσον, 1. sing. a. 2. ind. act. verbi διαπίπτω.
Διεπίφραδε, dixit, 3. sing. a. 2. ind. act. Ion. pro διέφραδε, a verbo διαφράζω, dico.
Διέποντι, Dor. pro διέπουσι, a διέπω.
Διεπράθομεν, perdidimus, 1. pl. a. 2. ind. act. Dor. pro διεπέρθομεν, a διαπέρθω.
Διέπρησσον, efficiebant, 3. plur. imperf. ind. act. Ion. pro διέπρασσον, a διαπράσσω.
Διέπτατο, 3. sing. a. 2. ind. med. v. διίπταμαι.
Διέπω, administro, rego, guberno. Διέπειν ἀγῶνα, Herodot. στρατὸν, Il. 2, 207.
Διεπιβράζω, explico, præcipio, moneo.
Διεπιφώσκω, illucesco.

Διέραμα, ατος, τὸ, colum, vas ad colandum aptum. Ἆρα οὐ δοκοῦσί σοι διεράματι τοῦ σώματος χρῆσθαι τῇ ψυχῇ, nonne videntur tibi animam pro corporis colo usurpare? Plutar. ne suaviter vivi posse secundum Epicuri decreta, 1088.
Διεργάζομαι, f. άσομαι, conficio; (2) interficio. Καὶ μή σε γ' αὐτὸν καὶ πόλιν διεργάσῃ, perdas, Soph. Œd. Col. 1422.
Διερεθίζω, f. ίσω, valde irrito. Hinc
Διερέθισμα, ατος, τὸ, irritamentum.
Διερείδω, f. είσω, infigo, et διερείδομαι, innitor; (2) urgeo, insto. Κἀγὼ σκολιῷ σκίπωνι χερὸς διερειδομένα, Eur. Hec. 65. Διερεισμένη τὸ σχῆμα τῇ βακτηρίᾳ, Aristoph. Conc. 150.
Διερέσσω, vel διερέττω, f. ξω, remigo per.
Διερευνάω, ῶ, f. ήσω, indago, perscrutor. Τοὺς μυχοὺς τῆς θαλάσσης διερευνᾶν, App.
Διερευνητὴς, οῦ, ὁ, inquisitor, scrutator.
Διερὴν, acc. sing. f. g. Ion. pro διερὰν.
Διερίζω, f. ίσω, contendo, certo.
Διερμήνευσις, ἡ, interpretatio.
Διερμηνευτὴς, οῦ, ὁ, interpres. A
Διερμηνεύω, f. εύσω, interpretor. Διηρμήνευεν αὐτοῖς ἐν πάσαις ταῖς γραφαῖς τὰ περὶ ἑαυτοῦ, Luc. 24, 27.
Διέρομαι, interrogando insto, interrogo.
Διερὸς, ρὰ, ρὸν, humidus, madidus; (2) recens. A δίημι.
Διερπύζω, f. ύσω, penetro reptando, perrepo.
Διέρπω, f. ψω, idem.
Διερρηγνύμην, 1. sing. imperf. ind. pass. verbi διαρρήγνυμι.
Διερρήγνυτο, 3. sing. imperf.
Διέρρηξε, dirupit, 3. sing. a. 1. ind. act.
Διερριμμένως, negligenter; (2) interrupte. A
Διέρριψε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi διαρρίπτω.
Διέρυθρος, ου, ὁ καὶ ἡ, rubro colore distinctus, cui ruber color permistus est.
Διερύκω, f. ύξω, inhibeo, impedio; (2) dirimo, quasi medium me interponendo. Διερύκων ἀψιμαχίαν τινὰ, Plut.
Διέρχομαι, f. ελεύσομαι, transeo, pertranseo, prætereo; (2) dissero, enarro, oratione percurro; (3) transigo, conficio; (4) pervado, dimano; (5) exire, præterire, de certo die ac tempore; (6) nihil prætermittere, v. gr. in narrando, vexando, &c. Διέρχεσθαι τὸν βίον διὰ θεοσεβείας, pie transigere. Διελθόντες δὲ τὴν νῆσον, Act. 13, 6. Περὶ ἐμοῦ διῆλθε λόγος, Plat. Τὸν βίον, idem; πρὸς ἑαυτὸν, reputare, Isocr.
Διερωτάω, ῶ, f. ήσω, interrogo. Διερωτήσαντες τὴν οἰκίαν Σίμωνος, Act. 10, 17.
Διεσάφησα, 1. sing. a. 1. ind. act. v. διασαφέω.
Διεσθίω, f. ίσω, exedo, corrodo, erodo.
Δίεσις, εως, ἡ, divisio; (2) transmissio; (3) perfugio; (4) quarta pars toni musici, quod est elementum toni minimum. Unde (5) minima rei pars; (6) transmissio rei liquidæ vel fluidæ, v. gr. per canalem; (7) humectatio. A διίημι, divido, vel δίημι, perfundo.
Διεσκέδασε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. διασκεδάω.
Διεσκεμμένως, adv. prudenter. A διασκέπτομαι.
Διεσκόρπισε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi διασκορπίζω.
Διεσπάραξαν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi διασπαράσσω.
Διεσπάρην, 1. sing. a. 2. ind. pass. verbi διασπείρω.
Διεσπασμένως, sparsim, distracte, carptim. A διασπάω.
Διεσπουδασμένως, accurate, diligenter.
Διέσπειρε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. διασπείρω.
Διέσσυτο, mota est, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. Poet. pro διέσυτο, a διασεύω.
Διεστειλάμην, 1. sing. a. 1. ind. med. verbi διαστέλλω.
Διέστην, 1. sing. a. 2. ind. act. verbi διΐστημι.
Διέστιχε, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi διαστείχω.
Διεστραμμένος, perf. part. pass. verbi διαστρέφω.
Διεστραμμένως, adv. distorte, prave. A præc.
Διεστράφην, 1. sing. a. 2. ind. pass.
Διεσὼς, dissitus, perf. part. act. Ion. et Att. pro διεστηκὼς, a διΐστημι.

Διεσφαλμένως, cum noxa; (2) prave, falso, perperam. A διασφάλλω.
Διέσχε, divisit, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi διίσχω, pro διέχω.
Διεσώθην, 1. sing. a. 1. ind. pass. verbi διασώζω.
Διέσωσε, servavit, 3. sing. a. 1. ind. act.
Διέταξα, 1. sing. a. 1. ind. act. verbi διατάσσω.
Διεταράχθη, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi διαταράσσω.
Διετεκμήραντο, 3. pl. a. 1. ind. med. verbi διατεκμαίρω.
Διετέλει, 3. sing. imperf. ind. act. contr. pro διετέλεε, a διατελέω.
Διετετάχατο, 3. pl. plusq. perf. ind. pass. Ion. pro διατεταγμένοι ἦσαν, a διατάσσω. Ὡς δὲ οἱ πάντες διετετάχατο, Herodot. 1, 80.
Διετήρει, conservabat, 3. sing. imperf. ind. act. contr. pro διετήρεε, a διατηρέω.
Διετηρὶς, ίδος, ἡ, biennium. A
Διετὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, bimulus, biennis. Διετὴς ὁ τόκος τῶν ἐλεφάντων ἐστὶ, Aristot. de Gen. Animal. 4. ¶ Διετὴς et Δίετης, prior de eo dicitur qui perannet; posterior de bimo, Casaubon. ad Sueton. Vesp. 5.
Διετήσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, per totum annum durans; anniversarius. Ex διὰ et ἔτος.
Διετία, ας, ἡ, biennium. Ex δὶς et ἔτος.
Διετίζω, f. ίσω, totum annum duro, annum compleo; (2) bimatum compleo.
Διέτμαγεν, 3. pl. a. 2. ind. pass. Bœot. pro διετμάγησαν, a διατμήγω.
Διέτμαξεν, 3. sing. a. 1. ind. act. Dor. pro διέτμηξεν.
Διετοῦς, pro διετέος, gen. sing. a διετής.
Διέτριβον, 1. sing. imperf. ind. act. v. διατρίβω.
Διέτριψεν, dilapidavit, 3. sing. a. 1. ind. act.
Διευεργετέω, benefacio cum perseveratione.
Διευθετέω, ῶ, f. ήσω, suo quodque loco pono, colloco; (2) boni consulo. Hinc
Διευθέτησις, ἡ, compositio, bona administratio.
Διευθυμέω, ῶ, f. ήσω, pergaudeo, bono et hilari sum animo.
Διευθυντὴρ, et διιθυντὴρ, idem quod
Διευθυντὴς, et διιθυντὴς, οῦ, ὁ, gubernator, Man.
Διευθύνω, f. υνῶ, dirigo; (2) corrigo, emendo; (3) examino, discepto; (4) refuto; (5) inquiro disputando. Διευθύνειν τὸν λόγον, Luc.
Διευκρινέω, ῶ, f. ήσω, discerno, intelligo; (2) dijudico, disputo, discutio, accurate examino; (3) jus dico. (1) Ὥστε τοὺς συνετωτάτους ἕνα μόλις ἐξ ἐπιστάσεως διευκρινεῖν, Polyb. 3, 22. Ex εὐκρινὴς, dijudicatu facilis.
Διευκρίνησις, εως, ἡ, discretio, discussio. A præc.
Διευλαβέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, metuo; (2) caveo; (3) vereor; (4) colo.
Διευνάζω, sopio; (2) vitam adimo. Διὰ τ' εὐνάσαι τὸν ἐμὸν βίοτον, Eurip. Hippol.
Διευπραγέω, res bene, feliciter gero, fortuna secunda utor.
Διευριπίζω, f. ίσω, huc et illuc vagor, sive Euripi more huc illuc agitor et reciprocor.
Διευρύνω, f. υνῶ, dilato.
Διευστοχέω, adsequor quod petii, volui.
Διευσχημονέω, decore ago, decorum conservo.
Διευτονέω, ῶ, f. ήσω, validus sum, valeo viribus; (2) viribus utor. Ab εὔτονος.
Διευτυχέω, ῶ, f. ήσω, usquequaque prospera utor fortuna.
Διέφαυσεν, illuxit, 3. sing. a. 1. ind. act. cum ν ἐφελκ. verbi διαφαύσκω.
Διεφθάρην, 1. sing. a. 2. ind. pass. v. διαφθείρω.
Διέφθαρμαι, 1. sing. perf. ind. pass.
Διεφθαρμένως, corrupte, vitiose.
Διέφθορα, perf. med. verbi διαφθείρω. Πολλὰ δὴ διέφθορα, multa perperam egi, Eurip. Med. 349.
Διεφθὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, bene coctus, concoctus.
Διέφυ, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi διαφύμι.
Διεχειρίσασθε, 2. pl. a. 1. ind. med. verbi διαχειρίζω, interficio.
Διέχεαν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi διαχέω.
Διεχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, disjunctus, discretus. Ex διὰ et ἔχω.
Διεχθρεύω, f. εύσω, inimicus sum, inimicitias gero.

Διεχρήσατο, 3. sing. a. 1. ind. med. verbi διαχράομαι.

Διέχω, disjungo, distineo; (2) pertineo ad locum aliquem; (3) disto, intercedo. Οὐ διέσχον ἡμέραι τρεῖς, *Soph. Œd. Tyr.* 717. Διέχων ἀπ' ἀλλήλων, *Thuc.*

Διεψευσμένως, fallaciter, fallendi caussa, falso.

Διέψευσαι, 3. sing. perf. ind. pass. verbi διαψεύδομαι.

Διέψω, coquo, concoquo; bene calefacio.

Δίζεο, *quære*, 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* pro δίζεσο, a δίζημαι.

Δίζηαι, *quæris*, 2. sing. præs. ind. act. *Poet.* pro δίζεαι, et hoc *Ion.* pro δίζεσαι.

Διζήμεθα, *quærimus*, 1. pl. præs. ind act.

Δίζημι, idem quod δίζω.

Δίζημαι, quæro, investigo. A δίζω.

Διζήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, quæsitor, investigator, *Nonnus.* A δίζημι.

Δίζυγος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, bijugus; (2) duplex.

Δίζυξ, υγος, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

ΔΙ'ΖΩ, ambigo, dubito; (2) quæro; (3) do operam, studeo, *Il.* 16, 713.

Δίζων, *geminum*, nom. sing. n. g. *Dor.* pro δίζουν, et hoc *contr.* pro δίζοον, a δίζοος.

Δίζωος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui geminam vitam habet, vitæ geminæ vel duplicis. Ex δὶς et ζωή, *vita.*

Διήγειρα, 1. sing. a. 1. ind. act. verbi διεγείρω.

Διηγέομαι, ȣ̃μαι, f. ήσομαι, narro, commemoro, dissero. Τίς ἂν ȣ̃ν τὸ πρᾶγμ' αὐτοῖς διηγήσαιτο, *Aristoph. Av.* 205. Διεστείλατο αὐτοῖς ἵνα μηδενὶ διηγήσωνται, *Marc.* 9, 9.

Διήγημα, ατος, τὸ, narratio; (2) expositio, commemoratio. A διηγέομαι. Hinc

Διηγηματικὸς, ἡ, ὸν, qui narrationibus delectatur; fabulator; (2) ad narrationem pertinens, per narrationes scriptus.

Διηγηματικῶς, *adv.* narrando, narratione verbosa.

Διηγημάτιον, ȣ, τὸ, narratiuncula, Dim.

Διήγησις, εως, ἡ, narratio, commemoratio, sed longior quam διήγημα.

Διήειν, 1. sing. plusq. perf. ind. med. *Att.* a διείμι.

Διήερος, pro διαέριος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, aerius, per aerem gradiens vel volans, qui est in aere, ad aerem pertinens. Ex διὰ et ἀέριος.

Διηθέω, ῶ, f. ήσω, et διήθω, percolo; (2) transmitto per angustos meatus, ut lumen, de corporibus pellucidis.

Διήθησις, ἡ, percolatio. A præc.

Διῆκε, 3. sing. præt. perf. verbi διίημι, trajecit, vel potius, transadigere conabatur, *Eurip. Phœn.* 1407.

Διηκόνευν, 3. pl. imperf. ind. act. *contr.* pro διηκόνεον, a διακονέω.

Διηκριβωμένως, *adv.* accurate.

Διήκω, f. ήξω, pervado, pertranseo. Ἰσθμὸς εἰς τὸν πόντον διήκει, *Aristot.*

Διῆλθον, 3. pl. aor. 2. ind. act. verbi διέρχομαι.

Διηλιόω, ῶ, f. ώσω, insolo, sole peruro.

Διηλιφὴς, ές, unctus. Οὗτοι γένειον ὧδε χρὴ διηλιφὲς φορεῖν τα, *Soph. in Achivorum Cœtu.*

Διήλλαττον, imperf. ind. act. verbi διαλλάττω.

Διηλόω, ῶ, f. ώσω, clavum adigo per, clavo transfigo.

Διήλυσις, εως, ἡ, excursus; (2) separatio, v. gr. hostium per impetum. A διέρχομαι.

Διημαρτήκασι, 3. plur. perf. ind. act. verbi διαμαρτάνω.

Διημερεύω, f. εύσω, diem transfigo, diem totum perduro in aliquo negotio.

Διημερόω, ῶ, f. ώσω, mitigo, emollio, mansuefacio.

ΔΙ'ΗΜΙ, humecto, perfundo, diluo.

Διήνεγκε, 3. sing. aor. 1. ind. act. v. διαφέρω.

Διηνεκέεσσιν, dat. pl. *Poet.* pro διηνεκέσι, a διηνεκής.

Διηνεκέως, *adv.* continua et perpetua serie, jugi et continuo tenore, continuo, perpetuo. A

Διηνεκὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, continuus, perpetuus. Hinc εἰς τὸ διηνεκὴς vel διηνεκὲς, in perpetuum, jugiter. Ex διὰ et ἠνεκής. Unde

Διηνεκῶς, *adv.* idem quod διηνεκέως.

Διήνεμος, ον, ventosus, vento expositus; hinc (2) altus, celsus. (2) ἐξ ὅτȣ πάτραν διήνεμον λέλοιπεν, *Soph. Trach.* 326. Ab ἄνεμος.

Διήνοιξε, 3. sing. aor. 1. ind. act. v. διανοίγω.

Διῆξε, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro διῇξε, a διαΐσσω.

Διηπειρόω, ῶ, f. ώσω, in continentem redigo, continenti adjungo.

Διηπόρει, 3. sing. imperf. ind. act. v. διαπορέω.

Διηπόρȣν, *mirabantur*, 3. plur. imperf. ind. act. *contr.* pro διηπόρεον, a διαπορέω.

Διήρεσσε, 3. sing. a. 1. ind. act. *Poet.* pro διήρεσε, a διερέσσω.

Διῃρημένως, *adv.* divisim, distincte. A

Διῃρημένος, *divisus*, quod est a διαιρέω.

Διῆρες, τὸ, suprema contignatio domus. Μελάθρων δ' ἐς διῆρες ἔσχατον, in extremam contignationem domus, *Eurip. Phœn.* 90. Ab ἄρω.

Διήρης, εος, ὁ ϗ ἡ, biremis. Ex ἐρέσσω.

Διῃρῆσθαι, pro διαιρεῖσθαι, (apud Platonem et Aristotelem).

Διῄρηται, 3. sing. perf. ind. pass. v. διαιρέω.

Διηρμήνευον, imp. ind. act. verbi διερμηνεύω.

Διήρπασε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. διαρπάζω.

Διήρχθην, 1. sing. a. 1. ind. pass. v. διείργω.

Διηρχόμην, 1. sing. imp. ind. med. v. διέρχομαι.

Δίησαν, 3. pl. a. 1. ind. act. v. δίημι.

Διητᾶτο, 3. sing. imperfect. indic. med. *contr.* pro διητάετο, a διαιτάομαι.

Διήτησα, 1. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἐδιαίτησα, a διαιτάω.

Διηχέω, ῶ, f. ήσω, persono. Hinc

Διηχὴ, ῆς, ἡ, facultas illa qua velut vehiculo sonitus ad auditum pervehitur.

Διθάλασσος, vel διθάλαττος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, bimaris, qui utrimque mari adluitur.

Διθεΐα, ας, ἡ, duplex numen, duo Dii. Ex θεῖον, *numen.*

Διθεῖται, ων, οἱ, qui duos Deos statuunt. A pr.

Διθηκτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, utrimque acutus.

Δίθρονος, ον, geminum thronum habens, *Æsch.*

Διθυμία, ας, ἡ, dissensio, discordia. A

Δίθυμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, discors.

Διθυραμβικὸς, ἡ, ὸν, ad dithyrambos pertinens:

Διθυραμβικῶς, *adv.* poetarum dithyrambicorum more, dithyrambica licentia et audacia:

Διθυραμβογενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, quasi duabus januis in lucem editus. Ex γίνομαι.

Διθυραμβοδιδάσκαλος, ȣ, ὁ, dithyrambicus poeta.

Διθυραμβοποιέω, ῶ, f. ήσω, dithyrambos scribo.

Διθυραμβοποιΐα, ας, ἡ, dithyramborum exaratio.

Διθυραμβοποιὸς, ȣ̃, ὁ, dithyramborum poeta.

Διθύραμβος, ȣ, ὁ, Dithyrambus, cognomen Bacchi; (2) genus carminis in honorem Bacchi. Ex δίθυρος, *biforis*, et ἐμβαίνω, *ingredior*, quia Bacchus primum ex Semele, et deinde ex femore Jovis natus, adeoque bis in vitam ingressus fingitur, (al. *Ern.* quem vid.) Hinc

Διθυραμβώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, dithyrambicam audaciam, seu dithyrambicum tumorem præ se ferens.

Διθυραμβωδῶς, *adv.* dithyrambico tumore.

Δίθυρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, duas januas habens, biforis, τὰ δίθυρα, *ap. Polyb.* exponunt tribunal. Ex δὶς et θύρα.

Δίθυρσον, τὸ, duplex thyrsus.

Διϊαύω, bene dormio, dormio usque ad auroram. Μὴ τὸν εὖ διϊαύοντα . . . εὐνᾶς ἐγείρετε, *Eurip. Herc. Fur.* 1049.

Διΐδρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, valde sudans. Ex ἱδρώς.

Διϊδρόω, ῶ, f. ώσω, sudo, valde sudo.

Διΐημι, transmitto, trajicio; (2) dimitto.

Διϊθυντὴς, ȣ̃, ὁ, rector, moderator. A

Διϊθύνω, dirigo, rego, moderor.

Διϊκμάζω, f. άσω, humecto.

Διϊκνέομαι, ȣ̃μαι, f. διΐξομαι, pervado, permeo; (2) pervenio; (3) oratione percurro, enarro. Διϊκνέμενος ἄχρι μερισμȣ̃ ψυχῆς τε ϗ πνεύματος, *Heb.* 4, 12.

Διϊκτικὸς, ἡ, ὸν, permeabilis, *Aristot.*

Διΐξομαι, 1. sing. f. 1. ind. med. v. διϊκνέομαι.

Δίϊος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, Jovialis. A Ζεὺς, Διός.

Διϊπετὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, a Jove dilapsus, qui cœlitus decidit; (2) continuus, instar torrentis, seu limpidus, &c. *ap. Hipp.* Ex Διὸς, *Jovis*, et πίπτω.

Ὁμήρου διϊπετέα φάσκοντος τον Νεῖλον. Strabo lib. XVII.

Διϊπόλια, τὰ, festum Athenis priscum dictum quod in eo Jovi πολιεῖ sacrificaretur. Hinc διϊπολιώδη, *apud Aristophanem*, pro priscis et obsoletis.

Διϊπολιώδης, εος, ȣ̃ς, unde τὰ διϊπολιώδη, prisca, obsoleta, *apud Aristoph.*

Διϊππασία, ας, ἡ, certamen equestre.

Διϊππεύω, equo pervado, v. gr. flumen equo transeo.

Διΐπταμαι, f. διϊπτήσομαι, pervolo.

Διϊπτάμενος, pervolans, præs. part. med.

Διΐπτημι, idem quod διΐπταμαι.

Διϊσθμίζω, ῶ, f. ήσω, isthmum trajicio vel traduco. Ex διὰ et ἰσθμὸς, *isthmus.*

Διϊσθμονίζω, f. ίσω, per isthmum traduco sive traho. Ex iisd.

Διϊστάναι, præs. inf. act. verbi

Διΐστημι, f. στήσω, seorsum statuo; (2) dirimo, distinguo, separo; at (3) διΐσταμαι, disto; (4) differo, dissentio. Διέστη ἀπ' αὐτῶν, *Luc.* 25, 51. Ex διὰ et ἵστημι.

Διϊσχανω, inhibeo, reprimo, discutio. Οὐκ ἄστρα διΐσχανεν (νύκτα), noctem (caliginem) astra non discusserunt, *Apoll. Rhod.* 4, 1696.

Διϊσχναίνω, extenuo.

Διϊσχυρίζομαι, f. ίσομαι, adfirmo, vehementer contendo. Ἡ δὲ διϊσχυρίζετο ȣ̃τως ἔχειν, *Act.* 12, 15.

Διϊσχύω, f. ύσω, viribus superior sum.

Διΐσχω, idem quod διέχω.

Διῖχθαι, perf. inf. pass. v. διϊκνέομαι.

Διϊχνεῖν, pervestigare, investigare, *Steph.*

Διϊχνεύω, perscrutor, exploro.

Δικάζεμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro δικάζειν.

Δικάζω, f. άσω, jus dico, judico; (2) *in med.* litigo, in jus voco, jus meum persequor, judicio cum aliquo contendo. Κατὰ μέγεθος ἀδικήματος ἑκάστῳ δικάζειν, *Herodot.* A δίκη.

Δικαία, ας, ἡ, *Ion.* pro δίκη, justitia.

Δικαιαρχία, ας, ἡ, justum imperium. Ex δίκαιος et ἀρχή.

Δικαιεῦμαι, præs. ind. *Dor.* pro δικαιῶμαι.

Δικαϊκὸς, justus. Νῦν δικαϊκὸν, *Marc. Antonin.* 9, 22.

Δικαιοδοσία, ας, ἡ, juris administratio, jurisdictio. Ex δίκαιος et δόσις, a δίδωμι, *do.* Unde

Δικαιοδοτέω, ῶ, f. ήσω, jus reddo.

Δικαιοδότης, ȣ, ὁ, jurisdictionem exercens magistratus, juridicus Alexandrinorum.

Δικαιοῦσθε, 2. pl. præs. imper. pass. v. δικαιόω.

Δικαιοκρισία, ας, ἡ, justum judicium.

Δικαιοκρίτης, ȣ, ὁ, justus judex. A κρίνω.

Δικαιολογέω, ῶ, judicio contendo; (2) accuso; (3) defendo. Ἡδέως ἂν σοὶ δικαιολογησαίμην ὑπὲρ τῶν ἐγκλημάτων, *Luc.*

Δικαιολογία, ας, ἡ, causæ suæ defensio; (2) accusatio. A λόγος.

Δικαιολογίζω, causam alterius defendo. *In med.* me vel causam meam defendo, *Lucian.*

Δικαιολογικὸς, ad defendendum pertinens, ad defendendas causas idoneus.

Δικαιολόγος, ȣ, ὁ, causidicus, causarum orator.

Δικαιόνομος, ὁ, juridicus, præfectus jure dicendo.

Δικαιόπολις, εως, ὁ ϗ ἡ, justitiam in suis urbibus colens, epith. insulæ, *Pind.*

Δικαιοπραγέω, ῶ, f. ήσω, juste ago. Ex δίκαιος et πράττω, *facio.* Hinc

Δικαιοπράγημα, ατος, τὸ, juste factum.

Δικαιοπραγία, ας, ἡ, actio ex æquo et bono, actio justa.

Δίκαιος, αία, αιον, justus, æquus; aliquando dicitur non ob unam illam virtutem quæ prima est inter mortales, hoc est δικαιοσύνην, sed ob absolutam omnibus numeris probitatem; (2) dignus; (3) legitimus; (4) probus, innocens; (5) verus, *sed in causis forensibus*; (6) lenis, mitis; (7) non præter modum magnus, vid. ἄδικος; (8) τὰ δίκαια, suum cujusque jus, *item* res familiaris cujusque, *item* quicquid in causa agenda fit. (5) ἀλλ' ἡ νῦν κακὸς, ἢ πρόσθεν ȣ̓ δίκαιος ἄγγελος παρῆν, *Soph. Trach.* 347. Δίκαια pro δίκαιον ἐσ), justum est, par est. Αἰτήσομαι γὰρ

γὰρ σ' ὧν δίκαια τυγχάνειν, *Id. Ibid.* 1116. Καὶ γάρ σε δικαιά σι χωρεῖν, *Id. Ibid.* 495. A δίκη, *jus.* Hinc

Δικαιοσύνη, ης, ἡ, justitia, æquitas; (2) consensio cum lege; (3) vita pia et sancta; (4) liberalitas, beneficentia, benignitas. Ex Hebraismo, ut (5) justificatio.

Δικαιότης, ητος, ἡ, justitia.

Δικαιόω, ῶ, f. ώσω, justum et æquum censeo; (2) censeo, judico, statuo; (3) absolvo, justum et innocentem pronuncio; *N. T.* (4) condemno; (5) ulciscor, punio, supplicio adficio; (6) *in pass.* jus obtineo, opp. ἀδικεῖσθαι. Ὁ δὲ θέλων δικαιῶν ἑαυτὸν, *Luc.* 10, 29. Οὐ δικαιοῦται ἄνθρωπος ἐξ ἔργων νόμου, *Gal.* 2, 16. Οὐκ ἐν τούτῳ δεδικαίωμαι, 1 *Cor.* 4, 4. A δίκαιος. Hinc

Δικαιωθέντες, nom. plur. a. 1. part. pass.

Δικαίωμα, ατος, τὸ, juste factum; (2) jus; (3) privilegium; (4) præsidium et firmamentum causæ; (5) quæstio juris; (6) instrumentum vel res qua in controversia utimur e legibus, τὸ δίκαιον, *Ern.*

Δικαίως, *adv.* juste, per fas; (2) merito, jure.

Δικαίωσις, εως, ἡ, defensio; (2) postulatum; (3) arbitrium; (4) supplicium; (5) justificatio, *N. T.*

Δικαιωτήριον, ου, τὸ, locus ubi (1) judicium exercetur; (2) pœnæ sumuntur.

Δικᾶν, *apud Herodotum* est pro δικάσειν, non a δικάω.

Δικανικὸς, ἡ, ὀν, forensis, judicialis; (2) juris peritus. A δίκη.

Δικάρηνος, ου, ὁ ἡ, biceps. Ex δὶς et κάρηνον, *caput.*

Δικαρπέω, ῶ, f. ήσω, bis fructum fero. A

Δίκαρπος, ου, ὁ ἡ, bis fructum giguens.

Δίκας, gen. sing. *Dor.* pro δίκης.

Δικάσῃς, 2. sing. a. 1. conj. act. verbi δικάζω, *jus dico.* Unde

Δικάσιμος, ου, ὁ ἡ, in quo judicatur, aut jus dicere licet, judicio præstitutus; (2) disceptationi obnoxius.

Δικασπολίη, ης, ἡ, *Ion.* pro δικασπολία, *in Epig.* judicium, causa, controversia. A

Δικασπόλος, ου, ὁ, judex, qui jus tractat; (2) rex. Ex δίκη et πολέω, *versor.*

Δικάσσαι, a. 1. inf. act. *Poet.* pro δικάσαι, a δικάζω.

Δικαστήριον, ου, τὸ, forum judiciale, tribunal; (2) judicium, consessus judicum.

Δικαστηρίδιον, ου, τὸ. Dim. a præc.

Δικαστὴς, οῦ, ὁ, judex. A δικάζω. Hinc

Δικαστικὸν, οῦ, τὸ, merces judicum, sportulæ judiciales:

Δικαστικὸς, ἡ, ὀν, ad judicem pertinens, judicialis, judiciarius; (2) judicandi peritus. Hinc

Δικαστικῶς, *adv.* judicum more, ut fit in judiciis.

Δικάστρια, ας, ἡ, femina judex.

Δικατάληκτος, ου, ὁ ἡ, dupliciter desinens.

Δικάω, idem quod δικάζω, *Herod.*

ΔΙ'ΚΕΛΛΑ, ης, ἡ, ligo, bidens, instrumentum rusticum. Hinc

Δικελλίτης, ου, ὁ, qui ligone utitur, fossor.

Δικέραιος, ὁ ἡ, duo cornua sive duos apices habens. Ex δὶς et κεραία, *apex.*

Δικέρατος, ου, ὁ ἡ, bicornis. A δὶς et κέρας.

Δίκερος, ου, ὁ ἡ, idem et ex iisd.

Δίκερως, ω, ὁ ἡ, idem et ex iisd.

Δικέφαλος, ου, ὁ ἡ, biceps. A κεφαλή.

ΔΙ'ΚΗ, ης, ἡ, jus, justitia, fas; (2) dea judiciorum præses, Dice; hanc virginem credi, scribit *Proclus*, quoniam dicasticum genus deceat esse καθαρὸν, id est, integrum purumque, cujus virginitas est symbolum; (3) ritus, mos, consuetudo; (4) dica, judicium, causa, actio, lis; (5) supplicium, pœna: δίκην, *adv.* ad modum, more, *cum gen.* Δίκης ἐς ὀρθὸν, vere. Ἀνὴρ ὅδ' οὐδὲν, ὧν ἔλεξεν ἀρτίως, φωνεῖ δίκης ἐς ὀρθὸν, *Soph. Trach.* 346. (4) Αἰγύπτῳ δίκης διδόντα, Ægypto in lite respondentem, *Eurip. Or.* 870. (5) δίκην ὑπέχω, do pœnas, *Eurip. Hec.* 1253.

Δικηγόρος, ὁ, causidicus, *Bud.*

Δίκηλον, ου, τὸ, imago, *proprie* statua Jovis. Ex Διὸς et εἴκελον, *simulacrum.* V. δείκελον, (vel potius ab ant. δίκω, *ostendo*, Ern.)

Δίκῃσιν, dat. pl. *Ion.* pro δίκαις.

Δίκησις, εως, ἡ, vindicta, qu. a δικάω.

Δικηφόρος, ου, ὁ, juris defensor, epith. Jovis, *item* judicialis, v. gr. dies; *item* judex, ultor injuriæ alteri factæ. A δίκη et φέρω.

Δικίδιον, ου, τὸ, liticula, controversiola. Dim. a δίκη.

Δίκλειδος, ου, ὁ ἡ, utrinque clausus:

Δίκλιδος, ου, ὁ ἡ, idem. A

Δικλὶς, ίδος, δικλεὶς, ἡ, fores geminæ, valvæ, bifores; (2) quæ duplici clave obserantur. Ex δὶς et κλείω, *claudo.*

Δικογραφία, ας, ἡ, causarum scriptio, seu concinnatio. A

Δικογράφος, ου, ὁ, causarum scriptor, qui orationes judiciales conficit, quas alii recitent Ex δίκη et γράφω, *scribo.*

Δικοδίφης, ου, ὁ, causarum actor. A διφάω, *quæro.* Nomen pene probrosum, *Ern.*

Δικοδοσία, ας, ἡ, causæ dictio. Ex δίκη et δίδωμι, *do.*

Δίκοκκος, ου, ὁ ἡ, duplici grano præditus.

Δικολέκτης, ου, ὁ, causidicus:

Δικολογέω, ῶ, f. ήσω, causas dico; (2) judiciales præceptiones do.

Δικολογία, ας, ἡ, de jure disceptatio. A

Δικολόγος, ου, ὁ, causidicus. Ex δίκη et λέγω, *dico.*

Δίκολπος, ου, ὁ ἡ, duos sinus habens.

Δικόνδυλος, ου, ὁ ἡ, duos nodos habens, duos articulos, epith. digiti.

Δικορραφέω, ῶ, f. ήσω, causas consuo, *Aristoph. Av.* 1411.

Δικορραφία, ἡ, causarum consarcinatio. A

Δικορράφος, ου, ὁ, causarum consarcinator, calumniator. Ex δίκη et ῥάπτω, *suo.*

Δίκορσος, ου, ὁ ἡ, biceps. Ex κόρση.

Δικόρυμβος, ου, ὁ ἡ, binos vertices habens, epith. montis.

Δικόρυφος, ου, ὁ ἡ, qui duplicem verticem habet; (2) qui duplici est capillorum discrimine. Ex δὶς et κορυφή.

Δικότυλος, ου, ὁ ἡ, duas carunculas concavas circa cirros habens, de pisce; (2) qui geminas cotylas capit. Ex δὶς et κοτύλη.

Δικόω, ῶ, f. ώσω, supplicio adficio. *Apud Cic.* ἐδικώθησαν. A δίκη.

Δικραής, έος, ὁ ἡ, biceps. Ex κράας.

Δίκραιος, ου, ὁ ἡ, bicornis, bifidus. Ex eod.

Δικραιότης, ητος, ἡ, qu. dic. bicornitas, bifiditas. A δίκραιος.

Δικραιόω, in duas partes divido, bifidum facio.

Δίκραιρος, ου, ὁ ἡ, biceps; (2) bifidus; (3) bicornis. Ex δὶς et κραῖρα.

Δίκρανον, ου, τὸ, fuscina.

Δίκρανος, ου, ὁ ἡ, biceps. Hinc

Δικρανόω, ῶ, f. ώσω, bifurcum reddo, biceps facio.

Δικρατὴς, έος, ὁ ἡ, qu. dic. bipotens, divisum habens imperium. Ex κρατέω.

Δίκροος, *contr.* δίκρους, et δικρόος, *contr.* δικροῦς, biceps, bifidus, bifurcus.

Δίκρος, η, ον, duplex. Δίκρη δ' ἡ οἱ ἔνθα καὶ ἔνθα κήτεος ὀλκαίη μηκύνετο, duplex ei hinc et illinc ceti cauda porrigebatur, *Apoll. Rhod.* 4, 1613. Vide *Figuram Tritonis apud Montefalcon. Antiq. Expliquée*, 1.

Δίκροσσος, ὁ ἡ, fimbriatus, cirratus.

Δίκροτος, ου, ὁ ἡ, bis pulsans; (2) qui utrinque impellitur, epith. naviculæ.

Δίκρουνος, ου, ὁ ἡ, duos habens fontes aquæ salientis. Ex δὶς et κρουνός.

ΔΙ'ΚΤΑΜΟΝ, vel δίκταμνον, ου, τὸ, et δίκταμνος, ου, ἡ, dictamnum, seu dictamnus, herba. *Angl.* DITTANY.

Δίκτης, ὁ, indagator, inspector, defensor. Δίκτα δικαιοσύνης, *Orph. Hym. in Solem,* 16. A δίζημαι.

Δικτυαγωγὸς, οῦ, ὁ, retiarius. Ex δίκτυον et ἄγω.

Δικτυάλωτος, ου, ὁ ἡ, reti captus, irretitus. Ex δίκτυον et ἁλίσκω, *capio.*

Δικτυοβόλος, vide δικτυοβόλος.

Δίκτυννα, Diana; ἀπὸ τῶν δικτύων, a retibus, quia venatrix.

Δικτύδιον, ου, τὸ, reticulum, rete parvum. Dim.

Δικτυεὺς, έως, ὁ, piscator retiarius. Ab eod.

Δικτυοβόλος, ου, ὁ ἡ, qui rete jacit, piscator, retiarius. Ex δίκτυον et βάλλω.

Δικτυόθετος, ου, ὁ ἡ, retium instar positus, reticulatus. Ex δίκτυον et τίθημι.

Δικτυόκλωστος, ου, ὁ ἡ, in retia plexus, in retis, fili modo textus. Σπείραισι δικτυοκλώστοισι, *Soph. Antig.* 347. Ex δίκτυον et κλώθω.

ΔΙ'ΚΤΥΟΝ, ου, τὸ, rete; (2) plaga, cassis; (3) media cribri pars.

Δικτυοπλόκος, ου, ὁ ἡ, qui retia texit. A πλέκω.

Δικτυοποιὸς, οῦ, ὁ ἡ, qui retia conficit.

Δικτυουλκὸς, οῦ, ὁ, qui rete trahit, piscator retiarius. Ex δίκτυον et ἕλκω, *traho.*

Δικτυόω, ῶ, f. ώσω, ad retis formam compono et fabrico, reticulatum facio.

Δικτυώδης, ώδεος, et

Δικτυωτὸς, ἡ, ὀν, reticulatus; (2) τὸ δικτυωτὸν, pro fenestra, *LXX.*

Δίκυκλος, ὁ ἡ, binas rotas habens, sc. currus: unde et pro carpento tali dicitur.

ΔΙ'ΚΩ, jacio, dejicio. Πίτνημα δίκε, procubuit, *Eurip. Phœn.* 648. Γαπετεῖς δίκ' ὀδόντας, *Id. Ibid.* 672.

Δίκωλος, ου, ὁ ἡ, bimembris. Ex κῶλον.

Δικωπία, ας, ἡ, scapha quæ duobus tantum remis agitur. A

Δίκωπος, ου, ὁ ἡ, duos remos habens. A κώπη.

Διλήκυθον, ου, τὸ, gemina lecythus, binæ lecythi. Ex δὶς et λήκυθος.

Δίλημμα, ατος, τὸ, dilemma, syllogismus ab utraque parte feriens adversarium. Ex δὶς et λῆμμα, quod est a λαμβάνω, *sumo.*

Διλογέω, ῶ, f. ήσω, bis idem dico; (2) ambigue loquor. (1) εἰ δέ τις διλογεῖν ἡμᾶς οἴοιτο, idem bis dicere, *Xenoph. de Re Equest.* 8, 2.

Διλογία, ας, ἡ, sermonis ambiguitas; (2) duplex vocis in eodem loco significatio. Figura gramm. (3) ejusdem rei repetitio.

Δίλογος, ου, ὁ, bilinguis, fallax.

Δίλογχος, ου, ὁ ἡ, duas gestans lanceas. Ex δὶς et λόγχη, *lancea.*

Δίλοφος, ον, duas cristas, item duplicem verticem habens.

Διλοχία, ας, ἡ, duplaris decuria. A λόχος.

Διμάχαι, οἱ, dupliciter pugnantes, qui equites et pedites depugnant prout necessitas exigit. Ex δὶς et μάχομαι.

Διμάχαιρος, ον, duobus gladiis armatus.

Διμέδιμνον, ου, τὸ, mensura capiens duos modios. Ex δὶς et μέδιμνος.

Διμερὴς, έος, ὁ ἡ, bipartitus, bimembris. Ex δὶς et μέρος, *pars.* Hinc

Διμερῶς, *adv.* bipartito.

Διμέτρητος, ον, duas amphoras capiens.

Δίμετρος, ου, ὁ ἡ, duas habens seu continens mensuras, qui duabus mensuris seu dimensionibus constat. Ex δὶς et μέτρον.

Διμέτωπος, ου, ὁ ἡ, bifrons; (2) anceps.

Δίμηνος, ου, ὁ ἡ, bimestris. Ex δὶς et μήν.

Διμήτωρ, ορος, ὁ, duas matres habens.

Δίμιτρος, ου, ὁ, duplici zona cinctus. Ex δὶς et μίτρα.

Διμναῖος, αία, αῖον, qui duarum minarum est, duarum minarum pretium æquans. Ex δὶς et μνᾶ, *mina.*

Διμοιρής, έος, ὁ ἡ, duas habens partes. Ex δὶς et μοῖρα, *pars.* Hinc

Διμοιρία, ας, ἡ, duæ partes, duplum; (2) bes in hæreditatibus; (3) cohors dimidia in militia.

Διμοιρίτης, ου, ὁ, qui duplam portionem capit, cui duplex portio, dupla annona, duplum stipendium datur; (2) qui διμοιρίᾳ præest. Duplaris vocatur a Vegetio. Ἀβρίας τῶν διμοιριτῶν τις στρατευομένων, *Arr. Hist. Alex.* 6, 9.

Δίμοιρος, ου, ὁ ἡ, idem quod διμοιρής.

Δίμορφος, ου, ὁ ἡ, biformis. A μορφή.

Διμόρφωτος, ον, biformis, *Man.* A μορφή.

Δίμυξος, ου, ὁ ἡ, duo ellychnia habens. Ex δὶς et μύξα, *ellychnium.*

Δινάζω, in gyrum agor, vorticosus sum, ut τόπος δινάζων, gurges. A δίνη.
Δινaῖος, α, ον, idem quod δινήεις, *Ep.*
Δίνασε, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* et *Dor.* pro ἐδίνησε.
Δινδυμηνὴ, ῆς, ἡ, Cybele.
Δινδυμὶν, ης, ἡ, Cybele, mater deorum. Δινδυμὶν γὰρ ἀγείρονται κατὰ δήμους, sic legendum, non διδύμη, *Manetho* 6, 533.
Δινέμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro δινεῖν.
Δινεύεσκ', pro δινεύεσκε, *volutabat se*, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐδίνευε.
Δίνευμα, τὸ, circumactio in gyrum. A
Δινεύω, f. εύσω, memetipsum in gyrum ago, tripudio; (2) aliquem in gyrum ago, instar vorticis circumago, gyro; (3) versor, moveo me, voluto me. (1) δινεύεις ἅρμασι καὶ ψαλίοις τετραβάμοσι μώνυχα πῶλον, *Eurip. Phœn.* 798. (3) δινεύοι κατὰ μέσσον, versaretur in medio, *Il.* 4, 541. A δίνη.
Δινέω, ῶ, f. ήσω, idem et ab eod. (2) trituro, frumentum excutio: a δῖνος, no. 6. Δινομένην ὑπὸ βουσὶν ἐμὴν ἐφύλασσον ἅλωα, *Call. Fragm.* 51. Hoc verbum explicat Suidas πατουμένην. Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν δινέμεν, *Hesiod. Op.* 596.
ΔΙ´ΝΗ, ης, ἡ, vortex. Hinc
Δινήεις, εσσα, εν, vorticosus.
Δινηθμὸς, ὃ, ὁ, in vorticem seu gyrum circumactio. A δινέω.
Δίνησις, εως, ἡ, idem et ab eod.
Δῖνος, ου, ὁ, vortex ætherius, turbo; (2) gyrus; (3) vertigo; (4) saltationis genus; (5) vasculi species; (6) area, *Ælian. Hist. Anim.* 2, 25; 4, 25. Τελέσιλλα δὲ ἡ Ἀργεία καὶ τὴν ἅλω καλεῖ δῖνον, *Athen.* 11, 467. A δίνη.
Δίνω, idem quod δινέω.
Δινώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, vorticosus, vorticibus plenus. A δίνη.
Δινώεις, εσσα, εν, vorticosus.
Δινωτὸς, ή, όν, turbinatus, tornatus; (2) arte elaboratus; (3) rotundus. (1) ἐν θαλάμῳ καὶ δινωτοῖσι λέχεσσι, tornatis lectis, *Il.* 3, 391. A δινέω.
Δίξοος, ου, ὁ ϗ ἡ, bifidus, bifurcus. Ex δὶς et ξέω, *rado, scalpo.*
Διξὸς, ή, όν, geminus, *Ion.* pro δισσός.
Διὸ, *conjunct.* ideo, propterea, quamobrem; (2) servit transitioni. Ex διὰ et ὅ, *quod.*
Διοβλὴς, ῆτος, ὁ ϗ ἡ, a Jove tactus, seu fulmine ictus. Ex Ζεὺς, Διὸς, et βάλλω. Unde
Διόβλητος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem: a Jove missus.
Διόβολος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem. Πρὶν αὐτὸν εἷλε διόβολον πλῆκτρον πυρὸς κεραυνίου, *Eurip. Alc.* 126.
Διογενέτωρ, ορος, τὸ, Jovis parens, Jovis natalis.
Διογενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, e Jove genitus seu ortus; (2) generosus, divus, nobilissimus. Ex Διὸς et γείνομαι, *nascor.*
Διογένητος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.
Διογκόω, ῶ, f. ώσω, tumefacio, inflo; διογκόομαι, οῦμαι, turgeo. Hinc
Διόγκωσις, εως, ἡ, tumor, inflatio.
Διόγνητος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod διογένητος.
Διοδεία, ας, ἡ, et διόδευσις, εως, ἡ, transitus:
Διοδεύσιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, pervius, permeabilis. A
Διοδεύω, f. εύσω, iter facio per, transeo. Διώδευε κατὰ πόλιν ϗ κώμην, *Luc.* 8, 1. Διοδεύσαντες δὲ τὴν Ἀμφίπολιν, *Act.* 17, 1.
Διοδοιπορέω, f. ήσω, permeo. A
Δίοδος, ου, ἡ, transitus. Ex διὰ et ὁδός.
Δίοζος, ὁ ϗ ἡ, duos ramos habens.
Διόθεν, *adv.* a Jove. A Ζεὺς, *gen.* Διός.
Δίοιγμος, ὁ, patefactio, *ap. Æsch.* (si locus sanus, *Ern.*) ch. 5, 24, ubi legendum videtur διώγμος.
Διοίγνυμι, fut. ξω, aperio, pando, resero. Ἀλλὰ τὰς γνάθους διοίγνυτε, *Aristoph. Conc.* 849. Ex διὰ et οἴγω, *aperio.*
Διοίγω, f. ξω, idem et ex iisd. Βοᾷ διοίγειν κλεῖθρα, *Soph. Œd. Tyr.* 1296.
Διοιδαίνω, intumesco, inturgesco; (2) intumesco ira; (3) erumpo.
Διοιδέω, ῶ, f. ήσω, idem. Διοιδέουσαι φλέβες, *Aret.* Διῳδήκει ἐκ τῆς φαρμακοποσίας τὰ σκέλη, *Luc.*
Διοιδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, tumidus, turgidus. A præc.
Διοικέω, ῶ, f. ήσω, seorsum habito; (2) rego, administro; (3) instituo. Διοικεῖν τὴν πόλιν, τὰ πρὸς τὴν πόλιν, τὸν βίον· προνοίᾳ διοικεῖται, administrantur. Hinc
Διοίκημα, ατος, τὸ, administratio, magistratus, præfectura.
Διοικῆσαι, a. 1. inf. act.
Διοίκησις, εως, ἡ, administratio, moderatio; (2) quævis provincia in qua præses jus dicit et conventus habet; (3) administratio multarum provinciarum; *apud Scriptores Ecclesiasticos*, diœcesis:
Διοικητὴς, οῦ, ὁ, administrator, procurator, *impr.* fisci.
Διοικήτρια, ας, ἡ, cellæ penuariæ præposita.
Διοικίζω, f. ίσω, dissocio, incolas dispergo, sparsim colloco.
Διοικοδομέω, ῶ, fut. ήσω, ædificando separo et discrimino.
Διοικονομέω, ῶ, f. ήσω, persevero regendo.
Διοικοῦντας, acc. plur. præs. part. act. *contr.* pro διοικέοντας, a διοικέω.
Διοινοχέω, vinum ministro convivis.
Διοινόω, ῶ, f. ώσω, vino refercio. Ex οἶνος.
Διοίξεις, εως, ἡ, patefactio. A διοίγω.
Διοίσομαι, fut. verbi διαφέρω, ætatem agam, *Soph. Aj.* 511.
Διοίσω, 1. sing. f. 1. ind. act. v. διαφέρω.
Διοϊστεύω, f. εύσω, sagittam mitto per, sagitta trajicio.
Διοιστρέω, vehementi cupiditate ac prope insana incendo.
Διοιχνέω, ῶ, f. ήσω, pererro, permeo. Διοίχνει δυσφράστους αἰνιγμάτων οἴμας, *Lycurg.* 10.
Διοίχομαι, f. οιχήσομαι, pereo, intereo.
Διόκτυπος, ὁ, fulmine ictus.
Διοκωχὴ, ἡ, remissio.
Διολισθαίνω, labor per; (2) effugio, dilabor e manibus; (3) labor, cado in lubrico.
Διολισθέω, ῶ, fut. ήσω, idem. Διολισθεῖν τοὺς χρήστας, *Aristoph. Nub.* 433.
Διολκὴ, ῆς, ἡ, distractio, tractio per:
Δίολκος, ου, ὁ, tractus in isthmo Corinthiaco, ubi naves ex Ionio in Ægæum et vicissim trahebantur. A διέλκω.
Διόλλυμι, seu διολλύω, f. ολέσω, p. ολώλεκα, disperdo; (2) obliviscor. (2) ταῦτα γὰρ καλῶς ἐγὼ εἰδὼς διώλεσα, *Soph. Œd. Tyr.* 317. Τὸ κάλλος αὐτῆς τὸν βίον διώλεσε, *Soph. Trach.* 472.
Δίολος, ου, ὁ ϗ ἡ, perpetuus, totus.
Διόλου, *adv.* perpetuum, *Gl. V.*
Διομαλίζω, f. ίσω, complano, æquale reddo.
Διομαλύνω, idem.
Διομανὴς, ές, ὁ ϗ ἡ, furiosus, cui furor a Jove immissus est, *Ern.*
Διόμβρος, ου, ὁ ϗ ἡ, imbre madidus; (2) madidus. Ex διὰ et ὄμβρος, *imber.*
Διομηνία, ης, ἡ, ira Jovis, vel gravissima. Θεῶν διομηνίη ἐχθρῶν, ira deorum, *Orph. Pronost.* 21.
Διόμνυμι, f. ομόσω, vel ομοῦμαι, dejero; (2) juro; (3) jurejurando adfirmo. Ὅρκον αὐτῷ προσβαλὼν διώμοσεν, *Soph. Trach.* 255.
Διομνύω, idem.
Διομολογέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, confiteor; (2) pacificor, ex pacto promitto; (3) constituo; (4) adfirmo; (5) transigo; (6) decido; (7) a te contendo, ut hoc fatearis. Διομολογησάμεθα τὴν δικαιοσύνην ἀρετὴν εἶναι, *Plat.*
Διομολόγησις, ἡ, confessio, pactum, transactio.
Δίον, 1. sing. imp. ind. act. *Ion.* pro ἔδιον, a δίω.
Διονομάζω, f. άσω, denomino, appello. Hinc διωνομασμένος, celeber, in utramque partem.
Διονύσια, ων, τὰ, sacra bacchica, Bacchanalia.
Διονυσιάζω, f. άσω, bacchanalia ago, festum Bacchi celebro.
Διονυσιακὸς, ή, όν, Bacchicus, Bacchanalis:
Διονυσιὰς, άδος, ἡ, herba quædam:
Διονύσιον, ου, τὸ, templum Bacchi:
Διονύσιος, ία, ιον, Bacchicus:
Διονυσίσκος, ου, ὁ, qu. dic. Bacchulus; (2) ossea eminentia quæ prope tempora nascitur. A
ΔΙΟ´ΝΥΣΟΣ, ου, ὁ, Dionysus, Bacchus: *i. e.* intellectus mundanus.
Διόπαις, αἶδος, ὁ, Jovis filius. Ex *gen.* Διός.
Διόπεμπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, a Jove missus. Ex Ζεὺς, Διὸς, et πέμπω, *mitto.*
Διόπερ, *conjunct.* quapropter, quare, proinde, idcirco. Ex διὰ et ὅπερ, *quod.*
Διοπετὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, a Jove delapsus, de cœlo descendens. Ex πίπτω.
Διοπομπέομαι, οῦμαι, expio, v. gr. prodigium; unde purgo; (2) ablego, exigo, et procul amoveo, rejicio, negligo. Ex Διὸς et πομπὴ, *missio.*
Διόπος, ου, ὁ, administrator, inspector; (2) curator navis; (3) rex. *Æsch. in Pers.* 44. A διόψ.
Δίοπος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui habet duo foramina. Ex δὶς et ὀπὴ, *foramen.*
Διοπτεύω, f. εύσω, inspicio, curo, custodio, *imprimis* navem; (2) speculor, exploro. Ex διὰ et ὄπτομαι, *video.* Unde
Διοπτὴρ, ῆρος, ὁ, inspector; (2) dispensator; (3) excubitor; (4) instrumentum geometricum cujus ope rerum altitudo æstimatur.
Διόπτης, ου, ὁ, qui pervidet et prospicit, inspector. Ab eod.
Διόπτομαι, f. όψομαι, pervideo, perspicio. Hinc
Διόπτρα, ας, ἡ, dioptra, instrumentum geometricum; (2) instrumentum librandis aquis aptum; (3) specillum chirurgicum.
Διοπτρικὸς, ή, όν, ad spectanda remotiora aptus.
Διόπτριον, ου, τὸ, idem quod διόπτρα, n. 3. Unde
Διοπτρισμὸς, οῦ, ὁ, apostema vulvæ.
Δίοπτρον, τὸ, idem quod διόπτρα, *Ern.*
Διορᾶν, *contr.* pro διοράειν, a διοράω.
Διορατικὸς, ή, όν, perspicax. A
Διοράω, ῶ, transpicio; (2) perspicio; (3) internosco. Διορᾶν πρός τινα, *Isocr.*
Διοργανόω, apte compingo. Unde
Διοργάνωσις, εως, ἡ, partium instrumentalium in corpore humano coagmentatio.
Διοργίζω, f. ίσω, ira accendo vel inflammo; (2) *pass.* irascor.
Διόργυιος, ου, ὁ ϗ ἡ, duas ulnas longus. Ex ὀργυιά.
Διορθεύω, recte quid facio, ut λόγον, recte dico, bene consulo; ad veritatis normam exigo, examino. Πῶς ἂν μὴ διορθεύων λόγους, *Eurip. Suppl.* 417.
Διορθόω, ῶ, f. ώσω, corrigo, emendo. Διορθοῦμαι τὸ χρέος, reddo, *Phal.* Hinc
Διόρθωμα, ατος, τὸ, correctio, emendatio.
Διορθῶν, *contr.* pro διορθόων, a διορθόω.
Διόρθωσις, εως, ἡ, idem, vel ipsa corrigendi vel emendandi actio, membri luxati repositio; (2) recta rei, ut vitæ, institutio, administratio.
Διορθωτὴς, οῦ, ὁ, corrector, qui emendat.
Διορθωτικὸς, ή, όν, qui corrigere potest.
Διορθωτικῶς, *adv.* corrigendi causa, per correctionem.
Διορία, ας, ἡ, definita et præscripta dies; (2) discrimen. A διόρος. Unde
Διορίζω, f. ίσω, distermino; (2) extermino; (3) definio, distinguo; (4) explico, explano disserendo; *Plato* διορίζειν, διαστέλλειν, διατέμνειν, χωρίζειν pro eodem posuit, hoc est dividere, partiri; (5) statuo, decerno, adfirmo, *quo sensu* (2. 3.) *et in med. dicitur*, Δικαιότατον διορίζεσθαι περί τινος, *Isocr.* Κοὐ διώρισαν κράτος, nec discreverunt victoriam; id est, non potuit discerni cui pertinuerit victoria, *Eurip. Phœn.* 1433. Hinc
Διόρισμα, ατος, τὸ, distinctio, definitio.
Διορισμὸς, οῦ, ὁ, idem et ab eod.
Διωρισμένως, *adv.* distincte, definite.
Διορκισμὸς, οῦ, ὁ, obtestatio quæ fit adjurando, *Ern.*
Διόρνυμαι, procedo. Ex διὰ et ὄρνυμι.
Δίορος, ου, ὁ, diremptor, discriminator. Ex διὰ et ὅρος, *terminus.*
Διόροφος, ου, ὁ ϗ ἡ, duplici tecto instructus, duplicem concamerationem vel contignationem habens. Ex δὶς et ὄροφος.
Διορρόω, vel διοῤῥόω, f. ώσω, in serum converto, in serosam qualitatem muto.
Διόῤῥωσις, ἡ, idem quod διόρωσις.

Διορυγὴ,

Διωρυγὴ, ῆς, ἡ, fossa, perfossio. A διορύττω.
Διωρυγῆναι, a. 2. inf. pass. verbi διορύσσω.
Διόρυγμα, ατος, τὸ, fossa per aliquem locum ducta; (2) fovea. Ab eod.
Διόρυξις, εως, ἡ, fossa, *Scholiastes Theocrit. ad Idyll.* 1, 67.
Διορύσσω, vel διορύττω, f. ξω, perfodio. Ὅπου κλέπται διορύσσουσι ϗ κλέπτουσι, *Matt.* 6, 19.
Διορχέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, persalto, usque ad finem salto, desalto; (2) peritia saltandi cum aliquo certo.
Διόρωσις, εως, ἡ, conversio in serum.
Διὸς, *Jovis*, gen. sing. a Ζεὺς, *Jupiter*.
Δῖος, δῖα, δῖον, a Jove oriundus; (2) divus; (3) excellens, nobilis, generosus. A Ζεὺς, *gen.* Διός.
Διόσδοτος, ου, ὁ ϗ ἡ, a Jove datus. Ex *gen.* Διὸς et δίδωμι, *do*.
Διοσημεία, vel διοσημία, ας, ἡ, signum a Jove datum; (2) prodigiosa tempestas; (3) prodigium, ostentum. Ex Διὸς et σημεῖον.
Διόσκοροι, ων, οἱ, Jovis filii, Castor et Pollux; (2) reges. Ex Ζεὺς, Διὸς, et κόρος.
Διόσκουροι, ων, οἱ, idem; (2) apostemata sub auribus emergentia (παρωτίδες) in gravi morbo salutem indicantia.
Διόσμος, ου, ὁ, vis illa quæ odorum sensum ad odoratum transmittit. Ab ὀσμή.
Διόσπυρα, et Διόσπυρον, genus cerasi, *Theophrast. Hist. Plant.* 3, 13. Est etiam Diospyron alio nomine lithospermon dicta herba, *Plin.* 27, 74, 11. *Angl.* STONECROP.
Διόστεος, ου, ὁ ϗ ἡ, gemino constans osse. Ex δὶς et ὀστέον, *os*.
Διοσφραίνω, odore (seu suavi seu fœdo) perfundo, imbuo, *unde* inquino fœdis sordibus
Διότι, *conjunct.* quoniam, quamobrem, quare.
Διοτρεφέεσσι, dat. pl. *Ion.* pro διοτρεφέσι, a διοτρεφής.
Διοτρεφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, a Jove nutritus, Jovis alumnus. Ex *gen.* Διὸς et τρέφω.
Διουρέω, ῶ, f. ήσω, per urinam excerno. Hinc
Διουρητικὸς, ἡ, ὸν, vim habens urinam ciendi.
Διοχέτευσις, ἡ, aquæ deductio. A
Διοχετεύω, f. εύσω, per canalem aquam deduco.
Διοχὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, epith. currus quo duo vehi possunt. Ex δὶς et ὄχος.
Διοχλέω, ῶ, f. ήσω, turbo, molestiam exhibeo.
Διοχλίζω, idem quod ὀχλίζω.
Διοχυρόω, ῶ, f. ώσω, munio, firmo.
Δίοψ, οπος, ὁ, dispensator, *Hes.* A διέπω, *al.* a διόπτομαι. Hinc
Διόψις, εως, ἡ, transpectus; (2) perspectio.
Δίπαις, δος, ὁ ϗ ἡ, duorum liberorum parens; (2) bis puer.
Διπάλαιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, duorum palmorum, bipalmis. Ex δὶς et παλαιστὴ, *palmus*.
Δίπαλτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui utrimque vibrari potest; (2) utrimque telum vibrans, bina tela tenens; (3) ambidexter. (2) πᾶς δὲ στρατὸς δίπαλτος ἄν με χειρὶ φονεύοι, *Soph. Aj.* 408. A δὶς et παλτός.
Διπάλτως, *adv.* utrimque vibrando telum; (2) ambabus manibus, totis viribus.
Δίπηχυς, εος, ὁ ϗ ἡ, bicubitalis.
Διπλάζω, f. άσω, geminus sum; (2) duplico. A διπλόος.
Δίπλαξ, ακος, ἡ, læna duplicata; (2) ὁ ϗ ἡ, duas habens crustas. Ab eod. vel etiam ex δὶς et πλὰξ, *crusta*.
Διπλασιάζω, f. άσω, duplico, gemino.
Διπλασιασμὸς, οῦ, ὁ, duplicatio; (2) figura grammatica qua litera geminatur.
Διπλάσιος, ία, ιον, duplo major; (2) duplex, geminus. A διπλόος. Hinc
Διπλασίων, ονος, ὁ ϗ ἡ, duplex.
Δίπλεθρον, ου, ὁ ϗ ἡ, spatium duorum jugerum; (2) duo jugera. Ex δὶς et πλέθρον.
Δίπλεθρος, ον, duo jugera æquans.
Διπληθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, duplicatus, bis plenus.
Διπληρὴς, ὲς, plenus, refertus, *Nic.*
Διπλόη, ῆς, ἡ, duplicitas; (2) fraus, versutia; (3) obscuritas. A διπλόος.
Διπλοειμάτος, ον, duplicato pallio utens.
Διπλοΐζω, duplico, *ap. Æsch.* (*si lectio sana*, *Eru.*) *Ag.* 844. *al.* διπλάζει.

Διπλοῒς, ΐδος, ἡ, læna duplicata; (2) toga Rom. quæ totum hominem ambit; (3) pallium; (4) chlamys. Ab eod.
ΔΙΠΛΟ'ΟΣ, οῦς· f. διπλόη, ῆ· n. διπλόον, οῦν, duplex, duplus; (2) versipellis, versutus; (3) magnus.
Διπλοσήμαντος, ου, ὁ ϗ ἡ, duas habens significationes. Ex διπλόος et σημαίνω.
Διπλόω, ῶ, f. ώσω, duplico. Διπλώσατε αὐτῇ διπλᾶ κατὰ τὰ ἔργα, *Apoc.* 18, 6.
Δίπλωμα, ατος, τὸ, diploma, literæ principum, vulgo *patentes*; (2) vas duplex.
Δίπλωσις, ἡ, duplicatio. A διπλόω.
Δίπνοος, ον, duo spiracula habens. A πνέω.
Διποδία, ἡ, genus saltationis Laconicæ; (2) dimensio versuum per duos pedes, v. gr. qui Hexameter vulgo dicitur, κατὰ διποδίαν est trimeter, ut et senarius Iambicus.
Διποδισμὸς, οῦ, ὁ, idem.
Διποδιάζω, f. άξω, salto per διποδίαν.
Διποδιαῖος, αία, αῖον, bipedalis, bipedaneus.
Διπόδης, εος, ὁ ϗ ἡ, idem. A δίπους!
Διπόλιτης, ου, ὁ, gemina urbe utens, *Man.*
Δίπολος, ου, ὁ ϗ ἡ, bis versus seu aratus. Ex δὶς et πολέω, *verso*.
Δίπορος, ου, ὁ ϗ ἡ, duas vias seu duos meatus habens. Ex δὶς et πόρος, *meatus*.
Διπόταμος, ον, duo flumina habens, qui a duobus fluminibus alluitur. Διπόταμον ἵνα πόλιν μόλω, *Eurip. Suppl.* 621.
Δίπους, οδος, ὁ ϗ ἡ, bipes.
Διπρόσωπος, ου, ὁ ϗ ἡ, biceps, bifrons, anceps.
Δίπρυμνος, ου, ὁ ϗ ἡ, duplicem puppim habens. Ex δὶς et πρύμνα, *puppis*.
Δίπρωρος, ου, ὁ ϗ ἡ, duplicem proram habens.
Δίπτερος, ου, ὁ ϗ ἡ, bipennis, binas alas habens. Ex δὶς et πτερὸν, *ala*.
Διπτέρυξ, υγος, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.
Δίπτυξ, υχος, ὁ ϗ ἡ, duplex. Ex δὶς et πτύσσω, *plico*.
Δίπτυχα, *adv.* dupliciter. A
Δίπτυχος, ου, ὁ ϗ ἡ, duplex, geminus, duo. Hinc δίπτυχον δελτίον, pugillaris duplicatus. Χεῖρας διπτύχους ἀνιέναι, *Eurip. Andr.* 578. Διπτύχα φάσγανα, *Id. Or.* 1303. A δίπτυξ.
Δίπυλος, duas portas habens. A πύλη.
Διπύρηνον, ου, τὸ, instrumentum chirurgicum, specillum, duo capita habens, aversa parte et in summa cuspide, velut nucleos. A
Διπύρηνος, ου, ὁ ϗ ἡ, duos nucleos habens; (2) qui interiore ligno geminus est. Ex δὶς et πυρὴν, *nucleus*.
Διπυρίτης, ὁ, bis coctus, epith. panis.
Δίπυρος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem. Ex δὶς et πῦρ.
ΔΙΡΚΑΙ'Α, ας, ἡ, herba quædam.
Δίῤῥαβδος, ον, duabus lineis descriptus, notatus.
Δίῤῥυθμος, ον, duos rhythmos habens.
Διῤῥυμὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, duos temones habens.
ΔΙ'Σ, *adv.* bis, quod in compositis sequente vocali vel diphthongo σ fere retinet, sequente consona vero plerumque amittit, v. gr. δίπους, bipes. Sed dicitur tamen etiam δίσεφθος pro δίεφθος, et δισθανὴς pro διθανης.
Δὶς, Διὸς, ὁ, Jupiter, sed in usu est Ζεύς.
Δισαλία, ας, ἡ, impuritas, pro δυσαλία.
Δισάρπαγος, ον, bis raptus, *Lycurg.*
Δισεγγόνη, ης, ἡ, atneptis. A
Δισέγγονος, ου, ὁ ϗ ἡ, atnepos.
Δίσεκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, bissextus.
Δισεξάδελφος, consobrinus, patruelis.
Δίσευνος, ου, ὁ, qui duas habet uxores. Ex δὶς et εὐνὴ, *cubile*.
Δίσεφθος, ου, ὁ ϗ ἡ, bis coctus, recoctus.
Δίσημος, ον, duplicem significationem habens.
Δισθανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, bis moriens. Ex δὶς et θνήσκω, *morior*.
Δισκεὺς, έως, ὁ, cometa quidam. A δίσκος.
Δισκεύω, f. εύσω, disco ludo, discum jacio.
Δισκέω, ῶ, f. ήσω, idem et ab eod.
Δίσκημα, τὸ, quod jaculamur, projicimus, ut δίσκον.
Δίσκηπτρος, ον, duo sceptra tenens.
Δίσκιος, ον, perumbrosus. A σκία.
Δισκήσαις, a. 1. part. act. *Æol.* pro δισκήσας, a δισκέω.
Δισκοβολία, ας, ἡ, disci jactus. A

Δισκοβόλος, ου, ὁ, disci jaculator. Ex βάλλω.
ΔΙ'ΣΚΟΣ, ου, ὁ, discus, orbis proprie saxeus, quem exercendi corporis causa jacere solebant olim; (2) orbis solis; (3) vas in quo cibaria apponuntur, patina; (4) speculum.
Δίσκουρα, terminus qui disci jactu petitur. Ex δίσκος, et Ionico οὖρος, pro ὅρος, *terminus*.
Δισκοφόρος, ον, discum ferens.
Δισμύριοι, ίαι, ια, viginti millia; reperitur et δισμύριος, α, ον.
Δίσπαππος, ου, ὁ, atavus.
Δισπιθαμαῖος, αία, αῖον, idem quod
Δισπίθαμος, ου, ὁ ϗ ἡ, duas spithamas; (2) duos dodrantes altitudine æquans. Ex δὶς et σπιθαμή.
Δισπόνδειος, ου, ὁ, duplex spondeus.
Δισσάκις, et δισσάκι, *adv.* bis. A δισσός.
Δισσάρχης, ου, ὁ ϗ ἡ, princeps vel rex geminus. Τούς τε δισσάρχας ὀλέσσας βασιλεῖς, *Soph. Aj.* 389. Ex δὶς et ἄρχω.
Δισσεύω, f. εύσω, duplex sum. A δισσός.
Δισσολογέω, vel διττολογέω, ῶ, f. ήσω, geminato verbo loquor; (2) bis dico; (3) duobus modis effero. Ex δισσὸς et λέγω.
Δισσολόγιστος, ον, quod duobus modis pronunciatur, scribitur.
Δισσολόγος, ον, gemino sermone utens, *Man.*
Δισσὸς, vel διττὸς, ἡ, ὸν, duplex, geminus; (2) ambiguus; (2) φάσματα δισσῶν ὀνείρων, *Soph. El.* 644. Διττούς τινας καὶ ἀμφιβόλους καὶ λοξοὺς χρησμοὺς συγγράφων, *Lucian. in Alexandro.* A δίς.
Διστυλλαβία, ἡ, duæ syllabæ.
Δισσύλλαβος, ου, ὁ ϗ ἡ, duabus constans syllabis.
Δισσυλλαβῶς, *adv.* per duas syllabas.
Δισσυμφωνέω, ῶ, f. ήσω, duabus consonantibus efferri. A
Δισσύμφωνος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui duarum est consonantium.
Δισσῶς, *adv.* dupliciter. Δισσῶς αὐτῶ, iterum dico, *Eurip. Phœn.* 1347.
Διστάγμὸς, οῦ, ὁ, dubitatio. A διστάζω.
Διστάδιος, ον, duo stadia æquans.
ΔΙΣΤΑ'ΖΩ, f. άσω, dubito, ambigo. Ὀλιγόπιστε, εἰς τί ἐδίστασας, *Matt.* 14, 31.
Διστακτικὸς, ἡ, ὸν, dubitativus.
Διστάσιος, ον, bilibris; (2) duplum ponderans.
Δίστασις, εως, ἡ, dubitatio. A διστάζω.
Διστατικὸς, ἡ, ὸν, dubitativus. Ab eod.
Διστaφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, bis sepultus. Ex δὶς et θάπτω, *sepelio*.
Διστεγία, ίας, ἡ, duplex tectum, vel domicilium duobus tectis seu contignationibus, duabus instructum. A
Δίστεγος, ου, ὁ ϗ ἡ, duas contignationes habens. Ex δὶς et στέγη.
Δίστιχος, ου, ὁ ϗ ἡ, duos ordines habens; (2) ex duobus versibus constans.
Διστοιχία, ας, ἡ, duplex ordo, bini ordines. A
Δίστοιχος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod δίστιχος.
Δίστοκος, ου, ἡ, quæ bis peperit. A τίκτω.
Δίστολος, ον, geminus. Τὰς διστόλους ἀδελφὰς, *Soph. Œd. Col.* 1055.
Διστομέω, bilinguis sum. A
Δίστομος, ου, ὁ ϗ ἡ, geminum os habens; (2) anceps, acutus; (3) duo habens ostia.
Δισυλλαβία, ἡ, duæ syllabæ.
Δισύλλαβος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod δισσύλλαβος.
Δισυλλάβως, *adv.* per duas syllabas.
Δισχιδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, bifidus. Ex δὶς et σχίζω.
Δισχίλιοι, ίαι, ια, bis mille, duo millia.
Δίσχωλος, ου, ὁ ϗ ἡ, utroque claudicans pede.
Δισώματος, ου, ὁ ϗ ἡ, bicorpor. A σῶμα.
Δίσωμος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem.
Διτάλαντος, duo talenta ponderans.
Διτοκέω, ῶ, fut. ήσω, bis pario; (2) gemellos pario. A
Δίτοκος, ου, ἡ, quæ bis peperit. A τίκτω.
Διτονίζω, duobus diversis tonis utor in pronunciando.
Διτταχῶς, *adv.* dupliciter. A διττός.
Διττογλωττία, ας, ἡ, duplex lingua, duarum diversarum linguarum usurpatio. A
Διττόγλωττος, ου, ὁ ϗ ἡ, bilinguis, duplicis linguæ. A διττὸς et γλῶττα, *lingua*.

Διττο-

διοτι, ἐπεὶ ὅτι (1) why? (2) on which account; 3) that. λεγω διοτι, I say that.

Διττογονέω, ῶ, bis pario, seu bina pario. Ex διττὸς et γέγονα, quod est a γείνομαι.

Διττολογέω, ῶ, idem quod δισσολογέω.

Διττὸς, ὴ, ὸν, duplex, *Attice* pro δισσός.

Δίτυλος, ον, duplicem gibbum habens; epith. camelorum quorumdam. E δὶς et τύλος, *callum.*

Διυγιαίνω, sanitatem consequor, salvus maneo. Οὔτε γὰρ Ξενοκράτης μᾶλλον διυγίαινε Φωκίωνος, ὅτε Δρυπτεὺς Θείφρασος, *Plutar.* 135. Οὐ γὰρ ἔτι ῥᾴδιον εἶναι διυγιᾶναι τὴν ὑπάρχουσαν φιλίαν, salvam manere, *Jamblich. in Vita Pythag.* 102.

Διυγραίνω, madefacio, humecto. A

Δίυγρος, ου, ὁ ἡ, humidus; (2) uliginosus; (3) mollis, infirmus.

Διυλάζομαι, f. άσομαι, in materiam abeo.

Διυλίζω, f. ίσω, defæco, per colum transfundo. Οἱ διυλίζοντες τὸν κώνωπα, *Matt.* 23, 24.

Διύλισις, εως, ἡ, defæcatio, percolatio; (2) perfusio, baptismus. A præc.

Διυλισμὸς, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

Διυλιστὴς, ῆρος, ὁ, colum. Ab eod.

Διυπνίζω, f. ίσω, expergefacio, e somno excito. Ex διὰ et ὕπνος.

Διυφαίνω, intertexo, pertexo.

Διφαλαγγάρχης, ου, ὁ, præfectus duarum phalangum.

Διφαλάγγαρχος, ου, ὁ, idem:

Διφαλαγγαρχία, ας, ἡ, præfectura qua quis duabus phalangibus præest.

Διφαλαγγία, ας, ἡ, duplicata phalanx; (2) duæ phalanges. Ex δὶς et φάλαγξ.

Διφασία, ας, ἡ, duobus modis dictum, sermo duplex et secum non conveniens. A

Διφάσιος, ία, ιον, qui duobus modis dicitur, bifarius; (2) duplex, geminus. Ex δὶς et φάσις, a φάω, *dico, aio.*

Δίφατος, ου, ὁ ἡ, qui duobus modis dicitur.

ΔΙΦΑ'Ω, ῶ, quæro, vestigo. Τὴν διφῶσα καλιὴν, *Hesiod. Op.* 372. Hinc

Διφήτωρ, ορος, ὁ, quæsitor, investigator.

ΔΙΦΘΕ'ΡΑ, ας, ἡ, pellis Amaltheæ capræ, in qua res humanas scribere dicitur Jupiter; exuvium; (2) quicquid e pellibus fit, ut vestis coriacea; membrana, in qua scribitur.

Διφθερίας, ου, ὁ, qui gestat διφθέραν.

Διφθέριον, ου, τὸ, ulcus quoddam.

Διφθερίτης, ου, ὁ, idem quod διφθερίας. Hinc

Διφθερῖτις, ιδος, ἡ, femina quæ vestem coriaceam gestat.

Διφθεροπώλης, ου, ὁ, qui pellibus negotiatur.

Διφθερόω, ῶ, fut. ώσω, pelle, corio intego. A διφθέρα.

Διφθογγίζω, per diphthongum scribo aut pronuncio.

Διφθογγογραφέω, per diphthongum scribo.

Δίφθογγος, ου, ὁ ἡ, duplicem sonum habens; (2) ἡ, duæ vocales in unum sonum conflatæ, diphthongus. Ex δὶς et φθέγγος.

Διφορέω, ῶ, f. ήσω, bis fructum fero.

Διφόρησις, ἡ, differentia, discrimen. A præc.

Δίφορος, ου, ὁ ἡ, bis anno eodem fructum ferens. Ex δὶς et φέρω, *fero.*

Δίφραξ, ακος, ἡ, sella. Μαλακᾶς ἀπὸ δίφρακος ἕδραμε τήνα, *Theocr.* 14, 40. A δίφρος.

Διφρὰς, άδος, ἡ, idem et ab eod.

Διφρεία, ας, ἡ, aurigatio, currus agitatio:

Διφρελάτειρα, ἡ, currus agitatrix.

Διφρευτὴς, οῦ, ὁ, auriga, rector plaustri. Τὸν διφρευτὴν Ἥλιον προσεννέπω, *Soph. Aj.* 857. A

Διφρεύω, f. εύσω, curru aut bigis vehor; (2) aurigor, moderor currum. (1) κυανέαις ἵπποις διφρεύων ἅλιον πέλαγος, *Eurip. Andr.* 1012. A δίφρος.

Διφρηλασία, ας, ἡ, currus agitatio, aurigatio. Ex δίφρος et ἐλαύνω, *agito.*

Διφρηλατέω, currum ago, rego. Ὦ τὸν αἰπὺν οὐρανὸν διφρηλατῶν, *Soph. Aj.* 845. Ἵπποις γὰρ ἃς ἔθρεψα καδιφρηλατῶν, *Eurip. Rhes.* 781.

Διφρηλάτης, ου, ὁ, currus agitator, auriga.

Διφρηφόρος, ου, ὁ ἡ, qui sella aliquem gestat. Ex δίφρος et φέρω.

Διφρίσκος, ου, ὁ, sellæ curulis auriga. Dim.

Δίφροντις, ὁ ἡ, animi dubius.

Διφροπηγία, ας, ἡ, vehiculorum fabrica, sellarum fabricatio. Ex δίφρος et πήγνυμι.

ΔΙ'ΦΡΟΣ, ου, ὁ, locus in curru in quo parabates et auriga sedebant; (2) bigæ; (3) sella. (f. pro δίφορος. A δὶς et φέρω.)

Διφρουλκέω, ῶ, f. ήσω, currum traho. Ἄντυγα διφρουλκεῖ, *Epigr.* Ex δίφρος et ἕλκω.

Διφρουργία, ας, ἡ, bigarum seu sellarum fabricatio. Ex δίφρος et ἔργον, *opus.*

Διφροφορέομαι, curru vehor; (2) sella gestor, sedeo. Ἐμπεσόντες δὲ οἱ ἱππέες τῶν Περσέων τοὺς διφροφορευμένους .... ἔκτεινον, *Herodot.* 3, 146.

Διφροφορέω, ῶ, f. ήσω, curru veho. A

Διφροφόρος, ου, ὁ ἡ, qui sella aliquem gestat.

Διφρυγὴς, έος, ὁ ἡ, bis tostus, qui bis torretur. Ex δὶς et φρύγω, *torreo.*

Διφυὴς, έος, ὁ ἡ, qui duas habet naturas; (2) bipartitus, geminus; bicorpor. Διφυῆ τ' ἄμικτον, *Soph. Trach.* 1095. Ex δὶς et φυή.

Διφυΐα, ας, ἡ, bifida partitio. A præc.

Δίφυλλος, ου, ὁ ἡ, bina folia habens, bifolius. Ex δὶς et φύλλον.

Δίφωνος, ου, ὁ ἡ, duplicem habens vocem; (2) duplici voce loquens, bilinguis. A φωνή.

Διφῶσα, part. *contr.* pro διφάουσα, a διφάω.

Δίχα, *adv.* bifariam, dupliciter, divisim; (2) sine, absque, seorsim. (2) δίχα παντὸς, ab omni conspectu segregatus, *Soph. Œd. Col.* 1732. Ἐκ πάντων δίχα, *Id. Antig.* 164. A δίς. Hinc

Διχάζω, f. άσω, in duo divido, separo; (2) dissidium injicio. Ἦλθον γὰρ διχάσαι ἄνθρωπον κατὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, *Matt.* 10, 35.

Διχαίω, idem.

Διχὰς, άδος, ἡ, dimidia pars. A δίχα.

Διχασμὸς, οῦ, ὁ, divisio. A διχάζω.

Διχαστὴρ, ῆρος, ὁ, unus dentium quatuor anteriorum. A διχάζω, quoniam dentes isti cibum dividunt.

Διχάω, idem quod διχάζω, *Ern.*

Διχῇ, *adv.* divisim, bifariam.

Διχηλεύω, f. εύσω, ungulam bisulcam habeo:

Διχηλέω, ῶ, f. ήσω, idem. A

Δίχηλος, ου, ὁ ἡ, in duas chelas fissus; (2) ungulam habens bisulcam; (3) bisulcus, bifidus. Ex δὶς et χηλή.

Διχθὰ, dupliciter, bifariam. A δίχα.

Διχθάδιος, ία, ιον, duplex. A

Διχθὰς, άδος, ἡ, duplex. A διχθά.

Διχίτων, ὁ ἡ, duabus tectus tunicis.

Διχόβουλος, ου, ὁ ἡ, discors, dissentiens. Ex δίχα et βουλὴ, *voluntas.*

Διχογνωμέω, ῶ, f. ήσω, dissentio animo, duplici sententia distrahor:

Διχογνωμονέω, ῶ, f. ήσω, idem. A

Διχογνώμων, ονος, ὁ ἡ, ancipiti tractus sententia; (2) cujus sententia dissidet a sententia alterius. Ex δίχα et γνώμη.

Δίχοθεν, *adv.* a duabus partibus. A δίχα.

Διχόθυμος, ου, ὁ ἡ, dubius animi.

Διχοίνικον, ου, τὸ, mensura continens duas chœnicas. A

Διχοίνικος, ου, ὁ ἡ, duas capiens chœnicas. Ex δὶς et χοῖνιξ, *chœnix.*

Διχόλωτος, ου, ὁ ἡ, duplicis iræ.

Διχόμην, ηνος, ὁ ἡ, in duas partes mensem secans. Ex δίχα et μήν. Hinc

Διχομηνία, ας, ἡ, dimidia mensis pars; (2) plenilunium:

Διχομηνιαία, ας, ἡ, sc. ἡμέρα, dies qui mensem in duas partes æquales dividit; (2) quæ decimo quinto die mensis aliquid facit.

Διχόμηνις, ιδος, ἡ, luna plena et soli adversa; (2) medius mensis, Idus. Ab eod.

Διχόμηνος, ου, ὁ, idem quod διχόμην. Διχόμηνος σελήνη, plena luna, (passim apud Ptolem. in Magna Constructione.) Vide 10, 1, 239.

Διχόμητις, ιος, ὁ ἡ, duplicis consilii, anceps, dubius. Ex δίχα et μῆτις.

Διχόμυθος, ου, ὁ ἡ, qui ambigue loquitur; (2) ambiguus.

Διχονοέω, ῶ, f. ήσω, dissentio, dissideo.

Διχόνοια, ας, ἡ, duplex seu bifaria sententia mentis, dissensio; (2) incertitudo. (2) σὺν μὲν ὄκνῳ καὶ διχονοίᾳ τῆς Ἀντωνίου γνώμης, *App. Bell. Civ.* 5, 35.

Δίχορδος, ον, duabus chordis tentus. Δίχορδον εἶναί φησι τὴν πηκτίδα, *Athen.* 4.

Διχορία, ας, ἡ, divisio chori in duas partes, chorus in duas partes divisus. Hinc

Διχοριάζω, f. άσω, in duabus choreis cano.

Διχοῤῥαγὴς, έος, ὁ ἡ, duplicem rupturam habens, dupliciter ruptus, disruptus. Ὃς (κίων) πεσήματι στέγης διχοῤῥαγὴς ἔκειτο κρηπίδων ἔπι, *Eurip. Herc. Fur.* 1007. Ex δίχα et ῥήγνυμι, *rumpo.*

Διχοῤῥόπως, *adv.* cum inclinatione in duas partes, ambigue. Τὸ δ' εὖ κρατοίη, μὴ διχοῤῥόπως ἰδεῖν, *Æschyl. Agam.* 359, translatio sumpta a trutina. Ἐς αἱματηρὸν τεῦχος οὐ διχοῤῥόπως ψήφους ἔθεντο, *Id. ibid.* 824. Οὐ διχοῤῥόπως μάτην, *Id. ibid.* 1283.

Διχοστασία, ας, ἡ, dissensio, seditio, secessio. Ex δίχα et στάσις, *statio.*

Διχοστατέω, ῶ, f. ήσω, dissideo, dissentio, discordo; (2) dissensionem facio; (3) ambigo, dubito. Ὅταν γυνὴ πρὸς ἄνδρα μὴ διχοστατῇ, *Eur. Med.* 15. Ex δίχα et ἵστημι.

Διχοτομέω, ῶ, f. ήσω, in duas partes seco, disseco, separo; (2) concido. Διχοτομήσει αὐτὸν, *Matt.* 24, 51. Ἐν ταύταις δὴ τὸ παρόνομον καὶ ἔννομον ἑκάστην διχοτομεῖ τούτων, in his jam legum vel custodia, vel transgressio, singulas bifariam partiuntur, *Plat. Politic.* 302. Ex τέμνω.

Διχοτόμημα, ατος, τὸ, dimidia portio; (2) particula, frustum. A præc.

Διχοτομία, ἡ, divisio in duas partes. A

Διχότομος, ου, ὁ ἡ, dissectus, in duo divisus; (2) dimidiatus; (3) bifidus.

Διχοτόμος, in duo dividens.

Διχοφρονέω, dissideo, dissentio.

Διχοφροσύνη, ης, ἡ, discordia; (2) inimicitia; (3) seditio. A

Διχόφρων, ονος, ὁ ἡ, discors, dissentiens, qui mente est discordi; (2) versipellis. Ex δίχα et φρήν.

Διχόω, divido in duas partes. A δίχα.

Δίχροια, ας, ἡ, geminus color. A δίχροος.

Διχρονέω, ῶ, f. ήσω, sum duorum temporum, sum anceps, indifferens. A δίχρονος.

Διχρονοκατάληκτος, ου, ὁ ἡ, desinens in ancipitem vocalem.

Δίχρονος, ου, ὁ ἡ, qui duorum temporum est, anceps, indifferens, communis.

Δίχροος, *contr.* δίχρους, ου, ὁ ἡ, bicolor, qui gemini coloris est. Ex δὶς et χρόα.

Δίχρωμος, ου, ὁ ἡ, idem et ex iisd.

Διχῶς, *adv.* dupliciter. A δίχα.

ΔΙ'ΨΑ, ης, ἡ, sitis; (2) vehemens desiderium.

Διψῇ, *sitit.* Vide διψῆ.

Διψακὸς, οῦ, ὁ, morbus renum quem comitatur maxima sitis; (2) genus herbæ. *Angl.* TEASEL. A δίψα. Unde

Διψαλέος, έα, έον, sitibundus, siticulosus.

Διψὰς, άδος, ἡ, siticulosa, bibula, arida; (2) genus viperæ veneno celerius necantis, prester, causos, melanurus; (3) genus herbæ.

Διψάω, ῶ, f. ήσω, sitio; (2) cupio, desidero, appeto. Διψῆν ὑδάτων μάλιστα, *Herodot.* Πόλις ἐλευθερίας διψήσασα, *Plat.*

Διψῆ, *sitit*, 3. sing. præs. ind. act. *Dor.* pro διψᾷ, *contr.* ex διψάει, a verbo διψάω.

Διψηρὸς, ρὰ, ρὸν, siticulosus, aridus. Ab eod.

Διψήσῃ, 3. sing. a. 1. conj. act. verbi διψάω.

Δίψησις, ἡ, sitis.

Διψητικὸς, ὴ, ὸν, sitim provocans; (2) siticulosus, sitiens, sitibundus. A διψάω.

Δίψιος, ου, ὁ ἡ, siticulosus, aridus.

Δίψος, εος, τὸ, idem quod δίψα.

Διψυχέω, ῶ, f. ήσω, ambiguo et duplici sum animo:

Διψυχία, ας, ἡ, dubitatio, hæsitatio. A

Δίψυχος, ου, ὁ ἡ, animo duplex, qui mentem habet dubiam et inconstantem. Ex δὶς et ψυχὴ, *anima.*

Διψώδης, εος, ὁ ἡ, siticulosus, sitibundus. A δίψα, *sitis.*

Διψῶντες, pro διψάοντες, a διψάω.

ΔΙ'Ω, expello, abigo; (2) timeo: *med.* δίομαι, idem; (3) celeriter curro, fugio. Περὶ γὰρ δίε ποιμένι λαῶν, *Il.* 5, 566. Μή σε, ἢ ἐπιλό-

2 A

τερος,

πρὸς πρὸ ἰὼν, ἀγρόνδε δίωμαι βάλλων χερμαδίοισι, *Odyss.* 21, 370.

Διωβόλιον, ου, τὸ, duo oboli, genus nummi binos obolos valens.

Διώβολον, ου, τὸ, idem.

Δίωγμα, ατος, τὸ, id quod persequimur; (2) persecutio; (3) sacrum quoddam *apud Græcos*, a quo viri arcebantur. (2) μὴ .... Πηλεὺς μετέλθῃ παιδὸς διώγματι, *Eurip. Andr.* 993. Nescio an sit locus primæ explicationi. Exemplum quod affert Stephanus ex Xenophonte potest optime reddi *persecutio*. Sic se habet: Πολλαὶ δὲ τὰ διώγματα ἀπολιποῦσαι ἐπανέρχονται διὰ τὸ μισόθηρον, multæ (canes) ferarum odio, persequutione omissa recurrunt, *Xenoph. de Venat.* 3, 9. A διώκω.

Διωγμὸς, οῦ, ὁ, persecutio, exagitatio, vexatio.

Διώδευσεν, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi διοδεύω.

Διώδυνος, ον, acerbus, gravem dolorem adferens. Καὶ διώδυνος σπαραγμὸς αὐτοῦ πλευμόνων ἀνήψατο, *Soph. Trach.* 777. A διὰ et ὀδύνη.

Διωθέω, f. διώσω, vel διωθήσω, dispello, protrudo, submoveo; (2) diluo, refello; (3) intrudo per, trajicio impellendo; (4) detrudo, deturbo; (5) ejicio, propulso; (6) *med.* elabor, effugio; (7) detrecto, recuso. Ταῦτα πάντα διεωθοῦντο, *Dem.* Διωσάμενος τὴν ἀρχὴν, τὸν ὄχλον, *Plut.*

Διωθίζω, f. ίσω, idem. Hinc

Διωθισμὸς, οῦ, ὁ, impulsio; (2) propulsio.

Διωκάθω, *Att.* idem quod διώκω.

Διωκέμεν, *Ion.* pro διώκειν, a διώκω.

Διώκεν, *Dor.* pro διώκειν.

Διωκτέος, έα, έον, persequendus. Ab eod.

Διώκτης, ου, ὁ, persecutor. Ab eod.

Διωκτὸς, ὴ, ὸν, quem persequi debemus; (2) quem consectari oportet, expetendus.

Διώκτρια, ας, ἡ, persecutrix, venatrix.

Διωκτὺς, ύος, ἡ, persecutio. A

ΔΙΩ´ΚΩ, f. ξω, et ξομαι, expello, abigo, transadigo; (2) in exsilium mitto; (3) persequor, insequor; (4) adsequi conor, consector, adfecto, expeto; (5) persequor judicio, accuso, reum ago; (6) persequor oratione, describo; (7) pervado, permeo. Διώξομαί σε δειλίας, reum agam, *Aristoph. Eq.* 367. Φροῦδοι διώκοντές σε ναυτικῷ στόλῳ, discesserunt ut persequerentur, *Soph. Phil.* 562. Οὐδὲ ταπεινῶς διώκει τὸν ἑαυτοῦ βίον, *Isocr.*

Διωλένιος, ία, ον, ulnas expansas habens, vel ulnis amplexus. A διὰ et ὠλένη.

ΔΙΩΛΥ´ΓΙΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, magnus; (2) vehemens; (3) late se extendens. (3) ῥίζα διωλυγίης ἀναπίπταται ἠπείροιο, *Apoll. Rhod.* 4, 1258.

Διωμοσία, ας, ἡ, dejeratio; (2) jusjurandum de calumnia. A διόμνυμι.

Διώμοτος, juratus; διώμοτοι, jurati fidem suam obligant, *Soph. Phil.* 593. Vide quoque *Suidam* in voc. Unde nescio quare in edit. anni 1766 hæc vox reddita sit *perjurus*.

Διωνομασμένος, perf. part. pass. v. διονομάζω.

Διωνυμία, ας, ἡ, duplex nomen. A

Διώνυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, binominis, duo habens nomina; (2) celebris, pervulgatus. (2) κτίσαν δὲ διώνυμοι θεαὶ ἐκτίσαντο, *Eurip. Phœn.* 688. Διώνυμος ἐγίνετο ὁ Γράκχος, *Appian. de Rebus Hisp.* 43. Illud a δὶς, et hoc a διὰ et ὄνομα.

Διώνυσος, idem qui Διόνυσος.

Διωξάτω, 3. sing. a. 1. imperat. act. v. διώκω.

Διωξικέλευθος, ον, cursor, festinans.

Διώξιππος, ου, ὁ, equorum agitator. Ἄρεος δ' αἱματόεντα διωξίπποιο λάφυρα, *Leonidas in Anth.* Ex διώκω et ἵππος, *equus*.

Δίωξις, εως, ἡ, persecutio; (2) peroratio, permeatio; (3) perpulsio, *Ern.* A διώκω.

Διώξωσι, 3. pl. a. 1. conj. act. verbi διώκω.

Διωρία, dilatio; (2) intervallum. Ab ὅρος.

Διώρισα, a. 1. ind. act. verbi διορίζω. Unde

Διωρισμένως, *adv.* definite, distincte; (2) seorsim, particulatim.

Διώροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, duplex tectum habens.

Διωρυγὴ, ῆς, ἡ, fossa. A διορύσσω. Unde

Διώρυγμα, ατος, τὸ, fossa per aliquem locum ducta. Διώρυχα βαθέην ὀρύσσειν, *Herodot.* 1, 75.

Διωρυκτὴς, οῦ, ὁ, qui parietes perfodit.

Διῶρυξ, υχος, vel υγος, ὁ, fossa; (2) cuniculus.

Διωρύσσω, perfodio. Vide διορύσσω. Hinc

Διωρυχὴ, ῆς, ἡ, idem quod διῶρυξ.

Διωσάμενος, a. 1. part. med. verbi διωθέω.

Δίωσις, εως, ἡ, protrusio, propulsio; (2) dilatatio cum pulsu. A διωθέω.

Διωσμὸς, οῦ, ὁ, idem. Διωσμὸς χειρῶν, *Aret.* Ab eod.

Διωστὴρ, ῆρος, ὁ, instrumentum chirurgicum quo aliquid ex vulnere detruditur; (2) vectis. Ab eod.

Διώτη, ης, ἡ, diota, genus vasis duas habentis ansas. A

Δίωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, duas habens aures; (2) duas habens ansas. Ex δὶς et οὖς, ὠτός.

Δμαθεν, 3. pl. a. 1. ind. pass. *Dor.* et *Bœot.* pro ἐδμήθησαν, a δμάω.

Δμηθεῖσα, *domita*, a. 1. part. pass. f. g.

Δμηθήτω, *dometur*, 3. sing. a. 1. imperat. pass.

Δμῆσις, εως, ἡ, subactio, domitio; (2) ipse domandi actus. A δαμάω.

Δμήτειρα, ας, ἡ, domitrix. A

Δμητὴρ, ῆρος, ὁ, domitor. A δαμάω.

Δμητὸς, ὴ, ὸν, domitus. Ab eod.

Δμήτρα, *per Sync.* pro δμήτειρα, *Hes.*

Δμωὴ, ῆς, ἡ, serva, ancilla. A δμώς.

Δμωὶς, ΐδος, ἡ, idem et ab eod.

Δμώϊος, ον, servilis, *Ep.*

Δμωὸς, οῦ, ὁ, servus. A δμάω.

Δμὼς, ωὸς, ὁ, idem et ab eod.

Δμῶσιν, *servis*, dat. plur. cum ν ἐφελκ.

ΔΝΟΠΑΛΙ´ΖΩ, f. ίσω, agito et percutio, vel excutio manibus; (2) induo. Ἀνὴρ δ' ἄνδρ' ἐδνοπάλιζεν, *Il.* 4, 472.

Δνόφεος, έα, εον, caliginosus, ater. A δνόφος.

Δνοφερῇσι, dat. pl. f. g. *Ion.* pro δνοφεραῖς. A

Δνοφερὸς, ρὰ, ρὸν, idem et ab eod.

Δνοφόεις, εσσα, εν, idem quod γνόφεος, *Steph.*

ΔΝΟ´ΦΟΣ, ου, ὁ, tenebræ, caligo.

Δοάζω, ομαι, dubito, delibero; (2) post dubitationem tandem decerno. A δοιός.

Δόγμα, ατος, τὸ, edictum, decretum; (2) sententia, placitum, dogma; (3) ritus, ceremonia religiosa, *N. T.* A δοκέω. Hinc

Δογματίζω, f. ίσω, dogma aliquod introduco, dogmata trado; (2) ritus religiosos præscribo, *N. T.* (3) consulto; (4) censeo. Τί ὡς ζῶντες ἐν κόσμῳ δογματίζεσθε; *Col.* 2, 20.

Δογματικὸς, ὴ, ὸν, dogmaticus, qui certam rerum quarundam scientiam dari statuit; (2) ad præcipiendum vel docendum aptus.

Δογματιστὴς, οῦ, ὁ, qui dogmatis alicujus est auctor vel defensor. A δογματίζω.

Δογματοποιέω, ῶ, f. ήσω, decretum facio.

Δογματοποιΐα, ἡ, inventio placitorum philosophicorum. A præc.

Δόδρα, ἡ, *Lat.* potio, seu quoddam jusculum, *ap. Auson.*

Δοθεὶς, a. 1. part. pass. verbi δίδωμι.

Δοθείσης, *datæ*, gen. sing. ejusd. f. g.

Δοθῆναι, *datum esse*, a. 1. inf. pass.

ΔΟΘΙΗ´Ν, ῆνος, ὁ, furunculus, tumor in carnosis corporis partibus.

Δοθίων, ωνος, ὁ, idem.

Δοιὰ, *duo*, nom. pl. n. g. *Poet.* pro δύω.

Δοιάζω, f. άσω, dubito; (2) consulto, fluctuo. Ἑζομένη δ' ἔπειτα δοιάσσατο, animo fluctuabat, *Apoll. Rhod.* 3, 770.

Δοιδυκοφόβης, ου, ὁ, pistilli sonum timens.

Δοιδυκοποιὸς, ὁ, pistillorum fabricator, *Steph.*

ΔΟΙ´ΔΥΞ, υκος, ὁ, pistillum mortarii; (2) cochlear quo contusa eximuntur.

Δοῖεν, 3. pl. a. 2. opt. act. *Bœot.* et *Æol.* pro δοίησαν. A δίδωμι.

Δοιὴ, ῆς, ἡ, dubium, dubitatio. A δύο.

Δοίη, 3. sing. aor. 2. opt. verbi δίδωμι.

Δοιοὶ, *duo*, nom. pl. m. g. *Poet.* pro δύω.

Δοιὸς, ὰ, ὸν, geminus. Ab eod.

Δοιὼ, *duo*, nom. dual. m. g. *Poet.* pro δύο.

ΔΟΚΑ´ΖΩ, fut. άσω, observo, speculor, exspecto, arbitror. Ὡρᾶν πιπλύσθαι νιν ἐπὶ κράναισι δοκασεῖς, *Theoc.* 1, 150.

Δοκασεῖς, 2. sing. fut. 1. ind. act. *Dor.* pro δοκήσεις, a δοκέω.

Δοκεῖς, 2. sing. præs. ind. act. *contr.* pro δοκέεις.

Δοκεύω, observo, exspecto; (2) insidior. Βίη φύλακας δοκεύων, *Hesiod. Scut.* 480. A

ΔΟΚΕ´Ω, ῶ, f. ήσω, video; (2) censeo, existimo; (3) probo; (4) in aliqua existimatione sum, laudor, celebror, *unde* δοκοῦντες, *sunt* clari, &c. (5) hinc *impers.* δοκεῖ, videtur, placet, volo, ut πῶς δοκεῖς, τί δοκεῖς, πόσον δοκεῖς, sunt formulæ admirandi. *In pass.* δέδοκται, visum est, decretum est, placet. Δοκῶ μοι ἀδύνατος εἶναι, *Plat.* Κἂν ἐγὼ δοκῶ μοι κίνδυνον τοῦτον ὑπομεῖναι, *Xen.* Ἄριστος εἶναι δοκεῖ, *Luc.* Ὡς τότ' ἐδόκει, *Æsch.* Τίς ἀνὴρ πλέον τᾶς εὐδαιμονίας φέρει, ἢ τοσοῦτον ὅσον δοκεῖν, καὶ δόξαντ' ἀποκλῖναι; quis homo plus felicitatis obtinet, quam quantum opinione concipit? *Soph. Œd. Tyr.* 1189. (3) μάλιστα δ', ὅνπερ εἰκὸς, Ὕλλος, εἰ πατρὸς νέμοι τιν' ὥραν τοῦ καλῶς πράσσειν, δοκεῖν, quem par est ostendere, *Id. Trach.* 56.

Δόκημα, ατος, τὸ, idem quod δόκησις.

Δοκησιδέξιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sibi acutus et dexter videtur, qui se faustum et felicem existimat. Ex δοκέω et δεξιός.

Δόκησις, εως, ἡ, existimatio, opinio; (2) suspicio; (3) exspectatio. A δοκέω.

Δοκησισοφία, ας, ἡ, opinio quam qui falso de sua sapientia concipit. A

Δοκησίσοφος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sibi videtur sapiens esse quum non sit. Οὐδεὶς ἂν ἤδη τῶν θεατῶν τις λέγοι νεανίας δοκησίσοφος, *Aristoph. Pac.* 43. Ex δοκέω.

Δοκίδιον, ου, τὸ, trabecula, trabs parva. Dim. a δοκός.

Δοκιμάζω, f. άσω, exploro, probo, examino, experior; (2) approbo, in pretio habeo; (3) utile judico, consultum censeo: *it. simpliciter*, judico, censeo; et *in pass.* (1) tutelæ meæ permittor, togam virilem sumo; (2) de iis quorum vita et mores explorantur, an quis sit ad honores, quos petit, admittendus. Δοκίμαζε τοὺς φίλους ἐκ τῆς περὶ τὸν βίον ἀτυχίας, *Isocr.* Πρὸς ἀνθρώπων δοκιμάζεσθαι, *Plat.* A δόκιμος. Hinc

Δοκιμασία, ας, ἡ, probatio, exploratio; (2) *impr.* eorum qui honores petunt; (3) censura; (4) specimen, documentum; (5) delectus militum.

Δοκιμαστὴς, οῦ, ὁ, explorator, examinator, æstimator; (2) approbator. Ab eod.

Δοκιμαστὴρ, ῆρος, ὁ, idem; quæstor ærarii, *Polyb.*

Δοκιμαστικὸς, ὴ, ὸν, exploratorius.

Δοκιμὴ, ῆς, ἡ, experientia; (2) documentum.

Δοκίμιον, ου, τὸ, exploratio. A

Δόκιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, probus, probatus, acceptus. A δοκέω, (vel a δέχομαι, v. *Ern.*)

Δοκιμότης, ητος, ἡ, integritas. A præc.

Δοκίμως, *adv.* plane, vere.

Δοκὶς, ίδος, ἡ, trabecula; (2) trabs. A δοκός.

ΔΟΚΟ´Σ, οῦ, ὁ, trabs, tignum; (2) hasta, lancea.

Δοκὼ, όος, ἡ, opinio. A δοκέω.

Δόκωσις, εως, ἡ, contignatio. A δοκὸς, verbale.

Δολερὸς, ρὰ, ρὸν, dolosus. A δόλος.

Δολερῶς, *adv.* dolose, fraudulenter.

Δολεύομαι, fut. εύσομαι, fraudulenter ago. A δόλος. Hinc

Δολίαισι, dat. pl. f. g. *Ion.* pro δολίαις, a δόλιος.

Δολίζω, f. ίσω, adultero, corrumpo.

Δόλιος, ία, ιον, dolosus. Δολίαν καὶ μεγάλαν ἄταν, *Soph. Trach.* 849.

Δολιόπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, insidiator, insidioso pede incedens.

Δολιότης, ητος, ἡ, fraudulentia. A δόλιος.

Δολιόφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, fraudulentus, dolosus. Ex δόλιος et φρήν.

Δολιόω, ῶ, f. ώσω, dolo utor, decipio. Ταῖς γλώσσαις αὐτῶν ἐδολιοῦσαν, (pro ἐδολίουν, *Bœot.*) *Rom.* 3, 13. A δόλιος.

Δολίχαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, longas tibias seu fistulas habens. Ex δολιχὸς et αὐλός.

Δολιχαύχην, ενος, ὁ καὶ ἡ, longam cervicem habens. Διά σε τὰν κύκνου δολιχαύχενος γόνον, *Eurip. Iphig. in Aul.* 794. Ex δολιχὸς et αὐχὴν, *cervix*.

Δολιχεγχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, longam hastam habens. Ex δολιχὸς et ἔγχος, *hasta*.

Δολιχεύω, f. εύσω, dolichum, quod est curriculum

lum certum, curro, decurro; (2) cursito. Δολιχεύει τὸν τῆς φύσεως δρόμον, *Philo.* A δόλιχος.

Δολιχήπυς, ὁ ἡ ἡ, longos habens pedes, *Ath.*

Δολιχήρης, longus, procerus. Δολιχήρεες ἱσοὶ, *Oppian. Cyneget.* 1, 407.

Δολιχήπυς, ὁ ἡ ἡ, longos pedes habens.

Δολιχήρετμος, ϋ, ὁ ἡ ἡ, qui longis remis utitur. Ex δολιχὸς et ἐρετμὸς, *remus.*

Δολιχογραφία, ας, ἡ, scriptorum prolixitas.

Δολιχόδειρος, ϋ, ὁ ἡ ἡ, collum longum habens Ex δολιχὸς et δειρὴ, *collum.*

Δολιχοδρομέω, ῶ, f. ήσω, dolichum, *h. e.* cursum longissimum decurro. A

Δολιχοδρόμος, ϋ, ὁ ἡ ἡ, qui sexies stadium decurrit. Ex δολιχὸς et δρέμω, *curro.*

Δολιχόκαυλος, ϋ, ὁ ἡ ἡ, longum caulem habens; (2) longum hastile habens.

Δολιχόουρος, qu. dic. longam caudam habens; epith. versus cujus in fine syllaba redundat.

Δολιχόπυς, ὁ ἡ ἡ, idem quod δολιχήπυς.

ΔΟΛΙΧΟ'Σ, ἡ, ὸν, longus, prolixus; (2) multus.

Δόλιχος, ϋ, ὁ, curriculum duodecim vel quatuor et viginti stadiorum. A δολιχός.

Δολιχόσκιος, ϋ, ὁ ἡ ἡ, longam projiciens umbram; (2) longus.

Δολιχόατος, longis præditus auribus, *Oppian. Cyneget.* 3, 186.

Δολίως, *adv.* dolose.

Δολόδουπος, ὁ ἡ ἡ, callide strepens, dolosus, epith. Martis.

Δολόεις, όεσσα, όεν, dolosus; (2) dolose factus.

Δολοήτωρ, ορος, ὁ, dolosus, *Sibyll.*

Δολοκτασία, ἡ, cædes per insidias facta.

Δολομήδης, εος, ὁ ἡ ἡ, qui dolos meditatur, dolosus. Ex δόλος et μῆδος.

Δολομῆτα, voc. sing. a

Δολομήτης, ϋ, ὁ, vafer, dolosus. A μῆτις.

Δολόμητις, ιος, ὁ ἡ ἡ, idem.

Δολομήχανος, ϋ, ὁ ἡ ἡ, dolorum machinator. Ex δόλος et μηχανὴ, *machina.*

Δολόμυθος, ον, dolose loquens.

Δολοπεύω, f. εύσω, *Lex. Græc.* Fraudem meditor, insidior. A δόλοψ.

Δολοπλοκία, ας, ἡ, dolus. A

Δολοπλόκος, ϋ, ὁ ἡ ἡ, dolos nectens, versutus, dolosus. Ex δόλος et πλέκω, *necto.*

Δολοποιὸς, ὸν, idem.

Δολόπυς, οδος, ὁ ἡ ἡ, doloso pede gradiens.

Δολοῤῥαφέω, dolos suo, excogito. A

Δολοῤῥαφὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, ex dolis consutus, dolosus. Ex δόλος et ῥάπτω, *suo.*

Δολοῤῥαφία, ας, ἡ, vafrities. A præc.

ΔΟ'ΛΟΣ, ϋ, ὁ, dolus, fraus. (Ab ant. δέλω, inesco. Unde δέλεαρ et δελεάζειν, *Ern.*)

Δολῶντες, part. pro δολέοντες, a δολέω.

Δολοφονέω, ῶ, f. ήσω, dolo et ex insidiis occido. Ex δόλος et φόνος, *cædes.*

Δολοφονεύω, idem.

Δολοφόνησις, ἡ, idem quod

Δολοφονία, ας, ἡ, cædes dolo et ex insidiis patrata. Ex iisd.

Δολοφόνος, ϋ, ὁ, sicarius.

Δολοφραδὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, dolos animo agitans, astutus. Ex δόλος et φράζομαι, *cogito.*

Δολοφράδμων, ονος, ὁ ἡ ἡ, idem et ex iisd.

Δολοφρονέω, ῶ, f. ήσω, dolos, fraudes, cogito. Τοὔνεκα δὴ νῦν δεῦρο δολοφρονέουσα παρέστης; *Il.* 3, 405.

Δολοφροσύνη, ης, ἡ, doli meditatio, dolus, fraudes. A

Δολόφρων, ονος, ὁ ἡ ἡ, dolos meditans. Ex δόλος et φρὴν, *mens.*

Δόλοψ, οπος, ὁ, speculator, explorator, insidiator, *ap. Hes.* Quia Δόλοπες, Thessaliæ incolæ, fraudulenti.

Δολόω, ῶ, f. ώσω, dolose ago, decipio; (2) adultero, depravo. Οὐκ ἄρα δεύτερον δολώσεθα; *Soph. Phil.* 1276. A δόλος.

Δολωθεὶς, a. 1. part. pass.

Δόλωμα, ατος, τὸ, fraus.

Δόλων, ωνος, ὁ, sica, pugio in baculo ligneo occultus; (2) minimum velum in navi.

Δόλωσις, εως, ἡ, fraus, deceptio. A δολόω.

Δόμα, ατος, τὸ, donum. A δίδωμι.

Δομαῖος, αία, αῖον, ad structuram pertinens: οἱ δομαῖοι, fundamenta. Τῆς οἵ γε νέον βάλλοντο δομαίας, *Apoll. Rh d.* 1, 737.

Δομέω, ῶ, f. ήσω, ædifico. Ὁ δ' Ἀργυρήιππαν παρ' Αὐσονῖτιν φυλαμὸν δομήσεται, *Lycurg.* 593. A

Δομὴ, ῆς, ἡ, ædificium, structura; (2) murus; (3) corporis compages. (3) κήτεσσι δομὴν ἀτάλαντοι ἐΐσαι, cetis similes corpore visu, *Apoll. Rhod.* 3, 1395. Κόχλειοι δομὴν ἰνδάλλεται αἴης, similis est corpore cochleis terrestribus, *Nic. Ther.* 153. A δέμω, *exstruo.*

Δόμησις, εως, ἡ, idem. A δομέω.

Δομήτωρ, ορος, ὁ, architectus. Ab eod.

Δόμονδε, *adv.* domum versus. A

Δόμος, ϋ, ὁ, domus; (2) triclinium; (3) compages, ordo. (3) καὶ διὰ τριήκοντα δόμων πλίνθε, et per tricesimas laterum compages, *Herodot.* 1, 179. [Sed v. δομή.] A δέμω.

Δομοσφαλὴς, ὲς, domum labefactans. A σφάλλω.

Δονηθεῖσα, a. 1. part. pass. f. g. *Dor.* pro δονηθεῖσα, a δονέω.

Δονακεῖον, ϋ, τὸ, arundinetum. A δόναξ.

Δονακεὺς, έως, ὁ, arundinosus. Ab eod.

Δονακόεις, εσσα, εν, idem.

Δονακῆα, acc. sing. *Ion.* pro δονακέα, a δονακεύς.

Δονακοτρόφης, ὲς, idem quod δονακοτρόφος, *Nonn.*

Δονακοτρόφος, ϋ, ὁ ἡ ἡ, arundinifer. Ἀπ' Εὐρώτα δονακοτρόφου; *Eurip. Iphig. in Aul.* 179. Ex δόναξ et τρέφω, *alo.*

Δονακόχλοος, *contr.* δονακόχλους, ϋ, ὁ ἡ ἡ, arundinibus virens. Ex δόναξ et χλόα.

Δονακώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, arundinosus. A

ΔΟ'ΝΑΞ, ακος, ὁ, arundo concava et crassa; (2) sagitta; (3) calamus scriptorius; (4) calamus piscatorius; (5) fistula.

Δονεύω, f. εύσω, agito. A

ΔΟΝΕ'Ω, ῶ, f. ήσω, idem; (2) turbo; (3) lacesso. Ῥύμη τι ἡ πτεροῖσι ἡ ῥοιζήμασιν αἰθὴρ δονεῖται, *Aristoph. Av.* 1187. (Ab ant. δένω, δέννω.)

Δόνημα, ατος, τὸ, motus. A præc.

Δόνησις, εως, ἡ, agitatio. Ab eod.

Δόντες, nom. pl. a. 2. part. act. verbi δίδωμι.

Δόξα, ης, ἡ, sententia, opinio: hoc est id quod cognoscit quod in sensilibus est universale, et eorum quæ διανοίᾳ percipiuntur conclusiones, sed scit sine demonstratione; (2) fama, rumor; (3) gloria, laus; (4) exspectatio; (5) dignitas; (6) dogma, axioma; (7) suspicio. (1) δόξης γὰρ ἦμεν πρὸς θεῶν ἐσφαλμένοι, mente enim eramus a diis privati, *Eurip. Hippol.* 1414. (4) δόξης δ' ἐσφάλην εὐαγγέλε, spe beati nuntii frustratus sum, *Id. Med.* 1010. (7) κόμψευε νῦν τὴν δόξαν, *Soph. Antig.* 324. A δοκέω.

Δοξάζητε, 2. pl. præs. conj. act. verbi δοξάζω.

Δοξάζω, f. άσω, laudo, celebro; (2) existimo, opinor, suspicor, conjicio. Δοξάζειν τὸν Θεὸν τ' ἀληθῆ, κακῶς, φρενί. Δοξάζω περὶ ψυχῆς ὅτως, *Thuc.* Ἐδοξάσθη εἶναι σοφώτατος, *Herodot.* A δόξα. Unde

Δοξάριον, ϋ, τὸ, parva gloria, gloriola. Dim.

Δοξάσαι, a. 1. inf. act. verbi δοξάζω.

Δοξασθῶσι, 3. pl. a. 1. conj. pass.

Δοξασία, ας, ἡ, opinatio, opinio, conjectura.

Δόξασμα, ατος, τὸ, quod faciendum videtur.

Δοξαστὴς, ϋ, ὁ, opinator. Hinc

Δοξαστικὸς, ἡ, ὸν, vi opinandi præditus.

Δοξαστὸς, ἡ, ὸν, opinabilis. A δοξάζω.

Δόξητε, 2. pl. aor. 1. conj. act. verbi δοκέω.

Δοξοκαλία, ας, ἡ, opinio pulchritudinis suæ seu honestatis. Ex δόξα et καλὸς, *pulcher.*

Δοξοκομπέω, ῶ, f. ήσω, jactito et ostento me.

Δοξοκοπέω, ῶ, f. ήσω, de fama et gloria laboro, ambio.

Δοξοκοπία, ας, ἡ, ostentatio, jactantia; (2) auræ popularis captatio. Ex δόξα et κοπή.

Δοξολογέω, ῶ, p. ηκα, laudibus celebro.

Δοξολογία, ας, ἡ, collaudatio.

Δοξολόγος, ϋ, ὁ ἡ ἡ, collaudans.

Δοξομανὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, qui insano gloriæ amore tenetur. Ex δόξα et μαίνομαι.

Δοξομανία, ας, ἡ, insanus gloriæ amor.

Δοξοματαιόσοφοι, οἱ, philosophi, sic dicti ob inanem de sua sapientia opinionem, *Ath.*

Δοξομιμητὴς, ϋ, ὁ, imitator rei non certo cognitæ.

Δοξομιμητικὸς, ἡ, ὸν, imitans rem non satis cognitam, *Plat.*

Δοξοπαιδευτικὸς, ἡ, ὸν, scientiæ opinionem inspirans, tradens.

Δοξοποιΐα, ας, ἡ, inanis opinionis susceptio.

Δοξοσοφία, ας, ἡ, opinio sapientiæ suæ. A

Δοξόσοφος, ϋ, ὁ ἡ ἡ, qui se ipse sapientem credit.

Δοξῶσθαι, pro δεξιῶσθαι, a δεξιόω.

Δοξοφόρος, ον, gloria plenus, *Man.*

Δόξω, 1. sing. f. 1. ind. act. v. δοκέω pro δόκω.

Δοιὸς, ὰ, ὸν, duplex. Vide δοιός.

Δορὰ, ᾶς, ἡ, pellis detracta; (2) excoriatio. A δέρω, *excorio.*

Δορατιαῖος, αία, αῖον, hastæ magnitudinem æquans. A δόρυ, ατος, *hasta.*

Δορατίζομαι, f. ίσομαι, hastis pugno. Ab eod.

Δοράτιον, ϋ, τὸ, hastile, jaculum.

Δορατισμὸς, ϋ, ὁ, pugna quæ fit hastis. A δορατίζομαι.

Δορατογλύφος, ϋ, ὁ, e ligno structus; (2) qui hastilia radit et polit. A γλύφω.

Δορατοθήκη, ης, ἡ, locus in quo hastæ reponuntur. Ex δόρυ et θήκη.

Δορατομαχέω, hasta pugno.

Δορατοπαχὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, qui hastæ crassitudine est. Ex δόρυ et παχὺς, *crassus.*

Δορατοφόρος, ϋ, ὁ ἡ ἡ, hastatus, satelles. Ex δόρυ et φέρω, *fero.*

Δοριαλωσία, ας, ἡ, expugnatio, *App. Bell. Civ.* 4, 52.

Δοριάλωτος, ϋ, ὁ ἡ ἡ, hasta vel bello captus. Ex δόρυ et ἁλίσκω.

Δορίγαμβρος, ἡ, in bellum nupta (sc. a cujus nuptiis bellum natum est.) *Æsch. Ag.* 695.

Δοριθήρατος, ϋ, ὁ ἡ ἡ, hasta, *i. e.* bello, captus. Δοριθήρατος πρὸς Ἀχαιῶν, *Eurip. Hec.* 105. Ex θηράω.

Δορικμὴς, ῆτος, ὁ ἡ ἡ, hastatus, bellicosus, *Æsch. Ch.* 363. Ex κάμνω, *laboro.*

Δορίκτητος, ϋ, ὁ, bello captus. Ex κτάομαι, *adquiro.*

Δορίκτυπος, ϋ, ὁ ἡ ἡ, bellicosus.

Δορίληπτος, ϋ, ὁ ἡ ἡ, captus bello. Ex δόρυ et λαμβάνω, *capio.*

Δοριμανὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, hasta furens; (2) bellandi cupidissimus. (2) ὃκ ἄν ποθ' Ἑλλὰς δοριμανὴς ἀπώλλυτο, *Eurip. Suppl.* 485. Ex μαίνομαι.

Δορίμαργος, ον, bellicosus, insano ardore belli flagrans. Μή τι σε θυμοπληθὴς δορίμαργος ἄτα φερέτω, *Æsch. Sept. advers. Theb.* 688.

Δοριμήστωρ, ὁ, belli peritus, amans. Ἐνυαλίῳ δοριμήστορι, *Eurip. Androm.* 1016.

Δορίπαλτος, ον, hastam quatiens, hastatus. Χερὸς ἐκ δοριπάλτε, e manu hastam mittente, *vel potius legendum* χερὸς ἐν δοριπάλτε παμπρέπτοις ἕδραισι, cohors hastatorum ante regias ædes excubias agens, *Æsch. Agam.* 118.

Δοριπετὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, qui hasta cecidit. Ex δόρυ et πίπτω, *cado.*

Δοριπόνος, ϋ, ὁ ἡ ἡ, fortis, laboriosus in bello. Δοριπόνοις ἀσπίσι Ἀχαιῶν, *Eurip. Iphig. in Aul.* 771.

Δορὶς, ίδος, ἡ, culter quo utuntur coqui ad excoriandum. A δορὰ, *excoriatio.*

Δορίτμητος, ον, hasta transfixus, *Ern.* Εἰ γὰρ ὑπ' Ἰλίῳ πρός τινος Λυκίων δορίτμητος κατηναρίσθης, *Æschyl. Choeph.* 343.

Δορίτολμος, ϋ, ὁ ἡ ἡ, audax bello, strenuus.

Δορκάδειος, εία, ειον, e dorcade factus, seu e talo hinnuli.

Δορκαδίζω, dorcadum sive caprearum saltus imitor.

Δορκάδιον, ϋ, τὸ, damula, parva caprea. Dim.

Δορκαλίδες, ων, αἱ, flagella e corio caprearum confecta; (2) instrumentum quo sontes torquebantur. A

Δορκὰς, άδος, ἡ, caprea, dama, dorcas. A δόρξ.

Δόρκος, ϋ, ὁ, capreolus.

Δόρκων, ωνος, ὁ, idem; (2) cervus. A

ΔΟ'ΡΞ, κὸς, ἡ, caprea, capra silvestris, dama.

Δοροδόκος, ϋ, ὁ, lignum quod tectum domus sustinet,

sustinet, trabs, *Suid.* sed vox est corrupta, legendumque *cum Valesio* δορδόχος.

Δορὸς, ῦ, ὁ, uter, culeus, saccus e corio confectus. A δέρας, *pellis.*

Δορὸς, genit. pro δόρατος, (passim apud Poetas.) Vide in δόρυ.

Δορπέω, ῶ, f. ήσω, cœno. Ἵππους λυσάμενοι, δορπήσομεν ἐνθάδε πάντες, *Il.* 23, 11. A δόρπον.

Δόρπη, ης, ἡ, tempus vespertinum. Ab eod.

Δόρπηστος, ου, ὁ, hora cœnæ. Ab eod.

Δορπία, vel δορπεία, ας, ἡ, prima dies Apaturiorum, qua ad cœnam conveniebant qui ex eadem tribu erant. Ab eod.

Δόρπιστος, ου, ὁ, idem quod δόρπηστος.

ΔΟ΄ΡΠΟΝ, ου, τὸ, cœna; (2) pastus; (3) appetitus cœnandi.

Δόρπος, ου, ὁ, idem.

ΔΟ΄ΡΥ, *gen.* δόρατος, δορὸς, δουρὸς· *dat.* δορὶ et δουρὶ· hasta; hinc (2) sceptrum; (3) lignum, trabs; (4) navis; (5) res quævis tignis compacta; (6) *metaph.* pugna. (1) γεγὼς ἐκ δορὸς πολεμίου, natus e matre captiva, *Soph. Aj.* 1013. Ἐπὶ δόρυ, ad dextram (nam dextra hastam tenebant). Ἐκ δόρατος, a dextra. (2) Φίλιππον λαὸν εὐθύνων δορὶ, regens sceptro, *Eurip. Hec.* 9. Ἀνδρῶν συμμάχων κενὸν δόρυ ἔχων, sociis viduum sceptrum habens. Sed forte in hoc exemplo δόρυ debet accipi pro *nave*, Eurip. Or. 687. (3) ἐς' εἶσιν διὰ δουρὸς, qui penetrat lignum, *Il.* 13, 61. (4) ἐπ' Ἀργῴου δορὸς, Argoa in navi, *Eurip. Andr.* 794. (6) καὶ σφάγια πρὸ δορὸς καταβάλοις, ante pugnam, *Eurip. Or.* 1603. Ἐκ παίδων δορὸς ἀκροθίνιον, primitiæ puellarum bello captarum, *Id. Phan.* 288.

Δορυάλωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, bello captus, captivus.

Δορυβόλος, ον, hastam jaculans, epith. tormenti bellici. Μηχανήματα πολλὰ πρὸς πολιορκίας κατεσκεύασε, πετροβόλα τε καὶ δορυβόλα, *Joseph. Antiq.* 9. A βάλλω.

Δορυδρέπανον, ου, τὸ, falx præacuta infixa longurio, harpago.

Δορυθαρσὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, bellicosus.

Δορυκλυτὸς, ἡ, ὸν, bello inclytus.

ΔΟΡΥ΄ΚΝΙΟΝ, ου, τὸ, dorycnium, herba.

Δορύκρανος, ον, cuspidatus. Ἡ δορυκράνου λόγχης ἰσχὺς, *periphr.* hastæ, *Æschyl. Pers.* 147.

Δορύκτητος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod δορίκτητος.

Δορύληπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod δορίληπτος.

Δορύμαχος, ου, ὁ ϗ ἡ, bellator.

Δορυμήστωρ, ωρος, ὁ, peritus rei militaris.

Δορύξενος, ὁ ϗ ἡ, qui in bello captus atque dimissus est cum hospitii jure; ex hoste factus hospes; (2) qui mittitur legatus de redimendis captivis. Ὁ γὰρ μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων, amicus, *Soph. El.* 46. Κἀμοὶ δὲ πάντων φίλτατος δορυξένων, *Eurip. Med.* 688. conf. *Æschyl. Coeph.* 560. Ex δόρυ et ξένος, *hospes.*

Δορύξιον, ου, τὸ, locus ubi hastæ raduntur aut poliuntur, *Hes.* Ex δόρυ et ξέω.

Δορυξόος, ου, ὁ, et δορύξυς, hastarum artifex. Ex iisd.

Δορυπαγὴς, ὲς, ligno constructus. Δορυπαγεῖς δ' ἔχοντες κυανώπιδας νῆας, *Æschyl. Suppl.* 751. A πήγνυμι.

Δορυπετὴς, ὲς, hasta percussus. Πολλῶν νεκρῶν ποιοῦσα δορυπετῆ φόνον, *Eurip. Cycl.* 304.

Δορύπληκτος, ον, hasta interfectus.

Δορυπτοίητος, ου, ὁ ϗ ἡ, hasta perculsus. Ex δόρυ et πτοέω, *consterno.*

Δορύπυρος, ου, ὁ ϗ ἡ, igneam hastam habens.

Δορυσθενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, hasta potens. A σθένος.

Δορυσσόος, ου, ὁ ϗ ἡ, acer bello. A

Δορύσσω, f. ξω, vel δορύσω, hasta pugno. Δορύσσοντα στρατὸν Ἄργοθεν, hasta pugnaturum, *Eurip. Heracl.* 776. Δορυσσόντων μόχθων, *Soph. Aj.* 1188. A δόρυ.

Δορυστέφανος, ον, hasta coronatus, bellicosus, *Diog. L.*

Δορυτίνακτος, ον, hasta concussus, hastam quatiens. A τινάσσω.

Δορυτόμος, ον, lignum secans, findens.

Δορυφορέω, ῶ, f. ήσω, stipo, comitor ut satelles; (2) tueor, protego; (3) servio, ambio, veneror, colo. Ἐδορυφόρουν τὸν βασιλέα, *Herodot.* Τῇ τῶν πολιτῶν εὐνοίᾳ δορυφορούμενος, *Isocr.* Τὴν ἐκάςου σωτηρίαν τούτων δορυφορούντες, *Dem.*

Δορυφόρημα, ατος, τὸ, satellitium; (2) mutæ personæ in scena. Ἦν Περδίκκας εὐθὺς ἐν δυνάμει μεγίςῃ τὸν Ἀρριδαῖον ὥσπερ δορυφόρημα ἐφελκόμενος, *Plut. in Alex.* 77.

Δορυφόρησις, εως, ἡ, idem.

Δορυφορία, ας, ἡ, satellitium.

Δορυφορικὸς, ἡ, ὸν, ad satellites pertinens. A

Δορυφόρος, ου, ὁ, spiculator, satelles, hastatus.

Δὸς, et δίδε, 2. s. aor. 2. imper. act. v. δίδωμι.

Δόσαν, *dederunt*, 3. pl. aor. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔδοσαν.

Δόσεις, nom. pl. *contr.* pro δόσιες, a δόσις.

Δοσίδικος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui peccati dat pœnas. Ex δόσις et δίκη, *pœna.*

Δοσιληψία, ας, ἡ, aviditas largitionum.

Δοσίπυγος, ἡ, prostibulum.

Δόσις, εως, ἡ, donum, donatio. A δίδωμι.

Δόσκον, 1. sing. imperf. ind. act. *Poet.* pro ἐδίδων, a δίδωμι.

Δότε, *dederitis*, 2. pl. aor. 2. imperat. act.

Δότειρα, ας, ἡ, quæ dat. A

Δοτὴρ, ῆρος, ὁ, dator. A δίδωμι.

Δότης, ου, ὁ, idem et ab eod.

Δοτικὸς, ἡ, ὸν, ad dandum propensus.

Δοτὸς, ἡ, ὸν, qui dari potest; (2) datus.

Δότω, *dederit*, 3. sing. aor. 2. imperat. act. v. δίδωμι.

Δοῦ, 2. sing. a. 2. imperat. med. *Att.* pro δόο, et hoc *Ion.* pro δόσο.

Δουλαγωγέω, ῶ, in servitutem redigo. A

Δουλαγωγὸς, ου, ὁ ϗ ἡ, servorum ductor. Ex δοῦλος et ἄγω, *duco.*

Δουλαπατία, ας, ἡ, servorum seductio. Ex δοῦλος et ἀπατάω, *seduco.*

Δουλάριον, ου, τὸ, servulus. Dim. a δοῦλος.

Δουλεία, ας, ἡ, servitus. Ab eod.

Δουλεῖος, ου, ὁ ϗ ἡ, servilis. Ab eod.

Δούλευμα, ατος, τὸ, servitium, servitus; (2) servus; (2) γυναικὸς ὢν δούλευμα, *Soph. Antig.* 756.

Δούλευσαν, 3. pl. a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἐδούλευσαν, a δουλεύω.

Δουλευσάτωσαν, 3. pl. a. 1. imperat. act.

Δούλευσις, εως, ἡ, servitium. A

Δουλεύω, fut. εύσω, servio, servus sum. Δουλεύειν ταῖς ἡδοναῖς, *Xen.* τοῖς νόμοις, *Plat.* A δοῦλος.

Δούλη, ης, ἡ, ancilla, serva. Ab eod.

Δουληΐης, gen. sing. *Ion.* pro δουλείας.

Δουλικὸς, ἡ, ὸν, servilis. Ab eod. Hinc

Δουλικῶς, *adv.* serviliter.

Δούλιος, ου, ὁ ϗ ἡ, servilis. A δοῦλος.

Δουλὶς, ίδος, ἡ, serva. Ab eod.

Δουλιχόδειρος, ου, ὁ ϗ ἡ, longam cervicem sive longum collum habens. A δουλιχὸς, pro δολιχὸς, et δειρὴ, *cervix.*

Δουλιχόεις, εσσα, εν, idem quod δουλιχὸς, *Ep.*

Δουλογνώμων, ὁ, ἡ, servili animo præditus.

Δουλογράφιον, ου, τὸ, adsertio in servitutem. Ex γραφὴ, *lis*, vel γράφεσθαι, *accusare.*

Δουλοκρατέομαι, a servis me regi patior.

Δουλοκρατία, ας, ἡ, servorum imperium in dominos. Ex δοῦλος et κρατέω, *impero.*

Δουλοπρεπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, servo conveniens, servilis, illiberalis. Ex δοῦλος et πρέπω.

Δουλοπρεπῶς, *adv.* serviliter, servili more.

ΔΟΥ΄ΛΟΣ, ου, ὁ, servus; (2) *adj.* ος, η, ον, servus, a, um; *comp.* δουλότερος. Δοῦλον παρασχὼν θάνατον, *Eurip. Or.* 1170. Ὥστε τοὺς τρόπους δούλους παρασχεῖν, *Id. Suppl.* 876.

Δουλοσύνη, ης, ἡ, servitus. A δοῦλος.

Δουλόσυνος, ου, ὁ ϗ ἡ, servilis. Ab eod.

Δουλοσώματα, ων, τὰ, mancipia, servi, famuli. Ex σῶμα, quod vocatur sæpe, vel per se *mancipium* significat.

Δουλούμενος, præs. part. pass. v. δουλόω.

Δουλοφανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, servi speciem gerens. Ex δοῦλος et φαίνομαι, *appareo.*

Δουλόφρων, ὁ ϗ ἡ, servilis animo. A φρήν.

Δουλόω, ῶ, f. ώσω, in servitutem redigo. Δουλοῦν ἀπάτῃ τοὺς πολεμίους, *Plut.* τόπον ὑπονόμοις, *Plat.* Οἱ κῆρες ἐδουλώθησαν ὑπὸ Ἀρπάγου, *Herodot.* A δοῦλος.

Δουλωθέντες, aor. 1. part. pass. v. δουλόω.

Δούλωσις, εως, ἡ, subjugatio. A δουλόω.

Δουλοσύνη, *servitus*, Ion. pro δουλοσύνη.

Δοῦναι, *dedisse*, a. 2. inf. act. verbi δίδωμι.

Δουπέω, ῶ, f. ήσω, sonitum edo. Δούπησεν δὲ πεσὼν, *Il.* 4, 504. Ex δοῦπος.

Δούπησεν, 3. pl. a. 1. ind. act. *Ion.* et cum ν ἐφελκ. pro ἐδούπησε.

ΔΟΥ΄ΠΟΣ, ου, ὁ, sonitus qui ex corpore ad terram adliso oritur; (2) sonitus quivis; (3) mors ejus qui cum strepitu cadit.

Δοῦρα, *ligna, hastæ*, pl. *per Apocopen* pro δούρατα, *Ion.* pro δόρατα, a δόρυ. Hinc

Δουράτεος, έα, εον, ligneus:

Δούρειος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem.

Δουρατόγλυφος, ον, lignis compactus, *Lycurg.*

Δουρηνεκὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui intra hastæ ictum est. Ex δόρυ et ἠνεκὴς, *longus*, (vel ἐνέγκω, ad quem ictus hastæ perferri potest, *Ern.*)

Δουρὶ, dat. sing. *Ion.* pro δορὶ, a δόρυ.

Δουρικλειτὸς, ῦ, ὁ ϗ ἡ, præclarus bellator.

Δουρικλυτὸς, ῦ, ὁ, idem.

Δουρίκτητος, ου, ὁ ϗ ἡ, pro δορίκτητος.

Δουρίληπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, pro δορίληπτος.

Δούριος, ία, ιον, ligneus. A δοῦρα.

Δουροδόκη, ης, ἡ, hastæ receptaculum, armarium. Ex δόρυ et δέκομαι, pro δέχομαι.

Δουροθήκη, idem. Ex δόρυ et θήκη, *theca.*

Δουροπαγὴς, vide δορυπαγὴς, *Opp.*

Δουροτόμος, idem quod δορυτόμος, *Ep.*

Δουρύπληκτος, idem quod δορύπληκτος, *Æsch.*

Δοχαῖος, αία, αῖον, capax. A δέχομαι.

Δοχεῖον, ου, τὸ, receptaculum. A

Δοχεὺς, έως, ὁ, acceptor. A

Δοχὴ, ῆς, ἡ, epulum, convivium. A

Δοχμὴ, ῆς, ἡ, palmus.

Δοχμιακὸς, idem quod πενθημιμερὴς, cæsura, quum post secundum pedem syllaba superest, *Hephæstion de Metris*, 33.

Δόχμιος, et δοχμικὸς, ῦ, ὁ ϗ ἡ, obliquus; per *Poet.* constans una brevi et tribus longis, *Hephæst. de Metris*, 83. A δοχμός.

Δοχμόκορσος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui coma est tortuosa, *Hes.* Ex δοχμὸς et κόρση.

Δοχμολόφος, cristata galea ornatus. Κῦμα δοχμολόφων ἀνδρῶν, *Æschyl. Sept. contra Theb.* 116.

ΔΟΧΜΟ΄Σ, ἡ, ὸν, obliquus, tortus. Hinc

Δοχμόω, ῶ, f. ώσω, curvo, inflecto, obliquo. Θήγει δὲ τε λευκὸν ὀδόντα δοχμωθεὶς, *Hesiod. Scut.* 389. *De apro.*

Δοχμωθεὶς, aor. 1. part. pass. v. δοχμόω.

Δοχὸς, ἡ, ὸν, capax. A δέχομαι, *capio.*

ΔΡΑ΄ΒΗ, ης, ἡ, herbæ nomen. *Angl.* ARABIAN MUSTARD.

Δράγμα, ατος, τὸ, manipulus. A δράσσω.

Δραγματολόγος, ου, ὁ, qui manipulos colligit. Ex δράγμα et λέγω, *colligo.*

Δραγμεύω, et δραγματεύω, f. εύσω, manipulos colligo. A δράγμα.

Δραγμὴ, ῆς, ἡ, manipulus, *Ph.* At *etymologo* multitudo parvæ pecuniæ.

Δραγμὸς, ῦ, ὁ, idem, seu prehensio.

Δραγμὶς, ίδος, ἡ, pugillus.

Δραθεῖν, aor. 2. inf. act. v. δαρθάνω.

Δραίην, 1. sing. aor. 2. opt. act. verbi inusit. δρῆμι pro διδράσκω, *fugio.*

Δραίνω, f. ανῶ, facio. A δράω.

Δράκαινα, ης, ἡ, dracæna. A δράκων. Hinc

Δρακαινὶς, ίδος, ἡ, dracunculus, piscis.

Δρακεὶς, *visus*, a. 2. part. pass. verbi δέρκω.

Δράκον, 3. pl. a. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔδρακον.

Δράκοντε, nom. dual. a δράκων. Unde

Δρακόντειος, εία, ειον, anguinus.

Δρακοντίας, ου, ὁ, anguinus; (2) lapis quidam.

Δρακόντιον, ου, τὸ, nomen herbæ. *Anglice*, DRAGONS; (2) genus vitis; (3) species morbi. Ab eod.

Δρακοντογενὴς, έος, ῦς, ὁ ϗ ἡ, serpentigena.

Δρακοντόθειρα, ἡ, serpentes in capite gerens. Epith. Furiarum.

Δρακοντοειδὴς, ὲς, serpentis speciem habens.

Δρακοντοειδῶς, *adv.* specie serpentis.

Δρακοντολέτης, ου, ὁ, draconis interfector. Ex δράκων et ὄλλυμι, *perimo, occido.*

Δρακοντομαλλος, ον, anguinos crines habens.

Δρακοντόμιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, dracones imitans.
Δρακοντόμορφος, ον, idem quod δρακοντοειδής.
Δρακοντόπαις, δος, ὁ, Gigas, sc. e serpentis dentibus natus.
Δρακοντόπους, ὁ ϗ ἡ, anguipes, *Steph.*
Δρακοντοφόνος, ου, ὁ ϗ ἡ, serpentes interficiens.
Δρακοντόφρουρος, ον, a serpente custoditus.
Δρακοντώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, draconibus seu anguibus plenus; anguicomus, *vel potius* anguibus armatus, epith. Furiarum. *Eurip. Or.* 256. A δράκων
Δράκος, εος, τὸ, oculus, visus, *apud Nicandrum,* 479. A δέρκω, *video.*
Δρακῶ, f. 2. ind. act. *per Metath.* pro δαρκῶ, a δέρκω, *video.*
ΔΡΑ'ΚΩΝ, οντος, ὁ, draco. δράκοντες, catellæ, armillæ.
Δρᾶμα, ατος, τὸ, fabula, tragœdia, vel comœdia; (2) narratio; (3) rei repræsentatio; (4) actus, seu facinus. A δράω.
Δραματίζω, fabulam ago. A δρᾶμα.
Δραματικὸς, ἡ, ὸν, ad fabulam pertinens, fabularis, poeticus, activus. Ab eod.
Δραματικῶς, *adv.* scenice.
Δραμάτιον, ου, τὸ, fabella. Dim.
Δραματοποιέω, ῶ, f. ήσω, fabulas scribo.
Δραματοποιΐα, ας, ἡ, fabularum scriptio.
Δραματοποιὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, fabularum scenicarum scriptor.
Δραματουργέω, ῶ, idem quod δραματοποιέω; (2) aliquid machinor.
Δραματουργία, ας, ἡ, idem quod δραματοποιΐα. A
Δραματουργὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, idem quod δραματοποιός. Ex δρᾶμα et ἔργον, *opus.*
Δραμεῖν, a. 2. inf. act. verbi τρέχω.
Δράμημα, ατος, τὸ, cursus. Παλίσσυτον δράμημα νωτίσαι, *Soph. Œd. Tyr.* 193. A τρέχω.
Δραμῆν, a. 2. inf. act. *Dor.* pro δραμεῖν.
Δραμοῦσα, *quæ cucurrit,* a 2. part. act. f. g
Δρᾶναι, aor. 2. inf. act. *Dor.* pro δρῆναι, a δρῆμι, *facio.*
Δράναι, *fugisse,* a. 2. inf. act. verbi διδράσκω
Δρὰξ, ακὸς, ὁ. pugillus. A δράσσω.
Δραξάμενος, a. 2. part. med. a δράσσω.
Δραπετεύω, f. εύσω, fugio, aufugio. Τὰ δραπετεύειν δεσμοῖς ἀπείργουσι, *Xen.* A
Δραπέτης, ου, ὁ, servus fugitivus. A διδράσκω.
Δραπετίδαν, *servum fugitivum,* acc. sing. *Dor.* pro δραπετίδην, a δραπετίδης.
Δραπετίδης, ου, ὁ, idem et ab ipso.
Δραπετίνδα, ης, ἡ, genus lusus. Ab eod.
Δραπέτις, ιδος, ἡ, ancilla fugitiva.
Δραπετίσκος, ου, ὁ, servulus fugitivus. Dim.
Δραπετοποιὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, fugitivum faciens.
Δραπὼν, aor. 2. part. act. verbi δρέπω.
Δρὰς, aor. 2. part. act. verbi διδράσκω.
Δρασείω, facturio, facere vel patrare cupio, aliquid facere meditor. Τί παῖδ' ἐμὼ δρασείετον; *Eurip. Phœn.* 1214. Τοῖσδ' ὥς τι δρασείουσαν, *Id. Med.* 93. Σὺ δ' ἔτι φωνεῖς, οὔτι δρασείεις σοφά, *Soph. Phil.* 1245. Καὶ δῆλός ἐστιν ὥς τι δρασείων κακόν, *Id. Aj.* 326. Τί ποτε δρασείεις φρενί; *Id. Ibid.* 585. A δράω.
Δράσιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, efficax, strenuus.
Δρᾶσις, εως, ἡ, actio. Ab eod.
Δρασκάζω, aufugio, latito. A διδράσκω.
Δράσκασις, εως, ἡ, fuga, *Hes.* A præc.
Δρασμὸς, οῦ, ὁ, fuga. A διδράσκω, *fugio.*
ΔΡΑ'ΣΣΩ, seu δράττω, f. ξω, prehendo. Ὁ δρασσόμενος τοὺς σοφοὺς ἐν τῇ πανουργίᾳ αὐτῶν, 1 *Cor.* 3, 19. Τῆς ἐλπίδος γὰρ ἔρχομαι δεδραγμένος, fretus, *Soph. Antig.* 241.
Δράσταν, acc. sing. *Poet.* et *Dor.* pro δράστην.
Δραστέον, faciendum, *Soph.*
Δραστὴρ, ῆρος, ὁ, servus, minister, *Ion.* δρηστήρ. Unde δρήστειρα, famula; (2) adjutrix. Σύν τε δρηστείρῃ πέλεσθαι, *Apoll. Rhod.* 3, 700. A δράω.
Δραστήριος, ία, ιον, efficax, strenuus, impiger, industrius, promptus. A δραστήρ.
Δραστηριότης, τος, ἡ, strenuitas, navitas.
Δράστης, ου, ὁ, idem quod δραστήρ. A δράω.
Δραστικὸς, ἡ, ὸν, efficax; (2) ad faciendum paratus, et usu exercitatus, acer. A δράστης.
Δρατὸς, pro δαρτὸς, *Hom.*

Δραστοσύνη, ης, ἡ, strenuitas in agendo; *Ion.* δρηστοσύνη. A δράστης.
Δραχμαῖος, αία, αῖον, drachmæ pretium seu pondus æquans. A
ΔΡΑΧΜΗ', ῆς, ἡ, drachma, moneta Rom. denarium æquans; (2) pondus duarum unciarum.
Δραχμιαῖος, αία, αῖον, idem et ab eod.
Δραχμίδιος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ab eod.
Δραχμὶς, ίδος, ἡ. Vid. δραγμίς.
ΔΡΑ'Ω, ῶ, fut. άσω, facio; (2) ministro; (3) fugio. Δρᾶν τινὰ ἀγαθὸν, κακὸν, εὖ, κακῶς, χάριν, ἁμαρτήματα. Ὁ Ζεύς με ταῦτ' εἴργασεν, *Aristoph. Plut* 87. Ἀλλὰ δράσω ταῦτα, καὶ τοὶ δύσκολός γ' ἔφυσ' ἀνήρ, *Id. Lys.* 1031. Ἄργια γὰρ ἡμᾶς, ὦ γυναῖκες, δρᾷ κακὰ, *Id. Thesm.* 462.
Δρεπάνη, ης, ἡ, falx. A δρέπω.
Δρεπανηφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, falcatus. Ex φέρω.
Δρεπανὶς, ίδος, ἡ, avis, *Plinio* Drepanis, *Gazæ* Falcula riparia.
Δρεπανοειδὴς, έος, οῦς, ὁ ϗ ἡ, falcis habens formam, falcatus. Ex δρέπανον et εἶδος.
Δρέπανον, ου, τὸ, falx messoria.
Δρεπανουργὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, falcium faber. Ex δρέπανον et ἔργον.
Δρεπτὸς, ἡ, ὸν, maturus; (2) quo quis frui potest; (3) vindemialis. A
ΔΡΕ'ΠΩ. f. ψω, et δρέπομαι, decerpo, *unde* (2) colligo fructus; (3) vindemio; (4) meto. Μέλισσαι ποικίλα Μουσάων ἄνθεα δρεψάμεναι, *Epigr.*
Δρεψεύμεναι, *Dor.* pro δρεψόμεναι, et hoc *Ion.* pro δρεψόμεναι, a δρέπω.
Δρήσας, aor. 1. part. act. *Ion.* pro δράσας, a δράω.
Δρησμὸν, acc. sing. *Ion.* pro δρασμόν.
Δρήστειρα. Δρηστοσύνη. Vid. δραστήρ, &c.
Δρήσω, fut. 1. indic. act. verbi διδράσκω.
Δριάω, ῶ, arboribus et herbis vireo. A δρίος.
Δρίλαξ, ακος, ὁ, hirudo, Eleis, *Hes.* A
ΔΡΙ͂ΛΟΣ, ου, ὁ, lumbricus. *In Epigram.*
Δριμέως, *adv.* acriter, vehementer.
Δριμύλος, ου, ὁ ϗ ἡ, aliquantum acer seu acerbus, acriusculus. A
ΔΡΙΜΥ'Σ, εῖα, ὺ, *gen.* έος, είας, έος, qui acri gustu est, acrem seu pungentem saporem habens; (2) acer, vehemens; (3) astutus; (4) truculentus, iracundus. Hinc
Δριμύσσω, acri et mordaci humore adficio.
Δριμύτης, ητος, ἡ, acrimonia, acritudo; (2) vehementia, acerbitas, asperitas; (3) acumen, astutia. Ab eod.
Δριμυφαγία, ας, ἡ, acrium ciborum esus; (2) vomitus acrium esu provocatus. A
Δριμυφάγος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui acribus vescitur, qui acrium esu delectatur. A φαγεῖν.
Δρίον, ου, τὸ, et
Δρίος, εος, τὸ, silva; (2) locus quivis arboribus consitus. A δρῦς.
Δροίτη, ης, ἡ, alveus balneatorius; (2) arca funebris. Vide δρύτη. Ex δρῦς et οἶτος.
Δρομάδην, *adv.* cursim. A δρόμος.
Δρομαῖος, αία, αῖον, cursu valens, velox.
Δρομαίως, *adv.* cursim.
Δρομὰς, άδος, ἡ, cursitans, velox. Ut δρομὰς κάμηλος, vulgo dromedarius; (2) vagum scortum. A δρέμω.
Δρομεὺς, έως, ὁ, cursor. Ab eod.
Δρόμημα, ατος, τὸ, cursus, curriculum.
Δρομικὸς, ἡ, ὸν, cursu valens.
Δρομικῶς, *adv.* cursu celeriter.
Δρομοκήρυξ, υκος, ὁ, præco, nuncius cursorius.
Δρόμος, ου, ὁ, cursus; (2) fuga; (3) curriculum; Gymnasium, ambulacrum publicum. (3) ἄμμες δ' ἐς δρόμον ἦρι . . . . ἐρψοῦμες, *Theocrit.* 18, 39. Δρόμους, παλαίστρας κοινὰς ἔχουσι, *Eur. Andr.* 600. A δρέμω, pro quo usurpatur τρέχω.
Δρομοχαίτης, ου, ὁ, setas vel jubam inter currendum agitans. Ex δρόμος et χαίτη.
ΔΡΟ'ΜΩΝ, ωνος, ὁ, dromo, parvus cancer.
Δρόπις, ιδος, ἡ, vindemia, *Hes.* A δρέπω.
Δροσίω, idem quod δροσίζω, *Steph.*
Δροσερὸς, ρὰ, ρὸν, roscidus, rorulentus; (2) tener, mollis. A δρόσος.

Δροσίζω, irroro, adspergo.
Δροσοβόλος, ου, ὁ ϗ ἡ, rorem stillans, rorans. Ex δρόσος et βάλλω, *jacio.*
Δροσοείμων, ὁ ϗ ἡ, roratus, qu. rore vestitus.
Δροσόεις, όεσσα, όεν, roscidus, rorulentus.
Δροσόμελι, ιτος, τὸ, roscidum mel.
Δροσοπάχνη, ης, ἡ, pruina, ros pruinosus.
ΔΡΟ'ΣΟΣ, ου, ἡ, ros; (2) (*dicitur de teneritudine,* ut δρόσος ϗ χνοῦς, *tenera lanugo,* Ern.) aqua; (3) catulus. (2) πορφύρεα φάρεα ποταμίᾳ δρόσῳ τέγγουσα, *Eurip. Hippol.* 126. Ἐπὶ κρηναίαισι δρόσοις, *Id. Iphig. in Aul.* 182. (3) δρόσοισιν ἀέπτοισι μαλερῶν λεόντων, *Æsch. Agam.* 145. Vid. *Etym.* Ἕρσαι.
Δροσοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod
Δροσώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, roscidus, rorulentus.
Δρυάδες, ων, αἱ, Dryades, nymphæ. A δρῦς.
Δρυάριον, ου, τὸ, quercus. Dim.
Δρυηκόπος, idem quod δρυκόπος, *Lycurg.*
Δρύϊνος, ΐνη, ϊνον, quernus, roboreus.
Δρυΐτης, ου, ὁ, dryites, lapis.
Δρυκάρπιον, τὸ, fructus, *Lycurg.*
Δρυκολάπτης, ου, ὁ. Vid. δρυοκολάπτης.
Δρυμὸν, οῦ, τὸ, silva querna, quercetum; (2) nemus.
Δρυμὸς, οῦ, ὁ, idem.
Δρυμόνιος, α, ον, epith. Dianæ, *Orph.*
Δρυμώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, silvosus.
Δρυμὼν, ῶνος, ὁ, idem quod δρυμόν.
Δρυμὼς, acc. pl. *Dor.* pro δρυμούς.
Δρυοβάλανος, ἡ, glans querna.
Δρυοβαφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, quercu seu quercus cortice tinctus. Ex δρῦς et βάπτω, *tingo.*
Δρυόγονος, ἡ, e quercu nata. Nympha Dryas.
Δρυοκοίτης, ου, ὁ, in quercu seu arbore cubans. Ex δρῦς et κοίτη, *cubile.*
Δρυοκολάπτης, ου, ὁ, picus arborarius, picus Martius. Ex δρῦς et κολάπτω, *tundo, excavo.*
Δρυοκόπος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui quercus secat, quasi querciseca; (2) avis. Vid. præc. A κόπτω.
Δρύον, idem quod δρίον, seu δρυμὸν, *Hesiod.*
Δρυοπαγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, e quercubus compactus. Ex δρῦς et πήγνυμι, *compingo.*
Δρυοπτερὶς, ίδος, ἡ, herba quædam.
Δρύος, ου, ὁ, secundum quosdam pro δρίος.
Δρυοτομία, ας, ἡ, arborum amputatio, fissio.
Δρυοτομικὴ, ῆς, ἡ, sc. τέχνη, ars amputandi arbores. A
Δρυοτόμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui quercus vel arbores cædit; (2) materiarius, lignarius, faber. Ex δρῦς et τέμνω.
Δρυόχος, ου, ἡ, trabs, fulcrum, &c. super quo navis ædificatur. Unde ἐκ τῶν δρυόχων structæ naves sunt novæ, *Ern.* (1) ὅτι πρῶτον δρυόχους ἐπεβάλλετο νηὸς Ἀργοῦς, *Apoll. Rhod.* 1, 723. Ex δρῦς et ἔχω.
Δρύοψ, οπος, ὁ, nomen avis. A δρῦς.
Δρυπεπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, oliva drupa; fructus maturus. Ex πέπτω, *coquo*; sed melior lectio est
Δρυπετὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, maturus, qui ex arbore cadere solet. Ex δρῦς et πίπτω.
Δρύπεψ, επος, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.
Δρυπὶς, ίδος, ἡ, frutex qui loco foliorum spinas habet. A δρύπτω, *lacero.*
ΔΡΥ'ΠΤΩ, f. ψω, lacero, lanio. Δρύπτεται παρειὰν, *Eur. Hec.* 651.
ΔΡΥ͂Σ, υὸς, ἡ, quercus; (2) robur; (3) quævis arbor, *impr.* fructifera.
Δρύτη, ης, ἡ, loculus, sandapila, capulum. Alii scribunt δροίτη, *Æschyl. Coeph.* 999.
Δρυτόμος, idem quod δρυοτόμος, *Hom.*
Δρύφακτον, ου, τὸ, cancelli, sepes. A δρυφάσσω.
Δρύφακτος, ου, ὁ, idem et ex iisd.
Δρυφακτόω, cancellis sepio. Hinc
Δρυφάκτωμα, ατος, τὸ, idem. *Strab.* 13.
Δρυφὰς, άδος, ἡ, unguis; (2) laniatus, *Hes.* A δρύπτω.
Δρυφάσσω, lorico, munio, v. gr. veste. A
Δρυφὴ, ῆς, ἡ, laceratio quæ fit unguibus.
Δρύψελον, seu δρύψελλον, τὸ, cortex, stirps, *Hes. E. M.*
Δρυώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, roboreus, quernus. A δρῦς.
Δρώοιμι, 1. sing. præs. opt. act. pro δρῷμι vel δράοιμι, a verbo δράω, *facio.*

Δρώντων, gen. pl. præs. part. act. pro δρωπτόντων.
Δρωπακίζω, f. ίσω, adglutinatione picis calidæ evello pilos, et cutem deglabro. Hinc
Δρωπακισμὸς, ȣ̃, ὁ, dropacis adplicatio.
ΔΡΩ'ΠΑΞ, ακος, ὁ, pix qua evelluntur pili; (2) *adjective*, vulsus, glaber.
Δῦ, 3. sing. aor. 2. indic. act. *Ion.* pro ἔδυ, a δῦμι.
Δυαδικὸς, ὴ, ὸν, dualis. A δυάς. Unde
Δυάζω, f. άσω, dubito; (2) *pass.* coeo, de duobus, *Ern.* A
Δυὰς, άδος, ἡ, binarius, dualitas. A δύο.
Δυασμὸς, ȣ̃, ὁ, coitus. A δυάζομαι.
Δυάω, ῶ, in miserias et calamitates conjicio. Unde *Homericum* δυόωσι pro δυῶσι, δυάȣσι. A δύη. Unde
Δυερὸς, ρὰ, ρὸν, ærumnosus, calamitosus; (2) damnosus, noxius.
ΔΥ'Η, ης, ἡ, calamitas, infelicitas; (2) dolor, mœror, anxietas; (2) γενναία δύη, acer dolor, *Soph. Aj.* 938.
Δυηπάθεια, ας, ἡ, laborum et ærumnarum perpessio, dolor ipse. A
Δυηπαθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, laborum ærumnarumque patiens; (2) patiens. Ex δύη et πάσχω.
Δυηπαθία, ας, ἡ, dolor, cruciatus.. Δυηπαθίῃ τε καὶ ἄλγεσιν, ob ærumnas et dolores, *Apoll. Rhod.* 4, 1395.
Δυήπαθος, ον, idem quod δυηπαθὴς, *Hom.*
Δύῃς, 2. sing. præs. conj. act. v. δῦμι.
Δῦθι, *subiveris*, 2. sing. a. 2. imperat. act.
Δυϊκὸς, ὴ, ὸν, dualis. A δύο.
Δυϊκῶς, *adv.* dualiter. A δυϊκός.
Δύμεναι, a. 2. inf. act. *Dor.* pro δῦναι. A
Δῦμι, subeo. A δύνω, vel δύω.
Δῦναι, *potes*, 2. sing. præs. ind. *per Apocopen* pro δύνασαι, vel *Dor.* pro δύνῃ, a δύναμαι.
Δυνάζομαι, inus. unde ἐδυνάσθην, *potui*.
Δύναιτ' pro δύναιτο, 3. sing. præs. opt. A
ΔΥ'ΝΑΜΑΙ, f. νήσομαι, possum, valeo; (2) æstimor, *de nummis*; (3) efficio. Οὐδενὶ ἀρέσαι δύναται, *Xen.* Τὸ μὴ δύνασθαι, debilitas, *Soph. Œd. Col.* 496.
Δυνάμεις, *virtutes*, nom. plur. *contr.* δυνάμεες, a δύναμις.
Δυνάμεσθα, *possumus*, 1. pl. præs. ind. act. *Poet.* pro δυνάμεθα, a δύναμαι.
Δυναμικὸς, ὴ, ὸν, valens, efficax, strenuus.
Δύναμις, εως, ἡ, vis, facultas; (2) dexteritas; (3) exercitus, copiæ; (4) multitudo, copia, *ut Lat.* vis, *in pl.* (5) dii; (6) miracula, *in N. T.* A δύναμαι. Unde
Δυναμοποιὸς, ὸν, potentem faciens, (nam in usu aliquando fuisse δύναμος, pro δυνατος, demonstrat seq.)
Δυναμόω, ῶ, f. ώσω, confirmo, roboro.
Δυνασθῆναι, *potuisse*, a. 1. inf. verbi ejusd.
Δύνασις, εως, ἡ, potentia. Ἐνὸς ἁ δύνασις ἀνά τε μέλαθρα, *Eurip. Andr.* 484. A δυνάζομαι
Δυναστεία, ας, ἡ, potentia, magistratus, imperium. A δυνάστης.
Δυναστεύοντας, acc. pl. part. a
Δυναστεύω, f. εύσω, potentatum obtineo, sum princeps, impero, præsum; (2) polleo opibus et potentia; (3) *in pass.* potentiæ seu imperio alicujus subjectus sum. Δυναστεύω Ῥώμης, *Plat.* κατὰ μοναρχίαν, *Gal.*
Δυνάστης, ȣ, ὁ, potentatum obtinens, potens, dominus, dynasta. A δυνάζομαι.
Δυναστικὸς, ὴ, ὸν, ad obtinendum potentatum aptus, potentatum referens. A δυνάστης.
Δυνάστις, ιδος, ἡ, mulier potentatum obtinens.
Δυνάστωρ, ορος, ὁ, vir obtinens potentatum. Ἤλιθες δυνάστορες, *Eurip. Iphig. in Aul.* 280
Δυνατέω, ῶ, f. ήσω, potens sum. A
Δυνατὸς, ὴ, ὸν, potens; (2) validus etiam corpore; (3) habilis, aptus etiam de via; (4) possibilis. Ἐκ τῶν δυνατῶν, prout fieri potuit. Ὡς δὲ ἐκ τῶν δυνατῶν εἶχεν αὐτάρκως, *App. Mithr.* 86. A δύναμαι.
Δυνατῶς, *adv.* potenter, valide.
Δῦνε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔδυνε, a verbo δύνω, *ingredior*.
Δυνέαται, *possunt*, 3. pl. præs. ind. med. *Ion.* pro δύνανται, a δύναμαι.
Δύνῃ, *possis*, 2. sing. pras. conjunct.
Δύνηαι, *possis*, 2. sing. præs. conj. *Ion.* pro δύνῃ.
Δυνηθείην, 1. sing. a. 1. opt. pass.
Δυνηρὸς, ρὰ, ρὸν, potens, pollens. A δύναμαι.
Δυνήσεαι, *poteris*, 2. sing. f. 1. ind. med. *Ion.* pro δυνήσεσαι, a δύναμαι.
Δυνήσεται, *poterit*, 3. sing. f. ejusd.
Δύνοντος, gen. sing. præs. part. act. v. δύνω.
Δύντα, *occidentem*, acc. sing. a. 2. part. act.
Δύω, f. δύσω, subeo, ingredior; (2) occido; (3) induo. Θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν, *Il.* S, 332. A δύω.
ΔΥ'Ο, *gen.* δυοῖν et δυεῖν, duo.
Δυογὸν, τὸ, vox antiq. pro ζυγὸν, *ap. Plat.*
Δυόδεκα, οἱ, αἱ, τὰ, duodecim.
Δυοδεκάμηνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui duodecim mensium est. Ex δυόδεκα et μὴν, *mensis*.
Δυοδεκαταῖος, duodecim dies natus, vel duodecimo die; (2) qui duodecimo die aliquid facit.
Δυοδέκατος, άτη, ατον, duodecimus.
Δυοειδὴς, ὲς, biformis.
Δυοκαίδεκα, duodecim.
Δυοκαιδεκάμηνος, qui duodecim mensium est. Πάντα δυοκαιδεκάμηνον ἀμμένουσαι χρόνον, *Soph. Trach* 648.
Δυοκαιδεκὰς, άδος, ἡ, duodenarius numerus.
Δυοστὸν, ȣ̃, τὸ, *intell.* μέρος, pars altera; respondet quæstioni, *quota pars?* A δύο.
Δυοτοκέω, ῶ, f. ήσω, bina pario. Ex τίκτω.
Δύπτης, ȣ, ὁ, urinator. A
Δύπτω, f. ψω, aquas subeo, mergo. Φερωνύμους, ἔδυψε Νηρέως τάφους, *Lycurg.* 161. A δύω, *subeo*.
Δύρομαι, idem ac ὀδύρομαι, lamentor, ploro. Τί μοι προσώπῳ νῶτον ἐγκλίνασα σὸν δύρῃ, *Eurip. Hec.* 739.
ΔΥ'Σ, *particula inseparabilis*, notans in compositione, ægre, difficulter; (2) male, infeliciter; (3) in, sive non, velut α privativum; (4) intensionem, velut α ἐπιτατικὸν, valde, in partem sequiorem.
Δυσαγὴς, ὲς, male-sacer, *Man.*
Δυσαγκόμιστος, ον, non tollendus, *Æsch.*
Δυσάγκριτος, ον, difficilis judicatu, *Æsch.*
Δύσαγνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, male castus, impurus, spurcus.
Δυσαγρέω, ῶ, f. ήσω, infelici captura utor, infelix sum in venando vel piscando, &c. Ἀλιεύων καὶ δυσαγρῶν, *Plut. in Anton* 29. Ex δὺς et ἄγρα, *venatio*.
Δυσαγρία, ας, ἡ, infelix captura seu venatio Ex iisd..
Δυσαγωγὸς, ȣ̃, ὁ ϗ ἡ, qui ægre impellitur vel ducitur quo volumus; intractabilis, refractarius. Ex δὺς et ἀγωγὴ, *ductus*.
Δυσάδελφος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, infelix in fratribus.
Δυσαερία, ας, ἡ, malus aër, aëris tempestas gravis, cœli intemperies. A
Δυσάερος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, malum habens aërem.
Δυσαὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, graviter spirans, tetrum spirans, olens. Φώκη τε δυσαὴς, *Oppian. Cyneg.* 3, 114. Ex δὺς et ἄημι, *spiro*.
Δυσάθλιος, ον, valde miser.
Δῦσαι, a. 1. inf. act. verbi δύω vel δύνω.
Δυσαίακτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, graviter et miserabiliter defletus; (2) qui non facile lugetur; (3) lugubris; (4) qui non facile luget. Ex δὺς et αἰάζω, *lugeo*.
Δυσαιανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, idem.
Δυσαίνητος, ον, infamis.
Δυσαίρετος, ον, difficilis expugnatu vel captu.
Δυσαισθησία, ας, ἡ, sensuum labefactio, hebetudo. Ex δὺς et αἴσθησις, *sensus*.
Δυσαίσθητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, sensu non valens, hebetem sensum habens; (2) hebes.
Δυσαίων, ωνος, ὁ ϗ ἡ, cui ærumnosa est vita, qui vitam miseram degit.
Δυσαλγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, difficilem et gravem adferens dolorem, ægre tolerabilis; (2) qui dolore alterius vix adficitur. Ex δὺς et ἄλγος.
Δυσάλγητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem.
Δυσάλεκτος, ον, infandus, *Man.*
Δυσαλθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, sanatu difficilis; (2) incurabilis. Ex δὺς et ἄλθος, *sanatio*.
Δυσάλθητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem. Ab ἀλθέω.
Δυσαλλακτίωτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui vix mutari potest.
Δυσάλυκτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, vix evitabilis; (2) inevitabilis. Ex δὺς et ἀλύσκω, *evito*.
Δυσάλωτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, difficilis captu; (2) qui ægre vel difficulter corrumpitur. Κακῶν γὰρ οὐδεὶς δυσάλωτος, miseriarum enim nemo immunis est, *Soph. Œd. Col.* 1722.
Δυσάμβατος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui difficulter adiri aut scandi potest, impervius. Ex βαίνω.
Δυσάμμορος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem quod
Δυσάμμορος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, infelix, qui fata habet difficilia, *Hes.* Ex μοῖρα.
Δυσαναβίβαστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui haud facile adduci, adsuefieri alicui rei, velut virtuti, potest.
Δυσανάγωγος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui ægre rejicitur vel exscreatur, non facile exscreabilis; (2) qui ægre exscreat; (3) difficilis persuasu, pertinax. Ex δὺς et ἀνάγω.
Δυσανάδοτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui non facile digeritur et in membra distribuitur, cibus.
Δυσανάκλητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui ægre revocatur. Ex ἀνακαλέω.
Δυσανακόμιστος, qui ægre reducitur, revocatur a morbo aut periculo ad salutem; (2) qui ægre evehitur. Δυσέξαπτός ἐστι καὶ δυσανακόμιστος (ταύτη ψυχὴ), *Plut. in Rom.* 65. Ex ἀνακομίζω.
Δυσανάκρατος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui difficulter commiscetur seu temperatur. Ex δὺς et ἀνακεράννυμι, *commisceo*.
Δυσανάλγητος, ον, idem quod δυσάλγητος.
Δυσανάληπτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui difficile refocillari aut recreari potest. Ex ἀναλαμβάνω.
Δυσανάλυτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, ægre resolubilis seu dissolubilis. Ex δὺς et ἀναλύω, *resolvo*.
Δυσανάλωτος, ον, qui non potest absumi, confici.
Δυσανάπειστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui vix dissuaderi potest; (2) qui ægre ab opinione potest deduci. Ex δὺς et ἀναπείθω, *persuadeo*.
Δυσανάπλους, ȣν, non navigabilis adverso flumine.
Δυσανάπλωτος, ον, vix tranabilis.
Δυσανάπνευστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, ægre respirans.
Δυσανάπορος, ον, difficilis transitu, seu ad quem non facile transitur.
Δυσανάσφαλτος, ον, qui ægre e morbo convalescit.
Δυσανασχετέω, ῶ, f. ήσω, ægre fero, gravor. Δυσανασχετȣ̃ντες ἐπὶ τοῖς γεγενημένοις, *Plut.* περὶ θανάτȣ, *Ph.* A
Δυσανάσχετος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, toleratu difficilis; (2) intolerabilis.
Δυσανασχέτως, *adv.* ægro, iniquo animo.
Δυσανάτρεπτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, eversu difficilis.
Δυσαναφορικὸς, ὴ, ὸν, qui difficulter exscreat. Ex δὺς et ἀναφέρω, *sursum fero, exscreo*.
Δυσανδρία, ας, ἡ, hominum penuria, paucitas. Τȣ̀ς δ' Ἰταλιώτας ὀλιγότης καὶ δυσανδρία κατελάμβανεν, *App. Bell. Civ.* 1, 7.
Δυσάνεκτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem quod δυσανάσχετος.
Δυσανιάω, anxium reddo; sum molestus, *V. L.*
Δυσάνιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, morosus, difficilis; (2) valde anxius et tristis. Ex δὺς et ἀνία.
Δυσάνοδος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, adscensu difficilis; (2) ad quem accedi vix potest.
Δυσάνολβος, ον, miser.
Δυσανταγώνιστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cum quo male et periculose decertatur, fortis, bellicosus.
Δυσαντὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, arduus. *Apud Poetas* idem quod
Δυσάντητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cujus malus seu sinister est occursus; (2) difficilis, sævus. Ex δὺς et ἀντάω, *occurro*.
Δυσαντίβλεπτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, adspectu terribilis, cujus oculis haud facile occurras. Ex δὺς et ἀντιβλέπω.
Δυσαντίλεκτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui vix refelli potest; (2) cui resisti non potest.
Δυσαντίῤῥητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui refelli vix potest.
Δυσαντιῤῥήτως, *adv.* ita ut vix contradici queat, liquido.
Δυσαντοφθάλμητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cui resisti non potest, invictus. Δοκήσης αὐτῆς ἔχειν τι δυσαντοφθάλμητον, *Polyb.* 23, 8, 13.

Δυσάνωρ, ορος, ὁ, infelix, epith. nuptiarum, *Æsch.*

Δυσαξίωτος, ον, inexorabilis.

Δυσαπάλειπτος, ον, non facile abluendus.

Δυσαπαλλακτία, ας, ἡ, difficultas rejectionis. A

Δυσαπάλλακτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui difficulter abjici potest; (2) qui difficulter profligatur, a quo vix liberari possumus; (3) immedicabilis; (3) ἐν δυσαπαλλάκτοις ὀδύναις, *Soph. Trach.* 959. Ex ἀπαλλάττω.

Δυσαπαλλάκτως, *adv.* ut haud facile discedere, liberari possis.

Δυσαπάντητος, ον, idem quod δυσάντης.

Δυσαπάτητος, ου, ὁ ϗ ἡ, difficilis deceptu, qui vix decipi potest. Ex ἀπατάω.

Δυσαπιστέω, ῶ, f. ήσω, difficulter diffido, vix dubito.

Δυσαπόδεικτος, ον, ægre demonstrandus.

Δυσαποδίδακτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ægre dedocetur.

Δυσαποκατάστασις, εως, ἡ, ægritudo, languor; (2) agitatio animi vix conquiescentis et ad se redeuntis.

Δυσαπόκριτος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui vix responderi potest. Ex ἀποκρίνομαι.

Δυσαποκρίτως, *adv.* ita ut vix responderi queat.

Δυσαπολόγητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ægre defenditur vel excusatur. Ex ἀπολογέομαι.

Δυσαπολύτως, *adv.* ita ut difficulter avelli vel absolvi queat.

Δυσαπόνιπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui vix deleri vel elui potest. Ex δὺς et ἀπονίπτω, *eluo.*

Δυσαπόπαυστος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui vix finem imponere possumus, vix sedabilis; (2) strenuus in bello. Ex δὺς et ἀποπαύομαι, *cesso.*

Δυσαποπαύστως, *adv.* ita ut vix finis imponi possit; (2) constanter.

Δυσαπόπλυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui difficulter ablui potest. Ex δὺς et ἀποπλύνω, *abluo.*

Δυσαπόπτωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui vix decidit seu delabitur. Ex δὺς et ἀποπίπτω.

Δυσαπόρρυπτος, ον, qui elui vix potest.

Δυσαπόσπαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ægre avellitur. Ex δὺς et ἀποσπάω, *avello.*

Δυσαποσπάστως, *adv.* ita ut ægre avelli possit; tenaciter, firmiter.

Δυσαποτέλεστος, ον, eventum non habens, non finiendus aut absolvendus.

Δυσαπότρεπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ægre avertitur: (2) refractarius. Ex ἀποτρέπω.

Δυσαπότριπτος, ον, qui amoveri non potest.

Δυσάπουλος, ου, ὁ ϗ ἡ, ægre cicatricem ducens. Ex δὺς et ἀπουλόω, sed melius

Δυσαπούλωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ab eod.

Δυσαρέσκομαι, displiceo.

Δυσάρεσκος, ου, ὁ, ineptus gratiæ captator.

Δυσαρεστέω, ῶ, et οῦμαι, non sum hilariter adfectus, morosum me præbeo, offenso sum animo; (2) improbo. A δυσάρεστος.

Δυσαρέστησις, εως, ἡ, ægritudo; (2) infelicitas summa. Ὁ μὲν Φίλιππος ἀπεκρύπτετο τὴν ἐπὶ τούτοις δυσαρέστησιν, *Polyb.* 24, 7, 5. A præc.

Δυσάρεστος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui placere difficulter queas, morosus; unde τὸ δυσάρεστον, ου, morositas.

Δυσαρέστως, *adv.* morose, iniquo animo.

Δυσαρίθμητος, ον, innumerabilis. Νίκας δυσαριθμήτους ἀνύσαντας, *App. Bell. Civ.* 2, 73.

Δυσαριστοτόκεια, ας, ἡ, quæ optimam prolem peperit, sed malo fato.

Δυσάριθμος, ον, vix numerabilis, *Cyr.*

Δυσάρκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui difficile est imperare. Δυσαρκτότατον ἔθνος, *App. Bell. Civ.* 2, 149. Ex δὺς et ἄρχω.

Δυσαρμοστία, ας, ἡ, disconvenientia, discordia. Ex δὺς et ἁρμόζω, *congruo.*

Δυσάρμοστος, qui compagibus solutus est, cui compages solutæ sunt. Τὸν πύργον Ἀρχελάου κατέσεισε, καὶ δυσάρμοστον ἐποίησεν, *Appian. Mithrid.* 34.

Δυσαρχία, ας, ἡ, difficultas imperandi, quando milites imperatori vix obediunt.

Δυσάσχετος, ου, ὁ ϗ ἡ, intolerabilis, molestus. (Sed potius leg. δυσανάσχετος, *Ern.*)

Δυσάτιμος, ον, idem quod ἄτιμος.

Δυσαυλία, ας, ἡ, inhospitalis locus.

Δύσαυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, et δυσαύλιστος, ad commorandum, diversandum parum commodus. Δυσαύλων πάγων, *Soph. Ant.* 357. Ex δὺς et αὐλή.

Δύσαυλος, infelix ob tibias. Εἰ δὲ σὺ τοιάτοις τότ' ἐνέπεσες, οὐκ ἂν Ὕαγνις τὴν ἐπὶ Μαιάνδρῳ κλαῦσε δύσαυλον ἔριν, *Antholog.* 13, ex ed. *H. Steph.*

Δυσαυξής, έος, ὁ ϗ ἡ, qui difficulter augescit, parum crescit. Ex δὺς et αὔξω.

Δυσαύξητος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Δυσαυχής, έος, ὁ ϗ ἡ, molestus sese jactando, jactator odiosus. Ex αὐχή.

Δυσαφαίρετος, ου, ὁ ϗ ἡ, difficilis ablatu.

Δυσαχθής, έος, ὁ ϗ ἡ, operosus, molestus.

Δυσβάστακτος, ου, ὁ ϗ ἡ, difficilis portatu.

Δυσβατοποιέομαι, οῦμαι, difficilem aditum, transitum vel receptum facio. A

Δύσβατος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui difficulter adiri aut scandi potest; inaccessus, impervius, unde τὸ δύσβατον, ου, adeundi seu transeundi difficultas. Ex δὺς et βαίνω, *eo.*

Δυσβάυκτος, ον, lamentabilis. A βαΰζω.

Δυσβίοτος, ον, miser, ærumnosus.

Δυσβλαστέω, ῶ, f. ήσω, difficulter germino. A

Δυσβλαστής, έος, ὁ ϗ ἡ, difficulter, tarde, male germinans.

Δυσβοήθητος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui vix succurri potest, ægre medicabilis. Ex βοηθέω.

Δυσβόηθος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem.

Δύσβολος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui jactus aleæ male cecidit. Ex δὺς et βάλλω, *jacio.*

Δυσβουλία, ας, ἡ, infelicitas, stultitia consilii. A

Δύσβουλος, ου, ὁ ϗ ἡ, cujus malum vel infelix est consilium. Ex δὺς et βουλή, *consilium.*

Δύσβρωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non valde edulis, gratiam in cibis non habens.

Δυσβῶλος, ου, ὁ ϗ ἡ, epith. terræ asperæ, parum fertilis.

Δυσγαμία, ἡ, infelix conjugium, *Man.*

Δύσγαμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui infeliciter contraxit nuptias.

Δυσγάργαλις, ιος, ὁ ϗ ἡ, qui se ægre manibus titillari vel contrectari sinit. Ex δὺς et γαργαλίζω, *titillo.*

Δυσγαργάλιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Δυσγάργαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Δυσγένεια, ας, ἡ, ignobilitas, generis obscuritas; (2) animus degener, ignavia.

Δυσγενής, έος, ὁ ϗ ἡ, ignobilis, qui obscuro genere est ortus; (2) degener. Ex δὺς et γίνομαι.

Δυσγεφύρωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ponte vix jungi potest, qui ægre fert pontem. A γεφυρόω.

Δυσγεώργητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui difficulter coli potest. Ex δὺς et γεωργέω, *terram colo.*

Δυσγνοία, ας, ἡ, ignorantia, error, dubitatio.

Δυσγνώριστος, ου, ὁ ϗ ἡ, agnitu difficilis, qui difficulter agnosci potest. Ex γνωρίζω.

Δύσγνωστος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem.

Δυσγνωσία, ας, ἡ, obscuritas, difficultas cognoscendi.

Δυσγοήτευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui non facile fascinari potest; (2) qui non facile vel illecebris capitur aut decipitur. A γοητεύω.

Δυσγράμματος, ον, ineptus ad literas discendas.

Δυσγρίπιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, scriptum invenitur δυσγρήπιστος, e quo non facile lucrum percipi potest. Ex δὺς et γριπίζω.

Δυσδαιμονία, ας, ἡ, infortunium, infelicitas.

Δυσδαιμόνως, *adv.* infeliciter.

Δυσδαίμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, infelix, infortunatus. Ex δὺς et δαίμων, *fortuna, sors.*

Δυσδάκρυτος, ον, lacrymabilis. Ψυχὴ δυσδάκρυτε, τί σοι τὸ πεπανθὲν Ἔρωτος τραῦμα.... αὖθις ἀναφλέγεται, *Anth. inedit. Epigr.* 84, 1.

Δυσδάμαρτος, ον, infelix uxore. A δάμαρ.

Δυσδείκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, demonstratu difficilis. Ex δὺς et δείκνυμι, *demonstro.*

Δυσδέρκετος, adspectu fœdus, *Oppian. Cyneg.* 2, 607.

Δυσδερκής, έος, ὁ ϗ ἡ, qui difficulter videri potest; (2) adspectu fœdus, deformis, terrificus. Βλοσυρῆς δυσδερκέα δείματα λίμνης, *Opp. Halieut.* 1, 47. Ex δὺς et δέρκομαι, *video.*

Δυσδηρί, τὸ, phalangii quoddam genus, *Nic.*

Δυσδιάβατος, ου, ὁ ϗ ἡ, transitu difficilis, impervius. Ex δὺς et διαβαίνω, *transeo.*

Δυσδιάγνωστος, ον, obscurus.

Δυσδιάγωγος, ον, difficulter tractandus, regendus, coercendus. Δυσδιάγωγον ποιεῖ τὴν πόλιν ἡ πολυτελεία τῶν βαφέων, *Strabo.*

Δυσδιάθετος, ου, ὁ ϗ ἡ, dispositu seu compositu difficilis; (2) non vendibilis. Ex δὺς et διατίθημι.

Δυσδιαίρετος, ου, ὁ ϗ ἡ, vix dividendus. Ex δὺς et διαιρέω, *divido.*

Δυσδιαίτητος, ου, ὁ ϗ ἡ, de quo difficile est arbitrari. Ex δὺς et διαιτάω, *arbitror.*

Δυσδιακόμιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, portatu vel expeditu difficilis. Ex δὺς et διακομίζω.

Δυσδιάκριτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui discerni seu dijudicari ægre potest. Ex δὺς et διακρίνω.

Δυσδιάλλακτος, ου, ὁ ϗ ἡ, difficilis reconciliatu, qui ægre placari potest. Ex διαλλάττω.

Δυσδιάλυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, ægre dissolvendus, firmus; (2) implacabilis. Ex διαλύω.

Δυσδιανόητος, ον, obscurus, difficilis.

Δυσδιάπνευστος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ægre difflatur; (2) qui per spiritales meatus ægre transmittitur. Ex δὺς et διαπνέω, *perflo.*

Δυσδιάσπαστος, ον, haud facile convellendus, firmus. A διασπάω.

Δυσδιατύπωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ægre ad bonos mores formari potest. Ex διατυπόω.

Δυσδιάφευκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ægre evitari potest. Ex δὺς et διαφεύγω, *evito.*

Δυσδιαφόρητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ægre per sudorem discutitur vel egeritur. Ex δὺς et διαφορέω, *digero.*

Δυσδιάφυκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, ægre evitabilis. Ex δὺς et διαφεύγω, *evito.*

Δυσδιαφύλακτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ægre custodiri potest. Ex δὺς et διαφυλάττω.

Δυσδιαχώρητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui difficulter excernit. Ex δὺς et διαχωρέω, *excerno.*

Δυσδίδακτος, ον, tardus, difficilis eruditu.

Δυσδιέγερτος, ου, ὁ ϗ ἡ, excitatu difficilis. Ex δὺς et διεγείρω, *excito.*

Δυσδιεξίτητος, qui difficulter percurri seu transiri potest; (2) qui vix explicari potest. Ex δὺς et διέξειμι, *transeo, percurro.*

Δυσδιέξοδος, ου, ὁ ϗ ἡ, ægre pervius, unde exiri non potest.

Δυσδιερεύνητος, ου, ὁ ϗ ἡ, difficilis investigatu, obscurus. Ex δὺς et διερευνάω.

Δυσδιήγητος, ου, ὁ ϗ ἡ, enarratu difficilis. Ex δὺς et διηγέομαι, *enarro.*

Δυσδιόδευτος, ον, idem quod δυσδιέξοδος, *Hesych.*

Δυσδίοδος, ον, idem, *Polyb.* 3, 61.

Δυσδιοίκητος, ου, ὁ ϗ ἡ, administratu vel moderatu difficilis. Ex δὺς et διοικέω.

Δυσδιόρθωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ægre emendari potest. Ex δὺς et διορθόω.

Δυσδοκίμαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, perspectu difficilis. Ex δὺς et δοκιμάζω, *probo.*

Δύσδωρος, ον, inauspicato datus, *Opp.*

Δύσεαι, *induas*, 2. sing. a. 1. conj. med. *Ion.* pro δύσεσαι, a δύω, *induo.*

Δυσεγχείρητος, ον, difficilis; epith. negotii.

Δυσέδρος, ον, ineptus, abhorrens, male sedens.

Δυσειδής, έος, ὁ ϗ ἡ, deformis, turpis. Δυσειδὲς ὄμμα, *Soph. in Fragm. Aloadum.*

Δυσειδία, ἡ, deformitas, *Steph.* A δὺς et εἶδος.

Δυσείκαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, infeliciter expressus; (2) conjectu difficilis. Ex δὺς et εἰκάζω.

Δυσείματος, male vestitus. Hinc

Δυσειματόω, ῶ, f. ώσω, malo seu sordido vestitu utor. Ex δὺς et εἷμα, *vestitus.*

Δυσειμονία, ἡ, malus et sordidus vestitus. A

Δυσείμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, sordide vestitus, male indutus, pannosus. Ex δὺς et εἷμα.

Δυσειρεσία, ας, ἡ, difficilis remigatio; (2) remigatio infausta. Ex δὺς et εἰρεσία.

Δυσείσβολος, ου, ὁ ϗ ἡ, accessu difficilis, inaccessus. Ex δὺς et εἰσβολή, *ingressus.*

Δυσείσπλοος, ους, οον, ουν, idem quod

Δυσείσπλωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, ægre patens navibus. Ex δὺς et εἰσπλώω, *nave intro.*

Δυσέκβατος, ου, ὁ ϗ ἡ, exitum difficilem habens.

Δυσεκβίαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui non facile vis adferri potest; (2) pertinax. Ex ἐκβιάζω.

Δυσεκβίβαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui haud facile ab aliqua re, velut vitio, revocari, abstrahi potest.

Δυσεκ-

Δυσέκδοτος, ου, ὁ ἡ, non facile vendi vel elocari potest. Ex δὺς et ἐκδίδωμι.

Δυσέκδρομος, ον, a δὺς et ἔκδρομος, quod vide, *Nic.*

Δυσεκθέρμαντος, ου, ὁ ἡ, qui ægre potest calefieri seu incalescere. Ex ἐκθερμαίνω.

Δυσεκκόμιστος, ον, ægre exportandus.

Δυσέκκριτος, ον, non facile excernendus.

Δυσεκλάλητος, ον, vix vel non effandus.

Δυσέκλειπτος, ου, ὁ ἡ, non deficiens. Ex δὺς et ἐκλείπω, *deficio.*

Δυσεκλόγιστος, ου, ὁ ἡ, qui ægre computari potest, adeoque perspectu difficilis est, obscurus. Ex δὺς et ἐκλογίζομαι.

Δυσέκλυτος, ου, ὁ ἡ, qui solvi vel exsolvi non potest; (2) obscurus, inexplicabilis. Unde

Δυσεκλύτως, inextricabiliter, *Æsch.* Ab ἐκλύω.

Δυσεκνευστος, ον, e quo enatari non potest. Ab ....

Δυσέκνιπτος, ου, ὁ ἡ, qui elui vix potest. Ex δὺς et ἐκνίπτω, *eluo.*

Δυσεκπέραντος, ου, ὁ ἡ, qui vix absolvi et ad finem perduci potest. Ex δὺς et ἐκπεραίνω, *ad finem perduco.*

Δυσεκπέρατος, idem quod δυσεκπέραντος. Τὸ γὰρ παρ' ἡμῖν πάθος παρὸν δυσεκπέρατον ἔρχεται βίῳ, *Eurip. Hipp.* 677. Δυσεκπέρατον, ὅλοιν κακόν, ægre proferendum, *Id. ibid.* 882.

Δυσέκπλους, ουν, unde vix enavigari potest.

Δυσεκπλώτος, ον, idem.

Δυσέκπλυτος, ου, ὁ ἡ, qui elui vix potest. Ex δὺς et ἐκπλύνω, *eluo.*

Δυσέκπλυτος, ου, ὁ ἡ idem et ex iisd.

Δυσεκπόρευτος, ον, unde exiri non potest.

Δυσεκπύητος, ου, ὁ ἡ, qui ægre ad suppurandum perducitur. Ab ἐκπυέω.

Δυσέκτηκτος, ον, qui non facile evacuatur.

Δυσέκφευκτος, ον, vix effugiendus.

Δυσεκφεύκτως, *adv.* sine effugio, *Ern.*

Δυσέκφορος, ον, difficilis, durus pronunciatu.

Δυσεκφόρως, *adv.* dure ad pronunciandum.

Δυσέκφυκτος, ον, inevitabilis, *Man.*

Δυσέλεγκτος, ου, ὁ ἡ, qui difficulter redargui potest. Ex δὺς et ἐλέγχω.

Δυσελένα, infausta Helena, *Eur. Or.* 1389.

Δυσέλικτος, ου, ὁ ἡ, vix evolubilis; (2) difficilibus gyris perplexus. Ex ἑλίσσω.

Δυσελκὴς, έος, ὁ ἡ, cujus difficulter curantur ulcera vel vulnera. Ex δὺς et ἕλκος.

Δυσελκία, ας, ἡ, difficilis curatio ulceris vel vulneris; ulcerum malignitas medelam respuens. Ex iisd.

Δυσέλκυστος, ον, qui ægre aliquo duci seu trahi potest. Ab ἑλκύω.

Δυσελπίζω, f. ίσω, parum, nihil spero, diffido.

Δύσελπις, ιδος, ὁ ἡ, qui est abjectæ spei.

Δυσελπιστέω, ῶ, f. ήσω, prope despero.

Δυσελπιστία, ας, ἡ, spes mala. Ex iisd.

Δυσέλπιστος, ου, ὁ ἡ, idem quod δύσελπις.

Δυσέλπιστως, *adv.* cum mala spe, sine spe.

Δυσέμβατος, ου, ὁ ἡ, in quo incedi ægre potest, qui pedibus calcari nequit.

Δυσέμβλητος, ον, qui non facile reponi in locum suum potest, de luxatis, *Hipp.*

Δυσέμβολος, ου, ὁ ἡ, difficilis accessu, item ad quem vix perveniri potest. Ex ἐμβάλλω.

Δυσεμετέω, ῶ, f. ήσω, ægre vomo.

Δυσεμέω, idem.

Δυσέμετος, ου, ὁ ἡ, ægre vomens. A

Δυσεμὴς, έος, ὁ ἡ, idem. Ex δὺς et ἐμέω.

Δυσέμφατος, ου, ὁ ἡ, malæ et infaustæ significationis. Ex δὺς et ἐμφαίνω.

Δυσένδοτος, ὁ, cedere nescius, *Euseb. Demonstr. Evangelica.*

Δυσενέδρευτος, locus insidiis collocandis minime aptus. Ἐξέκλινε τῆς ὁδοῦ, καὶ μακροτέραν ἦγε καὶ δυσενέδρευτον, *Appian. Bell. Hispan.* 88.

Δυσεντερία, ας, ἡ, intestinorum tormina.

Δυσεντερικὸς, ἡ, ὸν, dysentericus; (2) qui dysenteria laborat.

Δυσεντεριώδης, εος, ὁ ἡ, idem. A

Δυσέντερος, idem. Ex δὺς et ἔντερον.

Δυσεντευκτος, ου, ὁ ἡ, ad quem non facile patet aditus; (2) morosus, asper in congressu, sævus. Ab ἐντυγχάνω, *adeo.*

Δυσεντευξία, ας, ἡ, morositas, asperitas in congressu.

Δυσένωτος, ον, non facile conjungendus.

Δυσεξάγωγος, ου, ὁ ἡ, qui ægre educitur vel exportatur. Ex δὺς et ἐξάγω, *educo.*

Δυσεξάλειπτος, ου, ὁ ἡ, qui difficulter deletur seu obliteratur. Ex δὺς et ἐξαλείφω.

Δυσεξάλλακτος, ου, ὁ ἡ, ægre mutabilis, qui in aliam naturam vix mutari potest. Ex δὺς et ἐξαλλάττω, *muto.*

Δυσεξάλυκτος, ου, ὁ ἡ, non effugiendus.

Δυσεξανάλωτος, ου, ὁ ἡ, qui non facile consumitur. Ex δὺς et ἐξαναλίσκω.

Δυσεξαπάτητος, ου, ὁ ἡ, idem quod δυσαπάτητος.

Δυσέξαπτος, ὁ ἡ, qui vel quæ ægre accendi potest, qui ægre accenditur, *Plutar. in Romulo*, 65.

Δυσεξαρίθμητος, ου, ὁ ἡ, idem quod δυσαρίθμητος.

Δυσεξέλεγκτος, ον, idem quod δυσέλεγκτος.

Δυσεξέλικτος, ου, ὁ ἡ, difficilis explicatu.

Δυσεξέργαστος, ον, difficilis elaboratu.

Δυσεξερεύνητος, ου, ὁ ἡ, cujus difficilis est perscrutatio, qui non facile investigari potest. Ex δὺς et ἐξερευνάω, *investigo.*

Δυσεξεύρετος, ου, ὁ ἡ, inventu difficilis.

Δυσεξήγητος, ου, ὁ ἡ, qui vix explicari potest. Ex δὺς et ἐξηγέομαι, *explico.*

Δυσεξήμερος, ου, ὁ ἡ, difficilis ad cicurandum. Ex δὺς, ἐξ, et ἥμερος, (nisi potius sit δυσεξημέρωτος, *Ern.*)

Δυσεξήνυστος, Δυσεξήνυτος, effectu difficilis; (2) inexplicabilis, vel vix explicandus, enodandus. (2) δεσμὸν δυσεξήνυστον ἕλκεται δι᾽ ἐμῆς, *Eurip. Hipp.* 1237.

Δυσεξίμητος, ου, ὁ ἡ, qui vix e profundo educi potest, alte demersus. Ex δὺς et ἐξιμάω, *profero e profundo.*

Δυσεξίτηλος, ου, ὁ ἡ, vix vel non delebilis.

Δυσεξίτητος, ου, ὁ ἡ, difficilis exitu.

Δυσέξοδος, ου, ὁ ἡ, difficilem exitum habens.

Δυσέξοιστος, ου, ὁ ἡ, elatu vel expositu difficilis; (2) vix explicabilis. Ab ἐκφέρω.

Δυσεπανόρθωτος, ου, ὁ ἡ, vix emendabilis.

Δυσεπέκτατος, ου, ὁ ἡ, qui difficulter extenditur. Ex δὺς et ἐπεκτείνω, *extendo.*

Δυσεπήβολος, ου, ὁ ἡ, conjectu difficilis, quem contingere vix licet, explicatu difficilis.

Δυσεπίβατος, ον, aditu difficilis.

Δυσεπιβούλευτος, ου, ὁ ἡ, qui insidiis vix capi potest, cautus. Ex ἐπιβουλεύομαι.

Δυσεπικούρητος, ου, ὁ ἡ, cui vix auxilium adferri potest. Ex δὺς et ἐπικουρέω, *auxilior.*

Δυσεπίκριτος, ου, ὁ ἡ, de quo vix judicari potest. Ex δὺς et ἐπικρίνω, *judico.*

Δυσεπίμικτος, ου, ὁ ἡ, qui cum aliis commercium non habet; (2) difficilis aditu. Ex ἐπιμίγνυμι.

Δυσεπινόητος, idem quod δυσδιανόητος.

Δυσεπίστροφος, ον, qui non facile converti potest. Τὰ μὲν ἅρματα ὑπὸ τῆς φορᾶς ἐς τοὺς ὀπίσω παρενεχθέντα τι καὶ δυσεπίστροφα ὄντα, *Appian. Mithrid.* 42.

Δυσεπίσχετος, ου, ὁ ἡ, qui difficulter inhiberi, contineri aut retineri potest.

Δυσεπίτευκτος, ον, difficilis ad assequendum.

Δυσεπιτήδευτος, ου, ὁ ἡ, multis difficultatibus implicitus, in quo elaborando summa diligentia requiritur.

Δυσεπιχείρητος, ου, ὁ ἡ, qui non facile invadi potest; (2) confectu difficilis. Ex δὺς et ἐπιχειρέω, *manum admoveo.*

Δυσέργαστος, ου, ὁ ἡ, factu, tractatu difficilis. Ex δὺς et ἐργάζομαι, *operor.*

Δυσεργὴς, έος, ὁ ἡ, idem quod δύσεργος.

Δυσεργία, ας, ἡ, difficultas; (2) segnities. A

Δύσεργος, ου, ὁ ἡ, piger ad opus faciendum; (2) difficilis, operosus. Ex ἔργον.

Δυσερεύνητος, ου, ὁ ἡ, inscrutabilis. Ex δὺς et ἐρευνάω, *scrutor.*

Δυσέρημος, ου, ὁ ἡ, desertus; (2) difficilis ob solitudinem.

Δύσερις, ιδος, ὁ ἡ, contentiosus, morosus. Οἱ Ῥωμαίοις αὐτὸν ἔφασκον εἶναι δύσεριν τε καὶ φιλοπόλεμον, *Appian. de Reb. Syr.* 4. Δύσεριν καὶ ἐχθρεστερόν, *Id. Bell. Civ.* 1, 53.

Δυσέριστος, ου, ὁ ἡ, de quo vel cum quo contendere difficile est; (2) in infelici contentione positus; ineluctabilis. Τὸ δυσέριστον αἷμα φυσῶν Ἄρης, *Soph. Elect.* 1385. Ex δὺς et ἐρίζω.

Δυσερμήνευτος, ου, ὁ ἡ, explicatu difficilis. Ex δὺς et ἑρμηνεύω, *interpretor.*

Δυσερμηνεύτως, *adv.* obscure.

Δυσερμία, ας, ἡ, infelicitas, infortunium, *Hes.*

Δύσερμος, ου, ὁ ἡ, infelix. *Suidæ* exspes. A δὺς et Ἑρμῆς, *Mercurius.*

Δύσερως, ωτος, ὁ ἡ, invenustus, qui infelici vel periculoso amore tenetur; (2) perdite amans. Ἁ δύσερώς τις ἄγαν καὶ ἀμάχανος ἐσσί, *Theocrit.* 1, 85. Δυσέρωτες δὴ φαινόμεθ᾽ ὄντες τοῦδε, *Eurip. Hipp.* 193. Hinc

Δυσερώτως, *adv.* perdito amore.

Δύσεται, 3. sing. præs. ind. v. *Poet.* δύσομαι.

Δυσετηρία, ας, ἡ, sterilitas anni. Ex ἔτος.

Δυσετυμολόγητος, ου, ὁ ἡ, cujus etymologia vix reddi potest. Ex ἐτυμολογέω.

Δυσευνήτειρα, ἡ, periculose cubans, quæ obdormiscere non potest. A

Δυσευνήτωρ, ὁ, male, periculose cubans.

Δυσεύνητος, ον, idem.

Δυσεύρετος, ου, ὁ ἡ, inventu, intellectu, numeratu difficilis. Ex δὺς et εὑρίσκω.

Δυσέφικτος, ου, ὁ ἡ, ad quem vix pervenire possumus; (2) cui vix pares esse possumus, *Herodian.* 2, 11.

Δυσζηλία, ας, ἡ, zelotypia. A

Δύσζηλος, ου, ὁ ἡ, æmulus, invidus, in malam partem æmulator; (2) acerbus. Δύσζηλοι ἔσαν ἐπὶ παισὶ τοκῆες, *Apoll. Rhod.* 4, 1089. Hinc

Δυσζήλως, *adv.* invide.

Δυσζήτητος, ου, ὁ ἡ, pervestigatu difficilis. Ex δὺς et ζητέω, *quæro.*

Δύσζωος, ου, ὁ ἡ, cujus misera est vita.

Δυσηκὴς, έος, sanatu difficilis. Nam *Hes.* δυσηκῆ exponit δυσίατον. Ex δὺς et ἀκέομαι.

Δυσηκοέω, ῶ, fut. ήσω, difficulter audio; (2) inobediens sum. A δυσήκοος.

Δυσηκοΐα, ας, ἡ, difficultas auditus, aurium tarditas; (2) inobsequentia. Ab eod.

Δυσήκοος, ου, ὁ ἡ, qui graviter audit; (2) inobsequens, inobediens. Ex ἀκούω.

Δυσήλατος, ου, ὁ ἡ, vix equitabilis, inequitabilis. Ex δὺς et ἐλαύνω, *agito.*

Δυσηλεγὴς, έος, ὁ ἡ, molestam habens dormitionem; (2) molestus, gravis. Ex δὺς et λέγομαι, *cubo, dormio.*

Δυσήλιος, ου, ὁ ἡ, ad quem sol ægre pervenit, soli minus expositus.

Δυσημέρος, α, ον, immansuetus, *Ar.*

Δυσημερέω, ῶ, f. ήσω, sum infelix, adversa fortuna utor, res mihi infeliciter cedunt.

Δυσημέρημα, ατος, τὸ, infortunium, fortuna adversa, *Schol. Hom. ad Il.* 6, 336.

Δυσημερία, ας, ἡ, infaustus dies; (2) infortunium, fortuna adversa. Ex ἡμέρα.

Δυσημέω, ῶ, f. ήσω, ægre vomo. A

Δυσημὴς, έος, ὁ ἡ, ægre vomens. Ex ἐμέω.

Δυσήνεμος, ου, ὁ ἡ, ventosus, ventis vexatus. Ex δὺς et ἄνεμος.

Δυσηνίαστος, ου, ὁ ἡ, qui frænis vix regi potest. Ex δὺς et ἡνία, *frænum.* Hinc

Δυσηνιάστως, *adv.* ita ut frænis vix regi queat:

Δυσήνιος, ου, ὁ ἡ, qui frænis contineri nequit; (2) morosus; (3) doloris impatiens.

Δυσηνιόχητος, ου, ὁ ἡ, gubernatu difficilis, qui habenis ægre retineri potest. Ex iisd. et ἔχω.

Δυσηνίως, *adv.* idem quod δυσηνιάστως.

Δυσήνυτος, ου, ὁ ἡ, effectu difficilis, inextricabilis. Ex δὺς et ἀνύω, *perficio.*

Δυσήνωρ, ορος, ὁ, v. δυσάνωρ, *Æsch.*

Δυσηπίστουν, imperf. ind. act. *contr.* pro δυσηπιστέον. A δυσαπιστέω, *non credo.*

Δυσήροτος, ου, ὁ ἡ, aratu difficilis. Ex ἀρόω.

Δυσήττητος, ον, invictus, vix vincendus.

Δυσήτωρ, ορος, ὁ ἡ, tristis, qui animo tristi est. Ex δὺς et ἦτορ, *cor.*

Δυσηχὴς, έος, ὁ ἡ, horrisonus. Ex ἦχος.

Δυσθαλὴς, έος, ὁ ἡ, ægre vel non germinans, ægre virescens. Ex δὺς et θάλλω.

Δυσθαλπὴς, έος, ὁ ἡ, calefactu difficilis, frigidus. Ex δὺς et θάλπω, *foveo.*

Δυσθανατέω, et άω, ῶ, iniquo animo mortem obeo; difficulter morior. A

Δυσθάνατος, ὁ, ὁ ϗ ἡ, difficulter moriens; (2) difficilem mortem inferens; (3) mortifer.

Δυσθανής, έος, ὁ ϗ ἡ, misere mortuus, qui infelici morte periit. Ex δὺς et θνήσκω.

Δύσθεατος, ε, ὁ ϗ ἡ, invisus, non visus; (2) horribilis vel infelix adspectu.

Δυσθενέω, ῶ, deficio viribus. A σθένος.

Δύσθεος, ε, ὁ ϗ ἡ, impius; odiosus Deo.

Δυσθεράπευτος, ε, ὁ ϗ ἡ, ægre sanabilis. Ita *apud Sophoclem* Chorus Salaminus vocat Ajacem, quod ægre avelli poterat a sententia de consciscenda sibi morte. Ex δὺς et θεραπεύω, *sano*.

Δυσθερής, έος, ὁ ϗ ἡ, calefactu difficilis. Ex δὺς et θέρω, *calefacio*.

Δυσθεσία, ἡ, languor corporis, propter quem quis sibi ipsi displicet; (2) ægritudo animi. A θέσις.

Δυσθετέω, ῶ, f. ήσω, male adficio, languidum reddo; (2) ad magnas difficultates et inopiam consilii redigo. A

Δύσθετος, ε, ὁ ϗ ἡ, male situs; (2) male adfectus, languens, sibi displicens.

Δυσθεώρητος, ε, ὁ ϗ ἡ, cujus contemplatio difficilis est, obscurus. A θεωρέω.

Δυσθήρατος, ε, ὁ ϗ ἡ, difficilis venatu; (2) difficilis intellectu. Ex δὺς et θηράω.

Δύσθηρος, ε, ὁ ϗ ἡ, cui parum succedit venatio. Ex iisd.

Δυσθησαύριστος, ε, ὁ ϗ ἡ, reconditu difficilis, qui ægre recondi aut adservari potest.

Δυσθνήσκω, infeliciter seu male morior, *Eur.*

Δύσθραυστος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui ægre frangitur.

Δυσθρήνητος, lamentabilis, luctuosus, *Soph. Antig.* 1211.

Δύσθροος, ον, flebilis, lamentabilis.

Δυσθυμέω, ῶ, f. ήσω, animum despondeo.

Δυσθυμία, ας, ἡ, animi mœror. Τίκτουσι γάρ τοι καὶ νόσους δυσθυμίαι, *Soph. in Tyrone.* A

Δύσθυμος, ε, ὁ ϗ ἡ, graviter animo adfectus; (2) quem pœnitentia facti subit. (2) οὐκ εἰμὶ τοῖς πεπραγμένοις δύσθυμος, *Soph. Elect.* 549.

Δυσθύμως, *adv.* ægro animo.

Δυσὶ, *duobus*, dat. plur. a δύο, *duo*.

Δυσίατος, ε, ὁ ϗ ἡ, incurabilis; (2) sanatu difficilis. Δεινή τις ὀργὴ καὶ δυσίατος πέλει, *Eurip. Med.* 520. Ex δὺς et ἰάομαι, *curo*.

Δυσίδρως, ε, ὁ ϗ ἡ, cui difficulter elicitur sudor. Ex δὺς et ἱδρώς.

Δυσιερέω, ῶ, f. ήσω, non lito; (2) victimæ exta mihi dira portendunt. Ex ἱερός.

Δυσιθάλασσος, vel δυσιθάλαττος, ε, ὁ ϗ ἡ, mare subiens, epith. retis. Ex δύω vel δύνω, et θάλασσα.

Δυσίμερος, ε, ὁ ϗ ἡ, non amabilis; (2) improbus et protervus amator.

Δύσιππος, ε, ὁ ϗ ἡ, equitatui minus idoneus.

Δύσις, εως, ἡ, occasus. A δύνω, *subeo, occido.*

Δυσίχνευτος, ε, ὁ ϗ ἡ, investigatu difficilis, investigabilis. Ex δὺς et ἰχνεύω.

Δυσκαής, έος, ὁ ϗ ἡ, qui difficulter uri seu cremari potest, ægre ardens. Ex καίω.

Δυσκαθαίρετος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui ægre sive difficulter everti vel vinci, destrui potest. Ex καθαιρέω.

Δυσκάθαρτος, ε, ὁ ϗ ἡ, purgatu difficilis, inexpiabilis. Δυσκάθαρτος Ἅιδου λιμήν, implacabilis inexpiabilisque Orci domus, *Soph. Antig.* 1284. Ex δὺς et καθαίρω, *purgo*.

Δυσκάθεκτος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui difficulter contineri seu cohiberi potest. A κατέχω.

Δυσκαμπής, έος, ὁ ϗ ἡ, qui non facile flectitur, inflexibilis. Ex δὺς et κάμπτω.

Δύσκαμπτος, ε, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Δύσκαπνος, ε, ὁ ϗ ἡ, fumum molestum habens.

Δυσκαρτέρητος, ε, ὁ ϗ ἡ, ægre tolerabilis; (2) plane intolerabilis. Ex δὺς et καρτερέω.

Δυσκαταγώνιστος, ε, ὁ ϗ ἡ, expugnatu, superatu difficilis, *App. Bell.* 104, 4, 137. Ex καταγωνίζομαι.

Δυσκατάκλαστος, ε, ὁ ϗ ἡ, fractu difficilis. Ex δὺς et κλάω, *frango*.

Δυσκάτακτος, ε, ὁ ϗ ἡ, idem. A καταγνύω.

Δυσκατάληπτος, ον, obscurus.

Δυσκατάλλακτος, ε, ὁ ϗ ἡ, difficilis reconciliatu, implacabilis Ex καταλλάττω.

Δυσκατάλυτος, ε, ὁ ϗ ἡ, ægre solubilis, firmus. Ex δὺς et καταλύω, *dissolvo*.

Δυσκαταμάθητος, ε, ὁ ϗ ἡ, difficilis ad discendum, obscurus. Ex καταμανθάνω.

Δυσκαταμαθήτως, *adv.* ita ut vix addisci vel intelligi possit.

Δυσκαταμάχητος, ε, ὁ ϗ ἡ, vix expugnabilis.

Δυσκατανόητος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui vix potest animadverti vel percipi. Ex κατανοέω.

Δυσκατάπαυστος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui vix sedari seu cohiberi potest, irrequietus, qui coerceri non potest, implacabilis. Δυσκατάπαυστος ψυχή, *Eurip. Med.* 109. Ex καταπαύω.

Δυσκαταπαύστως, *adv.* ita ut vix sedari possit.

Δυσκατάπληκτος, ον, terribilis, timendus.

Δυσκαταπολέμητος, vix bello subigendus.

Δυσκαταπόνητος, ον, vix efficiendus; (2) qui vix frangi, domari possit.

Δυσκατάποτος, ε, ὁ ϗ ἡ, difficilis deglutitu. Ex δὺς et καταπίνω, *deglutio*.

Δυσκατάπρακτος, ον, difficilis effectu.

Δυσκατάρτιστος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui fœtum non perficit, sed immaturum ejicit. Ex καταρτίζω.

Δυσκατάσβεστος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui facile extingui nequit. Ex δὺς et κατασβέννυμι.

Δυσκατασκεύαστος, ε, ὁ ϗ ἡ, conditu seu fabricatu difficilis. Ex δὺς et κατασκευάζω.

Δυσκατάστατος, ε, ὁ ϗ ἡ, sedatu difficilis. Ex δὺς et καθίστημι, *compono*.

Δυσκαταφρόνητος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui contemni vix potest, aut non debet. Ex καταφρονέω.

Δυσκατέργαστος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui effici seu confici ægre potest; (2) difficilis concoctu.

Δυσκάτοπτος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui spectari vix potest, difficilis intellectu. Ex κατόπτομαι.

Δυσκατόρθωτος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui difficulter ex animi sententia conficitur; (2) qui difficulter emendatur. Ex δὺς et κατορθόω.

Δυσκατούλωτος, ε, ὁ ϗ ἡ, ægre cicatricem ducens. Ex δὺς et κατουλόω.

Δυσκέλαδος, ε, ὁ ϗ ἡ, malum sonum edens, horrisonus; (2) maledicus; (3) infaustus. (3) οὐκέτι δυσκέλαδος φάμα γυναῖκας ἕξει, *Eurip. Med.* 419.

Δύσκεν, *aiebat*, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔδυσκεν, a δύσκω, pro δύνω, vel δύω.

Δυσκερδής, έος, ὁ ϗ ἡ, non lucrosus, malum lucrum aut non sine summo labore adferens. Ex δὺς et κέρδος, *lucrum*.

Δυσκηδής, έος, ὁ ϗ ἡ, graves curas habens; (2) difficilis; (3) infestus. Ex κῆδος, *cura*.

Δύσκηλος, ε, ὁ ϗ ἡ, ægre sanandus, placandus.

Δυσκινησία, ας, ἡ, difficilis motus, seu motus difficultas. Ex δὺς et κίνησις, *motus*.

Δυσκίνητος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui difficile movetur aut moveri potest, tardus; (2) inexorabilis, præfractus. Ex δὺς et κινέω.

Δυσκινήτως, *adv.* difficulter ad movendum.

Δυσκλεής, έος, ὁ ϗ ἡ, inglorius, infamis.

Δύσκλεια, ας, ἡ, obscura fama, gloria pæne nulla, sinistra fama. Ἐπὶ δυσκλείᾳ, ob sinistram famam, *Soph. Aj.* 143. A præc.

Δυσκλεῶς, cum fama non bona, sine gloria.

Δυσκληδόνιστος, ε, ὁ ϗ ἡ, male ominatus.

Δυσκληρέω, ῶ, f. ήσω, difficili sorte premor; (2) sorte a magistratu excludor.

Δυσκληρία, ας, ἡ, sors adversa. A

Δύσκληρος, ε, ὁ ϗ ἡ, quem sors adversa premit; infortunatus.

Δύσκλυτος, ε, ὁ ϗ ἡ, inglorius, obscurus.

Δυσκοίλιος, ε, ὁ ϗ ἡ, cui alvus est adstrictior. Ex δὺς et κοιλία.

Δυσκοινώνητος, ον, alienus a societate, asper, inmitis.

Δυσκοιτέω, ῶ, ægre et non sine molestia cubo.

Δυσκοιτία, ας, ἡ, mala et incommoda cubatio. A

Δύσκοιτος, ε, ὁ ϗ ἡ, male et incommode cubans; (2) inhospitalis locus, asperum et iniquum domicilium. Ex κοίτη.

Δυσκολαίνω, morosus sum, indigne fero. Δυσκολαίνει πρὸς ἐμὲ ϗ βρενθύεται, *Aristoph. Lys.* 889. A δύσκολος. Unde

Δυσκολία, ας, ἡ, difficultas morum, morositas.

Δυσκόλλητος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui glutinari difficulter potest, vix sociabilis. Ex δὺς et κολλάω.

Δυσκολόκαμπτος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui ægre flectitur, in quo vox varie inflectitur: *vox Comica.* Ex δύσκολος et κάμπτω.

Δυσκολόκοιτος, ε, ὁ ϗ ἡ, difficilem somnum efficiens. Ex δύσκολος et κοίτη.

Δύσκολος, ε, ὁ ϗ ἡ, difficilis in sumendo cibo; (2) morosus; (3) difficilis; (4) acerbus. Ex δὺς et κόλον, *cibus*.

Δυσκόλως, *adv.* morose, iniquo animo.

Δυσκόλπος, ον, infelicem uterum habens, epith. matris fœtum mortuum edentis.

Δυσκόμιστος, ε, ὁ ϗ ἡ, intolerabilis. Πότμος δυσκόμιστος, *Soph. Antig.* 1347. Ex κομίζω.

Δυσκρασία, ας, ἡ, intemperies. Ex κρᾶσις.

Δυσκράτητος, gubernatu difficilis. Διὸ καὶ γηρῶντι ἤδη δυσκράτητον εἶναι, διὰ τὸ μέγεθος, *Arrian. Syr.* 61.

Δύσκρατος, ε, ὁ ϗ ἡ, male temperatus. Ex δὺς et κεράννυμι, *misceo*; unde δυσκράτως.

Δύσκριτος, ε, ὁ ϗ ἡ, judicatu difficilis, vel disceptatu obscurus. Ex κρίνω.

Δυσκρίτως, *adv.* ita ut non facile sit dijudicare, ita ut difficilis sit disceptatio; obscure.

Δύσκτητος, ε, ὁ ϗ ἡ, comparatu et possessu difficilis.

Δυσκυβέω, ῶ, f. ήσω, infelix sum in ludo tesserario. Ex δὺς et κύβος, *tessera*.

Δυσκύμαντος, ον, procellosus. A κυμαίνω.

Δύσκωφος, ε, ὁ ϗ ἡ, surdaster.

Δύσλεκτος, ον, difficilis dictu vel pronunciatu.

Δύσλεκτρος, ον, infelix conjugio. Ex λέκτρον.

Δυσλέπης, ες, sine cortice, *Nic.*

Δύσληπτος, ε, ὁ ϗ ἡ, captu difficilis. Ex δὺς et λαμβάνω, *capio*.

Δυσλόγιστος, ε, ὁ ϗ ἡ, ratiocinatu difficilis; (2) inconsideratus. Ex δὺς et λογίζομαι.

Δύσλοφος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui cervici non convenit, quod difficulter portatur. Καὶ τῶνδὲ γ' ἕξει δυσλοφωτέρους πόνους, *Æschyl. Prometh.* 930. Hinc

Δυσλόφως, *adv.* difficulter, periculose. Κάρτα τοι τὸ λιπέστερον ἐν τοῖς τοιούτοις δυσλόφως φέρει κακά, *Eurip. Troad.* 302.

Δύσλυτος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui vix solvi potest. Καὶ δυσλύτους ἔχουσα τὰς διαλλαγάς, *Eurip. Phœn.* 378.

Δυσλύτως, *adv.* ita ut vix solvi queat, nexu non facile solubili.

Δυσμάθεια, ας, ἡ, tarditas in discendo vel intelligendo. A δυσμαθής.

Δυσμαθέω, vix agnosco, *Æsch.*

Δυσμαθής, έος, ὁ ϗ ἡ, indocilis, tardus ad discendum. Ex μανθάνω.

Δυσμαθία, ας, ἡ, idem quod δυσμάθεια.

Δυσμαθῶς, *adv.* non facile discendo.

Δυσμανής, έος, ὁ ϗ ἡ, rarefactu difficilis. Ex δὺς et μανὸς, *rarus*.

Δυσμαρής, έος, ὁ ϗ ἡ, difficilis. Ex μάρη.

Δυσμαχέω, ῶ, f. ήσω, acriter resisto, repugno.

Δυσμάχητος, ον, et δύσμαχος, ε, ὁ ϗ ἡ, vix expugnabilis, inexpugnabilis. Ex δὺς et μάχομαι.

Δυσμείλικτος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui vix mulceri potest, implacabilis. Ex μειλίσσω.

Δυσμεναίνω, animo erga aliquem sum male adfecto, simultates gero. Τί μαίνομαι, καὶ δυσμεναίνω τοῖσι βελτίοσιν ἐ; *Eurip. Med.* 873. Ex μένος.

Δυσμενέεσσι, dat. pl. *Ion.* et *Poet.* pro δυσμενέσι. A δυσμενής.

Δυσμένεια, ας, ἡ, animus male erga aliquem adfectus; odium, inimicitia. A

Δυσμενής, έος, ὁ ϗ ἡ, cujus animus male erga aliquem adfectus est, malevolus, inimicus.

Δυσμενῶς, *adv.* animo male erga aliquem adfecto; inimice, hostiliter. A præc.

Δυσμενικὸς, ἡ, ὸν, inimicus, hostilis.

Δυσμενικῶς, *adv.* hostiliter.

Δυσμετάβλητος, ε, ὁ ϗ ἡ, difficilis mutatu. Ex δὺς et μεταβάλλω, *muto*.

Δυσμετάδοτος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui ægre vel non libenter impertit vel impertitur. Ex μεταδίδωμι, *trado*.

Δυσμετάθετος, ου, ὁ ϰ ἡ, transpositu vel mutatu difficilis. Ex δὺς et μετατίθημι.

Δυσμετακίνητος, ου, ὁ ϰ ἡ, qui non facile moveri seu mutari potest. Ex μετακινέω.

Δυσμετάκλαστος, ον, immisericors, inexorabilis. Ex δὺς, μετὰ, et κλάω.

Δυσμεταχείριστος, ον, idem quod

Δυσμετάστρεπτος, ον, vix mutabilis seu flexibilis.

Δυσμετάτρεπτος, ον, idem.

Δυσμετάπειστος, ου, ὁ ϰ ἡ, qui ægre de sententia dimoveri potest.

Δυσμεταχείριστος, ου, ὁ ϰ ἡ, qui capi aut teneri ægre potest; (2) qui vix tractari potest; (3) insuperabilis. Ex μεταχειρίζω.

Δυσμεταχειρίστως, *adv.* ita ut vix tractari queat.

Δυσμέτοχος, ον, idem qui δυσαγωγός.

Δυσμέτρητος, ου, ὁ ϰ ἡ, quem metiri non est facile. Ex δὺς et μετρέω, *metior.*

Δυσμὴ, ῆς, ἡ, occasus solis; (2) occasus quilibet; (3) finis. A δύνω.

Δύσμηνις, εος, ὁ ϰ ἡ, cujus gravis est ira; (2) injuriarum memor, ægre placabilis. Ex δὺς et μῆνις.

Δυσμήτηρ, ερος, ἡ, mala seu infesta mater, nomine suo indigna.

Δυσμήτης, ου, ὁ, mala meditans, mala vel stulta consilia animo volvens. Ex δὺς et μῆτις.

Δύσμητις, ιος, ὁ ϰ ἡ, idem et ex iisd.

Δυσμήτωρ, ὁ, sævam &c. matrem habens.

Δυσμηχανάω, f. ήσω, difficultate laboro, frustra conor, rationem, viam nullam invenio.

Δυσμικὸς, ἡ, ὸν, occidentalis. A δυσμή.

Δύσμικτος, ου, ὁ ϰ ἡ, qui non facile cum alio misceri, coalescere in amicitiam et consuetudinem potest.

Δυσμίκτως, *adv.* non facile admittendo mixtionem, vel congressum, vel communionem rerum.

Δυσμίμητος, ου, ὁ ϰ ἡ, vix imitabilis. Ex δὺς et μιμέομαι, *imitor.*

Δυσμίσητος, ου, ὁ ϰ ἡ, exosus. Ex μισέω.

Δυσμνημόνευτος, ον, difficilis ad tenendum memoria.

Δυσμοιρία, ας, ἡ, infelicitas.

Δύσμοιρος, ου, ὁ ϰ ἡ, infelix. Ὦ πάτερ δύσμοιρ' ἐρᾶν, *Soph. Œd. Col.* 327. Ex μοῖρα.

Δύσμορα, *adv.* infeliciter. Δύσμορα κωκύσσῃ, *Oppian. Cyneget.* 3, 217.

Δυσμορία, ας, ἡ, miseria, sortis adversitas. A

Δύσμορος, ου, ὁ ϰ ἡ, cui difficile fatum obtingit, infelix; (2) mala infelicique morte periens. Ex δὺς et μόρος, *fatum.*

Δυσμορφία, ας, ἡ, deformitas. A

Δύσμορφος, ου, ὁ ϰ ἡ, deformis. A μορφή.

Δύσμουσος, ον, abhorrens a musis, parum suavis, parum comis, parum ingeniosus, tardus.

Δυσνίκητος, ου, ὁ ϰ ἡ, qui haud facile vinci potest.

Δύσνιπτος, ου, ὁ ϰ ἡ, qui ægre lavari aut elui potest; (2) qui ægre deleri potest. (2) χαλκῆς ὅπως δύσνιπτον ἐκ δέλτου γραφὴν, *Soph. Trach.* 683. Ex δὺς et νίπτω, *lavo.*

Δυσνοέω, ῶ, f. ήσω, malevolentia prosequor, infensus sum. Ex δὺς et νοῦς. Hinc

Δυσνόητος, ου, ὁ ϰ ἡ, vix intelligibilis, obscurus.

Δυσνοήτως, *adv.* perobscure.

Δύσνοια, ας, animus malevolus, malevolentia. Καὶ τέκνων ὅσων ἐμοὶ δύσνοια μὴ πρόσεστιν, *Soph. El.* 653. Ἀλλ' αὐτὸ μὴ δύσνοιαν ἡγήσῃ σέθεν, *Eurip. Hec.* 973.

Δυσνομία, ας, ἡ, malarum legum institutio, prava reip. constitutio, a malis, quæ obtinent, legibus; (2) improbitas. Ex νόμος.

Δυσνομίη, *Ion.* pro δυσνομία.

Δύσνομος, ον, abhorrens a legibus, nefarius.

Δύσνοος, *contr.* δύσνους, ου, ὁ ϰ ἡ, qui mala est mente adversus aliquem, malevolus.

Δύσνοστος, ου, ὁ ϰ ἡ, difficilis, infaustus, epith. iter facientis vel itineris. Δύσνοστον αὐτοῖς νόστον ἐμβαλεῖν θέλω, *Eurip. Troad.* 75.

Δυσνύμφευτος, ου, ὁ ϰ ἡ, gravis nuptiis, infelix conjugii. Ex δὺς et νυμφεύω.

Δύσνυμφος, ου, ὁ ϰ ἡ, qui inauspicatas contraxit nuptias, infelix sponsus.

Δυσξήραντος, ου, ὁ ϰ ἡ, qui difficulter inarescit, difficilis siccatu. Ex ξηραίνω.

Δυσξύμβλητος, ου, ὁ ϰ ἡ, obscurus.

Δυσξύμβολος, ου, ὁ ϰ ἡ, idem; (2) cum quo non facile pacta ineuntur; (3) difficilis moribus, non affabilis. Ex συμβάλλω.

Δυσξύνετος, ου, ὁ ϰ ἡ, imprudens; (2) difficilis intellectu. Ex δὺς et συνίημι.

Δύσογκος, ου, ὁ ϰ ἡ, valde gravis.

Δυσόδευτος, per quem difficiliter itur. Τραχύτατόν τε ὂν, καὶ δυσόδευτον, *Appian. Syriac.* 21.

Δυσοδέω, ῶ, f. ήσω, ægre iter facio, in malam et imperviam viam incido. A δύσοδος.

Δυσοδία, ας, ἡ, iter difficile, asperum; difficultas viæ, *Appian. Syr.* 21.

Δύσοδμος, ου, ὁ ϰ ἡ, malum odorem spirans; olidus, fœtidus. Ex δὺς et ὀδμὴ, *odor.*

Δύσοδος, ου, ὁ ϰ ἡ, per quem difficulter iter fieri potest; (2) invius, avius; (3) *subst.* via difficilis, aspera, et salebrosa.

Δυσοδοπαίπαλος, ον, idem.

Δυσοίζω, timeo, suspecto; ægre fero, *Eur.*

Δυσοίκητος, ου, ὁ ϰ ἡ, habitatu difficilis, propemodum inhabitabilis. Ex δὺς et οἰκέω.

Δυσοικονόμητος, ου, ὁ ϰ ἡ, dispensatu difficilis; (2) qui nescit gerere rem familiarem aliamve. Ab οἰκονομέω.

Δύσοικος, ον, idem quod ἄοικος, *Schol. Soph. ad Phil.* 534, intractabilis.

Δύσοικτος, ου, ὁ ϰ ἡ, immisericors; (2) miserabilis.

Δύσοιμος, ου, ὁ ϰ ἡ, idem quod δύσοδος. Ex δὺς et οἶμος, *semita, via.*

Δύσοινος, ου, ὁ ϰ ἡ, malum vinum producens; (2) non ferax vini.

Δύσοιστος, ου, ὁ ϰ ἡ, vix tolerabilis; (2) difficilis, ægre parabilis. (1) πολλῶν ἔλεξεν δυσοίστων πόνων ἆθλα, *Soph. Phil.* 507. (2) βίον δύσοιστον ἕξομεν τροφάν, *Id. Œd. Col.* 1686.

Δυσοίστως, *adv.* ita ut vix ferendo sit.

Δυσοιωνισμὸς, οῦ, ὁ, omen infaustum.

Δυσοιώνιστος, ου, ὁ ϰ ἡ, inauspicatus, sinistri auspicii. Ex δὺς et οἰωνίζομαι.

Δύσοκνος, ου, ὁ ϰ ἡ, piger, segnis.

Δυσόκνως, *adv.* pigre, segniter, gravatim.

Δυσόλεθρος, ου, ὁ ϰ ἡ, difficulter interiens.

Δυσόμβρος, ον, pluviosus. Αἴθρια δυσόμβρα φεύγειν βέλη, *Soph. Antig.* 357.

Δυσόμιλος, ου, ὁ ϰ ἡ, non adfabilis, difficilis in congressu, sermone, &c.

Δυσομίλητος, ον, idem. Ex δὺς et ὁμιλέω.

Δυσόμματος, ον, hebes, cæcus; (2) fœdus, horrendus adspectu. Ab ὄμμα.

Δυσόμοιος, ου, ὁ ϰ ἡ, dissimilis.

Δυσόνειρος, ου, ὁ ϰ ἡ, molestis somniis vexans.

Δύσοπτος, ου, ὁ ϰ ἡ, qui ægre cernitur, obscurus. Ex ὄπτομαι, *video.*

Δυσόρατος, ου, ὁ ϰ ἡ, qui vix visui est obvius, qui cerni difficulter potest; (2) fœdus, horrendus adspectu. (2) δυσόρατοί τε καὶ ἀλλόκοτοι πάμπαν ἀφθῆναι, *App. Bell. Hisp.* 97. Ex δὺς et ὁράω.

Δυσοργησία, ας, ἡ gravis ira, iracundia.

Δυσοργία, ας, ἡ, idem.

Δυσόργητος, ον, iracundus.

Δυσοργήτως, *adv.* iracunde.

Δύσοργος, ου, ὁ ϰ ἡ, iracundus, qui graviter irascitur. Θυμῷ δύσοργος, impotenti ira exæstuans, *Soph. Trach.* 1118. Ex δὺς et ὀργὴ, *ira.*

Δυσόριστος, ου, ὁ ϰ ἡ, qui definiri et determinari vix potest. Ex δὺς et ὁρίζω.

Δύσορμος, ου, ὁ ϰ ἡ, stationem navium difficilem et incommodam habens.

Δύσορνις, ιθος, ὁ ϰ ἡ, qui adversis auspiciis fit. Κρησίας ἐκ γᾶς δύσορνις ἔπτατο κλεινὰς Ἀθήνας, *Eurip. Hipp.* 759.

Δυσορφναῖος, α, ον, obscurus, caliginosus. Δυσόρφναια δ' ἀμφὶ τρύχη τάδε σκότι' ἀμείβομαι, *Eurip. Phœn.* 322.

Δυσοσμία, ας, ἡ, malus odor. A

Δύσοσμος, ὁ ϰ ἡ, malum odorem spirans, fœtidus. Ex δὺς et ὀσμὴ, *odor.*

Δυσουρέω, ῶ, f. ήσω, ægre urinam reddo, *Aret.* Ex δὺς et οὖρον, *urina.*

Δυσουρία, ας, ἡ, difficilis urinæ excretio; (2) urinæ suppressio. Ex iisd. Hinc

Δυσουριάω, ῶ, urinæ difficultate laboro.

Δυσουρικὸς, ἡ, ὸν, urinæ difficultate obnoxius.

Δυσούριστος, ου, ὁ ϰ ἡ, infelix, qui secundo vento non provehitur; vel potius, immedicabilis. Οὖρος est proprie ventus secundus; *metaphorice,* rerum cursus prosperus. Hinc δυσούριστος, qui nequit reduci in cursum rectum, vento scilicet adverso reflante. Hinc irreparabilis, immedicabilis, *Soph. Œd. Tyr.* 1316. Ex δὺς et οὐρίζω.

Δύσουρος, ου, ὁ ϰ ἡ, custoditu difficilis.

Δυσπάθεια, ας, ἡ, laborum et ærumnarum per- [illegible]

[illegible] έος, ὁ ϰ ἡ, laborum miseriarumque patiens. Ex πάθος, *passio.*

Δύσπαις, ὁ ϰ ἡ, infelix proles vel prole, *Cyr.*

Δυσπαίπαλος, ineluctabilis; (2) rigidus, asper. (1) τοῖς μὲν ἀθέσφατος ὄχλος αἶθλος ἀμφιέπει δυσπαίπαλος ἐρχομένοισιν, *Oppian. Cyneg.* 2, 269. (2) ῥινὸς δ' αὖτε δέμας δυσπαίπαλος ἀμφιέεσσεν, *Id. ibid.* 527. Vide et 381; et *Halieut.* 2, 369.

Δυσπάλαιστος, ου, ὁ ϰ ἡ, vix eluctabilis, superatu difficilis. Ex παλαίω, *luctor.*

Δυσπάλαμος, ου, ὁ ϰ ἡ, difficilis; (2) malis instructus artibus, *Hes.* Ex δὺς et παλάμη.

Δυσπαλὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, difficilem luctam adferens, superatu difficilis; (2) difficilis. (2) δυσπαλὲς δὴ γίνεται, *Pindar. Pyth.* 4, 485. Ex δὺς et πάλη.

Δυσπάλλω, concutio, labefacto, *Scol.*

Δυσπαραβοήθητος, ον, cui auxilium ferri vix vel non potest. Ex δὺς et παραβοηθέω.

Δυσπαράβουλος, ον, male consulens.

Δυσπαράγραφος, ον, qui vix definiri potest; (2) inexplicabilis.

Δυσπαράδεκτος, ου, ὁ ϰ ἡ, difficilis probatu seu perceptu. Ex δὺς et παραδέχομαι.

Δυσπαραδέκτως, *adv.* difficulter ad credendum; cum ἔχειν, vix credere.

Δυσπαραίτητος, ου, ὁ ϰ ἡ, exoratu difficilis; (2) inexorabilis, implacabilis. Ex δὺς et παραιτέομαι, *exoro.*

Δυσπαράκλητος, ον, difficilis ad flectendum.

Δυσπαρακολούθητος, ον, intellectu difficilis. Ex δὺς et παρακολουθέω.

Δυσπαρακόμιστος, ου, ὁ ϰ ἡ, qui difficulter vehitur equo, vel gestatur; qui difficulter iter facit; (2) difficilis, tam de itinere terrestri, quam maritimo. De maritimo Polybius: Συλλογιζόμενος τὸν πλοῦν τὸν ἀπὸ Μασσαλίας εἰς Τυῤῥηνίαν, ὡς μακρὸς καὶ δυσπαρακόμιστος εἴη, *Polyb.* 3, 61. Ex δὺς et παρακομίζω.

Δυσπαραμύθητος, ου, ὁ ϰ ἡ, qui verbis vix flecti potest; qui suasiones, solatia, ⁊c. vix admittit. Ex παραμυθέομαι.

Δυσπαραπλευστος, ου, ὁ ϰ ἡ, ad præter-navigandum difficilis, *Strab.* 16.

Δυσπαράπλους, ουν, idem.

Δυσπάρευνος, ον, in quo seu quocum non bene dormitur, s. infelix lecto geniali vel conjuge. Τὸ δυσπάρευνον λέκτρον ἐνδατούμενος, conviciis lacessens tuas infelices nuptias, *Soph. Trach.* 791.

Δυσπαρηγόρητος, ου, ὁ ϰ ἡ, vix consolabilis, omninoque vehementissimus, velut amor. Ex δὺς et παρηγορέω.

Δυσπαρήγορος, ον, idem.

Δυσπαρηγορήτως, *adv.* insolabiliter, acerrime.

Δυσπάρθελκτος, ον, pro δυσπαραίθελκτος, idem.

Δυσπάρθενος, ου, ἡ, virgo misera.

Δύσπαρις, ιδος, ὁ, infaustus et infelix Paris, *Hom.*; (2) infaustum et male ominatum nomen habens, ut Paris; infelix.

Δυσπάριτος, ου, ὁ ϰ ἡ, progressu vel transitu difficilis. Ex δὺς et πάρειμι, *progredior.*

Δυσπάροδος, ον, idem.

Δυσπάτητος, ον, asper calcatu.

Δυσπείθεια, ας, ἡ, obsequium coactum et involuntarium, inobedientia, contumacia. A

Δυσπειθὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, qui ægre paret et obsequitur, refractarius; (2) cui ægre persuaderi potest. Ex δὺς et πείθω.

Δυσπειθῶς, *adv.* inobsequenter.
Δυσπειρία, ας, ἡ, difficultas experientiæ.
Δυσπείςος, ε, ὁ ᾗ ἡ, qui ægre sibi persuaderi sinit. Ex δὺς et πείθω.
Δυσπίςως, *adv.* ita ut ægre persuaderi sibi sinat.
Δυσπέλαστος, is ad quem accedere difficile est. Ὡς δυσπέλαςόν ἐςιν ἀμαθία κακόν, immedicabile, *Soph. ex incerta Trag.*
Δυσπέμπτος, ον, qui ægre non amoveri aut submoveri potest:
Δυσπέμφελος, ε, ὁ ᾗ ἡ, trajectu difficilis; (2) tempestuosus; (3) immitis. Ex πέμπω.
Δυσπενθέω, ῶ, f. ήσω, graviter lugeo. A
Δυσπενθής, έος, ὁ ᾗ ἡ, graviter lugens. Ex δὺς et πένθος, *luctus.*
Δυσπεπτέω, ῶ, f. ήσω, difficulter concoquo; (2) ferre non possum. A
Δύσπεπτος, ε, ὁ ᾗ ἡ, concoctu difficilis. Ex δὺς et πέπτω, *coquo.*
Δυσπέρατος, ε, ὁ ᾗ ἡ, qui difficulter transitur vel trajicitur; (2) vix, ægre transigendus. Ἀμηχανίας ἔχεσα δυσπέρατον αἰῶνα, *Eurip. Med.* 647. Ex δὺς et περάω.
Δυσπεριχαθαίρετος, ε, ὁ ᾗ ἡ, qui difficulter detrahi seu demi potest. Ex περικαθαιρέω.
Δυσπερικάθαρτος, ε, ὁ ᾗ ἡ, qui non facile purgari potest. Ex περικαθαίρω.
Δυσπερίληπτος, ε, ὁ ᾗ ἡ, qui difficulter comprehendi potest. Ex περιλαμβάνω.
Δυσπερινόητος, ον, difficilis intellectu. Ex δὺς et περινοέω, *intelligo.*
Δυσπερίοδευτος, ον, finem non habens.
Δυσπερίψυκτος, ε, ὁ ᾗ ἡ, qui difficulter refrigerari potest, difficulter refrigescens.
Δυσπετέω, ῶ, f. ήσω, res mihi male cadunt, cum malis conflictor, male me habeo; (2) ægre fero.
Δυσπέτημα, ατος, τὸ, casus adversus, infortunium.
Δυσπετής, έος, ὁ ᾗ ἡ, male cadens, adversus; (2) difficilis. Ex δὺς et πίπτω, *cado.*
Δυσπετῶς, *adv.* ægre, moleste; (2) infeliciter.
Δυσπεψία, ας, ἡ, difficultas concoctionis. A δύσπεπτος.
Δύσπημα, τὸ, damnum, *Æsch.*
Δυσπινής, έος, ὁ ᾗ ἡ, sordibus ac illuvie deformis, squalidus, sordidus. Ex πίνος.
Δυσπιςία, ας, ἡ, credendi difficultas.
Δύσπιςος, ε, ὁ ᾗ ἡ, qui difficulter credit, incredulus; (2) creditu difficilis, cui fidem vix adhibeas. Ex δὺς et πίςις.
Δυσπίςως ἔχω, ægre credo.
Δύσπλανος, ον, vagabundus, sed misere, *Æsch.*
Δύσπληκτος, ε, ὁ ᾗ ἡ, qui non facile perturbatur, qui ægre obstupescit, *V. L.* Ex δὺς et πλήσσω.
Δυσπλήρωτος, ε, ὁ ᾗ ἡ, completu seu perfectu difficilis. Ex δὺς et πληρόω.
Δυσπλῆτις, ιδος, ἡ, aspera, *Lycurg.*
Δύσπλοος, ε, ὁ ᾗ ἡ, navigatu difficilis; (2) malefidus navibus.
Δύσπλυτος, ον, ægre eluendus. A πλύνω, *lavo.*
Δυσπνοέω, ῶ, f. ήσω, spirandi difficultate laboro. Hinc
Δυσπνόητος, ον, ægre respirans.
Δύσπνοια, ας, ἡ, spiritus difficultas.
Δυσπνοϊκὸς, ἡ, ὸν, respirandi difficultate laborans. A
Δύσπνοος, *contr.* δύσπνες, ε, idem: anhelus præ festinatione; (2) graviter flans. (1) δύσπνες ἱκάνω, anhelus advenio, *Soph. Antig.* 230 (2) δυσπνόοις Θρήσσαις, Thraciis graviter flantibus, *Id. Ibid.* 595. Ex πνέω.
Δυσπολέμητος, ε, ὁ ᾗ ἡ, qui bello ægre vinci potest, invictus. Ex πολεμέω.
Δυσπόλεμος, ε, ὁ ᾗ ἡ, vix habilis ad bellum, imbellis, timidus.
Δυσπολιόρκητος, ε, ὁ ᾗ ἡ, obsessu difficilis, valde munitus. Ex πολιορκέω.
Δυσπολίτευτος, ον, ineptus ad remp. gerendam.
Δυσπονής, έος, ὁ ᾗ ἡ, laboriosus, ærumnosus.
Δυσπόνητος, ε, ὁ ᾗ ἡ, qui difficili labore fit. Κἐκ ἔτι τὴν δυσπόνητον ἕξετ' ἀμφ' ἐμοὶ τροφὴν, *Soph. Œd. Col.* 1613. Ex δὺς et πονέω, *laboro.*
Δύσπονος, infelix, ærumnosus. Ὦ πόνοι βροτῶν δύσπονοι, *Soph. Antig.* 1477.
Δυσπονία, ἡ, difficilis opera, *Man.*
Δυσπόρευτος, ε, ὁ ᾗ ἡ, impervius, invius, difficilem habens transitum.
Δυσπορία, ας, ἡ, vix difficultas. A δύσπορος.
Δυσπόριςος, ε, ὁ ᾗ ἡ, ægre parabilis. Ex δὺς et πορίζω, *paro.*
Δύσπορος, ε, ὁ ᾗ ἡ, qui difficulter transiri potest, impervius; (2) ægre parabilis. (2) τροφαὶ δὲ, ὃ δυσπορώτατόν ἐςι ςρατοῖς μεγάλοις, *App. Bell. Civ.* 4, 100. Ex πόρος.
Δυσποτμέω, ῶ, f. ήσω, adversa fortuna utor, infelici fato adfligor:
Δυσποτμία, ας, ἡ, sors seu fortuna adversa. A
Δύσποτμος, ε, ὁ ᾗ ἡ, cui sors est adversa.
Δυσπότμως, *adv.* infeliciter, misere.
Δύσποτος, ον, amarus, *de potu*, non potabilis.
Δυσπραγέω, ῶ, f. ήσω, infeliciter res gero; (2) infelix sum, adversa fortuna utor. A
Δυσπραγής, έος, ὁ ᾗ ἡ, infelix in rebus agendis; (2) infelix in rebus quibuslibet. Ex δὺς et πράσσω, *ago.*
Δυσπραγία, ας, ἡ, infelicitas in rebus agendis; (2) infelicitas quævis. A δυσπραγής.
Δυσπραγμάτευτος, ε, ὁ ᾗ ἡ, difficulter tractabilis, difficilis, morosus, cum quo rem habere difficile est. Ex δὺς et πρᾶγμα.
Δύσπρακτος, ε, ὁ ᾗ ἡ, factu difficilis. Ex δὺς et πράττω, *facio.* Unde
Δυσπραξία, ας, ἡ, idem quod δυσπραγία.
Δυσπρεπής, έος, ὁ ᾗ ἡ, indecorus, turpis. Ex δὺς et πρέπω, *decorus sum.*
Δύσπριςος, ε, ὁ ᾗ ἡ, serra ægre secabilis, sectu difficilis. Ex δὺς et πρίω, *serra seco.*
Δυσπρόμαχος, ὁ ᾗ ἡ, inhabilis ad defendendum alterum.
Δυσπρόπτωτος, ε, ὁ ᾗ ἡ, non facile procidens, stabilis; (2) prudens circumspectus, non facile temeritati cedens.
Δυσπρόσβατος, ὁ ᾗ ἡ, haud facilis accessu.
Δυσπρόσβλητος, idem.
Δυσπρόσδεκτος, ε, ὁ ᾗ ἡ, qui ægre admittitur, vel recipitur, vel probatur; (2) odiosus.
Δυσπροσήγορος, ε, ὁ ᾗ ἡ, non adfabilis, qui difficilem se præbet in congressu.
Δυσπροσηγόρως, *adv.* morose, aspere.
Δυσπρόσιτος, ε, ὁ ᾗ ἡ, qui difficulter adiri potest; (2) qui non est adfabilis. (1) δυσπρόσιτος, ἔξω τε κλήθρων σπάνιος, *Eurip. Iphig. in Aul.* 345.
Δυσπροσίτως, *adv.* ita ut ægre adiri possit.
Δυσπρόσμικτος, ον, et
Δυσπρόσοδος, ε, ὁ ᾗ ἡ, idem quod δυσπρόσιτος.
Δυσπρόσοιςος, ε, ὁ ᾗ ἡ, idem; intractabilis, vix ferendus, *Soph. Œd. Col.* 1277.
Δυσπρόσοπτος, ε, ὁ ᾗ ἡ, adspectu difficilis; (2) qui adspectus infausti est. Δυσπρόσοπτ' ὀνείρατα, *Soph. Elect.* 460. Ex δὺς et προσόπτομαι, *adspicio.*
Δυσπροσόρμιςος, ον, quo naves appelli non possunt.
Δυσπροσπέλαςος, ε, ὁ ᾗ ἡ, accessu difficilis, qui ægre adiri potest. Ex προσπελάζω.
Δυσπρόσρητος, ὁ ᾗ ἡ, non adfabilis, morosus.
Δυσπρόσωπος, ε, ὁ ᾗ ἡ, qui deformi facie est, adspectu tristis, *Soph. Œd. Col.* 286.
Δυσπύητος, ε, ὁ ᾗ ἡ, suppuratu difficilis. Ex δὺς et πυέω, *suppuro.*
Δυσραγής, έος, ὁ ᾗ ἡ, ruptu difficilis. Ex δὺς et ῥήγνυμι, *rumpo.* Hinc
Δύσρηκτος, ὁ ᾗ ἡ, qui non facile perrumpi potest.
Δύσρητος, ε, ὁ ᾗ ἡ, qui ægre dici seu pronunciari potest; (2) difficilis dictu.
Δυσριγής, έος, ὁ ᾗ ἡ, idem quod
Δύσριγος, ε, ὁ ᾗ ἡ, qui frigus ægre tolerat, frigoris impatiens, alsiosus.
Δυσροέω, non succedo. A ῥέω.
Δυσσέβεια, ας, ἡ, impietas. Τὴν δυσσέβειαν εὐσεβῶσ' ἐκτησάμην, impietatis crimen, *Soph. Antig.* 924. A δυσσεβής.
Δυσσεβέω, ῶ, f. ήσω, impius sum, impie ago. Ἀλλ' ἐκδιδαχθῶ δῆτα δυσσεβεῖν, *Soph. Trach.* 1245. Ab eod.
Δυσσέβημα, ατος, τὸ, impium facinus, impietas. A præc.
Δυσσεβής, έος, ὁ ᾗ ἡ, impius. Ex σέβομαι.
Δυσσεβῶς, *adv.* impie.
Δύσσειςος, ον, firmus, immobilis.
Δύσσεο, 2. sing. præs. imperat. med. *Poet.* pro δύσεο, et hoc *Ion.* pro δύσεσο, a δύσομαι.
Δύσσομαι, *Poet.* subeo aquas, mergor. A δύνω.
Δυσσομενάων, *mersarum*, *Æol.* et *Poet.* pro δυσσομενῶν. A δύσσομαι.
Δύσσοος, ε, ὁ ᾗ ἡ, qui vix servari potest; (2) qui vix abigi potest; (3) quem difficulter persequi possumus.
Δυσσπλαγχνος, ον, immitis, sævus.
Δυσσύμβατος, ε, ὁ ᾗ ἡ, non sociabilis, difficilis ad paciscendum. Ex συμβαίνω.
Δυσσύνακτος, ε, ὁ ᾗ ἡ, qui difficulter cogi seu colligi potest. Ex δὺς et συνάγω.
Δυσσυνειδητὸς, ὸν, et
Δυσσυνόπτος, ον, obscurus.
Δύςακτος, ε, ὁ ᾗ ἡ, ordinatu difficilis, ægre se patiens in ordinem cogi. Ex τάττω.
Δυςάλας, ανος, valde miser, ærumnosus.
Δυςᾶνον, *Dor.* pro δύςηνον.
Δυςάραχος, ον, valde ventosus, procellosus.
Δυςέκμαρτος, ε, ὁ ᾗ ἡ, conjectu, inventu difficilis, *Soph. Œd. Tyr.* 109. Ex τεκμαίρω.
Δυςεκνία, ας, ἡ, infelicitas prolis.
Δύςεκνος, ε, ὁ ᾗ ἡ, infelix liberis. Τὴν δὲ τίκτουσαν λίποι τοῖς οἶσιν αὐτῦ δύςεκνον παιδουργίαν, *Soph. Œd. Tyr.* 1247.
Δυςερπὴς, ὲς, molestus.
Δύςηκτος, ε, ὁ ᾗ ἡ, ægre liquabilis.
Δυςηνία, ας, ἡ, miseria, ærumna. A
Δύςηνος, ε, ὁ ᾗ ἡ, infelix, miser, ærumnosus, perditus. Ex δὺς et ἵςημι, quasi qui non invenit ubi consistat.
Δυςήρητος, ε, ὁ ᾗ ἡ, observatu difficilis, qui ægre custodiri potest. Ex δὺς et τηρέω.
Δυςίβευτος, ε, ὁ ᾗ ἡ, investigatu difficilis. Ex δὺς et ςιβεύω.
Δυςιθάσσευτος, ον, ferus, qui se mansuefieri non sinit.
Δυςλήμων, ονος, ὁ ᾗ ἡ, ærumnosus.
Δύςλητος, ε, ὁ ᾗ ἡ, toleratu difficilis.
Δυςοκήσασα, a. 1. part. act. f. g. verbi δυςοκέω.
Δυςοκέω, ῶ, f. ήσω, difficulter pario.
Δυςοκής, idem quod δύςοκος, *Call.*
Δυςοκία, ας, ἡ, difficultas pariendi. A
Δύςοκος, ε, ὁ ᾗ ἡ, difficulter pariens.
Δύςομος, ε, ὁ ᾗ ἡ, difficilis cæsu. Ex δὺς et τέμνω, *cædo, seco.*
Δύςονος, ον, valde molestus, gravis. A ςένω.
Δυςοπάζω, f. άσω, conjectura assequi non possum. Hinc
Δυςόπαςος, ε, ὁ ᾗ ἡ, quem conjectura difficulter adsequi possis, difficilis conjectu, obscurus. Φοίβε μ' ὑπῆλθε δυςόπαςτ' αἰνίγματα, *Eurip. Suppl.* 138.
Δύςοπος, ε, ὁ ᾗ ἡ, difficilis, absurdus.
Δυςόχαςος, ε, ὁ ᾗ ἡ, conjectu difficilis. Ex δὺς et ςοχάζω, *conjicio.*
Δυςράπεζος, ον, nefandis cibis utens.
Δυςραπελία, ας, ἡ, perversitas et malignitas morum, improbi mores; (2) molestia, difficultas efficiendi. A
Δυςράπελος, ε, ὁ ᾗ ἡ, morosus, cujus animus ægre flecti potest, durus, rigidus; (2) qui non facile sedatur: (3) qui suæ calamitatis effugium non invenit. Hesychius explicat per δυσμετάθετος, ægre a proposito dimovendus, *Soph. Aj.* 925.
Δυςραπέλως, *adv.* morose, contumaciter; (2) inconcinne, incondite.
Δυςράπητος, ον, non facile loco movendus.
Δυςροπία, ας, ἡ, morositas, malignitas animi. A
Δύςροπος, ε, ὁ ᾗ ἡ, qui ingenio et moribus est difficilis; (2) qui transferri et moveri difficulter potest; (3) inutilis; (4) pravus, malignus; (5) contumax. Ex τρέπω.
Δυςρόπως, *adv.* maligne, morum quadam perversitate.
Δύςροφος, ε, ὁ ᾗ ἡ, qui difficulter alitur. Ex δὺς et τροφή.
Δυςρύπητος, ε, ὁ ᾗ ἡ, terebratu difficilis. Ex δὺς et τρυπάω, *terebro.*
Δυςυχέω, ῶ, f. ήσω, sum infelix. Δυςυχεῖν περὶ

περὶ τὴν μάχην, *Plut.* ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς, *Luc.* Τύμβος δυστυχῶν, tumulus infelix, *id est*, tumulus in peregrina terra. *Pars enim quædam felicitatis esse videbatur, si quis post mortem patrio conderetur solo*, Soph. Œd. Col. 402. A δυστυχής.

Δυστύχημα, ατος, τὸ, infortunium, calamitas. A præc.

Δυστυχής, ἐος, ὁ ἡ, miser, infelix.

Δυστυχία, ας, ἡ, miseria, infortunium.

Δυστυχῶντας, acc. pl. præs part. act. *contr.* pro δυστυχέοντας, a δυστυχέω.

Δυστυχῶς, *adv.* infeliciter, adversante fortuna.

Δυσυπνέω, ῶ, ægre dormio. A

Δύσυπνος, ε, ὁ ἡ, qui ægre dormit.

Δυσυποβίβαστος, ε, ὁ ἡ, subductu difficilis. Ex δὺς et ὑποβιβάζω, subduco.

Δυσύποιστος, ε, ὁ ἡ, vix tolerabilis.

Δυσυπόστατος, ον, idem.

Δυσυπόστατος, ε, ὁ ἡ, cujus impetus vix sustineri potest. Ex δὺς et ὑφίσαμαι.

Δυσυπότακτος, ον, contumax, parere nescius.

Δυσυποχώρητος, ον, intolerandus.

Δύσφαλτος, ε, ὁ ἡ, labefactu et subversu difficilis. Ex δὺς et σφάλλω, *labefacto.*

Δυσφανής, ἐος, ὁ ἡ, vix apparens, obscurus. Ex δὺς et φαίνομαι, *appareo.*

Δυσφάντασος, ε, ὁ ἡ, non facile imagines rerum concipiens. Ex φαντάζω.

Δύσφατος, ε, ὁ ἡ, nefandus, non dicendus. Ex δὺς et φημὶ, *dico.*

Δυσφερής, ἐς, intolerandus. A φέρω.

Δυσφημέω, ῶ, f. ήσω, probra et convitia in aliquem jacto; (2) male ominor; (3) male ominatis verbis utor; (4) deploro, lamentor. (4) ἐ τοι ποτ' ἄλλην ἢ 'μὲ δυσφημεῖς, *Soph. Elect.* 1182.

Δυσφημία, ας, ἡ, maledicentia; (2) obscœnitas verborum.

Δυσφήμιστος, ον, male ominatus.

Δύσφημος, ε, ὁ ἡ, maledicus, famam et existimationem alicujus lædens; (2) mali ominis, infaustus. Ex δὺς et φημί.

Δύσφθαρτος, ε, ὁ ἡ, vix vel non corruptibilis. Ex δὺς et φθείρω, *corrumpo.*

Δυσφιλής, ἐς, invisus, immitis. A φίλος.

Δύσφιμος, ον, effrænis.

Δυσφορέω, ῶ, f. ήσω, difficulter porto; (2) ægre fero, indignor.

Δυσφόρητος, ε, ὁ ἡ, toleratu difficilis.

Δυσφορία, ας, ἡ, portandi, tolerandi difficultas; (2) difficultas trahendi, v. gr. spiritum.

Δυσφορικός, ὸν, animi molestiam indicans. *Vox Gramm.* A præc.

Δυσφόρμιγξ, γγος, ὁ ἡ, flebilis, luctuosus.

Δύσφορος, ε, ὁ ἡ, portatu difficilis; (2) molestus, gravis. Δυσφόρες ἐπ' ὄμμασι γνώμας βαλῶσα, *Soph. Aj.* 51. Ex δὺς et φέρω.

Δυσφόρως, *adv.* ita ut vix portari queat; (2) moleste, ægre, iniquo animo.

Δυσφράσος, ε, ὁ ἡ, qui vix explicari potest. Ex δὺς et φράζω, *expono.*

Δυσφράστως, obscure in pronuntiando, dicendo.

Δυσφρονέω, f. ήσω, animum abjicio, ægre fero.

Δύσφροντις, ἡ, curis plena, sollicita.

Δυσφρόνως, *adv.* ægro animo. A δύσφρων.

Δυσφροσυνάων, gen. pl. *Æol.* pro δυσφροσυνῶν.

Δυσφροσύνη, ης, ἡ, animi dejectio, anxietas, dolor, solicitudo. A

Δύσφρων, ονος, ὁ ἡ, æger animo, inimicus, invisus. Ὑπεροπλοῖς λόγων δυσφρόνων, *Eurip. Andr.* 286. Δύσφρονος ἔριδος ὕπερ, *Id. Ibid.* 491.

Δυσφυής, ἐος, ὁ ἡ, ægre vel abnormiter nascens, aut proveniens. Ex φύω. Hinc

Δυσφυΐα, ας, ἡ, nascendi difficultas, monstrosa deformitas.

Δυσφύλακτος, ε, ὁ ἡ, custoditu difficilis. Δυσφύλακτον ὀξυθυμίας ὕπο, *Eurip. Andr.* 729.

Δύσφυσις, ιως, ἡ, mala natura.

Δυσφωνία, ας, ἡ, asperitas vocis seu soni. A

Δύσφωνος, ε, ὁ ἡ, malum aut insuavem sonum edens. Ex δὺς et φωνή, *vox.*

Δυσφώνως, *adv.* voce aspera, sono insuavi.

Δυσφώρατος, ε, ὁ ἡ, qui difficile deprehendi potest. Ex δὺς et φωράω.

Δυσχαλίνωτος, ον, effrænis.

Δυσχάριστος, ε, ὁ ἡ, parum gratus, gratiæ referendæ immemor. Ex χάρις, *gratia.*

Δυσχειμερινός, ἡ, ὸν, infestus hiberno frigore, procellosus. Sed melius

Δυσχείμερος, ε, ὁ ἡ, idem. Περὶ Δωδώνην δυσχείμερον, *Il.* 2, 750. Θρήκης ἐκ τόπων δυσχειμέρων, *Eurip. Alc.* 68. Ex δὺς et χειμών.

Δύσχειμος, ε, ὁ ἡ, idem et ex iisd.

Δυσχείμων, ονος, idem.

Δυσχείρωμα, τος, τὸ, res invicta, invincibilis. Ἀντιπάλῳ δυσχείρωμα δράκοντι, *Soph. Antig.* 125.

Δυσχείρωτος, ε, ὁ ἡ, ægre superabilis, invictus. A χειρόω, *subigo.*

Δυσχεραινόντως, *adv.* cum indignatione et stomacho. A

Δυσχεραίνω, f. ανῶ, gravor; (2) pertæsus sum, indigne fero; (3) rem difficilem esse censeo, addubito, hæsito; (4) rem difficilem reddo; et (5) δυσχεραίνομαι, sum molestus, odiosus, invisus. Δυσχεραίνεις καθ' ἡμῶν, *Plut.* ἐπὶ πράξει, *Luc.* τὸ πρᾶγμα, *Dem.* A δυσχερής. Hinc

Δυσχεράντα, τὰ, molestiam creantia, (*significatione transitiva,*) Soph. Œd. Col. 1282.

Δυσχεραντικός, ἡ, ὸν, difficilis, molestus.

Δυσχέρασμα, ατος, τὸ, morositas.

Δυσχέρεια, ας, ἡ, difficultas rei cujuslibet; (2) molestia, tædium, incommodium; (3) sævitia, crudelitas, acerbitas quæcunque.

Δυσχέρειαι dicuntur διαπορήματα, et argutiones, et αὐτολογίαι.

Δυσχερής, ἐος, ὁ ἡ, manibus ægre tractabilis; (2) difficilis, arduus; (3) molestus, gravis, odiosus. Ex δὺς et χείρ.

Δυσχερῶς, *adv.* difficulter, tarde; (2) odiose, moleste, ægre.

Δυσχηματίσος, ε, ὁ ἡ, figuratu difficilis.

Δύσχιμος, ον, pro δύσχειμος, hibernus.

Δύσχιστος, ε, ὁ ἡ, qui difficulter finditur seu scinditur. Ex δὺς et σχίζω.

Δυσχλαινία, ας, ἡ, mala et detrita læna; (2) quævis vestis squalida. A

Δύσχλαινος, ε, ὁ ἡ, attrita et lacera læna indutus, male vestitus. Ex χλαῖνα.

Δύσχορτος, ον, non commode habitandus, non bene munitus; (2) ubi pabulum aut quicunque pastus male provenit; non facile adeundus, accessu difficilis, qui terminum habet accessu difficilem. Δυσχόρτες οἴκες γαίας, *Eurip. Iphig. in Taur.* 219. Barnes exponit *inamœnas;* Scapula vero *graminis non feraces, incultas* [ambo male]. Vide σύγχορτος. Ex δὺς et χόρτος, *septum, area, chors.*

Δυσχρανής, ἐς, fœdus, squalidus, et *hinc* invisus.

Δυσχρανής, ἐς, idem, (nisi potius leg. δυσχραής.)

Δυσχρηστέω, ῶ, difficilis, aut etiam nullius usus sum; (2) ex aliqua gravi difficultate laboro, ut inopia, &c., *Ern.* Δυσχρηστοῦμαι, usu rei cujuspiam offendor; (3) impedior. Ἐδυσχρήστει τὰ τῶν ἀντιπάλων σκάφη, *Polyb.* Ex δὺς et χρῶμαι, *utor.* Hinc

Δυσχρήστημα, ατος, τὸ, incommodum, difficultas.

Δυσχρηστία, ας, ἡ, difficultas; utendi re aliqua incommoditas; (2) confusio rerum. A

Δύσχρηστος, ε, ὁ ἡ, cujus difficilis est usus; (2) inutilis, incommodus; (3) in magna difficultate constitutus; (4) male vaticinans, sinistra oracula reddens.

Δυσχρήστως, *adv.* ita ut difficile sit uti. Ab eod.

Δύσχροια, ας, ἡ, deformis, teter color corporis. A

Δύσχροος, *contr.* δύσχρους, ε, ὁ ἡ, male coloratus. Ex δὺς et χρόα, *color.*

Δύσχρως, ωτος, ὁ ἡ, idem.

Δυσχυλία, ας, ἡ, saporis injucunditas, sapor insuavis. A

Δύσχυλος, ε, ὁ ἡ, difficilem et ingratum habens saporem.

Δύσχυμος, ε, ὁ ἡ, difficilem et molestum succum seu saporem habens.

Δύσχωλος, ε, ὁ ἡ, graviter claudicans.

Δυσχωρία, ας, ἡ, difficultas loci seu regionis, loco difficilia. Ex χῶρος.

Δυσχώριστος, ε, ὁ ἡ, qui difficulter sejungi aut secerni potest. Ex δὺς et χωρίζω.

Δυσώδης, εος, ὁ ἡ, graviter olens, fœtidus. Ex δὺς et ὄζω, *oleo.* Hinc

Δυσωδία, ας, ἡ, malus odor, fœtor.

Δυσώλεθρος, ε, ὁ ἡ, qui difficulter interit; (2) ægre moriens. Ex δὺς et ὄλεθρος.

Δυσωνέω, ῶ, f. ήσω, difficilem me præbeo in emendo, nolo æquum pretium dare. A

Δυσώνης, difficilis emptor, qui morosus est in emendo. Ex δὺς et ὠνέομαι, *emo.*

Δυσώνητος, ον, male emptus.

Δυσώνυμος, ε, ὁ ἡ, cui malum est et infaustum nomen; (2) cujus nomen odiosum est; (3) infaustus. (1) ὁ δυσώνυμος Αἴας, *Soph. Aj.* 914. (4) Καὶ γὰρ ἐυσεβὲς ἔαμα καὶ δυσώνυμον γλώσσῃ σέβον τίθησιν, εὔμορφόν τ' ἰδεῖν, *Soph. in Fragm. Aloadum.* Ex δὺς et ὄνομα.

Δυσωπέομαι, *Veteres* pro suscipere tantum usurpant, sicut *Plato in Phædo.*

Δυσωπέω, ῶ, f. ήσω, pudore adficio; (2) flecto, exoro, persuadeo; (3) *omnino*, moveo, sed rebus deterioribus, quæ absterrent, &c. *unde est* (4) horribili specie perterreo; (5) hæreo, hæsitabunde adspicio; (6) suspicor, vereor. Τί μάλιστά σε δυσωπεῖ τῶν ὑπὸ Κλεομβρότε τιθεμένων, *Plut.* Ex δὺς et ὤψ. Hinc

Δυσώπημα, τὸ, res deterrens, abstrahens ab aliqua re.

Δυσώπησις, εως, ἡ, ipsa actio adficiendi aliquem pudore; (2) exoratio, persuasio, et cætera, quæ videas in δυσωπέω.

Δυσωπητικός, ἡ, ὸν, vim habens pudoris, timoris, &c. injiciendi.

Δυσωπητικῶς, *adv.* ad injiciendum pudorem, &c. accommodate.

Δυσωπία, ας, ἡ, pudor qui eos intueri non sinit qui aliquid a nobis postulant; (2) vitiosus et immodicus pudor; (3) difficultas aliquid certo comprehendendi.

Δυσωπικῶς, graviter, dure, acerbe, *Ar.*

Δυσωρέω, ῶ, f. ήσω, difficulter custodio. Ex δὺς et ὄρος, *custos.*

Δυσωρήσονται, 3. pl. f. 1. ind. med. v. δυσωρέω.

Δύσωρος, ον, importunus.

Δύτης, ε, ὁ, urinator. A δύνω. Hinc

Δυτικός, ἡ, ὸν, urinatorius; (2) qui aquas subire amat seu solet; (3) occidentalis.

Δυτός, ἡ, ὸν, qui indui vel subiri potest.

ΔΥ'Ω, f. δύσω, subeo, ingredior; (2) occido; (3) induo. Καὶ θῆλυν ἀμφὶ σῶμα πλήσεται πέπλον δῦναι, *Luc.* 277.

Δυώδεκα, οἱ, αἱ, τὰ, duodecim.

Δυωδεκαδάρχης, ε, ὁ, et δωδεκάδαρχος, qui duodecim viris præest. Ex ἄρχων.

Δυωδεκάδρομος, ὁ, qui duodecim curricula absolvit.

Δυωδεκάμηνος, et δωδεκάμηνος, ὁ ἡ, qui duodecim mensium est. Ex δυώδεκα et μήν.

Δυωδεκάπαις, et δωδεκάπαις, αιδος, ὁ ἡ, qui duodecim habet filios. Ex δυώδεκα et παῖς, *filius.*

Δυωδεκάπηχυς, εος, ὁ ἡ, qui duodecim cubitorum est. Ex δυώδεκα et πῆχυς.

Δυωδεκάριθμος, ε, ὁ ἡ, duodecimus numero.

Δυωδεκάς, άδος, ἡ, duodenarius numerus; (2) *adjec.* pro in duodecim partes divisus; (3) pars duodecima

Δυωδεκαταῖος, qui duodecimo, v. gr. die aut anno aliquid facit aut patitur. A

Δυωδέκατος, duodecimus.

Δυωκαιεικοσίπηχυς, εος, ὁ ἡ, qui duorum et viginti cubitorum est.

Δυῶν, gen. dual. *Att. Ion.* pro δυοῖν. A δύο.

Δυώνυμος, ον, duo nomina habens.

Δῶ, acc. sing. *per Apocop.* pro δῶμα.

Δῶ, *dederim,* 1. sing. a. 2. conj. act. v. δίδωμι.

Δώδεκα, οἱ, αἱ, τὰ, pro δυώδεκα.

Δωδεκάβοιος, ε, ὁ ἡ, duodecim boum pretium valens. Ex δώδεκα et βοῦς, *bos.*

Δωδεκάγναμπτος, ον, duodecim flexus habens. Epith curriculi.

Δωδεκαδάκτυλος, ε, ὁ ἡ, duodecim digitos habens.

Δωδεκάδελτος, ε, ὁ ἡ, qui duodecim tabulis constat.

Δωδεκάδραχμος, ον, duodecim drachmas habens.

Δωδεκάδωρος, ου, ὁ ϰ ἡ, qui duodecim palmorum est. Ex δώδεκα et δῶρον, *palmus.*

Δωδεκάεδρος, ου, ὁ ϰ ἡ, qui duodecim basium seu laterum est. Ex δώδεκα et ἕδρα, *basis.*

Δωδεκάεθλος, ον, duodecies victor.

Δωδεκαέτης, έος, ὁ ϰ ἡ, qui duodecim annorum est, duodecennis. Ex ἔτος.

Δωδεκαήμερος, ον, duodecim dies durans.

Δωδεκάθεον, ου, τὸ, medicamentum quoddam antidoton; (2) herba quædam a duodecim diis sic dicta. Sunt autem οἱ δώδεκα θεοὶ, Jupiter, Juno, Apollo, Mars, Venus, Ceres, Neptunus, Mercurius, Vulcanus, Minerva, Diana, et Vesta.

Δωδεκάθεος, ου, ὁ ϰ ἡ, qui duodecim deorum est

Δωδεκάκις, *adv.* duodecies. A δώδεκα.

Δωδεκάκλινος, ον, duodecim lectos triclinares stratos habens.

Δωδεκάκλωνος, ον, duodecim ramos habens.

Δωδεκάκρουνος, ου, ὁ ϰ ἡ, duodecim habens fistulas sive scaturigines.

Δωδεκάκωλος, ον, duodecim membra, *versus* habens.

Δωδεκάλινος, ον, duodecim filis constans.

Δωδεκαμήχανος, ου, ὁ ϰ ἡ, duodecim instructus machinis; (2) duodecim artium peritus, versutus. Ex δώδεκα et μηχανή.

Δωδεκάμοιρος, ου, ὁ ϰ ἡ, in duodecim partes divisus. Ex δώδεκα et μοῖρα, *pars.*

Δωδεκάπαλαι, dudum.

Δωδεκάπους, οδος, ὁ ϰ ἡ, qui duodecim pedes habet; (2) qui duodecim pedum est.

Δωδεκάς. Vide δυωδεκάς.

Δωδεκάσκαλμος, ου, ὁ ϰ ἡ, duodecim scalmis instructus.

Δωδεκάσκυτος, ου, ὁ ϰ ἡ, duodecim pellibus instructus, epith. scuti.

Δωδεκαστάδιος, ον, duodecim stadia æquans.

Δωδεκαστάσιος, ον, duodecim libras pendens.

Δωδεκαταῖος, αία, αῖον, qui duodecim dierum est; (2) qui dies duodecim alicubi manet, vel alicunde abest, vel duodecimo die v. gr. venit.

Δωδεκατημόριον, ου, τὸ, duodecima pars.

Δωδέκατος, άτη, ατον, duodecimus.

Δωδεκαφόρος, vitis singulis mensibus uvas ferens, vel duodenas amphoras implens succo, *Lucian.*

Δωδεκάφυλλος, ου, ὁ ϰ ἡ, duodecim folia habens.

Δωδεκάφυλον, ου, τὸ, duodecim tribus.

Δωδεκέτης, ου, ὁ, qui decem annorum est; fœm. δωδεκέτις.

Δωδεκηΐδες, *Ion.* pro δωδεκαΐδες, θυσίαι, quæ et δωδεκίδες dicuntur, sacrificia ex duodecim animalibus.

Δωδεκήρης, εος, ὁ ϰ ἡ, duodecim remorum ordinibus instructus. Ex δώδεκα et ἐρέσσω.

Δῴην, *dederim,* 1. sing. a. 2. opt. act. *Att.* pro δοίην, a δίδωμι.

Δῴησι, *dederit,* 3. sing. a. 2. opt. act. *Ion.* pro δῴη, et hoc *Att.* pro δοίη.

Δῶλον, *servum,* acc. sing. *Dor.* pro δοῦλον.

Δῶμα, ατος, τὸ, domus; (2) tectum planum; (3) triclinium. A δέμω, *ædifico.*

Δωμάτιον, ου, τὸ, cubiculum, conclave; (2) tectum. Dim. a δῶμα.

Δωματῖτις, ἡ, domestica.

Δωμάω, ῶ, f. ήσω, ædifico. Οὐ σῆμα δωμήσαντες ἔγχωροι, *Lycophr.* 719.

Δῶμεν, *demus,* 1. pl. a. 2. conj. act. v. δίδωμι.

Δώμησις, εως, ἡ, structura, ædificatio:

Δωμητὺς, ύος, ἡ, apparatus structuræ, structura. A δωμάω. Unde

Δωμήτωρ, ορος, ὁ, ædificator, conditor.

Δώομεν, *dederimus,* 1. pl. a. 2. conj. act. *per Systolen* pro δώωμεν, et hoc *Poet.* pro δῶμεν.

Δῶρ', *dona,* pro δῶρα, pl. a δῶρον, *donum.*

Δωρεὰ, ᾶς, ἡ, donum, munus, ut victus, qui publice alicui præbetur; prima sedes, immunitas, et similia, quæ imprimis honoris causa alicui dantur, sive quæ ita dantur ut non reddantur. A δῶρον.

Δωρεὰν, *adv.* gratis, sine merito; (2) frustra, sine causa. A δωρεὰ, accus. subaud. τὸ, κατὰ, vel πρός.

Δωρέω, ῶ, f. ήσω, et δωροῦμαι, dono. Κροῖσος ἕκαστον δύο στατῆρσι δωρέεται, *Herodot.* Ἑλένη σ' ἀδελφὴ ταῖσδε δωρεῖται χοαῖς, *Eur. Or.* 117. A δῶρον, *donum.* Hinc

Δώρημα, ατος, τὸ, donum, munus.

Δωρηματικὸς, ή, ὸν, munificus, liberalis.

Δωρητικὸς, ή, ὸν, idem quod

Δωρητὸς, ή, ὸν, muneribus placabilis; (2) donatus, dono sive gratis datus; (3) qui dona accipit. A δωρέω.

Δωριάζω et Δορίζω, Dorice loquor; (2) partem corporis nudo, seu nudam conspiciendam præbeo, ut Doricæ quondam solebant.

Δωρικὸς, ή, ὸν, et Δωριακὸς, Doricus.

Δώριος, ία, ιον, idem. A

ΔΩΡΙ'Σ, ίδος, ἡ, Doris, regio Græciæ.

Δωρίσδεν, *Dorice loqui,* præs. inf. act. *Dor.* pro δωρίζειν, a verbo δωρίζω.

Δωρισμὸς, οῦ, ὁ, Dorica loquendi ratio.

Δωριστὶ, *adv.* Dorice. A Δωρίς.

Δωρίτης, ὁ, *adject* muneralis, *Plut.*

Δωροβόρος, ου, ὁ ϰ ἡ, qui dona vorat, donorum cupidus. Ex δῶρον et βόρος, vel βορός

Δωρογραφὴ, ῆς, ἡ, accusatio magistratus vel judicis ob dona accepta. Ex γράφω.

Δωροδέκτης, ου, ὁ, qui dona libenter accipit. A δέχομαι.

Δωροδοκέω, ῶ, f. ήσω, donis inhio, munera accipio; (2) muneribus corrumpo. Οἱ δωροδοκοῦντες ϰ χρήματα λαμβάνοντες ἀδικοῦσι, *Dem.* Δωροδοκῶ παρὰ σοῦ, *Id.* Δεδωροδόκηνται ταῦτα, *Id.*

Δωροδόκημα, ατος, τὸ, munus per corruptionem acceptum. A δωροδοκέω.

Δωροδοκία, ας, ἡ, corruptio per dona.

Δωροδοκιστὶ, avide in accipiendis donis.

Δωροδόκος, ου, ὁ ϰ ἡ, donis inhians, qui se donis corrumpi sinit.

Δωροκοπέω, ῶ, f. ήσω, muneribus corrumpo. Ex δῶρον et κόπτω, *seco.*

Δωροληπτέω, munera accipio, muneribus me corrumpi sino.

Δωρολήπτης, ου, ὁ, qui munera accipit. Ex δῶρον et λαμβάνω, *capio.*

Δωροληψία, ας, ἡ, munerum aviditas.

ΔΩ͂ΡΟΝ, ου, τὸ, donum; (2) palmus minor.

Δωροξενία, ας, ἡ, quum quis peregrinitatis accusatus corruptis judicibus effugit. Ex δῶρον et ξένος, *hospes, peregrinus.*

Δωροτελέω, munera solvo, fero.

Δωροφάγος, ου, ὁ ϰ ἡ, idem quod δωροβόρος.

Δωροφορέω, ῶ, f. ήσω, donum fero, largior.

Δωροφορία, ας, ἡ, munerum oblatio. A

Δωροφόρος, ου, ὁ ϰ ἡ, qui dona fert seu dat.

Δὼς, ἡ, donatio, donum. Ἄκλιτον, a δίδωμι.

Δωσέμεναι, f. 1. inf. act. *Dor.* pro δώσειν.

Δώσῃ, *tradat,* 3. sing. a. 1. conj. act. *Poet.* pro δώσῃ.

Δῶσι, 3. sing. a. 2. conj. act. *Ion.* pro δῷ.

Δωσίδικος, ου, ὁ ϰ ἡ, qui ad pœnam traditur, qui dat pœnas; (2) qui judicio se permittit. Ex δίδωμι et δίκη, *pœna.*

Δωσίπυγος, ου, meretrix, quæ facile copiam corporis facit. Ex πυγή.

Δωσεῦντι, 3. pl. f. 1. ind. act. *Dor.* pro δώσουσι.

Δωσῶ, 1. sing. f. 1. ind. act. *Dor.* pro δώσω.

Δώσων, ὁ, Doson, qui semper pollicetur se daturum, nec tamen unquam dat. *Dabo, onis,* ex versione Erasmi. A δίδωμι.

Δώτειρα, ἡ, datrix, *Ar.*

Δωτὴρ, ῆρος, ὁ, donator, dator.

Δώτης, ου, ὁ, idem.

Δωτινάζω, dona colligo et accipio. A δωτίνη.

Δωτίναν, acc. sing. *Dor.* pro δωτίνην.

Δωτίνη, ης, ἡ, donum, sive munus, quod consumitur, ut vinum, vestis, &c.

Δωτίνῃσι, *donis,* dat. pl. *Ion.* pro δωτίναις.

Δωτὺς, ύος, ἡ, cibus, alimenta, donum.

Δώτωρ, ορος, ὁ, dator, donator. A δίδωμι.

Δώωσ', pro δώωσι, *dedissent,* 3. pl. a. 2. conj. *Poet.* pro δῶσι, a verbo δίδωμι, *do.*

E.

E, Quinta apud Græcos litera, quæ ε ψιλὸν, sive ε tenue atque exile dicitur, ad differentiam τοῦ η, quod ε latum et pingue sonat; (2) nota numeralis valens *quinque,* et cum addita inferne lineola ε, *quinquies mille,* seu *quinque millia.*

Ἒ, ἒ, *interjectio dolentis,* he! he!

Ἕ, *se,* acc. sing. ab οὗ, *sui.*

Ἔα, *interjectio querentis,* ah! (2) *admirantis,* hem! Quasi ab imperativo verbi ἐάω, *sino.* Hinc ἔα δὴ, *age igitur.*

Ἔα, *eram,* 1. sing. imperf. ind. act. *Ion.* et *Poet.* pro ἦα, et hoc pro ἦν, ab εἰμί.

Ἐᾷ, *concedit,* 3. sing. præs. ind. act. *contr.* pro ἐάει, ab ἐάω.

Ἐάᾳ, *sinit,* 3. sing. præs. ind. act. *Poet.* pro ἐᾷ.

Ἔαγα, *fregi,* perf. ind. med. *Att.* pro ἦγα, ab ἄγνυμι.

Ἐάγην, *fractus sum,* a. 1. ind. pass. *Att.* pro ἤγην, ab eodem.

Ἔαγμα, ατος, τὸ, fragmentum, ab ἄγω.

Ἕαδα, *demulsi, placui,* perf. ind. med. *Att.* pro ἧδα, ab ἄδω. Τῇσι δὲ λοιπῇσι πόλισι ἕαδε κοινῇ Ἴωσι ἐπισέλαι, *Herodot.* 1, 151.

Ἑαδότα, *placentem,* acc. sing. perf. part. med. *Att.* pro ἡδότα.

Ἔακα, *permisi,* perf. ind. act pro εἴακα, ab ἐάω.

Ἑάλωκα, *captus sum,* perf. ind. act. *Att.* pro ἥλωκα, a verbo ἁλίσκω, *capio.*

Ἑάλων, *cepi,* a. 2. ind. act. *Att.* pro ἥλων, ab eod.

ἘΑ'Ν, *conjunct.* si; (2) ἐὰν μὴ, nisi; (3) geminatum cum τε notat sive; (4) particula potentialis pro ἂν; (5) ἐάνπερ, si, dummodo.

Ἑάνδανον, *placebam,* 1. sing. imperf. ind. act. *Att* pro ἥνδανον, a verbo ἁνδάνω.

Ἑανηφόρος, ὁ ϰ ἡ, epith. Auroræ; quasi splendidam vestem ferentis, *Hes.*

Ἑανὸς, ή, ὸν, subtilis, pulcher; et (2) *subst.* pallium, peplum. Mediam semper producit in Homero; hincque colligit celeb. Clarkius *Hymnum in Venerem,* ubi adjectivum ἑανὸς mediam corripit vers. 63, non Homeri esse, sed scriptoris cujusdam longe recentioris. (3) ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν, tenui linteo, *Il.* 18, 352. Ab ἕω, *induo,* (nisi sit ab ant. ἑὸς, ἑὰ, ἑὸν, unde ἑῦς, cujus neutrum in εῦ adhuc superest, *Ern.*)

Ἑανὸς, οῦ, *subst.* amictus, pallium, peplum. Mediam semper corripit: Ἑανοῦ ἐτίαξε λαβοῦσα, *Il.* 3, 385.

Ἕανται, *sedent,* 3. pl. præs. ind. *Att.* pro ἧνται, ab ἧμαι.

Ἔαξεν, *fregit,* 3. sing. a. 1. ind. act. *Att.* pro ἦξε, a verbo ἄγνυμι, vel ἄγω, *frango.*

ἜΑΡ, αρος, τὸ, ver; (2) sanguis; (3) pinguedo. (2) Θερμὸν ἔαρ λάπτουσιν, *Oppian. Hal.* 2, 618. Hinc

Ἐαρίζω, f. ίσω, vernum tempus dego; (2) verno, vernam temperiem refero.

Ἐαρινὸς, ή, ὸν, vernus. Ab eod.

Ἐαρόδρεπτος, ον, verno tempore decerptus.

Ἐαροτερπὴς, ὲς, verno tempore gaudens, *Orph.*

Ἐαροτεφὴς, ὲς, vernus, vere natus, nutritus.

Ἐαροτρεφος, ον, et ἐαροτροφὴς, ὲς, idem.

Ἐαρόχροος, ους, ουν, vernum colorem, *i. e.* recentem, viridem habens.

Ἐάρτερος, έρα, ερον, vernus. Ab ἔαρ.

Ἐᾷς, *sinis,* 2. sing. præs. ind. act. *contr.* pro ἐάεις, ab ἐάω.

Ἕασα, *placui,* a. 1. ind. act. *Att.* pro ἧσα, ab ἁνδάνω.

Ἐάσαμεν, *sivimus,* a. 1. ind. act. verbi ἐάω.

Ἐάσετε, *sinetis,* 2. pl. f. 1. ind. act.

Ἔασι, *sunt,* 3. pl. præs. ind. act. *Ion.* pro εἰσὶ, a verbo εἰμὶ, *sum.*

Ἔασκε, *dimittebat,* 3. sing. imperf. ind. *Ion.* pro εἴαε.

Ἐάσομεν, *sinemus,* f. 1. ind. act. verbi ἐάω.

Ἔασσα, *existens,* præs. part. f. g. *Dor.* pro οὖσα, ab εἰμί.

Ἔατε, *eratis,* 2. pl. imperf. ind. *Ion.* pro ἦτε.

Ἐατέον, renunciandum vel valedicendum est. Ab ἐάω.

Ἑαυτοῦ, ῆς, οῦ, sui ipsius. Ex ἕο pro οὗ, *sui,* et αὐτὸς, *ipse.*

Ἑάφθη, aor. 1. pass. verbi ἕπω, *sequor,* pro εἵφθη.

ὑψέν. Ἐπ' αὐτῷ δ' ἀσπὶς ἐάφθη, insuperque scutum secutum est, id est, decidit, *Il.* 14, 419.

Ἐάφθην, *accensus sum*, a. 1. ind. pass. *Att.* pro ἥφθην, ab ἅπτομαι.

ἘΑ΄Ω, ῶ, f. άσω, sino; (2) prætermitto, omitto; (3) desino; (4) valere jubeo, renuncio. Οὐκ ἐάω, *veto*, apud Isæum, Demosthenem et quosdam alios Scriptores; sed apud Herodotum nusquam est *imperantis*, at mitibus verbis *dissuadentis*; dissuadeo, dehortor. Xenophon et Thucydides hoc verbum eodem sensu aliquoties usurparunt. Καὶ σφέας θεὺς πατρώυς ἀπολιπεῖν οὐκ ἔα, dehortabatur, *Herodot.* 2, 30. Πόλεμον δὲ οὐκ εἴων ποιεῖν, *Thucyd.* 1, 28. Οὐκ εἴα ναυμαχεῖν, *Xenoph. Hellen.* 2. Οὐκ ἐάω ποιεῖν, *Xen.* Μήτε τὸν ὄχλον ὑβρίζειν ἐᾷς, μήτε ὑβριζόμενον περιορᾷς, *Isocr.*

Ἑάων, *suarum*, gen. pl. f. g. *Æol.* pro ἑῶν, ab ἑός.

Ἐάων, *bonorum*, genit. plur. fem. gen. ab ἐὸς, *suus*. ἐὰ, *sua*, dicuntur quæ unusquisque possidet seu habet veluti sua et sibi propria, hoc est, *bona*. Hactenus *Stephanus in Thesauro*, sed non potest esse ab ἑὸς propter spiritum asperum hujus vocis. Vid. Ἐύς.

Ἔβα, *venit*, 3. sing. a. 2. ind. act. *Dor.* pro ἔβη, a βαίνω.

Ἐβάδισε, 3. sing. aor. 1. ind. act. v. βαδίζω.

Ἔβαινε, 3. sing. imperf. ind. act. v. βαίνω, *eo.*

Ἔβαλον, *jeci*, a. 2. ind. act. verbi βάλλω.

Ἔβαν, *iverunt*, 3. pl. a. 2. ind. act. *Bœot.* pro ἔβησαν, a βαίνω.

Ἐβάπτετο, 3. sing. imperf. ind. pass. v. βάπτω.

Ἐβαπτίσαντο, 3. pl. a. 1. ind. med. v. βαπτίζω.

Ἐβαρυώπησαν, *caligarunt*, 3. pl. a. 2. pass. v. βαρυώπτομαι, *caligo.*

Ἔβασον, *sine*, aor. 1. imperat. act. *Lacon.* pro ἔασον.

Ἐβάστασα, 1. sing. a. 1. ind. act. v. βαστάζω.

Ἐβάφην, *tinctus sum*, 1. sing. a. 2. ind. pass. v. βάπτω.

Ἐβδελυγμένος, *abominatione ejectus*, part. perf. pass. verbi βδελύσσομαι.

Ἐβδελυξάμεθα, 1. pl. a. 1. ind. med.

Ἑβδομαγένης, ου, ὁ, septimo die natus. Epith. Apollinis.

Ἑβδομαδικὸς, ἡ, ὸν, septimanus, qui septiduum durat.

Ἑβδομαῖος, αία, αῖον, qui septimo die aliquid facit; (2) septimanus. Ab ἕβδομος.

Ἑβδομάκις, *adv.* septies. Ab eod.

Ἑβδομὰς, άδος, ἡ, numerus septenarius; (2) hebdomas, septimana; (3) septima quæque dies; (4) septimus quique annus. (4) δέκα δὲ ἐτῶν πρὸς ἑβδομάδι πληρῶν, *Heliodor.* 10. Ab eod.

Ἑβδόματος, άτη, ατον, septimus. Ab eod.

Ἑβδομήκοντα, οἱ, αἱ, τὰ, septuaginta.

Ἑβδομηκοντάκις, *adv.* septuagies.

Ἑβδομηκοντούτης, ες, septuaginta annos natus; ἑβδομηκοντοῦτις, fœm.

Ἑβδομηκοστὸς, ἡ, ὸν, septuagesimus.

Ἑβδομηκοστόδυος, septuagesimus secundus, *Plut.*

Ἕβδομος, όμη, ομον, septimus. Ab ἑπτά.

Ἐβεβαιώθη, 3 sing. a. 1. ind. pass. et

Ἐβεβαίωσε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. βεβαιόω.

Ἐβεβλήμην, *ictus eram*, 1. sing. plusq. perf. ind. pass. verbi βάλλω.

Ἐβέβλητο, *jaciebat*, 3. sing. plusq. perf. ejusd.

ἜΒΕΝΟΣ, ου, ἡ, ebenus, lignum gravissimum.

Ἐβένινος, ίνη, ινον, ebeninus, ex ebeno factus. Ab

Ἔβενος, ου, ἡ, idem quod ἔβελος.

Ἐβὲρ vel Ἐβὲρ, ὁ, Heber vel Eber. Nomen viri Ebr. ἀκλιτον, *Transiens.*

Ἔβην, *veni*, a. 2. ind. act. verbi βαίνω, *venio.*

Ἐβήσε, *venit*, 3. sing. a. 1. ind. act.

Ἐβήσετο, *ibat*, 3. sing. imperf. ind. med. verbi βήσομαι pro βαίνω, *eo.*

Ἐβιήσατο, 3. sing. a. 1. ind. med. v. βιάω, *cogo.*

Ἐβίου, *vivebat*, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ἐβίοε, a verbo βιόω, *vivo.*

ἘΒΙ΄ΣΚΟΣ, ου, ἡ, hibiscus, malva althæa, herba.

Ἐβίων, *vixi*, a. 2. ind. act. verbi βιόω.

Ἔβλαψεν, *nocui*, a. 2. ind. act. verbi βλάπτω.

Ἐβλάκευμαι, *dissolutus sum*, perf. ind. pass. *Att.* pro βεβλάκευμαι, a verbo βλακεύω.

Ἔβλαμμαι, *læsus sum*, perf. ind. pass. *Att.* pro βέβλαμμαι, a verbo βλάπτω, *noceo.*

Ἐβλαστηκότες, *germinantes*, nom. pl. partic. perf. act. *Att.* pro βεβλαστηκότες, a βλαστάνω.

Ἐβλάστησεν, *germinavit*, 3. sing. a. 1. ind. act.

Ἔβλαστον, *germinavi*, a. 2. ind. act.

Ἐβλασφήμησε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi βλασφημέω.

Ἔβλαψε, *nocuit*, 3. s. a. 1. ind. act. v. βλάπτω.

Ἔβλεπε, 3. sing. imperf. ind. act. v. βλέπω.

Ἐβλῆτο, *jactus erat*, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *per Syncop.* pro ἐβέβλητο, a βάλλω.

Ἐβόα, 3. sing. imperf. pro ἐβόαε, a βοάω, *clamo.*

Ἐβοήθησα, *succurri*, aor. 1. ind. act.

Ἐβοηθησάμην, 1. s. a. 1. ind. med. v. βοηθέω.

Ἔβοσκον, *pascebant*, 3. pl. imperf. ind. act. v. βόσκω, *pasco.*

Ἐβουλέατο, *volebant*, 3. pl. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐβούλοντο, a verbo βούλομαι, *volo*, vel plusq. perf. pro βεβούληντο.

Ἐβούλευκε, 3. sing. perf. ind. act. v. βουλεύω.

Ἐβούλευσε, *consuluit*, 3. sing. a. 1. ind. act.

Ἐβουλήθη, 3. sing. aor. 1. ind. pass. v. βούλομαι.

Ἐβούλου, *volebas*, 2. sing. imperf. ind. pass. *Att.* et *Ion.* pro ἐβούλεσο, ab eod.

Ἑβραΐζω, f. ίσω, Ebræorum more loquor seu vivo. Ab Ἑβραῖος.

Ἑβραϊκὸς, ἡ, ὸν, Ebraicus. Ab eod.

Ἑβραῖος, αία, αῖον, Ebræus. Ab Ἑβὲρ.

Ἑβραΐς, ίδος, ἡ, Ebræa. Ab Ἑβραῖος.

Ἑβραϊστὶ, *adv.* Ebraice. Ab eod.

Ἐβράσθη, *ebullivit*, 3. sing. a. 1. ind. pass. verbi βράζω.

Ἔβραχε, *madefecit*, 3. sing. a. 2. ind. act. v. βρέχω.

Ἔβραχον, *madefeci*, 1. sing. a. 2. ind. act.

Ἔβρεξε, *madefecit*, 3. sing. aor. 1. ind. act.

Ἐβρόντησεν, 3. sing. a. 1. ind. act. v. βροντάω.

Ἐβρυχᾶτο, *rugiebat*, 3. sing. imperf. ind. med. verbi βρυχάομαι.

Ἔβρω, *edit*, 3. sing. aor. 2. ind. act. v. βιβρῶμι.

Ἐβώσατο, *vocavit*, 3. sing. a. 1. ind. med. *Dor.* pro ἐβοήσατο, a verbo βοάω.

Ἔβωσεν, *vocavit*, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Dor.* pro ἐβόησεν.

Ἐβώσθησαν, *celebres facti sunt*, 3. pl. a. 1. ind. pass. *Ion.* pro ἐβοήθησαν. Καὶ οὕτω Ἀλκμαιωνίδαι ἐβώσθησαν ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα, celebrati fuerunt, *Herodot.* 6, 131.

Ἐγανώθην, *gavisus sum*, 1. sing. a. 1. ind. pass. verbi γανόω.

Ἐγγάγγις, ιδος, ἡ, sc. πέτρη, Gangitis, seu Gagatis, gemma, *Nic.*

Ἔγγαιος, αία, αιον. Vid. ἔγγειος.

Ἐγγαλακτίζομαι, ῦμαι, lactesco, in lac convertor.

Ἐγγαληνίζω, f. ίσω, serenus fio. Ex γαλήνη.

Ἔγγαλος, ου, ὁ ἡ ἡ, lac habens. A γάλα.

Ἐγγαμίζω, f. ίσω, nuptui colloco.

Ἐγγαστρίδυθος, ὁ, in imum ventrem penetrans.

Ἐγγαστρίμαντις, εως, ὁ ἡ ἡ, vaticinator e ventre. Ex ἐν, γαστὴρ, et μάντις.

Ἐγγαστρίμυθος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui e ventre vocem reddit; (2) qui in ventre dæmonem habet interrogantibus responsa dantem.

Ἐγγάστριος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui in utero seu ventre est. Ex ἐν et γαστὴρ, *venter.*

Ἐγγαστρίτης, ου, ὁ, idem qui ἐγγαστρίμυθος.

Ἐγγέγαα, *natus sum*, 1. sing. perf. ind. med. verbi ἐγγείνομαι.

Ἐγγεγαυῖα, *prognata*, part. perf. f. g.

Ἐγγεγύηκα, *pollicitus sum*, 1. sing. perf. ind. act. *Att.* pro ἠγγύηκα, ab ἐγγυάω.

Ἐγγεγραμμένοι θεοὶ, dii majorum gentium quasi jam inde ab initio in deorum albo connumerati.

Ἐγγεγυμνασμένος, perf. part. pass. verbi ἐγγυμνάζω.

Ἐγγείνομαι, idem quod ἐγγινάω, *Hom.*

Ἔγγειος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui in terra seu ipso solo est. Ex ἐν et γῆ, *terra*, ἔγγειος κτῆσις, fundus, (domi, in patria; *oppon.* illis fundis qui in solo sunt alieno, *Ern.*)

Ἐγγειότοκος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui in ipsa terra nascitur.

Ἐγγειοτόκος, ον, animal in continente fœtum excludens.

Ἐγγειόφυλλος, ου, ὁ ἡ ἡ, habens folia humi serpentia. Ex ἔγγειος et φύλλον.

Ἐγγελαστὴς, ου. ὁ, irrisor. Ab

Ἐγγελάω, ῶ, f. άσω, irrideo. Ἐγγελῶσα τοῖς πονουμένοις, *Soph. El.* 279.

Ἐγγενέτης, ου, ὁ, inquilinus, indigena. Δαίμοσιν ἐγγενέταις μείλια θέσθαι, diis indigenis munus dare, *Apoll. Rhod.* 4, 1549.

Ἐγγενὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, indigena; (2) consanguineus; (3) congenitus, insitus. Μή σφι πενθῆς ἐγγενεῖς ἀλωμένας, *Soph. Œd. Tyr.* 1505. Θεοὶ ἐγγενεῖς, dii patrii, *Id. El.* 428.

Ἐγγένηται, *innatus fuerat*, 3. sing. a. 2. conj. med. verbi ἐγγίνομαι.

Ἐγγεννάω, gigno, *ut simplex.*

Ἐγγενῶς, *adv.* genuine, legitime, sincere. Εἴπερ ἐγγενῶς ἐντρέπεσθε, *Soph. Œd. Tyr.* 1225.

Ἔγγεον, idem quod ἔγγειον, terrestre.

Ἐγγεύω, f. σω, gustationem præbeo, *pass.* gusto; *met.* imbuo, v. gr. sanguine, cædis faciendæ initio, *Ern.*

Ἐγγήραμα, ατος, τὸ, id cui senescimus. Ab

Ἐγγηράσκω, seu ἐγγηράω, f. άσω, insenesco.

Ἐγγηροτροφέω, in senectute alo.

Ἐγγίγνομαι, seu ἐγγίνομαι, f. γενήσομαι, insum, innascor; (2) intersum, interjicior, *de tempore*; (3) contingo, evenio; et (4) ἐγγίνεται, *impers.* licet, facultas est, datum est, fieri potest; (5) pro γίγνομαι. Ἵνα μηδεὶς χρόνος ... ηται πράγμασι, *Dem.* Ἵνα μὴ αὖθις ἡμῖν τοιοῦτον ἐγγένηται, *Plat.*

Ἐγγιγνώσκω, agnosco inesse. Οὔτε ἦν ἔρωτα ἐγγιγνώσκων, *Aret.*

Ἐγγίζω, f. ίσω, appropinquo, immineo, insto, accedo. Ἐγγίζοντες πρὸς τὴν ἀληθινὴν παιδείαν, *Celes.* Ab ἐγγὺς, *prope.*

Ἐγγίον, *adv.* propius. Ab ἐγγύς.

Ἔγγιστα, *adv.* proxime. Ab eod.

Ἐγγισάτωσαν, *appropinquent*, 3. pl. a. 1. imperat. act. verbi ἐγγίζω. Unde

Ἐγγίσωμα, ατος, τὸ, cranii fissura, in qua os loco naturali dimotum interiorem celebri membranam attingit, (nisi potius ab ἐν et γεῖσον, vid. *Ern.*)

Ἔγγλαυκος, ου, ὁ ἡ ἡ, glaucus.

Ἔγγλισχρος, ου, ὁ ἡ ἡ, viscosus, glutinosus, tenax.

Ἔγγλυκος, ου, ὁ ἡ ἡ, cui inest aliqua dulcedo. Ex ἐν et γλυκὺς, *dulcis.* Unde

Ἐγγλύσσω, dulcedinem infero.

Ἐγγλύφω, f. ψω, insculpo. Ἐγγλύφειν ζῶα ἐν λίθοις.

Ἐγγλωσσοτυπέω, ῶ, f. ήσω, lingua crepo; (2) semper in ore habeo, jacto. Ex ἐν, γλῶσσα, et τυπέω.

Ἐγγλωττογάστωρ, ορος, ὁ, qui lingua victum quærit. Ex ἐν, γλῶσσα, et γαστήρ.

Ἐγγόμφωσις, εως, ἡ, compages dentium; (2) commissura dentium vel radiorum aliorum in alios ingredientium.

Ἐγγόνη, ης, ἡ, neptis. Ab ἔγγονος.

Ἔγγονοι, οἱ, nepotes, *omnino que*, posteri, progenies. Ex ἐν et γίνομαι.

Ἔγγονον, ου, τὸ, fœtus, fœtura. τὰ ἔγγονα, viscera.

Ἐγγράμματος, ου, ὁ ἡ ἡ, scriptus.

Ἔγγραπτος, ου, ὁ ἡ ἡ, idem.

Ἐγγραφὴ, ῆς, ἡ, inscriptio.

Ἔγγραφος, ου, ὁ ἡ ἡ, scriptus, scripto constans, in literas relatus; (2) in scriptura sancta exstans. Ab

Ἐγγράφω, f. ψω, inscribo; (2) refero in tabulas; *unde* ἐγγεγραμμένα, de quibus lis instituta est in foro; (3) adscribo, addo; (4) conscribo; (5) sacrifico. Ἐγγράφειν εἰς βιβλίον, εἰς πολιτείαν, εἰς τὸ ψήφισμα· ἐγγράφεσθαι εἰς ἄνδρας, τὸ διπλοῦν τινι, mulctari. Ex ἐν et γράφω, *scribo.*

Ἐγγράφως, *adv.* scripto, in scripto.

Ἐγγυαλίζω, f. ίσω, vel ίξω, in manus trado; (2) trado. Ἔργον, ὃ δὴ θεὸς ἐγγυαλίξει, *Il.* 2, 436. Ex ἐν et γύαλον.

Ἐγγυαλίξαι, *tradere*, a. 1. inf. act.

Ἐγγυάσομαι, *spondebo*, 1. sing. f. 1. ind. med. *Dor.* pro ἐγγυήσομαι. Ab

Ἐγγυάω, ῶ, spondeo, satis do; (2) mutuo dare, in fœnus locare: *pass.* satis accipio: ἐγγυᾷν παῖδά τινι, *Herodot.* Ἀλλ' εἶγε ἐγγυᾷς σύ μοι ἥξειν ἐκεῖνον ὡς ἐμ', οἴσω τὰς χύτρας, *Aristoph. Plut.* 1203. Οὐδε τὶς βούλεται ἐγγυᾶσθαι τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι, *Dem.* Ab

ἘΓΓΥΗ', ῆς, ἡ, sponsio, fidejussio, desponsatio.

Ἐγγύβαθος, ον, fundo vicinus.

Ἐγγυθήκη, ης, ἡ, scrinium, in quo velut in fidejussione nummi deponuntur et pretiosa supellex. Ex ἐγγύη et θήκη, (*ap. Athen.* ἐγγυθήκη. Ab ἔγγος, ἔγχος, vas, instrumentum, *Ern.*)

Ἐγγύησα, aor. 1. ind. act. v. ἐγγυάω. Unde

Ἐγγύησις, εως, ἡ, fidejussio, vadimonium.

Ἐγγυητὴς, ῦ, ὁ, fidejussor, sponsor.

Ἐγγυητικὸς, η, ὸν, ad fidejussorem pertinens.

Ἐγγυητὸς, ἡ, ὸν, promissus; unde ἡ ἐγγυητὴ, sponsa, desponsata. Ab eod.

Ἐγγύθεν, *adv.* cominus, prope. Ab ἐγγύς.

Ἐγγυθήκη, ης, ἡ, idem quod ἐγγυθήκη.

Ἐγγύθι, *adv.* prope. Ab eod.

Ἐγγυμνάζω, f. άσω, exerceo. Ἐγγυμνασάμενος πολέμοιο, *Plut.*

Ἐγγυοθήκη, ης, ἡ, idem quod ἐγγυθήκη.

Ἔγγυος, ου, ὁ ϗ ἡ, præs; (2) sponsor. Ab ἐγγύη.

ἘΓΓΥ'Σ, *adv.* prope. Hinc ἐγγύτερος, vel ἐγγίων, *propior*, et ἐγγύτατος, vel ἔγγιστος, *proximus.*

Ἐγγύτατα, *adv.* proxime.

Ἐγγυτάτω, *adv.* idem.

Ἐγγυτέρω, *adv.* propius, Ab ἐγγύτερος.

Ἐγγύτης, ητος, ἡ, propinquitas, vicinitas.

Ἐγγώνιος, ου, ὁ ϗ ἡ, angulos habens. Ex ἐν et γωνία, *angulus.*

Ἐγεγράφηκειν, *scripseram*, 1. sing. plusq. perf. ind act. verbi γραφέω, *scribo.*

Ἐγείναο, *genuisti*, 2. sing. a. 1. ind. med. *Ion.* pro ἐγείνασο, a verbo γείνομαι, *nascor.*

Ἐγεῖραι, *suscitare*, a. 1. inf. act. v. ἐγείρω.

Ἔγειρεν, 3. sing. a. 1. ind. act.

Ἐγειρομένω, *excitati*, gen. sing. præs. part. pass. *Dor.* pro ἐγειρομένου a verbo eod.

Ἐγειρόφρων, ον, mentem excitans, acuens.

ἘΓΕΙ'ΡΩ, f. ερῶ, excito, expergefacio; (2) incito, accendo; (3) exstruo, ædifico; (4) vitam reddo, *in N. T.* Μήτ' ἐπὶ πλείω θρῆνον ἐγείρετε, *Soph. Œd. Col.* penult. Τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐγερθήσεται, *Matt.* 17, 23.

Ἐγέλαξα, *risi*, a. 1. ind. act. *Dor.* pro ἐγέλασα.

Ἐγέλασσε, *risit*, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Poet.* pro ἐγέλασε. A γελάω.

Ἐγέμισαν, 3. pl. aor. 1. ind. act. v. γεμίζω.

Ἔγεμον, imperf. ind. act. v. γέμω.

Ἐγεννήθη, 3. sing. a. 1. ind. pass. a γεννάω.

Ἐγέννησε, *genuit*, 3. sing. a. 1. ind. act.

Ἐγενόμην, a. 2. ind. med. verbi γείνομαι.

Ἔγεντο, *factus est*, 3. sing. a. 2. med. *per Sync.* pro ἐγένετο, a verbo eod.

Ἐγέρθην, *sum exsuscitatus*, a. 1. ind. pass. verbi ἐγείρω.

Ἐγερθῆναι, *expergisci*, inf. aor. ejusdem.

Ἐγερσιβόητος, ου, ὁ ϗ ἡ, voce excitans. Ex ἐγείρω et βοάω, *clamo.*

Ἐγερσιγέλως, ωτος, ὁ ϗ ἡ, risum excitans.

Ἐγερσιθέατρος, ον, spectatores excitans.

Ἐγερσίμοθος, pugnam incitans. Ἦχον ἐγερσίμοθον δολιχῶν πολεμήϊον αὐλῶν, *Oppian. Cyneg.* 1, 207.

Ἐγέρσιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, epith. somni, e quo evigilamus, cui opponitur somnus mortis.

Ἐγερσίνοος, *contr.* ἐγερσίνους, ου, ὁ ϗ ἡ, mentem excitans.

Ἔγερσις, εως, ἡ, excitatio; (2) resurrectio. Ab ἐγείρω.

Ἐγερσιφαὴς, έος, ῦς, ὁ, lucem vel ignem excitans; lapis igniarius. In Epigram. πέτρον ἐγερσιφαῆ. Ex ἔγερσις et φάος.

Ἐγερσίχορος, choreas excitans. Βάκχου φοιταλιῶος ἐγερσιχόροιο τιθῆναι, *Oppian. Cyneget.* 4, 236.

Ἐγερτὶ, *adv.* vigilanter. Ab ἐγείρω.

Ἐγερτικὸς, ἡ, ὸν, excitativus, excitandi vim habens. Ab eod.

Ἐγεύσατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. v. γεύω.

Ἐγηγέρατο, *excitati erant*, 3. pl. plusq. ind. pass. *Ion.* et *Att.* pro ἐγηγερμένοι ἦσαν, ab ἐγείρω.

Ἐγήγερμαι, perf. ind. pass. *Att.* pro ἤγερμαι.

Ἐγηγερμένον, *resuscitatum*, acc. sing. ejusdem.

Ἐγήθην, 1. sing. aor. 1. ind. pass. v. γηθέω.

Ἔγημα, *uxorem duxi*, a. 1. ind. act. verbi obsoleti γάμω, *uxorem duco.*

Ἐγίνωσκεν, *cognoscebat*, 3. sing. imperf. ind. act. cum ν ἐφελκ. verbi γινώσκω.

Ἐγκαγχάζω, fut. άσω, cachinnor, effuse rideo.

Ἐγκάειν, præs. inf. act. *Ion.* et *Att.* pro ἐγκαίειν, ab ἐγκαίω, *incendo.*

Ἐγκαθαίρω, purgo.

Ἐγκαθαρμόζω, fut. σω, apto, accommodo. Τούτων χρῆν ἁπασῶν ἐς τετρημένον ξύλον ἐγκαθαρμόσαι λαβόντας τουτονὶ τὸν αὐχένα, perforato stipite vincire, *Aristoph. Lys.* 684.

Ἐγκαθέζομαι, f. εδοῦμαι, insideo.

Ἐγκαθείργνυμι, seu ἐγκαθειργνύω, et ἐγκαθείργω, f. ξω, includo, coerceo. Βίᾳ τοῦ πνεύματος τὸ ῥαγδαῖον ἐγκαθείργειν, *Plut.*

Ἐγκάθετος, ου, ὁ ϗ ἡ, subornatus, clam submissus. Καὶ παρατηρήσαντες ἀπέστειλαν ἐγκαθέτους, ὑποκρινομένους ἑαυτοὺς δικαίους εἶναι, *Lucas* 20, 20. Ex ἐν et καθίημι, *submitto.*

Ἐγκαθέτως, insidiose, fraudulenter, *Diod. Sic.*

Ἐγκαθεύδω, f. δήσω, indormio, incubo. Οὐκ ... ἔργον ἐγκαθεύδειν, ὅστις ἔστ' ἐλεύθερος, *Aristoph. Lys.* 617.

Ἐγκαθέψω, f. ψήσω, incoquo.

Ἐγκαθηβάω, ῶ, f. ήσω, pubesco in, juvenesco in, pubertatem consumo in. Ὡς ἐγκαθηβᾷν πόλλ' ἔχεις εὐδαίμονα, *Eurip. Hipp.* 1096.

Ἐγκάθημαι, insideo; (2) in insidiis sum.

Ἐγκαθιδρύω, f. ύσω, colloco in.

Ἐγκαθίζω, f. ίσω, colloco in, v. gr. insidiis; (2) insideo: Ἐγκαθίζειν εἰς θρόνον, *Plato.*

Ἐγκαθίημι, f. ήσω, immitto.

Ἐγκάθισμα, ατος, τὸ, sessio in aqua medicata; (2) insidiæ; (3) locus depressus, cavus, unde in pronunciatione ἐγκάθισμα est in asperitate vocis, cum vox velut subsidet: *oppon.* ἀνακοπὴ, στηριγμὸς, velut offensio ad eminentia loca, *Ern.*

Ἐγκαθισμὸς, ῦ, ὁ, idem. Ab ἐγκαθίζω.

Ἐγκαθίστημι, f. στήσω, colloco; (2) constituo in; (3) interpono; (4) clam submitto. *In a. 2. perf. et pass. etiam* (5) intersum. Ἐγκαθιστάναι τύραννον πόλει, *Dem.*; φρουρὰν, *Luc.*

Ἐγκαθοράω, specto.

Ἐγκαθορμίζομαι, in portum invehor, in statione esse. Καὶ ταύτην σφαλερὴν ἐγκαθορμίζεσθαι, *Arr. Ind.* 40, 10. Hinc

Ἐγκαθόρμισις, εως, ἡ, invectio in portum.

Ἐγκαθυβρίζω, f. ίσω, insolens et contumeliosus sum in; (2) insolens sum.

Ἐγκαίνια, ων, τὰ, encænia, festus dies novi operis memoriæ dicatus. Ex ἐν et καινός.

Ἐγκαινίζω, fut. ίσω, renovo, instauro; (2) sancio, confirmo; (3) dedico, consecro. Ἐνεκαίνισεν ἡμῖν ὁδὸν πρόσφατον ϗ ζῶσαν, *Heb.* 10, 20; ἐγκεκαίνισται, *Ibid.* 9, 18. Ex iisd. Hinc

Ἐγκαινισμὸς, ῦ, ὁ, renovatio, instauratio; (2) regeneratio; (3) dedicatio, consecratio.

Ἐγκαινόω, ῶ, f. ώσω, innovo; (2) initio, dedico.

Ἐγκαιρία, ας, ἡ, opportunitas. Ab

Ἔγκαιρος, ου, ὁ ϗ ἡ, opportunus, tempestivus.

Ἐγκαίρως, *adv.* opportune, tempestive.

Ἐγκαίω, f. καύσω, inuro; (2) exuro; (3) encaustica pingo.

Ἐγκακέω, et όω, male tracto, molestia afficio; *item* segnesco, detrecto, ut ἐκκακέω, *si vera lectio*, Ern.

Ἐγκαλέω, ῶ, et *in med.* ἐγκαλοῦμαι, in jus voco; (2) peto ab aliquo aliquid actione juris, ut pecuniam; (3) accuso, sc. in causa capitis. Ἐγκαλῶν δέ μοι φόνους πατρῴους, *Soph. El.* 781. Οὔτ' ἐγκαλοῦντες οὔτ' ἐγκαλούμενοι ὑφ' ἑτέρων, *Dem.*

Ἐγκαλινδέω, ῶ, f. ήσω, volvo in re aliqua. *pass.* versor.

Ἐγκαλλωπίζομαι, f. ίσομαι, placeo mihi, glorior. Ἀγαθὸς ὢν ἐγκαλλωπίσασθαι τοῖς αἰσχροῖς, *Plut.* Hinc

Ἐγκαλλώπισμα, ατος, τὸ, ornamentum, id quo gloriamur.

Ἐγκαλοσκελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui habet crura in ligno seu numella, *Hes.* Ex ἐν, κᾶλον, *lignum*, et σκέλος, *crus.*

Ἐγκαλυπτήρια, vox jocantis, qui ob deformitatem sponsæ negabat sibi ἀνακαλυπτήρια convenire, sed ἐγκ.

Ἐγκαλύπτω, f. ύψω, obtego, velo; (2) *in med.* velo me, faciemque meam aut caput, præ pudore; (3) pudore suffundor. Hinc

Ἐγκάλυψις, εως, ἡ, velatio.

Ἐγκάμνω, f. αμῶ, lassesco. Ἐγκάμῃ τὸ θέρμον ἔργον, *Aet.*

Ἐγκάμπτω, f. ψω, inflecto.

Ἐγκανάξαι, *Aristoph. Eq.* 105. ἐγκάναξον, infunde cum sonitu; quasi a καναχὴ, *strepitus.* Vide διακανάξαι.

Ἐγκαναχήσασθαι, *Theocr.* ἐγκαναχήσατε, insonuit, vel ridendo præ lætitia vel canendo fremitum edit, vel e concha a se inflata, *Ern.*

Ἐγκανθὶς, ίδος, ἡ, canthorum radix; (2) tumor carneus in angulo oculorum. A κανθός.

Ἐγκάπτω, f. ψω, voro, devoro, deglutio.

Ἔγκαρ, αρος, τὸ, cerebrum; (2) pediculus. Sed hæc vox cum his significationibus tantum Grammaticorum auctoritate nititur eorum, sc. qui *apud Homerum*, Il. 9, 378, pro ἐν καρὸς legebant ἔγκαρος, minus bene.

Ἐγκάρδιον, ου, τὸ, qu. dic. in quo cor est, medulla ligni; (2) quod in corde est, τὰ ἐγκάρδια, cogitata mentis, *Cl. Al.* A καρδία.

Ἔγκαρος, ου, ὁ, cerebrum. A κὰρ, *caput.*

Ἐγκαρπὴς, ὲς, fructuosus, *Hes.*

Ἐγκάρπιος, ον, idem quod

Ἔγκαρπος, ου, ὁ ϗ ἡ, fructum in se habens, ut poma; (2) fœcundus; (3) gravidus. (2) φθίνουσα μὲν κάλυξιν ἐγκάρποις χθονὸς, *Soph. Œdip. Tyr.* 25. Τὰ ἔγκαρπα, primitiæ. Τελεῖ τ' ἔγκαρπα Κηναίῳ Διΐ, *Id. Trach.* 238. Hinc

Ἐγκαρπόω, fructum capio, mercedem, &c.

Ἐγκάρσιος, ου, ὁ ϗ ἡ, obliquus.

Ἐγκαρσίως, *adv.* oblique.

Ἐγκαρτερέω, ῶ, f. ήσω, patienter vel forti animo fero, constans maneo in re aliqua. Ἐγκαρτερῶ ταῖς ἀλγηδόσιν, *Xen.*

Ἐγκὰς, *adv.* profunde, alte, *Gal. in Lex. Hipp.* Idem quod ἐνδοτάτω, κας enim est mera terminatio.

Ἔγκασι, dat. plur. ab ἔγκατα, viscera, pro ἐγκάτοις. Καὶ ἔγκασι κουφοτέροισι, *Oppian. Cyneget.* 4, 447.

Ἔγκατα, ων, τὰ, intestina, viscera, *Gen.* 43, 30.

Ἐγκαταβαίνω, descendo in, ingredior.

Ἐγκαταβιόω, ῶ, f. ώσω, vitam consumo in.

Ἐγκαταγέλαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui irridetur, ridiculus. Ex ἐν et καταγελάω, *irrideo.*

Ἐγκαταγηράσκω, consenesco in re aliqua.

Ἐγκαταγράφω, inscribo.

Ἐγκατάγω, deduco in domum, coloniam, &c.

Ἐγκαταδαμάω, subigo, affligendo perdomo, affligo.

Ἐγκαταδαρθάνω, indormio.

Ἐγκαταδέω, illigo.

Ἐγκαταδίδωμι, f. δώσω, dimitto; (2) remitto.

Ἐγκαταδύω, sive ἐγκατάδυμι, subeo in.

Ἐγκαταζεύγνυμι, f. ζεύξω, adjungo, adapto.

Ἐγκαταθῇς, *reposueris*, 2. sing. a. 2. conjunct. act. verbi ἐγκατατίθημι.

Ἐγκατακαίω, aduro, inuro. Ἢ στέφανοῦτε, ἢ ἐγκατακαίετε, *Lucian. Piscat.* 52.

Ἐγκατάκειμαι, f. κείσομαι, insideo, incumbo; (2) incumbo, sc. oraculi petendi causa.

Ἐγκατακεῖσθαι, *insidere*, præs. inf. med.

Ἐγκατακεράννυμι, vel ἐγκατακεραννύω, f. κεράσω, immisceo.

Ἐγκατάκλειστος, ον, inclusus. Ἐγκατάκλειστον δόμοις, *Eurip. Danae*, 39. Ab

Ἐγκατακλείω, f. είσω, includo, intercludo.

Ἐγκατακλίνω, f. ινῶ, reclino, depono; unde ἐγκατακλίνομαι, discumbo, accumbo.

Ἐγκατακρύω, infigo.

Ἐγκατακρύπτω, occulto. Κῦδος μαρανθὲν ἐγκατακρύψεις ζόφῳ, *Lycoph.* 1231.

Ἐγκαταλαμβάνω, f. λήψομαι, intus v. gr. in urbe

urbe vel facinore capio; (2) obstringo, obligo, v. gr. jurejurando; (3) intercipio. Ἐγκαταληφθεὶς ἐντὸς τείχεος, *Thuc.*

Ἐγκαταλέγω, f. ξω, recenseo inter alios, adnumero; (2) adlego, adscisco; (3) militibus accenseo; (4) congero.

Ἐγκατάλειμμα, ατος, τὸ, reliquiæ; (2) monumentum. Ab

Ἐγκαταλείπω, f. ψω, derelinquo. Ὅτι οὐκ ἐγκαταλείψεις τὴν ψυχήν μου εἰς ᾅδου, *Act.* 2, 27. Τῆς χώρας τὴν ἐπωνυμίαν ἐγκατέλιπε, *Thuc.* Hinc

Ἐγκατάλειψις, εως, ἡ, derelictio; (2) cum aliquid alicubi relinquitur.

Ἐγκαταλείφω, inungo, illino, *Hippocr. de Rat. Victus.* Ab ἀλείφω.

Ἐγκατάληψις, εως, ἡ, interceptio, interclusio; (2) suppressio humorum evacuandorum in corpore, (sed vox est suspecta pro ἐγκατάλειψις, *Erot.*)

Ἐγκαταλιμπάνω, idem quod ἐγκαταλείπω.

Ἐγκαταλογίζομαι, f. ίσομαι, computo, adnumero.

Ἐγκαταμεμιγμένως, *adv.* permixtim, immiscendo. Ἐγκαταμεμιγμένως ταῦτά φησι, *Triclin. ad Soph. Œd. Tyr.* 95.

Ἐγκαταμίγνυμι, vel ἐγκαταμιγνύω, f. ίξω, insero, immisceo. Καὶ τούτους ἐγκαταμῖξαι, *Aristoph. Lys.* 583.

Ἐγκαταναίω, habitatum deduco aliquo, colloco alicubi habitandi causa. Τόν ῥα ποτὶ Ζεὺς ἀοιδῷ ἐγκατένασσεν ἐφέστιον ἀθανάτοισι, *Apoll. Rhod.* III, 115.

Ἐγκατάντλησις, εως, ἡ, exhaustio, actio exhauriendi sive lavandi. Μελετᾶν δὲ χρὴ ἐν ἰητρικῇ ταῦτα .... περὶ ἐγκαταντλήσιος πρὸς τὴν εὐσυνέσιν τῶν χειρῶν, *Hippocr. de decenti Ornatu.*

Ἐγκαταπαίζω, f. ξω, vel σω, illudo.

Ἐγκαταπήγνυμι, f. ήξω, infigo.

Ἐγκαταπλέκω, f. ξω, innecto, insero.

Ἐγκατάπληξις, εως, ἡ, terror.

Ἐγκαταῤῥάπτω, f. ψω, insuo in.

Ἐγκατασβέννυσθαι, extingui in, *Steph.*

Ἐγκατασκευάζω, f. άσω, intus vel clam conficio, condo, et perficio.

Ἐγκατάσκευος, ου, ὁ ἡ, concinnus; (2) locuples; (3) absolutus. Ex ἐν et κατασκευή.

Ἐγκατασκεύως, *adv.* apte, concinne. A præc.

Ἐγκατασκήπτω, f. ψω, invado, irruo. Hinc

Ἐγκατάσκηψις, εως, ἡ, impetus, v. gr. morbi, fulminis, &c.

Ἐγκατασκιῤῥόω, ῶ, f. ώσω, in scirrhum induro; (2) invetero, de macula.

Ἐγκατασπείρω, f. ερῶ, spargo in, semino in; (2) dissemino, divulgo.

Ἐγκατασπορὰ, ᾶς, ἡ, disseminatio. A præc.

Ἐγκαταστηρίζω, f. ίξω, insero, interpono, pono in mediis.

Ἐγκαταστοιχειόω, ῶ, f. ώσω, una cum primis elementis indo, *Plut. in Lycurg.* 13. Ex ἐν, κατὰ, et στοιχεῖον, *elementum.*

Ἐγκατασφάζω, f. ξω, trucido in loco aliquo.

Ἐγκατασχάζω, f. σω, scarifico, scalpro, aperio.

Ἐγκατατάσσω, vel ἐγκατατάττω, f. ξω, inter alios colloco, insero.

Ἐγκατατέμνω, concido in loco aliquo.

Ἐγκατατίθημι, f. θήσω, depono in, repono seu recondo.

Ἐγκαταφυτεύω, sero in loco.

Ἐγκαταχέω, et -χώννυμι, f. ώσω, obruo.

Ἐγκαταχωρίζω, suo, apto loco pono, insero.

Ἐγκατέβα, *intravit*, 3. sing. aor. 2. ind. act. *Dor.* pro ἐγκατέβη, a verbo ἐγκαταβαίνω.

Ἐγκατειλέω, ῶ, f. ήσω, involvo, implico.

Ἐγκατέλιπον, 1. sing. a. 2. ind. act. verbi ἐγκαταλείπω, *desero.*

Ἐγκατέχω, insisto; (2) detineo.

Ἐγκάτθεο, *conde*, 2. sing. a. 2. imperat. *Ion.* pro ἐγκατάθεσο, vel ἐγκατάθου, a verbo seq.

Ἐγκάτθετο, *condidit*, 3. sing. a. 2. ind. med. *per Syncop.* pro ἐγκατέθετο, ab ἐγκατατίθεμαι.

Ἐγκατίζεσθαι, præs. inf. med. *Ion.* pro ἐγκαθίζεσθαι, ab ἐγκαθίζομαι.

Ἐγκατιλλώπτω, f. ώψω, irrideo cum quodam oculorum motu. *Hes.* ἐγκατιλλώψαι, ἐγκαταμυκτηρίσαι. Ὑμῖν ἐγκατιλλώψας μέγα, *Æschyl. Eumen.* 113.

Ἐγκατόεις, εσσα, εν, internus, *Nic.*

Ἐγκατοικέω, ῶ, f. ήσω, inhabito, incola sum. Ἐγκατοικῶν ἐν αὐτοῖς, 2 *Pet.* 2, 8.

Ἐγκατοικίζω, f. ίσω, colloco habitatum.

Ἐγκατοικοδομέω, inædifico; (2) ædificatione includo, munio; (3) in carcerem compingo, *item* vivum circum ædifico, includo structis parietibus ut moriatur, *Ern.*

Ἐγκάτοικος, ου, ὁ, incola.

Ἐγκατορύττω, defodio.

Ἔγκατος, ου, ὁ ἡ, interior. Ex ἐν et κεῖμαι. (sed κατος est mera terminatio. V. ἐγκάς.)

Ἐγκαυλέω, ῶ, f. ήσω, caulesco, caulem emitto seu gigno, erumpo in caulem. Ex ἐν et καυλὸς, *caulis.*

Ἐγκαύλημα, τὸ, *Ar. Sch.* et

Ἐγκαύλησις, ἡ, *Theoph.* Vid. ἐκκαύλησις.

Ἐγκαυλίζω, caulem evello seu emitto, *Steph.*

Ἔγκαυμα, ατος, τὸ, nota inusta; (2) actus inurendi; (3) pustula ex ustione contracta; (4) materia quæ cito ignem concipit, fomes; (5) pictura encaustica. Ab ἐγκαίω. Unde

Ἔγκαυσις, εως, ἡ, exustio; (2) ardor, æstus, aliqua re excitatus; (3) pictura encaustica.

Ἐγκαυστὴς, οῦ, ὁ, qui inurit; (2) pictor, qui inustione aliquid pingit. Ab eod. Hinc

Ἐγκαυστικὸς, ἡ, ὸν, ad ἔγκαυσιν sive inustionem pertinens; (2) ἐγκαύσει pictus; unde et ἡ ἐγκαυστική, scil. τέχνη, ars inurendo pingendi.

Ἔγκαυστον, encaustum, liquor ardentis rubri coloris, quo imperatores Rom. literis S. sacris suis subscribere solebant.

Ἔγκαυστος, ου, ὁ ἡ, inustus; (2) ἐγκαύσει pictus. Ab ἐγκαίω, *inuro.*

Ἐγκαυχάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, glorior in vel de aliqua re.

Ἔγκαφος, ου, ὁ, buccella; οὐδ' ἔγκαφος, ne tantillum quidem. Οὐ γὰρ λέλειπται τῶν ἐμῶν οὐδ' ἔγκαφος, *Eubulus apud Suidam.* Ab ἐγκάπτω.

Ἔγκειμαι, f. κείσομαι, jaceo in, insum, inhæreo; (2) invado, immineo, incumbo, insto; (3) valde cupio. Οἷς ἄγαν ἐγκείμεθα, *Arist. Ach.* 313. Ὅσοι δ' ἑκουσίοισιν ἔγκεινται βλάβαις, *Soph. Phil.* 1306.

Ἐγκείσεαι, 2. sing. f. 1. ind. *Ion.* pro ἐγκείσῃ.

Ἔγκειται, 3. sing. præs. ind. verbi ἔγκειμαι.

Ἐγκεκαίνισται, *dedicatus est*, 3. sing. perf. ind. pass. verbi ἐγκαινίζω.

Ἐγκεκαλυμμένος, *occultus*, perf. part. pass. verbi ἐγκαλύπτω.

Ἐγκέλαδος, ου, ὁ ἡ, cui inest strepitus; (2) genus insecti quod bombum edit.

Ἐγκέλευμα, ατος, τὸ, adhortatio, *ap. Xen.*

Ἐγκέλευσμα, ατος, τὸ, idem.

Ἐγκελευσμὸς, οῦ, ὁ, adhortatio.

Ἐγκέλευστος, ου, ὁ ἡ, jussus. Ab

Ἐγκελεύω, f. εύσω, et ἐγκελεύομαι, hortor, incito.

Ἐγκέλλω, f. έλσω, insisto, incumbo, incello.

Ἐγκενόω, f. ώσω, infundendo evacuo, infundo large.

Ἐγκέντρια, ων, τὰ, calcaria, *Hes.* Ab ἐν et κέντρον. Unde

Ἐγκεντρίζω, f. ίσω, stimulo, pungo; (2) insero. Δυνατὸς γάρ ἐστιν ὁ Θεὸς πάλιν ἐγκεντρίσαι αὐτοὺς, *Rom.* 11, 23. Ἐγκεντρισθήσονται τῇ ἰδίᾳ ἐλαίᾳ, *Ibid.* 24.

Ἐγκεντρὶς, ίδος, ἡ, aculeus; (2) calcar; (3) graphium, stylus; (4) retinaculum ferreum, quo uti solent in altum nitentes.

Ἐγκέντρισις, εως, ἡ, insitio. Ab ἐγκεντρίζω.

Ἐγκεντρισμὸς, οῦ, ὁ, idem.

Ἔγκεντρος, ου, ὁ ἡ, aculeatus, cui aculeus est. Ex ἐν et κέντρον, *stimulus.* Hinc

Ἐγκεντρόω, ῶ, f. ώσω, aculeum infigo.

Ἐγκερᾶν, præs. inf. act. v. ἐγκεράω.

Ἐγκεράννυμι, seu -ραννύω, f. άσω, immisceo.

Ἐγκερτομέω, ῶ, f. ήσω, convitia ingero; (2) illudo.

Ἐγκέρχνω, exaspero.

Ἐγκέφαλος, ου, ὁ ἡ, qui in capite est. Ὧδέ σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι, *Il.* 3, 300. Hinc ὁ ἐγκέφαλος, sc. μυελὸς, cerebrum.

Ἐγκέχοδα, *incacavi*, perf. ind. med. v. ἐγχέζω.

Ἐγκεχρημένος, *qui est in usu*, perf. part. pass. v. ἐγχράομαι.

Ἐγκεχυρασμένος, *oppigneratus*, perf. part. pass. v. ἐγχυράζομαι.

Ἐγκηρος, mortalis. *Hes.* ἔγκηρος, θνητοί, mortales. Ex ἐν et κὴρ, *Parca, mors.*

Ἐγκηρόω, ῶ, f. ώσω, cera obduco. A κηρός.

Ἐγκιθαρίζω, f. ίσω, citharam pulso in, fidibus cano.

Ἐγκικρῶ, immisceo. Ex ἐν et κικρῶ, a κεράω.

Ἐγκιλικεύομαι, f. εύσομαι, morosus, seu potius improbus sum, ingenio improbo præditus sum, moribus Cilicum utor. A Κίλιξ.

Ἐγκιλικίζομαι, idem pro eodem.

Ἐγκινούμενος, turbans, impediens, *Lex. Gr.*

Ἐγκίρνημι, immisceo, *Pind.*

ἘΓΚΙΣΣΆΩ, ῶ, f. ήσω, coitum maris appeto. Hinc

Ἐγκισσεύομαι, hederæ more volvor, serpo, *unde* (2) implicor; (3) coeo.

Ἐγκίσσησις, εως, ἡ, implicatio; (2) initus; coitus Venereus.

Ἐγκισσήσωσι, *coitum appetiverint*, 3. pl. a. 1. conj. act. verbi ἐγκισσάω.

Ἐγκλαστρίδια, ων, τὰ, inaures.

Ἐγκλάω, f. άσω, infringo.

Ἐγκλείω, f. είσω, includo. Εἰ μὴ γλῶσσαν ἐγκλείσει φόβος, præcluderet, *Soph. Antig.* 311. Ἐγκεκλεισμένος τι, aliquid occultans, occulte faciens.

Ἐγκλεισμὸς, οῦ, ὁ, inclusio, occultatio. A præc.

Ἔγκλημα, ατος, τὸ, crimen cujus aliquis accusatur; (2) accusatio; (3) querela. Ab ἐγκαλέω. Hinc

Ἐγκληματικὸς, ἡ, ὸν, litigiosus, accusatorius.

Ἐγκληματικῶς, *adv.* accusatorie. A præc.

Ἐγκληματεύω, accuso, queror, querulus sum, *Bud.*

Ἐγκληματόομαι, οῦμαι, sarmentis silvesco.

Ἔγκληρος, ου, ὁ ἡ, consors, particeps; (2) hereditarius; (3) dives.

Ἔγκλησις, εως, ἡ, criminatio, accusatio.

Ἐγκλητέος, έα, έον, reprehensione dignus:

Ἔγκλητος, ου, ὁ ἡ, de quo provocatio est; (2) de quo provocatum est. (Rectius ἔκκλητος.) Ab ἐγκαλέω.

Ἐγκλιδὸν, *adv.* inclinando. Ab ἐγκλίνω.

Ἔγκλιμα, ατος, τὸ, inclinatio ut aciei ad fugam. Ab

Ἐγκλίνω, f. ινῶ, inclino; (2) fugio, de acie. Ἐγκεκλιμένοι τοῖς σκίμποσι, innixi, *Plut.* (1) προσώπῳ νῶτον ἐγκλίνασα σόν, *Eurip. Hec.* 739. (2) οἱ δ' ἐνέκλιναν καὶ τούτους, in fugam verterunt, *Xenoph. Cyrop.* 3. Τοῦ γὰρ ξυνικοῦ παντὸς ἐγκεκλικότος τοῖς Ἀχαιοῖς, cum inclinasset in fugam, *Polyb.* 11, 12.

Ἔγκλισις, εως, ἡ, inclinatio; (2) modus, *ap. Gramm.*

Ἐγκλιτικὸς, ἡ, ὸν, qui inclinari potest; (2) encliticus, sive qui accentum in vocem præcedentem reclinat vel rejicit. Unde *adv.* ἐγκλιτικῶς.

Ἐγκλοιόω, ῶ, f. ώσω, includo, seu illigo vinculo, quod collo circumdatur. Ex ἐν et κλοιὸς, *collare*, sive κλοιῶ. Vid. κλειώτος.

Ἐγκλυδάζομαι, f. άσομαι, intus fluctuo. Hinc

Ἐγκλυδαστικὸς, ἡ, ὸν, solitus fluctuare vel æstuare, seu æstum intus movens.

Ἐγκλύζω, f. ύσω, per clysterem indo. Hinc

Ἔγκλυσμα, ατος, τὸ, quod per clysterem infunditur, infusio.

Ἐγκνέθω, f. ήσω, intero, immisceo.

Ἐγκοιλαίνω, f. ανῶ, incavo, excavo.

Ἐγκοίλιος, α, ὁ ἡ, qui in ventre est. Hinc τὰ ἐγκοίλια, intestina, viscera.

Ἔγκοιλος, ου, ὁ ἡ, cavus.

Ἐγκοίλωσις, εως, ἡ, excavatio. Ab ἐγκοιλόω.

Ἐγκοιμάομαι, ῶμαι, indormio, incubo, ut cum ægroti pellibus in templo Æsculapii indormiunt.

Ἐγκοίμησις, εως, ἡ, incubatio. A præc.

Ἐγκοισυρόομαι, οῦμαι, Cœsyræ mores imitor luxuriose vivo, et imprimis nimio cultu ornor

ornor, *Aristoph.* ἐγκεκοισυρωμένη, etiam, longo Cœsyrarum ordine ac serie (*i. e.* nobilitate) superbiens, a Κοισύρα, quæ fœmina Athenis erat luxu et mollitie diffluens.

Ἐγκοιτάω, indormio.

Ἐγκολαβέω, pædico, præcido. Ἀποσρέψας τὸν ὦμον, αὐτὸν ἐνεκολάβασας, *Aristoph. Equit.* 263. Idem quod ἐγκολάπτω.

Ἐγκόλαμμα, ατος, τὸ, sculptura, celatura.

Ἐγκολαπτὸς, ἡ, ὸν, insculptus, incisus, proprie tundendo, excavando. Ab

Ἐγκολάπτω, f. ψω, tundendo insculpo; (2) insculpo, incido. Προμάντειαν εἰς τὸ μέτωπον τῦ χαλκῦ λύκυ ἐγκολάπτω, *Plut.*

Ἐγκολλαβίζω, f. ίσω, et ἐγκολαβέω, instar κολλάβυ deglutio. Εἶτ' ἀποσρέψας τὸν ὦμον, αὐτὸν ἐνεκολάβασας, *Aristoph. Eq.* 263. Ex ἐν et κόλλαβος, *panis genus.*

Ἐγκολπίας, ȣ, ὁ, ventus qui e sinu maris oritur. Ex ἐν et κόλπος, *sinus.*

Ἐγκολπίζω, f. ίσω, insinuo, in sinum recipio. Πλῆθος ἄλλων σωμάτων, ὡς οἰκεῖα ἐγκεκολπίσθαι μέρη, *Philo.* Ex iisd.

Ἐγκόλπιος, ον, in sinu seu gremio jacens:

Ἐγκολπόω, ῶ, f. ώσω, in sinum colligo vel constringo. Ex iisd.

Ἐγκομβόομαι, ȣ̃μαι, f. ώσομαι, induor; (2) ornor. Τὴν ταπεινοφροσύνην ἐγκομβώσασθε, 1 *Pet.* 5, 5. Ex ἐν et κομβόω, *orno.* Hinc

Ἐγκόμβωμα, ατος, τὸ, amictorium servile.

Ἔγκομμα, ατος, τὸ, impedimentum, offensio. Ab ἐγκόπτω.

Ἐγκομπέω, jactito me in, ostento me inter, *Plut.*

Ἐγκονέȣσα, præs. part. act. f. g. Ab

Ἐγκονέω, ῶ, f. ήσω, propero, festino, urgeo opus. Οὐ θᾶττον ἐγκονήσεις; *Aristoph. Av.* 1329. Ex ἐν et κόνις, *pulvis.* Unde

Ἐγκονητὶ, *adv.* laboriose, cum labore.

Ἐγκονίζω, pulvere conspergo luctatorem.

Ἐγκονίομαι, pulvere perfundor, ut luctatores.

Ἐγκονὶς, ίδος, ἡ, ancilla, famula, ministra.

Ἐγκοπεὺς, έως, ὁ, instrumentum quo lapides secantur. Ab ἐγκόπτω.

Ἐγκοπὴ, ῆς, ἡ, incisio, incisura; (2) impedimentum. Ab eod.

Ἔγκοπος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, laboriosus, *de rebus.*

Ἐγκόπτω, f. ψω, incido; (2) impedio, interpello; (3) impingo; (4) figo.

Ἐγκορδυλέω, ῶ, f. ήσω, involvo. *Aristoph.* ἐγκεκορδυλημένος. Ex ἐν et κορδύλη.

Ἐγκορύπτω, f. ψω, cornibus peto, confligo. Τῷ δὲ δευτέραν ἐπὶ πληγὴν ἀθαμβὴς κριὸς ἐγκορύψεται, incutiet, *Lycophr.* 558.

Ἐγκοσμέω, ῶ, f. ήσω, ordine colloco seu dispono. Ex ἐν et κόσμος, *ordo.*

Ἐγκόσμιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui est in mundo.

Ἐγκοτέω, ῶ, f. ήσω, irascor, æstuo ira.

Ἐγκότημα, ατος, τὸ, ira. A præc.

Ἐγκότησις, εως, ἡ, idem et ab eod.

Ἔγκοτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui veteres iras animo conditas habet; (2) iratus, pertinaciter infestus.

Ἐγκοτύλη, ludus quidam. Vide *Steph.*

Ἐγκότως, *adv.* irato animo, iracunde.

Ἐγκυράδες, stigmata et notæ in facie; ἐγκύρας, pictus, *Æsch.*

Ἐγκραγγάνειν, *Suidas* ἐκβοᾶν. Ab

Ἐγκράζω, inclamo.

Ἐγκρασίχολος, cui permixta est bilis, biliosus.

Ἐγκρασίχολοι, pisces quidam. A χολή.

Ἐγκράτεια, ας, ἡ, continentia, temperantia.

Ἐγκρατεῖς, *continentes,* nom. pl. *contr.* pro ἐγκρατέες.

Ἐγκρατεύομαι, f. εύσομαι, contineo me. Εἰ δὲ ȣ̓κ ἐγκρατεύονται, 1 *Cor.* 7, 9.

Ἐγκρατέω, ῶ, f. ήσω, teneo, contineo. Ἐγκρατῶ τῇ πενίᾳ, *Plut.* Ab

Ἐγκρατὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui in potestate habet aliquid; (2) superior; (3) potens, validus; (4) qui potitur re aliqua; (5) temperans, suimet ipse compos. (4) ȣ̓χ ὁ πρέσβυς Πόλυβος ἐγκρατὴς ἔτι; annon senex Polybus regno potitur adhuc? *Soph. Œd. Tyr.* 941. Ex ἐν et κράτος.

Ἐγκρατέως, *adv.* fortiter, *Theoc.* Ab ἐγκρατής.

Ἐγκρατῶς, *adv.* potenter; (2) temperanter.

Ἐγκρεμάννυμι, ἐγκρεμαννύω, et ἐγκρεμάω, ῶ, f. άσω, suspendo in. Ex ἐν et κρεμάω.

Ἐγκριδοπώλης, ȣ, ὁ, qui vendit ἐγκρίδας, *Ar.*

Ἐγκρικόω, insero, devincio, proprie annulo. A κρίκος.

Ἐγκρίνω, f. ινῶ, admitto, adopto, adjungo, adnumero; (2) probo. Ἐπειδάν τις εἰς τὴν καλȣμένην γερȣσίαν ἐγκριθῇ, *Dem.*

ἘΓΚΡΙ'Σ, ίδος, ἡ, opus dulciarium ex simila et oleo, vel oleo, melle et aqua, *Exod.* 16, 31.

Ἔγκρισις, εως, ἡ, admissio, approbatio; (2) sacrum certamen, ad quod non admittebantur οἱ ἔγκριτοι. Ab ἐγκρίνω.

Ἔγκριτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, admissus ad certamen palæstricum; approbatus, probus. Ab eod.

Ἐγκροτέοισαι, *Dor.* pro ἐγκροτέȣσαι. Ab

Ἐγκροτέω, ῶ, f. ήσω, pulso cum strepitu, *impr.* de saltantibus.

Ἐγκρούω, f. ȣ́σω, tundendo introrsum adigo, infigo; (2) ad numeros incedo.

Ἔγκρυμμα, τὸ, milites qui aliquo in loco occuluntur ad circumveniendos hostes. Ab

Ἐγκρύπτω, fut. ψω, condo, intego, occulo. Ὁμοία ἐςὶ ζύμῃ, ἣν λαβȣ̃σα γυνὴ ἐνέκρυψεν εἰς ἀλεύρȣ σάτα τρία, *Luc.* 13, 21. Hinc

Ἐγκρυφίας, ȣ, ὁ, genus panis qui calido tectus cinere coquitur, panis subcineritius.

Ἐγκρυφιάζω, lateo in, *Ar.*

Ἐγκτάομαι, possideo extra patriam. Unde

Ἔγκτημα, ατος, τὸ, et ἔγκτησις, possessio extra patriæ fines. Καὶ τὰ μὲν ὑμέτερα εἶναι ἐγκτήματα φασὶν, ὡς ἐν ἀλλοτρίᾳ· τὰ δὲ αὐτῶν, κτήματ', ὡς ἐν οἰκείᾳ, *Demosth. de Halonneso.* Καὶ τὰ ἐγκτήματα Ῥωμαίων κατέχετε, prædiis, quæ Romanorum sunt in vestra insula, *Appian. Mithr.* 47.

Ἐγκτηρεΐζω, justa facio, funus duco.

Ἔγκτησις, idem quod ἔγκτημα.

Ἔγκτητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, adquisitus, comparatus.

Ἐγκτίζω, f. ίσω, in aliquo loco condo, struo.

Ἔγκυδον, magna gloria præditum, *Hes.*

Ἐγκυκάω, ῶ, f. ήσω, immisceo, miscendo confundo. Ἐσόψεται ἐγκυκῶσαν ἀλφίτῳ θρόνα, *Lycophr.* 674.

Ἐγκυκλέω, ῶ, f. ήσω, circumvolvo; (2) in theatris dicebantur ἐγκυκλεῖν, cum per machinam proferebant spectanda, quæ intus acta essent, *Ern.* Hinc

Ἐγκύκλημα, ατος, τὸ, machina, qua conversa in scenis proferuntur ea de quibus ἐγκυκλεῖν dicitur.

Ἐγκυκλήθρον, idem quod ἐγκύκλημα, *Ar.*

Ἐγκύκλιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, circularis, rotundus; (2) trivialis, vulgaris, ad omnes pertinens; (3) anniversarius; (4) certis temporibus velut orbe quodam rediens, solennis, *Ern.*

Ἐγκυκλοπαιδεία, ας, ἡ, disciplinarum orbis sive complexus. Ex ἔγκυκλος et παιδεία.

Ἔγκυκλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, orbicularis, in orbem factus. Ast τὸ ἔγκυκλον, vestis quædam muliebris. Hinc

Ἐγκυκλόω, ῶ, f. ώσω, circo includo; (2) circumago; (3) circumeo, cingo. Ὥσπερ φωνή με τίς ἐγκεκύκλωται, *Aristoph. Vesp.* 394. Χωρεῖ δὲ πᾶς τις ὄνυχας ἠγκυκλωμένος, *Id. Av.* 1185. Hinc

Ἐγκύκλωμα, τὸ, machina quæ et ἐγκύκλημα· (2) actio, qua proferuntur in conspectum per machinam quæ latebant; quod et Ἐγκύκλωσις, εως, ἡ.

Ἐγκυλίδωτος, ον, (seu *potius* ἐγκυλίνδωτος) involutus, convolutus.

Ἐγκυλινδέω, ῶ, f. ήσω, involvo, implico.

Ἐγκυλίω, f. ίσω, idem.

Ἐγκυμονέω, ῶ, f. ήσω, gravida sum. Ab

Ἐγκύμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, fœtum habens, prægnans; (2) plenus, refertus. Ex ἐν et κύω.

Ἔγκυος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Ἐγκυέμενος, præs. part. verbi ἐγκυέομαι.

Ἐγκύπτω, f. ψω, pronus incumbo; (2) incurvo me ad introspiciendum; (3) cognosco.

Ἐγκυρέω, ῶ, f. ήσω, incurro, incido. Ab

Ἐγκύρω, f. ύρσω. Τμητοῖς ὁλκοῖς ἐγκύρσαι, loris implicari, *Soph. El.* 863.

Ἐγκύρσαις, *illapsus,* a. 1. part. act. *Æol.* pro ἐγκύρσας, a verbo ἐγκύρω.

Ἔγκυρτες, idem quod κυρτός, *Steph.*

Ἔγκυσις, εως, ἡ, partus. Ab ἐγκύω.

Ἐγκυτὶ, *adv.* ad cutem usque, etymologus. Ex ἐν et κύτος, pro σκύτος, *cutis.*

Ἔγκυτον, ȣ, τὸ. *Laconibus* pro ἔγκατον, intestinum, *Hes.* Ex iisd.

Ἐγκύω, f. ύσω, in utero fero, sum prægnans.

Ἐγκωμιάζω, f. άσω, laudo. Ἀνδρὸς ἀρετὴν διὰ λόγων ἐγκωμιάζειν, *Plut.* Ἐγκωμιασθεὶς ἐπ' ἀνδραγαθίας, *Isocr.* Ab ἐγκώμιον, *laus.* Hinc

Ἐγκωμιαστέος, έα, έον, laudandus.

Ἐγκωμιαστὴς, ȣ̃, ὁ, laudator. Ab eod.

Ἐγκωμιαστικὸς, ἡ, ὸν, laudatorius. Ab eod.

ἘΓΚΩ'ΜΙΟΝ, ȣ, τὸ, laudatio, præconium.

Ἔγκωπον, τὸ, ea pars navis qua remi sunt collocati, *Ath.*

Ἐγλυκάνθην, a. 1. ind. pass. verbi γλυκαίνω.

Ἔγμεν, *habere,* præs. inf. act. *per Syncop.* pro ἐχέμεν, quod *Dor.* dicitur pro ἔχειν.

Ἔγνω, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi γιγνώσκω.

Ἔγνωκα, *cognovi,* perf. ind. act. verbi ejusd.

Ἐγνώκαμεν, *cognovimus,* 1. pl. perf. ejusd.

Ἔγνων, *sapui, cognovi,* a. 2. ind. act.

Ἐγνωρίζετο, 3. sing. imperf. ind. pass. verbi γνωρίζω.

Ἐγνώρισε, *notum fecit,* 3. sing. a. 1. ind. act.

Ἔγνωσαν, 3. pl. a. 2. ind. act. verbi γιγνώσκω.

Ἔγνωσμαι, 1. sing. perf. ind. pass.

Ἐγξέω, ῶ, f. ήσω, intus rado; (2) insculpo, insculpo.

Ἐγόγγυζον, 3. pl. imperf. ind. act. verbi γογγύζω.

Ἐγράφησαν, *scripti sunt,* 3. pl. a. 2. ind. pass.

Ἔγραψε, *scripsit,* 3. sing. a. 1. ind. act.

Ἐγρεκύδοιμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, tumultum excitans bellicum. Ex ἐγείρω et κυδοιμός.

Ἐγρεμάχος, ȣ, ὁ ϗ ἡ· ἐγρεμάχος, ȣ, ὁ, pugnam incitans, bellicosus, *Soph. Œd. Col.* 1054. Ex ἐγείρω et μάχη, *pugna.*

Ἔγρεο, *excitare,* 2. sing. præs. imperat. pass. *Ion.* pro ἔγρεσο, a verbo ἔγρω pro ἐγείρω.

Ἐγρεσίδομος, ον, domum excitans, *Man.* Vide *Thes. Gr. P. App.*

Ἐγρεσίκωμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, excitans comessationem, cognomen Bacchi.

Ἐγρήγορε, *vigilavit,* 3. sing. perf. ind. med. Vide γρηγορέω.

ἘΓΡΗΓΟΡΕ'Ω, ῶ, perf. ἐγρήγορα, vigilo. Ἐγὼ δὲ γ' ὑμᾶς προσδοκῶς ἐγρηγορῶ τὴν νύκτα πᾶσαν, *Aristoph. Conc.* 32. Hinc

Ἐγρήγορθαι, *suscitatum esse,* perfect. inf. med. *Poet.* pro ἐγρηγορέναι, a verbo præc.

Ἐγρηγόρθασιν, *vigilaverunt,* 3. pl. perf. ind. med. *Dor.* pro ἐγρηγόρασιν.

Ἐγρηγορικὸς, ἡ, ὸν, vigil, pervigil.

Ἐγρήγορος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem.

Ἐγρηγορότως, *adv.* vigilanter, vigilando:

Ἐγρήγορσις, εως, ἡ, vigilantia, evigilatio:

Ἐγρηγορτὶ, *adv.* vigilanter. Ab eod.

Ἐγρηγόρως, idem quod ἐγρηγορότως, *Steph.*

Ἐγρήσσω, idem quod ἐγρηγορέω.

Ἔγρομαι, *excitor, Att.* pro ἐγείρομαι.

Ἐγύμναζον, *exercebam,* imperf. ind. act. verbi γυμνάζω.

Ἐγύμνασμαι, *exercitus sum,* 1. sing. perf. ind. pass. *Att.* pro γεγύμνασμαι.

Ἐγυμνώθη, 3. sing. a. 1. ind. pass. v. γυμνόω.

Ἐγχαίνω, f. ανῶ, inhio; (2) valde derideo. Κȣ̓κ ἐγχανεῖται· σ' ἐξαπατῶν Ὑπέρβολος, *Aristoph. Vesp.* 1000. Οὐ γὰρ ἡμῶν γε σρατηγῶν ἐγχανεῖται τῇ πόλει, *Id. Eq.* 1309.

Ἐγχαλινόω, ῶ, f. ώσω, freno, frenum injicio; (2) freno injecto rego.

Ἐγχαλκεύω, f. εύσω, cudo in aliquo, cudendo imprimo. Ab

Ἔγχαλκος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cui æs inest, æreus; (2) cui est pecunia.

Ἐγχάνδης, ες, capax, hians, *Nic.*

Ἐγχάραγμα, ατος, τὸ, vestigium.

Ἐγχάραξις, εως, ἡ, insculptura, incisura; (2) scarificatio. Ab

Ἐγχαράσσω, vel ἐγχαράττω, f. ξω, insculpo, incido, imprimo.

Ἐγχάσκω, idem quod ἐγχαίνω.

Ἐγχέζω, f. έσω, *perf. med.* ἐγκέχοδα, caco in.

Ἐγχεία, ας, ἡ, sive ἐγχείη, ης, ἡ, hasta; (2)

 peritia

peritia hasta certandi. (2) ἐγχείῃ δ' ἐκέκαστο, hastæ peritia excellebat, *Il.* 2, 530. Ab ἔγχος, *hasta*.

Ἐγχεσιβρέμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, bellicosus. A βρέμω.

Ἐγχεσικέραυνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui fulmine pro hasta uti solet, fulmina jaciens.

Ἐγχειμάζω, f. άσω, hiberno in.

Ἐγχείμαργος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, hasta furens, bellicosus.

Ἐγχειρέω, ῶ, f. ήσω, adgredior, tracto. Ἐγχειρεῖν χρὴ ἔργῳ τορίμῳ, *Aristoph. Thesm.* 784. Ὑμῶν ȣδεὶς ȣδ' ἐγχειρεῖ πολεμίζειν, *Ibid.* 814. Ex ἐν et χεὶρ, *manus*. Hinc

Ἐγχείρημα, ατος, τὸ, cœptum, conatus; (2) institutum.

Ἐγχειρηματικὸς, ὴ, ὸν, solers in aggrediendo:

Ἐγχείρησις, εως, ἡ, modus rei tractandæ.

Ἐγχειρητὴς, ȣ̃, ὁ, qui aliquid aggreditur.

Ἐγχειρητικὸς, ὴ, ὸν, solers in aggrediendo.

Ἐγχειρίδιον, ȣ, τὸ, libellus; (2) pugio, gladiolus, culter; (3) manubrium.

Ἐγχειρίζω, f. ίσω, in manum do, trado, committo, et *in pass.* in manus accipio. Ἐγχειρίζειν τὰς πόλεις, *Dem.* Αὐτοῖς χρήματα, ϗ δόξαν, ϗ φίλȣς ἐνεχείρισε, *Isocr.*

Ἐγχειρίθετος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, in alicujus manu positus. Ex ἐν, χεὶρ, et τίθημι.

Ἐγχείριον, ȣ, τὸ, mantile, sudarium.

Ἐγχείρισις, εως, ἡ, idem quod

Ἐγχειρισμὸς, ȣ̃, ὁ, ipsa actio tradendi in manus. Ab ἐγχειρίζω. Unde

Ἐγχειρίτης, ȣ, ὁ, qui conatur, molitur.

Ἐγχειρογάστορες, qui manuum labore victitant. Ab ἐν, χεὶρ, et γαστὴρ, *venter*.

Ἐγχειροτονέω, ῶ, f. ήσω, inter alios creo manus imponendo.

Ἐγχειρȣργέω, ῶ, f. ήσω, manibus operor; (2) fabricor; (3) manu facinus perpetro; (4) medicinam manu admoveo.

Ἐγχέλειος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, anguillaris. Ab ἔγχελυς, *anguilla*. Unde

Ἐγχελεὼν, ῶνος, ὁ, vivarium anguillarum.

Ἐγχέλιον, ȣ, τὸ, parva anguilla. Dim.

Ἐγχελύδιον, ȣ, τὸ, idem.

Ἐγχελυοτρόφος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, anguillarum nutritor. Ex ἔγχελυς et τρέφω.

ἘΓΧΕΛΥΣ, υος, et εως, ἡ, anguilla.

Ἐγχελυωπὸς, ȣ̃, ὁ ϗ ἡ, anguillæ similis. Ex ἔγχελυς et ὤψ, *vultus*.

Ἔγχεον, *infundebam*, imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐνέχεον. Ab ἐγχέω.

Ἐγχεσίμαργος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἐγχείμαργος, *Hes.*

Ἐγχεσίμωρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, bellicosus. Ex ἔγχος et ὤρα, *cura*. (A μορέω vel μωρὸς, *laboriosus*, Schol. Hom. qu. pro μάορος a μάεσθαι, *sedulo et fabre aliquid struere*, Ern.)

Ἐγχεσίπαλλος, idem quod ἐγχέσπαλος, *Hes.*

Ἐγχεσίπαλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui hastam vibrat; (2) bellicosus. Ex ἔγχος et πάλλω.

Ἐγχέσπαλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Ἐγχεσίχειρ, ος, armatus, hastam manibus gerens. Δυσμενέες βροτοὶ ἐγχεσίχειρες, *Orph. Pronost.* 18.

Ἐγχεσφόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, hastatus, bellicosus.

Ἐγχεῦντα, *infundentem*, acc. sing. part. præs. act. *Dor.* pro ἐγχέοντα. Ab

Ἐγχέω, f. εύσω, infundo. Ἔγχει δὴ σπονδὴν, ϗ τῶν σπλάγχνων φέρε δευρὶ, *Aristoph. Pace*, 1111.

Ἐγχθόνιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui in terra est, terrenus. Ex ἐν et χθὼν, *terra*.

Ἐγχλαινόω, ῶ, f. ώσω, læna induo. Λεὼς ἐσθῆτα πρὸς τρόπαιον ἐγχλαινȣμενος, *Lycophr.*

Ἐγχλιάω, f. ίσω, delicias habeo in, luxurior in; (2) illudo.

Ἐγχλοάω, unde ἐγχλοάȣσα, idem quod ἔγχλωρος, *Nic.*

Ἔγχλωρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, viridis.

Ἐγχνόος, *contr.* ἔγχνȣς, ȣ, ὁ ϗ ἡ, lanuginosus.

Ἐγχονδρίζω, f. ίσω, chondro adspergo; (2) cartilaginem coapto. Ab

Ἔγχονδρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, grumosus; (2) cartilagineus.

Ἔγχορδος, ut ὄργανα ἔγχορδα, instrumenta chordas habentia. Ex ἐν et χορδή.

Ἐγχορεύω, f. εύσω, choros duco in.

ἘΓΧΟΣ, εος, τὸ, hasta; (2) ensis; (3) exercitus. (3) τό τ' ἔγχος, τήν τε δυστυχεστάτην ξένων στρατιὰν, *Eurip. Suppl.* 22.

Ἔγχȣσα, ης, ἡ, fucus, anchusa herba.

Ἐγχȣσίζεσθαι, fuco colorari. A præc.

Ἐγχόω, ῶ, f. ώσω, usit. ἐγχωννύω, terra adgesta impleo.

Ἐγχραύω, f. αύσω, infligo, impingo. Ἐνέχραυε τὸ σκῆπτρον ἐς τὸ πρόσωπον, *Herodot.*

Ἐγχράω, idem; (2) coloro, imbuo, *pass.* ἐγκεχραμένοι, collisi.

Ἔγχρεμμα, ατος, τὸ, quod in aliquem exscreamus. Ab

Ἐγχρέμπτομαι, f. ψομαι, exscreo in, inspuo in.

Ἐγχρήσω, utor, opus habeo. Τὰ ἐγχρήζοντα, utensilia.

Ἐγχριμφθεῖσα, a. 1. part. pass. f. g. Ab

Ἐγχρίμπτω, et ἐγχρίπτω, admoveo, appello; (2) accedo; (3) fulcio me, nitor. Περισκοπῶ μήπȣ τὶς ἡμῖν ἐγγὺς ἐγχρίμπτῃ βροτῶν, *Soph. El.* 904.

Ἔγχρισις, εως, ἡ, unctio quæ fit ob vulnus, &c. quod et

Ἔγχρισμα, τὸ, unguentum.

Ἔγχρισον, *inunge*, 2. sing. a. 1. imperat. act. verbi ἐγχρίω.

Ἔγχριστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, illitus; (2) qui illinitur, de medicamentis. Ab ἐγχρίω

Ἐγχρίψας, *Nicand. in Ther.* 445, *admovens*, a. 1. part. act. *Poet.* pro ἐγχρίμψας, verbi ἐγχρίμπτω, *admoveo*.

Ἐγχρίω, f. ίσω, illino, sc. medicamentum; (2) pungo, stimulo. Κολλȣ́ριον ἔγχρισον τȣ̀ς ὀφθαλμȣ́ς σου, *Apoc.* 3, 18.

Ἐγχρονίζω, f. ίσω, diu permaneo in, immororor; (2) inveterasco. Ab

Ἔγχρονος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, per aliquod tempus durans.

Ἐγχρόω, usit. ἐγχρωννύω, f. ώσω, colore imbuo, tingo; (2) imbuo velut colore.

Ἐγχρώζω, vel ἐγχρώννυμι, idem.

Ἔγχρυσος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, aurem in se habens.

Ἐγχυλίζω, f. ίσω, in succum redigo. Ab ἔγχυλος. Hinc

Ἐγχύλισμα, ατος, τὸ, succus expressus.

Ἔγχυλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, succum in se habens, succulentus; (2) sapidus.

Ἐγχυλόω, ῶ, idem quod ἐγχυλίζω. Hinc

Ἐγχύλωσις, εως, ἡ, succi derivatio, *Aret.*

Ἔγχυμα, ατος, τὸ, quod infunditur seu infusum est. Ab ἐγχύω. Hinc

Ἐγχυματίζω, f. ίσω, infundo, instillo. Hinc

Ἐγχυματισμὸς, ȣ̃, ὁ, infusio, instillatio.

Ἔγχυμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, succulentus, succi plenus; (2) sapidus. Hinc

Ἐγχύμωμα, ατος, τὸ, sanguinis et humorum in aliquam partem naturalis infusio.

Ἐγχύμωσις, εως, ἡ, idem et ab eod.

Ἔγχυσις, εως, ἡ, infusio. Ab ἐγχύω.

Ἔγχυτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, infusus, qui infundi solet aut potest. Ab eod.

Ἐγχύτριαι, et ἐγχυτρίστριαι, quæ inferias mortuis ferunt; (2) præficæ; (3) quæ in olla exponunt. A χύτρα.

Ἐγχυτρίζω, in olla pono; (2) occido. Οὐ ὅπως αἰσχυνεῖς, ἐγχυτριεῖς, *Aristoph. Vesp.* 289.

Ἐγχύω, f. ύσω, infundo.

Ἔγχωμα, ατος, τὸ, terra aggesta.

Ἐγχώννυμι, vel ἐγχωννύω, f. χώσω, p. ωκα, terra adgesta impleo.

Ἐγχωρέω, ῶ, f. ήσω, concedo, admitto, do locum. Hinc ἐγχωρεῖ, licet, locus est. Καθ' ὅσον ἐγχωρεῖ, quatenus fieri potest, *Xen.*

Ἐγχώριος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui natus est in ea regione in qua degit, indigena, domesticus, patrius. Ab

Ἔγχωρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem. Ex ἐν et χῶρος.

Ἐγχωρίως, *adv.* patrio, domestico more.

Ἔγχωσις, εως, ἡ, repletio quæ fit terra adgesta in locum cavum. Ab ἐγχόω.

Ἐγχωστήριος, η, ον, qui inservit ad complendam aggere fossam. Ἐφέρετο δὲ καὶ τάφρων ἐγχωστήρια ὄργανα, *App. Bell. Civ.* 5, 36.

ἘΓΩ', *gen.* ἐμȣ̃, *per Aphæresin* μȣ̃, ego.

Ἔδαεν, *didicit*, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi δαίω.

Ἐδάη, *novit*, 3. sing. a. 2. ind. pass.

Ἐδαΐζετο, 3. sing. imperf. ind. pass. v. δαΐζω, *divido*.

Ἐδαίσατο, 3. sing. a. 1. ind. med. v. δαίομαι, *epulor*.

Ἔδακ', pro ἔδακε, *rosit*, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi δάκνω.

Ἐδάμασσε, *domuit*, 3. sing. a. 1. ind. act. *Poet.* pro ἐδάμασε, a verbo δαμάω, *domo*.

Ἐδάμη, *domitus est*, 3. sing. a. 2. ind. pass.

Ἐδάμνα, *domabat*, 3. sing. imperf. ind. act. *contract.* pro ἐδάμναε, a verbo δαμνάω.

Ἐδανὸς, ὴ, ὸν, jucundus, suavis. Ab ἡδὺς. (vel ab ἄδω, comedo, *Ern.* q. v.)

Ἔδαρ, ατος, τὸ, unde εἶδαρ *per Epenthesin* τȣ̃ ι, esca, edulium, cibus. Ab ἔδω.

Ἔδαρθον, *dormivere*, 3. pl. a. 2. ind. act. v. δαρθάνω seu δαρθέω, *dormio*.

Ἔδαρκον, *vidi*, 1. sing. a. 2 ind. act. *per Metathes.* pro ἔδρακον, a verbo δέρκω.

Ἐδασάμην, *divisi*, 1. sing. a. 1. ind. med. verbi δάζομαι, *divido*.

Ἐδασσάμεθ', pro ἐδασσάμεθα, *divisimus*, 1. pl. a. 1. ind. med. *Poet.* pro ἐδασάμεθα.

Ἐδαφιεῖ, 3. sing. f. 1. ind. act. *Att.* pro ἐδαφίσει. Ab

Ἐδαφίζω, f. ίσω, solo allido, solo æquo.

Ἐδάφιον, ȣ, τὸ, parvum pavimentum. Dim. Ab

Ἔδαφος, εος, τὸ, solum; (2) pavimentum; (3) fundus; (4) contextus scriptoris, in quem commentarius scribitur, seu qui explicatur. Ab ἕζομαι.

Ἔδαψεν, *dilaceravit*, 3. s. a. 1. ind. act. a δάπτω.

Ἔδδεισε, *timuit*, 3. sing. a. 1. ind. act. *Poet.* pro ἔδεισε, a verbo δείδω.

Ἔδεαι, *edis*, 2. sing. præs. ind. *Ion.* pro ἔδεσαι. Ab ἔδομαι.

Ἐδέατρος, ȣ, ὁ, prægustator; (2) convivii totius magister et curator. Ab ἔδω.

Ἐδέγμην, *captus eram*, 1. sing. plusq. perf. ind. pass. *Poet.* et *Ion.* pro ἐδεδέγμην, a δέχομαι.

Ἐδεδέατο, *ligati fuerant*, 3. pl. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐδέδεντο, a verbo δέω, *ligo*.

Ἐδεδήεις, 2. sing. plusq. perf. ind. med. v. δαίω.

Ἐδεδίειν, *timebam*, 1. sing. plusq. perf. ind. med. verbi δείδω.

Ἐδεδμήατο, *structi erant*, 3. pl. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐδέδμηντο. A δέμω.

Ἐδεδοίκει, 3. sing. plusq. perf. ind. med. v. δείδω.

Ἔδεε, *oportebat*, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔδει, a verbo δεῖ, *oportet*.

Ἐδεήθην, *indigui*, a. 1. ind. pass. verbi δέομαι.

Ἐδέησε, *opus fuit*, 3. sing. a. 1. ind. act. v. δεῖ.

Ἐδέθη, *ligatus est*, 3. sing. a. 1. ind. pass. v. δέω.

Ἔδει, *oportebat*, imperf. ind. verbi impers. δεῖ.

Ἐδείδισαν, *timuerant*, 3. pl. plusq. perf. ind. med. *per Syncop.* pro ἐδεδιείσαν. A δείδω.

Ἔδειμε, *exstruxit*, 3. s. a. 1. ind. act. v. δέμω.

Ἔδειξας, 2. sing. a. 1. ind. act. verbi δείκνυμι.

Ἔδειρε, *excoriavit*, 3. s. a. 1. ind. act. v. δέρω.

Ἐδέθλιον, ȣ, τὸ, firmamentum, fundamentum; (2) solum, pavimentum. Ab ἕζομαι, *sedeo*.

Ἔδεθλον, ȣ, τὸ, idem et ab eod.

Ἔδεκτο, *susceperat*, 3. sing. plusq. perf. ind. act. *Ion.* pro ἐδέδεκτο. A δέχομαι.

Ἐδέμεναι, præs. inf. *Dor.* pro ἔδειν. Ab ἔδω, *edo*.

Ἐδέξατο, 3. sing. a. 1. ind. med. verbi δέχομαι.

Ἐδέρχθη, *visus est*, 3. sing. a. 1. ind. pass. verbi δέρκω.

Ἔδεσκε, 3. sing. imperf. *Ion.* pro ἦδε. Ab ἔδω.

Ἔδεσμα, ατος, τὸ, cibus, edulium. Ab ἔδω.

Ἐδεσμάτιον, ȣ, τὸ, idem. Dim.

Ἐδεσματοθήκη, ης, ἡ, penaria cella.

Ἐδεστὴς, ȣ̃, ὁ, esor, qui edit. Ab ἔδω.

Ἐδεστὸς, ὴ, ὸν, edulis, esculentus. Ab eod.

Ἐδεύετο, 3. sing. imperf. ind. verbi δεύομαι.

Ἐδεύησε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. *Poet.* δεύω.

Ἐδῇ, *sedebis*, 2. sing. f. 2. ind. med. verbi ἕζω.

Ἐδήδαται, *comesus est*, 3. sing. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐδεδεσμένος ἐστί.

Ἔδηδε, *edit*, 3. sing. perf. ind. med. *Att.* pro ἦδε.

Ἐδήδωκα, *edi*, 1. sing. perfect. ind. act. *Att.* pro ἔδηκα, a verbo inus. ἐδέω.

Ἐδηδὼν, όνος, ἡ, serpigo, phagedæna.

Ἐδηδὼς, *edens*, *qui edit*, perf. part. med. v. ἔδω.

Ἔδηκα, *edi*, 1. sing. perf. ind. act. *Ion.* pro ἤδηκα, a verbo inus. ἐδίω, *edo*.
Ἐδηλήσαντο, 3. pl. a. 1. ind. med. verbi δηλέω, *lædo*.
Ἐδήλευ, *manifestabant*, 3. pl. imperf. ind. act. *contr.* pro ἐδήλοον, a verbo δηλόω.
Ἔδησαν, 3. pl a. 1. ind act. verbi δέω, *ligo*.
Ἐδητύς, ύος, ἡ, cibus, id quod comeditur.
Ἐδήχθην, *punctus* seu *morsus sum*, 1. sing. a. 1. ind. pass. verbi δάκνω, *mordeo*.
Ἐδίδαξε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi διδάσκω.
Ἐδίδυ, *dabat*, 3. sing. imperf. ab
Ἐδίδων, *Dor.* pro ἐδίδων, a δίδωμι.
Ἐδίζετο, 3. sing. imperf. ind. med. verbi δίζω.
Ἐδίηνε, *irrigavit*, 3. s. aor. 1. ind. act. v. διαίνω.
Ἐδίσασε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi διστάζω.
Ἐδίψησε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi διψάω.
Ἐδιώκον, imperf. ind. act. verbi διώκω.
Ἔδμεναι, præs. inf. act. *Dor.* et *per Syncop.* pro ἐδέμεναι, *Poet.* pro ἔδειν, a verbo ἔδω, *edo*.
ἙΔΝΑ, vel ἔδνα, ων, τὰ, munera sponsalia quæ sponsus sponsæ dat, (qu. ab ἔδω, unde viduata victum habere possit, *Ern.*) (2) dos quam uxor affert marito. (2) ἔδνων ξὺν πολυχρύσῳ χλιδῇ, *Eurip. Androm.* 2.
Ἐδναία, ας, ἡ, cathedra, sedes, *Suid.*
Ἐδνὰς, άδος, ἡ, epulum quod acceptis donis sponsalibus paratur, *Hes.* Ab ἔδνα. Unde
Ἐδνιάω, idem quod ἐδνόω.
Ἔδνιος, ία, ιον, sponsalis.
Ἐδνόω, ῶ, f. ώσω, despondeo.
Ἐδνωτὴ, ῆς, ἡ, quæ sponso jam desponsata est et donata ab ipso donis sponsalibus.
Ἐδνωτὴς, ῦ, ὁ, socer, qui filiam despondet addita dote.
Ἐδόθη, 3. sing. aor. 1. ind. pass. verbi δίδωμι.
Ἔδοις, *edas*, 2. sing. præs. optat. act.
Ἐδόκει, 3. sing. imp. ind. act. v. δοκέω, *videor*.
Ἐδοκεῦμες, *arbitrabamur*, 1. pl. imperf. ind. act. *Dor.* pro ἐδοκοῦμεν.
Ἐδολίευαν, *dolo utebantur*, 3. pl. imperf. ind. act. *Bœot.* pro ἐδολίευν, a δολιόω.
Ἔδομαι, *comedam*, 1. sing. f. 2. ind. med. *Att.* pro ἐδοῦμαι, ab ἔδω.
Ἔδον, *dederunt*, 3. pl. aor. 2. ind. act. *Dor.* et *Bœot.* pro ἔδοσαν, a δίδωμι.
Ἐδονεῖτο, *agitabatur*, 3. sing. imperf. ind. pass. *contr.* pro ἐδονέετο. A δονέω.
Ἔδοντι, 3. pl. præs. ind. act. *Dor.* pro ἔδουσι.
Ἔδοξε, 3. sing. aor. 1. ind. act. v. δόκω, *puto*.
Ἕδος, εος, τὸ, sedes, sella; (2) delubrum, templum, ædes; (3) simulacrum; (4) firmamentum, basis; (5) solum. (1) Θήβης ἕδος εἵλομεν, Thebes sedem cepimus; Thebas cepimus, *Il.* 4, 406. Οὐχ ἕδος ἐςὶ, cunctandi non est tempus, *Il.* 11, 647. Vide Ἕδρα in 1ma significatione. (3) τὸ δὲ τῆς Ἀθηνᾶς ἕδος, ὃ Παλλάδιον καλῦσι, Minervæ signum, *App. Mithr.* 53. (5) τὰ πρῶτα κατὰ Πελασγὸν ἕδος Ἀργείων, *Eur. Or.* 1247. Ab ἕζομαι, *sedeo*.
Ἔδοσαν, 3. pl. a. 2. ind. act. verbi δίδωμι, *do*.
Ἔδυ, *da*, 2. sing. aor. 2. imperat. med. *Att.* pro ἔδοο, et hoc *Ionice* pro ἔδοσο.
Ἐδούλευσαν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi δουλεύω.
Ἑδοῦμαι, *sedebo*, 1. sing. f. 2. ind. med. v. ἕζω.
Ἔδουπον, 3. pl. a. 2. ind. act. verbi δουπέω.
Ἕδρα, ας, ἡ, sella, sedes; (2) basis; (3) podex hominis; (4) latrina; (5) supplicatio. (1) οὐχ ἕδρας ἀκμὴ, cessato non est opus. Nam verba sedendi significant apud auctores utriusque sermonis, cunctari, pigre se gerere, *Soph. Aj.* 811. Οὐχ ἕδρας ἀγών, *Eurip. Or.* 1292. (5) τοιάνδε μὴ ὁ κατοικτιέρων ἕδραν, *Soph. Œd. Tyr.* 13. cf. *Eur. Phœn.* 300. Ab ἕζομαι, *sedeo*.
Ἔδρα, *cucurri*, 1. sing. a. 1. ind. act. *per Apoc.* pro ἔδρασα, a verbo διδράσκω.
Ἑδράζω, f. άσω, colloco, stabilio. Ab ἕδρα.
Ἔδραθον, *dormivi*, 1. sing. a. 2. ind. act. *per Metathes.* pro ἔδαρθον, a verbo δαρθάνω.
Ἑδραῖος, αία, αῖον, sedentarius; (2) stabilis, firmus. Ab ἕδρα. Hinc
Ἑδραιόω, ῶ, f. ώσω, stabilio, firmo. Hinc
Ἑδραίωμα, ατος, τὸ, stabilimentum, firmamentum.

Ἑδραίως, *adv.* qu. dic. sessim; (2) stabiliter, firmiter.
Ἔδρακον, *vidi*, 1. sing. aor. 2. ind. act. *per Metathes.* pro ἔδαρκον, a δέρκω.
Ἔδραμε, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi τρέχω pro δρέμω, *curro*.
Ἔδραμες, *fugimus*, 1. pl. aor. 2. ind. act. *Dor.* pro ἔδραμεν, a verbo διδράσκω, *fugio*.
Ἔδραμον, *cucurri*, 1. sing. a. 2. ejusdem.
Ἔδραν, *fugerunt*, 3. pl. a. 1. ind. act. *per Syncop.* pro ἔδρασαν, a verbo διδράσκω.
Ἕδρανον, ου, τὸ, sedes; (2) basis. Ab ἕδρα.
Ἑδρανὸς, ἡ, ὸν, stabilis, firmus. Ab eod.
Ἑδρανῶς, *adv.* firmiter, stabiliter.
Ἔδρασε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi διδράσκω
Ἕδρασμα, ατος, τὸ, firmamentum, fundamentum. Ab ἑδράζω.
Ἑδρήεις, ήεσσα, ῆεν, sessilis, stabilis. Ab ἕδρα.
Ἕδρης, *sellæ*, gen. sing. *Ion.* pro ἕδρας.
Ἔδρησα, *feci*, a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἔδρασα, a δράω, *facio*.
Ἕδρῃσιν, *sedibus*, dat. pl. *Ion.* pro ἕδραις.
Ἑδριάομαι, sedeo. Unde ἑδριόωντο, pro ἑδριῶντο, ἑδριάοντο.
Ἑδριάω, ῶ, sedem habeo, sedeo. Παρ' αὐτὸν Ἀλέξανδρος ἑδριάει, *Theoc.* 17, 19.
Ἑδρικὸς, ἡ, ὸν, sessilis, stabilis. Ab ἕδρα.
Ἕδριον, ου, τὸ, *Hesychio* ἕδρια, idem quod συνέδρια, consessus. Ab eod.
Ἑδριόωνται, *sedem habent*, 3. pl. præs. ind. pass. *Poet.* pro ἑδριῶνται, a verbo ἑδριάω.
Ἑδρῖται, supplices, *Suid.* Ab ἕδρα.
Ἑδροδιαστολεὺς, έως, ὁ, instrumentum quo chirurgi hominis anum diducunt, ut excrementa transmittere possit. A διαστέλλω.
Ἑδροστρόφος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui podicem versat, velut luctatores inter luctandum. A στρέφω.
Ἐδύετο, 3. sing. imperf. ind. verbi δύομαι.
Ἔδυν, *subii*, 1. sing. a. 2. ind. act. verbi δῦμι.
Ἐδυνάθη, *potuit*, 3. sing. a. 1. ind. *Dor.* pro ἐδυνήθη, a δύναμαι.
Ἐδυναίατο, *poterant*, 3. pl. imperf. ind. med. *Ion.* pro ἐδύναντο.
Ἐδυνάσθην, 1. sing. a. 1. ind. pass. v. δυνάζω.
Ἐδύνατο, 3. sing. imperf. ind. verbi δύναμαι.
Ἔδυνε, *induit*, 3. s. imperf. ind. act. verbi δύνω.
Ἐδυνέατο, *poterant*, 3. pl. imperf. ind. *Ion.* pro ἐδύναντο, a δύναμαι.
Ἐδυνήθην, *potui*, 1. sing. a. 1. ind. pass.
Ἔδυσε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. δύω vel δύνω.
Ἐδύσατο, *subiit*, 3. sing. a. 1. ind. med. *Poet.* pro ἐδύσατο.
Ἐδυσόχησε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. δυσοχέω.
Ἐδυσφόρει, *ægre ferebat*, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ἐδυσφόρεε, a δυσφορέω.
ἙΔΩ, f. 2. med. ἔδομαι, vel ἐδοῦμαι, perf. ἐδήδοκα, edo; (2) rodo, arrodo. Ἔδουσί τε πίονα μῆλα, *Il.* 12, 319. Τῶν ἤτοι αὐτῶν τέρενα χρόα γῦπες ἔδονται, *Il.* 4, 237.
Ἐδωδᾶς, *cibi*, gen. sing. *Dor.* pro ἐδωδῆς. Ab
Ἐδωδὴ, ῆς, ἡ, cibus. Ab ἔδω. Unde
Ἐδώδιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, esculentus, edulis.
Ἐδωδὸς, ἡ, ὸν, edax. Ab eod.
Ἔδωκε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi δίδωμι.
Ἑδωλιάσαι, in transtris collocare remiges. Ab
Ἑδώλιον, ου, τὸ, sedes; et *in plur.* navium transtra, fori. Ab ἕδος.
Ἔδωνται, 3. pl. præs. conj. med. verbi ἔδω, *vescor*.
Ἐδώρησαν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi δωρέω.
Ἔδωσαν, *dederunt*, 3. pl. aor. 2. ind. act. *Poet.* pro ἔδοσαν, a δίδωμι.
Ἔεδνα, et ἔεδνα, ων, τὰ, dotes: vide ἔδνα.
Ἐεδνώσασθαι, ab ἐεδνοῦσθαι, dotatam filiam elocare.
Ἐεδνωτὴς, ῦ, ὁ, qui dotat et elocat; (2) socer, affinis.
Ἐείδομαι, assimilor: unde ἐεισάμενος.
Ἐεικοσάβοια, τὰ, pretium viginti boum. A βοῦς.
Ἐείκοσι, *Poet.* pro εἴκοσι.
Ἐεικόσορος, idem quod εἰκόσορος, qui viginti remis agitatur. Νήεσσιν ἐεικοσόροισιν ὁμοῖα, navibus quæ viginti remis impelluntur similia, *Opp. Hal.* 5, 59.
Ἔεικται, *similis est*, 3. sing. perf. ind. pass. *Ion.* pro εἴκται, a verbo εἴκω, *similis sum*.

Ἔειπα, *dixi*, 1. sing. aor. 1. ind. act. *Att.* pro εἶπα, ab ἔπω.
Ἔειπον, 1. sing. a. 2. ind. act. *Att.* pro εἶπον.
Ἔεις, *unus*, Ion. pro εἷς.
Ἐεισάμενος, *visus*, aor. 1. part. med. *Ion.* pro εἰσάμενος, a verbo εἴδω, *video*.
Ἐεισάμην, *adsimilatus sum*, 1. sing. aor. 1. ind. med. *Ion.* pro εἰσάμην.
Ἐείσαο, 2. sing. a. 1. ind. med. *Ion.* pro εἴσαο.
Ἐεισάτην, *duo illi iverunt*, 3. dual. a. 1. ind. act. *Ion.* pro εἰσάτην, a verbo εἶμι, *eo*.
Ἐέλδεται, *appetit*, *Ion.* pro ἔλδεται, ab ἔλδομαι.
Ἐέλδωρ, *desiderium*, *Ion.* pro ἔλδωρ.
Ἔελμαι, *obvolutus sum*, *inclusus sum*. Ἐπὶ ξηρὸν ἐελμένοι, inclusi, *Apoll. Rhod.* 1, 870. 1. sing. perf. ind. pass. *Ion.* pro εἴλμαι, a verbo εἴλω seu εἴλω, εἰλέω seu εἰλέω.
Ἐέλπετο, *sperabat*, 3. sing. imperf. ind. *Ion.* pro ἤλπετο, a verbo ἔλπομαι, *spero*.
Ἐέλσαι, a. 1. inf. act. *Ion.* pro ἔλσαι, quod *per Sync.* dicitur pro ἐλάσαι. Ab ἐλαύνω, *abigo*.
Ἐένδυνεν, *induebat*, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐνδυνεν, a verbo ἐνδύω, *induo*.
Ἐέργαθε, *disjunxit*, 3. sing. imperf. *Ion.* pro ἤργαθε, ab ἐργάθω.
Ἔεργε, *cohibe*, 2. sing. præs. imperat. act. *Ion.* pro εἶργε. Ab εἴργω.
Ἐεργμένοι, nom. pl. perf. part. pass. *Ion.* pro εἰργμένοι.
Ἐέρχατο, *muniti erant*, 3. pl. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro εἰργμένοι ἦσαν.
Ἔερτο, plusq. perf. pass. pro εἴρτο, ab εἴρω, vel ab εἴργω, dissoluta diphthongo ει in εε, *inclusus erat.* Περὶ σπέεσσιν ἔερτο, *Apoll. Rhod.* 3, 868.
Ἔες, *eras*, 2. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἧς, ab εἰμὶ, *sum*.
Ἑέσθω, *induatur*, 3. sing. a. 2. imperat. med. *Ion.* pro ἕσθω, a verbo ἕννυμι, seu ἕω, *induo*.
Ἕεστο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro εἷστο.
Ἐὺς, suus, ab ἑὸς· *item* mitis, bonus, *Hom.*
Ἔζει, *fervebat*, 3. sing. imperf. ind. act. v. ζέω.
Ἕζετο, *sedebat*, 3. s. ind. med. *Ion.* pro εἵζετο.
Ἔζη, *vivebat*, *Dor.* et *contr.* pro ἔζαε, a ζάω.
Ἐζήλωσα, a. 1. ind. act. verbi ζηλόω.
Ἐζημίωμαι, perf. ind. pass. verbi ζημιόω.
Ἔζην, *vivebam*, 1. sing. imperf. ind. act. *Dor.* et *contr.* pro ἔζαον, a ζάω.
Ἐζήτει, *quærebat*, pro ἐζήτεε, a ζητέω.
Ἐζήτουν, *quærebant*, 3. pl. imperf. ind. act. ejusd.
Ἕζομαι, f. ἕσομαι, sedeo.
Ἑζόμενος, præs. part. med. verbi ἕζομαι.
Ἐζύγην, 1. s. a. 2. ind. pass. v. ζεύγνυμι, *jungo*.
Ἐζωγρημένος, perf. part. pass. v. ζωγρέω.
Ἔζωον, 3. pl. imp. ind. act. v. *Poet.* ζώω, *vivo*.
Ἔζωσε, *cinxit*, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ζωννύω, pro ζώω, *cingo*.
Ἔζωσμαι, *cinctus sum*, perf. ind. pass. v. ejusd.
Ἔῃ, *sit*, 3. sing. præs. conj. *Ion.* pro ᾖ, ab εἰμί.
Ἔηκα, *misi*, a. 1. ind. act. *Att.* pro ἧκα, ab ἵημι.
Ἔην, *eram*, 1. sing. vel *erat*, 3. sing. imperf. ind. *Ion.* pro ἦν, ab εἰμὶ, *sum*.
Ἑήνδανον, *placebam*, 1. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἥνδανον, ab ἁνδάνω.
Ἐῆος, *boni*, gen. sing. *Ion.* pro ἐέος, ab ἐΰς.
Ἔησθα, *eras*, 2. sing. imperf. ind. act. *Ion.* et *Æol.* pro ἧς, a verbo εἰμὶ, *sum*.
Ἐῇσι, *sit*, 3. sing. præs. conjunct. *Ion.* pro ᾖ.
Ἑῇσιν, dat. plur. f. g. *Ion.* pro ἑαῖς, ab ἑὸς, *suus*.
Ἔησον, *siveris*, 2. sing. aor. 1. imperat. act. *Ion.* pro ἔασον, a verbo ἐάω, *sino*.
Ἔητε, *miseritis*, 2. pl. a. 2. conj. act. *Ion.* pro ἧτε, ab ἵημι.
Ἔθακας, *reddidisti*, 2. sing. a. 1. ind. act. *Dor.* pro ἔθηκας, a τίθημι, *pono*.
Ἔθαλον, *vigui*, a. 2. ind. act. verbi θάλλω.
Ἔθανον, *mortuus sum*, a. 2. ind. act. v. θνήσκω.
Ἐθὰς, άδος, ὁ καὶ ἡ, adsuetus, amicus. Ab ἔθος.
Ἐθαύμαζε, 3. sing. imperf. ind. act. v. θαυμάζω.
Ἐθαύμασαν, 3. pl. a. 1. ind. act.
Ἔθαψα, *sepelii*, a. 1. ind. act. verbi θάπτω.
Ἐθεασάμην, a. 1. ind. med. v. θεάομαι.
Ἐθεάσασθε, *vidistis*, 2. plur. aor. ejusd.
Ἔθειν, *currebat*, 3. s. imperf. ind. act. v. θέω.

Ἔθειρα, ας, ἡ, coma, cæsaries; (2) juba equorum.
Ἐθειράζω, f. άσω, comam alo. Ab ἔθειρα.
Ἐθειρὰς, άδος, ἡ, idem quod ἔθειρα.
Ἑθεὶς, *missus*, a. 1. part. pass. verbi ἵημι.
Ἐθελακριβεία, ας, ἡ, nimia in'nis diligentia.
Ἐθελαστεῖος, petulans. Ἐταιρίδιον τὸ ἐθελάστειον ἐκεῖνο καὶ μάτην θρυπτόμενον παρεγκωνιζόμενος, *Heliodor.* 7.
Ἔθελεσκε, *volebat*, *Ion.* pro ἤθελε, a θέλω.
Ἐθέλεχθρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui libenter cum aliquo inimicitias exercet. Ex ἐθέλω et ἐχθρός.
Ἐθελέχθρως, *adv.* ἔχω seu sum ἐθέλεχθρος
Ἐθελημὸς, ῦ, ὁ ϗ ἡ, voluntarius. Ὅσσ' ἐθελημὸς αἰτίζεις, *Callimach. in Dian.* 31. Ab ἐθέλω.
Ἐθελήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, volens, lubens.
Ἐθελήμως, et ἐθελημῶς, *adverb.* voluntarie, prompte
Ἐθελῆσθα, *velis*. 2. sing. præs. conjunct. act. *Æol.* pro ἐθέλῃς, ab ἐθέλω.
Ἐθέλῃσιν, *voluerit*, 3. sing. præs. conjunct. act. *Ion.* pro ἐθέλῃ.
Ἐθελήσω, *volam*, f. 1. ind. act. verbi ejusd.
Ἐθελοδουλέω, voluntariam in servitutem me trado, voluntarius servus sum.
Ἐθελοδουλία, et ἐθελοδουλεία, ας, ἡ, voluntaria servitus. Ab
Ἐθελόδουλος, servus voluntarius.
Ἐθελοθρησκεία, ας, ἡ, superstitio, adfectata pietas, summum studium obsequii erga principem.
Ἐθελοθρησκέω, ῶ, utor ἐθελοθρησκείᾳ.
Ἐθέλοι, 3. sing. præs. opt. act. verbi ἐθέλω.
Ἐθελοκακέω, ῶ, f. ήσω, rem ultro ignaviter gero, tergiversor. Οἱ δὲ πλεῖστοι ἐθελοκακέοντες καὶ ἔφευγον, *Herodot.* 1, 128. Hinc
Ἐθελοκάκησις, εως, ἡ, quum milites dedita opera vincere nolunt ob indignationem et malevolentiam erga imperatorem.
Ἐθελοκακία, ας, ἡ, idem. Ab
Ἐθελόκακος, ου, ὁ ϗ ἡ, male rem data opera gerens.
Ἐθελοκάκως, *adv.* de industria ignaviter.
Ἐθελοκίνδυνος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui sua sponte se periculis objicit, temerarius.
Ἐθελοκωφέω, ῶ, audire nolo, simulo surdum. Ab
Ἐθελόκωφος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui dedita opera surdus est, et audire non vult.
Ἐθελοντηδὸν, *adv.* ultro, sponte. Ab ἐθέλω.
Ἐθελοντὴν, *adv.* idem et ab eod.
Ἐθελοντὴρ, ῆρος, ὁ, voluntarius. Ab eod.
Ἐθελοντὴς, ῦ, ὁ, idem et ab eod.
Ἐθελοντεὶ, et ἐθελοντὶ, *adv.* sponte.
Ἐθελόντιος, ου, ὁ ϗ ἡ, voluntarius, ultroneus.
Ἐθελόξενος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui voluntarie peregrinatur.
Ἐθελοπερισσοθρησκεία, idem quod ἐθελοθρησκεία.
Ἐθελόπονος, ου, ὁ ϗ ἡ, laboris nimis cupidus.
Ἐθελόπορνος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui sua sponte corpus suum prostituit. Ex ἐθέλω et πόρνος.
Ἐθελοπρόξενος, ου, ὁ ϗ ἡ, voluntarius hospes, qui ultro hospites recipit, cum non sit muneris ejus. Vide πρόξενος.
Ἐθελότρεπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, cujus voluntas mutabilis est. Ex ἐθέλω et τρέπω, *verto*.
Ἐθελουργέω, alacer sum in labore suscipiendo et peragendo.
Ἐθελουργία, ας, ἡ, alacritas in labore suscipiendo vel conficiendo. Ab
Ἐθελουργὸς, ῦ, ὁ ϗ ἡ, qui sponte sua opus subit, promptus et impiger opere faciendo. Ab ἔργον.
Ἐθελούσιος, ου, ὁ ϗ ἡ, voluntarius. Ab ἐθέλω.
Ἐθελουσίως, *adv.* ultro, libenter, sponte.
Ἐθέλχθην, a. 1. ind. pass. verbi θέλγω, *de*[illegible].
ἘΘΕ'ΛΩ, f. ἐθελήσω, volo.
Ἕθεν, *sui*, gen. sing. *Æol.* pro οὗ. Οὗ ἕθεν ἀμφ' ἑτάροιο, de suo socio, *Apoll. Rhod.* 4, 1471. Ἕθεν εἵνεκα, sui causa, *Il.* 3, 128.
Ἕθεντο, 3. pl. aor. 2. ind. med. v. τίθημι, *pono*.
Ἐθεράπευε, *medebatur*, v. θεραπεύω, *medeor*.
Ἔθεσαν, 3. pl. aor. 2. ind. act. v. τίθημι, *pono*.
Ἕθευ, 2. sing. a. 2. imperat. med. *Dor.* pro θέυ.
Ἔθηγεν, *acuebat*, 3. s. imp. ind. act. a θήγω.

Ἐθηεύμεθα, *spectamus*, 1. pl. præs. ind. med. *Dor.* pro ἐθηούμεθα, a θηέομαι.
Ἐθηήσαντο, *inspexerunt*, 3. pl. aor. 1. ind. med. *Ion.* pro ἐθεάσαντο, a θεάομαι.
Ἐθηεῖτο, 3. sing. imperf. ind. med. *Ion.* pro ἐθεᾶτο.
Ἔθηκα, *posui*, a. 1. ind. act. v. τίθημι.
Ἐθήκαο, *posuisti*, 2. sing. aor. 1. ind. med. *Ion.* pro ἐθήκασο.
Ἔθηλα, *florui*, a. 1. ind. act. verbi θάλλω.
Ἐθήλασας, 2. s. a. 1. ind. act. v. θηλάζω, *sugo*.
Ἐθημοσύνη, ης, ἡ, mos, consuetudo. Ab
Ἐθήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, consuetus. Ab ἔθος, *mos*.
Ἔθην, aor. 1. ind. pass. *Ion.* pro εἵθην, ab ἵημι.
Ἔθιζε, 2. sing. præs. imperat. act. ab
Ἐθίζω, f. ίσω, adsuefacio, instituo; ἐθίζομαι, adsuefio, soleo. Πρὸς τοὺς πόνους τὰ σώματα ἐθίζοντες, *Luc.* Ἐθισμένος ἀπὸ πολέμου βιοτεύειν, *Xen.* Ab ἔθος. Unde
Ἔθιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, consuetus, adsuetus.
Ἔθισμα, ατος, τὸ, adsuefactio:
Ἐθισμὸς, ῦ, ὁ, adsuefactio; (2) consuetudo; (3) institutum. Ab ἐθίζω. Unde
Ἐθιστέον, *adv.* adsuefaciendum est.
Ἐθιστὸς, ἡ, ὸν, cui consuetudini parari, assumi potest.
Ἔθλασε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. θλάω, *frango*.
Ἐθναγὸς, ῦ, ὁ, dux gentis. Ex ἔθνος et ἀγός.
Ἐθνάρχης, ου, ὁ, gentis præfectus, nomen principis, regio minus majusve tetrarchæ nomine insignita. Ex ἔθνος et ἄρχων.
Ἐθναρχία, ας, ἡ, præfectura gentis.
Ἔθνη, *gentes*, acc. pl. *contr.* pro ἔθνεα, ab ἔθνος.
Ἐθνηδὸν, *adv.* generatim, secundum totas gentes.
Ἐθνικὸς, ἡ, ὸν, genti alicui peculiaris ac proprius; (2) a fide Christiana alienus, Gentilis. Ab ἔθνος.
Ἐθνικῶς, *adv.* more Gentilium, more non Judaico, non Christiano.
Ἐθνιστὴς, ῦ, ὁ, gentilis, ejusdem gentis.
Ἐθνίτης, ου, ὁ, idem (quod melius). Ab
ἜΘΝΟΣ, εος, τὸ, gens, natio; (2) gens a fide Christiana aliena; (3) societas, ordo atque genus hominum; (4) sexus; (5) multitudo.
Ἐθνοπάτωρ, ορος, ὁ, auctor gentis, *Joseph. Macchab.* 16.
Ἐθνόπληκτος, ον, gentem perdens, delens. Διὰ τοῦ ἐθνοπλήκτου πυρὸς ἐπιτρέχων, *Joseph. Macchab.* 7.
Ἐθοινεῖτο, *devorabat*, 3. sing. imperf. ind. med. verbi θοινέομαι.
Ἐθοίνων, *depascebant*, 3. pl. imperf. ind. act. *contr.* pro ἐθοίναον, a verbo θοινάω.
ἜΘΟΣ, εος, τὸ, ritus, mos, consuetudo; (2) lex non scripta.
Ἕθου, *ponebas*, 2. sing. a. 2. imperat. med. *Att.* et *Ion.* pro ἔθεσο, a τίθημι.
Ἐθόωσα, *excitavi*, 1. sing. a. 1. ind. act. *Poet.* pro ἐθόασα, a verbo inus. θοάω.
Ἔθραξε, *conturbavit*, 3. sing. a. 1. ind. act. *per Syncop.* pro ἐτάραξε, a verbo ταράσσω.
Ἔθρεξα, *cucurri*, a. 1. ind. act. verbi τρέχω.
Ἐθρέφθην, aor. 1. ind. pass. v. τρέφω.
Ἔθρεψα, *alui*, a. 1. ind. act. verbi ejusd.
Ἐθρήνευν, *lugebant*, 3. pl. imperf. ind. act. *Dor.* pro ἐθρήνουν, a θρηνέω.
Ἐθύθην, aor. 1. ind. pass. v. θύω.
Ἐθυμώθην, a. 1. ind. pass. verbi θυμόω.
Ἐθύνεον, 3. pl. imperf. ind. act. v. θυνέω.
Ἔθυσε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. θύω.
Ἔθω, p. m. εἴωθα, consuesco, facio aliquid ex consuetudine. Ab ἔθος.
Ἑθῶσι, *mittantur*, 3. pl. a. 1. conj. pass. v. ἵημι.
ΕἸ, *conjunct.* si; (2) an, utrum, num; (3) utinam; (4) quod. Hinc (5) εἰ δὲ, quod si; eja; (6) εἴπερ, siquidem, quoniam, sic; (7) εἴγε, si modo; si quid; (8) εἰ δὲ μὴ, sin minus, alioqui; (9) εἰ ἄρα, si forte; (10) εἰ γὰρ, utinam enim; (11) εἰ δὴ, si quidem, si modo; (12) εἴγουν, si saltem; (13) εἰ δ' ἄγε, agendum; (14) εἰ καὶ, etsi; (15) εἰ μὲν, εἰ δὲ, si, sin; (16) εἰ μὴ, nisi; (17) εἴ τις, si quis, εἴ του, si cujus, εἴ τῳ, si cui; (18) εἴ πως, utinam, *Apoll. Rhod.* 4, 1459; (19) εἰ γὰρ, utinam. Tragicis frequentatum, *Eurip. Orest.* 1104. istud εἰ *per Apocopen* ab εἴθε factum, accentum retinet: εἰ simplex idem valet, *Eur. Orest.* 1177. Εἰ γὰρ Αἰγίσθῳ θ' ὁμοῦ! utinam et Ægistho simul! *Soph. El.* 1416. Εἰ γὰρ ... ἐξέλοι, utinam auferat, *Eurip. Suppl.* 369—371.
ΕἿΑ, *adv. hortantis*, eja.
Εἶα, idem; (2) ας, ἡ, herba, gramen, *Hes.*
Εἶα, *ivi*, 1. sing. perf. ind. med. verbi εἶμι.
Εἰάζω, hortor, *Eur. ap. Hes.*
ΕἸΑΜΕΝΗ', ῆς, ἡ, locus humectus, irriguus; (2) locus herbosus, pratum. (1) ἐν εἰαμενῇ, *Il.* 4, 483.
Εἵατο, *sedebant*, 3. pl. imperf. ind. *Ion.* pro ἧντο, ab ἧμαι.
Εἴων, *sinebam*, 1. sing. imperf. ind. act. v. ἐάω.
Εἶαρ, ver; (2) sanguis: *Poet.* pro ἔαρ.
Εἰαρινὸς, ἡ, ὸν, vernus.
Εἰαρομάσθος, quæ est sororiantibus papillis, id est, succi plenis; nam εἶαρ vel ἔαρ est sanguis, *Anthol.* 7, 474.
Εἰαρόμαστος, ον, vernantes mammas habens, *Ep.* Ab ἔαρ et μαστός.
Εἰαροπότης, ου, ὁ, sanguinem bibens.
Εἰαροτερπὴς, ὲς, veris amicus.
Εἴας, *sinebas*, 2. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro εἴαες, ab ἐάω.
Εἴασε, *reliquit*, 3. sing. aor. 1. ind. act.
Εἴασκε, *sinebat*, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro εἴα, quod *contr.* dicitur pro εἴαε.
Εἵαται, *sedent*, 3. pl. præs. ind. act. *Ion.* pro ἧνται, ab ἧμαι.
Εἴβεται, *distillat*, 3. sing. præs. ind. pass. *Ion.* et *Poet.* pro λείβεται, a λείβω.
Εἴβιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, stillatitius; (2) stillans. Ab
Εἴβω, libo; (2) perfundo; (3) εἴβομαι, destillo; (4) lacrymor. Ἀπὸ βλεφάρων ἔρος εἴβετο, *Hesiod. Theog.* 910. A λείβω.
Εἶγμα, ατος, τὸ, imago. Ab εἴκω.
Εἰδαίνομαι, adsimilor, similis fio. Ab εἶδος.
Εἰδάλιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, speciosus, formosus.
Εἰδάλλομαι, idem quod εἰδαίνομαι, *L. G.*
Εἶδαρ, ατος, τὸ, esca, cibus. Παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ, *Il.* 5, 369. Ab ἔδω.
Εἶδε, *scito*, 2. s. a. 2. imperat. act. verbi εἰδέω.
Εἰδέα, ας, ἡ, idem quod ἰδέα. Ab εἴδω.
Εἰδείην, *viderem*, præs. opt. act. verbi εἴδημι.
Εἶδεν, 3. sing. a. 2. act. cum ν ἐφελκ. Ab εἴδω.
Εἰδέναι, *videre*, præs. inf. act. verbi εἴδημι.
Εἴδεται, 3. s. præs. ind. pass. v. εἴδομαι, *videor*.
Εἰδεχθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, adspectu deformis, qui adspectu odioso est. Ex εἶδος et ἔχθος.
Εἰδέω, scio, inus. in præs. et imperf. Usitata εἰδήσω, οἶδα, ᾔδειν, ἐὰν εἰδῶ, εἰδῇς, &c. εἰδείην, εἰδέναι, εἰδώς. Ὅσα γὰρ ᾔδεις, ἐξέχεας ἅπαντα, *Aristoph. Thesm.* 561.
Εἰδῆ, simul, una, *Hom.* al. εἰ δὴ, al. pro ἐπειδή.
Εἰδημονικῶς, et
Εἰδημόνως, *adv.* scienter, perite. Ab
Εἰδήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, sciens, peritus.
Εἰδῇς, 2. sing. a. 2. conj. act. v. εἰδέω, *scio*.
Εἴδησις, εως, ἡ, scientia, peritia. Ab εἰδέω.
Εἰδήσω, *sciam*, f. 1. ind. act. verbi εἰδέω.
Εἰδῆτε, *sciatis*, 2. pl præs. conj. act. v. ejusd.
Εἰδικὸς, ἡ, ὸν, specialis; (2) formalis. Ab εἶδος.
Εἰδικῶς, *adv.* speciatim.
Εἰδογραφία, ἡ, qu. dic. faciei pictura, seu picturatio, *Greg.*
Εἰδότ', pro εἰδότα, *peritum*, acc. sing. perf. part. act. *per Sync.* pro εἰδηκότα, ab εἰδέω.
Εἴδομαι, εἴσομαι, εἰσάμην, videor, assimilor. Χάριν σοι, ἔφη, μᾶλλον εἴσομαι, majorem, inquit, tibi gratiam habebo, *Xenoph. Cyri Inst.* 1, 3.
Εἴδομεν, 1. pl. a. 2. ind. act. verbi εἰδέω.
Εἴδομες, 1. pl. a. 2. ind. act. *Dor.* pro εἴδομεν.
Εἶδον, *vidi*, 1. sing. a. 2. ind. act.
Εἰδοποιέω, ῶ, f. ήσω, speciem seu formam efficio alicujus rei, repræsento aliquid. Ab
Εἰδοποιὸς, ῦ, ὁ ϗ ἡ, speciem efficiens.
Εἰδοποιΐα, ας, ἡ, speciei efformatio.
Εἶδος, εος, τὸ, species, forma, facies; (2) genus; (3) statura; (4) modus; (5) status rei et conditio. Ab εἴδω, *video*.

Εἴδοσαν, *noverunt*, 3. pl. a. 2. ind. act. *Bœot.* pro εἶδον, ab εἴδω.
Εἰδότι. *sci entes*, nom. dual. perfect. part. act. *per Syncop.* pro εἰδηκότε.
Εἰδότες, *scientes*, nom. pl. perf. part.
Εἰδότως, *con scienter*. Ab εἴδω.
Εἰδοφορέω, specimen alicujus rei effingo, gestu, motu, &c.
Εἰδυῖα, perf. part. act. f. g. *per Syncop.* pro εἰδηκυῖα, ab εἰδέω, *scio*.
Εἰδύλλιον, ου, τὸ, Idyllium, parvum poema. Dim. Ab εἶδος, (in quo veluti specimine quodam spectari possit aut operis ratio, aut auctoris ingenium.)
Εἰδύλλομαι, videor, judicor, existimor, *Dor. Pempelus Pythagoreus apud Stobæum*, 681.
ΕΙ'ΔΩ, video, *in præs.* et *imperf.* inusitatum. Usitata εἶδον et ἴδον, a. 2. ἴδοιμι, opt. ἰδεῖν, infin. ἰδὼν, part.
Εἰδῶ, *sciam*, 1. sing. præs. conj. act. *contr.* pro εἰδέω.
Εἰδωλεῖον, ου, τὸ, delubrum. Ab εἴδωλον.
Εἰδωλικὸς, ἡ, ὸν, Paganus, *oppon.* Christianus.
Εἰδωλικῶς, *adv.* corporea specie.
Εἰδωλόθυτον, ου, τὸ, quod idolo immolatur.
Εἰδωλολατρεία, ἡ, idololatria, cultus idoli. Ab
Εἰδωλολάτρης, ου, ὁ, idololatra, cultor idoli. Ex εἴδωλον et λάτρης, *servus*.
Εἰδωλομανία, ας, ἡ, insanus idolorum cultus.
Εἴδωλον, ου, τὸ, simulacrum; (2) species etiam animi; (3) imago deastri, *Ern.*
Εἰδωλόπλαστος, ον, cujus species efficta est animo, somnio. Ex εἶδος et πλάσσω, *fingo*.
Εἰδωλοποιέω, ῶ, f. ήσω, simulacra conficio.
Εἰδωλοποιητικὸς, ἡ, ὸν, ad speciem rei vel corpoream vel intelligibilem effingendam aptus.
Εἰδωλοποιὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, idem.
Εἰδωλουργικὸς, ἡ, ὸν, idem.
Εἰδωλοποιΐα, ας, ἡ, imaginis fictio; (2) personæ repræsentatio Ab εἰδωλοποιέω.
Εἰδωλοφανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, simulacri speciem habens. Ex εἴδωλον et φαίνομαι.
Εἰδωλοφανοῦντες, ων, οἱ, idoli speciem referentes Ex iisd.
Εἰδωλοχαρὴς, idolis gaudens, idololatra, *Sy-*[illegible]
Εἰδὼς, *qui novit*, perf part. act. *per Syncopen* pro εἰδηκὼς, a verbo εἰδέω
Εἶεν, esto; (2) satis de hoc, hæc hactenus. Ab εἰμί.
Εἶεν, *essent*, 3. pl. præs. opt. *per Sync. Att.* pro εἴησαν, a verbo εἰμὶ, *sum*.
Εἶεν, *miserim*, 1. sing. a. 2. opt act. verbi ἵημι.
ΕΙ'ΘΑΡ, *adv.* statim, confestim.
Εἴθε, *adv.* utinam. Ab εἰ.
Εἴθην, *missus sum*, 1. s. a. 1. ind. pass. verbi ἵημι.
Εἰθικὼς, *adsuetus*, perf. part. act. verbi ἐθίζω.
Εἴθισα, *adsuevi*, a. 1. ind. act. verbi ejusd.
Εἴθισμαι, *adsuetus sum*, perfect. ind. pass.
Εἶκα, *similis sum*, perf ind. med. verbi εἴκω.
Εἶκα, *misi*, 1. sing. perf. ind. act. verbi ἵημι.
Εἰκαδάρχης, ου, ὁ, viginti viris præfectus. Ab εἰκὰς et ἄρχων, *princeps*.
Εἰκαδισταὶ, ῶν, οἱ, qu dic. vicesimarii, quo nomine appellabantur Epicurei, quia vicesimum cujusvis mensis diem in honorem Epicuri festum habebant. Ab εἰκάς.
Εἰκάζω, f. άσω, adsimilo; (2) conjicio. Εἰκάζειν ἀπὸ τοῦ προσώπου τὴν τῆς καρδίας διάθεσιν, a vultu judicare. Τί θηρσὶ δ' ὑμᾶς δῆτ' Ἄδραστος ἤκασεν, *Eur. Ph.* 423. Ab εἴκω, *similis sum*.
Εἰκάθω, cedo, pareo. Εἰκάθειν τοῖς κρατοῦσι, *Soph. El.* 391. Μῆνιν βαρεῖαν εἰκάθειν τινὶ, remittere iram alicui, *Soph. Œd. Col.* 1328. Ab εἴκω, *cedo*.
Εἰκαιοβουλία, ας, ἡ, vana consultatio; (2) stoliditas. Ex εἰκαῖος et βουλὴ, *consilium*.
Εἰκαιόβουλος, ὁ ϗ ἡ, vane deliberans, vana consilia capiens.
Εἰκαιολέσχης, ὁ, garrulus.
Εἰκαιολεσχία, ας, ἡ, garrulitas. Ab εἰκαῖος et λέσχη.
Εἰκαιομυθέω, ῶ, f. ήσω, vana loquor.

Εἰκαιομυθία, ας, ἡ, vaniloquentia. Ab
Εἰκαιόμυθος, ὁ ϗ ἡ, vana loquens, garrulus.
Εἰκαιοῤῥημονέω, ῶ, f. ήσω, vana loquor.
Εἰκαιοῤῥημοσύνη, ης, ἡ, vaniloquentia. Ab
Εἰκαιοῤῥήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, vaniloquus. Ab εἰκαῖος et ῥῆμα, *verbum*.
Εἰκαῖος, αία, αῖον, temerarius, qui temere aliquid facit; (2) qui temere se offert; (3) vulgaris, trivialis; (4) vanus, futilis. Εἰκαία σχολὴ, supina ignavia, *Soph. in Iphig.* Ab εἰκῆ. Hinc
Εἰκαιοσύνη, ης, ἡ, temeritas.
Εἰκαιότης, ητος, ἡ, idem et ab eod.
Εἰκαιοψόγος, ὁ ϗ ἡ, temere reprehendens.
Εἰκὰς, άδος, ἡ, numerus vicenus; (2) viginti; (3) vigesima dies mensis. Ab εἴκοσι.
Εἴκασι, *miserunt*, 3. plur. perf.
Εἰκασία, ας, ἡ, similitudo, repræsentatio imaginis, adsimilatio; (2) conjectura, imaginatio; (3) simulacri effictio. Ab εἰκάζω.
Εἴκασμα, ατος, τὸ, simulacrum.
Εἰκασμὸς, οῦ, ὁ, conjectura, conjectatio.
Εἰκάσσαις, *conjectari poteris*, 2. sing. a. 1. opt. act. *Poet.* pro εἰκάσαις. Ab εἰκάζω.
Εἰκαστὴς, οῦ, ὁ, conjector. Ab eod.
Εἰκαστικὸς, ἡ, ὸν, conjecturalis, dubitativus; (2) adsimilativus. Hinc (3) ἡ εἰκαστικὴ, sc. τέχνη, ars statuaria, et εἰκαστικὰ, sc. ἐπιῤῥήματα, adverbia dubitativa, seu dubitandi.
Εἰκαστικῶς, *adv.* per conjecturam.
Εἴκατι, *viginti*, *Dor.* pro εἴκοσι.
Εἶκε, *cedi*, 2. sing. præs. imperat. act. v. εἴκω.
Εἴκειν, *iveram*, plusq. perf. ind. act. verbi εἶμι, *eo*.
Εἰκελόνειρος, ου, ὁ ϗ ἡ, somnio similis; (2) vanus, inanis. Ex εἴκελος et ὄνειρος.
Εἴκελος, ου, ὁ ϗ ἡ, similis. Ab εἴκω.
Εἰκελόφωνος, ον, vocem similem (sc. alteri) habens.
ΕΙ'ΚΗ͂, *adv.* frustra; (2) temere, sine consilio.
Εἰκοβολέω, ῶ, f. ήσω, conjector. Ex εἰκῆ et βάλλω, *jacio*, quasi *temere telum conjicio*.
Εἰκονίζω, f. ίσω, adsimilo, exprimo. Ab εἰκών.
Εἰκονικὸς, ἡ, ὸν, iconicus, omnibus lineis ad exemplar expressus. Epith. simulacri staturam archetypi æquantis.
Εἰκόνιον, ου, τὸ, exigua statua, parva imago. Dim. ab εἰκών.
Εἰκόνισμα, ατος, τὸ, species, simulacrum.
Εἰκονισμὸς, οῦ, ὁ, effictio, effigies, imago; (2) figura rhetorica. Ab εἰκονίζω.
Εἰκονογραφέω, ῶ, f. ήσω, rerum personarumve imaginem oratione describo:
Εἰκονογραφία, ας, ἡ, descriptio per imagines seu figuras Ex εἰκὼν et γράφω.
Εἰκονολογία, ἡ, idem.
Εἰκονομαχία, ἡ, imaginum oppugnatio. Ab
Εἰκονομάχος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui imagines oppugnat atque e templis deturbat. A μάχη.
Εἰκονόμορφος, ὁ, vultus simulator, *Man.* Ab εἰκὼν et μορφή.
Εἰκονοποιέω, simulacrum facio.
Εἴκοντι, *cedunt*, *Dor.* pro εἴκουσι, ab εἴκω.
Εἰκὸς, ότος, τὸ, par, decens, consentaneum; (2) verisimile, probabile. Ab εἰκών.
Εἰκοσάβοιον, boves viginti valens. A βοῦς.
Εἰκοσάεδρος, ου, ὁ, qui viginti basibus constat. Ex [illegible]
Εἰκοσαετὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui viginti annorum est. Ex εἴκοσι et ἔτος, *annus*.
Εἰκοσαετηρὶς, ας, ἡ, tempus viginti annorum.
Εἰκοσαετὶς, ίδος, ἡ, quæ viginti est annorum.
Εἰκοσάκις, *adv.* vicies. Ab εἴκοσι.
Εἰκοσάκλινος, ον, viginti lectos habens.
Εἰκοσάκωλος, ον, viginti versibus brevioribus constans.
Εἰκοσάκωπος, ου, ὁ ϗ ἡ, viginti remos habens. Ex κώπη, *remus*.
Εἰκοσάμηνος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui viginti mensium est, viginti menses durans. Ab
Εἰκοσαπλάσιος, ία, ιον, vigecuplus.
Εἰκοσαπρωτεία, ας, ἡ, viginti primatus. Ab
Εἰκοσάπρωτοι, ων, οἱ, viginti-primi.
Εἰκοσὰς, άδος, ἡ, duæ decades.
Εἰκοστάδιον, τὸ, spatium viginti stadiorum.

Εἰκοσάφυλλος, ου, ὁ ϗ ἡ, viginti habens folia. Ex εἴκοσι et φύλλον, *folium*.
Εἰκοσέτης, εος, ὁ, qui viginti annorum est. Fœm. εἰκοσέτις, ἡ.
Εἰκοσήρετμος, ου, ὁ ϗ ἡ, habens viginti remos. Ex εἴκοσι et ἐρετμὸς, *remus*.
Εἰκοσήρης, εος, ὁ ϗ ἡ, habens viginti remorum ordines Ex εἴκοσι et ἐρέσσω, *remigo*.
ΕΙ'ΚΟΣΙ, viginti, *adj.* indeclin.
Εἰκοσίβοιος, ου, ὁ ϗ ἡ, viginti boum pretio æstimabilis. Ex εἴκοσι et βοῦς, *bos*.
Εἰκοσίεδρος, ον, idem quod εἰκοσάεδρος.
Εἰκοσίκλινος, idem quod εἰκοσάκλινος.
Εἰκοσιὲξ, viginti sex.
Εἰκοσίμετρος, ου, ὁ ϗ ἡ, viginti mensuras capiens. Ex μέτρον, *mensura*.
Εἰκοσίμνος, ου, ὁ ϗ ἡ, viginti minarum. Ex εἴκοσι et μνᾶ, *mina*
Εἰκοσινήριτος, ου, ὁ ϗ ἡ, de quo viginti contendunt. Ex εἴκοσι et ἐρίζω. (seu in quo viginti numerantur, ab antiq. ἀρίτω, unde ἀριθμὸς, *Ern.*)
Εἰκοσιοκτὼ, viginti octo.
Εἰκοσιπέντε, viginti quinque.
Εἰκοσίπηχυς, εος, ὁ ϗ ἡ, qui viginti cubitorum est.
Εἰκοσιτέσσαρες, ων, οἱ ϗ αἱ, viginti quatuor.
Εἰκοσόργυιος, ον, qui est viginti orgyiarum. Ex ὀργυιὰ, *orgyia*.
Εἰκόσορος, ον, qui viginti remis agitur. Ex εἴκοσι et ἐρέσσω, *remigo*.
Εἰκοσταῖος, αία, αῖον, vigesimo quoque loco vel die proveniens. Ab εἰκοστός.
Εἰκοστολόγος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui vigesimam partem vectigalis colligit. Ex εἰκοστὸς et λέγω.
Εἰκοστὸς, ἡ, ὸν, vicesimus. Ab εἴκοσι.
Εἰκοστώνης, publicanus vicesimæ. Ab ὠνέομαι.
Εἰκοτολογέω, ῶ, f. ήσω, probabiliter dico; (2) ex conjecturis dico. Ex εἰκὼς et λέγω.
Εἰκότως, *adv.* merito, ut par est, ut consentaneum est. Ab εἰκός.
Εἴκτην, *similes fuerunt*, 3. dual. a. 2. ind. act. *per Syncop.* pro εἰκέτην, a verbo εἴκω.
Εἰκτικὸς, ἡ, ὸν, facile cedens. Ab εἴκω, *cedo*.
Ἔικτο, *adsimilatus erat*, 3. sing. imperf. ind. pass. *per Syncop.* pro εἴκετο.
Εἰκυῖαν, *decoram*, acc. sing. f. g. ab εἰκώς.
ΕΙ'ΚΩ, (aor. 1. εἶξα, aor. 2. εἶκον, perf. med. ἔοικα et οἶκα, plusquam perf. ἐῴκειν, part. præt. οἰκὼς, vel εἰκὼς, *Att.* pro ἐοικὼς,) similis sum; (2) cedo, non repugno; (3) morem gero. (1) τί παθοῦσαι, εἴπερ νεφέλαι γ' εἰσὶν ἀληθῶς, θνηταῖς εἴξασι γυναιξίν; undenam eis accidit, si revera nubes sunt, ut similes sint factæ mulieribus? *Aristoph. Nub.* 340. Ὅσσε δὲ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι εἴκτην, *per Syncop.* pro εἰκέτην, *Il.* 1, 104. Πικρὸς ἔοιγμεν ... ἀγῶνας Ἀργείοισι κηρύξαι, *per Syncop.* pro ἐοίκαμεν et mutato κ in γ, videmur, *Soph. Aj.* 1239. Εἰκὼς ἀνεμώκεσι δίναις, *Aristoph. Av.* 697. Λόγους λέγων ... οὐδὲν ἐοικότας τῷ πράγματι, *Id. Vesp.* 1320. Ἔοικε, consentaneum est, par est, videtur, probabile est, *Æschin. Socratic.* 1, 13; 2, 27, 28, 32. (2) εἶξαι θατέρῳ τὸν ἕτερον, cessisse unum alteri, *Ælian. Hist. Var.* 2, 28; (3) εἶκε τοῖς ἐπιτάγμασι, mandatis marem gessit, *Id. Ibid.* 12, 1, 21.
Εἰκὼ, όος, *contr.* οῦς, ἡ, imago, effigies.
Εἰκὼν, όνος, ἡ, idem; (2) schema rhetoricum.
Εἴκων, *cedens*, præs. particip. act. verbi εἴκω.
Εἰκὼς, υῖα, ὸς, *similis*, *æquus*, *probabilis*, perf. part. med. verbi εἴκω.
Εἰλαδὸν, *adv.* simul, universim, turmatim. Ab ἰλαδόν.
Εἰλαμὶς, ίδος, ἡ, membrana cerebrum ambiens. Ab εἰλέω, *involvo*.
Εἰλαπινάζω, f. άσω, epulor. Ab εἰλαπίνη.
Εἰλαπιναστὴς, οῦ, ὁ, conviva. Ab εἰλαπινάζω.
ΕΙΛΑΠΙ'ΝΗ, ης, ἡ, epulum. Vide *Ern.*
Εἰλαπινουργὸς, ὁ, repotiorum autor, *Man.*
Εἶλαρ, ατος, τὸ, propugnaculum. Ab εἰλέω.
Εἰλάρχης, ου, ὁ, præfectus agminis equitum, ordinum præfectus. Ab εἴλη et ἄρχων.
Εἰλάω, idem quod εἰλέω. Εἰλῶνται ὀφθαλμοὶ, *Aret.*
Εἷλε, *cepit*, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi αἱρέω.

Εἴλεγμαι, *dictus sum*, 1. sing. perf. ind. pass. *Att.* pro [illegible], a verbo λέγω.

ΕΙΛΕΙΘΥΙΑ, α [illegible], Lucina, dea parturientium. [illegible]

Εἰλειθύιον, ου, τὸ, templum Lucinæ.

Εἰλεῖται, [illegible], 3 s. præs. ind. pass. ab εἰλέω.

Εἰλεός, ὁ, ὁ, volvulus, morbus intestinorum; (2) [illegible] coquinaria; (3) latebra ferarum. Ab εἰλέω, volvo.

Εἴλετο, *elegit*, 3 sing. aor. 2. ind. med. verbi [illegible]

Εἴλευ, *cepisti*, 2. sing. aor. 2. ind. med. *Dor.* pro εἵλου.

Εἰλεῦντο, *versabantur*, 3. pl imperf. ind. pass. *Dor.* pro εἰλοῦντο, ex εἰλέοντο, ab

ΕΙΛΕ´Ω, seu εἰλέω, ῶ, f. ήσω, conglobo, cogo, coarcto, concludo. Ἦντε ἄελλαι χειμέριαι εἰλέωσιν, *Il.* 2, 294. Εἰλέω, plerumque cum aspero, aliquoties tamen cum tenui; volvo, involvo, circumvolvo, circumago, verto, insinuo, implico, verso.

Εἰλέω, insolo, *Eust.* unde εἵλησις. Ab εἵλη.

Εἰλεώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, ileo sive volvulo laborans. Hinc τὰ εἰλεώδη, ilei cruciatus sive torsiones. Ab εἰλεός.

Εἴλη, ης, ἡ, globus, agmen, grex; (2) foramen. Ab εἰλέω.

Εἵλη, ης, ἡ, splendor solis; (2) calor solaris. Ab ἕλη.

Εἰληδὸν, *adv.* turmatim. Ab εἰλέω, *verso.*

Εἰληθερέω, ῶ, f. ήσω, ad solem calesco, insolo, apricor. Ab

Εἰληθερὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, a sole calefactus. Ab εἵλη, *splendor*, et θέρω, *calefacio.*

Εἰλήϊον, in sole calefactum, *Hes.* Ab εἵλη.

Εἰλήλουθε, *venit*, 3. sing. perf. ind. med. *Poet.* pro ἐλήλυθε, ab ἔρχομαι.

Εἰληλούθει, *venerat*, 3. sing. plusq. perf. ind. med. *Poet.* pro ἐληλύθει.

Εἰλήλουθμες, *venimus*, 1. pl. perf. ind. med. *per Syncop.* et *Dor.* pro εἰληλούθαμεν, quod *Poet.* dicitur pro ἐληλύθαμεν.

Εἴλημα, ατος, τὸ, involucrum, integumentum. Ab εἰλέω, *involvo.*

Εἴλημμαι, *adsumptus sum*, perf. ind. pass. *Att.* pro λέλημμαι, a λαμβάνω.

Εἴληπται, *adsumptus est*, 3. sing. perf. ind. pass. *Att.* pro λέληπται.

Εἵλησις, εως, ἡ, apricatio, æstus. Οἱ μέν γέ που διὰ πνεύματα παντοῖα καὶ δι' εἰλήσεις ἀλλόκοτοι εἰσὶ, alii varietate ventorum et æstus intensitate difficiles sunt, *Plato Legum* 5° (*sub finem*) 747. vulgo διειλήσεις *male.* Ab εἵλη.

Εἴλησις, εως, ἡ, convolutio, circumvolutio:

Εἰλητικὸς, ἡ, ὸν, qui se volvit et trahit inter incedendum, ut serpens, eruca. Ab εἰλέω.

Εἰλητὸς, ἡ, ὸν, convolutus; (2) convolubilis; (3) εἰλητή, *ap. Sch. Arist.* farcimen.

Εἴληφα, *sumpsi*, 1. sing. perf. ind. act. *Att.* pro λέληφα, a λαμβάνω.

Εἴληχε, *sortitus est*, 3. sing. perf. ind. act. *Att.* pro λέληχε, a λαγχάνω.

Εἰλιγγιάω, ῶ, f. ήσω, laboro vertigine. Ab

Εἴλιγγος, ου, ὁ, vortex, gyrus; (2) tormen intestinorum; (3) vertigo. Ab εἰλίττω.

Εἴλιγμα, τὸ, involutio. Ab eod.

Εἴλιγμαι, perf. ind. pass. verbi εἰλίττω, *circumvolvo.*

Εἰλιγματώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, tortuosus, intortus, flexuosus. Ab εἴλιγμα.

Εἰλιγμὸς, οῦ, ὁ, vortex, gyrus. Ab εἰλίσσω.

Εἰλικοειδὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, flexuosus, anfractuosus. Ex εἵλιξ et εἶδος, *forma.*

Εἰλικόεις, εσσα, όεν, tortuosus, voluminibus tortus. Κτίλοι εἰλικόεντες, arietes tortuosis cornibus, *Opp. Cyneg.* 1. 387. Ab εἰλίσσω.

Εἰλικρίνεια, ας, ἡ, sinceritas:

Εἰλικρινέω, ῶ, f. ήσω, sincerum reddo. Ab

Εἰλικρινὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, distinctus; (2) sincerus; (3) manifestus. Ex εἵλη, *splendor solis*, et κρίνομαι, *secerno.*

Εἰλικρινῶς, sincere, pure. Διὰ τὸ εἰλικρινῶς εἶναι Ἕλληνας καὶ ἀμιγεῖς βαρβάρων, *Plato Menex.*

Εἵλικτος, ἡ, ὸν, convolutus. Ab εἰλίττω.

Εἰλιδέομαι, οῦμαι, versor, volutor. Ab eod.

Εἵλιξ, κος, ἡ, volumen, involucrum; (2) gyrus; et hinc (3) via per ambages; (4) species hederæ; (5) *adj.* implicatus

Εἰλιπόδης, ου, ὁ, idem quod εἰλίπους, *Hes.*

Εἰλίπους, οδος, ὁ ᾗ ἡ, curvos pedes habens, vel inter ambulandum ad curvæ lineæ modum jactans.

Εἰλισκότωσις, εως, ἡ, vertigo; (2) vertigo conjuncta cum offusione oculorum. Ex εἰλίσσω et σκοτόω, *obtenebro.*

Εἰλίσσω, f. ίξω, circumvolvo. Θεαῖς [illegible] εἰλίσσων φλόγα, *Eur. Ph.* 3. Βιβλίον [illegible] μενον, *Apoc.* 6, 14. Ab εἰλέω.

Εἰλιτενὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, qui volutatim in altum extenditur, ad helicis vel lineæ spiralis modum. Ex εἰλέω et τείνω.

Εἰλίχατο, *circumvoluti erant*, 3. pl. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro εἰλιγμένοι ἦσαν, ab εἰλίσσω.

Εἷλκεν, *trahebat*, 3. sing. imperf. ind. act. ab [illegible]

Εἵλκυσα, *traxi*, a. 1. ind. act. verbi ἑλκύω.

Εἴλλω, vel εἵλλω, in angustiam cogo. Πλῆθεν ὁμῶς ἵππων τε ᾗ ἀνδρῶν ἀσπιστάων εἰλομένων, *Il.* 8, 214. Ab εἰλέω.

Εἰλόμενος, *arctatus*, præs. part. act. v. εἴλω.

Εἰλόμην, *elegi*, a. 2. ind. med. verbi αἱρέω.

Εἷλον, *accepi*, a. 2. ind. act. verbi ejusd.

Εἰλόπεδον, ου, τὸ, campus apricus, locus calori solis expositus. Ex εἵλη et πέδον.

Εἰλοῦ, 2. sing. a. 2. imperat. med. verbi αἱρέω.

Εἰλοῦμαι, circumplicatus sum et involutus, ut terra circa axem mundi; (2) versor. Τῶν δ' ἐν ποσὶ μᾶλλον εἰλευμένων τοῖσι ἀνθρώποισι, at earum quæ ante pedes hominibus versantur magis, *Herodot.* 2, 76.

Εἴλοχε, *dixit*, 3. sing. perf. ind. med. *Att.* pro λέλοχε, a λέγω.

Εἰλύαται, 3. pl. perf. ind. pass. *Ion.* pro εἰλυμένοι εἰσὶ, ab εἰλύω, seu εἴλυμι.

Εἰλυθμὸς, οῦ, ὁ, latibulum. Ab εἰλύω. Unde

Εἴλυμα, ατος, τὸ, involucrum, integumentum; (2) vestis, indumentum.

Εἰλυὸς, οῦ, ὁ, latibulum, lustrum.

Εἶλυς, εος, ἡ, limus, cœnum. Ab ἰλύς.

Εἴλυσις, εως, ἡ, volutio, volutatio. Ab eod.

Εἰλυσπάομαι, ῶμαι, volvendo trahor. Hinc

Εἰλύσπωμα, ατος, τὸ, motus quo quid volvendo trahitur.

Εἰλύσσω, integro, involvo. Ab εἰλύω.

Εἰλύφαζε, 3. sing. imperf. ind. act. verbi

Εἰλυφάζω, verso, torqueo. Πάντη τε κλονέων ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει, *Il.* 20, 492. Ab εἰλύω.

Εἰλυφάω, ῶ, idem et ab eod. Ἱερὴν φλόγα θ' εἰλυφόωντες, *Hesiod. Theog.* 692.

Εἰλυφόωντες, *Poet.* pro εἰλυφῶντες.

Εἰλυφόωσα, part. præs. act. f. g. *Poet.* pro εἰλυφῶσα, et hoc *contr.* pro εἰλυφάουσα.

Εἰλύω, vel εἴλυμι, f. ύσω, verso, volvo; et (2) repto, de homine qui incedere nequit; (3) involvo, occulto. Ἐκ κεφαλῆς εἴλυτο διαμπερὲς ἐς πόδας ἄκρους, *Il.* 16, 640. Ab εἰλέω. Unde

Εἴλω, sive εἴλω, volvo. Μὴ νῦν περὶ σαυτὸν εἶλε τὴν γνώμην ἀεὶ, *Aristoph. Nub.* 759.

ΕΙ´ΛΩΣ, ωτος, ὁ, et Εἰλώτης, ου, ὁ, Helos, Helota, servus Spartanus. Hinc

Εἰλωτεία, ας, ἡ, servitus; (2) turba servorum, mancipia.

Εἰλωτεύω, f. εύσω, servio. Εἰλωτεύειν τῇ πόλει, *Isocr.*

Εἰλωτικὸς, ἡ, ὸν, heloticus:

Εἰλωτὶς, ίδος, ἡ, serva, ancilla.

Εἷμα, ατος, τὸ, vestis. Ab ἕω, *induo.*

Εἷμαι, perfect. ind. pass. verbi ἕω.

Εἵμαρμαι, perf. ind. pass. *Att.* pro μέμαρμαι, a μείρω. Unde

Εἱμαρμένη, ης, ἡ, fatum.

Εἱμάρσην, ενος, ὁ, virili stola indutus, *Dosiad. Ara 2da.* Ex εἷμα et ἄρσην.

Εἰμὲν, *sumus*, Poet. pro ἐσμὲν, ab εἰμί.

Εἴμεναι, *esse*, præs. inf. act. *Dor.* pro εἶναι.

Εἱμένος, η, ον, coopertus, indutus, *Hom. Soph.*

Εἰμὲς, *sumus*, Dor. pro ἐσμέν.

Εἰμὶ, f. ἔσομαι, sum. Εἰμὶ ἀπὸ θυμοῦ τίνι, alicui sum invisus, *Apoll. Rhod.* 2, 253. Ab ἔω.

Εἶμι, eo, vado; (2) venio. Ab ἴω.

Εἰν, *in*, Poet. pro ἐν.

Εἰνάετες, vel εἰναέτις, *adv.* per novem annos. [illegible] et ἔτος, *annus.* Hinc

Εἰναετίζομαι, novem annos natus sum.

Εἰνακισχίλιοι, novem mille.

Εἰναλίφοιτος, ὁ ᾗ ἡ, marivagus, *Ep.*

Εἰνάπηχυς, ὁ ᾗ ἡ, idem quod ἐννάπηχυς.

Εἰνὰς, pro ἐννὰς, nonarius numerus; nona mensis dies, *Hesiod.*

ΕΙΝΑ´ΤΕΙΡ, vel εἰνάτηρ, ερος, ἡ, fratria, *i. e.* uxor fratris.

Εἰνάτιος, α, ον, epith. Lucinæ. Ab εἴνατος, mons Cretæ, *Call.*

Εἴνατος, pro ἔνατος, nonus.

Εἰναφόωσσων, ὁ ᾗ ἡ, unum, vel novem vela habens. Ab ἓν, vel ἐννέα, et φάρσων.

Εἵνεκα, *propter*, Poet. pro ἥνικα.

Εἰνέτης, ἐς, novennis.

Εἰνὶ, *in*, Poet. et Att. pro ἐν.

Εἰνίκαντο, 3. pl. a. 1. ind. med. *Ion.* et *Poet.* pro ἠνέικαντο, vel ἐνέγκαντο, a verbo φέρω.

Εἰνόδιος, in via positus. Pro ἐνόδιος.

Εἰνοσίφυλλος, in quo folia agitantur, *i. e.* frondosus. Ab ἐνόθω, *agito*, et φύλλον.

Εἰνύω, vel εἴνω, induo. Ab ἕω.

Εἵνται, *sederunt*, 3. pl. perf. ind. pass. verbi inusit. ἕω.

Εἶξα, *similis sum*, a. 1. indic. act. verbi εἴκω, quod vide.

Εἷο, *sui*, gen. sing. *Poet.* pro οὗ.

Εἰοικυῖα, perf. part. med. fem. gen. *Poet.* pro ἐοικυῖα, ab εἴκω.

Εἶπα, *dixi*, a. 1. indic. act. verbi ἔπω, *dico.*

Εἰπὲ, *dic*, 2. sing. a. 2. imperat. act. *Att.* pro εἶπε.

Εἰπέμεν, a. 2. inf. act. *Ion.* pro εἰπεῖν.

Εἴπερ, siquidem, si. Ex εἰ et περ.

Εἴπεσκε, *dixit*, 3. sing. a. 2. ind. act. *Ion.*

Εἴπῃ, *dixerit*, 3. sing. a. 2. conj. act.

Εἴπῃς, *dixeris*, 2. sing. a. ejusd.

Εἴπησθα, *dixeris*, 2. sing. a. ejusd. et pro eod. *per Paragogen* τοῦ θα.

Εἰπόμην, imperf. ind. med. verbi ἕπομαι.

Εἶπον, *dixi*, a. 2. ind. act. verbi ἔπω, *dico.*

Εἴπω, *dixero*, a. 2. conjunct. act.

Εἴπως, si forte, si qua ratione.

Εἰράνας, *pacis*, gen. sing. *Dor.* pro εἰρήνης.

Εἰραφιώτης, ου, epith. Bacchi quod insutus fuerit femori Jovis. Παρὰ τὸ ἐῤῥάφθαι ἐν τῷ μηρῷ τοῦ Διός, *Hesych.* Δῖον γένος, Εἰραφιῶτα, *Hymn. in Honorem Bacchi* (nuper reperto). *Diod. Sic.* 3, 65. Ὃς Βάκχον Διόνυσον ἐρίβρομον εἰραφιώτην μηρῷ ἐγκατέραψας, *Orphei Hymn.* 47. Ὅθεν καὶ θεοῖς ἐπωνυμίαι, Διονύσῳ μὲν εἰραφιώτης... *Porphyr. de Abstinentia ab Esu Animalium*, 3, 17. Nam vult Porphyrius cognomina deorum indita esse illis ex animalibus εἰραφιώτης, ut ait *Etym. M.* 302, 57: παρὰ τὸ ἔριφος· φασὶ γὰρ αὐτὸν ὑπὸ ἐρίφων ἀνατραφῆναι vel ut dicit *Id. Etym. M.* παρὰ τὸ ἐῤῥάφθαι τῷ μηρῷ τοῦ Διὸς, ἐῤῥαφιώτης, εἰραφιώτης, προσελθόντος τοῦ ι, καὶ ἀποληφθέντος τοῦ ρ.

Εἰργάθω, prohibeo, distraho. Ab εἴργω.

Εἰργασάμην, a. 1. ind. med. verbi ἐργάζομαι.

Εἰργάσθην, *confeci*, a. 1. indic. pass.

Εἶργμαι, perf. ind. pass. ab ἔργω. Unde

Εἰργμὸς, οῦ, ὁ, inclusio; (2) conjectio in carcerem; (3) adulteri deprehensi detentio.

Εἰργμοφύλαξ, ακος, ὁ, carceris custos.

Εἴργνυμι, f. ξω, coerceo, carcere contineo.

Εἶργον, præs. part. act. n. g. verbi

ΕΙ´ΡΓΩ, f. ξω, arceo, prohibeo, excludo. Ἦ φθόνος τίς εἴργει νιν; *Soph. Phil.* 570. Εἴργεσθαι γελώτων, *Plat.*

ΕΙ´ΡΓΩ, f. ξω, includo; (2) conjicio in carcerem. Ἐάν τις ἀδίκως εἴρξῃ μοιχὸν, *Dem.*

Εἰρεία, ας, ἡ, concio, cœtus audientium. Ab εἴρω, *dico*, vel *necto.*

Εἴρεαι, *interrogas*, 2. sing. præs. ind. med. *Ion.* pro εἴρῃ, a verbo εἴρομαι pro ἔρομαι.

Εἰρέαται, *dicti sunt*, 3. pl. perf. ind. pass. *Ion.* pro εἴρηνται, a ῥέω.

Εἰρέεσθαι, *interrogare*, præs. inf. med. *Ion.* et *Poet.* pro εἴρεσθαι, a verbo εἴρομαι.

Εἴρεο, 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* pro εἴρεσο.

Εἰρεσες, ε, ὁ, captivitas, servitus. Εἴρεσον εἰσανάγεσι, servitutem inducunt, *Odyss.* 8, 529. Ab εἴρω.

Εἴρεσθαι, præs. inf. med. verbi εἴρομαι.

Εἰρεσία, ας, ἡ, remigatio, remigium. Ab ἐρέσσω.

Εἰρεσιώνη, ης, ἡ, ramus oleæ lana velatus, insigne supplicum. Ab εἶρος, *lana*.

Εἰρεῦσαι, ap. *Hes. Theog.* 38, *Ion.* pro ἐρέουσαι, *dicentes*, verbi ἐρέω.

Εἴρηκε, *dixit*, 3. sing. perf. ind. act. *Att.* pro ἐῤῥηκε, a ῥέω, *dico*. Unde

Εἰρημένος, perf. part. pass. *Att.* pro ἐῤῥημένος.

Εἴρην, ενος, ὁ, Lacedæmoniis puer, qui jam fari potest. Ab eod.

Εἰρηναγωγέω, ῶ, f. ήσω, pacifice deduco.

Εἰρηναῖος, αία, αῖον, pacificus. Ab εἰρήνη.

Εἰρηναίως, *adv.* pacate, amice.

Εἰρηνάρχης, ε, ὁ, irenarcha, magistratus qui securitatem et quietem tuetur. *Gl. V.* pacator. Unde

Εἰρηναρχικὸς, ἡ, ὸν, ad securitatem, quietem præstandam constitutus, factus, &c.

Εἰρηνεῖον, ε, τὸ, templum pacis.

Εἰρηνέω, in pace vivo, pacem ago.

Εἰρηνεύοντες, nom. pl. præs. part. act. verbi

Εἰρηνεύω, f. εύσω, et εἰρηνεύομαι, idem. Εἰρηνεύετε ἐν ἑαυτοῖς, 1 *Thess.* 5, 13. μετὰ πάντων, *Rom.* 12, 18. Ab

ΕΙ'ΡΗ'ΝΗ, ης, ἡ, pax, quies. Hinc

Εἰρηνικὸς, ἡ, ὸν, pacificus, pacatus; (2) pacis studiosus; (3) ad pacem pertinens.

Εἰρηνικῶς, *adv.* pacifice. A præc.

Εἰρηνοδίκης, ε, ὁ, fecialis. Εἰρηνοδίκαι, οἱ, feciales, quia interpretes et arbitri sunt pacis et belli. Ἤρετο εἴ τις εἰρηνοδίκης αὐτοῖς περαίη, *Appian de Rebus Samniticis.*

Εἰρηνοποιέω, ῶ, f. ήσω, pacem constituo, pacifico, paco. Εἰρηνοποιήσας διὰ τε αἵματος, *Col.* 1, 20. Ab

Εἰρηνοποιὸς, ε, ὁ ἢ ἡ, pacificus, qui est ingenio pacis amante; (2) pacificator, pacis conciliator. Ex εἰρήνη et ποιέω, *facio*.

Εἰρηνοφύλαξ, ακος, ὁ ἢ ἡ, pacis custos; (2) pacificator.

Εἰρίνεος, ε, ὁ ἢ ἡ, laneus. Ab εἶρος.

Εἴριον, ε, τὸ, et εἰρίον, lana. Ab eod.

Εἶρις, ιδος, ἡ, Iris, genus aromatis, *ap. Athen.*

Εἰρκτὴ, ῆς ἡ, carcer. Ab εἴργω.

Εἰρκτέον prohibendum, *Soph.*

Εἰρκτοφύλαξ, ὁ, custos carceris.

Εἱρμὸς, ε, ὁ, nexus, series. Ἐκ τε κατὰ φύσιν εἱρμε, *Longin.* 22. Ab εἴρω, *necto*.

Εἰροκόμος, ε, ὁ ἢ ἡ, lanas carpens vel tractans: lanificus, *Il.* 3, 387. Ex εἶρος et κομέω, *curo*.

Εἴρομαι, interrogo. Ab ἔρω, *dico*, qu. auctor sum, ut id quod volo mihi vocatur, *Etm.*

Εἰροπόκος, ε, ὁ ἢ ἡ, laniger.

Εἰροπόνος, ε, ὁ ἢ ἡ, qui lanificium exercet, qui in lanis laborat. Ex εἶρος et πονέω.

Εἵπομες, *ibamus*, 1. pl. imperf. ind. act. *Dor.* pro εἵπομεν, a verbo ἕπω, *repo*.

ΕΙ'ΡΟΣ, εος, τὸ, lana.

Εἰροχαρὴς, ὲς, qu. dic. lætans lana; lanificus, lanatus.

Εἰρύαται, *custoditi sunt*, 3. pl. perf. ind. pass. *Ion.* pro εἰρύνται, a verbo εἰρύω, pro ἐρύω.

Εἴρυκαν, *sustulerunt*, 3. pl. perf. ind. act.

Εἰρύμεναι, *trahere*, præs. inf. act. *Dor.* pro εἰρύειν.

Εἴρυντο, 3. pl. imperf. ind. med. verbi

Εἰρύομαι, servo, conservo. Ab ἐρύομαι.

Εἰρύσασθαι, *custodire*, a. 1. inf. med. *Poet.* pro ἐρύσασθαι, ab ἐρύω.

Εἴρυτο, 3. s. plusq. perf. ind. pass. verbi ejusd.

Εἴρχαται, 3. sing. perf. ind. pass. v. εἴργνυμι.

Εἷρψε, 3. s. a. 1. ind. act. verbi ἕρπω, *serpo*.

ΕΙ'ΡΩ, unde εἶρας, necto.

Εἴρω, dico. In præsenti et imperfecto inusitatum, fut. ἐρῶ, et *per* διάλυσιν, ἐρέω, usitatum et perf. εἴρηκα. Hinc

ΕΙ'ΡΩΝ, ωνος, ὁ, dissimulator in oratione, dissimulate loquens; (2) cavillator. Hinc

Εἰρωνεία, ας, ἡ, dissimulatio in oratione; (2) derisio; (3) tropus rhetoricus.

Εἰρωνεύομαι, f. εύσομαι, utor dissimulatione in oratione; (2) derideo. Ἤκεσας αὐτῆς οἷον εἰρωνεύεται; *Aristoph. Av.* 1216.

Εἰρωνευτὴς, ε, ὁ, idem quod εἴρων.

Εἰρωνευτικὸς, ἡ, ὸν, dissimulatione utens.

Εἰρωνικὸς, ἡ, ὸν, idem. Ab εἴρων.

Εἰρωνικῶς, *adv.* ficte, dissimulate, ironice.

Εἰρωτᾷ, *interrogat*, 3. s. præs. ind. act. pro εἰρωτάει, ab εἰρωτάω, *Ion.* et *Poet.* pro ἐρωτάω.

Εἰρωτᾷν, præs. inf. act. *Ion.* pro ἐρωτάειν.

ΕΙ'Σ, *præpos.* regens *accus.* in; (2) ad; (3) erga; (4) contra; (5) super; (6) post; (7) propter; (8) apud; (9) per; (10) inter; (11) circiter; (12) quoad; (13) ritu, modo; (14) *in compositione* notat in, ad, intra; (15) *inservit periphrasi*, et cum nomine redditur quandoque adverbialiter, v. gr. εἰς τάχος, celeriter, εἰς ἀκριβέστατον, accuratissime, εἰς ὑπερβολὴν, summe. Ἐς ὃ, quapropter. Ἐς ὃ ἔλαβε τὴν δίκην, quapropter pœnas dedit, *Herodot.* 1, 115. Ἐς ὃ μετῆκε αὐτόν, quare eum missum fecit, *sive* neglexit, *Id.* 2, 116. Ἐς ὃ, donec, dum. Αὐτὰ ... φυλάξω, ἐς ὃ ἂν αὐτὸς ἐλθὼν ἐκεῖνος ἀπαγαγέσθαι ἐθέλῃ, *Id.* 2, 115.

ΕΙ'Σ, μία, ἓν, unus; (2) pro τὶς, quidam; (3) alter. Hinc (4) εἷς, καθ' εἷς, singuli; (5) ἓν παρ' ἓν, vicissim; (6) ὑφ' ἓν, conjuncte, in unum.

Εἶς, *eras*, 2. sing. imperf. ind. *contr.* ex Ionico εἴς pro ἦς, a verbo εἰμί, *sum*.

Εἶς, es, 2. sing. præs. ind. act. verbi εἰμί.

Εἷς, *qui misit*, aor. 2. part. verbi ἵημι.

Εἶσα, *scivi*, aor. 1. ind. act. verbi εἴδω.

Εἷσα, a. 1. ind. act. verbi ἕννυμι, seu ἕω, *mitto*.

Εἰσαγάγῃ, *introduxerit*, 3. sing. a. 2. conjunct. act. *Att.* pro εἰσάγῃ, ab εἰσάγω.

Εἰσαγγελεὺς, έως, ὁ. qui nuntiat adventum alicujus; (2) accusator, delator criminis innominati; (3) Χάρης ὁ εἰσαγγελεὺς, *Plut.* internuntius, *Justin.* 1, 9.

Εἰσαγγελία, ας, ἡ, accusatio, delatio criminis innominati, stellionatus.

Εἰσαγγελικὸς, vel εἰσαγγελτικὸς, pertinens ad εἰσαγγελίαν, ut lex modum εἰσαγγελλιῶν præscribens.

Εἰσαγγέλλω, f. ελῶ, p. ελκα, accuso, defero; (2) renuntio, refero. Τὸ πρᾶγμα τετὶ δεινὸν εἰσαγγέλλεται, *Aristoph. Thesm.* 604.

Εἴσαγε, 2. sing præs imperat. act. v. εἰσάγω.

Εἰσαγείρω, colligo, congrego.

Εἰσάγω, f. ξω, introduco; (2) est verbum forense, quod de judice et actore dicitur; (3) referre in numerum, ordinem, collegium. Hinc Ὅταν σε καιρὸς εἰσάγῃ, opportunum fuerit, *Soph. El.* 39. Οὐδεὶς κατ' ἐμὲ τεθνῶτος εἰσάξει δίκην, *Aristoph. Nub.* 710. Hinc

Εἰσαγωγὴ, ῆς, ἡ, introductio:

Εἰσαγωγικὸς, ἡ, ὸν, introductorius:

Εἰσαγώγιμος, ε, ὁ ἢ ἡ, importans, qui alicunde importat; (2) actio quam intendere licet per legem, quæ jure dari petenti potest.

Εἰσαεὶ, *adv.* semper. Hinc ὁ εἰσαεὶ, sempiternus.

Εἴσαθ' pro εἴσατο, *statua honoravit*, 3. sing. a. 1. ind. med. verbi ἕω.

Εἰσαθρέω, ῶ, f. ήσω, conspicio, inspicio.

Εἰσαίρω, infero, appono.

Εἰσαΐσσω, f. ξω, irruo aliquo, irrumpo.

Εἰσαΐω, audio, inaudio. Ex εἰς et αἴω.

Εἰσακοντίζω, f. ίσω, jaculor in aliquem locum; (2) jaculis incesso.

Εἰσακούω, exaudio. Τετε λέγοντος πανδρὸς εἰσήκεσ' ἐγὼ, *Soph. Trach.* 355.

Εἰσακτέον, deferendum, *Aristoph.*

Εἰσάλλομαι, insilio.

Εἰσαμείβω, ingredior.

Εἰσάμενοι, *collocantes*, nom. pl. a. 1. part. med. *Ion.* pro ἑσάμενοι, a verbo ἕω.

Εἰσάμην, *scivi*, a. 1. ind. med. verbi εἴδω.

Εἶσαν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi ἕω, *colloco*.

Εἰσαναβαίνω, f. βήσομαι, p. βέβηκα, conscendo. Ὑπερῷον εἰσαναβᾶσα, *Il.* 2, 5. 1

Εἰσαναγκάζω, cogo, compello, adigo.

Εἰσανάγω, f. ξω, introduco. Εἴρεσεν εἰσανάγεσι, *Odyss.* 8, 529.

Εἰσαναλίσκω, f. ώσω, impendo, sumptum facio in aliquid.

Εἰσανδρόω, maribus compleo.

Εἰσάνειμαι, ingredior.

Εἰσανείδω, sursum adspicio. Οὐρανὸν εἰσανιδὼν, *Il.* 24, 307.

Εἰσανέχω, insurgo, exsurgo.

Εἰσανιὼν, aor. 2. part. act. verbi εἰσάνειμι, *adscendo*.

Εἰσαντλέω, infundo, ingero.

Εἰσάπαν, *adv.* omnino, prorsus.

Εἰσάπαξ, *adv.* semel. Ex εἰς et ἅπαξ.

Εἰσαποβαίνω, evado.

Εἰσαποκλείω, includo, exitu intercludo.

Εἰσαράσσω, irruere, impetum facere jubeo.

Εἰσαρπάζω, abreptum occulto.

Εἴσατο, *ivit*, 3. sing. a. 1. med. verbi εἶμι, *eo*, *vado*. Εἴσατο λίμνην εἰσβαίνειν, *Apoll. Rhod.* 4, 1589.

Εἴσατο, 3. sing. a. 1. med. verbi εἴδω.

Εἰσάττω, insilio, subsilio.

Εἰσαῦθις, *adv.* in postremum, posthac.

Εἰσαύριον, *adv.* cras, in posterum diem.

Εἰσαφίημι, f. ήσω, jacio intro; (2) introduco.

Εἰσαφικάνω, accedo; (2) redeo. Μάλα δ' ἄκα φίλον πατέρ' εἰσαφίκανεν, *Odyss.* 22.

Εἰσαφίκηαι, 2. sing. a. 2. conj. med. *Ion.* pro εἰσαφίκῃ, ab

Εἰσαφικνέομαι, ῦμαι, f. ίξομαι, idem. Πρὶν Ἴλιον εἰσαφικέσθαι, *Il.* 22, 17.

Εἰσβαίνω, f. βήσομαι, p. βέβηκα, ingredior. Οἱ δ' αἶψ' εἴσβαινον, ἐπὶ κληῖσι κάθιζον, *Odyss.* 9, 103.

Εἰσβάλλω, injicio; (2) invado, ingredior.

Εἰσβάλλειν εἰς θάλασσαν, *Herodot.*

Εἴσβασις, εως, ἡ, adscensus; (2) ingressus.

Εἰσβατὸς, ἡ, ὸν, quem ingredi possumus.

Εἰσβιάζομαι, fut. άσομαι, vi ingredior; (2) vim infero. Εἰσβιάζονται εἰς τὰς οἴκες, *Plut.*

Εἰσβιβάζω, f. άσω, ingero, intrudo, impono, v. gr. navi. Εἰσεβίβαζον τὰς δόλες ναύτας, *Isocr.*

Εἰσβλέπω, aspicio, *Theoc.*

Εἰσβοηθέω, ῶ, f. ήσω, ingredior ad ferendum auxilium.

Εἰσβολὴ, ῆς, ἡ, ingressus, incursus; (2) expeditio militaris; (3) impetus primus febris, paroxysmus; (4) initium, principium rei. (4) εἰσβολὰς ὁρῶ λόγων, exordia sermonum, *Eurip. Suppl.* 92. Ὁρῶ στεναγμῶν εἰσβολὰς, luctuum exordia, *Id. Ion.* 676. Ex εἰς et βάλλω.

Εἰσγράφω, ascribo, *Soph.*

Εἰσδανείζω, fœnori colloco pecuniam.

Εἰσδέρκομαι, inspicio.

Εἰσδέχομαι, f. δέξομαι, admitto intro, recipio. Κἀγὼ εἰσδέξομαι ὑμᾶς, 2 *Cor.* 6, 17.

Εἰσδοχὴ, ῆς, ἡ, acceptio. Ab εἰσδέχομαι.

Εἰσδραμῦσα, a. 2. part. act. f. g. ab εἰστρέχω.

Εἰσδρομὴ, ῆς, ἡ, incursus, ingressio; (2) impetus, irruptio. Ab εἰστρέχω.

Εἴσδυμι, subeo, ingredior, *Ar.*

Εἰσδύνω, f. ύσω, subeo, ingredior, penetro.

Εἴσδυσις, εως, ἡ, introitus, ingressus; (2) os speluncæ. Ab εἰσδύω.

Εἰσδύω, f. ύσω, et εἰσδύομαι, idem quod εἰσδύνω.

Εἶσε, *collocavit*, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἕω.

Εἴσεαι, *scies*, 2. sing. f. 1. ind. med. *Ion.* pro εἴσῃ, ab εἴδω.

Εἰσεάω, intromitto, introire sino.

Εἰσεγγίζω, f. ίσω, accedo.

Εἰσέδραμον, a. 2. ind. act. verbi εἰστρέχω.

Εἰσέδυ, *ingressus est*, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi εἴσδυμι, *ingredior*.

Εἰσείδω, et ἐσείδω, video.

Εἰσειλέω, ῶ, f. ήσω, concludo, cogo in angustiam, compello.

Εἴσειμι, intro, ingredior. Ex εἰς et εἶμι, *eo*. Τὰ εἰσιόντα, cibus et potus, *Xen. Cyrop.* 78.

Εἰσεῖσι,

Εἰσιεῖσι, *immittunt*, 3. pl. præs. ind. act. *Ion.* pro εἰσιᾶσι, a verbo εἰσίημι.

Εἰσελαύνω, f. λάσω, invehor, ingredior, irrupo. Εἰσήλασε μέσον τῶν πολεμίων, *Plut.*

Εἰσέλευσις, εως, ἡ, ingressus. Ab εἰσέρχομαι.

Εἰσελεύσομαι, *ingrediar*, f. 1. ind. med.

Εἰσελθέ, *ingredere*, 2. sing. a. 2. imperat. act.

Εἰσέλθητε, *possitis ingredi*, 2. pl. a. 2. conj.

Εἰσελκύω, rapio, traho aliquo, v. gr. in judicium.

Εἰσεμπορεύομαι, f. εύσομαι, importandarum mercium causa me confero aliquo.

Εἷσε, *sedere jussit*, 3. s. a. 1. ind. act. ab ἕω.

Εἰσενέγκῃς, 2. sing. a. 1. conj. act. v. εἰσφέρω.

Εἰσενηνόχει, 3. sing. plusq. perf. ind. med.

Εἰσέλθωμες, *ingrediamur*, 1. pl. a. 2. conjunct. act. *Dor.* pro εἰσέλθωμεν, ab εἰσέρχομαι.

Εἰσενταφιάζω, funero, sepelio in, *Ep.*

Εἰσέπειτα, *adv.* vel *conj.* deinde, postea.

Εἰσεπέρησε, *transivit*, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi εἰσπεράω.

Εἰσεπήδησε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. εἰσπηδάω.

Εἰσεπιδημέω, ῶ, f. ήσω, aliquo diverto.

Εἰσέπομαι, assequor, *Hom.*

Εἰσέργνυμι, vel ἐσέργνυμι, includo. Ἐσεργνῦσι τὸν νεκρόν, *Herodot.* 2, 86.

Εἰσέρπω, irrepo. Ex εἰς et ἕρπω, *repo.*

Εἰσέῤῥω, ingredior, *Ar.*

Εἴσερσις, εως, ἡ, plexus, nodus; (2) insertio.

Εἰσερύω, intro traho, *Hom.*

Εἰσέρχομαι, f. ελεύσομαι, ingredior. Κατὰ ποίας πύλας εἰσῆλθες εἰς τὸ τεῖχος, *Aristoph. Av.* 1214. Εἰσέρχεται αὐτῷ φόβος, *Plat.*

Εἰσεσπάσαντο, 3. pl. aor. 1. ind. med. verbi εἰσπάω.

Εἴσεται, *sciet*, 3. sing. f. 1. ind. med. v. εἴδω.

Εἰσέτι, *adv.* in posterum quoque.

Εἰσευπορέω, suppedito, aor. 1. inf. εἰσευπορῆσαι, *ap. Diod.* nisi leg. εἰσπορίσαι.

Εἰσεφίημι, f. ήσω, intromitto.

Εἰσέχω, pertineo, pervado; (2) evado, exeo, erumpo. (1) ἐσέχει δὲ ἐς ἄλλον ποταμὸν ἐκ τοῦ Εὐφρήτεω, tendit autem ex Euphrate in alterum flumen, *Herodot.* 1, 193. Εἰσέχει εἰς τὸν οἶκον ἥλιος, *Herodot.*

Εἰσηγέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, auctor sum et causa alicujus rei. *Unde varie dicitur* pro suadere; (2) docere; (3) legem ferre; (4) instituere aliquid; (5) exemplum præire; (6) explicare; (7) commemorari. Μὴ ὄκνει ταῦτα εἰσηγεῖσθαι αὐταῖς, *Xen.* Εἰσηγήσατο τὸν νόμον, *Luc.*

Εἰσήγησις, εως, ἡ, omnia significat quæ verbum, h. e. in quo auctoritas aliqua, causa intelligi potest, ut suasio, admonitio; doctrina, legislatio, &c.

Εἰσηγητής, οῦ, ὁ, cujuscunque rei quocunque modo auctor, ut suasor, doctor, legislator, &c.

Εἰσηγορία, ας, ἡ, accusatio, querimonia, *Suid.* Ex εἰς et ἀγορέω, *dico.*

Εἰσήει, 3. sing. plusq. perf. ind. med. v. εἴσειμι.

Εἰσηθέω, ῶ, f. ήσω, *Attice* ἰσηθῶ, colo, percolo, colando infundo, per colum instillo. *Herodot.* ἰσηθήσαντες, ubi aliqui ἐνηθήσαντες, quasi ab ἐνηθίζω, pro ἐισηθίζω.

Εἰσηκούσθη, 3. sing. a. 1. ind. pass. v. εἰσακούω, *exaudio.*

Εἰσήλατο, *adsiliit*, 3. sing. a. 1. ind. med. verbi εἰσάλλομαι.

Εἰσῆλθον, *ingressus sum*, 3. sing. a. 2. ind. act. cum ν ἐφελκ. a verbo εἰσέρχομαι.

Εἰσηνεγκάμην, *attuli*, a. 1. ind. med. v. εἰσφέρω.

Εἶσθα, εἶς, 2. sing. præs. ind. *Æol.* pro εἶς, ab εἰμί.

Εἶσθαι, *missum esse*, perf. ind. pass. verbi ἵημι.

Εἴσθεσις, ἡ, initium, veluti comœdiæ, odæ, &c. *Vox Scholiastarum.*

Εἰσθέω, irrumpo.

Εἰσθορέω, ῶ, f. ήσω, insilio.

Εἶσι, *vadit*, 3. sing. præs. ind. act. v. εἶμι.

Εἰσίασι, *ingrediuntur*, 3. pl. præs. ind. act. *Ion.* pro εἴσεισι, ab εἴσειμι.

Εἰσιέναι, *intrare*, præs. inf. verbi εἴσειμι.

Εἰσίζομαι, se colloco in, *Hom.*

Εἰσίημι, immitto, intromitto.

Εἰσίθμη, ης, ἡ, vicus.

Εἰσικνέομαι, *Æsch.* Vid. *Thes. Gr. P.*

Εἰσιππεύω, equo ingredior.

Εἰσίπτημι, et εἰσίπταμαι, involo. Διὰ τῶν πυλῶν εἰσίπτατ' εἰς τὸν ἀέρα, *Aristoph. Av.* 1173. Ex εἰς et ἵπταμαι, *volo.*

Εἰσιτήριος, ία, ιον, ad ingressum pertinens. Ab εἴσειμι. Hinc εἰσιτήρια, ων, τά, primus anni dies, et sacra, quæ initio anni fiebant:

Εἰσιτητός, ή, όν, ad quem ingressus patet.

Εἰσκαλέω, ῶ, intro voco, advoco, invito. Ἀτοπά γ' ἡμῖν πράγματα δαίμων τις εἰσεκύκλησεν εἰς τὴν οἰκίαν, *Aristoph. Vesp.* 1464.

Εἰσκαταβαίνω, ingredior, v. gr. antrum.

Εἰσκέλλω, appello, advenio. Ποίαν δὲ γῶραν εἰσεκέλσαμεν σκάφει, *Aristoph. Thesm.* 884.

Εἰσκηρύττω, f. ξω, voce præconis evoco, in concionem voco.

Εἰσκλύζω, inundo.

Εἰσκολυμβάω, innato.

Εἰσκομιδή, ῆς, ἡ, invectio. Ab εἰσκομίζω.

Εἰσκομίζω, f. ίσω, importo, inveho.

Εἰσκρίνω, aliquem numerum adscisco, lego, coopto; et (2) εἰσκρίνομαι, ingredior, insinuo me, allegor, cooptor. Hinc

Εἴσκρισις, εως, insinuatio; (2) lectio, cooptatio.

Εἰσκυκλέω, ῶ, f. ήσω, volvendo intus verto, infero. Εἴσω τις ὡς τάχιστά μ' εἰσκυκλησάτω. *Aristoph. Thesm.* 272. Hinc

Εἰσκύκλημα, ατος, τό, machina theatralis, qua invehebantur ostendenda, et rursus e conspectu removebantur ostensa.

Εἰσκυλίω, f. ίσω, involvo, immitto aliquo. Κακοδαίμων ἐγὼ εἰς ἐμαυτὸν εἰσεκύλισα πράγματι; *Aristoph. Thesm.* 658.

Εἰσκύπτω, f. ψω, intueor, inspicio.

Εἴσκω, adsimilo. Ab εἴκω, *similis sum.*

Εἰσκωμάζω, f. άσω, comessabundus adeo, irrumpo; (2) *tropice*, irrepo, invalesco, sed semper in deteriorem partem, sæpe *ap. Chrys.*

Εἰσλάμπω, f. ψω, illuceo, *de sole radiante.*

Εἰσλεύσσω, inspicio, *Soph.*

Εἰσμάσσω, vel εἰσμάττω, f. ξω, imprimo. Μάλα γάρ με θυμὸν ἐσεμάσσατο θυμόν, *Il.* 17, 564. *in med.* idem quod

Εἰσματεύομαι, εἰσματεύομαι, inserendo digito contrecto, scrutor, (nisi potius est εἰσβατεύομαι, *Ern.*)

Εἰσνέω, innato.

Εἰσνοέω, ῶ, f. ήσω. Unde εἰσενόησα, animadverti. Φίλον πατέρ' εἰσενόησεν ἑσταότ' ἐν δίφρῳ, *Il.* 24, 700.

Εἰσοδιάζομαι, f. άσομαι, redeo, *de pecunia.*

Εἰσόδιον, ου, τό, reditus honorarius, pensio honoraria; *in plur.* reditus quivis, sumptus.

Εἰσόδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad introitum pertinens, in ingressu adhiberi solitus; (2) qui itat, ventitat ad, &c. Ab

Εἴσοδος, ου, ἡ, ingressus, introitus, vestibulum templi; (2) via quæ in locum aliquem fert; (3) reditus, tributum, vectigal. Ex εἰς et ὁδός.

Εἰσοικειόω, ῶ, f. ώσω, concilio, amice jungo, familiarem et amicum reddo.

Εἰσοικέω, ῶ, f. ήσω, habitatum aliquo migro.

Εἰσοίκησις, εως, ἡ, migratio in locum aliquem.

Εἰσοικίζω, f. ίσω, domum introduco seu recipio; (2) in urbem habitatum mitto; (3) *in med.* in domum immigrare; (4) insinuare se; (5) versari, commorari. Ἐχθὲς εἰσῳκισμένα, *Aristoph. Pace*, 260.

Εἰσοικισμός, οῦ, ὁ, introductio vel receptio in ædes; (2) deductio colonorum.

Εἰσοίσεις, 2. sing. f. 1. ind. act. v. εἰσφέρω.

Εἰσοιστέος, inferendus, introducendus.

Εἰσοιχνέω, ingredior. Οὐδέ μιν εἰσοιχνεῦσι κυνηγέται, *Odyss.* 9, 120.

Εἰσοκέ, et εἰσόκεν, *Poet.* donec. Ex εἰς, ὅ, *quod*, et κέ, vel κέν, pro ἄν.

Εἴσομαι, *sciam*, f. 1. ind. med. verbi εἴδω.

Εἰσομόργνυμι, attingo.

Εἰσοπίσω, *adv.* postea.

Εἰσόπτομαι, adspicio, intueor, *Hom.*

Εἴσοπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui inspectus est, qui inspici potest. Ex εἰς et ὄπτομαι.

Εἰσοπτρίζομαι, f. ίσομαι, inspicio in speculum, in speculo faciem intueor. Ab

Εἴσοπτρον, ου, τό, speculum. Ex ὄπτομαι.

Εἰσοράω, ῶ, intueor, adspicio. Ἵππους τ' εἰσορόων, *Il.* 5, 183.

Εἰσορμάω, irruo, invado, *Hom.*

Εἰσορόων, *videns*, præs. part. act. *Poet.* pro εἰσορῶν, quod *contr.* dicitur pro εἰσοράων.

Εἰσορμίζω, in portum inveho.

Εἶσος, η, ον, *Poet.* pro ἴσος, æqualis, æquabilis, moderatus. Εἴση, epith. navis, videtur esse bona, bene ædificata; diciturque et de singulis, forte et, cum de cibo dicitur, significat bonum, suavem, salubrem, *Ern.*

Εἰσοχή, ῆς, ἡ, quod introrsum vergit. Ab εἰσέχω.

Εἰσπαίω, f. αίσω, insilio, irrumpo. Βοῶν εἰσέπαισεν Οἰδίπους, *Soph. Œd. Tyr.* 1252.

Εἰσπέμπω, f. ψω, immitto, importo.

Εἰσπεράω, ῶ, f. άσω, vel ήσω, transeo; (2) adeo.

Εἰσπέταμαι, f. πτήσομαι, involo.

Εἰσπετάομαι, vel εἰσπέτομαι, idem.

Εἰσπηδάω, ῶ, f. ήσω, insilio, irrumpo. Αἰτήσας δὲ φῶτα εἰσεπήδησε, *Act.* 16, 29.

Εἰσπίπτω, incido, irruo. Εἰσπίπτω εἰς τὴν πόλιν, *Thuc.*

Εἰσπλέω, f. εύσω, navigo introrsum, adnavigo. Εἰσπλεῖ εἰς τὸν λιμένα, *Plut.*

Εἰσπληρόω, ingerendo impleo.

Εἴσπλοος, *contr.* εἴσπλους, ου, ὁ, adnavigatio; (2) locus per quem intrant naves portum.

Εἰσπνέω, f. εύσω, inspiro, adflo; (2) spiritum duco; (3) amo. Hinc

Εἰσπνήλης, ου, ὁ, Laconibus amasius, amoris igne adflatus, (vel potius qui alteri exemplo et præceptis amorem honestatis et virtutis inspirat, *Ern.*) *Theocrit.* 12, 13.

Εἴσπνιλος, idem.

Εἰσπνοή, ῆς, ἡ, inspiratio.

Εἰσποιέω, ῶ, f. ήσω, adscisco; (2) adopto.

Εἰσποίησις, εως, ἡ, adoptio. Ab εἰσποιέω.

Εἰσποίητος, η, ον, adoptatus. Ab eod.

Εἰσπομπή, ῆς, ἡ, immissio. Ab εἰσπέμπω.

Εἰσπορεύομαι, f. εύσομαι, ingredior. Εἰσπορεύονται εἰς Καπερναούμ, *Marc.* 1, 21. εἰς τὸ ἱερόν, *Act.* 3, 2. πρὸς αὐτόν, *Ib.* 28, 30.

Εἰσπράκτωρ, ορος, ὁ, exactor.

Εἴσπραξις, εως, ἡ, exactio. Ab

Εἰσπράσσω, vel εἰσπράττω, f. ξω, pœnas, pecuniam exigo; (2) vendico alicui quid. Εἰσπράττεσθαί τινα τὰ χρήματα, ἐγγύης, *Dem.*

Εἰσπτύω, f. ύσω, inspuo. Ex εἰς et πτύω.

Εἰσρέω, f. εύσω, influo, illabor, interlabor.

Εἴσροος, *contr.* εἴσρους, ου, ὁ, influxus, influxio.

Εἴσρευσις, εως, ἡ, idem. Ab εἰσρέω.

Εἶσται, 3. sing. perf. ind. pass. *Poet.* pro εἶται, ab εἷμαι.

Εἰσήκειν, plusq. perf. ind. act. v. ἵστημι.

Εἰσία, *convivio excipiebat*, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro εἰσίαε, a verbo ἑστιάω.

Εἰστίθημι, impono, pono in, seu intra, indo.

Εἰστιμάομαι, in censum defero, *cum accus.*

Εἰστοξεύω, sagittam immitto, sagitta ferio; *tropice*, alte in animum injicio.

Εἰστρέπομαι, f. ψομαι, vertor in, seu intra, recipio me intra, seu intus.

Εἰστρέχω, f. θρέξω, incurro. Ἕως ἂν εἰσδράμωσιν Ἀμφιόνος δόμους, *Lycophr.* 1163. Εἰσδραμοῦσα δὲ ἀπήγγειλεν, *Act.* 12, 14.

Εἰστρυπάω, ῶ, f. ήσω, terebrando perforo; (2) insinuo me, clam me infero.

Εἰσφέρω, f. εἰσοίσω, a. 1. εἰσήνεγκα, infero, ingero; (2) confero partem, do; (3) solvo tributum, pendo; (4) fero ad populum v. gr. legem. Ξενίζοντα γάρ τινα εἰσφέρεις εἰς τὰς ἀκοὰς ἡμῶν, *Act.* 17, 20. Εἰσφέρεται ζώων τὸ αἷμα, *Heb.* 13, 11.

Εἰσφθείρομαι, clam irrepo, et cum pernicie alterius. Ex εἰς et φθείρω.

Εἰσφοιτάω, ῶ, f. ήσω, ingredior; (2) sæpe ingredior, vel adeo, statis temporibus.

Εἰσφορά, ᾶς, ἡ, oblatio; (2) collatio; (3) tributum. Ab εἰσφέρω.

Εἰσφράσσω, vel εἰσφράττω, f. άξω, obstruendo includo.

Εἰσφέρω, et εἰσφημι, f. ήσω, infero, intromitto, introduco, introire jubeo; (2) ingredior intra ἐμαυτόν.
Εἰσχειρίζω, trado, in manus do.
Εἰσχέω, f. εἰσω, infundo.
Εἴσω, *adv.* intra; (2) intus, *Poet.* pro ἔσω. Hinc ὁ εἴσω, interior. Ab εἰς.
Εἴσω, *sciam*, f. 1. ind. act. verbi εἴδω.
Εἰσωθέω, ῶ, f. εἰσώσω, intrudo, intropello.
Εἰσωπὸς, ȣ, ὁ, ante conspectum aliquid habens. Ex εἰς et ὤψ, *vultus*.
ΕἾΤΑ, *adv.* postea, deinde, tum; (2) anne, numquid, itane? *cum indignatione*; (3) *in argumentatione* atqui, enimvero; (4) sed.
Εἶτ', pro εἶτα, *deinde*.
Εἴτε, *conjunct.* sive. Ex εἰ et τε.
Εἶτε, *sitis*, 2. pl. præs. opt. *per Syncop.* pro εἴητε, ab εἰμὶ, *sum*.
Εἶτεν, et ἔπειτεν, pro εἶτα, et ἔπειτα, *Ion. adv.* idem quod εἶτα.
Εἴτω, *sit*, 3. sing. præs. imperat. pro ἔσω, a verbo εἰμὶ· vel *eat*, 3. sing. præs. imperat. pro ἴτω, ab εἶμι.
Εἰχέναι, *cessisse*, perf. inf. act. verbi εἴκω.
Εἴχεο, *tenebas*, 2. sing. imperfect. ind. med. *Ion.* pro εἴχεσο, ab ἔχω.
Εἶχον, *habebam*, imperf. ind. act.
Εἴχοσαν, 3. plur. imperf. verbi ἔχω, dialectus Asiaticæ, pro εἶχον. Πρηεῖς εἴχοσαν αἰγιαλοί, mansueta tenebant littora, *Posidipp. in Anthologia.*
Εἴω, *usitat.* εἶμι, vado, eo. Ab ἔω, *eo*.
Εἵω, *misissem*, 1. sing. a. 2. conj. act. pro ὦ, ab ἵημι.
Εἴωθεν, 3. sing. perf. ind. med. verbi ἔθω.
Εἰωθότως, *adv.* more solito. Ab εἰωθώς.
Εἴων, imperf. ind. act. pro εἴαον, ab ἐάω.
Εἰῶσι, 3. pl. præs. conj. act. *Poet.* pro ἐῶσι.
ἘΚ, sequente consona, et ἐξ sequente vocali vel diphthongo, *præpos.* regens genitivum, e, ex; (1) ὦ κάκιστε, κἀκ κακῶν, *Eurip. Andr.* 591. (2) a, ab; (3) de; (4) per; (5) propter; (6) juxta; (7) post. Ἐκ τῶνδε, dehinc, postea. Ἀ 'κ τῶνδε δράσω, *Soph. Œd. Tyr.* 235. Ἐκ τοσαύτης συνηθείας, post tantam familiaritatem, *Alciphr. Epist.* 33. (8) extra; (9) in; (10) sæpe cum suo casu pro *adverbio* ponitur, v. gr. ἐκ τȣ φανερȣ, aperte; ἐκ τȣ δικαίȣ, juste; ἐξ προαιρέσεως, ultro, consulto; ἐκ ῥιζῶν, radicitus; (11) interdum *abundat*, v. gr. ἐξ ȣρανόθεν, cœlitus; (12) *servit Periphrasi*, ut οἱ ἐκ τȣ Περιπάτȣ, Peripatetici; οἱ ἐξ ἐριθείας, rixosi; (13) notat *in compositione* ex, vel extra, *item* ab, in, re, seorsum; (14) *vehementiam*; (15) *ornatum*; (16) *contrarium*.
Ἑκάβη, ης, ἡ, Hecuba.
Ἐκάδευον, imperf. ind. act. *Dor.* pro ἐκήδευον, a verbo κηδεύω.
Ἑκάεργος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, epith. Apollinis sagittarii procul ferientis. Ex ἑκὰς et εἴργω.
Ἐκάην, *ustus sum*, a. 2. ind. pass. verbi καίω.
Ἐκαθαρίσθησαν, 3. pl. aor. 1. ind. pass. verbi καθαρίζω.
Ἐκαθεζόμην, imperf. ind. verbi καθέζομαι.
Ἕκαθεν, *adv.* procul, eminus. Ab ἑκάς.
Ἐκάθευδον, imperf. ind. act. verbi καθεύδω.
Ἐκαθήμην, imperf. ind. med. verbi κάθημαι.
Ἐκάθηρεν, 3. sing. a. 1. ind. act. v. καθαίρω.
Ἐκάθητο, 3. sing. imperf. ind. med. v. κάθημαι.
Ἐκάθιζον, imperf. ind. act. verbi καθίζω.
Ἐκάθιξε, 3. sing. a. 1. ind. act. *Dor.* pro ἐκάθισε.
Ἐκαίνυτο, 3. sing. imperf. ind. verbi καίνυμαι.
Ἐκάκωσα, a. 1. ind. act. verbi κακόω.
Ἐκάλει, *vocabat*, 3. sing. imperf. ind. act. *contract.* pro ἐκάλεε, a καλέω.
Ἐκάλεσσε, *vocavit*, 3. sing. a. 1. ind. act. *Poet.* pro ἐκάλεσε.
Ἐκαλήμην, *vocabar*, imperf. indic. pass. *Æol.* pro ἐκαλέμην.
Ἐκαλλωπίσατο, *pulchros oculos fecit*, 3. sing. a. 1. ind. med. verbi καλλωπίζω.
Ἕκαλον, *quietum*, acc. sing. *Dor.* pro ἕκηλον.
Ἐκάλυψα, a. 1. ind. act. verbi καλύπτω.
Ἐκάμμυον, *claudebam*, imperf. ind. act. *Poet.* pro κατέμυον, a verbo καταμύω, *claudo*.

Ἔκαμον, *laboravi*, a. 2. ind. act. verbi κάμνω.
Ἔκανον, *occidi*, a. 2. ind. act. verbi καίνω.
Ἔκαον, *ussi*, a. 2. ind. act. verbi καίω, *uro*.
Ἐκάρη, *tonsus est*, 3. sing. a. 2. ind pass. verbi κείρω.
Ἐκαρτύναντο, 3. pl. a. 1. ind. med. verbi καρτύνω.
ἙΚΑ'Σ, *adv.* procul, eminus. Unde
Ἑκαστάτω, *adv.* longissime.
Ἑκασταχῆ, *adv.* ubique, ubilibet. Ab ἕκαστος.
Ἑκασταχόθεν, *adv.* undique. Ab eod.
Ἑκασταχόθι, *adv.* ubique gentium, passim.
Ἑκασταχόσε, *adv.* quocumque, quoquo versum. Ab eod.
Ἑκασταχȣ̃, *adv.* ubilibet, ubique.
Ἑκαστέρω, *adv.* ulterius, longius procul. Ab ἑκάς.
Ἑκάστοτε, [illegible] ὁ ... [illegible] sigillatim; καθ' ἑκάστην, sc. ἡμέραν [illegible] στα, semper, ubique.
Ἑκάστοτε, *adv.* idem et ab eod.
Ἑκαστοτέρω, *adv.* longius. Ab ἑκάς.
Ἑκάστω, pro ἑκαστάτω, *ap. Hipp.*
Ἑκαταβόλον, *Dor.* pro ἑκατηβόλον.
Ἑκάταιον, et ἑκάτειον, Hecates fanum et statua.
Ἐκατέατο, *sedebant*, 3. pl. imperf. ind. *Ion.* pro ἐκάθηντο, a κάθημαι.
Ἑκατεράκις, *adv.* alterutra seu utraque vice, bis. Ab ἑκάτερος.
Ἑκατέρθεν, *adv.* utrinque. Ab eod.
Ἑκατερὶς, ίδος, ἡ, genus saltationis, in qua manus alternatim movebant. Ab eod.
Ἑκατερομάσχαλος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, manicis ab utraque axilla dependentibus instructus. Ex ἑκάτερος et μασχάλη, *axilla*.
ἙΚΑ'ΤΕΡΟΣ, έρα, ερον, alteruter, alter ex duobus, utervis; (2) uterque.
Ἑκατέρωθεν, *adv.* utrinque. A præc.
Ἑκατέρωθι, *adv.* in alterutra parte, utrobique:
Ἑκατέρως, *adv.* alterutro modo; (2) utroque modo. Ab eod.
Ἑκατέρωσε, *adv.* in alterutram partem; (2) in utramque partem. Ab eod.
Ἑκάτη, ης, ἡ, Hecate. Nomen deæ.
Ἑκατηβελέταο, gen. sing. *Æol.* pro ἑκατηβελέτȣ, ab
Ἑκατηβελέτης, ȣ, ὁ, longe jaculans. A βάλλω.
Ἑκατηβόλος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, idem.
Ἐκατηγόρησα, a. 1. ind. act. v. κατηγορέω.
Ἑκατήσια, τὰ, sacra Hecates.
Ἕκατι, propter, causa, *Dor.* pro ἕκητι.
Ἑκατογκέφαλος, et -λος, ὁ ᾗ ἡ, centiceps.
Ἑκατόγκρανος, ὁ ᾗ ἡ, idem.
Ἑκατόγχειρ, ειρος, ὁ ᾗ ἡ, centimanus.
Ἑκατόγχειρος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, idem.
Ἑκάτοιο, gen. sing. *Ion.* pro ἑκάτȣ.
Ἑκατόμβαια, ων, τὰ, festum in qua hecatombe mactari solebat. Ab ἑκατόμβη.
Ἑκατομβαιὼν, ῶνος, ὁ, hecatombæon, mensis Atheniensium ita dictus ab hecatombis, quæ tum immolabantur.
Ἑκατόμβη, ης, ἡ, sacrificium centum boum seu quorumvis pecorum, hecatombe; (2) sacrificium solennius quodvis. A βȣ̃ς.
Ἑκατόμβοιος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, centum boum, seu ejus nominis nummorum pretio æstimabilis. Ex iisd. *Il.* 2, 449.
Ἑκατόμπεδον, ȣ, τὸ, templum Athenis, *Steph.* quod et a nonnullis παρθένων vocatur.
Ἑκατόμπεδος, ον, magnus, latus. A πέδον.
Ἑκατομπλασίων, ονος, ὁ ᾗ ἡ, centuplus. Ab ἑκατόν.
Ἑκατόμποδος, ον, centum pedes æquans. A πȣ̃ς.
Ἑκατομπολίεθρος, ον, idem quod
Ἑκατόμπολις, εως, ἡ, centum habens urbes.
Ἑκατόμπȣς, οδος, ὁ ᾗ ἡ, centum habens pedes.
Ἑκατόμπυλος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, centum, i. e. multas habens portas. Ex ἑκατὸν et πύλη.
Ἑκατομφόνια, τὰ, sacra Martis.
ἙΚΑΤΟ'Ν, οἱ, αἱ, τὰ, *adject. indecl.* centum; (2) multi.
Ἑκατόνζυγος, sc. ναῦς, centum transtrorum navis, centiremis. Ex ἑκατὸν et ζύγα.
Ἑκατονκάρηνος, ὁ ᾗ ἡ, centiceps, *Æsch.*

Ἑκατόνσεμνον, ȣ, augustum, multum, magnum.
Ἑκατονταέτης, ȣ, ὁ, centum annorum, qui vixit centum annos. Ex ἑκατὸν et ἔτος.
Ἑκατονταετὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, idem et ex iisd.
Ἑκατονταέτηρος, ον, secularis.
Ἑκατοντακάρανος, *Dor.* pro ἑκατοντακάρηνος.
Ἑκατοντακέφαλας, *apud Arist. Dor.* centiceps.
Ἑκατοντάκις, *adv.* centies. Ab ἑκατόν.
Ἑκατοντάκλινος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, centum lectis instructus. Ex ἑκατὸν et κλίνη, *lectus*.
Ἑκατονταλαντία, ας, ἡ, talenta centum.
Ἑκατοντάλαντος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, centum talenta pendere æquans.
Ἑκατοντάοργυιος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, et ἑκατοντόργυιος, centum cubitos æquans.
Ἑκατονταπλάσιος, ία, ιον, centuplus.
Ἑκατονταπλασίων, ονος, ὁ ᾗ ἡ, idem.
Ἑκατονταπλασίως, *adv.* in centuplum.
Ἑκατοντάπυλος, ὁ ᾗ ἡ, centum portas habens.
Ἑκατοντάρχης, ȣ, ὁ, centurio. Ex ἄρχων.
Ἑκατόνταρχος, ȣ, ὁ, idem.
Ἑκατοντὰς, άδος, ἡ, centuria.
Ἑκατοντατρίκλινος, ον, centum triclinia habens.
Ἑκατοντάχειρ, ρος, ὁ ᾗ ἡ, centimanus.
Ἑκατοντάχȣς, *contr.* ȣς, ὁ ᾗ ἡ, centuplum reddens; [illegible] centum choas tenens. Ex χέω.
Ἑκατοντήρης, sc. ναῦς, quæ dic. centiremis. Ex ἑκατὸν et ἐρέσσω, *remigo*.
Ἑκατοντέτης, ὁ ᾗ ἡ, centum annorum.
Ἕκατος, ȣ, ὁ, longe jaculans. Epitheton Apollinis. Ab ἑκάς.
Ἑκατοστεύω, f. εύσω, centuplico; (2) centesimam (genus vectigalis) colligo.
Ἑκατοσταῖος, α, ον, centesimus.
Ἑκατόστομος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, centum ostia habens. Ex ἑκατὸν et στόμα.
Ἑκατοστὸς, ἡ, ὸν, centesimus. Ab ἑκατόν.
Ἑκατοστὺς, ύος, ἡ, centuria. Ab eod.
Ἐκαύθη, 3. sing. aor. 1. ind. pass. verbi καίω.
Ἐκβαβάξαι, excutere. *V. L. Hes. ex Soph.*
Ἐκβάζω, hortor, *Æsch.*
Ἐκβαίνω, f. βήσομαι, p. βέβηκα, egredior; (2) evenio, accido. Ἔτλη θεῶν ἀλοιτὸς ἐκβῆναι δίκην, *Lycophr.* 136. Κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηχ' ἐμὸς πόσις, evasit, *Eur. Med.* 229. Εὐτυχῶς τὰ πράγματ' ἐκβέβηκεν, *Aristoph. Conc.* 503. Ex ἐκ et βαίνω.
Ἐκβακχεύω, f. εύσω, et ἐκβακχεύομαι, vehementer bacchor, debacchor; (2) ἐκβακχεύω, in furorem bacchicum impello.
Ἐξέβαλε, *ejecit*, 3. sing. a. 2. ind. act. *Ion.* pro ἐξέβαλε, ab ἐκβάλλω.
Ἐκβαλεῖν, *ejecisse*, aor. 2. inf. act.
Ἐκβάλλω, ejicio, excutio, elido, *impr.* fœtum; (2) repudio, explodo. Κȣ̓κ ἔστιν αὐτῷ τȣ̃τό γ' ἐκβαλεῖν πάλιν, nec fas est ei quod semel dixit mutare, *Soph. Œd. Tyr.* 849. (3) contemno, atque adeo contumelia adficio; (4) erumpo, velut fons e terra. Οὐκ ἂν ἐκβάλοι δάκρυ, effundat, *Eur. Hec.* 304. Σκωμμάτιον εἶπον τι θλιβόμενος ἐκβάλλω, *Aristoph. Vesp.* 1276. Ἔλωρος ἔνθα ψυχρὸν ἐκβάλλει ποτόν, *Lycophr.* 1033.
Ἐκβάλω, aor. 2. conj. act.
Ἐκβαρβαρόω, ῶ, f. ώσω, barbarum reddo; ἐκβαρβαρȣ̃μαι, barbarus fio. Ἐξεβαρβάρωσαι τὴν πόλιν, *Isocr.*
Ἐκβαρβάρωσις, ἡ, barbaries.
Ἐκβασανίζω, cruciatu et tormentis fateri cogo.
Ἐκβάσιος, ȣ, ὁ, exscensum juvans, efficiens. Epith. Apollinis. Ab
Ἔκβασις, εως, ἡ, egressus; (2) eventus, exitus; (3) evasio; (4) figura rhetorica. (3) κȣ̓κ ἔστιν ἄτης εὐπρόσοιστος ἔκβασις, *Eurip. Med.* 279. Ab ἐκβαίνω.
Ἐκβατηρία, ἡ, al. ἐκβακτηρία, litus, *Lycophr.*
Ἐκβεβαιόω, confirmo, *V. L.*
Ἐκβεβαίωσις, εως, ἡ, fiducia.
Ἐκβέλιμος, ον, sine telis capiendus vel captus.
Ἐκβέβληκα, perf. ind. act. verbi ἐκβάλλω.
Ἐκβήσῃ, *exibis*, 2. sing. fut. 1. ind. med. *Att.* et *Ion.* pro ἐκβήσεσαι, ab ἐκβαίνω.
Ἐκβήττω, fut. ξω, extussio.
Ἐκβιάζω, f. άσω, et ἐκβιάζομαι, vi exturbo, *in med.* (2) vi adigo; (3) exprimo, extorqueo.

Ἐκβιβάζω, f. άσω, educo; (2) e navi expono; (3) exigo. Ἐκβίβασον ἐκ τοῦ βατόμου τ' ὀρνίθεον, *Aristoph. Av.* 668. Hinc

Ἐκβιβασμὸς, οῦ, ὁ, exactio.

Ἐκβιβαστὴς, οῦ, ὁ, exactor rei judicatæ, exsequutor sententiæ; (2) apparitor, viator, qui in jus vocat. Ab eod.

Ἐκβλαστάνω, f. στήσω, progermino. Ἐκβλαστῆσαι ἔξοδον χλόης, *Job.* 38, 27.

Ἐκβλάστημα, ατος, τὸ, germen, quod progerminat. Ab ἐκβλαστάνω.

Ἐκβλάστησις, εως, ἡ, egerminatio. Ab eod.

Ἐκβληθήσομαι, f. 1. ind. pass. verbi ἐκβάλλω.

Ἔκβλητος, ου, ὁ ϗ ἡ, ejiciendus, rejiciendus, ejectus, repudiatus. Ab ἐκβάλλω.

Ἐκβλύζω, f. ύσω, effundo, emano, scaturio.

Ἐκβοάω, ῶ, exclamo; (2) proclamo; (3) celebro; (4) cum clamore erumpo.

Ἐκβοήθεια, ας, ἡ, proruptio. Ab ἐκβοηθέω.

Ἐκβοηθέω, ῶ, f. ήσω, ad opitulandum procurro, auxilium fero.

Ἐκβόησις, εως, ἡ, exclamatio. Ab ἐκβοάω.

Ἐκβολὰς, άδος, ἡ, abortus; (2) purgamentum argenti, scoriæ. Ab ἐκβάλλω.

Ἐκβολβίζω, radicitus extraho, effodio.

Ἐκβολὴ, ῆς, ἡ, ejectio, jactura, ut mercium e navi; (2) alicujus loci, aut fluminis exitus; (3) excessus orationis, *Ern.* Ἐκβολὴ λόγου, digressio. Ταῦτα μὲν δὴ ἐν ἐκβολῇ τοῦ λόγου ἀναγεγράφθω μοι, *Arr. Hist. Alex.* 6, 2. Ταῦτα μέν μοι ἐκβολὴ ἔστω τοῦ λόγου, *Id. Ind.* 6. Ab eod.

Ἐκβολιμαῖος, αία, αῖον, expositus, ejectitius:

Ἐκβόλιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ab eod.

Ἐκβόλιον, ου, τὸ, qu. dic. ejectorium, *i. e.* ejectrix medicina, abigens enectos in utero infantes; ἐκβόλιος οἶνος, vinum quo partus ejicitur.

Ἔκβολος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem; (2) rejectus, projectus. (2) βοῤῥᾶς ἔκβολον οἴκων, *Eur. Phœn.* 811.

Ἐκβόσκω, f. βοσκήσω, et ἐκβόσκομαι, depasco.

Ἐκβράζω, f. άσω, ebullire seu fervere facio *Nehem.* 13, 28. (2) de mari aliquid in littus æstu ejiciente. Hinc

Ἔκβρασμα, ατος, τὸ, quod quasi bulliendo erumpit; (2) papula ardens; (3) fragmentum navis in littus ejectum.

Ἐκβρασμὸς, οῦ, ὁ, ebullitio; (2) ejectio.

Ἐκβράσσω, æstus impetu ejicio, seu exspuo.

Ἐκβροντάω, ῶ, f. ήσω, tonitru emitto, instar fulminis emitto vim, *Æschyl. Prom.* 362. Vide φεψαλέω.

Ἐκβρυχάομαι, ῶμαι, vehementer vociferor; (2) rugio, ut leo; (3) ut alia fera.

Ἔκβρωμα, ατος, τὸ, edulium. Πρίονος ἐκβρώματα, scobs ligni serra erasa, *Soph. Trach.* 699.

Ἐκβρώσκω, exedo, consumo, erodo.

Ἐκγαμίζω, f. ίσω, nuptui colloco, *Matt.* 22, 30.

Ἐκγαμίσκω, idem. Οἱ υἱοὶ τοῦ αἰῶνος τούτου γαμοῦσι ϗ ἐκγαμίσκονται, *Luc.* 20, 34.

Ἐκγαυρόομαι, οῦμαι, f. ώσομαι, superbus fio, insolesco; (2) effero, jacto, exaggero. Τό τ' ἀξίωμα τἀνδρὸς ἐκγαυρούμενος, dignitatem viri exagerans, *Eurip. Iphig. in Aul.* 101.

Ἐκγεγάμεν, *natum esse*, perf. ind. med. *Poet.* pro ἐκγεγαίμεν, *Dor.* pro ἐκγεγαέναι. Ab ἐκγίνομαι, *nascor.*

Ἐκγεγαὼς, *natus*, perf. part. med. verbi ἐκγάω.

Ἐκγελάω, ῶ, f. άσω, in risum effundor, effuse rideo.

Ἔκγελως, ωτος, ὁ, risus effusus.

Ἐκγενέτης, ου, ὁ, oriundus, ortus ex. Λακεδαίμονος ἐκγενέτησι, *Eurip. Andr.* 128.

Ἐκγεννάω, pario.

Ἐκγενόμεσθα, *nati sumus*, 1. pl. a. 2. med. *Ion.* et *Poet.* pro ἐξεγενόμεθα. Ab ἐκγίνομαι.

Ἐκγιγαρτίζω, f. ίσω, nucleum eximo, vinacea eximo. Ex γίγαρτον.

Ἐκγίγνομαι, vel ἐκγίνομαι, f. γενήσομαι, enascor, oriundus sum; (2) ἐκγίνεται, datur, licet.

Ἐκγλισχραίνω, f. ανῶ, viscosum reddo, *Aret.*

Ἐκγλυκίζω, dulce reddo.

Ἐκγοητεύω, f. εύσω, præstigiis illudo.

Ἔκγονος, ου, ὁ ϗ ἡ, ortus, oriundus; (2) ἔκγονοι, proles, et quicquid alicunde natum est, *it.* nepotes; (3) alumnus, discipulus. (2) Ἐπίμψ' ἐμοὶ τὰ φίλτατ' ἐκγόνοιν ἐμοῖν, *Soph. Œd. Tyr.* 1474. Ex γονή.

Ἐκγράφω, et ἐκγράφομαι, exscribo, describo. Ὃν ἐγὼ παρὰ τ' Ἀπόλλωνος ἐξεγραψάμην, *Aristoph. Av.* 588.

Ἐκγρηγορέω, ῶ, evigilo. Τοῦτί τὸ κακὸν οὐ φαῦλον ἐξεγρήγορεν, *Aristoph. Av.* 1419.

Ἐκγρυτεύω, fut. εύσω, scrutor, *Hes.* Ex ἐκ et γρύτη, *scrutum.*

Ἐκδακρύω, f. ύσω, illacrymor. Ὥς' ἐκδακρῦσαι γ', εἰ φρονοῦντ' ἐτύγχανεν, *Eur. Phœn.* 1353.

Ἐκδανείζω, fut. είσω, fœnero. A δάνος.

Ἐκδαπανάω, ῶ, f. ήσω, expendo. Ἐκδαπανηθήσομαι ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν, 2 *Cor.* 12, 15.

Ἐκδεδαρμένος, perf. part. pass. verbi ἐκδέρω.

Ἐκδεδίκηται, *ultio data est*, 3. sing. perf. ind. pass. verbi ἐκδικέω, *ulciscor.*

Ἐκδεὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, cui aliquid deest, imperfectus. Ex ἐκ et δέομαι, *egeo.* Unde

Ἔνδεια, ας, ἡ, inopia, penuria, defectus.

Ἐκδείκνυμι, ostendo.

Ἐκδειματέω, ῶ, f. ώσω, terreo, timore percello.

Ἐκδειματόω, idem.

Ἐκδεινόω, f. ώσω, augeo dicendo.

[illegible], idem quod simplex.

[illegible], præs. inf. med. *Ion.* pro ἐκδέχεσθαι.

[illegible], ἡ, ὸν, exceptivus. Ab ἐκδέχομαι.

[illegible], εως, ἡ, exceptio, susceptio; (2) successio. Ab eod.

[illegible], ορος, ὁ, susceptor, *Æsch.*

Ἐκδέρω, fut. ερῶ, excorio, pellem detraho.

Ἐκδερματίζω, idem.

Ἐκδεσμεύω, f. εύσω, revincio, religo.

Ἐκδέχομαι, fut. ξομαι, excipio, succedo; (2) exspecto; (3) suscipio; (4) insidiis aut vi excipere, *i. e.* capere, interficere. Σὺ μὲν μένων νῦν κεῖνον ἐνθάδ' ἐκδέχου, *Soph. Phil.* 122.

Ἐκδέω, f. ήσω, religo. Ex ἐκ et δέω, *ligo.*

Ἐκδηθύνω, f. υνῶ, tardo, moror, *Aret.*

Ἔκδηλος, ου, ὁ ϗ ἡ, evidens. Hinc

Ἐκδηλόω, ῶ, f. ώσω, manifesto; (2) explico.

Ἐκδηλότατα, *adv.* clarissime.

Ἐκδήλως, *adv.* manifeste.

Ἐκδημαγωγέω, concionibus concilio mihi plebem.

Ἐκδημέω, ῶ, f. ήσω, domo absum, peregre sum, peregrinor. Θεωρὸς ἐκδημῶν, profectus ad consulenda oracula, *Soph. Œd. Tyr.* 114. Ex δῆμος. Hinc

Ἐκδημία, ας, ἡ, peregrinatio.

Ἐκδημοκοπέω, ῶ, f. ήσω, popularitate populum capio. A seq. et κόπτω.

Ἔκδημος, ου, ὁ ϗ ἡ, peregre agens, peregrinus.

Ἐκδημοσιεύω, palam facio; (2) publico.

Ἐκδιαδοχὴ, ῆς, ἡ, successio.

Ἐκδιαιτάομαι, ῶμαι, descisco a disciplina, genere vitæ, victus. Ab ἐκ et δίαιτα.

Ἐκδιαιτάω, ῶ, desciscere facio a disciplina, genere vitæ, victus. Ἐξεδιῄτησε τὸ ἔθνος, *Joseph. Macchab.* 4

Ἐκδιαίτησις, εως, ἡ, discessio a disciplina; (2) vita in luxum effusa. A præc.

Ἐκδιαπρίζω, reseco, veluti serra, sæpe feriendo. Ἐς τρὶς ἐπιπλήσσων καὶ ἐκδιαπρίζων ὑπὸ ἀπειρίας, *App. Bell. Civ.* 4, 20.

Ἐκδίδαγμα, τὸ, tirocinium. Οἷον δ' ἐκδίδαγμα κερκίδος, sed veluti rudimentum texturæ, *Eurip. Ion.* 1419. Ab

Ἐκδιδάσκω, f. ξω, edoceo; ἐκδιδάσκομαι, edocendum curo. Λόγῳ δέ σε βραχεῖ τοῦτ' ἐκδιδάξω, *Soph. Phil.* 435.

Ἐκδιδοῦν, *exonerare se*, præs. inf. act. *Ion.* et *Poet.* pro ἐκδιδόναι, a verbo ἐκδίδωμι.

Ἐκδιδράσκω, aufugio.

Ἐκδιδρήσκειν, *effugere*, *Ion.* pro ἐκδιδράσκειν.

Ἐκδιδύσκω, exuo. Πόλεις δὲ ὅλας ἐξεδίδυσκε, *Joseph. de Bello*, 2, 14. Ab ἐκδύω.

Ἐκδίδωμι, edo; (2) dedo in potestatem alterius; (3) loco docendum, faciendum, &c.; (4) do nuptui, elŏco; *item* nubo; (5) erumpo in aliquem locum, influo, illabor; (6) parturio. (2) ἀλλ' οὐ' ἐγὼ μὲν πρόσθεν ἐκδώσω μέ σοι, *Eur. Andr.* 255. Ἐκδοῦναι τέκνα ἄλλῃ φονεῦσαι, *Id. Med.* 1238. (4) καλὸν τεκοῦσαν ταῦτά γ' ἐκδοῦναι τέκνα, elocare liberos, *Id. Iphig. in Aul.* 736. Ἐξέδοτ' χόρον ὅτῳ σε θυμὸς ἦγεν, *Id. Med.* 309. (1) γράψαντα δ' αὐτὸν ἠξίουν ἐκδοῦναι, rogarunt autem illum ut scripto ederet, *Polyb. Exc. Leg.* 3. (6) γυνὴ κύουσα ἔχιν ἀντὶ βρέφους ἐξέδωκε, mulier serpentem enixa est, *App. Bell. Civ.* 1, 83.

Ἐκδικαταίω, eruptionem facio, *Appian. de Bell. Civ.* 5, [sed legendum διακαταίω, quod vide.]

Ἐκδιηγέομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι, enarro, explico. Ἐκδιηγούμενοι τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ἐθνῶν, *Act.* 15, 3.

Ἐκδιίστημι, disjungo. Ἔτι δὲ τῶν ἔτι κρειττόνων, καὶ ἐκδιεστηκότων τρόπον τινὰ, ἕνωσις ὑπέστη, licet modo quodam a se invicem dissitis, *Marc. Antonin.* 9, 9.

Ἐκδικάζω, f. άσω, judicia exerceo.

Ἐκδικέω, ῶ, f. ήσω, defendo, vindico, ulciscor. Ἐκδίκησόν με ἀπὸ τοῦ ἀντιδίκου μου, *Luc.* 18, 3. Ἐξεδίκησε τὸ αἷμα τῶν δούλων αὐτοῦ ἐκ τῆς χειρὸς αὐτῆς, *Apoc.* 19, 2. Ex ἐκ et δίκη, *jus, ultio.* Hinc

Ἐκδίκημα, τὸ, scelus pœna dignum.

Ἐκδίκησις, εως, ἡ, ultio, vindicta:

Ἐκδικητὴς, οῦ, ὁ, ultor. Ab eod.

Ἐκδικητικὸς, ulciscendi vim, munus habens.

Ἐκδικία, ας, ἡ, defensio, vindicta; (2) juris cessio, remissio, item debiti. Ab

Ἔκδικος, ου, ultor, vindex, defensor; (2) *adjective*, injustus. Ex ἐκ et δίκη.

Ἐκδικοῦντες, *ulciscentes*, nom. pl. præs. part. act. *contr.* pro ἐκδικέοντες, a verbo ἐκδικέω.

Ἐκδίκως, *adv.* injuste. Ab ἔκδικος.

Ἐκδινεῦντι, *movent*, 3. pl. præs. ind. act. *Dor.* et *Æol.* pro ἐκδινοῦσι, ab ἐκδινέω.

Ἐκδιόθεν, *adv.* ex Jove, divinitus.

Ἐκδιφρεύω, f. εύσω, e curru vel sella excutio.

Ἐκδιωκτέον, propulsare oportet. Ab

Ἐκδιώκω, f. ξω, expello; (2) vexo, affligo. Ὑμᾶς ἐκδιωξάντων, 1 *Thess.* 2, 15. Hinc

Ἐκδίωξις, εως, ἡ, insectatio; (2) expulsio.

Ἐκδοκιμάζω, exploro, examino, *Schol. Aristoph. ad Thesmoph.* 444.

Ἐκδονέω, ῶ, f. ήσω, emoveo, excutio.

Ἐκδορὰ, ᾶς, ἡ, excoriatio, evulsio. Ab ἐκδέρω, *excorio.* Unde

Ἐκδόρια, sc. φάρμακα, ων, τὰ, medicamenta cutem rodentia et exulcerantia.

Ἐκδόσιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui edi seu dedi potest, vel debet, locatitius, elocatus:

Ἔκδοσις, εως, ἡ, editio; (2) deditio; (3) locatio; (4) desponsatio; (5) nauticum fœnus.

Ἐκδοτέος, έα, έον, edendus; (2) evulgandus; (3) dedendus. Ab ἐκδίδωμι.

Ἐκδοτικὸς, ἡ, ὸν, locatus mercede.

Ἔκδοτος, ου, ὁ ϗ ἡ, deditus, traditus, proditus; (2) nupta.

Ἐκδοὺς, *qui tradidit*, a. 2. part. act. v. ἐκδίδωμι.

Ἐκδοχεῖον, ου, τὸ, receptaculum, cisterna. Ab

Ἐκδοχὴ, ῆς, ἡ, exceptio; (2) expectatio; (3) susceptio; (4) conjectura, *ap. Polyb.* (5) convivium. Ab ἐκδέχομαι.

Ἐκδρακοντόω, in draconem converto; (2) effero, *in pass.* gravi ira excandesco. (2) ἐκδρακοντωθεὶς δ' ἐγὼ κτενῶ νιν, ira excandescens, *Æsch. Chœph.* 547.

Ἐκδραμεῖν, excurrere.

Ἐκδραμὼν, excurrens, ab inus. ἐκδρέμω.

Ἐκδρᾶν, *effugere*, præs. inf. act. *contr.* pro ἐκδράειν. Ab ἐκδράω.

Ἔκδραχμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui sex drachmarum est. Ex ἕξ et δραχμὴ, *drachma.*

Ἐκδρέπω, et ἐκδρέπομαι, decerpo.

Ἐκδρομὴ, ῆς, ἡ, excursio, excursus. Ab ἐκτρέχω, *excurro.*

Ἔκδρομος, ου, ὁ, qui extra institutum cursum fertur. Ab eod.

Ἔκδυμα, ατος, τὸ, exuviæ. Ab ἐκδύω.

Ἐκδῦναι, *emergere*, a. 2. inf. act. v. ἐκδύνω.

Ἐκδυνομένῳ, dat. sing. præs. part. pass.

Ἐκδύνω, emergo. Ἐκδῦναι κακῶν, ὄλεθρον, effugere.

Ἔκδυσις, εως, ἡ, spoliatio; (2) exitus, emersio, effugium. (2) οὔτε ἔσοδον, οὔτε ἔκδυσιν οὐδεμίην ἔχον, *Herod.* 2, 121. Ab ἐκδύω, vel ἐκδύνω.

Ἐκδυσωπέω, absterreo; (2) commoveo precibus,

bus, auctoritate, *Jos.* (3) irascor. (3) εὐγε ἐποίησας τῶ μὲν ἐκδυσωπεῖν ἀφέμενος, amissa ira... *Heliodor.* 8.

Ἐκδυσώπησις, εως, ἡ, supplicatio.

Ἐκδύω, f. ύσω, spolio, exuo. Ἐξέδυσαν αὐτὸν τὴν πορφύραν, *Mar.* 15, 20. Ἐξεδύσατο Ἰωνάθαν τὸν ἐπενδύτην, 1 *Sam.* 18, 3.

Ἐκδωριεύομαι, in Doriensium naturam veluti degenero, lingua utor, moribus et institutis Doricis. Ἐκδεδωρίευνται δὲ, ὑπό τε Ἀργείων ἀρχόμενοι, *Herod.* 8, 73.

Ἐκδώσομαι, f. 1. ind. med. v. ἐκδίδωμι.

Ἐκέδασσε, *dissipavit*, 3. sing. a. 1. ind. act. *Poet.* pro ἐκέδασε. A κεδάω.

Ἐκεῖ, *adv.* illic; (2) illuc, eo. Ab ἐκεῖνος.

Ἐκεῖθεν, *adv.* illinc. Ἐκεῖθεν ἥμεις, ὦ νεωστὶ, δυστυχεῖς, *Eurip. Hipp.* 343. Ab ἐκεῖ.

Ἐκεῖθι, *adv.* illic, ibi. Ab eod.

Ἐκεῖν, *cedere*, præs. inf. act. *Poet.* pro εἴκειν.

Ἐκείνα, *illa*, *Dor.* pro ἐκείνη, ab ἐκεῖνος.

Ἐκεινέων, *illorum*, gen. pl. *Ion.* pro ἐκείνων.

Ἐκείνῃ, *adv.* illic; (2) illa ratione, illa via.

ἘΚΕΙ͂ΝΟΣ, είνη, εῖνο, ille. Hinc

Ἐκείνως, *adv.* illo modo.

Ἔκειτο, 3. sing. imperf. ind. act. verbi κεῖμαι.

Ἐκεκάσμην, 1. s. plusq. p. ind. pass. v. κάζω.

Ἐκέκλετο, 3. sing. imperf. ind. v. κέκλομαι.

Ἐκέκλιτο, 3. s. plusq. perf. ind. pass. v. κλίνω.

Ἐκεκλόφειν, *furatus eram*, 1. sing. plusq. perf. ind. act. *Att.* verbi κλέπτω.

Ἐκεκοσμέατο, *ornati erant*, 3. pl. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐκεκόσμηντο, a κοσμέω.

Ἐκέκτηντο, 3. pl. plusq. perf. ind. pass. verbi κτάομαι.

Ἐκέκτησο, 2. sing. plusq. perf. indic. pass.

Ἐκέλευ, *jubebas*, 2. sing. imperf. ind. *Dor.* pro ἐκέλε, a κέλομαι.

Ἐκελεύθημεν, 1. pl. a. 1. ind. pass. v. κελεύω.

Ἐκέλευσα, *jussi*, a. 1. ind. act. verbi ejusd.

Ἐκέρδανεν, 3. sing. a. 2. ind. act. v. κερδαίνω.

Ἐκέρδησα, aor. 1. ind. act. v. κερδέω.

Ἔκερσα, *totondi*, a. 1. ind. act. *Æol.* pro ἔκειρα. A κείρω.

Ἐκεχειρία, ας, ἡ, induciæ, vacatio. Ἐκεχειρίαν ἐνιαύσιον ἐποιήσαντο, *Thucyd.* Ex ἔχω, *cohibeo*, et χεὶρ, *manus.*

Ἐκεχειροφόρος, fecialis.

Ἐκεχήνειν, *hiaveram*, 1. sing. plusq. perf. ind. med. *Att.* pro ἐκεχήνειν, a χαίνω.

Ἔκζεμα, ατος, τὸ, fervor, æstuatio.

Ἔκζεσις, εως, ἡ, idem.

Ἔκζεσμα, ατος, τὸ, idem. Ab

Ἐκζέω, f. έσω, efferveo, effervesco, ebullio; (2) ebullire facio. Μὴ ἐκζέσῃς, *Gen.* 49, 4. Ἐξέζεσε σκώληκας, *Exod.* 16, 20.

Ἔκζεστος, ον, aqua fervida elixus. Ἔκζεστον δὲ (τὸ σευτλίον), *Athen.* 8.

Ἐκζητέω, ῶ, requiro, exquiro. Καίπερ μετὰ δακρύων ἐκζητήσας αὐτὴν, *Heb.* 12, 17.

Ἐκζητηθῇ, *reposcatur*, 3. sing. a. 1. conjunct. pass. verbi ἐκζητέω, *reposco.* Unde

Ἐκζήτησις, εως, ἡ, exquisitio, inquisitio.

Ἐκζωόομαι, οῦμαι, animal fio.

Ἐκζωπυρέω, ῶ, f. ήσω, exsuscito sopitum ignem; (2) aliud quidvis. Ἐκζωπυρεῖν συγγένειαν, *Plut.* Hinc

Ἐκζωπύρησις, εως, ἡ, exsuscitatio, accensio.

Ἔκηα, *combussi*, a. 1. ind. act. verbi καίω.

Ἑκηβολία, ας, ἡ, peritia jaculandi eminus. Ab

Ἑκηβόλος, ου, ὁ ἡ ἡ, longe jaculans. Ex ἑκὰς et βάλλω, *jacio.*

Ἔκηδε, 3. sing. imperf. ind. act. v. κήδω.

Ἐκήιον, *exibam*, 1. s. imperf. ind. act. v. κηκίω.

Ἐκηλία, ας, ἡ, quies; (2) benigna tractatio. Ab

ἘΚΗΛΟΣ, ου, ὁ ἡ ἡ, quietus, mitis, pacificus.

Ἐκήλως, *adv.* quiete, pacifice, remisse.

Ἐκηρύχθην, a. 1. ind. pass. v. κηρύσσω.

Ἕκητι, *adv.* caussa, gratia; (2) voluntarie; (3) sine, absque. Διωνύσοιο ἕκητι, Bacchi gratia, Baccho volente, *Apoll. Rhod.* 1, 116. Πελίαο ἕκητι, Pelia volente, concedente, *Id.* 1, 902. Ab ἑκών.

Ἐκθαλαττόω, mare facio, sc. e terra continente mari obruo.

Ἐκθαμβέομαι, οῦμαι, obstupesco, expavesco. Ὁ ὄχλος ἰδὼν αὐτὸν ἐξεθαμβήθη, *Marc.* 9, 15. Ab

Ἔκθαμβος, ου ὁ ἡ ἡ, qui mente attonita stupet, attonitus, stupore perculsus.

Ἐκθαμνίζω, exstirpo. Ex θάμνος, *frutex.* *Æschyl.* Sept. 72.

Ἐκθαῤῥέω, f. ήσω, valde confido.

Ἐκθαρσέω, ῶ, f. ήσω, idem.

Ἐκθαυμάζω, f. άσω, valde admiror, prædico.

Ἐκθεάομαι, specto.

Ἐκθεατρίζω, f. ίσω, per theatrum traduco; (2) nudo, patefacio; (3) arguo; (4) explodo, exigo. Ταχέως ἐξεθεάτρισαν αὐτοὺς, *Polyb.*

Ἐκθειάζω, f. άσω, deo dedico, consecro; (2) in numerum deorum refero; (3) divinum habeo, valde admiror. Hinc

Ἐκθειασμὸς, οῦ, ὁ, consecratio, admiratio.

Ἔκθεμα, ατος, τὸ, aliquid publice expositum, programma publicum; (2) postibulum. (2) καὶ ἐποίησας σεαυτῇ ἔκθεμα ἐν πάσῃ πλατείᾳ, *Ezech.* 16, 24. Ab ἐκτίθημι.

Ἐκθέμεν, præs. inf. act. *Dor.* pro ἐκθεῖν.

Ἐκθεόω, ῶ, deum facio; ἐκθεοῦσθαι, deum fieri.

Ἐκθεραπεύω, f. εύσω, cultu et observantia concilio, vel demereor; (2) sano, persano. Οἰνίον ἐξεθεράπευσε δώροις, *Plut.*

Ἐκθερίζω, f. ίσω, meto, demeto.

Ἐκθερμαίνω, f. ανῶ, excalefacio.

Ἐκθερμάνασα, *excalefaciens*, a. 1. part. act. fem. gen. verbi ἐκθερμαίνω.

Ἐκθέσθαι, a. 2. inf. med. verbi ἐκτίθημι.

Ἐκθεσία, ἡ, expositio, *Man.*

Ἔκθεσις, εως, ἡ, explicatio, expositio; (2) editio alicujus dogmatis, vel dogma editum et promulgatum; (3) finis, clausula. *oppon.* ἐπίθεσις. Ab ἐκτίθημι.

Ἔκθεσμος, ου, ὁ ἡ ἡ, exlex; (2) lege vetitus, illicitus, nefarius.

Ἐκθέσμως, *adv.* contra leges.

Ἐκθέσφατα, oracula, *Il.* 5, 64. Ubi tamen aliqui legunt separatim θεῶν ἐκ θέσφατα, ut sit ἐκ θεῶν θέσφατα.

Ἐκθετικὸς, ἡ, ὸν, expositivus:

Ἔκθετος, ου, ὁ ἡ ἡ, expositus; (2) ablegatus, securitatis causa. (2) πέπυσμαι τὸν ἐμὸν ἔκθετον γόνον, *Eurip. Andr.* 70. Ab ἐκτίθημι.

Ἐκθέω, f. θεύσομαι, excurro, propero.

Ἐκθέωσις, εως, ἡ, consecratio, relatio in deos:

Ἐκθεωτικὸς, ἡ, ὸν, deificus. Ab ἐκθεόω.

Ἐκθηλάζω, fut. άσω, exsugo.

Ἐκθήλυνσις, εως, ἡ, effeminatio; (2) imbecillitas, extenuatio, mollities, dissolutio morum.

Ἐκθηλύνω, effemino, emollio, enervo.

Ἐκθηράω et ἐκθηρεύω, venor.

Ἐκθηριάζω, effero, exaspero.

Ἐκθηριόω, ῶ, f. ώσω, effero, mitem naturam in belluinam muto.

Ἐκθησαυρίζω, f. ίσω, e thesauro depromo; (2) thesaurum exhaurio.

Ἐκθλίβω, f. ψω, elido, ejicio. Hinc

Ἔκθλιμμα, τὸ, elisio; (2) summæ cutis exulceratio e compressione aut collisione.

Ἔκθλιψις, εως, ἡ, elisio; (2) ejectio; (3) figura grammatica, qua litera eliditur.

Ἐκθνήσκω, animo linquor, ac pro mortuo jaceo; (2) vehementi animo percellor, timore exanimor, præternaturali morte, ut fame, siti, &c. extinguor.

Ἐκθοινάομαι, epulor, *Æsch.*

Ἐκθορέω, ῶ, exsilio, a. 2. ἐξέθορον, ἐξέθορες. Ἐξέθορε Χρυσάωρ τε μέγας, *Hes. Thesm.* 281.

Ἐκθόρνυμι, idem, *Arct.* Ex ἐκ et θόρνυμι.

Ἐκθορυβέω, ῶ, f. ήσω, perturbo, *Arct.*

Ἐκθροεῖν, ἐκθροῆσαι, enunciare, indicare. Ὃς σφῷν θάνατον ἐξ ἀμφοῖν θροεῖ, *Soph. Œd.* 1420.

Ἐκθρομβόω, ῶ, f. ώσω, in grumos cogo, congelo. Hinc

Ἐκθρόμβωσις, εως, ἡ, concretio.

Ἐκθρώσκω, exsilio, prosilio.

Ἔκθυμα, ατος, τὸ, quod per cutem quasi erumpit, pustula, papula. Ab ἐκθύω.

Ἐκθυμία, ας, ἡ, animi alacritas, fortitudo. Ab ἔκθυμος.

Ἐκθυμιάω, ῶ, suffio, adoleo, accendo.

Ἔκθυμος, ου, ὁ ἡ ἡ, animo promptus, alacer, fortis.

Ἐκθύμως, *adv.* alacriter, prompte, fortiter.

Ἐκθύομαι, placo, expio.

Ἐκθύσιμος, ου, ὁ ἡ ἡ, expiandus. A præc.

Ἐκθυσιάζω, idem quod ἐκθύω, *Sibyll.*

Ἔκθυσις, εως, ἡ, victimarum oblatio, sacrificium.

Ἐκθύω, fut. ύσω, perdo et quasi macto; (2) efferveo, erumpo. (1) ἐξέθυσ' ὁ Φοῖβος ἡμᾶς, *Eurip. Or.* 191.

Ἐκίνησα, *movi*, a. 1. ind. act. verbi κινέω.

Ἔκιον, *ibam*, 1. sing. imp. ind. act. verbi κίω.

Ἐκίρνη, *miscebat*, 3. sing. imperf. ind. act. *Dor.* pro ἐκίρνας, a κιρνάω.

Ἐκίχανε, 3. sing. imperf. ind. act. v. κιχάνω.

Ἐκκαγχάζω, f. άσω, effuse rideo.

Ἐκκαθαίρω, f. αρῶ, expurgo, ejicio. Ἐκκαθάρατε οὖν τὴν παλαιὰν ζύμην, 1 *Cor.* 5, 7.

Ἐκκαθάρατε, *expurgate*, 2. plur. a. 1. imperat. act. verbi ἐκκαθαίρω.

Ἐκκαθεύδω, f. σω, dormio, edormio.

Ἐκκαίδεκα, οἱ, αἱ, τὰ, sedecim.

Ἐκκαιδεκάδωρος, ου, ὁ ἡ ἡ, sedecim palmos longus. Ex δῶρον, *palmus.*

Ἐκκαιδεκαετηρὶς, ίδος, ἡ, sedecim annorum tempus. Ex ἐκκαίδεκα et ἔτος, *annus.*

Ἐκκαιδεκαέτης, ου, ὁ, qui sedecim annorum est. Ex iisd.

Ἐκκαιδεκάπηχυς, sedecim cubitos æquans.

Ἐκκαιδεκαστάδιος, ον, sedecim stadia habens.

Ἐκκαιδέκατος, άτη, ατον, decimus sextus.

Ἐκκαιδεκέτης, ου, ὁ, idem quod ἐκκαιδεκαέτης.

Ἐκκαιδεκήρης, εος, ἡ, sc. ναῦς, navis sedecim ordinum. Ex ἐκκαίδεκα et ἐρέσσω.

Ἔκκαιρος, ου, ὁ ἡ ἡ, intempestivus; (2) exoletus. Ex ἐκ et καιρὸς, *tempus.*

Ἐκκαίω, exuro; (2) accendo, *Rom.* 1, 27.

Ἐκκακέω, ῶ, f. ήσω, segnesco; (2) malis succumbo. Αἰτοῦμαι μὴ ἐκκακεῖν ἐν ταῖς θλίψεσί μου, *Ephes.* 3, 13. Ex κακὸς.

Ἐκκακῶμεν, *defatigemur*, 1. pl. præs. conj. act. verbi ἐκκακέω.

Ἐκκαλαμάομαι, ῶμαι, extraho, evello. Metaphora a spicilegio, ἀπὸ τῆς καλάμης, *a culmo, spica*; vel etiam ἀπὸ τοῦ ἀσπαλιευτικοῦ καλάμου, *ab arundine piscatoria.* Καὶ παπτάζεσθ' ἅμα τὴν γλῶτταν τριώβολον ἐκκαλαμᾶται, *Aristoph. Vesp.* 607.

Ἐκκαλαμᾶσθαι, *explicari*, præs inf. pass. *contr.* pro ἐκκαλαμάεσθαι, ab ἐκκαλαμάομαι.

Ἐκκαλέσασθαι, a. 1. inf. med. verbi

Ἐκκαλέω, ῶ, et ἐκκαλοῦμαι, *Aristoph. Conc.* 34. evoco, elicio; (2) excito. (2) τί δ' ἐκκαλεῖ; ad quod me facinus excitas? *Soph. Trach.* 1206.

Ἐκκαλλύνω, deformo, corrumpo.

Ἐκκαλύπτω, f. ψω, detego, revelo; (2) in theatrum produco spectandum.

Ἐκκάμνω, defatigor, labori aut dolori succumbo.

Ἐκκενῶσαι, evacuare, exhaurire. Ut supra ἐγκενῶσαι, infundere.

Ἐκκαπηλεύω, f. εύσω, adultero cauponum more; (2) cauponor; (3) carius vendo, more cauponum. (3) τὸν γὰρ σῖτον οἱ δυνατοὶ ξυγκλείσαντες εἶχον, ἵν' ἐκκαπηλευθείη τῆς χώρας, ut exteris more cauponum carius venderetur, *Philostr. Vita Apollonii*, 18.

Ἐκκαρπίζω, fructus decerpo et percipio, et ἐκκαρπίζομαι, defrugo, defrugatione exinanio.

Ἐκκαρπόομαι, οῦμαι, f. ώσομαι, fructum colligo; (2) exhaurio, extenuo. Hinc

Ἐκκάρπωσις, εως, ἡ, fructuum, commodorum perceptio.

Ἐκκαταγγέλλω, f. ελῶ, indico. Ἐκκαταγγείλας ἀγῶνα, *Plut.*

Ἐκκαταλείπω, fut. ψω, relinquo, penitus destituo.

Ἐκκατάτασις, ἡ, membri luxati per extensionem repositio, *ut simp.* (2) luxatio ipsa; est universe, rei ultra modum extensio.

Ἐκκατείδω, *inusitat.* conspicor.

Ἐκκατεφάλλομαι, desilio, *Hom.*

Ἐκκατιδὼν, aor. 2. part. act. v. ἐκκατείδω.

'Εκκαυλέω, ῶ, f. ήσω, caulesco, caulem emitto; (2) in caule marcesco. Hinc

'Εκκαύλημα, ατος, τὸ, id quod caulis instar erumpit; (2) caulis scapus.

'Εκκαύλησις, εως, ἡ, caulis emissio:

'Εκκαυλίζω, caulem evello. Ab eod.

"Εκκαυμα, ατος, τὸ, fomes, id quo aut per quod accendimus. Ab ἐκκαίω.

"Εκκαυσις, εως, ἡ, accensio, adustio, ardor.

'Εκκαυστικὸς, ἡ, ὸν, inflammandi et accendendi vim habens. Ab eod.

'Εκκαυχάομαι, glorior. Τέτῳ μᾶλλον ἐκκαυχώμενος ἦν, Appian. 1. (de Regibus.)

"Εκκειμαι, expositus sum, pateo.

'Εκκέλευθος, ε, ὁ ᾗ ἡ, devius.

'Εκκέλευστος, ον, subornatus; quasi ἐξ ἄλλων κελευσθείς.

'Εκκενῶν, vacuum reddere, pro ἐκκενόειν. Ab

'Εκκενόω, ῶ, f. ώσω, evacuo, exinanio; (2) denudo. Ex ἐκ et κενόω.

'Εκκεντάω, et ἐκκεντέω, ῶ, f. ήσω, pungo, compungo, transfigo, interficio. Οἵτινες αὐτὸν ἐξεκέντησαν, Apoc. 1, 7.

'Εκκεντρίζω, f. ίσω, idem.

'Εκκένωσις, εως, ἡ, egestio, evacuatio.

'Εκκεραΐζω, f. ίσω, diripio, vasto, exscindo.

'Εκκεράννυμι, vel ἐκκερεννύω, f. ἐκκεράσω, effundendo misceo.

'Εκκεχυμένως, adv. liberaliter, benigne; (2) effuse, de risu, &c. Ab ἐκχέω.

'Εκκέχυται, effusus est, 3. sing. perf. ind. pass. verbi ἐκχύω, vel ἐκχέω, effundo.

'Εκκηραίνω, aufero, Æsch.

'Εκκήρυκτος, ε, ὁ ᾗ ἡ, voce præconis exterminatus, publice expulsus; (2) expulsus, exactus, ejectus. Ab

'Εκκηρύσσω, vel ττω, f. ξω, præconis voce extermino, ejicio in exilium. 'Εξεκήρυξεν ἐκ τῆς πόλεως, Æschin.

'Εκκινέω, ῶ, f. ήσω, exagito; (2) item pro κινέω, unde pass. pro appetere, cum præp. πρός. Σὺ γάρ μ' ἀπεινασθέντος ἐκκινεῖς κακᾶ, Soph. Trach. 1258. Οὕτως ἀναιδῶς ἐξεκίνησας τόδε τὸ ῥῆμα, Id. Œd. Tyr. 363.

'Εκκίω, exeo, egredior, Hom.

'Εκκλάω, fut. άσω, defringo. Τῇ ἀπιστίᾳ ἐξεκλάσθησαν, Rom. 11, 20.

'Εκκλείω, f. είσω, excludo, amoveo, rejicio. 'Εκκλεῖσαι ὑμᾶς θέλεσιν, Gal. 4, 17.

'Εκκλέπτω, f. ψω, furtim subduco, diciturque et de reis qui per fraudem periculo et pœna eripiuntur. Μὴ ἐκκλέψῃς λόγον, ne celes, Soph. Trach. 444. Τὴν Φιλοκτήτε σε δεῖ ψυχὴν ὅπως λόγοισιν ἐκκλέψῃς λέγων, dictis decipiens, Soph. Phil. 54. 'Εκκλέψας ἐμὲ, decipiens, Ibid. 959.

'Εκκληΐζεσθαι, excludi, præs. inf. pass. verbi

'Εκκληΐζω, f. ίσω, excludo. Ab ἐκκλείω.

'Εκκλησία, ας, ἡ, concio, cœtus civium convocatus; (2) locus concionis; (3) ecclesia, cœtus eorum qui verbum Dei audiunt, eique quocumque modo credunt; (4) cœtus electorum; (5) cœtus fidelium in una aliqua civitate, vel etiam in una aliqua domo; (6) soli pastores et presbyteri, qui ecclesiæ præsunt; (7) soli auditores; (8) locus in quo cœtus sacer congregatur, templum. Ab ἐκκαλέω. Hinc

'Εκκλησιάζω, concionor; (2) in concione delibero; (3) sum in concione, concioni intersum; (4) in concionem voco. Τοιαῦτα ἐν ἀλλήλοις ἐκκλησιάζοντες, Thuc.

'Εκκλησιασμὸς, ε, ὁ, concio. A præc.

'Εκκλησιαστὴς, ε, ὁ, concionator, qui in concione verba facit; (2) qui in concione sententiam dicit; (3) qui in concione adest.

'Εκκλησιαστικὸς, ἡ, ὸν, ad concionem pertinens; (2) ecclesiasticus, ad ecclesiam Dei pertinens; τὸ ἐκκλησιαστικὸν, apud Athenienses, merces eorum qui concioni interfuerunt.

"Εκκλησις, εως, ἡ, evocatio. Ab ἐκκαλέω.

'Εκκλητεύω, f. εύσω, ob λειπομαρτυρίαν, testimonium non dictum in jus voco.

'Εκκλητικὸς, ἡ, ὸν, evocandi, item alliciendi et eliciendi vim habens. Ab ἔκκλητος.

'Εκκλητικῶς, adv. evocando, eliciendo.

"Εκκλητος, ε, ὁ ᾗ ἡ, evocatus; (2) ad quem provocatur; (3) de quo provocatio est; (4) ad certam consultationem destinatus. "Εκκλητος ὄχλος, populus convocatus, concio, Eur. Or. 611. Πορεύει δ' αὐτὸν ἐκκλήτων ἄπο, ducit eum ex concione, Id. ibid. 947.

'Εκκλίνω, deflecto. Πάντες ἐξέκλιναν, ἅμα ἠχρειώθησαν, Rom. 3, 12. Hinc

"Εκκλισις, εως, ἡ, declinatio, devitatio.

'Εκκλύζω, f. ύσω, eluo, abluo. Τὸν ἐπὶ ψυχῇ ῥύπον ἐκκλύζειν, Luc. Hinc

"Εκκλυσμα, ατος, τὸ, elutio.

'Εκκλύω, exaudio, Hom.

'Εκκλώζω, explodo, exsibilo.

'Εκκναισέω, idem quod ἐκκναίω, Theoc.

'Εκκναισεῦντι, odio enecabunt, 3. pl. fut. ind. act. Æol. et Dor. pro ἐκκναισέσει. Ab

'Εκκνάω, odiose strido, molestia adficio.

'Εκκνίζω, f. ίσω, excido, expungo, evello, excerpo, erado.

'Εκκοβαλικεύεσθαι, apud Aristophanem, fraudulentis adulationibus circumvenire, astute furari. 'Ωσπερεὶ, γέροντας ἡμᾶς ἐκκοβαλικεύεται, Aristoph. Eq. 270.

'Εκκοιλίζω, f. ίξω, e ventre eximo.

'Εκκοιμάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, e somno excitor.

'Εκκοιτέω, ῶ, dormio foris. A κοίτη.

'Εκκοκκίζω, f. ίσω, cortice ablato granum eximo; (2) spolio, viduo. 'Εκκοκκιῶ τὸ γῆράς σε, Aristoph. Lys. 366.

'Εκκολάπτω, f. ψω, exsculpo, tundendo eximo; (2) excido; (3) excludo ova. Hinc

'Εκκόλαψις, εως, ἡ, excisio quæ tundendo fit, exclusio ovorum.

'Εκκολυμβάω, ῶ, f. ήσω, enato. Μήτις ἐκκολυμβήσας διαφύγοι, Act. 27, 42. Ναύτην δέ φασιν ἐκκολυμβήσαντα περιθέσθαι τῇ κεφαλῇ τὸ διάδημα, Arrian. Syr. 56.

'Εκκολύπτω, f. ύψω, cortice nudo.

'Εκκομιδὴ, ῆς, ἡ, exportatio, elatio. Ab

'Εκκομίζω, f. ίσω, eveho, exporto; (2) abduco; (3) curo, curam gero; (4) perfero. 'Εκκομίσας ἑαυτὸν ᾗ χρήματα, Herodot. 'Εξεκομίζετο τεθνηκὼς, Luc. 7, 12. (2) ἀλλ' ἐκκομίζε παῖδα, Eurip. Andr. 640. (3) ἐκκόμισαί τέ με, curamque mei gere, Il. 5, 359. [Vide Pseudodidymum ad hunc locum.] (4) τὸ γὰρ πεπρωμένον δεῖ σ' ἐκκομίζειν, perferre, Id. ibid. 1269. Hinc

'Εκκόμισαι, exporta, 2. sing. a. 1. imperat. med. verbi ejusdem

'Εκκομισμὸς, ε, ὁ, exportatio, evectio.

'Εκκομπάζω, f. άσω, insolesco, se effero. Οἱ κατὰ σφαγὰς ἐκκομπάσας, Soph. El. 568.

Εκκομψεύω, lepidus, venustus, argutus sum in ornatu, sermone, &c. Eur. Iphig. in Aul. 333.

Εκκονίω, f. ίσω, a pulvere purgo.

'Εκκοπεὺς, έως, ὁ, scalprum ad exsectiones.

'Εκκοπὴ, ῆς, ἡ, excisio. Ab ἐκκόπτω.

"Εκκοπος, ε, ὁ ᾗ ἡ, fessus, lassatus, lassitudine enervatus. Ex ἐκ et κόπος, labor.

'Εκκοπρέω, et ἐκκοπρίζω, stercus edo, alvum levo.

'Εκκοπρόω, idem; (2) stercus vel cœnum expurgo, amolior.

'Εκκόπρωσις, εως, ἡ, alvi laxatio.

'Εκκοπρωτικὸς, ἡ, ὸν, laxandi vim habens.

'Εκκόπτω, f. ψω, exscindo, extundo; (2) omnino de medio tollo; (3) impedio, et quantum in me est, tollo; (4) frango, debilito. Κλαύσει γὰρ ἣν ἅπαξ γε τὼ 'φθαλμὼ ἐκκοπῇς, Aristoph. Av. 343.

'Εκκορακίζω, ad corvos ablego, Suid. abigo, ejicio, facessere jubeo. Ex ἐκ et κόραξ.

'Εκκορέω, ῶ, f. ήσω, everro, verrendo expurgo; (2) excutio; (3) deformo, corrumpo.

'Εκκορυφόω, ῶ, fut. ώσω, summatim dico; (2) fastigo, conformo ad modum fastigii aut verticis.

'Εκκυφίζω, f. ίσω, levo, sublevo. A κῦφος.

"Εκκοψον, 2. sing. aor. 1. imperat. act. verbi ἐκκόπτω.

'Εκκραγγάνω, vociferor.

'Εκκράζω, f. ξω, exclamo.

'Εκκραιπαλάω, ebrius sum; (2) exhalo crapulam.

'Εκκρέμαμαι, et ἐκκρεμάννυμαι, dependeo, suspensus sum de, pendeo ab aliquo. 'Ο λαὸς γὰρ ἅπας ἐξεκρέματο αὐτῦ ἀκέων, Luc. 19,48.

'Εκκρεμάννυμι, ἐκκρεμαννύω, et ἐκκρεμάω, suspendo.

'Εκκρεμὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, pendulus, dependens. A præc.

'Εκκρήμνημι, idem quod ἐκκρεμάννυμι.

'Εκκρίνω, f. ινῶ, excerno, expello, eximo, rejicio; (2) ordine moveo, expungo; (3) ablacto. 'Εκκρίνεσι δὲ τὸν καμήλων ἐνιαύσιον τὸν ἔκγονον, Aristot. Hinc

"Εκκρισις, εως, ἡ, excretio; (2) exhaustio; (3) evaporatio, vapor.

'Εκκριτικὸς, ἡ, ὸν, excernendi vim habens:

'Εκκριτος, ε, ὁ ᾗ ἡ, selectus, eximius:

'Εκκροτέω, f. ήσω, excutio, sc. fragore et cum sonitu.

'Εκκρεσις, εως, ἡ, excussio, exturbatio.

'Εκκρεστος, ε, ὁ ᾗ ἡ, excussus, exturbatus; (2) stupefactus. Ab

'Εκκρέω, f. έσω, expello, excutio; (2) repello, depello; (3) dimoveo, deterreo, deturbo; (4) rejicio a me, procrastino; (5) tero. 'Εκκρέειν τὸν καιρὸν, εἰς τὴν ὑστεραίαν, τὸν φόνον. 'Εκκρέσω τῦ παρόντος ἐμαυτὸν, Dem.

'Εκκτυπέω, f. ήσω, cum sonitu erumpo.

'Εκκυβεύω, f. εύσω, jacio aleam, jacta alea periclitor, v. gr. prælium ineundo.

'Εκκυβιστάω, ῶ, præceps in caput desilio.

'Εκκυκλέω, ῶ, f. ήσω, evolvo, conversione machinæ in scena ostendo quod intus agitur; (2) revelo, patefacio. (1) ὁ ἐκκυκλέμενος, is est qui nunc advehitur, Aristoph. Thesm. 96. 'Αλλ' ἐκκυκλήσομαι καταβαίνειν δ' ἐ σχολή, sed promovebor quidem: verum descendere non vacat. Vide ἐκκύκλημα.

'Εκκύκλημα, τὸ, machina theatralis, qua intus in scenam, vel e scena intro vehebatur persona quælibet. [Vide Pollucem 4, 128, qui in vulgatis editionibus valde mendosus est.] 'Ενταῦθα ἐκκύκλημά τι γίγνεται, ἵνα φανῇ ἐν μέσοις ὁ Αἴας ποιμνίοις, ibi ope machinæ theatralis, Ajax videtur inter medias pecudes, Schol. Soph. ad Aj. 346 [sic legendum cum 2da editione Brunckii.]

'Εκκυλίζω, idem quod ἐκκυλίω, Hom.

'Εκκύλιστος στέφανος, quasi dicas, rotatilis et volubilis corona. Ab

'Εκκυλίω, ἐκκυλινδέω, et ἐκκυλίνδω, evolvo, devolvo. Εἰς ἔρωτας ἐκκυλισθέντας, amoribus deditos, Xen. Mem. 1, 2, 22.

'Εκκυμαίνω, f. ανῶ, fluctuando exundo; (2) defluctuo; (3) ejicio in littus.

'Εκκύμανσις, εως, ἡ, exundatio. A præc.

'Εκκυματίζω, f. ίσω, fluctibus ad littus ejicio.

'Εκκυνηγετέω, f. ήσω, persequor feras.

"Εκκυνοι κύνες, canes morbo quodam affecti, et hinc a canum societate remoti.

'Εκκύπτω, f. ψω, prospicio; (2) promineo, foris appareo.

'Εκκωδωνίζω, f. ίσω, divulgo. A κώδων.

'Εκκωπιῶ, evello, Arr.

'Εκκωμάζω, f. άσω, procax excedo, lascive profugio. 'Εξεκώμασε νεανία μετ' ἀνδρὸς εἰς ἄλλην χθόνα, Eurip. Andr. 604.

'Εκκωφέω, ῶ, f. ήσω, surdum facio; (2) hebeto; vim adimo. "Οστις ἡμῶν τὰς 'Αθήνας ἐκκεκώφηκας βοῶν, Aristoph. Eq. 312.

'Εκκωφόω, ῶ, fut. ώσω, exsurdo, exsurdescere facio; (2) hebeto, vim adimo. (2) ἆρ' εἰς τὸ κάλλος ἐκκεκώφωται ξίφη; Eur. Or. 1287.

"Εκλαγξαν, 3. pl. aor. 1. ind. act. verbi κλάζω.

"Εκλαγον, clamavi, 1. sing. aor. 2. ind. act.

'Εκλαγχάνω, sortior. "Οπως πατρῴας τύμβον ἐκλαγχον, χθονὸς, Soph. El. 762. Κακῶν μέρος ἐξέλαχον, Aristoph. Thesm. 1030.

'Εκλαθόμενος, aor. 2. part. med. verbi ἐκλανθάνω.

'Εκλακτίζω, fut. ίσω, calces in sublime jacto, calcibus auram verbero; (2) rejicio calcibus impetendo. Σκέλος ὐράνιον γ' ἐκλακτίζων, Aristoph. Vesp. 1481. Hinc

'Ἐκλάκτισμα, ατος, τὸ, saltationis genus, quod fiebat calcibus in altum jactatis.
'Ἐκλακτισμὸς, ȣ, ὁ, idem et ab eod.
'Ἐκλαλέω, ῶ, f. ήσω, effutio, evulgo, eloquor. Παραγγείλας μηδενὶ ἐκλαλῆσαι, *Act.* 23, 22.
'Ἐκλαμβάνω, f. λήψομαι, percipio, consequor; (2) excipio; (3) deligo; (4) conduco, redimo. Οἱ παρ' ἑκατέρων ἐκλαβόντες, *Philo.*
'Ἐκλαμπάνω, idem quod ἐκλάμπω.
"Ἔκλαμπρος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, lucidus, fulgidus.
'Ἐκλαμπρύνω, illustro, et ἐκλαμπρύνομαι, claresco, illustrior fio; (2) glorior.
'Ἐκλάμπω, f. ψω, eluceo, effulgeo; (2) adfulgeo, illuceo; (3) majore laude enitesco. Ἀφ' ἐξέλαμψε τῶν γυναικῶν ἡ τρυφὴ, *Aristoph. Lys.* 390. Οὐδ' ἡλίε τηλαυγὲς ἀκτίνων σέλας ἐξέλαμψεν, *Id. Av.* 1716. Εὐκταῖον ἐκλάμψασι θυμάτων σέλας, *Lycophr.* 1091. Hinc
"Ἔκλαμψις, εως, ἡ, fulgor, splendor enitescens.
'Ἐκλανθάνομαι, obliviscor. Ἐκλέλησθε τῆς παρακλήσεως, *Heb.* 12, 5. Ἐκλαθόμενος τῆς μεγαλόφρονος ἐλευθεριότητος, *App. Bell. Civ.* 4, 27. Ex λανθάνω.
'Ἐκλανθάνω, oblivionem induco. Ἐκλέλαθον κιθαριστύν, oblivisci fecerunt artem pulsandi citharam, *Il.* 2, 600. Vide ἐκλέλαθον et ἐκλήθω.
'Ἐκλαξεύω, expolio, exsculpo, *impr.* saxo.
'Ἐκλαπάζω, abripio, *Æsch.*
'Ἐκλάπην, a. 2. ind. pass. verbi κλέπτω.
'Ἐκλάπτω, lambendo ebibo, seu exsorbeo. Τὸν ἀντίποινον ἐκλάψας πίτρον, *Lycophr.* 1201.
"Ἔκλασα, *fregi*, a. 1. ind. act. verbi κλάω.
'Ἐκλατομέω, ῶ, fut. ήσω, lapides excido; (2) lapidibus construo.
"Ἔκλαυσε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi κλαίω.
'Ἐκλαχαίνω, fut. ανῶ, effodio. Βαθὺν τάφον ἐξελάχαινον, *Apoll. Rhod.* 4, 1532.
'Ἐκλαχανίσασθαι, olus decerpere. A λάχανον.
'Ἐκλεαίνω, f. ανῶ, lævigo, complano; (2) tero et comminuo.
'Ἐκλέγω, et ἐκλέγομαι, eligo, deligo; (2) adnoto, colligo; (3) eximo, detraho; (4) exigo, sc. tributum vel vectigal; (5) accipio, v. gr. mercedem; (6) Ex *Hebr. in med.* amo, item appeto, probo. Μαρία δὲ τὴν ἀγαθὴν μερίδα ἐξελέξατο, *Luc.* 10, 42.
"Ἔκλειγμα, ατος, τὸ, ecligma, medicamentum quod alias electuarium dicitur.
'Ἐκλεικτὸν, ȣ, τὸ, idem. Ab ἐκλείχω.
'Ἐκλειοτριβέω, ῶ, f. ήσω, tero minutissime, contero et contundo ita ut levissimum evadat. Ex ἐκ, λεῖος, et τρίβω.
'Ἐκλειπτικὸς, ἡ, ὸν, eclipticus, defectivus. Ab
'Ἐκλείπω, futur. ψω, derelinquo, desero; (2) omitto, prætermitto; (3) deficio, desum. Ἡ σελήνη δ' ἐξέλιπε τὰς ὁδȣς, *Aristoph. Nub.* 584. Ἵνα μὴ ἐκλείπῃ ἡ πίστις σȣ, *Luc.* 22, 32.
'Ἐκλείσθη, 3. sing. aor. 1. ind. pass. verbi κλείω.
'Ἐκλείχω, delambo; (2) in ecligmate sumo.
"Ἔκλειψις, εως, ἡ, defectus; (2) deliquium solis, vel lunæ eclipsis. Ab ἐκλείπω.
'Ἐκλεκτικοὶ, philosophi, qui nulli sectæ addicti ex omnibus deligunt quod maxime placet.
'Ἐκλεκτὸς, ἡ, ὸν, electus; (2) eximius; (3) ex *Hebr.* sanctus, *item* carus. Ab ἐκλέγω.
'Ἐκλέλαθον, *latui*, a. 2. ind. act. *Poet.* pro ἐξέλαθον, a verbo ἐκλανθάνω, pro ἐκλήθω.
'Ἐκλελάθων, *latens*, præs. part act. v. ἐκλελάθω.
'Ἐκλέλησθε, *oblivioni traditi estis*, 2. pl. perf. ind. pass. verbi ἐκλανθάνω.
'Ἐκλελυμένως, *adv.* solute, remisse; (2) minus ornate et elaborate. Ab ἐκλύω.
"Ἔκλεμμα, τὸ, cortex. Vide λέμμα.
"Ἔκλεξις, εως, ἡ, delectus, electio.
'Ἐκλέξασθαι, a. 1. inf. med. verbi ἐκλέγω.
† 'Ἐκλεπίζω, f. ίσω, ex cortice et putamine eximo, decortico, desquamo; (2) excludo, excudo.
'Ἐκλέπισις, εως, ἡ, corticis detractio; (2) pullorum exclusio.
"Ἔκλεπτος, ον, valde tenuis.
'Ἐκλεπτουργέω, ῶ, f. ήσω, minutissima quæque persequor.
'Ἐκλεπτύνω, extenuo; (2) conficio tabe, macie.
'Ἐκλέπω, f. ψω, idem quod ἐκλεπίζω.

† εκλεπιζειν / εκλεπειν } τα ωα to exclude young from the egg: to hatch.

'Ἐκλευκαίνω, f. ανῶ, dealbo.
"Ἔκλευκος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, valde albus, valde pallidus.
"Ἔκλεψε, 3. sing a. 1. ind. act. verbi κλέπτω.
'Ἐκλήγω, f. ξω, desisto, desino ab, cesso ab.
'Ἐκληθάνω, oblivisci facio. Ab ἐκλήθω.
'Ἐκλήθην, *vocatus sum*, a. 1. ind. pass. *per Sync.* pro ἐκαλέθην, a καλέω.
'Ἐκλήθητε, *vocati estis*, 2. pl a. 2. ind. pass.
'Ἐκλήθω, *lateo*, unde ἐκλέλαθον, *apud Il.* 2, 600, pro ἐξέλαθον, oblivisci facio, (potius a verbo λελάθω, quod fit a λέληθα, *Ern.*)
'Ἐκλῄισαν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi κληΐζω.
'Ἐκλήπτωρ, ορος, ὁ, exceptor; (2) susceptor. Ab ἐκλαμβάνω. Unde
"Ἔκληψις, εως, ἡ, exceptio; (2) susceptio; (3) collectio; (4) conductio.
'Ἐκληρέω, ῶ, f. ήσω, nugor, deliro.
"Ἔκλησις, εως, ἡ, oblivio. Ab ἐκλήθω.
'Ἐκλιθάζω, f. άσω, lapido; (2) lapis fio.
'Ἐκλιθολογέω, ῶ, f. ήσω, lapides lego, i. e. legendo eximo.
'Ἐκλικμάω, ῶ, f. ήσω, ventilo, ventilabro purgo.
'Ἐκλιμία, ας, ἡ, vehemens fames.
'Ἐκλιμνάζω, paludem facio. Ἐκλιμνάζοντος ἐνίοτε τȣ ποταμȣ, stagnante interdum aqua fluvii, aqua fluvii interdum planitiem obruente, *App. Bell. Civ.* 4, 107.
"Ἔκλιμος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, fame confectus, jejunus.
'Ἐκλιμνόω, f. ώσω, palude obruo, stagnum facio.
'Ἐκλιμπάνω, idem quod ἐκλείπω. Ἡμάρτανον τόθ', ἡνίκ' ἐξελίμπανον δόμȣς πατρῴȣς, *Eurip. Med.* 800.
"Ἔκλιναν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi κλίνω.
'Ἐκλινάτω, *declinet*, 3. sing. a. 1. imperat. act.
'Ἐκλινέω, ῶ, f. ήσω, e retibus evado, seu effugio. Ex ἐκ et λίνον, *linum*.
'Ἐκλίνθημες, *recubuimus*, 1. pl. a. 1. ind. pass. *Poet.* et *Dor.* pro ἐκλίνθημεν, a verbo κλίνω.
'Ἐκλιπαίνω, f. ανῶ, pinguefacio.
'Ἐκλιπαρέω, ῶ, f. ήσω, impense oro, obtestor; (2) impense orando exoro.
'Ἐκλιπεῖν, a. 2. inf. act. verbi ἐκλείπω. Unde
'Ἐκλιπὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, deficiens, prætermissus: τὸ ἐκλιπὲς, negligentia. Κολαστὴς δὲ τȣ ἐν τῷ παραχρῆμα ἐκλιπȣς, *Arr. Hist. Alex.* 4, 29.
'Ἐκλίπητε, 2. pl. a. 2. conj. act. verbi ἐκλείπω
'Ἐκλογέομαι, excuso, crimen diluo. A λέγω.
'Ἐκλογεὺς, έως, ὁ, exactor vectigalium, coactor.
'Ἐκλογὴ, ῆς, ἡ, electio; (2) carmen pastorale, ecloga; (3) excerpta; (4) præstantia in quoque genere. Ab ἐκλέγω, *eligo*.
'Ἐκλογίζομαι, f. ίσομαι, numero; (2) reputo, perpendo, æstimo; (3) explico rationes rei, demonstro. Εἰ σωφρόνως τις τὸν πόλεμον ἐκλογίζοιτο, *Thuc.* Ἀφ' ἐκλογίζομαί γε πρὸς τὸ δυσμενὲς μᾶλλον φρένας τȣδε, num interpretor potius mentem istius ad id quod inimicum est, *Eurip. Hec.* 745. Hinc
'Ἐκλογισμὸς, ȣ, ὁ, computatio, æstimatio; (2) consilium.
'Ἐκλογιστὴς, ȣ, ὁ, præfectus rationibus.
'Ἐκλογιστία, ας, ἡ, enumeratio; (2) comparatio; (3) numeratio facta posito calculo.
"Ἔκλογος, ὁ, narratio, *Æsch.*
'Ἐκλόγω, f. ξω, eligo. Ἐκλογεῖν τῶν προεχόντων ποιητῶν τὰς καλȣμένας γνώμας, *Isocr.*
'Ἐκλονέοντο, 3. pl. imperf. ind. pass. v. κλονέω.
'Ἐκλοποφόρησε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. κλοποφορέω.
'Ἐκλȣ́ω, f. ȣ́σω, eluo, abluo.
'Ἐκλοχεύω, f. εύσω, partu edo, enitor. Ὃν ἡ ξύναιμος πατρὸς ἐκλοχεύεται, *Lycophr.* 468.
'Ἐκλοχίζω, f. ίσω, e cohorte seligo; (2) in cohortes distribuo.
'Ἐκλοχμόομαι, ȣ̃μαι, f. ώσομαι, silvesco densis fruticibus, fruticor, fruticesco. Ex λόχμη, *locus fruticosus et insidiis aptus*.
'Ἐκλύζετο, 3. sing. imperf. ind. pass. v. κλύζω.
'Ἐκλυθῶσιν, 3. pl. a. 1. conj. pass. verbi ἐκλύω.
"Ἔκλυον, 1. sing. imperf. ind. act. verbi κλύω.
"Ἔκλυπος, ον, admodum tristis.
'Ἐκλύσασθαι, a. 1. inf. med. v. ἐκλύω. Unde
"Ἔκλυσις, εως, ἡ, exsolutio, dissolutio, liberatio; (2) imbecillitas, debilitatio; (3) deliquium animi viriumque.

'Ἐκλυσσάω, ῶ, rabie et impetu feror; (2) cupide appeto; nam et λύσσα dicitur de amore insano. Ex λύσσα, *rabies*.
'Ἐκλυτήριον, τὸ, piaculum libertatis, qui morte sua medetur malis publicis.
"Ἔκλυτος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, dissolutus, languidus, effeminatus. Ab ἐκλύω.
'Ἐκλύτως, *adv.* solute, expedite.
'Ἐκλύτρωσις, εως, ἡ, redemptio.
'Ἐκλύω, f. ύσω, exsolvo; (2) dirimo; (3) dissipo; (4) discedo; (5) enervo, debilito; (6) macero; (7) destituo, relinquo; (8) libero. *In medio*, discedere facio, ablego. Καὶ μὴν φόβοισί γ' αὐτὸν ἐξελυσάμην, *Soph. Aj.* 531. Μήποτε ἐκλυθῶσιν ἐν τῇ ὁδῷ, *Matt.* 15, 32.
'Ἐκλωβάω, f. ήσω, injuria afficio, dedecoro, mutilo, detrunco. Μόλις δ' ἐρῶ ἃ ἔγωγ' ὑπ' αὐτῶν ἐξελωβήθην μολὼν, *Soph. Phil* 329.
'Ἐκλωπίζω, f. ίσω, veste exuo. Ex λώπη.
'Ἐκμαγεῖον, ȣ, τὸ, mantile, spongia, et quocunque ad abstergendum expurgandumve utimur; (2) expressum rei alicujus simulacrum, velut in cera signum, unde et σφραγὶς exponitur; (3) illud ipsum quod recipit speciem et figuram, unde *ap. Plat.* materia susceptrix et genitrix formarum variarum sic vocatur. Ab ἐκμάσσω.
'Ἐκμαγειόω, ῶ, exprimo, effingo. A præc.
"Ἔκμαγμα, τος, τὸ, massa subacta; (2) expressum rei alicujus simulacrum. (2) λέων, λέων σοι γέγονεν, αὔτ' ἔκμαγμα σόν, expressa tui imago, *Aristoph. Thesmoph.* 514.
'Ἐκμαίνομαι, valde furo; (2) furo, insanio.
'Ἐκμαίνω, in furorem ago; (2) amore incendo. Κύπρι, τί μ' ἐκμαίνεις ἐπὶ ταύτῃ; *Aristoph. Conc.* 961. Κένταυρος ἐξέπεισέ νιν τοιῷδε φίλτρῳ τὸν σὸν ἐκμῆναι πόθον, sui incenderet amore, *Soph. Trach.* 1141. Φόβῳ πετρωσὰν ἐκμαίνων ὄχον, metu in furorem agens, *Eurip. Hipp.* 1229.
'Ἐκμακαρίζω, f. ίσω, (prorsus) beatum prædico.
"Ἔκμακτρον, ȣ, τὸ, impressa species, vestigium.
'Ἐκμαλάσσω, vel ἐκμαλάττω, f. ξω, emollio.
'Ἐκμαλακόω, ῶ, f. ώσω, emollio; (2) effemino.
'Ἐκμανὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, furiosus; (2) insane cupiens, amans. Ex ἐν et μαίνομαι.
'Ἐκμανθάνω, f. θήσομαι, perdisco, edisco; (2) cognosco, intelligo. Ἀμήχανον δὲ παντὸς ἀνδρὸς ἐκμαθεῖν ψυχήν τε, ᾗ φρόνημα, ᾗ γνώμην, *Soph. Ant.* 181. Ἔπειτ' ἀκȣ́σασ' ἐξέμαθον τῶν ῥητόρων, *Aristoph. Conc.* 244.
'Ἐκμανῶ, a. 2. conj. pass. vel fut. 1. act. v. ἐκμαίνω.
'Ἐκμανῶς, *adv.* furiose, ardenter.
'Ἐκμάξας, *qui abstersit*, a. 1. part. act. verbi ἐκμάσσω, *abstergo*.
"Ἔκμαξις, εως, ἡ, detersio. Ab ἐκμάσσω.
'Ἐκμαραίνω, f. ανῶ, tabefacio, languidum reddo; (2) extinguo, perimo.
'Ἐκμαργόω, f. ώσω, amentem reddo.
'Ἐκμαρτυρέω, ῶ, f. ήσω, testimonium absens edo, mitto.
'Ἐκμαρτυρία, ας, ἡ, testimonium absentis.
'Ἐκμαρτύριον, ȣ, τὸ, idem.
'Ἐκμάσσω, vel ἐκμάττω, f. ξω, et ἐκμάττομαι, extergo, abstergo; (2) exprimo; (3) veneficiis defixum ac devotum libero. Ἐξέμαξε ταῖς θριξὶν αὐτῆς τȣ̀ς πόδας αὐτȣ̃, *Joan.* 12, 3. Ἄρκτȣ τιθήνης ἐκμεμαγμένος τρόπȣς, *Lycophr.* 188.
'Ἐκμαστεύω, f. σω, quæro, indago.
'Ἐκματαιόομαι, ȣ̃μαι, vanus fio.
'Ἐκμεθύσκω, f. ύσω, ebrium reddo, inebrio.
'Ἐκμειλίσσω, f. ίξω, demulceo, delinio.
'Ἐκμείρω, sortior, *Hom.*
'Ἐκμέλεια, ας, ἡ, cantus extra numerum, sine numeris.
'Ἐκμελέτα, 2. sing. præs. imperat. act. pro ἐκμελέταε. Ab
'Ἐκμελετάω, ῶ, f. ήσω, meditor, exerceo. Πολιτείαν τὴν ἀρίστην ἐκμελετῆσαιμι, *Luc.*
'Ἐκμελὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, socors, iners; (2) qui est extra modulationem, absonus, inconcinnus; (3) viribus carens, invalidus; (2) luxatus. Ex ἐκ et μέλει, vel μέλος.

'Ἐκμε-

Ἐκμελίζω, f. ίσω, membratim concido, trunco. Ex ἐκ et μέλος, membrum. Unde

Ἔκμελος, ου, ὁ ϗ ἡ, invalidus, *Hesych.*

Ἐκμελῶς, *adv.* cum resolutione membrorum, seu luxatione.

Ἐκμεμύηνται, *edictus est*, 3. sing. perf. ind. pass. verbi ἐκμυέομαι.

Ἐκμετρέω, et ἐκμετρεῦμαι, emetior, dimetior. Τὴν Κορινθίαν ἐκμετρούμενος χθόνα, *Soph. Œd. Tyr.* 794: vel potius Τὴν Κορινθίαν, ἄστροις τὸ λοιπὸν ἐκμετρούμενος, χθόνα ἔφευγον, Corinthiam terram exsul dereliqui, astris in posterum cursum dirigens, [cum ἐκμετρούμενος subauditur ὁδόν.]

Ἐκμέτρησις, εως, ἡ, dimensio.

Ἔκμετρος, ου, ὁ ϗ ἡ, modum excedens. Ex ἐκ et μέτρον, *mensura.* Hinc

Ἐκμέτρως, *adv.* modum excedendo, immodice.

Ἐκμηκύνω, f. υνῶ, longum facio, extendo.

Ἐκμηνίω, f. ίσω, excandesco ira, indignor.

Ἔκμηνος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui sex mensium est.

Ἐκμηνύω, f. ύσω, indico, enuncio.

Ἐκμηρύομαι, f. ύσομαι, evolvo; (2) extraho; (3) explico, de acie. Ex μηρύω.

Ἐκμιαίνομαι, polluor, *nominatim*, profluvio seminis. Ex ἐκ et μιαίνω.

Ἐκμιμέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, imitando exprimo. Σφιγγὸς κελαίνης γῆρυν ἐκμιμουμένη, *Lycoph.* 7. Πάντα δ' ὑπὸ τῆς ἡδονῆς ποιοῦσιν ἅπερ ὄρνιθες, ἐκμιμούμενοι, *Aristoph. Av.* 1290.

Ἔκμισθος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui merces non datur.

Ἐκμισθόω, ῶ, f. ώσω, mercede eloco. A præc.

Ἐκμίσθως, *adv.* ita ut merces non detur.

Ἐκμίσθωσις, εως, ἡ, locatio, quæ fit pacta mercede. Ab ἐκμισθόω.

Ἐκμολέω, ῶ, f. ήσω, exeo, prodeo.

Ἐκμόργνυμι, vel ἐκμόργνυμαι, f. ξομαι, exprimo; (2) imprimo; (3) abstergo.

Ἐκμορφόω, ῶ, formam effingo seu exprimo.

Ἐκμουσόω, carmine aliquid, v. gr. leges, complector; (2) doceo, sc. per carmina, proprie.

Ἐκμοχθέω, ῶ, f. ήσω, exantlo labores. Ὡς τῷ τυράννῳ πλείον' ἐκμοχθῇ βίον, ut tyranno ampliorem victum paret, *Eurip. Suppl.* 451.

Ἐκμοχλεύω, f. εύσω, vectibus evello vel excutio.

Ἐκμυελίζω, medullam eximo, detraho; (2) *omnino*, detraho, v. gr. pinguedinem, conficio. A μυελός.

Ἐκμυζάω, et ἐκμυζέω, ῶ, f. ήσω, exsugo. Hinc

Ἐκμύζησις, εως, ἡ, ipsa sugendi actio.

Ἐκμυκτηρίζω, f. ίσω, irrideo, sannis excipio. Ἐξεμυκτήριζον αὐτὸν, *Luc.* 16, 14.

Ἐκμυστίζω, f. ίσω, uno haustu avide ebibo. Ex μύω, *os sive labra claudo*: vid. ἀμυστί.

Ἐκνάω, effluo, *Sibyl.*

Ἐκναρκάω, ῶ, f. ήσω, obtorpesco.

Ἐκναυλόω, ῶ, fut. ώσω, cum navi portu exeo.

Ἐκναυστολόω, ῶ, f. ώσω, naulo accepto exporto; (2) e fluctibus enato. Λίγυια δ' εἰς Τέμεσαν ἐκναυστολώσεται, *Lycophr.* 726.

Ἐκνεάζω, f. άσω, juveniliter cresco.

Ἐκνέμεσθαι, depasci; (2) educi vel exire ad pastum. Οὐκ ἄψοῤῥον ἐκνεμῇ πόδα; retro feres, *Soph. Aj.* 396.

Ἐκνευρίζω, fut. ίσω, enervo, nervos incido.

Ἐκνευρόκαυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui nervosus cauliculus est, nervicaulis. Ex νεῦρον.

Ἐκνεῦσαι, *enatasse*, a. 1. inf. act. verbi ἐκνέω.

Ἐκνεύσαντες, part. aor. 1. verbi ἐκνέω, *enato*, *Apoll. Rhod.* 1, 593.

Ἔκνευσις, εως, ἡ, declinatio, quum quis inclinato capite ictum evitat; (2) deflexus sive diverticulum. Ab

Ἐκνεύω, f. εύσω, nutu jubeo; (2) propendeo, evito; (3) diverto, declino. Ὁ γὰρ Ἰησοῦς ἐξένευσεν, ὄχλου ὄντος ἐν τῷ τόπῳ, *Joan.* 5, 13. Ἐκνεύει πάλιν, sententiam iterum mutat, *Eurip. Phœn.* 927.

Ἐκνέφελος, ου, ὁ ϗ ἡ, e nube prorumpens. Ex ἐκ et νεφέλη, *nubes.*

Ἐκνεφίας, ου, ὁ, idem. Ex νέφος.

Ἐκνέω, f. εύσω, enato; (2) expedio me a re aliqua difficili et perniciosa. (2) πῶς ἂν ἐκνεῦσαι δοκοῖ; quomodo se tandem illinc evasurum speraret? *Eurip. Hipp.* 470.

Ἐκνηστεύω, f. σω, jejuno.

Ἐκνήφω, f. ψω, crapulam edormio; (2) evigilo. Ἐξένηψεν ἀπὸ τοῦ οἴνου, 1 *Reg.* 25, 37. Ἐκνήψει ὕπνος ἀῤῥώστημα, *Sirach.* 31, 2. Hinc

Ἔκνηψις, εως, ἡ, exhalatio crapulæ, reditus ad sobrietatem.

Ἐκνήχομαι, f. ήξομαι, enato.

Ἐκνικάω, ῶ, f. ήσω, vinco, supero; (2) obtineo.

Ἐκνίκημα, τος, τὸ, quod quis vincendo obtinuit.

Ἐκνίκησις, εως, ἡ, evictio. Ab ἐκνικάω.

Ἐκνιξε, *pupugit*, 3. sing. a. 1. ind. act. *Dor.* pro ἔκνισε, a κνίζω.

Ἐκνίπτω, f. ψω, eluo; (2) expio; (3) abstergo. Οὐδέποτ' ἐκνίψῃ σὺ τὰ ἐκεῖ πεπραγμένα σαυτῷ, *Dem.*

Ἐκνίσθη, 3. sing. a. 1. ind. pass. verbi κνίζω.

Ἐκνιτρόω, ῶ, f. ώσω, idem quod simplex.

Ἔκνιψις, εως, ἡ, elutio, abstersio. Ab ἐκνίπτω.

Ἔκνοια, ας, ἡ, dementia. Ab ἔκνους.

Ἐκνομή, ῆς, ἡ, depastio. Ab ἐκνέμω.

Ἐκνόμιος, ου, ὁ ϗ ἡ, exlex: (2) inusitatus, vehemens, insolens; (3) scelestus, nefandus.

Ἐκνομίως, *adv.* enormiter, præter modum, magnopere, vehementer.

Ἔκνομος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἐκνόμιος.

Ἔκνοος, *contr.* ἔκνους, ου, ὁ ϗ ἡ, excors, demens, stultus.

Ἐκνοσηλεύω, f. εύσω, ægrum curo.

Ἐκνοστέω, redeo, *Hom.*

Ἐκνοστήσαντε, *redeuntes*, nom. dual. a. 1. part. act. verbi ἐκνοστέω.

Ἐκνοσφίζω, f. ίσω, separo ex; (2) alieno; (3) rejicio.

Ἐκξυλόω, ῶ, f. ώσω, in lignum verto, ex tenero et molli lignosum reddo; et *in passivo* lignum fio, in lignum mutor.

Ἐκοίλαναν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi κοιλαίνω.

Ἐκοιμήθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass.

Ἐκοιμήσαντο, 3. pl. a. 1. ind. med. v. κοιμάω.

Ἐκοίμισα, a. 1. ind. act. verbi κοιμίζω.

Ἐκολάφισα, a. 1. ind. act. verbi κολαφίζω.

Ἐκολοβώθην, a. 1. ind. pass. verbi κολοβόω.

Ἐκόμιζεν, 3. sing. imperf. ind. act. v. κομίζω.

Ἐκόμιξαν, *duxerunt*, 3. plur. a. 1. ind. act. *Dor.* pro ἐκόμισαν.

Ἐκομίσαντο, 3. pl. a. 1. ind. med.

Ἐκόμισσεν, *adduxit*, 3. sing. a. 1. ind. act. *Poet.* pro ἐκόμισε.

Ἐκόμπασε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. κομπάζω.

Ἐκόνισσεν, *pulvere fœdavit*, 3. sing. a. 1. ind. act. *Poet.* pro ἐκόνισε, a verbo κονίζω.

Ἐκοντὶ, *adv.* sponte, ultro. Ab ἑκών.

Ἐκότασα, a. 1. ind. act. verbi κοτάζω.

Ἐκόπην, a. 2. ind. pass. verbi κόπτω.

Ἔκοπτον, *incidebant*, 3. plur. imperf. ind. act.

Ἐκοπώθην, a. 1. ind. pass. verbi κοπόω, *fatigo.*

Ἐκορέσθην, a. 1. ind. pass. verbi κορέω.

Ἐκορέσσατο, *saturavit*, 3. sing. a. 1. ind. med. *Poet.* pro ἐκορέσατο.

Ἐκόρυσσεν, 3. sing. imperf. ind. act. v. κορύσσω.

Ἐκόσμηθεν, *ornati sunt*, 3. plur. a. 1. ind. pass. *Bæot.* pro ἐκοσμήθησαν, a κοσμέω.

Ἑκοῦσα, *volens*, fœm. ab ἑκὼν, *voluntarius.*

Ἑκουσιάζομαι, f. άσομαι, sponte et voluntarie aliquid ago, do, &c. Ab ἑκούσιος. Hinc

Ἑκουσιασμὸς, οῦ, ὁ, actio voluntaria, *impr.* donum tale.

Ἑκούσιος, ου, ὁ ϗ ἡ, spontaneus: ἐξ ἑκουσίας, de industria, sponte, *Soph. Trach.* 727. Ab ἑκών.

Ἑκουσίως, *adv.* sponte, ultro.

Ἔκπαγλα, *adv.* terribilem et stupendum in modum, immaniter, (*neutr. plur.*)

Ἔκπαγλον, *adv.* idem, (*neut. sing.*) Ab

Ἔκπαγλος, ου, ὁ ϗ ἡ, terribilis, stupendus, admirabilis. Ab ἐκπλήσσω, (nisi potius ab ἐκπήγνυμι, *Ern.*)

Ἐκπαγλέομαι, οῦμαι, admiratione percellor, stupesco, admiror. A præc.

Ἐκπαγλότατα, nom. pl. n. g. grad. superl.

Ἐκπαγλούμενος, ἡ, ον, reverens, admirans. Πατέρα μὲν σὸν ἐκπαγλούμενος, *Eurip. Orest.* 888. τοῖον εἶδος ἐκπαγλουμένη, *Id. Troad.* 929.

Ἐκπάγλως, *adv.* horribiliter, mirifice.

Ἐκπαθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui nihil passus est, illæsus, incolumis; (2) immodice adfectus; (3) cupidus, studiosus. (2) ἐκπαθὴς ὑπὸ ἡδονῆς γινομένη, præ gaudio mei compos non fui, *Alciphr.* 2, 4. Ex πάθος.

Ἐκπαθῶς, *adv.* cum immodico adfectu.

Ἐκπαίδευμα, τὸ, discipulus, filius, *Eur.*

Ἐκπαιδεύω, f. εύσω, instituo, erudio; (2) ad adultam ætatem perducere. Ἃς δὴ Πρόβλαστος ἐξεπαίδευσε Θρασύς, *Lycophr.* 577.

Ἐκπαιφάσσειν, virtute abreptum temere efferri, *Il.* 5, 803. a φάος, *lux*, est φάω, unde φάσσω παιφάσσω, celeri motu mico. ἐκπαιφάσσω, celeri motu efferor, ἐνθουσιωδῶς φέρομαι, de fulgure dixit *Apoll. Argon.* 3, 1266. Θαμινὸν μεταπαιφάσσεσθαι ἐκ νεφέων.

Ἐκπαίω, futur. αίσω, cum impetu egredior, erumpo.

Ἔκπαλαι, *adv.* jamdudum.

Ἐκπαλαίω, f. αίσω, eluctor; (2) contra leges palæstricas ago.

Ἐκπαλλακίδιοι, ων, οἱ, nothi, spurii, *Hesych.* Ex ἐκ et παλλακὴ, *concubina.*

Ἐκπαντὸς, *adv.* omnino, prorsus.

Ἐκπαππῶσθαι, *in pappos abire*, præs. inf. pass. *contr.* pro ἐκπαππόεσθαι, ab

Ἐκπαππόομαι, in pappos abeo vel dissolvor. A πάππος, *lanugo carduorum.*

Ἐκπαραβόλως, *adv.* audacissime.

Ἐκπαρθενεύω, f. εύσω, devirgino.

Ἐκπαρίσταμαι, prope adpono, in aor. 2. adsto. Ἐκπαρεστῆναι τινι ἐν τῇ γνώμῃ, *Dem.*

Ἐκπαταγέω, f. ήσω, persono, obtundo aures alicujus clamore.

Ἐκπατάσσω, f. ξω, percello, attonitum reddo. Unde ἐκπεπαταγμένος, perculsus, attonitus.

Ἐκπατέω, ῶ, f. ήσω, extra viam tritam vel præscriptam evagor, exspatior; (2) inambulo. Ex πάτος, *via.*

Ἐκπάτιος, in devia abductus, *Æsch. Agam.* 49. ἐκπάτιον, τὸ ἔξω πάτου, *Hes.* A πάτος.

Ἐκπάτριον, ου, τὸ, non patrium, dissimile, *Hes.*

Ἐκπαύω, f. αύσω, libero a malo; (2) eripio.

Ἐκπαχύνω, f. υνῶ, crassum reddo.

Ἐκπαφλασμὸς, οῦ, ὁ, stridor.

Ἐκπείθω, f. σω, persuadeo.

Ἐκπειράζω, f. άσω, tento, experior. Καί σου τοσοῦτον πρῶτον ἐκπειράσομαι, percontabor, *Aristoph. Eq.* 1230.

Ἐκπειράω, ῶ, et ἐκπειρῶμαι, idem.

Ἐκπελεκάω, ῶ, f. ήσω, securi exscindo.

Ἐκπέλει, *Hesych.* ἔξεστι, licet. Οὐ γὰρ ἐκπέλει φρονεῖν μέγα, *Soph. Antig.* 478. A πέλω, *sum.*

Ἐκπέμπω, f. ψω, emitto. Διὰ τῆς νυκτὸς ἐξέπεμψαν τὸν Παῦλον, *Act.* 17, 10. Hinc

Ἔκπεμψις, εως, ἡ, emissio, legatio.

Ἐκπεπαίνω, f. ανῶ, prorsus percoquo, ad maturitatem perduco.

Ἐκπεπόρνευκα, perf. ind. act. verbi ἐκπορνεύω.

Ἐκπεπότασαι, *evolasti*, 2. sing. perf. ind. pass. *Dor.* pro ἐκπεπότησαι, ab ἐκποτάομαι.

Ἐκπέπταμαι, expansus sum, præt. pass. v. ἐκπετάζω, seu ἐκπετάννυμι.

Ἐκπεραίνω, f. ανῶ, ad finem perduco, prætereo.

Ἐκπέραμα, τὸ, exitus, *Æsch.*

Ἐκπεράω, ῶ, transeo; (2) trajicio, traduco, transporto. Κέδρου παλαιὰν κλίμακ' ἐκπέρα ποδὶ, scande, *Eur. Ph.* 100. Λιμένα δὲ Ναυπλίου ἐκπερῶν πλάτῃ, *Eurip. Or.* 54. [male ante Musgravium legebatur ἐκπληρῶν.]

Ἐκπερδικίζω, f. ίσω, decipio, effugio more perdicis. Ex ἐκ et πέρδιξ, *perdix.*

Ἐκπέρθω, f. ἐρσω, everto, devasto. Ἐκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν, *Il.* 1, 19.

Ἐκπεριάγω, f. άξω, circumduco.

Ἐκπερίειμι, peragro, lustro.

Ἐκπεριέρχομαι, usquequaque circumdo; (2) usquequaque obeo, circumeo; (3) circumvenio, obsideo; (4) graviter constrictum teneo.

Ἐκπερίηξις, εως, ἡ, circuitio, percursio. Ab ἐκ et περιήκομαι, (vel ἥκω, *Ern.*)

Ἐκπεριλαμβάνω, f. λήψομαι, p. εἴληφα, undique comprehendo et circumplector.

Ἐκπεριοδεύω, ῶ, f. ήσω, peragro, lustro.

Ἐκπεριοδεύω, undequaque cingo, *Met. ap. Jos.*

Ἐκπεριπλέω, f. εύσω, et πλώσω, circumnavigo.

Ἐκπεριστασμὸς, ῦ, ὁ, reversio militum in pristinum locum post περιστασμόν.

Ἐκπεριτρέχω, percurro, currendo obeo, seu ab uno ad alterum curro.

Ἐκπέρσαι, a. 1. inf. act. verbi ἐκπέρθω.

Ἔκπεσε, excidit, 3. sing. a. 2. ind. act. *Ion.* pro ἐξέπεσε, a verbo ἐκπίπτω pro ἐκπέτω.

Ἐκπέσσω, et ἐκπέττω, f. ψω, excoquo.

Ἐκπέσωσι, 3. pl. a. 1. conj. act. verbi ἐκπίπτω.

Ἐκπέταλος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, amplus passusque in modum folii. Ex πέταλον, *folium.*

Ἐκπέταμαι, f. πτήσομαι, evolo.

Ἐκπεταμένως, *adv.* cum expansione.

Ἐκπετάννυμι, vel ἐκπεταννύω, f. ἐκπετάζω, extendo; unde ἐξεπέτασα. Ἐκπετάννυμαι, extendor; unde ἐκπεπταμένος, extensus. Ἐξεπέτασα τὰς χεῖράς μυ πρὸς λαὸν ἀπειθῦντα, *Rom.* 10, 21. Hinc

Ἐκπέτασις, ἡ, expansio.

Ἐκπετάομαι, ῶμαι, evolo.

Ἐκπετήσιμος, exciduus, *de fructibus maturis,* maturus; (2) volatilis. (1) πρὸς ἄνδρας εἰσὶν ἐκπετήσιμοι σχεδόν, fere maturæ sunt viris; *vel potius,* quæ jam advolant ad viros, *Frag. Aristophanis apud Pollucem,* 2, 19. (2) ἐπὴν ὁ πατὴρ ὁ πελαργὸς ἐκπετησίμυς πάντας ποιήσῃ τὺς πελαργιδεῖς τρέφων, postquam pater ciconia pullos suos alendo fecerit volatiles omnes, *Aristoph. Av.* 1355.

Ἐκπέτομαι, volo; (2) evolo.

Ἐκπέττω, f. ψω, excoquo. Ἐξέπεψε τὰ σίτια, *Aret.*

Ἐκπέφρασται, 3. sing. perf. ind. pass. v. ἐκφράζω.

Ἐκπεφυῖαι, *enatæ,* perf. part. med. f. g. pl. n. v. ἐκφύω.

Ἐκπήγνυμι, vel ἐκπηγνύω, f. πήξω, congelo, conglacio, reddo rigidum et solidum.

Ἐκπηδάω, ῶ, f. ήσω, exsilio, saltu exeo; (2) clam exeo.

Ἐκπήδημα, ατος, τὸ, saltus, procursio. A præc.

Ἐκπήδησις, εως, ἡ, exitus ejus qui exsiliit.

Ἐκπηκτικὸς, ἡ, ὸν, congelandi et conglaciandi vim habens. Ab ἐκπήγνυμι.

Ἐκπηνιεῖται, *filum educet,* 3. sing. f. 1. ind. med. *Att.* pro ἐκπηνίσεται. Ab

Ἐκπηνίζω, f. ίσω, extrico, *Aristoph. Ran.* 587

Ἔκπηξις, εως, ἡ, congelatio, concretio, quæ frigore fit. Ab ἐκπήγνυμι.

Ἐκπηρόω, ῶ, f. ώσω, mutilo.

Ἔκπηχυς, εος, ὁ ϗ ἡ, qui sex cubitorum est.

Ἐκπίασμα, quasi ab ἐκπιάζω pro

Ἐκπιέζω, f. έσω, exprimo premendo, urgendo expello, v. gr. in fugam; (2) urgeo.

Ἐκπίεσις, εως, ἡ, expressio; (2) compressio, comprehensio. A præc.

Ἐκπίεσμα, ατος, τὸ, id quod expressum est, succus seu liquor expressus; (2) fractura calvariæ in multas partes.

Ἐκπιεσμὸς, ῦ, ὁ, expressio; (2) oculi prolapsus extra suam cavitatem.

Ἐκπιεστήριον, ῦ, τὸ, in quo aliquid exprimimus, prelum, torcular.

Ἐκπιεστὸς, ἡ, ὸν, expressus; (2) qui exprimi potest.

Ἐκπικράζω, idem quod ἐκπικρόω.

Ἐκπικραίνω, f. ανῶ, exacerbo, exaspero. Ab

Ἔκπικρος, ῦ ὁ ϗ ἡ, vehementer amarus.

Ἐκπικρόω, ῶ, f. ώσω, peramarum reddo. A præc.

Ἐκπίμπλημι, vel ἐκπιμπλάω, f. ἐκπλήσω, impleo, compleo.

Ἐκπίνω, ebibo, epoto. Τὸν δὲ λοῖσθον ἐκπιὼν σκύφον, *Lycophr.* 163. Τἀμὸν ἐκπίνουσ' ἀεὶ ψυχῆς ἄκρατον αἷμα, *Soph. El.* 787. Ἐπειδὰν ἐκπίνῃς οἶνον νέᾳ λεπάστῃ, *Aristoph. Pac.* 921.

Ἐκπίπτω, f. ἐκπεσῶ, excido, decido; (2) expellor, explodor, repudior; (3) erumpo, edor, *ut* de oraculis; (4) perire, *item* exitum non habere, irritum esse, *de dictis,* &c. (5) *reperitur tamen et de eventu, pro* evenire, incidere; (6) de mutatione rerum in contrarium aut diversum; (7) digredior. Ἐξέπεσεν ἐξ ἅρματος, *Aristoph. Vesp.* 1416. Λόγων ματαίων ὕνεκ' ἐκπεσῇ χθονός, *Eur. Med.* 450.

Ἐκπιτίζω, f. ίσω, pitissando exhaurio.

Ἐκπιτνέω, ῶ, excido, decido.

Ἐκπλαγεὶς, a. 2. part. pass. v. ἐκπλήσσω.

Ἐκπλαγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, perterritus, attonitus; (2) terribilis. Ab ἐκπλήσσω.

Ἐκπλαγῶς, *adv.* mirabiliter, egregie.

Ἐκπλεθρίζειν, plethrum cursu metiri. Ab

Ἔκπλεθρος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, plethri mensuram excedens. Ex ἐκ et πλέθρον.

Ἕκπλεθρος, cum spiritu aspero pro ἑξάπλεθρος, sex plethrorum. Ἕκπλεθρα δρόμυ ταχὺς βαδιστὴς τερμόνων ἀνθήπτετ' ἄν, stadii sex plethrorum cursor velox metam attigisset, *Eurip. Med.* 1181.

Ἐκπλεονάζω, f. άσω, redundo.

Ἔκπλεος, εα, εον, *Attice* ἔκπλεως, expletus; (2) cumulate expletus; (3) qui sufficit.

Ἕκπλευρος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, sex latera habens.

Ἐκπλεῦσαι, *enavigasse,* a. 1. inf. act. verbi

Ἐκπλέω, f. εύσω, enavigo, solvo e portu; (2) impetum classe in hostes facio. Οὐ μή ποτ' ἐς τὴν Σκῦρον ἐκπλεύσῃς ἔχων, *Soph. Phil.* 380. Ἡμεῖς δὲ ἐξεπλεύσαμεν μετὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἀζύμων ἀπὸ Φιλίππων, *Act.* 20, 6.

Ἐκπλέως, *adv.* cumulate, abunde.

Ἐκπλήγδην, *adv.* terribiliter. Ab ἐκπλήσσω.

Ἐκπληθύνω, f. υνῶ, idem quod

Ἐκπλήθω, f. ήσω, expleo, compleo; (2) luo; (3) perfungor. Ὥστ' σ' ἐκπλῆσαι χαρᾶς, *Eur. Ph.* 174. (2) Κροῖσος δὲ πέμπτυ γονέος ἁμαρτάδα ἐξέπλησε, *Herodot.* 1, 91.

Ἐκπληκτικὸς, ἡ, ὸν, terrorem adferens, horribilis. Ab ἐκπλήσσω.

Ἐκπληκτικῶς, *adv.* cum stupore, cum terrore; (2) cum admiratione, plausu.

Ἔκπληκτος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, attonitus.

Ἐκπλημμυρέω, ῶ, f. ήσω, æstu inundo, restagno.

Ἔκπληξις, εως, ἡ, consternatio, mentis abalienatio; (2) sideratio et arborum tabes; (3) vehementior cupiditas.

Ἐκπληρόω, ῶ, f. ώσω, impleo; (2) servo, v. gr. promissa. Ταύτην ὁ Θεὸς ἐκπεπλήρωκε τοῖς τέκνοις αὐτῶν ἡμῖν, *Act.* 13, 32. Σελήνας δώδεκ' ἐκπληρυμένας, duodecim integris mensibus, *Eurip. Alc.* 433. Ἑκατὸν ἐχίδναις ἀσπίδ' ἐκπληρῶν γραφῇ ὕδρας, centum viperas habentem clypeum implens pictura hydræ, *Id. Phœn.* 1142. Hinc

Ἐκπλήρωμα, τὸ, supplementum, complementum.

Ἐκπλήρωσις, εως, ἡ, expletio, complementum.

Ἐκπληρωτὴς, ῦ, ὁ, qui facit jussa, mandata.

Ἐκπλήσσεο, *perturbare,* 2. sing. præs. imperat. pass. *Ion.* pro ἐκπλήσσεσο. Ab

Ἐκπλήσσω, vel ἐκπλήττω, f. ξω, percello, perterrefacio, stupefacio; (2) excutio, opprimo, amoveo; (3) de nidore nares suaviter afficiente, quod *Lat.* tangere; *unde* cupiditate incendo; (4) *in pass.* timeo, terreor, de statu mentis decido. Ἔρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖσ' Ἰάσονος, *Eur. Med.* 8. Ἐκπλησσόμενος ἐπὶ τῇ διδαχῇ τῦ Κυρίυ, *Act.* 13, 12.

Ἐκπλινθεύω, f. εύσω, lateres eximo.

Ἔκπλοος, *contr.* ἔκπλυς, ῦ, ὁ, enavigatio, eruptio navium ex portu; (2) impetus classis in hostes. Ab ἐκπλέω.

Ἐκπλύνω, f. υνῶ, eluo. Ἐκπλύναντας τὴν οἰσπώτην, *Aristoph. Lys.* 577. Ἐκπλυθῇ τὸ ἔριον εἰς γάλα, *Aristot.* Hinc

Ἔκπλυσις, εως, ἡ, ipsa eluendi actio.

Ἔκπλυτος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, vel ἐκπλυτὸς, ἡ, ὸν, elutus, elotus; (2) colorem non retinens.

† Ἐκπλώω, f. ώσω, enavigo. Πέτρας Συμπληγάδας ἐξέπλωσεν, *Apoll.*

Ἐκπνευματόω, ῶ, f. ώσω, in spiritum verto; (2) flatibus extollo. Ex πνεῦμα.

Ἔκπνευσις, εως, ἡ, exspiratio; (2) mors. Ab

Ἐκπνέω, f. εύσω, efflo, exspiro; (2) morior; (1) ἴσως ἂν ἐκπνεύσειε, fortassis omnem halitum effuderit, *Eur. Or.* 699. Ὅταν στενάζων κῆρας ἐκπνεύσῃ βίον, *Lycophr.* 807. Ὁ δὲ Ἰησῦς, ἀφεὶς φωνὴν μεγάλην, ἐξέπνευσε, *Marc.* 15, 37.

Ἐκπνοὴ, ῆς, ἡ, exspiratio, exhalatio. Οὐδ' ὄμμα χραίνειν θανασίμοισιν ἐκπνοαῖς, *Eurip. Hipp.* 1438. A præc.

Ἐκποδὼν, *adv.* e medio, e conspectu, *tropice* e vita; (2) *cum gen.* procul. (1) ἐκποδὼν μὲν ὤν, etsi procul abeiam, *Soph. Aj.* 1000. Ἐκποδὼν εἶναι, a medio cedere, *Eurip. Suppl.* 1113. Ἐκποδὼν γενέσθαι, removeri, *Æsch. Socr.* 2, 27. A ποῦς.

Ἔκποθεν, *adv.* aliunde, undecunque.

Ἐκποιέω, fut. ήσω, alieno, abalieno; (2) subduco, libero ab aliqua re; (3) emancipo, *item* adoptandum do; (4) sufficio; (5) perficio, consummo; (6) *impers.* suppetit, licet, sufficit, satis est, juvat. Ἐκποιῶ με τῦ δικαστηρίυ, *Herodot.* (6) περὶ μὲν τύτων, ἔφη, καὶ αὖθις ἐκποιήσει διαλέγεσθαι, disputare licebit, *Cebes* 15, *edit. Glasguensis* 1757.

Ἐκποίησις, εως, ἡ, alienatio; (2) emancipatio; (3) absolutio, perfectio. A præc.

Ἐκποίητος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, emancipatus, in adoptionem datus. Ab eod.

Ἐκποικίλλω, f. ιλῶ, vario, varie distinguo.

Ἐκποκίζω, f. ίσω, vello crines, vellus adimo. Ἀλλ' ἐκποκιῶ σὺ τὰς ποκάδας, *Aristoph. Thesm.* 574.

Ἐκπολεμέω, ῶ, f. ήσω, debello, expugno; (2) bello vexo. A πόλεμος. Unde

Ἐκπολεμόω, ῶ, f. ώσω, ad bellum concito, hostem alicui concilio, infensum reddo, *in pass.* infensum fieri alicui. Ἐξεπολεμώθησαν πρὸς τὺς στρατιώτας, *Plut.*

Ἐκπολίζω, f. ίσω, urbem extruo.

Ἐκπολιορκέω, ῶ, f. ήσω, obsidione ad deditionem cogo, capio. Ἐκπολιορκηθείη δὲ πότερος ἂν θᾶττον, *Xen.*

Ἐκπολιτεύω, f. εύσω, populum ad aliam formam reip. morumve traduco.

Ἐκπομπεύω, f. εύσω, me effero; (2) effero, evulgo, pando secreta, traduco ignominiose. Ἐκπομπεύει τῷ κάλλει, *Luc.*

Ἐκπομπὴ, ῆς, ἡ, emissio; (2) deductio; (3) excursio; (4) relegatio; (5) repudium. Ab ἐκπέμπω, *emitto.*

Ἐκπονέω, ῶ, f. ήσω, elaboro, excolo, exerceo, conficio; (2) labores perfero; (3) curare; (4) exornare; (5) instituo; (6) laborando digero. Ἐκπόνειν ὑψηλὰ τείχη, *Aristoph. Av.* 384. (3) τῶν ἐκδήμων φίλων δεῖ τὺς κατ' οἶκον ὄντας ἐκπονεῖν τύχας, *Eurip. Andr.* 1052. (4) πέπλοισι ἐκπονεῖ, *Id. Hipp.* 632. (5) τὸν δ' ὁ Θέτις τίκε, καὶ Χείρων ἐξεπόνασεν, *Eurip. Iphig. in Aul.* 208. (6) *Xenoph. Cyrip.* 78.

Ἐκπονηρεύω, f. εύσω, pravum et vitiosum reddo, vitio. Ex ἐκ et πονηρός.

Ἐκποντίζω, f. ίσω, trajicio mare. A πόντος.

Ἐκπορεύομαι, fut. εύσομαι, exeo, egredior. Ἐξεπορεύετο ἔξω τῆς πόλεως, *Marc.* 11, 19.

Ἐκπόρευσις, εως, ἡ, processio, egressio. A præc.

Ἐκπορευτὸς, ἡ, ὸν, procedens, egrediens.

Ἐκπορευτῶς, *adv.* per processionem.

Ἐκπορεύω, educo. Ἐκπορεύετ' Ἰοκάστην δόμων, *Eurip. Phœn.* 1075. Ἐκπορεύσομεν σὺν μητρὶ παῖδας, *Id. Herc. Fur.* 723.

Ἐκπορέω, effluo, *Orph.*

Ἐκπορθέω, ῶ, f. ήσω, devasto, diripio. Πᾶσαν ἀκτὴν ἐξεπόρθησαν δορὶ, *Lycophr.* 1339. Μῶρος δὲ, θνητῶν ὅστις ἐκπορθεῖ πόλεις, *Eurip. Troad.* 95. Κρατ' ἐκπορθηθεῖσ' οἰκτρῶς, caput miserabiliter depopulatu, *Id. ibid.* 142. Τυφλῆς ὑπ' ἄτης ἐκπεπόρθημαι τάλας, *Soph. Trach.* 1104.

Ἐκπορθήτωρ, ορος, ὁ, vastator. Πόλεως ἐκπορθήτορας, *Eurip. Suppl.* 1222. A præc.

Ἐκπορθμεύω, fut. εύσω, discedo navigio; (2) aveho, abduco navi; (1) ἡ Τυνδαρὶς παῖς ἐκπεπόρθμευται χθονὸς, *Eurip. Hel.* 1195. (2) Μενέλαος αὐτὴν ἐκπεπόρθμευται χθονὸς, *Id. Ibid.* 1533.

Ἐκπορία, ας, ἡ, quæstus, negotiatio. A πόρος.

Ἐκπορίζω, fut. ίσω, excogito; (2) quæro, comparo; (3) suppedito. Τοῖς δεομένοις τὸν βίον ἐκπορίζειν, *Dem. pass.* (4) impetro, consequor.

Ἐκπορνεύω, f. εύσω, effuse scortor. Αἱ περὶ αὐτὰς πόλεις τὸν ὅμοιον τύτοις τρόπον ἐκπορνεύσασαι, *Judæ* 7.

Ἐκπορπάω, seu ἐκπορπέω, fibulo, fibula subnecto, *Hes.*

Ἐκποτάομαι, ῶμαι, evolo. Vide ἐκπωτάομαι.

Ἐκποτέομαι,

† ἐκπλωειν των φρενων. Herod

Ἐκπετίομαι, ῦμαι, idem. Ὡς δ' ὅτε παρφαὶ νεφέος Διὸς ἐκποτέονται, *Il.* 19, 357.

Ἐκποτισμὸς, ῦ, ὁ, siccitas terræ.

Ἐκπραξις, εως, ἡ, exactio. Τῶν δὲ ὀφειλέντων τὴν ἐκπραξιν τῶν δανείων ἐκ τῆς ὕσίας μόνον ἐποιήσατο, usuras de facultatibus obæratorum duntaxat exegit, *Diodor. Sic.* 1, 79.

Ἐκπράσσω, vel ἐκπράττω, f. ξω, perficio; (2) in *med.* exigo: conficio, ὁ γάρ τις αὐτὸν ὅτι πυρφόρος θεὸ κεραυνὸς ἐξέπραξεν, *Soph. Œd. Col.* 1658. Ἐκπράσσειν χρήματα, pecuniam exigere, *Thucyd.* Ἐκ πράσσειν μητρὸς φόνον, exigere pœnas de cæde matris, ab eorum matre perpetrata, *Eurip. Med.* 1318. Μητρὸς ἐκπρᾶξαι φόνον, cædem a matre patratam ulcisci, *Id.* 416.

Ἐκπραΰνω, f. ανῶ, demulceo, permulceo.

Ἐκπρεμνίζω, f. ίσω, exstirpo, radicitus evello.

Ἐκπρεπὴς, έος, ὁ ἡ, decorus et insignis inter alios, eximius, elegans. Ab

Ἐκπρέπω, decorus sum, inter alios excello.

Ἐκπρεπόντως, *adv.* decenter, ut decet, mirifice, excellenter.

Ἐκπρεπῶς, *adv.* decore, eximie.

Ἐκπρήθω, fut. ήσω, incendo, inflammo; (2) efflo. Hinc

Ἐκπρῆξας, a. 1. part. act. *Ion.* pro ἐκπράξας.

Ἐκπρησις, εως, ἡ, incensio, inflammatio, Ἀέρος ἐκπρησις καὶ ἀνάφλεξις, *Plut. in Lysandro.*

Ἐκπρησμὸς, ῦ, ὁ, fervor aquæ, &c. bullientis, seu stridor.

Ἐκπρίαμαι, redimo; (2) pecunia corrumpo. Τὺς κινδύνυς ἐξεπρίαντο, *Lysias.*

Ἐκπρίασθαι, præs. inf. med.

Ἐκπριάω, redimo, *Chrys. ex Prov. Sol.*

Ἐκπρίω, f. ίσω, serra exseco, excido.

Ἐκπροθεσμέω, ῶ, f. ήσω, diem præstitutum excedo, in mora sum. Ab

Ἐκπρόθεσμος, ῦ, ὁ ἡ, qui præstitutum diem non servat.

Ἐκπροθέσμως, *adv.* post diem præstitutum.

Ἐκπροθορέω, erumpo, exsilio. Ὁππότε κευθμῶν ἐκπροθορών, *Oppian. Cyneg.* 4, 167.

Ἐκπροθυμέομαι, ῦμαι, fut. ήσομαι, cupio, valde cupio. Ἐκπροθυμῆ τᾶνδ' ἀπαλλάχθαι γάμων; *Eurip. Phœn.* 1672.

Ἐκπροΐημι, emitto. Τὰν ἀέναον παγὰν ἐκπροϊεῖσαι, *Eurip. Ion.* 118.

Ἐκπροικίζω, f. ίσω, doto, dote data eloco.

Ἐκπροκαλέομαι, ῦμαι, evoco, accerso. Ἐκπροκαλεσσαμένη μεγάρων εὐναιεταόντων, *Odyss.* 2, 400. Ex ἐκ, πρὸ, et καλέω.

Ἐκπροκρίνω, fut. ιῶ, eligo, seligo. Πόλεος ἐκπροκριθεῖσ' ἐμᾶς, *Eurip. Phœn.* 222.

Ἐκπρολείπω, fut. ψω, relinquo, dimitto. Μητέρα δ' ἐκπρολίπῃς, *Phocyl.*

Ἐκπρολίποις, *dimittas*, 2. sing. a. 2. opt. act.

Ἐκπρομολέω, ῶ, f. ήσω, egredior.

Ἐκπροπίπτω, decido. Τψόθεν ἐς γαῖαν τιτανύσσιται ἐκπροπεσῦσα, *Orph. de Lapid.* 319.

Ἐκπροτιμάω, ceteris omnibus posthabitis honore adficio, *Soph. Antig.* 913.

Ἐκπροφαίνω, ostendo, præ me fero. Ἀλλοκότοις ἰδίαις μορφῆς τύπον ἐκπροφανῦσα, illis ostendens vultum sub horridis formis, *Orph. Hymn.* 70.

Ἐκπροφέρω, f. ἐκπροοίσω, effero, profero.

Ἐκπροφεύγω, f. ξω, effugio.

Ἐκπροχέω, fut. εύσω, effundo. Χλοερὺς ἐκπροχέων πλοκάμυς, *Epigr.*

Ἐκπτερῦμαι, in altum evolo; (2) attenuo, ut levitate facile attollar. Ἐκπτερῦμενα καὶ λεπτυνόμενα καταναλίσκεται εἰς τὴν αὔξησιν τῦ σώματος, *Hippocr. de Diæta*, 1.

Ἐκπτερύσσομαι, f. ξομαι, alas pando et quatio, alas expassas concutio; (2) gestio.

Ἐκπτήσσω, f. ξω, expavefacio, perterrefacio. Οἴκων μ' ὥς τ' ὄρνιν θάμβει τῷδ' ἐξέπταξας, *Eur. Herc.* 181.

Ἐκπτίλον, τὸ. Vide πτίλον, *Nic.*

Ἐκπτοέω, f. ήσω, consterno; *pass.* vehementi cupiditate incendor. Ἐξεπτοήθη, attonita obstupuit, *Eurip. Cycl.* 184.

Ἐκπτοιέω, percello, *Eur.*

Ἐκπτυστος, ῦ, ὁ, abominandus, repudiandus.

Ἐκπτύω, f. ύσω, exspuo; (2) respuo, abhorreo, *Gal.* 4, 14.

Ἔκπτωμα, ατος, τὸ, prolapsio; (2) luxatio.

Ἔκπτωσις, εως, ἡ, elapsio; (2) eruptio; (3) calamitas, ut exilium, &c. Ab ἐκπίπτω.

Ἔκπτωτος, ῦ, ὁ ἡ, elapsus. Ab eod.

Ἐκπυέω, ῶ, f. ήσω, suppuro; (2) ad suppurationem perduco. Ex πύον. Hinc

Ἐκπύημα, ατος, τὸ, puris collectio.

Ἐκπύησις, εως, ἡ, suppuratio. Ab eod.

Ἐκπυητικὸς, ἡ, ὸν, vim habens suppurandi seu pus movendi. Ab eod.

Ἐκπυΐσκω, idem quod ἐκπυέω.

Ἐκπυνθάνομαι, f. πεύσομαι, audio; (2) sciscitor. Σκαιῶς αὐτῦ ἐκπυνθάνει, roges, *Aristoph. Plut.* 60. Πρὶν ἐκπύθωμαι τῶν τὸ πρᾶγμ', ὅπως ἔχει, *Aristoph. Conc.* 749. Ἵν ἐκπυθώμεθα πόθεν πόρευσι, *Eur. Cyc.* 93.

[illegible] f. άσω, idem quod ἐκπυέω.

[illegible] ρηνίζω, f. ίσω, enucleo, educo velut nucleum; (2) extraho. Ex πυρήν.

Ἐκπυρῦσθαι, incendi, incalescere, *ap. Hipp.*

Ἔκπυρος, ῦ, ὁ ἡ, fervidus, æstuosus, ardens.

Ἐκπυρόω, ῶ, f. ώσω, incendo; (2) excandefacio. Αὐτῶν τ' ἐκπυρῦσθε σώματα, *Eur.* 293. A præc. Ex ἐκ et πῦρ.

Ἐκπυρσεύω, f. εύσω, igne luceo ex aliquo loco, signum do facibus sublatis. Ex πυρσός.

Ἐκπύρωσις, εως, ἡ, inflammatio; (2) ardor.

Ἔκπυστος, ῦ, ὁ ἡ, exauditus, cognitus, rumore populari. Ab ἐκπυνθάνομαι.

Ἐκπώγων, ωνος, ὁ ἡ, cui barba crevit, barbatus Ex πώγων.

Ἐκπωλέω, ῶ, f. ήσω, vendo.

Ἔκπωμα, ατος, τὸ, poculum, phiala.

Ἐκπωτάομαι, ῶμαι, evolo. Vide ἐκποτάομαι.

Ἐκράανθεν, *impleti sunt*, 3. pl. a. 1. ind. pass. *Bœot.* pro ἐκράανθησαν, a κραιαίνω.

Ἐκραβδίζω, f. ίσω, virgis expello. Ἐκ τῆς πόλεως ἐπικλινεῖς ἐκραβδίζειν τὺς μοχθηρὺς, *Aristoph. Lys.* 578. Ab ἐκ et ῥαβδίζω.

Ἔκραγα, *clamavi*, perf. ind. med. verbi κράζω.

Ἔκραζον, 3. pl. imperf. ind. act.

Ἐκραγὴ, ῆς, ἡ, diruptio, effractura. Ab ἐκρήγνυμι, *effringo.*

Ἐκράανα, *implevi*, a. 1. ind. act. v. κραιαίνω.

Ἐκραίαινον, 1. sing. imperf. ind. act.

Ἐκράθην, *mixtus sum*, 1. sing. a. 1. ind. pass. *per Sync.* pro ἐκεράθην, a κεράννυμι.

Ἐκραίνω, f. ανῶ, spargo ex; (2) effundo. Κόμης δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκραίνει μέσυ κρατὸς διασπαρέντος, effluit, *Soph. Tr.* 795.

Ἔκραξα, aor. 1. ind. act. v. κράζω.

Ἐκραταιῦτο, *corroborabatur*, 3. sing. imperf. ind. pass. verbi κραταιόω.

Ἐκραύγασεν, *vociferatus est*, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi κραυγάζω.

Ἐκρέματο, *pendebat*, 3. sing. imperf. ind. med. verbi κρέμαμαι.

Ἐκρέμω, *pendebas*, 2. sing. imperf. ejusd. *Att.* et *Ion.* pro ἐκρέμασο.

Ἐκρέω, fut. εύσω, effluo; (2) excido, elabor. Ἐξεῤῥύησαν οἱ Θεμιστοκλέυς λόγοι τῶν Ἑλλήνων, *Plut.*

Ἔκρηγμα, ατος, τὸ, abruptum; (2) salebra, locus a torrente in campo excavatus; (3) eruptio aquarum. Ab

Ἐκρήγνυμι, vel ἐκρηγνύω, f. ρήξω, effringo, erumpo. Καθ' ἡμᾶς δ' ὕποτ' ἐκρήξει μάχη, *Soph. Aj.* 786. Hinc

Ἔκρηξις, εως, ἡ, diruptio; (2) vociferatio.

Ἐκρήνα, *implevi*, a. 1. ind. act. v. κραιαίνω.

Ἐκριζόω, ῶ, f. ώσω, cradico, exstirpo. Ἐκριζώσητε ἅμα αὐτοῖς τὸν σῖτον, *Matt.* 13, 29. ἐκριζωθήσεται, *Id.* 15, 13.

Ἐκριζώσητε, *eradicetis*, 2. pl. a. 1. conj. act.

Ἐκρίζωσις, εως, ἡ, eradicatio, exstirpatio.

Ἐκριζωτὴς, ῦ, ὁ, exstirpator.

Ἔκριμμα, ατος, τὸ, purgamentum. Ab ἐκρίπτω.

Ἔκρις, ινος, ὁ ἡ, cui nasus est prælongus, *Aret.* Hinc

Ἐκρινίζω, f. ίσω, naso suspendo, subsanno, (nisi potius a ῥίνη, *Ern.*)

Ἐκρίνατο, *interpretatus est*, 3. sing. a. 1. ind. med. verbi κρίνω.

Ἐκριπίζω, f. ίσω, flando excito: (2) accendo; (3) flando impello; (4) excito. Πνεῦμα προσπεσὸν ἄφνω τὴν παρεσκευασμένην ὕλην ἐπὶ τὺς πολεμίυς ἐξεῤῥίπιζε, *Plut.*

Ἐκριπτέω, ῶ, projicio, ejicio. Ab

Ἐκρίπτω, fut. ψω, projicio; (2) decutio; (3) relego in locum aliquem. Hinc

Ἔκριψις, εως, ἡ, projectio, decussio, ipsa actio projiciendi.

Ἐκροὴ, ῆς, ἡ, effluvium. Ab ἐκρέω.

Ἔκροος, *contr.* ἔκρυς, ῦ, ὁ, idem.

Ἐκρόσθην, *pulsus sum*, a. 1. ind. pass. v. κρύω.

Ἐκρύσω, *pepulisti*, 2. sing. a. 1. ind. med. *Ion.* et *Att.* pro ἐκρύσασο.

Ἐκροφέω, ῶ, f. ήσω, exsorbeo.

Ἐκρύφθην, 1. sing. a. 2. ind. pass. v. κρύπτω.

Ἐκρυπτον, 1. sing. imperf. ind. act.

Ἔκρυσις, εως, ἡ, profluvium. Ab ἐκρέω.

Ἐκρυφα, *occultavi*, 1. sing. perf. ind. act. *Att.* pro κέκρυφα, a κρύπτω.

Ἔκρυψα, *abscondi*, 1. sing. a. 1. ind. act.

Ἐκρύω, f. ύσω, effluo. Et ἐκρύομαι, eximo, libero. Τὸν πότ' ἐν σφαγαῖς κιμὰς φασγάνων ἐκρύσεται, *Lycophr.* 190.

Ἐκσαγηνεύω, f. εύσω, e sagena, seu reti explico.

Ἐκσαλάσσω, idem quod ἐκσαλεύω, *Ep.*

Ἐκσαλεύω, f. εύσω, agitando seu concutiendo ejicio, vi expello. Ἐκσάλευσον αὐτό, *Aristoph. Lysist.* 1028. [sed ibi legendum ἐκσκάλευσον.]

Ἐκσαρκίζω, f. ίσω, carnibus nudo, carnem separo. Ex ἐκ et σὰρξ, *caro.* Unde

Ἐκσαρκόω, ῶ, f. ώσω, carnem excrescere facio, carnem ingenero, obesum reddo. Hinc

Ἐκσάρκωμα, ατος, τὸ, carnis excrescentia.

Ἐκσαρόω, f. ώσω, everro, verrendo purgo.

Ἐκσαώζω, idem quod ἐκσώζω, *Hom.*

Ἐκσείω, f. είσω, excutio, quassando emoveo.

Ἐκσημαίνω, f. ανῶ, declaro, aperio.

Ἐκσήπω, f. ψω, penitus putrefacio.

Ἐκσιφωνίζω, f. ίσω, siphone elicio, vel extraho.

Ἐκσκαλεύω, eruo. Ἐκσκάλευσον αὐτό, erue illud, *Aristoph. Lysist.* 1028.

Ἐκσκεδάζω, f. άσω, ejectos dissipo, ejicio simul et dispergo.

Ἐκσκεδάννυμι, dissipo, *Ar.*

Ἐκσκευάζομαι, fut. άσομαι, vasa summota alicunde exporto; (2) exporto.

Ἐκσκορπισμὸς, ῦ, ὁ, dissipatio. A σκορπίζω.

Ἐκσμάω, ῶ, f. ήσω, extergo.

Ἐκσοβέω, ῶ, f. ήσω, expello, abigo foras.

Ἐκσπάω, ῶ, f. άσω, extraho, evello.

Ἐκσπένδω, f. σπείσω, libamina effundo, libo.

Ἐκσπερματίζω, f. ίσω, semen emitto, *LXX.*

Ἐκσπερματόω, ῶ, f. ώσω, ad semen pervenio, semen reddo.

Ἐκσπεύδω, festino, festinando pervenio, tendo.

Ἐκσπογγίζω, f. ίσω, spongia extergo.

Ἐκσπονδυλίζω, cervicem confringo.

Ἔκσπονδος, ῦ, ὁ ἡ, exclusus a fœdere vel a societate; (2) fœdifragus; (3) qui nullo fœdere tenetur. Ex ἐκ et σπονδὴ, *fœdus.*

Ἐκστάδιος, ῦ, ὁ ἡ, sex stadiorum.

Ἔκστασις, εως, ἡ, dimotio rei e statu in quo erat; (2) mentis emotio, ecstasis; (3) abscessus, discessus; (4) mutatio, qua res in aliam naturam degenerat; (5) admiratio, stupor. Ab ἐξίστημι, *de statu dejicio.* Unde

Ἐκστατικὸς, ἡ, ὸν, vim rem aliquam e statu suo dimovendi habens; (2) attonitus, mente alienatus, furiosus; (3) dementans; (4) pronus ad iracundiam.

Ἐκστατικῶς, *adv.* furiose, fortissime.

Ἐκστέλλω, fut. λῶ, emitto; (2) exorno.

Ἐκστέφομαι, supplices ramos gero, *Soph. Œd. Tyr.* 19. Ἱκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι, manibus supplices ramos gerentes, velamenta præferentes manibus, *Id. Ibid.* 3.

Ἐκστέφω, f. ψω, coronam aufero, coronam depono; (2) inanio, evacuo; (3) corona exorno; (4) exorno. Πάντας δὲ βωμὺς οἱ κατ' Ἀδμήτυ δόμυς προσῆλθε κάξέστεψε, *Eur. Alc.* 168.

Ἐκστηθίζω, f. ίσω, ex pectore loquor; (2) memoriter non e scripto recito. Ex στῆθος.

'Εκςῆσῃ, *miratitur*, 3. sing. f. 1. ind. med. *Att.* et *Ion.* pro ἐκςήσεται, ab ἐξίςημι.
'Εκςραγγίζω, f. ίσω, excolo, stillatim exhaurio.
'Εκςρατεία, ας, ἡ, eductio exercitus in expeditionem.
'Εκςράτευσις, εως, ἡ, idem. Ab
'Εκςρατεύω, fut. εύσω, exercitum in expeditionem educo, infesto exeo agmine.
'Εκςρατοπεδεύω, fut. εύσω, castra loco extra urbem.
'Εκςρέφω, fut. ψω, inverto, immuto, extorqueo. Ἔκςρεψον, ὡς τάχιςα τὸς σαυτῦ τρόπος, *Aristoph. Nub.* 88. Ἐκςρέψας τὸς ἡμετέρυς ἵππίας κακὸς κακῶς, *Ibid.* 554.
'Εκσύομαι, aut ἐκσεύομαι, erumpo; unde ἐξέσσυτο *apud Hom. Il.* 7, 1.
'Εκσυριγγέω, ῶ, f. ώσω, aperio et pervium reddo velut fistulam, pertundo.
'Εκσυρίζω, f. ίξω, sibilo, de serpente.
'Εκσυρίσσω, vel ἐκσυρίττω, f. ξω, exsibilo, explodo.
'Εκσφενδονάω, ῶ, fut. ήσω, funda ejaculor; (2) fundatoris more ejaculor.
'Εκσφενδονέω, ῶ, f. ήσω, idem.
'Εκσφονδυλίζω, *Att.* pro ἐκσπονδυλίζω, vertebras loco moveo, cervicem confringo. Καὶ ἐκσφονδυλιζόμενος ὑπεκαίετο, *Joseph. Macchab.* 11.
'Εκσφραγίζω, fut. ίσω, signo, signum imprimo, exprimo. Hinc
'Εκσφράγισμα, ατος, τὸ, effigies expressa.
'Εκσχίζω, f. ίσω, scindo ex, exscindo.
'Εκσώζω, f. ώσω, e periculo servo, libero, tueor. Τύμβος δ' αὐτὸν ἐκσώσει μόρυ Ὁπλοσμίας, *Lycophr.* 613. Πρὸς οἶκον τὸν σὸν ἐκσωσόν μ' ἄγων, *Soph. Phil.* 488. Ἴδεσθε τῶδε τῳ κασιγνήτῳ, φίλοι. Ὦ τὸν πατρῷον οἶκον ἐξεσωσάτην, *Id. El.* 985.
'Εκσωρεύω, fut. εύσω, accumulo, acervatim adgero. Νεκροὶ δὲ νεκροῖς ἐξεσωρεύονθ' ὁμῦ, *Eurip. Phœn.* 1202.
"Εκτα, *occidit*, 3. sing. imperf. vel a. 2. ind. act. *Dor.* pro ἔκτη, a verbo κτῆμι.
'Εκταγὴ, ῆς, ἡ, delegatio. Ab ἐκτάσσω.
"Εκταγκεν, 3 sing perf. ind. act. v. κτείνω.
'Εκτάδην, *adv.* extense, porrectim. Ἐκτάδην κεῖσθαι, porrectum jacere, (de mortuis et dormientibus). Τῶδ' ἐκτάδην σοι κεῖσθον ἀλλήλοισιν πέλας, *Eurip. Phœn.* 1692. Ab ἐκτείνω.
'Εκτάδιος, ε, ὁ ϗ ἡ, extensus, exporrectus; (2) amplus, qui longe lateque patet:
'Εκταδὸν, *adv.* idem quod ἐκτάδην.
'Εκταθεὶς, *extensus*, a. 1. part. pass. verbi ἐκτείνω.
"Εκταθεν, *occisi sunt*, 3. pl. a. 1. ind. pass. *Bœot.* pro ἐκτάθησαν, a κτείνω.
'Εκταῖος, αία, αῖον, sextus; (2) sextanus. Ab ἕκτος, *sextus.*
"Εκτακε, *occidit*, 3. sing. perf. ind. act.
"Εκτακτοι, οἱ, extraordinarii, *Æsch.*
'Εκταλαντάω, talentis, id est, magna pecunia fraudo.
"Εκταμα, ατος, τὸ, extensio, productio, id quod extensum est. Ab ἐκτείνω.
'Εκταμένος, *occisus*, perf. part. pass. v. κτείνω.
'Εκτάμησι, *exciderit*, 3. sing. a. 2. conj. act. *Ion.* pro ἐκτάμῃ, ab ἐκτέμνω.
"Εκταμμαι, perf. ind. pass. verbi κτείνω.
'Εκτάμνω, exseco, excido. Ἰὸς τ' ἐκτάμνειν, *Il.* 11, 515. νήιον, *Ib.* 3, 62. πρυμνὴν, *Ib.* 12, 149. Ab ἐκτέμνω.
"Εκταν, *occiderunt*, 3. pl. a. 2. ind. act. *Bœot.* pro ἔκτασαν, a verbo κτῆμι.
"Εκτανε, *occidit*, 3. sing. a. 2. ind. act.
'Εκτανθαρύζω, tremo.
'Εκτανύω, f. ύσω, extendo. Ab ἐκτείνω.
"Εκταξις, εως, ἡ, ordinatio, instructio aciei. Ab ἐκτάττω, *ordino.*
'Εκταπεινόω, ῶ, fut. ώσω, deprimo, humilem facio.
'Εκταρακτικὸς, ἡ, ὸν, vim turbandi habens, *ap. Medicos*, ventrem:
'Εκτάραξις, εως, ἡ, perturbatio, *ap. Medicos*, ventris. Ab
'Εκταράσσω, vel ἐκταράττω, f. ξω, perturbo. Οὗτοι οἱ ἄνθρωποι ἐκταράσσυσιν ἡμῶν τὴν πόλιν, *Act.* 16, 20. Ἐκταραχθεὶς πρὸς τὸν τῶν πληγῶν φόβον, *Luc.*
'Εκταρβέω, ῶ, f. ήσω, extimesco; (2) exterreo.
"Εκτας, *occidisti*, 2. sing. a. 1. ind. act. *per Sync.* pro ἔκτεινας, a κτείνω.
"Εκτασις, εως, ἡ, extensio, porrectio; (2) figura grammatica, qua syllaba brevis producitur. Ab ἐκτείνω.
'Εκτάσσω, vel ἐκτάττω, f. ξω, instruo, (aciem) in ordine pono. Ἐν τοῖς ὅπλοις ἐκτεταγμένοι πρὸς μάχην, *Philo.*
'Εκτάσω, *possedisti*, 2. sing. a. 1. ind. med. *Dor.* pro ἐκτήσω, a κτάομαι.
"Εκτατο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. verbi κτείνω.
'Εκτατὸς, ἡ, ὸν, exporrectus, extensus.
'Εκταφρεύω, f. εύσω, effodio, *Ern.*
'Εκτέατο, *possessa erant*, 3. plur. plusq perf. ind. pass. *Ion.* pro ἔκτηντο, a verbo κτάομαι
'Εκτεθέντα, *expositum*, acc. sing. a. 1. part. pass. verbi ἐκτίθημι.
'Εκτεθραμμένυς, *enutritos*, acc. plur. perf. part. pass. verbi ἐκτρέφω.
'Εκτείνας, a. 1. part. act. verbi ἐκτείνω.
"Εκτεινε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi κτείνω.
'Εκτείνω, f. ενῶ, extendo, protendo; (2) extraho, educo. Ἐκτέταμαι φοβερὰν φρένα, distrahor animo trepido, *Soph. Œd. Tyr.* 153. Ἤδη γὰρ πολὺς ἐκτέταται χρόνος, jam enim multum elapsum est temporis, *Id. Aj.* 1402. Μεῖζον ἐκτενῶ λόγον, rem longius repetam, *Id. Trach.* 681.
'Εκτειχίζω, f. ίσω, muris cingo. Ἆρα θαυμάζεις, ὅτι ὅτω τὸ τεῖχος ἐκτετείχισται, ταχύ; *Aristoph. Av.* 1170.
'Εκτεκνόω, pario; (2) *med.* ἐκτεκνόομαι, liberos suscipio.
'Εκτέλειος, idem quod ἐκτελὴς, *Hom.*
'Εκτελειόω, ῶ, f. ώσω, perficio, consumo.
'Εκτελέοιτε, 2. pl. præs. opt. act. v. ἐκτελέω.
'Εκτελέσαις, *quum complevisset, qui complevit*, a. 1. part. act. *Æol.* pro ἐκτελέσας.
'Εκτελευτάσει, *Dor.* pro ἐκτελευτήσει, ab
'Εκτελευτάω, finio, finem impono. Τοιαῦτ' ἔφραζε εἱμαρμένα τῶν Ἡρακλείων ἐκτελευτᾶσθαι πόνων, talem declaravit fato exitum destinari Herculeis laboribus, *Soph. Trach.* 169.
'Εκτελέω, ῶ, f. ήσω, perficio. Ἐκτελεῖν τὴν δίκην, φόνον, γάμον τινί.
'Εκτελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, perfectus. Ex ἐκ et τέλος.
'Εκτέμνω, f. εμῶ, excido, exseco; (2) castro: (3) *med.* decipio. Ἐγὼ δὲ τὸν λάρυγγ' ἂν ἐκτέμοιμί σε, *Aristoph. Ran.* 584.
'Εκτένεια, ας, ἡ, extensio; (2) explicatio; (3) jugis et adsidua opera, contentio; (4) copia, abundantia. Ab ἐκτείνω.
'Εκτενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, extensus; (2) sedulus, diligens; (3) acer, vehemens. Ab eod.
'Εκτενία, ας, ἡ, idem quod ἐκτένεια.
'Εκτενῶ, *extendam*, 1. s. f. 1. ind. act. v. ἐκτείνω.
'Εκτενῶς, *adv.* vehementer, impense, prolixe.
'Εκτεταγμένως, *adv.* ordinate. Ab ἐκτάσσω.
'Εκτεταμένως, *adv.* explicate. Ab ἐκτεταμένος, quod est *partic. perf. pass.* ab ἐκτείνω.
'Εκτεὺς, έως, ὁ, sextarius. Ab ἕκτος, *sextus.*
'Εκτεφρόω, ῶ, f. ώσω, in cineres redigo comburendo.
'Εκτέφρωσις, εως, ἡ, exustio. A præc.
'Εκτεχνάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, technor, comminiscor. Ex ἐκ et τέχνη, *ars.*
'Εκτήκω, f. ήξω, eliquo, exprimo liquefactum; (2) emacero, tabefacio. (2) προσῆλθεν ἐλπὶς, ἣν, φοβυμένη πάλαι τὸ μέλλον, ἐξετηκόμην γόοις, [ordo est, προσῆλθεν ἐλπὶς, ἣν ἐξετηκόμην γόοις, πάλαι φοβυμένη τὸ μέλλον· ἣν pendet a suppressa præpositione διὰ,] venit spes, propter quam contabescebam luctu, dudum futura timens, *Eurip. Or.* 857. Ἐκ τοι με τήξεις, liquefacies me, *Id. Ibid.* 1047.
"Εκτηξις, εως, ἡ, percolatio, liquatio. A præc.
'Εκτημόριον, ε, τὸ, sextans, sexta pars, sextarius. Ex ἕκτος et μορίον, *particula.*
"Εκτηνται, 3. pl. perf. ind. pass.
'Εκτησάμην, 1. sing. a. 1. ind. med.
'Εκτῆσθαι, perf. inf. pass. *Ion.* pro κεκτῆσθαι, verbi κτάομαι.
'Εκτιθεύω, f. εύσω, enutrio, educo.
'Εκτίθημι, f. θήσω, expono, ut e navi, e vehiculo; (2) expono infantem; (3) adoptandum do filium; (4) propono, v. gr. edictum, præmium, &c. (5) proscribo aliquem vel aliquid; (6) edo in publicum, ut librum; (7) venum expono; (8) *in med.* aliquo transportandum curo securitatis causa, *Ern.* Ἐκθεῖναι βρέφος, *Eur. Ph.* 25. Τόν δὲ πατέρα Κηφέα, ὅς σ' ἐξέθηκεν, ἀπολέσειαν οἱ θεοί, *Aristoph. Thesm.* 1065. Ἐκτεθεὶς ὑπὸ μητρὸς εἰς τὴν ὁδὸν, *Isocr.*
'Εκτιθηνεύω, f. εύσω, idem quod ἐκτιθεύω.
'Εκτιθηνέω, ῶ, f. ήσω, idem.
'Εκτικὸς, ἡ, ὸν, in habitu positus; (2) qui hectica febri laborat. Ab ἔχω, *habeo.*
'Εκτίκτω, fut. τέξομαι, partu edo, edo in lucem.
'Εκτικῶς, *adv.* cum habitu, h. e. firmiter, probe; (2) expedite.
'Εκτιλάω, ῶ, f. ήσω, alvum excerno.
'Εκτίλλω, f. ιλῶ, evello; (2) emoveo.
'Εκτιμάω, ῶ, f. ήσω, æstimo, magni æstimo; (2) valde honoro; (3) honoris causa nomine aliquo, præsertim honestiori, appello. Hinc
'Εκτίμησις, εως, ἡ, magni honores. Ex ἐκ et τιμή.
"Εκτιμος, ε, ὁ ϗ ἡ, expers honoris.
'Εκτιναγμὸς, ῦ, ὁ, excussio. Ab ἐκτινάσσω.
'Εκτινάξατε, 2. pl. a. 1. imperat. act. verbi
'Εκτινάσσω, f. ξω, excutio, emoveo. Ἐκτινάξατε τὸν κονιορτὸν τῶν ποδῶν ὑμῶν, *Matt.* 10, 14.
'Εκτιννύω, f. ύσω, exsolvo, luo. Ab ἐκτίω.
'Εκτίνω, f. τίσω, idem et ab eod. Ἐκτίνειν τὰ ὀφειλόμενα, *Plat.* Ὀργὴν κατ' αὐτῶν ὕβριν ἐκτίσαιτ' ἰών, retulisset, *Soph. Aj.* 304. Ὦ, θυμάτων πρόσπαιον ἐκτίνων χάριν δαίμων, *Lycophr.* 211. Ab eod.
"Εκτισε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi κτίζω.
"Εκτισις, εως, ἡ, solutio. Ab ἐκτίω.
"Εκτισμα, ατος, τὸ, mulcta. Ab eod.
"Εκτιςαι, 3. sing. perf. ind. pass. v. κτίζω.
'Εκτιςὴς, ε, ὁ, qui solvit; (2) exactor; (3) vindex. Ab eod.
'Εκτιτθεύω, idem quod ἐκτιθεύω.
'Εκτιτρώσκω, f. τρώσω, abortum facio.
'Εκτίω, f. ίσω, luo, punio, solvo, rependo. Ἐνδίκως ἐκτίσῃ πόσιν, *Eur. Med.* 267.
"Εκτμημα, ατος, τὸ, frustum sectione extractum, segmentum. Ab ἐκτέμνω, *exseco.*
"Εκτμησις, εως, ἡ, exsectio; excisio; (2) castratio. Ab eod.
"Εκτοθεν, *adv.* extra, seorsim. Ab ἐκτός.
"Εκτοθι, *adv.* idem et ab eod.
'Εκτοιχωρυχέω, parietes perfodio furandi causa.
'Εκτοκίζω, f. ίσω, fœnori do. Ex ἐκ et τόκος.
'Εκτολμάω, f. ήσω, audeo; (2) *ap. Jos.* ad audendum impello, incito.
'Εκτολμήσας, *ausus*, a. 1. part. act.
'Εκτολυπεύσας, a. 1. part. act. verbi
'Εκτολυπεύω, f. εύσω, perficio, exantlo.
'Εκτομεὺς, έως, ὁ, sculptor, excisor, sector. Ab ἐκτέμνω.
'Εκτομὴ, ῆς, ἡ, excisio. Ab eod.
'Εκτομίας, ε, ὁ, exsectus, castratus. Ab eod.
'Εκτομὶς, ίδος, ἡ, sectrix. Ab eod.
"Εκτομος, ε, ὁ ϗ ἡ, idem et ab eod.
"Εκτονε, 3. sing. perf. ind. med. verbi κτείνω.
"Εκτονος, ον, abhorrens a tono, sc. musico; (2) remissus, relaxatus, tono suo privatus.
'Εκτοξεύω, f. εύσω, exhaurio, proprie pharetram, consumo pecuniam, opes, &c.; (2) emitto telum. Νομίζων ἐκτετοξεῦσθαι βίον, *Aristoph. Plut.* 34. (2) καὶ σὺ τὸ σῶφρον ἐξετόξευσε φρενὸς, et tua modestia emissa est mente, *Eurip. Andr.* 365. Ex ἐκ et τόξον, *arcus.*
'Εκτοπίζω, f. ίσω, loco moveo, abigo, relego; (2) peregre abeo. Ἐκτοπίζω ἀπὸ τῆς οἰκίας, *Aristot.* Ab ἔκτοπος. Hinc
'Εκτοπισμὸς, ῦ, ὁ, discessus, sedis mutatio; (2) luxatio; (3) longinquitas loci.
'Εκτόπιος, ε, ὁ ϗ ἡ, peregrinus, loco emotus. Ἠνύσατ' ἐκτοπίαν φλόγα πήματος, extermi-

nastis, *Œd. Tyr.* 166. Ἀπάγετ' ἐκτόπιον, abducite ex his locis, *Id. Ibid.* 1340. Ἐκτόπιος στᾶσ', ex hoc loco erumpens, *Œd. Col.* 119. Ab eod.

Ἐκτοπιστέος, α, ον, exterminandus.

Ἐκτοπιστικὸς, ὴ, ὸν, qui loca mutare solet.

Ἔκτοπος, ου, ὁ ϗ ἡ, loco suo emotus; (2) insusitatus; (3) absurdus.

Ἐκτόπως, mirum in modum, incredibiliter, nimium, absurde. A præc.

Ἐκτορέω, ῶ, f. ήσω, exterebro.

Ἕκτος, η, ον, sextus. Ab ἕξ, *sex*.

Ἐκτὸς, *adv.* extra. Ab ἐκ vel ἐξ, *ex*. Hinc

Ἐκτόσθεν, *adv.* extra; (2) a foris.

Ἔκτοσε, *adv.* idem et ab eod.

Ἔκτοτε, *adv.* ex eo tempore.

Ἐκτραγῳδέω, ῶ, f. ήσω, tragœdias decanto; (2) tragice describo; (3) exaggero.

Ἐκτρανόω, declaro, manifesto, *Jun.*

Ἐκτραπέζος, ου, ὁ ϗ ἡ, mensæ expers, qui in mensam non infertur. Ex τράπεζα.

Ἐκτραπελογάστωρ, ορος, ὁ, deformem ventrem habens.

Ἐκτράπελος, ου, ὁ ϗ ἡ, invenustus, fœdus, aversandus, qui est ἐκ τρόπου haud pro more solito.

Ἐκτραπέλως, *adv.* invenuste, fœde.

Ἐκτραπῇ, *deflectat*, 3. sing. a. 2. conj. pass. verbi ἐκτρέπομαι.

Ἐκτραχηλίζω, f. ίσω, excutio et præcipitem do, de equo; (2) collum seu cervicem frango; (3) interficio, nominatim, decollo; (4) in superbiam ago, effero, extollo. *Pass.* ἐκτραχηλίζεσθαι, excuti et in collum devolvi; (2) interfici; (3) superbire; (4) deliquium pati. Ὁ δὲ ἵππος ἐκτραχηλίζει τοὺς μὴ δυναμένους ὀχεῖσθαι, *Plut.* Ex τράχηλος.

Ἐκτραχύνω, f. υνῶ, exaspero, exacerbo.

Ἐκτρέπομαι, deflecto iter; (2) aversor.

Ἐκτρέπω, f. τρέψω, deflecto. Πρός τε ποίμνας ἐκτρέπω, *Soph. Aj.* 53. Οὗτος ἐκτρέπεταί με νῦν ἀπαντῶν, *Demosth. de Fals. Leg.*

Ἐκτρέφω, f. θρέψω, enutrio, educo. Ἐκτρέφει ϗ θάλπει αὐτήν, *Ephes.* 5, 29. Ἐκτεθραμμένοι, adulti, *Eurip. Suppl.* 1222. Νεανίαν δ' ὡς ἦσθετ' ἐκτεθραμμένον, *Id. Ion.* 823. Χ' ἥτις ἐξέθρεψε χώρα τήνδε τὴν θρασεῖαν οὖσα, educaverit, *Aristoph. Thesm.* 522.

Ἐκτρέχω, excurro, me proripio. Εἰς τὴν ἰδίαν [illegible], *Id. Ibid.*

Ἔκτρησις, εως, ἡ, foramen. Ex ἐκ et τιτράω.

Ἐκτριαινόω, ῶ, f. ώσω, tridente emoveo.

Ἐκτριβὴ, ῆς, ἡ, extritio, deletio.

Ἐκτριβήσομαι, *perdar*, f. 2. ind. pass. verbi

Ἐκτρίβω, f. ψω, extero, polio; (2) deleo. Κατεύχομαι κακὸν κακῶς νιν ἄμορον ἐκτρῖψαι βίον, exigere, *Soph. Œd. Tyr.* 248. Σοῦ γὰρ οὐκ ἔστι βροτῶν κάκιον ὅστις ἐκτριβήσεταί ποτε, peribit, *Id. ibid.* 436. Hinc

Ἔκτριμμα, ατος, τὸ, id quo aliquid abstergimus; (2) mantile, sudarium, &c.

Ἐκτρῖψαι, a. 1. inf. act. verbi ἐκτρίβω.

Ἔκτριψις, εως, ἡ, deletio. Ab eod.

Ἐκτροπὴ, ῆς, ἡ, deflexio, digressio; (2) diverticulum; (3) divortium aquarum, &c. (4) ambages. Ab ἐκτρέπω.

Ἐκτροπίας, ου, ὁ, scilicet οἶνος, vappa. A præc.

Ἐκτρόπιον, ου, τὸ, vitium palpebræ eversæ.

Ἔκτροπος, ου, ὁ ϗ ἡ, deflexus; (2) male moratus; (3) dissentaneus; (4) qui descivit a more solito.

Ἐκτροφὴ, ῆς, ἡ, nutritio, educatio. Ab ἐκτρέφω.

Ἐκτροχάζω, f. άσω, excurro, procurro, percurro.

Ἐκτρυγάω, ῶ, f. ήσω, vindemio.

Ἐκτρυπάω, ῶ, fut. ήσω, exterebro; (2) terebrando erumpo. Ἀλλ' ἐκτετρύπηκε λαθοῦσα μ' ἔνδοθεν, *Aristoph. Conc.* 337. Hinc

Ἐκτρύπημα, ατος, τὸ, terebramen, ramenta, quæ terebra educit.

Ἐκτρυχόω, ῶ, f. ώσω, detero, attero, consumo, exhaurio.

Ἐκτρύχω, idem.

Ἐκτρώγω, erodo, exedo.

Ἔκτρωμα, ατος, τὸ, abortus. Hinc

Ἐκτρωματαῖος, αία, αῖον, abortivus: et

Ἔκτρωσις, εως, ἡ, abortus. Ab ἐκτιτρώσκω.

Ἐκτρωσμὸς, οῦ, ὁ, abortio. Ab eod.

Ἐκτυγχάνω, adsequor, vel sum.

Ἐκτυμπάνωσις, εως, ἡ, tumor quo in modum tympani aliquid intumescit, *Ern.*

Ἔκτυπος, ου, ὁ ϗ ἡ, expressus ex archetypo.

Ἐκτυπόω, ῶ, f. ώσω, exprimo, effingo, informo. Hinc

Ἐκτύπωμα, ατος, τὸ, effigies expressa.

Ἐκτύπωσις, εως, ἡ, expressio, efformatio.

Ἐκτυφλόω, ῶ, f. ώσω, excæco. Hinc

Ἐκτύφλωσις, εως, ἡ, excæcatio.

Ἐκτύφομαι, et ἐκτυφόομαι, οῦμαι, incendor; (2) efferor ad superbiam, ineptio, *Ern.*

Ἐκυδάσσατο, *conviciatus est*, 3. sing. a. 1. ind. med. *Poet.* pro ἐκυδάσατο. A κυδάζω.

Ἐκύκλωσα, a. 1. ind. act. verbi κυκλόω.

Ἑκυρὰ, ᾶς, ἡ, socrus, mariti mater. Ab

ἙΚΥΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, socer, mariti pater.

Ἔκυρσα, aor. 1. ind. act. *Æol.* pro ἔκυρα. A κύρω.

Ἐκυρώθην, a. 1. ind. pass. verbi κυρόω, *sancio*.

Ἔκυψεν, 3. sing. a. 1. ind. cum ν ἐφελκ. verbi κύπτω.

Ἐκφαγεῖν, *exedere*, ἐξέφαγον, ἐκφαγών.

Ἐκφαιδρύνω, f. υνῶ, nitidum reddo, polio.

Ἐκφανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, manifestus, apertus; (2) splendidus, illustris. Ab

Ἐκφαίνω, f. ανῶ, in lucem edo, profero, evulgo; et (2) ἐκφαίνομαι, in lucem edor; (3) appareo, conspicuus sum. Ὡς τὸ πυθικὸν θεοῦ μαντεῖον ἐξέφηνεν ἀρτίως ἐμοί, *Œd. Tyr.* 250. Δείξω δὲ Θησεῖ πρᾶγμα, κἀκφανήσεται, *Eurip. Hippol.* 42.

Ἐκφανίζω, f. ίσω, manifestum reddo, aperio.

Ἔκφανσις, εως, ἡ, patefactio, evulgatio; (2) expressio, enarratio, significatio:

Ἐκφαντικὸς, ὴ, ὸν, enunciativus, enarrativus:

Ἐκφαντικῶς, *adv.* enunciative; (2) expresse, significanter. Ab ἐκφαίνω.

Ἐκφαντορία, ας, ἡ, doctrina rerum reconditarum interpres. Ab ἐκφάντωρ.

Ἐκφαντορικὸς, ὴ, ὸν, idem quod ἐκφαντικός. A præc.

Ἐκφαντὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, patefactus, evulgatus:

Ἐκφάντωρ, ορος, ὁ, enarrator, interpres, qui arcanum aliquod patefacit. Ab ἐκφαίνω.

Ἐκφανῶς, *adv.* manifeste, palam. Ab ἐκφανής.

Ἔκφασις, εως, ἡ, edictum. Ab ἔκφημι.

Ἔκφασμα, τος, τὸ, spectrum, *ut simp.*

Ἐκφατνίσματα, ων, τὰ, præsepium purgamenta, reliquiæ ciborum. Ab

Ἐκφατνίζω, f. ίσω, amoveo e præsepi, mensa, &c. Ab ἐκ et φάτνη.

Ἐκφάτνωμα, τὸ, lacunar, &c. *Æsch.*

Ἐκφάτως, *adv.* supra modum, ut dici nequeat.

Ἐκφαυλίζω, f. ίσω, pro vili habeo, contemno.

Ἐκφαυλισμὸς, οῦ, ὁ, contemtus, detractio. A præc.

Ἔκφαυλος, ον, contemtus, fœdus. A præc.

Ἐκφερέμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro ἐκφέρειν.

Ἐκφερεμυθέω, dicta foras elimino, divulgo. Ex ἐκ, φέρω, et μῦθος, *verbum*.

Ἐκφέρομαι, effero, aufero; (2) efferor, rapior.

Ἐκφέρω, effero, exporto; (2) effero mortuum; (3) divulgo, enuntio; (4) publico, v. c. librum, publice propono, recito, &c. (5) promo, edo; (6) refero, v. c. ad senatum, vel populum; (7) infero, v. c. bellum; (8) uterum fero ad maturitatem fœtus. (1) ὁπότε τελείμηνος ἐκφέροι δωδέκατος ἄροτος, quando exacta mensibus præteriisset duodecima messis, *Soph. Trach.* 824. Ὁρᾷς; πρὸς ὀργὴν ἐκφέρῃ, *Id. Elect.* 628. (2) καὶ γάρ τινες ἐκφέρουσι τουτονὶ νεκρόν, *Aristoph. Ran.* 170.

Ἐκφεύγω, f. ξω, effugio, evado. Μικρὸν ἐξέφυγε τοῦ μὴ καταπατρωθῆναι, parum abfuit quin, *Xen.* Πῶς γὰρ ἂν τούτους δοκῆς ἐκφυγεῖν; *Aristoph. Av.* 361. Αὐλητῆρος ἐκπεφευγότα λαρυγγοφθόρους ῥίψας, *Lycophr.* 235.

Ἐκφεύξῃ, 2. sing. fut. 1. indic. med. verbi ἐκφεύγω.

Ἐκφημι, eloquor; unde ἔκφατο, ἐκφάσθαι.

Ἐκφθείρομαι, inauspicato et in perniciem exeo, perdor. Ἐξεφθαρμένη, prorsus perdita, *Eur. Hec.* 669.

Ἐκφθίνω, corrumpo, perdo, interficio.

Ἐκφλαυρίζω, f. ίσω, idem quod ἐκφαυλίζω. Ex φλαῦρος, *vilis*, *pravus*.

Ἐκφλεγματοῦσθαι, in phlegma converti.

Ἐκφλέγω, f. ξω, exuro. Αὐτὸς ἐξέφλεξε τὴν πόλιν, *Aristoph. Pace*, 606.

Ἐκφλιβῶ, idem quod ἐκθλίβω, *ap. Hipp.*

Ἐκφλογόω, ῶ, fut. ώσω, inflammo, flammam ejaculor.

Ἐκφλοιόω, decortico, elido, *Nic.*

Ἐκφλυαρίζω, f. ίσω, contemno, deprimo.

Ἐκφλύζω, f. ύσω, ebullio, exundo.

Ἐκφλυνδάνω, idem. Ex φλύω.

Ἐκφλύσσω, f. ξω, ebullio; *apud Apollon. Rhod.* ἐκφλύξαι, quasi exæstuare, e corde æstuanti promere. Ex ἐκ et φλύω.

Ἐκφοβέω, ῶ, f. ήσω, exterreo. Hinc ἐκφοβέομαι, extimesco. Ὧν οὕνεκ' ἐκφοβεῖ με, *Soph. Œd. Col.* 269. Ἵνα μὴ δόξω ὡς ἂν ἐκφοβεῖν ὑμᾶς διὰ τῶν ἐπιστολῶν, 2 *Cor.* 10, 9. Ab ἔκφοβος. Hinc

Ἐκφόβητρον, ου, τὸ, terriculamentum.

Ἐκφόβημα, ατος, τὸ, idem.

Ἐκφόβησις, εως, ἡ, terror, terrefactio.

Ἔκφοβος, ου, ὁ ϗ ἡ, exterritus, consternatus.

Ἐκφοινίσσω, vel ἐκφοινίττω, fut. ξω, rubefacio; (2) cruento. Τέκνοντας ἐξεφοίνισσον ποδῶν, *Eur. Phœn.* 42.

Ἐκφοιτάω, ῶ, f. ήσω, exeo, egredior, prodeo. Παρὰ τῆς γυναικὸς ἐξεφοίτων λόγοι, *Plut.* Hinc

Ἐκφοίτησις, εως, ἡ, egressio; (2) divulgatio rei.

Ἐκφορὰ, ᾶς, ἡ, elatio; (2) funus; (3) divulgatio. (2) ἐκφορὰν γὰρ τοῦδε θήσομαι νεκροῦ, *Eurip. Alcest.* 424. Ab ἐκφέρω.

Ἐκφορέω, ῶ, f. ήσω, effero, exporto. Ἐκφόρησον αὐτὸν τὸν πλοῦτον ἐκ τῆς οἰκίας, *Luc.* Ὅτι ἡ μόνος τὸν ζωμὸν ἐκφορήσεις, *Aristoph. Eq.* 359. Ab eod. Hinc

Ἐκφόρημα, ατος, τὸ, quod exportatum seu egestum est.

Ἐκφόρησις, εως, ἡ, exportatio, egestio.

Ἐκφόριον, ου, τὸ, terræ proventus. Ab

Ἔκφορος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui exportari potest; (2) divulgatus; (3) percitus. (1) εἰ δ' ἔκφορός σοι ξυμφορὰ πρὸς ἄρσενας, maribus declaranda, *Eurip. Hipp.* 295. Ab ἐκ et φέρω.

Ἐκφορτίζομαι, f. ίσομαι, onus abjicio, exonero; (2) excutio velut onus; traditus sum, tanquam merces navi exportanda. Κἀκπεφόρτισμαι πάλαι, *Soph. Antig.* 1036.

Ἐκφράζω, f. άσω, eloquor, edissero, enarro.

Ἐκφρακτικὸς, ὴ, ὸν, cui vis inest expediendi meatus obstructos. Ab ἐκφράσσω.

Ἔκφρασις, εως, ἡ, descriptio, expositio, explicatio. *Hesych.* λόγον ἐναργῆ, id est, evidentem sermonem orationemve interpretatur. Ab ἐκφράζω.

Ἐκφραστικὸς, ὴ, ὸν, eloquendi facultate præditus. Ab eod.

Ἐκφρέω, ἐκφρείω, vel ἔκφρημι, f. φρήσω, emitto foras; (2) effero. (1) οὐκ ἐκφρήσετε δικάσοντά με; non me exire sinitis judicaturum? *Aristoph. Vesp.* 156.

Ἐκφρονέω, ῶ, f. ήσω, curo; (2) despicio; (3) animo efferor, omninoque impotenter fortunam fero; (4) desipio. Ab ἔκφρων.

Ἐκφροντίζω, f. ίσω, excogito; (2) non curo; (3) cogito. Ἐκφροντίζειν τῶν σεαυτοῦ πραγμάτων, *Aristoph.* Ex ἐκ et φροντίς.

Ἐκφρόνως, *adv.* dementer. Ab

Ἔκφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, delirans, amens. A φρήν.

Ἐκφυὰς, άδος, ἡ, res quæ alii adnata est. Ab ἐκφύω.

Ἐκφυγγάνω, et -φυγγάνω, effugio. Ab ἐκφεύγω.

Ἔκφυγε, 3. sing. a. 2. ind. act. *Ion.* pro ἐξέφυγε, ab ἐκφεύγω. Unde

Ἐκφυγὴ, ῆς, ἡ, effugium, fuga.

Ἐκφυὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, naturæ modum excedens, sed fere in bonam partem. Ex ἐκ et φυή.

Ἐκφυλάσσω, observo, tueor, *Soph.*

Ἐκφυλλοφορέω, ῶ, f. ήσω, senatu vel ordine aliquem moveo. Ex ἐκ, φύλλον, *folium*, quo olim

olim suffragia ferebantur, et φέρω. (Nisi potius a φῦλος, *Ern.*)

Ἐκφυλλοφορία, ας, ἡ, ejectio e tribu, senatu, vel populo. Ex iisd.

Ἔκφυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui non est ejusdem tribus; (2) qui nullius est tribus; (3) peregrinus, externus, barbarus, a moribus gentis abhorrens; (4) inusitatus. A φυλή.

Ἔκφυμα, ατος, τὸ, papula. Ab ἐκφύω.

Ἔκφυσμα, τὸ, stercus, *Nic.*

Ἐκφυσᾷν, *efflare*, præs. inf. act. *contr.* pro ἐκφυσάειν. Ab

Ἐκφυσάω, ῶ, f. ήσω, exsufflo, vehementer respiro, gravi respiratione laboro; (2) follibus ventilo, vel spiritu; (3) effero, elatum facio. Ἐξεφύσησε γὰρ τοσοῦτον πόλεμον, ὥστε, &c. *Aristoph. Pace*, 628. Hinc

Ἐκφύσημα, ατος, τὸ, efflatio, exsufflatio; (2) inflatio, morbus; (3) id quod efflatur:

Ἐκφύσησις, εως, ἡ, efflatio. Ab ἐκφυσάω.

Ἔκφυσις, εως, ἡ, qu. dic. enascentia, exortus, germinatio; (2) eruptio germinantium post sementem: (3) generatio, procreatio; (4) quæ nata sunt. Ab ἐκφύω.

Ἔκφυσις, εως, idem, *Ern.*

Ἐκφυτεύω, translatum alicunde planto.

Ἐκφύω, f. ύσω, et ἔκφυμι, gigno; (2) nascor Ἐγὼ δ᾽ ἐλευθέρου μὲν ἐξέφυν πατρὸς, *Soph. Aj.* 487. Ἡμᾶς μὲν ὡς δούλους σαφῶς πατὴρ ἄρ᾽ ἐξέφυσεν, οὐδ᾽ ἐλευθέρους, *Id. Phil.* 987.

Ἐκφωνέω, ῶ, f. ήσω, exclamo; (2) pronuncio, exprimo; (3) nominatim dico. Hinc

Ἐκφώνησις, εως, ἡ, exclamatio; (2) figura rhetorica; (3) pronunciatio, vocis emissio; (4) diserta alicujus nominatio.

Ἐκφωτίζω, f. ίσω, illumino, illustro.

Ἐκχαλάω, ῶ, f. άσω, demitto, laxando emitto; (2) dejicio,

Ἐκχαλκεύω, fabricor ex ære aut metallo alio.

Ἐκχαραδρόω, ῶ, f. ώσω, vi erumpo, de flumine; (2) cavernosum et salebrosum reddo, torrentibus impetuosis excavo. Ex χαράδρα.

Ἐκχαυνόω, ῶ, f. ώσω, laxiorem reddo, emollio; (2) tumidum reddo, *proprie et tropice*, Ern. (2) οὐδ᾽ ἐστὶν αὐτὴν ὅστις ἐκχαυνῶν λόγοις, *Eurip. Suppl.* 412.

Ἐκχέω, f. εύσω, effundo, exhaurio; (2) *pass.* effundor, absumor, pereo. Κἀκχέω τὸ πᾶν σόφισμα, *Soph. Phil.* 14. Θοίναισιν ὄλβον ἐκχέασα, *Lycophr.* 773.

Ἐκχιλόω, ῶ, f. ώσω, pabulo privo, vasto: unde ἐκκεχιλωμένος, desolatus.

Ἐκχλοιόομαι, οῦμαι, et ἐκχλοοῦμαι, pallesco, sed ut aliquid viridis vel luridi admistum sit.

Ἐκχοΐζω, f. ίσω, fodio; (2) emundo. Ex ἐκ et χόω, *humum egero.*

Ἐκχολόω, ῶ, f. ώσω, in bilem verto; (2) bile impleo; (3) iratum reddo.

Ἐκχορδόω, ῶ, f. ώσω, fidibus cano.

Ἐκχορεύω, f. εύσω, e choro ejicio.

Ἐκχρᾷν, præs. inf. act. pro ἐκχράειν.

Ἐκχράω, oraculum edo, ut simplex χράω. Vide ἐξέχρη.

Ἐκχρέμπτομαι, f. ψομαι, exspuo.

Ἐκχρηματίζομαι, f. ίσομαι, exigo pecuniam. Ex ἐκ et χρῆμα, *pecunia.*

Ἐκχρῆσαι, sufficere; ἐξέχρησε, suffecit; ἐκχρήσει, ex usu erit, *Herodot.* 3, 13. A χρὴ, ut ἀπόχρη.

Ἐκχρησμῳδέω, vaticinor, oraculum edo.

Ἐκχυθέντος, gen. sing. a. 1. part. pass. verbi ἐκχύω.

Ἐκχυλίζω, f. ίσω, succum elicio; (2) in succum redigo.

Ἐκχυμίζω, f. ίσω, exsugo. Ex ἐκ et χυμός.

Ἐκχυμόω, ῶ, f. ώσω, a quo ἐκχυμοῦσθαι aliquid dicitur, cum succos et humores extra vasa sua effundit, ut in sugillatione. Hinc

Ἐκχύμωμα, ατος, τὸ, sanguinis sub cutem per grumos effusio, sugillatio.

Ἐκχύμωσις, εως, ἡ, idem et ab eod.

Ἐκχυντο, *effusi erant*, 3. pl. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐξεκέχυντο. Ab ἐκχύω.

Ἔκχυσις, εως, ἡ, effusio. Unde

Ἐκχύτης, ου, ὁ, qui effundit.

Ἔκχυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, effusus.

Ἐκχυτρίζω, f. ίσω, ex olla effundo, vel eximo; (2) effundo. Ex χύτρος.

Ἐκχύω, effundo, *pass.* amore alicujus rei capior; (2) valde exhilaror, ad lætitiam, risum profundor; (3) frangor, languesco; (4) pereo, frustra consumor, de labore, impensa, *Ern.* Αἰχμὴ δ᾽ ἐξεχύθη, cuspis vero exiit, [sed alii legunt ἐξεσύθη,] *Il.* 5, 293.

Ἐκχωνεύω, f. εύσω, conflo.

Ἐκχωρέω, ῶ, f. ήσω, excedo; (2) discedo. Χειμῶνες ἐκχωροῦσιν εὐκάρπῳ θέρει, *Soph.* Hinc

Ἐκχώρησις, εως, ἡ, excessus, discessus.

Ἐκψήγμα, ατος, τὸ, ramentum.

Ἐκψύχω, f. ξω, animam efflo, exspiro; (2) deficio animo.

Ἐκώλυσε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi κωλύω.

ἘΚΩ´Ν, οῦσα, ὸν, voluntarius, qui sponte aliquid facit.

Ἐλᾷ, 3. sing. fut. *Att.* verbi ἐλαύνω, pro ἐλάσει *Soph. Œd. Tyr.* 418. *Id. Aj.* 504, 756. Vide ἐλῶ.

Ἐλάα, ας, ἡ, oliva, fructus oleæ. Ab ἐλαία.

Ἐλάαν, præs. inf. act. *Poet.* pro ἐλάειν.

Ἐλάασκον, imperf. ind. act. *Ion.* pro ἤλαον.

Ἔλαβον, a. 2. ind. act. verbi λαμβάνω.

Ἐλάδιον, ου, τὸ, pauxilium olei. Ab ἐλαία.

Ἐλαθεὶς, a. 1. part. pass. verbi ἐλαύνω.

Ἔλαθον, *latui*, a. 2. ind. act. verbi λανθάνω.

ἘΛΑΙ´Α, ας, ἡ, oliva, arbor; (2) olea, *i. e.* fructus olivæ.

Ἐλαίαγνος, ου, ἡ, oleagnus, planta in lacu Orchomeno nascens; oleaginus, *Theophr.* Ex ἐλαία et ἄγνος, *vitex.*

Ἐλαιάγριον, τὸ, olivum agreste, *Pind.*

Ἐλαιάεις, άεσσα, άεν, oleosus, oleaceus.

Ἐλαιαλογέω, ῶ, f. ήσω, olivarum fructus colligo. Ex ἐλαία et λέγω.

Ἐλαιέμπορος, ου, ὁ, qui olearum mercaturam exercet. Ex ἐλαία et ἔμπορος, *mercator.*

Ἐλαΐζω, oleas colo; (2) oleagino colore sum:

Ἐλαιήεις, ήεσσα, ῆεν, oleosus. Ab ἐλαία.

Ἐλαιηρὸς, ρὰ, ρὸν, olearius. Ab eod.

Ἐλαΐνεος, έα, εον, oleaginus, ex olea arbore:

Ἐλάϊνος, ίνη, ινον, idem et ab eod.

Ἐλαιόβροχες, ου, ὁ καὶ ἡ, oleo tinctus, imbutus. Ex ἐλαία et βρέχω.

Ἐλαιόδευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, oleo imbutus. Ex ἐλαία et δεύω, *imbuo.*

Ἐλαιοδόχος, vel ἐλαιοδόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, oleum continens. Ex ἐλαία et δέχομαι.

Ἐλαιοειδὴς, olivæ vel olei speciem habens.

Ἐλαιοθήκη, ης, ἡ, cella olearia.

Ἐλαιόθρεπτος, ον, oleo nutritus.

Ἐλαιοκομία, olearum cultura.

Ἐλαιοκόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, olearum cultor.

Ἐλαιοκονία, ας, ἡ, albarium ex oleo.

Ἐλαιολογέω, ῶ, f. ήσω, olivas colligo.

Ἐλαιολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui olivas colligit.

Ἐλαιόμελι, ιτος, τὸ, elæomeli, oleum melleum, quod in Syria alibique ex arborum caudicibus effluit.

Ἔλαιον, ου, τὸ, oleum. Ab ἐλαία.

Ἐλαιοπινὴς, ὲς, oleo imbutus, sordidus. Ex ἔλαιον et πῖνος.

Ἐλαιοποιΐα, ας, ἡ, olivatio, olei confectio.

Ἐλαιοπωλεῖον, ου, τὸ, locus ubi venditur oleum. Ex ἔλαιον et πωλέω, *vendo.*

Ἐλαιοπώλης, ου, ὁ, venditor olei. Ex iisd.

Ἐλαιοπώλιον, ου, τὸ, idem quod ἐλαιοπωλεῖον.

Ἐλαιοτριβεῖον, ου, τὸ, trapetum, locus ubi olivæ teruntur, et oleum exprimitur. Ex ἔλαιον et τρίβω, *tero.*

Ἐλαιοτρυγητὸς, οῦ, ὁ, vindemia olivarum.

Ἐλαιότρυγον, ου, τὸ, olei fæx, amurca.

Ἐλαιουργεῖον, ου, τὸ, locus ubi oleum conficitur. Ex ἔλαιον et ἔργον, *opus.*

Ἐλαιουργία, ας, ἡ, olei confectio. Ex iisd.

Ἐλαιοφόρον, ου, τὸ, vas olearium. Ex φέρω.

Ἐλαιοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, ferens oleas, olivifer.

Ἐλαιοφυὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, oleus consitus, in quo oleæ enatæ sunt. Ex ἐλαία et φύω.

Ἐλαιοφυλλοφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, olivæ folia edens.

Ἐλαιόφυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἐλαιοφυής.

Ἐλαιοχρισία, ας, ἡ, olei unctio. A χρίω.

Ἐλαιόω, ῶ, f. ώσω, olivas colligo; (2) oleo ungo. Ab ἐλαία.

Ἐλαΐς, ΐδος, ἡ, oliva, olea, arbor. Ab eod.

Ἐλαϊστὴς, οῦ, ὁ, qui oleas colligit. Ab ἐλαΐζω.

Ἐλαίω, *olei*, gen. sing. *Dor.* pro ἐλαίου.

Ἐλαιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, oleosus; (2) pinguis.

Ἐλαιὼν, ῶνος, ὁ, olivetum. Ab ἐλαία.

Ἐλαιωτὴρ, ῆρος, ὁ, qui olivas colligit.

Ἐλαιωτὸς, ἡ, ὸν, oleo perunctus seu imbutus.

Ἔλακον, a. 2. ind. act. verbi λήκω.

Ἐλάλουν, pro ἐλάλεον. A λαλέω, *loquor.*

Ἕλανδρος, ον, viros capiens. Ab ἑλεῖν et ἀνήρ.

Ἑλάνη, ἡ, fax, *Ath.* Ab ἕλη.

Ἐλασᾶς, ὁ, nomen avis, *ap. Aristoph.*

Ἔλασ᾽ pro ἔλασε, *agitavit*, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἤλασε. Ab ἐλαύνω.

Ἐλάσαι, *compulisse*, a. 1. inf. act.

Ἔλασαν, *compulerunt*, 3. pl. a. 1. ind. act.

Ἐλάσασκε, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἤλασε.

Ἐλάσεια, a. 1. opt. act. *Æol.* pro ἐλάσαιμι.

Ἐλασείω, expeditionem apparo. Ab ἐλαύνω.

Ἐλασία, ας, ἡ, equitatio; (2) cursio; (3) expeditio militaris. A præc.

Ἐλασίβροντος, ου, ὁ καὶ ἡ, a tonitru agitatus, impetu quodam agitatus, qualis est tonitru. Ex ἐλαύνω et βροντὴ, *tonitru.*

Ἐλάσιππος, ον, qui equis vehitur, eques. Ab ἐλαύνω, et ἵππος.

Ἔλασις, εως, ἡ, agitatio equorum seu currus; (2) expeditio militaris; (3) remigatio; (4) expulsio, abactus. Ab ἐλαύνω.

Ἔλασμα, ατος, τὸ, lamina metalli. Ab eod.

Ἐλασμὸς, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

Ἐλασσάμενος, *qui impulit*, a. 1. part. med. *Poet.* pro ἐλασάμενος, a verbo ἐλάω, *impello.*

Ἔλασσε, 3. sing. a. 1. ind. act. *Poet.* pro ἤλασε.

Ἔλασσον, *adv.* minus, deficienter:

Ἐλασσόνως, idem. Ab ἐλάσσων.

Ἐλασσόω, vel ἐλαττόω, ῶ, f. ώσω, diminuo, atterere. Ἐλασσοῦμαι τῆς τιμῆς, *Thuc.* Ἐλαττοῦν ἀεὶ τοὺς ὑπεναντίους, *Polyb.* 3, 90. Ab ἐλάσσων.

Ἐλάσσω, *minorem*, acc. sing. masc. *Att.* et *Ion.* pro ἐλάσσονα, ab ἐλάσσων.

Ἐλάσσωμα, ατος, τὸ, diminutio, deterior conditio. Ab ἐλασσόω.

Ἐλάσσων, vel ἐλάττων, ονος, ὁ καὶ ἡ, minor; (2) deterior; (3) inferior; (4) paucior, *comparativus* ab ἐλαχύς.

Ἐλαστὴς, οῦ, ὁ, impulsor, agitator. Ab ἐλαύνω. Hinc

Ἐλαστρέω, ῶ, f. ήσω, agito, impello. Ζεύγεα ἐλάστρεον ἔνθα καὶ ἔνθα, *Il.* 17, 543. Εὖρος δὲ ὀρύχθη, ὥστε τριήρεας δύο πλέειν ὁμοῦ ἐλαστρευμένας, *Herodot.* 2, 158. Δρόμοις ἀνιδρύτοισιν ἠλάστρουν μ᾽ ἀεὶ, *Eurip. Iphig. in Taur.* 971.

Ἔλαστρον, τὸ, id quod impellit: unde ἐλαστρέω, *E. M.*

Ἐλάσω, f. 1. ind. act. v. ἐλαύνω, pro ἐλάω.

Ἐλατεῖρα, ας, ἡ, expultrix, agitatrix.

ἘΛΑ´ΤΗ, ης, ἡ, abies; palmula, extrema remi pars; *item* hasta, seu hastile ex abiete, *Hom.* (2) remus. (2) ἐλάτᾳ πλεύσασα, *Eurip. Phœn.* 217.

Ἐλατὴρ, ῆρος, ὁ, agitator, auriga; (2) placentæ genus. Ab ἐλαύνω. Unde

Ἐλάτης, ου, ὁ, agitator; (2) cursor. Neptunus sic dicebatur apud Athenienses.

Ἐλατήριον, ου, τὸ, quicquid deorsum ventrem purgat; (2) succus cucumeris agrestis; (3) cucumer. (1) καὶ πιὼν ἐλατήριον, εἰς δύο ἡμέρας ἐκαθαιρόμην, *Aristot.* 1, 305. Ab eod.

Ἐλατικὸς, ἡ, ὸν, impellendi, incitandi vim habens.

Ἐλατίνη, ης, ἡ, herba quædam. Ab ἐλάτη.

Ἐλάτινος, ίνη, ινον, abiegnus. Ab eod.

Ἐλατόμησα, a. 1. ind. act. v. λατομέω.

Ἐλατὸς, ἡ, ὸν, ductilis, ut lamina metalli. Ab ἐλαύνω.

Ἔλαττον, *adv.* minus, parum; ἔλαττον ἔχειν, vinci, inferiorem esse, injuria affici, inultum abire. Ab ἐλάσσων.

Ἐλαττονάκις, *adv.* minus, rarius. Ab eod.

Ἐλαττονέω, ῶ, f. ήσω, minus habeo. Ab eod.

Ἐλαττόνως, *adv.* minus. Ab ἔλαττον.

Ἐλαττόω, idem quod ἐλασσόω. Hinc
Ἐλάττωμα, τὸ, jactura, calamitas belli, &c.
Ἐλάττων, idem quod ἐλάσσων.
Ἐλάττωσις, εως, ἡ, diminutio, jactura.
Ἐλαττωτικὸς, ἡ, ὸν, diminuens, diminuendi vim habens. Ab ἐλαττόω.
Ἐλαυνέμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro ἐλαύνειν.
Ἐλαύνοι, *impellat*, 3. sing. opt. verbi ejusd.
ἘΛΑΥ´ΝΩ, f. ἐλάσω, p. ἐλήλακα, agito, impello; (2) stimulo, incito; (3) exerceo, exagito; (4) fatigo; (5) vexo, insector; (6) persequor judicio, accuso; (7) verbero; (8) excutio; (9) excito, incito, moveo; (10) abigo, expello; (11) duco, ductile opus facio; (12) traduco, transfigo; (13) promoveo, progredior, evado, pervenio; (14) equito; (15) vulnero. Κεῖνός τε λύπη πᾶς ἐλήλαται κακῇ, *Soph. Ajac.* 275. Κρέων μ' ἐλαύνει φυγάδα τῆσδ' ἔξω χθονὸς, *Eur. Med.* 706. Ἐπ' Ἰνδοὺς στρατιὰν ἤλασε, suscepit, *Luc.* Ὑπὸ τῆς συνέσεως τῶν ἔργων ἐλαυνόμενος, *Herodian.*
Ἐλάφειος, ου, ὁ ϗ ἡ, cervinus. Ab ἔλαφος.
Ἐλαφηβολία, ας, ἡ, cervorum venatio.
Ἐλαφηβόλια, ων, τὰ, festum in honorem Dianæ venatricis.
Ἐλαφηβολιὼν, ῶνος, ὁ, mensis Februarius, ita a figendis cervis dictus.
Ἐλαφηβόλος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui cervos jaculis figit, venator cervorum; (2) venator quivis. Ex ἔλαφος et βάλλω, *jacio.*
Ἐλαφίνης, ου, ὁ, hinnulus cervinus. Ab ἔλαφος.
Ἐλάφιον, ου, τὸ, cornu vel caro cervi.
Ἐλαφοβόσκον, ου, τὸ, elaphoboscon, herba quædam valens contra morsus serpentum. Ex ἔλαφος et βόσκω, *pasco, alo.*
Ἐλαφοειδὴς, ὲς, cervo similis.
Ἐλάφοιο, *cervi*, gen. sing. *Ion.* pro ἐλάφου.
Ἐλαφοκτόνος, ου, ὁ ϗ ἡ, cervos occidens. Ex ἔλαφος et κτείνω, *occido.*
ἜΛΑΦΟΣ, ου, ὁ vel ἡ, cervus vel cerva; (2) placentæ genus.
Ἐλαφοσκόροδον, ου, τὸ, allium cervinum. Ex ἔλαφος et σκόροδον. *Angl.* WILD PARSNIP.
Ἐλαφρία, ας, ἡ, levitas; (2) paucitas.
Ἐλαφρίζω, f. ίσω, levo, elevo, allevo.
Ἐλαφρότυς, υν, celer.
ἘΛΑΦΡΟ´Σ, ὰ, ὸν, levis et celer, velox; (2) levis, non gravis; (3) levis, non molestus, non difficilis; (4) inops, non potens, contemnendus. Unde
Ἐλαφρότης, ητος, ἡ, levitas, celeritas.
Ἐλαφρύνω, f. υνῶ, allevo. Ab ἐλαφρός.
Ἐλαφρῶς, *adv.* leviter, celeriter.
Ἔλαχεν, 3. sing. a. 2. ind. act. v. λαγχάνω.
Ἐλάχηνε, 3. sing. a. 2. ind. act. v. λαχαίνω.
Ἐλάχιστα, *adv.* minime. Ab
Ἐλάχιστος, ίστη, ιστον, minimus, paucissimus, brevissimus. Superl. ab ἐλαχύς.
Ἐλαχιστότερος, έρα, ερον, minimo minor. Comp. a Superl. ἐλάχιστος.
Ἔλαχον, a. 2. ind. act. v. λαγχάνω.
Ἐλαχυπτέρυξ, γος, ὁ ϗ ἡ, breves alas habens. Ἀντὶ δελφίνων ἐλαχυπτερύγων ἵππους ἀμείψαντες θοὰς, breviter pinnatos, *Pind. Pyth.* 4, 29.
ἘΛΑΧΥ´Σ, εῖα, ὺ, parvus, exiguus; Comp. ἐλάσσων· Superl. ἐλάχιστος.
Ἐλάω, f. άσω, abigo, ejicio. Τούσδε παῖδας γῆς ἐλᾷν Κορινθίας μέλλει Κρέων, *Eur. Med.* 70.
Ἐλαὼν, ῶνος, ὁ, olivetum. Ab ἐλάα.
Ἔλδεαι, 2. sing. præs. ind. med. *Ion.* pro ἔλδεται.
ἜΛΔΟΜΑΙ, *Poet.* cupio, desidero. Hinc
Ἔλδωρ, ορος, τὸ, desiderium, cupido.
Ἕλε, *interfecit*, 3. sing. a. 2. ind. act. *Ion.* pro εἷλε, a verbo αἱρέω, pro ἕλω, *capio.*
Ἐλεαίρω, misereor. Ab ἔλεος, *misericordia.*
ἘΛΕΑ´Σ, ὁ, nomen avis.
Ἐλεγεία, ας, ἡ, scil. ᾠδὴ, idem quod
Ἐλεγεῖον, ου, τὸ, carmen elegiacum.
Ἐλεγειοποιὸς, οῦ, ὁ, scriptor elegiarum.
Ἐλεγεῖος, εία, εῖον, ad mœstitiam factus. Ab ἔλεγος.
ἘΛΕΓΙ˜ΝΟΙ, ων, οἱ, pisces gregales, elegini.
Ἐλεγκτικὸς, ἡ, ὸν, reprehendendi vim habens, vel refellendi, coarguendi. Ab ἐλέγχω.

Ἐλεγκτὸς, ἡ, ὸν, reprehensibilis:
Ἐλεγμὸς, οῦ, ὁ, reprehensio. Ab eod.
Ἐλεγξάτωσαν, 3. pl. a. 1. imperat. act. verbi ἐλέγχω.
Ἔλεγξις, εως, ἡ, idem quod ἐλεγμός.
ἘΛΕΓΟΣ, ου, ὁ, lamentatio, vox lugubris; (2) carmen elegiacum quo lamentatio continetur; (3) *adjective* lugubris. Ἔλεγον οἶτον ἀοιδαῖς, lugubrem næniam cantas, *Eurip. Iphig. in Taur.* 1091.
Ἐλεγχείη, ης, ἡ, increpatio, probrum. Ab
Ἐλεγχὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, vituperabilis, turpis, probro dignus. Ἀργεῖοι ἰόμωροι, ἐλεγχέες, *Il.* 4, 242.
Ἐλεγχθῇ, 3. sing. a. 1. conj. pass. v. ἐλέγχω.
Ἐλεγχιγάμος, ον, fidem aut perfidiam conjugis ostendens.
Ἐλέγχιστος, η, ον, probris dignissimus, *Hom.* Ab ἔλεγχος.
Ἔλεγχος, εος, τὸ, probrum, dedecus.
Ἔλεγχος, ου, ὁ, argumentum, indicium, signum; (2) criminatio; (3) accusatio; (4) convictio. Νῦν δ' εἰς ἔλεγχον ἐξιὼν, experientia doctus, *Soph. Phil.* 97. (1) ποίεε ὅκως μοι καταστήσῃς τὸν παῖδα ἐς ἔλεγχον, *Herodot.* 1, 209. (4) ἡ δ', εἰς ἔλεγχον μὴ πέσῃ, φοβουμένη, timens ne convinceretur, *Eurip. Hippol.* 1310. Ab
ἘΛΕ´ΓΧΩ, f. ξω, arguo, argumentis demonstro; (2) refuto, redarguo, reprehendo; (3) convinco; (4) reprimo, coerceo; (5) adspernor; (6) sciscitor, percontor; (7) quæstionem de aliquo habeo. Μή μ' ἔλεγχε πλείοσι λόγοις, interroga, *Soph. El.* 1369. Ἀμηχανῶ δὲ πότερον τὸ σὸν πάθημ' ἐλέγχω πρῶτον, ἢ κεῖνον στένω, *Id. Phil.* 336. Vid. *Il.* 1, 518.
ἘΛΕΔΩ´ΝΗ, ης, ἡ, eledona, species polypi.
Ἑλέειν, *capere*, a. 2. inf. act. *Poet.* pro ἑλεῖν, a verbo αἱρέω, pro ἕλω.
Ἐλεεινολογέω, ῶ, f. ήσω, miserabiliter loquor, miserabilem vocem edo. Ex ἐλεεινὸς et λέγω, *dico.* Unde
Ἐλεεινολογία, ας, ἡ, oratio miserabilis.
Ἐλεεινὸς, ἡ, ὸν, miserabilis. Ab ἔλεος.
Ἐλεεινῶς, *adv.* miserabiliter. Ab ἐλεεινός.
Ἐλεέω, ῶ, f. ήσω, misereor; et *in pass.* misericordiam consequor. Οὐδ' ἐλεεῖς τὸ παιδίον ἄλουτον ὂν κἄθηλον ἕκτην ἡμέραν; *Aristoph. Lys.* 882. Ἐλέησον αὐτῶν τὴν ὄπα, *Id. Pace,* 339. Ab ἔλεος.
Ἐλεηθήσονται, 3. pl. f. 1. ind. pass.
Ἐλεηθῶσιν, 3. pl. a. 1. conj. pass.
Ἐλεημονικὸς, ἡ, ὸν, misericors, benignus.
Ἐλεημόνως, *adv.* misericorditer. Ab ἐλεήμων.
Ἐλεημοσύνη, ης, ἡ, misericordia; (2) stips erogata pauperibus, eleemosyna; (3) omne beneficium quo calamitosos prosequimur.
Ἐλεήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, misericors. Ab ἔλεος.
Ἐλέησε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ἐλεέω.
Ἐλέησον, 2. sing. a. 1. imperat. act.
Ἐλεητικὸς, ἡ, ὸν, ad misericordiam propensus, misericors. Ab ἐλεέω.
Ἐλεητὺς, ύος, ἡ, commiseratio. Ab eod.
Ἑλεῖν, *interficere*, a. 2. inf. act. v. αἱρέω.
Ἐλεινὸς, idem quod ἐλεεινὸς, miserabilis, misericors. Τῷ δὲ κασίγνηται φωνὴν ἰσάχουσαν ἐλεινήν, *Hom. Hymn. in Cererem,* 284.
Ἐλεινῶς, *adv.* miserabiliter, animo misericordi. Τλῆναί σ' ἐλεινῶς ὧδε τἀμὰ πήματα μεῖναι, *Soph. Phil.* 869.
Ἑλειοβάτης, ου, ὁ, qui per paludes graditur. Ex ἕλος, *palus,* et βαίνω, *eo.*
Ἑλειογενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, in palustribus locis natus. Ex ἕλος et γίνομαι, *nascor.*
Ἑλειονόμος, ου, ὁ ϗ ἡ, vel ἑλειόνομος, in paludibus degens, palustris. Ab ἕλος et νέμω.
Ἕλειος, ου, ὁ ϗ ἡ, palustris, in paludibus nascens vel degens. Ab ἕλος.
Ἐλειὸς, οῦ, ὁ, glis; (2) sciurus; (3) species accipitris. Ab eod.
Ἑλειοσέλινον, apium palustre. A σέλινον, *apium.* Vid. ἑλεοσέλινον. *Angl.* SMALLAGE.
Ἑλειότροφος, ου, ὁ ϗ ἡ, in paludibus altus, crescens. Ex ἕλος et τρέφω, *nutrio.*
Ἑλειόχρυσος, ου, ὁ, aurelia, flos agrestis aurei coloris. Ex ἕλειος et χρυσός.

Ἐλείψασκον, *reliqui*, a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἔλειψα, a λείπω, *linquo.*
Ἔλεκτο, *concubuerat*, 3. sing. perf. ind. pass. *Poet.* pro ἐλέλεκτο. A λέγομαι, *cubo.*
ἘΛΕΛΕΥ˜, acclamatio bellica, eleleu! (quod est ab Heb. *Hallelu Jah*, Ern.)
Ἐλελήθει, *oblitus erat*, 3. sing. plusq. perf. ind. act. *Poet.* pro ἐλελήθει, a verbo λανθάνω.
Ἐλέλιζε, *torquebat*, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἠλέλιζε. Ab
Ἐλελίζω, f. ίσω, eleleu seu alala clamo; et ἐλελίζομαι, defleo cum acclamatione τοῦ ἐλελεῦ. (2) torqueo. Τὸν ἐμὸν ϗ σὸν πολύδακρυν Ἴτυν ἐλελιζομένη διεροῖς μέλεσι, *Aristoph. Av.* 220. Ab ἐλελεῦ.
Ἐλέλικτο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. v. ἑλίσσω.
Ἐλελίξαις, *qui convolvit*, a. 1. part. act. *Æol.* pro ἐλελίξας, a verbo ἐλελίζω.
Ἐλέλιξεν, 3. sing. a. 1. ind. act. cum ν ἐφελκ.
Ἐλελισφακίτης, ου, ὁ, sc. οἶνος, vinum salvia conditum. Ab
Ἐλελίσφακον, ου, τὸ, vel ἐλελίσφακος, ου, ὁ, salvia obversa et implicata mari, salvia femina. Ἀλθήεντ' ἐλελίσφακον, salviam salubrem, *Nic. Ther.* 84. A σφάκος, *salvia.* *Angl.* SAGE.
Ἐλελίττω, fut. ξω, rapido volumine torqueo, convolvo, vel circumago, concutio et tremefacio. *In med.* me circumago, me convolvo. Τὴν δ' ἐλελιξάμενος πτέρυγος λάβεν, *Il.* 2, 316. Ab εἰλέω, *volvo.*
Ἐλέλιχθεν, 3. pl. a. 1. ind. pass. *Bœot.* pro ἐλελίχθησαν. Ab ἐλελίζω.
Ἐλελίχθημα, ατος, τὸ, rapidus motus et concussio. Ab ἐλελίττω.
Ἐλελίχθων, ονος, ὁ ϗ ἡ, qui terram rapido motu concutit. Ex eod. et χθών.
Ἐλελόγχει, 3. sing. plusq. perf. ind. med. v. λαγχάνω.
Ἐλελοίπεσαν, *omiserant*, 3. pl. plusq. perf. ind. med. *Att.* pro ἐλελοίπεισαν, a λείπω.
Ἕλεν, *invasit*, 3. sing. aor. 2. ind. act. *Ion.* pro εἷλεν, a verbo αἱρέω, pro ἕλω.
ἙΛΕ´ΝΗ, ης, ἡ, Helena; (2) vas quoddam.
Ἑλενηφόρια, τὰ, festum quoddam dictum ἀπὸ τῆς ἑλένης, a vase in quo mysteria portabantur.
Ἑλένια, τὰ, festum apud Lacedæmonios in honorem Helenæ.
Ἑλένιον, ου, τὸ, herba quædam quæ e lacrymis Helenæ enata fingitur, *Ph.* inula. Ab Ἑλένη. *Angl.* ELECAMPANE.
Ἐλέξατο, *dormivit*, 3. sing. a. 1. ind. med. verbi λέγομαι, *dormio.*
Ἐλεοδύτης, ου, ὁ, mensæ coquinariæ minister. Ex ἐλεὸς et δύω.
Ἐλεόθρεπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, genitus seu nutritus in paludibus. Ἐλεόθρεπτόν τε σέλινον, palustre apium, *Il.* 2, 776. Ex ἕλος et τρέφω, *alo.*
Ἐλεοῖσιν, *mensis*, dat. plur. *Ion.* pro ἐλεοῖς.
Ἐλεὸν, *adv.* misere, *per Syncop.* pro ἐλεεινόν.
Ἐλεὸν, οῦ, τὸ, sive
ἘΛΕΟ´Σ, οῦ, ὁ, mensa coquinaria; (2) avis quædam.
ἜΛΕΟΣ, ου, ὁ, vel εος, ους, τὸ, misericordia, commiseratio.
Ἐλεοσέλινον, ου, τὸ, idem quod ἑλειοσέλινον.
Ἐλέπισα, a. 1. ind. act. v. λεπίζω, *decortico.*
Ἑλέπολις, εως, ἡ, sc. μηχανὴ, machina obsidionalis; machina qua urbes capiuntur. Ex ἑλεῖν et πόλις.
Ἑλέπτολις, idem.
Ἑλέσθαι, a 2. inf. med. verbi αἱρέω.
Ἕλεσθε, *sumite*, 2. pl. a. 2. imperat. med.
Ἑλεσπίδαι, αἱ, palustria loca, paludes. Πίσεά τε προλιπὼν καὶ ἑλεσπίδας, *Apoll. Rhod.* 1, 1266.
Ἑλεσπὶς, ίδος, ἡ, *Ap.* Vid. *Th. Gr. Pr.*
Ἑλέτην, 3. dual. a. 2. ind. med.
Ἑλετὸς, ἡ, ὸν, prensabilis, *apud Homerum*, *Il.* 9, 409. Ab ἑλεῖν, *prehendere.*
Ἕλευ, *elige*, 2. sing. a. 2. imperat. med. *Dor.* pro ἑλοῦ. Ab αἱρέω.
Ἐλευθερία, ας, ἡ, libertas. Ab ἐλεύθερος.
Ἐλευθέρια, ων, τὰ, libertatis solennia.
Ἐλευθεριάζω, f. άσω, libere vagor, ut servus fugitivus;

fugitivus; (2) libertatem usurpo, libere ago, liberi hominis mores affecto. Hinc

Ἐλευθεριαστικὸς, ἡ, ὸν, qui libertatem amat, qui libere agere amat. A præc.

Ἐλευθερικὸς, ἡ, ὸν, liber. Ab ἐλεύθερος.

Ἐλευθέριος, ὁ, ὁ ϗ ἡ, liberali ingenio præditus, ingenuus; (2) liberalis, libero homine dignus; (3) servator, liberator, epitheton Jovis.

Ἐλευθεριότης, ητος, ἡ, ingenuitas; (2) liberalitas; (3) beneficium a sincero animo profectum. Ab ἐλευθέριος.

Ἐλευθερίως, *adv.* liberaliter, ingenue.

Ἐλευθερόπαις, αιδος, ὁ ϗ ἡ, cui filii sunt liberi, et qui ipse etiam liber est.

Ἐλευθεροστομία, ἡ, audacia, *Sibyll.*

Ἐλευθεροπράσιον, ου, τὸ, liberi hominis venditio; unde ἐλευθεροπρασίου δίκη, plagii crimen. Ab ἐλεύθερος et πιπράσκω.

Ἐλευθεροπρεπὴς, ἐος, ὁ ϗ ἡ, liberum hominem decens, liberalis. Ex eod. et πρέπω.

Ἐλευθεροπρεπῶς, *adv.* liberaliter, ut hominem liberum et ingenuum decet.

ἘΛΕΥ'ΘΕΡΟΣ, ἐρα, ερον, vel ου, ὁ ϗ ἡ, qui vadit quo vult; (2) liber, non servus; (3) liber, immunis, liberatus; (4) liberalis, ingenuus, generosus. (Forte ab ἐλεύω, qui qua vult via libere incedit.)

Ἐλευθεροστομέω, ῶ, f. ήσω, libere loquor.

Ἐλευθεροστομία, ας, ἡ, libertas loquendi. Ab

Ἐλευθερόστομος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui est ore libero, qui loquitur libere quæcumque in buccam veniunt. Ex ἐλεύθερος et στόμα.

Ἐλευθεροῦντας, *liberantes*, acc. plur. part. præs. act. *contr.* pro ἐλευθερόοντας. Ab

Ἐλευθερόω, ῶ, f. ώσω, libero, manumitto; (2) in libertatem vendico. Ἐλευθεροῦν τινα τῆς αἰτίας, τοῦ πόνου. Ἀπὸ βαρβάρων ἐλευθερώσει τὴν πόλιν, *Plat.* Πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα, quidquid venit ei in mentem dicit; στόμα ibi est *sermo* ut centies: idem est ac Κατὰ πάντα ἐλευθεροστομεῖ, *Soph. Œd. Tyr.* 706. Ab ἐλεύθερος.

Ἐλευθερωθήσεται, 3. sing. f. 1. ind. pass.

Ἐλευθέρως, *adv.* libere, ut liberum et ingenuum hominem decet. Ab ἐλεύθερος.

Ἐλευθέρωσις, εως, ἡ, liberatio:

Ἐλευθερωτὴς, οῦ, ὁ, liberator. Ab eod.

Ἐλεύθω, venio. Inusit. pro ἔρχομαι. Unde usitata ἐλεύσομαι, ἐλήλυθα, ἦλθον. Hinc

Ἐλευθὼ, όος, *contr.* οῦς, ἡ, Lucina, quod invocetur, ut partus veniat in lucem.

Ἐλευσίνια, τὰ, sacra Cereris quærentis filiam Proserpinam, quæ Athenienses magnis ceremoniis arcanisque celebrabant. Hæc mysteria descensus animæ in regionem sensibilem significabant.

Ἔλευσις, εως, ἡ, adventus; (2) itio.

Ἐλεύσομαι, f. 1. ind. med. verbi ἔρχομαι.

Ἐλευστέον, eundum est. Ab eod.

ἘΛΕΦΑΙ'ΡΩ, decipio, noceo, lædo. Ἐλεφαίρετο φῦλ' ἀνθρώπων, *Hes. Theog.* 330.

Ἐλεφανταγωγὸς, οῦ, ὁ, qui elephantem agit vel ducit. Ex ἐλέφας et ἄγω, *ago.*

Ἐλεφαντάρχης, ου, ὁ, dux eorum qui pugnant ex elephantis, elephantorum præfectus. Ex ἐλέφας et ἀρχή. Hinc

Ἐλεφανταρχία, ας, ἡ, præfectura elephantorum.

Ἐλεφάντειος, ου, ὁ ϗ ἡ, elephantinus.

Ἐλεφαντίασις, εως, ἡ, elephantiasis, morbus lepræ similis.

Ἐλεφαντιασμὸς, οῦ, ὁ, idem. Ab

Ἐλεφαντιάω, ῶ, elephantiasi laboro.

Ἐλεφάντινος, η, ον, eburnus.

Ἐλεφαντίσκη, corium elephantinum, scutum corio elephantino tectum. Καὶ τῶν λοιπῶν τὰ ἀκόντια ἐς τὴν ἐλεφαντίσκην ἐκδεχόμενος, *Appian. Punic.* 46.

Ἐλεφαντιστὴς, οῦ, ὁ, elephantorum magister, elephantorum domitor et rector.

Ἐλεφαντόδετος, ου, ὁ ϗ ἡ, ebore clausus vel revinctus. Ἐλεφαντοδέτων πάροιθεν δόμων, *Eurip. Iphig. in Aul.* 582. Ex ἐλέφας et δέω.

Ἐλεφαντοκόλλητος, ον, ex ebore compositus, seu ebore ornatus, eburneis sigillis.

Ἐλεφαντόκωπος, ου, ὁ ϗ ἡ, eburneum capulum habens. Ex ἐλέφας et κώπη.

Ἐλεφαντομάχος, ου, ὁ ϗ ἡ, cum elephanto pugnans, elephantis infestus. Ex eod. et μάχομαι.

Ἐλεφαντόπους, οδος, ὁ ϗ ἡ, eburneos pedes habens. Ex ἐλέφας et ποῦς, *pes.*

Ἐλεφαντοτόμος, eborarius. Ἐλεφαντοτόμοις ὑποεικει, *Oppian. Cyneget.* 2, 514.

Ἐλεφαντοφάγος, ου, ὁ ϗ ἡ, elephanti carnem comedens.

Ἐλεφαντώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, elephantinus. Ab

ἘΛΕ'ΦΑΣ, αντος, ὁ, elephas, elephantus; (2) ebur; (3) elephantiasis, morbus; (4) poculi genus. (2) ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ, *Il.* 4, 141.

Ἐλέχθη, a. 1. ind. pass. verbi λέγω.

Ἔλεψε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi λέπω.

ἙΛΗ, ης, ἡ, calor solaris; (2) splendor solis.

Ἔληγα, a. 1. ind. act. *Poet.* pro ἔληξα. A λάω.

Ἕλῃαι, *ceperis*, 2. sing. a. 2. conjunct. act. *Ion.* pro ἕλῃ, a verbo αἱρέω.

Ἐλήθετο, 3. sing. a. 2. ind. med. *Ion.* pro ἐλάθετο, a λανθάνω

Ἐλήλακα, perf. ind. act. *Att.* pro ἤλακα, a verbo ἐλαύνω.

Ἐληλακότες, perf. part. act. *Att.* pro ἠλακότες.

Ἐλήλαμαι, perf. ind. pass. *Att.* pro ἤλαμαι.

Ἐληλαμένος, perf. part. pass. *Att.* pro ἠλαμένος.

Ἐλήλαται, 3. sing. perf. ind. pass. *Att.* pro ἤλαται.

Ἐλήλεγκται, *redargutus est*, 3. sing. perf. ind. pass. *Att.* pro ἔλεγκται. Ab ἐλέγχω.

Ἐλήλεγμαι, *convictus sum*, perf. ind. pass.

Ἐληλέδαται, 3. pl. perf. ind. pass. *Ion.* et *Att.* pro ἐλασμένοι εἰσί. Ab ἐλαύνω.

Ἐληλυθὼς, *qui venit*, perf. part. med. *Att.* et *Æol.* pro ἠλυθώς. Ab ἔρχομαι.

Ἐλήλυθα, *veni*, perf. ind. med. *Att.* pro ἤλυθα.

Ἐληλύθειν, plusq. perf. ind. med. *Att.* pro ἠλύθειν.

Ἐληλυθυῖα, perf. part. med. *Att.* pro ἠλυθυῖα.

Ἔληξε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi λήγω.

Ἐλήφθης, 2. sing. a. 1. ind. pass. verbi λαμβάνω.

Ἐλθὲ, *veni*, 2. sing. a. 2. imperat. act. *per Sync.* pro ἐλυθέ, ab ἔρχομαι, pro ἐλεύθω, *venio.*

Ἐλθέμεν, a. 2. inf. act. *Ion.* pro ἐλθεῖν.

Ἐλθεῖν, vel ἐλθῆν, *venisse*, idem, *Dor.*

Ἔλθῃς, 2. sing. a. 2. conj. verbi ἔρχομαι.

Ἔλθοι, *venerit*, 3. sing. a. 2. optat. act.

Ἐλθὸν, *quod venit*, a. 2. part. act. n. g.

Ἐλθόντεσσιν, *advenientibus*, dat. pl. a. 2. part. act. *Poet.* pro ἐλθοῦσι.

Ἔλθοσαν, 3. pl. a. 2. ind. act. *Bœot.* pro ἦλθον.

Ἔλθω, *venerim*, a. 2. conjunct. act.

Ἐλιάσθη, 3. sing. a. 1. ind. pass. verbi λιάζω.

Ἑλίγδην, *adv.* volutim, volubiliter. Ab ἑλίσσω, *volvo.*

Ἑλιγήσομαι, f. 2. ind. pass. verbi ἑλίσσω.

Ἕλιγμα, ατος, τὸ, volutatio, involutio. Ab eod. Hinc

Ἑλιγματώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, tortuosus, flexuosus.

Ἑλιγμὸς, οῦ, ὁ, vortex, gyrus. Ab ἑλίσσω.

Ἐλιθάσθην, a. 1. ind. pass. verbi λιθάζω.

Ἐλιθοβόλεον, imperf. ind. act. verbi λιθοβολέω.

Ἑλικάμπυξ, κος, ἡ, crines in nodum collectos habens. Ex ἕλιξ et ἄμπυξ.

Ἑλικάστερος, ὁ ϗ ἡ, obliquans, *Man.*

Ἑλίκη, ης, ἡ, ursa major inter astra; ἑλικὴ, salix Arcadibus. Ab ἑλίσσω.

Ἑλικηδὸν, *adv.* volutatim, in orbem.

Ἑλικίας, ου, ὁ, tortuosus, unde ἑλικίαι κεραυνοί.

Ἑλικοβλέφαρος, ου, ὁ ϗ ἡ, proprie cui palpebræ sunt volubiles, tortiles, aut nigræ; (2) pulchros oculos habens, pulchra. Ex ἕλιξ.

Ἑλικόδρομος, ου, ὁ ϗ ἡ, in urbem currens, epith. solis et lunæ.

Ἑλικοειδὴς, ἐος, οῦς, tortilis. Ab ἕλιξ et εἶδος, *species.*

Ἑλικοειδῶς, *adv.* tortuose, in gyrum. A præc.

Ἑλικόεις, όεσσα, όεν, tortuosus. Ab

Ἑλικὸς, ἡ, ὸν, volubilis, tortilis, vorticosus; (2) niger. Ab ἕλιξ.

Ἑλικόμορφος, ον, tortuosus, *Orph.*

Ἑλικτὴρ, ῆρος, ὁ, armilla; (2) inauris.

Ἑλικτὸς, ἡ, ὸν, tortilis, tortuosus.

Ἑλικὼν, ῶνος, ὁ, Helicon, mons Musis sacer; (2) instrumentum quoddam musicum. Ab eod. Hinc

Ἑλικωνιάδες, ων, αἱ, Heliconiades, Musæ.

Ἑλικώνιος, ία, ιον, Heliconius, ad Heliconem pertinens. Hinc αἱ Ἑλικώνιαι παρθένοι, Heliconiades sive Musæ.

Ἑλικῶπις, ιδος, ἡ, puella cui oculi sunt nigri, vel rotundi, ac mobiles, *h. e.* pulchri, unde (2) pulchra. Ab

Ἑλίκωψ, ωπος, ὁ ϗ ἡ, idem. Ab ἕλιξ et ὤψ.

ἘΛΙΝΝΥ'Ω, et ἐλινύω, f. ύσω, vito, caveo; (2) desino, desisto; (3) maneo, moror; (4) sedo, cessare facio. Ἐλινύσας ἐδίνα χρόνον, *Herodot.*

ἜΛΙΝΟΣ, ου, ὁ, ramus, *apud Nicandrum;* (2) vitis, *ap. Dionys. P.*

Ἐλινύω, idem quod ἐλιννύω. Οὐκ ἐλινύειν ἐχρῆν, ἀλλὰ σκοπεῖν τὸν ἄνδρα, *Aristoph. Thesm.* 605.

Ἕλιξ, ικος, ἡ, volumen, involucrum; (2) vortex, gyrus; (3) clavicula; (4) armilla, annulus; (5) species hederæ; (6) *adj.* ὁ ϗ ἡ, intortus, implicitus; (7) volubilis; (8) circumiens. Ab εἰλέω, vel ἑλίσσω.

Ἕλιξις, εως, ἡ, linctus. Ab ἑλίσσω, *ap. Hipp.* (nisi sit potius ἔλλιξις, vel ἔλλειξις, ab ἐλλείχω, *Ern.*)

Ἑλιξόκερως, ωτος, ὁ ϗ ἡ, tortuosa cornua habens. Ex ἕλιξ et κέρας, *cornu.*

Ἑλιξόπορος, ον, tortuosus, *Procl.*

Ἔλιπον, *reliqui*, a. 2. ind. act. verbi λείπω.

Ἑλισσέμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro ἑλίσσειν.

Ἐλίσσετο, 3. sing. imperf. ind. med. verbi λίσσομαι, *supplico.*

Ἑλισσομένη, part. præs. f. g. med. vel pass. v.

Ἑλίσσω, vel ἑλίττω, f. ξω, volvo, circumvolvo, complico. Σὺν δ' ἑλίσσεται τμητοῖς ἱμᾶσι, *Soph. El.* 784. Πέριξ ἑλίσσω, circumdo. Μέλλειν πέριξ πυκνοῖσι Καδμείων πόλιν ὅπλοις ἑλίξειν αὐτίκ' Ἀργείων στρατόν, *Eurip. Phœn.* 717. Ab εἰλέω.

Ἑλίτροχος, ον, in quo vertitur axis, epith. σύριγγος.

Ἔλιφθεν, *relicti sunt*, 3. plur. a. 1. ind. pass. *Bœot.* pro ἐλείφθησαν, a λείπω.

Ἑλίχρυσος, idem quod ἑλειόχρυσος.

Ἑλκαίνω, idem quod ἑλκόω, *Æsch.*

Ἕλκε, *trahebat*, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro εἷλκε, ab ἕλκω.

Ἕλκει, *ulceri*, dat. sing. *contr.* pro ἕλκεϊ.

Ἑλκέμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro ἕλκειν.

Ἕλκεο, 2. sing. imperf. ind. pass. *Ion.* pro εἵλκου.

Ἑλκεσίπεπλος, ου, ὁ ϗ ἡ, longa veste indutus, peplum inter eundum trahens. Ex ἕλκω, *traho*, et πέπλος.

Ἕλκετο, 3. sing. imperf. verbi ἕλκω.

Ἑλκεχίτων, ωνος, ὁ ϗ ἡ, cui longa est vestis sive tunica. Ex ἕλκω et χιτών.

Ἑλκέω, fut. ήσω, *apud Homerum* traho; (2) discerpo, dilacero; (3) violo, attento, per vim traho. Σὲ μὲν κύνες ἠδ' οἰωνοὶ Ἑλκήσουσ' ἀϊκῶς, *Il.* 22, 336.

Ἑλκηδὸν, *adv.* tractim, trahendo. A præc.

Ἑλκηθμὸς, οῦ, ὁ, violentia, tractio, vis.

Ἕλκηθρον, ου, τὸ, traha; (2) buris. Ab eod.

Ἕλκημα, ατος, τὸ, præda.

Ἑλκοποιέω, ῶ, f. ήσω, ulcero, exulcero. Ab

Ἑλκοποιὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, vulnificus; (2) exulcerans. Ex ἕλκος et ποιέω, *facio.*

ἝΛΚΟΣ, εος, τὸ, ulcus; (2) vulnus, *imprimis* inveteratum. (Ab ἕλκειν, qui humores ad partem sauciatam trahuntur, *Ern.*)

Ἑλκόω, ῶ, f. ώσω, ulcero, exulcero, saucio. Βέλος πιτνεῖν πρὸς οὖδας, ἑλκῶσαί τι σὸν γέροντα χρῶτα, *Eurip. Hec.* 405. Unde *pass.* ἑλκοῦσθαι, ἡλκωμένος. Ab ἕλκος.

Ἑλκτικὸς, ἡ, ὸν, tractorius, attractativus:

Ἑλκτὸς, ἡ, ὸν, tractus, ductilis. Ab ἕλκω.

Ἑλκυθμὸς, οῦ, tractio, laceratio. Λωβητοῖσιν ἐφ' Ἕκτορος ἑλκυθμοῖσιν, *Tryphiod.* 21.

Ἑλκύδριον, ου, τὸ, ulcusculum. Dim. ab ἕλκος.

Ἕλκυσις, εως, ἡ, idem et ab eod.

Ἕλκυσμα, ατος, τὸ, scoria seu recrementum argenti. Ab eod.

Ἑλκυσμὸς, οῦ, ὁ, tractio. Ab eod.

Ἑλκυστάζω, fut. άσω, trahendo rapto.

Ἑλκυστὴς, ῆρος, ὁ, funis, vel quodlibet instrumentum quo aliquid trahitur, extrahitur, *etiam* capistrum:

Ἑλκυστικὸς, ἡ, ὸν, vim habens trahendi: Ab

Ἑλκύω, f. ύσω, traho. Ἑλκύειν τινὰ εἰς εἶρκτην. Ὅσῳ λυπρὸς ἧς κλῶσις ἑλκύσει πικρά, *Lycophr.* 716. Ab

ἝΛΚΩ, f. ξω, traho, attraho, manu, naribus, pondere, &c. unde vindico mihi, dignus sum præ cæteris, &c. (2) sugo; (3) feminam attrecto, *Ern.* Ἕλκειν τὸ γένος ἀπό τινος. Τί δῆτα μ' ἕλκεις ἀσθενοῦσαν; *Aristoph. Thesm.* 625. Ἴσχε συνεργὸν ἠλακάτην ἕλκειν, κτένα πίνεται βίᾳ, *Epigr.*

Ἑλκώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, ulcerosus, laceratus. Ἀτρέμα, δμῶες, χεροῖς ἑλκώδεις ἅπτεσθε χροός, *Eurip. Hippol.* 1358. Ab ἕλκος.

Ἕλκωμα, τὸ, ulceratum. Ab ἑλκόω. Hinc

Ἑλκωματικὸς, ἡ, ὸν, ulcerativus:

Ἕλκωσις, εως, ἡ, ulceratio.

Ἑλλὰ, ἡ, sella, καθέδρα. Jovis Dodonei templum.

Ἑλλαβε, *sumpsit*, 3. sing. a. 2. ind. act. *Poet.* pro ἔλαβε, a verbo λαμβάνω.

Ἑλλαδικὸς, ἡ, ὸν, Græcanicus. Ab Ἑλλάς.

Ἑλλαμβάνω, comprehensum, constrictum teneo, circumplector. Τῷ δῆτι καὶ ἵππῳ ἐλλάμψεσθαι ὁ Λυδὸς, quo (equitatu) se prævaliturum considerabat Lydorum rex, *Herod.* 1, 80.

Ἑλλαμπρύνομαι, splendesco, claresco; (2) magnificentia et splendore in quocunque genere; (3) splendida et magnifica oratione utor.

Ἑλλαμπτικὸς, ἡ, ὸν, illuminandi vim habens.

Ἑλλαμπτικῶς, *adv.* ad illuminandum apte.

Ἑλλάμπω, fut. ψω, illuceo; illustro, clarum reddo; (2) illumino, divinitus doceo.

Ἑλλάμψασθαι, a. 1. inf. med. verbi præc.

Ἑλλάμψεσθαι, fut. *Ion.* med. pro ἐλλήψεσθαι, ab ἐλλαμβάνομαι, *Herod.* 1, 80.

Ἑλλάμψις, εως, ἡ, splendor, fulgor, claritas; (2) illuminatio, in sacris. Ab ἐλλάμπω.

Ἑλλάνιος *Dor.* pro Ἑλλήνιος, Græcus. Ἐπεὶ τὸν Ἑλλανίας φανερώτατον ἀστέρ' Ἀθάνας εἴδομεν, *Eurip. Hippol.* 1122.

Ἑλλανοδίκαι, ῶν, οἱ, judices sacrorum certaminum apud Græcos, *Dor.* pro Ἑλληνοδίκαι. Ex Ἕλλην et δίκη, *judicium.*

Ἑλλανοδικέω, ῶ, f. ήσω, judex sum sacrorum certaminum. Ex iisd.

Ἕλλανες, *Græci*, Dor. pro Ἕλληνες, ab Ἕλλην, *Græcus.*

Ἑλλὰς, άδος, Hellas, Græcia; (2) *adj.* Græcanica, Græca, pro Ἑλληνική· (2) ἀγὼν Ἑλλὰς, conventus Græcorum. Κεῖνος γὰρ ἐλθὼν εἰς τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος πρόσχημ' ἀγῶνος [Vide πρόσχημα], *Soph. El.* 681.

Ἑλλάσαι, *Poet.* pro ἐλάσαι, ab ἐλαύνω.

Ἕλλαχον, a. 2. ind. act. *Poet.* pro ἔλαχον, a λαγχάνω.

Ἑλλεβοριᾶν, helleboro indigere:

Ἑλλεβορίζω, helleboro purgo:

Ἑλλεβορισμὸς, ῦ, ὁ, purgatio helleboro facta:

ἙΛΛΕΒΟΡΟΣ, et ἐλλέβορος, ου, ὁ, helleborus, veratrum. *Angl.* HELLEBORE.

Ἑλλεδανοῖσιν, dat. pl. *Ion.* pro ἐλλεδανοῖς, ab

Ἑλλεδανὸς, ῦ, ὁ, vinculum, restis. Ab ἴλλω.

Ἔλλειμμα, ατος, τὸ, defectus, delictum, erratum; (2) reliquum pensionis non persolutæ. Ab ἐλλείπω.

Ἑλλειπὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, cui deest aliquid, imperfectus. Ab eod.

Ἑλλειπτικὸς, ἡ, ὸν, defectivus:

Ἑλλειπτικῶς, *adv.* defective.

Ἑλλείπω, fut. ψω, relinquo, prætermitto; (2) deficio. Οὐδὲν ἐλλείψουσιν αὗται λιπαρᾶς χειρουργίας, *Aristoph. Lys.* 676. Hinc

Ἔλλειψις, εως, ἡ, derelictio, prætermissio; (2) defectus; (3) figura grammatica qua vox eleganter omittitur. Ab ἐλλείπω.

Ἑλλείχω, f. ξω, linctu ingero, lingendo adsumo. Ex ἐν et λείχω, *lingo.*

Ἔλλεσχος, ου, ὁ ᾗ ἡ, vulgatus, qui est in omnium ore et sermone. Ex ἐν et λέσχη.

ἝΛΛΗΝ, ηνος, ὁ, Græcus; (2) filius Deucalionis, a quo Græci nomen Ἑλλήνων sortiti.

Ἑλληνίζω, fut. ίσω, Græcos sequor seu imitor, Græcum refero, Græcus sum; (2) cum Græcis facio, Græcis faveo; (3) Græce loquor. Ab Ἕλλην.

Ἑλληνικὸς, ἡ, ὸν, Græcus, Graius, Græcanicus; (2) Græcos decens; (3) Græcis favens. Ab eod.

Ἑλληνικῶς, *adv.* Græce, Græco more, Græcanice.

Ἑλλήνιος, ου, ὁ ᾗ ἡ, idem quod Ἑλληνικός.

Ἑλληνὶς, ίδος, ἡ, Græcia. Ab Ἕλλην.

Ἑλληνισμὸς, ῦ, ὁ, imitatio Græcorum; (2) literæ Græcæ, lepos Græcus; (3) sermo Græcanicus, seu proprietas verborum Græcorum. Ab ἑλληνίζω. Unde

Ἑλληνιστὴς, ῦ, ὁ, sectator seu imitator Græcorum, æmulus et studiosus Græcorum.

Ἑλληνιστὶ, *adv.* ad imitationem Græcorum, ritu et more Græcanico; (2) Græce, lingua Græca. Ab eod.

Ἑλληνοδίκαι, ῶν, οἱ, idem quod ἑλλανοδίκαι.

Ἑλληνοκοπέω, Græcorum gratiam capto; (2) Græcorum more dissero, *ap. Polyb.*

Ἑλληνοταμίαι, ῶν, οἱ, quæstores Græciæ, ærarii Græci præfecti.

Ἕλληξε, *Poet.* pro ἔληξε, a λήγω.

Ἑλλησποντίας, ου, ὁ, nomen venti ab Hellesponto spirantis.

Ἑλλησπόντιος, ου, ὁ ᾗ ἡ, Hellespontinus; (2) qui ad Hellespontum pervenit. Ab

Ἑλλήσποντος, ου, ὁ, Hellespontus, mare, vel potius fretum, inter Europam Asiamque. Est quasi πόντος τῆς Ἕλλης, quæ in ipso periit.

Ἑλλιμενίζω, f. ίσω, in portu sum; (2) in portum venio, portum capio; (3) portorium exigo. Ex ἐν et λιμὴν, *portus.*

Ἑλλιμένιον, ου, τὸ, portorium. Ex iisd.

Ἑλλιμενικὸς, ἡ, ὸν, ad portum seu portorium pertinens. Ἑλλιμενικὰ, τὰ, sc. τέλη, portorium.

Ἑλλιμενιστὴς, ῦ, ὁ, portorii exactor, portitor. Ex ἐλλιμενίζω.

Ἑλλιμνάζω, fut. άσω, stagno, restagno.

Ἑλλιπὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, cui deest aliquid, curtus. Ab ἐλλείπω

Ἑλλιπῶς, *adv.* imperfecte. A præc.

Ἑλλοβίζω, siliquor. Ab ἔλλοβος.

Ἑλλόβιον, ου, τὸ, inauris. Ex ἐν et λοβός.

Ἑλλοβοανθὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, florem in siliqua edens, in folliculo florens. Ex ἔλλοβος et ἄνθος.

Ἔλλοβος καρπὸς, fructus in folliculo, vel in siliqua clausus. Ex ἐν et λοβὸς, *siliqua.*

Ἑλλοβοσπέρματος, ου, ὁ ᾗ ἡ, cui semina sunt in folliculo vel siliqua. Hinc ἐλλοβοσπέρματα, semina in folliculis clausa.

Ἑλλοβώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, qui est e genere siliquatorum vel siliquas ferentium. Ab ἔλλοβος.

Ἑλλογεῖν, imputare. Ab ἔλλογος.

Ἑλλόγιμος, ου, ὁ ᾗ ἡ, clarus, nobilis; (2) doctus, facundus. Ex ἐν et λόγος.

Ἔλλογος, ου, ὁ ᾗ ἡ, rationis particeps, rationalis; (2) aptus, probandus; (3) eximius, insignis, clarus.

Ἑλλόγως, *adv.* cum ratione, apte.

Ἑλλοπιεύω, f. εύσω, piscor. Ab ἔλλοψ.

Ἑλλοπιεύω, f. εύσω, idem et ab eod.

ἘΛΛΟΣ, ῦ, ὁ, hinnulus; (2) mutus. (2) ἰχθὺν ἔλλοις ἰχθύσιν διαφθορὰν, *Soph. Aj.* 1297.

Ἑλλοφόνος, ου, ὁ ᾗ ἡ, hinnulorum peremptor; (2) cervorum interfector.

Ἑλλοχάω, ῶ, f. ήσω, in insidiis lateo, insidior. Ex ἐν et λόχος, *insidiæ.*

Ἑλλοχίζω, in insidiis pono. Ex iisd.

Ἔλλοψ, οπος, ὁ, qui vocem edere nequit, mutus ut piscis; (2) piscis. Ex λείπω et ὄψ, *vox.* (Sed hæc ratio nominis ab origine repetendi minus esse videtur probanda, ut aliæ multæ sunt grammaticorum ineptæ et frigidæ, *Ern.*)

Ἔλλυπος, ου, ὁ ᾗ ἡ, tristis. Ex ἐν et λύπη.

Ἑλλυχνιασμένος, η, ον, ellychnium habens. Ab

Ἑλλύχνιον, ου, τὸ, ellychnium, funale. Ex ἐν et λύχνος, *lychnus.*

Ἑλλυχνιωτὸν, linamenti genus apud chirurgos ex materia ellychniorum.

Ἕλλω, contineo. Ab εἰλέω, *coarcto.*

Ἑλμινθιάω, ῶ, lumbricis infestor. Ab ἕλμινς.

Ἑλμίνθιον, ου, τὸ, lumbriculus; (2) tinea.

Ἑλμινθώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, lumbrico similis. Ab

ἝΛΜΙΝΣ, νθος, ἡ, (*scribitur* et ἕλμινς) lumbricus; (2) tinea.

Ἑλξίνη, ης, ἡ, helxine, herba. Ab ἕλκω, *traho,* eo quod prætereuntium vestes attrahat. *Angl.* PELLITORY-OF-THE-WALL.

Ἕλξις, εως, ἡ, tractio, attractus. Ab eod.

Ἑλογίσθην, a. 1. ind. pass. verbi λογίζομαι.

Ἐλόευν, imperf. ind. act. *Dor.* pro ἐλόουν, a λόω.

Ἐλοιδόρει, 3. sing. imperf. ind. act. v. λοιδορέω.

Ἕλοιμι, *ceperim,* a. 2. opt. act.

Ἑλοῖσα, a. 2. part. act. *Dor.* pro ἑλοῦσα.

Ἑλοίμην, a. 2. opt. med. verbi αἱρέω

Ἑλόμην, a. 2. ind. med. *Ion.* pro εἱλόμην.

Ἕλον, *cepi,* a. 2. ind. act. *Ion.* pro εἷλον.

ἝΛΟΣ, εος, τὸ, palus, aqua palustris cœno mixta, *Il.* 4, 483.

Ἑλοῦ, 2. sing. a. 2. imperat. med. verbi αἱρέω.

Ἑλοῦμεν, 1. pl. imperf. ind. act. pro ἐλόουμεν.

Ἑλοῦντες, nom. pl. a. 2. part. act. verbi αἱρέω.

Ἑλοῦσ' pro ἑλοῦσα. Vide ἑλοῖσα.

Ἐλοχεύθην, a. 1. ind. pass. verbi λοχεύω.

Ἕλπεαι, 2. sing. præs. ind. med. *Ion.* pro ἔλπεσαι, ab ἔλπομαι.

Ἕλπεο, 2. sing. præs. imper. med. *Ion.* pro ἔλπου.

Ἐλπιδίστης et -δώτης, ου, ὁ, autor spei.

Ἐλπιδοποιέω, ῶ, spem alicui facio, spe lacto.

Ἐλπίζω, f. ίσω, spero; (2) reor, existimo, diciturque *interdum et in partem deteriorem pro* vereor, metuo; (3) *et act.* spem facio, *ut* ἐπελπίζω. Τήνδ' ἔξοδον ὀλεθρίαν Αἴαντος ἐλπίζει φέρειν, *Soph. Aj.* 810. Ταυτὶ μὰ Δί' ἐγὼ τὸ κακὸν, οὐδέποτ' ἤλπισα, *Aristoph. Av.* 962. Ab ἐλπίς.

Ἐλπιοῦσι, 3. pl. f. 1. ind. act. *Att.* pro ἐλπίσουσι.

ἘΛΠΙΣ, ίδος, ἡ, expectatio; (2) expectatio, *tam in bonam quam in malam partem: in bonam est* spes; (3) *in malam partem,* metus. (1) παρὰ δ' ἐλπίδα λεύσσω, præter expectationem video res evenire, *Eurip. Hippol.* 1121. (3) μήτ' ἐμοὶ, μήτ' ἐμοῖσι τέκνων τέκνοις ἐλπὶς ἅδε ποτ' ἔλθοι, hic metus! *Eurip. Iphig. in Aul.* 784.

Ἐλπισθεὶς, a. 1. part. pass. verbi ἐλπίζω. Unde

Ἔλπισμα, ατος, τὸ, idem quod speratur, spes. Ἀλλ' οὐχὶ σαρκὸς εὐπαθεῖς κατάστημα ἀγαπώντων, καὶ τὸ περὶ ταύτην πιστὸν ἔλπισμα, non obesam carnem ac bene constitutam adamantium, et spem fidam in ea defigentium, *Cleomedes Cyclicæ Theoriæ,* 2, 87. *Plutarch. adversus Epicurum,* 1089. D.

Ἐλπιστικὸς, ἡ, ὸν, in spe positus.

Ἐλπιστὸς, ἡ, ὸν, sperabilis, qui sperari potest.

Ἐλπιῶ, f. 1. ind. act. *Att.* pro ἐλπίσω.

Ἔλπομαι, spero; (2) puto. (2) ὡς ἔλπομαί τε καὶ ἐμὴ γνώμη αἱρέει, *Herodot.* 2, 43. Ab

Ἔλπω, in spem adduco, *apud Homerum, Od.* 2, 90. Ab ἐλπίς.

Ἐλπωρὴ, ῆς, ἡ, spes. Ab eod.

Ἕλσαι, a. 1. inf. act. *per Sync.* pro ἐλάσαι.

Ἔλυμα, seu ἔλυμα, ατος, τὸ, pars aratri in medio, temo, buris; (2) integumentum. Ab εἰλέω, seu ἐλύω, *involvo, tego.*

Ἐλυμήνατο, 3. sing. a. 1. ind. med. verbi λυμαίνω.

Ἐλυμήνω, 2. sing. ejusd. mod. et temp.

Ἔλυμος, ου, ὁ, theca citharæ; (2) tibia e buxo; (3) genus leguminis, panicum. *Angl.* PANIC. Ab ἐλύω, *involvo.*

Ἐλύπει, *dolebat,* 3. sing. imperf. ind act. *contr.* pro ἐλύπεε, a λυπέω.

Ἔλυσα, *solvi,* a. 1. ind. act. verbi λύω, *solvo.*

Ἔλυτρον, et ἔλυτρον, ου, τὸ, involucrum, integumentum; (2) pars illa e qua nascitur cilium; (3) crusta in insectis, quæ alas claudit; (4) folliculus seminis; (5) alveus et receptaculum aquarum. Ab eod.

Ἐλυτρώσω, *liberasti,* 2. sing. a. 1. ind. med. *Att.* et *Ion.* pro ἐλυτρώσατο, a λυτρόω.

Ἐλύω, vel ἰλύω, f. ύσω, involvo, implico, intego. Ab εἰλέω, *involvo.*

Ἕλω,

Ἕλω, a. 2. conj. act. verbi αἱρέω.

Ἐλῶ, fut. *Att.* verbi ἐλαύνω, pro ἐλάσω· ἐλᾷ, pro ἐλάσει, *Soph. Œd. Tyr.* 417.

Ἐλώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, palustris. Ab ἕλος.

Ἕλωμαι, a. 2. conj. med. verbi αἱρέω.

Ἑλῶν, *cupiens, qui cepit.* a. 2. part. act.

ἝΛΩΡ, ορος, τὸ, captura; (2) rapina, præda; (3) pœna captionis vel cædis. (3) Πατρόκλοιο δ' ἕλωρα ἀποτίσῃ, *Il.* 18, 93.

Ἑλώριον, ου, τὸ, idem.

Ἐμάθετε, 2. pl. a. 2. ind. act. verbi μανθάνω.

Ἔμαθον, *didici*, 1. sing. aor. ejusd.

Ἐμάθοσαν, 3. pl. a. 2. *Bœot.* pro ἔμαθον.

Ἐμαίμασσε, 3. sing. a. 1. ind. act. *Poet.* pro ἐμαίμασε, a μαιμάω.

Ἐμακάρισε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. μακαρίζω.

Ἐμαλάχθην, a. 1. ind. pass. verbi μαλάσσω.

Ἐμαλοφόρει, 3. sing. imperf. ind. act. *Dor.* et *per contr.* pro ἐμηλοφόρεε, a μαλοφορέω.

Ἐμάνην, a. 2. ind. pass. verbi μαίνομαι.

Ἐμάξατο, 3. sing. a. 1. ind. med. verbi μάσσω.

Ἐμάρανε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. μαραίνω.

Ἐμαράνθη, 3. sing. a. 1. ind. pass.

Ἐμαργήναντο, 3. pl. a. 1. ind. med. verbi μαργαίνω.

Ἐμαρνάσθην, *pugnabant*, 3. dual. imperf. ind. med. verbi μάρναμαι.

Ἐμαυτοῦ, ῆς, οῦ, mei ipsius.

Ἐμαχεσάμην, a. 1. ind. med. verbi μάχομαι.

Ἔμβα, *progredere*, 2. sing. a. 2. imperat. *per Apocop.* pro ἔμβηθι, a verbo ἐμβαίνω.

Ἐμβαδίζω, f. ίσω, incedo.

Ἐμβάδιον, ου, τὸ, calceus vel solea. Ab ἐμβάς.

Ἐμβαδὸν, *adv.* pedestri itinere. Ab ἐμβαίνω.

Ἔμβαθμος δικαστὴς, *in Pind.* ordinarius judex. Ex βαθμὸς, *tribunal.*

Ἔμβαθρα, ων, τὰ, calceamenta quædam.

Ἐμβαθύνους, ου, ὁ ϗ ἡ, *Hes.* sapiens, prudens. Ex ἐν, βαθὺς, et νοῦς.

Ἐμβαθύνω, fut. υνῶ, profundum facio, in profundum extendo; (2) immergo.

Ἔμβαινον, imperf. ind. act. *Poet.* pro ἐνέβαινον. Ab

Ἐμβαίνω, ingredior, subeo, adeo; (2) ingredior, *i. e.* gradum facio; (3) insulto; (4) ἐμβῆσαι, intrare facere, injicere. Χρυσοκολλήτοισιν ἐμβεβὼς δίφροις, *Eur. Ph.* 2. εἰς ἀγορὰν, *Plut.*

Ἐμβακχεύω, bacchor in, insolenter lætor in.

Ἐμβαλεῖν, a. 2. inf. act. verbi ἐμβάλλω.

Ἔμβαλλε, 3. sing. imperf. ind. act. *Poet.* pro ἐνέβαλλε.

Ἐμβάλλω, jaculor in aliquem, immitto, injicio; (2) insero, intersero, intercalo; (3) ingredior; (4) hostiliter irruo, impetum in aliquem facio; (5) repono, condo. Ἥτις τέκνοισι σοῖσιν ἐμβαλεῖν ξίφος ἔτλης, *Eur. Med.* 2328. Κἆυτὸς ὁ Ποσειδῶν ἅπασιν ἐμβάλοι τὰς οἰκίας, subvertat *Aristoph. Ach.* 516. Ἔμβαλλε χειρὸς πίστιν, *Soph. Phil.* 810. Ἐς τὰς λεκάνας ἐνέβαλον αὐτοῖν τοῖν ποδοῖν, *Aristoph. Av.* 1151. Ἐμβαλεῖν βουλὴν, de aliqua re conferre, *Xen. Cyr.* 129. λόγον, sermonem conferre, *Ib.* 130.

Ἐμβάλοι, *conjiceret*, 3. sing. a. 2. optat. act.

Ἔμβαμμα, ατος, τὸ, embamma, liquamen, intinctus, jurulentum quod ad intinctus paratur. Ab ἐμβάπτω.

Ἐμβάντι, dat. sing. part. ἐμβάς.

Ἐμβαπτίζω, f. ίσω, intingo, immergo.

Ἐμβαπτεύω, idem.

Ἐμβάπτω, f. ψω, idem. Ἐνέβαψεν εἰς τὸν κηρὸν αὐτῆς τὼ πόδε, *Aristoph. Nub.* 150.

Ἔμβαρος, ὁ, stultus, stolidus, *Hes. ex Men.* Ab ἐμβαρὸς, *Pr.*

Ἐμβαρύθω, f. ύσω, gravo.

Ἐμβὰς, άδος, ἡ, solea; (2) soccus.

Ἐμβὰς, a. 2. part. act. verbi ἐμβαίνω.

Ἐμβασικοίτης, ου, ὁ, qui intrare facit, aut intrat τὴν κοίτην, cubile. Ex ἐμβαίνω et κοίτη.

Ἐμβασίκοιτος, ον, cubilia lustrans, *Man.*

Ἐμβασίλευον, imperf. ind. act. *Poet.* pro ἐνεβασίλευον, ab

Ἐμβασιλεύω, f. εύσω, regno in. Ὁ δ' οὐρανῷ ἐμβασιλεύει, *Hesiod. Theog.* 71.

Ἐμβάσιος, ου, ὁ, epith. Apollinis, qui colebatur in littore a conscensuris navem. Ab ἐμβαίνω. Unde

Ἔμβασις, εως, ἡ, ingressus, introitus, conscensus; (2) solium, in quo lavamus.

Ἐμβασίχυτρος, ου, ὁ ϗ ἡ, in ollas repens; nomen muris *in Batrachom.* 208. Ex ἐμβαίνω et χύτρα, *olla.*

Ἐμβαστάζω, infero, importo, affero.

Ἐμβατευτικὸς, ἡ, ὸν, possessorius. Ab

Ἐμβατεύω, fut. εύσω, et ἐμβατέω, f. ήσω, fastuose incedo; (2) invado, ingero me, incolo, *Æschyl. in Pers.* 449. (3) quæro, scrutor. Ἐμβατεύειν εἰς τὴν οὐσίαν, *Dem.* εἰς τὴν ναῦν, *Id.* Καὶ τοὶ μὲν ἀκτὰς ἐμβατεύσονται λεπρὰς Ἰσηροβόσκους, *Lycophr.* 612. (3) ὅτι παρὰ τῷ γραμματιστῇ ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ ἀμφότεροι ἐμβατεύετέ τι, *Xenoph. Sympos.* 4, 27.

Ἐμβατέω, ingredior.

Ἐμβάτη, ῆς, ἡ, solium, vel alveus, sive vas, quo in balneo ad lavandum utuntur. Ab ἐμβαίνω.

Ἐμβατήριον, ου, τὸ, genus cantus ad tibiam; (2) ingressus. Ab

Ἐμβατήριος, ου, ὁ ϗ ἡ, ingressivus. Ab ἐμβαίνω.

Ἐμβάτης, ου, ὁ, sessor, equitator; (2) miles classiarius; (3) *plur.* ἐμβάται, cothurni. Ab eod.

Ἐμβατὸς, ἡ, ὸν, et ἐμβατὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, qui adscendi potest; (2) facilis accessu, ad quem accedere licet. Ab eod.

Ἐμβάφιον, ου, τὸ, patina profundior. Ex ἐν et βάπτω, *mergo, tingo.*

Ἐμβάφιος, ου, ὁ ϗ ἡ, bibulus. Ex iisd.

Ἐμβάψας, a. 1. part. act. verbi ἐμβάπτω.

Ἐμβεβαιόω, ῶ, f. ώσω, constabilio, confirmo. Ἐμβεβαιώσασθαι τὸ νίκημα, *Plut.*

Ἐμβέβακε, 3. sing. perf. ind. act. *Dor.* pro ἐμβέβηκεν, v. ἐμβαίνω.

Ἐμβέβασαν, 3. pl. plusq. perf. ind. act. *per Syncop.* pro ἐνεβεβήκεισαν, ab ἐμβαίνω.

Ἐμβεβαὼς, perf. part. act. *Att.* et *Ion.* pro ἐμβεβηκώς. Ab eod.

Ἐμβεβηλέω, ῶ, f. ήσω, profano, contamino.

Ἐμβέῃ, *ingressus sit*, 3. sing. a. 2. conj. act. *Ion.* pro ἐμβῇ, ab ἐμβαίνω.

Ἐμβελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui est intra teli jactum. Ex ἐν et βέλος, *telum.*

Ἔμβη, 3. sing. a. 2. ind. act. *Poet.* pro ἐνέβη, ab ἐμβαίνω.

Ἐμβαίη, 3. sing. a. 2. opt. act. *Poet.* pro ἐμβαίη.

Ἔμβηθι, *inscende*, 2. sing. a. 2. imperat. act.

Ἐμβῆναι, *ingressum esse*, a. 2. inf. act. Ab eod.

Ἐμβιβάζω, fut. άσω, impono, v. gr. navi; (2) impello; (3) deduco; (4) doceo. Ἐμβιβάζειν τινὰ εἰς πλοῖον, *Plat.*

Ἔμβιος, ου, ὁ ϗ ἡ, vitalis, vivus, vivax.

Ἐμβιοτεύω, f. εύσω, vivo in, dego ætatem in. Ἐν ᾗ (δίαιτα) ἐμβιοτεύει ἡ νοῦσος, *Aret.*

Ἐμβιόω, ῶ, f. ώσω, idem. Hinc

Ἐμβίωσις, εως, ἡ, vita aliquo loco acta.

Ἐμβιωτήριον, ου, τὸ, domicilium, sedes.

Ἐμβλάπτω, f. ψω, impedio.

Ἔμβλεμμα, ατος, τὸ, intuitus, rectus adspectus. Ab

Ἐμβλέπω, fut. ψω, intueor, oculos figo. Ἐμβλέψας μοὶ ϗ μάλα τυραννικῶς, *Plat.*

Ἔμβλημα, ατος, τὸ, emblema, operi alteri insertum ornatus causa; *item* opus tessellatum. Ab ἐμβάλλω.

Ἔμβλησις, ἡ, injectio, insertio emblematis.

Ἐμβοάω, ῶ, fut. ήσω, inclamo, clamorem tollo. Μεῖζον ἐμβοῶν τοῦ Στέντορος, *Luc.*

Ἐμβόησις, εως, ἡ, qu. dic. inclamatio, clamitatio, *Aret.* Ab ἐμβοάω.

Ἔμβοθρος, ου, ὁ ϗ ἡ, in foveam depressus locus; (2) qui in fovea est.

Ἐμβοθρόω, in foveæ vel scrobis formam excavo vel deprimo.

Ἐμβολὰς, άδος, ἡ, arbor insita; (2) fructus insitus. Ab ἐμβάλλω.

Ἐμβολεὺς, έως, ὁ, adgressor.

Ἐμβολὴ, ῆς, ἡ, irruptio; (2) impressio irruentis aciei vel grandinis; (3) ostium fluminis; (4) rostrum navis, *an significet, non certum est*, Ern. Ab eod.

Ἐμβόλια, τὰ, retia quædam.

Ἐμβολιμαῖος, αία, αῖον, insertus, intercalaris. Ab

Ἐμβόλιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, intercalaris, insertus; (2) imperfectus; (3) subdititius. (3) Ἱπποκράτους τε παῖδες ἐμβόλιμοί τινες, *Eupolis apud Scholiast. Aristoph.* Ab ἐμβάλλω.

Ἐμβόλιον, ου, τὸ, digressio, pars inserta operi ornandi causa, episodium.

Ἐμβολίσματα, panni hinc inde consuti.

Ἐμβολισμὸς, οῦ, ὁ, intercalatio.

Ἔμβολος, ου, ὁ, et ἔμβολον, ου, τὸ, rostrum navis; (2) paxillus, fulcimentum; (3) acies cuneata, pars machinæ; (4) porticus in templis Græcorum; οἱ ἔμβολοι, tribunal, pro rostris. (2) χαλκόδετά τ' ἔμβολα, ænei vectes, *Eur. Phœn.* 115. (3) ἐπάγοντα ἅμα οἱ ὥσπερ ἔμβολον τῶν ἱππέων, aciem cuneatam equitum, *Arr. Hist. Alex.* 1, 15. Ab ἐμβάλλω.

Ἐμβομβέω, ῶ, f. ήσω, bombos edo; (2) resono in.

Ἐμβραδύνω, f. υνῶ, immoror.

Ἔμβραχυ, *adv.* summatim, breviter.

Ἔμβρεγμα, ατος, τὸ, liquor, succus, id in quo aliquid tingitur et madefit; (2) id quod in liquore aliquo madefactum parti adfectæ applicatur. Ab ἐμβρέχω.

Ἐμβρέμω, infremo. Ἀνέμοιο δὲ δεινὸς ἀήτης Ἱστίῳ ἐμβρέμεται, *Il.* 15, 625.

Ἐμβρέχω, f. ξω, impluo, humecto.

Ἐμβρίθεια, ας, ἡ, gravitas. Ab

Ἐμβριθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, gravis, ponderosus; (2) constans, solidus, firmus; (3) ferox. Ex ἐν et βρίθω, *ingravesco.*

Ἐμβριθῶς, *adv.* graviter; (2) severe, rigide; (3) ferociter.

Ἐμβριμάομαι, ῶμαι, fut. ήσομαι, fremo; (2) graviter et vultu irato increpo, interminor. Ἐνεβριμήσατο αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς, *Matt.* 9, 30. τῷ πνεύματι, *Joan.* 11, 33. Ab ἐμβρέμω. Hinc

Ἐμβρίμημα, ατος, τὸ, comminatio, indignatio, oratio minarum plena.

Ἐμβροντάομαι, ῶμαι, attonitus fio, obstupesco, unde ἐμβεβροντῆσθαι, stupere; ἐμβεβροντημένος, stupefactus, stupidus. Hinc

Ἐμβροντησία, ας, ἡ, stupor; (2) vesania.

Ἐμβρόντητος, ου, ὁ ϗ ἡ, attonitus; (2) amens. Ab eod.

Ἐμβροχὴ, ῆς, ἡ, irrigatio quæ fit intingendo. Ab ἐμβρέχω.

Ἔμβροχος, ου, ὁ ϗ ἡ, illaqueatus, laqueis implicitus. Ex ἐν et βρόχος, *laqueus.*

Ἐμβρυοδόχος, ου, ὁ, receptor embryi. Ex ἔμβρυον et δέχομαι, *capio.*

Ἐμβρυοθλάστης, ου, ὁ, uncus, s. spiculum ad educendos fœtus. Ex ἔμβρυον et θλάω, *contundo, frango*, *Cels.* 7, 29. *Galen.* Conf. *Tertul. de Anima*, 25.

Ἐμβρύοικος, qui in alga habitat, id est, qui versatur in fundo maris, Epith. anchoræ. Ἄγκυραν ἐμβρύοικον, ἐρυσινῆϊδα, anchoram algæ incolam, navium retinaculum, *Analecta Brunck.* 2, 212.

Ἐμβρυοκτόνος, ου, ὁ ϗ ἡ, fœtum necans. Ex ἔμβρυον et κτείνω, *neco.*

Ἔμβρυον, ου, τὸ, embryon, infans in utero materno adhuc conclusus, crudus et immaturus; (2) fœtus; (3) infans recens natus. Ex ἐν et βρύω, *pullulo*, quasi ἐν τῇ γαστρὶ βρύον, in ventre sive utero pullulans.

Ἔμβρυος, ου, ὁ ϗ ἡ, prolificus, genitalis.

Ἐμβρυοτομία, ας, ἡ, umbilici sectio in infante recens edito. Ex ἔμβρυον et τέμνω, *seco.*

Ἐμβρυουλκὸς, οῦ, ὁ, instrumentum quo fœtus ex utero trahitur. Ab ἔμβρυον et ἕλκω.

Ἔμβρωμα, ατος, τὸ, jentaculum; (2) erosio, seu id ipsum quod erosum est.

Ἐμβρωματίζω, f. ίσω, cibum do.

Ἐμβύθιος, ου, ὁ ϗ ἡ, quod est in profundo, profundus, immersus.

Ἐμβυκανάω, f. ήσω, buccina cano.

Ἐμβύω, f. ύσω, obturo, obstruo; (2) impleo; (3) tego.

Ἐμβώμιον, ου, τὸ, *Jul.* nisi leg. ἐπιβώμιον.

Ἐμεγάλυνα, a. 1. ind. act. verbi μεγαλύνω.

Ἐμέγαρα, a. 1. ind. act. *Att.* pro ἐμέγηρα. A μεγαίρω.
Ἔμεθα, 1 pl. a. 2. ind. med. verbi ἵημι.
Ἐμέθεν, genit. sing. *Æol.* pro ἐμοῦ, ab ἐγώ.
Ἐμεθύσθην, a. 1. ind. pass. verbi μεθύω, *inebrio.*
Ἐμεθύσθησαν, *inebriati sunt*, 3. plur. ejusd. aor.
Ἔμεινα, *mansi*, aor. 1. indic. act. verbi μένω.
Ἐμεῖο, *mei*, gen. sing. *Poet.* pro ἐμοῦ, ab ἐγώ.
Ἔμελε, imperf. ind. impers. verbi μέλει.
Ἐμέλησε, *curæ fuit*, aor. 1. ind. ejusdem.
Ἔμελλε, 3 sing. imperf. ind. verbi μέλλω.
Ἐμεμεκὼς, perf. part. act. verbi ἐμέω.
Ἐμεμίγμην, plusq. perf. ind. pass. v. μίγνυμι.
Ἐμέμφετο, 3. sing. imperf. verbi μέμφομαι.
Ἐμὲν, 1. plur. præs. ind. *Poet.* pro ἐσμὲν, ab εἰμί.
Ἔμεν, *esse*, præs. inf. pro εἶναι, ab eod.
Ἔμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro εἶναι, ab ἵημι.
Ἐμενοίνα, *cupiebat*, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ἐμενοίναε, a μενοινάω.
Ἔμενον, imperf. ind. act. verbi μένω.
Ἔμενος, a. 2. part. med. verbi ἵημι.
Ἐμέρισε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. μερίζω.
Ἐμέσας, a. 1. part. act. verbi ἐμέω.
Ἐμεσία, ας, ἡ, vomitus. Ab ἐμέω.
Ἔμεσις, εως, ἡ, idem.
Ἔμεσμα, ατος, τὸ, quod vomitu rejicitur.
Ἐμετρήθη, 3. sing. a. 1. ind. pass. v. μετρέομαι.
Ἐμετήρια, ων, τὰ, pharmaca vomitoria:
Ἐμετιάω, ῶ, vomiturio. Ab ἐμέω.
Ἐμετικὸς, ἡ, ὸν, vomitorius, vomitum provocans. Ab eod.
Ἐμετοποιέομαι, οῦμαι, vomitum facio.
Ἐμετοποιὸς, οῦ, ὁ ἡ, vomitum ciens.
Ἔμετος, ου, ὁ, vomitus, vomitio. Ab ἐμέω.
Ἐμετὸς, ἡ, ὸν, vomitu ejectus. Ab eod.
Ἐμετωδέως, *adv.* in modum vomitus. Ab ἐμετώδης, quod est ab ἔμετος.
Ἐμεῦ, *mei*, gen. sing. *Dor.* pro ἐμοῦ, ab ἐγώ.
ἘΜΕ'Ω, ῶ, f. έσω, vomo, evomo. Οὐδέπω τὸ ἧπαρ ἐμήμεκας, *Luc.* Μέλλω σε ἐμέσαι ἐκ τοῦ στόματός μου, *Apoc.* 3, 16.
Ἐμεωυτοῦ, *mei ipsius*, *Ion.* pro ἐμαυτοῦ.
Ἔμην, *misi*, aor. 2. ind. med. verbi ἵημι.
Ἔμηνα, a. 1. ind. act. v. μαίνομαι, *insanio.*
Ἐμήνιε, 3. sing. imperf. ind. act. v. μηνίω.
Ἐμήνυθεν, 3. plur. aor. 1. ind. pass. *Bœol.* a μηνύω.
Ἐμήνυσεν, *indicavit*, 3. sing. a. 1. ind. act.
Ἐμήσατο, 3. sing. a. 1. ind. med. v. μήδομαι.
Ἐμηχανέατο, 3. pl. imperf. ind. med. *Ion.* pro ἐμηχανῶντο, a μηχανάομαι.
Ἐμίανα, a. 1. ind. act. verbi μιαίνω.
Ἔμιγον, a. 2. ind. act. verbi μίγνυμι.
Ἔμιηνα, aor. 1. ind. act. *Att.* pro ἐμίανα, a μιαίνω.
Ἔμικτο, *mixtus erat*, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐμέμικτο, a μίγνυμι.
Ἐμιμήσω, 2. sing. a. 1. ind. med. a μιμέομαι.
Ἐμὶν, *mihi*, dat. sing. *Dor.* pro ἐμοὶ, ab ἐγώ.
Ἐμίμνε, 3. sing. imperf. ind. act. v. μίμνω.
Ἔμιξε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi μίγνυμι.
Ἐμίσγετο, 3. sing. imperf. ind. pass.
Ἐμίσησαν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi μισέω.
Ἐμισθώσατο, 3. sing. a. 1. indic. med. verbi μισθόω.
Ἐμίχθεν, *misti sunt*, 3. plur. aor. 1. ind. pass. *Bœol.* pro ἐμίχθησαν, a μίγνυμι.
Ἐμίχθην, *mistus sum*, 1. sing. aor. ejusd.
Ἔμμαθε, *didicit*, 3. sing. a. 2. ind. act. *Poet.* pro ἔμαθε, a μανθάνω pro μαθέω.
Ἐμμαίνομαι, furo in, insanio. Περισσῶς τε ἐμμαινόμενος αὐτοῖς, *Act.* 26, 11.
Ἔμμαλλος, ου, ὁ ἡ, villosus.
Ἐμμανὴς, έος, ὁ ἡ, furibundus, lymphatus, furore plenus. Ab ἐμμαίνομαι.
Ἐμμανῶς, *adv.* furenter.
Ἐμματέω, dicto citius aliquid facio. *Nicander* ἐμματέουσα, *ubi Schol.* ἐνεργοῦσα, i. e. satagens, operosa. Ex ἅμα et ἔπος.
Ἐμματέως, *adv.* dicto citius, simul cum dicto, prompte, studiose. Ex iisd.
Ἐμμάρτυρος, ου, ὁ ἡ, testes habens, testimoniis comprobatus. Ex ἐν et μάρτυρ.
Ἐμμαρτύρως, *adv.* e testimonio, ut testis idoneus adsit.

Ἐμμάσαι, *Hes.* ἐνερεῖσαι, impingere. Ab ἐν et μάσαι, *contrectare*, (al. ἐρμάσαι.) non audiendus *Ernesti*, qui in editione Hederici Lipsiensi legit ἐμβάσαι pro ἐμβῆσαι, aut ἐμβιβάσαι. Κακὴν ἐνεμάξατο κῆρα, morte illum adfecit, *Oppian. Piscat.* 2, 502.
Ἐμματαιάζω, f. άσω, insana et futilia blatero, *Suidas.*
Ἐμματέω, insero, *Nicander* ἐμματέων, *ubi Schol.* καθεὶς τοὺς δακτύλους, demittens et immittens digitos. *Hes.* ἐμματέων, ψηλαφῶν, i. e. contrectans. Κέντρον γὰρ πληγῇ περικάλλιτεν ἐμματέουσα, *Nic. Ther.* 809, vulgo male ἐμματέουσα. Ab ἐμμάσαι.
Ἐμμαχέομαι, οῦμαι, pugno in.
Ἐμμέθοδος, ου, ὁ ἡ, in quo methodus inest; (2) artificiosus.
Ἐμμεθόδως, *adv.* methodice, artificialiter, via et ratione.
Ἐμμεθύσκομαι, inebrior in vel inter; (2) ebrius sum. Ex ἐν et μεθύσκω.
Ἐμμειδιάω, ῶ, f. άσω, subrideo in vel propter.
Ἐμμεῖναι, a. 1. inf. act. verbi ἐμμένω.
Ἐμμέλεια, ας, ἡ, modulatio; (2) apta modulatio; (3) genus saltationis tragicæ; (4) concinnitas, elegantia. Ab ἐμμελής.
Ἐμμελεστέρως, *adv.* curiosius, accuratius.
Ἐμμελετάω, ῶ, f. ήσω, meditor, exerceo me in aliqua re. Hinc
Ἐμμελέτημα, ατος, τὸ, exercitatio.
Ἐμμελὴς, έος, ὁ ἡ, modulationem habens, canorus; (2) concinnus, scitus, aptus. Ex ἐν et μέλος, *carmen.*
Ἐμμελῳδέω, ῶ, f. ήσω, modulando pronuncio; (2) modis musicis mando.
Ἐμμελῶς, *adv.* concinne, apte; (2) canore.
Ἐμμεμαυῖα, part. perf. act. f. g. *Ion.* pro ἐμμεμηκυῖα, ab ἐμμάω.
Ἐμμεμαὼς, υῖα, ὸς, concitatus, studio incitatus, part. perf. act. *Ion.* pro ἐμμεμηκώς.
Ἐμμέμηνα, perf. ind. med. verbi ἐμμαίνομαι.
Ἐμμέμονα, præt. perf. med. verbi ἐμμένω, insanio, turbor, divino quodam furore corripior. Ἐπί μοι μελέῳ βάρος ἄπλετον ἐμμέμονε φρήν, *Soph. Trach.* 981.
Ἔμμεν, *esse*, præs. inf. *Ion.* pro εἶναι, ab εἰμί.
Ἔμμεναι, idem, sed *Dorice.*
Ἐμμενετικὸς, ἡ, ὸν, qui permanere et perseverare potest, aut solet. Ab ἐμμένω.
Ἐμμενέως, *adv.* constanter, alacriter, *Poet.* pro ἐμμενῶς. Ab
Ἐμμενὴς, έος, ὁ ἡ, permanens et constanter perseverans. Hinc τὸ ἐμμενὲς, έος, constantia, stabilitas, et ἐμμενὲς, ἐμμενέως, *Poet. adv.* constanter, firmiter, perpetuo. Ab
Ἐμμένω, fut. ενῶ, permaneo, persevero, v. gr. in conditione, pacto, &c. *unde vertitur*, servo, observo; (2) adquiesco aliqua re. Ἐμμένειν ταῖς συνθήκαις, τοῖς λελεγμένοις, τοῖς ὅρκοις, ἐν τῇ τάξει. Οὐκ ἐνέμειναν ἐν τῇ διαθήκῃ μου, *Heb.* 8, 9.
Ἐμμεσιτεύω, f. εύσω, pacificatorem ago.
Ἔμμεσος, ου, ὁ ἡ, intermedius, qui medius est.
Ἔμμεστος, ου, ὁ ἡ, plenus, refertus.
Ἐμμετρέω, metior, *ap. Lucian.* sed verbum est suspectum, *Ern.*
Ἔμμετρος, ου, ὁ ἡ, metricus, metro constans; (2) qui metrice scribit; (3) justam magnitudinem habens. Ex μέτρον.
Ἐμμέτρως, *adv.* carmine, verbis metro vel numero adstrictis, metrice.
Ἐμμήνιος, ίου, ὁ ἡ, menstruus. Ex μήν.
Ἔμμηνος, ου, ὁ ἡ, idem. Hinc τὰ ἔμμηνα, ων, menstrua mulierum. Ἔμμην' ἱερὰ, sacra quæ recurrunt singulis mensibus, *Soph. El.* 281. Vide in μηλοσφαγέω.
Ἔμμητρος, ου, ὁ ἡ, medullam in se habens. Ex ἐν et μήτρα, *medulla.*
Ἐμμὶ, *sum*, *Dor.* pro εἰμί.
Ἐμμίγνυμι, vel ἐμμιγνύω, f. ξω, immisceo; (2) misceo, pugnam consero. (2) οἶμαι ὀτάρεσι τάχ' ἐμμίξειν βοᾷ, haud impari pugna mox manus conserturas, *Soph. Œd. Col.* 1057.
Ἔμμιλτος, ου, ὁ ἡ, imbutus rubrica.
Ἔμμισθος, ου, ὁ ἡ, mercenarius, mercede conductus, venalis. Ἔμμισθον ἑαυτῷ τῆσδε τῆς χάριτος πλῆθος τόσονδε ποιούμενος, *App. Bell. Civ.* 2, 10.
Ἐμμονὴ, ῆς, ἡ, duratio, perseverantia in re.
Ἔμμονος, ου, ὁ ἡ, stabilis, permanens, constanter perseverans. Ab ἐμμένω.
Ἔμμορα, *sortitus sum*; *contigi*, perf. ind. med. *per Metath.* pro μέμορα, a μείρω, *sortior.* Μέγα δή σε καὶ ἀγλαὸν ἔμμορε κῦδος, magna tibi et inclyta contigit gloria, *Apoll. Rhod.* 4, 1749.
Ἔμμορος, ου, ὁ ἡ, particeps; (2) fatalis.
Ἔμμορφος, ου, ὁ ἡ, forma indutus, informatus; (2) formæ speciem habens.
Ἔμμοτον, ου, τὸ, sc. φάρμακον, medicamentum liquidum, quod linteolis concerptis exceptum intra ulcera reconditur. Ab
Ἔμμοτος, ου, ὁ ἡ, qui ulcere cavo laborat; (2) cui μοτὸς inditus est.
Ἔμμουσος, ου, ὁ ἡ, musicus; (2) musicos modulos habens; (3) doctus, *impr.* de poetis et eorum libris.
Ἐμμούσως, *adv.* musice; (2) Musarum instinctu. Ab ἐν et Μοῦσα.
Ἐμμοχθέω, *Eur.* Vid. *Thes. Gr. Pr. App.*
Ἔμμοχθος, ου, ὁ ἡ, laborum et ærumnarum plenus.
Ἐμμύλων, ωνος, ὁ, mola. Ex ἐν et μύλη.
Ἐμνάσατο, *recordatus est*, 3. sing. a. 1. ind. med. *Dor.* pro ἐμνήσατο, a verbo μνάομαι.
Ἐμνήμυκα, *inclinavi*, perf. ind. act. *Att.* et *per Epenthes.* pro ἤμυκα, a verbo ἠμύω.
Ἔμνησα, a. 1. ind. act. verbi μιμνήσκω.
Ἐμνήσθην, *memini*, a. 1. ind. pass. v. μνάομαι.
Ἐμνώοντο, *memores erant*, 3. plur. imperf. ind. med. *Poet.* pro ἐμνῶντο.
Ἐμόγησα, a. 1. ind. act. verbi μογέω.
Ἔμοιγε, *mihi quidem*, dat. sing. ab ἐγώ.
Ἔμολε, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi μολέω.
Ἐμόλυνα, a. 1. ind. act. verbi μολύνω.
Ἐμὸς, ἡ, ὸν, meus. Ab ἐγὼ, *gen.* ἐμοῦ.
Ἐμόχθει, *laborabat*, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ἐμόχθεε, a verbo μοχθέω.
Ἔμπα, *conjunct.* tamen. Ab ἔμπας.
Ἐμπαγέντων, gen. pl. a. 2. part. pass. verbi ἐμπήγνυμι.
Ἐμπάζεαι, 2. sing. præs. conj. *Ion.* pro ἐμπάζῃ. Ab
ἘΜΠΑ'ΖΟΜΑΙ, curo, rationem habeo; (2) revereor. Οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι, ἥντινα οἶδα, *Il.* 16, 50. Ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων, *Odyss.* 17, 488.
Ἐμπάθεια, ας, ἡ, affectus, commotio. Ab
Ἐμπαθὴς, έος, ὁ ἡ, cui insunt adfectus, adfectu commotus. Ex ἐν et πάθος.
Ἐμπαθοῦς, gen. sing. *contr.* pro ἐμπαθέος.
Ἐμπαθῶς, *adv.* cum adfectu, cum perturbationibus. Ab ἐμπαθής.
Ἔμπαιγμα, ατος, τὸ, illusio, ludibrium.
Ἐμπαιγμὸς, οῦ, ὁ, idem: ab ἐμπαίζω.
Ἐμπαιδοτριβέομαι, οῦμαι, in aliqua re innutritus, diu versatus sum.
Ἐμπαίζω, f. ξω, vel σω, illudo. Ἡ (Ἥρα) πᾶσι τοῖς χοροῖσιν ἐμπαίζει, *Aristoph. Thesm.* 985.
Ἐμπαικτέων, gen. pl. *Ion.* pro ἐμπαικτῶν. Ab
Ἐμπαίκτης, ου, ὁ, illusor, irrisor. Ab ἐμπαίζω.
Ἐμπαίξομεν, 1. pl. f. 1. ind. act.
Ἔμπαιος, ου, ὁ ἡ, peritus, expertus. Ab ἐμπάζομαι, vel ἐμπαίω.
Ἐμπαιὸς, a παίω, incidens, *Æsch. Ag.* 195.
Ἔμπαις, αιδος, ἡ, quæ infantem utero gestat, gravida, prægnans, *Hes.*
Ἔμπαισμα, ατος, τὸ, imago seu pictura incusa, seu impressa. Ab ἐμπαίω.
Ἐμπαιστικὴ, sc. τέχνη, ης, ἡ, ars excudendi seu imprimendi imagines, *Athen.* 1, 40.
Ἐμπαιστὸς, ἡ, ὸν, cui imagines sunt impressæ.
Ἐμπαιχθήσεται, 3. sing. f. 1. ind. pass. verbi ἐμπαίζω.
Ἐμπαίω, f. αίσω, incudo, imprimo, sc. percussu.
Ἐμπακτόω, compingo, coagmento, clavis compingo. Ἔσωθεν δὲ τὰς ἁρμονίας ἐν ὦν ἐπάκτωσαν τῇ βύβλῳ, sed introrsum compages firmas reddunt Byblo, *Herodot.* 2, 96.
Ἐμπαλάσσω, f. άξω, inquino; (2) involvo;

de

[de prima significatione dubito.] (2) οἱ δὲ ἐν ἔρκεσι ἐμπαλασσόμενοι διαφθείρονται, *Herodot.* 7, 85. Οἱ δὲ ἐμπαλασσόμενοι κατέῤῥεον, se ipsi mutuo complectentes, *Thucyd.* 7, 85.

Ἔμπαλιν, *adv.* contra, e diverso, vice versa; (2) retro, retrorsum. Dicitur et pro eodem τὸ ἔμπαλιν, τοὔμπαλιν et τὰ ἔμπαλιν. Γνώμην ἔχω περὶ τοῦ προκειμένου πρήγματος τὰ ἔμπαλιν ἢ οὗτοι, de hac quam proposuisti re secus ego atque isti sentio, *Herodot.* 1, 207. Δύναμιν ἔχει ὁ Νεῖλος τὰ ἔμπαλιν πεφυκέναι τῶν ἄλλων ποταμῶν, vim habet Nilus natura diversam aliis fluviis, *Id.* 2, 19: vide φύω. Ἔμπαλιν λέγει, prioribus contraria dicit, *Soph. Trach.* 358. Τοῖς ἐχθροῖσιν ἔμπαλιν μέθες, inimicis ea transmitte retro, *Id. Elect.* 647. Τοὔμπαλιν πεσεῖν φρενῶν, in contrariam cogitationem recidere, *Eurip. Hippol.* 390: φρενῶν a τοὔμπαλιν regitur; ad contrariam sententiam delabi.

Ἐμπάλλω, f. λῶ, cum vi injicio, immitto.

Ἐμπαλύνω, f. υνῶ, p. ὕγκα, inspergo.

Ἐμπανηγυρίζω, f. ίσω, publicos festosque conventus celebro in vel ob.

Ἔμπαξ, ακος, ὁ, curator; (2) tutor; (3) educator. Τροφῆς ἄοκνον ἔμπακα, educationis tuæ sedulum curatorem, *Soph. Aj.* 563. Ab ἐμπάζομαι, curo.

Ἐμπαραβάλλομαι, injicio, indo, infero.

Ἐμπαρασκευάζω, f. άσω, præparo, efficio.

Ἐμπαράσκευος, ου, ὁ ἡ, præparatus, instructus. Ex ἐν et παρασκευή, *apparatus.*

Ἐμπαρατίθημι, f. θήσω, depono aliquo loco.

Ἐμπαρέχω, f. ξω, præbeo; (2) permitto, concedo; (3) accommodo; (4) expono. Οὐ δεῖ ἂν ἐμπαρασχεῖν ἑαυτὸν τοιούτῳ, *Luc.*

Ἐμπαρίημι, f. ήσω, remitto, laxo. Ἐμπαρειμένη ὠδῖσι, partus doloribus fracta.

Ἐμπαροινέω, ῶ, f. ήσω, temulenter aliquid facio, per ebrietatem alicui injuriam infero, insulto, ludibrio habeo; (2) *absol.* insolenter se gerere; insolenter abuti alicujus benignitate. *Pass.* ab temulento insolenter tractari.

Ἐμπαροινημένα, contumeliæ ex insolentia.

Ἐμπαῤῥησιάζομαι, libere, fortiter dico de re aliqua, vel apud aliquem.

Ἔμπας, *adv.* omnino, prorsus; (2) *conjunct.* tamen. Ex ἐν et πᾶς, (vel potius ab ἕν, *unum*, et terminatione πός, πή, πόν, *Ern.*)

Ἐμπάσσω, et ἐμπάττω, f. άσω, inspergo; (2) intexo. Πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους, *Il.* 3, 126.

Ἐμπατέω, ingredior, *Æsch.*

Ἔμπεδα. Vid. ἔμπεδος.

Ἐμπεδέω, ῶ, f. ήσω, compedibus constringo.

Ἐμπεδόκυκλος χρόνος, tempus quod firmis jugibusque orbibus volvitur, *Nonnus.*

Ἐμπεδολωβαί, perpetuæ noxæ, *Man.*

Ἐμπεδόμητις ἀνάγκη, necessitas stabilis consilii.

Ἐμπεδόμοχθος, ου, ὁ ἡ, laboriosus, ærumnosus.

Ἐμπεδόμυθος, ου, ὁ ἡ, qui firmi et constantis est sermonis, *Nonnus.*

Ἐμπεδορκέω, ῶ, f. ήσω, fœdus sive jus juratum servo. Ex ἔμπεδος et ὅρκος.

Ἔμπεδος, ου, ὁ ἡ, stabilis, firmus, in solo stans, seu fixus. Ἐμπεδόν, et ἔμπεδα, *adv.* firmiter; (2) tuto; (3) perpetuo, revera, vere, manifeste, aperte. Οὐδέ τις εἰσιδέειν δύνατ' ἔμπεδον, neque aliquis videre revera poterat, *Apoll. Rhod.* 4, 854. Ex ἐν et πέδον, *solum.*

Ἐμπεδοσθενής, ές, firmum robur habens, constans. Ex ἔμπεδος et σθένος, *robur.*

Ἐμπεδόφρων, ονος, ὁ ἡ, qui mente firma præditus est, qui mente captus non est. Ex ἔμπεδος et φρήν, *mens.*

Ἐμπεδόφυλλος, ου, ὁ ἡ, qui folia non amittit, sed perpetuo retinet. Ex φύλλον.

Ἐμπεδόω, ῶ, f. ώσω, stabilio; (2) firmiter et constanter servo seu observo. Τόνδ' ὅρκον, ὁ κατώμοσ' ἐμπεδώσομεν, *Eur. Iph. in Taur.* 793. Ab ἔμπεδος.

Ἐμπέδως, vel ἐμπεδῶς, *adv.* firmiter, certo.

Ἐμπειράζω, f. άσω, tento, periculum alicujus rei facio.

Ἐμπείραμος, *Poet.* pro ἔμπειρος, peritus.

Ἐμπειρέω, ῶ, peritus sum, calleo; ut ἐμπειρεῖν χώρας, regionis et loci peritum esse.

Ἐμπειρία, ας, ἡ, peritia, experientia; (2) empirice, secta medicorum. Ab ἔμπειρος.

Ἐμπειρική, ῆς, ἡ, empirice, medicorum secta.

Ἐμπειρικός, ἡ, όν, qui solum ex experientia aliquid tractat; (2) ὁ, medicus ejusmodi.

Ἐμπειρικῶς, *adv.* empiricorum more.

Ἐμπειροπόλεμος, ου, ὁ ἡ, belli peritus, in bello exercitatus, veteranus.

Ἔμπειρος, ου, ὁ ἡ, usu peritus; (2) peritus. Hinc τὸ ἔμπειρον, ου, peritia. Ex ἐν et πεῖρα.

Ἐμπειροτόκος, ἡ, mulier quæ jam antea peperit. Ex ἔμπειρ. et τίκτω, *pario.*

Ἐμπείρω, fut. ερῶ, p. αρκα, infigo. Σπλάγχνα δ' ἄρ' ἀμπείραντες, *Il.* 2, 426.

Ἐμπείρως, *adv.* perite, more eorum qui rei periti sunt; (2) scite, apte.

Ἔμπελα, *appropinqua*, 2. sing. præs. imperat. act. *contr.* pro ἐμπέλαε, a verbo ἐμπελάω.

Ἐμπελάδην, *adv.* prope; (2) cum impetu.

Ἐμπελαδόν, *adv.* prope; (2) appropinquando.

Ἐμπελάζω, f. άσω, appropinquo, pervenio; (2) admoveo; (3) committo, congredi facio. Αἰεὶ κατθανεῖν ἐπευχόμενη πρὶν τῆσδε κοίτης ἐμπελασθῆναί ποτε, *Soph. Trach.* 17. Πῶς δ' ἐμπελάζεις τ' ἀνδρὶ καὶ παρίστασαι; *Ibid.* 761.

Ἐμπελάσαντες, nom. pl. a. 1. part. act.

Ἐμπελαστικῶς, *adv.* cum impetu. Ab inusit. ἐμπελαστικός, quod est ab ἐμπελάζω.

Ἐμπελάτειρα, ας, ἡ, meretrix. Ab eod. propterea quod omnibus corpus admoveat.

Ἐμπελάω, ῶ, fut. άσω, appropinquo.

Ἐμπέλιος, ου, ὁ ἡ, intus lividus, seu in quo livor inest.

Ἐμπεπαρμένος, perf. part. pass. verbi ἐμπείρω.

Ἐμπεπιστευμένος, perf. part. pass. v. ἐμπιστεύω.

Ἐμπεπραμένος, perf. part. pass. verbi ἐμπιπράσκω.

Ἐμπέραμος, ου, ὁ ἡ, peritus; (2) qui transit vel trajicit; (3) vector. Ex ἐν et πεῖρα, *experientia*, vel περάω, *transeo.*

Ἐμπεράμως, *adv.* scite, perite. Ἐμπεράμως ἐτρίψατο, *Callim. Lav. Pallad.* 25.

Ἐμπερής, έος, ὁ ἡ, peritus, *Hes. ex Sophocle.* Ex ἐν et πεῖρα, *experientia.*

Ἐμπεριάγω, fut. άξω, circumdo.

Ἐμπεριβάλλω, complector, comprehendo.

Ἐμπερίβολος, ου, ὁ ἡ, ornatus, elegans, artificiosus. Ex ἐν et περιβάλλω.

Ἐμπεριγράφω, f. ψω, scripto comprehendo.

Ἐμπεριεκτικός, ἡ, όν, continens, capax, qui multa comprehendere potest.

Ἐμπεριέρχομαι, obeo, perlustro.

Ἐμπεριέχω, contineo, comprehendo. Φέρε δή, τὰ ἐμπεριεχόμενα, καθ' ἑκάστην ἰδίαν τούτων ἐπισκεψώμεθα, *Longin.*

Ἐμπερικλείω, inclusum teneo.

Ἐμπεριλαμβάνω, comprehendo, inclusum teneo. Hinc

Ἐμπεριληπτικός, ἡ, όν, qui comprehendere, aut comprehendi, capi potest.

Ἐμπερίληψις, εως, ἡ, complexus, quo aliquid intra nos continemus, interior coarctatio.

Ἐμπερίοδος, ον, periodis constans, epith. orationis.

Ἐμπεριπαθέω, ῶ, f. ήσω, indoleo; (2) stomachor in.

Ἐμπεριπατέω, ῶ, f. ήσω, inambulo, incedo; (2) discepto, proprie inambulando, defendo; (3) versor inter. Ὅτι ἐνοικήσω ἐν αὐτοῖς, καὶ ἐμπεριπατήσω, 2 *Cor.* 6, 16.

Ἐμπεριπείρω, f. ερῶ, transfigo, configo.

Ἐμπεριπίπτω, f. πεσοῦμαι, incido.

Ἐμπεριπλέω, f. εύσω, navigo alicubi.

Ἐμπεριῤῥήγνυμι, f. ήξω, disrumpo.

Ἐμπερονάω, ῶ, f. ήσω, infibulo, fibula infigo, perforo, trajicio. Hinc

Ἐμπερόνημα, ατος, τό, vestis fibulis connexa.

Ἐμπερπερεύομαι, f. εύσομαι, ostento me et artem meam, placendi causa, futili vanitate.

Ἔμπεσε, *inciderat*, 3. sing. a. 2. ind. act. *Poet.* pro ἐνέπεσε, ab ἐμπίπτω.

Ἐμπεσεῖται, *incidet*, 3. sing. f. 2. ind. med.

Ἐμπέσωσι, *inciderint*, 3. pl. a. 2. conj. act.

Ἐμπεταλίς, ίδος, ἡ, edulium ex caseo paratum. Ex ἐν et πέταλον, *folium*, quoniam foliis inductum coqui solet.

Ἐμπετάννυμι, vel ἐμπεταννύω, f. πετάσω, explico, extendo. Hinc

Ἐμπέτασμα, τος, τό, aulæum.

Ἔμπετες, 2. sing. a. 2. ind. act. *Dor.* et per *Antithes.* pro ἐνέπεσες, ab ἐμπίπτω.

Ἔμπετρον, ου, τό, saxifraga, herba. Ab

Ἔμπετρος, ου, ὁ ἡ, qui in petris et locis saxosis provenit. Ex ἐν et πέτρος.

Ἐμπευκής, έος, ὁ ἡ, amarus. Ex ἐν et πεύκη.

Ἐμπεφῦα, *implexa*, part. perf. act. f. g. per *Syncop.* pro ἐμπεφυκυῖα, ab ἐμφύω.

Ἐμπεφύη, *innata est*, 3. sing. a. 2. ind. pass. *Poet.* pro ἐνεφύη. Ab eod.

Ἐμπεφυκυῖα, *implexa*, idem quod ἐμπεφῦα, sed magis communiter.

Ἐμπήγνυμι, f. πήξω, infigo, depango, ἐμπήγνυσθαι, concrescere. Ἐν δόρυ πῆξεν, *Il.* 5, 40.

Ἐμπηδάω, ῶ, f. ήσω, insilio, insulto.

Ἐμπήκτης, ου, ὁ, minister qui tabulas legum a legislatore accipiens in libellos compingit, *Hes.* aut, in loco publico, Athenis apud Eponymos, Romæ ad rostra adfigit, ut ab omnibus spectari et legi possint, *Ern.* Ab ἐμπήγνυμι.

Ἔμπηξις, εως, ἡ, infictio. Ab eod.

Ἔμπηρος, ου, ὁ ἡ, mutilatus, mutilus.

Ἔμπης, *Ion.* idem quod ἔμπας, *tamen.*

Ἐμπιέζω, f. έσω, imprimo, insero firmiter.

Ἐμπικραίνω, f. ανῶ, exacerbo in; ἐμπικραίνομαι, amarulentus et infensus sum.

Ἔμπικρος, ου, ὁ ἡ, amarulentus.

Ἐμπιλέω, ῶ, f. ήσω, cogo ac constipo in.

Ἐμπίμελος, ου, ὁ ἡ, in quo pinguedo est, pinguis. Ex ἐν et πιμελή, *pinguedo.*

Ἐμπίμπλημι, vel ἐμπίπλημι, vel ἐμπιπλάω, et έω, f. πλήσω, impleo; (2) expleo, exsatio. Ἐμπιπλᾶναί τινα ἀηδίας, καρδίαν τοῦ θεοῦ ἔρωτος, ἀπὸ πιότητος οἴκου θεοῦ ἐμπλησθήσεται. Εὖ γ' οἷον ἤδη ῥηματίων ἐμπίπλαμαι; *Aristoph. Ach.* 451.

Ἐμπίμπρημι, vel ἐμπίπρημι, vel ἐμπιπράω, f. ήσω, incendo, inflammo.

Ἐμπίνω, ebibo, exhaurio; (2) deglutio; (3) poto. Ἐμπιεῖν ἐμοιγ' ἀρέσκει, τοῦ θεοῦ δρῶντος καλῶς, *Aristoph. Pace*, 1152.

Ἐμπίπλανται, 3. pl. præs. ind. med. verbi ἐμπίπλημι.

Ἐμπίπλη, 2. sing. præs. imperat. act. *Att.* pro ἐμπίπληθι.

Ἐμπιπρασκόμενος, præs. partic. med. verbi

Ἐμπιπράσκω, f. άσω, vendo.

Ἐμπίπτω, f. πέσομαι, incido; (2) invado, irruo; (3) obvius fio. Ἐμοὶ μὲν οἶκτος δεινὸς ἐμπέπτωκέ τις τοῦδ' ἀνδρός, *Soph. Phil.* 956.

ΕΜΠΙΣ, ίδος, ἡ, culicis genus.

Ἐμπιστεύω, f. εύσω, fido, confido; (2) concredo, fidei committo; et ἐμπιστεύομαι, fidei meæ committitur, concreditur mihi.

Ἔμπιστος, ου, ὁ ἡ, cui fides inest. Ex ἐν et πίστις, *fides.*

Ἐμπιτνέω, ῶ, irruo, adgredior, adorior. Ὅτ' ἄλλοτ' ἄλλον ἐμπιτνῶν, *Soph. Aj.* 58. Τόσσον ἐν ποίμναις πιτνῶν, *Ibid.* 185.

Ἐμπίω, fut. ἐμπίσω, poto, potum præbeo. Vide ἐμπίνω. Νύμφαις ἐμπισθέν, epotum cum aqua fluviatili, *Nicand. Ther.* 623. Ἅλος ἄχνην ἐμπίσαις, maris spumam potum præbeas, *Id. Alexiph.* 519.

Ἐμπλάζομαι, erro seu vagor in, inerro.

Ἐμπλακείς, a. 2. part. pass. v. ἐμπλέκω.

Ἐμπλάσσω, vel ἐμπλάττω, f. άσω, illino, inspergo; (2) obstruo; (3) in massam formo; (4) imprimo, seu imprimendo figuram rei impressæ efficio, infercio. Τὸν κηρὸν ἐμπλάττει, *Aristot.*

Ἐμπλαστικός, ἡ, όν, ad illinendum aptus.

Ἐμπλαστός, ἡ, όν, idem: ab ἐμπλάσσω. Unde

Ἔμπλαστρον, ου, τό, sc. φάρμακον, emplastrum.

Ἐμπλάστρος, ου, ἡ, sc. φαρμακεία, idem.

Ἐμπλαστρώδης, εος, ους, ὁ ἡ, emplastro similis.

Ἐμπλείμην, præs. opt. med. v. ἐμπίμπλημι.

Ἐμπλείω, idem quod ἐμπλέω, *Aret.*

-πλίκτης, ϰ, ὁ, ciniflo, *Ph.*

-ϰτὸν, ϰ̃, τὸ, structuræ genus apud architectos.

Ἐμπλεκτὸς, ϰ̃, ὁ, implicitus, *Vitruv.*

Ἐμπλέκτρια, ας, ἡ, ornatrix quæ crines intorquet, quæ capillos fucat. Ab

Ἐμπλέκω, implico, irretio, intexo; (2) confundo, permisceo. Ἴχνος ἐμπλέξας λόγοις, *Lycophr.* 213. Χεῖρα δ' ἐμπλέξασ' ἐμὴν, *Eur. Or.* 255. Ἐμπλακεὶς πόνοις, *Plut.*

Ἔμπλεος, *Att.* ἔμπλεως, *Poet.* ἐμπλειος, expletus, plenus, satur. Ὄμμα ἔμπλεον, oculus vegetior, *Soph. Trach.* 1019.

Ἐμπλεόω, ῶ, f. ώσω, impleo; (2) satio; (3) refercio. A præc.

Ἐμπλευρος, ϰ, ὁ ϗ ἡ, latera plena habens. Ex ἐν et πλευρὰ, *latus.* Hinc

Ἐμπλευρόω, ῶ, f. ώσω, in latus alicujus insilio, costas alicujus insulto.

Ἐμπλέω, fut. εύσω, innavigo; (2) innato. Ἐνέπλεον τῇσι νηυσὶ, *Herodot.*

Ἐμπλέως, *adv.* plene. Ab ἔμπλεος.

Ἐμπλήγδην, *adv.* attonite, stupide; (2) temere; (3) sine judicio. (2) ἐμπλήγδην ἕτερόν γε τίει, temere alterum honorat, *Odyss.* 20, 132. Ab ἐμπλήσσω.

Ἐμπληγὴς, ὲς, idem quod ἔμπληκτος, *Nic.*

Ἔμπληγος, ὁ ϗ ἡ, qui fit verberibus, verberando, ut ὕδωρ ἔμπληγος. A πληγὴ, *plaga.*

Ἐμπλήδην, *adv.* confertim, plene. Ab

Ἐμπλήθω, f. ήσω, impleo, expleo; (2) exsaturo. Ἐμπλήθειν τινὰ χαύνης ἐλπίδος, *Plat.* τὴν πόλιν χρημάτων, *Plut.* Ὅταν ἐμπλησθῶσ' ὕδατος πολλϰ̃, *Aristoph. Nub.* 375.

Ἐμπληκτικὸς, ἡ, ὸν, stupefaciens:

Ἔμπληκτος, ϰ, ὁ ϗ ἡ, attonitus vel terrore vel admiratione; (2) stupidus; (3) vecors. (3) τοιοίδε μέντοι φῶτες ἔμπληκτοι βροτοῖς, hac qui sunt mente, vecordes solent vulgo perhiberi, *Soph. Aj.* 1358. Ab ἐμπλήσσω.

Ἐμπλήκτως, *adv.* idem quod ἐμπλήγδην, *Thuc.*

Ἐμπλήμενος, *qui sese implevit*, a. 1. part. act. *per Syncop.* pro ἐμπλησάμενος, a verbo ἐμπίμπλημι.

Ἔμπλην, *adv.* prope; *conj.* tamen; illud a πελάω, hoc a πλέον. Βοιωτῶν δ' ἔμπλην ἐπ' ἀριστερὰ θωρήσσοντο, *Il.* 2, 526.

Ἐμπληξία, ας, ἡ, stupor, stupiditas; (2) vecordia; (3) pavor; (4) admiratio. Ab ἐμπλήσσω.

Ἐμπληρόω, ῶ, f. ώσω, impleo. Hinc

Ἐμπλήρωσις, εως, ἡ, impletio, expletio.

Ἐμπλήσατο, *implevit*, 3. sing. a. 1. ind. med. *Poet.* pro ἐνεπλήσατο. Ab ἐμπλήθω.

Ἐμπλησθεὶς, *impletus*, a. 1. part. pass.

Ἐμπλήσσω, vel ἐμπλήττω, f. ξω, irruo; (2) obstupefacio. Ἐν πυκνοῖς δισμοῖσιν ἐμπεπληγμένη, *Aristoph. Thesm.* 1041.

Ἐμπληστέος, implendus. Ab ἐμπλήθω.

Ἐμπλοκὴ, ῆς, ἡ, nodus, implicatio. Ab ἐμπλέκω.

Ἐμπλώω, f. ώσω, innavigo, *Arct.*

Ἐμπνευματόω, inflo; (2) flatu seu vi ventorum incito; (3) spiritu vel vita impleo:

Ἐμπνευματώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, flatus movens:

Ἐμπνευμάτωσις, εως, ἡ, inflatio, flatuum generatio:

Ἐμπνευματωτικὸς, ἡ, ὸν, inflandi vi præditus, flatulentus. Ab ἐμπνέω.

Ἐμπνεύσαις, *qui inspiravit*, a. 1. part. act. *Æol.* pro ἐμπνεύσας, a verbo ἐμπνέω.

Ἐμπνεύσας, idem, sed communiter.

Ἔμπνευσις, εως, ἡ, inspiratio, inflatio. Ab

Ἐμπνέω, et *Poet.* ἐμπνείω, fut. εύσω, inspiro; (2) spiro, *unde* ἐμπνέων, vivus, adhuc spirans; (3) *Metaph.* inspiro, adspiro, inflo. Ἔτι μὲν ἐμπνέει, βραχὺ δ' ἀναπνεῖ, *Eur. Or.* 152. Οὐ γὰρ προδώσω σ' ὐδέποτ' ἤνπερ ἐμπνέω, *Aristoph. Thesm.* 933.

Ἐμπνίγω, f. ίξω, suffoco. Hinc

Ἔμπνικτος, ϰ, ὁ ϗ ἡ, suffocatus, specialiter in olla furno inclusa.

Ἐμπνοὴ, ῆς, ἡ, flatus venti irruens cum magna vi.

Ἔμπνοια, ας, ἡ, ipsa inspirandi actio; (2) spiratio, vita. Ab

Ἔμπνοος, *contr.* ἔμπνους, ϰ, ὁ ϗ ἡ, spirans; (2) vivus.

Ἐμπνύνθη, *respiravit*, 3. sing. a. 1. ind. pass. *Poet.* pro ἐνεπνύνθη, a verbo ἔμπνυμαι.

Ἐμποδίζω, f. ίσω, pedes implico, impedimento sum. Τὸ θεῖον ἐνεπόδιζέ με, *Aristoph. Av.* 971. Ἀλλά γ' αἱ σοφαὶ γνῶμαι ἐμποδίζονται θαμὰ, *Soph. Phil.* 432.

Ἐμπόδιον, ϰ, τὸ, impedimentum. Ab

Ἐμπόδιος, ϰ, ὁ ϗ ἡ, qui est impedimento; (2) obvius. Ex ἐν et πϰ̃ς, *pes.*

Ἐμπόδισμα, ατος, τὸ, impedimentum:

Ἐμποδισμὸς, ϰ̃, ὁ, idem. Ab ἐμποδίζω.

Ἐμποδιστάτης, ϰ, ὁ, qui obstat, qui impedimento est. Ex ἐμποδὼν et ἵστημι, *sisto.*

Ἐμποδιστὴς, ϰ̃, ὁ, qui impedimento est.

Ἐμποδιστικὸς, ἡ, ὸν, qui est impedimento, cui est vis impediendi.

Ἐμποδὼν, *adv.* ante pedes, in promptu, significatque sæpe simplicem præsentiam; (2) *de impedimento*, τὸ ἐμποδὼν, quod obstat, officit. (2) ὡς παρὸν τά γ' ἐμποδὼν ὀχλεῖς, nam præsens, quod propositum est nobis negotium impedis, *Soph. Œd. Tyr.* 445. (1) καί τοι γ' ἐμποδὼν ἦν, et quidem inpromptu res erat, *Polyb.* 2, 6. Hinc ὁ ἐμποδὼν, obvius, τὰ ἐμποδὼν, præsentia. Ex ἐν et πϰ̃ς, *pes.*

Ἐμποδεὶν, hinc, *Theoc.* rectius ἐν ποδ' ἓν, *Ern.*

Ἐμποιέω, ῶ, f. ήσω, injicio, indo, incutio, insero, immitto; (2) facio. Ἐμποιεῖν ἐλπίδας ἀγαθάς τινι, *Xen.* Ὅπϰ χελιδὼν ἦν τις ἐμπεποιημένη, depicta, *Aristoph. Av.* 1306.

Ἐμποίησαν, *fecerunt*, 3. pl. a. 1. ind. act. *Poet.* pro ἐνεποίησαν.

Ἐμποιητικὸς, ἡ, ὸν, efficiens, injiciens, v. gr. terrorem, amorem, &c.

Ἐμποικίλλω, f. ιλῶ, intertexo.

Ἐμποίμνιος, ϰ, ὁ ϗ ἡ, qui in grege est. Ex ἐν et ποίμνη, *grex.*

Ἐμποίνιμος, ϰ, ὁ ϗ ἡ, puniendus, pœna dignus.

Ἐμποίνιος, ϰ, ὁ ϗ ἡ, idem. Ex ποινή.

Ἐμπολαῖος, ϰ, ὁ, negotiator, mercator; (2) epith. Mercurii, qui est præses negotiorum. Ab ἐμπολή.

Ἐμπολάω, ῶ, f. ήσω, vendo, negotior; (2) comparo mihi.

Ἐμπολέμιος, ϰ, ὁ ϗ ἡ, bellicus, ad bellum pertinens. Ex ἐν et πόλεμος, *bellum.*

Ἐμπόλεμος, ϰ, ὁ ϗ ἡ, cujus in bello usus est, aptus ad bellum. Ex iisd.

Ἐμπολεὺς, έως, ὁ, mercator, negotiator. Ab

Ἐμπολέω, ῶ, f. ήσω, vendo in aliquo loco; (2) emo; (3) comparo; (4) *tropice*, quod volo perficio; (4) ἆρ' ἠμπόληκας, ὥσπερ ἡ φάτις κρατεῖ; *Soph. Aj.* 978. Ἀλλ' ὐδὲν ἠμπόληκά πω, ὔτ' ἄλφιτ', ὔτε τυρὸν, *Aristoph. Pace*, 367. Hinc

Ἐμπολὴ, ῆς, ἡ, quod sibi aliquis emit vel comparavit, merces, onera; (2) lucrum ex negotiatione partum.

Ἐμπόλημα, ατος, τὸ, idem.

Ἐμπόλητος, η, ον, venditus; (2) emtus. (2) ὑμπόλητος Σισύφϰ Λαερτίῳ, *Soph. Phil.* 417.

Ἐμπολίζω, f. ίσω, in urbem recipio, de hominibus; et de rebus, locis, quæ mœnibus urbis amplectimur.

Ἔμπολις, εως, ὁ ϗ ἡ, cui patria est et certa civitas; (2) eandem civitatem incolens.

Ἐμπολιτεύω, f. εύσω, et ἐμπολιτεύομαι, versor in republica, administro rempublicam; (2) versor in, habito in.

Ἐμπολίτης, ϰ, ὁ, incola.

Ἐμπολόωντο, 3. pl. imperf. ind. med. *Ion.* et *Poet.* pro ἐνεπωλῶντο. Ab ἐμπωλάω.

Ἐμπομπεύω, f. εύσω, valde in aliqua re me jacto; (2) publice traduco; (3) in triumpho duco. Ἐμπομπεύειν τοῖς κατορθώμασι, *Dem.*

Ἐμπονέω, ῶ, f. ήσω, operam alicui rei impendo. Ab ἔμπονος. Hinc

Ἐμπόνημα, ατος, τὸ, labor alicui rei impensus

Ἔμπονος, ϰ, ὁ ϗ ἡ, laborum patiens; (2) qui est in labore.

Ἐμπορεῖον, τὸ, emporium.

Ἐμπορευέσθωσαν, 3. pl. a. 1. imp. pass. verbi

Ἐμπορεύομαι, f. εύσομαι, mercaturam facio, negotior, mercor, nundinor; (2) merces aliunde importo; (3) ad quæstum confero, ut corpus, sapientiam, &c. quæstum capto; (4) lucror, *Jac.* 4, 13. (5) eo, proficiscor, iter facio; (5) ξείνην ἐπὶ γαῖαν ἐμπορεύεται, *Soph. Œd. Tyr.* 455. Ab ἔμπορος. Hinc

Ἐμπόρευμα, ατος, τὸ, mercatura.

Ἐμπορευτέος, έα, έον, mercandus, mercium loco importandus. Ab eod.

Ἐμπορευτικὸς, ἡ, ὸν, rei mercatoriæ peritus, studiosus. Ab eod.

Ἐμπορέω, ῶ, f. ήσω, mercaturam facio. Hinc

Ἐμπορητικὸς, ἡ, ὸν, pertinens ad mercatores.

Ἐμπορία, ας, ἡ, mercatura, proprie, qua mare trajicitur mercium causa, mercatus, nundinæ; (2) merces ipsa. Ab ἔμπορος.

Ἐμπορικὸς, ἡ, ὸν, mercatorius:

Ἐμπόριον, ϰ, τὸ, forum nundinarium, locus ad mercaturam exercendam aptus, emporium. Ab eod.

Ἔμπορος, ϰ, ὁ, qui mare transjicit; (2) mercator, nundinator; (3) viator; (4) ὁ ϗ ἡ, mercatorius. (3) πᾶς γάρ τις νῦξ τῶτό γ' ἡμῖν ἐμπόρων, *Soph. Œd. Col.* 25. Τιμάτω, σέβας ἐμπόρων, numen viatorum, *Eur. Alcest.* 1020. (2) κακὴν ἄρ' αὐτὴν ἐμπορον βίαν λέγεις, molam mercatricem, *Id. Hipp.* 964.

Ἐμπορπάω, ῶ, f. ήσω, infibulo, fibula alligo seu subnecto. Διπλᾶ τὰ ἱμάτια ἐμπεπορπημένϰς, *Lycurg. contra Leocrat.* 182. *edit. Tayl.*

Ἐμπορπέω, ῶ, f. ήσω, idem. Ἐνεπορπήσατο σάγον Ἰβηρικῶς, *App.* Hinc

Ἐμπόρπημα, ατος, τὸ, infibulatio; (2) quod fibula connectimus, chlamys, &c.

Ἐμπορπόω, ῶ, f. ώσω, idem quod ἐμπορπάω.

Ἐμπορφύρεος, ον, purpureus, pulcher, de floribus.

Ἐμπόρφυρος, ϰ, ὁ ϗ ἡ, indutus purpura; (2) imbutus colore purpureo; (3) in purpuram vergens. Ex ἐν et πορφύρα.

Ἔμποτος, ϰ, ὁ ϗ ἡ, qu. dic. potabilis, *Aret.*

ΕΜΠΟΥΣΑ, ης, ἡ, Empusa, spectrum quod ab Hecate immissum miseris apparere, et in varias se formas mutare credebatur, (ab ἓν et πϰ̃ς, q. ἡ ἑνὶ ποδὶ βαδίζϰσα, *Ern.*)

Ἐμπρακτικὸς, ἡ, ὸν, efficax; (2) actuosus.

Ἔμπρακτος, ϰ, ὁ ϗ ἡ, idem. Unde

Ἐμπράκτως, *adv.* efficaciter; (2) actuose.

Ἔμπρεπος, ϰ, ὁ ϗ ἡ, decorus, conveniens, *Hes.* Ab

Ἐμπρέπω, decorus et præstans sum inter; (2) decori sum, convenio. Hinc *impers.* ἐμπρέπει, decet.

Ἐμπρήθω, f. ήσω, incendo; (2) inflo. Ἐμπρήσω αὐτῆς τὰς κόμας, *Aristoph. Lys.* 383.

Ἐμπρήσεις, 2. sing. f. 1. ind. act.

Ἐμπρησθεὶς, *incensus*, a. 1. part. pass.

Ἔμπρησις, εως, ἡ, incensio, inflammatio:

Ἐμπρησμὸς, ϰ̃, ὁ, idem; (2) incendium:

Ἐμπρηστὴς, ϰ̃, ὁ, qui incendit, incendiarius.

Ἐμπρισθεὶς, a. 1. part. pass. verbi

Ἐμπρίω, f. ίσω, serra incido; (2) serratim incisus sum; (3) constringo, comprimo. Ἴσχει τ', ἐμπρίει τε, tenetque, inciditque, *Opp. Hal.* 2, 377.

Ἔμπροθεν, *adv. Dor.* pro ἔμπροσθεν, ante, coram, *Theocr.* 9, 6: *antea* legebatur ἔμπροθεν nullo sensu. Vide *Brunck. et Valckenaer.*

Ἐμπροθέσμιος, ϰ, ὁ ϗ ἡ, qui intra constitutum diem aliquid facit.

Ἐμπροθέσμως, *adv.* intra præstitutum tempus.

Ἐμπροίκιον, ϰ, τὸ, dos. Λέγεται δ' ἡ πόλις ἐμπροίκιον ὑπὸ Διὸς τῇ Κόρῃ δοθῆναι, *App. Mithr.* 75.

Ἔμπροικος, dotata. Ab ἐν et προὶξ.

Ἐμπρομελετάω, f. ήσω, exerceo ad v. gr. bellum. *In med.* meditor, commentor, v. gr. bellum, mortem, orationem habendam.

Ἔμπροσθεν, *adv.* ante, coram. Hinc

Ἐμπρόσθιος, ϰ, ὁ ϗ ἡ, anterior.

Ἐμπροσθόκεντρος, ϰ, ὁ ϗ ἡ, aculeum in anteriore parte habens; *item* in ore. Ex ἔμπροσθεν et κέντρον.

Ἐμπροσθοτονία, ας, ἡ, pronus raptus; (2) inclinatio

clinatio colli in partes anteriores involuntaria.

'Εμπροσθοτονικὸς, ἡ, ὸν, qui laborat inclinatione colli, sive ἐμπροσθοτονίᾳ. Ab

'Εμπροσθότονος, ου, ὁ ϗ ἡ, in anteriora tendens. Ex ἔμπροσθεν et τείνω, *tendo*.

'Εμπροσθουρητικὸς, ἡ, ὸν, anteriore parte, seu in adversa mingens, ut homo, *oppon.* ὀπισθουρ. Ex ἔμπροσθεν et οὐρέω.

'Εμπρόσωπος, ου, ὁ ϗ ἡ, quem in oculis gerimus; (2) qui est exemplo vel spectaculo.

"Εμπρωρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui est in prora; (2) in proram inclinatus. Ex ἐν et πρῶρα.

'Εμπτυσθήσεται, 3. sing. f. 1. ind. pass. verbi ἐμπτύω.

"Εμπτυσις, εως, ἡ, sputi conjectus in aliquid.

"Εμπτυσμα, ατος, τὸ, sputum, vel quod alicui inspuitur. Ab

'Εμπτύω, f. ύσω, inspuo, conspuo. Καὶ ἤρξαντό τινες ἐμπτύειν αὐτῷ, *Marc.* 14, 65.

"Εμπτωσις, εως, ἡ, lapsus, casus, prolapsus in; (2) illapsus, ut lucis in oculos, fenestras; (3) *ap. Gramm.* significat Pleonasmum e litera inserta. Ab ἐμπίπτω.

'Εμπυέω, ῶ, f. ήσω, purulentus sum; (2) pus exscreo. Ab

'Εμπύη, ης, ἡ, morbus quum pus ex thorace aut latere per pulmonem proveniens exscreatur. Ex ἐν et πύον, *pus*.

'Εμπύημα, ατος, τὸ, collectio puris, suppuratio; (2) effusio seu exscreatio puris.

'Εμπύησις, εως, ἡ, idem et ab eod.

'Εμπυΐσκω, idem quod ἐμπυέω.

'Εμπυκάζω, f. άσω, intego, tego.

'Εμπύλιος, ἡ, janitrix. Ab ἐν et πύλη.

'Εμπυνδάκωτος, ον, fundum habens, *Ern.*

"Εμπυος, ου, ὁ ϗ ἡ, in quo pus est, purulentus. Ex ἐν et πύον, *pus*.

'Εμπύρευμα, ατος, τὸ, incensio, inflammatio; (2) suscitabulum, scintilla, fomentum igniarium; (3) ambustio, ut ciborum in olla, *Ern.*

'Εμπυρεύω, f. εύσω, incendo, inflammo. Ὡς σεαυτὸν ἐμπυρεύσων, *Aristoph. Lys.* 374.

'Εμπυριβήτης, igni aptus, *Hom.*

'Εμπυρίζω, idem. Ex ἐν et πῦρ. Hinc

'Εμπυρισμὸς, οῦ, ὁ, incensio, inflammatio.

'Εμπυριστὴς, οῦ, ὁ, incensor, qui ignem admovet, qui incendit. Τὸν ἐμπυριστὴν ἐνίκησεν ἄγγελον, *Joseph. Macchab.* 7.

"Εμπυρος, ου, ὁ ϗ ἡ, ignitus; (2) qui igni admovetur, qui crematur. "Εμπυρος, nempe τέχνη, ars vaticinandi per ignes. Hæc ars Bœotis dicebatur ἐμπυρία, teste *Hesychio.* Ὅστις δ' ἐμπύρῳ χρῆται τέχνῃ μάταιος, quicunque autem divinandi utitur arte stultus est, *Euripid. Phœniss.* 971. τὰ ἔμπυρα, victimæ, cremari solitæ ad tumulum, *Soph. El.* 405. Ex ἐν et πῦρ.

'Εμπυρόσκοπος, ὁ ϗ ἡ, divinans ex igni in sacrificiis imprimis, cum thus in ignem conjicitur, vel pelles victimarum.

'Εμπυρόω, ῶ, f. ώσω, inflammo, incendo, exuro, *Steph.*

"Εμπυῤῥος, ου, ὁ ϗ ἡ, rufus, ruber.

'Εμπυτιάζω, f. άσω, coagulo, condenso. Ex ἐν et πυτία, *coagulum*.

'Εμπωλέω, ῶ, f. ήσω, vendo in aliquo loco, mercaturam alicubi exerceo; (2) comparo mihi, alicunde emo ad revendendum; (3) comparo, adquiro, lucror. Ὡς ἀπέτ' ἐμπωλῶμεν οὐδ' εἰς ἡμέρην, *Aristoph. Thesm.* 459.

'Εμπωλὴ, ῆς, ἡ, venditio.

'Εμπώλημα, ατος, τὸ, quod venditur seu venum exponitur. Ab ἐμπωλέω.

'Εμπώλησις, εως, ἡ, venditio.

'Εμυθολόγησα, a. 1. ind. act. verbi μυθολογέω.

"Εμυκον, *mugiit*, a. 2. ind. act. verbi μυκάω.

'Εμφαγεῖν, vesci, comesse.

'Εμφαγὼν, όντος, pastus, qui comedit.

'Εμφαίνω, f. ανῶ, speciem præbeo, præ me fero; (2) verbis ob oculos pono, indico, innuo; (3) refero. Hinc (4) ἐμφαίνει, *impers.* videtur. Ἅπαντες δὲ πῶς ἐμφαίνουσιν οἱ καρποὶ ϗ τὸν τοῦ φυτοῦ χυλὸν, *Theoph.*

'Εμφάνεια, ας, ἡ, adspectus, apparitio; (2) significatio, demonstratio; (3) significatio præsentiæ, v. gr. divinæ, per miracula, ut ἐμφάνεια Θεοῦ, *ap. Jos.*

'Εμφανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, conspicuus; (2) manifestus, apertus, qui fit in propatulo, lucens. Εἴξαι κατ' ἦμαρ τἀμφανὲς τὸ νῦν, *Soph. Aj.* 753. Ἐς τὸ ἐμφανὲς, aperte, *Arr. Hist. Alex.* 1, 25. Ab ἐμφαίνω.

'Εμφανίζω, f. ίσω, ante oculos pono, patefacio; (2) certiorem facio, indico; (3) doceo; (4) accuso, defero aliquem. Hinc ἐμφανίζομαι, in conspectum venio, appareo; (5) defero, accusor. Ἐμφανίζειν τί τινι, πρός τινα. Οἵτινες ἐνεφάνισαν τῷ ἡγεμόνι κατὰ τοῦ Παύλου, *Act.* 24, 1. Ab eod. Hinc

'Εμφανισμὸς, οῦ, ὁ, patefactio, declaratio; (2) delatio, accusatio.

'Εμφανιστικὸς, η, ον, habens emphasin. Ἔστιν γὰρ ὁ ἰδιωτισμὸς ἐνίοτε τοῦ κόσμου παραπολὺ ἐμφανιστικώτερον, *Longin.* 31.

"Εμφανσις, idem quod ἔμφασις.

'Εμφανταζομαι, intelligo, cogito in re reliqua, ut in illa re latens, comprehensum.

'Εμφαντικὸς, ἡ, ὸν, idem quod ἐμφατικός.

'Εμφαντικῶς, *adv.* idem quod ἐμφατικῶς.

'Εμφανῶς, ἐμφανέως, clare, manifeste, palam.

'Εμφαρυγξάμενος, vel ἐμφαρυξάμενος, qui in gutture demisit, devoravit, *Hes.* et *Diosc.* tanquam a φαρύσσομαι, quod esset a φάρυγξ.

"Εμφασις, εως, ἡ, repræsentatio, species expressa; (2) simulatio; (3) expressa rei significatio, quum verbis inest tacita quædam vis et significatio; (4) significatio quævis; (5) demonstratio, explicatio; (6) cognitio, ut effectus demonstrationis. Ab ἐμφαίνω.

'Εμφατικὸς, ἡ, ὸν, habens emphasin, significans cum emphasi. Ab eod.

'Εμφατικῶς, significanter, perspicue, nervose.

"Εμφατον, ου, τὸ, per emphasin dictum. *Hesych.* ænigmatice dictum.

'Εμφέρεια, ας, ἡ, similitudo. Ab

'Εμφερὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, similis. Ab

'Εμφέρομαι, deferor; (2) contineor; (3) intervenio; (4) convenio, similis sum. Ἐμφερόμενος ἐν πελάγει, *Philostr.*

'Εμφέρω, objecto, exprobro. Οὐδ' οὐ αἰὲν ἐμφέρεις σύ μοι φόνους πατρῴους, *Soph. Œd. Col.* 989.

'Εμφερῶς, *adv.* similiter. Ab ἐμφερής.

"Εμφθαρτος, idem quod φθαρτός.

'Εμφθέγγομαι, f. ξομαι, vocem edo.

'Εμφθερὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui periit in, *Nicand.*

'Εμφιληδονέω, f. ήσω, delector aliqua re.

'Εμφιλοκαλέω, ῶ, f. ήσω, in studio rei honestæ versor, gloriam in ea venor. Ἐμφιλοκαλεῖν τοῖς στρατιωτικοῖς, *Plut.*

'Εμφιλοσοφέω, ῶ, f. ήσω, philosophor in, philosophice commentor in, disputo in; (2) studium et operam meam colloco in. Hinc

'Εμφιλοσόφημα, ατος, τὸ, in quo philosophamur, disputatio philosophica, studium philosophicum.

'Εμφιλόσοφος, ου, ὁ ϗ ἡ, philosophiæ conveniens, ad philosophum pertinens; (2) ad philosophiam aptus, idoneus, de homine.

'Εμφιλοτεχνέω, perite in aliqua re versor, perite et accurate considero, exploro, explico

'Εμφιλοχωρέω, ῶ, f. ήσω, libenter habito in, libenter commoror in; (2) adhæreo.

'Εμφλάω, f. άσω, intro deprimo: ἐμπεφλασμένος, intro depressus, subsidens.

'Εμφλεβοτομέω, venam seco in loco aliquo.

'Εμφλέγω, f. ξω, inflammo, comburo.

"Εμφλοιος, ου, ὁ ϗ ἡ, corticem habens.

'Εμφλοιοσπέρματος, ου, ὁ ϗ ἡ, cujus semina cortice obtecta sunt. Ex σπέρμα.

"Εμφλοξ, γος, ὁ ϗ ἡ, inflammatus, ignitus. Ab ἐμφλέγω.

'Εμφοβέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, timeo, in metum conjicior. Ἐμφοβήσονται περὶ αὐτῶν, *Plut.*

"Εμφοβος, ου, ὁ ϗ ἡ, perterritus, timens; (2) terribilis. (2) αἱ γὰρ ἔμφοβοι θεαί σφ' ἔχουσι, *Soph. Œd. Col.* 39.

'Εμφόρβιος, ου, ὁ ϗ ἡ, depascens, adsumens, *Nicander.* Ex ἐν et φέρβω, *pasco*.

'Εμφορβειόω, ῶ, f. ώσω, capistro, capistrum injicio. Unde ἐμπεφορβειωμένος, tibicen, *apud Aristophanem, Av.* 868. capistratus, capistro munitus, ut spiritus coerceretur, nec buccæ nimis inflarentur. Ex ἐν et φορβειά.

'Εμφορεῖσθαι, præs. inf. pass. pro ἐμφορεῖσθαι, ab

'Εμφορέω, ῶ, f. ήσω, importo: (2) infercio; (3) infligo, incutio. Hinc ἐμφορέομαι, *proprie,* feror in, ut mari, *Hom.* (4) repleor, satior, fruor copiose, etiam in malam partem; item immodice utor, v. gr. potestate; nimis indulgeo, v. gr. iræ, *Ern.* Πολλὰς ἐνεφόρει τῷ προσώπῳ πληγὰς, *Plat.* Ἐμφορεῖσθαι τῆς ἀμορφίας, τῶν ὄψων, *Luc.*

'Εμφόρησις, εως, ἡ, usus cibi, potus, largior et ultra satietatem ac necessitatem; nimis avidus; (2) abusus rei bonæ cujuscunque.

"Εμφορτος, ου, ὁ ϗ ἡ, oneratus, onustus.

"Εμφραγμα, ατος, τὸ, obturamentum, septum, obex, obstructio. Ab ἐμφράσσω.

'Εμφραγμὸς, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

'Εμφρακτικὸς, ἡ, ὸν, obstruendi vim habens.

"Εμφρακτος, ου, ὁ ϗ ἡ, obstructus, septus, munitus, obturatus. Ab

'Εμφράσσω, vel ἐμφράττω, f. ξω, obturo, obstruo; (2) infercio. Ἐμφράττειν στόμα, *Dem.* Ταῖς αἰτίαις ἐνέφραξας τὰς κατὰ σοῦ τιμωρίας, *Æschin.*

'Εμφρόνως, *adv.* prudenter. Ab ἔμφρων.

'Εμφρουρέω, ῶ, f. ήσω custodias ago, in aliquo loco excubo. Ab

"Εμφρουρος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui præsidia imposita sunt, præsidiis munitus; (2) qui in præsidio est, qui custodit; (3) in custodiam inclusus, in custodiam traditus.

"Εμφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, mentis compos; (2) prudens, sapiens. Ex ἐν et φρήν.

'Εμφυὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, natura insitus, naturalis; (2) quod in aliqua re crevit, vel ex ea crescendo exstitit, *Ern.* Ex ἐν et φυή, *natura*.

'Εμφύλιος, ου, ὁ ϗ ἡ, tribulis; (2) intestinus; (3) civilis, cognatus. Αἷμ' ἐμφύλιον, cognatum sanguinem, *Soph. Œd. Tyr.* 1406. Μήτε γῆς ἐμφυλίου δορὶ κρατῆσαι, terra patria, *Id. Œd. Col.* 1385. Ὦ κτανόντας τε καὶ θανόντας βλέποντες ἐμφυλίους, cognatos, *Id. Antig.* 1263. Ab

"Εμφυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem. Τοὔμφυλον αἷμα, cognatæ cædis piaculum, *Soph. Œd. Col.* 407. Ex ἐν et φυλή.

'Εμφυλλίζω, f. ίσω, insero, inoculo.

'Εμφῦναι, a. 2. tanquam ab ἔμφυμι. Unde a. 2. ἐνέφυν, ἐμφὺς, ἐμφῦναι, inhærere; (2) amplecti. A φύω.

'Εμφύομαι, inhæresco tenaciter. Ἐνεφύοντο γὰρ ἀλλήλοις, ϗ κατεφίλουν, *Plut.*

'Εμφύρομαι, immisceo, subigo.

'Εμφυσάω, ῶ, f. ήσω, inflo, inspiro; (2) ignem flatu accendo. Καὶ τοῦτο εἰπὼν, ἐνεφύσησε, scil. αὐτοῖς, *Joan.* 20, 22. Hinc

'Εμφύσημα, ατος, τὸ, sufflatio; (2) suggestio; (3) id quod sufflatur, seu inflando immittitur; (4) spiritus sanctus; (5) tumor, morbus.

'Εμφύσησις, εως, ἡ, flatus in intestinis.

"Εμφυσις, εως, ἡ, ingeneratio, ipsa actio ingenerandi. Ab ἐμφύω.

'Εμφυσιόομαι, οῦμαι, inflor, intumesco, superbio. Ex ἐν et φυσιῶ, *inflo*.

'Εμφυτεία, ας, ἡ, insitio. Ab ἐμφυτεύω.

'Εμφύτευσις, εως, ἡ, idem et ab eod.

'Εμφυτεύω, f. εύσω, insero. Ab

"Εμφυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, ingenitus, insitus a natura; (2) nativus, non fucatus; (3) stabilis, pertinax, constans, *sic et Latini* insitus. Ab

'Εμφύω, f. ύσω, ingenero, insero. Θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἴμας παντοίας ἐνέφυσεν, *Odyss.* 22 348. Ex ἐν et φύω, *gigno*.

'Εμφωλεύω, f. εύσω, lateo in, tenebras quæro in, *Aret.*

'Εμφωνέω, ῶ, f. ήσω, canendo declaro vel indico, *Strabo*, 13. Ab

"Εμφωνος, ου, ὁ ϗ ἡ, voce præditus, canorus. Ex ἐν et φωνή.

Ἐμφώτιος, ου, ὁ ἡ, splendidus. Ex ἐν et φῶς, *lux*.
Ἐμψηφίζω, f. ίσω, imputo.
Ἐμψιθυρίζω, f. ίσω, susurro, fremo, obscure et clam loquor cum aliquo, insusurro aliquid. Ab ἐν et ψιθυρίζω.
Ἔμψοφος, ου, ὁ ἡ, cui sonitus inest; (2) cum sonitu factus. Ex ἐν et ψόφος.
Ἔμψυξις, εως, ἡ, refrigeratio. Ab ἐμψύχω.
Ἔμψυχος, ου, ὁ ἡ, animatus, spirans. Ex ἐν et ψυχή, *anima*.
Ἐμψυχοφαγία, ἡ, esus animalium.
Ἐμψυχόω, ῶ, f. ώσω, animum indo, animo. Ab ἔμψυχος.
Ἐμψύχω, f. ξω, refrigero, frigus ingenero.
Ἐμψύχως, *adv.* vive, vivaciter, animate.
ἘΝ, *præpos.* regens dat. in, *quum significat in loco*; (2) pro εἰς, in, *quum significat in locum*; (3) inter; (4) apud; (5) ex; (6) per; (7) ad; (8) penes; (9) vice; (10) *facit Periphrasin adverbii*, ut ἐν ἡσυχίᾳ, tranquille, ἐν καιρῷ, opportune, ἐν δίκῃ, merito; (11) *verbi*, v. gr. ἐν φόβῳ εἰμὶ, metuo, ἐν δυνάμει εἶναι, posse; (12) *notat tempus*, v. gr. ἐν τρισὶν ἡμέραις, spatio trium dierum; (13) *abundat*, v. gr. ἐν βέλει πληγείς, telo percussus. Hinc etiam (14) ἐν ᾧ, valet dum, interea dum, propterea quod, quo facto; (15) ἐν τούτῳ, interea; (16) idem quod ἔνθα, ibi; (17) ἐν δὲ *significat* insuper, item. Ἐν σοὶ πᾶσ᾽ ἔγωγε σώζομαι, in te omnis mea salus posita est, *Soph. Aj.* 519. Ἐν δὲ σοὶ (κριτῇ) λελείψομαι, te judice, vel tuo judicio, vincar, *Eurip. Hipp.* 324. Ὡς ἐν γε ἐμοὶ κρίνοιτ᾽ ἂν οὐ καλῶς φρονεῖν, meo quidem judicio non recte sapere videretur, *Eurip. apud Stobæum.* Πράξας γὰρ ἐν σοὶ παντάχῃ τάδ᾽ αἰνέσω, te judice, *Æsch. Eumen.* 472. Σὺ δ᾽ ἔν τ᾽ ἐκείνῳ κἀν ἐμοὶ φαίνῃ κακός, illius et meo judicio, *Eurip. Hipp.* 1320.
Ἓν, ἑνὸς, τὸ, unum. Principium ineffabile rerum τὸ ἓν *a Platone* vocatur in *Parmenidem*. Vel τὸ ἓν est aliquid multorum.
Ἔνα, *vesperi*, Dor pro ἔνη.
Ἐναβρύνομαι, mihi valde placeo, jacto me.
Ἐναγγειοσπέρματος, ου, ὁ ἡ, vasculis semen inclusum habens. Ex ἐν, ἀγγεῖον, et σπέρμα.
Ἐναγείρω, congrego aliqua, convoco.
Ἐναγής, έος, ὁ ἡ, exsecrabilis, impurus, piacularis, qui scelere tenetur. Ex ἄγος.
Ἐναγίζω, f. ίσω, sacra mortuis facio, parento; Ἐναγίζειν βοῦν, *Plut.* A præc.
Ἐναγικὸς, ἡ, ὸν, piacularis, de re.
Ἐνάγισμα, ατος, τὸ, parentatio; (2) libamen quod parentationis causa adfertur; (3) inferiæ. Ab ἐναγίζω.
Ἐναγισμὸς, οῦ, ὁ, parentatio. Ab eod.
Ἐναγκαλίζομαι, fut. ίσομαι, ulnis amplector. Ἐναγκαλισάμενος αὐτὸ, scil. παιδίον, *Marc.* 9, 36. Ex ἐν et ἀγκάλη.
Ἐναγκάλισμα, τὸ, quod amplectimur, deliciæ.
Ἐναγκυλόω, ίω, et έω, amento. Ab ἀγκύλη.
Ἐναγκωνιεῖς, 2. sing. f. 1. ind. act. *Att.* pro ἐναγκωνίσεις, ab ἐναγκωνίζω.
Ἐναγκωνίζω, f. ίσω, cubito incumbo, inclino. Ex ἐν et ἀγκὼν, *cubitus*.
Ἐναγλαΐζομαι. Vid. ἐναβρύνομαι.
Ἔναγχος, *adv.* paullo ante, nuper. Ex ἄγχι.
Ἐνάγω, induco, incito; moneo, suadeo; (2) accuso, defero, adduco in jus, judicium: *pass.* impetum facio. Ἐνάγειν τὸν πόλεμον, *Thuc.* Hinc
Ἐναγωγὴ, ῆς, ἡ, accusatio, delatio.
Ἐναγωνίζομαι, f. ίσομαι, resisto, adversor; (2) certo in; (3) elaboro, exerceo me in aliqua re. Ἐναγωνίζεσθαι τοῖς Ἕλλησιν, *Thuc.*
Ἐναγώνιος, ου, ὁ ἡ, qui in certaminibus versatur, certaminum studiosus; (2) ad certamen pertinens; (3) peritus, perfectus in aliquo genere; (4) epith. Mercurii; (5) anxius, solicitus; (6) acer, vehemens.
Ἐναγωνίως, *adv.* militariter, perite, valde.
Ἐναδημονέω, f. ήσω, mœreo, angor.
Ἐναδιαφορέω, ῶ, f. ήσω, rem aliquam pro indifferente habeo; (2) indifferens sum in aliqua re; (3) contemno, non magni facio.

Ἐναδολεσχέω, f. ήσω, de aliqua re garrio.
Ἐνάετος, ου, ὁ ἡ, qui unius est anni.
Ἐναερίζω, f. ίσω, in aërem subveho, in aëre versor, vagor. Ab
Ἐναέριος, ου, ὁ ἡ, aërius. Ex ἐν et ἀήρ.
Ἐναθλέω, f. ήσω, exerceo me in aliqua re; *perf.* exercitatus, peritus sum. Ἡ δὲ μήτηρ τῶν ἑπτὰ παίδων ἐνήθλει, una certabat cum eis, *Joseph. Maccab.* 17.
Ἐναθλίζω, exerceor, versor. Ἡ πολιὰ θρὶξ ἣν ὁρᾷς, αὕτη πολλοῖς τοιούτοις ἐνήθλησεν, *Heliod.* 7.
Ἐνατενίζω, ῶ, f. ίσω, fixis oculis intueor.
Ἔναιε, 3. sing. imperf. ind. act. verbi ναίω.
Ἐναιθέριος, ον, ætherius.
Ἐναίθριος, ου, ὁ ἡ, qui est sub dio, apricus.
Ἐναιματόω, f. ώσω, cruento.
Ἔναιμος, ου, ὁ ἡ, sanguine præditus, vivus; (2) cruentus, sanguine adhuc stillans; (3) qui adhuc cruento vulneri injicitur et sistendo sanguini aptus est. Ex αἷμα.
Ἐναιμώτης, ητος, ἡ, est attributum partium corporis sanguinem habentium.
Ἐναίμων, ονος, ὁ ἡ, idem quod ἔναιμος.
ἘΝΑΙ'ΡΩ, occido; (2) perdo; (3) spolio Καὶ τὴν μὲν Διὸς υἱὸς ἐνήρατο νηλέϊ χαλκῷ, *Hesiod. Theog.* 316. (2) πόλις ἐναίρεται σθένει, *Soph. Œd. Col.* 842.
Ἐναίσιμον, *adv.* commode, recte; (2) justo tempore. Ab
Ἐναίσιμος, ου, ὁ ἡ, fatalis, aliquid portendens; (2) faustus; (3) idoneus, decens, utilis, æquus, justus. (1) ἐναίσιμα σήματα φαίνων, fausta signa ostendens, *Il.* 2, 353. Ex αἶσα, *fatum*.
Ἐναισίμως, *adv.* fataliter; (2) apte, decenter, fauste. (2) ἀλλ᾽ ἐναισίμως φέρε, sed perfer moderate, *Eurip. Alc.* 1080.
Ἐναίσιος, ον, auspicatus, pius. Ἐναισίῳ δὲ συντύχοιμι, *Soph. Œd. Col.* 1482. oppon. ἐξαίσ.
Ἐναιχμάζω, f. άσω, armis pugno. Ἐναιχμάσουσιν αὐτανέψιοι, *Lycophr.* 546.
Ἐναιωρέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, in sublimi feror, in superficie nato, moveor. Ex αἰωρέομαι.
Ἐναιώρημα, ατος, τὸ, quod superne natat, nubecula in urina quæ non subsidet.
Ἐνακμάζω, f. άσω, vigorem accipio, invalesco, adolesco, increbresco.
Ἐνακμὴς, έος, ὁ ἡ, vegetus, robustus. Ex ἐν et ἀκμή, *rigor ætatis*.
Ἔνακμος, ου, ὁ ἡ, idem et ex iisd.
Ἐνακολασταίνω, f. ήσω, petulans sum in aliquem vel in aliqua re.
Ἐνακοσιοστὸς, ἡ, ὸν, nongentesimus.
Ἐνακούω, f. σω, exaudio.
Ἐναλδέω, ῶ, f. ήσω, alo, augeo. Ἐναλδήσας κηρίνην, *Nic.*
Ἐνάλειμμα, ατος, τὸ, quod illinitur.
Ἐνάλειπτος, ον, illitus, unctus. Ab
Ἐναλείφω, f. ψω, inungo, illino.
Ἐναληθὴς, έος, ὁ ἡ, in veritate, verus. Τῆς δὲ ῥητορικῆς φαντασίας, κάλλιστον ἀεὶ τὸ ἔμπρακτον, καὶ ἐναληθές, *Longin.* 15.
Ἐναληθῶς, *adv.* apte ad veritatem et fidem.
Ἐναλίγκιος, ου, ὁ ἡ, similis.
Ἐναλινδέω, ῶ, f. ήσω, volvo in.
Ἐνάλιος, ου, ὁ ἡ, vel ἐνάλιος, ία, ιον, *Poet.* εἰνάλιος, marinus; (2) maritimus. Ex ἐν et ἅλς, *mare*.
Ἔναλλα, inversa, contraria, præpostera, *ap. Theocr.* quasi ἐνηλλαγμένα, aut adverbialiter pro ἐναλλὰξ, aut ab ἐν et ἄλλα, *alia*.
Ἐναλλάγδην, *adv.* permutato ordine; (2) decussatim; (3) complicatim; (4) vice versa, vicissim, alternatim, e contrario.
Ἐναλλαγὴ, ῆς, ἡ, commutatio, ordinis mutatio.
Ἐνάλλαγμα, ατος, τὸ, permutatio; (2) pretium:
Ἐναλλὰξ, *adv.* mutuo, vicissim, vice versa. Ἴσχειν τὼ πόδ᾽ ἐναλλὰξ, alterum pedem alteri implicare, *Aristoph. Nub.* 979.
Ἐνάλλαξις, εως, ἡ, idem quod ἐναλλαγή. Ab
Ἐναλλάσσω, vel ἐναλλάττω, f. ξω, immuto, permuto; (2) vario, vices alterno; ἐναλλάττομαι, immutor; ἐνηλλαγμένος, immutatus; *item.* per vices dans et accipiens, ἄρθρα ἐνηλλαγμένα, articuli vertebrarum inserti sibi invicem; (3) commercium habeo, *ap. Thuc.* ἐνήλλαγησαν Ἀθηναίοις, cum Atheniensibus commercium habuerunt. ἐν in compositis sæpe vim τοῦ σὺν habet. Νῦν δ᾽ ἐνήλλαξεν θεὸς τὴν τοῦδ᾽ ὕβριν, *Soph. Aj.* 1080. Τὴν ἐκ τοῦ κατὰ φύσιν εἱρμοῦ παντοίως πρὸς μυρίας τροπὰς ἐναλλάττειν τάξιν, *Longin.* 22.
Ἐνάλλομαι, insilio, insulto. Πύλαις διπλαῖς ἐνήλατο, *Soph. Œd. Tyr.* 1261. Ἐς τό κεῖνο κρᾶτ᾽ ἐνήλαθ᾽ ἡ τύχη, *Id. Ibid.* 263.
Ἐναλόντες, nom. pl. a 2. part. act. v. ἐναλίσκω.
Ἔναλος, ον, maritimus, v. gr. urbs.
Ἐναλύω, f. ύσω, immoror cum tædio.
Ἐναμάρτητος, ον, peccato obnoxius, qui errore tenetur.
Ἐναμάω, f. ήσω, aggero, ut terram in corpora insepulta.
Ἐναμβλύνω, f. υνῶ, hebeto et obtundo in.
Ἐναμείβω, f. ψω, alterno.
Ἐναμέλγω, f. ξω, immulgeo.
Ἐνάμιλλος, ου, ὁ ἡ, certans et contendens cum; non cedens, par, respondens ex æquo, comparandus, par. Ex ἐν et ἅμιλλα.
Ἐναμίλλως, *adv.* ita ut contendi, comparari possit, pariter.
Ἔναμμα, ατος, τὸ, vinculum. Ab ἐνάπτω.
Ἐναμοιβαδὶς, *adv.* permutatis vicibus, vicissim.
Ἐναναπαύομαι, f. σομαι, acquiesco.
Ἐναφανίζω, f. ίσω, obscuro, deleo.
Ἐνανθρωπέω, ῶ, f. ήσω, inter homines versor, *pass.* humanam naturam induere vel adipisci. Hinc
Ἐνανθρώπησις, εως, ἡ, conversatio inter homines, vel assumptio humanæ naturæ.
Ἐνανθρωπίζω, f. ίσω, idem quod ἐνανθρωπέω.
Ἐνανθρωπότης, ητος, ἡ, incarnatio, *vox Eccles.*
Ἔναντα, *adv.* contra, e contrario.
Ἔναντι, *adv.* coram, ante. Ex ἐν et ἄντι.
Ἐνάντια, *adv.* idem quod ἔναντα. *Ap.*
Ἐναντίβιον, *adv.* adversus, contra. Ab
Ἐναντίβιος, ου, ὁ ἡ, adversarius. Ex βία.
Ἐναντιγνωμονέω, contra sentio. Ab
Ἐναντιγνώμων, ονος, ὁ ἡ, qui contrariæ est sententiæ. Ex ἐναντίος et γνώμη.
Ἐναντιοδρομέω, in contrarias partes curro, occurro.
Ἐναντιοδύναμος, ον, adversus, contrarius; (2) contrariam vim habens. A δύναμις.
Ἐναντιολογέω, ῶ, f. ήσω, contraria loquor, contra dissero.
Ἐναντιολογία, ας, ἡ, contradictio. Ab
Ἐναντιολόγος, ου, ὁ ἡ, contraria loquens. Ex ἐναντίος et λέγω, *dico*.
Ἐναντίον, *adv.* contra, ex adverso, coram.
Ἐναντιόομαι, οῦμαι, fut. ώσομαι, adversor. Ἀλλὰ μὴν οὐδ᾽ ἄλλο σοί πω πρᾶγμ᾽ ἠναντιώμεθα, *Aristoph. Av.* 390. Δῆλος ἐστ᾽ οὗτος γ᾽ ὅτι ἐναντιώσεταί τι ταῖς διαλλαγαῖς, *Id. Pace,* 1054. Ab ἐναντίος.
Ἐναντιοπετὴς, έος, ὁ ἡ, in contrariam partem lapsus, qui in adversam cecidit. Ex ἐναντίος et πίπτω, *cado*.
Ἐναντιοπραγέω, adversor, ab adversariorum partibus sto.
Ἐναντιοτοπολογικὸς, ἡ, ὸν, qui semet ipsum cogit contraria dicere, *vox Platon.* de Sophistis.
Ἐναντίος, ία, ίον, qui est in conspectu, adversus, oppositus; (2) contrarius; (3) præsens. (3) λόγος ἀκούειν τῶν ἐναντίων πάρα, *Eurip. Androm.* 959. Hinc ἐξ ἐναντίας vel ἐξεναντίας, e regione, ex adverso, et ὁ ἐναντίος, ου, hostis.
Ἐναντιότης, ητος, ἡ, repugnantia.
Ἐναντιοστροφὴ, ῆς, ἡ, conversio contraria.
Ἐναντιόφημος, ον, contraria dicens, sibi non constans. A φημί.
Ἐναντιόφωνος, ου, ὁ ἡ, contrariam vocem edens. Ex φωνή, *vox*.
Ἐναντιπάσχειν, mutuis beneficiis cum aliquo certare; (2) mutuis iisdem aut contrariis affectibus moveri.
Ἐναντίωμα, ατος, τὸ, quicquid adversatur, resistit; (2) adversus casus; (3) repugnantia rerum et factorum. Ab ἐναντιόομαι. Unde
Ἐναντιωματικὸς, ἡ, ὸν, adversativus.

Ἐναντιωματικῶς, *adv.* adversative.
Ἐναντίως, *adv.* contrarie. Ab ἐναντίος.
Ἐναντίωσις, εως, ἡ, repugnantia, contrarietas.
Ἔναξε, *æquavit*, a. 1. ind. act. verbi νάσσω.
Ἐναπαιωροῦμαι, pendeo, seu suspensus sum in
Ἐναπεδεικνύατο, 3. plur. imperf. ind. pass. *Ion.* pro ἐναπεδείκνυντο, ab ἐναποδείκνυμι.
Ἐναπειλέω, f. ήσω, minor, interminor.
Ἐναπενιαυτίζω, f. ίσω, annum integrum commoror alicubi
Ἐναπεργάζομαι, f. άσομαι, facio, efficio in.
Ἐναπερείδω, f. είσω, firmiter, infigo; (2) retorqueo, *in med.* innitor, incumbo.
Ἐναπέρεισμα, ατος, τὸ, impressio, quod impressum, infixum est; incubatio, innixus.
Ἐναπῆκε, *demisit*, *Ion.* pro ἐναφῆκε, præt. v. ἐναφίημι, *Herodot.* 1, 214.
Ἐναποβάπτω, f. ψω, intingo.
Ἐναποβλύζω, f. ύσω, vomo vel mingo in locum.
Ἐναποβρέχω, f. ξω, macero, perfundo, diluo in.
Ἐναπογεννάω, f. ήσω, ingenero.
Ἐναπόγραφος, ου, ὁ ἡ, adscriptitius, adscriptitiæ conditionis.
Ἐναπογράφω, f. ψω, in literas refero.
Ἐναποδείκνυμαι, ostento; (2) demonstro, probo.
Ἐναποδέω, f. ήσω, illigo alicui.
Ἐναποζέω, f. ήσω, incoquo, decoquo in.
Ἐναποθνήσκω, immorior.
Ἐναποθωπεύω, f. εύσω, blanditiis delinio in.
Ἐναποκάμνω, frangor animo, deficio in.
Ἐναπόκειμαι, repositus sum in, insum.
Ἐναποκινδυνεύω, periculum subeo in re aliqua.
Ἐναποκλάω, partem defringo; unde ἐναπόκλαστος, de hasta confracta in re aliqua.
Ἐναποκλείω, f. είσω, includo.
Ἐναποκλύζω, f. ύσω, aliquid abluo in, ad abluendum immergo.
Ἐναποκρύπτω, f. ύψω, includo, intus abscondo.
Ἐναπολαμβάνω, intercipio, intercludo, includo.
Ἐναπολείπω, fut. ψω, relinquo, derelinquo. Hinc ἐναπολείπομαι, relinquor, remaneo in.
Ἐναπόλειψις, εως, ἡ, reliquiæ.
Ἐναπόληψις, εως, ἡ, interclusio, cohibitio, conclusio. Ab ἐναπολαμβάνω.
Ἐναπόλλυμαι, pereo alicubi, in aliqua re.
Ἐναπολύω, f. σω, abluo in re aliqua.
Ἐναπομάσσω, vel ἐναπομάττω, f. ξω, in aliquo exprimo rem, imaginis imprimendæ ergo. Ἐναπεμάξατο τὸν οἰκεῖον χαρακτῆρα, *Philo.*
Ἐναπομένω, persisto, permaneo in.
Ἐναπομόργνυμαι, f. ξομαι, imprimo, inuro; (2) abstergo, detergo.
Ἐναπόμορξις, ἡ, abstersio, detersio, *Theophr.* ubi al. ἐναπόμιξις.
Ἐναπονίζω, abluo in.
Ἐναπονίπτω, f. ψῶ, idem cum præc.
Ἐναπόνιψις, εως, ἡ, ablutio in. Ab eod.
Ἐναποξύω, f. ύσω, erado, radendo eximo.
Ἐναποπατέω, ῶ, f. ήσω, ventrem exonero in, *Ern.* Ἐναποπατεῖν γὰρ ἐς' ἐπιτήδειος πάνυ, *Aristoph. Pace*, 1227.
Ἐναποπλύνω, f. νῶ, abluo in.
Ἐναποπνέω, f. εύσω, spiro in, immorior.
Ἐναποπνίγεσθαι, suffocari in, v. gr. aqua, *item* fumo.
Ἐναπορέω, pro ἀπορέω, *Ern.*
Ἐναποσβέννυμι, f. ίσω, extinguo in.
Ἐναποσημαίνομαι, imprimo, velut in ceram, signum.
Ἐναποσκήπτω, incumbo, decumbo in aliquid.
Ἐναποσφάττω, insuper macto, interficio.
Ἐναποσφραγίζω, imprimo, velut in ceram.
Ἐναποσφράγισμα, ατος, τὸ, quicquid impressum est alicui rei, velut ceræ, animo, &c.
Ἐναποτελέω, ῶ, perficio in; (2) efficio, reddo.
Ἐναποτέμνω, f. εμῶ, inter abscindo, *Strabo.*
Ἐναποτίθημι, f. ήσω, depono in.
Ἐναποτιμάω, in æstimationem accipio rem (speciem ICTI vocant) pro pecunia.
Ἐναποτίω, f. ίσω, solvo alicubi. Πᾶσι κοινὴν ἐναποτίσαι χρήματα, *Aristoph. Av.* 38.
Ἐναποτυπόω, ῶ, f. ώσω, imprimendo exprimo.
Ἐναποψάω, idem.
Ἐναποχράομαι, f. ήσομαι, abutor.

Ἐναποψύχω, f. ξω, efflo animam in, immorior; (2) crepitum ventris emitto in; (3) ventris excrementa ejicio in.
Ἐνάπτομαι, f. ψομαι, tango, attingo; (2) alligor, annector, induor. Unde ἐνημμένος, indutus, (sed hoc videtur potius esse ἐνειμένος, *Ern.*) Πέμψω ——ὄρνεις ἐπ' αὐτὸν παρδαλᾶς ἐνημμένους, *Aristoph. Av.* 1255.
Ἐνάπτω, f. ψω, alligo, illigo, innecto, adjungo; (2) incendo, accendo.
Ἔναρα, ων, τὰ, spolia, arma interfectis detracta. Ab ἐναίρω, *occido.*
Ἐναράσσω, vel ἐναράττω, f. άξω, illido. Οἱ κριοὶ ἐπὶ τὸν βωμὸν αὐτόματοι, καὶ βίᾳ τὰ κέρατα ἐναράξαντες ἀποθνήσκουσι, *Pausan.*
Ἐνάργει, *operabatur*, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* et *Dor.* pro ἐνήργεε, a verbo ἐνεργέω.
Ἐνάργεια, ας, ἡ, evidentia, illustratio. Ab
ἘΝΑΡΓΗ'Σ, έος, ὁ καὶ ἡ, clarus, evidens, manifestus. Hinc τὸ ἐναργὲς, evidentia, (Dores usurpabant ἄργον pro ἔργον, est itaque ἐνάργεια cum res de qua agitur ἐν ἔργῳ velut ipsa re, præsens, demonstratur verbis, *Ern.*)
Ἐναργώδης, ες, clarus, manifestus. Ἐναργώδεες ὄνειροι, *Aret.*
Ἐναργῶς, *adv.* evidenter, perspicue, luculenter. Ab ἐναργής.
Ἐναρέσκομαι, delector aliqua re.
Ἐνάρετος, ου, ὁ καὶ ἡ, virtute præditus, commendabilis virtutis ergo. Ex ἀρετή.
Ἐναρέτως, *adv.* honeste, cum virtute.
Ἐναρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, exsecrabilis, diris devotus. Ex ἐν et ἀρὰ, *diræ.*
Ἐναρηφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, spolia ferens sive gerens. Ex ἔναρα et φέρω.
Ἔναρθρος, ου, ὁ καὶ ἡ, articulatus; (2) perfectus. Ex ἐν et ἄρθρον, *articulus.*
Ἐνάρθρως, *adv.* articulate, articulatim.
Ἐναρίζω, f. ίξω, interficio; (2) spolio. (1) ἀλλήλους ἐνάριζον, *Il.* 9, 526. Οὗ φίτυν ἠνάριξεν Οἰταῖος σῦνος, cujus patrem occidit dens apri Œtæi, *Lycophr.* 486. Ὃν αἰόλα νὺξ ἐναριζομένα τίκτει, *Soph. Trach.* 94. (2) ἔντεα, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάριξα κατακτὰς, spoliavi interfectum, *Il.* 17, 187. Ab ἔναρα.
Ἐναριθμέω, f. ήσω, adnumero; (2) curo, æstimo. (2) εἰ τὸν ἔχθος ἐναριθμῇ, κῆδος τ' ἐμὸν, *Eurip. Or.* 622.
Ἐναρίθμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, adnumeratus. Ab
Ἐνάριθμος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem.
Ἐναριμβρότος, ου, ὁ καὶ ἡ, homicida.
Ἐνάριξε, a. 1. ind. act. *Ion.* et *Dor.* pro ἠνάριξε, ab ἐναρίζω.
Ἐνάρκησα, a. 1. ind. act. verbi ἐναρκέω.
Ἐναρκτικὸς, ἡ, ὸν, inchoativus. Ab ἐνάρχομαι, *incipio.*
Ἐναρμόζω, f. όσω, et ἐναρμόττω, concinno, coapto; (2) adjungo, adapto; (3) convenio, quadro, cohæreo; (4) ago, adigo. (4) σφονδύλοις τ' ἐνήρμοσεν, ensemque adegit ad spinæ vertebras, *Eurip. Phœn.* 1422. Εἰς περιόδους ἐναρμόζων ἅπαντα τὰ νοήματα, *D. Hal.*
Ἐναρμονικὸς, ἡ, ὸν, ad harmoniæ musicæ modulos compositus. Ab
Ἐναρμόνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem; (2) concinnus; apte compositus, cohærens. Ex ἁρμονία.
Ἐναρμονίως, *adv.* composite ad modulos musicæ; apte, convenienter, decenter.
Ἐναρμόξαι, *aptasse*, a. 1. inf. act. *Dor.* pro ἐναρμόσαι, a verbo ἐναρμόζω.
Ἐναρξάμενος, a. 1. part. med. verbi ἐνάρχομαι.
Ἔναρον, *interfecerunt*, 3. pl. a. 2. ind. act. *Dor.* pro ἤναρον, ab ἐναίρω.
Ἔναρος, ου, ὁ καὶ ἡ, diris devotus. Ex ἀρά.
Ἐναρφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, pro ἐναροφόρος, spoliator.
Ἐνάρχομαι, incipio, auspicor, *imprim.* sacra. Ἡμᾶς δὲ χρὴ τῶν δευτέρων λόγων ἐνάρχεσθαι, *Luc.*
Ἔναρχος, ου, ὁ καὶ ἡ, principium habens; (2) magistratu fungens. Ex ἐν et ἀρχή.
Ἑνὰς, άδος, ἡ, unitas. Ab εἷς, *unus.* Dii secundum *Platonem* sunt ἑνάδες, *i. e.* unitates, quia τὸ ἓν, seu Deus supremus, producat immediate unitates, sicut ignis calorem, et sol lucem.

Ἐνασθενέω, ῶ, f. ήσω, debilis sum in.
Ἐνάσθην, 1. sing. a. 1. ind. pass. verbi νάω, pro ναίω, *habito.*
Ἐνασκέω, ῶ, f. ήσω, exerceo me in aliqua re; *in med.* disco aliquid, exerceo me in.
Ἐνασμενίζω, f. ίσω, delector aliqua re, adquiesco, satis habeo
Ἐνασπιδόω, ῶ, f. ώσω, et ἐνασπιδόομαι, οῦμαι, clypeo armo. Ex ἐν et ἀσπὶς, *clypeus.*
Ἔνασσε, 3. sing. a. 1. ind. act. *Poet.* pro ἔνασε, a verbo νάω, pro ναίω.
Ἐναστράπτω, f. ψω, fulgeo; (2) radio.
Ἔναστρος, ου, ὁ καὶ ἡ, stellatus; (2) sideratus, furore afflatus. Ex ἄστρον.
Ἐνασχημονέω, ῶ, f. ήσω, turpiter in aliqua re me gero.
Ἐνατενίζω, f. ίσω, intueor, oculos defigo in, intentis oculis aspicio.
Ἔνατμος, ον, plenus vapore; τὸ ἔνατμον, vapor.
Ἔνατος, άτη, ον, nonus. Ab ἐννέα.
Ἐναυάγησα, 1. sing. a. 1. ind. act. verbi ναυαγέω.
Ἐναυγάζω, incendo, ignem sc. vel candelam; (2) intueor.
Ἐναυδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, voce præditus, vocalis; (2) vivus, spirans. Ex ἐν et αὐδὴ, *vox.*
Ἔναυδος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem et ex iisd.
Ἐναυθεντέω, ῶ, f. ήσω, auctoritatem obtineo inter, auctoritate valeo in.
Ἐναυλακόφοιτις, ιδος, ἡ, sulcos frequentans. Δηοῖ λικμαίῃ καὶ ἐναυλακοφοιτίσιν Ὥραις, Cereri frugum ventilationi præpositæ et Horis camporum sulcos frequentare amantibus, *Anthol. Reiskii.* Ex αὖλαξ et φοιτάω.
Ἐναυλίζομαι, f. ίσομαι, diversor, maneo alicubi. Ἐναυλιζόμενον τῶν χωρίων, *Thuc.*
Ἐναύλιος, α, ον, interior; ἡ ἐναυλία, via domus interior; (2) sinus pudendorum, *Ern.*
Ἐναυλισάμενος, *moratus*, a. 1. part. med.
Ἐναύλιον, ου, τὸ, domicilium.
Ἐναύλισμα, ατος, τὸ, idem.
Ἐναυλὶς, ἡ, tibiæ inserta, epith. γλωττίδος.
Ἐναυλιστήριον, τὸ, diversorium.
Ἔναυλος, ου, ὁ, stabulum; (2) recessus; ex αὐλή; (3) fossa, fluvius, torrens; ex αὐλὸς, *Ern.* quia ejusmodi torrens per τοὺς αὐλοὺς angustos terræ meatus et per fossas ferri solet. (2) αἱ μὲν ὅσαι σκοπιὰς ὀρέων λάχον, ἠ καὶ ἐναύλους, antra, *Apoll. Rhod.* 1, 1226. (3) ὅν ῥά τ' ἔναυλος ἀποέρσει, quem torrens perdit, *Il.* 21, 283.
Ἔναυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, tibiis personans; (2) in tibiam insertus; (3) inhabitans. Ex ἐν et αὐλὸς, *tibia*, seu αὐλή.
Ἐναυξάνομαι, f. ήσομαι, innutrior.
Ἐναυξὴς, ὁ καὶ ἡ, qui bene crescit, *Theophr.*
Ἔναυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, in quo auræ sunt, auris apertus et pervius. Ex ἐν et αὔρα, *aura.*
Ἔναυσμα, ατος, τὸ, id quo ignis accenditur, igniarium, suscitabulum, fomes, fax; (2) incitamentum; (3) reliquiæ, semen, principium latens in aliqua re, &c. *Ern.* Ab ἐναύω, *incendo.*
Ἐναυχένιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad cervicem pertinens, qui in collo est, collo injectus, collo insertus. Ex ἐν et αὐχὴν, *cervix.*
Ἐναύω, f. αύσω, incendo, accendo; (2) *in med.* adspiro, appeto. Τὸν κεραυνὸν ἐναυσάμενος ἐκ τῆς Οἴτης, *Luc.*
Ἐναφανίζω, f. ίσω, obscuro; (2) tollo, deleo.
Ἐναφανίζομαι, f. ίσομαι, obscurus fio. Ὥσπερ καὶ τ' ἀμυδρὰ φέγγη ἐναφανίζεται τῷ ἡλίῳ περιαυγούμενα, *Longin.* 17.
Ἐναφάπτω, f. ψω, immitto.
Ἐναφεψέω, ῶ, f. ήσω, incoquo. Ab
Ἐναφέψω, idem.
Ἐναφίημι, f. ήσω, immitto in alium, demitto. Ὡς δὲ εὗρε ἐναπῆκε αὐτῶ τὴν κεφαλὴν ἐς τὸν ἀσκὸν, cum invenisset caput in utrem demisit, [sic enim legendum cum Wesselingio,] *Herodot.* 1, 214.
Ἐνάφορμος, ον, occasionem, materiam alicujus rei in se habens. Ab ἀφορμή.
Ἐναφώσσων, seu εἰναφώσσων, univelis, *Lycophr.*
Ἐνγνάμπτω, implico, *Hom.*

γόνασι, vel ἐν γόνασι, Ingeniculus, nomen sideris. Ex ἐν et γόνυ, *genu*.

Ἔνδαδος, ου, ὁ ϗ ἡ, tædam habens, seu qui cum facibus fit, ut nuptiæ. Ex δᾲς, *fax*. Hinc

Ἐνδᾳδέω, ῶ, f. ήσω, in tædam converto vel convertor.

Ἐνδαίνυμαι, vescor, loco sc. aut tempore quo.

Ἔνδαις, αιδος, idem quod ἔνδαδος.

Ἐνδαίω, fut. ἐνδαῶ, intus accendo. Ἐν δὲ οἱ ὄσσε δαίεται, *Odyss.* 46, 132. Ἔνδαιεν (pro ἐνέδαιεν) ἡμιθέοις πόθον, desiderium accendit in semideis, *Pind. Pyth.* 4, 328. Βέλος δ' ἐνδαίετο ... *Apoll. Rhod.* 3, 286.

Ἐνδαιτρεύομαι, εῦμαι, fut. ήσομαι, epulor, convivor. Ex ἐν et δαίω, *epulum præbeo*.

Ἐνδάκνω, f. δήξω, mordeo.

Ἔνδακρυς, υος, ὁ ϗ ἡ, lacrymans. A δάκρυ.

Ἐνδακρύω, lacrymor, illacrymo.

Ἐνδάπιος, ου, ὁ ϗ ἡ, indigena. Ex ἐν et δάπις, *solum*, (vel ex ἔνδον et terminatione πος, *Ern.*)

Ἔνδασυς, υος, ὁ ϗ ἡ, pilosus, hirsutus.

Ἐνδατέομαι, ῦμαι, f. ήσομαι, divido, distribuo; (2) conviciis lacesso; (3) copiose, avide edo. (1) τά τε σὰ χρυσοστρόφων ἀπ' ἀγκυλᾶν βέλεα θέλοιμ' ἂν ἀδάμαστ' ἐνδατεῖσθαι, utinam tela tua invicta ab aureo arcu distribueres! *Soph. Œd. Tyr.* 203. (2) τὸ δυστάλαινον ἄλεκτρον ἐνδατούμενος, conviciis lacessens nuptias quæ illius infelicitatis auctores fuere, *Id. Trach.* 791. Λέγεις ὀνειδιστῆρας ἐνδατούμενος, conviciis incessens, *Eurip. Herc. Fur.* 217.

Ἐνδαψιλεύομαι, f. εύσομαι, dapsilis et largus sum in.

Ἐνδεδεμένως, *adv.* remisse, laxatis habenis. Ab ἐνδίδωμι.

Ἐνδεδυμένοι, nom. pl. perf. part. pass. v. ἐνδύω.

Ἐνδεέστερον, *adv.* non satis, minus quam, et

Ἐνδεεστέρως, idem. Ab

Ἐνδεής, έος, ὁ ϗ ἡ, indigus; (2) cui non sufficit, cui aliquid deest; (3) inferior, minor, impar. Hinc τὸ ἐνδεές, defectus. Τἀνδεᾶ pro τὰ ἐνδεᾶ, infausta, adversa. Στρατηλάτου χρηστοῦ, τὰ κρείττω, μηδὲ τἀνδεᾶ λέγειν, *Soph. Œd. Col.* 1429. Μηδὲν ἐνδεὲς λίπῃς, nihil omittas, *Eurip. Phœn.* 388. Πολλῷ γὰρ εὗρον ἐνδεεῖς διαλλαγάς, omnino enim inveni inutiles reconciliationes, *Id. Ibid.* 703. (1) τῷ βίῳ μὲν ἐνδεής, pauper quidem fortunis, *Id. Suppl.* 873. Ex ἐν et δέομαι, *indigeo*. Hinc

Ἔνδεια, ας, ἡ, indigentia, penuria; (2) inedia.

Ἔνδειγμα, ατος, τὸ, documentum, indicium. Ab

Ἐνδείκνυμι, ostendo, præ me fero, indico; (2) defero, accuso; (3) *med.* ostento me, specimen præbeo; (4) defero; unde ἐνδεδειγμένος, delator, accusator.

Ἐνδείκτης, ου, ὁ, delator, quadruplator, sycophanta. Ab ἐνδείκνυμι.

Ἐνδεικτικός, ἡ, όν, ostentatorius. Ab eod.

Ἐνδεικτικῶς, *adv.* cum ostentatione; (2) per indicationem.

Ἐνδεικτο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *Poet.* pro ἐνεδέδεικτο. Ab ἐνδείκνυμι.

Ἐνδεινος, ου, ὁ ϗ ἡ, gravis.

Ἔνδειξις, εως, ἡ, demonstratio, indicium; (2) delatio, nomen actionis, *Lys.* Ab ἐνδείκνυμι.

Ἕνδεκα, undecim; οἱ ἕνδεκα, Athenis undecimviri, suppliciis exigendis.

Ἐνδεκαέτης, έος, ὁ ϗ ἡ, qui undecim annorum est. Ex ἕνδεκα et ἔτος, *annus*.

Ἐνδεκάζω, diem festum celebro qui incidit sc. in diem undecimum, συνενδεκατίζω, *Dem.*

Ἐνδεκάκις, *adv.* undecies. Ab ἕνδεκα.

Ἐνδεκάκλινος, ον, undecim lectis instructus Ex κλίνη vel κλίνω.

Ἐνδεκάπηχυς, εος, ὁ ϗ ἡ, undecim cubitorum.

Ἐνδεκάπους, οδος, ὁ ϗ ἡ, undecim pedum, ut ἐνδεκάπους σκιά, de hora diei.

Ἐνδεκάς, άδος, ἡ, numerus undenarius:

Ἐνδεκαταῖος, αία, αῖον, qui undecimo die aliquid facit aut patitur; (2) qui undecimum diem agit. Ab ἕνδεκα.

Ἐνδεκατημόριον, ου, τὸ, undecima pars.

Ἐνδέκατος, άτη, ατον, undecimus.

Ἐνδέκεσθαι, *admittere*, præs. inf. med. *Ion.* pro ἐνδέχεσθαι, ab ἐνδέχομαι.

Ἐνδεκήρης, εος, ἡ, navis undecim ordinum, ... Ex ἕνδεκα et ἐρέσσω.

Ἐνδελέχεια, ας, ἡ, perennitas. Ab

Ἐνδελεχής, έος, ὁ ϗ ἡ, perennis, continuus. Ex ἐνδελής, pro ἐντελής, (vel ab ἔνδον, *Ern.*) et ἔχω.

Ἐνδελεχίζω, f. ίσω, perennis, continuus sum. Ex ἐνδελεχής. Hinc

Ἐνδελεχισμός, ῦ, ὁ, perennitas, continuatio.

Ἐνδελεχῶς, *adv.* assidue, continenter.

Ἔνδεμα, ατος, τὸ, id quod illigatur, alligamentum; (2) gestamen collo appensum. Ab ἐνδέω.

Ἐνδέμω, obturo, muris vel ædificiis munio et condo; (2) exstruo simpliciter, aor. 1. ἐνέδειμα partic. ἐνδείμας.

Ἐνδέξια, *adverbialiter*, ad dextram. Τίς ἐμὰν πλευρὰν ἐνδέξια πλευροῖς; quis lateri meo adstat ad dextram? *Eurip. Hipp.* 1360.

Ἐνδεξιόομαι, ῦμαι, dextra manu teneo vel amplector. Ab

Ἐνδέξιος, ία, ιον, qui est ad dextram; (2) faustus, prosper. Ex ἐν et δεξιά, *dextra*.

Ἐνδεξίως, *adv.* apte, prospere. A præc.

Ἐνδέομαι, indigeo, deficior; unde ἐνδεηθείς, a. 1. part. pass. Ab ἐν et δέω, *absum*.

Ἐνδέομαι, illigor; unde ἐνδεδεμένος, perf. part. pass. innexus. Ab ἐν et δέω, *ligo*.

Ἔνδεσις, εως, ἡ, illigatio, locus ubi aliquid alteri copulatum est.

Ἔνδεσμα, ατος, τὸ, vinculum. Ab ἐνδέω.

Ἐνδεσμέω, ῶ, f. ήσω, illigo, implico.

Ἐνδεσμεύω, idem.

Ἔνδεσμος, ου, ὁ, ligatura, volumen, nodus.

Ἔνδετος, ου, ὁ ϗ ἡ, constrictus, nodatus. A δέω, *ligo*.

Ἐνδέχομαι, admitto, recipio; (2) accipio, interpretor. Hinc ἐνδέχεται, *impers.* convenit, licet, fieri potest; ἐνδεχόμενος, conveniens; τὸ ἐνδεχόμενον, contingens; *item* probabile, possibile, datum. Πάντα γ' ἐνεδέξατο ἐφ' ἑαυτὸν τὰ προειρημένα, *Dem.*

Ἐνδεχομένως, *adv.* convenienter, quam maxime fieri potest maxime, apte, probabiliter.

Ἐνδέω, f. ἐνδεήσω, deficior. Ἀλλ' ἐνδεῖν τι τῷ ἔργῳ τῷ ἐμῷ, *Lucian. Tyrannicid.* 10. Καὶ τῶν ἀπόρων οὐδενὸς ἐνδεῖς μὴ οὐ μαίνεσθαι, et nulla inopia consilii tibi deest, ut non insanias, *Eurip. Iphig. in Aul.* 41. Ἐνδεῖ τῷ ἀριθμῷ, *Luc.*

Ἐνδέω, f. ἐνδέσω, et ἐνδήσω, illigo; unde ἔνδησεν, illiga.

Ἐνδεῶς, *adv.* parce, non sufficienter, parum, leviter. Hinc μὴ ἐνδεῶς, plane; ἐνδεῶς ἔχω, indigeo. Ab ἐνδεής.

Ἔνδηλος, ου, ὁ ϗ ἡ, manifestus, evidens, insignis.

Ἐνδήλως, *adv.* evidenter.

Ἐνδημέω, ῶ, f. ήσω, in populo meo sum, domi sum, præsens. Ἐνδημοῦντες ἐν τῷ σώματι, 2 *Cor.* 5, 6. ἐνδημῆσαι πρὸς τὸν Κύριον, *ibid.* 8. Ab ἔνδημος. Unde

Ἐνδημία, ας, ἡ, præsentia, quum quis a populo non abest, domi versatur, non foris.

Ἐνδήμιος, ου, ὁ ϗ ἡ, populo cuidam peculiaris aut solitus.

Ἐνδημιουργέω, f. ήσω, gigno in, v. gr. corpore.

Ἐνδήμοισι, dat. pl. *Ion.* pro ἐνδήμοις, ab

Ἔνδημος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui in populo est, in civitate vel domi, domesticus, popularis, ut ἐνδήμιος. Ex ἐν et δῆμος.

Ἐνδιάασκον, *meridiabantur*, 3. pl. imperf. ind. med. *Ion.* pro ἐνδίαζον, a verbo ἐνδιάω.

Ἐνδιαβάλλω, criminor, calumnior.

Ἐνδιάγω, agito seu dego in; (2) versor in.

Ἐνδιάζω, f. άσω, meridior. Ἐνδιάζοντο ἐκεῖ διὰ τὴν σκιὰν θέρμητα, *Plut.* Ab ἔνδιος.

Ἐνδιάθετος, ου, ὁ ϗ ἡ, mente conceptus, ultro natus, non aliunde inditus, internus; (2) in canonem sacrum receptus. Ex ἐν et διατίθημι, *dispono*.

Ἐνδιαθέτως, *adv.* e sententia animi, ultro.

Ἐνδιαθρύπτεσθαι, præs. inf. pass. verbi

Ἐνδιαθρύπτω, f. ψω, per delicias illudo; (2) delicate, molliter ago, delicias facio, affecto.

Ἐνδιαιτάομαι, ῶμαι, immoror, inhabito. Hinc

Ἐνδιαίτημα, ατος, τὸ, locus qui inhabitatur, habitatio, mansio, vel hortus, in quo deambulamus. ... δήμῳ δὲ ἦσαν ἐνδιαίτημα οἱ κῆποι δεδομένοι, *App. Bell. Civ.* 2, 143.

Ἐνδιαγωνιζομένως, summa vi, cum contentione.

Ἐνδιαλλάττω, f. άξω, immuto.

Ἐνδιαμένω, f. νῶ, immaneo, maneo alicubi.

Ἐνδιαπρέπω, ornatus, honoratus sum, splendeo.

Ἐνδιάσκευος, ου, ὁ ϗ ἡ, ornamentis instructus, ornatus. Ex ἐν et διασκευή.

Ἐνδιασκευῶς, *adv.* apte, decenter.

Ἐνδιασπείρω, f. ερῶ, dissero, dissemino in.

Ἐνδιατάσσω, vel ἐνδιατάττω, f. ξω, ordino et digero in, seu intus.

Ἐνδιατρίβω, f. ψω, tempus tero in, versor in, operam et studium pono in re aliqua, immoror, *imprimis* in laude alicujus rei, *unde interdum* laudo, *item* fruor, utor, ut ταῖς εὐτυχίαις. Τοῖς ἥδεσι λίαν τοῖς τ' ἀρχαίοις ἐνδιατρίβειν, *Aristoph. Conc.* 583. Hinc

Ἐνδιατριπτέον, immorandum est.

Ἐνδιατριπτικός, ἡ, όν, assiduus in aliqua re.

Ἐνδιαφθείρω, eneco in, v. gr. utero.

Ἐνδιαχειμάζω, f. σω, hiberno alicubi.

Ἐνδιαχρίω, f. ίσω, illino, oblino.

Ἐνδιάω, -άομαι, meridior; dormio in meridie; (2) sub dio ago; (3) tranquillus sum. Ab ἔνδιος.

Ἐνδιδύσκω, induo. Ἐνεδιδύσκετο πορφύραν, *Luc.* 16, 19. Ab ἐνδύω.

Ἐνδίδωμι, in manus trado; (2) præbeo, v. gr. occasionem, &c. (3) cedo, remitto, permitto me, v. gr. fluctibus, voluptatibus, &c. cedo precibus, flector; (4) inclino, propensus sum ad aliquid, studeo, v. gr. rebus novis; (5) præeo aliis voce, cantu; ὁ ἐνδιδοὺς, præcentor, *Ern.* Εἰ γὰρ ἐνδώσει τις ἡμῶν ταῖσδε κἂν σμικρὰν λαβήν, *Aristoph. Lys.* 675. (2) εἰ δ' ἐνδιδοίης, ὥσπερ ἐνδίδως, λόγοις, si cederes rationibus, sicut cedis, *Eurip. Androm.* 966.

Ἐνδίεσαν, *incitabant*, 3. pl. imperf. ind. act. pro ἐνδιίεσαν, a verbo

Ἐνδίημι, persequor, insequor; ἐνδίεμαι, *fugio*.

Ἐνδικάζομαι, judicio contendo, *Poll.*

Ἔνδικος, ου, ὁ ϗ ἡ, justus; (2) judicialis; (3) justus, id est, verus. (3) μὴ λέγων γε τοὔνδικον, nisi verum dixeris, *Soph. Œd. Tyr.* 1158. *Œd. Col.* 996. *Phil.* 926. Τὸ μὴ ἔνδικον, quod falsum est, falsa criminatio, *Id. Œd. Tyr.* 683.

Ἐνδίκως, *adv.* jure, merito. A præc. A δίκη.

Ἐνδικώτατος, justissime, *Eur.*

Ἔνδινα, ων, τὰ, intestina. Ab ἔνδον, *intus*.

Ἐνδινέω, ῶ, f. ήσω, instar vorticis aut turbinis circumago; (2) intus converto seu torqueo, v. gr. oculos.

Ἔνδιον, ου, τὸ, domicilium, sedes, habitaculum; (2) meridies. Ab

ΈΝΔΙΟΣ, ία, ιον, meridianus; (2) sub dio agens.

Ἐνδίφριος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui in curru est, sessor. Ab ἐν et δίφρος, *currus*.

Ἐνδογενής, έος, ὁ ϗ ἡ, intus genitus; (2) domi natus. Ex ἔνδον et γίνομαι, *nascor*.

Ἔνδοθεν, *adv.* ex interiore loco, intrinsecus.

Ἔνδοθι, *adv.* intus, in. Ab ἔνδον.

Ἐνδοῖ, *adv.* intus, *Dor.* pro ἔνδον.

Ἐνδοιάζω, f. άσω, dubito. Μίξεις τινὸς ἐνδοίαζε, ϗ μάχης οὐ κατῆρχεν, *App.* Ex ἐν et δοιός, *geminus*. Hinc

Ἐνδοιάσιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, dubius.

Ἐνδοιασίμως, *adv.* dubie. A præc.

Ἐνδοίασις, εως, ἡ, dubitatio. Ab eod.

Ἐνδοιασμός, ῦ, ὁ, idem et ab eod.

Ἐνδοιαστικός, ἡ, όν, ad dubitationem pronus, cum dubitatione conjunctus.

Ἐνδοιαστικῶς, *adv.* dubitanter.

Ἐνδοιαστός, ἡ, όν, dubius.

Ἐνδοιαστῶς, *adv.* ambigendo, dubie, non constanter.

Ἔνδομα,

"[illegible] remissio, laxatio; (2) indu[illegible] [illegible]δωμι.
'Ενδομ[illegible] [illegible]μάχην, ab
'Ενδομάχη[illegible] [illegible] et μ[illegible], intus vel domi pug[illegible] [illegible]
'Ενδομενία, ας, [illegible] μένειν, (nisi potius sit ab ἐ[illegible] [illegible]ut ab ἔνδον, et μένιος mera terminati[illegible] [illegible]ία, Ern.)
'Ενδομήσις, εως, ἡ, p[illegible] [illegible]les erecta ad mœnia fulcienda. Qu[illegible] ab ἐνδομέω.
'Ενδομυχέω, ῶ, intus lateo, ἐνδομυχῶν κακὸν, latens malum. Ab
'Ενδομυχὶ, adv. intus, i[illegible] [illegible]etralibus. Ab
'Ενδόμυχος, ου, ὁ ἡ ἡ, [illegible]estinus, abditus, occultus, qui est in intimo recessu cujusvis loci, domus, antri, &c. Οὐ πολλάκι δὴ τοὐμὸν ἐτέγχθην κρᾶτ' ἐνδόμυχον πληγῇσι νότου, *Soph. Phil.* 1456. Ex ἔνδον et μυχὸς, *penetrale.*
"ΕΝΔΟΝ, *adv.* intus.
'Ενδοξάζω, f. άσω, glorifico; ἐνδοξασθῆναι, glorificari, qu. ἐν δόξῃ τιθέναι. Ὅπως ἐνδοξασθῇ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, 2 *Thess.* 1, 12.
'Ενδοξασθῇ, 3. sing. a. 1. conj. pass.
'Ενδοξολογέω, ῶ, f. ήσω, gloriam in sermone aucupor.
'Ενδοξόπωλος, ου, ὁ ἡ ἡ, equorum pullis inclytus. Ex ἔνδοξος et πῶλος, *pullus.*
"Ενδοξος, ου, ὁ ἡ ἡ, nobilis, gloriosus; (2) opinabilis. Ex ἐν et δόξα, *gloria, opinio.*
'Ενδοξότης, ητος, ἡ, gloria. A præc.
'Ενδόξως, *adv.* honorifice; ἐνδοξότατα, honorificentissime. Ab ἔνδοξος.
'Ενδόσθια, ίων, τὰ, intestina. Ab ἔνδον.
'Ενδόσιμον, ου, τὸ, carminis cantus, vel orationis exordium; (2) incitatio; (3) occasio; (4) indulgentia, concessio. Ab
'Ενδόσιμος, ου, ὁ ἡ ἡ, gratuitus. Ab ἔνδοσις.
"Ενδοσις, εως, ἡ, remissio, laxatio; (2) inclinatio cedentis oneri; (3) deditio; (4) modulationis exordium. Ab ἐνδίδωμι.
'Ενδότατος, άτη, ατον, intimus, penitissimus.
'Ενδοτάτω, *adv.* intime. A præc.
'Ενδότερος, έρα, ερον, interior. Ab ἔνδον.
'Ενδοτέρω, *adv.* interius. A præc.
'Ενδοτικὸς, ἡ, ὸν, incitandi vim habens; ᾆσμα ἐνδοτικὸν, idem quod ἐνδόσιμον.
'Ενδοτικῶς, *adv.* remisse, moderate.
'Ενδουπέω, ῶ, f. ήσω, insono, sonum edo in. Ἄντλῳ δ' ἐνδούπησε πεσοῦσα, *Odyss.* 15, 478.
'Ενδουχία, ας, ἡ, supellex. Ab ἔνδον et ἔχω.
'Ενδρακοντωθεὶς, instar draconis, *Æsch.*
'Ενδρανὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, efficax, habilis ad faciendum, solers. Ἦν φρονιμὸς, καὶ εὐσεβὴς, καὶ ἐνδρανὴς, rebus gerendis aptus, *Malal.* 2, 38. Ab ἐν et δραίνω.
'Ενδρομὴ, ῆς, ἡ, incursus, impetus; (2) certaminis quoddam genus. Ab ἐν et δραμεῖν.
'Ενδρομίδες, αἱ, calceamenti genus quo utebantur cursores, venatores, &c. Οὐδέποτε ζώνην ἀναλύεται, οὐδὲ τραχείας ἐνδρομίδας, *Callim. Hymn. in Del.* 237. Αἵ τε μοι ἐνδρομίδας εὖ κομέοιεν, quæ mihi venatica calceamenta probe curent, *Id. Hymn. in Dian.* 16. Ab
'Ενδρομὶς, ίδος, ἡ, vestimentum crassius *apud Juvenalem.*
"Ενδροσος, ου, ὁ ἡ ἡ, roscidus, rorulentus; (2) udus, humidus, aquosus.
"Ενδρυον, ου, τὸ, medulla arborum; (2) temo; (3) aratrum. Ex ἐν et δρῦς.
'Ενδυάζω, dubito, hæsito, ambigo, *Hes.* Hinc
'Ενδυασμὸς, οῦ, ὁ, dubitatio, *Hes.*
'Ενδυκὲς, *adv.* pro ἐνδυκέως, *Nic.*
'ΕΝΔΥΚΕΩΣ, *adv.* prompte, diligenter; (2) benigne. Ab ἐνδέδυκα, verbi ἐνδύω, *Ern.*
"Ενδυμα, ατος, τὸ, indumentum. Ab ἐνδύω.
'Ενδυμάτια, τὰ, leges musicæ sunt Argis; item Argolica celebritas et saltatio.
"Ενδυμι, idem quod ἐνδύω.
'Ενδυναμόω, ῶ, f. ώσω, validum reddo, corroboro. Ἐνδυναμοῦντί με, 2 *Tim.* 4, 17. Ἐνεδυναμώθησαν ἀπὸ ἀσθενείας, *Heb.* 11, 24.
'Ενδυναστεύω, f. εύσω, auctoritate valeo apud aliquem, in ditione habeo; (2) primas partes obtineo; (3) autoritate mea obtineo, perficio.

'Ενδύντες, nom. pl. præs. part. act. v. ἔνδυμι.
'Ενδύνω, f. ύσω, penetro, induo. Ὅς ἐμὲ προκόψαντ' ἐνέδυσεν, *Aristoph. Thesm.* 1053. Τὴν ἐξωμίδ' ἐνδύσω σε προσιόντ' ἐγώ, *Id. Lys.* 1022.
"Ενδυο, ocyus, cito, *Suid. ex Men.*
'Ενδῦσα, a. 2. part. act. f. g. verbi ἔνδυμι.
'Ενδυσάμενος, *qui induit,* a. 1. part. med.
'Ενδύσασθε, 2. pl. a. 1. imperat. med.
"Ενδυσις, εως, ἡ, ingressus, introitus; (2) vestitus. Ab ἐνδύω, *subeo.*
'Ενδυστυχέω, ῶ, f. ήσω, infelix et miser sum in, incido in periculum. Ἐνδυστυχεῖ τῇ πόλει κακῶς βουλευσάμενος, *Plut.* Ἐνδυστυχῆσαι δεινὸν εὐφρόνης κνέφας, res atrox est incidere in periculum noctis in tenebris, *Eurip. Phœn.* 734. Ἐνδυστυχῆσαι τοὔνομ' ἐπιτήδειος εἶ, idoneus es incidere in malam fortunam juxta nomen tuum, *Id. Bacch.* 508.
'Ενδυσώμεθα, 1. plur. a. 1. conj. med. verbi ἔνδυμι.
'Ενδυτὴρ, ῆρος, ὁ, quo quis indui potest. Ἐνδυτὴρ πέπλος, induenda tunica, vel simpl. tunica. Ὦ, γὰρ τὸν ἐνδυτῆρα πέπλον ἀρτίως ἔχριον, *Soph. Trach.* 674.
'Ενδυτὸν, οῦ, τὸ, indumentum. Ab
"Ενδυτος, ον, indutus.
'Ενδύω, f. ύσω, induo; (2) ingredior, subeo; (3) *med.* idem, subdo me, v. gr. oneri, suscipio.
'Ενεαρίζω, ver alicubi transigo. Ex ἔαρ.
'Ενέβαλεν, a. 2. ind. act. verbi ἐμβάλλω.
'Ενεβίβασε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ἐμβιβάζω.
'Ενεβριμησάμην, *graviter interminatus sum,* a. 1. ind. med. verbi ἐμβριμάομαι.
'Ενεγγυάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, et ἐνεγγυάω, ῶ, f. ήσω, spondeo. Ex ἐν et ἐγγύη.
'Ενεγγύησα, a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἠγγύησα.
"Ενεγγυς, *adv.* prope.
'Ενέγκαι, *tulisse,* a. 1. inf. act. verbi φέρω.
'Ενεγκεῖν, *tulisse,* a. 2. inf. act.
"Ενεγκον, a. 2. ind. act. *Ion.* pro ἤνεγκον.
'Ενεγκοῦσα, ης, ἡ, patria. Κἀγὼ μὲν οὕτως ἐξηλαυνόμην ἑστίας τε πατρῴας καὶ τῆς ἐνεγκούσης, *Heliodor. Æthiop.* 1. Ab ἐνέγκω, *fero.*
'Ενεγκωμιάζω, f. σω, laudibus celebro.
'Ενεδιδύσκετο, *induebatur,* 3. sing. imperf. ind. pass. v. ἐνδιδύσκω.
'Ενέδρα, ας, ἡ, insidiæ.
'Ενεδρευτὴς, οῦ, ὁ, insidiator, deceptor. A seq.
'Ενεδρευτικὸς, ἡ, ὸν, ad insidias aptus, proclivis.
'Ενεδρεύομαι, insidiis obnoxius sum, decipior. Ὡς ὑπ' ἀνοίας ἐνηδρευμένοι, tanquam præ stoliditate decepti, *Appian. Punic.* 81. Ἐπεὶ κατεῖδεν αὐτὸν ἐνηδρευμένον, ubi animadvertit illum deceptum esse, *Id. Syr.* 24.
'Ενεδρεύω, f. εύσω, insidior. Ἐκεῖνος ἐνεδρεύων αὐτὸν ὑπὸ τὴν πόλιν, *Plut.* Τὰ δὲ τῶν ζώων ποτῷ ἐνεδρεύεται, *Xen.*
"Ενεδρον, ου, τὸ, insidiosum, insidiæ.
"Ενεδρος, ου, ὁ ἡ ἡ, inquilinus. Ab ἕδρα.
'Ενέδυσα, *indui,* a. 1. ind. act. verbi ἐνδύω.
'Ενέηκεν, *immisit,* 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* et *Poet.* pro ἐνῆκεν, a verbo ἐνίημι.
'Ενέζομαι, insideo.
'Ενεθεὶς, *dilutus,* a. 1. part. pass. verbi ἐνίημι.
'Ενέθηκα, a. 1. ind. act. verbi ἐντίθημι.
'Ενεθίζω, f. ίσω, adsuefacio.
'Ενεθυμήθη, 3. sing. a. 1. ind. pass. verbi ἐνθυμέομαι.
'Ενεῖδον, ἐνεῖδες, vidisti in, animadvertisti in. *Part.* ἐνιδὼν, intuitus.
'Ενείην, *insim,* præs. optat. act. verbi ἔνειμι.
"Ενεικα, *propter, gratia,* Poet. pro ἕνεκα.
"Ενεικα, *attuli,* a. 1. ind. act. *Poet.* pro ἤνεγκα, a verbo *inus.* ἐνείκω, pro φέρω.
'Ενεικονίζω, f. ίσω, specto, vel comparo imagine.
'Ενειλέω, ῶ, f. ήσω, implico, involvo. Καθελὼν αὐτὸν, ἐνείλησε τῇ σινδόνι, *Marc.* 15, 46. Ἐνειληθεὶς λεοντῇ, *Thuc.* Hinc
'Ενείλημα, ατος, τὸ, involucrum, volumen.
'Ενειλινδέω, ῶ, f. ήσω, volvo, voluto in.
'Ενειλίσσω, f. ξω, involvo, unde ἐνειλιγμένος, involutus.
'Ενείλλω, idem quod ἐνειλέω.
"Ενειμα, *distribui,* a. 1. ind. act. verbi νέμω.

"Ενειμεν, 1. pl. præs. ind. act. *Poet.* pro ἔνεσμεν. Ab
"Ενειμι, insum.
'Ενείργνυμι, vel ἐνειργνύω, includo; (2) prohibeo. Ab
'Ενείργω, f. ξω, idem.
'Ενείρω, innecto, infero, infibulo, implico; (2) confero, apto.
'Ενεὶς, *qui misit,* a. 2. part. act. verbi ἐνίημι.
'Ενεῖσθαι, perf. inf. pass.
'Ενείχες, *in animo habebat,* 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐνεῖχε, a verbo ἐνέχω.
'Ενείχθην, *latus sum,* a. 1. ind. pass. *Ion.* pro ἠνέχθην, a verbo ἐνείκω, pro φέρω.
"ΕΝΕΚΑ, et ἕνεκεν, *adv.* causa, propter.
'Ενέκειτο, 3. sing. imperf. ind. verbi ἔγκειμαι.
'Ενεκεκόλαπτο, *insculptus erat,* 3. sing. plusq. perf. ind. pass. verbi ἐγκολάπτω.
'Ενεκεντρίσθην, a. 1. ind. pass. verbi ἐγκεντρίζω.
'Ενεκίσσων, *concipiebant,* 3. pl. imperf. ind. act. *contr.* pro ἐνεκίσσαον, a verbo ἐγκισσάω.
'Ενεκοπτόμην, *impediebar,* 1. sing. imperf. ind. pass. verbi ἐγκόπτω.
'Ενεκότει, *odio habebat,* 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ἐνεκότεε, a verbo ἐγκοτέω.
'Ενέκοψα, a. 1. ind. act. v. ἐγκόπτω, *impedio.*
'Ενέκρυψε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ἐγκρύπτω.
'Ενεκτέος, έα, έον, ferendus. A φέρω.
'Ενέκυρσε, *incidit,* 3. sing. a. 1. ind. act. *Æol.* pro ἐνέκυρε, a verbo ἐγκύρω.
'Ενελαύνω, invehor curru, equo ingredior, ap. *Pind.*
'Ενελίπανεν, 3. sing. a. 1. ind. act ab ἐλλιπαίνω.
"Ενεμα, ατος, τὸ, id quod immittitur seu infunditur, scil. per inferna in alvum. Ab ἐνίημι, *immitto.* Unde
'Ενέμεν, a. 2. inf. act. *Ion.* pro ἐνεῖναι.
'Ε[illegible], sing. imperf. ind. pass. verbi νέμω.
'[illegible]μέω, ῶ, f. ήσω, vomo in.
'[illegible], 2. sing. a. 1. ind. pass. verbi νέμω.
'[illegible]ντο, 3. pl. imperf ind. pass. verbi ejusd.
'Ενεμφύεσθαι, *innasci,* præs. inf. pass.
'Ενενήκοντα, οἱ, αἱ, τὰ, nonaginta. Ab ἐννέα.
'Ενενηκονταετὴς, έος, οῦς, ὁ, nonagenarius.
'Ενενηκοντούτης, ου, ὁ, idem. Ab ἔτος.
'Ενενῆτο, *cogitaret,* 3. sing. imperf. ind. med. *Ion.* pro ἐνενόητο, a verbo ἐννοέω, ῶ.
'Ενενώκασι, 3. pl. perf. ind. act. *Ion.* pro ἐννενοήκασι.
'Ενενῶντο, 3. pl. plusq. perf. ind. pass. *Poet.* pro ἐνενόηντο.
'Ενένωτο, *cogitabat, in mente habebat,* 3. sing. imperf. verbi ἐννοέω, *Ion.* pro ἐνενόητο, *Herod.* 1, 77.
'Ενεξουσιάζω, f. άσω, licentia utor in, gero me cum potestate et imperio. Ab ἐν et ἐξουσία.
'Ενεορτάζω, f. άσω, festum celebro. Ex ἐν et ἑορτή.
'Ενεὸς, ὰ, ὸν, mutus; (2) surdus; (3) stultus. Ex ἐν et αὔω, *clamo.* Hinc
'Ενεότης, ητος, ἡ, surditas; (2) defectus vocis.
'Ενεοστασίη, stupor, quo quis adigitur ad silentium. Κύπριν δ' ἐνεοστασίη λάβε μύθων, Venus stupore perculsa, *Apoll. Rhod.* 3, 76.
'Ενεοττοποιήσατο, *pullos exclusit,* 3. sing. a. 1. ind. med. verbi νεοττοποιέω.
'Ενέοχμεν, 3. sing a. 2. ind. act. v. νεοχμέω.
'Ενεπαγγελία, ας, ἡ, signum, indicium; (2) promissio, pollicitatio. (1) ἡ ῥὶς ἐνεπαγγελία θυμοῦ, καὶ οἱ μυκτῆρες ὀλεθρίους τὸν ἀέρα εἰσπνέοντες, *Heliodor. Æthiop.* 2.
'Ενεπαγγέλλομαι, polliceor.
'Ενεπάγησαν, 3. pl. a. 2. ind. pass. verbi ἐμπήγνυμι.
'Ενέπαιζον, 1. sing. imp. ind. act. v. ἐμπαίζω.
'Ενεπαίχθη, *illusus est,* 3. sing. a. 1. ind. pass.
'Ενέπαξε, *infixit,* 3. sing. a. 1. ind. act. *Dor.* pro ἐνέπηξε, ab ἐμπήγνυμι.
'Ενέπεσον, 3. pl. a. 2. ind. act verbi ἐμπίπτω.
'Ενεπήγνυτο, 3. sing. imperf. ind. med.
'Ενεπηρεάζω, f. άσω, insulto, vexo, calumnior.
'Ενεπιδείκνυμι, ostendo in re aliqua.
'Ενεπιδημέω, ῶ, f. ήσω, peregrinor alicubi.
'Ενεπίδημος, ὁ ἡ ἡ, peregrinus in urbe aliqua.
'Ενεπιδίδωμι, idem quod ἐπιδίδωμι.
'Ενεπικύπτω, f. ψω, inclinato capite incumbo; (2) in-

(2) inclinato capite intueor; (3) incumbo; (4) do operam.

'Ενεπιορκέω, ῶ, f. ήσω, pejero in.

'Ενεπίσκημμα, ατος, τὸ, actio judicialis quam intendebant vindicantes sibi aliquid de publicatis bonis. A seq.

'Ενεπισκήπτεσθαι, incumbere. Creditores ἐνεπισκήπτεσθαι dicebantur, qui publicatis bonis cujuspiam experiebantur contra populum, ut hodie contra fiscum, actione pignoratitia petentes et vindicantes sibi partem eorum, quæ sibi quacunque de causa deberentur, *ut uxori dos, creditori creditum.*

'Ενεπλήσθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi ἐμπίπλημι.

'Ενέπνευσαν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi ἐμπνέω.

'Ενεποιήσαντο, 3. pl. a. 1. ind. med. verbi ἐμποιέω.

'Ενέπουσι, 3. pl. præs. ind. act. *Dor.* pro ἐνέπουσι. Ab ἐνέπω.

'Ενεπρήθον, 3. pl. imperf. ind. act. v. ἐμπρήθω.

'Ενέπρησα, *incendi*, a. 1. ind. act.

'Ενέπτυσα, a. 1. ind. act. verbi ἐμπτύω.

'Ενέπω et ἐννέπω, dico, cano; (2) calumnior.

'Ενεργάζομαι, injicio, ingenero; (2) quæstum facio, de meretricibus. (2) καὶ αἱ ἐνεργαζόμεναι παιδίσκαι, *Herodot.* 1, 93. 'Ενεργάζεται τοῖς ἄλλοις ἐπιθυμίαν τοῦ ἄρχεσθαι, *Plut.*

'Ενεργεία, ας, ἡ, actio, efficacia. Ab ἐνεργής.

'Ενεργέω, ῶ, f. ήσω, operor, ago. Hinc ὁ

'Ενεργούμενος, ου, a diabolo possessus; et hinc

'Ενέργημα, ατος, τὸ, effectus, operatio.

'Ενεργὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, efficax, acer. Ab ἔργον.

'Ενεργητικὸς, ἡ, ὸν, activus; (2) efficax.

'Ενεργητικῶς, efficaciter; (2) active, *ap. Gram.*

'Ενεργεδατέω, vi (v. gr. divina) aliqua commutor in aliam naturam, *Lucian.*

'Ενεργολαβέω, ῶ, f. ήσω, quæstum in aliqua re facio; (2) opusfaciendum suscipio, conduco.

'Ενεργὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, efficax, acer.

'Ενεργῶς, *adv.* efficaciter, acriter.

'Ενερείδω, f. είσω, impingo, illido; (2) infigo; *in med.* innitor, incumbo. Hinc

'Ενέρεισις, εως, ἡ, compressio, infixio, innixus.

'Ενερεύγω, eructo, irructo; a. 2. ἐνήρυγον.

'Ενερευθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, ruber, rubore suffusus. Ex ἐν et ἔρευθος, *rubor.*

'Ενερθε, vel ἔνερθεν, *adv.* infra. Ex ἐν et ἔρα, (vel potius pro ἐνερθεν, ab ant. ἐνερὸς, *profundus*, Ern.)

'Ενεροι, ων, mortui, manes, inferi. 'Ενέρων ἱέρεια, inferorum sacrificulæ (de Furiis), *Eurip. Or.* 261. Ex iisd.

'Ενεροχρῶτες, mortuorum colorem habentes, luridi. Ex ἔνερος et χρὼς, *color cutis.*

'Ενερσις, εως, ἡ, innexio, religatio. Ab ἐνείρω.

'Ενέρτερος, έρα, ερον, inferior. Ab ἔνερος.

'Ενερυθρος, ου, ὁ ϗ ἡ, rubicundus. 'Ενέρυθροι ὀφθαλμοὶ, *Aret.*

'Ενεσαν, 3. pl. a. 2. ind. act. verbi ἐνίημι.

'Ενεσία, ας, ἡ, consilium. Ab

'Ενεσις, εως, ἡ, immissio. Ab ἐνίημι.

'Ενέσταθεν, *obstiterunt, per Syncop.* pro ἐνεστάθησαν, 3. plur. aor. 1. pass. *Apoll. Rhod.* 4, 1778.

'Ενέσται, *inerit*, 3. sing. f. 1. ind. med. *per Syncop.* pro ἐνέσεται, a verbo ἔνειμι.

'Ενέστακτο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. v. ἐνστάζω.

'Ενεστεῶτος, gen. sing. perf. part. act. *Ion.* et *per Crasin*, pro ἐνεστηκότος, ab ἐνίστημι.

'Ενεστησάμην, *institi*, a. 1. ind. med.

'Ενεστι, licet. Ab ἔνειμι.

'Ενεστιάω, ῶ, convivio excipio, convivium celebro alicubi. Ab

'Ενέστιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui intra lares est, domesticus. Ex ἐν et ἑστία, *lares.*

'Ενεστὼς, perf. part. act. *Ion.* et *Att.* pro ἐνεστηκὼς, ab ἐνίστημι.

'Ενετειλάμην, a. 1. ind. med. verbi ἐντέλλω.

'Ενετὴ, ῆς, ἡ, fibula. Ab ἐνίημι.

'Ενετὴρ, ῆρος, ὁ, instrumentum medicinale quo infusio perficitur, clyster. Ab eod.

'Ενετὸς, subornatus. 'Εκδοθησάντων δὲ τῶν ἐνετῶν, *App. Mithr.* 59.

'Ενετύγχανεν, imp. ind. act. verbi ἐντυγχάνω.

'Ενετύλιξε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ἐντυλίσσω.

'Ενέτυχον, a. 2. ind. act. verbi ἐντυγχάνω.

'Ενεύγνυμι, adjungo, adapto, *Soph.*

'Ενευδιάω, ῶ, tranquillus sum, tranquillitate fruor. Hinc ἐνευδιόων, *Ion.* pro ἐνευδιῶν, ἐνευδιάων. Εὐκήλησιν ἐνευδιόων πτερύγεσσι, *Apoll. Rhod.* 2, 935.

'Ενευδαιμονέω, ῶ, feliciter vivo in, felicem vitam dego in, loco, vel genere vitæ.

'Ενεύδειν, præs. inf. act. *Dor.* pro ἐνεύδειν.

'Ενευδιάων, tranquillus, quietus, *Ap.*

'Ενευδοκιμέω, ῶ, inclaresco, clarus sum in.

'Ενεύδω, indormio.

'Ενευημερέω, ῶ, prosperor in; ἐνευημέρηκε, prospero successu usus est in.

'Ενευθηνεῖσθαι, abundare in aliqua re.

'Ενευκαιρέω, opportunitate utor in aliqua re.

'Ενευκαταφρόνητος, ον, contemptibilis.

'Ενευλογέω, ῶ, f. ήσω, beatum prædico.

'Ενεύναιος, ου, ὁ ϗ ἡ, in lecto, sede quacunque stabili, positus. Ex ἐν et εὐνή.

'Ενευνος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

'Ενευσαν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi νεύω.

'Ενευστομέω, ῶ, f. ήσω, concinne suaviterque cantillo.

'Ενευσχημονέω, ῶ, f. ήσω, decenter me gero in.

'Ενευσχολέω, ῶ, f. ήσω, operam pono in.

'Ενευτυχέω, ῶ, f. ήσω, felix sum in, feliciter ago in.

'Ενεύχομαι, f. ξομαι, precor in vel inter.

'Ενευωχέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, convivor in, conviviis indulgeo.

'Ενεφάνισα, 1. sing. a. 1. ind. act. v. ἐμφανίζω.

'Ενεφάνθην, 1. sing. a. 1. ind. pass.

'Ενεφορεῖτο, 3. sing. imp. ind. pass. v. ἐμφορέω.

'Ενέφραξαν, 3. pl. a. 1. ind. act. v. ἐμφράττω.

'Ενεφύσησε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἐμφυσάω.

'Ενέχευα, a. 1. ind. act. verbi ἐγχέω.

'Ενέχευεν, *infudit*, 3. sing. aor. ejusd.

'Ενεχείρει, *moliebatur*, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ἐνεχείρεε, a verbo ἐγχειρέω.

'Ενέχεσθαι, *detineri*, præs. inf. pass. verbi ἐνέχω.

'Ενεχθεῖσα, aor. 1. part. pass. f. g. v. ἐμφέρω.

'Ενεχθῆναι, *illatum esse*, inf. ejusd.

'Ενέχομαι, adhæreo, *Aristoph.*

'Ενέχρας, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi ἐγχράω.

'Ενεχυράζω, f. άσω, pignus capiendi potestatem do; *de magistratu; at in med.* pignus capio, *de creditore, qui e potestate a magistratu data pignus aufert*; (2) pignus capio, de ministro magistratuum; (3) *denique et de creditore* in activo; (4) pignori depono; (5) beneficium do; *in pass.* beneficio obligor.

'Ενεχυρασία, ἡ, pigneratio.

'Ενεχύρασμα, ατος, τὸ, pignus:

'Ενεχυρασμὸς, οῦ, ὁ, pigneratio, oppigneratio:

'Ενεχυριάζω, et ἐνεχυριάζομαι, idem quod ἐνεχυράζω· ἠνεχυρίαστο, pignori oppositum fuerat.

'Ενεχυρίασις, εως, ἡ, pigneratio.

'Ενεχυριασμὸς, idem quod ἐνεχυρασμός.

'Ενέχυρον, ου, τὸ, pignus, arrhabo. Ex ἐν et ἐχυρὸς, *tutus.*

'Ενέχω, insto, urgeo; (2) malevolo sum animo, simultatem gero. Hinc ἐνέχομαι, hæreo, teneor, teneor vinctus, obnoxius sum. 'Ενέχεται γοῦν μοὶ σφόδρα, *Aristoph. Conc.* 357 'Αεὶ γὰρ εἷς ἤμελλ' ἐνέξεσθαι φόνῳ, semper enim unus cædi foret obnoxius, *Eurip. Or.* 515.

'Ενεψέω, ῶ, f. ήσω, incoquo, *Aret.* Hinc

'Ενέψημα, ατος, τὸ, pulmentum, quod coquitur. *Aret.*

'Ενεψητέον, *adv. positionis*, incoquendum est.

'Ενεψίημα, ατος, τὸ, ludicrum, oblectamentum. Τοῖά περ ὧραι εἰαριναὶ φορέουσιν ἐνεψιήματα κούραις, *Nicand. Alexipharm.* 234.

'Ενέωσε, aor. 1. verbi ἐνωθέω, impello, intropello, *Apoll. Rhod.* 4, 1243.

'Ενζέομαι, inferveo. Ξὺν ἐλαίῳ, ἵνα πήγανον ἐνζέσθη, *Aret.*

'Ενη, seu ἔνη, vetus; (2) ἔνη ϗ νέα, tricesimus seu ultimus dies mensis, Atticis, *proprie* vetus et nova, sc. luna.

'Ενηβάω, pubesco; (2) juveniliter lascivio, delectationibus indulgeo.

'Ενηβητήριον, ου, τὸ, locus am[illegible] venes voluptatibus indul[illegible]

'Ενηβος, ου, ὁ ϗ ἡ, [illegible]

'Ενήδομαι, delector [illegible]

'Ενήδονος, ου, ὁ ϗ[illegible] (2) cum voluptate [illegible]

'Ενήδρευον, imperf. in[illegible] ἐνεδρεύω.

'Ενηδύνω, f. υνῶ, exhila[illegible]

'Ενηδυπαθέω, ῶ, suav[illegible] voluptate fruor in re aliqua, oblector. Ex ἐν, ἡδὺς, et πάθος.

'[illegible], ας, ἡ, benignitas, mansuetudo. Ab

'[illegible] ἡ, be[illegible]us, placidus, mitis.

'[illegible] ind. *Poet.* pro ἐνῆν, [illegible]

'Ενηθῆναι, aor. 1. inf. pass. v. ἐνίημι.

'Ενῆκα, *immisi*, 1. sing. aor. 1. ind. act.

'Ενήκοος, ου, ὁ ϗ ἡ, audiendi facultate præditus. Ab ἐνακούω, *inaudio.*

'Ενηλάμην, aor. 1. med. indicat. verbi ἐνάλλομαι.

'Ενήλατα, ων, τὰ, ligna recta in quibus defiguntur et adiguntur gradus scalæ; (2) clavi rotam in axe continentes; (3) spondæ, et *in sing.* ἐνήλατον, sponda, *ap. Jos.* pars throni in qua sedetur; (4) genus placentæ, *Dem.* 'Ενηλάτων βάθρα, gradus scalarum transtillis, sive, lignis rectis impacti. Κλίμακος ἀμείβων ξέστ' ἐνηλάτων βάθρα, *Eurip. Phœn.* 1186.

'Ενήλικος, ου, ὁ ϗ ἡ, puber. Ab

'Ενῆλιξ, ικος, ὁ ϗ ἡ, idem.

'Ενηλλαγμένως, *adv.* ordine permutato, ordine inverso, vicissim. Ab ἐναλλάττω.

'Ενηλύσιον, locus de cœlo tactus, bidental. Ab ἤλυσις, sicut Jupiter *fulminator* dicitur καταιβάτης, quasi *descensor.*

'Ενήλωσις, εως, ἡ, insertio clavorum, *item* clavi ipsi. Ab ἐν et ἡλόω.

'Ενῆμαι, f. ήσομαι, insideo.

'Ενήμενος, *insidens*, part. præs. med.

'Ενῆν, 1. sing. imperf. ind. verbi ἔνειμι.

'Ενήνοθα, 1. sing. perf. ind. med. v. ἐνανθέω.

'Ενήνοχα, *tuli*, 1. sing. perf. ind. med. *Att.* pro ἤνοχα, a verbo ἐμφέρω.

'Ενήρατο, 3. sing. a. 1. ind. med. verbi ἐναίρω.

'Ενηρεμέω, ῶ, f. ήσω, quiesco in.

'Ενήρης, εος, ὁ ϗ ἡ, navis remigio instructa. Ex ἐν et ἐρέσσω, *remigo.*

'Ενησα, 1. sing. a. 1. ind. act. verbi νέω.

'Ενῆσαν, 3. pl. imperf. ind. act. v. ἔνειμι.

'Ενήσειν, f. 1. inf. act. v. ἐνίημι.

'Ενηχέω, ῶ, insono; (2) inculco, doceo.

'Ενήχημα, τὸ, tinnitus auris, seu ex acri quovis sono.

'Ενηχος, ου, ὁ ϗ ἡ, sonans, sonorus.

'Ενθ', pro ἔνθα, *hic.*

'ΕΝΘΑ, *adv.* hic; (2) ibi, illic; (3) ubi; (4) tum.

'Ενθαδ' pro ἐνθάδε, *hic.*

'Ενθάδε, *adv.* hic, istic; (2) huc.

'Ενθαδὶ, *Attice*; idem et ab eod.

'Ενθακέω, ῶ, f. ήσω, insideo. Hinc

'Ενθάκησις, εως, ἡ, insessio.

'Ενθαλασσεύω, vel ἐνθαλαττεύω, in mari versor, mare frequento, in mari navigo, duro.

'Ενθαλάττιος, ον, marinus.

'Ενθάλπω, foveo, velut in sinu.

'Ενθανατόω, f. ώσω, capitis condemno.

'Ενθάπτω, f. ψω, sepelio in.

'Ενθαρσέω, ῶ, et *Attice* ἐνθαρῥέω, ῶ, f. ήσω, confido, bono animo sum in.

'Ενθαῦτα, *hic*, Ion. pro ἐνταῦθα.

'Ενθεάζω, et ἐνθεάζομαι, divino spiritu adflatus sum, sum ἔνθεος, deo plenus.

'Ενθεαστικὸς, ἡ, ὸν, qui fanatico furore agitatur, fanaticus, numine adflatus, qui numine adflari solet. Ab eod.

'Ενθεαστικῶς, *adv.* ritu fanatico.

'Ενθεμα, ατος, τὸ, surculus, qui inseritur arbori. Ab ἐντίθημι.

'Ενθεματισμὸς, οῦ, ὁ, insitio.

'Ενθέμεν, *inserere*, aor. 2. inf. act. *Ion.* pro ἐνθεῖναι, a verbo ἐντίθημι. Unde

'Ενθέμιον, ου, τὸ, interior pars puppis.

'Ενθεν, *adv.* hinc; (2) illinc. Ab ἔνθα.

'Ενθένδε, *adv.* idem et ab eod.

Ἔνθεο, pro ἐνέθεσο seu ἐνέθου, *imposuisti*, 2. sing a. 2. ind. act. vel est a. 2. imperat. med. *Ion.* pro ἔνθεσο, ab ἐντίθημι.
Ἔνθεος, et ἔνθους, ου, ὁ ἡ, numine adflatus, divinus, fanaticus.
Ἐνθεότιμος, ον, pius, *Sibyll.*
Ἐνθεραπεύω, f. σω, curate tracto, percolo.
Ἐνθερίζω, f. ίσω, æstatem in aliquo loco ago.
Ἐνθερμαίνω, f. ανῶ, incalesco. Εἴπερ ἐντεθέρμανται πόθῳ, *Soph. Trach.* 372.
Ἔνθερμος, ου, ὁ ἡ, callidus, fervidus.
Ἔνθες, 2. sing. a. 2. imperat. act. v. ἐντίθημι.
Ἔνθεσις, εως, ἡ, interpositio; (2) bolus, buccella. Ab ἐντίθημι.
Ἔνθεσμος, ου, ὁ ἡ, qui servat leges; (2) legitimus, licitus, legi conveniens.
Ἐνθέσμως, *adv.* legitime, ut fas est. A præc.
Ἔνθετος, ου, ὁ ἡ, insitus. Ab ἐντίθημι.
Ἐνθεῦτεν, *hinc*, Ion. pro ἐντεῦθεν.
Ἐνθέως, sancte, pie; (2) furiose. Ab ἔνθεος.
Ἐνθήκη, ης, ἡ, merces, *proprie*, quæ imponitur navibus.
Ἐνθηλυπαθέω, ῶ, f. ήσω, muliebriter facio. Ex ἐν, θῆλυς, et πάθος.
Ἔνθηρος, ου, ὁ ἡ, feras habens; epith. silvæ; (2) ferinus. Ex ἐν et θήρ.
Ἔνθῃς, *veneris*, 2. sing. a. 2. conj. act. *Dor.* pro ἔλθῃς, a verbo ἔρχομαι.
Ἔνθλασις, εως, ἡ, cavum in capite factum ex contusione. Ab ἐν et θλάω, *frangere.*
Ἐνθλάω, f. άσω, contundo seu tundo, premo, ut subsidat, flectatur, cedat interiori parte vel in medio.
Ἐνθλίβω, f. ψω, infringo, imprimo, *Nic.*
Ἐνθνήσκω, immorior.
Ἐνθορέω, ῶ, insilio.
Ἔνθορον, *insilui*, a. 2. ind. act. v. ἐνθρώσκω.
Ἔνθορος, in venerem ruens. Ζωὰ τέον θορόντα καὶ ἔνθορα, *Nicand. Theriac.* 99.
Ἔνθου, *impone*, 2. sing. a. 2. imperat. med. *Ion.* et *Att.* pro ἔνθεσο, ab ἐντίθημι.
Ἔνθους. Vide ἔνθεος.
Ἐνθουσιάζω, f. άσω, fanatico seu divino furore agor; ἐνθουσιαζόμενος, lymphaticus.
Ἐνθουσιῶν, lymphari, insanire; in *part.* ἐνθουσιῶν, insaniens. Πολλαχοῦ γὰρ ἐνθουσιῶν, ἑαυτοῖς δοκοῦντες, οὐ βακχεύουσιν ἀλλὰ παίζουσιν, *Longin.* 3. Ab ἔνθεος.
Ἐνθουσίασις, εως, ἡ, fanaticus seu divinus adflatus. Ab ἐνθουσιάζω.
Ἐνθουσιασμὸς, οῦ, ὁ, idem; (2) acerrimum rei studium.
Ἐνθουσιαστὴς, οῦ, ὁ, numine adflatus, fanaticus.
Ἐνθουσιαστικὸς, ἡ, ὸν, numine adflatus, qui numine adflari solet; (2) animos furore divino corripiens.
Ἐνθουσιαστικῶς, *adv.* more eorum qui furoris fanatici instinctu aguntur.
Ἐνθουσιωδῶς, idem. Ab
Ἐνθουσιώδης, εος, ὁ ἡ, idem quod ἐνθουσιαστικός.
Ἐνθράσσω, f. ξω, pungo intùs, affligo.
Ἐνθρέψασθαι, a. 1. inf. med. v. ἐντρέφω.
Ἐνθριοῦσθαι, ficulneis foliis involvi; *præt.* ἐντεθριῶσθαι. Ab ἐν et θρῖον, *ficus folium.*
Ἐνθρονίζω, f. ίσω, in throno loco. Hinc ἐνθρονίζομαι, in throno sedeo. Et
Ἐνθρονισμὸς, ὁ, inauguratio episcopi:
Ἐνθρονιστικὸν, τὸ, quod datur pro ordinatione ab episcopo; *vox Eccles.*
Ἔνθρονος, ὁ ἡ, in solio sedens.
Ἐνθρυλλέω, f. ήσω, idem quod
Ἐνθρυλλίζω, f. ίσω, immurmuro, insusurro. Αὐλὴ τινὸς προαγωγὸς οὗ ἐνεθρύλλισεν τῷ διστόνῳ, *Aristoph. Thesm.* 348.
Ἔνθρυπτον, τὸ, intritum; (2) placenta. Ab
Ἐνθρύπτω, f. ψω, intero.
Ἐνθρώσκω, insilio. Ἐνθρώσκων πνοαῖς, *Lycophr.*
Ἐνθυμέομαι, οῦμαι, cogito, mente agito, in animo concipio, expendo, considero, reputo. Ταυτὶ μὲν ἡμῖν ἐντεθύμηται καλῶς, *Aristoph. Conc.* 262. Ex ἐν et θυμός.
Ἐνθυμηθέντος, gen. sing. aor. 1. part. pass.
Ἐνθυμηθῆναι, *animo volvisse*, inf. aor. ejusd.
Ἐνθύμημα, ατος, τὸ, animi conceptus, cogitatio, commentum; (2) argumentum et sententia oratoria, *imprimis* constans interrogatione e contrariis; (3) species syllogismi, enthymema. Ab ἐνθυμέομαι.
Ἐνθυμηματικὸς, ἡ, ὸν, enthymemate constans; (2) acutus in argumentando, dicendo. A præc.
Ἐνθυμημάτιον, ου, τὸ, sententiola argutula.
Ἐνθυμηματώδης, εος, ους, ὁ ἡ, acutis argumentationibus refertus.
Ἐνθυμήσεις, acc. pl. pro ἐνθυμήσιας. Ab
Ἐνθύμησις, εως, ἡ, cogitatio, consideratio; (2) commentatio.
Ἐνθυμία, ας, ἡ, cogitatio. Ab ἐνθυμέω.
Ἐνθυμιάω, ῶ, suffio, odoribus repleo.
Ἐνθυμίζεσθαι, cogitare, reputare.
Ἐνθύμιον, ου, τὸ, quicquid in animo reponitur; (2) piaculum (ἄγος), quicquid in religionem: ut omen trahi potest; seu cogitat... a tali re orta, religio; unde ἐνθύμιον ποιεῖσθαι, in religionem vertere seu in omen. (1) τί δ᾽ ἐστί σοι τοῦτ᾽ ἐνθύμιον; qua hæc tibi cura animum mordet, *Soph. Œd. Tyr.* 739.
Ἐνθύμιος, ον, qui curæ est alteri, qui curam vel solicitudinem habet, solicitus. Ἐνθυμίοις εὐναῖς ἀνανδρώτοις τρύχεσθαι, solicito viduoque toro confici, *Soph. Trach.* 109
Ἐνθυμιστὸς, ἡ, ὸν, cujus ratio habetur in re aliqua; ἐνθυμιστὸν ποιεῖσθαι, religioni sibi ducere, *Herod.*
Ἔνθυμος, ου, ὁ ἡ, qui est animo præsenti, in quo est animus fortis, animosus.
Ἐνθύμως, *adv.* fortiter, alacriter. A præc.
Ἐνθυσιάζω, f. άσω, sacrifico in. Ab ἐνθύω.
Ἔνθω, *venerim*, a. 2. conj. act. *Dor.* pro ἔλθω, a verbo ἔρχομαι.
Ἐνθωρακίζω, f. ίσω, lorico.
Ἔνι, *licet*, per Apoc. pro ἔνεστι.
Ἐνὶ, *in*, Poet. pro ἐν.
Ἐνιαυγίζομαι, terreor, *Ath.*
Ἐνιαύσια, *adv.* quotannis.
Ἐνιαυσιαῖος, α, ον, annuus.
Ἐνιαύσιος, ου, ὁ ἡ, annuus, anniculus, anniversarius. Ab ἐνιαυτός.
Ἐνιαυτίζω, annum transigo.
ἘΝΙΑΥΤΟ'Σ, οῦ, ὁ, annus.
Ἐνιαυτοφορέω, ῶ, f. ήσω, annuum fructum fero. Ab
Ἐνιαυτοφόρος, ου, ὁ ἡ, annuum fructum ferens. Ex ἐνιαυτὸς et φέρω, *fero.*
Ἐνιαύω, fut. αύσω, immoror; (2) dormio in.
Ἐνιαχῆ, *adv.* nonnullis in locis aut partibus. Ab ἔνιοι.
Ἐνιαχοῦ, *adv.* alicubi, aliquando, interdum.
Ἐνιβλάπτω, impedio, *Hom.*
Ἐνίγυιος, ου, ὁ ἡ, uno membro seu pede mutilus, claudus, *Suidas.* Ex ἓν et γυῖον.
Ἐνίδε, 3. sing. a. 2. ind. act. v. ἐνείδω.
Ἐνιδεῖν, dispicere. Μάλα τοι ἄπορα πυκινοῖς ἐνιδεῖν πάθη, [infinitus pendet a supresso verbo ἐστι,] maxime evenit prudentibus ut dispiciant res difficiles; *id est*, tibi, qui prudens es, statim apparebit, qui te ex hac difficultate extrices, *Soph. Phil.* 853.
Ἐνιδρόω, f. ώσω, insudo.
Ἐνιδρύνω, colloco in; (2) fundo, firmo.
Ἐνιδρύω, f. ύσω, idem quod ἐνιδρύνω
Ἐνιδὼν, *intuitus*, a. 2. part. act. v. ἐνείδω.
Ἐνίει, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ἐνίεε, a verbo ἐνίημι, pro ἐνιέω.
Ἔνιεν, 3. sing. a. 2. ind. act. v. ἔνειμι.
Ἐνιέναι, *immittere*, præs. inf. act. v. ἐνίημι.
Ἐνίετε, *immittite*, 2. pl. præs. imperat.
Ἐνιζάνω, f. ζήσω, insideo.
Ἐνιζευγνύω, f. εύξω, adjungo; unde ἐνιζευχθείς.
Ἐνίζημα, ατος, τὸ, sedes.
Ἐνίζησις, εως, ἡ, qu. dic. insessio, *Aret.* Ab
Ἐνίζω, f. ίσω, insideo. Ἐνίζουσα τῇ γλώσσῃ χολῇ, *Aret.*
Ἐνίζω, unum pono, facio, copulo. Ab ἕν.
Ἐνίημι, f. ήσω, immitto, infigo, injicio.
Ἐνίκα, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ἐνίκαε, a νικάω.
Ἐνικαταβάλλω, demergo, *Ap.*
Ἐνικαταπίπτω, collabor, *Ap.*
Ἐνικατατίθημι, depono in, repono.
Ἐνικάτθεο, 2. sing. a. 2. imperat. med. *Poet.* et *Ion.* pro ἐγκατάθεσο, ab ἐγκατατίθημι.
Ἐνικλάω, f. άσω, infringo.
Ἐνικλείω, f. είσω, includo.
Ἔνικμος, ου, ὁ ἡ, humidus. Ex ἰκμάς.
Ἐνικνέομαι, οῦμαι, intro, penetro.
Ἐνικνήθω, f. ήσω, intero radendo ungue, vel radula carptum intero. Ποτῷ ἐνικνήθειν ῥίζας, in pocu'a rade radi. es, *Nicand. Ther.* 911.
Ἐνικνώσσω, indormio, incubo, *Mosch.*
Ἑνικὸς, ἡ, ὸν, singularis. Ab ἕν, *unum.*
Ἑνικῶς, *adv.* singulariter, numero singulari.
Ἐνικρίνεσθαι, pro ἐγκρίνεσθαι, adnumerari; unde ἐνικριθῆναι.
Ἐνίλλω, irrideo oculis, *Eustath.* Hinc
Ἐνιλλωπέω, ῶ, f. ήσω, oculos contorqueo seu distorqueo; (2) irrideo, subsanno.
Ἐνιλλώπτω, idem. Ab eod.
Ἐνιοβολέω, ῶ, f. ήσω, veneno inficio. Ex ἐν et [illegible]
ἜΝΙΟΙ, αι, α, quidam, nonnulli.
[illegible] *adv.* interdum; (2) aliquando; (3) aliquoties. Ab ἔνιος.
Ἐνιπαλλομαι, tremefio, *Ap.*
[illegible], gen. sing. *Dor.* pro [illegible] Ab
[illegible], ἡ, increpatio. Ab ἐνίπτω.
[illegible] *Poet.* pro ἔμπλεος, plenus.
[illegible] f. ήσω, impleo. Εἰσόκε πάντας [illegible] σωσιν ἑταίρους, *Odyss.* 23, 358. ἐνιπλησθῆναι, *Il.* 11, 451.
[illegible] vel ἐνιπλήττω, terrorem incutio; (2) i[illegible] incido.
Ἐνιππάζομαι, f. άσομαι, equo invehor, locum equo persulto.
Ἐνιππεύω, f. εύσω, idem.
Ἐνιπρήθω, f. ήσω, inuro. Ὡς πυρὶ νῆας ἐνιπρήθω, *Il.* 8, 182.
Ἐνιπρίω, *Poet.* pro ἐμπρίω, serra incido; dentibus, tanquam serra, incido. Μίστην ἐνιπρίουσι γένυσσιν, *Oppian. Cyneg.* 2, 261.
Ἐνιπτάζω, f. άσω, increpo. Ab
Ἐνιπτύω, f. ύσω, inspuo.
Ἐνίπτω, f. ψω, dico; (2) objurgo. Μή με γύναι χαλεποῖσιν ὀνείδεσι θυμὸν ἔνιπτε, *Il.* 3, 438. Ex ἐν et ἔπω, *dico.*
Ἐνισάζω, f. άσω, exæquo. Ex ἐν et ἴσος.
Ἐνισκέλλω, intus arefacio.
Ἐνισκήπτω, f. ψω, innitor, incumbo. Οὔδει ἐνισκήψαντε κάρηατα, *Il.* 17, 437.
Ἐνισκίμπτω, f. ψω, idem; (2) infigo. Δόρυ μακρὸν οὔδει ἐνισκίμφθη, *Il.* 16, 611.
Ἔνισπε, *dixit*, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi
Ἐνισπέω, ῶ, dico. Ex ἐνὶ pro ἐν, et ἔπω.
Ἐνίσπω, dico, enarro; (2) increpo, objurgo. Εἰ μέν τις τὸν ὄνειρον Ἀχαιῶν ἄλλος ἔνισπε, *Il.* 2, 80. (2) ἔστιν δ᾽ ἐνισπεῖν τοῖσιν ἀσθενεστέροις τὸν εὐτυχοῦντα, *Eurip. Suppl.* 435. Ex iisd.
Ἐνίσσειν, *Ion.* pro ἐνίσσειν, ab
Ἐνίσσω, verbis asperis incesso, objurgo, injuris adficio. Ἔπεσσ᾽ αἰσχροῖσιν ἐνίσσων, *Il.* 24, 239. ἐνισσόμενος, *pass.* Odyss. 24, 162. Ab ἐνίπτω.
Ἐνίσανται, 3. pl. præs. ind. pass. v. ἐνίσημι.
Ἐνίστημι, statuo inter, interpono; (2) colloco; (3) hinc ἐνίσταμαι, insisto, insto; (4) instituo, incipio; (5) intendo; (6) immineo, observo; (7) obsisto, repugno, impedio; (8) intercedo. Ἤδη τῆς τοῦ κλήρου διαδικασίας ἐνεστηκυίας, *Dem.* Ὅσον ἔργον ἐνίσταμαι τὸ μέγεθος, *Isocr.*
Ἔνισχνος, ου, ὁ ἡ, gracilis, tenuis.
Ἐνισχυρίζομαι, f. ίσομαι, fiduciam colloco, innitor; simulo, affecto fortem.
Ἐνισχύω, f. ύσω, vires sumo, invalesco; (2) corroboro, validum reddo. Ἐνισχύων αὐτὸν, *Luc.* 22, 43.
Ἐνίσχω, detineo, retineo; ἐνίσχομαι, inhæreo; (2) hæsito in loquendo.
Ἐντρέφω, f. θρέψω, alo seu nutrio in. Ὃς Σκύρῳ μοι ἐντρέφεται φίλος υἱός, *Il.* 19, 326.
Ἐνιφέρβομαι, pascor in, *Mosch.*
Ἐνιχρίμπτω, f. ψω, appropinquo; pro ἐγχρίμπτω. Ζωὴν ἐνιχριμφθέντα πύλῃσιν, *Il.* 17, 405.
Ἐνιχάω, avide edo. Ἀλλ᾽ ἐξαρπάσας ὅλην ἐνέχαψε περικυλίσας τοῖν ποδοῖν, *Aristoph. Pac.* 7.
Ἐνιλείπομαι, usitatius ἐλλείπομαι, deficio.
Ἐνιταφεύω, sepelio in, *Ap.*

Ἐνιαίτισμα,

Ἐναιέτειρα, ας, ἡ, inhabitatrix. Ab

Ἐναιετὴρ, ῆρος, ὁ, inhabitator; incola. Ex ἐν et ναιέτης.

Ἐνάετες, *adv.* per novem annos. Ab ἔτος.

Ἐναετηρὶς, ίδος, ἡ, novennium. Ab eod.

Ἐναέτηρος, ου, ὁ, novennis.

Ἐναετὴς, novennis. Fœm. ἐναέτις.

Ἐναιέτης, inhabitator. Fœm. ἐναιέτις, inhabitatrix. Ab ἐναίω, *inhabito.*

Ἐναιετίζομαι, inhabito, *Call.*

Ἐναιέτις, ἡ, inhabitatrix, *Ap.*

Ἐναιέμεν, præs. infin. act. *Poet.* pro ἐναίειν.

Ἐναίω, inhabito, incolo. Ἐν δ᾽ ἄνδρες ναίουσι πολύῤῥηνες, *Tmesis,* Il. 9, 154.

Ἐννακὶς, novies.

Ἐννακοσιαστὸς, ὴ, ὸν, nongentesimus.

Ἐννακόσιοι, ιαι, ια, nongenti.

Ἐννάνυχες, seu εἰνάνυχες, per novem noctes, *Hom.*

Ἐνναταῖος, αία, αῖον, qui nono die venit, &c.

Ἐννάτῃ, *nonæ,* dat. sing. f. g. ab

Ἔννατος, άτη, ατον, nonus. Hinc τὰ ἔννατα, ων, memoriæ mortuorum nono die celebratæ, novemdialia. (melius ἐνναταῖα.) Ab ἐννέα.

Ἐναυλοχοῦμαι, in portu sto, de navi.

Ἐνναυμαχέω, ῶ, f. ήσω, pugna navali dimico in. Ex ἐν, ναῦς, et μάχομαι.

ἘΝΝΕ΄Α, novem; in comp. ἐννα.

Ἐννεάβοιος, ου, ὁ ϗ ἡ, novem boum pretium valens. (Sed βιος et βοιος videntur meræ terminationes, *Ern.*)

Ἐννεάγηρος, α, ον, idem quod ἐννεαγήρως, *Arat.*

Ἐννεαγήρως, ω, ὁ ϗ ἡ, qui novem vixit ætates. Ex ἐννέα et γῆρας.

Ἐννεάδεσμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui novem vinculis seu juncturis continetur; (2) multis vinculis ligatus.

Ἐννεαδικὸς, ὴ, ὸν, novennarius, nonarius.

Ἐννεάζω, f. άσω, juventutem tero in, adolesco in aliquo studio.

Ἐννεακαίδεκα, novemdecim.

Ἐννεακαιδεκαετηρὶς, ίδος, ἡ, cyclus novemdecim annorum. Ex ἔτος.

Ἐννεακαιδεκαταῖος, αία, αῖον, undevicesimo die aliquid agens aut patiens.

Ἐννεακαιδέκατος, άτη, ατον, undevicesimus.

Ἐννεάκεντρος, ου, ὁ ϗ ἡ, novem habens stimulos sive aculeos. Ex ἐννέα et κέντρον.

Ἐννεάκις, *adv.* novies. Ab ἐννέα.

Ἐννεάκρουνος, ου, ὁ ϗ ἡ, novem habens fistulas aquam fundentes; (2) nomen fontis Athenis, ante Callirrhoe dicebatur.

Ἐννεάκλινος, ὁ ϗ ἡ, novem lectis stratis constans.

Ἐννεάλινος, ου, ὁ ϗ ἡ, novemplici lino plexus.

Ἐννεάμηνος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui novem mensium est. Ex ἐννέα et μὴν, *mensis.*

Ἐννεάκυκλος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui novem annorum est, robustus, validus, *Hes. Callim.*

Ἐννεάνυχες, *adv.* per novem noctes.

Ἐννεάπηχυς, εος, ὁ ϗ ἡ, qui novem cubitorum est.

Ἐννεαπλάσιος, ια, ιον, novemplex.

Ἐννεάπους, οδος, ὁ ϗ ἡ, novem pedes habens.

Ἐννεάπυλος, ὁ ϗ ἡ, novem portas habens.

Ἐννεὰς, αδος, ἡ, novennarius. Ab ἐννέα.

Ἐννεάφθογγος, ου, ὁ ϗ ἡ, novem sonos reddens.

Ἐννεάφωνος, ου, ὁ ϗ ἡ, novem voces habens. Ex ἐννέα et φωνὴ, *vox.*

Ἐννεάχιλοι, *apud Hom.* (Il. 3, 860.) pro ἐννεακισχίλιοι, novies mille.

Ἐννεάχορδος, ου, ὁ ϗ ἡ, novem chordas habens, novem intentus fidibus. Ex χορδή.

Ἐννέμομαι, pascor in.

Ἐννενήκοντα, nonaginta. Ab ἐννέα, *novem.*

Ἐννενηκονταέτης, et ἐννενηκοντέτης, qui nonaginta annorum est. Ex ἔτος.

Ἐννενηκοστὸς, ὴ, ὸν, nonagesimus. Ab ἐννέα.

Ἐννεόργυιος, ου, ὁ ϗ ἡ, novem ulnas (orgyas) longus. Ex ἐννέα et ὀργυιά.

Ἐννεὸς, ὰ, ὸν, pro ἐνεός.

Ἐννεοτροφηθεὶς, ἐννεοτροφηθεὶς, ab adolescentia inn[illegible]

Ἐννεοττεύω, f. εύσω, nidifico in. Ἔν τε τοῖς βαλαντίοις ἐννεοττεύουσι, *Aristoph. Av.* 1118.

Ἐννέπεισα, *Poet.* et *Dor.* pro ἐνέπεσα, ab

Ἐννέπω, dico, loquor. Ex ἐν et ἔπω.

Ἐννεσία, ας, ἡ, pro ἐνεσία, voluntas, instinctus. Ἥρης ἐννεσίῃσιν, Junonis voluntate, *Call. Hymn. in Dian.* 108. Ἐκ᾽ ἐννεσίῃσι, ut occideretur per consilia, *Apoll. Rhod.* 1, 7.

Ἐννεσίῃσι, dat. pl. *Poet.* et *Ion.* pro ἐνεσίαις.

Ἐννεύω, f. εύσω, innuo, nutu significo; (2) vergo ad aliquid. Ἐνένευον δὲ τῷ πατρὶ αὐτοῦ, *Luc.* 1, 62.

Ἐννέωρος, ου, ὁ ϗ ἡ, novennis. Ex ὥρα.

Ἐννῆμαρ, *adv.* per novem dies. Ex ἦμαρ.

Ἐννήρης, scil. ναῦς, novem ordines remorum habens navis. Ab ἐννέα et ἐρέσσω.

Ἔνηφιν, in perendinum, perendie. Ex ἔννη pro ἔνη, et syllabica adjectione φι.

Ἐννοέω, ῶ, f. ήσω, mente concipio, cogito. Ἐπιδεῖξαι ἐθέλω τί ποτε ἐννοεῖ, *Plut.* Μητρὸς οὐδὲν ἐννοούμενοι κακῶν, *Eur. Med.* 46. Ab ἔννοος.

Ἐννόημα, ατος, τὸ, animi conceptus, cogitatio. A præc.

Ἐννόησα, *sensi,* aor. 1. ind. act. *Poet.* pro ἐνόησα, a νοέω.

Ἐννοητέον, cogitandum, *Steph.* Ab eod.

Ἔννοια, ας, ἡ, cogitatio. Ab eod.

Ἔννομα, *adv.* legitime. Ab ἔννομος.

Ἐννομολέσχης, ου, ὁ, qui de legibus confabulatur. Ex ἐν, νόμος, *lex,* et λέσχη.

Ἔννομος, ου, ὁ ϗ ἡ, legitimus, legibus consentaneus, justus; (2) legi obnoxius.

Ἐννόμως, legitime, ex lege, secundum legem.

Ἔννοος, *contr.* ἔννους, ου, ὁ ϗ ἡ, mentis compos, sapiens, prudens.

Ἔννος, ου, ὁ, vetus. Ab ἔνος, ἔνη.

Ἐννοσίμεν, *movisse,* a. 1. inf. act. *Poet.* et *Ion.* pro ἐνόσαι, a verbo ἐνόθω.

Ἐννοσίγαιος, ου, ὁ, quassator terræ, epitheton Neptuni. Ex ἐνόθω et γαῖα, *terra.*

Ἐννοσίδης, ου, ὁ, idem, *Ern.* Ab

Ἔννοσις, εως, ἡ, idem quod ἔνοσις.

Ἐννοσίφυλλος, ου, ὁ ϗ ἡ, quatiens seu agitans folia seu frondes, in quo frondes seu folia agitantur. Ex ἐνόθω et φύλλον.

Ἐννοσσεύω, pullos gigno, nidificor.

Ἐννοσσοποιέω, idem.

Ἐννότιος, et ἔννοτος, ὁ ϗ ἡ, humidus, irriguus. A νοτία, *humor.*

Ἐννυκτερεύω, f. εύσω, pernocto in.

Ἔννυμι, vel ἔννυμι, induo. Χρὴ καλὰ μὲν αὐτὴν ἕννυσθαι, *Odyss.* 6, 28. Ex ἐν et νύς.

Ἐννυὸς, οῦ, ἡ, nurus. Ex ἐν et ἕω.

Ἐννυστάζω, dormio in loco aliquo.

Ἕννυτο, 3. sing. imperf. ind. med. v. ἕννυμι.

Ἐννυχεύω, excubo, *Soph.*

Ἐννύχιος, et ἔννυχος, ου, ὁ ϗ ἡ, nocturnus. A νύξ.

Ἔννυχον, et ἐννύχιον, *adv.* noctu; multa nocte. A præc.

Ἐννυχώτερον, *adv.* maturius, longius ante diem. Ab ἔννυχος.

Ἐννύω, induo. Ex ἐν et ἕω, *induo.*

Ἔννωθρος, ου, ὁ ϗ ἡ, torpidus.

Ἐννώσας, *qui mente concepit,* a. 1. part. act. *Ion.* pro ἐννοήσας, a verbo ἐννοέω.

Ἐνόδια, ων, τὰ, casses. Ab ἐνόδιος.

Ἐνοδία, ας, ἡ, Hecate, Diana. Ab eod.

Ἐνόδιος, ου, ὁ ϗ ἡ, in via positus, obvius; (2) quod incidit seu offertur in via; (3) aptus itineri, ut ὅπλα ἐνόδια, quibus uti solent viatores. (4) τὰ ἐνόδια, casses. (5) ἡ ἐνοδία θεὸς, Hecate, Trivia dea, *Soph. Antig.* 1199. Ex ἐν et ὁδός.

Ἔνοδμος, ου, ὁ ϗ ἡ, odoratus. Ex ἐν et ὀδμή.

Ἐνόθω, f. όσω, quatio, agito, moto.

Ἐνοδῖτις, ἡ, vialis Dea, præses viæ, dux viæ.

Ἐνοιδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, turgidus, tumidus. Ex ἐν et οἶδος, *tumor.*

Ἐνοικάδιος, ου, ὁ ϗ ἡ, domesticus. Ἐνοικάδιοι γαλεοὶ, *Aret.* Ex ἐν et οἶκος.

Ἐνοικειῶσαι, *familiarem reddidisse,* a. 1. inf. act. verbi ἐνοικειόω.

Ἐνοικέω, ῶ, f. ήσω, et *Poet.* ἐνοικειόω, incolo, inhabito. Ἄλλοι δ᾽ ἐνοικήσουσι Σικάνων χθόνα, *Lycophr.* 951.

Ἐνοικήσιμος, ον, habitabilis.

Ἐνοίκησις, εως, ἡ, inhabitatio. Ab ἐνοικέω.

Ἐνοικίδιος, ον, domesticus.

Ἐνοικίζω, f. ίσω, in ædibus colloco, in domum introduco, domo excipio. Ἐνοικίζων ἀλλότριον.

Ἐνοίκισμα, ατος, τὸ, inhabitatio.

Ἐνοίκιον, ου, τὸ, pretium conductæ domus; merces quæ hospiti datur, ad quem divertimus. Πολὺ τῷ σώματι τελεῖν ἐνοίκιον τὴν ψυχὴν, grandem pro conducto domicilio mercedem corpori animum dependere, *Plutarch. Præcepta Sanitatis tuendæ,* 135. *Porphyrius de Abstinentia,* 373. Ex ἐν et ὁδός. Ab ἔνοικος.

Ἐνοικοδομέω, ῶ, f. ήσω, inædifico.

Ἔνοικος, ου, ὁ ϗ ἡ, incola, inquilinus, qui domum aliquo in loco habet.

Ἐνοικουρέω, ῶ, domi maneo.

Ἐνοινοφλυεῖν, vino se largius ingurgitare.

Ἐνοινοχοέω, ῶ, f. ήσω, vinum infundo.

Ἐνοκλάζω, f. άσω, genibus flexis subsido. Ὁ δὲ τοῖς ὀπισθίοις ἐνοκλάσας ἀνέχει τὴν δέρην, *Philostr. de Cane.*

Ἐνόλβιος, ὁ ϗ ἡ, beatus, prædives. Ἐνολβίῳ ὄλβια πάντα, omnia quidem sunt opulenta opulentis, *Theocrit.* 15, 24. Ubi vulgo legit ἐν ὀλβίῳ .... *Vide Clar. Toup. ad Theocritum.*

Ἔνολβος, ὁ ϗ ἡ, idem. Παμπλούτους τε τίθησι καὶ ἐντρυφίας καὶ ἐνόλβους, *Maneth. Apotel.* 4, 85.

Ἐνολισθαίνω, labor in, nuto.

Ἔνολμος, ου, ὁ, divinus vates. Ex ἐν et ὅλμος, pro tripode, quia ex hoc inter alia Apollo olim responsa dabat.

Ἐνομίζοντο, 3. pl. imperf. ind. act. v. νομίζω.

Ἐνομιλέω, ῶ, f. ήσω, in consuetudine alicujus sum, conversor. Ex ἐν et ὅμιλος.

Ἐνομίλησε, 3. sing. a. 1. ind. act.

Ἐνομόργνυμι, f. ξομαι, abstergo, seu detergo in.

Ἐνὸν, *imperson.* cum liceat. Ab ἔνεστι.

Ἐνόντα, *quæ penes nos sunt,* nom. pl. part. præs. verbi ἔνειμι.

Ἐνοπὴ, ῆς, ἡ, vox, clamor. Ab ἐνέπω.

Ἐνοπλίζεσθαι, armari. Στιῤῥὰν ἐνοπλίσουσιν ὠλέναις πλάτην, *Lycophr.* 205.

Ἐνόπλιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui in armis est vel sit.

Ἔνοπλος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem. Ex ὅπλον.

Ἐνοπλισθῶμες, 1. pl. a. 1. conj. pass. *Dor.* pro ἐνοπλισθῶμεν, ab ἐνοπλίζω.

Ἑνοποιέω, ῶ, f. ήσω, unum facio.

Ἑνοποιὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, unum faciens, vim uniendi habens.

Ἐνοπτρεύομαι, f. εύσομαι, intueor in speculum.

Ἐνοπτρίζω, f. ίσω, in modum speculi illumino. Hinc ἐνοπτρίζομαι, intueor velut in speculo. Ab

Ἔνοπτρον, ου, τὸ, speculum; (2) quidquid visum reflectit. Ex ἐν et ὅπτομαι, *video.*

Ἐνορᾶν, præs. inf. act. pro ἐνοράειν, ab ἐνοράω.

Ἐνοράω, ῶ, inspicio, animadverto. Ἦ μέγ᾽ ἐνορῶ βούλευμ᾽ ἐν ὀρνίθων γένει, *Arist. Av.* 163.

Ἐνόρασις, ἡ, spectatio, inspectio.

Ἐνόριος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui intra terminos est.

Ἐνόρκιον, ου, τὸ, juramentum. Ab

Ἐνόρκιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui jurejurando fit. Ab

Ἔνορκος, ου, ὁ ϗ ἡ, juratus, jurejurando obstrictus vel confirmatus. Ἔνορκον θέσθαι, jurejurando obligare, *Soph. Phil.* 811. Σὺ μὲν πέπλευκας, οὔτ᾽ ἔνορκος οὐδενὶ, οὔτ᾽ ἐξ ἀνάγκης, *Id. Ibid.* 72. Θεῶν ἔνορκον δίκαν, justitiam deorum jurejurando firmatam. *Id. Antig.* 368.

Ἐνόρκως, *adv.* jurato.

Ἐνορμάω, impello: *in med.* vado, venio.

Ἐνομήρης, ες, concordans, *Nic.* Ab ὅμηρος.

Ἐνορμίζω, f. ίσω, et ἐνορμίζομαι, navem in stationem appello, portum teneo vel capio. Τὴν ναῦν ἐνορμίζει λιμενισκίῳ τινὶ χαρίεντι, *Synes.*

Ἐνόρμισμα, τος, τὸ, statio navium. Ἐν ᾗ ἐνορμίσματα ἔμελλον ἕξειν, *App. Bell. Civ.* 4, 106. Ἵνα μήτε ἐνορμίσματα ἢ ναύσταθμα γίνοιτο εὔκαιρα ἐπὶ τῇ Σικελίᾳ, *Id. Ibid.* 5, 97.

Ἐνορμίτης, ου, ὁ, qui in portu stationem habet. Ex ἐν et ὅρμος, *portus.*

Ἐνορούω, f. ούσω, irruo, insilio.

Ἐνόρχαν, acc. sing. *Dor.* pro ἐνόρχην.

Ἐνορχέων, gen. pl. *Ion.* pro ἐνόρχων, ab

Ἐνόρχης, ου, ὁ, qui unum habet testiculum.

Ἔνορχος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem. Ab ἐν et ὄρχις.

Ἐνόρχης, ȣ, ὁ, testiculos habens, testiculatus.
Ἔνορχις, ιος, idem.
Ἐνόρω, excito, concito in; unde occurrunt ἐνῶρσας, excitasti, ἐνῶρτο, excitabatur. Τῆσιν δὲ γόον πάσῃσιν ἐνῶρσεν, *Il.* 6, 499. Ἐνῶρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσιν, *Il.* 1, 599.
ἜΝΟΣ, vel ἔιος, ȣ, ὁ, annus.
ἜΝΟΣ, η, ον, vel ἔνος, ἔνη, ἔνον, annuus; (2) vetus. Hinc ἔνη et νέα, ultima dies mensis lunaris, quasi vetus et nova: pro vespera ἔνη quidam accipiunt, *ap. Theoc.*
Ἐνόσει, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ἐνόσεε, a νοσέω.
Ἔνοσις, εως, ἡ, motio, motus. Ἔνοσις δ' ἵκανε βαθεῖα Τάρταρον ἠερόεντα, *Hesiod. Theog.* 680. Ab ἐνόθω.
Ἐνοσίγαιος, ȣ, ὁ, terræ motor, epitheton Neptuni. Ex ἔνοσις et γαῖα, *terra.*
Ἐνοσίχθων, ονος, ὁ ℵ ἡ, idem.
Ἐνοσφίσθησαν, 3. pl. aor. 1. ind. pass. verbi νοσφίζω.
Ἑνότης, ητος, ἡ, unitas. Ab εἷς, ἑνός.
Ἐνοτοτύζω, fleo, *Eur.*
Ἔνȣλα, ων, τὰ, gingivæ interiores, carnes dentes intra ambientes. Ex ἐν et ȣ̓λον.
Ἐνȣλισμὸς, ȣ̃, ὁ, crispatio, v. gr. comæ quæ fit calamistro. Ab ἐν et ȣ̓λος.
Ἐνȣράνιος, ȣ, ὁ ℵ ἡ, qui in cœlis est, cœlestis.
Ἐνȣρέω, ῶ, f. ήσω, meio in; (2) urinam non contineo. Hinc
Ἐνȣρήθρα, ας, ἡ, matula, matella.
Ἔνȣρος, ȣ, ὁ ℵ ἡ, qui in urina est. Ex ȣ̓ρον.
Ἐνȣ́σιος, ȣ, ὁ ℵ ἡ, substantialis; (2) substantiæ inhærens; (3) innatus; (4) opulentus.
Ἐνοφείλομαι, debeor de pecunia sub pignore.
Ἐνοφθαλμιάω, ῶ, oculos alicui rei adjicio, appeto. Ex ἐν et ὀφθαλμός.
Ἐνοφθαλμίζω, f. ίσω, inoculo, gemmam cum exiguo cortice in delibratam arborem insero. Εἴ τις ἐνοφθαλμίσειε δένδρον ἐν ὑπὸ πλειόνων διαφορῶν, *Diosc.* Ex iisd. Hinc
Ἐνοφθαλμισμὸς, ȣ̃, ὁ, inoculatio.
Ἐνοχὴ, ῆς, ἡ, obligatio, nexus. Ab ἐνέχομαι.
Ἐνόχιον, ȣ, τὸ, pretium pensionis.
Ἐνοχλέω, ῶ, turbo, molestus sum. Νυνὶ δ' ἐνοχλῶσ' ἄγαν, *Aristoph. Conc.* 503. Ἠνώχλȣν τὰς πόλεις τὰς ἐν Πελοποννήσῳ, *Isocr.*
Ἔνοχος, ȣ, ὁ ℵ ἡ, qui tenetur quasi vinctus et obstrictus; (2) obnoxius, obstrictus, reus. Ex ἐν et ἔχω, *habeo, teneo.*
Ἑνόω, ῶ, f. ώσω, unio, aduno. Ab εἷς, ἑνός.
Ἐνράπτω, f. ψω, insuo, includo. Ἐνεῤῥάψατο ἐς τὸν μηρὸν, *Herodot.*
Ἐνράσσω, f. ξω, illido, irruo, nitendo effringo. Ὁ δὲ Σαμψὼν ἐνράσσει πύλαις, *Joseph.* Ab
Ἐνρήσσω, f. ξω, idem.
Ἐνριγόω, ῶ, frigeo in. Unde ἐνεῤῥίγωσα.
Ἐνριζόω, radices ago in.
Ἐνρίπτω, f. ψω, conjicio in aliquem.
Ἐνρυθμικὸς, ἡ, ὸν, qui rhythmos et numeros servat. Ab
Ἔνρυθμος, ȣ, ὁ ℵ ἡ, rhythmis et numeris constans.
Ἐνσαρόω, ῶ, f. ώσω, verro. Πόντῳ δ' ἄϋπνος ἐνσαρȣ́μενος μυχοῖς, *Lycophr.* 753.
Ἐνσείω, f. είσω, incutio, infligo.
Ἐνσήθω, incerno, cribro transmitto.
Ἐνσημαίνω, et ἐνσημαίνομαι, significo, exprimo, imprimo. Τὴν αἰτίαν ἐνσημαινόμενος. *Themist.*
Ἐνσημειόομαι, ȣ̃μαι, indico ubi aliquid sit.
Ἐνσιαλεύω, f. εύσω, inspuo. Ex ἐν et σίαλον.
Ἔνσιμος, ȣ, ὁ ℵ ἡ, simus, (nisi ἐν vim habet minuendi significationem, ut Lat. *sub*, Ern.)
Ἐνσινὴς, ὲς, innexus damnis, *Man.* A σίνω.
Ἐνσκευάζω, f. άσω, instruo, induo, orno. Ἱματίῳ δ' ἀνδρείῳ ℵ ὑποδήμασιν ἐνσκευάζει, *Plut.*
Ἐνσκηνοβατέω, ῶ, f. ήσω, in scenam vel proscenium produco. Ex ἐν, σκηνὴ, et βατέω.
Ἐνσκηπτέμεν, *Ion.* pro ἐνσκήπτειν, ab
Ἐνσκήπτω, f. ψω, ingruo, irruo ut fulmen. Τοῖσι τȣτέων ἐκγόνοισι ἐνέσκηψε ὁ Θεὸς θήλειαν νȣ̃σον, *Herodot.*
Ἐνσκιατροφέομαι, ȣ̃μαι, vitam umbratilem dego.
Ἐνσκιῤῥȣ̃μαι, scirrhum duco, in scirrhum degenero.

Ἐνσκλήμι, exarefacio; *perf.* indurui, durus sum.
Ἐνσοριάζω, f. άσω, in loculo condo, sepelio. Ex ἐν et σορὸς, *tumulus.*
Ἔνσοφος, ὁ, intus sapiens, *Man.*
Ἐνσπαργανόω, ῶ, f. ώσω, fasciis involvo. Ἐνσπαργανȣ̃σθαι ἐπιτηδεύμασι, a teneris unguiculis imbui, *Longin.* 44.
Ἐνσπείρω, insero, insemino; (2) injicio.
Ἔνσπερμος, ȣ, ὁ ℵ ἡ, in quo semen inest; (2) qui copioso est semine. Ex σπέρμα.
Ἔνσποδος, ȣ, ὁ ℵ ἡ, cineritius, pulverulentus.
Ἔνσπονδος, ȣ, ὁ ℵ ἡ, fœdere junctus, fœdere inclusus, confœderatus; (2) qui a bello fit amicus. Ἥξει δόμȣς τȣ́σδ' ἔνσπονδος, fide publica accepta, *Eurip. Phœn.* 174. Ex ἐν et σπονδὴ, *fœdus.*
Ἐνσπόνδως, *adv.* more confœderatorum.
Ἐνστάζω, f. ξω, instillo.
Ἐνσταλάζω, f. ξω, idem.
Ἔνστασις, εως, ἡ, exordium rei institutæ; (2) intentio litis et causæ; (3) pugnax contentio; (4) propositum, institutum; (5) figura oratoria, seu argumentum contrarium ad refellendum adversarium. Ab ἐνίστημι.
Ἐνστάτης, ȣ, ὁ, qui in via obsistit; adversarius, inimicus. Τὸν σὸν ἐνστάτην, *Soph. Aj.* 104.
Ἐνστατικὸς, ἡ, ὸν, instans et urgens.
Ἐνστατικῶς, *adv.* instanter et pugnaciter, pertinaciter inficiando vel repugnando.
Ἐνστερνίζω, in pectore figo, *in med.* in pectoris sinum recipio, amplector, complector. Ex ἐν et στέρνον, *pectus.*
Ἐνστερνομαντίας, ȣ, ὁ, ex cujus pectore dæmon responsa dat. Ex ἐν, στέρνον, et μάντις.
Ἐνστερνόμαντις, εως, ὁ, idem et ex iisd.
Ἐνστερνόμαντις, ὁ, idem quod στερνόμαντις, *Hes.*
Ἐνστηθίζω, idem quod ἐνστερνίζω.
Ἐνστηρίζω, f. ίξω, infigo, adigo in.
Ἐνστίζω, f. ίξω, acu pingo in.
Ἐνστοιβάζω, instipo.
Ἐνστομίζω, f. ίσω, frænum injicio. Hinc
Ἐνστόμισμα, ατος, τὸ, frænum:
Ἐνστόμιος, ȣ, ὁ ℵ ἡ, qui in ore est:
Ἔνστομος, ȣ, ὁ ℵ ἡ, idem. Ex στόμα.
Ἐνστρατοπεδεύω, s. εύομαι, castra metor seu pono in.
Ἐνστρέφω, f. ψω, intorqueo. Ἔνθά τε μηρὸς ἰσχίῳ ἐνστρέφεται, *Il.* 5, 306.
Ἐνστύφω, f. ψω, adstringo linguam; (2) spisso.
Ἐνσύνθηκος, qui stat a legibus fœderis, qui fœdus non violat. Τὴν Μιθριδάτȣ φιλίαν, ἐνσύνθηκον ἔτι ȣ̓̃σαν, αἰδȣ́μενοι, *Appian. Mithr.* 14.
Ἐνσφηνόω, ῶ, f. ώσω, cuneum intrudo, impingo, velut cuneum; (2) spisso, velut adacto cuneo.
Ἐνσφραγίζω, f. ίσω, signum imprimo, nota insignio.
Ἐνσφρηγίζω, pro ἐνσφραγίζω, *Ep.*
Ἐνσχέδιος, ȣ, ὁ ℵ ἡ, levis, inelaboratus. Ἐνσχέδιος κάθαρσις, *Aret.*
Ἐνσχερῶ, *adv.* directo ordine, *Ap.*
Ἐνσχολάζω, f. άσω, immoror, versor in.
Ἐνσώματος, ȣ, ὁ ℵ ἡ, corporeus, corporatus.
Ἐνσωματόω, ῶ, f. ώσω, corporea natura induo, in corpus immitto, corpore amicio.
Ἐνσωμάτωσις, εως, ἡ, animarum in corpora immissio; (2) incarnatio. A præc.
Ἐνσωρεύω, f. εύσω, accumulo, obruo.
Ἐντακεὶς, a. 2. part. pass. verbi ἐντήκω.
Ἐνταλθεὶς, a. 1. part. pass. verbi ἐντέλλω.
Ἔνταλμα, ατος, τὸ, mandatum. Ab ἐντέλλω.
Ἐνταμιεύω, f. εύσω, recondo, in thesaurum refero.
Ἐντάμνω, incido, *Ionice,* pro ἐντέμνω.
Ἐντανύω, f. ύσω, intendo. Νευρὴν ἐντανύσειν, *Odyss.* 21, 97.
Ἐνταράσσω, f. ξω, turbo, perturbo.
Ἔντασις, εως, ἡ, intensio. Ab ἐντείνω.
Ἐντάσσω, vel ἐντάττω, f. ξω, interjicio, interpono; (2) constituo.
Ἐντατικὸς, ἡ, ὸν, intendendi vim habens. Ab ἐντείνω.
Ἐντατὸς, ἡ, ὸν, intentus. Ab eod.
Ἐνταῦθα, *adv.* hic, illic, huc, eo; (2) in me (nempe δεικτικῶς). Ἐνταῦθ' ἔνι, in me situm est, in me positum est, a me pendet, *Soph. Œd. Tyr.* 598. Ab ἔνθα.
Ἐνταυθοῖ, *adv.* idem et ab eod.
Ἐνταφιάζω, f. άσω, funero, ad sepulturam corpus compono. Πρὸς τὸ ἐνταφιάσαι με ἐποίησεν, *Matt.* 26, 12. Ex ἐν et θάπτω
Ἐνταφιάσαι, *funerasse,* a. 1. inf. act.
Ἐνταφιασμὸς, ȣ̃, ὁ, funeratio. Ab ἐνταφιάζω.
Ἐνταφιαστὴς, ȣ̃, ὁ, funerator, libitinarius.
Ἐνταφιοπώλης, ȣ, ὁ, qui vendit ea quæ ad sepulturam pertinent, libitinarius. Ex ἐντάφιος et πωλέω, *vendo.*
Ἐντάφιον, ȣ, τὸ, vestis quæ induitur cadaveri ornandi causa. Τὰ ἐντάφια, inferiæ. Ἐντάφια χεροῖν φέρουσαν, *Soph. El.* 326.
Ἐντάφιος, ȣ, ὁ ℵ ἡ, sepulcralis, funebris. Ab ἐνθάπτω.
ἜΝΤΕΑ, ων, τὰ, arma; (2) instrumenta, vasa convivalia.
Ἐντειλάμενος, aor. 1. part. med. v. ἐντέλλω.
Ἐντείνω, f. ενῶ, intendo manum, &c. (2) cædo, ferio; (3) versibus exprimere, et addito εἰς ἔπος. Ἐντείνειν ἐν τῇ ποιήσει, *Plat.* πληγὰς, *Luc.* Ἐντείνομαι τόξον, *Xen.* Βȣ̃ν ἢ λέοντ' ἤλπιζες ἐντείνειν βρόχοις; *Eurip. Andr.* 721.
Ἐντειχίδιος, ȣ, ὁ ℵ ἡ, qui muris se continet, qui muris inclusus est. Ab
Ἐντείχιος, ȣ, ὁ ℵ ἡ, muro cinctus.
Ἐντειχίζω, f. ίσω, munimentum et murum ædifico, muro cingo. Hinc
Ἐντείχισις, εως, ἡ, muri seu munimenti in loco aliquo exstructio.
Ἐντεκμαίρομαι, colligo, conjicio, judico.
Ἐντεκνέω, ῶ, f. ήσω, liberos procreo in.
Ἔντεκνος, ον, liberos habens. A τέκνον.
Ἐντέλεια, ας, ἡ, perfectio. Ab ἐντελής.
Ἐντελειότης, ἡ, perfectio, *V. L.* A τέλειος.
Ἐντελεῖται, 3. sing. f. 2. ind. med. v. ἐντέλλω.
Ἐντελευτάω, ῶ, f. ήσω, finio vitam in, morior in.
Ἐντελέχεια, ας, ἡ, perfectio; (2) actus. Ab
Ἐντελεχὴς, έος, ὁ ℵ ἡ. Vide ἐνδελεχής.
Ἐντελὴς, έος, ὁ ℵ ἡ, perfectus; ἐντελεῖς, principes quoque dicuntur, et ordines superiores. Ἐντελὲς δεῖπνον, cœna recta, *Luc.* eximius, præstanti corpore. Ταυροκτονεῖ μὲν, δώδεκ' ἐντελεῖς ἔχων, λείας ἀπαρχὴν, βȣ̃ς, *Soph. Trach.* 760. Καὶ δεύτερον τόνδε καιρὸν ἐντελȣ̃ς ἔργȣ μεθῆκεν, occasionem autem absolvendæ victoriæ jam altera vice e manibus dimisit, *App. Bell. Civ.* 2, 62. Ex τέλος.
Ἐντέλλω, et ἐντέλλομαι, mando, jubeo. Τοῖς κόραξιν ἐντελȣ̃μαι διατρέφειν σε ἐκεῖ, 1 *Reg.* 17, 4. Ἐντέταλται ἡμῖν ὁ Κύριος, *Act.* 13, 47.
Ἐντελομίσθος, ȣ, ὁ ℵ ἡ, qui plenam accipit mercedem. Ex ἐντελὴς et μίσθος.
Ἐντελῶς, *adv.* perfecte, absolute.
Ἐντεμενίζω, f. ίσω, dedico signum Dei in æde.
Ἐντέμνω, incido; (2) cæsas hostias immolo, sed heroibus; (3) dedico heroi. Ἐντεμεῖν σφάγια Περιφήμῳ, *Plut.*
Ἐντενὲς, *adv.* contente, *Ap.*
Ἐντενὴς, έος, ὁ ℵ ἡ, intentus, contentus. Ab ἐντείνω.
Ἐντερεύω, f. εύσω, exentero. Ex ἐν et ἔντερον.
Ἐντερικὸς, ἡ, ὸν, intestinalis. Ab ἔντερον.
Ἐντεριώνη, ης, ἡ, interior pars cujuslibet rei, ut medulla, nucleus, &c. (2) intima pars navis. Ab eod.
Ἐντεριωνὶς, ίδος, ἡ, idem et ab eod.
Ἐντεροεπιπλοκήλη, ης, ἡ, tumor scroti intestino et omento simul in ipsum devolutis. Ex ἔντερον et ἐπιπλοκήλη, *hernia,* quum omentum descendit in scrotum.
Ἐντεροκήλη, ης, ἡ, ramex, tumor scroti ex delapso in id intestino. Ex ἔντερον et κήλη.
Ἐντεροκηλήτης, ȣ, ὁ, ramicosus, *Gl. V.*
Ἐντεροκηλικὸς, idem.
Ἔντερον, ȣ, τὸ, intestinum, ἔντερα γῆς, lumbrici, qui ἶλοι alias dicuntur, centipedæ.
Ἐντερόνεια, ων, τὰ, interiora navis ligna quæ a carina initium ducunt; (2) ipsa carina navis. A præc. quod ab ἐντός.
Ἐντεροπώλης, ὁ, qui viscera, farcimina vendit.
Ἔντεσι, *armis,* dat. plur. ab ἔντος, plur. ἔντεα.
Ἐντεσιεργὸς, ȣ, ὁ ℵ ἡ, subjugalis. Epith. mulorum. Ex ἔντεα et ἔργω, *coerceo.*

'Εντεσιεργὸς, ὁ, armorum peritus, bellicosus, *Steph.* Ab ἔντεα.

'Εντεσιεργὸς, ῦ, ὁ ϗ ἡ, idem, *Var. L. ap. Hom. Etym.* al. armorum opifex. Ex ἔργον et ἔντεα.

'Εντέταλται, 3. sing. perf. ind pass. verbi ἐντέλλω.

'Εντεταμένος, part. perf. pass. verbi ἐντείνω.

'Εντεταμένως, *adv.* vehementer.

'Εντέταται, 3. sing. perf. ind. pass. v. ἐντείνω.

'Εντετύχηκα, perf ind. act. v. ἐντυγχάνω.

'Εντεῦθεν, *adv.* hinc, ex eo, exinde.

'Εντευθενὶ, *adv.* idem, *Attice.* Ab ἔνθα.

"Εντευξις, εως, ἡ, aditus, congressus; (2) cujus causa fit aditus, ut postulatio, preces, gratiarum actio; (3) lectio. Ab ἐντυγχάνω Unde

'Εντευκτικὸς, ἡ, ὸν, qui conveniri et compellari facile potest, adfabilis, comis.

'Εντευτλανόω, cum betis coquo.

"Εντεφρος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, in quo cinis est; (2) cinereus; (3) referens id in quo cinis est.

'Εντεχνία, ας, ἡ, peritia, eruditio. Ab

"Εντεχνος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, doctus, artibus instructus, peritus; (2) ab arte profectus, artificiosus

'Εντέχνως, perite, cum magna arte. A τέχνη.

'Εντήκω, f. ξω, illiquefacio, instillo; (2) imprimo, injicio animo, v. gr. studium, &c. (2) ἤδη τ', εὖ ἂν εἰ κάρτ' ἐντακείη τῷ φιλεῖν, *Soph. Trach.* 462. 'Μῖσός τε γὰρ παλαιὸν ἐντέτηκ' ἐμοί, odium enim vetus penitus mihi infixum inhæret, *Id. Elect.* 1311. Τοσῦτος ἔρως τῆς δόξης ἐντέτηκεν αὐτῷ, insedit, *Lucian. in Peregrin.*

'Εντὶ, est, vel sunt, *Dor.* pro ἐσὶ vel εἰσὶ, ab εἰμί.

'Εντίθημι, fut. ήσω, impono; (2) insero, indo, immitto. "Ενέθηκε δὲ χερσὶ ἅρπην καρχαρόδοντα, *Hesiod. Theog.* 174.

'Εντίκτω, f. ίξω, ingenero, insero; (2) injicio menti alicujus, v. gr. opinionem. "Ινα τῆς ἐκείνων ἀρετῆς τοῖς ἀκούουσιν ἐντέκῃ λόγον ἄξιον, *Longin.* 16.

'Εντιλάω, ῶ, fut. άσω, caco in vel ad; (2 merda seu stercore inquino

'Εντιμάομαι, ῶμαι, æstimatum accipio.

"Εντιμος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, qui in honore et pretio habetur, spectabilis, honorabilis, honestus, honorificus Ex ἐν et τιμὴ, *honor.* Hinc

'Εντιμότης, ητος, ἡ, dignitas.

'Εντίμως, *adv.* honeste, honorifice. Ab eod.

'Εντιναγμὸς, ῦ, ὁ, incussio. Ab

'Εντινάσσω, vel ἐντινάττω, f. ξω, incutio.

'Εντριτανίζω, tribus aquæ portionibus misceo. *Vox Comica, Ar.*

"Εντμημα, ατος, τὸ, incisura. Ab ἐντέμνω.

"Εντο, 3. plur. a 2. ind. med. verbi ἵημι.

"Εντοκος, ον, pariens; sub usuris collocata pecunia sic dicitur, quia quasi gignit.

'Εντολὴ, ῆς, ἡ, mandatum. Ab ἐντέλλομαι.

'Εντολμάω, f. ήσω, audeo.

"Εντομα, ων, τὰ, insecta, ut vespæ, formicæ; (2) victimæ, inferiæ. (2) ἔντομα μήλων κεῖαν, pecudes cæsas cremarunt, *Apoll. Rhod.* 1, 587. "Ηγνισαν ἔντομα μήλων, cæsas pecudes cremarunt, *Id.* 2, 923.

'Εντομὴ, ῆς, ἡ, incisio.

'Εντομίας, ῦ, ὁ, eunuchus, spado, exsectus.

'Εντομίδης, ῦ, ὁ, qui in funere se laniat, aut qui τὰ ἔντομα, i. e. insecta mactat, aut inferias infert.

'Εντομὶς, ίδος, ἡ, incisio, incisura; (2) laceratio corporis, quæ ab ethnicis in luctu fiebat. Ab eod.

"Εντομος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, sectus, incisus; unde (2) ἔντομα, animalcula, insecta; sacra heroica. *Gl. V.* inferiæ.

'Εντονία, ας, ἡ, firmitas, intensio. A seq.

"Εντονος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, intensus; (2) acer, vehemens. Ab ἐντείνω.

'Εντόνως, *adv.* intente; (2) acriter, enixe.

'Εντοξεύω, sagitta ferio, et tropice animo injicio, velut amorem.

'Εντοπίζω, fut. ίσω, in loco aliquo dego, sedem non muto. Ab

'Εντόπιος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, inquilinus, loci incola.

"Εντοπος, ον, idem. Προβᾶθ' ὧδε, βᾶτι, βᾶτ' ἔντοποι, *Soph. Œd. Col.* 841. "Ω λῆπε τῶν πρὶν ἐντόπων, *Soph. Phil.* 1170. Ex τόπος.

'Εντορεύω, f. εύσω, perforo; (2) ferro trajicio; (3) penetro; (4) cælo, insculpo.

'Εντορνεύω, torno rado.

"Εντορνος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, tornatus, torno confectus.

'Εντὸς, *adv.* intus, intra. Ab ἐν.

'Εντοσθε, *adv.* intus, intra. Ab ἐντός.

'Εντοσθίδια, τὰ, interiora pectoris, *Poll.* Ex ἐντὸς et σῆθος, *pectus.*

"Εντοσθε, *adv.* intus, intra. Ab ἐντός. Unde

'Εντόσθια, ων, τὰ, intestina, viscera.

'Εντοσθίδια, ων, τὰ, idem, (potius ἐντοσθίδια.)

'Ἐντραγεῖν, comedere.

'Εντραγῳδέω, tragœdias ago, in re aliqua me jacto.

'Εντραπεζίτης, ῦ, ὁ, parasitus, mensæ adsecla, (pro συντραπεζίτης, et sæpe ἐν in comp. usurpatur pro σύν)

'Εντραπεζῖτις, ιδος, ἡ, parisitastria.

'Εντραπῆ, 3. sing a. 2. conj. pass. v. ἐντρέπω.

'Εντραχὺς, in quo asperitas est.

'Εντρεπτικὸς, ἡ, ὸν, pudefaciendi, terrendi vim habens, pudore adficiens. Ab ἐντρέπω.

'Εντρεπτικῶς, *adv.* pudore adficiendo.

'Εντρέπω, fut. ψω, pudore adficio, facio ut præ pudore aliquis faciem avertat. Hinc (2) ἐντρέπομαι, pudore suffundor, verecundor, revereor, timeo; (3) curo, curam habeo; (4) mutor, flector; (5) dolore afficior, moveor. Οὐκ ἐντρέπων ὑμᾶς γράφω ταῦτα, 1 *Cor.* 4, 14. "Ανθρωπον μὴ ἐντρεπόμενος, *Luc.* 18, 2. Μηδὲ γ' ἐντρεπώμεθα, *Soph. Œd. Col.* 1541.

'Εντρέφω, f. θρέψω, innutrio, nutrio vel alo in. Μακρῷ χρόνῳ βασιλικῇ ἐξουσίᾳ ἐντεθραμμένη, *Herodian.*

'Εντρέχεια, ας, ἡ, solertia. Ab

'Εντρεχὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, velox; (2) solers, acutus, acer, in utramque partem. Ab

'Εντρέχω, curro in; (2) convenio, quadro; (3) inhæreo, insideo. 'Εντρέχοι ἀγλαὰ γυῖα, *Il.* 19, 385.

'Εντρεχῶς, *adv.* citatim, solerter. Ab ἐντρεχής.

'Εντριαίνας, tridentem gerens; epith. Neptuni, *Pind.* Ex ἐν et τρίαινα.

'Εντριβὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, diligenter versatus in aliqua re, adsuetus, tritus; (2) tritus, de via. (1) πρὶν ἂν ἀρχαῖς τε καὶ νόμοισιν ἐντριβὴς φανῇ, *Soph. Antig.* 176. (2) ἢ καὶ νῦν ἐςιν ἐπὶ τῶν ὀρῶν ἐντριβὴς, per montes trita via, *Appian. Bell. Annibal.* 4. 'Αρχαῖς τε ϗ νόμοισιν ἐντριβὴς, *Soph. Antig.* 183. Ab

'Εντρίβω, f. ψω, intero, infrico; (2) infligo, incutio, impingo; (3) tero. Hinc

"Εντριμμα, ατος, τὸ, id quod infricatur faciei; fucus, cerussa.

"Εντριτος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, triplex.

"Εντριτος, ῦ, ὁ, sequester.

"Εντριχον, ῦ, τὸ, coma appositilia, galericulum.

"Εντριχος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, qui galericulo utitur ob comæ penuriam. Ex ἐν et θρίξ. Hinc

'Εντρίχωμα, ατος, τὸ, pars sub oculis, seu extima palpebra, qua pili longiusculi enascuntur.

'Εντρίχωσις, εως, ἡ, palpebra. Ab eod.

"Εντριψις, εως, ἡ, infrictio, illitus v. gr. cerussæ vel pigmenti in cutem. Ab ἐντρίβω.

"Εντρομος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, tremefactus.

'Εντροπαλίζομαι, convertor, respecto inter eundum.

'Εντροπὴ, ῆς, ἡ, verecundia, pudor, reverentia; (2) excusatio; (3) cum cedimus alicujus dictis, precibus.

'Εντροπία, *Ion.* ἐντροπίη, idem. Ab ἐντρέπω.

'Εντροπίας, ῦ, ὁ, mutatus, ut ἐντροπίας οἶνος, vappa. Ab ἐν et τροπὴ, *mutatio.*

'Εντροπίδες, ων, αἱ, calceamenta quædam.

"Εντροφος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, innutritus, adsuefactus in. Σὺ γάρ με μόχθῳ τῷδ' ἔθηκας ἔντροφον, *Soph. Œd. Col.* 1362. "Εντροφος παλαιᾷ ἁμέρᾳ, longævus, *Id. Aj.* 627. Ab ἐντρέφω.

'Εντρυλίζειν, inclamare in aurem, coturnici sc. victæ in certamine; nam peculiariter id sic dicebatur, *Poll.*

'Εντρυφάω, ῶ, f. ήσω, oblecto me; (2) luxuriose utor; (3) illudo, insulto. Τοῖς ἐντρυφῶν τῇ μητρὶ, *Plut.* 'Εντρυφήσατε ἐπὶ τῆς γῆς, *Jac.* 5, 5. Hinc

'Εντρύφημα, ατος, τὸ, oblectamentum, deliciæ.

'Εντρυφὴς, mollis, luxu perditus. Παμπλέτης τε τίθησι καὶ ἐντρυφίας καὶ ἔνολβες, *Maneth. Apotelesm.* 4, 85.

'Εντρύχομαι, molestiam creo, *Ern.*

'Εντρώγω, unde ἐντραγεῖν, in a. 2. comedens ingero in ventriculum; (2) comedo.

'Εντυγχάνω, f. ἐντεύξομαι, a. 2. ἐνέτυχον, perf. ἐντετύχηκα, occurro alicui; (2) compello, adeo aliquem præcandi causa, interpello; (3) invenio; (4) lego. Τοιύτοις γὰρ κακοῖς ἐντυγχάνω, *Soph. Aj.* 433. Εἰ γὰρ ἐντύχῃ τις ἡρῷ τῶν βροτῶν νύκτωρ Ὀρέςῃ, *Aristoph. Av.* 1497. (4) ἐπιθυμητὴς ἐγένετο τῦ γνῶναι τὸς ἡμετέρυς νόμυς, καὶ ταῖς τῶν ἱερῶν γραφῶν βίβλοις ἐντυχεῖν, *Joseph. cont. Apionem,* 2, 4. *apud Herodian.* 4. *Plutarch. in Lycurg.*

"Εντυε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἤντυε, ab ἐντύω.

'Εντυλίσσω, vel ἐντυλίττω, f. ξω, involvo. 'Εν ἱματίοισι διδάσκεις ἐντετυλίχθαι, *Aristoph. Nub.* 983.

'Εντυλόω, ῶ, f. ώσω, callum obduco.

'Εντύνασθαι, a. 1. inf. med. verbi ἐντύνω.

"Εντυνον, 2. sing. aor. 1. imperat. act.

'Εντύνω, f. υνῶ, apparo, instruo. Πλωτῆρσι λαμπαδῦχον ἐντυνεῖ δρόμον, *Lycophr.* 754. Ab ἔντεα, *arma.*

'Εντυπὰς, *adv.* sic adstricta veste, ut figura corporis appareat, obvolvendo v. gr. os, ut in luctu.

"Εντυπος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, impressus: *oppon.* πρόςυπος, quod vide. Hinc

'Εντυπόω, ῶ, f. ώσω, imprimo; (2) formam et effigiem imprimo, cælo. Φασὶ τὸν Φειδίαν τὸ ἑαυτῦ πρόσωπον ἐντυπώσασθαι, *Aristot.*

'Εντύπωσις, εως, ἡ, humeri acetabulum, ubi cum brachio coalescit. A præc.

'Εντυπωτὴς, ῦ, ὁ, cælator.

'Εντυραννέομαι, ῦμαι, tyranno subjectus sum.

'Εντύφω, incendo; (2) intus foveo; (3) foveo.

'Εντυχία, ας, ἡ, congressus, colloquium, compellatio, etiam per literas, legatos. Ab ἐντυγχάνω.

'Εντύω, paro, adorno, instruo. Ab ἔντεα.

'Ενυαλίοιο, gen. sing. *Ion.* pro 'Ενυαλίυ. Ab

'Ενυάλιος, ῦ, ὁ, Mars; (2) bellicosus, Martius. Ab 'Ενυὼ, *Bellona.*

'Ενυβρίζω, f. ίσω, contumelia adficio, injurius et contumeliosus sum in aliquem. Τὸ σὸν φράσον αὖθις πάλιν μοὶ πρᾶγμ', ὅπω σ' ἐνύβρισαν, *Soph. Phil.* 341. Hinc

'Ενύβρισμα, ατος, τὸ, contumelia, ludibrium.

'Ενυγροθηρευτὴς, ῦ, ὁ ϗ ἡ, piscator.

'Ενυγροθηρικὸς, ὸν, in aqua venans.

"Ενυγρος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, humidus, madens; (2) in humido degens, aquatilis.

'Ενυδρέω, ῶ, f. ήσω, humesco, madesco.

'Ενυδρία, ας, ἡ, aquæ copia, aquatio.

'Ενυδρὶς, ίδος, vel ἔνυδρις, ιδος, ἡ, lutra.

'Ενυδρέσιος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, in aqua vivens, aquatilis.

"Ενυδρος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, aquas in se habens; (2) aquis abundans, aquis irriguus; (3) in aquis degens, aquaticus. Ex ἐν et ὕδωρ.

'Ενυδρόω, ῶ, f. ώσω, aquosum reddo.

'Ενυεῖον, ῦ, τὸ, templum Bellonæ, vel etiam Martis. Ab 'Ενυώ.

"Ενυλος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, cui inest materia, materia constans, materialis. Ex ἐν et ὕλη.

'Ενυμενόσπερμος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, semen habens membranis inclusum. Ex ἐν, ὑμὴν, et σπέρμα.

'Ενυμφοκόμησε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi νυμφοκομέω.

'Ενυξαν, 3. pl. aor. 1. ind. act. verbi νύττω.

'Ενυπάρχω, f. ξω, insum, sum insitus; (2) antecedo.

'Ενυπνιάζω, et ἐνυπνιάζομαι, somnio. 'Ενυπνιάζει τῶν ζώων μάλιςα ὁ ἄνθρωπος, *Aristot.* 'Ενύπνια ἐνυπνιασθήσονται, *Act.* 2, 17.

'Ενυπνιαςὴς, ῦ, ὁ, somniator. A præc. Ab

'Ενύπνιον, ῦ, τὸ, insomnium. Hinc *adv.* ἐνύπνιον, per somnum. Ex ἐν et ὕπνος.

'Ενυπνιώδης, ες, somnio similis, vanus, inanis.

Ἐναποπνίγω, suffoco in, v. gr. aqua.

Ἐνυπόπυρος, ον, cui aliquid puris inest, purulentus.

Ἐνυπόστατος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui in rerum natura est, *voc. Eccles.* de natura humana Christi. Ex ὑφίσταμαι.

Ἐνύσταξε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi νυστάζω.

Ἔνυστρον, ου, τὸ, magnum intestinum. Ex ἐν et ὕστερος, *posterior*, quia est in postrema corporis parte.

Ἐνυφαίνω, f. ανῶ, intexo.

Ἐνύφαντος, ον, intextus. A præc.

Ἐνύφασμα, ατος, τὸ, quod intextum est, tela auro &c. intexta. Ab eod.

Ἐνυφίστημι, insero. *In* aor. 2. insum, ut pars in toto.

ἘΝΥΩ, όος, *contr.* ῦς, ἡ, Enyo, Bellona, Dea belli, Martis soror.

Ἐνωθέω, impello, intropello. Μυχάτῃ ἐνίωσε ἠϊόνι, *Apoll. Rhod.* 4, 1243.

Ἐνώμα, *quatiebat*, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ἐνώμαε, a verbo νωμάω.

Ἔνωμος, ου, ὁ ἡ ἡ, cui adhuc aliquid cruditatis inest, acerbus, subcrudus.

Ἐνωμοτάρχης, ου, ὁ, qui præest certo numero militum, qui ἐνωμοτία dicebatur.

Ἐνωμοτία, ας, ἡ, apud Laced. certus numerus militum, 24, vel, secundum alios, 25. Ab

Ἐνώμοτος, ου, ὁ ἡ ἡ, juratus, qui juravit, juramento obstrictus. Ex ἐν et ὄμνυμι.

Ἐνωμότως, *adv.* cum jurejurando, jurato.

Ἐνωπαδὶς, *adv.* coram. Ab ἐνωπή.

Ἐνωπαδίως, coram. Ab eod.

Ἐνωπὴ, ῆς, ἡ, adspectus. Ex ἐν et ὤψ, *oculus.*

Ἐνωπῇ, *adv.* manifeste, coram, proprie.

Ἐνώπια, τὰ, *apud Hom.* paries vicinus ostio aut adversus, qui est in adspectu.

Ἐνωπιδίως, *adv.* coram. Ab

Ἐνώπιον, *adv.* in conspectu, coram. Ab

Ἐνώπιος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui in alicujus præsentia aliquid facit aut dicit. Ab ἐνωπή.

Ἐνωραΐζομαι, f. ίσομαι, placeo mihi, ostento me in. Γυναιξὶν ἐνωραϊζόμενος, *Luc.*

Ἔνωρος, in flore ætatis constitutus, tempestivus, vegetus. Ab ἐν et ὥρα, *tempus.*

Ἐνῶρσε, *irruit*, 3. sing. a. 1. ind. act. *Æol.* pro ἐνῶρσε, a verbo ἐνόρω.

Ἐνώρτο, *irruerat*, 3. sing. plusq. perf. ind. pass.

Ἐνωσάμην, *cogitavi*, a. 1. ind. med. *per Crasin*, pro ἐνενοησάμην, a νοέω.

Ἐνῶσι, 3. pl. præs. conj. verbi ἔνειμι.

Ἕνωσις, εως, ἡ, unitas, conjunctio. Ab ἑνόω.

Ἐνώτη, ης, ἡ, idem quod ἐνώτιον, *Hes. ex Soph.*

Ἐνωτίζομαι, f. ίσομαι, auribus percipio. Ἐνωτίσασθε τὰ ῥήματά μου, *Act.* 2, 14. Ab ἐν et οὖς, *auris.*

Ἐνωτικοίτης, ου, ὁ, aures habens ad pedes usque dependentes, ut in iis dormire videatur.

Ἑνωτικὸς, ἡ, ὸν, vim uniendi habens. Ab ἑνόω.

Ἐνώτιον, ου, τὸ, inauris, *Plat.* ἐνώτια τὰ, inaures. Ab ἐν et ὠτίον.

Ἐνωτίσασθε, 2. pl. a. 1. imperat. med. verbi ἐνωτίζομαι.

Ἐνωχλήθην, a. 1. ind. pass. verbi ἐνοχλέω.

Ἔνωχρος, ου, ὁ ἡ ἡ, pallidus.

ἝΞ, οἱ, αἱ, τὰ, sex.

ἘΞ, *præpos.* e, ex, sequente vocali vel diphthongo, quæ ἐκ scribitur sequente consona.

Ἑξαβίβλος, ον, sex libris constans.

Ἔξαγε, *eduxit*, 3. sing. aor. 2. ind. act. *Ion.* pro ἐξῆγε, ab ἐξάγω.

Ἐξάγαγε, 2. sing. a. 2. imperat. act. *Att.* pro ἔξαγε.

Ἐξαγαγεῖν, a. 2. inf. act. *Att.* pro ἐξαγεῖν.

Ἐξάγαστος, ου, ὁ ἡ ἡ, admiratione dignus.

Ἐξαγγελεὺς, έως, ὁ, nuncius, nunciator. Ex ἐξ et ἄγγελος.

Ἐξαγγέλλω, f. ελῶ, enuncio, prædico, nuncio; (2) narro, expono; (3) prædico, laudo, *N. T.* indico. Πῶς σὺ αὐτὸ ἐξαγγέλλεις, *Plut.* Ἑρμίᾳ ἐξήγγειλεν, *Il.* 5, 390.

Ἐξαγγελία, ας, ἡ, nunciatio; (2) divulgatio.

Ἐξάγγελος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui nunciat iis qui foris sunt ea quæ intus sunt; enunciator; (2) index, qui in fabulis aliquid e scena adfert.

Ἐξαγγελτικὸς, ἡ, ὸν, nunciandi vim habens.

Ἐξαγγελτὸς, οῦ, ὁ ἡ ἡ, patefactus per famam; (2) proditus, enunciatus.

Ἐξαγγίζω, f. ίσω, effundo e vase. Ab ἄγγος.

Ἐξαγίζω, impurum declaro, ob piaculum expello; item extermino, simpliciter.

Ἐξαγινέω, pro [illegible]

Ἐξάγιον, ου, τὸ, sextula, pondus pendens quatuor scrupula. Ex ἐξ et ἄγω, *pendo.*

Ἐξάγιστος, impurus, piaculo obstrictus, exterminatus, exsecratus; (2) sacer, venerandus, valde sanctus. Ἃ δ' ἐξάγιστα, μηδὲ κινεῖται λόγῳ, αὐτὸς μαθήσει, *Soph. Œd. Col.* 1526. Ex ἐξαγίζω.

Ἐξαγκωνίζω, f. ίσω, medium aliquem comprehendo, ut fit in lucta. Ex ἐξ et ἀγκών.

Ἐξαγοράζω, f. άσω, redimo. Ἐξαγοράζει κόσμον μεγάλης τιμῆς, *Nazian.*

Ἐξαγόρευσις, εως, ἡ, indicatio rei arcanæ:

Ἐξαγορευτικὸς, ἡ, ὸν, enuntiandi vim habens exprimens v. gr. cogitata.

Ἐξαγορεύω, f. εύσω, eloquor, enarro, confiteor. Ἕκαστ' ἂν ἐγὼ νῦν ἐξαγορεύω, *Odyss.* 11, 233.

Ἐξαγριαίνω, effero, exaspero, exacerbo.

Ἐξαγριόω, ῶ, f. ώσω, agrestem reddo; (2) effero, exaspero; (3) item, asper sum. Hinc

Ἐξαγρίωσις, εως, ἡ, mutatio in naturam silvestrem; (2) efferatio, exasperatio.

Ἐξάγω, educo; (2) exporto; (3) subduco; (4) proveho; (5) induco, incito, impello; (6) perduco; (7) exeo; (8) aperio, patefacio; (9) violentas manus infero. Οὓς ἐξῆγον κλαίοντας ἀεὶ, *Aristoph. Pace*, 743. Ἐξήχθη ὁ περίβολος, exstructus, *Thuc.* (9) ἑαυτὸν ἐξαγαγόντος, cum sibi manus intulisset, *App. Bell. Civ.* 2, 23. Ἐξήγαγεν ἑαυτὸν, mortem sibi ipsa conscivit, *Plutarch. Apophthegm. Lacænar.* 242.

Ἐξάγω, frango. Ἐξ αὐχένα ἄξε πόρτιος, *Il.* 5, 161. Πρέμνοθεν ἐξεαγεῖσα, radicitus effracta, *Apoll. Rhod.* 4, 1686.

Ἐξαγωγεὺς, έως, ὁ, deductor, qui v. gr. præsidia ex urbibus deducit.

Ἐξαγωγὴ, ῆς, ἡ, eductio; (2) exportatio; (3) demigratio e vita, mors violenta, omninoque finis alicujus rei, exitus. Ab ἐξάγω.

Ἐξαγώγιμος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui exportatur. Hinc τὰ ἐξαγώγιμα, ων, merces quæ exportantur; (2) qui effert, educit aliquid, ut cloaca. ἐξαγώγιμος sordium. Ab eod.

Ἐξαγωνίζομαι, certo.

Ἑξαγώνιος, ου, ὁ ἡ ἡ, sexangulus, qui sex habet angulos. Ex ἓξ et γωνία.

Ἑξάγωνος, ου, ὁ ἡ ἡ, idem et ex iisd.

Ἑξαδάκτυλος, ου, ὁ ἡ ἡ, sex habens digitos.

Ἑξάδαρχος, ου, ὁ, sex virorum præfectus.

Ἐξάδελφος, ου, ὁ ἡ ἡ, natus ex fratre vel sorore.

Ἑξάδραχμος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui sex drachmarum est, qui sex drachmis venditur. A δραχμή.

Ἐξαδρύνεσθαι, ad perfectam maturitatem pervenire.

Ἐξαδυνατέω, ῶ, f. ήσω, elangueo, debilior fio, deficio. Ἐξαδυνατῶν τῷ σώματι, *Plut.*

Ἐξάδω, f. σω, excanto, incantatione libero.

Ἐξαείρω, extollo, elevo.

Ἐξαερόω, ῶ, f. ώσω, in aerem converto, extenuo. Hinc ἐξαερόομαι, in aerem convertor, evanesco, item ab aere perflo. Ex ἀήρ.

Ἑξάετες, *adv.* per sex annos, sexennio.

Ἑξαέτης, ου, ὁ, sexennis. Ex ἓξ et ἔτος.

Ἑξαετὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, idem et ex iisd.

Ἑξαετία, ας, ἡ, sexennium. A præc.

Ἑξαήμερος, ου, ὁ ἡ ἡ, sex dies habens vel durans. Hinc τὸ ἑξαήμερον, ου, spatium sex illorum dierum quo mundus a Deo conditus fuit. Ex ἓξ et ἡμέρα, *dies.*

Ἐξαθέλγω, f. ξω, emulgeo, exsugo.

Ἐξαθερίζω, f. ίσω, vilipendo, contemno.

Ἔξαθλος, ὁ, qui certare (ob senectutem, &c.) amplius non potest.

Ἐξαθρέω, conspicio, inspicio. Τοῦ ἐξ ἀθύμου δεσπότου κελεύσμασιν ἠθρῶμεν, *Soph. Antig.* 1219. Ordo est τοῖσδ' ἐξηθρῶμεν κελεύσμασιν, dativus Latine reddendus per præpositionem *propter* vel *ob.*

Ἐξαθροίζω, f. σω, congrego, convoco. Ἀλλά νιν πάλιν παῖς σὸς ἐξαθροίζεται, *Eurip. Phœn.* 1175.

Ἐξαθυμέω, ῶ, penitus deficio animo, exanimor.

Ἐξαιθριάζω, f. άσω, sereno cœlo expono, sub dio habeo, ad solem expono, insolo.

Ἐξαιμάσσω, et ἐξαιμάττω, f. ξω, cruento; (2) refrico vulnus, dolorem.

Ἐξαιματόω, ῶ, f. ώσω, in sanguinem verto; (2) cruento. Ex ἐξ et αἷμα, *sanguis.* Hinc

Ἐξαιμάτωσις, εως, ἡ, ipsa actio vertendi in sanguinem, sanguinis effectio vel generatio; (2) vulneratio.

Ἔξαιμος, ου, ὁ ἡ ἡ, sanguine destitutus; (2) qui multum sanguinis effudit, exsanguis.

Ἐξαίνυμαι, aufero, privo. Φίλον δ' ἐξαίνυτο θυμὸν ἀμφοτέροιν, *Il.* 5, 155. Καὶ δ' ἐνὶ πρύμνῃ ἐξαίνυτο κάλλιμα δῶρα, *Odyss.* 15, 206.

Ἑξάϊππος, ον, sex equis junctus, sc. currus.

Ἐξαιρέθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. v. ἐξαιρέω.

Ἐξαιρεῖσθαι, præs. inf. pass. pro ἐξαιρέεσθαι.

Ἐξαιρέσιμος, ον, exemptilis. A seq.

Ἐξαίρεσις, εως, ἡ, exemptio; (2) eductio; (3) exceptio; (4) locus in portu in quem merces e navibus exponuntur; (5) actio forensis qua servum vindicamus, *ap. Harp.*

Ἐξαιρετέος, ejiciendus, eximendus, *Xenoph. Cyrop.* 131, 132.

Ἐξαίρετος, ου, ὁ ἡ ἡ, exemptus e numero, selectus, eximius, peculiaris. Ab ἐξαιρέω.

Ἐξαιρέτως, *adv.* eximie, præcipue, imprimis.

Ἐξαιρεύμην, *Dor.* et *Ion.* pro ἐξῃρέμην, imp. ind. pass. verbi

Ἐξαιρέω, ῶ, et ἐξαιρέομαι, οῦμαι, eximo, eruo, educo, aufero, extraho; (2) secerno, seligo tanquam præmium, donarium; (3) diripio, populor; (4) everto, expugno. Οὐκ ἔσθ' ὅπως, οὐκ ἐξελῶ ἐκ τῆς οἰκίας, *Aristoph. Nub.* 800. Ἐξαιρεῖσθαι τῆς μέμψεως, liberari. Ἡδοναῖς ἀμοχθοι ἐξαίρει βίον, exigit, *Soph. Trach.* 150. Εἴτις αὐτῶν ἐλπίσιν κεναῖς πάρος ἐξῆρετ', elatus, *Idem, El.* 1488. Τίς τὴν ἀγαπητὴν παῖδά σου ἐξηρήσατο, *Aristoph. Thesm.* 768. Κοινῇ ἐξαραιρημένοι ὑπὸ Ἰώνων Ποσειδέωνι Ἑλικωνίῳ, communiter ab universis Ionibus Neptuno Heliconio dicatus, *Herodot.* 1, 148. Κυσὶν ταχείαις θῆρας ἐξαιρεῖ χθονὸς, eximit, *Eurip. Hippol.* 18.

Ἐξαιρόομαι, οῦμαι, f. ώσομαι, in lolium vertor. Ex ἐξ et αἶρα.

Ἐξαίρω, f. αρῶ, tollo, effero, extollo; (2) tollo e medio, aufero; (3) effero, exporto; (4) incito, irrito. Ἐξαίρειν τῷ ἵππῳ τὸν χαλινὸν, *Xen.* Εἰς ὄγκον ἐξαρθεὶς, *Plat.* Κοὔ τοι νόσον γ' ἐπακτὸν ἐξαιρόμεθα, consciscam ultro, *Soph. Trach.* 491.

Ἐξαίσιος, ου, ὁ ἡ ἡ, iniquus; (2) indecens; (3) ingens, immensus; (4) inauspicatus. Ab ἐξ et αἶσα, *sors.*

Ἐξαΐσσω, f. ξω, prosilio alicunde, cum impetu prodeo. Ἐξῃξάτην, ὣν δύο δράκοντ' ἐκ τοῦ νεὼ, *Aristoph. Plut.* 732. Ἐκ δέ μοι ἔγχος ἠΐχθη παλάμηφιν ἐτώσιον, emissa est manibus irrita, *Il.* 3, 367.

Ἐξαϊστόω, f. ώσω, memoriam alicujus aboleo, facio ut de aliquo nec sciri quidpiam nec cognosci possit; (2) deleo, extinguo.

Ἐξαιτέω, ῶ, et *in med.* ἐξαιτοῦμαι, deposco, exposco ad quæstionem; item ad pœnam, supplicium; (2) expeto, postulo; (3) *in med. est etiam* aliquem deprecor ab aliquo, h. e. deprecatione a pœna liberare cupio vel libero. Ἐξῄτησεν ἄν με παῖδα τὸν γράφοντα τὰς μαρτυρίας, *Dem.* Ἐξῃτήσατο ὑμᾶς, *Luc.* 22, 31.

Ἐξαίτησις, εως, ἡ, ipsa actio deposcendi aliquem ad supplicium, vel quæstionem; (2) deprecatio pro reo. Ab ἐξαιτέω.

Ἔξαιτος, ον, eximius, *Hom.* pro ἐξαίρετος; (2) præcipuus, exemptus e numero; (1) οἶνον τ' ἔξαιτον, vinum eximium, *Il.* 12, 320. (2) Μήδειαν δ' ἔξαιτον ἐὴν ἐς πατρὸς ἄγεσθαι ἴετο, Medeam

Medeam exemptam e numero (præ ceteris) ad patrem suum reducere volebant, *Ap. Rhod.* 4, 1004.

'Εξαίφνας, *repente*, Dor. pro ἐξαίφνης.

'Εξαίφνης, *adv.* subito, repente, quasi ex occulto adveniendo.

'Εξαιφνίδιος, ου, ὁ ϗ ἡ, repentinus, subitus, improvisus.

'Εξακανθίζω, futur. ίσω, spinis purgo, spinas evello.

'Εξακανθόω, ῶ, f. ώσω, spinosum seu aculeatum reddo.

'Εξακέομαι, οῦμαι, f. έσομαι, medeor, sano, persano; (2) placo; (3) sarcio. Θύεσθε Φεραίαν ἐξακούμενοι θεὰν, *Lycophr.* 1180.

'Εξακέονται, 3. pl. præs. ind. med.

'Εξακέσαιο, 2. sing. a. 1. opt. med.

'Εξακέσας, *medicatus*, a. 1. part. act.

'Εξάκεσις, εως, ἡ, sanatio. Ab ἐξακέομαι.

'Εξακεστήριος, ου, ὁ ϗ ἡ, sanandi vim habens; (2) expiatorius. Ab eod.

'Εξάκις, *adv.* sexies. Ab ἕξ, sex.

'Εξακισχίλιοι, αι, α, sexaginta mille.

'Εξακισμύριοι, αι, α, sexies mille. Hinc

'Εξακισχιλιοστὸς, ἡ, ὸν, sexies millesimus.

'Εξάκλινος, ου, ὁ ϗ ἡ, sex lectis instructus.

'Εξακμάζω, futur. άσω, vigorem amitto, flaccesco.

'Εξάκνημος, ου, ὁ ϗ ἡ, sex κνήμας seu radios habens.

'Εξακολουθέω, ῶ, f. ήσω, sequor; (2) investigo, perequito, proprie et tropice. Καὶ πολλοὶ ἐξακολουθήσουσιν αὐτῶν ταῖς ἀπωλείαις, 2 *Pet.* 2, 2.

'Εξακολούθησις, εως, ἡ, investigandi, cognoscendi, intelligendi studium.

'Εξακοντίζω, fut. ίσω, jaculor, jaculum emitto. 'Εξακοντίζειν ἐπί τινα, *Plut.* τοῖς δόρασιν, *Xen.* Καὶ ταῦτα μὲν δὴ πρὸς τὰ σὰ 'ξηκόντισα, et hæc quidem ad tua respondeo, *Eurip. Suppl.* 456: adversus tua sum ejaculatus. Hinc

'Εξακόντισμα, ατος, τὸ, jaculatio; (2) fulguris genus; (3) scatebra; (4) sanguinis jactus.

'Εξακοντισμὸς, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

'Εξακόσιοι, ιαι, ια, sexcenti. Ab ἕξ, *sex.*

'Εξακοσιοστὸς, ἡ, ὸν, sexcentesimus.

'Εξάκουστος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile exaudiri potest; (2) celebris. Ab

'Εξακούω, fut. σω, exaudio, intelligo. Δίνης πτερωτὸς φθόγγος ἐξακούεται pro δίνης πτερωτῆς φθόγγος, id est, πτερῶν δινημένων, agitatarum alarum sonitus exauditur, *Arist. Av.* 1198. 'Αγχοῦ πρὸς ὦ 'ξήκουσεν, *Soph. Phil.* 378.

'Εξακριβάζω, futur. άσω, diligenter aliquid facio.

'Εξακριβόω, ῶ, f. ώσω, idem: rem affirmo. Οὐ μὴν ἐξακριβοῦσί γε πάσαις ὁμοίως, *Aristot.* Ταυτὸ δ' οὐχὶ γίγνεται, δόκησιν εἰπεῖν, κἀξακριβῶσαι λόγον, at longe diversum est, opinionem referre, et rem ut certam affirmare, *Soph. Trach.* 425.

'Εξακρίζω, f. ίσω, ad verticem pertineo, in cacumen evado. 'Εξακρίζετ' αἰθέρα πτεροῖς; *Eur. Or.* 265.

'Εξακτέος, educendus. Ab ἐξάγω.

'Εξάκυκλος, ον, sex rotas habens, epith. currus.

'Εξάκωλος, ον, sex membra (versiculos breviores) habens.

'Εξαλαόω, ῶ, f. ώσω, excæco; (2) mutilo; (2) ὅλον δέμας ἐξαλάωσας, *Oppian. Cyneget.* 3, 228.

'Εξαλαπάζω, f. άσω, et άξω, evacuo, exinanio; (2) vasto, diripio, depopulor. Ἕτερος δ' ἑτέρου πόλιν ἐξαλαπάξει, *Hes. Op.* 187.

'Εξαλαπάξαι, a. 1. inf. act.

'Εξάλατο, exsiluit, *Dor.* pro ἐξήλατο, 3. sing. a. 1. ind. med. verbi ἐξάλλομαι.

'Εξαλδαίνω, germino.

'Εξαλέασθαι, *evitare*, a. 1. inf. med. *per Sync.* pro ἐξαλεύσασθαι, et hoc pro ἐξαλεύασθαι inusitato. Οὕτως οὔτι πῃ ἔστι Διὸς νόον ἐξαλέασθαι, *Hes. Op.* 105.

'Εξαλειπτρον, ου, τὸ, vas unguentarium. Ab

'Εξαλείφω, f. ψω, unguentum abstergo; (2) deleo unguendo; (3) deleo, oblitero, tollo, v. gr. leges; (4) ungo; (5) abjicio ex animo, omitto, veluti spem. Οὐ μὴ ἐξαλείψω τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐκ τῆς βίβλου τῆς ζωῆς, *Apoc.* 3, 5. Οὐκ ἂν δυναίμην ἐξαλείψασθαι φρενὸς, *Eur. Hec.* 590. Εἰς τὸ ἐξαλειφθῆναι ὑμῶν τὰς ἁμαρτίας, *Act.* 3, 19. Τὰς ἐλπίδας ἐξαλείψαντες, *Diodor.* [illegible] 3, 40. Μή μ' ἐξαλείψῃς, ne me perdatis, *Eurip. Hipp.* 1241.

'Εξαλειφθῆναι, a. 1. inf. pass.

'Εξαλείψαιο, aor. 1. opt. act. *Æol.* pro ἐξαλείψειας.

'Εξάλειψις, εως, ἡ, obliteratio, deletio.

'Εξαλέομαι, devito, effugio. Φράζεο δ' ὅππως [illegible] *Rhod.* 1, [illegible]

'Εξαλεύω, devito, effugio. Ὡς ἂν μῆνιν βαρεῖαν [illegible] θεᾶς, *Soph. Aj.* 665.

'Εξαλίπτης, ου, ὁ, qui calce vel alio tectorio illinit, tector, pro [illegible], *Hipp.*

'Εξαλίστρα, ας, ἡ, volutabrum, locus ubi equi volutantur abstergendi pulveris et sudoris causa.

'Εξάλιτρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui sex librarum est. Ex ἐξ et λίτρα, *libra.*

'Εξαλίω, et ἐξαλίζω, f. ίσω, volvendo ejicio, v. gr. pulverem; evacuo; ab ἐξαλίστρα: it. abduco. Ἄπαγε τὸν ἵππον ἐξαλίσας οἴκαδε, abduc equum domum, volutatum prius in pulvere, *Aristoph. Nub.* 32. Ἀλλ' ὦ μέλ' ἐξήλικας ἐμέ γ' ἐκ τῶν ἐμῶν, evolvisti me ex meis bonis, *Id. Ib.* 33. Ὁ παῖς ἐξαλίσας τὸν ἵππον οἴκαδε ἀπάγει, volutatione facta, *Xenoph. Œconom.* 11, 18.

'Εξαλλαγὴ, ῆς, ἡ, immutatio, varietas, discrimen. Ab ἐξαλλάττω.

'Εξάλλαξε, 3. sing. a. 1. indicat. act. *Ion.* pro ἐξήλλαξε. Ab ἐξαλλάττω. Unde

'Εξάλλαξις, εως, ἡ, alternatio; (2) diversitas.

'Εξαλλάσσω, vel ἐξαλλάττω, f. ξω, immuto; (2) differo; (3) transeo, relinquo; ἐξαλλάττων, eminens. Τὰν σ' ἐξαλλάσσουσαν ἔχει χάριν, eminentemque habet gratiam, *Eurip. Iphig. in Aul.* 564. 'Εξηλλαγμένος, inauditus, prodigiosus, insolens. (1) κακοῖσιν ὅστις μηδὲν ἐξαλλάσσεται, qui nullam mutationem experitur in malis, cui malorum nulla contingit remissio, *Soph. Aj.* 474. (3) καὶ ἐγγὺς ἦν τοῦ ἐξαλλάσσειν τὸν ὁδοπεποιημένον πρὸς τῶν Περσῶν χῶρον, et propemodum relinquerant locum planum factum a Persis, *Arr. Hist. Alex.* 3, 13. 'Εξαλλάττειν τῶν ἐναντίων τὴν ἑαυτοῦ γύμνωσιν, *Thuc.* τῆς ἀρχαίας μορφῆς, *Aristot.*

'Εξαλλοιόω, ῶ, muto.

'Εξάλλομαι, exsilio. Καί ῥα πολὺ προμάχων ἐξάλμενος ἔστη, pro ἐξαλλόμενος, *Il.* 17, 343.

'Εξαλλος, ου, ὁ ϗ ἡ, ab aliis diversus; (2) insusitatus; (3) egregius; (4) peregrinus.

'Εξαλλοτριόω, ῶ, f. ώσω, abalieno, emancipo et vendo aliis.

'Εξάλλως, *adv.* alio modo; (2) inusitate; (3) mirum in modum, insigniter.

'Εξαλμα, ατος, τὸ, qu. dic. exsultatio, saltus; (2) eruptio; (3) impetus.

'Εξαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, mari exemptus; (2) extra mare positus; (3) exstans mari. Ex ἐξ et ἅλς, *mare.*

'Εξαλσις, εως, ἡ, saltus. Ab ἐξάλλομαι.

'Εξαλύξαι, et ἐξαλύξασθαι, effugere, devitare.

'Εξαλύσκω, devito, effugio. Ὡς ἄν . . . μῆνιν βαρεῖαν ἐξαλύξωμαι θεᾶς, *Soph. Aj.* 655. Οὔτις ἐξήλυξέ πω, *Eurip. Hec.* 1191. Πᾶ ποτ' ἐξαλύξω τύχας; *Id. Hipp.* 673.

'Εξάλφω, invenio.

'Εξαμαξῶ, convitior, maledico, *V. L.* Ab ἄμαξα, quasi de plaustro convitia fundo.

'Εξαμαρτάνω, pecco, aberro; (2) peccare facio. 'Εξαμαρτάνειν εἰς τυράννους ἄνδρας, *Eur. Med.* 308. Ἡ δεινὸν εὖ λέγουσαν ἐξαμαρτάνειν, *Soph. El.* 1039. Βούλομαι δ', ἄναξ, καλῶς δρῶν ἐξαμαρτεῖν μᾶλλον, ἢ νικᾶν κακῶς, frustrari, *Soph. Phil.* 94.

'Εξαμαρτία, ἡ, peccatum, delictum; (2) frustratio cum quis excidit spe, aut alia qua re; (1) ἔστ νῶν ἐστιν ἡ 'ξαμαρτία, *Soph. Antig.* 564.

'Εξαμαυρόω, ῶ, f. ώσω, obscuro, oblitero.

'Εξαμάω, ῶ, f. ήσω, meto; (2) abscindo. Βούκεντρα σου τοὺς πνεύμονας, ϗ τ' ἄντερ' ἐξαμήσω, *Aristoph. Lys.* 369.

'Εξαμβλίσκω, abortio, abortum facio. Ab

'Εξαμβλόω, ῶ, f. ώσω, idem. Φροντίδ' ἐξήμβλωκας ἐξευρημένην, *Aristoph. Nub.* 137.

'Εξάμβλωμα, ατος, τὸ, abortus.

'Εξάμβλωσις, εως, ἡ, abortio.

'Εξαμβλώσκω, f. βλώσω, aborto.

'Εξαμβρόσαι, *Æsch.* affluere, (nisi potius ἐξαμβρῦσαι pro ἐξαναβρύσαι a v. βρύειν, *Ern.*)

'Εξαμείβετο, 3. sing. imperf. ind. med. *Ion.* pro ἐξημείβετο. Ab

'Εξαμείβω, f. ψω, immuto, in varias formas muto; (2) rependo, retribuo; (3) trajicio. Καχαῖσι ποινὰς παιδὸς μ' ἐξημείψατο, *Æschyl.* (3) τὸν δ' ἐξαμείβοντ' οὐχ ὁρᾷς Δίρκης ὕδωρ λοχαγόν; *Eurip. Phœn.* 153.

'Εξάμειψις, εως, ἡ, immutatio; (2) vicissitudo, repensio. A præc.

'Εξαμέλγω, f. ξω, emulgeo, exsugo.

'Εξαμελεῖν, præs. inf. act. ab

'Εξαμελέω, ῶ, f. ήσω, negligo, contemno. 'Εξημέληττο τὰ τῶν θεῶν αὐτοῖς, *Plut.*

'Εξάμετρος, ου, ὁ ϗ ἡ, sex metris constans; (2) *subst.* versus hexameter. A μέτρον.

'Εξαμηναῖος, α, ον, semestris. A μήν.

'Εξαμηνιαῖος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui sex menses vivit.

'Εξάμηνος, ου, ὁ ϗ ἡ, semestris, sex mensium. Hinc τὸ ἑξάμηνον, ου, semestre, sex menses.

'Εξαμιλλάομαι, ῶμαι, per contentionem exigo, vel exagito, in certamine expello; (2) insequor, vexo. Τίνες πολιτῶν ἐξαμιλλῶνταί σε γῆς, *Eur. Or.* 415. Αἵ τένδ' ἐξαμιλλῶνται φόβῳ, terroribus exagitant, *Ibid.* 88.

'Εξαμναῖος, αία, αῖον, qui sex minarum est.

'Εξάμνους, idem. Ex μνᾶ, *mina.*

'Εξάμορον, ου, τὸ, sexta pars. Ex μόρος.

'Εξαμπρεύω, f. σω, traho. Χ' ὅπως τότ' ἐξαμπρεύσωμεν τοῦτ' ἄνευ κανθηλίου; *Aristoph. Lys.* 289.

'Εξαμύνομαι, defendo, propulso.

'Εξαμυστίσαι, uno spiritu epotare.

'Εξαμφοτερίζω, f. ίσω, utraque re excido; (2) dubium facio.

'Εξαναβαίνω, ascendo, conscendo, *Sibyll.*

'Εξαναγεννάω, *cum gen.* libero, purgo ab aliqua re, *apud Julian.*

'Εξαναγιγνώσκω, perlego, legendo evolvo. 'Εξαναγνοὺς τὸ βιβλίον, *Plut.*

'Εξαναγκάζω, f. άσω, cogo, compello, excito. Ὁ δ' ἐχθρὸς αὐτὸς ἐξηνάγκασεν, *Aristoph. Av.* 382.

'Εξανάγω, f. ξω, educo.

'Εξαναδύμι, ἐξαναδύνω, ἐξαναδύομαι, emergo; (2) detrecto. 'Εξαναδύεσθαι μάχης, *Plut.* Ex ἐξ et ἀναδύω, *emergo.*

'Εξαναδὺς, a. 2. part. act.

'Εξαναζέω, ῶ, f. έσω, ebullio.

'Εξαναιρέω, f. ήσω, eximo, tollo de.

'Εξανακαλύπτω, f. ψω, e tegmentis evolvo.

'Εξανακολυμβάω, ῶ, f. ήσω, emergo, enato.

'Εξανακρούω, f. ούσω, retraho.

'Εξαναλίσκω, absumo, exhaurio, fut. ἐξαναλώσω, perf. ἐξηνάλωκα· *pass.* ἐξηνάλωμαι, cujus

'Εξαναλωθεὶς, a. 1. part. pass.

'Εξαναλύομαι, f. λύσομαι, eripio, libero; (2) *pass.* penitus resolvor et evanesco.

'Εξανανεόω, ῶ, f. ώσω, renovo, *Strab.* 9.

'Εξανανήφω, f. ψω, resipisco, ad me redeo.

'Εξαναπείθω, f. σω, persuadeo.

'Εξαναπληρόω, ῶ, f. ώσω, repleo, compleo.

'Εξαναπνέω, f. εύσω, respiro.

'Εξανάπτω, f. ψω, suspendo ad vel ex. 'Επωτίδων ἐξανῆπτον ἀγκύρας, *Eur.*

'Εξαναρπάζω, f. σω, abripio.

'Εξανασπάω, f. ῶ, evello, demolior.

'Εξανάστασις, εως, ἡ, reditus in vitam; (2) expulsio e sede; (3) eversio; (4) migratio e sedibus suis; (5) resistentia, *ap. Long.*

'Εξαναστέφω, f. ψω, corono.

Ἐξαναστῆναι, a. 2. inf. act. v. ἐξανίστημι.
Ἐξαναστήσῃ, 3. sing. a. 1. conj. act.
Ἐξαναστρέφω, f. ψω, everto.
Ἐξανατέλλω, f. τελῶ, exoriri facio, excito. Θόρυβον πόλυν ἐξανατέλλει, *Plut.*
Ἐξαναφαίνω, ostendo, exhibeo, *Orph.*
Ἐξαναφανδὸν, *adv.* aperte, clare.
Ἐξαναφέρω, reficio me; (2) suffero, sustineo.
Ἐξανάφυμι, exorior, enascor. Καρπῶν δηλοῖ φθόρον ἐξαναφύντων γαίης, *Orph. Prognost.* 36.
Ἐξαναχωρέω, ῶ, f. ήσω, recedo ex. Ἐξαναχωρεῖν τὴν στρατιὴν, *Herodot.*
Ἐξαναψύχω, f. ξω, refrigero ventilando; (2) abstergo, sicco; (3) refocillo, recreo.
Ἐξανδραποδίζομαι, f. ίσομαι, in servitutem redigo.
Ἐξανδραποδιεύμενοι, nom. pl. f. 1. part. med. *Ion.* et *Att.* pro ἐξανδραποδισόμενοι.
Ἐξανδραπόδισις, εως, ἡ, abreptio in servitutem.
Ἐξανδραποδισμὸς, οῦ, ὁ, idem.
Ἐξανδρόομαι, οῦμαι, vir fio, evado vir. Ἐξανδρωμένος, adultus, *Herodot.* 2, 64. *Eurip. Phœn.* 32. Λέχος δ' ὀδόντων ὄφιος ἐξηνδρωμένος, virorum ex serpentis dentibus natorum, *Eurip. Suppl.* 703.
Ἐξάνειμι, egredior, exeo; unde ἐξανιὼν, in aor. 2.
Ἐξανεμόομαι, οῦμαι, flatu turgesco, distendor; (2) flatu siccor. Ἐξηνέμωσε τάμ' Ἀλεξάνδρου λέχη, irritum fecit meum conjugium cum Alexandro, *Eurip. Hel.* 32. Ἐξηνεμώθην μωρίᾳ, stultitia elata sum, *Id. Andr.* 939. Hinc ἐξηνεμωμένος.
Ἐξανέργαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, infectus, infabricatus, minime concoctus.
Ἐξανέρχομαι, f. λεύσομαι, egredior, prodeo alicunde.
Ἐξανέστην, aor. 2. ind. act. v. ἐξανίστημι.
Ἐξανέτειλα, aor. 1. ind. act. v. ἐξανατέλλω.
Ἐξανευρίσκω, f. ήσω, deprehendo, invenio. Οἷα κἀξανευρίσκεις λέγειν, *Soph. Phil.* 982.
Ἐξανέχω, exsto super, emineo. Οὗ λόγων ἐγὼ ἄλγιστ' ἂν ἀνδρῶν ἐξανασχοίμην κλύων· non vacat præpositio, verba sic ordinando: Οὗ ἐκ πάντων ἀνδρῶν ἄλγιστα ἐγὼ ἀνασχοίμην ἂν κλύων λόγων, cujus ego sermones ex omnibus maximo cum dolore sustinerem audire, *Soph. Œd. Col.* 1173. Ἢ τοὺς ἐμοὺς τις παῖδας ἐξανέξεται φθίας τυράννους ὄντας, *Eurip. Andr.* 200. Hinc ἐξανέχομαι, perfero, tolero, sustineo.
Ἐξανεψιοὶ, οἱ, consobrinorum filii.
Ἐξανῆκε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ἐξανίημι.
Ἐξανθέω, ῶ, f. ήσω, effloresco ex; (2) defloresco; (3) scateo, pullulo; (4) mergo; (5) per summa emineo; (6) emitto; a. 1. ἐξήνθησα· perf. part. ἐξηνθηκώς. Οἱ τοιαῦτα ἐξηνθήκατε ποικίλα, *Lucian.* Hinc
Ἐξάνθημα, ατος, τὸ, quod effloruit; (2) pustula, seu papula.
Ἐξάνθησις, εως, ἡ, ipsa efflorescendi, prorumpendi actio.
Ἐξανθίζω, f. ίσω, floridis coloribus tingo. Hinc
Ἐξανθίζομαι, utor veste diversicolori, floribus intextis, &c.
Ἐξανθισμὸς, οῦ, ὁ, eruptio pustularum.
Ἐξανθρωπέω, ῶ, f. ήσω, ad humanum cultum reduco; (2) ab eo descisco, degenero.
Ἐξανθρωπίζω, ex homine quasi in alienam naturam transmuto: *in pass.* homo esse desino, sed contra ἐξηνθρωπισμένα, *ap. Hipp.* ad naturam humanam accommodata, velut σιτία.
Ἐξάνθρωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, durus, sævus, inhumanus; (2) ex homine ratione prædito insanam belluam efficiens; (3) ex hominum numero tollens. Ex ἐξ et ἄνθρωπος.
Ἐξανίημι, emitto, libero. Ex ἐξ et ἀνίημι, *mitto.* Hinc ἐξανήσω, ἐξανείς. Sed ἐξανίεσθαι, exsolvi, liberari, et ἐξανίει, remittit, dissolvitur, quasi ab ἀνίω.
Ἐξανιστάναι, *funditus evertere*, præs. inf. act.
Ἐξανίστασο, 2. sing. præs. imperat. med. v.
Ἐξανίστημι, excito, exsurgere facio; (2) surgere cogo; (3) expello, ejicio; (4) funditus ejicio; (5) irrito, incendo in aliquem. Unde ἐξαναστήσω, ἐξανέστησα, ἐξαναστήσας. At ἐξανίσταμαι, surgo, exsurgo; unde ἐξανέστην, ἐξαναστῆναι, ἐξαναστάς. Χρῄζων γεραιὸν ἐξαναστῆσαι δέμας, *Eur. Med.* 1215. Εὐθὺς ἐξανίσταμαι ὀργῇ βαρείᾳ, efferor, *Soph. Phil.* 366. Ἰλίου ποτ' ἐξαναστήσας βάθρα, *Eur. Suppl.* 1198.
Ἐξανοίγω, f. ξω, aperio. Εἶτ' ἐξανοίγεις μηχανὰς τὰς Σισύφου, *Aristoph. Ach.* 325.
Ἐξάνοιξις, εως, ἡ, patefactio.
Ἐξανορθόω, ῶ, f. ώσω, rursus erigo; (2) in meliorem statum redigo.
Ἐξάντης, ες, sanatus, morbo defunctus, incolumis, *ap. Hipp.* qu. ἔξω τῆς ἄτης, *Ern.*
Ἐξαντίτλευρος, ον, qui est vel sit in latere contrario.
Ἐξαντλέω, ῶ, fut. ήσω, exhaurio, exantlo, exprimo. Ἐξαντλεῖν γόους, *Eur.* Πρὶν τόδ' ἐξηντληκέναι, *Eurip. Med.* 79. Ἦιχ' ἐξήντλεις στρατοῦ γόους, lamenta profunderes, *Id. Suppl.* 838. Hinc
Ἐξάντλημα, ατος, τὸ, haustus, haustrum.
Ἐξανύω, fut. ύσω, perficio; (2) efficio aliquid, prosum; (3) interficio. Λαθίπονον δ' ὀδύναν οὔτ' ἔνδοθεν οὔτε θύραζ' ἔνεστί μοι ἐξανύσαι βιότου, expellere, *Soph. Trach.* 1039. Ἐξανύσαι … τὰν νεκρῶν πλάκα, iter perficere ad mortuorum arva, *Œd. Col.* 1562. Λαμπρῶν ἄστρων πόλον ἐξανύσας pro ἐξανύσας ὁδὸν εἰς πόλων λαμπρῶν ἄστρων, *Eurip. Or.* 1685.
Ἐξανύτω, idem, *Attice.*
Ἐξάξω, *educam*, f. 1. ind. act. verbi ἐξάγω.
Ἐξαπάλαιστος, et ἐξαπάλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sex palmorum est. Ex ἓξ et παλαιστή.
Ἐξαπαλλάττομαι, unde ἐξαπαλλαγῆναι, subducere se, discedere.
Ἐξαπατᾷν, præs. inf. act. *contr.* pro ἐξαπατάειν, ab
Ἐξαπατάω, ῶ, f. ήσω, decipio. Οὐδ' ὑμᾶς ζητῶ ἐξαπατᾷν, δὶς καὶ τρὶς ταὐτ' εἰσάγων, *Aristoph. Nub.* 546. Πολλάκις ἐξηπατήθην ὑπό τε σοῦ, *Aristoph. Eq.* 1099. Τί ἐξαπατᾷς αὐτὸν ξένον, *Id. Thesm.* 899. Ἐξηπάτησεν ἡ χάραξ τὴν ἄμπελον, *Id. Vesp.* 1281.
Ἐξαπάτη, ης, ἡ, fallacia, deceptio.
Ἐξαπατῆσαι, *decipisse*, a. 1. inf. act.
Ἐξαπατητικὸς, ή, όν, fallax.
Ἐξαπατίσκω, fallo, decipio, *Poet.*
Ἐξαπατύλλω, idem.
Ἐξαπατῶντι, *decipiunt*, *Dor.* pro ἐξαπατῶσι.
Ἐξαπαφάω, ῶ, fut. ήσω, *Poet.* fallo, decipio.
Ἐξαπαφίσκω, idem.
Ἐξαπάφοιτο, 3. sing. præs. opt. med. verbi
Ἐξαπάφω, decipio. Ὅππως ἐξαπάφοιτο Διὸς νόον, *Il.* 14, 160.
Ἐξάπεζος, ον, sexpes.
Ἐξαπείδω, video. Ἐξαπείδομεν τὸν ἄνδρα, τὸν μὲν οὐδαμοῦ παρόντ' ἔτι, *Soph. Œd. Col.* 1643.
Ἐξαπέλεκυς, εως, ὁ καὶ ἡ, cui sex secures præferuntur, ut prætori. Οἱ δὲ δύο τὴν ἐξαπέλεκυν, duo vero prætorii viri erant, *Polyb.* 3, 40.
Ἐξαπέστειλεν, *ablegavit*, 3. sing. a. 1. ind. act. cum ν ἐφελκ· a verbo ἐξαποστέλλω.
Ἐξάπινα, *adv.* repente, ex improviso. Ex ἐξ, α priv. et φαίνομαι, (potius ab ἄπινος, unde αἴφνης in comp. *Ern.*) Hinc
Ἐξαπίναιος, αία, αιον, vel ἐξαπιναῖος, αία, αῖον, repentinus, subitus, improvisus.
Ἐξαπιναίως, *adv.* subito, ex improviso.
Ἐξαπίνης, *adv.* idem quod ἐξάπινα.
Ἐξαπλάσιος, ία, ιον, sextuplex, sextuplo major. Ab ἓξ, *sex.*
Ἐξάπλεθρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sex jugerum est.
Ἐξάπλευρος, ον, sex latera habens.
Ἐξαπλῆ, *adv.* sextupliciter. Ab ἐξαπλόος.
Ἐξαπλήσιος, *Ion.* pro ἐξαπλάσιος.
Ἐξαπλόος, όη, όον, *contr.* ἐξαπλοῦς, ῆ, οῦν, sextuplex. Ab ἕξ.
Ἐξαπλόω, ῶ, f. ώσω, expando, explico, explano. Hinc
Ἐξάπλωσις, εως, ἡ, explicatio, expansio. Ἐξαπλώσιος τῶν ὑμένων εἰς πλάτος, *Aret.*
Ἐξαποβαίνω, descendo; unde Ἐξαπέβησαν ἑταῖροι νηὸς, *Odyss.* 12, 306.
Ἐξαπόδης, ου, ὁ, qui ingreditur sex pedibus; (2) senos pedes longus. Ex ἓξ et ποῦς.
Ἐξαποδίω, seu ἐξαποδίομαι, expello, abigo; unde ἐξαποδίωμαι, in *conj. Il.* 5, 763.
Ἐξαποδίωμαι, *expellam*, præs. conj. med.
Ἐξάποδος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἐξαπόδης.
Ἐξαποδύνω, exuo.
Ἐξαπόλλυμι, seu ἐξαπολλύω, funditus perdo. At ἐξαπόλλυμαι, emorior, pereo. Hinc ἐξαπώλετο, ἐξαπολόμενος, et ἐξαπόλωλα, deperii, interii. Ἐξαπόλωλε δόμων κειμήλια καλὰ, *Il.* 18, 290.
Ἐξαπολοίατο, *funditus perdiderint*, 3. pl. aor. 2. opt. med. *Ion.* pro ἐξαπόλοιντο
Ἐξαπονέομαι, οῦμαι, reversor. Σόον δ' ἀνέμευσε μάχῃ ἐξαπονέεσθαι, *Il.* 16, 253.
Ἐξαπονίζω, abluo, eluo. Τῷ πόδας ἐξαπένιζεν, *Odyss.* 19, 387.
Ἐξαποξύνω, acuo, acutum facio. Φασγάνῳ τῷδ' ἐξαποξύνας ἄκρον, *Eurip. Cyclop.* 456.
Ἐξαποπατέω, excernor, alvum dejicio.
Ἐξαπορέω, ῶ, et ἐξαπορέομαι, οῦμαι, prorsus hæreo, et quo me vertam nescio; tædio vincor, egeo; debilitor.
Ἐξαποστέλλω, ablego; unde ἐξαπέστειλα, ἐξαποσταλῆναι, emitto. Ἅμα δὲ τοῖς φυλάττουσιν αὐτὸν ἐξαπέστειλε, *Polyb.* Hinc
Ἐξαποστολὴ, ῆς, ἡ, emissio, ablegatio.
Ἐξαποτίνω, punio. Οὕτω κεν τῆς μητρὸς ἐρινύας ἐξαποτίνοις, *Il.* 21, 412.
Ἐξάπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, sex pedes habens.
Ἐξαποφαίνω, ostendo.
Ἐξαποφθείρω, perdo, interimo, *Soph. Trach.* 712.
Ἐξάπρυμνος, ον, sex puppes habens.
Ἐξαπτέρυγος, ου, ὁ καὶ ἡ, sex alas habens. Ex ἓξ et πτέρυξ, *ala.*
Ἐξάπτω, adnecto, appendo; unde ἐξάψω, ἐξῆψα. At ἐξάπτομαι, alligor, annector; unde ἐξημμένος, aptatus, junctus, dependens, suspensum habens; ἐξῆπται, dependet; (2) invado. Ἱκέτης ἄφυλλου στόματος ἐξάπτων λιτάς, *Eur. Or.* 367. Ἐξημμένος ὑπὸ φιλοσοφίας ὥσπερ πυρὸς, *Plat.* Ὁ Λιβυκὸς Καρχηδονίοις ἐξῆπτο πόλεμος, *Appian. de Rebus Hispan.* 426.
Ἐξάπτω, f. ψω, accendo; unde ἐξαφθεὶς, accensus. Πῦρ εὗδον ἤδη τὸ πρὶν ἐξάπτω φλογί, *Lycophr.* 1363.
Ἐξαπωθέω, expello, abigo.
Ἐξάπωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, sex pullos seu equuleos habens.
Ἐξάραγμα, ατος, τὸ, collisio, fractura. Ab ἐξαράττω.
Ἐξαραιόω, ῶ, f. ώσω, rarefacio, *Aret.*
Ἐξαραίρηται, *exemptus est*, 3. sing. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐξῄρηται, a verbo ἐξαιρέω.
Ἐξαράομαι, ῶμαι, f. άσομαι unde ἐξαρᾶσθαι, vota persolvere, *Suid.* dedicare, consecrare.
Ἐξάρατο, 3. sing. a. 1. ind. med. verbi ἐξαίρω.
Ἐξαράττω, fut. ξω, exturbo, expello, effringo. Οἷον ὑμῶν ἐξαράξω τὴν ἀγαν αὐθαδίαν, retundam, *Aristoph. Thesm.* 704. Ἀλλ' αὐθις ἐξαράττω πολλοῖς κακοῖς καὶ αἰσχροῖσι, incesso, *Id. Nub.* 1373. Κατὰ τοῦ πρωκτοῦ θένων τὴν κιγκλίδ' ἐξηράξα, discussi cancellos, *Id. Equit.* 640.
Ἐξαργέω, ῶ, fut. ήσω, otiosus sum, obtorpesco; unde ἐξηργηκέναι, et *pass.* ἐξαργηθείς. Διὰ τὸ ἐξηργηκέναι τὴν αὐτοῦ δύναμιν, *Aristot.* Ἔργα οὐκ ἔτ' ἐξαργημένα, res quæ haud negligenter exsequuntur, *Soph. Phil.* 356.
Ἐξάργματα, τὰ, primitiæ. *Apud Apollonium* membra exteriora, quæ prima amputantur in truncatione. Ab ἐξάρχω.
Ἐξαργυρίζω, et ίζομαι, *med.* in argentum redigo, pecunia vendo vel permuto; (2) pecunia emungo. Ex ἄργυρος.
Ἐξαργυρισάμενος, a. 1. partic. med.
Ἐξαργυροῦν, *contr.* pro ἐξαργυρόειν, ab
Ἐξαργυρόω, f. ώσω, idem. Στρωμνὴν ἐξαργυρῶσαι, *Thuc.*
Ἐξαρεσκεύομαι, placo; (2) diis sacrifico. Ab
Ἐξαρέσκομαι, f. έσομαι, idem. Ἐὰν τοὺς κυρίους δώροις ἐξαρέσκηται, *Dem.* τοῖς θεοῖς, *Xen.*
Ἐξαρθρέω, ῶ, f. ήσω, luxo; unde ἐξηρθρηκὸς, τὸ, luxatum. Ab ἔξαρθρος. Hinc
Ἐξάρθρημα, ατος, τὸ, luxatio.

...ησις, εως, ἡ, idem et ab eod.

Ἐξάρθρος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, articulis suis emotus, luxatus; (2) cui articuli naturaliter prominent et extant. Ex ἐξ et ἄρθρον.

Ἐξαρθρόω, ῶ, fut. ώσω, artus suis sedibus emoveo. Ab ἐξάρθρος. Hinc

Ἐξάρθρωμα, ατος, τὸ, luxatio.

Ἐξάρθρωσις, εως, ἡ, idem et ab eod.

Ἐξαριθμέω, ῶ, futur. ήσω, enumero, recenseo. Ἐξαριθμήσας γονὰς σὺς μελαινῆς, *Lycophr.* 1253.

Ἐξαρίθμησις, εως, ἡ, enumeratio; commemoratio; expositio.

Ἐξάριθμος, ον, sextuplex.

Ἐξαρκέω, ῶ, f. ήσω, sufficio, satis sum; ἐξαρκεῖ, sufficit, ἐξαρκέσει, ἐξήρκεσε. Ταῦτα ὁ φίλος πρὸς τὸς φίλȣς ἐξήρκεσεν, *Xen.* (2) contentus sum, placeo. (1) Ὁ γὰρ Χείρωνος βίος πᾶσιν ἐξήρκει, Chiro tam diu vixit quam cæteri omnes, *Xenoph. de Venat.* 1. Ἐξαρκέσας ἦν Ζεὺς ὁ τιμωρούμενος, satis erat, *Eurip. Suppl.* 511. Ἡ γὰρ δίκαια ταῦτα κἀξαρκοῦντά μοι, *Id. Hipp.* 702. (2) θαυμαστὸν εἶπας, εἰ τάδ' ἐξαρκεῖ πόσει; *Id. ibid.* 278.

Ἐξαρκὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, sufficiens. Ἐγὼ δὲ τἄνδον ἐξαρκῆ τιθῶ, *Soph. Trach.* 334.

Ἐξαρκούντως, *adv.* sufficienter, abunde.

Ἔξαρμα, ατος, τὸ, sublatio; (2) elevatio poli; (3) tumor. Ab ἐξαίρω.

Ἐξαρμόζω, f. όσω, discrepo, non sum consonus; (2) avello, disjungo.

Ἐξαρνέομαι, ȣ̃μαι, f. ήσομαι, nego; (2) recuso. Οὐκ ἐξαρνȣ̃μαι πράττειν, *Æschin.*

Ἐξαρνησάμενος, aor. 1. part. med.

Ἐξάρνησις, εως, ἡ, negatio, inficiatio.

Ἐξαρνητικὸς, ἡ, ὸν, inficiandi peritus.

Ἔξαρνος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, qui negat, inficiator. Ἔξαρνός ἐστι, negat, *Aristoph. Plut.* 241.

Ἐξαρπάζω, f. άσω, vel ξω, eripio; unde ἐξήρπασα, et ἐξήρπαξα, et *pass.* ἐξήρπαστο, ereptus fuerat. Ἐξαρπάσομαί σε τοῖς ὄνυξι τὰ ἔντερα, *Aristoph. Eq.* 705. Τὸ παιδίον ἐξαρπάσας μοι φροῦδος ἀπὸ τοῦ τιτθίου, *Id. Thesm.* 698.

Ἔξαρσις, εως, ἡ, ademptio, evulsio; (2) elatio. Ab ἐξαίρω.

Ἐξαρτάω, ῶ, f. ήσω, suspendo, alligo, annecto; (2) elevo, tollo. Hinc ἐξαρτάομαι, ῶμαι, pendeo, dependeo; (3) magnopere deditus sum; (4) conjungor; unde ἐξήρτημαι, conjunctus sum, adhæreo. At *in voc. med.* ἐξηρτησάμην, ἐξηρτήσω, devinxisti tibi. Ἐξήρτηνται τȣ̃ ἀποδεχομένȣ, *Xen.*

Ἐξάρτημα, ατος, τὸ, appendix.

Ἐξάρτησις, εως, ἡ, suspensio, *Aret.*

Ἐξαρτίζω, f. ίσω, absolvo; (2) præparo, perfecte instruo; *pass.* ἐξηρτισμένος, perfecte instructus. Ὅτε δὲ ἐγένετο ἡμᾶς ἐξαρτίσαι τὰς ἡμέρας, *Act.* 21, 5.

Ἐξαρτυμένοι, *instructi*, perf. part. pass. *Ion.* pro ἐξηρτυμένοι, a verbo ἐξαρτύω.

Ἐξάρτυσις, εως, ἡ, apparatus, instructio. Ab

Ἐξαρτύω, adorno, apparo; *perf. part. pass.* ἐξηρτυμένος· a. 1. ἐξαρτυθεὶς, instructus Παντοδαπῇ ὅπλων παρασκευῇ ἐξηρτυμένοι, *Herod.*

Ἐξάρυσις, εως, ἡ, exhaustio. Ex

Ἐξαρύω, f. ύσω, exhaurio; (2) exprimo. Οὗτος γάρ τά γε κείνων κάκ' ἐξήρυσε βελτιόνων σοφῶς, *Soph. Phil.* 423.

Ἐξαρχῆς, *adv.* ab initio. Pro ἐξ ἀρχῆς.

Ἔξαρχος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, qui aliquid incipit, auctor ac princeps alicujus rei; (2) qui in aliqua re primus est. Ex ἐξ et ἀρχὴ, *initium.*

Ἐξάρχω, et ἐξάρχομαι, incipio, auspicor. Οἷον ὑμῶν ἐξάρξω τὴν ἄγαν αὐθαδίαν! *Aristoph. Thesm.* 711. Στρόμβοι τὸν αἱματηρὸν ἐξάρχων νόμον, *Lycophr.* 251. Ἐξάρχȣ κανᾶ, auspicare canistra, *Eurip. Iphig. in Aul.* 435. Ἐξάρξω 'γὼ μολπὰν, *Eurip. Troad.* 148. Σὺ δ' ἔξαρχ' ὅρκον, tu vero præi jusjurandum, *Id. Iphig. in Taur.* 743.

Ἑξὰς, άδος, ἡ, senarius numerus. Ab ἕξ.

Ἐξασθενέω, ῶ, f. ήσω, clanguesco, viribus deficior.

Ἐξασθενίζω, f. ίσω, debilito. Ex ἀσθενής.

Ἐξασκέω, ῶ, f. ήσω, exerceo; (2) exorno, perpolio. Ἦν ταῦτα πάντα ἐξησκημένοι ὦσιν οἱ ἵπποι, *Xen.*

Ἑξαστάδιος, ον, sex stadia æquans.

Ἑξάστερον, ȣ, τὸ, Pleiades. Ex ἕξ et ἄστρον, quoniam tantum sex plerumque stellæ in Pleiade videntur, septima vero obscura est.

Ἐξάσται, αἱ, flocci extantes in tela, panno, e tramma seu subtemine, *ap. Hipp.*

Ἑξάστιχος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, senis constans ordinibus; (2) sex constans versibus.

Ἐξαστράπτω, f. ψω, emico, refulgeo. Καὶ ὁ ἱματισμὸς αὐτȣ̃ λευκὸς ἐξαστράπτων, *Luc.* 9, 29.

Ἑξάστυλος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, sex columnas habens.

Ἐξασφαλίζω, f. ίσω, munio, tutum reddo.

Ἐξατιμόω, ῶ, infamia noto.

Ἐξατμίζω, f. ίσω, vaporem elicio; ἐξατμίζεσθαι, evaporare, exarescere, expirare; ἐξατμισθεὶς, evaporatus, in vaporem evanidus. Ἐξατμίζεσθαι γὰρ ἀπ' ἀμφοτέρων συμβαίνει, *Arist.*

Ἐξατονέω, ῶ, f. ήσω, deficio, fatigor.

Ἐξάττω, exsilio, subsilio.

Ἐξαυαίνω, f. ανῶ, exsicco.

Ἐξαυγὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, splendens. Ex αὐγή.

Ἐξαύδα, 2. sing. præs. imperat. act. *contr.* pro ἐξαύδαε. Ab

Ἐξαυδάω, ῶ, f. ήσω, eloquor. Σὲ κακεῖ, μᾶτερ πότνι', ἐξηύδωυν, invocabam, *Soph. Ph.* 394. Σοφὸς πεφυκὼς, οὐδὲν ἐξαυδᾷς σοφὸν, *Ibid.* 1232.

Ἐξαυθαδιάζομαι, fut. άσομαι, arroganter me gero.

Ἐξαυλέω, ῶ, unde ἐξηυλημέναι γλῶτται, scil. αὐλῶν, inveteratæ et detritæ lingulæ tibiarum. Ab

Ἔξαυλος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, cui tibia exempta aut fracta est; (2) qui tibiæ sonum non amplius edit.

Ἐξαύξεσθαι, immodice augeri.

Ἐξαυστὴρ, ὁ, fuscina, harpago, *Æsch.* Ab ἐξαῦσαι, eximere, *Hes.*

Ἐξαυτῆς, *adv.* eodem momento, continuo. Ex ἐξ et αὐτῆς, sc. ὥρας.

Ἐξαῦτις, *adv.* continuo, statim.

Ἐξαυτομολέω, ῶ, transfugio.

Ἐξαυχενισμὸς, ȣ̃, ὁ, contumacia pervicax, quasi ab ἐξαυχενίζειν, *libero cervicem meam a jugo vel freno.* Ex ἐξ et αὐχήν.

Ἐξαυχέω, ῶ, f. ήσω, valde glorior, confidenter spondeo, affirmo, mihi persuadeo. Ἦ νυν φρονεῖν ἄμεινον ἐξαύχει Διὸς, gloriaris te plus sapere quam Jovem, *Eurip. Suppl.* 504. Σχολῇ ποθ' ἥξειν δεῦρ' ἂν ἐξηύχουν ἐγὼ, confidenter ego spopondissem nunquam me huc rediturum, *Soph. Antig.* 390. Οὐ γὰρ ποτ', ὦ παῖ, τοῦτ' ἂν ἐξηύχησ' ἐγὼ, nunquam enim, o nate, mihi persuasissem, *Id. Phil.* 869.

Ἐξαυχμόω, ῶ, et ἐξαυχμόομαι, ȣ̃μαι, squalesco, exaresco. Ex ἐξ et αὐχμός.

Ἐξαύω, accendo, torreo.

Ἐξαφαιρέομαι, ȣ̃μαι, adfero ex. Hinc ἐξαφελέσθαι εἰς ἐλευθερίαν, *apud Demosth.* quasi ex servitute transdare in libertatem.

Ἐξαφανίζω, f. ίσω, deleo.

Ἐξαφίημι, dimitto. Ἐξαφεῖται τȣ̃δε γ', ὡς ἐγὼ κλύω, *Soph. Trach.* 72.

Ἐξαφίσαμαι, abscedo, absisto, abducor. Ἐξαφίσαμαι λόγων παλαιῶν, *Eur.*

Ἑξάφοροι, ων, οἱ, qui seni aliquod onus gestant. Ex ἕξ et φέρω, *fero.*

Ἑξάφορον, ȣ, τὸ, lectica quæ a sex viris gestatur. Ex iisd.

Ἐξαφρίζω, f. ίσω, despumo; ἐξαφρίζομαι, in spumam redigor. Ex ἐξ et ἀφρός.

Ἐξαφύω, f. ύσω, exhaurio.

Ἑξάχειρ, ειρος, ὁ ᾗ ἡ, qui sex manus habet.

Ἑξαχῆ, *adv.* sexies, sex modis, in sex partes.

Ἑξάχοος, *contr.* ἑξάχȣς, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, qui sex congiorum est. Ex ἕξ et χοῦς, *congius.*

Ἔξαψις, εως, ἡ, inflammatio. Ab ἐξάπτω.

Ἐξέβαλον, a. 2. ind. act. verbi ἐκβάλλω.

Ἐξέβαν, *exierunt*, 3. plur. aor. 2. ind. act. *per Syncop.* pro ἐξέβησαν, a verbo ἐκβαίνω.

Ἐξεγγυάω, ῶ, f. ήσω, sponsione vel fidejussione aliquem ex vel a custodia libero. Hinc ἐξεγγυάομαι, expromitto. Μηδὲ τὸ λοιπὸν ἐξεγγυᾶν μηδένα, *Dem.* Hinc

Ἐξεγγύησις, εως, ἡ, vadimonium, fidejussio, sponsio.

Ἐξεγείρω, fut. ερῶ, exsuscito; unde ἐξεγείρεσθαι, excitare, a. 1. Hinc ἐξεγείρομαι, exsurgo. Ἡμᾶς ἐξεγερεῖ διὰ τῆς δυνάμεως αὐτȣ̃, 1 *Cor.* 6, 14.

Ἐξεγένοντο, 3. pl. a. 2. ind. med. verbi ἐκγίνομαι.

Ἐξέγερσις, εως, ἡ, excitatio; (2) expergefactio, surrectio e cubili. Ab ἐξεγείρω.

Ἐξέγρομαι, exsurgo, exorior. Ἐκ τȣ̃ κάρȣ ᾗ τῆς μέθης ἐξήγρετο, *Aret.*

Ἐξέγροντο, 3. pl. imperf. ind. pass. *per Sync.* pro ἐξηγείροντο, ab ἐξεγείρω.

Ἐξεδαφίζω, f. ίσω, e fundamentis eruo et everto; unde ἐξεδαφισθεῖν, desolatum.

Ἐξεδεχόμην, imperf. ind. med. v. ἐκδέχομαι.

Ἐξεδίκησα, a. 1. ind. act. verbi ἐκδικέω.

Ἐξέδοτο, 3. sing. aor. 2. indic. med. verbi ἐκδίδωμι.

Ἐξέδρα, ας, ἡ, exhedra, locus in quo frequentes sedes, v. gr. porticus; (2) popina; locus in porticibus, villarum imprimis, pluribus instructus sedibus, ut ibi consideri, disputandi causa, possit. Στοὰ .... ἐξέδραν ἔχουσα, *Plut. in Bruto.* Τῆς δὲ βουλῆς εἰς τὴν ἐξέδραν προσιούσης, *Id. ibid.* Τοὺς δ' ἐν ἐξέδραισι, *Eurip. Or.* 1450.

Ἐξέδριον, ȣ, τὸ, exhedrium, parva exhedra, Dim. ab ἐξέδρα. Unde

Ἔξεδρος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, qui in sede et domicilio suo non est, a sede et domicilio absens, remotus, aut expulsus. Ἔξεδρον χώραν ἔχων, alienam sedem habens, *Aristoph. Av.* 276. Λόγοι παραλλάσσοντες ἔξεδροι φρενῶν, verba erumpentia extra sedem mentis, præter rationem, *Eurip. Hippol.* 935. Φυγάδες, ἔξεδροι χθονὸς, *Id. Iphig. in Taur.* 80. Λόγοι ἔξεδροι φρενῶν, *Id. Hippol.* 935.

Ἐξέδυσαν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi ἐκδύω.

Ἐξέδω, exedo; *med.* ἐξέδομαι, ἐξέδεται, exedit.

Ἐξεῖεν, 3. sing. imperf. ind. act. verbi ξέω.

Ἐξεθαμβήθησαν, *metu perculsi sunt*, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi ἐκθαμβέομαι.

Ἐξέθλιψα, a. 1. ind. act. verbi ἐκθλίβω.

Ἐξείλοντο, 3. pl. a. 2. ind. med. verbi ἐξαιρέομαι.

Ἐξείλετο, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi ἐκλείπω.

Ἐξεκόψατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. verbi ἐκκόπτω.

Ἔξει, *exi*, 2. sing. præs. imperat. act. *contr.* pro ἔξεε, ab ἐξέω, pro quo in usu est ἔξειμι.

Ἕξει, 3. sing. f. 1. ind. act. verbi ἔχω.

Ἔξει, 2. sing. præs. verbi ἔξειμι, abeo, exeo: abis, exis, *vel* abibis, exibis. Οὐ γάρ ποτ' ἔξει τῆσδε τῆς χώρας, *Soph. Œd. Col.* 909.

Ἐξειδέναι, nosse a themate inusitato; unde et ἐξοίδα, perspectum habeo. Ἐξειδῆσαι, accurate nosse.

Ἑξείδιον, ȣ, τὸ, parvus habitus. Dim. ab ἕξις.

Ἑξείης, *Poet.* pro ἑξῆς, deinceps, ex ordine.

Ἐξεικάζω, f. άσω, effingo, effigiem alicujus exprimo, adsimilo, ad similitudinem alicujus facio. Hinc ἐξεικάζομαι, similis sum; unde ἐξεικασμένος, imagine expressus. Στέρνα τ' ἐξῃκασμένα, pectus adumbratum, pectus similitudinem aliquam illius referens, *Eurip. Phœn.* 165.

Ἐξεικονίζω, fut. ίσω, ex exemplari effingo vel exprimo, omnibus lineamentis ad exemplar exprimo.

Ἐξεῖλε, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi ἐξαιρέω.

Ἐξειλέω, ῶ, f. ήσω, explico, evolvo.

Ἐξείλησις, εως, ἡ, evolutio.

Ἐξείλκυσα, a. 1. ind. act. verbi ἐξελκύω.

Ἐξείλλω, proprie evolvo; (2) e possessione ejicio. Ἐάν τις ἐξείλλῃ τινὰ τῆς ἐργασίας, *Dem.*

Ἐξειλόμην, aor. 2. ind. med. verbi ἐξαιρέω.

Ἐξειλύω, contorqueo, *Theoc.*

Ἔξειμι, exeo, egredior. Hinc ἐξιέναι, exire, ἐξιὼν, exiens.

Ἐξεῖναι, præs. inf. verbi impers. ἔξεστι, *licet.*

Ἐξείνισα, *hospitio excepi*, aor. 1. ind. act. verbi ξενίζω, pro ξενίζω.

Ἐξειπεῖν, enunciare: ἐὰν ἐξείπω, ἐξείπῃ, renunciet; ἐξεῖπον, edixi vel effatus sum, &c. item

item dicere simpliciter. Τάχα γὰρ τύχοις ἂν χρηστὸν ἐξειπών, *Aristoph. Av.* 460.
Ἐξείπω, *dicam, dixerim*, a. 1. conjunct. act.
Ἐξειργασμένος, perf. part. pass v. ἐξεργάζομαι
Ἐξειργασμένως, *adv.* perfecte, absolute.
Ἐξείργω f. ξω, cohibeo, excludo; (2) interpello dicentem. Τοὺς συκοφάντας οὐ θύραζ' ἐξείρξετε; *Aristoph. Ach.* 831. Ὀφθαλμὸν οὐδεὶς τὸν σὸν ἐξείργει δόμων, *Id. Conc.* 11.
Ἐξειρύσαι, *extraxisse*, aor. 1. infin. act. verbi seq.
Ἐξειρύω, f. ύσω, extraho.
Ἐξείρω, exsero. Ἐξείρειν τὴν γλῶτταν, *Aristot.*
Ἐξειρωνεύομαι, irrideo; (2) pro joco, ut per jocum dictum accipio.
Ἐξεὶς, *qui emisit*, a. 2 part. act. verbi ἐξίημι.
Ἐξεις, 2. sing f. 1. ind act. verbi ἔχω
Ἐξεισι, 3 sing. præs. ind act. verbi ἔξειμι.
Ἐξεκαύθησαν, *exusti, cremati sunt*, 3. plur. aor. 1. ind. pass. verbi ἐκκαίω.
Ἐξεκέντησα, a. 1. ind act. verbi ἐκκεντέω.
Ἐξεκένωσα, a. 1. ind. act. verbi ἐκκενόω.
Ἐξεκκλησιάζω, f. άσω, concionem advoco, concilium populi habeo.
Ἐξεκλάσθην, a. 1. ind. pass. verbi ἐκκλάω.
Ἐξεκλείσθην, a. 1. ind. pass. verbi ἐκκλείω.
Ἐξέκλεψε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi ἐκκλέπτω.
Ἐξεκλίνατε, 2. pl. aor. 1. ind. act. verbi ἐκκλίνω
Ἐξεκόλαψα, a. 1. ind. act. verbi ἐκκολάπτω.
Ἐξεκομίζετο, *efferebatur*, 3. sing. imperf. ind. pass. verbi ἐκκομίζω, *effero.*
Ἐξεκρέματο, *pendebat*, 3. sing imperf. ind. med verbi ἐκκρέμαμαι.
Ἐξελάαν, *expellere.* præs. inf. act. *Poet.* pro ἐξελαύνειν, a verbo ἐξελάω.
Ἐξέλαθον, a 2. ind. act. verbi ἐκλανθάνω.
Ἐξελαιόω, ῶ, f. ώσω, oleo ungo; (2) in oleum verto.
Ἐξελάμβανε, 3. sing. imperf. ind. act. verbi ἐκλαμβάνω.
Ἐξελάωσι, 3. pl. præs. ind. act. verbi ἐξελάω.
Ἐξελάσαι, aor. 1. inf. act. verbi ἐξελάω.
Ἐξελάσειε, 3. sing. aor. 1. opt. act. *Æol.* pro ἐξελάσαι.
Ἐξελασία, ας, ἡ, eductio pecoris ad pastum; (2) expeditio, profectio.
Ἐξέλασις, εως, ἡ, expulsio; (2) discessus; (3) expeditio militaris. Ab
Ἐξελαύνω fut. ἐξελάσω, *Att* ἐξελῶ, perf. ἐξελήλακα, expello, abigo; (2) equo erumpo. Τῆς ἐκ πατρῴας ἐξελήλαμαι φυγὰς, *Soph Œd. Col.* 1287.
Ἐξέλασσε, 3. sing. a. 1. ind. act. *Poet.* pro ἐξήλασε. Ab
Ἐξελάω, ῶ. unde ἐξελάαν, expellere, *per Dialysin*, ab ἐξελᾶν, idem.
Ἔξελε, 2. sing. a. 2. imperat. act. v. ἐξαιρέω.
Ἐξελέγοντο, 3. plur. imperf. ind. med. verbi ἐκλέγω.
Ἐξελέγχω, fut. ξω, redarguo, convinco; (2) deprehendo, comperio, in lucem profero; (3) pass. *ap. Polyb.* nudare animum. Ἐξελέγξαι πάντας τοὺς ἀσεβεῖς, *Judæ* 15.
Ἐξέλεθ', pro ἐξείλετο, *delegit*, 3. sing. aor. 2. ind. med. *Ion.* pro ἐξείλετο, a verbo ἐξαιρέω.
Ἐξελέξατο, *elegit*, 3. sing. a seq.
Ἐξελέξω, *elegisti*, 2. sing. a. 1. ind. med. a verbo ἐκλέγω.
Ἐξελέσθαι, aor. 2. inf. med. verbi ἐξαιρέω.
Ἐξελευθερικὸς, οῦ, ὁ, libertinus. Ab
Ἐξελεύθερος, ου, ὁ ᾗ ἡ, *proprie*, qui ob æs alienum in servitutem a creditore redactus, post libertatem recepit; (2) idem qui ἀπελεύθερος, libertus, libertinus. (2) καὶ ὁ ἐξελεύθερος αὐτοῖς ἰσοπολίτης ἐστὶ, et liberti æquo jure degunt cum civibus, *App. Bell. Civ.* 2, 120.
Ἐξελευθεροστομέω, ῶ, admodum libero ore loquor, *apud Soph. Aj.* 1258.
Ἐξελευθερόω, ῶ, f. ώσω, liberum facio, libertate dono, manumitto.
Ἐξέλευσις, εως, ἡ, exitus. Ab ἐξέρχομαι.
Ἐξελεύσομαι, *egrediar, proditurus sum*, f. 1. ind. med. verbi ἐξέρχομαι, pro ἐξελεύσω.

Ἐξεληλάκεισαν, 3. pl. plusq. perf. ind. pass. *Att.* et *Ion.* pro ἐξηλάκεισαν, ab ἐξελαύνω.
Ἐξελήλυθα, *exii*, perf. ind. med. *Att.* pro ἐξήλυθα, a verbo ἐξέρχομαι.
Ἐξελθεῖν, *exire*, a. 2. inf. act. verbi ejusd.
Ἐξελθὸν, aor. 2. part. act. n. g.
Ἐξέλθω, *exierim*, a. 2. conjunct. act.
Ἐξελιγμὸς, οῦ, ὁ, evolutio, explicatio, *imprimis* aciei. Ab ἐξελίσσω.
Ἐξέλικτος, ου, ὁ ᾗ ἡ, evolvendus, explicandus. Ab eod.
Ἐξέλιξις, εως, ἡ, idem quod ἐξελιγμὸς, et ab eod.
Ἐξέλιπον, aor. 2. ind. act. verbi ἐκλείπω.
Ἐξελίσσω, vel ἐξελίττω, f. ξω, evolvo, explico; (2) subduco e pugna. Ἐξήλικας ἐμέ γ' ἐκ τῶν ἐμῶν, *Aristoph. Nub.* 33. Ἐξελίξας περιβολὰς σφραγισμάτων, explicatis vinculis sigillorum, *Eurip. Hipp* 864. Σὺ δ' ἐξελίσσεις τῶς θεῶ θεσπίσματας; explicasti oracula dei? *Id. Suppl.* 141. Καὶ πρόσθη λόγος, οὐχ ἧπερ ἡμεῖς αὐτὸν ἐξειλίσσομεν, non ita, ut nos eum explicavimus, *Id Ion.* 396. Ὁ δ' ἐξελίσσων παῖδα κίονος κύκλῳ, insequens puerum circa columnam, *Id. Herc. Fur.* 977. Τοὺς κόλπους ἐξελίσσων, sinuum anfractus legens, *App. Bell. Civ.* 5, 84.
Ἐξελκομένοιο, *extracti*, gen. sing. m. g. part. præs. pass. *Ion.* pro ἐξελκομένου, verbi ἐξέλκω.
Ἐξελκόω, ῶ, f ώσω, exulcero.
Ἐξελκτέον, abstrahendum, extrahendum, *Soph.*
Ἐξελκυσμὸς, οῦ, ὁ, extractio. Ab
Ἐξελκύω, fut. ύσω, abstraho, extraho. Ἐξελκύσαι τὴν πᾶσιν εἰρήνην φίλην, *Aristoph. Pace*, 294.
Ἐξέλκω, fut. ξω, idem. Ἀμφίχρυσον φάσγανον κώπης λαβὼν, ἐξεῖλκε κολεῶ, *Eur. Hec.* 443. Ὑπὸ τῆς ἰδίας ἐπιθυμίας ἐξελκόμενος, *Jac.* 1, 14.
Ἐξέλκωσις, ἡ, laniatio, exulceratio, *Steph.*
Ἐξελληνίζω, fut. ίσω, Græcum facio; (2) a Græcis derivo, a Græco deduco; (3) ad Græcorum formam et ritum instituo; (4) ad Græcam facundiam exacte loquor.
Ἐξελόμην, *diripui*, a. 2 ind. med. *Ion.* pro ἐξειλόμην, a verbo ἐξαιρέω pro ἐξείλω
Ἐξέλον, a. 2 ind act. *Ion.* pro ἐξεῖλον.
Ἐξελῶ, *eximam*, fut. 2. ind act. verbi ejusd.
Ἐξελῶ. fut. *Att.* verbi ἐξελαύνω, pro ἐξελάσω
Ἐξελῶν, part. *Att.* fut. ejusdem verbi, pro ἐξελάσων. Καὶ γὰρ ἦλθες ἐξελῶν, etenim venisti patriam perditurus, *Eurip Phœn.* 616.
Ἐξέμαξα, a. 1. ind. act. verbi ἐκμάσσω.
Ἐξέμεν, *emisisse*, a. 2. inf. act. *Ion.* pro ἐξεῖναι, a verbo ἐξίημι
Ἐξέμεν, *servare*, vel *servaturum*, sive *habiturum esse*, f. 1. inf *Ion.* pro ἕξειν, ab ἔχω.
Ἐξεμέω, ῶ, f. έσω, evomo, reddo vomitione.
Ἐξέμπαλιν, idem quod ἔμπαλιν, *Hes.*
Ἐξεμπεδόω, constanter observo; (2) sancio.
Ἐξεμπολάω, ῶ, f. ήσω, divendo.
Ἐξεμπωλημένος, *venditus*, perf. part. pass. *Ion.* pro ἐξημπολημένος.
Ἐξεναίρω, interficio; unde ἐξεναρεῖν, a. 2. inf. Κύκνον τ' ἐξεναρεῖν, *Hesiod. Scut.* 329.
Ἐξεναρίζω, fut. ίσω, vel ίξω, interficio; (2) occisum armis spolio. Ἐξηνάριξεν ὅν ποτ' ἀξίφῳ δόλῳ νέκυς, *Lycophr.* 50.
Ἐξενάριξε, *interfecit*, 3. sing. a. 1. ind. act.
Ἐξενέγκατε, *agite, extuleritis*, 2. pl. a. 1. imperat. act. verbi ἐκφέρω pro ἐξενέγκω.
Ἐξενεῖκαι, aor. 1. inf. act. *Poet.* pro ἐξενέγκαι.
Ἐξενεχθεὶς, aor. 1. part pass.
Ἐξενέπω, *Poet.* edico, eloquor. Ἐγὼ δ' οὐ μή ποτε τἄμ' ἐξενέπω, *Soph. Œd. Tyr.* 328. Ὁ δ' ἄρ' ἐξενέποντι ἔοικε, *Apoll. Rhod.* 1, 764.
Ἐξενεχυράζω, f. άσω, pigneror; (2) pignora capio.
Ἐξενηνειγμένος, *exportatus*, part. perf. pass. *Ion.* pro ἐξενηνεγμένος, ab ἐκφέρω.
Ἐξενήνοχα, *extuli, exportavi*, perf. ind. med.
Ἐξένηψα, a. 1. ind. act. v. ἐκνήφω.
Ἐξένθοις, *exeas*, seu *exiveris*, 2. sing. a. 2. opt. act. *Dor.* pro ἐξέλθοις, ab ἐξέρχομαι.
Ἐξένισα, a. 1. ind. act. verbi ξενίζω.

Ἐξένυμι, exuo.
Ἐξεντερίζω, f. ίσω, exentero, eximo intestina, item medullam. Ex ἐξ et ἔντερον.
Ἐξεντο, 3 pl. a. 2. ind. med. verbi ἐξίημι.
Ἐξεπάδω, f. άσω, excanto; (2) incantationibus permulceo. Ἐξεπάδονται φύσιν, mulcentur, deliniuntur, *Soph. Œd. Col.* 1194.
Ἐξεπαίρω, excello; (2) effero animo; (3) impello, incito; unde ἐξεπάρῃ, a. 2. conjunct. 3. sing. Τὰς θεοῖς ἐχθρὰς γυναῖκας ἐξεπαίρωσιν δόλῳ καταλαβεῖν τὰ χρήμαθ' ἡμῶν, *Aristoph. Lys.* 623.
Ἐξεπάλλομαι, exsilio, *Hes.*
Ἐξεπαρθον, a. 2. ind. act. verbi ἐκπέρθω.
Ἐξέπεσον, *excidi*, aor. 2. ind. act. verbi ἐκπίπτω.
Ἐξεπέτασα, a. 1. ind. act. verbi ἐκπετάννυμι.
Ἐξεπεύχομαι, f. ξομαι, glorior.
Ἐξεπιπλήσσω, percello, *Eur.*
Ἐξέπιπτε, 3. sing. imperf. ind. act. v. ἐκπίπτω.
Ἐξεπίσταμαι, probe novi, percalleo. Ἀκριβῶς ἐξεπιστάμενος, *Dem.* Εὔνουν ὄντα σ' ἐξεπίσταμαι, *Eurip. Alc.* 514.
Ἐξεπίσταιαι, 2. sing. præs. ind. med. *Ion.* pro ἐξεπίστασαι.
Ἐξεπισφραγίζω, f. ίσω, signo, imprimo signum.
Ἐξεπιτηδὲς, *adv.* ex industria, de industria, cum οὐ vel οὐδὲν *est* frustra.
Ἐξεπιπιέζω, fut. ώσω, perf. ἐξεπίεκα, premo, urgeo onere.
Ἐξεπλάγην, a. 1. ind pass. verbi ἐκπλήττω.
Ἐξεπλάγησαν, 3. pl. ejusdem aor.
Ἐξεπλήσσοντο, 3. pl. imperf. ind. pass. ejusd. v.
Ἐξέπλει, 3. sing imperf. ind. act. v. ἐκπλέω.
Ἐξεπομβρέω, imbre multo arva rigo. Οὔτ' ἐξεπομβρῶν, οὔτ' ἐπαυχμήσας, *Soph. in Polyxena.*
Ἐξεπόνασα, a. 1. ind. act. *Dor.* pro ἐξεπόνησα, ab ἐκπονέω.
Ἐξεπορεύοντο, 3. plur. a. 2. ind. med. verbi ἐκπορεύομαι
Ἐξεπράθομεν, *deprædati sumus*, 1. pl. a. 2. ind. act *per Metath.* pro ἐξεπάρθομεν, ab ἐκπέρθω.
Ἐξέπτη, 3. sing. a. 2 ind. act. verbi ἐξίπτημι.
Ἐξέραμα, ατος, τὸ, vomitus. Ab ἐξεράω.
Ἐξέρασμα, ατος, τὸ, idem; (2) id quod ejectum est. Ab eod.
Ἐξεράω, ῶ. f. άσω, evacuo, expromo. Τοὺς νῦν μοι λίθους χαμᾶζε πρῶτον ἐξεράσατε, *Aristoph. Ach.* 345. Ex ἐξ et ἔρα, *terra.*
Ἐξεργάζεσθαι, *interficere*, præs. inf. med. verbi
Ἐξεργάζομαι, f. άσομαι, absolvo, perficio; (2) operæ pretium facio; (3) reddo, v. gr. placatum, doctum, &c.; (4) malo aliquo adficio; (5) perdo, occido; unde ἐξείργασαι, ἐξειργάσθη, ἐξειργασμένος. Ταῦτα ξυμβουλεύειν δεῖ, ἃ τοὺς πολεμίους ὡς πλεῖστα κακὰ ἐργάσεται, *Plut.* (5) Σιγήσατ', ὦ γυναῖκες· ἐξειργάσμεθα, perditæ sumus, *Eurip. Hippol.* 565. Hinc
Ἐξεργασθὲν, *absolutum*, a. 1. part. pass. n. g.
Ἐξεργασία, ας, ἡ, elaboratio, absolutio; (2) figura rhetorica qua phrases idem significantes eleganter conjunguntur.
Ἐξεργασμένος, *factus*, perf. part. pass.
Ἐξεργαστικὸς, ἡ, ὸν, rebus agendis efficax in agendo.
Ἐξερέεινε, 3. sing. imperf. act. *Ion.* pro ἐξηρέεινε, ab
Ἐξερεείνω, perquiro, interrogo.
Ἐξερεθίζω, f. ίσω, irrito, prorito.
Ἐξερείπω, everto, prosterno. Αὐχένας ἐξερείποντες, *Hesiod. Scut.* 174.
Ἐξέρεισις, εως, ἡ, collocatio, *Ern.*
Ἐξερείψαι, *prostraverit*, 3. sing. a. 1. opt. act.
Ἐξερέοντο, *interrogabant*, 3. pl. imperf. ind. med. *Ion.* pro ἐξηρέοντο, ab ἐξερέομαι.
Ἐξέρευγμα, ατος, τὸ, id quod ructu ejectum est; (2) ostium fluminis. Ab
Ἐξερεύγω, et ἐξερεύγομαι, eructo, ructu effundo; (2) de fluminibus, qui se effundunt in mare; f. ἐξερεύξομαι, a. 2. ἐξήρυγον. Ὅταν κλύδωνας ἐξερεύγηται γνάθων, *Lycophr.* 474. Ἐξερεύγονται ποτὰ, *Id.* 725.
Ἐξερευνάω, ῶ, f. ήσω, pervestigo, perscrutor, 1 *Pet.* 1, 10. Hinc
Ἐξερεύνησις, εως, ἡ, perscrutatio, investigatio.
Ἐξερευνητὴς, οῦ, ὁ, perscrutator, indagator.

Ἐξερευνητικὸς, ἡ, ὸν, ad investigandum acutus.

Ἐξέρευξις, εως, ἡ, eructatio. Ab ἐξερεύγω.

Ἐξερέω, ῶ, eloquar, dicam, nempe per διάλυσιν [illegible] ἐξερῶ, et ἐξερέομαι, perquiro.

Ἐξερημόω, ῶ, f. ώσω, desolo, vasto; (2) relinquo. Κἀξερημῶσαι γένος, vasteturque genus omne nostrum, *Soph. El.* 1010. Ἐξερημώσασι δόμους, relinquentes domos, *Eurip. Andr.* 593. Τὰς ἐξερημωμένας πόλεις κατοικίζειν, *Plat.*

Ἐξερίζω, contendo, litigo. Ἐν τοῖς δημοσίοις κινδύνοις ἐξερίζειν, inimicitias exercere in discrimine publico, *App. Bell. Civ.* 2, 123.

Ἐξέρανοι, f. ἐξεράνασι, fautores et adjutores; [illegible] mihi comparo, *Ern.* redimo, mercede allicio, *Bud.* Ab ἐξ et [illegible]

Ἐξερινάζω, f. άσω, caprifico, maturum reddo. Ἄλλους ἐξερινάζεις λέγω, alios oratione maturos reddis. Metaphora sumta a caprificis qui non eduntur, sed inserviunt ad procurandam maturitatem ficuum, *Soph. in Helenæ Rapta.*

Ἐξεριπόντες, nom. pl. a. 2. part. act. verbi ἐξερείπω.

Ἐξεριστὴς, ῦ, ὁ, litigator, contentiosus. Οὐδ' ἐξεριστὴς τῶν λόγων, *Eurip. Suppl.* 894.

Ἐξερμηνεύω, f. εύσω, interpretor.

Ἐξέρομαι, interrogo; unde ἐξείρετο ϗ ἐξέρετο, *ap. Hom.* aor. 2. ἐξηρόμην, interrogavi; ἐξήρου, interrogavisti. Ἡ τὴν πανοῦργον κίναδος ἐξήρου μ' ὅπου; vulpem illam sceleratam rogas, ubi sit? *Soph. Aj.* 103. Ex ἐξ et ἔρω, *dico.*

Ἐξερπύζω, f. ύσω, prorepo; ἐξέρπω, idem.

Ἐξερράγη, 3. sing. aor. 2. ind. pass. verbi ἐκρήγνυμι.

Ἐξέρρω hinc ἐξέρρε, abi in malam rem.

Ἐξέρρευσις, ἡ, pro ἐξέρρυσις, effluxio, evacuatio.

Ἐξερυθριάω, f. άσω, rubefio.

Ἐξερυθρος, ου, ὁ ϗ ἡ, valde ruber.

Ἐξερύκω, inhibeo, *Soph.*

Ἐξέρυσε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi [illegible]

Ἐξερύσασκε, *Ion.* pro ἐξέρυσε.

Ἐξερύω, f. ύσω, extraho. [illegible] ἐξερύεσθαι, [illegible] *Op.* 624.

Ἐξέρχομαι, exeo, egredior. Ἐξήρχοντο εἰς καθ' [illegible] *Joann.* 8, 9. Σὺ γ' εἰς τόνδ' ἐξελθόντες ἀνόσιον στόμα, quum tu impium hunc sermonem exorsus sis [Ordo: σὺ ἐξελθόντος εἰς τόνδ' ἀνόσιον στόμα. Στόμα vero, ibi est *sermo* ut centies], *Soph. Œd. Col.* 981.

Ἐξερωέω, decedo, excedo. Αἱ δ' ἐξηρώησαν, illæ ex via excesserunt, *Il.* 23, 468.

Ἐξερωτάω, ῶ, f. ήσω, interrogo. Ἐξερωτᾷς ἄνα; *Pind. Pyth.* 9, 79.

Ἔξεσε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ξέω, *rado.*

Ἐξεσθίω, exedo, eredo.

Ἐξεσίη, ας, ἡ, ablegatio, legatio publica. Τῶν [illegible] ἐξεσίην πολλὴν ὁδὸν ἦλθεν, horum gratia in legationem multam viam venit, *Odyss.* 21, 20. Ab ἐξίημι, *ablego.*

Ἔξεσις, εως, ἡ, expulsio, divortium. Γυναικὸς μὲν τῆς ἔχεις ὦ προσδέομεθά σου τῆς ἐξέσιος, conjugem quam habes ut repudies non postulamus, *Herodot.* 5, 40. Ab eod.

Ἐξέσκληκα, perf. ind. act. verbi ἐκσκλέω.

Ἐξέσμων, *abstergebam*, imperf. ind. act. *contr.* pro ἐξέσμαον, a verbo ἐκσμάω.

Ἐξέσπασε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἐκσπάω

Ἐξέσσυτο, *eruperat*, 3. sing. plusq. perf. pass. *per Metath.* pro ἐξέσυντο, ab ἐκσύω, vel ἐκσεύω.

Ἐξέσται, *licebit*, f. 1. ind. act. *per Syncop.* pro ἐξέσεται, a verbo imperson. ἔξεστι.

Ἐξέστην, a. 2. ind. act. verbi ἐξίστημι.

Ἔξεστι, licet. Hinc ἐξὸν, cum liceat. (Tota dictio hæc est, ἐκ πεδίου ἐστι, via plana, aperta est, obstantibus amotis, *Ern.*)

Ἐξεστραμμαι, perf. ind. pass. verbi ἐκστρέφω.

Ἐξεστραμμένως, *adv.* e transverso; (2) more eorum quæ inversa sunt. Ab ἐξεστραμμένος, quod est ab ἐκστρέφω.

Ἐξετάζω, f. άσω, examino, inquiro, perscrutor, exploro, probo, experimentum facio; (2) quæstionem habeo per tormenta; (3) æstimo; (4) comparo, contendo; (5) recenseo, enumero; (6) adnumero; (7) in *pass. dicitur de eo imprimis* qui in aliquo genere egregia documenta edidit, cognitus, spectatus est; (8) adesse, præsto esse, coram sese exhibere, *Ern.* Πάσας δ' εἰδέας (τῶ εὖ λεγειν) ἐξήτασεν, *Aristoph. Thesm.* 444. Ἐξετάσατε περὶ τοῦ παιδίου, *Matt.* 2, 8.

Ἐξέταμον, 3. pl. a. 2. ind. act. verbi ἐκτέμνω.

Ἐξετανύσθη, 3. sing. a. 1. ind. pass. v. ἐκτανύω.

Ἐξετάσαι, a. 1. inf. act. verbi ἐξετάζω.

Ἐξετάσατε, *exquirite*, 2. plur. a. 1. imperat. act.

Ἐξέτασις, εως, ἡ, exquisitio, examen; (2) quæstio, criminis inquisitio; (3) comparatio; (4) exploratio; (5) recensio, lustratio; (6) specimen et documentum industriæ.

Ἐξετασμὸς, ῦ, ὁ, inquisitio; (2) discussio.

Ἐξεταστὴς, ῦ, ὁ, examinator, inquisitor.

Ἐξεταστικὸς, ὴ, ὸν, qui multus est in indagatione veritatis vel alicujus rei; (2) inquirendi peritus.

Ἐξεταστικῶς, *adv.* accurate, exquisite.

Ἐξέτεινα, a. 1. ind. act. verbi ἐκτείνω.

Ἐξετέλεσαν, *perfecerunt*, 3. pl. imperf. ind. act. *Poet.* pro ἐξετέλεον, a verbo ἐκτελέω.

Ἐξετελέσθην, *perfectus sum*, a. 1. ind. pass.

Ἐξετέλεσσε, *perfecit*, 3. sing. a. 1. ind. act. *Poet.* pro ἐξετέλεσε.

Ἐξετεροτροπέω, ῶ, f. ήσω, degenero.

Ἐξέτης, ου, ὁ, sexennis. Ex ἓξ et ἔτος.

Ἐξέτι, *adv.* ab illo tempore, jam inde.

Ἐξέτις, ιδος, sex annos nata.

Ἐξετμήθην, a. 1. ind. pass. verbi ἐκτέμνω.

Ἐξετράπησαν, 3. pl. a. 2. ind. pass. verbi ἐκτρέπομαι

Ἐξετρώσε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἐκτιτρώσκω.

Ἐξετύφλου, 3. sing. imperf. ind. act. verbi ἐκτυφλόω.

Ἐξευθυνω, rationes ab aliquo exigo, muneris, rei gestæ.

Ἐξευκρινέω, diligenter considero vel explico.

Ἐξευλαβέομαι, ῦμαι, vereor, caveo.

Ἐξευμαρίζω, f. ίσω, rem facilem reddo.

Ἐξευμενίζω, f. ίσω, propitium reddo, placo.

Ἐξευνουχίζω, f. ίσω, eunuchum facio.

Ἐξευπορέω, ῶ, f. ήσω, suppetit mihi; (2) suggero, suppedito; (3) consequor, comparo mihi. Ταῦτα δὲ πάντα δύναται πᾶσιν ἐπικουρίαν ταῖς χρείαις ἐξευπορεῖν, *Plat.*

Ἐξευρεῖν, a. 2. inf. act. verbi ἐξευρίσκω.

Ἐξευρηκότων, gen. pl. perf. part. act.

Ἐξεύρημα, ατος, τὸ, solers inventum.

Ἐξεύρησις, εως, ἡ, inventio, adinventio. Ab

Ἐξευρίσκω, f. ήσω, invenio, excogito, comminiscor; (2) comperio, reperio. Νῦν μοι τὸ κάλλος ἄλγος ἐξεύρῃ ποτὲ, pariat, *Soph. Trach.* 25. Πῶς τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐξευρήσομεν; *Aristoph. Eq.* 145. Τοῦτ', ὦ 'γάθ' ἐξεύρηται ϗ σοφώτατα, *Id. Av.* 1149. (2) νέμου κάλλιστον ἐξεύροντα, πειθαρχεῖν πατρὶ, *Soph. Trach.* 1177.

Ἐξευρετικὸς, ἡ, ὸν, solers, ad inveniendum acutus.

Ἐξευρόντες, nom. pl. a. 2. part. act.

Ἐξευτελίζω, f. ίσω, vilipendo, floccifacio, tanquam εὐτελὲς; (2) tenue reddo, facio. Hinc

Ἐξευτελισμὸς, ῦ, ὁ, contemptio, ut cum oratione aliquid minuimus.

Ἐξευτρεπίζω, f. ίσω, paro, apparo, instruo.

Ἐξεύχομαι, glorior, apto, vota facio. Σὺ δ' ὅτ' ἐξηύχου τέκνα, quando vero optabas vivere meos liberos, *Eurip. Med.* 930.

Ἐξεφαάνθη, a. 1. ind. pass. *Poet.* pro ἐξεφάνθη.

Ἐξέφανεν, 3. pl. a. 2. ind. pass. *per Syncop.* pro ἐξεφάνησαν, ab ἐκφαίνω.

Ἐξέφερον, 3 pl. imperf. ind. act. verbi ἐκφέρω.

Ἐξέφηβος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui pubertatem excessit.

Ἐξεφίημι, injicio, immitto; ἐξεφίεμαι, mando. Ἐκεῖνον ἔγχει Τεῦκρος ἐξεφίεται σκηνῆς ὕπαυλον, *Soph. Aj.* 806.

Ἐξεφοιτῶμεν, 1. pl. imperf. ind. act. v. ἐκφοιτάω, pro ἐκφοίτω.

Ἐξεχέβρογχος, ου, ὁ ϗ ἡ, habens guttur prominens, *Hippocrat.* Ex ἐξέχω et βρόγχος.

Ἐξεχέγλουτος, ὁ ϗ ἡ, habens prominentes nates.

Ἐξέχεεν, *effundebat*, 3. sing. imperf. ind. act. cum ν ἐφελκ. a verbo ἐκχέω.

Ἐξεχὴς, ὲς, eminens, prominens.

Ἐξέχομαι, adhæreo. Πρότερον οὐδὲν ἄλλο, ἢ τῶν παρὰ Μωσεῖ νενομοθετημένων ἐξεχεσθαι, *Euseb. Demonst. Evangel.* 70. Μαίνεσθε καὶ παρανοεῖτε τοιούτων ἐξεχόμενοι σφόδρα οὕτως, insanitis et deliratis, talibus ita vehementer inhærentes, *Dio Chrysost.* 514.

Ἐξέχεν, 3. pers. sing. imp. act. verbi ἐκχέω, *oraculum edo*, α ex contractione natum in η mutatur *Att.* Ὅτ' ἐξέχρη κακὰ, cum prædiceret, *Soph. Œd. Col.* 87.

Ἐξέχρησε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ἐκχράω.

Ἐξεχύθην, a. 1. ind. pass. verbi ἐκχέω.

Ἐξέχω, emineo, exsto. Πρὶν ἥλιον ἐξέχειν, *Dem.*

Ἐξέψυξα, a. 1. ind. act. verbi ἐκψύχω.

Ἐξέψω, f. ψήσω, excoquo.

Ἐξέωσαν, *expulerant*, 3. pl. a. 1. ind. act. *Att.* pro ἔξωσαν, a verbo ἐξωθέω.

Ἐξηβος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui pubertatem excessit, jam grandis et adultus. Ex ἐξ et ἥβη.

Ἐξήγαγε, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi ἐξάγω.

Ἐξήγγειλα, a. 1. ind. act. verbi ἐξαγγέλλω.

Ἐξήγειρα, a. 1. ind. act. verbi ἐξεγείρω.

Ἐξηγείσθω, *dux esto*, 3. sing. imperat. med. *contr.* pro ἐξηγεέσθω, ab ἐξηγέομαι.

Ἐξηγέομαι, ῦμαι, dux sum, præsum, viam monstro; (2) expono, explico, interpretor, *impr.* res sacras, leges; (3) censeo, dissero; (4) administro; (5) educo, diduco; (6) perficio. Χῶρον μὲν αὐτὸς αὐτίκ' ἐξηγήσομαι, *Soph. Œd. Col.* 1515. Ἐξαγοῦ θεοὺς, præi verbis, quos jurem deos, *Eurip. Med.* 745. (3) οὐδὲν ὅ τι οὐ τολμητὸν τε ἐκείνῳ καὶ ἐφικτὸν ἐξηγεῖσθαι, existimasse nihil esse, quod ipse non et audere et efficere possit, *Arr. Ind.* 20, 11.

Ἐξηγερθὴν, a. 1. ind. pass. verbi ἐξεγείρω.

Ἐξήγημα, ατος, τὸ, narratio. Ab ἐξηγέομαι.

Ἐξήγησις, εως, ἡ, expositio. Differunt ἐξήγησις et ἐξήγημα quemadmodum a poesi poema; siquidem poema dicitur panopliæ Achillis descriptio, poesis vero tota ipsa Ilias, *Aphthonius.*

Ἐξηγητὴς, ῦ, ὁ, dux in re aliqua; (2) sequester, transactor, conciliator; (3) interpres, enarrator, explicator; (4) magus; (5) prudens juris pontificii et sacrorum interpres, omninoque juris divini et humani, qui consulitur de istis rebus. (3) ἐπεμπε θεοπρόπους ἐς τοὺς ἐξηγητέας Τελμησσέων, *Herod.* 1, 78. Hinc

Ἐξηγητικὸς, ἡ, ὸν, interpretandi, narrandi peritus, ad narrandum et interpretandum pertinens. Hinc τὰ ἐξηγητικὰ, ῶν, libri pontificiales.

Ἐξηγόρασα, a. 1. ind. act. verbi ἐξαγοράζω.

Ἐξηγορία, ας, ἡ, prædicatio accepti beneficii.

Ἐξηγούμενος, præs. part. med. v. ἐξηγέομαι.

Ἐξῄδη, *noveram*, 1. sing. plusq. perf. verbi ἐξειδέναι. Θανουμένη γὰρ ἐξῄδη, moriturum enim me sciebam, *Soph. Antig.* 460.

Ἐξῄδης, *noveras*, 2. sing. plusq. perf. verbi ἐξειδέναι. Ἆρ' ἐξῄδης ὅσον ἦν κέρδος σιγῇ κλύειν; *Soph. Trach.* 998.

Ἐξῄεσαν, *egressi erant*, 3. pl. plusq. perf. ind. med. *Att.* pro ἐξῄεισαν, a verbo ἔξειμι.

Ἐξηκασμένος *Att.* pro ἐξεικασμένος, part. præt. pass. verbi ἐξεικάζω, quod vide.

Ἐξήκειν, *exire*, præs. inf. act. verbi ἐξήκω.

Ἐξήκοντα, οἱ, αἱ, τὰ, sexaginta. Ab ἕξ.

Ἐξηκοντατὴς, ῦς, ὁ ϗ ἡ, sexagenarius. Ex ἑξήκοντα et ἔτος, *annus.*

Ἐξηκοντάκις, *adv.* sexagies.

Ἐξηκονταπέντε, οἱ, αἱ, τὰ, sexaginta quinque.

Ἐξηκοντάπηχυς, ὁ ϗ ἡ, sexaginta cubitos æquans.

Ἐξηκονταστάδιος, ον, sexaginta stadia explens.

Ἐξηκοντατέσσαρες, οἱ ϗ αἱ, sexaginta quatuor.

Ἐξηκοντατούτης, ες, sexaginta annos natus.

Ἐξηκοσταῖος, qui sexagesimo die venit, agit aliquid.

Ἐξηκοστὸς, ἡ, ὸν, sexagesimus. Ab ἐξ, *sex.*

Ἐξηκριβωμένως, *adv.* diligentissime, ad amussim. Ex ἐξ et ἀκριβόω.

Ἐξήκω, discedo; (2) prætereo; (3) egressus sum; (4) de vino vappescente. [illegible] ὄνειρον, somnium impletum esse, *Herod.* 1, 120.

120. Ἵν' ἐξήκεις δακρύων; quousque lacrimis indulgebis? quo te luctus abripit? *Soph. Œd. Tyr.* 1515. [imo potius, Ubinam lacrymarum pervenisti?]

Ἐξήλασαν, 3 pl. a. 1. ind. act. v. ἐξελαύνω.

Ἐξήλατο, 3. sing. a. 1. ind. med. verbi ἐξάλλομαι, *exsilio.*

Ἐξήλατος, ον, lamina ductili tectus, *Hom.* εὐποίητος; *Hes.*

Ἐξηλείφθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass.

Ἐξήλειψεν, *delevit*, 3 sing. a. 1. ind. act. cum ν ἐφελκ. ab ἐξαλείφω.

Ἐξήλθετε, 2. pl. a. 2. ind. act. v. ἐξέρχομαι.

Ἐξῆλθον, a. 2. ind. act. *per Sync.* pro ἐξήλυθον

Ἐξηλιάζω, f. άσω, soli expono; (2) suspendo sub dio. Ex ἐξ et ἥλιος.

Ἐξηλίασα, a. 1. ind. act. v. ἐξηλιάζω.

Ἐξηλλαγμένος, perf. part. pass. verbi ἐξαλλάττω.

Ἐξηλλαγμένως, *adv.* perverse, abhorrenti modo.

Ἐξήλυ, 2. sing. aor. 2. med. verbi ἐξάλλομαι. Ἰὼ δαῖμον, ἵν' ἐξήλυ; o fortuna, quonam evasisti? *Soph. Œd. Tyr.* 1311.

Ἐξήλυσις, εως, ἡ, exitus. Ab ἐξέρχομαι.

Ἐξήμαρ, *adv.* per sex dies.

Ἐξημαρτημένως, *adv.* falso, dolose, perperam. Ab ἐξαμαρτάνω, *pecco.*

Ἐξημερόω, ῶ. mansuefacio, cicuro. Τοῦτόν σφι τὸν χῶρον προεῖπε ἐξημερῶσαι ἐν ἡμέρῃ, hunc locum jussit intra diem detergant, *Herodot.* 1, 126: qui locus nempe dumosus erat. Hinc

Ἐξημέρωσις, εως, ἡ, cicuratio.

Ἐξήμεσε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἐξεμέω.

Ἐξημοιβός, ἡ, ὄν, permutatorius. Εἵματά τ' ἐξημοιβὰ, λοετρά τε θερμὰ, καὶ εὐναί, *Odyss.* 8, 249. Ab ἐξαμείβω.

Ἐξῆν, pro ἐξῆεν, (sæpe apud Platonem).

Ἐξήνεγκε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἐξενέγκω, pro ἐκφέρω.

Ἐξήνιος, ου, ὁ ἡ, effrenis. Ex ἐξ et ἡνία.

Ἐξήνυτος, qui perfici potest, *Eurip. Hipp.* 405.

Ἐξήπαφε, 3. sing. imperf. ind. act. verbi ἐξαπάφω.

Ἐξηπειρόω, aggerenda terra continens solum facio.

Ἐξηπεροπεύω, f. εύσω, decipio, circumvenio

Ἐξηπιαλόω, febri laboro, quæ ἠπίαλος dicitur

Ἐξηπλώτο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. verbi ἐξαπλόω.

Ἐξῆρα, *sustuli*, a. 1. ind. act. verbi ἐξαίρω.

Ἐξήραμμαι, perf. ind. pass. verbi ξηραίνω.

Ἐξήρανα, *arefeci*, aor. 1. ind. act.

Ἐξηράνθην, a. 1. ind. pass

Ἐξήρεις, 2. sing. imperf. ind. act. v. ἐξαίρω.

Ἐξήρετο, 3. sing. imperfect. ind. med. verbi ἐξέρομαι.

Ἐξηρεύνησα, a. 1. ind. act. verbi ἐξερευνάω.

Ἐξήρης, εος, ἡ, sc. ναῦς, navis sex ordinum, hexeres. Ex ἐξ et ἐρέσσω, *remigo.*

Ἐξηρτισμένος, perf. part. pass. verbi ἐξαρτίζω.

Ἐξηρτυμένοι, nom. pl. perf. part. pass. verbi ἐξαρτύω.

Ἐξῆρχον, *incipiebant*, 3. pl. imperf. ind. act. v. ἐξάρχω.

Ἐξηρώησε, *cum impetu latus est*, 3. sing. a. 1. ind act. verbi ἐξερωέω.

ΕΞΗ͂Σ, *adv.* deinceps, consequenter, ordine, serie perpetua, (ab inus. ἕξη, series, ordo, *Ern.*) Ἑξῆς καθίσω δεῦρό μου ποδός, prope meum pedem, *Eurip. Iphig. in Aul.* 627. Θρόνον τε τοῦ Πλούτωνος ἑξῆς, soliumque proxume a Plutone, *Aristoph. Ran.* 765.

Ἐξητάκει, *exploraverat*, 3. sing. plusq. perf. act. verbi ἐξετάζω. *Polyb.* 3, 48.

Ἐξήταξα, a. 1. ind. act. *Dor.* pro ἐξήτασα, a verbo ἐξετάζω, *examino.* Unde

Ἐξητασμένως, *adv.* accurate, diligenter, considerate.

Ἐξητριάζω, f. άσω, sumendum hinc esse ἐξητριασμένον, quod Galeno apud Hippocratem est τὸ διὰ ἤτρίου, i. e. λεπτοῦ ὑφάσματος ἠθημένον, per tenue linteum percolatum. Ex ἐξ et ἤτριον, *linteum.*

Ἐξηττάομαι, ῶμαι, vincor.

Ἐξηχέω, ῶ, f. ήσω, persono. Ἀφ' ὑμῶν γὰρ ἐξήχηται ὁ λόγος τοῦ Κυρίου, 1 *Thess.* 1, 8.

Ἐξιάομαι, ῶμαι, f άσομαι, sano sarcio, *Plat*

Ἐξίασι, *emittunt, Att.* pro ἐξιεῖσι. Ab ἐξίημι

Ἐξιδιάζομαι, f. άσομαι mihi vindico, occupo; (2) alicujus gratiam mihi concilio. Ex ἐξ et ἴδιος. Hinc

Ἐξιδιασμὸς, οῦ, ὁ, usurpatio, vindicatio.

Ἐξίδιον, ου, τὸ, habitus parvus, *Dim.*

Ἐξιδιόομαι, οῦμαι, proprium mihi facio; unde ἐξιδιώσω, 2. sing. a. 1. med. peculiarem tibi fecisti, et privatim familiarem.

Ἐξιδιοποιέομαι, proprium mihi facio, mancipo, vindico.

Ἐξιδιοποίησις, εως, ἡ, usurpatio, vindicatio.

Ἐξιδίω, f. ίσω, exsudo; (2) alvum exonero.

Ἐξιδρόω, ῶ, f. ώσω, idem.

Ἐξιδρύω, f. ύσω, depono, colloco.

Ἐξιερόω, ῶ, f. ώσω, consecro, dedico.

Ἐξίεν, præs. inf. act. *Ion.* pro ἐξιέναι. Ab

Ἐξίημι, emitto; (2) eximo; (3) depono. (1) ἐχθροὶ γὰρ ἐξιᾶσι πάντα δὴ κάλων, expediunt omnem rudentem, omnia moliuntur, *Eurip. Med.* 278. Hinc ἐξίμεν, emittere, *Poetice*; ἐξιεῖεν, emittunt.

Ἐξιθύνω, f. νῶ, rego, dirigo. Ὥστε στάθμη δόρυ νήϊον ἐξιθύνει, *Il.* 15, 410.

Ἐξικέσθαιν, *pervenerunt*, 3. dual. a. 2. ind. med. *Dor.* pro ἐξικέσθην, ab ἐξικνέομαι.

Ἐξίκετ', pro ἐξίκετο, 3. sing. a. 2. ind. med.

Ἐξικετεύω, f. εύσω, supplico; (2) supplicando flecto, persuadeo.

Ἐξικμάζω, f. άσω, exsicco, arefacio, exsugo; (2) excoquo; (3) exhalo. Τὰ ἐν ποσὶν ἐξικμάζω κακὰ, ad pedes posita, *id est*, præsentia mala tracto, considero, commemoro. *Eurip. Andr.* 406.

Ἐξικνέομαι, οῦμαι, pervenio; (2) assequor, v. gr. oculis, mente; (3) exsequor, perficio. Θεῶν δ' ἐξίκετο θώκους, *Il.* 8, 439.

Ἐξικόμην, *perveni*, a. 2. ind. med.

Ἐξίκω, evenio.

Ἐξιλάσκομαι, f. άσομαι, propitium reddo, placo.

Ἐξίλασις, εως, ἡ, placatio. Ab ἐξιλάομαι.

Ἐξίλασμα, ατος, τὸ, placamen. Ab eod.

Ἐξιλασμὸς, οῦ, ὁ, placatio, expiatio.

Ἐξιλάσομαι, f. 1. ind. med. v. ἐξιλάσκομαι.

Ἐξιλαστήριος, ον, vim placandi habens, unde τὰ ἐξιλαστήρια, piacula iræ divinæ.

Ἐξιλεόομαι, οῦμαι, propitio, placo.

Ἐξιλέωμα, τὸ, (non ἐξιλέωσμα) placamen.

Ἐξίλλειν, evolvere; (2) ejicere, arcere; (3) interficere.

Ἐξίμεναι, præs. inf. act. *Dor.* pro ἐξιέναι.

Ἐξινόω, ῶ f. ώσω, evacuo purgationibus, *impr.* bilem, unde ἐξινωμένος, purgatus. Ab ἶνες.

Ἐξινθίζω, primos pilos vello. Ἐγὼ μίαν μὲν ἐξινθίζω τρίχα, lanuginem vello, *Soph. in Deorum Judicio.*

Ἐξιόντων, gen. pl. a. 2. part. act. v. ἔξειμι.

Ἐξιπόω, ῶ, f. ώσω, exprimo, expurgo. Καὶ ἐξιπώσας ἀνελοῦ τὸ ἀποῤῥυέν, *Dioscor.* 5, 85 et 89

Ἐξιππάζομαι, f. άσομαι, equo evehor, equo exeo

Ἔξιππος, ου, ὁ ἡ ἡ, sex equis junctus, epith. currus.

Ἐξίπταμαι, f. ἐκπτήσομαι, evolo.

Ἐξιπωτικὸς, ἡ, ὸν, exprimendi vi, item extrahendi et expurgandi præditus. Ab ἐξιπόω.

Ἕξις, εως, ἡ, habitus, adfectio constans corporis vel animi. Ab ἔχω.

Ἐξισάζω, f άσω, adæquo, æqualem reddo.

Ἐξίσης, *adv.* æqualiter, perinde, (*sub* μοίρας.) Ex ἐξ et ἴσος.

Ἐξίσου, *adv.* idem, (*Sub.* μέτρου.)

Ἐξισονομέω, ῶ, f. ήσω, parem portionem capio, par sum aliis, unde ὁ ἐξισονομῶν, dicitur de filio γνησίῳ.

Ἔξισος, η, ον, æqualis, par.

Ἐξισοτιμία, ας, ἡ, æqualitas seu exæquatio honorum. Ex ἐξ et ἰσότιμος.

Ἐξισοῦσθαι, *adæquari*, præs. inf. pass. verbi

Ἐξισόω, ῶ, f. ώσω, adæquo. Ἐξισώσαι τὰς πολίτας, *Aristoph. Ran.* 706. (2) *neutraliter*, par sum. (2) ὅσ' ἐξισώσει σοί τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις, quæ tibi tuisque liberis paria erunt, *Soph. Œd. Tyr.* 425. Μητρὶ δ' οὐδὲν ἐξισοῖ, non digna est nomine matris, *id est*, nihil maternum habet, *Id. Elect.* 1194. (1) φύλοπις οὐκ ἔτ' ἐξισοῦται φιλοτασίῳ διαίτᾳ, discordia non amplius componitur amico convictu, *Id.* 1072.

Ἐξιστάω, vel ἐξ στάω, vel

Ἐξίσταμαι, absisto, desisto, cedo; (2) degenero, exolesco; (3) pavesco, stupeo. (1) ἐξίσταται δὲ νυκτὸς αἰανῆς κύκλος, concedit et noctis tenebrosæ orbis, *Soph. Aj.* 672. Ἐξίσταντο πάντες οἱ ὄχλοι, *Matt.* 12, 23.

Ἐξίσταντο, 3. pl. imperf. pass. verbi

Ἐξίστημι, de statu demoveo; (2) de statu mentis dejicio, mente alieno, stupefacio; (3) desciscere vel degenerare facio, immuto, corrumpo; (4) aor. 2. et *med.* ista omnia passive significantur; et præterea cedo, decedo, digredior, abstineo, degenero, &c. (ἐξέστη, e turba secessit, *item* a reip. administratione ad vitam privatam se contulit, *Ern.*)

Ἐξιστορεῖν, exquirere, sciscitari. Ἐξιστορῆσαι δόξαν βουλευμάτων, *Eur. Hec.* 733.

Ἐξίσχιος, ον, cui coxa eminet; (2) omnino membrum cujus articulus vel nodus eminentior est.

Ἐξισχύσητε, *valeatis*, 2. pl. a. 1. conj. act. verbi

Ἐξισχύω, f. ύσω, possum, valeo, *Ephes.* 3, 14.

Ἐξίσχω, emineo, promineo; (2) porrigo.

Ἐξίσωσις, εως, ἡ, exæquatio. Ab ἐξισόω.

Ἐξισωτέον, exæquandum, *Soph.*

Ἐξισωτέος, qui æquum jus habet, cui æquum jus est. Ἐξισωτέον τὸ γοῦν ἴσ' ἀντιλέξαι, æquum tamen mihi jus tuis dictis paria referre, *Soph. Œd. Tyr.* 408.

Ἐξισωτὴς, οῦ, ὁ, exæquator; (2) peræquator, *in Jure Vet.* dicitur, expendens census et æquans, ut æqualiter tributarii pendant tributum.

Ἐξίτηλος, ου, ὁ ἡ ἡ, evanidus, evanescens, exolescens, fugiens; (2) qui evanuit, deletus est. Ab ἔξειμι, *exeo.* Unde

Ἐξιτήριος, ου, ὁ ἡ ἡ, ad discessum pertinens.

Ἑξίτης, ου, ὁ, senarius, de jactu in talis, qui et Cous dicitur. Ab ἕξ.

Ἐξιτητέον, exeundum est.

Ἐξιτὸν, exeundum. Ab ἔξειμι.

Ἐξιχνευτὴς, οῦ, ὁ, investigator, speculator.

Ἐξιχνεύω, f. εύσω, idem quod simplex.

Ἐξιχνιάζω, f. άσω, idem. Hinc

Ἐξιχνιασμὸς, οῦ, ὁ, investigatio, indagatio.

Ἐξιχνοσκοπέω, ῶ, f. ήσω, investigo. Διώκων, κἀξιχνοσκοπούμενος, *Soph. Aj.* 997.

Ἐξιχωρίζω, f. ίσω, pus vel saniem exprimo. [illegible]

Ἑξ[illegible]διμνος, ον, sex modios æquans, *Ar.*

Ἐξογκίω, ῶ, idem quod

Ἐξογκόω, ῶ, f. ώσω, tumidum reddo, tumefacio. Τάλαιναν μητέρ' ἐξώγκου τάφῳ, *Eur. Or.* 386. Ἐξογκωμένοι Τροίᾳ κάθησθε, tumefacti propter Trojam sedetis, *Eurip. Andr.* 704. Εἰ γὰρ κατ' ἀνδρὸς βίοτον ἐξογκώσεται (pro ἐξογκωθήσεται), si unaquaque generatione augescat malitia, *Id. Hippol.* 938. Hinc

Ἐξόγκωμα, τος, τὸ, tumor.

Ἐξόγκωσις, εως, ἡ, idem.

Ἐξοδάω, ῶ, vendo. Ἀπώμοσα μὴ τάδ' ἐξοδᾶν ἐγὼ ξένοισι χρήματα, *Eurip. Cycl.* 265.

Ἐξοδεύω, f. εύσω, iter facio ex aliquo loco; (2) exeo, procedo; (3) excedo ex hac vita.

Ἐξοδεία, ας, ἡ, exitus. Ab ἐξοδεύω.

Ἐξοδέω, ῶ, fut. ήσω, idem quod ἐξοδεύω· (2) vendo.

Ἐξοδία, ας, ἡ, egressio, expeditio. Hinc

Ἐξοδιάζω, f. άσω, exire facio; (2) erogo, expendo, impendo. Hinc

Ἐξοδίασις, εως, ἡ, ipsa actio expendendi seu impendendi.

Ἐξοδικὸς, ἡ, ὸν, ad exitum pertinens:

Ἐξοδικῶς, *adv.* obiter, per digressionem.

Ἐξόδιον, ου, τὸ, exodium, sive carmen quod in exitu fabulæ canitur; (2) exitus, finis; (3) festum

festum, *in Vet. Testamento*, quod celebratur in memoriam exitus ex Ægypto.

Ἐξόδιος, ου, ὁ ἡ, idem quod ἐξοδικός.

Ἐξοδοιπορέω, ῶ, f. ήσω, proficiscor ex aliquo loco, exeo foras, egredior.

Ἔξοδος, ου, ἡ, exitus de via; (2) egressio; (3) expeditio militaris; (4) excursio, eruptio; (5) profectio ex aliquo loco; (6) cantilena quæ in exitu alicujus rei canitur; (7) exitus, finis; (8) finis vitæ; (9) impensæ. (2) Ἐπ' ἐξόδοις ἐμαῖς, ante exitum meum ad pugnam, *Eurip. Phœn.* 767. Ἄχει τῆς ἀναιρέσεως τοῦ Πατρόκλου καὶ τῆς δι' ἐκεῖνον Ἀχιλλέως ἐξόδου, *Heracl. Alleg. Hom.* 420.

Ἐξοδυνάω, torqueo.

Ἐξόζω, oleo, redoleo.

Ἐξοίγω, f. ξω, aperio.

Ἐξοιδαίνω, idem quod

Ἐξοιδέω, ῶ, f. ήσω, extumesco. Hinc

Ἐξοιδίσκω, tumefacio.

Ἐξοικειόω, ῶ, et ἐξοικειόομαι, οῦμαι, concilio, amice conjungo, familiarem et amicum reddo. Ex

Ἐξοικέω, ῶ, f. ήσω, domicilio et sedibus meis exeo, emigro. Ab ἐξ οἴκου. Hinc

Ἐξοίκησις, εως, ἡ, emigratio.

Ἐξοικήσιμος, ον, habitabilis, *ap. Soph. Œd. Col.*

Ἐξοικίζω, f. ίσω, domo expello et ejicio; (2) expello; et (3) *in pass.* migro, emigro. Καὶ Λῆμνον ἄσην ἀστέων ἐξῴκισαν, *Eur. Hec.* 876. Φροῦδοι γάρ εἰσιν (οἱ Θεοὶ) ἐξῳκισμένοι, *Arist. Pace*, 197. Hinc

Ἐξοίκισις, εως, ἡ, expulsio seu ejectio e domo; (2) expulsio ex quocumque loco.

Ἐξοικισμὸς, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

Ἐξοικοδομέω, ῶ, f. ήσω, exædifico, inceptum ædificium perficio; (2) ædifico, simpliciter munio, v. gr. viam.

Ἐξοικοδόμησις, εως, ἡ, exædificatio.

Ἔξοικος, ου, ὁ ἡ, e domo sua ejectus, exsul; (2) qui e domo sua migravit.

Ἐξοιμώζω, f. ώξω, ejulo, in ejulatus erumpo.

Ἐξοίνησις, ἡ, ebrietas e vino.

Ἐξοινία, ας, ἡ, idem.

Ἔξοινος, ου, ὁ ἡ, qui vineum saporem perdidit; (2) vino expletus, ebrius.

Ἐξοινόω, ῶ, f. ώσω, vino inebrio. Τερπνῶς νιν εἰσίδοιμ' ἂν ἐξῳνωμένας, *Eurip. Bacch.* 812.

Ἔξοισις, εως, ἡ, divulgatio. Ab ἐκφέρω.

Ἐξοίσομαι, efferor. Hinc fut. ἐξοισθήσομαι. Οὐ γάρ ποτ' εἰς Ἕλληνας ἐξοισθήσεται, *Eurip. Suppl.* 561.

Ἐξοίσομεν, 1. pl. f. 1. ind. act. verbi ἐκφέρω.

Ἐξοιστέος, efferendus. Ἐξοιστέον τ' ἄρ' ὅπλα Καδμείων πόλει, *Eurip. Phœn.* 719. Ἐξοιστέον εἰς τὸ φῶς, *Plat. Parmenid.*

Ἐξοιστράω, ῶ, œstro exagitor, furore perculsus sum, furo.

Ἐξοιστρέω, ῶ, demento, et *active*, œstro exagito, unde *pass.* ἐξοιστροῦμαι, œstro exagitor.

Ἐξοιχνεῦσιν, 3. pl. præs. ind. act. *Dor.* pro ἐξοιχνοῦσιν, ab

Ἐξοιχνέω, ῶ, f. ήσω, egredior.

Ἐξοίχομαι, idem. Ἢ ἐς Ἀθηναίης ἐξοίχεται, *Il.* 6, 379.

Ἐξοιωνίζομαι, ominor, infaustum inauspicatumque duco. Ἐξοιωνιζόμενος τὸν ἴδιον δαίμονα καὶ τὴν τύχην, *Plutarch. in Demosthene.*

Ἐξοκέλλω, a. 1. ἐξώκειλα, inf. ἐξοκεῖλαι, impingo, incurro; (2) erumpo, effundo me; (3) averto alium a portu, a recta via; *dicitur et tropice in partem malam*, incido, sc. in aliquod vitium, malum.

Ἐξολέσειε, *perdat*, 3. sing. a. 1. opt. act. *Æol.* pro ἐξολέσαι, ab ἐξόλλυμι.

Ἐξολέσωμεν, 1. pl. a. 1. conj. act.

Ἐξολιγωρέω, ῶ, f. ήσω, negligo, contemno.

Ἐξολισθαίνω, et

Ἐξολισθέω, ῶ, f. ήσω, elabor, effugio; (2) delabor, prolabor, incido. Ἐξολισθάνειν τῆς διαβολῆς, *Aristoph. Eq.* 489. Πῶς ἐξολισθεῖν πτηνὸς ὢν δυνήσεται; *Id. Pace*, 141. Ὡς μή ποτ' ἐξολίσθῃ ὑμᾶς, ὁ κίνδυνος, animo excidat, *Id. Conc.* 286.

Ἐξολκὴ, ῆς, ἡ, extractio. Ab ἐξέλκω.

Ἐξόλλυμι, vel ἐξολλύω, fut. ἐξολέσω, prorsus everto, omnino perdo, f. 2. ἐξολῶ· in inf. ἐξολεῖν, perf. ἐξολώλεκα, part. ἐξολωλεκώς, a. 1. opt. ἐξολέσειε. Εἴθ' με πυρφόρος αἰθέρος ἀστὴρ τὸν βάρβαρον ἐξολέσειεν! *Aristoph. Thesm.* 1060. In præt. med. ἐξῶλα, et per reduplicat. Atticam ἐξόλωλα, perii. Σοῦ πατρὸς ἐξολωλότος, *Soph. Trach.* 85.

Ἐξολόθρευσις, εως, ἡ, pernicies, excidium.

Ἐξολοθρευτὴς, οῦ, ὁ, vastator, deletor.

Ἐξολοθρευτικὸς, ἡ, ὸν, perniciosus. Ab

Ἐξολοθρεύω, f. εύσω, disperdo, funditus perdo. Ἐξολοθρευθήσεται ἐκ τοῦ λαοῦ, *Act.* 3, 23. Ex ἐξ et ὀλεθρος.

Ἐξολολύζω, f. ύξω, exululo.

Ἐξολόλυξα, *ululavi*, a. 1. ind. act.

Ἔξομαι, fut. med. verbi ἔχω. Ἀλλὰ πολλῷ μᾶλλον ἐξόμεσθά σου, sed multo magis te retinebo, *Aristoph. Plut.* 101.

Ἐξομαλίζω, f. ίσω, complano, lævigo; (2) manu permulceo.

Ἐξομβρέω, ῶ, f. ήσω, pluo, pluendo emitto; (2) effundo tanquam pluviam.

Ἐξομβρίζω, f. ίσω, idem. Ab eod.

Ἐξομεῖ, 2. sing. fut. med. verbi ἐξόμνυμι. Ἦ ἐξομεῖ τὸ μὴ εἰδέναι; an jurabis te hujus rei ignaram esse? *Soph. Ant.* 535.

Ἐξομήρευσις, εως, ἡ, postulatio obsidum vel obstrictio alicujus per obsides. Ab

Ἐξομηρεύω, f. εύσω, obsides posco, acceptis obsidibus alicujus fidem obstringo; (2) obsidibus datis emereor et adsequor.

Ἐξομιλέω, ῶ, f. ήσω, consuetudinem habeo; (2) consuetudine, sermonibus mihi concilio. Οὐ καλὸν ἐν ὄχλῳ σ' ἐξομιλεῖσθαι στρατοῦ, *Eurip. Iph. in Aul.* 735.

Ἐξόμιλος, ου, ὁ ἡ, alienus, abhorrens a consuetudine. Ξένων γὰρ ἐξόμιλος ἥδε τις βάσις, ingrediuntur hospites peregrina specie, *Soph. Trach.* 964. Ex ἐξ et ὅμιλος.

Ἐξομματόω, ῶ, fut. ώσω, oculatum reddo, visum restituo; (2) oculos effodio; (3) sordes ex oculis abstergo. Ἀντὶ γὰρ τυφλοῦ ἐξωμμάτωται, *Aristoph. Plut.* 634. Ex ὄμμα.

Ἐξομμάτωσις, εως, ἡ, elisio oculorum; (2) abstersio sordium quæ in oculis sunt. A præc.

Ἐξόμνυμι, et ἐξόμνυμαι, abjuro, ejuro, testimonium. Hinc ἐξωμόσασθαι a. 1. ἐξωμόσατο, ἐξομοῦμαι, f. 2.

Ἐξομόθεν, *adv.* ex eodem loco; (2) ex propinquo.

Ἐξ[illegible], ῶ, similem efficio, adsimilo. Hinc

Ἐξομοίωσις, εως, ἡ, effictio qua simulacrum alicujus exprimitur.

Ἐξομολογέω, ῶ, et ἐξομολογέομαι, οῦμαι, confiteor; (2) spondeo, polliceor. Ἐξομολογήσομαί σοι ἐν ἔθνεσι, *Rom.* 15, 9.

Ἐξομολογήσηται, 3. sing. a. 1. conj. med.

Ἐξομολόγησις, εως, ἡ, confessio; (2) prædicatio; (3) gratiarum actio.

Ἐξομόργνυμι, et ἐξομόργνυμαι, imprimo, exprimo; (2) abstergo. Unde ἐξομόρξομαι, f. 1. ἐξομόρξεται· ἐξομορξάμην, a. 1. ἐξωμόρξατο.

Ἐξόμορξις, εως, ἡ, impressio, expressio.

Ἐξόμφαλος, ου, ὁ ἡ, cui prominet seu procidit umbilicus. Ex ἐξ et ὀμφαλός.

Ἐξὸν, *cum liceat*, præs. part. n. g. v. ἔξεστι.

Ἐξονειδίζω, fut. ίσω, probris incesso, irrideo. Εἶδες τὸ τόλμημ', οἷον ἐξωνείδισεν; quam superbe sit minata? *Eurip. Phœn.* 1670.

Ἐξονειδισμὸς, οῦ, ὁ, exprobratio, irrisio. A præc.

Ἐξονειδιστικὸς, ἡ, ὸν, ad irridendum pronus, irrisor; (2) ad irridendum pertinens.

Ἐξονειρωγμὸς, οῦ, ὁ, seminis in somno emissio.

Ἐξονειρωκτικὸς, ἡ, ὸν, cui semen per somnum effluit. Ab

Ἐξονειρόω, idem quod

Ἐξονειρώττω, f. ξω, semen in somno emitto.

Ἐξονομάζω, f. άσω, nomine voco; (2) loquor, verba facio. Χαίρων ἐξωνόμασεν, effatus est, *Eurip. Iphig. in Aul.* 1066.

Ἐξονομαίνω, nuncupo, nomine voco; ἐξονομήνῃς, 2. sing. a. 1. conj.

Ἐξονομακλήδην, *adv.* nominatim.

Ἐξονυχίζω, f. ίσω, ungues exscindo seu eximo; (2) ungues præcido seu reseco; (3) exarmo; (4) exquisite expendo, et ad unguem exigo. Ex ἐξ et ὄνυξ.

Ἐξοξύνω, f. υνῶ, acidum reddo. Unde ἐξοξύνομαι, acesco.

Ἐξοπάζω, f. σω, præbeo, largior.

Ἐξοπίζω, succum exprimo. Ab ὀπός.

Ἐξόπιθεν, *Poet.* pro ἐξόπισθεν, *adv.* a tergo. Hinc ὁ ἐξόπισθεν, posterior.

Ἐξοπίσω, *adv.* retro; (2) in postremum, postea.

Ἐξοπλίζω, f. ίσω, armo; (2) exarmo. Ἐξωπλισμένη σφύρα, *App.* Ἐκέλευον ἐξοπλίσασθαι παρὰ ταῖς πύλαις, καὶ σὺν ὀλίγοις ἐσελθεῖν, *Id. Mithr.* 48.

Ἐξοπλισία, ας, ἡ, armatura; (2) exercitatio militaris, decursio; (3) procinctus.

Ἐξόπλισις, εως, ἡ, idem et ab eod.

Ἐξοπλισμὸς, οῦ, ὁ, armatura, ut *simp.*

Ἔξοπλος, ου, ὁ ἡ, armatus; (2) nudus ab armis; (3) carens præsidio militari.

Ἐξοπτάω, ῶ, f. ήσω, excoquo, asso.

Ἔξοπτος, ου, ὁ ἡ, inassatus, assus.

Ἐξοράω, perspicio.

Ἐξοργιάζω, ad sacra suscipienda præparo, expiando, &c. Ἱεροῖς τοῖς ἐξοργιάζουσι τὴν ψυχὴν χρῶνται, *Aristot.*

Ἐξοργίζω, f. ίσω, ad iram incito, irrito.

Ἐξορθιάζω, sublata voce clamo.

Ἐξόρθιος, rectus, erectus, *ap. Sch. Arati.*

Ἐξορθος, ον, idem.

Ἐξορθόω, ῶ, erigo; (2) instauro, corrigo. Τὸν σὸν ἐξόρθου βίον, *Soph. Ant.* 83.

Ἐξορία, ας, ἡ, exterminatio, exsilium.

Ἐξορίζω, extermino, exsilio mulcto; (2) termino; (3) transgredior, trajicio. (1) Σὺ δ' ἐξόριζε, relega eos ex tuis finibus, *Eurip. Heracl.* 258. (2) ἐξορίζεσθαι, terminari. Παλαιῶν προγεννητόρων ἐξορίζεται κακόν, priscorum progenitorum malum in me terminatur, *Id. Hipp.* 1389 (1396). (3) ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἐξορίζοντες πόλιν, ab alia urbe in aliam fines transgredientes, *Id. Heracl.* 16. Ab

Ἐξορίνω, irrito, *Æsch.*

Ἐξόριος, ου, ὁ ἡ, qui extra terminos est; (2) exsul. Ex ἐξ et ὅρος, *terminus.*

Ἐξορισμὸς, οῦ, ὁ, exterminatio. Ab ἐξορίζω.

Ἐξοριστικὸς, ἡ, ὸν, exterminatorius.

Ἐξόριστος, ου, ὁ ἡ, extorris, exsul. Ab eod.

Ἐξορκέω, ῶ, adjuro, adigo ad jusjurandum.

Ἐξορκίζω, f. ίσω, adjuro. Ἐξορκίζω σε κατὰ τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, *Matt.* 26, 63.

Ἐξορκισμὸς, οῦ, ὁ, adjuratio. Ab ἐξορκίζω.

Ἐξορκιστὴς, οῦ, ὁ, exorcista, adjurator.

Ἐξορκιῶ, f. 1. ind. act. *Att.* pro ἐξορκίσω.

Ἐξορκος, ου, ὁ, eximium jusjurandum; (2) jusjurandum contrarium aliorum verbis.

Ἐξορκοῦν, præs. inf. act. pro ἐξορκόειν. Ab

Ἐξορκόω, ῶ, jurejurando obstringo. Hinc

Ἐξόρκωσις, εως, ἡ, jusjurandum.

Ἐξορμάω, ῶ, f. ήσω, impello, extrudo, *in pass. et med.* erumpo, proficiscor, egredior; quo sensu et in act. reperitur. Ἐξορμᾶν ναῦν, *Thuc.* οἴκοθεν, *Xen.* Πρῶτιστα μὲν χρὴ κοὖφον ἐξορμᾶν πόδα, *Aristoph. Thesm.* 666. Δεῦρο προσείχεντα κἀξορμώμενον, *Soph. Œd. Col.* 30.

Ἐξορμενίζω, cresco (de plantis). Κἀξορμενίζει χὼν ἐπισχολάζεται βλάστη, *Soph. ex Trag. incerta.*

Ἐξορμέω, ῶ, f. ήσω, e statione navium discedo, enavigo, solvo.

Ἐξόρμησις, εως, ἡ, eruptio; (2) incitatio; cohortatio.

Ἐξορμίζω, f. ίσω, idem quod ἐξορμέω (2) e portu educo navem; (3) sede sua moveo. *in pass.* luxor.

Ἐξορμισὼν, ὁ ἡ, piscis; al. μύρος, *Ern.*

Ἔξορμος, ου, ὁ ἡ, qui e statione solvit. Κρῆτας ἐξόρμους, creta solvens, *Eurip. Hippol.* 156.

Ἐξοροθύνω, concito, incito.

Ἔξορος, ου, ὁ ἡ, exsul, exterminatus.

Ἐξορούω, f. ύσω, exsilio, prosilio. Πάριος δὲ θοῶς ἐκ κλήρος ὄρουσε, *Il.* 3, 325.

Ἐξόροφος, ον, sex tabulata habens.

'Εξοῤῥίζω, serum lactis excolo, serum e caseo exprimo. Ex ἐξ et ὀῤῥός.
'Εξοῤῥῦμαι, in serum vertor.
'Εξόρυξις, εως, ἡ, effossio. Ab
'Εξορύσσω, vel ἐξορύττω, fut. ξω, effodio; (2) perfodio. Τὺς ὀφθαλμὺς ὑμῶν ἐξορύξαντες, *Gal.* 4, 15.
'Εξορχέομαι, ῦμαι, fut. ήσομαι, exsulto; (2) illudo; (3) enuntio, prodo arcana; (4) descisco, aberro, v. gr. a veritate.
'Εξόρω, fut. σω, excito. Unde ἐξῶρτο, apud *Apollon.*
'Εξόσδεις, oles, 2. sing. præs. ind. act. *Dor.* pro ἐξόζεις, a verbo ἐξόζω.
'Εξοσιόω, ῶ, f. ώσω, sanctum reddo; (2) expio.
'Εξοστεΐζω, fut. ίσω, exosso, ossa eximo; (2) luxo. Ex ἐξ et ὀστέον, os.
'Εξοστρακίζω, fut. ίσω, testularum suffragiis in exsilium mitto; (2) in exsilium quocunque modo ejicio; (3) rejicio. Hinc
'Εξοστρακισμὸς, ῦ, ὁ, exostracismus, relegatio, quæ per testarum suffragia fiebat; (2) exsilium. Ab ὄστρακον.
'Εξόστωσις, εως, ἡ, ossis prominentia, *impr.* circa tempora, qu. ab ἐξοστέω.
'Εξότε, *adv.* ex quo tempore.
'Εξότυ, *adv.* idem. Pro ἐξ ὗ τινος.
'Εξοτρύνω, f. υνῶ, exhortor, exstimulo.
'Εξυδενέω, ῶ, f. ήσω, nihil facio, contemno.
'Εξυδένησις, εως, ἡ, contemptus. A præc.
'Εξυδενητὴς, ῦ, ὁ, contemptor. Ab eod.
'Εξυδενῦντας, acc. pl. part. præs. act. *contr.* pro ἐξυδενέοντας, ab
'Εξυδενόω, ῶ, f. ώσω, contemno, sperno. 'Εξυδένωσεν αὐτὸν ἐν τῇ καρδίᾳ ἑαυτῆς, 2 *Sam.* 6, 16. Ἵνα πολλὰ πάθῃ ϗ ἐξυδενωθῇ, *Marc.* 9, 12. Hinc
'Εξυδένωμα, ατος, τὸ, contemptus, abjectio.
'Εξυδένωσις, εως, ἡ, idem et ab eod.
'Εξυθενέω, ῶ, f. ήσω, nihili facio, pro nihilo habeo, adsperno. Σοφίαν ϗ παιδείαν ἀσεβεῖς ἐξυθενήσυσι, *Prov.* 1, 7. Λίθος ὁ ἐξυθενηθεὶς ὑφ' ὑμῶν, *Act.* 4, 11. Hinc
'Εξυθένημα, ατος, τὸ, quod nihili ducitur; (2) contemptus, neglectus.
'Εξυθενίζω, f. ίσω, pro nihilo duco; (2) in nihilum redigo. Ex ἐξ et ὐθεὶς, *nullus.*
'Εξύλη, ἡ, ejectio. 'Εξέλης δίκη, nomen actionis adversus eos qui bonis aliquem arcent; (2) actio ex interdicto, unde vi dejectus sis; (3) adversus eos qui judicatum non solvunt. Ab ἐξίλλω.
"Εξυρα, τὰ, in angustum coacta. Ab ὖρος.
'Εξυραγία, ας, ἡ, extremum agmen.
'Εξυρέω, ῶ, f. ήσω, cum urina ejicio, in urina excerno.
'Εξυρίας, *adv.* secundis ventis, feliciter. (subintell. πλεύσεως.) Ex ὖρία, *ventus secundus.*
'Εξυσία, ας, ἡ, licentia; (2) auctoritas; (3) potestas, jus; (4) magistratus, facultas. Ab ἔξεστι, *licet.* Hinc
'Εξυσιάζω, f. άσω, potestatem habeo, dominor. Ἡ γυνὴ τῦ ἰδίυ σώματος ὐκ ἐξυσιάζει, 1 *Cor.* 7, 4. ἐξυσιασθήσομαι, 6, 12.
'Εξυσιαςὴς, ῦ, ὁ, dominus. A præc.
'Εξυσιαςικὸς, ἡ, ὸν, ex auctoritate procedens, auctoritatem præ se ferens. Ab eod.
'Εξυσιαςικῶς, *adv.* cum potestate, imperiose; (2) licenter; ἐξυσιαςικώτερον, licentius.
'Εξοφέλλω, adaugeo, amplifico, accumulo. *Odyss.* 15, 18, ἐξώφελλεν ἔεδνα.
'Εξόφθαλμος, υ, ὁ ϗ ἡ, qui oculis est prominentibus, cui oculi exstant; (2) conspicuus, manifestus.
'Εξοφρυόομαι, ῦμαι, supercilium tollo, unde ἐξωφρυωμένος, superciliosus.
"Εξοχα, *adv.* excellenter, supra modum. Ab ἔξοχος.
'Εξοχὰς, άδος, ἡ, ani extuberatio, *Gorr.*
'Εξοχετεία, ἡ, emissarium; (2) emissio, deductio aquæ per fossam, canalem, &c.
'Εξοχετεύω, f. εύσω, derivo; et ἐξοχετεύομαι, emano, per canalem effluo.
'Εξοχὴ, ῆς, ἡ, eminentia, prominentia; (2) extuberatio, sive excrescentia in corpore; (3) excellentia, præstantia. Ab ἐξέχω, *emineo.*

"Εξοχον, *adv.* excellenter, eximie. Ab
"Εξοχος, υ, ὁ ϗ ἡ, emineus, præeminens; (2) excellens, præstans. (1) ἔξοχος 'Αργείων κεφαλὴν, eminens inter Græcos capite, *Il.* 3, 227. Ab ἐξέχω.
'Εξοχυρόω, ῶ, f. ώσω, munio, firmo.
'Εξόχως, *adv.* excellenter, eximie. Ab ἔξοχος.
'Εξοχώτατος, superlat. ab ἔξοχος, præstantissimus. Εἶδος ἐξοχώτατος, *Eurip. Suppl.* 889.
'Εξυβρίζω, f. ίσω, injuriam facio per insolentiam; (2) præ insolentia omne jus et fas contemno, fœdera violo, abutor potestate, &c. (3) insolenter me gero; (4) extra alveum erumpo, *de flumine;* (5) nimia soli ubertate lascivio. 'Εξυβρίσαι εὐτυχῦντας, *Xen.* εἰς τινα, *Luc.* Hinc
'Εξύβρισις, εως, ἡ, insolentia in quocunque genere; (2) luxuria segetum.
'Εξυγιάζω, f. άσω, et
'Εξυγιαίνω, f. ανῶ, sano, sanitati restituo.
'Εξυγραίνω, f. ανῶ, madefacio. Unde ἐξυγρανθεὶς, madefactus, et ἐξυγρασμένος.
"Εξυγρος, υ, ὁ ϗ ἡ, prorsus humidus seu aquosus.
'Εξυδαρόω, ῶ, f. ώσω, in aquam converto, resolvo. Ex ἐξ et ὕδωρ.
'Εξυδατόω, ῶ, idem. Unde *pass.* ἐξυδατῦται, aquescit. Hinc
'Εξυδάτωσις, εως, ἡ, in substantiam aqueam conversio.
'Εξυδρίας, υ, ὁ, ἄνεμος, ventus cum aquis pluviis erumpens.
'Εξυδρωπιάω, ῶ, f. άσω, hydrope corripior.
'Εξυλακτέω, ῶ, f. ήσω, latratum emitto, in latratum erumpo. Τὸν μυλοπλάστην ἐξυλακτήσει γόον, *Lycophr.* 764.
'Εξυμενίζω, f. ίσω, eximo membranulam, membranas demo. Ex ἐξ et ὑμήν. Hinc
'Εξυμενιςὴς, ῆρος, ὁ, cultellus, quo in dissectione membranæ separantur.
'Εξυμνέω, ῶ, f. ήσω, hymnis prosequor, celebro.
'Εξυνῆκα, *intellexi*, a. 1. ind. act. *Att.* pro συνῆκα, a συνίημι.
'Εξυπαλύξαι, effugere, vitare.
'Εξυπάλυξις, εως, ἡ, effugium, devitatio.
'Εξυπανίςημι, exorior, *Hom.*
'Εξυπειπεῖν, monere, jubere. Τί μοι τόνδ' ἐξυπεῖπας εἰσορᾶν; *Eurip. Bacch.* 1255.
'Εξύπερθε, *adv.* supra, superne.
'Εξυπηρετέω, ῶ, et ἐξυπηρετέομαι, ῦμαι, ministro, inservio, obedio, mandata exsequor. Κλύοντες ἐξυπηρετήσομεν, *Soph. Trach.* 1156.
'Εξυπνίζω, f. ίσω, expergefacio. Πορεύομαι ἵνα ἐξυπνίσω αὐτὸν, *Joann.* 11, 11.
'Εξυπνιςὴς, ῦ, ὁ, qui e somno excitat. Ab
"Εξυπνος, υ, ὁ ϗ ἡ, qui e somno evigilavit, expergefactus.
'Εξυπνόω, expergiscor, *Joseph. Maccab.* 5.
'Εξυποςέλλω, mitto. Καὶ ὅτι πρὸς 'Ορσονδάτην ἐξυπέσταλτο, *Heliodor.* 10.
'Εξυπτιάζω, f. άσω, idem quod simplex; supinus sum, supinor; (2) negligens sum. 'Εξυπτιάζων ὄνομα Πολυνείκυς βίαν, Δὶς τ' ἐν τελευτῇ τ' ὔνομ' ἐνδατέμενος, *Æschyl. contra Theb.* 583. ubi *Scholiast.* ἐξυπτιάζων, ἀναπτύσσων, ἐτυμολογῶν. 'Ενδατέμενος—Εἰς δύο διαιρῶν τὸ ὄνομα.
'Εξύρατο, 3. sing. a. 1. ind. med. v. ξυράω.
'Εξύρημαι, *rasus sum*, perfect. ind. pass.
'Εξύρησαν, *raserunt*, 3. pl. a. 1. ind. act.
'Εξυφαίνω, pertexo, contexo, texendo absolvo; (2) compono, struo. Unde a. 1. ἐξύφηνα, in conj. ἐξυφήνω, ἐξυφήνωσι. Hinc
'Εξύφασμα, ατος, τὸ, tela.
'Εξύφηνα, a. 1. ind. act. *Att.* pro ἐξύφανα, ab ἐξυφαίνω.
'Εξυφηγέομαι, f. ήσομαι, duco, præeo.
"Εξω, *adv.* foras; (2) foris; (3) extra; (4) præter; (5) absque, sine. Hinc ὁ ἔξω, sc. ὢν, externus, peregrinus; item *compar.* ἐξώτερος, exterior, et ἐξώτατος, extimus.
"Εξω, *habebo*, f. 1. ind. act. verbi ἔχω.
'Εξωγκωμένα, τὰ, res secundæ, sic vocatæ quia hominem superbum reddunt. 'Επίςαται μετρίως χαίρειν τοῖσιν ἐξωγκωμένοις, *Eur. Iphig. in Aul.* 921.
'Εξώδηκα, perf. ind. act. verbi ἐξοιδέω.
"Εξωθεν, *adv.* extrinsecus, ab externo; (2) extra, exterius, foris. Ab ἔξω.
'Εξωθέω, ῶ, f. ωθήσω, vel ώσω, extrudo, expello, ejicio; (2) e cœtu hominum exturbo; (3) sedibus expello et extermino; (4) etiam impello; (5) porrigo, v. gr. manum, *Ern.* Unde ἐξέωσα, a. 1. et ἔξωσα. inf. ἐξῶσαι. a. 1. pass. ἐξωσθῆναι. Ὥς μ' ἐξέωσε, κἀπεσύλησεν πάτρας, *Soph. Œd. Col.* 1325. Μὴ φθινερὰν ἐξῶσαι γλῶσσαν ἰδεῖν, exprimere, *Id.* 1132. 'Εξῶσαι τὸ πλοῖον εἰς κόλπον, *Act.* 27, 39. Hinc
'Εξώθησις, εως, ἡ, expulsio, ejectio.
'Εξωκεανίζω, in oceanum egredior. Hinc
'Εξωκεανισμὸς, ῦ, ὁ, locus longe dissitus ab oceano. Παρὰ τὴν 'Ομηρικὴν ὑπόθεσιν, καὶ τὸν ἐξωκεανισμὸν τῶν τόπων, contra Homeri institutum et situm locorum longe ab oceano dissitorum, *Strab.* 1, 76.
'Εξώκισα, a. 1. ind. act. v. ἐξοικίζω.
'Εξώκοιτος, υ, ὁ ϗ ἡ, qui foris cubat, emansor; (2) exocœtus, piscis quidam. A κοίτη.
'Εξώλεια, ας, ἡ, internecio, pernicies. Ab
'Εξώλης, εος, ὁ ϗ ἡ, perditus, deploratus; (2) perniciosus; (3) interitu dignus; (4) cinædus. Ab ἐξόλλυμι.
'Εξωλέκειν, plusq. perf. ind. act. v. ἐξόλλυμι.
'Εξώλισθον, a. 2. ind. act. verbi ἐξολισθέω.
'Εξωμίας, υ, ὁ, qui humerum e pallio, veste, exsertum habet. Ab ἔξωμος.
'Εξωμίδιος, υ, ὁ ϗ ἡ, superhumeralis; (2) ab humeris dependens. Ab eod.
'Εξωμιδοποιΐα, ας, ἡ, opificium conficiendi exomidas. Ab
'Εξωμιδοποιὸς, ῦ, ὁ ϗ ἡ, exomidum confector. Ex ἐξωμὶς et ποιέω, *facio.*
'Εξωμίζω, f. ίσω, humero tenus nudo. Ὅμως δὲ χειροτονητέον, ἐξωμισάσαις τὸν ἕτερον βραχίονα, *Aristoph. Conc.* 267. Ab ἔξωμος.
'Εξωμὶς, ίδος, ἡ, brevis et substricta tunica circa humeros desinens, seu tunica servilis non tegens brachia; (2) tunica vilis. Ab
"Εξωμος, υ, ὁ ϗ ἡ, qui humeros exsertos habet; (2) expeditus; (3) *Subst.* idem quod ἐξωμίς. Ex ἐξ et ὦμος, *humerus.*
'Εξωμοσία, ας, ἡ, abjuratio, inficiatio sive exceptio cum jurejurando. Ab ἐξόμνυμι.
'Εξωνέομαι, ῦμαι, f. ήσομαι, redimo. Χρημάτων ἐξεωνῦντο τὺς συνειλημμένυς, *Aristot.*
'Εξώνησις, εως, ἡ, redemptio. Ab ἐξωνέομαι.
'Εξώπιος, υ, ὁ ϗ ἡ, extra conspectum positus. Χρονίζων δωμάτων ἐξώπιος, *Eurip. Med.* 624. Τῶν δὲ δωμάτων ἐξωπίυς ξένυς ἀγαγὼν εἶρξας, *Id. Alcest.* 549. Ex ἐξ et ὤψ, *oculus.*
'Εξώπλισε, a. 1. ind. act. verbi ἐξοπλίζω.
'Εξώπροικα, ων, τὰ, dona, quæ sponsa extra dotem constitutam fert secum. A προίξ.
'Εξωραΐζομαι, f. ίσομαι, exorno me.
'Εξώργισμαι, perf. ind. pass. verbi ἐξοργίζω.
'Εξωριάζω, extermino, *Æsch.*
'Εξώρμιζον, imperf. ind. act. verbi ἐξορμίζω.
'Εξωρμενίζω, defloreo, caulem amitto, *Soph. Tr.*
'Εξωρμήθην, a. 1. ind. pass. verbi ἐξορμάομαι.
"Εξωρος, υ, ὁ ϗ ἡ, intempestivus; (2) ætati non conveniens; (3) qui ex ætate florenti jam excessit; qui consenuit. (2) μανθάνω δ' ὅθ' ὕνεκα ἔξωρα πράσσω, ætati meæ incongrua, *Soph. El.* 617. Ex ὥρα.
'Εξῶρτο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. v. ἐξόρω.
'Εξῶσαι, a. 1. inf. act. verbi ἐξωθέω.
"Εξωσις, εως, ἡ, pro ἐξώθησις, expulsio, emotio, luxatio.
"Εξωσμα, ατος, τὸ, expulsio. Ab ἐξωθέω.
'Εξωςὴρ, ῆρος, ὁ, expulsor. Ab eod.
'Εξώςης, υ, ὁ, idem; ἐξώςης ἄνεμος, ventus asper et violentus. Ab eod. Unde
'Εξώςρα, ας, ἡ, machina theatralis, qua conversa ostendebatur spectatoribus quid in scena pararetur; (2) conspectus. Τῆς τύχης ὥσπερ ἐπίτηδες ἐπὶ τὴν ἐξώςραν ἀναβιβαζύσης τὴν ὑμετέραν ἄγνοιαν, fortuna, velut dedita opera amentiam vestram machinæ theatrali impositam traducente; id est, ceu machinæ theatrali

theatrali impositam per hominum ora traducente, *Polyb.* 11, 871.

Ἐξωστρακισμένος, perf. part. pass. v. ἐξοστρακίζω.

Ἐξώτατος· vide ἔξω. Hinc

Ἐξωτάτω, *adv.* extime.

Ἐξωτερικὸς, ἡ, ὸν, externus; (2) trivialis.

Ἐξωτερικὰ, τὰ. antiqui scripta vocabant quæ ad rhetoricas meditationes, civiliumque rerum notitiam conducebant; ἀκροαματικὰ autem vocabantur, in quibus philosophia remotior subtiliorque agitabatur. Ab

Ἐξώτερος· vide ἔξω.

Ἐξωτέρω, *adv.* foras, exterius.

Ἐξωτικὸς, ἡ, ὸν, peregrinus. Ab ἔξω.

Ἐξώχοντο, 3. pl. imperf. ind. med. v. ἐξοίχομαι.

Ἐξωχρος, ον, valde pallidus.

Ἔοι, 3. sing. præs. opt. act. *Poet.* pro εἴη, ab εἰμί.

Ἑοῖ, *ipsi, sibi,* dat. sing. *Poet.* pro οἷ, ab ὅς. ἑοῖ αὐτῷ pro ἐμαυτῷ. ipsi, vel ipso, *Apoll. Rhod.* 460. Μετέπειτα γ' ἀπευθοίμην ἑοῖ αὐτῇ, fore ut deinceps me ipsam incusarem, *Id.* 3, 99.

Ἔοιγμεν, 1. pl. perf. ind. med. *per Syncop.* pro ἐοίκαμεν.

Ἔοικα, perf. ind. med. *Att.* pro οἶκα.

Ἔοικε, *decet,* 3. sing. perf. ab εἴκω.

Ἐοίκεσαν, *similes facti erant,* 3. pl. plusq. perf. ind. med. *Att.* pro εἰκεισαν.

Ἐοικότα, acc. s. perf. part. med. verbi ejusd.

Ἐοικότως, *adv.* similiter; (2) convenienter; (3) recte, jure, merito; (4) probabiliter. Ab ἐοικὼς, similis, consentaneus, conveniens, meritus, quod est part. perf. med. Ab εἴκω

Ἐοικὼς, (nom. sing. part. perf. med. v. εἴκω,) *similis, consentaneus, conveniens, meritus;* (2) *faustus.* Τὰ δ' ἐοικότα σήματ' ἔγεντο, hæc autem fausta omina fiebant, *Apoll. Rhod.* 1, 1141.

Ἕοιμι, *immitterem,* præs. opt. act. verbi ἵημι.

Ἑοῖο, *sui,* gen. sing. *Ion.* pro ἑοῦ, ab ἑός.

Ἐοῖσα, præs. part. act. *Ion.* et *Dor.* pro οὖσα.

Ἑοῖσι, *suis,* dat. pl. *Ion.* pro ἑοῖς, ab ἑός.

Ἐόλητο, pro ἠόλητο, plusq. perf. pass. verbi αἰολέω. Ἡ μὲν ἄρ' ὣς ἐόλητο νόον μελεδήμασι κούρη, animum agitabatur, *Apoll. Rhod.* 3, 471.

Ἔολπα, perf. ind. med. *Att.* seu *Ion.* pro ὦλπα, ab ἔλπω, *spero.*

Ἔον, imperf. ind. act. *Poet.* pro ἦν, ab εἰμί.

Ἐὸν, præs. part. act. n. g. *Ion.* pro ὄν.

Ἔοργα, perf. ind. med. *Att.* pro ὦργα, a verbo inus. ἔργω.

Ἔοργαν, *fecerunt,* 3. pl. perf. ind. med. *Att.* et *Bœot.* pro ἐόργασι, *Hom. Batrach.* 178.

Ἐώργει, 3. sing. plusq. perf. ind. med. *Ion.* et *Poet.* pro ἐώργει.

Ἐόργη, ης, ἡ, cochleare, tudicula. Unde ἐοργῆσαι, cochleari agitare, et ἐοργίζεσθαι, cochleari agitari, *Lexic. Græc.*

Ἑορτάζω, f. άσω, festum celebro. Ἑορτάσετε ἑορτὴν τῷ Κυρίῳ, *Lev.* 23, 31. Ab ἑορτή. Hinc

Ἑορτάσιμος, ου, ὁ ἡ, solennis, festus.

Ἑόρτασμα, ατος, τὸ, festivitas. Ab eod.

Ἑορτασμὸς, οῦ, ὁ, feriæ. Ab eod.

Ἑορταστικὸς, ἡ, ὸν, solennis. Ab eod.

Ἑορταστέον, feriandum est. Ab eod.

ἙΟΡΤΗ', ῆς, ἡ, festus dies; (2) celebritas, dies celebris; (3) feriæ.

Ἑόρτιος, ου, ὁ ἡ, ad festum pertinens; (2) solennis. A præc.

Ἑορτολόγιον, ου, τὸ, fasti, codicillus festorum, liber in quo festa solennia consignata sunt. Ex ἑορτὴ et λόγος.

Ἑορτώδης, ες, festus, solennis.

Ἑὸς, ἑὴ, ἑὸν, suus, *de uno;* (2) meus, *cum verbis primæ personæ;* (3) tuus, *cum verbis secundæ personæ;* (4) vester, *cum pluralibus et verbis secundæ personæ.* Ab ἕ, *se.*

Ἐοῦσα, præs. part. act. *Ion.* pro οὖσα, ab εἰμί.

Ἐπαγαγεῖν, a. 2. inf. act. *Att.* pro ἐπαγεῖν.

Ἐπαγαίομαι, lætor aliqua re, glorior, jacto me.

Ἐπαγάλλεο, *exsulta,* 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* pro ἐπαγάλλου, ab

Ἐπαγάλλομαι, exsulto; (2) superbio, glorior.

Ἐπάγαμαι, admiror; (2) adfecto.

Ἐπαγανακτέω, ῶ, f. ήσω, indignor ob.

Ἐπαγγειλάμενος, a. 1. part. med. v. ἐπαγγέλλω.

Ἐπαγγελία, ας, ἡ, denunciatio; (2) renunciatio; (3) promissio; (4) genus quoddam accusationis. Ab

Ἐπαγγέλλομαι, *in med.* promitto, polliceor; (2) profiteor; *unde* (3) profiteor me inter candidatos, honores ambio, *cum acc.* v. gr ὑπατείαν, consulatum peto. Hinc ἐπηγγειλάμην, a. 1. Ἣν (ζωὴν αἰώνιον) ἐπηγγείλατο ὁ ἀψευδὴς Θεὸς, *Tit.* 1, 2.

Ἐπαγγέλλομαι, *pass.* denuncior, deferor, indicor. Hinc ἐπηγγέλθην, a. 1. ἐπηγγελμένον, perf. part.

Ἐπαγγέλλοντι, 3. pl. præs. ind. act. *Dor.* pro ἐπαγγέλλουσι.

Ἐπαγγέλλω, edico, denuncio; (2) spondeo, in se recipio. (2) μήτ' ἐπαγγέλλειν κακά, in se recipere patranda facinora, *Eurip. Hipp.* 998. a. 1. ἐπήγγειλα. Ἐπαγγέλλειν πόλεμον, *Dem.* πρὸς τοὺς Θετταλίτας, *Id.* Hinc

Ἐπάγγελμα, ατος, τὸ, promissio, pollicitatio; (2) professio, ambitio honorum.

Ἐπαγγελτικὸς, ἡ, ὸν, ad promissionem pertinens. Ab eod.

Ἐπαγγελτικῶς, *adv.* per promissionem.

Ἐπάγειν, præs. inf. act. verbi ἐπάγω.

Ἐπαγείρω, congrego, colligo, *Il.* 1, 126.

Ἐπάγερσις, εως, ἡ, collectio. A præc.

Ἐπάγην, a. 2. ind. pass. verbi πήγνυμι.

Ἐπαγινέειν, adducere, admovere, *Herodot.*

Ἐπαγλαΐζομαι, exsulto ob, insolentius me effero, *Il.* 18, 133. ἐπαγλαϊεῖσθαι in *futuro,* *Att.* pro ἐπαγλαΐσεσθαι.

Ἐπαγμένος, perf. part. pass. *Ion.* pro ἐπηγμένος, ab ἐπάγω

Ἔπαγον, a. 2. ind. act. *Ion.* pro ἐπῆγον.

Ἐπαγορεύω, insuper dico, *Steph.*

Ἐπάγριος, ου, ὁ ἡ, agrestis, ferox. Hinc

Ἐπαγριόω, ῶ, f. ώσω, agrestem reddo, effero.

Ἐπαγρυπνέω, ῶ, f. ήσω, invigilo.

Ἐπαγχέω, commisceo, *Ar.* Ab ἐπὶ, ἀνὰ, et χέω.

Ἐπάγω, induco, infero, inveho; *item pass.* invehor, impetum facio; (2) infligo; (3) adduco, adfero post aliud, adjicio. Hinc (4) ἐπάγομαι, induco, invehe et invehor; (5) arcesso; (6) mecum adduco; (7) impello, incito, allicio; (8) cito testem, auctorem; (9) mihi adjungo, ditionis meæ facio Κατακλυσμὸν κόσμῳ ἀσεβῶν ἐπάξας, 2 *Pet.* 2, 5. Βούλεσθε ἐπαγαγεῖν ἐφ' ἡμᾶς τὸ αἷμα τοῦ ἀνθρώπου τούτου, *Act.* 5, 28. Hinc

Ἐπαγωγεὺς, unde ἐπαγωγεῖς, certarum litium introductores, *Poll.*

Ἐπαγωγὴ, ῆς, ἡ, ingressus; (2) introductio; (3) subvectio; (4) invasio hostilis; (5) illecebræ; (6) ordinum series, et consequutio deinceps continuata, ut in exercitu, quum ordines alii post alios procedunt, ex quo ἐπαγωγὴ dicta est argumentatio quæ ex concessis sensim laqueos texit, ad irretiendum eum qui semel se interrogandum præbuit; (7) criminatio, accusatio; (8) sociorum comparatio; (9) frequentia rerum, cum alia super aliam cumulatur (n. 5. et 8. ex ἐπάγομαι.)

Ἐπαγώγιον, τὸ, præputium, *Diosc.*

Ἐπαγωγὸς, et ικὸς, ἡ, ὸν, qui alliciendi vim habet, blandus, ad persuadendum aptus.

Ἐπάγων, οντος, ὁ, trochlea in cujusdem machinæ radice collocata, *Vitruv.*

Ἐπαγωνίζομαι, f. ίσομαι, decerto ob. Ἐπαγωνίζεσθαι τῇ πίστει, *Judæ* 3.

Ἐπαγώνιος, ον, defensor.

Ἐπᾴδω, *Poet.* ἐπαείδω, accino, incano. Ἐπᾴσομαι μέλος τι μελλοδειπνικὸν, *Aristoph. Conc.* 1147.

Ἐπαείρας, a. 1. part. act.

Ἐπαείροντι, 3. pl. præs. ind. act. *Dor.* pro ἐπαείρουσι, ab

Ἐπαείρω, elevo; (2) incito.

Ἐπαέξω, adjuvo, *Hom.*

Ἔπαθε, 3. sing. a. 2. ind. act. v. πάσχω, *patior.*

Ἔπαθλον, ου, τὸ, præmium certaminis; (2) præmium quodvis, merces. Καὶ σκῆπτρ' ἔπαθλα τῆσδε λαμβάνει χθονός, *Eurip. Phœn.* 52.

Ἐπαθροίζω, f. οίσω, congrego. Τῶν δὲ ὄχλων ἐπαθροιζομένων, *Luc.* 11, 29.

Ἐπαιάζω, illacrymor, queror, lamentor.

Ἐπαΐγδην, *adv.* cum impetu, impetuose; (2) in superficie, leviter. Ex ἐπὶ et ἀΐσσω.

Ἐπαιγίζω, f. ίσω, irruo, impetuose spiro. Ex ἐπὶ et αἰγὶς, *procella.*

Ἐπαιδέομαι, οῦμαι, erubesco. Hinc ἐπαιδεσθεὶς, ἐπαιδεσθήσομαι Ex ἐπὶ et αἰδώς.

Ἐπαιδεύθην, a. 1. ind. pass. verbi παιδεύω.

Ἔπαικλα, et ἐπάϊκλα, ων, τὰ, bellaria, cœna secunda; vox *Dorica.* Ex ἐπὶ et αἶκλον, *cibus, cœna,* pro quo etiam αἴκνον, et hinc ἐπαίκνια, dicitur.

Ἐπαίμονες, οἱ, nostro de sanguine creti, *Hes.* Ab αἷμα.

Ἐπαινεῖ, 3. sing. præs. ind. act. *contr.* pro ἐπαινέει, ab ἐπαινέω.

Ἐπαινέοντι, 3. pl. præs. ind. act. *Dor.* pro ἐπαινέουσι.

Ἐπαινέσαι, *laudasse,* a. 2. inf. act.

Ἐπαινέσειε, 3. sing. a. 1. opt. act. *Æol.* pro ἐπαινέσαι.

Ἐπαίνεσις, ἡ, laus, *Eur.*

Ἐπαινέσσεις, idem, *Poet.* pro ἐπαινέσεις.

Ἐπαινετέος, έα, έον, laudandus.

Ἐπαινετήριος, α, ον, laudatorius, *Steph.*

Ἐπαινέτης, ου, ὁ, laudator.

Ἐπαινετιάω, laudem appeto.

Ἐπαινετικὸς, ἡ, ὸν, qui facile laudat.

Ἐπαινετικῶς, *adv.* laudandi causa, laudantium more.

Ἐπαινετῶς, *adv.* laudabiliter. Ab

Ἐπαινετὸς, ἡ, ὸν, laudabilis. Ab

Ἐπαινέω, ῶ, laudo; (2) approbo, adsentior. Ἐπῄνει τὸν Ἀλέξανδρον τῆς μεγαλοψυχίας, *Luc.* Ἐπῄνεσ' ἔργον, καὶ πρόνοιαν, ἣν ἔθου, *Soph. Aj.* 536. Ἧς λέχος γ' ἐπῄνεσα, cui spopondi nuptias, *Eurip. Or.* 1092. Καὶ λέκτρ' ἐπῄνεσα, et promitto conjugium, *Id. ibid.* 1672. Ab ἔπαινος.

Ἐπαινήσαις, a. 1. part. act. *Æol.* pro ἐπαινήσας.

Ἐπαινήσῃ, 3. sing. a. 1. conjunct. act.

Ἐπαινίζω, f. ίσω, idem.

Ἔπαινος, ου, ὁ, laus, laudatio.

Ἐπαινὸς, ἡ, ὸν, insignis, celebris; (2) durus, horrendus, atrox. Ex ἐπὶ et αἰνὸς, *gravis.*

Ἐπαΐξαι, a. 1. inf. act. verbi ἐπαΐσσω.

Ἐπαΐξασκε, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἐπαΐξε.

Ἐπαιόλημα, ατος, τὸ, impostura, *Aristoph. Nub.* 727. Ab αἰόλος, *vafer.*

Ἐπαιονάομαι, ῶμαι, perfundo, irrigo.

Ἐπαιονέω, ῶ, f. ήσω, idem.

Ἐπαιρέομαι, *Ion.* pro ἐπαίρομαι, seu ἐφαιρέομαι, *Hipp.*

Ἐπαίρω, et ἐπαίρομαι, attollo, erigo; (2) impello, stimulo; (3) effero aliquo animi motu; eadem fere notat *in med.* *In pass.* est etiam moveor aliqua cupiditate, spe, &c. item audere aliquid, item arrogantem et superbum fieri, insolescere; (4) aufero; (5) suscito. Unde ἐπάρασθαι, a. 1. ἐπήρθην, impulsus sum, ἐπηρμένος, perf. part. pass. Ἐπαίρειν τὰς ὀφρῦς, seu τὸν αὐχένα, insolenter se gerere; γῆ μ' ἐπῆρε τὴν σὴν μητέρα, impulit, *Aristoph. Nub.* 42. Ὅστις μ' ἐπάρας εἰς ἔργον ἀνοσιώτατον, *Eur. Or.* 286. (1) ἐπαίρων βλέφαρα, elevatis palpebris, *Soph. Œd. Tyr.* 1276. (2) αἴτιος δὲ τούτων ἐγένετο ὁ Ἑλλήνων Θεὸς, ἐπάρας ἐμὲ στρατεύεσθαι, *Herodot.* 1, 87. Τίς σ' ἐπῆρε δαιμόνων; *Soph. Œd. Tyr.* 1328. (4) τοὺς περισσὰ ἄρχοντας ἐπαίροντας ἐκόλαζε, magistratus, qui plus æquo sumebant, puniebat, *Suid.* (5) στάσιν γλώσσης ἐπήρατε, jurgium suscitastis, *Soph. Œd. Tyr.* 634. Ἔπαιρε δὴ σὺ θύματα, erige jam tu libamina, *Soph. Elect.* 634.

Ἔπαισε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi παίω.

Ἐπαισθάνομαι, sentio; (2) audio, intelligo. Οὐθ' οὕνεκ' οὐδὲν τῶν δε ἐπαισθάνῃ κακῶν, *Soph. Aj.* 553 Οὔτ' ἄν ποτ' ὀμφῆς τῆς ἐμῆς ἐπῄσθετο, *Id. Œd. Col.* 1346. Hinc

Ἐπαίσθημα, ατος, τὸ, sensus.

Ἐπαΐσσοντα, acc. sing. part. act. verbi

Ἐπαΐσσω, fut. ίξω, irruo; (2) accurro; (3) insequor; (4) percutio; (5) invado; (6) insurgo. Ἦ μέν μοι μάλα πολλοὶ ἐπήϊσσον μελίῃσιν, *Odyss.* 14, 281.

Ἐπάϊστος, ου, ὁ καὶ ἡ, de quo auditum est, qui innotuit, manifestus; (2) deprehensus, sensu perceptus. Ab ἐπαΐω, *audio.*
Ἐπαισχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, turpis, pudendus, infamis. Ex ἐπὶ et αἶσχος, *turpitudo.*
Ἐπαισχύνεσθε, 2. pl. præs. ind. pass. verbi
Ἐπαισχύνομαι, me pudet, erubesco. Hinc ἐπαισχυνθήσομαι, f. ἐπαισχυνθῶ, ῇς, a. 1. conj. Ἐφ' οἷς νῦν ἐπαισχύνεσθε, *Rom.* 6, 21. Τὴν ἅλυσίν μου οὐκ ἐπῃσχύνθη, 2 *Tim.* 1, 16.
Ἐπαιτέω, ῶ, f. ήσω, mendico, stipem peto; (2) insuper peto, post aliud peto. Ἐπαιτεῖν αἰσχύνομαι, *Luc.* 16, 3.
Ἐπαίτης, ου, ὁ, mendicus.
Ἐπαίτησις, εως, ἡ, mendicatio; (2) mendicitas. Ab ἐπαιτέω.
Ἐπαιτιάω, ῶ, et άομαι, ῶμαι, causam adsigno; (2) criminor, culpo. Μηδ' ἐπαιτιῶ τοὐμὸν στόμα, *Soph. El.* 653. Φιάλην ἐπῃτιῶντο κλέψαι τοῦ θεοῦ, *Aristoph. Vesp.* 1736.
Ἐπαίτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui est in culpa, reus. Ex ἐπὶ et αἰτία, *culpa.*
Ἐπαίχθη, 3. sing. a. 1. ind. pass. verbi παίζω.
Ἐπαΐω, idem quod simplex ἀΐω, *audio*; (2) animadverto, *Æsch. Socrat.* 3, 20.
Ἐπαιωρέομαι, οῦμαι, attollor, efferor; (2) impendeo; (3) suspense, dubie, cunctanter ago. Unde ἐπῃωρεῖτο, 3. sing. imperf.
Ἐπακανθίζειν, aculeatum esse, spinis horrere.
Ἐπακήκοα, perf. ind. med. *Att.* pro ἐπήκοα, ab ἐπακούω.
Ἐπακμάζω, fut. άσω, vigeo, sum ætate vegeta. Ab ἔπακμος. Hinc
Ἐπακμαστικὸς, ή, όν, invalescens, paulatim, sensim effervescens.
Ἔπακμος, ου, ὁ καὶ ἡ, vegetus, robustus. Ex ἐπὶ et ἀκμὴ, *robur, vigor.*
Ἐπακολουθέω, ῶ, f. ήσω, subsequor, sequor; (2) obedio; (3) insto operi; (4) adsector; (5) persequor; (6) animadversione et intelligentia dicentem consequor. Ἆρ' ἔστι τῶν ἀνδρῶν τις ἡμῖν ὅς τις ἐπακολουθεῖ; *Aristoph. Conc.* 479. Ἵνα ἐπακολουθήσητε τοῖς ἴχνεσιν αὐτοῦ, 1 *Pet.* 2, 21. Hinc
Ἐπακολούθημα, ατος, τὸ, quod consequitur ex alio; (2) appendix.
Ἐπακολούθησις, εως, ἡ, consequentia, consecutio. Ab eod.
Ἐπακολουθητικὸς, ή, όν, consecutivus, qui consequitur, ingeniosus, qui facile sententiam percipit. Hinc τὸ ἐπακολουθητικὸν, οῦ, consectarium.
Ἐπακοντίζω, f. ίσω, jaculor. Hinc
Ἐπακοντισμὸς, οῦ, ὁ, jaculatio.
Ἐπάκοον, acc. sing. *Dor.* pro ἐπήκοον.
Ἐπακουὸς, οῦ, ὁ, auditor. Ab ἐπακούω.
Ἐπακουσμὸς, οῦ, ὁ, exauditio. Ab eod.
Ἐπάκουστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui auditur; (2) qui audiri potest; (3) cui præstatur obedientia.
Ἐπακούω, fut. ούσω, exaudio; (2) obedio, sum dicto audiens; (3) e præceptore audio, disco. Καιρῷ δεκτῷ ἐπήκουσά σου, 2 *Cor.* 6, 2.
Ἐπακρίζω, f. ίσω, ad summum perduco; (2) finem induco. Ab ἔπακρος.
Ἐπάκριος, ου, ὁ, qu. dic. cacuminatus, epitheton Jovis, qui in montium cacuminibus colebatur. Ab eod.
Ἐπακροάομαι, ῶμαι, exaudio, ausculto. Ἐπηκροῶντο δὲ αὐτῶν οἱ δέσμιοι, *Act.* 16, 25. Hinc
Ἐπακρόασις, εως, ἡ, auscultatio.
Ἔπακρος, ου, ὁ καὶ ἡ, in summo angustus, in acutum desinens.
Ἐπακτὴρ, ῆρος, ὁ, venator. Ἄνδρες ἐπακτῆρες, *Il.* 17, 135. Ab ἐπάγω.
Ἐπακτικὸς, ή, όν, illex; (2) advena. Hinc
Ἐπακτικῶς, *adv.* per inductionem, singula æstimando percurrendoque.
Ἐπάκτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, littoralis. Ἐπάκτια πῶεα φέρβων, oves pascens in littore, *Apoll. Rhod.* 2, 657. Νέμος ἐπάκτιον, littoralia pascua, *Soph. Aj.* 413. Ἐπακτίαν Τίρυνθα συμβέβηκεν, ad littoralem Tiryntha se contulit, *Id. Trach.* 1151. Vide ἐπακτρίς. Ex ἀκτή.
Ἐπακτὸς, ή, όν, advectitius, adscititius; (2) peregrinus; ἐπακτὸς ὅρκος, jusjurandum delatum; ἐπακταὶ ἡμέραι, intercalati dies. Νόσος ἐπακτὸς, malum ultro accersitum, *Soph. Trach.* 491. Ἐφ' ᾗ λαβὼν ἐπακτὸν ἄνδρ' ὁ φιτύσας πατὴρ, stupratorem, *Id. Aj.* 1295. Γάμων ἐπακτὰν ἄταν, (*iste accusativus pendet a verbo ἀμφέπειν· ideo non ponendum punctum post ἀμφέπειν, et duo versus sequentes, qui incipiunt ἄλασα, inter parentheses includi debent,*) nuptiarum externam noxam, *Eurip. Phœn.* 345. Ab ἐπάγω.
Ἐπακτρὶς, ίδος, ἡ, navigium piraticum, actuarium. Ἔλιπες ἐπακτρίδ' ὡσεὶ μονάδ', *Eurip. Androm.* 854.
Ἔπακτρον, ου, τὸ, navigium piscatorium.
Ἐπακτροκέλης, ητος, ὁ, navigium prædatorium, medium inter ἐπακτρίδα et κέλητα.
Ἐπαλαζονεύομαι, f. εύσομαι, jacto me.
Ἐπάλαιεν, 3. sing. imperf. ind. act. v. παλαίω.
Ἐπαλαλάζω, f. άξω, lætus acclamo. Ὁ δὲ καὶ ἐπαλαλάξαι ἐκέλευσε, *Arrian.* 1, 6.
Ἐπαλάλκω, *Nic.* Vide *simp.*
Ἐπαλάομαι, ῶμαι, pervagor. Πολλὰ παθὼν, καὶ πόλλ' ἐπαληθεὶς, *Odyss.* 15, 176.
Ἐπαλαστέω, ῶ, fut. ήσω, graviter adficior ob mala. Φῆ δ' ἐπαλαστήσας, *Apoll. Rhod.* 3, 369.
Ἐπαλγύνω, *Nic.*
Ἐπαλγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, acerbus, dolorem adferens. Τί ἂν γένοιτο ἐπαλγέστερον. Ἐπαλγεστέρη ἰσχουρία, *Aret.* Ex ἄλγος.
Ἐπάλειμμα, ατος, τὸ, inunctio; (2) id quo inungimus. Ab
Ἐπαλείφω, f. ψω, inungo, superillino; (2) acuo, exhortor, excito. Βουλόμενος αὐτὸν ἐπαλείφειν ἐπὶ τὸν Ἀντίγονον, *Polyb.*
Ἐπαλεξέω, f. ήσω, auxilior. Τῷ δ' ἐπαλεξήσαν Σῶκος, *Il.* 11, 428.
Ἐπαλεξήσουσα, f. 1. part. act. verbi præc.
Ἐπαλετρεύω, fut. εύσω, molo, *Apoll. Rhod.* 1, 1077.
Ἐπαληθεύω, f. εύσω, verum reddo; (2) verum esse probo, confirmo; (3) verus sum.
Ἐπαληθίζομαι, consentio cum aliqua re, convenio.
Ἐπαλθέω, ῶ, f. ήσω, curo, sano.
Ἐπαλθὴς, ές, sanitati utilis, saluber, *Nic.*
Ἐπαλινδέω, oblitero, aboleo. Ἴχνια γὰρ νυχίοισιν ἐπηλίνδηντ' ἀνέμοισι, *Apoll. Rhod.* 4, 1463.
Ἐπαλινδέομαι, volvor, involvor.
Ἐπαλκὴς, ές, validus, robustus. Ex ἀλκή.
Ἐπαλλαγὴ, ῆς, ἡ, permutatio, variatio, vices. Γάμων ἐπαλλαγὴν ἐποίησαν, ut sit matrimonii commercium fecerunt, *Herodot.* 1, 74.
Ἐπαλλὰξ, *adv.* permutato ordine, vice versa.
Ἐπάλλαξις, εως, ἡ, alternatio; (2) indiscretus ab altero ad alterum transitus; (3) motus celerrimus; (4) micatio digitorum; (5) contractus; (6) mixtio. Ab
Ἐπαλλάσσω, vel ἐπαλλάττω, f. ξω, alterno, varius sum, vicissim hoc atque illo modo procedo; (2) vario, evario; (3) implico. Τὼ δ' ἔριδος κρατερῆς καὶ ὁμοιΐου πολέμοιο Πεῖραρ ἐπαλλάξαντες, *Il.* 13, 359.
Ἐπάλλετο, 3. sing. imperf. ind. pass. v. πάλλω.
Ἐπαλληλία, ας, ἡ, series continua et sine intermissione. Ab
Ἐπάλληλος, ου, ὁ καὶ ἡ, alius super alium, vel post alium; (2) creber et continuus; (3) qui sine interstitio aut intercapedine succedit alteri; (4) similis. Ex ἐπὶ et ἀλλήλων.
Ἐπαλλήλως, *adv.* serie continua et sine intermissione, identidem.
Ἐπαλλόκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui aliarum plantarum fultus sustentaculo fructificat.
Ἐπαλλόκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, cujus caulis alii innititur.
Ἐπάλμενος, præs. part. med. *Ion.* et *per Sync.* pro ἐφαλλόμενος, ab ἐφάλλομαι, *insilio.*
Ἔπαλξις, εως, ἡ, pinna muri; *metaph.* propugnaculum. Σωτηρίας ἔπαλξιν, *Eurip. Or.* 1203.
Ἐπαλξίτης, ου, ὁ, sc. λίθος, lapis pinnalis, lapis qui est supra pinnam muri positus.
Ἐπαλπνος, ου, ὁ, mitis, suavis. Vid. *Ern.*
Ἔπαλτο, 3. sing. imperf. ind. med. *Ion.* et *per Sync.* pro ἐφάλλετο, ab ἐφάλλομαι.
Ἐπαλφιτέω, ῶ, unde ἐπηλφίτωσε, farina conspersit.
Ἐπαλώστης, ου, ὁ, triturator, aut qui bobus terentibus seu triturantibus moderatur. Ex ἐπὶ et ἀλοάω, *trituro.*
Ἐπαμαξεύω, tero plaustris, γῆ ἐπημαξευμένη. Χέρσος ἄρρωξ, οὐδ' ἐπημαξευμένη τροχοῖσιν, *Soph. Antig.* 251.
Ἐπαμάομαι, ῶμαι, accumulo, coacervo.
Ἐπαμβάτης, ῆρος, ὁ, vector, eques, consors gestationis.
Ἐπαμβολάδην, *adv.* cum tergiversatione; (2) procrastinando, differendo. Ab ἐπαναβάλλομαι, *differo.*
Ἐπαμβλίσκω τοὺς καρποὺς, excutio immaturos fructus, *Steph.*
Ἐπαμείβω, et ἐπαμείβομαι, permuto; (2) alterno. Τεύχεα δ' ἀλλήλοις ἐπαμείψομεν, *Il.* 6, 230.
Ἐπάμμιττο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐτήμιττο.
Ἐπάμερον, acc. sing. *Ion.* et *Dor.* pro ἐφήμερον, ab ἐφήμερος.
Ἐπαμησάμενος, a. 1. part. med. v. ἐπαμάω.
Ἐπαμμέναι, *Ion.* pro ἐφημμέναι, quod vide.
Ἐπαμμένω, *Poet.* pro ἐπαναμένω.
Ἐπαμοιβαδὶς, *adv.* per vices, mutuo, implicite. Ab ἐπαμοιβός.
Ἐπαμοιβαδὸν, *adv.* idem et ab eod.
Ἐπαμοιβὸς, ή, όν, alternans.
Ἐπαμπέχω, superinduo.
Ἐπαμπίσχω, idem.
Ἐπαμῦναι, a. 1. inf. act. v. ἐπαμύνω. Unde
Ἐπαμύντωρ, ορος, ὁ, auxiliator; (2) vindex.
Ἐπαμύνω, f. υνῶ, defendo ab injuria, ulciscor; (2) auxilior, succurro. Ἐπαμύνειν ταῖς [illegible]
Ἐπαμφέρω, pro ἐπαναφέρω, *Sol.*
Ἐπαμφιάζομαι, superinduor.
Ἐπαμφιέννυμι, f. ιέσω, induo, superinduo.
Ἐπαμφίσκω, idem.
Ἐπαμφοτερίζω, fut. ίσω, in utramque partem verto, ancipitem me præbeo; (2) utrique sufficio; (3) in neutras partes transeo, medium me præbeo; (4) oratione ambigua utor, et quæ in utramque partem accipi potest.
Ἐπαμφοτεριζόντως, *adv.* ambigue.
Ἐπαμφοτεριστὴς, οῦ, ὁ, in utramque partem proclivis, medius, ambiguus.
Ἐπὰν, *conjunct.* postquam. Ex ἐπεὶ et ἄν.
Ἐπαναβαθμὸς, οῦ, ὁ, gradus.
Ἐπαναβαίνω, adscendo, conscendo.
Ἐπαναβάλλεσθαι, præs. inf. med. verbi
Ἐπαναβάλλω, differo; (2) *in med.* induo. Καὶ θαἰμάτια τἀνδρεῖα, τά περ ἐξελίψατε, ἐπαναβάλλεσθε, *Aristoph. Conc.* 276.
Ἐπανάβασις, εως, ἡ, adscensio. Ab ἐπαναβαίνω.
Ἐπαναβιβάζω, f. άσω, impono, v. gr. equo; (2) adduco, sed in locum editum.
Ἐπαναβληδὸν, *adv.* quasi injectim, injiciendo, super injectim. Ἐπὶ τούτοισι δὲ εἰρίνεα εἵματα λευκὰ ἐπαναβληδὸν φορέουσι, *Herodot.* 2, 81. Ab ἐπαναβάλλω.
Ἐπαναβοάω, ῶ, f. ήσω, acclamo.
Ἐπαναγαγεῖν, a. 2. inf. act. *Att.* pro ἐπαναγεῖν.
Ἐπαναγινώσκω, lego; ἐπανάγνωθι, lege; ἐπαναγνῶναι, recognoscere.
Ἐπαναγκάζω, f. άσω, cogo, compello.
Ἐπάναγκες, τὸ, necesse, necessitas; (2) necessario. Ex ἐπὶ et ἀνάγκη, *necessitas.* Μὴ ἐπανάγκες ἀπηγόρευσαν ἐσθίειν εἰδωλόθυτα, *Origen contra Cels.* 8, 396. *Conf. Act. Apost.* 15, 28.
Ἐπαναγορεύομαι, præconis voce pronuncior.
Ἐπανάγω, revoco, retrorsum ago, rejicio; (2) proveho in altum, sc. mare navem, *in pass.* in altum navi provehi; ἐπανήγαγον, revocavi, a. 2. Ἐπανάγαγε εἰς τὸ βάθος, *Luc.* 5, 4.
Ἐπαναγωγὴ, ῆς, ἡ, reductio ad aliquid.
Ἐπανάγωγος, ου, ὁ καὶ ἡ, redux; epith. Fortunæ.
Ἐπαναδέρω, cutem, corium evello.
Ἐπαναδίδωμι, cresco, augeor.
Ἐπαναδιπλάζω, et Ἐπαναδιπλόω, ῶ, reduplico.
Ἐπαναδίπλασμα, et Ἐπαναδίπλωμα, ατος, τὸ, id quod reduplicatum est, replicatum.

× ἐπ' ἀλέα λέσχην, calidam tabernam, Hes. Op. et Di. 493. Alii leg. ἐπ' ἀλέα λέσχην

Ἐπαναδίπλωσις, εως, ἡ, reduplicatio, replicatio, geminatio; (2) figura rhetorica, quum eadem vox in una sententia primum et ultimum locum occupat; (3) figura grammatica, quum syllaba ab initio vocis geminatur; (4) vox medicorum de febri.

Ἐπαναδρομή, ῆς, ἡ, recursio, recursus; (2) reditus. Ab ἐπανατρέχω, recurro.

Ἐπαναζευγνύω· ἐπαναζεῦξαι, reverti; (2) proficisci.

Ἐπαναθεάομαι, ῶμαι, specto.

Ἐπαναιρέομαι, οῦμαι, susc[illegible]; (2) occido, opprimo. Hinc

Ἐπαναίρεσις, εως, ἡ, occisio; (2) excidium, interitus.

Ἐπαναίρω, elevo. Unde ἐπαν[illegible], a. 1. med. sustulit.

Ἐπαναίσθητος, [illegible] ὁ ἡ, sensus valde expers.

[illegible] f. ίσω, rursus renovo.

Ἐπανακαλέω, ῶ, f. έσω, revoco.

Ἐπανακάμπτω, f. ψω, reflecto.

Ἐπανάκειμαι, unde f. ἐπανακείσεται, repositus erit, manebit.

Ἐπανακεφαλαιόομαι, οῦμαι, summatim enumero et colligo.

Ἐπανακιρνάσθαι, rursus miscere.

Ἐπανακλαγγάνω, *Xen.* Vid. κλαγγάνω.

Ἐπανάκλησις, εως, ἡ, revocatio, restitutio. Ab ἐπανακαλέω.

Ἐπανακλίνω, reclino.

Ἐπανάκλισις, εως, ἡ, recessus; (2) aciei in sinistram partem inclinatio.

Ἐπανακοινόω, ῶ, f. ώσω, communico consilii capiendi gratia.

Ἐπανακομίζω, f. ίσω, refero, reduco.

Ἐπανακρέμαμαι, pendeo, suspensus sum.

Ἐπανακρίνω, interrogo, percontor.

Ἐπανάκρουσις, εως, ἡ, repulsus; (2) rejectio. Ab

Ἐπανακρούω, f. ύσω, repello; (2) retro inhibeo navem, currum, &c. (3) retrocedere seu remeare cogo.

Ἐπανακτάομαι, ῶμαι, recupero; (2) colligo me, i. e. animum, vires.

Ἐπανακυκλέω, ῶ, f. ήσω, repeto, itero, revolvo.

Ἐπανακυκλόω, ῶ, f. ώσω, idem. Hinc

Ἐπανακύκλωσις, εως, ἡ, revolutio.

Ἐπανακύπτω, f. ψω, attollor, erigor.

Ἐπαναλαμβάνω, apprehendo, arripio; (2) repeto, itero; (3) auxilior, quocunque modo, etiam monendo, corrigendo, asserendo; (4) epilogum facio. Hinc

Ἐπανάληψις, εως, ἡ, repetitio; (2) figura rhetorica.

Ἐπαναλίσκω, f. ώσω, insumo; ἐπανήλωκα, ultra insumpsi; ἐπανηλωκότες, qui consumpserunt.

Ἐπαναλογέω, ῶ, f. ήσω, altius repeto, ab initio, accurate explico.

Ἐπαναμένω, fut. νῶ· ἐπανάμεινον, expecta, a. 1. imp. Ἀλλ' ἐπανάμεινον χρόνον, *Aristoph. Nub.* 801.

Ἐπαναμιμνήσκω, in memoriam revoco; ἐπαναμνῆσαι, commonefacere, aor. 1. Ἐπαναμιμνήσκων ὑμᾶς, *Rom.* 15, 15.

Ἐπανάμνησις, εως, ἡ, repetitio, recordatio.

Ἐπανανεόω, ῶ, f. ώσω, renovo. Ἐπανανεώσομαι τὸν Θρασυμάχου λόγον, *Plat.* Hinc

Ἐπανανέωσις, εως, ἡ, renovatio.

Ἐπαναπαύω, f. αύσω, do requiem, reficio, recreo in. Hinc ἐπαναπαύομαι, requiesco super; (2) adquiesco in. Ἐπαναπαύῃ τῷ νόμῳ, *Rom.* 2, 17. Ἐπαναπαύσεται ἐπ' αὐτὸν ἡ εἰρήνη ὑμῶν, *Luc.* 10, 6.

Ἐπαναπείρομαι, revertor. Ἐπαναπειρῶντος δ' ἔκ τι τῆς Συρίας, *Nicol. Damascen.* 478.

Ἐπαναπιέζω, sursum pello in locum aliquem.

Ἐπαναπηδάω, ῶ, f. ήσω, insilio, insurgo.

Ἐπαναπίπτω, decumbo in, v. gr. lectum.

Ἐπαναπλάττω, f. άσω, fingo, formo.

Ἐπαναπλέω, ῶ, et ώω, crebro navigo; ἐπαναπεπλευκέναι, renavigasse; (2) navi irruo.

Ἐπαναπνέω, f. εύσω, sæpe respiro, *ap. Herod.* ἐπαναπνεῖν ἔπεα, effundere flatu velut verba.

Ἐπαναποδίζω, f. ίσω, diligenter perpendo; (2) in vestigia me cessim recipio.

Ἐπαναποδιστέον, in medium revocandum et diligenter expendendum est. A præc.

Ἐπαναπολέω, ῶ, f. ήσω, revolvo; (2) iterum in memoriam revoco, oratione repeto.

Ἐπαναῤῥήγνυμι, f. ῥήξω, erumpo.

Ἐπαναῤῥιπίζω, f. ίσω, suscito ignem flatu; (2) commoveo, sero bellum, belli causas.

Ἐπαναῤῥίπτω, unum super aliud rejicio; ἐπαναῤῥιπτεῖν, ejaculari, in sublime jacere.

Ἐπανασαλεύω, f. εύσω, concutio, moveo sursum.

Ἐπανάσεισις, εως, ἡ, concussio armorum, vibratio; (2) minæ. Ab

Ἐπανασείω, f. σω, concutio arma, quod facit [illegible] prælii. Unde (2) terreo, et in pass. terribilis sum alii, minis terreo; (3) intento, v. gr. arma.

Ἐπανασκέπτομαι, f. ψομαι, considero.

Ἐπανασπείρω, insuper sero, denuo semino.

Ἐπανασπορὰ, ᾶς, ἡ, satio iterata. A præc.

Ἐπανάστασις, εως, ἡ, insurrectio, seditio, rebellio; (2) eminentia, tumor; (3) eruptio. Ab ἐπανίσταμαι. Unde

Ἐπανάστημα, ατος, τὸ, prominentia.

Ἐπαναστέλλω, f. ελῶ, reprimo, inhibeo, compesco, contraho. Αἱ γυναῖκες ἐπαναστέλλουσι τὰς φθορὰς, *Aristot.*

Ἐπαναστήσομαι, f. 1. ind. med. v. ἐπανίσταμαι.

Ἐπαναστραφεὶς, regressus, a. 2. part. pass.

Ἐπαναστρέφω, f. ψω, retrorsus ago; (2) subverto; (3) redeo, *ut et in med.* Unde

Ἐπαναστροφὴ, ῆς, ἡ, reversio, reflexus; (2) vita et consuetudo vitæ.

Ἐπανασώζω, f. ώσω, servo, iterum servo.

Ἐπανατάμνω, iterum exscindo. Ἐπανατάμνειν αὖθις τὴν φλέβα, *Aret.*

Ἐπανάτασις, εως, ἡ, extensio, intensio; (2) sublatio, evectio; (3) interminatio. Ab

Ἐπανατείνω, sublatum, v. gr. baculum, intento alicui; (2) intendo, augeo; ἐπανατείνασθαι ἐπανατεινάμενος, a. 1. med.

Ἐπανατέλλω, f. λῶ, orior, exsisto; (2) prorumpo, exorior.

Ἐπανατίθεσθαι, præs. inf. pass. verbi

Ἐπανατίθημι, impono, repono; (2) tribuo alicui, concedo, ut habeat sc. (3) tribuo alicui, ut dederit, acceptum fero, imputo.

Ἐπανατρέπω, f. ψω, subverto, everto.

Ἐπανατρέφω, f. θρέψω, reficio, *proprie* medicorum verbum; dein *tropice*, recreo, quoad rem familiarem

Ἐπανατρέχω, recurro; (2) in sublime exeresco; ἐπανέδραμε, succrevit.

Ἐπανατρυγάω, f. ήσω, post vindemiam colligo quæ supersunt.

Ἐπαναφέρω, transfero, removeo, rejicio; (2) refero, renuncio; (3) refero, reduco; (4) repeto, conduplico; ἐπανενεγκεῖν εἰς τὸν Δία, in Jovem removere; aor. 1. (5) recupero. Οἱ δὲ πρέσβεις ἐπανεφέροντο ταῦτα εἰς Ἀθήνας, *Xen.* Ἐπανοίσειν ἔφη ἐκείνους, dixit recepturum illos, *Appian. Pun.* 103. Hinc

Ἐπαναφορὰ, ᾶς, ἡ, repetitio, relatio, reductio; (2) figura rhetorica, qua ab eodem verbo plures sententiæ initium sumunt.

Ἐπαναφορικὸς, ἡ, ὸν, (σχῆμα) figura Epanaphoræ similis.

Ἐπαναφυσάω, f. ήσω, respiro.

Ἐπαναχέω, gemo, queror.

Ἐπαναχρεμπτήριος, ον, exscreationem juvans, de medicamentis.

Ἐπαναχρέμπτομαι, exscreo, *impr.* pituitam.

Ἐπανάχρεμψις, εως, ἡ, exscreatio.

Ἐπαναχωρέω, ῶ, f. ήσω, recedo; (2) impetum facio; (3) redeo ad priora, post digressionem. Ἐπαναχωρήσω πάλιν, μή καί τις ὢν ἀνὴρ ὁ προσιὼν τυγχάνῃ, *Aristoph. Conc.* 29

Ἐπαναχώρησις, εως, ἡ, impetus; (2) receptus

Ἐπάνδρος, ου, ὁ ἡ, virilis, virilitatem præ se ferens. Ex ἐπὶ et ἀνήρ.

Ἐπανδρόω, liberis masculis impleo, frequento. Εἴσοχ' Ἀμύκου παισὶν ἐπανδρώσῃ, *Apoll. Rhod.* 1, 873.

Ἐπανεγείρω, excito, suscito. Hinc

Ἐπανέγερσις, εως, ἡ, resurrectio.

Ἐπανεθήσομαι, f. 1. ind. pass. v. ἐπανίημι.

Ἐπάνειμι, redeo, revertor: (2) rursus disputo, ad disserendum redeo; ἐπανίωσι, revertantur, 3. pl. a. 2. conj. ἐπανιέναι, redire; ἐπανιών. Ἐπ' ἐκείνους γὰρ ἐπάνειμι, *Luc.*

Ἐπανειπεῖν, præconio annunciare:

Ἐπανεῖπον, præconio promiserunt.

Ἐπανείρεσθαι, præs. infin. med. *Poet.* pro ἐπανέρεσθαι, ab ἐπανέρομαι.

Ἐπανεὶς, a. 2. part. act. verbi ἐπανίημι.

Ἐπανέλευσις, εως, ἡ, reditus.

Ἐπανελθεῖν, a. 2. inf. verbi ἐπανέρχομαι.

Ἐπανελκύω, f. ύσω, attraho.

Ἐπανεμέω, f. έσω, sæpe vomo.

Ἐπανερεύγομαι, ructo, subinde ructo.

Ἐπανέρομαι, rursum interrogo; (2) interrogo. Μή δ' αὖθις ἐπανέρῃ με, *Aristoph. Ran.* 434.

Ἐπανέρχομαι, redeo, accedo. Ἐν τῷ ἐπανελθεῖν αὐτὸν, *Luc.* 19, 15. Ἐπανελθόντες ἐλπίσι, *Dem.*

Ἐπανερωτάω, ῶ, f. ήσω, interrogo rursum.

Ἐπανερωτήσει, 3. sing. f. 1. ind. act.

Ἐπανέχω, antecello; (2) innitor; (3) immoror, insisto; (2) ἐπῳδαῖς ἐπανέχουσα, incantationibus innisa, dedita, *Hesiod.* 3.

Ἐπανήκεστος, ον, insanabilis, irrevocabilis; de pœna, est ultima, gravissima.

Ἐπανήκω, redeo; (2) venio, advenio.

Ἐπανήρετο, 3. sing. imperf. ind. med. verbi ἐπανέρομαι.

Ἐπανθέω, dicitur de rebus quæ aliquid decoris extrinsecus addunt; (2) de iis quæ medicis ἐξανθήματα dicuntur, quæ et dicuntur ἐπανθεῖν, erumpere e cute, prorumpere, *Ern.* al. eniteo, effulgeo. Κύκνου τε πολιώτεραι δὴ αἵδ' ἐπανθοῦσι τρίχες, albicant, *Arist. Vesp.* 1059.

Ἐπανθὴς, ὁ, floridus, *Man.* Ab ἄνθος.

Ἐπάνθησις, εως, ἡ, eruptio pustularum; (2) decus extrinsecus colori &c. additum.

Ἐπανθιάω, ῶ, effloresco, *Ion.* έω.

Ἐπανθίζω, f. ίσω, floridis coloribus orno; floribus spargo, floridum reddo, orno, pingo. Ἐπήνθιζεν χρυσῷ, *Luc.* Hinc

Ἐπάνθισμα, ατος, τὸ, eruptio pustularum; (2) quod inest, natat, serpit in superficie, ut lanugo in genis, spuma in urina, &c. Ἐπάνθισμα ἀφρῶδες, *Hippocr.*

Ἐπανθισμὸς, οῦ, ὁ, exornatio coloribus floridis, verbis venustioribus et sententiis.

Ἐπανθρακίδες, αἱ, pisciculi quæ super carbonibus assantur. Ab ἐπὶ et ἄνθραξ.

Ἐπανθρακίζω, f. ίσω, super carbonibus asso. Μόνον θεῶν γὰρ διά σ' ἐπανθρακίζομεν, *Aristoph. Av.* 1452.

Ἐπανιᾶσι, 3. pl. præs. ind. act. *Att.* pro ἐπανιεῖσι, ab

Ἐπανίημι, remitto, laxo; ἐπανεὶς, particip. præs. ἐπανεὶς, a. 2. part. f. ἐπανεῖσα inf. ἐπανεῖναι. Μικρὸν ἐπανεὶς τῶν ὀφρύων, *Luc.*

Ἐπανισόω, f. ώσω, exæquo, compenso. Ἐπανισουμένης ἑκατέρας μάχης, *App. Bell. Civ.* 4, 137.

Ἐπανισταίατο, 3. pl. præs. optat. med. *Ion.* pro ἐπανίσταιντο, ab ἐπανίστημι.

Ἐπανίσταμαι, assurgo; (2) emineo. Ὀρνιθίς τινες ἐπανιστάμενοι τοῖς δημοτικοῖσιν ὀρνέοις, *Aristoph. Av.* 1590.

Ἐπανιστέαται, 3. pl. præs. ind. med. *Ion.* pro ἐπανίστανται, ab

Ἐπανίστημι, excito, erigo; (2) antepono, præficio; (3) *in aor.* 2. *et perf. et med.* assurgo; insurgo; (2) rebello, seditionem moveo; (3) ex inferis redeo; (4) exorior, nascor, erumpo, v. gr. e cute. Τοῦτον προσδέκεσθαί τοι ἐπαναστησόμενον, hunc in te rebellaturum expecta, *Herodot.* 1, 89.

Ἐπανιτέον, *adv. posit.* redeundum est.

Ἐπανιτητέον, idem, ab ἐπάνειμι.

Ἐπανιὼν, præs. part. act. v. ἐπάνειμι.

Ἐπάνοδος, ου, ἡ, reditus; (2) figura rhetorica.

Ἐπανοιδέω, ῶ, f. ήσω, intumesco.

Ἐπανοίκτωρ, ορος, ὁ, qui aperit, *Ern.*

Ἐπανορθούμενος, præs. part. pass. *contr.* pro ἐπανορθοόμενος. Ab

Ἐπανορθόω, ῶ, f. ώσω, in integrum restituo, corrigo, emendo. Σφαλλομένης πλεῖστα ἐπανορθοῦν, *Xen.* Hinc

Ἐπανόρθωμα, ατος, τὸ, recte factum; (2) res feliciter gesta; (3) emendatio, restitutio in integrum.

Ἐπανόρ-

'Επανόρθωσις, εως, ἡ, idem; (2) figura rhetorica.
'Επανορθωτὴς, ȣ̃, ὁ, corrector, qui emendat. Ab ἐπανορθόω.
'Επανορθωτικὸς, ἡ, ὸν, corrigendi vim habens, ad emendandum pertinens.
'Επαντανύω, extendo, *Hom.*
'Επαντέλλȣσα, præs. part. act. verbi
'Επαντέλλω, pro ἐπανατέλλω, orior, existo; (2) prorumpo, exorior; (3) sublevo, exurgo. (3) κεχυμένος ἐπαντέλλει, jacens resurgit, *Eur. Herc. Fur.* 1052. Ποδὸς ἴχνος ἐπαντέλλων, pedum vestigium sublevans, *Id. Phœn.* 105.
'Επάντης, εος, ὁ ϗ ἡ, acclivis; (2) excelsus, altus. Ex ἐπὶ et ἄντα, *in conspectu.*
'Επαντιβολέω, f. ήσω, precor, supplico.
'Επαντλέω, ῶ, haustam aquam infundo. Hinc
'Επάντλημα, ατος, τὸ, infusio aquæ vel alius liquoris, fovendi potissimum gratia; (2) fotus, fomentum.
'Επάντλησις, εως, ἡ, idem.
'Επανύω, f. ύσω, perficio. Unde ἐπηνύσθη, a. 1. pass.
'Επάνω, *adv.* supra; (2) supra quam.
'Επάνωθεν, *adv.* desuper. Ab ἐπάνω.
'Επάνωθι, *adv.* supra. Ab eod.
'Επάξας, a. 1. part. act. verbi ἐπάγω.
'Επάξας, aor. 1. part. act. verbi ἐπάσσω, *irrumpo.* Κἄπειτ' ἐπάξας αὖθις ἐσδόμȣς πάλιν, *Soph. Aj.* 305.
'Επᾶξε, 3. sing. a. 1. ind. act. *Dor.* pro ἔπηξε, verbi πήγνυμι.
'Επάξιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, dignus. Hinc
'Επαξιόω, ῶ, f. ώσω, postulo, rogo, precor; (2) puto, censeo. Τοῦτ' ἐπηξίωσα δρᾶν, haud recusavi præstare, *Soph. Phil.* 803. Φίλοις ἐπαξιοῖ δικαίαν χάριν παρεσχεῖν, amicis dignam cupit gratiam rependere, *Id. Œd. Col.* 1497. (2) ἐπαξιῶ σε δαίμον' ὄντ' ἐξειδέναι, existimo te, qui divus es, pulcre nosse, *Id. El.* 658.
'Επαξίως, *adv.* digne, pro dignitate.
'Επαξίωσις, εως, ἡ, æstimatio, census; (2) flagitatio.
'Επαξόνιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui circum axem volvitur. Ex ἐπὶ et ἄξων, *axis.*
'Επάξω, 2. sing. a. 1. ind. med. *Dor. Att.* et *Ion.* pro ἐπήξω, a πήγνυμι.
'Επαοιδὴ, ῆς, ἡ, incantatio. Ex ἀοιδή.
'Επαοιδία, ας, ἡ, idem.
'Επαοιδὸς, ȣ̃, ὁ, incantator.
'Έπαον, *sedavi*, a. 2. ind. act. verbi παύω.
'Επαπειλέω, ῶ, f. ήσω, p. ηκα, minor. 'Εμοὶ τὰ δεῖν' ἐπηπείλησ' ἔπη, *Soph. Aj.* 312.
'Επαπερείδω, f. είσω, firmiter figo; effulcio aliquid aliquo; *pass.* innitor.
'Επαπέρχομαι, discedo post, subsequor.
'Επαποδύομαι, f. ύσομαι, suscipio, accingor rei gerendæ. 'Αλλ' ἐπαποδυώμεθα τȣτωῒ τῷ πράγματι, *Aristoph. Lys.* 618.
'Επαποθνήσκω, post aliquem morior.
'Επαποικίζω, iterum coloniam deduco aliquo.
'Επαποκτείνω, insuper, post alium vel alios, interficio.
'Επαπολαύω, fruor, i. e. voluptatem, fructum capio ex re aliqua.
'Επαπόλλυμι, pessundo porro, sc. post alium.
'Επαπολογέομαι, ȣ̃μαι, insuper defendo; (2) defendo.
'Επαπορέω, ῶ, f. ήσω, addubito; (2) aliam insuper dubitationem et quæstionem moveo. Hinc
'Επαπόρημα, ατος, τὸ, addubitatio, quæstio super aliqua re. Hinc
'Επαπορηματικὸς, ἡ, ὸν, dubitativus.
'Επαπόρησις, εως, ἡ, addubitatio et quæstio super aliqua re.
'Επαπορητικῶς, *adv.* dubitanter.
'Επαπορία, ἡ vide ἀπορία, *Hes. Suid.*
'Επαπορῶμεν, 1. pl. præs. conj. act. *contr.* pro ἐπαπορέωμεν, ab ἐπαπορέω.
'Επαποστέλλω, mitto post alium; (2) successorem alicui mitto; (3) immitto alicui, v. gr. percussorem.

'Επάπτηνα, a. 1. ind. act. *Att.* pro ἐπάπτανα, a παπταίνω, *circumspicio.*
'Επαπύω, seu ἐπηπύω, acclamo, *Hes.*
'Επαρὰ, ᾶς, ἡ, imprecatio. Ex ἐπὶ et ἀραί.
'Επαράομαι, ῶμαι, imprecor. 'Επαρησάμενος Πέρσῃσι πολλὰ, *Plat.*
'Επαράομαι, *in medio*, diris me obstringo. Κἀπαράσασθαι, et diris sese obstringerent, *Eurip. Iphig. in Aul.* 60.
'Επάρας, a. 1. part. act. v. ἐπαίρω.
'Επάρασα, *quæ sustulit*, fem. ab ἐπάρας.
'Επαράσιμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, exsecrabilis.
'Επαράσσω, vel άττω, item ἐπαῤῥάσσω, -ττω, f. -ξω, illido; (2) irruo, incumbo; a. 1. ἐπήραξε.
'Επάρατε, 2. pl. a. 1. imperat. act. v. ἐπαίρω.
'Επάρατος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, exsecrabilis; (2) diris devotus; (3) diris sacratus, ne occupetur, habitetur. (3) ἐπάρατον ἔγνωσαν, in instauratores diras precationes defixerunt, *Appian. Bell. Punic.* 2. 'Επάρατα χρήματα, pecuniæ quæ tangere nefas est, *Id. Civ.* 2, 138. Ab ἐπαράομαι.
'Επάργεμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, leucomate seu albugine laborans, de oculo et animante; (2) cæcus, obscurus. 'Επάργεμον πάθος, ὀφθαλμȣ̃ τὸ κοινῶς λεγόμενον λεύκωμα, *Eustath. ad Il.* 3.
'Επάργυρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, argentatus.
'Επαρδεύω, et ἐπάρδω, f. σω, irrigo.
'Επαρέσκομαι, f. έσομαι, placo, reconcilio mihi.
'Επάρη, 3. sing. a. 2. ind. pass. v. πείρω.
'Επαρήγω, f. ξω, auxilior. 'Οδυσῆι παρίςαται ἠδ' ἐπαρήγει, *Il.* 23, 783.
'Επαρηγὼν, όνος, ὁ ϗ ἡ, adjutor, auxiliator.
'Επάρηξις, εως, ἡ, auxilium.
'Επαρήρειν, plusq. perf. ind. med. verbi ἐπάρω.
'Επαρησάμενος, a. 1. part. med. *Ion.* pro ἐπαρασάμενος. Ab ἐπαράομαι.
'Επαρθεὶς, a. 1. part. pass. v. ἐπαίρω.
'Έπαρθον, a. 1. ind. act. verbi πέρθω.
'Επαρίςερος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, sinister, perversus, ineptus. Hinc
'Επαριςερότης, ητος, ἡ, qu. dic. sinisteritas; (2) ineptia, insulsitas.
'Επαριςέρως, *adv.* sinistre; (2) inepte.
'Επάρκεια, ας, ἡ, auxilium; (2) ἐπάρκειαι, stipendia et similia. Ab ἐπαρκής.
'Επάρκεσις, ἡ, idem.
'Επάρκεσε, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἐπήρκεσε.
'Επαρκέσει, 3. sing. f. 1. ind. act.
'Επαρκέω, ῶ, arceo, propulso; (2) opitulor, opem fero; (3) suppedito, suggero; f. ἐπαρκέσω· ἐπαρκέσοντα, opem laturum; a. 1. ἐπήρκεσα· inf. ἐπαρκέσαι, *Poet.* ἐπαρκέσσαι. Ἥδιον ἐς θάλατταν τὰ σφέτερα αὐτῶν βάλοιεν, ἢ τοῖς δεομένοις ἐπαρκέσειεν, *Dem.* (2) χρὴ δὲ τῷ τεθνηκότι τὸν ζῶντ' ἐπαρκεῖν αὐτὸν ὡς θανόμενον, *Soph. in Fragm. Acrisii.*
'Επαρκὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, sufficiens.
'Επάρκιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem. Ab ἐπαρκέω.
'Επαρκȣ́ντως, *adv.* sufficienter. Ab eod.
'Έπαρμα, ατος, τὸ, locus sublatus, editus; (2) tumor, tuberculum; (3) inflatio, superbia.
'Έπαρσις, εως, ἡ, idem. Ab ἐπαίρω.
'Επάρμενος, paratus, sufficiens. Ὅπλα δ' ἐπάρμενα πάντα τιθεῖ ἐγκάτθεο οἴκῳ, disposita vel sufficientia, *Hesiod. Op.* 627. Ab ἄρω.
'Επαρξάμενος, a. 1. part. med. v. ἐπάρχομαι.
'Επάρȣρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, agricola, hortulanus.
'Επάρσω, f. 1. ind. act. *Æol.* pro ἐπαρῶ, ab ἐπαίρω.
'Επαρτάω, ῶ, f. ήσω, suspendo; (2) sed ἐπαρτάομαι, ῶμαι, impendeo: perf. ἐπηρτημένος κίνδυνος, impendens periculum.
'Επαρτὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, paratus, qui est in promptu. Ex ἐπὶ et ἀρτέομαι, *paro.*
'Επαρτίζω, f. ίσω, paro, perficio.
'Επαρτικὸς, ἡ, ὸν, attollens, inflans. Σίσαρον φυσῶδες μὲν, ϗ ςομάχȣ ἐπαρτικὸν, *Aret.* Ab ἐπαίρω.
'Επαρτύω, f. ύσω, apto, adapto.
'Επαρυςὴρ, et ἐπαρυςρὶς, ίδος, ἡ, vasculum quo oleum lychno infunditur; infusorium vocat vulgata versio. 'Εώρακα καὶ ἰδȣ̀ λυχνία χρυσῆ ὅλη, καὶ τὸ λαμπάδιον ἐπάνω αὐτῆς, καὶ ἑπτὰ λύχνοι ἐπτὰ αὐτῆς, καὶ ἑπτὰ ἐπαρυςρίδες τοῖς λύχνοις τοῖς ἐπάνω αὐτῆς, *Zach.* 4, 2.
'Επαρύττω, et ἐπαρύω, haurio, *Steph.*
'Επαρχία, ας, ἡ, præfectura, provincia.
'Επαρχικὸς, ἡ, ὸν, ad magistratum pertinens, proconsularis, &c.
'Επαρχιώτης, ȣ, ὁ, provincialis; *fem.* ἐπαρχιῶτις, -τιδος. Ab
'Έπαρχος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, præses, præfectus.
'Επάρχω, f. ξω, impero, dominor; (2) sum præfectus. Hinc ἐπάρχομαι, auspicor. Τῆς Εὐδαίμης ἐπῆρχον, *Isocr.*
'Επάρω, apto, *Hom.*
'Επαρωγὴ, ῆς, ἡ, auxilium.
'Επαρωγὸς, ȣ̃, ὁ, auxiliator.
'Επᾶσαι, a. 1. inf. act. v. ἐπάδω.
'Επάσαντο, 3. pl. a. 1. ind. med. v. πάω.
'Επασθμαίνω, anhelo in opere faciendo.
'Επασκέω, ῶ, f. ήσω, exerceo, doceo, habilem rei reddo exercendo; (2) instruo adversus aliquem. Σοφίαν ἐπασκεῖ, *Aristoph. Nub.* 517. Hinc
'Επασκητὴς, ȣ̃, ὁ, exercitor, athleta, *Hes.*
'Έπασμα, ατος, τὸ, incantamentum; (2) cantilena pueris a nutricibus cantari solita.
'Επασπαίρω, palpito.
'Επασσύτερος, έρα, ερον, creber, frequens, alter post alterum. Κῦμα θαλάσσης ὄρνυτ' ἐπασσύτερον, *Il.* 4, 422. Ex ἐπὶ et ἆσσον, *prope.*
'Επασσυτεροτριβὴς, ὲς, idem.
'Επάσσω, idem quod ἐπαΐσσω, irrumpo, irruo. *Soph. Aj.* 305.
'Επαςράπτω, f. ψω, fulgeo, emitto splendorem.
'Έπασχον, imperf. ind. act. v. πάσχω.
'Επάταξε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. πατάσσω.
'Επατήθην, a. 1. ind. pass. v. πατέω.
'Επάτησε, *calcavit*, 3. sing. a. 1. ind. act.
'Επαυγάζω, f. άσω, luminis radiis illustro, lucem adfero; at *in pass.* splendesco, splendeo; (2) video; (3) τί τὸν ἡδὺν ἐπηυγάσατε καὶ ἁβρὸν Στασικράτη, *Anal. Brunck.* 2, 1. Hinc
'Επαύγασμα, ατος, τὸ, splendor.
'Επαυδάω, ῶ, f. ήσω, insuper dico.
'Επαυθαδίζομαι, f. ίσομαι, in pertinacia perduro, pertinaciter resisto.
'Επαύλειος, ον, in aulam ferens, epith. januæ.
'Επαυλέω, ῶ, f. ήσω, præcino, accino. Θρῆνον ἐπηύλει τῷ Πυθαγόρᾳ, *Luc.*
'Επαυλίζομαι, f. ίσομαι, stabulor, in loco commoror, in tentorio ago. Τὴν νύκτα ἐπηυλισάμεθα τῇ μάχῃ, *Luc.*
'Επαύλιον, ȣ, τὸ, villa, villula; (2) sedes; τὰ ἐπαύλια, repotia, secundus nuptiarum dies. V. *Ern.*
'Έπαυλις, εως, ἡ, villa, casa, stabulum, ovile.
'Επαυλισμὸς, ȣ̃, ὁ, stabulatio, commoratio, domicilium.
'Έπαυλον, ȣ, τὸ, stabulum; (2) sedes. (1) χειμῶνι δ' ἤδη τἀμά τ' εἰς ἔπαυλ' ἐγὼ ἤλαυνον, *Soph. Œd. Tyr.* 1138. (2) ἵκȣ τὰ κράτιςα γᾶς ἔπαυλα, *Id. Œd. Col.* 669.
'Έπαυλος, ȣ, ὁ, stabulum.
'Επαυξάνομαι, et ἐπαύξομαι, cresco. Ab
'Επαυξάνω, et ἐπαύξω, f. ξήσω, augeo. 'Επαυξῆσαι πατρίδα, *Dem.* Hinc
'Επαύξη, ης, ἡ, accretio, incrementum.
'Επαύξησις, εως, ἡ, idem.
'Επαυξὴς, ὲς, crescens paulatim, ut febris. 'Επαυξέας νόσȣς, *Hippocr.* Ab eod.
'Επαυρεῖ, 3. sing. præs. ind act. *contr.* pro ἐπαυρέει, ab ἐπαυρέω.
'Επαυρέμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro ἐπαυρεῖν.
'Επαύρεο, 2. sing. a. 2. ind. med. *Ion.* pro ἐπηύρεσο.
'Επαυρέω, ῶ, ἐπαυρίσκομαι, et ἐπαύρομαι, fruor, utilitatem et fructum percipio; (2) damnum accipio, pœnas luo; (3) adsequor, nanciscor. Πάρος χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν, *Il.* 11, 572.
'Επαύρηαι, *frueris*, 2. sing. præs. conj. med. *Ion.* pro ἐπαύρῃ.
'Επαύρησις, vel ἐπαύρεσις, εως, ἡ, voluptas, gaudium. Ab ἐπαυρέω.
'Επαυρίζω, f. ίσω, spiro, flatum emitto.
'Επαύριον, *adv.* cras. Hinc ἡ ἐπαύριον, crastinus.

Ἐπαυ[illegible], fruor, idem quod ἐπαυρίω.
Ἐπαύρομαι, idem.
Ἐπαύρειτο, 3. sing. a. 2. opt. med. v. ἐπαυρίω
Ἐπαύρωνται, 3. pl. præs. conj. med.
Ἔπαυσαν, 3. pl. a. 1. ind. act. v. παύω.
Ἐπαύσατο, 3. sing. a. 1. ind. med.
Ἐπαῦσον, 2. sing. a. 1. imperat. act. v. ἐπαύω.
Ἐπαύσω, 2. sing. a. 1. med. *Att.* et *Ion.* pro ἐπαύσασο, a παύω.
Ἐπαϋτέω, exclamo, *Theoc.*
Ἐπα[illegible], [illegible].
Ἐπαυτοφώρου, in flagranti delicto, in ipso facto. Sic conjunctim sæpe invenitur, pro ἐπ᾽ αὐτοφώρῳ, cujus dativi nominativus τὸ αὐτόφωρον, ipsum factum, est indictus, cum occurrat αὐτόφωρος, manifestarius.
Ἐπαυχένιος, ὁ ἡ, qui cervici imponitur.
Ἐπαυχέω, ῶ, f. ήσω, glorior ob. Ἐπαυχήσας δὲ τοῖσι σοῖς λόγοις, *Aristoph. Av.* 635.
Ἐπαυχμέω, siccitatem induco, sicco. Οὔτ᾽ ἐξιπουμένων, οὔτ᾽ ἐπαυχμήσας, cum ea siccat, *Soph. in Polyxen.*
Ἐπαΰω, exclamo, *Theoc.*
Ἐπαφαίρεσις, εως, ἡ, detractio iterata. Ab
Ἐπαφαιρέω, ῶ, f. ήσω, insuper demo, seu detraho.
Ἐπαφάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, contrecto; (2) demulceo. Ab ἐπαφή.
Ἐπαφαυαίνω, exsicco, eneco. Sed præsupponitur tantum propter ἐπαφαυάνθην, ex *Arist. R.* ubi tamen alii legunt ἀπεφαυάνθην, 1121.
Ἐπαφαυάνθην, a. 1. ind. pass. v. ἐπαφαυαίνω.
Ἐπαφαύω, arefacio, exsicco, eneco. Μὰ Δί᾽ ὁ οὐδ᾽, ὥς᾽ ἐπαφαυάνθην Παναθηναίοισι γελῶν, Nemo Hercle: ita ut risu pene emortuus sum in Panathenæis, *Aristoph. Ran.* 1089. Simplex est αὔω, compositum ἀφαύω, bicompositum ἐπαφαύω (ἐπὶ relationem ad causam notat).
Ἐπαφή, ῆς, ἡ, contactus, contrectatio.
Ἐπάφησις, εως, ἡ, idem. Ex ἀφάω.
Ἐπάφησιν, aor. 1. indic. act. v. ἐπαφίημι.
Ἐπαφίημι, fut. ήσω, immitto, instigo. Ἐπαφιέναι τὰ παλτὰ, *Xen.*
Ἐπαφρίζω, spumam ago, spumo.
Ἐπαφρόδιτος, ου, ὁ, Epaphroditus. Nomen viri; (2) venustus, lepidus, gratiosus.
Ἔπαφρος, ου, ὁ ἡ, super quo spuma est.
Ἐπαφύω, seu ἐπαφύσσω, insuper fundo, *Hom.*
Ἐπαφῶ, a. 2. conjunct. act. v. ἐπαφίημι.
Ἐπάχθεια, ας, ἡ, molestia, offensa. Ab
Ἐπαχθής, έος, ὁ ἡ, gravis, molestus. Ex ἐπὶ et ἄχθος, pondus.
Ἐπάχθομαι, gravate fero, angor. Οὔτ᾽ ἐπάχθομαι κακοῖς, neque angor malis, *Eurip. Hippol.* 1260.
Ἐπαχθῶς, *adv.* moleste. Ab ἐπαχθής.
Ἐπαχλύω, tenebris obscuratus sum.
Ἐπάχνωσεν, 3. sing. a. 1. ind. act. v. παχνόω.
Ἐπαχύνθην, a. 1. ind. pass. v. παχύνω.
Ἐπεάν, *conj.* posteaquam. Ab ἐπάν.
Ἐπέβα, *accessit*, 3. sing. a. 2. ind. act. *Dor.* pro ἐπέβη, ab ἐπιβαίνω.
Ἐπέβαινον, imperf. ind. act.
Ἐπέβαλλε, 3. sing. imperf. ind. act.
Ἐπέβαλον, *injeci*, a. 2. ind. act.
Ἐπέβασε, 3. sing. a. 1. ind. act. *Poet.* pro ἐπεβίβασε, a verbo ἐπιβιβάζω.
Ἐπέβην, a. 2. ind. act. verbi ἐπιβαίνω.
Ἐπέβησα, a. 1. ind. act. verbi ἐπιβάω.
Ἐπεβίβασα, a. 1. ind. act. v. ἐπιβιβάζω.
Ἐπεβίω, 3. sing. a. 2. ind. act. ab ἐπιβίωμι.
Ἐπέβλεψα, a. 1. ind. act. v. ἐπιβλέπω.
Ἐπεβούλευσε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ἐπιβουλεύω.
Ἐπεγγελάω, ῶ, illudo, insulto. Τοῖς θανοῦσι τοι φίλοισι πάντες κειμένοις ἐπεγγελᾶν, *Soph. Aj.* 1008.
Ἐπέγγυος, ου, ὁ ἡ, per sponsionem factus.
Ἐπέγειρε, 2. sing. præs. imperat. act. verbi
Ἐπεγείρω, excito; incito, impello. Δεινὸν μὲν τὸ πάλαι κείμενον ἤδη κακὸν ἐπεγείρειν, *Soph. Œd. Col.* 525. Σφῶϊν δ᾽ αὐτὸν εἶπας ἐπεγείρω, *Aristoph. Av.* 84.
Ἐπέγεντο, 3. sing. a. 2. ind. med. *per Sync.* pro ἐπεγένετο, ab ἐπιγίνομαι.
Ἐπεγερμός, οῦ, ὁ, et
Ἐπέγερσις, εως, ἡ, expergefactio, incitatio.
Ἐπεγερτικός, ή, όν, incitandi, excitandi vim habens.
Ἐπεγερτικῶς, *adv.* ad incitandum apte.
Ἐπεγκαγχάζω, rideo in aliqua re, et quidem in malis alienis.
Ἐπεγκάπτω, unde ἐπέγκαψον, superingere, devora insuper.
Ἐπεγκελεύω, hortor. Ἀλλ᾽ εὖ ἐπεγκέλευε, *Eur. Cycl.* 648.
Ἐπεγκεράννυμι, insuper admisceo.
Ἐπεγκολάπτω, incido.
Ἐπεγκρεμάω, suspendo in, v. gr. fumo.
Ἐπεγκυλίω, volvo in re aliqua. *Pass.* volutor, hæreo in re aliqua.
Ἐπεγνωκόσι, dat. pl. perf. part. act. v. ἐπιγινώσκω.
Ἐπεγνώσθην, a. 1. ind. pass.
Ἐπέγνωτε, *cognovistis*, 2. pl. a. 2. ind. act.
Ἐπέγρετο, 3. sing. perf. ind. med. *per Sync.* pro ἐπεγείρετο, a verbo ἐπεγείρω.
Ἐπέγρομαι, expergefio, *Theoc.*
Ἐπεγχαίνω, inhio, irrideo; in a. 2. ἐπεγχανεῖν, ἐπεγχανών.
Ἐπεγχαλάω, vide ἐπιχαλάω.
Ἐπεγχείρησις, εως, ἡ, conatus, aggressio.
Ἐπεγχέω, infundo.
Ἐπέγχυμα, ατος, τὸ, quod infunditur seu infusum est. Ab ἐπεγχύω. Hinc
Ἐπεγχυματίζω, f. ίσω, instillo, infundo.
Ἐπεγχύτης, ου, ὁ, pincerna. Ab
Ἐπεγχύω, insuper, iterum, crebro infundo.
Ἐπεδείξατο, 3. sing. a. 1. ind. med. verbi ἐπιδείκνυμι.
Ἐπέδησε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. πεδάω.
Ἐπεδίδου, 3. sing. imperf. ind. act. v. ἐπιδίδωμι.
Ἐπέδραμε, 3. sing. a. 2. ind. act. v. ἐπιτρέχω.
Ἐπέδρης, *moræ*, gen. sing. *Ion.* pro ἐφέδρας.
Ἐπέδυν, a. 2. ind. act. v. ἐπιδύω.
Ἐπέδωκε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ἐπιδίδωμι.
Ἐπέεσσι, dat. pl. *Ion.* et *Poet.* pro ἔπεσι, ab ἔπος.
Ἐπέζησε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ἐπιζάω.
Ἐπεζήτει, 3. sing. imperf. ind. act. v. ἐπιζητέω.
Ἐπέθετο, 3. sing. a. 2. ind. med. v. ἐπιτίθημι.
Ἐπέθηκε, 3. sing. a. 1. ind. act.
Ἐπεθύμησε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ἐπιθυμέω.
ἘΠΕΙ´, postquam; (2) quoniam, quandoquidem; (3) alioqui, nam: eodem sensu usurpatur cum particulis τοί γε. (4) deinde; (5) ἐπεὶ τίν τρόπῳ ἂν πελειάς γε ἀνθρωπηΐῃ φωνῇ φθέγξαιτο; nam columba quomodo humanam vocem sonaret, *Herodot.* 2, 57. Ἐπείτοιγε εἰ πάντα ἃ προσήκε, πραττόντων, οὕτως εἶχε, nam si, &c. *Demost. Phil.* 1. (4) ἐπεὶ ὧν τοὺς νεηνίας .... ἔνθαι ταπρῶτα μὲν διὰ τῆς οἰκεομένης, igitur, deinde eos juvenes, &c. *Herodot.* 2, 32. Ἐπεὶ δὲ Ταρκύνιον μισῶν ὁ δῆμος, ἀρχὴν ἀποστάσεως ἔλαβε τὸ Λυκορτίας πάθος, deinde vero, *Plut. in Publicola.* Ἐπεὶ δὲ, verumtamen, *apud Plutarchum* (præcipue). Ἐπεὶ εὐθέως vel τάχιστα, cum primum, simul atque [exempla passim apud Xenophontem]. Ἐπεὶ εὐθέως ᾔσθοντο, simul atque senserunt: quo etiam modo sæpe adverbium utrumque cum infinitivo conjungitur; ut ἐπεὶ εὐθέως αἰσθέσθαι.
Ἐπείγεαι, 2. sing. ind. med. *Ion.* pro ἐπείγεται.
Ἐπείγετο, 3. sing. imperf. ind. med. *Ion.* pro ἠπείγετο.
Ἐπειγής, ὁ, qui summo studio rem aliquam properat et urget, *Steph.* Ab ἐπείγω.
Ἐπειγομένοιο, gen. sing. præs. part. med. *Ion.* pro ἐπειγομένου, ab
ἘΠΕΙ´ΓΩ, f. ξω, urgeo, impello; ἐπείγομαι, festino, propero, maturo; (2) insto. Ἐπείγει γάρ με τὸν θεῷ παρόν, *Soph. Œd.* 1535. Τὸν οἴκαδ᾽ ἤπειγον στόλον, *Id. Phil.* 499. Ἐγὼ δὲ πρὸς τὸ δεῖπνον ἤδη ἐπείξομαι, *Aristoph. Conc.* 1143.
Ἐπειγωλή, ἡ, idem quod ἔπειξις, *E. M.*
Ἐπειδάν, postquam, quoniam. Ab ἐπεί.
Ἐπειδή, idem quod ἐπεί.
Ἐπειδήπερ, *conj.* quandoquidem.
Ἐπείδοι, 3. sing. præs. opt. act.
Ἐπεῖδον, *inspexi*: ab inusitato ἐπείδω.
Ἐπειή, *Poet.* pro ἐπεὶ, quum; (2) quoniam.
Ἐπείθετο, 3. sing. imperf. ind pass. v. πείθομαι.
Ἐπεικάδες, αἱ, dies nefasti, *V. L.*
Ἐπεικάζω, fut. άσω, conjicio; (2) conjectura adsequor. Ἦ καὶ δάμαρτα τήνδ᾽ ἐπεικάζων κυρῶ; an etiam recte conjicio hanc illius esse uxorem? *Soph. El.* 663. Ὡς ἐπεικάζειν ἐμὲ, ut opinor, *Id. Trach.* 1220.
Ἐπεὶκε, seu ἐπεὶκεν, quando, postquam; *poeticum* pro ἐπειδάν.
Ἐπ[illegible]ελος, assimilis, *Hom.*
Ἐπ[illegible]της, ου, ὁ, instigator. Ab ἐπείγω.
Ἐπειλημμένη, perf. part. pass. f. g. *Att.* pro ἐπιλελημμένη, ab ἐπιλαμβάνω.
Ἐπείλυμι, vel ἐπείλυω, volvo, convolvo. Ἀνοίξας δὲ εὗρε κασσίτερον ἐληλασμένον ἐς τὸ λεπτότατον· ἐπείλυντο δὲ ὥσπερ τὰ βιβλία· sic legendum: Et cum aperuisset invenit plumbum ductum in tenuissimas laminas, convolutas tanquam librum, *Pausan.* 4, 26, 343.
Ἔπειμι, succedo; (2) invado. Ἔπεισί μοι γελᾶν, *Luc.* Idem quod ἐπέρχεταί μοι, mihi in mentem venit.
Ἔπειμι, immineo, sum super et post; unde ἐπεσσόμενοι, *Poet.* posteri.
Ἐπεῖναι, a. 2. inf. act. *Ion.* pro ἐφεῖναι, ab ἐφίημι.
Ἐπείνασα, a. 1. ind. act. verbi πεινάω.
Ἐπείνυσθαι, præs. inf. pass. verbi ἐπιέννυμαι.
Ἔπειξις, εως, ἡ, festinatio. Ab ἐπείγω.
Ἐπείπερ, *conj.* quoniam, quandoquidem.
Ἔπειρα, *transfixi*, a. 1. ind. act. verbi πείρω.
Ἐπειράθην, a. 1. ind. pass. verbi πειράω.
Ἐπειράσω, *tentasti*, 2. sing. a. 1. ind. med.
Ἐπειρᾶτο, 3. sing. imperf. ind. med. *contr.* pro ἐπειράετο.
Ἐπειρέομαι, et ἐπείρομαι, *Ion.* pro ἐπέρομαι, interrogo, *Herod.*
Ἐπείρεσθαι, præs. inf. med. verbi ἐπείρομαι.
Ἐπείρη, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐπείρα, et hoc *contr.* pro ἐπείραε, a πειράω.
Ἐπειρύεσθαι, præs. inf. med. *Poet.* pro ἐπερύεσθαι, ab
Ἐπειρύω, attraho.
Ἐπειρώατο, 3. pl. imperf. ind. med. *Ion.* pro
Ἐπειρῶντο, *periculum faciebant*, 3. pl. imperf. ind. med. *contr.* pro ἐπειράοντο, a πειράω.
Ἐπειρωνεύομαι, ironice loquor super aliqua re, derideo.
Ἐπειρωτᾶν, *rogare*, præs. inf. act. *Ion.* et *contr.* pro ἐπερωτάειν, a verbo ἐπερωτάω.
Ἐπειρώτευν, imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐπηρώτων, *contr.* ex ἐπηρώτεον.
Ἐπειρώτησιν, acc. sing. *Ion.* pro ἐπερώτησιν.
Ἔπεισα, *adii*, a. 1. ind. act. verbi ἔπειμι, *adeo.*
Ἐπείσαγμα, ατος, τὸ, *Sophocl.* id quod superinductum est, accessio, incrementum. Ab ἐπεισάγω. Sed *apud Sophocl.* alii legunt ἐπίταγμα, ab ἐπιτάττω.
Ἐπεισάγω, superinduco, aliunde inveho; (2) adscisco, adopto; (3) adhibeo; (4) induco, v. gr. fabulam in scenam.
Ἐπεισαγωγή, ῆς, ἡ, superinductio: (2) invectio, importatio; (3) adoptio.
Ἐπεισαγώγιμος, ου, ὁ ἡ, invectitius, importatus aliunde.
Ἐπείσακτος, ου, ὁ ἡ, advectitius, ascititius, peregrinus; (2) adoptivus.
Ἐπεισβαίνω, superingredior; (2) ingredior. Ἐπεισβαίνων τῷ ἵππῳ ἐπὶ τὴν θάλατταν, *Xen.*
Ἐπεισβάλλω, superinfundo, v. gr. aquam vino; (2) ingredior; (3) irrumpo.
Ἐπεισβάτης, ου, ὁ, vector, miles classiarius.
Ἐπεισδείκνυμαι, ostendo, præbeo. Εἰ μητρὸς ἡ μητρῷα πάθος ἐπεισδείκνυται, *Hel. Æthiop.* 1.
Ἐπεισδέχομαι, fut. ξομαι, insuper admitto et recipio intro.
Ἐπείσειμι, post alium ingredior, invado.
Ἐπεισέρχομαι, idem.
Ἐπεισηγέομαι, οῦμαι, insuper induco; (2) in usum, consuetudinem induco, invenio; (3) celebro.
Ἐπείσθεσις, ἡ, initium. *V. Schol.* Vide εἴσθεσις.
Ἐπείσθην, a. 1. ind. pass. verbi πείθομαι.
Ἔπεισιν, *adit*, 3. sing. præs. ind. act. verbi ἔπειμι.
ἘΠΕΙ´ΣΙΟΝ, ου, τὸ, aqualiculus, ima pars ventris, pudendum muliebre. Ὅταν κόρη κασσωρὶς

πωρὶς εἰς ἐπίσιον χλεύην ἐλακτήσασα, quando puella meretrix in pudendum probra latrans, *Lycophr.* 1385.

Ἐπεισκαλέω, ῶ, intro voco.

Ἐπεισκρίνομαι, ingredior, insinuo me.

Ἐπεισκυκλέω, ῶ, advolvo; (2) insero, inculco, et fere in malam partem, inepte insero.

Ἐπεισκύκλησις, ἡ, idem quod ἀνακύκλησις, *Suid.*

Ἐπεισκύπτω, incumbo alicui rei, invado. Ex ἐπὶ, εἰς, et κύπτω. Ξένη δὲ κἀφροδισία Λάταξ ἅπασι νῦν ἐπεισκύπτει δόμοις, Cottabus ille peregrinus et venereus lusus omnes invasit familias, *Soph. in Inacho.*

Ἐπεισκωμάζω, comissatum ad aliquem venio; (2) irrepo aliunde, insinuo, ingero me importunius.

Ἐπεισόδιον, ου, τὸ, pars fabulæ quasi adventitia, sive digressio in carmine epico ad narrationem non necessaria, sed tamen apte cum fabula conjuncta suavitatis et ornatus causa; (2) omne acroama adventitium et jucundum; (3) τῆς τύχης, lusus fortunæ, *Polyb.*

Ἐπεισόδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, superinductus, adventitius:

Ἐπεισοδιόω, ῶ, tanquam episodion interjicio et intersero. Ab ἐπεισόδιον.

Ἐπεισοδιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui abundat crebris ἐπεισοδίοις, quod est in vitio.

Ἐπείσοδος, ου, ὁ καὶ ἡ, ingressio, adgressio.

Ἐπεισπαίω, insilio, irrumpo; ἐπεισπέπαικεν, irruit, irrupit, *Aristoph. Plut.* 804.

Ἐπεισπέμπω, f. ψω, immitto alicui.

Ἐπεισπηδάω, ῶ, f. ήσω, superinsilio.

Ἐπεισπίπτω, superincido.

Ἐπεισπλέω, f. εύσω, navigo in, v. gr. portum.

Ἐπεισπνέω, insuper spiro, magno flatu irruo.

Ἐπεισρέω, superinfluo.

Ἐπεισφέρω, insero, intromitto. Χρεία δὲ ποίᾳ τόνδ' ἐπεισφέρεις λόγον; *Aristoph. Thesm.* 1174.

Ἐπεισφρέω, et ἐπείσφρημι, insuper intro sero; (2) superintro. Hinc ἐπεισέφρησα, a. 1. ἐπεισφρήσας, et ἐπεισφρησάμενος. Καὶ πῶς ἐπεισφρῶ τήνδε τῷ κείνης λέχει; *Eurip. Alc.* 1059.

Ἐπεισχέω, insuper infundo, affundo; *in med.* infundo me, *Jos.*

Ἔπειτα, *adv.* deinde, postea, tum. Hinc ἐς ἔπειτα, in posterum; οἱ ἔπειτα, posteri; τὸ ἔπειτα, posteritas; (2) nonnunquam abundat; (3) *interrogantis* est cum indignatione, Itane vero? (4) *argumentando servit*, enimvero, atqui.

Ἔπειτεν, pro ἔπειτα, *Herod.*

Ἐπείτε, postquam.

Ἐπεί τοι, idem.

Ἐπείχθην, a. 1. ind. pass. verbi ἐπείγομαι.

Ἐπεῖχον, imperf. ind. act. verbi ἐπέχω.

Ἐπεκάθισα, a. 1. ind. act. verbi ἐπικαθίζω.

Ἐπεκαλεῖτο, 3. sing. imperf. pass. *contr.* pro ἐπεκαλέετο, ab ἐπικαλέω.

Ἐπεκαλύφθησαν, 3. plur a. 1. ind. pass. verbi ἐπικαλύπτω.

Ἐπεκβαίνω, egredior, *inpr.* in terram e navi; (2) de iis qui jam egressos alios consequuntur.

Ἐπεκβοάω, infamo; *pass.* infamor, rumoribus differor.

Ἐπεκβοηθέω, ῶ, fut. ήσω, ad auxiliandum procurro, auxilium fero.

Ἐπεκδιδάσκω, f. δάξω, amplius doceo et demonstro.

Ἐπεκδίδωμι, insuper elargior; ἐπεκδοῦναι, a. 2.

Ἐπεκδιηγέομαι, οῦμαι, f ήσομαι, insuper commemoro vel enarro, insuper explico.

Ἐπεκδιήγησις, εως, ἡ, repetita narratio et illustratio.

Ἐπεκδραμεῖν, excurrere adversum. Hinc

Ἐπεκδρομὴ, ῆς, ἡ, excursio, eruptio in aliquem.

Ἐπεκέατο, 3. pl. imperf. ind. med. *Ion.* pro ἐπέκειντο, *jacebat super*, 3. sing. imp. med.

Ἐπεκέκλητο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. verbi ἐπικαλέω.

Ἐπέκεινα, *adv.* illic; (2) ultra; (3) ante.

Ἐπεκθέω, adversus aliquem excurro, erumpo.

Ἐπεκκλίνω, devito, declino, *Steph.*

Ἐπικκουφίζω, f. ίσω, levo.

Ἐπεκλέγομαι, percenseo, perlego.

Ἐπεκκλίνω, f. νῶ, declino, devito.

Ἐπεκλύω, evolvo, debilito, *Steph.*

Ἐπεκλώσαντο, 3. plur. a. 1. ind. med. verbi ἐπικλώθω.

Ἐπεκπίνω, insuper ebibo; (2) ebibo in re aliqua, v. gr. dum loquor, inter scribendum.

Ἐπέκπλοος, *contr.* ἐπέκπλους, ου, ὁ, enavigatio adversus aliquem.

Ἐπεκράτει, 3. sing. imperf. ind. act. verbi ἐπικρατέω.

Ἐπεκρέμασα, a. 1. ind. act. verbi ἐπικρεμάω.

Ἐπέκτασις, εως, ἡ, extensio, dilatatio. Ab

Ἐπεκτείνω, idem quod ἐκτείνω, extendo.

Ἐπεκτεταμένως, *adv.* intente, vehementer.

Ἐπεκτήσω, 2. sing. a. 1. ind. med. verbi ἐπικτάομαι.

Ἐπεκτρέχω, prorumpo adversum; (2) excursionibus et latrociniis infesto.

Ἐπεκτυπέω, ῶ, f. ήσω, persono. Πᾶς δ' ἐπεκτύπησ' Ὄλυμπος, *Aristoph. Av.* 786.

Ἐπεκφέρω, profero, proveho.

Ἐπεκφεύγω, f. ξω, effugio, perfugio.

Ἐπεκφορὰ, ᾶς, ἡ, elatio, *i. e.* pronunciatio.

Ἐπεκχέω, insuper effundo.

Ἐπελάβετο, 3. sing. a. 2. ind. med. verbi ἐπιλαμβάνω.

Ἐπελάθετο, 3. sing. a. 2. ind. med. verbi ἐπιλανθάνομαι.

Ἐπέλασις, εως, ἡ, invasio, impetus. Ab

Ἐπελαύνω, f. άσω, infesto incursu in aliquem feror, invado; (2) adequito; (3) admoveo, promoveo. Χρὴ τάχιστα ἀλλήλοις ἐπελαύνειν, *Xen.* Ἐπελαύνειν ὅρκον, jurejurando firmare, *Herodot.* 1, 146.

Ἐπελαφρίζω, fut. ίσω, sursum tollo, elevo.

Ἐπελαφρύνω, levo.

Ἐπελάχιστον, *adv.* rarissime. Εἰς ἄλλο μὲν ζῶον ἐπελάχιστον, εἰς ἀνθρώπους δὲ ἐπιπλεῖστον, ἑαυτοὺς εἰδοποιοῦσι, in alia animalia rarissime, in homines autem ut plurimum sese transformant, *Heliod.* 3.

Ἐπέλεγχος, ου, ὁ, sequens elenchus, elenchus elencho superadditus.

Ἐπέλευσις, εως, ἡ, impetus; (2) adventus.

Ἐπελευστικὸς, ή, όν, superveniens, adventitius; (2) subito superveniens. Ab ἐπέρχομαι.

Ἐπελήλατο, 3. sing. plusq. perf. pass. *Att.* pro ἐπήλατο, ab ἐπελαύνω.

Ἐπελθεῖν, a. 2. inf. act. verbi ἐπέρχομαι.

Ἐπελθὼν, *qui supervenit*, aor. 2. part. act.

Ἐπελίσσω, flecto, *Hom.*

Ἐπέλκω, *Ion.* pro ἐφέλκω, attraho.

Ἐπελπίζω, f. ίσω, *cum acc.* in spem adduco; (2) *cum dat.* spem pono in aliquo; item, bene de aliquo spero; (3) spero.

Ἐπέλπομαι, spero.

Ἐπέλυσα, a. 2. ind. act. verbi ἐπιλύω.

Ἐπεμαίετο, 3. sing. imperf. indic. med. verbi ἐπιμαίομαι.

Ἐπεμάξατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. verbi ἐπιμάσσω.

Ἐπεμβαδὸν, *adv.* adscendendo. Ab

Ἐπεμβαίνω, ingredior; (2) pedibus aliquem conculcare, insultare aliquem, invehere in aliquem. (2) ἡ κἀμ' ἔπειτα τοῖσδ' ἐπεμβαίνειν ἀεὶ, *Eurip. Hipp.* 668. Οὐδ' ἐπενέβη τῇ τύχῃ τοῦ ἀνδρὸς, *Plutar. in Flaminio.* Ἄγαν ἔοικεν ἡμῖν ἐπεμβαίνειν, *Plut.*

Ἐπέμβαλε, 3. sing. a. 2. ind. act. *Poet.* pro ἐπενέβαλε, ab ἐπεμβάλλω.

Ἐπεμβάλλεσθαι, *superinjici*, præs. inf. pass.

Ἐπεμβάλλω, intercalo, intersero; (2) insuper adjicio, auctarium addo; (3) urgeo, impello; (4) in alium irrumpo. Πολλὰ ἡμεῖς τῶν μέτρων ἕνεκα καὶ τῆς εὐφωνίας ἐπεμβάλλομεν, *Luc.*

Ἐπέμβασις, εως, ἡ, incursus. Ab ἐπεμβαίνω.

Ἐπεμβάτης, ου, ὁ, vector equi, currus, navis: miles classiarius. Ἁρμάτων τ' ἐπεμβάτην, *Eurip. Suppl.* 585. Ἵππων ταχυπόδων ἐπεμβάτας, *Id. Bacch.* 780.

Ἐπεμβεβαὼς, perf. part. act. *per Crasin*, pro ἐπεμβεβηκὼς, ab ἐπεμβαίνω.

Ἐπεμβοάω, ῶ, f. ήσω, inclamo, clamorem tollo, sc. adversus hostem.

Ἐπεμβολὰς, άδος, ἡ, insititia:

Ἐπεμβολὴ, ῆς, ἡ, figura grammatica parenthesi similis, interjectio. Ab ἐπεμβάλλω.

Ἐπέμεινα, a. 1. ind. act. verbi ἐπιμένω.

Ἐπεμελήθη, 3. sing. aor. 1. ind. pass. verbi ἐπιμελέομαι.

Ἐπέμενε, 3. s. imperf. ind. act. verbi ἐπιμένω.

Ἐπεμέμφετο, 3. sing. imperf. ind. med. verbi ἐπιμέμφομαι.

Ἐπεμηνάμην, a. 1. ind. med. v. ἐπιμαίνομαι.

Ἐπέμμηνος, ἡ, fœm. vide ἔμμηνος.

Ἔπεμπε, 3. sing. imperf. ind. act. v. πέμπω.

Ἐπεμπηδάω, ῶ, f. ήσω, insuper insulto calcibus; (2) insilio; (3) super aliquem ingredior; (4) insolenter erga aliquem me gero.

Ἐπεμπίπτω, superincido; (2) invado, irruo. Τί δῆτα ποίμναις τήνδ' ἐπεμπίπτει βάσιν; *Soph. Aj.* 42.

Ἐπέμυξα, a. 1. ind. act. verbi ἐπιμύττω.

Ἐπεμφύρω, tingo in, immisceo.

Ἔπεμψα, a. 1. ind. act. verbi πέμπω.

Ἐπενάχετο, 3. sing. imperf. ind. med. *Dor.* pro ἐπενήχετο, ab ἐπινήχομαι.

Ἐπενδίδωμι, do amplius, addo; (2) remitto, concedo.

Ἐπενδουπέω, insuper sonitum edo, *Hom.*

Ἐπένδυμα, ατος, τὸ, superior vestis, ut toga, pallium.

Ἐπενδύτης, ου, ὁ, amiculum.

Ἐπενδύω, f. ύσω, superinduo.

Ἐπενεγκεῖν, a. 2. inf. act. verbi ἐπενέγκω pro ἐπιφέρω.

Ἐπένεγξις, εως, ἡ, illatio. Scribitur etiam sine γ', ἐπένεξις, ab ἐπιφέρω, *infero.*

Ἐπενεγκαντες, nom. pl. a. 1. part. act. *Poet.* pro ἐπενέγκαντες, ab eod.

Ἐπένειμα, a. 1. ind. act. verbi ἐπινέμω.

Ἐπενέμετο, 3. sing. imp. ind. pass. v ἐπινέμω.

Ἐπενήνεον, 1. sing. imperf. ind. act. v. ἐπινηνέω.

Ἐπενήνοθα, perf. ind. med. *Att.* et *per Epenth.* τοῦ ο pro ἐπῆνθα, ab ἐπανθέω.

Ἐπενήχετο, *natabat*, 3. sing. imperf. ind. med. verbi ἐπινήχω, *supernato.*

Ἐπένθει, *lugebat*, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ἐπένθεε, a πενθέω.

Ἐπένθεσις, εως, ἡ, insertio literæ vel syllabæ; figura gramm. Ab ἐπεντίθημι.

Ἐπενθορέω, ῶ, insilio. Unde a. 2. ἐπένθορε, irruit; ἐπενθορὼν, ἐπενθοροῦσα.

Ἐπενθρώσκω, insilio, irruo.

Ἐπενθυμέομαι, οῦμαι, enthymema enthymemati superaddo.

Ἐπενθύμημα, ατος, τὸ, enthymema enthymemati additum. Ab ἐπενθυμέομαι.

Ἐπενθύμησις, εως, ἡ, enthymematis ad enthymema adjunctio. Ab eod.

Ἐπενθὼν, aor. 2. part. act. *Dor.* pro ἐπελθὼν, a verbo ἐπέρχομαι.

Ἐπεντανύω, f. ύσω, insuper intendo.

Ἐπεντείνομαι, contendo me, vires intendere.

Ἐπεντέλλω, mando, jubeo.

Ἐπεντίθημι, insero in medium.

Ἐπεντρίβω, f. ψω, infligo, sc. plagam, vulnus.

Ἐπεντρυφάω, ῶ, f. ήσω, luxuriose aliqua re utor, insolesco.

Ἐπεντρώγω, una comedo; inf. a. 1. ἐπεντραγεῖν.

Ἐπέντρωμα, τὸ, et Ἐπέντρωσις, ἡ, voces Epicureæ de voluptatibus quæsitis et superfluis. Ab ἐπεντρώγω, *Casaub.* Al. ab ἐπεντιτρώσκω, *leviter vulnero*, stringo, seu pungo cutem, *Ern.*

Ἐπεντύνω, apparo, instruo. Ἀδάμαστος θεὰ ἤδη μ' ἐπ' αὐτοῖς χεῖρ' ἐπεντύνοντ' ἐμὴν ἔσφηλεν, *Soph. Aj.* 451. Ἐπεντύνω solo nititur Sophoclis allato testimonio; sed ibi legendum est ex Codice manuscripto Biblioth. regiæ . . . ἐπεντύνοντ' ἐμὴν . . .

Ἐπεντύω, idem.

Ἐπεξάγω, educo exercitum. Hinc

Ἐπεξαγωγὴ, ῆς, ἡ, eductio aciei in hostem.

Ἐπεξαμαρτάνω, pecco insuper, porro.

Ἐπεξανθίζομαι, effloresco; ἐπεξηνθισμένος, nitidus, pinguis, comptus, pictus.

Ἐπεξαπατάω, fallo, decipio.

Ἐπέξειμι, egredior, exscendo; (2) erumpo; (3) reum perago, accuso, item impugno, *verbis* male accipio seu tracto; (4) ulciscor, punio;

punio; (5) persequor oratione, scriptis; (6) operam navo; (7) exsequor.

Ἐπεξελαύνω, f. λάσω, in aliquem provehor equo; (2) immitto; (3) erumpere jubeo. Οἱ Ὀλύνθιοι ἐπεξελαύνουσι τὰς ἵππους. *Xen.*

Ἐπεξέλεγχος, ου, ὁ, confutationis (ἐλέγχου) copiosior elaboratio.

Ἐπεξέλευσις, εως, ἡ, vindicta, ultio; (2) pœna; (3) executio. Ab ἐπεξέρχομαι.

Ἐπεξελευσόμεθα, 1. pl. fut. 1. ind. med. verbi ἐπεξέρχομαι.

Ἐπεξελευστικός, ἡ, όν, ultor, ultrix.

Ἐπεξελθεῖν, a. 2. inf. act.

Ἐπεξεργάζομαι, f. άσομαι, elaboro; (2) effectum opus polio; (3) absolvo; (4) occido. (4) ὀλωλότ' ἄνδρ' ἐπεξειργάσω, perditum virum iterum confecisti, *Soph. Antig.* 1288.

Ἐπεξεργασία, operis perfectio. Ἐπαινεῖται δὲ ἡ ἐπεξεργασία, *Argum. Med.*

Ἐπεξεργαστής, ου, ὁ, executor, qui rem perficit:

Ἐπεξεργαστικός, ἡ, όν, ad operis consummationem et expolitionem faciens. Ab ἐπεξεργάζομαι.

Ἐπεξεργαστικῶς, *adv.* cum quadam operis expolitione.

Ἐπεξέρπω, permeo, pervado, velut calor corpus.

Ἐπεξέρχομαι, fut. ελεύσομαι, incurso, invado, insulto; (2) percurro, oratione persequor; (3) ulciscor, punio; (4) in jus rapio, accuso, actionem intentatam persequor; (5) perficio, absolvo; (6) exscendo aliquo.

Ἐπεξέτασις, εως, ἡ, repetita, altera lustratio, recensio exercitus.

Ἐπεξευρίσκω, f. ρήσω, ultra adinvenio.

Ἐπεξήειμεν, 1. pl. a. 2. ind. act.

Ἐπεξηγέομαι, explicationem addo.

Ἐπεξήγησις, εως, ἡ, narrationi juncta copiosior narratio; (2) enarratio; (3) figura quæ idem variis verbis explicat, ornandi vel dilucidius explicandi gratia.

Ἐπεξῆς, *deinceps*, Ion. pro ἐφεξῆς.

Ἐπεξιακχάζω, læta voce acclamo.

Ἐπέξιθι, 2. sing. præs. imperat. act. verbi ἐπέξειμι.

Ἐπεξόδια, τὰ, sacra facta ob felicem expeditionis bellicæ suscipiendæ eventum.

Ἐπέξοδος, ου, ἡ, eruptio, exitus adversus aliquem.

Ἐπέοικε, 3. sing. perf. ind. med. verbi ἐπείκω.

Ἐπεπείθετο, 3. sing. imp. ind. pass. verbi ἐπιπείθω.

Ἐπέπιθον, *insequi*, præs. inf. act. *Ion.* pro ἐφέπειν, a verbo ἐφέπω.

Ἐπεπειρέατο, 3. pl. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐπεπείρηντο. A πειράω.

Ἐπέπεσον, a. 2. ind. act. verbi ἐπιπίπτω.

Ἐπεπήγει, *fixerat*, 3. sing. plusq. perf. ind. med. verbi ἐπιπήγνυμι, *figo*.

Ἐπέπιθμεν, 1. pl. a. 2. ind. act. *per Sync.* pro ἐπεπίθειμεν, quod *Ion.* pro ἐπίθομεν, a verbo ἐπιπείθω, vel potius 1. plur. pl. perf. med.

Ἐπέπλεον, 3. pl. imperf. ind. act. v. ἐπιπλέω.

Ἐπέπληγον, a. 2. ind. act. *Att.* pro ἔπληγον.

Ἐπέπληξα, a. 1. ind. act. verbi ἐπιπλήσσω.

Ἐπέπλων, a. 2. ind. act. verbi ἐπίπλωμι pro ἐπιπλέω.

Ἐπεποίθειν, 1. sing. plusq. perf. ind. med. verbi ἐπιπείθω.

Ἐπεπόνθειν, 1. sing. plusq. perf. ind. med. *Att.* et *Ion.* pro ἐπεπόνθειν, ab ἐπιπάσχω.

Ἐπεπράγεσαν, 3. pl. plusq. perf. ind. med. v. ἐπιπράσσω.

Ἐπέπταρον, a. 2. ind. act. verbi ἐπιπταίρω.

Ἐπεπτώκειν, 1. sing. plusq. perf. ind. act. verbi ἐπιπίπτω.

Ἐπέπυστο, 3. sing. plusq. perf. ind. med. verbi πυνθάνομαι.

Ἐπεραιώθην, a. 1. ind. pass. verbi περαιόω.

Ἐπέραστος, amabilis, *Suid.*

Ἐπεργάζομαι, colo, aro, subigo. Hinc

Ἐπεργασία, ας, ἡ, jus arandi inter se; (2) aratio quæ fit ultra terminos; (3) aratio, cultura.

Ἐπεργία, ἡ, operatio penes alios, *V. L.*

Ἐπερεθίζω, f. ίσω, irrito.

Ἐπερεθισμὸς, οῦ, ὁ, irritatio.

Ἐπερείδω, fut. είσω, infigo, valde firmo et impingo, imprimo; ἐπερείδομαι, innitor, incumbo, repugno. Hinc

Ἐπέρεισε, *adigit*, 3. sing. a. 1. ind. act.

Ἐπέρεισις, εως, ἡ, illisus; (2) intentio cogitationis in rem aliquam; (3) repugnantia.

Ἐπερεύγω, evomo in aliquem.

Ἐπερέφω, tego, tectum impono, *Hom.*

Ἐπερήρεισμαι, perf. ind. pass. verbi ἐπερείδω.

Ἐπέρησα, a. 1. ind. act. verbi περάω.

Ἐπέρομαι, f. ἐρήσομαι, sciscitor. Ποῖν λέγειν ὑμᾶς τοδί, ἐπερήσομαί τι μικρὸν, *Aristoph. Lys.* 93.

[illegible]

[illegible]

[illegible], 3. pl. a. 1. ind. act. verbi [illegible]

Ἐπερρώσαντο, 3. pl. a. 1. ind. med.

Ἐπερυθριάω, erubesco ob rem aliquam.

Ἐπερύω, fut. ύσω, attraho.

Ἐπέρχομαι, f. ελεύσομαι, accedo, advenio, etiam de adventu inopinato transeo; (2) in animum venio; (3) invado, impetum facio; (4) ulciscor; (5) edissero, explico; (6) in concionem dicendi causa prodeo, vel senatum adeo. (5) εἴθ' ἐπέλθοις ἅπαντά μοι σαφῶς, utinam mihi recenseas omnia perspicue! *Aristoph. Equit.* 618.

Ἐπερωτάω, ῶ, f. ήσω, interrogo; (2) consulo.

Ἐπερώτημα, ατος, τὸ, interrogatio; (2) sponsio, stipulatio.

Ἐπερώτησις, εως, ἡ, idem.

Ἐπερωτήσας, a. 1. part. act. verbi ἐπερωτάω.

Ἐπερωτῶντα, acc. sing. part. præs. act. *contr.* pro ἐπερωτάοντα, ab ἐπερωτάω.

Ἐπέσαξεν, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ἐπισάττω.

Ἐπεσβαίνω, fut. βήσομαι, ingredior; (2) conscendo, sc. navem. Ἐπεσβαινόντων ἐς τὴν θάλασσαν, *Thuc.*

Ἐπεσβάλλω, *Att.* pro ἐπεισβάλλω, *Thuc.*

Ἐπεσβολέω, convicior, maledico. Ab ἔπεσι βάλλειν, velitatione verborum, *Ern.*

Ἐπεσβολία, ας, ἡ, convicium. Ab

Ἐπεσβόλος, ου, ὁ ϗ ἡ, maledicus, conviciator. Νεῖκος ἐπεσβόλον, jurgium dicax, *Apoll. Rhod* 4, 1727.

Ἔπεσεν, vel ἔπεσε, *cecidit*, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi πίπτω, pro πέτω.

Ἐπεσήθω, per colum adspergo, *ap. Jos.* (nisi est ἐπισήθω.)

Ἐπεσθίω, post aliud edo, insuper edo. Ἐπεσθίειν μικρῷ σίτῳ πολὺ ὄψον, *Xen.*

Ἐπέσθω, *Poet.* pro ἐπεσθίω.

Ἑπέσθω, 3. sing. præs. imperat. med. verbi ἕπομαι.

Ἔπεσιν, dat. pl. ab ἔπος, *verbum.*

Ἐπέσκαζεν, imperf. ind. act. verbi ἐπισκάζω.

Ἐπέσκεπτεν, 3. sing. imperf. ind. act. verbi ἐπισκέπτω.

Ἐπεσκέψασθε, 2. pl. a. 1. ind. med. verbi ἐπισκέπτομαι, *visito.*

Ἐπεσκίασα, a. 1. ind. act. verbi ἐπισκιάζω.

Ἐπεσκίρτησε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἐπισκιρτάω.

Ἐπεσκότησε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἐπισκοτέω.

Ἔπεσον, *cecidi*, a. 2. ind. act. verbi πίπτω.

Ἐπέσπεσθαι, præs. inf. med. *Ion.* et *Poet.* pro ἐφέπεσθαι, ab ἐφέπομαι.

Ἐπέσπον, a. 2. ind. act. verbi ἐπισπάω.

Ἐπέσσεται, *erit*, 3. sing. f. 1. ind. act. *Poet.* pro ἐπέσεται, a verbo ἔπειμι, *sum.*

Ἐπεσσεύοντο, 3. pl. imperf. ind. med. *Poet.* pro ἐπισεύοντο, ab ἐπισεύομαι.

Ἐπεσσυμένως, *adv.* incitate, cum impetu, *Aret.*

Ἐπέσσυται, 3. sing. perf. ind. pass. *per Metathes.* pro ἐπέσσευται, ab ἐπισεύω.

Ἐπεστάθην, a. 2. ind. pass. verbi ἐφίστημι.

Ἐπέσταλμαι, perf. ind. pass. verbi ἐπιστέλλω.

Ἐπέσταλκα, *misi*, a. 1. ind. act.

Ἐπεστεναχίζε, 3. sing. imperf. ind. act. verbi ἐπιστεναχίζω.

Ἐπέστενε, 3. sing. imperf. ind. act. v. ἐπιστένω.

Ἐπεστέψαντο, 3. pl. a. 1. ind. med. v. ἐπιστέφω.

Ἐπεστεὼς, perf. part. act. *Ion.* pro ἐφεστακὼς, ab ἐφίστημι.

[illegible], *conterreni*, a. 2. ind. act. verbi [illegible].

[illegible] pass. verbi [illegible]

[illegible], *confirmavi*, a. 1. ind. act.

[illegible], 3. pl. a. 2. ind. act. verbi ἐφίστημι.

[illegible], imminet; (2) licet.

Ἐπέσιος, ου, ὁ, *Ion.* pro ἐφέσιος, rectius autem ἐφέστιος, domesticus, familiaris; epith. Jovis. Ex ἐπὶ et ἑστία.

Ἐπεστονάχιζε, 3. sing. imperf. ind. act. verbi ἐπιστοναχίζω.

Ἐπεστραμμένα, nom. pl. perf. part. pass. n. g. verbi ἐπιστρέφω.

Ἐπεστράφην, *conversus sum*, a. 2. ind. pass.

Ἐπεστυφέλιζον, 3. pl. imperf. ind. act. verbi ἐπιστυφελίζω.

Ἐπεσχάριος, ον, in foco situs, seu ardens, &c. δαλὸς ἐπεσχάριος, titio. Αἰγάζων δαλὸν ἐπεσχάριον, perspiciens titium in foco, *Anth.* 3. Ab ἐσχάρα.

Ἐπέσχε, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi ἐπίσχω.

Ἐπέσχετο, *inhibuit*, 3. sing. a. 2. ind. med.

Ἐπέταν, acc. sing. *Poet.* et *Dor.* pro ἐπέτην.

Ἐπετάσθην, a. 1. ind. pass. v. πετάννυμι, seu πετάζω, *pando.*

Ἐπέτειλα, a. 1. ind. act. verbi ἐπιτέλλω.

Ἐπετειόκαρπος, ου, ὁ ϗ ἡ, quotannis fructificans.

Ἐπετειόκαυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, singulis annis caulem mutans.

Ἐπέτειος, ου, ὁ ϗ ἡ, anniversarius. Ex ἔτος.

Ἐπετειοφορέω, ῶ, f. ήσω, quotannis fero, seu fructifico. Ab

Ἐπετειοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, singulis annis fructum ferens. Ex ἐπέτειος et φέρω, *fero.*

Ἐπετειόφυλλος, ου, ὁ ϗ ἡ, singulis annis folia mutans. Ex ἐπέτειος et φύλλον.

Ἐπέτελλε, 3. sing. imperf. ind. act. verbi ἐπιτέλλω.

Ἐπετέλλετο, 3. sing. imperf. ind. med. verbi ἐπιτέλλομαι.

Ἐπετετρόφεα, præt. perf. verbi ἐπιτρέπω.

Ἐπετετρόφεσαν, 3. pl. plusq. perf. verbi ἐπιτρέπω. Ὅτι μὴ .... Ῥωμαίοις αὐτοὺς ἐπετετρόφεσαν, quod se Romanis non permisissent, *Appian. de Rebus Hispan.* 49.

Ἐπετήδευσε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ἐπιτηδεύω.

Ἐπέτης, ου, ὁ, pedissequus, famulus. Ab ἕπομαι, *sequor.*

Ἐπετήσιος, ου, ὁ ϗ ἡ, vel ἐπετήσιος, ία, ιον, per totum annum durans; (3) annuus. Ex ἐπὶ et ἔτος, *annus.*

Ἐπετίθει, 1. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ἐπετίθεον, qu. ab ἐπιτιθέω, pro ἐπιτίθημι.

Ἐπετικὸς, ἡ, όν, qui sequitur; (2) qui paret, seu obsequitur. Ab ἕπομαι.

Ἐπετίμα, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ἐπετίμαε, ab ἐπιτιμάω.

Ἐπετίμησε, 3. sing. a. 1. ind. act.

Ἐπετίμων, imperf. ind. act. pro ἐπετίμαον.

Ἐπέτις, ιδος, ἡ, pedissequa, famula. Ἡ οἱ ἐπέτις πέλε κουρίζουσα, quæ illi a tenera ætate pedissequa erat, *Apoll. Rhod.* 3, 666.

Ἐπέτοσσα, a. 1. ind. act. *Poet.* pro ἐπέτοσα, a πετέω, *offendo.*

Ἐπετράπην, a. 2. ind. pass. verbi ἐπιτρέπω.

Ἐπετράπητε, 2. pl. a. 2. ind. pass. verbi ἐπιτρέπω.

Ἐπέτρεψα, a. 1. ind. act. verbi ἐπιτρέπω.

Ἐπέτυχον, a. 2. ind. act. verbi ἐπιτυγχάνω.

Ἐπεύαδον, a. 2. ind. act. *Æol.* et *Ion.* pro ἐφῆδον, ab ἐφάδω, *placeo.*

Ἐπευάδω, placeo, *Mus.*

Ἐπευάζω, lætis vocibus celebro, acclamo. Ab εὐάζω. Βακχιακὰς ἀνὰ νύκτας ἐπευάζουσα ἄνακτα, *Orph. Hymn. in Themid.*

Ἐπευθὺ, *adv.* recta.

Ἐπευθὺς, *adv.* statim. Ὡς ἐπευθὺς ἐν εὐδοκιμήσει συνόντες εἰπεῖν, *Joseph. Antiq.* 15, 8.

Ἐπευθόμεθα, 1. pl. imperf. ind. med. verbi πεύθομαι.

Ἐπευθυμέω, ῶ, f. ήσω, bono seu æquo animo sum in, vel ob.

Ἐπευθύνω, dirigo; (2) rego.

Ἐπευκτὸς, ἡ, όν, expetendus votis, exoptandus.

Ἐπευλαβέομαι, οῦμαι, metuo.

Ἐπευνάκται, οἱ, Spartæ dicti servi, qui cum uxoribus

uxoribus absentium civium cubuissent, *Athen.* 6.

Ἐπευξάμενος, a. 1. part. med. verbi ἐπεύχομαι.

Ἐπεύξεαι, 2. sing. fut. 2. ind. med. *Ion.* pro ἐπεύξῃ.

Ἐπευφημέω, ῶ, f. ήσω, fausta acclamo. Ἐπευφήμησαν Ἀχαιοὶ, αἰδεῖσθαι θ' ἱερῆα, *Il.* 1, 22.

Ἐπευφήμησα, *laudavi*, a. 1. ind. act.

Ἐπευφημίζω, bene precor; (2) honoris causa nomen tribuo, v. gr. Sulla ἐπευφημίσθη Felix, i. e. appellatus est honorifico nomine, *Ern.* Τοὺς γενομένους τότε παῖδας Ἀ... ἐπευφήμισαν, *Strab.* 5.

Ἐπεύχεο, 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* pro ἐπεύχεσο, ab ἐπεύχομαι.

Ἐπευχὴ, ῆς, ἡ, precatio, preces, votum.

Ἐπεύχομαι, f. ξομαι, precor, facio vota; (2) glorior, jacto me. Τοσαῦτ' ἔλεξε, πᾶς δ' ἐπηύξατο στρατὸς, *Eur. Hec.* 542. Ἐπεύξατο τοῖς θεοῖς, *Plut.*

Ἐπευωνίζω, f. ίσω, vile pretium statuo; (2) vili pretio vendo. Ἐπευωνίσαι τὴν ἀγορὰν, *Plut.*

Ἐπευωχέομαι, convivor.

Ἐπεφάνη, 3. sing. a. 2. ind. pass.

Ἐπέφαντο, 3. pl. plusq. perf. ind. pass. pro πεφασμένοι ἦσαν, a φαίνομαι.

Ἐπέφερον, imperf. ind. act. verbi ἐπιφέρω.

Ἔπεφνεν, 3. sing. imperf. ind. act. verbi πέφνω.

Ἐπέφραδον, a. 2. ind. act. verbi ἐπιφράζω.

Ἐπεφράσατο, 3. sing. a. 1. ind. med.

Ἐπεφράσσατο, *Poet.* pro ἐπεφράσατο.

Ἐπεφράσω, 2. sing. a. 1. med.

Ἐπέφυκον, 3. pl. imperf. ind. act. v. πεφύκω.

Ἐπεφώνει, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ἐπεφώνεε, ab ἐπιφωνέω.

Ἐπέχειν, 3. sing. imperf. ind. act. v. ἐπιχέω.

Ἐπεχείρησαν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi ἐπιχειρέω.

Ἐπεχεῖτο, 3. sing. imperf. ind. med. verbi ἐπιχέω.

Ἐπέχθην, a. 1. ind. pass. verbi πέχω.

Ἐπέχραον, 3. sing. a. 2. ind. act. v. ἐπιχράω.

Ἐπέχρισε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ἐπιχρίω.

Ἐπέχω, fut. ἐφέξω, vel ἐπισχήσω, inhibeo; (2) subsisto; (3) differo; (4) adhibeo, applico; (5) attendo; (6) do, præbeo; (7) obtineo, occupo; (8) re aliqua nitor, fretus sum; (9) in animo habeo; (10) nanciscor, incido in; (11) exagito, facesso negotium; (12) irruo, invado; (13) immoror, insisto; (14) malevolentiam, simultatem erga aliquem gero. Ἐπέχειν περί τινος, hæsitare; ἀπὸ τοῦ αἰτισμοῦ, abstinere; τινὰ λέγοντα, impedire; τὴν γνώμην τινὶ, applicare; ἐπέχεσθαι τινὰς ἡμέρας, intermittere. Οὐ πολὺν χρόνον μ' ἐπέσχον μή με ναυστολεῖν ταχὺ, permiserunt, *Soph. Phil.* 348.

Ἔπεψα, a. 1. ind. act. verbi πέπτω, *coquo.*

Ἔπη, *carmina*, nom. pl. *contr.* pro ἔπεα.

Ἐπῇ, *insit*, 3. sing. præs. conj. verbi ἔπειμι.

Ἐπηβάω, ῶ, *Ion.* pro ἐφηβάω, adolesco, pubesco. Ἐς ὃ ἐπήβησαν οἱ τῶν ἀπολομένων παῖδες, *Herodot.* 6, 83.

Ἐπήβολος, ου, ὁ ἢ ἡ, et ἐπίβολος, *proprie* qui scopum ferit; (2) qui adeptus est petita, optata. Ἐπήβολος ἅρματι νύσσα, attingenda curru meta, *Apoll. Rhod.* 3, 1272. (3) qui occurrit, qui reperitur. (3) Ἥ τε καὶ κλήροισιν ἐπήβολα, vel quæ reperiuntur in hortis, *Nicand. Alexiphar.* 232. Ab ἐπιβάλλω.

Ἐπήγαγε, 3. sing. a. 2. ind. act. *Att.* pro ἐπῆγε, ab ἐπάγω.

Ἐπηγάγοντο, 3. pl. imperf. ind. pass. *Att.* pro ἐπήγοντο.

Ἐπηγγειλάμην, a. 1. ind. med. v. ἐπαγγέλλω.

Ἐπήγειρα, a. 1. ind. act. verbi ἐπεγείρω.

Ἐπηγεὺς, ὁ, ductor, *V. L.*

Ἐπηγκενίδες, ων, αἱ, tabulæ navium a puppi ad proram extensæ, quasi ἐπενεγκίδες. Ab ἐπενεγκεῖν, *inferre*, (nisi potius sunt τὰ ἐπὶ τῶν ἐν τῷ κενῷ ξυλώματα, quæ res continent in cavo navis sitas, *Ern.*)

Ἐπηγορέω, ῶ, f. ήσω, accuso, incuso; (2) queror, conqueror. Hinc

Ἐπηγορία, ας, ἡ, accusatio; (2) querela.

Ἔπηεν, 3. sing. imperf. ind. *Poet.* pro ἐπῆν.

Ἐπήειν, 1. sing. plusq. perf. ind. med. v. ἔπειμι.

Ἐπηετανὴς, ἡ, ὂν, annuus, toto anno durans; (2) copiosus, largus. Ab ἔτος.

Ἐπηθεληκυῖα, part. perf. act. f. g. v. ἐπαθελέω.

Ἐπήϊσαν, *inierunt*, 3. plur. a. 1. verbi ἐπείδω. Οὐδ' ὑπὸ νυκτὶ ἀψ ἀνιόντας ἥρωας ἐπήϊσαν, *Apoll. Rhod.* 1, 1023. Ἐπήϊσεν, cognovit, *Il.* 2, 195.

Ἐπῆκαν, 3. pl. a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἐφῆκαν, ab ἐφίημι.

Ἐπηκολούθησα, a. 1. ind. act. verbi ἐπακολουθέω.

Ἐπήκοος, ου, ὁ ἢ ἡ, audiens, auditor, qui rem audit vel audivit; (2) unde aliquid audiri potest. Ex ἐπὶ et ἀκούω.

Ἐπήκουσα, a. 1. ind. act. verbi ἐπακούω.

Ἐπηκροῶντο, 3. pl. imperf. ind. med. *contr.* pro ἐπηκροάοντο, ab ἐπακροάομαι.

Ἔπηλαν, 3. pl. a. 1. ind. act. v. πάλλω, *vibro.*

Ἐπῆλθον, a. 2. ind. act. *per Syncop.* pro ἐπήλυθον, ab ἐπέρχομαι.

Ἐπηλίνδητο, plusq. perf. pass. verbi ἐπαλινδέω, *Apoll. Rhod.* 4, 1463.

Ἔπηλις, ιδος, ἡ, operculum arcæ vel cistæ; (2) macula a sole. Ex ἧλος, (nisi ηλις sit mera terminatio, vel ab ἐλάω, *Ern.*)

Ἐπηλυγάζω, et ἐπηλυγάζομαι, obumbro, velut umbraculo tego, *tropice*, tego, obscuro, *in pass.* lateo. Ab ἐπήλυξ.

Ἐπηλυγίζω, f. ίσω, idem.

Ἐπήλυγξ, υγος, ὁ ἢ ἡ, obscurus. A λύγη.

Ἐπήλυθε, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi ἐπέρχομαι.

Ἔπηλυς, υδος, ὁ ἢ ἡ, advena, extraneus.

Ἐπηλυσίη, ης, ἡ, pro ἐπηλυσία, ας, ἡ, adventus, aditus; (2) incantatio quæ fit veneficis. (2) ὅτ' ἄρ' ἐπηλυσίη ὀλέσεται, *Hom. H. in Cererem*, 228. A præc. seu ab ἐπέρχομαι.

Ἐπήλυσις, εως, ἡ, idem.

Ἐπηλύτης, ου, ὁ, advena.

Ἐπήλυτος, ὁ, idem.

Ἐπημάτιος, ον, diurnus, qui interdiu facit quid, aut quod fit, &c. quotidianus. Αἳ τοπάροιθεν ἐπημάτιαι ἀγέροντο, quæ antea quotidie confluebant, *Apoll. Rhod.* 3, 895. Ab ἦμαρ, *dies.*

Ἐπήμηναν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi πημαίνω.

Ἐπημοιβὸς, ἡ, ὂν, mutuus. Ab ἀμείβω.

Ἐπῆν, 3. sing. imperf. ind. verbi ἔπειμι.

Ἐπηνέμιος, ου, ὁ ἢ ἡ, ventosus, vanus, evanidus, in ventum abiturus. Ab ἄνεμος.

Ἐπῄνεον, 1. sing. imperf. ind. act. v. ἐπαινέω.

Ἐπῄνεσε, 3. sing. a. 1. ind. act.

Ἐπῄνεσσαν, 3. pl. aor. 1. ind. act. *Poet.* pro ἐπῄνεσαν.

Ἐπῄνησαν, 3. pl. a. 1. ind. act. a fut. ήσω.

Ἐπήνθα, perf. ind. med. verbi ἐπανθέω.

Ἐπήντησα, a. 1. ind. act. verbi ἐπαντάω.

Ἐπηνύσθη, 3. sing. a. 1. ind. pass. verbi ἐπανύω.

Ἐπήξατο, 3. sing. a. 1. ind. med. v. πήγνυμι.

Ἔπηξε, 3. sing. a. 1. ind. act.

Ἐπήορος, ου, ὁ ἢ ἡ, sublimis, in alto situs. Ex ἐπὶ et ἀείρω, *tollo.*

Ἐπηπείλησε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ἐπαπειλέω.

Ἐπῆρα, *sustuli*, a. 1. ind. act. verbi ἐπαίρω.

Ἐπήρατος, ον, et Ἐπήρατος, ου, ὁ ἢ ἡ, amabilis. Ex ἐπὶ et ἐράω, *amo.*

Ἐπηρεαζόντων, gen. pl. part. præs. act. verbi

ΕΠΗΡΕΑ'ΖΩ, f. άσω, noceo, injuriam facio; (2) infesto; (3) calumnior. Ἐπηρεάζοντες ὑμῶν τὴν ἀγαθὴν ἐν Χριστῷ ἀναστροφὴν, 1 *Pet.* 3, 16. Hinc

Ἐπηρεασμὸς, οῦ, ὁ, idem quod ἐπήρεια.

Ἐπηρεαστικὸς, ἡ, ὂν, injuriosus; (2) contumeliosus.

Ἐπήρεια, ας, ἡ, *proprie* injuria, *maxime* in contumeliam inferioris; (2) insultatio; (3) calumnia sycophantæ; (4) mulcta; (5) impetus hostilis; (6) odium, seu cupiditas judicis alicui nocendi, opp. χάρις, *Attice.*

Ἐπηρεμέω, acquiesco in re aliqua.

Ἐπῆρεν, *sustulit*, 3. sing. a. 1. ind. act. cum ν ἐφελκ. pro ἐπῆρε, a verbo ἐπαίρω.

Ἐπήρετμος, ου, ὁ ἢ ἡ, ad remigationem accinctus; (2) remis instructus.

Ἐπήρετο, 3. sing. imperf. ind. med. v. ἐπέρομαι.

Ἐπηρεφέας, *tectos*, acc. pl. ab

Ἐπηρεφὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, tectus, coopertus. Ἐπηρεφέος κοτίνοιο, ex umbroso oleastro, *Theocr.* 25, 208. Ex ἐπὶ et ἐρέφω, *tego.*

Ἐπήρης, εος, ὁ ἢ ἡ, paratus et instructus, proprie ad remigationem. Ex ἐρέσσω.

Ἐπήρθη, 3. sing. a. 1. ind. pass. verbi ἐπαίρω.

Ἐπήριτος, ου, ὁ ἢ ἡ, de quo contenditur; (2) æmulatione dignus. Ex ἐπὶ et ἔρις.

Ἐπήρκει, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ἐπήρκεε, ab ἐπαρκέω.

Ἐπήρκεσεν, 3. sing. a. 1. ind. act. cum ν ἐφελκ.

Ἐπηρμένος, part. perf. pass. verbi ἐπαίρω.

Ἐπῆρσα, a. 1. ind. act. *Æol.* pro ἐπῆρα.

Ἐπηρτημένος, perf. part. pass. verbi ἐπαρτάω.

Ἐπηρώτα, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ἐπηρώταε, ab ἐπερωτάω.

Ἐπηρώτησαν, 3. pl. a. 1. ind. act.

Ἐπηρωτήσειν, f. 1. inf. act.

Ἐπηρωτῶν, 3. pl. imperf. ind. act. pro ἐπηρώτων.

Ἐπῇσαν, 3. pl. imperf. ind. verbi ἔπειμι.

Ἐπησθεῖεν, 3. pl. a. 1. opt. pass. *Ion.* et *Bœol.* pro ἐφησθείησαν, ab ἐφήδομαι.

Ἐπησθέτο, 3. sing. a. 2. ind. med. verbi ἐπαισθάνομαι.

Ἐπησκήσατο, 3. sing. a. 1. ind. med. verbi ἐπασκέω.

Ἐπῆται, 3. sing. præs. conj. med. v. ἕπομαι.

Ἐπητείη, ης, ἡ, pro ἐπητεία, clementia.

Ἐπητὴς, οῦ, ὁ ἢ ἡ, facundus; (2) mitis, mitis. (2) Ἀμαζονίδες μάλ' ἐπητέες, *Apoll. Rhod.* 2, ... Ab ἔπω.

Ἐπήτριος, ου, ὁ ἢ ἡ, densus; (2) confertus. Ex ἐπὶ et ἤτριον, *stamen.*

Ἐπητὺς, ύος, ἡ, facundia. Ab ἐπητής.

Ἐπηφί, Ægyptii undecimi mensis nomen, *Ep.*

Ἐπηχέω, ῶ, f. ήσω, obstrepo, insono.

Ἐπηχθισμένος, perf. part. pass. v. ἐπαχθίζομαι.

Ἐπήωρος, ου, ὁ ἢ ἡ, impendens; (2) sublimis. Ex ἐπὶ et ἀείρω, *tollo.*

ἘΠΙ', *Præpos. cum Genitivo*, super; (2) sub; (3) in; (4) coram; (5) ad; (6) versus; (7) penes; (8) erga; (9) per; (10) cum; (11) de; (12) a, in notatione officii, ut ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν, ab epistolis; (13) apud; (14) inservit periphrasi, ut τὰ ἐπὶ μέρους, particularia; ὁ ἐπὶ τῶν ἱππέων, equitum magister: *cum Dativo*, (15) super; (16) ad; (17) penes; (18) in; (19) post; (20) præter; (21) ob, propter; (22) adversus; (23) apud, juxta; (24) cum; (25) notat conditionem, ut σπονδὴ ἐπὶ τούτοις ἐγένετο, induciæ his conditionibus fiebant; et causam, ut ἐφ' ᾧ, propterea quod, et propterea ut, hac conditione ut; (26) tempus, ut ἐπ' ἤματι, uno die, *vel* per unum diem; (27) abundat, ut ἐπὶ γογγύλαις διεβίω, rapis vixit; (28) facit periphrasin Adverbii, ut ἐπὶ τῇ ἀληθείᾳ, vere: *cum Accusativo*, (29) super; (30) supra; (31) ad; (32) versus; (33) contra, adversus; (34) in; (35) propter; (36) per; (37) apud, inter; (38) notat tempus, ut ἐπὶ τοσοῦτον, scil. χρόνον, tamdiu; (39) *sine Casu*, desuper, superne; (40) additum adjectivis, ut ἐπὶ μέγα, valde, vehementer. *In compositione notat* (41) ad, in, super, contra, imminutionem, intensionem, proclivitatem, et vitiationem seu depravationem; sæpe tamen redundat; (42) *cum Gen.* Sub. in notatione temporis, ut ἐπ' Αὐγούστου, *Ern.*

Ἐπιαγάπητος, ον, charissimus, *V. L.*

Ἐπιάλλω, f. αλῶ, immitto; (2) mitto. Ἐπιάλλειν οἴκαδε, *Thuc.*

Ἐπιάλμενος, præs. part. *per Sync.* pro ἐπιαλλόμενος, ab ἐπιάλλομαι. Unde

Ἐπιάλτης, ου, ὁ, qui insilit; (2) incubus, quasi dicas insultor, dæmon, quem, ut tradit *Macrobius*, publica persuasio opinatur quiescentes invadere, et pondere suo pressos ac sentientes gravare.

Ἐπιανδάνω, complaceo, gratus sum.

Ἐπίασα, *cepi*, a. 1. ind. act. verbi πιάζω.

Ἐπιάσθην, *prehensus sum*, a. 1. ind. pass.

Ἐπιαύω, dormio inter vel apud. ἦσι συβώτης ἐσθλὸς ἐὼν ἐπιαύει, *Odyss.* 15, ult.

Ἐπίαχον, 3. pl. imperf. ind. verbi

Ἐπιάχω, acclamo. Ἐπίαχον, *Il.* 5, 860.

Ἐπίβα, *insulta*, 2. sing. a. 2. imperat. *per Apoc.* pro ἐπίβηθι, ab ἐπιβαίνω.

Ἐπιβάθρα, ας, ἡ, pons qui machinis admovetur

ad

ad muros urbium scandendos; (2) aditus ad rem, v. gr. scientiam; (3) basis.
Ἐπιβαθραίνω, ascendo, aggredior.
Ἐπίβαθρον, ου, τὸ, naulum. Ab ἐπιβαίνω.
Ἐπιβαίην, a. 2. opt. act. verbi ἐπιβαίνω.
Ἐπιβαινέμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro ἐπιβαίνειν.
Ἐπιβαίνω, f. βήσομαι, perf. βέβηκα, conscendo. Ἐπιβαίνειν τῆς Λακωνικῆς, *Dem.* ἵππων τεσσαράκοντα, *Plat.* τοῦ στρόματος, *Thuc.* Κελεύθου, *Soph.* ἐπὶ τὰς ναῦς, *Thuc.* εἰς λόγον, *Herodot.* Εὐσεβίας ἐπιβεβῶτες, religiose nos gerentes, *Soph. Œd. Col.* 188.
Ἐπιβακχεύω, læta voce adclamo.
Ἐπιβάλης, 2. sing. a. 2. conj. act. v. ἐπιβάλλω.
Ἐπιβάλλευ, 2. sing. præs. imperat. med. *Dor.* pro ἐπιβάλλου, et hoc *Att* et *Ion.* pro ἐπιβάλλεσο.
Ἐπιβάλλω, f. λῶ, injicio; (2) impono, velut mulctam, &c. (3) addo; (4) imprimo, sc. notam, &c. (5) contendo aliquo; (6) urgeo, ingruo; (7) aggredior, capesso; (8) τὰ ἐπιβάλλοντα, quæ ad nos pertinent, officia, et sic fere *in med.* (9) subsequor præcedentem, orationem, &c. Οὐδὲ σύμβολον ἐπέβαλον Ὀρνίθαρχος οὐδεὶς σοι προσιών; *Arist. Av.* 1220. Διὰ τοῦτο ταῖς γυναικωνίτισιν σφραγῖδας ἐπιβάλλουσιν, *Id. Thesm.* 422. (10) ἐπιβάλλομαι, *pass.* nervo sagittam admovere, quasi emissurus. Ἐπιβεβλημένους τοὺς τοξότας, sagittarios sagittis in nervos impositis *jubet*, &c. *Xenoph.* 4, 209. vel additur ἐπὶ ταῖς νευραῖς, ut *Id.* 5, 262. (11) advenio. (11) δευτεραῖοι δ' ἐπιβάλλοντες, παρενέβαλλον, altera die advenientes, castra posuere, *Polyb.* 3, 110.
Ἐπιβαλλοῦσα, a. 2 part. act. f. g.
Ἐπιβαλοῦσι, *injicient*, 3. pl. f. 2. ind. act.
Ἐπιβαπτίζω, immergo.
Ἐπιβάπτω, fut. ψω, idem.
Ἐπιβαρέω, ῶ, f. ήσω, adgravo; (2) gravi damno adficio.
Ἐπιβάς, a. 2. part. act. ab ἐπιβαίνω.
Ἐπιβασία, ἡ, (*Ern.*) Ἐπίβασις, εως, ἡ, scansio; (2) invasio; (3) incessio; (4) iter; (5) actio. Ab ἐπιβαίνω.
Ἐπιβασκέμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro ἐπιβάσκειν, a verbo *Poet.*
Ἐπιβάσκω, induco, *Il.* 2, 234. ἐπιβασκέμεν, inducere.
Ἐπιβαστάζω, fero in, v. gr. manibus.
Ἐπιβατεύω, f. εύσω, navem ingredior; (2) navigio vehor; (3) in navi milito; (4) adscendo; (5) minitor, insisto, incumbo; (6) invado, occupo, mihi vindico; (7) ineo, congredior, rem veneream habeo, de animalibus. Ἐπιβατεύων τούτου τοῦ ῥήματος, *Herodot.*
Ἐπιβατήριος, ου, ὁ ἡ ἡ, scansorius, ad scandendum pertinens. Ab ἐπιβαίνω.
Ἐπιβάτης, ου, ὁ, epibata, victor. Ab eod.
Ἐπιβατικὸς, ἡ, ὸν, ad classiarios pertinens. Ἐπιβατικοί, classiarii.
Ἐπιβατὸς, ἡ, ὸν, ad quem patet accessus, qui conscendi potest.
ἘΠΙΒΔΑ, ἡ, dies, quarta et ultima festi Apaturiorum apud Athenienses; (2) postridiana feriarum dies; (3) dies secunda nuptiarum.
Ἐπιβδάλλω, rursus mulgeo.
Ἐπιβεβαιόω, ῶ, et ἐπιβεβαιόομαι, οῦμαι, confirmationem addo, ratum facio, confirmo.
Ἐπιβεβηκὼς, part. perf. act. v. ἐπιβαίνω.
Ἐπιβήματα, τὰ, genus quoddam saltationis, *Hes.*
Ἐπιβήμεναι, a. 2. inf. act. *Dor.* pro ἐπιβῆναι.
Ἐπιβήσεαι, 2. sing. f. 1. ind. med. *Ion.* pro ἐπιβήσῃ.
Ἐπιβησέμεν, *Ion.* pro ἐπιβήσειν, *conscensurum esse*, fut. 1. inf. act.
Ἐπιβήσεο, 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* pro ἐπιβήσου.
Ἐπιβησόμενος, f. 1. part. med. verbi ἐπιβαίνω.
Ἐπιβήτωρ, ορος, ὁ, qui navem vel equum conscendit, qui nave vel equo vehitur; (2) mobilis, agilis; (3) qui fœminam conscendit. Ab ἐπιβαίνω.
Ἐπιβιβάζω, f. άσω, impono, facio adscendere. Ἐπιβιβάσας δὲ αὐτὸν ἐπὶ τὸ ἴδιον κτῆνος, *Luc.* 10, 34.
Ἐπιβιβάσας, a. 1. part. act.
Ἐπιβιβρώσκω, insuper edo, edo una, velut opsonium cum pane.
Ἐπιβιόω, ῶ, et ἐπιβίωμι, supervivo, ultra vivo, superstes sum. Hinc ἐπιβιώσομαι, ἐπιβιώσεται, ἐπιβιὺς, ἐπιβιῶναι.
Ἐπιβλαβὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, noxius, damnosus. Ἐπιβλαβὴς κόπος, *Aret.*
Ἐπιβλαβῶς, *adv.* damnose, noxie. Ab
Ἐπιβλάπτω, f. ψω, insuper noceo, et damnum infero.
Ἐπιβλαστάνω, supergermino, insuper germino; (2) refrutico.
Ἐπιβλαστέω, ῶ, f. ήσω, idem. Hinc
Ἐπιβλάστησις, εως, ἡ, secunda germinatio.
Ἐπιβλαστικὸς, ἡ, ὸν, qui regerminat, vel regerminandi vim habet.
Ἐπιβλασφημέω, convicior insuper, ultro.
Ἐπιβλέπω, f. ψω, inspicio. Ἐπιβλέπειν εἴς τι, τὰς συμφορὰς τὰς ἐκ τῆς ἀδικίας, *Isocr.* Ὅστις οὐ ζῆλον πολιτῶν καὶ τύχαις ἐπιβλέπων, qui non respexit favorem nec fortunas civium, *Soph. Œd. Tyr.* 1526.
Ἐπιβλέψεια, aor. 1. opt. act. *Æol.* pro ἐπιβλέψαιμι.
Ἐπιβλὴς, ἡ, fibula, *Hes.* Ab ἐπιβάλλω.
Ἐπιβλήδην, *adv.* qu. dic. injectim, injiciendo, respondendi ergo. Ab ἐπιβάλλω.
Ἐπίβλημα, ατος, τὸ, additamentum; (2) panniculus; (3) inserta purpura in fine vestis; (4) ornamentum domus.
Ἐπιβλὴς, ῆτος, ὁ, obex, pessulus. Ab eod.
Ἐπίβλητος, ου, ὁ ἡ ἡ, adventitius. Ab eod.
Ἐπιβλύξ, *adv.* abunde, adfluenter. A βλύζω.
Ἐπιβόας, ὁ, valde strepens, clamosus. Ab
Ἐπιβοάω, ῶ, et ἐπιβοάομαι, ῶμαι, inclamo, invoco, imploro. Ἐπιβοᾶται Θέμιν εὐκταίαν, *Eur. Med.* 168.
Ἐπιβοήθεια, ας, ἡ, auxilium, subsidium. Ab
Ἐπιβοηθέω, ῶ, f. ήσω, ad auxilium ferendum supervenio, insuper auxilior, præter alios subvenio.
Ἐπιβόημα, ατος, τὸ, acclamatio:
Ἐπιβόησις, εως, ἡ, idem. Ab ἐπιβοάω.
Ἐπιβόητος, ου, ὁ ἡ ἡ, famosus; in utramque partem, sed magis in malam.
Ἐπιβοίον, τὸ, scil. θῦμα, sacrificium, quod præter vel post bovis immolationem fit.
Ἐπιβόλαιον, ου, τὸ, velamen, amictorium. Ab
Ἐπιβολὴ, ῆς, ἡ, injectio, impositio; (2) visio immediata mentis; (3) impetus; (4) inceptum, conatus; (5) mulcta; (6) tributum, vectigal; (7) impressio notæ in nummo, nota ipsa, insigne quo quem agnoscimus; (8) institutum, consilium:
Ἐπίβολος, ου, ὁ ἡ ἡ, compos, qui aliquid adeptus est. Ab ἐπιβάλλω. Hinc
Ἐπιβόλως, *adv.* ingeniose, sapienter; (2) feliciter.
Ἐπιβομβέω, ῶ, fut. ήσω, bombis adsono; (2) bombos edo; (3) strepitum facio.
Ἐπιβόσκησις, εως, ἡ, depastio.
Ἐπιβοσκὶς, ίδος, ἡ, proboscis. Ab
Ἐπιβόσκομαι, pascor, depascor.
Ἐπιβουκόλιον, τὸ, armentum, *Theocr.*
Ἐπιβουκόλος, ου, ὁ, bubulcus.
Ἐπιβούλευμα, ατος, τὸ, insidiæ; (2) molimen, adgressio, conatus.
Ἐπιβούλευσις, εως, ἡ, insidiæ.
Ἐπιβουλευτὴς, οῦ, ὁ, insidiator. Ab
Ἐπιβουλεύω, f. εύσω, insidias struo; (2) insidiose molior; (3) consilium capio, delibero; (4) conjuro. Ἐπιβουλεύειν τῇ τυραννίδι, *Plat.* θάνατόν τινι, *Thuc.* λαθεῖν, *Dem.*
Ἐπιβουλὴ, ῆς, ἡ, consilium adversus aliquem initum, insidiæ. Ex ἐπὶ et βουλή.
Ἐπιβουλία, ἡ, idem.
Ἐπιβουλευτὸς, ον, insidiosus, *Luc.*
Ἐπίβουλος, ου, ὁ ἡ ἡ, insidiosus. Hinc
Ἐπιβούλως, *adv.* insidiose.
Ἐπιβραδύνω, cunctor, immoror.
Ἐπιβραχὺ, *adv.* ad breve tempus.
Ἐπίβρεγμα, ατος, τὸ, irrigatio, irroratio.
Ἐπιβρέμω, et ἐπιβρέμομαι, admurmuro.
Ἐπιβρέχω, fut. ξω, perfundo, irroro, pluo.
Ἐπιβριθὴς, ὲς, gravis, *Æsch.*
Ἐπιβρίθω, f. ίσω, ingravesco, magno cum pondere irruo, impressionem facio; (2) degravo, deprimo.
Ἐπιβριμάομαι, ῶμαι, infrendeo.
Ἐπιβρίσῃ, 3. sing. a. 1. conj. act. v. ἐπιβρίθω.
Ἐπιβρομέω, ῶ, f. ήσω, admurmuro. A βρόμος.
Ἐπιβροντάω, ῶ, f. ήσω, insuper tono, intono.
Ἐπιβρόντητος, ου, ὁ ἡ ἡ, cui tonitrua mentem perculere, attonitus; (2) vecors, vesanus. A præc.
Ἐπιβροχὴ, ῆς, ἡ, perfusio. Ab ἐπιβρέχω.
Ἐπιβρύχω, fut. ξω, infremo, fremo.
Ἐπιβρύω, fut. ύσω, scateo, plenus sum.
Ἐπίβυστρα, ας, ἡ, obturamentum. Ab
Ἐπιβύω, f. ύσω, obturo, obstruo. Ἐπιβύειν τὸ στόμα τινὸς κέρμασι, *Aristoph.* Ἐπιβύσασθαι τὰ ὦτα, *Luc.*
Ἐπιβωμίζω, f. ίσω, aræ sacrificandi causa impono. Ex ἐπὶ et βωμὸς, ara.
Ἐπιβώμιος, ου, ὁ ἡ ἡ, altari impositus; (2) ad altare cantari solitus. (1) πῦρ ἐπιβώμιον, *Eurip. Androm.* 1024. Ex iisd.
Ἐπιβωμιστατέω, in aram colloco, *Eur. Heracl.* 44.
Ἐπιβωμίτης, ου, ὁ, sacrorum minister; forte is cui curæ erat victimas altari imponere. Τούς τε ἱερεῖς καὶ ἐπιβωμίτας προσκαλεσάμενος, *Joseph. contra Apion.* 1, 84.
Ἐπιβώσασθαι, aor. 1. inf. med. *Poet.* pro ἐπιβοήσασθαι, ab ἐπιβοάω.
Ἐπιβωσόμεθα, 1. pl. fut. 1. ind. med. *contr.* pro ἐπιβοησόμεθα.
Ἐπιβωστρέω, ῶ, fut. ήσω, invoco.
Ἐπίβωτος, pro ἐπιβόητος, infamis, *Anac.*
Ἐπιβώτωρ, ορος, ὁ, pastor.
Ἐπίγαιος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui super terram est; (2) humi repens. Ex ἐπὶ et γαῖα.
Ἐπιγαμβρία, idem quod ἐπιγαμβρεία, *Eust.*
Ἐπιγαμβρεία, ας, ἡ, connubiorum junctio. Ab
Ἐπιγαμβρεύω, f. εύσω, generum assumo, filiam alicui nuptum do; (2) *et in pass.* gener fio, uxorem duco.
Ἐπιγαμβρία, ας, ἡ, adfinitas e matrimonio.
Ἐπιγαμέω, ῶ, uxorem superinduco; aor. 1. ἐπέγημα. Οὐ γὰρ ἐπιγαμεῖ πόσει πόσιν, *Eur. Or.* 572.
Ἐπιγαμία, ας, ἡ, adfinitas, jus connubii. Ab
Ἐπίγαμος, ου, ὁ ἡ ἡ, nubilis.
Ἐπιγάνυμαι, vel ἐπιγάννμαι, gaudeo aliqua re; *impr.* malis alterius.
Ἐπιγανόω, fut. ώσω, orno, illustro, polio.
Ἐπιγάστριος, ον, ventri deditus, ad ventrem spectans; (2) ventriculo incumbens. *Neut. subst.* venter exterior.
Ἐπιγαυριάω, ῶ, insulto calamitoso; et *pass.*
Ἐπιγαυρόομαι, οῦμαι, exsulto, lætor; (2) efferor animo et ferocior reddor.
Ἐπίγαυρος, ου, ὁ ἡ ἡ, jactabundus; (2) fortis.
Ἐπιγεγονὼς, perf. part. med. v. ἐπιγίνομαι.
Ἐπιγειόκαυλος, ου, ὁ ἡ ἡ, cujus caulis humilis est, qui non erectum, sed humi stratum caulem habet. Ex ἐπίγειος.
Ἐπίγειον, ου, τὸ, apsis ima planetarum, auge; (2) funis quo navis terræ alligatur. Ab
Ἐπίγειος, ου, ὁ ἡ ἡ, terrestris; (2) humi repens. Ex ἐπὶ et γῆα, *terra.*
Ἐπιγειόφυλλος, ου, ὁ ἡ ἡ, a radice tantum foliatus; (2) sparsa humi folia habens.
Ἐπιγελάω, ῶ, arrideo; (2) irrideo, insulto, *impr.* calamitoso. Ἐπιγελῶσαι πρᾳδίως ταῖς χρείαις, *Aristoph. Thesm.* 988.
Ἐπιγεμίζω, fut. ίσω, onero, repleo.
Ἐπιγένημα, ατος, τὸ, id quod ad aliquam rem quasi insuper accedit, accessio; (2) vitium vulneri accedens. Ab ἐπιγίνομαι.
Ἐπιγενὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, indigena; (2) natus post, adnatus, seu insuper natus. Ab eod.
Ἐπιγεννάω, ῶ, f. ήσω, adgenero, insuper genero.
Ἐπιγέννημα, ατος, τὸ, quod adnatum est; (2) symptoma.
Ἐπιγεννηματικὸς, ἡ, ὸν, adnatus, adjunctus velut natura.
Ἐπιγενόμενος, a. 2. part. med. v. ἐπιγίνομαι.
Ἐπιγεραίρω, insuper honore adficio.
Ἐπιγεύομαι, fut. εύσομαι, gusto, degusto.
Ἐπιγηθέω, ῶ, f. ήσω, gaudeo, lætor aliqua re.

Ἐπιγῆτις, ιδος, ἡ, herba quædam humilis. Ab ἐπὶ et γῆ.

Ἐπιγίγνομαι, vel ἐπιγίνομαι, post nascor; (2) adnascor; (3) succedo, subsequor; (4) advenio, supervenio. Οἱ ἐπιγινόμενοι, posteri, *Isocr.*

Ἐπιγιγνώσκω, seu ἐπιγινώσκω, agnosco, cognosco, rescio, novi; (2) decerno, statuo; (3) amo, diligo, *N. T.*

Ἐπιγλισχραίνω, viscosius reddo.

Ἐπιγλίχομαι, cupio, appeto.

Ἐπιγλυκαίνω, reddo dulce; (2) dulcesco.

Ἐπίγλυκος, ου, ὁ ϗ ἡ, dulcis; (2) subdulcis.

Ἐπιγλύφω, fut. ψω, insculpo, cælo.

Ἐπιγλωσσάομαι, male loquor de aliquo, male ominor alicui, male precor. Σὺ θὴν ἃ χρῄζεις, ταῦτ' ἐπιγλωσσᾷ Διὸς, tu quæ jamdudum cupis, illa Jovi ominaris, *Æschyl. Prometh.* 927.

Ἐπιγλωσσίζομαι, vel ἐπιγλωττίζομαι, idem. Περὶ τῶν Ἀθηνῶν δ' οὐκ ἐπιγλωττήσομαι τοιοῦτον οὐδὲν, *Aristoph. Lys.* 37. Ex ἐπὶ et γλῶσσα.

Ἐπιγλωσσὶς, vel ἐπιγλωττὶς, ίδος, ἡ, lingula, lingua minor; (2) membrana cartilaginosa rotunditatis oblongæ, gutturi claudendo et reserando. Ex iisd.

Ἐπιγνάμπτω, fut. ψω, inflecto, intorqueo.

Ἐπιγνάμψας, a. 1. part. act.

Ἐπίγναφος, ου, ὁ ϗ ἡ, interpolitus, innovatus. Ex ἐπὶ et γνάπτω, *polio.*

Ἐπιγνοίη, 3. sing. a. 2. opt. verbi ἐπιγινώσκω.

Ἐπιγνόντες, nom. pl. a. 2. part. act.

Ἐπίγνωθι, 2. sing. a. 2. imperat. act.

Ἐπιγνώμη, ης, ἡ, cognitio; (2) venia.

Ἐπιγνωμοσύνη, ης, ἡ, arbitrium. Ab

Ἐπιγνώμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, arbiter, judex; (2) qui veniam dat, veniæ facilis; (3) inspector sive æstimator frumenti. Ab ἐπιγινώσκω.

Ἐπιγνῷς, 2. sing. a. 2. conj.

Ἐπιγνώσεσθε, agnoscetis, 2. pl. f. 1. ind. med.

Ἐπίγνωσις, εως, ἡ, cognitio, agnitio, scientia.

Ἐπίγνωστος, ου, ὁ ϗ ἡ, cognitus, notus.

Ἐπιγονατὶς, ίδος, ἡ, os latum et rotundum, quo genuum commissura tegitur, patella; (2) vestis genus ad genua pertinens. A γόνυ.

Ἐπιγόνειον, τὸ, musicum quoddam instrumentum. Ab Epigono inventore, *Poll.*

Ἐπιγονὴ, ῆς, ἡ, instauratio generis; (2) fœtus Ab ἐπιγίνομαι.

Ἐπίγονος, ου, ὁ ϗ ἡ, post natus, fœtus succedaneus; (2 secundis nuptiis natus. Hinc ἐπίγονοι, posteri filii. Ab eod.

Ἐπιγουνατὶς, ίδος, ἡ. Vid. ἐπιγονατίς.

Ἐπιγουνὶς, ίδος, ἡ, idem

Ἐπιγουνίδιος, ου, ὁ ϗ ἡ, genibus impositus.

Ἐπιγράβδην, *adv.* strictim, stringendo leviter.

Ἐπίγραμμα, ατος, τὸ, epigramma; inscriptio, sive prosaica, sive metrica; (2) titulus, laus, gloria quam quis fert alicujus facti. (2) ἄλλους ἑώρα τῷ ἐπιγράμματι αὐτῆς ἐπιτρέχοντας, alios videret gloriam reportatæ victoriæ de illa urbe usurpantes, *Appian. Pun.* 94.

Ἐπιγραμματογράφος, ου, et

Ἐπιγραμματοποιὸς, οῦ, ὁ, scriptor epigrammatum.

Ἐπιγραφεὺς, έως, ὁ, quæstor, qui pecuniam in ærarium conferendam describit:

Ἐπιγραφὴ, ῆς, ἡ, inscriptio, titulus; (2) causa rei actæ; (3) auctoritas, cum alicujus rei autores habentur; unde (4) pro gloria dicitur; (5) indictio, descriptio census. Ab

Ἐπιγράφω, f. ψω, inscribo; (2) adscribo, ut autori; (3) acceptum refero; (4) viritim collationem describo; (5) testium nomina edo, quos producturus sum; (6) subscribo. Ἐπιγράφειν τίμημά τινι, *Aristot.* Ἐπιγράφεσθαι ταῖς ἀλλοτρίαις γνώμαις, subscribere, *Dem.* Ἀχθεσθεὶς ὅτι αὐτῷ πονηρὸν προστάτην ἐπεγράψατο, *Aristoph. Pace*, 682.

Ἐπίγρυπος, ου, ὁ ϗ ἡ, nasum aliquantum aduncum habens; (2) curvus, aduncus.

Ἐπίγυα, τὰ, vel ἐπίγυια, rudentes, funes quibus naves in littore alligantur. Τὴν δ' ἀπὸ τοῦ ῥεύματος πλευρὰν ἠσφαλίζοντο τοῖς ἐκ τῆς γῆς ἐπιγύοις, latus, quod impetum fluminis excipiebat, rudentibus e terra firmant, *Polyb.* 3, 46.

Ἐπιγυμνάζομαι, insuper exerceo me.

Ἐπιδαίομαι, divido, distribuo.

Ἐπιδαίσιος, ου, ὁ ϗ ἡ, communis, vel hæreditate acceptus; (2) ad epulandum adcommodatus. (2) οὐρανὸν οὐκ ἐμέγηραν ἔχειν ἐπιδαίσιον οἶκον, cœlum non inviderunt, ad epulandum, ad vitam beate et hilariter transigendam, *Callim. Hymn. in Jov.* 59. Vide *Toup. Epist. Crit.* 138. Ex ἐπὶ et δαίω.

Ἐπιδαιτρεύομαι, ῆραι, fut. ήσομαι, epulor, convivor, *Hes.* Ex ἐπὶ et δαίω.

Ἐπίδαιτρον, ου, τὸ, opsonium. A δαιτρός.

Ἐπιδάκνω, mordeo, pungo.

Ἐπιδάκρυον, τὸ, *Eur.* al. ἐπὶ δάκρυον.

Ἐπιδακρύω, fut. ύσω, defleo.

Ἐπίδαμος, ὁ ϗ ἡ, *Dorice* pro ἐπίδημος.

Ἐπιδανείζω, f. είσω, ultra fœnero; *in med.* aliam pecuniam fœnori sumo.

Ἐπίδασυς, εος, ὁ ϗ ἡ, aliquantum hirsutus.

Ἐπιδαψιλεύομαι, fut. εύσομαι, indulgeo, liberalem nimium me præbeo in dando, &c. addo corollarium seu auctarium.

Ἔπιδε, 2. sing. aor. 2. imperat. act. verbi ἐπείδω.

Ἐπιδεδωκότα, acc. sing. perf. part. act. verbi ἐπιδίδωμι.

Ἐπιδεὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, indigens.

Ἐπίδειγμα, ατος, τὸ, indicium, specimen.

Ἐπιδείελα, *adv.* post meridiem. Ab

Ἐπιδείελος, ου, ὁ ϗ ἡ, pomeridianus, vespertinus. Ex ἐπὶ et δείλη.

Ἐπιδείκνυμι, vel ἐπιδεικνύω, et ἐπιδείκνυμαι, ostendo, demonstro; (2) specimen artis edo, artem ostento, de oratoribus *imprimis*, poetis, &c. Unde (3) et pro dicere, canere, &c. Ταυτὴν ἐπιδείκνυ τοῖς ξένοις, *Aristoph. Av.* 627. Hinc

Ἐπιδεικτιάω, ῶ, ostendere vel ostentare me cupio, ostento.

Ἐπιδεικτικὸς, ἡ, ὸν, demonstrativus; (2) utens genere dicendi ad ostendendum ingenium et eloquentiam comparato; quod genus ipsum ἐπιδεικτικὸν dicitur, et oratio ipsa ἐπιδεικτική.

Ἐπιδεικτικῶς, *adv.* cum ostentatione; (2) demonstrative, copiose, luculenter; (3) aperte, in propatulo; (4) valde ornate.

Ἐπιδεῖξαι, a. 1. inf. act. Unde

Ἐπίδειξις, εως, ἡ, demonstratio; (2) ostentatio, artis specimen; (3) oratio, cantus, &c. artis ostentandæ causa.

Ἐπιδειπνέω, ῶ, fut. ήσω, secundariam cœnam perago.

Ἐπιδείπνιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui post cœnam est, fit, &c. Ab ἐπὶ et δεῖπνον.

Ἐπιδειπνὶς, ίδος, ἡ, qu. dic. post-cœnium, cœna secundaria. Ab iisd.

Ἐπίδειπνον, ου, τὸ, idem.

Ἐπιδέκατος, άτη, ατον, decimus; (2) qui post decem penditur.

Ἐπιδεκτικὸς, ἡ, ὸν, capax. Ab ἐπιδέχομαι.

Ἐπιδελεάζω, escam impono.

Ἐπιδέμνιος, ου, ὁ ϗ ἡ, in strato positus, qui in lecto est. Ex δέμνιον.

Ἐπιδεξίως, *adv.* dextre et ingenue.

Ἐπιδέξιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui est ad dextram, dexter; (2) scitus, elegans; (3) urbanus, lepidus; (4) prosper, faustus.

Ἐπιδεξιότης, ητος, ἡ, dexteritas.

Ἐπιδεξίως, *adv.* scite, decenter, lepide.

Ἐπιδέομαι, fut. δεήσομαι, insuper egeo; (2) egeo, indigeo.

Ἐπιδέομαι, alligo. Ἐπὶ τὰ κράνεα λόφους ἐπιδέεσθαι Κᾶρές εἰσι οἱ καταδέξαντες, galeis cristas adalligare ostenderunt Cares, *Herodot.* 1, 171. Ex ἐπὶ et δέω, *ligo.*

Ἐπιδέρκεται, 3. sing. præs. ind. med. verbi Ἐπιδέρκομαι, inspicio.

Ἐπιδερκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, visibilis. A præc.

Ἐπιδερματὶς, ίδος, ἡ, pellis quæ est inter digitos anserum et avium hujus generis; (2) cuticula sensu destituta et veram cutem tegens. Ex ἐπὶ et δέρμα, *pellis.*

Ἐπιδερμὶς, ίδος, ἡ, idem, et ex iisdem.

Ἐπίδεσις, εως, ἡ, alligatio, obligatio, v. gr. vulneris. Ab ἐπιδέω.

Ἐπιδεσμεύω, fut. εύσω, innecto, obligo; (2) onus impono et alligo.

Ἐπιδεσμέω, ῶ, fut. ήσω, idem.

Ἐπιδέσμιον, ου, τὸ, fasciola. Ab

Ἐπίδεσμος, ου, ὁ, et ἐπίδεσμον, τὸ, ligamen, id quo vulnus obligatur, fascia.

Ἐπιδεσμοχαρὴς, ὲς, nodis gaudens.

Ἐπιδεσπόζω, fut. όσω, dominor.

Ἐπιδεύεαι, 2. sing. præs. conj. med. *Ion.* pro ἐπιδεύῃ, ab ἐπιδεύω.

Ἐπιδευὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, indigens.

Ἐπιδεύῃς, 2. sing. præs. conj. act. v. ἐπιδεύω.

Ἐπιδεύομαι, et ἐπιδεύω, indigeo.

Ἐπιδευόμενος, egens, præs. part. med.

Ἐπιδέχομαι, excipio; (2) accipio, admitto; (3) suscipio, v. gr. bellum.

Ἐπιδέω, obligo; (2) alligo.

Ἐπιδεῶς, *adv.* parce, non satis. Ab ἐπιδεής.

Ἐπίδηλος, ου, ὁ ϗ ἡ, manifestus.

Ἐπιδήλως, *adv.* manifeste.

Ἐπιδημεύω, f. εύσω, advena sum; (2) peregre advenio; (3) domi sum, non absum.

Ἐπιδημέω, ῶ, f. ήσω, idem et ab eod. Hinc

Ἐπιδήμησις, εως, ἡ, adventus peregre; (2) præsentia domi.

Ἐπιδημητικὸς, ἡ, ὸν, domi et quasi intra populi fines manens.

Ἐπιδημία, ας, ἡ, adventus, *impr.* deorum.

Ἐπιδήμιος, ου, ὁ ϗ ἡ, versans in populo; (2) civilis; (3) domesticus; (4) popularis; (5) publicus; (6) peregrinus.

Ἐπιδημιουργέω, perficio opus.

Ἐπιδημιουργοὶ, *apud Thuc.* curatores murorum reficiendorum, sed *apud Procopium* imitatores, et semper de opifice.

Ἐπίδημος, ου, ὁ ϗ ἡ, advena, non inquilinus; (2) qui peregre venit; (3) qui versatur in populo, vulgaris.

Ἐπιδὴν, *adv.* diu, multo, pro ἐπὶ δήν.

Ἐπιδηρὸν, idem, pro ἐπὶ δηρόν.

Ἐπιδιαβαίνω, post alium qui transit, ipse etiam transeo; (2) transeo.

Ἐπιδιαγινώσκω, iterum decerno; (2) recognosco.

Ἐπιδιαθήκη, ης, ἡ, testamentum posterius.

Ἐπιδιαιρέω, divido, partior, describo.

Ἐπιδιαίτησις, εως, ἡ, dispensatio; (2) arbitrium; (3) victus ratio seu ordinatio.

Ἐπιδιαίτητος, ον, qui iterum disceptatur, judicatur, v. gr. lis.

Ἐπιδιάκειμαι, adquiesco. Τὸ ἐπιδιακειμένον ἀργύριον, *Pollux.* Æs manuarium, *Gell.* 18, 13. *Angl.* STAKES OR FORFEITS.

Ἐπιδιακινδυνεύω, periclitor.

Ἐπιδιακρίνω, insuper judico, de summo judice.

Ἐπιδιαλάμπω, perluceo, eluceo per.

Ἐπιδιαμένω, permaneo. Hinc

Ἐπιδιαμονὴ, ῆς, ἡ, permansio, immoratio.

Ἐπιδιανέμω, insuper distribuo.

Ἐπιδιανοέω, post, insuper excogito.

Ἐπιδιαπέμπω, mitto insuper, sc. post alium jam missum.

Ἐπιδιαπλέω, f. εύσω, insuper navi trajicio; (2) trajicio.

Ἐπιδιαῤῥήγνυμι, fut. ήξω, disrumpo.

Ἐπιδιασαφέω, f. ήσω, doceo, demonstro; (2) *pass.* cognoscor, perspectus sum.

Ἐπιδιασκευάζω, f. άσω, recognosco, retracto.

Ἐπιδιασκεύασις, εως, ἡ, recognitio, retractatio.

Ἐπιδιασύρω, perstringo, irrideo.

Ἐπιδιατάσσομαι, vel ἐπιδιατάττομαι, insuper mando, vel constituo; (2) insuper addo.

Ἐπιδιατείνω, intendo; (2) increbresco.

Ἐπιδιατίθημι, addo aliquid pactis, testamento, &c. (2) depono.

Ἐπιδιατρίβω, tempus tero, moram traho.

Ἐπιδιαφθείρω, vitio, corrumpo.

Ἐπιδιδάσκω, f. ξω, doceo, quod restat, quod alter prætermisit.

Ἐπιδιδυμὶς, ίδος, ἡ, propria et intima testiculorum tunica dura, crassa, et admodum valida. Ex ἐπὶ et δίδυμος, *testiculus.*

Ἐπιδίδωμι, insuper do, dono præterea: (2) do, trado, dedo; (3) cresco, augeor; (4) in

convivium

convivium vocatus venio; (5) in dotem do. Ὀδὲ πατὴρ ἑκάστῃ ἐπιδοῦναι τῶν πολιτῶν ἰσχὺν, *Theoc.*

[illegible] recognosco; ἐπιδιηγεῖσθαι, enarrare, explicare.

Ἐπιδιετὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, qui biennium excessit.

Ἐπιδιζῆμαι, insuper quæro.

Ἐπιδιήγησις, εως, ἡ, repetita narratio.

Ἐπιδικαιόω, f. ώσω, litigo de re aliqua.

Ἐπιδικάζω, discepto; (2) sententia mea adjudico. Hinc ἐπιδικάζομαι, hereditatem jure peto, vel obtineo; (2) expeto. Hinc

Ἐπιδικασία, ας, ἡ, legis actio de hereditate controversa.

Ἐπιδικάσιμος, ε, ὁ, arbiter, familiæ herciscundæ *impr.*; *deinde* advocatus in quacunque re; *denique* expetitus aliis, utilitatis causa.

Ἐπίδικος, ε, ὁ ἡ ἡ, litigiosus, controversus.

Ἐπιδίμοιρος, ε, ὁ ἡ ἡ, plus quam duas habens partes.

Ἐπιδινέω, ῶ, f. ήσω, in orbem ago, verso.

Ἐπιδινήσας, a. 1. part. act.

Ἐπιδιορθόω, ῶ, f. ώσω, corrigo et emendo, quod dixi aut feci. Hinc

Ἐπιδιόρθωσις, εως, ἡ, correctio eorum quæ dicta, acta sunt. Ab ἐπιδιορθόω.

Ἐπιδιορθωτικὸς, ἡ, ὸν, qui ad corrigenda superiora adjicitur, quo corrigere volumus ea quæ diximus; (2) emendandi vim habens. Ab eod.

Ἐπιδιουρέω, insuper mingo, v. gr. pus præter dolorem.

Ἐπιδιπλασιάζω, f. άσω, duplico, ingemino.

Ἐπιδιπλοΐζω, idem.

Ἐπιδιπλόω, ῶ, f. ώσω, idem.

Ἐπιδιφριὰς, άδος, ἡ, currus circumferentia. Ex ἐπὶ et δίφρος, *currus.*

Ἐπιδίφριος, ε, ὁ ἡ ἡ, qui super curru est, sedet, aut pugnat; (2) sellularius, ut τέχνη, ars sellularia; (3) ignavus, mollis. Ex iisd.

Ἐπίδιχα, *adv.* seorsim, separatim.

Ἐπιδίψιος, ε, ὁ ἡ ἡ, siticulosus.

Ἐπιδίω, f. ίσω, insudo.

Ἐπιδιώκω, f. ξω, insequor, persequor.

Ἐπιδίωξον, 2. sing. a. 1. imperat. act.

Ἐπιδοιάζω, dubito, consilia agito, perlibro. Πολλὰς δ' ἐπιδοίασσε βυλάς, *Apoll. Rhod.* 3, 21.

Ἐπίδομα, ατος, τὸ, adjectio quæ supra justam mensuram datur emptori. Ab ἐπιδίδωμι.

Ἐπιδομάδην, cursim, *Orph.*

Ἐπιδόντες, nom. pl. a. 1. part. act. v. ἐπιδίδωμι.

Ἐπίδοξος, ε, ὁ ἡ ἡ, de quo est aliqua opinio in futurum, *item* qui exspectatur; (2) celebris, clarus, illustris. Ex δόξα.

Ἐπιδοξότης, ἡ, claritudo, *Steph.*

Ἐπιδόξως, *adv.* honorifice, gloriose.

Ἐπιδορατὶς, ίδος, ἡ, cuspis ferrea hastæ. Ex δόρυ.

Ἐπιδορπέω, ῶ, fut. ήσω, cœnam secundariam sumo.

Ἐπιδορπίζομαι, f. ίσομαι, idem.

Ἐπιδόρπιος, ε, ὁ ἡ ἡ, ad cœnam utilis, qu. dic. post-cœnius. Κῆχιτ' Ὕλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ἐπιδόρπιον οἰσῶν, *Theocr.* 13, 36. Ex ἐπὶ et δόρπον.

Ἐπιδορπὶς, ίδος, ἡ, qu. dic. post-cœnium, cœna secundaria.

Ἐπιδόρπισμα, ατος, τὸ, quod in secundis mensis apponitur; bellaria.

Ἐπιδορπισμὸς, ῦ, ὁ, cœnæ secundariæ sumptio.

Ἐπίδος, 2. sing. a. 2. imperat. act. v. ἐπιδίδωμι.

Ἐπιδόσιμος, ε, ὁ ἡ ἡ, addititius, ex accessione proveniens. Ab eod.

Ἐπίδοσις, εως, ἡ, accessio, additamentum; (2) largitio, erogatio publica facta, donativum, congiarium, emolumentum; (3) incrementum.

Ἐπιδοτικὸς, ἡ, ὸν, ad supererogandum propensus.

Ἐπιδοῦναι, *addidisse*, aor. 2. inf. act.

Ἐπιδουπέω, ῶ, f. ήσω, sonitum insuper edo.

Ἐπιδοχεῖον, ε, τὸ, receptaculum.

Ἐπιδοχὴ, ῆς, ἡ, receptio, susceptio; (2) successio. Ab ἐπιδέχομαι, *recipio.*

Ἐπιδραμόντος, gen. sing. aor. 2. part. act. v. ἐπιτρέχω.

Ἐπιδράσσομαι, vel ἐπιδράττομαι, f. ξομαι, prehendo, adripio.

Ἐπιδρέπομαι, decerpo; (2) assumo.

Ἐπιδρομὴ, ῆς, ἡ, incursus, irruptio; (2) levis et perfunctoria tractatio rei vel explicatio; (3) affluxus humorum, *ap. Med.* Ἐξ ἐπιδρομῆς, obiter, *Aristid.* 1, 304. Ab ἐπιτρέχω.

Ἐπιδρομία, ας, ἡ, idem.

Ἐπίδρομος, ε, τὸ, velum quod retrorsum panditur in navi, *Hermol.*

Ἐπίδρομος, ε, ὁ ἡ ἡ, accessu facilis, planus; (2) incursionibus expositus; (3) in quem accedi solet.

Ἐπιδυέτω, 3. sing. præs. imperat. verbi ἐπιδύω.

Ἐπιδυναστεύω, f. εύσω, post alium obtineo imperium.

Ἐπιδυσακούω, graviter audio, *Steph.*

Ἐπιδυσφημέω, ῶ, infami appellatione noto; (2) dicta prosequor verbis obscœnis et male ominatis.

Ἐπιδύω, et ἐπιδύνω, f. ύσω, occido super.

Ἐπιδῶμεν, 1. pl. a. 2. conj. act. v. ἐπιδίδωμι.

Ἐπιδὼν, *qui addidit*, a. 2. part. act.

Ἐπιδώσω, *addam*, f. 1. ind. act.

Ἐπιείκεια, ας, ἡ, æquitas, æquum bonum, summi juris moderatio; (2) clementia; (3) modestia, quum quis facile cedit, vel aliquid moderate fert, in meliorem partem accipit, &c. Ab ἐπιεικής.

Ἐπιείκελος, ε, ὁ ἡ ἡ, similis.

Ἐπιεικέσι, *humanis*, dat. plur. ab ἐπιεικής. Unde

Ἐπιεικεύω, ex æquo et bono ago, sum mitis.

Ἐπιεικὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, æquus; (2) decens, consentaneus; (3) clemens, lenis; (4) bonus, modestus; (5) mediocris, non magnus; (6) qui bonus et frugi est; (7) probabilis, verosimilis; (8) facilis. Ex εἴκω.

Ἐπιείκησις, εως, ἡ, pietas. A præc. Sed potius ἐπιείκισις legendum, ut sit ab

Ἐπιεικίζω, f. ίσω, ex fide bona, ex æquo et bono statuo, seu arbitror.

Ἐπιεικτὸς, ἡ, ὸν, tolerabilis; (2) facile cedens.

Ἐπιεικῶς, *adv.* non absurde; (2) mediocriter, moderate; (3) clementer. Συνδιεπνεῖ παρ' αὐτῷ μετὰ τῶν ἄλλων ἑταίρων ἐπιεικῶς, *Plut. in Anton.* 28. (4) valde sufficienter; (5) fere, plerumque, crebro.

Ἐπιειμένος, perf. part. pass. *Ion.* pro ἐφειμένος, ab ἐφίημι, *induo.*

Ἐπιέλδομαι, desidero, cupio.

Ἐπιέλπεο, 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* pro ἐπιέλπισο, ab

Ἐπιέλπομαι, spero.

Ἐπιέναι, præs. inf. act. verbi ἔπειμι.

Ἐπιέννυμι, induo.

[illegible] et *Poet.* [illegible]

Ἐπι[illegible] *Poet.* pro [illegible]

Ἐπιέσσασθαι, a. 1. inf. med. *Poet.* pro ἐφέσασθαι, ab ἐφέννυμι.

Ἐπίεσαι, 3. sing. perf. ind. pass. verbi ἐπιέω.

Ἐπιζαμενὴς, ὴς vide simpl. *Nic.*

Ἐπιζαρέω, infesto, gravo.

Ἐπιζαφελὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, vehemens, ardens.

Ἐπιζάφελος, ε, ὁ ἡ ἡ, idem.

Ἐπιζαφελῶς, *adv.* vehementer, ardenter.

Ἐπιζάω, ῶ, f. ήσω, vel ήσομαι, supervivo, superstes sum; (2) diu vivo.

Ἐπίζεμα, ατος, τὸ, decoctum, genus medicamenti. Ab ἐπιζέω.

Ἐπιζεύγνυμι, vel ἐπιζευγνύω, f. ζεύξω, conjungo, innecto, adjungo. Hinc

Ἐπιζευκτὴρ, ῆρος, ὁ, catena; (2) series.

Ἐπίζευξις, εως, ἡ, conjunctio; (2) iteratio; (3) figura rhetorica, quum eadem vox repetitur cum vehementia.

Ἐπιζεφύριος, α, ον, zephyro expositus, *Pind.*

Ἐπιζέω, f. έσω, fervesco; (2) *metaph.* ingruo. Οἷος αὖ μέλας τὶς ὑμῖν θυμάλωψ ἐπιζέσειν, *Aristoph. Ach.* 320. Οὐ θαυμάσιόν ἐστ', εἰ ἐπιζεῖ τὴν χολήν, *Id. Thesm.* 475. (2) δεινόν τι πῆμα Πριαμίδαις ἐπιζέσει, *Eurip. Hec.* 583.

Ἐπίζηλος, ε, ὁ ἡ ἡ, æmulandus, invidendus.

Ἐπιζηλοτυπέω, ῶ, fut. ήσω, zelotypia laboro. *In vulg. ap. Lucian.* sed ibi legendum ἔτι ζηλοτυπέω, *Ern.*

Ἐπιζήμιος, ε, ὁ ἡ ἡ, damnosus, noxius; (2) cui mulcta est irrogata. Ex ζημία.

Ἐπιζημιόω, ῶ, f. ώσω, mulctam irrogo.

Ἐπιζημίως, *adv.* damnose.

Ἐπιζῆν, præs. inf. act. *contr.* pro ἐπιζάειν, ab ἐπιζάω.

Ἐπιζητέω, ῶ, f. ήσω, requiro, rei amissæ desiderio teneor; (2) posco. Ἐπιζητεῖν τι παρά τινος. Hinc

Ἐπιζήτημα, ατος, τὸ, quæstio.

Ἐπιζήτησις, εως, ἡ, requisitio, desiderium.

Ἐπιζητήσιμος, ε, ὁ ἡ ἡ, qui requiri potest, aut solet; appetibilis, studio dignus.

Ἐπιζύγιον, τὸ, pars navis, &c. *Hes.*

Ἐπιζυγὶς, ἡ, loculamentum machinæ in quod inditur ἐπιτοξὶς, *Steph.*

Ἐπιζυγόω, ῶ, f. ώσω, claudo, munio.

Ἐπιζώννυμι, succingo. Τύπτονται ἐπεζωσμέναι, lamentantur succinctæ, *Herodot.* 2, 85. Ἐπιφυσῶν δὲ οἱ ἄνδρες τύπτονται ἐπεζωσμένοι καὶ οὗτοι, *Id. Ibid.*

Ἐπιζώστρα, ας, ἡ, balteus. Ex ἐπὶ et ζωστήρ.

Ἐπιῇ, 3. sing. a. 2. conj. act. verbi ἐφίημι, *immitto.*

Ἐπίηλε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἐπιάλλω.

Ἐπιημύω, incumbens inclino, *Hom.*

Ἐπιήρανος, ε, ὁ ἡ ἡ, adjutor. Ex

Ἐπίηρος, ε, ὁ ἡ ἡ, auxiliator; (2) gratiam referens. Ex ἐπὶ et ἐράω.

Ἐπιηρεφὴς, ὲς, *Ion.* pro ἐπηρεφής. Τείχεος ... αὐτοφύτοις ἐπηρεφὲς ἀμπέλοις, *Hippocr. Epist. ad Dam.* [In aliquibus editionibus legitur ἐπιῤῥεφὲς.]

Ἐπιηθέντες, nom. pl. a. 1. part. pass. *Ion.* et *Poet.* pro ἐφησθέντες, ab ἐφήδομαι.

Ἐπιθαλάμιον, τὸ, carmen nuptiale. Ab

Ἐπιθαλάμιος, ε, ὁ ἡ ἡ, nuptialis.

Ἐπιθαλασσίδιος, vel -ττίδιος, ία, ιον, vel ὁ ἡ ἡ, maritimus. Ex ἐπὶ et θάλασσα.

Ἐπιθαλάσσιος, vel ἐπιθαλάττιος, idem.

Ἐπιθαλπὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, callidus; (2) jucundus, delectabilis. Ex ἐπὶ et θάλπω.

Ἐπιθαμβέω, ῶ, f. ήσω, cum stupore admiror, stupeor.

Ἐπιθανάτιος, ε, ὁ ἡ ἡ, morti destinatus, capitis damnatus. Ex

Ἐπιθάνατος, ε, ὁ ἡ ἡ, mortem arcescens, lethifer; (2) morti vicinus.

Ἐπιθανάτως, *adv.* ita ut morti vicinus sit.

Ἐπιθανὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, morti propinquus. Ex ἐπὶ et θνήσκω, *morior.*

Ἐπιθαρσέω, ῶ, fiduciam sumo, confidentior fio.

Ἐπιθαρσύνω, f. υνῶ, audacem reddo, animum addo.

Ἐπιθαυμάζω, f. άσω, donis honoro.

Ἐπιθεάζω, f. άσω, deorum opem contra aliquem imploro; (2) deorum iram alicui imprecor.

Ἐπίθεια, τὰ, sacra et festa pacta apud Athenienses.

Ἐπιθειάζω, f. άσω, numine divino adflor, instinctu divino agor; (2) vaticinor; (3) deos precor; (4) imprecor; (5) per deos obtestor, deorum testimonio utor; (6) consecro. (2) ἄλλοι ἄλλα ἐπεθείαζον τῶν μάντεων, varie vates hoc prodigium interpretabantur, *Arrian. Hist. Alex.* 1, 11. Hinc

Ἐπιθείασις, εως, ἡ, afflatus divinus; (2) obtestatio quæ fit per Deos vel Deum; (3) precatio, qua Dei opem imploramus.

Ἐπιθειασμὸς, ῦ, ὁ, idem.

Ἐπιθεῖναι, a. 2. inf. act. verbi ἐπιτίθημι.

Ἐπίθεμα, ατος, τὸ, id quod imponitur seu superimponitur; (2) statua quæ defuncti sepulchro imponitur; (3) operculum; (4) corona; (5) cinctura. Ab ἐπιτίθημι.

Ἐπιθεραπεύω, f. εύσω, obsequium præsto. Ἐπιθεραπεύων τὴν ἑαυτῦ κάθοδον εἰς τὴν πατρίδα, *Thuc.*

Ἐπίθεσις, εως, ἡ, impositio; (2) adgressio, invasio; (3) rerum novarum molitio; (4) conjuratio; (5) insidiæ, impostura; (6) amor, concupiscentia, libido.

Ἐπι-

Ἐπιθεσπίζω, f. ίσω, oraculum reddo in, sancio oraculo, auspicio addico aliquid.

Ἐπιθεσπισμὸς, ὁ, ὁ, oraculum, scitum.

Ἐπιθετέον, *adv. pos.* imponendum, aggrediendum. Ab ἐπιτίθημι. Unde

Ἐπιθέτης, ου, ὁ, impostor, insidiator.

Ἐπιθετικὸς, ἡ, ὸν, aptus ad fallendum, fallax; (2) adgressu promptus, audax.

Ἐπιθετικῶς, *adv.* epitheti loco, cognomine, *apud Eustath. et Schol. ad Hom. Aristoph.*

Ἐπίθετος, ου, ὁ ϰ ἡ, adjectus, adjectivus, qui adjici solet; (2) aliunde invectus; (3) commentitius; (4) simulatus, adfectatus; (5) impositus, qui imponi solet. Hinc τὸ ἐπίθετον ὄνομα, *apud Grammaticos* est nomen adjectivum. Ab ἐπιτίθημι.

Ἐπιθέτως, *adv.* pro ἐπιθετικῶς. Ἐπιθέτως τοῦ νότου νῦν Ἀργέστου λεγομένου, Argestes epitheton est austri, *Strab.* 1.

Ἐπιθέω, adcurro, incurro, irruo.

Ἐπιθεωρέω, ῶ, fut. ήσω, prospicio, considero, contemplor. Ἐπὶ δὲ τῇ ἡμέρᾳ τὸν καιρὸν ἐπιθεωρεῖν ἀναγκαῖον, ὁποῖός τις ἐστὶ, *Dionys. Halic. Ars Rhetor.* 2.

Ἐπιθεώρησις, εως, ἡ, consideratio, contemplatio. Ἐπιθεώρησις τῆς τῶν ὅλων φύσεως, *Marc. Anton.* 8, 26.

Ἐπιθῇ, 3. sing. a. 2. conj. act. verbi ἐπιτίθημι.

Ἐπιθήγω, acuo, exacuo.

Ἐπιθήκη, ης, ἡ, accessio, additio.

Ἐπίθημα, ατος, τὸ, (al. ἐπίθεμα) operculum, tegmen. Hinc

Ἐπιθηματόω, ῶ, operculo claudo.

Ἐπιθηματουργία, ας, ἡ, januarum, tectorum, et aliorum operimentorum confectio. Ex ἐπίθημα et ἔργον, *opus.*

Ἐπιθηραρχία, ας, ἡ, munus quo insignitur qui aliis θηράρχοις, vel quatuor elephantis, præest. Ab

Ἐπιθήραρχος, ου, ὁ ϰ ἡ, qui aliis θηράρχοις præest, qui quatuor elephantos regit.

Ἐπιθῆσαι, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi πιθέω.

Ἐπιθήσεται, 3. sing. fut. 1. ind. med. verbi ἐπιτίθημι.

Ἐπιθι, 2. sing. præs. imperat. act. verbi ἔπειμι.

Ἐπιθιγγάνω, et ἐπιθίγω, attingo, tango.

Ἐπιθλίβω, fut. ψω, premo.

Ἐπίθλιψις, εως, ἡ, compressio, *Aret.*

Ἐπιθμεν, 1. pl. a. 2. ind. act. *per Sync.* pro ἐπίθομεν, a πείθω.

Ἐπιθοάζω, insideo; (2) sedeo; (3) insanio, furo. (3) τάδε καὶ θρηνῶ, κἀπιθοάζω, hæc lamentor et insanio, *Eurip. Med.* 1409.

Ἐπιθολόω, ῶ, fut. ώσω, infusco, obscuro, perturbo.

Ἔπιθον, *persuasi*, 1. sing. a. 2. verbi πείθω.

Ἐπιθορέω, ῶ, adsilio, insilio, supersilio.

Ἐπιθόρνυμαι, ineo fœminam. A præc.

Ἐπιθόρομαι, insilio, *V. L.*

Ἐπιθορυβέω, ῶ, fut. ήσω, adstrepo, secundo rumore adstrepo, admurmuro.

Ἐπιθραύω, effringo, *Ep.*

Ἐπίθρεξας, 2. sing. a. 1. ind. act. v. ἐπιτρέχω.

Ἐπίθρεπτος, ον, bene nutritus vel actus (de carne).

Ἐπιθρηνέω, lugeo, plango, sc. super mortuo.

Ἐπιθρομβόω, ῶ, in grumos cogo, coagulo in. *Nicand.* ἢν ἐπιθρομβωθῇ, si coaguletur.

Ἐπιθρώσκουσα, præs. part. act. f. g. verbi

Ἐπιθρώσκω, insilio; (2) subsilio, subsultim progredior.

Ἐπιθυμέω, ῶ, fut. ήσω, cupio, concupisco, desidero. Ὦ τῆς μεγάλης σοφίας ἐπιθυμήσας ἄνθρωπε παρ' ἡμῶν, *Aristoph. Nub.* 411. Κερδῶν ἰδίων ἐπιθυμῶν, *Id. Ran.* 359. Ex ἐπὶ et θυμὸς, *animus.* Hinc

Ἐπιθύμημα, ατος, τὸ, cupiditas, desiderium; (2) res appetita.

Ἐπιθύμησις, εως, ἡ, idem.

Ἐπιθυμητειρα, ἡ, cupida affectatrix, *Call.*

Ἐπιθυμητὴς, οῦ, ὁ, qui tenetur alicujus rei desiderio, cupidus. Ab eod. Hinc

Ἐπιθυμητικὸς, ἡ, ὸν, ad concupiscendum propensus, insitam concupiscendi facultatem habens; (2) impellens ad concupiscendum; τὸ ἐπιθυμητικὸν, libido, cupiditas.

Ἐπιθυμητικῶς, *adv.* cupide; cum ἔχειν, cupiditate teneri.

Ἐπιθυμητὸς, ἡ, ὸν, desiderabilis.

Ἐπιθυμία, ας, ἡ, cupiditas, desiderium, aviditas; (2) libido, cupiditas effrenata.

Ἐπιθυμίαμα, ατος, τὸ, suffimentum, quod ad suffiendum adoletur. Ab

Ἐπιθυμιάω, ῶ, f. άσω, suffio, odoramenta adoleo, seu accendo.

Ἐπιθύμιος, ον, cupidus, *Man.*

Ἐπιθυμόδειπνος, ου, ὁ ϰ ἡ, cœnarum appetens. Ex ἐπιθυμέω et δεῖπνον, *cœna.*

Ἐπιθύνω, corrigo, *Suid.* (2) dirigo. (2) δαμάλησιν ἐπιθύνασιν ἄροτρον, *Oppian. Cyneget.* 1, 137.

Ἐπιθύνως, *adv.* recte, *Man.*

Ἐπιθυσιάζω, rem divinam facio.

Ἐπιθύω, f. ύσω, impetu feror in aliquem; (2) immolo vel sacrifico post alium; (3) immolo, sacrifico.

Ἐπιθῶνται, 3. pl. a 2. conj. med. v. ἐπιτίθημι.

Ἐπιθωρακίδιον, ου, τὸ, vestis quæ thoraci superinduitur. Ab

Ἐπιθωρακίζω, f. ίσω, lorico; (2) super thoracem aliquid induo.

Ἐπιθωρήσσομαι, f. ήξομαι, armor adversus aliquem.

Ἐπιθωΰσσω, f. ξω, acclamo, vociferando incito

Ἐπιΐδμων, ονος, ὁ ϰ ἡ, gnarus, peritus.

Ἐπιΐζομαι, insideo.

Ἐπιΐστωρ, ορος, ὁ ϰ ἡ, sciens, peritus; (2) arbiter; (2) μὴ πατρὸς ἐπιΐστορα πόντου θῆκε, *Apoll. Rhod.* 4, 1557.

Ἐπιϊσχυρίζομαι, adfirmo. Τῶν δὲ ἐκ ἀπολυθῆναι, ὅτ' ἂν ἄγῃ Ἀλέξανδρος, ἐπιϊσχυριζομένων, *Arr. Hist. Alex.* 5, 25.

Ἐπικαγχάζω, fut. άσω, cachinno, aliquid excipio.

Ἐπικαγχλάζω, strepo (de aqua maritima).

Ἐπικαθαιρέω, fut. ήσω, destruo, diruo.

Ἐπικαθέζομαι, consido in.

Ἐπικαθαίρω, perpurgo, abstergo, *Steph.*

Ἐπικαθεύδω, indormio; (2) incubo.

Ἐπικάθημαι, insideo; (2) sedeo.

Ἐπικαθιζάνω, insideo.

Ἐπικαθίζω, fut. ίσω, insideo; (2) impono.

Ἐπικαθίσαντος, gen. sing. a. 1. part. act.

Ἐπικάθισμα, ατος, τὸ, insessus.

Ἐπικαθίστημι, substituo, sufficio; a. 1. ἐπικατέστησα. *Pass.* ἐπικατεστάθην, ἐπικατασταθεὶς, substitutus.

Ἐπικαινίζω, fut. ίσω, instauro, innovo.

Ἐπικαινοτομέω, innovo. Ἀλλ' ὅγε Στέφανος μὴ δεῖν τι νεώτερον παρὰ τὴν κρατήσασαν ἀρχῆθεν παράδοσιν ἐπικαινοτομεῖν οἰόμενος . . . *Euseb. Hist. Eccles.* 7, 3.

Ἐπικαίνω, conficio, *Æsch.*

Ἐπικαιρία, ας, ἡ, opportunitas.

Ἐπικαίριος, ου, ὁ ϰ ἡ, opportunus, commodus; (2) præcipuus; (3) temporarius. Ἐπεὶ δὲ συνῆλθον οἱ ἐπικαίριοι, postquam vero convenissent duces quorum opus esset, *Xenoph. Cyrip.* 3, 178. Ab

Ἐπίκαιρος, ου, ὁ ϰ ἡ, idem. Λουτρῶν ὁσίων ἐπίκαιρον, piis lavacris aptum, *Soph. Aj.* 1405.

Ἐπικαίρως, *adv.* opportune. A præc.

Ἐπικαίω, et ἐπικάω, f. αύσω, accendo, incendo; ἐπικεκαυμένος, adustus. Τὰ σώματα ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἐπικεκαυμένοι, *Plat.*

Ἐπικαλαμάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, spicilegium facio; (2) spolio bonis quæ ab aliis relicta sunt.

Ἐπικαλέομαι, οῦμαι, invoco, imploro; (2) provoco, superiorem appello; ἐπικαλεσάμην, a. 1. med. *Pass.* ἐπικαλοῦμαι, cognominor; ἐπικληθεὶς, cognominatus, a. 1. part. (2) postulor, accusor. Ἐπεκαλεῖτο τὸν Βροῦτον, *Plut.*

Ἐπικαλέω, ῶ, nomino, appello, cognomino; (2) pro ἐγκαλέω, objicio, vitio verto; (3) invoco, imploro; (4) testem facio. Ἀνδραποδιστὰς ἑαυτῶν ἐπεκάλει, *Xen.* (2) ἐπικαλοῦντες ἐπεργασίαν Μεγαρεῦσι τῆς γῆς τῆς ἱερᾶς, Megarensibus crimini dantes quod sacrum solum colerent, *Thucyd.* 1, 139.

Ἐπικάλυμμα, ατος, τὸ, tegmen, operimentum; (2) prætextus.

Ἐπικαλυπτήριον, ου, τὸ, idem. Ab

Ἐπικαλύπτω, f. ψω, tego, contego; (2) obscuro. Hinc

Ἐπικάλυψις, εως, ἡ, velatio.

Ἐπικαμπὴ, ῆς, ἡ, inflexio, incurvatio. Hinc

Ἐπικαμπὴς, ὲς, flexus, curvus.

Ἐπικάμπιος, ου, ὁ ϰ ἡ, idem:

Ἐπικαμπτὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, inflexus, incurvus:

Ἐπικάμπτω, fut. ψω, inflecto; (2) persuadeo, animum alicujus ad meam voluntatem inflecto.

Ἐπικαμπύλος, ου, ὁ ϰ ἡ, incurvus.

Ἐπικαμπτῶς, *adv.* cum flexu, flexuose, *Schol. Æsch. ad Sept. contra Theb.*

Ἐπίκαμψις, ἡ, flexus, conversio, v. gr. navis.

Ἐπικανθίδες, ων, αἱ, canthorum radices. Ex ἐπὶ et κανθὸς.

Ἐπίκαρ, *adv.* ad verticem, in caput.

Ἐπικαρδιάω. Vide simpl. *Nic.*

Ἐπικαρπία, ας, ἡ, fructus, seu fructuum proventus; (2) usus rei fructuosus; (3) quæstus, fœnus; (4) vectigal, quod a fructibus provenit. Ab ἐπὶ et καρπὸς.

Ἐπικαρπίζομαι, defrugo, *Theoph.*

Ἐπικαρπίδιος, ον, qui fructibus (pomis) inest extrinsecus. Φείδοισθ' ἡ μάλων χνοῦν ἐπικαρπίδιον, *Anthol.* 1.

Ἐπικάρπιον, τὸ, quicquid semen aliquod continet; ἐπικαρπία, τὰ, ramusculi plantarum qui sunt super fructum, *Ath.*

Ἐπικάρπιος, ου, ὁ ϰ ἡ, frugifer, fructifer, qui semen continet; (2) qui vel quæ pertinet ad carpum. (2) οἱ ἐπικάρπιοι ὄφεις, armillæ anguiformes, *nam sunt ad carpum*, Philostr. Epist. 40. Ex ἐπὶ et καρπὸς.

Ἐπικαρπολογέω, spicilegium facio. Μήτε ἐπικαρπολογούμενος τοὺς ἀμήτους, ut non spicilegium facere possit, *Joseph. Macchab.* 3.

Ἐπικάρσιος, ία, ιον, vel ἐπικάρσιος, ου, ὁ ϰ ἡ, obliquus, transversus.

Ἐπικαρυκεύω, insuper condio, condimentum aliud addo.

Ἐπικαταβαίνω, descendo.

Ἐπικαταβάλλω, deprimo, demitto.

Ἐπικατάγνυμι, insuper frango.

Ἐπικατάγομαι, post alium appello.

Ἐπικαταδαρθάνω, indormio; ἐπικαταδαρθεῖν, a. 2. indormire, indormisse.

Ἐπικατακλείω, f. είσω, concludo, recondo.

Ἐπικατακλίνω, reclino in, repono in.

Ἐπικατακλύσαι, a. 1. inf. act. verbi ἐπικατακλύζω, inundo, obruo aquis.

Ἐπικατακοιμάομαι, ῶμαι, indormio.

Ἐπικατακολουθέω, insequor, persequor.

Ἐπικαταλαμβάνω, occupo, anteverto; (2) consequor; (3) opprimo.

Ἐπικαταμένω, insuper maneo, immoror, *Xen.*

Ἐπικαταμωκάομαι, irrideo, subsanno.

Ἐπικαταπηδάω, desilio in.

Ἐπικαταπίπτω, incumbo in aliquem.

Ἐπικαταπλάσσω, -ττω, emplastrum impono.

Ἐπικαταπρήθω, comburo super aliquo.

Ἐπικαταράομαι, diris devoveo.

Ἐπικατάρατος, ου, ὁ ϰ ἡ, sacer, exsecrabilis.

Ἐπικαταράσσω, vel ἐπικαταράττω, percutio, impetuose impello; *in pass.* immittor.

Ἐπικαταῤῥέω, influo, illabor ex superiore loco.

Ἐπικαταῤῥήγνυμι, super aliqua re frango, discindo, v. gr. vestes, a pectore, luctus causa.

Ἐπικαταῤῥιπτέω, super injicio.

Ἐπικαταῤῥυέω, desuper defluo aliquo.

Ἐπικατασείω, f. είσω, super decutio, super deturbo.

Ἐπικατασκάπτω, fut. ψω, superfodio, diruo super.

Ἐπικατασπάω, detraho.

Ἐπικατασπένδω, f. σπείσω, libo super.

Ἐπικαταστρατοπεδεύω, castra loco contra aliquem.

Ἐπικαταστρέφω, f. ψω, inverto super jaciendo.

Ἐπικατασφάττω, f. ξω, macto super, insuper, v. gr. super tumulo.

Ἐπικατατέμνω, concido, lacero.

Ἐπικατατρέχω, irruo in aliquem, hostiliter impetum facio.

Ἐπικαταφέρομαι, deferor, delabor super aliquem, præceps ruo.

Ἐπικαταφορὰ, ᾶς, ἡ, *vocabulum mathematicum*, præceps locus in octavo, ab horoscopo, signo. Ab

Ἐπικατάφορος, ου, ὁ ἡ, pronus, proclivis.

Ἐπικαταχωννύω, adobruo, super mortuo, humum.

Ἐπικαταψάω, superficiem v. gr. agri leviter rado, sarrio.

Ἐπικαταψεύδομαι, mentior adversus aliquem.

Ἐπικαταψήχω, demulceo, permulceo. Ἐπικαταψήχων αὐτὴν, καὶ παλινῳδῶν, deliniens senatum et recantans, *App. Bell. Civ.* 2, 145.

Ἐπικατείδω, inspicio.

Ἐπικάτειμι, desuper descendo in, v. gr. capite in stomachum.

Ἐπικατέρχομαι, idem.

Ἐπικατεράω, ῶ, defusum, transfusum, seu decapulatum, vel elutriatum superpono, vel indo compositioni.

Ἐπικατέχω, retineo super aliquo loco.

Ἐπικατηγορέω, insuper exprobro; (2) insuper explico.

Ἐπικατηγόρησις, εως, ἡ, addita rei explicatio, ut, *Alba longa*, τὸ longa, est figuræ ἐπικατηγόρησις.

Ἐπικατοικέω, inhabito, incolo.

Ἐπικατονομάζω, dedico, consecro.

Ἐπικατορθόω, bene gero insuper.

Ἐπικαττύω, et ἐπικαττύομαι, veteramentarii sutoris artem exerceo, coria inveterata et detrita consuo.

Ἐπικαυλόφυλλος, ου, ὁ ἡ, a caule tantum foliatus. Ex ἐπὶ, καυλὸς, et φύλλον.

Ἐπίκαυμα, ατος, τὸ, adustio; (2) id ipsum quod adustum est; (3) genus ulceris circa nigram oculi partem; inustionem *Lat. Medici* vocant. Ab ἐπικαίω.

Ἐπίκαυσις, εως, ἡ, idem et ab eod.

Ἐπίκαυστος, et ἐπίκαυτος, ου, ὁ ἡ, præustus.

Ἐπικαυχάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, glorior adversus aliquem; (2) insulto alicui. Hinc

Ἐπικαύχησις, εως, ἡ, insultatio.

Ἐπικαχλάζω, strepito, de aqua illisa saxis; (2) irrideo, cachinnor.

Ἐπικάω, idem quod ἐπικαίω.

Ἐπίκειμαι, impositus sum, superimpositus sum; (2) imponor, superimponor; (3) jaceo super; (4) incumbo, immineo. Ἐπίκεινται γὰρ ἐγγὺς αὐταῖς, *Aristoph. Av.* 1024.

Ἐπικεῖσθαι, præs. inf. med.

Ἐπικείρω, attondeo; (2) præcido.

Ἐπικεκλημένος, perf. part. pass. v. ἐπικαλέω.

Ἐπικεκρυμμένως, *adv.* occulte, obscure.

Ἐπικελαδέω, acclamo, *Hom.*

Ἐπικέλευσις, ἡ, acclamantium cohortationes:

Ἐπικελεύω, et ἐπικελεύομαι, hortor.

Ἐπικέλλω, *Poet.* appello vel appellor, pervenio; f. ἐπικέλσω· a. 1. ἐπέκελσα· inf. ἐπικέλσαι ...

Ἐπίκενος, ου, ὁ ἡ, inanis, vanus.

Ἐπικεντρέω, stimulum, calcar addo, *Epigr.*

Ἐπίκεντρος, ον, in centro, *Man.*

Ἐπικεράννυμι, vel ἐπικεράω, admisceo. Hinc

Ἐπικεραστικὸς, ἡ, ὸν, cui attemperandi vis inest, obtundens vel temperans malignitatem morbi.

Ἐπίκερας, vel ἐπίκερας, ατος, τὸ, fœnum Græcum.

Ἐπικερδὴς, έος, ὁ ἡ, quæstuosus, lucrosus. Hinc τὸ ἐπικερδὲς, lucrum, quæstus. A κέρδος.

Ἐπικερτομέοισα, præs. part. act. f. g. *Dor.* pro ἐπικερτομέουσα. Ab

Ἐπικερτομέω, ῶ, fut. ήσω, maledictis seu probris incesso super aliqua re; (2) falsum timorem incutere alicui cupio; (3) deludo, derideo. Hinc

Ἐπικερτόμημα, ατος, τὸ, dictum mordax cum irrisione; (2) objurgatio.

Ἐπικερτόμησις, εως, ἡ, idem et ab eod.

Ἐπικεύθω, f. εύσω, occulo, celo.

Ἐπικεύσω, f. 1. ind. act. verbi præc.

Ἐπικεφάλαιον, ου, τὸ, capitatio, id quod in capita singula penditur, tributum capitulare, *Ph.*

Ἐπικεφαλαιόω, ῶ, f. ώσω, in summam colligo.

Ἐπικήδειος, ου, ὁ ἡ, funebris. Hinc τὸ ἐπικήδειον, ου, Epicedium, carmen funebre, nænia. Ex ἐπὶ et κῆδος, *funus*.

Ἐπικήκαστος, ου, ὁ ἡ, ridiculus; (2) infamis. Ex ἐπὶ et κηκάζω, *conviciis insector*.

Ἐπικήπιος, ου, ὁ ἡ, hortensis. A κῆπος.

Ἐπικήριον, τὸ, quicquid fato obnoxium est, *Luc.*

Ἐπίκηρος, ου, ὁ ἡ, idem quod

Ἐπίκηρος, ου, ὁ ἡ, fato lethifero obnoxius, fatalibus morbis obnoxius; (2) caducus, fluxus. Οὐκ ἐν χρήμασιν, οὐδὲ ἐν ἐπικήροις καὶ διεφθαρμένοις χάρισιν, non pecuniam, aut interituram ac caducam gratiam, *Eunapius in Ædesio*, 58. Ex ἐπὶ et κὴρ, *fatum*.

Ἐπικηρυκεία, ας, ἡ, legatio de pace aut de fœdere; (2) de alia re.

Ἐπικηρύκευμα, ατος, τὸ, idem. Κἀπικηρυκεύμασι σύ γ' ἂν πίθοιο, *Eurip. Med.* 738. Ab

Ἐπικηρυκεύομαι, per caduceatorem seu præconem pacem peto. Dicitur tamen et de nunciis privatorum; (2) mentionem facio (sc in senatu vel apud populum) pacis cum hoste faciendæ; (3) pronuncio, prædico, edico, denuncio.

Ἐπικήρυξις, εως, ἡ, pronunciatio pecuniæ, vel denunciatio pœnæ, per præconem. Ab

Ἐπικηρύσσω, vel ἐπικηρύττω, f. ξω, per præconem pecuniam publice ei polliceor, qui aliquem vivum mortuumve tradiderit; item, qui alicujus rei indicium fecerit; (2) per præconem edico, denuncio, veluti capitis pœnam; (3) sufficio, substituo; (4) potestatem prædandi in finibus alicujus publice facio. Ἐπικήρυττον τὰ χρήματα, καὶ τὰ σώματα, *Plut.*

Ἐπικήρως, *adv.* more eorum qui fatalibus morbis, vel fato etiam mortifero obnoxii sunt. Ab ἐπίκηρος.

Ἐπικίδναμαι, dissipor super, dispergor super.

Ἐπικιναίδισμα, τὸ, cinædicum factum, dictum gestusve, *Ern.*

Ἐπικινδυνεύομαι, f. εύσομαι, in periculo versor, in periculum adductus sum.

Ἐπικίνδυνος, ου, ὁ ἡ, periculosus.

Ἐπικινδυνώδης, ες, idem.

Ἐπικινδύνως, *adv.* periculose. Ἐπικινδύνως κεῖμαι, periculis obnoxius sum. Εἰσορῶν ὡς πάντα δεινὰ κἀπικινδύνως βροτοῖς κεῖται, *Soph. Phil.* 501.

Ἐπικίρναμαι, admisceo.

Ἐπικλάζω, flecto, infringo. Ex κλάω.

Ἐπικλαίω, fleo super; (2) fleo. Σὲ δ' (χρὴ) ἐπικλαίειν ὕστερον, *Aristoph. Thesm.* 1072. Hinc

Ἐπίκλαυτος, ου, ὁ ἡ, flebilis, lamentabilis.

Ἐπικλάω, ῶ, f. άσω, frango, flecto; (2) animum alicujus flecto; (3) reflecto; ἐπικλασθῆναι, a. 1. *pass.* frangi, flecti, nempe animo; ἐπικεκλασμένος, reflexus.

Ἐπικλεὴς, έος, ὁ ἡ, gloriosus, celeber. Ex κλέος.

Ἐπικλείω, celebro; (2) perhibeo, dico, nomino, appello; (3) invoco; (4) occludo.

Ἐπικληθεὶς, a. 1. partic. pass. *per Sync.* pro ἐπικαληθεὶς, ab ἐπικαλέω. Unde

Ἐπίκλημα, ατος, τὸ, criminis objectio; (2) accusatio; (3) crimen quod objicitur.

Ἐπίκλην, *adv.* cognomento; prænomine. *Acc.* ab inusit. nom. ἐπίκλη, *Ern.*

Ἐπίκληρος, ἡ, fœmina ad quam universa hæreditas pertinet; (2) orba; (3) locuples, opulenta.

Ἐπικληρόω, ῶ, f. ώσω, sorte attribuo; (2) decreto aut quocunque modo attribuo, assiguo. Ἐπικληροῦν τὸν ἄρχοντα, *Dem.*

Ἐπικλήρωσις, ἡ, sortitio, attributio per sortem facta.

Ἐπικλῆσαι, a. 1. inf. act. *per Sync.* pro ἐπικαλέσαι, ab ἐπικαλέω.

Ἐπίκλησις, εως, ἡ, cognomen; (2) invocatio; (3) ignominia. Ab eod.

Ἐπίκλητος, ου, ὁ ἡ, advocatus, evocatus, accitus; (2) nobilis, celebris; (3) attributus, adsignatus; (4) conviva extraordinarie vocatus, umbra; (5) reprehensione dignus.

Ἐπικλινὴς, έος, ὁ ἡ, declinans, deorsum vergens, declivis, devexus.

Ἐπίκλινον, *acclina*, 2. sing. a. 1. imperat. act. verbi ἐπικλίνω. Unde

Ἐπικλίντης, ου, ὁ, inclinans, faciens ut quid inclinet.

Ἐπίκλιντρον, ου, τὸ, sella, vel lectus, in quo nos reclinare vel recumbere possumus. Ab

Ἐπικλίνω, acclino, inclino, declino, jaceo super, *Apollon.* ἐπικέκλιται, adjacet; ἐπικεκλιμένος, inclinatus, *Thuc.* Hinc

Ἐπίκλισις, εως, ἡ, inclinatio; (2) acclinatio.

Ἐπικλονέω, ῶ, f. ήσω, concutio, perturbo; (2) valde concutio.

Ἐπίκλοπος, ου, ὁ ἡ, furax, avidus furandi; (2) furtivus, occultus; (3) subdolus, vafer, versutiloquus; (4) *subst.* fur. Ex κλέπτω.

Ἐπικλύζω, f. ύσω, proluo; (2) inundo, submergo; (3) *tropice*, ut inundo, *ap. Lat.* (4) *in aor.* 1. abundo. Hinc

Ἐπικλύσασα, a. 1. part. act. f. g.

Ἐπίκλυσις, εως, ἡ, proluvies, diluvium maris terram obruentis; (2) inundatio.

Ἐπικλυσμὸς, οῦ, ὁ, inundatio.

Ἐπίκλυστος, ον, inundatus, aquis obrutus.

Ἐπικλυτὸς, οῦ, ὁ ἡ, celebris, inclytus. Ab

Ἐπικλύω, f. ύσω, audio, celeber sum.

Ἐπικλώθω, neo, fatalia stamina duco; ἐπέκλωσεν, destinavit; ἐπεκλώσαντο, destinarunt; ἐπικεκλωσμένα, fato destinata; ἐπικλωσθεὶς, sorte attributus. ὦ σίμματα ξῆνας' ἐπικλωσεν θεὰ ἔριν, *Eurip. Or.* 12.

Ἐπικνάμπτω, (al. ἐπιγνάμπτω,) inflecto, intorqueo; *propter Homericum* ἐπικνάμψασα, *Il.* 1, 569; sed ibi plerique legunt ἐπιγνάμψασα.

Ἐπικνάω, ῶ, et ἐπικνήθω, fut. ήσω, intero. Ἐπικνῶσιν τυρὸν, ἔλαιον, σίλφιον, ὄξος, insuper radunt, *Aristoph. Av.* 539. Τὴν παρειὰν ὑπὸ τὸ οὖς ἐπικνῶσα, genam sub aure scalpens, *Heliod. Æthiop.* 2.

Ἐπικνίζω, fut. ίσω, in superficie scalpo; (2) per summa incido. Hinc

Ἐπίκνισις, εως, ἡ, scarificatio, incisio, quæ per summas partes fit; (2) scalptura.

Ἐπικοιλὶς, ίδος, ἡ, superior palpebra, cilium.

Ἐπίκοιλος, ον, cavus.

Ἐπικοιμάομαι, ῶμαι, indormio, incumbo dormiens; (2) negligens, supinus, securus sum in aliqua re.

Ἐπικοίμησις, εως, ἡ, cubitus in aliquam corporis partem in somno.

Ἐπικοινῆς, *adv.* communiter, *Steph.*

Ἐπίκοινος, ου, ὁ ἡ, communis, promiscuus. Hinc τὰ ἐπίκοινα, ων, nomina epicœna, quæ sub una terminatione utrumque sexum denotant; particeps. Ἀμφὶ λέκτρων διδύμων ἐπίκοινον ἔριν, *Eurip. Andr.* 123.

Ἐπικοινέω, et -νέομαι, communico.

Ἐπικοινωνέω, ῶ, f. ήσω, commune habeo.

Ἐπικοινωνὸς, ὸν, particeps.

Ἐπικοίρανος, ου, ὁ, rex, dux.

Ἐπικοιτάζομαι, cubile habeo, vel constituo mihi in.

Ἐπικικκάζω, arrideo. *Vox Comica.* Unde

Ἐπικεκκάστρια, arridere, adludere solita; epith. Echus. al. ἐπικεκκύστρια.

Ἐπικολλάω, ῶ, f. ήσω, adglutino. Hinc

Ἐπικόλλημα, ατος, τὸ, id quod glutinamentis alicui rei jungitur. A præc.

Ἐπικολπίδιος, ου, ὁ ἡ, qui in sinu gestatur. Ex ἐπὶ et κόλπος, *sinus*.

Ἐπικομίζω, f. ίσω, curo, procuro.

Ἐπικομμόω, ornatu nimis exquisito excolo.

Ἐπίκομος, ὁ, ad aliquid missus, curator, *V. L.*

Ἐπικομπάζω, jactabundis verbis prædico, *Plut.* (2) jactabundis verbis addo.

Ἐπικομπέω, ῶ, f. ήσω, jactito, ostento. Ἐπικομπῶν τὰ μέγιστα, *Thuc.*

Ἐπικομψεύω, exquisite orno.

Ἐπικόπανον, ου, τὸ, mensa coquorum, supra quam carnes secari solent. Ab

Ἐπικοπὴ, ῆς, ἡ, incisio, accisio, præcisio, qua arborum extremæ partes præciduntur.

Ἐπίκοπος, ου, ὁ ἡ, accisus, præcisus, decacuminatus; (2) brevis; *subst.* τὸ, lignum quod supponitur rei quæ secatur.

Ἐπικόπτης, ου, ὁ, reprehensor. Ab

Ἐπικόπτω, f. ψω, incido, præcido, in cacumine cædo; (2) accido, vires attenuo, retundo, reprimo, inhibeo; (3) reprehendo.

Ἐπικορίζω, sperno, rejicio. *Gaz. ap. Aristot.*

Ἐπικόρμιον, ου, τὸ, lignum quod supponitur rei secandæ.

Ἐπίκορσος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui supra tempora seu maxillas est. Ex ἐπὶ et κόρσαι.

Ἐπικορύσσομαι, armor adversum aliquem.

Ἐπικὸς, epicus, ut poeta, versus. Ab ἔπος.

Ἐπικοσμέω, cohonesto, ornatum addo, *Arist.*

Ἐπίκοτος, ira dignus: τὰ ἐπίκοτα, culpanda, ob quæ quis merito irascatur, *Hesych. ex Soph. Nauplia*, (tragœdia deperdita). Ἐπίκοτος τροφᾶς, indigne ferens se tales filios educasse, *Æschyl. Sept. contra Thebas*, 788.

Ἐπικοτταβίζω, f. ίσω, defundo guttas in poculo epoto relictas, ita ut sonitum reddant.

Ἐπικότως, *adv.* irate, iracunde. Ὁ δ' ἐπικότως ἀεὶ θέμενος ἄγναμπτον νόον, hic enim semper iracunde inflexibili genio obsequens, *Æsch. Prometh. Vinct.* 162.

Ἐπικούρειος, α, ον, Epicureus, *Ep.*

Ἐπικουρέω, ῶ, f. ήσω, auxilior, auxilio venio. Ἐπικουρεῖν τοῖς δεομένοις, *Luc.*

Ἐπικουρῆσαι, a. 1. inf. act.

Ἐπικούρησις, εως, ἡ, opitulatio.

Ἐπικούρημα, τὸ, auxilium.

Ἐπικουρία, ας, ἡ, idem.

Ἐπικουρικὸς, ἡ, ὸν, auxiliaris. Hinc τὸ ἐπικουρικὸν, οῦ, auxiliares copiæ.

Ἐπικούριος, ου, ὁ καὶ ἡ, auxiliaris. Ab

ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, auxiliator, adjutor.

Ἐπικουφίζω, f. ίσω, allevo. Ἐπικουφίζειν τὴν πενίαν τινὸς, *Greg.*

Ἐπικραδαίνω, evibro, quatio super.

Ἐπικράζω, inclamo.

Ἐπικράθην, *amarus factus sum*, a. 1. ind. pass. *Poet.* pro ἐπικράνθην, a πικραίνω.

Ἐπικραίνω, et ἐπικραιαίνω, efficio, perficio. Hinc 2. sing. a. 1. imperat. ἐπικρήηνον, seu ἐπικρῆνον, perfice, *apud Homerum*, Il. 1, 455. item confirmo, ratum facio promissum. Ὃς ταῦτ' ἐπέκρανεν, *Soph. Phil.* 1458.

Ἐπικρᾶναι, a. 1. inf. act. verbi præc.

Ἐπικράνθην vide ἐπικράθην.

Ἐπικρανὶς, ίδος, ἡ, cerebellum. A κράνον.

Ἐπίκρανον, ου, τὸ, quod super caput est, vitta, capitis ligamen; (2) munimentum capitis; (3) capitulum columnæ. Βαρύ μοι κεφαλῆς ἐπίκρανον ἔχειν, *Eurip. Hipp.* 201.

Ἐπίκρασις, εως, ἡ, temperatio. A κεράω.

Ἐπικραταιόω, ῶ, f. ώσω, insuper firmo.

Ἐπικράτεια, ας, ἡ, potestas, ditio; (2) victoria.

Ἐπικρατέοντα, acc. sing. part. præs. m. g. v.

Ἐπικρατέω, ῶ, f. ήσω, prævaleo; (2) potior, obtineo; (3) supero; (4) cohibeo. Ἐπικρατεῖν τροφῆς, *Thuc.* τὰς τῆς φύσεως ἁμαρτίας, *Isocr.* Ex ἐπὶ et κρατέω.

Ἐπικρατέως, *adv.* potenter, prævalide, *Poet.* pro ἐπικρατῶς. Ab

Ἐπικρατὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, in potestate sua habens, alicujus rei compos; (2) fortis, potens. Ex ἐπὶ et κράτος.

Ἐπικρατήσεια, 1. sing. aor. 1. opt. act. *Æol.* pro ἐπικρατήσαιμι. Ab ἐπικρατέω.

Ἐπικρατητικὸς, cohibendi vim habens, *Gal.*

Ἐπικρατήτωρ, ὁ, apud astrologos ἀστὴρ cujus in themate maximæ vires sunt, *Steph.*

Ἐπικρατίδες, ων, αἱ, sudaria.

Ἐπικρατίδιον, ου, τὸ, sudarium quo caput obvolvebatur. Ex ἐπὶ et κρὰς, *caput.*

Ἐπικρατικὸς, ἡ, ὸν, cui temperandi vis inest. Ab ἐπικεράννυμι.

Ἐπικρατύνω, confirmo, roboro.

Ἐπικρατῶς, *adv.* valide. Ab ἐπικρατής.

Ἐπικρέκω, digitis citharam vel lyram pulso, posito plectro proprie κρέκειν.

Ἐπικρεμάννυμι, vel ἐπικρεμαννύω, vel Ἐπικρεμάω, suspendo super. Hinc a. 1. ἐπικρέμασα· ἐπικρέμασας κίνδυνον, periculum impendere fecisti. Hinc ἐπικρέμαμαι, suspensus sum super, impendeo, immineo; ἐπικρεμάμενος κίνδυνος, impendens periculum; in a. 1. ἐπικρεμασθείς. Hinc

Ἐπικρεμὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, impendens.

Ἐπικρήηνον, 2. sing. a. 1. imperat. act. *per Epenth.* et *Att.* pro ἐπίκρανον, ab ἐπικραίνω.

Ἐπίκρημνος, ου, ὁ καὶ ἡ, præceps, in præcipitium vergens.

Ἐπικρήνωμεν, 1. pl. aor. 1. conj. act. *Att.* pro ἐπικράνωμεν, ab ἐπικραίνω.

Ἐπικρῆσαι, aor. 1. inf. act. *per Syncop.* pro ἐπικεράσαι, ab ἐπικεράννυμι.

Ἐπικρητηρίδιον, ου, τὸ, operculum κρητηρίδιος, sive parvæ crateræ.

Ἐπικριδὸν, *adv.* cum delectu, diligenter. Ἐπικριδὸν ἐρεύσαντο μῆλα, *Apoll. Rhod.* 2, 302.

Ἐπίκριμα, ατος, τὸ, decretum, edictum, *Joseph.*

Ἐπικρίνω, judicio meo approbo, decerno.

Ἐπίκριον, ου, τὸ, antenna navis. Hinc τὰ ἐπίκρια, ων, navis tabulata.

Ἐπίκρισις, εως, ἡ, adjudicatio; (2) judicium, juramentum; (3) discretio; (4) censura; (5) dignatio. Ab ἐπικρίνω. Unde

Ἐπικριτὴς, οῦ, ὁ, arbiter, judex; (2) consultor.

Ἐπίκριτος, ου, ὁ καὶ ἡ, lectus, delectus.

Ἐπικροτέω, ῶ, f. ήσω, applaudo; (2) crepo, crepito; (3) castigo, vitupero, increpo. Νηρηΐδες παρίππευον ἐπὶ τῶν δελφίνων ἐπικροτοῦσαι, *Luc.*

Ἐπίκροτος, ου, ὁ καὶ ἡ, pulsatus, propulsatus, proculcatus.

Ἐπίκρουμα, ατος, τὸ, pulsus, ictus.

Ἐπίκρουσις, εως, ἡ, certa percussio ferulis levibus. Ab

Ἐπικρούω, f. ούσω, impello, incito. Μᾶλλον ἐπικρούσεις σύγε (τὸν ἧλον) *Aristoph. Thesm.* 1013. (2) idem quod ἐπικρέκω.

Ἐπικρυπτικὸς, ἡ, ὸν, qu. dic. occultativus; (2) occultationis significationem habens. Ab

Ἐπικρύπτω, f. ψω, abscondo; (2) celo, dissimulo. Hinc

Ἐπίκρυφος, ου, ὁ καὶ ἡ, occultus.

Ἐπίκρυψις, εως, ἡ, occultatio; (2) sermo obscurus.

Ἐπικρώζω, adcrocito.

Ἐπικτάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, insuper adquiro. Ξυμμάρτυράς ὔμμας ἐπικτῶμαι, vos simul testes advoco, *Soph. Antig.* 846.

Ἐπικτείνω, interficio, *Soph.*

Ἐπικτένιον, ου, τὸ, lanugo lini adhærens pectini, dum pectinatur linum; (2) locus supra pubem. A κτεὶς, quod de pube etiam dicitur.

Ἐπίκτημα, ατος, τὸ, possessio extra patriæ fines, quæ al. ἔγκτημα.

Ἐπίκτησις, εως, ἡ, accessio possessionum.

Ἐπίκτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, adquisitus, possessus.

Ἐπικτίζω, f. ίσω, superædifico, superstruo; (2) pro κτίζω, de urbe.

Ἐπικτυπέω, ῶ, f. ήσω, insono, strepo, perstrepo; (2) strepitum excito.

Ἐπικυδαίνω, glorior, effero me.

Ἐπικυδεστέρως, *adv.* gloriosius; (2) meliore fortuna et successu.

Ἐπικυδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, gloriosus; (2) potens; (3) magna fiducia præditus. Ex ἐπὶ et κῦδος.

Ἐπικυέω, ῶ, f. ήσω, superfœto. Hinc

Ἐπικύημα, ατος, τὸ, fœtus, qui post alium conceptum concipitur.

Ἐπικυΐσκω, idem quod ἐπικυέω.

Ἐπικυκλέω, extrinsecus insero, inculco.

Ἐπικύκλειος, subintell. πλακοῦς, quoddam placentæ genus, *Ath.*

Ἐπίκυκλος, ου, ὁ, circulus centrum habens in peripheria alius circuli majoris, *apud Ptol* (*et alios astronomos.*)

Ἐπικυλίδες, ων, αἱ, superiores palpebræ.

Ἐπικυλίκειος, ου, ὁ καὶ ἡ, inter pocula dictus vel factus.

Ἐπικυλινδέω, ῶ, f. ήσω, volvo super, devolvo.

Ἐπικυλινδρόω, ῶ, f. ώσω, cylindris æquo. A κύλινδρος.

Ἐπικυλίνδω, idem quod ἐπικυλινδέω.

Ἐπικυλίω, devolvo in.

Ἐπικυμαίνω, fluctuando irruo.

Ἐπικυματίζω, f. ίσω, innato.

Ἐπικυμάτωσις, εως, ἡ, fluctuatio.

Ἐπικύπτω, f. ψω, pronus incumbo, inspicio.

Ἐπικυρέω, f. ήσω, incido, nanciscor.

Ἐπικυρόω, ῶ, f. ώσω, confirmo, approbo; auctor sum, sancio. Νῦν δὲ γ' ἐπικυρῶ τ' ἐγὼ, *Soph. Œd. Tyr.* 258. Κἀπεκύρωσαν θανεῖν, et sanciverunt mori, *Eurip. Or.* 860.

Ἐπικύρσαι, aor. 1. inf. act. *Æol.* pro ἐπικῦραι, ab ἐπικύρω.

Ἐπίκυρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, gibbus, convexus.

Ἐπικυρτόω, ῶ, f. ώσω, incurvo. A præc.

Ἐπικυρτώωντε, nom. dual. part. præs. act. *Poet.* pro ἐπικυρτόοντε.

Ἐπικύρω, f. ύρσω, idem quod ἐπικυρέω, a. 1. ἐπικύρσαι, incidere; ἐπικύρσας, partic.

Ἐπικύρωσις, εως, ἡ, confirmatio.

Ἐπίκυφος, ου, ὁ καὶ ἡ, incurvus. Ab ἐπικύπτω.

Ἐπικυψέλιος, qui curat alvearia apum, epith. Panis, *Ep.* A κυψέλη.

Ἐπικωθωνίζομαι, f. ίσομαι, perpoto.

Ἐπικωκύω, f. ύσω, lamentor, allacrymor. Καὶ ἐπικωκύω πατρὸς τὴν δυστάλαιναν δαῖτα, *Soph. El.* 285.

Ἐπικώλυσις, εως, ἡ, impeditio. Ab

Ἐπικωλύω, f. ύσω, impedio; (2) insuper impedio, insuper prohibeo. Τίς ἔσται μ' ὁ ἐπικωλύσων τάδε, *Soph. Phil.* 1230.

Ἐπικωμάζω, f. άσω, commissatum eo ad quem, obruo eum protervo adventu, *Eur. Alc.* 834.

Ἐπικωμιαστικῶς, *adv.* laudantium more.

Ἐπικώμιον, ου, τὸ, encomium, laus. Ab

Ἐπικώμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, laudatorius.

Ἐπίκωμος, ου, ὁ καὶ ἡ, commessator.

Ἐπικωμῳδέω, ῶ, f. ήσω, mordacibus dictis incesso, mordeo, noto, taxo, subsanno.

Ἐπικωπητὴρ, ὁ· vide κωπητὴρ, *Suid. Eust.*

Ἐπίκωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, remo admotam habens manum, remigationi accinctus; (2) remigio instructa, de navi. Ex κώπη.

Ἐπικῶς, *adv.* more carminis epici.

Ἐπικώφωσις, εως, ἡ, surditas.

Ἐπιλαβέσθαι, a. 2. inf. med verbi ἐπιλαμβάνω.

Ἐπιλαβὴ, ἡ, prehensio, *Æsch.*

Ἐπιλαγχάνω, super alio seu post alium sorte obtineo; unde ἐπιλαχὼν, a. 2. sorte suffectus, subjectus. Ἐπιλέλογχε πύματον γῆρας ἄφιλον, supervenit tandem senectus amicis orba, *Soph. Œd. Col.* 1235.

Ἐπιλάζυμαι, prehendo, comprehendo. Κἀπιλάζυμαι στόμα, et os comprimo, *Eurip. Andr.* 249.

Ἐπιλαθέσθαι, a. 2. infinit. med. verbi ἐπιλανθάνομαι pro ἐπιλήθομαι.

Ἐπιλάθηται, 3. sing. aor. 2. conj. med.

Ἐπιλαῒς, ίδος, ἡ, curruca, avicula, quæ et ὑπολαῒς nuncupatur.

Ἐπίλακκος, concavus. Τὸ ἐπίλακκον μέρος τὸ μετὰ τὸν τράχηλον, pars illa concava quæ collo subjacet, [jugulum dixere Latini,] *Schol. Theocr. ad Idyll.* 3, 54.

Ἐπιλαλέω, interpello, obloquor.

Ἐπιλαμβάνω, insuper adsumo, sumo post aliud; (2) excipio, subdo; (3) opprimo, invado; (4) corripio, manum injicio; (5) occupo; (6) attingo, nanciscor; (7) retineo, sisto; (8) obstruo, obturo: ἐπιλαμβάνομαι, prehendo, arripio; (2) reprehendo, corripio; (3) retineo; (4) capto; (5) imperio; (6) opprimo, invado; (7) opem fero. Νυκτὸς ἐπιλαβούσης τὸ ἔργον, *Thuc.* Σὺ δ' ἐπίλαβε τὸ ὕδωρ, *Dem.*

Ἐπίλαμπρος, ου, ὁ καὶ ἡ, clarus, illustris, manifestus. Ex λάμπω.

Ἐπιλαμπρύνω, in celebritate magna versor, excello, insignem me facio.

Ἐπίλαμπτος, *Ion.* pro ἐπιληπτὸς, qui in aliqua re deprehenditur. Ἐπίλαμπτος δὲ ἀφάσσουσα ἔσαι, et ipsa in palpando deprehendatur, *Herod.* 3, 69.

Ἐπιλάμπω, superfulgeo, luceo, super aut post; (2) illustro.

Ἐπιλανθανέσθω, 3. sing. præs. imperat. med. verbi

Ἐπιλανθάνομαι, obliviscor, f. ἐπιλήσομαι, perf. ἐπιλέλησμαι, a. 2. ἐπιλαθόμην. Νήπιος ὅστις τῶν οἰκτρῶς οἰχομένων γονέων ἐπιλάθεται, *Soph.*

 El.

El. 145. Ταῦτ' ἐπιλέλησαι πρὶν μαθεῖν, oblitus est, *Arist. ph. Nav.* 631.

Ἐπιλοχία, ας, ἡ, turba duplaris, duæ turmæ, agmen militum centum viginti octo. Ex ἐπὶ et ἰλάρχης

Ἐπιλεαίνω, lævigo, polio; (2) commendo aliquid, laudo per assentationem.

Ἐπιλέγω, dictis addo; (2) eligo, deligo, seligo. ἐπιλέγομαι, eligo, deligo; (2) lego; (3) recenseo; ἐπιλεξάμην, a. 1. med. ἐπιλελεγμένοι, perf. pass. delecti. Ἐπιλεγεῖν τεκμήρια, *Thuc.*

Ἐπιλείβω, super aliqua re libo.

Ἐπιλειόω, lævigo.

Ἐπιλείπω, f. ψω, deficio, desum. Κλητῆρες ἐπιλείψουσι τοὺς καλουμένους, *Aristoph. Vesp.* 1324. Ἐπιλίποι δ' ἂν ἡμᾶς ὁ πᾶς χρόνος, *Isocr.* Hinc

Ἐπίλειψις, εως, ἡ, defectio, penuria.

Ἐπιλείχω, in superficie lambo; (2) lambo.

Ἐπιλεκτάρχης, ου, ὁ, præfectus militum extraordinariorum. Ab

Ἐπίλεκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, delectus, selectus; (2) miles extraordinarius. Ab ἐπιλέγω.

Ἐπιλέκτως, *adv.* cum delectu.

Ἐπιλέλαθα, perf. ind. med. *Dor.* pro ἐπιλέληθα, ab ἐπιλανθάνομαι.

Ἐπιλελῆσθαι, *oblivioni traditum esse*, perf. inf. pass.

Ἐπίλεξις, εως, ἡ, delectus.

Ἐπιλέπω, decortico, *Hom.*

Ἐπιλευκαίνω, dealbo.

Ἐπίλευκος, ου, ὁ ϗ ἡ, aliquantum albus, albicans.

Ἐπιλεύσσω, adspicio, prospicio.

Ἐπιλήθεο, 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* pro ἐπιλήθεσο.

Ἐπιλήθης, ες, oblivionem afferens. Ab

Ἐπιλήθομαι, obliviscor. Καὶ ἐπιλήθομαι κακῶν, *Eur. Hec.* 285.

Ἐπίληθον, *apud Hom.* aliqui pro ἐπιλησιικὸν, efficax oblivionis. Vid.

Ἐπιλήθω, *apud Poetas*, oblivisci facio, oblivionem induco; aor. 1. ἐπέλησεν, oblivisci fecit. Ab hoc ἐπιλήθω, *participium neut.* ἐπίληθον, *apud Hom.* Odyss. 4, 221. oblivisci faciens, secundum eos qui ibi non scribunt ἐπίληθον.

Ἐπιληΐς, ίδος, ἡ, jure belli parta, v. gr. urbs Ex ἐπὶ et λεία.

Ἐπιληκέω, crepitum seu strepitum excito ad, applaudo.

Ἐπιλήναιος, ου, ὁ ϗ ἡ, in sacris Bacchi usitatus.

Ἐπιλήνιος, ου, ὁ ϗ ἡ, torcularius, ad torcular pertinens.

Ἐπιληπτίζω, f. ίσω, morbo comitiali laboro.

Ἐπιληπτικὸς, ἡ, ὸν, morbo comitiali laborans.

Ἐπιληπτικῶς, *adv.* per epilepsiam.

Ἐπιλήπτομαι, idem quod ἐπιληπτίζω. Ab

Ἐπίληπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, reprehensione dignus; (2) correptus a dæmone; (3) laborans epilepsia sive morbo comitiali; (4) conspicuus. Ab ἐπιλαμβάνω.

Ἐπιλήπτωρ, ορος, ὁ, reprehensor. Ab eod.

Ἐπίλησις, ἡ, oblivio, *Pind.*

Ἐπιλήσμη, ης, ἡ, oblivio. Ab ἐπιλήθω. Unde

Ἐπιλησμονὴ, ῆς, ἡ, idem.

Ἐπιλησμοσύνη, ης, ἡ, idem.

Ἐπιλησμότατος, pro ἐπιλησμονέστατος, *Ar.*

Ἐπιλήσμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, obliviosus, quem facile capit oblivio; (2) oblitus, immemor.

Ἐπιλήσομαι, f. 1. ind. med. verbi ἐπιλήθομαι.

Ἐπιλησικὸς, ὸν, oblivionem afferens.

Ἐπιληψία, ας, ἡ, invasio, paroxysmi initium; (2) morbus comitialis, epilepsia; (3) subita invasio, correptio, oppressio; (4) retentio, obstructio, obturatio. Ab ἐπιλαμβάνω.

Ἐπιλήψιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, reprehensione dignus. Ab eod.

Ἐπίληψις, εως, ἡ, prehensio, apprehensio; (2) invasio, manus injectio, vindicatio; (3) morbus comitialis, epilepsia. Ab eod.

Ἐπιλίγδην, *adv.* strictim, leviter.

Ἐπιλιμνάζω, superstagno, restagno.

Ἐπιλιπαίνω, pinguedine illino.

Ἐπιλιπὴς, ές, ὁ ϗ ἡ, deficiens. Ab ἐπιλείπω.

Ἐπιλλίζω, f. ίσω, oculis innuo; (2) subsanno, derideo. (1) Οὐκ ἀΐεις, ὅτι δή μοι ἐπιλλίζουσιν ἅπαντες, oculis innuunt, *Odyss.* 18, 2. (2) ἀλλ' οὐ δὴν μοι ἐπιλλίζοντες ὀπίσσω δὴν ἔσεσθε, diu in posterum insultabitis, *Apoll. Rhod.* 4, 389. Ex ἴλλος.

Ἐπιλλος, ου, ὁ ϗ ἡ, strabus, pætus.

Ἐπιλλώπτω, conniveo, adnicto.

Ἐπιλοβὶς, ίδος, ἡ, jecinoris fibræ, *Hes.*

Ἐπιλογὴ, ῆς, ἡ, delectus, electio.

Ἐπιλογίζομαι, computo, supputo; (2) cogito, recogito, reputo. Hinc

Ἐπιλογικὸς, ἡ, ὸν, ad reddendam rationem pertinens; τὰ ἐπιλογικὰ, idem quod ἐπίλογος.

Ἐπιλογισμὸς, οῦ, ὁ, computatio, enumeratio; (2) cogitatio; ἐξ ἐπιλογισμοῦ, prudenter.

Ἐπίλογος, ου, ὁ, subjuncta dictorum ratio, dicti alicujus explicatio; (2) epilogus, conclusio. Ab ἐπιλέγω.

Ἐπίλογχος, ον, cuspidem habens. Θεσσαλὸν ὄρπακ' ἐπίλογχον ἔχουσ' ἐν χειρὶ βέλος, gestans in manu telum (vel cuspidem) Thessalum hastili infixum, [nam ordo est ἐπίλογχον ὄρπακι,] *Eurip. Hipp.* 221.

Ἐπιλοίβιος, ον, libationi serviens, sc. patera.

Ἐπιλοιδορέω, convicior, in re, ob rem.

Ἐπιλοίμια ἔπη, carmina quæ cantantur post sedatam pestem. Ex ἐπὶ et λοιμός.

Ἐπίλοιπος, ου, ὁ ϗ ἡ, reliquus. A λείπω.

Ἐπίλουτρον, ου, τὸ, merces pro lotura, merces balneatoris.

Ἐπιλυπέω, ῶ, f. ήσω, insuper molestiam adfero; (2) contristo, ad iracundiam provoco.

Ἐπίλυπος, ου, ὁ ϗ ἡ, valde mœstus, admodum tristis. Ex ἐπὶ et λύπη, *tristitia.*

Ἐπίλυσις, εως, ἡ, explicatio; (2) liberatio.

Ἐπιλυτικὸς, ἡ, ὸν, nodosas quæstiones solvendi peritus.

Ἐπίλυχνος, ου, ὁ, lucerna, seu ellychnium.

Ἐπιλύω, explico, solvo; (2) *med. etiam* libero.

Ἐπιλωβάω, f. ήσω, ignominia, injuria afficio.

Ἐπιλωβεύω, f. εύσω, cavillor, irrideo.

Ἐπιλώβης, ες, damnosus, perniciosus, *Nic.*

Ἐπιλώβητος, ον, ignominia affectus, infamis.

Ἐπιμάζιος, ον, lactans, de infante, a μάζος.

Ἐπιμαιμάω, ῶ, fut. ήσω, vehementer cupio. Ἐπιμαίμωσαι μάχης, *Lycophr.*

Ἐπιμαίνομαι, insanio; (2) furiose amo; a. 2. ἐπεμάνην. part. ἐπιμανεὶς, ἐπιμανεῖσα.

Ἐπιμαίομαι, attingo; (2) instigo; (3) cupio; (4) quæro.

Ἐπιμάλθεος, ου, ὁ ϗ ἡ, maltha inductus.

Ἐπιμᾶλλον, *adv.* promptius, propensius, vehementius.

Ἐπιμανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, insanus, furiosus. Ab ἐπιμαίνομαι.

Ἐπιμανίκιον, τὸ, manipulus sacerdotis, *Chrys.*

Ἐπιμανῶς, *adv.* furiose, vehementer.

Ἐπιμανθάνω, disco seu doceor post.

Ἐπίμαργος, ου, ὁ ϗ ἡ, insanus.

Ἐπιμάρτυρ, υρος, ὁ ϗ ἡ, testis factæ rei.

Ἐπιμαρτυρέω, ῶ, fut. ήσω, testimonium perhibeo; (2) testimonio meo attribuo vel adscribo.

Ἐπιμαρτυρία, ας, ἡ, attestatio.

Ἐπιμαρτύρομαι, testes appello, *inpr.* deos vel deum obtestor, unde et moneo; (2) testificor, contestor. Ὁ ὑχῖνος οὖν ἔχων, τιν' ἐπιμαρτύρατε, *Aristoph. Vesp.* 1426.

Ἐπιμάρτυρος, *Poet.* qui testis est super aliqua re, qui testis adhibetur.

Ἐπιμασσάομαι, ῶμαι, insuper mando, seu manduco; ἐπιμασσηθεὶς, insuper manducatus.

Ἐπιμάσσω, et ἐπιμάσσομαι, tango, attingo; (2) tactu exploro, palpo; (3) prehendo; (4) abstergo. Ἕλκος δ' ἰητὴρ ἐπιμάσσεται, tractabit, *Il.* 4, 190.

Ἐπιμαστίδιος, ου, ὁ ϗ ἡ, mammæ admotus; (2) subrumus. Ex ἐπὶ et μαστός.

Ἐπιμάστιος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd. *Apoll. Rhod.* 4, 1734.

Ἐπίμαστος, ὁ, qui cibum quærit, mendicus, *Hom.*

Ἐπιμαχέω, ῶ, f. ήσω, fero auxilium.

Ἐπιμαχία, ας, ἡ, societas belli ad propulsandam injuriam ab altero. Ab

Ἐπίμαχος, ου, ὁ ϗ ἡ, oppugnabilis; (2) expugnabilis; *superl.* ἐπιμαχώτατος· (3) qui auxiliatur in pugna. Ex μάχομαι.

Ἐπιμειδάω, idem quod ἐπιμειδιάω, *Hom.*

Ἐπιμειδήσας, a. 1. part. act.

Ἐπιμειδίασις, εως, ἡ, arrisio: (2) risus. Ab

Ἐπιμειδιάω, ῶ, f. άσω, subrideo; (2) adrideo.

Ἐπιμείλια, τὰ, *Il.* 9, 147, res dotales.

Ἐπιμηλάδες, αἱ, ovibus admixtæ, *Call. V. L.*

Ἐπιμελαίνομαι, nigresco, nigredine inficior.

Ἐπιμέλας, αινα, αν, nigricans.

Ἐπιμέλεια, ας, ἡ, et *Ion.* ἐπιμελίη, cura, diligentia, studium; (2) curatio, procuratio; (3) curatio muneris. Ab ἐπιμελής.

Ἐπιμελέομαι, οῦμαι, fut. ἐπιμελήσομαι, curo, curam gero. Ἐπιμελεῖσθαι τοῦ σώματος· τῶν κοινῶν, res publicas. Ἐπιμελεῖτο δὲ τῶν ὑπαρχόντων ὡς ἀθάνατος, *Isocr.* Ex ἐπὶ et μέλει.

Ἐπιμελὲς, τὸ, cura, *Polyb.*

Ἐπιμελέστατα, *adv.* diligentissime. Ab ἐπιμελέστατος, superl. ab ἐπιμελής.

Ἐπιμελέστερον, et -έως, *adv.* diligentius.

Ἐπιμελήθητι, 2. sing. a. 1. imperat. pass. verbi ἐπιμελέομαι. Unde

Ἐπιμέλημα, ατος, τὸ, negotium cujus curam gerimus, res quæ curæ est; (2) cura.

Ἐπιμελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui curam agit; (2) solicitus, diligens; (3) qui curæ est, qui curatur. Ex ἐπὶ et μέλει, *curæ est.*

Ἐπιμελητὴς, οῦ, ὁ, curator; (2) procurator.

Ἐπιμελητικὸς, ἡ, ὸν, aptus ad curam gerendam alicujus rei; (2) diligens et peritus curator. A præc.

Ἐπιμέλλω, f. λήσω, cunctor.

Ἐπιμέλομαι, idem quod ἐπιμελέομαι.

Ἐπιμέλπω, accino.

Ἐπιμελῶς, *adv.* diligenter.

Ἐπιμέμονα (idem quod ἐμμέμονα), præt. perf. med. verbi ἐπιμένω, insanio, turbor, vehementi ardore adficio. Vide ἐμμέμονα.

Ἐπιμεμπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, culpabilis, accusabilis:

Ἐπιμεμφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, idem:

Ἐπιμέμφεαι, 2. sing. præs. ind. med. *Ion.* pro ἐπιμέμφεσαι, ab

Ἐπιμέμφομαι, f. ψομαι, conqueror super aliqua re, incuso; (2) reprehendo, vitupero. Ἐπιμέμφεσθαι ἑαυτῷ τῆς τόλμης, *Diosc.*

Ἐπίμεμψις, εως, ἡ, conquestio, reprehensio.

Ἐπιμένω, f. νῶ, permaneo, persevero; (2) exspecto, a. 1. ἐπέμεινα, ἐπιμεῖναι. Ἔτι δὲ Κασταλίας ὕδωρ ἐπιμένει με, *Eur. Ph.* 231.

Ἐπιμερὴς, έος, ὁ ϗ ἡ· vid. ἐπιμέριος.

Ἐπιμερίζω, f. ίσω, impertior.

Ἐπιμερισμὸς, οῦ, ὁ, partitio.

Ἐπίμεσος, ου, ὁ ϗ ἡ, ἐπίμεσα ῥήματα, verba deponentia.

Ἐπίμεστος, ου, ὁ ϗ ἡ, plenus, redundans.

Ἐπιμεταπέμπομαι, arcesso novum, v. gr. auxilium.

Ἐπιμετρέω, ῶ, f. ήσω, super legitimam mensuram adjicio; (2) certa mensura mutuo do, ut eadem reddatur mihi; (3) admetior, addo; unde prorogo in tempus aliquod; (4) rem breviter expositam latius ac diligentius edissero. *Polyb.* τὸ ἐπιμετρεῖν, excessus rei alicujus, ut gaudii, &c. (5) indulgere, v. gr. animo, cupiditati, *Ern.*

Ἐπίμετρον, ου, τὸ, quod super mensuram additur, auctarium; (2) quod ex abundanti additur.

Ἐπιμήδομαι, f. ήσομαι, excogito.

Ἐπιμήθεια, ας, ἡ, consilium post rem jam peractam; (2) prudentia.

Ἐπιμηθεύομαι, consilium re jam peracta capio.

Ἐπιμηθεὺς, έως, qui sero sapit, qui re jam peracta consilium capit; (2) prudens; (3) Epimetheus, præses animæ irrationalis, *secundum Orphicos.* Ex ἐπὶ et μῆδος, *consilium.*

Ἐπιμηθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, prudens. Ex iisd.

Ἐπιμήκης, εος, ὁ ϗ ἡ, oblongus; (2) prælongus; procerus; *superl.* ἐπιμηκέστατος. Ex μῆκος.

Ἐπιμηλὶς, ίδος, ἡ, mespili arboris genus; (2) apii genus.

Ἐπιμα-

'Επιμηλοβοτής, ὁ, idem quod μηλοβοτὴς *sed vox est suspecta.*

'Επιμήνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, menstruus, qui singulis mensibus fit. Ex ἐπὶ et μήν.

'Επιμηνίω, f. ίσω, irascor.

'Επιμητιάω, delibero, cogito.

'Επιμηχανάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, molior, vel machinor in aliquem.

'Επιμίγνυμαι, vel ἐπιμιγνύω, f. μίξω, misceo, permisceo; (2) commercium habeo, exerceo.

'Επίμικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, permixtus, commixtus; (2) promiscuus. A præc.

'Επιμιμνήσκομαι, recordor, memini; (2) *cum acc.* mentionem facio: f. ἐπιμνήσομαι, ἐπιμνησθήσομαι aor. 1. ἐπιμνήσασθαι, et usitatius ἐπιμνησθῆναι. 'Επὶ δὲ καὶ κολακείας ἐπιμνήσθης, *Luc.* Ex ἐπὶ et μνάομαι.

'Επιμίμνω, *Poet.* permaneo alicubi, incumbo.

'Επιμίξ, *adv.* mistim, promiscue. Ab ἐπιμίγνυμι. Unde

'Επιμίξαις, a. 1. part. act. *Æol.* pro ἐπιμίξας.

'Επιμιξία, ας, ἡ, permistio, commistio, coalescentia, conjunctio; (2) commercium; (3) congressus, consuetudo.

'Επίμιξις, εως, ἡ, idem.

'Επιμίσγομαι, commercium habeo, in consortium venio; (2) ingredior, accedo. (2) *Call. in Jov.* 18: et sæpissime *Herodotus.* Vide ἐρχετός.

'Επιμίσθιος, ου, ὁ καὶ ἡ, mercenarius. A μισθός.

'Επιμισθίς, ίδος, ἡ, mercenaria, meretrix.

'Επιμνάομαι. Vide ἐπιμιμνήσκομαι, *Ap.*

'Επιμνημονεύω, memor sum.

'Επιμνησθέντες, nom. pl. a. 1. part. pass. verbi ἐπιμνήσκομαι.

'Επιμοιρᾶσθαι, præs. inf. med. *contr.* pro ἐπιμοιράεσθαι, ab

'Επιμοιράω, ῶ, et άομαι, ῶμαι, impertior.

'Επιμοίριος, ου, fatalis. A μοῖρα.

'Επιμολεῖν, *contingere.* Οἷον ἀναρσίων οὔπω 'Ηρακλέα ἐπίμολεν πάθος οἰκτίσαι, malum quale nunquam contigit Herculi pati ab hostibus, ita ut misericordiam moveret, [jungendum πάθος cum οἷον ἀναρσίων regitur a præpositione ἀπὸ subintellecta, et οἰκτίσαι pendet ab ὥστε subintellecto], *Soph. Trach.* 853.

'Επιμολέω, invado, *Soph.*

'Επίμολος, ὁ, qui invadit, *Æsch.*

'Επιμομφᾶς, gen. sing. *Dor.* pro ἐπιμομφῆς.

'Επιμομφὴ, ῆς, ἡ, objurgatio, reprehensio. Ab ἐπιμέμφομαι.

'Επίμομφος, ου, vituperandus, vituperio obnoxius; (2) qui aliquem objurgat, vituperat; qui alicui succenset. (2) κἀπίμομφος εἶ φίλοις, et amicis succenses, *Eurip. Rhes.* 327. Ab eod.

'Επιμονὴ, ῆς, ἡ, permansio, perduratio, perseverantia; (2) mora, cunctatio. Ab ἐπιμένω.

'Επίμονος, ου, ὁ καὶ ἡ, constanter permanens, perdurans; (2) constans, perpetuus. Ab eod.

'Επιμονόω, ῶ, f. ώσω, desolo, solum reddo, solitudinem adfero; (2) desero, destituo; unde ἐπιμονωθεὶς, destitutus.

'Επιμόνως, *adv.* constanter, perseveranter.

'Επιμόριος, ου, ὁ καὶ ἡ, qu. dic. superparticularis, qui aliam quantitatem continet et præterea partem ipsius. Ex ἐπὶ et μόριον.

'Επίμορτος γῆ, tellus, pro qua colenda partem fructuum a domino capit colonus. A μορτή.

'Επιμορφάζομαι, vultum varie fingo.

'Επιμοχθος, ου, ὁ καὶ ἡ, laboriosus, ærumnosus.

'Επιμόχθως, *adv.* magno cum labore et molestia.

'Επιμοχλόω, pessulum obdo.

'Επιμπλέετο, 3. sing. imperf. ind. pass. *Ion.* pro ἐπιμπλάετο, et hoc pro ἐπίμπλατο. A πίμπλημι.

'Επίμπλεω, 2. sing. imperf. ind. pass. *Ion.* et *Att.* pro ἐπίμπλασο.

'Επίμπρα, 3. sing. imperf. ind. act. *Dor.* pro ἐπίμπρη, a πίμπρημι.

'Επιμύζω, f. ξω, compressis labris gemo. Αἱ δ' ἐπέμυξαν 'Αθηναίη τε καὶ 'Ηρη, compressis labris gemebant, *Il.* 4, 20; 8, 457.

'Επιμυθέομαι, οῦμαι, alloquor; (2) exhortor.

'Επιμυθεύω, et ἐπιμυθεύομαι, adfabulor.

'Επιμύθιον, ου, τὸ, epilogus fabulæ. A μῦθος.

'Επιμύλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, molaris, in mola cantari solitus, mola superior. Ex ἐπὶ et μύλη.

'Επιμυλὶς, ίδος, ἡ, patella, aut mola genu.

'Επίμυξις, εως, ἡ, suspirium, seu gemitus qui fit compressis labris. Ex ἐπιμύζω.

'Επιμύρομαι, prosequor quiritatione.

'Επιμύσσω, vel ἐπιμύττω, fut. ξω, subsanno strepitu narium, excusso spiritu irrideo.

'Επιμύω, f. ύσω, idem quod μύω item conniveo. Βλέφαρα μόγις τοῖσι ὀφθαλμοῖσι ἐπιμύει, *Aret.*

'Επιμωκάομαι, irrideo, *Ern.*

'Επιμωμάομαι, vel ἐπιμωμέομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, vitupero, reprehendo.

'Επιμώμητος, ου, reprehensibilis, *Hesiod.*

'Επίμωμος, ου, ὁ καὶ ἡ, culpabilis.

'Επινάστης, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sedibus suis relictis se habitatum contulit; pulsus patria, exsul. Ex ἐπὶ et ναίω, *habito.*

'Επινάττω, vel ἐπινάσσω, f. άσω, oppleo; ἐπινενασμέναι, oppletæ, *Aristoph. Eccl.* 838.

'Επιναυσιῶν, ὁ, nauseans, *Ern.*

'Επίνειον, ου, τὸ, navalia, statio navium; (2) emporium. (2) ἐπίνειον δ' ἦν τι βραχὺ Πλακεντίας, *Appian. Bell. Annibal.* 7. Ex ἐπὶ et νεῖος, *navalis.*

'Επινείσομαι, idem quod ἐπινίσσομαι.

'Επινεμέσθαι, præs. inf. pass. verbi ἐπινέμω.

'Επινέμησις, εως, ἡ, distributio, divisio; (2) indictio. A seq.

'Επινέμω, distribuo, partior; (2) in numeros militares refero, decurio, centurio; (3) depasco; (4) pasco in alieno. 'Επινέμειν τὰ βοσκήματα, *Plat.*

'Επινενησμένος, part. perf. pass. verbi ἐπινήθω.

'Επινενόηκα, perf. ind. act. verbi ἐπινοέω.

'Επινεύω, f. εύσω, innuo, nutu significo; (2) annuo, adsentior; (3) vergo, deorsum vergo, propendeo. Σὺ μὲν γὰρ ἐπένευσας τάδ', *Eur. Or.* 274.

'Επίνευσις, ἡ, concessio; (2) instinctus, inspiratio, adflatus.

'Επινέφελος, ου, ὁ καὶ ἡ, nubibus tectus, nubibus obductus; (2) nubilosus, nubis modo innatans. Ex νεφέλη.

'Επινεφέω, ῶ, f. ήσω, nubibus tego, obnubilo. Ab

'Επινεφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, nubibus tectus seu obductus, obnubilus. Ex ἐπὶ et νέφος.

'Επινεφρίδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, quod est in vel super renibus. Ex νεφρὸς, *ren.*

'Επίνεψις, εως, ἡ, actio ipsa obtegendi nubibus. Ab inus. ἐπινέφω, pro ἐπινεφέω.

'Επινέω, supernato, in superficie aquæ nato; (2) adnato.

'Επινέω, sive ἐπινήθω, f. ήσω, fatalibus filis attribuo, fatalia fila nens tribuo, seu destino; ἐπινενησμένα, fato attributa.

'Επινέω, sive ἐπινηέω, accumulo.

'Επινήθω, idem quod ἐπινέω, *Luc. Hom.*

'Επινήιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui super navi est aut fit.

'Επινηνέω, accumulo, *Hom.*

'Επίνητρον, ου, τὸ, id supra quod fila deducta glomerantur, fusus.

'Επινήφω, f. ψω, sobrius sum, maneo.

'Επινήχομαι, fut. ξομαι, innato, in superficie aquæ nato.

'Επινήχυτος, ου, copiosus, largus.

'Επινίκιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad victoriam pertinens Hinc τὸ ἐπινίκιον, ου, epinicium, carmen triumphale. Ex ἐπὶ et νικάω.

'Επίνικος, idem quod ἐπινίκιος, *Pind.*

'Επινιπτρὶς κύλιξ, poculum quod post lotas manus extremo convivis apponitur. A νίπτρον.

'Επινίσσομαι, adeo, convenio, accedo, peragro, labor. Πεδίων ἐπινίσσεται, arva peragrat, *Soph. Œd. Col.* 889.

'Επινίφω, fut. ψω, ningo super, nive obruo; (2) in superficie irrigo.

'Επινοέω, ῶ, fut. ήσω, excogito, comminiscor; (2) mente agito, cogito; (3) animadverto; (4) destino, in animum induco. Εὖ γ' ἐπινόησας αὐτὸ καὶ προμηθικῶς, *Aristoph. Av.* 1517.

'Η τοῦτ' ὦ 'πινοεῖς κατεργάσῃ, *Id. Conc.* 247. Hinc

'Επινόημα, ατος, τὸ, commentum; (2) consilium; (3) institutum.

'Επινοηματικὸς, ἡ, ὸν, promptus consilio.

'Επινοητικὸς, ἡ, ὸν, idem. Ab ἐπινοέω.

'Επινόησις, εως, ἡ, inventio consilii.

'Επίνοια, ας, ἡ, cogitatio, sensus, mens; (2) commentum; (3) solertia. A νοῦς.

'Επίνομεν, 1. pl. imperf. ind. act. *Dor.* pro ἐπίνομεν, a πίνω.

'Επινομὴ, ῆς, ἡ, jus compascui.

'Επινομία, ας, ἡ, pastio, jus pascendi in alieno; (2) jus pascendi inter se, pascuarium commercium. Ex ἐπὶ et νέμω, *pasco.*

'Επινομὶς, ίδος, ἡ, strena; (2) appendix legum. A νόμος.

'Επινομοθετέω, ῶ, fut. ήσω, insuper sancio, ad leges latas aliquam addo.

'Επίνομος, ου, ὁ καὶ ἡ, hæres, *Hes.* (2) idem quod σύννομος. Ab ἐπινέμω, distribuo.

'Επινον, *bibebant*, 3. plur. imperf. verbi πίνω.

'Επινοσέω, ultra (superato morbo) ægroto; (2) ægroto.

'Επίνοσος, ου, ὁ καὶ ἡ, morbis obnoxius.

'Επινόσως, *adv.* per morbos, cum morbis.

'Επινοτίζω, f. ίσω, in superficie humecto; (2) irroro, inspergo.

'Επινυκτερεύω, fut. εύσω, pernocto.

'Επινυκτὶς, ίδος, ἡ, pustula noctu in eminentioribus corporis partibus erumpens, et noctu maxime etiam crucians; (2) nocturna hominis custodia; (3) commentarium nocturnum. Ex ἐπὶ et νύξ.

'Επινυμφίδιος, ου, nuptialis.

'Επινύσσω, vel ἐπινύττω, f. ξω, pungo, fodico; (2) impello.

'Επινυστάζω, f. άξω, capite declivi dormito; (2) insuper dormito.

'Επινωμάω, ῶ, f. ήσω, insuper distribuo; (2) appello, accedo; (3) lustro, inspicio. (2) οὐδέ τιν' αὐτῷ παιῶνα κακῶν ἐπινωμᾶν, nec ad eum quemquam accedere, qui dolores sedare possit, *Soph. Phil.* 167. (3) εἰ τάδε σώματα νεκρῶν ὄμματος αὐγαῖς σαῖς ἐπενώμας, si hæc corpora mortuorum oculorum tuorum acie inspiceres, *Eurip. Phœn.* 1556.

'Επινώτια, dorsualia. Ab ἐπὶ et νῶτος.

'Επινωτίδιος, ον, humeris impositus, *Ep.*

'Επινωτίδιον, ου, τὸ, mantica, quæ tergo imponitur. Ab

'Επινώτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, super dorsum positus.

'Επινωτίζω, irruo, invado, *Eur.*

'Επινωτίζω, tego, amicio. Ξανθὸν χρᾶτ' ἐπινωτίσας δεινῷ χάσματι θηρός, *Euripid. Herc. Fur.* 361.

'Επιξαίνω, exulcero.

'Επίξανθος, ου, ὁ καὶ ἡ, subflavus.

'Επιξενίζω, hospitio excipio; *in pass.* diversor (divertor) apud aliquem.

'Επιξενόομαι, οῦμαι, f. ώσομαι, hospitio excipior; (2) peregrinor, peregre advenio.

'Επιξέω, rado, seu scalpo.

'Επίξηνον, mensa coquinaria. A ξαίνω.

'Επίξηνος, ὁ, idem quod ἐπίξηνον, *Ar.*

'Επιξηραίνω, f. ανῶ, in superficie sicco; (2) exsicco, arefacio. Hinc

'Επιξηραντικὸς, ἡ, ὸν, exsiccandi seu arefaciendi vim habens.

'Επίξηρος, ρα, ρον, valde siccus. 'Επίξηρος γαστὴρ, *Aret.*

'Επιξιφίζω, f. ίσω, protensis ensibus salto.

'Επιξυννοέομαι, οῦμαι, excogito.

'Επίξυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, communis, promiscuus.

'Επιξυνόω, ῶ, communico. Κεύκισσεν ἐπιξυνώσαντο μέθυς, *Apoll. Rhod.* 4, 435.

'Επιξύω, f. ύσω, rado.

'Επιόγδοος, ου, ὁ καὶ ἡ, sesquioctavus.

'Επιοίνιον ἆθλον, vini præmium, *Theog.*

'Επιον, a. 2. ind. act. verbi πίνω.

'Επιοινοχοεύω. Vide οἰνοχοεύω, *Hom.*

'Επιόμνυμι, ἐπιόμνυμαι, insuper juro, *Hom.*

'Επιόντα, acc. sing. aor. 2. part. act. verbi ἔπειμι.

'Επιόπτομαι, f. ψομαι, inspicio. Τοὺς ἂν ἐγὼν ἐπιόψομαι, οἱ δὲ πιθέσθων, *Il.* 9, 167.

'Επιορκέω,

Ἐπιορκέω, ῶ, f. ήσω, pejero. Τοὺς θεοὺς ἐπιορκῶ, *Æsch.* Ab ἐπίορκος.

Ἐπιορκήσης, 2. sing. a. 1. conjunct. act. verbi ἐπιορκέω.

Ἐπιορκητικὸς, ὴ, ὸν, perjurus. Ab ἐπιορκέω.

Ἐπιορκία, ας, ἡ, perjurium. Ab ἐπίορκος.

Ἐπιόρκιον, ου, τὸ, idem et ab eod.

Ἐπίορκον, *adv.* jusjurandum temere faciendo. Ἐπίορκον ὀμόσσῃ, *Il.* 10, 332.

Ἐπίορκος, ου, ὁ ϗ ἡ, perjurus.

Ἐπιόρκως, *adv.* pejerando, neglecto jurejurando.

Ἐπιόρομαι, pro ἐφοράομαι, *Hom.*

Ἐπιόσσομαι, adloquor; (2) significo; (3) prospicio.

Ἐπίουρα, τὰ, interstitium. Ab ὅρος, *terminus.*

Ἐπίουρος, ου, ὁ, custos.

Ἐπιοῦσα, a. 2. part. act. f. g. verbi ἔπειμι. Εἰ σ' ἡ 'πιοῦσα λαμπὰς ὄψεται θεοῦ, si te viderit postera lux dei, *Eurip. Med.* 352. Μακρὰ γὰρ ἡμῖν ἡ 'πιοῦσ' ἀπουσία, quæ secutura est absentia, *Eurip. Iphig. in Aul.* 651.

Ἐπιούσιος, ου, ὁ ϗ ἡ, venturus; (2) de die in diem sufficiens, quotidianus, nobis sustentandis idoneus. *Script. Eccles.* supersubstantialis. Ab ἐπιοῦσα, scil. ἡμέρα, *crastina dies,* quod est partic. verbi ἔπειμι, *sequor.*

Ἐπιόψεται, *videlicet*, 3. sing. f. 1. ind. med. verbi ἐπιόπτομαι.

Ἐπίπαγος, ου, ὁ, glacies in superficie, humor in summo concretus; (2) succus qui, inciso arboris cortice, emanans concrescit. Ab ἐπιπήγνυμι.

Ἐπιπάγχυ, *adv.* prorsus, omnino.

Ἐπιπαιανίζω, f. ίσω, pæanis cantu celebro.

Ἐπιπαίζω, f. σω, deludo.

Ἐπίπαισμα, τὸ, offendiculum, offensio. Ab

Ἐπιπαίω, f. αίσω, impingo, offendo.

Ἐπιπακτὶς, ίδος, ἡ, herba quædam. Ab ἐπιπήγνυμι.

Ἐπιπακτόω, ῶ, f. ώσω, obsero, claudo.

Ἐπιπαλαμάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, machinor; (2) simulate applaudo; (3) dolose ago.

Ἐπιπάλλω, evibro, concutio, *Æsch.*

Ἐπιπαμφαλάω, ῶ, attonitus inspicio, *Apoll. Rhod.* 2, 127. ἐπιπαμφαλάοντες pro ἐπιπαμφαλῶντες.

Ἐπίπαν, *adv.* in universum, omnino; (2) plerumque. Ὡς ἐπίπαν γὰρ τοῖς εὐτυχοῦσιν ἡ τῶν πραγμάτων ἐπίῤῥοια τὴν τοῦ πλείονος ἐπιθυμίαν παρίστησι, plerumque enim prosper rerum successus plus habendi cupiditate incendit, *Diodor. Sicul.* 1, 2. Vide πλῆθος in πλῆθος.

Ἐπίπαξ, *adv.* ut semel dicam, summatim, *Steph.*

Ἐπίπαππος, ου, ὁ ϗ ἡ, proavus, *al.* atavus.

Ἐπιπαραγίγνομαι, supervenio.

Ἐπιπαραινέω, ῶ, f. ήσω, accumulo, exstruo, exaggero. Ἐπιπαρήνησαν τῆς ἄλλης πόλεως, *Thuc.*

Ἐπιπαραινέω, f. ήσω, idem.

Ἐπιπαρασκευάζω, f. άσω, apparo, præparo.

Ἐπιπάρειμι, adsum; ἐπιπαρὼν, adstans.

Ἐπιπάρειμι, supervenio; (2) subsequor.

Ἐπιπαρεμβάλλω, impetum facio in; (2) castra castris oppono.

Ἐπιπαρέξειμι, sensim exeo; unde ἐπιπαρεξιὼν, paulatim evadens seu excedens.

Ἐπιπαρέρχομαι, progredior, procedo.

Ἐπιπάροδος, ἡ, secunda seu repetita ingressio, *Poll.*

Ἐπιπαροξύνω, incito, stimulo, incendo.

Ἐπιπαρορμάω, ῶ, f. ήσω, insuper adhortor.

Ἐπιπάσσω, vel ἐπιπάττω, f. άσω, adspergo, inspergo. Ἐπ' ἄρ' ἤπια φάρμακα εἰδὼς πάσσε, *Il.* 4, 218. Αὐτὴ παντοῖα ἐπιπάττουσα τῇ νύμφῃ, flores omnigenos inspergens sponsæ, *Lucian. Dial. Mor.* 15, 3. Hinc

Ἐπίπαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, conspersus condimentis; (2) qui inspergitur.

Ἐπιπαταγέω, ῶ, f. ήσω, adstrepo.

Ἐπιπατάσσω, f. ξω, infigo, v. gr. clavum.

Ἐπιπάτωρ, ορος, ὁ, vitricus. Ex πατήρ.

Ἐπιπαφλάζω, f. άσω, infervesco; (2) efferveo, æstuo.

Ἐπιπεδέστερος, ον, planior, satis planus.

Ἐπίπεδος, ου, ὁ ϗ ἡ, æqualis, planus; (2) latus; (3) campestris. Hinc τὸ ἐπίπεδον, ου, superficies. Ex ἐπὶ et πέδον.

Ἐπιπείθεο, 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* pro ἐπιπείθου, ab ἐπιπείθομαι.

Ἐπιπειθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, obediens, morem gerens. Ab

Ἐπιπείθω, fut. είσω, persuadeo. Hinc ἐπιπείθομαι, persuadeor; (2) credo; (3) obedio, morem gero. Ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθηται, *Il.* 1, 218.

Ἐπιπειράω, ῶ, f. άσω, tento, periculum facio.

Ἐπιπελάζω, f. άσω, appropinquo.

Ἐπιπέλομαι, accedo, supervenio. Τά τ' ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται, quæ homines invadunt et imminent iis, *Odyss.* 13, 60. Ὅτε δὴ ὄγδοόν μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθε, *Id.* 7, 261. Ἐπιπλομένη δ' ἐνὶ νυκτὶ, cum nox supervenisset, *Apoll. Rhod.* 1, 1080. Σκότου νέφος ἐπιπλόμενον, *Soph. Œd. Tyr.* 1313.

Ἐπίπεμπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, sesquiquintus; (2) quinta pars.

Ἐπιπέμπω, f. ψω, insuper mitto; (2) mitto ad; (3) mitto; (4) immitto. Εἶτα σιτία τίς τῆς τεκούσης μᾶλλον ἐπιπέμψειεν ἄν, *Aristoph. Conc.* 235. Hinc

Ἐπίπεμψις, εως, ἡ, missio in aliquem locum.

Ἐπιπεντάμοιρος, ου, ὁ ϗ ἡ, quinarius alter.

Ἐπιπεπτωκὸν, *quod incidit,* perf. part. act. n. g. verbi ἐπιπίπτω, *incido.*

Ἐπιπεράω, trajicio, *Hom.*

Ἐπιπεριστρέφω, circumducendo ad me converto.

Ἐπίπερκνος, ου, ὁ ϗ ἡ, subniger, nigricans; (2) maculis nigris distinctus.

Ἐπιπεσὼν, a. 2. part. act. verbi ἐπιπίπτω.

Ἐπιπετάννυμι, super extendo. Ἐπιπετάννυναι τῇσι ἐσχάρῃσι, *Aret.*

Ἐπιπετάομαι, ῶμαι, advolo; (2) involo; (3) evolo.

Ἐπιπέτομαι, idem.

Ἐπίπετρον, ου, τὸ, herba quædam. A πέτρος.

Ἐπιπήγνυμι, vel ἐπιπηγνύω, f. ξω, in superficie congelo, in summa parte concresco.

Ἐπιπηδάω, ῶ, f. ήσω, insilio, insulto, invado. Κᾆτ' εἰσαῦθις γ' ἐπεπήδησά γ' αὐτῷ κειμένῳ, *Aristoph. Nub.* 550.

Ἐπιπήδησις, εως, ἡ, impetus in quem.

Ἐπιπήσσω, idem quod ἐπιπήγνυμι.

Ἐπίπηχυς, εος, ὁ ϗ ἡ, qui supra cubitum est. Hinc τὸ ἐπίπηχυ, sc. μέρος, pars cubiti superior.

Ἐπιπιθηκίζω, simium imitor.

Ἐπιπικραίνω, amarum reddo, exacerbo.

Ἐπίπικρος, ου, ὁ ϗ ἡ, ad amaritudinem accedens, aliquid amari habens.

Ἐπιπίλνημι, conspergo, appropinquo.

Ἐπιπίνω, insuper bibo; (2) potum potui addo.

Ἐπιπίπτω, irruo, incido, ingruo. Ἐπέπεσε τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐπ' αὐτοὺς, *Act.* 11, 15.

Ἐπιπιστεύω, concredo, *ap. Jos.* (si lectio vera.)

Ἐπιπίστωσις, εως, ἡ, confirmatio.

Ἔπιπλα, ων, τὰ, supellex; (2) omne genus instrumenti, ut in bello tela. Ab ἐπιπλέω.

Ἐπιπλάζομαι, erro, vagor.

Ἐπίπλασις, εως, ἡ, idem quod

Ἐπίπλασμα, ατος, τὸ, medicamentum quod illinitur aut imponitur. Ab

Ἐπιπλάσσω, vel ἐπιπλάττω, f. πλάσω, illino; (2) obstruo.

Ἐπίπλαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, fictus, simulatus, commentitius; dicitur et de medicamentis, sc. emplastris, quæ distinguuntur ab ἐπιπάστοις. Hoc a πάσσειν, illud a πλάττεσθαι.

Ἐπιπλάστως, *adv.* ficte, simulate.

Ἐπιπλαταγέω, ῶ, f. ήσω, plaudo super re aliqua, alicui applaudo.

Ἐπιπλατύνω, dilato, expando.

Ἐπιπλεῖον, *adv.* utplurimum; (2) ulterius, amplius, copiosius. Ab

Ἐπίπλειος, ου, ὁ ϗ ἡ, refertus, plenus.

Ἐπιπλεῖστον, *adv.* frequentissime, maxime.

Ἐπιπλείων, ονος, ὁ ϗ ἡ, amplior, copiosior.

Ἐπιπλέκω, f. ξω, permisceo, implico, intrico.

Ἐπιπλέον, *adv.* amplius, copiosius. Ab

Ἐπίπλεος, έα, εον, plenus.

Ἐπίπλευρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui supra latus est, costis superjacens; (2) latera ampla habens.

Ἐπίπλευσις, εως, ἡ, ingressus navis vel classis. Ab

Ἐπιπλέω, fut. εύσω, supernavigo; (2) adnavigo, prope navigo; (3) classe invado, navigando oppugno; (4) appello, applico; (5) innato, fluito. Αὖθις ἀθροισθέντες ἐπέπλεον τοῖς Κερκυραίοις, *Thuc.*

Ἐπίπλεως, idem quod ἐπίπλεος.

Ἐπιπλήγδην, strictim, *Steph.*

Ἐπιπλήθω, impleo.

Ἐπιπλήκτης, ου, ὁ, castigator, reprehensor, objurgator. Ab ἐπιπλήσσω.

Ἐπιπληκτικὸς, ὴ, ὸν, in castigando asper, ad castigationem pertinens, objurgandi celer.

Ἐπιπληκτικῶς, *adv.* graviter, aspere reprehendendo.

Ἐπιπλῆξαι, *increpuisse*, aor. 1. inf. act. verbi ἐπιπλήσσω, *increpo.* Unde

Ἐπίπληξις, εως, ἡ, objurgatio, reprehensio.

Ἐπιπληρόω, ῶ, fut. ώσω, adimpleo; (2) impleo.

Ἐπιπλήσσεο, *increpare*, 2. sing. præs. imperat. pass. *Ion.* pro ἐπιπλήσσεσο, ab

Ἐπιπλήσσω, vel ἐπιπλήττω, fut. ξω, increpo, objurgo, castigo. Πρεσβυτέρῳ μὴ ἐπιπλήξῃς, 1 *Tim.* 5, 1. percutio, *Hom.*

Ἐπιπλοκὰς, άδος, ἡ, amplexus, complexio. Ab ἐπιπλέκω. Unde

Ἐπιπλοκὴ, ῆς, ἡ, implicatio, implexus; (2) nexus amicitiæ, familiaritas, adfinitas, societas.

Ἐπιπλοκήλη, ης, ἡ, hernia, ramex, quum omentum descendit in scrotum. Ab ἐπίπλοον.

Ἐπιπλομένοιο, gen. sing. præs. part. med. *Ion. per Sync.* pro ἐπιπελομένου, ab ἐπιπέλομαι.

Ἔπιπλον, ου, τὸ, supellex. Ab ἐπιπλέω.

Ἔπιπλον, *impleverunt*, 3. pl. a. 2. ind. act. verbi ἐπιπλάω, pro πίμπλημι.

Ἐπίπλοον, ου, τὸ, omentum. Ab ἐπιπλέω, quod reliquis intestinis quodammodo innatat.

Ἐπίπλοος, *contr.* ους, ου, ὁ, navigatio adversus aliquem; (2) conflictus; (3) infestus classis adventus. Ab ἐπιπλέω.

Ἐπίπλους, ἡ, sc. ναῦς, rostrata navis.

Ἐπιπλώοντι, 3. pl. præs. ind. *Dor.* pro Poetico ἐπιπλώουσι, et hoc pro ἐπιπλέουσι.

Ἐπιπλὼς, *navigans*, a. 1. part. act. *per Sync.* pro ἐπιπλώσας, ab

Ἐπιπλώω, fut. ώσω, innavigo; (2) navigo adversus.

Ἐπιπνείουσα, præs. part. act. *Poet.* pro ἐπιπνέουσα, ab

Ἐπιπνείω, inspiro. Ab ἐπιπνέω.

Ἐπίπνευσις, εως, ἡ, adflatus, inspiratio. Ab eod.

Ἐπιπνευστικὸς, ὴ, ὸν, inspiratione, adflatu factus vel constans; epith. μαντείας.

Ἐπιπνέω, fut. εύσω, adspiro, adflo; (2) flo seu spiro super; (3) suggero, inspiro. Στρατὸν Ἀργείων ἐπιπνεύσας αἵματι Θήβας, incitans contra, *Eur. Ph.* 796. (3) Ἀργείας ἐπιπνεύσας Σπάρτων γέννᾳ, Argivos concitas in Thebanos, *Eurip. Phœn.* 801.

Ἐπίπνοια, ας, ἡ, adflatus instinctusque divinus. Ab ἐπιπνέω.

Ἐπίπνοος, *contr.* ἐπίπνους, ου, ὁ ϗ ἡ, adflatus.

Ἐπιπόδιος, ον, pedem irretiens, epith. laquei, pedicæ. Ἀγρίας πέδας ἐπιποδίας, *Soph. Œd. Tyr.* 1349. A πούς.

Ἐπιποθέω, ῶ, f. ήσω, expeto, desidero; (2) amo.

Ἐπιπόθησις, εως, ἡ, desiderium.

Ἐπιπόθητος, ου, ὁ ϗ ἡ, exoptatus.

Ἐπιποθία, ας, ἡ, desiderium. Ab

Ἐπιποιέω, ῶ, fut. ήσω, adfingo; (2) molior; (3) designo.

Ἐπιποίητος, ου, ὁ ϗ ἡ, fictus, commentitius.

Ἐπιποικίλος, ου, ὁ ϗ ἡ, valde varius.

Ἐπιποιμὴν, ὁ ϗ ἡ· vid. ποιμὴν, *Hom.*

Ἐπίποκος, ου, ὁ ϗ ἡ, lanatus, vellere intectus.

Ἐπιπολάζω, f. άσω, innato; (2) in superficie sum, per summa feror, exsisto; (3) multus et frequens sum, redundo; (4) invalesco; (5) emergo, emineo, potens sum, impotentem dominationem affecto. (4) Διὰ τὸ ἔθος τῆς δωροδοκίας ἀνέδην ἐπιπολαζούσης, propter consuetudinem corruptelis effuse grassantibus, *Appian. Civil.* 1, 35. Ἡγέμονες δ' οἱ Ῥωμαίοις

Ῥωμαίοις συμφέρειν ἐπιπολάσαι τὴν Αἰτωλῶν βίαν, censebat non e re Romanorum esse dominari Ætolorum violentiam, *Id. Maced.* 7. Ab ἐπιπολῆς.

Ἐπιπολαιόῤῥιζος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cujus radices leviter sunt fundatæ. Ex seq. et ῥίζα.

Ἐπιπόλαιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, superficiarius, qui in superficie tantum corporis alicujus exstat; (2) levis, non profundus, non penetrans; (3) trivialis; (4) exstans, non intus latens; (5) evidens, perspicuus, non obscurus; (6) frequens, usitatus. Αἰτιᾶσθαι δὲ βέλτιον τὴν τȣ̃ ὀνόματος μετάπτωσιν, πολλὴν καὶ ἐπιπολαίαν ȣ̃σαν ἐν πᾶσι τοῖς ἔθνεσιν, *Strab.* 1. Ab ἐπιπολῆς.

Ἐπιπολαίως, *adv.* in superficie, leviter, non vehementer, summatim.

Ἐπιπόλασις, ἡ, superlitio, *V. L.*

Ἐπιπολασμὸς, ȣ̃, ὁ, natatio v. gr. cibi in ventriculo; (2) oberratio, pertinax et assidua insultatio, vel impetus; affectatio principatus. Ab ἐπιπολάζω.

Ἐπιπολαστικὸς, ἡ, ὸν, fluitans, innatans, redundans. Ab eod.

Ἐπιπολαστικῶς, *adv.* abundanter, supra modum; (2) insolenter.

Ἐπιπολεμέω, bellum infero, *Steph.*

Ἐπιπολεμόω, excito ad bellum suscipiendum, *Steph.*

ἘΠΙΠΟΛΗ͂Σ, *adv.* in superficie, in summitate, supra; addi quoque solet ἐξ.

Ἐπιπολίαιος, idem quod ἐπιπόλαιος, *Steph.*

Ἐπιπολιόομαι, ȣ̃μαι, f. ώσομαι, canesco, canus fio.

Ἐπίπολος, qui curat aliquid, qui famulatur. Σὺ μὲν ἐμὸς ἐπίπολος ἔτι μόνιμος, *Soph. Œd. Tyr.* 1321.

Ἐπιπολὺ, *adv.* multum, valde, admodum; (2) diu; (3) magna ex parte. Hinc ὡς ἐπιπολὺ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, plerumque, fere, pene semper, ut plurimum.

Ἐπιπομπεύω, f. εύσω, triumpho, pompam duco.

Ἐπίπονα, *adv.* pro ἐπιπόνως, laboriose, moleste, *Soph. Œd. Col.* 1560.

Ἐπιπονέω, ῶ, fut. ήσω, illaboro alicui rei; (2) labores tolero. Ab

Ἐπίπονος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, laboriosus, operosus; (2) labores et molestias adferens, lassescens, lassitudinem sentiens. Hinc τὸ ἐπίπονον, ȣ, labor, molestia; et

Ἐπιπόνως, *adv.* difficulter, ægre; (2) sedulo, diligenter, magno cum studio.

Ἐπιποντία, ας, ἡ, qu. dic. supermarina, Veneris cognomentum. Ex ἐπὶ et πόντος.

Ἐπιπορεύομαι, f. εύσομαι, eo ad, proficiscor ad; (2) eo, seu proficiscor per, peragro; (3) incurso fines hostiliter. Τῶν κατὰ πόλιν ἐπιπορευομένων πρὸς αὐτὸν, *Luc.* 8, 4. Καθ' ἕκαστον ἐπεπορεύετο, singula examinabat, *Plutarch. Consol. ad Apollon.* 107. D.

Ἐπιπορπάω, et έω, fibulis necto; *in pass.* induor veste fibulis nexa. Hinc

Ἐπιπόρπημα, et *Dor.* ἐπιπόρπαμα, ατος, τὸ, ornamentum supra fibulam; (2) fibula.

Ἐπιπορπὶς, ίδος, ἡ, fibula. Ex πόρπη.

Ἐπιπορπέω vid. ἐπιπορπάω. Hinc

Ἐπιπορφυρίζω, f. ίσω, ad purpuram accedo, in purpuram candico. Ab

Ἐπιπόρφυρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, purpureus, purpuræ similis.

Ἐπιποτάομαι, ῶμαι, involo, advolo.

Ἐπιπράττομαι, addo, insuper facio; (2) exigo, ut εἰσπράττομαι.

Ἐπιπραΰνω, mansuefacio, domo. Ἀμαιμακέτȣς περ ἐόντας Αὐσονίȣ βασιλῆος ἐπιπρηΰνει ἀκωκή, *Dionys. Perieg.* 1051.

Ἐπιπρέπεια, ας, ἡ, decus, decorum.

Ἐπιπρεπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, decorus. Ab

Ἐπιπρέπω, decorus sum, excello forma.

Ἐπιπρεσβεύω, et ἐπιπρεσβεύομαι, legatus mittor, seu eo ad.

Ἐπιπρηνὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, cernuus, in faciem pronus.

Ἐπιπρίω, fut. ίσω, in superficie serra seco; (2) ἐπιπρίω τȣ̀ς ὀδόντας, dentibus infrendeo.

Ἐπιπρὸ, longo tractu; (2) ulterius; (3) perpetim. Ἅς ὅ γε ἐπιπρὸ . . . κατήγαγε, longo tractu deduxit, *Apoll. Rhod.* 1, 30. (2) ὁ μὲν ἐπιπρὸ ᾔδεε καταλέξαι, nesciebat ulterius recensere, *Id.* 1, 983. (3) ἐπιπρὸ δὲ λιγνυόεντι καπνῷ τυφόμεναι, continuo, *Id.* 2, 133.

Ἐπιπροβαίνω, progredior, provehor.

Ἐπιπροβάλλω, superinjicio.

Ἐπιπροέηκεν, 3 sing. aor. 1. ind. act. *Att.* pro ἐπιπροῆκεν, ab ἐπιπροΐημι.

Ἐπιπροέμεν, aor. 2. inf. act. *Ion.* pro ἐπιπροεῖναι.

Ἐπιπροθέω, longe procurro, provehor, *Apoll. Rhod.* 1, 582.

Ἐπιπροϊάλλω, protendo; (2) adpono, v. gr. mensam.

Ἐπιπροΐημι, insuper mitto, emitto, demitto.

Ἐπίπροικος, ȣ, ἡ, dotata, quæ cum dote elocatur. Ab

Ἐπίπροιξ, quod doti additur, *Hes.*

Ἐπιπρομολέω, progredior, provehor.

Ἐπιπρονέω, idem. Καὶ δὴ ἐπιπρονέοντο μεμαῶτες, *Apoll. Rhod.* 4, 1588.

Ἐπιπροπίπτω, superincumbo, procumbo ad, v. gr. aquam bibendi causa.

Ἐπιπροσβάλλω, proficiscor versus, peto locum. Ἐπιπροσέβαλλον Ἀβύδῳ, *Apoll. Rhod.* 1, 931.

Ἐπιπροσήκω, redeo (de vectigalibus).

Ἐπίπροσθε, vel ἐπίπροσθεν, *adv.* ante, coram. Τὰ μακρὰ τῶν σμικρῶν λόγων ἐπιπροσθὲν ἐστι, longa oratio breviori est potior, *Eurip. Or.* 639.

Ἐπιπρόσθεσις, εως, ἡ, appositio, adjectio.

Ἐπιπροσθέω, ῶ, f. ήσω, objicio, obtendo; (2) obscuro, officio luminibus, obtenebro; (3) interjectus sum; (4) proruo. Ὁ κατὰ τῶν προδοτῶν ἐπιπροσθεῖ τȣ̃ ῥήτορος θυμὸς, in proditores proruit ira rhetoris, *Longin. de Subl.* 33. Ab ἐπίπροσθεν.

Ἐπιπρόσθησις, εως, ἡ, obumbratio; (2) obtentus. A præc.

Ἐπιπροσπλέω, f. εύσω, adnavigo.

Ἐπιπροστίθημι, adjicio, adjungo.

Ἐπιπρόσω, *adv.* procul.

Ἐπιπροτέρωσε, *adv.* ulterius.

Ἐπιπροφαίνω, profero, ostendo; *in pass.* appareo.

Ἐπιπροφέρω, profero, promoveo.

Ἐπιπροχέω, effundo, *Hom.*

Ἐπιπρωϊαίτερον, *adv.* maturius.

Ἐπίπρωρος, ἡ, sc. ναῦς, quæ proram versus impellitur.

Ἐπιπταίρω, adsternuto, sternuto dum aliquid dicitur vel fit; a. 2. ἐπέπταρον.

Ἐπίπταισμα, ατος, τὸ, offensio, quum impingitur; (2) læsio pedis ex offensione. Ab

Ἐπιπταίω, f. αίσω, impingo, offendo; (2) titubo, vacillo; (3) labor, collabor, corruo; (4) fallor, frustror.

Ἐπίπταμαι, advolo, supervolo, pro ἐφίπταμαι, *Hom. Plat.* unde occurrunt ἐπίπτατο, ἐπιπτάμενοι, ἐπιπτήσεσθαι.

Ἐπιπτάρνυμαι, idem quod ἐπιπταίρω.

Ἐπιπτέσθαι, a. 2. inf. med. verbi ἐπίπτημι.

Ἐπίπτησις, εως, ἡ, advolatus; (2) idem quod ἐπίπνευσις.

Ἔπιπτον, 1. s. imperf. ind. act. v. πίπτω, *cado.*

Ἐπίπτυγμα, ατος, τὸ, operculum:

Ἐπίπτυξις, εως, ἡ, applicatio operculi. Ab ἐπιπτύσσω.

Ἐπίπτυστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, dignus qui insputetur, contemnendus, detestandus.

Ἐπιπτύσσω, fut. ξω, circumplico, circumcirca involvo; (2) circumdo, circumfundo; (3) complector, amplector. Hinc

Ἐπιπτυχὴ, ῆς, ἡ, operculum; (2) plicatura.

Ἐπιπτύω, fut. ύσω, inspuo, insputo.

Ἐπίπτωσις, ἡ, casus; κατ' ἐπίπτωσιν, forte fortuna.

Ἐπιπύησις, ἡ, suppuratio.

Ἐπιπυνθάνομαι, audio (insuper).

Ἐπιπυρέσσω, et

Ἐπιπυρεταίνω, insuper febricito, et quidem gravius, paulatim, *Aret.* Vid. ἐπιριγέω.

Ἐπίπυῤῥος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, ad rufum colorem inclinans.

Ἐπιπωλέομαι, ȣ̃μαι, obambulo; (2) lustro. Ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν, obit ordines virorum, *Il.* 3, 196.

Ἐπιπώλησις, εως, ἡ, obambulatio. Sic inscribitur Liber 4 *Iliados* quod Agamemnon dicatur vers. 231 et 260 ἐπιπωλέων στίχας ἀνδρῶν. A præc.

Ἐπιπωμάζω, et Ἐπιπωματίζω, fut. ίσω, operculo claudo et obturo.

Ἐπιπωματικὸς, ἡ, ὸν, claudens, v. gr. corporis poros.

Ἐπιπωρόω, fut. ώσω, obduro. Hinc

Ἐπιπώρωμα, τὸ, callum, clavus in unguibus.

Ἐπιπώρωσις, obstinatio; (2) cæcitas.

Ἐπιῤῥάομαι, advolo, involo, *Ep.*

Ἐπιραβδοφορέω, virga ad cursum instigo.

Ἐπιριγέω, subinde et per intervalla frigore arripior.

Ἐπίρικνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, aliquantum rugosus aut incurvus; (2) superne incurvus, aut rugosus.

Ἐπιῤῥᾳθυμέω, pigresco, vitam otiose ago.

Ἐπιῤῥαίνω, f. ανῶ, inspergo, irroro, infundo.

Ἐπιῤῥαγὴς, ὴ, ὸν, incumbens cum hiatu. Ab ἐπιῤῥήγνυμι.

Ἐπίῤῥαμμα, ατος, τὸ, assumentum. Ab ἐπιῤῥάπτω.

Ἐπιῤῥαντίζω, f. ίσω, inspergo. Ab ἐπιῤῥαίνω.

Ἐπιῤῥαπίζω, f. ίσω, refello, reprehendo quasi bacillis percutiendo; arguo, castigo. Hinc

Ἐπιῤῥάπισις, εως, ἡ, reprehensio, vituperatio, convicium. Γελασάντων δὲ, ὁ μὲν Ἐρετριεὺς ἐνωπτέη τῇ ἐπιῤῥαπίσει, ridentibus, reprehensione perculsus est Eretriensis, *Athen.* 604.

Ἐπιῤῥαπισμὸς, ȣ̃, ὁ, idem. Μὴ δυνάμενον αὐτὸν [illegible] τὸν ἐπιῤῥαπισμὸν τῶν ὄχλων, *Polyb.* 2, [illegible].

Ἐπιῤῥάπτω, fut. ψω, assuo. Οὐδεὶς ἐπίβλημα ῥάκȣς ἀγνάφȣ ἐπιῤῥάπτει ἐπὶ ἱματίῳ παλαιῷ, *Marc.* 2, 21.

Ἐπιῤῥάσσω, vel ἐπιῤῥάττω, fut. ξω, irruo, incumbo.

Ἐπιῤῥαψῳδέω, ῶ, fut. ήσω, recito more rhapsodorum.

Ἐπιῤῥέζω, fut. ξω, sacrifico.

Ἐπιῤῥεῖν, præs. inf. act. verbi ἐπιῤῥέω.

Ἐπιῤῥέπεια, ας, ἡ, pronitas, propensio. Ab

Ἐπιῤῥεπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui propendet, propensus, proclivis, pronus; adeoque gravis; ἐλπὶς ἐπιῤῥεπεστέρα, spes major.

Ἐπιῤῥέπω, fut. ψω, propendeo, vergo; (2) inclino. Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιῤῥέπει ἄλλοτε ἄλλῳ, *Epigr.*

Ἐπιῤῥέω, fut. εύσω, influo; (2) fluo super; (3) inundo, copiose inferor; (4) largior; (5) infundo. (5) οἶνε ἐπίῤῥεον, vinum infundebant, *Philostr. Vit. Apollonii.*

Ἐπιῤῥήγνυμι, obdo, *Hom.*

Ἐπιῤῥήδην, *adv.* palam, aperte; (2) nominatim. Ex ἐπὶ et ῥέω, *dico.*

Ἐπίῤῥημα, ατος, τὸ, adverbium, pars orationis; (2) pars comœdiæ; (3) gestamen quoddam comicum. Ex iisd. Hinc

Ἐπιῤῥηματικὸς, ὴ, ὸν, adverbialis, adverbii formam habens.

Ἐπιῤῥηματικῶς, *adv.* adverbialiter.

Ἐπίῤῥησις, εως, ἡ, vituperatio; (2) accusatio.

Ἐπιῤῥήσσω, obdo, pessulum obdo, claudo. Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐπιῤῥήσσεσκε καὶ οἶος. Achilles vero obdebat etiam solus, *Il.* 24, 456. Πύλας ἐπιῤῥήξασα, occlusis foribus, *Soph. Œd. Tyr.* 1244.

Ἐπιῤῥητορεύω, oratorie dico et eloquenter, *Ath.*

Ἐπίῤῥητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, vituperabilis, reprehensione dignus, probrosus, infamis.

Ἐπιῤῥιγέω, et -όω, idem quod ἐπιριγέω.

Ἐπιῤῥίζιον, ȣ, τὸ, additamentum radicum. A ῥίζα.

Ἐπίῤῥινος, ȣ, ὁ, naso justo præditus.

Ἐπιῤῥιπτέω, ῶ, f. ήσω, superjicio, injicio. Ab

Ἐπιῤῥίπτω, f. ψω, idem. Ἐπιῤῥίψαντες ἑαυτῶν τὰ ἱμάτια ἐπὶ τὸν πῶλον, *Luc.* 19, 35.

Ἐπιῤῥίψαντες, nom. pl. a. 1. part. act. verbi ἐπιῤῥίπτω.

Ἐπιῤῥοὴ, ῆς, ἡ, influxus; (2) abundantia, adfluentia; (3) infusio. (3) ἐλαίȣ ἐπιῤῥοὴ, *Philostr. Vit. Apollonii.* Ab ἐπιῤῥέω.

Ἐπιῤῥοθέω, ῶ, fut. ήσω, strepitum seu fremitum edo; (2) acclamo, sc. cum assensu; (3) tumultuor.

multuor. (2) ἐπιῤῥόθησαν δ' οἱ μὲν, ὡς καλῶς λέγοι, *Eur. Or.* 899. Ab

Ἐπίῤῥοθος, ου, ὁ ᾗ ἡ, auxiliator, adjutor, auxilium ferens cum magna animi alacritate; (2) utilis; (3) flagitiosus, vituperatione dignus. (5) ἐπίῤῥοθα δώματα, flagitiosas domos, *Soph. in Tereo.*

Ἐπιῤῥοία, ας, ἡ, idem quod ἐπιῤῥοή.

Ἐπιῤῥοιζηδὸν, *adv.* rapido cum impetu et stridore. Ex ἐπὶ et ῥοιζηδὸς, *stridor.*

Ἐπιῤῥοιζέω, adclamo, minor vociferando; cum strepitu irruo. Λύσσω—σύφαρ ἅλμη καταῤῥοιζοῦσαν πάτρη δωμὰς ἀπειλὰς, *Aristoph. Lys.* 217.

Ἐπιῤῥοιζω, idem quod ἐπιῤῥοιζέω.

Ἐπίῤῥοος, ον, idem quod ἐπίῤῥυτος.

Ἐπιῤῥοφάω, ῶ, f. ήσω, sorbeo, sorbitione sumo.

Ἐπιῤῥοφέω, ῶ, fut. ήσω, idem.

Ἐπιῤῥυγχὶς, ίδος, ἡ, curvitas rostri in avibus rapacibus. Ex ῥύγχος, *rostrum.*

Ἐπιῤῥυεὶς, έντος, part. aor. 2. act. verbi ἐπιῤῥέω. Οὔτε δ' ἐπιῤῥυέντος, *Eurip. Med.* 1229

Ἐπιῤῥύζειν, instigare et incitare canes, *Ar.* al. ἐπιῤῥοιζειν.

Ἐπιῤῥύζω, fut. ξω, immitto, v. gr. canem.

Ἐπιῤῥυθμίζω, fut. ίσω, ad numeros redigo.

Ἐπιῤῥύομαι, protego, *Æsch.*

Ἐπιῤῥυπαίνω, commaculo.

Ἐπίῤῥυσις, εως, ἡ, confluxio, adfluxus.

Ἐπιῤῥυσμιος, α, ον, adfluens, irruens, impellens extrinsecus. Ἐπιρυσμίη, *subst.* species extrinsecus oblata per sensus, pulsatio sensuum. Vox Democr. *ap. Sext. Emp.*

Ἐπίῤῥυτος, ου, ὁ ᾗ ἡ, qui influit; (2) adventitius; (3) in quem humor influit, irriguus. Ab ἐπιῤῥέω.

Ἐπιῤῥύτως, *adv.* per affluxum, instillando.

Ἐπιῤῥύω, instillo, *V. L.*

Ἐπιῤῥωγολογέω, racemationem facio. Κἂν φειδωλός τις ᾖ, ὑπὸ τοῦ νόμου κρατεῖται μήτε ἐπιῤῥωγολογούμενος τοὺς ἀμπελῶνας, et si parcus fuerit, regitur a lege, ita ut racemationem facere non possit, *Joseph. Macchab.* 3.

Ἐπιῤῥώννυμι, f. ῥώσω, corroboro; (2) *med.* strenue ago, incumbo; (3) *pass.* incendor ad aliquid.

Ἐπιῤῥώομαι, moveo me apud aliquid. Ἀμβρόσιαι χαῖται ἐπεῤῥώσαντο ἀπὸ ἀθανάτου κρατὸς ἄνακτος, movebant se valde a capite immortali, *Il.* 1, 529. Ταῖς (μύλαις) δώδεκα πᾶσαι ἐπεῤῥώοντο γυναῖκες, strenue movebant se et opus faciebant ad molas, *Odyss.* 20, 107.

Ἐπίῤῥωσις, εως, ἡ, corroboratio, recta valetudo, roboris confirmatio, *Steph.* A præc.

Ἐπιῤῥώω, concutio, commoveo, *Ap.* Idem quod ἐπιῤῥώννυμι, *Ern.*

Ἐπίσαγμα, ατος, τὸ, centones, qui supponuntur clitellis; (2) clitellæ; (3) accessio, incrementum. (3) δεινόν γε τοὐπίσαγμα τοῦ νοσήματος, terribilem in modum adgravescit hic morbus, *Soph. Phil.* 755. Ab ἐπισάσσω.

Ἐπισαλεύω, fut. εύσω, concutior, agitor. Ab

Ἐπίσαλος, ου, ὁ ᾗ ἡ, qui agitatur, concutitur, mobilis, instabilis.

Ἐπισαλπίζω, buccina accino.

Ἐπίσαπρος, ρα, ρον, in superficie putridus, al. putricans, *Steph.*

Ἐπίσαξις, εως, ἡ, cumulatio, adgestio. Ab

Ἐπισάσσω, vel ἐπισάττω, fut. ξω, impono clitellas seu stragula; (2) sterno, insterno; (3) impono; (4) constipo, inculco.

Ἐπίσειον, τὸ, pubes, pars ima ventris supra pudenda, pudenda ipsa. Vid. *Ern.*

Ἐπίσειστος, cui ἐπισείονται αἱ τρίχες, ventilantur crines. Personæ quædam comicæ sic inducebantur. Ab

Ἐπισείω, fut. είσω, incutio; (2) vibro; (3) infero; (4) incutio timorem. Ἱκετεύω σε μὴ ἐπίσειε μοὶ τὰς αἱματωπὰς ᾗ δρακοντώδεις κόρας, *Eur. Or.* 245.

Ἐπισεληνὰ, τὰ, placentæ in lunæ formam facta, *Steph.*

Ἐπισεμνύνομαι, jacto, ostento me.

Ἐπισεσυρμένως, *adv.* negligenter, leviter.

Ἐπισεύω, et ἐπισεύομαι, concito, impello adversus aliquem.

Ἐπισημαινόμεθα, 1. pl. præs. ind. pass. verbi

Ἐπισημαίνω, fut. ανῶ, indico, indicium facio, unde Deus dicitur ἐπισημῆναι, ostendere se, adesse, opem ferre; (2) portendo, unde de Deo etiam est promitto, *ap. Jos.* (3) signo, signum imprimo. Hinc ἐπισημαίνομαι, quamcunque significationem do; (4) acclamatione testor; (5) applaudo; (6) subscribo, approbo, collaudo. (5) Ἐπισημαίνεσθ' ἐὰν ἡ σκευασία καθαρίως ᾖ καὶ ποικίλη, si omnia apparata sint probe et curata, plausum date. *sunt verba coqui.* Menander apud Athen. 661. Hinc

Ἐπισημασία, ας, ἡ, significatio cujuscunque rei, velut futuræ tempestatis, sed *impr.* acclamatio faventium, plausus; (2) dicitur tamen simpliciter de laude, et de reprehensione; (3) indicum motus febrilis.

Ἐπισημειόω, ῶ, f. ώσω, adnoto, scribo adnotationes; (2) plausu approbo. Hinc

Ἐπισημείωσις, εως, ἡ, adnotatio, scribendo v. gr. quæ audiuntur, *Diog. L.*

Ἐπίσημον, τὸ, insigne, *Aristid.*

Ἐπίσημος, ου, ὁ ᾗ ἡ, cui signum, seu nota impressa est, signatus; (2) ἐπίσημόν τινος est, quod ab aliquo nomen habet; (3) insignis, nobilis, illustris; (4) ἐπίσημον *dicitur et de nomine.* Ex ἐπὶ et σῆμα.

Ἐπισήμως, *adv.* insigniter; (2) perspicue, significanter.

Ἐπίσης, adæque. Ex ἴσος, ἴση, *par.*

Ἐπίσιγμα, ατος, τὸ, canum instigatio. Ab

Ἐπισίζω, canes instigo, seu incito sibilo.

Ἐπισινὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, cui noceri potest, detrimento obnoxius. Ex ἐπὶ et σίνω.

Ἐπισίνιος, ου, ὁ, insidiator, clam aliis nocere studens. Ex iisd.

Ἐπίσιστον, τὸ, canum in venatione incitamentum, *V. L.* Ab ἐπισίζω.

Ἐπισιτιάζω, f. άσω, viaticum do; *med.* viaticum sumo. Ab ἐπισίτια.

Ἐπισιτιεύμενος, fut. 1. part. med. *Dor.* pro ἐπισιτιέμενος, et hoc *Att.* pro ἐπισιτισόμενος.

Ἐπισιτίζω, cibaria præbeo; *in med.* idem fere, frumentum, commeatum deporto, subveho, sed proprie cibaria; viaticum sumo, paro mihi, deinde locupleto me, *Lucian. Gall.* 46.

Ἐπισίτιος, ου, ὁ ᾗ ἡ, qui victus causa alicui operam locat. Hinc τὰ ἐπισίτια, ων, cibaria, commeatus, viatica. Ab ἐπισιτος.

Ἐπισιτισμὸς, οῦ, ὁ, commeatus, cibaria. Ab ἐπισιτίζω.

Ἐπίσιτος, ου, ὁ ᾗ ἡ, idem.

Ἐπισιττάω, ῶ, f. ήσω, incito pastorum vel venatorum more. Ex ἐπὶ et σίττα.

Ἐπισίφλιον, irrisione dignum, turpe, *Hes.*

Ἐπισκάζω, f. άσω, claudico.

Ἐπισκαλμὶς, ίδος, ἡ, lignum sub scalmo.

Ἐπισκάπτω, f. ψω, fodio, circumfodio.

Ἐπισκεδάζω, f. άσω, dissipo et dispergo; (2) inspergo, spargo.

Ἐπισκεδάννυμι, idem.

Ἐπισκέλισις, εως, ἡ, primus equi motus ad gressus glomerandos. Ex ἐπὶ et σκέλος.

Ἐπισκεπάζω, tego, contego.

Ἐπισκεπὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, tectus; (2) a vento remotus. Ex ἐπὶ et σκέπη.

Ἐπισκέπτομαι, fut. ψομαι, inviso, visito; (2) pœnas sumo; (3) opem fero; (4) adspicio, inspicio, contemplor; (5) lustro, recenseo; (6) considero, animo expendo; (7) disquiro, discepto mecum, commentor. Ἐπισκέψασθε οὖν, ἀδελφοὶ, ἄνδρας ἐξ ὑμῶν μαρτυρουμένους, ἑπτὰ, *Act.* 6, 3.

Ἐπισκέπω, insuper tego, *Mus.*

Ἐπισκευάζω, f. άσω, sarcio, instauro; (2) insterno clitellas et onera jumentis impono. Ὡς τὸ δεῖπνον αὐτοῖς ἐς ἐπεσκευασμένον ἁμαξάσασιν, *Aristoph. Conc.* 1142. Hinc

Ἐπισκευαστὴς, οῦ, ὁ, instaurator, refector.

Ἐπισκευαστὸς, ἡ, όν, instauratus, redivivus.

Ἐπισκευὴ, ῆς, ἡ, instauratio, refectio.

Ἐπίσκεψις, εως, ἡ, inspectio; (2) recensio, quæ fit lustrando et inspiciendo; (3) consideratio, cogitatio; (4) disputatio, disquisitio; (5) nota censoris.

Ἐπισκήνιον, ου, τὸ, domicilium super scena (2) superior scenæ pars. Ab

Ἐπίσκηνος, publice, coram populo: ut quæ ἐπὶ σκηνῆς in theatro exhibentur. Μηδ' ἐπισκήνους γόους δάκρυε, neque publice incende luctus, *vel*, neque ad hæc tentoria incende luctus, *Soph. Aj.* 580. Ex ἐπὶ et σκηνή.

Ἐπισκηνόω, ῶ, f. ώσω, in tentoriis habito. Ἵνα ἐπισκηνώσῃ ἐπ' ἐμὲ ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ, *2 Cor.* 12, 9.

Ἐπισκηνώσῃ, 3. sing. a. 1. conj. act. v. præc.

Ἐπισκήπτω, f. ψω, irruo, ingruo; (2) urgeo, insto; (3) mando, injungo, *impr.* de mandatis morientium; (4) obtestor, obsecro; (5) innitor, incumbo; (6) objurgo; (7) *impr.* est verbum forense, et (maxime *in med.*) significat, (1) falsi testimonii accusare; (2) actionem injuriarum intendere, ob verbera vel vulnera consulto illata; (3) reperitur etiam universe pro accusare, ut cædis, *ap. Plat.* (3) πρὸς τῆς θανούσης τῆσδ' ἐπισκήπτω μόρων, ab hac defuncta objurgabare exitii, *Soph. Antig.* 1313. (4) Κἀπέσκηψε, et mandavit, *Id. Aj.* 752. πρὸς δεξιᾶς σε τῆσδ' ἐπισκήπτω τάδε, per hancce dextram hæc tibi mando, (*construitur enim cum accusativo personæ hoc verbum.*), *Eurip. Iphig. T.* 701.

Ἐπισκηρίπτω, f. ψω, innitor.

Ἐπίσκηψις, εως, ἡ, ipsa incumbendi actio; (2) actio qua testi crimen falsi testimonii intendimus; (3) oratio qua moriens a circumstantibus aliquid petit, vel iis quidpiam mandat. Ab ἐπισκήπτω.

Ἐπίσκια, τὰ, sub. χωρία, umbrosa loca, *Steph.*

Ἐπισκιάζω, f. άσω, inumbro, obumbro; (2) tenebras offundo, obscuro. Καὶ ἐγένετο νεφέλη ἐπισκιάζουσα αὐτοῖς, *Marc.* 9, 7. Νεφέλη φωτεινὴ ἐπεσκίασεν αὐτοὺς, *Matt.* 17, 5. Ἐπεσκιασμένη, tenebris abdita, *Soph. Trach.* 914.

Ἐπισκιασμὸς, οῦ, ὁ, obumbratio; (2) tegumentum, velamentum. Ab ἐπισκιάζω.

Ἐπισκιάω, ῶ, f. άσω, obumbro.

Ἐπίσκιος, ου, ὁ ᾗ ἡ, umbra tectus, umbrosus; (2) umbratilis. Ἐξαπείδομεν . . . . ἄνακτα δ' αὐτὸν ὀμμάτων ἐπίσκιον χεῖρ' ἀντέχοντα κρατός, vidimus ipsum autem regem obtenta capiti manu oculos tegentem, *Soph. Œd. Col.* 1650. [Ordo: ἀντέχοντα κατὰ κρατὸς χεῖρα ἐπίσκιον ὀμμάτων.] Ex ἐπὶ et σκιά.

Ἐπισκίως, *adv.* in umbra, obscure.

Ἐπισκιρτάω, ῶ, f. ήσω, exsulto alicubi, insulto, exsultim ludo.

Ἐπίσκληρος, ον, durus, prædurus.

Ἐπισκόπα, ἐπισκόπως, *adv.* tendendo ad scopum, *Suid.*

Ἐπισκόπει, 2. sing. præs. imperat. act. *contr.* pro ἐπισκόπεε, ab ἐπισκοπέω.

Ἐπισκοπεῖον, ου, τὸ, domus episcopi.

Ἐπισκοπεύω, f. εύσω, episcopus sum.

Ἐπισκοπέω, ῶ, f. ήσω, viso, visito, inviso; (2) inspicio; (3) curator, inspector sum; (4) dispicio mecum, animo verso, considero; (5) video, observo, animadverto; (6) etiam sidera dicuntur ἐπισκοπεῖν, propter influxum suum. Ἐπισκοπεῖν δὲ πανταχῇ κυκλοῦσαν ὄμμα χρὴ χορῷ κατάστασιν, *Aristoph. Thesm.* 966. Πᾶν ὅ,τι ἂν μέλλῃς λέγειν, πρότερον ἐπισκόπει τῇ γνώμῃ, *Isocr. ad Dem.* Hinc

Ἐπισκοπὴ, ῆς, ἡ, inspectio, munus inspiciendi; (2) episcopatus; (3) visitatio ad opem ferendam, vel pœnam sumendam.

Ἐπισκόπησις, εως, ἡ, idem.

Ἐπισκοπικὸς, ἡ, όν, episcopalis. Ab

Ἐπίσκοπος, ου, ὁ, inspector; (2) qui alicui rei curandæ præfectus est; (3) inspector ecclesiæ, episcopus. Ab ἐπισκέπτομαι.

Ἐπίσκοπος, ου, ὁ, scopum feriens. Αὐδὴν γὰρ δοκῶ Τεύκρου κλύειν βοῶντος ἄτης τῆσδ' ἐπίσκοπον μέλος, clamorem huic calamitati consonum, *Soph. Aj.* 974.

Ἐπισκοτάζω, idem quod

Ἐπισκοτέω, ῶ, f. ήσω, obtenebro, tenebras offundo; (2) luminibus obstruo. A σκότος.

Ἐπισκότησις,

'Επισκότησις, εως, ἡ, obtenebratio, obfuscatio; (2) caligo. A præc.
'Επισκύζομαι, indignor, irascor.
'Επισκύζωνται, 3. pl. præs. conj. med. v. præc.
'Επισκυθίζω, f. ίσω, Scythas imitor, *inprimis* in potando.
'Επισκυθρωπάζω, tristi, severo vultu sum in aliqua re.
'Επισκύνιον, ου, τὸ, supercilium; (2) fastus.
'Επίσκυρος, ου, ὁ, ludus quidam, *Poll.*
'Επισκώπτω, fut. ψω, scommata et dicteria jacio, cavillor. 'Επισκώπτειν τινὰ, *Xen.* εἴς τι, *Plut.*
'Επισμαραγέω, ῶ, f. ήσω, insono, strepo, fremo.
'Επισμάω, ῶ, fut. ήσω, abstergo.
'Επισμῇ, 3. sing. præs. ind. act. *Ion.* pro ἐπισμᾷ, et hoc *contr.* pro ἐπισμάει, ab ἐπισμάω.
'Επισμήχω, fut. ξω, abstergo, detergo; (2) lacero. 'Επισμήχουσα παρειαῖς, *Oppian. Cyneget.* 1, 500.
'Επισμυγερὸς, ρὰ, ρὸν, ærumnosus, miserabilis; (2) tristificus, cor dolore exedens.
'Επισμυγερῶς, *adv.* ærumnose, graviter.
'Επισοβέω, incedo, *V. L.*
'Επισόγκως, *adv.* æquabiliter, ex æquabili superficie, *Strab.* E seq. et ὄγκος.
'Επισος, ου, ὁ καὶ ἡ, æqualis.
'Επισπάδην, *adv.* haustu, attractu. Ab ἐπισπάω.
'Επισπάζομαι, amplector, *Steph.*
'Επισπαίρω, subsulto, velut ab animi deliquio palpitabundus.
'Επισπᾶσθαι, præs. inf. pass. *contr.* pro ἐπισπάεσθαι, ab ἐπισπάω. Unde
'Επίσπασις, εως, ἡ, attractio.
'Επισπασμὸς, οῦ, ὁ, idem.
'Επισπαστὴρ, ῆρος, ὁ, instrumentum quo aliquid attrahimus.
'Επισπαστικὸς, ἡ, ὸν attrahendi vim habens.
'Επισπαστὸς, ἡ, ὸν, quem quis sibi ipse attraxit et accersivit; (2) adstrictus. (2) ἐξ ἐπισπαστῶν βρόχων, *Eurip. Hipp.* 783. Ab ἐπισπάω.
'Επίσπαστρον, τὸ, laqueus, quem quis sibi ipse induit; (2) marculus ferreus in janua; (3) funis, quo aliquid attrahitur; (4) velum, quod obducitur aditui. Ab
'Επισπάω, ῶ, f. άσω, attraho; (2) consequor, adquiro; (3) *in med.* adsequor, insequor, impello. 'Εγὼ δὲ δίχα κείνων πέποιθα τοὐπ' ἐπισπάσειν κλέος, *Soph. Aj.* 780.
'Επισπεῖν, assequi, attingere; *med.* ἐπισπέσθαι, idem. Ab ἐπὶ et ἕπομαι.
'Επισπείρω, f. ερῶ, insuper sero, denuo semino; (2) dissemino; (3) insero, insemino, sero in aliquo.
'Επίσπεισις, εως, ἡ, libatio, libamen. Ab
'Επισπένδω, f. σπείσω, libo, infundo e patera.
'Επισπερχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, incitatus, festinus, properans studiose aliquid. Ex
'Επισπέρχω, premo, urgeo, festinare cogo.
'Επισπερχῶς, *adv.* studiose, festinanter.
'Επισπέσθαι, aor. infin. verbi ἐφέπομαι, obsequor. Τῷ σῷ δικαίῳ δῆτ' ἐπισπέσθαι με δεῖ; ergone, quod tibi justum videtur, sequi me oportet? *Soph. Elect.* 1037.
'Επισπεύδω, fut. εύσω, accelero, festino; (2) festinare cogo, incito; (3) urgeo, exhortor. 'Επισπεύδειν τὰς [illegible] *Plut.* 'Επισπεύδειν εἰς ταυτὸ, eodem tendere. Ταῦτα μὲν οὐκ εἰς ταυτὸν τῷ οἴνῳ ἐπισπεύδει, hæ quæstiones non conveniunt cum compotatione, a convivio alienæ sunt, *Xenoph. Sympos.* 7, 4.
'Επίσπῃ, 3. sing. a. 2. conj. act. v. ἐπίσπω pro ἐπιέπω.
'Επίσπῃ, 2. sing. aor. 2. subj. verbi ἐφέπομαι, obsequor. 'Αλλ' ἢν ἐπίσπῃ τοῖς ἐμοῖς βουλεύμασι, *Soph. Elect.* 967.
'Επισπλαγχνίζομαι, fut. ίσομαι, misericordia commoveor super.
'Επίσπληνος, ον, lienosus.
'Επίσποιτο, *comitetur*, 3. sing. a. 2. opt. med. verbi *Poet.* σπέομαι, pro ἕπομαι.
'Επισπόμαι, sequor, comitor; (2) obsequor. (Ion. verbum.) 'Επιτεύχεις γὰρ καὶ ἔτος ἐπισπόμενος Καμβύσῃ ἐπ' Αἴγυπτον, *Herod.* 3, 14.

'Επισπονδὴ, ῆς, ἡ, fœdus; (2) induciæ. Ab ἐπισπένδω, *libo.*
'Επισπορὰ, ᾶς, ἡ, satio iterata; (2) insitio, satio in aliquo loco. Ab ἐπισπείρω.
'Επισπορία, ας, ἡ, idem et ab eod.
'Επίσπορος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui inseritur vel reseritur. Ab eod.
'Επισπουδάζω, f. άσω, festino; (2) incito, instigo. 'Επισπούδασον ἐπὶ θᾶσσον, *Lucian.* Hinc
'Επισπουδαστὴς, οῦ, ὁ, exactor, qui urget opus.
'Επισπώμενος, præs. part. pass. *contr.* pro ἐπισπαόμενος, ab ἐπισπάω.
'Επίσσυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, impetuosus, ingruens, incumbens. Ab ἐπισεύω.
'Επίστα, 2. sing. præs. ind. med. *Poet.* pro ἐπίστασαι, ab ἐπίσταμαι.
'Επισταγμὸς, οῦ, ὁ, instillatio. Ab ἐπιστάζω.
'Επισταδὸν, *adv.* constanter; (2) instando; (3) scite, scienter, perite. (1) ἐπισταδὸν ἠωρεῖτο, constanter erigebatur, *Apoll. Rhod.* 4, 1687. Ab ἐπίσταμαι.
'Επιστάζω, f. άξω, instillo; (2) superinstillo.
'Επίσταθμα, ων, τὰ, mansiones, stativa:
'Επισταθμεία, et μία, ας, ἡ, stabulatio, diversatio; (2) necessitas hospites accipiendi, vel recipiendi comitatum principis, aut legati.
'Επισταθμεύω, f. εύσω, stabulor alicubi, stativa habeo, diversor:
'Επίσταθμος, ου, ὁ καὶ ἡ, stationarius, mansionum curator. Ab ἐφίστημι.
'Επίσταθμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ponderi adjicitur.
'Επισταλάζω, f. άξω, instillo, irrigo.
'Επισταλάω, ῶ, idem.
'Επίσταλμα, ατος, τὸ, mandatum per epistolam, commissio. Ab ἐπιστέλλω.
'Επισταλτικὸς, ἡ, ὸν, qui scribendis epistolis operam dat. Ab eod.
'Επίσταμαι, scio, peritus sum; (2) possum, soleo; (3) existimo, credo. V. *Ern.*
'Επισταμένως, *adv.* scienter, perite; (2) prudenter. Ab ἐπιστάμενος.
'Επίσταξις, εως, ἡ, crebra stillatio, v. gr. sanguinis e naribus.
'Επιστὰς, *instans*, nom. sing. aor. 2. part.
'Επιστᾶσα, fœm. a præc.
'Επίστασαι, 2. sing. præs. ind. med. v. ἐπίσταμαι.
'Επίστασθαι, *supra stare*, præs. inf. med. *Ion.* pro ἐφίστασθαι, a verbo ἐφίστημι. Unde
'Επιστασία, ας, ἡ, mora in aliqua re; *unde* attenta consideratio, diligentia; (2) præfectura, imperium; (3) cura, inspectio.
'Επιστάσιος, ου, ὁ, stator; epithet. Jovis.
'Επίστασις, εως, ἡ, inhibitio, cum gradum sistimus; (2) animadversio, consideratio; (3) commentatio; (4) cautio; (5) dubitatio, cogitatio; (6) cura, curatio, inspectio; (7) cohibitio, retentio; (8) impetus; (9) quod insidet, vel supernatat urinæ; (10) pars navis. 'Εξ ἐπιστάσεως, magna cum animi attentione, diligenter, accurate, *Polyb.* 3, 22. Ab eod.
'Επιστάτα, voc. sing. ab ἐπιστάτης.
'Επιστατεία, ας, ἡ, functio, curatio, inspectio.
'Επιστατέον, præesse oportet, *Plat.*
'Επιστατεύω, f. εύσω, præfectus sum, præsum:
'Επιστατέω, ῶ, fut. ήσω, idem; impero. 'Επιστατεῖν πᾶσι τοῖς τεχνίταις, *Plut.* τῶν ἔργων, *Xen.*
'Επιστατὴρ, ῆρος, ὁ, rostrum navis; (2) idem quod
'Επιστάτης, ου, ὁ, qui præfectus est alicui rei, curator; (2) qui reipublicæ præest; (3) mendicus, qui ad fores stare solet; (4) qui a tergo stat, ut militi in acie. Ταύρων πυρπνόων ἐπιστάτην, *Eurip. Med.* 478. Ab ἐφίστημι.
'Επιστατικὸς, ἡ, ὸν, ad curatorem vel præfectum pertinens. A præc.
'Επιστατικῶς, *adv.* constanter, fixe:
'Επιστάτις, ιδος, ἡ, quæ curandis et administrandis negotiis præest. Ab eod.
'Επίστατο, 3. sing. imperf. ind. med. verbi ἐπίσταμαι.
'Επίστατον, ου, τὸ, basis crateris; in inscr. Sigæa.
'Επιστατοῦντες, nom. pl. part. præs. act. verbi ἐπιστατέω.
'Επισταχύω, effloresco, lanugo barbæ dicitur ἐπανθεῖν, ἐπισταχύειν. 'Επισταχύεσκον ἴουλοι, lanugo barbæ efflorescebat, *Apoll. Rhod.* 1, 972.
'Επιστέαται, *sciunt*, 3. pl. præs. ind. *Ion.* pro ἐπίστανται, a verbo ἐπίσταμαι.
'Επιστείβω, calco.
'Επιστεῖλαι, a. 1. inf. act. verbi ἐπιστέλλω.
'Επιστείχω, adeo, accedo, advento; (2) ingredior, inambulo.
'Επιστέλλω, mitto ad; (2) mitto; (3) mitto literas; (4) per literas certiorem facio, literis significo; (5) mando, jubeo; (6) attraho, adduco; (7) compono, ut vestem; f. ἐπιστελῶ a. 1. ἐπέστειλα perf. part. pass. ἐπεσταλμένος, τὰ ἐπεσταλμένα. Διὰ βραχέων ἐπέστειλα ὑμῖν, *Heb.* 13, 22.
'Επιστενάζω, f. άξω, ingemo, ingemisco ob.
'Επιστενάχω, idem. Ex ἐπὶ et στενάχω, *gemo.*
'Επιστένω, idem. Τί δῆτα λίαν τοιάδ' ἐπιστένεις τέκνοις, *Eur. Med.* 929.
'Επιστεύετο, 3. sing. imperf. ind. pass. v. πιστεύω.
'Επιστεύθη, 3. sing. a. 1. ind. pass.
'Επιστεύσαμεν, 1. plur. a. 1. ind. act.
'Επιστεφανόω, ῶ, f. ώσω, corono.
'Επιστεφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, corona redimitus. Ab
'Επιστέφω, f. ψω, corona redimio. Κοῦροι μὲν κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο, *Il.* 1, 470.
'Επιστέωνται, 3. pl. præs. ind. *Ion.* pro ἐπίστανται, ab ἐπίσταμαι.
'Επίστῃ, 2. sing. præs. ind. med. *Att.* pro ἐπίστασαι.
'Επίστηθι, 2. sing. a. 2. imperat. act. v. ἐφίστημι.
'Επιστήθιος, ου, ὁ καὶ ἡ, in pectore recumbens, quod in pectore gestatur. A στῆθος.
'Επιστηλόω, columnam impono.
'Επίστημα, ατος, τὸ, columna, stela sepulchralis. Ab ἐφίστημι.
'Επιστήμη, ης, ἡ, scientia; (2) peritia; (3) ars; (4) disciplina, cura boni ordinis observandi. *Vox Eccl.*
'Επιστημονικὸς, ἡ, ὸν, scientia præditus; (2) scientiæ cujusque proprius; (3) scientiam efficiens.
'Επιστημονικῶς, *adv.* perite.
'Επιστημόνως, *adv.* scienter, perite, scite.
'Επίστημος, ον, hæsitans, cogitabundus; (2) intelligens. Ab ἐπίσταμαι.
'Επιστημοσύνη, ης, ἡ, scientia; (2) peritia. Ab
'Επιστήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, scientia præditus, sciens, peritus. Ab ἐπίσταμαι.
'Επιστηρίζω, f. ίξω, magis stabilio; (2) stabilio et firmo super. Hinc ἐπιστηρίζομαι, innitor, incumbo, fulcio me super. 'Επιστηρίζοντες τὰς ψυχὰς τῶν μαθητῶν, *Act.* 14, 22. 'Επεστήρικτο ἐπὶ τὸ δόρυ, *Luc.*
'Επιστήσῃ, 2. sing. fut. 1. ind. med. a verbo ἐπίσταμαι.
'Επιστητέον, *adv. posit.* sciendum est.
'Επιστητὸς, ἡ, ὸν, sub scientiam cadens, quod scitur.
'Επιστίζω, f. ίξω, notis compungo; (2) in superficie notis distinguo.
'Επιστιλβόω, splendeo, fulgeo.
'Επίστιος, ον, *Ion.* pro ἐφέστιος.
'Επιστιχάομαι, accedo, eo, *Nonn.*
'Επιστοβέεσκον, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐπιστόβουν seu ἐπιστόβεον, ab
'Επιστοβέω, ῶ, f. ήσω, irrideo, contumelia afficio, convicior, *apud Apollon. Rhod.* 4, 1725. Quasi ἐπιστομέω. Ex ἐπὶ et στόμα, ος.
'Επιστοιβάζω, f. άσω, construo, compono, digero super.
'Επισταλάδην, *adv.* ornate, succincte. Ab ἐπιστέλλω.
'Επιστολεὺς, έως, ὁ, epistolarum scriptor; (2) epistolarum magister; (3) tabellarius; (4) vicarius navarchi; (5) ducis, ut prætoris, &c. legatus. Ab
'Επιστολὴ, ῆς, ἡ, epistola, literæ quæ ad aliquem mittuntur; (2) mandatum, jussum, præceptum. (2) λέχους μοι καὶ τέκνων ἐπιστολὰς ἔγραψεν ἡ δύστηνος, mandata perscripsit, *Eurip. Hippol.* 858. [subauditur ὑπὲρ] Ab ἐπιστέλλω.
'Επιστολίζω, vestio, velut veste tego.
'Επιστολικὸς, ἡ, ὸν, epistolaris. Ab ἐπιστολή.

'Επιστολι-

Ἐπιστολιμαῖος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem, et *ap. Demosth.* conductitius. Vid. *Etm.*

Ἐπιστόλιον, ου, τὸ, parva epistola, epistolium.

Ἐπιστολιοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui epistolas fert, tabellarius. Ex ἐπιστόλιον et φέρω.

Ἐπιστολογραφικὸς, ἡ, ὸν, epistolis scribendis serviens.

Ἐπιστολογράφος, ὁ, epistolarum scriptor, *Ath.*

Ἐπιστολοειδὴς, ὲς, epistolæ similis, *Bud.*

Ἐπιστομίζω, f. ίσω, os obturo, et loquentem reprimo; (2) frænum injicio, inhibeo. Οὓς δεῖ ἐπιστομίζειν, *Tit.* 1, 11. Ex στόμα. Hinc

Ἐπιστόμιον, ου, τὸ, idem quod

Ἐπιστόμισμα, ατος, τὸ, obturamentum, quo os alicui obstruitur; (2) obstaculum.

Ἐπιστεναχέω, ῶ, f. ήσω, ingemisco. Αὐτὰρ παραβώμιον ἐπιστεναχοῦσι, vocem flebilem edunt ad omnes aras, *Soph. Œd. Tyr.* 184.

Ἐπιστεναχίζω, f. ίσω, idem.

Ἐπιστόρνυμι, pro ἐπιστρώννυμι, insterno.

Ἐπιστρατεία, ας, ἡ, expeditio adversus aliquem; (2) copiæ supervenientes; (3) exercitus.

Ἐπιστράτευσις, εως, ἡ, expeditio. Ab

Ἐπιστρατεύω, f. εύσω, expeditionem suscipio adversus, infesto agmine tendo in. Ἐπιστρατεῦσαι πατρίδα τὴν ταύτης, *Soph. Trach.* 366. Διπλοῦν γὰρ αὐτῇ πῆμ' ἐπεστρατεύετο, infestabat, *Eur. Med.* 1188. Ἐπιστρατεύειν φασ' ἄνωθεν τῷ Διΐ, *Aristoph. Av.* 1528.

Ἐπιστρατοπεδεία, ας, ἡ, castra adversus quem posita, accessus exercitus hostilis.

Ἐπιστρατοπεδεύω, f. εύσω, castra moveo adversus.

Ἐπιστραφεὶς, a. 2. part. pass. verbi ἐπιστρέφω.

Ἐπιστρεπτέον, revertendum est, *Aristid.*

Ἐπιστρεπτικὸς, ἡ, ὸν, vim habens convertendi.

Ἐπίστρεπτος, ον, spectabilis, qui ora hominum in se convertit.

Ἐπιστρέφεια, ας, ἡ, solertia, sagacitas; (2) severitas; (3) accurata diligentia, cura.

Ἐπιστρεφέως, et ἐπιστρεφῶς, *adv.* diligenter, accurate; (2) fraudulenter. Ab

Ἐπιστρεφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, solers, attentus, cautus, circumspectus, prudens; (2) severus, ut in objurgando; (3) perversus; (4) versutus; ἐπιστραφὴς, *Ammon.* Ab

Ἐπιστρέφω, f. ψω, converto, convertere gressum cogo, retroago; (2) in diversum converto; (3) errantem in veram viam reduco; (4) intorqueo, contorqueo; (5) vexo; (6) adduco, attraho, corrugo; (7) inflecto, incurvo. Ἐπιστρέφομαι, pedem refero; (2) ad meliorem mentem redeo; (3) curo; (4) se respicere tandem, ad suæ utilitatis curam tandem converti. Κύων ἐπιστρέψας ἐπὶ τὸ ἴδιον ἐξέραμα, 2 *Pet.* 2, 22. Ἡ εἰρήνη ὑμῶν πρὸς ὑμᾶς ἐπιστραφήτω, *Matt.* 10, 13. Οὐδέν σε πρὸς τὰ σπλάγχν' ἔοικ' ἐπιστρέφειν, *Aristoph. Plut.* 1131.

Ἐπιστρέψαι, a. 1. inf. act. verbi præc.

Ἐπιστρέψαντα, acc. sing. a. 1. part. act.

Ἐπιστρογγύλομαι, retundor, *Nic.* A στρογγύλος.

Ἐπιστρόγγυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, subrotundus, turbinatus.

Ἐπιστροφάδην, *adv.* huc illuc se convertendo, in utramque partem se convertendo; (2) studiose; (3) strenue, fortiter.

Ἐπιστροφεὺς, έος, ὁ, primus spondylus, qui una cum collo convertitur. Ab ἐπιστρέφω.

Ἐπιστροφὴ, ῆς, ἡ, conversio; (2) reversio, reciprocatio; (3) vortex; (4) turbatio; (5) turba, multitudo; (6) animadversio, cura, respectus; (7) castigatio, punitio, ultio. (2) μυρίων ἐπιστροφὰς κακῶν ἔπαθες, *Soph. Œd. Col.* 537. Δαΐων ἀνδρῶν ἐπιστροφαὶ, ubi concurrentes infestis armis viri, *Id. ibid.* 1044.

Ἐπιστροφία, ας, ἡ, cognomen Veneris, quasi Antevorta, vel Verticordia.

Ἐπιστροφίδες, ων, αἱ, crines contorti, cincinni.

Ἐπίστροφος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui convertitur, reciprocus, flexuosus; (2) qui conversatur cum aliis; (3) curiosus, diligens.

Ἐπιστρόφως, *adv.* diligenter.

Ἐπίστρωμα, ατος, τὸ, stragulum. Ab

Ἐπιστρώννυμι, vel ἐπιστρωννύω, f. στρώσω, insterno, supersterno, strato tego. Ἐπιστρωννυούσῃ τῇ ... νεφέτιν, *Luc.*

Ἐπιστρωφάω, ῶ, versor in, oberro, obeo. Ἐπιστρωφῶσι πόληας, obversantur in civitatibus, urbes circumeunt, *Odyss.* 17, 486. Πέδον γῆς τῆσδ' ἐπιστρωφᾷ πέδον; unde venis ad solum hujus terræ? *Eurip. Med.* 666.

Ἐπισυγνάζω, f. άσω, dolore et tristitia adficior propter aliquid.

Ἐπιστύλιον, ου, τὸ, trabs, aut lapis, qui supra columnam ponitur. Ex ἐπὶ et στῦλος.

Ἐπιστύφω, f. ψω, adstringo, coerceo.

Ἐπίσω, 2. sing. imperf. ind. med. *Att.* et *Ion.* pro ἐπίστασο, ab ἐπίσταμαι.

Ἐπίσω, imperat. verbi ἐπίσταμαι. Ὡς ταῦτ' ἐπίσω δρῶμεν, οὐ μέλλοντ' ἔτι, *Soph. Phil.* 567. Ἐπίσω τοῦτό γε, hoc certo scias, *Id. ibid.* 419.

Ἐπιστάσαντο, 3. plur. aor. 1. ind. med. verbi στάω.

Ἐπισυγκροτέω, ῶ, f. ήσω, convoco, colligo.

Ἐπισυκοφαντέω, ῶ, fut. ήσω, sycophantice aliquem insector.

Ἐπισυλλέγω, f. ξω, colligo, congrego, congero.

Ἐπισύλληψις, εως, ἡ, superfœtatio.

Ἐπισυμβαίνω, insuper accido, postea accido.

Ἐπισυμμαχία, ας, ἡ, pactum societatis in bello mutuæ præstandæ.

Ἐπισυμπίπτω, una incido; ἐπισυμπίπτει, præterea accidit.

Ἐπισυναγαγεῖν, a. 2. inf. act. *Ion.* pro ἐπισυναγεῖν, ab

Ἐπισυνάγω, f. άξω, adgrego, post alium colligo, insuper colligo; (2) colligo. Ὃν τρόπον ἐπισυνάγει ὄρνις τὰ νοσσία ἑαυτῆς ὑπὸ τὰς πτέρυγας, *Matt.* 23, 37. Καὶ ἡ πόλις ὅλη ἐπισυνηγμένη ἦν πρὸς τὴν θύραν, *Marc.* 1, 33. Hinc

Ἐπισυναγωγὴ, ῆς, ἡ, adgregatio, congregatio.

Ἐπισυναθροίζω, congrego ad locum.

Ἐπισυνάπτω, coagmento, conjungo; (2) adjungo; (3) committo, sc. prælium. Πόλεμον σὺν δίκῃ ἐπισυνάπτουσι, *Plut.*

Ἐπισυναχθεισῶν, gen. pl. a. 1. part. pass. verbi ἐπισυνάγω.

Ἐπισύνδεσις, εως, ἡ, conjunctio, colligatio. Ab

Ἐπισυνδέω, fut. ήσω, colligo, connecto.

Ἐπισύνδεσμος, ου, ὁ, vinculum, copula.

Ἐπισυνδίδωμι, fut. ώσω, invalesco, accresco.

Ἐπισύνειμι, insuper convenio in unum. Unde ἐπισυνιόντες, supervenientes; ἐπισυνιέναι, convenire.

Ἐπισυνέχω, contineo, apto.

Ἐπισυνηγμένη, perf. part. pass. f. g. verbi ἐπισυνάγω.

Ἐπισύνθεσις, εως, ἡ, cumulata conjunctio, compositio. Ab ἐπισυντίθημι.

Ἐπισυνθῆκαι, αἱ, appendices fœderis, *Polyb.*

Ἐπισυνίημι, intelligo, curo.

Ἐπισυνίσταμαι, coeo, conspiro, insurgo in aliquem; (2) concresco.

Ἐπισυννέω, aggero.

Ἐπισυνοδοιπορέω, una iter facio.

Ἐπισυνοικίζω, colonos addo.

Ἐπισυντάσσω, vel ἐπισυντάττω, f. άξω, impono aliis jam constructis.

Ἐπισυντείνω, contraho.

Ἐπισυντήκομαι, contabesco aliquam ob rem.

Ἐπισυντίθημι, insuper compono et conjungo; (2) cumulatim adnecto et adjungo.

Ἐπισυντρέχω, accurro, concurro, confluo. Ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς ὅτι ἐπισυντρέχει ὄχλος, *Marc.* 9, 25.

Ἐπισεύομαι, impetum facio. Unde ἐπίσσυμαι, incitatus seu concitus sum; ἐπισσύμενος.

Ἐπισυρίσσω, vel ἐπισυρίττω, f. ξω, sibilo ad, sibilis excipio; (2) exsibilo; (3) more gruum clamo.

Ἐπίσυρμα, ατος, τὸ, id quod aliquis post se trahit; (2) vestigium corporis tractim se agentis; (3) res tumultuarie acta.

Ἐπισυρμὸς, οῦ, ὁ, abstractio, v. gr. servorum; (2) ludibrium; (3) socordia.

Ἐπισυῤῥέω, confluo, affluo.

Ἐπισύρω, attraho, post me traho; (2) tractim duco, volvo; (3) supine et tumultuarie rem gero.

Ἐπισύστασις, εως, ἡ, conjuratio, coitio factiosa, seditio, tumultus. Ab ἐπισυνίσταμαι.

Ἐπισυστέλλω, contraho.

Ἐπισυστρέφω, f. ψω, una converto ad aliquid suscipiendum contra aliquem.

Ἐπίσυτος, idem quod ἐπίσσυτος, ingruens. Τίς φοβεῖ σε φήμα, γύναι, φρένας ἐπίσυτος; *Eurip. Hipp.* 574.

Ἐπισφαγεὺς, έος, ὁ, jugulator, mactator.

Ἐπισφαγιάζομαι, f. άσομαι, immolo seu macto super, immolo succedaneam. Ab

Ἐπισφάζω, f. άσω, jugulo, seu macto super; (2) eneco, obtundo.

Ἐπίσφαιρα, τὰ, pilæ quæ pro cuspidibus sunt in gladiis, hastis, quæ inde præpilatæ dicuntur, *Etm.*

Ἐπισφακελίζω, insuper sphacelo laboro, de membro, quod putredine corripitur, ob alium morbum prægressum, accedente.

Ἐπισφαλὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui labefactari potest, lubricus; (2) instabilis, incertus; (3) periculosus; (4) damnosus. Ab

Ἐπισφάλλω, supplanto, everto, fallo.

Ἐπίσφαλμα, ατος, τὸ, res male, infeliciter gesta, infelix eventus.

Ἐπισφαλῶς, *adv.* ita ut labefactari possit, lubrice, non sine periculo.

Ἐπίσφατος, ου, ὁ ϗ ἡ, perniciosus, exitialis. Ex ἐπὶ et φάω, *occido*, Eust. (2) infamis, *ap. Amm.* A φημί.

Ἐπισφάττω, f. άξω, jugulo, seu macto super.

Ἐπισφελίτης, ου, ὁ, remex, *Hes.* Ex σφέλας.

Ἐπισφίγγω, f. ξω, adstringo; (2) adductum ad me stringo et arcte complector.

Ἐπισφραγίζω, fut. ίσω, signum imprimo, obsigno; (2) consigno; (3) concludo velut sigillo; (4) ἐπισφραγίζομαι, probo, subscribo, ut rata fiant.

Ἐπισφραγιστὴς, οῦ, ὁ, qui sigillum imprimit, obsignator.

Ἐπισφρηγίζω, pro ἐπισφραγίζω, *Ep.*

Ἐπισφύριον, ου, τὸ, fibula ocreæ; tegumentum seu fascia malleolorum sive tibiarum. Κνημῖδας ... ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας, *Il.* 3, 331. Ex ἐπὶ et σφυρὸν, *malleolus pedis.*

Ἐπισχάζω, f. άσω, in superiore parte scarifico, seu cultro aperio.

Ἐπίσχες, 2. sing. præs. imperat. act. v. ἐπίσχω.

Ἐπισχεδὸν, *adv.* propemodum, prope.

Ἐπισχεῖν, aor. 1. inf. act. *Ion.* pro ἐπισχεῖν. Unde

Ἐπισχερὼ, *adv.* deinceps, ordine.

Ἐπισχεσία, ας, ἡ, prætextus; (2) mora. Ab

Ἐπίσχεσις, εως, ἡ, retentio, inhibitio, repressio, remora.

Ἐπισχετικὸς, ἡ, ὸν, inhibendi et reprimendi vim habens.

Ἐπισχηματίζω, f. ίσω, effingo, compono.

Ἐπισχίδες, ων, αἱ, cunei, quibus aliquid finditur aut distinetur:

Ἐπισχίδιον, ου, τὸ, cuneus, quo aliquid finditur. Ab

Ἐπισχίζω, f. ίσω, in superficie aliquid findo, vel scindo, incido.

Ἐπισχναίνω, f. ανῶ, arefacio, extenuo. Hinc

Ἐπισχναντέον, *adv. posit.* arefacere oportet.

Ἐπισχολάζομαι, vaco, quod fit celeriter et non lente. Κάῤῥεμαίνει, κοὐκ ἐπισχολάζεται βλάστη, germen celeriter crescit, *Soph. ex Trag. incerta.*

Ἐπισχυρίζω, f. ίσω, corroboro; (2) omni ope resisto.

Ἐπίσχυρος, ου, ὁ, auxiliator.

Ἐπισχύω, f. ύσω, vires sumo, invalesco. Οἱ δὲ ἐπίσχυον, *Luc.* 23, 5.

Ἐπίσχω, cohibeo, inhibeo, reprimo, retardo; (2) adhibeo, admoveo. Ἐπίσχες τοῦ δρόμου, *Aristoph. Av.* 1205.

Ἐπισχὼν, a. 2. part. act.

Ἐπισωματόω, ῶ, f. ώσω, corpus reddo, corporeum facio.

Ἐπίσωμος, ου, ὁ ϗ ἡ, corpulentus; (2) torosus. Ex ἐπὶ et σῶμα, *corpus.*

Ἐπισωρεύω, f. εύσω, cumulo, acervatim adgero. Κατὰ τὰς ἐπιθυμίας τὰς ἰδίας ἑαυτοῖς ἐπισωρεύσουσι διδασκάλους, 2 *Tim.* 4, 3.

Ἐπίσωτρον, ου, τὸ, ferrum curvum quo σῶτρον munitur ne citius deteratur.

Ἐπιταγὴ

λεγων μαλλον επεστραμμενα ... *Herod.* VIII. 62.

Ἐπιταγὴ, ῆς, ἡ, mandatum, imperatum.
Ἐπίταγμα, ατος, τὸ, subsidiaria cohors; (2) mandatum. Ab ἐπιτάττω.
Ἐπιταγματικὸς, ἡ, ὸν, subsidiarius. Ab eod.
Ἐπιτακτὴρ, ῆρος, ὁ, qui aliis imperat.
Ἐπιτακτικὸς, ἡ, ὸν, imperiosus; (2) ad imperium pertinens. Hinc ἐπιτακτικὴ, sc. τέχνη, ars imperandi.
Ἐπιτακτικῶς, *adv.* imperiose, pro imperio, cum imperio, cum mandato.
Ἐπίτακτοι, οἱ, milites triarii et subsidiarii.
Ἐπίτακτος, ον, jussus, præscriptus.
Ἐπιταλαιπωρέω, ῶ, f. ήσω, insuper laboro et molestias perfero.
Ἐπιτάμνω, incido, *Steph.*
Ἐπιτανύω, fut. ύσω, intendo, contendo; (2) augeo; (3) enitor, adnitor.
Ἐπιτὰξ, *adv.* deinceps, ex ordine; (2) breviter, *ap. Comicos;* (3) longe, *ap. Tragicos.* Ab ἐπιτάττω, *Etym. M.* Unde
Ἐπίταξις, εως, ἡ, mandatum, imperatum.
Ἐπιταξόμεθα, 1. pl. fut. 1. med. verbi ἐπιτάσσω· aliquoties usurpatur pro passivo ἐπιταχθησόμεθα. Εἰ 'πιταξόμεσθα δὴ, si jussi agemus scilicet, *Eurip. Suppl.* 521.
Ἐπιτάραξις, ἡ, perturbatio, interpellatio. Ab
Ἐπιταράσσω, vel ἐπιταράττω, f. ξω, interturbo, interpello. Ἐπιταράττει ἡμῶν τὰς οἰμωγὰς, *Luc.*
Ἐπιτάῤῥοθος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, auxiliator, adjutor; (2) victor. (1) τοίη οἱ ἐγὼν ἐπιτάῤῥοθος ἦα, *Il.* 5, 808; et passim apud Homerum. (2) Τεγέης ἐπιτάῤῥοθος ἔσσῃ, Tegeæ victor eris, *Herodot.* 1, 67.
Ἐπίτασις, εως, ἡ, intentio significationis, *item* (2) affirmatio; opp. στέρησις, privatio, diminutio; (3) incrementum; (4) amplificatio, exaggeratio; (5) vehementia; (6) pars comœdiæ. Ab ἐπιτείνω, *intendo.*
Ἐπιτάσσω, vel ἐπιτάττω, fut. ξω, colloco seu dispono post; (2) mando, impero, jubeo. Hinc ἐπιτάττομαι, subditus sum alicujus potestati. Ἐν ἐξȣσίᾳ ϗ δυνάμει ἐπιτάσσει τοῖς ἀκαθάρτοις πνεύμασι, *Luc.* 4, 36. Ἐπέταξεν αὐτοῖς ἀνακλῖναι πάντας, *Marc.* 6, 39.
Ἐπιτατικὸς, ἡ, ὸν, intendendi augendique vim habens. Ab ἐπιτείνω.
Ἐπιτατικῶς, *adv.* intendendo, vehementer.
Ἐπίταυρος, ον, robustus, validus.
Ἐπιτάφιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, funebris, pro *subst.* sc. λόγος, laudatio funebris. Hinc τὸ ἐπιτάφιον, carmen sepulchrale, epitaphium, sc. μέλος. A τάφος.
Ἐπιταχύνω, accelero, urgeo.
Ἐπιτέγγω, irrigo, *Anac.*
Ἐπίτεγξις, εως, ἡ, madefactio; (2) emollitio, lenitio, persuasio. A τέγγω.
Ἐπιτεθειασμένως, *adv.* adflatu, seu cum adflatu numinis. Ab ἐπιθειάζω.
Ἐπιτεῖλαι, a. 1. inf. act. verbi ἐπιτέλλω.
Ἐπιτείνω, intendo, contendo; (2) augeo; (3) incresco, invalesco; (4) enitor, annitor; (5) torqueo, sc. in equuleo, quia ibi homines extenduntur. Hinc ἐπέτεινα, ἐπιτεῖναι, a. 1. intendere. Pass. ἐπιτάθην· conj. ἐπιταθῶ, ἐπιταθῶσι, intendantur, augeantur; perf. part. ἐπιτεταμένος, intensus. Ἐπιτείνεις μοὶ τὸν ἔρωτα, *Luc.*
Ἐπιτειχίζω, f. ίσω, munio adversus impetum hostium; (2) castellum struo, unde hostem infestemus; (3) e propugnaculo decurrendo infesto. Hinc
Ἐπιτείχισις, εως, ἡ, idem quod
Ἐπιτείχισμα, ατος, τὸ, propugnaculum contra aliquem munitum; (2) *tropice*, quicquid ejusmodi est, ut eo uti ad vexandos alios et infestandos possimus.
Ἐπιτειχισμὸς, ȣ̃, ὁ, exstructio ejusdem.
Ἐπιτεκμαίρομαι, quæro, indago conjecturis, &c.
Ἐπίτεκνοι (γυναῖκες), mulieres quæ tandem pariunt, *Hipp.*
Ἐπιτεκνόω, insuper gigno; *in pass.* insuper nascor.
Ἐπιτελειόω, idem quod ἐπιτελέω. Hinc
Ἐπιτελείωσις, εως, ἡ, perfectio, absolutio; (2) augmentum; (3) procreatio sobolis.
Ἐπιτελεόω, ῶ, f. ώσω, offero; vide ἐπιτελέωμα.
Ἐπιτελεσθέντα, acc. sing. aor. 1. part. pass. verbi ἐπιτελέω.
Ἐπιτελεστικὸς, ἡ, ὸν, strenuus, acer, industrius, efficax. Ab
Ἐπιτελέω, ῶ, f. ήσω, perficio, perago, exsequor, præsto; (2) solvo, expendo; (3) obeo, perfungor, celebro sacra, consecro. Μίλλων ἐπιτελεῖν τὴν σκηνὴν, *Heb.* 8, 5. Βȣλεύȣ μὲν βραδέως, ἐπιτέλει δὲ ταχέως τὰ δόξαντα, *Isocr.* Νῦν σαρκὶ ἐπιτελεῖσθε; *Gal.* 3, 3.
Ἐπιτελέωμα, ατος, τὸ, hostia succedanea, quæ post cæteras omnes immolatur, ut priora sacrificia rata fiant. Ab ἐπιτελεόω.
Ἐπιτελέως, *adv.* tandem, denique, *Aret.* Ab
Ἐπιτελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, ad finem perductus, absolutus; (2) non irritus; (3) maturus. Ex ἐπὶ et τέλος, *finis.*
Ἐπιτέλλεο, 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* pro ἐπιτέλλȣ, ab
Ἐπιτέλλω, faciendum injungo, jubeo, mando; (2) orior, exsisto. Hinc a. 1. ἐπέτειλα, in med. ἐπετειλάμην, injunxi. ἐπιτέταλμαι, pr... pass. ἐπετετάλμην, plusq. perf. p... Τῶ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέτακτο, (pro τῷ δὲ πάντα ἐπιτέταλτο,) huic summa rerum erat commissa, *Il.* 2, 643.
Ἐπιτέμνω, fut. εμῶ, incido, concido; (2) refello, irritum facio, impedio; (3) brevius reddo, in compendium redigo. Ὅμως δὲ σȣ̃ ἕνεκα ἐπιτέμνομαι τὴν ἀπολογίαν, *Luc. pro Imag.*
Ἐπίτεξ, εκος, ἡ, partui vicina, parturiens. Μετεπέμψατο ἐκ τῶν Περσέων τὴν θυγατέρα ἐπίτεκα ἐȣ̃σαν, *Herodot.* 1, 108. Ἡ γυνὴ ἐπίτεξ ἐȣ̃σα πᾶσαν ἡμέρην, uxoris partus indies expectabatur, *Id.* 1, 111. Ab ἐπὶ et τίκτω, *pario.*
Ἐπιτερατεύομαι, f. εύσομαι, prodigiose adfingo, portentosis modis glorior et mentior.
Ἐπιτέρμιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui terminis seu limitibus præest. Ex τέρμα.
Ἐπιτερπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, delectationem et voluptatem adferens; (2) deditus rebus voluptatem adferentibus. Ab
Ἐπιτέρπω, fut. ψω, oblecto, delecto.
Ἐπιτερπῶς, *adv.* jucunde, suaviter.
Ἐπιτερσαίνω, sicco.
Ἐπιτεταμένως, *adv.* vehementer. Ab ἐπιτείνω.
Ἐπιτέταται, 3. sing. perf. ind. pass. Ab eod.
Ἐπιτετηδευμένως, *adv.* accurate, perite; (2) data opera.
Ἐπιτετμημένως, *adv.* concise, contracte.
Ἐπιτέτμω, deprehendo, *Hom.*
Ἐπιτέτραπται, 3. sing. perf. ind. pass. verbi ἐπιτρέπω.
Ἐπιτετράφαται, 3. plur. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐπιτετραμμένοι εἰσί.
Ἐπιτέτροφα, 1. sing. perf. ind. verbi ἐπιτρέπω· *Att.* pro ἐπιτέτρεφα. Φράζειν, ὅτι σφᾶς ἐπιτετρόφασι τῷ Σύλλᾳ, quod Syllæ sese dedissent, *Appian. Mithr.* 53.
Ἐπίτευγμα, ατος, τὸ, adeptio, prosper successus. Ab ἐπιτυγχάνω. Unde
Ἐπιτευκτικὸς, ἡ, ὸν, qui solet adsequi id ad quod contendebat, successu non carens, efficax.
Ἐπίτευξις, εως, ἡ, impetratio, adeptio; (2) fortuna. (2) τὴν ἐμπειρίαν καὶ ἐπίτευξιν, peritiam fortunamque, *Appian. Pun.* 105.
Ἐπιτεχνάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, insuper machinor; (2) molior, machinor, comminiscor. Hinc
Ἐπιτέχνησις, εως, ἡ, machinatio, adinventio; (2) commentum, inventum; (3) solertia.
Ἐπιτεχνητὸς, ἡ, ὸν, arte factus, artificialis.
Ἐπιτεχνολογέω, arte et ratione trado, dissero.
Ἐπιτήδειος, εία, (*ap. Lysiam*) ειον, idoneus, aptus, commodus, opportunus; (2) amicus, benevolus, studiosus; (3) necessarius, amicitia conjunctus. (2) δοκεῖ γὰρ τῇ φύσει τὸ τικτόμενον καὶ τὸ τίκτον ἐπιτήδεια εἶναι ἀλλήλοις, ὑπὲρ σωτηρίας τȣ̃ γένȣς, sibi invicem amica esse, *Philostr.* 28. Hinc τὰ ἐπιτήδεια, ων, ad vitam necessaria, victus, commeatus.
Ἐπιτηδειοτέρως, *adv.* aptius, amicius, &c.
Ἐπιτηδειότης, ητος, ἡ, opportunitas et habilitas, aptitudo; (2) amicitia, familiaritas; (3) res ipsæ ad v. gr. bellum gerendum opportunæ.
Ἐπιτηδείως, *adv.* commode, utiliter.
Ἐπιτήδεος, idem quod ἐπιτήδειος, *Herod.*
Ἐπιτήδευμα, ατος, τὸ, studium, institutum, quod studiose sectamur, tam in malam quam in bonam partem; (2) professio; (3) disciplina; (4) vitæ institutum, vitæ genus.
Ἐπιτήδευσις, εως, ἡ, studium accuratum, industria, opera; (2) disciplina, institutum.
Ἐπιτηδευτὴς, ȣ̃, ὁ, studiosus, deditus alicui rei:
Ἐπιτηδευτὸς, ἡ, ὸν, adfectatus, nimis accurato studio factus: Ab
Ἐπιτηδεύω, f. εύσω, studio et data opera ... quid facio; (2) studeo, operam do, studiose sector in bonam et in malam partem. Hinc ἐπιτηδεύομαι, exerceor, habilis reddor, instruor. Ἐπιτηδεύειν χαρακτῆρα τινὸς, *Plat.*
Ἐπιτηδέως, *adv.* commode, apte: Ab
ΕΠΙΤΗΔΗΣ, έος, ὁ ϗ ἡ, ... aptus, habilis; (2) *in malam partem*, artificiosus. (2) καὶ μὴ 'πίτηδες μηδὲν, *Eurip. Iphig. in Aul.* 476. Ἐπίτηδες, *adv.* de industria. Ab ἐπὶ, τὸ, et ἥδος, quod factum est ad placendum, *Ern.*
Ἐπιτήθη, ης, ἡ, abavia, avi vel aviæ mater.
Ἐπιτηκίζω, pro ἐπιτιθηνίζω, *Ern.*
Ἐπίτηκτον, τὸ, id quod cera liquefacta obductum est; (2) id, cui falsa et simulata inest species. (2) ἴδ' ὡς ἐπίτηκτα φιλȣ̃σα ἤλως, ecce convinceris non amare ex animo, simulatum amorem præ te ferre, *Meleager in Anthol.* Omnia illa prima, quæ etiam tuis litteris in cœlum ferebas, ἐπίτηκτα fuerunt, id est, simulata fuerunt, *Cicero ad Attic.* 7, 1. pessime interpretes.
Ἐπιτήκω, f. ήξω, illiquefacio; (2) liquefacto obduco.
Ἐπιτηρέω, ῶ, f. ήσω, diligenter observo. Καιρὸν ἐπιτηρεῖ, *Plat.* Hinc
Ἐπιτηρήσας, a. 1. part. act.
Ἐπιτήρησις, εως, ἡ, observatio, animadversio:
Ἐπιτηρητικὸς, ἡ, ὸν, qui observare solet, observator. Ab eod.
Ἐπιτιθέασι, 3. plur. præs. ind. act. *Ion.* pro ἐπιτιθεῖσι.
Ἐπιτιθέω, idem quod
Ἐπιτίθημι, impono, superimpono; (2) adfero, infero; (3) irrogo, infligo; (4) addo, adjicio; (5) obdo, occludo; (5*) absolute vel addito ἐπιςολὴν vel γράμματα, epistolam trado perferendam. Γράψας δὲ, ἐς Αἴγυπτον ἐπέθηκε, tradidit epistolam in Ægyptum perferendam, *Herodot.* 3, 43. Et ἐπιτίθεμαι (6) impono aliquid faciendum, injungo, mando; (7) manum impono, inchoo, adgredior; (8) hostiliter adgredior, adorior, invado; (9) toto pectore incumbo, penitus deditus sum; (10) cunctor, diem duco, differo. Ταῖς ὑποσχέσεσι τὸν νεανικώτατον ἐπιθήκας, *Plat.* (3) τινὶ δίκην ἐπιθεὶς, aliquem supplicio afficiens, *Xenoph. Hell.* 7, 3. (10) ἐπιθεῖναι τέλος, perficere, absolvere, *Arr. Ind.* 5, 7. Τὰ ἱερὰ ἐπιθέντα, sacrificiis peractis, *Arr. Hist. Alex.* 7, 5, 2 & 7.
Ἐπιτιθῇς, 2. sing. præs. conj. act. verbi præc.
Ἐπιτίκτω, insuper pario; (2) pario, partum edo.
Ἐπιτιλάω, commaculo sordibus, concaco.
Ἐπιτιμᾷ, 3. sing. præs. ind. act. *contr.* pro ἐπιτιμάει. Ab
Ἐπιτιμάω, ῶ, f. ήσω, rei pretium augeo seu intendo; (2) reprehendo, objurgo; (3) celebro. Μάλιστα δ' ἂν εὐδοκιμοίης, εἰ φαίνοιο ταῦτα μὴ πράττων, ἃ τοῖς ἄλλοις ἂν πράττȣσιν ἐπιτιμώης, *Isocr.* Hinc
Ἐπιτίμημα, ατος, τὸ, id quod alicui vertitur vitio, quod in aliquo reprehenditur.
Ἐπιτιμέων, *Ion.* pro ἐπιτιμάων, *Herod.*
Ἐπιτιμήσαιμεν, 1. pl. a. 1. opt. act.
Ἐπιτιμήσεσι, dat. pl. ab
Ἐπιτίμησις, εως, ἡ, reprehensio, objurgatio, interminatio.

Ἐπιτιμητέος, reprehendendus, objurgandus, *Hes.*

Ἐπιτιμητὴς, ὁ, idem quod ἐπιτιμητὴς, *Opp.*

Ἐπιτιμητὴς, ὖ, ὁ, reprehensor, objurgator, castigator; (2) qui rem æstimatam denuo æstimat.

Ἐπιτιμητικὸς, ὴ, ὸν, ad reprehensionem pertinens, objurgatorius.

Ἐπιτιμητικῶς, *adv.* acriter, aspere.

Ἐπιτιμήτωρ, ορος, ὁ, punitor, ultor, vindex.

Ἐπιτιμία, ας, ἡ, status civis justus et integer, quum fama ejus et existimatio integra est; (2) objurgatio.

Ἐπιτίμιον, ȣ, τὸ, muleta, pœna; (2) præmium. Ab ἐπὶ et τιμή. Unde

Ἐπίτιμος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, cui ad honores accedere licet; (2) cui honos suus integer et illæsus est, honoratus.

Ἐπιτιμῶνται, 3. pl. præs. ind. pass.

Ἐπιτίμως, *adv.* honeste, honorifice.

Ἐπιτίτθιον, lactens, *Ep.* A τιτθή.

Ἐπιτίτθιος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, subrumus, lactens. Ex ἐπὶ et τιτθὸς, *mamma.*

Ἐπιτλάω, vel ἐπίτλημι, perfero, perpetior. Unde ἐπιτλήτω, *imperat.* toleret, perferat.

Ἐπιτμήγω, seu ἐπιτμήσσω, incido, decurto.

Ἐπίτοκος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, fœcunda; (2) ἐπίτοκον δάνεισμα, fœneratio quæstuosa.

Ἐπιτολὴ, ῆς, ἡ, ortus siderum. Σὺν ἄστρων ἐπιτολαῖσιν, *Eurip. Phœn.* 1123. Ab ἐπιτέλλω, *orior.*

Ἐπιτολμᾷν, præs. inf. act. act. *contr.* pro ἐπιτολμάειν.

Ἐπιτολμάω, ῶ, f. ήσω, audeo.

Ἐπιτομὴ, ῆς, ἡ, amputatio; (2) epitome, compendium. Ab ἐπιτέμνω. Unde

Ἐπίτομος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, incisione seu præcisione brevior factus, præcisus; (2) in compendium redactus; (3) brevis, compendiarius.

Ἐπιτόνιον, ȣ, τὸ, instrumentum quo chordæ funesve intenduntur; (2) amplificatio. Ab

Ἐπίτονος, ȣ, ὁ, sc. ἱμὰς, lorum, quo aliquid intenditur; (2) funis, seu rudens, qui a summa mali parte in puppim tentus malum firmat. Ab ἐπιτείνω.

Ἐπιτοξάζομαι, fut. άσομαι, arcum in aliquem tendo.

Ἐπιτοξεύω, idem.

Ἐπιτοξὶς, ίδος, ἡ, crena et cavum illud, cui imponitur in arcu sagitta. A τόξον.

Ἐπιτοπίζω, f. ίσω, in loco et sede mea me contineo, sedem non muto. A τόπος.

Ἐπιτραγίαι, ῶν, αἱ, piscium genus:

Ἐπιτραγία, ας, ἡ, Veneris cognomen:

Ἐπίτραγος, ȣ, ὁ vitium vitis, quum carbunculatur.

Ἐπιτραγῳδέω, tragice decanto et exaggero.

Ἐπιτραπεζίδιος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, qui est super mensam, aut super mensa fit. Ab

Ἐπιτραπέζιος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, idem. A τράπεζα.

Ἐπιτραπεζώματα, ων τὰ, quæ in mensa seu super mensa apponuntur; (2) secundæ mensæ.

Ἐπιτράπω, *Ion.* pro ἐπιτρέπω.

Ἐπιτραχήλιος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, qui supra collum est, collaris. Ex ἐπὶ et τράχηλος.

Ἐπιτραχύνω, exaspero.

Ἐπιτρεπτέον, *adv.* permittendum. Ab

Ἐπιτρέπω, f. ψω, permitto, trado; (2) committo. Οὐκ ἂν ποτ' ἄλλῳ τοῦτ' ἐπέτρεπον ποιεῖν, *Aristoph. Plut.* 1078. Ἐμαυτὸν ἐπιτρέπω σοι τυτοὶ γερονταγωγεῖν, *Id. Eq.* 1094.

Ἐπιτρέφω, alo super, alendo superinduco.

Ἐπιτρέχω, percurro; (2) adcurro; (3) incurro, incido; (4) incursionem facio, populandi causa usurpo. (4) ἄλλους ἰδεῖν τῷ ἐπιγράμματι αὐτῆς ἐπιτρέχοντας, alios videret honorem victoriæ de illa urbe reportatæ usurpantes, *Appian. Punic.* 94. Πολλαῖς μυριάσι ἐπιτρέχειν, adoriri, *Philo.*

Ἐπίτρεψον, 2. sing. a. 1. imperat. act. verbi ἐπιτρέπω.

Ἐπιτρέψοντι, 3. pl. f. 1. ind. act. *Dor.* pro ἐπιτρέψουσι.

Ἐπιτρίβω, f. ψω, attero, adfligo, crucio, noceo; (2) incito, concito, instigo. (2) τῶν μετ' αὐτὸν ... ἐπιτρίβων τὸ πλῆθος, *Appian. de Reb. Pun.* 8, 55. Ἀλλ' εἴ τῳ καὶ τὸ πεισθῆναι τοῖς ἐπιτρίβουσιν ἀδίκημα εἶναι δοκεῖ, quod si cui vero hoc ipsum in crimine videtur ponendum, quod concitatoribus illis paruerit multitudo, *Id. ibid.* 50. Hinc a. 2. ἐπιτριβῆν· ἐπιτριβείης, in conj. pereas. Perf. ἐπιτέτριψαι, periisti. Οἱ ζῶδικα θεοὶ εἴξασιν ἐπιτρίψαι σε, *Aristoph. Av.* 967

Ἐπιτριηραρχέω, ῶ, f. ήσω, munus trierarchi sustineo ultra justum tempus. Hinc

Ἐπιτριηράρχημα, ατος, τὸ, tempus quo quis triremem regit.

Ἐπίτριμμα, ατος, τὸ, id quod atteritur seu adfricatur, protrimentum. Ab ἐπιτρίβω.

Ἐπίτριπτος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, contritus; (2) dignus qui conteratur vel perdatur; (3) sceleratus, perditus. (3) τὸ ἐπίτριπτον κίναδος, vulpes ... *Soph. Aj.* 103. Ab [illegible]

Ἐπίτριτος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, sesquitertius; (2) pes ... tribus brevibus et una longa.

Ἐπίτριψις, εως, ἡ, ipsa conterendi actio; (2) cruciatus, noxa; (3) fluctus, *LXX.*

Ἐπίτρομος, ὁ ᾗ ἡ, perterritus, trepidus.

Ἐπιτροπάδην, *adv.* ex commisso, non sponte sua. Ab ἐπιτροπή.

Ἐπιτροπαῖος, αία, αῖον, commissus, concessus; (2) curæ alicujus traditus; (3) epith. Jovis, ad quem receptum habent injurias passi. Ab eod.

Ἐπιτροπάω, ῶ, idem quod ἐπιτρέπω.

Ἐπιτροπεία, ας, ἡ, præfectura, procuratio.

Ἐπιτρόπευσις, εως, ἡ, idem.

Ἐπιτροπευτικὸς, ὴ, ὸν, peritus aliquid procurandi, seu administrandi. Ab

Ἐπιτροπεύω, f. εύσω, sum administrator seu præfectus, procuro, administro; (2) tutor sum, in tutela habeo. Hinc ἐπιτροπεύομαι, sum sub tutela; (3) curo, simpliciter. Θαυμάζω δ' ὅπως τὸν δῆμον οἷός τ' εἴμ' ἐπιτροπεύειν ἐγὼ, *Aristoph. Eq.* 212. Ab

Ἐπιτροπὴ, ῆς, ἡ, ipsa actio τοῦ ἐπιτροπεύειν, sive administrandi seu procurandi aliquid, procuratio, tutela; (2) deditio in fidem; (3) potestas quæ alicui permittitur, v. gr. decernendi, statuendi. Ab ἐπιτρέπω.

Ἐπιτροπικὸς, ὴ, ὸν, ad tutelam pertinens, *Plat.*

Ἐπίτροπος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, cui cura alicujus commissa est, procurator, vicarius; (2) tutor; (3) præfectus provinciæ minoris, ut Judææ.

Ἐπιτροφὴ, ῆς, ἡ, alimentum, *ap. Jos.*

Ἐπιτροχάδην, *adv.* festinanter, more ejus qui percurrit; (2) summatim, breviter, succincte. (2) ἐπιτροχάδην ἀγόρευε, *Il.* 3, 213. Ab

Ἐπιτροχάζω, f. άσω, percurro.

Ἐπιτρόχαλος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, velox, volubilis. Ab

Ἐπίτροχος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, idem.

Ἐπιτροχασμὸς, ȣ, ὁ, percursio; (2) verborum copiosa et præceps effusio ad perturbandum adversarium. Ab ἐπιτροχάζω.

Ἐπιτροχάω, idem quod ἐπιτροχάζω. Εἶδαρ ἐπιτροχάων, valde festinans, *Apoll. Rhod.* 4, 1606.

Ἐπιτρόχως, *adv.* velociter, cito cursu.

Ἐπιτροχώτερον, *adv.* agilius.

Ἐπιτρύζω, f. ύσω, admurmuro, accino.

Ἐπιτρώγω, una cum pane comedo.

Ἐπιτυγχάνοις, 2. sing. præs. opt. act. verbi

Ἐπιτυγχάνω, adsequor, nanciscor; (2) attingo; (3) succedo, feliciter evenio; (4) incido in aliquid; (5) convenio, adloquor. Hinc aor. 2. ἐπέτυχον· ἐπιτυχὼν, adeptus; (6) ὁ ἐπιτυχὼν, quilibet obvius, vulgaris. Perf. ἐπιτετύχηκα, nactus sum. *Pass.* ἐπιτετευγμένον, quo potiti sumus, quod bene successit. Τοῦτο δ' ἂν ἐπιτυγχάνοις, εἰ λήγοις τῶν πόνων ὅτι πόθεν δυνάμεις, *Isocr. ad Dem.* Ἦν σὺ ἐπιτύχῃ θεαταῖς ὥσπερ σοφοῖς, *Aristoph. Nub.* 535.

Ἐπιτυμβίδιος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, super sepulchro positus; (2) ad sepulchrum pertinens; (3) galeritus, ut alauda. Ab

Ἐπιτύμβιος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, idem. Ex τύμβος.

Ἐπίτυρον, τὸ, edulium, quoddam ex confractis olivis, *V. L.*

Ἐπιτυφλόω, ῶ, f. ώσω, obcæco.

Ἐπιτυφόω, ῶ, f. ώσω, idem quod τυφόω.

Ἐπιτύφω, f. ψω, accendo in, inflammo; ἐπιτεθυμμένος, incensus, ardens, *proprie et tropice.*

Ἐπιτυχὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, voti compos; (2) quem attingere, ferire possumus lapide, jaculo, &c. (2) τοῖσδε πολεμίοις εὐάλωτοι καὶ ἐπιτυχεῖς πανταχόθεν ὄντες, *Appian. Bell. Syr.* 35.

Ἐπιτυχία, ας, ἡ, adeptio, prosper successus:

Ἐπιτυχὼν, a. 2. part. act. verbi ἐπιτυγχάνω.

Ἐπιτυχῶς, *adv.* prospero successu, feliciter.

Ἐπιτωθάζω, f. άσω, irrideo, derideo, convicior; (2) effuse cachinnor; (3) adsentor, adulor. Hinc

Ἐπιτωθασμὸς, ȣ, ὁ, adulatio.

Ἐπιφαγεῖν, a. 2. post aliquid edere, und cum pane edere.

Ἐπιφαιδρύνω, f. υνῶ, exhilaro; (2) splendidum reddo, purgo, lavo.

Ἐπιφαίνω, appareo super aliqua re, i. e. dum res geritur; (2) intervenio, supervenio; (3) appareo.

Ἐπιφᾶναι, a. 1. inf. act. verbi præc.

Ἐπιφάνεια, ας, ἡ, species superna, superficies; (2) habitus et forma loci, item corporis, seu oris; (3) dignitas, honos, præstantia; (4) celebritas; (5) ortus, v. gr. solis, diei; (6) apparitio Deorum, sive vis divina, in auxilio ferendo, puniendo scelere, &c. conspicua, item adventus inopinatus; (7) apparitio Christi in carne; item in judicio mundi; (8) *omninoque* majestas divinæ naturæ in Christo conspicua, divinitas ipsa Christi; sed τὰ ἐπιφάνια, ων, dies qua Christus baptizatus fuit; item, qua gentibus manifestari cœpit, Magique ad eum accessere. (v. *Ern.*) Ab

Ἐπιφανὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, conspicuus; (2) illustris, insignis, clarus; ἐπιφανέστατος χειμὼν, hyems acerrima, *Polyb.*

Ἐπιφανία, ας, ἡ, vel τὰ ἐπιφάνια, ων, idem quod ἐπιφάνεια.

Ἐπίφαντος, ον, conspicuus, præsens, qui est adhuc in vivis. Τί με τὸν ὀλούμενον ὑβρίζεις, ἀλλ' ἐπίφαντον; *Soph. Antig.* 840.

Ἐπιφανῶς, *adv.* insigniter, insignem in modum, splendide, magnifice. Ab ἐπιφανής.

Ἐπιφαρμακεύω, fut. σω, aliud insuper medicamentum sumo.

Ἐπίφασις, εως, ἡ, species externa, cultus, apparatus, ut magistratuum, &c. (2) adspectus, vultus; (3) significatio, professio; (4) judicium quod profertur. Ab ἐπιφαίνω.

Ἐπιφάσκω, dico.

Ἐπιφατνίδιος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, qui est ad præsepe, ad præsepe pertinens. A φάτνη.

Ἐπίφατος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, qui male audit. A φημί.

Ἐπιφαύσκω, luceo, splendeo, effulgeo; et in *med.* in lucem profero, ostendo. Ex φάω.

Ἐπιφαύω, f. αύσω, illucesco.

Ἐπιφάω, idem.

Ἐπιφέροισα, præs. part. act. f. g. *Dor.* pro ἐπιφέρουσα, ab

Ἐπιφέρω, f. ἐποίσω, a. 1. ἐπήνεγκα, infero, induco, importo, inveho; (2) objicio, accuso; (3) adscribo; (4) impono, superimpono; (5) subjicio, subjungo, post cætera profero in medium, promo; (6) infero, v. gr. censum, primitias, &c. Ἐπιφέρομαι, *med.* infero, importo; (2) profero; (3) affero, etiam de dote, quæ affertur a fœmina; (4) impetum facio. Αἰτίαν ἡμῖν ὡς κατασκέπτοις ἐπιφέρειν, *Philo.* Ἐπίφερε πολέμιον ὁρμὰν φονίαν, *Aristoph. Av.* 350. Τὸ ἐπιφερόμενον, quod impendet. Τὰ ἐπιφερόμενα, eventura. Τὰ ἐπιφερόμενα ἀκέομαι, rebus venturis medeor. *Herodot.* 3, 16. Καί μοι πάντα ... τὰ ἐπιφερόμενα, *Id.* 1, 209.

Ἐπίφευκτος, ον, fugiendus, adversandus, *V. L.*

Ἐπιφημεῖν, bene ominari, acclamare, assentiri, *Steph.*

* ἐπιτρέπω, ... [illegible]

'Επιφημιστήρ, ῆρος, ὁ, fausta precans, qui bona ominatur, adclamans, adsentiens.

'Επίφημι, promitto, *Eur.*

'Επιφημίζω, f. ίσω, famæ seu nomini alicujus adscribo; (2) adscribo, adsigno, tribuo; (3) pervulgo, dissemino; (4) imprecor, appello, nomino, (per acclamationem maxime) *quo sensu et in med. maxime dicitur.* (5) omine significo. (1) κείνῳ παῖδ' ἐπεφήμισα, illius nomine filiam nuncupavi, *Eur. Iphig. in Aul.* 130. (4) καὶ δὴ καὶ ἰόντος αὐτῦ ἐπὶ τὴν πεντηκόντερον ἐπεφημίζετο, male ominabatur, *Herodot.* 3, 124. (5) μνήμη τῆς ἐκ παιδὸς ἐπιφημισθείσης τῷ ἀνδρὶ ἑβδόμης ὑπατείας, memoria septimi consulatus, illi tum puero, omine significati, *Appian. Bell. Civ.* 1, 61. Hinc

'Επιφήμισμα, ατος, τὸ, omen; (2) favor, acclamatio.

'Επιφημισμὸς, ῦ, ὁ, idem. Ab eod.

'Επιφθὰς, a. 2. part. act. verbi ἐπιφθάνω.

'Επιφθέγγομαι, f. ξομαι, adsono, acclamo, respondeo. Hinc

'Επίφθεγμα, ατος, τὸ, acclamatio.

'Επίφθημι, ἐπιφθάνω, prior adsequor, *Hom.*

'Επιφθονέω, ῶ, f. ήσω, invideo ob, vel super; (2) exprobro aliquid alicui. Καὶ ἐκείνοισι ἐπιφθονέομεν, quodque illis exprobramus, *Herodot.* 9, 79.

'Επίφθονος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, invidiæ expositus, invidiosus; (2) reprehensione dignus. (1) κὀκ ἐπίφθονον τόδε, *Eurip. Hippol.* 497. (2) πολλαὶ γὰρ ἡμῶν οὐδὲν εἴσ' ἐπίφθονοι, *Id. Hec.* 1185. Vide *Musgrav. ad Eurip. in Suppl.* Πονηρὸν γλῶσσ' ἐπίφθονον σοφὴ, solers lingua malum odiosum est, *Eur. Iphig. in Aul.* 333. [Musgravius legit divisim ἐπὶ φθόνον, ad odium concitandum.]

'Επιφθόνως, *adv.* invidiose.

'Επίφθορος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, exitialis, lethalis. Ex ἐπὶ et φθορὰ, *exitium.*

'Επιφθύζω, inspuo veneficarum more, *Theoc.*

'Επιφθύσδοισα, præs. part. act. f. g. *Dor.* pro ἐπιφθύζουσα, ab ἐπιφθύζω, vel

'Επιφθύω, inspuo.

'Επιφιλοπονέω, ῶ, et έομαι, ȣ̃μαι, naviter alicui rei operam do.

'Επίφλεβος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, venas eminentes habens. Ex ἐπὶ et φλὲψ.

'Επιφλεγμαίνω, valde ardeo vel tumeo.

'Επιφλέγω, f. ξω, incendo, inflammo, comburo; (2) illustro. Ἠΰτε πῦρ ἀΐδηλον ἐπιφλέγει ἄσπετον ὕλην, *Il.* 1, 455. Hinc

'Επιφλογὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, flammeus, incendens.

'Επιφλόγισμα, ατος, τὸ, vox medica, inflammatio, seu pars inflammatione vexata. Quasi ab ἐπιφλογίζω, *incendo.* A φλόξ.

'Επιφλογώδης, ῶδες, inflammationem habens, rubicundus.

'Επιφλύω, f. ύσω, nugor, deblatero.

'Επιφοβέομαι, vereor, magnopere timeo.

'Επίφοβος, ὁ ϗ ἡ, metu perculsus, perterritus.

'Επιφοινικίζω, ad colorem purpureum vergo.

'Επιφοινίσσω, rubefacio.

'Επιφοιτάω, ῶ, f. ήσω, venio ad, accedo ad; (2) ventito ad aliquem audiendi caussa; (3) viso; (4) pervado; (5) perago; (6) in mentem venio; (7) consuetudinem stupri habeo.

'Επιφοιτέος, έα, έον, adventitius, *Hippocr.*

'Επιφοιτεύω, idem quod ἐπιφοιτάω. Ἐπιφοιτεύει νῦσος ἐς τὸν ἄνθρωπον, *Aret.*

'Επιφοίτησις, εως, ἡ, accessus, adventus; ipsa actio superveniendi, *cum gen.* Θεῦ, inspiratio, adflatus divinus.

'Επίφοιτος, ὁ, qui incurrit, *Man.*

'Επιφορὰ, ᾶς, ἡ, vis, impressio, ut hostis, imbris; (2) oratio invectiva et cum impetu prolata; (3) præmium præter stipendium publicum nautis dari solitum a trierarchis; (4) pecuniæ solutio et pœnæ perpessio; (5) humoris impetus in aliquam partem corporis influentis; (6) illatio, quæ adsumptionem sequitur in syllogismis, conclusio; (7) sententia addita sermoni præcedenti; (8) figura rhetorica, verbum in fine sententiarum repetens, Anaphoræ opposita. Ab ἐπιφέρω.

'Επιφορβέω, ῶ, f. ήσω, depasco.

'Επιφορέω, ῶ, f. ήσω, comporto, adgero, ingero, injicio; (2) gravidam reddo; (3) infero post cætera, postremo loco infero. Οὐ κατορύξεις κἀπιφορήσεις τῆς γῆς πολλὴν, *Aristoph. Pac.* 167.

'Επιφόρημα, ατος, τὸ, mensa secunda, bellaria.

'Επιφορικὸς, ἡ, ὸν, vehemens, acer.

'Επίφορος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, ferens, perferens; (2) secundus, de vento; (3) uterum ferens; (4) proclivis, propensus, pronus. (2) παῖς ὁ Μαίας ἐπιφορώτατος πρᾶξιν οὐρίαν θέλων, *Æsch. Choeph.* 811. Ab ἐπιφέρω.

'Επιφορτίζω, fut. ίσω, onero, onus impono; (2) molestiam exhibeo; (3) in humeros attollo.

'Επιφόρως, *adv.* prone, propense; (2) vehementer, acriter.

'Επίφραγμα, ατος, τὸ, obturamentum.

'Επιφραδέως, *adv.* consulte, prudenter. Ab

'Επιφράζω, indico, ut hinc sit ἐπέφραδε, a. 2. indixit; ἐπιφράζομαι, excogito, comminiscor; item, comperio, cognosco, ut hinc sit f. ἐπιφράσομαι, *Poet.* ἐπιφράσσομαι. Ἐπιφράσσεται ὄλεθρον, *Odyss.* 15, 443.

'Επιφράσσω, vel ἐπιφράττω, f. ξω, obturo, obstruo. Ἐπιφράττοι ἂν τὰ ὦτα, *Luc.*

'Επίφρενα, τὰ, præcordia, *Steph.* A φρήν.

'Επιφρὶξ, horror maris, *apud Hom.* ἐχεύατο πόντον ἔπι φρὶξ, *Il.* 7, 63. melius divisim.

'Επιφρίσσω, ίττω, inhorreo.

'Επιφρονέω, prudens sum. Ab ἐπίφρων.

'Επιφροντίζω, f. ίσω, curo.

'Επίφρονα, acc. sing. ab ἐπίφρων. Unde

'Επιφροσύνη, ης, ἡ, prudentia; (2) instinctus, adflatus, suggestio.

'Επιφροσύνῃσι, dat. pl. *Ion.* pro ἐπιφροσύναις.

'Επίφρουρος, ον, custos, custodiæ impositus. Ξίφος δ' ἐμῆς θυγατρὸς ἐπίφρουρον δέρῃ, admotum jugulo, *Eurip. Or.* 1575.

'Επίφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, mentis compos; (2) prudens, sapiens. Ex ἐπὶ et φρήν.

'Επιφυάδες, propagines. Ab ἐπιφύω.

'Επιφύλαξ, κος, ὁ, custos. Ab

'Επιφυλάττω, f. ξω, observo.

'Επιφύλιος, ον, distributus in tribus. Ἐπώνυμοι γῆς, κἀπιφυλίȣ χθονὸς Λαῶν ἔσονται, nomen dabunt terræ, populisque regionis in tribus distributæ, *Eur. ~~Or.~~ Ion.* 1577.

'Επιφυλλίζω, f. ίσω, racemationem facio, racemor; (2) accurate exquiro. Ab

'Επιφυλλὶς, ίδος, ἡ, racemulus, qui magno racemo superjacet; (2) pampinus racemarius; (3) racematio; (4) racemus post vindemiam relictus; (5) parvus racemus, qui sub foliis latet. Ex ἐπὶ et φύλλον.

'Επιφυλλόκαρπος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qu. dic. super folia fructum habens, qui in folii dorso fructum gerit.

'Επίφυλλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, valde foliatus, multa ac magna folia habens.

'Επιφυσάω, ῶ, f. ήσω, inflo.

'Επιφυτεύω, f. εύσω, insuper sero.

'Επίφυσις, εως, ἡ, accretio, incrementum; (2) conjunctio ossis cum alio osse, cum ossi os adnascitur. Ab

'Επιφύω, insuper produco seu edo; (2) ἐπίφυμι, et ἐπιφύομαι, adnascor, innascor; (3) adhæreo, adhæresco; (4) adorior, invado, insurgo. Hinc perf. part. ἐπιπεφυκὼς, innatus; ἐπιφυεὶς, agnatus, post natus, adortus; quod et ἐπιφὺς, inhærens, incumbens; ἐπιφυῆναι, ingruere.

'Επιφωνέω, ῶ, fut. ήσω, acclamo; (2) dictum aliquod iis, quæ jam dicta sunt, cum acclamatione adjungo. Hinc

'Επιφώνημα, ατος, τὸ, acclamatio; (2) epiphonema, dictum superioribus additum cum acclamatione. Hinc

'Επιφωνηματικὸς, ἡ, ὸν, qui per acclamationem effertur.

'Επιφωνηματικῶς, *adv.* cum epiphonemate, per exclamationem.

'Επιφωνημάτιον, τὸ, parvum epiphonema.

'Επιφώνησις, εως, ἡ, acclamatio, inclamatio.

'Επιφωράω, ῶ, in furto deprehendo; (2) deprehendo in quocumque facinore.

'Επιφώσκω, *de sideribus,* appareo, luceo; (2) *de die ac nocte,* incipio. Ex ἐπὶ et φῶς, *lux.*

'Επιχαίνω, inhio; perf. ἐπικέχηνὼς, inhians.

'Επιχαιράγαθος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui honestis delectatur studiis, et virtutem amplectitur. Ex ἐπὶ, χαίρω, et ἀγαθός.

'Επιχαιρεκακία, ἡ, lætitia et gaudium ex aliena calamitate, voluptas ex alienis malis. Ab

'Επιχαιρέκακος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui gaudet alienis malis. Ex ἐπὶ, χαίρω, et κακός.

'Επιχαίρω, *proprie,* gaudeo aliqua re; (2) *plerumque,* ex alterius malis gaudium percipio, insulto calamitoso.

'Επιχαλαζάω, ῶ, grandine impeto, insulto, verbero.

'Επιχαλάω, ῶ, laxo, resolvo; (2) demitto, deprimo; (3) remitto.

'Επιχαλκεύω, fut. εύσω, fabricor, cudo super; (2) insuper fabricor et cudo; (3) expolio; (4) auditorum mentes mihi concilio.

'Επιχαλκῖται, οἱ, armati, *Hes.* A χαλκός.

'Επίχαλκος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, æratus, ære obductus.

'Επιχάραγμα, τος, τὸ, signum quod monetæ impressum est, ut noctua in nummis Atticis.

'Επιχαράσσω, vel ἐπιχαράττω, f. άξω, insculpo, imprimo; (2) incisuris serratum reddo.

'Επιχαρεία, ἡ, venustas, lepos; *sed melior est lectio* ἐπιχαρίτεια, *Ern.*

'Επιχαρὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, gaudens et lætus ob aliquid. Ab ἐπιχαίρω.

'Επιχαρίεις, εσσα, εν, et ἐπιχάριτος, ον, idem quod

'Επίχαρις, ιτος, ὁ ϗ ἡ, gratus, gratiosus, amabilis, jucundus, comis, cui gratia inest. Hinc

'Επιχαρίτως, *adv.* gratiose, cum gratia, venuste, lepide.

'Επιχαρίττα, pro ἐπιχαρίτως, *Ar.*

'Επίχαρμα, ατος, τὸ, res lætabilis, felix eventus; (2) lætitia ipsa; (3) irrisio miseri. Οὐκ [illegible] ὀνείδεσιν, ȣ̉δ' ἐπιχάρμασιν, ἀλλ' ὀδύναισι λ[illegible], *Eurip. Phœn.* 1549.

'Επίχαρσις, εως, ἡ, gaudium ob aliquam rem; (2) insultatio.

'Επίχαρτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, lætitiam ac gaudium adferens; (2) cujus malis atque infortuniis lætamur. Ab ἐπιχαίρω.

'Επιχασμάομαι, ῶμαι, oscito. Ὑπνώδης τι, μᾶλλον [illegible]γχώδης, ἐπιχασμώμενος, *Heliod.* 4.

'Επιχατὴς, et ἐπιχητίας, ȣ, ὁ, qui indiget, [illegible]

'Επιχέζω, f. έσω, caco super; perf. ἐπικέχοδα, [illegible]

'Επι[illegible], repleo, *Ern.*

'Επιχειλὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, labra attingens, labris vicinus; (2) qui super labrorum crepidine est; (3) non plenus; (4) plenus, de vase. Ex χεῖλος.

'Επιχειμάζω, f. άσω, hiememdego in; (2) in hibernis me contineo. Hinc

'Επιχείμασις, εως, ἡ, tempestas quæ post certum diem venit.

'Επιχείρει, 2. sing. præs. imperat. act. *contr.* pro ἐπιχείρεε. [illegible]

'Επιχειρέω, ῶ, f. ήσω, manum admoveo, manum injicio; (2) conor, nitor, adgredior; (3) argumentis adstruere et probare conor. Καλὸν μὲν ἔργον ἐπιχειροῦσι, *Isocr.* πράγμασι [illegible], *Plut.* Hinc

'Επιχείρημα, ατος, τὸ, quod quis adgreditur seu molitur, molimentum, inceptum; (2) argumentum, quo aliquid probare satagimus; (3) petitio gladiatoris, &c. (4) syllogismus dialecticus.

'Επιχειρηματικὸς, ἡ, ὸν, exercitatus in argumentationibus; (2) qui novit petitiones athleticas et gladiatorias. A præc.

'Επιχείρησις, εως, ἡ, adgressio, molitio; (2) argumentatio. Ab ἐπιχειρέω.

'Επιχειρητέα, pro ἐπιχειρητέον, *adv. pos.* adgrediendum est. Ab eod.

'Επιχείρια, τὰ, idem quod ἐπίχειρα, *Poll.*

'Επιχειρίζομαι, manus admoveo; (2) curationem per chirurgiam tento.

Ἐπίχειρον, ου, τὸ, manupretium; (2) præmium militare; (3) præmium quodvis. A χείρ.

Ἐπιχειρονομεῖν, manibus tanquam legibus uti, *Hes. al.*

Ἐπιχειρονομοῦντες, quasi ἐπὶ χειρῶν νομοῦντες, *Steph.*

Ἐπιχειροτονέω, ῶ, f. ήσω, scisco, decerno, suffragia fero. Ἐπειδὰν ἐπιχειροτονῆτε τὰς γνώμας, *Dem.* Hinc

Ἐπιχειροτονία, ας, ἡ, plebiscitum, creatio.

Ἐπιχερρονησιάζω, fut. άσω, accedo ad figuram cherronesi. Ex ἐπὶ et χερρόνησος.

Ἐπιχέω, f. εύσω, infundo, superinfundo; addito οἶνον vel ἄκρατον, est in convivio aliquid vini effundere, appellato amici vel amicæ nomine. Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ, ἐπέχευε φέρουσα, *Odyss.* 4, 52. Ἐπὶ δὲ Τρῶές τε καὶ Ἕκτωρ Ἠχῇ θεσπεσίῃ βέλεα στονόεντα χέοντο, *Tmesis*, Il. 8, 159.

Ἐπιχηρεύω, vidua sum, vitam viduæ ago.

Ἐπιχθόνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, terrestris, in terris versans; (2) indigena. Ex ἐπὶ et χθών.

Ἐπιχιλιάδιον, millesimum, *Steph.*

Ἐπιχλευάζω, fut. άσω, ludificor, illudo.

Ἐπίχλοος, viridis. Ποίησιν ἐπίχλοοι ὑγρὰ μέτωπα πέτραι, *Oppian. Halieut.* 1, 131.

Ἐπιχνοάω, ῶ, sum obsitus lanugine.

Ἐπίχνοος, *contr.* ἐπίχνους, ου, ὁ καὶ ἡ, lanugine tectus; (2) pulvere velut lanugine obsitus.

Ἐπίχολος, ου, ὁ καὶ ἡ, iracundus, biliosus.

Ἐπιχορδὶς, ίδος, ἡ, corpus membranosum in medio intestinorum situm, mesenterium. Ex ἐπὶ et χορδὴ, *intestinum.*

Ἐπιχορεύω, fut. εύσω, saltabundus accedo.

Ἐπιχορηγέω, ῶ, fut. ήσω, suppedito, subministro, adjicio. Ἐπιχορηγήσατε ἐν τῇ πίστει ὑμῶν τὴν ἀρετὴν, 2 *Pet.* 1, 5. Hinc

Ἐπιχορήγημα, ατος, τὸ, quod insuper suppeditatur, additamentum ad priorem suppeditationem; (2) apparatus, subministratio.

Ἐπιχορηγία, ας, ἡ, suppeditatio, munificentia.

Ἐπιχράομαι, ῶμαι, fut. ήσομαι, utor; (2) sæpe utor; (3) familiaris sum alicui.

Ἐπιχραύω, invado, vehementi cum impetu adorior, insto, urgeo.

Ἐπιχρεμέθω, adhinnio, *cum dat.*

Ἐπιχρέμπτομαι, insuper excreo.

Ἐπιχρεώμενος, *Ion.* pro ἐπιχρώμενος.

Ἐπιχρηματίζω, f. ίσω, scisco, ratum facio; (2) responsum do, v. gr. legatis.

Ἐπιχρηματισμὸς, οῦ, ὁ, scitum, decretum, quo quid ratum fit, item responsum.

Ἐπιχρηματιστὴς, οῦ, ὁ, qui sciscit, ratum facit.

Ἐπιχρίμπτω, fut. ψω, idem quod χρίμπτω.

Ἐπίχρισις, εως, ἡ, unctio.

Ἐπίχρισμα, ατος, τὸ, id quod illinimur, quo inungimur. Ab ἐπιχρίω.

Ἐπίχριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, illitus, inunctus. Ab

Ἐπιχρίω, fut. ίσω, inungo, illino, proprie in superficie.

Ἐπιχροιὰ, ᾶς, ἡ, color.

Ἐπιχρονίζω, fut. ίσω, immoror; (2) inveterasco.

Ἐπιχρόνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, diuturnus, inveteratus. Ab

Ἐπίχρονος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem.

Ἐπίχρυσος, ου, ὁ καὶ ἡ, inauratus.

Ἐπιχρώζω, f. ώσω, coloro, colorem induco, et quidem leviter, ut color non alte descendat; (2) leviter imbuo aliqua re, ἐπικεχρωσμένος, leviter doctus. Δόξαις ἐπικεχρωσμένοι, *Plat.*

Ἐπιχρωματίζω, idem. A χρῶμα.

Ἐπιχρώννυμι, vel ἐπιχρωννύω, fut. ώσω, idem.

Ἐπίχρωσις, εως, ἡ, infectio, levis coloratio, levis macula.

Ἐπίχυλος, ον, succum faciens nutritium, ad alendum valde aptus.

Ἐπιχύνω, vel -χύω, infundo, superinfundo. Unde usitata ἐπίχυντο, ἐπιχυθείς.

Ἐπίχυσις, εως, ἡ, infusio; (2) vasculum quo aliquid infundimus; (3) dealbatio; (4) numerus redundans, multitudo ingens.

Ἐπιχυτέον, infundendum, *Steph.*

Ἐπίχυτον, τὸ, genus quoddam pemmatis seu placentæ, *Ath.*

Ἐπίχυτος, ου, ὁ, genus quoddam placentæ.

Ἐπίχωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, claudus, subclaudus.

Ἐπίχωμα, ατος, τὸ, agger, aggestus.

Ἐπιχώννυμι, vel ἐπιχωννύω, fut. χώσω, aggere munio; (2) terra aggesta operio.

Ἐπιχωρέω, ῶ, f. ήσω, concedo, permitto. Hinc

Ἐπιχώρησις, εως, ἡ, concessio, permissio; (2) cessio.

Ἐπιχωριάζω, f. άσω, sum indigena, sum vernaculus; (2) ad locum aliquem ventito; (3) frequenter versor apud; (4) in usu sum alicubi. Ab

Ἐπιχώριος, ία, ιον, vel ἐπιχώριος, ου, ὁ καὶ ἡ, indigena, patrius, vernaculus, *de persona et re.* Ex ἐπὶ et χῶρος, *locus.*

Ἐπιχωρίζω, separo, secerno, *Steph.*

Ἐπιχωρίως, *adv.* more regionis, more patrio.

Ἐπίχωσις, εως, ἡ, agger; (2) aggestio terræ.

Ἐπιψάλλω, f. αλῶ, psallo, cano.

Ἐπιψαύδην, *adv.* ita ut summis tantum digitis attingas; (2) strictim.

Ἐπιψαύσῃσι, 3. sing. a. 1. conj. *Ion.* pro ἐπιψαύσῃ. Ab

Ἐπιψαύω, fut. αύσω, attingo, attrecto leviter. Ἄκροις τοῖς ποσὶν ἐπιψαύειν τοῦ ὕδατος, *Lucian.* [illegible] ἕκατι τῶνδ' ἐπιψαῦσαι μόνον, *Soph. Phil.* 670. Χεῖρα δεξιὰν ὁρᾶς κώπης ἐπιψαύουσαν, *Ibid.* 1243.

Ἐπιψέγω, fut. ξω, inhumo, sepelio.

Ἐπιψεκάζω, f. άσω, irroro, adspergo; (2) instillo, *Aristoph. Pace*, 1150.

Ἐπιψεύδομαι, f. εύσομαι, adfingo, ementior.

Ἐπίψηγμα, ατος, τὸ, strigmentum, ramentum, purgamentum. Ab ἐπιψήχω.

Ἐπιψηλαφέω, ῶ, leviter attrecto.

Ἐπιψηφίζω, et ἐπιψηφίζομαι, in suffragium mitto, rogo sententias; (2) suffragio meo comprobo, decerno, *idem in medio sæpius.*

Ἐπιψήφισις, εως, ἡ, actio ipsa mittendi in suffragium; (2) approbatio. A præc.

Ἐπιψήχω, in superficie rado, destringo, detergo, *Steph.*

Ἐπίψογος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui reprehensionem meretur, in vituperium incurrens.

Ἐπιψοφέω, persono, *Call.*

Ἐπιψύχω, fut. ξω, refrigero, perflo, perspiro.

Ἐπιψωμίζω, fut. ίσω, bolos in buccam ingero.

Ἐπιωγὴ, ῆς, ἡ, statio tuta navium, locus ubi &c. *Odyss.* 5, 404. *Opp. Hal.* 2, 550. *Apoll. Rhod.* 4, 1640.

Ἐπιὼν, a. 2. part. act. verbi ἔπειμι. ὁ ἐπιὼν, quivis; (2) successor. (1) οὐχὶ τοῦ 'πιόντος ἦν ἀνδρὸς διειπεῖν, non cujusvis hominis erat interpretari, *Soph. Œd. Tyr.* 393. Ἀλλὰ τοῦ 'πιόντος ἁρπάσαι, obnoxia cujuslibet raptoris injuriæ, *Id. Œd. Col.* 752. (2) τῷ 'πιόντι δεικνύτω, successori indicet, *Id. ibid.* 1532.

Ἐπλάγην, a. 2. ind. pass. verbi πλήσσω.

Ἐπλάγχθην, a. 1. ind. pass. *per Epenthes.* pro ἐπλάχθην, vel ab inusitato verbo πλάγγω pro πλάζω, *errare facio.*

Ἐπλανᾶτο, 3. sing. imperf. indic. med. pro ἐπλανάετο, a πλανάομαι.

Ἔπλαξε, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Dor.* pro ἔπλασε, a πλάσσω.

Ἔπλε, 3. sing. imperf. ind. act. *per Sync.* pro ἔπελε, a πέλω.

Ἔπλει, 3. sing. imperf. act. verbi πλέω.

Ἔπλεο, *eras*, 2. sing. imperf. ind. med. *per Sync.* et *Ion.* pro ἐπέλου, a πέλω.

Ἔπλεον, 1. sing. imperf. ind. act. verbi πλέω.

Ἐπλεόνασε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi πλεονάζω.

Ἔπλετο, *erat*, 3. sing. imperf. indic. med. *per Syncop.* pro ἐπέλετο, a verbo πέλομαι.

Ἔπλευ, *eras*, 2. sing. imperf. ind. med. *Dor.* et *per Sync.* pro ἐπέλου.

Ἐπλεύσαμεν, 1. pl. aor. 1. ind. act. v. πλέω.

Ἐπλήγην, aor. 2. ind. pass. verbi πλήσσω.

Ἐπλήσθην, aor. 1. ind. pass. verbi πίμπλημι.

Ἐπληθύνθην, aor. 1. ind. pass. verbi πληθύνω.

Ἔπληντο, 3. plur. plusq. perf. ind. pass. *per Syncop.* pro ἐπέπληντο, a πίμπλημι.

Ἔπληξε, 3. sing. aor. 1. ind. act. v. πλήσσω.

Ἐπληρώθησαν, 3. plur. aor. 1. ind. pass. verbi πληρόω.

επληνιο "encountered or met"
from πελάω, or πλαω, or πλημι.

Ἔπλησαν, 3. pl. aor. 1. ind. act. verbi πλήθω.

Ἐπλήσθην, *impletus sum*, aor. 1. ind. pass.

Ἐπλήσθησαν, *impleti sunt*, 3. pl.

Ἔπλητο, 3. sing. imperf. ind. pass. v. πλῆμι.

Ἐπλούτησε, 3. sing. aor. 1. ind. act. v. πλουτέω.

Ἐπλουτίσθητε, 2. pl. a. 1. ind. pass. v. πλουτίζω.

Ἐπνευσε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi πνέω.

Ἔπνιγε, 3. sing. imperf. ind. act. verbi πνίγω.

Ἐπνίγη, 3. sing. aor. 2. ind. pass.

Ἐπνύνθην *spiratus sum*, aor. 1. ind. pass. verbi inus. πνύνω, pro πνύω.

Ἐπόγδοος, sesquioctavus.

Ἐπόγκια, ῶν, αἱ, sarcinæ et onera navis, *Hes.* Ex ἐπὶ et ὄγκος, *massa, moles.*

Ἐπογμεύω, vide ὀγμεύω, *Tryph.*

Ἐπόγμιος, epitheton Cereris; præses messis. Ὦ Δάματερ ἐπόγμιε, *Anthol. Ceph. Epig.* 507, 1.

Ἐπόδια, *viaticum*, *Ion.* pro ἐφόδια.

Ἐπόδυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, plenus molestiæ et laboris. Ex ἐπὶ et ὀδύνη, *labor.*

Ἐποδύρομαι, fleo super, defleo, deploro.

Ἐπόζω, oleo, suboleo, fœteo. Unde aor. 1. ἐπώζεσεν.

Ἐπόθησε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi ποθέω.

Ἐπόθησεν, *amavit*, 3. sing. aor. 1. ind. act.

Ἐποιδαλέος, α, ον, tumidus. Ab

Ἐποιδέω, intumesco; (2) in superficie tumeo.

Ἐποιδίσκω, tumefacio; (2) in superficie tumefacio.

Ἐποίησας, *fecisti*, 2. sing. a. 1.

Ἐποικέω, ῶ, f. ήσω, aliis ejectis inhabito. Πέμψει ξένην ἐποικήσοντας ὀθνείαν χθόνα, *Lycophr.* 926.

Ἐποικιδία, ἡ, Ceres, quasi domestica, a cura rei domesticæ.

Ἐποικίζω, ædifico urbem, verbi gratia ad flumen, condo; (2) veteribus colonis ejectis alios impono, duco. (2) ταῖς δὲ πλείοσι τοὺς ἑαυτῷ στρατευσαμένους ἐπῴκιζεν, in plerasque urbes deduxit habitatum milites qui cum illo militaverant, *Appian. Bell. Civ.* 1, 96.

Ἐποίκιον, ου, τὸ, supellex; (2) villa, casa, domicilium. Ex οἶκος.

Ἐποίκισις, εως, ἡ, colonia. Ἡ πολλοὺς εἶχεν Ἰταλοὺς ἐξ ἐποικίσεως Γαΐου Καίσαρος, *App. Bell. Civ.* 5, 137.

Ἐποικοδομέω, superstruo, inædifico.

Ἐποικοδομὴ, ῆς, ἡ, et

Ἐποικοδόμησις, εως, ἡ, inædificatio, superstructio.

Ἐποικοδομηθέντες, nom. pl. a. 1. part. pass.

Ἐποικονομέω, ῶ, f. ήσω, curo, dispenso.

Ἐποικονομία, ας, ἡ, accuratio, rei alicujus tractatio, expositio, &c. *Ern.*

Ἔποικος, ου, ὁ, colonus, advena; (2) inquilinus, inquilina. (2) ἁπερεί τις ἔποικος ἀναξία, tanquam inquilina quæpiam nullius pretii, *Soph. El.* 189.

Ἐποικουρέω, ῶ, fut. ήσω, inhabito.

Ἐποικτείρω, misereor. Κοὐκ ἐποικτερεῖτέ με, *Soph. Phil.* 1062. Ποῦ τὴν σὴν ὡς ἐποικτείραι τύχην, *Eur. Hec.* 347.

Ἐποικτίζω, f. ίσω, miseror; (2) miserabiliter queror.

Ἐποίκτιστος, ον, miserabilis.

Ἐποιμώζω, fut. ώξω, adgemo.

Ἐποίνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, vinosus. Ex οἶνος.

Ἐποῖσαι, a. 1. inf. act. v. ἐπιφέρω pro ἐποίω.

Ἐποίσει, *inferet*, 3. sing. f. 1. ind. act. v. ejusd.

Ἐποιστέον, inferendum. Ab eod.

Ἐποίχεο, *accede*, 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* pro ἐποίχου, ab ἐποίχομαι.

Ἐποιχνέω, ῶ, eo adversum, irruo, invado; (2) obeo, percurro; (3) adeo, accedo.

Ἐποίχομαι, idem; *item* procuro. Ὁ δὲ Κύπριν ἐπῴχετο νηλέϊ χαλκῷ, *Il.* 5, 330. Οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπῴχετο, invasit, *Id.* 1, 50.

Ἐποιωνίζω, ominor alicui, faveo.

Ἐποκέλλω, impingo, illido; a. 1. ἐπώκειλα.

Ἐπολβος, ον, felix, dives, *Man.*

Ἐπολισθαίνω, et ἐπολισθέω, ῶ, fut. ήσω, illabor, incido.

Ἐπολιτεύοντο, 3. plur. imperf. ind. med. verbi πολιτεύομαι.

Ἐπολολύζω, f. ύξω, læta verba acclamo, pæana accino;

accino; (2) recenti res, ejulo, lamentor. Μίλος Χάριτες μῦσαι τ' ἐπωλόλυξαν, *Aristoph. Av.* 789.

Ἐπολοφύρομαι, lamentor, lamentis prosequor

Ἐπολύλλιτος, ον, miserabilis, *Man.*

ΕΠΟΜΑΙ, sequor, comitor, imp. εἰπόμην a. 2. ἑσπόμην· (2) assequor, intelligo; (3) consentio, convenio, respondeo; (4) τὰ ἑπόμενά τινι, quæ cum aliqua re conjuncta sunt, consentanea. Ἕπεσθαι τινὶ, ἅμα τινὶ, μετά τινος· τῷ λόγῳ μᾶλλον ἕπεται, rationi consentaneum est. Τάχος γὰρ ἔργυ, ἢ ποδῶν ἄμ' ἕψεται, *Soph. Aj.* 825.

Ἐπομβρέω, ῶ, f. ήσω, imbre rigo, irrigo. Hinc

Ἐπόμβρησις, εως, ἡ, irrigatio per imbrem.

Ἐπομβρία, ας, ἡ, imbris copia; (2) humoris abundantia. Ab

Ἐπόμβρος, ε, ὁ ἢ ἡ, imbrem habens seu pluviam, imbre abundans.

Ἐπομβρίζω, irrigo. Καὶ εἰς ἔτος ἀεὶ τεταγμένως ἐπομβρίζοντος, et quotannis stato tempore irrigante, *Heliodor.* 9.

Ἑπόμενον, acc. sing. præs. part. med. v. ἕπομαι.

Ἑπομένως, *adv.* consequenter, exinde, deinde, tum; (2) pedario more sequendo.

Ἐπόμνυθι, 2. sing. præs. imperat. act. verbi

Ἐπόμνυμι, ἐπομνύω, ἐπόμνυμαι, de re aliqua juro, jurejurando confirmo; (2) insuper vel præterea juro; (3) dejero; (4) juro. Hinc f. ἐπομῦμαι· a. 1. ἐπώμοσα· inf. ἐπομόσαι· part. ἐπομοσάμενος.

Ἐπομόσαι, aor. 1. inf. act. verbi præc.

Ἐπομόσσῃ, 3. sing. aor. 1. conj. act. *Poet.* pro ἐπομόσῃ.

Ἐπομόργνυμι, et ἐπομόργνυμαι, imprimo, inuro.

Ἐπομφάλιον, ε, τὸ, quod supra umbilicum est; (2) umbo clypei. Ex ὀμφαλός.

Ἐπομφάλιος, ε, ὁ ἢ ἡ, umbilicatus, rotundus.

Ἐπόνασαν, 3. pl. aor. 1. indic. act. *Dor.* pro ἐπόνησαν, a πονέω.

Ἐπόνει, 3 sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ἐπόνεε.

Ἐπονειδίζω, f. ίσω, probris et conviciis increpo, exprobro. Hinc

Ἐπονείδιστος, ε, ὁ ἢ ἡ, probrosus.

Ἐπονειδίστως, *adv.* probrose, cum probro.

Ἐπονήθην, aor. 1. ind pass. verbi πονέω.

Ἐπονηρεύοντο, 3. plur. imperf. ind. pass. verbi πονηρεύομαι.

Ἐπονομάζω, f. άσω, cognomino; (2) nomen do, nominatim consecro, et consecro, dico, simpliciter: (3) despondeo alicui fœminam.

Ἐπονομασία, ας, ἡ, cognominatio, dedicatio.

Ἐπονόμαστος, ε, ὁ ἢ ἡ, cognominatus.

Ἐπονομαστῶς, *adv.* nominatim.

Ἐπόνεν, 3. pl. imperf. ind. act. *contr.* pro ἐπόνεον, a πονέω.

Ἕπονται, 3. pl. præs. ind. med. verbi ἕπομαι.

Ἐποξίζω, fut. ίσω, coacesco.

Ἐποξύνω, instigo.

Ἐποξύς, ὑ, valde vehemens.

Ἐποπίζω, fut. ίσω, revereor, caveo, curo.

Ἐπόπισθεν, *adv.* a tergo, pone.

Ἐποποιΐα, ας, ἡ, scriptio carminis heroici:

Ἐποποιϊκὸς, ἡ, ὸν, ad epopœiam pertinens.

Ἐποποιὸς, ε, ὁ, heroici carminis scriptor.

Ἐποπτάω, asso insuper.

Ἐποπτεία, ας, ἡ, inspectio; (2) cura sacrorum. Ab

Ἐποπτεύω, fut. εύσω, inspicio; (2) secretiora sacra post annum initiationis inspicio; (3) ferior. Ab ἐπόπτης.

Ἐπόπτηρ, ῆρος, ὁ, inspector, speculator.

Ἐπόπτης, ε, ὁ, inspector, spectator, speculator; (2) qui aliquid inspicit et censura notat; (3) antistes sacrorum. Ab ἐπόπτομαι.

Ἐποπτικὰ, τὰ, dicebantur ultima initiorum ceremonia, neque enim simul ut initiati erant, spectatum admittebantur.

Ἐποπτικὸς, ἡ, ὸν, ad ἐπόπτην pertinens.

Ἐπόπτομαι, fut. όψομαι, inspicio, viso, inviso; (2) diligenti inspectione secerno ac seligo. Οἰκτρὸν γὰρ οἰκτρὸν κεῖν' ἐπόψομαι φάος, *Lycophr.* 304. Τίς ἐμὸν ἐκ ἐπόψεται πάθος ἀμέγαρτον, ἐπὶ κακῶν παρεσία; *Aristoph. Thesm.* 1057. Hinc

Ἐπόπτος, ε, ὁ ἢ ἡ, conspicuus, aspectabilis.

Ἐποππύζω, sibilo, *V. L.*

Ἐπορᾶν, præs. inf. act. *Ion.* et *contr.* pro ἐποράειν, ab

Ἐποράω, inspicio, guberno. Ἐπορᾶν τὰ πρήγματα, *Herod.* 4.

Ἐποργάω, ῶ, f. ήσω, impetu feror et concitor, *proprie* libidinis.

Ἐποργιάζω, mysteria, orgia celebro.

Ἐπορέγομαι, f. ξομαι, exporrecta manu prenso, protenta manu capto; (2) porrecta manu præbeo; hinc, jaculor. (1) Ἐπ' ... ... tunc cum protendisset nempe hastam, *Il.* 5 335.

Ἐπορεξάμενος, aor. 1. part. med. verbi præc.

Ἐπορεύετο, 3. sing. imperf. ind. med. verbi πορεύομαι.

Ἐπορεύθησαν, 3. plur. aor. 1. ind. pass.

Ἐπορθιάζω, altum clamorem tollo. Ἐπορθίαζε νῦν γόοις, extende nunc vocem luctibus, *Æschyl. Pers.* 1056. Τῇδε λαμπάδι ἐπορθιάζειν, huic lampadi alacriter accinere, *Id. Agamem.* 29. Ab ὄρθιος.

Ἐπορθοβοάω, alta voce nuncio.

Ἐπόρθει, imperf. ind. act. *contr.* pro ἐπόρθεε, a πορθέω.

Ἐπορθρεύω, fut. εύσω, diluculo, mane surgo.

Ἐπορθρίζω, fut. ίσω, idem. Hinc

Ἐπορθρισμὸς, ε, ὁ, consuetudo matutino tempore surgendi et agendi.

Ἐπορθροβόας, ε, ὁ, epith. galli sub auroram cantare soliti, *Eu.*

Ἐπορίνω, concito adversus quem.

Ἐπορίσαντο, 3. plur. aor. 1. ind. med. verbi πορίζω.

Ἐπορκίζω, f. ίσω, *Ion.* pro ἐφορκίζω, adjuro, obtestor per jurandi formulam. Hinc

Ἐπορκισμὸς, ε, ὁ, adjuratio, exorcismus:

Ἐπορκιστὴς, ε, ὁ, adjurator, exorcista.

Ἐπορμᾶν, præs. inf. act. *Ion.* pro ἐφορμᾶν, ab ἐφορμάω.

Ἐπόρνυμι, vel ἐπορνύω, concito et paro adversus.

Ἐπορνύμενος, præs. part. verbi ἐπόρνυμι.

Ἐπορύσε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi

Ἐπορέω, fut. έσω, impetu seu gradu concitato feror, hostiliter adsilio.

Ἔπορσον, 2. sing. aor. 1. imperat. act. *Æol.* pro ἔπορον, ab ἐπόρω.

Ἐπορχέομαι, ῦμαι, fut. ήσομαι, insulto.

Ἐπόρω, concito adversus. Unde a. 1. ἐπῶρσα. ἐπῶρσεν, incitavit.

Ἔπος, εος, τὸ, verbum, vocabulum; (2) carmen heroicum; (3) versus; (4) versus contextus biblici; (5) oraculum; πρὸς ἔπος, statim. Διπλῶν ἔπος, geminum nomen, geminus titulus, (de Jocasta, quæ mater et uxor Œdipi erat,) *Soph. Antig.* 53. Ab ἔπω, *dico.*

Ἐποστρακίζω, f. ίσω, concham vel testulam mitto per superficiem aquæ, quod pueri ludentes facere solent. Ex ἐπὶ et ὄστρακον.

Ἐποστρακισμὸς, ε, ὁ, ludus, quo conchæ vel testæ per superficiem aquæ mittuntur.

Ἐπόσχιον, τὸ, palmes, ex quo quid enascitur. Ab ὄσχος.

Ἐποτᾶτο, 3. sing. imperf. indic. med. *contr.* pro ἐποτάετο, a ποτάομαι.

Ἐποτίσατε, 2. pl. a. 1. ind. act. verbi ποτίζω.

Ἐποτοτύζω, defleo, deploro, super aliquem lugeo.

Ἐποτρυνέμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro ἐποτρύνειν. Ab

Ἐποτρύνω, instigo, excito, incito; aor. 1. part. ἐποτρύνας.

Ἐπουλὶς, ίδος, ἡ, vitium gingivarum, cum tuber in iis provenit. Ex ἕλον.

Ἐπουλόω, ῶ, f. ώσω, cicatrice obduco, ad cicatricem perduco. Ex ἐλὴ, *cicatrix.*

Ἐπούλωσις, εως, ἡ, cicatricis obductio.

Ἐπουλωτικὸς, ἡ, ὸν, efficax cicatricis.

Ἐπουραῖος, αία, αῖον, qui in cauda est; (2) cui cauda est, caudatus.

Ἐπουράνιος, ε, ὁ ἢ ἡ, cœlestis.

Ἐπουρέω, meio super; (2) meio, mingo.

Ἐπουριάζω, flatu secundo impello; (2) obsecundo. Ex ἐπὶ et ἐρία, *prosperitas venti.*

Ἐπουρίζω, f. ίσω, vento secundo impello; unde (2) dirigo animum; (3) impello, incito; (4) prospero, perficio. Ἀλλ' ἐτε ταύτῃ σὴν φρένα ἐπέρισας, sed neque huc feliciter tuum animum appulisti, *Eurip. Andr.* 611. Ab

Ἐπέριος, ε, ὁ ἢ ἡ, vento secundo impellens. Ἐπέριος ἑστιῶτις αὔρα, adspirans domibus flatu secundo ventus, *Soph. Trach.* 953.

Ἐπουσία, ας, ἡ, summa. Inservit periphrasi apud astronomos, v. gr. μήκες ἐπεσία, longitudo; πλάτες ἐπεσία, latitudo: ἀποχῆς ἐπεσία, distantia; ἀνωμαλίας ἐπεσία, inæqualitas: *passim apud Ptolem. in Magna Construct.*

Ἐπουσιώδης, εος, ὁ ἢ ἡ, ad substantiam accedens, substantiæ adjunctus. Ex ἐσία.

Ἐποφείλω, insuper debeo; a. 1. ἐπωφείλησα.

Ἐποφέλλω, adaugeo, amplifico, cumulo.

Ἐποφθαλμιάω, ῶ, f. ήσω, oculos adjicio, et concupisco; (2) invidis oculis adspicio, invideo; (3) adnicto.

Ἐποφθαλμιάζω, idem.

Ἐποφθαλμιάω, ῶ, idem.

Ἐποφθαλμίζω, idem.

Ἐποφθάλμιος, ε, ὁ ἢ ἡ, oculo impositus, supra oculum situs. Ex ὀφθαλμός.

Ἐποχετεία, ας, ἡ, derivatio. Ex ὀχετὸς, *rivus*; vel potius ab ὀχετεύω.

Ἐποχετεύω, per canalem deduco, derivo aliquo.

Ἐποχεὺς, ὁ, retinaculum rotæ decurrentis, *Eust. Ath.*

Ἐποχεύω, iterum ineo.

Ἐποχέω, ῶ, fut. ήσω, veho; ἐποχῦμαι, innitor, invehor. Ab ἔποχος.

Ἐποχὴ, ῆς, ἡ, retentio, repressio; (2) remora, impedimentum; (3) dubitatio; (4) status cœli positusque siderum; gradus quibus deprehenduntur planetæ in zodiaco: *passim apud Ptolem. in Magn. Constr.* (5) initium chronologiæ, epocha, æra. Ab ἐπέχω, *contineo.*

Ἐποχμάζω, ineo, subagito, subo. Κάπροι πορτιες ἐποχμάζεσι σύεσσι, *Oppian. Cyneg.* 1, ...

Ἔποχος, ε, ὁ ἢ ἡ, qui vehitur curru seu equo; (2) qui firmiter insidet ad vehendum; (3) cui quis insidet; (4) constans, permanens; (5) obnoxius. (1) Ἔποχος γενομένη, curru vecta, *Argumentum Medeæ.* (5) μανίας ἔποχον ῥίπτεσα λόγον, proferens sermonem furoris obnoxium, *Eurip. Hipp.* 214. Ex ὀχέω.

ΕΠΟΨ, οπος, ὁ, upupa, avis.

Ἐποψάομαι, ῶμαι, una cum pane comedo, opsonii loco vescor. Ab ὄψον.

Ἐποψὲ, sero, usque in seram.

Ἐποψειασμὸς, ε, ὁ, inspiciendi vel spectandi cupiditas. Quasi ab ἐποψειάζω, quod est ab ἐπόψις.

Ἐπόψημα, ατος, τὸ, quod cum pane comeditur.

Ἐπόψησις, εως, ἡ, idem. Ab ἐποψάομαι.

Ἐποψία, ας, ἡ, inspectio. Ex ὄπτομαι.

Ἐπόψιμος, ον, adspectabilis, qui cernitur, visibilis. Δεινὸν, ἐδ' ἀκεστὸν, ἐδ' ἐπόψιμον, *Soph. Œd. Tyr.* 1312.

Ἐπόψιος, ε, ὁ ἢ ἡ, adspectabilis, qui cernitur, visibilis: hinc celsus. (2) epith. Jovis animadvertentis hominum gesta, ulciscentis et auxiliantis; (3) sumitur in malam partem de homine qui conspicitur ab aliis indecore agens. Ἔμεναι ἐπόψιον ἄλλων, aliis turpi spectaculo esse, *Il.* 3, 42. (1) εἰς ἐπόψιον τόπον, celsum ad locum, *Soph. Antig.* 1110. Τὸν δὲ Δήμητρος εἰς ἐπόψιον πάγον μολόντε, conspicuum collem, *Id. Œd. Col.* 1600. Θεοὶ ἐπόψιοι, qui res hominum inspiciunt, *Id. Phil.* 1040. Ab ἐπόπτομαι.

Ἔποψις, εως, ἡ, adspectus, prospectus.

Ἐπεφράδειν, plusq. perf ind. med. *Ion.* pro ἐπεπόρδειν, a πέρδω, *pedo.*

Ἐπράθην, a. 1. ind pass. verbi πιπράσκω.

Ἔπραδον, aor. 2. ind. act. *per Metathesin* pro ἔπαρδον, a πέρδω.

Ἔπραξα, aor. 1. ind. act. verbi πράσσω.

Ἔπρασα, aor. 1. ind. act. verbi πιπράσκω.

Ἐπρεσβεύθη

'Επράχθην, aor. 1. ind. pass. verbi πράσσω.
'Επρηξα, aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἔπραξα.
'Επρησα, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Poet.* pro ἔπρησε, a πρήθω.
'Επρησε, 3. sing. aor. 1. ind. act.
'Επρήσθην, aor. 1. ind. pass.
'Επρησσόμην, 1. sing. imperf. ind. pass. *Ion.* pro ἐπρασσόμην, a πράσσω.
'Επρήχθην, a. 1. ind. pass. *Ion.* pro ἐπράχθην.
'Επριάμην, imperf. ind. med. verbi πρίαμαι.
'Επρίσθησαν, 3. pl. aor. 1. ind. pass. verbi πρίω, vel πρίζω, disseco.
'Επρίω, 2. sing. imperf. ind. *Att.* et *Ion.* pro ἐπρίασο, a πρίαμαι.
'Επρωσεν, *fuivit*, 3. sing. aor. 1. ind. act. *per Sync.* pro ἐπεπράτωσεν, a πιπράσκω.
'ΕΠΤΑ', septem. Hinc ὁ ἑπτὰ ἀριθμὸς, numerus septenarius.
'Επταβασίλειον, τὸ, genus unguenti.
'Επταβόειος, ου, ὁ ἡ, ex septem bubulis pellibus factus; (2) impenetrabilis, de scuto, &c. et tropice, fortis, robustus. A βοῦς.
'Επτάβοιος, ου, ὁ ἡ, septem boves æquans.
'Επτάγλωσσος, vel ἑπτάγλωττος, ον, septilinguis. Ex γλῶσσα.
'Επταγράμματος, ου, ὁ ἡ, qui septem literarum est. Ex γράμμα.
'Επτάγωνα, ων, τὰ, musica instrumenta quædam, qu. dic. septangula. Ex γωνία.
'Επταέτης, vel ἑπταετής, έος, ὁ ἡ, septennis, qui septem annorum est. Hinc
'Επταετία, ας, ἡ, septennium.
'Επταήμερος, ὁ ἡ, qui septem dierum est.
'Επταῖος, α, ον, qui septimo die venit, aliudve facit.
'Επτακαίδεκα, οἱ, αἱ, τὰ, septemdecim.
'Επτακαιδέκατος, άτη, ατον, decimus septimus.
'Επτακαιδεκαταῖος, idem quod
'Επτακαιδεκέτης, septemdecim annos natus.
'Επτακαιεικοσαπλάσιος, ου, ὁ ἡ, septem et viginti partibus major.
'Επτάκαυλος, ὁ ἡ, septem caules habens.
'Επτάκι, vel ἑπτάκις, *adv.* septies.
'Επτακισμύριοι, ίαι, ια, septuaginta millia.
'Επτακισχίλιοι, ιαι, ια, septies mille.
'Επτάκλινος, ου, ὁ ἡ, septem lectis instructus. Ex ἑπτὰ et κλίνη.
'Επτακόσιοι, septingenti.
'Επτακοσιοπλασιάκις, septingenties.
'Επτακοσιοστὸς, ἡ, ὸν, septingentesimus.
'Επτάκτυπος, ου, ὁ ἡ, septisonus, septem sonos edens.
'Επτάκωλος, ον, septem colis, versiculis constans.
'Επτάλογχος, ον, septem legionibus constans.
'Επτάλογχος στόλος, septemgeminus exercitus, *Soph. Œd. Col.* 1305.
'Επτάλοφος, ου, ὁ ἡ, septicollis.
'Επτάλυχνος, ου, ὁ ἡ, septem lucernas habens.
'Επτάμην, imperf. ind. med. v. πέτομαι, vel a. 1. ind. med. *per Syncop.* pro ἐπτασάμην, ab ἵπταμαι, volo.
'Επταμηνιαῖος, αία, αῖον, septimum mensem agens; (2) qui septimo mense in lucem editus est. Ex ἑπτὰ et μὴν, *mensis.*
'Επτάμηνος, ου, ὁ ἡ, idem et ex iisd.
'Επταμήτωρ, ορος, ἡ, septem filiorum mater.
'Επτάμιτος, ου, ὁ ἡ, septem habens chordas.
'Επταμόριον, ου, τὸ, septima pars.
'Επτάμυχος, ου, ὁ ἡ, septem habens recessus.
'Επταξαν, 3. pl. a. 1. ind. act. *Dor.* pro ἔπτηξαν, a πτήσσω.
'Επτάπεκτος, ου, ὁ ἡ, qui septies vel multoties tonderi potest. Ex πέκω.
'Επτάπηχυς, εος, ὁ ἡ, qui septem cubitos æquat.
'Επταπλασιάζω, reddo septuplo majus. Ab
'Επταπλάσιος, ια, ιον, septuplus.
'Επταπλασίων, ονος, ὁ ἡ, idem.
'Επταπλασίως, *adv.* septifariam, septies.
'Επτάπλευρος, ου, ὁ ἡ, qui septem latera habet; (2) cui septem costæ sunt.
'Επτάπλοος, *contr.* ἑπτάπλους, ου, ὁ ἡ, septemplex. Ab ἑπτά.
'Επτάπους, οδος, ὁ, septempedalis. A πούς.

'Επτάπορος, ου, ὁ ἡ, septem habens vias. Epith. Pleiados. 'Επτάποροι Πλειάδες, *Eurip. Rhes.* 529. *Iphig. in Aul.* 7. *Id. Or.* 1004.
'Επτάπους, οδος, ὁ ἡ, septempedalis.
'Επτάπυλος, ου, ὁ ἡ, qui habet septem portas.
'Επτάπυργος, ου, ὁ ἡ, qui habet septem turres.
'Επταρον, aor. 2. ind. act. verbi πταίρω.
'Επτάῤῥοος, *contr.* ἑπτάῤῥους, ου, ὁ ἡ, septemfluus; (2) septem ostia habens.
'Επτὰς, άδος, ἡ, numerus septenarius.
'Επταστάδιος, ον, septem stadiis constans.
'Επτάστολος, ου, ὁ ἡ, septem modis instructus seu ornatus.
'Επτάστομος, ου, ὁ ἡ, septem ora seu ostia habens, septem ostiis in mare influens; est quoque epitheton septem portarum Thebarum. Θήβας λέγεις μεῖ ταῖς πύλαις ἑπταστόμους, *Soph. ex Trag. incerta.* 'Επτάστομον πύργωμα Θηβαίας χθονὸς, *Eurip. Phœn.* 294. 'Επτάστομον πύργωμα Καδμείων ἔπι, *Id. Suppl.* 1221.
'Επτατειχὴς, ὲς, epith. portarum Thebanarum, *ap. Æschyl.* septem locis munitus.
'Επτάτονος, ου, ὁ ἡ, septem tonos habens, seu septem chordis instructus.
'Επταφαὴς, ὲς, septem partibus lucens; epith. zonarum cœlestium.
'Επτάφθογγος, ου, ὁ ἡ, septem voces seu sonos edens.
'Επτάφυλλος, ον, septem folia habens.
'Επτάφωνος, ου, ὁ ἡ, idem quod ἑπτάφθογγος.
'Επταχὰ, *adv.* septifariam. Ab ἑπτά.
'Επταχῆ, *adv.* idem.
'Επτάχορδος, ου, ὁ ἡ, septem fidibus instructus. Ex χορδή.
'Επτέρηκα, perf. ind. act. verbi πτερόω.
'Επτερύγην, a. 2. ind. pass. verbi πτερύσσομαι.
'Επτέτης, ου, ὁ, septennis, septem annos natus. Ex ἔτος.
'Επτέτις, ιδος, ἡ, septem annos nata.
'Επτήμερος, ον, septem dies durans.
'Επτην, aor. 2. ind. act. verbi πτῆμι.
'Επτήρης, εος, ὁ ἡ, septem remorum ordinibus instructus, septiremis. Ex ἐρέσσω.
'Επτοίηται, *exterrefactus est*, 3. sing. perf. ind. pass. verbi πτοιέω, *Poet.* pro πτοέω.
'Επτόμην, *evolabam*, imperf. ind. med. *per Syncop.* pro ἐπετόμην, a verbo πέτομαι.
'Επτωκὼς, perf. part. act. *Ion.* pro πεπτωκὼς, a πίπτω.
'Επυδρος, *Ion.* pro ἔφυδρος.
'Επυθόμην, aor. 2. ind. med. verbi πυνθάνομαι pro πεύθομαι vel πεύθομαι, interrogo.
'Επυνθάνετο, 3. sing. imperf. ind. med.
'Επύλλιον, ου, τὸ, versiculus; (2) parvum carmen. Dim. ab ἔπος.
'Επύργωσας, 2. sing. aor. 1. ind. act. verbi πυργόω.
'ΕΠΩ, dico, inusitatum: aor. 2. εἶπον, εἰπεῖν, εἰπὼν· aor. 1. εἶπα, usitata.
'ΕΠΩ, ago, operor; in compositione usitatum.
'Επωάζω, f. άσω, ovis incubo; (2) ovis incubans cano vel clamo, *item* clamo in modum gallinæ incubantis. Ex ᾠόν.
'Επώασις, εως, ἡ, incubatio, incubitus.
'Επωασμὸς, οῦ, ὁ, idem.
'Επωαστικὸς, ἡ, ὸν, qui incubare solet ovis, *Aristot.*
'Επωβελία, ας, ἡ, sexta pars æstimationis litis, eo quod reus calumniæ in quamlibet drachmam obolo, qui sexta pars drachmæ erat, mulctaretur. Ex ἐπὶ et ὀβολός.
'Επῳδὴ, ῆς, ἡ, incantamentum; (2) blandi sermones, nempe, qui mulcent et deliniunt; (3) carmen; (4) cantio. (2) ἀλλὰ νουθετούμενοι φίλων ἐπῳδαῖς, ἐξεπᾴδονται φύσιν, sed amicorum blandis adloquiis moniti, mulcentur deliniunturque, *Soph. Œd. Col.* 1193. Ab [illegible]
'Επώδης, ῶδες, fœtidus, graveolens, ut δυσώδης.
'Επῳδικὸς, ἡ, ὸν, succinens, incantare sciens. Ab ἐπᾴδω.
'Επωδίνω, parturio.
'Επῳδιον, ου, τὸ, quod odæ accinitur, versiculus. Ab ἐπὶ et ᾠδή.
'Επῳδὸς, οῦ, ὁ ἡ, incantator, vel incantatrix, pueros ægrotantes carminibus curans; (2) pars carminis lyrici, *imprimis* odæ Pindaricæ; (3) versiculus brevior post longiorem; (4) quod vim habet amoris excitandi et conciliandi homines. Ex iisd.
'Επώδυνος, ου, ὁ ἡ, dolorem inferens vel adferens; (2) dolens, gravi dolore affectus. Ex ἐπὶ et ὀδύνη.
'Επωδύνως, *adv.* cum gravi dolore.
'Επωάζω, idem quod ἐπωάζω.
'Επωθέω, ῶ, f. ἐπώσω, impello.
'Επωΐζω, f. ίσω, idem.
'Επώκειλαν, *illiserunt*, 3. pl. aor. 1. ind. act. verbi ἐποκέλλω.
'Επωλένιος, ου, ὁ ἡ, qui in ulnis vel sub ulnas fertur. Ex ἐπὶ et ὠλένη.
'Επώλουν, 3. pl. imperf. ind. act. *contr.* pro ἐπώλεον, a πωλέω.
'Επωμάδιος, ου, ὁ ἡ, humeris superimpositus. Ex ἐπὶ et ὦμος.
'Επωμαδὸν, *adv.* super humeros, in humeris. Ζῆθος μὲν ἐπωμαδὸν ἠέρταζεν οὔρεος ἠλιβάτοιο κάρην, *Apoll. Rhod.* 1, 738.
'Επωμίδιον, ου, τὸ, parva epomis. Dim. ab
'Επωμὶς, ίδος, ἡ, superhumerale, i. e. summa humeri pars; (2) humerus; (3) nomen vestis muliebris humeros tegens; (4) pars eminens in navi, cui inscriptum est elogium. (2) ἐξ ἄκρας ἐπωμίδος, ex summo humero, *Eurip. Hec.* 558. Ex ἐπὶ et ὦμος.
'Επωμίζομαι, in humeros tollo.
'Επωμοσία, ας, ἡ, jusjurandum, quod additur ad confirmationem alicujus rei. Ab ἐπόμνυμι.
'Επώμοτος, ου, ὁ ἡ, qui juravit, adstrictus juramento; (2) obstrictus. Οὐκ ἐπώμοτος λέγων, nonne jurejurando firmasti dicens . . . *Soph. Trach.* 427. Ζῆν' ἔχων ἐπώμοτον, Jovem adhibens testem tui jurisjurandi, *Id. Ibid.* 1188. Ab eod.
'Επώνιον, ου, τὸ, tributum, quod pro aliqua re empta penditur. Ex ἐπὶ et ὠνέομαι.
'Επωνόμασα, aor. 1. ind. act. verbi ἐπονομάζω.
'Επωνυμία, ας, ἡ, cognomentum, cognomen; (2) nomen. Ab
'Επώνυμος, ου, ὁ ἡ, additus ad nomen, qui pro cognomine tribuitur, item cognominis; (2) qui nomen traxit ab alio; (3) qui nomen dat alii. (2) ἐπώνυμος τῆς πρόσθεν ἀδμήτης χρόνῳ μητρὸς, nomine referens diu servatam olim matri virginitatem, *Soph. Œd. Col.* 1321. Τίς ἄν ποτ' ᾤεθ' ὧδ' ἐπώνυμον τοὐμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς; quis unquam putasset fore, ut tam concinne malis meis conveniret nomen meum? *Soph. Aj.* 430. Τά τ' ἐπώνυμα δεῖπνα Θυέστου, illaque cœna Thyestæ nomine dicta, *Eur. Or.* 1007. 'Επώνυμος τινὸς, qui nomen ab aliquo accepit. 'Επώνυμον τινὶ γίγνεσθαι, nomen alicui dare vel communicare. 'Επώνυμος ἀρχὴ, consulatus, consul, nempe a quo denominatur annus, *App. Bell. Civ.* 2, 19. Hinc τὸ ἐπώνυμον, ου, cognomen. Ex ἐπὶ et ὄνομα.
'Επωνύμως, *adv.* cognomine.
'Επωπάζω, inspicio, *Hes.* Ab ἐπώπης.
'Επωπάω, ῶ, idem, *Hes.* Ὅτι μοι γλῶσσαν καὶ σοφ' ἐπωπᾷ, *Æschyl. Eumenid.* 974. Ab eod.
'Επώπη, ἡ, vultus, *Æsch.*
'Επώπτης, ου, ὁ, inspector, *Hes.* Ex ὤψ.
'Επωπὶς, ίδος, ἡ, pedissequa; (2) inspectrix, canis. Οἴσεται σ' ἐπωπίδα, te faciet canem, *Lycophr.* 1176.
'Επώρα, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* et *contr.* pro ἐφόρα, ab ἐφοράω.
'Επωριάζω, curo, sollicitus sum, *Stiph.* Ab ὤρα.
'Επωρωρέχατο, 3. plur. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐπωρωρεγμένοι ἦσαν, ab ἐπορέγω.
'Επῶρσε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi ἐπόρω.
'Επωρύω, et ἐπωρύομαι, ululo, infremo.
'Επωσις, εως, ἡ, impulsio. Ab ἐπωθέω.
'Επωτειλόομαι, insuper cicatrice obducor, *Aret.* Ex ἐπὶ et ὠτειλὴ, *cicatrix.*
'Επωτίδες, αἱ, ligna ex utraque proræ parte prominentia: quasi auriculæ navis. Ab ἐπὶ et οὖς, *auris.*
'Επωφέλημα, ας, ἡ, utilitas. Ab

'Επωφε-

Ἐπωφελέω, ῶ, f. ήσω, insuper juvo; (2) prosum. Ἐπωφέλησα, utinam. Ὁ μήποτ' ἐγὼ ... ἐπωφέλησα πόλεως ἐξελέσθαι, *Soph. Œd. Col.* 540.
Ἐπωφέλημα, ατος, τὸ, utilitas.
Ἐπωφελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, utilis.
Ἐπωφέλιμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem.
Ἐπώχατο, 3. pl. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐπῳγμένοι ἦσαν, ab ἐποίγω.
Ἐπώχετο, 3. sing. imperf. ind. med. verbi ἐποίχομαι.
ἜΡΑ, ας, ἡ, terra. Hinc
Ἔραζε, *adv.* in vel ad terram.
Ἐραίμαν, 1. sing. præs. opt. med. *Dor.* pro ἐραίμην, ab ἔραμαι.
Ἐραίσθη, 3. sing. aor. 1. ind. pass. verbi ῥαίνω.
Ἔραμα, τὸ, vomitus. Ab ἐράω.
Ἐρᾶν, præs. inf. act. *contr.* pro ἐράειν.
Ἐρανάρχης, ȣ, ὁ, proprie, qui collegio eranistarum præest; (2) qui præest cœnæ collatitiæ, *Laert. Artemid.* 1, 37. Ex ἔρανος et ἀρχή.
Ἐρανέμπολος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui in ἐράνῳ mercaturam exercet. Ex ἔρανος et ἐμπολέω.
Ἐρανίζω, f. ίσω, *cum acc.* peto ab amicis collationem, atque adeo obtineo; (2) corrogo, emendico; (3) *cum dat.* confero symbolam, largior eranon; (4) colligo, comporto; (5) *in med.* est eranon peto; (2) *eleganter tropice,* colligo, aucupor et capto, v. gr. quæstum, laudem, &c. (3) consequor ab aliquo aliquid. Τȣ̀ς φίλȣς ἐρανίσας, *Dem.* Ab ἔρανος.
Ἐρανικὸς, ἡ, ὸν, pertinens ad ἐράνȣς, qui fit ad corrogandam stipem. Ab eod.
Ἐράνιον, ȣ, τὸ, parva symbola; (2) exigua stips. Dim.
Ἐράνισις, εως, ἡ, et
Ἐρανισμὸς, ȣ̃, ὁ, corrogatio, collectio erani.
Ἐρανιστὴς, ȣ̃, ὁ, qui est ex numero sodalium, qui singulis mensibus aut statis temporibus pecuniam conferunt. Ab ἐρανίζω.
Ἐραννᾶς, *amœnæ,* gen. sing. *Dor.* pro ἐραννῆς. Ab
Ἐραννὸς, ἡ, ὸν, amabilis. Ab ἐράω, *amo.*
ἜΡΑΝΟΣ, ȣ, ὁ, collatitia cœna, convivium, in quod quisque symbolam suam confert; reperitur etiam pro cœna lauta non e symbolis; (2) collatio pecuniæ ad juvandum aliquem, ut reddatur commodo tempore; (3) collatio quæ ex pacto fit certis temporibus; (4) beneficium, beneficentia; (5) gratia, præmium, merces; *nempe quicquid paulatim variis factis consequimur ad eleganter* ἔρανος *dicitur, ut Cicero* gratiam colligere *dixit.*
Ἔρασδε, *humi, Dor.* pro ἔραζε.
Ἐράσθην, aor. 1. ind. pass. *Ion.* pro ἠράσθην, ab ἐράω.
Ἐρασίμολπος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, amans carminis seu cantus. Ex ἐράω et μολπὴ, *cantus.*
Ἐρασιπλόκαμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, studiosus capillitii. Ex ἐράω et πλόκαμος.
Ἔρασις, εως, ἡ, amatio. Ab ἐράω.
Ἐρασιχρήματος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, pecuniæ desiderio flagrans, pecuniam sive opes amans.
Ἐράσμιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, amabilis, desiderabilis. Ab ἐράω.
Ἔρασσαι, 2. sing. præs. ind. *Poet.* pro ἔρασαι, ab ἔραμαι.
Ἐράσσατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. *Poet.* pro ἠράσατο.
Ἐραστὴς, ȣ̃, ὁ, amator, amans. Παίδων τ' ἐραστὴς ἦν, cupidus eram liberorum, *Eurip. Suppl.* 1088. Καὶ πολλοὶ παίδων ὄντες ἐρασταὶ, τοσȣ́τȣς πόθȣς ȣ̓κ ἔσχον εἰς τέκνα, multi, qui liberos amant, *Phalarid. Epist.* 68. Flagitio sensu plerumque, ut, Καὶ τȣ́ς γε παῖδας φασὶ ταυτὸ τȣ̃το δρᾶν, ȣ̓ τῶν ἐραστῶν, ἀλλὰ τἀργυρίȣ χάριν, non amatorum, sed pecuniæ gratia, *Aristoph. Plut.* 153.
Ἐραστὸς, ἡ, ὸν, idem quod ἐρατὸς, *Steph.*
Ἐράστρια, ας, ἡ, fœmina amans, amatrix.
Ἐρατεινὸς, ἡ, ὸν, amabilis, amœnus. Ab
Ἐρατὸς, ἡ, ὸν, amabilis, blandus. Ab ἐράω.
Ἐρατίζω, fut. ίσω, amo, cupio. Ab eod.
Ἐρατοπλόκαμος, ον, pulchricomus.
Ἐρατόχροος, *contr.* ἐρατόχρȣς, ȣ, ὁ ϗ ἡ, amabili colore præditus. Ex ἐρατὸς et χρόα.

Ἐρατὼ, ȣ̃ς, Erato, una Musarum.
Ἐρατῶπις, ιδος, ἡ, pulchros oculos habens. Ex ἐρατὸς et ὤψ, *oculus.*
ἘΡΑ'Ω, ῶ, amo, amore prosequor; (2) cupio, adfecto; ἠράσθην, a. 1. amavi; ἐρασθεὶς, qui amavit; ἐρώμενος, *substantive,* amasius; ἐρωμένη, *substantive,* amasia, amica. Τἀλαιπώρων γε πραγμάτων ἐρᾷς, *Aristoph. Av.* 135. Ἀλλ' ἀναγκαίας ἔχει πατρίδος ἐρᾶν ἅπαντας, *Eur. Ph.* 361. Ἀνδρῶν τυράννων κῆδος ἠράσθη λαβεῖν, *Id. Med.* 700. *Item,* defundo, expendo, vomo.
Ἐργᾷ, 2. sing. f. 1. ind. med. *Bœot.* pro ἐργάσῃ, ab ἐργάζομαι.
Ἐργάζευ, 2. sing. præs. imperat. med. *Dor.* pro ἐργάζȣ, a verbo eod.
Ἐργάζομαι, f. άσομαι, opus facio, laboro, *impr.* in agro, mari; *unde* (2) colo agrum; (3) navigo quæstus causa; (4) quæstum facio; (5) elaboro, efficio, *de arte factis,* imprimis, *Eur.* Τὰ δεινὰ κέρδη πημονὰς ἐργάζεται, *Soph. Antig.* 332. Τί μ' ἐργάσῃ τὸ δεινόν; *Aristoph. Lys.* 368.
Ἔργαθεν, 3. sing. imperf. *Poet.* pro εἴργαθεν, ab
Ἐργάθω, arceo, aufero, separo, cohibeo. Ἐπεὶ κνέφας ἔργαθε νυκτὸς, *Apoll. Rhod.* 3, 1171. Ab εἴργω.
Ἐργαλεῖον, ȣ, τὸ, *Ion.* ἐργαλήϊον, instrumentum, ferramentum. Ab ἔργον.
Ἐργάνη, ης, ἡ, Minervæ cognomen, qu. dic. opifex. Ab ἔργον et ἄνω, *perficio.*
Ἐργάξῃ, 2. sing. f. 1. ind. med. *Dor.* pro ἐργάσῃ.
Ἐργάσαιο, *operatus sis,* 2. sing. a. 1. opt. med.
Ἐργασείω, facturio, facere cupio, facere paro, agere volo. Ὡς ἐργασείων ȣ̓δὲν ὧν λέγω, θροεῖς, loqueris, ut nihil eorum, quæ mando, facturus, *Soph. Trach.* 1232. Τί δ' ἐργασείεις; quid ergo facere paras? *Id. Philoct.* 1001.
Ἐργασθῇ, *operatus sit,* 3. sing. a. 1. conj. pass.
Ἐργασία, ας, ἡ, opus; (2) elaboratio, *impr.* in operibus artificum; (3) cultus; (4) opificium, opera, labor, unde quæstus est; (5) de die, in quo opus facere licet; (6) quæstus, lucrum; (7) factum præclarum. Ab ἐργάζομαι.
Ἐργάσιμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui elaborari potest; (2) confectus, elaboratus; (3) cultus. Ab eod.
Ἐργασίων, ωνος, ὁ, agricola, *Ar.*
Ἔργασμαι, 1. sing. perf. ind. pass. pro εἴργασμαι.
Ἐργαστέον, *adv. pos.* opera danda est, agendum est.
Ἐργαστὴρ, ῆρος, ὁ, operarius.
Ἐργαστηριακοὶ, οἱ, opifices. Καὶ γὰρ συνηθροίσθη πλῆθος ἐργαστηριακῶν καὶ βαναύσων ἀνθρώπων, *Polyb. Exc. Legat.* 144.
Ἐργαστηριάρχης, ȣ, ὁ, manceps officinæ; tabernarius, institor. Ex seq. et ἀρχή.
Ἐργαστήριον, ȣ, τὸ, officina, taberna; (2) *in specie* cella meretricia, *quam et Plautus* opificinam *vocat.* Ab ἐργάζομαι.
Ἐργαστικὸς, ἡ, ὸν, operarius; (2) operosus, sedulus, efficax, opere et labore præstans. Ab eod.
Ἐργατεύομαι, laboro. Ab
Ἐργάτης, ȣ, ὁ, mercenarius, qui opus facit in quocunque genere et arte; *Soph. Œd. Tyr.* 859. (2) dicitur et pro ἐργαστικός.
Ἐργατήσιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui coli et laborari potest. A præc.
Ἐργατικὸς, ἡ, ὸν, operarius, operosus. Ab eod.
Ἐργατικῶς, *adv.* operose.
Ἐργατίναισι, dat. pl. *Poet.* pro ἐργατίναις, ab
Ἐργατίνης, ȣ, ὁ, operarius.
Ἐργάτις, ιδος, ἡ, operatrix; (2) mercenaria; (3) Minervæ cognomen.
Ἐργάω, ῶ, idem quod ἐργάζομαι. Ab ἔργον.
Ἔργει, 3. sing. præs. ind. act. verbi ἔργω, *Ion.* pro εἴργω.
Ἐργεπείκτης, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui opus urget. Ex ἔργον et ἐπείκτης, *instigator.*
Ἐργεπιστατέω, operi præsum. Ab
Ἐργεπιστάτης, ȣ, ὁ, qui operi præest, operum curator.

Ἔργετες, ε, ὁ, sepes, sepimentum, impedimentum, *Hes.* Ab ἔργω, pro εἴργω.
Ἔργμα, ατος, τὸ, septum, claustrum. Ab eod.
Ἐργίζω, operor, *V. L.*
Ἔργμα, ατος, τὸ, factum, opus, facinus. A ῥέζω, vel potius antiq. ἔργω.
Ἔργματι, dat. sing. *per Metathes.* pro ῥέγματι.
Ἐργοδιωκτέω, ῶ, f. ήσω, urgeo opus. Ab
Ἐργοδιώκτης, ȣ, ὁ, qui urget opus.
Ἐργοδοτέω, ῶ, f. ήσω, opus loco. Ab
Ἐργοδότης, ȣ, ὁ, qui opera distribuit, qui pensum dat, operis locator.
Ἐργοεπιστάτης, ȣ, ὁ, idem quod ἐργεπιστάτης.
Ἐργοκηδεστὴς, ȣ̃, ὁ, idem.
Ἐργολαβέω, ῶ, opus faciendum suscipio, operam loco, redempturas facio. Aliquando de iis qui judiciis corrumpendis operam suam locant. vid. ἐνεργολαβεω. "traffic in make a
Ἐργολαβία, ας, ἡ, operis faciendi susceptio, redemptura, vel conductio. Ab
Ἐργολάβος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui opus faciendum suscipit, redemptor. Ex ἔργον et λαμβάνω.
Ἐργολήπτης, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.
Ἐργομωκία, ας, ἡ, adulatio. Ab
Ἐργόμωκος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, illusor; (2) adulator.
Ἐργομωκεύω, et ἐργομωκέω, adsentor, adulor, ancillor.
ἜΡΓΟΝ, ȣ, τὸ, opus, factum, res; (2) difficultas; (3) ædificium; (4) labor in agro, omninoque in suo cujusque opificio, artificio, munere, &c. τὰ ἔργα, opera *impr.* rusticana, quæ colono die propria sunt agenda, sata et pasta illis operibus: hinc ἔργα καὶ ἡμέραι Hesiodi sunt carmen, docens quid operis rusticani die quoque sit agendum. Οὐδὲν ἔργον, nihil prodest, nihil opus est, *Soph. Aj.* 852. *Aristoph. Lys.* 424. Σὸν ἔργον λέγειν, muneris hoc est tui dicere, *Eurip. Phœn.* 447. Οὔκȣν σὸν τῶνδέ τε ἔργον ... ἀναπληρȣ̃ν, ergo tui et item horum erit officii complere, *Plato in Timæo.* Οὐκ ἄρα ἡμῖν ἔργον ἑστάναι, sed nihil proderit ad hunc modum stetisse, *Aristoph. Lys.* 424. (4) κἀμαθὴς ἔργων ὕπο, et illiteratus ob opera rustica, quia occupatus et totus in operibus rusticis, *Eurip. Suppl.* 421.
Ἐργοπαρέκτης, ȣ, ὁ, operis locator. Ex ἔργον et παρέχω.
Ἐργοπόνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, laboriosus, rusticus.
Ἐργοστόλος, ȣ, ὁ, curator, præfectus operis. Ex στέλλω.
Ἐργότρȣς, inspector operum, qui urget opus, *Hes.* Ex ἔργον et ὀτρύνω, *urgeo.*
Ἐργόχειρον, ȣ, τὸ, opus manuum.
Ἐργοχειρέω, manibus laboro.
Ἔργω, f. ξω, arceo, veto, includo. Vid. εἴργω.
Ἐργώδης, εος, ὁ, operosus, difficilis, laboriosus. Ab ἔργον. Hinc
Ἐργωδῶς, *adv.* difficulter, ægre.
Ἐργωδία, ἡ, difficultas, molestia, negotium, *Naz.*
Ἐργώλη, ἡ, idem, *Ap.*
Ἐργώνης, ȣ, ὁ, manceps, seu conductor operum, *impr.* publicorum.
Ἐργωνία, ἡ, redemtura operum publicorum. Ex ὠνέομαι.
Ἔρδεσκε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἦρδε.
Ἔρδον, imperf. ind. act. *Ion.* pro ἦρδον. Ab
Ἔρδω, facio. Ταχθεὶς τόδ' ἔρδειν τῶν ἀνασσόντων ὕπο, *Soph. Phil.* 7. Ἔρδοι τις ἣν ἕκαστος εἰδείη τέχνην, exerceat, *Aristoph. Vesp.* 1420. A ῥέζω, quod idem notat.
Ἐρέα, ας, ἡ, lana. Ab εἶρος.
Ἐρεβεννὸς, ἡ, ὸν, furvus, obscurus. Ab ἔρεβος.
Ἐρέβευσφιν, gen. sing. *Dor.* et *per Paragog. Poet.* pro ἐρέβȣς, *contr.* ex ἐρέβεος, ab ἔρεβος.
Ἐρεβίνθειος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, ciceri similis.
Ἐρεβινθιαῖος, αία, αῖον, idem.
Ἐρεβίνθινος, ίνη, ινον, idem. Ab
ἘΡΕ'ΒΙΝΘΟΣ, ȣ, ὁ, cicer, leguminis genus; (2) pudendum virile. Hinc
Ἐρεβινθώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, ciceri similis.
Ἐρεβοδιφάω, orci tenebris abscondita scrutor; (2) subterranea scrutor.
Ἐρέβοθεν, *adv.* ex orco, e tenebris. Ab

'ΕΡΕΒΟΣ, εος, τὸ, erebus, orci tenebræ seu caligo. Hinc
'Ερεβώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, tenebrosus; (2) profundus.
'Ερεβῶπις, ιδος, ἡ, orcinos, nigros, seu terribiles oculos habens. Ex ὤψ.
'Ερεγμα, ατος, τὸ, faba fresa fractaque, molam tamen nondum experta, nec in farinam redacta; (2) legumina quævis eo modo se habentia. Ab ἐρείκω, frango.
'Ερεγμὸς, ῦ, ὁ, idem et ab eod.
'Ερέγμινος, ex fabis fresis, Diosc.
'Ερεείνω, interrogo. Ab ἐρέω, dico.
'Ερέθησι, 3. sing. præs. conj. act. Ion. pro ἐρέθῃ, ab ἐρέθω.
'Ερέθιζε, 2. sing. præs. imperat. act. v. ἐρεθίζω.
'Ερεθιζέμεν, præs. inf. act. Ion. pro ἐρεθίζειν
'Ερεθίζω, f. ίσω, irrito, lacesso. Κύνας τ' ἄνδρας τ' ἐρεθίζων, Il. 17, 658. Ab ἐρέθω.
'Ερεθίσδεν, præs. inf act. Dor. pro ἐρεθίζειν.
'Ερέθισμα, ατος, τὸ, irritamentum.
'Ερεθισμὸς, ῦ, ὁ, irritatio, provocatio; (2) rosio. Ab eod.
'Ερεθιστὴς, ῦ, ὁ, irritator, provocator. Hinc
'Ερεθιστικὸς, ἡ, ὸν, proritandi vim habens.
'Ερεθιστικῶς, adv. irritantis more, irritando.
'ΕΡΕ'ΘΩ, lacesso, irrito, provoco. 'Οξεῖαι μελεδῶναι ὀδυρομένην ἐρέθουσιν, Odyss. 19, 517.
'Ερεῖ, dicit, 3. sing. præs. ind. act. verbi ἐρέω.
'ΕΡΕΙ'ΔΩ, f. ἐρείσω, figo, firmo, fulcio, trudo, innitor; (2) ingruo, pugno; (3) pass. etiam fundi, sc. humi, sterni. Εἰς θῖν' ἐρείσας λοισθίαν αἴθων λύκος, Lycophr. 246. 'Ασπὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, Il. 13, 131. perf. pass. ἤρεισμαι plusq. perf. pass. ἠρείσμην, et per redupl. Att. ἐρηρείσμην et Poet. ἠρήρεισμην, fixus eram. Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἠρήρειστο, Il. 3, 358. 'Ερείσατε πλευρὸν ἀμφιδέξιον, adplicaminor mihi ad utrumque latus, Soph. Œd. Col. 1112. 'Ηρεισε πλευραῖς μέσσον ἔγχος, per medias costas mucronem adigit, Id. Antig. 1236. 'Ερεισθεὶς ἕζετο, innisus sedebat, Id. Aj. 309.
'Ερείκη, Erica, Theocrit. 5, 64.
'Ερεικτὸς, ὴ, ὸν, confractus, fresus, fissus. Ab
'ΕΡΕΙ'ΚΩ, frango, confringo, confundo, scindo; (2) frangor, &c. (1) ῥῆξε δέ οἱ ἀμφὶ χιτῶνα, Il. 13, 439. "Ηρικον χθόνα, arabant, Hesiod. Scut. 287. (2) ἤρικε δὲ κόρυς περὶ ἀκωκῇ δουρὸς, fracta est galea ab acie hastæ, est aor. 2. Il. 17, 295. 'Ερεικόμενος περὶ δουρὶ, Il. 13, 446. Hinc
'Ερειξις, εως, ἡ, fractio, fissio.
'Ερεικώδης, ες, Erice abundans, al. disruptus, V. L.
'Ερεῖο, interroga, 2. sing. præs. imperat. med. Ion. et Poet. pro ἔρου, a verbo ἔρομαι.
'Ερείομεν, 1. plur. præs. ind. act. Poet. pro ἐρέομεν, ab ἐρέω.
'Ερειος, contentiosus, ap. Theoc. 15, 50. si sana sit lectio.
'Ερείπιον, ου, τὸ, ruinæ, ædificii rudera; (2) metaphorice, cadavera, strages. (2) ἐν δ' ἐρειπίοις νεκρῶν ἐρειφθεὶς ἔξετ' ἀγρίαν φόνου, Soph. Aj. 308.
'Ερειπίωσις, ἡ, ruina, V. L.
'Ερειπομένης, diruentis, gen. sing. præs. part. med. f. g. ab ἐρείπω
'ΕΡΕΙ'ΠΩ, everto, disturbo, demolior; ἐρειφθεὶς, a. 1. part. pass prostratus; a. 2. ab ἐρείπω. ruo, ἤριπον, cecidi, lapsus sum. Οὐ γὰρ ἐσθ' ὅπως πόλιν κείνην ἐρείψεις, Soph. Œd. Col. 1367. Αἴσχρως αἰπὺν ἤρειψεν σταγῶν, Lycophr. 1348.
'Ερεῖς, 2. sing. f. 1. ind. act. verbi εἴρω.
'Ερείσατο, 3. sing. a. 1. ind. med. verbi ἐρείδω.
'Ερεισις, εως, ἡ, fultura, innixus.
'Ερεισμα, ατος, τὸ, firmamentum, fulcimentum, adminiculum. Ab ἐρείδω.
'Ερεισμαὶ, αἱ, pro ἐρείσματα, Steph. et Vitruv.
'Ερεῖτε, 2. pl. præs. ind. act. contr. pro ἐρέετε.
'Ερείτω, dicat, 3. sing. præs. imperat. act. contr. pro ἐρεέτω. ab ἐρέω.
'Ερείψιμος, ου, ὁ ᾗ ἡ, caducus, ruinosus.
'Ερειψις, εως, ἡ, ruina: ab ἐρείπω.
'Ερειψίτοιχος, ον, parietem ruinosum habens.
'Ερεείνω, interrogo. Ab ἐρέω.

'Ερεμβοὶ, οἱ, Erembi, Arabiæ populi, qui et Ichthyophagi et Troglodytæ dicuntur.
'Ερεμνὸς, ὴ, ὸν, tenebricosus, caliginosus; (2) terribilis; pro ἐρεβεννός. Ab ἔρεβος.
'Ερεξα, feci, a. 1. indic. act. verbi ῥέζω.
'Ερέοντο, 3. plur. imperf. ind. med. Ion. pro ἠρέοντο, ab ἔρομαι.
'Ερεοῦς, ᾶ, οῦν. laneus. Ex ἔριον, lana.
'Ερεπτὰ, τὰ, alimenta, V. L. Ab ἐρέπτω.
'ΕΡΕ'ΠΤΩ, et ἐρέπτομαι, edo: λωτὸν ἐρεπτόμενοι, Il. 2, 776. (2) tego; (3) orno; (4) corono.
'Ερέριπτο, projectus erat, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. Att. pro ἔῤῥιπτο, a ῥίπτω.
'Ερεσία, ας, ἡ, remigatio. Ab ἐρέσσω.
'Ερεσσέμεναι, præs. inf. act. Dor. pro ἐρέσσειν
'ΕΡΕ'ΣΣΩ, vel ἐρέττω, remigo; (2) impello. Τὰ δὴ κατ' αὐτὸν ἐρέσσων, animo volvens, Soph. Antig. 164. Τοίας ἐρέσσουσιν ἀπειλὰς, tales in nos jactant minas, Id. Aj. 251. De quovis motu dicitur: 'Αλλ' ἐν μεταλλαγᾷ πολυπηγάνω ἀνδρὸς ἐρέσσῃ, sed mutato domino versuti viri manibus tractaris. Id. Phil. 1134.
'ΕΡΕΣΧΕΛΕ'Ω, ῶ, f. ήσω, cavillor, scommate illudo, ludificor; (2) contendo, rixor.
'Ερεσχελία, ας, ἡ, ludificatio; (2) contentiosa disputatio. A præc.
'Ερέτης, ου, ὁ, remex. Ab ἐρέσσω. Unde
'Ερετικὸς, ὴ, ὸν, ad remos pertinens. Hinc ἡ ἐρετικὴ, sc. τέχνη, ars remigandi. τὸ ἐρετικὸν, remigium, App. Bell. Hann. 54.
'Ερετμὸν, ῦ, τὸ, remus. Ab eod.
'Ερετμὸς, ῦ, ὁ, idem. Ab eod. Hinc
'Ερετμόω, ῶ, f. ώσω, remis instruo; (2) remigo.
'Ερετριάζω, dicteriis prosequor, cavillor, Hes.
'Ερευγμα, ατος, τὸ, ructus. Ab ἐρεύγω. Hinc
'Ερευγματώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, ructus movens.
'Ερευγμώδης, ες, idem.
'Ερευγμενος, per Sync. pro ἐρευγόμενος, Hesiod.
'Ερευγμὸς, ῦ, ὁ, ructatio. Ab
'ΕΡΕΥ'ΓΩ, et ἐρεύγομαι, f. ἐρεύξομαι, ructo; (2) emitto, vel evolvo, quasi eructando, effundo. 'Ερευγόμενοι φόνον αἵματος, Il. 16, 162.
'Ερευθέδανον, ου, τὸ, rubia, herba quædam.
'Ερευθήεις, ήεσσα, ῆεν, rubicundus.
'Ερευθὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, ruber. Ab ἔρευθος.
'Ερευθιάω, ῶ, rubeño, rubesco, sum ruber.
'Ερευθέδανον, ου, τὸ, rubia, herba. Ab
'ΕΡΕΥΘΟΣ, εος, τὸ, rubor. Hinc
'Ερεύθω, f. εύσω, rubefacio. 'Ο δὲ θ' αἵματι γαῖαν ἐρεύθων πέπταται, Il. 11, 394.
'Ερευκτικὸς, ὴ, ὸν, ructum movens. Ab ἐρεύγω.
'Ερευνα, ης, ἡ, indagatio; (2) quæstio per tormenta. Ab
'ΕΡΕΥΝΑ'Ω, ῶ, f. ήσω, indago, investigo, de canibus, &c. (2) scrutor, perscrutor, quæro; (3) conor. Πόντος θαλάσσης οὐκ ἐρευνήσει μυχοὺς; Lyc. 253.
'Ερευνῆ, 3. sing. præs. ind. act. Dor. pro ἐρευνᾷ.
'Ερευνητὴρ, ῆρος, ὁ, scrutator. Ab ἐρευνάω.
'Ερευνητὴς, ῦ, ὁ, idem et ab eod.
'Ερευξις, εως, ἡ, eructatio, Hipp. Ab ἐρεύγω.
'ΕΡΕ'ΦΩ, f. ψω, tego, contego, tectum impono. Εἴ ποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα, Il. 1, 39.
'Ερεχθεΐδης, ου, Atheniensis, ab Erechtheo rege.
'Ερέχθω, scindo, agito, jacto.
'Ερεψα, coronavi, a. 1. ind. act. verbi ἐρέπτω.
'Ερέψιμος, ου, ὁ ᾗ ἡ, tectis idoneus. Ab
'Ερεψις, εως, ἡ, tectura, tectum. Ab ἐρέφω.
'Ερέω, ῶ, quæro, interrogo, nuncio; (2) dicam, quæram, nunciabo. "Αλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι, Il. 1, 297.
'Ερῇ, amat, 3. sing. præs. ind. act. Dor. pro ἐρᾷ, contr. ex ἐράει, ab ἐράω.
'Ερημάζεσκον, imperf. ind. act. Ion. pro ἠρήμαζον, ab
'Ερημάζω, f. άσω, in solitudine vagor, loca deserta frequento. Ab ἔρημος.
'Ερημαῖος, αία, αῖον, solitarius, desertus; (2) privatus, orbatus. Ab eod.
'Ερημὰς, άδος, ἡ, orbata, Ep.
'Ερήματα, τὰ, pecora, Suid.
'Ερήμη, sub. δίκη, vadimonium desertum, Dem.
'Ερημία, ας, ἡ, desertum, solitudo; (2) penuria; (3) viduitas, orbitas, &c. (4) absentia. (1) τί πρὸς πύλαισι τήνδ' ἄγουσ' ἐρημίαν ἕστηκας; Eurip. Med. 50.
'Ερημιὰς, άδος, ἡ, idem; (2) deserta, solitaria:
'Ερημικὸς, ὴ, ὸν, solitarius.
'Ερημίτης, ου, ὁ, solitarius, eremita.
'Ερημοβάτιστος, ον, qui per deserta vagatur, qui in desertis agit. A βατέω.
'Ερημοδίκιον, ου, τὸ, desertio vadimonii. Ex ἔρημος et δίκη, causa, lis.
'Ερημοδίκος, ὁ, qui solus suam causam agit, V. L.
'Ερημολόγος, ὁ, idem, Hes.
'Ερημοκόμης, ὁ, calvus. A κόμη.
'Ερημολάλος, ου, ὁ ᾗ ἡ, in solitudine loquens,
'Ερημονόμος, ου, ὁ ᾗ ἡ, in deserto pastus. Ex ἔρημος et νέμω, pasco.
'Ερημοπλάνης, et -ος, ὁ ᾗ ἡ, solivagus, in desertis errans.
'Ερημοποιὸς, ῦ, ὁ ᾗ ἡ, qui desertum aliquid reddit, qui vastat. Ex seq. et ποιέω
'ΕΡΗΜΟΣ, ου, ὁ ᾗ ἡ, vel ἔρημος, ήμη, ημον, desertus, solus, solitarius, inhabitatus; (2) incultus; (3) præsidio destitutus, incustoditus, item qui defendi non potest propter absentiam exercitus, aut aliam talem causam; (4) omninoque carens aliqua re utili, necessaria; (5) subst. ἡ, sc. χώρα, eremus, desertum; (6) ἡ ἐρήμη, sc. δίκη, vadimonium desertum.
'Ερημοσκόπος, ὁ, qui negligenter excubias agit.
'Ερημοσύνη, ης, ἡ, solitudo.
'Ερημοῦται, 3. sing. præs. ind. pass. contr. pro ἐρημόεται.
'Ερημόφιλος, et -ος, ου, ὁ, solitudinem amans.
'Ερημόω, ῶ, f. ώσω, vasto, desertum reddo; (2) derelinquo. Φύσις ἐρημωθεῖσα τῆς ἐκ θεοῦ σωτηρίας, Aristot. Ab ἔρημος.
'Ερήμωσις, εως, ἡ, vastatio, desolatio:
'Ερημωτὴς, ῦ, ὁ, vastator. Ab eod.
'Ερηνιδέσχος, pecuarius, E. M. ex Soph.
'Ερηρέδαται, 3. plur. perf. ind. pass. Ion. pro ἐρηρεισμένοι εἰσί, ab ἐρείδω.
'Ερήρεικα, perf. ind. act. Att. pro ἤρεικα.
'Ερήρειστο, nixus erat, 3. sing. plusq. perf. ind. pass.
'Ερήριχα, perf. ind act. Att. pro ἤριχα, ab ἐρίζω.
'Ερήρειμμαι, perf ind pass Att. pro ἤρειμμαι.
'Ερήρεφα, perf. ind. act. Att. pro ἤρεφα.
'Ερηρώτηκα, perf. ind. act. Att. pro ἠρώτηκα, ab ἐρωτάω.
'Ερήσομαι, fut. 1. ind. med. verbi ἔρομαι, seu ἐρέομαι
'Ερητύετο, 3 sing. imperf ind. pass. v. ἐρητύω.
'Ερήτυθεν, 3. plur. aor. 1. ind. pass. Bœot. pro ἠρητύθησαν.
'Ερητύσασκε, 3. sing. aor. 1. ind. act. Ion. pro ἐρήτυσε.
[illegible]
'ΕΡΗΤΥ'Ω, inhibeo, cohibeo, reprimo. Πολλὰ κέλευθος ἐρητύει, Soph. Œd. Col. 156.
'ΕΡΙ. particula, augens significationem vocum cum quibus componitur, v. gr. ἐριβρεμὸς, valde fremens.
'Εριαύχην, ενος, ὁ ᾗ ἡ, cervicem elatam habens.
'Εριβόας, ου, ὁ, valde clamans, clamosus. Ex ἐρι et βοάω, clamo.
'Εριβρεμετᾶν, gen. pl. Dor. pro ἐριβρεμετῶν, ab
'Εριβρεμέτης, ου, ὁ, graviter fremens. A βρέμω.
'Εριβρεμος, ου, ὁ ᾗ ἡ, idem.
'Εριβρόγχος, ον, magnum guttur habens, Cal.
'Εριβρύχεω, gen. sing. Ion. pro ἐριβρύχου, ab
'Εριβρύχης, ου, ὁ, et ἐρίβρυχος, valde mugiens.
'Εριβῶλαξ, ακος, ὁ ᾗ ἡ, glebosus; (2) fertilis. Ex ἐρι et βῶλος, gleba.
'Εριβωλος, ου, ὁ ᾗ ἡ, idem et ex iisd.
'Εριγάστωρ, ορος, ὁ ᾗ ἡ, ventricosus. A γαστήρ.
'Εριγδούπου, gen. sing. Ion. pro ἐριγδούπου, ab
'Εριγδουπος, ου, ὁ ᾗ ἡ, valde sonans.
'Εριγηθὴς, ες, valde gaudens. A γηθέω.
'Εριγληνος, ου, ὁ ᾗ ἡ, magnas pupillas habens, Nonnus. Ex γλήνη, pupilla.
'Εριγμα, ατος, τὸ, faba aliaque legumina fresa. Ab ἐρείκω. Unde

'Εριγμὸς

Ἐρίγμη, ης, ἡ, genus pulmenti e leguminibus contusis.
Ἐριδαίνω, certo, contendo. Ab ἔρις.
Ἐριδδήσασθαι, *Il.* 23, 279, contendere, a. 1. inf. med. verbi ἐρίζω, fut. 2. analogice ἐριδῶ. Unde novum verbum ἐριδέω, *Poet.* duplicatione ἐριδδέω.
Ἐρίδηλος, ου, ὁ ᾗ ἡ, valde manifestus, *Nonn.*
Ἐρίδηνα, aor. 1. ind. act. *Att.* pro ἐρίδανα, ab ἐριδαίνω.
Ἐριδήσασθαι, aor. 1. inf. med. verbi ἐριδέω.
Ἐριδινής, έος, ὁ ᾗ ἡ, vorticosus. A δίνη.
Ἐρίδιον, ου, τὸ, exigua lana. Dim. ab ἔριον.
Ἐριδμαίνοντι, 3. pl. præs. ind. act. *Dor.* pro ἐριδμαίνουσι, quod *Poet.* pro ἐριδαίνουσι.
Ἐριδμαίνω, vocabulum *Poet.* pro ἐριδαίνω, contendo, certo; (2) irrito, ad contentionem provoco. Οὖς παῖδες ἐριδμαίνουσιν ἔθοντες, *Il.* 16, 260. Ab ἔρις.
Ἐρίδουπος, ου, ὁ ᾗ ἡ, valde sonans.
Ἔριζε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἤριζε, ab ἐρίζω.
Ἐριζέμεν, præs. inf. act. *Dor.* pro ἐρίζειν.
Ἐριζέμεναι, præs. inf. act. *Dor.* pro ἐρίζειν.
Ἐρίζοντι, 3. pl. præs. ind. act. *Dor.* pro ἐρίζουσι.
Ἐρίζω, et ἐρίζομαι, contendo, certo; (2) exaspero. Ab ἔρις.
Ἐρίζωος, ου, ὁ ᾗ ἡ, vivax, *Hes.* A ζωή.
Ἐρίηκοος, ον, diligenter, studiose audiens.
Ἐρίηρος, ου, ὁ, valde congruus, amabilis. Sæpe *apud Hom.* ἐρίηρες et ἐρίηρας, *per metaplasmum.* Ab ἔρι et ἄρω, *apto.*
Ἐριηχής, έος, ὁ ᾗ ἡ, valde sonans. Ab ἠχέω.
ΕΡΙΘΑ'ΚΗ, ης, ἡ, erithace, cibus apum, vel gluten ad conficiendos favos. Hinc
Ἐριθακὶς, ίδος, ἡ, mercenaria:
Ἐρίθακος, ου, ὁ, erithacus, avis quædam solitaria quæ a quibusdam *Silvia*, ab aliis *Rubicula* dicitur.
Ἐριθαλής, et ἐριθηλής, έος, ὁ ᾗ ἡ, valde virescens, pulchre frondens. Ἀλωάων ἐριθηλέων, *Il.* 5, 90. Ex θάλλω. Hinc
Ἐριθαλλής, έος, ὁ ᾗ ἡ, idem.
Ἐριθαλὶς, ίδος, ἡ, herba quædam.
Ἐρίθαλος, ὁ ᾗ ἡ, idem quod εὐθαλής, *V. L.*
Ἐριθεία, ας, ἡ, contentio. Ab ἐριθεύω.
Ἐριθεύς, έως, ὁ, avis eadem quæ ἐριθακός.
Ἐριθεύω, et ἐριθεύομαι, litigo, contendo; (2) lanam tracto; (3) laboro; (4) servio. Ab
Ἔριθος, ου, ὁ ᾗ ἡ, lanificus, textor, vel textrix; (2) agricola, messor, minister, famulus, adjutor: proprie notat mulierem lanificam, et quia id præcipuum opus erat ancillarum; hinc deinde ad omnes operarios et mercenarios translata vox. (2) ἔριθοι ἤμων, metebant mercenarii, *Il.* 18, 550. Δεῖπνον ἐρίθοισι, *Id. ibid.* 560.
Ἐρίθυμος, ον, alacrem animum habens, *Orph.*
Ἐρικίδες, αἱ, hordea fresa.
Ἐρικλάγκτας, *Dor.* pro
Ἐρικλάγκτης, ου, ὁ, valde strepens. Ex κλάγγω.
Ἐρίκλαυτος, ου, ὁ ᾗ ἡ, valde lacrymosus.
Ἐρίκλυτος, ον, valde clarus.
Ἐρικτέανος, ου, ὁ ᾗ ἡ, valde dives.
Ἐρικτὸς, ή, ὸν, fresus. Ab ἐρίκω.
Ἐρίκτυπος, ου, ὁ ᾗ ἡ, vlade sonans.
Ἐρικυδής, έος, ὁ ᾗ ἡ, valde illustris, admodum gloriosus. A κῦδος, *gloria.*
Ἐρικύμων, ον, valde fœcundus. A κύω.
Ἐρίκω, frango; (2) scindo, *Il.* 17, 295. Hinc
Ἐρικώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, disruptus, fresus.
Ἐριμήκιστος, ου, ὁ ᾗ ἡ, valde longus. Ex ἔρι et μῆκος, *longitudo.*
Ἐρίμυκος, ου, ὁ ᾗ ἡ, valde mugiens. Ex ἔρι et μυκάω, *mugio.*
Ἐρινάζω, f. άσω, caprificos admoveo. Ab
Ἐρινὰς, άδος, ἡ, caprificus.
Ἐρινασμὸς, οῦ, ὁ, caprificatio. Ab ἐρινάζω.
Ἐρινεὸν, οῦ, τὸ, caprificus, fructus, ficus silvestris. Ab
ΈΡΙΝΕΟ'Σ, οῦ, ὁ, caprificus, arbor, ficus silvestris; (2) caprificus, fructus.
ΈΡΙΝΝΥ'Σ, ύος, ἡ, Erynnis, Furia. Ab ant. ἐρίω, cieo, Ern.
Ἐριννώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, furiosus. A præc.
Ἐρινὸν, οῦ, τὸ, idem quod ἐρινεόν.
Ἐρινὸς, οῦ, ὁ, idem quod ἐρινεός.
Ἐρινόω, ῶ, f. ώσω, idem quod ἐρινάζω.
Ἐριόδων, οντος, ὁ ᾗ ἡ, magnos habens dentes Ex ἔρι et ὀδοὺς, *dens.*
Ἔριον, ου, τὸ, lana. Ab εἶρος.
Ἐριόξυλον, ου, τὸ, lana seu lanugo xyli, id est, gossypii fruticis. Ex ἔριον et ξύλον.
Ἐριοπλύτης, ου, ὁ, qui lanas lavat, tullo.
Ἐριοπωλέω, ῶ, f. ήσω, lanam vendo.
Ἐριοπώλης, ου, ὁ, lanæ venditor. Hinc
Ἐριοπωλικῶς, *adv.* more lanam vendentium.
Ἐριοπώλιον, ου, τὸ, locus ubi lana venditur, emporium lanæ.
Ἐριούνιος, et ἐριούνιος, ου, ὁ, valde utilis, Mercurii epitheton. Ex ἔρι et ὄνημι.
Ἐριουργέω, ῶ, f. ήσω, lanificium exerceo.
Ἐριουργία, ας, ἡ, lanificium. Ab
Ἐριουργὸς, οῦ, ὁ ᾗ ἡ, lanificium exercens. Ex ἔριον et ἔργον, *opus.*
Ἐριοφορέω, laneo vestitu utor, aut lanam fero.
Ἐριοφόρος, ου, ὁ ᾗ ἡ, laniger. Ex φέρω.
Ἐριόω, ῶ, f. ώσω, exerceo lanificium. Ab ἔριον.
Ἔριπε, *cecidit,* 3. sing. a. 2. ind. act. *Ion.* pro ἤριπε, ab ἐρείπω.
Ἐρίπλευρος, ον, robustus. A πλευρά.
Ἐρίπνευστος, ὁ ᾗ ἡ, valde spirans, *Diosc.*
Ἐρίπνη, ης, ἡ, cacumen. Ex ἔρι et πνέω, *flo,* quia valde perflatur, (forte ab ἐρέφω, *Ern.*)
Ἐριπόω, ῶ, fut. ώσω, everto, disturbo. Ab ἐρείπω.
ΈΡΙΣ, ιδος, ἡ, lis, contentio; (2) Dea contentionum. Εἰς ἔριν θυμούμενος, *Soph. Aj* 1018.
Ἐρισάλπιγξ, γος, ἡ, valde sonans, ut tuba.
Ἐρίσαντε, nom. dual. a. 1. part. act. v. ἐρίζω.
Ἐρίσδων, præs. part. act. *Dor.* pro ἐρίζων.
Ἐρισθενής, έος, ὁ ᾗ ἡ, valde potens, præpotens. Ex ἔρι et σθένω, *possum, valeo.*
Ἔρισμα, ατος, τὸ, contentio, certamen. Ab ἐρίζω.
Ἐρισμαράγοιο, g. sing. *Ion.* pro ἐρισμαράγου, ab
Ἐρισμάραγος, ου, ὁ ᾗ ἡ, valde tonans. Ex ἔρι et σμαραγέω.
Ἐρίσπορος, ου, ὁ ᾗ ἡ, ad sementem recipiendam aptus. Ex ἔρι et σπορὰ, *satio.*
Ἐρισσαράγοιο, gen. sing. *Ion.* pro ἐρισσαράγου, ab
Ἐρισσάραγος, ου, ὁ ᾗ ἡ, valde fremens. Ex ἔρι et ἄραγος, *strepitus.*
Ἐρισάφυλος, ου, ὁ ᾗ ἡ, magnas ferens uvas.
Ἐριστὰ, *adv.* (vel potius acc. plur. neut. gen. adverbialiter sumptus,) contentiose. Τοῖς δυνατοῖς οὐκ ἐριστὰ πλάθειν, jurgio contendere non licet cum potentioribus, *Soph. Elect.* 219.
Ἐριστής, οῦ, ὁ, litigator. Ab ἐρίζω.
Ἐριστικὸς, ἡ, ὸν, contentiosus. Ab ἐριστής.
Ἐριστικῶς, *adv.* contentiose.
Ἐριστὸς, ἡ, ὸν, de quo contenditur. Ab ἐρίζω.
Ἐρισφάραγος, qui magno et elato collo est, *Hes.*
Ἐρίσχηλος, ον, contentiosus, *E. M.* Ab ἐρεσχελέω.
Ἐριταρβής, έος, ὁ ᾗ ἡ, admodum pavidus et meticulosus, *Hes.* Ex ἔρι et τάρβος.
Ἐρίτιμος, ου, ὁ ᾗ ἡ, pretiosus, valde honoratus. Ex ἔρι et τιμὴ, *honor.*
Ἐριφέγγης, ες, valde splendens, *Procl.*
Ἐρίφειος, ου, ὁ ᾗ ἡ, hœdinus. Ab ἔριφος.
Ἐρίφιον, ου, τὸ, parvus et tenellus hœdus. Dim.
Ἐρίφλοιος, ον, crassum corticem habens. Epith. arboris sterilis.
Ἐριφοκλόπος, ου, ὁ, hædorum raptor, *Oppian. Cyneget.* 1, 516.
ΈΡΙΦΟΣ, ου, ὁ, hœdus. Hinc οἱ ἔριφοι, ων, hœdi, astrum.
Ἐρίφυλλος, ου, ὁ ᾗ ἡ, valde foliatus, multa aut magna folia habens. Ex ἔρι et φύλλον.
Ἐριώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, cui lana inest, lanatus, laniger. Ab ἔριον.
Ἐριώδυνος, ου, ὁ ᾗ ἡ, gravem dolorem adferens. Ex ἔρι et ὀδύνη, *dolor.*
Ἐριώλη, ης, ἡ, vehemens procella, sive turbo. Ex ἔρι et ἄημι, *flo,* vel εἰλεῖν, *volvere,* ut et ἄελλα ἀποστρέψαι ἐριωλὰς, *Apoll. Rhod.* 1, 1132. Οὔτ᾽ ἀνέμων ἐριωλαὶ ἐνέσαθεν, *Id. ibid.* 4, 1778. Γενναίως πρὸς τὸν Τυφῶ χωρεῖ, καὶ τὴν ἐριώλην, *Aristoph. Eq.* 511. *Apud Aristoph.* jocose ἐριώλη dicitur vestis lanosa, quasi ἐρίων ἀπώλεια, lanæ pernicies, *Vesp.* 1148.
Ἐριώλης, ὁ, unus ex equis Neptuni, *Eust.*
Ἐριώπης, ου, ὁ, magnos habens oculos et venustos. Ex ἔρι et ὤψ, *oculus.*
Ἐριῶπις, ιδος, ἡ, quæ magnos et venustos oculos habet. A præc.
Ἐρκάνη, ης, ἡ, sepes, sepimentum, *Eust.* Ab εἴργω, *includo.* Vide ἕρκος.
Ἔρκατος, seu ἔρχατος, ου, ὁ, idem, *Hes.*
Ἐρκεῖος, seu ἑρκεῖος, Jovis epitheton, quasi tutelaris, qui tutatur septa. Ab ἕρκος.
Ἕρκιος, idem. Ζηνὸς Ἑρκίου, *Soph. Antig.* 486.
Ἑρκίον, ου, τὸ, septum. Ab eod.
Ἑρκίτης, ου, ὁ, servus.
Ἑρκοθηρευτική, ἡ, retiaria venatio.
Ἑρκοθηρική, ἡ, idem. A θήρ.
Ἕρκος, εος, τὸ, septum, vallum; (2) τὰ ἕρκη, retia. Εἰσέβαλλον εἰς ἕρκη κακὰ, in casses malas impuli, *Soph. Aj.* 60. Ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἂν κίχλαι τανυσίπτεροι ἕρκει ἐνιπλήξωσι, *Odyss* 22, 468. Ab εἴργω, *includo.*
Εἱρκτή, ῆς, ἡ, carcer. Ab εἴργω, *includo.*
Ἐρκτὸν, quod proficitur, quod effici potest. Οὐδὲν ὅ,τι οὐ τελμητόν τι ἐκείνῳ καὶ ἐρκτὸν ἐξηγέεσθαι, *Arian. Ind.* 20, 2.
ΈΡΜΑ, ατος, τὸ, fulcrum, stabilimentum; (2) confidentia; (3) saburra; (4) scopulus, saxum in mari; (5) inauris; (6) monile. (1) μελαινῶν ἕρμ᾽ ὀδυνάων, profundorum causam dolorum, *Il.* 4, 117. (4) ἕρματά τε ἐς τὴν πρύμναν ἐνέθεσαν, saburram in puppim imponunt, *Arr. Hist. Alex.* 2, 19.
Ἑρμαγέλη, ἡ, multitudo, Mercurii Grex, *Ep.*
Ἑρμάδιον, ου, τὸ, Mercuriale, *Suid.* (nisi legendum ἑρμίδιον vel ἑρμάριον, E. M. *Ern.*) Ab Ἑρμῆς.
Ἑρμάζω, f. άσω, fulcio; (2) saburro. Ab ἕρμα.
Ἑρμαθήνη, statua Mercurii cum Minerva. Ex Ἑρμῆς et Ἀθήνη.
Ἑρμαΐζω, Mercurium imitor.
Ἑρμαϊκὸς, ἡ, ὸν, Mercurialis.
Ἕρμαιον, ου, τὸ, lucrum insperatum. Ab
Ἕρμαιος, ου, ὁ ᾗ ἡ, vel Ἑρμαῖος, αία, αῖον, Mercurialis. Hinc τὰ Ἑρμαῖα, ων, Mercurii festum. Ab Ἑρμῆς.
Ἕρμακες, saxa mari latentia; (2) cumuli lapidum.
Ἑρμᾶς, οῦ, ὁ, Hermas. Nomen viri.
Ἑρμὰς, άδος, ἡ, scopulus occultus in mari. Ab ἕρμα.
Ἕρμασις, εως, ἡ, saburra vel quod saburræ loco ad stabiliendam justo pondere navem adhibetur. Ab ἑρμάζω.
Ἕρμασμα, ατος, τὸ, idem et ab eod.
Ἑρματίζω, f. ίσω, saburro, saburra onero:
Ἑρματίτης, ὁ, fulciens, stabiliens. Ab ἕρμα.
Ἑρμαφρόδιτος, ου, ὁ, Hermaphroditus, filius Veneris et Mercurii; (2) semimas, ambigui sexus, androgynus. Ex Ἑρμῆς et Ἀφροδίτη.
Ἑρμάων, ωνος, ὁ, Mercurius.
Ἑρμίας, ου, ὁ, idem.
Ἑρμείας, ου, ὁ, *Poet.* idem.
Ἑρμήδιον, ου, τὸ, Dim. ab Ἑρμῆς.
Ἑρμηνεία, ας, ἡ, interpretatio, i. e. vocabulum, modus loquendi, *ap. Gramm.* (2) genus orationis, *ap. Rhet.* (3) *N. T.* facultas interpretandi ea quæ alius peregrina lingua pronunciasset. Ab
ἙΡΜΗΝΕΥ'Σ, έως, ὁ, interpres, (ab Ἑρμῆς, vel ab εἱρμὸς) idem quod εἱρμὸς, *sermo.*
Ἑρμήνευμα, ατος, τὸ, interpretamentum, interpretatio. Ἑρμήνευμα Νηρῆδος γάμων, monumentum nuptiarum, *Eurip. Andr.* 46. Ab ἑρμηνεύω.
Ἑρμηνεῦσαι, a. 1. inf. act. verbi ἑρμηνεύω.
Ἑρμηνευτής, οῦ, ὁ, interpres; (2) historicus.
Ἑρμηνευτικὸς, ἡ, ὸν, ad interpretationem pertinens, vel aptus. Hinc ἡ ἑρμηνευτικὴ, ῆς, ἡ, sc. τέχνη, ars interpretandi.
Ἑρμηνεύω, fut. εύσω, interpretor, explico; (2) dicitur et de historicis; (3) propono, demonstro, doceo. Ab ἑρμηνεύς.
ἙΡΜΗ͂Σ, οῦ, ὁ, Mercurius, præses exercitii gymnastici, ratiocinationis, et musicæ.

Ἑρμὶν, vel ἑρμὶς, ῖνος, ὁ, fulcrum tori. Ab ἕρμα.
Ἑρμογλυφεῖον, ου, τὸ, officina ejus qui Mercurii statuas sculpit. Ex
Ἑρμογλυφεὺς, έως, ὁ, qui Mercurii statuas sculpit; (2) statuarius quivis. Hinc
Ἑρμογλυφικὸς, ή, όν, ad statuarum confectionem pertinens. Hinc ἡ ἑρμογλυφικὴ, ῆς, sc. τέχνη, ars sculpendi statuas.
Ἑρμογλύφος, ου, ὁ, idem quod ἑρμογλυφεύς.
Ἑρμοκοπίδης, ου, ὁ, qui mutilat statuas Mercurii. Ex Ἑρμῆς et κόπτω, *amputo.*
Ἑρμόπαν, ανος, ὁ, Pan. Ex Ἑρμῆς, et Πᾶν, qui a Mercurio fingitur genitus.
Ἑρμοπιθηκιάδης, οἱ, Hermosimiæ, seu simiæ Hermolyci nepotes, *Ep.*
Ἑρνεσίπεπλος, ον, frondibus velatus.
Ἑρνοκόμος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui plantas educat et curat, hortulanus. Ex ἔρνος et κομέω.
ἝΡΝΟΣ, εος, τὸ, planta, germen; (2) ramus; (3) homo formosus, scita statura.
Ἑρνώδης, εος, ὁ ἢ ἡ, similis plantæ vel germini; (2) ramosus. A præc.
Ἔρξαι, a. 1. inf. act. verbi ἔργω.
Ἔρξαν, 3. pl. a. 1. ind. act. *Ion.* pro εἶρξαν.
Ἔρξει, *faciet*, 3. sing. f. 1. ind. act.
Ἑρξίνης, ου, ὁ, coercitor, *Herod.* Ab εἴργω.
Ἔοργα, *feci*, perf. ind. med. *per Metathes.* pro ἔοργα, ab ἔργω.
Ἐρόεις, όεσσα, όεν, amabilis. Ab ἐράω.
Ἔρομαι, f. ήσομαι, interrogo, rogo, inquiro. Ἀπόκριναι νῦν ἅττ' ἄν ἔρομαι, *Aristot.*
Ἔρος, ου, ὁ, amor. Ἦδ' ἐστὶν ἡ σπεύδουσ' καὶ δίδουσ' ἔρον, *Eurip. Hipp.* 449. Unde ἔρως.
Ἔροτις, ἡ, *Æol.* et *per Metath.* pro ἑορτὴ, idem quod ἑορτή, *Trall.*
Ἐροῦμεν, 1. pl. f. 2. ind. act. verbi εἴρω.
Ἐροῦσιν, *dicent*, 3. pl. f. 2. ind. act.
Ἔροψ, avis quædam, *Hes.*
Ἑρπάκανθα, ης, ἡ, herpacantha, genus herbæ.
Ἑρπετόδηκτος, ου, ὁ ἢ ἡ, morsus seu ictus a serpente. Ex ἑρπετὸς et δάκνω.
Ἑρπετὸς, ή, όν, reptilis, bestia quævis; (2) serpens, *maxime.* (1) ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν ἑρπετὰ γίνονται, *Odyss.* 4, 417. Κεχαρημένη Εἰλειθυίης ἑρπετὸν, *Callim. in Jov.* 12. Ab ἕρπω. Hinc
Ἑρπετώδης, εος, ὁ ἢ ἡ, qui est naturæ reptilis.
Ἑρπηδὼν, όνος, ὁ, idem quod ἕρπης.
Ἕρπην, præs. inf. act. *Dor.* pro ἕρπειν. Unde
Ἕρπης, ητος, ὁ, morbus a serpendo dictus, eo quod per corpus serpit, estque tumor e bile puriore ortus, cum exulceratione.
Ἑρπηστὴς, οῦ, ὁ, qui reptat. A præc.
Ἑρπηστικὸς, ή, όν, reptilis. Ab eod.
Ἑρπινώδης, εος, ὁ ἢ ἡ, repens, serpens; (2) vim serpendi habens, ad serpendum aptus.
Ἕρπις, vinum apud Ægyptios.
Ἑρπτὸς, ή, όν, *per Sync.* pro ἑρπετός.
Ἑρπύζω, f. ύσω, serpo. Ab ἕρπω.
Ἕρπυλλον, ου, τὸ, serpyllum. Ab eod.
Ἑρπυσμὸς, οῦ, ὁ, qui reptat. Ab ἑρπύζω.
Ἑρπυστὴρ, ῆρος, ὁ, reptator. Ab eod.
Ἑρπυστὴς, οῦ, ὁ, idem et ab eod. Hinc
Ἑρπυστικὸς, ή, όν, reptilis, rependi vim habens.
ἝΡΠΩ, fut. ψω, serpo, repo; (2) eo, vado; (3) lente et paulatim propagor, *Ern.* Πρὸς γὰρ τὸν ἔχοντ' ὁ φθόνος ἕρπει, ad potentem, *Soph. Aj.* 157. Εἰς ὄχλον ἕρπειν παρθένοισιν οὐ καλὸν, *Eur. Or.* 808.
Ἕρπωμες, 1. plur. præs. conjunct. act. *Dor.* pro ἕρπωμεν.
Ἐῤῥάβδισθην, a. 1. ind. pass. verbi ῥαβδίζω.
Ἐῤῥάγην, a. 2. ind. pass. verbi ῥήγνυμι.
Ἐῤῥάδαται, 3. plur. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐῤῥασμένοι εἰσὶ, a ῥάζω. Αἵματι δ' ἐῤῥάδαται τοῖχοι, *Odyss.* 20, 354.
Ἐῤῥαμμένος, perf. part. pass. verbi ῥάπτω.
Ἐῤῥαντισμένος, perf. part. pass. verbi ῥαντίζω.
Ἔῤῥαος, ου, ὁ, aries, *al.* aper. *ap. Lycophr.*
Ἐῤῥάπισαν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi ῥαπίζω.
Ἐῤῥάσθην, a. 1. ind. pass. verbi ῥάζω.
Ἐῤῥᾳθυμημένως, *adv.* per inertiam, segniter. A *perf.* verbi ῥᾳθυμέω.
Ἐῤῥάφην, a. 2. ind. pass. verbi ῥάπτω.

Ἔῤῥεψαν, *consueverunt*, 3. plur. a. 1. ind. act.
Ἔῤῥε, *peri*, 2. sing. præs. imper. act. v. ἔῤῥω.
Ἔῤῥει, 3. sing. imperf. ind. act. verbi ῥέω.
Ἐῤῥέθην, a. 1. ind. pass. verbi ῥέω, *dico.*
[illegible] a. 1. ind. act. verbi ῥίζω.
[illegible], *abeat in malam crucem*, 3. sing. præs. imperat. act. verbi [illegible]
Ἔῤῥειν, 3. plur. imperf. ind. act. *Dor.* et *Ion.* pro ἔῤῥεν, *contr.* pro ἔῤῥεον, a ῥέω.
[illegible], *fluxit*, 3. sing. a. 1. ind. act.
Ἐῤῥήθη, 3. sing. a. 1. ind. pass. v. ῥέω, *dico.*
Ἔῤῥηξαν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi ῥήσσω, vel ῥήγνυμι, *frango.*
Ἔῤῥιγα, *horrui*, perf. ind. med. verbi ῥιγέω.
[illegible], 3. sing. præs. conj. act. *Ion.* pro [illegible]
Ἐῤῥιγόντι, dat. sing. præs. part. act.
Ἐῤῥιγόω, ῶ, f. ώσω, algeo; a 1. [illegible]
Ἐῤῥίγω, horreo, cum horrore trepido. Ab ἔῤῥιγα, quod est perfect. med. a ῥιγέω.
Ἐῤῥίζωμαι, perf. ind. pass. verbi ῥιζόω.
Ἔῤῥιμμαι, perf. ind. pass. verbi ῥίπτω.
Ἔῤῥινον, ου, τὸ, medicamentum purgando capiti naribus infusum. Ex ἐν et ῥίν.
Ἔῤῥιπτον, imperf. ind. act. verbi ῥίπτω.
Ἐῤῥίφθων, 3. dual. perf. imperat. pass.
Ἔῤῥιψε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ῥίπτω.
Ἔῤῥιψις, εως, ἡ, prostratio et dejectio corporis. Ex ἐν et ῥίψις (nisi sit ab ἔῤῥιψαι).
Ἐῤῥύηκα, perf. ind. act. quasi a ῥυέω pro ῥύω.
Ἐῤῥυθμισμένως, *adv.* apte, concinne.
Ἔῤῥυθμος, ον, concinnus, aptus.
Ἐῤῥύπηνα, 1. sing. aor. 1. ind. act. *Att.* pro ἐῤῥύπανα, a ῥυπαίνω.
Ἐῤῥυσάμην, a. 1. ind. med. verbi ῥύω.
Ἐῤῥύσθην, 1. sing. a. 1. ind. pass.
ἜΡΡΩ, ægre eo, dolens et afflictus eo; (2) inauspicato et cum pernicie accedo; (3) abeo in malam rem, facesso in malam crucem; (4) pereo, intereo, pessum eo. Ἔῤῥει ταῦτα ἐκ τῆς ἑαυτῶν χώρας, *Plat.*
Ἔῤῥωγα, *erupi*; perf. ind. med. *Att.* pro ἔῤῥηγα, verbi ῥήγνυμι, seu ῥήσσω, *frango.* Τάδ' ἐκ δυοῖν ἔῤῥωγεν, οὐ μόνου, κακά, *Soph. Œd. Tyr.* 1280. Ἔῤῥωγεν παγὰ δακρύων, *Soph. Trach.* 852. Μάλιστα μέν νυν σοὶ τάδ' ἔῤῥωγεν κακά. *Eurip. Hippol.* 1338.
Ἔῤῥωμαι, perf. ind. pass. verbi ῥώννυμι, seu ῥωννύω.
Ἐῤῥωμένως, *adv.* robuste, fortiter. Hinc ἐῤῥωμενέστερον, et ἐῤῥωμενεστέρως, fortius. Ab ἐῤῥωμένος, quod est a ῥώννυμι.
Ἔῤῥων, præs. part. act. verbi ἔῤῥω.
Ἐῤῥώοντο, 3. pl. imperf. ind. pass. verbi ῥώω, vel ῥώομαι, *ruo.*
ἘῬῬΩΟΣ, ου, ὁ, aper; (2) aries.
Ἐῤῥώσαντο, 3. pl. a. 1. ind. med. v. ῥώννυμι.
Ἐῤῥῶσθαι, perf. inf. pass. verbi ejusd.
Ἔῤῥωσο, *vale*, 2. sing. perf. imperat. pass.
Ἔρσα, a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἦρσα, ab ἔῤῥω.
Ἐρσαῖος, αία, αῖον, roscidus, rore imbutus. Ab
ἜΡΣΗ, vel ἕρση, ης, ἡ, ros; (2) dicitur ut δρόσος, ad exprimendam teneritudinem alicujus rei, ut agni, graminis, lanuginis.
Ἑρσήεις, ήεσσα, ῆεν, rorulentus, roscidus.
Ἔρσην, ενος, ὁ, mas; *Ion.* pro ἄρσην.
Ἕρσις, vel ἔρσις, εως, ἡ, nexus, plexus, religatio. Ab εἴρω, *necto.*
Ἐρσῶ, f. 1. ind. act. *Æol.* pro ἐῤῥῶ, ab ἔῤῥω.
Ἑρσώδης, εος, ὁ ἢ ἡ, idem quod ἑρσήεις.
Ἐρυγγάνω, eructo. Ab ἐρεύγω.
Ἐρυγεῖν, *ructasse*, a. 2. inf. act. verbi ἐρεύγω.
Ἐρυγὴ, ῆς, ἡ, ructus, eructatio. Ab eod.
Ἐρυγμαίνω, eructo. Ab ἐρυγμός.
Ἐρυγματώδης, εος, ὁ ἢ ἡ, ructus movens:
Ἐρύγμηλος, ου, ὁ ἢ ἡ, graviter boans; (2) eructans cibos. Ab eod.
Ἐρυγμὸς, οῦ, ὁ, ructus, eructatio. Ab ἐρεύγω.
Ἐρύεσθαι, *liberare*, præs. inf. med. verbi ἐρύω.
Ἐρυθαίνετο, 3. sing. imperf. ind. pass. verbi
Ἐρυθαίνω, rubefacio; ἐρυθαίνομαι, rubeo. Ab ἔρευθος, τὸ, *rubor.* Hinc
Ἐρύθημα, ατος, τὸ, rubor; (2) verecundia.
Ἐρυθήνας, a. 1. part. act. *Att.* pro ἐρυθάνας.
Ἐρυθιάω, ῶ, rubesio. Ab ἔρευθος.

Ἐρυθιόωσαν, acc. sing. præs. part. act. *Poet.* pro ἐρυθιῶσαν, ab ἐρυθιάω.
Ἐρυθραίνω, rubefacio. Ab ἐρυθρός.
Ἐρυθραῖος, αία, αῖον, ruber. Ab eod.
Ἐρύθρημα, ατος, τὸ, rubor; potius ἐρύθημα.
Ἐρυθρίας, ου, ὁ, rubicundus, ruber:
Ἐρυθρίασις, εως, ἡ, rubor, pudor:
Ἐρυθριάω, ῶ, f. άσω, erubesco, rubore suffundor. Ab eod.
Ἐρυθρῖνος, vel ἐρυθρίνος, rubellio, piscis nomen.
Ἐρύθριον, ου, τὸ, Malagmatis nomen, *apud Æginetam.*
Ἐρυθροβαφὴς, ὲς, rubro colore tinctus.
Ἐρυθρόγραμμος, ου, ὁ ἢ ἡ, rubeis lineis distinctus. Ex ἐρυθρὸς et γραμμὴ, *linea.*
Ἐρυθροδάκτυλος, ου, ὁ ἢ ἡ, rubros habens digitos
[illegible], ὁ, rubia, herba, qua tinguntur [illegible] ἐρυθρός. *Angl.* MADDER.
Ἐρυθροδανωμένα, *apud Hes.* rubra, coccinea, tincta rubiæ radice: quasi ab ἐρυθροδανόω.
Ἐρυθροειδὴς, ῆος, ἡ, vel ἐρυθροειδὴς, tunica testium et vasorum spermaticorum, ubi extra ventrem processere, quia rubet. Ab ἐρυθρός.
Ἐρυθροκάρδιος, ου, ὁ ἢ ἡ, rubro corde præditus.
Ἐρυθρόκομος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui rubris est comis.
Ἐρυθροπίπελας, idem quod ἐρυσίπελας, *Hes.*
Ἐρυθρόπους, οδος, ὁ ἢ ἡ, cui pedes rubent.
Ἐρυθρὸς, ρὰ, ρὸν, ruber. Ab ἔρευθος.
Ἐρυθρότης, ητος, ἡ, rubedo. A præc.
Ἐρυθρόστικτος, ου, ὁ ἢ ἡ, rubris maculis distinctus.
Ἐρυθρόχροος, ὁ ἢ ἡ, ruber, rubro colore infectus.
Ἐρυθρόχρως, ωτος, ὁ ἢ ἡ, rubram cutem habens.
Ἐρυθρώδης, ες, rubicundus.
Ἐρυκακέω, et ἐρυκάκω, coerceo. *Hom.* ἠρύκακε, ἐρυκακέειν, ἐρυκάκει. Ab ἐρύκω.
Ἐρυκανέω, ἐρυκάνω, inhibeo, detineo, in aliquibus exemplaribus, *Hom.*
Ἐρυκέμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro ἐρύκειν.
Ἐρύκοι, *contineat*, 3. sing. præs. opt. act.
ἘΡΥ'ΚΩ, f. ξω, inhibeo, contineo; (2) servo. Ἵππους μὲν ἔρυξαν ἐπὶ στίχας, *Il.* 3, 313. Ἀλλ' ἀνίκην ὅδε χῶρος ἐρύκεται, hic locus libere habetur, *id est*, sed liber hic locus, præsidio vacuus omni, *Soph. Phil.* 1153.
Ἔρυμα, ατος, τὸ, tutamen, præsidium, propugnaculum, munimentum. ἀσπίδες ἔρυμα, clypei, *id est*, clypeatorum, munimentum, sive castra militum clypeo instructorum, *Eurip. Iphig. in Aul.* 189. Ab ἐρύω, servo.
Ἐρυμάτιον, ου, τὸ, parvum propugnaculum.
Ἐρυμνόνωτος, ου, ὁ ἢ ἡ, dorsum habens munitum seu loricatum.
Ἐρυμνὸς, ὴ, όν, munitus, tutus. Ab ἐρύω. Hinc
Ἐρυμνότης, ητος, ἡ, munitio, munimentum.
Ἐρυμνόω, ῶ, f. ώσω, munio. Ab eod.
Ἐρύσαι, aor. 1. inf. act. verbi ἐρύω.
Ἐρυσαίατο, 3. sing. a. 1. opt. med. *Ion.* pro ἐρύσαιτο, ab ἐρύω, *traho.*
Ἐρύσαιο, 2. sing. a. 1. opt. med.
Ἐρύσαις, a. 1. part. act. *Æol.* pro ἐρύσας.
Ἔρυσαν, 3. pl. a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἤρυσαν.
Ἐρυσάρματος, ου, ὁ ἢ ἡ, currum trahens, *Il.* 16, 370. ἐρυσάρματες ἵπποι, pro ἐρυσάρματοι, *per metapl.* Ex ἐρύω et ἅρμα.
Ἐρύσῃς, 2. sing. a. 1. conj. act.
Ἐρυσθαι, pro ἐρύεσθαι, præs. infin. med. verbi ἐρύω. Ἀτίζων νῆά τ' ἐρυσθαι, *Apoll. Rhod.* 3, 607.
Ἐρυσιάζω, pignoris loco capio. A ῥυσιάζω.
Ἐρυσιβάω, ῶ, æruginem creo; ἐρυσιβᾷ, ærugine laborat. Ab
Ἐρυσίβη, ης, ἡ, rubigo, morbus ex aere superveniens segetibus. Ab ἔρευθος. Hinc
Ἐρυσιβόομαι, οῦμαι ἐρυσιβοῦται, ærugine vitiatur.
Ἐρυσίθριξ, τριχος, ὁ ἢ ἡ, cui rufi sunt capilli; (2) qui capillos distrahit. Ex ἐρυθρὸς, vel ἐρύω, et θρὶξ, *capillus.*
Ἐρύσιμον, ου, τὸ, erysimum, herba. Ab ἐρύω.
Ἐρυσινηΐς, ίδος, qui navim retinet, inhibet. Ἀγκύραν ἀμβρόσιον ἐρυσινηΐδα, anchoram

algæ

algæ incolam, navis retinaculum, *Anal. Brunck.* 2, 212.

Ἐρυσίπελας, ατος, τὸ, tumor e tenui ferventique sanguine ortus, ignis sacer, Erysipelas. Ex ἐρύω et πέλας, *prope* vel *in vicinia*, unde etiam *vicinitraha*, et *vicinirubia*, dicitur. Hinc

Ἐρυσιπελατώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, erysipelatis speciem habens, in ignem sacrum vergens.

Ἐρυσίπτολις, εος, ὁ ϗ ἡ, custos urbis.

Ἐρυσίσκηπτρον, Erysisceptrum. Frutex spinosus, alio nomine dictus ἀσπάλαθος.

Ἐρυσμὸς, ὁ, tutamen, remedium. Οἶδα δ' ἐπηλυσίης πολυπήμονος ἐσθλὸν ἐρυσμόν, novi etiam ad incantationem nocentissimam bonum remedium, *Hom. Hym. in Cererem*, 230.

Ἐρυσσάμενος, aor. 1. part. med. *Poet.* pro ἐρυσάμενος, ab ἐρύω.

Ἐρύσσομεν, 1. plur fut. 1. ind. act. *Poet.* pro ἐρύσομεν.

Ἐρυστὸς, ἡ, ὸν, tractilis; (2) tractus. Ab ἐρύω.

Ἐρυτὴρ, ῆρος, ὁ, qui salvum et incolumem reddit. Ab eod.

Ἔρυτο, 3. sing. imperf. ind. med. *Ion.* pro ... ro.

ἘΡΥ'Ω, f. ύσω, traho; (2) custodio; (3) vito. Τρῶας ἐς ἱπποδάμους ἐρύσει, *Il.* 17, 230. Ἔνθα τε νῆες εἰρύαται, ubi naves subductæ sunt, *Id.* 4, 247.

Ἔρφος, ε, ὁ, pellis, *Nic.* Ab ἐρέφω, *tego.*

Ἔρχαται, 3. pl. perf. ind. pass. *Ion.* pro εἰργμένοι εἰσὶ, ab εἴργω. Hinc

Ἔρχατος, ε, ὁ, sepes, septum, murus. Hinc

Ἐρχατόω, ῶ, f. ώσω, obsepio, concludo; ut hinc sit ἐρχατόωντο, *apud Hom. Od.* 14, 15.

Ἐρχατόωντο, 3. pl. imperf. ind. pass. *Poet.* et *Ion.* pro ἠρχατῶντο.

Ἔρχεο, 2. sing. præs. imperat. *Ion.* pro ἔρχεσο, ab ἔρχομαι.

Ἔρχευ, 2. sing. præs. imperat. *Dor.* pro ἔρχε.

ἘΡΧΟΜΑΙ, f. ἐλεύσομαι, a. 2. ἤλυθον, *per Sync.* ἦλθον, perf. ἐλήλυθα, venio, eo; (2) adgredior, incipio; (3) invado, persequor; (4) abeo; (5) *part.* ἐλθὼν *indicat* studium, festinationem ut ἰών. Σὺ δ' εἰς τοσῦτο τῶν μανιῶν ἐλήλυθας, *Aristoph. Nub.* 830. Ἐπὶ πᾶν ἐλθεῖν, quidvis aggredi, omnes vias tentare, *Xenoph. Cyri Exp.* 3 Ἐκτὸς ἔρχομαι, transgredior, violo, *Soph. Trach.* 1189. (6) ἐς χεῖρας ἦλθον πατρὶ, cum patre manus conserui, *Soph. Œd. Col.* 975.

Ἕρψις, εως, ἡ, reptatio. Ab ἕρπω, *repo.*

Ἑρψῦμεν, 1. plur. fut. 1. ind. act. *Dor.* pro ἕρψομεν.

Ἑρψῶ, 1. sing. f. 1. ind. act. *Dor.* pro ἕρψω.

Ἐρῶ, fut. 1. vel 2. ind. act verbi εἴρω, *dico.*

Ἐρώει, 2. sing. præs. imperat. act. *contr.* pro ἐρώεε, ab ἐρωέω.

Ἐρωδιὰς, et ἐρωδιὸς, ardea.

ἘΡΩΔΙΟ'Σ, ε, ὁ, ardea, *Lev.* 11, 19.

ἘΡΩΕ'Ω, ῶ, f. ήσω, eo; (2) fluo; (3) impetu feror; (4) cesso; (5) retrocedo; (6) inhibeo; (7) impello. Αἶψά τοι αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρὶ, *Il.* 1, 303. vel activa notione, recedere facio. (4) μήπω τις ἐρωείτω πολέμοιο, ne quis cesset a pugnando, *Il.* 16, 422. Νέφος ἔποτε ἐρωεῖ, *Odyss.* 12, 75. Ἐρωήσουσι χάρμης, refugient a pugna, *Il.* 14, 101. Ἠρώησε τὴν Ἀργὼ, reliquerat navem Argo, fugerat retro ab ea, *Theocr.* 13, 74. Activa notione, Ἐρωήσαιτε αὐτὸν ἀπὸ νηῶν, recedere feceritis eum a castris, *Il.* 13, 57.

Ἐρωὴ, ῆς, ἡ, impetus; (2) cessatio; (3) retrocessio; (4) fuga. ᾤχετο μετὰ δόρατος ἐρωὴν, sequebatur impetum hastæ, i. e. ibat ad eum locum quo hasta volaverat, *Il.* 2, 357. Οὐχ ἀπέμεινεν ἐρωὴν αὐτῦ, *Id.* 14, 488. Πέλεκυς ὀφέλλει ἀνδρὸς ἐρωὴν, auget vim viri, *Id.* 3, 62. Ἐφ' ὅσον δουρὸς ἐρωὴ γίνεται, quoad hastæ impetus fit; i. e. quantum, spatium pervolat conjecta hasta, *Id.* 15, 358. Λείπετο Μενελάυ δουρὸς ἐρωὴν, relinquebatur a Menelao ad hastæ jactum, [deest præpositio aliqua, ex. gr. εἰς, aut similis,] *Id.* 23, 529. (2) πολέμυ δὲ ὐ γίγνετ' ἐρωὴ pugnæ autem non erat cessatio, *Id.* 16, 302; 17, 761. Ab ἐρωέω.

Ἐρωήσει, 3. sing. fut. 1. ind. act. verbi ἐρωέω.

Ἐρωμανέω, amore insanio. Καὶ μάλ' ἐρωμανέων σφριγᾷ, *Oppian. Cyneget.* 3, 368.

Ἐρωμανέεσσι, dat. pl. *Ion.* et *Poet.* pro ἐρωμανέσι. Ab

Ἐρωμανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, amore insaniens; (2) amatorius. Ex ἔρως et μαίνομαι. Hinc

Ἐρωμανία, ας, ἡ, amoris insania, perditus et insanus amor.

Ἐρωμανῶς, *adv.* insano et furioso amore.

Ἐρωμένη, ης, ἡ, amica. Ab ἐρᾶν, *amare.*

Ἐρωμένιον, ε, τὸ, scortulum. Dim.

Ἐρώμενος, amasius.

Ἐρῶν, præs. part. act. *contr.* pro ἐράων, ab ἐράω.

Ἔρως, ωτος, ὁ, amor quo prosequimur aliquem; (2) Cupido, Amor, Deus amoris; (3) amor quivis. Ab ἐράω.

Ἐρωτάριον, ε, τὸ, parvus Cupido. Dim.

ἘΡΩΤΑ'Ω, ῶ, f. ήσω, interrogo, rogo, sciscitor; (2) oro, precor; (3) ἐρωτᾷν λόγον est proponere captiosas quæstiones, e quibus concessis conclusiunculæ ducantur, deinde argumenta. Ἠρώτησε πρῶτα μὲν αὐτὸς, πότερον ταῖς νηυσὶ κρατῦσιν, *Aristoph. Ach.* 654.

Ἐρωτεῖν, præs. inf. act. *Ion.* pro ἐρωτᾷν.

Ἐρωτηθεὶς, aor. 1. part. pass. verbi ἐρωτάω.

Ἐρώτημα, ατος, τὸ, interrogatio, quæstio.

Ἐρωτηματίζω, fut. ίσω, interrogo. A præc.

Ἐρωτηματικὸς, ἡ, ὸν, interrogatorius, interrogativus, qui per interrogationem effertur, (2) ad interrogationem pertinens.

Ἐρωτηματικῶς, *adv.* interrogative.

Ἐρωτημάτιον, ε, τὸ, interrogatiuncula. Dim.

Ἐρωτῆσαι, aor. 1. inf. act. verbi ἐρωτάω. Unde

Ἐρώτησις, εως, ἡ, interrogatio; (2) quæstio; (3) propositio.

Ἐρωτιὰς, άδος, ἡ, amatoria, amabilis, *Ep.*

Ἐρωτιδεὺς, ὁ, amatorculus, pipio, *Anac.*

Ἐρωτίδια, ων, τὰ, amoris festum. Ab ἔρως.

Ἐρωτικὸς, ἡ, ὸν, amatorius, ad amorem pertinens, ab amatore proficiscens; (2) in amorem valde propensus; (3) rerum ad amorem pertinentium peritus. Hinc τὰ ἐρωτικὰ, ῶν, sc. ἱερὰ, festum quod Amori celebratur. Ab eod.

Ἐρωτικῶς, *adv.* amatorie. Ab ἐρωτικός.

Ἐρώτιον, ε, τὸ, parvus Cupido; (2) imaguncula Cupidinis. Dim. Ab eod.

Ἐρωτὶς, ίδος, ἡ, amicula, scortillum.

Ἐρωτογράφος, ε, ὁ, scriptor historiæ amatoriæ, vel carminis amatorii.

Ἐρωτοδιδάσκαλος, ε, ὁ ϗ ἡ, artem amandi, seu amoris præcepta tradens.

Ἐρωτόληπτος, ε, ὁ ϗ ἡ, amore acri captus.

Ἐρωτοληψία, ας, ἡ, libido, perditus amor, quo quis captus est. Ex ἔρως et λαμβάνω.

Ἐρωτομανέω, ῶ, fut. ήσω, furiose amo. Ab

Ἐρωτομανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, perdite et furiose amans. Ex ἔρως et μαίνομαι. Hinc

Ἐρωτομανία, ας, ἡ, furiosus amor.

Ἐρωτοπαίγνιον, ε, τὸ, poema, quo lusus amatorius continetur, ut Musæi.

Ἐρωτοπλάνος, ε, ὁ ϗ ἡ, amorem fallens, ab amore avocans. A πλανάω.

Ἐρωτοπλοέω, ῶ, in amore versor. Ex πλόος.

Ἐρωτοποιέομαι, ῦμαι, ad amorem adjicio.

Ἐρωτοτόκοισι, dat. pl. *Ion.* pro ἐρωτοτόκοις. Ab

Ἐρωτοτόκος, ε, ὁ ϗ ἡ, amorem pariens. Ex ἔρως et τίκτω, *pario.*

Ἐρωτοτρόφος, ε, ὁ ϗ ἡ, amorem alens. Ex ἔρως et τρέφω, *nutrio.*

Ἐρωτύλος, ε, ὁ, amatorculus, parvus amator. Ab ἔρως.

Ἐρωτῷο, 2. sing. præs. opt. pass. *contr.* pro ἐρωτάοιο, ab ἐρωτάω.

Ἐς, *in* (*Præpos.*) *Poet.* et *Att.* pro εἰς.

Ἕς, *mitte*, 2. sing. aor. 2. imperat. verbi ἵημι.

Ἐσαγγέλλω, vide εἰσαγγέλλω, et illa vocabula etiam reliqua, in quibus ἐς, *Att.* pro εἰς.

Ἐσαειράμενος, a. 1. part. med. verbi ἐσαείρω.

Ἐσαθρήσειεν, 3. sing. a. 1. opt. act. *Æol.* pro ἐσαθρήσαι, ab ἐσαθρέω.

Ἐσάλτο, *insilierat*, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *Dor.* pro ἐσήλτο, ab ἐσάλλομαι.

Ἔσαν, 3. plur. imperf. ind. *Poet.* pro ἦσαν, ab εἰμί.

Ἕσαν, pro εἶσαν, 3. plur. a. 2. ind. act. v. ἵημι.

Ἔσανε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi σαίνω.

Ἔσαντα, ex adverso, *Hom.* al. ἐς ἄντα.

Ἕσαντο, 3. pl. a. 1. ind. med. *Ion.* pro εἵσαντο, ab ἕννυμι.

Ἐσάπαξ, *adv.* semel.

Ἐσάρτι, *adv.* ad hoc tempus.

Ἐσαρτίζω, f. ίσω, insero, immitto.

Ἐσ...ίζω, *Poet.* inspicio, *Ep.*

... pro εἰσαῦθις, *alias*, *Ap.*

...άω, et -άομαι, immitto manum contrectandi causa.

Ἐσαφάσσω, idem.

Ἐσάφην, a. 2. ind. pass. verbi σήπω.

Ἐσαφικνέομαι, *Poet.* pro εἰσαφικνέομαι, pervenio ad, accedo.

Ἐσάχρι, ad usque, *Ap.*

Ἐσάωθεν, 3. pl. a. 1. ind. pass. *Bœot.* pro ἐσαώθησαν, a verbo σαώζω.

Ἐσάωσα, *servavi*, a. 1. ind. act.

Ἐσβάλλω, pro εἰσβάλλω, *Ar.*

Ἐσβάντες, *ingressi*, nom. pl. a. 2. part. act. verbi ἐσβαίνω, pro εἰσβαίνω.

Ἔσβεσεν, 3. sing. a. 1. ind. act. v. σβέννυμι.

Ἔσβην, *incendi*, a. 2. ind. act. verbi σβῆμι.

Ἐσδιδῦν, *influere*, præs. inf. act. *Ion. Poet.* et *Att.* pro εἰσδιδόναι, ab εἰσδίδωμι.

Ἐσδόμενοι, *Dor.* pro ἑζόμενοι, ab ἕζομαι.

Ἐσδώμεθα, 1. plur. præs. conj. med. *Dor.* pro ἑζώμεθα.

Ἔσεαι, 2. sing. f. 1. ind. m. *Ion.* pro ἔσεσαι, ab εἰμί.

Ἐσεβάσθησαν, 3. pl. aor. 1. ind. pass. verbi σεβάζομαι.

Ἔσει, 2. sing. f. 1. ind. *Att.* pro ἔσῃ, ab εἰμί.

Ἐσείσατο, 3. sing. a. 1. ind. med. verbi σείω.

Ἐσείσθην, *motus sum*, a. 1. ind. pass.

Ἐσεῖται, 3. sing. f. 1. ind. *Dor.* pro ἔσεται, ab εἰμί.

Ἐσελθεῖν, a. 2. inf. act. *Att.* pro εἰσελθεῖν.

Ἐσενειχθεὶς, a. 1. part. pass. *Att.* pro εἰσενεχθεὶς, ab εἰσφέρω.

Ἐσέπτατο, 3. sing. a. 2. ind. med. *Att.* pro εἰσέπτατο, ab εἰσίπταμαι.

Ἐσέργνυμι, pro εἰσέργνυμι, includo, *Herodot.* 2, 86.

Ἐσεργνύναι, præs. inf. act. *Att.* pro εἰσεργνύναι, ab εἰσέργνυμι.

Ἐσεσάχατο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐσέσαχτο, a σάττω, *onero.*

Ἐσεσήρει, 3. sing. plusq. perf. ind. med. verbi σαίρω.

Ἔσεσθαι, *futurum esse*, f. 1. inf. verbi εἰμί.

Ἔσευα, *concitavi*, a. 1. ind. act. verbi σεύω.

Ἐσεῦμαι, f. 1. ind. *Dor.* pro ἔσομαι, ab εἰμί.

Ἐσέφθην, a. 1. ind. pass. verbi σέβω.

Ἐσέχευν, *effundere*, præs. inf. act. verbi ἐσέχω.

Ἐσε...το, *infusi erant*, 3. pl. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* et *Att.* pro εἰσεκέχυντο, ab εἰσχέω.

Ἔσῃ, *eris*, 2 sing. f. 1. ind. a verbo εἰμί.

Ἐσηθέω, f ήσω, infundo, instillo.

Ἐσήκασθεν, 3. pl. aor. 1. ind. pass. *Bœot.* pro ἐσηκάσθησαν, a σηκάζω.

Ἐσήλατο, *insiluit*, 3. sing. a. 1. ind. med. *Att.* pro εἰσήλατο, ab εἰσάλλομαι.

Ἐσηλυσίη, ης, ἡ, introitus. Ab ἐσέρχομαι.

Ἐσήμανα, a. 1. ind. act. verbi σημαίνω.

Ἕσθαι, *misisse*, a. 2. infinit. med. verbi ἵημι.

Ἐσθὰς, *vestis*, Dor. pro ἐσθής.

Ἐσθ...ναι, præs. inf. act. *Dor.* pro ἐσθίειν.

Ἐσθ..., ατος, τὸ, vestimentum. Quasi ab ..., pro ἕω, *induo.*

Ἐσθημένος, perf. part. pass. ab inusit. ἐσθέομαι.

Ἐσθὴς, ῆτος, ἡ, vestis, vestimentum. Ab ἕω.

Ἔσθησις, εως, ἡ, vestitus. Ab inus. ἐσθέω.

Ἔσθιε, 3. sing. præs. imperat. act. verbi

Ἐσθίω, edo, comedo; (2) absumo. Ab ἔσθω.

Ἐσθλοδότης, ε, ὁ, bonorum dator, *Synes.*

ἘΣΘΛΟ'Σ, ἡ, ὸν, bonus; (2) probus; (3) frugi, utilis; (4) strenuus, fortis; (5) peritus. Hinc

Ἐσθλότης, ητος, ἡ, bonitas; (2) strenuitas.

Ἔσθλωμα, ατος, τὸ, factum strenuum, facinus præclarum; quasi ab ἐσθλόω.

Ἔσθορε, 3. sing. a. 2. ind. act. *Poet. Ion.* et *Att.* pro εἰσέθορε, ab εἰσθρώσκω.

Ἔσθος, εος, τὸ, vestis. Ab ἕω, *induo.*

ΕΣΘΩ, edo, comedo.

Ἔσθου, 3. sing. a. 2. imperat. med. verbi ἵημι.

Ἐσιγάθη, 3. sing. a. 1. ind. pass. v. σιγάω.

Ἐσίδῃ, 3. sing. a. 2. conjunct. act. *Att.* pro εἰσίδῃ, ab εἰσίδω.

Ἐσιέναι, præs. inf. act. *Att.* pro εἰσιέναι, ab εἴσειμι.

Ἐσίναντο, 3. pl. a. 1. ind. med. verbi σίνω.

Ἔσιον, aor. 2. ind. act. *Att.* pro εἴσιον, ab εἴσειμι.

Ἐσιππεύω, equo ingredior.

Ἐσιῶντα, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ἐσιώπαε.

Ἐσκαλία· vide εἰσκαλέω, *Arist.*

Ἔσκαμμαι, perf. ind. pass. verbi σκάπτω.

Ἐσκαμμένος, præt. part. pass. a σκάπτω, *fodio.* τὰ ἐσκαμμένα, limes et terminus saltus qui in quinquertio fiebat, ducto sulco. Hinc ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾷν, limitem transire, proverbialiter, cujusvis rei positos fines excedere, *Lucian Somn.* 6, 711.

Ἐσκάτθετο, 3. sing. aor. 2. ind. med. *Att.* et *per Sync.* pro εἰσκατέθετο, ab εἰσκατατίθημι.

Ἔσκαφα, *fodi,* perf. ind. act. verbi σκάπτω.

Ἔσκε, *erat,* 3. sing. imperf. ind. *Ion.* pro ἦν, ab εἰμί.

Ἐσκέδασε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi σκεδάω.

Ἔσκεμμαι, perf. ind. pass. verbi σκέπτομαι.

Ἐσκεμμένως, *adv.* considerate, diligenter.

Ἐσκευάδαται, 3. pl. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐσκευασμένοι εἰσί, a σκευάζω.

Ἐσκευασμένος, *paratus,* perf. part. pass.

Ἐσκευώρημαι, perf. ind. pass. v. σκευωρέομαι.

Ἐσκήνωσεν, 3. sing. a. 1. ind. act. v. σκηνόω.

Ἐσκίδναντο, 3. pl. imperf. ind. pass. v. σκίδνημι.

Ἐσκίρτα, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ἐσκίρταε, a σκιρτάω.

Ἐσκίρτων, 3. pl. imperf. pro ἐσκίρταον.

Ἐσκληκὼς, ότος, part. præt. act. verbi σκλῆμι, vel σκλέω, exsiccatus, aridus. Τῦ καὶ σμερδαλέον νεύει κάρη αἰὲν ὑπεδρὰξ ἐσκληκός, Cui caput horrendum et aridum nutat, torvumque tuetur, *Nic. Ther.* 765.

Ἔσκλην, *exarui,* a. 2. ind. act. verbi σκλῆμι.

Ἐσκληώς, *per Syncop.* pro ἐσκληκώς.

Ἐσκομίσαι, a. 1. inf. act. *Att.* pro εἰσκομίσαι, ab εἰσκομίζω.

Ἔσκον, imperf. ind. *Ion.* pro ἦν, ab εἰμί.

Ἐσκοτίσθην, a. 1. ind. pass. verbi σκοτίζω.

Ἔσκωπτεν, 3. sing. imperf. ind. act. v. σκώπτω.

Ἐσλύσσω· vide εἰσλύσσω, *Soph.*

Ἐσλός, *Dorice,* pro ἐσθλός.

Ἐσμαράγησεν, 3. sing. a. 1. ind. act. cum ν ἐφελκ. a σμαραγέω.

Ἐσμάσσω· vide εἰσμάσσω, *Hom.*

Ἐσμὲν, *sumus,* 1. pl. præs. ind. verbi εἰμί.

Ἔσμηγμαι, perf. ind. pass. verbi σμήχω.

Ἐσμὸς, ῦ, ὁ, examen apum; (2) copia quævis, multitudo. Ab ἕω, *mitto.*

Ἐσοπτροειδὴς, ὲς, speculo similis, *Steph.*

Ἔσοπτρον, τὸ· vide εἴσοπτρον, *Anac.*

Ἔσω, *esto,* 2. sing. præs. imperat. verbi εἰμί.

Ἐσοιδαίνω, intus tumefio. Ἐσοιδαίνει τὸ δέρμα, *Aret.*

Ἔσοιντο, 3. pl. f. 1. optat. act. verbi εἰμί.

Ἔσοισθε, *fueritis,* 2. pl. f. 1. optat.

Ἔσομαι, ero, f. 1. ind.

Ἐσοπτρίζομαι, in speculum inspicio.

Ἐσορᾷν, præs. inf. act. *Att.* et *contr.* pro ἐσοράειν.

Ἐσοράω· vide εἰσοράω, *Theoc.*

Ἐσορῇς, 2. sing. præs. ind. act. *Att.* et *Dor.* pro εἰσορᾷς, et hoc *contr.* pro εἰσοράεις.

Ἐσορῶμες, 1. pl. præs. ind. act. *Att.* et *Dor.* pro εἰσορῶμεν, *contr.* ex εἰσοράομεν.

Ἐσορῶν, præs. part. act. *Att.* et *contr.* pro εἰσοράων.

Ἐσσῦμαι, f. 1. ind. *Dor.* pro ἔσομαι, ab εἰμί.

Ἐσῦνται, *erunt,* 3. pl. *Dor.*

Ἐσοφίσατο, 3. sing. a. 1. ind. med. v. σοφίζω.

Ἐσόψομαι, f. 1. ind. med. *Att.* pro εἰσόψομαι, ab εἰσόπτομαι.

Ἐσταθημένος, perf. part. pass. verbi σταθάω.

Ἐσπάθων, imperf. ind. act. *contr.* pro ἐσπάθαον.

Ἔσπακα, perf. ind. act. verbi σπάω.

Ἐσπάραξεν, 3. sing. a. 1. ind. act. v. σπαράσσω.

Ἐσπαργανωμένον, acc. sing. perf. part. pass.

Ἐσπαργάνωσεν, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi σπαργανόω.

Ἐσπάρθαι, perf. inf. pass. verbi σπείρω.

Ἐσπαρμένος, *satus,* perf. part. pass.

Ἐσπάσατο, 3. sing. a. 1. ind. med. v. σπάω.

Ἔσπε, 3. sing. a. 2. ind. act. v. σπέω, pro σπάω.

Ἔσπειρα, a. 1. ind. act. verbi σπείρω.

Ἔσπεισα, *libavi,* a. 1. ind. act. verbi σπένδω.

Ἐσπείσθην, a. 1. ind. pass.

Ἔσπερ, dum, donec, in posterum, *Steph.*

Ἑσπέρα, ας, ἡ, vespera; (2) hora vespertina; (3) occidens, occidentalis mundi pars. Hinc ἑσπέρας vel πρὸς ἑσπέραν, vesperi.

Ἑσπερία, ας, ἡ, occasus, occidens; (2) Hesperia.

Ἑσπερίζω, f. ίσω, vesperi edo. Ab ἕσπερος.

Ἑσπερινὸς, ἡ, ὸν, vespertinus. Ab eod.

Ἑσπέριος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, vel ἑσπέριος, ία, ιον, vespertinus, vesperi accidens; (2) occidentalis. Ab eod.

Ἑσπερὶς, ίδος, ἡ, occidua, occidentalis, herba quædam noctu fragrantius quam interdiu spirans. Ἑσπερίδες vero sunt Hesperides, Deæ. Ab eod.

Ἑσπέρισμα, ατος, τὸ, vespertina, manducatio.

ΕΣΠΕΡΟΣ, ῦ, ὁ, vesper, hesperus, stella Veneris, quæ Hesperus dicitur, solem sequens; Phosphorus, solem antecedens; (2) vespera; (3) vespertinus; (4) occidentalis, occidentem spectans.

Ἕσπεσθαι, præs. inf. med. *Poet.* pro ἕπεσθαι.

Ἕσπετε, 2. pl. præs. imperat. act. verbi ἕσπω, *dico.*

Ἕσπετο, 3. sing. imperf. ind. *Poet.* pro εἵπετο, ab ἕπομαι.

Ἔσπευδον, 3. pl. imperf. ind. act. v. σπεύδω.

Ἐσπευσμένως, *adv.* cito, festinanter.

Ἐσπιλωμένος, perf. part. pass. verbi σπιλόω.

Ἐσπλαγχνίσθην, aor. 1. ind. pass. v. σπλαγχνίζομαι.

Ἑσπόμεθα, 1. pl. præs. ind. med. *Poet.* pro ἑπόμεθα, ab ἕπομαι.

Ἔσπον, *evulsi,* a. 2. ind. act. verbi σπάω.

Ἔσπυδα, perf. ind. med. verbi σπεύδω.

Ἐσπύδασα, a. 1. ind. act. verbi σπυδάζω.

Ἐσπυδασμένως, *adv.* bona fide, serio; (2) summa contentione, summo ardore. (2) ἀνήγοντο ὖν ἐσπυδασμένως, *Heliod. Æthiop.* 2.

Ἔσσα, a. 1. ind. act. *Poet.* pro ἕσα, ab ἕζω.

Ἔσσαι, a. 1. inf. act. *Poet.* pro ἕσαι.

Ἑσσαμένη, aor. 1. part. med. f. g. *Poet.* pro ἑσαμένη, ab ἕω, vel ἕννυμι.

Ἔσσαν, 3. pl. imperf. ind. *Poet.* pro ἦσαν, ab εἰμί.

Ἑσσᾶν, præs. inf. act. *Ion.* et *contr.* pro ἡσσάειν, ab ἡσσάω.

Ἕσσας, a. 1. part. act. *Poet.* pro ἕσας, ab ἕω, vel ἕννυμι.

Ἔσσεαι, 2. sing. f. 1. ind. *Poet.* et *Ion.* pro ἔσεσαι, ab εἰμί.

Ἐσσεῖται, 3. sing. f. 1. ind. *Poet.* et *Dor.* pro ἔσεται.

Ἔσσεται, 3. sing. f. 1. ind. *Poet.* pro ἔσεται.

Ἔσσευα, aor. 1. ind. act. *Poet.* pro ἔσευσα, a σεύω, pro σείω.

Ἔσσευμαι, 1. sing. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἔσευμαι.

Ἐσσεύοντο, 3. pl. imperf. ind. pass.

Ἐσσὴν, ῆνος, ὁ, rex.

Ἐσσὶ, es, 2. sing. præs. ind. act. *Poet.* pro εἶ, ab εἰμί.

Ἔσσο, 2. sing. præs. imperat. *Poet.* pro ἴσθι.

Ἕσσο, pro ἕσο, 2. sing. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* et *Poet.* pro εἷσο, ab ἕω, seu ἕννυμι.

Ἐσσόμενα, *futura,* nom. plur. f. 1. part. med. n. g. *Poet.* pro ἐσόμενα, ab εἰμί.

Ἔσσον, ῦ, τὸ, vestimentum. Ab ἕω, *induo.*

Ἕσσον, pro ἕσον, *indue,* 2. sing. aor. 1. imperat. act. *Poet.* a verbo ἕω, vel ἕννυμι.

Ἑσσέομαι, *vincor,* Ion. pro ἡσσῶμαι, *Herod.* et hoc *contr.* pro ἡσσάομαι, ab ἡσσάω.

Ἔσσυθεν, 3. pl. aor. 1. ind. pass. *Bœot.* et *Poet.* pro ἐσύθησαν, a σύω, vel σεύω.

Ἔσσυμαι, *erupi,* perf. ind. pass. *Poet.* et *per Metath.* pro σέσυμαι.

Ἐσσυμένως, *adv.* cum impetu, cum studio, confestim. Ἀκὴν τ' ἐγένοντο ἐσσυμένως, tacitique facti sunt confestim, *Il.* 3, 85. Ab ἐσσυμένος, quod est a σύω.

Ἔσσυται, *irruit,* 3. sing. perf. ind. pass. *Poet.* et *per Metath.* pro σέσυται.

Ἔσσω, f. 1. ind. act. *Poet.* pro ἕσω, ab ἕω.

Ἕσσωμαι, perf. ind. pass. *Ion.* pro ἥσσωμαι, ab ἑσσόομαι, *Ion.* pro ἡσσάομαι.

Ἕστα, perf. ind. med. *Ion* pro ἕστηκα, ab ἵστημι.

Ἔσταθεν, 3. pl. aor. 1. ind. pass. *Bœot.* pro ἐστάθησαν.

Ἔσταζε, 3. sing. imperf. ind. act. verbi στάζω.

Ἔσται, 3. sing. f. 1. ind. *per Sync.* pro ἔσεται, ab εἰμί.

Ἑσταίην, præs. optat. act. v. ἵστημι, pro ἵστημι.

Ἕστακα, 1. sing. perf. ind. act. *Dor.* pro ἕστηκα.

Ἕστακτο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. a στάζω, *stillo.*

Ἐστάλάδατο, 3. pl. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐστάλατο, et hoc pro ἐσταλμένοι ἦσαν, a στέλλω.

Ἐστάλαται, 3. plur. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐσταλμένοι εἰσί.

Ἐστάλην, *missus sum, ivi, profectus sum, veni, prodii,* a. 2. ind. pass. Τῦτων γὰρ ὕνεκ' ἐστάλην. *Soph. Aj.* 128. Τί δ' ὀμφαλὸν γῆς θεσπιῳδὸν ἐστάλης; *Eurip. Med.* 668.

Ἔσταλκα, *misi,* perf. ind. act.

Ἑστάμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro ἑστάναι, seu ἱστάναι.

Ἕσταμεν, *stamus,* 1. pl. præs. ind. act. *Poet.* pro ἵσταμεν, ab ἵστημι.

Ἔσταν, 3. pl. a. 2. ind. act. *Bœot.* pro ἔστησαν.

Ἑστάναι, perf. inf. act. *per Sync.* pro ἑστακέναι. Πάντ' ὄπισθεν ἑστάναι, omnia postponere, *Soph. Antig.* 640.

Ἑστεῶτα, acc. sing. perf. part. act. *per Sync.* pro ἑστακότα.

Ἔστασαν, 3. plur. aor. 2. ind. act. *Dor.* pro ἔστησαν.

Ἐστάσατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. *Dor.* pro ἐστήσατο.

Ἑστᾶσι, 3. pl. præs. ind. act. *Poet.* pro ἱστᾶσι.

Ἑστάτω, *stato,* 3. sing. præs. imperat. act.

Ἐσταυρωμένος, perf. part. pass. verbi σταυρόω.

Ἑστακώς, perf. part. act. *contr.* pro ἑστακώς.

Ἐστὲ, *estis,* 2. pl. præs. ind. verbi εἰμί, *sum.*

Ἔστε, *adv.* donec. Ex ἐς, pro εἰς, et τέ.

Ἔστειλα, *misi,* a. 1. ind. act. verbi στέλλω.

Ἔστειχον, 3. pl. imperf. ind. act. verbi στείχω.

Ἐστελάδατο, 3. pl. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐσταλμένοι ἦσαν, a στέλλω.

Ἐστέναξε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi στενάζω.

Ἔστενεν, 3. sing. imperf. ind. act. verbi στένω.

Ἐστενωμένως, *adv.* anguste, arcte. Ab ἐστενωμένος, quod est a στενόω.

Ἐστερεώθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. v. στερεόω.

Ἐστέρημαι, perf. ind. pass. verbi στερέω.

Ἐστεφάνιξα, aor. 1. ind. act. *Dor.* pro ἐστεφάνισα. A στεφανίζω.

Ἐστεφανῦτο, 3. sing. imperf. ind. pass. *contr.* pro ἐστεφανέετο, a στεφανόω.

Ἐστεφάνωται, 3. sing. perf. ind. pass.

Ἔστεφε, 3. sing. imperf. ind. act. verbi στέφω.

Ἑστεώς, *stans,* perf. part. med. *Ion.* et *per Sync.* pro ἑστακώς, a verbo ἵστημι.

Ἔστη, *stetit,* 3. sing. a. 2. ind. act. verbi ejusd.

Ἕστηκα, *steti,* perf. ind. act.

Ἑστήκαντι, 3. plur. perf. ind. act. *Dor.* pro ἑστήκασι.

Ἑστήκατε, *statis,* 2. pl. perf. ind. act.

Ἑστήκω, f. ἑστήξομαι, sto, persto, constanter sto. Ab ἕστηκα, quod est perf. ab ἵστημι.

Ἐστῆμος, illud tempus, *Eust.* al. ἐς τῆμος.

Ἔστην, a. 2. ind. act. verbi ἵστημι.

Ἑστήξῃ, 2. sing. fut. ἑστήξομαι, verbi ἑστήκω. Χερνίβων γὰρ ἑστήξῃ πέλας, *Eurip. Iphig. in Aul.* 675.

Ἑστήξω, fut. 1. ind. verbi ἑστήκω, sto. *Aristoph. Lys.* 634.

Ἐστηριγμένος, perf. part. pass. verbi στηρίζω.

Ἐστήρικται, 3. sing. perf. ind. pass.

Ἐστήριξεν, pro ἐστήριξε, 3. sing. a. 1. ind. act.

Ἔστησα, 1. sing. a. 1. ind. act. verbi ἵστημι.
Ἔστησαν, *steterunt*, 3. pl. a. 2. ind. act.
Ἑστὼς, perf. part. act. *per Sync.* pro ἑστηκώς.
ἙΣΤΙ'Α, ας, ἡ, focus, lar; (2) domus; (3) ara; (4) asylum; (5) Vesta, Dea; (6) sedes, v. gr. imperii. Ἀφ' ἑστίας ἄρχεσθαι, consentaneum rei gerendæ initium capere; Vid. *Petav. ad Synesium*, 4. Ἀλλ' ἵνα ἀφ' ἑστίας ἀρχόμενος ἐπιτρίψω τινὰ, *Aristoph. Vesp.* 844.
Ἑστιάθην, a. 1. ind. pass. *Ion.* pro εἱστιάθην, ab ἑστιάω.
Ἑστίαμα, ατος, τὸ, epulum. Ab ἑστιάω.
Ἑστιαρχέω, de domino ædium, item diis, ut laribus, &c. Ab ἑστίαρχος, quod *apud Hesych.* reponendum pro ἑστιοῦχος, *Ern.*
Ἑστιὰς, άδος, ἡ, Vestalis. Ab ἑστία.
Ἑστίασις, εως, ἡ, epulatio, convivatio; (2) epulum, convivium; (3) animi pabulum.
Ἑστιατόριον, ου, τὸ, locus in quo convivium instituitur.
Ἑστιάτωρ, ορος, ὁ, qui convivium præbet. Ὁ δὲ δὴ τέταρτος ἡμῖν, τῶν χθὲς μὲν δαιτυμόνων, τανῦν δ' ἑστιατόρων; ubinam est? *Plat. in Timæo.* Ab
Ἑστιάω, ῶ, fut. άσω, lare vel domo excipio; (2) convivio excipio; (3) agito convivia; (4) convivia celebro; (5) pasco animum, oblecto. Ἑστιᾶν δὲ μέλλομεν ξένους τινὰς, *Aristoph. Lys.* 1060. Τοῖς κόραξιν ἑστιῶν, *Id. Thesm.* 949. Ἐνύπνιον ἑστιώμεθα, *Id. Vesp.* 1212. Ab ἑστία.
Ἐστίβειν, 3. sing. aor. 2. ind. act. verbi στείβω.
Ἑστιοπάμμων, ονος, ὁ, pater-familias, domus dominus, *Dorice et Æolice.* Ex ἑστία et πάω, *possideo.*
Ἑστιοῦχος, ου, ὁ, domus custos, magister domus, præses, patronus domus. Εἰ γάρ τιν' ἑστιοῦχον ὄψομαι μόνον, *Longin.* 3. Δαίμοσιν ἑστιούχοις, deis qui patroni civitatis sunt, *Stob.* 42, 290. Δήμητερ ἑστιοῦχ' Ἐλευσῖνος χθονὸς τῆσδε, tutelaris, *Eurip. Suppl.* 1.
Ἐστιτρώσκω, fut. τρώσω, vulnero. Ἐστίτρωσαν τῷ ὀστῷ, *Aret.*
Ἐστιχέτην, 3 dual. aor. 2. ind. act. verbi στείχω.
Ἐστιχόωντο, 3. pl. aor. 2. ind. pass. *Poet.* pro ἐστιχῶντο, a στιχάω.
Ἑστιῶτις, ιδος, ἡ, domestica. Ἑστιῶτις αὔρα, ventus qui flat ab ædibus, *Soph. Trach.* 954. Vide ἐστιῶος.
Ἕστο, *induerat*, 3. sing. plusq. perf. ind. act. *Poet.* seu *Ion.* pro εἷσο, seu εἷτο, ab ἕω, seu ἕννυμι.
Ἐστίβειν, imperf. ind. act. verbi στείβω.
Ἐστομώθην, aor. 1. ind. pass. verbi στομόω.
Ἐστὸν, *sunt*, 3. dual. præs. ind. verbi εἰμί.
Ἐστονάχιζεν, 3. sing. imperf. ind. act. cum ν ἐφελκ. a στοναχίζω.
Ἐστοξεύω, sagittis aliquem peto. Διὰ τὴν ἐγγύτητα ἐστοξεύεσθαι δυναμένων, *App. Bell. Civ.* 4, 121.
Ἔστοργα, perf. ind. med. verbi στέργω.
Ἐστόρεσα, aor. 1. ind. act. verbi στορέω.
Ἐστόρεται, *stratus est*, 3. sing. perf. ind. pass.
Ἔστραμμαι, perf. ind. pass. verbi στρέφω.
Ἐστρατοπεδεύσα, aor. 1. ind. act. f. g. verbi στρατοπεδεύω.
Ἐστρατόωντο, 3. pl. imperf. ind. med. *Poet.* pro ἐστρατῶντο, a στρατάομαι.
Ἐστράφατο, 3. pl. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐστραμμένοι ἦσαν, a στρέφω.
Ἐστράφην, aor. 2. ind. pass. verbi ejusd.
Ἐστρέφθην, *versus sum*, aor. 1. ind. pass.
Ἔστρεφον, imperf. ind. act.
Ἐστρηνίασα, aor. 1. ind. act. verbi στρηνιάζω.
Ἔστροφα, *verti*, perf. ind. act. verbi στρέφω.
Ἔστρωκα, præt. act. verbi στρώννυμι, sterno. *Hesiod.* 4.
Ἔστρωμαι, perf. part. pass. verbi στρώννυμι.
Ἐστρώννυον, 3. pl. imperf. ind. act.
Ἔστρωσαν, 3. pl. aor. 1. ind. act.
Ἔστρωτο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass.
Ἔστυγον, a. 2. ind. act. verbi στυγέω, vel στύγω.
Ἐστυφέλιξεν, 3. sing. a. 1. ind. act. a στυφελίζω.
Ἔστω, 3. sing. præs. imperat. verbi εἰμί.
Ἐστωμυλάμην, a. 1. ind. med. verbi στωμύλλομαι.
Ἔστων, 3. dual. præs. imperat. verbi εἰμί.

Ἔστωρ, ορος, ὁ, clavus temonis. Ἐξελόντα τὸν ἔστορα τοῦ ῥυμοῦ, exempto paxillo temonis, *Arrian. Hist. Alex.* 11, 8. Ab ἕω.
Ἑστὼς, *stans*, perf. part. act. *per Sync.* pro ἑστακὼς, ab ἵστημι.
Ἔστωσαν, 3. pl. præs. imperat. act. verbi εἰμί.
Ἑστῶτες, *stantes*, nom. pl. perf. part. act. *per Syncop.* pro ἑστακότες, ab ἵστημι.
Ἐσύθην, aor. 1. ind. pass. verbi σύω, vel σεύω.
[illegible]λα, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro [illegible], a συλάω.
[illegible], 3. pl. imperf. ind. act. verbi συλεύω.
[illegible]νῆκα, aor. 1. ind. act. verbi συνίημι.
Ἐσύστερον, *adv.* postea.
Ἐσφάγην, aor. 2. ind. pass. verbi σφάττω, seu σφάζω.
Ἐσφαγμένος, *jugulatus*, perf. part. pass.
Ἔσφαζον, 3. pl. imperf. ind. act.
Ἐσφαίρωτο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. verbi σφαιρόω.
Ἐσφάλην, aor. 2. ind. pass. verbi σφάλλω.
Ἔσφαλμαι, *deceptus sum*, perf. ind. pass.
Ἐσφαλμένως, *adv.* imperite.
Ἔσφαξαν, 3. pl. aor. 1. ind act. verbi σφάζω.
Ἐσφαράγιζον, 3. pl. imperf. ind. act. verbi σφαραγίζω.
Ἔσφηλα, *decepi*, aor. 1. ind. act. verbi σφάλλω.
Ἔσφιγγεν, 3. sing. imperf. ind. act. v. σφίγγω.
Ἔσφιγξε, *adstrinxit*, 3. sing. aor. 1. ind. act.
Ἔσφλασις, εως, ἡ, depressio mediæ rei, v. gr. ossis. Ab
Ἐσφλάω, medium, v. gr. os deprimo, tundo, ut desidat, *ap. Hipp.* pro ἐσθλάω, *Ern.*
Ἐσφοιτάω vide εἰσφοιτάω, *Ar.*
Ἐσφράγισεν, 3. sing. a. 1. ind. act. v. σφραγίζω.
Ἐσφραγίσθητε, 2. pl. aor. 1. ind. pass.
Ἐσφραγισμένος, *obsignatus*, perf. part. pass.
ἘΣΧΑ'ΡΑ, ας, ἡ, focus et craticula in foco; (2) focus seu craticula in ara; (3) ara *inpr.* Heroum; (4) vagina cerebri; (5) basis ex arrectariis et transversariis compacta; (6) pars balnei; (7) pudendum muliebre; (8) crusta ex adustione vulneri adhærens. (1) ἡ μὲν ἐπ' ἐσχάρῃ ἧστο, *Odyss.* 6, 52. (3) βωμοὶ γὰρ ἡμῖν ἐσχάραι τε παντελεῖς, *Soph. Antig.* 1016. Βωμὸν κεινώσας ὁαξίμηλον ἐσχάραν, aræ deserto victimas recipiente foco, *Eurip. Andr.* 1139. Δεῖ δὲ τὴν ἐσχάραν ἐκ τούτων ποιεῖν, conceptabulum ignis, *Theophr. Hist. Plant.* 5, 10. (5) *apud Vitruvium.* (6) κυκῶν τὰς ἐσχάρας, *Aristoph. Equit.* 1286.
Ἐσχαρεὺς, έως, ὁ, qui foco præest in navi. A præc.
Ἐσχαρεὼν, ῶνος, ὁ, focus. Ab eod.
Ἐσχάριον, ου, τὸ, foculus; (2) craticula; (3) acerra, thuribulum; (4) basis. Ab eod.
Ἐσχάριος, ου, ὁ ἡ, ad focum pertinens.
Ἐσχαρὶς, ίδος, ἡ, craticula. Ab eod.
Ἐσχαρίτης, ου, ὁ, epith. panis, coctus in foco.
Ἐσχαρόπεπτα, τά, cocta in foco. Ex πέπτω.
Ἐσχαρόω, ῶ, crusta obduco, in crustas erumpere facio. Unde perf. ἐσχαρωμένα ἕλκη, incrustata vulnera. Ab ἐσχάρα. Hinc
Ἐσχάρωσις, εως, ἡ, incrustatio.
Ἐσχαρωτικὸς, ἡ, ὸν, crustas inducens.
Ἐσχατεύω, f. εύσω, extremus seu ultimus sum; (2) in extremis finibus, sub oris, situs sum. Ab ἔσχατος. Unde
Ἐσχατιὰ, ᾶς, ἡ, ultimæ cujusque rei partes, seu extremitas; (2) agri privatorum suis terminis distincti et separati, iidemque remotiores, et finibus territorii, vel mari montibusve proximi; (3) extrema pars et finis territorii; (4) explicatur etiam per solitudinem, *ap. Hes.* Ern. Hinc
Ἐσχατιάω, ῶ, f. άσω, in extrema parte sum.
Ἐσχατίζω, f. ίσω, extremus seu ultimus sum; (2) tardo. Ab ἔσχατος.
Ἐσχάτιος, ου, ὁ ἡ, ultimus. Ab eod.
Ἐσχατογήρων, et
Ἐσχατόγηρως, ω, ὁ, extremam senectutem agens, decrepitus.
Ἐσχατόεις, όεσσα, όεν, ultimus, postremus, in ultimis finibus situs. Ab
ἘΣΧΑΤΟΣ, άτη, ατον, ultimus, postremus; (2) summus. (2) ἔχει γὰρ ἕδραν Ζεὺς ἐν ἐσχάτῳ θεῶν, summam sedem obtinet Jupiter in consessu deorum, *Soph. ex Trag. incerta.*

Ἐσχάτως, *adv.* extreme; (2) summe, ita ut nihil supra sit, sed in deteriorem partem.
Ἔσχε, 3. sing. aor. 2. ind. act. verbi ἔχω.
Ἐσχέθην, *habitus sum*, aor. 2. ind. pass.
Ἔσχηκα, *habui*, perf. ind act.
Ἐσχηματίζετο, 3. sing. imperf. ind. pass. verbi σχηματίζω.
[illegible]ως, *adv.* figurate.
[illegible] ind. act. verbi σχίζω.
Ἐσχίσθην, *fissus sum*, aor. 1. ind pass.
Ἐσχόμην, *habui*, aor. 2 ind. med. verbi ἔχω.
Ἔσχον, *habui*, aor. 2. ind. act.
Ἔσχοσαν, 3. plur. aor. 1. Asiaticæ dialectus, pro ἔσχον. [illegible] ἐκ τῆς Σάμου [illegible] τινας συνοίκους ἔσχοσαν, *Scymnus Chius.* 695.
Ἔσω, *salvum factum*, [illegible] verbi σώζω.
Ἔσω, *adv.* intra. Ab [illegible]
Ἔσωθεν, *adv.* intrinsecus. Ab ἔσω.
Ἐσώθην, aor. 1. ind. pass. verbi σώζω.
Ἐσωπὴ, ἡ, aspectus, *Steph.*
[illegible], aor. 1. ind. act.
[illegible] cum ν ἐφελκ.
Ἐσώτατος, [illegible], penitissimus. Superl. ab [illegible]
Ἐσωφρονίσθην, a. 1. ind. pass verbi σωφρονίζω.
Ἐσωχὰς, άδος, ἡ, excrescentia in ano, seu tuberculum, sed intus latens, cui opponitur ἐξωχὰς, *ap. Hipp.*
Ἐτάγην, aor. 2. ind. pass. verbi τάσσω.
ἘΤΑ'ΖΩ, fut. άσω, examino, inquiro, scrutor. In compositione usitatum.
Ἐτάθην, aor. 1. ind. pass. verbi τείνω.
Ἑταίρα, ας, ἡ, amica; (2) meretrix.
Ἑταιρεία, ας, ἡ, societas, sodalitas, clientela; (2) factio; (3) fornicatio.
Ἑταιρειάρχης, ὁ, sodalitii princeps, *Suid.*
Ἑταιρεῖος, εία, εῖον, sodalitius; (2) qui sodalitatibus præest, quo cognomine olim Jovem colebant, ut sodalitii juris disceptatorem; (3) meretricius. Ab
Ἑταιρεύω, f. εύσω, societatem ago, in societate versor; (2) meretricor:
Ἑταιρέω, ῶ, fut. ήσω, prostituo me, mereo; ἑταιρηκὼς, perf. part. qui meruit, sese prostituit. Ab ἑταῖρος.
Ἑταιρήιος, η, ον, *Ion.* idem quod ἑταιρεῖος.
Ἑταίρησις, εως, ἡ, impudicitia. Ab ἑταιρέω.
Ἑταιρία, ας, ἡ, sodalitium. Ab ἑταῖρος.
Ἑταιρίδεια, ων, τὰ, festum in honorem Jovis sodalitii celebrari solitum. Ab ἑταιρία.
Ἑταιρίδιον, τὸ, meretricula, *Plut.*
[illegible], sodalem reddo, mihi adjungo, con[illegible]ζομαι, sodalis fio; (2) opitulor. [illegible]
[illegible], ή, όν, sodalitius, meretricius.
[illegible] meretricio more.
[illegible], α, ιον, idem quod ἑταιρικός.
Ἑταιρὶς, ίδος, ἡ, scortum, meretrix.
Ἑταιρισμὸς, οῦ, ὁ, scortatio, vita meretricia. Ab ἑταιρίζω.
Ἑταιριστὴς, οῦ, ὁ, scortator. Ab eod.
Ἑταιρίστρια, ας, ἡ, meretrix. A præc.
ἙΤΑΙ̃ΡΟΣ, ου, ὁ, sodalis; (2) familiaris; (3) socius; (4) administer, adjutor; (5) nomen quo compellamus non satis notum; (6) discipulus; (7) commilito.
Ἐτάκευ, 2. sing. imperf. ind. med. *Dor.* pro ἐτήκου, a τήκομαι.
Ἐτάκην, 1. sing. aor. 2. ind. pass. verbi τήκω.
Ἐταλάντιζεν, 3. sing. imperf. ind. act. verbi ταλαντίζω.
Ἔταμον, 1. sing. aor. 2. ind. act. verbi τέμνω.
Ἐτὰν, *Dor. Voc.* pro ἐτὰ, ab ἔτης, *Ar.*
Ἐτανύσθη, 3 sing. a. 1. ind. pass. verbi τανύω.
Ἔταξα, aor. 1. ind. act. verbi τάττω.
Ἐταπείνωσεν, 3. sing. aor. 1. ind. act. cum ν ἐφελκ. a ταπεινόω.
Ἑτάρα, seu ἑτάρη, ἡ, idem quod ἑταίρα, *Hom.*
Ἐτάραξα, 1. sing. aor. 1. ind. act. verbi ταράττω.
Ἐταράχθη, 3. sing. aor. 1. ind. pass.
Ἐταράχθησαν, *perterrefacti sunt*, 3. pl. a. ejusd.
Ἑταρία, idem quod ἑταιρεία, *Steph.*
Ἑταρίζω, pro ἑταιρίζω, *Il.* 5, 456.

Ἐταρίσσατο, 3. sing. a. 1. ind. med. *Poet.* pro ἑταρίσατο, ab ἑταρίζομαι.
Ἕταρον, acc. sing. *Poet.* pro ἑταῖρον.
Ἕταρος, ου, ὁ, idem quod ἑταῖρος.
Ἔτασις, εως, ἡ, inquisitio, examen. Composita usitata sunt. Ab ἐτάζω.
Ἐτασμὸς, οῦ, ὁ, inquisitio; (2) tormenta. In compositione usitatum. Ab eod.
Ἔτασον, 2. sing. aor. 1. imperat. act. v. ἐτάζω.
Ἐτάφην, aor. 2. ind. pass. verbi θάπτω.
Ἐτάχυνον, imperf. ind. act. verbi ταχύνω.
Ἔτεα, *annos*, acc. plur. ab ἔτος.
Ἐτεθήλει, 3. sing. plusq. perf. ind. med. verbi θάλλω.
Ἐτέθην, aor. 1. ind. pass. verbi τίθημι.
Ἐτεθήπει, 3. sing. plusq. perf. ind. med. *Ion.* pro ἐτεθήπει, a θάπτω.
Ἐτεθνήκειν, plusq. perf. ind. act. verbi θνήσκω.
Ἐτειὰ, *adv.* quotannis, *Lycophr.* Ab ἔτος.
Ἔτειλαν, 3. pl. aor. 1. ind. act. verbi τέλλω.
Ἔτεινα, *extendi*, aor. 1. ind. act. verbi τείνω.
Ἐτεῖος, εία, εῖον, annuus. Ab ἔτος.
Ἔτειρεν, 3. sing. imperf. ind. act. cum ν ἐφελκ. a τείρω.
Ἐτείρετο, 3. sing. imperf. ind. pass.
Ἔτεκε, 3. s. a. 2. ind. act. v. τίκτω, pro τέκω.
Ἐτεκνοποιήσατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. verbi τεκνοποιέω.
Ἐτέκνωθεν, 3. pl. aor. 1. ind. pass. *Bœot.* pro ἐτεκνώθησαν, a τεκνόω.
Ἐτελείετο, 3. sing. imperf. ind. pass. *Ion.* et *Poet.* pro ἐτελεῖτο, a τελέω.
Ἐτέλειον, 3. pl. imperf. ind. act. *Poet.* pro ἐτέλεον.
Ἐτελείωσα, aor. 1. ind. act. verbi τελειόω.
Ἐτέλεσα, aor. 1. ind. act. verbi τελέω.
Ἐτέλεσαν, *perfecerunt*, 3. pl.
Ἐτελέσθην, aor. 1. ind. pass.
Ἐτέλεσσα, *Poet.* pro ἐτέλεσα.
Ἐτελεύτα, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ἐτελεύταε, a τελευτάω.
Ἔτελλε, 3. sing. imperf. ind. act. verbi τέλλω.
Ἔτεμον, aor. 2. ind. act. verbi τέμνω.
Ἐτεοδμὼς, ῶος, ὁ, fideliter serviens, ita serviens ut bonum servum decet. Ex δμώς.
Ἐτεόκριθον, ου, τὸ, genuinum hordeum, hordei genus quod nunquam vitiatur. Ex κριθή.
Ἐτεὸν, *adv.* vere, revere. Ab ἐτεός.
Ἐτεὸς, ὰ, ὸν, verus. Ab ἐτός.
Ἑτεραλκέως, ῶς, *adv.* ancipite Marte. Ab
Ἑτεραλκὴς, έος, ὁ ἡ, dubius, anceps, qu. dic. anceps robur, pro ἑτερίλκης. Ex ἀλκὴ, vel ἕλκω.
Ἑτεραχθὴς, ὲς, alteri parti gravis; in alteram partem incumbens. Ab ἄχθος.
Ἑτερεγκεφαλᾶν, desipere, *Poll. ex Ar.*
Ἑτερειδὴς, ὲς· vide ἑτεροειδὴς, *Nic.*
Ἐτεόκρης, ητος, ὁ, indigena Cretensis, *Hom.*
Ἑτέρῃ, *adv. Ion.* alia via, alia ratione, alio modo. Ab ἕτερος.
Ἑτερήμερος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui alternis diebus aliquid facit; (2) vicissim et mutuas sortes habens, per dies variatus. Ex ἡμέρα.
Ἑτεροβάρεια, ας, ἡ, alterius partis favor seu studium.
Ἑτερογάστριος, ον, ab alia matre natus.
Ἑτερογενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, alienigena; (2) alterius et diversi generis. Ex γένος.
Ἑτερόγλαυκος, ου, ὁ καὶ ἡ, altero oculo cæsius.
Ἑτερόγλωσσος, vel ἑτερόγλωττος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui alterius et diversæ linguæ est; (2) lingua ipsa, diversa et peregrina. Ex γλῶσσα.
Ἑτερόγναθος, ου, ὁ καὶ ἡ, utrisque mandibulis avide comedens; (2) edax; (3) qui duro ore est.
Ἑτερογνωμοσύνη, ης, ἡ, diversa sententia. Ab
Ἑτερογνώμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, qui alterius seu diversæ est sententiæ. Ex ἕτερος et γνώμη.
Ἑτερόγονος, ου, ὁ καὶ ἡ, e vario genere natus.
Ἑτεροδακνέω, (seu -δάκνω,) alios comedo, vexo.
Ἑτεροδιδασκαλέω, ῶ, fut. ήσω, diversam doctrinam doceo. Ex διδάσκω.
Ἑτεροδοξέω, ῶ, f. ήσω, alterius sum opinionis, orthodoxis non adsentior.
Ἑτεροδοξία, ας, ἡ, opinio diversa; (2) opinio prava. Ab

Ἑτερόδοξος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui alterius est opinionis; (2) qui alterius est sectæ. Ex δόξα.
Ἑτεροειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui diversæ est speciei. Ex ἕτερος et εἶδος.
Ἑτεροεθνὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui diversæ est gentis.
Ἑτεροεργὴς, ὁ, aliud agens, *Damoc.*
Ἑτερόζηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui alio studio ducitur, alia sectans. Hinc
Ἑτεροζήλως, *adv.* inique, alieno animo, animo erga aliam partem magis adfecto.
Ἑτεροζυγέω, ῶ, f. ήσω, diversa animalia jungo, ut bovem et equum; (2) adjungor alienigenis.
Ἑτερόζυγοι, quibus in jugo non convenit.
Ἑτερόζυγος. *Phocyl.* σταθμὸς ἑτερόζυγος, statera in alteram partem inclinans; (2) de animalibus, est diversi generis, *LXX.*
Ἑτεροθαλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui altera tantum ex parte viret, vel altero ramo; (2) cui pater vel mater tantum vivit. Ex θάλλω.
Ἑτεροθελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui aliud vult. Ex θέλω.
Ἑτερόθρησκος, ὁ, idem quod ἑτερόδοξος, *Suid.*
Ἑτερόθροος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui diversæ est linguæ; (2) alienigena.
Ἑτεροῖος, οία, οῖον, alius, dissimilis, diversus a reliquis. Ex ἕτερος. Hinc
Ἑτεροιότης, τος, ἡ, dissimilitudo.
Ἑτεροιόω, ῶ, f. ώσω, altero, immuto.
Ἑτεροίως, *adv.* alio et diverso modo, aliter, dissimiliter, diverse.
Ἑτεροίωσις, εως, ἡ, alteratio, diversitas, quum rerum qualitates aliæ atque aliæ fiunt.
Ἑτερόκαρπος, ον, diversum fructum edens, ut, v. gr., surculus insitus stirpi, &c.
Ἑτεροκλινὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, versatilis; (2) in alteram partem vergens. Ex κλίνω. Unde
Ἑτεροκλίνω, in alteram partem inclino. Ἑτεροκλίναν τε κάρηνον, *Oppian. Cyneget.* 4, 204.
Ἑτερόκλιτον, τὸ, sc. ὄνομα, Heterocliton, nomen quod in diversas declinationes cadit.
Ἑτερόκλιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, aliter declinatus, a communi declinandi ratione deflectens:
Ἑτεροκλίτως, *adv.* aliter declinando.
Ἑτεροκλονέω, ῶ, f. ήσω, in diversum moveo, vel quatio.
Ἑτεροκρανία, ας, ἡ, dolor alteram cranii partem tentans.
Ἑτερόκωφος, ου, ὁ καὶ ἡ, altera aure surdus. Hinc
Ἑτεροκωφέω, altera aure surdus sum.
Ἑτερολεξία, ας, ἡ, ejusdem rei aliis verbis expressio. A λέξις.
Ἑτερόμαλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, altera parte villosus.
Ἑτερομάσχαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, altera tantum parte manuleatus. Ex ἕτερος et μασχάλη.
Ἑτερομεγεθέω, ῶ, f. ήσω, inæqualiter cresco.
Ἑτερομέρεια, ας, ἡ, studium partis alterius. Ab
Ἑτερομερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui est alterius partis, in alteram partem inclinans. A μέρος.
Ἑτερομήκης, εος, ὁ καὶ ἡ, altera parte longior. Ex μῆκος, *longitudo.*
Ἑτερομήτωρ, ορος, ὁ, frater ex diversa matre.
Ἑτερομόλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, quo, vel ad quem altera tantum pars venit, vel accedit; ut ἑτερομόλιος δίκη, in qua adversarii non comparuerunt, *Suid.* Ex μολέω.
Ἑτερόμορφος, ον, qui formæ diversæ est.
Ἑτεροπάθεια, ας, ἡ, alterius partis vexatio. Ex πάθος, *passio.*
Ἑτεροπλανὴς, ὲς, ad alteram partem vagans; epith. oculi, *Nic.*
Ἑτεροπλοΐα, τὰ, idem quod
Ἑτερόπλουν, τὸ, fœnus nauticum, cum commeatus tantum periculum fœnerator suscepit, *Dem.*
Ἑτερόπλοος, *contr.* ἑτερόπλους, ου, ὁ καὶ ἡ, ab altera tantum parte navigationem præbens; ἑτερόπλουν δάνεισμα, pecunia mutua nautica, qua periculo creditoris transferuntur emptæ merces aliquo, non vero aliæ inde reportantur, ut in ἀμφοτερόπλῳ fit. Dicuntur et ἀμφοτερόπλοια, sc. χρήματα, vel δανείσματα.
Ἑτερόπνοος, ον, alternatim flans, vento minime suo sonans, *Anac.*
Ἑτεροποὺς, ποδος, ὁ, claudus, *Alciphr.* 3, 27.
Ἑτεροπροσωπέω, ῶ, f. ήσω, persona differo.

Ἑτεροπροσωπικὸς, ἡ, ὸν, qui alius seu diversæ personæ est.
Ἑτεροπρόσωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. A πρόσωπον.
Ἑτεροπροσωπικῶς, *adv.* in alia persona.
Ἑτερορρεπέω, in alteram partem vergo. Ab
Ἑτερορρεπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, in alteram partem vergens seu inclinans. A ῥέπω.
Ἑτερορροπέω, idem quod ἑτερορρεπέω.
Ἑτερόρροπος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἑτερορρεπής.
Ἑτερόρρυθμος, ὁ καὶ ἡ, qui alterius rhythmi est.
ΕΤΕΡΟΣ, έρα, ερον, alter; (2) alius; (3) diversus.
Ἑτεροσήμαντος, ον, diversam significationem habens. A σημαίνω.
Ἑτερόσκιοι, quorum alterum latus umbram jacit, quorum umbra aut ad septemtrionem aut ad meridiem spectat. Ex σκιά.
Ἑτερόστοιχος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui alterius est ordinis et diversæ seriei.
Ἑτερόστομος, ου, ὁ καὶ ἡ, altera tantum parte aciem habens, ex altera tantum parte acutus. Ex ἕτερος et στόμα, *acies.*
Ἑτερόστροφα, metra quædam ab alteratione stropharum. Ex ἕτερος et στροφή.
Ἑτεροσχήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, qui diversæ figuræ est.
Ἑτερότης, ητος, ἡ, diversitas. Ab ἕτερος.
Ἑτερότροπος, ου, ὁ καὶ ἡ, alius modi, diversus.
Ἑτερούατος, ὁ καὶ ἡ, unam tantum aurem habens. Ab οὖς pro οὖς.
Ἑτερούσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui alterius seu diversæ est essentiæ; (2) alius, diversus. Ex οὐσία.
Ἑτερόφθαλμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui alterum oculum amisit; (2) unoculus; (3) qui habet oculos duplicis coloris. Hinc
Ἑτεροφθαλμία, ας, ἡ, vitium, imprimis in equis, quum varios habent oculos.
Ἑτερόφθογγος, ον, idem quod ἑτερόφωνος, *Synes.*
Ἑτεροφρούρητος, ον, qui ab alio custoditur.
Ἑτερόφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, aliter sentiens. A φρήν.
Ἑτεροφυὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, diversæ naturæ; (2) alibi natus. Ex ἕτερος et φυὴ, *natura.*
Ἑτερόφυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui est ex alia tribu; (2) qui diversæ est gentis, alienigena; (3) qui diversæ est naturæ. A φυλή.
Ἑτεροφωνία, ας, ἡ, diversitas soni seu vocis.
Ἑτερόφωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, aliam et diversam edens vocem. Ex ἕτερος et φωνὴ, *vox.*
Ἑτεροχροέω, alio et diverso colore sum. Ab
Ἑτερόχροος, *contr.* ἑτερόχρους, ου, ὁ καὶ ἡ, discolor, diverso præditus colore, versicolor. Ex ἕτερος et χρόα. Hinc
Ἑτεροχροότης, ητος, ἡ, diversitas coloris.
Ἑτερόχρωμος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. Ex χρῶμα.
Ἑτερόχρως, ου, ὁ καὶ ἡ, idem.
Ἑτερόω, ῶ, f. ώσω, altero, muto. Ab ἕτερος.
Ἔτερπεν, 3. sing. imperf. ind. act. cum ν ἐφελκ. a τέρπω.
Ἔτερσε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi τέρσω.
Ἐτέρφθην, aor. 1. ind. pass. verbi τέρπω.
Ἑτέρωθεν, *adv.* altera ex parte, diversa ex parte. Ab ἕτερος.
Ἑτέρωθι, *adv.* alibi, alio loco. Ab eod.
Ἑτερώνυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, diversum nomen habens. Ex ἕτερος et ὄνομα, *nomen.*
Ἑτερωνύμως, *adv.* diverso nomine, non analogice. A præc.
Ἑτερωνυμία, ἡ, diversitas nominis, *Steph.*
Ἑτέρως, *adv.* alio modo, aliter, secus.
Ἑτέρωσε, *adv.* alteram in partem; (2) alio.
Ἑτέρωσις, εως, ἡ, alteratio. Ab ἑτερόω.
Ἐτετάλμην, plusq. perf. ind. pass. verbi τέλλω.
Ἐτεταπείνωτο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. verbi ταπεινόω.
Ἐτετάχατο, 3. plur. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro τεταγμένοι ἦσαν, a τάσσω.
Ἐτετεύχατο, 3. pl. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro τετευγμένοι ἦσαν, a τεύχω.
Ἔτετμεν, 3. sing. imperf. ind. act. v. τέτμω.
Ἐτετρήχει, plusq. perf. ind. act. v. τρήχω.
Ἐτέτυκτο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. verbi τεύχω.
Ἐτετύφειν, pl. perf. ind. act. *Ion.* pro ἐτετύφειν.
Ἐτετύχοντο, 3. pl. aor. 2. ind. med. *Ion.* verbi τυγχάνω.
Ἔτεχ' pro ἔτεχε, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi τίκτω.

Ἐτέχθην, *natus sum*, aor. 1. ind. pass.

Ἐτήκετο, 3. sing. imperf. ind. pass. v. τήκω.

Ἐτήρει, imperf. ind. act. *contr.* pro ἐτήρεον, a τηρέω.

ΕΤΗΣ, ȣ, ὁ, socius, amicus; (2) civis; ἔται, sodales. Hinc ὦ τᾶν, o bone.

Ἐτησίαι, ίων, οἱ, Etesiæ, venti anniversarii, qui circa decimum vel duodecimum diem ab ortu Caniculæ spirare solent. Ab

Ἐτήσιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, anniversarius, annuus.

Ἐτησίως, *adv.* quotannis. A præc. ab ἔτος.

Ἐτητόμακα, perf. ind. act. *Att.* pro ἡτοίμακα, ab ἑτοιμάζω.

Ἐτητυμία, ας, ἡ, veritas. Ab

Ἐτήτυμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, verus, verax, probus, ingenuus. Hinc ἐτήτυμον, *adv.* vere, revera. Ab ἔτυμος.

Ἐτητύμως, *adv.* vere.

ΕΤΙ, *adv.* adhuc, etiamnum; (2) amplius, præterea; (3) posthac, in postremum; (4) quin, quin etiam; (5) jam, jamnunc; (6) interdum eleganter redundat. Hinc ἔτι μὴν, etiam nunc.

Ἐτίθει, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ἐτίθεε, a τιθέω, pro τίθημι.

Ἐτίθευ, 2. s. imperf. ind. pass. *Dor.* pro ἐτίθȣ.

Ἐτίθȣ, 2. sing. imperf. ind. pass.

Ἔτικτον, imperf. ind. act. verbi τίκτω.

Ἐτίμησα, aor. 1. ind. act. verbi τιμάω.

Ἐτινάσσετο, 3. sing. imperf. ind. pass. verbi τινάσσω.

Ἐτίομεν, 1. pl. imperf. ind. act. verbi τίω.

Ἔτισα, *colui*, aor. 1. ind. act. verbi ejusd.

Ἐτιταίνετο, 3. sing. imperf. ind. pass. verbi τιταίνω.

Ἔτλην, *sustinui*, aor. 2. ind. act. verbi τλῆμι.

Ἔτμαγεν, 3. plur. aor. 2. ind. pass. *Bœot.* pro ἐτμάγησαν, a τμήγω, vel τμήσσω.

Ἔτμηγον, *secui*, aor. 2. ind. act.

Ἔτμηξα, aor. 1. ind. act.

Ἐτμήθην, a. 1. ind. pass. verbi τέμνω, pro τμάω.

Ἐτνηρὸς, ȣ̃, ὁ, pulmentarium ex fresis elixisque leguminibus confectum. Ab ἔτνος.

Ἐτνήρυσις, εως, ἡ, trulla qua puls hauritur; (2) omne instrumentum quo aliquid hauritur, cochlear, tudicula. Ab eod.

Ἐτνοδόκος, sc. τορύνη, tudicula, seu cochlear quo τὸ ἔτνος δεχόμεθα, et ex olla expromimus, *Ep.*

ΕΤΝΟΣ, εος, τὸ, puls ex leguminibus elixis confecta.

Ἑτοιμάζω, f. άσω, paro, expedio, facio, ut in promptu sit. Ἃ ἡτοίμασεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτὸν, 1 *Cor.* 2, 9. Οὐκ ἔςιν ἐμὸν δȣ̃ναι, ἀλλ' οἷς ἡτοίμαςαι, *Marc.* 10, 40. Ab ἕτοιμος.

Ἑτοιμάσατε, *parate*, 2. pl. aor. 1. ind. act.

Ἑτοιμασία, ας, ἡ, præparatio; (2) basis, sedes firma, firmamentum; (3) promptitudo, alacritas; (4) apparatus ad aliquid agendum, v. gr. militaris.

Ἑτοιμαςὴς, ȣ̃, ὁ, apparator, instructor; (2) conciliator.

Ἑτοιμόδακρυς, υος, ὁ ϗ ἡ, qui facile flet.

Ἑτοιμοθάνατος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, paratus ad moriendum, qui facile moritur.

Ἑτοιμοκοπία, ἡ, tolerantia laboris, seu studium laborandi, sed inaniter fere et cum ostentatione. A seq. et κόπος.

Ἑτοιμολόγος, ον, promptiloquus, *Naz.*

Ἕτοιμον, τὸ, alacritas. Τὸ γὰρ ἕτοιμόν ἐςι, εἴγ' ἔςαι καλῶς, est enim alacritas mihi, si quidem poterit bene fieri, *Eur. Or.* 1106.

ΕΤΟΙΜΟΣ, ȣ, ὁ ϗ ἡ, promptus, paratus; τὰ ἕτοιμα, quæ jam parta sunt, possessiones.

Ἑτοιμότης, ητος, ἡ, promptitudo, alacritas; (2) propensio; (3) apparatus ad rem gerendam. Ab ἕτοιμος.

Ἑτοιμότροπος, ἐος, ὁ ϗ ἡ, qui facile flectitur. Ab ἕτοιμος et τρέπω.

Ἑτοίμως, *adv.* prompte, expedite, parate.

Ἐτόλμα, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ἐτόλμαε, a τολμάω.

Ἐτόλμησε, *ausus fuit*, 3. sing. aor. 1. ind. act.

Ἕτον, 2. dual. aor. 2. ind. act. verbi ἵημι.

Ἔτος, εος, τὸ, annus.

Ἐτὸς, ἡ, ὸν, verus; (2) bonus. Ab εἰμὶ, *sum.*

Ἐτὸς, *adv.* frustra, temere, perfunctorie. Οὐκ ἐτὸς ἀφ' ἡμῶν εἰσιν αἱ τραγῳδίαι, non temere est quod de nobis fiunt tragœdiæ, *Aristoph. Lysist.* 138.

Ἔτραγον, *rosi*, a. 2. ind. act. verbi τρώγω, *rodo.*

Ἐτράπε, 3. sing. aor. 2. ind. act. verbi τρέπω.

Ἐτράπεον, 3. plur. imperf. ind. act. verbi τραπέω.

Ἐτράπετο, 3. sing. aor. 2. ind med. v. τρέπω.

Ἐτράπην, *versus sum*, aor. 2. ind. pass.

Ἐτραπόμην, *verti*, aor. 2. ind. med.

Ἐτράφην, aor. 2. ind. pass. verbi τρέφω.

Ἔτραφον, *alui*, aor. 2. ind. act.

Ἔτρεμε, 3. sing. imperf. ind. act. verbi τρέμω.

Ἔτρεσα, *tremui*, aor. 1. ind. act. verbi τρέω.

Ἐτρέφετο, 3. sing. imperf. ind. pass. verbi τρέφω.

Ἔτρεφον, *alebam*, imperf. ind. act.

Ἔτρησε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi τιτράω, seu τίτρημι.

Ἔτριγον, *stridi*, aor. 2. ind. act. verbi τρίζω.

Ἐτρύγων, 3. pl. imperf. ind. *contr.* pro ἐτρύγαον, a τρυγάω.

Ἐτρύτη, 3. sing. imperf. ind. act. *Dor.* pro ἐτρύτα, *contr.* ex ἐτρύταε, a τρυτάω.

Ἐτρύφην, aor. 1. ind. pass. verbi θρύπτω.

Ἐτρυφήσατη, 2. pl. aor. 1. ind. act. v. τρυφάω.

Ἔτρωσα, aor. 1. ind. act. verbi τιτρώσκω.

Ἐτύθην, aor. 1. ind. pass. verbi θύω.

Ἐτυλίχθην, aor. 1. ind. pass. verbi τυλίσσω.

Ἐτυμηγόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, veridicus. Ex ἔτυμος et ἀγορέω, *dico.*

Ἐτυμόδρυς, υος, ἡ, quercus proprie dicta.

Ἐτυμόθροος, *contr.* ἐτυμόθρȣς, ὁ ϗ ἡ, verisonus, veriloquus. Ex θρόος.

Ἐτυμολογέω, ῶ, f. ήσω, originem verbi indico. Ab ἐτυμολόγος.

Ἐτυμολογία, ας, ἡ, Etymologia, originis verborum indicatio. Ab eod.

Ἐτυμολογικὸς, ἡ, ὸν, etymologicus, peritus etymologiarum explicandarum.

Ἐτυμολόγος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui origines verborum indicat. Ex ἔτυμος et λέγω, *dico.*

ΕΤΥΜΟΣ, ȣ, ὁ ϗ ἡ, verus. Hinc ἔτυμον, *adv.* vere, revera; et τὸ ἔτυμον, etymum, vera origo alicujus vocabuli.

Ἐτυμότης, ητος, ἡ, idem quod ἐτυμολογία.

Ἐτυμπανίσθησαν, 3. pl. aor. 1. ind. pass. verbi τυμπανίζω.

Ἐτυμώνιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, verus. Ab ἔτυμος.

Ἐτύμως, *adv.* vere; (2) ab origine vocis, secundum originem vocis. Ab eod.

Ἐτύπαν, aor. 2. ind. pass. *Dor.* pro ἐτύπησαν.

Ἐτύφθεν, 3. pl. aor. 1. ind. pass. *Bœot.* pro ἐτύφθησαν.

Ἔτυχε, 3. sing. aor. 2. ind. act. verbi τυγχάνω.

Ἐτύχθην, *fui*, aor. 1. pass. verbi ejusd.

Ἔτυχον, *nactus sum*, aor. 2. ind. act.

Ἐτώσια, *adv.* frustra, *Theoc.*

Ἐτωσιοεργὸς, ȣ̃, ὁ ϗ ἡ, qui incassum laborat; (2) qui laborem fugit. Ex ἔργον.

Ἐτώσιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, inanis, cassus, inutilis.

Ἐτωσίως, *adv.* frustra. A præc. Ab ἐτὸς, idem.

Εὗ, *Dor.* pro ȣ̃, sui. Τῶν δ' ἄλλων ὅτις εὗ ἀκήδησε, *Il.* 14, 427.

Εὖ, *adv.* bene; (2) recte; (3) facile; (4) feliciter; (5) commode; (6) rite; (7) præclare; (8) pulchre. In compositione notat (9) facile; et interdum (10) feliciter. Εὖ βεβηκὼς, polleus fortuna, opibus, *Soph. Elect.* 979. Τὸ εὖ, commodum, utilitas. Τὸ σὸν μὲν εὖ πέρα δίκης ἔςαι, tuum quidem commodum ultra jus erit, *Eurip. Iphig. in Aul.* 396. Τὸ δ' εὖ μάλιςά γ' ȣ̃τω γίγνεται, commodum sic maxime fit, *Id. Iphig. in Taur.* 580. Τȣ̃ γὰρ εὖ τητώμενος ȣ̓κ οἶδεν, αἰεὶ δυςυχῶν, commodis privari nescit, cum semper fortunam habuerit adversam, *Id. Fragm.* 16, *ex Bellerophonte.* Ab ἐῢς.

Εὐαγγέλια, τὰ, sacrificium eucharisticum, *item* præmium ob lætum nuncium.

Εὐαγγελίζω, et εὐαγγελίζομαι, læta nuncio; (2) doctrinam Christi annuncio, evangelium prædico, evangelizo. Ὡς εὐηγγέλισε τοῖς ἑαυτȣ̃ δȣ́λοις τοῖς προφήταις, *Apoc.* 10, 7. Εὐαγγελιζόμενος τὴν βασιλείαν τȣ̃ Θεȣ̃, *Luc.* 8, 1.

Εὐαγγελικὸς, ἡ, ὸν, evangelicus, ad Evangelium pertinens. Ab

Εὐαγγέλιον, ȣ, τὸ, lætum nuncium; (2) præmium quod nuncium lætum adferenti datur; (3) annunciatio beneficii Christi, quo homines morte sua ab æterna morte liberavit; (4) doctrina Christiana universa; (5) historia Christi, prout ab Evangelistis descripta est.

Εὐαγγέλιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, læta nuncians, *Ern.*

Εὐαγγελιȣ̃νται, 3. pl. fut. 1. ind. med. *Att.* pro εὐαγγελίσονται, ab εὐαγγελίζω.

Εὐαγγελιςὴς, ȣ̃, ὁ, Evangelista, Evangelii præco; (2) Evangelii sive Historiæ evangelicæ scriptor. Ab eod. Hinc

Εὐαγγελίςρια, ας, ἡ, quæ Evangelium docet.

Εὐάγγελος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui fausta annunciat. Τί μ' ȣ̓κ εἴασας ἐξ εὐαγγέλȣ φήμης ἀπελθεῖν; post lætum nuncium, *Eurip. Phœn.* 1223.

Εὐαγέω, sanctus sum.

Εὐαγέως, *adv.* sancte, pure, rite. Ab

Εὐαγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, sanctus, sacer, purus, castus, pius; (2) agilis; (3) secundus; (4) qui facile frangi potest. Ex ἅγιος, *res sacra*, vel ἄγω, *ago*, seu *frango.*

Εὐάγητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, purus, splendidus, clarus; (2) mobilis, qui huc et illuc facile agitur. Vox inepta dithyrambica *ap. Aristoph.* incertæ significationis. *Dor.* pro εὐήγητος, *Ern.* (2) Δροσερὰν φύσιν εὐάγητοι, roscida natura agiles, *Aristoph. Nub.* 277.

Εὐάγκαλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, facilis complexu, facilis portatu. Ἄχθος ȣ̓κ εὐάγκαλον, *Æschyl. Prometh.* 350. Ex ἀγκάλη, *ulna.*

Εὐάγκεια, ἡ, fertilis vallis, *Call.* al. epith. Pindi, pervocalis. Ab ἀγκὴς.

Εὐαγκὴς, ὲς, in valles devexus, *Pind.*

Εὔαγλις, ιδος, ὁ ϗ ἡ, bonas seu pulchras spicas habens; (2) bonos nucleos habens.

Εὐαγόρατος, ον, vendibilis, *Ern.*

Εὐαγρέω, ῶ, f. ήσω, in captura sum felix; (2) prædæ copiam habeo. Ex εὖ et ἄγρα.

Εὐαγρὴς, ὲς, prospere capiens, *Opp.*

Εὐαγρία, ας, ἡ, felicitas et bonus successus in captura, prospera venatio, opima præda:

Εὔαγρος, ον, felix in captura.

Εὐαγωγία, ας, ἡ, bona educatio.

Εὐάγωγος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui facile duci potest; (2) tractabilis, docilis.

Εὐαγῶς, *adv.* sancte. Ab εὐαγὴς.

Εὔαδε, 3. sing. aor. 2. ind. act. *Æol.* pro ἕαδε.

Εὐαδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, placidus, tranquillus. Ex εὖ et ἅδω, *placeo.*

Εὐαδίκητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui facile injuria adfici solet, injuriæ obnoxius; (2) imbecillis.

Εὐαεῖ, dat. sing. ab εὐαὴς.

Εὐαερὴς, ὲς, tranquillum cœlum habens:

Εὐαερία, ας, ἡ, tranquillitas cœli. Ex ἀὴρ.

Εὐάζω, fut. άσω, Evan clamo; (2) sacro furore percitus sum. Ab εὐάω.

Εὐαὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, salubriter spirans; (2) qui bene a ventis perflatur. Εὖτ' ἂν πρῶτα φανῇ σθένος Ὠρίωνος, χώρῳ ἐν εὐαεῖ, *Hesiod. Op.* 596. Εὐαεῖ τε πνεύματι χρησάμενος, secundo vento usus, *Herodot.* 2, 117. (1) ὕπνε δ' ἀλγέων εὐαὴς ἡμῖν ἔλθοις, *Soph. Philoct.* 849. Ex εὖ et ἄημι.

Εὔαθλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, clarus certaminibus, peritus certaminum.

Εὐαίνητος, ον, laude dignissimus. Ab αἰνέω.

Εὐαίρετος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui facile capi potest.

Εὐαισθησία, ας, ἡ, sensuum vigor. Ex εὖ et αἰσθάνομαι, *sentio.* Unde

Εὐαίσθητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, sensu valens, sensum acrem habens. Hinc τὸ εὐαίσθητον, ȣ, sentiendi facultas, sensus acumen.

Εὐαισθήτως, *adv.* cum sensuum vigore, faciliter ad perceptionem. *Comp.* εὐαισθητοτέρως, *ap. Plat.*

Εὐαίων, ωνος, ὁ ϗ ἡ, beatus, felicis ævi. Τὸν λοιπὸν ἤδη βίοτον εὐαίων' ἔχειν, *Soph. Trach.* 81.

Εὐαίως, *adv.* feliciter. *Vox Comica.*

Εὐάκεστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, curatu facilis. Ex εὖ et ἀκέομαι.

Εὐακέως, *adv.* ita ut curari facile possit, *Aret.*

Εὐάκτιν, ινος, ὁ ϗ ἡ, pulchros habens radios.

Εὐαλάκατον, acc. sing. *Dor.* pro εὐηλάκατον.

Εὐαλδέως, feliciter et cum profectu. Ab

Εὐαλδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, bene et feliciter crescens, bonum incrementum accipiens. Ex ἀλδέω.

Εὐαλθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, sanatu facilis. Ex ἄλθω.

Εὐάλιος, *Dor.* pro εὐήλιος.

Εὐαλλοίωτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui facile mutari potest.

Εὐαλσὴς, ὲς, nemorosus. Ab ἄλσος.

Εὐαλωσία, ας, ἡ, Cereris epith. quoniam areas frugum copia implet, *Hes.* Ex εὖ et ἀλοάω, *trituro.*

Εὐάλωτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, captu facilis, expugnabilis. Ex εὖ et ἁλίσκομαι, *capio.*

Εὐαμερίαν, acc. sing. *Dor.* pro εὐημερίαν.

Εὐάμπελος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, pulchre vitibus consitus.

Εὐὰν, vox mulierum Bacchantium. Hinc Lat *Evan,* ipse Bacchus.

Εὐανάγνωστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, lectu facilis. Ex εὖ et ἀναγινώσκω, *lego.*

Εὐανάγωγος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui facile rejicitur, sive exscreatur. Ex εὖ et ἀναγωγή.

Εὐαναδιδάκτως, *adv.* ut facile meliora sibi persuaderi sinat. Ab ἀναδιδάσκω.

Εὐανάδοτος, ὁ ϗ ἡ, qui facile digeritur et in membra distribuitur. Ex ἀναδίδωμι.

Εὐανάκλητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, revocatu facilis; (2) qui facile flecti potest et ab ira revocari. Ex εὖ et ἀνακαλέω, *revoco.*

Εὐανακλήτως, *adv.* placabiliter. A præc.

Εὐανάληπτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui facile refocillari, restitui potest. Ex ἀναλαμβάνω.

Εὐανάλωτος, ον, qui facile absumitur. Ab ἀναλίσκω.

Εὐανάμνηστος, ον, memor.

Εὐανάπνευστος, ον, respirationi aptus. Ab ἀναπνέω.

Εὐανάσφαλτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, facile ex morbo resurgens; facile convalescens. Ex εὖ et ἀνασφάλλω.

Εὐανάτρεπτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, subversu seu eversu facilis. Ex εὖ et ἀνατρέπω.

Εὐανάτροφος, ον, bene nutritus, vigens.

Εὐανδρέω, ῶ, f. ήσω, bonis et strenuis viris abundo; (2) viribus polleo, vigeo.

Εὐανδρία, ας, ἡ, abundantia fortium virorum; (2) virilitas. Ab

Εὔανδρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, fortes viros habens, qui a strenuis viris incolitur. Ex εὖ et ἀνήρ.

Εὐάνεμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, bonos et prosperos ventos habens; (2) serenus; (3) a ventis tutus.

Εὐάνετος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, emissu facilis, dissolutu et dilutu facilis, facile liquescens. Ex εὖ et ἀνίημι, *remitto.*

Εὐανθεῖς, nom. pl. *contr.* pro εὐανθής.

Εὐάνθειος, α, ον, et

Εὐάνθιμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, floridus.

Εὐανθέω, ῶ, f. ήσω, bene et prospere floreo. Ab

Εὐανθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, pulchre floridus; (2) nitidus, venustus. Ex εὖ et ἄνθος, *flos.*

Εὐάνιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui moderate dolores fert, lenis, mitis. Ex εὖ et ἀνία.

Εὐάνοικτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, apertu facilis, qui facile reseratur. Ex εὖ et ἀνοίγω.

Εὐαντάω, propitius sum, *Call.*

Εὐάντης, ες, et

Εὐάντητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, facile obvius, expositus; (2) propitius, mitis; (3) cui occurrere bonum et faustum est. Ex εὖ et ἀντάω.

Εὐαντίλεκτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui facile refelli potest. Ex εὖ et ἀντιλέγω.

Εὐάντυξ, υγος, ὁ ϗ ἡ, pulchram circumferentiam aut orbem habens.

Εὐαπάλλακτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, quo facile liberari possumus. Ex ἀπαλλάσσω.

Εὐαπαλλάκτως, *adv.* ad evadendum apte.

Εὐαπάρτιστος, ον, perfectus, absolutus.

Εὐαπάτητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui facile decipitur. Ex ἀπατάω, *decipio.*

Εὐαπήγητον, *facilem narratu,* acc. sing. *Ion.* pro εὐαφήγητον, ab εὐαφήγητος.

Εὐαπόβατος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, facilis descensu. Ex ἀποβαίνω.

Εὐαπόδεικτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, demonstratu facilis, probabilis. Ex εὖ et ἀποδείκνυμι.

Εὐαπόδεκτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, acceptus, gratissimus.

Εὐαπόδοτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, redditu facilis; (2) qui facile excernitur. Ex ἀποδίδωμι.

Εὐαποκρίτως, *adv.* ita ut facile responderi queat. Ex ἀποκρίνομαι.

Εὐαπολόγητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui facile excusari potest. Ex ἀπολογέομαι.

Εὐαπόλυτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui facile exsolvi potest, recedit vel abscedit. Ex ἀπολύω.

Εὐαπόρρυτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, facile defluens.

Εὐαποσείστως, ut facile amoveri, repelli possit.

Εὐαπόσπαστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui facile avelli vel abstrahi potest.

Εὐαποτείχιστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui circumvallari et muniri facile potest. Ex ἀποτειχίζω.

Εὐαπόφυκτος, ον, qui facile effugi potest.

Εὐαρδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, bene irrigatus; (2) irrigatione aptus et conveniens. Ex ἄρδω.

Εὐάρεσκος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, blandus, placere cuilibet studens, placidus, obsequiosus. Ab ἀρέσκω.

Εὐαρέσκως, *adv.* blande. A præc.

Εὐαρεσκοτέρως, blandius, *Xen.*

Εὐαρεστέω, ῶ, f. ήσω, placeo. Εὐηρέστησε δὲ Ἐνὼχ τῷ Θεῷ, *Gen.* 5, 22. Τοιαύταις γὰρ θυσίαις εὐαρεστεῖται ὁ Θεὸς, *Heb.* 13, 16. Hinc

Εὐαρεστήριος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, placatorius.

Εὐαρέστησις, εως, ἡ, placabilitas, lenitas, gratiæ conciliatio, studium placendi; ipsa gratia.

Εὐαρεστικὸς, ἡ, ὸν, ad placendum accommodatus. Ab

Εὐάρεστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, acceptus, valde gratus, bene placens.

Εὐαρέστως, *adv.* ad placitum, grate.

Εὐαρίθμητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, numeratu facilis; (2) non multus, paucus.

Εὐαρκὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, ad propulsandum vel auxiliandum idoneus. Ex ἀρκέω.

Εὔαρκτος, ον, tractabilis, moriger. Ab ἄρχω.

Εὐάρματος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui bonum habet currum, eoque bene utitur. Ex ἅρμα.

Εὐαρμοστέω, sum concinnus, *Hipp.*

Εὐαρμοστία, ας, ἡ, concinnitas, lepos.

Εὐάρμοστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, aptus, habilis, dexter, quadrans, commodus; (2) apte compositus.

Εὐαρμόστως, *adv.* apte, concinne. A præc.

Εὔαρνος, ον, agnis abundans, bonos agnos habens. Ab ἄρς, *agnus.*

Εὐάροτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, aratu facilis; (2) bene aratus. Ex εὖ et ἀροτός.

Εὐάρτυτος, ον, bene conditus. Ab ἀρτύω.

Εὐαρχία, ας, ἡ, principatus bonus. Ab

Εὔαρχος, ὁ ϗ ἡ, bonus ductor et imperator; (2) imperio parens. Ex εὖ et ἀρχή.

Εὔασμα, ατος, τὸ, ovatio, vociferatio bacchantium; (2) vociferatio quævis. Εὔασμα διδοὺς βακχεῖον ἄνακτος, *Orph. Hymn. in Silenum* 8.

Εὐασμὸς, ȣ̃, ὁ, idem. Ab εὐάζω.

Εὐάστειρα, ἡ, Baccha, sacerdos Bacchi.

Εὐάστερος, ȣ, ὁ, splendide lucidus, lucidissime fulgens. Ex εὖ et ἀστὴρ, *stella.*

Εὐαστὴρ, ῆρος, ὁ, Evans, qui furit e Baccho; (2) sacerdos Bacchi:

Εὐαστὴς, ȣ̃, ὁ, idem, et ab εὐάζω.

Εὐαστικὸς, ἡ, ὸν, Bacchicus.

Εὐαυγὴς, illustris, vel, qui undique conspici potest, vel, unde prospectus in vicina late patet. Ἔστην θεατὴς πύργον εὐαυγῆ λαβών, *Eurip. Suppl.* 652. Ἕδραν γὰρ εἶχε παντὸς εὐαυγῆ στρατȣ̃, sedem unde longe lateque exercitum omnem prospicere poterat, *Æsch. Pers.* 464.

Εὐάτμωτος, volatilis, *Theophr.*

Εὔαυρος, bene situs, bene ventilatus.

Εὐαυξὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, bene crescens. Ex αὐξάνω.

Εὐαφήγητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, facilis explicatu, *item* qui facile exprimi verbis potest. Ex εὖ et ἀφηγέομαι.

Εὐάφεια, ας, ἡ, mollitudo. Ab

Εὐαφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, mollis, tractabilis. Ex ἀφή.

Εὐάφορμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, opportunus; (2) excusatu facilis; (3) excusatione dignus. Ex εὖ et ἀφορμή.

Εὐάφορος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, editus, unde longe prospici potest. Ex εὖ et ἀφοράω.

Εὐαφῶς, *adv.* decenti tactu, appositissime.

Εὐαχεῖς, nom. plur. *Dor.* et *contr.* pro εὐηχέες.

Εὐάχητος, *Dor.* pro εὐήχητος, sonorus, valde resonans. Ποτᾶται δ' ἐπὶ γαῖαν, εὐάχητόν θ' ἁλμυρὸν ἐπὶ πόντον, *Eurip. Hippol.* 1272.

Εὐβάστακτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, facilis gestatu, facilis ad ferendum. Ex εὖ et βαστάζω.

Εὔβατος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui facile adiri aut transiri potest, pervius, facile scansilis.

Εὔβιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, bene et commode vivens, compos vitæ facilioris, cui victus facilis est.

Εὐβίοτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem.

Εὔβλαπτος, ὁ ϗ ἡ, offensioni obnoxius, qui facile lædi potest. Ex βλάπτομαι.

Εὐβλαστέω, ῶ, f. ήσω, bene et copiose germino. Ex εὖ et βλαστάνω, *germino.*

Εὐβλάστεια, ας, ἡ, copiosa germinatio.

Εὐβλαστὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, bene germinans.

Εὐβλαστία, ας, ἡ, copiosa germinatio.

Εὔβλαστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, bene germinans.

Εὔβλητος, qui facile feriri potest. Καὶ τοῖς ἐπιθέουσιν εὐβλήτȣς δι' ἀτρεμίαν, οὐχ σκοποὺς, εἶναι, et quos facilius attingant emissa tela, cum metarum instar sint immobiles, *App. Bell. Civ.* 2, 79.

Εὐβοήθητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cui facile est opitulari, facile medicabilis, qui facile juvatur.

Εὐβολέω, ῶ, f. ήσω, felicem aleæ jactum sortior, feliciter aleam jacio. Ab

Εὔβολος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, felix in jactu; (2) idoneus jaciendis retibus; (2) καὶ ἦν εὔβολόν τι χρῆμα καὶ πολύθηρον, *Heliod.* 5. Ex βάλλω.

Εὔβοος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, fertilis boum, *Hom.*

Εὐβοσία, ας, ἡ, pabuli bonitas seu ubertas, bonum nutrimentum, fertilitas, pabuli copia. Ex εὖ et βόσκω, *pasco.* Unde

Εὔβοτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, bene pastus; (2) pascuis abundans; (3) bonas pecudes habens.

Εὐβόστρυχος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, pulchros habens cincinnos seu cirros.

Εὐβότρυος, ȣ, idem quod εὔβοτρυς. Ὑπ' ἄμπελον εὐπέταλον εὐβότρυον, *Anacr. Od.* 18.

Εὔβοτρυς, υος, ὁ ϗ ἡ, pulchros racemos habens.

Εὐβȣλεὺς, ȣ̃, ὁ, Ἀΐδης, κατ' εὐφημισμὸν, *Nic.*

Εὐβȣλία, ας, ἡ, bonum consilium, prudentia, sive scientia dispiciendi quid et quomodo aliquid faciendum sit. Ab

Εὔβȣλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, consultus, prudens, qui bene consulit aliis. Ex εὖ et βȣλή.

Εὐβȣ́λως, *adv.* prudenter.

Εὐβρεχίως, larga irrigatione seu potione, *Nic.*

Εὔβροχος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, multos habens laqueos.

Εὔβρωτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, aptus cibo, edulis.

Εὐβύριος, ον, idem quod εὐοικὸς, *E. M.*

Εὐβωλοστρόφητος, ον, facilis aratu, pinguis. A βῶλος et στροφή, *Ern.*

Εὐγάθητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, *Dor.* pro εὐγήθητος, delectabilis. Ex γηθέω.

Εὔγαιος, ον, terreus, epith. soli, non lapidosi, sed facilis aratu et fertilis.

Εὐγάλακτες, ων, οἱ ϗ αἱ, bene lactati. A γάλα.

Εὐγάληνος, ον, serenus. A γαλήνη.

Εὐγαλήνως, *adv.* serene. A præc.

Εὔγαμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, felix nuptiis.

Εὖγε, *adv. laudantis seu adsentientis,* euge, sane, recte; (2) *insultantis vel irridentis.*

Εὔγειος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem quod εὔγαιος.

Εὐγένεια, ας, ἡ, nobilitas; *Aristoteles* hanc generis virtutem esse ait; (2) ingenuitas.

Εὐγένειος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, bene barbatus; (2) villosus; (3) generosus, nobilis. Ex εὖ et γένειον, vel γένος.

Εὐγενέτης, ȣ, ὁ ϗ ἡ, nobili genere ortus.

Εὐγενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, idem; generosus. A γένος.

Εὐγενὶς, ίδος, ἡ, generosa.

Εὐγενῶς, *adv.* generose.

Εὐγεφύρωτος, ον, bonum pontem habens; (2) de loco, aptus ad pontem struendum.

Εὐγεώργητος, ον, arabilis, fertilis.

Εὔγεως, ω, ὁ ϗ ἡ, idem quod εὔγειος.

Εὐγηθὴς, ὲς, lætus, *Eur.*

Εὐγήθητος, ον, idem, jucundus, *Eur.*

Εὐγηρία, ας, ἡ, commoda senectus, felix senium. Ex εὖ et γῆρας, *senectus.*

Εὔγηρυς, εος, ὁ ϗ ἡ, vocalis.

Εὐγήρως, ω, ὁ ϗ ἡ, senio felix, cui commoda et felix senectus obtigit. Ex γῆρας.
Εὐγλαγὴς ἑος, ὁ ϗ ἡ, lacte abundans et plenus. Ex γλάγος, *lac.*
Εὐγλάγιτος, ον, idem.
Εὔγλαγος, ον, lactens, *Lycophr.*
Εὔγληνος, ου, ὁ ϗ ἡ, pulchras pupillas habens, pulchros oculos; (2) acutum cernens. A γλήνη.
Εὔγλυπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, bene sculptus; (2) bene cavatus. Ex εὖ et γλύφω.
Εὐγλυφὴς, ἑος, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.
Εὐγλώχιν, ινος, ὁ ϗ ἡ, bonam habens cuspidem, *Cal.*
Εὐγλωσσία, vel εὐγλωττία, ας, ἡ, recte loquendi facultas; (2) facundia, suavitas sermonis. Ab
Εὔγλωσσος, vel εὔγλωττος, ου, ὁ ϗ ἡ, disertus, facundus. Ex γλῶσσα. Hinc
Εὐγλωττέω, ῶ, f. ήσω, facundus seu disertus sum.
Εὖγμα, ατος, τὸ, votum, precatio; (2) gloriatio, preces. Εὐγμάτων προσήγορος, preces adhibiturus, *Soph. Antig.* 1185. Ab εὔχομαι. *precor.*
Εὖγμαι, perf. ind. pass. verbi ejusd.
Εὐγναμπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, flexibilis, qui facile flecti potest; (2) bene flexus, *unde in nonnullis rebus vertas* elaboratus, pulcher.
Εὐγνωμονέω, ῶ, f. ήσω, fidem bonam agnosco; (2) æquo animo sum. Ab εὐγνώμων.
Εὐγνωμόνως, *adv.* ex æquo bonoque, ex bona fide. Ab eod.
Εὐγνωμοσύνη, ης, ἡ, æquitas animi, bona mens; (2) candor. Ab
Εὐγνώμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, proba mente præditus, fidelis, æquanimus; (2) bonus rerum æstimator; (3) qui bonam fidem agnoscit; (4) candidus. Ex εὖ et γνώμη.
Εὐγνώριστος, ου, ὁ ϗ ἡ, agnitu facilis, qui facile agnosci potest. Ex εὖ et γνωρίζω.
Εὔγνωστος, ου, ὁ ϗ ἡ, cognitu facilis; (2) bene notus; (3) clarus, perspicuus, conspicuus. (3) εὔγνωστος ἐμοὶ ξυνείης διὰ παντὸς εὔφρων, conspicuus mihi adsis semper propitius, *Soph. Aj.* 704.
Εὐγνώστως, *adv.* clare, perspicue.
Εὐγνώτος, idem quod εὐγνωστος, *Steph.*
Εὔγομφος, ον, clavatus, clavis firmatus.
Εὐγόμφωτος, bene coagmentatus, bene compactus: epith. navis firmæ. Νῆα μὲν εὐγόμφωτον ἐΰζυγον, *Oppian. Halieut.* 58.
Εὐγόνατος, ου, ὁ ϗ ἡ, pulchra genicula seu internodia habens, bene seu pulchre geniculatus. A γόνυ.
Εὐγονέω, sum fœcundus, *Theophr.*
Εὐγονία, ας, ἡ, fœcunditas. Ab
Εὔγονος, ου, ὁ ϗ ἡ, fœcundus. A γονή.
Εὐγραμμία, ας, ἡ, lineamenta scite ducta, accurata delineatio. Ab
Εὔγραμμος, ου, ὁ ϗ ἡ, bene delineatus, lineamentis bene distinctus. Ex γραμμή.
Εὐγραφὴς, ἑος, ὁ ϗ ἡ, bene, seu pulchris literis scriptus; (2) bene scribens, seu pingens.
Εὔγυρος, ον, in orbem actus, rotundus; epith. luctæ.
Εὐγώνιος, ου, ὁ ϗ ἡ, recte angulatus, angulos rectos habens. Ex γωνία.
Εὐδαίδαλος, ον, perpulcher, egregie elaboratus.
Εὐδαιμονέστατα, *adv.* felicissime. Ab
Εὐδαιμονέω, ῶ, fut. ήσω, felix sum, beate vivo. Ab εὐδαίμων. Hinc
Εὐδαιμόνημα, ατος, τὸ, eventus felix.
Εὐδαιμονία, ας, ἡ, felicitas, beatitudo. Εὔῤῥοια βίου, βίος ὁμολογούμενος ϗ σύμφωνος, ἀγαθὸν ἐκ πάντων ἀγαθῶν συγκειμένων, τὸ εὖ τὸν δαίμονα ἔχειν *secundum Platonem.*
Εὐδαιμονίζω, f. ίσω, beatum judico, vel prædico.
Εὐδαιμονικὸς, ἡ, ὸν, ad felicitatem idoneus; (2) beatus.
Εὐδαιμόνισμα, ατος, τὸ, felicitas.
Εὐδαιμονισμὸς, οῦ, ὁ, beatitudinis prædicatio.
Εὐδαιμονιστέος, έα, έον, fortunatus, existimandus.
Εὐδαιμόνως, *adv.* fortunate, feliciter.

Εὐδαίμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, fortunatus, felix, beatus; (2) dives, opulentus. Ex δαίμων.
Εὐδάκρυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, valde luctuosus, lacrymosus.
Εὐδάνω, incubo, *Lycophr.*
Εὐδάπανος, ου, ὁ ϗ ἡ, sumptuosus, largus.
Εὐδαρκὴς, ἑος, ὁ ϗ ἡ, bene et acute videns, *Hes.* pro εὐδερκής. Ex δέρκω.
Εὖδε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ηὖδε, ab εὕδω.
Εὐδείελος, ου, ὁ ϗ ἡ, ad occasum, vel etiam ad meridiem situs; (2) clarus; (3) tranquillus. (1) οἳ νεμόμεσθ' Ἰθάκην εὐδείελον, Ithacam ad occasum sitam, *Odyss.* 2, 167. Ex εὖ et δείλη.
Εὔδειπνος, ου, ὁ ϗ ἡ, copiosus, delicatus; epith. cœnæ; (2) bene cœnans, qui lautis epulis excipitur. Εὔδειπνοι δαῖτες, convivia læta lautis epulis instructa, *Eurip. Med.* 200.
Εὔδενδρος, ου, ὁ ϗ ἡ, arboribus bene consitus.
Εὐδέρματος, ον, firma vel pulchra pelle munitus, tectus. A δέρμα.
Εὐδέψητος, ου, ὁ ϗ ἡ, subactu facilis, bene subactus. A δεψέω, *subigo.*
Εὔδηλος, ου, ὁ ϗ ἡ, admodum evidens.
Εὕδησι, 3. sing. præs. conj. act. *Ion.* pro εὕδῃ, ab εὕδω.
ΕΥ'ΔΙ'Α, ας, ἡ, qu. dic. aeris bonitas; (2) serenitas, sudum, serenum cœlum; (3) pulchra dies; (4) tranquillitas aeris; (5) tranquillitas maris. Ab εὔδιος.
Εὐδιάβατος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile transiri potest.
Εὐδιάβλητος, ου, ὁ ϗ ἡ, quem facile criminari possumus, criminationibus obnoxius; (2) cui facile imponi potest.
Εὐδιάβολος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem. Ex διαβάλλω.
Εὐδιάγνωστος, ου, ὁ ϗ ἡ, facile discernendus.
Εὐδιάγωγος, ου, ὁ ϗ ἡ, lætus, hilaris; (2) qui est læti seu jucundi convictus; (3) qui oblectat vitam et tædium adimit. Ex εὖ et βίου ἀγωγὴ, *vitæ institutum.*
Εὐδιάζομαι, f. άσομαι, tranquillus sum, tranquille vivo. Hinc et εὐδιαζόμενος, tranquillus, serenus, clemens et tepidus. Ab εὐδία.
Εὐδιάθετος, ου, ὁ ϗ ἡ, bene seu pulchre dispositus; (2) bene adfectus animo; (3) qui facile distrahi, qui vendi potest.
Εὐδιαθέτως, *adv.* recte atque ordine.
Εὐδιάθρυπτος, ον, fragilis.
Εὐδιαῖος, ου, ὁ, clavus ligneus in carina navis fixus, quo exempto defluit aqua in sentina collecta; (2) foramen in carina per quod egeritur sentina. Εἷς ἀρκεῖ καὶ κοινὸς, ὥσπερ εὐδιαῖος, ἀμφοτέροις εἰς ταυτὸ διὰ ταυτοῦ εἰσκομιζομένοις, unus communis (meatus) tanquam foramen, sufficit ambobus, per eundem in eundem locum convectis, *Plutarch.* 2, 699. Vide *Pollucem* 1. *Segm.* 92. Ab εὐδία.
Εὐδιαίρετος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile dividi potest, fissilis; (2) perspicuus; (3) distinctus ordine.
Εὐδιαίτερος, α, ον, serenior, tranquillior.
Εὐδιαίτητος, ου, ὁ ϗ ἡ, arbitratu facilis, de quo arbitrari seu judicare facile est. Ex διαιτάω.
Εὐδίαιτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui victu facili contentus est; homo frugi. Ex εὖ et δίαιτα.
Εὐδιάκλαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, fragilis, fractu facilis. Ex εὖ et διακλάω, *perfringo.*
Εὐδιακόμιστος, ον, qui facile trajici potest.
Εὐδιάκοπος, et εὐδιάκοπτος, ον, qui facile frangi, comminui, secari potest.
Εὐδιάλλακτος, ου, ὁ ϗ ἡ, facile reconciliabilis, placabilis. Ex εὖ et διαλλάττω.
Εὐδιαλλάκτως, *adv.* placabiliter.
Εὐδιάλυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile dissolvi potest, frangive; (2) pronus ad pacem.
Εὐδιανέμητος, ου, ὁ ϗ ἡ, dividuus, qui facile distribui potest. Ex εὖ et διανέμω.
Εὐδιανὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, tranquillitatem aeris faciens, tepidam tempestatem reddens. Ψυχρᾶν εὐδιανὸν φάρμακον αὐρᾶν, frigidarum aurarum tepidum remedium, (elegans descriptio pallii εὐδίαν quasi præbentis,) *Pind. Olymp.* 9, 146.

Εὐδιάπνευστος, ον, idem quod seq.
Εὐδιάπνοος, *contr.* εὐδιάπνους, ου, ὁ ϗ ἡ, perflabilis, perflatum facile capiens; (2) qui per spiritales meatus facile transmittitur. Ex εὖ et διαπνέω, *perflo.*
Εὐδιάρθρωτος, ον, bene articulatus, bene copulatus.
Εὐδιάρπαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, direptu facilis, direptioni expositus. Ex εὖ et διαρπάζω.
Εὐδιαῤῥίπιστος, ον, qui facile difflatur, h. e. perimitur, aboletur.
Εὐδιάσπαστος, ον, qui facile revelli, dissolvi potest, ut vallum.
Εὐδίας, ου, ὁ, foramen in carina navis, per quod egeritur sentina. Ἔστι δήπου καὶ θυρὶς ἐστιν εἰς ἐκροὴν τοῦ ὕδατος, ἥτις εὐδίας καλεῖται, ibi scilicet et foramen per quod aqua egeritur, εὐδίας vocatur, *Basilii Naumach. apud Fabric. Biblioth. Gr.* 8, 140, 18.
Εὐδιαστόλως, *adv.* distincte.
Εὐδιάτμητος, ον, bene sectus, divisus.
Εὐδιάφθαρτος, ον, valde corruptibilis.
Εὐδιάφθορος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem. Ex εὖ et διαφθείρω.
Εὐδιαφόρητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile sudat; (2) qui facile digeritur. Ex εὖ et διαφορέω.
Εὐδιάφυκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile vitari potest. Ex εὖ et διαφεύγω.
Εὐδιάχυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile diffunditur, et diffluit. Ex εὖ et διαχύω.
Εὐδιαχώρητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile egeritur. Ex εὖ et διαχωρέω, *pervado.*
Εὐδιάω, ῶ, tranquillus sum, tranquillitate fruor. Hinc εὐδιόων, *Ionice* pro εὐδιῶν, εὐδιάων.
Εὐδίδακτος, ου, ὁ ϗ ἡ, docilis.
Εὐδιεινὸς, ἡ, ὸν, serenus, tranquillus. Ab εὐδία.
Εὐδιεινῶς, *adv.* cum serenitate, tranquille, placato vultu.
Εὐδιέξοδος, ον, facile excernendus, transpirandus, *Hippocr. de Flatibus.*
Εὐδιήγητος, ου, ὁ ϗ ἡ, narratu facilis. Ex διηγέομαι, *enarro.*
Εὐδικία, ας, ἡ, bonum jus, judicium sincerum. A δίκη.
Εὐδίνητος, ου, ὁ ϗ ἡ, agilis. A δινέω.
Εὐδίοδος, ου, ὁ ϗ ἡ, transitu facilis, permeabilis.
Εὐδιοίκητος, tractabilis, qui facile administrari potest. Ex εὖ et διοικεῖν.
Εὐδίοπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile pervideri potest, visui pervius. Ex διόπτομαι.
Εὐδιόρθωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, emendabilis, sanabilis, emendatus. Ex διορθόω.
Εὔδιος, ου, ὁ ϗ ἡ, serenus, tranquillus; (2) sereno cœlo utens, *ap. Aret.* Hinc εὔδια, *adv.* tranquille, placide. Ab εὐδία, nisi sit ab εὕδω, *quiesco*, Ern.
Εὔδμητος, ου, ὁ ϗ ἡ, bene ædificatus. A δέμω.
Εὐδοκέω, ῶ, f. ήσω, adquiesco, oblector, gaudeo; (2) bene volo; (3) bona existimatione sum, probor. Διὸ εὐδοκῶ ἐν ἀσθενείαις, 2 *Cor.* 12, 10. ἐν σοὶ, *Luc.* 3, 22. ὁλοκαυτώματα, *Heb.* 10, 6.
Εὐδόκησις, ἡ, benevolentia. Ἔφη γὰρ διὰ τῆς ἀποκρίσεως τηρήσειν ἅμα καὶ τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν εὐδόκησιν τοῦ Διονυσίου, *Diodor. Sic.* 15, 6.
Εὐδόκητος, ον, gratus, jucundus, *Suidas.*
Εὐδοκία, ας, ἡ, benevolentia; (2) bona et propensa voluntas Dei, *S. S.* (3) decretum, placitum.
Εὐδοκιμέω, ῶ, et εὐδοκιμέομαι, οῦμαι, bene audio; (2) clarus sum; (3) felici successu utor; (4) gratiosus sum. Εὐδοκιμεῖν παρὰ τοῖς ἄλλοις, *Isocr.* Ab εὐδόκιμος.
Εὐδοκιμηκότες, nom. plur. part. perf. act. verbi εὐδοκιμέω. Unde
Εὐδοκίμησις, εως, ἡ, gloriæ adeptio, honor, nominis splendor; (2) approbatio.
Εὐδοκίμητος, ον, probus, *Sibyl.*
Εὐδόκιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, probus, probatus et laudatus.
Εὐδοκουμένως, *adv.* ita ut alicui placeat.
Εὐδοξέω, ῶ, fut. ήσω, celebror sermone hominum, sum clarus et illustris. Ab εὔδοξος.

Εὐδοξία, ας, ἡ, celebritas, claritas nominis, bona existimatio. Ab eod.

Εὔδοξος, ου, ὁ ἡ, illustris, gloriosus, honorificus. Ex δόξα.

Εὐδόξως, *adv.* cum laude. Καὶ εὐδόξως ἀπεκρίνω, et decore admodum respondisti, *Plato. Hipp. Maj.* 287 (sub finem). A præc.

Εὔδουλος, ου, ὁ, bonus, frugi servus; (2) servis benevolus aut benignus.

Εὐδρακής, ές, pro εὐδερκής, bene et acute videns. Ὡς πάντων ἐν νόσῳ εὐδρακὴς ὕπνος ἄϋπνος λεύσσειν, *Soph. Philoct.* 846.

Εὐδράνεια, ας, ἡ, potentia, vires, robur, efficacia. Quasi ab εὐδρανής, *efficax.*

Εὐδρανία, ας, ἡ, idem.

Εὐδρομέω, ῶ, bene curro, agilis et pernix cursu sum; (2) inoffenso pede procurro.

Εὐδρομία, ας, ἡ, celeritas:

Εὐδρομίας, ου, ὁ, qui bene currit, celer. Ab

Εὔδρομος, ου, ὁ ἡ, idem; (2) bene procedens.

Εὔδροσος, ου, ὁ ἡ, roscidus.

Εὐδυκέως, *adv.* al. ἐνδυκέως, *Odyss.* 10, 65.

Εὐδύνατος, ον, valde potens.

Εὐδυσώπητος, ὁ ἡ, qui facile pudore adficitur; (2) facile exorabilis. Ex δυσωπέω.

Εὐδυσωπήτως, *adv.* facile erubescendo, flexibiliter. A præc.

ΕΥ'ΔΩ, dormio. Ὡς οὔποτ' εὕδει λυγρὰ σὺ κηρύγματα; cessabis clamare? *Eur. Hec.* 657.

Εὐδώρητος, ον, bene seu facile donatus, *Opp.*

Εὔδωρος, ον, beneficus, liberalis, *Sibyl.*

Εὔεανος, ου, ὁ ἡ, decenter velatus.

Εὔεδρος, ου, ὁ ἡ, cui tuto insidetur; (2) firmus; (3) tutus; (4) qui firmiter insidet.

Εὐέδρως, *adv.* firmiter, apte.

Εὐέθειρα, bene comata, capillis decora, *Anac.*

Εὔει, 3. sing. præs. ind. act. verbi εὕω.

Εὐειδής, έος, ὁ ἡ, speciosus, formosus, scitus, pulcher. Ex εὖ et εἶδος, *species.*

Εὐείκαστος, ου, ὁ ἡ, conjectu, seu ad conjecturam facilis. Ex εἰκάζω.

Εὔεικτος, ου, ὁ ἡ, facile cedens, obsequens, morigerus. Ex εἴκω, *cedo.*

Εὐείκτως, *adv.* cum prompto obsequio, facile, prompte. A præc.

Εὐειλος, ου, ὁ ἡ, apricus, ad apricandum aptus. Ex εἵλη, *splendor solis.*

Εὐειματέω, bene et eleganter sum indutus.

Εὐείματος, ου, ὁ ἡ, bene et eleganter vestitus. Ex εὖ et εἷμα, *vestis.*

Εὐείμων, ονος, ὁ ἡ, idem.

Εὐειμονέω, idem quod εὐειματέω.

Εὔειρος, ου, ὁ ἡ, bonum habens lanam: epith. ovis. Ἀργῆτ' οἰὸς εὐείρου πόκῳ, *Soph. Trach.* 675.

Εὐείσβολος, ου, ὁ ἡ, ingressum vel adgressum facilem habens. Ex εὖ et εἰσβολή.

Εὐέκβατος, ου, ὁ ἡ, facilis egressu.

Εὐεκκριτικός, ἡ, όν, et

Εὐέκκριτος, ου, ὁ ἡ, excretu facilis, qui facile ejicitur. Ex εὖ et ἐκκρίνω.

Εὐέκνιπτος, ου, ὁ ἡ, qui facile elui et ablui potest. Ex εὖ et ἐκνίπτω, *eluo.*

Εὐέκπλυτος, ου, ὁ ἡ, qui facile eluit; (2) quod facile eluitur.

Εὐεκπύρωτος, ον, facilis exustu. Ab ἐκπυρόω.

Εὐεκρύπτος, ον, facile eluendus.

Εὐεκτέω, ῶ, fut. ήσω, sum bona corporis habitudine, sum firmo corporis habitu. Ab

Εὐέκτης, ου, ὁ, qui est bona corporis habitudine. Ex εὖ et ἔχω, *habeo.*

Εὐεκτικός, ἡ, όν, idem. Ab εὐεκτός.

Εὐεκτικῶς, *adv.* corpore firmo, bona corporis habitudine.

Εὐεκτός, qui bene habito corpore est, alacer, nitidus. Ex εὖ et ἔχω, *habeo.*

Εὐέκφορος, ου, ὁ ἡ, admodum fertilis; (2) facilis pronunciatu.

Εὐέλαιος, ου, ὁ ἡ, olei ferax. Ex εὖ et ἐλαία, *oliva.*

Εὐέλεγκτος, ου, ὁ ἡ, qui facile reprehendi, refelli potest; (2) proclivis ad reprehendendum. Ex εὖ et ἐλέγχω.

Εὐέλικτος, ον, flexus, convolutus.

Εὐελκής, έος, ὁ ἡ, ulcus facile sanatu habens. Ex εὖ et ἕλκος, *ulcus.*

Εὔελπις, ιδος, ὁ ἡ, bona spe fretus, bene sperans; (2) *pass.* de quo bene speratur, *Polyb.* Hinc τὸ εὔελπι, bona spes. (2) bonæ spei plenus. Λαλιά τις εὔελπις, sermo bonæ spei plenus, *Polyb.* 1, 32. Hinc

Εὐελπιστί, *adv.* cum bona spe.

Εὐελπιστία, ας, ἡ, bona spes. Ab eod.

Εὐέλπιστος, ον, idem quod εὔελπις, *Soph.*

Εὐέμβατος, ου, ὁ ἡ, facilis ingressu. Ex εὖ et ἐμβαίνω.

Εὐεμβόλητος, ον, qui facile invaditur; (2) morbis obnoxius.

Εὐέμβολος, ου, ὁ ἡ, idem. Ex ἐμβολή.

Εὐέμετος, ου, ὁ ἡ, vomitum facile movens. Ab

Εὐεμέω, ῶ, vomitum ciere sine dolore, facile vomo; unde εὐεμέσῃ, a. 1. conj. vomitio bene succedat.

Εὐεμής, έος, ὁ ἡ, facile vomens, proclivis ad vomendum. A præc.

Εὐεμπτωσία, ἡ, proclivitas labendi; (2) medicis dicitur de incommodis quæ facile eveniunt in corpore humano, ut catarrhus, diarrhœa.

Εὐέμπτωτος, ου, ὁ ἡ, qui facile incidit seu illabitur; (2) qui facile labitur, peccat.

Εὐεμπτώτως, *adv.* facile incidendo seu illabendo, procliviter. A præc. Ex ἐμπίπτω.

Εὐένδοτος, ου, ὁ ἡ, qui facile cedit. Ex εὖ et ἐνδίδωμι, *cedo, præbeo.*

Εὐέντευκτος, ου, ὁ ἡ, aditu facilis, affabilis. Ab ἐντυγχάνω, *adeo, convenio.*

Εὐεξάγωγος, ου, ὁ ἡ, qui facile avehi potest. Ex εὖ et ἐξάγω, *aveho.*

Εὐεξάλειπτος, ου, ὁ ἡ, delebilis, qui facile deletur. Ex εὖ et ἐξαλείφω, *deleo.*

Εὐεξανάλωτος, ον, qui facile consumitur; de cibo, qui facile digeritur.

Εὐεξαπάτητος, ου, ὁ ἡ, facilis deceptu. Ex εὖ et ἐξαπατάω, *decipio.*

Εὐέξαπτος, ου, ὁ ἡ, accensu facilis, qui facile accendi potest. Ex εὖ et ἐξάπτω.

Εὐεξέλεγκτος, ου, ὁ ἡ, qui facile argumentis probari potest, certus, exploratus, bene discussus; (2) qui facile refelli potest. Ex εὖ et ἐξελέγχω.

Εὐεξέλικτος, ου, ὁ ἡ, facile evolvendus, vel explicandus, *Strab.* 3.

Εὐεξία, ας, ἡ, bona corporis habitudo; (2) felix status, v. gr. reipublicæ; (3) dexteritas in re aliqua. Ex εὖ et ἔχω, *habeo.*

Εὐεξίλαστος, ον, placabilis. Ab ἱλάσκω.

Εὐέξοδος, ου, ὁ ἡ, facilem exitum habens.

Εὐεπαίσθητος, ον, acutos sensus habens, facile sentiens; (2) qui facile sentitur.

Εὐεπανόρθωτος, ου, ὁ ἡ, correctu et emendatu, sanatu facilis. Ex εὖ et ἐπανορθόω.

Εὐέπεια, ας, ἡ, facundia; (2) apta verborum compositio, nitor et elegantia verborum. Ab εὐεπής.

Εὐεπήβολος, ου, ὁ ἡ, qui aliquid adeptus est.

Εὐεπηβόλως, *adv.* manifeste; (2) recte.

Εὐεπηρέαστος, ου, ὁ ἡ, qui facile noceri potest, damnis seu injuriis obnoxius. Ex εὖ et ἐπηρεάζω, *damno adficio.*

Εὐεπής, έος, ὁ ἡ, facundus, disertus. Ex εὖ et ἔπος, *verbum.*

Εὐεπία, ας, ἡ, facundia. Ex iisd.

Εὐεπίβατος, ου, ὁ ἡ, qui facile conscendi potest; (2) quem facile aggredi, invadere licet. Ex εὖ et ἐπιβαίνω.

Εὐεπίβλεπτος, ον, conspicuus.

Εὐεπιβούλευτος, ου, ὁ ἡ, cui facile insidiæ strui possunt. Ex εὖ et ἐπιβουλεύω.

Εὐεπίγνωστος, ον, et -γνωτος, facilis cognitu.

Εὐεπίην, acc. sing. *Ion.* pro εὐεπίαν.

Εὐεπίθετος, ου, ὁ ἡ, adgressu vel invasu facilis, expositus insidiis, incursionibus hostium. Ex εὖ et ἐπιτίθημι.

Εὐεπιθέτως, *adv.* ad insidias faciendas apte.

Εὐεπίληστος, ου, ὁ ἡ, obliviosus, facile obliviscens. Ex εὖ et ἐπιλανθάνομαι.

Εὐεπίμικτος, ου, ὁ ἡ, sociabilis, facilis aditu; dicitur et de hominibus, et de populis, et locis, terris, portubus. Ex εὖ et ἐπιμίγνυμι, *commisceo.*

Εὐεπιμίκτως, *adv.* facile admittendo congressum, seu consortium, seu aditum.

Εὐεπίστρεπτος, qui facile vertitur, pronus. Εἰσὶ δ' αἱ πόλεις ἐπὶ τὸ χεῖρον εὐεπίστρεπτοι, *Appian. Punic.* 50.

Εὐεπίφορος, ου, ὁ ἡ, pronus ad aliquid. Ὁ μὲν οὖν Σοφοκλῆς εὐεπίφορος εἰς τὸν πηλόν, Sophocles frequenter utitur voce πηλὸς ad significandum *vinum*, Etymol. Mag. Εὐεπίφορος δὲ ὁ ποιητὴς ἐπὶ τὰς τοιαύτας μελοποιΐας, frequenter utitur Poeta talibus modulationibus, *Schol. Soph. ad Aj.* 613. Εὐεπίφορος Σοφοκλῆς εἰς τὸ τρέφω ἀντὶ τοῦ ἔχω λέγειν, frequenter utitur Sophocles vocis τρέφω nutrico, vice vocis ἔχω habeo, *Id. ad Antig.* 897.

Εὐεπιφόρως, *adv.* procliviter ad aliquid.

Εὐεπιχείρητος, ου, ὁ ἡ, quem adoriri, aut quod suscipere, facile est. Ex ἐπιχειρέω.

Εὐεπῶς, *adv.* facunde.

Εὐεργεσία, ας, ἡ, beneficentia, beneficium.

Εὐεργεσιάων, gen. pl. *Æol.* pro εὐεργεσιῶν.

Εὐεργέταν, acc. sing. *Dor.* pro εὐεργέτην.

Εὐεργετέω, ῶ, fut. ήσω, benefacio. Εὐεργετεῖν δεόμενος, *Aristoph. Plut.* 835. Τὴν πόλιν, *Dem.* ὅσα εὐεργέτησεν ὑμᾶς ὄντες ἀνήρ, *Id.* Ab εὐεργέτης.

Εὐεργετηθείς, part. aor. 1. pass. verbi præc.

Εὐεργέτημα, ατος, τό, beneficium, item quodvis præclarum factum.

Εὐεργέτης, ου, ὁ, benefactor, beneficus, Bacchi cognomen. Ex εὖ et ἔργον, *opus.*

Εὐεργετητέον, *adv. positionis*, benefaciendum est:

Εὐεργετητικός, ἡ, όν, beneficus. Ab εὐεργετέω.

Εὐεργετικός, ἡ, όν, beneficus, ad benefaciendum proclivis. Hinc τὸ εὐεργετικόν, οῦ, beneficium, beneficentia. Ab εὐεργέτης.

Εὐεργέτις, ιδος, ἡ, benefica. Ab eod.

Εὐεργέω, fut. ήσω, benevaleo, felix sum.

Εὐεργής, έος, ὁ ἡ, bene fabricatus; (2) agilis, ad opus faciendum expeditus; (3) qui bene, recte facit; (4) beneficus; (5) bene meritus de aliquo. Ex εὖ et ἔργον.

Εὐεργία, ας, ἡ, felix rerum successus; (2) beneficium, *ap. Jos.* si locus sanus, *Ern.*

Εὐεργός, οῦ, ὁ ἡ, qui bene et honeste operatur, qui se bene gerit; (2) expeditus, facilis; (3) bene factus, bene cultus.

Εὐεργῶς, *adv.* efficaciter.

Εὐερέθιστος, ου, ὁ ἡ, facile irritabilis, iracundus. Ex εὖ et ἐρεθίζω, *irrito.*

Εὐέρετος, ου, ὁ ἡ, promptus, expeditus. Ex εὖ et εὑρίσκω, *invenio.*

Εὐέρκεια, seu εὐερκία, ας, ἡ, munitio, bona munitio. Ab

Εὐερκής, έος, ὁ ἡ, bene septus, bene munitus. Ex εὖ et ἕρκος, *septum.*

Εὐέργης, ὁ, pro εὐεργέτης, benefactor, *Ep.*

Εὐερκῶς, *adv.* munite, bono septo.

Εὐερμής, έος, ὁ ἡ, fortunatus, felici rerum successu gaudens. Ex εὖ et Ἑρμῆς, *Mercurius*, qui mercimoniorum habebatur præses et lucri inde provenientis procurator. Hinc

Εὐερμία, ας, ἡ, fortunæ successus, felicitas.

Εὐερνής, ές, ὁ ἡ, virens, qui est lætis germinibus; (2) pulchros habens stipites seu truncos, procerus; unde et de hominibus bene adolescentibus; (3) densus arboribus. Ex ἔρνος.

Εὔερος, et εὔειρος, ου, ὁ ἡ, bene lanatus. Ex εὖ et ἔριον, *lana.*

Εὐεσπερίδες, αἱ, horti Hesperidum, *Theoph.*

Εὐεστία, ας, ἡ, ædes, sed pulchræ, palatia. Δαλέειν τὰς ἐπὶ τὴν τυραννικὴν εὐεστίαν φερούσας ὁδούς, *Dionys. Halic. Antiq. Rom.* 7, 11.

Εὐέστιος, ου, ὁ ἡ, bene habitans. Ex ἑστία.

Εὐεστώ, όος, *contr.* οῦς, ἡ, felicitas, animi tranquillitas, status rerum bonus ac tranquillus, *Æsch. Prom.* 192. Ab ἵστημι.

Εὐετηρία, ας, ἡ, annuorum proventuum felicitas, fertilitas, ubertas. Ex εὖ et ἔτος.

Εὐετύς, ύος, ἡ, idem.

Εὐεύρετος, ον, facilis inventu. Usitatius εὐεξεύρετος. Χώρα εὐεύρετος, locus expeditus, sive, in quo omnia sic disposita sunt, ut facillimo

lime reperiri possint, *Xenoph. Œconom.* 8, 17.
Εὐέφοδος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, accessu facilis, adortu, oppugnatu.
Εὐέψητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, bene coctus; (2) coctu seu concoctu facilis.
Εὐζηλία, ας, ἡ, bona æmulatio, æmulatio in bonam partem. Ab
Εὔζηλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, æmulator in bonam partem; (2) bonus et felix æmulator, seu imitator.
Εὐζήλως, *adv.* bene æmulando; (2) feliciter.
Εὐζυγής, ές, bene compactus, *Ep.*
Εὔζυγος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, bene junctus seu copulatus.
Εὐζωά, ᾶς, ἡ, *Dor.* pro εὐζωή, bona et beata vita.
Εὐζωέω, bene vivo.
Εὐζωΐα, ας, ἡ, vita facilis, honesta, et commoda.
Εὐζωμεύω, fut. εύσω, bene coquo, condio.
Εὔζωμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, jurulentus, in jure seu condiendis cibis gratiam habens. Hinc τὸ εὔζωμον, ȣ, herba eruca, miræ suavitatis.
Εὐζώνοιο, gen. sing. *Ion.* pro εὐζώνȣ. Ab
Εὔζωνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, bene cinctus; (2) formosus; (3) expeditus. Ex εὖ et ζώνη.
Εὔζωος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cujus vita beata est; (2) vivax. Ex εὖ et ζωή, *vita.*
Εὔζωρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, merus, meracus; Comp. εὐζωρότερος, et εὐζωέστερος, meracior.
Εὐηγγέλην, aor. 2. ind. pass. verbi εὐαγγέλλω.
Εὐηγγελίζετο, 3. sing. imperf. ind. pass.
Εὐηγγελισάμην, *evangelizavi*, aor. 1. ind. med.
Εὐηγενής, ές, *Poet.* pro εὐγενής.
Εὐηγεσία, ας, ἡ, bonum imperium, bona administratio.
Εὐηγορέω, ῶ, fut. ήσω, laudo; (2) bene, lepide, facunde dico vel disputo.
Εὐηγορία, ας, ἡ, sermonis elegantia. Ab
Εὐήγορος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, bene peritus fori; (2) jurisconsultus; (3) facundus. Ex ἀγορά.
Εὐηγόρως, *adv.* facunde.
Εὐήδονος, ον, suavis. Ab ἡδονή.
Εὐηθέστατα, *adv.* stultissime. Σφάξαι κελεύσας θυγατέρ' εὐηθέστατα, *Eurip. Andr.* 626.
Εὐήθεια, ας, ἡ, innocentia, probitas, simplicitas; (2) fatuitas, stultitia.
Εὐηθία, ας, ἡ, idem. Ab
Εὐήθης, εος, ὁ ϗ ἡ, bonis, antiquis moribus præditus; (2) simplex; (3) stultus; (4) mitis, lenis, de morbo, &c. (5) vilis, contemtibilis, tenuis. Ex εὖ et ἦθος. Unde
Εὐηθίζομαι, simpliciter ago; (2) stulte ago. Τί εὐηθίζεσθε πρὸς ἀλλήλȣς, *Plat.*
Εὐηθικὸς, ἡ, ὸν, simplex; (2) stultus, ineptus.
Εὐηθικῶς, *adv.* simpliciter; (2) stulte, inepte.
Εὐήθως, *adv.* idem.
Εὐήκης, εος, ὁ ϗ ἡ, valde acutus. Ex ἀκή.
Εὐηκοέω, ῶ, f. ήσω, facile audio; (2) obedio.
Εὐηκοΐα, ας, ἡ, facilitas audiendi; (2) obedientia. Ab
Εὐήκοος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, facile audiens, auditu valens; (2) qui facile auditur, exaudibilis; (3) obsequiosus; (4) attentus. Ex ἀκȣ́ω.
Εὐηκόως, *adv.* obedienter.
Εὐήκτȣν, imperf. ind. act. *contr.* pro εὐήκτεον, ab εὐεκτέω.
Εὐηλάκατος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, pulchram colum habens; (2) colus tractandæ peritus, cui lanificium bene succedit; (3) pulchras sagittas habens; (4) artis sagittariæ peritus. Ex ἠλακάτη.
Εὐήλατος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui facile duci, v. gr. in laminas, fila, potest; (2) spatiosus, equitabilis, patens, facilis equitatu; (3) bene fabricatus, puta, ex auro, &c. Ex ἐλαύνω.
Εὐήλιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, apricus, soli expositus.
Εὐηλίως, *adv.* serene, placide.
Εὐημερέω, ῶ, fut. ήσω, dies feliciter transigo, commode et ex animi sententia vivo, bona sum habitudine, vigeo, gratia et auctoritate valeo; (2) personam bene, feliciter ago, de histrione. (2) Ἀνδρονίκȣ δὲ τȣ̃ τραγῳδȣ̃ ἀπ' ἀγῶνός τινος, ἐν ᾧ τȣ̀ς Ἐπιγόνȣς εὐημερήκει, πίνειν μέλλοντος. Andronico Tragico post certamen quoddam ludorum quo feliciter egerat Sophoclis epigonos, potaturo, *Athen.* 13, 584.

Εὐημέρημα, ατος, τὸ, res quæ prospere successit, felix inceptum, successus:
Εὐημερία, ας, ἡ, diei serenitas; (2) cœli temperies; (3) successus, *impr.* in rebus bellicis, prosperitas; (4) secunda fama, gloria. Ab
Εὐήμερος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, prosper, felix; (2) mansuetus. Ex εὖ et ἡμέρα, *dies.*
Εὐημονία, ας, ἡ, peritia jaculandi. Ex ἧμα.
Εὐήνεμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, prosperos ventos habens; (2) amœnus, pulcher; (3) tranquillus. (3) λιμένας ἤλθες εἰς εὐηνέμȣς, *Eurip. Andr.* 750. Ex εὖ et ἄνεμος.
Εὐήνιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui habenas facile admittit; (2) tractabilis, mitis, lenis; (3) obsequens; (4) non turbulentus. Ex ἡνία.
Εὐηνίως, *adv.* placide, obedienter. A præc.
Εὐηνορία, ας, ἡ, fortitudo. Ex
Εὐήνωρ, ορος, ὁ, virilis; (2) viriles seu strenuos faciens, viris animum addens; (3) habens et generans bonos viros; (4) potens; (5) viros ornans ac tuens. Ex εὖ et ἀνήρ, *vir.*
Εὐήνυσος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, effectu seu confectu facilis. Ex εὖ et ἀνύω.
Εὐηπελής, έος, ὁ ϗ ἡ, mansuetus; (2) obediens, *Hes.* Ex εὖ et πέλομαι. Hinc
Εὐηπελία, ας, ἡ, prosperitas, bona habitudo.
Εὐήρατος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, valde amabilis. Ex ἐράω.
Εὐηρεσία, ας, ἡ, facilitas in remigando; (2) facilitas in re quavis. Ab εὐήρης.
Εὐηρέστησα, a. 1. ind. act. verbi εὐαρεστέω.
Εὐήρετμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, bonos habens remos, agilis, habilis (de remo). Εὐήρετμος πλάτα, palmula apta remo, *Soph. Œd. Col.* 716. Εὐηρέτμȣς ναῦς, *Eurip. Ion.* 1160. Ex εὖ et ἐρέσσω.
Εὐήρης, εος, ὁ ϗ ἡ, idem; (2) qui facile agi, duci potest; (3) tractabilis, mitis. Ex iisd.
Εὐῆρις, ἡ, affabre elaborata. Ex εὖ et ἄρω.
Εὐήροτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, aratu facilis; (2) bene aratus; (3) fertilem habens terram. Ex ἀρόω.
Εὐητόριος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, animum oblectans. Ex εὖ et ἦτορ, *animus, cor.*
Εὐήτριος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, bene textus. Ἐκ τȣ́τȣ δὲ Νέαρχος φησὶ τὰς εὐητρίȣς ὑφαίνεσθαι σινδόνας, subtilia ac tenuia lintea, *Strab.* 15, 1016. Ex ἤτριον.
Εὐηχής, έος, ὁ ϗ ἡ, bene sonans, sonorus, bonam vocem habens. Ex εὖ et ἦχος.
Εὐήχητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.
Εὔηχος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem.
Εὐθάλασσος, ον, mare opportunum habens, ad mare situs, epith urbis, *Soph. Œd. Col.* 7, 11.
Εὐθαλέω, ῶ, f. ήσω, bene vireo seu germino. Ab
Εὐθαλής, έος, ὁ ϗ ἡ, florens, floridus. Ex θάλλω.
Εὐθαλόεις, όεσσα, εν, bene virens, *Call.*
Εὐθαλπής, ές, facile incalescens, *Call.*
Εὐθαλπιάω, bene caleo, *Hom.*
Εὐθανασία, ας, ἡ, naturalis, facilis, *item* honesta mors. Ex θάνατος. Hinc
Εὐθανατέω, ῶ, fut. ήσω, facili et honesta morte morior; (2) dicitur et de eo quocum bene agitur, cum moritur, cui optabilis mors est.
Εὐθάνατος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui in lectulo suo moritur, jubente fato, sine cruciatu; (2) bene et honeste moriens; (3) bonam et honestam mortem adferens.
Εὐθανάτως, *adv.* felici morte; (2) facili morte.
Εὐθαρσέω, ῶ, fut. ήσω, forti animo sum, bene spero, *Æsch. Theb.* 33.
Εὐθάρσεια, ας, ἡ, fiducia, animi præsentia. Ab
Εὐθαρσής, έος, ὁ ϗ ἡ, fiducia præditus, qui fidenti est animo, alacer, confidens. Ex εὖ et θάρσος, *fiducia.*
Εὐθαρσῶς, *adv.* cum fiducia, audacter.
Εὐθείῃ, dat. sing. *Ion.* pro εὐθείᾳ, ab εὐθύς.
Εὐθέμεθλος, ον, bene fundatus, *Hom.*
Εὐθένεια, vel εὐθενία, ας, ἡ, prosper successus; (2) annonæ ubertas, abundantia et copia rerum. Sed hæc lectio est vitiosa; εὐθηνεία et εὐθηνεῖν, per η, ubicunque est exarandum.
Εὐθενέω, ῶ, f. ήσω, prospero successu utor; (2) sum dives, rebus omnibus abundo. Εὐθενȣ́ντων τῶν πραγμάτων, *Dem.* Ex θὶν, *cumulus.*

Εὐθεράπευτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, facile sanabilis; (2) quem colere et demereri officiis facile sit.
Εὐθέρμαντος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, bene calefactus; (2) bene calescens.
Εὔθερμος, idem quod εὐθέρμαντος· comparat. εὐθερμότερος. Καὶ γὰρ ἡ κόπρος ἡ νενασμένη μὲν εὐθερμοτέρη ἐστὶν, ἢ ἡ ἀραιὴ ἐȣ̃σα, nam et fimum densius accumulatum, intus calidius est quam quod rarum existit, *Hippocr. de Nat. Pueri.*
Εὐθεσία, ας, ἡ, bona corporis habitudo, firma corporis constitutio; (2) de agris vel tempore, fecunditas, fertilitas, ut εὐθέτησις. Ex εὖ et θέσις.
Εὔθεσμος, ον, probe legem observans, *Apollin.*
Εὐθετέω, ῶ, fut. ήσω, aptus sum; (2) utilis sum; (3) bene habitus sum; (4) concinne dispono, scite degero; (5) luxurio. Εὐθετεῖς πάντα, *Syn.* Ab εὔθετος. Unde
Εὐθετίζω, fut. ίσω, concinne dispono.
Εὐθετίσας, aor. 1. part. act. verbi præc.
Εὔθετος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, appositus, aptus; (2) firmus, stabilis. Ex εὖ et τίθημι.
Εὐθέτως, *adv.* apte, utiliter.
Εὐθεώρητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, spectatu, cognitu facilis.
Εὐθέως, *adv.* statim, confestim; (2) exempli causa, ut hoc utar, ne longius abeam. Ab εὐθύς.
Εὐθηγής, έος, ὁ ϗ ἡ, bene acutus, facile patiens acui. A θήγω.
Εὔθηκτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem.
Εὐθηλέω, εὐθηλȣμένον, idem quod εὔθηλον, seu εὐθηλήμονα, *Æsch.*
Εὐθηλήμων, ονος, bene nutritus, pinguis, *Ep.*
Εὔθηλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, mammosus, distentas mammas habens. Εὔθηλοι δὲ τρέφοντο βόες, *Eurip. Iphig. in Aul.* 579. Ex εὖ et θηλή.
Εὐθημονέω, ῶ, f. ήσω, apte et concinne dispono. Εὐθημονεῖν γνάθȣς, *Plut.*
Εὐθημοσύνη, ης, ἡ, concinna rerum dispositio, ordo. Ab
Εὐθήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, concinnus, bene constitutus, apte seu pulchre dispositus. Ex εὖ et τίθημι, *pono.*
Εὐθηνέω, ῶ, et εὐθηνέομαι, ȣ̃μαι, abundo, exubero; (2) prosperis successibus utor, *item*, prospere succedo; (3) vigeo corpore, bene cresco.
Εὐθηνȣ̃ντα, acc. sing. part. act. pro εὐθηνέοντα.
Εὐθηνία, ας, ἡ· vide εὐθένεια.
Εὐθήρατος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, facilis venatu, qui facile capi potest venando:
Εὐθηρία, ας, ἡ, opportunitas aut felicitas venandi, *Pollux Julius* 108.
Εὔθηρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, felix in venando; (2) aptus venationibus, de loco, &c. (2) ἡ Μυκάλη τὸ ὄρος εὔθηρον καὶ εὔδενδρον, *Strab.* 14. Εὐθήροισιν ἀοιδαῖς, carminibus venatoriis, *Oppian. Cyneget.* 1, 46. Ex θήρα.
Εὐθησαυρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, felix thesauris, habens egregios thesauros; (2) bene reconditus et custoditus.
Εὔθικτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, tactu facilis, tractabilis; (2) dicax; nempe qui commode ac salse aliquem dictis tangit. Ἦν γὰρ εὔθικτος, *Polyb.* 17, 4. Ἦν δὲ ἡ Λαμία σφόδρα εὔθικτος καὶ ἀστικὴ πρὸς τὰς ἀποκρίσεις, *Athen.* 13, 5, 577. Ex εὖ et θίγω.
Εὐθίκτως, *adv.* apte, congrue, facete. Εὐθίκτως τε πρὸς τὰ λεχθέντα ἀποκρίνασθαι, *Herodian.* 4, 12.
Εὐθιξία, ας, ἡ, dexteritas in feriendo scopo; (2) sagacitas in re aliqua conjicienda et adsequenda; (3) felicitas in perficiendo, sanando, &c. Ex εὖ et θίγω.
Εὔθλαστος, ον, valde fragilis. A θλάω.
Εὐθνήσιμος, ον, facilem ac sine dolore mortem efficiens, pro εὐθανάσιμος. Ὡς ἀσφάδαστος, αἱμάτων εὐθνησίμων ἀπορρυέντων, *Æschyl. Agam.* 1304.
Εὔθοινος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, splendida cœna exceptus, lautus. Ex θοίνη.
Εὐθορύβητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui facile terretur, perturbatur. Ex θορυβέω.
Εὔθραυστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, fractu vel contusu facilis, fragilis;

fragilis; (2) aptus ad vulnera facienda. Ex εὖ et θραύω, vulnero.

Εὔθριγκος, ον, firma lorica, septo munitus; (2) munitus bene. Εὔθριγκοί θ' ἕδραι, et pinnis conspicuæ sedes, *Eurip. Hel.* 70. A θριγκὸς, *pinna.*

Εὔθριξ, ιχος, ὁ ϗ ἡ, bene capillatus; (2) coronatus.

Εὔθρονος, ου, ὁ ϗ ἡ, pulchrum thronum habens.

Εὔθροος, ου, ὁ ϗ ἡ, pulchre sonans, sonorus.

Εὐθρυφὴς, ἐς, fragilis; friabilis, *Diosc.* A θρύπτω.

Εὔθρυπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, fragilis; (2) friabilis; (3) fractus deliciis; (4) mollis. Ex εὖ et θρύπτω.

Εὐθὺ, *adv.* recta: ἡ εὐθὺ ὁδὸς, *Æsch. Socr.* 3, 1. (2) statim; (3) sine circuitione, aperte. Ab εὐθύς.

Εὐθυβολέω, ῶ, fut. ήσω, recte jaculor.

Εὐθυβολία, ας, ἡ, rectus jactus; (2) recta conjectura. Ab

Εὐθυβόλος, ὁ ϗ ἡ, recta feriens.

Εὐθύβολος, ου, ὁ ϗ ἡ, appositus, qu. dic. recte jactus. Ex εὐθὺς et βάλλω, *jacio.*

Εὐθυβόλως, *adv.* recto et destinato jactu, recte.

Εὐθύγλωσσος, vel εὐθύγλωττος, ου, ὁ ϗ ἡ, veridicus; (2) qui eloquitur quæ sentit; (3) sincerus, probus, verax.

Εὐθύγραμμος, ου, ὁ ϗ ἡ, rectis lineis distinctus, directis lineis constans, rectilineus; τὸ εὐθύγραμμον, recta linea, regula lineis ducendis. Ex γραμμὴ, *linea.*

Εὐθυδήμων, ὁ, Exp. ἄτλης δημότης, ex fæce vulgi, *Hes. ex Eur.*

Εὐθυδικέω, ῶ, f. ήσω, quasi pede collato et recto certamine confligo; (2) caput causæ peto.

Εὐθυδικία, ας, ἡ, intentionis depulsio; (2) judicium rectum et incorruptum. Ab

Εὐθύδικος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui in neutram partem muneribus illectus inclinat, recte judicans. Ex εὖ et δίκη, *jus.*

Εὐθυδρομέω, ῶ, fut. ήσω, rectum cursum teneo, recto cursu pergo. Εὐθυδρομήσαμεν εἰς Σαμοθρᾴκην, *Act.* 16, 11. Ab

Εὐθυδρόμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui recto cursu pergit. Epith. stadii.

Εὐθυέντερος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui recta sunt intestina. Ab ἔντερον.

Εὐθυέπεια, idem quod

Εὐθυεπία, ας, ἡ, rectum minimeque obliquum dicendi genus, *Hes.* Ab ἔπος.

Εὐθυεργὴς, ἐς, elaboratus ad amussim. Τοῦ ὑποποδίου δὲ, τό τε εὐθυεργὲς καὶ τὸ εὔξεστον θαυμάζει, *Lucian. quomodo Hist. conscrib.* 27.

Εὐθυθάνατος, ου, ὁ ϗ ἡ, subitam mortem inferens, statim interficiens.

Εὐθύθριξ, τριχος, ὁ ϗ ἡ, qui crines habet pendentes, simplices, non crispos.

Εὐθύκαυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui rectum habet caulem.

Εὐθύληπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, comparatu, captu facilis. Ex εὐθὺς et λαμβάνω.

Εὐθυλογέω, ῶ, fut. ήσω, recte et proprie loquor. Ab

Εὐθυλόγος, ὁ, ἡ, proprie loquens sine circuitione, *Suid.*

Εὐθύλορδος· vide ἰθύλορδος.

Εὐθύμακρος, ου, ὁ ϗ ἡ, recta in longitudinem tendens.

Εὐθυμάχης, ου, ὁ, *Dor.* εὐθυμάχας, qui recta in prælium tendit; (2) vir fortis. Ex μάχη.

Εὐθυμαχία, ας, ἡ, prælium, seu bellum tumultuarium et repentinum. Ex eod.

Εὐθυμάχος, ου, ὁ, tumultuarie pugnans; (2) bellicosus. Ex eod.

Εὐθυμέω, et -έομαι, bono et læto animo sum. Εὐθυμεῖ τις; ψαλλέτω, *Jac.* 5, 13. Jucundam vitam ago. Εἰρήνης δὲ γινομένης εὐθυμέεσι, *Arrian. Ind.* 12, 4.

Εὐθυμητέον, lætandum, *Xen.*

Εὐθυμία, ας, ἡ, lætitia animi, alacritas. Ab

Εὔθυμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui est bono et alacri animo.

Εὐθύμως, *adv.* alacriter, bono parato animo.

Εὐθύνατε, 2. plur. aor. 1. imperat. act. verbi εὐθύνω.

Εὐθύνη, ης, ἡ, disquisitio; vid. *Ern.* (2) accusatio; (3) crimen; (4) pœna, *plur.* εὐθύναι, rationes; (5) γαίας, amelioratio soli, *Theophr.* Ab εὐθύνω. Unde

Εὔθυνος, ου, ὁ, qui rationes exigit:

Εὔθυνσις, εως, ἡ, directio, correctio.

Εὐθυντὴρ, ῆρος, ὁ, director, corrector.

Εὐθυντηρία, ας, ἡ, apud architectos de complanatione soli; (2) pars navis, ab εὐθύνειν, gubernare, ut *Lat.* gubernaculum. (2) δι' εὐθυντηρίας οἴακας, per navis partem ubi gubernaculum est, *Eurip. Iphig. in Taurid.* 1356.

Εὐθυντήριος, α, ον, gubernandi vim habens, gubernans. Ἔχοντα σκῆπτρον εὐθυντήριον, *Æsch. Pers.* 766.

Εὐθυντὴς, οῦ, ὁ, idem: rector. Καὶ μὴν ὅπου γε δῆμος εὐθυντὴς χθονὸς, *Eurip. Suppl.* 442.

Εὐθυντικὸς, ἡ, ὸν, regens, corrigens, idoneus ad regendum.

Εὐθυντὸς, ἡ, ὸν, directus. Ab

Εὐθύνω, fut. υνῶ, complano; (2) guberno, dirigo; (3) reprehendo, redarguo; (4) inquiro, exigo; (5) reum facio, postulo; (6 damno et mulcto. Φίλιππον λαὸν εὐθύνων δορὶ, *Eur. Hec.* 9. Ab εὐθύς.

Εὐθυονειρία, ας, ἡ, somnium aperte ostendens quid futurum sit. Ab

Εὐθυόνειρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui aperte videt in somnis quod futurum sit; (2) τὸ εὐθυόνειρον, somnium evidens.

Εὐθύονυξ, χος, ὁ ϗ ἡ, rectos ungues habens.

Εὐθυόνυχος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem.

Εὐθυπλοέω, recta navigo, *Strab.* 11, 13.

Εὐθυπλοΐα, ας, ἡ, recta navigatio, rectus navis cursus. Ex πλόος.

Εὐθύπλοος, ον, et *contr.* εὐθύπλους, *Strab.* 6, recta navigans, rectum cursum tenens.

Εὐθυπλοκία, ας, ἡ, recta textura seu connexio. Ex πλοκὴ, *nexus.*

Εὐθύπνοος, *contr.* εὐθύπνους, ου, ὁ ϗ ἡ, recta spirans, cujus flatus in rectum procedit; (2) qui facilem respirationem habet, *ap. Hipp.* (1) πέμψαισαν εὐθυπνόου Ζεφύροιο πομπαὶ, *Pind. Nem.* 7, 42. (2) κράμβην ἑβδομαῖος ἔφαγεν— εὐθύπνους ἐγένετο, *Hippocr. Epid.* 6, 2.

Εὐθυπομπὴς, et εὐθύπομπος, recta ducens. Πατρίαν εἴπερ καθ' ὁδὸν νιν εὐθυπομπὴς αἰὼν, paterna siquidem in semita cum recta ducens ævum, *Pindar. Nem.* 2, 9. [Sed forte legendum εὐθύπομπος.]

Εὐθυπορέω, ῶ, fut. ήσω, sum meatibus in rectum porrectis, habeo meatus in rectum protensos; (2) rectam viam sequor, recto itinere progredior.

Εὐθυπορία, ας, ἡ, itineris rectitudo, progressio in rectum. Ab

Εὐθύπορος, ου, ὁ ϗ ἡ, cujus meatus in rectum porriguntur, tramite recto progrediens; (2) rectus, ut trames, via.

Εὐθυτόξον, *adv.* recta, *Hom.*

Εὐθυρρημονέω, ῶ, f. ήσω, recta seu sine circuitione rem eloquor; (2) rem suo nomine proprio, quamvis turpi, appello.

Εὐθυρρημόνως, sine circuitione; (2) proprio, quamvis turpi, verbo.

Εὐθυρρημοσύνη, ης, ἡ, oratio εὐθυρρήμονος, seu consuetudo εὐθυρρημόνως loquendi.

Εὐθυρρήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, qui aperte et sine circuitione ulla rem ipsam loquitur; (2) utens verbis turpibus, non consulens auribus honestis. Ex εὐθὺς et ῥῆμα.

Εὐθύρριζος, ου, ὁ ϗ ἡ, cujus rectæ sunt radices, in rectum protensæ. Ex ῥίζα.

Εὐθύρριν, ινος, ὁ ϗ ἡ, qui recto est naso, habens nasum justæ proportionis.

Εὐθύρρις, idem.

Εὔθυρσος, ον, thyrsum gerens, seu ad modum thyrsi redimitus.

ΕΥ'ΘΥ'Σ, εῖα, ὺ, *gen.* έος, είας, έος, rectus, non obliquus; (2) apertus, nulla circuitione tectus. Hinc εὐθὺς, *adv.* recta; (2) protinus, confestim, statim; (3) jam inde; (4) inconsulte, inconsiderate.

Εὐθυσκοπέω, ῶ, fut. ήσω, rectis oculis, recte adspicio.

Εὐθυτενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, directus, in directum tendens. Ex εὐθὺς et τείνω, *tendo.*

Εὐθύτης, ητος, ἡ, rectitudo; (2) æquitas. Ab εὐθύς.

Εὐθυτόμος, ου, ὁ ϗ ἡ, in rectum secans; εὐθύτομος, *pass.* directo sectus. Ex τέμνω.

Εὐθύτονος, ου, ὁ ϗ ἡ, in rectum extensus. Ex τείνω.

Εὐθύτρητος, ου, ὁ ϗ ἡ, in rectum perforatus, recta habens foramina.

Εὐθυφερὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, in rectum tendens; (2) rectus. Ex εὐθὺς et φέρω.

Εὐθύφλοιος, ου, ὁ ϗ ἡ, rectum corticem habens; (2) species roboris.

Εὐθυφορέομαι, οῦμαι, recta feror.

Εὐθυφορία, ἡ, motus qui fit recta linea, *opp.* κυκλοφορία. *Aristot.*

Εὔθυφρων, ον, sapiens, prudens. A φρήν.

Εὐθυωρέω, ῶ, fut. ήσω, recta linea progredior.

Εὐθυωρία, ας, ἡ, rectitudo; (2) proceritas; (3) directio; (4) rectus trames; (5) rectus processus; (6) rectæ lineæ porrectio. Ab εὐθύς.

Εὐθυωρὸν, *adv.* secundum lineam rectam; (2) recto tramite, recta via; (3) statim, eadem hora. Ab

Εὐθυωρὸς, ὰ, ὸν, rectus, secundum lineam rectam. Ab εὐθύς.

Εὐθώρηκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, bene loricatus; (2) bene armatus. Ex θώραξ.

Εὐϊακὸς, ἡ, ὸν, Bacchicus. Ab Εὔιος.

[illegible]ρὸς, ὰ, ὸν, idem.

Εὐΐατος, ον, sanatu facilis. Ex ἰάομαι, *sano.*

Εὐϊλασία, ας, ἡ, propitiatio. Ab εὖ et ἱλάσκομαι, *propitior, placor.*

Εὐϊλατεύω, fut. εύσω, propitius sum; (2) ignosco. Ab

Εὐΐλατος, ου, ὁ ϗ ἡ, propitius, qui facile cohiberi potest, *Suid.* Ex ἱλάω.

Εὐιματέω, bene, pulchre vestitus sum.

Εὐίματος, ον, pulcris indutus vestibus, *Steph.*

Εὔϊνος, ου, ὁ ϗ ἡ, bene fibratus, nervosus. Ex εὖ et ἴς, *fibra, nervus.*

Εὔιος, ὁ, Bacchus. Παύεσκε εὔιον πῦρ, sacras Bacchi exstinguerat lampades, *Soph. Ant.* 963.

Εὔϊππος, ου, ὁ ϗ ἡ, bonos seu præstantes equos habens; (2) equitandi peritus; (3) equitatu præstans. Εὐίππους ὄχους ἐζεύξατε, *Eurip. Androm.* 1019.

Εὔϊχθυς, ὁ ϗ ἡ, piscosus.

Εὐκαὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, facile ardens. Ex καίω.

Εὐκαθαίρετος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile everti potest. Ex καθαιρέω.

Εὐκάθεδρος, ἡ, remigio bene instructa, sc. navis.

Εὐκάθεκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile contineri aut cohiberi potest, facile in ordinem redigendus. Ex εὖ et κατέχω.

Εὐκαιρέω, ῶ, f. ήσω, opportunitatem nanciscor; (2) vacat mihi; (3) opulentus sum. Οὐδὲ φαγεῖν ηὐκαίρουν, *Marc.* 6, 31.

Εὐκαιρία, ας, ἡ, opportunitas, copiæ, opes. Ab

Εὔκαιρος, ου, ὁ ϗ ἡ, opportunus, tempestivus; (2) cui vacat, otiosus.

Εὐκαίρως, *adv.* opportune, tempestive; (2) otiose: εὐκαίρως ἔχειν, vacare.

Εὐκάματος, ου, ὁ ϗ ἡ, facilem laborem habens.

Εὐκαμπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, flexibilis, curvus, rotundus. Ex εὖ et κάμπτω.

Εὔκαμπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Εὐκαμψία, ας, ἡ, flexibilitas. Ex iisd.

Εὐκάρδιος, ου, ὁ ϗ ἡ, forti animo præditus; (2) stomacho gratus. Ex καρδία.

Εὐκαρδίως, *adv.* forti et præsenti animo; (2) prompte, cupide.

Εὐκαρπέω, ῶ, fut. ήσω, uberes fructus fero.

Εὐκαρπίζω, idem.

Εὐκαρπία, ας, ἡ, fructuum uber proventus; (2) fertilitas. Ab

Εὔκαρπος, ου, ὁ ϗ ἡ, fructuosus, fœcundus; (2) fœcunditatem adjuvans.

Εὐκαταγέλαστος, ον, derisu facilis; al. ridiculus, contemnendus, *Steph.*

Εὐκατάγνωστος, ου, ὁ ϗ ἡ, reprehensibilis.

Εὐκατηγόρητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile accusari potest, facile reprehensibilis. Ex εὖ et κατηγορέω, *accuso.*

Εὐκαταγώνιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, expugnatu facilis, parum validus. A καταγωνίζομαι.

Εὐκατάκαυστος, ον, facile comburendus.
Εὐκατακόμιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, deportatu facilis; (2) pronus, proclivis. Ex κατακομίζω.
Εὐκατακράτητος, ον, infirmus, parum validus; (2) qui facile retineri, defendi potest.
Εὐκαταλέγω, rite narro, *Hom.*
Εὐκατάληπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, comprehensu facilis.
Εὐκατάλλακτος, ου, ὁ ϗ ἡ, facilis reconciliatu, placabilis.
Εὐκαταλλάκτως, *adv.* placide, placabiliter.
Εὐκαταμάθητος, ον, facilis, non obscurus.
Εὐκαταμάχητος, ου, ὁ ϗ ἡ, expugnabilis.
Εὐκατανόητος, ου, ὁ ϗ ἡ, quem facile intelligere possumus. A κατανοέω.
Εὐκαταπράϋντος, ου, ὁ ϗ ἡ, placabilis. A καταπραΰνω.
Εὐκατάπρηστος, ου, ὁ ϗ ἡ, facilis combustu. A καταπίμπρημι.
Εὐκαταπτόητος, ον, facile terrendus, timidus. A καταπτοέω, *terreo.*
Εὐκατάπτωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, proclivis ad lapsum, caducus; (2) debilis.
Εὐκατασήμαντος, ου, ὁ ϗ ἡ, obsignatu facilis. A κατασημαίνω.
Εὐκατασκεύαστος, ον, et εὐκατάσκευος, ον, conditu seu fabricatu facilis.
Εὐκατάσκηπτος, ον, bene fultus, nixus; (2) impetu ruens.
Εὐκατάστατος, ου, ὁ ϗ ἡ, bene constitutus; (2) bene compositus; (3) sedatus, placidus; (4) stabilis. Ex εὖ et καθίστημι.
Εὐκατάστροφος, ον, volubilis. A καταστρέφω.
Εὐκατάσχετος, ον, qui firmiter retinetur.
Εὐκατάτρεπτος, ον, volubilis, mobilis.
Εὐκατατρόχαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, proprie volubilis in modum rotæ; (2) volaticus, inconstans; (3) in quem (agrum v. gr.) facile incursio fieri potest; unde (4) contemptibilis. A τροχάζω.
Εὐκατάτροχος, ου, ὁ ϗ ἡ, propensus. A τρέχω.
Εὐκαταφορία, ας, ἡ, proclivitas. Ab
Εὐκατάφορος, ου, ὁ ϗ ἡ, propensus, pronus, proclivis. Ex εὖ et καταφέρω.
Εὐκαταφρόνητος, ου, ὁ ϗ ἡ, contemptibilis, despicabilis, adspernabilis. A καταφρονέω.
Εὐκατάψευστος, ον, in quo facile est mentiri.
Εὐκατεργάζομαι, bene subigo, mollio velut lanam, linum.
Εὐκατέργαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile confici aut effici potest; (2) qui facile subigitur vel aratur; (3) qui facile vincitur, item interficitur.
Εὐκατηγόρητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile multis de causis accusari potest, reprehensibilis.
Εὐκάτοπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, perspicuus.
Εὐκατόρθωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, factu, bene gestu, facilis. Ex εὖ et κατορθόω.
Εὐκάτοχος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile coerceri potest.
Εὔκαυστος, ον, idem quod εὐκατάκαυστος.
Εὔκαυτος, ον, idem.
Εὐκέαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile findi potest, scissilis; (2) qui facile frangi potest. Ex εὖ et κεάζω.
Εὐκέατος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd. Τηλόθι δ' ὀδμὴ κέδρου τ' εὐκεάτοιο, *Odyss.* 5, 60.
Εὐκέλαδος, ου, ὁ ϗ ἡ, bene sonans; (2) sonorus.
Εὔκεντρος, ου, ὁ ϗ ἡ, bene aculeatus.
Εὐκέραος, ου, ὁ ϗ ἡ, pulchra habens cornua.
Εὐκέραστος, ου, ὁ ϗ ἡ, bene mistus; (2) bene dilutus et temperatus. A κεράννυμι.
Εὐκερδής, έος, ὁ ϗ ἡ, quæstuosus. Στιβίης εὐκερδέα ἔργα, indaginis quæstuosa opera. *Oppian. Cyneg.* 1, 37.
Εὐκέρως, idem quod εὐκέραος, corniger. Οὐχ ὡς εὐκέρων ἄγραν ἔχων, non autem tanquam potiretur cornigero pecu, *Soph. Aj.* 64.
Εὐκέφαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, egregio capite præditus; (2) capiti conveniens, seu conducens.
Εὐκηλήτειρα, ας, ἡ, placatrix. Ab εὔκηλος.
Εὐκηλία, ας, ἡ, quies, *Hes.* Ab eod.
Εὔκηλος, ου, ὁ ϗ ἡ, quietus, mitis.
Εὐκήλως, quiete. A præc. Ab ἕκηλος.
Εὔκηλος, qui facile cremari potest. Ἐξανθρακώσας πνεῦμ' εὔκηλον δρυός, *Io apud Etymol.*

Εὔκηπος, ον, pulchros hortos habens, *Pind.*
Εὐκινησία, ας, ἡ, facilis motus, agilitas, mobilitas. Ex εὖ et κινέω, *moveo.*
Εὐκίνητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile movetur, seu moveri potest, mobilis, agilis, expeditus, de militia. Ex iisd.
Εὐκινήτως, *adv.* mobiliter, agiliter.
Εὐκίων, ονος, ὁ ϗ ἡ, pulchras habens columnas.
Εὔκλαδος, ον, procerus, late germinans.
Εὔκλαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, fractu facilis, fragilis.
Εὐκλεής, έος, ὁ ϗ ἡ, gloriosus. Ex κλέος.
Εὐκλεῖα, vel εὐκλεία, ας, ἡ, seu εὔκλεια, gloria, splendor nominis. Est et deæ nomen, cui apud Bœotios et Locros in foro quolibet ara statuaque dicata fuit.
Εὐκλείζω, f. ίσω, celebro.
Εὐκλεῖξαι, a. 1. inf. act. *Dor.* pro εὐκλεῖσαι.
Εὐκλεινής, έος, ὁ ϗ ἡ, gloriosus.
Εὐκλεῶς et εὐκλεινῶς, *adv.* gloriose.
Εὔκλειστος, ον, bene clausus.
Εὐκληΐς, ἡ, bene clausa. Ex εὖ et κλείω.
Εὐκληρέω, ῶ, f. ήσω, prospera fortuna utor.
Εὐκλήρημα, ατος, τὸ, prospera fortuna. A præc.
Εὐκληρία, ἡ, bona sors, prospera fortuna. Ab
Εὔκληρος, ου, ὁ ϗ ἡ, fortunatus.
Εὔκλωστος, ου, ὁ ϗ ἡ, nendo bene contortus.
Εὐκναμπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, flexibilis, qui flecti facile potest. Ex εὖ et κνάμπτω.
Εὔκναπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, bene paratus a fullone.
Εὐκνημις, ιδος, ὁ ἡ, bene ocreatus vel armatus.
Εὐκνημις, ιδος, ὁ ϗ ἡ, qui bonis seu pulchris tibiis est. Ex κνήμη.
Εὔκνιστος, ον, bene vellicans, *Man.* A κνίζω.
Εὐκοίλιος, ου, ὁ ϗ ἡ, facilem alvum faciens. Ex κοιλία, *alvus.*
Εὐκοινόμητις, ὁ, ἡ, communi multorum consilio bene constitutus.
Εὐκοινώνητος, ου, ὁ ϗ ἡ, facile communicans, communis, adfabilis. Ex κοινωνέω.
Εὐκοινωνητία, ας, ἡ, affabilitas, comitas. A præc.
Εὐκολία, ας, ἡ, facilitas. Ab εὔκολος.
Εὐκόλλητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qu. dic. adglutinabilis, sociabilis. Ex εὖ et κολλᾶν, *glutinare.*
Εὔκολος, ου, ὁ ϗ ἡ, facilis, qui non est stomacho fastidioso; (2) simplex, apertus, ingenuus. Ex εὖ et κόλον, *cibus.*
Εὐκόλως, *adv.* expedite, facile; εὐκολώτατα, facillime. A præc.
Εὔκολπος, ον, sinuosus, magnum sinum habens.
Εὐκόλυμβος, ου, ὁ ϗ ἡ, urinandi peritus.
Εὐκομέω, bene recondo, *Ap.*
Εὐκόμης, ου, ὁ, bene comatus. Ex εὖ et κόμη.
Εὐκομιδής, έος, ὁ ϗ ἡ, bene curatus; (2) bene tractatus. Ex εὖ et κομίζω, *curo.*
Εὐκομίζω, f. ίσω, bene recondo; (2) diligenter colo:
Εὐκομίσασθαι, a. 1. inf. med.
Εὐκόμιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui bene curatur; (2) qui facile portari potest. (2) τὰ μὲν εὐκόμιστα πάντα σιτολογῶν, *App. Mithr.* 90.
Εὔκομος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod εὐκόμης.
Εὐκοπία, ας, ἡ, facilitas. Ab
Εὔκοπος, ου, ὁ ϗ ἡ, facilis, qui facili labore fit; (2) qui facili labore aliquid conficit.
Εὐκοπρώδης, ῶδες, excrementi colorem et naturam habens; τὰ εὐκοπρώδεα, excrementa stercorea boni coloris et odoris.
Εὐκόπως, *adv.* facili labore et negotio.
Εὐκόρυθος, ου, ὁ ϗ ἡ, pulchre galeatus. Ex κόρυς.
Εὐκοσμέω, ῶ, f. ήσω, modeste me gero, officio fungor; (2) orno bene. Hinc
Εὐκόσμητος, ον, bene curatus, ornatus.
Εὐκοσμία, ας, ἡ, decentia, modestia.
Εὐκοσμίως, *adv.* modeste, decenter.
Εὔκοσμος, ου, ὁ ϗ ἡ, bene ordinatus, concinnus.
Εὐκόσμως, *adv.* concinne, recte.
Εὐκραής, έος, ὁ ϗ ἡ, bene temperatus. Ex κεράννυμι.
Εὔκραιρος, ου, ὁ ϗ ἡ, pulchra cornua habens.
Εὐκρὰς, ᾶτος, ὁ ϗ ἡ ϗ τὸ, bene mixtus, dilutus seu temperatus, *Eur.*
Εὐκρασία, ας, ἡ, bona temperies.
Εὔκρατος, ου, ὁ ϗ ἡ, temperatus; (2) sincerus; (3) qui media constat temperatione; (4) qui confundi commiscerique potest.

Εὐκρατῶς, *adv.* firmiter. A κράτος.
Εὔκρεκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, bene strepens, canorus, sonorus. Ex κρέκω.
Εὔκρηνος, ου, ὁ ϗ ἡ, scaturigine bona præditus. A κρήνη.
Εὔκρητος, ον, bene mixtus, dilutus, seu temperatus, *Ep.*
Εὔκριθος, ου, ὁ ϗ ἡ, bonum habens hordeum.
Εὐκρίνεια, ας, ἡ, perspicuitas, puritas. Ab
Εὐκρινής, έος, ὁ ϗ ἡ, purus, liquidus; (2) ordine collocatus; (3) distinctus; (4) qui e morbo convaluit, omninoque robustus, elegans, velut de corpore. Ex κρίνω.
Εὐκρίνητος, ου, ὁ ϗ ἡ, bene discernendus.
Εὐκρινέω, bene discerno, accuratum delectum habeo; bene secerno et seligo, *Hom.*
Εὐκρινῶς, *adv.* distincte, discrete.
Εὔκριτος, ον, perspicuus, facile distinguendus, judicandus.
Εὐκρόκαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, pulchram seu copiosam in littore arenam habens. A κροκάλη.
Εὐκρόταλος, ον, suaviter strepens, sonorus. A κρόταλον.
Εὐκρότητος, ον, bene conflatus, compactus; (2) laudatus, *ap. Soph.* (An. 437.) *Ern.*
Εὐκρύερος, ον, valde terribilis, *Tryph.*
Εὔκρυπτος, ον, facile latens.
Εὐκρυφής, έος, ὁ ϗ ἡ, facile se occultans; (2) qui bene latet. Ex εὖ et κρύπτω.
Εὐκταῖος, αία, αῖον, optabilis. Εὐκταία Θέμις, Themis, quæ vota et imprecationes effectu carere non sinit, *Eurip. Med.* 169. Πατρὸς εὐκταίαν Ἐριννὺν, furiam a patre Œdipo invocatam, *Æsch. Sept. contr. Theb.* 725. Εὐκταῖα φαίνων, vota solvens, *Soph. Trach.* 239. Ab εὔχομαι.
Εὐκταίως, *adv.* optabiliter.
Εὐκτέανος, ου, ὁ ϗ ἡ, dives, opulentus. A κτέανον.
Εὐκτέατος, ον, felicis possessionis, *Cal.*
Εὐκτέος, optandus, *Ep.*
Εὐκτημοσύνη, ης, ἡ, divitiæ. Ab
Εὐκτήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, dives. A κτάομαι.
Εὐκτήριος, ου, ὁ ϗ ἡ, precatorius, ad preces pertinens. Hinc εὐκτήριον, oratorium, sacrarium, lararium. Ab εὔχομαι.
Εὐκτίζω, f. ίσω, bene ædifico.
Εὐκτικὸς, ἡ, ὸν, optativus. Ab εὔχομαι.
Εὐκτικῶς, *adv.* optative. Ab εὐκτικός.
Εὐκτιμένη, perf. part. pass. *Poet.* pro εὐκτισμένη, ab εὐκτίζω.
Εὐκτίμενος, bene ædificatus, *Hom.*
Εὔκτιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, eleganter conditus.
Εὔκτιτος, ου, ὁ ϗ ἡ, bene structus.
Εὐκτὸς, ἡ, ὸν, item εὐκτος, ὁ ϗ ἡ, optabilis, optandus, expetendus.
Εὐκτῶς, *adv.* optabiliter.
Εὐκυβέω, ῶ, f. ήσω, felici successu ludo tesseris, seu bene jacto. A κύβος.
Εὐκύλιξ, ικος, ὁ ϗ ἡ, poculis, i. e. compotationibus, conviviis aptus.
Εὔκυκλος, ου, ὁ ϗ ἡ, rotundus; (2) cum est epith. currus, significat volubilis, εὔτροχος: (3) qui fit in orbem.
Εὐκύκλως, *adv.* rotunde.
Εὐκυκλωτὸς, ἡ, ὸν, rotundatus.
Εὐκύλιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, volubilis. A κυλίω.
Εὐκύμαντος, ον, fluctuosus.
Εὐκυρέω, bene ago, *Æsch.* al εὐκυρόω.
Εὐκώλητος, ον, membris bene compactis, seu firmis pedibus, *Nic.*
Εὔκωπος, ον, remigio bene instructus, agilis, de navi.
Εὐλάβεια, ας, ἡ, metus, reverentia, circumspectio; (2) sollicitudo, anxietas; (3) pietas in sacris.
Εὐλαβέομαι, οῦμαι, vereor, caveo religiose; (2) timeo, metuo; (3) caveo, declino religiose; (4) vito, fugio; (5) religione teneor. (1) ηὐλαβεῖτο μὴ σώζειν φίλους, veritus est servare amicos, *Eurip. Or.* 1059. Εὐλαβεῖσθαι τὴν ἀπό τινος λύπην. Εὐλαβηθεὶς ὁ χιλίαρχος μὴ διασπασθῇ ὁ Παῦλος ὑπ' αὐτῶν, *Act.* 23, 10. Μάλιστα εὐλαβοῦ τὰς ἐν τοῖς πότοις συνουσίας, *Isocr.* Ab εὐλαβής.

Εὐλαβεστέρως, cautius, Eur. Ab

Εὐλαβὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui bene res capessit, seu adgreditur, circumspectus, cautus; (2) timidus; (3) religiosus; (4) verecundus. Ex εὖ et λαμβάνω, capio.

Εὐλαβητέον, adv. posit. cavendum est.

Εὐλαβία, ας, ἡ, cautio. Ab εὐλαβέομαι.

Εὐλαβίη, ἡ, idem quod εὐλάβεια, Theog.

Εὐλαβίης, gen. sing. Ion. pro εὐλαβίας.

Εὐλαβοῦ, 2. sing. imperat. præs. med, Att. et Ion. pro εὐλαβέεσο, ab εὐλαβέομαι.

Εὐλαβῶς, adv. timide, caute; (2) religiose.

Εὐλαγὴς, ὲς, leporibus abundans. A λαγὸς, Ion. lepus.

Εὐλάζω, putresco, vermes produco; subo, Hes. Ab εὐλαί.

Εὐλάζω, f. εὐλάξω, aro, Lac. ap. Thuc.

ΕΥ'ΛΑΙ', ῶν, αἱ, vermes, proprie, qui e putredine nascuntur.

Εὐλάϊγξ, γος, ὁ ἡ ϗ τὸ, e bonis pulchrisque lapidibus structus. Ex λᾶϊγξ.

ΕΥ'ΛΑ'ΚΑ, ας, ἡ, Vox Lacon. vomer; (2) bidens, ligo.

Εὔλαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, bene loquens, facundus, disertus; (2) loquaculus. Ex λαλέω.

Εὐλαμπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, splendens, fulgidus.

Εὔλαμπρος, ον, splendidus.

Εὐλάχανος, ον, oleribus abundans, seu fertilis.

Εὐλείαντος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile lævigatur aut complanatur; (2) qui facile conteritur. Ex λειαίνω.

Εὔλειμος, ου, ὁ ϗ ἡ, bona prata habens. Ex λειμών.

Εὐλείμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, idem.

Εὔλεκτρος, ον, pulcher; epith. fœminæ. Εὔλεκτρος Κύπρις, Soph. Trach. 515. Ἵμερος εὐλέκτρου νύμφας, Id. Antig. 796.

Εὔλεξις, εος, ὁ ϗ ἡ, bonas dictiones habens.

Εὐλέπιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, desquamatu facilis; (2) qui facile delibratur et cortice spoliatur. A λεπίζω.

Εὔλευκος, ου, ὁ ϗ ἡ, valde albus.

Εὐλεχὴς, ὲς, idem quod εὔλεκτρος· (2) felix, de sponsis, vel conjugibus, vel nuptiis.

Εὐληθάργητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile labitur in lethargum. A λήθαργος.

Εὔληκτος, ον, brevis, non diu duraturus. A λήγω.

Εὐλημματέω, ῶ, f. ήσω, animosus sum, forti sum animo. A λῆμμα.

Εὔληπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile capi potest. Ex εὖ et λαμβάνω.

Εὐλήπτως, adv. ita ut facile et cito capi possit.

ΕΥ'ΛΗΡΑ, ων, τὰ, lora, habenæ.

Εὐλίβανος, ον, thure abundans, thurifer.

Εὔλιθος, ου, ὁ ϗ ἡ, pulchros habens lapides.

Εὐλίμενος, ου, ὁ ϗ ἡ, bene instructus portu, epith. portus ipsius, commodus. A λιμήν.

Εὐλιπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, præpinguis. A λίπος.

Εὐλιτάνευτος, ον, exorabilis.

Εὐλογέω, ῶ, f. ήσω, laudo; (2) bene precor, ominor; (3) benigne polliceor, per Ebr. vulgo benedico. Ἐάν τις αὐτὰς εὐλογῇ, Arist. Ach. 376. Ἀλλὰ πολλά τι κἀγαθὰ [illegible] πλεῖστα τὰς γυναῖκας εὐλόγει, Id. Conc. 454. Ὦ πλεῖστ' ἐπαίνοις εὐλογούμενον πέδον, Soph. Œd. Col. 720. A λόγος.

Εὐλογηθήσονται, 3. pl. f. 1. ind. pass.

Εὐλόγημαι, perf. ind. pass. Ion. pro εὐλελόγημαι.

Εὐλογημένος, benedictus, part. perf. ejusd.

Εὐλογητὸς, ἡ, ον, cui benigne promissum est; (2) laudatus, vulgo benedictus.

Εὐλογία, ας, ἡ, honestus sermo; (2) laus, prædicatio; (3) fausta omina, felicitatis promissio, vulgo benedictio; (4) beneficium, munus, eleemosyna; (5) sacra Cœna.

Εὐλογιστέω, ῶ, fut. ήσω, recte ratiocinor; (2) æquo animo fero.

Εὐλογιστία, ας, ἡ, ratio bene subducta; (2) consilium, vel ratio recte inita, prudentia in capiendis consiliis. Ab

Εὐλόγιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, quem facile reputare et perpendere licet; (2) qui recte ratiocinatur, prudens, moderatus; (3) probabilis, idoneus. A λογίζομαι.

Εὐλογίστως, adv. prudenter, sapienter, recte.

Εὔλογος, ου, ὁ ϗ ἡ, rationabilis, rationi consentaneus, probabilis, rectus, verus; (2) quod facile parari et haberi potest.

Εὐλόγως, adv. recte, apte, opportune, vere.

Εὐλογοφάνεια, ας, ἡ, probabilitas causæ, prætextus.

Εὐλογοφανὴς, ὲς, speciosus, verosimilis.

Εὐλογχέω, felix sum, Hesych. Ab

Εὔλογχος, fortunatus. A λογχή.

Εὐλουσία, ας, ἡ, mundities qua quis bene clotus est; (2) purgatio. Ex εὖ et λούω.

Εὔλοφος, ου, ὁ ϗ ἡ, bene cristatus; (2) strenuus; (3) morigerus; (4) pulchram cristam habens.

Εὐλόφως, adv. generose, fortiter. Ὅστις δὲ πρὸς τὸ πίπτον εὐλόφως (legitur εὐλόγως pessime) φέρει τὸν δαίμονα, Eurip. Fragm. 15, ex Antig.

Εὔλοχος, ου, ὁ, gravidis vel parturientibus faveus; epitheton Dianæ, Eurip. Hipp. 166.

Εὐλύγιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, flexilis, qui facile flecti potest. Ex εὖ et λυγίζω.

Εὐλύρας, Dor. pro εὐλύρης, ου, ὁ, bonam lyram habens; (2) bene lyra canens; (3) canorus. (2) εὐλύρας Ἀπόλλων, Eurip. Alcest. 574. Ex εὖ et λύρα.

Εὔλυρος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisdem.

Εὔλυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile solvi potest; (2) paratus discedere, expeditus. A λύω.

Εὐλύτως, adv. expedite, facile.

Εὐμάθεια, ας, ἡ, docilitas, celeritas discendi. Ab

Εὐμαθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, docilis, ingeniosus; (2) facilis intellectu. Ex εὖ et μανθάνω.

Εὐμαθία, ας, ἡ, idem quod εὐμάθεια.

Εὐμαθῶς, adv. ita ut quis facile addiscat, facile discendo; (2) ita ut facile percipi possit.

Εὐμάλακτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile emollitur, facile emollescens. Ex μαλάσσω.

Εὔμαλλος, ον, bene villosus, Pind.

Εὔμαλον, acc. sing. Dor. pro εὔμηλον.

Εὐμάρα, ἡ, pellis, corium, Sch. Theoc.

Εὐμάραντος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile marcescit, caducus. A μαραίνω.

Εὐμάρεια, ας, ἡ, facilitas; (2) tranquillitas animi; (3) latrina, ap. Iones. Οὐχ εὐμαρείᾳ χρώμενος πολλῇ, Soph. Trach. 196. Ab

Εὐμαρὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, facilis, commodus. Ἐν εὐμαρεῖ εἶναι, nullius esse momenti, Eurip. Iphig. in Aul. 969; Helen. 1243.

Εὐμαρέως, adv. facile, Theog.

Εὐμαρία, ας, ἡ, idem quod εὐμάρεια.

Εὐμαρίζω, f. ίσω, allevo. Ab eod.

Εὐμαρὶς, ίδος, ἡ, calceamenti genus. Ab εὐμαρὴς, quia facile induitur aut expeditum incessum facit; sive ab εὐμάρα, quia e corio erant, Etn. Βαρβάροις εὐμάρισιν, Eurip. Orest. 1369.

Εὐμαρῶς, adv. facile, nullo negotio.

Εὐμεγέθης, εος, ὁ ϗ ἡ, valde magnus, ingens; (2) procerus. Ex μέγεθος.

Εὐμέθοδος, ου, ὁ ϗ ἡ, in quo methodus et ratio est; (2) compendiosus, artificiosus.

Εὐμεθοδικῶς, adv. apte; (2) compendiose.

Εὐμεθόδως, adv. idem.

Εὐμειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, hilaris, lætus. Ex εὖ et μειδιάω.

Εὐμείλικτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile mulceri, leniri, vel placari potest. A μειλίσσω.

Εὐμείλιχος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem.

Εὐμέλεια, ας, ἡ, apta modulatio. Ab

Εὐμελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, apte modulatus, canorus. A μέλος, modulatio.

Εὐμελία, ας, ἡ, idem quod εὐμέλεια.

Εὐμελίας, ου, ὁ, fraxini, i. e. hastæ e fraxino, peritus, bellator bonus. A μελία.

Εὐμελίην, acc. sing. Ion. pro εὐμελίαν.

Εὐμελιττέω, ῶ, f. ήσω, apes meæ bene mellificant; (2) bene mellifico. A μέλιττα.

Εὐμελῶς, adv. perite, accurate.

Εὐμένεια, ας, ἡ, benevolentia, animus bene adfectus, clementia, placabilitas:

Εὐμενεστέρως, adv. benignius:

Εὐμενέτειρα, ας, ἡ, benevola, patrona: Ab

Εὐμενέτης, ου, ὁ, benevolus, amicus: Ab

Εὐμενέω, ῶ, f. ήσω, benevolus sum, propitius sum. Ab

Εὐμενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, benevolus, clemens, amicus, benignus. A μένος.

Εὐμενίδες, ίδων, αἱ, Eumenides, Furiæ. Per Antiphrasin ab εὐμενής.

Εὐμενίζω, f. ίσω, benevolum reddo, placo.

Εὐμενῶς, adv. benevole, benigne.

[illegible], ου, ὁ ϗ ἡ, di[illegible].

[illegible], ου, ὁ ϗ ἡ, mutabilis, inconstans. A μεταβάλλω.

Εὐμετάβολος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem.

Εὐμεταβλήτως, adv. inconstanter.

Εὐμετάδοτος, ου, ὁ ϗ ἡ, facilis ad impertiendum, liberalis. Ex μεταδίδωμι.

Εὐμεταδότως, adv. benigne, liberaliter.

Εὐμετάθετος, ου, ὁ ϗ ἡ, mutabilis.

Εὐμετακίνητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile moveri et mutari potest. A μετακινέω.

Εὐμετακόμιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, transportatu et traductu facilis. A μετακομίζω.

Εὐμετάπειστος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui facile aliud persuadetur; (2) qui facile dissuaderi potest.

Εὐμεταποίητος, ον, mutabilis.

Εὐμετάπτωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, mutationi obnoxius. A μεταπίπτω.

Εὐμετάστατος, ου, ὁ ϗ ἡ, instabilis, inconstans. A μεθίσταμαι.

Εὐμετάστρεπτος, ον, idem.

Εὐμετάφορος, ον, idem.

Εὐμεταχειρισία, ας, ἡ, mobilitas, placabilitas, tractabilitas, commodi mores.

Εὐμεταχείριστος, ου, ὁ ϗ ἡ, tractabilis, non difficilis, mitis, placabilis; (2) qui facile capi potest. A μεταχειρίζω.

Εὐμεταχειρίστως, adv. ita ut facile tractari queat, placabiliter, leniter.

Εὐμέτριος, ία, ιον, idem quod

Εὔμετρος, ου, ὁ ϗ ἡ, modum servans, moderatus. A μέτρον.

Εὐμήκης, εος, ὁ ϗ ἡ, bene longus, decore procerus. A μῆκος.

Εὔμηλος, ου, ὁ ϗ ἡ, ovibus abundans; (2) pecorum ferax. A μῆλον.

Εὔμηρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui bona seu decora et firma femora habet.

Εὐμήρυτα ἔρια, lanæ ad nendum faciles. Ex εὖ et μηρύομαι, filum deduco.

Εὔμητις, ιδος, ἡ, prudens. A μῆτις.

Εὐμηχανία, ας, ἡ, industria, solertia. Ab

Εὐμήχανος, ου, ὁ ϗ ἡ, ad machinandum promptus, industrius, ingeniosus.

Εὐμηχάνως, adv. ingeniose, artificiose.

Εὔμικτος, ον, comis, facilis, bonus sodalis.

Εὐμίμητος, ὁ ϗ ἡ, facile imitabilis.

Εὐμίσητος, ου, ὁ ϗ ἡ, invidiosus, invisus.

Εὔμιτος, ον, bono stamine factus. Ὕφηνα καὶ τόδ' εἶδος εὐμίτοις πλοκαῖς, Eurip. Iph. Taur. 824.

Εὔμιτρος, ου, ὁ ϗ ἡ, bene mitra cinctus.

Εὐμνημονευτέρως, adv. ad retinendum aptius.

Εὐμνημόνευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, memoratu facilis, memorabilis. A μνημονεύω.

Εὔμνηστος, ου, ὁ ϗ ἡ, cujus facile recordamur, cujus memoria semper nobis obversatur. A μνάομαι.

Εὐμοιρέω, ῶ, bona sorte utor.

Εὐμοιρία, ας, ἡ, bona sors, felicitas.

Εὔμοιρος, ου, ὁ ϗ ἡ, bona sorte utens, felix. Ὡς εὐμοιρότερον ἀποθνήσκοντας, App. in Hannibal.

Εὐμοίρως, adv. felici fato. A præc. A μοῖρα.

Εὐμολπέω, recte cano, Hom.

Εὐμολπία, ας, ἡ, elegans cantus, elegantia cantus; (2) suavitas vocis. A μολπή.

Εὔμολπος, ου, ὁ ϗ ἡ, bene canens.

Εὐμορφία, ας, ἡ, pulchritudo. Ab

Εὔμορφος, ου, ὁ ϗ ἡ, formosus, speciosus.

Εὐμορφολογεῖν, facete, lepide loqui.

Εὐμουσία, ας, ἡ, musica elegantia, musicus lepos, et doctrinæ lepos et gratia. Ex Μοῦσα.

Εὔμουσος, ον, suaviter canens; (2) venustus, argutus; (3) eruditus.

Εὐμούσως, adv. eleganter, erudite.

Εὔμοχθος, ου, ὁ, labore honesto ortus, vel cum eodem conjunctus, Hesych.

Εὔμυκος, ον, mugiens. A μυκάομαι.
Εὐμυλία, ἡ, rumor, *Hymn. Hom.*
Εὐνάζομαι, dormio, cubo. Ab εὐνή.
Εὐνάζω, f. άσω, sopio; (2) in cubili colloco, cubile statuo; (3) *de mari*, placare, tranquillum reddere, ponere, sternere; (4) dormio, quiesco; (5) concumbo. Τὸν στράτηνν ὕδρον εὐνάσας θρόνοις, *Lycophr.* 1313. Γάμοις Ἰάσων βασιλικοῖς εὐνάζεται, *Eur. Med.* 18. Καὶ τῶν μὲν ἡμῖν εὔνασει δαίμων δόρυ, *Lycophr.* 567. Ab εὐνή.
Εὐναίη, ης, ἡ, *Ion.* pro εὐνή.
Εὐναία, tori socia. Ἠγάγετ' εὐναίαν εἰς θαλάμους Ἑλέναν, *Eurip. Andr.* 104.
Εὐναίως, bene seu benigne defluens, *Æsch.*
Εὐναιετάω, commode habito, *Hom.*
Εὐναίομαι, bene habitor, *Hom.*
Εὐναιόμενος, part. præs. ind. pass. v. εὐναίω.
Εὐναῖον, ου, τὸ, stratum lecti, stragulum.
Εὐναῖος, αία, αῖον, qui procumbere amat, tori particeps. Ἑλένῃ ξυναλλαχθεῖσαν εὐναίοις γάμοις, *Eurip. Androm.* 1246.
Εὐναίω, bene vel commode habito.
Εὐνάς, άδος, jacens, *Steph.*
Εὐνάσιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, ad cubandum, seu cubile statuendum opportunus. Ab εὐνάζω. Unde
Εὐναστήρ, ῆρος, ὁ, concubitor; (2) maritus.
Εὐναστήριον, ου, τὸ, cubiculum, dormitorium; (2) cubicularis lectus. (2) 'καθίζετ' ἐν μέσοισιν εὐναστηρίοις, *Soph. Trach.* 918. Τγιὲς εὐναστήριον, *Eurip. Or.* 589.
Εὐναστής, ου, ὁ, cubicularius.
Εὐνάστωρ, ορος, ὁ, idem quod εὐναστήρ.
Εὐνάτειρα, ας, ἡ, concubitrix; (2) conjux, marita. Ab
Εὐνατήρ, ῆρος, ὁ, concubitor; (2) maritus.
Εὐνατήριον, ου, τὸ, cubile; (2) dormitorium.
Εὐνάτωρ, ορος, ὁ, maritus. Πρὸς ἄλλον εὐνάτορα, *Eurip. Andr.* 1041. Αἱ μὲν εὐνάτορας, αἱ δὲ παῖδας, *Id. Troad.* 830.
Εὐνάω, ῶ, fut. ήσω, colloco; (2) sopio; (3) sedo; (4) *pass.* dormio. Τῆς δ' εὔνησε γόον, *Odyss.* 4, 758. Θεὰ βροτῷ εὐνηθεῖσα, *Il.* 2, 821. Ab εὐνή.
Εὐνέτης, ου, ὁ, concubitor; (2) maritus.
Εὐνέτις, ιδος, ἡ, concubina; (2) uxor. Ab
ΕΥ'ΝΗ', ῆς, ἡ, cubile; (2) lustrum; (3) concubitus; (4) tentorium; (5) sepulchrum, *Soph. Electr.* 436; (6) locus quivis in quo aliquis commoratur; (7) ancora; (8) vestis, stragula lecti; (9) torus funebris, *Eurip. Suppl.* 768.
Εὐνηθεῖσα, part. a. 1. ind. pass. f. g. ab εὐνάω.
Εὐνῆθεν, *adv.* e lecto.
Εὔνημα, ατος, τὸ, concubitus.
Εὐνήτρια, ας, ἡ, cubitrix, cubans.
Εὐνήτειρα, conjux; (2) epith. noctis quæ soporem inducit. (2) ἐπήλυθεν εὐνήτειρα νύξ, *Apoll. Rhod.* 4, 1058.
Εὐνητήρ, ῆρος, ὁ, cubicularis; εὐνητὴρ χιτὼν, vestis cubicularis, nocturna.
Εὐνήτης, ου, ὁ, maritus. Ὀδυρομένα σὸν εὐνήταν, *Eurip. Med.* 159. (εὐνήταν ob metrum, alias dicendum εὐνάτην.)
Εὔνητος, seu εὔνητος, ου, ὁ ϗ ἡ, bene textus, de veste pulchra. A νέω.
Εὐνήτρια, ας, ἡ, cubitrix, cubans. Ὡς ἔμ' ὕποτε δέξεσθ' ἔτ' ἐν κοίταισι ταῖσδε εὐνήτριαν, *Soph. Trach.* 921.
Εὐνήτωρ, ορος, ὁ, maritus. Ἦν ὁ Δίρκης τοπάρχος εὐνήτωρ Λύκος, *Eurip. Herc. Fur.* 27. Εὐνήτωρ δὲ σὸς, *Id. Ibid.* 97.
Εὐνῆφι, *adv.* e lecto. Ab εὐνή.
Εὔνια, ων, τὰ, stragula, strata. Ab eod.
Εὐνίς, ἴδος, ἡ, uxor. Ἀνδρῶν εὐνίδας λαβώμενοι, *Eurip. Or.* 927. Κακίστης εὐνίδος τιμωρία, *Id. Iphig. Aul.* 397. Ab eod.
Εὖνις, ιος, ὁ ϗ ἡ, privatus, orbus, viduus, vidua orba. Τῶν σόλων πατρῴων .... εὖνις, segregata a paterna familia, *Soph. Trach.* 562. Ab εἷς, *unus.*
Εὐνοέω, ῶ, fut. ήσω, benevolus sum, bene adfectus sum animo erga aliquem, *Matt.* 5, 25. Ab εὔνοος. Hinc
Εὐνόητος, ου, ὁ ϗ ἡ, facilis intellectu:
Εὐνοήτως, *adv.* ita ut facile intelligi queat:
Εὔνοια, ας, ἡ, benevolentia. Ab eod.
Εὐνοϊκός, ἡ, ὸν, benevolus. Ab eod.
Εὐνοϊκῶς, *adv.* benevole; εὐνοϊκωτέρως, magis benevole. Ab εὐνοϊκός.
Εὐνομέω, ῶ, fut. ήσω, bonis legibus instituo. Hinc εὐνομέομαι, οῦμαι, bonis legibus utor; (2) bene leges exerceo. Πόλις μέλλει εὐνομήσεσθαι, *Plat.* Ab εὔνομος.
Εὐνομία, ας, ἡ, bonæ leges; (2) status sub bonis legibus; (3) æquitas; (4) pietas. (4) εὐνομίᾳ σέβων μεγίστᾳ, summa pietate colens, *Soph. Aj.* 712. Ab eod.
Εὐνομιδέστατοι νόμοι, sc. pascua pecoribus accommodatissima, *Hes.*
Εὐνομίην, acc. sing. *Ion.* pro εὐνομίαν.
Εὔνομος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui bonis legibus utitur; (2) pascuus, pabulosus. Ex νόμος, *lex*, vel νέμω, *pasco.*
Εὔνοος, *contr.* εὔνους, ου, ὁ ϗ ἡ, bene adfectus erga aliquem, benevolus; τὸ εὔνουν, benevolentia. Comp. εὐνούστερος· sup. εὐνούστατος.
Εὔνουν, acc. sing. *contr.* pro εὔνοον.
Εὔνοστος, ου, ὁ ϗ ἡ, numen molendinis appositum, quod farinæ mensuram inspicere, ei que præesse credebatur.
Εὐνουχίας, ου, ὁ, spado. Ab εὐνοῦχος.
Εὐνουχίζω, fut. ίσω, eunuchizo, castro, eviro, *Matt.* 19, 12. Ab eod.
Εὐνούχιον, ου, τὸ, lactucæ genus Veneri maxime adversum. Ab eod
Εὐνουχιστής, οῦ, ὁ, castrator. A præc.
Εὐνουχοειδής, ὲς, eunuchi similis.
Εὐνοῦχος, ου, ὁ, eunuchus, spado; (2) continentiam servans; (3) gynæcei præfectus, genus honoris in oriente, unde εὐνοῦχοι, proceres. Ex εὐνὴ et ἔχω, *curo.*
Εὐνουχώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, effeminatus, ut eunuchus. Ab εὐνοῦχος.
Εὐνόως, *adv.* benevole. Ab εὔνοος.
Εὔνως, *adv.* idem et ab eod.
Εὖντα, acc. sing. part. præs. *Dor.* pro ἰόντα, seu ὄντα, ab εἰμί.
Εὐώμης, ες, volubilis, *Soph.*
Εὐνώμως, ον, qui facile movetur, vibratur. A νωμάω.
Εὔνωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, bonum habens dorsum; (2) fortes et latos humeros habens.
Εὔξαιο, 2. sing. a. 1. opt. med. verbi εὔχομαι.
Εὐξαμένῳ, dat. sing. part. aor. 1. med.
Εὔξεινος, ου, ὁ ϗ ἡ, hospitalis. Hinc Εὔξεινος, sc. πόντος, Pontus Euxinus, qui ante a feritate accolentium ἄξενος dicebatur.
Εὐξείνως, *adv.* hospitaliter, amice.
Εὔξενος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod εὔξεινος.
Εὐξένως, *adv.* idem quod εὐξείνως.
Εὔξεστος, ου, ὁ ϗ ἡ, bene rasus, politus, elaboratus. A ξέω.
Εὔξῃ, 2. sing. a. 1. conj. med. verbi εὔχομαι.
Εὐξήνθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. v. αὐξάνω.
Εὐξήραντος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile desiccatur. A ξηραίνω.
Εὔξοος, ου, ὁ ϗ ἡ, bene rasus seu politus; (2) qui rasura seu sculptura facile poliri potest. A ξέω.
Εὐξυλής, έος, ὁ ϗ ἡ, qui est probæ materiæ. Ab εὖ et ξύλον.
Εὔξυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd. (2) arborum ferax, lignis abundans.
Εὐξυλουργὸς, ὁ, e ligno poliens egregia, *Man.*
Εὐξύμβολος, vide εὐσύμβολος, et sic etiam cætera in quibus τὸ ξὺν *Att.* pro σὺν positum.
Εὐξύνετος, ον, perspicuus, clarus.
Εὔξυστος, ου, ὁ ϗ ἡ, rasilis. A ξύω, *rado.*
Εὔογκος, ου, ὁ ϗ ἡ, molis amplæ et compactæ, corpulentus, mediocriter intumescens; (2) qui admittit et requirit ornatum; (3) molis minutus, hinc portatu facilis. (3) αὐτὴν δὲ τὴν πύελον ἐπειρῶντο εὔογκον σφίσι ποιήσασθαι, *Arr. Hist. Alex.* 6, 29. Ab ὄγκος.
Εὐοδέω, ῶ, fut. ήσω, et εὐοδέομαι, οῦμαι, prospere progredior, prosperum iter præbeo. *In med.* prospero itinere, seu omnino, prospero successu utor. Ἡ μὲν ἂν εὐοδῇ φέρεται κατὼ, scil. *aqua*, Dem. Ab εὔοδος.
Εὐοδιάζω, idem.
Εὐοδής, idem quod εὔοδος.
Εὐοδία, ας, ἡ, expeditum, planum, prosperum iter.
Εὐοδμία, ας, ἡ, bonus odor, fragrantia. Ab
Εὔοδμος, ου, ὁ ϗ ἡ, boni odoris, fragrans.
Εὔοδος, ου, ὁ ϗ ἡ, per quem facile iter patet, pervius; (2) iter expeditum habens; (3) qui prospero successu utitur.
Εὐοδόω, idem quod εὐοδέω, in act. et med. (2) prospera precor, adnuo; prospera do. (2) σφῷν δ' εὐοδοίη Ζεὺς, prospera omnia adnuat Jupiter, *Soph. Œd. Col.* 1435.
Εὐόδωκα, perf. ind. act. *Ion.* pro εὐώδωκα.
Εὐοδῶσειν, 3. sing. a. 1. ind. act.
Εὐόδως, *adv.* facili via, expedite; (2) prospero successu, feliciter.
ΕΥ'ΟΙ˜, Euoe, vox qua Baccho acclamabatur. Hinc ὁ Εὔιος, Bacchi cognomen.
Εὐοικονόμητος, ου, ὁ ϗ ἡ, dispensatu facilis; (2) digestu facilis. Ex οἰκονομέω.
Εὐοικονομικὸς, οῦ, ὁ, œconomiæ peritus.
Εὔοικος, ου, ὁ ϗ ἡ, bonam domum habens; (2) bonus et commodus ad habitandum.
Εὐοινέω, ῶ, f. ήσω, vino abundo; (2) vinum bonum fero. Ab εὔοινος. Unde
Εὐοινία, ας, ἡ, vini abundantia et bonitas; (2) annus vini copia et bonitate insignis.
Εὐοίνιστος, ον, vino bono factus, ut libatio.
Εὔοινος, ου, ὁ ϗ ἡ, bonum vinum ferens; (2) vino abundans.
Εὐοιώνιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, auspicatus.
Εὔολβος, ον, felix, dives
Εὐόλισθος, ου, ὁ ϗ ἡ, valde lubricus, labilis.
Εὔομβρος, ου, ὁ ϗ ἡ, imbribus abundans.
Εὐόμενοι, part. præs. ind. pass. verbi εὔω.
Εὐόμιλος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui bene et dextre novit cum aliis conversari, affabilis
Εὐομολόγητον, planum et concessu facile. Ab ὁμολογέομαι.
Εὐόνειρος, qui bona somnia videt vel efficit.
Εὐοπλία, ας, ἡ, armorum bonitas. Ab
Εὔοπλος, ου, ὁ ϗ ἡ, bene armatus; (2) felix in armis.
Εὔοπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, conspicuus, adspectabilis. Ex εὖ et ὄπτομαι.
Εὐόρατος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile cerni potest.
Εὐοργησία, ας, ἡ, promptitudo seu facilitas ad irascendum; (2) morum sive ingenii lenitas, bonitas; nam ὀργαὶ sunt mores, animi affectus. Ὃς τὴν ἐμὴν πέποιθεν εὐοργησίᾳ ψυχὴν κρατήσειν, qui confidit sua morum bonitate meum animum flexurum, *Eurip. Hippol.* 1039: nam sic legendum cum Valckenario pro εὐορκησίᾳ. Πρὸς σοφοῦ γὰρ ἀνδρὸς, ἀσκεῖν σώφρον' εὐοργησίαν, sapientis enim viri est modum in ira tenere, vel potius, morum bonitate commendabilem esse, *Eur. Bacch.* 641. Ab εὔοργος.
Εὐόργητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile seu levi de causa irascitur; (2) qui moderate irascitur; (3) bene moratus, morum lenitate commendabilis. (3) εὐόργητος γάρ ἐστι καὶ πρᾶος, *Plutarch. de Oracul. Defectu*, 2, 413 C. sic legendum deleta vocula οὐ. Ab ὀργάω.
Εὐοργήτως, *adv.* ita iracunde ut ne ira modum excedat; (2) studiose, alacriter; (3) moderate, decore.
Εὔοργος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod εὐόργητος· vide ibi (2. 3.) Ab ὀργή.
Εὐόρεκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui bene appetit cibos; (2) qui stomacho appetitum cibi conciliat. Ex ὀρέγομαι.
Εὐόριστος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui suis finibus facile continetur; (2) quem definire et suis limitibus describere facile est. Ab ὁρίζω.
Εὐορκέω, ῶ, f. ήσω, religiose juro. Ὑμεῖς δὲ κατὰ νόμον εὐσεβοῦντες ϗ εὐορκοῦντες κρινεῖτε, *Xen.* Τὴν ἐμὴν ψυχὴν κατώμοσ', ἣν ἂν εὐορκοῖμ' ἐγὼ, per animam meam juro, quam non pejeraverim, *Eurip. Or.* 1517. Ab εὔορκος. Hinc
Εὐορκησία, ας, ἡ, sanctum jusjurandum. Vox suspecta, neque ex analogia sermonis commendabilis, *Eurip. Hippol.* Sed legendum est εὐοργησία, cum scholiaste et uno codice manuscripto. Reperitur tamen apud Alexan-

drum in Helena testante grammatico, manuscripto in bibliotheca San.-Germanensi asservato, qui rariores voces Atticas ex veteribus adnotavit.

Εὐορκία, ας, ἡ, jurisjurandi fides. Ab

Εὔορκος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui jusjurandum religiose colit; (2) τὸ εὔορκον, quod jurijurando consentaneum est, quod jusjurandum exigit: οὐκ εὔορκος, perjurus, *Eurip. Med.* 495.

Εὐόρκωμα, τὸ, vide εὐορκησία.

Εὐόρκωτος, vide εὔορκος.

Εὐόρκως, *adv.* religiose jusjurandum servando; (2) interposito sacramento.

Εὐόρμητος, ον, unde facile impetus fieri potest; (2) qui facile incitatur, commovetur.

Εὔορμος, ου, ὁ ϗ ἡ, commodam et tutam navium stationem habens.

Εὐορνιθία, ας, ἡ, bonum augurium. Ab

Εὔορνις, ιθος, ὁ ϗ ἡ, qui bonis auspiciis fit.

Εὐόροφος, ον, pulcram seu bonam contignationem habens, *Ep.*

Εὐοσμέω, bene oleo, odorus sum, fragro, *Theophr.*

Εὐοσμία, ἡ, bonus odor, fragrantia, *Soph.*

Εὔοσμος, ου, ὁ ϗ ἡ, bene olens, fragrans, odoratus. Ex εὖ et ὀσμὴ, *odor.*

Εὐοσφραντικὸς, ἡ, ὸν, idem quod

Εὐόσφραντος, ου, ὁ ϗ ἡ, olfactu pollens, sagax. Ab ὀσφραίνομαι.

Εὐόφθαλμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui pulchris et venustis oculis est; (2) qui alienis oculis gratus est; (3) honestus, bellus.

Εὐοφθάλμως, *adv.* cum quadam oculorum venustate; (2) decore, decenter.

Εὔοφρυς, υος, ὁ ϗ ἡ, pulchra habens supercilia.

Εὐοχέομαι, οῦμαι, εὐοχεῖται, recte habenis regitur. Ab ὀχέω.

Εὐοχθέω, ῶ, f. ήσω, lætor, feliciter ago ex labore. Ab

Εὔοχθος, ου, ὁ ϗ ἡ, lætus.

Εὔοχος, ον, firme retinens. Ab ἔχω.

Εὐοψέω, pulcher, jucundus adspectu sum.

Εὐοψία, ας, ἡ, facies pulchra, pulcher adspectus, venustas; (2) opsoniorum abundantia, bona opsonia. Ab ὄψις, vel ὄψον.

Εὔοψος, ον, opsoniis abundans.

Εὐπαγὴς, ὲς, bene compactus. A πήγνυμι.

Εὐπάθεια, ας, ἡ, natura quæ facile adfici potest, corporis constitutio injuriis facile obnoxia; (2) felicitas; (3) beneficium quatenus quis eo adficitur; (4) voluptas, oblectatio, deliciæ; (5) habitus bonus corporis vel animi, qui facile sustinet incommoda; robor corporis vel animi.

Εὐπαθέω, ῶ, f. ήσω, facile patior seu aliqua re adficior; (2) felicitate fruor; (3) bona sum corporis habitudine; (4) genio vel voluptatibus indulgeo. Ab

Εὐπαθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui facile aliqua re adficitur; (2) pronus, promptus. Ex πάθος.

Εὐπάθητος, ου, ὁ ϗ ἡ, passibilis, patiendi necessitati valde expositus. Ab εὐπαθεῖν.

Εὐπαθῶν, beneficiarius, *partic.*

Εὐπαιδευσία, ας, ἡ, recta institutio liberorum; (2) disciplinarum notitia, quæ inest recte instituto; (3) commodi, honesti, liberales mores. Ex παιδεύω.

Εὐπαίδευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, recte institutus, valde eruditus, doctissimus. Εὐπαίδευτα δ᾽ ἀποτρέπη λέγειν, sapienter autem dicere vitas, (pro εὐπαίδευτα legebatur ante Musgravium ἀπαίδευτα. Εὐπαίδευτα vero est neutrum plurale pro adverbio.) *Eurip. Or.* 410. Ex eod.

Εὐπαιδεύτως, *adv.* erudite, docte, perite.

Εὐπαιδία, ας, ἡ, felicitas habendi bonos liberos; felicitas quam adferunt boni liberi. Ab

Εὔπαις, αιδος, ὁ ϗ ἡ, bonos habens liberos; (2) bona proles.

Εὔπακτον, acc. sing. *Dor.* pro εὔπηκτον.

Εὐπάλαμος, ου, ὁ ϗ ἡ, manu perita structus, artificiosus, bene constructus; (2) dexter, agilis; (3) validus. A παλάμη.

Εὐπαλὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, laborem facilem habens, facile luctabilis. A πάλη.

Εὔπαλτος, ον, vibratu facilis, *Steph.*

Εὐπαλῶς, *Ion.* εὐπαλέως, sine magno certamine.

Εὐπάραον, acc. sing. *Poet.* et *Dor.* pro εὐπάρειον.

Εὐπαράγωγος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile decipitur; (2) cui facile persuadetur; (3) qui facile regitur seu tractatur.

Εὐπαραδεκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, valde acceptus, probatus, gratus; (2) credibilis.

Εὐπαράδοξος, ον, idem quod simplex.

Εὐπαράδοχος, ον, aptus seu facilis ad recipiendum.

Εὐπαραίτητος, ου, ὁ ϗ ἡ, exorabilis, placabilis.

Εὐπαράκλητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile advocatur, qui facile allicitur, placabilis, quocum agere facile sit; (2) propensus ad recipiendum.

Εὐπαρακολούθητος, ου, ὁ ϗ ἡ, facilis intellectu, facile rem perspiciens, capiens. A παρακολουθέω.

Εὐπαρακολουθήτως, *adv.* perspicue.

Εὐπαρακόμιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, advectu seu comportatu facilis. A παρακομίζω.

Εὐπαραλόγιστος, ον, qui facile decipitur.

Εὐπαραμύθητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile flecti potest, exorabilis. A παραμυθέομαι.

Εὐπάραος, ον, pulcher, *Dor. ap. Pind.* pro εὐπάρηος, seu εὐπάρειος.

Εὐπαραπειστος, ου, ὁ ϗ ἡ, pravi docilis; cui facile malum suadetur, qui facile decipitur. A παραπείθω.

Εὐπαράπλους, ουν, qui sine periculo præternavigatur.

Εὐπαράτρεπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile a sententia deducitur aut decipitur. A παρατρέπω.

Εὐπαρατύπωτος, ον, obnoxius falsariis, qui facile perperam exprimitur, vel effingit, *nam et active dicitur.* A τυπόω.

Εὐπαράφορος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile in malam partem detorquetur; (2) qui facile in mentis errorem incidit. A παράφορος.

Εὐπάρεδρος, ου, ὁ ϗ ἡ, constanter assidens, assiduus in aliquo negotio, constans, firmus.

Εὐπαρέδρως, *adv.* assidue, constanter.

Εὐπάρειος, ου, ὁ ϗ ἡ, pulchras genas habens, pulcher. A παρειά.

Εὐπαρείσδυτος, ον, qui facile subit, se insinuat. A παρεισδύω.

Εὐπαρήγορος, ου, ὁ ϗ ἡ, facile consolationem admittens, æquus animo.

Εὐπαρηγόρως, *adv.* æquo animo, facilem se consolationibus præbendo.

Εὐπάρηος, ον, pulcras genas habens, *Pind. P.* 12. εὐπεράου, *Din.* male.

Εὐπάρθενος, ου, ὁ ϗ ἡ, felix virgo, virginitatem facile et honeste tolerans.

Εὐπαρόρμητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile commovetur. A παρορμάω.

Εὐπάροχος, ου, ὁ ϗ ἡ, facilem se præbens; (2) bonus præbitor. Ex παρέχω.

Εὐπαρρησίαστος, ον, cum fiducia loquens. A παρρησιάζομαι.

Εὐπάρυφος, ου, ὁ ϗ ἡ, eleganti limbo prætextus; (2) laticlavius; (3) laticlavia veste utens. Ex παρυφή.

Εὐπάσχω, beneficio adficior: unde εὐπαθῶν.

Εὐπατέρεια, ας, ἡ, claro patre nata, generosa: quasi ab εὐπάτηρ.

Εὐπατέρειος, α, ον, claro patre natus; generosus; nobilis, *Eur.*

Εὐπάτηρ, ὁ, idem quod εὐπάτωρ, *Steph.*

Εὐπάτητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile calcari potest. Ex εὖ et πατέω, *calco.*

ΕΥΠΑΤΟΡΙΟΝ, ου, τὸ, eupatorium, herba quædam, *Plin.* 25. § 29. c. 6. *Angl.* AGRIMONY.

Εὐπατρίδης, *Dor.* εὐπατρίδας, patricius. Ex εὖ et πατήρ.

Εὔπατρις, ιδος, ὁ ϗ ἡ, idem quod

Εὐπάτωρ, ορος, ὁ, bono patre natus.

Εὐπαχὴς, ὲς, carnosus, compactus. A παχύς.

Εὐπεδιὰς, άδος, ἡ, bonos agros, multa loca plana habens.

Εὐπέδιλος, ου, ὁ ϗ ἡ, pulchris indutus calceis seu talaribus. A πέδιλον.

Εὔπεζος, ον, pulchros pedes habens, pulchra sc. femina.

Εὐπείθεια, ας, ἡ, obsequium.

Εὐπειθέω, ῶ, f. ήσω, obtempero, obsequor. Ab

Εὐπειθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui facile paret seu obsequitur, credulus; (2) aptus ad persuadendum. (2) τῶν γὰρ ἠθάδων φίλων νέοι μολόντες, εὐπειθέστεροι, nam consuetis amicis novi venientes ad persuadendum sunt aptiores, *Eurip. Andr.* Ex εὖ et πείθω.

Εὐπειθῶς, *adv.* obsequenter:

Εὔπειστος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui facile aliquid persuaderi potest, tractabilis; (2) morigerus. Ab ii-d.

Εὐπείστως, *adv.* ita ut facile persuaderi quidquam possit.

Εὔπεκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, bene pexus, seu facilis ad pectendum.

Εὐπελέκητος, ου, ὁ ϗ ἡ, secari facilis, dolatu facilis. A πελεκάω.

Εὐπέμπελος, ον, felix, lætus. Αὗται δ᾽ ἔχουσαι μοῖραν οὐκ εὐπέμπελον, *Æschyl. Eumenid.* 479.

Εὐπένθερος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui nobilem socerum habet.

Εὔπεπλος, ου, ὁ ϗ ἡ, pulchrum habens peplum.

Εὔπεπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, concoctu facilis. A πέπτω.

Εὐπεριάγωγος, ου, ὁ ϗ ἡ, facilis circumactu, versatilis. A περιάγω.

Εὐπεριαίρετος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile detrahitur. Ex εὖ et περιαιρέω.

Εὐπερίβλεπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, conspicuus.

Εὐπερίγραφος, ου, ὁ ϗ ἡ, bene circumscriptus, concinnus, habilis; (2) qui facile explicari, describi potest; (3) qui facile circumscribitur, i. e. coercetur. A περιγράφω.

Εὐπερίθραυστος, ον, fragilis. A θραύω.

Εὐπερικάλυπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile velari, tegi, celari potest. A περικαλύπτω.

Εὐπερίκοπτος, ὁ ϗ ἡ, *ap. Polyb.* qui facile aliorum importunitatem fert, v. gr. in adeundo. (al. cui comitatus modicus et ministerium habile est.)

Εὐπερίληπτος, ον, angustus, non late patens, brevis.

Εὐπερίοπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, valde adspectabilis; (2) qui facile despici potest, contemptibilis. Ex εὖ et περιόπτομαι.

Εὐπεριόριστος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile terminari seu circumscribi potest. A περιορίζω.

Εὐπερίπατος, ου, ὁ ϗ ἡ, bene ambulare seu incedere faciens, qui non impedit iter facere. Ex εὖ et περιπατέω.

Εὐπερίσπαστος, ον, qui facile flecti, circumagi potest. A περισπάω.

Εὐπερίστατος, ου, ὁ ϗ ἡ, ad circumcingendum proclivis; (2) tenaciter inhærens; (3) quem multi circumsistunt. A περιΐσταμαι.

Εὐπερίστροφος, versatilis, versutus:

Εὐπερίτρεπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, circumactu facilis, subverti facilis. A περιτρέπω.

Εὐπερίφωρος, ου, ὁ ϗ ἡ, manifestus, deprehensu facilis. A περιφοράω.

Εὐπερίχυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile circumfunditur, undique circumfusus. A περιχύω.

Εὐπέταλος, ου, ὁ ϗ ἡ, bene foliatus, foliis decorus. A πέταλον.

Εὐπέταστος, ου, ὁ ϗ ἡ, expansu seu explicatu facilis. A πετάζω.

Εὐπέτεια, ας, ἡ, facilitas. Ab εὐπετής.

Εὐπετείης, gen. sing. *Ion.* pro εὐπετείας.

Εὐπετὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, facilis. Πάντα δ᾽ εὐπετῆ θεοῖς, *Eurip. Phœn.* 696. A πίπτω.

Εὐπετρος, ον, e saxo duro factus.

Εὐπετῶς, *adv.* facile, sine molestia, expedite.

Εὐπεψία, ας, ἡ, facilis concoctio. A πέπτω.

Εὐπηγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, bene compactus, firmus, validus. Ex εὖ et πήγνυμι.

Εὔπηκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Εὐπήληξ, ηκος, ὁ ϗ ἡ, pulchra ornatus galea.

Εὔπηνος, ον, pulchre textus. A πήνη.

Εὔπηχυς, εος, ὁ ϗ ἡ, pulchra brachia habens, pulchra, de femina.

Εὐπίδαξ, ακος, ὁ ϗ ἡ, irriguus, aquosus; epith. terræ.

Εὐπιθὴς, ὲς, certus, quo freti esse possumus. Vid. εὐπειθής.

Εὐπίλητος, ον, densus, dense textus.

Εὐπινὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, squalidus, sordidus; epith.

or[illegible]

orationis vetustatem sine vitio imitantis. A πῖνος.

Εὔπιςος, ε, ὁ ἡ, qui facile credit, credulus; (2) fidelis; (3) credibilis, qui facile creditur. A πίςις.

Εὐπίςως, *adv.* fideliter.

Εὐπίων, ον, præpinguis, opulentus.

Εὐπλανὴς, έος, ὁ ἡ, qui feliciter vagatur.

Εὔπλαςος, ε, ὁ ἡ, qui facile fingi potest, qui facile formam aliquam induit. A πλάσσω.

Εὐπλάςως, ad fingendum apte; (2) speciose.

Εὐπλατὴς, έος, ὁ ἡ, valde latus, peramplus. A πλατύς.

Εὔπλειος, ον, bene plenus, *Hom.*

Εὐπλεκέων, gen. pl. ab

Εὐπλεκὴς, έος, ὁ ἡ, bene junctus, nexilis; unde εὐπλεκέες, *Poet.* A πλέκω.

Εὔπλεκτος, ε, ὁ ἡ, bene plexus, bene plicatus, eleganter nexus seu contextus.

Εὔπλευρος, ε, ὁ ἡ, qui bonis firmisque lateribus est, lateribus valens, seu decorus.

Εὔπληκτος, ε, ὁ ἡ, qui facile pulsatur. A πλήσσω.

Εὐπλήρωτος, ε, ὁ ἡ, bene repletus; (2) qui facile impletur. A πληρόω.

Εὐπλοέω, bene navigo.

Εὔπλοια, ας, ἡ, *Ion.* εὐπλοΐη, felix et bona navigatio. A πλέω.

Εὐπλοκαμὶς, ίδος, ἡ, pulchros cincinnos habens. Ab

Εὐπλόκαμος, ε, ὁ ἡ, idem; crinitus, cincinnatus.

Εὔπλοκος, ε, ὁ ἡ, bene textus. A πλέκω.

Εὔπλοος, *contr.* εὔπλες, ε, ὁ ἡ, navigatu facilis, navigationem facilem habens; (2) commodus navigantibus. (2) εὔπλοον ὅρμον ἵκοιτο, *Theocrit.* 7, 62.

Εὔπλετος, ε, ὁ ἡ, prædives.

Εὐπλυνὴς, έος, ὁ ἡ, bene lotus; (2) mundus. A πλύνω

Εὐπνευςία, ας, ἡ, facilis et commoda spiratio, spirationis facilitas. Ab

Εὔπνευςος, ε, ὁ ἡ, bene spirans, cujus spiracula aperta sunt; (2) perflabilis; (3) bonum odorem spirans. A πνέω.

Εὐπνοέω, facile spiro, *Steph.*

Εὔπνοια, ἡ, commoda spiratio, *Steph.*

Εὔπνοος, *contr.* εὔπνες, ε, ὁ ἡ, bene spirans; (2) perflabilis. A πνέω.

Εὐπόδητος, ον, pedi aptus, de calceo.

Εὐποδία, ας, ἡ, pedum integritas, vis, celeritas. Ab εὔπες.

Εὐποιέω, ῶ, f. ήσω, benefacio, beneficium confero. Εὐποιεῖν τὸν εὐποιοῦντα, *Xen.*

Εὐποιητέος, έα, έον, beneficio adficiendus.

Εὐποιητικὸς, ἡ, ὸν, propensus ad benefaciendum.

Εὐποίητος, ε, ὁ ἡ, bene factus, elegans.

Εὐποιΐα, ας, ἡ, beneficentia:

Εὐποιὸς, ε, ὁ ἡ, beneficus. A ποιέω.

Εὐποίκιλος, ον, diversicolor.

Εὔποκος, ε, ὁ ἡ, bonum vellus habens.

Εὐπολέμητος, ε, ὁ ἡ, oppugnabilis, qui debellari facile potest, cum quo bellum gerere facile est. A πολεμεῖν.

Εὐπόλεμος, ε, ὁ ἡ, habilis ad bellum, bellicosus, strenuus et fortis in bello.

Εὐπολέμως, *adv.* apte ad rationem bellicam; ex arte militari.

Εὔπολις, ιδος, ἡ, multas pulchras urbes habens.

Εὐπολίτευτος, ον, bene constitutus, de civitate.

Εὐπολιόρκητος, ε, ὁ ἡ, obsessu facilis. A πολιορκέω.

Εὐπολύβελος, ον, consiliis abundans, prudentissimus.

Εὔπομπος, ε, ὁ, bonus dux, de vento secundo, de duce viæ tuto et fido gnaroque.

Εὐπόρευτος, ε, ὁ ἡ, facile pervius, permeabilis. A πορεύω.

Εὐπορέω, ῶ, et εὐπορέομαι, ἔμαι, abunde possum, est mihi facultas, abundo, etiam in rebus malis. Εὐπορεῖν χρημάτων, τῆς τροφῆς, *Aristot.* εἰπεῖν, *Plat.* τὰ χρήματα, *Dem.* A πόρος.

Εὐπόρημα, ατος, τὸ, facultas, copia.

Εὐπόρητος, ε, ὁ ἡ, parabilis, cujus copia facile nobis fit, abunde suppetens.

Εὐπορία, ας, ἡ, copia, facultas; (2) opes.

Εὐπορίζω, excogito, *Eur.*

Εὐπόριςος, ε, ὁ ἡ, parabilis, adquisitu et paratu facilis, qui facile suppeditatur. Ex πορίζω.

Εὔπορος, ε, ὁ ἡ, expeditus; (2) copiosus, opulentus, locuples.

Εὐπόρως, *adv.* facile, copiose.

Εὐπορώτερον, *adv.* facilius.

Εὐποτμία, ἡ, bona fortuna, felicitas. Ab

Εὔποτμος, ε, ὁ ἡ, felix, fortunatus.

Εὐπότμως, *adv.* fortunate, feliciter.

Εὔποτος, ε, ὁ ἡ, potatu facilis, potui aptus; (2) e quo bibere facile ac jucundum est Ex εὖ et ποτόν.

Εὔπες, οδος, ὁ ἡ, bonis pedibus præditus, pedibus firmus; (2) velox.

Εὐπραγέω, ῶ, f. ήσω, feliciter res ago, felix sum in rebus gerendis. Ab εὐπραγής. Hinc

Εὐπράγημα, ατος, τὸ, felicitas in rebus agendis; (2) opera strenue navata.

Εὐπραγὴς, έος, ὁ ἡ, felix in rebus agendis. Ex εὖ et πράττω. Hinc

Εὐπραγία, ας, ἡ, idem; (2) sors prospera, res secundæ; (3) recta actio, bonum opus.

Εὐπραγέστερος, ον, felicior.

Εὔπρακτος, ε, ὁ ἡ, factu facilis.

Εὐπραξία, ας, ἡ, vide εὐπραγία.

Εὔπραξις, εως, ἡ, idem.

Εὐπράσσω, vel εὐπράττω, f. ξω, felix sum in rebus gerendis, secundis rebus utor. Εὐπράττειν ἐν τῇ μάχῃ, *Thuc.* (rectius divisim.) *Ern.*)

Εὔπρεμνος, ε, ὁ ἡ, pulchrum habens stipitem. A πρέμνον.

Εὐπρέπεια, ας, ἡ, decor eximius, decora forma, pulchritudo, decus.

Εὐπρεπέεσσι, dat. pl. *Ion.* et *Poet.* pro εὐπρεπέσι, ab

Εὐπρεπὴς, έος, ὁ ἡ, decorus, decens, speciosus; τὸ εὐπρεπὲς, *impr.* de prætextu specioso dicitur. A πρέπω.

Εὐπρεπτος, ον, idem, *ap. Æsch.*

Εὐπρεπῶς, *adv.* decore, decenter, speciose, specioso prætextu; εὐπρεπεστέρως, decentius, quod et εὐπρεπέστερον.

Εὐπρηξίην, acc. sing. *Ion.* pro εὐπραξίαν.

Εὐπρήσσω, *Ion.* pro εὐπράσσω, *Herod.*

Εὔπρηςος, ε, ὁ ἡ, facilis accensu ustuque; (2) inflatu facilis, epith. flatus, est validus. A πρήθω.

Εὔπριςος, ε, ὁ ἡ, accurate sectus aut dissectus; (2) qui facile secari potest. A πρίζω.

Εὐπροαίρετος, ε, ὁ ἡ, promptus.

Εὐπρόορατος, ε, ὁ ἡ, prospectus, prævisus. A προορῶ.

Εὐπροπαθῶν, ὖσα, ὸν, *part.* qui prior beneficio est adfectus. Ex προπάσχω.

Εὐπρόσδεκτος, ε, ὁ ἡ, gratus.

Εὐπρόσεδρος, ε, ὁ ἡ, adsiduus in aliquo negotio.

Εὐπροσηγορία, ας, ἡ, adfabilitas. Ab

Εὐπροσήγορος, ε, ὁ ἡ, adfabilis, comis.

Εὐπροσηγόρως, *adv.* comiter.

Εὐπρόσιτος, ε, ὁ ἡ, accessu facilis. Ex πρόσειμι.

Εὐπροσίτως, *adv.* facili aditu.

Εὐπρόσοδος, ε, ὁ ἡ, accessu facilis.

Εὐπροσόδως, *adv.* aditu facili, *Pollux.*

Εὐπρόσοιςος, ε, ὁ ἡ, allatu facilis; (2) pervius; (3) expositus, aditu facilis, mitis; (4) commodus; (5) aditu facilis, mitis, quo cum congredi, agere et consuescere facile jucundumque sit. (4) κὐκ ἔςιν ἄτης εὐπρόσοιςος ἔκβασις, neque est commodum effugium hujus mali, *Eurip. Med.* 279. Ex προσφέρω.

Εὐπροσόρμιςος, ον, facilem aditum habens, epith. portus.

Εὐπρόσφορος, ε, ὁ ἡ, promptus, utilis.

Εὐπρόσφυτος, ε, ὁ ἡ, facile coiens et coalescens. Ex προσφύω.

Εὐπροσωπέω, honestam speciem habeo. Ὅσοι θέλεσιν εὐπροσωπῆσαι ἐν σαρκὶ, *Gal.* 6, 12.

Εὐπροσωπία, ας, ἡ, honesta species, verisimilitudo. Ab

Εὐπρόσωπος, ε, ὁ ἡ, pulcher adspectu, qui speciosa forma est; (2) speciosus, probabilis; (3) qui hilari et læto est vultu. Οὐκ εὐπροσώποις φροιμίοις ἄρχῃ λόγε, infaustis proœmiis inchoas orationem, *Eurip. Phœn.* 1316.

Εὐπροσώπως, *adv.* speciose, probabiliter.

Εὐπροφάσιςος, ε, ὁ ἡ, prætextu facilis; (2) speciosum prætextum habens; (3) excusatione dignus. Ex προφασίζομαι.

Εὐπροφασίςως, *adv.* specioso prætextu.

Εὐπρόφορος, ον, facile proferendus seu pronunciandus.

Εὐπρύμνης, ες, et

Εὔπρυμνος, ε, ὁ ἡ, pulchram puppim habens. Παρ' εὐπρύμνοισιν Ἀργείων πλάταις, *Euripid. Iphig. in Aul.* 723.

Εὔπρωρος, ον, bonam proram habens; (2) idem quod εὐπρόσωπος. (1) εὐπρώροισι πλάταις, *Eurip. Iphig. in Aul.* 765.

Εὔπταιςος, ον, lubricus, fallax. A πταίω.

Εὔπτερος, ε, ὁ ἡ, bene alatus; (2) nobilis, superbus. Ex πτερόν.

Εὐπτέρυγος, ον, idem; (2) celer.

Εὐπτόητος, ον, timidus, facile terrendus. A πτοέω

Εὔπτορθος, ε, ὁ ἡ, habens pulchros ramos.

Εὐπυγία, ἡ, pulchræ clunes, *Ath.*

Εὔπυγος, ε, ὁ ἡ, cui bonæ seu pulchræ nates sunt. Ex πυγή.

Εὔπυργος, ε, ὁ ἡ, pulchras turres (item urbes) habens, bene munitus.

Εὐπυροφόρος, ον, fertilis frugibus. A πυρός.

Εὐπύρωτος, ε, ὁ ἡ, qui facile ignescit, facilis excandefactu.

Εὐπώγων, ωνος, ὁ, bene barbatus.

Εὔπωλος, ε, ὁ ἡ, producens bonos equos; equis præstans, *Soph. Œd. Col.* 711; (2) qui facile vertitur aratro. Ex πῶλος, vel πωλέω, verto.

Εὐραβάμιγξ, γος, ὁ ἡ, multis irrorans guttis, stillans, *Nonnus.*

Εὐραὶ, ῶν, αἱ, ferramenta axi infixa, ne a rota atteratur, *Pollux.* Ab εὐρύς.

Εὐράμενος, aor. 1. part. med. *per Sync.* pro εὑρησάμενος.

Εὑράμην, a. 1. ind. med. *per Sync.* pro εὑρησάμην, ab εὑρίσκω pro εὑρέω, invenio.

Εὐρὰξ, *adv.* ex obliquo, a latere. Στῆ δ' εὐρὰξ σὺν δυρὶ, *Il.* 11, 251; 15, 541. Ab εὖρος.

Εὐράτειραι, αἱ, bene laborantes, epith. Eumenidum, *Orph.*

Εὐραφὴς, ὲς, bene consutus, pulchram seu firmam suturam habens. Ex ῥάπτω.

Εὑρὲ, 2. sing. a. 2. imperat. act. v. εὑρίσκω.

Εὐρέα, *Ion.* fem. pro εὐρεῖα, ab εὐρύς.

Εὑρέθη, 3. sing. ab

Εὑρέθην, a. 1. ind. pass. verbi εὑρίσκω.

Εὑρέθησαν, inventi sunt, 3. plur.

Εὑρειμέναι, præs. infin. act. *Dor.* pro

Εὑρεῖν, invenisse, a. 2. inf. aor. verbi ejusd.

Εὕρεμα, ατος, τὸ, inventum. Ab εὑρίσκω.

Εὑρεσιέπεια, ἡ, inventio verborum; facundia.

Εὑρεσιεπέω, verba invenio, disertus sum.

Εὑρεσιεπὴς, έος, ὁ ἡ, verborum inventor, facundus. Ex εὑρίσκω et ἔπος.

Εὑρεσίκακος, ὁ ἡ, inventor, autor malorum.

Εὑρεσιλογέω, ῶ, f. ήσω, prompte et solerter verba invenio; (2) fictos sermones, nugas loquor. (2) ἀγωνιῶ μὴ δόξω τισὶν ὑμῶν ἐκ ἀναγκαίως εὑρεσιλογεῖν, verbosior esse quam necesse est, *Polyb.*

Εὑρεσιλογία, ας, ἡ, solertia in inveniendis verbis, facundia; (2) loquacitas. Ab

Εὑρεσιλόγος, ε, ὁ ἡ, solers in inveniendis verbis, narrationibus; facundus, disertus; (2) nugator, fabulator.

Εὕρεσις, εως, ἡ, inventio. Ab εὑρίσκω.

Εὑρεσίτεχνος, ὁ ἡ, inventor artium, insignis artibus.

Εὑρετὴς, ε, ὁ, inventor.

Εὑρετέος, έα, έον, inveniendus; (2) investigabilis.

Εὑρετικὸς, ἡ, ὸν, inveniendi vim habens.

Εὑρέτις, ιδος, ἡ, inventrix. Ψυχὴ γὰρ εὖ φρονοῦσα τοὔνδικον, κρείσσων σοφιστοῦ παντός ἐστιν εὑρέτις. *Soph. in Fragm. Aletis.* Ab εὑρετής.

Εὕρετο, 3 sing. aor. 2 ind. med. v. εὑρίσκω.

Εὑρετὸς, ἡ, ὸν, inventus; (2) qui inveniri potest. Ab εὑρίσκω.

Εὕρετρα, τὰ, præmium inventori rei amissæ dari solitum. Ab eod.

Εὑρέτρια, ας, ἡ, inventrix. Ab εὑρετής.

Εὕρηκα, *inveni*, perf. ind. act. verbi εὑρίσκω.

Εὔρηκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, facile frangendus. Εὔρηκτα σώματα, *Aret.*

Εὕρημα, ατος, τὸ, inventum; (2) quæstus, lucrum.

Εὐρημοσύνη, ης, ἡ, facundia. Ab

Εὐρήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, facundus. Ex ῥέω.

Εὑρῆν, aor. 2. inf. act. *Dor.* pro εὑρεῖν.

Εὔρηνος, et εὔῤῥηνος, ον, abundans pecoribus.

Εὑρήσεις, *invenies*, 2. sing. fut. 1. ind. act.

Εὑρήσετε, *invenietis*, 2. plur. fut. ejusd.

Εὑρησιεπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem quod εὑρεσιεπής.

Εὑρήτωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, inventor.

Εὕρητε, 2. pl. a. 2. conj. act. verbi εὑρίσκω.

Εὑρητέος, έα, έον, inveniendus. Ab εὑρίσκω.

Εὔριζος, ου, ὁ καὶ ἡ, bene radicatus, firmis nitens radicibus: (2) radice exuberans. Ex ῥίζα.

Εὐριζόω, ῶ, f. ώσω, bene radicatus sum; (2) radicibus exubero. A præc.

Εὔριν, ινος, ὁ καὶ ἡ, sagax, quasi cui boni sunt nares. Superl. εὐρινώτατος. Κυνὸς Λακαίνης ὥς τις εὔρινος βάσις, *Soph. Aj.* 8.

Εὔρινος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem et ex iisd. (2) firmo vel pulchro corio, pelle pulchra tectus. A ῥινός.

Εὐριπιδικῶς, *adv.* more Euripidis.

Εὐριπίζειν, Euripi modo huc illuc agitari, *Aristot.*

Εὐρίπιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, instabilis, versatilis; (2) qui fide incerta est. A ῥιπίζω.

ΕΥ'ΡΙΠΟΣ, ου, ὁ, Euripus, fretum reciprocum, quale est inter insulam Eubœam et Atticam; (2) fretum quodvis; (3) stagnum, seu fossa aqua plena in hortis. Hinc

Εὐριπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Euripo similis, reciprocos æstus habens, velut Euripus.

ΕΥ'ΡΙ'ΣΚΩ, invenio investigando et inquirendo; (2) casu reperio; (3) comperio, reperio, deprehendo; (4) quidam εὑρίσκεσθαι pro *esse*. At εὑρίσκομαι, invenior, aor. 1, εὑρέθην (5) *in med.* comparo mihi, adipiscor, paro, impetro; (6) incido in aliquid mali, conscisco. aor. 1. med. εὑράμην· εὑράμενος, εὑρημένος, perf. part. pass. εὑρέσθαι, inf. a. 2. Ἀρετὰς εὑρήσεις πάσας μαθήσει τε καὶ μελέτῃ αὐξανομένας, *Xen.* Τά δ' ἔργα τοὺς λόγους εὑρίσκεται, *Soph. El.* 627.

Εὐῤῥοέω, ῶ, fut. ήσω, bene fluo; (2) facilem cursum habeo; (3) feliciter ago, prospera fortuna utor. Εὐῤῥοήσαντος τοῦ πράγματος, *Polyb.* Ab εὔῤῥοος.

Εὔῤῥοια, ας, ἡ, facilis fluxus; (2) facilis cursus; (3) res prosperæ et ad voluntatem fluentes. Ab eod.

Εὐῤῥοίζητος, ου, ὁ καὶ ἡ, stridens; (2) celeriter volans. Ex εὖ et ῥοῖζος.

Εὑρόμην, aor. 2. med. verbi εὑρίσκω.

Εὑροῖσα, part. a. 2. act. *Dor.* pro εὑροῦσα.

Εὐροκλύδων, ωνος, ὁ, Euroaquilo, (q. v. *in Lat. Dict. M.*) fluctuosus Eurus. Ex εὖρος et κλύδων.

Εὕρομες, 1. pl. aor. 2. ind. act. pro εὕρομεν.

Εὗρον, *inveni*, a. 2. ind. act. verbi ejusd.

Εὐρόνοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Euronotus, ventus ab oriente hiberno spirans.

Εὔῤῥοος, *contr.* εὔῤῥους, ου, ὁ καὶ ἡ, bene fluens, facilem cursum habens; *Eurip. Hec.* 619. (2) facilem meatum præbens; (3) copiose fluens; (4) facundus.

ΕΥ῏ΡΟΣ, ου, ὁ, Eurus, ventus ab oriente spirans, *ap. Poetas*, at *ap. Geographos, Historicos, Physicos*, spirans ab oriente brumali, adeoque e regione meridiem versus.

Εὖρος, εος, τὸ, latitudo, amplitudo. Ab εὐρύς.

Εὑροῦσα, a. 2. part. act. verbi εὑρίσκω.

Εὔῤῥαφος, ου, ὁ καὶ ἡ, bene seu pulchre consutus. Ex εὖ et ῥάπτω.

Εὐῤῥείης, idem quod εὐῤῥεής, *Ep.*

Εὐῤῥείτης, ου, ὁ καὶ ἡ, pulchre fluens. *Hom.* εὐῤῥείταο, *in genitivo.* Ex ῥέω vel ῥείω.

Εὔῤῥειτος, ὁ, ἡ, aquis, fontibus, fluviis abundans. Πάμπαν ἐΰῤῥειτός τε καὶ εὔβοτος, *Apoll. Rhod.* 3, 1086.

Εὐῤῥεὺς, al. εὐῤῥὴς, pro εὔῤῥοος, *Hom.*

Εὔῤῥην, ηνος, ὁ, ἡ, dives ovibus, ovibus abundans. Φεραῖς Ἄδμητος ἐϋῤῥήνεσσιν ἀνάσσων, *Apoll. Rhod.* 1, 49.

Εὔῤῥηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. Ex εὖ et ἄρς, ἀρνὸς, agnus.

Εὐῤῥεὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, aut εὐῤῥέης, qu. dic. pulchrifluus, ut hinc sit *genitiv.* εὐῤῥεῖος, *Il.* 6, 508. Ex εὖ et ῥέω, *fluo.*

Εὔῤῥις, ινος, ὁ καὶ ἡ, sagacis naris.

Εὔῤῥοος, ου, ὁ καὶ ἡ, largiter, bene fluens.

Εὐρὺ, *adv.* late. Ab εὐρύς.

Εὐρυάγυιος, α, ον, latas vias habens. Ex ἀγυιά

Εὐρύαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, latam seu amplam aream habens; (2) spatiosus maris campus: ab ἅλς, ἁλὸς, *mare*; (2) Ἰθυντὴρ ἄγει καὶ ἀμεμφέα νῆα χῶρον ἐς εὐρύαλον, *Oppian. Halieut.* 1, 61. Ab εὐρύς et ἅλως, *area.*

Εὐρυάλως, ωνος, ὁ καὶ ἡ, idem et ex iisd.

Εὐρυάνασσα, ἡ, late regina, regina potens.

Εὐρυβατεύεσθαι, improbe agere, ut Eurybates, seu Eurybatus.

Εὐρυβίης, pro εὐρυβίας, ου, ὁ, cujus vis se late extendit. Ex εὐρὺς et βία.

Εὐρυγένειος, ου, ὁ καὶ ἡ, prolixam barbam habens. A γένειον. *Nonnus*, contra analogiam, *pro* familiam copiosam habente, quasi a γένος, *Etm.*

Εὐρυδίνης, ου, ὁ, latos vortices habens; profundus, latus. Ex εὐρὺς et δίνη.

Εὐρυθέμεθλον, τὸ, templum lati fundi, *Call.*

Εὐρυθμία, ας, ἡ, concinnitas, quam adferunt numeri; concinnitas corporis, decens et aptus motus. Ab

Εὔρυθμος, ου, ὁ καὶ ἡ, numerosus; (2) concinnus.

Εὐρύθμως, *adv.* numerose; (2) concinne.

Εὐρυκάρηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, latum seu vastum caput habens. Ex κάρηνον.

Εὐρύκερως, ωτος, lata cornua habens; (2) Euryceros (qui Plinio vocatur Platyceros). (2) καλέουσι βροτοὶ πάλιν Εὐρυκέρωτας, *Oppian. Cyneg.* 2, 293. Βούβαλος μείων δέμας Εὐρυκέρωτος, *Id. Ibid.* 300.

Εὐρυκοίλιος, ον, latum alvum habens. A κοιλία.

Εὐρύκολπος, ον, latum sinum habens, sinuosus.

Εὐρυκρείων, οντος, ὁ, late dominans.

Εὐρυλείμων, ωνος, ὁ καὶ ἡ, lata prata habens; (2) latus, amplus.

Εὐρυμέδων, οντος, ὁ, late regnans, late rex. Ex εὐρὺς et μέδω, *impero.*

Εὐρυμενὴς, ές, firmus, fortis.

Εὐρυμέτωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, latam frontem habens.

Εὔρυναν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi εὐρύνω.

Εὐρύνοντι, 3. plur. præs. ind. act. *Dor.* pro εὐρύνουσι.

Εὐρύνω, f. υνῶ, dilato. Καλὸν δ' εὔρυναν ἀγῶνα, *Odyss* 8, 260. Ab εὐρύς.

Εὐρύνωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, latum dorsum habens.

Εὐρυοδείης, gen. sing. *Ion.* pro εὐρυοδείας.

Εὐρυόδιος, α, ον, vel εὐρυόδειος, ου, ὁ καὶ ἡ, latas vias habens. Hinc εὐρυοδείη, *Ion.*

Εὐρυόπα, pro εὐρυόπης, vide εὐρύοψ.

Εὐρύοχλος, ου, ὁ καὶ ἡ, latus seu amplus turba; (2) populosus. Ex εὐρὺς et ὄχλος.

Εὐρύοψ· vide Εὐρύωψ.

Εὐρύπεδος, ου, ὁ καὶ ἡ, latum habens solum, agrum. A πέδον.

Εὐρυπέδιλος, ου, ὁ καὶ ἡ, latum habens calceum.

Εὐρύπορος, ου, ὁ καὶ ἡ, latos habens meatus; (2) lata habens vada. Ex εὐρὺς et πόρος.

Εὐρυπρωκτία, ας, ἡ, mollities cinædi.

Εὐρύπρωκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, latum et amplum podicem habens.

Εὔρυπτος, ον, abstersu facilis. A ῥύπτω.

Εὐρυπύλη, ης, ἡ, lata et spatiosa porta.

Εὐρυπυλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, latas, amplas, et spatiosas portas habens. A πύλη.

Εὐρύπυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem et ex eod.

Εὐρυῤῥέεθρος, ου, ὁ καὶ ἡ, lata habens fluenta, late fluens. Ex εὐρὺς et ῥέω, *fluo.*

Εὐρυῤῥέω, f. εύσω, late fluo. Ex iisd.

ΕΥ'ΡΥ'Σ, εῖα, ὺ, latus, amplus, spatiosus.

Εὐρυσάκης, εος, ὁ καὶ ἡ, latum et amplum scutum habens. Ex εὐρὺς et σάκος.

Εὐρυσθενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, late, valde potens.

Εὐρύσορος, ου, ὁ καὶ ἡ, latum habens loculum, ut εὐρύσορον σῆμα, *in Epigr.* amplum et capax sepulchrum.

Εὐρύστερνος, ου, ὁ καὶ ἡ, latum pectus habens.

Εὐρυστήθης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui lato seu amplo pectore est, pectorosus. Ex εὐρὺς et στῆθος.

Εὐρυστομία, ας, ἡ, hiatus vastus oris, sc. in pronunciando.

Εὐρύστομος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui lato ore seu ostio est; (2) garrulus. Ex εὐρὺς et στόμα.

Εὐρυτενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui late distenditur, latus, amplus. Ex εὐρὺς et τείνω.

Εὐρυτέρως, *adv.* latius.

Εὐρύτης, ητος, ἡ, latitudo, amplitudo.

Εὐρύτιμος, ον, valde honoratus. A τιμή.

Εὔρυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, bene fluens, manans, liquidus.

Εὐρύτρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, lata et ampla habens foramina.

Εὐρυφαρέτρης, ου, ὁ καὶ ἡ, altam seu amplam habens pharetram. Epith. Apollinis.

Εὐρυφυὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, late crescens. Ex φύω.

Εὐρυφωνία, ας, ἡ, pronunciatio, sonus verbi amplior.

Εὐρύφωνος, ον, ampla voce præditus; (2) de verbo, sonorus.

Εὐρυχαδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, latus, capax. Ex χάζω.

Εὐρυχαίτας, *Dor.* pro εὐρυχαίτης, ου, ὁ, latam comam habens. Ex χαίτη.

Εὐρυχανὴς, ές, lato hiatu, *Opp.*

Εὐρυχόροιο, *Ion.* pro εὐρυχόρου, ab

Εὐρύχορος, ου, ὁ καὶ ἡ, amplus, spatiosus, pro εὐρύχωρος.

Εὐρυχωρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem quod εὐρύχωρος.

Εὐρυχωρία, ας, ἡ, locus amplus, spatium latum, opportunitas ex amplitudine loci. Ab

Εὐρύχωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, amplus, spatiosus, capax.

Εὐρύωψ, ωπος, vel οπος, ὁ καὶ ἡ, late et longe videns; Jovis epitheton, quasi omnia longe lateque providentia sua perlustrantis et gubernantis. Ab ὤψ, *oculus.* Aut ab ὄψ, *vox*, ut sit longe lateque sonans, tonans, *Il.* 1, 498, εὐρύοπα Κρονίδην. *Apud eundem* est et εὐρύοπα Ζεὺς, *Il.* 5, 265. *Nom.* pro εὐρυόπης.

Εὐρώγης, εος, ὁ καὶ ἡ, bene acinatus. Ex ῥώξ.

Εὐρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, et εὐρώεις, εντος, putris, situ obsitus; (2) tenebrosus, obscurus; (3) amplus, latus. Ab εὐρώς.

Εὐρώεις, εσσα, εν, situ-sentus, *Hom.*

Εὕρωμεν, 1. pl. a. 2. conj. act. verbi εὑρίσκω.

Εὐρωπαῖος, αία, αῖον, Europæus.

Εὐρωπεὺς, έως, ἡ, idem, et ab

Εὐρώπη, ης, ἡ, Europa.

Εὐρωπὸς, ἡ, όν, tenebricosus; (2) χάσμα τ' εὐρωπὸν πέτρας, *Eurip. Iphig. in Taur.* 626. A seq. (πος et ωπος est terminatio, *Etm.*)

ΕΥ'ΡΩ'Σ, ῶτος ὁ, sitis, mucor, caries.

Εὐῤῥωστέω, bene valeo, robustus sum.

Εὐῤῥωστία, ας, ἡ, robur, firmitas, bona valetudo. Ab

Εὔῤῥωστος, ου, ὁ καὶ ἡ, robustus, validus, bene valens. Ex εὖ et ῥώννυμι, *roboro.*

Εὐῤῥώστως, *adv.* robuste, valide, firmiter.

ΕΥ'ΡΩ'ΤΑΣ, ου, ὁ, Eurotas, fluvius Laconiæ; (2) veretrum *in Ep. apud Suid.*

Εὐρωτιάω, ῶ, situ obsitus sum, putreo, marceo. εὐρωτιῶν, part. cariosus, sordidus. Ab εὐρώς.

ΕΥ῏Σ, εῖα, ὺ, et *Ion.* ἠΰς· genitiv. ἑῆος et ἠέος· accus. ἐῢν et ἠῢν genit. plur. ἑάων, *Ion.* ἐήων, *Dor.* ἑάων bonus; (2) pulcher; (3) strenuus, præstans. (1) παῖδα γὰρ ἀνδρὸς ἑῆος ἐνὶ μεγάροισιν ἀτιτάλλω, *Odyss.* 15, 449. Πίθοι δοιοὶ .... κακῶν, ἕτερος δὲ ἑάων, duo dolia, alterum malorum; alterum vero, bonorum, *Ibid.* 24, 528. Θεοὶ δωτῆρες ἑάων, dii datores bonorum, *Ibid.* 8, 325. Δῶτορ ἑάων,

ἰάων, *Callim. Hymn. in Jovem*, 91. (2) ἠΰς τε μέγας τε, pulcher forma et magnus statura, *Il.* 2, 653. (3) εἰ δή τοι σοῦ πατρὸς ἐνέστακται μένος ἠΰ, si revera tibi instillatus est animus præstans tui patris, *Odyss.* 2, 271. Ἐνῆκε δέ οἱ μένος ἠΰ, *Il.* 20, 80. Ὀφέλλετο γὰρ μένος ἠΰ Ἵππου, *Ibid.* 23, 524.

Εὖσα, aor. 1. ind. act. verbi εὕω.

Εὖσα, part. præs. ind. act. *Dor.* et *Æol.* pro ἐοῦσα, vel οὖσα, ab εἰμί.

Εὐσανίδωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, bene tabulatus, epith. navis. Ex εὖ et σανιδόω, *tabulo*.

Εὐσαρκία, ας, ἡ, corpulentia. Ab

Εὔσαρκος, ου, ὁ ϗ ἡ, bonam habens carnem, carnosus, corpulentus. Ex σάρξ. Hinc

Εὐσαρκόω, ῶ, reddo corpulentum et carnosum.

Εὐσάρκωσις, εως, ἡ, corpulentia.

Εὐσέβεια, ας, ἡ, pietas, religio; (2) cura et tutela eorum quibus eam debemus. Εὐσεβίαν ἐπιβαίνοντες, ut pie nos gerentes, *Soph. Œd. Col.* 188.

Εὐσεβέω, ῶ, f. ήσω, probe et religiose Deum colo, pius sum, pie ago, adversus quemcunque cui pietas debetur. *Hinc* (2) curo et tueor eos quos debeo. Πρῶτον μὲν οὖν εὐσέβει τὰ πρὸς τοὺς θεούς, *Isocr.* Ab εὐσεβής.

Εὐσεβέως, *adv.* pie, religiose. Ab εὐσεβής.

Εὐσέβημα, ατος, τὸ, pium factum, officium pietatis. Ab εὐσεβέω.

Εὐσεβής, έος, ὁ ϗ ἡ, pius, religiosus, qui pie colit Deum. Hinc τὸ εὐσεβές, έος, pietas. Ex σέβομαι.

Εὐσεβία, idem quod εὐσέβεια, *Soph.*

Εὐσεβῶς, *adv.* idem quod εὐσεβέως. Εὐσεβῶς ἔχει, pium est, fas et æquum postulant, *Soph. Œd. Tyr.* 1431.

Εὔσειστος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile potest concuti; (2) terræ motibus obnoxius.

Εὐσέληνος, ου, ὁ ϗ ἡ, lucidus, lunæ fulgore illustris; (2) non illunis.

Εὔσελμος, ου, ὁ ϗ ἡ, pulchra habens transtra. Ex σέλμα.

Εὔσεπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, venerabilis. A σέβομαι.

Εὐσημία, *Ion.* εὐσημίη, ἡ, bona significatio, bonum signum. A σημεῖον.

Εὔσημος, ου, ὁ ϗ ἡ, bene significans, faustus; (2) insignis. (1) εὔσημόν τε φάσμα ναυβάταις, *Eurip. Iphig. in Aul.* 252. Ex σῆμα.

Εὐσήμως, *adv.* clare, perspicue.

Εὔσηπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile putrescit, putredini obnoxius. Ex σήπω.

Εὐσηψία, ας, ἡ, putrescendi celeritas.

Εὐσθένεια, ας, ἡ, virium integritas, robur.

Εὐσθενέω, ῶ, f. ήσω, viribus polleo. Ἕκαστον εὐσθενεῖ ἐν τῇ οἰκείᾳ χώρᾳ, *Aristot.* Ab

Εὐσθενής, έος, ὁ ϗ ἡ, viribus pollens, validus, admodum robustus. Ex σθένος.

Εὔσθενος, ον, idem.

Εὐσθενῶς, valde, firmiter, constanter, *Phil.*

Εὐσιπύος, dives, qui peram plenam habet. Αἲ σὺ .... θείης εὐσιπύους ἐξ ὀλιγησιπύων, utinam locupletes ex egenis facias, *Analecta Brunck.* 1, 222.

Εὐσιτέω, bene habitus sum e cibo; (2) cibum appeto; (3) cibum alacriter sumo. Ab

Εὔσιτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui bono est stomacho.

Εὐσκανδάλιστος, ον, qui facile offendit. A σκανδαλίζω.

Εὔσκαρθμος, ου, ὁ ϗ ἡ, bene saltans, celer, velox, agilis.

Εὐσκελής, έος, ὁ ϗ ἡ, bona habens crura.

Εὐσκέπαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, bene tectus atque munitus.

Εὐσκεπής, έος, ὁ ϗ ἡ, idem; bonum tegumentum habens. A σκέπω.

Εὐσκεύαστος, ον, et **Εὔσκευος**, ου, ὁ ϗ ἡ, vasis seu utensilibus bene instructus.

Εὐσκευέω, vasis utensilibusque bene instructus sum; bene paratus sum, *Soph.*

Εὐσκευόω, vasis seu utensilibus bene instruo. Οὕτω μὲν εὐσκευοῦμεν, *Soph. Aj.* 134.

Εὐσκίαστος, ον, et **Εὔσκιος**, ου, ὁ ϗ ἡ, umbrosus, opacus, gratas umbras habens, amœnus. Κοίταν δ' ἔχει νέρθεν εὐσκίαστον αἰεί, *Soph. Œd. Col.* 1706. Ex σκιά.

Εὔσκοπος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui scopum perite adsequitur; (2) providus; (3) opportunus.

Εὐσκόπως, *adv.* apte, perite, feliciter, recte.

Εὔσκυλος, *Ar. Lys.* 810. sed leg. εὐσκύλοισι.

Εὐσκωμμόνως, *adv.* facete, salse.

Εὐσκωμμοσύνη, ης, ἡ, facilitas in scommatis et dicteriis jaciendis. Ab

Εὐσκώμμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, dicax. Ex σκῶμμα.

Εὐσμίλωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, scalpro bene politus, *Hes.* Ex εὖ et σμίλη.

Εὔσοια, ας, ἡ, salus, incolumitas. Εὐσοίας χάριν, salutis suæ causa, *Soph. Œd. Col.* 390. Ab

Εὔσοος, *contr.* εὔσους, ὁ ϗ ἡ, incolumis, salvus, *Theocr.*

Εὐσπειρής, ές, et **Εὔσπειρος**, ου, ὁ ϗ ἡ, pulchras spiras faciens, pulchre se in spiras colligens, in spiras bene convolutus. Ex σπεῖρα.

Εὐσπλαγχνία, ας, ἡ, animositas; (2) misericordia.

Εὐσπλαγχνίζομαι, facile misereor.

Εὔσπλαγχνος, ου, ὁ ϗ ἡ, animosus; (2) misericors; (3) qui bona et valida viscera habet. Ex σπλάγχνα.

Εὔσπορος, ου, ὁ ϗ ἡ, fœcundus, de agro. Ex σπορά.

Εὐστάθεια, ας, ἡ, stabilitas, firmitas, constantia; (2) bona constitutio corporis, tranquillitas animi.

Εὐσταθέω, ῶ, f. ήσω, stabilis ac firmus sum, placidus ac tranquillus sum; (2) quiesco. Εὐσταθοῦν πέλαγος, *Luc.* Ab

Εὐσταθής, έος, ὁ ϗ ἡ, stabilis, firmus, constans; (2) epith. morbi constantis, ejusdemque moderati. Hinc τὸ εὐσταθές, έος, bona constitutio. Ex εὖ et ἵστημι.

Εὐσταθία, ας, ἡ, idem quod εὐστάθεια.

Εὐστάθμως, *adv.* exacte, ad amussim.

Εὐσταθῶς, *adv.* constanter, firmiter, tuto.

Εὔστακτος, ον, stillatitius, *Gorr.*

Εὐσταλέως, *adv.* apte, composite. Εὐσταλέως δὲ χιτῶνα πήξας ἑλκέσθω, expedite autem tunicam adstrictam gestet, *Oppian. Cyneg.* 1, 97. Ἄψεα χερσὶν εὐσταλέως συνέβαλλεν, membra manibus apte conjungebat, *Id. Ibid.* 4, 282.

Εὐσταλής, έος, ὁ ϗ ἡ, bene instructus, decenter ornatus; (2) succinctus et paratus; (3) leviter armatus, ideoque expeditus; (4) secundus, expeditus (de navigatione). (4) γίνεται δὲ πλοῦς οὔριός τε κεὐσταλής, *Soph. Phil.* 779. A στέλλω.

Εὐσταλῶς, *adv.* decenti cultu, composite, expedite. A præc.

Εὐστάφυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, uvis onustus. A σταφυλή.

Εὔσταχυς, υος, ὁ ϗ ἡ, bonas et multas spicas ferens.

Εὐστεγής, ές, bene tectus, munitus. A στέγω.

Εὔστειρος, α, ον, firmam carinam habens. Epith. navis. A στεῖρα.

Εὐστέλλω, bene orno, *Hom.*

Εὔστερνος, ου, ὁ ϗ ἡ, bonum ac firmum pectus habens. Ex στέρνον.

Εὐστέφανος, ου, ὁ ϗ ἡ, corona pulchra cinctus, bene coronatus; (2) bene munitus, bene muris cinctus.

Εὐστεφής, ές, ὁ ϗ ἡ, idem. Ex εὖ et στέφω.

Εὐστέφιος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Εὐστιβής, έος, ὁ ϗ ἡ, bene tritus et calcatus pedibus viatorum; (2) planus. Ex εὖ et στείβω.

Εὔστιπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Εὐστολίζω, probe decoro, *Eur.*

Εὔστολος, ου, ὁ ϗ ἡ, bene indutus, pulchre ornatus; (2) bene instructus, habilis. (2) εὔστολος ὁλκὰς, bene instructa navis, *Apoll. Rhod.* 1, 603. Ex στέλλω.

Εὔστομα, *adv.* de silentio in sacris, ut εὔστομ' ἔχε, ore fave, lingua fave, i. e. sile. εὔστομα κείσθω, lingua favendum.

Εὐστομαχία, ας, ἡ, bonus ventriculus; (2) sapor stomacho gratus. Ab

Εὐστόμαχος, ου, ὁ ϗ ἡ, bonum habens stomachum; (2) stomacho conveniens, utilis, gratus, stomachum corroborans.

Εὐστομέω, ῶ, f. ήσω, suavem ore cantum modulor; (2) ore rotundo loquor; (3) ore faveo, bona verba dico.

Εὐστομία, ας, ἡ, bona pronunciatio; (2) orationis festivitas, dicacitas; (3) sapor ori gratus; (4) prudentia et modestia dicendi. Ab

Εὔστομος, ου, ὁ ϗ ἡ, ori conveniens, sapidus; (2) qui pulchro ore est; (3) disertus.

Εὐστόρθυγξ, γος, ὁ, pulchre peculiatus. Εὐστόρθυγγι Πριήπῳ ἀντίθεται, *Anal. Brunck.* 2, 141.

Εὐστοχάζομαι, f. άσομαι, conjectura adsequor.

Εὐστοχέω, ῶ, f. ήσω, jaculandi peritus sum, solerter jaculor, scopum attingo; (2) solerter conjecto; (3) prodesse, valere ad aliquid. Πάσης εὐστοχεῖν περιστάσεως, *Polyb.*

Εὐστόχημα, ατος, τὸ, id quod recte conjicitur, quod solerter perspicitur; (2) sententia, apophthegma; (3) prosper rei successus, felix eventus.

Εὐστοχία, ας, ἡ, dexteritas in jaculando, perspicacitas, solertia conjectandi. Ab

Εὔστοχος, ου, ὁ ϗ ἡ, felix in jaculando, peritus jaculandi; (2) recta ad scopum tendens, directus; (3) solers, ingeniosus, perspicax, acutus. A στοχάζομαι.

Εὐστόχως, *adv.* dextre, apte, solerter, accommodate.

Εὔστρα, vel εὕστρα, ας, ἡ, fossa in qua sues mactabantur; (2) spica hordei tosta. Ab εὕω, vel εὔω, *ustulo*.

Εὐστραβής, έος, ὁ ϗ ἡ, qui facile torquetur, vel flectitur. Ex στρέφω.

Εὐστρατηγέω, ῶ, f. ήσω, bene impero exercitui.

Εὐστραφής, έος, ὁ ϗ ἡ, versatilis, agilis; (2) navus, strenuus. Ex εὖ et στρέφω.

Εὔστρεπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Εὐστρεφής, έος, ὁ ϗ ἡ, pulchre tortus; (2) flexilis. Ex iisd.

Εὐστρογγυλίζω, fut. ίσω, in rotunditatem conglobo.

Εὐστροφάλιγξ, ὁ ϗ ἡ, calamistratus, epith. comæ.

Εὐστροφία, ας, ἡ, qu. dic. versatilitas; (2) versutia, versatile ingenium. Ab

Εὔστροφος, ου, ὁ ϗ ἡ, tortilis; (2) agilis; (3) pulchre tortus; (2) δώδεκ' εὐστροφωτάταισι ναυσὶν, *Eurip. Iphig. in Aul.* 293. Ex στρέφω.

Εὐστρόφως, *adv.* apte, perite.

Εὔστρωτος, ον, bene stratus, *Ep.*

Εὔστυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, columnas justis intervallis distributas habens, ideoque columnarum specie decorus.

Εὐσύγκρυπτος, ὁ ϗ ἡ, bene celatus, facile celandus, *Aret.*

Εὐσύλητος, ον, prædantibus, spoliantibus expositus. A συλάω.

Εὐσύλληπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile concipit; (2) facilis captu; (3) comprehensibilis. Ex συλλαμβάνω.

Εὐσυλλόγιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile colligi potest. Ex συλλογίζομαι.

Εὐσυμβίβαστος, ον, facile conciliandus, conjungendus, congruens.

Εὐσύμβλητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui per conjecturas facile cognosci potest. Ex συμβάλλω.

Εὐσύμβολος, ου, ὁ ϗ ἡ, facilis in pactis, in commercio, cum quo facile pactum inimus; *item*, facilis et comis in congressibus, aditu; (2) fausti ominis, fausti signi; (3) facile aliquid conjiciens, bonus conjector. Ex σύμβολον.

Εὐσυμπερίφορος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile circumducitur quo quis vult, obsequiosus, morigerus, facile adsentiens, lenis. Ex συμπεριφέρω.

Εὐσύμφυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, facile coalescens, qui facile coagmentari potest.

Εὐσυνάγωγος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile congregari potest; (2) in quem facile aliquid comportari potest. Ex συνάγω.

Εὐσυνάλλακτος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod εὐσύμβολος. Ex συναλλάττω.

Εὐσυναλλάκτως, *adv.* comiter, placide, humane.

Εὐσυνάρμοστος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile aptari et coagmentari potest. Ex συναρμόζω.

Εὐσυνάρπαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile abripi potest. A συναρπάζω.

Εὐσυναρπάστως, *adv.* ut facile corripi possit.

Εὐσυνειδησία, ας, ἡ, conscientia recti.

Εὐσυνείδητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, bene sibi conscius. Ex συνεῖδον.
Εὐσυνειδήτως, *adv.* cum conscientia recte facti.
Εὐσυνεσία, ας, ἡ, sagacitas, prudentia in judicando. Ex σύνεσις.
Εὐσύνετος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, intellectu facilis; (2) prudens, perspicax, sagax. Ex συνίημι.
Εὐσυνθεσία, ας, ἡ, facilitas in paciscendo, fides in pactis servandis.
Εὐσυνθετέω, ῶ, bene compositus sum; (2) fœderibus ineundis facilem me præbeo; (3) fœdera et pacta servo; (4) recte ago, apte, *Polyb.* Ab
Εὐσύνθετος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, apte compositus; (2) aptus ad compositionem.
Εὐσυνθέτως, *adv.* apte, congrue. A præc.
Εὐσύνοπτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui facile conspici potest, conspicuus, manifestus, intellectu facilis.
Εὐσυνόπτως, *adv.* perspicue, clare. A præc.
Εὐσύντακτος, ον, bene compositus, aptus, congruus. A συντάσσω.
Εὐσυντάκτως, *adv.* apte, congrue. A præc.
Εὐσύντριπτος, ον, qui facile frangitur.
Εὔσφυκτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, facile vel recte pulsans, *Aret.* Ex σφύζω.
Εὔσφυρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, elegantes habens pedes, de femina pulchra.
Εὔσχετος, ον, qui bene retineri, excipi potest. Ab ἔχω.
Εὐσχημολογέω, ῶ, fut. ήσω, honeste et scite loquor. Ex εὐσχήμων et λέγω.
Εὐσχημονέω, ῶ, f. ήσω, honeste me gero, contineo; (2) *neut.* de hominibus, et rebus honestis, visu, auditu, &c.
Εὐσχημόνως, *adv.* decore, decenter.
Εὔσχημος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, honestus, speciosus, decorus. Ex σχῆμα.
Εὐσχημοσύνη, ης, ἡ, decor, speciositas, modestia, elegantia. Ab
Εὐσχήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, decens, spectabilis, honoratus; (2) modestiæ studens, legibus obtemperans; (3) pulchram speciem præferens, speciosus. (3) μὴ νῦν εἰς ἔμ' εὐσχήμων γένῃ, ne apud me ostaris verbis speciosis, *Eurip. Med.* 584. Ex σχῆμα.
Εὐσχήμως, *adv.* honeste, composite.
Εὐσχιδής, έος, ὁ ϗ ἡ, bene fissus aut scissus; (2) facile scissilis. Ex εὖ et σχίζω.
Εὔσχιστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, fissilis, qui facile findi aut scindi potest. Ex iisd.
Εὐσχολέω, ῶ, fut. ήσω, vaco, otio abundo.
Εὐσχολία, ας, ἡ, abundantia otii. A σχολή.
Εὔσχολος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui abundat otio.
Εὐσωματέω, ῶ, f. ήσω, sum corpore pulchro et bene constituto. Εὐσωματῶ γὰρ ϗ σφριγῶ, *Aristoph. Nub.* 797. validus sum. Τί γὰρ δεῖ δειλὸν ὄντ' εὐσωματεῖν; forte legendum τί λύει δειλὸν....quid juvat imbellem valido esse corpore? *Eurip. Andr.* 766.
Εὐσωματία, ας, ἡ, bona corporis constitutio. Ab
Εὐσώματος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui corpore bene constituto est, corpulentus, corpore robusto.
Εὔσωμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem. A σῶμα.
Εὔσωτρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, habens bonas curvaturas rotæ, epith. currus. Ex σῶτρον.
Εὐτακτέω, ῶ, f. ήσω, ordinem servo; (2) facio quæ debeo, modeste pareo, solvo tributa quæ debeo; (3) castus sum, honestati studeo. Ab
Εὔτακτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, ordinatus, dispositus; (2) ordinem servans, certo ordine procedens. Hinc τὸ εὔτακτον, ȣ, disciplina, modestia. Ex τάττω.
Εὐτάκτως, *adv.* ordinate; (2) æqualiter, composite.
Εὐταμίευτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, bene reconditus; (2) bene administratus, cum sc. parce et modice aliqua re utimur, nec totam simul profundimus; *unde* (3) moderatus, mediocris, facilis, parabilis. Ex ταμιεύω.
Εὐταξία, ας, ἡ, ordo, modestia. Ex τάττω.
Εὐτάρακτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui facile perturbatur. Ex ταράσσω.
Εὔταρσος, ον, bene pennatus, *Ep.*
ΕΥ'ΤΕ, *adv.* aliquando; (2) quando, quum, ubi; (3) quoad; (4) quandoquidem; (5) sicut, velut, ceu.
Εὐτειχής, έος, ὁ ϗ ἡ, bene munitus. Ὁ πυργώσας τὸν ἐν Ἰλίῳ εὐτειχῆ πάγον, *Eurip. Andr.* 1010.
Εὐτείχεος, idem. A τεῖχος.
Εὐτείχητος, ον, idem, *Hom.*
Εὐτείχιστος, ον, idem.
Εὐτέκμαρτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, conjectu facilis. Ex τεκμαίρομαι.
Εὐτεκνέω, ῶ, εὐτεκνῶσα, felix prole.
Εὐτεκνία, ας, ἡ, boni liberi et multi. Ὥς' εὐτεκνίᾳ δυστυχίαν τὴν παρ' ἐμοὶ κλέψῃ, ut felicitate tui filii meam infelicitatem auferas, *Eurip. Suppl.* 66. Ab
Εὔτεκνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, felix sobole; (2) fœcundus. Εὔτεκνοι χρησμοί, oraculum prole felix, *Eur. Ion.* 423. Εὔτεκνος ξυνωρίς, par filiorum generosorum, *Id. Phœn.* 1612. A τέκνον.
Εὐτέλεια, ας, ἡ, parvus sumptus, frugalitas, parsimonia; (2) vilitas, humilitas. Ab
Εὐτελής, έος, ὁ ϗ ἡ, non magnam impensam requirens, tenuis, frugalis, qui parvos sumptus facit; (2) vilis, frivolus. Ex τέλος.
Εὐτελία, ἡ, idem quod εὐτέλεια, *item* felicitas, *Ar.*
Εὐτελίζω, fut. ίσω, flocci facio, vilipendo, contemno aliquid, tanquam εὐτελές. Εὐτελίζειν τὰς θεάς, *Luc.* A præc. Hinc
Εὐτελισμός, ȣ, ὁ, extenuatio rei, contemptus.
Εὐτελῶς, *adv.* parvo sumptu, frugaliter, tenuiter.
Εὐτερπής, έος, ὁ ϗ ἡ, aptus ad delectandum, vi delectandi præditus, amœnus. A τέρπω.
Εὐτέχνητος, ον, exquisita arte factus. A τεχνάομαι.
Εὐτεχνία, ας, ἡ, peritia, doctrina, eruditio; (2) artificium quodvis. Ex
Εὔτεχνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, artificiosus, artis peritus.
Εὐτέχνως, *adv.* artificiose. A τέχνη.
Εὔτηκτος, ον, qui facile colliquescit, *Steph.*
Εὔτμητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, bene sectus et paratus, elaboratus. Ex τέμνω.
Εὐτοκέω, ῶ, fut. ήσω, facile, sæpe pario.
Εὐτοκία, ας, ἡ, fœcunditas; (2) facilis partus. Ab
Εὔτοκος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, fœcundus; (2) facile pariens, εὐτόκος, *pass.* bene, feliciter genitus, pulchra proles. Ex τίκτω.
Εὐτολμέω, audeo:
Εὐτολμία, ας, ἡ, audacia, confidentia, animositas, animi præsentia. Οὐδ' εὐτολμία φίλους κακῶς δράσαντ' ἐναντίον βλέπειν, *Eurip. Med.* 469. Ab
Εὔτολμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, audax, confidens, animosus, intrepidus. Ex τολμή.
Εὐτόλμως, *adv.* audacter, animose, intrepide.
Εὔτομος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, sectu facilis; (2) bene seu pulchre sectus. Ex τέμνω.
Εὐτονέω, ῶ, validus sum; (2) vires recipio:
Εὐτονία, ας, ἡ, firmitas, vis in extendendo, seu nitendo. Ab
Εὔτονος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, validus, firmus; (2) vehemens. (2) σπλάγχνον εὔτονον φέρων, *Eurip. Hipp.* 118. Ex τείνω.
Εὐτόνως, *adv.* acriter, magna contentione.
Εὐτοξία, ας, ἡ, dexteritas et peritia jaculandi. Ab
Εὔτοξος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, bonum arcum habens, felix jaculandi arcu. Ex τόξον.
Εὔτορνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, tornatu facilis; (2) pulchre tornatus.
Εὐτόρως, *adv.* scite, eleganter.
Εὐτράπεζος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui multos laute excipit; (2) quod fit ad mensam laute instructam; (3) bene instructa mensa utens.
Εὐτραπελεύομαι, lepide jocor, dicax sum.
Εὐτραπελία, ας, ἡ, urbanitas, comitas; (2) scurrilitas, dicacitas; (3) facete dictum.
Εὐτραπελίζω, fut. ίσω, festive jocor, scurriliter loquor. Ab
Εὐτράπελος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, urbanus, facetus, lepidus, jocosus; (2) scurrilis, ineptus. Ex τρέπω.
Εὐτραπέλως, facete, lepide; (2) scurriliter.
Εὐτραφέω, ῶ, nutrimentis abundo. Ex τρέφω.
Εὐτραφής, έος, ὁ ϗ ἡ, bene nutritus, saginatus, pinguis. Ab eod.
Εὐτράφητος, ον, idem.
Εὐτρεπής, έος, ὁ ϗ ἡ, bene paratus. Hinc
Εὐτρεπίζω, fut. ίσω, apparo, instruo, compono, concilio amicos. Πάνθ' ὃν ἐβούλετο εὐτρεπίσας τρόπον, cum omnia suo arbitratu composuisset, *Demosth. Olynt.* 1. Hinc
Εὐτρεπισμός, ȣ, ὁ, apparatus, ordinatio.
Εὐτρεπιστής, ȣ, ὁ, curator rei apparandæ.
Εὔτρεπτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, mutabilis, versatilis.
Εὐτρεφής, έος, ὁ ϗ ἡ· vide εὐτραφής.
Εὐτρέφω, bene, seu magna cura nutrio, *Hom.*
Εὔτρητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, bene perforatus, late hians. Ex τιτράω.
Εὐτριαίνης, ὁ, tridentem egregie gerens, epith. Neptuni.
Εὐτριβής, έος, ὁ ϗ ἡ, bene tritus, assuetus.
Εὔτριπτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, tritu facilis, friabilis. A τρίβω.
Εὔτριχος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, comatus, capillatus. Ex θρίξ.
Εὔτριψ, ίβος, idem quod εὐτριβής, *Nic.*
Εὐτροπία, ας, ἡ, morum probitas, morum elegantia. Ab
Εὔτροπος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui probatis est moribus, bene moratus. Hinc
Εὐτρόπως, *adv.* decenter.
Εὔτροπις, ιδος, ἡ, bonam carinam habens navis.
Εὐτροφέω, ῶ, fut. ήσω, bene alor, copiosum nutrimentum accipio, cresco, pinguesco:
Εὐτροφία, ας, ἡ, bona nutritio, alimenti copia; (2) habitus vegetior. Ab
Εὔτροφος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, bene nutritus; (2) pinguis, plenus: *act. part.* εὐτρόφος, copiose nutriens; (3) almus. (3) ἔαρ εὔτροφον, *Oppian. Cyneg.* 3, 180. Ex τρέφω.
Εὐτρόχαλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, rotundus, mobilis, &c. (2) planus, in quo rotæ nil obstat. Ab
Εὔτροχος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, volubilis, agilis. Ex τρέχω.
Εὐτρύγητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui facile demetitur, decerpitur, vindemiatur. Ex τρυγάω.
Εὔτυκος, ον, bene paratus, ornatus, facilis:
Εὔτυκτος, ὁ ϗ ἡ, idem. Ex τεύχω.
Εὐτύκως, *adv.* affabre, facile. Ab εὔτυκος.
Εὐτυπής, ές, bene cusus, *Man.* A τύπτω.
Εὐσυνόλητος, ον, facile cogi potest, et congregari, *V. L.*
Εὐτυχεῖν, præs. inf. act. *contr.* pro εὐτυχέειν, ab
Εὐτυχέω, ῶ, fut. ήσω, sum felix, secunda fortuna utor; (2) obtineo, assequor. Εὐτύχηται τοῖς πολεμίοις, *Plut.* Ab εὐτυχής.
Εὐτύχηκα, perf. ind. act.
Εὐτυχέως, *Ion.* pro εὐτυχῶς, feliciter.
Εὐτύχημα, ατος, τό, felicitas.
Εὐτυχής, έος, ὁ ϗ ἡ, secunda fortuna utens, votorum compos, felix. Hinc τὸ εὐτυχές, idem quod εὐτυχία. A τύχη.
Εὐτυχήσαις, a. 1. part. act. *Æol.* pro εὐτυχήσας, ab εὐτυχέω.
Εὐτυχία, ας, ἡ, secunda fortuna, felicitas.
Εὐτυχῶς, *adv.* feliciter; prospere.
Εὔυαλος, ον, e pulchro vitro factus, vitreus.
Εὐυδρία, ἡ, copia aquarum. Ab
Εὔυδρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, aqua abundans. Ex ὕδωρ.
Εὐυμνία, ἡ, celebritas. Ab
Εὔυμνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, laude dignus, celebrandus.
Εὐυπέρβλητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, superatu facilis, superabilis. Ex ὑπερβάλλω.
Εὐυπέρβατος, ον, idem. Ex ὑπερβαίνω.
Εὔυπνος, ον, facile et placide dormiens.
Εὐυπόιστος, ον, tolerabilis.
Εὔυφαντος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, bene et eleganter textus.
Εὐυφής, ές, ὁ ϗ ἡ, idem. Εὐυφῆ πέπλον, *Soph. Trach.* 602. Ab ὑφή.
Εὐφαμίαν, acc. sing. *Dor.* pro εὐφημίαν.
Εὔφαμος, *Dor.* pro εὔφημος.
Εὐφαής, έος, ὁ ϗ ἡ, clarus, pellucidus, *Nonnus.* Ex φαίνω.
Εὐφαντασίωτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui bene et facile capit visiones; (2) qui sibi omnia secundum verum optime fingit. Ex φαντασιόομαι.
Εὐφαρέτρας, *Dor.* pro εὐφαρέτρης, ȣ, ὁ, pulchram pharetram habens, pharetra decorus. Τὸν εὐφαρέτραν

εὐφαρέτραν Ἀπόλλωνα προςάταν .... ἀνάγετε, *Soph. Trach.* 208.

Εὐφάρμακος, ου, ὁ καὶ ἡ, medicamentis conveniens seu utilis. Ex φάρμακον.

Εὐφεγγεία, ας, ἡ, splendor, claritas. Δαδίον μὲν γὰρ διὰ τὴν εὐφεγγείαν φιλοσοφίᾳ παραβέβληται, etenim facula propter claritatem et lucem suam philosophiæ comparatur, *Jamblich. in Protreptico.* 145 (sed legendum εὐφεγγίαν).

Εὐφεγγής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, egregium splendorem habens, valde splendidus. Ex φέγγος.

Εὐφημέω, ῶ, fut. ήσω, celebro, laudo; (2) gratulor, bene ominor; (3) faveo lingua, bona verba dico; (4) verbis εὐφήμοις utor. εὐφήμει, melius ominare; bona verba quæso; desine male loqui; sile; εὐφημεῖτε, favete linguis. Ἐν κακοῖσι δὲ οὐ ῥᾴδιον βροτοῖσιν εὐφημεῖν στόμα, *Eur. Hec.* 659. Ab εὔφημος.

Εὐφημῆσαι, aor. 1. inf. act.

Εὐφήμει, melius ominare, et ut *Terentius* inquit, Bona verba quæso, et quod *Cicero* dixit *in Catone*, Dii meliora.

Εὐφημία, ας, ἡ, proprie honestas et suavitas, quæ est in verbis; (2) bona fama; laus, favor; (3) honorifica appellatio; (4) bonum omen; (5) fausta acclamatio.

Εὐφημίζω, f. ίσω, faustis ominibus prosequor. Hinc

Εὐφημισμὸς, οῦ, ὁ, boni ominis captatio; (2) Euphemismus, figura rhetorica, qua res ingrata nomine molliori effertur.

Εὔφημος, ου, ὁ καὶ ἡ, honorificus; (2) pius, religiosus; (3) proprie, bene, suaviter sonans, *sed de verbis*; bonæ, honestæ, jucundæ rei cogitationem afferens, (*opp.* βλάσφημος); (4) bonum omen faciens, habens, bene ominatus.

Εὐφήμως, *adv.* honesto nomine; (2) per Euphemismum; (3) bona verba dicendo, bene precando; (4) religiose.

Εὐφημοσύνη, ης, ἡ, idem quod εὐφημία.

Εὔφθαρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, corruptibilis. Ex φθείρω.

Εὐφθογγέω, bene sono, suaviter cano, articulate pronuncio. Ab

Εὔφθογγος, ου, ὁ καὶ ἡ, bene sonans, suavem edens sonum.

Εὐφιλὴς, ὲς, gratus, jucundus alicui. A φιλέω.

Εὐφίλητος, et *Dor.* εὐφιλήτας.

Εὐφιλότεκνος, δος, ὁ καὶ ἡ, indulgens in liberos.

Εὐφιλοτίμητος, ον, ambitiosus, laudis cupidus, magnificus.

Εὔφιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, adstringens, vim adstringendi habens, obturandi vel obstruendi vi pollens; (2) frenatus.

Εὔφλαστος, ον, fragilis. A φλάω.

Εὔφλεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, inflammatu facilis. Ex φλέγω.

Εὐφορβία, ας, ἡ, pastus seu alimenti copia. Ex φορβή.

Εὐφόρβιον, ου, τὸ, nomen arboris. Ex eod.

Εὔφορβος, bene nutritus. Εὐφόρβοισι βοῶν ἀγέλαις, *Orph. Pronost.* 65.

Εὐφορέω, ferax sum, uberes fructus profero. Ἀνθρώπου τινὸς πλουσίου, εὐφόρησεν ἡ χώρα, *Luc.* 12, 16. Ab εὔφορος.

Εὐφόρητος, ον, tolerabilis. Ab εὐφορέω.

Εὐφορία, ας, ἡ, portandi facilitas; (2) feracitas, fertilitas, abundantia, ubertas; (3) bonus habitus, bona rei conditio.

Εὐφόρμιγξ, γος, ὁ καὶ ἡ, pulchram citharam habens; (2) *subst.* ἡ, pulchra cithara.

Εὔφορος, ου, ὁ καὶ ἡ, portatu facilis; (2) qui facile fert, fertilis, ferax, fœcundus; (3) agilis, expeditus. Ex φέρω.

Εὔφορτος, agilis, expeditus. Ἐλαφρίζοντα εὐφόρτοις μελίσσαις, *Oppian.* 1, 85. γυίοισιν εὐφόρτοισι, *Id.* 4, 447.

Εὐφόρως, *adv.* ita ut facile portetur vel toleretur; (2) leviter, facile, æquo animo.

Εὐφορώτατα, *adv.* vehementissimo motu. Εὐφορώτατα δὲ ἐς τὸ πάθος ἐκφερόμενος, *Appian. Bell. Civ.* 2, 146.

Εὐφραδέεσσιν, *Ion.* et *Poet.* pro εὐφραδέσι, ab

Εὐφραδὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, clarus, manifestus; (2) bene differens, disertus. Ex φράζω. Hinc

Εὐφραδέως, *adv.* eleganter, prudenter; (2) decenter, ornate.

Εὐφραδία, ας, ἡ, venustas sermonis, facundia.

Εὐφραίνω, fut. ανῶ, exhilaro, oblecto; εὐφραίνομαι, lætor. Ἦν δ' ἐμοὶ καὶ τοῖσιν ἐμοῖς εὐφραίνηθ' εὑρήμασιν, *Aristoph. Nub.* 561. Πιπτουμένος μηδέν τι μᾶλλον ἢ νοσῶν εὐφραίνεται, *Soph. Aj.* 280. Ex φρήν.

Εὐφρανέαι, 2. sing. fut. 1. ind. med. *Ion.* pro εὐφρανῇ.

Εὐφρανέειν, fut. 1. ind. act. *Ion.* pro εὐφρανεῖν.

Εὐφράνθην, aor. 1. ind. pass.

Εὐφράνθητι, 2. sing. aor. 1. imperat. pass.

Εὐφραντικὸς, ἡ, ὸν, exhilarans, genialis, lætus.

Εὐφραντοποιὸς, ὸν, exhilarans.

Εὐφρασία, ας, ἡ, lætitia, gaudium honestum, ob res bene gestas. Ab εὐφραίνω.

Εὔφραστος, ου, ὁ καὶ ἡ, explicatu facilis; (2) pronunciatu facilis; (3) bene notus, certus. Ex φράζω.

Εὔφρονα, *hilarem*, accus. sing. ab εὔφρων.

Εὐφρονέω, ῶ, fut. ήσω, bene sapio; (2) bene cupio, *Il.* 2, 78. Ab εὔφρων. Hinc

Εὐφρόνη, ης, ἡ, nox. Quia nox aptissima ad inventionem et considerationem rerum.

Εὐφρόνως, *adv.* prudenter; (2) benevole.

Εὐφροσύνη, ης, ἡ, lætitia, hilaritas, animi voluptas. Ab εὔφρων.

Εὐφρόσυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, lætitiam adferens; (2) hilaris, lætus. Ab eod.

Εὔφρουρος, ον, bene munitus, *Opp.*

Εὔφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, cui mens integra est; (2) hilaris, lætus; (3) lætitiam adferens, exhilarans. (2) διὰ παντὸς εὔφρων, semper propitius, *Soph. Aj.* 715. Ex φρήν.

Εὐφυγία, ας, ἡ, fugæ facilitas seu commoditas. Ex φεύγω.

Εὐφυὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, bene ac læte crescens, ut arbor, &c. (2) ingeniosus; (3) bene a natura constitutus et factus; (4) facetus, jocosus, dicax. Μηροὶ εὐφυέες, femora formosa *vel* robusta, *Il.* 4, 147. A φύω.

Εὐφυΐα, ας, ἡ, bona indoles, ingenii dexteritas. Ab εὐφυής.

Εὐφύλακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, custoditu seu servatu facilis; (2) bene custoditus; (3) a quo facile caveri potest. Ex φυλάττω.

Εὔφυλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, densus foliis.

Εὐφυρώτατος, ον, penitus inutilis, *Polit.*

Εὐφύσητος, ον, qui spiritu facile dissipatur. A φυσάω.

Εὐφυῶς, *adv.* ingeniose; (2) ut decet bona indole præditum; (3) percommode.

Εὐφωνία, ας, ἡ, bona vox, vox canora, vocalitas; (2) suavis pronunciatio. Ab

Εὔφωνος, ον, bene sonans, vocalis, canorus. Ex φωνή.

Εὐφώνως, *adv.* bona voce; (2) suavi pronunciatione; *comp.* εὐφωνοτέρως.

Εὐφώρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, deprehensu facilis. Ex φωράω.

Εὐχαίτης, ου, ὁ, bene seu pulchre jubatus; bene comatus. A χαίτη.

Εὔχαλκος, ου, ὁ καὶ ἡ, pulchro, probo ex ære factus.

Εὐχάλκωτος, ον, idem. A χαλκόω.

Εὐχαριεντίζομαι, honeste, lepide, acute jocor.

Εὔχαρις, ιτος, ὁ καὶ ἡ, gratiosus, jucundus, facetus, cui gratia inest.

Εὐχαριστέω, ῶ, f. ήσω, gratum me præbeo, gratias ago; (2) gratulor. Εὐχαριστεῖν ὀφείλομεν τῷ Θεῷ πάντοτε περὶ ὑμῶν, 2 *Thess.* 1, 3. Ab εὐχάριστος. Hinc

Εὐχαριστήριον, ου, τὸ, gratiarum actio; (2) Sacra Cœna.

Εὐχαριστήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui gratiarum agendarum vel habendarum causa fit, ut hymnus, quo gratiæ aguntur.

Εὐχαριστήσας, a. 1. part. act. verbi εὐχαριστέω.

Εὐχαριστία, ας, ἡ, suavitas rei vel personæ; (2) gratus animus; (3) grata beneficiorum commemoratio, grati animi significatio, gratiarum actio; (4) mysterium Sacræ Cœnæ, quia pars ejus gratiarum actio cum beneficiorum per Christum partorum commemoratione conjuncta. Ab

Εὐχάριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, gratus, beneficii memor; (2) gratiosus, acceptus, amabilis.

Εὐχαρίστως, *adv.* animo grato; (2) lepide, gratiose; (3) bene, feliciter.

Εὐχάριτος, ον, idem quod εὔχαρις.

Εὔχεαι, 2. sing. præs. conj. med. *Ion.* pro εὔχῃ, ab εὔχομαι.

Εὔχειλος, ου, ὁ καὶ ἡ, labrosus, pulchra seu magna labia habens.

Εὐχείμερος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad hiberna accommodatus; (2) salubri frigori expositus; (3) frigoris bene patiens. Ex χεῖμα.

Εὔχειρ, ρος, ὁ καὶ ἡ, cui manus sunt habiles, manu fortis, strenuus, artificiosus. Ἀνδρὸς εὔχειρος τέχνη, artificis periti opus, *Soph. Œd. Col.* 472. Hinc

Εὐχειρία, ας, ἡ, manuum dexteritas seu agilitas; (2) artificium, dexteritas.

Εὐχειρος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod εὔχειρ.

Εὐχείρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui facile in potestatem redigi, capi, et mansuefieri potest, superabilis. Ex χειρόω.

Εὔχεο, imperf. *Ion.* et *Poet.* pro ηὔχου, verbi εὔχομαι, *glorior*, *Il.* 3, 430.

Εὐχέρεια, ας, ἡ, facilitas; (2) levitas; (3) proclivitas, studium. Ab

Εὐχερὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, manibus tractabilis, facilis; (2) levis; (3) proclivis. (2) Ὠμὸς καὶ εὐχερὴς ἐς ἅπαντας ἐγένετο, crudelis et inconstans, *Appian. Maced. Eclog.* 14. Ex χείρ.

Εὐχερῶς, *adv.* facile; (2) leviter; εὐχερέστερον, facilius; εὐχερέστατα, facillime.

Εὐχέσθω, 3. sing. præs. imperat. med. verbi εὔχομαι.

Εὐχετάασθαι, præs. inf. med. *Poet.* pro εὐχετᾶσθαι, ab

Εὐχετάομαι, ῶμαι, precor, supplico; (2) glorior; jacto me. *Poet.* εὐχετόωνται pro εὐχετῶνται, εὐχετάονται, 3. pl. ind. εὐχετοώμην, imperf. pro εὐχετώμην et εὐχεταόμην. Μεγάλ' εὐχετόωντο ἕκαστος, *Il.* 8, 347. Ab

Εὐχέτης, ου, ὁ, supplex, vota faciens.

Εὐχὴ, ῆς, ἡ, oratio, precatio, votum.

Εὐχήμων, ον, optabilis. A præc.

Εὔχθω, 3. sing. perf. imperat. pass. v. εὔχομαι.

Εὔχιλος, ὁ καὶ ἡ, abundans pabulo et alimonia; (2) bene nutriens; (3) succulentus, corpulentus.

Εὔχλοος, *contr.* εὔχλους, ου, ὁ καὶ ἡ, bene virens, pulchre virescens, frugifer. Εὐχλόου Δήμητρος, *Soph. Œd. Col.* 1600. Cererem, quam hic epitheto εὐχλόου distinguit, Athenienses colebant Χλόης appellatione. Ex χλόα.

Εὔχλωρον, τὸ, viriditas, *Steph.*

Εὔχλωρος, ον, pulchre viridans; (2) viridis.

Εὐχολόγιον, ου, τὸ, libellus in quo preces continentur. Ex εὐχὴ et λόγος.

Εὔχολος, ον, facilis iræ, *Ep.*

ΕΥ'ΧΟΜΑΙ, fut. εὔξομαι, precor, opto, voveo; (2) glorior; jacto me; (3) profiteor, dico; (4) εὔχομαι εἶναι, periphrastice *sum*. Ἕτεροι γὰρ εἰσιν οἷσιν εὔχομαι θεοῖς, *Aristoph. Ran.* 1002. Εὐξόμεθ' ἑαυτοῖς ἀνατείνοντες τὼ χεῖρε, *Id. Av.* 630. (4) ἄριστος ἐνὶ στρατῷ εὔχεται εἶναι, potentissimus est *vel* fertur in exercitu, *Il.* 1, 91. Vulgares versiones *gloriatur se esse*: male eodem enim modo loquitur Homerus ubi (*Il.* 2, 82.) Nestor non detrahit Agamemnoni, aut irridet, sed auctoritatem addere cupit. Οἷος πάρος εὔχεο εἶναι, qualis antea eras *vel* ferebaris, *Id. ibid.* 4, 264. Passive sumitur apud Sophoclem: Νῦν δὲ τοῦτ' εὔχεσθέ μοι, nunc vero hoc a me votum habete, *Œd. Tyr.* 1512.

Εὔχορδος, ου, ὁ καὶ ἡ, suaviter sonans, epith. citharæ. Ex χορδή.

Εὔχορτος, ὁ καὶ ἡ, fœno seu gramine abundans.

Εὖχος, εος, τὸ, glória, honor, decus; (2) gloriatio, jactatio. Ab εὔχομαι.

Εὐχρηματέω, opulentus sum, divitiis abundo.

Εὐχρηματία, ας, ἡ, opulentia. Ab

Εὐχρήματος, ου, ὁ καὶ ἡ, pecuniosus, pecunia bene instructus. Ex χρήματα.

Εὐχρημονέω, ῶ, fut. ήσω, idem quod εὐχρηματέω.

Εὐχρηστέω, ῶ, fut. ήσω, utilis, accommodatus sum; (2) commodus, facilis, benignus sum.

εὐχρηστοῦμαι, commodis afficior, seu beneficiis.
Εὐχρήστημα, ατος, τὸ, commodum:
Εὐχρηστία, ας, ἡ, usus commodus, commoditas. (2) utilitas. Ab
Εὔχρηστος, ε, ὁ ἡ ἡ, commodus; utilis.
Εὐχρήστως, *adv.* commode, utiliter, liberaliter.
Εὐχρόας, ον, bene coloratus, nitidus, epith. bene valentium. A χρόα.
Εὐχροέω, ῶ, fut. ήσω, bono sum colore, colore sum hilari, vel jucundo; (2) bona sum corporis habitudine. Ab εὔχροος.
Εὐχροὴς, ἐς, ὁ ἡ ἡ, idem quod εὔχροος.
Εὐχροία, ας, ἡ, pulcher color. Ab
Εὔχροος, *contr.* εὔχρους, ε, ὁ ἡ ἡ, bono præditus colore, bene coloratus. Ex χρόα.
Εὔχρυσος, ον, auro abundans, aurum ferens, epith. Pactoli.
Εὔχρως, ωτος, ὁ ἡ ἡ, idem quod εὔχροος.
Εὐχυλία, ας, ἡ, bonitas succi; (2) bonus sapor. Ab
Εὔχυλος, ε, ὁ ἡ ἡ, bono succo præditus, sapidus; (2) succo abundans.
Εὐχυμία, ας, ἡ, bonus succus, bonus sapor, saporis gratia. Ex
Εὔχυμος, ε, ὁ ἡ ἡ, qui boni succi est, sapidus.
Εὔχυτος, ε, ὁ ἡ ἡ, facilis fusu. Εὔχυτον ἐς τὸν ἐλλέβορον φλέγμα, *Aret.*
Εὐχωλὴ, ῆς, ἡ, votum; (2) precatio; (3) devotio; (4) gloriatio; (5) gloria. Ab εὔχομαι. Hinc
Εὐχωλιμαῖος, αία, αῖον, soldurius, devotus; (2) optabilis. Οἱ δὲ εὐχωλιμαῖοι, qui vota exsequuntur *Herod.* 2, 63.
Εὐχώριστος, ε, ὁ ἡ ἡ, separatu et secretu facilis. Ex χωρίζω.
Εὔχωρος, ον, pulcrum seu bonum campum habens, *Sibyl.*
Εὔχωστος, ε, ὁ ἡ ἡ, qui facile muniri aggere potest, bene munitus. Ex χώννυμι.
Εὐψηλάφητος, ε, ὁ ἡ ἡ, tractabilis; (2) ad tactum accommodatus. Ex ψηλαφάω.
Εὔψυκτος, ε, ὁ ἡ ἡ, facilis refrigeratu.
Εὐψυχέω, ῶ, fut. ήσω, forti, bono, magnoque sum animo; confido. Ἵνα κἀγὼ εὐψυχῶ, *Phil.* 2, 19. Ab εὔψυχος.
Εὐψυχὴς, ἐς, ὁ ἡ ἡ, jucundo et salubri expositus frigori; (2) frigidus. Ex ψύχω.
Εὐψυχία, ας, ἡ, animi præstantia et fortitudo, magnanimitas, æquanimitas; (2) εὐψυχίαι, pl. *Polyb.* Ab
Εὔψυχος, ε, ὁ ἡ ἡ, qui generoso et alacri est animo; animosus, magnanimus; (2) lætus; (3) æquo animo, miti præditus; (4) audax.
Εὐψύχως, *adv.* animose, animo magno fortique, æquo animo. A præc. Ex ψυχή.
ΕΥ῞Ω, vel εὕω, uro, ustulo. Ἦτ' ἄνδρα ἢ ἴφθιμον περ ἐόντα, Εὕει ἅτερ δαλῦ, *Hes. Op.* 703.
Εὐώδη, acc. sing. *contr.* pro εὐώδεα, ab
Εὐώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, bene olens, fragrans. Ab ὄζω.
Εὐωδία, ας, ἡ, odor, suavitas odoris. A præc.
Εὐωδιάζω, *Hes.* vel εὐωδίζω, bene oleo. A præc.
Εὐώδιν, ινος, ἡ, partu felix. *Nonnus,* εὐώδινος θαλάσσης, fœcundi maris.
Εὐώλενος, ε, ὁ ἡ ἡ, pulchra habens brachia. Πρὸς τῆς σῆς δεξιᾶς εὐωλένε, *Eurip. Hipp.* 605.
Εὐώμαλος, ε, ὁ ἡ ἡ, æquabilis. Ab ὁμαλός.
Εὐώνητος, ε, ὁ ἡ ἡ, qui salubris pretii est.
Εὐωνία, ας, ἡ, salubre pretium; (2) vilitas mercium.
Εὐωνίζω, fut. ίσω, vile facio, pretium rei deprimo verbis. Ab
Εὔωνος, ε, ὁ ἡ ἡ, parabilis, qui parvo pretio emi potest. Ab ὠνέομαι.
Εὐώνυμος, ε, ὁ ἡ ἡ, fausti nominis; (2) clarus, celebrandus; (3) sinister, lævus, quoniam læva olim felicia habebantur.
Εὐώνως, *adv.* salubris, seu parvi pretii.
Εὐῶπα, accusat. a recto εὐώψ, *Soph. Ant.* 530.
Εὐῶπα, vocat. a recto εὐώπης, *Soph. Œd. Tyr.* 189.
Εὐωπελία, ας, ἡ, fertilitas, ubertas, *Call.* Vid. *Thes. Gr. P.*
Εὐώπης, ὁ ἡ ἡ, acutum cernens; (2) pulchros habens oculos, vel pulcher, venustus. Θύγατερ Διὸς εὐῶπα, *Soph. Œd. Tyr.* 189.
Εὐῶπις, ιδος, ἡ, quæ pulchros habet oculos, pulchra. Ἁ δ' εὐῶπις ἁβρὰ, *Soph. Trach.* 523. A præc.
Εὐωπὸς, ἡ, ὸν, qui bene cernit; (2) idem quod εὐώπης.
Εὐωρεῖν, leviter curare; negligere, *Hes.*
Εὐωρία, ας, ἡ, levis cura; negligentia.
Εὐωριάζω, contemno, negligo, *Hes. ex Soph.*
Εὔωρος, ε, ὁ ἡ ἡ, bene curans; (2) leviter custoditus, neglectus; (3) qui non curat, negligens, *Suid. Hes.* Ab ὤρα.
Εὐώροφος, ον, bene tectus, laqueatus, pulcher, de ædibus. Ab ὄροφος.
Εὐωχέω, ῶ, f. ήσω, convivio accipio; (2) saturo, satio; (3) oblecto; (4) pasco; εὐωχῦμαι, convivor; epulor. Δοκῶ μοί σε εὐωχήσειν καινῶν λόγων, *Theophr.* Εὐωχέει τὰς ἑτοιμένες, *Herodot.* Ab
ΕΥ᾽ΩΧΙ΄Α, ας, ἡ, convivium, epulum, dapes; (2) copia indulgendi gulæ.
Εὐωχητικὸς, ἡ, ὸν, epularis. A præc.
Εὐώψ, ωπὸς, ὁ ἡ ἡ, pulchros habens oculos; (2) qui pulchro est adspectu, seu vultu. Γίγνωσ' εὐῶπα παρειάν, *Soph. Antig.* 530.
Ἔφα, 3. sing. a. 2. ind. med. *Dor.* pro ἔφη, a φημί.
Ἐφαάνθην, a. 1. ind. pass. *Poet.* pro ἐφάνθην, a φαίνω.
Ἐφαβικὸν, acc. sing. *Dor.* pro ἐφηβικόν.
Ἐφαγιστεύω, inferias facio. Κἀφαγιστεύσας ἃ χρὴ (βέβηκε), *Soph. Antig.* 247: resolvendum sic, καὶ ἐφαγιστεύσας ἐπὶ τῷ νέκρῳ. Hinc apparet verbum ἀφαγιστεύω esse vocem nihili.
Ἔφαγον, *comedi*, a. 2. ind. act. verbi φάγω.
Ἐφαίνεο, 2. sing. imperf. ind. pass. *Ion.* pro ἐφαίνεσο.
Ἐφαίνον, 3. plur. imperf. ind. act.
Ἐφαιρέομαι, ῦμαι, post eligo, alium eligo; (2) substituo in locum electi. Τῦ δὲ μετ' αὐτὸν Ἱππαγρέτε ἐφῃρημένε, *Thuc.*
Ἐφάλιος, ε, ὁ ἡ ἡ, ad mare situs, maritimus; (2) qui est super mare. Ab ἅλς.
Ἐφάλλομαι, insilio, irruo; aor. 1. ἐφηλάμην· part. ἐφηλάμενος, qui insiluit. *Apud Poetas*, ἐπάλμενος pro ἐφαλλόμενος, insiliens, irruens. Ἐφαλλόμενος ἐπ' αὐτὲς ὁ ἄνθρωπος, *Act.* 19, 16.
Ἔφαλμος, ε, ὁ ἡ ἡ, muria conditus. Ab ἅλμη.
Ἔφαλος, ε, ὁ ἡ ἡ, idem quod ἐφάλιος.
Ἔφαλσις, εως, ἡ, assultus. Ab ἐφάλλομαι.
Ἐφαλῶν, præs. part. ind. act. *Dor.* pro ἐφηλῶν, *contr.* ex ἐφηλόων, ab ἐφηλόω.
Ἐφάμαν, aor. 2. ind. med. *Dor.* pro ἐφάμην, a φημί.
Ἐφαμαρτάνω, pecco, peccato peccatum addo.
Ἐφαμάρτος, ον, peccatis obnoxius.
Ἔφαμεν, 1. pl. imperf. ind. act.
Ἐφάμιλλος, ε, ὁ ἡ ἡ, similis, par, æqualis; (2) æmulus, æmulator. (1) οἱ δὲ ἐφάμιλλοι ἀρετῇ, illi vero qui virtute pares sunt, *Max. Tyr.* 21. 2, *male interpres.* Ab ἅμιλλα.
Ἐφαμίλλως, *adv.* cum æmulatione, studiose.
Ἔφαμμα, ατος, τὸ, amictus, indumentum.
Ἔφαμμος, ε, ὁ ἡ ἡ, arenosus.
Ἔφαν, 3. plur. imperf. ind. act. *Bœot.* pro ἔφασαν, a φημί.
Ἐφανδάνω, complaceo, gratus sum.
Ἔφανε, 3. sing. aor. 2. ind. act. verbi φαίνω.
Ἐφανερώθη, 3. sing. aor. 1. ind. pass. v. φανερόω.
Ἐφάνη, 3. sing. aor. 2. ind. pass. a φαίνω.
Ἐφάνην, 1. sing. aor. ejusd.
Ἐφάνθη, *apparuit*, 3. sing. aor. 1. ind. pass.
Ἐφανίσθησαν, 3. pl. aor. 1. ind. pass. v. φανίζω.
Ἐφάπαξ, *adv.* semel.
Ἐφαπλόω, f. ώσω, impono, circumdo. Hinc
Ἐφάπλωμα, ατος, τὸ, tegumen, culcita.
Ἐφαπτὶς, ίδος, ἡ, sagum, paludamentum. Ab ἐφάπτω.
Ἐφάπτομαι, attingo; alligor. Καὶ πρῶτα μὲν δὴ τῆς κεφαλῆς ἐφήψατο, *Aristoph. Plut.* 727. Ἱκέτης ἔφαψαι πατρὸς ὅς σ' ἐγείνατο, *Soph. Aj.* 1191.
Ἐφάπτω, fut. ψω, illigo, alligo; (2) accendo, adstringo. Τί δ' ἐγὼ λύεσ' ἂν ἢ 'φάπτεσα προσθείμην πλέον; nam quid ego vel solvens vel adstringens legem, prodesse possim? *Soph. Antig.* 39.
Ἐφάπτωρ, ορος, ὁ, captor, qui captis pignoribus aliquem coercet. A præc.
Ἐφαρμογὴ, ἡ, commissura, convenientia. Ab
Ἐφαρμόζω, fut. όσω, accommodo, apto, concinno; (2) congruo, convenio, quadro. Ἀνὴρ σοφὸς φειδοῖ ἢ δαπάνῃ μέτρον ἐφαρμόσατο, *Luc. in Epigr.*
Ἐφαρμόσδειν, *Dor.* pro ἐφαρμόζειν.
Ἐφάρμοσις, εως, ἡ, convenientia.
Ἐφαρμόττω, accommodo; (2) quadro. ἀλλήλοις, *Procl.* ἐπ' ἄλλο γένος, *Aristot.*
Ἐφάρξαντο, 3. pl. a. 1. med. *per Metathes.* pro ἐφράξαντο, a φράσσω, vel φράττω.
Ἔφασαν, 3. pl. a. 2. ind. act. *Dor.* pro ἔφησαν, a φημί.
Ἔφατο, 3. sing. aor. 2. ind. med. verbi φημί.
Ἐφαύλισα, aor. 1. ind. act. verbi φαυλίζω.
Ἐφαψαμένη, a. 1. part. ind. med. v. ἐφάπτομαι.
Ἐφάψατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. *Dor.* vel *Ion.* pro ἐφήψατο.
Ἐφαψὶς, ίδος, ἡ, vinctura. Ab ἐφάπτω.
Ἐφείδοντο, 3. pl. imperf. ind. med. v. φείδομαι.
Ἔφεδρα, ας, ἡ, insessio; insidiæ; (2) herba quædam, ita dicta quod arboribus insideat.
Ἐφεδράζω, impono, defigo; (2) suffulcio, sustento. (2) τὴν βάσιν τῦ πρεσβύτε πρὸς τὸ παρ' ἐλπίδα χαῖρον ἠρέμα παραλυομένην ἐφεδράζοντος, incessumque senis præ insperato gaudio sensim languefactum suffulciente, *Heliodor.* 7. A præc.
Ἐφέδρανα, ων, τὰ, natium prominentiæ.
Ἐφεδρεία, ας, ἡ, sessio, ipse sedendi vel insidendi actus; (2) præsidium, statio; (3) actus insidiandi vel observandi; (4) subsidia militaria, *item* adjumenta. Ab
Ἐφεδρεύω, f. εύσω, insideo, subsideo; (2) insidior; (3) victori immineo, ut cum eo quam primum congrediar; (4) immineo alicui rei, capto, v. gr. occasionem, &c. (5) in subsidiis sum; (6) de præsidiis omnibus dicitur; (7) adesse alicui adjuvandi causa. Βελόμενος ἐφεδρεῦσαι τοῖς τῶν συμμάχων καιροῖς, *Polyb.* Ab ἔφεδρος.
Ἐφεδρίζω, fut. ίσω, insideo; (2) insideo tergo alicujus. Ab eod. Hinc
Ἐφεδρισμὸς, ῦ, ὁ, actus insidendi tergo alicujus in ludo. *Hes.* ἐφεδριασμὸς, quasi ab ἐφεδριάζω, quod idem est.
Ἐφεδριστὴρ, ῆρος, ὁ, qui in ludo devicti manibus a tergo junctis insidens portabatur, *Hes.*
Ἔφεδρον, τὸ, sella, et quidem firma.
Ἔφεδρος, ε, ὁ ἡ ἡ, insidens; (2) insidiator, qui eventum rei quasi ex insidiis aucupatur; (3) captator occasionis; (4) subsidiarius, subsessor, triarius; (5) adversarius; (6) successor, vicarius; (7) tertiarius, id est, ille qui in lucta victo succedit, et cum victore congreditur. Hinc *metaphorice* commilitones Ajacis *apud Soph. Aj.* 609, victi malis, dicunt Καί μοι δυσθεράπευτος Αἴας ξύνεστιν ἔφεδρος, ad hæc mala hoc etiam accedit, tanquam tertiarius adest insanabilis Ajax. Ab ἕδρα.
Ἐφέζετο, 3. sing. imperf. ind. med. v. ἐφέζομαι.
Ἐφέζομαι, insideo. Ὄχθῳ ἐφεζόμενοι παρ' Εὔρον ποταμὸν, *Aristoph. Av.* 780.
Ἐφείκα, a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἐφῆκα.
Ἐφεθεὶς, a. 1. part. pass. Ab ἐφίημι.
Ἐφείδετο, 3. sing. imperf. ind. med. v. φείδομαι.
Ἐφειμένος, perf. part. pass. verbi ἐφιέννυω.
Ἐφεῖναι, aor. 2. inf. act. verbi ἐφίημι.
Ἐφεῖντο, *irruerant*, 3. pl. plusq. perf. ind. pass.
Ἐφείσατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. v. φείδομαι.
Ἐφείσθω, 3. sing. perf. imperat. pass. verbi ἐφίημι.
Ἐφεστήκειν, plusq. perf. ind. act. *Poet.* pro ἐφεστήκειν, ab ἐφίστημι.
Ἐφείσω, 2. sing. aor. 1. ind. med. *Att.* et *Ion.* pro ἐφείσασο, a φείδομαι.
Ἐφεῖτο, 3. plusq. perf. pass. verbi ἐφίημι, permitto: ἐφίεμαι, præs. ind. pass. ἐφεῖμαι, perf. pass.

pass. ἐφείμην, ἐφεῖτο, plusq. perf. pass. *Æsch. Prometh.* (initio.) *Soph. Phil.* 619. *Aristoph. Vesp.* 242.

Ἐφείω, aor. 2. conj. act. *Poet.* pro ἐφέω, ἐφῶ, ab ἐφίημι.

Ἐφεκτικὸς, ή, όν, inhibendi et reprimendi vim habens, compescens; ἐφεκτικοὶ, Philosophi, Sceptici, Pyrrhonii, a cohibendo assensu. Ab ἐπέχω, *cohibeo.*

Ἐφεκτικῶς, dubitanter, hæsitanter, *Steph.*

Ἔφεκτος τόκος, qu. dic. usura sextaria; a sexta summæ parte; (2) ἔφεκτον, quod est supra sex. Ex ἐπὶ et ἕκτος, *sextus.*

Ἐφελίσσω, convolvo. ἐφείλιξα, a. 1. Ἐς ἔλασμὸν μολύβδου λεπτὸν ἐγγράψαντές τινα, ἐφείλιξαν αὐτὸν, ὥσπερ τι χαρτίον, *Dio Cass.* 46. 36; ubi male legitur ἀπείλιξαν. Oudendorpius emendat ἐπείλιξαν, non recte cum simplex ἑλίσσω sit aspera littera enuntiatus.

Ἐφελκὶς, ίδος, ἡ, ramentum, crusta ulceris. Ab ἕλκος.

Ἐφελκύνω, pro ἐφελκύω, *ap. Sch. Lycophr.*

Ἐφελκυσμὸς, ῦ, ὁ, attractio.

Ἐφελκυστὴς, ῦ, ὁ, qui attrahit; (2) auxiliator, adjutor. Ab ἐφελκύω.

Ἐφελκυστικὸς, ή, όν, attractorius; (2) attractus. Ab eod.

Ἐφελκύω, attraho; (2) elicio; (3) impello.

Ἐφέλκω, fut. ξω, idem, et procrastino. Πόλλ' ἐφέλκεται φυγὴ κακὰ ξὺν αὐτῇ, *Eur. Med.* 461.

Ἐφέμεν, aor. 2. inf. act. *Dor.* pro ἐφεῖναι, ab ἐφίημι.

Ἐφεξῆς, *adv.* deinceps, postea; (2) ordine.

Ἔφεξις, εως, ἡ, retentio, inhibitio, *inpr.* assensus. Ab ἐπέχω.

Ἐφέπισκον, 1. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐφεῖπον, ab ἐφέπω.

Ἐφέπομαι, subsequor, *Poet.* ἐφέσπομαι aor. 2. ἐπισπόμην· *Ion.* ἐπίσπομαι. Ἀλλ' ἢν ἐπίσπῃ τοῖς ἐμοῖς βουλεύμασι, *Soph. El.* 973. vide *Schol.* Δόλῳ γυναικηΐῳ ἐπισπόμενος, (*sic enim legendum,*) obsecutus dolo mulieris, *Herod.* 1, 91. Οὐκ ἐφείπετο λόγοισιν, *Eurip. Hipp.* 1307.

Ἐφέπω, *apud Poetas,* persequor; (2) persequor de ulcisci volentibus; (3) agitare, incitare; (4) has vel illas sedes velut consector, incolo; (5) rego, guberno, administro; (6) versor in re. (1) *Il.* 11, 177, &c. (2) παραιβασίας ἐφέπουσαι, delicta persequentes, *Hesiod. Theog.* 220. (3) Πατρόκλῳ ἔφεπε ἵππους, equos in Patroclum incita, *Il.* 16, 724. Ἵππους ἐφέπων μάστιγι, scutica equos agitans, *Id.* 24, 326. (4) οἳ ἐφέπουσι νῆσον ἐρημαίην, qui desertam incolunt insulam, *Apoll. Rhod.* 2, 384.

Ἐφερμηνευτικὸς, ή, όν, σχῆμα, figura orationis cum explicatio præcedentis additur. *Vox Gramm.*

Ἐφερμηνευτικῶς, *adv.* per explicationis adjectionem. Ab

Ἐφερμηνεύω, explicationem verbi præcedentis, dictorum, addo.

Ἔφερον, *ferebam,* imperf. ind. act. verbi φέρω.

Ἐφερπύζω, fut. ύσω, adrepo, irrepo.

Ἐφέρπω, idem. Ex ἐπὶ et ἕρπω, *serpo.*

Ἔφερσεν, 3. sing. a. 1. ind. act. *Æol.* pro ἤνεγκε, qu. a fut. φέρσω, *Æol.* pro φερῶ, a φέρω.

Ἕφες, 2. sing. a. 2. imperat. act. verbi ἐφίημι.

Ἐφέσιμος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui transferri potest a judicio ad aliud judicium. Ab

Ἔφεσις, εως, ἡ, provocatio a judicio ad aliud judicium, translatio causæ de foro ad forum; (2) appetitus, desiderium; (3) impetus, impressio. (2) δόξης ἀγαθῆς οὐκ ἀτόπῳ ἐφέσει, gloriæ non inepto desiderio, *Arrian. Hist. Alex.* 4, 19. Ἔφεσιν παραλαβεῖν, permissu alicujus agere. Ἔφεσιν διδόναι, potestatem facere, permissum dare, *Dionys. Halic. Antiq. Rom.* 6. Ab ἐφίημι.

Ἐφεσπερία, ας, ἡ, tempus vespertinum:

Ἐφεσπερεύω, fut. εύσω, vespere advigilo. Ab

Ἐφέσπερος, ου, ὁ ἡ ἡ, vespertinus.

Ἐφέσπετο, 3. sing. imperf. ind. med. *Ion.* et *Poet.*

Ἐφέσπομαι, prosequor, sector, *Poet.* ᾧ χάρις ἐφέσπετο, *Aristoph. Vesp.* 1268. pro ἐφέπομαι.

Ἔφεσσαι, 2. sing. aor. 1. imperat. med. *Poet.* pro ἔφεσαι, ab ἐφέζω, vel ἐφίημι.

Ἐφέσσεσθαι, f. 1. inf. med. *Poet.* pro ἐφίσεσθαι.

Ἐφέστασαν, 3. pl. imperf. ind. act.

Ἐφέστηκα, 1. sing. perf. ind. act. verbi ἐφίστημι.

Ἐφέστιος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui est vel sedet apud focum; (2) qui habet focum seu larem, id est, domum; (3) civis, incola; (4) qui in eadem est domo; *Apoll. Rhod.* 1, 909. (5) qui domi est, qui domum rediit; ἐφέστιοι θεοὶ, penates. Ἐφεστίοις ἀλαλαγαῖς, clamoribus ad aras factis, *Soph. Trach.* 205. Ἐφέστιος Ζεὺς, Jupiter qui familiæ præsidet, *Id. Aj.* 492. Ab ἑστία.

Ἐφεστρίδιον, τὸ, umbella, *V. L.* Ab ἐφεστρίς.

Ἐφεστρὶς, ίδος, ἡ, pallium, chlamys, amiculum, (opponitur χιτῶνι, tunicæ,) (2) vestimentum quodvis. Ex ἐπὶ et ἕννυμι.

Ἐφεστῶτα, acc. sing. perf. part. act. *per Crasin Att.* pro ἐφεστηκότα, ab ἐφίστημι.

Ἐφεταὶ, ῶν, οἱ, Ephetæ, magistratus apud Athenienses, qui de causis capitalibus judicabant. Ab ἐφίημι.

Ἐφετικὸς, ή, όν, desiderativus; (2) cupidus. Ab eod.

Ἐφετὶς, ἡ, ancilla, *Hes.*

Ἐφετμέων, gen. pl. *Ion.* pro ἐφετμῶν, ab

Ἐφετμὴ, ῆς, ἡ, mandatum, jussum.

Ἐφετὸς, ὁ ἡ ἡ· ἐφετὸν, illa res quam summo studio appetimus, *Schol. Theocrit. ad Idyll.* 10, 11.

Ἐφετῶς, *adv.* acriter, cum impetu. Ἐφετῶς καὶ ταχέως, *Polyb.* 2, 8.

Ἐφευάζω, bacchantium more tripudio et vociferor in re aliqua.

Ἐφευρετὴς, ῦ, ὁ, inventor. Ab

Ἐφευρίσκω, invenio. Οὔτι τιν' ἄλλην μῆτιν ἐφευρίσκω, *Odyss.* 19, 58.

Ἐφεύροι, 3. sing. aor 2. opt. act.

Ἐφεψαλώθη, 3. sing. aor. 1. pass. verbi ψεψαλόω, comburo. *Æschyl. Prometh.* 362.

Ἐφεψιάομαι, ῶμαι, illudo, insulto; ἐφεψιόωντο, 3. pl. imperf. pro ἐφεψιῶντο, ἐφεψιάοντο. Τεθνειῶτί γ' ἐφεψιόωνται ἅπαντες, *Odyss.* 19, 331.

Ἐφεψιάοντο, 3. plur. imperf. ind. *Poet.* pro ἐφεψιῶντο.

Ἐφέψω, recoquo, incoquo, impono.

Ἐφέω, ῶ, fut. έσω, perf. εκα, colloco.

Ἐφεώρα, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ἐφεώραε, ab ἐφοράω.

Ἔφη, 3. sing. aor. 2. ind. act. verbi φημί.

Ἐφηβαῖον, τὸ, pubes, pecten, *Diosc.*

Ἐφηβάω, ῶ, pubesco, adolesco.

Ἐφηβεία, ας, ἡ, ipsa actio pubescendi; (2) pubertas; (3) adolescentia. Ab ἐφηβεύω.

Ἐφηβεῖον, ου, τὸ, ephebeum, locus epheborum. Ab ἔφηβος.

Ἐφηβεύω, fut. εύσω, pubesco; (2) puber sum:

Ἐφηβία, ας, ἡ, idem quod ἐφηβεία. Ab eod.

Ἐφηβικὰ, τὰ, sc. χωρία, palæstræ, ubi ephebi exercentur.

Ἐφηβικὸς, ή, όν, ad ephebos seu puberes pertinens. Hinc τὸ ἐφηβικὸν, ῦ, pubertas, ipsa pubes, ephebi.

Ἐφήβιον, ου, τὸ, pubes, pubis regio; id omne quod est ab hypogastrio usque ad pudenda. Ab

Ἔφηβος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui ad pubertatem pervenit; puber, pubescens, adolescens, usque ad virilem ætatem. Ex ἐπὶ et ἥβη.

Ἐφηβότης, ητος, ἡ, pubertas. A præc.

Ἐφηγέομαι, ῦμαι, præsum. Hinc

Ἐφήγησις, εως, ἡ, actio adversus eum qui recipit aliquem, cui publice finibus interdictum est.

Ἐφήδομαι, delector, vel gaudeo aliqua re, *inpr.* malis alterius; fut. ἐφησθήσομαι, ἐφησθησόμενος· aor. 1. ἐφησθῆναι, *in inf.*

Ἐφηδύνω, exhilaro super aliqua re.

Ἐφῆκα, 1. sing. aor. 1. ind. act. verbi ἐφίημι.

Ἐφήκω, pervenio; (2) advenio; (3) venio. Καιρὸν ἐφήκειν, *Soph.*

Ἐφήλατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. verbi ἐφάλλομαι.

Ἐφῆλιξ, ικος, ὁ ἡ ἡ, ætate par, æqualis; (2) adultus.

Ἐφηλὶς, ίδος, ἡ, fibula; (2) lepræ species. (2) ἀργινόεσσαν ἐπ' ἄρ σεύονται ἐφηλιν, albam lepram inducunt, *Nic. Ther.* 333. Ab ἧλος, vel ἕλω.

Ἔφηλος, ου, ὁ ἡ ἡ, et ἔφηλις, ιδος, adfixus; (2) maculis solaribus infectus; *et hinc* (3) summa cutis asperitas in facie ex ardore solis aut inflammatione; (4) soli expositus. Ab ἥλιος, vel ἥλιος.

Ἐφηλόω, clavo affigo, *Steph.*

Ἐφῆμαι, insideo, *Soph.*

Ἐφήμενος, *insidens,* præs. part. verbi ἐφῆμαι.

Ἐφημερεύω, quotidie versor, assiduus sum in aliqua re. Ἐπιτιθέμενοι . . . . τοῖς ἐφημερεύουσι μεθ' ἡμέραν προφανῶς, adorti palam et interdiu illos qui in stationibus erant, *Polyb.* 20, 10, 6.

Ἐφημερία, ας, ἡ, et pl.

Ἐφημερίαι, vices diariæ. Ab ἐφήμερος.

Ἐφημερινὸς, ή, όν, quotidianus. Ab eod.

Ἐφημέριος, ου, ὁ ἡ ἡ, diurnus; (2) unius diei. Ab eod.

Ἐφημερὶς, ίδος, ἡ, ephemeris, libellus in quo acta diurna sive quotidiana consignantur, diarium, commentarius.

Ἐφήμερον, ου, τὸ, herba quædam; (2) cicuta, quæ ita dicitur ab interitus celeritate. Ἐπιόντα παρόντα Κόρον τὸν μάντιν, δεῖξαι ὅτι ἰατροὶ φάρμακον τῶν ἐφημερῶν, *Aristid.* 1, 285.

Ἐφήμερος, ου, ὁ ἡ ἡ, quotidianus; (2) diurnus; (3) in diem vivens; brevis vitæ; *unde* mortalis; homo. Ex ἐπὶ et ἡμέρα.

Ἐφήμιος, ον, infaustus, *Æsch.*

Ἐφημμένος, præt. pass. verbi ἐφάπτομαι. Ἐπαμμένοι εἴδεες, formosæ, quæ nempe speciem sibi aptam et quasi connexam habent, *Herodot.* 1, 199. Male Gronov. παῖδες εἴδεες ἐπαμμένοι, pueri forma præditi, *Id.* 8, 105.

Ἐφημοσύνη, ης, ἡ, mandatum. Ab ἐφίεμαι.

Ἔφην, *dixi,* aor. 2. ind. verbi φημί.

Ἔφηνε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi φαίνω.

Ἐφῆπται, 3. sing. perf. ind. pass. v. ἐφάπτομαι.

Ἐφήρμοσε, 3. sing. aor. 1. ind. act. v. ἐφαρμόζω.

Ἔφησα, *dixi,* aor. 1. ind. act. verbi φημί.

Ἐφήσεις, 2. sing. fut. 1. ind. act. verbi ἐφίημι.

Ἔφησθα, 2. sing. imperf. ind. act. *Æol.* pro ἔφης, a φημί.

Ἐφησθεῖεν, 3. pl. aor. 1. opt. pass. *per Sync.* pro ἐφησθείησαν, ab ἐφήδομαι.

Ἐφήσομαι, fut. 1. ind. med. verbi ἐφίημι.

Ἐφησυχάζω, acquiesco, quietem ago.

Ἔφθακα, *præveni,* perf. ind. act. verbi φθάνω.

Ἔφθαξα, 1. sing. aor. 1. ind. act. *Dor.* pro ἔφθασα.

Ἐφθαλέος, έα, έον, coctus, elixus. Ab ἑφθός.

Ἐφθάρην, *perii,* aor. 2. ind. pass. verbi φθείρω.

Ἔφθαρκα, *corrupi,* perf. ind. act.

Ἐφθαρμένος, *interemptus,* perf. part. pass.

Ἔφθασα, *præveni,* aor. 1. ind. act. verbi φθάνω.

Ἐφθέγγοντο, 3. plur. imperf. ind. med. verbi φθέγγομαι.

Ἐφθέγξαο, 2. sing. aor. 1. ind. med. *Ion.* pro ἐφθέγξασο.

Ἑφθήμερος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui est septem dierum, durans septem dies; (2) factus intra septem dies. Ex ἑπτὰ et ἡμέρα.

Ἑφθημιμερὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, vox prosodica significans tres pedes cum dimidio.

Ἔφθην, aor. 1. ind. act. qu. a φθῆμι, a φθάνω.

Ἐφθίαθ' pro ἐφθίατο, 3. pl. plusq. perf. ind. pass. *Poet.* pro ἔφθιντο, a φθίω.

Ἐφθίσθην, a. 1. ind. pass. verbi φθίνω, vel φθίω.

Ἔφθιτο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass.

Ἑφθοπωλεῖον, ου, τὸ, locus ubi cocta seu elixa veneunt. Ab

Ἑφθοπώλης, ου, ὁ, qui cocta seu elixa vendit. Ex ἑφθὸς et πώλης.

Ἔφθορα, perf. ind. med. verbi φθείρω.

Ἑφθὸς, ή, όν, elixus, coctus; (2) imbecillus a febri. Ab ἕψω.

Ἑφθόω, ῶ, elixo, coquo; (2) asso. Ab ἑφθός.

Ἐφιάλλω, immitto; (2) manus admoveo; f. ἐφιαλῶ, ἐφιαλεῖς. Ἐφιαλῶ κεντῶν ὑπὸ τὸν πρωκτόν σε τὸν σειραφόρον, *Arist. Nub.* 1302.

Ἐφιάλτης, ου, ὁ, ephialtes, incubus. Ab ἅλλομαι. Hinc

Ἐφιαλτία, ας, ἡ, herba pæonia adversus ephialten valens.

Ἐφιάλτιον, ου, τὸ, idem et ab eod.

Ἐφιγμένος, perf. part. pass. verbi ἐφικνέομαι.

Ἐφιδρόω, ῶ, fut. ώσω, insudo; (2) sudore langueo; (3) sudo. Hinc

Ἐφίδρωσις, εως, ἡ, sudor tenuis debilitans corpus.

Ἐφίει, 3. sing. imperf. ind. act. *contract.* pro ἐφίεε, ab ἐφιέω, pro ἐφίημι.

Ἐφιεῖσι, 3. pl. præs. ind. act.

ἘΦΙΕΛΙ'Σ, ίδος, ἡ, calyculus, vel simile quid in corona.

Ἐφίεμαι, mando; (2) expeto, cupio. (1) τοῦτο σοί δ' ἐφίεμαι, *Soph. Aj.* 116. Ὡς ἐφίετο, ut jussit, *Soph. Elect.* 51. (2) ὧν δὲ σου τυχεῖν ἐφίεμαι, ἄκουσον, quæ vero a te consequi cupiam, accipe, *Soph. Phil.* 1315.

Ἐφιεῖν, præs. inf. act. *Ion.* pro ἐφιέναι, ab ἐφίημι.

Ἐφιέναι, *immittere*, præs. infin. act.

Ἐφίερεια, τὰ, donaria, *V. L.*

Ἐφίεσαν, 3. plur. imperf. ind. act.

Ἐφιζάνω, insideo, *Il.* 10, 26.

Ἐφίζοισα, præs. part. act. *Dor.* pro ἐφίζουσα, ab ἐφίζω.

Ἐφίζω, insideo, *Hom.*

Ἐφίημι, f. ήσω, injicio, immitto; (2) remitto, relaxo; (3) indulgeo; (4) permitto; (5) admitto; (6) impello, incito; (7) appello, provoco ad judicem alium. Hinc (8) ἐφίεμαι, peto, appeto, cupio; (9) mando, præcipio. Ὡς δυστυχῆ Θήβαισι τῇ τόθ' ἡμέρᾳ ἀκτῖν' ἐφῆκας, *Eur. Phœn.* 5. Τί μοι τῶν δυσφόρων ἐφίῃ; *Soph. El.* 144. Τῆς ἀρετῆς ἐφίεσθαι, *Xen.*

Ἐφίησι, 3. sing. præs. ind. act.

Ἐφίητι, 3. sing. præs. ind. act. *Dor.* pro ἐφίησι.

Ἐφικάνω, assequor, *Hom.*

Ἐφικέσθαι, aor. 2. inf. med. verbi ἀφικνέομαι.

Ἐφίκετο, 3. sing. aor. 2. ind. med.

Ἐφικνέομαι, οῦμαι, fut. ίξομαι, attingo, pertingo, pervenio ad; (2) adsequor, consequor; (3) adspiro; (4) permeo, pervado. Τῆς ἀρετῆς ἐφικνέσθαι, *Isocr.* Ἐφικνούμενοι εἰς ὑμᾶς, 2 *Cor.* 10, 14.

Ἐφικτὸς, ἡ, ὸν, quem adsequi possumus. Hinc ὡς ἐφικτὸν, pro viribus. Ab ἐφικνέομαι.

Ἐφίλαθεν, 3. plur. aor. 1. ind. pass. *Dor.* et *Bœot.* pro ἐφιλήθησαν, a φιλέω.

Ἐφίλασα, 1. sing. aor. 1. ind. act. *Dor.* pro ἐφίλησα.

Ἐφίλατο, 3. sing. a. 1. ind. med. quasi a φίλω.

Ἐφίλετο, 3. sing. imperf. ind. pass. v. φίλημι.

Ἐφίλευν, 3. plur. imperf. ind. act. *Dor.* pro ἐφίλουν, *contr.* ex ἐφίλεον, a φιλέω.

Ἐφίληθεν, 3. pl. aor. 1. ind. pass. *Bœot.* pro ἐφιλήθησαν.

Ἐφίλησα, aor. 1. indic. act.

Ἐφιλονείκουν, 3. pl. imperf. ind. act. *contr.* pro ἐφιλονείκεον, a φιλονεικέω.

Ἐφιλοσόφησα, a. 1. ind. act. verbi φιλοσοφέω.

Ἐφιμείρω, cupio, *Mus.*

Ἐφίμερον, *adv.* amabiliter, suaviter. Ἐφίμερον ἀείδουσαι, *Apoll. Rhod.* 4, 1399.

Ἐφίμερος, ου, ὁ ϗ ἡ, amabilis, desiderabilis.

Ἐφίμωσε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi φιμόω.

Ἐφιππάζομαι, fut. άσομαι, equo invehor; (2) inequito, adequito.

Ἐφιππαρχία, ας, ἡ, turma equitum mille et viginti quatuor.

Ἐφιππεὺς, equestris. Κάσας δὲ τούσδε τοὺς ἐφιππείους τοῖς τῶν ἱππέων ἡγεμόσι δὸς, saga hæcce equestria da equorum ducibus, *Xenoph. Cyrop.* 8. (Sed legendum ἐφιππίους.)

Ἐφιππεύω, equum immitto in aliquem; (2) subagito fœminam. (1) πρῶτος ἐφίππευσε τοῖς Πέρσαις, *Diodor. Sicul.* 17, 19. (2) χίμαροι λασίῃσιν ἐφιππεύουσι χιμαίραις, *Opp. Cyneget.* 1, 389.

Ἐφίππιος, ου, ὁ ϗ ἡ, equestris. Hinc ἐφίππιον, ου, stratum equi, ephippium. Ab

Ἔφιππος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui equo vehitur, eques.

Ἐφιπποτοξότης, ου, ὁ, sagittarius, equester, *Diodor. Sic.* 19, 29. Sed alii legunt ἀφιπποτοξότης.

Ἐφίπταμαι, involo, advolo; ἐφίπτατο, advolabat; ἐφιπτάσθαι, involare. Ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐφίπτατο δεξιὸς ὄρνις, *Od.* 15, 160.

Ἐφίπτημι, idem.

Ἐφίσδει, 3. sing. præs. ind. act. *Dor.* pro ἐφίζει.

Ἐφίστη, 3. sing. imperf. ind. act. v. ἐφίστημι.

Ἐφίστημι, f. ἐπιστήσω, colloco juxta, admoveo, appono, adhibeo; (2) præficio; (3) animum intendo, intentus sum, considero; (4) reprimo, inhibeo, coerceo. Hinc ἐφίσταμαι, insto, advenio, *impr.* de adventu et apparitione deorum; (2) repente ex insidiis exsurgo, ingruo; (3) præfectus sum; (4) adhibeo mentem; (5) supernato; aor. 1. ἐπέστησα, admovi, adverti; ἐφιστάναι, admovere, advertere; ἐπέστην, adveni, a. 2. ἐφέστηκα, perf. adstiti, adsum, immineo, insto. Ἐπέστησαν αὐτοῖς οἱ ἱερεῖς, *Act.* 4, 1. Κεναῖς δ' ἐφίσταμαι τραπέζαις, *Soph. El.* 194. ἐπιστῆναι, considerare, præesse, &c.

Ἐφιστορέω, ῶ, f. ήσω, sciscitor, percontor, insuper sciscitor.

Ἔφλαδον, a. 2. ind. act. verbi φλάζω.

Ἔφλεξα, a. 1. ind. act. verbi φλέγω.

Ἐφλέχθη, 3. sing. a. 1. ind. pass.

Ἐφόβηθεν, 3. pl. a. 1. ind. pass. *Bœot.* pro ἐφοβήθησαν, a φοβέω.

Ἐφόβησα, a. 1. ind. act.

Ἐφοδεία, ας, ἡ, lustratio, quæ obeundo fit; (2) munus obeundi vigilias.

Ἐφοδεύω, et ἐφοδεύομαι, obeo, percurro, lustro vigilias. Ab ἔφοδος.

Ἐφοδιάζω, f. άσω, ad viam instruo et viatico dono; (2) instruo quasi viatico. *Gloss. Vet.* impetum facio, irruo; ἐφοδιάζομαι, viatico donor, instruor, *item* viaticum peto, impetro. Ἐφοδιάζειν ἀργίαν, *Plut.* Ἐκ τῶν ἀλλοτρίων ἐφοδιασθέντι, *Xen.* Ab

Ἐφόδιον, ου, τὸ, viaticum et quidquid est inter sarcinas iter facientis; (2) adminiculum quodcumque, subsidium, occasio, aditus ad aliquem rem. (3) τὰ ἐφόδια, res familiaris, facultates. (2) ἐφόδιον λαβέσθαι τινὸς ηὐχόμην, *Heliod.* 5.

Ἔφοδος, ου, ἡ, via qua aliquo acceditur, aditus, *unde* facultas rei alicujus; (2) via, ratio; (3) insinuatio; (4) accessus, adventus, *inpr.* hostilis impetus; (5) narratio, expositio rei prima, velut in oratione, ubi per narrationem fit ingressus in causam; (6) apparatus, instrumentum; (7) ὁ, circuitor, vigiliarum recognitor; (8) meatus, per quem corporis excrementa ejiciuntur; (sed hoc videtur potius ad ἄφοδος referendum esse, *Ern.* (9) ὁ ϗ ἡ, ad quem via patet, qui adiri potest.

Ἐφοίτα, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ἐφοίταε, a φοιτάω.

Ἐφοίτη, *idat*, 3. s. imperf. ind. *Dor.* pro ἐφοίτα.

Ἐφόλκαιον, ου, τὸ, gubernaculum; temo:

Ἐφόλκιον, ου, τὸ, navis parva, quæ a majori trahitur; (2) navicula, ex qua vectores in majorem admittuntur; (3) navicula quævis; (4) gubernaculum; (5) quidquid ex alio dependet. Ab ἐφέλκω.

Ἐφολκὶς, ίδος, ἡ, idem; (2) appendix, accessio, auctarium, sed in re mala. (1) Θησεῖ πανώλεις ἑψόμεσθ' ἐφολκίδες, Theseum sequemur, ut perditæ scaphulæ, *Eurip. Herc. Fur.* 1424. (2) ἐμαυτῇ τ' ἀθλίαν ἐφολκίδα, *Id. Andr.* 199.

Ἐφολκὸς, ἡ, ὸν, attrahens; (2) illiciens, suaviter capiens. Ab eod.

Ἐφομαρτέω, ῶ, fut. ήσω, insequor, *Il.* 8, 191; (2) sum præsens. (2) ἐφομαρτούντων καὶ μονονοὺ θεωμένων τῶν Περσῶν, *Arrian. Hist. Alex.* 1, 19.

Ἐφομιλέω, ῶ, fut. ήσω, versor cum aliquo.

Ἐφόνευσε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi φονεύω.

Ἐφοπλίζω, f. ίσω, armo, apparo adversus, δαῖτα, *Il.* 4, 344. ἡμιόνους ϗ ἄμαξαν, *Od.* 6, 37. δόρπον, *Il.* 23, 55.

Ἐφοπλισόμεσθα, 1. pl. fut. 1. ind. med. *Dor.* pro ἐφοπλισόμεθα.

Ἐφορατικὸς, ἡ, ὸν, peritus inspiciendi res et illis providendi. Ab

Ἐφοράω, ῶ, intueor, oculis lustro; (2) observo. Ζεὺς ὃς ἐφορᾷ πάντα, ϗ κρατύνει, *Soph. El.* 176.

Ἐφορεία, ας, ἡ, inspectio, Ephori munus.

Ἐφορεῖον, ου, τὸ, Ephororum curia, locus in quo Ephori judicia exercebant.

Ἐφόρει, 2. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ἐφόρεες, a φορέω.

Ἐφόρευν, 3. plur. imperf. ind. act. *Dor.* pro ἐφόρουν, quod *contr.* dicitur pro ἐφόρεον.

Ἐφορεύω, f. εύσω, Ephorum ago, inspector sum. Ab ἐφορός.

Ἐφορία, ας, ἡ, confinium; (2) fines. Ab

Ἐφόριος, ία, ιον, qui in finibus est, finitimus. Ab ὅριον.

Ἐφορκίζω, fut. ίσω, adjuro.

Ἐφορμαθεὶς, aor. 1. part. pass. *Dor.* pro ἐφορμηθεὶς, ab ἐφορμάω.

Ἐφορμαίνω, irruo in aliquid, appeto aliquid.

Ἐφορμάω, ῶ, f. ήσω, irruo, invado, impetum facio aliquo; (2) impello. Ἐφορμῶσιν ἀλλήλοις, *Thuc.* Πομπηΐῳ δὲ ἀνὴρ μέγας πεζὸς ἐφώρμησε, *Plut.* πόλεμον, *Il.* 3, 165. Ἐφορμήσασθαι ἀέθλους, *Hes. Scut.* 127. Τί τήνδ' ἐφορμᾷς πεῖραν; id est, τί ὁρμᾷς ἐπὶ τήνδε πεῖραν, *Soph. Aj.* 289.

Ἐφορμήσασθαι, a. 1. inf. med. verbi ἐφορμάω.

Ἐφορμέω, ῶ, f. ήσω, appello, applico; (2) in statione sum; (3) in statione me continens alteri immineo; (4) obsideo portum. Πόλιν μεγάλην ἐφορμεῖν τοῖς ἑαυτοῦ καιροῖς, *Dem.* Ab ἔφορμος.

Ἐφορμὴ, ῆς, ἡ, incitatio; (2) invasio, impetus.

Ἐφόρμησις, εως, ἡ, idem. Ab ἐφορμάω.

Ἐφορμητικὸς, ἡ, ὸν, vim habens aggrediendi.

Ἐφορμίζω, f. ίσω, navem ad stationem appello. Hinc

Ἐφόρμισις, εως, ἡ, ingressus navium in stationem. Ab

Ἔφορμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui in statione est; (2) ὁ, locus stationi navium accommodatus; (3) idem quod ἐφόρμισις.

Ἔφορος, ου, ὁ ϗ ἡ, finitimus, confinis.

Ἐφορὸς, οῦ, ὁ, inspector, ephorus, præses. Ab ἐφοράω.

Ἐφόσον, *adv.* in quantum, quoad.

Ἔφραδον, a. 2. ind. act. verbi φράζω.

Ἔφραξα, a. 1. ind. act. verbi φράσσω.

Ἐφράσαθ', pro ἐφράσατο, 3. sing. a. 1. ind. med.

Ἔφρασε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi φράζω.

Ἐφράσσαντο, 3. pl. aor. 1. ind. med. *Poet.* pro ἐφράσαντο.

Ἐφρόνουν, imperf. ind. act. pro ἐφρόνεον, a φρονέω.

Ἐφρούρει, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ἐφρούρεε, a φρουρέω.

Ἐφρυάττετο, 3. sing. imperf. ind. med. verbi φρυάττομαι.

Ἔφρυξα, a. 1. ind. act. v. φρύγω, vel φρύσσω.

Ἔφυ, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi φῦμι.

Ἐφυβρίζω, f. ίσω, contumelia adficio; (2) insolenter minari. (2) ποῦ δ' ὃς τὰ δεινὰ τῇδ' ἐφυβρίζει πόλει Καπανεύς; *Eurip. Phœn.* 185. τὸν δῆμον, *Plut.* Hinc

Ἐφυβριστὴρ, ῆρος, ὁ, contumeliosus in alios, insolens, petulans.

Ἐφυβριστὴς, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

Ἐφύβριστος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem. Hinc

Ἐφυβρίστως, *adv.* contumeliose.

Ἔφυγον, a. 2. ind. act. verbi φεύγω.

Ἐφύγοσαν, 3. plur. aor. 2. ind. act. *Dor.* pro ἔφυγον.

Ἐφυγραίνω, humecto.

Ἔφυγρος, ου, ὁ ϗ ἡ, irriguus, uliginosus.

Ἐφυδάτιος, ου, ὁ ϗ ἡ, aquaticus. Ab ὕδωρ.

Ἐφυδρεύω, irrigo; ἐφυδρεύομαι, adaquor.

Ἐφυδρία, ας, ἡ, aquæ copia. Ab ἔφυδρος.

Ἐφυδριὰς, άδος, ἡ, Nympha aquatica.

Ἔφυδρος, ου, ὁ ϗ ἡ, aquosus; (2) aquaticus, aquas adferens. Ab ὕδωρ.

Ἐφύδωρ, ὁ, apparitor, qui clepsydras in judiciis curabat, pro ἐφ' ὕδατι.

Ἐφύη, 3. sing. aor. 2. ind. pass. verbi φύω, vel φῦμι.

Ἐφύλαξα, a. 1. ind. act. verbi φυλάσσω.

Ἐφυμνέω, decanto, celebro; (2) invoco, obtestor; (3) cum imprecatione exprobo, dira imprecor. (2) πρὸς ταῦτ᾽ ἐφυμνείτω Δία, ad hæc imploret Jovem, *Soph. Antig.* 658. (3) κακὰς πράξεις ἐφυμνήσασα, dira imprecata, *Id. Ibid.* 1305. Τοιαῦτ᾽ ἐφυμνῶν, talia imprecatus, *Id. Œd. Tyr.* 1275. Ab ὕμνος. Unde

Ἐφύμνιον, ȣ, τὸ, canticum, quod hymno succinitur, sive, quod post hymnum cantatur.

Ἔφυν, a. 2. ind. act. verbi φύμι.

Ἐφύπερθε, sive ἐφύπερθεν, *adv.* desuper.

Ἐφυπερθύριον, ȣ, τὸ, superliminare.

Ἐφυπνίδιος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, somnum inducens. Ab ὕπνος.

Ἐφυπνώττω, indormio, *Bud.*

Ἔφυρον, 3. pl. imperf. ind. act. verbi φύρω.

Ἐφυσιώθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. v. φυσιόω.

Ἐφύσσα, *sufflabat*, 3. sing. imperf. ind. act. *Dor.* et *Poet.* pro ἐφύσα, ex ἐφύσας, a φυσάω.

Ἐφυστερέω, idem quod simplex, absum.

Ἐφυστερίζω, fut. ίσω, posterior sum, vel fio.

Ἐφύτευσε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi φυτεύω.

Ἐφυφαίνω, intexo; (2) inter texendum insero

Ἐφυφὴ, ῆς, ἡ, id quod stamini subtexitur, trama, subtemen.

Ἐφύω, fut. ύσω, pluvia perfundo. Hinc ἐφύει, *imperson.* impluit, pluvia statim sequitur, statim post pluit.

Ἐφώνεεν, 3. sing. imperf. ind. act. cum ν ἐφελκ.

Ἐφώνει, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ἐφώνεε.

Ἐφώριος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, tempestivus.

Ἐφωτίσθην, a. 1. ind. pass. verbi φωτίζω.

Ἔχαδον, a. 2. ind. act. verbi χάζω. Οὐχ ἔχαδε στήθος χόλον, non continuit in pectore iram, *Il.* 4, 24.

Ἔχαιρον, imperf. ind. act. verbi χαίρω.

Ἐχαλάσθην, a. 1. ind. pass. verbi χαλάω.

Ἐχαλέπηνα, 1. sing. aor. 1. ind. act. *Att.* pro ἐχαλέπανα, a χαλεπαίνω.

Ἔχανον, *hiavi*, a. 2. ind. act. verbi χαίνω.

Ἐχαράκȣ, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ἐχαράκοε, a χαρακόω.

Ἐχάρην, a. 2. ind. pass. verbi χαίρω.

Ἐχάρησαν, 3. pl. aor. ejusd.

Ἐχαρίσατο, 3. sing. a. 1. ind. med. v. χαρίζω.

Ἐχαρίσθην, a. 1. ind. pass.

Ἔχεα, a. 1. ind. act. pro ἔχευσα, a χέω.

Ἐχέβοιον, ȣ, τὸ, lorum quo bos alligatur aratro. Ex ἔχω et βȣ̃ς, *bos.*

Ἐχέγγυος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, fide dignus; (2) qui promissa servat; (3) ad fidem faciendum aptus, fide fretus. Ἀλλ᾽ ὥσπερ ἔλαβες τὸν ἱκέτην ἐχέγγυον, fide tua fretum, *Soph. Œd. Col.* 284. Ex ἔχω et ἐγγυή.

Ἐχεγλωττία, ἡ, taciturnitas, *Lucian.*

Ἐχέθυμος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, mente præditus; (2) qui animi cupiditates coercet.

Ἐχείδιον, ȣ, τὸ, viperula; (2) fœtus viperæ. Dim. ab ἔχις.

Ἐχειροτονήθη, 3. sing. aor. 1. ind. pass. verbi χειροτονέω.

Ἐχέκαλλος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, pulcher.

Ἐχέκολλος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, tenax instar glutinis, glutinosus. A κόλλα.

Ἐχεκόλλως, *adv.* firmiter. A præc.

Ἐχεκτέανος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, habens divitias, dives.

Ἐχέμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro ἔχειν.

Ἐχεμυθέω, ῶ, f. ήσω, linguam contineo, supprimo verba.

Ἐχεμυθία, ας, ἡ, taciturnitas, silentium. Ab

Ἐχέμυθος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, qui linguam cohibere novit, taciturnus; (2) qui arcana celat.

Ἔχεν, *habet*, 3. sing. præs. ind. act. *Dor.* pro ἔχει, vel *habebat*, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro εἶχε, ab ἔχω.

Ἔχεο, 2. s. præs imperat. pass. *Ion.* pro ἔχεσο.

Ἐχενηΐς, ΐδος, ἡ, echeneis, remora, pisciculus; (2) anchora navem retinens. A νηῦς.

Ἐχεπευκὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, amarus; (2) mortifer, venenatus. (2) βέλος ἐχεπευκὲς ἄμυνεν, *Il.* 4, 129. Ex ἔχω et πεύκη.

Ἐχέπικρος, ον, idem.

Ἐχέπωλος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, pullos equinos habens; (2) equos habens.

Ἐχέσαρκος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, carni seu cuti adhærens. Ex ἔχω et σὰρξ, *caro.*

Ἔχεσκε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* et *Poet.* pro εἶχε, ab ἔχω.

Ἐχέστονος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, qui gemitus adfert; (2) perniciosus. Ex ἔχω et στόνος.

Ἐχέτην, 3. dual. imp. ind. act. *Ion.* pro εἰχέτην

Ἐχέτης, ȣ, ὁ, dives. Ab ἔχω.

Ἐχέτλη, ης, ἡ, stiva. Ab eod.

Ἐχετλήεις, εσσα, εν, stivalis, *Ep.* Ab ἐχέτλη

Ἐχέτλιον, pars navis piscatoriæ, in qua piscatores pisces condunt, vivarium. Ἐχετλία ἐξαναδῦσα, *Nic. Ther.* 825.

Ἔχετο, 3. sing. imperf. ind. pass. *Ion.* pro εἴχετο, ab ἔχω.

Ἐχέτρωσις, εως, ἡ, bryonia alba.

Ἔχευα, a. 1. ind. act. pro ἔχευσα, a χέω.

Ἐχεύατο, 3. sing. a. 1. ind. med. pro ἐχεύσατο.

Ἐχέφρονες, *cordati*, nom. plur. ab ἐχέφρων.

Ἐχεφρονέω, ῶ, f. ήσω, prudens sum, sapio.

Ἐχεφροσύνη, ης, ἡ, prudentia. Ab

Ἐχέφρων, ονος, ὁ ϰ ἡ, prudens, cordatus. Ex ἔχω et φρὴν.

Ἔχηρα, *gavisus sum*, a. 1. ind. act. *Att.* pro ἔχαρα, a χαίρω.

Ἔχῃς, 2. sing. præs. conj. act. verbi ἔχω.

Ἔχης, ὁ, dives, idem quod ἐχέτης, *E. M.*

Ἐχθαίρῃ, 3. sing. præs. conjunct. act.

Ἐχθαίροντι, 3. plur. præs. ind. act. *Dor.* pro ἐχθαίρȣσι.

Ἐχθαίρω, odio persequor. Ὅστις ἐμφανῶς θεοῖς ἐχθαίρομαι, *Soph. Aj.* 457. Ab ἔχθος.

Ἔχθει, 3. sing. præs. ind. act. verbi ἔχθω.

Ἐχθὲς, *adv.* heri. A χθὲς.

Ἐχθεσινὸς, ἡ, ὸν, hesternus. A præc.

Ἔχθημα, ατος, τὸ, odium. Ab ἔχθος.

Ἐχθήρειε, 3. sing. a. 1. opt. act. *Æol.* pro ἐχθήραι, ab ἐχθαίρω.

Ἐχθήρω, a. 1. conj. act. *Att.* pro ἐχθάρω.

Ἐχθήσομαι, f. 1. ind. med. verbi ἐχθάνομαι.

Ἔχθιον, odiosius, *Soph.*

Ἐχθιόνως, *adv.* infensius, infestius. Ab ἐχθίων, *infensior*, ab ἔχθος.

Ἔχθιστος, inimicissimus, infensissimus.

Ἐχθοδοπέω, ῶ, f. ήσω, altercor; (2) invisus fio, odio sum. Ὅτ᾽ ἐμ᾽ ἐχθοδοπῆσαι ἐρήσεις Ἥρῃ, *Il.* 1, 518. Ab

Ἐχθοδοπὸς, ἡ, ὸν, odiosus, invisus. Φάρμακ᾽ ἀλειψε χρίσματος ἐχθοδοποῖο, *Opp. Hal.* 4, 662. Ex ἔχθος et ant. δέπω, unde δέψω.

ΕΧΘΟΣ, εος, τὸ, odium, inimicitiæ, simultas. Hinc *comp.* ἐχθίων et *superl.* ἔχθιστος.

Ἔχθρα, ας, ἡ, simultas, inimicitiæ. A præc.

Ἐχθραίνω, odio prosequor; (2) pro inimico habeo, invisum reddo. Ἐχθραίνει βίον ϰ πόλεμον, *Plut.* Ἐχθρανῇ ἐξ ἐμȣ̃, odio habeberis, *Soph. Antig.* 93. A præc. Hinc

Ἐχθραντέος, έα, έον, odio prosequendus, pro inimico habendus.

Ἐχθρεύω, fut. εύσω, inimicus sum, inimicitias gero; simultatem exerceo. Ab ἔχθρα.

Ἐχθρικὸς, infestus, odiosus, *Jun.*

Ἐχθροδαίμων, ονος, ὁ ϰ ἡ, invisus Diis; (2) infelix. Ex ἐχθρὸς et δαίμων.

Ἐχθρόξενος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, osor hospitum. Δόμȣς καλεῖσθαι τȣ̀ς ἐμȣ̀ς ἐχθροξένȣς, *Eurip. Alc.* 561.

Ἐχθροποιέω, ῶ, fut. ήσω, inimicum reddo, inimicitias concito.

Ἐχθρὸς, ὰ, ὸν, invisus, quem odimus; (2) qui odit, infensus, inimicus. Ab ἔχθος.

Ἐχθρότατα, *adv.* inimicissime. Ab eod.

Ἐχθρωδῶς, *adv.* infense, infeste, infesto animo. Ab ἐχθρός.

Ἐχθρῶς, *adv.* inimice.

Ἔχθω, odi, et ἔχθομαι, sum odio. Ἐχθόμενος Ἀθήνῃ, *Odyss.* 4, 502. Ἤχθετο πᾶσι θεοῖσι, *Il.* 14, 366. Ab ἔχθος.

Ἔχιδνα, ης, ἡ, vipera, *femina.* Ab ἔχις.

Ἐχιδναῖος, αία, αῖον, viperinus. A præc.

Ἐχιδνήεις, ήεντος, idem et ab eod.

Ἐχίδνιον, ȣ, τὸ, viperula. Dim.

Ἐχιδνόδηκτος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, morsus, ictus a vipera. Ex δάκνω.

Ἐχιδνοειδὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, viperæ similis; vipereus. Ab ἔχιδνα et εἶδος.

Ἐχιδνοχαρὴς, ὲς, viperis gaudens, *Sibyl.*

Ἐχῖειον, *apud Nicandrum*, τὸ ἔχιον.

Ἐχῖλος, ὁ, locus ubi tenetur temo, *Steph.*

Ἐχιναλώπηξ, εκος, ἡ, echinovulpes.

Ἐχῖναι, ων, οἱ, murium genus. Ab ἐχῖνος.

Ἐχινίσκος, ȣ, ὁ, echinulus, parvus echinus; (2) concavitas aurium. Dim. ab ἐχῖνος.

Ἐχινοκέφαλος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, qui caput habet capiti echini simile. Ex κεφαλή.

Ἐχινομῆτραι, ῶν, αἱ, echinometræ, echinorum matres, seu matrices, echini majores.

Ἐχινόπȣς, οδος, ὁ ϰ ἡ, spinæ vel tribuli genus aculeis horrens.

ΕΧΙ͂ΝΟΣ, ȣ, ὁ, echinus, marinus vel terrestris, erinaceus; (2) testa echini marini; (3) ollæ species; (4) capsa vel scrinium forense, in quod acta conjiciebantur; (5) fræni pars; (6) placentæ genus. Hinc

Ἐχινώδης, εος, ὁ ϰ ἡ, echinatus; (2) spinosus, asper, ut echinus.

Ἐχιόδηκτος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, morsus a vipera. Ex ἔχις et δάκνω.

Ἔχιον, ȣ, τὸ, echion, herba. Ex ἔχις, quod hujus morsibus medetur.

ΕΧΙΣ, ιος, vel εως, ὁ, anguis, vipera, *mas.*

Ἐχίτης, ȣ, ὁ, echites, lapis, gemma. A præc.

Ἔχμα, ατος, τὸ, retinaculum; (2) junctura. Ab ἔχω. Hinc

Ἐχμάζω, f. άσω, inhibeo, prohibeo; (2) detineo; (3) firmo; (4) quiesco.

Ἔχοι, 2. sing. præs. opt. act. verbi ἔχω.

Ἔχοισα, præs. part. act. f. g. *Dor.* pro ἔχȣσα.

Ἐχόλωσε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. χολόω.

Ἐχομένως, *adv.* proxime, contigue; (2) deinceps; (3) statim; (4) congrue.

Ἔχομες, 1. pl. præs. ind. act. *Dor.* pro ἔχομεν, ab ἔχω.

Ἔχον, imperf. ind. act. *Ion.* pro εἶχον.

Ἐχόντως, more habentis, ut appareat habere.

Ἐχορτάσθησαν, 3. pl. aor. 1. ind. pass. verbi χορτάζω.

Ἔχȣ, pro ἔχοε, 3. pers. sing. imperf. verbi χόω. Χῶμα ἐν ἐς τὴν θάλασσαν ἔχȣ μακρὸν, longum aggerem produxit in mare, *Appian. Pun.* 121.

Ἔχραον, a. 2. ind. act. verbi χραύω.

Ἐχρῆν, imperf. ind. act. verbi imperson. χρή.

Ἐχρησάμεθα, 1. plur. aor. 1. ind. med. verbi χράομαι.

Ἐχρήσθην, a. 1. ind. pass. verbi χράω.

Ἐχρῆτο, 3. sing. imperf. ind. med. *Ion.* pro ἐχρᾶτο, ab ἐχράετο.

Ἔχριεν, 3. sing. imperf. ind. act. verbi χρίω.

Ἔχρισε, 3. sing. a. 1. ind. act.

Ἐχρόνισα, a. 1. ind. act. verbi χρονίζω.

Ἐχρέωντο, *utebantur*, 3. pl. imperf. ind. *Poet.* pro ἐχρῶντο, quod *contr.* dicitur pro ἐχράοντο, a χράομαι, *utor.*

Ἐχύθη, 3. sing. a. 2. ind. pass. verbi χύω.

Ἐχύθην, a. 1. ind. pass.

Ἐχύμην, plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐκεχύμην.

ΕΧΥΡΟ͂Σ, ρὰ, ρὸν, munitus, firmus, tutus.

Ἐχυρότης, ητος, ἡ, munitio, munimen, firmitudo. A præc.

Ἐχυρόφρων, ονος, ὁ ϰ ἡ, firma et stabili prudentia præditus. Ex ἐχυρὸς et φρήν.

Ἐχυρόω, ῶ, f. ώσω, munio, firmo, firmum reddo; (2) vallo. Καὶ ταύταις ἐχυρῶσαι τὴν Ἑλλάδα, *Isocr.* Ab ἐχυρός. Hinc

Ἐχύρωμα, τὸ, munitio; (2) securitas.

Ἐχυρῶς, *adv.* tuto, firme. Ab ἐχυρός.

ΕΧΩ, f. ἕξω, vel σχήσω, p. ἔσχηκα, a. 2. ἔσχον, habeo, possideo, teneo, obtineo; (2) sustineo; (3) resisto, obsisto; (4) cohibeo; reprimo, *unde et pro* abstineo, *intell.* ἐμαυτὸν· (5) cingo, circumdo; (6) appello navem, classe; (7) attingo; τῶν ἀθίκτων ἕξεται, *Soph. Œd. Tyr* 891. (8) tendo, currum dirigo, iter habeo; (9) attineo; (10) gesto; (11) scio; (12) habito, incolo; (13) æstimo, reputo; (14) *inf. seq.* possum; (15) præbeo materiem, causam alicujus rei affero; τὸ γὰρ δίκαιον ȣ̓κ ἔχει λόγον δυοῖν ἐρίζειν, *Soph. Electr.* 466. (16) cum adverbiis varia significat, ἀμφιβόλως ἔχω, dubito; εὐνοϊκῶς, benevolus sum, &c. (17) eleganter

etiam redundat, ut ληρεῖς ἔχων, nugaris; (18) administro, guberno; ἔχειν τὰ πράγματα, *Thucyd.* 3, 72. (19) adfectus sum. *In pass.* habeor, sum in potestate alterius, impeditus sum; (2) laboro, v. gr. morbo; (3) prehendo atque prehensum teneo, adhæreo, conjunctus sum alicui, loco, sectæ, &c. (4) consentio, unde τὰ ἐχόμενα, consentanea; (5) aggredi aliquid, et in eo assiduum esse; (6) *In med.* continere se, abstinere, desistere, quiescere. Ἄσσα θυμῷ καὶ διὰ μνήμης ἔχω, in memoria habeo, *Lycophr.* 8. Τὸν ἄνδρ' ἔοικεν ὕπνος οὐ μακροῦ χρόνου ἕξειν, *Soph. Phil.* 821. Εὖ ἔχειν, κακῶς, εὐνοϊκῶς πρός τινα· πῶς ἔχεις δόξης, quid sentis? *Plat.* διὰ χειρὸς, στόματος, ἐλπίδος· ἔχεσθαι ἔργου, πολέμου, ὁδοιπορίας, aggredi. Ἐχόμενος interdum inservit periphrasi. Τὰ τῶν ὀνειράτων ἐχόμενα, insomnia, *Herodot.* 1, 120. Καρπῶν ἐχόμενα, fruges, *Id. ibid.* 193. Τοῖσι οὔτε χρυσοῦ ἐχόμενόν ἐστι οὐδὲν, οὔτε ἀργύρου, illis nihil est neque auri neque argenti, *Id.* 5, 49. Τὰ ἐς πόλεμον ἄχρηστα οἰκετέων ἐχόμενα, omnes domestici (ut impuberes, puellæ, senes, servi) bello inutiles, *Id.* 8, 142. Σιτίων ἐχόμενα, commeatus, *Id.* 3, 25.

Ἔχων, part. verbi ἔχω· οἱ ἔχοντες (1) divites. (1) φησὶ γὰρ αὐτὴ τοὺς μὲν ἔχοντας καὶ πλουτοῦντας δεῖπνον κατὰ μῆν' ἀποτίμπειν, *Aristoph. Plut.* 596. Πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἕρπει, *Soph. Aj.* 157.

Ἔχωντι, *habeant*, 3. plur. præs. conj. act. *Dor.* pro ἔχωσι.

Ἐχώρει, 3. sing. imperf. ind. act. a χωρέω.

Ἐχώσατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. verbi χώομαι.

Ἐχώσθην, aor. 1. ind. pass. verbi χωννύω, vel χώννυμι, pro χόω.

Ἐψαβάλατο, 3. s. a. 1. ind. med. v. ψαβάλλω.

Ἐψάλαται, 3. plur. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐψαλμένοι εἰσί, a ψάλλω.

Ἑψαλέος, έα, έον, coctus, elixus; (2) coctilis; (3) jurulentus. Ab ἕψω.

Ἑψανός, ἡ, ὀν, idem:

Ἑψάνη, ης, ἡ, olla; vas in quo coquitur, *Hes.* Ab eod.

Ἑψάω, coquo, v. ἑψέω.

Ἔψεαι, 2. sing. f. 1. ind. med. *Ion.* pro ἕψεσαι, ab ἕπομαι.

Ἑψέμεν, præs. inf. act. *Dor.* pro ἕψειν.

Ἕψεται, 3. sing. f. 1. ind. med. v. ἕπομαι.

Ἐψεύδετο, 3. sing. imperf. ind. pass. verbi ψεύδομαι, *fallo.*

Ἐψεύσθησαν, 3. sing. a. 1. ind. pass.

Ἐψευσμένως, *adv.* falso. A ψεύδομαι.

Ἑψέω, ῶ, fut. ήσω, coquo, elixo; ἑψῆσαι, et ἑψήσασθαι, a. 1. ἡψημένος, perf. coctus, fervens.

Ἐψηλάφησα, a. 1. ind. act. verbi ψηλαφάω.

Ἕψημα, ατος, τὸ, pulmentum; (2) coctile, quicquid ad coquendum est idoneum; (3) sapa, defrutum. Ab ἑψέω. Hinc

Ἑψηματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, sapam redolens.

Ἕψησις, εως, ἡ, coctio, coquendi ratio aut actus. Ab ἑψέω.

Ἑψητέον, coquendum, *Steph.* Ab ἑψέω.

Ἑψητήριον, ου, τὸ, olla, id in quo coquitur aut elixatur aliquid. A præc.

Ἑψητής, οῦ, ὁ, coctor. Ab eod.

Ἑψητικός, ἡ, ὀν, ad coquendum pertinens:

Ἑψητός, ἡ, ὀν, coctus, elixatus. Ab eod.

Ἔψια, τὰ, ludicra dicta; (2) crepundia.

Ἑψία, ας, ἡ, confabulatio; (2) ludicrum, ludus. Ab ἔπω, *dico.*

Ἑψιάασθαι, præs. inf. med. *Poet.* pro ἑψιᾶσθαι, *contr.* ex ἑψιάεσθαι, ab ἑψιάομαι.

Ἑψιάομαι, ἑψιῶμαι, confabulor; ludo, facetiis et jocis exhilaror, delector; ἑψιόωνται, 3. pl. pro ἑψιῶνται, ἑψιάονται· imperfect. ἑψιόωντο, pro ἑψιῶντο, ἑψιάοντο· imperativ. ἑψιάασθων pro ἑψιάεσθωσαν, *Odyss.* 17, 530.

Ἑψιατέον, ludendum, *Suid.* Ab ἑψιάομαι.

Ἐψιθυρίσδομεν, 1. pl. imperf. ind. act. *Dor.* pro ἐψιθυρίζομεν, a ψιθυρίζω.

Ἐψιμμυθιωμένως, *adv.* fucate. A ψιμμυθίζω.

Ἑψιόωντο, 3. pl. imperf. ind. med. *Poet.* et *Ion.* pro ἑψιῶντο, ab ἑψιάομαι.

Ἐψυχαγώγει, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ἐψυχαγώγεε, a ψυχαγωγέω.

Ἔψυχον, imperf. ind. act. verbi ψύχω.

ΕΨΩ, coquo, elixo.

Ἔω, inus. hinc fut. ἔσομαι, ero, præs. εἰμί.

Ἕω, inus. hinc fut. ἕσω, *Poet.* ἕσσω, ἕσσεις, ἕσσει, induet. a. 1. m. ἑσσάμην. imperat. ἕσσαι. ind. perf. εἷμαι, indutus sum; εἱμένος, indutus, perf. usit. ἕννυμι.

Ἕω, inusit. a cujus fut. ἕσω est a. 1. *Ion.* εἷσα, εἷσας, collocasti; εἷσε, collocavit, perf. pass. εἷμαι· εἵαται, pro εἷνται, collocata sunt.

Ἕω, inus. unde fut. ἥσω, mittam; perf. ἧκα, misi; in præs. usit. ἵημι.

Ἕω, a. 2. conj. act. *Poet.* pro ὦ, ab ἵημι.

Ἔω, *sim*, præs. conj. *Ion.* pro ὦ, ab εἰμί.

Ἕω, acc. sing. a recto ἕως, aurora, matutinum tempus. Ἐς ἕω, mane. Πρὶν ἐς ἕω Καίσαρα ἐπελθεῖν, *App. Bell. Civ.* 98.

Ἑῷ, *suo*, dat. sing. ab ἑὸς, *suus.*

Ἔωγα, perf. ind. med. *Att.* pro ὦγα, ab οἴγω.

Ἐῶγμαι, perf. ind. pass. *Att.* pro ὦγμαι.

Ἐωγυῖα, perf. part. med. f. g. *Attice* pro ὠγυῖα.

Ἔωθα, perf. ind. med. *Æol.* et *Ion.* pro εἴωθα, ab ἔθω, *soleo.*

Ἕωθεν, *adv.* mane, diluculo. Ab ἕως.

Ἑωθινός, ἡ, ὀν, matutinus. Ab eod.

Ἐώθουν, imperf. ind. act. *Att.* et *contr.* pro ὤθεον, ab ὠθέω.

Ἑῷος, ῷα, ον, matutinus; (2) orientalis.

Ἐῴκειν, *similis eram*, plusq. perf. ind. med. *Poet.* pro ἐοίκειν, ab εἴκω.

Ἑωλίζω, fut. ίσω, putresco sepositus. Ab ἕωλος.

Ἑωλοκρασία, ας, ἡ, mistura pridiana et exoleta; (2) potio vana et inefficax; (3) hesternæ repletionis gravedo et incommoditas, temulentia pridiana; (4) sordium, purgamentorum colluvies. Ex ἕωλος et κρᾶσις.

Ἑωλόνεκρος, dudum mortuus, *Suid.*

ἙΩΛΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, hesternus, pridianus; (2) marcidus, rancidus; (3) vetus, obsoletus. [ἕωλος, orientalis, ex Philostrato citat Larcher, ὁ ἐκ τῆς ἑώλου Γαλατίας· sed legendum ἑῴου.]

Ἐώλπειν, plusq. perf. ind. med. *Poet.* et *Att.* pro ἠόλπειν, ab ἔλπω.

Ἕωμεν, 1. plur. a. 2. conj. act. *Poet.* pro ὦμεν, ab ἵημι.

Ἑῷμι, præs. opt. act. *contr.* pro ἐάοιμι, ab ἐάω.

Ἐών, præs. part. act. *Ion.* pro ὤν, ab εἰμί.

Ἐώνημαι, perf. ind. pass. *Att.* pro ὤνημαι, ab ὠνέομαι.

Ἐωνούμην, imperf. ind. pass. *Att.* pro ὠνούμην.

Ἐῳνοχόει, imperf. indic. act. *Att.* pro ᾠνοχόει, quod *contr.* dicitur pro ᾠνοχόεον, ab οἰνοχοέω.

Ἔῳξα, aor. 1. indic. act. *Att.* pro ᾦξα, ab οἴγω.

Ἑῷος, α, ον, matutinus; (2) orientalis.

Ἑώρα, ας, ἡ, exaltatio, gestatio; (2) suspendium, pro αἰώρα. (2) πλεκταῖς ἑώραις ἐμπεπλεγμένην, *Soph. Œd. Tyr.* 1264.

Ἑώρα, 3. sing. imperf. ind. act. *Att.* et *contr.* pro ὥραε, ab ὁράω.

Ἑώρακας, 2. sing. perf. indic. act. *Att.* pro ὤρακας.

Ἐώργειν, plusq. perf. ind. med. *Poet.* et *Att.* pro ἐόργειν vel ὤργειν, ab ἔργω.

Ἐωρέομαι, οῦμαι, sublimis tollor, *Hes.*

Ἑώρημα, ατος, τὸ, elatio. A præc.

Ἑώρησις, εως, ἡ, idem et ab eod.

Ἑωρίζομαι, obambulo [vel gestor]. Ἑωριζόμενος ἐπὶ τὸ παράλιον μέρος τῆς Τύρου, *Palæph.* 62. *Joan. Malal. Chronogr.* 36. [sed legendum αἰωριζόμενος.] Ab ἑώρα.

Ἐώρταζον, imperf. indic. act. verbi ἑορτάζω.

Ἑώρων, imperfect. indicat. act. *Att.* et *contr.* pro ὥραον, ab ὁράω.

Ἕως, ω, ἡ, aurora; (2) oriens. Ab ἠώς.

Ἕως, *adv.* donec, usquedum, tantisper dum, quoad, quamdiu; (2) *in S. S.* sæpe actum continuum notat. Hinc ἕως ὅτι, donec, quoad; (3) ἕως πότε, quousque? (4) ἕως νῦν, ἕως ἄρτι, usque nunc; (5) ἕως οὗ, ἕως ὅτου, ἕως τίνος, quousque; (6) ἕως τινός, usque ad aliquod tempus; (7) ἕως τούτου, hucusque, τέως, ἕως, tantisper, donec. Ab ὡς.

Ἕως, *dum*, Poet. pro ὥς.

Ἑῷς, ἑῷα, ἑῷον, matutinus, eous; (2) orientalis.

Ἔωσα, a. 1. ind. act. *Att.* pro ὦσα, ab ὠθέω.

Ἐώσθην, a. 1. ind. pass. *Att.* pro ὤσθην.

Ἔωσι, 3. plur. præs. conj. act. *Ion.* pro ὦσι, ab εἰμί, *sum.*

Ἔωσται, *rejectus est*, 3. sing. perf. ind. pass. *Att.* pro ὦσται, ab ὠθέω.

Ἑωσφόρος, ου, ὁ, lucifer. Ex ἕως et φέρω.

Ἑωυτοῦ, *sui ipsius*, *Ion.* pro ἑαυτοῦ.

Z.

Z Est sexta litera Græcorum, quæ Ζῆτα appellatur, atque ab Hebræorum Zade existimatur orta; (2) in notis numeralibus valet *septem*, et cum lineola inferius addita (ζ,) *septies mille.*

ZA, *particula inseparabilis* augens significationem, ut ζάπλουτος, *valde dives*, ζαφλεγής, *vehementer ardens.* Non tamen semper.

Ζαβάλλειν, *Hes.* et *Etym.* ἐξαπατᾶν, decipere, putatur esse a διαβάλλειν, calumniari.

Ζάβα, lorica, ζάβαι, arma bellica, *Suid.* Hinc

Ζαβαρεῖον, ου, τὸ, zabareum, locus in quo reponuntur zabæ; armamentarium, *Suid.*

Ζάβοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, admodum abundans pascuis; (2) abundans pecoribus, *Hes.* Ex ζα et βοτὸς, *pascuum*, vel βοτὸν, *pecus.*

ΖΑΒΡΟΣ, ὁ, edax, vorax, *Hes.* lege ζάβορος.

Ζαγρεύς, Bacchus *apud Poetas.*

ΖΑΓΚΛΗ, ης, ἡ, falx.

Ζάγκλον, ου, τὸ, idem.

Ζαγρεύς, έος, ὁ, Bacchus, aliis Pluto. Ex ζα et ἀγρεύω, *venor.*

ΖΑΓΡΟΣ, discalceatus, *Suid.*

Ζαείς, *stans*, præs. part. act. verbi ζάημι.

Ζαής, έος, ὁ καὶ ἡ, vehementer spirans. Ex ζα et ἄω, *spiro.*

Ζαθέοιο, gen. sing. *Ion.* pro ζαθέου, a

Ζάθεος, έη, εον, divinus, sacer. Κίλλαν τε ζαθέην, *Il.* 1, 38. Ποταμῶν ζαθέων κελαδήματα, *Aristoph. Nub.* 283.

Ζαθερής, έος, ὁ καὶ ἡ, admodum calidus, fervidus, ardens. Ex ζα et θέρω.

Ζαῖεν, 3. pl. præs. opt. act. *Bœot.* pro ζαίησαν, a ζῆμι pro ζάω.

Ζακαλλής, έος, ὁ καὶ ἡ, admodum formosus, perpulcher, *Hes.* Ex ζα et κάλλος.

ΖΑΚΕΛΤΙΔΕΣ, seu ζακελτίδες, ων, αἱ, rapa; (2) cucurbitæ: ζακυνθίδες, *Hes.*

Ζάκορος, ου, ὁ καὶ ἡ, æditus; (2) famulus, minister. Ex ζα pro διὰ, et κορέω.

Ζάκοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, furiosus, valde iracundus. Φαίης κεν ζάκοτόν τινα ἔμμεναι, *Il.* 3, 220.

Ζάκχος, ου, ὁ, gazophylacium. *Vox Hebr.*

Ζαλαίνω, desipio, *E. M.*

Ζαλάω, f. ήσω, fluctuo, procellis agitor; unde *apud Nic.* ζαλόωσα, pro ζαλῶσα, ζαλάουσα.

ΖΑΛΕΙΑ, ας, ἡ, zalea, laurus Alexandrina quibusdam, *teste Dioscor.*

Ζάλευ, 2. sing. præs. imperat. med. *Dor.* pro ζηλοῦ, *contr.* ex ζηλόε, a ζηλόω.

Ζάλευκος, ον, valde albus, *Sibyl.*

ΖΑΛΗ, ης, ἡ, turbo vehemens, procella; (2) agitatio maris; æstus, tempestas. Hinc

Ζαλήεις, ήεσσα, ῆεν, procellosus:

Ζάλος, ου, ὁ, aqua agitata et fluctuans.

Ζαλῶ, præs. ind. act. *Dor.* et *contr.* pro ζηλόω.

Ζαλωτόν, acc. sing. *Dor.* pro ζηλωτόν.

Ζαμβακέλαιον, ου, τὸ, oleum ex olivis.

Ζαμενέω, ῶ, f. ήσω, magna vi ago; (2) valde iratus sum, *Hesiod. Theog.* 928.

Ζαμένησε, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἐζαμένησε. A

Ζαμενής, έος, ὁ καὶ ἡ, vehemens, validus; (2) magnanimus; (3) infensus; (4) valde iracundus; (5) violentus. Ex μένος.

Ζαμενήχολος, plurimo felle suffusus. Ζαμενήχολον ἰὸν, *Oppian.* 3, 418.

Ζάπεδον, ȣ, τὸ, latum pavimentum, magnum solum, pro δάπεδον.

Ζαπίμελος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, præpinguis, admodum pinguis, *Hes.* Ex πιμελή.

Ζαπληθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, admodum plenus, copiosus, multus. Ex πλήθω.

Ζαπλȣτέω, valde dives sum, abundo divitiis. A

Ζάπλȣτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, valde dives, prædives. Πολλοὶ μὲν γὰρ ζάπλȣτοι ἀνθρώπων, ἀνόλβιοί εἰσι, *Herodot.* 1, 32.

Ζαπότης, ȣ, ὁ, valde bibax, magnus seu strenuus potator, *Hes.* Ex πότης.

Ζάπυρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, valde igneus. Ἕλικες δ' ἐκλάμπȣσι στεροπῆς ζάπυροι, *Æsch. Prom. Vinc.* 1091. Ex πῦρ.

Ζατέω, *Dor.* pro ζητέω, et ζατεύω pro ζητεύω, quæro; unde ζατεῦσα pro ζητεῦσα, quærens.

Ζατρεῖον, ȣ, τὸ, locus in quo servi puniuntur, carcer servorum; *V. L.* al. ζητρεῖον.

Ζατρεύω, in pistrino torqueo, *Lex. Gr.*

Ζατρεφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, bene nutritus, saginatus, pinguis. Ex τρέφω.

Ζαφεγγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, admodum lucidus et splendidus, *Hes.* Ex φέγγος.

Ζαφελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, valde simplex, *Suid.* (2) durus, vehemens, *Hes.* Ex ζα et ἀφελὴς, *simplex*, vel ex

Ζάφελος, vehemens, intentus, quasi ζαόφελος. Ex ζα et ὀφέλλω, *augeo*, Etym.

Ζαφελῶς, *adv.* valde simpliciter, *Suid.* (2) vehementer, *Hes.* A ζαφελής.

Ζαφλεγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, admodum urens; (2) valde splendens; (3) summo vigore præditus. Ex φλέγω.

Ζάχολος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, valde iracundus. Ex χολή.

Ζαχρειὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, valde utilis. Ex ζα et χρεία, *necessitas, utilitas*, Hom. ζαχρειεῖς ἀνέμȣς, quia venti nobis utiles. Sed quidam ibi legunt ζαχρηεῖς, a ζαχρηής.

Ζαχρεῖος, indigens. Ὀδῦ ζαχρεῖον, via indigentem, *Theocr.* 25, 6.

Ζαχρηὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, impetuosus, valde ingruens et ingruens in aliquem, acerrimus invadens. Οἵπερ τὸ πάρος ζαχρηεῖς τελέθȣσι, *Il.* 12, 346. Ζαχρηῶν ἀνέμων, *Il.* 5, 524. Ex χράω.

Ζάχρυσος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, dives auri. Ἐν ζαχρύσοις δώμασιν κοιμώμενος, *Eur. Rhes.* 439.

ZA'Ω, ζῶ, vigeo, vivo: de hominibus, brutis et plantis ex æquo dicitur, ut annotat *Ammonius.* Ὑμεῖς μὲν ἄρα ζῆτε νυμφίων βίον, *Aristoph. Av.* 161. ζῶ, ζῇς, ζῇ. Imp. ἔζων. ἔζης. f. 1. ζήσομαι. a. 1. ἔζησα. Part. ζῶν, ζῶντος. Inf. ζῆν. *Poet.* ζώειν, ζώεις.

ZE'A, ας, ἡ, zea, far, hordei genus, spelta; (2) striata pars oris equini.

Ζειὰ, ᾶς, ἡ, idem.

Ζείδωρος, ον, fertilis, almus. Ζείδωρος ἄρȣρα, *Il.* 2, 548, et passim. Ex ζειὰ et δῶρον.

Ζείȣσα, præs. part. act. f. g. *Ion.* pro ζέȣσα, a ζέω, *ferveo.*

ZEIPA', ᾶς, ἡ, amiculum, palla; (2) redimiculum.

Ζειρεῖν, aromata facere, *Hes.*

Ζεῖρον, varium, *Hes.*

Ζειροφόρος, ὁ, ferens ζειρὰν, *Hes.*

Ζείω, *Poet.* pro ζέω, ferveo.

ZE'ΛΛΩ, jacio, *Hes. Etym.* pro βέλλω, idem quod βάλλω.

Ζέμα, ατος, τὸ, decoctio, potus decoctus: a

Ζέννυμι, vel ζεννύω, ferveo; unde ζεννύμενον, quod coquitur. A ζέω.

Ζέρεθρον. (τὸ βέρεθρον, τὸ βάραθρον,) barathrum.

Ζέσε, 3. s. a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἔζεσε, a ζέω.

Ζεσθεὶς, *fervefactus*, a. 1. part. pass.

Ζέσις, εως, ἡ, fervor, æstus. A ζέω.

Ζεσολȣσία, ας, ἡ, lotio quæ fit aqua fervida. Ex ζεστὸς et λȣ́ω, *luo.*

Ζεστὸς, ἡ, ὸν, fervidus. A ζέω.

Ζέσω, *fervefaciam*, f. 1. ind. act. verbi ζέω.

Ζευγάριον, ȣ, τὸ, parvum jugum; (2) par bucularum non magni faciendum. A ζεῦγος.

Ζευγατὴρ, ῆρος, ὁ, epith. lori quo res devincimus, *ap. Jos.* ubi tamen *MSS.* plerique ζευκτὴρ, *Ern.*

Ζευγεῖον, ȣ, τὸ, jugum, *ap. Jos.*

Ζευγελάτης, ȣ, ὁ, qui agit boum jugum, qui agit boves, jugarius. Ex ζεῦγος et ἐλαύνω.

Ζευγηλατέω, ῶ, f. ήσω, jugum boum ago. A

Ζευγηλάτης, ȣ, ὁ, idem quod ζευγελάτης.

Ζευγήσιον, census τῶν ζευγιτῶν *apud Athen.*

Ζευγῆτις, ιδος, jugalis, quæ jugum ferre potest.

Ζευγίτης, ȣ, ὁ, jugalis, jugo adstrictus; (2) ζευγῖται, *apud Athen.* ex instituto Solonis classis civium equestri ordini subordinata; quasi jugales, a jumentis, quæ ζεύγη aut quia junctim bini equestrem censum explerent; (3) remiges medii ordinis in triremi.

Ζεύγλη, ης, ἡ, jugum. A ζεῦγος.

Ζεύγληθεν, *adv.* de jugo, *Apoll. Rhod.* 3, 1319.

Ζευγλῆφι pro ζεύγλης. Ὑπὸ ζευγλῆφι λυθεῖσας, a jugo solutas, *Callim. Hymn. in Dian.* 162. Sed forte legendum ἀπὸ, ut sit ἀπολυθεῖσας ζεύγλης [male].

Ζευγλόδεσμον, ȣ, τὸ, lorum jugi. Ex ζεύγλη et δεσμός.

Ζεῦγμα, ατος, τὸ, junctura, conjunctio; (2) zeugma, figura Grammatica; (1) ἀνάγκης ζεύγματα, *Eurip. Iphig. in Aul.* 443. A ζευγνύω.

Ζευγνύασι, 3. pl. præs. ind. act. *Ion.* pro ζευγνῦσι. A

ZEY'ΓΝΥΜΙ, vel ζευγνύω, f. ζεύξω, jungo, copulo; (2) jungo matrimonio; (3) jungo ponte. a. 1. ζεῦξαι et ζεύξασθαι, jungere. Pass. ἐζεύχθην, ζευχθεὶς. a. 2. pass. ἐζύγην. Καί τοι σὺ μὲν κλοπῇ τε κἀνάγκῃ ζυγεὶς, *Soph. Phil.* 1017. Ζεύξομαι ἅρματι πώλȣς, *Eur. Hec.* 469.

Ζευγοποιΐα, ας, ἡ, conjugatio, copulatio parium, et in specie bigarum constructio. Ex ζεῦγος et ποιέω.

Ζεῦγος, εος, τὸ, jugum, et boves qui sunt sub jugo; (2) bigæ; *item* trigæ et quadrigæ, *omnino que* vehiculum; (3) par; *dicitur etiam* de tribus. A ζευγνύω.

Ζευγοτροφεῖν, equos curules alere.

Ζευγοτρόφος, qui alit equos curules.

Ζευκτηρία, ας, ἡ, vinculum. A

Ζευκτὸς, ἡ, ὸν, conjugatus, junctus.

Ζεῦξαι, a. 1. inf. act. verbi ζεύγνυμι.

Ζευξιδία, ἡ, Juno apud Argivos, *E. M.*

Ζευξίλεως, ω, ὁ, cui subditi sunt populi. Ex ζεῦξις et λαὸς, vel *Attice* λεὼς, *populus.*

Ζεῦξις, εως, ἡ, connexio, copulatio, *impr.* pontis fabricatio in flumine. A ζεύγνυμι.

Ζεύξω, *jungam*, f. 1. ind. act. verbi ζεύγνυμι.

ZEY'Σ, *Gen.* Διὸς, ὁ, Jupiter.

Ζεφυρηῒς, ΐδος, ἡ, zephyria, *Ep.*

Ζεφυρίη, ἡ, sub. αὔρη, vel πνοὴ, zephyrus, *Hom.*

Ζεφυρικὸς, ἡ, ὸν, zephyrius, et

Ζεφύριος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, favonialis. A ζέφυρος.

Ζεφυρῖτις, ιδος, ἡ, favonialis. Θέειν ζεφυρίτισιν αὔραις, *Oppian. Cyneget.* 4, 73.

Ζεφυριώτης, ὁ. A Ζεφύριον, nom. prop. loci.

ZE'ΦΥΡΟΣ, ȣ, ὁ, zephyrus, favonius.

ZE'Ω, f. ζέσω, ferveo, bullio, excandesco; (2) scateo; (3) fervefacio, *Il.* 21, 361.

Ζῆ, 2. sing. præs. imperat. act. *Dor.* pro ζᾶ, *contr.* ex ζάε. Καὶ ζῆ τύραννον σχῆμ' ἔχων, *Soph. Antig.* 1169. Ἀλλ' ἴσθι, καὶ ζῆ, καὶ δόμȣς οἴκει πατρὸς, *Eurip. Iphig. in Taur.* 699.

Ζηβύνη, venabulum, *Ph.* pro ζιβύνη.

Ζῆθι, 2. sing. præs. imperat. act. verbi ζῆμι.

Ζηλαῖος, αία, αῖον, iracundus, æmulus:

Ζηλευτὴς, ȣ̃, ὁ, æmulator; (2) invidus. A

Ζηλεύω, f. εύσω, æmulor. A ζῆλος.

Ζηλέω, invideo, *Eust.*

Ζηλήμων, ονος, ὁ, invidus, zelotypus. A ζῆλος, aut quasi a ζηλέω, quod esset *invideo.*

Ζηλοδοτὴρ, ῆρος, ὁ, dator rerum invidendarum; (2) studium rerum bonarum injiciens.

Ζηλοῖ, 3. sing. præs. ind. act. pro ζηλόει, a ζηλόω.

Ζηλομανὴς, ὲς, iracundus, epith. Bacchi.

ZH'ΛΟΣ, ȣ, ὁ, æmulatio; (2) invidia; (3) studium vehemens alicujus rei; (4) sors invidenda, felicitas; (4) οἵας λατρείας ἀνθ' ὅσȣ ζήλȣ τρέφει, *Soph. Aj.* 503. Ὅ τ' ἐστὶ μακαρίοις ζῆλος ὢν ποτ' οἴκοις, invidiosa felicitas quæ inerat olim opulentæ domui, *Eurip. Or.* 970. Hinc

Ζηλοσύνη, ης, ἡ, invidia.

Ζηλοτυπέω, ῶ, fut. ήσω, zelotypus sum, præ amoris vehementia rivalem pati nequeo; (2) zelo ducor; (3) æmulor, in bonam partem; (4) invideo, maligno animo prosequor. Ζηλοτυπῶν ἀρετὴν, *Æschyl.*

Ζηλοτυπία, ας, ἡ, zelotypia, invidentia, qua quis rivalem in amore pati nequit; (2) invidia, æmulatio. A

Ζηλότυπος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, zelotypus, invidia, æmulatione incensus. Ex ζῆλος et τύπω.

Ζηλοτύπως, per æmulationem, per invidiam.

Ζηλόω, ῶ, f. ώσω, æmulor; (2) invideo; (3) affecto, sector; (4) probo, laudo; (5) beatum prædico, felicem duco; (6) zelotypus sum. (2) ȣ̓ ζηλῶ σε τῆς παιδεύσεως, tibi non invideo educationem tuam, *Aristoph. Thesm.* 175. (3) ὅσοι δημηγόρȣς ζηλȣ̃τε τιμὰς, quicunque apud populum oratorios sectamini honores, *Eurip. Hec.* 254. (4) ζηλῶ σε τȣ̃ νȣ̃, τῆς δὲ δειλίας συγῶ, *Soph. Aj.* 1027. X' οἱ δημόται ζηλȣ̃ντες, admirabundi, *Aristoph. Nub.* 1210. (5) καί τοι σε καὶ νῦν τȣ̃τό γε ζηλȣ̃ν ἔχω, quanquam et nunc ob hoc te beatum prædicare fas est, *Soph. Aj.* 552. ζηλῶ σε, γέρον, felicem duco te, *Eurip. Iphig. in Aul.* 16. A ζῆλος.

Ζήλωμα, ατος, τὸ, æmulatio, zelotypia:

Ζήλωσις, εως, ἡ, idem; (2) affectatio, appetitio alicujus rei.

Ζηλωτέος, έα, έον, æmulandus:

Ζηλωτὴς, ȣ̃, ὁ, æmulator, accensus zelo:

Ζηλωτικὸς, ἡ, ὸν, æmulans. A præc.

Ζηλωτὸς, ἡ, ὸν, æmulandus, expetendus; (2) beatus, felix, egregius. A ζηλόω.

ZHMI'A, ας, ἡ, damnum, detrimentum; (2) mulcta; (3) pœna, supplicium. Hinc

Ζημιόω, ῶ, f. ώσω, damnum adfero, detrimento adficio; (2) mulcto pecunia, exsilio, &c. Ἐζημίωσε πατέρα, *Eur. Or.* 561. τινὰ χρημάτων, *Plat.* χρήμασι, *Plut.* θανάτῳ, *Thuc.* (2) φυγῇ δὲ ζημιȣ̃ντας εὐσεβεῖν, *Eurip. Or.* 896.

Ζημιώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, damnosus, perniciosus, qui fraudi est. A præc. Hinc

Ζημιωδῶς, *adv.* damnose.

Ζημιωθῇ, 3. sing. a. 1. conj. pass. v. ζημιόω.

Ζημίωμα, ατος, τὸ, damnum; (2) mulcta:

Ζημίωσις, εως, ἡ, mulctatio.

Ζὴν, Ζηνὸς, ὁ, Jupiter.

Ζῆν, præs. inf. act. *Dor.* pro ζᾶν, a ζάω.

Ζηνόφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, Jovis mentem habens. Ex Ζὴν et φρήν.

Ζηρύνθιον, ȣ, τὸ, et ζηρύνθον, antrum in quo canes sacrificabant, Corybantumque illic et Hecates mysteria erant, *Suid.*

Ζῇς, 2. sing. præs. ind. act. *Dor.* pro ζᾷς, *contr.* ex ζάεις.

Ζήσασα, a. 1. part. act. fœm. gen.

Ζήσῃ, vives, 2. sing. f. 1. ind. med. *Ion.* et *Att.* pro ζήσεσαι.

Ζήσομαι, *vivam*, f. 1. ind. med.

Ζήσωμεν, 1. pl. a. 1. conj. act.

Ζήτει, 2. sing. præs. imperat. act. pro ζήτεε.

Ζητεύῃς, 2. sing. præs. conj. act. verbi

Ζητεύω, f. εύσω, quæro. A

ZHTE'Ω, ῶ, f. ήσω, quæro; (2) quæstionem habeo seu exerceo; (3) requiro, rei amissæ desiderio teneor; (4) studeo, conor; (5) *etiam* peto, *sed raro apud veteres*, Ern. Ἕλληνες σοφίαν ζητȣ̃σιν, 1 *Cor.* 1, 22. Ζητεῖ τὰ χρήματα ἀποτίμπεσθαι, *Plat.* Hinc

Ζήτημα, ατος, τὸ, quæstio, quæsitum. Τὸ δὲ ζήτημα, τȣ̃ πέμψαντος ἦν Φοίβȣ τόδ' εἰπεῖν, quod attinet ad quæstionem, *Soph. Œd. Tyr.* 278.

Ζητημάτιον, ȣ, τὸ, quæstiuncula. Dim.

Ζητησάτω, 3. sing. a. 1. imperat. act. v. ζητέω.

Ζήτησις, εως, ἡ, ipsa quærendi actio, investigatio; (2) quæstio, controversia.

Ζητήσωμεν, 1. pl. a. 1. conj. act. verbi ζητέω.

Ζητητέος, έα, έον, quærendus. Ab eod.

Ζητητήρια, τὰ, quæstiones, vel potius loca ubi quæstiones exercentur, tormenta, *Suid.*

Ζητητὴς, ȣ̃, ὁ, quæsitor criminum; (2) *impr.* in foro

foro sic dicitur, qui *Lat.* recuperator in causa repetundarum: qui quærit, quo pecunia male conciliata et capta pervenerit, ut repeti inde possit, *Ern.*

Ζητητικὸς, ἡ, ὸν, qui quærere et investigare solet, sagax, ad quæstiones movendas promptus. A ζητητής.

Ζητοῦσιν, 3. pl. pro ζητέουσι.

Ζητρεῖον, ου, τὸ· vid ζατρεῖον.

Ζήτω, vivat, 3. sing. præs. imperat. act. *Dor* pro ζάτω, *contr.* ex ζαέτω, a ζάω.

Ζητῶμεν, 1. pl. præs. conj. act. *contr.* pro ζητέωμεν, a ζητέω.

Ζιβύνη, ης, ἡ, lancea, hasta, jaculum, venabulum, pro σιβύνη.

ΖΙΓΓΙ'ΒΕΡΙΣ, εως, ἡ, zingiberis, planta Arabica.

ΖΙ'ΓΓΟΣ, ου, ἡ, sonus apum, *Hes.*

ΖΙΖΑ'ΝΙΟΝ, ου, τὸ, zizanium; lolium.

Ζιπίχιον, τὸ, corrigia calceamenti, *Suid.*

Ζίω, quæro, *E. M.*

Ζόης, vitæ, gen. sing. *Ion.* pro ζωῆς, a ζωή.

Ζορκάδες, αἱ, capreæ, *Ion.* pro δορκάδες.

Ζόρκες, capreæ, pro δόρκες.

Ζώσθω, 3. sing. præs. imperat. pass. *contr.* pro ζοέσθω, a ζόω pro ζώννυμι.

Ζόφεος, έα, εον, idem quod ζοφερός.

Ζοφεροῖο, gen. sing. *Ion.* pro ζοφεροῦ, a

Ζοφερὸς, ρὰ, ρὸν, tenebrosus, caliginosus. A ζόφος.

Ζοφοδορπίας, ου, ὁ, qui vesperi cœnat. Ex ζόφος et δόρπον, *cœna.*

Ζοφόδορπις, ιδος, ἡ, cœna tenebricosa, h. e. serotina. Ex iisd.

Ζοφοειδέλος, ον, idem quod ζοφοειδὴς, ater, *Nic.*

Ζοφοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem quod

Ζοφόεις, όεσσα, όεν, tenebricosus, obscurus. A ζόφος.

Ζοφομηνία, ας, ἡ, obscuritas lunæ, lunæ defectus. Ex ζόφος et μήνη, *luna.*

ΖΟ'ΦΟΣ, ου, ὁ, caligo, tenebræ; (2) occasus, pars occidentalis. Hinc

Ζοφόω, ῶ, fut. ώσω, obtenebro, obscuro.

Ζοφώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ζοφόεις.

Ζόφωσις, εως, ἡ, obscuratio; (2) tenebræ, obscuritas. A ζοφόω.

Ζυγὰ, τὰ· vide ζυγόν.

Ζυγάδην, *adv.* jugatim, junctim. A ζυγός.

Ζύγαινα, ης, ἡ, zygæna vel libella, piscis:

Ζυγάστριον, ου, τὸ, arca, capsa. Ab eod.

Ζύγαστρον, ου, τὸ, idem et ab eod.

Ζύγαστρος, ὁ, idem quod ζύγαστρον, *Xen.*

Ζυγέντες, nom. pl. aor. 2. part. pass. v. ζεύγνυμι.

Ζυγηφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, jugum ferens. Ex φέρω.

Ζυγέω, ῶ, jugo, in jugum porrigor, quod fieri solebat in acie, quum militum ordines ab uno cornu in alterum instruebantur. A ζυγός.

Ζυγία, ἡ, Juno, *Hes.*

Ζυγιακὸς, ἡ, ὸν, natus sub Libra, signo cœlesti:

Ζύγιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, jugalis:

Ζυγίον, ου, τὸ, statera, libella: A ζυγός.

Ζυγὶς, ἡ, zygis, serpillum silvestre, *Diosc.*

Ζυγίτης, ου, ὁ, remex in medio navis supra arborem, remex medii ordinis; (2) ζυγῖται, οἱ ζευγῖται, de quibus supra.

Ζυγόδεσμον, ου, τὸ, lorum quo temo alligatur jugo; (2) collare, subjugium, lorum. Ex ζυγὸς et δεσμός.

Ζυγόδεσμος, ου, ὁ, idem et ex iisd.

Ζυγοδέτης, ου, ὁ, idem. Ex ζυγὸς et δέω.

Ζυγοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, jugi speciem præferens.

Ζυγόλωρον, τὸ, lorum quo jugum adstringitur cervicibus.

Ζυγομαχέω, rixor, contendo. *impr.* cum domesticis, familiaribus; (2) repugno. Διὰ γαστέρα πρὸς εἰκότα ζυγομαχεῖν, *Plut.* Πρὸς τὴν Τύχην γὰρ ζυγομαχεῖν οὐ ῥᾴδιον, *Menand.* 252. (2) ἅπαντας ἵστασθαι καὶ ζυγομαχοῦντας, *Plutarch. in Lucullo.* Ex μάχη.

Ζυγὸν, οῦ, τὸ, transtrum navium superius, remigum sedes; (2) *metaph.* clavus, temo regni; (3) *impr. in plur.* trutina; (2) ἐπεὶ δ' ἐπὶ ζυγοῖς καθίζετ' ἀρχῆς, *Eurip. Phœn.* 74.

Ζυγοποιέω, ῶ, f. ήσω, juga curruum construo:

Ζυγοποιὸς, ὁ, qui jugum facit, *Ath.*

Ζυγὸς, οῦ, ὁ, jugum; (2) in testudine transtillum quo brachia seu cornua ejus junguntur; (3) jugum in acie, series porrecta; (4) calceamenti corrigia; (5) trutina, libra, *in gen. fœm.* ut Grammaticis placet.

Ζυγοστατέω, ῶ, f. ήσω, pondero, in trutina appendo, libra exæquo. Ζυγοστατῶ ἐν αὐτοῖς τοὺς λόγους, καὶ πρὸς τὸ ἴσον ἀπευθύνω. *Lucian* Οὐ ζυγοστατήσω πάντας αὐτοὺς πρὸς τὸν Τιμάρχου βραχίονα. *Non comparabo.* Alciph. 2, 2. *Pass.* de æquatis lancibus, unde *tropice* de æquato Marte. A

Ζυγοστάτης, ου, ὁ, libripens, ponderator. Ex ζυγὸς, *libra,* et ἵστημι.

Ζυγοφορέω, fut. ήσω, jugum fero.

Ζυγοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, jugifer, qui fert jugum.

Ζυγόω, ῶ, f. ώσω, jugo submitto; (2) conjungo; (3) eadem serie et linea collocatus sum. A ζυγός.

Ζυγῶδες, καὶ ζύγωμα, os quoddam in corpore humano medulla carens, *Galen.* lib. 11. *de usu part.*

Ζυγωθρίζω, f. ίσω, claudo vecte; (2) examino, libro, perpendo. A

Ζύγωθρον, ου, τὸ, vectis qui valvas seu ambas fores conjungit. Ex ζυγὸς et θύρα.

Ζύγωμα, ατος, τὸ, jugamentum:

Ζύγωσις, εως, ἡ, jugatio:

Ζυγωτὸς, ἡ, ὸν, junctus jugo. Λίβυες ζυγωτῶν ἁρμάτων ἐπιστάται, *Soph. El.* 702. A ζυγόω.

ΖΥ'ΘΟΣ, ου, ὁ, vel εος, τὸ, zythus, potus ex hordeo confectus, cerevisia.

ΖΥ'ΜΗ, ης, ἡ, fermentum; (2) *tropice* quicquid alios paullatim corrumpit.

Ζυμήεις, ήεσσα, ῆεν, fermentatus. A ζύμη.

Ζυμίζω, fermenti acorem refero. Ab eod.

Ζυμήτης, idem quod ζυμίτης, *E. M.* Ab eod.

Ζυμίτης, ου, ὁ, fermentatus. A ζύμη.

Ζυμόω, ῶ, f. ώσω, fermento. Μικρὰ ζύμη ὅλον τὸ φύραμα ζυμοῖ, *Gal.* 5, 9. Ἕως οὗ ἐζυμώθη ὅλον, *Luc.* 13, 21. Ab eod.

Ζυμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fermentaceus; (2) non mucidus. Ab eod.

Ζύμωμα, ατος, τὸ, fermentum. A ζυμόω.

Ζύμων, ωνος, ὁ, sed *Sch.* ζύμωμα, *Nic.*

Ζύμωσις, εως, ἡ, fermentatio, inflatio:

Ζυμωτικὸς, ἡ, ὸν, vim inflandi, flatus ciendi habens:

Ζυμωτὸς, ἡ, ὸν, fermentatus. Ab eod.

Ζωαγραφέω, idem quod ζωγραφέω.

Ζωαγραψάμενος, aor. 1. part. med.

Ζωάγρια, τὰ, præmium pro vita servata. A ζωγρέω.

Ζωάριον, τὸ, animalculum, a ζῶον.

Ζωαρκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui ad vitam sustentandam sufficit, vitam adjuvans. Ex ζωὴ et ἀρκέω.

Ζωαρχικὸς, ἡ, ὸν, vitæ principium habens. Ex

Ζώαρχος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui animanti præest; (2) qui præest elephanto.

Ζωγραφεῖον, ου, τὸ, officina pictoris. A ζωγράφος.

Ζωγραφέω, ῶ, fut. ήσω, animalia pingo; (2) quidvis pingo. Ex ζῶον et γράφω. Hinc

Ζωγράφημα, ατος, τὸ, pictura, id ipsum quod pictum est.

Ζωγραφητὸς, ἡ, ὸν, pictus.

Ζωγραφία, ας, ἡ, pictura. A ζωγράφος.

Ζωγραφικὴ, ἡ, *sub.* τέχνη, pictoria ars, *Steph.*

Ζωγραφικὸς, ἡ, ὸν, pictorius, pingendi peritus; (2) ad artem pictoriam pertinens.

Ζωγραφικῶς, *adv* picturæ modo. A præc.

Ζωγράφος, ου, ὁ καὶ ἡ, pictor.

Ζώγρει, 2. sing. præs. imperat. act. pro ζώγρεε, a ζωγρέω. Unde

Ζωγρεία, ας, ἡ, et ζωγρία, condonatio vitæ capto hosti facta; (2) captura vivi animalis.

Ζωγρεῖον, ου, τὸ, vivarium, bestiarium, cavea, locus in quo animalia capta adservantur. A

Ζωγρέω, ῶ, fut. ήσω, vegeto, vivifico; (2) in vitam revoco, exsuscito; (3) instauro; (4) vivum capio, a cæde captum servo, vitam alicui in bello servo. Ζώγρει ἐπιπνείουσα κακῶς κεκαφηότα θυμὸν, *Il.* 5, 698. Ex ζωὴ et ἐγείρω, *excito,* vel ζωὸς et ἀγρέω.

Ζωγρητικὸς, ἡ, ὸν, vivis animalibus capiendis accommodatus, ut nassa, rete, &c.:

Ζωγρίας, ου, ὁ, vivus captus, *Hes.* Ab eod.

Ζώγρον, ου, τὸ, vivarium, cavea. Ab eod.

Ζῶγρος, ὁ, pro ζωγρεῖον, *Hes.*

Ζωγρῶν, præs. part. act. n. g. *contr.* pro ζωγρέον, a ζωγρέω.

Ζωδάριον, ου, τὸ, animalculum; Dim. a ζῶον.

Ζωδιακὴ, ἡ, pro ζωδιακὸς κύκλος, *Man.*

Ζωδιακὸς, οῦ, ὁ, signifer, Zodiacus in cœlo. A

Ζώδιον, ου, τὸ, animalculum; (2) signum cœleste in Zodiaco. Dim. a ζῶον. Hinc

Ζωδιωτὸς, ἡ, ὸν, idem quod ζωωτός.

Ζωδιοφόρος, signifer, scil. circulus.

Ζῶε, vivebat, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔζωε, a ζώω, *Poet.* pro ζάω.

Ζώειν, vivere, præs. inf. act. a verbo eod.

Ζώεσκε, imp. ind. act. *Ion.* et *Poet.* pro ἔζωε.

Ζώῃ, 3. sing. præs. conj. act.

Ζωὴ, ῆς, ἡ, vita. A ζάω.

Ζωηδὸν, *adv.* animantium more. A ζῶον.

Ζώην, præs. opt. act. *Att.* pro ζῷμι, *contr.* pro ζάοιμι.

Ζωηρὸς, ρὰ, ρὸν, vivax; (2) vitam præbens. A ζωή.

Ζωῆσιν, dat. pl. *Ion.* et cum ν ἐφελκ· pro ζωαῖς.

Ζωηφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, vitam adferens, salutaris.

Ζωθάλμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, vividus, almus, *Pind.* Ex ζωὴ et θάλπω, vel θάλλω.

Ζωΐδιος, ου, ὁ, idem quod ζωδιακός.

Ζωϊκὸς, ἡ, ὸν, animalis. A ζῶον.

Ζῶμα, ατος, τὸ, vestimentum quo cingimur, cingulum. A ζώννυμι.

Ζωμάρυστρον, ου, τὸ, trulla, cochlear. A ζωμὸς et ἀρύω.

Ζώμευμα, ατος, τὸ, condimentum, salgamum. A

Ζωμεύω, condio; (2) elixo. A ζωμός.

Ζωμήρυσις, εως, ἡ, haustus jusculi. Ex ζωμὸς et ἀρύω.

Ζωμίδιον, ου, τὸ, jusculum. A ζωμός.

Ζωμοποιέω, jurulentum cibum facio.

Ζωμοποιὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, opifex jurulenti cibi, condiendi juris peritus; (2) in cibos idoneus. Ex ζωμὸς et ποιέω.

ΖΩΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, jus, jusculum, cibus jurulentus.

Ζωμοτάριχος, ου, ὁ, qui muria piscium sale conditorum nimium delectatur. Ex ζωμὸς et τάριχος.

Ζωναῖος, ὁ, qui zonam habet, *Synes.*

Ζωνάριον, ου, τὸ, zonula. A seq.

Ζώνη, ης, ἡ, zona, balteus, cingulum, *Ammonius* annotat virorum esse, quemadmodum ζώνιον fœminarum. *Homerus* pro armorum apparatu usurpat, et veteres ζώσασθαι (a quo descendit) ἀντὶ τοῦ ἐνδύναι τὰ ὅπλα, id est, arma induere dixerunt; (2) pera. A ζωνύω, *cingo.*

Ζώνιον, ου, τὸ, cingulum; (2) cinctura. Dim.

Ζωνιοπλόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui zonas plectit seu conficit, zonarius. Ex ζώνιον et πλέκω.

Ζωνίτης, ου, ὁ, zonarius. A ζώνη.

Ζωνῖτις, ιδος, ἡ, zonaria. A præc.

ΖΩ'ΝΝΥΜΙ, ζωννύω, ζωννύσκω, f. ζώσω, cingo, præcingo. Ὅταν δὲ γηράσῃς, ἐκτενεῖς τὰς χεῖράς σου, καὶ ἄλλος σε ζώσει, *Joann.* 21, 18.

Ζωννύσκετο, 3. sing. imperf. ind. pass. *Ion.* pro ἐζώννυτο.

Ζώννυσθαι, accingi, armari, sese parare, ζῶσαι, aor. 1. med. accinge te; ἐζωσμένος, perf. pass. particip. accinctus.

Ζωνογάστωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, medio ventre cinctus. Ex ζώνη et γαστήρ.

Ζώντειον, seu ζώντιον, ου, τὸ, mola qua sc. victus conficitur, qu. ζειώντιον, a ζία, *Hes. Ern.*

Ζωογενὴς, ὲς, ab animali procreatus, animalis.

Ζωογονέω, ῶ, f. ήσω, animal seu vivum gigno; (2) fœtifico; (3) vivifico; (4) vivum conservo. (4) τηλικαύτην ὑπὸ τὴν μήνιγγα παρθένον ζωογονῶν, tantam sub cerebri membrana virginem vivam nutriens, *Lucian. Dial. Deor.* 8. Ex ζῶον, vel ζωὴ, et γονή.

Ζωογονία, ας, ἡ, generatio animalis; (2) vermiculatio:

Ζωογονικὸς, ἡ, ὸν, animantis procreandi vim habens, *Phil.* A

Ζωογόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, vivum animal generans; (2) vitalis; (3) epitheton numeri septenarii, quod infantes septimo mense nati vivant

vivant facilius quam qui nati mense sequente.

Ζωογράφος, pictor: idem quod ζωγράφος, *Theoc.*

Ζωοδότειρα, ας, ἡ, vitæ largitrix. A

Ζωοδότης, ου, ὁ, vitæ largitor. A δίδωμι.

Ζωόδωρος, ου, ὁ ϗ ἡ, vitam donans. Hinc τὸ ζωόδωρον, ου, vitam dandi facultas. Ex ζωὴ et δῶρον.

Ζωοθηρία, ἡ, animalium vivorum captura. Ex ζῶον et θήρα.

Ζωοθηρικὸς, ἡ, ὸν, ad ζωοθηρίαν pertinens.

Ζωοθυσία, ας, ἡ, victima constans animante.

Ζωοθυτέω, animal sacrifico. Ex θύτης.

Ζώοιμι, præs. opt. act. v. *Poet.* ζώω, pro ζάω.

Ζώοισι, *animalibus*, dat. pl. *Ion.* pro ζώοις.

Ζωόμορφος, ου, ὁ ϗ ἡ, formam animalis habens. Ex ζῶον et μορφή.

Ζῶον, ου, τὸ, animal. A ζάω, *vivo.*

Ζωοπλαστέω, ῶ, f. ήσω, animal effingo, vivum formo. Ζωοπλαστῶν ἀνδρας, *Lycophr.* 844.

Ζωοποιέω, ῶ, f. ήσω, vivifico; (2) vermes genero. Ex ζωὸς et ποιέω.

Ζωοποίησις, εως, ἡ, vivificatio; (2) in vitam restitutio; (3) conservatio:

Ζωοποιητικὸς, ἡ, ὸν, vim habens generandi viva, vim vivificandi habens:

Ζωοποιὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, vivificus; (2) vivum et animale generans. Ex ζωὸς et ποιέω.

Ζωοπώλης, ου, ὁ, qui animalia vendit. A πωλέω.

Ζωὸς, ἡ, ὸν, vivus. A ζάω.

Ζωοστασία, ας, ἡ, animalium statio, stabulum. A ζῶον et στάσις, *statio.*

Ζωοτάμνω, vivum disseco. A τέμνω.

Ζωότης, ητος, ἡ, qu. dic. animalitas, natura animalis. A ζῶον.

Ζωοτοκέω, ῶ, f. ήσω, animal genero seu pario:

Ζωοτοκία, ας, ἡ, animalis generatio. A

Ζωοτόκος, ου, ὁ ϗ ἡ, animal gignens vel pariens; (2) viviparus. Ex ζῶον et τίκτω.

Ζωοτὸς, ἡ, ὸν, animalibus pictis distinctus. A ζωόω, (*sed rectius* ζωωτὸς, *Ern.*)

Ζωοτροφεῖον, ου, τὸ, vivarium. A seq.

Ζωοτροφέω, ῶ, f. ήσω, animalibus nutriendis rem quæro. A

Ζωοτροφία, ας, ἡ, pecuaria: nutritio et saginatio animalium, piscium, ut vendantur.

Ζωοτροφικὸς, ἡ, ὸν, ad alenda animalia, et ad negotiationem istam pertinens.

Ζωοτρόφος, ου, ὁ ϗ ἡ, pecuarius, pecoribus alendis rem quærens. Ex ζῶον et τρέφω.

Ζωοτύπη, ἡ, genuina forma, *Man.*

Ζωουργὸς, ὁ, vitæ operator, *Dolsc.*

Ζωοφαγέω, ῶ, animalibus victito. A

Ζωοφάγος, ου, ὁ ϗ ἡ, animantes devorans, animalibus victitans. Ex ζῶον et φάγω.

Ζωόφθαλμον, τὸ, herba quæ βούφθαλμον, *Plin.*

Ζωοφθόρος, ον, qui coit cum bestia.

Ζωοφόρος, et ζωφόρος, ὁ ϗ ἡ, animalia ferens; (2) zodiacus; (3) pars trabeationis in columnis. Gall. *la frise*, Ern.

Ζωόφυτα, τὰ, quæ mediæ sunt naturæ inter animalia et plantas. Ex ζῶον et φύω.

Ζωοφυτέω, vivos surculos edo, *ap. Athen.* si lectio sana, *Ern.*

Ζωόω, ῶ, fut. ώσω, vivifico, animo. A ζωός.

Ζώπισσα, ης, ἡ, pix, resina, quæ in usum medicaminum e navibus deraditur. A πίσσα.

Ζωπύρα, ἡ, follis, *Hes.*

Ζωπυρέω, ῶ, f. ήσω, ignem sopitum suscito; (2) bella aut alia mala sopita suscito; (3) refocillo, vires propemodum extinctas instauro; (4) restituo. Εἰ νὴ τὼ θεὼ μὲ ζωπυρήσεις, irritabilis, *Aristoph. Lys.* 685. Ὁρᾷς, ἃ νῦν σὺ ζωπυρεῖς νείκη νέα, *Eur. Electr.* 1121. A ζώπυρον.

Ζωπύρημα, τὸ, idem quod ζώπυρον, n. 2.

Ζωπύρησις, εως, ἡ, suscitatio ignis sopiti; (2) item alius rei prope extinctæ.

Ζωπύρια, τὰ, follis, *Hes.*

Ζωπύριον, ου, τὸ, follis. A

Ζώπυρον, ου, τὸ, suscitabulum ignis; (2) scintillæ, reliquiæ ignis sopiti et cineribus obruti; (3) vitam conservans et quasi excitans sopitam; (4) follis, cujus flatu ignis excitatur; (5) reliquiæ quævis rem conservantes; (6) herba quædam. A ζωὸς et πῦρ.

Ζωπυρόω, ῶ, fut. ώσω, idem quod ζωπυρέω.

Ζωροποτέω, ῶ, fut. ήσω, merum bibo. A

Ζωροπότης, ου, ὁ, meri bibulus, qui meracum bibit; (2) ebriosus. Ex ζωρὸς et πίνω.

ΖΩΡΟ'Σ, merus, meracus.

Ζωρότερος, scil. οἶνος, meracius vinum, *Il.* 9, 203.

Ζὼς, pro ζωὸς, vivus, *apud Hom. Il.* 5, 887.

Ζῶσαι, aor. 1. inf. act. verbi ζώννυμι, pro ζόω.

Ζῶσαν, acc. sing. part. præs. *contr.* pro ζάουσαν, a ζάω, *vivo.*

Ζώσει, 3. sing. fut. 1. ind. act. verbi ζώννυμι.

Ζώσεσθαι, *cincturum esse*, fut. 1. inf. med.

Ζωσθεῖσα, *cincta*, aor. 1. part. pass. f. g.

Ζωσθῆναι, *cinctum esse*, aor. 1. inf. pass.

Ζωσθήσομαι, *cingar*, fut. 1. ind. pass.

Ζῶσι, 3. pl. præs. ind. act. *contr.* pro ζάουσι.

Ζώσιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, vitalis, qui vivere potest; (2) nomen propr. A ζάω.

Ζῶσις, εως, ἡ, ipsa cingendi actio. A ζωννύω.

Ζῶσμα, ατος, τὸ, cingulum.

Ζώστειον, τὸ, pro ζώντειον, *E. M.*

Ζωσμὸς, ὁ, pro ζῶσμα, *Sibyl.*

Ζώστειρα, ἡ, epith. Minervæ, *Bœot.* al. ζωστηρία.

Ζωστὴρ, ῆρος, ὁ, cingulum, balteus.

Ζωστηρία, Palladis epitheton:

Ζωστήριος, ὁ, Apollo, *Lycophr.*:

Ζώστης, ου, ὁ, cinctor:

Ζωστὸς, ἡ, ὸν, cinctus:

Ζῶστρον, ου, τὸ, cinctus, vestis. A ζωννύω.

Ζώσω, fut. 1. ind. act. verbi ζώννυμι, pro ζόω.

Ζώτειον, ου, τὸ, locus ubi servi molunt, idemque adeo quod ζώντειον.

Ζωτικὸς, ἡ, ὸν, vivax; (2) vitalis; (3) vivificus; (4) vegetabilis. A ζάω.

Ζωτικῶς, *adv.* vivifice; (2) vitaliter. A præc.

Ζωΰφιον, ου, τὸ, animalculum, bestiola, insectum. A ζῶον.

Ζωφορία, ἡ, via lucifera, *Man.*

Ζώφυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, fertilis plantarum. Ex ζωὸς et φυτόν.

Ζώω, vivo; (2) vivum reddo. A ζάω.

Ζωώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, animalis; (2) belluinus. A ζῶον.

Ζωωνυμία, ας, ἡ, denominatio ab animalibus, ut siderum. Ex ζῶον et ὄνομα.

Ζώωσις, εως, ἡ, vivificatio animantium, animatio. A ζωόω.

Ζωωτὸς, ἡ, ὸν, idem quod ζωοτός.

H.

H Septima litera Græcorum, quæ Ἦτα, dicitur; (2) in notis numeralibus valet *octo*, et cum lineola inferne addita, η, *octies mille*, *sed in antiquiore numerandi ratione* valet H ἑκατὸν, *centum*, Ern.

Ἢ, aut, vel an, quam.

Ἠὲ, *Poet.* pro ἤ.

Ἤπερ, quam.

Ἤτοι· ἤ, aut-aut.

Ἤτοι, *Poet.* pro μὲν, *quidem*, Hom. Ἤτοι ὅγ' ὣς εἰπὼν, *ille quidem sic locutus.* Additur et μὲν, eadem manente significatione.

Ἤ, ἤ, ah! ah!

Ἦ, certe, profecto, utrum, an.

Ἦ μὴν, profecto, *Poet.* et ἦ μέν.

Ἧ, *adv.* qua ratione, quomodo, quatenus, qua, qua via, qua parte. ᾗ σὺ κνίζει, qua parte vellicaris, *Eurip. Med.* 555. Ab ὅς, *quæ.*

Ἧπερ, quomodo, prout, pro ὥσπερ.

Ἡ, *artic. præp.* ὁ, ἡ, τό.

Ἣ, *artic. postp.* ὅς, ἥ, ὅ, qui, quæ, quod; (2) *pron. poss.* sua; (3) pro αὕτη, hæc, *Poet.*

Ἦ *per Crasin* ex *Ion.* ἔα, eram, *Att.* 1. sing. imperf. v. εἰμὶ sum. Ἀκρύπτειν ἢ παρεσκευασμένος, quæ celare constitueram, *Aristoph. Plut.* 77.

Ἦ, 3. sing. præs. subj. ejusd. verbi.

Ἧ, 3. sing. aor. 2. verbi ἵημι, *mitto.*

Ἦ, *per Aphæres.* pro ἔφη, *dicebat, dixit.*

Ἦα, ἤων, pro ἤια, ἠίων, τὰ, paleæ; (2) viaticum.

Ἦα, imperf. ind. act. *Ion.* pro ἦν, ab εἰμί.

Ἤϊα, *ivi*, perf. ind. med. *Att.* pro εἶα ab εἶμι.

Ἤατο, 3. pl. imperf. ind. *Ion.* pro ἧντο, ab ἧμαι.

Ἠβαιὸν, *adv.* paullulum. Ab

Ἠβαιὸς, ά, ὸν, exiguus, parvus. A βαιός.

Ἥβας, *pubis*, gen. sing. *Dor.* pro ἥβης.

Ἡβάσκω, pubesco, adolesco. Ab ἥβη.

Ἡβάω, ῶ, fut. ήσω, idem; item floreo, vigeo, effervesco; ἡβῶν, puber. Ἡ δὲ γυνὴ τέτορ' ἡβώη, πέμπτῳ δὲ γαμοῖτο, *Hesiod. Op.* 696. Ὅταν γὰρ ἡβᾷ δῆμος, *Eurip. Or.* 695. Ab eod.

ἩΒΗ, ης, ἡ, pubes, pubertas; (2) locus pubis; (3) Hebe, Dea pubertatis, juventas, uxor Herculis, filia Junonis.

Ἡβηδὸν, *adv.* juveniliter, puberum more, petulanter; (2) *usitatissime*, omnes puberes, qui quidem puberes essent, ut πολίτας ἡβηδὸν, interficere. Ab ἥβη.

Ἥβηκα, perf. ind. act.

Ἡβηκὼς, perf. part. act. verbi ἡβάω.

Ἥβησα, *adultior factus sum*, aor. 1. ind. act.

Ἡβήσαντε, nom. dual. aor. 1. part. act.

Ἡβήσεις, 3. sing. aor. 1. opt. act. *Æol.* pro ἡβήσαι.

Ἡβήσω, *pubescam*, fut. 1. ind. act.

Ἡβητὴρ, ῆρος, ὁ, puber. Ab ἡβάω.

Ἡβητήριον, ου, τὸ, locus literarius, locus exercitii literarii adolescentum; (2) locus amœnus ad convivia agitanda, et exercendos in armis juvenes. Ab eod.

Ἡβήτης, ου, ὁ, idem quod ἡβητήρ.

Ἡβητικὸς, ἡ, ὸν, juvenilis, ad pubescentes seu adolescentes pertinens.

Ἡβητριον, ου, τὸ, idem quod ἡβητήριον· (2) diversorium. Ab eod.

Ἡβήτωρ, ορος, ὁ, idem quod ἡβητήρ.

ἩΒΟ'Σ, ἡ, ὸν, curvus; (2) gibbosus, (forte vitiosa lectio, v. ὑβὸς, *Ern.*)

Ἠβουλήθην, a. 1. ind. *Att.* pro ἐβουλήθην· ἠβούλετο, pro ἐβούλετο, *Eur. Hel.* 758. a βούλομαι.

Ἡβυλλιάω, ῶ, pubesco, adolesco. Ab ἥβη.

Ἡβώην, præs. opt. act. *Att.* pro ἡβάοιμι, ab ἡβάω.

Ἡβώοιμι, præs. opt. act. verbi *Poet.* ἡβώω, pro ἡβάω.

Ἡβώτης, ου, ὁ, adolescens. Ab ἡβάω.

Ἡβώω, *Poet.* pubesco. Ab eod.

Ἡβῶσα, præs. part. act. f. g. *Poet.* pro ἡβῶσα, *contr.* ex ἡβάουσα, ab ἡβάω.

Ἦγ', pro ἦγε, 3. sing. imperf. vel aor. 2. ind. ind. act. verbi ἄγω.

Ἠγάγετο, 3. sing. aor. 2. ind. med. *Att.* pro ἤγετο.

Ἤγαγον, aor. 2. ind. act. *Att.* pro ἦγον.

Ἠγάθεος, ἠγαθέη, admodum divinus, sacer, quasi ab ἄγαν et θεῖος, (nisi est ab ἄγαμαι, *Ern.*)

Ἠγαλέος, α, ον, fractus, pro ἀγαλέος, ab ἄγνυμι, *frango.*

Ἠγαλλιάσατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. verbi ἀγαλλιάω.

Ἠγάμην, imperf. ind. act. verbi ἄγαμαι.

Ἠγανάκτησε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi ἀγανακτέω.

Ἤγανον, ου, τὸ, sartago, pro τήγανον.

Ἠγάπα, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ἠγάπαε, ab ἀγαπάω.

Ἠγαπᾶτε, 2. pl. imperf. pro ἠγαπάετε.

Ἠγάπευν, 3. pl. imperf. ind. act. *Dor.* pro ἠγάπευν, *contr.* ex ἠγάπεον.

Ἠγαπημένοι, nom. pl. part. perf. pass.

Ἠγάπησε, 3. sing. aor. 1. ind. act.

Ἠγασάμην, aor. 1. ind. med. verbi ἀγάζομαι.

Ἠγάσθην, aor. 1. ind. pass.

Ἠγάσσατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. *Poet.* pro ἠγάσατο.

Ἠγγάρευσαν, 3. pl. a. 1. ind. act. v. ἀγγαρεύω.

Ἠγγειλάμην, aor. 1. ind. med. verbi ἀγγέλλω.

Ἤγγειλε, 3. sing. aor. 1. ind. act.

Ἠγγέλθην, aor. 1. ind. pass.

Ἠγγέλλετο, 3. sing. imperf. ind. pass.

Ἤγγικα, perf. ind. act. verbi ἐγγίζω.

Ἤγγικεν, 3. sing. cum ν ἐφελκ.

Ἤγγισαν, 3. pl. aor. 1. ind. act.

Ἠγγυᾶτο, 3. sing. imperf. ind. *contr.* pro ἠγγυάετο, ab ἐγγυάομαι.

Ἦγε, 3. sing. aor. 2. ind. act. verbi ἄγω.

Ἤγειρα, aor. 1. ind. act. verbi ἐγείρω.

Ἤγειραν, *excitaverunt*, 3. pl. aor. ejusd.

Ἡγεῖσθαι, præs. inf. med. verbi ἡγέομαι.

Ἡγεῖται, 3. sing. præs. ind. med. pro ἡγέεται.

Ἡγεμονεία, ας, ἡ, principatus; (2) ducatus. Ab ἡγεμονεύω.

Ἡγεμόνευμα, ατος, τὸ, idem.

Ἡγεμονεὺς, ὁ, idem quod ἡγεμὼν, *Hom.*

Ἡγεμονεύω, fut. εύσω, præeo, sum dux, rego. Ἡγεμονεύεσθαι ὑφ' ὑμῶν ἐκ ἀξιῶσι, *Thuc.* Ab ἡγεμών.

Ἡγεμονέω, ῶ, fut. ήσω, principatum teneo.

Ἡγεμόνη, ης, ἡ, Dianæ epitheton, *Hes.* et alii; item Veneris, *Hes.*

Ἡγεμονῆα, acc. sing. *Ion.* pro ἡγεμονέα, ab ἡγεμονεύς.

Ἡγεμονία, ας, ἡ, imperium, ducatus. Ab ἡγεμών. Hinc

Ἡγεμονίδης, ȣ, ὁ, princeps, rector; (2) dominus sensuum, animus.

Ἡγεμονικὸς, ὴ, ὸν, principalis, præsidialis, imperatorius. Hinc τὸ ἡγεμονικὸν, ȣ̃, principatus, animus, rector corporis. Ab eod.

Ἡγεμονικῶς, *adv.* ut ducem, imperatorem decet; (2) ut decet virum principem.

Ἡγεμόνιος, ȣ, ὁ, Mercurius, quoniam viæ dux est, et animas deducit. Ab ἡγεμών.

Ἡγεμονὶς, ίδος, ἡ, imperatrix, regina, quæ principatum obtinet. Ab eod.

Ἡγεμονὸς, ὁ, idem quod ἡγεμὼν, *V. L.*

Ἡγεμόσι, dat. pl. ab ἡγεμών.

Ἡγεμόσυνον, ȣ, τὸ, præmium ducendi, τὰ ἡγεμόσυνα, sacrificium pro felici itinere, cum Deum ducem exposcimus. Ab

Ἡγεμὼν, όνος, ὁ, dux, præses, auctor, causa rei. Ab

ἩΓΕ'ΟΜΑΙ, ȣ̃μαι, fut. ήσομαι, duco, dux sum, præeo; (2) opinor, puto, reor, arbitror; (3) vulgo adpello. ἥγημαι, existimavi, puto. ἡγητέον, putandum. (1) οἱ ἡγȣ́μενοι, magistratus. Πόλις γάρ ἐστι πᾶσα τῶν ἡγȣμένων, *Soph. Phil.* 386. Οἱ γὰρ βλέποντες τοῖς τυφλοῖς ἡγȣ́μεθα, *Aristoph. Plut.* 15. Τίς ἐκ ἂν ἡμᾶς ἄνδρας ἡγήσαιθ' ὁρῶν, *Aristoph. Conc.* 101. (3) ὃν (πόλεμον) ἐκ πόλεως αὐτῶν μιᾶς Νȣμαντῖνον ἡγȣ̃νται, quod (bellum) a Numantia una eorum urbe, Numantinum vulgo adpellant, *Appian. de Reb. Hisp.* 66. Καὶ Λιβυρνίδας ἐντεῦθεν ἡγȣ̃νται Ῥωμαῖοι τὰς νῆς τὰς ταχείας, Liburnicas adpellant, *Id. Bell. Civ.* 2, 39.

Ἠγερέθοντο, 3. pl. imperf. ind. pass. verbi ἀγερέθομαι, *Il.* 3, 231.

Ἠγερέομαι, *Poet.* ἠγερέεσθαι, *Hom.* congregari. Ἵνα γάρ σφιν ἐπέφραδον ἠγερέεσθαι, *Il.* 10, 128. Ab ἀγείρομαι.

Ἤγερθεν, 3. pl. aor. 1. ind. pass. *Bœot.* pro ἠγέρθησαν.

Ἠγέρθην, aor. 1. ind. pass. verbi ἐγείρω.

Ἤγερκα, perf. ind. act. verbi ἀγείρω.

Ἤγεσθε, 2. pl. aor. 2. ind. med. verbi ἄγω.

Ἡγεσία, ας, ἡ, ductus; (2) principatus:

Ἡγέτης, ȣ, ὁ, dux. Ab ἡγέομαι.

Ἠγηγέρκειν, plusq. perf. indic. act. *Att.* pro ἠγέρκειν, ab ἐγείρω.

Ἠγηλάζω, fut. άσω, duco, ago, pello, sustineo, *Odyss.* 17, 217. Ab eod. aut ab ἄγειν et ἐλᾶν, *pellere.*

Ἥγημα, ατος, τὸ, ductus; (2) consilium.

Ἥγην, aor. 2. ind. pass. verbi ἄγνυμι, vel ἄγω.

Ἥγησαι, *duxisti*, 2. sing. aor. 1. imperat. med.

Ἡγησάμην, aor. 1. ind. med. verbi ἡγέομαι.

Ἡγησάσθω, 3. sing. aor. 1. imperat. med.

Ἡγήσατο, 3. sing. aor. 1. ind. med.

Ἡγῆται, 3. sing. præs. conj. med.

Ἥγησις, εως, ἡ, idem quod ἥγημα. Ab ἡγέομαι.

Ἡγήτειρα, ας, ἡ, dux; *fem.* ductrix. Ab

Ἡγητὴρ, ῆρος, ὁ. ductor.

Ἡγήτης, ȣ, ὁ, dux. Ab ἡγέομαι.

Ἡγητηρία, ας, ἡ, massa ficuum quæ in festivitate quadam præferebatur, in memoriam mitioris et mansuetioris victus. A præc.

Ἡγητορία, ας, ἡ, principatus, *Suid.* (2) massa ficuum, *Suid.* A seq.

Ἡγήτωρ, ορος, ὁ, dux, ductor. Ab ἡγέομαι.

Ἡγήτρια, ας, ἡ, ductrix. Ab ἡγητήρ.

Ἡγιασμένοις, dat. pl. perf. pass. verbi ἁγιάζω.

Ἦγμαι, perf. ind. pass. verbi ἄγω.

Ἠγμένως, *adv.* erudite. Ab ἠγμένος, doctus, eruditus, part. perf. pass. ab ἄγω.

Ἡγνευμένως, *adv.* pure, caste. Ab ἁγνεύω.

Ἡγνικότες, nom. pl. perf. part. act. v. ἁγνίζω.

Ἡγνισμένος, *purificatus*, perf. part. pass.

Ἠγνόηκα, perf. ind. act. verbi ἀγνοέω.

Ἠγνοίησε, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Poet.* pro ἠγνόησε.

Ἠγνόȣν, 1. sing. imperf. ind. act. pro ἠγνόεον.

Ἤγομεν, 1. pl. imperf. ind. act. verbi ἄγω.

Ἦγον, imperf. ind. act.

Ἤγοντο, 3. pl. imperf. ind. med.

Ἠγόρασας, 2. sing. aor. 1. ind. act. v. ἀγοράζω.

Ἠγοράσθητε, 2. pl. aor. 1. ind. pass.

Ἠγορασμένος, perf. part. pass.

Ἠγορεύθησαν, 3. pl. aor. 1. ind. pass. v. ἀγορεύω.

Ἠγορόωντο, 3. pl. imperf. ind. pass. *Poet.* pro ἠγορῶντο.

Ἠγορῶ, 2. sing. imperf. verbi ἀγοράομαι. Ἕως σὺ ταῖς ἔσωθεν ἠγορῶ ξέναις, *Soph. Trach.* 601.

Ἤγȣν, *conj.* sive; (2) videlicet.

Ἤγρετο, 3. sing. imperf. ind. pass. *Poet.* pro ἠγείρετο, ab ἐγείρω.

Ἠγρεύθην, aor. 1. ind. pass. verbi ἀγρεύω.

Ἤγρευσεν, 3. sing. aor. 1. ind. act. cum ν ἐφελκ.

Ἠγρίωσαι, 2. sing. perf. ind. pass. v. ἀγριόω.

Ἠγριῶσθαι, perf. inf. pass.

Ἠγροικισάμην, aor. 1. ind. med. verbi ἀγροικίζομαι.

Ἠγωνίζετο, 3. sing. imperf. ind. act. verbi ἀγωνίζομαι.

Ἠγώνισμαι, perf. ind. pass.

Ἧδα, *placui*, perf. ind. med. verbi ἁνδάνω, pro ἧδον.

Ἡδανὸς, ὴ, ὸν, dulcis, suavis. Ab ἡδύς.

Ἠδάφωται, 3. sing. perf. ind. pass. v. ἐδαφόω.

ἨΔΕ', *conj.* apud Poetas pro καί.

Ἤδεα, 1. sing. plusq. perf. ind. act. *Ion.* pro ᾔδειν, *Att.* et *Sync.* ex εἰδήκειν, ab εἰδέω.

Ἤδειμεν, 1. pl. plusq. perf. ind. act. *Att.* et *per Sync.* pro εἰδήκειμεν.

Ἤδει, *sciebat*, 3. sing. plusq. perf. antecedentis.

Ἤδειν, plusq. perf. ind. act. *Att.* et *per Sync.* pro εἰδήκειν.

Ἤδεισαν, *noverant*, 3. pl. plusq. perf. ind. act. *Att.* et *per Sync.* pro εἰδήκεισαν.

Ἤδεισθα, 2. sing. plusq. perf. ind. act. *Att. Æol.* et *per Syncop.* pro εἰδήκεις.

Ἤδειτε, 2. pl. plusq. perf. ejusdem.

Ἤδεκα, perf. ind. act. *Att.* pro ἧκα, ab ἕδω.

Ἤδεσαν, 3. pl. plusq. perf. ind. act. *Att.* pro εἰδήκεισαν, ab εἰδέω.

Ἠδέσθην, aor. 1. ind. pass. verbi αἰδέομαι.

Ἥδεται, 3. sing. præs. ind. verbi ἥδομαι.

Ἡδέως, *adv.* suaviter, libenter. Ab ἡδύς.

ἨΔΗ, *adv.* jam; (2) mox, abhinc; (3) adeo.

Ἤδη, *noveram, noverat, noram, norat*, 1. et 3. sing. plusq. perf. ind. *Att.* verbi εἰδέω, *Soph. Antig.* 448. *Œd. Tyr.* 433. *Œd. Col.* 914, et passim.

Ἤδην, plusq. perf. ind. act. *Att.* pro εἰδήκειν, ab εἴδω.

Ἤδης, *noveras, noras*, 2. sing. plusq. perf. ind. verbi εἰδέω, *Att.* Ἤδης τὰ κηρυχθέντα, *Soph. Antig.* 447.

Ἡδὶ pro ἡδὶ, *Steph.*

Ἠδίκησεν, 3. sing. aor. 1. ind. act. cum ν ἐφελκ. ab ἀδικέω.

Ἥδιστα, *adv.* suavissime, lubentissime. Ab ἥδιστος, superl. ab ἡδύς.

Ἥδομαι, delector, lætor: ἥσθην, aor. 1. delectatus sum, delector. fut. ἡσθήσομαι. part. præs. ἡδόμενος, libens, gaudens. Ἥσθην ἀπειλαῖς, *Aristoph. Eq.* 693. Καὶ δεδρακώς γ' ἥδομαι, *Id. Av.* 332.

Ἡδομένη, præs. part. med. f. g.

Ἡδομένως, *adv.* libenter. A præc.

Ἦδον, *canebam*, imperf. ind. act. verbi ᾄδω.

Ἡδονὴ, ῆς, ἡ, voluptas, suavitas, delectatio. πρὸς ἡδονὴν, suavitatis causa. ἐν ἡδονῇ, idem, et leniter. Ab ἡδύς. Hinc

Ἡδονικὸς, ὴ, ὸν, voluptarius.

Ἡδονοπλὴξ, ῆγος, ὁ ϗ ἡ, voluptate percussus, voluptati deditus. Ex ἡδονὴ et πλήσσω.

Ἦδος, εος, τὸ, *item* ἧδος, utilitas, delectatio, suavitas. Ab ἡδύς.

Ἦδος, εος, τὸ, acetum.

Ἥδρασα, aor. 1. ind. act. verbi ἑδράζω.

Ἡδρηκὼς, *adultus*, perf. part. act. verbi ἀδρέω.

Ἡδρύνθην, aor. 1. ind. pass. verbi ἀδρύνω.

Ἡδὺ, *adv.* suaviter. Ab ἡδύς.

Ἡδύβια, placentæ genera. Ex ἡδὺς et βίος, (nisi βιος mera terminatio est, *Ern.*)

Ἡδυβόας, *Dor.* pro ἡδυβόης. ȣ, ὁ, suavem vocem edens, canorus. Ex ἡδὺς et βοάω.

Ἡδύβρωτος, ὁ ϗ ἡ, suavis esus, *Naz.*

Ἡδύγαιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, bonam terram seu bonum solum habens. Ex ἡδὺς et γαῖα.

Ἡδύγελως, ὁ ϗ ἡ, dulce, suaviter ridens.

Ἡδύγλωσσος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, suavem et jucundam linguam habens. A γλῶσσα.

Ἡδυγνώμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, qui consilio et prudentia, &c. homines delectat. Ex γνώμη.

Ἡδυγόων, suaviter gemens, *Cal.*

Ἡδυέπεια, ας, ἡ, suaviloquentia, facundia. Ab

Ἡδυεπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, suaviloquus, eloquens, facundus. Ab ἔπος.

Ἡδύθροος, *contr.* ἡδύθρȣς, ȣ, ὁ ϗ ἡ, suaviter sonans, dulcisonus; mitis, lenis.

Ἡδύκαρπος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, suavis fructus habens.

Ἡδύκρεως, ω, ὁ ϗ ἡ, cujus caro grati est saporis. Ex κρέας.

Ἡδύκωμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, jucundam præbens comessationem; (2) jucunda comessatio; (3) genus saltationis.

Ἡδυληπτὸς, ὸν, suaviter captus seu perceptus, *P. Sil.*

Ἡδυλίζω, fut. ίσω, adulor, jucunda loquor.

Ἡδυλισμὸς, ȣ̃, ὁ, adulatio, adsentatio. A præc.

Ἡδυλογέω, ῶ, fut. ήσω, loquor auditu jucunda, adulor.

Ἡδυλογία, ας, ἡ, suavitas sermonis, suaviloquentia; (2) scurrilis dicacitas; assentatio. Ab

Ἡδυλόγος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, suaviloquus, assentator, scurra.

Ἡδυλύρης, ȣ, ὁ, suaviter lyra canens; (2) suavisonus. Ex λύρα.

Ἡδυμελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, suavem et canoram vocem habens; suaviter canens. A μέλος.

Ἡδυμελίφθογγος, ον, dulces et mellitos sonos edens, *Ep.*

Ἥδυμος, suavis, jucundus, dulcis. Ab ἡδύς.

Ἡδύναιντο, 3. pl. præs. opt. *Ion.* pro δύναιντο, a δύναμαι.

Ἡδυνάμην, imperf. ind. med.

Ἡδυνήθην, aor. 1. ind. med. *Att.* pro ἐδυνήθην.

Ἥδυνται, 3. sing. perf. ind. pass. verbi ἡδύνω.

Ἡδυντὴρ, ἡδυντῆρος ἅλις, sal condiendi vim habens. Ab ἡδύνω. Hinc

Ἡδυντήριος, α, ον, permulcendi, delectandi vim habens.

Ἡδυντικὰ, τὰ, condimenta, *Bud.*

Ἡδυντικὸς, ὴ, ὸν, condiendi vim habens, ad condiendum aptus; (2) ad condiendi scientiam pertinens. Hinc ἡδυντικὰ, ῶν, condimenta, sc. ἀρτύματα. Ab ἡδύνω.

Ἡδυντὸς, ὴ, ὸν, conditus. Ab eod.

Ἡδύνω, suave reddo, condio; (2) lætitia adficio. Ab ἡδύς.

Ἡδύοινος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, suave vinum ferens.

Ἡδυόνειρος, ον, jucunda ferens somnia.

Ἡδυοσμία, ας, ἡ, odoris suavitas, odor jucundus:

Ἡδύοσμον, ȣ, τὸ, mentha: Ab

Ἡδύοσμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, jucunde et suaviter olens; (2) mentha, *Angl.* MINT; (3) ὁ, calamus aromaticus. Ex ὀσμή.

Ἡδυόφθαλμος, ον, lætos oculos habens, suavis adspectu.

Ἡδυπάθεια, ας, ἡ, voluptas, vita voluptaria, mollities, libido.

Ἡδυπαθέω, ῶ, fut. ήσω, voluptate fruor, molliter vivo. Ab ἡδυπαθής. Hinc

Ἡδυπάθημα, ατος, τὸ, voluptas, suavitas.

Ἡδυπαθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, voluptati deditus, voluptarius, libidinosus. Ex ἡδύς et πάθος.

Ἡδύπνειος, ον, pro ἡδύπνοος, *Ep.*

Ἡδύπνοος, *contr.* ἡδύπνȣς, ȣ, ὁ ϗ ἡ, suaviter spirans. A πνοή.

Ἡδύπολις, ιος, ὁ καὶ ἡ, gratus et acceptus civitati.
Ἡδυτροφύρα, ας, ἡ, ostrea quædam.
Ἡδυποτίδες, phialæ et pocula quædam. Ab
Ἡδυπότης, ου, ὁ, suavis conviva. *fœm.* ἡδυπότις.
Ἡδύποτος, ου, ὁ καὶ ἡ, cujus potus suavis est.
Ἡδυπρόσωπος, ον, lætus adspectu, hilaris, mitis.
ἩΔΥ'Σ, εῖα, ὺ, *gen.* έος, είας, έος, suavis, jucundus; (2) lætus, lepidus.
Ἥδυσμα, ατος, τὸ, suavitas; (2) condimentum suave. Ab ἡδύνω.
Ἡδυσμὸς, ῦ, ὁ, idem et ab eod.
Ἡδυσματολήρα ὀψάρια, opsonia condimentorum nescio quæ nugamenta habentia, *Ath.*
Ἡδυσώματος, ον, pulcher forma.
Ἡδύτατα, *adv.* libentissime, suavissime.
Ἡδύτης, ητος, ἡ, suavitas, lepos. Ab ἡδύς.
Ἡδυφαγέω, suaviter seu libenter edo.
Ἡδυφανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, suave splendens. A φάω.
Ἡδυφάρυγγες θρυμματίδες, gulæ gratæ placentæ. A φάρυγξ.
Ἡδυφωνία, ας, ἡ, vocis suavitas. Ab
Ἡδύφωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, suavem vocem habens. A φωνή.
Ἡδυφώνως, *adv.* suavi voce. A præc.
Ἡδύχροος, *contr.* ἡδύχρους, ου, ὁ καὶ ἡ, jucundo colore præditus. A χρόα.
Ἥδω, suavitate et jucunditate adficio, delecto, oblecto: fut. 1. ἥσω, a 1. ἧσα, ἧσας, delectasti. Ab ἡδύς, (*potius ab ant.* ἄδω, *unde* ἀνδάνω, *Ern.*)
Ἠὲ, *conj.* aut, vel, sive; (2) an? Ab ἤ.
Ἦε, *erat*, 3. sing. imperf. ind. act. *Poet.* pro ἦν, ab εἰμὶ, *sum*, vel antiquo ἔω.
Ἤεα, *iveram*, plusq. perf. ind. med. *Ion.* pro ἤειν, ab εἶμι, *eo.*
Ἤει, *iverat*, 3. sing. plusq. perf. ind. med.
Ἠείδει, pro ᾔδει, sciebat, *Ap.*
Ἠείδειν, plusq. perf. ind med. *Att.* pro εἰδεῖν, ab εἰδέω. Est etiam 3. plur. plusq. perf. ind. med. pro ᾔδεσαν sive ἠείδεισαν, noverant, *Apoll. Rhod.* 4, 1700.
Ἠείδης, 2. sing. plusq. perf. conj. med. *Att.* pro εἴδῃς.
Ἤειν, plusq. perf. ind. med. verbi εἶμι, *eo.*
Ἤειρα, aor. 1. ind. act. *Att.* pro εἶρα, ab εἴρω.
Ἠέλιος, ου, ὁ, *Poet.* pro ἥλιος, *sol.*
Ἠελιῶτις, seu Ἡλιῶτις, ἡ, solaris, *Soph.*
Ἦεν, 3. sing. imperf. ind. *Att.* pro ἦν, ab εἰμί.
Ἠέπερ, *conj.* quam. Ex ἠὲ et περ.
Ἠέρα, *nebulam*, acc. sing. ab ἀὴρ, *Poet.* pro ἀέρ.
Ἠερέθομαι, in aerem attollor; (2) pendeo, suspensus sum; (3) inconstans, vel suspenso animo sum. Αἰεὶ δ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται, *Il.* 3, 108. Ab ἀείρω, *tollo.*
Ἠερέθονται, 3. pl. præs. ind. pass. verbi ἀερέθομαι, vel ἠερέθομαι.
Ἠέρθην, a. 1. ind. pass. v. ἀείρω, vel αἴρω, *tollo.*
Ἠέρι, *aeri*, dat. sing. *Poet.* pro ἀέρι, ab ἀήρ.
Ἠερινὸς, ἡ, ὸν, vernus. Ab ἔαρ, *ver.*
Ἠέριος, ία, ιον, aerius, per aerem volans, qui est in aere; (2) excelsus; (3) vernus; (4) matutinus. Ab ἠὴρ, pro ἀήρ.
Ἠεροδινὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, aerem agitans; (2) qui in aere agitatur. Ex ἀὴρ et δινέω.
Ἠεροδίνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, in aere agitatus.
Ἠεροειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, obscurus. τὸ ἠεροειδὲς dicitur totum aeris spatium, quoad oculis prospicere possumus, *Ern.* (2) aereus, levis. (2) ὥστε τοι ἀκινδυνότερον πάντων εἶναι τὸ ὕδωρ ἐκεῖνο καὶ ἠεροειδέστερον, *Arr. Ind.* 6. Ex ἀὴρ et εἶδω.
Ἠερόεις, όεσσα, όεν, tenebricosus, caliginosus.
Ἠερόθεν, *adv.* ex aere, ab aere.
Ἠερολέσχης, ὁ, vaniloquus, *Ep.*
Ἠερομήκης, ες, altus. A μῆκος.
Ἠερόπλαγκτος, ον, in cœlo errans, epith. stellarum. A πλάζω.
Ἠεροφοίτης, ὁ, idem quod ἠερόφοιτος, *Orph.*
Ἠεροφοῖτις, ιδος, ἡ, per aerem means; (2) quæ in tenebris vagatur, quæ obscuritate septa, vel aliorum oculis latens, incedit. Epith. Furiarum. Ex ἀὴρ et φοιτάω, *eo.*
Ἠερόφοιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, per aerem vagans; (2) aerius. Ex iisd.
Ἠερόφωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, voce aerem replens, valde clamans. Ex ἀὴρ et φωνή.

Ἤεσαν, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. verbi ἀείρω.
Ἠὴρ, ἠέρος, ὁ καὶ ἡ, *Poet.* pro ἀὴρ, aer.
Ἤεσαν, 3. plur. plusq. perf. ind. act. *Att.* pro ἤεισαν, ab εἶμι, *eo.*
Ἠζάνθην, aor. 1. ind. pass. verbi ἀζαίνω.
Ἤθα, perf. ind. med. *Att.* pro εἴωθα, seu εἶθα, ab ἔθω, *consuesco.*
Ἠθάδα, *consuetam*, acc. sing. Ab ἠθάς.
Ἠθαλέος, mansuetus, familiaris. Ἤπια δὲ φρονέουσι, καὶ ἠθαλέοι μεγέπουσιν, *Oppian. Cyneg.* 2, 88.
Ἠθάνιον, ου, τὸ, colum. Ab ἠθεῖν.
Ἠθὰς, άδος, ὁ καὶ ἡ, famili[illegible]is, adsuetus, consue[illegible]s. Ἠθάς εἰμί πως [illegible] *[illegible]*. Τῶν γὰρ ἠθάδων φίλων [illegible] εὐπειθέστεροι, *Eurip. Andr.* 819. Τὰ [illegible] ἐκ τῶν ἠθάδων ἥδιον' ἐστὶν, *Eurip. Cycl.* 249. Ab [illegible]
[illegible], pro [illegible] act. [illegible] pro [illegible]
Ἠθεῖος, [illegible], venerandus, colendus; [illegible], vox junioris ad seniorem reverentiæ caussa; germane venerande, colende frater. A θεῖος, (vel potius pro ἠίθεος, nisi sit ab ἦθος, *Ern.* q. v.)
Ἤθελε, 3. sing. imperf. ind. act. verbi ἐθέλω.
Ἠθέλησα, *volui*, a. 1. ind act. verbi ejusd.
Ἤθελον, *volebam*, imperf. ind. act.
Ἤθεος, idem quod ἠίθεος, juvenis, adolescens; (2) cælebs. Οἱ δὲ τ' ἠθέων λεκτοί, *Soph. Œd. Tyr.* 18. (2) οὐ γάρ ἐστιν ἤθεος, non enim est cælebs, *Eurip. Phœn.* 952.
Ἠθέω, ῶ, colo, per colum mitto. Ab ἠθῶ.
Ἤθηκα, *colavi*, perf. ind. act. v. ἠθέω.
Ἠθητήριον, ου, τὸ, vas in quo aliquid percolatur. Ἐν ἠθητηρίοις πλεκτοῖς ἐπὶ τὴν κίστην, *Strab.* 3, 220. male in edit. ἠθιστηρίοις vel ἰσθητηρίοις. male quoque ἐπὶ τὴν πίσσην, vel ἐπὶ τῇ κίστῃ, quod reponit *Casaubonus.*
Ἠθητὴς, ῦ, ὁ, qui colat:
Ἠθίζω, f. ίσω, colo. Ab ἠθέω.
Ἠθικὸς, ἡ, ὸν, ethicus, moralis, moratus; τὰ ἠθικὰ, præcepta morum, sc. διδάγματα· (2) colatus. Ab ἦθος, vel ἠθέω.
Ἠθικῶς, *adv.* moraliter; (2) morate, modeste; (3) graviter, severe.
Ἤθισις, εως, ἡ, percolatio. Ab ἠθίζω.
Ἠθισμὸς, ῦ, ὁ, idem et ab eod.
Ἠθιστήριον, ου, τὸ, rete, nassa. Ab eod.
Ἠθμάριον, ου, τὸ, parvum colum, saccellus. Dim. ab ἠθμός.
Ἠθμοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, coli formam habens.
Ἠθμὸς, ῦ, ὁ, colum, qualus. Ab ἠθῶ.
Ἠθογράφος, ου, ὁ, qui morum notationes scripsit. Ab ἦθος et γράφω.
Ἠθολογία, ας, ἡ, figura rhetorica, quum verba moresque alicujus oratione exprimuntur. Ab ἠθολόγος.
Ἠθολόγος, ὁ, morum effictor, mimus.
Ἠθοποιέω, ῶ, mores exprimo.
Ἠθοποιητικῶς, accommodate ad mores exprimendos, vel affectus.
Ἠθοποιΐα, ας, ἡ, morum adfectuumve expressio. Ab
Ἠθοποιὸς, ῦ, ὁ καὶ ἡ, mores instituens; (2) mores exprimens. Ex ἦθος et ποιέω.
Ἦθος, εος, τὸ, unde usitatum pl. ἤθεα, ἤθη, domicilium, mansio, sedes consuetæ.
Ἦθος, τὸ, ingenium, indoles, morum quædam proprietas; (2) mores, affectus, natura, proprietas.
Ἠθροισμένως, gregatim, confertim. Ab ἀθροίζω.
Ἠθύμουν, imperf. ind. act. *Att.* et *contr.* pro ἐθύμοον, a θυμόω.
ἬΘΩ, colo, percolo, f. ἤσω. unde a. 1. part. ἤσας, i. e. ἠθίσας.
Ἦϊα, τὰ, viatica; (2) paleæ.
Ἤϊε, 3. sing. perf. ind. med. *Ion.* pro ἦε, ab εἶμι.
ἨΊΘΕΟΣ, ου, ὁ, adolescens, juvenis; (2) cælebs: Venerem non expertus.
Ἤϊκτο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *Poet.* pro εἶκτο, ab εἴκω.
Ἤϊμεν, 1. pl. plusq. perf. ind. med. *Att.* pro ἤειμεν, ab εἶμι.
Ἤϊξα, a. 1. ind. act. verbi ἀΐσσω.

Ἤϊξαι, 2. sing. perf. ind. pass. *Poet.* pro εἶξαι, ab εἴκω.
Ἠϊόεις, όεσσα, όεν, habens altas ripas sive magnum littus. Ab ἠϊὼν, *ripa.*
Ἠϊόνεσσι, *littoribus*, dat. pl. *Ion.* pro ἠϊόνεσι.
Ἠϊνῆσαι, aor. 1. inf. act. *Ion.* pro αἰνῆσαι, ab [illegible]
[illegible] vide ἠϊόεις. Ab ἠϊών.
[illegible], [illegible], ἰον, jaculandi peritus. Ab ἵημι.
Ἠῇς, *quibus*, dat. pl. *Poet.* pro ᾗς, et hoc *Ion.* pro αἷς, ab ἡ, *quæ*, fœm. ab ὅς, *qui.*
Ἤϊσαν, 3. pl. a. 1. ind. *Poet.* pro εἶσαν, ab εἰμί.
Ἤϊσκεν, 3. sing. imperf. ind. act. v. ἐΐσκω.
Ἠΐστωσα, a. 1. ind. act. verbi ἀϊστόω.
Ἠΐχθην, *incurri*, a. 1. ind. pass. verbi ἀΐσσω.
[illegible], pro ἦχι, et hoc pro ᾗ, *ubi.*
ἨΙ˝ΩΝ, όνος, ἡ, littus, ripa.
Ἧκε, aor. 1. ind. act. verbi ἵημι.
ἭΚΑ, *adv.* leniter, quiete, sensim, submisse.
Ἧκα, *comedi*, perf. ind. act. verbi ἔδω.
Ἧκα, *misi*, aor. 1. ind. act. verbi ἵημι.
Ἤκαζον, imperf. ind. act. *Att.* pro εἴκαζον, ab εἰκάζω.
Ἠκαλόεις, όεσσα, όεν, lenis, quietus. Ab
Ἠκαλὸς, ἡ, ὸν, tranquillus, quietus. Ab ἧκα.
Ἤκασας, 2. sing. aor. 1. verbi εἰκάζω, *Att.* pro εἴκασας. Αὐτὸς ἤκασας καλῶς, ipse conjecisti probe, *Soph. El.* 662.
Ἥκασι, 3. pl. perf. ind. act. verbi ἥκω.
Ἤκαχον, *dolui*, aor. 2. ind. act. verbi ἀκαχέω.
Ἧκε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἵημι.
Ἤκειν, plusq. perf. ind. act. *Att.* pro εἴκειν, ab εἴκω.
Ἤκεν, *Poet.* pro ἦν, ἂν, ἐὰν, si, an.
Ἠκεσάμην, aor. 1. ind. med. verbi ἀκέομαι.
Ἠκεστος, ἐστη, εστον, stimulo nondum domitus, stimulum nondum expertus. Ex ἡ pro α priv. et κεντέω, (et inus. κέομαι, *Ern.*)
Ἠκηκόειν, plusq. perf. ind. med. *Att.* pro ἀκηκόειν, ab ἀκούω.
Ἠκισάμην, aor. 1. indic. med. verbi αἰκίζω.
Ἥκιστα, *adv.* minime. Ab
Ἥκιστος, ίστη, ιστον, minimus. Ab ἧκα, (cujus comp. est primitus ἡκίων, deinde usitatius ἥττων, *Ern.*)
Ἠκολούθει, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ἠκολούθεε.
Ἠκολούθησαν, 3. pl. a. 1. ind. act. v. ἀκολουθέω.
Ἥκομεν, 1. pl. imperf. ind. act. verbi ἥκω.
Ἠκόνημαι, perf. ind. pass. verbi ἀκονάω.
Ἦκου, *Ion.* pro ἦ που, *certe.*
Ἤκουκα, perf. indic. act. verbi ἀκούω.
Ἤκουσα, *audivi*, a. 1. ind. act.
Ἠκούσθην, ης, η, aor. 1. ind. pass.
Ἠκριβωμένος, perf. part. pass. verbi ἀκριβόω.
Ἠκριβωμένως, *adv.* accurate. Ab ἠκριβωμένος, part. perf. pass. ab ἀκριβόω.
Ἠκρίβωσα, aor. 1. ind. act. verbi ἀκριβόω.
Ἠκροάσατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. verbi ἀκροάομαι.
Ἠκρωτηριασμένος, perf. part. pass. verbi ἀκρωτηριάζω.
Ἦκτο, 3. sing plusq. perf. ind. pass. v. ἄγω.
Ἥκτωρ, ὁ, qui it, seu vadit, *Man.* Ab ἥκω.
Ἠκυρώσατε, 2. pl. a. 1. ind. act. v. ἀκυρόω.
ἭΚΩ, f. ἥξω, venio, accedo, pervenio, veni; pertineo, attineo. Ἥκει σοι ὄλεθρος, *Dem.* εἰς Ἀττικὴν, *Idem.* ἐπὶ τὸ δεῖπνον, *Xen.* ἐπὶ τὴν πρεσβείαν, *Dem.* πρὸς ὑποψίαν, *Xen.* Ἥκειν eleganter adhibetur pro εἶναι. Ὅς ἐκ πατρῴας ἥκων γενεᾶς ἄριστος πολυπόνων Ἀχαιῶν, *Soph. Aj.* 636. Οὗτος πρωτογόνων ἴσως ἥκων οὐδενὸς ὕστερος, hic majorum forte nulli secundus, *Id. Phil.* 180. Ὁ δ' ἐνθάδ' ἥκων, ille in hoc statu, id est, sic lacessitus, *Id. Phil.* 377.
Ἠλάθην, a. 1. ind. pass. v. ἐλαύνω, pro ἐλάω.
Ἤλακα, perfect. indic. act. verbi ejusd.
Ἠλαίνω, insanio; ἠλαίνονται, vagantur. Κορυδαλλίδες ἠλαίνονται, cassitæ vagantur, *Theocrit.* 7, 23. Ab ἠλεὸς, pro quo ἠλαιὸς, *Hes.*
ἨΛΑΚΑ'ΤΗ, ης, ἡ, colus; *in pl.* τὰ ἠλάκατα, ων, fusus; (2) fila, stamina; lanæ colui circumvolutæ; (3) suprema pars mali nautici. Ἐπ' ἠλακάτην ἐρύσαντες, cum vela expansa essent in supremam mali partem, *Apoll. Rhod.* 1, 565. Hinc

Ἠλακατῆνες, pisces quidam a similitudine coli ita dicti.
Ἠλακατώδης, ες, coli similis; (2) ad colum pertinens.
Ἠλάλαξα, aor. 1. ind. act. verbi ἀλαλάζω.
Ἡλάμην, aor. 1. ind. med. v. ἅλλομαι, salio.
Ἤλασε, 3. sing. aor. 1. ind. act. v. ἐλαύνω.
Ἠλασκάζω, idem quod seq. *Odyss.* 9, 457.
ἨΛΑ'ΣΚΩ, vagor, errabundus circumeo; (2) declino, devito; (3) errabundum fugito, vagabundum declino, *Il.* 2, 470.
Ἠλάστειν, imperf. ind. act. verbi ἀλαστέω, *Il.* 15, 21.
Ἠλάστρεις, 2. sing. imperf. ind. act. pro ἠλάστρεες, ab ἐλαστρέω.
Ἥλατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. verbi ἅλλομαι
Ἠλαττοῦντο, 3. pl. imperf. ind. med. *contr.* pro ἠλαττονέοντο, ab ἐλαττονέω.
Ἠλάττωσα, aor. 1. ind. act. verbi ἐλαττόω.
Ἤλγηκα, *dolui*, perf. ind. act. verbi ἀλγέω.
Ἤλγουν, imperf. ind. act. pro. ἤλγεον.
Ἤλεγξα, aor. 1. ind. act. verbi ἐλέγχω.
Ἠλειμμαι, perf ind. pass. verbi ἀλείφω.
Ἤλειφα, *unxi*, perf. ind. act. verbi ejusd.
Ἤλεκτρον, ου, τὸ, electrum, succinum; (2) metallum ex auro et argento conflatum; (3) lapis crystallinus. Ab ἠλέκτωρ.
Ἠλέκτρος, ου, ἡ, idem et ab eod.
Ἠλεκτροφαής, έος, ὁ ἡ ἡ, instar electri fulgens, splendidus. Δακρύων τὰς ἠλεκτροφαεῖς αὐγὰς, lacrymarum electro pellucidos splendores, *Eurip. Hippol.* 740. Ex ἤλεκτρον et φάω, *luceo*
Ἠλεκτρώδης, ες, electro similis; (2) de excretione, cum splendicat et relucet.
Ἠλέκτωρ, ορος, ὁ, sol.
Ἠλίματος, ατη, ατον, vanus, stultus. Ab ἠλεός.
Ἠλεμάτως, *adv.* frustra, stulte. A præc.
ἨΛΕΟ'Σ, ὰ, ὸν, stultus, stolidus.
Ἤλευα, a. 1. ind. act. *Poet.* et *Æol.* pro ἤλευσα, ab ἀλεύω.
Ἠλευθέρωσα, a. 1. ind. act. verbi ἐλευθερόω.
Ἠλήλατο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *Att.* pro ἐλήλατο, ab ἐλαύνω, pro ἐλάω.
Ἠληλίμμην, plusq. perf. ind. pass. *Att.* pro ἠλίμμην, vel ἀληλίμμην, ab ἀλείφω.
Ἦλθε, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi ἔρχομαι.
Ἦλθον, a. 2. ind. act. *per Syncop.* pro ἤλυθον.
Ἤλθοσαν, 3. pl. a. 2. ind. act. *Bœot.* pro ἦλθον.
Ἡλιάζω, fut. άσω, et άξω, ad solem expando, soli expono. Hinc ἡλιάζομαι, apricor; (2) in Heliæa judico. Ἀλλ' οὐκ ἔθ' ἡλιάξεις, in foro sedebis, *Aristoph. Lys.* 380. Ab
Ἡλιαία, ας, ἡ, Heliæa, forum Athenis, in quo causæ publicæ agebantur. Ab ἥλιος, (concio, vel congressus populi, &c. in vet. plebiscitis et aliis monumentis ἁλία, ab ἁλέω, *congrego*, ἀλὴς, *confertus*, ἁλίω et ἁλίζω, *congrego*, Ern.)
Ἡλιακὸν, οῦ, τὸ, solarium, locus apricus. Ab
Ἡλιακὸς, ὴ, ὸν, solaris. Ab ἥλιος.
Ἡλιὰς, άδος, ἡ, scil. κόρη, Solis filia:
Ἡλιάδες, Heliades, Solis filiæ:
Ἡλίασις, εως, ἡ, insolatio, apricatio; (2) judicandi munus in Heliæa:
Ἡλιαστήριον, ου, τὸ, locus ad apricandum, solarium. Ab eod.
Ἡλιαστὴς, οῦ, ὁ, judex in Heliæa. Ab ἡλιάζω.
Ἡλιαστικὸς, ὴ, ὸν, heliasticus, judicialis.
Ἡλιάω, ῶ, solem refero, ut sol candeo. Ab ἥλιος.
Ἠλιβάτας, pro ἠλιβάτης, ου, ὁ, errabundus.
Ἠλίβατος, ου, ὁ ἡ ἡ, tam altus, ut uni soli sit pervius, altissimus; (2) profundus. (2) ἠλιβάτοις ὑπὸ κευθμῶσι γενοίμαν, *Eurip. Hipp.* 731. Ex ἥλιος et βαίνω, *vado*: vel etiam ἠλίβατος, tam altus, aut profundus ut accessum frustretur. Ab ἀλιτεῖν, *aberrare*, et βάσις, *gressus*.
Ἡλιεῖον, τὸ, fanum solis, *Eust.*
Ἠλίευον, imperf. ind. act. verbi ἁλιεύω.
Ἤλιθα, *adv.* frustra; (ab ἄλη, *error*, Ern.) (2) copiose, valde; (3) simul.
Ἠλιθιάζω, f. άσω, stulte ago, stultus ac stupidus sum. Ab

ἨΛΙ'ΘΙΟΣ, ία, ιον, stultus, stolidus, brutus, insipiens, sensu communi destitutus.
Ἠλιθιότης, ητος, ἡ, stoliditas, stultitia. A præc.
Ἠλιθιόω, ῶ, f. ώσω, stultum reddo. Ab eod.
Ἠλιθίως, *adv.* stulte, stolide. Ab eod.
Ἠλιθιοεργὸς, οῦ, stulte agens. Ex ἔργον.
ἩΛΙΚΙ'Α, ας, ἡ, statura; (2) ætas; (3) adolescentia, juventus, ætatis vigor; (4) ætas bello apta, juventus, apta bello gerendo; (5) ætas senilis; (6) ætas, i. e. sæculum; (7) altitudo. Hinc
Ἡλικιώτης, ου, ὁ, par ætate, æqualis.
Ἡλικιῶτις, ιδος, ἡ, coæva. A præc.
ἩΛΙ'ΚΟΣ, ίκη, ίκον, quantus, quam magnus; (2) quam potens.
Ἠλινδῆσθαι, perf. inf. pass. veabi ἀλινδέω.
Ἧλιξ, ικος, ὁ ἡ ἡ, qui ejusdem est ætatis.
Ἡλιόβλητος, ον, idem quod
Ἡλιόβολος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui solis radiis quasi feritur, soli expositus; (2) solis radiis ictus, liquefactus, &c. furore, aliove morbo tactus. Ex ἥλιος et βάλλω.
Ἡλιοειδὴς, έος, ὁ ἡ ἡ. soli similis, *in superl.* clarissimus. Ex εἶδος. Hinc
Ἡλιοειδῶς, *adv.* specie solis.
Ἡλιοκαὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, perustus a sole, exustus in sole. Ex ἥλιος et καίω. Hinc
Ἡλιοκαΐα, ας, ἡ, ardor sive æstus solis; (2) insolatio.
Ἡλιοκάμινος, ου, ὁ, fornax solaris, caminus solaris, vaporarium solare.
Ἡλιοκάνθαρος, ου, ὁ, scarabæus solaris.
Ἡλιόκαυστος, ου, ὁ ἡ ἡ, sole tostus, sole exustus. Ex ἥλιος et καίω.
Ἡλιόκεντρις, ιδος, ἡ, qu. dic. solipunga, musca in æstu solari pungens. A κέντρον.
Ἡλιομανὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, sole gaudens, epith. cicadæ. A μαίνομαι.
Ἡλιόμορφος, ου, ὁ ἡ ἡ, solis formam habens.
Ἡλιόπους, οδος, ὁ, heliotropium magnum.
ἭΛΙΟΣ, ου, ὁ, sol.
Ἡλιοσκόπιον, ου, qu. dic. solem spectans, helioscopium, tithymali species comas cum sole circumagens. A σκοπός.
Ἡλιοστερὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, sole privatus; (2) sole privans, inumbrans. (2) ἡλιοστερὴς κυνῆ, galerus obumbrans caput, *Soph. Œd. Col.* 313. Ex στερέω.
Ἡλιοστιβὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, a sole tritus, per quem sol incedit aut meat, soli expositus. A στείβω.
Ἡλιότευκτος, ον, a sole ortus seu creatus. A τεύχω.
Ἡλιοτρόπιον, ου, τὸ, herba solaris, heliotropion; (2) solarium, horologium. A τρέπω.
Ἡλιοφάνεια, ας, ἡ, solaris claritas. Ab
Ἡλιοφανὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, solis splendorem habens; (2) sole illustratus. A φαίνω.
Ἡλιόω, ῶ, f. ώσω, insolo, in sole expono, inde solis modo splendeo, nitesco; ἡλιῶσα, nitida. Hinc *in pass.* ἡλιόομαι, οῦμαι, sole illustror, a sole uror. Ab ἥλιος.
Ἠλίσκοντο, 3. pl. imp. ind. pass. v. ἁλίσκω.
Ἡλίσκος, ου, ὁ, claviculus, parvus clavus. Dim. ab ἧλος, *clavus*.
Ἤλιτεν, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi ἀλιτέω.
Ἡλιτενὴς, ὁ ἡ ἡ, altus; quasi ad solem usque pertinens. Ab ἥλιος et τείνω.
Ἡλίτης, ου, ὁ, clavaris. Hinc ἡλῖτις, ιδος, ἡ, squama æris quæ e clavis decutitur. Ab ἧλος.
Ἠλιτοεργὸς, ὁ, qui aberravit ab opere suscepto, *Suid.*
Ἠλιτόμηνος, ου, ὁ ἡ ἡ, aberrans a mensibus, ante justos menses natus. Ab ἀλιτέω et μὴν, *mensis*.
Ἠλιτόποινος, ον, improbos ulciscens. Epith. Furiarum. Ab ἀλιτεῖν et ποινὴ, *pœna*.
ἩΛΙΨ, ιπος, ἡ, calceus, *Schol. Theocr.*
Ἡλιώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, solem referens, soli similis.
Ἡλιωθεὶς, aor. 1. part. pass. v. ἡλιόω.
Ἡλιῶσα, sc. κόμη, flava, solem referens, *Anac.*
Ἡλίωσις, εως, ἡ, insolatio, apricatio.
Ἡλιῶτις, solaris. Ἡλιῶτις ἀκτὶς, *Soph. Trach.* 697.

Ἧλκον, imperf. ind. act. *Dor.* pro εἷλκον, ab ἕλκω.
Ἡλκωμένος, perf. part. pass. verbi ἑλκόω.
Ἠλλάγησαν, 3. pl. a. 2. ind. pass. v. ἀλλάσσω.
Ἠλλαγμένος, *mutatus*, perf. part. pass.
Ἤλλαξα, *mutavi*, aor. 1. ind. act.
Ἠλλοίωμαι, perf. ind. pass. verbi ἀλλοιόω.
Ἠλλοτριῶνται, 3. pl. perf. ind. pass. verbi ἀλλοτριόω.
Ἡλοειδὴς, ὁ ἡ ἡ, clavi formam habens.
Ἠλοήθην, a. 1. ind. pass. verbi ἀλοάω.
Ἠλοίησεν, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἀλοιάω, *Poet.* pro ἀλοάω
Ἡλόκεντρον, ου, τὸ, calcar. Ab ἧλος et κέντρον.
Ἡλοκόπος, ου, ὁ, faber clavorum. A κόπτω.
ἯΛΟΣ, ου, ὁ, clavus; (2) oleæ morbus, qui et fungus; (3) tubercula callosa potissimum in plantis et digitis pedum, etiam in albo oculorum.
Ἠλὸς, ὴ, ὸν, stolidus. Ab ἠλεός, (ἄλη, *Ern.*)
Ἡλότυπος, ου, ὁ ἡ ἡ, clavo percussus aut fixus; (2) clavo trajectus. Ex τύπτω.
Ἡλόω, ῶ, fut. ώσω, clavo figo, configo. Ab ἧλος
Ἤλπικα, perf. ind. act. verbi ἐλπίζω.
Ἠλυγάζω, fut. άσω, obumbro, obtenebro; (2) occulto. Ab ἠλύγη. Unde
Ἠλυγαῖος, αία, αῖον, umbrosus, opacus.
Ἠλύγη, ης, vel ἠλυγὴ, ῆς, ἡ, tenebræ, umbra. A λύγη, (ab α priv. et λύκη, *lux*: unde Latine *hallucinari*, Ern.)
Ἠλυγίζω, f. ίσω, idem quod ἠλυγάζω. Hinc
Ἠλυγισμὸς, οῦ, ὁ, obumbratio; (2) obscuritas.
Ἤλυθα, perf. ind. med. verbi ἔρχομαι.
Ἤλυθον, *veni*, a. 2. ind. act.
Ἤλυξα, a. 1. ind. act. verbi ἀλύσκω.
Ἠλύσιον, scil. πεδίον, Elysius campus.
Ἤλυσις, εως, ἡ, adventus, ingressus, itio, *Eurip. Herc.* 1140. Ab ἔρχομαι.
Ἦλφον, 1. sing. a. 2. ind. act. verbi ἄλφω, vel ἀλφάνω.
Ἤλωκα, perf. ind. act. v. ἅλωμι, pro ἁλόω.
Ἠλώμην, *vagabar*, imperf. ind. verbi ἀλάομαι. Φυγὰς σφὶν ἔξω πτωχὸς ἠλώμην ἐγώ.
Ἡλῶν, a. 2. ind. act. verbi ἅλωμι, pro ἁλόω.
Ἥλωσαν, 3. plur. a. 1. ind. act.
Ἧμα, ατος, τὸ, telum, missile, jaculum. Ab ἵημι, *mitto*.
Ἠμάθυνεν, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Att.* pro ἠμάθυνε, ab ἀμαθύνω.
Ἠμαθόεις, όεσσα, όεν, arenosus. Ab ἄμαθος.
Ἠμαθόεντα, acc. sing. *Ion.* pro ἀμαθόεντα.
Ἠμαθῶδες, τὸ, arena, *Anac.*
Ἠμαθώδης, arenosus.
ἭΜΑΙ, ἧσαι, ἧται, sedeo.
Ἦμαρ, ατος, τὸ, dies. Ἐπ' ἤματι, quotidie, *Soph. Œd. Col.* 688. Ab ἡμέρα, (potius ab εἰμί. Vid. *Ern.*)
Ἤμαρτες, 2. sing. a. 2. ind. act. v. ἁμαρτάνω.
Ἡμάρτηκα, *peccavi*, perf. indic. act.
Ἡμαρτημένως, *adv.* perperam, opp. ὀρθῶς.
Ἥμαρτον, *peccavi*, aor. 2. ind. act.
Ἠματίη, *adv.* quotidie, assidue, *Hom.*
Ἠμάτιος, ία, ιον, diurnus. Ab ἦμαρ.
Ἡμάτωμαι, perf. ind. pass. verbi αἱματόω.
Ἤμβλακον, aor. 2. ind. act. verbi ἀμβλακίω.
Ἠμβλύνθησαν, 3. plur. aor. 1. ind. pass. verbi ἀμβλύνω.
Ἤμβροτον, aor. 2. ind. act. verbi ἀμβροτίω.
Ἡμέας, *nos*, acc plur. *Ion.* pro ἡμᾶς.
Ἡμεδαπὸς, ὴ, ὸν, qui est e nostro, sc. solo, nostras. Ex ἡμεῖς et ἔδαφος, *solum*.
Ἠμείβετο, 3. sing. imperf. ind. pass. v. ἀμείβω.
Ἠμείφθηκα, perf. ind. act. verbi ἀμείβω.
Ἡμείων, *nostrum*, gen. plur. *Ion.* pro ἡμῶν.
ἩΜΕΚΤΕ'Ω, ægre fero, indignor.
Ἠμελημένος, perf. part. pass. verbi ἀμελέω.
Ἠμελημένως, *adv.* incuriose, negligenter.
Ἤμελλε, 3. sing. imperf. ind. act. v. μέλλω.
Ἤμελλον, 3. pl. imperf. indic. act. *contr.* pro ἠμέλεον, ab ἀμελέω.
ἨΜΕ'Ν, *conjunct.* et, atque.
Ἦμεν, 1. plur. imperf. ind. verbi εἰμί.
Ἤμεν, *esse*, præs. inf. *Ion.* pro εἶναι.
Ἥμενος, *sedens*, præs. part. verbi ἧμαι.
ἩΜΕ'ΡΑ, ας, ἡ, dies; (2) pro tempore, Hebraizantes;

braizantes; (3) καθ' ἡμέραν, quotidie; μεθ', interdiu; πρὸς, versus diem, sub lucem. Πᾶσαν ἡμέρην, [sub. κατὰ,] quotidie, in dies. Ἡ γυνὴ ἐπίτεξ ἐοῦσα πᾶσαν ἡμέρην, uxoris partus in dies expectabatur, *Herodot.* 1, 111. Pessime Gronov. ἡμέρα, idem quod βίος. Δούλιος ἡμέρα, servitus. Παλαιὰ ἡμέρα, senectus, *Soph. Aj.* 627. Ἡμέραν παρ' ἡμέραν, alternis diebus, *Plutarch. de tuenda Sanitate,* 132.

Ἡμερεύω, f. εύσω, diem transigo, in opere diem totum versor. Ab ἡμέρα.

Ἡμερέων, gen. pl. *Ion.* pro ἡμερῶν.

Ἡμερέσιον, ου, τὸ, merces diurna; (2) diarium. Ab

Ἡμερήσιος, ία, ιον, vel ἡμερήσιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui est unius diei, diurnus. Ab ἡμέρα.

Ἡμερία, ας, ἡ, *Dor.* ἁμερία, dies.

Ἡμερίδης, ου, ὁ, mitis. Ab ἥμερος.

Ἡμερίδιον, ου, τὸ, diecula. Dim. ab ἡμέρα.

Ἡμερινὸς, ἡ, ὸν, diurnus. Ab eod.

Ἡμέριος, ον, idem; ἡμερία, supple ὥρα, diurnum tempus. Τί δ' ἀνήλλακται τῆς ἁμερίας νὺξ ἥδε βάρος, quamnam pro hesterno statu nox hæc invexit gravis infortunii viam. *Soph Aj.* 208. (2) unicum diem durans. Ἡμέριοι. homines mortales; τὸ μοχθηρὸν γένος ἁμερίων, *Dor.* pro ἡμερίων, *Euripid. Iphig. in Aul.* 1331.

Ἡμερὶς, ίδος, ἡ, mansueta, cicur; (2) vitis sativa, ab hominibus culta; ad differentiam agrestis, *Hom.* Ἄγχι δὲ τοῖο ἡμερίδες, *Apoll Rhod.* 3, 219. Καὶ τὸ τρίτον ἡμερίδος ὄρχον, *Aristoph. Ach.* 997. Ab ἥμερος.

Ἡμερόβιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui in diem vivit; (2) victum quotidie mendicans. Ex βίος, *vita,* vel *victus.*

Ἡμεροδανειστὴς, ὁ, fœnerator diurnus; Epith. Menippi, *Diog. L.*

Ἡμεροδρομέω, ῶ, sum cursor, sum a pedibus; (2) totum diem curro. Ab

Ἡμεροδρόμος, ου, ὁ, qu. dic. cursor diurnus, qui cursum die conficit; (2) tabellarius; (3) qui est a pedibus. Ex ἡμέρα et δρόμος.

Ἡμερόδρυς, υος, ἡ, arbor glandifera, species quercus.

Ἡμεροθαλὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, placide et benigne vigens seu pullulans; (2) placide virescere et pullulare faciens. Ex ἥμερος et θάλλω.

Ἡμεροθηρικὸς, οῦ, ὁ, interdiu venans.

Ἡμεροκαλλὲς, τὸ, sc. ἄνθος, et

Ἡμεροκαλλὶς, ίδος, ἡ, flos uno die vigens.

Ἡμεροκλέπτης, ου, ὁ, fur diurnus, *Ph.*

Ἡμερόκοιτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui tota die dormit. Ex ἡμέρα et κοίτη, *lectus.*

Ἡμερολεγδὸν, *adv.* singulos dies numerando:

Ἡμερολεκτέω, ῶ, fut. ήσω, quotidie numero, dies supputo. Ex ἡμέρα et λέγω.

Ἡμερολογεῖν, *dies numerare,* præs. inf. act.

Ἡμερολογεῖον, et ἡμερολόγιον, ου, τὸ, diarium, calendarium, fasti. Ex iisd.

Ἡμερονύκτιον, ου, τὸ, diei et noctis spatium. Ex ἡμέρα et νύξ.

Ἡμεροποιέω, mansuetum reddo. Ex ἥμερος.

Ἡμεροποιὸς, qu. dic. mansuefactor.

ΗΜΕΡΟΣ, ου, ὁ ϗ ἡ, mansuetus, cicur, mitis, placidus; (2) sativus.

Ἡμεροσκοπέω, ῶ, fut. ήσω, speculor interdiu.

Ἡμεροσκοπεῖον, vel ἡμεροσκόπιον, diurnæ speculationis locus. Ab

Ἡμεροσκόπος, ου, ὁ, diurnus speculator, excubias diurnas agens. A σκοπός.

Ἡμερότης, ητος, ἡ, mansuetudo. Ab ἥμερος.

Ἡμεροτροφὶς, ἡ, idem quod χοῖνιξ, *Ath.*

Ἡμερόφαντος, ον, interdiu conspicuus seu visus. A φαίνω.

Ἡμερόφοιτος, ου, ὁ ϗ ἡ, interdiu oberrans. Ex ἡμέρα et φοιτάω.

Ἡμεροφύλαξ, ακος, ὁ, custos diurnus.

Ἡμερόφωνος, ου, ὁ ϗ ἡ, diem inclamans seu vocans, i. e. lucem. Ex ἡμέρα et φωνή.

Ἡμερόω, ῶ, f. ώσω, mansuefacio, cicuro; ἡμέρωμαι, mansuefio. Ab ἥμερος.

Ἡμέρωμα, ατος, τὸ, mitigatio, mansuefactio.

Ἡμερωρεῖν, interdiu custodire, *Suid. Hes.* Ex ἡμέρα et ὠρέω.

Ἡμέρως, *adv.* mansuete, placide, modeste; *comp.* ἡμερωτέρως, mansuetius.

Ἡμέρωσις, εως, ἡ, mansuefactio. Ab ἡμερόω.

Ἡμὲς, *esse,* præs. inf. *Dor.* pro εἶναι, ab εἰμί.

Ἡμετέρῃσιν, dat. pl. f. g. *Ion.* pro ἡμετέραις.

Ἡμετέρειος, pro ἡμέτερος, *Anac.*

Ἡμέτερος, έρα, ερον, noster; (2) qui nobiscum facit. Ab ἡμεῖς.

Ἡμείων, *nostrum,* gen. pl. *Ion.* pro ἡμῶν.

Ἠμημένος, perf. part. pass. verbi ἀμάω.

Ἤμην, *eram,* imperf. ind. med. verbi εἰμί.

Ἥμην, *sedebam,* imperf. ind. med. verbi ἧμαι.

Ἤμησε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi ἀμάω.

Ἠμὶ, pro φημὶ, dico, *Aristoph. Ran.* 37. *Nub.* 1145; παῖ, ἠμὶ, παῖ, *puer, inquam, puer* Hinc ἦν δ' ἐγὼ, dicebam; ἦ δ' ὃς, dicebat, inquit, *apud Atticos.*

Ἡμιαμφόριον, ου, τὸ, amphoræ dimidium, urna. Ex ἥμισυς et ἀμφορεὺς, *et sic reliqua deinceps, ab* ἡμι, *incipientia.*

Ἡμίανδρος, ου, ὁ, semivir. Ἡμίανδροι, semimares. Ab ἀνήρ.

Ἡμιάνθρωπος, ου, ὁ, semihomo, semivir.

Ἡμιάνωρ, ορος, ὁ, semivir.

Ἡμιάρτιον, ου, τὸ, genus panis hemicycli figura. *Hes.* ἡμίαρτοι Ab [illegible]

Ἡμιασσάριον, ου, τὸ, semissis.

Ἡμιαστράγαλον, ου, τὸ, se[illegible]lus.

Ἡμιβάρβαρος, ου, ὁ ϗ ἡ, semibarbarus.

Ἡμίβιος, ον, media vita, *Man.*

Ἡμι[illegible]χὴς, et ἡμιβραχὴς, έος, ὁ, dimidia ex parte rig[illegible] semimadidus.

Ἡμ[illegible], ου ὁ, semivir, centaurus. Ἱππαν ἡμι-[illegible] 11, 7.

Ἡ[illegible], ου, ὁ ϗ ἡ, idem. A βρέχω.

Ἡμιβρὼς, ῶτος, ὁ ϗ ἡ, semesus. A βρώσκω.

Ἡμίβρωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem.

Ἡμιγένειος, ου, ὁ ϗ ἡ, semibarbatus.

Ἡμιγενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, semigenitus, i. e. imperfectum genus habens, quasi semicreatus, inchoatus. A γείνομαι.

Ἡμίγυμνος, ου, ὁ ϗ ἡ, seminudus.

Ἡμιγύναιξ, et

Ἡμίγυνος, ου, ὁ ϗ ἡ, semivir.

Ἡμιδαὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, semesus; (2) semidivisus; (3) semiustus. A δαίω.

Ἡμιδάϊκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, semioccisus. A δαΐζω.

Ἡμιδμὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, semidomitus. A δαμάω.

Ἡμιδεὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, cui dimidium deest, semivacuus, semiplenus. A δέομαι.

Ἡμιδιπλοΐδιον, ου, τὸ, dimidiata diplois, semicinctium, vestimenti muliebris genus. A διπλοΐς.

Ἡμίδουλος, ου, ὁ ϗ ἡ, semiservus, *Eurip. Andr.* 943.

Ἡμιεκτέον, ου, τὸ, dimidiatus sextarius, dimidium sextarii. Ex ἥμισυς et ἕκτος.

Ἡμίεκτον, ου, τὸ, idem et ex iisd.

Ἡμιέλλην, ὁ ϗ ἡ, semigræcus

Ἡμιεργὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, semifactus, ad dimidium factus; (2) inchoatus. Ab ἔργον.

Ἡμίεργος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem.

Ἡμίετες, τὸ, dimidius annus. Ab ἔτος.

Ἡμίεφθος, ου, ὁ ϗ ἡ, semielixus, semicoctus.

Ἡμιζώνιον, ου, τὸ, semicinctium. A ζώνη.

Ἡμίζωος, ου, ὁ ϗ ἡ, semivivus.

Ἡμίηλος, ου, ὁ ϗ ἡ, dimidia ex parte soli expositus; (2) ad dimidium siccatus. Ab ἥλιος.

Ἡμιθαλὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, semiviridis. A θάλλω.

Ἡμιθανῆ, acc. sing. *contr.* pro ἡμιθανέα, ab

Ἡμιθανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, semimortuus. A θνήσκω.

Ἡμιθέαινα, ης, ἡ, semidea. Ab

Ἡμίθεος, ου, ὁ ϗ ἡ, semideus, indiges, heros; ἡμίθεοι, indigetes, divi.

Ἡμίθηλυς, ὁ, semimas, semivir, eviratus. Τὸν ἡμίθηλυν Ἄττιν, *Anacr. Od.* 13.

Ἡμίθηρ, ηρος, ὁ, semiferus.

Ἡμιθνὴς, ῆτος, vel ἡμιθνὴς, ητος, ὁ, semimortuus. A θνήσκω.

Ἡμίθνητος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem; (2) semideus; (3) qui alternis vicibus vivit vel moritur. Ex eod.

Ἡμίθραυστος, ου, ὁ ϗ ἡ, semifractus. A θραύω.

Ἡμιθωράκιον, ου, τὸ, dimidius thorax.

Ἡμιϊουδαῖος, ὁ, semijudæus.

Ἡμικάδδιον, vel ἡμικάδιον, ου, τὸ, dimidius cadus. A κάδδος, vel κάδος.

Ἡμίκακος, ου, ὁ ϗ ἡ, semimalus, semipravus; (2) non plene bonus; (3) neglectus.

Ἡμικάκως, *adv.* semiprave, non omnino bene, ægre. Τέως μὲν οὖν, ἀλλ' ἡμικάκως ἐβοσκόμην, *Aristoph. Thesmoph.* 449.

Ἡμίκαυστος, ου, ὁ ϗ ἡ, semiustus, dimidia ex parte crematus. Ex ἡ. et καίω.

Ἡμίκαυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Ἡμίκενος, ου, ὁ ϗ ἡ, semivacuus, semiplenus.

Ἡμικεράμιον, ου, τὸ, urna. A κέραμος.

Ἡμικεφάλαιον, et ἡμικεφάλιον, nec non ἡμικέφαλον, ου, τὸ, sinciput. A κεφαλή.

Ἡμικλάδευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, semiputatus. A κλαδεύω.

Ἡμίκλαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, semifractus. A κλάω.

Ἡμικλήριον, ου, τὸ, dimidia hæreditas, dimidium bonorum. A κλῆρος.

Ἡμι[illegible], ου, τὸ, dimidia pars cori. A κόρος.

Ἡμικοτυλ[illegible]ς, ἡ, dimidia cotyla.

Ἡμικοτυλιαῖος, αία, αῖον, qui est cotylæ dimidiatæ. Ab

Ἡμικοτύλιον, ου, τὸ, cotyla seu hemina dimidiata. A κοτύλη.

Ἡμίκραιρα, ας, ἡ, dimidia capitis pars; (2) medium capitis. A κραῖρα.

Ἡμικρανία, ας, ἡ, dolor circa dimidium sive medium capitis. Ab ἡμίκρανον. Hinc

Ἡμικρανικὸς, οῦ, ὁ, hemicrania laborans.

Ἡμίκρανον, ου, τὸ, dimidia capitas pars; sinciput. A κράνον.

Ἡμικρὴς, ὁ, semicretensis.

Ἡμικύαθος, ου, ὁ, semicyathus, *Aret.*

Ἡμικύκλιον, ου, τὸ, semicirculus, semiorbis, hemicyclium:

Ἡμικύκλιος, ου, ὁ ϗ ἡ, semicirculi figuram habens, semicircularis. A κύκλος.

Ἡμικυκλιώδης, ες, idem.

Ἡμίκυκλος, ου, ὁ, semicirculus, hemicyclus.

Ἡμικυλίνδριον, ου, τὸ, semicylindrus. A κύλινδρος.

Ἡμίκυτρον, ου, τὸ, semimodius.

Ἡμικύων, ονος, ὁ ϗ ἡ, semicanis.

Ἡμιλάσταυρος, ου, ὁ ϗ ἡ, nequam.

Ἡμιλέπιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, semidecorticatus, ad dimidium ovo exclusus. A λεπίζω.

Ἡμίλεπτος, ον, semiexclusus, sc. ex ovo. A λέπω.

Ἡμίλευκος, ου, ὁ ϗ ἡ, semialbus.

Ἡμιλιτριαῖος, αία, αῖον, selibris, semilibris.

Ἡμίλιτρον, ου, τὸ, selibra, semilibra, libra dimidiata; (2) semiobolus, sex ærei. A λίτρα.

Ἡμίλουτος, ου, ὁ ϗ ἡ, semilotus. A λούω.

Ἡμιλοχία, ας, ἡ, dimidia cohors. A λόχος.

Ἡμιλοχίτης, ου, ὁ, qui præest ἡμιλοχίᾳ.

Ἡμιμαθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, semidoctus. A μανθάνω.

Ἡμιμάλλοντες, Mænades, Nymphæ, Bacchæ.

Ἡμιμανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, semiinsanus. A μαίνομαι.

Ἡμιμάραντος, ον, flaccidus, semiaridus. Στέφανοι ἡμιμάραντοι, *Luc.* A μαραίνω.

Ἡμιμάσσητος, ου, ὁ ϗ ἡ, semimansus. A μασσάομαι.

Ἡμιμέδιμνος, ου, ὁ, semimedimnus.

Ἡμιμέθυσος, ου, ὁ ϗ ἡ, semiebrius.

Ἡμιμερὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, dimidiæ partis. A μέρος.

Ἡμίμεστος, ου, ὁ ϗ ἡ, semiplenus.

Ἡμίμετρον, ου, τὸ, dimidium mensuræ, v. gr. modii.

Ἡμιμηνιαῖος, α, ον, semimenstruus. A μήν.

Ἡμιμήνιον, τὸ, semimenstruum, mensis dimidius. Ab eod.

Ἡμίμναιον, ου, τὸ, dimidia mina. A μνᾶ.

Ἡμιμόριον, ου, τὸ, et ἡμιμοίριον, dimidiata pars, altera pars.

Ἡμιμόχθηρος, ου, ὁ ϗ ἡ, semimalus.

Ἡμίνα, ας, ἡ, hemina, dimidium sextarii, cotyla, acetabulum. Ab ἥμισυς.

Ἡμινέρος, ὁ, coracinus piscis, *Soph. ap. Ath.*

Ἡμίξεστον, hemina, dimidius sextarius.

Ἡμίξηρος, ὁ ϗ ἡ, semiarefactus, sideratus.

Ἡμιξύρητος, ου, ὁ ϗ ἡ, semirasus. A ξυράω.

Ἡμιοβόλιον, ου, τὸ, semiobolus.

Ἡμιόδιον, ου, τὸ, semita, *Philox.* Ab ὁδὸς, *via.*

Ἡμιόδιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui dimidia parte præest itineribus.

Ἡμιολία, ας, ἡ, navis piratica, myoparo.
Ἡμιολιασμὸς, οῦ, ὁ, pensio sescupli. Ab
Ἡμιόλιος, ου, ὁ ϗ ἡ, totus cum dimidia sui parte, sescuplus, sesquialter, sesquiplex.
Ἡμίολος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem; ex ὅλος, *totus*.
Ἡμιολὶς, ἡ, subintell. μοῖρα, sescupla portio, idem quod ἡμιολία.
Ἡμιόνειος, ου, ὁ ϗ ἡ, mularis. Ab ὄνος.
Ἡμιονηγὸς, οῦ, ὁ, agaso mulorum, mulio. Ex ἡμίονος et ἄγω.
Ἡμιονικὸς, ἡ, ὸν, mularis. Ab ἡμίονος.
Ἡμιόνιον, ου, τὸ, herba quædam, *asplenon* alias dicta; (2) avis quædam. Ab eod.
Ἡμιονὶς, ίδος, ἡ, stercus muli, *ap. Hipp.* pro ἡμιόνου ὀνίς.
Ἡμιονίτης, ου, ὁ, mularis.
Ἡμιονῖτις, ιδος, ἡ, mularis; (2) mulum pariens.
Ἡμίονος, ου, ὁ ϗ ἡ, mulus, vel mula; (2) idem quod ἡμιόνιον. Ab ὄνος.
Ἡμίοπλος, qu. dic. semermis. Ab ὅπλα, *arma*.
Ἡμίοποι αὐλοὶ, tibiæ pauciorum foraminum Ab ὀπή.
Ἡμίοπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, semiassus; (2) semicoctus. Ab ὀπτάω.
Ἡμιοφανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui ex dimidio apparet. A φαίνω, (rectius, ἡμιφανής.)
Ἡμιπαγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, semiconcretus. A πηγνύω.
Ἡμιπαθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, partem adfectus, vel vitiatus. Ἡμιπαθέα μέρεα, *Aret.* A πάθος.
Ἡμιπαίδευτος, semidoctus. *Suid.* indoctus.
Ἡμιπαχὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, suffertus. A παχύς.
Ἡμιπέλεκκον, et ἡμιπελεκίον, τὸ, securicula, *Ep. V. L.*
Ἡμιπέλεκον, ου, τὸ, securis uno tantum latere scindens, ab una tantum parte acuta. Ex πέλεκυς.
Ἡμίπεπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, semicoctus.
Ἡμιπηχυαῖος, αία, αῖον, semicubitalis.
Ἡμίπηχυς, υ, idem.
Ἡμίπλεθρον, ου, τὸ, dimidium jugeri.
Ἡμιπληκτικὸς, ἡ, ὸν, hemiplexia laborans. Ab
Ἡμιπλὴξ, ῆγος, ὁ ϗ ἡ, dimidia parte percussus. A πλήσσω. Hinc
Ἡμιπληξία, ας, ἡ, dimidii corporis resolutio, paralysis, hemiplexia, quæ est partis corporis, sicut apoplexia totius corporis.
Ἡμιπλήρης, εος, ὁ ϗ ἡ, semiplenus.
Ἡμιπλήρωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, semiplenus.
Ἡμιπλίνθιον, ου, τὸ, dimidius later; ἡμίπλινθοι, semilateres. A πλίνθος.
Ἡμίπνικτος, ου, ὁ ϗ ἡ, semisuffocatus.
Ἡμίπνοος, *contr.* ἡμίπνους, ου, ὁ ϗ ἡ, semianimis, semivivus. A πνέω, *spiro*.
Ἡμιπόδιον, ου, τὸ, pes dimidius. A πούς.
Ἡμίπολον ου, τὸ, dimidium poli, i. e. cœli media pars, *Hes.* A πόλος.
Ἡμιπόνηρος, ὁ ϗ ἡ, semimalus, semimalignus
Ἡμίπους, οδος, semipes.
Ἡμίπτωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, semirutus, qui dimidia ex parte corruit. A πίπτω.
Ἡμίπυρος, ου, ὁ ϗ ἡ, semiustus, semiardens.
Ἡμίπυῤῥος, ου, ὁ ϗ ἡ, semirufus.
Ἡμιπύρωτος, ον, semicombustus, seu semicalidus
Ἡμίρομβος, ὁ, et ἡμιρόμβιον, τὸ, genus fasciæ, semirhombus.
Ἡμιῤῥαγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, semifractus, semilacer, interruptus. A ῥήσσω.
Ἡμιῤῥόπως, *adv.* moderate, mediocriter, leniter. A ῥοπή.
Ἡμίρυπος, ον, semisuccidus, subsordidus.
Ἡμισάλευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, dimidia ex parte concussus et agitatus, semiebrius. A σαλεύω.
Ἡμισαπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, semiputris, qui ex parte computruit. A σήπω.
Ἡμισιλπίδος, ὁ, semisperans, *Steph.*
Ἡμίσευμα, ατος, τὸ, dimidium, dimidia pars.
Ἡμισεύω, dimidius sum; (2) dimidia ex parte æquo; (3) ad dimidias partes redigo. Ab ἥμισυς.
Ἡμισίκλιον, τὸ, dimidiatus siclus.
Ἡμίσοφος, ου, ὁ ϗ ἡ, leviter sapiens.
Ἡμίσπαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, semivulsus, semiavulsus. A σπάω.
Ἡμιστάδιον, ου, τὸ, semistadium. Hinc

Ἡμισταδιαῖος, α, ον, dimidium stadii æquans.
Ἡμιστατὴρ, ῆρος, ὁ, semistater, genus nummi.
Ἡμιστίχιον, ου, τὸ, hemistichium, dimidium versus. A στίχος, *versus*.
Ἡμιστρατιώτης, ου, ὁ, semimiles, miles semivir.
Ἡμιστρόγγυλος, η, ον, semiteres, semicircularis.
Ἥμισυ, εος, τὸ, dimidium, altera pars, semis.
ἭΜΙΣΥΣ, σεια, συ, *gen.* εος, είας, εος, dimidius, semi, semis.
Ἡμισφαγὴς, ὁ ϗ ἡ, semimactatus. A σφάττω
Ἡμισφαίριον, ου, τὸ, dimidiata sphæra, dimidium globi, *Æsch. Socr.* 3, 19. (2) cœli dimidium. A σφαῖρα.
Ἡμιτάλαντον, ου, τὸ, semitalentum.
Ἡμιτάριχος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui media ex parte seu mediocriter est salsamentum.
Ἡμιτέλεια, ἡ, dimidium, semis, *Luc.*
Ἡμιτέλειος, α, ον, dimidius.
Ἡμιτέλεστος, ου, ὁ ϗ ἡ, dimidia ex parte absolutus, imperfectus. Ab
Ἡμιτελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, idem. Δόμος ἡμιτελὴς, domus vacua, vidua; nam Schol. ad hunc locum interpretatur ἀφῃρημένος τοῦ ἑτέρου τῶν δεσποτῶν, *Il.* 2, 701. A τέλος.
Ἡμιτετράγωνον, ου, τὸ, dimidium quadratum.
Ἡμίτμητος, ον, in duas partes sectus.
Ἡμιτόμης, ου, ὁ, cui alter testiculus exsectus est. Ex τέμνω.
Ἡμιτομίας, ου, ὁ, idem.
Ἡμιτόμιον, ου, τὸ, dimidia pars, dimidium.
Ἡμίτομον, ου, τὸ, idem; (2) latus; (3) genus fasciæ *apud Medicos*, quod et ἡμίρομβος. Ab
Ἡμίτομος, ὁ ϗ ἡ, dimidiatus; (2) piscis genus.
Ἡμιτόνιον, ου, τὸ, dimidia pars toni, semitonium. A τόνος.
Ἡμίτραυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, semibalbus.
Ἡμιτριβὴς, ὲς, paululum detritus. A τρίβω.
Ἡμιτρίγωνον, ου, τὸ, dimidium triangulum.
Ἡμιτριταῖος, αία, αῖον, semitertianus.
Ἡμιτύβιον, ου, τὸ, indumentum lineum, fimbria; (2) sudarium, fascia.
Ἡμιτύμβιον, ου, τὸ, dimidium, h. e. parvum bustum, parvum sepulchrum. A τύμβος.
Ἡμίυπνος, ου, ὁ ϗ ἡ, semisomnis.
Ἡμιφαὴς, ὲς· vide ἡμιφανής.
Ἡμιφάλακρος, ου, ὁ ϗ ἡ, semicalvus.
Ἡμιφάριον, ου, τὸ, dimidia vestis pars. A φᾶρος.
Ἡμίφαυλος, ον, dimidia parte futilis, i. e. nullius pretii in aliquo genere.
Ἡμιφλεγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, semiustus. A φλέγω.
Ἡμίφλεκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem.
Ἡμίφωνος, ου, ὁ ϗ ἡ, dimidiatam vocem edens; (2) litera semivocalis. A φωνή.
Ἡμίχλωρος, ου, ὁ ϗ ἡ, semiviridis.
Ἡμιχοαῖος, αία, αῖον, dimidium continens congium, semisextarius. A χόος.
Ἡμίχοος, *contr.* ἡμίχους, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex eod. dimidii congii capax, *Arist. l.* Hinc et ἡμίχουν, sc. ἀγγεῖον, dimidius congius.
Ἡμιχοίνικος, ου, ὁ ϗ ἡ, dimidiam chœnicem continens.
Ἡμιχοίνιξ ικος, ἡ, dimidiata chœnix.
Ἡμιχολώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, subbiliosus.
Ἡμιχόριον, ου, τὸ, altera pars chori bipartiti.
Ἡμίχρηστος, ου, ὁ ϗ ἡ, non satis bonus, subimprobus.
Ἡμίχρυσος, ου, ὁ ϗ ἡ, ex dimidia parte aureus.
Ἡμίχωστος, ου, ὁ ϗ ἡ, semirutus. A χωννύω.
Ἡμιψυγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, idem quod
Ἡμίψυκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, semifrigefactus, semigelatus. A ψύχω.
Ἡμίψυχος, ου, ὁ ϗ ἡ, semianimis. A ψυχή.
Ἡμιωβολιαῖος, αία, αῖον, semiobolaris, semiobolum pretio æquans; (2) vilis, exigui pretii. Ab
Ἡμιωβόλιον, ου, τὸ, semiobolus, dimidia oboli pars. Hinc et τὰ ἡμιωβόλια, ων, vasa minimi pretii. Ab eod.
Ἡμιώβολον, ου, τὸ, idem et ab eod.
Ἡμιώριον, ου, τὸ, semihora. Ab ὥρα.
Ἧμμαι, perfect. ind. pass. verbi ἅπτω.
Ἡμοιρηκὼς, perf. part. act. verbi ἀμοιρέω.
ἮΜΟΣ, *adv. Poet.* quando, quum.
Ἡμὸς, ἡ, ὸν, noster, *Poet.* Ab ἡμεῖς.

Ἡμοσύνη, ης, ἡ, jaculatio, seu jaculandi peritia. Ab ἥμων.
Ἠμπειχόμην, *induebar*, imperf. ind. pass. vel med. *Poet.* pro ἀμπειχόμην, ab ἀμπέχω.
Ἠμπεσχόμην, aor. 2. ind. med. verbi ἀμπέχω.
Ἠμπισχόμην, imperf. ind. pass. verbi ἀμπίσχω.
Ἠμπόλησε, 3. sing. a. ind. act. verbi ἐμπολέω.
Ἠμύνατο, *ultus est*, 3. sing. aor. 1. ind. med.
Ἤμυνε, 3. sing. imperf. ind. act. verbi ἀμύνω.
Ἠμυόεις, όεσσα, όεν, qui solet inclinare seu cadere. Ab ἠμύω.
Ἤμυσε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi ἠμύω.
Ἠμύσειε, *ceciderit*, 3 sing. aor. ejusd. *Æol.* format *Il.* 4, 290.
ἨΜΥ´Ω, fut. ύσω, inclino, cado, demitto. Ἐπί τ' ἠμύει ἀσταχύεσσιν, *Il.* 2, 148.
Ἠμφαγνόουν, imperf. ind. act. pro ἠμφαγνόεον, ab ἀμφαγνοέω.
Ἠμφιεσμένος, perf part. pass. verbi ἀμφιέννυμι.
Ἠμφίβαλλον, imperf. ind. act. verbi ἀμφιβάλλω.
Ἠμφίγνουν, imperf. ind. act. *contr.* pro ἠμφιγνόεον, ab ἀμφιγνοέω.
Ἠμφιεννύμην, imperf. ind pass. v. ἀμφιέννυμι.
Ἠμφίεσα, *vestivi*, aor. 1. ind. act.
Ἠμφίεσμαι, *indutus sum*, perf. ind. pass.
Ἠμφιεσμένον, acc. sing. perf. part. pass.
Ἠμφισβήτουν, imperf. ind. act. *contr.* pro ἠμφισβήτεον, ab ἀμφισβητέω.
Ἥμων, ονος, ὁ, jaculator. Ab ἵημι, *mitto*.
ἬΝ, *conj.* si, pro ἐὰν, si. Hinc ἢν μὴ, nisi.
Ἦν, *dixi*, Poet. pro ἔφην, aor. 2. verbi φημί.
Ἧν, *misi*, aor. 2. ind. verbi ἵημι.
Ἠνάγκασα, aor. 1. ind. act. verbi ἀναγκάζω.
Ἠναγκασμένως, *adv.* coacte.
Ἠναιδηκότες, nom. pl. perf. part. act. verbi ἀναιδέω.
Ἠνάλωσα, aor. 1. ind. act. *Dor.* pro ἀνήλωσα, ab ἀναλίσκω.
Ἠναντιώθην, aor. 1. ind. pass. verbi ἐναντιόομαι.
Ἤναξα, aor. 1. ind. act. verbi ἀνάσσω.
Ἤναρα, *interfeci*, aor. 1. ind. act. verbi ἐναίρω.
Ἤνασσεν, 3. sing. imperf. ind. act. cum ν ἐφελκ.
Ἥνδανον, imperf. ind. act. verbi ἁνδάνω.
Ἠνδραγαθηκέναι, perf. inf. act. v. ἀνδραγαθέω.
Ἠνδρώθην, aor. 1. ind. pass. verbi ἀνδρόω.
Ἤνεγκα, a. 1. ind. act. verbi φέρω, pro ἐνέγκω.
Ἤνεγκαν, *tulerunt*, 3. pl. aor. ejusd.
Ἤνεγκον, *tuli*, aor. 2. ind. act. verbi ejusd.
Ἤνεγμαι, *latus sum*, perfect. indic. pass.
Ἠνέθην, aor. 1. ind. pass. verbi αἰνέω, *laudo*.
Ἤνεικα, *tuli*, aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἤνεγκα.
Ἠνεῖπε, *edixit*, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Poet.* pro ἀνεῖπε, ab ἀνέπω.
Ἠνείχθην, aor. 1. ind. pass. *Ion.* pro ἠνέχθην, a φέρω.
Ἠνειχόμην, *sustinebam*, imperf. ind. med. *Att.* pro ἀνειχόμην, a verbo ἀνέχομαι. Συμφοραῖς δ' ἠνειχόμην, sustinui propter mala mea, *Eurip. Androm.* 981.
Ἠνεκέως, *adv.* diu multumque, longo tempore. Ab
ἨΝΕΚΗ´Σ, έος, ὁ ϗ ἡ, porrectus, protentus in longitudinem; (2) perpetuus, continuus.
Ἠνεμόεις, όεσσα, όεν, ventosus, spectans sublimia, superna, nempe ea quæ circa astra, sub astris, in auris, fiunt aut apparent. Καὶ ἠνεμόεν φρόνημα, sublimiumque rerum scientiam, *Soph. Antig.* 354.
Ἠνεμόφοιτος, ον, aera vadens, aerius, *Steph.* Ab ἄνεμος et φοιτάω.
Ἠνεμώδης, ες, ὁ ϗ ἡ, idem, *Hes.*
Ἤνεπον, *dixi*, aor. 2. ind. act. verbi ἐνέπω.
Ἤνεσα, *laudavi*, aor. 1. ind. act. verbi αἰνέω.
Ἠνεσχέθην, aor. 1. ind. pass. verbi ἀνέχω.
Ἠνεσχόμην, aor. 2. ind. med. *Att.* pro ἀνεσχόμην. Μήτηρ δέ σ' ἡ τεκοῦσα ταῦτ' ἠνέσχετο; *Eurip. Elect.* 264.
Ἤνετο, imperf. pass. vel med. verbi ἄνω, quod vide. *Herodot.* 1, 190.
Ἠνέχθην, *delatus sum*, aor. 1. ind. pass. v. φέρω.
Ἠνέῳγα, perf. ind. med. *Att.* pro ἀνέῳγα, ab ἀνοίγω.
Ἠνεῴχθησαν, *aperti sunt*, 3. pl. aor. 1. ind. pass.
Ἠνήλωμαι, perf. ind. pass. *Att.* pro ἀνήλωμαι, ab ἀναλίσκω, pro ἀναλόω.

Ἠνηνάμην, *tenui*, aor. 1. ind. med. verbi ἀναίνομαι.
Ἦνθε, *venit*, 3. sing. aor. 2. ind. act. *Dor.* pro ἦλθε, ab ἔρχομαι.
Ἦνθον, aor. 2. ind. act. *Dor.* pro ἦλθον.
Ἠνθισμένος, perf. part. pass. verbi ἀνθίζω.
ἨΝΙ', *adv.* ecce.
ἩΝΙ'Α, ας, ἡ, habena, lorum, retinaculum; ἀφ' ἡνίας, ad sinistram a dextra.
Ἡνιάζω, fut. άσω, fræno. A præc.
Ἤνιγμαι, perf. ind. pass. verbi αἰνίττομαι.
Ἠνίδε, *ecce*, Dor. pro ἠνίδε, ab ἐνείδω.
Ἠνίησαι, 2. sing. perf. ind. pass. verbi ἀνιάω.
ἩΝΙ'ΚΑ, *adv.* quum, quando, *apud Atticos de hora diei*, qua hora? *ut et* πηνίκα, qua?
Ἡνίον, ου, τὸ, frænum. Ab ἡνία.
Ἡνιοποιεῖον, ου, τὸ, officina habenarum:
Ἡνιοποιέω, habenas conficio; (2) habenas rego et duco; (3) rego, moderor. Ab
Ἡνιοποιὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, qui habenas facit.
Ἡνιοστροφέω, ῶ, habenas verto, guberno. Ὃς ἅρμα λευκὸν ἡνιοστροφεῖ βεβὼς, *Eur. Ph.* 176. Ab
Ἡνιοστρόφος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui habenas flectit, auriga. Ex ἡνία et στρέφω.
Ἡνιοχεία, et ἡνιοχία, ας, ἡ, aurigatio; (2) gubernatio, moderatio, agitatio.
Ἡνιοχεὺς, έος, ὁ, auriga; obliqui casus, ἡνιοχῆος, ἡνιοχῆι, ἡνιοχῆα, *Poet.* Ab
Ἡνιοχεύω, fut. εύσω, habenas teneo, aurigo; (2) moderor, rego. Πόλιν ἡνιοχεύειν, *Epigr.* Ab ἡνίοχος.
Ἡνιοχέω, ῶ, fut. ήσω, idem et ab eod.
Ἡνιοχῆες, *aurigæ*, nom. pl. *Ion.* pro ἡνιοχεῖς.
Ἡνιόχησις, εως, ἡ, aurigatio. Ab ἡνιοχέω.
Ἡνιοχικὸς, ἡ, ὀν, ad aurigandum aptus, aurigationis peritus. Ab
Ἡνίοχος, ου, ὁ, auriga. Ex ἡνία et ἔχω.
Ἠνίπαπεν, *dixit*, 3. sing. perf. ind. med. *Poet.* pro ἤνιπε, ab ἐνίπτω.
Ἦνις, ιος, ἡ, annicula. Ab ἔνος, *annus.*
Ἠνιξάμην, aor. 1. ind. med. verbi αἰνίσσομαι.
Ἠνισσάμην, aor. 1. ind. med. verbi ἐνίσσω.
Ἠνίσσετο, 3. sing. imperf. ind. med. verbi αἰνίσσομαι.
Ἠνίχθω, 3. sing. perf. imperat. pass.
Ἤνοθα, *florui*, perf. ind. med. verbi ἀνέθω, *per Metathes.* pro ἀνθέω.
Ἠνοίγην, aor. 2. ind. pass. *Ion.* pro ἀνώγην, ab ἀνοίγω.
Ἤνοιξα, *aperui*, perf. ind. act. verbi ejusd.
Ἤνοισαι, 3. sing. perf. ind. pass. verbi ἀναφέρω, pro ἀνοίω, *refero.*
Ἦνον, imperf. ind. act. *per Sync.* pro ἤνυον, ab ἀνύω.
Ἠνορέα, ας, vel ἠνορέη, ης, *Ion.* ἡ, vigor, robur: *hinc* virtus *nempe* bellica fortitudo. Ἠνορέηφι πεποιθὼς, *Il.* 4, 303. Ἠνορέην ἐρατεινὴν ὤπασαν, *Id.* 6, 156.
Ἤνοχα, *tuli*, perf. ind. med. verbi φέρω.
Ἤνοψ, όπος, ὁ καὶ ἡ, sonorus, vocalis; (2) perspicuus, lucidus. Ab ἄνω, pro ἀνύω, et ὄψ, vel ὤψ.
Ἠνσχόμην, 1. sing. aor. 2. ind. med. *contract.* pro ἠνεσχόμην, *ap. Soph. Ant.* 473. Ab ἀνέχω.
Ἧνται, *sedent*, 3. pl. præs. ind. verbi ἧμαι.
Ἤντεον, imperf. ind. act. verbi ἀντέω, *Ion.* pro ἀντάω.
Ἤντετο, 3. sing. imperf. ind. med. v. ἄντομαι.
Ἤντησε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi ἀντάω.
Ἠντιβόλουν, imperf. ind. act. *contr.* pro ἠντιβόλεον, ab ἀντιβολέω.
Ἠντιδίκουν, imperf. ind. act. *contr.* pro ἠντιδίκεον, ab ἀντιδικέω.
Ἥντινα, *quam*, acc. sing. ab ἥτις.
Ἠντληκότες, nom. pl. plusq. perf. part. act. verbi ἀντλέω.
Ἧντο, *sedebant*, 3. pl. imperf. act. verbi ἧμαι.
Ἤνυεν, 3. sing. imperf. ind. act. cum ν ἐφελκ. ab ἀνύω.
Ἤνυσα, *perfeci*, aor. 1. ind. act. verbi ejusd.
Ἤνυστρον, ου, τὸ, unus ex ventriculis animalium ruminantium. Ab ἀνύω, *perficio.*
Ἤνωγα, *mandavi*, perf. ind. med. verbi ἀνώγω.
Ἤνωμαι, perf. ind. pass. verbi ἑνόω.
Ἤνωξα, *jussi*, aor. 1. ind. act. verbi ἀνώγω.
Ἠνώρθουν, imperf. ind. act. *contr.* pro ἠνώρθοον, ab ἀνορθόω.
Ἠνώρθωσα, *emendavi*, aor. 1. ind. act.
Ἠνώχλουν, imperf. ind. act. *contr.* pro ἠνώχλεον, ab ἐνοχλέω.
Ἦξα, *veni*, aor. 1. ind. act. verbi ἥκω.
Ἦξα, *fregi*, aor. 1. ind. act. verbi ἄγνυμι.
Ἦξα, aor. 1. ind. verbi αἴσσω, vel ἄσσω. Σὺ δ' ἐκτὸς ἦξας πρὸς τί; *Soph. El.* 1402. Μάτην ἦξ', *Eurip. Iphig. in Aul.* 742.
Ἥξει, *veniet*, 3. sing. fut. 1. ind. act.
Ἧξις, εως, ἡ, adventus. Ab ἥκω.
Ἤξιε, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ἠξίοε, ab ἀξιόω.
Ἠξίωται, 3. sing. perf. ind. pass.
Ἥξουσι, 3. pl. fut. 1. ind. act. verbi ἥκω.
Ἥξω, *veniam*, fut. 1. ind. act. *Dor.* pro ἥξω.
Ἠοῖ, *auroræ*, dat. sing. *contr.* pro ἠόϊ, ab ἠώς.
Ἠῷος, οία, οῖον, orientalis, matutinus. Ab ἠώς.
Ἤιμεν, 1. pl. aor. 2. ind. act. *Att.* pro εἴομεν, ab εἶμι.
Ἦον, *ivi*, aor. 2. ind. act. *Att.* pro εἶον.
Ἠόνα, *ripam*, acc. sing. ab ἠών.
Ἠόνησας, 2. sing. aor. 1. indic. act. verbi αἰονάω.
Ἠόνιος, ία, ιον, littoralis. Ab ἠών.
Ἠοῦς, gen. sing. *contr.* pro ἠόος, ab ἠώς.
ἭΠΑΡ, ατος, τὸ, hepar, jecur.
Ἠπατήθην, aor. 1. ind. pass. verbi ἀπατάω.
Ἡπατήρια, τὰ, medicamenta hepatis affectibus accommoda, &c. *Steph.* Ab ἧπαρ.
Ἡπατηρὸς, ἀ, ὀν, hepaticus, hepatarius: Afferunt et ἡπατήρια, scil. φάρμακα, medicamenta hepatica. Ab ἧπαρ.
Ἠπατητικὸς, ἡ, ὀν, fraudulentus. Ab ἀπατάω.
Ἡπατίας, ου, ὁ, ad hepar pertinens:
Ἡπατιαῖος, α, ον, idem. Ab ἧπαρ.
Ἡπατίζω, fut. ίσω, hepati similis sum; (2) ad hepatis colorem vergo.
Ἡπατικὸς, ἡ, ὀν, jecoralis; (2) qui jecoris inflammatione aut alio vitio laborat.
Ἡπάτιον, ου, τὸ, jecusculum. Ab ἧπαρ.
Ἡπατίτης, ου, ὁ, jecoralis; (2) lapidis genus.
Ἡπατῖτις, ιδος, ἡ, jecoraria, ut vena, morbus.
Ἡπατοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, jecinori similis.
Ἥπατος, ου, ὁ, piscis quidam a jecinoris colore nomen sortitus. Ab ἧπαρ.
Ἡπατοσκοπέω, ῶ, fut. ήσω, extra consulo.
Ἡπατοσκοπία, ας, ἡ, jecinoris inspectio, haruspicina. Ab
Ἡπατοσκόπος, ου, ὁ καὶ ἡ, haruspex, extispex, qui ex inspecto victimæ jecinore futura colligit. Ex ἧπαρ et σκοπέω.
Ἡπατουργὸς, ὁ καὶ ἡ, hepatis dissector, *ap. Lycophr. si lectio vera, quod non videtur,* Ern.
Ἡπατώριον, ου, τὸ, eupatorium, herba.
Ἤπαφε, 3. sing. aor. 2. ind. act. verbi ἀπαφίσκω.
Ἠπάω, et ίω, ῶ, fut. ήσω, sarcio. Hinc ἠπήσασθαι.
Ἠπεδανὸς, ἡ, ὀν, claudus; (2) infirmus; (3) stolidus. Ex η pro α priv. et πέζα, seu πέδον.
Ἠπεδανόω, ῶ, fut. ώσω, debilito. A præc.
Ἠπείγετο, 3. sing. imp. ind pass. verbi ἐπείγω.
Ἤπειγμαι, perf. ind. pass.
Ἠπείθησα, aor. 1. ind. act. verbi ἀπειθέω.
Ἠπείθουν, imperf. ind. act. pro ἠπείθεον.
Ἠπείλει, 3. sing. imperf. ind. act. pro ἠπείλεε.
Ἠπείλησεν, 3. sing. a. 1. ind. act. cum ν ἐφελκ. ab ἀπειλέω.
Ἠπειρογενὴς, ὲς, in continente natus. A γίγνομαι.
Ἠπείροιο, gen. sing. *Ion.* pro ἠπείρου. Ab
ἬΠΕΙΡΟΣ, ου, ἡ, terra continens ac mediterranea; (2) nomen regionis, Epirus.
Ἠπειρόω, ῶ, fut. ώσω, continentem facio, continenti adjicio. Ἀναχωρήσεις κυμάτων θαλάσσας ἠπείρωσαν, *Aristot.* A præc.
Ἠπειρώτης, ου, ὁ, in continente natus; (2) Epirota, quidam ex Epiro. Ab eod.
Ἠπειρωτικὸς, ἡ, ὀν, ad continentem spectans; (2) Epiroticus. Ab eod.
Ἠπειρῶτις, ιδος, ἡ, mediterranea; (2) Asiatica. (2) Δεινὴ γὰρ ἠπειρῶτις εἰς τὰ τοιάδε ψυχὴ γυναικῶν, *Eurip. Andr.* 159. Ταῖς δ' ἠπειρώταις, οὐδ' ὅταν εὖ πάσχωσι, χάριν ἴσασιν, Asianis, *Isocrat. Panegyr.*
Ἤπειτα, *deinde*, pro ἔπειτα.
Ἠπερόπευμα, ατος, τὸ, res qua aliquem decipimus. Ab ἠπεροπεύω.
Ἠπεροπεὺς, έος, et *Poet.* ῆος, ὁ, impostor, deceptor. Ab eod.
Ἠπεροπεύσας, aor. 1. part. act. verbi ἠπεροπεύω.
Ἠπεροπευσις, εως, ἡ, fraus, impostura.
Ἠπεροπευτὴς, οῦ, ὁ, idem quod ἠπεροπεύς.
Ἠπεροπεύω, fut. εύσω, decipio, fallo. Ἦ οὐχ ἅλις ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις; *Il.* 5, 349. Ab ὄψ, *vox.* (forsan ab ἀπάω, *Ern.*)
Ἠπεχθάνοντο, 3. pl. imperf. ind. pass. *Att.* pro ἀπηχθάνοντο, ab ἀπεχθάνομαι.
Ἠπητὴς, οῦ, ὁ, sartor vel sutor. Ab ἠπάω.
Ἠπήτρια, ας, ἡ, sartrix. A præc.
Ἠπήτριον, ου, τὸ, instrumentum quo sutores et sartores in consuendis coriis vel pannis utuntur, subula, acus. Ab ἠπάω.
Ἠπιαλέω, ῶ, epiala febri laboro. Ab
ἨΠΙ'ΑΛΟΣ, ου, ὁ, febris algida, epialus.
Ἠπιάλης, ητος, ὁ, idem.
Ἠπιαλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, febrilis. A præc.
Ἠπίαμα, ατος, τὸ, lenimentum. Ab
Ἠπιάω, ῶ, fut. άσω, vel ήσω, mitigo, lenio. Ab ἤπιος.
Ἠπιήθην, aor. 1. ind. pass.
Ἠπιόδωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, lenis, qui mitia dat. Ab ἤπιος et δῶρον.
Ἠπιοδώτης, ου, ὁ, idem, epith. Æsculapii.
Ἠπιόθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, benigni et mitis animi.
Ἠπιόλη, ἡ, medela, *V. L. Ev.* al. ἠπιόνη.
Ἠπιόλης, ου, ὁ, idem quod ἠπίαλος.
Ἠπιόλιον, ου, τὸ, Dim. ab
Ἠπίολος, ου, ὁ, bestiola circa lychnum volitans. Dicitur etiam idem esse quod ἠπίαλος.
Ἠπιόμητις, ὁ, idem quod ἠπιόθυμος, Epith. Patris, *Nonn.*
Ἠπιόμοιρος, ον, lene fatum sortitus, mite ingenium sortitus.
ἬΠΙΟΣ, ία, ιον, placidus, clemens, mitis, lenis. Οὐδέ πω ἤπιος, nondum placata, *Eurip. Med.* 133. Hinc
Ἠπιότης, ητος, ἡ, lenitas, clementia.
Ἠπιόχειρ, ρος, ὁ καὶ ἡ, placidus, mitis.
Ἠπίστατο, 3. sing. imperf. ind. pass. *Ion.* et *Att.* pro ἐπίστατο, ab ἐπίσταμαι.
Ἠπιστήθην, a. 1. ind. pass. verbi ἀπιστέω.
Ἠπιστήθην, *scivi, compertus sum*, aor. 1. verbi ἐπίσταμαι. Ἣν δὲ καὶ ἠπιστήθη μὴ πολυπραγμονεῖν, *Herodot.* 3, 15.
Ἠπίστησαν, *diffiderunt*, 3. pl. a. 1. ind. act.
Ἠπίστουν, imperf. ind. act. pro ἠπίστεον. Ἠπίσω, *ut tu*ras, 2. sing. imperf. ind. verbi ἐπίσταμαι imperf. ἠπιστάμην, ἠπίστασο, *Ion.* ἠπίσταο, *Att.* ἠπίσω, *Euripid. Herc. Fur.* 344.
Ἠπίως, *adv.* leniter, benigne, clementer, æquo animo: ἠπιωτέρως, lenius.
Ἠπόμην, imperf. ind. med. verbi ἕπομαι.
Ἠπόρουν, imperf. ind. act. pro ἠπόρεον, ab ἀπορέω.
Ἦπου, nimirum; (2) certe, profecto; (3) nedum, multo minus; (4) interrogat etiam.
Ἧπται, *tetigit, attigit*, 3. sing. perf. ind. pass. verbi ἅπτομαι. Ἧπταί μου τοῦτό τοι, lædit me, *Soph. Trach.* 1009.
Ἤπυον, 3. pl. imperf. ind. act. verbi ἀπύω, vel ἠπύω.
Ἤπυτα, *vociferator*, voc. sing. ab
Ἠπύτης, ου, ὁ, vociferator. Ab
Ἠπύω, sono, sonitum edo, vociferor, clamo. Οὔτ' ἄνεμος τόσσον γε ποτὶ δρυσὶν ὑψικόμοισιν ἠπύει, *Il.* 14, 399. Ab ἀπύω.
Ἦρ, ἦρος, τὸ, ver; (2) diluculum. Ab ἔαρ.
Ἦρα, τὰ, grata, apta, convenientia. Ab ἐρᾷν, *amare*, vel ab ἄρω, *apto.* (Ἦρα, gratiam, beneficium, auxilium, *ab antiquo* ἦρ, quod idem significat, *Ern.*) Ἐπὶ ἦρα φέρειν Διῒ, obsequium præstare Jovi, *Il.* 1, 578. sic melius divisim ut sit ἐπίφερειν. Καί μοι σκορπιόθεν βεβολημένῳ ἦρα κομίζεις, et mihi a scorpio icto remedium affers, *Orph. de Lapid.* 20, 4.

ἭΡΑ, ας, ἡ, Juno. Dea vivifica, potentiarum feracium fons et mater.

Ἦρα, *tuli*, aor. 1. ind. act. verbi αἴρω.

Ἦρα, 3 sing. imperf. ind. pro ἤρας, ab ἐράω.

Ἠρᾶτο, *imperfect. ind.* 3. sing. imperf. ind. pro ἠράετο, ab ἐράομαι.

Ἡραῖος, αία, αῖον, Junonius. Hinc ἥραιον, τὸ, pro ἡραῖον, Junonis templum; τὰ ἥραια, pro ἡραῖα, ων, Junonia sacra. Ab ἥρα.

Ἡρακλῆς, έος, *contr.* Ἡρακλῆς, Hercules. Declinatur: Ἡρακλῆς, Ἡρακλέος, Ἡρακλεῖ, Ἡρακλέα, Ἡράκλεες *Attici Poetae*, Ἡρακλέης, Ἡρακλῆος, Ἡρακλῆϊ, Ἡρακλῆα, Ἡρακλέην, Ἡρακλῆν.

Ἡρακλείδης, ου, ὁ, Heraclides, filius vel nepos Herculis. Patronym. ab Ἡρακλῆς.

Ἡράκλειος, εία, ειον, Herculeus. Hinc τὰ Ἡράκλεια, ων, festum Herculis, et τὸ Ἡράκλειον, ου, templum Herculis. Ab eod.

Ἡράκλεις, *adv.* Hercle; (2) admirandi cum terrore, indignantis et detestantis.

Ἡρακλειτίζω, f. ίσω, sum sectae Heraclitea. Ab Ἡράκλειτος.

Ἡρακλειτιστὴς, ῦ, ὁ, sectator Heracliti.

Ἤρανται, perf. ind. pass. verbi ἐράω.

Ἠράμην, *sustuli*, aor. [illegible] verbi αἴρω.

Ἦραν, 3. pl. aor. 1 [illegible]

Ἠρανέω, [illegible] opem fero, [illegible]

Ἠράνθεμον, ου, τὸ, eranthemon, herba. Ex ἦρ ver, et ἀνθέω, *floreo*.

Ἤρανος, ου, ὁ, rex, praefectus, opitulator, *Hes.*

Ἤραρα, perf. ind. med. *Att.* pro ἄρηρα, ab ἄρω

Ἠράρειν, *aptaverat*, aor. 2. med. a verbo ἄρω, apto, accommodo, *Il.* 4, 110.

Ἠραρχικὸς, ἡ, ὸν, a vere incipiens. Ex ἦρ et ἄρχομαι.

Ἤρας, 2. sing. imp. ind. pro ἤρας, ab ἐράω.

Ἠρασάμην, *devoni*, aor. 1. ind med. ἀράομαι.

Ἠρασάμην, captus fui amore, ab ἐράζω pro ἐράομαι, *amo*, Il. 14, 317. Οὐδ᾽ ὁπότ᾽ ἠρασάμην Ἰξιονίης ἀλόχοιο.

Ἠράσθην, aor. 1. ind. pass. verbi ἐράω.

Ἠράσσαο, 2. sing. aor. 1. ind. med. *Ion.* et *Poet.* pro ἠράσω.

Ἠρατελεία, ἡ, conjugium, *Poll.* Ab ἔρα et τελέω.

Ἠρᾶτο, 3. sing. imperf. ind. med. *contr.* pro ἠράετο, ab ἀράομαι.

Ἠργαζόμην, imperf. ind. med. *Dor.* pro εἰργαζόμην, ab ἐργάζομαι.

Ἠργάνθην, a. 1. ind. pass. verbi ἀργαίνω.

Ἦργμαι, perf. ind. pass. verbi ἄρχω.

Ἤρδιον, τὸ, rheda, *Suid.*

Ἦρεαι, 2. sing. praes. ind. *Ion.* pro ἔρεσαι, ab ἔρομαι.

Ἡρέθην, *delegi*, a. 1. ind. pass. verbi αἱρέω.

Ἥρει, 3. sing. imp. ind. act. *contr.* pro ἥρεε, a verbo αἱρέω, *eligo*.

Ἤρειδον, 3. pl. imperf. ind. act. verbi ἐρείδω.

Ἠρείδει, 3. sing. plusq. perf. ind. act. v. ἐρείδω.

Ἤρεικον, imperf. ind. act. verbi ἐρείκω.

Ἠρείσατο, 3. sing aor. 1. ind. med. v. ἐρείδω.

Ἡρεῖτο, 3. sing. imperf. ind. pass. pro ἡρέετο, ab αἱρέω.

Ἠρείψαντο, 3. pl. a. 1. ind. med. verbi ἐρείπω.

Ἠρέμα, *adv.* sensim, paullatim, lente, tacite; (2) aliquantum. Ab ἤρεμος. Hinc

Ἠρεμάζω, moereo; (2) sum quietus.

Ἠρεμαῖος, αία, αῖον, quietus, submissus, lentus. Ab ἤρεμος. Hinc

Ἠρεμαίως, *adv.* sensim, lente.

Ἠρέμας, *adv.* idem quod ἠρέμα. Οἱ δ᾽ ἵππους ἠρέμας, *Apoll. Rhod.* 3, 169.

Ἠρεμεστέρως, *adv.* quietius. Ab ἤρεμος.

Ἠρεμέω, quiesco, quietus sum; (2) infrequens sum, de loco (nisi hoc sit potius ἐρημέω). Ab ἤρεμος. Hinc

Ἠρέμησις, εως, ἡ, ipsa quiescendi actio, quies; (2) perturbationum sedatio.

Ἠρέμης, ου, ὁ, quietus, *V. L.*

Ἠρεμία, ας, ἡ, quies, tranquillitas.

Ἠρεμίζω, f. ίσω, sedo, quiescere facio. Ab

ἩΡΕΜΟΣ, ἐμη, εμον, quietus, otiosus, mitis, placidus.

Ἦρεν, *tulit*, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi αἴρω.

Ἠρινὸς, ἡ, ὸν, vernus. Ex ἐαρινὸς, ab ἔαρ.

Ἥρεον, imperf. ind. act. verbi αἱρέω.

Ἤρεπται, 3. sing. perf. ind. pass. v. ἐρέφω, *tego*.

Ἤρεσα, *placui*, a. 1. ind. act. verbi ἀρέσκω.

Ἡρέτισα, *elegi*, a. 1. ind. act. verbi αἱρετίζω.

Ἤρετο, 3. sing. imperf. ind. pass. verbi ἔρομαι.

Ἠρεύνησα, a. 1. ind. act. verbi ἐρευνάω.

Ἥρημαι, perf. ind. pass. verbi αἱρέω.

Ἤρημεν, 1. pl. perf. ind. act. *per Sync.* pro ἠρήκαμεν.

Ἠρημώθην, a. 1. ind. pass. verbi ἐρημόω.

Ἠρημωμένος, *vastatus*, perf. part. pass.

Ἠρήρειν, plusq. perf. ind. med. *Att.* pro ἤρειν, a verbo ἄρω.

[illegible], 3. sing. plusq. perf. ind. pass. verbi [illegible]

Ἥρης, *Junonis*, gen. sing. *Ion.* pro Ἥρας, ab Ἥρα, *Juno*.

Ἠρήσαντο, 3 pl. a. 1. ind. med. verbi αἱρέω.

[illegible], aor. 1 ind. pass. verbi αἴρω

[illegible], 2. sing. a. 1. ind. act. verbi ἀρθρόω.

[illegible] mane; (2) vere. Ab ἦρ.

[illegible], ας, ἡ, diluculum producens, aurorae [illegible] Ex ἦρι et γίνομαι.

[illegible], ἡ, vernus; (2) matutinus.

[illegible], οντος, ὁ, senecio, herbae genus cujus [illegible] capillorum modo canescunt. Ex ἦρ [illegible] *Plin.* 25. *Angl.* GROUNDSEL.

[illegible], έος, ὁ ἡ, sepulchrorum structor; (2) spoliator sepulchrorum, *Hes.* Ex ἠρίον [illegible]

[illegible], ὁ, defunctus, *Hes.*

Ἤριζον, imperf. ind. act. verbi ἐρίζω.

Ἠριθμημέναι, nom. pl. perf. part. pass. f. g. ab ἀριθμέω.

Ἠρίκει, *contenderat*, 3. sing. plusq. perf. ind. act.

Ἠρικέναι, infin. perf. verbi ἐρίζω. Θεὸς γε μὴν μάλιστα περὶ τούτων εἰκὸς ἠρικέναι, *Polyb.* 3, 91.

Ἤρικον, *secui*, a. 2. ind. act. verbi ἐρείκω.

Ἠρινέος, ου, ὁ, candidus.

Ἠρινολόγοι, cicadae, *Hes.* Ab ἠρινὸς et λέγω.

Ἠρινὸς, ἡ, ὸν, vernus. Ὡς λειμῶνος ἠρινοῦ στάχυν, *Eurip. Suppl.* 448. Τῇ τ᾽ ἠρινὸν θάλλουσα, *Id. Fragm. Danaes.* Ex ἐαρινός.

Ἠρινοτόκος, ὁ ἡ, in verno tempore pariens, *Hes.* A τίκτω.

ἨΡΙΟΝ, ου, τὸ, monumentum, sepulchrum.

Ἠριπόλη, ης, ἡ, aurora; (2) dies. Ex πολέω.

Ἤριπον, *cecidi*, a. 2. ind. act. verbi ἐρείπω.

Ἠριπώθην, a. 1. ind. pass. verbi ἐριπόω.

Ἠριτάλιγξ, species avis, tanquam vere vel mane buccinator, *Callimachi Fragm. apud Schol. Aristophanis ad Aves*, 884.

Ἤρισε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἐρίζω.

Ἦρκε, *tulit*, 3. sing. perf. ind. act. verbi αἴρω.

[illegible], 3. sing. imp. ind. act. pro ἤρκεε, ab ἀρκέω.

[illegible], 3. sing. a. 1. ind. act.

[illegible], 3. sing. perf. ind. pass. verbi ἄρχομαι.

Ἠρκὼς, *qui sustulit*, perf. part. act. verbi αἴρω.

Ἦρμαι, *sublatus sum*, perf. ind. pass.

Ἥρμοζε, 3. sing. imperf. ind. act. v. ἁρμόζω.

Ἡρμοσμένως, *adv.* apte. Ab ἁρμόζω.

Ἠρνεῖτο, 3. sing. imperf. ind. pass. pro ἠρνέετο: ab ἀρνέομαι.

Ἠρνήσατο, *negavit*, 3. sing. a. 1. ind. med.

Ἤρνυντο, 3. pl. imperf. ind. verbi ἄρνυμαι.

Ἠρξάμην, a. 1. ind. med. verbi ἄρχομαι

Ἤρξαντο, *coeperunt*, 3. pl. aor. ejusd.

Ἤρξατο, *coepit*, 3. sing. aor. ejusd.

Ἦρξεν, 3. sing. a. 1. ind act. verbi ἄρχω.

Ἠρόμην, a. 2. ind. med. verbi ἔρομαι.

Ἦες, 2 sing. imperf. vel a. 2. ind. med.

Ἤροσα, *aravi*, a. 1. ind. act. verbi ἀρόω.

Ἤροντο, 3. pl. imperf. indic. pass. pro ἠρέοντο.

Ἠροῦτο, 3. sing. imperf. ind. pass. pro ἠρόετο, ab αἱρέω.

Ἠρπάγη, 3. sing. a. 2. ind. pass.

Ἥρπασεν, 3. sing. a. 1. ind. act. cum ν ἐφελκ. Ab ἁρπάζω.

Ἦρσα, a. 1. ind. act. *Æol.* pro ἦρα, ab ἄρω.

Ἦρται, 3. sing. perf. ind. pass. verbi αἴρω.

Ἦρτο, *sublatus erat*, 3. sing. plusq. perf. ind pass.

Ἤρτημαι, perf. ind. pass. verbi ἀρτάω.

Ἠρτύνετο, 3. sing. imperf. ind. med. verbi ἀρτύνω.

ἨΡΥΓΓΙΟΝ, ου, τὸ, eryngium, herba. *Angl.* ERYNGO, or SEA-HOLLY.

Ἠρύγγος, ου, ὁ, villus dependens ex mento hircorum; (2) eryngum, herba; (2) ἠρύγγου τὰ τάμοις ἀλθηστίδα ῥίζαν, spicatam radicem eryngi caedas, *Nic. Ther.* 849. Quasi ab ἔριον, *lanugo*.

Ἤρυγε, 3. sing. aor. 2. ind. act. verbi ἐρεύγω.

ἨΡΥΓΩ, mugio, *Hes.* ἠρύγων, μυκώμενος.

Ἠρύκακε, 3. sing. imperf. ind. act. v. ἐρυκάκω.

Ἤρυκεν, 3 sing. imperf. ind. act. verbi ἐρύκω.

Ἤρυον, imperf. ind. act. verbi ἀρύω.

Ἤρυτο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. v. ἐρύω.

Ἠρχέατο, 3. pl. plusq. perf. ind. pass *Ion.* pro ἠργμένοι ἦσαν, ab ἔργω, vel εἴργω.

Ἦρχε, 3 sing. imperf. ind. act verbi ἄρχω.

Ἠρχόμην *incepi*, *us sum*, a. 1. ind. pass.

[illegible], 2. sing. a. 1. ind. med. verbi αἴρω.

[illegible], *heroes*, acc. pl. ab ἥρως, *heros*.

Ἡρῷον, ου, τὸ, herois monumentum, templum. Ab ἥρως.

Ἡρωελεγεῖον, ου, τὸ, metrum ex heroicis et elegiacis versibus constans. Ex ἡρῷος et ἐλεγεῖον.

Ἡρώεσσιν, dat. pl. ab ἥρως, pro ἥρωσι.

Ἠρώησα, *fluxi*, a. 1. ind. act. verbi ἐρωέω.

[illegible], heroice ago; (2) carmen heroicum [illegible]

Ἡρωϊκὸς, ἡ, ὸν, heroicus. Ab ἥρως.

Ἡρωϊκῶς, *adv.* fortiter. A praec.

Ἡρωΐνη, et ἡρωΐνη, ης, ἡ, heroina, i. e. semidea;

Ἡρώϊος, -ία, ιον, herous. Ab eod.

Ἡρωῒς, ίδος, ἡ, herois, heroina, heroica.

Ἡρώισσα, et ἡρῷσσα, ης, ἡ, idem.

Ἡρωλογέω, res heroum expono, *de poeta Epico*.

Ἡρωλογία, ἡ, historia seu res heroum. Ab ἥρως et λέγω.

Ἤρων, imperf. ind. act. pro ἤραον, ab ἐράω.

Ἡρῷον, ου, τὸ, heroum, herois fanum seu monumentum, sacrarium, statua; (2) carmen heroicum; (3) epulum solenne in honorem herois. Ab ἥρως.

Ἡρῷος vel ἡρῷος, ῳα vel ῴα, ῷον, vel ῷον, herous. Ab ἥρως, vel ex ἡρώϊος.

ἭΡΩΣ, ωος, ὁ, heros, semideus. Heroes proprie ordinem ultimum animarum semper comitantium deos componunt: et horum proprietas est magnificentia, venerabilis et sublimis; (2) generosus, potens, fortis.

Ἥρωσσα, ἡ, heroina. Ἡρῶσσαι, Λιβύης τιμήοροι, heroinae, Libyae praesides, *Apoll. Rhod.* 4, 1309.

Ἠρώτα, 3. sing. imperf. ind. act. pro ἠρώταε, ab ἐρωτάω.

Ἠρώτησαν, 3. pl. a. 1. ind. act.

Ἠρώτων, 1. sing. vel 3. pl. imperf. ind. act. pro ἠρώταον.

Ἧς, *suae*, gen. sing. ab ἥ, fem. ab ὅς, pro ἑός.

Ἦς, *eras*, 2. sing. imperf. ind. verbi εἰμί.

Ἦσα, *cecini*, aor. 1. ind. act. verbi ᾄδω.

Ἧσαι, 2. sing. praes. ind. act. verbi ἧμαι.

Ἦσαι, aor. 1. infinit. verbi ἀνδάνω, vel potius ἅδω, *placeo*. Καί εἴ τι γινώσκεις ἔτι σε ζῶντα ἦσαι δυνάμενον αἴτησον, *Heliodor.* 10.

Ἦσαν, 3. pl. imperf. ind. verbi εἰμί.

Ἧσας, 2. sing. aor. 1. ind act. verbi ἥδω.

Ἥσατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. verbi ἥδομαι.

Ἠσέβηκα, perf. ind act. verbi ἀσεβέω.

Ἤσει, 3. sing. f. 1. ind. verbi ἵημι.

Ἠσέλγημαι, perf. ind. pass. verbi ἀσελγέω.

Ἠσέλγηκα, a. 1. ind. act. *Att.* pro ἠσέλγακα, ab [illegible]

Ἧσεν, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἵζω.

Ἦσθα, 2. sing. imperf. ind. *Æol.* pro ἦς, ab εἰμί.

Ἦσθαι, *sedere*, praes. inf. verbi ἧμαι.

Ἡσθείην, a. 1. opt. pass. verbi ἥδομαι.

Ἠσθένηκα, perf. ind. act. verbi ἀσθενέω.

Ἠσθενήσαμεν, 1. pl. a. 1. ind. act.

Ἠσθένουν, imperf. ind. act. pro ἠσθένεον.

Ἡσθέντες, nom. pl. a. 1. part. pass. v. ἥδομαι.

Ἠσθετο, 3. sing. a. 2. ind. med. v αἰσθάνομαι.

Ἥσθη, 3. sing. a. 1. ind. pass. verbi ἥδομαι.

Ἤσθημαι, perf. ind. pass. verbi αἰσθάνομαι.

Ἡσθην,

Ἥσθην, aor. 1. ind. pass. verbi ἥδω.

Ἠσθησάμην, a. 1. ind. med. verbi αἰσθάνομαι.

Ἠσθῆσθαι, *sensisse*, perf. inf. pass.

Ἡσθήσομαι, fut. 1. ind. pass. verbi ἥδομαι.

Ἥσθητο, 3. sing. plusq. perf. pass. verbi inus. ἐσθέομαι, pro ἕννυμαι, *induor*.

Ἤσθιον, imperf. ind. act. verbi ἐσθίω.

Ἥσθμηνα, aor. 1. ind. act. *Att.* pro ἤσθμανα, ab ἀσθμαίνω.

Ἠσθόμην, a. 2. ind. med. verbi αἰσθάνομαι.

Ἥσι, 3. sing. præs. conj. act. *Ion.* pro ᾗ, ab εἰμί.

Ἥσιν, 3. sing. præs. conj. *Ion.* et cum ν ἐφελκ.

Ἧσις, εως, ἡ, voluptas, delectatio. Ab ἥδω.

Ἠσίτευν, imperf. ind. act. *contr.* pro ἠσίτεον, ab ἀσιτέω.

Ἤσκειν, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἤσκει, *contr.* ex ἤσκεε, ab ἀσκέω.

Ἠσκήθην, aor. 1. ind. pass.

Ἤσκηκα, *exercui*, perf. ind. act.

Ἤσκησαν, *exercuerunt*, 3. pl. aor. 1. ind. act.

Ἤσκουν, imperf. ind. act. pro ἤσκεον.

Ἧσμαι, perf. ind. pass. verbi ᾄδω.

Ἧσμαι, perf. ind. pass. verbi ἥδομαι.

Ἥσμεν, plusq. perf. ind. act. *Att.* et *per Sync.* pro εἰδήκειμεν, ab εἴδω.

Ἦσο, *eras*, 2. sing. imperf. vel plusq. perf. verbi εἰμί.

Ἠσπάζοντο, 3. pl. imperf. ind. pass. verbi ἀσπάζομαι.

Ἤσπικα, perf. ind. act. verbi ἀσπίζω.

Ἧσσα, vel ἧττα, ης, ἡ, adversum prælium, clades, interiores partes. Ab ἥσσων.

Ἡσσάομαι, vel ἡττάομαι, ῶμαι, inferior discedo, superor, vincor, succumbo, *proprie et tropice*. Unde et deditus alicui, nimis amans, &c. *cum gen.* ἡττήθεις, aor. 1. victus; ἡττημένος, perf. victus, ἡσσῆσθαι, victum esse, ἡσσᾶσθαι, præs. vinci. Πικρῶ δ' ἔρωτος ἡττηθήσομαι, *Eur. Hipp.* 731. τῶν συμφορῶν, *Isocr.* τῶν ἡδονῶν. *Xen.* Ab eod.

Ἡσσήθην, aor. 1. ind. pass. ab ἡσσάομαι.

Ἦσσε, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Poet.* pro ἦσε, ab ᾄδω.

Ἡσσητέον, superandum, *Soph.*

Ἧσσον, neutrum ab ἥσσων, minus. Τὸ δ' ἧσσον ἀδικίᾳ νέμουσα, [intellige μέρος,] minus tribuens injustitia, *Eurip. Suppl.* 379.

Ἡσσόνως, et ἡττόνως, minus, parum. Ab ἥσσων.

Ἥσσω, acc. *Att.* ab eod.

ΗΣΣΩΝ, vel ἥττων, ονος, ὁ ϗ ἡ, minor, inferior, victus. Οὐκ ἂν γ' ἕλοις ἥσσω με τῶν αἰσχρῶν ποτε, nunquam me a turpibus devictum argues, *Soph. Antig.* 747. Ἥσσω λαβεῖν, minoris ducere. Ταῦτα πάνθ' ἥσσω λαβεῖν τῆς ἐμῆς σωτηρίας, *Id. ibid.* 439. (2) deditus, obnoxius cupiditati et dulcedini alicujus rei. Ἀλλ' εἰσὶ τοῦ κέρδους ἅπαντες ἥττονες, vincuntur a lucro, *Aristoph. Plut.* 363.

Ἧσται, *sedit*, 3. sing. perf. ind. verbi ἧμαι.

Ἠσάτευν, imperf. ind. act. *contr.* pro ἠσάτεον. Ab ἀσατέω.

Ἧστε, 2. pl. plusq. perf. ind. act. *Att.* et *per Sync.* pro εἰδήκειτε, ab εἴδω.

Ἥστην, 3. dual. imperf. ind. *Poet.* pro ἤτην, ab εἰμί.

Ἦστον, 2. dual. imperf. ind. *Poet.* pro ἦτον.

Ἧστο, 3. sing. imperf. ind. pass. *Poet.* pro ἧτο, ab ἧμαι.

Ἡστός, ἡ, ὸν, jucunditate adfectus, exhilaratus: (2) qui jucunditate adfici potest. Hinc τὸ ἡστόν, ῦ, jucunditas, suavitas. Ab ἥδω.

Ἠστράπτε, 3. sing. imperf. ind. act. v. ἀστράπτω.

Ἡσυνθέτηκα, perf. ind. act. verbi ἀσυνθετέω.

Ἥσυχα, *adv.* quiete, tacite, sensim.

Ἡσυχάζω, f. άσω, quiesco; (2) taceo; (3) tranquille vivo. Ἡσυχάζειν τοὺς παῖδας, *Thuc.* Ab ἥσυχος.

Ἡσυχαῖος, αία, αῖον, quietus. Ab eod.

Ἡσυχαίτερος, α, ον, placidior, quietior.

Ἡσύχασαν, 3. pl. a. 1. ind. act. v. ἡσυχάζω.

Ἡσυχαστήριον, ου, τὸ, locus in quo degunt ἡσυχασταί. Ab

Ἡσυχαστής, ῦ, ὁ, monachus, solitariam vitam agens. Ab ἡσυχάζω.

Ἡσυχῆ, idem quod ἥσυχα, *item* aliquantum.

Ἡσυχία, ας, ἡ, quies, tranquillitas, silentium, otium. Ab ἥσυχος.

Ἡσυχιότης, ἡ, idem, *Ern.*

Ἡσύχιμος, ον, et

Ἡσύχιος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod

Ἡσυχίως, idem quod ἥσυχα, *Hom.*

ΗΣΥΧΟΣ, ου, ὁ ϗ ἡ, tranquillus, otiosus.

Ἡσύχως, *adv.* quiete, tranquille. A præc.

Ἠσφαλίσαντο, 3. plur. aor. 1. ind. med. verbi ἀσφαλίζω.

Ἤσχαλον, 3. pl. a. 2. ind. act. verbi ἀσχάλλω.

Ἠσχολήθησαν, 3. plur. aor. 1. ind. pass. verbi ἀσχολέω.

Ἠσχύνετο, 3. sing. imperf. ind. pass. v. αἰσχύνω.

Ἥσω, *mittam*, fut. 1. ind. verbi ἵημι.

Ἥτασσεν, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἐτάζω.

Ἦτ', pro ἦτε, artic. præpos.

Ἦτε, *eratis*, 2 pl. imperf. ind. verbi εἰμί.

Ἥτει, 3. sing. imperf. ind. act. verbi αἰτέω.

Ἠτεκνώθησαν, 3. plur. aor. 1. ind. pass. verbi ἀτεκνόω.

Ἠτήκειν, plusq. perf. ind. act. verbi αἰτέω.

Ἤτην, *erant*, 3. dual. imperf. ind. verbi εἰμί.

Ἠτήσασθε, 2. pl. a. 1. ind. med. verbi αἰτέω.

Ἠτήσατε, 2. pl. a. 1. ind. act.

Ἠτιᾶτο, 3. sing. imperf. ind. pass. v. αἰτιάομαι.

Ἠτιμάσθην, a. 1. ind. pass. verbi ἀτιμάω.

Ἠτιμάσατε, 2. pl. a. 1. ind. act.

Ἠτίμησε, 3. sing. aor. ejusd.

Ἤτοι, sive, seu, vel, certe. Ab ἤ, *aut.*

Ἠτοιμάζε, 3. sing. imp. ind. act. v. ἑτοιμάζω.

Ἡτοίμασε, 3. sing. a. 1. ind. act.

Ἡτοίμασται, 3. sing. perf. ind. pass.

Ἦτον, 2. dual. imperf. ind. verbi εἰμί.

Ἦτορ, τὸ, animus, anima, cor, pectus.

Ἠτοῦντο, 3. pl. imperf. ind. pass. pro ἠτέοντο, ab αἰτέω.

Ἠτραῖος, αία, αῖον, ad imum ventrem pertinens. Ab ἦτρον.

Ἠτριαῖος, αία, αῖον, idem et ab eod.

Ἠτρίδιον, ου, τὸ, tomaculum; (2) sumen, abdomen. Dim. ab eod.

ΗΤΡΙΟΝ, ου, τὸ, stamen; (2) textum. Ἤτρια χιονώδεια, nitidæ membranæ, chartæ puræ in usum scribendi, *Analecta Brunckii* 2, 195.

ΗΤΡΟΝ, ου, τὸ, imus venter, pars ab umbilico usque ad pubem; (2) interior pars cujuslibet rei, ut medulla, &c. Χλοερῆ νάρθηκος ἀταὶ μέτα ἦτρον ὀλόψας, viridis ferulæ ex intima parte evellens medullam, *Nicand. Ther.* 595.

Ἧττα· vide ἧσσα.

Ἡττάομαι, ῶμαι vide ἡσσάομαι. Unde

Ἡττᾶσθαι, præs. inf. med. pro ἡττάεσθαι.

Ἥττημα, ατος, τὸ, defectus; (2) clades; (3) res perperam facta. Ab ἡττάομαι.

Ἡττημένος, perf. part. pass. verbi ἡττάομαι.

Ἡττητέα, *adv. posit.* cedendum est. Ἀτὰρ οὐ γυναικῶν οὐδέποτ' ἔσθ' ἡττητέα ἡμῖν, *Aristoph. Lys.* 453.

Ἧττον, ονος, τὸ, minus; (2) damnum. Ab

Ἥττων vide ἥσσων.

Ἠτύχει, 3. sing. imperf. ind. act. pro ἠτύχεε, ab ἀτυχέω.

Ἦτω, 3. sing. imperât. *Poet.* pro ἔστω, ab εἰμί.

Ηὔγει, 3. sing. imperf. ind. act. pro ηὔγεε, ab αὐγέω, pro αὐγέω.

Ἠϋγένειος, ου, ὁ ϗ ἡ, multum barbatus, pulchre barbatus. Ex ηὖ pro εὖ, et γένειον.

Ηὖγμαι, *vovi*, præt. verbi εὔχομαι, *Att.* pro εὖγμαι.

Ηὐχόμην, *vovebam*, imperf. verbi εὔχομαι, *Att.* pro εὐχόμην. Οὕτω γὰρ ηὐχόμην, *Soph. Trach.* 610.

Ηὔδα, 3. sing. imperf. ind. act. pro ηὔδαε, ab αὐδάω.

Ηὐδάξαντο, 3. pl. aor. 1. ind. med. *Dor.* pro ηὐδάσαντο, ab αὐδάζομαι.

Ηὐδηκώς, perf. part. act. verbi αὐδάω.

Ηὐδόκησα, a. 1. ind. act. *Att.* pro εὐδόκησα, ab εὐδοκέω, *volo*.

Ηὖδον, imperf. ind. act. verbi εὕδω.

Ηὔηνα, aor. 1. ind. act. *Att.* pro ηὔανα, ab αὐαίνω, *arefacio*.

Ηὐθύνθην, aor. 1. ind. pass. verbi εὐθύνω.

Ηὐκαίρουν, imperf. ind. act. *Att.* et *contr.* pro εὐκαίρεον, ab εὐκαιρέω.

Ἠϋκόμοιο, *per Diæres.* et *Ion.* pro εὐκόμου.

Ἠΰκομος, ου, ὁ ϗ ἡ, pulchre comatus, pulchras comas habens. Ex ηὖ pro εὖ, et κόμη.

Ηὔλει, 3. sing. imperf. indic. act. pro ηὔλεε, ab αὐλέω.

Ηὐλήσαμεν, 1. pl. aor. 1. ind. act.

Ηὐλίσθην, a. 1. ind. pass. verbi αὐλίζομαι.

Ηὐλόγει, 3. sing. imperf. ind. act. pro ηὐλόγεε, ab εὐλογέω.

Ἠΰν, *bonum*, acc. sing. *Poet.* pro ἐΰν, ab ἐΰς.

Ηὔξανε, 3. sing. imperf. ind. act. v. αὐξάνω.

Ηὔξατο, 3. sing. aor. 1. indic. med. verbi [illegible]

Ηὖσε, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Dor.* et cum ν ἐφελκ. pro ηὖσε, ab αὔω.

Ηὔξετο, 3. sing. imperf. ind. med. v. αὔξομαι.

Ηὐξήθην, aor. 1. ind. pass.

Ηὔξησα, *auxi*, aor. 1. ind. act.

Ηὐπορεῖτο, 3. sing. imperf. indic. med. pro ηὐπορέετο, ab εὐπορέω.

Ηὑράμην, aor. 1. ind. med. *Att.* et *per Syncop.* pro εὑρησάμην, ab εὑρίσκω.

Ηὑρῆσθαι, *inventum esse*, perf. inf. pass.

Ηὗρες, *invenisti*, 2. sing. aor. 1. ind. med.

Ἠΰς, ἐος, ὁ, bonus, pulcher; (2) fortis; (3) magnus; (4) generosus. (3) ἠΰς τε μέγας τε, *Il.* 3, 167. Ab ἐΰς.

Ἤϋσα, aor. 1. ind. act. *per Dialysin* pro ηὖσα, ab αὔω.

Ἠΰτε, *adv.* sicut, tanquam. Ab εἴτε, (*Ion.* pro ὡς τε, *integra formula foret*, ἐφ' ὡ τρόπῳ, *quem ad modum*, Ern.)

Ἧφα, *nexui*, perf. ind. act. verbi ἅπτω, *necto*.

Ἡφαίστειος, εία, ειον, Vulcanius. Hinc τὸ ἡφαίστειον, ου, Vulcani templum, et τὰ ἡφαίστεια, ων, Vulcanalia, seu Vulcani festum:

Ἡφαίστια, ων, τὰ, Vulcanalia:

Ἡφαίστοιο, gen. sing. *Ion.* pro Ἡφαίστου. Ab

ΗΦΑΙΣΤΟΣ, ου, ὁ, Vulcanus, Deus gubernator naturæ fluentis corporum, et rationarum seminalium universi præses, et fons ignis; (2) ignis, flamma; (3) lux. Ab ἅπτω, *Ern.*

Ἡφαιστόπονος, ου, ὁ ϗ ἡ, a Vulcano elaboratus. Ὅπλων Ἡφαιστοπόνων κεχρυσωμένος, *Eurip. Iphig. in Aul.* 1072.

Ἡφαιστότευκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem. Καὶ τὸ παγκρατὲς σέλας Ἡφαιστότευκτον, *Soph. Phil.* 986.

Ἡφαιστοτευχής, ές, idem.

Ἥφασα, a. 1. ind. act. verbi ἀφάω.

Ἠφειδήκεισαν, 3. plur. plusq. perf. ind. act. verbi [illegible]

Ἠφείθην, aor. 1. ind. pass. *Att.* pro ἀφείθην, ab ἀφίημι.

Ἠφνιακώς, perf. part. act. *Att.* pro ἀφνιακώς, ab ἀφνιάζω.

Ἥφθα, 3. sing. a. 1. ind. pass. *Dor.* pro ἥφθη, ab ἅπτω.

Ἧφθαι, *attigisse*, perf. inf. pass. verbi ejusd.

Ἥφιε, 3. sing. imperf. indic. act. *Bœot.* pro ἠφίει, ab ἀφίημι.

Ἥφιεν, 3. sing. a. 2. ind. act. cum ν ἐφελκ.

Ἠφυσάμην, a. 1. ind. med. verbi ἀφύω.

Ἠφωρίσθαι, perf. inf. pass. v. ἀφορίζω, *termino*.

Ἦχα, *duxi*, præt. verbi ἄγω. Εἰς τοιούτους τόπους ἦχασι τοὺς ἐχθρούς, *Polyb.* 3, 3.

Ἠχάνω, mendico, *Suid.* Quasi ab ἀχήν.

Ἦχε, *duxit*, 3. sing. perf. ind. act. verbi ἄγω.

Ἠχεῖ, 3. sing. præs. ind. act. pro ἠχέει, ab ἠχέω.

Ἠχεῖον, ου, τὸ, vas seu machina quo sonus editur. Ab eod.

Ἠχέτης, ου, ὁ, sonator, sonorus, ἠχέτα τέττιξ, cicada strepens, canora. Ab ἠχέω. Hinc

Ἠχετικός, ή, όν, sonorus, canorus.

Ἠχέω, ῶ, fut. ήσω, sono, resono, tinnio. Ἠχεῖ τις οὐκ ἄσημον, ἀλλὰ δυστυχῆ κωκυτὸν εἴσω, *Soph. Trach.* 875. (1) τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει, vas æneum quam primum pulsa, *Theocr. Idyll.* 2, 36. Ab ἦχος.

Ἠχή, ῆς, ἡ, sonus. Ab eod.

Ἠχήεις, ήεσσα, ῆεν, resonans, sonorus:

Ἠχητής, ῦ, ὁ, sonans, sonorus. Ab ἠχέω.

Ἠχητικός, ή, όν, sonorus.

Ἠχθέσθην, a. 1. ind. pass. verbi ἄχθομαι.
Ἤχθημαι, perf. ind. pass. verbi ἐχθάνομαι.
Ἤχθην, a. 1. ind. pass. verbi ἄγω.
Ἤχθηρε, 3. sing. a. 1. ind. act. *Att.* pro ἤχθαρε, a verbo ἐχθαίρω.
Ἠχθόμην, a. 2. ind. med. verbi ἐχθάνομαι.
Ἧχι, *adv.* ubi.
Ἤχλυσε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἀχλύω.
Ἠχμαλώτευται, 3. sing. perf. ind. pass. verbi αἰχμαλωτεύω.
Ἦχον, imperf. indic. act. *Dor.* pro εἶχον, ab ἔχω
Ἠχόπους, όδος, ὁ ἡ ἡ, sonipes, pedibus sonitum edens, *Eust.* Ex ἦχος et πῦς.
ἮΧΟΣ, ῦ, ὁ, sonus, sonitus; (2) clamor.
Ἠχρειώθην, a. 1. ind. pass verbi ἀχρειόω.
Ἠχὼ, όος, *contr.* ῦς, ἡ, Echo, sonus reciprocus, vox repercussa. Ab ἦχος.
Ἠχώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, sonorus, resonabilis.
Ἡψάμην, aor. 1. ind. med. verbi ἅπτομαι.
Ἥψατο, *tetigit*, 3. sing. aor. ejusd.
Ἥψησα, aor. 1. ind. act. v. ἕψω, pro ἑψέω.
Ἠῶ, acc. sing. pro ἠόα, ab ἠώς.
Ἠῶθεν, *adv.* a mane, a diluculo. Ab ἠώς.
Ἠῶθι, *adv.* sub aurora, diluculo.
Ἠώκοιτος, ῦ, ὁ, matutinus somnus, *Hes.* Ex κοίτη.
Ἠὼν, όνος, ἡ, littus, ripa. Ab ἠϊών.
Ἠωνίκει, 3. sing. plusq. perf. indic. act. verbi αἰωνίζω.
Ἠῷος, ῴα, ῷον, matutinus; (2) orientalis; (3) oriens, orientalis plaga. Ab ἠώς.
Ἠωρεῖτο, 3. sing. imperf. ind. pass. *contr.* pro ἠωρέετο, ab αἰωρέω.
Ἠώρουν, imperf. ind. act. pro ἠώρεον.
ἨΩ'Σ, ἠόος, *contr.* ἠῦς, ἡ, aurora, diluculum; (2) dies; (3) oriens.

Θ.

Θ, Octava litera Græcorum, quæ Θῆτα appellatur, atque nomen habet ab Hebræorum Teth; (2) in numeris significat *novem*, et cum lineola inferne addita (,θ) *novies mille*; (3) sola extra numeros posita olim θάνατον notabat, signumque erat condemnationis.
Θάασσεν, 3. sing. imperf. indic. act. *Ion.* pro ἐθάασσε. A
Θαάσσω, sedeo. Λιπὼν ἕδος, ἔνθα θάασσεν, *Il.* 9, 194.
Θαάσῃ, 2. sing. f. 1. ind. med. verbi θάσσω.
Θαεῖτο, 3. sing. imperf. ind. med. *Ion. Dor.* et *contr.* pro ἐθηεῖτο, a θηέομαι pro θεάομαι.
Θάεο, præs. imperat. pass. *Ion.* pro θάεσο, a θάομαι pro θεάομαι.
Θάημα, ατος, τὸ, spectaculum, miraculum:
Θαητὸς, ἡ, ὸν, spectabilis, mirandus. A θέα.
ΘΑΙΡΟ'Σ, ῦ, ὁ, cardo, axis.
Θακεύω, f. εύσω, sedeo. A θᾶκος.
Θακέω, ῶ, f. ήσω, sedeo. Ab eod. Hinc
Θάκημα, ατος, τὸ, sessio, sedendi actio, sedes, item domicilium. Ἀλλ' εἰ τὸ θάκημ' ἐξαναγκάζει, sed id si flagitat supplex ad aram sedentis habitus, *Soph. Œd. Col.* 1179. Τί προσχρῄζοντα τῷ θακήματι, quidve potentem hac supplicatione, *Id. ibid.* 1160.
Θᾶκος, ῦ, ὁ, sedes, sedile.
Θάκος, εος, τὸ, idem.
Θαλάμαι, ων, αἱ, foramina seu cavitates narium, nares. A θαλάμη
Θαλάμαξ, ακος, ὁ, remex infimi ordinis. A θάλαμος.
Θαλάμευμα, ατος, τὸ, contubernium: et
Θαλαμεύτρια, ας, ἡ, mulier quæ curat ad thalamum et nuptias pertinentia, pronuba. A
Θαλαμεύομαι, intra thalami parietes me contineo, domi maneo, in thalamo versor:
Θαλαμεύω, uxorem duco. Οὐ γάρ τις ἐμῦ ζῶντος ἕτερος θαλαμεύσει χαρίκλειαν, *Polluc. Onom. Heliod.* 4.
Θαλάμη, ης, ἡ, cubile ferarum, latibulum piscium. Ἐν ταῖς πολυδένδρεσσιν Ὀλύμπυ θαλάμαις, *Eur. Bacch.* 561. *Phœn.* 538. *Herc.* 807. A θάλαμος.
Θαλαμὴ, ῆς, ἡ, et αἱ θαλαμαὶ, ῶν, templum Dioscurorum: item templum cujuscunque Dei. Ab eod.
Θαλαμηγὸς, ῦ, ὁ, thalamegus, navigii genus ad magnificentiam et delectationem factum, habens diætas, triclinia, &c. quo genere usi quondam reges Ægyptii in Nilo. Ex θάλαμος et ἄγω.
Θαλαμήϊος. Hinc θαλαμήϊα δῦρα, ligna thalamo struendo apta. Pro θαλάμειος.
Θαλαμηπολέω, ministro, famulor in cubiculo; (2) conjugium paro, copulo. (1) *Scholiast. Lycophronis* ad vers. 182. (2) ἔθνεα σοὶ δὲ κυνῶν θαλαμηπολέοντι μελέσθω, *Opp. Cyneg.* 1, 392.
Θαλαμηπόλος, ῦ, ὁ ἡ ἡ, cubicularis, cubicularia, circa cubiculum versans, idque custodiens; (2) sponsus; (3) cellaria, seu penus procuratrix. (2) ὦ μέγας κλεινὸς ᾧ αὐτὸς λιμὴν ἤρκεσε παιδὶ καὶ πατρὶ θαλαμηπόλῳ πεσεῖν, *Soph. Œd. Tyr.* 1208. (3) πικρὸν δ' ὄμμα τῶν θαλαμηπόλων, illam promptuariam procurantium, *Æschyl. Sept. ad Th.* 361.
Θαλαμία, ας, ἡ, *Ion.* θαλαμίη, ης, navis foramen, per quod remus exstat.
Θαλάμιος, ῦ, ὁ, scil. ἐρέτης, remex infimi ordinis, θαλαμία ὀπὴ, ἡ θαλαμία. A θάλαμος.
Θαλαμίτης, ῦ, ὁ, idem et ab eod.
ΘΑ'ΛΑΜΟΣ, ῦ, ὁ, cubiculum, ubi lectus genialis; (2) thesaurus ubi reponuntur pecuniæ et alia pretiosa; (3) nidus, omninoque ubi animalia habitant; (4) concavus locus in parietibus, ubi simulacrum Dei repositum est; (5) pars sanctior templi; (6) cava capitis in quibus oculi sunt; (7) pars navis ubi infimus remigantium ordo sedet.
ΘΑ'ΛΑΣΣΑ, seu θάλαττα, ης, ἡ, mare; (2) aqua marina, aqua salsa; (3) aquaductus seu fossa. Hinc
Θαλασσαῖος, α, ον, marinus:
Θαλασσεὺς, έως, ὁ, piscator:
Θαλασσεύω, f. εύσω, in mari versor:
Θαλασσίας, ῦ, ὁ, cui marina aqua admixta est:
Θαλασσίδιος, ῦ, ὁ ἡ ἡ, marinus, maritimus:
Θαλασσίζω, aquam marinam habeo, de ostreis; (2) reddo saporem aquæ marinæ; (3) de locis ita aquis mersis ut mare referant.
Θαλάσσιος, ῦ, ὁ ἡ ἡ, marinus, maritimus:
Θαλασσίτης, ῦ, ὁ, sc. οἶνος, vinum cui aqua marina admixta est.
Θαλασσοβίωτος, ῦ, ὁ ἡ ἡ, e mari victum parans. Ex θάλασσα et βίος, *victus*.
Θαλασσογενὴς, ὲς, e mari natus. A γίνομαι.
Θαλασσοειδὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, maris speciem referens, coloris marini. Ex εἶδος.
Θαλασσοκοπέω, ῶ, remis aquam percutio, ut strepitus fiat; (2) tumultuor, vana et inania loquor. Ex κόπη.
Θαλασσοκρατέω, ῶ, f. ήσω, maris imperium teneo; (2) copiis navalibus valeo.
Θαλασσοκρατία, ας, ἡ, imperium maris; (2) potentia marina.
Θαλασσοκράτωρ, ορος, ὁ, maris dominus; (2) potens mari. A κράτος, *robur*.
Θαλασσόμελι, ιτος, τὸ, thalassomeli, confectio ex melle, aqua marina, et aqua pluvia.
Θαλασσόνομος, ῦ, ὁ ἡ ἡ, in mari pascens. A νέμω.
Θαλασσόπαις, ὁ, ἡ, maris filius vel filia.
Θαλασσόπλαγκτος, ῦ, ὁ ἡ ἡ, per mare errans, marivagus, fluctivagus. Κτανών νιν, ἐξέβαλλε ξένος. θαλασσόπλαγκτον, *Eurip. Hec.* 785.
Θαλασσόπληκτος, ον, fluctibus maris expositus.
Θαλασσόπλοος, ον, mare trajiciens.
Θαλασσοπόνος, ον, in mari laborans, *Cyr.*
Θαλασσοπορέω, ῶ, f. ήσω, per mare iter facio. A
Θαλασσοπόρος, ῦ, ὁ ἡ ἡ, per mare iter faciens.
Θαλασσοπόρφυρος, ον, purpureus.
Θαλασσουργέω, ῶ, fut. ήσω, in mari opus facio; (2) maritimis negotiationibus vaco; (3) rem navalem tracto. A
Θαλασσουργία, ας, ἡ, piscatura. A
Θαλασσουργὸς, ῦ, ὁ ἡ ἡ, in mari opus faciens, piscator, item mercator. Ab ἔργον.
Θαλασσόω, ῶ, fut. ώσω, mari submergo, mari obruo. A θάλασσα.
Θαλαττεὺς, θαλαττεύω, θαλαττίας, θαλαττίδιος, θαλάττιος, &c. Vide θαλασσεὺς, θαλασσεύω, &c.
Θαλάττωσις, εως, ἡ, submersio quæ fit a mari, inundatio, proluvies maris. A θαλαττόω.
Θάλεα, έων, τὰ, omnia bona quæ hominem quasi florere faciunt, *Hom.* θαλέεσσι, lætis rebus, *Suid.* A θάλος.
Θαλέει, 3. sing. præs. ind. act. verbi θαλέω.
Θαλέθω, vireo, pullulo. Ab eod.
Θαλεία, vel θάλεια, ας, ἡ, Thalia, nomen Musæ; (2) epulum solenne ac splendidum; (3) dies festus; (4) rerum adfluentia. A θάλλω, *vireo*, vel a θάλος.
Θάλειος, εία, vel εια, ειον, virens, floridus.
Θαλερόμματος, ον, pulchros oculos habens, pulcher. A θαλερὸς et ὄμμα.
Θαλεροποιὸς, ὁ ἡ ἡ, virescere faciens, *Steph.*
Θαλερῶπις, ιδος, ἡ, formosum vultum habens. Ὑπὸ μαρμαρυγῇ θαλερώπιδος ἠριγενείης, cum splendescere incipit pulchra aurora, *Anthol.* 3.
Θαλερὸς, ρὰ, ρὸν, florens, floridus, lætus; (2) pulcher; (3) calidus, vehemens, magnus, de lacrymis, spiritu, &c. A θάλλω.
Θαλέω, ῶ, floreo, vireo, niteo, præ pinguedine; (2) ornor. Ab eod. Hinc
Θαλία, ας, ἡ, convivium, epulæ solennes; (2) frons oleagina; (3) ramus virens; (4) viscus.
Θαλιάζω, f. άσω, convivia florida ago; sertis virentibus redimitus convivor. A præc.
Θαλίῃ, dat. sing. *Ion.* pro θαλίᾳ.
Θάλικτρον, ῦ, τὸ, thalictrum, herba. A θαλέω.
Θαλιοποιὸς, ῦ, ὁ, qui arculas corio obductas sive riscos conficit. Ex θαλία et ποιέω.
Θαλλέω, ῶ, f. ήσω, floreo, vireo. A θάλλω.
Θαλλία, ας, ἡ, ramus virens, germen. Ab eod.
Θάλλινος, e vimine contextus. Οὕτως θάλλινα ποιῶν ἀγγεῖα ἐπλέτησε, *Scholiast. Aristoph. ad Av.* 799.
Θάλλοισα, præs. part. act. *Dor.* pro θάλλυσα.
Θαλλὸς, ῦ, ὁ, oleæ germen; (2) omnis frons vel planta virens; (3) signum supplicantis; (4) omnis illecebra. Ab eod.
Θαλλοφαγέω, ῶ, frondes comedo. A φάγω.
Θαλλοφορέω, ῶ, oleaginam frondem gesto. Ex θαλλὸς et φορέω.
Θαλλοφόρος, ῦ, ὁ, oleaginam frondem gestans, ut in Panathenæorum festo apud Athen.
ΘΑ'ΛΛΩ, vireo, floreo; (2) pullulo; (3) scateo: perf. τέθηλα· partic. τεθηλὼς, fœm. τεθαλυῖα. Ἡ δ' ἐμὴ νόσος ἀεὶ τέθηλε, κἀπὶ μεῖζον ἔρχεται, *Soph. Phil.* 258. Ἔρις θάλλει, *Eur. Phœn.* 818.
Θαλὸς, ῦ, ὁ, ramus virens. A θάλλω.
Θάλος, εος, τὸ, germen, proles, filius.
Θαλπέαι, 2. sing. præs. conj. pass. *Ion.* pro θάλπῃ, a θάλπω.
Θαλπέω, calefacio. A θάλπω.
Θαλπιάω, ῶ, calesco. Ab eod. Hinc
Θαλπιόων, part. act. *Poet.* pro θαλπιῶν, *contr.* ex θαλπιάων, *Odyss.* 12, 319.
Θάλπις, ιδος, ἡ, iris, *H. Steph.* ex *Vet. Lex.*
Θαλπνὸς, ὴ, ὸν, calidus, fervidus; (2) splendidus. Ab eod.
Θάλπομαι, calefio. Καὶ ταῦτα γ' ἄλλα θάλπεται ῥάκη, siccantur, *Soph. Phil.* 37.
Θάλπος, εος, τὸ, calor, æstus.
Θαλποτρεφὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, in vapore alitus, sustentatus. A præc. et τρέφω, *alo*.
Θαλπτήριος, ῦ, ὁ ἡ ἡ, fovendi vim habens, ad fotum aptus. Hinc θαλπτήριον, ῦ, τὸ, fomentum, tegumentum.
ΘΑ'ΛΠΩ, f. ψω, foveo, calefacio. Ἄλλον ἰοῖσα θάλπε φίλον, *Theocr.* 14, 38.
Θαλπωρὴ, ῆς, ἡ, fomentum; (2) solamen, spes, fiducia. A θάλπω.
Θαλυκρὸς, ὰ, ὸν, calidus, fervidus; (2) vehemens. A θαλύω.
Θαλύνω, calefacio, *Hes.* Ab eod.
Θαλύσια, ων, τὰ, Cerealia, festum post comportatas

portatas fruges; (2) primitiæ frugum. A θάλλω, vireo.
Θαλύσιος, ία, ιον, ex novis frugibus factus; (2) qui pro felici frugum proventu datur.
Θαλύψαι, fovere, incendere, *Hes.*
Θαλύω, calefacio, uro, incendo. Et *pass.* θαλύομαι, unde θαλύσσεσθαι, φλέγεσθαι, *Hes.*
Θαλφθεὶς, aor. 1. part. pass. verbi θάλπω.
Θάλψις, εως, ἡ, calefacio, calor, fomentum.
Θάλωσιν, 1. pl. a. 2. conj. act. verbi θάλλω.
ΘΑΜΑ', *adv.* crebro, frequenter; (2) perpetuo. Unde θαμάκις, *adv.* idem.
Θαματροχέω, ῶ, inquietus sum, concurso, trepido, *Hes.* Ex θαμὰ et τρέχω.
Θαμβαλέος, έα, έον, stupendus, formidabilis; (2) stupens, admirabundus. A θάμβος.
Θάμβεν, 3. sing. aor. 2. ind. act. *Ion.* et cum ν ἐφελκ. pro ἔθαμβε, a
Θαμβέω, ῶ, f. ήσω, obstupefacio, stupore percello; (2) obstupeo; θαμβέομαι, οῦμαι, pavesco; τεθαμβημένος, stupefactus. Οἱ δὲ ἰδόντες θάμβησαν, *Il.* 8, 76. Ἐθάμβεον αὐτὸν, *Odyss.* 17, 367. A θάμβος.
Θάμβημα, τὸ, terror, *Man.* A θαμβέω.
Θάμβησεν, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* et cum ν ἐφελκ. pro ἐθάμβησε.
Θάμβησις, ἡ, horriditas, *Man.*
Θαμβήτειρα, ἡ, terribilis, epith. Furiarum.
Θαμβητὸς, ἡ, ὸν, timendus, horrendus.
ΘΑ'ΜΒΟΣ, εος, τὸ, stupor, attonita admiratio, pavor quo attoniti percellimur.
Θαμβὸς, ἡ, ὸν, attonitus, stupenda admiratione perculsus, *Eust.* A præc. vel θαμβέω.
Θαμέες, *frequentes*, nom. plur. a θαμής.
Θαμειὸς, ὰ, ὸν, creber, frequens. A θαμά.
Θαμέως, *Ion.* pro θαμινῶς. A
Θαμής, έος, ὁ ἡ ἡ, creber, frequens. Hic nominativus vix occurrit, sed ab eo pluralia, θαμέες, θαμέσι, θαμέας.
Θαμίζω, fut. ίσω, frequento, frequens sum. Οὐδὲ θαμίζεις ἡμῖν, *Plat.*
Θαμινὰ, *adv.* idem quod θαμά. A
Θαμινὸς, ἡ, ὸν, creber, frequens. A θαμά.
Θαμινῶς, *adv.* frequenter, crebro.
Θαμνίζω, fut. ίσω, frutico, frutices produco. A θάμνος.
Θάμνιον, ου, τὸ, fruticetum parvum. Dim.
Θαμνίσκος, ου, ὁ, idem.
Θαμνίσκιον, τὸ, frutex pusillus, *Diosc.*
Θαμνοειδὴς, ὲς, ὁ ἡ ἡ, fruticosus.
Θαμνομήκης, ες, epith. virgæ, flagelli ex arbore seu vepribus resecti.
Θαμνοφάγος, ον, frutices depascens.
ΘΑ'ΜΝΟΣ, ου, ὁ, dumus, frutex, fruticetum; (2) ramulus densus arbori adnatus; θάμνοι, vepres, virgulta. Hinc
Θαμνώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, fruticosus.
Θαμνὼν, ῶνος, ὁ, fruticetum. A θάμνος.
Θαμυρίζω, congrego, cogo in unum. A
Θάμυρις, ιδος, ἡ, solennis conventus hominum, concilium, *Hes.* A θαμής.
Θανάσιμος, ου, ὁ ἡ ἡ, vel θανάσιμος, ίμη, ιμον, lethalis, mortifer, exitialis; θανάσιμα, morticina. Vide βέβηκα. Σφ' ἴσθ' ἐκεῖνον θανάσιμον βεβηκότα (supple ὁδὸν), *Soph. Œd. Tyr.* 959. Οὐδ' ὄμμα χραίνειν θανασίμοισιν ἐκπνοαῖς, *Eur. Hipp.* 1438. A θάνατος.
Θανασίμως, *adv.* lethaliter. A præc.
Θανατάω, et θανατιάω, ῶ, mori cupio, mortem opto, affecto. Ab eod.
Θανατηγὸς, οῦ, ὁ ἡ ἡ, mortifer. Ab ἄγω.
Θανατηφορία, ας, ἡ, mortis illatio. A
Θανατηφόρος, ου, ὁ ἡ ἡ, lethifer, mortifer.
Θανατιάω, ῶ, mori cupio, *Luc.* idem quod θανατάω.
Θανατικὸς, ἡ, ὸν, lethalis, mortifer, capitalis.
Θανατόεις, όεσσα, όεν, idem.
Θανατοποιὸς, ὸν, idem.
Θανάτοιο, gen. sing. *Ion.* pro θανάτου.
Θάνατος, ου, ὁ, mors, lethum; (2) res capitalis. A θνήσκω, morior.
Θανατούμενοι, nom. pl. præs. part. pass. pro θανατοούμενοι.
Θανατοῦν, præs. inf. act. pro θανατόειν.
Θανατοῦτε, 2. pl. præs. imperat. act. pro θανατόετε. A
Θανατόω, ῶ, f. ώσω, occido, morte adficio; (2) capitis damno. Ὃν κρίνας, ἐθανάτωσε, *Plut.* A θάνατος.
Θανατούσια, ων, τὰ, festum apud inferos.
Θανατόφορος, vide θανατηφόρος.
Θανατώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, lethalis, mortifer.
Θανάτωσις, εως, ἡ, occisio, internecio, cædes. A θανατόω.
Θανατώσωσι, 3. pl. a. 1. ind. conj. act.
Θάνε, 3. sing. aor. 2. ind. act. *per Aphær.* pro ἔθανε.
Θανέειν, a. 2. inf. act. *Ion.* pro θανεῖν, a θνήσκω, pro θανέω
Θανέμεν, a. 2. inf. act. *Ion.* pro θανεῖν.
Θανεῖν, *mori*, aor. idem, communiter formatum.
Θανεῖν ἄπο, pro ἀποθανεῖν. Πρὸς τῶν τιθέντων μηδενὸς θανεῖν ἄπο, *Soph. Trach.* 1160.
Θάνοιμι, 1. sing. aor. 2. opt. act.
Θανοίσας, gen. sing. aor. 2. part. act. *Dor.* pro θανούσης.
Θανὸν, *mortuum*, aor. 2. part. act. n. g.
Θανοῦμαι, fut. 2. indic. med.
Θανὼν, aor. 2. part. act.
Θάομαι, sugo. Γυναῖκά τε θήσατο μαζὸν, *Il.* 24, 58. Σὺ δ' ἐθήσαο πίονα μαζὸν αἰγὸς Ἀμαλθείης, *Callim. Hymn. in Jov.* 48. Παρέχουσιν ἐπηετανὸν γάλα θῆσθαι, *Odyss.* 4, 89.
Θάοντα, acc. sing. præs. part. act. v. θάω.
Θάπος, εος, τὸ, stupor, attonita admiratio. A θάπτω, *stupeo.*
Θάπτεν, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* cum ν ἐφελκ. pro ἔθαπτε, a θάπτω.
Θαπτέος, έα, έον, sepeliendus. A
ΘΑ'ΠΤΩ, f. ψω, præt. med. τέθηπα, sepelio, humo, inhumo, justa funeris facio; (2) stupeo, admiror cum stupore, cum stupore specto. Τίφθ' οὕτως ἕστητε τεθηπότες; *Il.* 4, 243. Θάψαι νεκρὸς μοι τοῦσδε, καὶ κλαῦσαι τάφος, *Eur. Med.* 1380. Τὰ δ' ἄλλα τεύχη κοιν' ἐμοὶ τεθάψεται, *Soph. Aj.* 578.
ΘΑΡΓΗ'ΛΙΑ, ων, τὰ, Thargelia, festum in honorem Apollinis et Dianæ.
Θαργηλιὼν, ῶνος, ὁ, Thargelion, undecimus mensis apud Athenienses. A θαργήλια, quia festum hoc in eo celebrabatur.
Θαῤῥαλέον, τὸ, fiducia, fidentia, *Polit.*
Θαῤῥαλέος, έα, έον, fidens, animosus; (2) audax, in bonam partem. A θάῤῥος. Hinc
Θαῤῥαλεότης, ητος, ἡ, fiducia, fidentia, *Steph.*
Θαῤῥαλέως, *adv.* audacter, confidenter.
Θαῤῥεῖν, præs. inf. act. pro θαῤῥέειν. A
Θαῤῥέω, ῶ, fut. ήσω, p. τεθάῤῥηκα, confido, bono animo sum; θαῤῥῶν, fretus. Οὔτε Φίλιππος ἐθάῤῥει τούτοις, *Dem.* A θάῤῥος.
Θαῤῥητικὸς, ἡ, ὸν, fiducia fretus; (2) animosus. A θαῤῥέω.
Θάῤῥος, εος, τὸ, idem quod θάρσος.
Θαῤῥούντως, audacter, confidenter. A θαῤῥεῖν.
Θαῤῥύνω, fiduciam affero, animum addo. Θαῤῥύνων τοὺς ἀνθρώπους, *Plut.*
Θαρσαλέος, έα, έον, fidens, audax. A θάρσος.
Θαρσαλέως, confidenter, audacter. A præc.
Θάρσει, 2. sing. præs. imperat. act. *contr.* pro θάρσεε, a θαρσέω. *Eurip. Andr.* 994. Θάρσει γέροντος χεῖρα, ne reformides senis manum.
Θαρσεῦσα, præs. part. act. f. g. *Dor.* pro θαρσοῦσα, *contr.* ex θαρσέουσα.
Θαρσέω, ῶ, fut. ήσω, confido, animum habeo. A θάρσος.
Θαρσήεις, ήεσσα, ῆεν, qui est animo fidenti, fidens; (2) audax, ferox. Ab eod.
Θαρσήσας, a. 1. part. act. verbi θαρσέω.
Θαρσιγενὴς, ὲς, ad audaciam genitus, *Æsch.*
ΘΑ'ΡΣΟΣ, εος, τὸ, fiducia, *proprie* ex idonea causa; (2) audacia, quæ proprie θράσος.
Θαρσυνίσκω, *Poet.* pro θαρσύνω.
Θάρσυνος, ύνη, υνον, confidens, in spem erectus. A θάρσος, *Il.* 16, 70.
Θαρσύνω, fiduciam adfero; θαρσύνεσκε, hortabatur ad audendum, pro ἐθάρσυνε, *Ionice.* Τί σε θαρσύνει; *Eur. Alc.* 94. Τοὺς μάλα θαρσύνεσκε παριστάμενος ἐπέεσσιν, *Il.* 4, 233.
Θαρσὺς, εῖα, ὺ, fiducia præditus, fidens, animo præsente, audax. Rarissime occurrit.
Θᾶσαι, 2. sing. aor. 1. imperat. med. *Dor.* pro θῆσαι, a θέάω.
Θάσομαι, fut. 1. ind. med. *Dor.* pro θήσομαι, a τίθημι.
Θασόμενος, fut. 1. part. med. verbi θάω.
Θᾶσσον, *adv.* citius. A θάσσων.
Θάσσω, sedeo. Ἔτυχε θάσσουσ' ἐπ' ἀκταῖς τῆσδε Θρηκίας χθονὸς, *Eur. Hec.* 39.
Θάσσων, vel θάττων, ονος, ὁ ἡ ἡ, celerior. Hinc θᾶσσον, vel θᾶττον, *adv.* celerius, citius, magis facilius, comp. a ταχὺς, *celer.*
Θατέρᾳ, id est, τῇ ἑτέρᾳ. Δυοῖν δὲ μοίραιν θατέρᾳ πεπλήξεται, *Eurip. Hippol.* 891.
Θάτερον, i. e. τὸ ἕτερον, alterutrum. Hinc θατέρα, et sic porro, ἐπὶ θάτερα, in diversum, in alteram partem. Ex τὰ et ἕτερα.
Θάττων, vide θάσσων.
Θαῦμα, ατος, τὸ, res mira, admiratio, miraculum. A
ΘΑΥΜΑ'ΖΩ, fut. άσω, p. τεθαύμακα, miror, admiror; (2) observantia prosequor, colo, magni facio, in pretio habeo; (3) laudo; (4) contemplor; (5) improbo, cum admiratione reprehendo, cum *genit.* Τῆς εὐλαβείας καὶ καλοκαγαθίας τὸν Κάμιλλον ἐθαύμασαν, *Plut.* (2) δέσποινα δ', ἣν νῦν ἀντὶ σοῦ θαυμάζομεν, *Eurip. Med.* 1144. Τιμᾶν μὲν τοὶ θαυμάζω, εἰ μὴ βοηθήσετε ὑμῖν αὐτοῖς, *Xen.* Ἐθαύμαζε τοὺς περὶ αὐτὸν σπουδάζοντας, *Isocr.*
Θαυμαίνω, admiror. A θαυμάζω.
Θαυμαλέος, έα, έον, admirandus. Ab eod.
Θαυμάλωψ, ὁ, semiustus carbo, *E. M.*
Θαυμάσῃς, 2. sing. a. 1. conj. act. verbi θαυμάζω. Unde
Θαυμάσιος, ία, ιον, admirabilis, admiratione dignus, mirus. Hinc τὰ θαυμάσια, ων, admiranda Dei opera, quæ salutis hominum causa ab eo eduntur. Hinc
Θαυμασιότης, ητος, ἡ, admirabilitas.
Θαυμασιουργέω, mirabilia facio, de præstigiatoribus.
Θαυμασίως, *adv.* admirabiliter.
Θαυμασμὸς, οῦ, ὁ, admiratio. A θαυμάζω.
Θαυμαστέον, *adv. posit.* mirandum.
Θαυμαστὴς, οῦ, ὁ, admirator; (2) laudator.
Θαυμαστικὸς, ἡ, ὸν, ad admirationem propensus; (2) immodice admirans.
Θαυμαστικῶς, *adv.* cum admiratione.
Θαυμαστὸς, ἡ, ὸν, admirabilis, admirandus; (2) qui colitur. (2) νυκτὶ θαυμαστὸς θεὸς, deus qui noctu colitur, *Eurip. Hipp.* 106.
Θαυμαστόω, ῶ, fut. ώσω, mirabilem reddo.
Θαυμαστῶς, *adv.* mirabili modo.
Θαυματίζομαι, fut. ίσομαι, rei admirabilitate obstupefio. A θαῦμα.
Θαυματικῶς, mirabiliter.
Θαυματοποιέω, ῶ, fut. ήσω, præstigiatoris in modum facio, præstigiis utor:
Θαυματοποιΐα, ας, ἡ, præstigiæ; (2) miraculum. A θαυματοποιός.
Θαυματοποιητικὸς, ἡ, ὸν, idem quod
Θαυματοποιὸς, οῦ, ὁ ἡ ἡ, præstigiator, circulator; (2) miracula edens; (3) mira proponens. Ex θαῦμα et ποιέω.
Θαυματουργέω, ῶ, fut. ήσω, miracula edo; (2) præstigiis utor. Ἐφ' οὗ ἔμελλε θαυματουργήσειν, *Xen.*
Θαυματούργημα, ατος, τὸ, idem quod
Θαυματουργία, ας, ἡ, præstigiatio, præstigiæ; (2) miraculum. A
Θαυματουργὸς, οῦ, ὁ ἡ ἡ, qui miracula edit; (2) præstigiator. Ex θαῦμα et ἔργον.
Θαφθεὶς, aor. 1. part. pass. verbi θάπτω.
Θάψαι, *sepeliisse*, a. 1. inf. act. verbi ejusd.
Θαψία, ας, ἡ, herba quædam in insula Thapso.
Θάψινος, ίνη, ινον, Thapso similis. A
ΘΑ'ΨΟΣ, ου, ἡ, thapsus, lignum Scythicum; (2) herba ad tingendum apta.
Θάω, video cum stupore, *inus.*
Θέα, ας, ἡ, spectaculum; (2) ludi; (3) locus e quo ludi spectantur, ut *Lat.* spectaculum; (4) quævis res jucunda spectatu.
Θεὰ, ᾶς, ἡ, Dea. A θεός.
Θεαγγελεὺς, έως, ὁ, qui denuntiat solennitates Deorum, præco. Ex θεὸς et ἀγγέλλω.
Θεαγωγία, ας, ἡ, Deorum evocatio; (2) divinatio; (3) auspicium. Ex θεὸς et ἄγω.
Θεάζω, f. άσω, divinus sum, proxime ad Deum accedo;

accedo; (2) vaticinor, ago et loquor ut Deo plenus. A Θεός.

Θεαθῆναι, aor. 1. inf. pass. verbi θεάω.

Θέαινα, ης, ἡ, Dea. Ab eod.

Θεαίτητος, ον, a Deo expetitus seu exoratus. Ab αἰτέω.

Θεάκτωρ, ορος, ὁ, Deos domans, vincens. Ab ἄγω.

Θέαμα, ατος, τὸ, spectaculum. A θεάομαι

Θεάμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, spectator, contemplator, speculator. Ab eod.

Θεανδρικὸς, ἡ, ὸν, divinus et humanus simul, deivirilis. A θεάνδρος, ut

Θεανθρωπία, ἡ, vox eccl. de Christo θεανθρώπῳ.

Θεάνθρωπος, epith. Christi.

ΘΕΑ΄ΟΜΑΙ, ῶμαι, fut. άσομαι, specto, contemplor; (2) specto ludos; (3) video. Θεάσονται σέ τι ποιοῦσιν, *Dem.*

Θεάρεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Deo placens. Ex ἀρέσκω

Θεαρέστως, *adv.* ita ut Deo placeat. A præc.

Θεάριον, ου, τὸ, locus sacer, templum.

Θεαρχία, ας, ἡ, suprema divinitas, Deus supremus, divinum et æternum principium omnium rerum; (2) qu. deocratia, v. *Ern.* Ex Θεὸς et ἀρχή. Hinc

Θεαρχικὸς, ἡ, ὸν, qui supremæ divinitatis est; (2) qui summi Dei est; (3) divinus.

Θεασάμενος, aor. 1. part. med. verbi θεάω.

Θεάσασθαι, *vidisse, videre*, aor. 1. inf. med.

Θεαστικὸς, ἡ, ὸν, divinus; (2) qui spiritu divino agitur. A θεάζω.

Θεατέον, spectandum. A θεάομαι.

Θεατὴς, οῦ, ὁ, spectator. Ab eod.

Θεατὸς, ἡ, ὸν, visibilis, spectabilis.

Θεατρεῖον, ου, τὸ, theatrum. A θέατρον.

Θεάτρια, ας, ἡ, spectatrix. A θεατής.

Θεατρίδιον, ου, τὸ, parvum theatrum. Dim.

Θεατρίζω, f. ίσω, in theatro versor, comœdiam ago; (2) edo in theatro, ostento; (3) traduco, publice omnibus deridendum propono. Ὀνειδισμοῖς τε καὶ θλίψεσι θεατριζόμενοι, *Heb.* 10, 33. Ab eod.

Θεατρικὸς, ἡ, ὸν, theatralis, ad theatrum pertinens; (2) qui theatralibus spectaculis delectatur; (3) ostentatorius, ad ostentationem compositus; (4) concinnus, exquisitus. Ab eod.

Θεατρικῶς, *adv.* scenice; (2) fastuose, cum ostentatione.

Θεατριστὴς, οῦ, ὁ, mimus, *Suid.*

Θεατροειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, theatri formam habens. Ex θέατρον et εἶδος.

Θεατροειδῶς, *adv.* forma theatri.

Θεατροκοπέω, spectatorum gratiam capto, placere cupio. A κόπτω.

Θεατροκοπία, ας, ἡ, captatio applausus scenici.

Θεατροκρατία, ας, ἡ, theatralis potestas. Ex θέατρον et κράτος.

Θεατρομανέω, ῶ, fut. ήσω, insano theatri amore teneor. Ex θέατρον et μαίνομαι.

Θεατρόμορφος, ον, idem quod θεατροειδής.

Θέατρον, ου, τὸ, theatrum, locus in quo comœdiæ tragœdiæque spectantur; (2) spectaculum; (3) spectatores. A θεάομαι.

Θεατροπώλης, ου, ὁ, qui a spectatoribus mercedem theatralem exigit. Ex πώλης.

Θεατροσκοπία, ας, ἡ, theatralis spectatio, aut inspectio theatri. A σκοπέω.

Θεατροτορύνη, ἡ, qu. dic. theatri cochlear, i. e. assiduus in theatro ut sc. cochlear in olla seu patina.

Θεατρώνης, ου, ὁ, theatri magister, qui theatrum conduxit suo periculo. Ex ὠνέομαι.

Θεάφιον, ου, τὸ, sulphur. A θεῖον, id. et ἅπτω.

Θέαφος, ου, ὁ, sulphur. Ab eod.

Θέε, 3. sing. imp. ind. act. *Ion.* pro ἔθεε, a θέω.

Θέειον, sulphur, *Poet.* et *Ion.* pro θεῖον. Καθαρῷ δὲ πορώσατε δῶμα θεείῳ, *Theocr.* 24, 94.

Θεειόω, ῶ, fut. ώσω, sulphure perfumo, vel expio, lustro. Ὄφρα θεειώσω μέγαρον, *Odyss.* 22, 482. A θέειον pro θεῖον.

Θέεσκε, *Ion.* pro θέω, *Hom.*

Θεώμενος, præs. part. med. *Ion.* et *per contr.* pro θεώμενος, ex θεαόμενος, a θεάομαι.

Θεέω, idem quod θεάω, admiror, *Hes.*

Θεηγενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Deo genitus, Deo natus. Ex Θεὸς et γίνομαι, *nascor.*

Θεηγορέω, Deum pronuncio aliquem; (2) divina loquor. Ex ἀγορέω.

Θεηγόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, divina loquens, digna Deo loquens; (2) vates, propheta; (3) theologus. A præc.

Θεηδόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Deo seu rerum divinarum susceptor. Ex δέχομαι.

Θεηδόχος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem.

[illegible] pro θεῖος, *Em.*

Θεήλατος, ου, ὁ καὶ ἡ, actus, a Deo impulsus, a Deo immissus. Ex ἐλαύνω.

Θέημα, ατος, τὸ, *Ion.* pro θέαμα.

Θεημαχία. θεημάχος· vide θεομαχία, et -χος.

Θεημοσύνη, ης, ἡ, speculatio, contemplatio. A

Θεήμων, ονος, ὁ, spectator, *Ion.* pro θεάμων.

Θεηπολέω, ῶ, fut. ήσω, Deorum simulacra circumfero et stipem corrogo. A πολέω.

Θεηπόλος, ὁ καὶ ἡ, Dei minister. A πολέω.

Θεῇς, dat. plur. *Ion.* pro θεαῖς, a θεά.

Θεήσασθαι, aor. 1. inf. med. *Ion.* pro θεάσασθαι, a θεάομαι.

Θεήσεαι, 2. sing. fut. 1. ind. med. *Ion.* pro θεάσεαι.

Θεητὴς, οῦ, ὁ, spectator, *Ion.* pro θεατής.

[illegible]κος· vide θεοτόκος.

Θ[illegible]τὸς, ἡ, ὸν, *Ion.* pro θεατός.

Θ[illegible], ας, ἡ, amita; (2) matertera. A θεῖος.

Θειάζω, f. άσω, divinum instinctum immitto; (2) divino adflatu incito; (3) *pass.* adflatus sum divinitus. Θειάζουσι τελευταῖς, *Philostr.* A θεῖος. Hinc

Θειασμὸς, οῦ, ὁ, adflatus numinis; (2) superstitiosa religio; (3) preces, quibus Dei opem imploramus, aut Dei fidem obtestamur.

Θειαστικῶς, afflatu numinis, *Poll.*

Θείει, 3. sing. præs. ind. act. *Ion.* vel *Bœot.* pro θέει, a θέω.

Θείην, aor. 2. opt. act. verbi τίθημι.

Θεινητὸς, ἡ, ὸν, admirandus, pro θεητός.

Θείκελος, idem quod θεοείκελος, *Ar.*

Θεϊκὸς, ἡ, ὸν, divinus. A Θεός.

Θεϊκῶς, *adv.* divine; (2) Deum respiciendo, Deum referendo. A θεϊκός.

Θειλοπεδεύω, in aprico exsicco, insolo. A

Θειλόπεδον, ου, τὸ, locus apricus; pro εἰλόπεδον· ex εἵλη et πέδον.

Θεῖναι, *posuisse*, aor. 2. inf. act. verbi τίθημι.

ΘΕΙ΄ΝΩ, ferio, percutio, *Il.* 6, 135.

Θειοδάμη, ἡ, divinum numen domans, *Suid.*

Θειόδομος, ον, a Deo seu Diis exstructus. A δέμω.

Θείοιο, gen. sing. *Ion.* pro θείου, a θεῖος.

Θείομεν, aor. 2. conj. act. verbi τίθημι.

Θεῖον, ου, τὸ, sulphur.

Θειοποιέω, idem quod θεοποιῶ, *Sibyl.*

Θεῖος, εία, εῖον, divinus, ad Deum pertinens. Hinc τὸ θεῖον, ου, divinitas; (2) numen divinum; (3) providentia divina; (4) res quæque mirabilis.

ΘΕΙ῀ΟΣ, ου, ὁ, patris vel matris frater; avunculus, patruus. Θεῖος, absolute pro ὁ πρὸς πατρὸς θεῖος, *Eur. Iphig. Taur.* 930.

Θειοτέρως, *adv.* divinius, *Herodot.* 1, 122. A θειότερος, comp.

Θειότης, ητος, ἡ, divinitas, divina majestas.

Θειοφαγὴς, ὲς, quem Dii edunt, delicatus.

Θειόχροος, *contr.* θειόχρους, ου, ὁ καὶ ἡ, sulphuris colorem habens, luridus. Ex θεῖον et χρόα, *color.*

Θειόω, ῶ, fut. ώσω, Deo seu Diis consecro; (2) sulphure perfumo. Ex θεῖος vel θεῖον.

Θεῖτο, 3. sing. aor. 2. opt. verbi τίθημι. Εἰ γὰρ . . . . γᾶν δὲ φίλαν Ἰνάχου θεῖτ᾽ ἀνήτας, utinam terram Inachi sibi conciliet beneficiis! *Eurip. Suppl.* 369-371.

Θείω, curro, metri causa pro θέω.

Θειώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, sulphureus. Θειώδη λουτρὰ, *Aret.* A θεῖον.

Θείως, *adv.* divine, divinitus, divina sorte.

Θειῶσα, a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἐθείωσα, a θειόω.

Θελγεσίμυθος, ον, suavia, blanda loquens, oratione permulcens animum.

Θελγῖνες *Hesychio* sunt οἱ τελχῖνες, præstigiatores; venefici; versipelles. A θέλγω.

Θέλγητρον, ου, τὸ, delinimentum; illecebræ. Ὦ φίλον ὕπνου θέλγητρον, *Eurip. Orest.* 211.

Θέλγμα, ατος, τὸ, delinimentum. Ab eod.

Θελγομένη, *gestiens*, præs. part. pass. f. g. A

ΘΕ΄ΛΓΩ, fut. ξω, mulceo, delinio, demulceo; (2) decipio, seduco; (3) lædo; (4) tenebras induco. Αὐτὰρ Ἀχαιῶν θέλγε νόον, *Il.* 12, 254. Πολλ᾽ Ἀγαμεμνονέην ἄλοχον θέλγεσκ᾽ ἐπέεσσιν, *Odyss.* 3, 264.

Θελεμὸς, voluntarius, spontaneus. Θελεμὸν πῶμα χέετε, *Æschyl. Suppl.* 1034.

Θέλεος, idem quod θελήμων, *Æsch.*

Θέλημα, ατος, τὸ, voluntas. A θέλω.

Θέλημος, ὁ, voluntarius, lubens, *Vet. Lex.*

Θελήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, spontaneus, volens.

Θέλησις, εως, ἡ, volitio, voluntas.

Θελήσω, fut. 1. ind. act. verbi θέλω.

Θελητὴς, οῦ, ὁ, qui vult, qui libenter facit; (2) æmulator.

Θελητὸς, ἡ, ὸν, cupitus, expetitus.

Θελκτὴρ, ῆρος, ὁ, delinitor. A θέλγω.

Θελκτήριον, ου, τὸ, illecebra. Ab eod.

Θελκτήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui deliniendi seu oblectandi vis inest; (2) blandus; (3) pellax. Λόγοι θελκτήριοι, *Eurip. Hippol.* 478. Ab eod.

Θέλκτις, ἡ, deliniens, v. gr. cantilena.

Θέλκτριος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem.

Θέλκτρον, ου, τὸ, delinimentum.

Θελκτὼ, όος, ἡ, adulatrix, blandiens, *Suid.*

Θελξίμβροτος, ον, homines permulcens, suavis.

Θελξίνοος, *contr.* θελξίνους, ου, ὁ καὶ ἡ, demulcens; (2) decipiens.

Θελξίφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, animum deliniens. Ex θέλγω et φρήν.

Θελοθρησκεία, ἡ, pro ἐθελοθρησκεία, *V. L.*

Θέλοισα, præs. part. act. *Dor.* pro θέλουσα, a θέλω.

Θελοκακέω· vide ἐθελοκακέω.

Θέλοντι, 3. pl. præs. ind. act. *Dor.* pro θέλουσι.

Θέλυμνον, ου, τὸ, fundamentum. A θέω· at λυμνον videtur mera terminatio, *Ern.*

Θέλω, fut. θελήσω, volo; (2) opto; (3) delector; (4) possum. Ab ἐθέλω.

Θέμα, ατος, τὸ, positio, positum, appositum, expositum, aut depositum, *unde* et pecunia apud trapezitam posita; (2) legio provinciæ imposita; (3) ipsa provincia; (4) propositio *apud Rhetores*; (5) horoscopus, sidus natale. A τίθημι, *pono.*

Θεματίζω, fut. ίσω, depono, repono; (2) thema facio, horoscopum constituo.

Θεματικὸς, ἡ, ὸν, positivus; (2) primitivus, *apud Grammaticos*; (3) provincialis; (4) præmium propositum habens pecuniarum, epith. ludi seu certaminis. A θέμα.

Θεματισμὸς, οῦ, ὁ, positio casus; (2) positus, statio; (3) thematis astronomici erectio. A θεματίζω.

Θέμεθλον, ου, τὸ, fundamentum. A θέμηλον.

Θεμέλιον, ου, τὸ, idem.

Θεμέθλα, *Poet.* et *Dor.* pro θεμέθλου.

Θεμείλιον, τὸ, pro θεμέλιον, metri causa.

Θεμελιακὸς, ἡ, ὸν, fundamentalis.

Θεμελιόθεν, *adv.* funditus. A seq.

Θεμέλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui in fundamento seu fundamenti loco ponitur.

Θεμελιόω, f. ώσω, fundamentum jacio. Σὺ κατ᾽ ἀρχὰς, Κύριε, τὴν γῆν ἐθεμελίωσας, *Heb.* 1, 10. Τεθεμελίωτο γὰρ ἐπὶ τὴν πέτραν, *Matt.* 7, 25. Hinc

Θεμελίωσις, εως, ἡ, fundatio, fundamenti substructio.

Θεμελιωτὴς, οῦ, ὁ, fundator, qui fundamentum ponit. Ab eod.

Θέμεν, aor. 2. inf. act. *Ion.* pro θεῖναι, a τίθημι.

Θέμεναι, aor. 2. inf. act. *Dor.* pro θεῖναι.

Θεμερόφρων, ὁ καὶ ἡ, modestus, plenus pudoris. A θέμερος, *gravis*, Hes. et φρήν. V. *Ern.*

Θεμερῶπις, ἡ, modesta, pudibunda. Ab eod. et ὤψ. Vide θεμερῶπις.

ΘΕ΄ΜΗΛΟΝ, ου, τὸ, fundamentum.

Θεμίζω, idem quod θεμιστεύω, *Pind.*

Θεμίπλεκτος, ον, legitime nexus, seu plexus. Epith. coronæ.

ΘΕ΄ΜΙΣ,

ΘΕ'ΜΙΣ, ιτος, vel ιδος, ἡ, lex; (2) institutum; (3) jus, fas; (4) Dea juris, sive justitiæ, consiliorumque et oraculorum præses. *In plur.* θέμιστες, tributa, vectigalia; (2) oracula, vaticinia; (3) consilia; (4) leges, statuta.

Θεμισκρέων, ὁ, recte, bene imperans. A κρέω *al.* θεμισκρέων, jus administrans. A κραίω.

Θεμίσκοπος, ὁ, justus inspector seu curator.

Θέμιστα, *justitiam*, acc. sing. a θέμις.

Θεμιστεῖος, εία, εῖον, justus. Ab eod.

Θεμιστευτὸν, lege sancitum, *Hes.* A

Θεμιστεύω, fut. εύσω, do jura et leges; (2) vaticinor, do responsa et oracula; (3) impero. Θεμιστεύει δὲ ἕκαστος παίδων ἠδ' ἀλόχων, *Od.* 9, 114. Ab eod.

Θεμιστέων, gen. pl. *Ion.* pro θεμιστῶν, a

Θεμιστὸς, ἡ, ὀν, legibus congruus, justus. A θέμις.

Θεμιστοπόλος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui circa leges et reddenda jura versatur, legis peritus; (2) judex. Ex θέμις et πολέω, *versor.*

Θεμιστοῦχος, ου, ὁ, jus dicens, juris antistes. A θέμις et ἔχω.

Θεμιστὺς, ύος, ἡ, Dea justitiæ, *V. L.*

Θεμίστωρ, ορος, ὁ, justus; (2) prudens; (3) æquus. A θέμις.

Θεμιτὸς, ἡ, ὀν, justus, licitus. Ab eod.

Θεμιτῶς, *adv.* juste, licite, legitime.

Θεμόω, ῶ, fut. ώσω, admoveo, accedere cogo. Θέμωσε δὲ χέρσον ἱκέσθαι, *Odyss.* 9, 486. A θέω, *pono*, sc. in conspectu.

Θεν, *particula*, significans in compositione motum de loco, v. gr. οὐρανόθεν, de cœlo.

ΘΕ'ΝΑΡ, αρος, τὸ, vola manus et pedis. Βωμοῖο θέναρ, periphrastice pro βωμὸς, ara, *Pind. Pyth.* 4, 367.

Θενκρίζω, fut. ίσω, percutio. A θείνω.

Θένω, pulso, tundo. Τῷ σκέλει θένε τὴν πέτραν, *Aristoph. Av.* 54. Τὴν γνάθον βάλλει θένω; *Id. Lys.* 823. A θείνω.

Θεοβλάβεια, ας, ἡ, læsio Deorum, impietas; (2) dira stoliditas, vel ut divinitus immissa.

Θεοβλαβέω, ῶ, fut. ήσω, divinitus punior. A

Θεοβλαβὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, cui Deus mentem eripuit, divinitus mente captus; (2) in Deos contumeliosus; (3) adverso numine agens; (4) a Deo reprobatus. (1) Ὥστε θεοβλαβὴς ἐὼν, utpote lymphatus, *Herodot.* 1, 127. E βλάπτω.

Θεοβλαβῶς, *adv.* dementer, furiose.

Θεογάμια, ων, τὰ, festum Proserpinæ. Ex Θεὸς et γάμος.

Θεογενεσία, ας, ἡ, regeneratio, baptismus.

Θεογέννητος, ου, ὁ ϗ ἡ, a Deo ortum habens, a Deo genitus; (2) baptizatus. Ex Θεὸς et γίνομαι.

Θεογεννὴς, ὲς, a Deo ortum habens, a Deo genitus. Ἀλλὰ θεός τοι καὶ θεογεννής, *Soph. Antig.* 834.

Θεόγληνος, ου, ὁ ϗ ἡ, divinas, i. e. pulcherrimas oculorum pupillas habens, adspectu divino præditus, *Nonnus.* A γλήνη.

Θεόγλωσσος, ὁ ϗ ἡ, cui divina est lingua.

Θεόγνια, ων, τὰ, Dei natalis, pro θεογονία.

Θεογνωσία, ας, ἡ, cognitio Dei; (2) religio orthodoxa. A γιγνώσκω.

Θεόγνωστος, ου, ὁ ϗ ἡ, Deo cognitus, carus.

Θεογονία, ας, ἡ, Deorum generatio, Deorum ortus et origo. A γίνομαι.

Θεόγονος, ον, a Deo natus. Τὸν ἀπὸ θεογόνων γάμων, *Eurip. Or.* 346.

Θεόγραφος, ὁ ϗ ἡ, a Deo scriptus.

Θεοδέγμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, Deum excipiens; (2) rerum divinarum peritus, divinus. A δέχομαι.

Θεοδέκτωρ, ορος, ὁ ϗ ἡ, idem.

Θεοδερκὴς, ὁ ϗ ἡ, Deum capax videre, *Synes.*

Θεοδήλητος, ου, ὁ ϗ ἡ, a Deo læsus; (2) Dei noxa illatus. A δηλέω.

Θεοδίδακτος, ου, ὁ ϗ ἡ, a Deo doctus. A διδάσκω.

Θεοδινὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, a Deo in orbem agitatus, instinctu Dei editus. A δινέω.

Θεοδίφης, ὁ, Deum vestigans, *Synes.*

Θεόδματον, *Dor.* pro θεόδμητον. A

Θεόδμητος, ου, ὁ ϗ ἡ, divinitus ædificatus.

Θεοδόκος, et θεοδόχος, ον, sacer, de templo, quia Deum δέχεται. Τίς οἴκων θεοδόκων ὑπερτελὴς; *Eurip. Ion.* 1549. Sed *Piersonus* ad Mœridem, p. 271, legit θυοδόκων, quod verum credo.

Θεοδοσία, ἡ, cultus Dei per victimas quæ Deo redduntur.

Θεοδόσιος, ου, ὁ ϗ ἡ, divinitus datus:

Θεόδοτος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem. A δίδωμι.

Θεοδώρητος, ον, idem.

Θεοδρομέω, ῶ, fut. ήσω, sancte vivo. A δρέμω.

Θεόδρομος, ον, sancte vivens.

Θεοείδεια, ας, ἡ, similis Deo forma. A

Θεοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, Deo similis, Dei formam habens, *Il.* 2, 623. Ab εἶδος.

Θεοειδῶς, *adv.* Deo similiter, ita ut Dei figuram repræsentet, divine. A præc.

Θεοείκελος, ου, ὁ ϗ ἡ, Deo similis, *Il.* 1, 131.

Θεοέχθεια, ἡ, idem quod θεοβλάβεια.

Θεοεχθρία, ἡ, idem, cui Dii sunt ἐχθροί.

Θεόθεν, *adv.* a Deo, divinitus. Φθόνος θεόθεν, deorum livor. Φθόνος νιν εἷλε θεόθεν, *Eurip. Or.* 972. Τὸ θεόθεν, quod est a diis immissum. Δειμαίνω τὰν σὰν ἀλκὰν, καὶ τὸ θεόθεν, *Eurip. Phœn.* 264.

Θεόθυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, Deo immolatus. A θύω.

Θεοίνια, ων, τὰ, Bacchanalia, Vinalia, sacrum Bacchi, *Hes. Suid.* A θέοινος.

Θεοίνιον, ου, τὸ, templum Bacchi. Ab eod.

Θεοίνος, ου, ὁ, Deus vini, Bacchus, *Suid.*

Θεοῖο, *Dei*, gen. sing. *Ion.* pro Θεοῦ, a Θεός.

Θέοισα, part. act. *Dor.* pro θέουσα, a θέω.

Θέοιτο, *cucurrerit*, 3. sing. aor. 2. opt. med.

Θεοκάπηλος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui res divinas cauponatur et quæstui habet.

Θεοκατασκεύαστος, ον, a Deo paratus, seu Deo, in honorem Dei factus. A κατασκευάζω.

Θεοκήρυξ, υκος, ὁ, præco Dei seu sacrorum.

Θεοκίνητος, ον, a Deo commotus, concitus.

Θεοκλήμενος, pro θεόκλητος, *V. L.*

Θεόκλητος, ου, ὁ ϗ ἡ, a Deo vocatus; (2) quo vel in quo Deus invocatur. A καλέω.

Θεοκλυτέω, ῶ, fut. ήσω, Deum invoco, sc. ut preces meas audiat; (2) Deum audio, Deo obedio. (1) θεοκλυτεῖ δ' ἄδικα παθοῦσα, *Eurip. Med.* 207. Κυρῖνον θεοκλυτεῖν, Quirinum pro deo, tanquam deum invocare, *Plutar. in Rom.* Θεοκλυτεῖσθαι, cum diis colloqui seu conversari. Τὸ μαντικόν ἐστι καὶ θεοκλυτούμενον γένος, *Plutar. de Genio Socr.*

Θεοκλύτησις, εως, ἡ, Deorum imploratio, Dei invocatio, item exsecratio.

Θεόκλυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, a Deo honoratus.

Θεόκμητος, ου, ὁ ϗ ἡ, a Deo elaboratus, i. e. divinus. A κάμνω.

Θεοκοίρανος, ον, admodum divinus, *Synes.*

Θεοκόλλητος, ον, Deo adhærens, qu. adglutinatus.

Θεόκραντος, ον, a Deo perfectus, effectus. A κραίνω.

Θεοκρατία, ας, ἡ, Dei imperium. A κράτος.

Θεόκριτος, ου, ὁ ϗ ἡ, divino judicio electus. A κρίνω.

Θεόκτιστος, et θεόκτιτος, ου, ὁ ϗ ἡ, a Deo creatus, a Deo institutus. A κτίζω.

Θεοκτονία, ας, ἡ, Dei cædes. A

Θεοκτόνος, ου, ὁ, qui Deum interfecit. *Voces Eccles.*

Θεοκύμων, ον, ὁ ϗ ἡ, divinus, *Synes.*

Θεολαμπὴς, ὲς, a Deo illustratus, divinum splendorem habens. A λάμπω.

Θεόληπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, numine adflatus, a numine correptus. A λαμβάνω.

Θεοληψία, ας, ἡ, numinis adflatus seu instinctus.

Θεολογέω, ῶ, fut. ήσω, de Deo loquor, de rebus divinis dissero: θεολογούμενα, ea quæ de Diis feruntur; quæ theologice disputantur. Θεολογεῖται ἡ ἀρχέγονος φύσις τοῖς ἔπεσι τοῦ Ὁμήρου, *Plut.* A θεολόγος.

Θεολογεῖον, ου, τὸ, locus supra scenam in quo Dii ostendebantur. Ab eod.

Θεολογία, ας, ἡ, theologia, sermo de Deo.

Θεολογικὸς, ἡ, ὸν, theologicus, pertinens ad eos qui de Deo rebusve divinis loquuntur; (2) theologiæ peritus; (3) theologiæ deditus. A θεολογία.

Θεολόγος, ου, ὁ ϗ ἡ, theologus, qui de Deo disserit, rerum divinarum consultus *apud Eccles.* qui divinitatem Christi defendit scriptis.

Θεολοιδόρητος, ὁ, in numina contumeliosus, *Man.*

Θεομανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, Deorum instinctu furens, cui furor a Diis immissus est. Θεομανεῖ λύσσῃ δαμεὶς, divinitus immissa rabie victus, *Eurip. Or.* 843. A μαίνομαι.

Θεομαντεία, ας, ἡ, divinatio, instinctus divinus.

Θεομαντέω, ῶ, f. ήσω, vaticiner instinctu divino.

Θεόμαντις, εως, ὁ ϗ ἡ, vates.

Θεομαχέω, ῶ, fut. ήσω, cum Deo pugno, Deo repugno, *Act.* 29, 9 A θεομάχος.

Θεομαχία, ας, ἡ, Deorum pugna. A

Θεομάχος, ου, ὁ ϗ ἡ, cum Deo pugnans, Deo repugnans. A μάχομαι.

Θέομεν, 1. pl. aor. 2. conj. act. *Poet.* pro θῶμεν, a τίθημι.

Θεομήδης, idem quod θεομόριος, seu θευμόριος, *Pind.*

Θεομηνία, ας, ἡ, ira divina, ira Dei seu Deorum. A μῆνις.

Θεομήστωρ, ορος, ὁ, rerum divinarum consultus, peritus.

Θεομητέω, ῶ, divina sapio, divino spiritu agor, *Hes.* A

Θεόμητις, ιος, ὁ ϗ ἡ, divina sapiens, divina consulens. A μῆτις.

Θεομήτωρ, ἡ, Dei mater, *Maria.*

Θεομιμησία, ας, ἡ, Dei imitatio. A μιμεῖσθαι.

Θεομίμητος, ου, ὁ ϗ ἡ, ad imitationem Dei factus et institutus. Ab eod.

Θεομιμήτως, *adv.* imitando Deum, imitatione Dei. A præc.

Θεομισὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, Deo invisus. A μῖσος.

Θεομίσης, εος, ὁ ϗ ἡ, qui Deum odit.

Θεομισῶς, *adv.* odio Dei, impie.

Θεόμοιρος, ου, ὁ ϗ ἡ, divinitus acceptus, præstantissimus; (2) a Deo aliqua re ornatus, felicissimus. A μοῖρα.

Θεομορία, seu θευμορία, ἡ, fatum, *Call.*

Θεομόριος, seu θευμόριος, idem quod θεόμοιρος, divina inflictus manu, *Ap.*

Θεομυσὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, sceleratus, abominandus. A μύσος.

Θεόντων, gen. pl. præs. part. act. verbi θέω.

Θεοξένια, ων, τὰ, festum in omnium Deorum honorem institutum. A ξένος.

Θεοξένιος, ὁ, epith. Apollinis.

Θεόπαις, αιδος, ὁ ϗ ἡ, Deo natus.

Θεοπαράδοτος, ου, ὁ ϗ ἡ, divinitus traditus; (2) divinitus institutus. A παραδίδωμι.

Θεοπάραγκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, a Deo productus. A παράγω.

Θεοπάτωρ, ὁ, Dei pater, epith. Davidis.

Θεοπειθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, parens seu obediens Deo, fidelis, pius. A πείθομαι.

Θεοπείθεια, ας, ἡ, obedientia adversus Deum.

Θεόπεμπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, a Deo missus.

Θεοπλανησία, ας, ἡ, ignorantia veri Dei. A πλανάομαι.

Θεοπλαστέω, ῶ, f. ήσω, Deos fingo; (2) in numerum Deorum refero. A

Θεοπλάστης, ου, ὁ, Deorum confictor; (2) Deus, rerum omnium effictor.

Θεοπλαστία, ας, ἡ, Deorum confictio.

Θεόπληκτος, ον, Deorum metu tactus, superstitiosus. A πλήσσω, (nisi est θεόπτηκτος, a πτήσσω, *Ern.*)

Θεόπνευστος, ου, ὁ ϗ ἡ, divinitus inspiratus, (vel rectius, Deum spirans, mentem divinam referens, *Ern.*) A πνέω.

Θεοποιέω, ῶ, fut. ήσω, Deum seu Deos facio. Θεοποιεῖν τὴν κοιλίαν, *Luc.* A θεοποιός.

Θεοποιητικὴ, ῆς, ἡ, confictio Deorum; (2) fabricatrix religiosorum simulacrorum. A præc.

Θεοποιητικὸς, οῦ, ὁ, qui Deos seu Deorum simulacra facere potest; unde θεοποιητικὴ, sub. τέχνη, *Poll.*

Θεοποιΐα, ας, ἡ, Deorum fabricatio, simulacrorum Deos repræsentantium effictio.

Θεοποιὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, qui Deos seu Deorum imagines fabricatur. Ex Θεὸς et ποιέω.

Θεοπολέω, ῶ, circa Deos versor, Deos fingo, Deorum simulacra fabricor. A πολέω.

Θεόπεμπτος, ον, divinitus datus, divinus.

Θεοποίητος, ε, ὁ ᾗ ἡ, a Deo elaboratus, factus, structus. A ποιέω.

Θεοπραγία, ας, ἡ, divina actio. A πράσσω.

Θεοπρέπεια, ας, ἡ, magnificentia Deo digna. A

Θεοπρεπής, ἐος, ὁ ᾗ ἡ, Deo conveniens, divinus Hinc τὸ θεοπρεπές, ἐος, divinum decus, divina majestas. Ex Θεὸς et πρέπει.

Θεοπρεπῶς, adv. ut Deum decet, Deo convenienter, divino modo.

Θεοπροπέω, ῶ, fut. ήσω, vaticinor. Καὶ νῦν ἐν Δαναοῖσι θεοπροπέων ἀγορεύεις, Il. 1, 109

Θεοπροπία, ας, ἡ, vaticinatio, vaticinium, oraculum.

Θεοπρόπιον, τὸ, idem. A

Θεοπρόπος, ε, ὁ ᾗ ἡ, vates; (2) Dei propheta Ex Θεὸς et πρέπω, (vel potius a προέπω, qui loco Dei loquitur, Ern.)

Θεοπρόπος, a ij. fatidicus. Τύπος θεοπρόπον, vox fatidica, oraculum, Soph. Trach. 822.

Θεόπτης, ε, ὁ, qui Deum videt; (2) qui Deum sublimius contemplatur, ap. mysticos. Ab ὄπτομαι.

Θεοπτία, ας, ἡ, visio Dei, seu divina Dei con[illegible]

Θεοπτικός, ἡ, ὀν, Deum videns. Ab eod.

Θεομάχος, ὁ, Deo bellum inferens, Cyr.

Θεόπτυστος, ον, Deo invisus.

Θεόπυρος, ε, ὁ ᾗ ἡ, divinitus seu cœlitus accensus. Ex Θεὸς et πῦρ.

Θεόργητος, ον, idem quod θεομανής.

Θεοργὸν, ῦ, τὸ, quod fit a Deo. Ab ἔργον.

Θεοῤῥημοσύνη, ης, ἡ, institutio, doctrina divina; (2) institutio quæ viva voce fit. A

Θεοῤῥήμων, ονος, ὁ ᾗ ἡ, qui divina loquitur, divina locutus.

Θεόῤῥητος, ε, ὁ ᾗ ἡ, a Deo dictus; (2) divinus. A ῥέω, dico.

Θεόῤῥυτος, ε, ὁ ᾗ ἡ, a Deo profluens. A ῥύω.

Θέορτος, ε, ὁ ᾗ ἡ, a Deo missus, datus. Ab ὄρω.

ΘΕΟ'Σ, ῦ, ὁ, Deus, ἡ Θεὸς, Euripid. Androm. 130. et ἡ Θεὰ, Dea; (2) sol. Τὰ θεῶν, cultus deorum, Eurip. Iphig. in Aul. 24. Πρῶτα μὲν τὰ τῶν θεῶν σκοπεῖν κελεύω, Id. Suppl. 301. Πάντα γὰρ τὰ τῶν θεῶν εἰς ἀφανὲς ἔρπει, Id Iphig. in Taur. 476. (2) δύνοντος ἄρτι τῦ θεῦ, occidente jam sole, Appian. Bell. Civ. 4, 79.

Θεόσδοτος, ε, ὁ ᾗ ἡ, a Deo divinitus datus.

Θεόσδωρος, ον, idem. A δῶρον.

Θεοσέβεια, ας, ἡ, Dei cultus, religio.

Θεοσεβέω, ῶ, Deum colo. A

Θεοσεβής, ἐος, ὁ ᾗ ἡ, religiosus. A σέβω.

Θεοσεβῶς, adv. pie.

Θεοσέπτος, ε, ὁ ᾗ ἡ, Dei instar colendus, venerabilis, venerandus. Ex Θεὸς et σεπτός.

Θεοσέπτωρ, ορος, ὁ, Dei cultor, pius. Ὅδ' ὁ σεμνὸς ἐγὼ, καὶ θεοσέπτωρ, Eurip. Hipp. 1364.

Θεοσεχθρία, ας ἡ, odium et inimicitia in Deum, Dei odium, impietas. Ab ἔχθρα.

Θεοσημεία, ας, ἡ, signum divinitus editum, miraculum; (2) oraculum. A σημεῖον.

Θεοσκυνέω, ῶ, Deos honoro, Deos colo.

Θεοσοφία, ας, ἡ, rerum divinarum scientia, Theologia. A

Θεόσοφος, ε, ὁ ᾗ ἡ, rerum divinarum consultus, Theologus. Ex Θεὸς et σοφός.

Θεόσπορος, ον, a Deo genitus. A σπείρω.

Θεόσσυτος, et θεόσυτος, ε, ὁ ᾗ ἡ, a Deo impulsus, divinus, a Deo profectus, Æsch. Prom 116. A σεύω.

Θεοστιβής, ἐος, ὁ ᾗ ἡ, a Deo calcatus vel calcandus. Ex Θεὸς et στίβος, via.

Θεόστοργος, ε, ὁ ᾗ ἡ, Dei amans, Nonnus. A στοργή

Θεοστυγής, ἐος, ὁ ᾗ ἡ, Deo odiosus, Deo invisus. A στυγέω.

Θεοστύγητος, ον, idem

Θεοστυγία, ας, ἡ, odium Dei. A θεοστυγής.

Θεοσύλης, ἐος, ὁ ᾗ ἡ, sacrilegus. A σύλη.

Θεοσύνακτος, ον, Deo conjungens. A συνάγω.

Θεοσύστατος, ον, Deum commendans, laudans, (vel a Deo commendatus.) A συνίστημι.

Θεόταυρος, ὁ ᾗ ἡ, Deus taurus, epith. Jovis.

Θεοτέρατος, ε, ὁ ᾗ ἡ, a Deo prodigiose proficiscens. A τέρας.

Θεοτερπής, ἐος, ὁ ᾗ ἡ, Deum delectans, Deo gratus, Nonnus. A τέρπω.

Θεότευκτος, ε, ὁ ᾗ ἡ, a Deo factus.

Θεότης, ητος, ἡ, deitas. A Θεός

Θεοτίμητος, ε, ὁ ᾗ ἡ, a Deo honoratus; (2) honore adficiendus, venerandus. A τιμάω.

Θεότιμος, ε, ὁ ᾗ ἡ, idem. A τιμή.

Θεοτόκος, ε, ὁ, Deum pariens, Dei genitrix. A τίκτω.

Θεότοκος, ε, ὁ ᾗ ἡ, a Deo natus.

Θεότρεπτος, ον, a Deo conversus in aliquem A τρέπω. (2) a Deo altus. A τρέφω.

Θεοτυπία, ας, ἡ, conformatio cum Deo.

Θεουδεία, ας, ἡ, pietas, religio, Nonnus. A

Θεουδής, ἐος, ὁ ᾗ ἡ, Deo similis, religiosus, pius, Deo acceptus. Ex Θεὸς et εἶδος.

Θεοδόχος, ε, ὁ ᾗ ἡ, Dei seu rerum divinarum susceptor, Deum seu res divinas capiens; (2) epith. templorum et Mariæ. A δέχομαι.

Θεουργία, ας, ἡ, opus divinum, sacrorum administratio.

Θεουργικός, ἡ, ὀν, ad sacra pertinens; (2) in sacris frequens, diligens; (3) θεουργική, sc. ἐπιστήμη, scientia sacrorum.

Θεουργὸς, ῦ, ὁ ᾗ ἡ, qui sacris operatur. Ab ἔργον.

Θεοφάνεια, ας, ἡ, Dei adspectus; (2) nativitas filii Dei. A φαίνω.

Θεοφάνια, ων, τὰ, et θεοφάνιαι, αἱ, festum solenne quod illo die celebratur quo Deus hominibus apparuit. Apud Christianos festum nativitatis Christi; item trium regum.

Θεόφαντος, ε, ὁ ᾗ ἡ, a Deo declaratus aut manifestatus.

Θεοφάντωρ, ορος, ὁ, sacerdos; (2) theologus.

Θεοφατίζω, fut. ίσω, vaticinor, Hes. A

Θεόφατος, ε, ὁ ᾗ ἡ, a Deo pronunciatus, oraculo editus. A φημί.

Θεόφθεγκτος, ον, idem.

Θεοφεγγής, ἐς, divinitus lucens, Jo. Dam.

Θεόφημος, ε, ὁ, deiloquus, Man.

Θεοφιλής, ἐος, ὁ ᾗ ἡ, Deo gratus; (2) amans Deorum; (3) imprimis felix, beatus.

Θεοφιλία, ας, ἡ, amor Dei; (2) amicitia et familiaritas cum Deo. A

Θεόφιλος, ε, ὁ ᾗ ἡ, Dei amans, amicus Dei, Deo gratus. Ex Θεὸς et φίλος.

Θεοφιλῶς, adv. feliciter, beate.

Θεόφιν, adv. divinitus. Ex Θεὸς et φὶν.

Θεόφοβος, ε, ὁ ᾗ ἡ, Deum timens, Hes.

Θεοφορέομαι, ῦμαι, divino numine adflatus sum. Παραδόξως τὰ τῦ Λυκέργε βασίλεια κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν τῦ Διονύσε θεοφορεῖται, Longin. 15. A θεοφόρος. Hinc

Θεοφόρησις, εως, ἡ, inspiratio divina.

Θεοφόρητος, ε, ὁ ᾗ ἡ, qui numine agitur, numine adflatus.

Θεοφορήτως, adv. divino numine, instinctu.

Θεοφορία, ας, ἡ, numinis adflatus, Steph. A

Θεοφόρος, ε, ὁ ᾗ ἡ, Deum ferens; (2) divinus. A φέρω.

Θεοφραδής, ἐος, ὁ ᾗ ἡ, a Deo pronunciatus; (2) divina loquens. A φράζω. Hinc

Θεοφραδία, ας, ἡ, consilium divinum, oraculum divinum.

Θεοφράδμων, ονος, ὁ ᾗ ἡ, qui ex Deo loquitur, in quo Deus loquitur.

Θεόφρων, ονος, ὁ ᾗ ἡ, divina mente præditus, vates, propheta. Ex Θεὸς et φρήν.

Θεοφροσύνη, ης, ἡ, pietas, religio, qua scilicet divina sapimus. A θεόφρων.

Θεοφρούρητος, ον, a Deo defensus, custoditus. A φρουρέω.

Θεοφύλακτος, ε, ὁ ᾗ ἡ, a Deo servatus, qui est in Dei tutela. A φυλάσσω.

Θεόφυτος, ε, ὁ ᾗ ἡ, a Deo plantatus. A φύω.

Θεοφωνέω, numinis instinctu afflatus vaticinor. Καθάπερ ἐν Τροφωνίε λογίε θεοφωνεῖν τὲς ὑπελθόντας, Heliodor. Æthiop. 2.

Θεοχάρακτος, ε, ὁ ᾗ ἡ, a Deo insculptus, impressus; scriptus. A χαράσσω.

Θεοχολωσία, ας, ἡ, diræ, Phil. A χολόομαι.

Θεοχόλωτος, ε, ὁ ᾗ ἡ, iratum Deum habens; (2) dirus, Phil.

Θεόχρηστος, effatus a Deo. Θεόχρηστα γὰρ λόγια τὲς νόμες εἶναι ὑπολαμβάνοντες, Philo Judæus, 2, 577.

Θεόχριστος, ε, ὁ ᾗ ἡ, a Deo unctus. A χρίω.

Θεόω, ῶ, fut. ώσω, Deum facio. Ex Θεός.

Θεράπαινα, ης, ἡ, ancilla, famula.

Θεραπαινίδιον, ε, τὸ, ancillula. Dim.

Θεραπαινίς, ίδος, ἡ, ancilla. A θεράπων.

Θεραπεία, ας, ἡ, famulatus, ministerium; (2) famuli, ministri, servi, comitatus, satellites; (3) observantia, obsequium; (4) cultus qui exhibetur; (5) cultus arborum, herbarum, plantarum; (6) sanatio, medela; (7) recreatio, refectio; (8) indulgentia in quovis genere, cum fovemus aliquid, &c. A θεραπεύω.

Θεραπευθείσῃ, dat. sing. aor. 1. part. pass. f. g. verbi θεραπεύω.

Θεράπευμα, ατος, τὸ, cultus quo demeremur vel conciliamus; (2) id quod sanandum proponitur. Ab eod.

Θεραπευσία, ας, ἡ, curatio, sanatio; (2) supplicatio. Ab eod.

Θεραπεύσιμος, ε, ὁ ᾗ ἡ, medicabilis, sanabilis. Ab eod.

Θεραπεύσω, fut. 1. ind. act. verbi θεραπεύω.

Θεραπευτέος, έα, έον, venerandus; (2) sanandus; (3) colendus. Ab eod.

Θεραπευτὴρ, ῆρος, ὁ, cultor, minister; (2) curator, medicus.

Θεραπευτής, ῦ, ὁ, idem et ab eod. Hinc

Θεραπευτικός, ἡ, ὀν, obsequiosus, officiosus, colendis hominibus deditus; (2) sanandi vim habens; (3) aptus ad gerendam curam alicujus rei.

Θεραπευτικῶς, adv. officiose, obsequiose; (2) comiter, benigne.

Θεράπευτος, ε, ὁ ᾗ ἡ, sanabilis, curabilis.

Θεραπεύτρια, ας, ἡ, et θεραπευτρὶς, ίδος, ἡ, cultrix; (2) curatrix. A

Θεραπεύω, fut. εύσω, famulor, servio; (2) obsequium præsto, officiis demereor, colo, curo, procuro; (3) medeor, sano. Θεραπεύειν τινὰ, τὲς Θεὲς, σῶμα. Ταῦτα γάρ τοι γνὲς ἐγὼ ἐμαυτὸν ἐθεράπευσα, Aristoph. Thesm. 179. A θεράπων.

Θεραπηΐης, gen. sing. Ion. pro θεραπείας.

Θεραπίς, ίδος, ἡ, cultrix, Hes.

Θεράπνη, ης, ἡ, ancilla; Euripid. Troad. 1070. per Syncopen a θεράπαινα.

Θεραπνίδιον, ε, τὸ, ancillula. Dim.

Θεραποντὶς, ίδος, ἡ, idem. A

ΘΕΡΑ'ΠΩΝ, οντος, ὁ, minister, famulus, servus; cultor. Hinc

Θέραψ, απος, ὁ, servus, minister, cultor. Καὶ θέραπες νῦν σε παρερχόμεθα, et nos, qui te colebamus, nunc te præterimus, Strat. 71. Analecta Brunck. 2, 375.

Θέρεια, vel θερεία, ας, ἡ, æstas. A θέρος.

Θερειβότος, ε, ὁ ᾗ ἡ, æstiva habens pascua; θερειβότον, locus æstiva habens pascua. A θέρος et βόσκω.

Θερείης, gen. sing. Ion. pro θερείας.

Θερειλεχής, ἐος, ὁ ᾗ ἡ, æstate lectum præbens, umbrosus. Ex θέρεια et λέχος.

Θερειόνομος, ον, idem quod θερειβότος. A νομή.

Θέρειος, εία, ειον, æstivus. A θέρος.

Θερείποτος, ον, æstate rigatus. A πίνω.

Θερειότατος, η, ον, æstuosissimus. A θέρειος.

Θέρετρον, ε, τὸ, locus habitationi æstivæ accommodatus. A θέρω.

Θέρευς, gen. sing. Dor. pro θέρεος, ex θέρεσς.

Θερέω, idem quod θέρω, Hom.

Θερήγατον, ε, τὸ, currus quo messis importatur, Hes. Ex θέρος et ἄγω, ago, porto.

Θερηΐη, ης, ἡ, ἡ θερεία, Ionice.

Θερίζω, fut. ίσω, æstivo, æstatem alicubi traduco; (2) meto, demeto; (3) prosterno. Καὶ τὰς κριθὰς ἐν τοῖς πεδίοις ἐθέριζον, Aristoph. Av. 512. Καὶ ἐθερίσθη ἡ γῆ, Apoc. 14, 16.

Θερινὸς, ἡ, ὀν, æstivus; (2) messorius, V. Lex.

Θερινός, ἡ, ὀν, æstivus.

Θερίος, pro θερείας, Diosc.

Θερίσδειν, metere, præs. inf. Dor. pro θερίζειν.

Θέρισις, εως, ἡ, messio. A θερίζω.
Θερισμὸς, ȣ̃, ὁ, messis. Ab eod.
Θεριστήριον, ȣ, τὸ, falx messoria. A
Θεριστὴς, ȣ̃, ὁ, messor. A θερίζω.
Θεριστὴρ, ῆρος, et
Θεριστικὸς, ή, όν, messorius. Ab eod.
Θεριστὸς, ή, όν, messus, messilis. Ab eod.
Θερίστρια, ας, ἡ, quæ metit. Ab eod.
Θερίστριον, ȣ, τὸ, vestis æstiva. Ab eod.
Θέριστρον, ȣ, τὸ, idem et ab eod.
Θέρμα, τὸ, pro θέρμη. *Men.*
Θερμάζω, sive θερμάω, calefacio, foveo. *Nic.* θερμάσσαι, in a. 1. med. A θέρμη.
Θερμαίνω, f. ανῶ, calefacio. Conj. a. 1. θερμήνῃς, θερμήνῃς, calefacias; θερμαίνομαι, calesco; θερμανθῆναι, a. 1. inf. calescere; (2) febricitare. Μὴ πρὸς ὀργὴν σπλάγχνα θερμαινέτω, *Aristoph. Ran.* 854. Θερμαὶ φιλόπατι νόον, *Pindar. Olymp.* 10, 105. Ὅσις κενταῖσιν ἐλπίσιν θερμαίνεται, *Soph. Aj.* 478. Χαρᾷ μαινόμεσθα καρδίαν, *Euripid. Electr.* 4 5.
Θέρμανσις, εως, ἡ, calefactio. A θερμαίνω.
Θερμαντὴρ, ῆρος, ὁ, caldarium. Ab eod.
Θερμαντήριον, ȣ, τὸ, idem et ab eod.
Θερμαντήριος, α, ον, vim calefaciendi habens.
Θερμαντικὸς, ή, όν, qui calefacere potest, calefactorius. A
Θερμαντὸς, ή, όν, calefactus; (2) qui calefieri potest.
Θερμασία, ας, ἡ, calefactio, calor. A θερμάζω.
Θέρμασμα, ατος, τὸ, fomentum. Ab eod.
Θερμαστρόθεν, *adv.* e caminis, *Hes.*
Θερμαστις, ἡ, idem quod θερμαντὴρ, *Poll.*
Θέρμαστρα, ας, ἡ, caminus, *Hes.* A θερμάζω.
Θερμαστρὶς, ίδος, ἡ, caldarium; (2) genus saltationis; (3) forceps. Ab eod.
Θέρμαυστρα, ας, ἡ, caminus, *Call. Del.* 144.
Θερμαυστρίζω, f. ίσω, in aere pedes concutio. A
Θερμαυστρὶς, ίδος, ἡ, idem quod θερμαστρίς.
Θερμάω, seu θερμάζω, calefacio, foveo, *Nic.*
Θερμελὴ, ἡ, pro θέρμη, *Suid.*
Θερμερεύομαι, (*vox Comica*) delicate vivo, *Poll.*
Θερμερῶπις, ιδος, ἡ, faciem rubefaciens; θερμερῶπιν αἰδῶ, pudorem, qui faciei calorem et ruborem inducit, *Æsch. Pr.* 134, (v. *Ed. Morell.* 4to.) v. θερμερῶπις.
Θέρμετο, 3. sing. imperf. *Ion.* pro ἐθέρμετο, a θέρμω.
Θέρμη, ης, ἡ, calor, æstus. A θέρω.
Θερμηγορέω, ῶ, fut. ήσω, vehementer, iracunde loquor. Ab ἀγορέω.
Θερμημεριαὶ, ῶν, αἱ, dies calidi, dies æstivi; tempus æstatis. Ex θερμὸς et ἡμέρα.
Θέρμια, τὰ, lupini. A θέρμος.
Θερμινὸς, ἡ, interdum pro τέρμινθος.
Θέρμινος, α, ον, e lupinis factus.
Θερμόβλυστος, ον, callide scaturiens, *P. Sil.*
Θερμόβουλος, ον, calidus, præcipitibus consiliis utens. A βουλή.
Θερμοδότης, ȣ, ὁ, qui calidam aquam dat, qui calidam præbet. Ex θερμὸς et δίδωμι.
Θερμοδότις, ιδος, ἡ, quæ calidam præbet.
Θερμοκοίλιος, ον, cujus ventriculus intemperati caloris est. A κοιλία.
Θερμοκύαμος, ὁ, calida faba, *Ath.*
Θερμολουσία, ας, ἡ, lavacrum calidum.
Θερμολουτρία, ας, ἡ, *ap. Hipp.* idem. A λούω.
Θερμολουτέω, lavor calida.
Θερμολουτρέω, ῶ, fut. ήσω, idem. Ex λȣτρόν.
Θερμόνους, ὁ, calidi ingenii homo.
Θερμοπότης, ȣ, ὁ, qui calidam bibit. Hinc
Θερμοπότις, ίδος, ἡ, poculum e quo calida bibebatur.
Θερμόπυλαι, ων, αἱ, thermopylæ, qu. dic. portæ calidæ, fauces saltus, in Græcia, prope quas fontes erant calidi. Ex θερμὸς et πύλαι.
Θερμοπώλης, ȣ, ὁ, qui calidam vendit.
Θερμοπώλιον, ȣ, τὸ, locus ubi calida, ut calidus potus, venditur; thermopolium.
Θερμὸς, ή, όν, calidus; (2) ardens, fervens etiam animo. A θέρω.
Θέρμος, ȣ, ὁ, lupinus, leguminis genus. *Angl.* LUPINES.
Θερμοσποδιὰ, ᾶς, ἡ, calidus cinis.

Θερμότης, ητος, ἡ, caliditas, calor, æstus; (2) fervor animi. A θερμός.
Θερμοτραγέω, ῶ, fut. ήσω, calida comedo.
Θερμουργία, ας, ἡ, audax et temerarium facinus. A
Θερμουργὸς, ȣ̃, ὁ ϗ ἡ, fervidus ingenio; (2) audax, temerarius, acer, confidens. Ex θερμὸς et ἔργον, *opus.*
Θερμόω, ῶ, fut. ώσω, calefacio.
Θέρμω, calefacio, *Hom.* θέρμετο δ' ὕδωρ, calefiebat aqua, *Il.* 18, 348. A θέρω.
Θερμωλὴ, ῆς, ἡ, calor; (2) febris. A θέρω.
Θερμῶς, *adv.* calide, fervide. Ab eod.
ΘΕ'ΡΟΣ, εος, τὸ, æstas; (2) messis, sive fruges demessæ.
Θέρσος, *Æol.* pro θάρσος, *Steph.*
Θέρσω, f. 1. ind. act. *Æol.* pro θερῶ, a θέρω.
ΘΕ'ΡΩ, fut. θερῶ, (et *Æol.* θέρσω, unde θέρσεαι, apud *Homerum*, Odyss. 19, 507) calefacio; (2) medeor, curo. Et *in pass.* calefio, calesco, uror, caleo.
Θὲς, 2. sing. aor. 2. imperat. act. pro θέτι, a τίθημι.
Θέσαν, 3. pl. a. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔθεσαν.
Θέσθαι, *posuisse*, aor. 2. inf. med.
Θέσθω, 3. sing. a. 2. imperat. med. a τίθημι.
Θέσις, εως, ἡ, positio; positura; situs; (2) depositio pecuniæ, (a) in mensa trapezitæ, (b) ap. judicem, sacramentum; *unde et* pro controversia dicitur, (c) ap. debitorem, fœnoris causa; (3) impositio v. gr. nominis; (4) ap. philosophos, (a) principium demonstrationis, (b) positio seu vera et propria rei explicatio, cui opp. ἄρσις, negatio, (vid. etiam *Prosod. Morell.* p. 4.); (5) *ap. Rhetores*, quæstio infinita; (6) adoptio. A τίθημι.
Θέσκελον, *adv.* mirum in modum, *Hom.*
Θέσκελος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, Deo similis, admirabilis, admirandus. Ἵνα θέσκελα ἔργα ἴδηαι Τρώων, *Il.* 3, 130. Τεύχεα θέσκελα, *Apoll. Rhod.* 4, 657. Ex Θεὸς et εἴκελος.
Θεσμὰ, τὰ, pro θεσμοὶ, *Nonn.*
Θέσμιον, ȣ, τὸ, debitum legitimum; (2) consuetudo, lex. A
Θέσμιος, ία, ιον, legitimus, legibus conveniens. A θεσμὸς, *lex.*
Θεσμοδοχέω, ῶ, fut. ήσω, legem accepto et admitto, legi me submitto. Ex δέχομαι.
Θεσμοδότειρα, ας, ἡ, quæ leges dedit.
Θεσμοθεσία, ας, ἡ, lex; (2) legislatio; (3) ritus, mos. Ex τίθημι.
Θεσμοθέσιον, ȣ, τὸ, locus ubi leges feruntur, concilium civitatis.
Θεσμοθετέω, ῶ, sum thesmotheta; leges fero.
Θεσμοθέτης, ȣ, ὁ, legislator, institutorum auctor; (2) magistratus quidam Athenis, custodes legum.
Θεσμοποιέω, ῶ, f. ήσω, leges facio, præscribo.
Θεσμοπόλος, ον, circa jura versans, *Ep.*
Θεσμόριος, α, ον, idem quod θεσμόριος, *Ap.*
ΘΕΣΜΟ'Σ, ȣ̃, ὁ, lex, institutum, ritus. A τίθημι.
Θεσμοσύνη, ης, ἡ, jus, leges. A præc.
Θεσμοτόκος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, legislator; *Nonn.* e τίκτω.
Θεσμοφόρια, ων, τὰ, Cerealia; festum quod in Cereris legiferæ honorem celebratur. A θεσμοφόρος. Hinc
Θεσμοφοριάζω, fut. άσω, sacra Cereris legiferæ celebro.
Θεσμοφόριον, τὸ, festum in honorem Cereris, *Ar.*
Θεσμοφόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, legifer, legislator. Ex θεσμὸς et φέρω.
Θεσμοφύλακες, legum et institutorum custodes.
Θεσμῳδέω, ῶ, leges et instituta sacra cano. Ex ᾠδή.
Θεσπέσιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, divinus. Θεσπεσίῃ, divino consilio, divina voluntate, *intelligendum est* γνώμῃ vel βȣλῇ, *Il.* 2, 367. A θέσπις.
Θεσπεσίως, *adv.* divine, divinitus. Ab eod.
Θεσπιδαὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, divinitus ardens, aut doctus a Deo. Ex θέσπις et δαίω.
Θεσπιέπεια, ας, ἡ, divino ore loquens, fatidica; (2) vaticinatio. Ex θέσπιος et ἔπος.

Θεσπίζω, fut. ίσω, vaticinor, oraculum reddo; (2) sancio, statuo. A θέσπις.
Θέσπιον, τὸ, res divina, *V. L.*
ΘΕ'ΣΠΙΣ, ιος, ὁ ϗ ἡ, vates, divinus, ex Deo loquens; (2) a Deo dictatus.
Θέσπισμα, ατος, τὸ, responsum vatis, oraculum; (2) dictum vel sancitum. A θεσπίζω.
Θεσπιῳδέω, ῶ, fut. ήσω, vaticinor, oracula cano. Ὃς θεσπιῳδεῖ τρίποδος ἐκ χρυσηλάτου, *Aristoph. Plut.* 9. A
Θεσπιῳδὸς, et *Poet.* θεσπιαοιδὸς, ȣ̃, ὁ ϗ ἡ, vates, fatidicus. Ex θέσπις et ᾠδή.
Θεσσαλονικεὺς, έως, ὁ, Thessalonicensis. A
Θεσσαλονίκη, ης, ἡ, Thessalonica, urbs Macedoniæ.
Θέσσαν, 3. plur. aor. 2. ind. act. *Ion.* et *Poet.* pro ἔθεσαν.
Θέσσομαι, oro, desidero, peto. Οἱ δ' ἄρα θεσσάμενοι παίδων γόνος, *Apoll. Rhod.* 1, 824.
Θεσφατήλογος, ὁ ϗ ἡ, divinatrix, *Æsch.*
Θέσφατος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, a Deo dictus; fatalis. Hinc τὰ θέσφατα, ων, divina responsa, oracula. Ex Θεὸς et φημὶ, *dico.*
Θετέον, *adv. posit.* ponendum. A τίθημι.
Θέτης, ȣ, ὁ, qui aliquid deponit apud alium.
Θετίδειον, ȣ, τὸ, templum Thetidis. *Eurip. Androm.* 20.
Θετικὸς, ή, όν, positivus.
Θετικῶς, *adv.* positive, adfirmative.
Θέτο, 3. sing. a. 1. ind. med. *Ion.* pro ἔθετο.
Θετὸς, ή, όν, positus; (2) adoptivus.
Θέτω, 3. sing. aor. 2. imperat. act. a τίθημι.
Θεῦ, 2. sing. aor. 2. imperat. med. *Dor.* pro θȣ̃, ex *Ion.* θέο, pro θέσο.
Θευμορῇ, dat. sing. *Dor.* pro θεομοίρῳ a θεομοιρής.
Θευμορία, ας, ἡ, Dei pars, h. e. primitiæ, caro quæ sacerdotibus datur quum sacrificatur, *Hes.* Ex Θεὸς et μόριον. Hinc
Θευμοριάζω, fut. άσω, Deo munus offero, *Hes.*
Θευμόριος, α, ον, divina sorte datus, divinitus immissus. A μοῖρα.
Θεύμορος, ον, idem.
Θεύσεαι, 2. sing. f. 1. ind. med. *Ion.* pro θεύσεσαι, a θέω.
Θεῦσις, εως, ἡ, cursus, *ap. Sch. Lycophr.* A θέω.
Θευσύμενος, fut. 1. part. med. *Dor.* pro θευσόμενος.
Θευφορίη, ης, ἡ, furor et instinctus divinus, *Poet.* pro θεοφορία, *Suid.*
ΘΕ'Ω, f. θεύσομαι, curro. Ὅδὶ δὲ καὐτὸς ἐπὶ σὲ χαμαὶ ἔοικε θεῖν, *Aristoph. Vesp.* 1349.
ΘΕ'Ω, *inus.* fut. ήσω, p. τέθεικα, pono.
Θέωμεν, 1. pl. aor. 2. conj. act. *Ion.* pro θῶμεν, a τίθημι.
Θεώντων, *spectantium*, gen. pl. præs. part. act. *contract.* pro θεαόντων, a θεάω.
Θεωνυμίαι, αἱ, divinæ appellationes, *apud Dion. Areopagitam.* Ex ὄνομα.
Θεωρεῖται, 3. sing. pr. ind. pass. *contr.* pro θεωρέεται, a
Θεωρέω, ῶ, f. θεωρήσω, p. τεθεώρηκα, specto; (2) cogito, considero, simpliciter; (3) res divinas, sublimes contemplor; (4) ludos specto, ludos spectatum publice eo. Θεωρεῖν τι, περί τινος, ἐς τι. Ἐγὼ δὲ τεθεώρηκα πώποτ' οὐδαμοῖ, πλὴν ἐς Πάρον, *Aristoph. Vesp.* 1182. A θεωρός.
Θεώρημα, ατος, τὸ, spectaculum, quod spectamus; (2) contemplatio; (3) doctrina, artificium; (4) tractatio alicujus rei scribendo vel legendo: θεωρήματα, speculamenta disciplinarum, commentationes et præcepta. *Cicero vertit* percepta, *Em.* A θεωρέω.
Θεωρηματικὸς, ή, όν, contemplativus; dogmaticus, præceptis artium utens. A θεώρημα.
Θεώρησις, εως, ἡ, contemplatio. A θεωρέω.
Θεωρητήριον, ȣ, τὸ, locus ubi spectantur ludi, cavea in theatro. Ab eod.
Θεωρητικὸς, ή, όν, contemplativus, contemplationi deditus; (2) theoremata continens. Ab eod.
Θεωρητὸς, ή, όν, spectabilis, adspectabilis; (2) qui sub animi contemplationem cadit, perceptibilis, comprehensibilis. Ab eod.
Θεώρητρα, τὰ, munera quæ sponsus sponsæ dabat

dabat cum se primum, deposito flammeo, spectandam daret. Ab eod.

Θεωρητῶς, *adv.* visibiliter.

Θεωρία, ας, ἡ, contemplatio, meditatio; (2) legatio ad ludos, nomine civitatis; (3) ludus ipse, spectaculum; (4) inspectio locorum et morum cujusque civitatis; (5) doctrina; (6) *dicitur etiam* de rebus ipsis spectatu dignis, ut θεωρία βασιλείων, *ap. Jos.* magnificentia regiæ visenda. A θεωρός.

Θεωρίζω, specto, *V. L.*

Θεωρὶς, ίδος, ἡ, navis qua legati Athenienses vehebantur ad sacra Deliaca.

Θεωρικὸς, ἡ, ὸν, ad spectationem ludorum seu spectaculorum pertinens. A θεωρία.

Θεώριον, τὸ, spectaculum.

Θεώριος, ὁ, Apollo, *Hes.*

ΘΕΩΡΟΎΣ, ῦ, ὁ, spectator, contemplator; (2) legatus ad sacra solennia, *item* ad oraculum petendum. A Θεὸς et ὁράω, (vel a simpl. θεάω)

Θεωροσύνη, ἡ, inspectio, *Man.*

Θεωρεῦσι, 3. pl. pro θεωρέουσι, a θεωρέω.

Θέωσις, εως, ἡ, deificatio, apotheosis; (2) conjunctio cum Deo, in Deum adsumptio. A ...

Θειότερος, divinior, pro θειότερος. A Θεὸς, ut a βασιλεὺς, βασιλεύτερος.

Θηβαγενὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, Thebis oriundus, Thebis genitus sive natus. Πολυνείκει τε Θηβαγενεῖ, *Eurip. Suppl.* 136. Ex Θήβη et γίνομαι, *nascor.*

Θήβαζε, *adv.* Thebas. A Θήβη.

Θηβαϊκὸς, ἡ, ὸν, Thebaicus; ad Thebanos pertinens. Ab eod.

Θηβαῒς, ΐδος, ἡ, Thebais, sc. poesis.

Θηβαῖος, αία, αῖον, Thebanus.

Θήβη, ης, ἡ, Θῆβαι, αἱ, Thebe sive Thebæ. Urbs in Ægypto, Asia Min. et Bœotia. Θήβησι, Thebis. Θήβηθεν, *adv.* Thebis.

Θηγαλέος, έα, έον, acutus; *in Epigr.*

Θηγάνη, ης, ἡ, cos. A θήγω.

Θήγανον, ου, τὸ, idem et ab eod.

Θηγάνω, acuo, *Hes.* A θήγω.

ΘΗΓΩ, fut. θήξω, acuo; (2) excito, instigo, inflammo; τεθηγμένος, perf. part. acutus. Θήγει δέ τε λευκὸν ὀδόντα, de apro, *Hesiod. Scut.* 388, et *Il.* 11, 416. τὰς ψυχὰς εἰς τὰ πολεμικὰ, *Xen.* Οὐ γάρ μ' ἀρέσκει γλῶσσά σε τεθηγμένη, *Soph. Aj.* 585.

Θηεῖσθαι, præs. inf. med. *Ion.* pro θεᾶσθαι.

Θηεῖτο, 3. sing. imperf. ind. med. *Ion.* pro ἐθεᾶτο, a

Θηέομαι, cum admiratione specto. Thema Ionicum. ἐθηεῖτο, spectabat; θηεῦντο, spectabant mirabundi; θηήσατο, a. 1. m. cum admiratione spectavit; ἐθηήσαντο, spectarunt; θηήσαιτο, opt. admiraretur. A θεάομαι.

Θηεύμενος, *spectans*, præs. part. med. *Ion.* et *Dor.* pro θεαόμενος, vel θεώμενος, a θεάομαι.

Θηεῦντο, 3. plur. imperf. ind. med. *Dor.* pro ἐθηεῦντο, *contr.* ex ἐθηέοντο.

Θηήσαντο, 3. plur. aor. 1. ind. med. *Ion.* pro ἐθηήσαντο.

Θηητὴρ, ῆρος, ὁ, qui cum admiratione spectat.

Θηητὸς, ἡ, ὸν, cum admiratione spectandus, spectabilis, admirabilis.

Θηήτωρ, ορος, ὁ, admirator, admirans spectator.

Θήϊον, τὸ, pro θεῖον, *Ion.* sulphur.

Θηκαῖος, αία, αῖον, thecæ destinatus ad aliquid condendum aut recipiendum. A θήκη.

Θηκάμενος, aor. 1. part. med. verbi τίθημι.

Θῆκαν, 3. pl. a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἔθηκαν.

Θήκαο, 2. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἐθήκαο.

Θῆκε, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἔθηκε.

Θήκη, ης, ἡ, theca, vagina, conditorium, sepulchrum, loculus. A τίθημι.

Θηκίον, ου, τὸ, repositoriolum; (2) loculus. Dim. a θήκη.

Θηκτὸς, ἡ, ὸν, acutus. A θήγω.

Θηλάζω, f. άσω, papillam sugendam præbeo, lacto; (2) *in med.* lacteo, mammam præbitam sugo. (Μακάριοι) μαστοὶ οἱ οὐκ ἐθήλασαν, *Luc.* 23, 29. (Μακάριοι) μαστοὶ οὓς ἐθήλασας, *Ibid.* 11, 27. Θηλάζω τὸ θηρίον, *Plut. de Romul.* A θηλή.

Θηλαίνω, lacto; unde a. 1. med. θηλάνατο.

Θηλαμηὸς, ἡ, ὸν, lactens, recens natus, *Hes.*

Θηλαμὼν, όνος, ὁ ᾗ ἡ, nutritor, nutrix, *Lycophr.*

Θηλασμὸς, ῦ, ὁ, lactatio; (2) lactis haustus. A θηλάζω.

Θηλάστρια, ας, ἡ, nutrix.

Θήλεια, ας, ἡ, *Ion.* θηλέη, ης, ἡ. A θῆλυς.

..., 2. s. pr. ind. act. *Ion.* pro θαλλεις, a ..., fut. ήσω, germino, vireo; ut hinc fit θήλεον, pro ἐθήλεον, virebant, in imperf. et θηλήσαντα, in aor. 1. part. *Od.* 5, 73. A θάλλω.

ΘΗΛΗ', ῆς, ἡ, papilla; mamilla.

Θηλοειδὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, papillatus; papillæ formam habens, *Gl. V.* Ab εἶδος.

Θηλίτιδον, pro θηλίτιδιον, *Ep.*

Θῆλυ, τὸ, femella.

Θηλυγενὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, femina ortus, muliebris. Ex θῆλυς et γίνομαι. Hinc

Θηλυγενῶς, *adv.* feminino genere.

Θηλύγλωσσος, ον, teneram, suavem vocem, orationem habens. A γλῶσσα.

Θηλυγονία, ας, ἡ, feminarum procreatio; (2) cognatio a matre. A

Θηλυγόνος, ου, ὁ ᾗ ἡ, feminam procreans seu gignens. Ex θῆλυς et γόνος.

Θηλυδριᾶν, puellascere, *Gl. Vet.* A

Θηλυδρίας, ου, ὁ, pathicus, effeminatus. A θῆλυς. Hinc

Θηλυδριώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, mollis et effeminatus.

Θηλυδρῖτις, ιδος, ἡ, mollis, effeminata.

Θηλυκινύομαι, muliebriter me gero. A

Θηλυκὸς, ἡ, ὸν, femininus; (2) feminam referens; (3) effeminatus; (4) femineo sexui proprius et peculiaris. A θῆλυς.

Θηλυκῶς, *adv.* feminino genere; (2) molliter.

Θηλυκρατία, vel θηλυκρατία, ας, ἡ, cornus.

Θηλυκρατὴς, ὲς, feminis imperans.

Θηλυκτονὸς, ου, ὁ ᾗ ἡ, muliere interfectus. Ex κτείνω.

Θηλυμανέω, furo feminarum amore, *Man.*

Θηλυμανὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, insano feminarum amore captus, mulierosus. Ex μαίνομαι.

Θηλυμελὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, molliter et ut femina canens. Ex μέλος.

Θηλυμιτρὴς, ὁ, mitra muliebriter redimitus.

Θηλύμιτρις, ἡ, idem, de viro, per irrisionem.

Θηλύμορφος, ου, ὁ ᾗ ἡ, feminina forma præditus, qui forma feminea est. Ex μορφή.

Θηλύνους, *contr.* θηλύνοος, ου, ὁ ᾗ ἡ, qui animo est femineo, mollis, effeminatus.

Θηλύνω, effemino, emollio; ἐθηλύνθην, aor. 1. pass. Ἐθηλύνθην στόμα πρὸς τῆσδε τῆς γυναικὸς, *Soph. Aj.* 660. A θῆλυς.

Θηλύπαις, ἡ, quæ filiam peperit.

Θηλύπους, οδος, ὁ ᾗ ἡ, ut θηλύποες βάσις, *apud Eur.* pes seu incessus femineus, seu feminarum.

Θηλυπρεπὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, feminis conveniens.

Θηλυπτερὶς, ίδος, ἡ, filix *femina.*

ΘΗ'ΛΥΣ, εος, ὁ ᾗ ἡ, vel υς, εια, υ, femineus, qui est sexus feminei; (2) tener, mollis. Hinc θηλύτερος, effeminatior, mollior. Unde αἱ θηλύτεραι, feminæ.

Θηλύσπορος, ἡ, a femina satus, femina. A σπείρω.

Θηλυστολέω, ῶ, fut. ήσω, muliebriter vestio. A στολή.

Θηλύστολος, ου, ὁ ᾗ ἡ, muliebri veste indutus.

Θηλύτης, ητος, ἡ, feminea natura, femineum ingenium; (2) feminea mollities. A θῆλυς.

Θηλυτοκέω, ῶ, fut. ήσω, feminei sexus partum edo.

Θηλυτοκία, ας, ἡ, partus femineus. A

Θηλυτόκος, ου, ὁ ᾗ ἡ, feminei sexus partum edens; (2) habilis feminæ procreandæ. Ex τίκτω.

Θηλυφανὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, feminæ similis. Ex φαίνομαι.

Θηλυφόνος, ου, ὁ ᾗ ἡ, feminas occidens, feminei sexus animalia interimens; (2) aconitum. Ὄνομα θηλυφόνον καλεῖ αὐτὴν, *Ælian. Histor. Anim.* 9, 27. Ἰδης ἐν κνημοῖσι πολλάκι θηλυφόνον, *Nicand. Alexiph.* 40. A φένω.

Θηλύφρων, ονος, ὁ ᾗ ἡ, muliebri mente præditus, effeminatus, sapiens muliebria. Ex φρήν.

Θηλύφωνος, ον, muliebrem, *item* suavem vocem habens. A φωνή.

Θηλυχίτων, ὁ ᾗ ἡ, muliebri indutus tunica.

Θηλὼ, όος, οῦς, ἡ, altrix, *Hes.* A θηλή.

Θηλῶτις, ίδος, ἡ, idem, *Plut. Si lectio sana*, Ern. (An θηλῶτις, V. *not. ad Hesych.*)

Θῆμα, ατος, τὸ, theca, sepulchrum, *Hes.*

Θημέρα, pro τῇ ἡμέρᾳ. Ἡμᾶς σὺ δειλοὺς τῇδε θημέρᾳ φανεῖς, *Soph. Aj.* 1362.

Θημὼν, ῶνος, ὁ, acervus frugum in agro; (2) cumulus quicunque. A θῆμα.

Θημωνία, ας, ἡ, idem. Θημωνιά, *Hes.*

Θημωνοθετεῖν, manipulos frugum in acervos congerere, *Schol. Theocr.*

ΘΗ'Ν, θινὸς, ὁ, acervus, cumulus, agger; (2) cumulus arenæ; (3) acervus frumenti; (4) littus, *al.* θίν.

ΘΗ'Ν, *partic. Poet.* sane, diu; οὐ θὴν, haud sane.

Θήξας, a. 1. part. act. verbi θήγω, *acuo.*

Θῆξις, εως, ἡ, punctio per acum; (2) actus acuendi; (3) momentum, punctum, celeritas. A θήγω.

Θήξω, *acuam*, f. 1. ind. act. verbi ejusd.

Θηεῖο, *spectes*, 2. sing. præs. opt. med. *contr.* pro θηέοιο, a θηέομαι.

Θήπω, stupeo, cum stupore admiror. Fingitur hoc verbum propter τέθηπα, perf. med. obstupui, miror, *Il.* 21, 64. Ταφὼν, aor. 2. verbi θήπω.

ΘΗ'Ρ, θηρὸς, ὁ, fera, bellua.

Θήρα, ας, ἡ, venatio, venatus, captatio; (2) præda venatu capta. A θήρ.

Θηράγρα, ας, ἡ, ferarum captura, venatio; (2) res capta in venatu; (3) indagatio, v. gr. veri. Ex θὴρ et ἄγρα.

Θηραγρέτης, ου, ὁ, venator. A præc.

Θήραγρος, ον, venationi aptus, serviens.

Θήραμα, ατος, τὸ, captura, quod venatu capitur; (2) venatio. A θηράω.

Θηρᾶν, præs. inf. act. *contr.* pro θηράειν, a θηράω.

Θηραρχία, ας, ἡ, imperium in belluas; (2) in elephantos. A

Θήραρχος, ου, ὁ, præfectus ferarum seu belluarum, rector ferarum; (2) rector elephantorum. Ex θὴρ et ἀρχός.

Θηράσιμος, ου, ὁ ᾗ ἡ, qui venatu capi potest; (2) venatu captus. Θηράσιμοι γάμοι, captandæ nuptiæ, *Æsch. Pr.* 856. A θηράω.

Θηρατέον, *adv. posit.* venandum est:

Θηρατέος, έα, έον, venandus:

Θηρατὴς, ῦ, ὁ, venator:

Θηρατικὸς, ἡ, ὸν, venaticus. Ab eod.

Θηρατὸς, ἡ, ὸν, venatu capiendus; (2) tropice, assequenda, quæ labore curaque teneri possunt, θηρατὰ dicuntur *ap. Polyb.*

Θήρατρον, ου, τὸ, instrumentum venatorium; id quo feras capimus, v. gr. laqueus, pedica, rete. A

Θηράω, ῶ, et θηράομαι, ῶμαι, venor; (2) sector, consector; (3) capto; *in re amatoria*, in amorem illicere tento; (4) elicio, ut misericordiam, &c. Θηρᾷ δ' οὐ πρέπει τἀμήχανα, *Soph. Ant.* 92. A θήρ. Unde

Θήρειος, ου, ὁ ᾗ ἡ, ferinus, belluinus.

Θηρευέμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro θηρεύειν, a θηρεύω.

Θήρευμα, ατος, τὸ, captura, venatus:

Θηρεύσιμος, ου, ὁ ᾗ ἡ, qui venatu capi potest; (2) ad venandum aptus. A

Θήρευσις, εως, ἡ, venatio, ipsa venandi actio:

Θηρευτὴρ, ῆρος, ὁ, venator. A θηρεύω.

Θηρευτὴς, ῦ, ὁ, venator, captator:

Θηρευτικὸς, ἡ, ὸν, venaticus. Hinc θηρευτικὴ, scilicet τέχνη, venandi scientia.

Θηρευτὸς, ἡ, ὸν, qu. dic. venabilis, qui venatione capi potest. A

Θηρεύω, f. εύσω, feras venor, aucupor; (2) sector, consector, quæro, v. gr. verum; (3) insidiose observo. Θηρεύουσι γὰρ σεμνοῖς λόγοισιν αἰσχρὰ μηχανώμεναι, *Eur. Hipp.* 960. A θήρ.

Θήρημα, ατος, τὸ, venatio, captura. A θηράω.

Θήρης, gen. sing. *Ion.* θήρης, a θήρα, *venatio.*

Θηρητήρ,

Θηρήτειρα, ἡ, venatrix, *Call.*
Θηρητὴρ, ῆρος, ὁ, venator. A θηράω.
Θηρήτωρ, ορος, ὁ, idem, et ab eod.
Θηριακὰ, ῶν, τὰ, scil. φάρμακα, medicamenta quibus animalium venenatorum morsus sanantur. A θηριακός.
Θηριακὴ, ῆς, ἡ, sc. ἀντίδοτος, theriaca, antidotus adversus venenum. Ab eod.
Θηριακὸς, ἡ, ὸν, ferinus; (2) agens de feris. A θήρ.
Θηριάλωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, a feris captus. Ex θηρίον et ἁλίσκω.
Θηρίβορος, ου, ὁ ϗ ἡ, a feris adesus, a feris devoratus. Ex θὴρ et βορὰ, *esca.*
Θηρίδιον, ου, τὸ, bestiola. Dim. a θήρ.
Θηρίκλειος, ου, ὁ ϗ ἡ, Thericleius, ut θηρίκλειοι, sc. κύλικες. Θηρίκλεια, sc. ποτήρια, pocula, ab artifice Thericle.
Θηριόβρωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, a feris devoratus.
Θηριόδηγμα, ατος, τὸ, morsus a fera, *inpr.* morsus serpentis. A δάκνω.
Θηριόδηκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, a fera seu bellua morsus; (2) a serpentis morsu ictus.
Θηριοκτόνος, ον, bestias perimens. A κτείνω.
Θηριομαχέω, ῶ, fut. ήσω, cum belluis pugno. Εἰ κατὰ ἄνθρωπον ἐθηριομάχησα ἐν Ἐφέσῳ, 1 *Cor.* 15, 32.
Θηριομαχία, ας, ἡ, pugna cum belluis. A
Θηριομάχος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui cum feris seu belluis pugnat, bestiarius. A μάχομαι.
Θηριομιγὴς, ὲς, de Scylla, Centauris. A μίγνυμι.
Θηριόμορφος, ον, belluinam formam habens. Ex θηρίον et μορφή.
Θηρίον, ου, τὸ, bestia, bellua, fera; (2) bestia venenata, serpens, vipera; (3) lumbricus; (4) pediculus; (5) ulcus tetrum, malignum. A θήρ.
Θηριονάρκη, ἡ, frutex quidam, *Gorr.* Vid. *Steph.*
Θηριοπρεπὴς, ὲς, bestiis conveniens.
Θήριος, idem quod θήρειος, *Poll.*
Θηριότης, ητος, ἡ, feritas. A θηρίον.
Θηριοτροφεῖον, ου, τὸ, locus ubi belluæ aluntur, vivarium. A
Θηριότροφος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui feris vescitur; (2) qui vescitur serpentibus. A τρέφω.
Θηριοτρόφος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui belluas alit.
Θηριοφόνος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui belluas occidit, qui feras interficit. Ex θηρίον et φένω.
Θηριόω, ῶ, in naturam ferinam converto, effero; (2) irrito, ira gravi adversus aliquem incendo; τεθηριωμένος, exasperatus, efferatus. A θηρίον.
Θηριώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, ferus, belluinus; (2) feris refertus; (3) sævus, atrox, teter, vehemens. Hinc τὸ θηριῶδες, εος, feritas. Ab eod.
Θηριωδία, ας, ἡ, feritas. A præc.
Θηριωδῶς, *adv.* ferino more. Ab eod.
Θηρίωμα, ατος, τὸ, ulceris teterrimi genus. A θηριόω.
Θηρίωσις, εως, ἡ, efferatio, in belluam mutatio. Ab eod.
Θηροβολέω, ῶ, fut. ήσω, feras ferio. Ex θὴρ et βολέω, pro βάλλω.
Θηροβόλος, sc. θάνατος, mors ab feris illata, *Man.*
Θηρόβορος, ου, ὁ ϗ ἡ, a feris adesus seu arrosus. Ex βορά.
Θηρόβοτος, ου, ὁ ϗ ἡ, a feris depastus; (2) feris pascendis aptus. Ex βόσκω.
Θηρόβρωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, a feris devoratus. Ex βιβρώσκω.
Θηροδιδασκαλία, ἡ, ferarum institutio, *Man.*
Θηροειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, animalium formas habens; ut vestis animalium figuris picta; (2) ferus. Ex θὴρ et εἶδος.
Θηροθῆραι, οἱ, venatores, *Hes.*
Θηρόθυμος, ον, ferus, iratus.
Θηροκόμος, ου, ὁ, ferarum curator. A κομέω.
Θηροκτόνος, ου, ὁ ϗ ἡ, ferarum occisor. Ex θὴρ et κτείνω.
Θηρολεκτέω, verba exquisita aucupor.
Θηρολετέω, feras occido. A
Θηρολέτης, ου, ὁ, belluarum occisor. Ab ὄλλυμι.

Θηρομιγὴς, semiferus, ut centaurus. Ἄγρια φῦλα θηρομιγῆ, *Oppian. Cyneg.* 2, 6.
Θηρόμικτος, ον, idem.
Θηρομορφία, ἡ, forma ferarum.
Θηρονόμος, ου, ὁ ϗ ἡ, feras pascens. A νέμω.
Θηρόπεπλος, ον, veste ferina indutus.
Θηροπλασέω, ῶ, f. ήσω, feras fingo, facio.
Θηρόπλαστος, ον, epith. Circes.
Θηροσκόπος, ου, ὁ ϗ ἡ, feris insidians.
Θηροσύνη, ης, ἡ, venatio, *Hes.* A θήρ.
Θηροτόκος, ον, feras gignens; epith. silvarum, saltuum. A τίκτω.
Θηρότροφος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui feris vescitur; (2) a feris nutritus. (2) τὰν ἀπὸ θηροτρόφου δράκοντος γένναν, *Eurip. Phœn.* 827. A τρέφω.
Θηροτρόφος, ου, ὁ ϗ ἡ, feras alens.
Θηρότυπος, ον, ferinam formam habens.
Θηροφονεὺς, έως, ὁ, ferarum interfector, *Oppian. Cyneget.* 1, 537.
Θηροφόνος, ου, ὁ ϗ ἡ, feras occidens, Dianæ epith. θηροφόνον, aconitum ab enecandis feris; (2) venator, *Oppian. Cyneget.* 4, 70.
Θηροχλαίνος, ου, ὁ ϗ ἡ, vestem e pelle ferina gestans. A χλαῖνα.
Θηρώμενος, præs. part. pass. vel med. *contr.* pro θηραόμενος, a θηράω, *venor.*
Θηρῶν, præs. part. act. *contr.* pro θηράων.
ΘΗ'Σ, θητὸς, ὁ, *proprie*, cives, liberi illi quidem, sed qui mercede operas faciunt propter paupertatem; (2) mercenarius. Ἐκαλοῦντο θῆτες, οἷς οὐδὲ μίαν ἀρχὴν ἔδωκεν ἄρχειν, *Plut. in Solon.* 18.
Θῆσαι, a. 1. inf. act. *per Sync.* pro θηλάσαι, a θηλάζω.
Θησαίατο, 3. pl. aor. 1. opt. med. *Ion.* pro θήσαιντο, a θάω.
Θησάμενος, sugens. Οὔτε σῖτον ἔδων, οὐ θησάμενος, *Hom. Hymn. in Cerer.* 236. Vide θάομαι.
Θησαυρίζω, f. ίσω, thesauros exstruo; (2) in thesauro repono; (3) recondo, adservo; (4) opes colligo; (5) colligo, cumulo. Μὴ θησαυρίζετε ὑμῖν θησαυροὺς ἐπὶ τῆς γῆς, *Matt.* 6, 19. A θησαυρός. Hinc
Θησαύρισμα, ατος, τὸ, quod in thesauro conditum et repositum est, thesaurus; (2) repositorium; (3) adservatio.
Θησαυρισμὸς, οῦ, ὁ, ipsa actio recondendi et reponendi in thesauro; (2) opum collectio, coacervatio. Ab eod.
Θησαυριστὴς, οῦ, ὁ, qui thesauros congerit, qui in thesauris adservat opes. Ab eod.
Θησαυριστικὸς, ἡ, ὸν, in thesauro recondens; condens in futurum. Ab eod.
Θησαυροποιὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, collector thesauri; (2) avarus. Ex θησαυρὸς et ποιέω.
ΘΗΣΑΥΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, thesaurus, locus ubi reponuntur res pretiosæ; (2) ipsæ opes repositæ; (3) copia rerum bonarum vel malarum. Ἱκετήριον θησαυρὸν, abundantiam ἱκετηρίων earum rerum quæ pertinent ad supplices, vel ad supplicationes, *Soph. Aj.* 1194.
Θησαυροφυλακέω, custos sum, præfectus ærarii, pecuniarum.
Θησαυροφυλάκιον, ου, τὸ, ærarium, locus in quo thesauri repositi custodiuntur. A
Θησαυροφύλαξ, ακος, ὁ, præfectus, custos thesauri.
Θήσει, *ponet*, 3. sing. f. 1. ind. act. verbi τίθημι, pro θέω.
Θησειότριψ, ὁ, is qui in Thesei templo versatur et tempus terit, *Ar.*
Θησέμεν, f. 1. inf. act. *Dor.* pro θήσειν.
Θησεύμεσθα, 1. pl. fut. 1. ind. med. *Dor.* et *Æol.* pro θησόμεθα.
Θησεῖον, τὸ, templum Thesei.
Θῆσθαι, *lactare*, præs. inf. med. *per Sync.* pro θηλάζεσθαι, sive pro θᾶσθαι, ex θάεσθαι, a θάομαι.
Θήσομαι, *ponam*, fut. 1. ind. med. verbi τίθημι.
Θήσοντι, *ponent*, 3. pl. f. 1. ind. act. *Dor.* pro θήσουσι.
Θῆσσα, ης, ἡ, ancilla mercenaria. A θής.
Θήσω, *ponam*, f. 1. ind. act. verbi τίθημι.
Θῆτα, *servum*, acc. sing. a θὴς, *servus.*

Θητεία, ας, ἡ, servitus, famulatus pro mercede. Ab eod.
Θητεὺς, έως, ὁ, mercenarius. Ab eod.
Θητεύω, f. εύσω, mercede operas præsto; unde Peripatetici eleganter dicebant, animum corpori θητεύειν· vide θὴς, *Ern.* Ἐθήτευσαν παρ' Ἀδμήτῳ, *Luc.* θητεύω κύκλωπι, *Euripid. Cyclop.* 77. Ab eod.
Θητικὸς, ἡ, ὸν, mercenariorum proprius et peculiaris; (2) mercenarius; (3) qui constat e mercenariis famulisque operariis. Ab eod.
Θῆττα, ης, ἡ, idem quod θῆσσα.
Θητώνιον, ου, τὸ, pretium mercenarii. A θὴς et ὠνέομαι.
Θιαγόνες, panes qui diis apponebantur.
Θιᾶσαι, choros ducere, tripudiare, *Hes.* A θιάω· vel θιάζω, quod melius.
Θιασάρχης, ου, ὁ, sacri chori princeps et antistes sacrificantium, vel solenni cœtu Deum colentium. Ex θίασος et ἀρχή.
Θιασεύω, f. εύσω, per pompam et cum thiaso progredior. Θιάζω, initio. Ἐθίασεν σε, ἢ τῶν κατὰ Παρνασὸν... *Euripid. Ion.* 552.
Θιασίτης, ου, idem quod θιασώτης. A
ΘΙ'ΑΣΟΣ, ου, ὁ, cœtus seu multitudo tripudiantium, proprie Bacchicos choros agitans; (2) examen et caterva mulierum; (3) cœtus convivantium; (4) convivium; (5) cœtus quilibet.
Θιασώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, thiasis celebris. A præc.
Θιασὼν, ῶνος, ὁ, locus in quo thiasi et festa convivia aguntur, choreæve exercentur, locus convivalis, cœnatio. Ab eod.
Θιασῶται, ῶν, οἱ, sodales thiasos agitantes, socii in chorea; (2) socii. Ab eod.
Θιασωτικὸς, ἡ, ὸν, ad thiasos pertinens. Ab eod.
ΘΙ'ΒΗ, ης, ἡ, fiscella e vimine plexa in modum arculæ.
ΘΙΒΡΟ'Σ, ρὰ, ρὸν, item θιμβρὸς, calidus, tostus, vehemens; (2) tener, pulcher, &c.
Θιγγάνω, tango, contrecto. Θιγγάνω δυοῖν ὁμοῦ, *Soph. Œd. Col.* 342. Μὴ θιγγάνειν μου μηδὲν, ἀλλ' εἴργειν ὄχλον τῆς παιδὸς, scil. χρὴ, *Eur. Hec.* 695. A θίγω.
Θιγεῖν, *tetigisse*, a. 2. inf. act. verbi θίγω.
Θίγμα, ατος, τὸ, quod tangitur. A θίγω.
Θίγοισα, præs. part. act. f. g. *Dor.* pro θίγουσα.
Θίγον, *tange*, 2. sing. a. 2. imperat. act. *Dor.* pro θίγε.
ΘΙ'ΓΩ, f. θίξω, tango, attingo. Πᾶσι δ' ἦν φόβος θιγεῖν νεκροῦ, *Eur. Med.* 1205. Τῆς ἐμῆς χειρὸς θιγὼν, *Soph. Œd. Tyr.* 770. Ἔξοιδα γάρ νιν πάντος ἂν λόγου κακοῦ γλώσσῃ θίγοντα, *Id. Phil.* 406. Θίγειν ὠλέναις τέκνα, *Eur. Phil.* 307. Κλαίων τις αὐτῶν ἄρ' ἐμοῦ γε θίξεται, *Idem, Hipp.* 1089.
ΘΙ'Ν, θινὸς, ὁ vel ἡ, acervus, cumulus; (2) littus, ripa; (3) collis; (4) agger.
Θινώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, littoreus; (2) leviter elatus in modum cumulorum arenarum et acervorum frugum.
Θίξις, εως, ἡ, tactus, ictus. A θίγω.
Θίξω, *tangam*, f. 1. ind. act. verbi θίγω.
Θὶς, θινὸς, idem quod θίν.
Θλαδίας, ου, ὁ, eunuchus, cui testes sunt contusi. A θλάω· θλιβίας, *Hes.* a θλίβω.
Θλασίας, ου, ὁ, idem et ab eod.
Θλάσις, εως, ὁ, contusio. Ab eod.
Θλάσμα, ατος, τὸ, idem.
Θλάσπι, εως, τὸ, thlaspi, herba, cardamum agreste, pes gallinaceus.
Θλασπίδιον, ου, τὸ, idem. Dim.
Θλάσσε, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* et *Poet.* pro ἔθλασε, a θλάω, *frango.*
Θλαστικὸς, ἡ, ὸν, contundendi seu collidendi vim habens. Ab eod.
Θλαστὸς, ἡ, ὸν, contusus. Ab eod.
ΘΛΑ'Ω, ῶ, fut. άσω, contundo, colligo, conquasso, frango. Οὔτ' ἔρρηξε βαλὼν, οὔτ' ἔθλασε, *Hesiod. Scut.* 140.
ΘΛΙ'ΒΩ, f. ψω, premo; (2) comprimo, constringo; (3) elido; (4) adfligo. Ἵνα μὴ θλίβωσιν αὐτὸν, *Marc.* 3, 9. Μέλλομεν θλίβεσθαι, 1 *Thess.* 3, 4. Hinc
Θλίμμα, ατος, τὸ, succus expressus.

Θλιμμὸς,

[illegible], ἡ, ὁ, adflictio. Ab eod.
[illegible], ἡ, compressio; (2) adflictio, angustias. Ab eod.
[illegible], Dor. pro θνήσκω.
[illegible]ξομαι, f. 1. ind. med.
Θνησείδιον, et θνησίδιον, ου, τὸ, materia morticina. Τὰ δὲ τὰ θνησείδια πλὴν τῶν ἰχθύων, ἃ καὶ αὐτὰ βίᾳ ἀναιροῦσιν, ἐκ ἄν τις προσηνέγκατο, *Porphyr. de Abstin.* 3, 18. A θνήσκω
Θνησιμαῖος, αία, αῖον, morticinus. Hinc τὸ θνησιμαῖον, ου, cadaver. Ab eod.
Θνῆσις, εως, ἡ, mors, *Suid.* Ab eod.
Θνήσκον, 3. pl. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔθνησκον, a
ΘΝΗΣΚΩ, morior, f. θανοῦμαι, et τεθνήξομαι, perf. τέθνηκα, a. 2. ἔθανον, θανών. *Poet.* perf. part. τεθνεώς, mortuus, pro τεθνηκώς, a τεθνεώς, a τεθνηκώς· τεθνᾶσι, mortui sunt; inf. τεθνάναι, et τεθνάμεν τέθναθι, imperat. τεθναίην, opt. &c. pleraque quasi a θνῆμι, vel τέθνημι. Τέθνηκ' Ὀρέστης ἐξ ἀναγκαίας τύχης, *Soph. El.* 48. Ἃς ἔχρηζε, γῆς ἐπὶ ξένης θανεῖν, in terra ubi optavit, *Id. Œd. Col.* 1700.
Θνητογαμία, ας, ἡ, nuptiæ mortalium, nuptiæ cum mortali. Ex θνητὸς et γάμος.
Θνητογενής, έος, ὁ ἡ, mortalibus genitus. A γίνομαι.
Θνητοειδής, έος, ὁ ἡ, formam mortalis habens; (2) mortalis. Ex θνητὸς et εἶδος.
Θνητοῖο, gen. sing. *Ion.* pro θνητοῦ, a
Θνητός, ή, όν, mortalis; (2) homo; (3) bestia. Τέκνων τι θνητῶν κόμισαι δέμας, *Eurip. Supp.* 273. A θνήσκω.
Θοάζω, f. άσω, celeriter moveor; (2) sedeo, proprie celeriter in sedile insilio; (3) exagito, impello, exerceo. Τίνας ποθ' ἕδρας τάσδε μοι θοάζετε; *Soph. Œdip. Tyr.* 2. (3) Τίς δ' ἀγὼν φόνιος ἔρχεται, θοάζων σε τὸν μέλεον; *Eurip. Or.* 334. Ἵπποισι θοάζεις, *Id. Phœn.* 801. A θοός.
Θόασμα, τὸ, sedes, *Orph.*
Θῶες, οἱ, animalia sunt ex hyæna et lupo progenita. Thoes etiam Latinis dicuntur, *Plin.*
Θοερὸς, turbatus, *Hes.* et *Suid.*
Θοῇσι, dat. pl. *Ion.* pro θοαῖς, a θοὸς, celer.
Θοιμάτιδιον, ου, τὸ, parva vestis; (2) palliolum. Dim. a
Θοιμάτιον, ου, τὸ, vestis; (2) pallium. Ex τὸ et ἱμάτιον.
Θοῖμεν, aor. 2. opt. med. *Att.* et *Poet.* pro θείημεν, quasi a θέω, pro τίθημι.
Θοινάζω, convivor, epulor. Ἐννοησάτω δὲ ὡς ἐθοινάζειν ἐν ταῖς θυσίαις, *Xenoph. Agesil.* 8.
Θοίναμα, ατος, τὸ, epulum, convivium:
Θοινατήρ, ῆρος, ὁ, convivator, epulo. A
Θοινάω, ῶ, et θοινάομαι, ῶμαι, epulor, convivor; (2) cœno; (3) in cœna absumo; (4) vescor, comedo, devoro. Ἀργύρεοι δελφῖνες ἐθοίνων ἔλλοπας ἰχθῦς, *Hesiod. Scut.* 212. Αἴσχιον παρὰ χλαίνεσι θοινᾶσθαι ξένας, *Eur. Alcest.* 5. 9. A
ΘΟΙΝΗ, ης, ἡ, epulum, convivium; (2) cibus, dapes. Hinc
Θοινητήριον, ου, τὸ, et θοινατήριον, triclinium, sc. χωρίον (2) epulæ, dapes. Sc. ἔδεσμα.
Θοινητικός, ή, όν, ad epulationem idoneus:
Θοινητός, ή, όν, idem; (2) ad comedendum aptus. A θοινάω.
Θοινήτωρ, ορος, ὁ, conviva, epulo. Ab eod.
Θοῖτο, 3. sing. a. 2. opt. med. verbi τίθημι.
Θολερός, ρά, ρόν, turbidus; (2) obscurus; (3) inquinatus; (4) de spiritu, concitatus, anxius. A θολός.
Θολερῶς, *adv.* turbide. A præc.
Θολία, ας, ἡ, pileus fastigiatus, umbella. A θόλος.
Θολοειδής, έος, ὁ ἡ, tholi seu cameræ formam habens. Ex θόλος et εἶδος.
ΘΟΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, sordes turbidæ; (2) fuscus et turbidus humor, quem sepiæ emittunt; (3) obscuritas.
Θολός, ή, όν, turbidus. A θολός.
ΘΟ'ΛΟΣ, ου, ὁ vel ἡ, tholus, camera fastigiata, rotunda, testudo ædificii; (2) apud Athen. locus in quo Prytanes cœnare solebant; (3) ædificium rotundum in quo vasa quotidiana usui necessaria reponebantur; (4) locus in balneis in quo sudor elicitur calore.
Θολοῦντα, acc. sing. præs. part. pro θολόοντα, a
Θολόω, ῶ, f. ώσω, turbo cœno fæculento excitato; (2) turbo, perturbo animum; (3) infusco, inquino; (4) corrumpo. (2) Θολοῖ δὲ καρδίαν, *Eurip. Alc.* 1070. Τεθόλωται γὰρ [illegible] obscurantur dictione, *Longin.* 3.
Θολώδης, εος, ὁ ἡ, turbulentus, limosus, fæculentus. Ab eod.
Θόλωσις, εως, ἡ, turbatio, infuscatio, inquinatio. A θολόω.
ΘΟΟ'Σ, ή, όν, celer, velox; (2) acutus; (3) splendidus, fulgidus. (3) Ἀστὴρ ὀχμάζουσα θοὸν σάκος, *Apoll. Rhod.* 1, 743. Vide *Hesych.* (sed et hic valet *mobilis.*)
[illegible] ῶ, acuo. Ἐγὼ δ' ἐθόωσα παρασχὼν Ἄκρον, [illegible] 9, 327. A θοός.
[illegible], αία, αῖον, seminalis. A θορή.
[illegible], 3. sing. a. 2. ind. act. *Ion.* p[illegible] a θορέω, vel θόρω.
ΘΟΡΕ'Ω, ῶ, f. ήσω, salio; θόρω, idem.
Θορή, ῆς, ἡ, genitura, semen genitale. A præc.
Θορικός, ή, όν, seminalis, genitali semini accommodus. A præc.
Θόρνυμαι, vel θορνύω, item θόρνυμαι, et θορνύομαι, insilio, ineo, libidine agitor, coeo.
Θορόεις, εσσα, εν, seminalis, genitalis. Θορόεν βρέφος, *Oppian. Cyneg.* 3, 522.
Θορός, οῦ, ὁ, semen genitale; (2) excretio seminis.
Θόρος, ου, ὁ, admissarius, *Hes.*
Θορυβεῦσιν, 3. pl. præs. ind. act. *Dor.* pro θορυβοῦσι.
Θορυβέω, ῶ, f. ήσω, tumultuor; (2) perturbo; (3) cum tumultu applaudo: τεθορύβηκα, perf.; pass. τεθορύβημαι· aor. 1. ἐθορυβήθην part. θορυβηθείς. Ὅπως δὲ μὴ θορυβήσῃ μοι, *Dem.* Ταῦτα Γάλβαν ἐθορύβει, *Plut.* (3) Τὸς ἀκούοντας ἐπισημαίνεσθαι καὶ θορυβεῖν ἀναγκάζουσαν, *Isocr. Panathen.* 181. (4) fremitu et clamore aliquid mihi displicere significo. (4) συντετυχήκαμεν εἰ τύχοι καλῶς βεβιωκώς· εἰ δὲ μὴ τοὐναντίον ἐθορύβουν, *Diodor. Sicul.* 1, 72. A θόρυβος.
Θορυβήσῃ, obstrepat, 3. sing. a. 1. conj. act.
Θορυβητικός, ή, όν, tumultus, pavores faciens. Καταληπτικὸς τ' ἄριστα τοῦ θορυβητικοῦ, optime comprimens tumultuantes, *Aristoph. Equit.* 1380.
Θορυβοποιέω, ῶ, f. ήσω, tumultus facio.
Θορυβοποιὸς, οῦ, ὁ ἡ, tumultum faciens, tumultum excitans; (2) seditiosus. A
ΘΟ'ΡΥΒΟΣ, ου, ὁ, tumultus, turba; (2) applausus, acclamatio. Θόρυβον χρηστὸν Ληναΐτην, acclamationem festivam, qualis fieri solet in festo Lenæorum, *Aristoph. Equit.* 544. Πῶς νέων καὶ πρεσβυτέρων σύνοδοι καὶ θόρυβοι οἰχ' ἅπαντα; *Aristid. Monodia de Smyrna*, 1, 262. Hinc
Θορυβώδης, εος, ὁ ἡ, tumultuosus, turbulentus; (2) strepens, obstrepens.
Θορυβωδῶς, *adv.* tumultuose, turbulente, raptim.
Θορύσθαι, præs. inf. pass. verbi
Θορύω, in libidinem concito, qu. dic. πρὸς τὴν θορὴν ὀρνύσθαι.
ΘΟ'ΡΩ, salio; ut hinc sit ἔθορον, θόρον, imperf. et a. 2. θορὼν, θοροῦσα, a. 2. part. *Il.* 8, 252, 320.
Θουραῖος, αία, αῖον, qui cum impetu adsultat, impetuosus. A θοῦρος.
Θουρὰς, άδος, ἡ, impetuosa, *Nicand.*
Θουράω, idem quod θορέω, seu θόρω, *Lycophr.*
Θουρήθρα, ας, ἡ, initus, ὀχεία, *Hes.* A seq.
Θούρης, ου, ὁ, admissarius, qui init, *Hes.*
Θουρικός, ή, όν, impetuosus, violentus. A θοῦρος.
Θουριομάντις, ὁ, *vox comica*, vates ineptus, proprie qui bellum vaticinatur.
Θούριος, ία, ιον, impetuosus, bellicosus:
Θοῦρις, ιδος, ἡ, impetuosa. Μήπω τι μεθίετε θούριδος ἀλκῆς, *Il.* 4, 234.
Θοὔρμαιον, pro τὸ ἕρμαιον, lucrum insperatum. Ἀλλ' ἔστ' ἐμὸν θοὔρμαιον, ἐκ ἄλλε τόδε, *Soph. Antig.* 397.
Θοῦρος, ου, ὁ, impetuosus, qui cum impetu adsultat, acer, strenuus. Τίς δ' ἐκ δράκοντος θοῦρος ἂν γένοιτ' ἄρης; *Eurip. Suppl.* 579. A θόρω.
Θόωκος, ου, ὁ, sedile, solium, consessus. A [illegible]
Θοῶς, *adv.* celeriter. A θοός.
Θραγμὸς, οῦ, ὁ, fragor, seu sonus e re aliqua contusa.
Θράκη, ης, ἡ, Thracia; τὰ ἐπὶ Θράκης, Thracis. A Θρᾷξ.
Θρᾷκες, οἱ, Thraces, Edones.
Θρακίας, ου, ὁ, Thracias, ut Θρακίας λίθος.
Θρακικός, ή, όν, Thracicus. A Θρᾷξ.
Θρακιστὶ, *adv.* Thracum more. Ab eod.
Θραμβὴ, ἡ, trabs, *V. L.*
Θρανεύω, fut. εύσω, supra scabellum vel sedile pono, extendo. Ἡ βύρσα σου θρανεύσεται, *Aristoph. Eq.* 368. A θρᾶνος.
Θρανίδιον, ου, τὸ, Dim. a θρᾶνος.
Θράνιον, τὸ, idem quod θρᾶνος, *Ar.*
Θρανίτης, ου, ὁ, remex summi ordinis in triremi. Hinc
Θρανῖτις, ιδος, ἡ, remus thranitæ.
Θρανιτικός, ή, όν, qui thranitarum est.
Θρᾶνος, ου, ὁ, sella in specie familiarica; (2) scabellum, hypopodium; (3) scabellum in quo coria extenduntur. A θράω, *sedeo.*
Θρανύω, θραννύω, ejusdem significationis cum
Θρανύσσω, fut. ξω, confringo, contero, comminuo. Οἳ πάντα θρανύξαντες εὐτέρῳ σκάφει, *Lycophr.* 664. A θραύω, *frango.*
Θρᾴκιος, ία, ιον, Thracius. A Θρᾷξ.
Θρᾴκιος, ία, ιον, idem et ab eod.
Θρανογράφος, ὁ, parietum pictor, *Hes.*
ΘΡΑ'Ξ, Θρῇξ, ὁ, Thrax.
Θρᾷξ, nomen avis, *Opp.*
Θρασέως, *adv.* audacter, temerarie.
Θρασίμαχος, *ap. Pind.* pro θρασύμαχος, *Ern.*
Θρασκίας, ου, ὁ, Thrascias, Cæcias, ventus. Quasi Θρακίας, a Θρᾷξ, *Aristot.*
Θράσος, εος, τὸ, audacia, ferocitas, pro θάρσος.
Θρᾷσσα, vel Θρᾷττα, Θρῇσσα, Θρήϊσσα, Thressa vel Threissa, femina ex Thracia.
Θράσσω, *Attice* θράττω, fut. ξω, moveo, molestiam creo vellicando, pungendo; item contundo, frango. A ταράσσω.
Θρασύγλωττος, ου, ὁ ἡ, audax verbis:
Θρασυγλωττία, ας, ἡ, audacia in dicendo, impudentia orationis. A γλῶττα.
Θρασύγυιος, ου, ὁ ἡ, audax membris. A γυῖον.
Θρασύδειλος, ου, ὁ ἡ, simul audax et timidus, audaciæ timidus ostentator.
Θρασύθυμος, idem quod θρασυκάρδιος, *Man.*
Θρασυκάρδιος, ου, ὁ ἡ, audax, ferus. A καρδία.
Θρασυμαχᾶν, gen. pl. *Dor.* pro θρασυμαχῶν.
Θρασυμάχανον, acc. sing. *Dor.* pro θρασυμήχανον, a
Θρασυμάχανος, ου, ὁ ἡ, *Dor.* pro θρασυμήχανος, audax machinator, qui consilia audacia init. Ex θρασὺς et μηχανή.
Θρασυμάχας, ου, ὁ, *Dor.* pro θρασυμάχης, audax in pugna. A μάχη.
Θρασύμαχος, ου, ὁ, idem.
Θρασυμέμνων, ονος, ὁ ἡ, qui audacter irruentem hostem sustinet. A μένω, (vel memor constantiæ, fiduciæ in discrimine. A μέμνημαι, *Ern.*)
Θρασύμητις, ιδος, ὁ ἡ, et θρασυμήτης, ου, ὁ, audax consilio. A μῆτις.
Θρασύμυθος, ου, ὁ ἡ, verbis audax.
Θρασύνω, audacem reddo. Hinc θρασύνομαι, audax fio, audacter et libere loquor, sum confidens; (2) ferocio. (2) Διδάσκου μὴ θρασύνεσθαι κακοῖς, *Soph. Phil.* 1387. Ἐπεὶ θρασύνῃ κἀχ ὑποστέλλῃ λέγω, *Eurip. Orest.* 606. Θρασύνομαι ἀβεβαίοις ὑπονοίαις, *Plut. πρός τινα, Id.* A θρασύς.
Θρασυξενία, ας, ἡ, hospitis insolentia, audacia hominis peregrini. A ξένος.
Θρασύπονος, ον, fortis in sustinendo labore.
Θρασύς, εῖα, ύ, *gen.* έος, είας, έος, audax, temerarius, protervus. Οὔκουν θρασεῖά γ' αὐτὸν ἐλπὶς ἀναμένει, *Eurip. Andr.* 445. A θαρσύς.

Θρασύ-

Θρασύσπλαγχνος, ου, ὁ ἡ, animo intrepidus, audax. Κἂν θρασύσπλαγχνός τις ᾖ, *Eurip. Hipp.* 424. A σπλάγχνον.

Θρασυσπλάγχνως, *adv.* audacter, intrepide.

Θρασυστομέω, ῶ, f. ήσω, audacter et insolenter loquor. A

Θρασύστομος, ου, ὁ ἡ, ore audax.

Θρασύτης, ητος, ἡ, audacia, ferocia. A θρασύς.

Θρασύφρων, *Cal.*

Θρασυφωνία, ας, ἡ, vocis audacia. A

Θρασύφωνος, ου, ὁ ἡ, audaci et procaci ore utens. Ex θρασὺς et φωνή.

Θρασυχειρής, ὁ, idem, *Cal.*

Θρασύχειρ, ρος, ὁ ἡ, audax, promptus manu.

Θρασυψυχία, ας, ἡ, fortitudo. A præc.

Θράττα, ἡ, nomen piscis vilis, *ap. Athen.*

Θραττίδιον, τὸ, Dim. a præc.

Θράττω. Vid. θράσσω.

Θραῦλος, ruptus, fractus, fragilis; comp. θραυλότερος, *Suid.* A θραύω, al. θραυρός.

Θραύπαλος, traupalos, arbor, *apud Theophr.*

Θραυπίς, ίδος, ἡ, avis. Gazæ carduelis, *Aristot.*

Θραυσάντυξ, υγος, ὁ ἡ, frangens currum, canthum. Verbum ineptum veteris tragici, *ap. Aristoph.*

Θραῦσμα, ατος, τὸ, fragmentum; (2) lepra, lues.

Θραῦσις, εως, ἡ, fractio, ruptura; (2) calamitas, lues, *LXX.*

Θραυστός, ἡ, ὸν, fragilis; (2) friabilis. A

ΘΡΑΥ'Ω, fut. αύσω, frango; (2) frio, contundo; (3) debilito; (4) dolore adficio, *LXX.* Ἔθραυσε δ' ἄξονος μέσας χνόας, *Soph. El.* 747. Θραῦσαι τὴν ἐλπίδα, *Herodian.* τὴν Ἀθηναίων δύναμιν, *Plut.*

ΘΡΑ'Ω, sedeo. Verbum rarissimum, occurrit θρήσασθαι, *apud Athenæum e Phileta.*

Θρέϊσσα, Threissa, *Dor.* pro Θρῇσσα.

Θρεκτικός, ἡ, ὸν, celer, cursu velox. A τρέχω.

Θρεκτός, οῦ, ὁ, cursu peractus. Ab eod.

Θρέμμα, ατος, τὸ, pecus, ovis. Χαλκίδος ἔκγονα θρέμματα, *Eurip. Iphig. in Aul.* 598. Ὦ βάρβαρον σὺ θρέμμα, o barbarum tu pecus! *Id. Andr.* 260. Interdum inservit periphrasi. Θρέμμα Λερναίας ὕδρας, hydra Lernæa, *Soph. Trach.* 574. Δεινῆς Ἐχίδνης θρέμμα, terribili satum Echidna, (de Cerbero,) *Id. ibid.* 1099. A τρέφω.

Θρεμματοτροφέω, pecora habeo vel alo.

Θρεξάσκω, curro. Præsupponitur propter θρέξασκον, *Il.* 18, 599, et 602. potius habendum imperf. *Ion.* formatum ab a. 1. ἔθρεξα, ἔθρεξας, ἐθρέξασκον, θρέξασκον. A τρέχω.

Θρέξω, f. 1. ind. act.

Θρεξκάρδιος, ον, tristis, *Anacr.* (potius τρεξκάρδιος, *P.* θρασυκάρδιος, *Hes.*)

Θρέπτα, τὰ, seu θρέπτρα, Hom. *per Sync.* pro θρεπτήρια, alimenta.

Θρετταναλὸ, vox a Philoxeno tragico conficta ad exprimendum sonum citharæ, qua ludentem Cyclopem introducit, *Ar. Sch.*

Θρέπτειρα, ας, ἡ, nutrix, altrix. A seq.

Θρεπτήρ, ῆρος, ὁ, nutritor, altor. A τρέφω.

Θρεπτῆς, ῆς, ἡ, idem quod θεράπαινα, *Ph.*

Θρεπτήρια, ων, nutritionis præmia, beneficia quæ parentibus senioribus tribuuntur pro educatione a liberis: sc. γέρα. (2) alimenta. (2) φορεῖ θρεπτήρια, habet alimenta, *Soph. Œd. Col.* 1262.

Θρεπτήριος, ου, ὁ ἡ, qui ali solet; (2) ad alendum idoneus.

Θρεπτικός, ἡ, ὸν, aptus ad nutriendum, alendi vim habens. A τρέφω.

Θρεπτός, ἡ, ὸν, nutritus, altilis:

Θρέπτρια, ας, ἡ, nutrix, altrix. Ab eod.

Θρέπτρον, τὸ· pl. θρέπτρα, nutritionis præmium, quod et θρέπτα, Hom. *si lectio sana* Οὐδὲ τοκεῦσι θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, *Il.* 4, 477.

ΘΡΕ'ΤΤΕ, vox barbara pro θάῤῥει.

Θρέφθη, 3. sing. aor. 1. ind. pass. *Ion.* pro ἐθρέφθη, a τρέφω.

Θρέψαι, aluisse, aor. 1. inf. act.

Θρεψάμενος, aor. 1. part. med.

Θρέψασα, aor. 1. part. act. f. g.

Θρέψις, εως, ἡ, nutritio, alitura. A τρέφω.

Θρέψον, 2. sing. aor. 1. imperat. act. v. τρέφω.

Θρέψω, *alam*, f. 1. ind. act.

ΘΡΕ'Ω, seu θρέομαι, sonum edo, fremo, clamo, loquor, lamentor, lugeo. Αὐτὴ θρεομένη σαυτῇ κακὰ, *Eur. Med.* 51.

Θρηκέων, gen. pl. *Ion.* pro Θρᾳκῶν, a Θρᾷξ.

Θρήνει, 2. sing. præs. imperat. act. *contr.* pro θρήνεε, a

Θρηνέω, ῶ, f. ήσω, lamentor; (2) lugeo; (3) odas lugubres cano. Τὸν δύστηνον ἐμὸν θρηνῶ πατέρα, *Soph. El.* 94. Οἷς διὰ θεσπεσίων θρηνεῖς, *Aristoph. Av.* 218. A θρῆνος.

Θρηνητέος, έα, έον, lugendus. A θρηνέω.

Θρηνητήρ, ῆρος, ὁ, qui luget, ejulat:

Θρηνητής, et θρηνήτωρ, ὁ, idem quod θρηνητήρ, *Æsch. Man.*

Θρηνητικός, ἡ, ὸν, ad lamentandum propensus:

Θρηνητικῶς, *adv.* lugubriter:

Θρηνήτρια, ας, ἡ, præfica. A θρηνέω.

ΘΡΗ'ΝΟΣ, ου, ὁ, planctus, lamentatio, cantus lugubris.

Θρῆνυς, υος, ὁ, scabellum pedum. A θράω.

Θρηνῳδέω, ῶ, f. ήσω, lugubre carmen cano; (2) lugeo, deploro. A θρηνῳδός. Hinc

Θρηνῴδημα, τὸ, lugubris cantus.

Θρηνώδης, εος, ὁ ἡ, ad lamentandum propensus, flebilis, querulus. A θρῆνος.

Θρηνῳδία, ἡ, lugubris cantus. A

Θρηνῳδὸς, οῦ, ὁ ἡ, qui carmen lugubre canit, ἡ θρηνῳδὸς, præfica quæ conducta plorat in funere. Ex θρῆνος et ᾠδὴ, *cantus.*

Θρησκεία, ας, ἡ, religio, superstitio, ritus, cæremoniæ. A θρησκεύω.

Θρησκευτήριον, ου, τὸ, templum, ædes, sacellum.

Θρησκευτής, οῦ, ὁ, religiosus; (2) superstitiosus. A

ΘΡΗΣΚΕΥ'Ω, f. εύσω, superstitiosus sum; (2) Deum colo, veneror; (3) colo, veneror. Θρησκεύουσι γὰρ μάλιστα τὴν θεὰν τήνδε Ῥωμαῖοι, *Herodian.* Hinc

Θρῆσκος, ον, religiosus; (2) superstitiosus.

Θριάζω, f. άσω, folia fici aut cujusvis arboris decerpo; (2) furore percitus sum, numine adflor, *Hes.* A θρῖον, vel

ΘΡΙΑΙ', ῶν, αἱ, calculi quos sortilegi in urnam conjiciunt; (2) sortes.

Θριαμβευτής, οῦ, ὁ, triumphator. A

Θριαμβεύω, f. εύσω, triumpho de aliquo; (2) triumphare facio. Hinc θριαμβεύομαι, in triumpho ducor. Ἐθριάμβευσε βασιλεῖς, scil. κατὰ, *Plut.* Ἀπὸ τούτων, *Id.* Τῷ δὲ Θεῷ χάρις τῷ πάντοτε θριαμβεύοντι ἡμᾶς ἐν τῷ Χριστῷ, *2 Cor.* 2, 14. A θρίαμβος.

Θριαμβικός, ἡ, ὸν, triumphalis. Ab eod.

Θριαμβὶς, ίδος, ἡ, idem et ab eod.

Θριαμβοδιθύραμβος, ὁ, epith. Bacchi.

ΘΡΙ'ΑΜΒΟΣ, ου, ὁ, triumphus; (2) hymnus in honorem Bacchi versibus iambicis constans. (2) θριάμβους ἀναχεύειν, versus iambicos in honorem Bacchi proferre, *Cratin. apud Suid.* Vide et *Hesych.* v. θρίαμβος.

Θριασαὶ, ῶν, οἱ, ficuum cultores; (2) vinitores. A θριάζω.

Θρίγγος, τὸ, idem quod θριγκὸς, *Plut. Paus.*

Θριγκίον, ου, τὸ, septum parvum. Dim. a

ΘΡΙΓΚΟ'Σ, seu θριγγὸς, et θριγχὸς, οῦ, ὁ, pinna seu corona murorum; (2) lorica muri; (3) septum, vallum, maceria. Θριγκὸς κακῶν, *Euripid. Troad.*, summum malorum. Est enim θριγκὸς τὸ ἀνώτατον τοῦ τείχους, *Eustath.* Ἡ τῶνδε θριγκῷ κρᾶτα συνθραύσω σέθεν, *Eurip. Or.* 1569. Metaph. τὸ λοίσθιον δὲ θριγκὸς ἀθλίων κακῶν, illud vero postremum est, ac fastigium miserorum malorum, *Eur. Troad.* 489. Hinc

Θριγκόω, ῶ, f. ώσω, vallo, sepio, lorico; (2) fastigium seu coronam ædificio impono. Ἐθρίγκωσεν ἀχέρδῳ, *Odyss.* 14, 10. Δῶμα θριγκῶσαι κακοῖς, domum coronare malis. Ex hoc ultimo facinore mala consummare, *Eurip. Herc. Fur.* 1280.

Θρίγκωσις, εως, ἡ, loricatio, circumseptio.

Θριδακίνη, ης, ἡ, lactuca silvestris. A θρίδαξ.

Θριδακινὶς, ίδος, ἡ, lactucula. Ab eod.

Θριδάκινος, η, ον, qui est in vel e lactuca, ut folium:

Θριδακίσκη, ης, ἡ, lactuca. Ab eod.

Θριδακώδης, εος, ὁ ἡ, lactucæ similis, qui e lactucarum genere est. A

ΘΡΙ'ΔΑΞ, ακος, ἡ, lactuca. *Angl.* LETTUCE.

Θρίζω, f. ίσω, meto; (2) incido; (3) rado, pro θερίζω, vel ab inus. θρίω, *tero*, item pro τρίζω, unde *Hes.* θριμμὸς, θρίσκος, pro θρίσσω.

Θριναχία, ας, ἡ, Sicilia. Θριναχρία, Sicula.

Θριναχρὶς, ίδος, ἡ, Sicula.

Θρῖναξ, ακος, ὁ, quasi tridens, ligo, bidens; (2) vannus, vannulus, ventilabrum.

ΘΡΙ'Ξ, τριχὸς, ἡ, capillus; (2) seta; (3) villus.

Θριοβόλος, ου, ὁ ἡ, qui θριὰς in urnam jacit, sortilegus. Ex θριαὶ et βάλλω.

ΘΡΙ'ΟΝ, vel θρῖον, ου, τὸ, folium ficulneum; (2) folium quodvis; (3) genus edulii.

ΘΡΙΟΙ, οἱ, extremi rudentes, qui laxantur primum in prora, vento favente.

Θριπόδεστος, ου, ὁ ἡ, corrosus et exesus a tineis. Ex θρὶψ et ἔδω, *edo.*

Θριπόβρωτος, ου, ὁ ἡ, idem; (2) corrosus et exesus e vermibus quibusvis. Ex θρὶψ et βιβρώσκω.

Θριποφάγος, ου, ὁ ἡ, cui victus est e cossis; (2) qui vescitur vermibus ligna rodentibus.

Θριπώδης, εος, ὁ ἡ, putrescens, vermibus obnoxius. A θρίψ.

Θρίσσα, et θρίσσος, piscis quidam, *Ar.*

Θρὶψ, θριπὸς, ὁ, vermis qui ligna exedit. A τρίβω.

Θροέω, ῶ, f. ήσω, fremo, clamo, loquor; (2) turbo; *pass.* perturbor. Ὁ ξεῖνος θροεῖ ταῖς αἰχμαλώτοις παισὶν, alloquitur, *Soph. Trach.* 531. Οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ θροεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι, canere, *Id. Aj.* 583. A θρόος, θροῦς.

Θροηθῆναι, aor. 1. inf. pass. verbi θροέω.

Θρομβίον, pro θρομβίον, ου, τὸ, grumulus, parvus grumus. A θρόμβος.

Θρομβίον, ου, τὸ, idem et ab eod.

Θρομβοειδὴς, έος, ὁ ἡ, grumosus, grumo similis. A θρόμβος et εἶδος, *species.*

ΘΡΟ'ΜΒΟΣ, ου, ὁ, grumus, v. gr. sanguinis concreti. Hinc

Θρομβόω, ῶ, f. ώσω, in grumos cogo. Hinc θρομβόομαι, οῦμαι, in grumos coeo.

Θρομβώδης, εος, ὁ ἡ, grumo similis, grumosus. Θρομβώδεις ἀφροὶ, *Soph. Trach.* 699.

Θρόμβωσις, εως, ἡ, concretio rei in grumos.

Θρονίζω, f. ίσω, in throno colloco. A θρόνος. Hinc

Θρονισμὸς, οῦ, ὁ, collocatio in throno:

Θρονιστὴς, οῦ, ὁ, qui in throno collocat.

ΘΡΟ'ΝΟΝ, ου, τὸ, flos; (2) pigmentum; (3) pharmacum, venenum; τὰ θρόνα, *etiam* bestiæ versicolores.

Θρονοποιὸς, οῦ, ὁ ἡ, qui thronos conficit.

ΘΡΟ'ΝΟΣ, ου, ὁ, thronus, solium, sedes, sedile, sella; (2) regnum, imperium; (3) regimen ecclesiæ, seu episcopatus.

Θρόος, ου, *contr.* θροῦς, οῦ, ὁ, clamor tumultuantium; (2) fremitus, murmur, susurrus; (3) fama, rumor; (4) turba. (1) οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος, *Il.* 4, 437. A θρέω.

Θρυαλίζω, crepo, *Hom. Ep.*

Θρυαλλίδιον, ου, τὸ, Dim. A

Θρυαλλὶς, ίδος, ἡ, ellychnium; (2) herba cujus folia apta sunt ad ellychnia.

ΘΡΥΓΑΝΑ'Ω, ῶ, frico, scalpo, leniter pulso, v. gr. januam. Τὴν γείτονα τὴν δ' ἐκκαλέσομαι θρυγανῶσα τὴν θύραν, *Aristoph. Conc.* 34. [*rectius* θρυγανάω.]

Θρύϊνος, ίνη, ινον, junceus. A θρύον.

Θρυλέω, seu θρυλλέω, *Theoc.*

Θρυλιγμὸς, οῦ, ὁ, vitium et peccatum canentis, *ap. Dion. Halic.* idem fere quod ἐκμέλεια, aut saltem species ejus. A θρυλίζω, *Etm.*

Θρυλλέω, ῶ, fut. ήσω, susurro; (2) famigero, dissemino, jacto in vulgus; (3) inculco. Ταῦτα ὑπὸ πλειόνων τεθρύλληται, *Plut.* A θρύλλος.

Θρύλλημα, ατος, τὸ, quod vulgi rumoribus jactatur, fabula vulgi, proverbium vulgi, rumor, susurrus. A θρυλλέω.

Θρύλλιγμα, ατος, τὸ, quod confractum sive quod discerptum est. A θρυλλίσσω.

Θρυλίζω, f. ίσω, susurro, murmuro. A θρύλλος. Reperitur θρυλλίζω.

Θρυλίσσω, f. ξω, frango, quasi a θραύω. Θρυλίξας δέμας, *Lycophr.* 487.

ΘΡΥ'ΛΛΟΣ, ε, ὁ, susurrus, murmur, rumor; (2) tumultus; (3) colloquium clandestinum.

Θρύμμα, ατος, τὸ, fragmentum. A θρύπτω.

Θρυμματὶς, ίδος, ἡ, genus placentæ; (2) frustum panis; (3) crustum. A præc.

Θρυόεις, εσσα, εν, idem quod θρυῶδης, *Nic.*

ΘΡΥ'ΟΝ, ε, τὸ, juncus; (2) ulva. Hinc

Θρύορος, ε, ὁ, genus herbæ vesicarium.

Θρυπτικὸς, ἡ, ὸν, propensus ad delicatam vitam, delicatus, mollis; (2) frangendi seu comminuendi vim habens. A θρύπτω.

Θρυπτικῶς, *adv.* molliter, delicate. A præc.

Θρυπτόμενος, *contritus*, præs. part. pass. verbi

ΘΡΥ'ΠΤΩ, f. ψω, frango, confringo, comminuo, contero; (2) frio; (3) frango deliciis, luxu; θρύπτομαι, deliciis frangor, enervor, delicior, delicias facio, insolens sum. Χαυνῦνται γὰρ ταῖς ὑπερβολαῖς τῶν ἐπαίνων ἢ θρύπτονται, *Xen.*

Θρυψικὸς, ἡ, ὸν, mollis, delicatus. A

Θρύψις, εως, ἡ, ipsa actio frangendi, fractio, comminutio, friatio; (2) deliciæ, mollities. A θρύπτω.

Θρυψίχρως, ωτος, ὁ ἢ ἡ, qui molli et delicata est cute, *Hes.* Ex θρύψις et χρόα.

Θρυώδης, ες, juncis abundans. A θρύον.

ΘΡΩ'ΣΚΩ, salio, insilio, pro θορέω. Ὅδ' αὐτὸς ἀρτίως θρώσκει δόμους, tempestive redit, *Soph. Trach.* 58. Αὗται πλησίον θρώσκουσι μου, *Eur. Or.* 247. Hinc

Θρωσμὸς, ε, ὁ, tumulus, locus eminens.

Θύα, ας, ἡ, vide θυΐα.

Θυάζω, f. άσω, sacrifico, consecro; (2) Bacchica orgia celebro. A θύω.

Θύαρος, ε, ὁ, lolium, *Diosc.* A θύω.

Θυάρπαξ, γος, ὁ, sacrilegus, *Hes.*

Θυὰς, άδος, ἡ, quæ furore percita fertur; (2) Baccha, quoniam Bacchæ quasi furore percitæ ferebantur cum sacra sua celebrarent; (3) *adj.* solennis. A θύω.

Θυάω, ῶ, subo; velut sus libidinoso furore percita. Ab eod.

ΘΥΓΑ'ΤΗΡ, τέρος, *per Sync.* τρὸς, ἡ, filia.

Θυγατριδῆ, ῆς, ἡ, neptis ex filia. A præc.

Θυγατριδῆς, ε, ὁ, nepos ex filia. Ab eod.

Θυγάτριον, ε, τὸ, filiola. Dim. a θυγάτηρ.

Θυγατροποιέω, ῶ, f. ήσω, pro filia adopto. A τιθέω.

Θύε, 3. sing. imp. ind. act. *Ion.* pro ἔθυε, a θύω.

Θύεσσι, dat. pl *Poet.* pro θύεσι, a θύος.

Θυεια, ας, ἡ, vide θυΐα.

Θυεία, seu θυΐα, ας, ἡ, mortarium. A θύω.

Θυείδιον, ε, τὸ, mortariolum. Dim. a θυεία.

ΘΥΈΛΛΑ, ας, ἡ, procella, turbo. Hinc

Θυελλήεις, ήεσσα, ῆεν, procellosus.

Θυελλοφορέω, ῶ, f. ήσω, cum impetu fero.

Θυελλώδης, εος, ὁ ἢ ἡ, procellosus. Ab eod.

Θυέστειος, εία, ειον, Thyesteus. A Θυέστης.

Θυέτω, 3. sing. præs. imperat. act. a θύω.

Θυήεις, ήεσσα, ῆεν, odorifer, odoratus. A θύος.

Θυηκόος, *Ion.* et θυηχόος, *Eust.* pro θυοσκόος.

Θυηλὴ, ῆς, ἡ, haruspicium, extispicium; (2) libamentum, primitiæ sacrorum; (3) sacculus in quem suffimenta conjiciuntur. (2) φοινία δὲ χεὶρ στάζει θυηλῆς Ἄρεος, *Soph. El.* 1422. A θύω. Hinc

Θυηλήματα, άτων, τὰ, farra ad sacrificium pertinentia; (2) suffimenta quæ in aris adolebantur.

Θυηλίσιον, τὸ, vas mensarium, *Poll.*

Θύημα, ατος, τὸ, suffimentum, odoramentum. A θύος.

Θυηπολέω, sacrifico, macto. Καθ' ἃς θυηπολοῦσι, scil. βίβλους, *Plat.*

Θυηπολία, ας, ἡ, operatio in sacris;

Θυηπόλιον, ε, τὸ, sacrificium. A

Θυηπόλος, et θυηπόλης, ε, ὁ ἢ ἡ, qui circa sacra versatur, sacerdos, sacrificus; (2) vates. (2) σὺν Κάλχαντι τῷ θυηπόλῳ, *Eur. Iphig. in Aul.* 746. Ex θύος et πολέω.

Θυητὸς, ἡ, ὸν, odoratus, redolens suffimentis. Θυητὰ μύρα, *Aret.*

Θυηφάγος, ε, ὁ ἢ ἡ, victimam consumens. Ex θύος et φαγεῖν.

Θυΐα, ας, ἡ, thya, arbor odora perpetuo virens; (2) mortarium; (3) pila. A θύω. Hinc

Θυΐδιον, ε, τὸ, mortarium parvum. Dim.

Θυΐας, άδος, ἡ, idem quod θυάς.

Θυΐζω, idem quod θυάζω, *Hom.*

Θύϊνος, ίνη, ϊνον, thyinus, qui est e thyia. A θύω.

Θυϊώδης, α, ον, thyiam similitudine referens.

Θυῖον, τὸ, invenitur pro θύον.

Θυΐς, ίδος, ἡ, mortarium. A θυΐα.

Θυΐσκη, ης, ἡ, tribulum, acerra; (2) mortariolum. Ab eod.

Θυΐσκος, ε, ὁ, acerra, thuribulum. Ab eod.

Θυΐτης, sc. λίθος, lapis thyites.

Θύκος, τὸ, vas in quo conjiciuntur suffimenta, *Eust.*

Θυλάκιον, ε, τὸ, sacculus; (2) folliculus, vagina seminis. Dim. a θύλακος.

Θυλακίσκος, θυλακίσκη, θυλακίσκιον, idem.

Θυλακοειδὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, sacci formam habens; (2) folliculo similis. Ex εἶδος.

Θυλακίτης, ε, ὁ, fem. θυλακῖτις, ιδος, ἡ, sacci seu folliculi formam habens. A

ΘΥ'ΛΑΚΟΣ, ε, ὁ, saccus, uter, follis, crumena; (2) folliculus, vagina seminis; (3) panarium, saccus, in quo panes conduntur; (4) corpus humanum, per contemptum, cum refertur ad animum. Εἶτα δ' ἐστέμισθα θυννάζοντες εἰς τοὺς θυλάκους, *Aristoph. Vesp.* 1081.

Θυλακοτρὼξ, τρῶγος, ὁ, saccos rodens; nomen muris. E θύλαξ et τρώγω.

Θυλακοφορέω, ῶ, f. ήσω, qui sacco circumfert, v. gr. merces; θυλακοφόρος, qui peram gestat.

Θυλακώδης, εος, ὁ ἢ ἡ, sacci formam habens. A θύλακος.

Θύλαξ, ακος, ὁ, idem quod θύλακος.

Θυλήματα, idem quod θυηλήματα.

Θῦμα, ατος, τὸ, odoramentum; (2) sacrificium, victima. (2) θῦμα δάϊον, victima peritura, *Eurip. Andr.* 507. Κἀμ' ὡς ὑπέρ θῦμα Ἀρτέμιδι θύσιν, *Id. Iphig. in Aul.* 530. A θύω.

Θυμαίνω, f. ανῶ, irascor, excandesco. Δεινὰ δ' ἐς ἀλλήλας ὁράκον ὄμμασι θυμήνασαι, *Hesiod. Scut.* 262. A θυμός.

Θυμαλγὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, dolorem adferens animo. Ex θυμός et ἄλγος.

Θυμαλὶς, ίδος, ἡ, *Nic.*

Θύμαλον, το, taxus, *Theoph.*

Θυμάλωψ, ωπος, ὁ, titio niger, carbo semiustus, vel fuligo; *tropice*, iracundia. A τύφω, *ustulo.*

Θυμαρέω, ῶ, f. ήσω, placeo; (2) mihi placet. A

Θυμάρης, εος, ὁ ἢ ἡ, gratus, placidus.

Θυμάρμενον, animo gratum, *Nicand.* A θυμὸς et ἄρω, *apto.*

Θυμάτιον, ε, τὸ, hostiola, victima exigua. Dim. a θῦμα.

ΘΥ'ΜΒΡΑ, ας, ἡ, thymbra, herba odorata; Satureia, *Philor.*

Θυμβρεπιδείπνος, ε, ὁ ἢ ἡ, qui thymbra vescitur, pauper. Ex *præp.* ἐπὶ et δεῖπνον.

Θυμβρίτης, ε, ὁ, sc. οἶνος, vinum thymbrites, i. e. thymbra conditum.

Θύμβρον, ε, τὸ, idem quod θύμβρα.

Θυμβροφάγος, ε, ὁ ἢ ἡ, thymbra victitans.

Θυμελάγχρεντος, ὁ ἢ ἡ, qui non fœdat seu dedecorat convivia et lusus, *V. L.*

Θυμέλη, ης, ἡ, altare; (2) ara Bacchi post orchestram; (3) farina quæ in ara offertur; (4) scena, theatrum; (5) atrium amplum et magnificum in templis deorum; (6) atrium in regum divitumque ædibus. (6) ἐπὶ Κυκλώπων ἰὼν θυμέλας, *Eurip. Iphig. in Aul.* 152. Προσαιτοῦντ' ἔμολον δεξιπύρους θεῶν θυμέλας, *Eur. Suppl.* 65. A θύω.

Θυμελικὸς, ἡ, ὸν, scenicus; (2) *subst.* ὁ, histrio; (3) musicus. A θυμέλη.

Θυμέομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι, irascor. A θυμός.

Θυμηγερέω, ῶ, f. ήσω, animum recolligo aut suscito, stimulo ad iracundiam. Ex θυμὸς et ἀγείρω, *colligo.*

Θυμηδέω, ῶ, f. ήσω, animo sum læto et hilari. Ex θυμὸς et ἥδομαι.

Θυμηδὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, animo gratus. Ex θυμὸς et ἡδύς. Hinc

Θυμηδία, ας, ἡ, animi voluptas, animi delectatio, lætitia.

Θυμήνας, *iratus*, a. 1. part. act. *Att.* pro θυμάνας, a θυμαίνω.

Θυμήρης, εος, ὁ ἢ ἡ. Vide θυμάρης.

Θυμήτιον, pro θυμάτιον, *Suid.*

Θυμία, ας, ἡ, et *Ion.* θυμίη, idem quod θυμίαμα, *Aret.* A θυμιάω. Unde

Θυμίαμα, ατος, τὸ, *Ion* θυμίημα, suffitus, suffimentum ex aromatibus, *incensum, thus.*

Θυμίασις, εως, ἡ, suffitus, suffitio; (2) evaporatio, exhalatio.

Θυμιατήριον, ε, τὸ, thuribulum, acerra.

Θυμιατικὸς, ἡ, ὸν, ad suffiendum aptus; (2) vapores exhalans.

Θυμιατὸς, ἡ, ὸν, exhalans, vel qui exhalatur.

ΘΥΜΙΑ'Ω, ῶ, f. άσω, suffio, odores accendo, adoleo. Θυμιαθεὶς, a. 1. part. pass. accensus, ustus. Θυμιᾶν τοῦ λιβανωτοῦ, *Luc.* λιβανωτὸν, *Herodian.* Κατὰ τὸ ἔθος τῆς ἱερατείας, ἔλαχε τοῦ θυμιᾶσαι, *Luc.* 1, 9.

Θυμίδιον, ε, τὸ, animulus. Dim a θυμός.

Θυμιῆται, 3. sing. præs. ind. med. *Ion.* et *Dor.* pro θυμιᾶται, a θυμιάω.

Θυμικὸς, ἡ, ὸν, animosus; (2) fortis; (3) iracundus. A θυμός.

Θυμικῶς, *adv.* irate, vehementer irate. A præc.

Θύμινος, ίνη, ινον, thyminus, e thymo factus. Ab eod. Unde

Θύμιον, ε, τὸ, smilax, taxus, cunila; (2) quod supra corpus quasi verrucula eminet; *inpr.* tuberculum carnosum. A θύμος.

Θυμίτης, ε, ὁ, thymo conditus, ut θυμίτης οἶνος, vinum thymites; ἅλες θυμῖται, sales cum thymo triti. Ab eod. Hinc

Θυμιτίδης, ε, ὁ, thymo mistus, tritus. Hinc *apud Aristoph.* θυμιτιδᾶν ἁλῶν, *Dor.* pro θυμιτιδῶν ἁλῶν, salium thymo mistorum.

Θυμοβαρὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, animo dolens, luctu et mœrore gravis. Ex θυμὸς et βαρύς.

Θυμοβορέω, ῶ, f. ήσω, animum exedo. A

Θυμοβόρος, ε, ὁ ἢ ἡ, animum exedens. Ex θυμὸς et βορά, *pabulum.*

Θυμοδακὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, molestus, animum rodens et mordens. Ex δάκνω.

Θυμοειδὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, animosus, acer et vehemens, epith. equi; τὸ θυμοειδὲς, animi præsentia, strenua virtus, *Plat.*

Θυμοειδῶς, *adv.* animose, iracunde. A præc.

Θυμολέαινα, ης, ἡ, leonina, h. e. magna mente prædita.

Θυμολέων, οντος, ὁ, leonino animo præditus.

Θυμόμαντις, εως, ὁ ἢ ἡ, qui animo, ratione, futura prospicit, vates.

Θυμομαχέω, ῶ, f. ήσω, infenso animo sum ex aliqua re; (2) bello aliquem ulcisci cupio, cum propter tenuitatem virium non possim, sed cogar injurias perferre, *ap. Polyb.* Ἦν δὲ ὁ Ἡρώδης θυμομαχῶν Τυρίοις, *Act.* 12, 20.

Θυμομαχία, ἡ, infestus in aliquem et belligerandi cupidus animus.

Θύμον, ε, τὸ, thymum, herba odora; (2) cepa agrestis, bulbus. A θύμος.

Θυμοξάλμη, ης, ἡ, confectio medica e thymo, aceto et salibus, pulegio et ruta. A θύμος et ὄξος, *acetum*, et ἅλμη, *muria, salsedo.*

Θυμοπληθὴς, ὲς, plenus irarum, iracundus. Θυμοπληθὴς ἄτα, noxia iracundia, *Æsch. Sept. advers. Thebas*, 688.

Θυμοραΐστης, ε, ὁ, animum perdens, *Il.* 13, 544.

ΘΥΜΟ'Σ, ε, ὁ, animus, seu impetus animi; (2) cupiditas; (3) animi præsentia; (4) præstantia; (5) vehementia; (6) animalis et vivificus spiritus; (7) ira, excandescentia, iracundia; (8) iræ effectus, pœna.

Θύμος, ε, ὁ, thymus, herba; (2) bulbus, cepa agrestis; (3) glandulosa pars quæ in jugulo ad os summum pectoris consistit; (4) tuberculum carnosum. Vide θύμιον.

Θυμοσοφία.

Θυμοσοφικὸς, ἡ, ὸν, qui ipse sibi animi sui acumine peritiam alicujus rei adquisivit; (2) ingenio præstans, ingeniosus, solers. A

Θυμόσοφος, ȣ, ὁ ϰ̀ ἡ, qui sapientiam non ex disciplina, sed ab ipsa natura, hausit; (2) natura solers, docilis, ingeniosus.

Θυμούμενον, τὸ, ira. Μηδὲ τῷ θυμȣμένῳ τὸν εὖ λέγοντα δυσμενῆ ποιῆς φρενὶ, præ ira, *Eur. Hec.* 299.

Θυμούμενος, *irritabilis*, part. verbi θυμέομαι, θυμοῦμαι. Vide ἔφυ.

Θυμοφθορέω, ῶ, f. ήσω, animum corrumpo, exedo, ut curis, ægritudine; maceror animo. Ὡς δ' ἐγὼ θυμοφθορῶ, μή τ' ἐκμάθοις παθοῦσα, quantum vero macerer animo, utinam ne unquam iisdem oppressa malis discas, *Soph. Trach.* 142. A

Θυμοφθόρος, ȣ, ὁ ϰ̀ ἡ, animum labefactans, animum perdens. Ex φθείρω.

Θυμόω, ῶ, fut. ώσω, ad iram provoco, concito; θυμόομαι, ȣ̃μαι, irascor; θυμωθεὶς, iratus, aor. 1. part. Ἐθυμώθη λίαν, *Matt.* 2, 16. A θυμός.

Θυμώδης, εος, ὁ ϰ̀ ἡ, animosus; (2) iracundus; (3) thymum referens. A θυμὸς vel θύμος.

Θυμωδῶς, *adv.* iracunde. A præc.

Θύμωσις, εως, ἡ, excandescentia. A θυμόω.

Θῦνε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔθυνε.

Θυνέω, cum impetu feror, propero. A θύνω.

Θυννάζω, f. άσω, pungo, ut piscator thynnum majorem, conto vel tridente; (2) irruo. Εἶτα δ' ἐπτόμεσθα θυννάζοντες εἰς τȣ̀ς φύλακας, *Aristoph. Vesp.* 1081. A θύννος.

Θυνναῖος, αία, αῖον, qui ex thynno est. Hinc θυνναῖον, ȣ, sacrificium e thynnis.

Θύνναξ, ακος, ὁ, parvus thynnus. Ab eod.

Θυννὰς, άδος, ὁ, thynna: θύννα, ης, ἡ.

Θυννεῖον, ȣ, τὸ, frustum thynni.

Θυννευτικὸς, ἡ, ὸν, thynninus; epith. retis quo thynni capiuntur, qu. a θυννεύω.

Θυννὴ, ἡ, idem quod θυννὶς, *Ath.*

Θυννίδες, ων, αἱ, salsamenta muriæ; (2) frusta thynnorum in partes concisorum.

Θυννίζω, f. ίσω, pungo, stimulo; (2) rejicio; (3) decipio. Vide θυννάζω.

Θυννίον, ȣ, τὸ, parvus thynnus. Dim.

Θυννὶς, ίδος, ἡ, thynna, *piscis.*

Θυννοθηρατικὸς, αία, αῖον, thynnorum venationi aptus. A

Θυννοθήρας, ȣ, ὁ, thynnorum venator, qui thynnos captat. Ex θύννος et θήρα.

ΘΥ'ΝΝΟΣ, ȣ, ὁ, thynnus, *piscis.* A θύνω.

Θυνὸς, ὁ, impetus; *item* bellum, *Hes.*

Θυννοσκοπέω, ῶ, fut. ήσω, thynnos speculor et capto; (2) intentis oculis accurate observo.

Θυννοσκοπεῖον, ȣ, τὸ, locus thynnorum insidiis aptus.

Θυννοσκοπία, ας, ἡ, thynnorum speculatio et captatio; (2) accurata observatio. A

Θυννοσκόπος, ȣ, ὁ ϰ̀ ἡ, qui thynnis insidiatur.

Θυννώδης, εος, ὁ ϰ̀ ἡ, thynnum referens; (2) crassus et ineptus. A θύννος.

Θύνω, cum impetu feror, propero, ruo. Θῦνε γὰρ ἀμπεδίον, *Il.* 5, 87. διὰ προμάχων, *Ib.* 20, 412. A θύω.

Θυοδόκος, ȣ, ὁ ϰ̀ ἡ, suffimentorum receptor; (2) victimas recipiens; et est epith. templi. (2) ἐξέβαλον ἐκτὸς θυοδόκων ἀνακτόρων, *Eurip. Andr.* 1158. Hinc θυοδόκον, scil. ἀγγεῖον, suffimentorum receptaculum. A θύον et δέχομαι, *recipio.*

Θυόεις, όεσσα, όεν, odorus, suffitu repletus.

Θύοισα, præs. part. act. f. g. *Dor.* pro θύουσα.

Θύον, ȣ, τὸ, libum quod diis offerebatur; (2) aroma seu suffimentum; (3) thya. A θύω.

Θύοντι, 3. pl. præs. ind. act. *Dor.* pro θύουσι.

Θύος, εος, τὸ, victima, hostia, sacrificium; (2) suffimentum in sacris. A θύω.

Θυοσκινέω, sacra facio.

Θυοσκόος, ȣ, ὁ, haruspex. Ex κοέω, pro νοέω.

Θυοσκόπος, ȣ, ὁ ϰ̀ ἡ, idem.

Θυόω, ῶ, fut. ώσω, rebus odoratis suffio, odorem jucundum reddo; *pass.* furore correptus sum, cum furore ruo. A θύον vel θύος.

ΘΥ'ΡΑ, ας, ἡ, janua, ostium; (2) crates; θύρα dicebatur, quoniam januæ formam et figuram præferebat; (3) facultas rei faciendæ. (2) ἔςι ἐκ μυρίκης πεποιημένη θύρη, *Herodot.* 2, 96.

Θύραζε, *adv.* foras; (2) extra, foris.

Θύραθεν, *adv.* foris; (2) forinsecus, extrinsecus. Hinc ὁ ϰ̀ ἡ θύραθεν, externus, a, um; τὰ θύραθεν, bona externa, fortuita. Αἱ θύραθεν εἴσοδοι, externi introitus, *Eurip. Andr.*

Θυραία, ας, ἡ, janua inter duas ædes, quæ se facta est perfosso pariete communi. A

Θυραῖος, αία, αῖον, foris veniens, foris adlatus; qui foris est, absens, externus; (3) alienus et metaph. de liberis, nothus, non legitimus; (4) ad januam pertinens. (3) κεῖ θυραῖος ὢν κυρῇ, *Eurip. Andr.* 423. Παῖδας [illegible] *Id.* et *Menalippe.* Θυραῖα μὲν φρονήματ' ἀνδρῶν νοθεῖν ἐπίςαται, aliorum hominum cogitationes, *Id. Hipp.* 395. A θύρα.

Θυρᾶν, gen. plur. *Æol.* pro θυρῶν, a θύρα.

Θυραυλέω, ῶ, f. ήσω, foribus adsideo; (2) foris, non domi sum; (3) sub dio ago, ut pastores, &c. (4) extra urbem, in agro, castris sum. A θυραυλος.

Θυραυλία, ας, ἡ, pernoctatio ad fores; (2) commoratio extra urbem, in agro sub dio.

Θυραυλικὸς, ἡ, ὸν, qui sub dio est, aut fit.

Θύραυλος, ȣ, ὁ ϰ̀ ἡ, ante fores jacens seu excubans; (2) foris sub dio pernoctans. Ex θύρα et αὐλή.

Θυράων, gen. pl. *Æol.* pro θυρῶν, a θύρα.

Θυρέαστις, ιδος, ἡ, scutum et parma.

Θυρεοειδὴς, έος, ὁ ϰ̀ ἡ, scuti formam habens; (2) cartilago quædam. Ex seq. et εἶδος.

Θυρεὸς, ȣ̃, ὁ, janua, operculum; (2) scutum, a forma januæ. A θύρα.

Θυρεοφόρος, ȣ, ὁ, scutifer, scutatus pedes. A θυρεὸς et φέρω.

Θυρεπανοίκτης, ȣ, ὁ, januarum apertor, *Philox.* effractor; (2) qui quasvis ædes impune ingreditur. Ex θύρα et ἐπανοίγω.

Θύρετρον, ȣ, τὸ, janua, ostium. A θύρα.

Θύρηφι, *dat. adv.* foris, extra. A præc.

Θυροβόλος, ὁ, faber, *Suid.*

Θυρίδιον, ȣ, τὸ, ostiolum. Dim. a θύρα.

Θύριον, idem et ab eod.

Θυρὶς, ίδος, ἡ, ostiolum; (2) fenestra. Ab eod.

Θυροειδὴς, έος, ὁ ϰ̀ ἡ, ostii speciem habens.

Θυρωγὸς, ȣ̃, ὁ, janitor. Ex θύρα et οἴγω.

Θυροκοπέω, ῶ, f. ήσω, januam pulso. Ἀπὸ γὰρ οὐδὲ γίνεται ᾗ θυροκοπῆσαι, *Aristoph. Vesp.* 1245. Ex κόπτω. Hinc

Θυροκοπήτης, ȣ, ὁ, januæ pulsans, ut marculus.

Θυροκοπία, januæ pulsatio. Καὶ προσιόντες ταῖς οἰκίαις, θυροκοπίᾳ τε ἐχρῶντο, καὶ ἐρωτήσει περὶ τῆς Ἰȣ̃ς, *Liban. Antioch.* 340.

Θυροκοπικὸς, ἡ, ὸν, idem.

Θυροκόπος, ȣ, ὁ, idem.

Θυροκρουσέω, ῶ, f. ήσω, januas pulso. Ex κρούω.

Θυροπηγία, ας, ἡ, januarum fabricatio. Ex πήγνυμι.

Θυροποιὸς, ȣ̃, ὁ, januarum opifex.

Θυρόω, ῶ, fut. ώσω, janua claudo seu obstruo, foribus munio. Θυρῶσαι χρυσαῖσι θύραις, *Aristoph. Av.* 621. A θύρα.

Θυρσάζω, thyrsum fero, Bacchor, *Ar.*

Θυρσοειδὴς, έος, ὁ ϰ̀ ἡ, thyrsi formam referens. Ex θύρσος et εἶδος.

Θυρσόλογχος, ὁ, thyrsus, hasta thyrsi; λόγχη [illegible]

Θυρσομανὴς, έος, ὁ ϰ̀ ἡ, thyrso furens, thyrso concitus. Οὐδ' ὑπὸ θυρσομανεῖ νεβρίδων μέτα δινεύεις, *Eurip. Phœn.* 798. Ex μαίνομαι.

Θύρσον, ȣ, τὸ, idem quod θύρσος, *Ep.*

Θυρσοπληξ, *Hes.* θυρσοπλῆγες, thyrso percussi, insanientes in orgiis Bacchicis; *tropice,* acerrima alicujus rei cupiditate incensi. Ex πλήσσω.

Θύρσος, ȣ, ὁ, thyrsus, hastula hedera vestita; *item* virga, baculus, *LXX.* A θύω.

Θυρσοφορέω, ῶ, fut. ήσω, thyrsum gesto.

Θυρσοφορία, ας, ἡ, thyrsi gestatio. A

Θυρσοφόρος, ȣ, ὁ ϰ̀ ἡ, thyrsifer, thyrsum gestans. Ex φέρω.

Θυρσόω, ῶ, fut. ώσω, hastam hedera cingo, ut thyrsus fiat.

Θύρωμα, ατος, τὸ, obstructio aditus ad januam; (2) janua; (3) tabulæ vel ad januas faciendas, vel e januis revulsæ; (4) postis, *Gl. V.* A θυρόω.

Θυρὼν, ῶνος, ὁ, vestibulum. A θύρα.

Θυρωρεῖον, ȣ, τὸ, cella janitoris.

Θυρωρέω, ῶ, fut. ήσω, januam custodio, sum janitor. Ἦν θυρωρεῖν αὐτὸν ἐπιςήσης, *Luc.* A

Θυρωρὸς, ȣ̃, ὁ vel ἡ, januæ custos, janitor, ostiarius. Ex ὄρος, *custos,* vel ὤρα, *cura.*

Θύσαι, αἱ, Bacchæ, *Lycophr.*

Θῦσαι, aor. 1. inf. act. verbi θύω.

Θυσανόεις, όεσσα, όεν, fimbriatus, *Il.* 17, 593. Θυσσανόεις, rectius θυσσαν. A

ΘΥ'ΣΑΝΟΙ, ων, οἱ, fimbriæ, limbi.

Θυσάνουρος, ȣ, ὁ ϰ̀ ἡ, hirtam et villosam, fimbriatam vel alatam habens caudam, *Hes.* Ex θύσανος et οὐρὰ, *cauda.*

Θυσανώδης, εος, ὁ ϰ̀ ἡ, fimbriatus.

Θυσανωτὸς, ἡ, ὸν, idem; qu. a θυσανόω.

Θύσειν, f. 1. inf. act. verbi θύω.

Θύσθλα, ων, τὰ, vitis folia seu rami cum fructu appenso; (2) virgæ Bacchicæ; (3) folia ficus quæ altaribus imponebantur:

Θυσία, ας, ἡ, sacrificatio; ipsa actio sacrificandi, solemnitas in re divina facienda; (2) feriæ quibus sacra fiunt; (3) victima, hostia. A θύω. Hinc

Θυσιάζω, fut. άσω, sacrifico, immolo.

Θυσιὰς, άδος, ἡ, Baccha. A θύω.

Θυσίασμα, τὸ, hostia, victima, *Ath.*

Θυσιαςήριον, ȣ, τὸ, ara ubi victimæ adolentur; (2) mensa in qua Eucharistia reponitur. A θυσιάζω.

Θυσιάων, gen. plur. *Æol.* pro θυσιῶν, a θυσία.

Θύσιμος, ȣ, ὁ ϰ̀ ἡ, qui sacrificari potest aut solet. A θύω.

Θυσκάριον, ȣ, τὸ. Dim. a

Θύσκη, ης, ἡ, scapha; τὰ θύματα, diis offerenda recipiens. A θύω.

Θυσκόος, ȣ, ὁ. Vide θυοσκόος.

Θυσκόπος, ȣ, ὁ ϰ̀ ἡ. Vide θυοσκόπος.

Θύσσανοι, θυσσανόεις, et θυσσανωτὸς. Vide θύσανοι.

Θύσσω, quatio, *Hes.* A θύω.

Θυτὰς, άδος, ἡ, sacrifica, sacrificialis; (2) Bacchica, v. gr. βοὴ, clamor Bacchantium, *Æsch.*

Θυτὴρ, ῆρος, ὁ, sacrificus. A θύω.

Θυτήριον, ȣ, τὸ, ara. Ab eod.

Θυτήριος, ȣ, ὁ ϰ̀ ἡ, aptus ad sacrificandum.

Θύτης, ȣ, ὁ, haruspex, sacerdos. A θύω.

Θυτικὸς, ἡ, ὸν, sacrificus, ad sacrificia pertinens. Hinc ἡ θυτικὴ, sc. τέχνη, haruspicina, haruspicum disciplina, scientia faciendi rem divinam. A θύω.

Θύψις, εως, ἡ, ustio. A τύφω, *uro.*

ΘΥ'Ω, f. θύσω, p. τέθυκα, sacrifico, sacra facio, at *in med.* exta inspicio, de aruspicibus; (2) cum impetu, quasi furibundus, feror, propero, ruo, festino; (3) furo; (4) ferveo, æstuo. Ὅταν θύσωσιν ἄνθρωποι θεοῖς, *Arist. Av.* 191. Ὅτε τὸ πάσχα ἔθυον, *Marc.* 14, 12. Ὑπὲρ ἡμῶν ἐτύθη, 1 *Cor.* 5, 7.

Θυώδης, εος, ὁ ϰ̀ ἡ, odorus. A θύος.

Θυώεις, ώεσσα, ῶεν, idem et ab eod.

Θύωμα, ατος, τὸ, suffimentum odoratum, odoramentum. A θυόω.

Θυωναῖος, Thyanæus, Bacchus, *Opp.*

Θυώνη, ἡ, Semele, mater Bacchi, *ap. Sch.* Hinc

Θυωνίδης, ȣ, ὁ, Bacchus, apud Rhodios.

Θυωρέομαι, in sacra mensa epulari, *Hes.*

Θυωρὶς, ίδος, ἡ, idem quod θυωρός.

Θυωρίτης, ȣ, ὁ, qui sacræ mensæ ministrat; (2) mensarius, trapezita.

Θυωρὸς, ȣ̃, ὁ ϰ̀ ἡ, ut τράπεζα θυωρὸς, mensa quæ sacris usibus dicatur; (2) unguentarius, unguenti confector. (2) ἥν γε θυωροὶ . . . πολύδριπτον καλέȣσιν, vocant, *Nic. Ther.* 104.

Θῶ, aor. 2. conj. act. verbi τίθημι, pono.

Θωὴ, ῆς, ἡ, mulcta, damnum injunctum. Σφῶϊν δὲ, γέρον, θωὴν ἐπιθήσομεν, *Odyss.* 2, 192.

Θωθ, mercurius, *Suid. item* mensis nomen ap. Ægyptios.

Θωκέω, ῶ, sedeo. Θωκεῖν ἐν θρόνῳ, *Herod.* A

Θῶκος, ου, ὁ, sedile, solium; (2) consessus. A θάκος.

Θῶμεν, posuerimus, 1. pl. aor. 2. verbi τίθημι.

Θώμιγξ, γγος, ὁ, funis e sparto, vel cannabi; (2) nervus, vinculum, chorda.

ΘΩΜΙ'ΖΩ, vel θωμίσσω, f. ξω, vincio seu ligo; (2) fodico, pungo, flagris cædo; θωμιχθεὶς, a. 1. part. pass. verberatus, flagellis cæsus.

ΘΩΜΟ'Σ, ῦ, ὁ, acervus frumenti, lignorum, &c. *Æsch. Agam.* 303.

Θώνιος, ὁ, Ægyptius, a Thono rege, *Nic.*

Θωπεία, ας, ἡ, adsentatio, adulatio, blanditiæ. A θωπεύω.

Θώπευμα, ατος, τὸ, blandimentum. Γλυκεῖα δ' ἥσσων εἰς θωπεύματα, minus dulces ad blanditias, *Eurip. Suppl.* 1103. Ab eod.

Θωπευματικὸς, ἡ, ὸν, adsentatorius, blandus.

[illegible], ου, τὸ, adsentatiuncula. Dim.

[illegible], adv. adsentatorie.

Θωπεύω, f. εύσω, adulor, adsentor, blandior. Δοκεῖς γὰρ ἄν με τόνδε θωπεῦσαί ποτ' ἄν; *Eur. Med.* 368. A θώψ. Unde

Θωπικὸς, ἡ, ὸν, adsentatorius, adulatorius.

Θωπικῶς, *adv.* adsentatorum more, adulatorie.

ΘΩ'ΠΤΩ, f. ψω, adsentor; (2) colo; (3) cavillor, irrideo.

Θωράκιον, τὸ, idem quod θωράκιον (2), *Æsch.*

Θωρακίζω, f. ίσω, thorace munio, lorico; (2) armo. A θώραξ.

Θωράκιον, ου, τὸ, loricula, lorica; (2) propugnaculum; (3) pars mali nautici. Dim.

Θωρακισμὸς, ου, ὁ, loricatio. A θωρακίζω.

Θωρακίτης, ου, ὁ, miles thoracatus, lorica munitus. A θώραξ.

Θωρακομάχης, ου, ὁ ϗ ἡ, qui thorace indutus pugnat. Ex μάχομαι.

Θωρακοποιὸς, ῦ, ὁ ϗ ἡ, qui thoraces conficit, loricarius. Ex ποιέω.

Θωρακοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui thoracem gestat.

ΘΩ'ΡΑΞ, ακος, ὁ, thorax, pectus; (2) lorica; (3) murus urbis; (4) poculi genus. (2) Θώρηκος γύαλον, *Il.* 5, 99.

Θωρηκοφόροιο, gen sing. *Ion.* pro θωρακοφόρου.

Θωρηκτὴς, ῦ, ὁ, thoracatus, loricatus; (2) armatus. A θωρήσσω.

Θώρηξις, εως, ὁ ϗ ἡ, loricatio; (2) potatio vini. Ab eod.

Θωρήσσετο, 3. sing. imperf. ind. pass. *Ion.* pro ἐθωρήσσετο, a

Θωρήσσω, f. ξω, thorace munio, lorico; (2) armo; (3) poto; θωρηχθῆναι, armari, a. 1. pass. θωρηχθεὶς, part. armatus, inebriatus, ebrius. Μυρμιδόνας δ' ἄρ' ἐποιχόμενος θώρηξεν Ἀχιλλεὺς, *Il.* 16, 155. Τῷδε δ' ἐγὼν αὐτὸς θωρήξομαι, armabor adversus, *Id.* 7, 101. A θώραξ.

Θωρηχθεὶς, aor. 1. part. pass.

Θῶς, θωὸς, ὁ ϗ ἡ, animal lupo simile, lupus cervarius, *Gl. Antiq.* A θέω, vel θοός.

Θὥτερον, *alterum*, *Dor.* pro τὸ ἕτερον.

Θωΰκτηρ, ῆρος, ὁ, latrator. A θωΰσσω.

Θωῦμα, ατος, τὸ, *miraculum*, *Ion.* pro θαῦμα.

Θωυμάζω, admiror, *Ion.* pro θαυμάζω.

ΘΩΥ'ΣΣΩ, f. ξω, clamo, vociferor; (2) clamore incito, adhortor; (3) impetuose feror. Ἦ οὐκ ἀκούσατε Αἴαντος, οἷαν τήνδε θωΰσσει βοήν; *Soph. Aj.* 335. Παναίολον κηλίδα θωΰξας γόοις, imprecatus, *Lyc.* 165. (2) Θωΰσσων δὲ κυναγέτας, *Eurip. Or.* 869.

Θωϋτὸς, *mirabilis*, *Ion.* pro θαυμαστὸς, *Hesiod.*

Θώψ, θωπὸς, ὁ, adsentator, adulator, palpo, blandus, adsentatorius, adulatorius. A θώπτω.

I.

I Est nona litera Græcorum, quæ ἰῶτα dicitur, semperque vocalis est, et nunquam consonans; (2) nomen habet ab Hebræorum Iod; (3) in numeris valet *decem*, et cum lineola inferne addita (ͺι) *decem millia*; (4) *Matt.* 5, 18. idem est ac minimum quid, velut apex, punctum, vel simile.

Ἰὰ, *Ion.* ἰὴ, ἡ, vox; ἴα, una.

Ἰάζω, Iones imitor, Ionum lingua utor; (2) purpureum colorem refero. (2) Τὸ ὑποκείμενον ἰαζούσης, omnia subjecta purpureo colore tingentis, *Heliod. Æth.* 2.

Ἰάθη, 3. sing. aor. 1. ind. pass. v. ἰάομαι, *sano.*

Ἰαθήσεται, *sanabitur*, 3. sing. f. 1. ind. pass.

Ἰάθητε, *sanati fuistis*, 2 pl. a. 1. ind. pass.

Ἰαιοῖ, *adv. dolentis.* Vide ἰαυοῖ.

ἸΑΙ'ΝΩ, calefacio, tepefacio; (2) liquefacio, dissolvo, emollio; (3) perfundo lætitia, exhilaro; ἰήνατε, a. 1. calefacite; ἰάνθη, a. 1. pass. exhilaratus est. Οὐδέ τι θυμὸν αἰεὶ δμώεσσιν ἰαίνει, *Odyss.* 15, 378. Θυμὸς ἐϋφροσύνῃσιν ἰαίνεται, *Ibid.* 6, 156.

Ἰακὸς, ἡ, ὸν, Ionicus. Ab Ἴων.

Ἰακχαγωγὸς, ῦ, ὁ, quasi mystagogus, minister in orgiis, sc. qui Bacchi imaginem in orgiis portat. Ab ἴακχος et ἀγωγός.

Ἰακχάζω, clamo, vociferor bacchantium more:

Ἰακχαῖος, α, ον, Bacchicus.

Ἰακχέω, clamo, *Steph.* ἰάκχω, *Suid.* idem quod ἰαχέω.

Ἴακχος, ου, ὁ, Iacchus, Bacchus; (2) hymnus in Bacchum.

Ἴακχος, ὁ, porcus, *Diod. Sic.*

Ἰαλεμίζω, fleo, lugeo, *Hes.* Ab

ἸΑ'ΛΕΜΟΣ, ου, ὁ, Ialemus, Calliopes filius; poeta ineptus et frigidus; (2) qui defunctos luget; (3) carmen lugubre et lamentabile; (4) *adj.* miser, flebilis, nullius pretii, contemnendus. Hinc

Ἰαλεμώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, frigidus et ineptus.

Ἴαλλον, imperf. ind. act. verbi ἰάλλω.

Ἴαλλος, ου, ὁ, derisor, cavillator; (2) scomma, dicterium, *Suid.* Ab ἰάλλω.

ἸΑ'ΛΛΩ, f. αλῶ, mitto, emitto, jacio. Ἴαλλεν ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆφιν, *Il.* 8, 300. ἀτιμίησιν τινα, allicere, *Od.* 13, 142.

Ἰαλτὸς, ὁ ϗ ἡ, missus, *Æsch.*

Ἴαμα, ατος, τὸ, sanatio; (2) remedium. Ab ἰάομαι.

Ἰαμβαυλεῖν, iambis tibiam adhibere, *Hes.*

Ἰαμβεῖον, ου, τὸ, carmen iambicum.

Ἰάμβειος, ου, ὁ ϗ ἡ, iambeus, iambicus.

Ἰαμβηλὸς, ου, ὁ ϗ ἡ, convitiator; maledicus, *Hes.* Ab Ἴαμβος.

Ἰαμβιάζω, *ex Epigr.* pro

Ἰαμβίζω, iambis insector; (2) maledico.

Ἰαμβικὸς, ἡ, ὸν, iambicus, iambis constans.

Ἰαμβιστὴς, ῦ, ὁ, convitiator; proprie, qui alios iambis proscindit. Ab ἰαμβίζω.

Ἰαμβογράφος, ὁ, iambicus poeta, et

Ἰαμβοποιὸς, ὁ, iamborum scriptor, *Ath.*

ἸΑΜΒΟΣ, ου, ὁ, Iambus, pes metricus, syllaba brevi et longa constans; (2) carmen versibus iambicis constans; (3) carmen satyricum, mordax, quod iambico carminis genere fere conscribi solebat.

Ἰαμβοφάγος, ὁ, idem quod ἰαμβιστής.

Ἰαμβύκαι, ῶν, αἱ, organa, sive instrumenta musica, triangula, quibus carmina iambica canebantur, *Hes. Suid.* Ab Ἴαμβος.

Ἰαμεναὶ, αἱ, loca herbosa et irrigua; prata, vireta, *Hes.* pro εἰαμεναὶ, quod melius.

Ἴαμνοι, οἱ, *ap. Nic.* idem.

Ἰάνθην, *flocui*, aor. 1. ind. pass. verbi ἰαίνω.

Ἰάνθινος, ίνη, ινον, violaceus. Ab

Ἴανθος, ου, ὁ, flos colore purpureo seu violaceo, *Hes.* Ab ἴον.

ἸΑ'ΟΜΑΙ, ῶμαι, medeor, sano, curo; f. ἰάσομαι, *Ion.* ἰήσομαι aor. 1. m. ἰασάμην vel ἰησάμην aor. 1. pass. ἰάθην, sanatus sum. Ἰάσασθαι νόσον ἀρχαίαν ἐν τῇ πόλει ἐντετοκυῖαν, *Aristoph. Vesp.* 649. Ἰασάμενος αὐτὸν τῆς πηρώσεως, *Æschin.*

Ἰάονες, Iones, Athenienses, Græci.

ἸΑ'ΠΤΩ, f. ἰάψω, mitto, jacio; (2) noceo; (3) jungo; (4) convitiis insector. Ἰάπτειν ὀρχήματα αὐτοδαῆ, *Soph. Aj.* 710.

ἸΑ'ΠΥΞ, υγος, ὁ, Japyx, Apulus, ventus ex Apulia flans versus Romam.

Ἰαρόεις, εσσα, εν, animadvertens, *Man.*

Ἰὰς, άδος, ἡ, Ionica. Ab Ἴων.

Ἰάσασθαι, aor. 1. inf. med. verbi ἰάομαι.

Ἰάσατο, *sanavit*, 3. sing. aor. 1. ind. med.

Ἰᾶσθαι, *mederi*, præs. inf. med. *contr.* pro ἰάεσθαι.

Ἴασι, 3. pl. præs. ind. act. *Ion.* pro εἶσι, ab εἶμι.

Ἰᾶσι, *mittunt*, 3. pl. præs. ind. act. *contr.* ex *Ion.* ἰέασι, pro ἱεῖσι, ab ἵημι.

Ἰάσιμον, τὸ, *Nic.*

Ἰάσιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, sanabilis. Ἀλλ' ὅμως ἰάσιμος, placabilis, *Eurip. Or.* 399.

Ἰασμὸς, ὁ, lugubre carmen, *Hieron.*

Ἴασις, εως, ἡ, sanatio. Ab ἰάομαι.

ἸΑΣΙΩ'ΝΗ, ης, ἡ, Jasione, olus sylvestre.

Ἴασμη, ης, ἡ, Jasme, et ἰάσμινον μύρον, unguentum quoddam. Ab ἴον, *viola.*

Ἰάσμινον, ου, τὸ, idem et ab eod.

Ἰασπίζειν, jaspidem imitari, jaspidis colore esse, *Dioscor.* Ab

ἸΑΣΠΙΣ, ιδος, ἡ, jaspis, gemma.

Ἰαστὶ, *adv.* Ionice. Ab Ἴων.

[illegible], sanandum est. Ab ἰάομαι.

[illegible], έα, έον, sanandus. Ab eod.

Ἰατὴρ, ῆρος, ὁ, medicus. Ab eod.

Ἰατηρία, medicina, ars medica, *Hes.*

Ἰατήριος, ία, ιον, sanandi vim habens.

Ἰατικὸς, ἡ, ὸν, idem. Ab eod.

Ἰατορία, ας, ars medica, (sub. τέχνη.) Τίς ὁ χειροτέχνης ἰατορίας, *Soph. Trach.* 1001 (vel 1019).

Ἰατὸς, sanatus, *Plato de legibus* 9.

Ἰατραλείπτης, ου, ὁ, medicus unguentis et perfrictionibus corporis morbos sanans, medicus unguentarius. Ab ἀλείφω. Hinc

Ἰατραλειπτικὴ, ῆς, ἡ, scil. τέχνη, ars unguentis curandi.

Ἰατρεία, ας, ἡ, curatio, medela. Ab ἰατρεύω.

Ἰατρεῖον, ου, τὸ, medici vel chirurgi officina; (2) premium medici. Ab eod.

Ἰάτρευσις, εως, ἡ, medicatio, sanatio. Ab

Ἰατρεύω, f. εύσω, medeor, curo, sano; (2) medicinam profiteor. Σαυτὸν πρὸ τῆς ἀνάγκης ἰάτρευσον, *Naz.* In *med.* curo me, medicinam mihi facio. Χολαῖς καὶ πυτίαις ἰατρευόμενοι, felle aut coagulo medicinam sibi facientes, *Plut. de capienda ex inimicis utilitate*, 86. Ab ἰατρὸς. Unde

Ἰάτρεια, ας, ἡ, mulier artis medicæ perita.

Ἰατρικὸς, ἡ, ὸν, ad medicos vel ad medicinam pertinens; (2) medicinæ peritus. Hinc ἰατρικὴ, ῆς, ἡ, sc. τέχνη, ars medica, medicina. Ab eod.

Ἰατρικῶς, *adv.* medicorum more.

Ἰατρίνη, ης, ἡ, medica; (2) obstetrix.

Ἰατρολογέω, ῶ, f. ήσω, de medicina loquor seu dissero. Ex ἰατρὸς et λέγω, *dico.*

Ἴατρον, ου, τὸ, merces quæ datur medico.

Ἰατρομάντις, ὁ, medicovates. *Vox comica.*

Ἰατρονίκης, ου, ὁ, medicorum victor. A νικάω.

Ἰατρὸς, ῦ, ὁ, medicus. Ab ἰάομαι.

Ἰατροσοφιστὴς, ῦ, ὁ, medicam artem doctus.

Ἰατροτέχνης, ου, ὁ, medicinæ artifex, qui medicinam profitetur. Ex ἰατρὸς et τέχνη.

ἸΑΤΤΑΤΑΙ', *interjectio lamentantis*, heu!

Ἰατταταιὰξ, *interjectio*, heu! eheu! Ab eod.

ἸΑΥ', *interjectio indignantis*; (2) *lugentis.*

Ἰαυθμὸς, ῦ, ὁ, locus quietus, in quo quis commoratur; (2) stabulum, lustrum; (3) cubile; (4) somnus. Ab ἰαύω.

Ἰαυοῖ, *interject. exclamantis*, qua quis utitur adventante gaudio; (2) audientis vocantem et respondentis. Ab ἰαῦ.

Ἴαυον, imperf. ind. act. verbi

ἸΑΥ'Ω, commoror, tempus tero; (2) dormio, pernocto; ἰαύεσκον est imperfectum, *Ion.* ab ἴαυον, ἴαυες, non ab ἰαύσκω. (1) Οὔτ' ἐννυχίαν τέρψιν ἰαύειν ἐρώτων, nec blandis amoribus ducere noctes, *Soph. Aj.* 1203. (2) Τρεῖς γὰρ ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαύεις, *Il.* 14, 213. Ἰαύων τὸν μειρομένων πότμον, *Lycophr.* 430.

Ἰαφέτης, ου, ὁ, sagittarius. Ab ἀφίημι.

Ἰαφθῆναι, a. 1. inf pass. verbi ἰάπτω, [illegible]

Ἰαχαῖος, α, ον, *adj.* clamosus. Ἰαχαῖον ἐκ στομάτων, *Soph. Œd. Tyr.* 1219.

Ἰαχαῖσι, dat. pl. *Ion.* pro ἰαχαῖς, ab ἰαχή.

'Ιαχε, 3. sing. imperf. ind. act. verbi ἰάχω.
'Ιαχέω, ῶ, f. ήσω, clamo, vociferor; (2) cum clamore seu vociferatione loquor. Οὐδὲ μάτην ἰάχησας, *Epigr.* Ab ἰάχω.
'Ιαχὴ, ῆς, ἡ, vociferatio, clamor. Ab eod.
'Ιάχημα, ατος, τὸ, vociferatio. Ab ἰαχέω.
"Ιαχος, ου, ὁ, idem.
"Ιαχον, 1. sing. imperf. ind verbi ἰάχω.
'Ιαχυῖα, *resonans*, perf. part. med. f. g. verbi
'ΙΑ'ΧΩ, vociferor, clamo.
'Ιαχὼς, perf. part. act.
'Ιάων, ὁ, 'Ιάωνες, Iones.
'Ιαωνίζω, Ionice loquor.
'Ιαωνιστὶ, Ionice. A præc.
"Ιβης, ου, ὁ, clavus in fundo navis, *Eust.*
"ΙΒΗΡ, ηρος, ὁ, Iberus, *gentile.*
'Ιβηρία, ας, ἡ, Iberia. Nomen regionis geminæ, orientalis alterius, alterius occidentalis, quæ et Hispania dicitur. Hinc
'Ιβηρικὸς, ἡ, ὸν, Hispanicus.
'Ιβηρικῶς, *adv.* more Hispanico.
'ΙΒΗΡΙ'Σ, ἡ, Iberis, herba.
"ΙΒΙΣ, ιδος, ἡ, Ibis, avis Ægyptia serpentes devorans.
'ΙΒΙ'ΣΚΟΣ, ου, ὁ, hibiscus, species malvæ silvestris.
"Ιβυξ, υκος, ὁ, Ibyx, avis clamosæ genus.
"Ιγδη, ης, ἡ, mortarium, pila; (2) genus saltationis. Hinc
'Ιγδίζω, agito pistillum; (2) torqueo, flecto.
'Ιγδίον, ου, τὸ, mortariolum. Dim. ab eod.
"Ιγδις, idem quod ἴγδη.
"Ιγδισμα, ατος, τὸ, genus saltationis in quo lumbi agitantur, ut pistillum.
'Ιγδοκόπανον, τὸ, idem quod ἴγδη. A κόπτω.
"Ιγμαι, *adveni*, perf. ind. pass. et
"Ιγμενος, perf. part. ab ἱκνέομαι.
'Ιγνύα, ας, ἡ, posterior genu pars, poples.
'Ιγνὺς, ύος, ἡ, idem. A γόνυ.
"Ιδε, *vidit*, 3. sing. aor. 2. ind. act. verbi εἴδω, *video*: vel *vide*, 2. sing. aor. 2. imperat. v. ejusd.
"ΙΔΑ, ης, ἡ, Ida, mons Phrygiæ, *item* Cretæ; *item* quivis locus editus et sylvosus; vid. Ἴδη.
'Ιδαία, ας, ἡ, Idæa, herba, quæ et laurus Alexandrina dicitur. Ab 'Ιδα.
'Ιδαῖος, αία, αῖον, Idæus. Ab eod.
'Ιδάλιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, æstuosus, sudorem ciens; (2) humidus; (3) speciosus, formosus. Ab ἶδος, *sudor*, vel ἰδέα, *species*.
'Ιδανικὸς, ὸν, idealis, mundus intelligibilis, *ap. Timæum.* Ab ἰδεῖν.
"Ιδαρ, τὸ, cibus, esca, *Hes.*
'Ιδὲ, *Ion.* pro ἠδὲ, et, atque.
'Ιδέα, ας, ἡ, idea, species; (2) genus et forma; (3) pulchritudo; (4) modus et ratio rei; (5) redundat etiam, ἰδέα πράγματος, res. Ab ἰδεῖν, *videre*.
'Ιδέειν, *vidisse*, aor. 2. inf. act. *Ion.* pro ἰδεῖν.
"Ιδει, dat. sing. *contr.* pro ἴδεϊ, ab ἶδος.
'Ιδεῖν, *vidisse*, aor. 2. inf. act. verbi εἴδω.
'Ιδέμεν, aor. 2. inf. act. *Ion.* pro ἰδεῖν.
'Ιδὲν, aor. idem, sed *Dorice* formatus.
'Ιδέσθαι, *vidisse*, aor. 2. inf. med. verbi ejusd.
"Ιδεσκε, 3. sing. aor. 2. ind. act. *Ion.* pro ἴδε.
"Ιδετε, 2. pl. aor. 2. imperat. act.
"Ιδη, ης, ἡ, silva, materia. Ἴδηφι συνηρεφὴς, sylvis contectus, *Herodot.* 1, 110.
"Ιδη, 3. sing. aor. 2. conj.
"Ιδηαι, 2. sing. aor. 2. conj. med. *Ion.* pro ἴδῃ.
"Ιδης, *videris*, 2. sing. aor. 2. conj. act.
'Ιδησῶ, *videbo*, fut. 1. ind. act. *Dor.* pro ἰδήσω.
"Ιδητε, *videritis*, 2. pl. aor. 2. conj. act.
'Ιδία, *adv.* privatim; (2) seorsim, separatim; (3) clam. *Dat. adverbiascens* ab ἴδιος.
'Ιδιαζόντως, *adv.* peculiariter, singulariter. Ab
'Ιδιάζω, fut. άσω, seorsim sum ab aliis, in secessu dego; (2) proprium mihi facio, mihi vindico; ἰδιάζων, proprius, singularis, peculiaris. Κελεύει τῷ Μακρίνῳ ἀποστάντι καὶ ἰδιάσαντι, ἐντυχεῖν τοῖς γράμμασι, *Herodian.* Ab ἴδιος.
'Ιδιαίτατα, *adv.* maxime peculiariter, seorsum ac proprie. Ab
'Ιδιαίτατος, άτη, αίτατον, maxime peculiaris vel proprius. Ab ἴδιος.

'Ιδιαίτερον, *adv.* peculiarius; (2) secretius, magis seorsum. Ab eod.
'Ιδιαστὴς, οῦ, ὁ, vitam agens privatam. Ab [illegible]
'Ιδίῃ, *propriæ*, dat. sing. *Ion.* pro ἰδίᾳ, ab ἴδιος.
'Ιδικὸς, ἡ, ὸν, specialis, peculiaris. Ab ἴδιος, vel [illegible], *species*.
'Ιδικῶς, *adv.* seorsum, speciatim
'Ι[illegible]ω, fut. εύσω, meo consilio utor, mei c[illegible]ii et arbitrii sum.
'Ιδιοβουλέω, ῶ, fut. ήσω, idem. A βουλή.
'Ιδιογενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, proprium et privatum genus habens, sui generis. A γένος.
'Ιδιόγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, propriam et peculiarem linguam habens. A γλῶσσα.
'Ιδιογνωμονέω, ῶ, fut. ήσω, propriam ac peculiarem sententiam habeo, vivo meo arbitratu. Ab
'Ιδιογνώμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, qui propriam et peculiarem sententiam habet, qui ex suo arbitrio privato statuit, qui suæ sententiæ est. A γνώμη.
'Ιδιογονία, ας, ἡ, generatio prolis e sui generis animali. *Vox Platon.* A γίγνομαι.
'Ιδιόγραφον, ου, τὸ, scriptum manu propria exaratum. A γράφω.
'Ιδιοθηρευτικὸς, ἡ, ὸν, sibi venans, sui quæstus causa venans. A θηρεύω.
'Ιδιοθηρία, ας, ἡ, venatio cujus quæstus ad nos redit.
'Ιδιόκριτος, ου, ὁ, ἡ, qui suo judicio et arbitrio vivit.
'Ιδιόκτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, peculiaris, *Ph.* A κτάομαι.
'Ιδιολογέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, separatim loquor. A λέγω.
'Ιδιολογία, ας, ἡ, propria et peculiaris loquendi forma. A λόγος.
'Ιδιόμορφος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui propriæ et peculiaris formæ est. A μορφή.
'Ιδιον, ου, τὸ, peculium, *Ph.*
'Ιδιοξενία, ας, ἡ, necessitudo hospitalis cum aliquo privata, privatum hospitium. Ab
'Ιδιόξενος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui privatum est hospitium cum aliquo, privatus hospes.
'Ιδιόομαι, οῦμαι, fut. ώσομαι, mihi vindico; (2) mihi concilio. Ab ἴδιος.
'Ιδιοπάθεια, ας, ἡ, propria et peculiaris adfectio. Ab
'Ιδιοπαθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, aliquam peculiarem adfectionem habens. A πάθος.
'Ιδιοποιέω, alteri proprium reddo, stabilem et firmam possessionem do.
'Ιδιοποιέομαι, οῦμαι, proprium mihi facio, usurpo, vindico mihi; (2) concilio mihi.
'Ιδιοποίημα, ατος, τὸ, usurpatio, *Ph.*
'Ιδιοποίησις, εως, ἡ, vindicatio; (2) *apud Script. Eccles.* dicitur de naturis Christi alterius naturæ prædicata assumentibus, *item* de assumptione humanæ naturæ, *Eru.*
'Ιδιοπραγέω, ῶ, fut. ήσω, mea negotia curo, non aliena; (2) meo arbitrio ago. A πρᾶγος.
'Ιδιοπραγία, ας, ἡ, cura negotiorum suorum; (2) privata commoditas.
'Ιδιοπραγμονέω vide ἰδιοπραγέω.
'Ιδιοπράγμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, sua tantum curans, suas res agens; (2) vitam privatam agens. A πρᾶγμα.
'Ιδιοπραξία, ας, ἡ, privata commoditas. A πρᾶξις.
'ΙΔΙΟΣ, ία, ιον, peculiaris, sui generis; (2) suus; (3) privatus; (4) de morte spontanea, non per vim ab aliis illata; (5) τὰ ἴδια, domicilium, sedes.
'Ιδιόστολος ναῦς, navis quam quis sibi suis sumptibus instruxit. Ex ἴδιος et στόλος.
'Ιδιοσυγκρασία, ας, ἡ, propria et peculiaris quædam concretio et constitutio; peculiare temperamentum. A σύγκρασις.
'Ιδιοσύστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui habet propriam hypostasin, per se consistens. A συνίσταμαι.
'Ιδιοσυστάτως, *adv.* ex propria substantia.
'Ιδιότης, ητος, ἡ, proprietas. Ab ἴδιος.
'Ιδιότροπος, ου, ὁ καὶ ἡ, proprius cuidam, peculiaris, moribus alicujus vel hominis vel populi receptus, ut τροφὴ ἰδιότροπος, de cibis Judæorum, *ap. Jos.*

'Ιδιοτρόπως, *adv.* modo proprio et peculiari; (2) peculiariter et privatim.
'Ιδιότροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui seorsum alitur et pascitur, qui peculiaribus et propriis nutrimentis utitur. A τρέφω.
'Ιδιόχειρον, ου, τὸ, propria manu scriptum factumve. A χείρ.
'Ιδιοχείρως, *adv.* manu propria. A præc.
'Ιδιόω, vindico mihi, adscisco. Ab ἴδιος.
[illegible] A seq.
[illegible] ἴδισαν αἱμα-[illegible]
[illegible] τὸ, proprietas; (2) idioma, pro-[illegible]guæ. Ab ἴδιος.
[illegible] ὸν, peculiaris.
[illegible] proprie.
[illegible]ς, ἡ, vindiciæ. Ab ἰδιόω.
[illegible] ας, ἡ, vita privata. Ab
[illegible] f. εύσω, privatam vitam ago; (2) obscurus, ignobilis sum, etiam de urbe; (3) imperitus sum, ignarus rei alicujus. Τὸ [illegible] τῆς ἀρετῆς ἄστεα δεῖ ἰδιωτεύειν, [illegible]
'Ι[illegible]της, ου, ὁ, privatus, vitam privatam agens; (2) laicus, *apud Scriptores Ecclesiasticos*, sive qui munere in ecclesia non fungitur; (3) unus e vulgo, plebeius; (4) rei alicujus imperitus; (5) domesticus, inquilinus; (6) omnino teneant tirones, vim hujus vocis admodum variam esse, eamque singulis locis ex antitheto intelligendum esse. Ab ἰδιόω.
'Ιδιωτίζω, ad vulgarem consuetudinem accommodo. A præc.
'Ιδιωτικὸς, ἡ, ὸν, ad privatos seu vulgus pertinens; (2) privatus. (2) τὰ ἰδιωτικὰ, vita privata. Τὰ δὲ ἰδιωτικώτερα, ὡς ἐν τοῖς παροῦσιν ἀκινδυνότερα, αἱρεῖσθαι μᾶλλον, privatam conditionem, ut in præsenti rerum statu tutiorem, præterre, *App. Bell. Civ.* 3, 10. Ab eod.
'Ιδιωτικῶς, *adv.* privatorum more, vulgi more; (2) sermone vulgi.
'Ιδιῶτις, ιδος, ἡ, privata. Ab ἰδιώτης.
'Ιδιωτισμὸς, οῦ, ὁ, sermonis forma e vulgo sumpta, plebeia dicendi ratio. Ab ἰδιωτίζω.
"Ιδμεν, 1. pl. præs. ind. act. *Dor.* et *per Sync.* pro ἴσαμεν, ab ἴσημι, *scio*.
"Ιδμεναι, *scire*, aor. 2. inf. act. *Dor.* et *per Sync.* pro [illegible].
'Ιδμοσύνη, ης, ἡ, scientia. Ab
"Ιδμων, ονος, ὁ, sciens, peritus. Ab εἰδέναι.
'ΙΔΝΟ'Ω, ῶ, fut. ώσω, incurvo, inflecto, intorqueo; a. 1. pass. ἰδνώθη, incurvatus est, sese retorsit. 'Ιδνώθη δὲ πεσών, *Il.* 13, 624.
'Ιδοίατο, 3. pl. aor. 2. opt. med. *Ion.* pro ἴδοιντο, ab εἴδω.
"Ιδοιμι, *viderim*, aor. 2. opt. act.
'Ιδοῖσα, aor. 2. part. act. f. g. *Dor.* pro ἰδοῦσα.
'Ιδόμην, *vidi*, aor. 2. ind. med.
"Ιδον, *vidi*, aor. 2. ind. act.
'Ιδόντες, nom. pl. aor. 2. part. act.
"Ιδοντο, *viderunt*, 3. pl. aor. 2. ind. med.
"Ιδοσαν, 3. pl. aor. 2. ind. act. *Bœot.* pro ἴδον.
"ΙΔΟΣ, εος, τὸ, sudor, *Hes.* 1, 397.
'Ιδοὺ, *adv.* en, ecce. Ab ἰδεῖν.
"Ιδουθοι, οἱ, tibiarum genus, *Poll.*
'Ιδοῦσα, aor. 2. part. f. g. verbi εἴδω.
'Ιδρεία, ας, ἡ, peritia. Ab ἴσημι.
'Ιδρηΐς, ἡ, idem quod ἰδρεία, *Æsch.*
'Ιδρία, ας, ἡ, idem et ab eod.
'Ιδρίης, gen. sing. *Ion.* pro ἰδρίας, a præc.
"Ιδρις, εως, ὁ καὶ ἡ, peritus, sciens; (2) providus.
'Ιδρίτης, ου, ὁ, idem.
'Ιδρόω, ῶ, fut. ώσω, sudo. Οὔτε αὐτὸς ποτε πρὶν ἰδρῶσαι δεῖπνον αἱρεῖτο, *Xen.* Ab ἰδρώς.
'Ιδρύθην, seu ἱδρύνθην, aor. 1. pass. ab ἱδρύω vel ἱδρύνω.
"Ιδρυμα, ατος, τὸ, opus constructum; (2) firmamentum, fundamentum, stabilimentum; (3) delubrum, locus in quo Deorum simulacra collocantur, fanum; (4) sedes; (5) columen. (5) τὸ σὸν ἵδρυμα πόλεως ἐκκομίζομαι πρὸς τυφὰν, filios, qui erant columen urbis, *Eurip. Suppl.* 631. "Ερεισμ' 'Ακράγαντος, columen Agrigenti. Sic vocatur Theron. *Pind. Olymp.* 2, 12. Ab ἱδρύω.

Ἱδρυμι, idem quod ἱδρύω.

Ἱδρυνθεὶς, aor. 1. part. pass. verbi

Ἱδρύνω, idem quod ἱδρύω.

Ἵδρυσις, εως, ἡ, collocatio, fundatio; (2) sedes. Ab ἱδρύω.

Ἱδρύσω, fut. 1. ind. act. verbi ἱδρύω.

Ἱδρυτέον, sedendum, collocandum. Ab ἱδρύω.

Ἱδρυτὸς, ἡ, ὸν, fundatus, firmatus, stabilitus.

Ἱδρύω, fut. ύσω, sedere facio, statuo, colloco; et in pass. statuor, collocor, sedeo, insideo; ἱδρυμένος, perf. pass. collocatus; ἱδρύθη, aor. 1. pass. collocatus est. Καὶ, τῦ κλεινῦ νιν, τέκνον, ἱδρύσθαι χθονὸς: commorari, Soph. Trach. 68. Ἀναφέλης εὐκλεία κατ' οἶκον ἱδρυται γυνὴ, Eur. Hipp. 643.

Ἱδρῷ, dat. vel acc. sing. per Apoc. pro ἱδρῶτι vel ἱδρῶτα, ab ἱδρώς.

Ἵδρωα, vel ἱδρῶα, ων, τὰ, morbi e sudore, pustulis ulceribusve se exserentes, pustulæ ipsæ. Ab eod.

Ἱδρώδης, ες, cum sudore conjunctus.

Ἱδρὼς, ῶτος, ὁ, sudor. Ab ἴδος.

Ἵδρωσις, εως, ἡ, sudatio, sudoris evocatio.

Ἱδρωτήριον, ȣ, τὸ, sudatorium. Ab ἱδρόω.

Ἱδρωτικὸς, ἡ, ὸν, sudare solitus, crebro sudans, sudatorius. Ab eod.

Ἱδρωτικῶς, adv. propense ad sudorem.

Ἱδρώτιον, ȣ, τὸ, sudor. Ab ἱδρώς.

Ἱδρωτοποιέω, sudorem elicio, et in pass. sudo.

Ἱδρωτοποιία, ἡ, sudoris evocatio, sudatio. Ab

Ἱδρωτοποιὸς, ȣ, ὁ ϗ ἡ, sudorem eliciens. Ex ἱδρὼς et ποιέω.

Ἱδρώω, sudo. Ab ἱδρόω, quod idem notat.

Ἰδυῖα, part. perf. med. pro εἰδυῖα, ab εἴδω, scio.

Ἴδωμαι, viderim, aor. 2. conj. med.

Ἰδὼν, intuens, aor. 2. part. act.

Ἴδωσιν, viderint, 3. pl. aor. 2. conj. act.

Ἴε, 2. sing. aor. 2. imperat. act. ab εἶμι, eo.

Ἵει, 2. sing. præs. imperat. act. v. ἵημι, mitto.

Ἵει, mittebat, 3. sing. imperf. ind. act. verbi ejusd.

Ἱείην, præs. opt. act. verbi ejusd.

Ἱεῖς, 2. sing. præs. verbi ἱέω, mitto, jaculor. Ἣ πᾶσαν ἱεῖς γλῶσσαν, quæ statim clamas, Soph. El. 596.

Ἵεις, 2. sing. imperf. ind. act. verbi ἵημι.

Ἱεὶς, mittens, jaculans, præs. part. act. verbi ejusd. Τῶν γὰρ μεγάλων ψυχῶν ἱεὶς, convicia in magnos qui jaculatur viros, Soph. Aj. 154.

Ἱεῖσαι, nom. pl. præs. part. act. f. g. v. ejusd.

Ἱεῖσι, 3. pl. præs. ind. act. verbi ejusd.

Ἵεμαι, eo cum impetu. Ἱέμενος ποταμοῖο ῥεέθρων, Odyss. 10, 529. Ἄστυδε, Il. 17, 5.

Ἵεμαι, cupio, desidero. Ἱέμενον νέεσθαι, Odyss. 15, 69. Φιλέειν, Il. 201. ἐπὶ οἰκίαν, Luc. πρὸς τὴν πόλιν, Plut.

Ἱέμεν, præs. inf. act. Ion. pro ἱέναι, ab ἵημι.

Ἴμεν, præs. inf. act. Ion. pro ἰέναι, ab εἶμι.

Ἱέμεναι, mittere, præs. inf. act. Dor. pro ἱέναι, ab ἵημι.

Ἵεν, 3. pl. imperf. ind. act. Poet. pro ἵεσαν.

Ἱέναι, præs. inf. act.

Ἰέναι, ire, præs. inf. act. verbi εἶμι.

Ἵενται, 3. pl. præs. ind. pass. verbi ἵημι.

Ἱέντες, nom. plur. part. præs. act.

Ἱερὰ, ῶν, τὰ, sacra, exta.

Ἱερὰ, ᾶς, ἡ, medicamenti quædam compositio; (2) serpentis nomen. Ab ἱερός.

Ἱεράγγελος, ȣ, ὁ, qui sacras celebritates annunciat.

Ἱεραγωγὸς, ȣ, ὁ, sacrorum interpres, mysta; αἱ. ναῦς ἱερὰ, navis quæ sacra fert. Νῆλος ὁποῖον ἄναξ μύσαις φίλον ἱεραγωγοῖς ἦξε μίλος, Hedyl. apud Athen. 12.

Ἱεράκιον, ȣ, τὸ, hieracium, genus herbæ. Ab ἱέραξ, quoniam ejus succo oculorum hebetudini mederi credebantur accipitres. Angl. HAWKWEED.

Ἱερακίσκος, ȣ, ὁ, parvus accipiter. Dim. ab eod.

Ἱερακίτης, ȣ, ὁ, lapis quidam. Ab eod.

Ἱεράκμυθοι, ων, οἱ, sacri vates, προφῆται, Hes.

ἹΕ'ΡΑΞ, ακος, ὁ, accipiter.

Ἱεραοιδὸς, ȣ, ὁ, sacer cantor, poeta, Hes.

Ἱεράομαι, ῶμαι, fut. ἱεράσομαι, sacerdos sum; ἱερωμένη, femina sacerdos; ἱερασάμην, aor. 1. sacerdos factus sum. Ἱεράσθαι τῆς Θεῦ, Pausan. τῇ Ἀθηνᾷ, Id. Ab ἱερός.

Ἱεραρχέω, ῶ, fut. ήσω, sacris præsum, sacro imperio et magistratu fungor. Ab

Ἱεράρχης, ȣ, ὁ, qui sacris præest; (2) pontifex qui sacris ordinibus præest. Ex ἀρχή.

Ἱεραρχία, ας, ἡ, sacrum imperium, imperium in rebus sacris. A præc.

Ἱεραρχικὸς, ἡ, ὸν, pontificalis; ad eum pertinens qui sacris præest, vel etiam ad hierarchiam ipsam. Ab eod.

Ἱεραρχικῶς, adv. more eorum qui sacris præsunt.

Ἱερᾶται, 3. sing. præs. ind. med. contr. pro ἱεράεται, a verbo ἱεράομαι.

Ἱερατεία, ας, ἡ, sacerdotium. Ab ἱερατεύω.

Ἱερατεῖον, ȣ, τὸ, sacrarium. Ab eod.

Ἱεράτευμα, ατος, τὸ, sacerdotium. Ab eod.

Ἱερατεύω, et ἱερατεύομαι, sacerdotio fungor, sum sacerdos. Τῷ ᾧ ἱεράτευσε, Herodian. Ab ἱερός.

Ἱερατικὸς, ἡ, ὸν, sacerdotalis; (2) sacris usibus destinatus. Ab ἱεράομαι.

Ἱερέων, gen. pl. Dor. pro ἱερῶν, ab ἱερός.

Ἱέρεια, ας, ἡ, sacerdos, femina. Ab eod.

Ἱερεῖον, ȣ, τὸ, victima, hostia; (2) actus sacrificandi. Ἱερεῖα, quæcunque ad comedendum jugulantur animalia, Casaub. ad Athen. 1, 11. Ab eod.

Ἱερείτης, ȣ, ὁ, sacerdos, ex Platone.

Ἱερέτις, ἡ, antista; (2) supplex femina.

Ἱερεὺς, έως, ὁ, sacerdos. Ab ἱερεύω.

Ἱερεύω, fut. εύσω, sacrifico; (2) dico, consecro. Αὐτὰρ ὁ βῦν ἱέρευσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων Πίονα, Il. 2, 402. Ab ἱερός.

Ἱέρη, ης, ἡ, sacerdos, antistita, Plut.

Ἱερήιον, Il. 22, 159. Ion. τὸ ἱερεῖον.

Ἱερῆς, gen. sing. Ion. pro ἱερᾶς, ab ἱερός.

Ἱερὶς, ίδος, ἡ, sacerdos, femina. Ab eod.

Ἱεροβοτάνη, ης, ἡ, verbena.

Ἱερογλύπτης, ȣ, ὁ, peritus sculpendi hieroglyphica. A γλύφω.

Ἱερογλυφικὰ, ῶν, τὰ, hieroglyphica, sacra monumenta apud Ægyptios, non literis sed variis figuris animalium aliarumque rerum exarata. Ex iisd.

Ἱερογλύφος, ȣ, ὁ, idem quod ἱερογλύπτης.

Ἱερόγλωσσος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, sacram linguam callens. A γλῶσσα.

Ἱερογραμματεὺς, έως, ὁ, scriba rerum sacrarum et mysticarum, sacer scriba.

Ἱερόγραφα, ων, τὰ, divinarum rerum imagines seu adumbrationes. A γράφω.

Ἱερογραφία, ας, ἡ, rerum divinarum adumbratio per signa quædam. Ex iisd.

Ἱερογραφούμενα, ων, τὰ, idem quod ἱερόγραφα.

Ἱεροδάκρυς, epith. thuris, quia in sacris adhibetur, et e frutice lacrymarum modo prorumpit. Ἱεροδάκρυν λίβανον, thus lacrymas sacras fundens, Athen. 14.

Ἱεροδιδάσκαλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui sacra docet, sacrorum doctor, qui ad sacra initiat.

Ἱερόδοξος, ον, sacer, epith. victimarum aliorumque donorum quæ diis dantur. At

Ἱεροδόκος, accentu in penultima, epith. templi, cistæ mysticæ, quæ sacra continet. Ἱερόδοκα Θεῶν λήμματ' ἀπ' ἀνδρὸς ἁγνῦ, dona deis oblata ab homine puro, Æsch. Suppl. 368.

Ἱερόδουλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, sacris inserviens, æditus; (2) Deo sacratus.

Ἱεροθετέω, ῶ, f. ήσω, sacros ritus instituo. Ab

Ἱεροθέτης, ȣ, ὁ, sacrorum rituum institutor. Ex ἱερὸς et τίθημι.

Ἱεροθήκη, ης, ἡ, sacrarium, Ph.

Ἱεροθυτέω, sacrifico, sacris faciendis præsto sum.

Ἱεροθύτης, ȣ, ὁ, sacerdos; (2) summus sacerdos quibusdam locis, a quo annus nomen accepit, Etm. (2) ἐπὶ ἱεροθύτα Νυμφοδώρȣ τῦ Φιλῶνος, sacerdote Nymphodoro Philonis filio. In inscriptione apud Gruterum ἱεροθύτα est genitivus Doricus.

Ἱερόθυτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, sacrificatus, immolatus. Hinc τὰ ἱερόθυτα, ων, sacra hostiæ. Ex ἱερὸς et θύω.

Ἱεροῖσι, sacris, dat. pl. Ion. pro ἱεροῖς.

Ἱεροκαυτέω, fut. ήσω, adoleo, immolo; pass. immolor. Πολλȣ̀ς τινὰς τῶν ἱεροκαυτημένας ἄνδρας κατέχοντος, Diodor. Sic. 20, 65. A καίω.

Ἱεροκῆρυξ, υκος, ὁ, sacer præco, qui in sacris aliquid edicit.

Ἱεροκόμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui sacrorum curam gerit, æditus. A κομέω, curo.

Ἱερολογέω, ῶ, de sacris rebus loquor; (2) sacra verba pronuncio. A λέγος.

Ἱερολογία, ας, ἡ, sermo de rebus sacris.

Ἱερολόγος, ὁ, ψάλτης. Lexic. Reg. MS.

Ἱερομανία, ας, ἡ, orgia Bacchi, in quibus e Baccho furebant. A μαίνομαι.

Ἱερομηνία, ας, ἡ, calendæ; (2) dies festi, supplicationes; (3) festivi ludi. Ex ἱερὸς et μὴν, mensis, vel potius μήνη, luna.

Ἱερομνημονέω, ῶ, fut. ήσω, fungor munere ἱερομνήμονος. Ab

Ἱερομνήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, sacrarum rerum seu sacrorum rituum memoriæ præfectus, sacrorum præsul; (2) sacer scriba qui est a commentariis rerum sacrarum; (3) apud Græcos sacerdos annuus, qui cum Pylagoris mittebatur ad concilium Amphictyonum superior Pylagoris; (4) idem qui ἱεροθύτης.

Ἱερομύρσος, ȣ, ἡ, myrtus acuta, myrta sylvestris.

Ἱερομύστης, ȣ, ὁ, qui sacris mysteriis initiat, qui sacros ritus tradit, sacrorum antistes.

Ἱερὸν, ȣ, τὸ, sacrum sacrificium; (2) hostia, victima; (3) sacellum, fanum, templum, delubrum; (4) quicquid est ædificiorum ad ædem pertinentium, etsi in iis sacra non fiunt, ut Hierosolymis ἱερὸν, a quo distinguitur ναὸς, ædes in qua sacra fiunt.

Ἱερονίκης, ȣ, ὁ, victor in sacris Græcorum certaminibus Ἀντιοχȣ̂ τῦ Ἀπόλλωνος ἱερονίκȣ, Lucian. de Hist. conscribenda, 20. A νίκη.

Ἱερονόμος, ȣ, ὁ, sacræ disciplinæ magister et exactor. A νέμω.

Ἱερονυμηνία, idem quod ἱερομηνία.

Ἱεροπλαγκτὲς, ὸν, sacræ ambages, Man.

Ἱερόπλασμα, ων, τὰ, rerum divinarum imagines seu adumbrationes. A πλάσσω.

Ἱεροπλαστία, ας, ἡ, rerum divinarum adumbratio per quædam signa.

Ἱεροποιέω, ῶ, fut. ήσω, sacra facio; (2) dedico, consecro. Εἰσιτήρια ὑπὲρ τῆς βȣλῆς ἱεροποιῆσαι, Dem.

Ἱεροποιΐα, ας, ἡ, sacrificatio, sacrificium. Ab

Ἱεροποιὸς, ȣ, ὁ, sacrificus, sacrificulus; (2) Athenis decem inspectores haruspicum, cum exta inspiciunt ne fraus intercedat.

Ἱερόπολις, εως, ἡ, urbs sacra, sancta civitas.

Ἱεροπρεπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, sanctimoniam præ se ferens, sanctus, augustus. Hinc τὸ ἱεροπρεπὲς, έος, sanctimonia. A πρέπω.

Ἱεροπρεπῶς, adv. ut decet sanctum, ut convenit rei sacræ, sacro quodam modo.

Ἱερόπτης, ὁ, haruspex. Ab ὄπτομαι.

ἹΕΡΟ'Σ, ὰ, ὸν, sacer, sacrosanctus, augustus. Οἱ ἱεροὶ, sacerdotes, sacrorum ministri. Ἀλλὰ ξὺν ἱεροῖς χρὴ τοῦ ἀστοῖς σκοπεῖν, Eurip. Iphig. in Aul. 674. Τὸν ἱερὸν ὡς κτείνειεν, Id. Ion. 1224.

Ἱεροσαλπιγκτὴς, ȣ, ὁ, tubicen in sacris; fidicen, [illegible]

Ἱεροσκοπέω, ῶ, f. ήσω, haruspicis munere fungor.

Ἱεροσκοπία, ας, ἡ, haruspicina. Ab

Ἱεροσκόπος, ȣ, ὁ, haruspex, extispex.

Ἱερόστεπτος, ον, velatus sacris insignibus, vittis velatus. Σὺν τοῖσδ' ἱκετῶν ἐγχειρίδοις ἱεροστέπτοισι κλάδοισι, Æsch. Suppl. 22. A στέφω.

Ἱεροσυλέω, ῶ, fut. ήσω, sacrilegium committo. Ὁ βδελυσσόμενος τὰ εἴδωλα, ἱεροσυλεῖς; Rom. 2, 22. Ab ἱερόσυλος. Hinc

Ἱεροσύλησις, εως, ἡ, sacrilegium.

Ἱεροσυλία, ας, ἡ, sacrilegium. Ab

Ἱερόσυλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, sacrilegus. A συλάω.

Ἱεροτελεστὴς, ȣ, ὁ, qui sacris initiat, sacerdos; (2) episcopus. A τελέω, initio.

Ἱεροτελεστία, ας, ἡ, initiatio, consecratio, &c.

Ἱερότροχος, ον, sacer, epith. carpenti. [illegible]

χου ἄλμα τιταίνεις, *Orph. Hymn. in Rheam.* 2. A τοίχω.

Ἱερότυπος, ου, ὁ ἡ, cui sacra figura impressa est.

Ἱερουργέω, ῶ, fut. ήσω, operor sacris; (2) macto, immolo. Ἱερουργοῦντα τὸ εὐαγγέλιον, *Rom.* 15, 16. (2) ξένους, ἢ καὶ ἐγχωρίους ἱερουργεῖσθαι κελεύει νόμος; *Heliodor.* 10.

Ἱερουργία, ας, ἡ, rei divinæ peractio seu operatio, sacrificium. Ab

Ἱερουργὸς, οῦ, ὁ ἡ, divina peragens, sacrificus, immolator. Ab ἔργον.

Ἱεροφαντέω, ῶ, f. ήσω, sacrorum antistes sum. Ab

Ἱεροφάντης, ου, ὁ, qui sacra et cæremonias docet, sacrorum antistes. A φαίνω. Hinc

Ἱεροφαντία, ας, ἡ, antistitis sacrorum dignitas; (2) sacrorum cæremonia.

Ἱεροφαντικὸς, ἡ, ὸν, sacerdotalis. Ab eod.

Ἱεροφαντικῶς, *adv.* more sacerdotum.

Ἱεροφάντις, ἡ, antistita sacri. Τὸν ἱεροφάντην, καὶ τὰς ἱεροφάντιδας, καὶ τὸν δᾳδοῦχον, καὶ τὰς ἄλλας ἱερείας μυῤῥίνης ἔχειν στέφανον, *Ister apud Schol. Soph. ad Œd. Col.* 681.

Ἱερόφοιτος, ἀηδὼν, *Ep.* sed. leg. ἠερόφοιτος, aera frequentans, *Diun.*

Ἱεροφόρος, ου, ὁ ἡ, qui sacra fert. A φέρω.

Ἱεροφυλάκιον, ου, τὸ, locus ubi sacra custodiuntur, sacrarium. Ab

Ἱεροφύλαξ, ακος, ὁ, sacrorum custos, æditıuus.

Ἱερόφωνος, ου, ὁ ἡ, sacram vocem habens, seu in sacris canens, sonans. A φωνή.

Ἱερόχρηστον, dei responsum. Ἱερόχρηστα λόγια, *Iamblich. in Pyth.* 29: ubi male legitur λοχῶν pro λογίων.

Ἱεροψάλτης, ου, ὁ, qui sacra canit; (2) psaltes in sacris. A ψάλτης.

Ἱερόψυχος, ου, ὁ ἡ, divinum animum habens. A ψυχή.

Ἱερόω, ῶ, f. ώσω, sacro, dedico, initio, inauguro; inf. ἱερῶσθαι, perf. pass. sacratum, sacrum esse. Partic. ἱερωμένος Θεῷ, Deo sacratus, sacer. Ab ἱερός.

Ἱέρωμα, ατος, τὸ, quod consecratum est, sacrum. Ab ἱερόω.

Ἱερώνυμος, ου, ὁ ἡ, cui sacrum est nomen. Ab ὄνομα.

Ἱερῶς, *adv.* sancte. Ab ἱερός. Unde

Ἱερωσύνη, ης, ἡ, sacerdotium.

Ἵεσαν, 3. pl. imperf. ind. verbi ἵημι.

Ἱέσθην, 3. dual. præs. imperat. med. verbi ἵεμαι.

Ἵετο, *cupiebat*, 3. sing. imperf. ind. med.

ἸΕΥ, hui! (2) irridentis.

Ἵω, jaculor, mitto, immitto; thema inus. unde imperf. 3. sing. in usu ἵει, mittebat, jaciebat, *apud Poet.* Τοῖσιν δ' ἵκμενον οὖρον ἵει ἑκάεργος Ἀπόλλων, *Il.* 1, 479. Ἐπιγεινομένοισιν ἵει κακότητα βαρεῖαν, *Ib.* 10, 71. ἐς τεῖχος ῥόον, *Ib.* 12, 25. οἰστὸν, 13, 650. Ab ἕω, seu ἵημι.

Ἴζάνη, ἡ, vestis e caprinis pellibus; vel potius caprina pellis vestimenti vicem præstans, *Poll.*

Ἱζάνω, sedere facio; (2) sedeo, sido, pessum eo; f. ἱζήσω, a. 1. ἵζησα, mutuatur ab inusit. ἱζέω. Οὔ μοι ἐπ' ὄμματι νήδυμος ὕπνος ἱζάνει, *Il.* 10, 91.

Ἵζεο, 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* pro ἵζεσο.

Ἵζευ, sede, *Dor.* pro ἵζου, *Il.* 3, 162.

Ἱζήσας, aor. 1. part. act. verbi ἱζέω.

Ἵζημα, ατος, τὸ, sedile; (2) locus depressus, vallis. Ab ἱζέω.

Ἵζοισα, *sedens*, præs. part. act. *Dor.* pro ἵζουσα.

Ἵζον, imperf. ind. act.

ἹΖΩ, fut. ἵσω, sedere facio, colloco; (2) sedeo; ἵζομαι, sedeo; (2) sido. Ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἵζει, *Il.* 13, 281.

Ἰή, io! ἰὴ παιὰν, io Pæan.

Ἰή, vox; ἰὴν, vocem.

Ἴη, una, sola; pro ἴα, *una, sola.*

Ἰῇ, *æquali*, dat. sing. *Ion.* pro ἰσῃ, ab ἴος, quod in gen. et dat. circumflecti dicitur; sed fortasse pro μιᾷ ponitur, quod dativ. est a μία, *una.*

Ἰήιος, ου, ὁ, epitheton Apollinis, ab ἰὴ, quod ipsi Pythonem interficienti acclamabatur. Ἰήιε Φοῖβε, *Soph. Œd. Tyr.* 1096.

Ἰήιος, lugubris, flebilis, lacrimosus. Οὔτε τόκοισιν ἰηίων καμάτων ἀνίσχουσι γυναῖκες, nec parturientes mulieres lacrimosos dolores perferunt, *Soph. Œd. Tyr.* 173.

Ἰήκοπος, ου, ὁ ἡ, doloribus medens. Ex ἰάομαι et κόπος, *labor.*

Ἴηλα, *injeci*, aor. 1. ind. act. verbi ἰάλλω.

Ἰηλεμίστρια, ας, ἡ, ploratrix, perfica, *ex Hes.* quasi ab ἰηλεμίζειν, quod esset *plorare.*

Ἰήλεμος, *Ion.* pro ἰάλεμος, lamentatio.

Ἴημα, ατος, τὸ, *Ion.* pro ἴαμα.

Ἵημι, mitto; (2) emitto; ἱεῖσι et ἱᾶσι, mittunt; ἱέμεν, mittere, et in a. 2. ἕμεν, *Poet.* At f. ἥσω, ab ἕω, ut et perf. ἧκα, *Poet.* [illegible] ut in ἐφίηκα, προίηκα· pass. ἵεμαι *significat* cupio, desidero. Ἵημι φωνὴν, *Plat.* διὰ χώρος, *Hesiod. The g.* 806.

Ἰηπαιήων, ονος, ὁ, Apollinis cognomen, ab acclamatione ἰὴ παιάν.

Ἰήσασθαι, aor. 1. inf. med. *Ion.* pro ἰάσασθαι, ab ἰάομαι.

Ἵησι, 3. sing. præs. ind. act. ab ἵημι.

Ἵησι, 2. sing. aor. 2. conj. *Ion.* pro ἵῃς, ab εἶμι.

Ἰήσιμος, sanabilis, *Ion.* pro ἰάσιμος.

Ἴησις, εως, ἡ, *Ion.* pro ἴασις, sanatio, *Hippoc. de Morbo sacro.*

Ἰητὴρ, ῆρος, ὁ, medicus, *Ion.* pro ἰατήρ.

Ἰητήριος, α, ον, medicinalis, *Aret.* A præc.

Ἰητρεῖον, ου, τὸ, *Ion.* pro ἰατρεῖον.

Ἰητρὸς, οῦ, ὁ, medicus, *Ion.* pro ἰατρός.

Ἴητωρ, ὁ, idem quod ἰητὴρ, *Hes.*

Ἰθαγενὴς, έος, ὁ ἡ, (antep. prod.) *Odyss.* 14, 203, genuinus, qu. dic. recte natus, verus. Ab ἰθὺς et γείνομαι.

Ἰθαγενὴς, ὁ, al. ἰθαιγενὴς, ἰθυγενὴς, *Hes.*

Ἰθάκη, ης, ἡ, Ithaca, nomen insulæ.

Ἰθεῖα, *recta*, *Ion.* pro ἰθεῖα, ab ἰθύς.

Ἰθεῖαν, vel *Ion.* ἰθείην, recta. Ab eod.

Ἰθέως, *adv.* recte; (2) confestim, statim.

Ἴθι, *adv.* age, agedum; imperat. ab εἶμι.

Ἴθμα, ατος, τὸ, gressus, passus. Ab eod.

Ἰθμὸς, pro ἠθμὸς, *Ep.*

Ἰθὺ, et ἰθὺς, *adv.* recta; (2) obviam; (3) statim. Ab ἰθύς.

Ἰθύβολος, ου, ὁ ἡ, qui recta jacitur seu projicitur; (2) directus; (3) aptus; ἰθυβόλος, recta feriens. A βάλλω.

Ἰθυδίκαισι, dat. pl. *Ion.* pro ἰθυδίκαις, ab

Ἰθυδίκης, ου, ὁ ἡ, cujus judicia recta sunt Ex ἰθὺς et δίκη.

Ἰθυδρόμος, ου, ὁ ἡ, recta currens, rectam viam in currendo tenens.

Ἰθύθριξ, τρι χος, ὁ, qui crinibus est passis.

Ἰθυκέλευθος, ου, ὁ ἡ, recta via ambulans.

Ἰθυκρίτης, ὁ, recte judicans, *Dulsc.*

Ἰθυκυφὴς, ἐς, et ἰθύκυφος, η, ον, e recto obliquus, gibbosus, *Hippocr.* A κύπτω.

Ἰθυλορδος, ον, e recto incurvus, sc. ad interiores partes flexus, repandus.

Ἰθυμαχίη, ης, ἡ, pugna legitima, aperto Marte. A μάχη.

ἼΘΥΜΒΟΙ, ων, οἱ, saltatores ridiculi, vel saltationes sive cantiones ridiculæ ad Bacchum pertinentes, *Poll. Hes.*

Ἰθύνει, *dirigit*, 3. sing. præs. ind. act. verbi ἰθύνω.

Ἴθυνεν, *direxit*, 3. sing. aor. 2. ind. act.

Ἰθύνη, ἡ, directio, *V. L.*

Ἰθύνοος, ὁ ἡ, recta cogitans, *Apoll.*

Ἴθυνσις, εως, ἡ, directio. Ab ἰθύνω.

Ἰθύντειρα, ας, ἡ, rectrix, moderatrix. Ab

Ἰθυντὴρ, ῆρος, ὁ, rector, moderator. Ab ἰθύνω.

Ἰθυντήριον, ου, τὸ, regimen, *Ph.* At *Hes.* sceptrum e lauro, quod vates gestabant.

Ἰθυντὴς, οῦ, ὁ, idem quod ἰθυντήρ.

Ἰθύντωρ, ορος, ὁ, idem et ab eod.

Ἰθύνω, rego; (2) corrigo; (3) mulcto. Βέλος δ' ἴθυνεν Ἀθήνη Ῥῖνα παρ' ὀφθαλμὸν, *Il.* 5, 290. ἐπὶ στάθμην, *Odyss.* 21, 44. σκολιὸν, *Hesiod. Op.* 7. μύθους, *Ib.* 261. Ab ἰθύς.

Ἰθυπτεῖν, recta volare. A πέτομαι.

Ἰθυπορέω, ῶ, fut. ήσω, recta progredior, *Hipp. de Ostium natura.*

Ἰθυπόρος, ου, ὁ ἡ, recta procedens; ἰθύπορος, recta transeundus, directus.

Ἰθυπτίων, ωνος, ὁ ἡ, recta volans.

ἸΘΥ'Σ, ιος, ὁ, rectus, directus, non obliquus; (2) rectus, verus, apertus; *fœm.* ἰθεῖα, et ἰθείη· *neut.* ἰθύ.

Ἰθὺς, ύος, ἡ, impetus. Ab ἰθύω.

Ἰθύτατος, η, ον, rectissimus. A præc.

Ἰθυσκόλιος, ον, e recto obliquu, et incurvus, *Hippocr. de Articulis.*

Ἰθυτένεια, ας, ἡ, via in rectum extensa, via recta. Ab

Ἰθυτενὴς, έος, ὁ ἡ, in rectum extensus; (2) rectus. Ex ἰθὺς et τείνω, *tendo.*

Ἰθυτενῶς, *adv.* directa via, recte. Πρὸς τὴν ἡλιακὴν μαρμαρυγὴν ἰθυτενῶς ἀτενίζειν, *Cyrillus Alex.*

Ἰθυτὴς, οῦ, ὁ, director. Ab ἰθύω.

Ἰθύτης, ητος, ἡ, rectitudo, *Aret.* Ab eod.

Ἰθύτομος, ου, ὁ ἡ, in rectum sectus; (2) rectus. Ex ἰθὺς et τέμνω, *seco.*

Ἰθύτριξ. Vide ἰθύθριξ.

Ἰθυφαλλικὸς, ἡ, ὸν, ithyphallicus.

Ἰθυφάλλιον, ου, τὸ, carmen Priapeium. Τοιαυτά ἐστι τὰ πριάπεια, ὑπό τινων δὲ ἰθυφάλλια λεγόμενα, *Dionys. Halic. de Compos. Verborum.*

Ἰθύφαλλος, ου, ὁ, penis erectus; (2) carmen quod in erectum penem cantabatur; (3) qui in sacris Bacchi phallum sequebatur, muliebri indutus veste, ac phallicum seu ithyphallicum carmen cum tripudio canebat. Ex ἰθὺς et φαλλός.

Ἰθύφρων, ὁ ἡ, recta sapiens, *Apoll.*

Ἰθύω, f. ύσω, recta feror, recta pergo; (2) impetu feror, prorumpo; (3) desiderio alicujus rei feror seu agor, incendor. Ἴθυσαν δ' ἐπὶ τεῖχος ἀολλέες, *Il.* 12, 443. Ἰθύει, ἀλλ' οὔτι πρήσσει, i. e. recta irruit, sed nihil proficit; *Il.* 17, 661. Ab ἰθύς.

Ἰθυωρία, ας, ἡ, rectitudo, rectus trames, progressio directa. Ab eod. et ὠρέω.

Ἰΐζω, æruginem refero, ærugini seu ferrugini assimilis sum, *Dioscor.* Ab ἰός.

Ἵκανε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi ἱκάνω.

Ἱκάνετον, *perveniebatis*, 2. dual. imperf.

Ἱκανοδοσία, ας, ἡ, satisdatio, *Ph.* Ex ἱκανὸς et δίδωμι, seu δόσις.

Ἱκανοδότης, ου, ὁ, satisdator, *Ph.* Ab iisd.

ἹΚΑΝΟ'Σ, ἡ, ὸν, idoneus, dexter; (2) sufficiens; (3) satis magnus, satis multus; τὸ ἱκανὸν, *subst.* quod dari oportet, constituta multa, certum pretium, satisdatio, summa qua satisdatur. Hinc ἐξ ἱκανοῦ, scil. χρόνου, a multo tempore; ἐφ' ἱκανὸν, diu. (vide *Ern.*) Ἱκανοὶ et ἱκανάτοι, in græcitate sequiore appellabantur magistri collegiorum, seu officiorum comitatensium, ex eo, quod essent pares negotiis gerendis, homines gnavi et fortes.

Ἱκανότης, ητος, ἡ, sufficientia, facultas, habilitas. A præc.

Ἱκανούσθω, 3. sing. præs. imperat. pass. *contr.* pro ἱκανοέσθω, ab

Ἱκανόω, ῶ, fut. ώσω, idoneum vel sufficientem reddo. Ὃς ἱκάνωσεν ἡμᾶς διακόνους καινῆς διαθήκης, 2 *Cor.* 3, 6.

Ἱκάνω, convenio, adeo, adsequor, supplico; (2) tango, invado, opprimo; ἱκάνομαι pro ἱκάνω, venio supplex. Ab ἵκω.

Ἱκανῶς, *adv.* abunde, satis, sufficienter; (2) valde, multum; *superl.* ἱκανωτάτως, prorsus.

Ἴκελος, έλη, ελον, similis. Ab εἴκελος.

Ἰκελόω, ῶ, adsimilo, *ex Vet. Lex.* A præc

Ἰκέλως, *adv.* similiter, *Hippocr. de Glandulis.*

Ἵκεν, *ibat*, 3. sing. imperf. ind. act. cum ν ἐφελκ. ab ἵκω.

Ἵκεο, *veni*, 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* pro ἱκέσο.

Ἱκέσθαι, *venisse*, a. 2. inf. med.

Ἱκέσθην, *venerunt*, 3. dual. a. 2. ind. med.

Ἱκεσία, ας, ἡ, supplicatio, preces supplices, deprecatio, preces. Ab ἱκέτης.

Ἱκέσιος, ία, ιον, supplicum præses; Epith. Jovis. (2) supplex, (2) ἱκεσίᾳ χειρὶ, supplici manu, *id est*, manu protensa, et tenente ramum supplicatorium, *Eurip. Suppl.* 108. Ab eod.

Ἱκεταδόκος, ὁ ἡ, admittens supplicem. Ἱκεταδόκου γὰρ τῆσδ' ἀπὸ σκοπῆς ὁρῶ τὸ πλοῖον, *Æschyl. Suppl.* 721. Ὡς ἄρα φιλοικτίρμων τις ἂν εἴη καὶ ἱκεταδόκος, *Scholiast. Soph. ad Œd. Col.* 258. A δέχομαι.

Ἱκέταν,

Ἱκέται, acc. sing. *Dor.* pro ἱκέτην. Ab ἱκέτης.
Ἱκετεία, ας, ἡ, supplicatio. Ab eod.
Ἱκέτευε, 3. sing. imperf. ind. act. v. ἱκετεύω.
Ἱκέτευμα, ατος, τὸ, supplicatio. Ab ἱκετεύω.
Ἱκέτευσε, 3. sing. a. 1. ind. act.
Ἱκετευτικὸς, ἡ, ὸν, supplicatorius, supplex, *Schol. Soph. ad Œd. Tyr.* 143.
Ἱκετευτικῶς, *adv.* suppliciter.
Ἱκετεύω, f. εύσω, supplico, supplex oro. Ἱκετεύω σε πισθῆναί τί μοι, *Soph. Œd. Col.* 1409. Ab ἱκέτης.
Ἱκετηρία, ας, ἡ, supplicatio, deprecatio; (2) velamenta supplicum, i. e. oleæ ramus lana velatus.
Ἱκετήριος, ία, ιον, ad supplices pertinens, supplicibus conveniens. Ἱκετηρία θυσία, supplicatio. Ab ἱκετὴρ inus.
Ἱκετηρὶς, ίδος, ἡ, supplex. Ab
ΙΚΕΤΗΣ, ȣ, ὁ, supplex, qui humiliter et more servili aliquid orat; (2) cui supplicatur; (3) servus.
Ἱκετήσιος, ία, ιον, idem quod ἱκέσιος.
Ἱκετικὸς, ἡ, ὸν, supplicatorius. Ab ἱκέτης.
Ἱκέτις, ιδος, ἡ, femina quæ supplicat; (2) famula, serva, (sed hoc potius est οἰκέτις.)
Ἱκέτο, 3. sing. a. 2. ind. med. ab ἵκω.
Ἱκετοδόκος, vel ἱκετοδόχος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, supplicum receptor; verbi ἱκεταδόκος.
Ἱκετρία, ας, ἡ, idem quod ἱκετηρία.
Ἱκετόσυνα, ων, τὰ, supplicationes. Ab ἱκέτης.
Ἵκηαι, venias, 2. sing. præs. vel aor. 2. conj. med. *Ion.* pro ἵκῃ, ab ἱκνέομαι.
Ἵκηται, veniat, 3. sing. aor. ejusd.
Ἰκμάζω, f. άσω, humecto, humefacio:
Ἰκμαίνω, f. ανῶ, idem, (2) emollio. Ab ἰκμάς.
Ἰκμαῖος, Jupiter, qu. dic. humidus, pluvius.
Ἰκμαλέος, έα, έον, humidus. Ab
ΙΚΜΑΣ, άδος, ἡ, vel ἰκμὰς, humor; (2) vapor.
Ἰκμασία, ας, ἡ, idem. Ab ἰκμάζω.
Ἴκμενος, vel ἴκμενος, humidus, secundus, de vento. Ab ἰκμὰς, vel *per Sync.* pro ἱκόμενος, ab inus. ἵκομαι.
Ἴκμη, ης, ἡ, planta quædam humida. Ab ἰκμάς.
Ἰκμοβόλος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, humorem jactans, emittens. Ex ἰκμὰς et βάλλω.
Ἰκμόβωλον, ȣ, τὸ, gleba humectata. Ex ἰκμὰς et βῶλος.
Ἱκνεῖσθαι, præs. inf. med. *contr.* pro ἱκνέεσθαι, ab
ΙΚΝΕΟΜΑΙ, ȣ̃μαι, venio, advenio; (2) subeo; (3) invado; (4) pertineo, tango; (5) supplico, obsecro: f. ἵξομαι, et a. 2. ἱκόμην, ab inus. ἵκομαι. Ἐγὼ θαμῦντα μᾶλλον ἐς λόγους σοὺς σὸς ἱκόμην, loquerer, *Soph. El.* 316. Καί σε πρὸς τȣ̃ σȣ̃ τέκνȣ ϰ θεῶν ἱκνȣ̃μαι, *Soph. Aj.* 589.
Ἱκνευμένῳ, dat. sing. part. præs. med. *Ion.* pro ἱκνεομένῳ.
Ἱκνούμενος, veniens, part. præs. med. *contr.* pro ἱκνεόμενος, a verbo ἱκνέομαι. Ἱκνȣ́μενος χρόνος, constitutum tempus, *Antonin.* 3.
Ἱκνουμένως, *adv.* congrue, convenienter.
Ἱκνεῦνται, 3. pl. præs. ind. med. *Dor.* et *Ion.* pro ἱκνȣ̃νται.
Ἵκοι, 3. sing. a. 2. opt. act. verbi ἵκω.
Ἱκοίμαν, a. 2. opt. med. *Dor.* pro ἱκοίμην.
Ἱκόμην, veni, a. 2. ind. med. verbi ejusd.
Ἵκοντο, venerunt, 3. pl. a. 2. ind. med.
Ἵκȣ, 2. sing. a. 2. ind. med. *Att.* et *Ion.* pro ἵκεσο, vel imperat. med. ἱκόμην, ȣ.
Ἰκρίδιον, τὸ, Dim. Ab
ΙΚΡΙΟΝ, ȣ, τὸ, tabula, tabulatum, asser; (2) caudex.
Ἰκριοπηγὸς, ȣ̃, ὁ ϰ ἡ, qui tabulata conficit seu coagmentat. Ex ἴκριον et πήγνυμι.
Ἰκριόω, f. ώσω, e tabulis et levibus lignis exstruo, qualia fuere ab initio theatra et amphitheatra temporaria.
Ἴκταρ, *adv.* juxta, prope; (2) celerrime. (1) φανέντες ἴκταρ μελάθρων, *Æschyl. Agamem.* 117. Ab ἵκνέομαι.
Ἰκτεράω, seu ἰκτεριάω, ῶ, ictero, morbo regio laboro. Ab ἴκτερος.
Ἰκτερίας, ὁ, icterias lapis, *Steph.*

Ἰκτερικὸς, ἡ, ὸν, ictericus, arquatus.
Ἰκτεριώδης, εος, ὁ ϰ ἡ, ictero laborans:
Ἰκτερίζομαι, ȣ̃μαι, idem quod ἰκτεριάω. A seq.
ΙΚΤΕΡΟΣ, ȣ, ὁ, icterus, morbus regius seu arquatus; (2) avis galbula.
Ἰκτερώδης, ες: vid. ἰκτεριώδης.
Ἰκτὴρ, ῆρος, ὁ ϰ ἡ, supplex: id. quod ἱκέτης.
Ἰκτηρία, ἡ, pro ἰκτηρίοι κλάδοι, *Ar.*
Ἰκτήριος, ια, ιον, pro ἱκετήριος.
Ἰκτὴς, ὁ, idem quod ἰκτὴρ, *Lycophr.*
Ἰκτίδεος, έα, εον, e mustela confectus. Ab
ΙΚΤΙΝ, ῖνος, ὁ, milvus, seu milvius; (2) lupi genus.
Ἰκτῖνος, ȣ, ὁ, idem.
ΙΚΤΙΣ, ιδος, ἡ, mustela silvestris; (2) mustela domestica major, viverra; (3) animal aquaticum et piscivorum; castor.
Ἵκτο, 3. sing. aor. 2. ind. med. *per Sync.* pro ἵκετο, ab
ΙΚΩ, venio; (2) adsequor; f. ἵξω a. 1. ἶξα: est et ἶξον imperfectum, tanquam a themate ἵξω, facto ex futuro. Αὐτὰρ ἔγ᾽ ἐς Ῥόδον ἶξεν ἀλώμενος, *Il.* 2, 667.
Ἵκωμαι, venerim, aor. 2. conj. med.
Ἵκωντι, 3. pl. aor. ejusd. *Dor.* pro ἵκωσι.
Ἰλαδὸν, *adv.* turmatim; (2) affatim. Ἐσμεύοντο ἰλαδὸν εἰς ἀγορὴν, *Il.* 2, 93. Ab ἴλη.
Ἵλαθι, 2. sing. præs. imperat. act. verbi ἵλημι.
Ἱλάομαι, propitio; ἱλάεσθαι, propitiare, placare; ἱλάονται, placant; f. ἱλάσομαι: hinc ἱλάσσεαι, 2. sing. placabis; ἱλασσώμεσθα, a. 1. conjunct. med. propitiemus; ἱλάσατο, 3. sing. a. 1. med. propitium reddidit; ἵλασαι, a. 1. imperat. propitia, placa. Part. ἱλασάμενος, qui propitiavit, aut cum propitiasset; ἱλάσθητι, a. 1. imp. pass. esto propitius; ἱλασμένος, propitiatus; ἱλασμένος κριὸς, aries expiatorius, *Num.* 5. (nisi hoc est potius ἱλασμὸς, *Ern.*) Occurrit et ἱλάξονται, f. 1. propitiabunt, *apud Apoll. Rhod.*
Ἵλαος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, propitius; (2) benignus, clemens, facilis. Ab ἱλάω.
Ἱλάρια, ων, τὰ, hilaria, festum quoddam:
Ἱλαρὸν, τὸ, hilaritas, *Suid.* Ab
Ἱλαρὸς, ὰ, ὸν, hilaris, lætus. Ab ἱλάομαι. Hinc
Ἱλαρότης, ητος, ἡ, hilaritas:
Ἱλαρόω, ῶ, fut. ώσω, hilaro, exhilaro, lætifico.
Ἱλαρύνω, idem quod ἱλαρόω, *Steph.*
Ἰλάρχης, ȣ, ὁ, præfectus turmæ seu agminis; (2) qui octo elephantis præfectus est. Ex ἴλη et ἀρχή. Hinc
Ἰλαρχία, ας, ἡ, præfectura turmæ militum seu equitum.
Ἱλαρῳδεῖν, læta carmina cantare, ut de amoribus rebusque jucundis ad theatra et convivia exhilaranda. Ab ἱλαρὸς et ᾠδή.
Ἱλαρῳδία, ας, ἡ, decantatio carminum hilarium et festivorum in theatris et conviviis:
Ἱλαρῳδὸς, ȣ̃, ὁ, carminum hilarium poeta et cantator. Ex iisd.
Ἱλάσθητι, 2. sing. a. 1. imperat. pass. ab
Ἱλάσκομαι, propitio, placo; (2) *pass.* propitior, placor. Εἰς τὸ ἱλάσκεσθαι τὰς ἁμαρτίας τȣ̃ λαȣ̃, *Heb.* 2, 17. τὸν θεὸν, *Luc.*
Ἱλασκόμενος, præs. part. med.
Ἱλάσκω, propitio, placo.
Ἵλασμα, τὸ, idem quod ἱλασμὸς, *Sibyll.*
Ἱλασμὸς, ȣ̃, ὁ, propitiatio. A præc.
Ἱλάσομαι, f. 1. ind. med. verbi ἱλάσκομαι.
Ἱλασσάμενος, a. 1. part med. *Poet.* pro ἱλασάμενος.
Ἱλάσσεαι, 2. sing. a. 1. conjunct. med. *Ion.* et *Poet.* pro ἱλάσηαι, vel ἱλάσῃ.
Ἱλασσώμεσθα, 1. pl. a. 1. conj. med. *Poet.* pro ἱλασώμεθα.
Ἱλαστὴς, ὁ, redemptor, *Ep.*
Ἱλαστήριον, τὸ, piaculum, ἀνάθημα, et quicquid datur placandorum deorum causa; unde et de victima; (2) *in Libris Sacris* aurea tabula, seu lamina quæ tegebat arcam fœderis, *Ern.* Ab
Ἱλαστήριος, ία, ιον, propitiatorius, habens vim propitiandi. Ab ἱλάσκομαι.
Ἵλεος, ȣ, ὁ, *Poet.* pro ἵλαος. Hinc
Ἱλεόομαι, ȣ̃μαι, propitium reddo, placo.

Ἱλεόω, propitium reddo, idem quod ἱλάσκομαι, *Bud.*
Ἵλεως, ω, ὁ ϰ ἡ, propitius, *Att.* pro ἵλαος.
Ἱλέως, *adv.* animo propitio et hilari, hilariter. Ab ἵλεος.
Ἴλη, ας, ἡ, agmen, grex, multitudo congregata; (2) turma, ordo equitum. Ab εἴλη.
Ἵληθι, propitius esto, 2. sing. præs. imperat. act. *Ion.* pro ἵλαθι, ab ἵλημι.
Ἱλήκῃσι, 3. sing. perf. conj. act. *Ion.* pro ἱλήκῃ.
Ἱλήκω, propitius sum. Ut hinc sit ἱλήκοις, opt. ἱλήκοι, et in subj. ἱλήκῃσι pro ἱλήκῃ. A seq.
Ἵλημι, propitius sum; ponitur propter ἵλαθι, et ἵληθι, imperat. esto propitius.
Ἰλιακὸς, ἡ, ὸν, Iliacus, Trojanus. Ab Ἴλιον.
Ἰλιὰς, άδος, ἡ, Ilias, prius Homeri poema, quod de rebus agit Iliacis; (2) mulier Iliaca; (3) turdi species; (4) multitudo. Ab eod.
Ἰλιγγιάω, ῶ, vertigine laboro. Ἀπὸ τῆς δίνης γὰρ τῶν ὅπλων ἰλιγγιῶ, *Aristoph. Ach.* 587. Ab
Ἴλιγξ, γγος, ἡ, vortex. Ab εἰλίσσω. Hinc
Ἴλιγγος, ȣ, ὁ, vertigo oculorum; (2) hæsitatio hominis, quo se vertat, nescii.
Ἰλιόθεν, *adv.* ab Ilio. A seq.
ΙΛΙΟΝ, ȣ, τὸ, Ilium, urbs Troja.
Ἰλιοπέρσης, ȣ, ὁ, Ilii populator. Ex πέρθω.
Ἰλλαίνω, f. ανῶ, oculos distorqueo, torve inspicio. Ab ἰλλὸς.
Ἰλλὰς, άδος, ἡ, vinculum tortum, funis. Ab ἴλλω.
Ἰλλίζω, oculis innuo. Ab ἰλλὸς.
Ἰλλὶς, ίδος, ἡ, lusciosa, quæ oculis retortis est: Ab ἰλλός.
ΙΛΛΟΣ, ȣ, ὁ, vel ἴλλος, oculus.
Ἰλλὸς, ȣ̃, ὁ, strabo, strabus, lusciosus, oculis retortis; (2) cæcus. Ab
Ἴλλω, oculis conniveo; (2) volvo, convolvo; (3) vincio, constringo; (4) contineo; (5) concludo. Ab ἴλλος. Unde
Ἰλλώδης, ες, qui oculis connivet, strabo.
Ἰλλωπιάω, ῶ, fut. ήσω, strabus sum; (2) nicto; (3) conniveo; (4) hallucinor. Ab ὤψ.
Ἰλλωπίζω, f. ίσω, idem et ab eod.
Ἰλλώπτω, idem, *Ern.*
Ἰλύα, ας, ἡ, caverna, latibulum.
Ἰλυόεις, όεσσα, όεν, limosus; (2) fæculentus.
Ἰλυὸς, ȣ̃, ὁ, lustrum. Ab εἰλύω.
ΙΛΥΣ, ύος, ἡ, limus, qualis in paludibus et fluviis; (2) lutum, cœnum; (3) fæx.
Ἰλυσπάομαι, repo. Τῷ δὲ ἰλυσπωμένῳ (γένει) οἱ φωλεοί, *Max. Tyr.* 26. 6.
Ἰλύσπασις, ἡ, reptatio illa quæ fit tractim et velutim, *Arist.*
Ἰλύω, f. ύσω, oblimo, limo obduco; (2) torqueo; (3) occulto. A præc.
Ἰλυώδης, εος, ὁ ϰ ἡ, limosus; (2) fæculentus. Ab eod.
Ἴλωσις, εως, ἡ, vel ἴλλωσις, distortio, seu perversio, de oculis; ab ἰλλέω, idem quod ἰλλωπιάω. Ἴλωσις τȣ̃ ὀφθαλμȣ̃, *Aet.* Ab ἴλλος.
Ἱμα, ατος, τὸ, vestimentum, pro εἷμα.
Ἱμαῖος, αία, αῖον, molaris, qui a molas versantibus, aut aquas e puteis extrahentibus canitur; (2) redundans, copiosus, uber.
Ἱμαῖος, ȣ, ὁ, haustor. Ab ἱμάω.
Ἱμαλιὰ, ᾶς, ἡ, cumulata farinæ mensura. Hinc
Ab eod.
Ἱμάλιος, ία, ιον, abundans, copiosus, *Hes.*
Ἱμαλὶς, ἡ, Dea farinæ; (2) cantilena molentium.
Ἱμαντάριον, ȣ, τὸ, situla nautica; (2) instrumentum nauticum quodvis. Ab ἱμάς.
Ἱμαντελιγμὸς, ȣ̃, ὁ, duplicis lori tortuosa implicatio, *Eust.*
Ἱμαντίδιον, ȣ, τὸ, loriolum. Dim.
Ἱμάντινος, ίνη, ινον, loreus, e loris factus.
Ἱμαντίον, ȣ, τὸ, uva, *morbus*, uvulæ in ore extensio. Ab ἱμάς.
Ἱμαντόδετος, ȣ, ὁ, qui loris devincitur.
Ἱμαντοπέδη, ης, ἡ, vinculum loreum. Cirri Polypi.
Ἱμαντόπους, ὁ, loripes, *Steph.*
Ἱμαντοτομέω, lora scindo.
Ἱμαντοτόμος, qui lora scindit, *Steph.*

Ἱμαντώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, lori vicem præbens, lori modo flexilis. Ab ἱμάς.

Ἱμάντωσις, εως, ἡ, loramentum, corrigiarum in calceamentis constrictio; (2) lignum quod ad continendos parietes in medio structuræ ponitur; (3) adfectus morbidus gurgulionis. Ab eod.

Ἱμαοιδὸς, ȣ̃, ὁ, qui canit ἱμαῖον, i. e. cantilenam aquas haurientium. Ab

ἹΜΑ'Σ, άντος, ὁ, lorum, corrigia, habena; (2) adfectus gurgulionis, quum longior aridi orque evadit. (1) ἄγχε δέ μιν πολύκεστος ἱμὰς, *Il.* 3, 371.

Ἱμάσθλη, ης, ἡ, scutica, flagellum. Ab ἱμάς

Ἱμᾶσι, *loris*, dat. pl. ab ἱμὰς, *lorum*.

Ἱμάσας, a. 1. part. act. *Poet.* pro ἱμάσας, ab

Ἱμάσσω, loris cædo, verbero; f. ἱμάσω unde aor. 1. ἵμασεν partic. ἱμάσας, *Poet.* ἱμάσσας. Ἡνίοχος δ' ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους, *Il.* 11, 280. Ab ἱμάς.

Ἱματιδάριον, ȣ, τὸ, idem quod

Ἱματίδιον, ȣ, τὸ. Dim. ab ἱμάτιον. Unde

Ἱματίζω, fut. ίσω, vestio, *Luc.* 8, 35.

Ἱματιοθήκη, ης, ἡ, vestiarium.

Ἱματιοκάπηλος, ȣ, ὁ, vestimentorum propola, vestiarius, scrutarius, cerdo.

Ἱματιοκλέπτης, ȣ, ὁ, vestium fur. A κλέπτω.

Ἱματιομισθὴς, ȣ, ὁ, qui choragis vestes mercede locat. A μισθός.

Ἱματιομισθώτης, ȣ, ὁ, idem. A μισθόω.

Ἱμάτιον, ȣ, τὸ, vestimentum, velamen, toga.

Ἱματιοπώλης, ȣ, ὁ, vestium venditor, vestiarius. A πωλέω. Hinc

Ἱματιόπωλις, ιδος, ἡ, vestiaria. Hinc ἀγορὰ ἱματιόπωλις, forum vestiarium, seu in quo vestes venduntur.

Ἱματιοφορὶς, ίδος, ἡ, vestigerula.

Ἱματιοφυλακέω, vestes custodio, servo.

Ἱματιοφυλάκιον, ȣ, τὸ, arca vestiaria, vestiarium, locus in quo vestes adservantur. Ab

Ἱματιοφύλαξ, ακος, ὁ, vestium custos.

Ἱματισμὸς, ȣ̃, ὁ, vestitus. Ab ἱματίζω.

Ἱματοποιΐα, ας, ἡ, vestificium, *Gl. V.* Ab ἷμα, pro εἷμα, et ποιῶν. (Sed leg. ἱματιοπ.)

Ἱματȣργικὸς, ἡ, ὸν, ad vestes conficiendas pertinens. Hinc ἱματȣργικὴ, sc. τέχνη, ars vestiaria Ab

Ἱματȣργὸς, ȣ̃, ὁ ϗ ἡ, qui vestes conficit, vestiarius. Ex ἷμα, pro εἷμα, et ἔργον.

Ἱματοφύλαξ, et ἱματοφυλάκιον, idem quod ἱματιοφύλαξ, &c. (sed præstat ι add.)

Ἱμάω, ῶ, f. ήσω, loreo fune extraho, haurio. Ab ἱμάς.

ἹΜΕΙ'ΡΩ, et ἱμείρομαι, desidero, cupio. Ἱμείρων φιλότητος, *Hesiod. Scut.* 31. χρήματα ἔχειν, *Plut.*

Ἵμεν, 1. pl præs. ind. act. verbi εἶμι.

Ἴμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro ἰέναι vel ἰέναι.

Ἱμερόεις, όεσσα, όεν, desiderabilis, amabilis.

Ἱμερόθυμος, ȣ, amabilis animo.

Ἵμερος, ȣ, ὁ, desiderium, cupiditas, cupido; (2) Cupido, Deus amoris; (3) desiderium amatorium. Ab ἱμείρω.

Ἱμερωθῆναι, Venerem pati. ἱμερωθεῖσαι, aor. 1. *Hippocr.* coitum passæ. Ab ἵμερος.

Ἱμερόφωνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui vocem habet suavem, suaviloquus. A φωνή.

Ἱμερτὸς, ἡ, ὸν, desiderabilis, optabilis, amabilis, formosus, suavis. Ab ἱμείρομαι.

Ἱμητὸς, ἡ, ὸν, loreo fune extractus, haustus Ab ἱμάω.

Ἱμονιὰ, ᾶς, ἡ, funis loreus, seu e loris bubulis tortus, quo aqua e puteis extrahitur. Τὸ γὰρ φρέαρ, ἅτε ὀρεινὸν ὂν, κοῖλον ἦν καὶ βαθὺ, ὥστε δεῖν ἱμονιᾶς μακρᾶς, *Suid.* Ἀλλὰ σὺ μὲν ἱμονιάν τιν' ἀποπατεῖς, at tu funem cacas, *Aristoph. Concionatr.* 351. Ab eod.

Ἱμονιοστρόφος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui funem loreum, quo aqua extrahitur, versat. A στρέφω.

ἾΝ, nomen mensuræ; (2) fibra, nervus.

Ἶνα, acc. sing. ab ἴς.

Ἵνα, *conj.* ut. Hinc ἵνα μὴ, ne, ut ne. *Apud Hom.* ἵνα μὴ, pro εἰ μὴ, nisi; ἵνα τί, vel ἱνατί, quamobrem? quare? quomodo? in quem usum? (2) *adv.* ubi. Ἥξομεν, ἵν' ἐλθεῖν βȣλόμεθα, τῆς τύχης, venimus ad eam fortunam, ad quam venire volumus, *Eur. Hel.* 1461. Ἔμαθε ἵνα ἦ κακȣ̃, *Herod.* Aliquando sine genitivo. Πατρὶς γάρ ἐστι πᾶσ' ἵν' ἂν πράττῃ τις εὖ, *Aristoph. Plut.* 1151.

Ἰναι, ire, præs. inf. verbi εἶμι, eo.

Ἰνάσσω, vires præbeo, robur addo. *Varin.* quasi ab ἴς.

Ἰνάω, ῶ, idem quod ἰνέω, *Hes.*

Ἰνδάλλομαι, similis videor. Ἰνδάλλετο δέ σφισι πᾶσιν, τεύχεσιν λαμπόμενος μεγαθύμȣ Πηλείωνος, *Il.* 17, 214. (2) menti obversor, de simulacris rerum. Ἀμυδὶς δὲ κέλευθος ὑγρὴ [illegible] *Apoll. Rhod.* 2, [illegible] Οἰμωγὴ δέ μοι ἐν ὠσὶ πύργων ἐξ ἄκρων ἰνδάλλεται, *Lyc.* 254. (3) videri. Ἀλλος δ' ἡνίοχος ἰνδάλλεται, *Il.* 23, 460. (4) reminiscor. Ἀλλὰ καὶ ὧς ἐρέω, ὥς μοι ἰνδάλλεται ἦτορ, *Odyss.* 19, 224. sed facit cum secunda notione, nempe, Dicam ut res menti meæ obversantur.

Ἴνδαλμα, ατος, τὸ, simulacrum, species. A præc.

ἸΝΔΙΚΟ'Ν, ȣ̃, τὸ, piper vel zingiber Indicum; (2) coloris et medicamenti genus.

Ἰνδολέτης, ȣ, ὁ, Indorum perditor, qui Indis cladem intulit, Bacchi epith. Ex ὄλλυμι.

Ἶνες, αἱ, fibræ, nervi.

Ἰνεύω, tendo, *Hes.* Ab ἴς al. ὠνεύω.

ἸΝΕ'Ω, ῶ, vacuo, inanio, purgo. Hinc

Ἰνηθμὸς, ȣ̃, ὁ, purgatio, evacuatio. Ὁ γὰρ ἔμετος τὸν ἰνηθμὸν ποιεῖ (vulgo παύει *sedat*, nullo sensu) vomitus enim evacuationem facit, *Hippocr. de locis in homine.*

Ἰνίον, ȣ, τὸ, occipitium, occiput a cerebri basi usque ad latos nervos, qui robur nostrum continere creduntur; posterior colli pars. Βεβλήκει κεφαλῆς κατὰ ἰνίον, *Il.* 5, 73. Ab ἴς.

Ἶνις, ιος, ὁ ϗ ἡ, filius, puer, nepos, *Hesych.* Ἀστυάναξ Ἕκτορος ἶνις, *Eur. Troad.* 570. Εὐδόκιμος ὁ Διὸς ἶνις, *Eurip. Andr.* 799.

Ἰνοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, fibræ similis, nervosus. Ex ἴς et εἶδος.

Ἰνὼ, όος, *contr.* ȣ̃ς, ἡ, Ino. Nomen mulieris.

Ἰνώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, fibrosus, nervosus. Ab ἴς, *fibra.*

ἼΞ, ἰκὸς, ὁ, vermiculus vites arrodens.

Ἰξάλη, ης, ἡ, pellis caprina, *ap. Hipp.* al. ἰτάλη.

Ἴξαλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui saltu progreditur, saltator, crebro saltans, impetuosus, salax; (2) capra fera. (1) Ἰξάλȣ αἰγὸς, salacis capri, *Il.* 4, 105. Ex ἰξὺς et ἅλλομαι, *salio.*

Ἶξε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἵκω.

Ἵξεαι, 2. sing. f. 1. ind. med. *Ion.* pro ἵξεσαι vel ἵξῃ.

Ἰξευμα, ατος, τὸ, aucupium. Ab ἰξεύω.

Ἰξευτὴρ, ὁ, idem quod ἰξευτὴς, *Man.*

Ἰξευτηρία, ας, ἡ, qu. dic. viscatrix, viscata; (2) aucupium, ars aves capiendi arundine viscata:

Ἰξευτήριον, ȣ, τὸ, aucupium. Ab eod.

Ἰξευτὴς, ȣ̃, ὁ, visco aves captans, auceps, *Amos* 3, 5. Ab eod.

Ἰξευτικὸς, ἡ, ὸν, aucupatorius, ad aucupium pertinens. Ab eod.

Ἰξευτρία, ας, ἡ, viscaria. Ab eod.

Ἰξεύω, visco aves capio, aucupor. Ab ἰξός.

Ἰξία, ας, ἡ, viscum; (2) herba, Chamæleon albus; (3) varix.

Ἰξίας, ȣ, ὁ, radix quædam viscosa lethalis.

Ἰξιβόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, visco vescens, viscum vorans; (2) turdi species. A βορά.

Ἰξίνη, ης, ἡ, planta viscosa mastichen ferens. Ab ἰξός. Unde

Ἰξιόεις, όεσσα, όεν, viscosus; (2) lethalis.

Ἶξις, εως, ἡ, adventus, *Ion.* ἶξις, *apud Hipp.* ductus, trames rectus. Ab ἱκνέομαι.

Ἰξοφάγος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, visco victitans, viscum vorans. A φάγω.

Ἰξοβόλος, ὁ, idem quod ἰξευτὴς· viscarius, *Man.* A βάλλω.

Ἰξοβόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἰξιβόρος.

Ἵξομαι, *veniam*, 1. sing. f. verbi ἵκω.

Ἶξον, *veni*, a. 2. ind. act. *Bœot.* pro ἷκον vel *veniebam*, imperf. ind. act.

ἸΞΟ'Σ, ȣ̃, ὁ, viscum; (2) arundo aucupatoria; (3) varix; (4) *adj.* tenax, parcus.

Ἰξοφάγος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἰξιφάγος.

Ἰξοφόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, viscum ferens, ut ἰξοφόροι δρύες, visciferæ quercus.

ἸΞΥ'Σ, ύος, ἡ, lumbus, coxa.

Ἰξώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, viscosus; (2) visci modo lentus et tenax. Ab ἰξός.

Ἰοβάκχος, *Hes.* ὁ Διόνυσος, Bacchus, a bacchantium clamore.

Ἰοβάπτης, ȣ, ὁ, violarius, *Gl. V.* Ab ἴον, *viola*, et βάπτω, *tingo.*

Ἰοβαφὴς, ὲς, violaceus. Ex iisd.

Ἰοβλέφαρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, nigra, pulchra habens supercilia, *Hes.*

Ἰοβολέω, ῶ, f. ήσω, sagittas mitto; (2) veneno inficio. Ab

Ἰοβόλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui sagittas jaculatur; (2) venenum ejaculans, venenatus. Ex ἰὸς et βάλλω.

Ἰοβόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, venenatus; (2) iracundus, *Hes.* Ex ἰὸς et βορά.

Ἰοβόστρυχος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, comam nigram habens.

Ἰογλήνη, ης, ἡ, nigricantes habens pupillas in modum violæ. Ex ἴον et γλήνη.

Ἰόδετος, ον, e violis nexus; epith. coronæ.

Ἰοδνεφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, violaceus, purpureus. Ex ἴον et δνόφος.

Ἰοδόκη, ης, ἡ, pharetra. Ab

Ἰοδόκος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, sagittas recipiens; (2) venenatus: ex ἰὸς, venenum. (2) τὸν ὄριν ἧς πάρος ἀτρεμέοντα ἰοδόκῳ χειῆς ἀμαλλοτόμος, quem antea quiescentem e venenato latibulo excitavit messor, *Oppian. Cyneget.* 1, 520. Ex ἰὸς et δέχομαι.

Ἰοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, niger, rubiginosus; (2) purpureus, violaceus. Ex ἴον et εἶδος.

Ἰόεις, όεσσα, όεν, rubigini obnoxius, ferrugineus; (2) accommodus ad sagittas conficiendas; (3) niger. Ab ἰὸς, vel ἴον.

Ἰόζωνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, violaceo seu purpureo cingulo circumdatus. A ζώνη.

Ἰοθαλὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, instar violæ florens, pulcher. Ex ἴον et θάλλω.

Ἴοιμι, *eam*, opt. præs. ind. act. v. ἴω vel εἶμι.

Ἰοῖσα, aor. 2. part. act. *Dor.* pro ἰȣ̃σα.

Ἴομεν, *iimus*, 1. plur. a. 2. ind. act.

Ἰομιγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, veneno mixtus, venenatus. Ex ἰὸς et μίγνυμι.

Ἰόμωρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, jaculator, bellator, mortem inferens jaculis, sagittis occidens, sagittis addictus. Ὁ περὶ ἰὸς μεμορημένος (sicuti ἐγχεσίμωρος et similia), *Il.* 4, 242. Ex ἰὸς et μόρος.

ἼΟΝ, ȣ, τὸ, viola, vaccinium, *Philox. Angl.* VIOLET.

Ἰονθὰς, άδος, ἡ, lanuginosa; (2) villosa; (3) varis laborans. Ab

ἼΟΝΘΟΣ, ȣ, ὁ, lanugo, primi pili; (2) faciei lentigo.

Ἰόομαι, ȣ̃μαι, rubigine corrumpor, inficior; ἰωμένος, perf. pass. partic. Ab ἰός.

Ἰόπεπλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, peplum violaceum, purpureum gestans, *item* nigrum.

Ἰοπλόκαμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, violaceos vel nigros capillos habens.

Ἰοπλόκος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, e violis corollas nectens. A πλέκω.

ἸΟΡΚΟΙ, ων, οἱ, caprearum genus.

ἸΟ'Σ, ȣ̃, ὁ, missile, sagitta, jaculum; (2) venenum; (3) rubigo metallorum, præcipue rubigo æris, ærugo. (2) διελὼν ἰὸς αἵματος μέλας, *Soph. Trach.* 717.

Ἴος, ἴα, ἴον, solus, unus.

Ἰοστέφανος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, coronam e violis gestans.

Ἰότης, ητος, ἡ, consilium; (2) voluntas; ut ἰότητι θεῶν, voluntate deorum, *Hom.* Ab ἴω, *mitto.* Vid. *Æsch. Pr.* 559.

Ἰοτόκος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, venenum pariens, venenosus. Ex τίκτω.

Ἰοτυπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, jaculo percussus, sagitta ictus. A τύπτω.

ἸΟΥ', *interjectio dolentis*, heu, eheu, oh! (2) *exsultantis*, io! Scribitur et ἰȣ̃.

Ἰȣδαΐζω, f. ίσω, Judaizo, Judæus fio, Judaice vivo, *Gal.* 2, 14. Ab Ἰȣδαῖος.

Ἰȣδαϊκὸς, ἡ, ὸν, Judaicus. Ab eod.

Ἰȣδαϊκῶς, *adv.* Judaice. A præc.

Ἰȣδαῖος, ȣ, ὁ, Judæus; (2) Judaicus.

Ἰȣδαϊσμὸς, ȣ̃, ὁ, Judaismus. Ab Ἰȣδαΐζω.

Ἰουλίζω, f. ίσω, primam lanuginem emitto, pubesco. Ab ἴουλος.

Ἰουλὶς, ίδος, ἡ, iulis, piscis quidam saxatilis.

Ἰουλόπεζοι, naves, *ap. Lycophr.* quæ multos habent remos. Ex ἴουλος et πέζα.

Ἴουλος, ου, ὁ, manipulorum collectorum fascis; (2) cantilena lanam tractantium; (3) prima lanugo e puberum genis efflorescens; (4) lanugo aliarum rerum; (5) bestiola quædam multipes in parietibus repens, *item* scolopendra. Ab οὖλος.

Ἰουλοφυέω, ῶ, idem quod ἰουλίζω. A φύω.

Ἰουλώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, iulo, vermi similis. Ab ἴουλος.

Ἴουν, imperf. ind. act. *contr.* pro ἴεον, ab ἵημι.

Ἰοῦσα, a. 2. part. act. f. g. verbi εἶμι.

Ἰοὺ, vox detestantis.

Ἰοφόρος, venenosus. Οὐ γόνον ἰοφόρον παναμειλίκτοιο δρακαίνης, *Oppian. Cyneget.* 3, 223.

Ἰοχέαιρα, ας, ἡ, quæ fundit sagittas, vel sagittis gaudens, Diana. Ex ἰὸς et χέω, vel χαίρω.

Ἰόω, rubigine obduco, rubigine consumo, *Arist.*

Ἰπνιος, ία, ιον, qui e furno est, qui furni est. Ab ἰπνός.

Ἰπνίτα, gen. *Dor.* pro ἰπνίτου, a recto ἰπνίτης, *Analecta Brunck.* 2, 53.

Ἰπνίτης, ου, ὁ, ut ἄρτος, panis furnaceus; (2) testaceus. Ab ἰπνός.

Ἰπνοκαὴς, ὲς, in furno tostus, crematus. A καίω.

Ἰπνολέβης, ητος, ὁ, lebes ad aquam in furno calefaciendam, *Lucian.*

Ἰπνολεβήτιον, ου, τὸ, idem, *Poll.*

Ἰπνοποιὸς, οῦ, ὁ ἡ ἡ, qui furnos facit vel fabricatur. Ex ἰπνὸς et ποιέω.

Ἰπνὸς, οῦ, vel ἶπνος, ου, ὁ, furnus; (2) caminus; (3) culina, *Aristoph. Vesp.* 837. (4) lampas, lychnus; (5) sterquilinium. Ab ἴπτω.

Ἰποκτόνος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui vermiculos vites arrodentes occidit. Ex ἴψ et κτείνω.

Ἶπος, ου, ὁ, muscipula, *al.* εἶπος. Ab ἴπτω.

Ἶπος, ου, ὁ, pressura. Ab eod.

Ἰπόω, ῶ, f. ώσω, premo more fullonum; (2) vexo, affligo. Ab ἴπτω.

Ἱππαγρέται, ῶν, οἱ, equos congregantes, quomodo dicebantur tres viri apud Lacedæmonios ab Ephoris electi, qui equitatum congregabant. Ex ἵππος et ἀγείρομαι.

Ἵππαγρος, ου, ὁ, equus silvestris et ferus.

Ἱππαγωγὸς, οῦ, ὁ ἡ ἡ, navis equos vehens vel trajiciens. Ex ἵππος et ἄγω.

Ἱππάδες, αἱ, sacrificia quæ equites Athenis peragebant.

Ἱππάετος, ου, ὁ, aquila magnitudine equum æquans; (2) animal ex aquila et equo.

Ἱππάζω, et ἱππάζομαι, equito, equo vehor. Ὅταν γε μὴν ἱππαζόμενον ὠνῆται, *Xen.*

Ἱππαιχμία, ἡ, certamen equestre. Ab

Ἱππαιχμος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui hasta vel lancea ex equo pugnat. Ex αἰχμή.

Ἱππάκη, ης, ἡ, caseus equinus; (2) equi coagulum. Ab ἵππος.

Ἱππάκης, ου, ὁ, idem et ab eod.

Ἱππακοντισταὶ, ῶν, οἱ, equestres jaculatores qui ex equo pugnant. Ex ἀκοντιστής.

Ἱππαλεκτρυὼν, ὄνος, ὁ, magnus gallinaceus, animal marinum. Ex ἀλεκτρυών.

Ἱππαλέος, equestris, equinus. Ὅσσοι δ' ἱππαλέοισιν ἀριστεύεσιν ὁμίλοις, *Oppian. Cyneget.* 1, 169. Ἱππαλέη σῦσος, *Id. ibid.* 242.

Ἱππαλίδης, epithet. Castoris; eques, *Theocrit.* 24, 127.

Ἱππάνθρωπος, ου, ὁ, Centaurus.

Ἱππαπαὶ, vox per jocum ab Aristophane ficta.

Ἱππάρδιον, ου, τὸ, hippardium, animal equo simile, *apud Aristot.* Ab ἵππος.

Ἱππάριον, ου, τὸ, equuleus, parvus equus; (2) avis nomen similis vulpanseri. Dim.

Ἱππαρμοστὴς, οῦ, ὁ, equitatui præfectus.

Ἱππαρχέω, ῶ, f. ήσω, sum magister equitum, præsum equitatui. Ab ἵππαρχος.

Ἱππάρχης, ου, ὁ, idem quod ἵππαρχος.

Ἱππαρχία, ας, ἡ, præfectura equitum.

Ἱππαρχικὸς, ἡ, ὸν, ad magistratum equitum pertinens; (2) ducendorum equitum peritus. Ab eod.

Ἵππαρχος, ου, ὁ, equitum magister, præfectus equitum. Ex ἵππος et ἀρχή.

Ἱππὰς, άδος, ἡ, equestris. Καὶ τοὺς ἱππάδας [illegible], *Plut.* Ab [illegible]

Ἱππασία, ας, ἡ, equitatio; (2) equitatus.

Ἱππάσιμος, ου, ὁ ἡ ἡ, equitabilis, equis idoneus.

Ἱππαστὴρ, ῆρος, domandis equis aptus; epith. calcaris. Αντιδίκη σοι, Κύπρι, τὸν ἱππαστῆρα μύωπα ... ἔθηκε, *Anth. inedita. Epig.* 359, 1.

Ἱππαστὴς, οῦ, ὁ, eques, equitator.

Ἱππαστὶ, *adv.* equitantium modo, divaricatis pedibus. Ab ἱππάζω.

Ἱππάφεσις, εως, ἡ, carceres, locus unde emittuntur equi ad currendum in stadio. Ex ἵππος et ἀφίημι.

Ἱππεία, ας, ἡ, equitatio; (2) munus aurigandi Ab ἱππεύω.

[illegible] θεὸς, Neptunus. Δάμαρ ἱππεία θεῷ, *E* [illegible] *Phœn.* 1701. Neptuni epithetum, quia primus equos junxit, et equitandi artem invenit. A præc.

[illegible]λάτειρα, ας, ἡ, quæ equo vincit; (2) quæ equum agitat, equo vehitur.

Ἱππέλαφος, ου, ὁ, equicervus, animal formam [illegible]

[illegible], ὁ, equorum studiosus.

Ἱππέρος, ου, ὁ, equorum amor, equorum studium. Vox ficta ab Aristophane, cum allusione ad morbos, ut ἴκτερος, ὕδερος, ut ἵππερος τῶν χρημάτων sit insanus amor equorum quo facultates exhauriuntur. Ab ἔρος.

Ἵππευμα, ατος, τὸ, equitatio; (2) iter equestre, iter quod ab equite conficitur.

Ἵππευσις, εως, ἡ, equitatio.

Ἱππεὺς, έως, ὁ, eques, et *in plur.* ἱππεῖς, ordo equestris; (2) genus cometæ.

Ἱππευτὴρ, ῆρος, ὁ, idem quod

Ἱππευτὴς, ὁ, equitandi peritus, equestris. Ab

Ἱππεύω, f. εύσω, equito; (2) sum eques. Πεδόρφυτων ὑπὲρ ἀκαρπίστων πεδίων Σικελίας Ζεφύρε πνοαῖς ἱππεύσαντος, Zephyro equitante per campos steriles (i. e. mare) qui circumfluunt Siciliam, *Eurip. Phœn.* 217.

Ἱππηγέτης, ου, ὁ, equorum ductor. Epith. Neptuni. Ab ἀγέτης, *dux.*

Ἱππηγὸς, οῦ, ὁ ἡ ἡ, ut ἱππηγοὶ νῆες, hippagines. Ex ἵππος et ἄγω.

Ἱππηδὸν, *adv.* equorum et equitantium modo. Ab ἵππος.

Ἱππηλασία, ας, ἡ, equorum agitatio. Ex ἵππος et ἐλαύνω.

Ἱππηλάσιος, ut ἱππηλασίη ὁδὸς, *Il.* 7, 340, via equitabilis per quam equi aguntur. Ex iisd.

Ἱππηλατέω, ῶ, f. ήσω, equos agito, equos impello; (2) equito. Ab

Ἱππηλάτης, ου, ὁ, equitator, agitator equorum. Ex iisd.

Ἱππήλατος, ου, ὁ ἡ ἡ, equitabilis, per quem equi agi possunt; (2) spatiosus, amplus, latus.

Ἱππημολγοὶ, ῶν, οἱ, equimulgi populi. Ex ἵππος et ἀμέλγω, *mulgeo.*

Ἱππιάδες, αἱ, statuæ equestres mulierum, *V. L.*

Ἱππιάναξ, κτος, ὁ, dux equitum.

Ἱππιατρεία, vel εία, ας, ἡ, mulomedicina, ars veterinaria, medicina equaria. Ab

Ἱππίατρος, ου, ὁ, medicus equarius, veterinarius, mulomedicus. Ex ἵππος et ἰατρός.

Ἱππίδιον, ου, τὸ, equuleus. Dim. ab ἵππος.

Ἱππικὸς, ἡ, ὸν, equestris; (2) equestris artis peritus. Hinc τὸ ἱππικὸν, οῦ, equitatus.

Ἵππιος, ου, ὁ, equestris, cognomentum Neptuni, quod primus ille equos invenerit. Minervæ etiam epitheton est, quod prima illa currum instruxerat. Præterea est epitheton Martis et Junonis. Ab eod.

Ἱππιοχαίτης, ου, ὁ, ex juba equina sive setis equinis factus. A χαίτη, *seta.*

Ἱππιοχάρμης, ου, ὁ, equis gaudens, qui equo in pugna utitur. A χαίρω.

Ἱππὶς, ίδος, ἡ, equestris, *Dion.*

Ἱππίσκος, ου, ὁ, equuleus. Dim. ab ἵππος.

Ἱπποβάμων, ονος, ὁ, qui equum conscendit; eques, equestris; (2) grandis, qui quasi equo vehitur; (3) qui quatuor pedibus incedit, quadrupes. (3) ἱπποβάμονα στρατὸν θηρῶν, quadrupedem manum Centaurorum, *Soph. Trach.* 1095. (2) φωτὸς ἀγνωμόνος φιτυτέκτονος ἀνδρὸς ῥήματ' ἱπποβάμονα, sesquipedalia verba, *Aristoph. Ran.* 820. Ex ἵππος et βαίνω.

Ἱπποβάτης, ου, ὁ, eques. Ex iisd.

Ἱπποβότης, ου, ὁ, idem et ex iisd.

Ἱππόβινος, valde libidinosus; vox ficta ab Aristophane, qui Calliam Hipponici filium, libidinosum hominem, vocat Καλλίαν τὸν Ἱππόβινον, *Ran.* 428. Ex ἵππος, quod significat magnitudinem in compositione quandoque, et βινεῖν, quod venereum actum significat.

Ἱπποβοσκὸς, οῦ, ὁ, idem quod

Ἱπποβότης, ου, ὁ ἡ ἡ, qui equos pascit seu alit, ad certamina potissimum equestria; (2) qui opibus et gloria præcellit. Ex βόσκω.

Ἱπποβότας, *Dor.* pro Ἱπποβότης, equestris. Θίασος ἔμολεν ἱπποβότας Κενταύρων, *Eurip. Iphig. in Aul.* 1059.

Ἱπποβότοιο, gen. sing. *Ion.* pro ἱπποβότου, ab

Ἱππόβοτος, ου, ὁ ἡ ἡ, equis pascendis aptus.

Ἱπποβουκόλος, ου, ὁ ἡ ἡ, equiso, equorum pastor seu educator. Ex βουκόλος.

Ἱππόβρωτος, ου, ὁ ἡ ἡ, ab equis devoratus. Ex βιβρώσκω.

Ἱππογέρανοι, qui magnis gruibus seu equis vehuntur, *apud Luc.* Ex γέρανος.

Ἱππόγλωσσος, ου, ὁ ἡ ἡ, linguam equinam habens seu referens. Hinc τὸ ἱππόγλωσσον, ου, Hippoglossa, frutex, cujus folia linguæ equinæ similia sunt. Ex γλῶσσα.

Ἱππογνώμων, ονος, ὁ ἡ ἡ, qui equas gravidas ab aliis internoscit, *Vet. L.* (2) magnanimus. Ex γινώσκω.

Ἱππόγυποι, equites qui vulturibus invehuntur, *apud Luc. in Vera Hist.* Ex γὺψ, *vultur.*

Ἱπποδαμαστὴς, οῦ, ὁ, equorum domitor.

Ἱπποδάμοιο, gen. sing. *Ion.* pro ἱπποδάμου, ab

Ἱππόδαμος, ου, ὁ ἡ ἡ, idem. Ex δαμάω, *domo.*

Ἱππόδασυς, εῖα, υ, hirsutus e setis equinis; epith. galeæ. Κόρυθος λόφον ἱπποδασείης, *Il.* 3, 369. Ex δασύς.

Ἱππόδεσμα, ων, τὰ, vincula equorum, habenæ. Ex δεσμός.

Ἱπποδέτης, ου, ὁ, ligans equum, ἱπποδέτης ῥυτὴρ, lorum equi, quo equus ligatur. Ex δέω, *ligo.*

Ἱπποδιώκτης, ου, ὁ, equorum agitator, eques. Ex διώκω.

[illegible], equum sacrifico, (prava lectio, melior ἱπποθυτέω, quod vide.)

Ἱπποδρόμια, τὰ, equiria, ludi Circenses.

Ἱπποδρομία, ας, ἡ, cursus equestris.

Ἱπποδρόμιος, ου, ὁ, ut ἱπποδρόμιος μὴν, mensis in quo equorum cursu certatur.

Ἱππόδρομος, ου, ὁ, hippodromus, circus in quo habentur certamina equestria seu curulia. Ex δρόμος, *cursus.*

Ἱπποζύγιος, ου, ὁ ἡ ἡ, ad modum equi jugalis.

Ἱππόθεν, *adv.* ex equo. Ab ἵππος.

Ἱπποθῆλαι, αἱ, equimulgi, pulli equarum lactentes, uberibus suppositi. Ex θηλή.

Ἱππόθοος, ου, ὁ ἡ ἡ, equo velox seu celer; (2) auriga, *Hes.* Ex θοός.

Ἱππόθορος, ου, ὁ, in equas insiliens, admissarius; (2) cantio solita accini equabus coeuntibus ad exstimulandas eas magis. Ex θόρω.

Ἱπποθυτέω, ῶ, f. ήσω, equum sacrifico.

Ἵπποιιν, gen. dual. *Ion.* pro ἵπποιν.

Ἱπποκάμπη, ης, ἡ, hippocampus, animal marinum. Ex κάμπτω.

Ἱππόκαμπος, ου, ὁ, idem.

Ἱπποκάνθαρος, ὁ, cantharus, equi vicem præstans volaturo in cœlum, *ap. Comicum.*

Ἱπποκέλευθος, ου, ὁ ἡ ἡ, iter equo faciens, equester, qui multum itineris conficit.

Ἱπποκένταυρος, ου, ὁ, hippocentaurus.

Ἱπποκομέω, ῶ, equos curo.

Ἱπποκόμος, ου, ὁ ἡ ἡ, equiso, equorum curator.

Ἱππόκομος,

Ἱππόκομος, ου, ὁ ἡ ἡ, ex setis equinis confectus. Ex κόμη.

Ἱπποκορυστὴς, οῦ, ὁ, eques, bellator equestris; *Il.* 2, 1. Ex κορύσσω.

Ἱπποκρατέω, f. ήσω, equestribus copiis vinco; (2) equestribus copiis præsto. Hinc

Ἱπποκρατία, ας, ἡ, victoria pugnæ equestris.

Ἱππόκρημνος, ου, ὁ ἡ ἡ, rupium modo grandis, valde asper sicut præcipitia; vox ficta *apud Aristophanem*, ad asperitatem verborum Æschyli exprimendam; ἱππόκρημνα ῥήματα, verba prærupta, alta, aspera.

Ἱπποκροτέω, ῶ, fut. ήσω, equis perstrepo. Ex

Ἱππόκροτος, ου, ὁ ἡ ἡ, equis perstrepens. Δέσποινα γυμνασίων τῶν ἱπποκρότων, *Eurip. Hippol.* 229. Ἱππόκροτα λέλοιπε δάπεδα, *Id. Hel.* 209.

Ἱππολάπαθον, ου, τὸ, hippolapathum, herba.

Ἱππολούτρα, ας, ἡ, locus ubi equi lavantur, *Hes.* Ex λούω.

Ἱππομανὲς, έος, τὸ, frutex quidam equis lethalis; (2) equina cupido coitus; (3) amoris veneficium quod equis innascitur; virus ex equarum naturalibus distillans.

Ἱππομανέω, ῶ, equorum insano amore ducor; (2) equio, de equa, quæ ad rabiem coitus agitur; (3) libidinis furore, equarum more, exstimulor. Ab

Ἱππομανὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, insano amore equorum flagrans; (2) qui equino more libidinis furiis exstimulatur; (3) valde insanus. *Apud Sophoclem* prati epitheton est floridi, et luxuriantis pascuis. Ex μαίνομαι. Hinc

Ἱππομανία, ας, ἡ, insanus equorum amor, insanus equorum curulium studium.

Ἱππομάραθρον, ου, τὸ, fœniculum silvestre sativo majus. Ex μάραθρον.

Ἱππομαχέω, ῶ, fut. ήσω, ex equo pugno.

Ἱππομαχία, ας, ἡ, equestre prælium. Ab

Ἱππόμαχος, ου, ὁ ἡ ἡ, ex equo pugnans. Ex μάχομαι.

Ἱππομολγὸς, οῦ, ὁ ἡ ἡ· vide ἱππημολγός.

Ἱππόμορφος, ον, equi speciem habens.

Ἱππομύρμηκες, ων, αἱ, qui magnis formicis, velut equis, vehuntur, *apud Lucian.*

Ἱππόνομα, τὰ, merces ex equis et mulis locatis, *Hes.* Ab ἱππονόμος.

Ἱππονομεὺς, έως, ὁ, equarius, equi pastor.

Ἱππονόμος, ου, ὁ, equorum pastor; simpliciter pro pecudum pastor, *Soph. Aj.* 232. Ex νέμω.

Ἱππονώμης, *Dor.* -μας, ου, ὁ, equos agitans, epith. solis: equorum moderator, epith. aurigæ. Οὐδ' ἱππονώμας, *Eurip. Hippol.* 1399. Ex νωμάω.

Ἱππόομαι, ἱπποῦσθαι, in equum mutari.

Ἱπποπείρης, ου, ὁ, qui equi aut artis equestris periculum facit. Ex πειράω.

Ἱπποπῆραι, bulgæ, sacculi, sive peræ, quibus equites necessaria itineri secum ferunt.

Ἱπποπόλος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui equos alit; (2) equester, bellicosus. Ex πολέω.

Ἱππόπορνος, ου, ὁ ἡ ἡ, equæ equientis more scortans, immane libidinosus.

Ἱπποποσειδῶν, ῶνος, ὁ, Neptunus equestris.

Ἱπποπόταμος, ου, ὁ, equus fluvialis.

Ἱπποπώλης, ου, ὁ, equorum venditor. Ex πωλέω.

ΊΠΠΟΣ, ου, ὁ vel ἡ, equus, equa; (2) equitatus, ἡ ἵππος· (3) nomen piscis; (4) oculorum quædam affectio, cum assidue tremunt, moventurque; (5) pudenda; (6) in compositione significationem auget, et magnitudinem notat, v. gr.

Ἱπποσέλινον, ου, τὸ, apium sativo majus. Smyrnium, *Plin. Angl.* ALEXANDERS.

Ἱπποσείας, α, ὁ, *Dor.* pro -ης, ου, equorum agitator, eques. Ex ἵππος et σείω, vel σεύω.

Ἱπποσόας, idem quod ἱπποσόης, *Pind.*

Ἱπποστασία, ας, ἡ, equile, stabulum equorum, statio equorum. Ex ἵππος et στάσις.

Ἱπποστάσιον, idem et ex iisd.

Ἱππόστασις, εως, ἡ, idem et ex iisd. Ἀμφὶ μὲν αἰλίνα κνιφαίαν ἱππόστασιν, αἰθέρα, *Eurip. Alcest.* 595.

Ἱπποστράτηγος, ου, ὁ, dux equitum.

Ἱπποσύνη, ης, ἡ, ars sive peritia equitandi. Δαρδανία τλάμων, Γανυμήδεος ἱπποσύνα, in qua Ganymedes equos agitabat, *Eur. Or.* 1391.

Ἱππόσυνος, ου, ὁ, equester.

Ἱπποταῦρος, ου, ὁ, taurus junctus cum equo. Ξένην τινὰ ταύτην ἱπποταύρου ξυνωρίδα ζευξάμενος, *Heliod.* 10.

Ἱπποτέκτων, ονος, fabricator equi, sc. Trojani.

Ἱππότης, ου, ὁ, eques. Ab ἵππος.

Ἱππότιλος, ου, ὁ, morbus equorum. Ex τιλᾶν, stercus elidere.

Ἱπποτοξότης, ου, ὁ, eques sagittarius.

Ἱπποτραγέλαφος, ου, ὁ, bestia ex equo, hirco, et cervo. Ex ἵππος, τράγος, et ἔλαφος.

Ἱπποτροφεῖον, ου, τὸ, stabulum equorum.

Ἱπποτροφέω, ῶ, fut. ήσω, equos alo.

Ἱπποτροφία, ας, ἡ, equorum nutritio:

Ἱπποτροφικὸς, ἡ, ὸν, idem quod

Ἱπποτρόφος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui equos alit. Ex τρέφω.

Ἱπποτυφία, ας, ἡ, equina, i. e. magna superbia, inanis gloria. Ex τῦφος.

Ἱπποκρήνη, ης, ἡ, Hippocrene; i. e. equi fons quem Pegasus in Helicone pedum pulsu elicuit.

Ἵππουρις, ιδος, ἡ, galea cristam e setis equinis habens; (2) setis equinis comans; (3) cauda equina, herbæ nomen; (4) morbus genitalium, *ex Hipp.* Ex ἵππος, 5, seu potius ex ἴπος et οὐρὰ, inguen, Ern.

Ἱππουρὶς, piscis nomen, *Plin.* Hippurus.

Ἵππουρος, ου, ὁ ἡ ἡ, caudam equinam habens; (2) piscis quidam; (3) sciurus, a magnitudine caudæ; (4) genus muscæ.

Ἱπποφαὲς, et ὲς, τὸ· vide ἱπποφυές.

Ἱππόφαιστον, ου, τὸ, hippophæstum, planta, spina fullonia.

Ἱπποφοβὰς, άδος, ἡ, equis terrorem incutiens, herba quædam quam equæ in primis aversantur. Ex φόβος.

Ἱπποφορβεὺς, έως, ὁ, equorum pastor. Ex φέρβω.

Ἱπποφορβία, ας, ἡ, equorum cura.

Ἱπποφόρβια, ων, τὰ, greges equorum.

Ἱπποφόρβιον, ου, τὸ, locus pascendis equis.

Ἱπποφόρβιος, ὁ, qui equos alit, *Eur.* Ab ἵππος et φέρβω.

Ἱπποφορβὸς, οῦ, ὁ, equorum pastor.

Ἱπποφορεὺς, έως, ὁ, tolutarius, gradarius, *Gl. V.*

Ἱπποφυὲς, έος, vel ἱππόφυον, carduus quo fullones utuntur in concinnandis pannis. Ex ἵππος et φύω· al. ἱπποφεώς.

Ἱπποχάρμης, ου, ὁ, equis gaudens. Ex χαίρω.

Ἱππώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, equinus, equo similis.

Ἱππὼν, ῶνος, ὁ, equile, equorum stabulum.

Ἱππωνέω, ῶ, fut. ήσω, equos emo. Ex ἵππος et ὠνέομαι.

Ἱππώνης, ου, ὁ, equorum emptor, qui equariam mercaturam exercet. Ex iisd.

Ἱππωνία, et ἱππωνεία, ας, ἡ, equorum emptio.

ΊΠΤΑΜΑΙ, f. ἱπτήσομαι, volo; (2) cito cursu vel impetu feror. Ἀπὸ δ' ἔπτατο πικρὸς ὀϊστὸς, *Il.* 13, 592. Ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμὸς, *Ib.* 16, 469.

Ἱπτήσομαι, f. 1. ind. med. verbi ἵπταμαι.

ΊΠΤΩ, f. ἴψομαι, lædo, noceo. Τάχα δ' ἴψεται υἷας Ἀχαιῶν, *Il.* 2, 193.

Ἵπτω, *volabas*, 2. sing. imperf. ind. *Att.* et *Ion.* pro ἵπτασο, ab ἵπταμαι.

Ἴπω, idem quod ἵπτω.

Ἱρὰ, τὰ, sacra, victimæ, *Ion.* pro ἱερὰ, ab ἱερός.

Ἱραὶ, vel ἷραι, ἱράων, ἱρῶν, concio, locus ubi habentur conciones, forum. Ab εἴρω, *dico.*

Ἴραξ, seu ἴρηξ, pro ἱέραξ, *Hom.*

Ἱράομαι pro ἱεράομαι, *Herod.*

Ἱρᾶται, *sacerdos est*, 3. sing. præs. ind. med. *Ion.* et *contr.* pro ἱεράεται, ab ἱεράομαι.

Ἴρηξ, *accipiter*, *Ion.* pro ἱέραξ, *Il.* 13, 62.

ΊΡΙΓΓΕΣ, ων, αἱ, arteriæ, *Hipp.*

Ἰρινόμικτος, unde ἰρινομίκτοις σμήγμασιν, *apud Athenæum*, smegmatibus irino oleo seu unguento mixtis, aut etiam irina radice. Ex ἴρινος et μίγνυμι.

Ἴρινος, η, ον, ex iride factus: ἴρινον μύρον, unguentum irinum, oleum irinum. Ab ἶρις, 4.

Ἰριοειδὴς, ὲς, iridis speciem habens.

ἾΡΙΣ, ιδος, ἡ, iris, arcus cœlestis; (2) Iris, archangelica, Dea; (3) circulus oculi; (4) herba quædam aromatica, *Angl.* FLOWER-DE-LUCE.

Ἴρισσιν, dat. pl. *Poet.* pro ἴρισιν, ab ἶρις.

Ἱρμὸς, οῦ, ὁ, series, consequentia, *Hes.* alias εἱρμός. Ab εἴρω, *necto.*

Ἱρμοφύλαξ, ακος, ὁ, carceris præfectus. Affertur pro εἰργμοφύλαξ.

Ἱρὸς, ρὰ, ρὸν, pro ἱερὸς, sub quo videnda etiam cætera, in quibus ι pro ει *Ionice* dicitur.

ἾΡΟΣ, ου, ὁ, Irus, mendicus quidam *apud Homerum*; (2) pauper, mendicus quivis.

Ἱρουργίαι, ῶν, αἱ· vide ἱερουργία.

Ἴρω, idem quod εἴρω, necto.

Ἱρῶν, gen. pl. *Ion.* pro ἱερῶν, ab ἱερός.

ἾΣ, ἰνὸς, ἡ, fibra, nervus; (2) robur, vis. (2) ἶν' ἀπέλεθρον ἔχοντας, vires immensas habentes, *Il.* 5, 245.

Ἶσα, *adv.* perinde, æque; similiter. Ἶσα λαπτρῖς γενόμαν, *Eurip. Phœn.* 228. Ab ἴσος, par.

Ἰσαγγελία, ἡ, nuntium conforme, *V. L.*

Ἰσάγγελος, ου, ὁ ἡ ἡ, similis angelis, angelicus.

Ἰσάδελφος, ου, ὁ, fratris animo præditus, fratris loco amatus. Ἰσάδελφος ἀνὴρ, vir par fratri, *Eur. Or.* 1015.

Ἰσάζω, fut. άσω, adæquo. Ἰσάζῃ ἀλλήλοις, *Aristot.* Ab ἴσος.

Ἰσαῖος, αία, αῖον, par, æqualis, similis; ut hinc sit *apud Nic.* ἰσαίας, acc. pl. fœm. sed potest *Ionice* esse ab ἰσαία, pro ἴση, ut σεληναία pro σελήνη. Ἐπ' ἰσαίῃ γὰρ ἔοικε πήλασθαι, de paribus enim convenit sortiri, *Callim. H. in Jov.* 63. Ab eod.

Ἴσαισι, dat. pl. f. g. *Poet.* pro ἴσαις.

Ἰσαίτερος, æqualior, *comparat.* ab ἰσαῖος. Τί τούτων ἐς ἰσαίτερον πόλει; *Eurip. Suppl.* 441.

Ἰσαίω, idem quod ἰσάζω· unde ἰσαιομένην, *apud Nic.*

Ἰσάκις, *adv.* æqualiter, pariter, totidem modis seu vicibus.

ἸΣΑ'ΛΗ, ης, ἡ, vestis e pelle caprina. Ab ἰξάλη.

Ἰσαμέριος, æqualis, similis. Τανυφλοίῳ γὰρ ἰσαμέριος ὅτις αἰγείρου βιοτὰν ἀποβάλλει, qui similis populo vitam amittit, *Soph. ex incerta Tragœdia.*

Ἴσαμι, scio, *Dor.* pro ἴσημι.

Ἰσάμιλλος, ου, ὁ ἡ ἡ, in contentione par, æqualis in certamine. Ex ἅμιλλα.

Ἴσαν, *ibant*, 3. pl. imperf. ind. act. verbi εἶμι, *eo*; vel *sciebant*, *per Sync.* pro ἴσασαν, ab ἴσημι, *scio.*

Ἰσάνεμος, ου, ὁ ἡ ἡ, vento par velocitate, velocissimus. Τὸν ἰσάνεμόν τε ποδοῖν λαιψηροδρόμον Ἀχιλλῆα, *Eurip. Iphig. in Aul.* 207.

Ἴσαντι, 3. plur. præs. ind. act. *Dor.* pro ἴσασι, ab ἴσημι.

Ἰσάξιος, ου, ὁ ἡ ἡ, æquivalens, æquipollens. Οὕτως ἰσάξιόν ἐστι τὸ δρώμενον, adeo ejusdem est pretii utraque actio, *Porphyr. de Abstin.* 2, 55.

Ἰσαπόστολος, ου, ὁ ἡ ἡ, par apostolis.

Ἰσάριθμος, ου, ὁ ἡ ἡ, par numero.

Ἴσασαι, *scis*, 2. sing. præs. ind. med. v. ἴσημι.

Ἴσασι, *sciunt*, 3. pl. præs. ind. act. v. ejusd.

Ἴσασι, 3. *scit*, s. præs. ind. act. *Dor.* pro ἴσησι.

Ἰσάσκομαι, idem quod ἰσάζω, *Hom.*

Ἰσάστερος, ον, stellis similis, pulcher, præclarus.

ἸΣΑ'ΤΙΣ, ιδος, ἡ, glastum, herba; *Angl.* WOAD.

Ἰσατώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, ut ἰσατώδης χολὴ, bilis quæ isatim seu glastum colore refert, i. e. fusca. A præc.

Ἰσαυρὶς, ίδος, ἡ, Isaurica, proprie epith. ensis, *Ep.*

Ἰσαυροφόνος, ὁ, Isaurorum prædonum interfector, *Ep.*

Ἰσαχῶς, *adv.* totidem modis, æqualiter. Ab ἴσος.

Ἴσειον, ου, τὸ, sacrarium Isidis. Ab Ἶσις, *Isis.*

Ἴση, *sciebat*, 3. sing. imp. ind. act. verbi ἴσημι.

Ἰσηγορέω, ῶ, et ἰσηγορέομαι, οῦμαι, libere loquor, pari dicendi libertate utor. Ex ἴσος et ἀγορεύω, *loquor.* Hinc

Ἰσηγορία, ας, ἡ, æqua loquendi libertas; (2) juris æquabilitas, status reip. popularis.

Ἰσήζυγος, idem quod ἰσόζυγος, *Suid.*

ἴρενες Herod. IX. 85. ...

Ἰσῆλιξ, ικος, ὁ ϗ ἡ, ætate par. Ex ἧλιξ.
Ἰσημερία, ας, ἡ, æquinoctium.
Ἰσημερινὸς, ινὴ, ινὸν, æquinoctialis. Ab
Ἰσήμερος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, ut ἰσήμερος πυρὸς, *apud Theoph.* triticum quod æquinoctio verno seritur. *Phalox.* ἰσήμερος, æquinoctialis. Ex ἴσος et ἡμέρα.
ΙΣΗΜΙ, scio, novi, cognosco, *Dor.* ἴσαμι. scio: ἴσμεν, et ἴδμεν, scimus; ἴσῃς, scitis; pro ἴσαμεν, ἴσατε ἴσθι, ἴσω, &c. *scias, sciat,* pro ἴσαθι, ἰσάτω.
Ἰσήμοιρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cui portio æqualis cum cæteris datur, qui parem portionem accipit
Ἰσήρετμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, totidem seu æquales remos habens. Ἰσήρετμοι νᾶες, *Eurip. Iphig. in Aul.* 242. Ex ἐρετμός.
Ἰσήρης, εος, ὁ ϗ ἡ, æqualis, par. Ex ἄρω.
Ἰσήριθμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἰσάριθμος.
Ἴσθι, scias, 2. sing. præs. imperat. act. *per Syncop.* pro ἴσαθι, ab ἴσημι.
Ἴσθι, es, vel *sis*, 2. sing. præs. imperat. verbi εἰμί.
Ἴσθμια, τὰ, monile, ornamentum collare. Ab ἰσθμός.
Ἴσθμια, τὰ, scil. ἱερὰ, Isthmia quæ in honorem Neptuni celebrabantur in Isthmo Corinthiaco. Ab ἰσθμός.
Ἰσθμιάζειν, *Suidas* ait dici ἐπὶ τῶν κακῶς βιȣ́ντων, de minus commode salubriterque viventibus.
Ἰσθμιακὸς, ἡ, ὸν, isthmiacus, ad Isthmia pertinens. Ab ἰσθμός.
Ἰσθμιὰς, άδος, ἡ, isthmiaca. Ab eod.
Ἰσθμικὸς, ἡ, ὸν, isthmicus. Ab eod.
Ἴσθμιον, ȣ, τὸ, quod circa fauces est; (2) ornamentum collare, monile. Ab eod.
Ἰσθμιονίκης, ȣ, ὁ, victor in ludis Isthmicis:
Ἴσθμιος, ία, ιον, in Isthmo habitans; (2) isthmus. Ab eod.
Ἰσθμοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, isthmo similis. Ex ἰσθμὸς et εἶδος.
Ἰσθμοῖ, *adv.* in isthmo.
ΙΣΘΜΟ'Σ, ȣ̃, ὁ, isthmus, terra angusta inter duo maria; (2) Isthmus Peloponnesi; (3) aliquid isthmo simile, collum; (4) collum clepsydræ.
Ἰσθμώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, isthmo similis, in modum isthmi angustus. Ab ἰσθμός
Ἴσι, *eunt*, 3. pl. præs. ind. act. verbi εἶμι.
Ἰσιακὸς, ȣ̃, ὁ ϗ ἡ, indutus more eorum qui Isidis templum visebant; (2) initiatus Isiacis sacris, sacerdos Isidis. Ab Ἶσις.
Ἰσίκιον, ȣ, τὸ, et ἴσικος, ȣ, ὁ, lucanica, edulii genus e carne intrita et minutissime incisa. Videtur Latinum.
ΙΣΙΣ, ιδος, ἡ, Isis, Dea Ægyptiorum.
Ἴσκω, scio, fingo; (2) adsimilo, simile videri aliquid facio; (3) dico, apud Poetas recentiores. (1) ἴσκεν, ita fingebat, *Odyss.* 19, 203. (2) φωνὴν ἴσκȣσα ἀλόχοισιν, similem se faciens, quod vocem attinebat, uxoribus Græcorum (φωνὴν regitur a præposit. κατὰ), *Odyss.* 4, 279. (3) ἴσκον τοιάδε πολλά, *Theocr.* 22, 167. Ἴσκεν εὐφροσύνῃ, *Apoll. Rhod.* 4, 1586.
Ἴσμα, ατος, τὸ, structura, opus, ut sepulcrum, &c. Ὀρνιθόπαιδος ἴσμα φοιβάζων ποτοῖς, abave-orti monumentum abluens unda, *Lycophr.* 731. Ab ἵζω.
Ἴσμεν, *scimus*, 1. pl. præs. ind. act. *per Sync.* pro ἴσαμεν, ab ἴσημι.
Ἰσμήνιος vocabatur Apollo, eo quod omnia sciret.
Ἰσοβαθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, æque profundus. Ex βάθος.
Ἰσοβαρὴς, ὲς, æque gravis. Ex βάρος.
Ἰσοβασιλεὺς, έως, ὁ, par vel æqualis regi.
Ἰσόβοιον, bovis pretium æquans. A βȣ̃ς.
Ἰσόβολος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, æqualis ponderis, *Hes.*
Ἰσόγαιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, terræ æqualis, par, qua terram, seu regionem, seu agros. A γαῖα.
Ἰσογενὴς, ὲς, æqualis, ejusdem generis.
Ἰσογνώμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, ejusdem sententiæ ac voluntatis. A γνώμη.
Ἰσογράφος, ον, æqualis scriptor, *Ep.*
Ἰσογώνιος, ον, æquiangulus. Ex γωνία.
Ἰσοδαίμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, qui æquali sorte fruitur, qui ejusdem sortis est; (2) Deo par, qui parem reddit deis. Τᾶς ἰσοδαίμονός τ' ἀνθρώποις βασιληΐδος ἀρχᾶς, *Antiphron. Cant. in Sanit.* 6.
Ἰσόδενδρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, arborem æquans, i. e. altus, longus.
Ἰσοδίαιτα, ης, ἡ, æqualitas victus, similitudo in victu.
Ἰσοδιαίτης, ȣ, ὁ, idem quod
Ἰσοδίαιτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, æquali seu pari victu cum alio utens. A δίαιτα.
Ἰσόδομος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, æqualiter structus. Ex δέμω.
Ἰσόδοξος, ον, æque clarus. A δόξα.
Ἰσοδρομέω, ῶ, fut. ήσω, cursu æquo, pariter curro et una feror. Ab
Ἰσοδρόμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cursu æquans.
Ἰσοδυναμέω, ῶ, fut. ήσω, æque potens sum, æquipolleo. *Gl. V.* ἰσοδυναμȣ̃ντα, æqualia:
Ἰσοδυναμία, ας, ἡ, æqualis potestas. Ab
Ἰσοδύναμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, æque potens. Ex δύναμις.
Ἰσοδυνάμως, *adv.* pari vi. A præc.
Ἰσοελκὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, par pondere, æquilibris. Ab ἴσος et ἕλκω, *traho.*
Ἰσοζυγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qu. dic. æquijugis, par, æqualis. A ζυγός.
Ἰσόζυγος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem.
Ἰσόζυξ, υγος, ὁ ϗ ἡ, idem.
Ἰσοθεΐα, ας, ἡ, æqualitas cum Deo, Deitas. Ab
Ἰσόθεος, ὁ ϗ ἡ, Deo par, Deo æquiparandus. Ἰσοθέοις ἔγκληρα λαχεῖν, paria deis sortiri, *Soph. Antig.* 837. ἴσος in compositione refertur ad substantivum: in hoc versu intellige tanquam si scriptum erat Ἴσα θεοῖς ἔγκληρα λαχεῖν.
Ἰσοκατάληκτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, æqualiter desinens, similem exitum habens. Ex καταλήγω.
Ἰσοκέφαλος, ον, par caput habens.
Ἰσοκίνδυνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui est in pari discrimine, qui pari periculo se exponit.
Ἰσοκιννάμωμον, cinnamomo æquipollens, casia.
Ἰσοκλεὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, gloria par. A κλέος.
Ἰσόκληρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui pari cum alio sorte est, cui par portio sorte obvenit.
Ἰσοκλινὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, æqualiter vergens et inclinans, de æquilibrio. A κλίνω.
Ἰσόκοιλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, æque concavus.
Ἰσοκόρυφος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, æqualem verticem habens, æque eminens. Ex κορυφὴ, *vertex.*
Ἰσοκράτεια, seu ἰσοκρατία, ας, ἡ, æquale imperium. Ex ἴσος et κράτος.
Ἰσοκρατὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, æquali robore præditus, æque pollens. Ex iisd.
Ἰσοκρατὴς, vel ἰσοκρανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, æqualiter temperatus. A κεράννυμι, *misceo.*
Ἰσόκριθος, ον, hordeo par, mensura aut pretio. Ex κριθή.
Ἰσοκωλία, ας, ἡ, membrorum æqualitas. Ab
Ἰσόκωλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, paria membra habens. Ex κῶλον.
Ἰσολογία, ας, ἡ, par et æqualis ratio; (2) honoris æqualitas. Ex λόγος.
Ἰσόλυρος, ον, epith. cantus. Ex λύρα.
Ἰσομάτωρ, *Dor.* pro ἰσομήτωρ, quod vide.
Ἰσόμαχοι, οἱ, pares et æquales in pugna. Ex μάχη.
Ἰσομεγέθης, εος, ὁ ϗ ἡ, æque magnus, æqualis magnitudinis. Ex μέγεθος.
Ἰσομερὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, æqualiter participans. A μέρος, *pars.*
Ἰσομέτρητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, æquam mensuram habens. Ex μετρέω.
Ἰσόμετρος, ὁ, qui paris mensuræ est, *Ath.*
Ἰσομέτρως, *adv.* pari mensura. A μέτρον.
Ἰσομέτωπος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, parem frontem habens, de acie; ἰσομέτωποι, æquata acie stantes. Ex μέτωπον.
Ἰσομήκης, εος, ὁ ϗ ἡ, qui pari longitudine seu proceritate est. Ex μῆκος.
Ἰσομήτωρ, par matri. Τὺ δὲ θὶς γ' ἰσομάτορα ἀμνὸν, *Theocrit.* 8, 14.
Ἰσομιλήσιος, ον, epith. vestis, ad modum Milesiarum factæ, mollis; par Milesio. Ἱμάτιον ἰσομιλήσιον, *Diod. Sic.* 12, 21.
Ἰσόμιμος, ον, similis. A μιμέω.
Ἰσομοιρέω, ῶ, fut. ήσω, æqualem portionem capio; (2) tantundem juris habeo:
Ἰσομοιρία, ας, ἡ, æqualis portio. Ab
Ἰσόμοιρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cui portio par et æqualis datur; (2) qui idem juris habet; (3) æqualitatis in partiendo studiosus. Γᾶς ἰσόμοιρος ἀὴρ, caligo terram æqualiter cum luce partiens, *Soph. Elect.* 86. Ἰσομοιρότατος ἐν τοῖς κέρδεσιν, in præda dividenda æqualitatis studiosissimus, *Appian. de Rebus Hispan.* 75. Ex μοῖρα.
Ἰσόμορος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem, *Hes.*
Ἰσο[illegible]ίω, ῶ, exquisite loquor, *Hes.* ἰσομυθȣ̃ντες, ἀκριβολογȣ̃ντες· vide *Steph. Ind.*
Ἴσον, *adv.* æqualiter. Ab ἴσος.
Ἰσόνειρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, somnio similis, inanis, vanus.
Ἰσόνεκυς, υος, ὁ ϗ ἡ, fato defunctus pari, similis mortuo. Ὀλόμεσθ' ἰσόνεκυς, *Eurip. Or.* 200.
Ἰσονομέομαι, ȣ̃μαι, in legum seu juris æquabilitate vivo. Ab ἰσονόμος.
Ἰσονομία, ας, ἡ, æquabilitas legum et juris.
Ἰσονομικὸς, ἡ, ὸν, æquabilitate juris utens.
Ἰσονομικῶς, *adv.* æquabiliter.
Ἰσονόμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, æquabilitate legum seu juris utens; (2) ἰσόνομος, æquabiliter distributus. Ex νόμος, *lex*, vel νέμω, *distribuo.*
Ἴσονται, 3. pl. fut. 1. ind. med. *Poet.* pro ἔξονται, ab ἴκω.
Ἰσόπαις, αιδος, ὁ ϗ ἡ, juvenilis, v. gr. vis qualis in juvenibus est.
Ἰσοπάλαιστος, ον, æquans palmi latitudinem. Ex παλαιστή.
Ἰσόπαλις, ιδος, ἡ, epith. fornacis, *ap. Jos.* (*si sana lectio.*) Interpretatur, par tormentum habens, *Ern.*
Ἰσοπαλὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, par in lucta seu pugna; (2) par viribus. Ex πάλη, vel πάλος.
Ἰσόπαλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem.
Ἰσοπαλῶς, *adv.* æqualibus viribus in pugna seu lucta.
Ἰσοπαχὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, æque crassus. A παχύς.
Ἰσόπεδον, ȣ, τὸ, planities. Ab
Ἰσόπεδος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, planus. Ex πέδον.
Ἰσοπέλεθρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui totidem jugerum est, æque magnus. Ex πέλεθρον.
Ἰσοπενθὴς, ὲς, parem luctum, noxam afferens seu habens.
Ἰσοπεριμέτρητος, ον, eundem ambitum habens.
Ἰσόπετρος, ον, durus.
Ἰσόπηχυς, εος, ὁ ϗ ἡ, qui totidem cubitorum est.
Ἰσοπλατὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, æque latus. Hinc τὸ ἰσοπλατὲς, έος, par latitudo. Ex πλάτος.
Ἰσοπλάτων, ὁ, Platoni par, comparandus.
Ἰσόπλευρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, æquilaterus. Ex πλευρά.
Ἰσοπληθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, æque plenus, pari multitudine. Ex πλῆθος.
Ἰσοπολιτεία, ας, ἡ, par jus civitatis; (2) æqualitas reipublicæ
Ἰσοπολίτης, ȣ, civis pari jure utens, (ut reperitur *apud Stephanum*). Sed potius, qui eodem jure utitur.
Ἰσοπολῖτις πόλις, urbs cujus cives æquali jure fruuntur, municipium, *Appian. Bell. Civ.* 1, 10.
Ἰσόπρεσβυς, ὁ, par ætate.
Ἰσόπρισ[illegible], ὁ, utrinque strictus, seu onustus, epith. asini, *Soph.*
Ἰσόπυρον, τὸ, Isopyrum, planta, alias Phasiolus.
Ἰσοῤῥέπης, ὁ ϗ ἡ, æque vergens, *Nic.*
Ἰσοῤῥοπέω, ῶ, fut. ήσω, æquilibrium facio, sum æqualis momenti, in neutram partem vergo; (2) æqualibus sum viribus, æqualis sum, adæquo.
Ἰσοῤῥοπία, ας, ἡ, æquilibrium. Ab
Ἰσόῤῥοπος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui ejusdem ponderis est; (2) par, æquivalens. Ex ῥέπω.
Ἰσοῤῥόπως, *adv.* pari vi, valore.
ΙΣΟΣ, vel ἶσος, η, ον, æqualis, par, æquabilis. Hinc τὸ ἴσον, ȣ, æqualitas, æqualis portio; ἴσα ϗ, perinde ac, æque ac; ἴσοι, totidem. Πολλὰς δ' ἱερὰς κἀπὸ θηλειῶν ἴσας ἔχων,

ἴχων, ex mulieribus æquali numero, *Eurip. Suppl.* 899.

Ἰσοσθένεια, et ἰσοσθενία, ας, ἡ, æqualitas virium, æquipollentia.

Ἰσοσθενέω, ῶ, fut. ήσω, æquipolleo, æquali polleo robore. Ab

Ἰσοσθενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, pari robore præditus, paribus pollens viribus. Ex σθένος.

Ἰσοσκελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, æqualia habens crura; (2) æqualia habens latera; (3) par, de numero, *Plat.* Ex σκέλος.

Ἰσόσπριος, ου, ὁ ϗ ἡ, legumini similis. Vide in ὄνος. Ex ὄσπριον.

Ἰσοστάδην, *adv.* contra stando, seu pugnando, pari vi. Ab ἵστημι.

Ἰσοσταθμέω, idem pondus habeo. A σταθμός.

Ἰσοσταθμία, ας, ἡ, æquilibrium, *Ph.* A seq.

Ἰσόσταθμος, ου, ὁ ϗ ἡ, par pondere.

Ἰσοστάσιος, par pondere; (2) æqualis. (2) ἰσοστάσιόν πως ἐκείνῃ γινόμενον, de pugna, *Appian. Bell. Annibal.* 53.

Ἰσοστατέω, idem quod ἰσοσταθμέω.

Ἰσόστοιχος, ον, ex adverso respondens, oppositus, ut ἀντίστοιχος.

Ἰσόστροφος, ον, idem quod ἀντίστροφος.

Ἰσοσυλλαβέω, ῶ, f. ήσω, totidem syllabas habeo.

Ἰσοσυλλάβως, *adv.* totidem syllabis.

Ἰσοτάλαντος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui paris est ponderis, æquilibrium faciens; (2) æqualis.

Ἰσοταχέω, pari celeritate curro, vel sum. Εἰς τὸ ἐπιστεῦσον τῆς σοφίας ἰσοταχεῖν ἀδυνατοῦντας, *Heliodor.* 8.

Ἰσοταχὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, æque velox. Ex ταχύς.

Ἰσοταχῶς, *adv.* æque celeriter, pari celeritate.

Ἰσοτέλεια, ας, ἡ, æqualitas in pendendo tributo cum civibus; (2) æqualis libertas. Ab

Ἰσοτελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui idem cum aliquo vectigal pendit; (2) qui iisdem legibus cum civibus vivit. Ex τέλος.

Ἰσοτέλεστος, ον, qui simul, una absolvitur, expletur, qui finem habet. Κόρος ἰσοτέλεστος Ἀΐδος, satietas quæ sola morte finitur, *Soph. Œd. Col.* 1220. A τελέω.

Ἰσότης, ητος, ἡ, æqualitas, par conditio, paritas; (2) æquitas. Ab ἴσος.

Ἰσοτιμία, ας, ἡ, par honor et dignitas; (2) par conditio et jus. Ab

Ἰσότιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, æque pretiosus. Ex τιμή.

Ἰσοτίμως, *adv.* pari honore, conditione.

Ἰσότοιχος, ον, pares parietes habens.

Ἰσότονος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui est æquali tono, eodem accentu. Ex τόνος.

Ἰσοτόνως, *adv.* æquali tono; (2) æque, perinde.

Ἰσοτράπεζος, ον, par mensæ, par alteri quoad mensam.

Ἰσοτροπέω, ῶ, fut. ήσω, similibus moribus sum. Ab

Ἰσότροπος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui similibus est moribus.

Ἰσότυπος, ου, ὁ ϗ ἡ, eandem habens formam.

Ἰσοτύραννος, ου, ὁ ϗ ἡ, tyrannis par et æqualis.

Ἰσουργέω, ῶ, fut. ήσω, paria facio. Ab

Ἰσουργὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, paria faciens, *Hes.* Ab ἔργον.

Ἰσοῦσθαι, præs. inf. pass. *contr.* ab ἰσόω.

Ἰσοϋψὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, æque altus. Ex ὕψος.

Ἰσοφαρίζω, æquo, adæquo, æquiparo; quasi ἰσοφερίζω. Οὐδέ τις οἱ δύναται μένος ἰσοφαρίζειν, *Il.* 6, 101. Ἔργα δ' Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι ἰσοφαρίζοι, *Ib.* 9, 390. Ab ἴσον et φέρεσθαι, *ferre*, ut ἰμφέρης.

Ἰσοφαρίσδεν, *Dor.* pro ἰσοφαρίζειν.

Ἰσοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, æqualem partem ferens; (2) paris capacitatis aut mensuræ, *Ern.*

Ἰσοφυὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, æqualis naturæ, essentiæ, *Nonn.* Ex φυή.

Ἰσοχειλέω, labrum pari libramento demitto, *Gaz.*

Ἰσοχειλὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, labra æquans, de mensura, plenus usque ad labra. Ex χεῖλος.

Ἰσόχειρ, ὁ ϗ ἡ, pari robore præditus.

Ἰσόχνοος, ου, ὁ ϗ ἡ, æque lanuginosus. Ex χνόη.

Ἰσόχορδος, ου, ὁ ϗ ἡ, totidem habens chordas. Ex χορδή.

Ἰσοχρονέω, ῶ, fut. ήσω, tempore eodem vivo. Ab ἰσόχρονος.

Ἰσοχρόνιος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod

Ἰσόχρονος, ου, ὁ ϗ ἡ, tempore seu ætate par.

Ἰσόχροος, *contr.* ἰσόχρους, ου, ὁ ϗ ἡ, simili colore præditus. Ex χρόα.

Ἰσόχρυσος, ου, ὁ ϗ ἡ, in quo est æqua auri portio; (2) auro par; (3) qui auro rependitur auro repensus.

Ἰσοψηφία, ας, ἡ, par jus in suffragiis ferendis; (2) paria suffragia. Ab

Ἰσόψηφος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui par est in suffragiis ferendis; (2) parem auctoritatem habens Ἐλευθερώσας τήνδ' ἰσόψηφον πόλιν, *Eurip. Suppl.* 353.

Ἰσόψυχος, ου, ὁ ϗ ἡ, unanimus, amicissimus; (2) similis animo. Ex ψυχή.

Ἰσοψύχως, *adv.* pari animo. A præc.

Ἰσόω, ῶ, fut. ώσω, æquo, adæquo, æquiparo; (2) libro. Δρόμου δ' ἰσώσας τῇ 'φέσει τὰ τέρματα, metam carceribus cursu jungens; *id est*, emenso autem tanta celeritate stadio, ut inter carceres et metam vix aliquid spatii esse videretur, *Soph. Elect.* 686. Vide ἄφεσις. Ab ἴσος.

Ἵστα, 2. sing. præs. imperat. act. *Att.* pro ἵσταθι, ab ἵστημι.

Ἵσταμαι, sto, subsisto, persto, statuo.

Ἱστάμενος, præs. part. pass. verbi ἵσταμαι.

Ἱστᾶντι, 3. plur. præs. ind. act. *Dor.* pro ἱστᾶσι.

Ἱστάνω, idem quod ἱστάω seu ἵστημι, *Steph.*

Ἵστασο, 2. sing. imperfect. ind. med. *Ion.* pro ἵστασο.

Ἵστασο, *sta*, 2. sing. præs. imperat. med.

Ἵστατο, 3. sing. imperf. ind. pass. vel med.

Ἱστάω, ῶ, ἱστᾷς, ἱστᾷ, sisto. Vide ἵστημι.

Ἵστε, 2. plur. præs. ind. act. *per Sync.* pro ἵστατε, ab ἵστημι.

Ἱστέον, *sciendum*, *Ion.* pro εἰστέον, ab εἴδω.

Ἵστη, *sta, siste*, 2. sing. præs. imperat. act. *Att.* pro ἵσταθι; vel *statueris*, 2. sing. præs. ind. pass. *Att.* pro ἵστασαι, ab ἵστημι. Εἰς ὀρθὸν ἵστη, in rectam viam siste, *Eurip. Suppl.* 1230.

Ἵστημι, in præs. imperf. fut. aor. 1. colloco, statuo; *et hinc* pondero, converto, &c. *quæ ex adjectivo substantivo judicanda sunt*; at in aor. 2. perf. plusq. perf. sto, consisto; *unde est*, (1) de meretrice prostante; (2) esse natum, ortum esse; (3) conquiescere, &c. quæ vis et *in med.* ἵσταμαι obtinet; f. στήσω, stabo; aor. 1. ἔστησα et ἐστήσασθαι perf ἕστηκα· in partic. ἑστὼς, ἑστῶσα, ἑστὸς, stans; in inf. ἑστηκέναι, stare; ἱστάναι, statuere; ἑστάναι, stare; στὰς, stans, &c. Ὀρθὸν οὖς ἵστησιν, arrigit aures, *Soph. El.* 27. Ἐνταῦθα στησόμεθα τοῦ λόγου, *Dem.* βασιλεία, *Plat.* Ἱστάναι μῆνιν, irasci, *Soph. Œd. Tyr.* 699. Ἱστάναι βοὴν, clamare, (apud Tragicos). Στήσομεν χοροὺς, saltabimus, *Eurip. Iphig. in Aul.* 676. Ἔστασεν ἰαχὰν, vociferatus est, *Id. ibid.* 1039. Στῆσαι κραυγὴν, clamare, *Id. Or.* 1529. Στήσουσι ἐλπίδα, metuent, *Id. Iphig. in Aul.* 787 et 789.

Ἱστιάω, *Dor.* et *Ion.* pro ἑστιάω, *Eust.*

Ἱστίη, seu ἱστίη, ἡ, *Ion.* pro ἑστία, focus, Vesta.

Ἱστιητήριον, ου, τὸ, triclinium, locus epulationis, pro ἑστιατήριον, *Ion.*

Ἱστιοδρομέω, ῶ, fut. ήσω, solis velis feror, non remis. Ex ἱστίον et δρόμος.

Ἱστιοκώπη, ης, ἡ, navigatio quæ fit velis et remis. Ex ἱστίον et κώπη.

Ἱστίον, ου, τὸ, velum navis, textum, velum, velamen. Ab ἱστός.

Ἱστιοποιέω, ῶ, fut. ήσω, vela facio.

Ἱστιοῤῥάφος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui vela suit; (2) dolosus, astutus. Ex ἱστίον et ῥάπτω.

Ἱστοβοεὺς, έως, ὁ, *proprie* aratri temo. Ex ἵστημι et βοεύς.

Ἱστοβόη, ης, ἡ, idem et ex iisd.

Ἱστοβοῆι, *Ion.* pro ἱστοβοεῖ, ab ἱστοβοεύς.

Ἱστοδόκη, ης, ἡ, receptaculum mali nautici. Ex ἱστὸς et δέχομαι.

Ἱστοκεραία, ας, ἡ, antenna.

Ἱστοπέδη, ης, ἡ, lignum in media et ima navi, cui inseritur malus, seu foramen in media navi, cui mali erecti pars inferior inserebatur.

Ἱστοπόνος, ου, ὁ ϗ ἡ, textor, textrix. Ex ἱστὸς (2) et (3), et πόνος.

Ἱστόπους, οδος, ὁ, pes textorii mali, seu ligni, e quo stamina ducta sunt.

Ἵστορα, *peritum*, acc. sing. ab ἵστωρ.

Ἱστορέω, ῶ, fut. ήσω, inquiro, sciscitor, exploro; (2) viso, lustro; ἱστόρησα, vidi ipse, videndo cognovi; (3) memoriæ trado, literis prodo; (4) sciscitando vel percontando audio vel cognosco. Τλήμητον εἰπεῖν, εἰ φρονεῖς, ἅ σ' ἱστορῶ, *Soph. Tr.* 408. Βουλόμενος ἱστορῆσαι τὴν πόλιν, *Plut.* Ab ἵστωρ.

Ἱστόρημα, ατος, τὸ, res gesta, et quæcunque quæ audiendo visendove cognoscitur.

Ἱστορία, ας, ἡ, cognoscendi studium; (2) lustratio locorum; (3) percontatio, inquisitio; (4) commentatio; (5) historia, rerum gestarum expositio; (6) scientia; (7) sensus scripturæ historicus sive literalis.

Ἱστορίζω, vel ἱστοριεύω, ostento, cum affectatione quadam demonstro; ab ἱστόριον, *Hipp.* ἱστοριευμένη, *Ion.* pro ἱστοριευμένη. A præc.

Ἱστορικὸς, ἡ, ὸν, ad historiam pertinens; (2) historicus, historiarum scriptor.

Ἱστορικῶς, *adv.* historice, historicorum more; (2) sensu literali.

Ἱστοριογράφος, ου, ὁ, historiarum scriptor. Ex ἱστορία et γράφω, *scribo.*

Ἱστόριον, ου, τὸ, argumentum, fides seu probatio rei alicujus, *Hippocr.* Ab ἵστωρ.

Ἱστοριοσυγγραφεὺς, έως, ὁ, historiarum scriptor.

Ἱστορὶς, ίδος, ἡ, historica traditio, fama, historia.

Ἱστορῶν, *cognoscens*, part. verbi ἱστορέω, ῶ. Οὐδ' ἱστορῶν, inscius, *Soph. Œd. Tyr.* 1484.

Ἱστὸς, οῦ, ὁ, malus navis; (2) malus seu lignum e quo stamina seu tela suspenditur; (3) ipsa tela; (4) tibia. (4) ὀρθοτενεῖς κώλων ταναοὶ δολιχήρεες ἱστοὶ, rectæ, longæ, prolixæ, crurum tibiæ, *Oppian. Cyneget.* 1, 407. Ab ἵστημι.

Ἱστότονα πηνίσματα, stamina seu licia quibus textorius ἱστὸς intenditur, *Ar.*

Ἱστότονος, η, ον, jugo extensus, a, um. Ἱστότονα πηνίσματα, extenta jugo fila, *Aristoph. Ran.* 1315.

Ἱστοτρίβης, ου, ὁ, classiarius, socius navalis. A τρίβω.

Ἱστουργεῖον, ου, τὸ, textrina. A seq.

Ἱστουργέω, ῶ, fut. ήσω, telas tracto, telam texo.

Ἱστουργία, ας, ἡ, textura, telæ contextio.

Ἱστουργικὸς, ἡ, ὸν, textorius. Hinc ἱστουργικὴ, sc. τέχνη, ars textoria. Ab

Ἱστουργὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, textor, textrix. Ex ἔργον.

Ἵστω, *scito*, 3. sing. præs. imperat. *per Sync.* pro ἱστάτω, ab ἵστημι

Ἵστων, imperf. ind. act. *contr.* pro ἵσταον, ab ἱστάω, pro ἵστημι.

Ἵστων, *per Sync.* pro ἱστάτων, 3. dual. imperf. vel pro ἱστάτωσαν, 3. pl. imperat. v. ἵστημι.

ἹΣΤΩΡ, ορος, ὁ ϗ ἡ, sciens, peritus; (2) testis, judex, arbiter.

Ἰσχάδιον, ου, τὸ, caricula. Dim. ab ἰσχάς.

Ἰσχαδοπώλης, ου, ὁ, caricarum venditor. Ex ἰσχὰς et πωλέω. Hinc

Ἰσχαδόπωλις, ιδος, ἡ, caricarum venditrix.

Ἴσχαιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, sistens sanguinem, sistendi sanguinis vim habens. Ex ἴσχω et αἷμα.

Ἰσχαίμων, idem quod ἴσχαιμος, herba sic dicta, *Theophr.*

Ἰσχαίνω, emacio, macilentum reddo, attenuo, arefacio, pro ἰσχναίνω, ab ἰσχνός.

Ἰσχαλέος, έα, έον, macer, tenuis. Ab eod.

Ἰσχανάω, ῶ, inhibeo, retineo; (2) appeto, desidero, *Poet.* Hinc ἰσχανάα, cupit, *Poet.* pro ἰσχανᾷ, *per Dialysin* ἰσχανάων, desiderans, cupidus, pro ἰσχανῶν. Αὐτόν τ' ἰσχανάασκον, *Il.* 15, 723. Τὴν δ' ὑπὸ ζυγὸν ἦγε μέγα δρόμου ἰσχανόωσαν, *Ib.* 23, 300. Ab ἴσχω, *habeo.*

Ἰσχανόωσιν, *Poet.* pro ἰσχανῶσι.

Ἰσχάνω, *Poeticum*, comprimo, contineo, teneo, habeo. Δίος ἰσχάνει ἄνδρας, *Il.* 14, 387. Ὁππότε κρύος ἀνέρας εἶργον ἰσχάνει, *Hesiod. Op.* 493. Ἐμέθεν πέρι θυμὸν ἀρείω ἴσχανε, de me meliorem sententiam habeas, *Apoll. Rhod.* 1, 901.

Ἰσχὰς, άδος, ἡ, carica, ficus arida; (2) ficus quævis. Ab ἰσχνός.

[illegible] anchora nempe quæ retinet [illegible] revolverunt anchoram navis, *Soph. ex incerta* [illegible].

Ἰσχέμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro ἴσχειν, ab ἴσχω.

Ἴσχεο, 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* pro ἴσχετο.

Ἴσχευ, *Dor.* pro ἴσχου.

Ἰσχιαδικὸς, ἡ, ὸν, ad coxendicis dolores faciens; (2) coxarum dolores patiens. Ab [illegible].

Ἰσχιακὸς, ἡ, ὸν, idem et ab eod.

Ἰσχιάζω, fut. άσω, e coxa laboro.

Ἰσχιὰς, άδος, ἡ, ut ἰσχιὰς νόσος, coxendicum dolor. Ab

Ἰσχίον, ου, τὸ, coxa, coxendix, lumbus. Βάλεν Αἰνείαο κατ' ἰσχίον, *Il.* 5, 305. Ab

ΙΣΧΙΣ, εος, ἡ, lumbus, *Hes.*

Ἰσχιοίδης, ὁ, qui crassas seu tumidas habet coxas vel clunes, *Eust.*

Ἰσχναίνω, emacio, macilentum reddo, attenuo, arefacio, mitigo, emollio. Καὶ μὴ σφριγῶντα θυμὸν ἰσχναίνῃ βίᾳ, *Æschyl. Prom. Vinc.* 380. Σύ μοι τὸ δεινὸν καὶ διαφθαροῦν φρένας ἴσχνανας, *Eurip. Or.* 298. Ab ἰσχνός. Hinc

Ἰσχναλέος, έα, έον, macilentus, gracilis.

Ἴσχνανσις, εως, ἡ, attenuatio, macies. Ab eod.

Ἰσχναντικὸς, ἡ, ὸν, extenuandi et emaciendi vim habens. Ab ἰσχναίνω.

Ἰσχνασία, ας, ἡ, macies. Ab eod.

Ἰσχνοεπέω, nimis tenuiter ac subtiliter loquor.

Ἰσχνολογέω, idem.

Ἰσχνολογία, ας, ἡ, nimis arguta disputatio. A λόγος.

Ἰσχνολόγος, ου, ὁ, subtilis disputator.

Ἰσχνομυθέω, ῶ, subtiliter loquor, *Hes. Suid.*

Ἰσχνομυθία, ας, ἡ, leptologia, argutiæ ineptæ, *Hes. Suid.* A μῦθος.

Ἰσχνοπέδη, ἡ, tenuis pedica, tenue vinculum.

Ἰσχνόπορος, ου, ὁ ϗ ἡ, meatus tenues habens.

ΙΣΧΝΟ'Σ, ἡ, ὸν, macer, gracilis, tenuis, *proprie et metaphorice.*

Ἰσχνοσκελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, exilia habens crura. A σκέλος.

Ἰσχνότης, ητος, ἡ, macies, gracilitas.

Ἰσχνουργὴς, ὲς, subtiliter factus, elaboratus; epith. vestis. Ab ἰσχνὸς et ἔργον.

Ἰσχνοφωνία, ας, ἡ, vocis exilitas, imbecillitas; (2) linguæ hæsitatio. Ab

Ἰσχνόφωνος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui gracili et tenui voce est; (2) cui vox supprimitur, et repente sistitur ac deficit inter loquendum. A φωνή.

Ἰσχνόω, ῶ, emacio, macilentum reddo. Ab ἰσχνὸς· ἰσχνοῦται, extenuatur.

Ἰσχνῶς, *adv.* tenuiter.

Ἴσχονται, 3. plur. præs. ind. med. verbi ἴσχω, pro ἔχω.

Ἰσχουρία, ας, ἡ, obstructio vesicæ, urinæ in vesica repressio. Ex ἴσχω et οὖρον.

Ἰσχυρίζω, assevero, affirmo. Ab

Ἰσχυρίζομαι, fut. ίσομαι, contendo viribus; (2) nitor, fiduciam colloco, pro defensione utor; (3) adsevero, adfirmo. Ἰσχυρίζεσθαι περὶ τῶν νεκρῶν, *Plut.* τῷ νόμῳ, *Xen.* Ab ἰσχυρός.

Ἰσχυροβελὴς, ὲς, adversus sagittarum ictus validus, epith. ocrearum vel loricæ. A βέλος.

Ἰσχυρογνωμοσύνη, ης, ἡ, pertinacia, pervicacia in sententia, propositum tenax. Ab

Ἰσχυρογνώμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, obfirmatus in sententia, tenax propositi. A γνώμη.

Ἰσχυρόδετος, ον, valide vinctus seu ligatus. A δέω.

Ἰσχυροποιέω, ῶ, fut. ήσω, robustum, validum reddo, corroboro, confirmo, v. gr. argumentis: ἰσχυροποιοῦμαι, corroboror.

Ἰσχυροπότης, ου, ὁ, avide, multum bibens.

Ἰσχυροπράγμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, gravia, fortia ausus. A πρᾶγμα.

Ἰσχυρόῤῥιζος, ου, ὁ ϗ ἡ, radicem validam habens, seu agens. Ex ῥίζα.

Ἰσχυρὸς, ρὰ, ρὸν, robustus, validus, potens, fortis, vehemens. Ab ἰσχύς.

Ἰσχυρόω, ῶ, f. ώσω, idem quod ἰσχυροποιέω, corroboro, confirmo; (2) munio. Ab ἰσχυρός.

Ἰσχυρῶς, *adv.* valde, vehementer, enixe.

ΙΣΧΥ'Σ, ύος, ἡ, robur, vires, potentia.

Ἴσχυσαν, 3. pl. aor. 1. ind. act.

Ἰσχύσει, 3. sing. fut. 1. ind. act. verbi ἰσχύω.

Ἰσχυτήριος, α, ον, idem quod ἰσχυρός· ab

Ἰσχύω, fut. ύσω, robustus sum; (2) potens sum, polleo, possum. Τανῦν δὲ δῦλον ἰσχύουσιν βίον, sustinent, *Soph. Trach.* 306. τοῖς ὅπλοις, *Dem.* σώμασι, *Xen.* Ab ἰσχύς.

Ἴσχω, habeo, teneo; (2) occupo, occupatum possideo; (3) cohibeo, coerceo, contineo, reprimo, impedio, repello; (4) retineo; (5) valeo, de pretio interno nummi; ἴσχομαι, hæreo, sisto gradum, desino. Ἴσχειν ξύγγνοιαν, dare veniam, *Soph. Ant.* 66. Χαλεπὸν ὑπὸ τῆς ὀργῆς αὐτὰς, sc. χεῖρας ἴσχειν, *Arist. Lys.* 507. Ἕρκεα ἴσχει, septa retinent, *Il.* 5, 90. Χειμῶνος δὲ ἔμπαλιν ἴσχουσιν (ποταμοί), *sub.* ἑαυτὰς, se cohibent, *Arr. Hist. Alex.* 5, 9. Ab ἔχω.

Ἰσωνία, ας, ἡ, pretium par. Ab ὠνέομαι.

Ἰσώνυμος, ου, ὁ ϗ ἡ, cognominis. Ab ὄνομα.

Ἴσως, *adv.* æqualiter, æque, pariter; (2) fortasse, forsitan. Ab ἴσος.

Ἴσωσι, 3. pl. aor. 1. conj. act. verbi εἴδω, nisi sit pro ἴσασι, 3. pl. præs. ind. ab ἴσημι.

Ἴσωσις, εως, ἡ, æquatio, comparatio. Ab ἰσόω.

Ἰταλία, ας, ἡ, Italia, regio Europæ.

Ἰταλικὸς, ἡ, ὸν, Italicus; (2) Latinus.

Ἰταλιώτης, ου, ὁ, Italus, magnæ Græciæ incola, qui est ex magna Græcia.

Ἰταλιῶτις, ιδος, ἡ, Itala.

Ἰταλὸς, οῦ, ὁ, Italus; (2) taurus, bos. Aliis Ἴταλος.

Ἰταμὸς, ἡ, ὸν, temerarius, præceps, protervus, trux, petulans, impudens. Ab ἴτης.

Ἰταμότης, ητος, ἡ, temeritas, procacitas, impudentia. A præc.

Ἰταμῶς, *adv.* proterve, impudenter.

Ἴτε, 2. pl. præs. imperat. verbi εἶμι.

ΙΤΕ'Α, ας, ἡ, et ἰτέη, ης, ἡ, salix; (2) clypeus, quia primi clypei erant a salice, ut *Hesychius* voc. ἰταίαι. (2) τὠὐτὸν δ' ἰτέαν λαῶν χερὶ, *Eurip. Suppl.* 695. Ἐξῆς ὅμως, ἐν ᾗ ταφήσῃ, χαλκόνωτον ἰτέαν, *Id. Troad.* 1192. Ἰτέαν εἰς μέσην θεῶν, *Id. Cycl.* 7. Hinc

Ἰτέϊνος, ΐνη, ΐνον, salignus, e salice.

Ἰτέον, *adv. posit.* eundum. Ab εἶμι, eo.

Ἰτεών, ῶνος, ὁ, salicetum, salictum, locus consitus salicibus. Ab ἰτέα.

Ἴτην, 3. dual. imperf. ind. act. verbi εἶμι.

ΙΤΗΣ, ου, ὁ, temerarius, audax, præceps, impudens; (2) magnanimus, animosus.

Ἰτητικὸς, ἡ, ὸν, temerarius, præceps; (2) temerarium reddens. A præc.

Ἴτον, *ilatis*, 2. dual. imperf. ind. act. vel *itis*, itemque *eunt*, 2. vel 3. dual. præs. ind. act. Ab εἶμι.

Ἴτρια, τὰ, sumen, abdomen; (2) bellaria, dulciaria opera.

Ἴτριον, τὸ, opus pistorium, tenue et fragile, *Ath.*

Ἰτριοπώλης, ου, ὁ, placentarum, quæ ἴτρια dicuntur, venditor. Ex ἴτριον et πωλέω.

Ἦτρον, τὸ, utris, *Ep.* ima pars ventris, *Suid.*

ΙΤΥΣ, υος, ἡ, circumferentia et curvatura rotæ, omnis extremitas rei rotundæ, umbo.

Ἴτω, *ito*, 3. sing. præs. imperat. act. verbi εἶμι.

Ἰϋγὴ, ῆς, ἡ, clamor acutus. Ab ἰύζω.

Ἰϋγμὸς, οῦ, ὁ, idem: stridor. Ab eod.

ΙΥΓΞ, γγος, ἡ, motacilla, avicula veneficis in usu; (2) illecebræ amoris; (3) illecebræ quævis; (4) desiderium, cupiditas.

Ἰύζω, acutum clamo, strideo, cano; (2) ejulo. (2) βοῶν, ἰύζων, *Soph. Trach.* 787. Hinc

Ἰϋκτὴς, οῦ, ὁ, acutum clamans, stridens; *item* cantor, fistula canens. Πρᾶτος ἄειδε λαχὼν ἰϋκτὰ Μενάλκας, *Theocrit.* 8, 30.

Ἶφα, *lædi*, perf. ind. act. verbi ἴπτω, *lædo.*

Ἴφθιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, vel ἴφθιμος, ίμη, ιμον, robustus; (2) fortis, generosus, animosus. Ex

Ἶφι, *adv.* valide, fortiter, magno animo. Ab ἶς, seu inusitat. ἶφις, *vis.*

Ἰφιγένητος, epith. ignis. Ἐκφαίνει δὲ πυρὸς σέλας ἰφιγενήτου, ignem vi excussum, *Orph. Fragm.*

Ἰφικρατίδες, ων, αἱ, genus calceamentorum quæ ab Iphicrate nomen indepta sunt.

Ἴφιον, pingue; ut hinc sit ἴφια μῆλα, *Il.* 5, 556. *item* magnum, speciosum. Ab ἶφι.

Ἶφις, ἴφιος, ὁ, robustus, fortis, celer, *Hes. Steph.*

Ἰφύη, ἡ, species oleris agrestis, *Suid.*

Ἰχθύα, ας, et ἰχθύη, ης, ἡ, pellis arida marinæ squatinæ; (2) ferreus unguis, cujus usus est in extractione et sectione fœtus; (3) limatura, scobs, cæmentum. Ab ἰχθύς.

Ἰχθυάω, ῶ, piscor. Hinc ἰχθυάα, *Odyss.* 12, 95, pro ἰχθυᾷ, et ἰχθυάασκον, *Ion.* pro ἰχθύαον. Ab ἰχθύς.

Ἰχθυοβολεὺς, έως, ὁ, qui tridente pisces figit, piscator. Ex ἰχθὺς et βάλλω.

Ἰχθυοβολέω, ῶ, pisces tridente figo, piscor. Ἕτρεφεν ἰχθυοβολεῦντα, κατέφλεγε πέμπων, Epigr. *De nave.* Ab

Ἰχθυοβόλος, ου, ὁ ϗ ἡ, pisces tridente figens, piscator. Ex ἰχθὺς et βάλλω.

Ἰχθυοβόρος, ον, piscivorus. Ἰχθυβόροις λαροῖσιν πεφόρηται, laris pisces devorantibus lugetur, *Anthol.* A βορά.

Ἰχθυοβότος, ὁ ϗ ἡ, pisculentus, *Nonn.*

Ἰχθύδιον, ου, τὸ, pisciculus. Dim. ab ἰχθύς.

Ἰχθυδόκος, ον, pisces capiens, continens. Τὰς ἰχθυδόκους σπυρίδας, *Anth.* A δέχομαι.

Ἰχθύη, ης, ἡ· vide ἰχθύα.

Ἰχθυήματα, ων, τὰ, squamæ piscium; (2) scobs; (3) ramentum; (4) cortex. Ab ἰχθυάω.

Ἰχθυηρὸς, ρὰ, ρὸν, pisculentus, piscarius; (2) aptus ad pisces. Ab ἰχθύς.

Ἰχθυΐδιον, τὸ, idem quod ἰχθύδιον, *Men.*

Ἰχθυϊκὸς, ἡ, ὸν, ut ἰχθυϊκὴ πύλη, piscaria porta. Ab ἰχθύς.

Ἰχθυόκεντρον, ου, τὸ, fuscina, tridens.

Ἰχθυοβολεὺς, έως, ὁ, idem quod ἰχθυοβολεύς.

Ἰχθυοβολέω, ῶ, idem quod ἰχθυοβολέω.

Ἰχθυοβόλος, idem quod ἰχθυοβόλος.

Ἰχθυοβρωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, a piscibus depastus aut depascendus. Ex βιβρώσκω.

Ἰχθυοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, pisci similis. Ab εἶδος.

Ἰχθυόεις, όεσσα, όεν, piscosus. Ab ἰχθύς.

Ἰχθυοθήρας, ου, ὁ, piscator. A θήρα.

Ἰχθυοθηρευτὴς, ὁ, piscator, *Man.*

Ἰχθυοθηρευτικὴ, ῆς, ἡ, piscatoria. A θηρεύω.

Ἰχθυοθηρητὴρ, ῆρος, ὁ, piscator. Ἰχθυοθηρητῆρα Μενίστρατον ὤλεσεν ἄγρη, *Antholog.* A θηρεύω.

Ἰχθυοθηρικὸς, ἡ, ὸν, piscatorius. Ab ἰχθυοθήρας.

Ἰχθυόθηρον, vel -θηρος, rapum terræ.

Ἰχθυοκένταυρος, ον, Tritonis epith. *Scholiast. Lycophr. ad vers. Alexandræ* 34.

Ἰχθυοκέντρον, idem quod ἰχθυόκεντρον, *Suid.*

Ἰχθυοκόλλα, ης, ἡ, ichthyocolla, piscis cui glutinosum est corium, ipsum illud gluten. A κόλλα.

Ἰχθυολκὸς, οῦ, ὁ, qui pisces reti e mari vel flumine trahit, piscator. Ex ἕλκω.

Ἰχθυολογέω, ῶ, de piscibus dissero. A seq.

Ἰχθυολόγος, ου, ὁ, qui de piscibus disserit.

Ἰχθυολύμης, ὁ, pisces multos absumens. Vox Comica, de Atheniensibus. A λύμη.

Ἰχθυόμαντις, εως, ὁ, ex piscibus futura prædicens.

Ἰχθυονόμος, ου, ὁ ϗ ἡ, piscibus imperans, piscibus jus dicens. A νόμος.

Ἰχθυοπώλαινα, ης, ἡ, piscium venditrix:

Ἰχθυοπωλεῖον, et ἰχθυοπώλιον, ου, τὸ, piscaria, forum piscarium. Ab

Ἰχθυοπώλης, ου, ὁ, piscium venditor. A πωλέω.

Ἰχθυοπωλία, ας, ἡ, negotiatio piscaria.

Ἰχθυοτροφεῖον, ου, τὸ, piscium vivarium, cetarium, locus ubi pisces aluntur.

Ἰχθυοτροφικὸς, ἡ, ὸν, qui piscibus alendis delectatur. Ab

Ἰχθυοτρόφος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui pisces alit, piscinarius. Ex ἰχθὺς et τρέφω.

Ἰχθυουλκὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἰχθυολκός.

Ἰχθυοφαγέω, ῶ, piscibus victito. Ab

Ἰχθυοφαγία, ας, ἡ, victus e piscibus.

Ἰχθυοφάγος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui piscibus vivit, qui pisces comedit. A φαγεῖν.

Ἰχθυοπαγὴς, ὲς, pisci hærens, *Ep.*

ΙΧΘΥ'Σ, ύος, ὁ, piscis.

Ἰχθυφάγος, ὁ ϗ ἡ, pisces vorans, *Ep.*

Ἰχθυφόνος, ου, ὁ, piscium interfector. Ἰχθυφόνῳ τελέθοντι, *Oppian. Cyneget.* 2, 444.

Ἰχθυώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, piscosus, pisculentus; (2) pisci similis. Ab ἰχθύς.

Ἰχθυωδῶς, *adv.* piscium modo.

Ἰχναῖος, η, ον, qui vel quæ vestigia hominum insequitur. Ἰχναίη σε φυλάσσοι παρθένος, *Antholog.* 41.

Ἰχναῖος, unde ἰχναία, vestigatrix, *Hom.* al. proprie ab Ἴχναι, oppidum in ora Macedoniæ, *Steph.*

Ἰχνέομαι, οῦμαι, vestigo. Ab ἴχνος.

Ἰχνεία, ας, ἡ, vestigatio, indagatio. Ab ἰχνεύω.

Ἰχνελάτης, ου, ὁ, vestigator. Ab ἴχνος et ἐλαύνω, *prosequor.*

Ἴχνεσιν, *vestigiis*, dat. pl. ab ἴχνος.

Ἴχνευμα, ατος, τὸ, vestigatio. Ab ἰχνεύω.

Ἰχνεύμων, ονος, ὁ, Ichneumon, quasi investigator crocodili; (2) genus vespæ.

Ἴχνευσις, εως, ἡ, indagatio, investigatio.

Ἰχνευτής, οῦ, ὁ, vestigator, indagator.

Ἰχνεύω, f. εύσω, vestigo, vestigiis consequor. Τὰ μὲν γὰρ ὄρη εἴσω ἐστὶ ἢ ἰχνεύειν, *Xen.* Ab ἴχνος.

Ἰχνηλασία, ας, ἡ, investigatio.

Ἰχνηλατέω, ῶ, indago, investigo. Ἰχνηλατεῖν τἀληθές, *Phil.* Ab

Ἰχνηλάτης, ου, ὁ, investigator, indagator, qui aliquid vestigiis consequitur. Ex ἐλαύνω.

Ἴχνιον, ου, τὸ, vestigium. Dim. ab ἴχνος.

Ἰχνοβάτης, ου, ὁ, qui vestigiis insistit. Ex ἴχνος et βαίνω.

Ἰχνοβλαβής, ές, vestigio debilis, *Man.*

Ἰχνογραφία, ας, ἡ, descriptio operis futuri, forma, ichnographia. Ex ἴχνος et γράφω.

Ἰχνοπέδη, ης, ἡ, laqueus pedum, rete, cassis.

ἼΧΝΟΣ, εος, τὸ, vestigium, i. e. ima pars pedis; (2) vestigium, i. e. signum quod pes solo vel alii rei molli imprimit.

Ἰχνοσκοπέω, ῶ, f. ήσω, vestigia lustro, investigo.

Ἰχνοσκοπία, ας, ἡ, indagatio ferarum e vestigiis. Ex ἴχνος et σκοπέω.

ἸΧΩ'Ρ, ῶρος, ὁ, sanies, tabum, pus; (2) humor serosus, vel cruor, *proprie* deorum, *Il.* 5, 416 Hinc

Ἰχωρίζω, suppuro, *Gl. V.* unde ἰχωρισμένος, suppuratus.

Ἰχωροειδής, έος, ὁ ἡ ἡ, humoris serosi speciem habens, saniem referens. Ex εἶδος.

Ἰχωρώδης, idem quod ἰχωροειδής.

Ἰχωῤῥοέω, ῶ, sanie fluo. A ῥοή.

Ἴψ, ἰπὸς, pl ἶπες, vermis cornua adrodens; (2) vermis vites infestans. Ab ἴπτω.

Ἴψαο, *læsisti*, 2. sing. aor. 1. ind. med. *Ion.* pro ἴψασο, seu ἴψω, ab ἴπτω.

ἸΩ', vox lætantium et lamentantium.

ἸΩΒΗΛΑΙΟΣ, ου, ὁ, Jubilæus.

ἸΩΓΗ', ῆς, ἡ, tegmen; quies; littus; (2) vox, clamor.

Ἰώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, violaceus, violæ similis; (2) rubiginosus, ferrugineus; (3) venenosus. Ab ἴον, vel ἰός.

ἸΩΗ', ῆς, ἡ, vox, clamor; (2) flatus. (1) τὸν δ' αἶψα περὶ φρένας ἤλυθ' ἰωὴ, *Il.* 10, 139. (2) ὑπὸ Ζεφύροιο ἰωῆς per Zephyri flatum, *Il.* 4, 276.

Ἰωκὴ, ῆς, ἡ, persecutio, impetus, quasi διωκὴ, a διώκω, *persequor*; in accus. ἰῶκα, *per Metaplasmum* pro ἰωκήν.

Ἴωμεν, 1. pl. a. 2. conj. act. verbi εἶμι.

Ἰὼν, *interject.* eho, heus! Ab ἰώ.

ἼΩΝ, ωνος, ὁ, Ion, filius Xuthi, nepos Hellenis; (2) Ionicus. Hinc

Ἴωνες, Ἰώνων, οἱ, Iones, populus Græcus.

Ἰωνιὰ, ᾶς, ἡ, violetum, locus ubi nascuntur violæ. Ab ἴον.

Ἰωνία, ας, ἡ, Ionia, regio. Ab Ἴων.

Ἰωνίζω, Iones æmulor, Iones sequor:

Ἰωνικὸς, ἡ, ὸν, qui Ionum est, Ionum proprius, Ionicus. Ab eod.

Ἰωνικῶς, *adv.* Ionice, Ionum more, id est delicate, molliter; *ap. Aristoph.* quod Ionum mollities et luxuries in proverbium abierit.

Ἰωνὶς, ίδος, ἡ, Ionica. Ab Ἴων.

Ἰωξις, persecutio, hostilis infestatio.

Ἰωρος, ου, ὁ, locus montanus; (2) mons; (3) vestibulum domus; (4) vestibuli seu domus custos. Ab ὄρος, *custos.*

Ἰῶτα, τὸ, Iota. Nomen lit. Gr. ἄκλιτον.

Ἰωτακισμὸς, οῦ, τὸ, vitium cum iota super justum extenditur, *Diom.* qu. ab ἰωτακίζω.

Ἰωτογραφέω, per ἰῶτα scribo, opp. per diphthongum ει. Vox Gramm.

Ἰωχμὸς, οῦ, ὁ, persecutio, hostilis infestatio. Pro διωχμὸς, a διώκω.

ἼΩΨ, ἴωπος, ὁ, iops, piscis nomen.

K.

K, Decima litera Græcorum, quæ κάππα dicitur, et nomen habet ab Hebræorum Caph; (2) in numeris valet *viginti*, et cum lineola inferne posita (ͅκ) *viginti millia.*

Καβαίνων, Laconice pro καταβαίνων, descendens, Ἀπ' ἐπ' ἄνθη καβαίνων, *Alcman. apud Hephæst.* 44.

Κάβαισος, vorax qui satiari nequit. A κάβος.

ΚΑΒΑ'ΛΛΗΣ, ου, ὁ, caballus, equus clitellarius, *Hes.*

Καβάλλω, pro καταβάλλω, *Hom.*

Κάββαλε, 3. sing. a. 2. ind. act. *Dor.* vel *Poet.* pro κατέβαλε, a καταβάλλω. Unde

Καββαλικὸς, ἡ, ὸν, luctandi, dejiciendi peritus, bonus luctator.

Καββὰς, a. 2. part. act. *Poet.* pro καταβὰς, a καταβαίνω, Laconice. Ἀχιλλεὺς χαμαὶ καββὰς ἀφ' ἁρμάτων, *Pindar. Nem.* 6, 87.

Καβειριάζομαι, Cabirorum ritus sequor, celebro.

Καβειρικὸς, ἡ, ὸν, Corybanticus, a Cabiris fieri, cani solitus.

Κάβειροι, οἱ, iidem qui Corybantes. *Fœm.* καβειρίδες.

Κάβη, ης, ἡ, cibus, *Suid.* quasi a κάπτειν, *edere.*

Κάβηξ, ηκος, ὁ, vel κάβαξ, larus, avis vorax; (2) versutus, vafer, *L. Gr.* Ab eod.

ΚΑ'ΒΟΣ, ου, ὁ, mensuræ frumentaceæ genus.

Κἀγαθοῖς, *et bonis*, pro ἢ ἀγαθοῖς.

Κάγγονυ, ad genu, *Il.* 20, 458. *Æol.* pro κατὰ γόνυ.

ΚΑ'ΓΚΑΜΟΝ, ου, τὸ, cancamum, lacryma ligni Arabici.

Κάγκανον, τὸ, herba quædam.

Κάγκανος, ον, aridus; ξύλα κάγκανα, *Hom.* τὰ κάγκανα etiam *subst.* A καγκαίνω.

ΚΑΓΧΑ'ΖΩ, fut. άσω, cachinnor, convitior. Καγχάζων μι- ... *Arist. Conc.* 848. Πάντων καγχαζόντων γλώσσαις βαρυάλγητα, *Soph. Aj.* 199.

ΚΑΓΚΑΙ'ΝΩ, calefacio, arefacio, *Hes.*

Καγχαλάω, ῶ, cachinnor, rideo; (2) exsulto, gaudeo; καγχαλόων, pro καγχαλῶν, *Il.* 6, 514. A καγχάζω.

Καγχαλόωσι, *exsultent*, 3. pl. præs. conj.

Καγκανὸς, ὰ, ὸν, aridus, *Man.* A καγκαίνω.

Καγχασμὸς, οῦ, ὁ, cachinnatio, risus effusus. A καγχάζω.

Καγχαστής, οῦ, ὁ, qui effusius ridet. Ab eod.

Καγχαστικὸς, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

Καγχρίδιας, ου, ὁ, ut καγχρίδιας ἄρτος, panis hordeaceus; alias καγχρυδίας.

Κάγχρυς, seu κάγχρυ, roris marini fructus, *Diosc.* Etiam sine γ.

Κάγχρυς, αἱ, hordea, hordei farina; alias κάχρυς. A κάγχρυς, *contr.*

Κἠγω, *et ego*, Att. pro ἢ ἐγώ.

Κὰδ δ' ἔβαλεν, *prostravit vero*, pro κατὰ δ' ἔβαλε, seu κατέβαλε δέ. Κὰδ δ' ἐν Ἀθήναις εἷσεν, pro καθεῖσεν, et Athenis collocavit, *Il.* 2, 549.

Καδδὲ, *secundum vero*, *Poet.* pro κατὰ δέ.

Κάδδεισε, 3. sing. a. 2. ind. act. *Æol.* pro κατέπεσε δὲ, a καταπίπτω, *decido.*

Κάδδος, καδδίον, καδδίσκος· vide κάδος, κάδιον, καδίσκος.

Καδδραθέτην, 3. dual. aor. 2. ind. act. *Dor.* pro κατεδραθέτην, a καταδρέθω.

Καδδύναμιν, *pro viribus*, *secundum potentiam*, *Dor.* pro κατὰ δύναμιν.

Καδδῦσαι, a. 1. inf. act. *Dor.* pro καταδῦσαι, a καταδύω.

Κἄδει, pro καὶ ἔδει, *Soph.*

Καδίον, ου, τὸ, parvus cadus, sitella; (2) pera. A κάδος.

Καδίσκος, ου, ὁ, idem. Ab eod.

Καδμεία, seu -μία, ας, ἡ, lapis ærosus; (2) medicamentum metallicum.

ΚΑ'ΔΟΣ, ου, ὁ, cadus, dolium, vas vinarium, situla; (2) sitella suffragiorum. Κάδος καλεῖται τὸ ἀγγεῖον εἰς ὃ τὰς ἀπομαγδαλίας ἐμβάλλουσι, *Plut. in Lycurg.* c. 12.

Καδοποιὸς, οῦ, ὁ, cadorum fabricator.

ΚΑΔΥ'ΤΑΣ, ου, ὁ, herbula Syriaca arboribus et spinis se circumvolvens.

Καεὶς, *deustus*, a. 2. part. pass. verbi καίω.

ΚΑ'ΖΩ, fut. κάσω, orno, exorno, decoro, excolo, instruo. Unde usitatum *apud Poet.* κεκασμένος, ornatus, perfect. part. pass. ἐκέκαστο, plusq. p. pass. ornatus erat. Ἐκέκαστο ἐγχείῃ, *Il.* 2, 530. κάλλεϊ, *Ib.* 13, 432. ἱπποσύνῃ, 23, 219. ὄλβῳ, πλούτῳ, *Ibid.* 24, 536. μαντοσύνῃ, *Odyss.* 9, 509.

Κάῃ, 3. sing. a. 2. conj. act. verbi καίω.

Καήσομαι, *ardebo*, fut. 1. ind. pass. verbi ejusd.

Καθὰ, *adv.* velut, sicut. Ex κατὰ et ἅ.

Καθαγιάζω, f. άσω, consecro; (2) cremo.

Καθαγίζω, f. ίσω, consecro; (2) solvo justa, perago exsequias; (3) adoleo, cremo, uro. Καθαγίζειν τὸ σῶμα τινὸς, *Plut.* Ex κατὰ et ἅγος, *res sacra*: metaphorice, devoro. Ὅσων σπαράγματα κύνες καθήγισαν, quorum corpora laniata canes devorarunt, *Soph. Antig.* 1881. (1) φέρ' ἐγὼ καθαγίσω τῆνδε, age, ego sacrificabo hanc hostiam, *Aristoph. Lysist.* 238. Ἢν δὲ Ποσειδῶνί τις οἶν θύῃ, νήττῃ πυρὸς καθαγίζειν, si quis Neptuno pecudem sacrificet, is anati triticum consecret, *Id. Av.* 566. Hinc

Καθαγισμὸς, οῦ, ὁ, consecratio; (2) parentatio, parentalia.

Καθαγνίζω, fut. ίσω, purifico; (2) expio. Πυρὶ καθήγνισται δέμας, *Eur. Or.* 40.

Καθαιμακτὸς, οῦ, ὁ ἡ ἡ, valde cruentatus. A

Καθαιμάσσω, fut. άξω, cruento. Σκήπτεσθε δὲ τάδε σὺν καθαιμάξω κάρα, *Andr.* 588.

Καθαιματόω, ῶ, fut. ώσω, idem. Καθαιματώσει βωμὸν, *Aristoph. Thesm.* 702.

Κάθαιμος, ου, ὁ ἡ ἡ, cruentus. Ex κατὰ et αἷμα.

Καθαίρεσις, εως, ἡ, destructio, demolitio; etiam *tropice*, (2) cædes. A καθαιρέω.

Καθαιρετέος, έα, έον, evertendus. Ab eod.

Καθαιρέτης, ου, ὁ, eversor, vastator; etiam *tropice*, (2) interfector. Ab eod.

Καθαιρετικὸς, ἡ, ὸν, evertendi sive minuendi vim habens. Ab eod.

Καθαιρέω, ῶ, detraho everto, destruo; *proprie et Metaph.* (2) victum interficio; (3) cohibeo, comprimo; (4) extenuo, deprimo; καθελεῖν, a. 2. inf. deducere, dejicere, minuere; part. καθελὼν, qui minuit, &c. καθαιροῦμαι, οῦμαι, dejicior, evertor, imminuor; καθαιρεθεὶς, a. 1. part. depositus, dejectus, &c. Καθαιρεῖν τὰς στήλας, rescindere, *Dem.* τὸ ἀξίωμα, *Plut.* ψήφισμα, *Idem.* Καθαιρεῖσθαι, *Act.* 19, 27. (1) ἡ μοῖρα τὸν φύσαντά με καθεῖλεν Ἅιδου θανασίμους οἰκήτορας, (*subintell.* εἰς οἰκήτορας) *Soph. Aj.* 516.

ΚΑΘΑΙ'ΡΩ, fut. αρῶ, p. αρκα, purgo, mundo; (2) lustro, expio; (3) flagris cædo; a. 1. ἐκάθηρα, purgavi; pass. ἐκαθάρθην part. καθαρθεὶς, purgatus. Καθαίρειν καλάθους, *Plat.* Ὁμβροις γῆ καθαίρεται, *Aristot.*

Καθάλλομαι, f. καθαλοῦμαι, desilio. Καθάλλεσθαι ἀπ' ὀχέων, *Xen.* Καὶ καθαλλόμενοί τινες ἀνέῳξαν τῷ Σκιπίωνι τὰς πύλας, *Appian. de Rebus Hispan.* 446.

Καθαλμὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, aliquantum salsus; (2) salsus, *Nicand.* Ex κατὰ et ἅλμη, *salsugo.*

Κάθαλος, ου, ὁ ἡ ἡ, sale conspersus; (2) subsalsus. Ex iisd.

Καθαμαξεύω. Ex κατὰ et ἁμαξεύω, plaustrum per aliquem locum agito. Hinc in usu καθημαξευμένος in perf. pass. tritus, trivialis; καθαμαξευθὲν, a. 1. pass. tritum.

Καθαμί-

× καταιρειν ... κατορθουν και επιτυχως αποτελειν. feliciter conficere. Herod. VII. 50.

Καθαμέριος, *Dor.* pro καθημέριος, quotidianus. Οἴνα ἃ καθαμέριον στάζεις, vitis quæ quotidianum exstillas potum, *Eurip. Phœn.* 236.

Κάθαμμα, ατος, τὸ, vinculum, nodus. Κάθαμμα λύσιν λέγε, dissolvere nodum hujus argumenti, *Eurip. Hippol.* 671. Ab ἅπτω.

Καθαμμίζω, f. ίσω, arena obruo. Ex ἄμμος.

Καθάπαν, pro καθ' ἅπαν, *adv.* omnino, in universum.

Καθάπαξ, *adv.* omnino, prorsus.

Καθάπερ, *adv.* sicut, veluti, quasi.

Καθάπερανεί, idem.

Καθάπερεὶ, idem.

Καθαπλόω, ῶ, fut. ώσω, explico, expando.

Καθάπου, *adv.* simul, vero, *Strab.* 7.

Καθάπτεσθαι, præs. inf. med. v. καθάπτομαι.

Καθαπτικὸς, ή, όν, invectivus, mordax, lacessendi vim habens. A

Καθάπτομαι, attingo, tango; (2) impeto, pungo, mordeo, lacesso; (3) manus injicio, invado; f. καθάψομαι aor. 1. καθηψάμην, καθήψω, tetigisti, pupugisti. Καθηψάμην τυραννίδος, *Plut.*

Καθαπτὸς, ή, όν, ligatus, adstrictus, inductus. A

Καθάπτω, apto, annecto, necto, alligo; a. 1. καθῆψα, *Soph. Trach.* 1063. Ex κατὰ et ἅπτω, *necto.*

Καθάρειος, ου, ὁ καὶ ἡ, mundus, munditiei studiosus et servans. A καθαίρω.

Καθαρειότης, ητος, ἡ, mundities. A præc.

Καθαρεύω, fut. εύσω, purgo; (2) sum purus. Καθαρεύειν τῶν τοιούτων τὴν πόλιν, *Plut.* A καθαρός.

Καθάρθαι, perf. inf. pass. *Ion* pro κεκαθάρθαι, a καθαίρω.

Καθαριεῖ, 3. sing. fut. 1. ind. act. *Att.* pro καθαρίσει, a

Καθαρίζω, fut. ίσω, purgo, purifico, mundo. Τῇ πίστει καθαρίσας τὰς καρδίας αὐτῶν, *Act.* 15, 19. Οὐχὶ οἱ δέκα ἐκαθαρίσθησαν; *Luc.* 17, 17. A καθαρός.

Καθάριος, ου, ὁ καὶ ἡ, mundus, munditiem servans, delicatus, *Ph.* Ab eod.

Καθαριότης, ητος, ἡ, mundities, puritas.

Καθαρίσῃ, 3. sing. a. 1. conj. act. v. καθαρίζω.

Καθαρίσθητι, 2. sing. a. 1. imperat. pass.

Καθαρισμὸς, οῦ, ὁ, purificatio, purgatio; (2) expiatio, piaculum. A καθαρίζω.

Καθαρίως, *adv.* munde, munditiem servando; (2) eleganter; (3) bona fide, nihil mentiendo. A καθάριος.

Κάθαρμα, ατος, τὸ, purgamentum. Hinc τὰ καθάρματα, ων, homines viles et abjecti; (2) sacri et piaculares. A καθαίρω.

Καθαρμόζω, f. όσω, adapto, compono. Βρόχον λευκῷ καθαρμόζουσα δέρῃ, *Eur. Hipp.* 774.

Καθαρμὸς, οῦ, ὁ, purgatio, lustratio. A καθαίρω.

Καθαροποιέω, ῶ, fut. ήσω, purifico, purgo.

Καθαρὸς, ρὰ, ρὸν, purus, mundus, nitidus, sincerus, merus, candidus; (2) impermixtus, simplex; (3) qui se non contaminavit scelere; (4) expeditus, nullis obstaculis impeditus; (5) præstans, excellens; ἄρτος καθαρὸς, purior panis. *Gl. V.* siligineus. Ἐν καθαρῷ, blande, placide. Κατεύχομαι ἐν καθαρῷ βῆναι, *Soph. Œd. Col.* 1575. Οὐκέτι γὰρ καθαρὰν φρέν' ἔχω, mente turbor; nam καθαρὸς *significat* tranquillus, *Eurip. Hippol.* 1120. A καθαίρω.

Καθαρότης, ητος, ἡ, puritas, nitor, mundities; (2) puritas, innocentia. A καθαρός.

Καθαρπάζω, fut. άσω, corripio. Ἔκ τι δεξιᾶς ξίφη καθαρπάζουσιν ἐξαιρούμενοι, *Eurip. Andr.* 813.

Καθάρσιον, ου, τὸ, sc. ἱερεῖον, expiatio, lustratio, piaculum; καθάρσια, sacra expiatoria, piacula. A κάθαρσις. Unde

Καθάρσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, lustralis, expiatorius. Πῦρ καθάρσιον, *Eurip. Iphig. in Aul.* 1111.

Κάθαρσις, εως, ἡ, purgatio; (2) expiatio, lustratio. A καθαίρω.

Καθαρτέον, *adv. posit.* purgandum. Ab eod.

Καθαρτὴρ, ῆρος, ὁ, purgator; (2) lustrator, expiator. Ab eod.

Καθαρτήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, purgandi vim habens, expiativus. Hinc τὰ καθαρτήρια, ων, purgationes, et τὸ πῦρ τὸ καθαρτήριον, ignis purgatorius. Ab eod.

Καθαρτὴς, οῦ, ὁ, purgator; (2) expiator, lustrator. Σοῦ γὰρ ἔρχομαι καθαρτὴς, venio enim ut te expiem, *Soph. Elect.* 69. Ab eod.

Καθαρτικὸς, ή, όν, purgandi vim habens; (2) lustralis. A καθαίρω.

Καθαρύλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dim. a καθαρὸς· ἄρτοι τῶν καθαρύλλων, *Alexis*, panis purior. Vid. καθαρός.

Καθαρῶ, gen. sing. *Dor.* pro καθαροῦ.

Καθαρῶς, *adv.* pure, nitide; (2) dilucide, manifeste; (3) pura mente, candide, sincere; (4) prorsus, omnino.

Καθαυαίνω, f. ανῶ, arefacio, sicco.

Καθαυτὸν, *adv.* seorsum; (2) per se; (3) penes se; (4) sua sponte; (5) suo arbitrio; pro κατὰ ἑαυτόν.

Καθεδοῦμαι, f. 1. ind. med. verbi καθέζομαι.

Καθέδρα, ας, ἡ, cathedra, suggestum; (2) sedes, sella, sedile; (3) locus exonerandæ alvo; (4) obsidio; (5) sessio; (6) habitus sedentis.

Καθεδριάομαι, consideo, *Hom.*

Καθέζομαι, sedeo; f. καθεδοῦμαι, sedebo; (2) καθέζεσθαι, etiam castra dicuntur alicubi aliquandiu manentia: *dicitur* (3) de supplicibus qui ad aram confugerunt; (4) de meretricibus quæ in cella se prostituunt. Ἐπὶ δ' ἐπὶ ζυγοῖς καθέζετ' ἀρχῆς, *Eur. Ph.* 75. ἐς τὸ Ἡραῖον, *Thuc.*

Καθείατο, 3. pl. imperf. ind. *Ion.* ἐκάθηντο, a κάθημαι.

Καθεικέναι, perf. inf. act. verbi καθίημι.

Καθεῖλον, aor. 2. ind. act. verbi καθαιρέω, pro καθέλω.

Καθειμένος, perf. part. pass verbi καθίημι.

Καθειμένως, *adv.* remisse, parce, demisse.

Καθεῖναι, aor. 2. inf. act. verbi καθίημι.

Καθεῖντο, 3. pl. plusq. perf. ind. pass. v. ejusd.

Καθειργνύμι, et καθειργνύω, coerceo, cohibeo. Καθείργνυντο εἰς οἴκημα, *Plut.* A

Καθείργω, f. ξω, idem; a. 1. καθεῖρξα· perf. part. pass. καθειργμένος. Εἶτα δὴ, αὐτὴν καθείρξαιμ' ἐς λοφεῖον στρογγύλον, *Aristoph. Nub.* 749.

Καθείρκται, 3. sing. perf. ind. pass.

Κάθειρξις, εως, ἡ, prohibitio, coercitio, custodia carceris. A καθείργω.

Καθεῖς, unusquisque sigillatim, unus post alium. Ex κατὰ et εἷς, *unus.*

Καθεὶς, aor. 2. part. act. verbi καθίημι.

Καθεῖσεν, 3. sing. aor. 2. ind. act. cum ν ἐφελκ. a καθίζω.

Καθειστήκεισαν, 3. pl. plusq. perf. ind. act. verbi καθίστημι.

Καθεῖτο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. verbi καθίημι.

Καθεκάστην, pro καθ' ἑκάστην, scil. ἡμέραν, quotidie, indies; καθέκαστον, pro καθ' ἕκαστον, singulatim.

Καθεκούσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, voluntarius.

Καθεκτέον, *adv. posit.* retinendum est. A κατέχω.

Καθεκτικὸς, ή, όν, continens, retinens. A

Καθεκτὸς, ή, όν, qui contineri aut detineri potest; (2) qui fieri potest. A κατέχω.

Καθεκτῶς, *adv.* ita ut contineri vel retineri queat.

Καθέλῃς, 2. sing. aor. 2. conj. act. v. καθαιρέω, pro καθέλω.

Καθελκυσμὸς, οῦ, ὁ, detractio. A

Καθελκύω, f. ύσω, detraho.

Καθέλκω, f. ξω, idem; καθέλκειν et καθελκύσαι τὰς ναῦς, naves in mare deducere. Ναῦς δὴ καθέλκειν τῷ πένητι μὲν δοκεῖ, *Aristoph. Conc.* 197. τὰς τριήρεις, *Dem.*

Καθελῶ, f. 2. ind. act. verbi καθαιρέω.

Κάθεμα, ατος, τὸ, monile e variis gemmis in pectus mulierum descendens, ornamentum collare. Ex καθίημι, *demitto.*

Καθέμενος, aor. 2. part. med. verbi καθίημι.

Καθέννυμι, vestio, *Hom.*

Καθεξῆς, *adv.* ordine, deinceps.

Κάθεξις, εως, ἡ, retentio, conservatio; (2) detentio. A κατέχω.

Καθέξω, f. 1. ind. act. verbi κατέχω.

Καθέο, 2. sing. aor. 2. imperat. med. *Ion.* pro κάθεσο, a καθίημι.

Καθέρματα, τὰ, monilia; περιτραχήλια, ornamenta, *Anac.* Vid. *Thes. Gr. P.*

Καθερπύζω, f. ύσω, irrepo, serpo. Καθερπύσαντες ἀπὸ τῶν τειχῶν, *Jos.*

Καθέρπω, idem; (2) serpendo descendo, *item* descendo.

Καθὲς, 2. sing. aor. 2. imperat. act. verbi καθίημι.

Κάθεσαν, 3. pl. aor. 2. ind. act. verbi ejusd.

Κάθεσις, εως, ἡ, sedes, domicilium, diversorium; (2) demissio, dejectio; (3) immissio, subornatio; (4) insectatio. A καθίζω, vel καθίημι.

Καθεσμὸς, οῦ, ὁ, consessus, sedes. A καθέζομαι.

Καθέσσαντο, *collocarunt*, 3. plur. aor. 1. ind. med. *Poet.* pro καθίσαντο, a καθίζω.

Καθεσταμένος, perf. part. pass. verbi καθίστημι.

Καθέστακα, *constitui*, perf. ind. act.

Καθεστηκότες, οἱ, virilem ætatem agentes, maturam et gravem; (2) καθεστηκότα, stata, certa, fixa; *item*, bene constituta:

Καθεστηκότως, *adv.* composite, rite, decenter, animo composito et moderato. A καθίστημι.

Καθεστήκω, consto, persto, constanter permaneo, ut hinc sit f. 1. καθεστήξω, καθεστήξει, constabit.

Καθεστῶτα, ων, τὰ, status præsens; pro καθεστηκότα. A καθίστημι, *constituo.*

Καθετὴρ, ῆρος, ὁ, immissor. Instrumentum chirurgicum vesicarium; (2) linteamentum tortum quod ulceribus immittitur; (3) redimiculum, *Ph.* A καθίημι. Hinc

Καθετηρισμὸς, οῦ, ὁ, operatio per catheterem.

Καθέτης, ου, ὁ, perpendiculum, *Ph.*

Καθετὸς, ου, ὁ, qui demittitur. A καθίημι.

Κάθετος, ου, ἡ, sc. γραμμὴ, perpendiculum, linea perpendicularis; (2) altitudo rectis lineis subjecta, perpendiculariter ardua; (3) linea piscatoria, hamus, rete. Ab eod.

Καθεύδω, f. καθευδήσω, cubare, decumbere dormiendi causa. Ἔνθα καθεῦδ' ἀναβάς, *Il.* 1, 611. Sic interpretor cum *Eustathio*, nam *Homerus* Il. 2, 2. dicit Jovem dormire nequisse. Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος: (2) cum muliere rem habeo; imperf. καθηῦδον. Ὁ δ' ἀνὴρ παρ' ἐμοὶ καθεύδειν, *Aristoph. Thesm.* 486.

Καθεύρεμα, ατος, τὸ, inventum.

Καθευρίσκω, invenio.

Καθεψὸς, ου, ὁ καὶ ἡ, probe coctus. Epith. auri obryzi. Ex κατὰ et ἕψω.

Καθεψέω, ῶ, fut. ήσω, decoquo; (2) mollio, frango. Hinc

Καθέψησις, εως, ἡ, decoctio.

Καθεψιάομαι, ῶμαι, scommatis incesso, illudo.

Καθέψω, idem et ex iisd.

Καθῆ, 2. sing. præs. ind. med. *Att.* pro κάθησαι, a κάθημαι.

Καθηβάω, ῶ, idem quod simplex ἡβάω.

Καθηγεμονικὸς, ή, όν, ad præeundum et præcipiendum aptus. A

Καθηγεμὼν, όνος, ὁ καὶ ἡ, dux viæ; (2) auctor, suasor; (3) præceptor. A

Καθηγέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, dux sum, præeo, instituo, doceo, induco. Καθηγήσατο δὲ Καίσαρος ὁ Ἀθηνόδωρος, præceptor fuit, *Strab.* τοῦ πολιτεύματος, rempublicam administrabat, *Plut.* Τὸν δ' ὦν φαλλὸν τὸν τοῦ Διονύσου πεμπόμενον Μελάμπους ἐστὶ ὁ κατηγησάμενος, phallum qui in pompa Bacchi exhibetur, Melampus induxit, *Herodot.* 2, 49. Hinc

Καθηγητὴς, οῦ, ὁ, dux viæ; (2) institutor, præceptor, doctor, monitor:

Καθηγουμένη, ης, ἡ, præfecta monasterii, abbatissa. Ab eod.

Καθηγούμενος, ου, ὁ, præfectus monasterii, abbas.

Καθηδύνω, suave reddo.

Καθηδυπαθέω, ῶ, fut. ήσω, per voluntatem et luxum absumo. Τοὺς τοῦ πολέμου καιροὺς καθηδυπαθῶν, *Luc.* Ἀναλίσκειν καὶ καθηδυπαθεῖν τὸ

τὸ πολυτελέστατον ἀνάλωμα τὸν χρόνον, *Plut. in Anton.* 28.
Καθῆκα, aor. 1. ind. act. verbi καθίημι.
Καθῆκον, οντος, τὸ, conveniens, decens; (2) officium. A καθήκω.
Καθηκόντως, *adv.* ita ut officium postulat, convenienter, decenter, rite. A καθήκω.
Καθήκω, convenio, pertineo. Hinc καθήκει μοὶ, *impers.* convenit mihi, consentaneum est mihi; officii mei est, partium mearum est, *item*, meum est, τὰ καθήκοντά μοι mea, simpliciter, aptus sum, *item* appropinquo.
Καθηλόω, ῶ, fut. ώσω, defigo clavis, configo. Hinc
Καθήλωσις, εως, ἡ, defixio quæ fit clavis.
Καθηλωτὴς, ȣ, ὁ, qui clavo defigit.
Κάθημα, ατος, τὸ, idem quod κάθεμα.
Κάθημαι, sedeo; (2) moneo; (3) desideo; (4) habito; (5) insideo et obsideo; (6) castra metor; (7) occupor aliqua in re. Καθῆσθαι ἐπὶ τῶν ἵππων, *Xen.* πρὸς τὸ πῦρ, *Aristoph.* ἐπὶ ταῖσι θύραις, *Id.* χάμαι, *Id.*
Καθημαξευμένως, *adv.* trito modo. A καθαμαξεύω.
Καθημέραν, *adv.* in dies, quotidie. Ex κατὰ et ἡμέρα.
Καθημερινὸς, ἡ, ὸν, quotidianus, diurnus:
Καθημέριος, ία, ιον, idem et ex iisd. Μοῖρα καθημερία, hujus diei fatum, *Soph. Elect.* 1414.
Καθημερόβιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, in diem vivens, præsentibus contentus, minime solicitus de futuris. Ex κατὰ, ἡμέρα, et βίος, *vita.*
Καθηράμενος, aor. 1. part. med.
Κάθηρε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi καθαίρω.
Καθηρέθην, a. 1. ind. pass. *per Systolen* pro καθηρήθην, a καθαιρέω.
Καθῆντο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass.
Καθῆσθαι, præs. inf. verbi κάθημαι.
Κάθησο, *sede*, 2. sing. præs. imperat. med.
Καθήσομαι, *sedebo*, f. 1. indic. med.
Καθῆτο, 3. sing. imperf. ind. *Ion.* et *Poet.* pro ἐκάθητο.
Καθῆψεν, 3. sing. a. 1. ind. act. cum ν ἐφελκ· pro καθῆψε, a καθάπτω.
Καθίγνυμαι vid. καθίνυμαι.
Καθιδρόω, ῶ, desudo; (2) madefacio sudore.
Καθίδρυμα, ατος, τὸ, delubrum, ara, statua, *Phil.* pulvinar, *Ph.* A καθιδρύω.
Καθιδρυνθέντες, nom. pl. aor. 1. part. pass. v. καθιδρύνω.
Καθιδρύνω, idem quod καθιδρύω.
Καθίδρυσις, εως, ἡ, dedicatio. A
Καθιδρύω, f. ύσω, colloco; (2) fundo, instituo, constituo, erigo; (3) dedico, consecro. Ἐν γὰρ τοῖς τιμιωτέροις, τὸ τιμιώτερον καθίδρυκεν ἡ φύσις, *Aristot.*
Καθίδρως, ὁ ϗ ἡ, *Suid.* lassus usque ad sudorem; (2) perfusus sudore.
Καθίει, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro καθίεε, a καθίημι.
Καθίεμαι. Vide καθίημι.
Καθιερεύω, f. εύσω, sacrifico, sacris operor; (2) dedico, consecro.
Καθιερουργέω, et ȣ̃μαι, idem.
Καθιερόω, ῶ, f. ώσω, consecro, devoveo. Τῷ Θεῷ τὴν δεκάτην, *Plut.*
Καθιερωτία, consecranda.
Καθιέρωσις, εως, ἡ, consecratio, dedicatio, devotio. A καθιερόω.
Καθίεσαν, 3. pl. imperf. ind. act. verbi καθίημι.
Καθιζάνω, sedeo, insideo, resideo; (2) constituo. Ἐφ᾽, ἅπαντα βλασφήματα καθιζάνειν, *Isocr.*
Καθίζευ, 2. sing. præs. imperat. med. *Dor.* pro καθίζȣ, a καθίζω.
Καθίζȣσαν, acc. sing. part. præs. f. g.
Καθίζησις, ἡ, sessio, collocatio.
Καθίζω, f. ίσω, sedere jubeo, colloco; (2) constituo, velut in insidiis, &c. (3) prostituo, sc. feminam; (4) *dicitur tamen et neutraliter*, *et in med.* καθίζομαι, sedeo; *unde* (1) de supplicibus: (2) de meretricibus in lupanari; (3) de saltatoribus scenicis, cum contumeliæ causa coguntur inter spectatores sedere; (4) de judicibus, qui sedere coguntur; (5) de exercitu, sedente ad urbem; (6) de navi sidente. In quorum tamen nonnullis medium usitatius est, *Ern.* Κάθιζε τοίνυν ἐπὶ τὸν ἱερὸν σκίμποδα, *Aristoph. Nub.* 253. Στένει ἢν μὴ ἐπὶ τȣ̃ πρώτȣ καθίζηται ξύλȣ, *Idem, Vesp.* 90.
Καθίημι, demitto, submitto; (2) immitto; καθεὶς, demittens; καθεὶς, in aor. 2. qui demisit; καθεῖναι, demittere; καθῆκα, demisi; perf. *Poet.* καθέηκα· part. perf. pass. καθειμένος, demissus, dejectus; et de barba, promissus, *promissaque barba*, Virg. Καθίημι τὸν πωγῶνα, τὸ ἱμάτιον, βοτρύχȣς.
Καθίκεο, *contigisti*, 2. sing. a. 2. ind. med. *Ion.* pro καθίκεσο, a καθικνέομαι.
Καθικετεύω, f. εύσω, supplico; (2) submittendo me alicui capto gratiam ejus, *Ern.*
Καθικνέομαι, ȣ̃μαι, f. ίξομαι, contingo, adsequor, pervenio. *Cum genitivo personæ*, ferio, percutio. Μέσον κάρα διπλοῖς κέντροισί μȣ καθίκετο· ubi constructio est Καθίκετο μȣ διπλοῖς κέντροισι (κατὰ) μέσον κάρα, *Soph. Œd. Tyr.* 809. Κονδύλῳ καθικόμενος αὐτȣ̃, inflicto ei colapho, *Plutar. in Alcib.*
Καθιλαρύνω, exhilaro, placo.
Καθιμάω, ῶ, fut. ήσω, fune demitto; (2) demitto, *Arist. Vesp.* 378. Hinc
Καθίμησις, εως, ἡ, demissio per funem.
Καθίνυμαι, insideo, desideo, collocor, *ap. Hipp.* Al. καθίγνυμαι, quod vitiosum putatur, *Ern.*
Καθίξας, aor. 1. part. act. *Dor.* pro καθίσας, a καθίζω.
Καθίξῃ, 3. sing. aor. 1. conj. act.
Καθίξω, f. 1. ind. act. *Dor.* pro καθίσω.
Καθίξȣμαι, f. 1. ind. med. *Att.* pro καθίσομαι.
Καθιππάζομαι, fut. άσομαι, equo decurro; (2) in equo, vel cum equitatu incurso. Καθιππάζεσθαι τῆς φιλοσοφίας, se exercere in, *Laert.*
Καθίππευσις, εως, ἡ, invasio et incursio quæ fit in equo; (3) adequitatio. A
Καθιππεύω, f. εύσω, perequito, equo decurro; (2) equitatu adorior. (2) τί δ᾽; εἰ καθιππεύσαιμεν Ἀργείων στρατόν; *Eurip. Phœn.* 739.
Καθιπποκρατέω, ῶ, f. ήσω, equis seu equestribus copiis vinco.
Καθιπποτροφέω, ῶ, fut. ήσω, alendis equis insumo.
Καθίπταμαι, vel καθίπτημι, fut. -πτήσομαι, devolo.
Καθίσας, aor. 1. part. act. verbi καθίζω.
Καθίσατε, 2. pl. aor. 1. imperat. act.
Καθίσει, 3. sing. f. 1. ind. act.
Καθίσῃ, 3. sing. a. 1. conj. act.
Κάθισις, εως, ἡ, sessio, sessus. A καθίζω.
Κάθισμα, ατος, τὸ, sessio; (2) sedile, sella.
Καθίστα, 2. sing. præs. imperat. act. *per Apoc.* pro καθίσταθι, a καθίστημι.
Καθιστάνω, et καθιστάω, ῶ, fut. καθιστήσω, idem quod
Καθίστημι, in præs. fut. aor. 1. constituo; (2) instituo; (3) colloco; (4) efficio, reddo; (5) compono, ordino; (6) paco, in tranquillum statum redigo, *omninoque* (7) bene constituo, firmo. At in aor. 2. perf. *pass.* dicitur καθεστηκότα, mores, *item* res bene constitutæ; ἡλικία καθεστηκυῖα, ætas integra, qualis est militaris media; ὁ καθεστηκὼς, qui non sana mente est; καθίσταμαι, fio, sum. Ὅθεν τύραννος τῆσδε γῆς καθίσταται, *Eur. Ph* 51. Πανταχῆ φυλακαὶ καθεστήκασι, *Aristoph. Av.* 1166. Καταστήσω σ᾽ ἐγὼ τύραννον, *Ibid.* 1678.
Καθιστήριον, ȣ, τὸ, sella. A καθίζω.
Καθίστησι, 3. sing. præs. ind. act.
Καθιστῶσα, præs. part. act. f. g. *contr.* pro καθιστάȣσα, a καθιστάω.
Καθὸ, *adv.* sicut; (2) in quantum, quatenus. Ex κατὰ et ὃ, *quod.*
Καθοδηγέω, ῶ, fut. ήσω, dux viæ sum, deduco:
Καθοδηγία, ας, ἡ, viæ deductio. A
Καθοδηγὸς, ȣ̃, ὁ, dux viæ seu itineris.
Κάθοδος, ȣ, ἡ, descensus, migratio ex aliquo loco; (2) reditus, plerumque exulum in patriam, aut restitutio in regnum.
Καθολικὸς, ἡ, ὸν, universalis, perpetuus.
Καθολικῶς, *adv.* universe, in universum.
Καθολκὴ, ἡ, detractio seu deductio, *Steph.*
Καθόλȣ, *adv.* prorsus, omnino, penitus, in universum, in summa. Ex κατὰ et ὅλος.
Καθομαλίζω, f. ίσω, complano; (2) a ferocia in mansuetudinem redigo. Ex ὁμαλός.
Καθομηρίζω, idem quod simplex ὁμηρίζω, *Homerice induco*, *Homericis versibus describo.*
Καθομιλέω, ῶ, f. ήσω, *cum dat.* consuetudinem seu commercium habeo; (2) *cum acc.* alloquor, colloquor, alloquendo erigo, recreo, persuadeo, muto sententiam alicujus disputando, &c. et *in pass.* in consuetudinem, proverbium abeo. Καθωμιλημένος, vulgaris. Καθομιλεῖν τοῖς καιροῖς, *Aristot.*
Καθομολογέω, ῶ, fut. ήσω, confiteor; (2) paciscor, despondeo. Καθωμολογημένος τὴν ἀδελφὴν αὐτȣ̃ Πακόρῳ, *Plut.*
Καθοπλίζω, fut. ίσω, armo; (2) debello, profligo. Καθοπλίζειν τινὰ ὅπλοις, *Chrys.* Ἰσχυρὸς καθωπλισμένος, *Luc.* 11, 21. (2) τὸ μὴ καλὸν καθοπλίσασα, profligato scelere, *Soph. El.* 1087.
Καθόπλισις, εως, ἡ, actio ipsa armandi.
Καθοπλισμὸς, ȣ̃, ὁ, armatura.
Κάθοπτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, pro κάτοπτος, *Hipp.*
Καθορᾷ, *intuetur*, 3. sing. præs. ind. act. *contr.* pro καθοράει, a καθοράω.
Καθορατικὸς, ἡ, ὸν, perspicax. A
Καθοράω, ῶ, despicio, despecto; (2) perspicio, oculis lustro; (3) animadverto. Ἀτενέσιν ὀφθαλμοῖς ἡμᾶς καθορῶν, fixis, *Luc.* Καὶ δὴ καθορῶ τὴν σκιὰν τὴν τȣ̃ Διὸς, *Aristoph. Pac.* 178. Τοῖς ποιήμασι νοȣ́μενα καθορᾶται, *Rom.* 1, 20.
Καθορίζω, fut. ίσω, definio. Hinc
Καθοριστικὸς, ἡ, ὸν, definitivus, perspicuus, certus.
Καθορμίζω, f. ίσω, stationem, portum subeo. Καθορμίζειν ἑαυτὸν εἰς ἡσυχίαν, *Plut.* Καθορμισάμενος ἐς τὴν Ἔφεσον, *Thuc.*
Καθόρμιον, ȣ, τὸ, monile.
Καθοσιόω, ῶ, f. ώσω, sanctum reddo; (2) expio; (3) consecro, dico, devoveo; (4) sacrifico, immolo; (5) damno; (6) despondeo. Καθοσιώσας τὴν πόλιν καθαρμοῖς, *Plut.* Ἐπεὶ δὲ βωμῷ πόπανα ϗ προθύματα καθωσιώθη, *Aristoph. Plut.* 660. (5) καθωσίωσε τὴν πρεσβυτάτην τῶν αὐτȣ̃ θυγατέρων, *Joseph. de Bello Jud.* 1, 117.
Καθοσίωσις, εως, ἡ, consecratio; (2) absolutio et condemnatio; (3) crimen læsæ majestatis; (4) desponsatio.
Καθόσον, *adv.* quantum.
Καθότι, *adv.* eo quod. Ex κατὰ et ὅ,τι, *quod.*
Κάθȣ, *demitte*, 2. sing. a. 2. imperat. med. v. καθίημι· vel *sede*, a κάθημαι.
Καθυβρίζω, fut. ίσω, insolenter adficio injuriis, injuria lacesso, dedecore adficio, violentiam offero per meram libidinem. Τοῖς σοῖς ἄχεσιν καθυβρίζων, insultans, *Soph. Aj.* 153. Ὡς μή τις αὐτὰς πολεμίων καθυβρίσῃ, *Eur. Med.* 1383. Τȣ̃ καθυβρίζω valet ὑβρίζω κατά τινος. Τȣ̃ καθυβρίζειν δοκεῖς τόδε; id est, κατὰ τίνος δοκεῖς ὑβρίζειν τόδε; quemnam proscindere putas hisce conviciis? *Soph. Œd. Col.* 960.
Καθυγραίνω, madefacio, humecto, irrigo.
Κάθυγρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, humidus, madidus.
Καθυδριάδες, sc. Νύμφαι, idem quod ὑδριάδες, *Ep.*
Κάθυδρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, aquis abundans. Ex κατὰ et ὕδωρ.
Καθυλακτέω, ῶ, fut. ήσω, oblatro, latro in.
Καθυλίζω, f. ίσω, percolo. Ab ὕλη.
Καθυλομανέω, ῶ, frondibus et foliis luxurio, supervacuis frondibus silvesco. Ἔχει γὰρ φύσει καὶ τὸ ἀκόλαστον ἐν ἑαυτῇ, ὅπερ εἰ μὴ καθ᾽ ἡμέραν ἐκκόπτοιτο, ὡς τὰ δένδρα καθυλομανεῖ, luxuriatur et sylvescit instar arborum, *Strab. Serm.* 72, 441.
Καθυμνέω, ῶ, fut. ήσω, decanto, celebro.
Καθυπερέχω, supero, vinco. A κατὰ et ὑπερέχω, idem, superior sum.
Καθυπερηφανέω, insolens, arrogans sum.

Καθύπερθε, vel καθύπερθεν, *adv.* in summo loco, supra. Ex κατὰ et ὕπερθεν, *supra.*
Καθυπερτερέω, ῶ, f. ήσω, præsto, superior sum.
Καθυπέρτερος, έρα, ερον, superior; (2) præstantior; (3) ditior; (4) elatior. Hinc superl. καθυπέρτατος, editissimus, supremus.
Καθυπισχνέομαι, οῦμαι, fut. νήσομαι, promitto, polliceo; (2) voveo. Καθυπίσχετο τῷ Θεῷ, *Naz.*
Καθυπνής, έος, ὁ ἡ ἡ, gravi seu alto somno oppressus. Ab ὕπνος.
Καθυπνος, ου, ὁ ἡ ἡ, idem. Hinc
Καθυπνόω, ῶ, f. ώσω, abdormio, somnium capio. Ἵνα δὲ καθυπνώσητε ἡδέως. *Xen.*
Καθύπνωσις, εως, ἡ, dormitio, delapsio in somnum. A præc.
Καθυποβάλλω, subjicio; (2) suggero, admoneo.
Καθυπογράφω, exprimo dicendo, demonstro.
Καθυποδείκνυμι, idem.
Καθυπόκειμαι, subjaceo, suppositus sum, adsum jam in promptu et paratu.
Καθυποκρίνομαι, histrionica actione exprimo; (2) simulo, *ap. Jos.*
Καθύποπτος, ου, ὁ ἡ ἡ, suspectus.
Καθυποτάσσω, vel τάττω, subigo, subjicio.
Καθυπουργέω, f. ήσω, ministro.
Καθυστερέω, ῶ, posterior sum, tardius venio; (2) cedo, inferior sum.
Καθυστερίζω, fut. ίσω, cunctor, moror.
Καθυφαίνω, intexo, detexo.
Καθυφεὶς, a. 2. part. act. verbi καθυφίημι.
Καθύφεσις, εως, ἡ, prævaricatio. A
Καθυφίημι, submitto, remitto; (2) cedo; (3) prodo causam adversariis, prævaricor; (4) subtraho. Τὸν δὲ καιρὸν τῶν πραγμάτων ἐάν τις ἑκὼν καθυφῇ, *Dem.*
Καθυψηλός, ἡ, όν, altus.
Καθύω, compluo Ex κατὰ et ὕω, *pluo.*
Καθωραΐζομαι, fut. ίσομαι, glorior.
Καθὼς, *adv.* sicut, prout, velut.
Καθώσπερ, *adv.* idem.
ΚΑΙ', *conj.* et, atque, ac; (2) etiam; (3) æque, perinde, sic et; (4) quam, ac; (5) sed, at; (6) nam; (7) aut; (8) igitur; (9) an vero; (10) ponitur et pro relativo pronomine; (11) *post* τις *vel* τι *significat* tandem; (12) abundat, *Attice.* Hinc (13) κἂν vel ἢ ἂν, etiam, etiamsi, plane; (14) κἂν εἰ, quod si; (15) ἢ γὰρ, etenim, et quidem; (16) καί γε, quanquam, saltem, atqui; (17) ἢ δὴ, continuo, protinus, ideo, vel ἢ δὴ ἢ, et quidem, et certe, quin etiam; (18) ἢ εἰ, etsi, etiam si; (19) ἢ ἤ, sive; (20) ἢ μάλα, certe, ita, profecto; (21) ἢ μὴν, enimvero, et vero, et sane, et profecto, porro, cæterum, jam vero, equidem; (22) ἢ μὴν ἢ, quin etiam; (23) ἢ μὴν γε, at saltem, at vero; (24) καί τοι, atqui; at; etiam; quamquam; et quidem, et vero; proinde; itaque; et tamen; (25) καί τοι εἰ, vel ἂν, quod si; (26) ἢ γάρ τοι, etenim; (27) ἢ οὐ, ἢ μὴ, non autem; (28) ἢ νὴ Δία, atque adeo; (29) ἢ πάλαι, jam pridem; (30) καί περ, quamvis, quamquam; (31) ἢ ταῦτα, idque, præsertim; (32) ἢ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα, atque hæc quidem ita se habent, sed de his hactenus.
ΚΑΙΑ'ΔΑΣ, ου, ὁ, carcer subterraneus in quem sontes conjiciebantur apud Spartanos; (2) barathrum, sive fossa in quam conjiciebantur apud eosdem cadavera supplicio adfectorum.
Καίγε, *conj.* et quidem.
ΚΑΙΚΙ'ΑΣ, ου, ὁ, Cæcias, ventus ab ortu æstivo spirans.
Καινία, ας, ἡ, victoria cæde parta, *Hes.*
Καινίζω, f. ίσω, novo; (2) renovo. Καί τι καινίζει στέγη, novum quid accidit domi, *Soph. Trach.* 867. A καινός. Hinc
Καίνισμα, τὸ, sc. τέχνης, artificium novum, *Man.*
Καινισμὸς, οῦ, ὁ, novatio, innovatio.
Καινιστὴς, οῦ, ὁ, innovator, *Gl. V.*
Καινοδοξία, ας, ἡ, studium et amor rerum novarum. Ex καινὸς et δόξα, *opinio.*
Καινολογία, ας, ἡ, sermonis novitas, insolentia. Ex καινὸς et λόγος.
Καινοπαθὴς, ὲς, insolens, inauditus, insperatus, in deteriorem partem. Πολλὰ δὲ πήματα καὶ καινοπαθῆ, *Soph. Trach.* 1277.
Καινοπαγὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, novo quodam modo compactus, seu novus. A πήγνυμι.
Καινοπήμων, ον, qui nova mala expertus est. A πῆμα.
Καινοποιέω, ῶ, res novas facio, *item* molior; (2) reficio, novo, innovo aliquid. A καινοποιός. Hinc
[illegible], οῦ, ὁ, novis artificiis utens.
Καινοποιΐα, ἡ, res novæ, rerum conversio.
Καινοποιὸς, οῦ, ὁ ἡ ἡ, novator. A ποιέω.
Καινοπραγία, ας, ἡ, rerum novarum designatio. A πρᾶγος.
Καινοπρέπεια, ἡ, novitas moris.
Καινοπρεπεστέρως, *adv.* insolentius.
[illegible], έος, ὁ ἡ ἡ, novi moris, insolitus. [illegible]
[illegible], *adv.* nove, insolenter.
ΚΑΙΝΟ'Σ, ή, όν, novus; τὸ καινὸν, v. gr. πολέμου, Atticis notat vicissitudines belli. Hinc ἐκ καινῆς, denuo, de integro.
Καινοσχημάτιστος, ον, novo modo formatus, insolens. A σχηματίζω.
Καινόταφος, ον, novo modo sepultus, (nisi potius est κενόταφος, *Ern.*)
Καινότης, ητος, ἡ, novitas. A καινός.
Καινοτομέω, ῶ, f. ήσω, innovo, res novas facio, molior; (2) metallum aut lapidem excido. A καινοτόμος. Hinc
Καινοτόμημα, ατος, τὸ, innovatio, rerum novatio, novum institutum, novæ opiniones.
Καινοτομία, ας, ἡ, innovatio; (2) rerum novarum molitio; (3) novitas. A
Καινοτόμος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui novas res molitur; (2) qui novi quid instituit, novitatis studiosus. Ex καινὸς et τέμνω. Unde
Καινότομος, ου, ὁ ἡ ἡ, in quo novæ viæ sectæ et apertæ sunt, novus, insolens.
Καινοτόμως, *adv.* nove, novo quodam more.
Καινοτρόπος, ον, novi moris, insolens. Τίς ὁ καινοτρόπος οὗτος μῦθος κατ' ἐμὴν ἥκει ἀκοάν; *Eurip. Dan.* 49. Καινοτρόπῳ φανέντι καταπλαγέντες, *Appian. Mithr.* 74.
Καινουργέω, ῶ, f. ήσω, res novas edo. Τὰ περὶ τοὺς ἀνθρώπους καινουργῆσαι, *Luc.* A καινουργός. Hinc
Καινούργημα, ατος, τὸ, innovatio.
Καινουργία, ας, ἡ, idem.
Καινουργίζω, f. ίσω, idem quod καινουργέω.
Καινουργισμὸς, οῦ, ὁ, innovatio. A præc.
Καινουργὸς, οῦ, ὁ ἡ ἡ, innovator, nova operans, moliens. Ex καινὸς et ἔργον.
Καινοφανὴς, ὲς, novitatis seu insolentiæ speciem habens. A φαίνομαι.
Καινόφιλος, ου, ὁ ἡ ἡ, recens amicus; (2) qui non iisdem, sed subinde novis rebus utitur.
Καινοφωνέω, ῶ, fut. ήσω, novis verbis utor.
Καινοφωνία, ας, ἡ, novitas vocum. Ex φωνή.
Καινόω, ῶ, f. ώσω, novo, innovo, renovo. A καινός.
Καίνυμαι, vinco. Ἡ ῥα γυναικῶν φῦλον ἐκαίνυτο, *Hesiod. Scut.* 4. A
ΚΑΙ'ΝΩ, perimo, interficio, occido. Παῖς πατέρα καίνει, *Eur. Ph.* 44.
Καινῶς, *adv.* nove, novo modo. A καινός.
Καίνωσις, εως, ἡ, novitas. A καινόω, *Ern.*
Καινυμένῃσι, dat. plur. *Ion.* pro καινυμέναις.
Καίνυντο, 3. pl. imperf. ind. pass. *Ion.* pro ἐκαίνυντο.
Καίπερ, *conj.* etsi, quamvis.
Καίρια, *adv.* tempestive, *Call.*
Καιρικὸς, ή, όν, ad tempus spectans, tempus significans.
Καίριος, ία, ιον, vel καίριος, ου, ὁ ἡ ἡ, tempestivus, opportunus; (2) dicuntur καίρια, quibus maxime prodesse quid vel nocere potest; unde (3) lethalis, de plaga, ictu, qui fit in eo loco ubi periculosum est, Οὐκ ἐν καιρίῳ ὀξὺ πάγη βέλος, *Il.* 4, 185. A καιρός.
Καιρίως, *adv.* tempestive, opportune; (2) lethaliter. A præc.
Καιρόεις, εσσα, εν, bene textus; ut hinc fit Homericum illud καιροσέων, nempe pro καιροεσσῶν, gen. pl. fœm. *Od.* 7, 107. A καῖρος.
Καιροπτία, ἡ, tempus continuum, perpetuum, *ap. Jos.*
ΚΑΙ'ΡΟΣ, ου, ὁ, licium.
ΚΑΙΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, occasio, opportunitas temporis loci, immo quæcunque opportunitas et facultas, *impr.* vitæ tuendæ; *unde* (2) victus, ut καιρὸς ὄνων *pro* gramine; (3) modus; (4) tempus certum et statutum; (5) quod par est; decet; (6) status rerum et conditio; (7) calamitas, miseria, *LXX.* sed in pl. plerumque hac significatione usurpatur, οἱ καιροὶ ut Lat. *tempora* sunt fortunæ adversæ et calamitosæ, *Ern.* (8) ἐκ καιροῦ, ex tempore, πρὸς καιρὸν, et εἰς καιρὸν, in præsentia.
Καιροσκοπέω, tempus, occasionem speculor.
Καιροσπάθητος, bene textus. Καιροσπάθητον ὕφασμα, *Hermippus Comicus apud Suidam* in Ἀσθμῶν, ubi male κηροσπάθητον est a καῖρος, licium.
Καιροτηρέω, idem quod καιροσκοπέω.
Καιροφυλακέω, et
Καιροφυλακτέω, ῶ, idem. Ex φύλαξ.
Καιρόω, ῶ, stamen connecto. A καῖρος.
Καίρωμα, ατος, τὸ, connectio staminis. A præc.
Καίρωσις, εως, ἡ, idem et ab eod.
Καιρωστὶς, ίδος, ἡ, textrix. Ab eod.
Καιρωτρὶς, ίδος, ἡ, idem et ab eod.
Καίτοιγε, *conj.* quamquam.
ΚΑΙ'Ω, et *Att.* κάω, f. καύσω, et καύσομαι, p. κέκαυκα, uro, incendo, cremo, ustulo; (2) uro, ut nix, vel frigus, *med.* etiam ardeo. *Pass.* idem, uror; (2) amo, *cum gen.* a. 1. ἐκαύθην, 2. ἐκάην. Οὐδὲ καίουσι λύχνον, *Matt.* 5, 15. Ἐὰν παραδῶ τὸ σῶμά μου ἵνα καυθήσωμαι, 1 *Cor.* 13, 3.
Κακάβη, ἡ, cacabus, *Gal.* κακκάβος, *Ath.* olla testacea.
Κακαγγελία, ας, ἡ, malum nuncium; (2) maledicentia. A
Κακάγγελος, ου, ὁ ἡ ἡ, malus nuncius.
Κακάγγελτος, ου, ὁ ἡ ἡ, idem. Ὦ κακάγγελτά μοι προπέμψας ἄχη, o qui nuntia infausta adfers, o nuntie luctuosæ calamitatis, *Soph. Antig.* 1286.
ΚΑ'ΚΑΛΑ, ων, τὰ, muri, *Æschyl.*
ΚΑΚΑΛΙ'Α, ας, ἡ, cacalia, leontice, *herba*, Plin. *Angl.* WILD CHERVIL, STRANGE COLTSFOOT.
Κακανδρία, ας, ἡ, ignavia, timiditas. Ex κακὸς et ἀνήρ.
Κακαΐω, ῶ, excito. *Vox Laconica.*
ΚΑΚΑ'Ω, ῶ, caco; κακᾶν, cacare. A κάκκη.
Κἀκεῖ, pro ἢ ἐκεῖ, *et ibi et illic*, per Crasin Atticam.
Κἀκεῖθεν, *et illinc*, ex ἢ et ἐκεῖθεν.
Κἀκεῖνος, *et ille*, ex ἢ et ἐκεῖνος.
Κἀκεῖσε, *et illuc*, ex ἢ et ἐκεῖσε.
Κακέμφατον, ου, τὸ, dictio obscœna; (2) oratio mali ominis. Ab ἔμφατος.
Κακεμφάτως, obscœne, parum grate. A præc.
Κακεντρέχεια, ας, ἡ, solertia subdola et malefica, vafrities. A
Κακεντρεχὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, solers in re mala, astutus, versutus, malitiosus. Ab ἐντρεχής.
Κακεργάτις, ιδος, ἡ, malefica.
Κακεργέτης, ου, ὁ, maleficus. Ab ἔργον.
Κακεργέτις, ιδος, ἡ, malefica. A præc.
Κακέσχατος, ον, supra modum malus et improbus.
Κακέφατος, ου, ὁ ἡ ἡ, de quo male loquuntur, inglorius, ignobilis, *Hes.* Ex φημί.
Κάκη, ης, ἡ, malitia; (2) ignavia, timiditas militis; (3) *proprie* vitium rei cujusque in quocunque genere. Κακοβουλεύω, malis consiliis impeto. Ψυχῇ δ' ἀλγεῖ κακοβουλεῖσθαι, *Euripid. Ion.* 877. Πολίταις διαρροθεῖσαν ἄψυχον κάκην, exanimem ignaviam excitastis inter cives, *Æsch. Sept. adv. Th.* 194. Ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης, τὸ καὶ προέσθαι μαλθακοὺς λόγους φρενί, *Eurip. Med.* 1051. σῆ πάτρος κάκῃ. A κακός.
Κακηγορέω, ῶ, fut. ήσω, maledico, convitior.

Εἰς

*καινόω, Herod. 2. 100 "to consecrate." Schn.
[illegible] καινίζω "to inaugurate."

Εἴση γὰρ αὐτίκα ὡς τίνας ὄντας ἡμᾶς ἐκακηγόρεις, *Lucian.*
Κακηγορία, ας, ἡ, maledictum.
Κακηγόριον, ου, τὸ, idem: ut κακηγορίου δίκη, actio injuriæ ex maledictis.
Κακηγορίστερος, maledicentior; κακηγορίστατος, maledicentissimus. A
Κακήγορος, ου, ὁ ἡ, maledicus. Ab ἀγορέω.
Κακηγόρως, *adv.* maledice, cum maledicentia.
Κακηθής, ές, malignus, *Nic.*
Κακηλεχής, ές, malum habens conjugem, *Cyr.* A λέχος.
Κακηπελέων. A Nicandro dicitur, ὁ κακῶς ἔχων, qui male habet, æger. A κακὸς et πέλω, sum, ad exemplum Homerici ὀλιγηπελέων, vix spirans, *Il.* 15, 24.
Κακηπελία, ἡ, adversa valetudo, *Nic.*
Κακῆς, *malis*, dat. pl. *Ion.* pro κακαῖς.
Κακία, ας, ἡ, malitia, malignitas; (2) vitium, pravitas; (3) dedecus, probrum; (4) ignavia, timiditas; (5) incommodum, malum, adflictio. A κακός.
Κακιζότεχνος, ου, ὁ ἡ, artem vituperans. Ex κακίζω et τέχνη, *ars.*
Κακίζω, f. ίσω, timidum reddo; (2) vitupero. Κακίζομαι (3) ignavus fio, timidus sum, præsto me ignavum et imbeliem. (1) παῦσαι, μὲ μὴ κάκιζε, *Eurip. Iph. in Aul.* 1436. (3) Ὤ μοι, κακίζη, *Id. Ion.* 984. καὶ μὴ κακισθῇς, et ne sis ignava, *Id. Med.* 1246. Μὴ κακισθεὶς εἰς ἀνανδρίαν πέσῃς, *Id. Elect.* 982. (2) αὐτούς τε τοὺς σοφιστὰς λέγειν κακίζοντας τὸν Κάλανον, vituperantes, *Arr. Hist. Alex.* 7, 2. A κακός.
Κακίμηνος, adversa luna natus, infelix. A μήν, *mensis.*
Κάκιον, *adv.* pejus. A κακός, κακίων, *pejor.*
Κακίσαι, aor. 1. inf. act. verbi κακίζω.
Κακισμός, οῦ, ὁ, vituperatio, ipsa actio vituperandi, probrum. A κακίζω.
Κάκιστα, *adv.* pessime. A κακὸς, κάκιστος.
ΚΑΚΚΑ'ΒΑ, ης, ἡ, perdix.
ΚΑΚΚΑ'ΒΑ, ας, ἡ, seu κακκάβη, ης, ἡ, et κάκκαβος, ου, ὁ, cacabus, olla testacea.
Κακκαβίζω, cacabo, vox perdicum; (2) ululare. A κακκάβη.
Κακκάβιον, ου, τὸ, parvus cacabus. Dim.
Κακκαβὶς, ίδος, ἡ, perdix.
Κακκάζειν, gallinarum cantus ad ovorum partum, *Hes.* At *Poll.* meleagridum.
Κακκαίω, pro κατακαίω, *Hom.*
Κακκάω, idem quod κακάω.
Κακκείειν, *dormitare*, præs. inf. act. *Æol.* pro κατακείειν, a κατακείω.
Κακκείω, decumbere cupio, pro κατακείω.
Κακκεφαλῆς, *in caput*, pro κατὰ κεφαλῆς.
Κάκκη, ης, ἡ, merda.
Κακκῆαι, a. 1. inf. act. *per Sync.* pro κατακῆαι seu κατακαῦσαι, a κατακαίω.
Κακκόρυθα, *in galeam*: ex κατὰ et κόρυθα.
Κακκορυφὴν, *in verticem*: ex κατὰ et κορυφήν.
Κακκρύπτω, pro κατακρύπτω, *Hesiod.*
Κακκρύπτων, pro κατακρύπτων, a κατακρύπτω.
Κακοβάκχευτος, ον, epith. chori; tristis, luctuosus. A βακχεύω.
Κακόβιος, ου, ὁ ἡ, male seu duriter vivens.
Κακοβλαστέω, ῶ, f. ήσω, male germino. A
Κακοβλαστής, έος, ὁ ἡ, male germinans, in germinando deficiens. A κακὸς et βλαστάνω.
Κακόβλαστος, ου, ὁ ἡ, idem et ex iisd.
Κακόβλητος, ον, frustra jactus, epith. teli.
Κακοβουλεύω, f. εύσω, male consulo. Vid. κάκη.
Κακοβουλία, ας, ἡ, malum consilium, perversitas et pravitas in capiendis consiliis. A
Κακόβουλος, ου, ὁ ἡ, cujus malum est consilium; malevolus, stultus, parum prudens. A βουλή.
Κακοβουλοσύνη, ἡ, malum consilium, *Sibyll.*
Κακοβούλως, *adv.* temere, imprudenter.
Κακόγαμβρος, ου, ὁ ἡ, infelix, ob generum, seu ob affinitatem.
Κακογάμιον, ου, τὸ, nuptiæ malæ, sive malo consilio et non rite contractæ, ut κακογαμίου δίκη, accusatio ob tales nuptias. A
Κακόγαμος, ου, ὁ ἡ, infelix matrimonio.
Κακογείτων, ονος, ὁ ἡ, malus vicinus; (2) mali vicinus, adfinis mali. Οὐδέ τιν' ἐγχώρων κακογείτονα, neque incolam loci ullum, infortunii sui adfinem, *Soph. Phil.* 692.
Κακογένειος, ου, ὁ ἡ, male barbatus, cui tenuis vel rara est barba. A γένειον.
Κακογενής, ές, ignobili et sordido genere natus.
Κακόγλωσσος, ου, ὁ ἡ, qui est malæ linguæ, inauspicatus; maledicus, jactator, &c. Τί δ', ὦ τάλαινα, σῆς κακογλώσσου βοῆς; *Eurip. Hec.* 661.
Κακόγονος, ον, male, infeliciter natus. A γίνομαι.
Κακοδαιμονάω, ῶ, a malo genio sive cacodæmone agor, insanio.
Κακοδαιμονέω, ῶ, f. ήσω, sum infelix, adversa fortuna utor, agitor a mala intemperie, a malis furiis.
Κακοδαιμονία, ας, ἡ, infelicitas, calamitas.
Κακοδαιμοσύνη, ης, ἡ, idem.
Κακοδαιμονίζω, f. ίσω, infelicem judico. A
Κακοδαίμων, ονος, ὁ ἡ, infelix, miser, calamitosus; (2) malus dæmon, malus genius.
Κακοδάκρυτος, ον, tristis, luctuosus. A δακρύω.
Κακοδεκτεύω, male excipio, male accipio, *Hes.* A δέχομαι.
Κακοδιδασκαλέω, ῶ, f. ήσω, male doceo.
Κακοδικία, ας, ἡ, malum et corruptum judicium. Ex δίκη.
Κάκοδμος, ον, male olens. Ex ὀσμή.
Κακοδόκιμος, ον, reprobus, *Ern.*
Κακοδοξέω, ῶ, f. ήσω, sum pravæ et malæ opinionis; (2) infamia laboro. Πρὸς δὲ τούτοις κακοδοξῶν, *Xen.*
Κακοδοξία, ας, ἡ, mala opinio; (2) malum dogma; (3) infamia, ignominia. A
Κακόδοξος, ου, ὁ ἡ, ignobilis; (2) malæ famæ. (2) κρεῖσσον δὲ νίκαν μὴ κακόδοξον ἔχειν, habere, *Eurip. Andr.* 779. Ex δόξα.
Κακόδουλος, ου, ὁ, malus et infelix servus.
Κακοειδής, ές, mala specie, deformis.
Κακοειμονία, ἡ, malus ac sordidus vestitus. A
Κακοείμων, ονος, ὁ ἡ, male indutus, perperam vestitus; pannosus, detrita veste amictus. Ex εἷμα, *vestis.*
Κακοελκής, ές, qui male seu in malum trahitur, *Man.*
Κακοέπεια, ας, ἡ, sermo vitiosus; (2) maledicentia, obtrectatio. Ex ἔπος.
Κακοεργέω, ῶ, f. ήσω, maleficus sum.
Κακοεργίη, ης, ἡ, *Ion.* pro κακοεργία, maleficium, improbitas. A
Κακοεργός, ου, ὁ ἡ, maleficus. Ex ἔργον.
Κακοζηλία, ας, ἡ, mala et infelix æmulatio, seu adfectatio inficeta et importuna.
Κακόζηλος, ου, ὁ ἡ, malus et infelix æmulator seu imitator, vitia ipsa imitans.
Κακοζήλως, *adv.* mala et infelici adfectatione.
Κακοζωΐα, ας, ἡ, misera vita. Ex ζωή.
Κακοήθεια, ας, ἡ, calliditas; (2) malignitas; (3) fraus callida.
Κακοήθη, τὰ, genus carcinomatis, *ut scribit Celsus.* Hinc *Juvenalis* malam et inveteratam scribendi consuetudinem insanabile cacoethes vocat, *Sat.* lib. 7.
Κακοήθευμα, τὸ, quod maligne fit, *Steph.*
Κακοήθης, εος, ὁ ἡ, male moratus; (2) malignus, malitiosus; (3) callidus, fraudulentus. Ex ἦθος, *mos.*
Κακοηθιστέον, depravandum est, *Steph.*
Κακοήθως, *adv.* maligne, fraudulenter.
Κακοηχής, έος, ὁ ἡ, male sonans.
Κακόηχος, ον, idem. Ex ἦχος.
Κακοθαλπής, ές, non idoneus ad fovendum, non bene fovens. Ex θάλπω.
Κακοθάνατος, ον, male, misere moriens.
Κακοθελής, έος, ὁ ἡ, malevolus, malignus.
Κακοθελία, et κακοθέλεια, ας, ἡ, malevolentia, obtrectatio. A θέλω.
Κακόθεος, ον, infelix, ut κακοδαίμων.
Κακοθεραπεία, ἡ, mala et perversa curatio morbi.
Κακοθημοσύνη, ης, ἡ, ignavia, proprie quum res male geruntur et disponuntur. A
Κακοθήμων, ονος, ὁ ἡ, qui est corpore male constituto; (2) male digestus; (3) ignavus. Ex τίθημι.
Κακοθηνεῖν, infelicem esse, vel male habitum: κακοθηνεῖν dicuntur τὰ πρόβατα, oves, cum male proveniunt agni, ipsæque partu sunt infelices, cum parva agnorum copia est. Ex θὴν, *cumulus.*
Κακόθροος, *contr.* κακόθρους, ου, ὁ ἡ, maledicus, infaustus.
Κακοθυμία, ας, ἡ, malevolentia, animus male adfectus. A
Κακόθυμος, ου, ὁ ἡ, qui malo seu malevolo animo est, tristis.
Κακοΐλιον, ου, τὸ, infelix Ilium; scelestum Ilium.
Κακοῖο, gen. sing. *Ion.* pro κακοῦ.
Κακοκαρπία, ας, ἡ, annus sterilis. A
Κακόκαρπος, ου, ὁ ἡ, male et infeliciter fructificans, malos fructus gignens.
Κακοκέλαδος, ον, male sonans; (2) maledicus, invidus.
Κακοκέρδεια, ας, ἡ, *Ion.* κακοκερδίη, ης, ἡ, turpis quæstus. Ex κέρδος.
Κακοκερδείῃσιν, *Ion.* et *Poet.* pro κακοκερδείαις.
Κακοκλεής, έος, ὁ ἡ, infamis, qui malæ famæ est. Ex κλέος.
Κακόκνημος, ου, ὁ ἡ, qui crura habet exilia. Ex κνήμη.
Κακοκοίμητος, ον, male dormiens.
Κακοκρισία, ας, ἡ, pravum et iniquum judicium. Ex κρίσις.
Κακοκτέριστος, ον, insepultus, male sepultus.
Κακόλεκτρος, incesto pollutus cubili, *Oppian. Cyneget.* 1, 261.
Κακολίμενος, ου, ὁ ἡ, malum portum habens. Ex λιμήν.
Κακολογέω, ῶ, f. ήσω, obtrecto. Δυνήσεται ταχὺ κακολογῆσαί με, *Marc.* 9, 39.
Κακολογία, ας, ἡ, obtrectatio, cum male de aliquo loquimur.
Κακολογικός, ἡ, όν, obtrectandi, maledicendi cupidus.
Κακολόγος, ου, ὁ ἡ, obtrectator, maledicus.
Κακομαθής, έος, ὁ ἡ, qui male didicit, male doctus. Ex μανθάνω.
Κακόμαντις, εως, ὁ ἡ, malus vates, mala vaticinans. Πέφρικα τὸν ὠλεσίοικον θεὸν, κακόμαντιν, *Æsch. Sept. adv. Theb.* 722. Ἔρροις, ὦ κακόμαντι, κακοφραδὲς, *Apoll. Rhod.* 3, 935.
Κακομάχανος, ου, ὁ ἡ, *Dor.* pro κακομήχανος.
Κακομαχέω, ῶ, f. ήσω, malitiose, improbe, ac subdole, item prave, timide, ignave, pugno. Ex μάχη.
Κακομέλετος, ον, mala, tristia canens, tristis. Epith. vocis, *ap. Æschyl. Pers.* 932. Ex μέλος.
Κακομετρέω, ῶ, male metior.
Κακομέτρητος, ον, recta mensura carens. Τὸ κακομέτρητον, vitium in metro poetico, *Eustath. in Odyss.* 10, (male pro κακόμετρον). A
Κακόμετρος, ου, ὁ ἡ, male metiens, *Schol. Aristoph. ad Ran.* 13. Ex μέτρον.
Κακομήδης, εος, ὁ ἡ, cui malum est consilium; (2) fraudulentus, astutus. Ex μῆδος.
Κακομήτηρ, ερος, ἡ, mala mater, *Ern.*
Κακομήτης, ου, ὁ, malo consilio utens, cujus mala sunt consilia. Κακομήτας οἷος Ὀδυσσεὺς, malorum artifex, *Eurip. Or.* 1403. Ex μῆτις.
Κακόμητις, ιος, ὁ, idem.
Κακομητία, ἡ, pravus animus, *Man.*
Κακομήτωρ, ορος, ὁ ἡ, malam habens matrem. Ex μήτηρ.
Κακομηχανάομαι, ῶμαι, mala machinor, mala struo vel molior. A κακομήχανος.
Κακομηχανέω, ῶ, fut. ήσω, idem et ab eod.
Κακομηχανία, ας, ἡ, mala ars, dolus, fraus, machinatio malorum. Ab eod.
Κακομήχανος, ου, ὁ ἡ, malorum excogitator, malorum machinator. Ex μηχανή.
Κακομιλία, ας, ἡ, consuetudo cum pravis.
Κακομιμήτως, *adv.* male imitando, cum affectatione. Ex μιμέομαι.
Κακόμισθος, ου, ὁ ἡ, malum aut nullum præmium ferens.
Κακομοιρία, ας, ἡ, fatum adversum.
Κακομοίριος, et κακόμοιρος, ον, infelix.
Κακόμορος, ου, ὁ ἡ, idem.

Κακομορφία, ας, ἡ, deformitas. A seq.
Κακόμορφος, ου, ὁ ἡ, deformis. Ex μορφή.
Κακόμουσος, ον, carens cantu, ingratus, invita musa natus, abhorrens. A Μοῦσα.
Κακόμοχθος, ου, ὁ ἡ, male, i. e. in vanum laborans.
Κακονοέω, ῶ, f. ήσω, malevolus sum, male cogito.
Κακόνοια, ας, ἡ, malevolentia. A
Κακόνοος, contr. κακόνους, ου, ὁ ἡ, malevolus, mala mente præditus. Ex νόος.
Κακονομία, ας, ἡ, pravæ leges.
Κακόνομος, ου, ὁ ἡ, qui malis legibus utitur.
Κακονούστατα, adv. nimis malevole. A κακόνους.
Κακονύμφευτος, ου, ἡ, idem quod
Κακόνυμφος, ου, ἡ, quæ infeliciter nupsit; (2) malus sponsus. (2) βοᾷ τὸν ἐν λέχει προδόντα, κακόνυμφον, Eurip. Med. 205. Ἐπέρωσας; ἐμὰν ἄνασσαν κακονυμφοτάταν ὄνασιν, Id. Hipp. 755. Ex νύμφη.
Κακόνως, adv. malevole. A κακόνους.
Κακόξενος, ου, ὁ ἡ, Poet. κακόξεινος, qui male se gerit erga hospites, inhospitalis.
Κακοξύνετος, ου, ὁ ἡ, ad malum sapiens ac prudens, callidus ad fraudem. Ex συνετός.
Κακοπάθεια, ας, ἡ, vexatio, molestia, ærumna, calamitas, labor.
Κακοπαθέω, ῶ, f. ήσω, malis affligor, vexor, item molestias, v. gr. itineris, &c. fero. Σὺ οὖν κακοπάθησον, ὡς καλὸς στρατιώτης Ἰησοῦ Χριστοῦ, 2 Tim. 2, 3. A
Κακοπαθὴς, έος, ὁ ἡ, ærumnosus, afflictus, malis pressus. Ex πάθος.
Κακόπαθος, ον, idem.
Κακοπαθῶς, adv. ærumnose, male, aspere.
Κακοπαρθενεύτως, adv. indigno virgine modo.
Κακοπάρθενος, ον, virgini non conveniens, faciens indigna virgine.
Κακόπατρις, ιδος, ὁ ἡ, malo patre ortus; (2) qui obscuris est natalibus; (3) cui mala est patria. Ex πατὴρ vel πατρίς.
Κακοπέτης, male volans. Ex πέτομαι.
Κακόπηρος, ου, ὁ ἡ, vilem habens peram. Ex πήρα.
Κακοπινὴς, έος, ὁ ἡ, impurus, sordibus et illuvie fœdus; (2) malignus. Ex πίνος.
Κακοπιστία, ας, ἡ, perfidia.
Κακόπιστος, ον, perfidus.
Κακόπλαστος, ου, ὁ ἡ, male fictus, si sit a πλάσσω, fi. go; sed affertur ex Hermog. pro erraticus, ut sit a πλάζομαι, erro.
Κακοπλάστως, per fictionem parum elegantem.
Κακοπλοέω, et κακοπλώω, male navigo.
Κακοποιέω, ῶ, f. ήσω, male facio, noceo, Luc. 6, 9.
Κακοποιητικὸς, ἡ, ὸν, maleficus.
Κακοποιΐα, ας, ἡ, malelicentia, maleficium. A
Κακοποιὸς, οῦ, ὁ ἡ, maleficus, malis adficiens. Ex ποιέω.
Κακοπολιτεία, ας, ἡ, prava reipublicæ administratio, corruptus reip. status.
Κακοπονητικὸς, οῦ, ex Aristot. affertur pro pessime adfectus ad labores tolerandos, ad laborem ineptus, debilis. Ex πονέω.
Κακόποτμος, ον, infelix.
Κακόπους, οδος, ὁ ἡ, qui infirmis aut deformibus est pedibus
Κακοπραγέω, ῶ, f. ήσω, infelix sum. A
Κακοπραγὴς, έος, ὁ ἡ, male factus, aut rebus adversis utens, Hes. A πράττω, vel πρᾶγος. Hinc
Κακοπραγία, ας, ἡ, infelicitas in rebus agendis, seu gerendis; (2) infelicitas quævis, sors dura, res adversæ.
Κακοπραγμονέω, ῶ, f. ήσω, improbe ago; (2) improbas seu malas res molior, mala cogito. Polyb. 3, 2, 8, malo animo, perfide agere. Κακοπραγμονοῦντες, καὶ βουλόμενοι φθείρειν καὶ λυμαίνεσθαι τὰς τῶν Ἀχαιῶν συμμαχίας, Id. 4, 15, 8.
Κακοπραγμοσύνη, ης, ἡ, nequitia, improbitas, calliditas, fraus, calumnia. A
Κακοπράγμων, ονος, ὁ ἡ, malas res agens, improbe vivens, litigiosus, calumniator. Ex πρᾶγμα.
Κακοπρόσωπος, ου, ὁ ἡ, informis.

Κακόπτερος, ου, ὁ ἡ, male pennatus, male volans. Ex πτερόν.
Κακοῤῥαφία, ας, ἡ, Ion. κακοῤῥαφίη, ης, ἡ, malorum machinatio, insidiæ, dolus.
Κακοῤῥαφίησι, Ion. et Poet. pro κακοῤῥαφίαις.
Κακοῤῥάφος, ου, ὁ ἡ, dolorum machinator. Ex ῥάπτω.
Κακοῤῥεκτεῖρα, ἡ, al. κακοῤῥητεῖρα, malefica, noxia, Sibyl.
Κακοῤῥέκτης, ου, ὁ, maleficus, improbus. A ῥέζω.
Κακοῤῥημοσύνη, ης, ἡ, maledicentia. A
Κακοῤῥήμων, ονος, ὁ ἡ, maledicus; (2) indisertus, expers eloquentiæ. Ex ῥῆμα.
Κακοῤῥοθέω, ῶ, fut. ήσω, qu. dic. malo strepitu linguæ prosequor, vel insector. Τίς ἡ γραῦς ἡ κακοῤῥοθοῦσά σε; Aristoph. Thesm. 903. Συγγόνους κακοῤῥοθεῖς, Eur. Hipp. 341.
ΚΑΚΟ'Σ, ἡ, ὸν, proprie vitiosus, vitio aliquo laborans in suo genere; (2) malus, improbus, nequam; (3) infaustus, perniciosus; (4) infestus; (5) ignavus, timidus, imbellis; (6) ignobilis; (7) humilis, abjectus; (8) pauper; (9) vilis vetusque. Δοκῶ μὲν οὐδὲν ῥῆμα σὺν κέρδει κακόν, censeo autem nullum dictum esse male ominatum quod lucrum afferat, Soph. Electr. 61. Hinc ☆τὸ κακὸν, οῦ, scelus, calamitas, damnum.
Κακόσινος, ου, ὁ ἡ, nocens. Ex σίνω, noceo.
Κακοσιτία, ας, ἡ, cibi fastidium. A
Κακόσιτος, ου, ὁ ἡ, qui stomachi vitio cibum fastidit.
Κακοσκελὴς, έος, ὁ ἡ, qui pravis est cruribus. Ex σκέλος.
Κακοσκήνευς, ὁ, malum tentorium, Ep.
Κακοσκήνης, qui est deformi corpore. Χθὼν... κακοσκήνευς ἐπὶ τέφρη ἀνδρὸς μὴ κύφη, Crinagoras in Anthol.
Κακοσμία, ας, ἡ, malus odor, fœtor. A
Κάκοσμος, ου, ὁ ἡ, malum odorem spirans. Ex ὀσμή.
Κακόσπερμος, ου, ὁ ἡ, male sementans, malum semen proferens seu habens. Ex σπέρμα.
Κακόσπλαγχνος, ον, excors, timidus.
Κακοσπορία, ας, ἡ, mala satio, i. e. alieno loco et irrito cum exitu. A σπόρος.
Κακοσσόμενος, afferunt ex Hom. Il. 1, 105; sed legendum κάκ' ὀσσόμενος.
Κακοστατέω, ῶ, f. ήσω, male sto, male constitutus sum. Ex στατὸς, stans.
Κακοστένακτος, et -αχος, ον, misere gemens.
Κακοστόμαχος, ου, ὁ ἡ, cujus stomachus male adfectus est; (2) qui stomachum lædit.
Κακοστομέω, ῶ, f. ήσω, maledico, convitior; (2) male pronuncio. (1) ἡ πᾶσαν ἡμῖν γλῶσσαν, ὡς τὴν μητέρα κακοστομοῦμεν, quæ statim clamas matrem me conviciis exagitare, Soph. El. 596.
Κακοστομία, ας, ἡ, vitium quo quis male pronunciat verba alienæ linguæ; (2) maledicentia. A
Κακόστομος, ου, ὁ ἡ, qui mali est oris, maledicus; (2) qui perperam pronunciat verba alienæ linguæ. Ex στόμα.
Κακόστρωτος, ον, male stratus, incommodus, de lecto.
Κακοσύμβουλος, ου, ὁ ἡ, male suadens, malesuada, Gl. V.
Κακοσύνετος, ου, ὁ ἡ, prudentia abutens.
Κακοσυνθεσία, ας, ἡ, malum fœdus; (2) mala compositio; (3) malorum structura et machinatio. Ex συντίθημι.
Κακοσύνθεσις, εως, ἡ, idem.
Κακοσύνθετος, ου, ὁ ἡ, male compositus.
Κακοσύστατος, ου, ὁ ἡ, male consistens. Ex συνίσταμαι.
Κακοσφυξία, ας, ἡ, pravitas pulsus. Ex σφύξις, pulsus venarum.
Κακοσχημόνως, adv. indecenter, turpiter. A
Κακοσχήμων, ονος, ὁ ἡ, indecens, indecorus. Ex σχῆμα.
Κακοσχολεύομαι, otio abutor, nugas ago.
Κακοσχολέω, idem.
Κακοσχολία, ας, ἡ, otium inutile, otium quod malis rebus insumitur. A
Κακόσχολος, ου, ὁ ἡ, otio male utens, malis rebus otium impendens; (2) improbus. Ex σχολὴ, otium.

Κακοσχόλως, adv. otio abutendo, nihil, male, noxie, inepte, frustra agendo.
Κακότακτος, ου, ὁ ἡ, male ordinatus.
Κακοτελεύτητος, ον, male desinens, malum exitum habens.
Κακοτεχνέω, ῶ, f. ήσω, malis artibus utor; (2) malis artibus adultero et depravo; (3) omnino mala fide in aliqua re utor; (4) imprimis, falsum testimonium dico. Κακοτεχνῶν δὲ φαίνη περὶ τὰς διαθήκας, Dem.
Κακοτεχνὴς, idem quod κακότεχνος.
Κακοτεχνία, ας, ἡ, mala ars quæ ad hominum perniciem convertitur, maleficium; (2) falsum, quod ICTI vocant: falsum testimonium.
Κακοτέχνιον, ου, τὸ, idem, unde κακοτεχνιῶν δίκη, adversus eum qui falsum testimonium dixit.
Κακότεχνος, ου, ὁ ἡ, malis artibus deditus; (2) in malis rebus artificiosus, malignus; (3) sonticus, perniciem adferens. (3) διὰ κακοτέχνων ἐργάταν, Joseph. Maccab. 6. Ex τέχνη.
Κακότης, ητος, ἡ, malitia; (2) improbitas; (3) vitium; (4) scelus; (5) ignavia, timiditas; (6) malum, calamitas, ærumna. A κακός.
Κακοτροπεύομαι, f. εύσομαι, malis artibus ago, malitiose improbeque; item, perverse, dementer ago. Κακοτροπευσάμενος πρὸς τοὺς προεισημένους, Polyb.
Κακοτροπέω, idem.
Κακοτροπία, ας, ἡ, mali et perversi mores; (2) malignitas, nequitia. A
Κακότροπος, ου, ὁ ἡ, male moratus, mali moris; (2) malus, pravus, malignus.
Κακοτρόπως, adv. maligne, perverse.
Κακοτροφέω, ῶ, male nutrior, malum alimentum sive parum alimenti accipio. aor. 1. part. κακοτροφήσας, male nutritus, et pass. κακοτροφηθεὶς, idem.
Κακοτροφία, ας, ἡ, mala nutrimenta. A
Κακότροφος, ου, ὁ ἡ, qui male nutritur. Ex τρέφω.
Κακοτυχέω, ῶ, fut. ήσω, infelix sum, infeliciter ago.
Κακοτυχία, ας, ἡ, infelicitas. A
Κακοτυχὴς, έος, ὁ ἡ, infelix, infortunatus. Ex τύχη.
Κακυπονόητος, ον, suspicax. Ab ὑπονοέω.
Κακουργέω, ῶ, f. ήσω, maleficus et fraudulentus sum; (2) damno adficio. Τὴν χώραν καὶ τὰ κτήματα κακουργεῖν, Plat. A κακουργός.
Κακούργημα, ατος, τὸ, maleficium, facinus maleficum, scelus. A præc.
Κακουργία, ας, ἡ, improbitas, scelus, maleficium, idque fere tectum et occultum, astus, fraus; stellionatus, Gl. V. A
Κακοῦργος, ου, ὁ ἡ, maleficus, improbus, facinorosus; (2) fraudator, latro, insidiator. Ex ἔργον. Hinc
Κακούργως, adv. malefice, improbe, scelerate.
Κακουχέω, male tracto, male aliquem habeo.
Κακουχία, ας, ἡ, mala tractatio, vexatio; (2) cultus corporis neglectus. Ex κακὸν et ἔχω.
Κακόφατις, ιδος, ἡ, male sonans, male ominata. Ex φημὶ, seu φάτις, fama.
Κακόφατον, ου, τὸ, mala compositio syllabarum, junctura deformem sonum reddens. Detorsio sermonis in obscœnum. Ex nominibus male ominatis consistens. Al. κακέμφατον et κακέμφατον. Ex iisd.
Κακοφημία, ἡ, famositas; (2) obtrectatio. A
Κακόφημος, ου, ὁ ἡ, qui est mali ominis, inauspicatus; (2) famam lædens, infamiam adferens; (3) famosus. Ex φήμη.
Κακόφθαρτος, ον, male perditus:
Κακοφθορεὺς, έως, ὁ, male perdens, Nicand.
Κακοφθόρος, ου, ὁ ἡ, perditor, male perdens; idem. Ex φθείρω.
Κακόφλοιος, ου, ὁ ἡ, malum corticem habens, Nic.
Κακοφραδὴς, έος, ὁ ἡ, malum cogitans seu machinans. Voc. κακοφραδής. A φράζω.

Κακοφραδία,

☆ κακκ maledicta [illegible]

Κακοφραδία, ἡ, idem quod *κακοφροσύνη*, *Nic.*

Κακοφραδμοσύνη, ης, malum consilium, stultitia. *Κακοφραδμοσύνῃσι νόοιο*, *Orph. Pronost.* 41.

Κακοφράδμων, ον, male suadens seu consulens.

Κακοφρονέω, ῶ, f. ήσω, male cupio alicui:

Κακοφροσύνη, ης, ἡ, malitiosa mens; (2) stultitia; (3) mens malevola. A

Κακόφρων, ονος, ὁ ἢ ἡ, malæ vel malitiosæ mentis; (2) malevolus; (3) stultus. Ex *φρήν*.

Κακοφυὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, qui prava est natura, pravo ingenio seu animo præditus; (2) male nascens, male proveniens. Ex *φύω*. Hinc

Κακοφυΐα, ας, ἡ, mala indoles, pravum ingenium, ingenii indolisque corruptio.

Κακοφωνία, ας, ἡ, vox seu sonus asper; (2) insuavis pronunciatio. A

Κακόφωνος, ου, ὁ ἢ ἡ, malam vocem seu asperam habens; (2) ingratam et insuavem pronunciationem habens. Ex *φωνή*.

Κακοφώνως, *adv.* ingrata pronunciatione.

Κακόχαρτος, ου, ὁ ἢ ἡ, alienis malis gaudens; (2) quo mali gaudent. Ex *χαίρω*.

Κακόχολος, al. *κακήχολος*, ον, mala bile percitus, *Cyr.*

Κακοχράσμων, ονος, ὁ ἢ ἡ, improbus. Ex *χράομαι*, *utor.*

Κακοχροέω, ῶ, fut. ήσω, mali sum coloris.

Κακόχροια, ας, ἡ, malus, teter color. A

Κακόχροος, *contr.* *κακόχρους*, ου, ὁ ἢ ἡ, decolor, qui mali, tetri est coloris. Ex *χρόα*

Κακόχυλος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui mali est succi.

Κακοχυμία, ας, ἡ, redundantia malorum humorum. A

Κακόχυμος, ου, ὁ ἢ ἡ, malis et vitiosis humoribus plenus; (2) malos humores gignens.

Κακόψογος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui nequiter reprehendit, maledicus. Ex *ψέγω*.

Κακοψυχία, ας, ἡ, ignavia, demissio animi. A

Κακόψυχος, ου, ὁ ἢ ἡ, pusillanimis, qui animo est demisso sive malo. Ex *ψυχή*.

Κακόω, ῶ, proprie corrumpo, vitiosum reddo, ut aquam turbulentam reddendo, &c. (2) malo seu damno adficio, infesto, vasto, populor, vexo, adfligo, male et inique tracto. *κεκακωμένος*, perf. pass. adflictus. Ἕως ἂν ἡ ἡμετέρα χώρα κακῶται, *Xen.* A *κακός*.

Κακτάμεναι, aor. 1. inf. act. *Dor.* pro *κατακτεῖναι*, a *κατακτείνω*.

Κάκτανε, 2. sing. aor. 2. imperat. act. *per Syncop.* pro *κατάκτανε*.

Κάκτεινε, 3. sing. imperf. sive 3. sing. aor. 1. ind. act. *Poet.* pro *κατέκτεινε*.

ΚΑ'ΚΤΟΣ, ου, ἡ, cactus, spinosa quædam planta, carduus.

Κἀκτούτου, *ex hoc tempore*, Dor. pro ἢ ἐκ τούτου, sc. *χρόνου*.

Κακύνω, malum vel improbum reddo, depravo, vitio, corrumpo; *κακύνομαι*, depravor, improbus fio, improbe ago; (2) convicior, infamo probris. Ἐφ' οἷσι νῦν ἐγὼ κακύνομαι, *Eur. Hipp.* 690. Οὐκοῦν κακύνῃ τοῖς δὲ σοῖς βουλεύμασιν, an non ergo malus argueris ex tuis ipsius consiliis, *Eurip. Hec.* 251. A *κακός*.

Κακχεῦαι, aor. 1. inf. act. *per Sync.* pro *καταχεῦαι*, a *καταχέω*.

Κακώδης, εος, ὁ ἢ ἡ, male olens. Ex *ὄζω*.

Κακωδία, ας, ἡ, malus odor.

Κακώλεθρος, ον, perniciosus.

Κακώνυμος, ον, mali nominis. Ex *ὄνομα*.

Κακῶν, *adv.* pro *κακῶς*, *Call.*

Κακῶς, *adv.* male, improbe, perperam, misere, luctuose. Κακῶς κλύω, male audio. Ζῆν γὰρ κακῶς κλύουσαν οὐκ ἀνασχετόν, *Soph. Trach.* 721. Κακῶς πράττειν, male multari, infelicem esse. Ἐγὼ θεοσεβὴς καὶ δίκαιος ὢν ἀνὴρ κακῶς ἔπραττον, *Aristoph. Plut.* 28.

Κάκωσις, εως, ἡ, adflictio, vexatio, infestatio; (2) clades, exitium. A *κακόω*.

Κακώσουσιν, 3. pl. fut. 1. ind. act. a *κακόω*.

Κακώσων, *adflicturus*, fut. 1. part. act.

Κακωτικὸς, ἡ, ὸν, infestandi seu vexandi vim habens, noxius. A *κακόω*.

Καλὰ, *adv.* opportune. A *καλός*.

ΚΑΛΑΒΡΙ'ΖΩ, Calabros imitor. Hinc

Καλαβρισμὸς, οῦ, ὁ, saltatio Calabrica.

Καλάβροψ, idem quod *καλαύροψ*, *Ap.*

Καλάθιον, ου, τὸ, parvus, calathus, quasillus. Dim. a *κάλαθος*.

Καλαθὶς, ίδος, ἡ, idem et ab eod. *Ap.*

Καλαθίσκος, ου, ὁ, idem et ab eod.

Καλαθισμὸς, οῦ, ὁ, saltationis genus, ut nonnulli opinantur, cum calathis. Ab eod.

Καλαθοειδὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, figuram calathi habens. Ex *κάλαθος* et *εἶδος*.

Καλαθοειδῶς, *adv.* calathi forma. A præc.

ΚΑ'ΛΑΘΟΣ, ου, ὁ, calathus, qualus; (2) poculum.

Καλάϊνος, ΐνη, ϊνον, ex calai lapide factus, vel constans. A

ΚΑ'ΛΑΪΣ, ὁ, calais, lapis quidam.

Καλαμάγρωστις, ἡ, arundineum gramen. Ex *κάλαμος* et *ἄγρωστις*, *gramen*.

Καλαμαδίας, ου, ὁ ἢ ἡ, arundinosus.

Καλαμαῖος, αία, αῖον, culmarius, qui inter culmos seu stipulas est. A *κάλαμος*.

Καλαμαία, ας, ἡ, cicada, *Etn.* A

Καλαμάομαι, ῶμαι, fut. ήσομαι, stipulas lego, spicas colligo post messores; (2) racemo; (3) spolio post alium; (4) summas olerum partes carpo et comedo. Ab eod.

Καλαμάριον, ου, τὸ, calamarium, theca in qua reconduntur calami. Ab eod.

Καλαμαύλης, ου, ὁ, qui calamo canit. Ex *κάλαμος* et *αὐλὸς*, *tibia*.

Καλαμαυλητὴς, οῦ, ὁ, idem.

Καλαμευτὴς, οῦ, ὁ, messor. A

Καλαμεύω, fut. εύσω, meto, calamos seco et colligo. A *κάλαμος*.

Καλάμη, ης, ἡ, stipula; (2) frumenti spica; (3) corpus senecta confectum et quasi arescens; (4) cadaver hominis interempti.

Καλαμητομία, ας, ἡ, culmorum seu stipularum sectio; (2) messis. Ex *τέμνω*.

Καλαμητόμος, ον, culmos secans.

Καλαμήτρια, ας, ἡ, quæ stipulas colligit; (2) quæ spicas colligit. A *κάλαμος*.

Καλαμητρὶς, ίδος, ἡ, idem et ab eod.

Καλαμηφάγος, ον, culmos secans, *de falce.*

Καλαμηφορεῖν, culmos gestare:

Καλαμηφόρος, ου, ὁ ἢ ἡ, culmos gestans.

Καλαμίζω, fut. ίσω, calamo cano, calamo canentes imitor. A *κάλαμος*.

Καλαμίνθη, ης, ἡ, calamintha, herba. Ab eod. *Angl.* CALAMINT. Hinc

Καλαμίνθιος, ὁ, nomen ranæ in *Batrachom.*

Καλαμινθώδης, εος, ὁ ἢ ἡ, ex calamintha confectus, *Scrib.* 8.

Καλάμινος, ίνη, ινον, arundineus; (2) arundinis speciem referens, arundinosus:

Καλάμιον, ου, τὸ, calamulus, parvus calamus, parva arundo; (2) specillum, instrumentum medicorum; (3) ornamentum parvum cincinnos ambiens. Dim. a *κάλαμος*.

Καλαμὶς, ίδος, ἡ, arundo piscatoria; (2) calamarium, sive theca calamorum; (3) acus arundinea qua mulieres in componendo capilla utebantur; (4) arundinetum. Ab eod.

Καλαμίσκος, ου, ὁ, idem quod *καλάμιον*.

Καλαμίτης, ου, ὁ, culmus frumenti. A *καλάμη*. Hinc

Καλαμῖτις, ιδος, ἡ, spicis gaudens.

Καλαμοβόας, ου, ὁ, calamostrepus. Ex *βοάω*.

Καλαμογλυφέω, ῶ, fut. ήσω, calamos sive arundines sculpo. A

Καλαμογλύφος, ου, ὁ ἢ ἡ, calamorum sive arundinum sculptor. Ex *γλύφω*.

Καλαμογραφία, ἡ, calamorum scriptura, *Man.*

Καλαμοειδὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, calami speciem habens. Ex *εἶδος*.

Καλαμόεις, όεσσα, όεν, arundineus. A

ΚΑ'ΛΑΜΟΣ, ου, ὁ, calamus, arundo; (2) culmus; (3) virga geometrica; (4) calamus scriptorius; (5) tibia; potius testudinis *μαγάδιον*, quod in veterrima structura erat ex arundine, *Etn.* (6) stipula.

Καλαμοστεφέων, gen. pl. a

Καλαμοστεφὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, culmis redimitus. Ex *κάλαμος* et *στέφω*, *corono.*

Καλαμοτύπος, ου, ὁ, auceps, *Hes.* Ex *τύπτω*.

Καλαμοφθέγγης, ου, ὁ, calamo sonans, arundine canens. Ex *κάλαμος* et *φθέγγω*.

Καλαμόφθογγος, ου, ὁ ἢ ἡ, idem et ex iisd.

Καλαμοφόρος, ου, ὁ ἢ ἡ, calamum seu arundinem gestans. Ex *κάλαμος* et *φέρω*.

Καλαμόφυλλος, ου, ὁ, arundinea folia habens. Ex *φύλλον*.

Καλαμόχνοος, ους, qu. dic. arundinum lanugo, *Steph.*

Καλαμώδης, εος, ὁ ἢ ἡ, arundineus, arundinosus. Hinc *τὰ καλαμώδη*, sc. *ἕλη*, arundineta. A *κάλαμος*.

Καλαμὼν, ῶνος, ὁ, arundinetum. Ab eod.

Καλαμωτὴ, ῆς, ἡ, septum ex calamis in navigiorum oris, sive extremis. Ab eod.

Καλαπόδιον, ου, τὸ, forma caligaris, *Gl. V.* A

Καλάπους, οδος, ὁ, norma, *Ph.* forma calcei lignea. Ex *κᾶλον*, *lignum*, et *πούς*.

ΚΑΛΑ'ΣΙΡΙΣ, εως, ἡ, vestis linea ad talos demissa, tunica lata.

Καλαυρῖτις λιθάργυρος, *apud Dioscoridem*, spuma argenti ex puro argento, forsitan quod in Calauria sive Calabria fieret.

Καλαῦροψ, οπος, ἡ, pedum, proprie, quod in summo est repandum. Ex *καυλὸς* et *ῥέπω*.

Καλέεσκον, imperf. ind. act. *Ion.* pro *ἐκάλεσεν*, a *καλέω*.

Καλείμεναι, præs. inf. act. *Dor.* pro *καλεῖν*.

Καλεοίμην, præs. opt. pass.

Καλέοισι, 3. pl. præs. ind. act. *Dor.* pro *καλέουσι*.

Καλέομαι, οῦμαι, vocor; (2) voco in jus; (3) sum. (3) τῷ δέ κε νικήσαντι φίλη κεκλήσῃ ἄκοιτις, *Il.* 3, 138. *Soph. Electr.* 232, 937.

Κάλεον, imperf. ind. act. *Ion.* pro *ἐκάλεον*.

Καλέοντι, 3. pl. pr. ind. act. *Dor.* pro *καλέουσι*.

Καλέσαντο, 3. pl. aor. 1. ind. med. *Ion.* pro *ἐκαλέσαντο*.

Καλεσίχορος, ον, pulchros choros agens.

Καλέσκετο, 3. sing. imperf. ind. pass. *καλέσκω*, pro *καλέω*, *Il.* 14, 338.

Κάλεσον, 2. sing. aor. 1. imperat. act.

Καλέσσατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. *Ion.* et *Poet.* pro *ἐκαλέσατο*.

Καλεῦνται, 3. pl. præs. ind. pass. *Dor.* pro *καλοῦνται*.

ΚΑΛΕ'Ω, ῶ, voco, f. *καλέσω*, p. *κέκληκα*. Καλεῖν τινα ἐπὶ δεῖπνον, πρὸς τὰ κοινὰ, ad remp. εἰς τὸ δικαστήριον, in jus; Θεὸν, invocare. Σὲ καλῶ σύμμαχον, *Aristoph. Lys.* 348. Ὅστις γε τολμᾷς σῆμα τὸν βωμὸν καλεῖν, *Id. Thesm.* 895. Ἐν δὲ δεῖλον ἐκάλεσεν, *Idem*, *Av.* 839. Μῶν ἐπ' ἄριστον γυνὴ κέκληκεν αὐτὴν τῶν φίλων; *Idem*, *Conc.* 349. Καλοῦμαι Πεισθέταιρον ὕθρεως, *Idem*, *Av.* 1051.

Καλήμεναι, præs. vel aor. 1. inf. act. *Dor.* pro *καλῆναι*, quasi a *κάλημι* vel *καλαίνω*.

Καλήμενος, pr. part. med. *Æol.* pro *καλούμενος*.

Καλήμερος, ου, ὁ ἢ ἡ, cui felix est dies; (2) qui pulchram habet diem. Ex *ἡμέρα*.

Καλήτωρ, ορος, ὁ, vocator. A *καλέω*.

Καληφόρος, ον, calathum gestans, *Hes.*

Καλιὰ, ᾶς, ἡ, nidus; (2) cavea; (3) domus, proprie lignea; (4) horreum. A *κᾶλον*.

Καλιὰς, άδος, ἡ, tugurium; domuncula. Καλιάδας ἱερὰς ἱδρῶντες, et cum erexissent sacras cellas Diis, *Plut. in Numa.* A præc.

Καλίδιον, ου, τὸ, domuncula, tugurium. Dim.

Καλίζω, idem quod *καλῶ*, *V. L.*

Καλιῆς, *nidi*, gen. sing. *Ion.* pro *καλιᾶς*.

Καλίκιοι, οἱ, calcei, caligæ.

Καλινδέω, ῶ, voluto, verso; *καλινδοῦμαι*, volutor. Ἐν πάσῃ ἀμαθίᾳ καλινδουμένην, *Plat. in Phædon.* Ἐν καπηλείοις καλινδηθεὶς, *Synes. Epist.* 32. *καλινδηθεὶς*, aor. 1. volutatus. A *κυλίω*, idem.

Καλιὸς, οῦ, ὁ, casa, tugurium. A *καλιὰ*, n. 3.

Καλιπτόλεμος, idem quod *καλλιπτόλεμος*, *Ep.*

Καλιστρέω, idem, *Hes.*

Κάλλαια, τὰ, color purpureus, coccineus; (2) barbæ galli gallinacei, a colore. Ἀλεκτρυὼν μαχιμώτερος, ὁ τὰ κάλλαια ἐγηγερκώς, *Philostrati Epist.* 26. A *κάλλη*.

Καλλαΐνος, purpureus; (2) venetus, cæruleus; hyacinthinus. A præc.

Καλλείπω, pro *καταλείπω*, *Hom.*

Καλλίλιον, τὸ, lilium, *V. L.*

Καλλείψω, *relinquam*, 1. sing. fut. 1. ind. act. *Æol.* pro καταλείψω, a καταλείπω.

Κάλλη, τὰ, vestes stragulæ exquisitioris coloris, *impr.* purpurei; (2) floris genus, ex quo fit color.

Καλλιβλέφαρον, ϐ, τὸ, sc. φάρμακον, medicamentum ad pulchritudinem palpebrarum faciens. Ex κάλλος et βλέφαρον.

Καλλιβλέφαρος, ον, pulcher, *Eur.*

Καλλιβόας, ϐ, ὁ, qui pulchram habet vocem, dulcisonus. Ὁ καλλιβόας αὐλὸς, dulcisona, *Soph. Trach.* 640. Ex καλὸς et βοάω, *clamo.*

Καλλιβότρυς, υος, ὁ ϗ ἡ, pulchros racemos habens. Ὁ καλλιβότρυς Νάρκισσος, *Soph. Œd. Col.* 682. Ex καλὸς et βότρυς.

Καλλιβῶλος, ον, fertilis, pinguis. Φρύγιον ἄστυ καλλιβῶλον, *Eurip. Or.* 1382.

Καλλιγάληνος, ον, serenus, pulcher. A γαλήνη.

Καλλίγαμος, ον, pulchras nuptias habens, *Ep.*

Καλλιγένεια, ας, ἡ, Telluris, aut secundum alios Cereris, epith. Alii nutricem, alii pedissequam, Cereris volunt.

Καλλιγέφυρος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, pulchro ponte junctus. Ex κάλλος et γέφυρα, *pons.*

Καλλίγλουτος, ον, nates formosas habens: Epith. Veneris, *Clemens Alex. ex Nicandro.*

Καλλίγομφος, ον, pulchris clavis compactus, *Ep.*

Καλλίγονος, pulchri generis, *Gl. V.*

Καλλιγραφέω, ῶ, eleganter scribo; (2) fuco.

Καλλιγραφία, ας, ἡ, elegans scriptura, scribendi pingendive elegantia. A

Καλλιγράφος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, qui eleganter scribit aut pingit; (2) librarius. Ex γράφω.

Καλλιγύναιξ, αικος, ὁ ϗ ἡ, pulchris mulieribus abundans.

Καλλίδενδρος, ον, arboribus abundans, arborum copia pulcher. Epith. regionis.

Καλλιδίνης, ϐ, ὁ, pulchre fluens, liquidus, epith. fluvii. Ξύνοιδε πηνειὸς ὁ καλλιδίνας, *Eurip. Herc. Fur.* 368.

Καλλίδιφρος, ον, cui pulcher currus, seu sella. Τᾶς καλλιδίφρϐ Ἀθαναίας ἐν κροκέῳ πέπλῳ, *Eurip. Hec.* 467.

Καλλιδόναξ, κος, arundinibus abundans, epith. fluminis. Ἵν' αἱ ῥοαὶ τϐ καλλιδόνακός εἰσιν Εὐρώτα μόνον, *Eurip. Hel.* 499.

Καλλιέθειρα, ας, ἡ, quæ pulchram habet comam.

Καλλιέθειρος, ον, pulchris capillis, *Ep.*

Καλλιέλαιος, ϐ, ὁ, frugifera olea. Ex ἐλαία.

Καλλιέπεια, ας, ἡ, pulchriloquentia, elegantia et ornatus sermonis, sermo ornatus.

Καλλιεπέω, ῶ, f. ήσω, eleganter loquor, ornate et eleganter dico; κεκαλλιεπημένοι λόγοι, dicta elegantibus vocabulis contexta. Ex καλὸς et ἔπω.

Καλλιεπής, ὲς, facundus, *Ar.*

Καλλιεργέω, ῶ, fut. ήσω, pulchre fabricor, adfabre facio. A

Καλλίεργος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, pulchre fabricatus, adfabre factus. Ex ἔργον.

Καλλιερέω, lito, bona exta reperio. Ex ἱερά.

Καλλιέρημα, ατος, τὸ, perlitatio. A præc.

Καλλιζυγής, ὲς, pulchris equis junctus. Τρίπωλον ἅρμα δαιμόνων ἄγων τὸ καλλιζυγὲς, *Eurip. Andr.* 276. Ex ζυγός.

Καλλίζωνος, ἡ, pulchro cingulo ornata, pulchra. Ex ζώνη.

Καλλιθέμεθλος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, pulchre fundatus. Ex θέμεθλον.

Καλλίθριξ, χος, ὁ ϗ ἡ, habens pulchros capillos.

Καλλίθυος, et -τος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, bonis auspiciis aut rite sacrificatus; (2) in quo pulchra aut splendida sacrificia fiunt. Ex θύω.

Καλλικαρπέω, ῶ, fut. ήσω, bonos vel pulchros fructus edo vel fero.

Καλλικαρπία, ας, ἡ, pulchrorum fructuum ubertas; (2) fructuum pulchritudo et venustas. A

Καλλίκαρπος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, pulchros aut etiam bonos fructus ferens.

Καλλικέλαδος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, pulchrum sonum edens.

Καλλίκερως, ωτος, ὁ ϗ ἡ, pulchra cornua habens. Ex κέρας.

Καλλίκοκκος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, pulchra habens grana, cui pulcher est acinus.

Καλλικολώνη, ης, ἡ, qu. dic. collis pulcher, locus quidam amœnissimus juxta Simoentem, fluvium Troadis. Ex κολωνός.

Καλλικόμοιο, gen. sing. *Ion.* pro καλλικόμϐ. A

Καλλίκομος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, pulchram comam habens. Στέψασι καλλικόμαν πλόκαμον, *Eurip. Iphig. in Aul.* 1080. Ex κόμη.

Καλλικοτταβέω, ῶ, cottabo venuste ludo, scite cottabizo. Τῷ καλλικοτταβϐντι νικητήρια τίθημι, *Soph. in Salmoneo.* Ex κότταβος.

Καλλίκρεας, ατος, τὸ, pulchra caro, caro candida et subpinguis esuque jucundissima.

Καλλικρήδεμνος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, pulchram habens vittam. Ex κρήδεμνον, *vitta.*

Καλλίκτιτος, ον, eleganter structus, *Nonn.*

Καλλίκτυπος, ον, pulchre strepens seu sonans.

Καλλικύριοι, οἱ, exp. δϐλοι τῶν φυγάδων, *Suid.*

Καλλιλαμπέτης, ὁ, pulchrilucidus, *Anac.*

Καλλιλεξία, ἡ, idem quod καλλιλογία.

Καλλιλογέω, ῶ, f. ήσω, scite et venuste loquor. Ex λόγος.

Καλλιλογία, ας, ἡ, elegans venustaque dicendi facultas, vis bene dicendi.

Καλλίμηρος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, pulchra femora habens.

Καλλίμορφος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, formosus. Δέμας τὸ καλλίμορφον, *Eurip. Andr.* 1155.

Κάλλιμος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, pulcher, elegans; prosper, secundus. A κάλλος.

Καλλίναος, ὁ ϗ ἡ, pulchre fluens. Τϐ καλλινάϐ τ' ἀπὸ κηφισϐ ῥοὰς, *Eurip. Med.* 835. Περὶ καλλίναον Βοιβίαν λίμναν, circa pulchrifluam Bœbiam paludem, *Id. Alc.* 592. Ex νάω.

Καλλίνικος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, qui pulchram et egregiam victoriam adeptus est, victor egregius; (2) pulchritudine vincens, *Gl. V.* At *Ph.* victoriosus, invictissimus. (1) Νῦν καλλίνικοι τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν γενησόμεσθα, *Eurip. Med.* 765. Ex νίκη.

Καλλιοινία, ας, ἡ, vini præstantia et bonitas; (2) largus vini proventus. Ex οἶνος.

Κάλλιον, *adv.* melius. A καλός.

Καλλιόνως, *adv.* idem.

Καλλιόπη, ης, ἡ, Calliope, una Musarum.

Καλλίουλος, ϐ, ὁ, hymnus in Cererem.

Καλλιόω, ῶ, pulchrius reddo. A κάλλος.

Καλλιπαιδία, ας, ἡ, pulchri liberi, copia liberorum bene natorum. A

Καλλίπαις, αιδος, ὁ ϗ ἡ, cui pulchri sunt liberi; (2) proles pulchra, proba. Καλλίπαις θεὰ, formosa dea, *Eurip. Or.* 962. Τὸν καλλίπαιδα στέφανον, pulchram liberorum coronam, *Id. Herc. Fur.* 839.

Καλλιπάρηος, *Bœol.* pro καλλιπάρειος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, pulchras genas habens, pulcher. Ex παρειά.

Καλλιπάρθενος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, pulchras virgines habens; (2) nitidus, pulcher. Epith. Tragic.

Καλλιπέδιλος, ὁ ϗ ἡ, pulchros habens calceos.

Καλλίπεπλος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, pulchrum habens peplum.

Καλλιπέτηλος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, pulchra folia habens. Ex πέταλον, *folium.*

Καλλίπηχυς, εως, ὁ ϗ ἡ, pulchra brachia habens.

Καλλιπλόκαμος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, pulchras comas vel comarum cincinnos habens.

Καλλίπλουτος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, magnas opes habens.

Καλλίπνοος, *contr.* καλλίπνϐς, ϐ, ὁ ϗ ἡ, suaviter spirans. Ex πνοή.

Καλλίπολις, εως, ἡ, egregia seu pulchra civitas.

Κάλλιπον, *reliqui*, 1. sing. aor. 2. ind. act. *Æol.* pro κατέλιπον, a καταλείπω.

Καλλιπόταμος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, multos habens fluvios. Καλλιπόταμος ὕδατος, ἵνα τε νοτὶς ἐπέρχεται γύας Δίρκας χλοηφόρϐς· *ista sic ordinanda;* Ἵνα καλλιπόταμος (νοτὶς) ὕδατος, καὶ νοτὶς Δίρκας ἐπέρχεται γύας, *Eurip. Phœn.* 648.

Καλλιπρόβατος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, pecore abundans.

Καλλιπρόσωπος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, adspectu pulcher.

Καλλίπρωρος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, pulchram habens proram; (2) pulchram habens faciem. Ex πρῶρα.

Καλλιπτόλεμος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, egregius et strenuus in bello, bellicosus.

Καλλίπυγος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, pulchras habens nates, pulchras habens clunes. Ex πυγή.

Καλλίπυργος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, pulchre turritus, turribus munitus; (2) sublimis, celsus. Τὰ καλλίπυργα πεδία πῶς ἱκοίμεθ' ἄν, *Eurip. Suppl.* 618.

Καλλιπύργωτος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, idem.

Καλλίπωλος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, pulchros equos habens. Ex καλὸς et πῶλος, *pullus equinus.*

Καλλιρέεθρος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, epith. fontis, liquidus. Ex ῥέεθρον.

Καλλίροος, *contr.* καλλίρϐς, ϐ, ὁ ϗ ἡ, idem. Καλλιρόη, fons Athenis, *al.* Ἐννεάκρϐνος.

Καλλιῤῥημονέω, pulchre et ornate dico.

Καλλιῤῥημοσύνη, ης, ἡ, dictionis elegantia. A

Καλλιῤῥήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, pulchris et elegantibus ornatus verbis. Ex ῥῆμα.

Καλλίῤῥοος, idem quod καλλίροος.

Καλλισθένης, έος, ὁ ϗ ἡ, egregio robore præditus. Ex σθένος.

Κάλλιστα, neutrum plurale pro adverbio καλλίστως, feliciter. Ὁ κάλλιστα πορείαν ἄγων ἡμέραν, *Soph. Antig.* 1330.

Κάλλιστα, *adv.* optime. A κάλλιστος, pulcherrimus. A καλὸς, *pulcher.*

Καλλιστάδιος, ον, pulchro stadio celebris, *Eur.*

Καλλιστεῖα, ων, τὰ, certamen in templo Junonis apud Lesbios de muliebris formæ præstantia.

Καλλιστεῖον, ϐ, τὸ, præmium pulchritudinis eximiæ; (2) præmium quodvis honestissimi optimique. (1) μῆλα τὸ καλλιστεῖον ἀποδόντα, *Lucian. Dearum Judic.* 1. (2) καλλιστεῖα ἀριστεύσας, *Soph. Aj.* 435. A καλλιστεύω.

Καλλιστεύμα, ατος, τὸ, pulchritudo, donum pulcherrimum. Τῷ τῆσδε καλλιστεύματι, *Eurip. Orest.* 1639. Ἐκπροχοθεῖσα καλλιστεύματα Λοξίᾳ, donum pulcherrimum, *Id. Phœn.* 222.

Καλλίστερνος, ον, pulchrum pectus habens, *Nonn.*

Καλλιστεύω, f. εύσω, pulchritudine excello, formosissimus sum. Πότερα τὸ τῆσδε σῶμ' ἐκαλλιστεύετο πασῶν γυναικῶν; *Eur. Hip.* 1012. Τὸν καλλιστεύοντα ἔσφαξαν, *Herodot.* 7, 180. A κάλλος.

Καλλιστέφανος, ον, pulchra redimitus corona.

Καλλιστρούθια σῦκα, passeraria ficus, *Plin.* 15, 29. Ex καλὸς et στρϐθὸς, *passer.*

Καλλίσφυρος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, epith. fœminæ, pulchros habens pedes, pulchra. Ex σφυρόν.

Καλλιτεκνία, ας, ἡ, fœcunditas. A

Καλλίτεκνος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, egregios habens liberos. Ex τέκνον.

Καλλιτεχνέω, ῶ, fut. ήσω, eleganti artificio elaboro.

Καλλιτεχνής, ὲς, idem quod καλλίτεχνος.

Καλλιτεχνία, ας, ἡ, artis pulchritudo, artis elegantia. A

Καλλίτεχνος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, pulchram artem factitans, pulchra artis opera edens. Ex τέχνη.

Καλλιτοκεία, ἡ, pulchros edens partus. Λιχὼ δέ τι καλλιτοκεία, *Oppian. Cyneget.* 1, 6.

Καλλιτόκος, ϐ, ἡ, pulchros edens partus, *Hes.*

Καλλίτοξος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, pulchrum habens arcum; (2) bonus sagittarius.

Καλλιτράπεζος, ον, delicata mensa utens.

Καλλίτριχος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, qui pulchro est capillo; (2) pulchros capillos faciens; frutex quidam.

Καλλίφαρος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, pulchre vestitus; (2) splendidus.

Καλλιφεγγής, έος, ὁ ϗ ἡ, valde lucidus. Ex φέγγος.

Καλλίφθογγος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, suaviter sonans.

Καλλίφλοξ, γος, ὁ ϗ ἡ, egregio splendore coruscans.

Καλλίφυλλον, τὸ, est adianti genus.

Καλλίφυλλος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, pulchris foliis præditus, epith. rosæ. Ex φύλλον.

Καλλιφωνία, ἡ, vox pulchra, sonus elegans. A

Καλλίφωνος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, pulchram vocem habens, eleganter sonans. Ex φωνή.

Καλλίχειρ, ειρος, ὁ ϗ ἡ, pulchras habens manus.

Καλλιχέλωνος, ϐ, ὁ, obolus testudine signatus, *Hes.* Ex χελώνη.

Καλλιχθύς, υος, ὁ, piscis quidam.

Καλλίχοιρος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, pulchros porculos habens.

Καλλίχορος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, in quo choreæ commode duci possunt; (2) pulcher, amabilis, amœnus;

nus; (3) pulchras choreas agitans; (4) tripudiis se oblectans; (5) pulcher chorus.

Καλλίχορος, ου, ὁ, Callichorus, nomen putei celebris in Attica. Καλλίχορον ἀμφὶ σεμνὸν, *Eurip. Suppl.* 392. Καλλίχορον θεᾶς ὕδωρ λιτοῦται, *Id. ibid.* 619.

Καλλίχωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, pulchram regionem habens. Ex χώρα.

Καλλιώνυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, pulchrum nomen habens; (2) genus piscis siccissimi, *Ern.* Ex ὄνομα.

Καλλονὴ, ῆς, ἡ, pulchritudo, elegantia. A

Κάλλος, εος, τὸ, pulchritudo oris, decor; (2) cujusvis rei pulchritudo; (3) Veneris unguentum; (4) barba seu palearia galli gallinacei. A καλός.

Καλλοσύνη, ἡ, pulchritudo. Καλλοσύνας ἕνεκεν, *Eur. Hel.* 389. Κυκνοπτέρου καλλοσύνας, *Id. Or.* 1388.

Καλλόσυνος, η, ον, pulcher.

Καλλόφυλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, pulchris foliis præditus.

Καλλυντήριον, ου, τὸ, ornamentum, *Hes.* καλλυντήρια, τὰ, festum quoddam apud Athen. *Etym.* A καλλύνω.

Καλλυντὴς, οῦ, ὁ, ornator, comptor; (2) tonsor, *Hes.* A καλλύνω.

Κάλλυντρον, ου, τὸ, omne instrumentum ad comendum; (2) instrumentum quo verrimus, scopæ; (3) spathula. A

Καλλύνω, pulchrum reddo, orno; (2) verro, mundo; et (3) καλλύνομαι, venustor; nitide eleganterque me habeo: (4) glorior, mihique ipse placeo. Κρηπῖδα πηγῷ νίβει καλλυνεῖ πλόκῳ, *Lycophr.* 338. χρυσῷ φαιδρᾷ ῥέθη, *Ibid.* 862. A κάλλος.

Καλλωπίζω, f. ίσω, decoro, elegantem et venustam faciem facio, sed fere de curioso nimis studio ornandi, *et sic etiam tropice*; (2) orno. Hinc καλλωπίζομαι, orno me, glorior, mihi placeo, artem ostento. Ex ὤψ. Hinc

Καλλώπισμα, ατος, τὸ, ornamentum, cultus; (2) *imp.* cultus superfluus, exquisitior; (3) prætextus. (3) Καὶ ἡγούμενος εἶναι τάδε καλλωπίσματα, *App. Bell. Civ.* 5, 56.

Καλλωπισμὸς, οῦ, ὁ, idem:

Καλλωπιστὴς, οῦ, ὁ, cultus (in vestitu) nimium studiosus. Ab eod. Hinc

Καλλωπιστικὸς, ή, όν, ad comendum vel ornandum aptus

Καλλωπιστρία, ας, ἡ, cultus in vestitu nimium studiosa; (2) ornatrix. Ab eod.

Καλοβάμων, ὁ, funambulus, *Man.*

Καλοβάτης, ου, ὁ, funambulus, *Gl. V.* et *Ph.* (2) grallator. A κᾶλον et βαίνω, *incedo.*

Καλοδιδάσκαλος, ου, ὁ, honestatis magister, honesta docens.

Καλόεργος, ον, beneficus, *Man.*

Καλοήθης, ες, commodis moribus præditus, comis, mitis. Ab ἦθος.

Καλόθριξ, τριχος, bene comatus, *item* jubatus, de equo.

Καλοιώνιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, bene ominatus, auspicatus. Ab οἰωνίζομαι, *auguror.*

Καλοκἀγαθία, ας, ἡ, probitas, integritas et honestas:

Καλοκἀγαθικὸς, ή, όν, honestus, probus, integer. A

Καλοκἀγαθὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, idem. Ex καλὸς, καὶ, et ἀγαθός.

Καλοκοπέω, ῶ, fut. ήσω, ligna cædo, findo. A κᾶλον et κόπτω, *cædo.*

Καλολογία, ἡ, idem quod καλλιλογία.

Καλόμορφος, ον, pulcher. A μορφή.

ΚΑ'ΛΟΝ, ου, τὸ, lignum.

Καλοπέδιλον, ου, τὸ, ligneæ compedes.

Καλοπόδιον, ου, τὸ, pes ligneus, instrumentum sutorum, forma calcei, norma. Ex κᾶλον et πούς.

Καλοποδιώκτης, ου, ὁ, *ap. Comic.* Vide καλωποδιώκτης.

Καλοποιέω, ῶ, f. ήσω, benefacio, bonum facio.

Καλόπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, pulchros pedes habens; (2) ligneum pedem habens; (3) pes ligneus, forma calcei cavi, norma sutoris. Ex καλὸς vel κᾶλον, et πούς.

Καλοπρόσωπος, ον, idem quod καλλιπρόσωπος.

ΚΑΛΟ'Σ, ή, όν, pulcher, formosus; (2) decens, decorus, honestus, laudabilis, egregius; (3) probus, bonus, æqui bonique amans; (4) strenuus, fortis; (5) jucundus, suavis. Hinc τὸ καλὸν, οῦ, decus, ornamentum, commodum; et *compar.* καλλίων, pulchrior; *superl.* κάλλιστος, pulcherrimus; et *adv.* καλὸν, pulchre, belle, honeste. Τὸ καλὸν, idem. Τίτυρ' ἐμὶν τὸ καλὸν πεφιλαμένε, *Theocrit.* 3, 3. Τὸ μὴ καλὸν, quod inhonestum est, scelus, *Soph. El.* 1087. Vide καθαλίζω.

Κάλος, ου, ὁ, rudens, funis nauticus; usitatius κάλως.

Καλοτίθηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, bene nutriens; (2) bene nutritus, *Hes.* Ex τιθήνη, *nutrix.*

Καλοτύπος, ου, ὁ καὶ ἡ, ligna tundens. Ex κᾶλον et τύπτω.

Καλοφόρος, ὁ, qui ligna portat, calo, *Ath.*

Καλόφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, benevolus; (2) bona, honesta mente præditus. Ex φρήν.

Καλπάζειν, equum in gressum exsultantem urgere, vulgo callopare; (2) summis pedibus et molliter incedere.

ΚΑ'ΛΠΗ, ης, ἡ, urna, situla, hydria, urceus. Hinc

Κάλπις, ιδος, ἡ, idem:

Κάλπιον, ου, τὸ, genus poculi:

Κάλπος, poculi genus, *Hes.*

Καλύβη, ης, ἡ, casa, tugurium, gurgustium; (2) caverna; (3) cella. A καλύπτω.

Καλύβιον, ου, τὸ, tuguriolum, casula, gurgustiolum. Dim. a καλύβη.

Καλυβίτης, ου, ὁ, qui in tugurio habitat.

Καλυβοποιέω, ῶ, et καλυβοποιοῦμαι, gurgustia seu casas facio. Ex καλύβη et ποιέω.

Καλυβὸς, οῦ, ὁ, thalamus; (2) ex velis obductis facta scena, *Hes.* A καλύβη.

Καλυκίζω, fut. ίσω, floreo, *Hes.* A κάλυξ.

Καλύκιον, ου, τὸ, calyculus. Ab eod.

Καλυκοστέφανος, ον, coronam e rosis recentibus gerens. A κάλυξ.

Καλυκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, calyce intectus. Ab eod

Καλυκῶπις, ιδος, ἡ, roseam, i. e. pulchram, faciem habens

Κάλυμμα, τὸ, velamen, tegmen. Ἐκ καλυμμάτων, semoto velamine, amotis vestibus. Δείξω γὰρ τάδ' ἐκ καλυμμάτων, *Soph. Trach.* 1078. A καλύπτω

Καλυμμάτιον, ου, τὸ, parvum tegmen. Dim.

Καλυντήρια, τὰ, festum ap. Athenienses, *E. M.*

Κάλυξ, υκος, ἡ, calyx, flos rosæ nondum apertus; (2) omnis folliculus, seu omne putamen, quo aliquid continetur; (3) ornamentum muliebre; (4) nomen herbæ. A καλύπτω

Κάλυξις, calyx rosæ; (2) ornamentum quoddam e rosis, *Hes.* Quasi e καλύσσω, quod esset *tego.*

Καλυπτὴρ, ῆρος, ὁ, tegmen, operculum; (2) tegula, imbrex. A καλύπτω.

Καλυπτήριον, ου, τὸ, operimentum. Ab eod.

Καλυπτὸς, ή, όν, opertus, tectus; (2) *active*, qui vel quæ tegit, tegens. Καὶ καταῤῥυεῖς μηροὶ καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελῆς. Καλυπτῆς est pro καλυπτούσης, *Soph. Antig.* 1010. Ab eod.

Καλύπτρα, ας, ἡ, tegmen capitis muliebre; (2) tegumentum, operculum quodvis.

Καλύπτρην, acc. sing. *Ion.* pro καλύπτραν.

ΚΑΛΥ'ΠΤΩ, fut. ψω, tego, operio, velo. Ἐμὲ δεῖ καλύπτειν πέπλοις σέλας; *Eur. Andr.* 832. Καλύψαί τινα τάφῳ, sepelire. Εὐαγγέλιον κεκαλυμμένον, 2 *Cor.* 4, 3.

Καλύψαι, aor. 1. inf. act.

Καλχαίνω, purpureo colore tingo; (2) alta mente cogito, alto animo verso. A

ΚΑ'ΛΧΗ, ης, ἡ, flos vel animal quo purpura tingitur. Hinc

Κάλχιον, ου, τὸ, purpura κάλχῃ tincta.

Καλῶ, fut. 1. ind. act. *Att.* pro καλέσω.

Καλώδιον, ου, τὸ, funiculus nauticus; (2) quivis funiculus. A κάλως.

Καλωποδιώκτης, ου, ὁ, qui consectatur pulchros. Ex καλωπὸς et διώκω. Vide κολλοποδιώκτης.

Καλωπὸς, ή, όν, pulcher adspectu. Ex ὤψ.

ΚΑ'ΛΩΣ, ωος, vel ω, ὁ, rudens, funis nauticus. Πάντα κάλων κινεῖν, *Proverb.* Vide ἐξίημι. Ἐκ τοῦδ' ἀναψόμεσθα πρυμνήτην κάλων, *Eurip. Med.* 770.

Καλῶς, *adv.* pulchre, recte, honeste.

Καλωστρόφος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui funes conficit. Ex κάλως et στρέφω.

Καμακίας, ου, ὁ, ut καμακίας σῖτος, frumenti genus, fortasse a magnitudine, quod perticam æquet. A κάμαξ, *pertica.* Unde

Καμάκινος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ex pertica est.

Καμακὶς, ἡ, ornamentum muliebre capitis.

ΚΑ'ΜΑΞ, ακος, ἡ, vitis pedamentum, palus; (2) pertica; (3) contus; (4) lignum hastæ, *Æsch. Agam.* 66. (4) πολλὰ παλαίσματα . . . διακναιομένης κάμακος, *Æsch. Agam.* 63, 66. Ἄλλαι δὲ, κάμακα Θρῃκίαν θεώμεναι, *Eurip. Hec.* 1155.

ΚΑΜΑ'ΡΑ, ας, ἡ, camara seu camera; *proprie* tectum arcuatum, deinde, quicquid tale tectum habet, ut carpentum, vehiculum, navis, pars auris juxta foramen. Hinc

Καμαρεύω, laboro, labore me fatigo; (2) adquiro, accumulo, *Hes.*

Καμάριον, ου, τὸ, cerebri pars supra communem meatum fornicis modo superinducta.

Καμαρὶς, ἡ, ornamentum quoddam muliebre.

Καμαροειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, fornicis habens figuram, cameratus. Ex καμάρα et εἶδος.

Καμαρόω, fornico, *Gl. V.* A καμάρα. Hinc

Καμάρωμα, ατος, τὸ, fornicatio, fornix:

Καμάρωσις, εως, ἡ, cameratio. Ab eod.

Καμαρωτὸς, ὴ, ὸν, fornicis habens formam, fornicatus; exinde currus cum tecto, &c. Ab eod.

Καμάρπτω, pro καταμάρπτω, *Hes.*

ΚΑΜΑΣΗ'ΝΕΣ, vel καμασῆνες, ων, οἱ, pisces quidam marini.

ΚΑΜΑ'ΣΣΩ, moveo, *Hes.* (2) torqueo, vibro.

Καματηρὸν, *adv.* laboriose, *Man.* A κάματος.

Καματηρὸς, ρὰ, ρὸν, laboriosus; (2) defessus, defatigatus. A κάματος.

Καματηρῶς, *adv.* laboriose, ægre.

Κάματος, ου, ὁ, labor, fatigatio; (2) id quod labore partum est; (3) morbus. A κάμνω, *Il.* 10, 98.

Καματόω, ῶ, fut. ώσω, laboro, fatigo, fatisco; (2) delasso, *Gl. V.* A κάματος.

Καματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, laboriosus; (2) gravis.

Καμβαίνω, *Æol.* pro καταβαίνω, descendo: *vel potius* cesso, nam *Hesychius* interpretatur κάμβει, παύεται. Καμβαίνει μεν γλῶσσα, cessat mea lingua, *Bion. Idyl.* 4, 9.

Καμβολὴ, ῆς, ἡ, vox *Ion.* calumnia, crimen. A καταβολή.

Κάμβαλον, *deposui*, aor. 2. ind. act. *Æol.* pro κατέμβαλον, a κατεμβάλλω.

Κάμε, 3. sing. aor. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔκαμε, a κάμνω.

Καμεῖται, *elaboravit*, 3. sing. fut. 1. vel 2. ind. med.

Καμηλαύκιον, ου, τὸ, vel καμιλαύκιον, pileus. Quasi ex καῦμα, *æstus*, et ἐλαύνω, *cohibeo.*

Καμήλειος, εία, ειον, camelinus. A κάμηλος.

Καμηλέμπορος, ου, ὁ, negotiator, qui camelis merces vehit. Ex κάμηλος et ἔμπορος.

Καμηλελασία, ας, ἡ, camelorum agitatio:

Καμηλελάτης, ου, ὁ, cameli vel camelorum agitator. Ex κάμηλος et ἐλαύνω.

Καμηλίζω, camelo similis sum, imitor camelum.

Καμηλίτης, ου, ὁ, cameli agitator vel curator.

Καμηλοκόμος, ου, ὁ, idem. A κομέω.

Καμηλοπάρδαλις, εως, ἡ, camelopardalis.

ΚΑ'ΜΗΛΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, camelus, animal.

Καμηλοτροφέω, camelos alo. A τρέφω.

Καμηλωτὴ, ῆς, ἡ, sc. δορὰ, pellis cameli.

Κάμητε, 2. pl. aor. 2. conj. act. v. κάμνω.

ΚΑ'ΜΙΛΟΣ, ου, ὁ, funis nauticus quo nautæ utuntur ad ancoras jaciendas.

Καμιναῖος, αία, αῖον, ad caminum pertinens.

Καμινεία, ας, ἡ, opera quæ navatur ad caminum. A καμινεύω. Unde

Καμινευτὴς, οῦ, ὁ, in camino excoquens, ad fornacem laborans.

Καμινευτήρ,

Καμινευτὴς, ῆρος, ὁ, idem.

Καμινεύτρια, ας, ἡ, quæ circa caminum seu fornacem laborat; (2) quæ in heræ cubiculo opus facit, famula cubicularia. A

Καμινεύω, fut. εύσω, in camino excoquo seu candefacio. A κάμινος.

Καμινίτης, ου, ὁ, ἄρτος, panis in camino coctus. Ab eod.

Καμίνιον, ου, τὸ, parvus caminus, parva fornax. Dim. ab eod.

Καμινοκαύστης, ου, ὁ, funarius, *Gl. V.* A καίω, *uro.*

ΚΑ'ΜΙΝΟΣ, ου, ὁ vel ἡ, caminus, fornax, furnus; (2) *ap. Eccles. Script.* ignis, flamma, æstus, ardor. Hinc

Καμινῶ, οῦς, ἡ, fuligine camini oppleta.

Καμινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fuliginosus.

Κάμμαρος, κάμμορος, ὁ, et

Κάμμαρον, κάμμορον, τὸ, squillæ marinæ et cancrorum genus; (2) aconiti genus.

Καμμάρψαι, a. 1. inf. act. *Æol.* pro καταμάρψαι, a καταμάρπτω.

Κάμματα, ων, τὰ, edulia quædam Laconica. A κάττω, *comedo.*

Καμματίδες, ων, αἱ, idem et ab eo ipso.

Καμμὲν, *utique*, Æol. pro κατὰ μὲν.

Καμμένειν, præs. inf. act. *Æol.* pro καταμένειν.

Κάμμες, *el nos*, Æol. pro καὶ ἡμεῖς.

Καμμέσσον, *per medium*, Æol. pro κατὰ μέσσον.

Καμμίξας, *Æol.* pro καταμίξας, a καταμίγνυμι.

Καμμονίη, ης, ἡ, *Æol.* et *Ion.* pro καταμονὴ, perseverantia, victoria constanter parta, *Hom.* opp. fugæ.

Κάμμορος, *infelix*, Poet. pro κακόμορος, *Apoll. Rhod.* 4, 1318.

Καμμύω, f. ύσω, *Æol.* pro καταμύω, conniveo, oculos claudo, a. 1. ἐκάμμυσα. Τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν ἐκάμμυσαν, *Act.* 28, 27.

Κάμνε, 3. sing. imperfect. ind. act. *Ion.* pro ἔκαμνε, a

ΚΑ'ΜΝΩ, f. καμῶ, p. κέκμηκα, fatigor, deficio; (2) cum labore facio, elaboro; (3) labore paro seu adquiro; (4) ægroto, male me habeo; (5) οἱ καμόντες, mortui, *item* κεκμηκότες, defuncti morbis et laboribus. Καὶ μὴ κάμνεις, μήθ' ἑστὼς, μήτε βαδίζων, *Aristoph. Nub.* 414. Ὅταν κάμνωσιν ὁπλίτη στρατῷ, *Lycophr.* 1210. Διὰ τὸ ὄνομά μου κεκοπίακας, καὶ οὐ κέκμηκας, *Apoc.* 2, 3. Vide κάμων, et κεκμηῶτες. Κοὐ καμεῖ τοὐμὸν μέρος, nec opera mea deerit tibi, *Soph. Trach.* 1215.

Κἀμοὶ, *per Crasin*, pro καὶ ἐμοὶ, *et mihi.*

Κάμον, aor. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔκαμον, a κάμνω.

Καμοῦσα, aor. 2. part. act. f. g.

Καμπαλέος, έα, έον, inflexus, incurvus. A κάμπτω.

Καμπεσίγουνος, ου, ὁ καὶ ἡ, incurvans genua. Ex κάμπτω et γόνυ, *genu.*

Καμπεσίγυιος, ον, membra flectens, epith. παιγνίης. Ex γυῖον.

Καμπὴ, ῆς, ἡ, inflexio, flexus, articulus; (2) flexus vocis in cantu. A κάμπτω.

Κάμπη, ης, ἡ, eruca. Ab eod.

Κάμπιμος, ίμη, ιμον, flexilis, flexibilis.

Καμπταύλης, ου, ὁ, qui flexili tibiarum cantu utitur, *Steph.*

Καμπτὴρ, ῆρος, ὁ, flexus, curvatura; (2) meta circi vel hippodromi.

Καμπτικὸς, flexilis, se inflectens, *V. L.*

Καμπτὸς, ἡ, ὸν, flexilis; (2) flexus.

Κάμπτρα, ας, ἡ, capsa e lignis. A

ΚΑ'ΜΠΤΩ, fut. ψω, flecto, inflecto, incurvo, (2) flecto, exoro, de sententia deduco, animum alicujus mollio; κεκαμμένος, inflexus; p. pass. καμφθῆναι, flecti, exorari, aor. 1. pass. Κάμπτω τὰ γόνατά μου πρὸς τὸν Πατέρα, *Ephes.* 3, 14. Ἐμοὶ κάμψει πᾶν γόνυ, *Rom.* 14, 11. Τέλος δὲ κάμψαιμ' ὥσπερ ἤρξάμην βίου, *Eur. Hipp.* 92. Κάμπτειν κῶλα, γόνυ, *proprie* flectere genua, *apud auctores ecclesiasticos. Sed apud profanos*, sedere, quiescere, *Æschyl. Prometh.* 32, 396. *Soph. Œd. Col.* 19. *Apoll. Rhod.* 1, 1174. Ἐνταῦθα κάμψειν τὸν ταλαίπωρον βίον (nempe ἐξέχρη) finiturum esse, *Soph. Œd. Col.* 91.

(3) ἔχρησαι διὰ λόγου κάμψαι κακὰ, declinare mala, *Eurip. Suppl.* 748.

Καμπυλαύχην, ενος, ὁ, inflexum collum habens.

Καμπύλη, ης, ἡ, sc. βακτηρία, baculus curvus; item lituus, *Ph.* A καμπύλος. Unde

Καμπυλιάζω, fut. άσω, inflecto.

Καμπυλόγραμμος, ου, ὁ καὶ ἡ, curvis lineis circumscriptus. Ex γραμμή.

Καμπυλόεις, όεσσα, όεν, recurvus. Ab eod.

Καμπυλόομαι, curvor, inflector. A κάμπτω.

Καμπυλόπρυμνος, ον, obliquam puppim habens. A πρύμνα.

Καμπυλόῤῥιν, ινος, ὁ καὶ ἡ, aduncum nasum habens. A ῥίν.

Καμπυλόῤῥινος, ον, idem.

Καμπύλος, ύλη, ύλον, curvus, inflexus. A κάμπτω.

Καμπυλοσαλπισταὶ, cornicines, *Ph.* A καμπύλη et σαλπίζω.

Καμπυλότης, ητος, ἡ, curvitas. A καμπύλος.

Κάμπψα, ης, ἡ, capsa viminea. A κάμπτω.

Καμψάκης, ου, ὁ, vas olearium. Ab eod.

Κάμψῃ, 3. sing. a. 1. conj. act. v. κάμπτω.

Καμψιδίαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, qu. dic. in diaulo reciprocans; (2) volubilis, cito percurrens aliquid. Ex κάμπτω et δίαυλος.

Καμψίον, ου, τὸ, idem quod κάμψα.

Καμψίουρος, ου, ὁ καὶ ἡ, flectens caudam. Ex κάμψις et οὐρὰ, *cauda.*

Καμψίπους, ποδος, ὁ καὶ ἡ, curvos pedes reddens, epith. Furiarum, *ap. Æsch.*

Κάμψις, εως, ἡ, inflexio, curvatio, curvatura, flexus, flexura, anfractus, de via. A κάμπτω.

Καμψώδυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, flectendo vel inflexu frequenti dolens; (2) incurvatus dolore. Ex κάμψις et ὀδύνη.

Καμψὸς, ἡ, ὸν, inflexus, curvus. A κάμπτω.

Κάμων, ντος, mortuus, aor. 2. part. verbi κάμνω. Καὶ οἳ ὑπένερθε καμόντας ἀνθρώπους τίνυσθον, *Il.* 3, 278. *proprie est* vita functos. Εἴδωλα καμόντων, *Id. Ibid.* 23, 72. *et Odyss.* 11, 475.

Κἂν, et in. Ex καὶ et ἐν, vel ἐὰν, etsi, quamvis, tametsi.

Κἂν γοῦν, saltem.

Κανάβινος. Vid. καννάβινος.

ΚΑ'ΝΑΒΟΣ, ου, ὁ, lignum tenue, cui fictores ceram vel linum circumlinunt; (2) homo corpore emaciato, ut venæ emineant; (3) κάναβοι, fontes multiplicibus rivulis sparsi.

Κάναθρον, ου, τὸ, currus ex storea. A κάννη.

Κανάξαι, exinanire, exhaurire. Vid. ἐκκανάξαι.

Καναστραῖα, ῶν, τὰ, vasa quædam cava, *Suid.* A κάνης. Unde

Κάναστρον, ου, τὸ, canistrum; (2) cochlear.

Καναχὶς, *adv.* cum strepitu, *Æschyl.*

Καναχέω, ῶ, fut. ήσω, resono, strepitum seu crepitum edo. A καναχὴ et ἦχος.

Καναχὴ, ῆς, ἡ, crepitatio, sonitus, cantus. Αὐλὸς ἰάχων καναχὴν, *Soph. Trach.* 641. Καὶ σφᾶς ἐσιδὼν πολλῷ ῥεύματι προσνισσομένους, χρυσοῦ καναχῇ, χ' ὑπερόπλιαις, aureorum armorum crepitu, *Id. Antig.* 128. A præc.

Καναχηδὰ, *adv.* cum strepitu. Ab eod.

Καναχηδὸν, *adv.* idem et ab eod.

Καναχήτης, sonipes, *Gl. V.*

Καναχίζω, resono, strepo. Τῶν δ' ὑποσευομένων καναχίζε πόσ' εὐρεῖα χθὼν, *Hesiod. Scut.* 337. A καναχή.

Καναχὲς, streperus, clamosus, *Nic.*

Κάνδαυλος, ου, ὁ, edulii genus, ex amylo, lacte, caseo, et melle. A κάνδυλος.

Κανδύκη, ης, ἡ, Persica vestis. A κάνδυς.

Κανδύλαι, et κανδύταναι, seu κανδύτανις, et κανδύταλις, vestiaria, pretiosorum vestimentorum repositoria. Ab eod.

ΚΑ'ΝΔΥΛΟΣ, ου, ὁ, idem quod κάνδαυλος.

ΚΑ'ΝΔΥΣ, υος, ὁ, indumentum Persicum.

Κανεῖν, aor. 2. inf. act. verbi καίνω.

Κάνειον, idem quod κάνεον, *Hom.*

Κανέοιο, *canistri*, gen. sing. *Ion.* pro κανέου, a

Κανέον, et κανοῦν, canistrum, cista. A κάνης.

Κανῆν, aor. 2. inf. act. *Dor.* et *Æol.* pro κανεῖν, a καίνω.

ΚΑ'ΝΗΣ, ητος, ὁ, canistrum, calathus.

Κανήτιον, ου, τὸ, parvum canistrum. Dim.

Κανηφορεῖν, canistrum ferre in sacris.

Κανηφορία, ας, ἡ, gestatio canistri in sacris.

Κανηφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, canistrum ferens; Canephoræ, virgines sacra portantes, *Cic. in Verr.* 4, 5. Ex κάνης et φέρω.

Κανθαρίζω, *ap. Ammon.* tremo. A κάνθαρος. Sed vox corrupta videtur a τανθαρίζω, *Etn.*

Κανθάριον, ου, τὸ, parvus cantharus. Dim.

Κανθάριος, vel κανθάρεος, seu κανθαρέος, vitis genus. Hinc

Κανθαρίτης οἶνος, vinum cantharites.

Κανθαρὶς, ίδος, ἡ, scarabæus frumentum erodens; (2) insectum alatum virosum causticum, e muscarum genere, vulgo musca Hispanica. A

ΚΑ'ΝΘΑΡΟΣ, ου, ὁ, scarabæus; (2) cantharus, poculi genus; (3) piscis quidam littoralis; (4) nota in lingua Apidis; (5) navigii genus.

Κανθήλια, ων, τὰ, clitellæ. A κανθήλιος.

Κανθήλιος, ου, ὁ, sc. ὄνος, asinus magnus; (2) bardus, stolidus. A κάνθος.

Κανθὶς, ίδος, ἡ, asella. Dim. ab eod.

ΚΑΝΘΟ'Σ, οῦ, ὁ, oculi angulus, hirquus; (2) canthus, ferrum quo rotæ vinciuntur.

ΚΑ'ΝΘΩΝ, ωνος, ὁ, asinus.

Κανίσκιον, ου, τὸ, parvum canistrum. Dim. a κάνης.

Κάνιστρον, ου, τὸ, canistrum, *Hes.* Ab eod.

ΚΑ'ΝΝΑ, vel κάννη, ης, ἡ, canna, storea.

Καννάβινος, ίνη, ινον, ex cannabe factus, stuppeus. A

ΚΑ'ΝΝΑΒΙΣ, et κάνναβος, cannabis, stuppa. *Angl.* HEMP.

Καννεύσας, *Æol.* pro κατανεύσας, aor. 1. *apud Hom. Odyss.* 15, 463. A κατανεύω.

Κάννη, ης, ἡ, idem quod κάννα.

Καννηποιὸς, οῦ, ὁ, qui storeas seu tegetes conficit, *Pollux.* Ex κάννη et ποιέω.

Κάννομος, *Æol.* pro κατάνομος, *legitima.*

Κανονάρχης, ου, ὁ, præfectus canonum, qui monachos ad canendos canones in vigiliis excitat. Ex κανὼν et ἄρχω.

Κανονίας, ου, ὁ, et plur. κανονίαι, *apud Hipp.* quibus ventres velut ad canonem sive regulam exacti sunt, h. e. substricti, non prominentes. A κανών. Unde

Κανονίζω, fut. ίσω, ad regulam dirigo, ad normam exigo; (2) per certas regulas seu canones constituo aliquid, veluti κανονίζεται, *ap. Gram.* dicitur de regulari forma declinandi et conjugandi; (3) in canonem scripturarum refero aliquid; (4) concinno, modulor. Γῇ πεῖρα τὴν ἐνέργειαν φαρμάκων κανονίζειν, *Diosc.*

Κανονικὸς, ἡ, ὸν, canonicus, regularis, regulæ consentaneus; κανονικοὶ vocantur a Pythagoreis harmonici, qui primas in judicando partes, longeque ratas maxime rationi adscribunt; (2) in canonem Scripturæ relatus. A κανών.

Κανονικῶς, *adv.* regulariter, rite, secundum regulam et normam.

Κανόνιον, ου, τὸ, lignum cui in navibus cataphractis tabulæ incumbunt; (2) libellus, seu quodvis tractatus seu operis genus. Dim. a κανών.

Κανονὶς, ίδος, scriptorium instrumentum, quo utuntur elegantius scripturi; (2) librorum seu chartarum volumen. Ab eod.

Κανόνισμα, ατος, τὸ, regula. A κανονίζω.

Κανονισμὸς, norma, *Man.*

Κανοῦν, τὸ, et plur. κανᾶ, canistrum, canistra.

Κἀνυπόδητες, *Æol.* et *Dor.* pro καὶ ἀνυπόδητος.

Κανυσινὸς, ὁ, canusina pænula, item pænula quæcunque, sc. φαινόλης.

Κάνυστρον, τὸ, idem quod κάναστρον, *Poll.*

ΚΑΝΩ'Ν, όνος, ὁ, proprie examen in libra; (2) regula, norma, unde judices, quorum judicium in aliquo genere sequimur; *item*, excellentes in aliquo genere κανόνες dicti; (3) calamus, circa quem textores fila involvunt; (4) virgulæ, quibus olim clypeos tenebant; (5) palus, seu lignum erectum, mensura saltus, omninoque mensura et por-

tio certa alicui attributa; (6) tributum statum, formula tributi; (7) decreta conciliorum ad mores pertinentia; (8) psalmus et cantus certis diebus ordinarie cantari solitus; (9) catalogus librorum divinorum, *item*, hominum certo collegio adscriptorum, *unde et* ordo clericorum. Vide *Ern.* (10) norma. *Λευκρὰ μὲν ἀκτὶς ἡλίου, κανὼν σαφής*, splendidus quidem radius solis, norma recta, *id est*, quo clare et perspicue omnia cernuntur. Cave distinctionem ponas post *ἀκτὶς*, ut in vulgatis editionibus. *Euripid. Suppl.* 650.

Κανωτικὸν, ȣ̃, τὸ, pityusa, herba. A

ΚΑ'ΝΩΠΟΝ, ȣ, τὸ, sambuci flos.

Κἀξ, *Æol.* pro ϗ ἐξ.

Κἀξήγειρε, *excitavit quoque*, Æol. pro ϗ ἐξήγειρε, 3. sing. imp. vel a. 1. ind. act. v. ἐξεγείρω.

Καπάναξ, nomen partis in curru, *Poll.* A

Καπάνη, ης, ἡ, præsepe; (2) rheda; (3) pars quædam currus: (4) galea e pilis. A κάπη.

Καπανικὸς, unde *καπανικώτερα*, magis satiantia, grandiora; (2) curulis.

Κἀπαπειλῶν, pro καὶ ἐπαπειλῶν. Ἡ κἀπαπειλῶν ὧδ᾽ ἐπεξέρχῃ θρασύς; *Soph. Antig.* 752.

Κἄπειτα. *Æol.* pro ϗ ἔπειτα, *et postea.*

Καπέλαιον, idem quod καπνέλαιον.

Κάπετος, ȣ, ὁ, fossa, fovea, scrobs, sepulchrum. Στεῦσον κοίλην κάπετόν τιν᾽ ἰδεῖν τῷδε, *Soph. Aj.* 1184. A *σκάπτω*, *fodio*, (vel potius a *κάπω*, capio, *Ern.*)

Καπίτωλις, ἡ, sc. αὐλὴ, palatium Capitolinum, *Ep.*

Καπευρετὴς, ȣ̃, ὁ, pabuli inventor, *Strabo.*

Κάπη, ης, ἡ, præsepe; (2) pabulum equis in præsepi appositum. A *κάπτω.*

Κάπηθεν, *adv.* a præsepi, *Suid.*

Καπηλεία, ας, ἡ, ars cauponaria; (2) cauponatio, ipsa cauponandi actio.

Καπηλεῖον, ȣ, τὸ, caupona, popina, taberna.

Καπηλευτὴς, ȣ̃, ὁ, nundinator, *Gl. V.* A

Καπηλεύω, fut. εύσω, cauponor, cauponariam exerceo; (2) nundinor, cauponor, callide et avare tracto. A *κάπηλος.*

Καπηλικὸς, ἡ, ὸν, cauponarius, ad cauponam pertinens. Hinc *καπηλικὴ, ῆς, ἡ*, sc. *τέχνη*, ars cauponaria. Ab eod.

Καπηλικῶς, *adv* cauponum more; (2) fraudulenter, dolose

Καπήλιον, ȣ, τὸ, taberna. A *κάπηλος.* Unde

Καπηλὶς, ίδος, ἡ, quæ cauponariam exercet, copa.

Καπηλοδύτης, ȣ, ὁ, qui cauponam subinde ingreditur; ganeo, tabernarius. Ex *δύω.*

Κάπηλον, adulteratum. A

ΚΑ'ΠΗΛΟΣ, ȣ, ὁ, caupo; (2) institor, cujusque rei propola.

ΚΑΠΗ'ΡΙΑ, τὰ, placentæ genus, *Suid.*

Κἀπὶ, *Æol* pro ϗ ἐπὶ, *et in.*

Καπίθη, ης, ἡ, mensura duarum cotylarum Atticarum capax. A *πίθος*, *dolium.*

Καπνείω, fumigo, suffio, *Poet.* pro *καπνίω.*

Καπνέλαιον, τὸ, resina sponte profluens, e *καπνὸς*, quia igni admota multum fumi edit.

Κάπνη, ης, ἡ, caminus, fumarium. A *καπνός.*

Καπνία, ας, ἡ, fuligo. Ab eod.

Καπνίας, ȣ, ὁ, fumosus; (2) lapis ex jaspidum genere; (3) vinum vile, vappa. Ab eod.

Καπνιάω, ῶ, fumigo, fumo. Ab eod.

Καπνηλὸς, ὸν, fumidus, *Nic.*

Καπνιζόμενος, part. pass. verbi

Καπνίζω, fut. ίσω, fumum excito; (2) ignem accendo; (3) infumo, fumigo, fumo inficio; (4) fumo; (5) ignem accendo convivii gratia. *Κάπνισάν τε κατὰ κλισίας, ϗ δεῖπνον ἕλοντο*, *Il.* 2, 399.

Καπνίον, ȣ, τὸ, parvus fumus. Dim. a *καπνός.*

Κάπνισις, εως, ἡ, idem quod

Κάπνισμα, ατος, τὸ, infumatio; (2) thus, incensum. A *καπνίζω.*

Καπνιστὸς, ἡ, ὸν, fumigatus, infumatus.

Καπνοδόκη, ης, ἡ, fumarium. A *καπνὸς* et *δέχομαι.*

Καπνοδοχεῖον, ȣ, τὸ, idem. Ex iisdem.

Καπνοδόχη, ης, ἡ, idem et ex iisdem.

Καπνοδόχον, ȣ, τὸ, idem et ex iisdem.

Καπνόομαι, ȣ̃μαι, fumo. *Κεραύνιον δέμας καπνȣ̃τ᾽ ἐκ κλιμάκων ὀρθοστάτων*, *Eurip. Suppl.* 496. *Ἡ νῦν καπνȣ̃ται*, *Id. Troad.* 8. *Οἰκτρά γε τύχα πόλεως, ἃ καπνȣ̃ται*, *Id. Ibid.* 584.

Καπνοποιὸς, ὸν, magnum fumum edens.

ΚΑΠΝΟ'Σ, ȣ̃, ὁ, fumus, (2) ignis; (3) fumaria, herba quædam. *Angl.* FUMITORY.

Καπνοσφράντης, ȣ, et *καπνοσφραντὴς*, ȣ̃, ὁ, fumi olfactor, sordidus et præparcus.

Καπνοτοκεία, ἡ, fumipara, *Apollin.*

Καπνȣ̃χος, ȣ, ὁ, tubulus per quem fumus exit. Ex *καπνὸς* et *ἔχω.*

Καπνώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, fumosus, fumidus; (2) nebulosus; (3) fæculentus. A *καπνός.*

Κάπος, ȣ, ὁ, flatus, spiritus; (2) cortex palmæ, in quo fructus latet et primum germen.

Καππάριον, ȣ, τὸ, parva capparis, frutex et fructus. Dim. a

ΚΑ'ΠΠΑΡΙΣ, εως, ἡ, capparis, frutex spinosus.

Καππαύει, 3. sing. præs. ind. act. *Æol.* pro *καταπαύει.*

Καππεδίον, *per campum*, Æol. pro *κατὰ πεδίον.*

Κάππεσε, *decidit*, 3. sing. aor. 2. ind. act. *Æol.* pro *κατέπεσε*, a verbo *καταπίπτω*, pro *καταπέτω*, *decido.* *Κάππεσον ἐν Λήμνῳ*, *Il.* 1, 593, *decidi.*

Καππαφόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, Kappa ferens inustum vel quocumque modo impressum. Ex *Κάππα* et *φέρω.*

Καππυρίσασα, aor. 1. part. act. f. g. *Æol.* pro *καταπυρίσασα*, a *καπυρίζω.*

Κάπραινα, ης, ἡ, libidinosa. A *κάπρος.*

Καπράω, ῶ, subo, velut sus aprum appetens, prurio. Ab eod

Καπρίαι, αἱ, carnes in genitali cameli prominentes, *Suid.* Ab eod.

Καπρία, ας, ἡ, virus ex genitalibus scropharum. Ab eod.

Καπριάω, ῶ, subo, prurio. Ab eod.

Καπρίζω, idem et ab eod.

Κάπριος, ȣ, ὁ, aper; (2) rostrum navis. Ab eod.

Κάπρειος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, aprugnus; ut *καπρείȣς πρῴρας*, aprorum instar rostratas proras.

Καπρίσκος, ȣ, ὁ, piscis quidam, qui et Mys appellatur, *Athen.*

ΚΑ'ΠΡΟΣ, ȣ, ὁ, aper, verres; (2) virilia.

Καπροφάγος, ὁ ϗ ἡ, aprivorus, *Hes.*

Καπροφύλαξ, ὁ, caprarum custos, *Ep.*

Καπρόω, idem quod *καπράω*, *V. L.*

Καπρώζω, idem quod *καπράω.*

ΚΑ'ΠΤΩ, repetitis identidem et interpellantibus morsibus appeto, et vellicatim carpta demitto: hinc edo, avide edo, mordeo. *Ὅλην ἐνέκαψε περικυκλίσας τοῖν ποδοῖν*, *Aristoph. Pac.* 7.

Καπύρια, et *καπυρίδια*, τὰ, crustula, placentæ genus.

Καπυρίζω, f. ίσω, clare et sonore rideo, cachinnor; (2) gulæ indulgeo et ventri servio.

Κάπυρις, ἡ, tunica Persica manuleata.

Καπυρίομαι, ȣ̃μαι, torreor, callidus vel fervidus sum, *Strabo*, lib. 4. A

Καπυρὸς, ρὰ, ρὸν, torridus, adustus; (2) efflans, exspirans. A *καπύω.* Hinc

Καπυρόω, calidum, fervidum reddo.

Καπύω, flo, exspiro, ut hinc sit a. 1. *ἐκάπυσσε*, efflavit, *ap. Hom.* *Ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσε*, *Il.* 22, 467. A *κάπος.*

Κάπω, idem; (2) *antiquitus*, capio, *Ern.*

Κάπφαλαρ᾽, *ad clavos cassidis*, Æol. pro *κατὰ φάλαρα*, *Il.* 16, 106.

Κάπων, ωνος, ὁ, capo, gallus castratus.

Κὰρ, pro *κάρα*, caput; *ἐπὶ κὰρ*, in caput.

ΚΑ'Ρ, Καρὸς, ὁ, Car, gentile; (2) mancipium Caricum, homo nauci. *Κᾶρες*, Cares, *Καρία*, Caria regio.

Κάρα, τὸ, caput; (2) vertex; (3) tota facies. A *κάρηνον.*

Κάρα pro *κάρατα.* *Τȣ̃ καὶ ἀπὸ ῥίζης ἑκατὸν κάρα ἐξεπεφύκει*, *Homer. Hymn. in Cererem*, 12.

Καράβιον, ȣ, τὸ, parvus carabus; (2) navicula, *in Lex. Vulg.* Dim. a *κάραβος.*

Καραβοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, carabi speciem habens. Ex *κάραβος* et *εἶδος*, *forma.*

Καραβοπρόσωπος, ον, carabi formam habens.

ΚΑ'ΡΑΒΟΣ, ȣ, ὁ, carabus, animal marinum e cancrorum genere.

Καραβώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, e caraborum genere.

Καραδοκέω, ῶ, fut. ήσω, specto, capite quasi ad videndum exserto seu elato; (2) exspecto. *Καραδόκει ὅταν στράτευμ᾽ Ἀργείων ἐξίῃ καλῶς*, *Eur. Tro.* 93. *Ἐκαραδόκησεν εἰς ἔμ᾽ ἡ βȣλὴ πάλιν*, *Aristoph. Eq.* 660. Ex *κάρα* et *δοκέω.* Hinc

Καραδοκία, ας, ἡ, spes, exspectatio.

Καρηβαράω, ῶ, gravedine capitis laboro. Ex *κάρα* et *βάρος.*

Καρηβαρέω, ῶ, idem et ex iisd.

Καρακάλλιον, ȣ, τὸ, cucullа, *Gl. V.* qu. ex *κάρα* et *κάλλος*, (vox aut Latina aut barbara.)

Καρανιστὴρ, ῆρος, ὁ, caput resecans.

Καρανιστὴς, ȣ̃, ὁ, capitalis. *Μόρος καρανιστὴς*, *Eur. Rh.* 818. A *κάρηνον.*

Κάρανος, ȣ, ὁ, dominus, qui summo cum imperio præest, caput reliquorum. A *κάρα.*

Καρανόω, ῶ, fut. ώσω, summatim dico, narro; (2) absolvo. A *κάρηνον.*

Καρατομέω, ῶ, fut. ήσω, caput amputo. *Χρῆν καρατομεῖν ξίφει*, *Eur. Rhes.* 585.

Καρατομία, ας, ἡ, capitis amputatio.

Καρατόμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui caput amputat, caput abscindens. Ex *κάρα* et *τέμνω*

Καράτομος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cui caput amputatum est. *Γοργόν᾽ ὡς καρατόμῳ*, Gorgoni capite truncatæ, *Eurip. Alc.* 1121. Ex iisd.

Καρβανίζειν, et *καρβάζειν*, et *καρβαΐζειν*, Carice ac barbare loqui, *Hes.*

Κάρβανος ȣ, ὁ, Barbarus, *Æsch. Agam.* 1070.

ΚΑΡΒΑΤΙ'ΝΗ, ης, ἡ, vile et rusticum calceamentum.

Καρδαμογλύφος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, admodum parcus, ita ut etiam e nasturtio exsculpat, quo vitam toleret. Ex *κάρδαμον* et *γλύφω*

Καρδαμίζω, cardamum imitor; (2) aspero vultu sum, aspere intueor:

Καρδαμίνη, ης, ἡ, herba nasturtio similis, cardamine. A *κάρδαμον.*

Καρδαμὶς, ίδος, ἡ, idem et ab eod.

ΚΑ'ΡΔΑΜΟΝ, ȣ, τὸ, nasturtium. *Angl.* CRESSES.

Καρδάμωμον, ȣ, τὸ, cardamomum, planta aromatica. Ex *κάρδαμον* et *ἄμωμον*, quia utrique simile.

Κάρδαξ, κος, ὁ, mercede conductus miles. Vox barbara, *ap. Ammon.*

ΚΑΡΔΙ'Α, ας, ἡ, cor; (2) animus; (3) os ventriculi; (4) adfectus, appetitus; (5) medulla arboris; (6) alveus clepsydræ. Hinc

Καρδιακὸς, ἡ, ὸν, ad cor pertinens; (2) cardiacus, cui cor vel potius os ventriculi dolet.

Καρδιαλγεῖν, dolore cordis adfici. A

Καρδιαλγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, cui cor dolet; (2) cordis dolorem adferens. Ab *ἄλγος.* Hinc

Καρδιαλγία, ας, ἡ, dolor cordis, vel potius oris ventriculi.

Καρδιαλγικὸς, ἡ, ὸν, cum dolore cordis conjunctus, cordis dolorem invehens.

Καρδιάω, ῶ, cordis dolorem sentio, seu potius dolorem ventriculi. Hinc *καρδιώωντα*, *apud Nic.* pro *καρδιῶντα*, *καρδιάοντα.*

Καρδίνημα, ατος, τὸ, capitis gravedo, vox Ionica, *Erotianus.* Ex *κάρα* et *δινεῖσθαι.*

Καρδιοβολεῖσθαι, corde vulnerari, contristari, *Hes.* Ex *καρδία* et *βολή.*

Καρδιοβόλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cordi noxius. *Καρδιοβόλα βρώματα*, *Aret.* Ex iisd.

Καρδιογνώστης, ȣ, ὁ, qui corda novit, abditorum animi recessuum scrutator. Ex *γινώσκω.*

Καρδιοπονέω, ῶ, fut. ήσω, cordis dolore vexor; (2) animo angor.

Καρδιȣλκέω, ῶ, fut. ήσω, cor extraho vel evello. *Τὰ ἔγκατα ἐξαιρῶν ϗ καρδιȣλκῶν*, *Luc.* Ab *ἕλκω.*

Καρδιȣλκία, ας, ἡ, cordis extractio seu evulsio.

Καρδιοφύλαξ, ακος, ὁ, ferreum tutamen pectoris apud Romanos.

Καρδιόω, ῶ, f. ώσω, vulnero. *Pass.* *καρδιȣ̃σθαι*, *Hes.* *καρδιȣργεῖν*, de victimis, qu. dic. cor laniare, *apud Etym.* victimæ cor adipe tectum igni imponere. infin. aor. 1. med. *καρδιώσασθαι.* A *καρδία.*

Καρδιωγμὸς, ȣ̃, ὁ, dolor ventriculi. A

*ἐν καρος αισῃ Il. 9. 378.

Καρδιώσσω, et καρδιώττω, ventriculi dolorem sentio. A καρδία.

Καρδόπιον, ου, τὸ, capistrum, quo servi pinsentes aut farinam subigentes a comedendo arcebantur.

Καρδοπογλύφος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui alveos seu mactras sculpit seu conficit. A γλύφω.

ΚΑ'ΡΔΟΠΟΣ, ου, ἡ, mactra, alveus, in quo farina subigitur.

Κάρη, τὸ, *indeclinabile*, caput.

Καρῇ, *tonsus sit*, 3. sing. aor. 2. conj. pass. v. κείρω.

Κάρηαρ, ατος, τὸ, caput. A κάρη.

Καρηβαρεῖν, capite gravari. A seq.

Καρηβαρέω, ῶ, fut. ήσω, gravedine capitis laboro, gravor capite. Ex κάρα et βάρος.

Καρηβαρία, et καρηβάρεια, ας, ἡ, gravedo capitis. Ex iisd.

Καρηβαριᾶν, capite gravari. Ex iisd.

Καρηβαρικὸς, ἡ, ὸν, gravedinem capitis inducens, caput gravans. A καρηβαρία.

Καρηβαρίτης, ου, ὁ, sc. οἶνος, vinum gravedinem capiti adferens, *Suid.* Ab eod.

Καρηβοάω, ῶ, fut. ήσω, caput clamoribus diruptum habeo; (2) vertigine laboro.

Καρηκομάω, ῶ, caput comatum habeo, capite crinito sum. Hinc illud Homericum καρηκομόωντες, comantes, capillati, pro καρηκομῶντες, καρηκομάοντες. A κόμη.

Καρῆναι, aor. 2. inf. pass. verbi κείρω.

ΚΑ'ΡΗΝΟΝ, ου, τὸ, caput; (2) vertex, summitas.

Κάρητος, gen. sing. *per Sync.* pro καρήατος.

Καρία, ας, ἡ, Caria, regio Asiæ Minoris.

Καρίδιον, et καριδάριον, ου, τὸ, parva squilla. A καρίς.

Καρίζω, Carum more ago.

Καρικοεργὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, a Carica gente factus. Ex Καρικὸς et ἔργον, *opus.*

Καρικὸς, ἡ, ὸν, Carius. A Κάρ.

Καρικὸν, τὸ, medicamentum, unguentum, ulcera purgans; (2) oleum quoddam, *apud Athen.*

Καρῖναι, ῶν, αἱ, mulieres quæ planctu prosequebantur funera, e Caria fere ortæ.

Καριόω, unde καριῶσαι, perimere, *Hes.* A κὰρ, pro κὴρ, *mors.*

Καρὶς, ίδος, ἡ, squilla, piscis caput permagnum habens. A κάρη.

Καριστὶ, *adv.* Carum more.

ΚΑΡΚΑΙ'ΡΩ, resono, sonitum edo; (2) pulsatus vibro vel tremo. Κάρκαιρε δὲ γαῖα πόδεσσιν, *Il.* 20, 157.

Κάρκαρος, ρα, ρον, crispus seu hirtus, *Sim.*

Καρκινάδες, ων, αἱ, parva animalcula cancris similia, colore fulvo. A καρκῖνος.

Καρκίνιον, ου, τὸ, parvus cancer. Dim. A

ΚΑΡΚΙ'ΝΟΣ, vel καρκίνος, ου, ὁ, cancer, animal ἀμφίβιον; (2) sidus cæleste; (3) morbus; (4) vinculi genus; (5) genus calceamenti; (6) forceps; (7) instrumentum quo pessulus attollitur; et (8) καρκίνοι, ossa duo jugalia, quæ prope tempora committuntur. Hinc

Καρκινόω, ῶ, cancro adsimilo; (2) cancro (morbo) infesto; καρκινοῦσθαι, cancro tentari.

Καρκινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cancro similis; (2) e cancrorum genere; (3) a cancro exesus, cancrosus. Ab eod.

Καρκίνωμα, ατος, τὸ, carcinoma, cancer, morbus. A καρκινόω.

Καρνεάται, ῶν, οἱ, Apollinis Carnei ministri, *Hes.*

Καρνεῖα, vel κάρνια, τὰ, sacra Carnea, quæ celebrantur in honorem Apollinis Carnei, propter interfectum Carnum quendam vatem.

ΚΑΡΝΕΙ'ΟΣ, ου, ὁ, Carneus, Apollinis cognomen, a Carno, ut putatur, Jovis et Europæ filio, *Hes.* Hinc

Καρνεονῖκαι, ῶν, οἱ, victores in ludis Carneis.

ΚΑ'ΡΝΟΣ, εος, τὸ, pediculus; (2) ovis; (3) pecus, *Hes.*

Κάροινον, ου, τὸ, Caroenum, mustum decoctum. Ex κάρα et οἶνος.

ΚΑ'ΡΟΣ, ου, ὁ, sopor cum gravedine, marcor, *Nicandr. Ther.* 728. *vel potius* vertigo. Κάρος δέ μιν ἀμφικάλυψε πορφύρεος, *Apoll. Rhod.* 2, 203.

Κάρος, vel κάρον, herba quæ in officinis Carui. al. κάρειον, et κάριον, item κάρυον, necnon καρυΐδιον, *Angl.* CARAWAYS.

Καροτέχνας, ου, ὁ, *Dor.* pro κηροτέχνης, ceratius, qui signa fingit formatque e cera. Οὐκ εἰμὶ καροτέχνας, *Anacr. Od.* 10.

Καρόω, ῶ, soporem cum gravedine adfero. Et *in pass.* gravedine soporis adgravor, ebrior, alto gravique somno corripior. A κάρος.

ΚΑ'ΡΠΑΙ, putantur esse vermes in oleis.

ΚΑΡΠΑΓΑ, ας, ἡ, saltationis genus.

Καρπάλιμος, celer, rapidus. Quasi ab ἁρπάλιμος, ab ἁρπάζω, *rapio.*

Καρπαλίμως, *adv.* cito, raptim.

Καρπαλίον, τὸ, idem quod κάρπωμα, *Hes.*

Καρπάσινος, η, ον, carbasinus. A

ΚΑ'ΡΠΑΣΟΣ, ου, ὁ, venenatum quoddam medicamentum; (2) carbasus.

Καρπεία, ας, ἡ, fructus perceptio, ususfructus:

Καρπεῖον, ου, τὸ, fructus. A

Καρπεύω, f. εύσω, fructum percipio; (2) fruor. Πολλὰς πράξεις καρπεύσεται, *D. Hal.* A καρπός.

ΚΑΡΠΗ'ΣΙΟΝ, ου, τὸ, Carpesium, festuca tenuis.

Καρπία, ας, ἡ, idem quod καρπεία. A καρπός.

Καρπίζω, et καρπίζομαι, fructum decerpo, defrugo, fruor; (2) adsero, καρπίζομαι, in libertatem adseror. Τὸ σῶφρον δόξαν ἐσθλὴν ἐν βροτοῖς καρπίζεται, *Eur. Hipp.* 431. Vide καρπιστεία.

Κάρπιμος, ίμη, ιμον, ferax frugum, fructifer; (2) ad fructus edendos aptus. Κάρπιμος στάχυς, frugum spica, seges, *Eurip. Suppl.* 31. A καρπός.

Καρπὶς, ίδος, ἡ, vindicta, adsertio.

Καρπισμὸς, οῦ, ὁ, fructus perceptio, ususfructus; (2) defrugatio; (3) vindicta, adsertio; (4) mancipatio. A καρπίζω.

Καρπιστεία, ας, ἡ, adsertio in libertatem, quod mancipii brachiale caperetur, quod carpus dicitur.

Καρπιστὴς, οῦ, ὁ, adsertor, vindex. Ab eod.

Καρποβάλσαμον, ου, τὸ, balsami fructus.

Καρπόβρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, fructum exesum habens; (2) fructum esculentum habens. Ex καρπὸς et βρώσκω, *comedo.*

Καρπογένεθλος, ου, ὁ, generator fructuum. Vide γενέθλη.

Καρπογονέω, ῶ, fut. ήσω, fructum gigno seu fero:

Καρπογονία, ας, ἡ, fructus editio, quum stirpes fructum pariunt. A

Καρπογόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, fructum gignens, frugifer. Ex καρπὸς et γίνομαι, *gigno.*

Καρπόδεσμα, ων, τὰ, manicæ seu vincula quæ manui injiciuntur. Sic abusive Lexiphanes Luciani, cum sit ornamentum manuum, *Gl. Vet.* καρπόδεσμος, lemniscus, articularis fasciola. A δεσμός. Hinc

Καρποδέσμιος, lemniscatus, *Gl. V.*

Καρποδότειρα, ας, ἡ, fructuum inventrix; (2) fertilis. A

Καρποδότης, ου, ὁ, fructuum seu frugum dator, frugifer. Ex καρπὸς et δότης.

Καρπολογέω, ῶ, fut. ήσω, fructus lego vel colligo. Ex καρπὸς et λέγω.

Καρπομανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, luxurians fructu, nimis fructificans. A μαίνομαι.

Καρπόομαι, οῦμαι, fructum percipio, fruor, exhaurio fructibus. Ἐκ τούτων καρποῦμαι ἀσφάλειαν καὶ εὔκλειαν, *Xen.* Ὡς ἄελπτον ὄμμ' ἐμοὶ φήμης ἀνασχὸν τῆσδε νῦν καρπούμεθα, fruimur enim omnes hoc famæ lumine, quod insperatum mihi exortum est modo, *Soph. Trach.* 203. Κόμας κερεῦνταί σοι, δι' αἰῶνος μακροῦ πένθη μέγιστα δακρύων καρπουμέναι, *Eurip. Hipp.* 1426.

Καρποποιὸς, ου, ὁ καὶ ἡ, fructificus. A ποιέω.

ΚΑΡΠΟ'Σ, οῦ, ὁ, fructus; (2) semen cum suo involucro; (3) semen quodvis; (4) utilitas, emolumentum; (5) junctura manus cum brachio, carpus.

Καρποσπόρος, ὁ, fructuum sator, *Man.*

Καρποτοκέω, ῶ, f. ήσω, fructum pario vel fero.

Καρποτοκία, ας, ἡ, fructus editio. A

Καρποτόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, fructum pariens, frugifer, fructifer. Ex καρπὸς et τίκτω.

Καρπότροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, frugibus nutritus et altus; καρποτρόφος, fructus alens, frugifer, almus. A τρέφω.

Καρποφαγεῖν, fructibus vescor, item fructibus victito, *Arist.*

Καρποφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, fructibus vivens, fructuum esu vitam sustentans. A φαγεῖν, *edere.*

Καρποφθόρος, ου, fructibus exitium, pernicies, *Orph. Pronost.* 55.

Καρποφορέω, ῶ, f. ήσω, fructum fero, fructifico. Αὐτομάτη γὰρ ἡ γῆ καρποφορεῖ, *Marc.* 4, 28. Καρποφορούμενον, *Col.* 1, 6.

Καρποφορία, ας, ἡ, generatio fructuum, ubertas. A

Καρποφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, fructus ferens, fructifer, frugifer. Ex καρπὸς et φέρω.

Καρποφυέω, ῶ, f. ήσω, fructus edo. Ex φύω.

Καρποφύλαξ, ακος, ὁ, fructuum custos.

Καρπόω, ῶ, fructum offero, sacrifico; *LXX. pass.* seu *med.* fructum percipio, colligo, fruor, utor. A καρπός.

Καρπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fructuosus, *Gl. V.*

Κάρπωμα, ατος, τὸ, fructus, qui percipitur, quæstus; (2) oblatio, sacrificium, *LXX.*

Καρπώσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex quo fructus capi potest; (2) frugifer. A καρπόω.

Κάρπωσις, εως, ἡ, usus rei fructuosus; (2) holocaustum. Ab eod.

Καρπωτὸς χιτὼν, vestis talaris, 2 *Reg.* 13.

Καῤῥα, *adv. continuo*, pro κατάῤῥα.

Καῤῥέζω, demulceo, *Il.* 5, 424, pro καταῤῥέζω.

Καῤῥόθεν, *adv. Dor.* pro ἀπὸ κρείττονος, ex meliore loco. Ἐγὼ δὲ καῤῥόθεν ἐνθάδε ἀφίκομην, ego vero ex meliori loco huc descendi, *Damascius apud Suid.*

Κάῤῥων, ονος, ὁ καὶ ἡ, melior, præstantior, fortior. Comp. *Dor.* pro κρείσσων, proprie pro κρείσσων.

Καρσία, ας, ἡ, obliquitas. A κάρσιος.

ΚΑ'ΡΣΙΟΣ, ία, ιον, obliquus.

Κάρσις, εως, ἡ, tonsura. A κείρω, *tondeo.*

Καρσίως, *adv.* oblique. A κάρσιος.

Κάρτα, *adv.* valde, vehementer, admodum; (2) profecto, certe. A κάρτος, pro κράτος.

Καρταίνω, valeo, vinco. A κάρτα.

Καρταίπους, οδος, ὁ, bos, taurus, *ap. Delphos.* A κραταιός.

Καρταλάμιον, ου, τὸ, parvus κάρταλλος, *Rol.* At *Gl. V.* καρταλάμιον, cartalamia.

ΚΑ'ΡΤΑΛΛΟΣ, et κάρταλος, ου, ὁ, fiscella, cophinus, seu corbis in angustum desinens. Ἐμβαλεῖς εἰς κάρταλλον, *Deuteron.* 26, 2.

Καρτεραίχμας, *Dor.* pro καρτεραίχμης, a

Καρτεραίχμης, ου, ὁ, bellator fortis.

Καρτερέω, ῶ, fut. ήσω, forti animo sum; (2) persevero, tolero, patienter fero, duro, perduro. Τὸν ὑποπτικὸν ὄγκον μόλις ἂν οἱ ἄλλοι καρτερήσειαν, *Isocr.* τοῖς κινδύνοις, *Xen.* πρὸς τὸ μέτριον, *Idem.* Ἀλλὰ καρτέρει· κεκαρτέρηται τἀμὰ, sed sis fortis, *Hipp.* fortitudo mea abiit: actum est de fortitudine mea, *Eurip. Hipp.* 1456. A καρτερός. Hinc

Καρτέρησις, εως, ἡ, tolerantia, patientia.

Καρτερία, ας, ἡ, idem. A καρτερός. Hinc

Καρτερικὸς, ἡ, ὸν, patientia præditus, patiens.

Καρτερικῶς, *adv.* toleranter, sedulo.

Καρτεροβρόντης, ου, ὁ, graviter tonans.

Καρτερόθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, tolerans, *Il.* 5, 277.

Καρτεροπλὴξ, ῆγος, ὁ καὶ ἡ, fortiter feriens. A πλήσσω.

Καρτερὸς, ρὰ, ρὸν, robustus, potens, qui re aliqua potiri, vel illam retinere potest; (2) magnanimus; (3) violentus; (4) tolerans, patiens. Στρατιὰ ἐς τὸ καρτερώτατον, exercitus maximæ vires, *Arrian. Hist. Alex.* 5, 15. A κάρτος pro κράτος.

Καρτερούντως, fortiter, patienter, A καρτερέω.

Καρτερῶς, idem. A καρτερός.

Καρτερόφρων, ονος, ὁ ᾗ ἡ, præfractus; (2) magnanimus. Ex καρτερὸς et φρήν.

Καρτερόχειρ, ρος, ὁ ᾗ ἡ, fortis manu.

Καρτεροψυχία, ας, ἡ, animi fortitudo. A ψυχή.

Καρτερώνυξ, υχος, ὁ ᾗ ἡ, qui fortes sive robustos habet ungues. Ab ὄνυξ.

Καρτερώνυχος, ου, ὁ ᾗ ἡ, idem et ex eod.

Καρτὸς, ἡ, ὸν, tonsus. A κείρω.

Κάρτος, εος, τὸ, vires, robur, *per Metathesin*, pro κράτος, *Soph. Aj.* 483.

Καρτῦναι, aor. 1. inf. act. *per Metathesin*, pro κρατῦναι.

Καρτύνω, firmum reddo, corroboro. Τιτῆνες δ' ἑτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας, *Hesiod. Theog.* 676. A κάρτος.

ΚΑΡΥ'Α, ας, ἡ, nux juglans; arbor ipsa.

Καρυάριον, ου, τὸ, nucula, *Gl. V.*

Καρύδια, τὰ, nuces, *Gl. V.*

Καρυηδὸν κάταγμα, fractura ossis in tenues partes, tanquam nucis fractæ. A κάρυον.

Καρυηρὸς, ρὰ, ρὸν, nuceus, ad nucem pertinens, nuci similis:

Καρύϊνος, ΐνη, ΐνον, idem et ab eod.

Καρυΐσκος, ου, ὁ, scyphus in nucis modum factus. Ab eod.

Καρυΐτης, caryites, herbæ genus, *Diosc.* A Plinio Myrsinites etiam vocari traditur, *Steph.*

Καρυκεία, ας, ἡ, condimenti exquisiti confectio, nominatim e sanguine, v. καρύκη· (2) conditura supervacanea.

Καρύκευμα, ατος, τὸ, condimentum exquisite factum. A

Καρυκεύω, f. εύσω, exquisite condio; (2) condio; (3) misceo, confundo. A

ΚΑΡΥ'ΚΗ, ης, ἡ, intritum quoddam seu condimentum Lydorum, sc. e sanguine; (2) condimentum exquisite factum; (3) conditura, seu condimentum quodvis.

Καρύκινος, η, ον, epith. vestis, niger. A

Καρύκιον, ου, τὸ, idem quod καρύκευμα.

Καρυκοειδὴς, ὲς, subcruentus, epith. excrementorum, *ap. Hipp.*

Καρυκὸν, οῦ, τὸ, medicamentum ex nucibus et aliis rebus. A κάρυον, (sed scribendum καρικὸν, *Ern.*)

Καρυκοποιέω, ῶ, fut. ήσω, conficio καρύκην· (2) condio suaviter; (3) condimentum conficio. A

Καρυκοποιὸς, οῦ, ὁ ᾗ ἡ, qui conficit καρύκην.

Κᾶρυξ, *præco*, Dor. pro κῆρυξ.

Καρύξαισα, a. 1. part. act. f. g. *Dor.* et *Æol.* pro κηρύξασα, a κηρύσσω.

Κάρυξε, 3. sing. aor. 1. ind. *Ion.* et *Dor.* pro ἐκήρυξε.

Καρυοβαφὴς, ὁ, ἡ, niger. Ex βάπτω.

Καρυοκατάκτης, ου, ὁ, instrumentum quo nuces franguntur. Ex κάρυον et καταγνύω.

Καρυοκοκκόμηλα, nucipruna, *Vet. Lex. ex Plin.*

Κάρυον, ου, τὸ, nux juglans, fructus; (2) omnis fructus durioris corticis. A καρύα.

Καρυοπέρσικα, qu. dic. nucipersica, *V. L.*

Καρυόπος, ου, ὁ, nucis succus. Ab ὀπός.

Καρυόφυλλον, ου, τὸ, caryophyllum, quasi nucis folium, fructus, vel etiam flos arboris cujusdam Indicæ.

Καρυόχροος, οῦς, ὁ, ἡ, niger. A χρόα.

Κ[illegible], εος, ὁ ᾗ ἡ, nuceus, nuci similis. A κάρυον.

Καρυωτικὸς, ἡ, ὸν, idem quod καρυωτός.

Καρυῶτις, ιδος, ἡ, caryotis, caryota palmula.

Καρυωτὸν, οῦ, τὸ, scyphus in nucis modum factus. A

Καρυωτὸς, ἡ, ὸν, nuceus; καρυωτὸς φοῖνιξ, caryota palmula. A κάρυον.

Καρφαλέος, έα, έον, siccus, aridus. A κάρφω.

Καρφεῖον, ου, τὸ, ramentum. A κάρφη.

Κάρφη, ης, ἡ, stramen, palea, fœnum. A κάρφω.

Καρφηρὸς, ὰ, ὸν, e festucis factus; epith. nidi. A κάρφος.

Καρφίον, ου, τὸ, parva festuca; (2) surculus. Dim. a κάρφη.

Κάρφις, ιως, ἡ, idem quod κάρφη.

Καρφίτης, ου, ὁ, festucis compositus; ut καρφίτης θάλαμος.

Καρφοειδὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, festucæ modo gracilis, tenuis. Ex κάρφη et εἶδος.

Καρφολογέω, ῶ, f. ήσω, paleas seu festucas lego; (2) exquisite in alium inquiro, quasi festucam in oculo scrutans; (3) floccos lego et quisquilias in veste hærentes. Ἐὰν τι πρὸς τὸ τρίχωμα τῆς κεφαλῆς ἀπὸ πνεύματος προσενεχθῇ ἄχυρον καρφολογῆσαι, *Theoph. Char.* c. 2. varie autem scribitur. *Casaub.* leg. καρφιλογῆσαι, *alii* καρφολογῆσαι. Ex κάρφος et λέγω, *lego*, i. e. *colligo.*

Καρφολογία, ας, ἡ, palearum, seu festucarum, seu floccorum lectio. Ex iisd.

Κάρφος, εος, τὸ, palea; (2) festuca; (3) surculus; (4) tabella, tessera; (5) nidus, e festucis, &c.

Καρφυλαὶ, αἱ, strata ex festucis, *Eur.*

Καρφύνω, idem quod κάρφω. *Hes.* καρφύνεσθαι, ξηραίνεσθαι, arescere, corrumpi. A κάρφω.

ΚΑ'ΡΦΩ, sicco, arefacio; (2) deprimo, minuo, frango. Κάρψε μὲν οἱ χρόα καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι, *Od.* 13, 430. Ἀγήνορα κάρφει, *Hes. Op.* 7.

Καρφώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, stramentitius.

Καρχαλέος, έα, έον, siccus, aridus.

Καρχαρίας, ου, ὁ, canis marinus, piscis, sic dictus ab asperis quos habet dentibus; (2) piscis species. A κάρχαρος.

Καρχαρόδους, οντος, ὁ ᾗ ἡ, dentibus asper.

Κάρχαρος, ου, ὁ ᾗ ἡ, asper, acutus; (2) vehemens.

Καρχηδονιάζω, Carthaginiensium partes foveo.

Καρχηδόνιος, ου, Carthaginiensis. A

Καρχηδὼν, όνος, ἡ, Carthago, urbs Africæ.

ΚΑΡΧΗ'ΣΙΟΝ, ου, τὸ, carchesium, summa pars mali nautici, antenna; (2) poculum.

Κάρχος, leguminis genus, *Steph.*

Καρχώδης, ες, asper, idem quod κάρχαρος, *Ib.*

Καρῶ, dat. sing. *Dor.* pro κηρῷ, a κηρός.

Καρώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, soporifer, *Aret.*

Κάρωσις, ιως, ἡ, soporatio; (2) sopor, vertigo. A καρόω.

Καρωτίδες, et καρωτικαὶ ἀρτηρίαι, arteriæ quædam in collo.

Καρωτικὸς, ἡ, ὸν, soporifer, soporem inducens, gravedinem adferens.

Κασαλβάζω, fut. άσω, convitiis et probris meretricum more incesso. Κασαλβάσω σε ἐν Πύλῳ στρατηγοὺς, *Aristoph. Eq.* 354. A

Κασαλβὰς, άδος, ἡ, meretrix. A

ΚΑΣΑ'ΛΒΗ, ης, ἡ, meretrix, scortum.

Κασάλβιον, ου, τὸ, lupanar. A præc.

Κάσαμον, ου, τὸ, casamum, a quibusdam medicis ἡ κυκλάμινος.

ΚΑ'ΣΑΣ, ου, ὁ, tapes utrobique villosus.

Κασαύρα, ας, ἡ, meretrix, scortum, *Hes.* Ex κάσα, *tugurium.*

Κασαυρὰς, άδος, ἡ, idem.

Κασαύρειον, ου, τὸ, lupanar. Ab eod.

Κασαύριον, ου, τὸ, idem et ab eod.

Κασαυρὶς, ίδος, ἡ, meretrix, *Hes.*

Κάσβολοῖσιν, *et in lemis, Æol* pro ᾗ ἐσβολοῖσιν.

Κασία, ας, ἡ. Vide κασσία.

Κασιγνήτη, ης, ἡ, soror germana.

Κασίγνητος, ου, ὁ, frater ex utroque parente, germanus; (2) consobrinus, fratris vel sororis filius; (3) consanguineus; (4) *adject.* fraternus, germanus. A γίνομαι et κάσις.

Κασιοβόρος, ὁ, vermis qui casiæ innascitur et eam rodit, *Hes.*

ΚΑ'ΣΙΣ, ιος, ὁ ᾗ ἡ, frater vel soror; (2) ætate æqualis.

ΚΑ'ΣΣΑ, ης, ἡ, meretrix, scortum.

Κασσαβὰς, άδος, ἡ, idem.

ΚΑΣΣΙ'Α, ας, ἡ, cassia, frutex aromaticus, *etiam* cinnamomum; (2) herba apiaria.

Κασσίζω, f. ίσω, cassiam refero. A κασσία.

Κασσιτέρινος, ίνη, ινον, stanneus. A

ΚΑΣΣΙ'ΤΕΡΟΣ, ου, ὁ, stannum, plumbum album. Hinc

Κασσιτερουργὸς, οῦ, ὁ, qui stannea opera conficit. *Gl. V.* stannator.

Κασσιτερόω, ῶ, f. ώσω, stanno induco; κεκασσιτερωμένος, stanno inductus.

Κάσσυμα, *Attice* κάττυμα, ατος, τὸ, corium, *proprie*, e quo calcei suuntur; (2) dolosa machinatio. A

ΚΑΣΣΥ'Ω, *Att.* καττύω, consuo, reficio consuendo, ut veteramentarius calceamenta; (2) struo, machinor. Οἶδ' ἐγὼ τὸ πρᾶγμα τοῦθ', ὅθεν πάλαι καττύεται, *Aristoph. Eq.* 314.

Κασσωρεῖον, ου, τὸ, lupanar. A κασσωρεύω.

Κασσωρεύω, f. εύσω, scortor, meretricor. Βασσάρα σεμνῶς κασσωρεύουσα, *Lycophr.* 772. A

Κασσωρὶς, ίδος, ἡ, scortum, meretrix. A κάσσα.

Κασταλία, ας, ἡ, fons apud Delphos, unde Musæ Κασταλίδες nominatæ.

ΚΑ'ΣΤΑΝΑ, ης, ἡ, Castana, urbs Thessaliæ et Ponti. Hinc

Κασταναϊκὸς, ἡ, ὸν, castaneus, ut Κασταναϊκὸν κάρυον, nux castanea.

Κάστανον, ου, τὸ, castanea. A κάστανα.

Κάστηνος, pro κασταναϊκὸς, *Nic.*

Καστόρειος, ου, ὁ ᾗ ἡ, Castoreus, qui fit in honorem Castoris. Καστόρειον μέλος, quod canebatur a Spartanis prælium inituris. A Castore Spartano.

Καστόριαι et Καστορίδες κύνες, canes Spartani.

Καστορίζω, f. ίσω, castorium refero. A

Καστόριον, et καστόρειον, ου, τὸ, καστόρεια, castorea, testiculi castoris; (2) medicamentum e castoris testiculis. A κάστωρ.

Καστόρνυμι, sterno, consterno, pro καταστόρνυμι, *Hom.* καστορνῦσα, *Od.* 17, 32.

ΚΑ'ΣΤΩΡ, ορος, ὁ, castor, fiber; (2) Castor, nom. propr. frater Pollucis.

Κάσχεθε, 3. sing. imperf. ind. act. *Æol.* pro κατέσχεθε, a κατασχέθω, pro κατίσχω.

ΚΑΤΑ', *præpos. cum genitiv.* adversus, contra, in, super, de, post, sub, e. *Cum accus.* secundum, juxta, per, in, propter, ad modum, ad præscriptum. Sæpe per adverbium redditur, ut κατὰ βραχὺ. κατὰ μικρὸν, paulatim, sensim; κατὰ καιρὸν, opportune; καθ' ἡδονὴν, libenter. Formula καθ' αὑτὸν significat multa, ut sua sponte, ipse, suo arbitrio, solus, seorsim, separatim ab aliis. *Cum accus. et articulo periphrasi servit*, v. gr. οἱ κατὰ ἀγορὰν, causidici. *Aliquando deficit*, v. gr. ὃν τρόπον, ad quem modum, quemadmodum; σκηνοποιοὶ τὴν τέχνην, Scenopœi artem, i. e. quod attinet ad artem, vel secundum artem; *in compositione notat* (α) *oppositum τῷ ἄνω*, sive, de, *vel* deorsum, ut καταβαίνω, deorsum scando, descendo; (β) *contra*, ut κατακαυχᾶσθαι, contra gloriari; (γ) *valde*, quum *intendit significationem*, ut κατείδωλος, refertus idolis; vel (δ) *retinet significationem simplicis*, ut καταθνήσκω, morior.

Κᾆτα, deinde. Ex ᾗ et εἶτα, *deinde.*

Κατάβα, *descende*, 2. sing. a. 2. imperat. act. *per Apocopen*, pro κατάβαθι, a καταβαίνω.

Καταβάδην *adv.* qu. dic. descensim, tanquam descendendo. A καταβαίνω. Unde

Καταβαθμὸς, οῦ, ὁ, descensus, catarrhacta.

Καταβαίνω, descendo; (2) demitto me; (3) incurro, congruo; κατάβα, descende, pro κατάβηθι. Πολλὰ δὲ δάκρυά μοι κατέβα χροὸς ἀνίκ' ἔλειπον ἄστυ, *Eur. Andr.* 111. ὡς πεζὸν, *Xen.* ἀπὸ τοῦ ἵππου, *Id.*

Καταβακχεύομαι, enthusiasmo correptus sum.

Καταβακχιόω, idem.

Καταβακχιοῦμαι, furore divino corripior, bacchor, *Eurip. Bacch.* 109.

Καταβάλλω, dejicio, everto, deleo, deturbo, prosterno; (2) conjicio; (3) projicio; (4) abjicio; (5) solvo, persolvo; (1) καὶ σφάγια πρὸ δορὸς καταβάλλοις, victimas feries, *Eurip. Or.* 1603. Et καταβάλλομαι, fundamentum pono, *omninoque* initium alicujus rei facio; (6) dicitur et de serentibus, qui mandant semina terræ. Καταβάλλειν τῇ γῇ τὰ σπέρματα, *Plat. Epist.* 7. *Metaph.* Κατέβαλον φάτιν, rumorem disseminarunt, *Herodot.* 1, 122. Οὐ καταβαλεῖς τὰ κῶδι'; ὦ θυηπόλε; *Aristoph. Pace*, 1133. τὸ ἀργύριον,

Dem. Ναυτηγὸς ναυτηγίας ἀρχὴν καταβαλλόμενος, *Plat.*

Καταβαπτίζω, f. ίσω, demergo, obruo. Hinc

Καταβαπτιστὴς, ᾶ, ὁ, qui demergit, vel aqua obruit, submersor.

Καταβαπτιστήριον, ᾶ, τὸ, locus ubi baptizantur infantes.

Καταβάπτω, fut. ψω, demergo.

Καταβαρέω, ῶ, f. ήσω, degravo, præpondero, pondere deprimo. A βάρος, onus. Hinc

Καταβάρησις, εως, ἡ, oppressio, *Gl. V.*

Καταβαρὴς, ὲς, ὁ ᾗ ἡ, prægravis.

Καταβαρύνω, f. υνῶ, degravo.

Καταβὰς, a. 2. part. act. verbi καταβαίνω.

Καταβασανίζω, f. ίσω, exploro.

Καταβάσιον, ᾶ, τὸ, descensus.

Καταβάσιος, ᾶ, ὁ ᾗ ἡ, descendens. A

Κατάβασις, εως, ἡ, descensus, descensio, clivus. A καταβαίνω.

Καταβασκαίνω, f. ανῶ, fascino.

Καταβασμὸς, ᾶ, ὁ, descensus. A καταβαίνω.

Καταβατεύω, f. εύσω, descendo.

Καταβάτης, ᾶ, ὁ. Vide καταιβάτης.

Καταβάτω, 3. sing. a. 2. imperat. act. verbi καταβαίνω.

Καταβαυκαλᾷν et καταβαυκαλεῖν, cantu sopire, ut nutrices puerulos. Hinc

Καταβαυκάλησις, εως, ἡ, cantus sopiendis puerulis; (2) deceptio.

Καταβαυκαλίζω, fut. ίσω, sopio cantu nutricis more. Ex κατὰ et βαυκὸς, jucundus.

Καταβεβαιόομαι, ᾶμαι, confirmo. A βέβαιος.

Καταβεβαίωσις, εως, ἡ, confirmatio. A præc.

Καταβεβλακευμένως, adv. per socordiam, molli animo. A καταβλακεύομαι.

Καταβεβλημένας, acc. pl. part. perf. pass. f. g. verbi καταβάλλω.

Καταβεβρώθασι, 3. plur. perf. ind. med. verbi καταβρόω.

Καταβελὴς, telis confossus. Ἔξαιμος δὲ ὢν ἤδη καὶ καταβελὴς ὁ Κόρτιος ὑπῆει κατ' ὀλίγον, *Dionys. Halic. Antiq. Rom.* 2, 42.

Καταβῇ, 3. sing. aor. 2. conj. act. v. καταβαίνω.

Κατάβηθι, *descende*, 2. sing. a. 2. imperat. act.

Καταβήσεο, 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* pro καταβήσεσο, a καταβήσομαι.

Καταβήσεται, 3. sing. fut. 1. ind. med.

Καταβιάζω, et καταβιάζομαι, vi compello, vi detorqueo, opprimo, urgeo, cogo. Καταβιάζεται ἀπ' αὐτᾶ, *Plat.*

Καταβιβάζω, f. άσω, descendere cogo, deduco, dejicio, deturbo. Κατὰ μικρὸν καταβιβάζει τὴν πόλιν πρὸς τὴν θάλασσαν, *Plat.* Ἕως ᾅδου καταβιβασθήσῃ, *Matt.* 11, 23. Hinc

Καταβίβασις, εως, ἡ, depressio. Καταβιβάσει τᾶ τόνα, *Etymol. Mag.* 610, 21.

Καταβιβασμὸς, ᾶ, ὁ, depressio. Ἔθος ἦν, ἔθιμος, καὶ καταβιβασμῷ τᾶ τόνα, ἤθιος, *Etymol. Mag.* 422, 21.

Καταβιβρώσκω, comedo, devoro, deglutio. Τὰ ὄντα καταβιβρωκε, *Hyper.*

Καταβιόω, ῶ, f. ώσω, vitam transigo, finio. Hinc

Καταβίωσις, εως, ἡ, vita, vitæ finis.

Καταβλακεύομαι, f. εύσομαι, socordiæ me dedo, socorditer me gero, obtorpesco, stultum et ignarum me gero.

Καταβλάπτω, f. ψω, lædo, detrimento adficio. Καὶ σιγᾶν ὅτι μήτι καταβλάπτῃ τὸ σὸν αὐτᾶ, *Hom. Hymn. in Merc.* 93.

Καταβλέπω, f. ψω, deorsum adspicio; (2) diligenter contemplor, adspicio. Καταβλέπειν εἰς τὴν γῆν, *Poll.*

Κατάβλημα, ατος, τὸ, quidquid extremis cujusque rei injicitur; ut fundamentum, fimbria, vel simile quid; (2) aulæum, sive tabula picta in theatro, in qua fabulæ argumentum pictum erat; (3) ligamentum, fomentum. A καταβάλλω.

Καταβλητέον, dejiciendum; reddendum.

Καταβλητικὸς, ἡ, ὸν, dejiciendi vel prosternendi vim habens.

Καταβληχάομαι, ῶμαι, balo.

Καταβλώσκω, decurro in, percurro, subterfugio. Εἰς Τίμισσαν ναῦται καταβλώξασιν, *Lycophr.* 1068. ἄσυ, *Odyss.* 16, 466.

Καταβοάω, ῶ, f. ήσω, et ήσομαι, vociferor; (2) reclamo; (3) clamore persequor, convicior; (4) accuso.

Καταβοὴ, ῆς, ἡ, accusatio, incusatio.

Καταβόησις, εως, ἡ, convitium, incusatio; (2) reclamatio; (3) invectio. querela.

Καταβολὰν, acc. sing. *Dor.* pro καταβολήν.

Καταβολεὺς, έως, solutor, *Gl. V.* A καταβολή.

Καταβολὴ, ῆς, ἡ, jactum fundamentum, molimen; omninoque cujusque rei initium et origo, ut creatio mundi, &c. (2) pensio, solutio; (3) calumnia; (4) adflatus instinctusque divinus; (5) destructio, descensus; (6) sacrificium; (7) jactus, qui fit ex alto deorsum. A καταβάλλω.

Κα[illegible]ικὸς, vim dejiciendi habens, dejiciens.

Κ[illegible], ᾶ, ὁ, confector, v. gr. ferarum, victimarius.

Καταβορβόρωσις, εως, ἡ, cœni adspersio, dejectio in cœnum, inquinatio. Ex βορβορόω.

Καταβόρῥος, ᾶ, ὁ ᾗ ἡ, boreæ expositus, sive obversus. Ex κατὰ et βοῤῥᾶς, boreas.

Καταβοσκομενάων, gen. plur. part. præs. med. *Æol.* pro καταβοσκομένων. A

Καταβοσκέω, καταβόσκω, et καταβόσκομαι, depasco. Ξύλοχον καταβοσκομενάων, *Il.* 5, 162.

Καταβόστρυχος, ᾶ, ὁ ᾗ ἡ, cincinnis tectus, comatus, *Eurip. Phæn.* 148.

Καταβουκολέω, ῶ, decipio, irrideo, deludo.

Καταβραβεύω, f. εύσω, ignominia afficio; (2) imperiose tracto. Μηδεὶς ὑμᾶς καταβραβευέτω, *Col.* 2, 18.

Καταβραχέως, paulatim, *Plat.*

Καταβραχὺ, paullatim, parumper.

Καταβρέχω, perfundo, irrigo, mergo.

Καταβρίθω, fut. ίσω, onero; (2) onustus sum; (3) copia supero. Εὐρότοκοι δ' ὄϊες μαλλοῖς καταβεβρίθασι, *Hesiod. Op.* 232.

Καταβρογχίζω, deglutio. A βρόγχος, guttur.

Καταβροντάω, ῶ, f. ήσω, adversus aliquem tono; (2) attonitum reddo.

Καταβροτόω, ῶ, fut. ώσω, cruore inquino, cruento.

Καταβροχθίζω, f. ίσω, devoro, deglutio. Ἐγὼ δὲ γ' ἤνυστρον βοὸς, ᾗ κοιλίαν ὑείαν καταβροχθίσας, *Aristoph. Eq.* 356. Ὀβελὸν κατεβρόχθισα, *Idem, Av.* 509. Ex βρόχθος. Hinc

Καταβροχθισμὸς, ᾶ, ὁ, devoratio, absorptio.

Καταβρόχω, sorbeo, vel resorbeo; ut hinc sit καταβρόξειεν, *apud Hom. Odyss.* 4, 222.

Καταβρύκω, fut. ξω, comedo, commando.

Καταβρύχω, fut. ξω, frendeo.

Κατάβρωμα, ατος, τὸ, esca, cibus. A

Καταβρώσκω, sive καταβιβρώσκω, devoro, deglutio, perf. καταβέβρωκα, part. καταβεβρωκὼς, qui devoravit. Ὡς μὴ καταβρώξῃ νιν ἐν ῥοχθοῖς κλύδων, *Lycophr.* 742.

Καταβρώξας, aor. 1. part. act. *Dor.* pro καταβρώσας.

Καταβυθίζω, fut. ίσω, in profundum jacio, demergo; pessundo. Καταβυθίζειν πολύτιμα.

Καταβυθισμὸς, ᾶ, ὁ, demersio. A præc.

Καταβυρσόω, ῶ, f. ώσω, corio contego. Τὰς γὰρ πρώρας ᾗ τὰς νεὼς ἄνω ἐπὶ πολὺ κατεβύρσωσαν

Καταβώσομαι, f. 1. ind. med. *Ion.* pro καταβοήσομαι, a καταβοάω.

Καταγαῖος, ᾶ, ὁ ᾗ ἡ, subterraneus. Ex γαῖα.

Καταγγελεὺς, έως, ὁ, annunciator, delator.

Καταγγελία, ας, ἡ, annunciatio, delatio. A

Καταγγέλλω, fut. ελῶ, annuncio, nuncio; (2) indico; (3) defero, accuso. Ἀντὶ δ' εἰρήνης πόλεμον κατηγγέλκασι, *Plut.* Διὰ τέτα ὑμῖν ἄφεσις ἁμαρτιῶν καταγγέλλεται, *Act.* 13, 38.

Κατάγγελος, ᾶ, ὁ ᾗ ἡ, obnunciator, delator.

Κατάγγελτος, patefactus per nuncium, detectus, delatus.

Καταγγίζω, f. ίσω, in vas defundo, vel condo. Ex κατὰ et ἄγγος, vas.

Κατάγειος, ᾶ, ὁ ᾗ ἡ, subterraneus. Ex γῆ.

Καταγελασθήσῃ, 2. sing. fut. 1. ind. pass. *Att.* et *Ion.* pro καταγελασθήσεσαι, a καταγελάω. Unde

Καταγέλασμα, ατος, τὸ, derisus, derisio.

Καταγελαστικὸς, ἡ, ὸν, irrisorius, vim irridendi habens.

Καταγελαστικῶς, *adv.* deridendo, derisorum more.

Καταγέλαστος, ᾶ, ὁ ᾗ ἡ, ridiculus, qui derideri solet, derisione dignus, derisus.

Καταγελάστως, *adv.* ridicule.

Καταγελάω, ῶ, fut. άσω, derideo, irrideo. Οὐ σὺ καταγελῶμεν, *Aristoph. Av.* 93.

Κατάγελως, ωτος, ὁ, derisio, irrisio.

Καταγέμω, plenus sum, onustus sum.

Καταγεωργέω, ῶ, fut. ήσω, aro, consero, colo.

Καταγεῶται, ῶν, οἱ, pollinctores, qui inhumant mortuos. *Hes.* rectius καταγιωσταί.

Καταγήοχα, deduxi, *Att.* pro κατῆχα, a κατάγω.

Καταγηραιὸς, ὰ, ὸν, senilis, senectute confectus.

Καταγηράσκω, fut. ράσω, senesco, consenesco. Ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκυσι, *Hes. Op.* 93.

Καταγηράω, ῶ, fut. άσω, consenesco.

Καταγήρως, ω, ὁ ᾗ ἡ, senex, senio confectus. Ex κατὰ et γῆρας.

Καταγιάζω, consecro, *Ion.* pro καθαγιάζω.

Καταγιγαρτίσαι, verbum ab Aristophane comice fictum, pro inire, permolere, a γίγαρτον, *nucleus* sive *ros acini*, Acharn. 275.

Καταγίζω, *Ion.* pro καθαγίζω, consecro, dico, offero, adoleo.

Καταγινέω, deorsum fero, vel veho, deveho, e loco superiore fero. Ἄσυ δ' ἀφ' ὑψηλῶν ὀρέων καταγίνεον ὕλην, *Odyss.* 10, 104.

Καταγίνομαι, versor, sum occupatus; (2) habito, moror; (3) persevero. Καταγίνεσθαι περί τι, περί τινος.

Καταγινώσκω, decerno adversus aliquem, condemno; (2) cognosco, intelligo, percipio; (3) sentio de, judico, existimo de; (4) arguo, reprehendo, accuso. f. καταγνώσομαι, reprehendam; *pass.* καταγνωσθήσομαι, reprehendar, a. 2. καταγνῶναι, damnare; *pass.* καταγνωσθῆναι, damnari. Καταγινώσκειν τινὸς φόνον, τινὰ φόνυ. Τί δη ἰδὼν ποιῦντα ταῦτα κατέγνωκας αὐτᾶ; *Xen.* Πολλήν γε μὴν κατέγνωκας ἀτυχίαν, *Plat.*

Καταγκυλόω, ῶ, f. ώσω, tortuosum reddo.

Καταγλαΐζω, f. ίσω, orno.

[illegible]ίσω, f. ανῶ, viscosum reddo.

[illegible]ίνω, f. ανῶ, dulce seu suave reddo; [illegible]ceo. Πικρῶν μέτρῳ ᾗ μέλι καταγ[illegible] τὴν ἀκοήν, *Greg.*

Καταγλυφὴ, ῆς, ἡ, incisura, cavitas facta.

Καταγλωττίζω, f. ίσω, suavior lingua ori inserta; (2) elinguem reddo, obturo os. Καταγλωττισμένα dicuntur res, verba exquisitæ suavitatis, *etiam in bonam partem.* Καὶ ψιθυρὴ κατεγλώττιζέ με, deblateravit, *Aristoph. Ach.* 554. Ex κατὰ et γλῶττα, *lingua.* Hinc

Καταγλώττισμα, ατος, τὸ, osculum libidinosum; (2) verbum exquisitæ elegantiæ.

Καταγλωττισμὸς, ᾶ, ὁ, idem et ab eod.

Κάταγμα, ατος, τὸ, tractum; pro κατέαγμα, a κατάγνυμι; (2) tractum laneum, pars velleris avulsa. (2) τὸ γὰρ κάταγμα τυγχάνω ῥίψασα πως τῆς οἰὸς, *Soph. Trach.* 695. A κατάγω, *deduco.*

Καταγνάπτω, carmino, *item* lanam carminatam repono; (2) recondo, repono.

Καταγνοίην, a. 2. opt. act. v. καταγινώσκω.

Κατάγνυμι, vel καταγνύω, frango; aor. 1. κατέαξα, p. m. κατέαγα. Vide κατάγω. Γυνή ποτε κατέαξ' ἐχῖνον, *Aristoph. Vesp.* 1425.

Καταγνῶ, aor. 2. conj. act. a καταγινώσκω.

Κατάγνωσις, εως, ἡ, reprehensio, damnatio, condemnatio; (2) improbatio. Ab eod.

Καταγνωστὸς, reprehensioni obnoxius; (2) ignominiosus, notatus, *Gl. V.*

Καταγογγύζω, f. ύσω, murmuro adversus aliquem, obgannio, obmurmuro.

Καταγοητεύω, f. εύσω, prastigiis illudo, fascino.

Κατάγομος, onustus, *Gl. V.* Μετὰ ςρατᾶ βαρυτάτυ τι καὶ λαφύρων καταγόμυ, spoliis onusto, *Appian. Syr.* 21. Ex κατὰ intensiva, et γόμος, *onus, sarcina.*

Καταγομφόω, ῶ, f. ώσω, adfigo, infigo clavo.

Καταγορασμὸς, ᾶ, ὁ, emptio. Ex ἀγοράζω.

Καταγόρευσις, εως, ἡ, delatio arcani, enunciatio, expositio. A

Καταγγελεύω, f. εύσω, defero, arcanum enuncio. *Καταγγελεύω τ' ἀληθῆ, Isocr.*

Κατάγραπτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, descriptus, perscriptus; (2) pictus, depictus, notis punctisque distinctus. A *καταγράφω*. Unde

Καταγραφὴ, ῆς, ἡ, perscriptio. *Gl.* mancipatio; (2) delineatio; (3) relatio in tabulas, delectus militaris, census.

Κατάγραφος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem quod *κατάγραπτος*.

Καταγράφω, f. ψω, describo, delineo; (2) lego, conscribo milites, senatum. *Τὰς Ὀρφείας κατέγραψε γῆρυς, Eur. Alc.* 957. *Νόμοι κατεγράφησαν εἰς ξύλινȣς ἄξονας, Plut.*

Καταγυιόω, ῶ, enervo, imbecillum reddo.

Καταγυμνάζω, fut. άσω, exerceo. *Ἐν πολλαῖς ἀνάγκαις ϗ πόνοις ἀντέχειν τȣ̀ς νέȣς καταγυμνάζωσι, Luc.*

Καταγύναιξ, αικος, ὁ, mulierosus. Ex *κ.* et *γυνή*.

Καταγύναιος, salax. *Ph.* mulierosus. Ab iisd.

Καταγύνης, ȣ, ὁ, mulierosus. Ab iisd.

Καταγχω, suffoco.

Κατάγω, frango, confringo. In *præs.* inusitatum, et pro eo dicitur *καταγνύω* et *κατάγνυμι*; verum a *κατάγω* formantur *κατέαξα*, a. 1. et *κατέαγα*, perf. med. fregi; *κατεαγὼς*, qui fregit; partic. pass. *κατεαγμένος*, fractus; *κατεάγην*, aor. 2. pass. fractus sum; *ἐὰν κατεαγῇ*, si fractum fuerit; *καταγὲν*, fractum.

Κατάγω, f. ξω, reduco; (2) deduco; (3) appello in portum, applico; *κατάγομαι*, deducor; (4) diversor, hospitor, a. 2. act. *καταγαγεῖν*, a. 1. pass. *καταχθῆναι*, *κατήχθη*, appulit; (5) neo. *Κατάγει* et *κατάγεσθαι τὰς νῆας*, ad terram appellere. *Τȣ̀ς μικρȣ̀ς ἀνάγει, τȣ̀ς μεγάλȣς κατάγει* (*Δαιμόνιον*) tollit, dejicit, *Epigr.* (1) *Εὐμολπιδῶν καὶ Κηρύκων ἐπιθειαζόντων μὴ κατάγειν, Thucyd.* 8, 53. *Κατάξῃ καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι*, reduceris, *Eurip. Med.* 1015. (2) *βρότεια σώματα κατάγει κοίλαν πρὸς ἀγυίαν θνασκόντων, Pindar. Ol.* 9, 52. *Ἄλλȣς κατάξω πρόσθεν ἢ τάλαιν' ἐγὼ*, alios prius ad inferos deducam (mittam), *Eurip. Med.* 1016. (4) *κρόκην κατάγȣσα*, lanam trahens, *Lucian. Dial. Meretr.* *Παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν Ὠρεῷ κατήγȣ*, apud illum Orei diversari solitus eras, *Æsch. adv. Ctesiph.*

Καταγωγικὸς, opp *ἀναγωγικῷ*, i. e. mystico, *Bud.*

Καταγωγὴ, ῆς, ἡ, diversorium, hospitium; (2) advectio, appulsus in portum; (3) reditus vel restitutio exsulum. A *κατάγω*

Καταγώγιον, ȣ, τὸ, diversorium. Ab eod

Καταγωγὶς, ίδος, ἡ, indumentum muliebre, fimbria, *Hes.* Ab eod.

Καταγωνίζομαι, f. ίσομαι, in certamine vinco; (2) aliquem quocunque modo percello, opprimo. *Οἳ διὰ πίστεως κατηγωνίσαντο βασιλείας, Heb.* 11, 33.

Καταγώνισις, εως, ἡ, qu. dic. devictio. A præc.

Καταγωνισμὸς, ȣ̃, ὁ, expugnatio, subactio, et quasi debellatio. A *καταγωνίζομαι*.

Καταδάζομαι, f. άσομαι, divido, discerpo. *Ἀλλὰ κύνες τε, ϗ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσονται, Tmesis, Il.* 22. 354.

Καταδαίνυμαι, epulor; comedo, *Nonnus.*

Καταδαίομαι, consumo, de igni, qui absumit victimam, *ap. Jos.*

Καταδάκνω, mordeo. *Ἀλλ' ἐπὶ λέκτρον ἰὼν, ἄκρον δάκτυλον καταδάκνω, Hom. Batr.* 45.

Καταδακρυχέω, lacrymas fundo, *Hom.*

Καταδακρύω, f. ύσω, defleo, deploro; (2) ad lacrymas provoco. *Κατεδάκρυσε τὴν ἑαυτȣ̃ τύχην, Xen.*

Καταδακτυλίζω, f. ίσω, pollice et medio digito crepo irridendi causa, medio digito porrecto demonstro, ignominiæ causa. Unde irrideo. A *δάκτυλος*.

Καταδακτυλικὸς, *Aristoph.* Vid. *Sch.*

Καταδαμάζω, f. άσω, edomo, perdomo.

Καταδάμναμαι, idem ac *δάμναμαι*, domo.

Καταδάνειος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, obæratus. Ex *δάνειον*.

Καταδαπανάω, ῶ, f. ήσω, consumo, impendo, sumptus facio. *Καταδαπανᾶν τὸν χρόνον.*

Καταδαπάνη, ης, ἡ, sumptus.

Καταδάπτω, f. ψω, dilanio, lacero. *Μή με ἐν* [illegible] *καταδάψαι Ἀχαιῶν, Il.* [illegible] *Καταδάπτετ' . . . ἦτορ, Odyss.* 16, 92.

Καταδαρδάπτω, idem

Καταδαρθάνω, indormio, obdormio; (2) cubitum eo, dormitum eo, aor. 2. [illegible] obdormire, obdormisse; [illegible] obdormivit; *καδδραθέτην, apud Hom. Od.* 15, 493. pro *καταδραθέτην*, *κατεδαρθέτην*.

Καταδεὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, cui aliquid deest, non expletus omnibus numeris: [illegible] interior. Ex *κατὰ* et *δέομαι*, *indigeo.*

Καταδεῖ, indiget, ei deest. Ex *κατὰ* et *δεῖ*.

Καταδείδω, pertimesco, formido, a. 1. *καταδεῖσαι*, formidare. *Μήτε τὴν προσηγορίαν καταδεισάντες, Luc.*

Καταδείκνυμι, vel *καταδεικνύω*, ostendo, patefacio; (2) instituo, doceo; (3) constituo, edo. *Πάλαι καταδεδειγμένον τȣ̃το ποιεῖν, Synes.*

Καταδειλιάω, ῶ, f. άσω, timide et ignave succumbo, extimesco, expavesco.

Καταδειπνέω, devoro, absumo.

Καταδειπνον, τὸ, prandium, *Aristoph.* Vide *Sch.*

Καταδένδρος, ον, plenus arboribus.

Καταδέξαι, aor. 1. infin. act. *Ion.* pro *καταδεῖξαι*, a *καταδείκνυμι*.

Καταδέομαι, rogo, precor, obsecro, a. 1. opt. *ἐὰν καταδεηθείη*, si rogaverit. *Οὐκ ἂν ἐκεῖνός γε αὐτȣ̃ καταδεηθείη, Plat.*

Καταδέομαι, et *καταδȣ̃μαι*, devincior, adstringor, aor. 1. *καταδεθεὶς*, vinctus.

Κατάδεσις, εως, ἡ, adstrictio. A præc.

Καταδέρκομαι, video, specto.

Καταδεσμεύω, f. εύσω, deligo, devincio.

Καταδεσμέω, ῶ, innodo, vincio, *Gl. V.*

Κατάδεσμος, ȣ, ὁ, vinculum quo quis adstringitur, ligatura; (2) incantatio.

Καταδεύω, f. εύσω, madefacio, humecto. *Ἵν' ὕδατα μὴ καταδεύῃ, Hesiod. Op.* 544.

Καταδέχομαι, f. δέξομαι, recipio, admitto; (2) sustineo, possum; (3) non recuso, subeo; (4) probo.

Καταδέω, f. δήσω, deligo, devincio, adstringo; (2) prohibeo; (3) impedio; (4) arguo, convinco facinoris alicujus; (5) incanto, veneficio devincio. *Προσελθὼν κατέδησε τὰ τραύματα αὐτȣ̃, Luc.* 10, 34.

Καταδεῶς, *adv.* tenuiter, parce.

Καταδηϊόω, devasto, deprædor, exscindo.

Κατάδηλος, ον, manifestus, perspicuus.

Καταδημαγωγέω, ῶ, f. ήσω, blande et populariter loquor, populum demulceo. *Τȣ́τȣς ὁ Περικλῆς καταδημαγωγȣ́μενος, Plut.* Ex *κατὰ*, *δῆμος*, et *ἄγω*, *duco.*

Καταδημοβορέω, ῶ, fut. ήσω, populum devoro, quæ sunt populi voro; (2) devoro, consumo. *Λαοῖσι δόσω καταδημοβορῆσαι, Il.* 18, 301. Ex *κατὰ*, *δῆμος*, et *βορὰ*, *esca.*

Καταδημοκοπέω, ῶ, fut. ήσω, populariter mihi populum concilio, auram popularem capto; (2) favorem alicujus capto.

Καταδημομερίσαι, in populum distribuere, quasi a *δημομερίζω*. Ex *δῆμος* et *μερίζω*.

Καταδηόω, ῶ, idem quod *καταδηϊόω*.

Καταδηριάομαι, ῶμαι, certo, concerto. *Τȣ́ς δε δ' ἐὰν πεδίον καταδηριάασθαι, Il.* 16, 96.

Καταδιαιρέω, ῶ, divido, aor. 2. *καταδιελέσθαι*, dividere, *Hes.*

Καταδιαιτάω, ῶ, condemno. *Οὔτε ἔφη με καταδιαιτήσασθαι τὴν δίκην αὐτȣ̃, Dem.*

Καταδιαλλάσσω, vel -*άττω*, reconcilio. *Εἰσί τινες οἵ μ' ἔλεγον ὡς καταδιηλλάγην, Aristoph. Vesp.* 1274.

Καταδιδȣ̃ν, præs. inf. act. *Ion.* pro *καταδιδόναι*. A

Καταδίδωμι, distribuo; (2) influo, indo. *Ἔνθα τὰ ἕλη καταδίδωσι, Plut. de mari, καταδίδοι ἐς ποταμὸν, Herodot.*

Καταδιΐστημι, dirimo, intervallo aliquo separo.

Καταδικάζω, condemno, mulcto. *Οὐκ ἂν κατεδικάσατε τȣ̀ς ἀναιτίȣς, Matt.* 12, 7. *Ἐκ γὰρ τῶν λόγων σȣ καταδικασθήσῃ, Id.* 37.

Καταδικασθῆτε, 2. pl. aor. 1. conj. pass.

Καταδίκη, ης, ἡ, condemnatio; (2) judicatum, res judicata; (3) mulcta.

Κατάδικος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, obnoxius e re judicata, damnatus

Καταδικόω, ῶ, fut. ώσω, condemno. A præc.

Καταδιφθερόω, ῶ, fut. ώσω, pelle obtego.

Καταδιψάω, ῶ, vehementer sitio.

Καταδιώκω, persequor, insequor. *Εἰς τὴν θάλασσαν καταδιώξαντες, Xen.*

Καταδοκέω, ῶ, f. ήσω, arbitror, existimo; (2) improbo.

Καταδολεσχέω, ῶ, f. ήσω, deblatero, eneco nugis aliquem; (2) meditor. *Οὐδ' ἵνα τηνάλλως ἀδολεσχῶ, Dem.*

Καταδοξάζω, f. άσω, contra opinor; (2) opinor, existimo; (3) gloriosum reddo, ad gloriam effero.

Καταδȣλοῖ, 3. sing. præs. ind. act. *contr.* pro *καταδȣλόει*. A

Καταδȣλόω, ῶ, et *καταδȣλόομαι*, ȣ̃μαι, in servitutem redigo, subjugo. *Κατεδȣ́λωσε τὴν νῆσον βασιλεῖ, Isocr.* Hinc

Καταδȣ́λωσις, εως, ἡ, servitus imposita.

Καταδȣπέω, ῶ, f. ήσω, sonitum edo ex alto decidens, cum sonitu decido. A

Κατάδȣπος, ȣ, ὁ, sonitus corporis ex alto decidentis; (2) cataracta.

Καταδοχὴ, ῆς, ἡ, receptio; (2) *inpr.* restitutio exulum in patriam. A *καταδέχομαι*.

Καταδραμεῖν, aor. 2. inf. act. v. *κατατρέχω*.

Καταδρέπω, decerpo, stringo.

Καταδρήστειρα, ἡ, famula, *Hom.* A *δράω*.

Καταδρομέω, ῶ, fut. ήσω, incurro, occurro;

Καταδρομὴ, ῆς, ἡ, incursus, incursio, decursus; (2) insectatio, reprehensio:

Κατάδρομος, ȣ, ὁ, locus in quo decurrunt equites; (2) funis tensus, per quem incedunt funambuli. A *κατατρέχω*.

Κατάδρυμα, ατος, τὸ, dilaceratio. *Ῥυσὰ δὲ σαρκῶν πολιῶν καταδρύματα χειρῶν*, (*χειρῶν* regitur a præposit. *ἐκ* subintellecta,) *Eurip. Suppl.* 50. Afferter ex *Eur.* *καταδρύματα*, pro lacerationibus; sed potius *καταδρέμματα* leg.

Κατάδρυμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, silvosus.

Καταδρύπτω, f. ψω, dilacero, dilanio, discerpo. *Καταδρύψασα παρειὰς, Epigr.*

Καταδρυφάσσω, fut. ξω, sepio, munio. *Χήλῳ κατεδρύφαξε διπτύχȣς γονὰς, Lycophr* 239. Ex *κατὰ*, *δρῦς*, *quercus*, et *φάσσω* pro *φράσσω*.

Καταδύμεναι, aor. 2. inf. *Dor.* pro *καταδῦναι*.

Κατάδυμι, idem quod *καταδύω*.

Καταδυναστεία, ας, ἡ, oppressio. A

Καταδυναστεύω, opprimo, tyrannidem exerceo in aliquem, sub potestatem meam redigo. *Οὐχ οἱ πλȣ́σιοι καταδυναστεύȣσιν ὑμῶν; Jac.* 2, 6. *Καταδυναστευομένȣς ὑπὸ τȣ̃ διαβόλȣ, Act.* 10, 38.

Καταδύντα, acc. sing. a. 2. part. act. verbi *καταδῦναι*.

Καταδύνω, subeo in penitiorem locum, in profundum ingredior; (2) adeo; (3) abdo me, latito; (4) verecundor, erubesco; (5) demergo, submergo; (6) occido; (7) induo. *Κατεδύσαμεν γε ναῦς τῶν πολεμίων, Arist. Ran.* 50. *ἐφ' ὕδατι, Aristot.* *Ὑπ' αἰδȣ̃ς καταδεδυκὼς, Luc.*

Καταδὺς, nom. sing. aor. 2. part. act. verbi *καταδύω*.

Καταδύσεο, 2. sing. præs. imperat. pass. *Ion.* pro *καταδύσεσο*, a *καταδύσομαι*, *quod a fut. in præsens abiit*, Poet. *Καταδύσσομαι, Schrev.*

Κατάδυσις, εως, ἡ, recessus, latibulum; (2) immersio. A *καταδύνω*.

Καταδυσωπέω, ῶ, pudore adficio; (2) flecto, exoro. *Οὕτω κατεδυσώπησε τὸν θεὸν, Luc.*

Καταδύω, fut. ύσω, idem quod *καταδύνω*.

Κατᾴδω, occino, cantu obstrepo; (2) incanto; (3) carminibus placo. *Ψαλτρίαν ἔχων ϗ κατᾳδόμενος, Luc.*

Καταδωροδοκέω, ῶ, f. ήσω, muneribus corrumpo; (2) munera accipio. *Ἡ τῆς πόλεως χειμαζομένης ἄρχων καταδωροδοκεῖται, Aristoph. Ran.* 360.

Καταέγκειμαι, *Hipp.* Vide *κατέγκειμαι*.

Καταείδω, *Poet.* idem quod *κατᾴδω*.

Καταειμένος, *tectus*, perf. part. pass. *Poet.* pro *καθειμένος*, a *καθέννυμι*.

Καταείνυον,

Κατατίνυον, 3. pl. imperf. act. verbi καταινύω, *tego, cooperio.*

Καταείσατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. verbi κάτειμι.

Καταίννυμι, vel καταινύω, induo, vestio; καταίνυον, induebant, tegebant; καταειμένος, partic. perf. pass. indutus. Θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνυσαν, *Il.* 23, 135.

Καταζαίνω, sicco, arefacio. Καταζήνασκε δὲ δαίμων, *Odyss.* 11, 586.

Καταζάω, ῶ, longum vitæ tempus duco.

Καταζεύγνυμι, vel καταζευγνύω, fut. εύξω, conjungo, copulo; castra metor, sc. post iter; (2) diversor. Ἀναπαυστικὸν τῶν καταζευγνύντων ἐπίζευγμα, *Plat.*

Καταζευγοτροφέω, ῶ, fut. ήσω, in alendis equis consumo meas facultates.

Κατάζευξις, εως, ἡ, castrametatio, descensus in itinere ad commorandum. A καταζεύγνυμι.

Καταζυγόω, libro, unde καταζύγωσις, ἡ, libramentum, *Steph.*

Καταζώννυμι, vel καταζωννύω, f. ζώσω, præcingo, cingo.

Καταθάλπω, fut. ψω, calefacio, foveo.

Καταθαμβέω, ῶ, fut. ήσω, demiror cum stupore. Καταθαμβηθεὶς τὸν Ἀννίβαν, *Plut.*

Καταθάπτω, fut. ψω, sepelio, inhumo, funero. Ἀλλὰ χρὴ τὸν μὲν καταθάπτειν, *Il.* 19, 228.

Καταθαῤῥέω, ῶ, fidenti animo sum, fidenter seu audacter me adversus aliquem gero.

Καταθαρσέω, ῶ, fut. ήσω, idem.

Καταθαρσύνω, animo, incito.

Καταθεάομαι, ῶμαι, fut. άσομαι, respicio, suspicio. Ἵνα τὸν οὐρανὸν καταθεᾶται, *Philo.*

Καταθεῖναι, a. 2. inf. act. v. κατατίθημι.

Καταθεῖο, 2. sing. aor. 2. opt. med.

Καταθέλγω, fut. ξω, demulceo, cicuro. Κατέθελγε δὲ κύρην, *Mosch.* 2, 94. Σὸς γὰρ ἔρως κατέθελξεν ἐμὸν νόον, *Epigr.* Hinc

Κατάθελξις, εως, ἡ, demulsio, delinitio.

Καταθεραπεύω, f. εύσω, percuro. *Gl. V.* officiis demereor.

Καταθέρω, torreo, ut *simplex.*

Καταθέσθαι, aor. 2. inf. med. v. κατατίθημι.

Καταθέσιον, ου, τὸ, repositorium, conditorium.

Κατάθεσις, εως, ἡ, depositio; (2) dispositio; (3) adfirmatio; (4) professio; (5) solutio pecuniæ. A κατατίθημι. Unde

Κατάθεσο, 2. sing. aor. 2. imperat. med.

Καταθέω, decurro; (2) hostiliter percurro, incursionibus infesto. Καταθεῖν εἰς τόπον, *Xen.*

Κατάθηαι, 2. sing. aor. 2. conj. med. *Ion.* pro καταθῇ, a κατατίθημι.

Καταθήγω, fut. ξω, acuo, exacuo.

Καταθήκη, ης, ἡ, depositio; (2) depositum, fidei commissum. A κατατίθημι.

Καταθηλύνω, effemino, emollio.

Καταθήπω, obstupesco, cum admiratione demiror, *Suid.*

Καταθήσειν, fut. 1. inf. act. v. κατατίθημι.

Καταθλάω, ῶ, f. άσω, contundo, confringo.

Καταθλέω, ῶ, fut. ήσω, athleticis certaminibus seu exercitationibus operam do; (2) vinco certamine athletico; (3) vinco.

Καταθλίβω, f. ψω, comprimo, opprimo. Hinc

Κατάθλιψις, εως, ἡ, compressio, oppressio.

Καταθνήσκω, morior. Σὺν σοὶ κατθανεῖν αἱρήσομαι, *Eur. Or.* 297. Βροτοῖς ἅπασι κατθανεῖν ὀφείλεται, *Id Alc.* 777.

Καταθνητὸς, ἡ, ὸν, mortalis.

Καταθοινάω, ῶ, absumo epulando in cœna; (2) comedo, depasco.

Καταθολόω, ῶ, turbo, turbidum reddo.

Καταθορέω, ῶ, desilio, a. 2. καταθορὼν, qui desiluit. Κὰδ δ' ἔθορ' ἐς μέσσον, *Il.* 4, 79.

Καταθορυβέω, ῶ, obturbo, tumultuor, vociferor.

Καταθρασύνω, audacem reddo contra aliquem; καταθρασύνομαι, audax sum.

Καταθραύσας, a. 1 part. act. verbi

Καταθραύω, fut. αύσω, effringo, confringo.

Καταθρέω, ῶ, f. ήσω, inspicio, perspicio.

Καταθρηνέω, fut ήσω, deploro.

Καταθρύπτω, fut. ψω, confringo, comminuo.

Καταθρώσκω, desilio. Καταθρώσκειν τὴν αἱμασίαν, *Herodot.*

Καταθυμέω, ῶ, f. ήσω, animo concido et labasco; (2) considero. Δῆμος παντελῶς κατηθύμησεν, *Xen.* Ex θυμὸς, *animus.*

Καταθύμιον, ου, τὸ, animi desiderium, libitum. A

Καταθύμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, vel καταθύμιος, ία, ιον, animo obversans; (2) gratus, jucundus.

Καταθυμίως, *adv.* ex animi sententia, libenter.

Καταθυμοβορήσῃς, 2. sing. a. 1. conj. act. verbi

Καταθυμοβορέω, animum exedo tristitia, curis.

Καταθῦσαι, *occidisse*, aor. 1. inf. act. verbi

Καταθύομαι, incanto. Καταθύσομαι ἄνδρα, *Theocr.* 2, 3.

Καταθώμεθα, 1. pl. a. 2. conj. med. verbi κατατίθημι.

Καταθωρακίζω, fut. ίσω, lorico.

Καταιβασίαι, ων, αἱ, signa cœlitus in terram demissa, (de pluviis item usurpatur, cœlum ruit, *Ern.* quem vid.) A καταβαίνω. Unde

Καταίβασις, εως, ἡ, descensus:

Καταιβάτης, ου, ὁ, quasi descensor, (epith. Jovis fulminantis, *Ern.* quem vid.)

Καταιβάτης, έος, ὁ καὶ ἡ, permeabilis, pervius. Θύραι καταιβαταὶ ἀνθρώποισιν, *Odyss.* 5, 110.

καται in compos. *Poet.* pro κατά.

Καταιβάτις, fœm. declivis; (2) venefica.

Καταιβατὸς, ἡ, ὸν, declivis, per quem descendere licet.

Καταΐγδην, *adv.* impete, irruendo. A καταΐσσω.

Καταιγίζω, irruo, ingruo, de vento; καταιγιζόμενος, procellosus. Ab eod.

Καταιγιδώδης, ες, procellosus. A

Καταιγὶς, ίδος, ἡ, procella. A καταΐσσω.

Καταιδεῖσθαι, pr. inf. med. pro καταιδέεσθαι. A

Καταιδέω, ῶ, pudore perfundo; καταιδέομαι, οῦμαι, revereor, pudet me, a. 1. κατῃδέσθην, imperat. καταιδέσθητι, reverere. Καταιδέσθητι πατρῷον Δία, *Aristoph. Nub.* 1470. Ex κατὰ et αἰδὼς, *pudor.*

Καταιθαλόω, ῶ, fut. ώσω, comburo; (2) nigrifacio, fuliginosum reddo. Καταιθαλώσει γαῖαν ὀθνείαν, *Lycophr.* 1376. Ὁ Ζεὺς κεραυνῷ πυρπόλῳ καταιθαλοῖ, *Eur. Suppl.* 1641.

Καταιθύσσω, cum splendore emitto.

Καταίθω, comburo. Κάταιθε γεῖσσα τείχεος τάδε, *Eur. Or.* 1599. Ἀλλ' ἐπὶ τήνῳ πᾶσα καταίθομαι, *Theocr.* 2, 40.

Καταικίζω, fut. ίσω, contumeliose injurioseque fœdo, plagis lacero. Σῶμα σὸν καταικιῶ, *Eur. Andr.* 827. Ἀλλὰ κατῄκισται ὅσσον πυρὸς ἵκετ' ἀϋτμὴ, *Odyss.* 16, 290.

Καταίνεσις, εως, ἡ, adsensus, approbatio; (2) sponsio. A

Καταινέω, ῶ, fut. έσω, comprobo, collaudo; (2) annuo, adsentior. Καὶ καταίνεσον μήποτε προδώσειν τάσδ' ἑκὼν, te nunquam proditurum, *Soph. Œd. Col.* 1629.

Καταΐξ, ῖκος, ἡ, turbo, procella. A καταΐσσω.

Καταιονάω, et έω, ῶ, perfundo, adspergo. Hinc

Καταιόνησις, εως, ἡ, perfusio.

Καταιρεθεῖσα, aor. 1. part. pass. f. g. *Ion.* verbi καθαιρέω.

Καταιρεόμενος, præs. part. med. vel pass.

Καταιρέω, *Ion.* pro καθαιρέω, *Herod.*

Καταίρω, appello, applico; (2) deferor, descendo; (3) advenio. Καταίρειν τὰς νῆας, appellere ad terram. Κἄπειτ' ἂν ἅμα κατᾶραν ἐς τὰ βιβλία, *Aristot.*

Καταισθάνομαι, intelligo, sentio.

Καταίσιμος, ὁ, ἡ, idem quod *simplex.*

Καταισιμόω, ῶ, fut. ώσω, conficio, paro.

Καταίσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod *simplex.*

Καταΐσσω, cum impetu delabor, deferor; (2) irruo.

Καταΐσχομαι, pro κατίσχομαι, *Hom.*

Καταισχῦναι, aor. 1. inf. act. verbi

Καταισχύνω, dehonesto, pudefacio, dedecoro, probro adficio, fœdo; (2) stuprum vel vitium offero; (3) destituo, desero, in sacris, καταισχύνομαι, pudefio; dedecoror, erubesco, revereor. Τὴν σὴν οὐ καταισχύνω φύσιν, *Soph. El.* 611. Καὶ ταῦτα λέξας οὐ καταισχύνῃ θεούς; *Idem, Phil.* 1372. Εἰ τὰ θνητῶν μὴ καταισχύνεσθ' ἔτι γένεθλα, si mortalium non revereminì genus, *Soph. Œd. Tyr.* 1424.

Καταιτιᾷ, 3. sing. præs. ind. act. *contr.* pro καταιτιάει. A

Καταιτιάομαι, ῶμαι, criminor, accuso, insimulo; καταιτιαθεὶς, accusatus, aor. 1. pass.

ΚΑΤΑΙ͂ΤΥΞ, υγος, ἡ, cassis, galea sine crista, et depressa, *Il.* 10, 258.

Καταιωρέομαι, οῦμαι, dependeo, vagor huc illuc sublimis, fluctuo. Θύσανοι δὲ κατῃωρεῦντο φαεινοὶ, *Hesiod. Scut.* 225.

Κατακαγχάζω, fut. άσω, vehementer irrideo. Ἔργον γάρ τι γυναιξὶν κατακαγχάζειν τῶν ἄγαν οἰκτροτάτων, *Anthol.* 7.

Κατακαεὶς, aor. 2. part. pass. verbi κατακαίω.

Κατακαήμεν, *Dor.* pro κατακαῆναι, exustum esse. A κατακαίω.

Κατακαήσομαι, *exurar*, f. 2. ind. pass.

Κατακαιάθω, f. άσω, comburo.

Κατακαίνω, perimo, interficio, interimo.

Κατακαίριον, periculosum, lethale, opportunum, *V. L.*

Κατακαίω, f. αύσω, concremo, exuro, comburo; κατακαίομαι, conflagro; κατακεκαυμένος, p. pass. combustus, aor. 2. κατακαεὶς, combustus, torridus. Ὑπὸ τοῦ ῥοίζου καὶ τῆς ῥύμης αὐτὸς ἑαυτὸν κατακαίων, *Aristoph. Nub.* 406. Μῶν ἐγὼ τῇ λαμπάδι ὑμᾶς κατακαύσω; *Idem, Lys.* 1221.

Κατακαλέω, ῶ, f. έσω, advoco, accerso; (2) adquiro; (3) invoco, imploro. Ἐκ τῆς μητροπόλεως κατακληθεὶς, *Thuc.*

Κατακαλλύνω, exorno; (2) verro.

Κατακάλυμμα, ατος, τὸ, operimentum, velum. A

Κατακαλύπτω, fut. ψω, velo, obtego, operio. Κατακαλυψάμενος τῷ λογισμῷ, *Plat.*

Κατακάμπτω, f. ψω, inflecto, incurvo.

Κατάκαμψις, εως, ἡ, inflexio. A præc.

Κατακαπηλεύω, ῶ, adultero, cauponum more.

Κατακάρα, in caput, secundum caput, *Long.* Sic enim dicunt Attici pro eo quod est ἐπὶ κεφαλήν.

Κατακάρδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad cor tendens, in cor directus, sententiæ animi conveniens. Ex καρδία.

Κατακάρπιον, τὸ, fructus, *Theophr.*

Κατάκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, fructuosus, frugifer.

Κατακαρπόω, ῶ, fut. ώσω, adoleo. A præc. Hinc

Κατακάρπωσις, εως, ἡ, cinis in altari e consumpto holocausto relictus, *LXX.*

Κατακάρφω, desicco, exsicco; (2) e conspectu seu medio tollo.

Κατάκαυμα, ατος, τὸ, quod exustum seu combustum est; (2) ambustum. A κατακαίω.

Κατακαῦσαι, a. 1. inf. act. verbi κατακαίω.

Κατακαύσει, *exuret*, 3. sing. f. 1. ind. act.

Κατάκαυσις, εως, ἡ, ambustio; (2) exustio, combustio. Ab eod.

Κατακαύτης, ου, ὁ, combustor mortuorum.

Κατακαυχάομαι, ῶμαι, glorior adversus aliquem; (2) insulto alicui; (3) non timeo, audax sum, *Rom.* 11, 18.

Κατακαχρύω, f. ύσω, torreo, comburo, *Ern.*

Κατάκειμαι, decumbo ut ægrotus; (2) accumbo, discumbo, procumbo; (3) dispositus sum, pro διάκειμαι. Ἡ δὲ πενθερὰ Σίμωνος κατέκειτο πυρέσσουσα, *Marc.* 1, 30.

Κατάκεισο, 2. sing. præs. imperat. med.

Κατακείρω, fut. κερῶ, detondeo; (2) absumo. Βίον κατακείρει τε πολλὸν, *Odyss.* 5, 676.

Κατακείω, decumbo, recumbo, ut dormiam.

Κατακεκλιμένος, perf. part. pass. verbi κατακλίνω.

Κατακέκριται, 3. sing. perf. ind. pass. verbi κατακρίνω.

Κατακελευσμὸς, οῦ, ὁ, cohortatio; (2) cantus in ludis Pythiis, quo Apollinem ad feriendum Pythonem draconem excitabant. A

Κατακελεύω, f. εύσω, hortor ut nauta; (2) hortor quovis modo; (3) silentium indico.

Κατακενόω, ῶ, f. ώσω, evacuo, exinanio.

Κατακεντάννυμι, idem quod

Κατακεντάω, ῶ, pungo, stimulo, confodio.

Κατακεντέω, idem. Hinc

Κατακέντημα, ατος, τὸ, compunctio.

Κατακεντρόομαι, ȣ̃μαι, stimulis refertus sum.

Κατακέομαι, idem quod κατάκειμαι, *Aret.*

Κατακεράννυμι, commisceo, permisceo. Hinc

Κατακέρασις, εως, ἡ, commixtio, temperatio.

Κατακεραστικὸς, ἡ, ὸν, temperandi vim habens.

Κατακεραυνόω, ῶ, fulmine ferio, interficio.

Κατακερδαίνω, f. ανῶ, quæstum facio.

Κατακερματίζω, f. ίσω, in minutos nummulos redigo, minutis nummulis muto; (2) in minutas partes comminuo seu disseco. Ἀπείσθω δὲ νῦν μὴ τὰ δεόντως συνεστραμμένα, ἀλλ' ὅσα ἄντικρυς μικρὰ ϗ κατακεκερματισμένα, *Longin.* 42.

Κατακερτομέω, ῶ, verbis mordacibus insector.

Κατακεχύαται, *effusi sunt*, 3. pl. perf. ind. pass. *Ion.* pro κατακέχυνται, a καταχύω.

Κατακηέμεν, aor. 1. inf. act. *Ion.* pro κατακῆαι, a κατακαίω.

Κατακηλέω, ῶ, f. ήσω, idem quod *simplex* κηλέω. Ἡ τῶν κυρίων ϗ μεγαλοπρεπῶν ὀνομάτων ἐκλογὴ θαυμασῶς ἄγει ϗ κατακηλεῖ τȣ̀ς ἀκȣ́οντας, *Longin.* 30. Hinc

Κατακηλητικὸς, ἡ, ὸν, cui vis inest suavitate auditus animum permulcendi.

Κατακηρόω, ῶ, fut. ώσω, cera obduco, illino, *Her.*

Κατακηρύσσω, vel κατακηρύττω, per præconem indico.

Κατακινέω, ῶ, fut. ήσω, commoveo; (2) dimoveo.

Κατακίνησις, εως, ἡ, dimotio, commotio.

Κατακιρνάω, ῶ, contempero, permisceo.

Κατακισσηρίζω, pumice polio, lævigo. Ex κίσσηρις, *pumex.*

Κατάκισσος, ον, hederaceus, hedera redimitus. Κατακίσσοισι βρέμοντας πλοκάμοις φέρȣσα Θύρσȣς, *Anacr. Od.* 6.

Κατακλαίω, f. αύσω, defleo, deploro; (2) lacrymis ad misericordiam commoveo.

Κατάκλαυσις, εως, ἡ, deploratio. A præc.

Κατάκλασις, εως, ἡ, fractio, fractura. A

Κατακλάω, ῶ, fut. άσω, defringo; (2) frango, confringo; (3) torqueo. Κατέκλασε τȣ̀ς ἄρτȣς, *Marc.* 6, 41.

Κατακλεὶς, εῖδος, ἡ, *Ion.* κατακληῒς, quæ claudendis foribus adhibetur; (2) jugulum, pars scapularum in collum sub pectore desinens; (3) parvum foramen in veste muliebri, in quod inserebatur fibula.

Κατάκλεισις, εως, ἡ, occlusio.

Κατάκλειστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, inclusus, conclusus. A

Κατακλείω, f. είσω, includo, concludo, occludo; (2) finio, claudo; (3) claudo obsidione, obsidione cingo. Κατέκλεισε τὸν Ἰωάννην ἐν τῇ φυλακῇ, *Luc.* 3, 20. Φυλακαῖς, *Act.* 26, 10.

Κατακληΐζω, f. ίσω, concludo, occludo.

Κατακληῒς, ἡ, claustrum, *Call.*

Κατακληροδοτέω, sorte distribuo. Κατεκληροδότησεν αὐτοῖς τὴν γῆν αὐτῶν, *Act.* 13.

Κατακληρονομέω, ῶ, hereditatem adeo; (2) hereditatem possideo; (3) heredem facio; (4) hereditatis loco tribuo. Κατεκληρονόμησεν αὐτὸν Κύριος, 1 *Reg.* 2, 15.

Κατακληρȣχέω, ῶ, f. ήσω, sorte adsignatum accipio, sorte nanciscor, in sortem accipio; (2) in colonias describo, colonis distribuo. Κατεκληρȣ́χησαν τὴν χώραν, *Polyb.*

Κατακληρόω, ῶ, f. ώσω, sorte lego seu deligo.

Κατακλησία, ας, ἡ, concio multitudinis facta per κατάκλησιν, *Hes.* A κατακαλέω.

Κατάκλησις, εως, ἡ, convocatio multitudinis non modo urbanæ, sed etiam rusticæ, et per pagos Atticos dispersæ ob gravius negotium. Ab eod.

Κατακλιθῆναι, aor. 1. inf. pass. v. κατακλίνω.

Κατακλιθῇς, 2. sing. a. 1. conj. pass.

Κατακλῖναι, a. 1. inf. act.

Κατάκλιμα, ατος, τὸ, lectus discubitorius, *ap. Jos.* sed lectio est dubia, *Ern.*

Κατακλινὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, pronus, devergens; (2) decumbens in lecto, reclinis; (3) qui decumbit ob adversam valetudinem.

Κατακλινοβάτης, ȣ̃ς, lectos obiens, lectos terens, epith. morbi. Ex κλινὴ et βαίνω.

Κατακλίνω, fut. ινῶ, reclino, depono; (2) discumbere facio; (3) discumbo; κατακλίνομαι, reclinor; decumbo; procumbo; devergo; a. 1. κατέκλινα, reclinavi; pass. κατεκλίθην, decubui; κατακλιθεὶς, discumbens, a. 2. κατακλινεὶς, discumbens; aor. 1. med. κατακλινάμενος, discumbens. f. 2. pass. κατακλινήσομαι, accumbam. p. pass. κατακέκλιται, vergit. Κατακλίνατε αὐτȣ̀ς, *Luc.* 9, 14. Μὴ κατακλιθῇς εἰς τὴν πρωτοκλισίαν, *Id.* 14, 8. Hinc

Κατάκλισις, εως, ἡ, accubitus; (2) decubitus, accubatio epularis. Ὑπὸ τῇ κατακλίσει τȣ̃ θεȣ̃, in epulo in honorem dei celebrato, *Arr.* 2.

Κατάκλιτον, ȣ, τὸ, lectulus discubitorius; (2) sedes in qua reclinare possumus.

Κατακλύζω, fut. ύσω, proluo, ut mare terram supergressum, inundo, obruo aquis, submergo; (2) abundare facio; (3) obruo. Τὴν Φρυγῶν πόλιν χρυσῷ ῥέȣσαν ἤλπισας κατακλύσειν δαπάναισιν, *Eur. Tro.* 996. Δι' ὧν ὁ τότε κόσμος ὕδατι κατακλυσθεὶς ἀπώλετο, 2 *Pet.* 3, 6. Hinc

Κατάκλυσις, εως, ἡ, proluvies; (2) diluvium, inundatio terræ.

Κατακλυσμὸς, ȣ̃, ὁ, diluvium, inundatio; (2) ablutio, eluvies. Ab eod.

Κατάκλυστρον, ȣ, τὸ, compluvium, *Ph.* Ab eod.

Κατακλῶθες, ων, αἱ, Parcæ, stamina fatalia deducentes. A κατακλώθω.

Κατακλώθη, ης, ἡ, fatum, *Suid.* Ab eod.

Κατακλώθω, fut. ώσω, fila deduco, stamina deduco; (2) deduco stamina fatalia.

Κατακναίω, molestia adficio. Ἐξεδίωξε τὸν υἱὸν, καὶ εὐφράνθη ἑαυτὸν κατακναίοντα, filium ejecit, et gavisus est cum eundem discruciari animo cerneret, *Themist. Or.* 32.

Κατακνάω, ῶ, fut. ήσω, concido, disseco; (2) derado, abrado, defrico.

Κατακνήθω, fut. ήσω, derado, a. 1. conjunct. pass. κατακνησθείην, divellicem; κατακνήθομαι, pruritum patior, prurio. Hinc

Κατάκνησις, ιος, ἡ, culter quo caseum abradimus, *Hes.*

Κατακνιδεύω, fut. εύσω, pungo, vel uro, in modum urticæ, scarifico. A κνίδη, *urtica.*

Κατακνίζω, fut. ίσω, concido, lancino, carpo, vellico; (2) sugillo, obtrecto; (3) titillo, pruritum excito. Τὰ τȣ̃ Ὁμήρȣ κατακνίζȣσι, *Luc.* Hinc

Κατακνισμὸς, ȣ̃, ὁ, pruritus, salacitas; (2) amores.

Κατακνώσσω, dormio.

Κατακοιμάω, ῶ, fut. ήσω, sopio, consopio; κατακοιμάομαι, ῶμαι, obdormio, dormio; κατακοιμηθεὶς, aor. 1. sopitus; κατακοιμημένος, perf. sopitus. Φοῖνιξ δ' αὖθι παρ' ἄμμι μένων κατακοιμηθήτω, *Il.* 9, 427.

Κατακοιμηθήτω, 3. sing. aor. 1. imperat. pass.

Κατακοιμητὴς, ȣ̃, ὁ, cubicularius.

Κατακοιμητικὸς, ἡ, ὸν, soporans, somnum inducens. A κατακοιμάω.

Κατακοιμίζω, fut. ίσω, sopio, soporo. Hinc

Κατακοιμιστὴς, ȣ̃, ὁ, cubicularius.

Κατακοινόω, idem quod

Κατακοινωνέω, ῶ, communico, impertio.

Κατακοιρανέω, ῶ, fut. ήσω, dominor, rego, administro. Ὅσσοι κραναὴν Ἰθάκην κατακοιρανέȣσι, *Odyss.* 1, 247.

Κατάκοιτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui in cubili est, jacet, aut dormit. A κοίτη.

Κατακολλάω, ῶ, f. ήσω, glutino, adglutino.

Κατακολȣθέω, ῶ, consequor, sector; (2) exsequor, adsentior; (3) obsecundo, obsequor. Αὕτη κατακολȣθήσασα τῷ Παύλῳ, *Act.* 16, 17.

Κατακολπίζω, fut. ίσω, in sinum deflecto, sinum intro. Κατακολπίζειν εἰς Αἴγιναν, *Thuc.* Hinc

Κατακόλπισις, εως, ἡ, receptio in sinum, *Suid.*

Κατακολυμβάω, ῶ, fut. ήσω, nato; (2) urinor.

Κατακολυμβητὴς, ȣ̃, ὁ, qui aquas subit, urinator. A præc.

Κατακομιδὴ, ῆς, ἡ, deportatio; (2) comportatio. A

Κατακομίζω, f. ίσω, deporto, deveho, deduco; κατακομίζομαι, domum redeo.

Κατάκομος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cui disjecta coma est, vel qui densam comam habet. Ex κόμη.

Κατακομψεύεσθαι, scite et eleganter dicere.

Κατακονὰ, ᾶς, *Dor.* corruptio, abolitio, mors. Refertur ab Eustathio inter ἅπαξ λεγόμενα. Κατακονὰ μὲν ȣ̃ν ἀξίωτος βίȣ, vitæ profecto subversio plane intoleranda, *Eurip. Hippol.* 821. Vide κατακονάω (2).

Κατακονάω, ῶ, fut. ήσω, acuo, exacuo; (2) corrumpo et attenuo atterendo. Κατακόνα μὲν ȣ̃ν ἀβίωτος βίος, *Eur. Hipp.* 824.

Κατακονδυλίζω, fut. ίσω, pugnos ingero, pugnis cædo.

Κατακοντίζω, f. ίσω, confodio telo, seu jaculo; κατηκοντίσθαι, perf. inf. pass. jaculis confossum esse.

Κατακοπὴ, ῆς, ἡ, decisio, detruncatio, concisio. A κόπτω.

Κατάκοπος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, defessus, labore confectus. A κόπος.

Κατακόπτω, f. ψω, decido, amputo, detrunco; (2) concido, in minutas partes seco; (3) trucido; (4) percutio, batuo. κατακόπτομαι, concidor, percutior, trucidor; (2) plango. Κατακόπτων ἑαυτὸν λίθοις, *Marc.* 5, 5. Ἐς καιρὸν ἄρα κατεκόπησαν ȣ̃τοι, ἐς τȣ̀ς γάμȣς; *Aristoph. Av.* 1695.

Κατακορέννυμι, vel κατακορεννύω, satio, exsaturo.

Κατακορὲς, *adv.* in plenum, admodum, *Plat.*

Κατακορέως, *adv.* adfatim, *Hippocr.* A

Κατακορὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, fastidium adferens; (2) saturatus; (3) multus, abundans; (4) merus, purus, sincerus; (5) putidus, et nimius in aliqua re; *item*, loquax, ostentator, et hinc offendens alios. A κορέω.

Κατακορμάζω, amputo, *Hes.* A κορμός. Unde

Κατακορμίζω, lignum in minutas partes seco.

Κατάκορος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, satur, satiatus; (2) κατακόρος, nimius, qui satietatem adfert, idem quod κατακορὴς, n. 5.

Κατακόρως, *adv.* abunde, adfatim, immodice, justo crebrius.

Κατακοσμέω, ῶ, f. ήσω, compono, exorno, condecoro, ordino, apto, digero in ordinem, colo. Ἐπὶ νευρῇ κατεκόσμει πικρὸν ὀϊστὸν, *Il.* 4, 118. Κατακοσμῆσαί τινα σεμνοτέροις πράγμασιν; *Aristoph. Vesp.* 1462. Hinc

Κατακόσμησις, εως, ἡ, ordo et digestio rerum, aptaque compositio.

Κατάκȣσις, εως, ἡ, auditio. Τὴν κατάκȣσιν τῶν παραγγελμάτων, *Arrian. Hist. Alex.* 5, 7.

Κατακȣστὴς, ȣ̃, ὁ, auscultator, *Gl. V.* A

Κατακȣ́ω, f. ȣ́σω, exaudio; (2) ausculto; (3) dicto sum audiens, obedio, obsequor, obtempero. Νυκτιδρόμȣ σύριγγος ἐὰν κατακȣ́ω, *Eur. Rhes.* 552.

Κατακραδάω, molior, convello.

Κατακράζω, reclamo, obstrepo, occlamo, clamore obtundo; paulo post f. κατακεκράξομαι, clamore obtundam.

Κατάκρας, *adv.* Ion. κατάκρης, pro κατ' ἄκρας et κατ' ἄκρης, quasi a summo, scil. ad imum, i. e. in totum, penitus, prorsus, funditus. Ab ἄκρα, *summa, arx*, vel a κάρα, sive κάρη, *caput.* Aliqui κατάκρας pro κατὰ κράτος, i. e. vi, per vim.

Κατάκρασις, εως, ἡ, commistio, permistio. A κατακεράννυμι.

Κατακρατέω, ῶ, f. ήσω, robore vinco, subigo, supero; (2) cohibeo, reprimo. Κατακρατεῖν τῆς ἀρχῆς ȣ̓ δύναται, *Theoph.* Hinc

Κατακράτησις, εως, ἡ, subactio, superatio.

Κατακρατητικὸς, ἡ, ὸν, cohibendi seu sistendi vim habens.

Κατακράτος, *adverbialiter*, per vim; (2) omnino; (3) vehementer; (4) pro viribus; *disjunctim* κατὰ κράτος.

Κατακραυγάζω, f. σω, occlamo tibi, *Suid.*

Κατακρέμαμαι, κατακρεμάννυμι, vel κατακρεμαννύω, suspendo de; κατακρεμάννυμαι, suspensus sum de, pendeo de.

Κατακρέμαστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, pendens de, suspensus de. A

Κατακριμάω, ῶ, f. άσω, suspendo de. Κὰδ δ' ἐκ πασσαλόφιν κρέμασε φόρμιγγα λίγειαν, pro κατεκρέμασε, *Odyss.* 8, 105.

Κατακρεουργέω, ῶ, f. ήσω, lanionum more concido. Ex κατὰ et ἔργον

Κατακρῆθεν, sive κατάκρηθεν, *adv.* a capite, in totum, penitus; *Il.* 16, 548. Vide κατάκρας.

Κατακρημνάω, ῶ, fut. ήσω, præcipito.

Κατακρήμνημι, idem. κατακρήμναμαι, præcipitor.

Κατακρημνίζω, f. ίσω, idem. Εἰς τὸ κατακρημνίσαι αὐτὸν, *Luc.* 4, 29.

Κατακρημνιστής, ῦ, ὁ, qui præcipitat alium. At *Gl. V.* præceps. A præc.

Κατάκρονς, *adv.* in totum, funditus. Al. vi, per vim. Vide κατάκρας.

Κατακριβόω, ῶ, accurate rimor, ago diligenter.

Κατακριδιύω, f. εύσω, male de aliis loquor, ob trecto. Ex ἀκρίς.

Κατάκριμα, ατος, τὸ, damnatio, condemnatio. A

Κατακρίνω, νῶ, damno, condemno; κατακρινεῖ, f. condemnabit; κατακριθεὶς, aor. 1. pass. condemnatus. Κατακρινῦσιν αὐτὸν θανάτῳ, *Marc.* 10, 33. Ὁ δὲ ἀπιστήσας κατακριθήσεται, *Marc.* 16, 16. Hinc

Κατακρίσιμος, ον, capitis damnatus.

Κατάκρισις, εως, ἡ, condemnatio:

Κατάκριτος, ὁ, ὁ ἢ ἡ, capitis damnatus.

Κατακροάομαι, ῶμαι, ausculto.

Κατακροταλίζω, f. ίσω, magnopere strepito.

Κατακροτέω, ῶ, f. ήσω, lætis plausibus excipio, seu comprobo, valde laudo.

Κατάκροτος, ingens, de plausu, strepitu. Ἐπὶ δὲ τὴν ἀκοὴν ἠχὴ κατάκροτος ἐπεφέρετο, *Heliodor. Æthiop.* 1.

Κατακρουνίζω, fut. ίσω, defluo, instar salientis aquæ fluo deorsum. A κρουνός.

Κατάκρουσις, εως, ἡ, depressio, decussio.

Κατακρουστικὸς, ἡ, ὸν, vim habens reprimendi:

Κατακρούω, f. ύσω, deorsum pello, adigo; (2) repello, reprimo; (3) fallo.

Κατακρύπτω, f. ψω, occulto, dissimulo. Κατακρύψαντες πέπλοισιν ἡλίυ πρόσθεν φλογὸς, *Eur. Iph. in Taur.* 1210. Hinc

Κατακρυφὴ, ῆς, ἡ, occultatio, dissimulatio. Οὐ γὰρ ἔχω κατακρυφάν, *Soph. Œd. Col.* 218.

Κατακρύψαις, aor. 1. part. act. *Æol.* pro κατακρύψας.

Κατάκρυψις, εως, ἡ, occultatio, dissimulatio.

Κατακτάμεναι, a. 1. inf. act. *Dor.* pro κατακτεῖναι, a κατακτείνω.

Κατακτανέεσθαι, f. 2. inf. med. *Ion.* pro κατακτανεῖσθαι.

Κατακτάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, adquiro, paro.

Κατακτείνω, f. ενῶ, interficio, occido. Παῖδά μυ κατακτενῦσι σοῖς δολώσαντες γάμοις; *Eur. Iph. in Au.* 921.

Κατακτενίζω, f. ίσω, pecto.

Κατακτενοκόμη, ης, ἡ, quæ pexis comis seu capillis est, *Hes.* Ex κτεὶς et κόμη, al. κατάκτενος κόμη.

Κατάκτημι, interficio, occido. Κεῖνον δ' εὐθὺς ἄκοντι παλινδρομέοντι κατέκτα, *Epigr.*

Κατάκτης, υ, ὁ, deductor. A κατάγω, *deduco.*

Κατάκτης, υ, ὁ, fractor. A καταγνύω, *frango.*

Κατάκτησις, εως, ἡ, acquisitio, redactio in potestatem. A κατακτῶμαι.

Κατακτὸς, ἡ, ὸν, fragilis. Ab ἀγνύω.

Κατάκτος, deductilis, pensilis. A κατάγω.

Κατάκτρια, ἡ, lanificio dedita.

Κατακτυπέω, ῶ, fut. ήσω, sonitu percutio.

Κατακυβεύω, f. εύσω, in alea consumo et dissipo. Κατακυβεύσας τὰ ὄντα, *Lysias.*

Κατακυβιστάω. Vide κυβιστάω.

Κατακυκάω, ῶ, f. άσω, commisceo.

Κατακυκλόω, ῶ, f. ώσω, claudo, circumdo.

Κατακυλίνδω, et -δέω, deorsum volvo, devolvo.

Κατακυλίσας, a. 1. part. act. verbi

Κατακυλίω, f. ίσω, idem; κατακεκυλισμένος, devolutus. Κατακεκυλισμένοι ἀπὸ τῶν ἵππων, *Xen.*

Κατακυμβαλίζω, cymbalo pulsando obtundo; (2) illudo, decipio, (quo sensu videtur potius leg. κατακυμβαχίζω, *Ern.*)

Κατακύπτυσαν, acc. sing. part. præs. act. f. g.

Κατακύπτω, f. ψω, inclino me; (2) deorsum adspicio. Κατέκυψεν εἴσω τῦ χάσματος, *Luc.*

Κατακυριεύω, f. εύσω, dominor; (2) supero, subigo, vinco. Οἱ ἄρχοντες τῶν ἐθνῶν κατακυριεύυσιν αὐτῶν, *Matt.* 20, 25.

Κατακυρόω, ῶ, f. ώσω, confirmo, ratum facio; (2) adjudico, addico. Ψήφῳ θανάτυ κατακυρωθεὶς, *Eur. Or.* 1002.

Κατακωλύω, f. ύσω, prohibeo, veto, detineo. Μὴ κατακωλύοιμι τὰς πράξεις, *Dem.*

Κατακωμάζω, comessatum eo ad aliquem; (2) irruo, invado per vim aut insolentiam. (2) εἴ τι τὸ δαιμόνιον κατεκώμασε δώμασιν Οἰδιπόδυ, *Eurip. Phœn.* 355.

Κατακωχὴ, ῆς, ἡ, detentio, retentio, possessio; (2) instinctus, adflatus numinis. A κατέχω, *retineo.* Hinc

Κατακώχιμος, υ, ὁ ἢ ἡ, qui detineri et capi potest.

Καταλαβέσθαι, aor. 2. inf. med. verbi καταλαμβάνω.

Καταλαβέω, *antique* pro eod. *Hipp.*

Καταλάβητε, 2. pl. aor. 2. conj. act.

Καταλαβόμενος, part. aor. 2.

Καταλαβὸν, τὸ, quod accidit, *Herodot.*

Καταλαγνεύω, unde *apud Hes.* καταλαγνευθεὶς, a 1 pass. εἰς ἡδονὰς κατενεχθεὶς, ad libidines projectus, in libidines prolapsus.

Καταλαζονεύομαι, f. εύσομαι, jactabunde aliquid dico vel facio, arroganter et vane commemoro. Καταλαζονεύεσθαι περὶ τῦ πλύτυ, *Isocr.*

Καταλακτίζω, inculco. *Gl. V.* calcitro contra quem.

Καταλαλέω, ῶ, f. ήσω, obloquor, loquacitate obruo; (2) traduco, detraho. Μὴ καταλαλεῖτε ἀλλήλων, *Jac.* 4. 11. τινὰ, *Polyb.*

Καταλαλιὰ, ᾶς, ἡ, obtrectatio, criminatio. A

Κατάλαλος, υ, ὁ, ἡ, maledicus, obtrectator.

Καταλαμβάνω, deprehendo, offendo, nanciscor; (2) comprehendo, adsequor; (3) comperio, deprehendo; (4) invado; (5) occupo; (6) præsidia impono; (7) *pass.* de iis qui ἔνθεοι vocantur, a Deo quodam incitantur; (8) compesco; cæteræ significationes facile ex adjecto verbo intelliguntur. Καταλαμβάνειν τὸ στρατόπεδον, *Thuc.* Καταλαμβάνει με συμφορὰ, *Plat.* (8) εἴ κως δύναιτο . . . καταλαβεῖν αὐτῶν αὐξανομένην τὴν δύναμιν, *Herod.* 1, 46. Ὡς ὥρα πάντα μὲν ἄνδρα σβεννύντα τὸ πῦρ, δυναμένυς δὲ ὑκέτι καταλαβεῖν, *Id. Ibid.* 87. Ἀλλ' ἴσχε καὶ καταλάμβανε σιωπὴν, *Id.* 3, 36. Καταλαμβάνω φάτιν, *Id.* 1, 122.

Καταλάμπω, f. ψω, splendeo, fulgeo. Καταλάμπειν τινὰ, *Luc.* τινὸς, *Aristoph.* τινὶ, *Naz.* Ἡ θάλασσα ὑπὸ τῦ ἡλίυ καταλάμπεται, *Luc.*

Καταλανθάνομαι, καταλήθομαι, obliviscor, *Hom.*

Καταλγέω, doleo, *Soph.*

Καταλγύνω, doloribus et molestiis adficio.

Καταλεαίνω, f. ανῶ, lævigo; (2) complano; (3) explano, explico; (4) comminuo, contero.

Καταλέγω, f. ξω, deligo, describo, centurio; (2) adscribo; (3) censeo, existimo, loco habeo; (4) recenseo, enumero; (5) narro, commemoro, dico. Καταλέγειν στρατιώτας, conscribere, *Aristoph. Ach.* 1070. Καταλέγεσθαι ἐν τοῖς τακτικοῖς ἀριθμοῖς, *Xen.*

Καταλείβω, f. ψω, effundo et distillo; (2) *pass.* defluo; (3) consumo. (3) δέμας ἀεικέλιον καταλείβειν, corpus indecore deformatum consumere, tabescere, *Eurip. Andr.* 131. Καταλειβομένας ἄλγεσι πολλοῖς, *Id. Suppl.* 1116.

Κατάλειμμα, ατος, τὸ, reliquiæ; id quod relictum est. A καταλείπω.

Καταλειπτος, υ, ὁ ἢ ἡ, relictus. Ab eod.

Καταλείπω, f. ψω, relinquo, desero; (2) ab aliquo deficio; (3) relinquo post me, relinquo posteris meis; (4) omitto. Ἀλλ' ἀντιάζω μή με καταλίπῃς μόνον, *Soph. Phil.* 805. Καταλείπεται ἀείμνηστος δόξα, *Thuc.*

Καταλειτυργέω, ῶ, f. ήσω, in publica commoda meas facultates insumo, impendo, militia fungor, &c.

Καταλείφω, f. ψω, ablino, illino.

Καταλειψις, εως, ἡ, relictio, reliquiæ.

Καταλελειμμένος, *relictus*, perf. part. pass.

Καταλέξεται, 3. sing. f. 2. ind. med. v. καταλέγομαι.

Καταλεξῶ, f. 1. ind. act. *Dor.* pro καταλέξω, a καταλέγω.

Καταλεπτολογέω, ῶ, f. ήσω, subtiliter disputo.

Καταλεπτύνω, υνῶ, extenuo, attenuo, diminuo.

Καταλευκαίνω, ανῶ, dealbo.

Καταλεύσιμος, υ, ὁ ἢ ἡ, dignus qui lapidibus obruatur. A

Καταλεύω, f. εύσω, lapidibus cooperio, lapidibus obruo. a. 1. κατέλευσα. pass. καταλευσθεὶς, lapidibus obrutus. Κατέλευσαν βάλλοντες, *Plat.*

Καταλέω, ῶ, f. έσω, mola frango.

Καταλήγω, f. ξω, desino, terminor.

Καταλήθομαι, obliviscor. Εἰ δὲ θανόντων περ καταλήθοντ' εἰν ἀΐδαο, *Il.* 22, 389.

Καταληΐζομαι, f. ίσομαι, prædationibus incurso, vasto, diripio, depopulor.

Καταληκτικὸν μέτρον, carmen cui in fine deest syllaba ad perfectionem. A καταλήγω.

Κατάληξις, εως, ἡ, terminatio, clausula. Ab eod.

Καταληπτέος, occupandus, præcipiendus. Ὁρῶν δὲ τὴν ἔφοδον θάμβει τε τόλμης καὶ τάχει καιρῦ καταληπτέαν ὖσαν, *Plutarch. in Cæsare.* Καταληπτέον, occupandum est. A καταλαμβάνω.

Καταληπτικὸς, ἡ, ὸν, comprehendendi vim habens; (2) qui præoccupat. Κρυσικὸς, καταληπτικός τ' ἄριστα τῦ θορυβητικῦ, affectus movet, optime comprimens tumultuantes, *Aristoph. Equit.* 1379. Ab eod.

Καταληπτικῶς, *adv.* comprehendendo, ex certa comprehensione.

Καταληπτὸς, ἡ, ὸν, qui comprehendi potest, comprehensibilis; (2) qui obtineri potest. Πένθος θεόθεν καταληπτὸν, dolor divinitus acceptus, *Eurip. Hipp.* 1347.

Καταληρέω, ῶ, f. ήσω, *cum. acc.* nugis obruo et obtundo, nugando perdo; (2) nugas ago.

Καταλήψιμος, υ, ὁ ἢ ἡ, ad deprehensionem et condemnationem faciens et incitans. A

Κατάληψις, εως, ἡ, deprehensio; (2) comprehensio; (3) invasio, occupatio; (4) adeptio; (5) comprehensio mente, perceptio; (6) exploratio concentus chordarum pulsando; (7) in morbis is qui vocatur παροξυσμός. A καταλαμβάνω.

Καταλιθάζω, f. άσω, lapidibus obruo, lapido. Πᾶς ὁ λαὸς καταλιθάσει ἡμᾶς, *Luc.* 20, 6.

Καταλιθοβολέω, ῶ, f. ήσω, lapidibus peto.

Κατάλιθος, υ, ὁ ἢ ἡ, lapideus, saxosus.

Καταλιθόω, ῶ, lapidibus obruo seu cooperio.

Καταλιμπάνω, relinquo, desero. Κόραν καταλιμπάνειν φαύλοις ἀνθρώποις, *Plat.*

Καταλιπαίνω, ανῶ, pinguem reddo, sagino.

Καταλιπαρέω, ῶ, fut. ήσω, impense rogo, obtestor.

Καταλιπὼν, aor. 2. part. act. verbi καταλείπω.

Καταλίσκομαι, convincor ex, *Herodot.*

Καταλιτόω, demulceo, *Ar.*

Καταλιχνεύω, abligurio.

Καταλλάγδην, *adv.* per commutationem seu permutationem; (2) mutuo, vicissim, e converso. A καταλλάττω.

Καταλλαγεὶς, a. 2. part. pass. v. καταλλάσσω.

Καταλλαγὴ, ῆς, ἡ, commutatio, permutatio; (2) reconciliatio, pacificatio. Ab eod.

Καταλλάκτης, υ, ὁ, reconciliator, pacificator.

Καταλλακτικὸς, ἡ, ὸν, placabilis, placidus. A

Καταλλάσσω, vel καταλλάττω, f. άξω, commuto, permuto; (2) reconcilio; (3) concilio; καταλλάττομαι, commuto, permuto, et *pass.* reconcilior. Κατήλλαξεν αὐτὺς πρὸς ἀλλήλυς, *Aristot.* Καταλλάττομαι χρυσίον ἐπὶ ταῖς τραπέζαις, *Dem.*

Καταλληλὰ, *adv.* pro καταλλήλως, *Polyb.*

Κατάλληλος, υ, ὁ ἢ ἡ, congruus, consentaneus, respondens. Ex κατὰ et ἀλλήλων. Hinc

Καταλληλότης, ητος, ἡ, congruentia, series congruens, cohærentia quadrans.

Καταλλήλως, *adv.* congrue, convenienter.

Καταλοάω, f. ήσω, vel άσω, trituro; (2) confringo, contundo; (3) vulnero, interficio.

Καταλογάδην, *adv.* prosa oratione.

Καταλογεὺς, έως, ὁ, qui delectum facit. A κατάλογος.

Καταλογέω, ῶ, fut. ήσω, contemno, negligo.

Καταλογὴ, ῆς, ἡ, respectus, *Ph.* (seu despectus, *Ern.*)

Καταλογίζομαι, f. ίσομαι, computo; (2) imputo; (3) adnumero, adscribo. Καταλογίζεσθαί πρός τινα τὸ εὐεργέτημα, *Dem.* τινὰ ἐν τοῖς ἀδίκοις, *Xen.* Τί ἐπ' ἀρετῇ, *Æsch.* Ἡ δὲ εὐεργεσίαν καταλογίζῃ πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τῇ τοσαύτῃ ὕβρει, *Lucian.* Hinc

Καταλογισμὸς, ῦ, ὁ, computatio, numeratio, recensio, imputatio.

Κατάλογος, ου, ὁ, enumeratio, recensio, proprie eorum qui stipendia merent; (2) delectus; (3) album militare; (4) ipsa stipendia quæ quis facit. Unde ὑπὲρ κατάλογον, emeriti. A καταλέγω.

Καταλοιάω. Vide καταλοάω.

Κατάλοιπος, ου, ὁ δὲ ἡ, idem quod *simplex.*

Καταλοκίζω, fut. ίσω, sulco. Κατὰ μὲν ὄνυξιν ἠλοκισμεθα, *Eurip. Suppl.* 825.

Καταλόω, perluo, subluo, *Gl. V. Apud Aristophanem* a καταλόομαι est καταλόει, pro καταλόῃ, balneis impendis, absumis, consumis, *Nub.* 836.

Καταλοφάδια, *adv.* supra cervicem, super humeros. Βῆν δὲ καταλοφάδια φέρων, *Odyss.* 22, 160. A λόφος, *humerus.*

Καταλόχισμα, ας, ἡ, turma. A κατὰ λόχους.

Καταλοχέω, (*Poll.*) idem quod

Καταλοχίζω, f. ίσω, decurio, centurio, in decurias seu centurias distribuo, in classes describo. Ab eod. Hinc

Καταλοχισμὸς, ῦ, ὁ, distributio in cohortes.

Καταλυγίζω, f. ίσω, circumago, torquendo flecto, vincio.

Καταλυκουργίζω, Lycurgi leges contra affero.

Κατάλυμα, ατος, τὸ, diversorium. A καταλύω, *diverto.*

Καταλυμαίνομαι, noceo, vasto, populor.

Καταλύμανσις, εως, ἡ, depopulatio. A præc.

Καταλύσιμος, ου, ὁ δὲ ἡ, qui dissolvi, destrui, aboleri potest.

Κατάλυσις, εως, ἡ, dissolutio, eversio, destructio; (2) finis, exitus, *unde et* mors; (3) diversorium; (4) reconciliatio. A καταλύω.

Καταλυσσάω, vel καταλυττάω, ῶ, rabie sum contra aliquem incitatus, *Suid.*

Καταλυτέον, *adv. posit.* tollendum, destruendum.

Καταλυτήριον, ου, τὸ, diversorium.

Καταλυτὴς, ῦ, ὁ, destructor, eversor.

Καταλύτης, ου, ὁ, *item* ὁ κατάλυτος, ου, hospes, divertens aliquo. A

Καταλύω, dissolvo; (2) everto, destruo, aboleo; *item*, irritum reddo; (3) finio; (4) desino; (5) diverto in hospitium, commoror; (6) sedo; (7) conficio; (8) privo, v. gr. honore, *cum gen. dicitur tamen sic absolute*; (9) *in med.* pacem facio; (2) reconcilior; (3) abdico me, sc. magistratu. Καταλύειν τὸν πόλεμον, λόγον, βίον παρά τινα, εἰς πανδοχεῖον, divertere; τινὰ τῆς ἀρχῆς. Τοὺς δόλους κατέλυσεν, *Aristoph. Pac.* 742. Φονία αἰχμὰ, *Eur. Tro.* 821.

Καταλωφάω, interquiesco, remitto; *proprie*, subduco cervicem oneri vel molestiæ. Καδδὲ ἐάων κῆρ λωφήσειε κακῶν, *Odyss.* 9, 459.

Καταμαγεύω, f. εύσω, incanto.

Καταμάθετε, *discite*, 2. pl. a. 2. imperat. act. verbi καταμανθάνω, pro καταμάθετε.

Καταμάθησις, εως, ἡ, consideratio, disciplina, eruditio, perceptio mentis.

Καταμαίνομαι, furore incitatus sum contra. *Ph.* καταμαίνεται, succenset.

Καταμάκτης, ου, ὁ, tersor, *Gl. V.* A καταμάσσω.

Καταμαλακίζω, f. ίσω, emollio, effemino.

Καταμαλάσσω, vel καταμαλάττω, f. άξω, emollio; (2) demulceo, cohibeo.

Καταμαλθακίζω, f. ίσω, idem.

Καταμαλθάσσω, vel καταμαλθάττω, idem.

Καταμανθάνω, disco, cognosco; (2) animadverto; (3) perpendo, diligenter considero. Τὴν σεαυτοῦ φύσιν κατάμαθε, *Epict.* τι ἔκ τινος, *Isocr.*

Καταμαντεύομαι, f. εύσομαι, vaticinor, conjicio. Καταμαντεύεσθαι τὰ μέλλοντα, *Aristoph.*

Καταμαξεύω, *Ion.* pro καθαμαξεύω, curru tero, unde ὁδὸς κατημαξευμένη, via trita; κατημαξευμένον, tritum, triviale, vulgare. Ab ἅμαξα.

Καταμαραίνω, f. ανῶ, tabefacio, exarefacio.

Καταμάρπτω, f. ψω, comprehendo, corripio. Ὅτε μιν κατέμαρπτε διώκων, *Il.* 16, 598.

Καταμαρτυρέω, ῶ, fut. ήσω, testimonium dico contra aliquem; καταμαρτυροῦμαι, testimoniis convincor, testimonium dicitur contra me; καταμεμαρτύρηται, convictus est. Αὐτὸς ἑαυτοῦ καταμεμαρτύρηκε, *Dem.*

Καταμάρψαισα, a. 1. f. g. part. act. *Æol.* pro καταμάρψασα, a καταμάρπτω.

Καταμάρψας, *qui corripuit*, aor. idem, m. g.

Καταμασάομαι, et καταμασσάομαι, ῶμαι, commanduco, absumo.

Καταμάσσω, tergo, *Gl. V.*

Καταμαστεύω, f. εύσω, inquiro vel exquiro.

Καταματτεύομαι, immitto, sc. contrectandi causa, v. gr. digitum in vulnus, &c.

Καταμάττομαι, idem, *Hipp.*

Καταμάχομαι, expugno, vinco.

Καταμάω, ῶ, f. ήσω, accumulo, ut messores; καταμήσασθαι, accumulare; καταμᾶσθαι, conspergere, veluti caput pulvere aut cinere. Τὴν ῥα κυλινδόμενος κατεμήσατο χερσὶν ἑῇσι, *Il.* 24, 165.

Καταμβλόω, ῶ, fut. ώσω, hebeto, obtundo.

Καταμβλύνω, idem.

Καταμεγαλοφρονέω, magno animo contemno.

Καταμεθύω, f. ύσω, inebrio.

Καταμειδιάω, ῶ, f. άσω, derideo, ludibrio habeo.

Καταμειλίσσω, vel καταμειλίττω, f. ξω, demulceo, delinio.

Καταμεῖναι, aor. 1. inf. act. verbi καταμένω.

Καταμελετάω, ῶ, fut. ήσω, meditor, exerceo; καταμεμελετηκέναι, meditatum esse.

Καταμελέω, ῶ, f. ήσω, negligo, nullam curam gero, prorsus negligo, contemno; a. 1. pass. καταμεληθεῖσα, contempta; perf. pass. κατημελημένος, neglectus. Κατημελημένως, neglectim, contemptim. Κἂν ἐξέπραξεν, εἰ κατημέλησ' ἐγώ, *Soph. Aj.* 45.

Καταμελιτόω, ῶ, fut. ώσω, melle inficio, suave reddo. Οἷον κατεμελίτωσε τὴν λόχμην ὅλην, *Aristoph. Av.* 231. A μέλι.

Καταμέλλειν, cunctari, procrastinare.

Καταμεμπτος, ον, vituperandus, odiosus. Τὸ κατάμεμπτον . . . . γῆρας, *Soph. Œd. Col.* 1234. A

Καταμέμφομαι, f. ψομαι, conqueror, accuso, incuso, reprehendo. Καταμέμφεσθαι ἑαυτὸν τῆς προτέρας ζωῆς, *Xen.* Hinc

Κατάμεμψις, εως, ἡ, idem quod *simplex.*

Καταμένω, fut. ενῶ, remaneo, commoror; (2) subsideo. Οὗ ἦσαν καταμένοντες, *Act.* 1, 13.

Καταμερίζω, f. ίσω, in partes disseco; (2) distribuo, dispenso. Καταμερίζειν τὸν πλοῦτον πρὸς τὴν παροῦσαν χρείαν, *Basil.*

Καταμερὶς, ίδος, ἡ, fragmentum. A μέρος.

Καταμερισμὸς, ὁ, divisio, partitio, *Steph.*

Καταμέρως, *adv.* membratim, sigillatim.

Καταμετρέω, ῶ, f. ήσω, demetior, metior. Hinc

Καταμέτρησις, εως, ἡ, dimensio, mensuræ et spatii descriptio.

Καταμήκης, εος, ὁ δὲ ἡ, perlongus. A μῆκος.

Καταμηλόω, ῶ, f. ώσω, specillum immitto, specillo seu spathula agito, exploro.

Καταμήνιος, ου, ὁ δὲ ἡ, menstruus; καταμήνια, τὰ, menstrua muliebria. A μήν.

Καταμηνιώδης, εος, ὁ δὲ ἡ, menstruus.

Καταμήνυσις, εως, ἡ, indicium, proditio, delatio. A

Καταμηνύω, fut. ύσω, indico, defero, prodo, enuncio. Καταμήνυσε πρᾶξιν, *Plut.*

Καταμιαίνω, ανῶ, polluo.

Καταμιάναις, aor. 1. part. act. *Æol.* pro καταμιάνας, a καταμιαίνω.

Καταμίγνυμι, vel καταμιγνύω, immisceo, permisceo. Λεπτὴν καταμίξας ἐς τὸν ὅμοιον ἀέρα, *Aristoph. Nub.* 230. Καταμιγνύειν τοῖς ἀναγκαίοις ἀρετῆς τινὰ ζῆλον, *Plut.* Hinc

Κατάμιξις, εως, ἡ, commixtio, permistio.

Καταμικρὸν, *adv.* sensim, paullatim; (2) divisim, minutim.

Καταμίσγω et καταμίσγομαι, admisceo. Τάχιστος καταμίσγεται ἄκριτα ποίην, *Hom.*

Καταμισθοδοτέω, ῶ, f. ήσω, largitione consequor.

Καταμισθοφορέω, ῶ, f. ήσω, in stipendia militum exhaurio. Κατεμισθοφόρησαν τὰ ὑπάρχοντα, *Æschin.*

Καταμνημονεύω, f. εύσω, memor sum.

Καταμολίσκω, descendo, devenio. A μόλω.

Κατάμομφος, ον, vituperabilis; (2) infaustus, infelix.

Καταμόνας, *adv.* solum; (2) seorsum, privatim. Ex μόνος.

Καταμονὴ, ῆς, ἡ, statio, remansio, *Gl. Vet.*

Καταμονομαχέω, ῶ, singulari certamine vinco. Κύκνον κατεμονομάχησε, *Plut.*

Κατάμονος, ου, ὁ δὲ ἡ, permanens, perdurans. A καταμένω.

Καταμόσχευσις, propagatio, *Gl. V.* A μοσχεύω.

Καταμουσόω, ῶ, f. ώσω, numeris et modis exorno, et venustius reddo.

Κατάμοχθος, ου, ὁ δὲ ἡ, vitibus consitus, abundans.

Καταμπέχω, circumtego, cooperio.

Καταμπίσχω, idem. Εὔψυχον ἄνδρα, πολεμίων θανόνθ' ὕπο, κόνει καταμπίσχουσιν ἐν τύμβῳ χθονὶ, *Eurip. Helen.* 858.

Καταμυθολογέω σε, fabulas tibi narro, seu fabularum narrationibus te occupo aut oblecto, *Philostr.*

Καταμύξατο, 3. sing. a. 1. ind. med. *Ion.* pro κατεμύξατο, a καταμύσσω.

Καταμυρίζω, f. ίσω, unguentis perfundo.

Καταμῦσαι, aor. 1. inf. act. verbi καταμύω.

Κατάμυσις, εως, ἡ, actio connivendi, conniventia. A καταμύω.

Καταμύσσω, vel καταμύττω, f. ξω, lacero, perstringo; κατεμύξατο, a. 1. med. perstrinxit; aor. 1. part. pass. καταμυχθεὶς, sauciatus, saucius. Πρὸς χρυσῇ περόνῃ καταμύξατο χεῖρα ἀραιὴν, *Il.* 5, 425.

Καταμυττέω, ῶ, f. ώσω, allium contundo, facio intritum alliatum. *Aristoph.* καταμεμυττωμένα, perf. pass. contrita penitus, ut allia in mortarium conjecta, sive ut alliatum quod in mortario contunditur. Ex κατὰ et μυττωτὸν, *intritum ex alliis.*

Καταμυττωτεύω, minutatim contero, *Arist. Pac.* 246. ubi leg. κατὰ μεμυττωτευμένα.

Καταμύω, f. ύσω, conniveo, oculos claudo; (2) morior. Καταμύειν τὰ βλέφαρα, *Xen.*

Καταμφιέννυμι, f. ίσω, vestio; (2) obduco, v. gr. auro, &c.

Καταμωκάομαι, ῶμαι, derideo, deludo. Καταμωκησόμενος σου, *Arrian.* Hinc

Καταμώκησις, εως, ἡ, irrisio, illusio.

Καταμωλύνω, sensim sedo, lenio.

Καταμωμέομαι, irrideo, vitupero.

Καταναγκάζω, f. άσω, cogo, adigo; (2) vexo.

Καταναγκη, ης, ἡ, violentior amoris illecebra; (2) catanance, herba quædam ad amorem alliciendi vim habens.

Κατανάθεμα, ατος, τὸ, maledictum, devotio.

Καταναθεματίζω, f. ίσω, anathema imprecor, diris devoveo. A præc.

Καταναιδεύομαι, f. εύσομαι, impudenter tracto aliquem, loquor contra aliquem, *Eust.*

Καταναιδὴς, ὁ, inverecundus, *Man.*

Καταναισιμόω, ῶ, f. ώσω, insumo, impendo.

Καταναισχυντέω, ῶ, f. ήσω, impudenter me erga aliquem gero.

Καταναλίσκω, f. λώσω, consumo, impendo, absumo; κατηνάλωσε, consumpsit, aor. 1. κατηναλωμένον, consumptum, perf. pass. Κατανάλισκε τὴν ἐν τῷ βίῳ σχολὴν εἰς τὴν τῶν λόγων φιληκοΐαν, *Isocr. ad Dem.*

Καταναρκάω, ῶ, fut. ήσω, torpefacio; (2) obtorpeo.

torpeo. Οὐ κατενάρκησα οὐδενὸς, 2 Cor. 11, 8.

Καταναυμαχέω, ῶ, fut. ήσω, navali prælio oppugno; (2) navali prælio supero. Τὸν βασιλικὸν κατεναυμάχησε στόλον, Suid.

Κατανάω, habitatum colloco. Hinc a. 1. apud Poet. κατένασσε, collocavit, habitare jussit. Κατένασσε πατὴρ ἐς πείρατα γαίης, Hesiod. Op. 167. Καταναίομαι, in medio, habito. Semper apud veteres transitive activum et neutraliter medium sumitur: recentiores vero promiscue formis activis et mediis usi sunt. Κατ' αὐτόθι νάσσατο παῖδας, ibi col-[illegible] Apoll. Rhod. 1, 1356. Κατε-[illegible] habitavi, Eurip. Phœn. [illegible]

Κατ[illegible]

Κα[illegible]γία, ας, ἡ, collectio viritim facta. [illegible]λέγω, et λέγω, seligo.

Κατανεανιεύομαι, f. εύσομαι, juveniliter glorior; (2) juvenili robore prævaleo, animose supero.

Κατανείσσομαι, vel κατανίσσομαι, descendo. Ἐξ ὀχέων κατανίσσεται, Apollon.

Κατανεμέσησις, εως, ἡ, indignatio. Ex κατὰ et νεμεσάω, indignor.

Κατανέμω, distribuo, dispertior; [illegible] incolo, possideo, fruor; κατανεμ[illegible] a. 1. med. partic. pass. κατανεμηθέντες, distributi; κατανενεμημένος, perf. pass. depastus. Ὃν ἐγὼ κατανεμῶ τοῖσιν ἱππεῦσι ποτὲ ἐς κάττυμα, Aristoph. Ach. 305.

Κατανέομαι, seu κατανεῦμαι, descendo.

Κατανεῦσαι, aor. 1. inf. act. verbi κατανεύω.

Κατανεύσιμος, ον, quod concedi, annui, seu nutu perfici potest.

Κατάνευσις, εως, ἡ, nutus, confirmatio per nutum. A

Κατανεύω, f. εύσω, annuo, nutu aliquid confirmo; (2) innuo, nutu significo. Κατένευσαν τοῖς ἐν τῷ ἑτέρῳ, Luc. 5, 7.

Κατανεφόω, ῶ, f. ώσω, caligine obduco, obscuro.

Κατανῆσαι, aggerare, extruere, Herodot. Ex κατὰ et νῆσαι, quasi a νέω, sive νήω, cumulo.

Κατανήχομαι, natando deferor.

Κατανθρακόω, ῶ, f. ώσω, in carbones verto, seu redigo; κατηνθρακωμένος, perf. pass. in carbones versus. Ἐπεὶ δ' ἅπαν κατηνθρακώθη σῶμ' ἐν Ἡφαίστου φλογὶ, Eur. Iph. in Au. 1602. Τὸν ἐμὸν ὡς ἔρρει δέμας φλογιστὸν ἤδη καὶ κατηνθρακωμένον, Soph. El. 57.

Κατανθρακίζω, f. ίσω, idem; (2) carbone inficio, v. gr. os, Anthol.

Κατανίζω, f. ίσω, diffundo, transfundo, Vet. Lex.

Κατανικάω, supero, Eur.

Κατάνιμμα, ατος, τὸ, perfusio, lotio.

Κατανίπτης, ου, ὁ, qui Athenis peplum Minervæ infra sordidatum eluebat. A

Κατανίπτω, f. ψω, idem quod κατανίζω. Κατανίψων ἀπὸ γλώττης ἅπαντας, Luc.

Κατανίσσομαι, idem quod κατανείσσομαι.

Κατανίσταμαι, consurgo contra aliquem, insurgo repugnatorius. Κατανίστη τῶν πολεμίων τῇ τόλμῃ, Polyb.

Κατανίφω, f. ψω, ningo; (2) nive obruo. Κ'ει κρημνώδη κατανίφοι, Aristoph. Nub. 962.

Κατανοέω, ῶ, f. ήσω, contemplor, specto; (2) considero; (3) animadverto, intelligo, perspicio; (4) disco. Κατανοήσατε τὰ κρίνα, Luc. 12, 27. Hinc

Κατανόημα, ατος, τὸ, quod ab aliquo animadversum seu perspectum est, commentum, remedium excogitatum.

Κατανόησις, εως, ἡ, contemplatio, animadversio, cognitio; (2) diligens et attenta consideratio; (3) documentum. Ab eod.

Κατανοητικὸς, ἡ, ὸν, perspicax. Ab eod.

Κατάνομαι, absumor. Τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται, Odyss. 2, 58.

Κατανομισεύω, f. εύσω, in nummos conflo, vel in nummos cudendos insumo, ap. Jos. Ex κατὰ et νομίζω, in ea significatione qua et νόμισμα, nummus, inde descendit.

Κατανομοθετέω, ῶ, legem oppono legi, obrogo.

Κατανοσφίζομαι, surripio, depeculor.

Κατανουθετέω, ῶ, fut. ήσω, commoneo, monitis instituo et moderor.

Κάταντα, ων, τὰ, declivia, Poetice.

Καταντάω, ῶ, f. ήσω, devenio, pervenio; (2) pervenire facio, transfero. Κατήντησαν εἰς Καισάρειαν, Act. 25, 13. Μισθοφορίας ἀξιολόγου προκειμένης πολλοὶ ἐθέλοντι κατήντων, Diod. Hinc

Κατάντημα, ατος, τὸ, occursus; (2) fastigium [illegible]; item (3) finis, terminus.

Καταντὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, declivis, proclivis, deorsum vergens.

Καταντηστιν, al. κατάντησιν, Hom. idem quod καταντιπέρην.

Καταντία, ας, ἡ, declivitas.

Καταντιβολέω, ῶ, fut. ήσω, precor.

Καταντικρὺ, [illegible] ex adverso, e regione, ex opposito, τὸ καταντικρὺ, contrarium.

Καταντίον, adv. idem.

Καταντιπέρας, adv. idem.

Καταντιπέρην, idem quod καταντικρὺ, Man.

Καταντλέω, ῶ, f. ήσω, hausta aqua perfundo, et proprie quidem cum magna abundantia. Ph. καταντλῶ, fomento. Ap. Med. est fomenta adhibere liquida; oratores denique dicuntur καταντλεῖν, cum suavitate orationis capere tentant auditores, et permulcere aut multitudine verborum obruere. Ἀλλ' ὅταν ξυνήγορος ταῦτα ταὐτά σου καταντλῇ, accusationibus aspergit, Aristoph. Vesp. 481. Καταντλούμενος ταῖς τῶν βασάνων τρικυμίαις, Joseph. Maccab. 7. A καταντλος.

Κατάντλημα, ατος, τὸ, fomentum quod cum infusione fit. A præc.

Κατάντλησις, εως, ἡ, infusio aquæ vel alius liquoris, potissimum fovendi gratia.

Κάταντλος, ου, ὁ ϗ ἡ, abundans, circumfluens.

Κατανυγῇς, 2. sing. a. 2. conj. pass. verbi κατανύσσω.

Κατανυκτικὸς, ἡ, ὸν, acerbus, mordax.

Κατάνυξις, εως, ἡ, compunctio; (2) dolor animi; (3) veternus profundus et omni sensu privans, sopor, stupor, LXX. (Sed hoc sensu potius leg. κατανύσταξις, Ern.)

Κατανύσσω, vel κατανύττω, f. ξω, pungendo penetro, compungo: a. 2. pass. κατενύγην. 3. pl. κατενύγησαν. Ἀκούσαντες δὲ κατενύγησαν τῇ καρδίᾳ, Act. 2, 37.

Κατανυστάζω, f. άσω, dormito capite dejecto et nictante; (2) obdormisco; (3) aliquantum dormio.

Κατανυχθέντος, gen. sing. a. 1. part. pass. verbi κατανύσσω.

Κατανύω, f. ύσω, conficio, perago; (2) pervenio. Κατανύειν δρόμον, τὴν πορείαν, Plut. Φίλης γὰρ προξένου κατήνυσαν, amicam enim apud hospitam diversantur, Soph. Elect. 1451: elliptica locutio pro κατήνυσαν τὴν ὁδὸν εἰς φίλης προξένου οἶκον.

Κατανωτιαῖος, αία, αῖον, qui a tergo est.

Κατανωτίζομαι, dorso fero, sublatum bajulo.

Καταξαίνω, carpo, carmino; (2) lacero; (3) excorio; (4) cædo; (5) contero, attero. f. 1. καταξανῶ, εῖς. a. 1. part. καταξάνας. pass. καταξανθεὶς. Μὴ οὐ καταξαίνειν τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐς φοινικίδα; cruentare, Aristoph. Ach. 324. Κατεξάνθην πόνοις, Eur. Tro. 757. Κατέξανται δέμας, corpus macie extabuit, Eurip. Hipp. 274. Κατεξάνθην πόνοις, consumpta sum laboribus, Id. Med. 1030.

Κατάξεμεν, f. 1. inf. act. Ion. pro κατάξειν, a κατάγω.

Καταξενόω, ῶ, fut. ώσω, hospitio excipio.

Καταξέω, f. έσω, edolo, derado, deradendo et scalpendo polio; a. 1. pass. κατεξέσθην, sub. 3. sing. καταξεσθῇ. Ὅταν δὲ πρισθῇ, ϗ καταξεσθῇ, Plut. de cornibus.

Καταξηραίνω, f. ανῶ, sicco, exsicco.

Κατάξηρος, ου, ὁ ϗ ἡ, siccus, aridus. Κατάξηρος ψυχὴ, Num. 11, 6.

Καταξιοπιστεύομαι, fide indignum aliquem judico, aut dico adversus aliquem quæ fide indigna sint, Suid.

Κατάξιος, dignus, Soph.

Καταξιόω, ῶ, f. ώσω, dignum judico, dignor; (2) rogo, imploro; (3) in honore habeo; pass. καταξιοῦμαι, dignus judicor. aor. 1. κατηξιώθην. inf. καταξιωθῆναι. Κατηξιώθησαν ἀτιμασθῆναι, Act. 5, 41. τοῦ αἰῶνος ἐκείνου τυχεῖν, Luc. 20, 35. Κατηξίου τε ταύτην ὁμοίως αὐταῖς μετέχειν τῆς πόλεως, Demosth. in Neæram. Οἱ μὲν ἐπὶ τοσοῦτον πίστεως καὶ τῶν ὁμοίων καταξιωθέντες, alii fidei gradum, aliarumque id genus rerum merentur, Plutar. de Stoic. repugnantiis. Σύ τοι, σύ τοι κατηξίωσας, hanc fortunam meritus es, id est, tu quidem ipse tibi calamitatem hanc concivisti, Soph. Phil. 1095.

Καταξίως, adv. digne, pro dignitate, merito.

Καταξίωσις, ἡ, dignitas; (2) reverentia, admiratio alicujus rei. Διὰ τὴν Ἀμίλκου τοῦ στρατηγοῦ καταξίωσιν, propter dignitatem, gloriam Amilcaris ducis; vel potius, motus admiratione et reverentia erga ducem Amilcarem, Polyb. 1, 78. (2) τὴν κατάπληξιν καὶ καταξίωσιν παρὰ τοῖς συμμάχοις τοῦ Ῥωμαίων πολιτεύματος, admirationem atque reverentiam qua Romanam rempublicam socii colunt, Id. 3, 90.

Καταξυράω, rado, derado.

Καταξυσμὸς, οῦ, ὁ, sculptura. A

Καταξύω, f. ύσω, derado, abrado, litura obduco, oblitero; (2) incido, scarifico. Τὰς ἐπιφανείας αὐτῶν καταξύοντες, Luc.

Καταπαίζω, f. αίξω, vel αίσω, deludo, illudo, ludibrio habeo. a. 1. part. pass. καταπαιχθεὶς, elusus.

Καταπαίω, f. αίσω, percutio, flagello ferio.

Καταπακτὸς, ἡ, ὸν, compactus. A πηκτός.

Καταπαλαίω, f. αίσω, eluctor, lucta vinco; (2) vinco; a. 1. part. pass. καταπαλαισθεὶς, lucta victus. Ἀλλ' οἱ λόγοι καταπαλαίουσιν λόγους, Eur. Iph. in Au. 1038.

Καταπαννυχίζομαι, f. ίσομαι, pernocto.

Καταπανουργεύω, f. εύσω, malitiose ago contra, dolis utor adversus.

Κατάπασμα, ατος, τὸ, id quo corpus conspergitur. A

Καταπάσσω, vel καταπάττω, f. καταπάσω, conspergo. Κατὰ τῆς τραπέζης καταπάσας λεπτὴν τέφραν, Aristoph. Nub. 177. Hinc

Κατάπαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, conspersus; (2) variegatus, pictus.

Καταπατέω, ῶ, fut. ήσω, conculco, proculco. Τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ καταπατήσας, Heb. 10, 29. Καταπατεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, Matt. 5, 13. Hinc

Καταπάτημα, ατος, τὸ, quod conculcatur.

Καταπάτησις, εως, ἡ, conculcatio.

Κατάπαυμα, ατος, τὸ, requies; (2) finis.

Καταπαύσιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, requiem adferens.

Κατάπαυσις, εως, ἡ, requies, quies; (2) sedatio; (3) dejectio de honore.

Καταπαυστικὸς, ἡ, ὸν, vim leniendi, sedandi habens. A

Καταπαύω, f. αύσω, cessare seu desistere facio, coerceo, compesco, reprimo; (2) finio, termino, finem impono; (3) requiesco, cesso; καταπαυθήσεται, sedabitur, f. 1. pass. Δέσποινα χόλον καταπαύσει, Eur. Med. 172. Ἐγώ σε καταπαύσω τᾶς πνοᾶς, Aristoph. Av. 1403.

Καταπειθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, obsequens, moriger. A

Καταπείθω, f. πείσω, persuadeo, adduco, induco. Pass. obedio, morem gero, pareo.

Καταπειλέω, ῶ, fut. ήσω, interminor.

Κατάπεινος, ου, ὁ ϗ ἡ, fame confectus. Ex κατὰ et πεῖνα, sitis.

Καταπείρα, ας, ἡ, tentamen, experimentum.

Καταπειράζω, f. άσω, periculum et experimentum facio, attento, tento; (2) lacesso. Καταπειράζειν τῶν πολεμίων, Polyb. ψῆφον τινὸς, Lys. Hinc

Καταπειρασμὸς, οῦ, ὁ, tentatio, qua fit alicujus rei periculum, experientia.

Καταπειράω, idem quod καταπειράζω. Hinc

Καταπειρητὴρ, ῆρος, ἡ, instrumentum quo nautæ maris altitudinem explorant.

Καταπειρητηρίη, ης, ἡ, Ion. pro καταπειρατηρία, sc. σχοῖνος, aut μολυβὶς, idem.

Καταπείρω, f. ερῶ, transfigo, transadigo, configo; καταπεπαρμένος, perf. pass. confixus.

Κατα-

Καταπιλματέω, ῶ, f. ώσω, munio novis soleis, reficio calceum lacerum. Καταπεπιλματωμένα σανδάλια, calcei sordidi, obsoleti, reflecti, *Josu.* 9, 5. Ex πίλμα, *solea calceamenti.*

Καταπιλτάζω, f. άσω, catapultis impugno; (2) invado, vel incurso, more peltatorum militum; f. 1. med. καταπελτάσονται, peltati incursabunt. Καταπελτάσονται τὴν Βοιωτίαν ὅλην, *Aristoph. Ach.* 164. A καταπέλτης.

Καταπελταφέτης, ȣ, ὁ, qui telum e catapulta mittit. Ex καταπέλτης et ἀφίημι, *emitto.*

Καταπέλτης, ȣ, ὁ, catapulta, machina bellica; (2) supplicii genus. Ex πέλτη.

Καταπελτικὸς, ὴ, ὸν, catapultarius. A præc.

Καταπελτόω, pro καταπελματέω.

Καταπέμπω, fut. ψω, demitto; (2) mitto. Καταπέμπειν γράμματα, *Herodian.*

Καταπενθέω, ῶ, fut. ήσω, defleo, deploro.

Καταπεπαίνω, commitigo, *Gl. V.*

Καταπεπλασμένον, musicorum verbum. Vide *Fab.* 1, 19.

Καταπεπτηυῖα, part. perf. act. f. g. *per Sync.* pro καταπεπτηχυῖα, a καταπτήσσω.

Καταπέπτω, f. ψω, percoquo. Χόλον καταπέψῃ, *Il.* 1, 81.

Καταπεπυκασμένως, *adv.* solerter, callide, fraudulenter. A πυκάζω.

Καταπεραιόω, ῶ, f. ώσω, traduco, trajicio. Hinc

Καταπεραίωσις, εως, ἡ, transitus, *Eust.*

Καταπέρδω, oppedo, crepitum ventris contra emitto, contemtim et insolenter illudo: a. 2. καταπαρδεῖν, oppedere.

Καταπέρειμι, superior sum, supero.

Καταπερίξυσις, εως, ἡ, laceratio, scarificatio.

Καταπερονάω, ῶ, infibulo, velut fibula defigo.

Καταπερπερεύομαι, adulor; vendito me alicui.

Καταπεσὼν, a. 2. part. act. verbi καταπίπτω.

Καταπετάζω, fut. άσω, expando, explico, extendo; (2) obtego, obvelo, cooperio. Καπέτασ' αὐτȣ̃ τὴν κεφαλὴν φοινικίδι, *Aristoph. Plut.* 730.

Καταπετάννυμι, vel καταπεταννύω, idem.

Καταπετάομαι, ῶμαι, vel καταπέτομαι, devolo, volando descendo.

Καταπέτασμα, ατος, τὸ, aulæum, velum quod rei alicui obtenditur. A καταπετάζω.

Καταπετροκοπέω, ῶ, f. ήσω, lapidibus jaciendis frango. Τȣ̀ς δὲ Ἀμφικτύονας καὶ τὸν Φίλιππον τὰ ὅπλα τῶν Φωκίων καὶ τῶν μισθοφόρων καταπετροκοπῆσαι, *Diodor. Sicul.* 16, 60. A πέτρος et κόπτω.

Καταπετρόω, ῶ, f. ώσω, de saxo præcipito; (2) lapidibus obruo, lapido. Ex πέτρος.

Καταπέττω, *Att.* pro καταπέσσω.

Καταπεφεύγασι, *confugerunt*, 3. plur. perf. ind. med. verbi καταφεύγω.

Καταπέφνω, occido. Εἰ μέν κεν Μενέλαον Ἀλέξανδρος καταπέφνῃ, *Il.* 3, 281.

Καταπεφρονηκότως, *adv.* contemptim. Φρονηματισθέντες ἐπὶ τῷ προτερήματι, καταπεφρονηκότως διά τινων στενῶν καὶ ἀποκρήμνων ὁδῶν ἐπορεύθησαν, successu elati, magno hostium contemtu per fauces quasdam arctas et confragosas properant, *Diodor. Sic.* 14, 101.

Καταπέψῃ, 3. sing. a. 1. conj. act. verbi καταπέσσω.

Καταπήγνυμι, vel καταπηγνύω, defigo, depango; (2) gelu constringo, congelo, conglacio. Εἶτα κατάπηξον πρὸς αὐτὸν, scil. ὀβελίσκον, *Aristoph. Av.* 365.

Καταπηδάω, ῶ, fut. ήσω, desilio, insilio.

Καταπημαίνω, f. ανῶ, noceo, damnum adfero, unde a. 1. opt. καταπημήνειε, noceat.

Καταπημήνειε, 3. sing. a. 1. opt. act. *Æol.* et *Att.* pro καταπημάναι.

Καταπὴξ, ηγος, ὁ, sublica, palus qui in terram defigitur. A καταπήγνυμι.

Κατάπηρος, ον, læsus, mutilatus.

Καταπήσσω, vel καταπήττω, fut. ξω, defigo.

Καταπιαίνω, f. ανῶ, pinguefacio.

Καταπιέζω, fut. έσω, deprimo, opprimo; (2) comprimo, presso.

Καταπίεσις, εως, ἡ, depressio, oppressio, compressio. A καταπιέζω.

Καταπίκρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, peramarus.

Καταπίμελος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, pinguis, obesus. Ex πιμελὴ, *pinguedo.*

Καταπιμπλάω, καταπίμπλημι, vel καταπίπλημι, repleo, oppleo, compleo; fut. καταπλήσω, a. 1. κατέπλησα. pass. καταπίμπλαμαι, oppleor.

Καταπιμπράω, vel καταπίμπρημι, fut. ήσω, incendo, inflammo, comburo. Κατεπίμπρησαν τὰς οἰκίας, *Plut.*

Κατάπινε, 2. sing. præs. imperat. act. verbi

Καταπίνω, absorbeo, bibo; (2) deglutio, devoro: f. 2. καταπιοῦμαι, καταπιοῦνται, devorabunt: pass. f. 1. καταποθήσομαι, καταποθήσεται, devorabitur; a. 1. pass. κατεπόθην. aor. 2. act. κατέπιον conj. ἐὰν καταπίω. Αὕτη γέ τοι ἐρίων τάλαντον καταπέπωκε ῥᾳδίως, *Aristoph. Vesp.* 1141.

Καταπίπλημι. Vide καταπιμπλάω.

Καταπιπράσκω, vendo, venundo.

Καταπίπτω, prolabor, procumbo, decido, delabor; a. 2. κατέπεσον· καταπεσών, prolapsus; perf. inf. καταπεπτωκέναι, decidisse. Πάντων δὲ καταπεσόντων ἡμῶν εἰς τὴν γῆν, *Act.* 26, 14.

Καταπισσόω, vel καταπιττόω, ῶ, fut. ώσω, pico, pice illino, pice incrusto.

Καταπιστεύω, f. εύσω, credo, fidei alicujus committo. Καταπιστεύεσθαι ταῖς Μȣ́σαις, *Phal.*

Καταπιστόω, ῶ, f. ώσω, fidem facio, fidem præsto, fidem exigo. Ex πίστις. Hinc

Καταπίστωσις, εως, ἡ, fiduciæ et securitatis contractus.

Καταπίττωσις, ἡ, picatio, obductio picis.

Καταπίων, ονος, ὁ ϗ ἡ, pinguis, obesus.

Καταπλαγεὶς, aor. 2. part. pass. verbi καταπλήσσω. Unde

Καταπλαγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, metu consternatus.

Κατάπλασμα, ατος, τὸ, medicamentum quod illinitur vel quod superimponitur, emplastrum. A

Καταπλάσσω, vel καταπλάττω, f. άσω, illino, oblino; (2) cataplasma impono, cataplasmate curo. Μὴ τοίνυν τὸ πρόσωπον ἅπαν ψιμύθῳ κατάπλαττε, *Epigr.*

Καταπλαστὴ, ἡ, medicamentum, *Herod.*

Καταπλαστὸς, ὴ, ὸν, illitus; (2) confictus.

Καταπλαστὺς, ύος, ἡ, emplastrum, oblitum. Ἀπαιρέουσι τῇ δευτέρῃ ἡμέρῃ τὴν καταπλαστὺν, *Herodot.* 4, 75.

Καταπλέκω, fut. ξω, complico, necto. Καταπλέκειν τὴν ζώνην, *Herodot.* finire; ῥῆσιν, perorare.

Καταπλεονεκτέω, excello, præsto.

Κατάπλεος, et *Att.* κατάπλεως, expletus, plene satiatus.

Καταπλέω, fut. εύσω, navi devehor in terram, appello in portum. Κατέπλευσαν εἰς τὴν χώραν τῶν Γαδαρηνῶν, *Luc.* 8, 26.

Καταπληγμὸς, ȣ̃, ὁ, objurgatio, insultatio. A καταπλήσσω.

Καταπλέθω, f. ήσω, impleo, repleo, oppleo.

Καταπληκτικὸς, ὴ, ὸν, terribilis, stuporem adferens, admirabilis.

Καταπληκτικῶς, *adv.* cum stupore, terrore, ut stupeant qui vident, &c.

Καταπλὴξ, ῆγος, ὁ ϗ ἡ, perculsus, consternatus; (2) pavidus; (3) stolidus.

Κατάπληξις, εως, ἡ, obstupefactio; (2) stupor, mens attonita. A

Καταπλήσσω, vel καταπλήττω, perterrefacio, percello, obstupefacio; καταπλήσσομαι, obstupesco, stupeo, percellor; a. 1. act. καταπλῆξαι, perculisse, in med. καταπλήξασθαι a. 2. pass. καταπλαγῆναι, percelli, perculsum esse. Κατέπληξε πάντας, *Xen.* Καταπλαγῆναι τȣ̀ς πολεμίȣς, *Thuc.*

Καταπλοκὴ, ῆς, ἡ, implicatio, complexio.

Κατάπλοος, *contr.* κατάπλȣς, ȣ, ὁ, navigatio deorsum, sive qua descendimus; (2) appulsus; (3) locus ad quem appellimus.

Καταπλȣτέω, ῶ, fut. ήσω, dives sum, abundo.

Καταπλȣτίζω, fut. ίσω, dito, locupleto.

Καταπλȣτομαχέω, divitiis contra aliquem pugno, divitiis ad alterum debellandum utor.

Καταπλύνω, f. υνῶ, abluo, eluo; (2) lavo, perluo; *tropice*, probris, contumeliis.

Κατάπλυσις, εως, ἡ, lotio, ablutio. A præc.

Καταπλώω, *Ion.* pro καταπλέω, navi devehor; a. 1. καταπλώσας, devectus.

Κατάπνευμα, ατος, τὸ, adflatus. A

Καταπνέω, fut. εύσω, perflo, adflo, et quidem cum vi.

Καταπνίγω, f. ίξω, suffoco, præfoco, strangulo. Καταπνιγηθῆναι, *Gal.* Hinc

Κατάπνιξις, εως, ἡ, strangulatio, suffocatio.

Καταπνοὴ, ῆς, ἡ, venti irruentis flatus.

Καταπόδα, et καταπόδας, *adv.* e vestigio. Vide πȣ̀ς.

Καταποθῇ, 3. sing. a. 1. conj. pass. v. καταπίω pro καταπίνω. Unde

Καταπόθρα, ας, ἡ, fauces infimæ, quibus cibus devoratur, stomachi orificium.

Καταποικίλλω, variego, varie distinguo; perf. pass. καταπεποίκιλται, variegatum est.

Καταπολαύω, f. αύσω, perfruor; (2) nimium et plus, quam par est, fruor.

Καταπολεμέω, ῶ, fut. ήσω, bellum gero contra aliquem, oppugno, debello. Καταπολεμεῖν τινα ἐγκλήματι, *Thuc.* Hinc

Καταπολέμησις, εως, ἡ, oppugnatio; (2) debellatio.

Καταπολιτεύομαι, fut. εύσομαι, politica ratione vinco, causam ad remp. pertinentem obtineo contra aliquem. Κατεπολιτεύσατο τὴν ἐν τȣ́τοις πλεονεξίαν, *Plut.*

Καταπολὺ, *adv.* multum, valde; (2) multo, *cum compar.*

Καταπομπεύω, fut. εύσω, transmitto, transveho pompa; (2) glorior adversus quem.

Καταπονέω, ῶ, f. ήσω, labore conficio, fatigo, affligo, vexo, lasso; καταπονȣ̃μαι, labore conficior, fatiscor, affligor; καταπονηθεὶς, a. 1. part. debilitatus, vexatus. Ἐποίησεν ἐκδίκησιν τῷ καταπονȣμένῳ, *Act.* 7, 24. Hinc

Καταπόνησις, εως, ἡ, fatigatio, lassitudo.

Κατάπονος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, labore defessus, confectus.

Καταποντίζω, f. ίσω, demergo in pontum seu mare, submergo. Καταποντισθῇ ἐν τῷ πελάγει τῆς θαλάσσης, *Matt.* 18, 6. Hinc

Καταποντισμὸς, ȣ̃, ὁ, demersio in mare, submersio.

Καταποντιστὴς, ȣ̃, ὁ, qui in pontum demergit; (2) pirata, qui post prædam captam homines in aquas submergit.

Καταποντόω, ῶ, f. ώσω, idem quod καταποντίζω.

Καταπορδέω, oppedo.

Καταπορεύομαι, f. εύσομαι, redeo ab exsilio.

Καταπόρνευσις, ἡ, scortatio; (2) stupratio. A

Καταπορνεύω, f. εύσω, stupro, stuprum infero; (2) prostituo. (2) χωρὶς ἢ ὅτι τὰ θήλεα τέκνα καταπορνεύȣσι, *Herodot.* 1, 94.

Καταπορνοκοπέω, ῶ, fut. ήσω, in meretrices insumo. Ex πορνοκόπος, *leno.*

Καταπορσύνω, molior, machinor, exhibeo, *Xen.*

Κατάποσις, εως, ἡ, absorptio, devoratio, deglutitio cibi vel potus in ventriculum; (2) gula, cibi meatus. *Gl. V.* κατάποσις, vorago. A καταπίνω.

Καταπότης, ȣ, ὁ, vorax, helluo, *Gl. V.* (2) gula. Ab eod.

Καταπότιον, ȣ, τὸ, catapotium, medicamentum quod deglutiendo sumitur. Ab eod.

Κατάποτον, ȣ, τὸ, idem, *Hipp.*

Καταπραγματεύομαι, fut. εύσομαι, negotior.

Καταπρανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, declivis, pronus.

Καταπράσσω, vel καταπράττω, et καταπράττομαι, efficio, perago, transigo; (2) pertracto; (3) comparo. Ἐὰν μὴ πάντα, ὅσα ἡ πόλις βȣ́λεται, καταπράττῃ, *Plut.*

Καταπράϋνσις, εως, ἡ, mitigatio, sedatio. A

Καταπραΰνω, mansuefacio, lenio, sedo. Κατεπράϋνε τῆς ὀργῆς αὐτὸν, *Plut.*

Κατάπρεμνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, stirpibus, arboribus, abundans. Ex πρέμνον, *stirps.*

Καταπρεσβεύω, f. εύσω, *cum gen.* legatus venio contra aliquem, oppugnaturus quem.

Καταπρήθω, f. ήσω, comburo; (2) incendo.

Καταπρηνὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, pronus, declivis.

Καταπρηνίζω, fut. ίσω, pronum præcipito.

Καταπρηνόω, ῶ, fut. ώσω, præcipito, pessundo; hinc. aor. 1. med. κατεπρηνώσαο, pro κατεπρηνώσω. Ex κατὰ et πρηνὴς, *pronus.*

Κατα-

Καταπροδῇ, 3. sing. aor. 1. conj. pass. verbi καταπρόδω.

Καταπρίω, fut. ίσω, serra deseco, vel præcido, serra descindo; (2) discindo, disseco.

Καταπροδιδόναι, præs. inf. act. verbi

Καταπροδίδωμι, f. δώσω, prodo. Μήτε τὰς συμμάχους καταπροδίδωμεν, *Thuc.*

Καταπρόσθαι, aor. 1. inf. med. verbi

Καταπροΐημι, e manibus dimitto, projicio; (2) cum neglectu abjicio.

Καταπροΐκομαι, progredior; (2) irrideo, contemno; (3) impune evado; impune aliquid facio, ut hinc sit καταπροΐξεσθαι, futurum. Sic autem occurrit; οὐ καταπροΐξει, pro οὐ καταπροΐξῃ, haud impune feceris; et οὐ καταπροΐξεται, non impune fecerit. Οὔτοι, σὺ καταπροΐξει λέγων ταυτί, *Aristoph. Thesm.* 578. et *Vesp.* 1385. Καταπροϊχθῆναι, stuprari, quorumvis ludibrio exponi, *Argument. Antig. Soph.* Quasi κατὰ προῖκα, *gratis impune*; in altera significatione, quasi ex κατὰ, πρὸ, et ἵκομαι.

Καταπροΐξατο, *impune reliqui*, aor. 1. ind. med. verbi καταπροΐκομαι.

Καταπρολείπω, fut. ψω, relinquo, desero.

Καταπρωτεύω, ῶ, f. ήσω, primas partes eripio, vinco.

Καταπροχέω, fut. εύσω, p. κέχευκα, profundo, effundo.

Καταπρωκτος, ου, ὁ, cinædus.

Καταπτὰς, a. 2. part. act. verbi καθίπτημι.

Καταπτάω, ῶ, f. καταπτήσομαι, devolo, *præs. inus.*

Κατάπτερος, ου, ὁ ἡ, plumatus, aliger, alatus. Μόλε κατάπτερος τὸν Ἀγαμεμνόνιον ἐπὶ δόμον, *Eurip. Or.* 178. Ex πτερόν.

Καταπτέσθαι, *perstringere*, præs. inf. med. *Ion.* pro καθάπτεσθαι, a καθάπτομαι.

Καταπτήσσω, fut. καταπτήξω, p. κατέπτηχα, terreo; (2) consternor, perterreor, pertimesco, valde timeo, testor animum fractum et desperabundum.

Καταπτήτην, 3. dual. a. 2. ind. act. *Ion.* pro κατεπτήτην, a verbo καθίπταμαι.

Καταπτοέω, ῶ, fut. ήσω, metu consterno, exterreo.

Κατάπτομαι, *Ion.* pro καθάπτομαι, tango, exprobro; cito, de teste. Vide καθάπτομαι.

Καταπτύστης, ὁ, despector, derisor, *Anac.*

Κατάπτυστος, ου, ὁ ἡ, despuendus, detestandus, abominabilis. A καταπτύω.

Καταπτυχὴς, ές, ὁ ἡ, sinuosus, plicatus. Ex πτύσσω, *plico.*

Καταπτύω, f. ύσω, despuo, despicio, contemptim adversor.

Κατάπτωμα, ατος, τὸ, lapsus, casus, ruina. A καταπίπτω.

Κατάπτωσις, εως, ἡ, idem et ab eod.

Καταπτώσσω, metu concido, trepido.

Καταπτωτος, succiduus, *Gl. V.* A καταπίπτω.

Καταπτωχεύομαι, fut. εύσομαι, inops sum; (2) ad mendicitatem redigor, pauper fio.

Καταπυγὴς, ίος, ὁ, cinædus; (2) obscœnus, *Hes.* Ex πυγή.

Κατάπυγος, ου, ὁ, idem et ex eod. Hinc

Καταπυγοσύνη, ης, ἡ, flagitium cinædorum.

Καταπύγων, ωνος, ὁ, cinædus. A πυγή.

Καταπυγωνίστερος, impudicior, libidinosior.

Καταπύθω, f. ύσω, putrefacio, putredine consumo; καταπύθομαι, putresco.

Καταπυκάζω, f. άσω, exorno; (2) constipo.

Κατάπυκνος, ου, ὁ ἡ, condensus.

Καταπυκνόω, ῶ, fut. ώσω, condenso. Κατεπύκνου παραδειγμάτων πλῆθει τὴν πόλιν, *Plut.* Ταῖς ἐκ τῆς ἀληθείας φαντασίαις καταπεπυκνωμένον, *Longin.* 9.

Καταπυκτεύω, f. εύσω, vinco pugilatu.

Καταπυρίζω, f. ίσω, inflammo. Ex πῦρ.

Κατάπυρος, ου, ὁ ἡ, ignitus, candefactus; (2) ardentissimus, ferventissimus. Ex πῦρ.

Καταπυρπολέω, ῶ, f. ήσω, igni absumo, comburo.

Κατάπυῤῥος, ου, ὁ ἡ, valde rufus.

Καταπώγων, ωνος, ὁ, barbatus.

Καταπωλέω, f. ήσω, vendo, venale habeo.

Κατάρα, ας, ἡ, exsecratio, diræ.

Καταραΐζομαι, convalesco, *ut simp.*

Καταρακέω, seu καταῤῥακόω, ῶ, lacero. Unde perf. part. κατεῤῥακωμένος, laceratus. A ῥάκος.

Καταράκτης, ου, ὁ, cataracta, locus abruptus et præceps in flumine, unde aqua in præceps ruit; (2) vectis, obex; (3) porta; (4) avis quædam. A καταῤῥάσσω.

Καταράομαι, ῶμαι, f. άσομαι, male ominor, exsecror, devoveo. Ὅταν καταράσωμαι λάθρα τῷ δεσπότῃ, *Aristoph. Ran.* 764. Ἡ συκῆ ἣν κατηράσω, *Marc.* 11, 21. Ex ἀρά.

Καταρᾶσθε, 2. plur. præs. imperat. med. *contr.* pro καταράεσθε, a καταράομαι.

Καταράσιμος, ον, exsecrabilis.

Κατάρασις, εως, ἡ, exsecratio.

Κατάρατος, ου, ὁ ἡ, diris devotus, exsecratione dignus. A καταράομαι.

Καταράσσω, vel καταράττω. Vide καταῤῥάσσω.

Κατάρβυλος, ου, ὁ ἡ, usque ad calceos demissus. Ex ἀρβύλη.

Καταργέω, ῶ, f. ήσω, p. κατήργηκα, inefficacem reddo, cessare facio ab opere; (2) abrogo, aboleo; (3) inutile reddo. Κατήργηκα τὰ τοῦ νηπίου, 1 *Cor.* 13, 11. Κατηργήθημεν ἀπὸ τοῦ νόμου, *Rom.* 7, 6. Ὅπως ἂν μὴ καταργῶμεν χέρα, *Eurip. Phœn.* 760.

Καταργηθήσονται, 3. plur. f. 1. ind. pass. verbi καταργέω.

Κάταργμα, ατος, τὸ, initiatio, et *in plur.* primitiæ. A κατάρχομαι.

Καταργουμένην, acc. sing. part. præs. pass. f. g. verbi καταργέω.

Κατάργυρος, ου, ὁ ἡ, argentatus; (2) argenteus.

Καταργυρόω, ῶ, fut. ώσω, argento obduco, vel tego; (2) pecunia corrumpo. (2) καὶ τοῦτ' ἄθρησον εἰ κατηργυρωμένος λέγω, corruptus pecunia, *Soph. Antig.* 1077.

Καταρδευτος, ον, irriguus, *Gl. V.* quasi a καταρδεύω, quod esset *irrigo.*

Καταρδω, irrigo. Οὔτι πανουργῶν, ὅτι κατάρδων, ἀλλὰ τὰ βέλτιστα διδάσκων, laudibus perfundens, *Aristoph. Ach.* 664.

Καταρέζω, fut. ξω, demulceo manu. Χειρί τέ μιν κατέρεξεν, *Il.* 1, 361.

Κατάρης ἄνεμος, ventus contortus, et desuper irruens cum impetu, typho. A καταράσσω.

Καταρεθεὶς, aor. 1. part. pass. *Ion.* pro καθαρθεὶς, a καθαίρω, *purgo.*

Καταρθρόω, ῶ, fut. ώσω, articulo.

Καταριγηλὸς, ἡ, ὸν, horribilis, horrendus.

Καταριθμέω, ῶ, f. ήσω, annumero; (2) enumero; (3) numero. Καταριθμηνται Τρωάδων ἄλλων μετὰ, *Eur. Tro.* 873. Κατηριθμημένος ἦν σὺν ἡμῖν, *Act.* 1, 17.

Καταρίθμησις, εως, ἡ, enumeratio. A præc.

Καταριπτάζω, fut. άσω, dejicio, *Hes.*

Καταριστάω, ῶ, f. ήσω, prandeo.

Καταρκέω, ῶ, fut. έσω, sufficio. Ἐμοὶ δὲ φῶς ἐν ἡλίῳ καταρκέσει, *Eur. Rhes.* 446.

Καταρμόζω, *Ion.* pro καθαρμόζω, adapto.

Καταρνέομαι, nego, *Soph.*

Καταρόω, ῶ, f. ώσω, aro; (2) gigno, de mare.

Καταῤῥαγὴ, ῆς, ἡ, dilaceratio.

Καταῤῥαγῆναι, a. 2. inf. pass. verbi καταῤῥήγνυμι.

Καταῤῥαθυμέω, ῶ, f. ήσω, ignave vel timide ago. Τὰ κατεῤῥαθυμημένα, per negligentiam amissa, *Demosth. Philipp.* 1, 4.

Καταῤῥαίνω, fut. ανῶ, perfundo stillatim; (2) adspergo, inspergo, irroro.

Καταῤῥάκτης, ου, ὁ, idem quod καταράκτης.

Καταῤῥάπτω, f. ψω, insuo, consuo.

Καταῤῥάσσω, vel καταῤῥάττω, fut. ξω, frango, rumpo; (2) impetuose deturbo; (3) erumpo, cum impetu decido; (4) decido, more salientium aquarum defluo; (5) ruo, confugio. Κατέῤῥαξε δ' εἰς τὴν θάλασσαν ἅπαντας, *Dem.* (5) ἀλλὰ κατηῤῥάχθησαν ὥσπερ εἰς τεῖχός τι φίλιον τοὺς ἐλέφαντας, ad elephantos tanquam ad amicum murum confugiunt, *Arr. Hist. Alex.* 5, 17.

Κατάῤῥαφος, ου, ὁ ἡ, consutus; (2) pannosus; (3) ex commissuris nexus, non integer; (4) imbellis, de homine imbecillæ valetudinis. A καταῤῥάπτω.

Καταῤῥαψῳδέω, ῶ, fut. ήσω, nugor consuendo carmina; (2) nugor, blatero.

Καταῤῥέζω, f. ξω, permulceo, *Ern.*

Καταῤῥέον, præs. part. act. n. g. v. καταῤῥέω.

Καταῤῥεπὴς, ές, ὁ ἡ, deorsum vergens, declivis; (2) in alteram partem vergens. A

Καταῤῥέπω, f. ψω, deorsum vergo et inclinor.

Καταῤῥεῦσαν, nom. sing. a. 1. part. act. n. g. verbi

Καταῤῥέω, fut. εύσω, defluo, adfluo; (2) decido, delabor; (3) collabor, concido. Ἐκεῖνο τήρει, μὴ σφαλεὶς καταῤῥυῇς ἐντεῦθεν, *Aristoph. Pace,* 145. Φόνῳ καταῤῥεῖ, *Eur. Tro.* 16.

Καταῤῥήγνυμι, vel καταῤῥηγνύω, confringo, distringo; (2) cum impetu decidere facio, dejicio; (3) alvum celeriter et cum impetu moveo; valde purgo, *ap. Med.* Γυναῖκες καταῤῥηγνύμεναι τοὺς πέπλους, *Xen.* Ἀσκοὺς κατεῤῥωγότας, *Jos.* 9, 4. (1) τροπὰς καταῤῥηγνύει, perrumpit ordines et in fugam vertit, *Soph. Antig.* 675. (3) κατεῤῥήγνυντο τὰς γαστέρας, dysenteria laborare cœperant, *Appian. de Reb. Hispan.* 54. Hinc

Καταῤῥηκτικὸς, ἡ, ὸν, celeriter urinam aut alvum ciens.

Κατάῤῥησις, εως, ἡ, accusatio; (2) condemnatio.

Καταῤῥήσσω, vel καταῤῥήττω, f. ξω, confringo, diffringo; (2) constrepo, intersono.

Καταῤῥητορεύω, f. εύσω, contra aliquem verba facio; (2) eloquentia supero; (3) eloquentiæ vi demulceo.

Κατάῤῥιζος, ου, ὁ ἡ, radices terræ infixas habens; (2) radices e capite demittens. Ex ῥίζα, *radix.* Hinc

Καταῤῥιζόω, ῶ, f. ώσω, radicibus firmo seu fulcio, radicibus fixis stabilio.

Καταῤῥινάω, ῶ, fut. ήσω, limo, lima polio; κατεῤῥινημένον, exquisitum, elegans. Ἀστεῖόν τι λέξειν καὶ κατεῤῥινημένον, aliquid urbani et limati, *Aristoph. Ran.* 900. Πολλοὺς δὲ γ' εὑρήσεις ἐν μεσημβρίᾳ θάλπει βραχίον' εὖ κατεῤῥινημένους, lacertum bene limatum, *id est,* probe exercitatum, *Æschyl. Suppl.* 754. Ex ῥίνη, *lima.*

Καταῤῥινίζω, f. ίσω, idem.

Καταῤῥιπτάζω, f. άσω, dejicio, vel disjicio.

Καταῤῥιπτέω, ῶ, f. ήσω, dejicio, prosterno. A

Καταῤῥίπτω, f. ψω, idem.

Καταῤῥοιζέω, ῶ, f. ήσω, asthmate sibilante laboro.

Καταῤῥοΐζομαι, f. ίσομαι, catarrho laboro, destillationibus vexor. A κατάῤῥοος.

Καταῤῥοϊκὸς, ἡ, ὸν, a catarrho proveniens; (2) catarrho obnoxius; (3) catarrhum ciens, seu cum catarrho conjunctus. Ab eod.

Καταῤῥοητικὸς, ἡ, ὸν, idem et ab eod.

Καταῤῥοϊτικὸς, id. quod καταῤῥυητικὸς, *Steph.*

Κατάῤῥοος, *contr.* κατάῤῥους, ου, ὁ, catarrhus, defluxio, destillatio; gravedo. A ῥόος.

Καταῤῥοπία, ας, ἡ, declivitas, cum quid deorsum vergit. A

Κατάῤῥοπος, ου, ὁ ἡ, declivis, deorsum vergens. A καταῤῥέπω.

Κατάῤῥους, idem quod κατάῤῥοος, *Ern.*

Καταῤῥοφέω, ῶ, f. ήσω, sorbillo, absorbeo.

Καταῤῥοώδης, ες, catarrhis obnoxius, gravedinosus.

Καταῤῥυέω, et

Καταῤῥύω, inus. idem quod καταῤῥέω, *Steph.*

Καταῤῥυθμέω, ῶ, fut. ήσω, quadro, ad numeros aptos redigo, conformo, fingo.

Καταῤῥυθμίζω, f. ίσω, idem.

Καταῤῥύομαι, defluo, descendo, de veste.

Καταῤῥυπαίνω, f. ανῶ, conspurco, contamino. Στωμυλόγα ῥήματα τοὺς λέγοντας πρώτους καταῤῥυπαίνει, *Plat.*

Καταῤῥυπόω, idem.

Κατάῤῥυτος, ου, ὁ ἡ, irriguus, qui defluente humore irrigatur; (2) abundans, copiosus. A καταῤῥέω.

Καταῤῥωδέω, ῶ, f. ήσω, extimesco, metu consternor. Unde plusq. perf. καταῤῥωδήκει, *Ion.* pro

pro καταῤῥωδήκει part. καταῤῥωδηκώς, *ap. Herod.*

Καταῤῥώξ, γὸς, ὁ ϗ ἡ, scopulus fractus fluctibus. Ὦ καταῤῥῶγες πέτραι, *Soph. Phil.* 937. A καταῤῥήγνυμι.

Κάταρσις, εως, ἡ, appulsus navium; (2) locus ubi naves appellunt, vel unde egrediuntur; (3) profectio, adventus. A καταίρω.

Καταρτάω, ῶ, f. ήσω, appendo; (2) apto. Ἕνα καταρτήσω ἐς τοῦτο κεῖνα πάντα, *Herodot.* Hinc

Κατάρτησις, εως, ἡ, coaptatio.

Καταρτίζω, f. ίσω, membrum luxatum loco suo repono; (2) instauro, reficio, resarcio; (3) perficio, absolvo; (4) struo, instruo; (5) accommodo, apte compono; (6) ex multis unum compono; (7) concilio, ad concordiam adduco. Καταρτίζοντας τὰ δίκτυα αὐτῶν, *Matt.* 5, 12. Σῶμα δὲ κατηρτίσω μοι, *Heb.* 10, 5. (2) κατηρτικὼς ἐν τῇ παραχειμασίᾳ τὰς ὑπὸ τἀδελφῷ καταλειφθείσας τριάκοντα ναῦς, *Polyb.* 3, 95

Κατάρτιον, τὸ, malus nauticus, *Hes. ex Hom.*

Καταρτισις, εως, ἡ, instauratio, perfectio.

Καταρτισμὸς, οῦ, ὁ, restauratio membrorum luxatorum in locum suum; (2) instauratio, reparatio, &c.

Καταρτιστὴρ, ῆρος, ὁ, compositor, conciliator, moderator.

Κατάρτυσις, εως, ἡ, conditio ciborum; (2) disciplina, institutio. A

Καταρτύω, fut. ύσω, compono, coagmento, instruo; (2) condio; (3) efficio. (3) ἢ καταρτύσων μολεῖν; an effecturus ut huc se conferat? *Soph. Œd. Col.* 71.

Καταρχαιρεσιάζομαι, muneribus seducor, corrumpor. Καὶ μὴ καταρχαιρεσιάζεσθαι πρὸς τῆς τοῦ πλεονεκτεῖν ἐπιθυμίας, et non corruptum esse a cupiditate ditescendi, *Longin.* 44.

Καταρχαιρεσιάζω, ambiendo vinco, *sive*, malis artibus finem propositum adsequor.

Καταρχὰς, *adv.* ab initio. Ex ἀρχή.

Καταρχὴ, ῆς, ἡ, initium, exordium; (2) primitiæ; (3) libatio. Ex iisd.

Κατάρχυτα, præs. part. act. f. g. verbi

Κατάρχω, fut. ξω, prior, vel primus facio aut dico; ( ) incipio, inchoo; (3) auctor sum alicujus rei, exemplum præbeo; (4) præcentorem ago; (5) imperito, dominor; (6) κατάρχομαι. incipio, inchoo; (7) victimam ferio, libo. Ταύρῳ κορυφαίας χέρνιβας κατάρξεται ὁ χιλίαρχος, sacrificia, *Lycophr.* 309. Κατάρχομαι νόμων βακχείων, *Eur. Hec.* 680. Θανόντα δεσπότην γόοις κατάρξομαι, lamentis prosequi incipiam. *Eurip. Andr.* 1199.

Καταρωμένους, acc. pl. præs. part. med. *contr.* pro καταρχομένους, a καταράομαι.

Καταρῶνται, 3. pl præs. ind. med. *contr.* pro καταράονται.

Κατάσαρκος, ου, ὁ ϗ ἡ, carnosus, corpulentus, obesus. Ex σάρξ, caro. Hinc

Κατασαρκόω, ῶ, fut. ώσω, obesum reddo.

Κατασάττω, f. ξω, constipo, condenso.

Κατασβέννυμι, vel κατασβεννύω, fut. σβέσω, p. ἔσβεκα, extinguo; (2) sedo, restinguo. Ἐγὼ δὲ γ' ἵνα τὴν σὴν πύραν τοῦτο κατασβέσαιμι, *Aristoph. Lys.* 736. Ὅμοιος ὥστε πῦρ κατασβέσαι λάβρον, *Eur. Or.* 680.

Κατάσβεσις, εως, ἡ, extinctio. A præc.

Κατάσεισις, εως, ἡ, concussio. A

Κατασείω, fut. σείσω, decutio; (2) concutio, quasso; (3) terreo; (4) manu deorsum commota silentium præcipio, seu aliud signum do. Κατέσεισε τῇ χειρὶ τῷ λαῷ, *Act.* 21, 40. τὴν χεῖρα, *Ib.* 19, 33.

Κατασημαίνω, fut. ανῶ, annoto, observo; (2) obsigno; (3) nota insignio.

Κατασήπω, f. ψω, tabefacio, putrefacio. Ἀλλὰ κατασέσηπας, ὥς γέ μοι δοκεῖς, *Aristoph. Plut.* 1035.

Κατασθμαίνω, de equo sæviente in frenum.

Κατασιγάζω, fut. άσω, silentium impero.

Κατασιγάω, ῶ, fut. ήσω, idem; (2) conticesco, sileo.

Κατασικελίζω, Siculum quid comedo. Verbum comice fictum ab Aristophane, τυρὸν κατεσικέλιζε, caseum Siculum devorabat.

Κατασιλλαίνω, ludibrio habeo, irrideo, dicteriis incesso, *Hippocr.*

Κατάσιμος, resimus, *Gl. V.*

Κατασινάζω, f. άσω, admodum lædo. A

Κατασίνομαι, idem.

Κατασιτέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, comedo, vescor.

Κατασιωπάω, ῶ, fut. ήσω, conticesco; (2) silentium impero; (3) sedo.

Κατασκάζω, f. άσω, claudico; (2) prosterno

Κατασκαίρω, f. αρῶ, desilio, salio.

Κατασκάπτω, fut. ψω, suffodiendo everto, diruo, everto. Κατασκάπτειν πόλιν, *Eur. Iph. in Au.* 63. Πατρῷα θ' ἑστία κατεσκάφη, *Hec.* 22.

Κατασκαριφάω, f. ῶ, vellico, pungo, fodio.

Κατασκαφὴ, ῆς, ἡ, eversio. A κατασκάπτω.

Κατασκαφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, dirutus, suffodiendo eversus. Ab eod

Κατασκεδάζω, fut. άσω, dispergo, dissipo; (2) diluo, refuto; (3) dissipo, v. gr. rumores; (4) offundo, defundo. Κατεσκέδασαν θερμὸν τοῦτο καθ' ὑμῶν αὐτῶν, *Aristoph. Av.* 542.

Κατασκεδάννυμι, et -νύω, idem.

Κατασκελετεύω, f εύσω, exsicco, arefacio, extenuo; (2) proprie carnem demo, ut sola ossa remaneant; sceleton efficio. (3) macero, absumo, contero. Ἐν τοῖς ἄλλοις παιδεύμασι τοῖς οὐδενὸς ἀξίοις ἑαυτοὺς κατασκελετεύουσι, aliis nullius pretii disciplinis sese conterunt, *Plutarch. de Educat. Liberorum.*

Κατασκελέω, idem quod κατασκέλλω, seu κατασκελετεύω, *Hes.*

Κατασκέλλω, idem. Hinc

Κατασκελὴς, ὲς, tenuis, exsanguis, aridus, durus, rigidus.

Κατασκεπάζω, f. άσω, protego.

Κατασκέπτομαι, ψομαι, exploro; (2) provideo.

Κατασκευάζω, f. άσω, et -ομαι, instruo, adorno; (2) armis instruo, armo; (3) exstruo, exædifico; (4) adstruo, probo argumentis, confirmo; (5) instauro; (6) molior, machinor; (7) efficio, reddo; (8) comparo, adquiro; (9) fabricor, compono, conficio; (10) præparo; (11) suborno, immitto, ut exploratorem vel calumniatorem, *Etn.* Ὁ δὲ τὰ πάντα κατασκευάσας Θεὸς, *Heb.* 3. 4. Πᾶς γὰρ οἶκος κατασκευάζεται ὑπό τινος, *Ib.* Hinc

Κατασκεύασμα, ατος, τὸ, id quod structum est, molimen, machinamentum; (2) ædificium; (3) commentum, molimentum subdolum; (4) remedium excogitatum.

Κατασκευασμὸς, οῦ, ὁ, commentum, molimen tum subdolum. Ab eod.

Κατασκευαστὴς, οῦ, ὁ, structor, opifex:

Κατασκευαστικὸς, ἡ, ὸν, affirmandi vim habens, aptus ad confirmandum. Ab eod.

Κατασκευαστικῶς, *adv.* demonstratione.

Κατασκευαστὸς, ἡ, ὸν, exstructus, conditus, structilis; (2) compactus; (3) subornatus, appositus, submissus.

Κατασκευὴ, ῆς, ἡ, exstructio, structura, opificium; (2) structura, compositio, et artificium orationis; (3) constitutio; (4) institutum; (5) apparatus; (6) supellex, vasa et instrumenta domus vel fundi; (7) metatio castrorum; (8) adstructio, probatio, demonstratio. Ex σκευή.

Κατάσκεψις, εως, ἡ, contemplatio. A κατασκέπτομαι.

Κατασκέω, ῶ, fut. ήσω, exerceo; (2) erudio.

Κατασκηνάω, et κατασκηνάομαι, ῶμαι, tentorium defigo; (2) sedem et domicilium pono.

Κατασκηνόω, ῶ, f. ώσω, idem; (2) tentorium seu tabernaculum præbeo; (3) quiesco. Κατασκηνῶν ἐν μέσῳ τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ, *Num.* 35, 34. ἐπ' ἐλπίδι, *Act.* 2, 26. ἐν τοῖς κλάδοις, nidulari, *Xen.* Hinc

Κατασκήνωμα, ατος, τὸ, idem quod

Κατασκήνωσις, εως, ἡ, tentoriorum seu tabernaculorum collatio; (2) tentorium, habitaculum; (3) nidus.

Κατασκήπτω, fut. ψω, impetu devehor, impetuose irruo; (2) corripio, invado. Κατέσκηψεν ἐς ἀγγέλους, *Herodot.* τῷ ἐόντι, *Aristot.* Κατασκήπτω λιταῖς ἐλθεῖν ἀρωγοὺς ξυμμάχους, *Soph. Col.* 1008. Πρὶν κατασκῆψαί τινα, *Eurip. Med.* 94 Hinc

Κατάσκηψις, εως, ἡ, invasio; (2) impetus, ut fulminis; (3) decubitus, *ap. Med.*

Κατασκιάζω, f. άσω, obumbro, opaco. Κατασκιάζοντα τὸ ἱλαστήριον, *Heb.* 9, 5.

Κατασκιάω, ῶ, idem. Hinc κατεσκίαον, *apud Hom. Od.* 12, 436, obumbrabant, tegebant.

Κατασκίδναμαι, dissipor.

Κατάσκιος, ου, ὁ ϗ ἡ, umbrosus, opacus. A σκιά.

Κατασκιόω, f. ώσω, idem quod *simp.*

Κατασκιῶσι, 3. plur. fut. *Att.* verbi κατασκιάω, pro κατασκιάσουσι, *Soph. Œd. Col.* 406.

Κατασκλῆμι, exaresco, contabesco; perf. κατέσκληκα, exarui, contabui; partic. κατεσκληκὼς, emaciatus, tabefactus.

Κατασκοπεύω, f. εύσω, idem.

Κατασκοπεία, ας, ἡ, exploratio, speculatio. A

Κατασκοπεύω, f. εύσω, exploro, speculor.

Κατασκοπέω, ῶ, f. ήσω, exploro, et quidem hostili animo; *unde* insidior. Παρεισῆλθον κατασκοπῆσαι τὴν ἐλευθερίαν ἡμῶν, *Gal.* 2, 4.

Κατασκόπησις, εως, ἡ, exploratio. A præc.

Κατασκοπὴ, ῆς, ἡ, speculatio, exploratio; (2) specula. A κατασκέπτομαι. Hinc

Κατασκοπικὸς, ἡ, ὸν, speculatorius, exploratorius.

Κατασκόπιον, ου, τὸ, navis exploratoria.

Κατάσκοπος, ου, ὁ ϗ ἡ, explorator, speculator, index. A κατασκέπτομαι.

Κατασκυθρωπάζω, tristi, severo sum vultu. Ἀπέβλεψεν εἰς τὸν Νεεμίαν, καὶ κατεσκυθρωπακὼς θεασάμενος, *Joseph. Antiq.* 11, 6.

Κατασκώπτω, fut. ψω, cavillor, dictis mordacibus incesso.

Κατασμικρίζω, deprimo verbis, *Aristot.* (sed lectio dubia, *Ern.*)

Κατασμικρολογέω, ῶ, f. ήσω, parvi pendo; (2) parcum et illiberalem judico, obloquor, ut parco.

Κατασμικρύνω, fut. υνῶ, parvum reddo, imminuo; (2) extenuo, deprimo verbis.

Κατάσμυρνος, ου, ὁ ϗ ἡ, myrrhatus, myrrham redolens. A σμύρνα, myrrha.

Κατασμύξαι, 3. sing. a. 1. opt. act. verbi

Κατασμύχω, f. ξω, comburo, exuro.

Κατασμώχω, f. ξω, contero, contundo, minuo.

Κατασοβαρεύομαι, insolenter vel superbe me adversus aliquem effero.

Κατασοβέω, ῶ, fut. ήσω, abigo, propulso, expello; (2) persequor.

Κατασοφίζω, et κατασοφίζομαι, sophistice decipio, sophismate circumvenio; (2) fraudes et dolos machinor, dolose ago; (3) arte aliqua decipio, circumvenio. Pass. κατασοφίζομαι, decipior; aor. 1. part. κατασοφισθεὶς, deceptus. Οὗτος κατασοφισάμενος τὸ γένος ἡμῶν, *Act.* 7, 19. Ὑπὸ τέχνιτου ῥήτορος σχηματίοις κατασοφίζεται, *Longin.* 17.

Κατασοφιστεύω, f. εύσω, eludo captiose verborum argutiis.

Κατασπάζομαι, fut. άσομαι, comiter accipio et amplector.

Κατασπαθάω, ῶ, f. ήσω, luxu consumo, prodigo. Κατασπαθᾶν τὰ ὄντα.

Κατασπαράσσω, vel κατασπαράττω, fut. ξω, dilacero, dilanio, discerpo. Τὴν εἰρεσιώνην μου κατεσπαράξατε, *Aristoph. Eq.* 725.

Κατάσπασις, εως, ἡ, detractio. A κατασπάω.

Κατάσπασμα, ατος, τὸ, idem; (2) quod convulsum est. Ab eod.

Κατασπασμὸς, οῦ, ὁ, idem. Ὅταν οὖν οἱ τοιοῦτοι κατασπασμοὶ γίνωνται μὴ πολλάκις, *Plutar. de Prof. Virt.*

Κατασπαστικὸς, ἡ, ὸν, detrahendi vim habens.

Κατασπαταλάω, ῶ, delicior, in deliciis vivo.

Κατασπάω, ῶ, detraho, destruo, convello, deturbo; (2) avide deglutio, seu haurio faucibus; perf. in sing. præs. κατέσπακας, deglutis, sive soles deglutire, *apud Aristoph.* Τῶν τριχῶν κατέσπασα, *Aristoph. Lys.* 728.

Κατασπείρω, sero, semino, consero. Ὅσας ἀνίας μοι κατασπείρας, φθίνεις; *Soph. Aj.* 1024.

Κατά-

Κατάσπεισις, εως, ἡ, perfusio, ut hostiæ. A

Κατασπένδω, f. σπείσω, libo, perfundo libamine seu libamento; (2) devoveo. Χοὰς κατασπείσασ' ὑπὲρ μητέρος τάφε, *Eur. Or.* 1176.

Κατασπέρχω, impello, urgeo, properare cogo.

Κατασπεύδω, fut. εύσω, festino, propero: (2) urgeo, instigo; perf. part pass. κατεσπευσμένος, acceleratus. Κατασπεύδειν τὸ πρᾶγμα, *Æsch.* A σπεύδω.

Κατασπιλάζω, fut. άσω, commaculo, labem adspergo, inquino. A σπίλος. (2) ex improviso appareo, adsum; irruo. A σπιλάς.

Κατασποδέω, ῶ, fut. ήσω, ferio, percutio. Τὸν ἄνδρα τῷ πελέκει γυνὴ κατεσποδήκει, *Aristoph. Thesm.* 567.

Κατασπορά, ᾶς, ἡ, seminatio. A κατασπείρω.

Κατασπουδάζω, fut. άσω, studeo, operam navo, studiose adfecto; perf. part. pass. κατεσπουδασμένος, rerum agendarum anxius.

Κατασπουδὴν, *adv.* de industria, studio, data opera. A σπουδὴ, *studium.*

Καταστagμὸς, ῦ, ὁ, destillatio. A

Καταστάζω, fut. άξω, destillo, instillo, stillatim infundo, effundo. Ἱερὸς γένοι νιν πᾶν καταστάζει δέμας, *Soph. Phil.* 823. Ὁρᾷς νεκρὸν τόνδ', ὃ καταστάζω δάκρυ; *Eur. Hec.* 749.

Κατασταθεὶς, aor. 1. part. pass. verbi καθίστημι.

Κατασταθμεύω, fut. εύσω, in statione, diversorio, seu stabulo colloco. Τὰ βοσκήματα κατασταθμεύσει, *Strabo.*

Κατασταθμίζω, fut. ίσω, appendo, pondere demetior. Hinc

Κατασταθμισμὸς, ῦ, ὁ, appensio, libratio.

Κατασταλτικὸς, ἡ, ὸν, reprimendi aut sistendi vim habens, reprimens, sistens, cohibens. A καταστέλλω.

Κατασταμνίζω, fut. ίσω, in vas seu dolium infundo et condo. A στάμνος.

Καταστάντος, gen. sing. aor. 2. part. act. verbi καθίστημι.

Καταστασιάζω, fut. άσω, seditione opprimo et adfligo; (2) concerto. Κατεστασίαζε τὴν βυλὴν, *Plut.* Καταστασιαζόμενος ὑπὸ τῦ Λυσάνδρυ φίλων, *Xen.*

Καταστασιαστικὸς, seditionis movendæ contra aliquem idoneus. Οξὺν τινα καταστασιαστικὸν, *Heliodor.* 7.

Κατάστασις, εως, ἡ, collocatio et constitutio cujusvis rei in sua sede; (2) constitutio, ordinatio, institutio; (3) ordinatio ad officium; (4) constitutio, v. gr. aëris, corporis humani; (5) status, conditio; (6) ipsa actio standi; (7) locus in quo consistitur; (8) consessus, concilium, concio; (9) sedes; (10) sedatio, v. gr. tumultus; (11) stipendium equestre. A καθίστημι. Unde

Καταστάτης, ῦ, ὁ, instaurator, dispositor.

Καταστατικὸς, ἡ, ὸν, certo statu præditus; (2) sedandi vim habens. Ab eod.

Καταστεγάζω, fut. άσω, tego, operio. Hinc

Καταστέγασμα, ατος, τὸ, operimentum, tegmen.

Κατάστεγος, ῦ, ὁ ἡ ἡ, tectus, tecto coopertus. A στέγω, *tego.*

Καταστείβω, fut. ψω, calco, pedibus tero.

Καταστεῖλαι, aor. 1. inf. act. verbi καταστέλλω.

Καταστείχω, fut. ξω, descendo; (2) redeo, revertor.

Καταστέλλω, f. στελῶ, reprimo, sedo, compesco; (2) vestio, orno; (3) protego: καταστεῖλαι, in a. 1. κατεσταλμένος, perf. part. moderatus. Καταστείλας δὲ ὁ γραμματεὺς τὸν ὄχλον, *Act.* 19, 35. Ἀλλ' αὐτὸν ἡμεῖς, οἷς σε θεραπεύειν μέλει, πάλιν καταστελῦμεν, *Eur. Bacc.* 932. (3) τοσῦτον οἶκτον περιβαλὼν καταστελῶ, *Eurip. Iphig. in Aul.* 934.

Καταστενάζω, fut. νάξω, ingemisco, cum gemitu deploro.

Καταστένω, f. νῶ, ingemo, suspiro. Τί δῆτα σὺ καταστένεις τέκνον; *Eur. Andr.* 444. ὑπὲρ τυράννων συμφορᾶς, *Iphig. in Aul.* 481.

Καταστερίζω, f. ίσω, stellis distinguo, stellis insignio; (2) inter astra colloco, in astra refero. Φασὶν καὶ ὅτω καταστερισθῆναι τὰς Πλειάδας τὸν Ὠρίωνα φευγύσας, *Apoll. Rhod. Scholiast. ad* 3, 226. A κατάστερος. Hinc

Καταστέρισις, εως, ἡ, constellatio, *Gl. V.*

Κατάστερος, ῦ, ὁ ἡ ἡ, stellatus, qui siderum splendorem imitatur. Ab ἀστήρ.

Καταστερισμὸς, ῦ, ὁ, relatio in astra. *Eratosthenis* καταστερισμοὶ, enarratio eorum quæ in astra sunt relata, iisque nomen dedere. Ab eod.

Καταστεφανόω, ῶ, fut. ώσω, corono.

Καταστεφὴς, ὲς, coronatus. Ἐπεὶ καταστεφῆ στέχονθ' ὁρῶ τιν' ἄνδρα πρὸς χάριν λόγων, *Soph. Trach.* 178. A

Καταστέφω, f. ψω, corono, serto redimio. Σὲ καταστέψας ἐγὼ νιν ἦγον ὡς γαμυμένην, *Eur. Iphig. in Aul.* 928.

Καταστηλιτεύω, fut. εύσω, in stela noto, proscribo; oratione invectiva infamo; perf. part. pass. κατεστηλιτευμένος, proscriptus.

Καταστηλόω, ῶ, fut. ώσω, cippis, columellis distinguo, v. gr. viam. Ἰγνατία ἐστὶν ὁδὸς ... βεβηματισμένη κατὰ μίλιον, καὶ κατεστηλωμένη, via Ignatia dimensa ac per milliaria distincta columellis ad singula positis, *Strab.* 7.

Κατάστημα, ατος, τὸ, constitutio, habitus, status; (2) habitus vultusque hominis compositæ mentis; (3) vestitus. Σαρκὸς εὐσταθὲς κατάστημα ἀγαπώντων, obesam carnem ac bene constitutam, *Cleomedes Cyclicæ Theoriæ,* 2, 87. *Plutarch. adversus Epicurum,* 1089. D. A καθίστημι.

Καταστηματικὸς, ἡ, ὸν, sedatus, qui nullo modo turbatur. A præc.

Κατάστημος, ῦ, ὁ ἡ ἡ, vestis denso stamine. A στήμων.

Καταστῆναι, aor. 2. inf. act. verbi καθίστημι.

Καταστηρίζω, fut. ίξω, fulcio; (2) ἑαυτὸν, innitor, incumbo, consideo, cum εἰς.

Κατάστιγμα, ατος, τὸ, macula in pelle animalis. A

Καταστίζω, fut. ξω, punctis distinguo, compungo. Hinc

Κατάστικτος, ῦ, ὁ ἡ ἡ, punctis distinctus, notis compunctus, varius, maculosus.

Καταστίλβω, niteo, fulgeo, refulgeo.

Καταστολὴ, ῆς, ἡ, repressio, inhibitio, cohibitio; (2) vestitus, amictus; (3) modestia in vestitu. A καταστέλλω.

Καταστολίζω, fut. ίσω, vestibus orno, vestio.

Καταστομίζω, fut. ίσω, tacere cogo.

Καταστομὶς, ίδος, ἡ, tibiæ pars quædam. A στόμα, ος.

Καταστοναχέω, ῶ, fut. ήσω, ingemisco, suspiro graviter.

Καταστοναχίζω, fut. ίσω, idem.

Καταστορέννυμι, vel καταστορεννύω, sterno; ut animum iratum, mare, tranquillum reddo; a. 1. κατεστόρεσε, stravit, sedavit; plusq. perf. pass. κατεστόρηντο, strati ac cæsi fuerant; aor. 1. pass. καταστορεσθῆναι, sedari. Καταστορέσαι τὴν φιλοτιμίαν, *Plut.*

Καταστοχάζομαι, fut. άσομαι, collineo, scopum peto; (2) velut scopum propositum habeo, specto; (3) conjicio.

Καταστοχασμὸς, ῦ, ὁ, conjectura.

Καταστοχαστικὸς, ἡ, ὸν, conjecturalis, in conjiciendo acutus.

Καταστραγγίζω, fut. ίσω, facio destillare.

Καταστράπτω, fut. ψω, fulgore illustro, fulgore vel splendore oppleo.

Καταστρατηγέω, ῶ, f. ήσω, stratagemate supero, bellica astutia decipio; perf. part. pass. κατεστρατηγημένος, stratagemate circumventus. Καίσαρα καταστρατηγῶν, *Plut.*

Καταστρατοπεδεύω, fut. εύσω, castra moveo adversus, exercitu infesto, invado; (2) castra metor; in castris dego.

Καταστρατοπεδεία, ας, ἡ, castrametatio, seu castra ipsa.

Καταστρεβλόω, ῶ, fut. ώσω, torqueo; (2) distorqueo, depravo.

Καταστρέφω, fut. ψω, subverto; (2) dejicio, prosterno; (3) revoco; (4) exigo, finio, claudo; (5) morior, vitam finio; (6) desino; (7) subigo, subjugo, in potestatem redigo; καταστρέφομαι, act. et pass. ut καταστραμμένος πολλὴν γῆν, qui multum terræ subegit; κατεστραμμένος, subactus, eversus. Τὰς τραπέζας —— κατέστρεψε. *Marc.* 11, 15. Οἱ Λυδοὶ κατεστρέψαντο ὑπὸ Περσέων, *Herodot.* Κατεστρεψάμην γε τὸς ἑαυτὸς, fugavi, *Aristoph. Vesp.* 1086. (4) νεῦσα δ', εὖ πως τὴν νόσον καταστρέφυ, bene termina, *Eurip. Hippol.* 477.

Καταστρεψάμενος, aor. 1. part. med.

Καταστρέψοντι, 3. plur. fut. 1. ind. act. *Dor.* pro καταστρέψυσι.

Καταστρηνιάω, ῶ fut. άσω, insolentius et lascivius me gero, lascivio. Ὅταν γὰρ καταστρηνιάσωσι τῦ Χριστῦ, 1 *Tim.* 5, 11.

Καταστροφὴ, ῆς, ἡ, catastrophe, extrema pars fabulæ; (2) subversio, directio; (3) exitus, mors. A καταστρέφω. Hinc

Καταστροφικῶς, *adv.* more catastropharum, seu ut in catastrophis fabularum fieri solet.

Κατάστρωμα, ατος, τὸ, superiustabulatum navis, quod nautas aut milites sustinet, fori. A

Καταστρώννυμι, vel καταστρωννύω, fut. στρώσω, consterno; (2) humi sterno, humi adfligo; inf. καταστρωννῦναι, sternere; aor. 1. κατέστρωσαν, straverunt; plusq. perf. κατέστρωντο, strati fuerant. Κατεστρώθησαν γὰρ ἐν τῇ ἐρήμῳ, 1 *Cor.* 10, 5. Hinc

Κατάστρωσις, εως, ἡ, constratio; (2) prostratio.

Καταστυγέω, ῶ, fut. ήσω, aversor, odio prosequor.

Καταστυγνάζω, fut. άσω, molestia afficior.

Κατάστυγνος, ον, tristis, æger.

Καταστύφελος, ῦ, ὁ ἡ ἡ, valde durus, asper.

Καταστωμύλλω, deblatero, blaterando obtundo; p. part. pass. κατεστωμυλμένος, ad loquacitatem et garriendum factus, compositus; aor. 1. med. κατεστωμύλατο, argute accusavit, argute recitavit. Οἷα κατεστωμύλατο ἐξ ἀκαίρα, *Aristoph. Thesm.* 468.

Κατασύομαι, cum impetu ruo; ut hinc sit *Homericum* κατέσσυτο. *Il.* 21, 382.

Κατασυρίττω, fut. ξω, sibilum edo, sibilo; (2) exsibilo.

Κατασύρω, fut. ῶ, detraho, deorsum traho; (2) populor, diripio; (3) pertraho. Μήποτε κατασύρῃ σε πρὸς τὸν κριτὴν, *Luc.* 12, 58. Τῆς διὰ μεσσατίης κατασύρεται ὕδατα Ῥήνυ, *Dion. Per.* 296. (2) κατασύρας δὲ τὴν Λοκρίδα καὶ τὴν Βρεττανίαν χώραν, *Polyb.* 1, 56.

Κατασφαγὴ, ῆς, ἡ, interemptio, occisio. A

Κατασφάζω, sive κατασφάττω, fut. ξω, jugulo, macto; (2) interficio, occido: aor. 2. part. κατασφαγεὶς, interemptus. Κατασφάξατε (αὐτὸς) ἔμπροσθέν με, *Luc.* 19, 27. Κατεσφάγη στρατὸς, *Eur. Rhes.* 811. Hinc

Κατασφακτικὸς, ἡ, ὸν, avidus cædis, sanguinolentus.

Κατασφαλίζω, fut. ίσω, munio, tutum reddo; (2) seris claudo, obfirmo.

Κατασφάξατε, 2. plur. aor. 1. ind. act. verbi κατασφάττω.

Κατασφενδονάω, ῶ, fut. ήσω, fundam contorqueo adversus aliquem.

Κατασφηκόω, ῶ, f. ώσω, in angustum contraho; (2) clavis configo.

Κατασφηνόω, ῶ, fut. ώσω, cuneo findo.

Κατασφίγγω, distringo, *Gl. V.* constringo.

Κατασφραγίζω, fut. ίσω, signo, signaculo obfirmo. Βιβλίον κατεσφραγισμένον, *Apoc.* 5, 1.

Κατασχάζω, fut. άσω, scarifico, scalpro aperio.

Κατάσχασμα, ατος, τὸ, scarificatio, incisio aut apertura scalpello facta. A κατασχάζω.

Κατασχασμὸς, ῦ, ὁ, idem et ab eod.

Κατασχαστέον, *adv. pos.* scarificandum. Ab eod.

Κατασχάω, laxo, remitto.

Κατασχεθήτω, 3. sing. aor. 1. imperat. pass. verbi κατέχω, pro κατασχέω.

Κατασχέθω, inhibeo, detineo.

Κατασχεῖν, *obtinere,* aor. 2. inf. Παγκληρίας μέρος κατασχεῖν φυγάδι Πολυνείκει θέλων, *Eurip. Suppl.* 14.

Κατάσχεσις, εως, ἡ, possessio, occupatio; (2) retentio. A κατέχω, *contineo.*

Κατασχετλιάζω, fut. άσω, indignor adversum.

Κατάσχετος, ῦ, ὁ ἡ ἡ, detentus, qui captus detinetur; (2) cohibendus, coercendus. Ἀλλ' εἰσόμεθα μή τι καὶ κατάσχετον κρυφῇ καλύπτει

καλύπτει καρδίᾳ θυμουμένη, *Soph. Antig.* 1253. A κατέχω, *detineo.*

Κατάσχῃ, 3. sing. aor. 2. conj. act. v. κατέχω.

Κατασχηματίζω, fut. ίσω, effingo, conformo. Κατεσχημάτισεν ἑαυτὸν, *Plut.*

Κατασχημονέω, ῶ, fut. ήσω, indecore et contumeliose ago, seu tracto.

Κατασχίζω, fut. ίσω, diffindo, discindo, conscindo, diffindendo convello; (2) præcido. Σὺ γὰρ κατεσχίσω μὲν ἐπὶ γέλωτι, *Aristoph. Ran.* 402. Hinc

Κατάσχισις, εως, ἡ, diffissio, discissio.

Κατάσχισμα, ατος, τὸ, frustum diffindendo avulsum.

Κατασχοῖσα, aor. 2. part. act. *Dor.* pro κατασχοῦσα, à κατέχω.

Κατασχολάζω, fut. άσω, otium habeo, vaco, cesso. Ἐάν μοι τοῦ χρόνου δοκῇ τι κατασχολάζειν, *Soph. Phil.* 126.

Κατασχολέω, ῶ, fut. ήσω, occupatus sum; (2) otio male utor.

Κατασχόμενος, aor. 2. part. med. verbi κατέχω.

Κατάσχωμεν, 1. pl. aor. 2. conjunct. act.

Κατασχὼν, aor. 2. part. act. verbi ejusd.

Κατασωρεύω, fut. εύσω, accumulo, coacervo.

Κατασωτεύω, fut. εύσω, per luxuriam absumo.

Κατατώχω, attero, contero.

Κατατάμνω, idem quod κατατέμνω.

Κατατανύω, fut. ύσω, extendo; (2) explico, expedio.

Καταταξεῖς, 2. sing. fut. 1. ind. act. *Dor.* pro κατατάξεις, à κατατάσσω.

Κατάταξις, εως, ἡ, centuriatio, decuriatio. A

Καταταράσσω, seu καταταράττω, fut. ξω, perturbo.

Κατατατροτασέω, fut. ώσω, in locum caliginosum, item carcerem, dejicio.

Κατατάσσω, vel κατατάττω, fut. ξω, ordino, constituo, in ordines militares refero, centurio, decurio; (2) refero inter, insero. Εἴ τις αὐτὸν ταξίαρχος εἰς τάξιν τινὰ κατέταξε, *Lys.*

Καταταχέω, ῶ, celeritate vinco et averto. Κατετάχησε γὰρ αὐτοὺς Ἀννίβας, *Pol.* Ex ταχύς.

Κατατάχος, *adv.* pro κατὰ τάχος, celeriter.

Κατάτασις, εως, ἡ, extensio; (2) collocatio membri, *ap. Hipp.* A

Καταθαρρηκότως, *adv.* confidenter, audacter, licenter. A καταθαῤῥέω.

Κατατείνω, tendo; (2) retineo attractis habenis; (3) inhibeo, coerceo; (4) prosterno, dejicio; (5) contendo; (6) distendo, extendo, distendendo torqueo; (7) porrigor, pertineo; (8) pergo; (9) contendo; connitor. Κατατείνειν τοὺς ἵππους, *Plut.* Ὁ δὲ κατατεινόμενος ὑπὸ τῆς βασάνου, *Dem.*

Κατατειχίζω, f. ίσω, muros demolior et dejicio.

Κατατειχογραφέω, *cum gen.* in pariete adversus quem scribo quid.

Κατατελὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, perfectus, totus, usque ad reliquias. Hinc τὰ κατατέλεια, ων, reliquiæ; (2) sumptus et impensæ; (3) magistratuum consessus. Ex τέλος.

Κατατέμνω, fut. εμῶ, concido: (2) vulneribus multis concisum interficio; (3) occido; (4) disseco, in partes seco; (5) dirimo, dirimo societatem; aor. 2. κατέταμον part. καταταμὼν qui scidit; aor. 1. pass. κατετμήθην part. κατατμηθεὶς, scissus. Ἑαυτὸν κατατέμνει, *Xen.*

Κατατέρπω, fut. ψω, delecto.

Κατατεφρόω, ῶ, fut. ώσω, in cinerem redigo.

Κατατεχνικὸς, ἡ, ὸν, idem quod κατάτεχνος.

Κατατεχνικῶς, *adv.* artificiose.

Κατατεχνολογέω, ῶ, fut. ήσω, artificiose distinguo et dissero; (2) in artem redigo.

Κατάτεχνος, ου, ὁ ᾗ ἡ, artificiosus, industrius. Callimachi epith. ab Atheniensibus propter elegantiam et artis subtilitatem; (2) artificiose elaboratus et perpolitus. A τέχνη, *ars.*

Κατατήκω, fut. ξω, colliquefacio; (2) emacio, contabefacio. Ὑπὸ τοῦ γὰρ ἄλγους κατατέτηκ', *Aristoph. Plut.* 1034.

Καταθήπω, admiror, obstupesco; perf. med. κατατέθηπα, κατατεθήπεισαν, 3. pl. perf.

Κατατίθημι, ex humeris, &c. depono; (2) depono apud aliquem; (3) persolvo, numero; (4) repono, colloco; (5) *In med.* depono ex humeris, et omitto controversiam, accusationem; (2) constituo, ordino res; (3) comparo, consequor; (4) ineo (gratiam), suscipio (inimicitias); (5) tribuo beneficium). *In pass.* accipio; (6) tracto aliquem in utramque partem; (7) occulto, comprimo, de dardanariis, qui frumentum nolunt vendere, ut carius fiat, *Ern.* Κατέθηκεν αὐτὸν ἐν μνημείῳ, *Marc.* 15, 46. Θέλων τε χάριτας καταθέσθαι τοῖς Ἰουδαίοις ὁ Φῆλιξ, *Act.* 24, 27.

Κατατιλάω, ῶ, fut. ήσω, stercore contamino; (2) stercus emitto adversum.

Κατατίλλω, depilo; (2) compilo, convello.

Κατατιτραίνω, perforo.

Κατατιτράω, ῶ, fut. κατατιτρήσω, perforo, pertundo, perterebro; perf. part. pass. κατατιτρημένος, perforatus.

Κατατιτρώσκω, fut. -τιτρώσω, saucio, vulnero.

Κατατοκίζω, fut. ίσω, fœnore obruo et exhaurio.

Κατατολμάω, ῶ, fut. ήσω, audeo adversus aliquem, item audaci animo, cum periculo; *etiam* facio aliquid.

Κατατομὴ, ῆς, ἡ, concisio; (2) incisio, sectio, incisura. A κατατέμνω.

Κατάτονος, ου, ὁ ᾗ ἡ, deorsum tendens; (2) minus altus. A κατατείνω, *deorsum tendo.*

Κατατοξεύω, fut. εύσω, sagitta peto; (2) sagitta configo, confodio. Βολίσι κατατοξευθήσεται, *Exod.* 19, 13.

Κατατραυματίζω, fut. ίσω, saucio, vulneribus conficio.

Κατατράω, ῶ, fut. ήσω, perforo.

Κατατρέπω, fut. ψω, in fugam verto, fugo.

Κατατρέχω, incurro, incursionem facio, incursionibus vasto; (2) insector, invehor, reprehendo; (3) percurro, lustro, considero; aor. 2. κατέδραμον inf. καταδραμεῖν part. καταδραμών. Κατατρέχοντες τὴν χώραν ᾗ λείαν ἀπάγοντες, ᾗ πορθήσαντες, *Herod.* Κατέδραμεν ἐπ' αὐτοὺς, *Act.* 21, 32.

Κατάτρησις, εως, ἡ, perforatio. A κατατράω.

Κατατριακοντάτισαι, cum scortis rem habere, *V. L.*

Κατατρίβω, fut. ψω, contero, attero, confrico; (2) consumo vel tero tempus; κατατριβῆναι, aor. 2. pass. ætatem consumpsisse; perf. pass. κατατέτριμμαι, ætatem consumpsi. Κατατρίβεσθαι ἡδοναῖς, περὶ τὸν πόλεμον, *Plut.*

Κατατρίζω, fut. ίσω, strido, stridorem edo.

Κατατρίχιος, ου, ὁ ᾗ ἡ, instar pili tenuis. A θρίξ.

Κατατρίψεις, 2. sing. fut. 1. ind. act. verbi κατατρίβω. Unde

Κατάτριψις, εως, ἡ, attritus, contritio.

Κατάτροπος, ου, ὁ ᾗ ἡ, deorsum versus, deorsum vergens, declivis, *Hes.* A τρέπω.

Κατατροχάζω, fut. άσω, decurro, incurro; (2) roto. Ex τρόχος, vel τροχὸς, *rota.*

Κατατρόχαστος, ου, ὁ ᾗ ἡ, qui cursu transiri potest. A præc.

Κατατρυπάω, ῶ, fut. ήσω, terebro.

Κατατρυφάω, ῶ, fut. ήσω, oblector, delector; (2) luxu diffluo, delicate admodum vivo; (3) luxurior in aliqua re. Κατετρύφησαν περὶ τὴν θάλασσαν, *Aristid.*

Κατατρύχω, attero, contero; (2) adfligo, vexo. Δώροισι κατατρύχω, *Il.* 17, 225.

Κατατρύω, fut. ύσω, idem.

Κατατρώγω, comedendo seu corrodendo consumo, comedo.

Κατατυγχάνω, evenio; (2) consequor, adsequor; κατατυχὼν, aor. 2. part. voti compos; inf. κατατυχεῖν, assequi.

Κατατυραννέω, ῶ, fut. ήσω, tyrannidem exerceo.

Καταυαίνω, fut. ανῶ, arefacio. Ψυχρὸν νεκὺν ἀκτὶς σειρίας καταυανεῖ, *Lycophr.* 397.

Καταυγάζω, fut. άσω, illumino, illustro; (2) resplendeo, luceo; (3) video. Καταυγάζων φύσιν ἀνδρῶν, *Nonn.* Καταυγάζεσθαι ὑπὸ τῆς σοφίας. (3) καταυγάσσαντο βοτῆρα αὔλιον, *Apoll. Rhod.* 4, 1248. Hinc

Καταυγασμὸς, οῦ, ὁ, illuminatio, illustratio.

Καταυγάσμα, ατος, ἡ, quæ illuminat.

Καταυδάω, eloquor, *Soph.*

Κατάυδησις, εως, ἡ, vociferatio. Ab αὐδάω.

Καταῦθι, *adv.* illic.

Καταυλακίζω, fut. ίσω, sulco.

Καταυλέω, ῶ, fut. ήσω, tibia modulor. Et *in pass.* καταυλέομαι, οῦμαι, tibiæ cantum audio; (2) tibiis personor; *item* demulceor a strepitu tibiarum; (3) exsibilor et derideor. Hinc

Κατάυλησις, εως, ἡ, tibiarum inflatus.

Καταυλίζομαι, fut. ίσομαι, stationem habeo; (2) castra metor, consideo. Νῦν μὲν καταυλισθέντες, *Eur. Rhes.* 517.

Καταυτίκα, *adv.* statim, illico.

Καταυτόθι, *adv.* ibi, illic, istic.

Καταυχάομαι, ῶμαι, fut. ήσομαι, glorior contra.

Καταυχέω, glorior, *Æsch.*

Καταύω, fut. αύσω, torreo, exuro; (2) aboleo.

Καταφαγὰς, ᾶδος, ὁ ᾗ ἡ, nepos, helluo, ganeo, *Ph.* καταφαγὰς, comestor, *Ph.* καταφαγάδες, gulatores, *Ph.* A

Καταφαγεῖν, aor. 2. præs. non datur; perdere, edere, devorare; (2) consumere, absumere, per luxum abligurire; καταφάγομαι, devorabo. Καταφαγών σου τὸν βίον, *Luc.* 15, 30. Πᾶ γὰρ ἦν, νῦν δ' ἥρπεις, ὁ κατέφαγε, *Aristoph. Pac.* 6.

Καταφαίνομαι, appareo, videor esse. Hinc

Καταφάνεια, ας, ἡ, claritas, perspicuitas.

Καταφανῇ, 3. sing. aor. 2. conj. pass. à καταφαίνομαι. Unde

Καταφανὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, conspicuus, apertus.

Καταφαντάζω, fut. άσω, idem quod *simplex.*

Καταφαντὸς, ἡ, ὸν, adfirmativus, qui adfirmari potest, adfirmandus, (sed hoc potius καταφατὸς). A κατάφημι. (2) qui videri aut conspici potest, conspiciendus. A καταφαίνομαι.

Καταφανῶς, *adv.* aperte, evidenter, manifeste.

Καταφαρμακεύω, fut. εύσω, veneficio delinio; (2) lenocinio adficio, fuco.

Καταφαρμάσσω, vel καταφαρμάττω, fut. ξω, veneno lædo, veneno noceo.

Κατάφασις, εως, ἡ, adfirmatio, enunciatio cum adsensu. A κατάφημι.

Καταφάσκω, idem quod κατάφημι.

Καταφατίζω, dico contra aliquem; (2) sancte polliceor, affirmo. Ex φάτις, *fama.*

Καταφατικὸς, ἡ, ὸν, adfirmans.

Καταφατικῶς, *adv.* adfirmando.

Κατάφατος, ον, recens, qui potius προσφάτος, *Steph.*

Καταφαυλίζω, fut. ίσω, pro vili habeo, contemno, verbis deprimo.

Καταφέγγω, fulgore percello. Ὥσπερεὶ κατασβεννυντᾶ ᾗ καταφέγγει τοὺς ἀπ' αἰῶνος ῥήτορας, *Longin.* 34.

Καταφέρεια, ας, ἡ, proclivitas. A

Καταφερὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, declivis, pronus, proclivis; (2) infirmus, imbellis; (3) salax, libidinosa, meretrix; (4) omninoque intemperans in quocunque genere. A

Καταφέρω, deorsum fero, defero, demitto; (2) dejicio, deturbo; (3) adigo, allido, incutio; καταφέρομαι, deferor, appello; κατενεχθεὶς, a. 1. part. delatus, appulsus; in act. κατενεγκὼν, qui detulit, adegit. Ἀναιρουμένων τε αὐτῶν κατήνεγκα ψῆφον, *Act.* 26, 10. Καταφερόμενος ὕπνῳ βαθεῖ, *Ibid.* 20, 9. ἀπὸ τοῦ ὕπνου, *Ibid.*

Καταφεύγω, confugio, perfugio. Τόνδ' ἐκ ἔχομεν καταφυγεῖν, *Eur. Cyc.* 433. Κατέφυγον εἰς τὰς πόλεις, *Act.* 14, 6. Hinc

Καταφευκτέος, έα, έον, confugiendus. Ἐπὶ τὸν Εὐριπίδην δή μοι καταφευκτέον, *Lucian.*

Κατάφευξις, εως, ἡ, perfugium, confugium.

Κατάφημι, aio, adfirmo, confirmo; (2) contradico; (3) defero, denuntio. (2) ἀλλ' οὐ μεμφομένων ἂν καταφαίην, non contradicerem illis, qui vatem incusarint, *Soph. Œd. Tyr.* 506.

Καταφημίζω, fut. ίσω, divulgo, famam spargo, κατεφήμισαι, fama fert. Κατεφάμιξεν καλεῖσθαι τοῦτ' ὄνομ' ἀθάνατον, jussit eum vocari hoc nomine immortali, *Pind. Olymp.* 6, 93.

Κατάφημος, famosus, *Gl. V.* A φήμη.

Καταφθάνω, pervenio, advenio; (2) opprimo aliquem, invado.

Καταφθατέομαι, idem, *Æsch. Eum.* 401.

Καταφθαρήσονται, 3. pl. fut. 1. ind. pass. A

Καταφθείρω, corrumpo, perdo. Ἐν τῇ φθορᾷ αὐτῶν καταφθαρήσονται, 2 *Pet.* 2, 12.

Καταφθειμένοισιν, dat. pl. perf. part. pass. *Ion.* pro κατεφθιμένοις, à καταφθίω.

Καταφθινύθω, profligo, perdo, corrumpo; (2) contabesco, dispereo.

Καταφθίνω, consumo tabe; (2) *pass.* tabesco, marcesco, intereo. Οὐδ' εἴασέ σε γηρέντα γήρα τεκέων καταφθῖναι, *Eur. Alc.* 618.

Καταφθίω, fut. ίσω, perdo, interficio. Ἐπεὶ κατέφθιτο πατὴρ ἐμός, *Soph. Phil.* 345.

Καταφθορὰ, ᾶς, ἡ, corruptio, destructio; (2) maceratio; (3) stupratio; (4) internecio, strages, cædes; (5) mors æterna; (6) vita improba, perdita. A καταφθείρω.

Καταφιλέω, ῶ, f. ήσω, deosculor. Ἐπιπεσόντες ἐπὶ τὸν τράχηλον τοῦ Παύλου, κατεφίλουν αὐτὸν, *Act.* 20, 37.

Καταφιλοσοφέω, ῶ, f. ήσω, sentio in philosophia contra aliquem, seu disputo; (2) philosophica disputatione vinco; (3) silentio et modestia seu patientia vinco aliquem.

Καταφλέγω, f. ξω, comburo, inflammo; καταφλέγομαι, deflagro; καταφλεχθεὶς, a. 1. part. pass. combustus. Τάδε πάντα καταφλέξω πυρὶ κηλέῳ, *Il.* 22, 512.

Κατάφλεκτος, ον, combustus.

Καταφλέξαι, 3. sing. a. 1. opt. act.

Καταφλεξίπολις, exustor, vastator urbis. A καταφλέξις et πόλις.

Κατάφλεξις, εως, ἡ, combustio, exustio. A καταφλέγω.

Καταφλυαρέω, ῶ, f. ήσω, obgannio; (2) deblatero, nugas effutio.

Καταφοβέω, ῶ, f. ήσω, exterreo, conterreo. A

Κατάφοβος, ου, ὁ ἡ ἡ, formidolosus; (2) exterritus, timens.

Καταφοινίσσω, rubore tingo, cruento.

Καταφοιτάω, ῶ, f. ήσω, venio, discedo.

Καταφοιτάειν, præs. inf. act. *Ion.* pro καταφοιτᾶν.

Καταφονεύω, f. εύσω, cædem perpetro, occido. Ἐᾷ δ' ἐπ' ἀστῶν καταφονευθῆναι πέτροις, *Eur. Or.* 608.

Καταφορὰ, ᾶς, ἡ, lapsus, delapsus; etiam occasus solis; (2) ictus; (3) adlisio; (4) altus sopor, gravis somnolentia; (5) invectiva; (6) merces operarum, *Poll.* (4) μαλακωτέραν ποιεῖ τὴν καταφορὰν τοῖς πίνουσι, efficit ut suavius dormiant qui id biberunt, *Plutarch. quomodo Adolescens Poetas audire debeat,* 15. F. A καταφέρω.

Καταφορέω, ῶ, deveho, defero. A κατάφορος.

Καταφορικὸς, ἡ, ὸν, vehemens, cum impetu incurrens, invectivus. Ab eod.

Καταφορικῶς, *adv.* vehementer, aspere.

Κατάφορος, ου, ὁ ἡ ἡ, proclivis, pronus, propensus; (2) qui defertur, delabitur.

Καταφορτίζω, f. ίσω, magnopere onero. Hinc

Καταφορτικὸς, ἡ, ὸν, onerosus; (2) vehemens.

Κατάφορτος, ον, onustus. A φόρτος.

Κατάφραγμα, ατος, τὸ, munimen. A καταφράσσω.

Καταφράζεσθε, 2. pl. præs. imperat. act. verbi

Καταφράζομαι, f. άσομαι, considero, perpendo, animadverto. Καταφράζεσθε ἡ αὐτοὶ τήνδε δίκην, *Hesiod. Op.* 246.

Κατάφρακτος, ου, ὁ ἡ ἡ, loricatus; κατάφρακτοι ψυχαὶ, animæ obtenebratæ, neque prævidentes futura, septus, conclusus, inclusus. Πετρώδει κατάφρακτος ἐν δεσμῷ, *Soph. Antig.* 958. A

Καταφράσσω, vel καταφράττω, f. ξω, munio; (2) lorica munio.

Καταφρονέω, ῶ, f. ήσω, contemno, sperno, despicio; (2) adfecto, meditor; (3) existimo, arbitror, sed hanc *opinionis* potestatem semper parit vel comitatur contemtus, cum contemtu considero; (4) in fines alienos irruo hostiliter, sc. quia hostes contemno, *hoc est,* non timeo. (5) non timeo, contemtim, ut quem non timeo, tracto; ut et Latini contemno dicunt. (2) καταφρονήσας τὴν τυραννίδα, ἤγειρε τρίτην στάσιν, tyrannidem affectans, *Herod.* 1, 59. Sed doctiss. Valckenarius suspicatur corrigendum καὶ φρονήσας τὴν τυραννίδα, tyrannidis occupandæ studiosus. Ego nihil muto, non nescius in eodem verbo modo redundare præpositionem, nec ullam vim habere; modo addere verbo aliquid significationis, quod et Latini imitati sunt: sed motos præstat componere fluctus, &c. igitur καταφρονήσας idem erit quod simplex φρονήσας. (3) καταφρονήσαντες Ἀρκάδων κρέσσονες εἶναι, Arcadibus, quos contemnebant, se præstantiores arbitrati, *Herod.* 1, 66. Καταφρονήσαντες ταῦτα, ista cum contemtu considerantes, *Id.* 8, 10. Unde

Καταφρονοῦντες, impostores, fraudulenti; (2) in fines alienos irruo hostiliter, sc. quia hostes contemno, h. e. non timeo; contemptim, ut quem non timeo, tracto; ut *Lat.* contemno. Ἢ τῆς ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ καταφρονεῖτε; 1 *Cor.* 11, 22. Οὐ καταφρονῶ ἐγὼ τῶν θεῶν θνητὸς γεγώς, *Eur. Bacc.* 199. Hinc

Καταφρόνημα, ατος, τὸ, contemptus, contemptio; (2) hostilis irruptio in fines alienos.

Καταφρόνησις, εως, ἡ, contemptus, despectio.

Καταφρονητὴς, οῦ, ὁ, contemptor. Ab eod.

Καταφρονητικὸς, ἡ, ὸν, ad contemnendum propensus, qui facile contemnit. Ab eod.

Καταφρονητικῶς, *adv.* contemptim, per contemptum.

Καταφρονοῦντας, acc. pl. part. præs. act. pro καταφρονέοντας, a καταφρονέω.

Καταφροντίζω, f. ίσω, jocose fictum ab Aristophane, οὐκ ἀπολώλεκ', ἀλλὰ καταπεφρόντικα, scil. θοιμάτιον, non amisi vestem, verum studiis impendi, *Aristoph. Nub.* 855.

Καταφρύαγμα, ατος, τὸ, fastus, supercilium. A

Καταφρυάσσομαι, vel καταφρυάττομαι, proprie de equo sæviente in frenum; (2) gloriam mihi adversus aliquem adsumo, effero me contra aliquem.

Καταφρύγω, f. ξω, torreo; (2) cremo. Καταφρύγει βάλλων ἡμᾶς, *Aristoph. Nub.* 395.

Καταφρύσσω, vel καταφρύττω, f. ξω, idem.

Καταφυγγάνω, confugio. A καταφεύγω.

Καταφυγὴ, ῆς, ἡ, refugium. Εἰς σ' ἐλπὶς ἡ 'μὴ καταφυγὰς ἔχει κακῶν, *Eurip. Or.* 448. Ab eod.

Καταφύγιον, ου, τὸ, perfugium. Ab eod.

Καταφυλαδὸν, *adv.* per tribus, tributim, per gentes. ὤκησεν καταφυλαδὸν, *Il.* 2, 668. Ex κατὰ et φυλὴ, *tribus.*

Καταφυλάσσω, vel -ττω, f. ξω, observo.

Καταφυλλοροέω, ῶ, f. ήσω, folia demitto, folia abjicio. Ex κατὰ et φύλλον.

Καταφυσάω, ῶ, flatu effundo, perfundo. Καταφυσῶσιν οἴνῳ γλυκεῖ, *Aristot.*

Καταφύτευσις, εως, ἡ, plantatio. A seq.

Καταφυτεύω, f. εύσω, planto, consero.

Κατάφυτος, ου, ὁ ἡ ἡ, consitus, arboribus consitus. A φυτὸν, *planta.*

Καταφωνεῖν, personare, *de cicadis.* Hinc

Καταφώνησις, εως, ἡ, cum quid sono expletur.

Καταφωράω, ῶ, f. άσω, in furto aut alio facinore deprehendo; (2) deprehendo et comperio; (3) scrutor, exquiro. Τοὺς ἐπιβουλεύοντας μὴ καταφωρᾶν, *Thuc.*

Κατάφωρος, ου, ὁ ἡ ἡ, deprehensus in facinore, manifestus reus. A φὼρ, *fur.*

Καταφωτίζω, fut. ίσω, illumino, illustro; (2) baptizo, *ap. Eccl. Script.*

Καταχαίνω, fut. ανῶ, dehisco; (2) derideo.

Καταχαίρω, gaudeo infortunio alicujus, aliorum malis lætor, insulto. Καταχαίρειν ἐπί τινες, *Herodot.*

Καταχαλαζάω, ῶ, grandine obruo, lapides, fustes congero.

Καταχαλάω, ῶ, f. άσω, demitto per funem.

Καταχαλκεύω, refingo ferreum aut æneum instrumentum, *ap. Pl.* si lectio vera, *Ern.*

Κατάχαλκος, ου, ὁ ἡ ἡ, æratus, æneus. Κατάχαλκον ἅπαν πεδίον ἀστράπτει, *Eurip. Phœn.* 110. Hinc

Καταχαλκόω, ῶ, f. ώσω, ære obduco.

Καταχαρίζομαι, f. ίσομαι, indulgeo, condono; (2) in gratiam alicujus fero; (3) populariter et ambitiose loquor; dicitur autem plerumque in partem deteriorem, ut præter jus alicui condonare. Οὐ προδιδοὺς ὑμᾶς, οὐδὲ τὸν ἀγῶνα καταχαριζόμενος, *Æschin.*

Καταχαριστικὸς, οῦ, ὁ, largitor. A præc.

Κατάχαρμα, ατος, τὸ, ludibrium.

Κατάχασμα, ατος, τὸ, hiatus, profunditas; (2) irrisio cum cachinno. A καταχαίνω. Hinc

Καταχασμάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, dehisco; (2) derideo. Hinc

Καταχάσμησις, εως, ἡ, derisio.

Καταχέζω, f. έσω, concaco.

Καταχείριος, ον, habilis manui, ut χειρομάχιος, *Ern.* A χείρ.

Καταχειροτονέω, ῶ, f. ήσω, adversus aliquem suffragium fero, suffragio condemno. Hinc

Καταχειροτονία, ας, ἡ, condemnatio per suffragia, condemnatio a plebe facta.

Καταχὲς, έος, τὸ, sonorum, streperum, *Dor.* pro κατηχὲς, a κατηχής.

Καταχεύατο, 3. sing. imperf. ind. med. *Ion.* pro κατεχεύατο, a καταχεύομαι.

Καταχεύω, fut. εύσω, profundo, idem quod

Καταχέω, defundo, effundo; (2) offundo, perfundo; aor. 1. κατέχευα. Ἀλλ' ἵππειόν μου κατέχεις τῶν χρημάτων, *Aristoph. Nub.* 74. Ἐγὼ δὲ καταχέατα τοῦ στροφέως ὕδωρ, supra cardinem, *Idem, Thesm.* 494.

Καταχήνη, ης, ἡ, derisio, contemptus. A καταχαίνω.

Καταχήνῃ, 3. sing. aor. 1. conj. act. *Att.* pro καταχάνῃ, a καταχαίνω.

Καταχηρεύω, fut. εύσω, vidua sum, in viduitate ago.

Καταχθέω, fut. ήσω, molestia afficio.

Καταχθὴς, ὲς, gravatus, valde gravis, *Nic.*

Κατάχθομαι, rei alicujus molestia adficior.

Καταχθόνιος, ου, ὁ ἡ ἡ, subterraneus, infernus, infernalis; καταχθόνιοι, inferi. A χθών.

Καταχλαινόω, ῶ, f. ώσω, vestio, proprie læna, veste pinguiori. A χλαῖνα.

Καταχλευάζω, fut. άσω, ludificor, irrideo, subsanno, cavillor.

Καταχλιδάω, ῶ, delicias facio, insolens sum.

Κατάχλοος, ον, valde viridis. A χλόη, *herba.*

Καταχορδεύειν, intestina et ventrem seu etiam carnem concidere, secare, καταχειρουργεῖν, *Herod.* Ἐς ὃ ἐς τὴν γαστέρα ἀπίκετο, καὶ ταύτην καταχορδεύων ἀπέθανε, *Herodot.* 6, 75. A χορδή.

Καταχορδέω, idem; (2) interficio, concido.

Καταχόρευσις, εως, ἡ, species cantus, quo in ludis Pythiis Apollo ob jam devictum Pythonem ovans describebatur.

Καταχορηγέω, ῶ, f. ήσω, consumo in choragio, absumo in apparatu ludorum choricorum; (2) suppedito, largior, erogo; (3) effundo, large contribuo.

Καταχόω, inusit. sed fut. 1. καταχώσω, et tempora inde formanda suppeditat verbo καταχωννύω, humo congesta tego, humo vel arena obruo.

Καταχραίνω, polluo, imbuo, *Ep.*

Καταχράομαι, ῶμαι, f. χρήσομαι, abutor, immodice utor, absumo, profundo; (2) utor, *in bonam partem;* (3) male accipio verberibus, morte adficio; (4) utendum accipio. Εἰς τὸ μὴ καταχρήσασθαι τῇ ἐξουσίᾳ μου, 1 *Cor.* 9, 18.

Καταχρέμπτομαι, f. ψομαι, exscreo in; (2) despuo, conspuo.

Κατάχρεος, ου, ὁ ἡ ἡ, *Att.* κατάχρεως, ære alieno oppressus, obæratus; (2) obnoxius. Hinc τὰ κατάχρεα, ων, bona oppignerata et oberata.

Καταχρῆσθαι, præs. inf. med. *Att.* et *Ion. contr.* pro καταχράεσθαι, a καταχράομαι. Hinc

Κατάχρησις, εως, ἡ, abusio, abusus; (2) usurpatio, *etiam in bonam partem;* (3) catachresis, figura rhetorica.

Καταχρηστικὸς, ἡ, ὸν, abusivus. Ab eod.

Καταχρηστικῶς, *adv.* abusive.

Κατάχρισις, εως, ἡ, inunctio. A καταχρίω.

Κατάχρισμα, ατος, τὸ, unguentum.

Κατάχριστος, ου, ὁ ϰ ἡ, inunctus, perlitus. A

Καταχρίω, fut. ίσω, inungo, illino, oblino.

Καταχρόω, inusit. sed suppeditat f. καταχρώσω, verbum καταχρωννύω, colore imbuo; (2) tingo.

Κατάχρυσος, ου, ὁ ϰ ἡ, auro obductus, inauratus. Hinc

Καταχρυσόω, ῶ, inauro, auro obduco.

Καταχρώζω, fut. ώσω, coloro, colore imbuo.

Καταχρώννυμι, vel καταχρωννύω, fut. ώσω, idem. Κατὰ δ' αἰθάλῳ κηλῖδ' οἰκτροτάταν κέχρωσαι, *Eurip. Hec.* 911.

Κατάχρωσις, ἡ, coloratio, infectio, *Poll.*

Καταχύδην, idem quod simplex, *Anac.*

Κατάχυμα, ατος, τὸ, profusio, infusio, adspersio. A καταχύω. Unde

Κατάχυσις, εως, ἡ, idem; (2) vas quo aqua manibus infunditur, vel mensæ infertur.

Κατάχυσμα, ατος, τὸ, adspergo -inis; quod effunditur, seu defunditur in aliquid. Hinc τὰ καταχύσματα, ων, bellaria, nuces et ficus, quæ in capita recens emptorum servorum ad forum sedentium, vel etiam sponsorum, effundi solebant. Ab eod. Hinc

Καταχυσμάτιον, ου, τὸ, jusculum et condimentum, quo perfunditur caro assa. Dim.

Κατάχυτλον, ου, τὸ, perfundibulum, vas quo lavantes se perfundunt balneatores. A καταχύω.

Καταχυτρίζω, fut. ίσω, in olla vel vase fictili condo, repono, expono; (2) occido.

Καταχύω, fut. ύσω, defundo, effundo, *inus.*

Καταχωλεύω, fut. εύσω, claudico.

Καταχωνεύω, fut. εύσω, conflo.

Καταχώννυμι, vel καταχωννύω, f. καταχώσω, ab inus. καταχόω, aggerem duco; (2) terra obruo; aor. 1. part. pass. καταχωσθεὶς, obrutus. Κατά σε χώσομεν τοῖς λίθοις, *Aristoph. Ach.* 299.

Καταχωρίζω, f. ίσω, semoveo; (2) in aliquo loco colloco, in loco aliquo statuo; (3) in literas refero, in tabulario repono.

Καταχωρισμὸς, οῦ, ὁ, collocatio; (2) relatio in literas, in tabularium, &c.

Καταψαίρω, commoveor.

Καταψάλλω, fidibus cano, fidibus oblecto.

Καταψάω, ῶ, f. ήσω, tergendo siccandove demulceo, defrico, demulceo; (2) contero, contundo, in minutas partes redigo. Καταψήσας αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν, *Xen.* (2) κατέψηκται χθονὶ, comminuta dilabitur humi, *Soph. Trach.* 698.

Καταψεκάζω, f. άσω, irroro, rore adspergo; (2) adspergo.

Καταψεύδομαι, f. ψεύσομαι, mentior, mendaciter confingo; (2) mendaciter traduco. Καταψεύδεσθαί τινος προδοσίαν, *Phal.*

Καταψευδόμαρτυς, ὁ, qui falso testimonio oppugnat, *Plat.*

Καταψευδομαρτυρέω, ῶ, f. ήσω, falsum testimonium dico, in falso testimonio oppugno et opprimo. Καταψευδομαρτυρεῖν τινος, *Xen.*

Καταψεύδω, fallo, frustro, *Steph.*

Κατάψευσις, εως, ἡ, figmentum, mendacium, obtrectatio. A καταψεύδομαι.

Καταψευσμὸς, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

Καταψέφω, tenebras offundo.

Καταψηφίζομαι, f. ίσομαι, damno; (2) censeo, decerno, pronuncio; (3) sententiam fero adversam, antiquo. Καταψηφίζεσθαί τινος θάνατον, *Xen.* Hinc

Καταψηφισμὸς, οῦ, ὁ, condemnatio:

Καταψήφισις, εως, ἡ, idem.

Καταψήχω, fut. ξω, mulceo, permulceo, frico, derado, destringo, detergo; (2) æquo, complano; (3) contero, contundo. Καταψήχειν ἵππους, *Eur. Hipp.* 115.

Καταψιλόω, ῶ, f. ώσω, denudo, depilo, compilo; (2) complano.

Καταψοφέω, f. ήσω, persono locum.

Κατάψυκτος, ου, ὁ ϰ ἡ, refrigeratus, qui refrigerari potest.

Καταψύξῃ, 3. sing. aor. 1. conj. act. verbi καταψύχω.

Κατάψυξις, εως, ἡ, refrigeratio.

Κατάψυχρος, ου, ὁ ϰ ἡ, frigidus, pergelidus. A

Καταψύχω, f. ξω, refrigero; (2) arefacio, exsicco; (3) sedo, refocillo. Καταψύξῃ τὴν γλῶσσάν μου, *Luc.* 16, 24.

Κατάωρος, ον, immaturus ætate.

Κατεαγῆναι, perf. inf. med. *Ion.* pro κατηγέναι, a κατάγω.

Κατέαξα, *confregi*, aor. 1. ind. act.

Κατέαται, *sedent*, 3. pl. præs. ind. med. *Ion.* pro κάθηνται, a κάθημαι.

Κατέβα, *Dor.* pro

Κατέβη, 3. sing. a. 2. ind. act. v. καταβαίνω.

Κατέβην, *descendi*, 1. sing. aor. ejusd.

Κατεβάλλευ, *Dor.* pro κατεβάλλου, a καταβάλλω.

Κατεβιάσατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. verbi καταβιάζω.

Κατεβλήθην, a. 1. ind. pass. verbi καταβάλλω.

Κατεγγυάω, ῶ, f. ήσω, vadimonio, sponsione, vel satisdatione obstringo; (2) despondeo, vel desponsatam trado; κατεγγυημένη, desponsata, sponsa. Ἦν σοὶ κατεγγυήσ' ἑταιρίαν, *Eur. Or.* 1068.

Κατεγγύη, ης, ἡ, desponsio, *Ph.*

Κατεγγυητικὰ, sponsalia, *Gl. V.* A κατεγγυάω.

Κατεγείρομαι, e somno me ipsum excito. Φεῦγε, μεθεὶς ὕπνου κῶμα, κατεγρόμενος· sic legendum [illegible] *Epig.* 3.

Κατεγέλων, imperf. ind. act. contr. pro κατεγέλαον, a καταγελάω.

Κατεγκαλέω, ῶ, in judicium voco, actione convenio; (2) accuso. Hinc

Κατέγκλημα, ατος, τὸ, criminis intentio, criminatio; (2) crimen ipsum; (3) accusatio.

Κατέγκειμαι, irruo, incumbo in, insto, urgeo.

Κατεγκονέω, ῶ, f. ήσω, festino.

Κατέγνωσαν, 3. plur. aor. 2. indic. act. verbi καταγινώσκω.

Κατεγχαίνω, f. ανῶ, inhio; (2) hiante ore illudo, irrideo.

Κατεγχέω, fut. εύσω, defundo in.

Κατεγχλιδάω, ῶ, f. ήσω, delicias facio; (2) delicato fastidio rejicio

Κατεδάην, a. 2. ind. pass. verbi καταδαίω.

Κατεδάσατο, *divisit*, 3. sing. a. 1. ind. med.

Κατέδαρθον, a. 2. ind. act. verbi καταδαρθέω.

Κατεδαφίζω, f. ίσω, solo æquo; (2) solo allido.

Κατέδειξα, a. 1. ind. act. verbi καταδείκνυμι.

Κατέδευσας, 2. sing. a. 1. ind. act. verbi καταδεύω.

Κατεδήδοκε, 3. sing. perf. ind. act. *Att.* pro κατήδεκε, a καταδέω.

Κατέδησε, 3. sing. aor. 1. indic. act. verbi καταδέω.

Κατεδιώκετο, 3. sing. imperf. ind. med. verbi καταδιώκω.

Κατεδίωξα, a. 1. ind. act.

Κατεδόκεον, imperf. ind. act. verbi καταδοκέω.

Κατεδουλοῦτο, 3. sing. imperf. ind. pass. *Ion.* et *contr.* pro κατεδουλέετο, a καταδουλόω.

Κατέδραθες, 2. sing. a. 2. ind. act. *per Metath.* pro κατέδαρθες, a καταδαρθάνω.

Κατέδραμον, a. 2. ind. act. verbi κατατρέχω.

Κατέδυ, 3. sing. a. 2. ind. act. v. καταδύμι.

Κατέδω, comedo, consumo; fut. έδομαι· perf. κατεδηδοκὼς, qui devoravit; a. 1. pass. κατηδέσθην· pass. κατεδηδεσμένος, comestus. Ἴλιον ἱρὴν ....Αἰῶνος τέρψη κατεδήδοκεν, *Epigr.* τροφαλίδα Σικελὴν, *Aristoph. Vesp.* 834. Αὐτῶν τὰς οἰνάνθας οἱ Πάρνοπες οὐ κατέδονται, *Aristoph. Av.* 595.

Κατεηγὼς, perf. part. med. *Ion.* pro κατεαγὼς, a κατάγνυμι.

Κατεθάῤῥησε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi καταθαῤῥέω.

Κατέθετο, 3. sing. a. 2. ind. med. verbi κατατίθημι.

Κατεθίζω, f. ίσω, consuefacio.

Κατεθοινήσατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. verbi καταθοινάω.

Κάτει, 2. sing. præs. ind. act. verbi κάτειμι.

Κατείβω, effundo, perfundo; κατείβομαι, defluo, fluo. Θαλερὸν δὲ κατείβετο δάκρυ παρειῶν, per genas, *Il.* 24, 794.

Κατεῖδε, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi κατείδω.

Κατείδω, inusit. sed hinc κατεῖδον, conspexi; κατειδὼς, conspicatus. Ὥρη δὲ μᾶλλον ἢ κατεῖδε μαινάδας, *Eur. Hec.* 1075.

Κατείδωλος, ου, ὁ ϰ ἡ, idolis refertus, idolis deditus. Ab εἴδωλον.

Κατεῖεν, 3. sing. perf. ind. med. cum ν ἐφελκ· a κάτειμι.

Κατεικάζω, fut. άσω, conjicio.

Κατεικὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, cedens, obsequens, moriger. Ab εἴκω.

Κατειλεγμένος, *Att.* pro καταλελεγμένος, præt. pass. verbi καταλέγω. Τὸν ἐς Παρθυαίους κατειλεγμένον στρατὸν, *App. Bell. Civ.* 3, 7.

Κατειλέω, ῶ, f. ήσω, implico; (2) colligo in arctum, in orbem conglobo; (3) involvo; (4) compello, includo. Κατειληθέντες ἐς Μέμφιν, [illegible] κατειληθέντες δὲ ἐς τὸ τεῖχος, *Idem*, 1, 80. Hinc

Κατείλησις, εως, ἡ, involutio.

Κατειλημμένος, perf. part. pass. *Att.* pro καταλελημμένος, a καταλαμβάνω.

Κατειλίσσω, obvolvo; κατειλίσσατο, *Ion.* et *Æol.* obvoluti erant, 3. pl. plusq. perf. pass.

Κατειλίχατο, 3. pl. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro κατειλιγμένοι ἦσαν, a κατειλίσσω.

Κατείλλω, coarctatum et quasi conclusum teneo, in angustum cogo.

Κατειλυσπάομαι, ῶμαι, corpus instar serpentis traho. Ab εἰλέω et σπάομαι.

Κατειλύω, fut. ύσω, intego, occulto.

Κατειλωτίζω, fut. ίσω, in servitutem redigo, mancipo. Ab εἵλως, *servus Laconum.*

Κάτειμι, descendo; (2) redeo, revertor.

Κατεῖναι, aor. 2. inf. act. *Ion.* pro καθεῖναι, a [illegible]

Κατεινύω, pro καταεινύω, *E. M. ex Hom.*

Κατεῖπαι, a. 1. inf. act. verbi κατεῖπω.

Κατειργάσατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. verbi κατεργάζομαι.

Κατειργνῦναι, præs. inf. act. verbi κατείργνυμι.

Κατείργω, fut. ξω, arceo; (2) subigo, compello. Ναυσὶν ἐκ θαλάσσης κατείργειν, *Paus.* στρατιὰ, *Id.* Κατείργεσθαι ὑπὸ τοῦ δυνατωτέρου, *Thuc.*

Κατείρεικον, 3. pl. imperf. ind. act. verbi κατερείκω.

Κατείρω, exp. calumnior, detraho, *Steph.*

Κατειρωνεύομαι, f. εύσομαι, per dissimulationem deludo; (2) cavillor.

Κάτεισιν, 3. sing. præs. ind. act. cum ν ἐφελκ· pro κάτεισι, a κάτειμι.

Κατεκάην, a. 2. ind. pass. verbi κατακαίω.

Κατέκανε, 3. sing. aor. 2. ind. act. verbi κατακαίνω.

Κατεκείμην, imperf. ind. med. verbi κατάκειμαι.

Κατέκης, 3. sing. aor. 1. ind. act. v. κατακαίω.

Κατέκηλε, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi κατακηλέω.

Κατεκκλησία, ἡ, concio derepente convocata, *Poll.* κατακλησία, *Hes.*

Κατεκλάξατο, 3. sing. a. 1. ind. med. *Dor.* pro κατεκλείσατο, a κατακλείω.

Κατεκλασθῆς, 2. sing. a. 1. conj. pass. *Dor.* pro κατακλεισθῇς, a κατακλείω.

Κατεκλύω, frango alicujus vires, impetum, &c.

Κατεκόπησαν, 3. pl. aor. 2. ind. pass. verbi κατακόπτω.

Κατεκρίθην, a. 1. ind. pass. verbi κατακρίνω.

Κατέκρινα, *condemnavi*, a. 1. ind. act.

Κατέκτα, 3. sing. aor. 2. ind. act. *Dor.* pro κατέκτη, verbi κατάκτημι.

Κατέκταθεν, 3. pl. aor. 1. ind. pass. *Bœot.* pro κατεκτάθησαν, a κατακτείνω.

Κατέκτανον, *occidi*, aor. 2. ind. act.

Κατεκφεύγω, effugio.

Κατέλαβον, aor. 2. indic. act. verbi καταλαμβάνω.

Κατελαύνω, depello.

Κατελέγχετο, 3. sing. præs. imperat. act. verbi κατελέγχω.

Κατελέγχω, f. ξω, redarguo, convinco. Ἀρίης οὐ κατελέγχει Περσεία, σὸν κτίσην, Persei, qui te condidit, non est dedecori Arias, *Anthol. Steph.* 1.

Κατελεέω, εῶ, misereor, commiseror. Κατελεήσατέ με, *Luc.*

Κατελεῖν, aor. 2. inf. act. *Ion.* pro καθελεῖν, a καθαιρέω, pro καθέλω.

Κατελείφθην, a. 1. ind. pass. verbi καταλείπω.

Κατελέλειπτο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass.

Κατέλεκτο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro κατελέλεκτο, a καταλέγω.

Κατελεξάμην, a. 1. ind. med.

Κατέλεξε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi καταλέγω.

Κατέλευσις, εως, ἡ, descensus, adventus. A κατέρχομαι.

Κατελήφθην, aor. 1. ind. pass. verbi καταλαμβάνω.

Κατελθέμεν, a. 2. inf. act. *Ion.* pro κατελθεῖν, a κατέρχομαι.

Κατέλθωμεν, *descenderimus*, a. 2. conj. act.

Κατ[illegible]θών, *qui descendit*, a. 2. part. act.

Κ[illegible]τε, 3. sing. aor. 2. ind. act. verbi καταλείπω.

Κατελίσσομαι, *Ion.* pro καθελίσσομαι, convolvor.

Κατελόμενος, a. 2. part. med. *Ion.* pro καθελόμενος, a καθαιρέω.

Κατελοῦσι, dat. plur. a. 2. part. act. *Ion.* pro καθελοῦσι.

Κατελπίζω, f. ίσω, spero, spem concipio.

Κατελπισμὸς, οῦ, ὁ, spes. A præc.

Κατέλυεν, 3. sing. imperf. ind. act. verbi καταλύω.

Κατέλω, *Ion.* pro καθέλω. A καθαιρέω.

Κατεμάνθανον, 3. plur. imperf. ind. act. verbi καταμανθάνω.

Κατέμαρπτε, 3. sing. imperf. ind. act. verbi καταμάρπτω.

Κατεμβλέπω, f. ψω, intueor, adspicio.

Κατεμέω, ῶ, f. έσω, vomitu conspergo.

Κατεμήσατο, 3. sing. a. 1. ind. med. verbi καταμήδομαι.

Κ[illegible]τεμματέω, demitto, immitto, *Nicand.*

Κ[illegible]μπάζω, corripio, urgeo, *Id.*

Κατεμπρήθω, fut. πρήσω, incendo, inflammo; (2) efflo, exsufflo.

Κατεναίρω, interficio, corrumpo, aor. 1. med. κατενήρατο, interfecit.

Κατέναντι, *adv.* ex adverso, e regione; (2) adversus, obviam.

Κατεναντία, *adv.* idem.

Κατεναντίον, *adv.* idem.

Κατεναρίζω, interficio, occido, jugulo; p. pass. κατηναρισμένος, jugulatus.

Κατενάσθην, *habitavi*, aor. 1. pass. verbi καταναίω. Ἵν᾽ ὑπὸ δειράσι νιφοβόλοις Παρνασοῦ κατενάσθην, *Eurip. Phœn.* 214.

Κατένασσε, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Poet.* pro κατένασε, a καταναίω.

Κατενδεὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, indigus:

Κατένιγξις, ἡ, lapsus ex alto. Ab *inus.* ἐνίγκω.

Κατενέθω, *per Metath.* pro κατανθέω. Vide κατενήνοθεν, *Hesiod.*

Κατένεικε, *detulit*, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* et *Poet.* pro κατήνεγκε, a καταφέρω.

Κατένευσε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi κατανεύω.

Κατενεχθεὶς, a. 1. part. pass. verbi καταφέρω.

Κατενεχθῆναι, *appulsum esse*, a. 1. inf. pass.

Κατενεχυράζω, f. άσω, pigneror.

Κατενήνοθεν, *constraverat*, 3. sing. perf. ind. med. *Att.* et *per Metathesin*, pro κατήνοθε, a κατενθέω, pro quo dicitur κατανθέω.

Κατενήρατο, 3. sing. a. 1. ind. med. verbi καταναίρω.

Κατενθεῖν, aor. 2. inf. act. *Dor.* pro κατελθεῖν, a κατέρχομαι.

Κατεντείνω, distraho, κατεντείνομαι, enixe contendo, flagito.

Κατεντευκτὴς, οῦ, ὁ, qui aliquem conveniens accusat, vel alium vel ipsum. A

Κατεντυγχάνω, convenio, compello aliquem contra alium.

Κατεντρυφάω, ῶ, insulto. *Philox.* κατεντρυφᾷν, insolescere.

Κατενύγησαν, 3. pl. a. 2. ind. pass. verbi κατανύσσω.

Κατενῶπα, vel κατένωπα, *adv.* in conspectu, coram. Ex κατὰ et ἐνώπιον.

Κατενώπιον, *adv.* idem et ex iisd.

Κατεξανάστασις, εως, ἡ, oppugnatio, rebellio.

Κατεξαναστατικὸς, ή, όν, oppugnans, adversans. A

Κατεξανίσταμαι, effundor, de fluvio qui ripas præterit; (2) contra aliquem insurgo, oppugno; (3) contra futurum me præparo. (1) ἀλλὰ κατεξανίσταται τῆς ὄχθης, *Heliod. Æthiop.* 2.

Κατεξετάζω, fut. άσω, recognosco.

Κατεξουσιάζω, fut. άσω, potestatem exerceo in aliquem. Οἱ μεγάλοι κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν, *Matt.* 20, 25. Hinc

Κατεξουσιαστικὸς, ή, όν, imperans.

Κατεξούσιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui est suæ potestatis, qui est sui juris et arbitrii. Ab ἐξουσία.

Κατεπαγγελία, ας, ἡ, promissio.

Κατεπαγγέλλομαι, polliceor, promitto.

Κατεπάγω, induco, infero; (2) invito. Εἶτα δ᾽ αὐτὸ κατεπάγων πυκνὸν, *Aristoph. Eq.* 25.

Κατεπᾴδω, incanto; (2) mulceo, ut incantatores solent; (3) cantu oppugno, cantu expello; blandis verbis cum aliquo loquor.

Κατεπαίρομαι, effero me adversus aliquem.

Κατεπακολούθημα, ατος, τὸ, accessio, consecutio, additamentum.

Κατεπάλληλος, ον, alternus.

Κατεπατήθη, 3. sing. aor. 1. ind. pass. verbi καταπατέω.

Κατεπάτησεν, 3. sing. a. 1. ind. act.

Κατέπαυσε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi καταπαύω.

Κατεπείγω, urgeo, compello; κατεπείγομαι, festino, propero, maturo, accelero; (2) studiosus sum; f. 1. pass. κατεπειχθήσεται, urgebitur. το κατεπειγον urgent business

Κατεπείσοδιον, τὸ, idem quod ἐπεισόδιον. Pom. II,

Κατέπεσεν, a. 2. ind. act. verbi καταπίπτω.

Κατεπέστησαν, 3. plur. aor. 2. ind. act. verbi [illegible]ίσταμαι.

Κατέπεφνεν, 3. sing. a. 2. ind. act. *per Syncop.* pro κατεπέφονεν. Al. a φω fit φενω, per *redupl.* πεφενω, et *per Sync.* πεφνω, inde aor. 2. ἔπεφνον.

Κατεπήδησε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi [illegible].

Κατέπηξεν, 3. sing. aor. 1. indic. act. cum ν ἐφελκ. a καταπήγνυμι.

Κατεπιάνθην, aor. 1. ind. pass. verbi καταπιαίνω.

Κατεπιδείκνυμαι, jacto, glorior.

Κατεπίθυμος, ου, ὁ ϗ ἡ, cupidus. *Gl. V.* κατεπίθυμος, desiderabilis. Ex κατὰ et ἐπιθυμία, *cupiditas.*

Κατεπιορκέω, ῶ, f. ήσω, perjurio causam subverto, vel judicio vinco.

Κατεπιτηδεύω, f. εύσω, cum affectatione aliquid ago, nimis diligenter studioseque.

Κατεπιφεύγω, f. ξω, confugio.

Κατεπιχειρέω, ῶ, f. ήσω, impetum facio in aliquem, manum injicio.

Κατέπλευσα, a. 1. ind. act. verbi καταπλέω.

Κατεπόθην, a. 1. ind. pass. verbi καταπίνω.

Κατεπράϋνα, a. 1. ind. act. verbi καταπραΰνω.

Κατείπω, contra aliquem loquor. Μὴ, πρὸς τῶν θεῶν, ἡμῶν κατείπῃς, ἀντιβολῶ σε δέσποτα, *Aristoph. Pace*, 377. Ἄγε δὲ κατειπέ μοι σὺ τὸν σαυτοῦ τρόπον, *Idem*, *Nub.* 478. ✱

Κατεράσαι, defundere; quasi ab ἔρα, *terra*; unde ἔραζε, *humo*.

Κατεργάζομαι, f. άσομαι, efficio, perficio, perago; (2) conficio, concoquo; (3) consumo; (4) profligo; (5) interficio; (6) operor; κατειργασμένος, perf. pass. cultus. Ὁ γὰρ νόμος ὀργὴν κατεργάζεται, *Rom.* 4, 15. Τὰ μὲν σημεῖα τοῦ ἀποστόλου κατειργάσθη ἐν ὑμῖν, 2 *Cor.* 12, 12. Μητέρα κατειργάσαντο κοινωνῷ ξίφει, *dispatch'd*, Eur. Iphig. in Taur. 1176. Hinc

Κατεργασία, ας, ἡ, confectio; (2) opificium; (3) concoctio, ut cibi; cultura et elaboratio, ut soli.

Κατεργάθω, arceo, cohibeo. Στρατὸν κατεργάθει, *Æsch. Eumen.* 569.

Κατέργαθω, idem quod καθείργω, *Æsch.*

Κατεργασμένος, perf. part pass. *Ion.* pro κατειργασμένος. A κατεργάζομαι.

Κατεργαστέον, expugnandum, enitendum est.

Κατεργαστικὸς, ή, όν, vim habens conficiendi.

Κατέργαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, excultus, ornatus, operosus.

Κατέργνυμι, includo. Κατὰ συφεοῖσιν ἔεργνυ, haris includebat, *Odyss.* 10, 238, est pro καθείργνυε.

Κάτεργος, ου, ὁ ϗ ἡ, labore excultus; τὸ κάτεργον, confectio, cultus, usus, *LXX.*

Κατεργὸς, όν, confectus, ut senio, &c.

Κατέργω, idem quod καθείργω, *Æsch.*

Κατερεθίζω, f. ίσω, irrito, incito.

Κατερείδω, f. είσω, superimpono.

Κατέρεικτος, ὁ ϗ ἡ, confractus. A

Κατερείκω, f. ξω, frango, contundo, scindo.

Κ[illegible]τερείπω, f. ψω, dejicio, diruo; κατερηρειμμένος, perf. pass. dirutus. Ἔστην ἐν φόρμιγγι, κατερείφθην δὲ σὺν αὐλῷ Θήβη, *Epigr.*

Κατέρεξεν, 3. sing. a. 1. ind. act. cum ν ἐφελκ. a καταρρέζω.

Κατερεύγω, eructo in, ructu effundo aut efflo in; κατήρυγεν, aor. 2. ructavit in faciem. Ὡς θερμὸν ἡ μιαρά τί μου κατήρυγεν, *Aristoph. Vesp.* 1145.

Κατερεφὴς, ές, tectus, coopertus. A

Κατερέφω, f. ψω, tego, tectum impono. Ὡς εὖ κατηρέψασθε ϗ νεουργικῶς κεράμῳ τὸ νῶτον, *Aristoph. Vesp.* 1284, opertæ estis.

Κατερέω, ῶ, dicor seu loquor contra, indico, obloquor; (2) edissero. Κατερῶ πρός γ᾽ ὑμᾶς ἐλευθέρως τἀληθῆ, *Aristoph. Nub.* 518. Ἀποθανεῖ, εἰ μὴ κατερεῖς μοι τοὔνομ᾽ ὅ, τι πότ᾽ ἐστί σοι, *Idem*, *Pace*, 188.

Κατερήτυον, 3. pl. imperf. ind. act. verbi-

Κατερητύω, f. ύσω, detineo, retineo. Κατ[illegible]ύσων δ᾽ ἐδὸν ἦν στέλλη, *Soph. Phil.* 1462.

Κατεριθεύομαι, contendo, litigo.

Κατεριπόω, idem quod κατερείπω. Hinc

Κατερίπωσις, εως, ἡ, destructio, vastatio.

Κατερυθραίνω, rubefacio.

Κ[illegible]ρυθριάω, rubore suffundor.

Κ[illegible]ρυκάκω, detineo, remoror, ut hinc sic *Homericum* μὴ κατερύκακε, ne detine; sed ibi legitur et κατερύκανε, *Il.* 24, 218.

Κατερυκάνω, idem.

Κατέρυκε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro κατήρυκε. A

Κατερύκω, fut. ξω, idem. Σκέψαι δ᾽ ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν οἵων ἀποκλείεις ϗ κατερύκεις, *Aristoph. Vesp.* 599.

Κατερύω, f. ύσω, detraho, deduco. Τὴν γε κατείρυσεν εἰς ἅλα δῖαν, *Od.* 5, 251.

Κατέρχομαι, f. ελεύσομαι, descendo; sc. in loca depressiora; (2) *de oratore, scriptore*, venio ad locum aliquem explicandum oratione; (3) redeo ex exsilio, postliminio redeo; (4) invehor, irrumpo. Ὅς ἂν κατέλθῃ, τήνδε γῆν Ἕλλην ἀνὴρ, *Eur. Iphig. in Taur.* 39. ἀπὸ τῆς Ἰουδαίας, *Act.* 21, 10. πρὸς τοὺς ἁγίους, *Ib.* 9, 32.

Κατέσβη, 3. sing. aor. 2. ind. act. verbi κατασβέννυμι.

Κατέσειε, 3. sing. imperf. ind. act. verbi κατασ[illegible].

Κατεσθίω, edo, peredo, voro, devoro. Ὅτι κατεσθίουσι τοὺς πατέρας ἀποθανόντας, *Luc.* τὰς οἰκίας τῶν χηρῶν, *Matt.* 23, 14.

Κατεσκαμμένα, perf. part. pass. verbi κατασκάπτω.

Κατέσκαψα, *dirui*, a. 1. ind. act.

Κατεσκεύασε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi κατασκευάζω.

Κατεσπευσμένως, *adv.* festinanter, accelerando. A κατεσπευσμένος, part. perf. pass. verbi κατασπεύδω.

Κατεσπουδασμένως, *adv.* studiose, dedita opera, *item* bona fide. A κατεσπουδασμένος, part. perf. pass. verbi κατασπουδάζω.

Κατέσταθεν, *oppositi sunt*, 3. pl. a. 1. ind. pass. *Æol.* pro κατεστάθησαν, a καθίστημι.

Κατεστάθησαν, idem, sed communiter.

Κατέστασαν, 3. pl. a. 2. ind. act. *Dor.* pro κατέστησαν.

Κατεστεὼς, perf. part. act. *Ion.* pro [illegible].

Κατεστήκει, 3. sing. plusq. perf. ind. act. *Ion.* pro καθεστήκει.

Κατέστη

✱ certiorem facio Herod. 1. 20.

Κατέστην, *constitui*, a. 2. ind. act.

Κατεστράφατο, 3. pl. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro κατεστραμμένοι ἦσαν, a καταστρέφω.

Κατεστράφθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass.

Κατεστρέφετο, 3. sing. imperf. ind. pass.

Κατέστρεψα, *subverti*, a. 1. ind. act.

Κατεστρώθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi καταστρώννυμι.

Κατέστυγε, *horruit*, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi καταστυγέω.

Κατέσχεθε, 3. sing. imperf. ind. act. verbi κατασχέθω, pro κατέχω.

Κατέσχεν, *tetinuit*, 3. sing. a. 2. ind. act.

Κατετάκετο, 3. sing. imperf. ind. act. *Dor.* pro κατετήκετο, a κατατήκω.

Κατετόξευσαν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi κατατοξεύω.

Κατέτος, *adv.* quotannis, annuatim, pro κατ' ἔτος. Ex ἔτος, *annus.*

Κατέτριβον, 3. pl. imperf. ind. act. verbi κατατρίβω.

Κατέτριζε, 3. sing. imperf. ind. act. verbi κατατρίζω.

Κατέτρωξαν, 3. plur. a. 1. ind. act. verbi κατατρώγω.

Κατετρώσατο, 3. sing. a. 1. ind. med. verbi κατατιτρώσκω.

Κάτευγμα, ατος, τὸ, imprecatio, diræ; (2) res voto promissa, donum votivum. (2) ἱκέτις ἀφῖγμαι τοῖσδε σὺν κατεύγμασι, *Soph. Œd. Tyr.* 920. A κατεύχομαι.

Κατευδαιμονίζω, f. ισω, fortunatum dico, beatum prædico.

Κατευδοκέω, laudo quem, probo.

Κατευημερέω, ῶ, f. ήσω, prospere ago; (2) gratia et auctoritate polleo; (3) auctoritate et gratia supero. Κατευημερηκὼς παρ' ὑμῖν, *Æschin.*

Κατευθικτέω, ῶ, f. ήσω, scopum ferio; (2) rem acu tango; (3) adsequor. Ex εὐθικτος, *tactu facilis.*

Κατευθὺ, *adv.* recta, pro κατ' εὐθύ.

Κατευθυντὴρ, ῆρος, ὁ, corrector, emendator.

Κατευθυντὴς, ῦ, ὁ, idem

Κατευθυντηρία, ας, ἡ, amussis, regula fabrilis.

Κατευθύνω, dirigo. (2) rego, moderor; (3) compono, constituo; (4) mulcto; (5) commode ago seu vivo, felici successu gaudeo; (6) recta incedo. Ὁ δὲ Κύριος κατευθύναι ὑμῶν τὰς καρδίας, 2 *Thess.* 3, 5. τοὺς πόδας ἡμῶν, *Luc.* 1, 79. Hinc

Κατευκαιρέω, ῶ, f. ήσω, occasione dextre utor.

Κατευκηλέω, ῶ, f. ήσω, permulceo, delinio, sedo.

Κατευκτικῶς, *adv.* optando, precandi causa. A κατεύχομαι.

Κατευλογέω, ῶ, f. ήσω, prædico, laudibus extollo; (2) fausta precor. Κατευλογοῦσι πρὸς τοὺς πολλοὺς, *Plut.*

Κατευμαρίζω, fut. ίσω, verbis aliquid levo; (2) levo, elevo; (3) complano; (4) facile aliquid efficio.

Κατευμεγεθεῖν, superiorem esse, dominari. Ab εὐμεγέθης.

Κατευνάζω, fut. άσω, sopio; (2) sedo, paco; (3) finio; (4) *in pass. et med.* quiesco, requiesco; (5) cubo, dormio. Ἑκτὸς αὐτὸν τάξεων κατεύνασεν Ἕκτωρ, *Eur. Rhes.* 614. Τὸν ἄνδρα δ' ἡμῖν τῷ κατεύνασαι φράσον, *Ibid.* 611. Hinc

Κατευνασμὸς, ῦ, ὁ, dormitio, somnus.

Κατευναστήριον, ου, τὸ, cubiculum, cubile.

Κατευναστὴς, ῦ, ὁ, cubicularius; (2) qui sponsam ducit dormitum.

Κατευναστικὸς, ἡ, ὸν, vim sopiendi, sedandi, habens.

Κατευνάω, ῶ, unde a. 1. pass. κατευνηθέντα, sopitum, idem quod κατευνάζω.

Κατευοδόω, ῶ, f. ώσω, prosperum iter præbeo; (2) fortuno. Et *in pass.* κατευοδοῦμαι, prosperor, prospere ago. Hinc

Κατευόδωσις, εως, ἡ, prosperatio, *Gl. V.*

Κατευορκέω, ῶ, f. ήσω, sancte et religiose juro.

Κατευόροφος, ον. Vide εὐόροφος.

Κατευπορέω, ῶ, f. ήσω, abundo, ut *simplex.*

Κατευρύνω, fut. υνῶ, dilato, *Ern.*

Κατευστοχέω, ῶ, f. ήσω, bene collimo; (2) conjecto bene.

Κατευτελίζω, fut. ίσω, elevo, parvi facio.

Κατευτρεπίζω, fut. ίσω, apparo, instruo, ordino. Καὶ μὲν τοι σὺ μὲν ταύτας κατευτρέπιζ', *Aristoph. Conc.* 508.

Κατευτυχέω, ῶ, f. ήσω, feliciter ago in.

Κατευφημέω, ῶ, fut. ήσω, fausta acclamatione prosequor; (2) laudo, collaudo. Πολλὰ κατευφημοῦντες αὐτὸν, *Plut.*

Κατευφραίνω, fut. ανῶ, exhilaro.

Κατευχειρίζω, idem quod εὐμαρίζω.

Κατευχὴ, ῆς, ἡ, precatio, obsecratio, votum; (2) imprecatio, *Gl. V.* A

Κατεύχομαι, f. ξομαι, imprecor, diras precor, devoveo; (2) magnopere precor; (3) precor; (4) votum facio; (5) opto; (6) glorior, me jacto. Ὅταν κατεύχῃ ταῦτ' ὁμοῦ καμοὶ θανεῖν εὔχου, *Soph. Aj.* 392. Καὶ πᾶσα πρόσθεν ἑστίας κατηύξατο, *Eur. Alc.* 152.

Κατευωχέομαι, ῦμαι, epulor.

Κατευωχέω, epulis excipio.

Κατέφαγον, 3. plur. aor. 2. ind. act. verbi καταφάγω.

Κατεφαίνετο, 3. sing. imperf. ind. pass. verbi καταφαίνω.

Κατεφάλλομαι, idem quod καθάλλομαι, *Hom.*

Κατεφάμιξεν, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Dor.* pro κατεφήμισεν, verbi καταφημίζω.

Κατεφάνην, a. 2. ind. pass. verbi καταφαίνω.

Κατεφθαρμένος, perf. part. pass. verbi καταφθείρω.

Κατέφθειρα, *corrupi*, a. 1. ind. act.

Κατεφίστημι, insurgo in aliquem. Κατεπέστησαν ὁμοθυμαδὸν οἱ Ἰουδαῖοι τῷ Παύλῳ, *Act.* 18, 12.

Κατεφόνευσε, aor. 1. indic. act. verbi καταφονεύω.

Κατέφυγον, a. 2. ind. act. verbi καταφεύγω.

Κάτεχε, 2. sing. præs. imperat. act. vel 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro κατεῖχε, a κατέχω.

Κατέχεεν, 3. sing. a. 1. ind. act. *per Sync.* pro κατέχευσε, a καταχέω.

Κατέχευσα, *effudi*, 1. sing. aor. ejusd.

Κατέχευσεν, idem quod antecedens κατέχεεν.

Κατεχθραίνω, odio prosequor, inimicus sum alicui.

Κατεχμάζω, f. άσω, idem quod ἰκμάζω.

Κατεχόμενος, præs. part. pass. verbi

Κατέχω, fut. καθέξω, vel κατασχήσω, detineo, retineo; (2) teneo, occupo, possideo; (3) sustineo, v. gr. impetum; (4) contineo, cohibeo, coerceo; (5) applico, appellor, advenio, accedo: *cum subst.* varias accipit significationes, ut histriones scenam, scurræ convivium κατέχειν dicuntur, qui placent, in quos omnes sunt intenti: fama κατέχειν, quæ pervulgata est, *Ern.* Et ad hæc *in pass.* numine sum adflatus. Ἀλλ' ἀγρίαις κατεῖχ' ἀεὶ πᾶν στρατόπεδον δυσφημίαις, implebat, *Soph. Phil.* 11. Κατέχουσι ἔρωτες ἡμᾶς πόλεως, *Aristoph. Av.* 1321. Μεγάλοι θόρυβοι κατέχουσ' ἡμᾶς ἐπὶ δυσκλείᾳ, *Soph. Aj.* 142. Καρδίαν κατέσχετο ἔρωτι δεινῷ, *Eurip. Hipp.* 27. (2) ὃς τὴν χιονώδη Θρῄκην κατέχει, *Eurip. Hec.* 81. *In pass.* præter alias significationes, significat, numine corripior, afflor. Οἱ δὲ καὶ ἀνέγραψαν πολλοὺς . . . κατασχεθῆναι πρὸς Διονύσου, *Arrian.* 5, 2. Κατεχόμενος ἐκ τοῦ θείου, *Id.* 4, 13. Εἰ μὴ τόδε φάσμα νυκτὸς εὖ κατασχήσει, nisi hoc nocturnum spectrum bene nobis cesserit. Metaphora sumpta a navibus, quæ κατασχεῖν dicuntur, cum terræ appellunt, *Soph. Electr.* 504.

Κατηβολέω, ῶ, f. ήσω, animam ago, linquor animo, *Nicand.*

Κατήγαγον, a. 2. ind. act. *Att.* pro κατῆγον, a κατάγω.

Κατηγεμὼν, *Ion.* pro καθηγεμὼν, dux.

Κατηγέομαι, *Ion.* pro καθηγέομαι.

Κατηγορέω, ῶ, fut. ήσω, reprehendo, adversus aliquem loquor; (2) indico, arguo, defero nomen, accuso, demonstro, prædico, enuncio; *in logicis.* Ὧν ἡμεῖς κατηγοροῦμεν αὐτοῦ, *Act.* 24, 8. Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα αὕτη κατηγόρηκεν εὖ, *Aristoph. Thesm.* 451. Κατηγορεῖται παρὰ τῶν Ἰουδαίων, *Act.* 22, 30.

Κατηγορηθὲν, a. 1. part. pass. n. g.

Κατηγόρημα, ατος, τὸ, de quo quis accusatur, crimen, quod objicitur; (2) accusatio; (3) quod objicitur, vel prædicatur, prædicatum, *ap. Logicos.* A κατηγορέω.

Κατηγορητέον, accusandum. Ab eod.

Κατηγορία, ας, ἡ, accusatio; (2) categoria, prædicamentum, *apud Logic.* Ab eod.

Κατηγορικὸς, ἡ, ὸν, accusatorius; (2) ad prædicamentum pertinens; (3) delator. A κατήγορος.

Κατηγορικῶς, *adv.* accusatorie, criminose:

Κατήγορος, ου, ὁ καὶ ἡ, accusator. Ab eod.

Κατηγορούμενος, præs. part. pass.

Κατηγωνίσατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. verbi καταγωνίζομαι.

Κατῄδεσα, a. 1. ind. act. verbi καταιδέω.

Κατηθαλωμένη, perf. part. pass. f. g. verbi καταιθαλόω.

Κατήϊεν, 3. sing. perf. med. *Att.* pro κατεῖε, a κάτειμι.

Κατήκει, 3. sing. præs. ind. act. *Ion.* pro καθήκει, a καθήκω.

Κατῄκιζον, imperf. ind. act. verbi καταικίζω.

Κατήκοος, ου, ὁ καὶ ἡ, dicto audiens, moriger; (2) imperio subjectus; (3) attentus; (4) explorator auritus, auscultator; (5) auditor. (4) καὶ οἱ κατάσκοποί τε καὶ κατήκοοι ἦσαν ἀνὰ πᾶσαν τὴν χώρην, habebat, *Herod.* 1, 100. A κατακούω.

Κατήκω, *Ion.* pro καθήκω, devenio, pertineo. Τὰ κατήκοντα et τὰ κατήκοντα πρήγματα res sunt urgentes et præsentes. Λέγοντες περὶ τῶν κατηκόντων, *Herod.* 1, 97. Τὰ κατήκοντά ἐστι τοιαῦτα, *Id.* 5, 49. Vide *Eund.* 8, 19.

Κατήλασα, a. 1. ind. act. verbi κατελαύνω.

Κατῆλθε, 3. sing. a. 2. ind. act. *per Syncop.* pro κατήλυθε, a κατέρχομαι.

ΚΑΤΗ̃ΛΙΨ, ιπος, vel ιφος, ἡ, tabulatum trabs tectum sustinens; (2) scala. Νῦν δεῖ σασαί γέ πω ἐπὶ τὴν κατῆλιφ' εὐθὺς ἀνεπηδήσαμεν, *Aristoph. Ran.* 565.

Κατηλλάγην, aor. 2. ind. pass. verbi καταλλάττω.

Κατηλογέω, ῶ, f. ήσω, contemno, nihili facio.

Κατηλοκίζω, f. ίσω, sulco.

Κατηλόκισαι, 3. sing. perf. ind. pass.

Κάτηλυς, υδος, ὁ καὶ ἡ, declivis, *Nonnus.* A κατέρχομαι. Hinc

Κατηλυσία, ας, ἡ, descensus.

Κατήλυσις, εως, ἡ, idem et ab eod.

Κατηλωκυῖα, part. perf. act. fem. gen. *Ion.* pro καθηλωκυῖα, a καθάλωμι.

Κατῆμαρ, *adv.* indies, quotidie, singulis diebus.

Κατημελημένως, *adv.* contemptim, neglectim, cum neglectu. A κατημελημένος, *neglectus, vilis,* perf. part. pass. a καταμελέω.

Κατημύχθη, 3. sing. aor. 1. ind. pass. verbi καταμύσσω.

Κατημύω, demitto, v. gr. animum dolore, &c.

Κατηναγκασμένως, *adv.* coacte, necessario.

Κατηναλωμένα, nom. pl. perf. part. pass. n. g. verbi καταναλίσκω.

Κατήναρε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi κατεναίρω.

Κατήνεγκα, a. 1. ind. act. verbi καταφέρω.

Κατήνοχα, *detuli*, perf. ind. med.

Κατήνεμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ventis obnoxius, ventis expositus, ventosus.

Κατήντησεν, 3. sing. aor. 1. ind. act. cum ν ἐφελκ. a καταντάω.

Κάτηξις, εως, ἡ, *Ion.* confractio. A κατάγω.

Κατηξιώθησαν, 3. plur. a. 1. ind. pass. verbi καταξιόω.

Κατῄονων, *perfundebam*, imperf. ind. act. *contr.* pro κατῄονεον, a καταιονάω.

Κατήορος, ου, ὁ καὶ ἡ, dependens, demissus. Ex κατὰ et ἀείρω, *tollo.*

Κατηπειγμένως, *adv.* raptim. Ὥστε καὶ κατηπειγμένως ποιεῖσθαι τὴν ἐκεράτειαν, *Heliod.* 8.

Κατηπιάω, ῶ, mitigo, lenio, placo; (2) lenis et placidus sum. Hinc *Hom.* κατηπιόωντο, pro κατηπιάοντο, *Il.* 5, 417.

Κατηρᾶτο, 3. sing. imperf. ind. med. *contr.* pro κατηράετο, a καταράομαι.

Καυᾶξαις, 2. sing. aor. 1. opt. act. *Dor.* pro καυάσαις, a verbo καυάζω.
Καυθήσομαι, fut. 1. ind. pass. verbi καίω.
Καυθήσωμαι, 1. sing. ejusd. in conj.
Καυθμὸς, ȣ, ὁ, uredo, arborum morbus. A καίω.
ΚΑΥΚΑΛΙ'Σ, ίδος, ἡ, caucalis, herba ex olerum genere; (2) myrrha exoleta.
Καυκάνη, ἡ, vestimenti genus, *Ar.*
Καυκιζέσθαι, saltare indutum καικίαν, ut ex fragmento *apud Athenæum* colligitur.
ΚΑΥΚΙ'Σ, ίδος, ἡ, calcei genus, *Ib.*
Καυλέω, ῶ, fut. ήσω, caulesco. A καυλός.
Καυληδὸν, *adv.* in modum caulis. Ab eod.
Καυλίας, ȣ, ὁ, ut καυλίας ὀπὸς, succus e caule, *præsertim* laserpitii. Ab eod.
Καυλικὸς, ἡ, ὸν, cauli similis. Ab eod.
Καυλῖναι, αἱ, virides cobii, *Ath.*
Καυλίον, ȣ, τὸ, cauliculus; (2) herba quædam. Dim. a καυλός. Unde
Καυλίσκος, ȣ, ὁ, cauliculus. Dim.
Καυλοειδὴς, ὲς, caulis formam habens, *Steph.*
Καυλοπώλης, ȣ, ὁ, qui caules vendit.
ΚΑΥΛΟ'Σ, ȣ, ὁ, caulis; (2) virga membri virilis; (3) ostium uteri mulieribus; (4) ligni in hasta extremitas quæ cuspidi immittitur; (5) capulus ensis; (6) scapus quisque.
Καυλώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, caulosus, caulaceus, qui caule magno est.
Καυλωτὸς, ἡ, ὸν, caulem habens.
Καῦμα, ατος, τὸ, ardor, æstus, calor nimius; (2) æstus febris. A καίω.
Καυμασία, ας, ἡ, pileus latus ad arcendum solis æstum, *ex Vet. L.* Vid. καυσία.
Καυματηρὸς, ρὰ, ρὸν, æstuosus, æstivus. A καῦμα.
Καυματίζω, fut. ίσω, æstu adfligo, ardore excrucio; καυματίζομαι, torrefio; aor. 1. ἐκαυματίσθη, æstu interiit. Ἐδόθη αὐτῷ καυματίσαι τȣ̀ς ἀνθρώπȣς ἐν πυρὶ, *Apoc.* 16, 8. Ἡλίȣ δὲ ἀνατείλαντος ἐκαυματίσθη, *Matt.* 13, 6. Ab eod.
Καυματόομαι, ȣ̃μαι, æstuo, *Gl. V.* Ab eod.
Καυματώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, æstuosus.
Καυμὸς, ȣ, ὁ, idem quod καυθμός.
Καυνάκη, ης, ἡ, vestis barbarica, Persica.
Καυνιάσαι, sortiri. A καῦνος, *sors*, vel a Cauniis (Caunii, Cariæ urbis incolis), quod præcipue sortitionibus uterentur.
ΚΑΥ˜ΝΟΣ, ȣ, ὁ, sors, *Hes. Sch. Ar.*
Καῦρος, vel καυρὸς, ȣ, ὁ, ventosus, levis, *Suidas.* Ab αὖρα.
Καυσθμὸς, ȣ̃, ὁ, idem quod καυθμός.
Καυσία, ας, ἡ, causia, tegumentum Macedonicum capitis. A καίω.
Καύσιμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, aptus ad comburendum, qui uri et cremari potest. Ab eod.
Καῦσις, εως, ἡ, ustio, crematio; καῦσις νεκρῶν, ustrina, bustuarium, *Gl. V.* (2) cremandi et abolendi modus; (3) ustio medicorum; (4) ustio architectonica; (5) æstus, ardor. Ab eod.
Καυσόομαι, ȣ̃μαι, æstuo, ardore infestor, calore extremo uror. Καυσȣμένῳ στομάχῳ βοηθεῖ, *Diosc.* A καυσόω, *ardore infesto*; hoc a
Καῦσος, ȣ, ὁ, ardor, æstus, calor nimius; (2) febris ardens; (3) dipsas, serpens quidam. Ab eod.
Καυστειρὸς, ὰ, ὸν, ardens, fervens. Ab eod.
Καυστηριάζω, idem quod καυτηριάζω.
Καυστήριον, ȣ, τὸ, locus ubi inuruntur stigmata; (2) ferrum quo stigmata inuruntur; (3) macula ipsa ferro candente inusta.
Καυστηρὸς, ρὰ, ρὸν, ardens, fervens. A
Καυστὴς, ȣ̃, ὁ, combustor, *Gl. V.* καυστὴς νεκρῶν, bustuarius.
Καυστικὸς, ἡ, ὸν, urendi vim habens. A καίω.
Καυστικῶς, *adv.* urendo:
Καῦσις, εως, ἡ, seges adulta et sole adurente maturescens; (2) fœnum ejusmodi; (3) pudendum muliebre. Ab eod.
Καυστὸς, ἡ, ὸν, ustus, crematus; (2) qui uri et cremari potest. Ab eod.
Καύστρα, ας, ἡ, καύστρα νεκρῶν, ustrina, *Ph.*
Καυσώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, æstuosus, ardens. A καῦσος.

Καύσωμα, ατος, τὸ, ardor, æstus; (2) inflammatio. A καυσόομαι.
Καύσων, ωνος, ὁ, ardor, æstus, nomen venti, Eurus.
Καυτὴρ, ῆρος, ὁ, cauter, quo notæ et stigmata inuruntur; item, quo medici partem corporis putrem inurunt. A καίω.
Καυτηριάζω, fut. άσω, cautere inuro; (2) cautere præstringo amputata, comprimendo cruori. Κεκαυτηριασμένων τὴν ἰδίαν συνείδησιν, 1 *Tim.* 4, 2. A præc.
Καυτήριον, ȣ, τὸ, cauterium, quod urendi vim habet; (2) medicamentum urens; (3) stigma inustum; (4) locus ubi inuruntur stigmata. Ab eod.
Καυτικὸς, ἡ, όν. Vide καυστικός.
Καυτὸς, ἡ, όν. Vide καυστός.
Καυχᾶσαι, 2. sing. præs. ind. med. *Ion.* pro καυχᾶσαι, a
ΚΑΥΧΑ'ΟΜΑΙ, ῶμαι, fut. ήσομαι, glorior; me jacto; (2) exsulto; (3) jactanter prædico. Μὴ καυχῶ τὰ εἰς αὔριον, *Prov.* 27, 1. ἐν ἀνθρώποις, 1 *Cor.* 3, 21. ἐπ' ἐλπίδι, *Rom.* 5, 2. ὑπὲρ τȣ̃ τοιȣ́τȣ, 2 *Cor.* 12, 5.
Καυχὰς, άδος, ἡ, jactatrix. A καυχάομαι.
Καυχᾶσαι, *gloriaris*, idem quod καυχάεσαι.
Καυχένα, *cervicem*, acc. sing. ab αὐχήν.
Καύχη, ης, ἡ, idem quod καύχησις.
Καύχημα, ατος, τὸ, gloriatio, jactatio; (2) de quo quis gloriatur. A καυχάομαι.
Καυχηματίας, ȣ, ὁ, gloriator, jactator. A pr.
Καύχησις, εως, ἡ, gloriatio, jactatio:
Καυχητὴς, ȣ̃, ὁ, jactator. Ab eod.
Καύω, (inus.) pro κάω, seu καίω, *Diosc.*
Καφέω, ῶ, fut. ήσω, spiro, anhelo, exspiro; ponitur, ut hinc sit κεκαφηὼς, κεκαφηότα, *apud Hom.* pro κεκαφηκὼς, *Il.* 5, 698. Vide καπύω.
Κάφος, et κάπος, flatus. Ab eod.
ΚΑΦΩ'ΡΗ, ης, ἡ, vulpes, *Suid.*
Καχάζω, fut. *Dor.* καχαξῶ, pro καγχάζω.
Κάχαρις, imaguncula ex cera alba, vel auro, puellarum ludicrum. Ex κηρὸς et χάρις.
Καχεκτέω, ῶ, malo corporis habitu laboro; mala sum corporis habitudine; (2) dicitur et de vitio animi. Vid. seq. Οἱ καχεκτȣ̃ντες τῶν ἀθλητῶν, *Polyb.* A
Καχέκτης, ȣ, ὁ, male habitus; (2) qui malæ mentis et seditiosus est. A κακὸς et ἔχω.
Κάχεκτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.
Καχεξία, ας, ἡ, malus corporis habitus, cachexia; (2) mala mens; (3) perturbatio animi. Ex iisd.
Καχελκὴς, ὲς, gravia et insanabilia ulcera habens. Ab ἕλκος.
Καχεταιρεία, ας, ἡ, malum consortium.
Καχεταιρείης, gen. sing. *Ion.*
Καχήμερος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cui mala seu infelix est vita. Ex κακὸς et ἡμέρα.
Καχλάζȣσα, præs. part. act. f. g. *Dor.* pro καχλάζȣσα, a καχλάζω.
Καχλάζω, strepito, resono; (2) tumeo, efferveo, ebullio, *Gl. V.* scaturio: (3) magno cum fremitu concito, effundo. (3) καὶ πέριξ ἀφρὸν πολὺν καχλάζον ποντίῳ φυσήματι, spumas concitans, *Eurip. Hippol.* 1210. A κάχληξ.
Καχλαίνω, turbo, *Hes.* A καχλάζω. Unde
Κάχλασμα, ατος, τὸ, strepitus, sonitus.
Καχλασμὸς, ȣ̃, ὁ, scaturigo, *Gl. V.*
ΚΑ'ΧΛΗΞ, ηκος, ἡ, lapillus, calculus, qui in aqua invenitur. Ἐν δὲ οἱ αἰεὶ τέσσαρας ἀκταίȣς δοιȣ̀ς κάχληκας ἰῶσι, littorales calculos, *Oppian. Halieut.* 3, 374.
Κάχλος, et κάχληξ, *apud comicos*, ridiculus, stupidus. A χαίνω. *V. L. Steph.*
Καχορμίσιη, infausta quies in statione navium. Ὦ λογχῆς, δειλὲ, καχορμισίης, *Anth. ined. Const. Cephalæ. Carm.* 736, 6.
Καχρυδίας, ȣ, ὁ, ut καχρυδίας ἄρτος, panis ex hordeo tosto. A κάχρυς.
Καχρύδιον, ȣ, τὸ, hordeum tostum. Dim.
Καχρυόεις, όεσσα, όεν, hordeo tosto similis:
Καχρυόεις, seu καγχρυόεις, similis τῷ καχρυῖ, exp. canchy ferens, *Nic.* A
ΚΑ'ΧΡΥΣ, υος, ἡ, hordeum in furno tostum; (2) semen roris marini; (3) granum hordei; (4) quiddam quod pilulæ forma in arboribus, quercu, abiete, et aliis crescit.

Καχρυφόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, planta κάχρυν φέρȣσα, *apud Nicand.* A κάχρυς et φέρω.
Καχρυώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, idem quod καχρυόεις.
Καχυπονόητος, ὁ ϗ ἡ, idem ac καχύποπτος, suspiciosus, suspicax, *Poll. ex Plat.*
Καχύποπτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, suspiciosus, qui prave suspicatur de re; (2) de quo mala suspicio est. Ab ὑπόπτης.
Καχυποτοπέομαι, ȣ̃μαι, male suspicor. A
Καχυπότοπος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, mala suspicans, suspiciosus, *Suid.* Ab ὑποτοπέω, *suspicor.*
Κάψα, ης, ἡ, capsa, cista, arca. A κάπτω.
Καψάκης, ȣ, ὁ, idem. A præc.
Καψάκιον, ȣ, τὸ, cistula, capsula, situla. Dim.
Καψιδρώτιον, ȣ, τὸ, sudarium. Ex κάψις et ἱδρὼς, *sudor.*
Κάψις, εως, ἡ, voratio; (2) morsus. A κάπτω.
Κάω, idem quod καίω· κάομαι, uror, ardeo; aor. 2. ἐκάην· fut. 2. καήσομαι.
ΚΕ', *sequente consona*, et κὲν *sequente vocali*, particula poetica, idem notans quod ἂν potentiale in prosa, utique; sane, nec redundat, et si non semper verbo exprimi potest, *Ern.*
Κεάζω, fut. άσω, findo, scindo. Εὖ ϗ ἐπισταμένως κέασαν ξύλα, *Odyss.* 20, 161.
ΚΕΑ'ΝΩΘΟΣ, ȣ, ὁ, spina quædam.
ΚΕ'ΑΡ, ατος, τὸ, cor; (2) animus.
Κεὰς, αδος, ὁ, locus quo immittuntur malefici apud Lacedæmonios, ut Athenis in Barathrum.
Κέασμα, ατος, τὸ, fractura, fragmentum, *Hes.* A κεάζω.
Κέασσε, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* et *Poet.* pro ἐκέασε, a κεάζω.
Κέαται, 3. plur. præs. ind. med. *Ion.* pro κεῖνται, a κεῖμαι.
Κέατο, 3. plur. imperf. ind. med. *Ion.* pro ἔκειντο.
Κεβλὴ, ῆς, et κεβλή, ῆς, ἡ, caput. A κεβαλὴ, quod Macedonica dialecto est κεφαλή.
Κεβληγόνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, in capite fœtum habens, ut papaver. Ex κέβλη et γίνομαι.
Κεβλήπυρις, avis quædam, *ap. Aristoph.*
ΚΕΒΡΙΟ'ΝΗΣ, ȣ, ὁ, cebriones, avis quædam, *Il.* at *ap. Hom.* gigantis nomen.
Κεγχραλέτης, ȣ, ὁ, milii molitor, qui milii grana mola frangit. Ex κέγχρος et ἀλέω, *molo.*
Κεγχραμιδώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, granis ficus similis, sive e genere κεγχραμίδων. A
Κεγχραμὶς, ίδος, ἡ, granum seu semen ficus; (2) nucleus seu os olivæ. A κέγχρος.
ΚΕΓΧΡΕΑΙ', ῶν, αἱ, Cenchreæ, nomen portus Corinthiaci.
Κεγχρεὼν, ῶνος, ὁ, officina in qua grana metallorum exsiccantur. A κέγχρος. Vide *Ern.*
Κεγχριαῖος, αία, αῖον, qui milii magnitudine est. Ab eod.
Κεγχρίας, ȣ, ὁ, miliaris, e milio confectus.
Κεγχριδίας, ȣ, ὁ, veluti milii granis variegatus. Ab eod.
Κεγχρίδιον, τὸ, parvulum milii granum, *Steph.*
Κεγχρίνη, ἡ, puls e milio, *Hes.*
Κεγχρίνης, idem quod κεγχρὶς, *Nic.*
Κέγχρινος, ίνη, ινον, e milio confectus. A κέγχρος.
Κεγχρὶς, ίδος, ἡ, cenchris, avis ex accipitrum genere; (2) serpentis nomen. Ab eod.
Κεγχρίτης, ȣ, ὁ, sc. λίθος, cenchrites lapis, quasi milii granis respersus. Ab eod.
Κεγχρῖτις, miliaris, *Ep. ap. Suid.*
Κεγχροβόλος, ὁ, ἡ, milium jaciens, fundens, &c. A βάλλω.
Κεγχροειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, milio similis. Ex κέγχρος et εἶδος, *species.*
ΚΕ'ΓΧΡΟΣ, ȣ, ὁ vel ἡ, milium; (2) serpens quidam, qui quasi milii granis conspersus est; (3) adamantis genus; (4) ornamentum vestis; (5) granum ficus. Hinc
Κεγχροφόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, milii ferax.
Κεγχρώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, milio similis, ad milii magnitudinem vel formam accedens.
Κεγχρώματα, ων, τὰ, ornamenta in scutorum ambitu granorum milii instar adspersa; (2) parva foramina in scutorum ambitu per quæ

quæ speculabantur adversarios. Ab inus. κε... ...

Κεδάζω, sive κεδάω, fut. άσω, pro σχεδάζω. Ὅς τ' ὦκα ῥέων ἐκέδασσε γεφύρας, *Il.* 5, 88.

Κεδαίω, dissipo; κεδαίομαι, dissipor; etiam pereo, de naufragiis, *ap. Arat.* et *Sch.* κεδαιομένης, *Nicand.*

Κεδασθέντες, nom. pl. aor. 1. part. pass. verbi κεδάζω.

ΚΕ'ΔΜΑΤΑ, ων, τὰ, diuturni e defluxionibus adfectus, diuturni articulorum dolores; tumores inguinum, *Hipp.*

Κεδματώδεα, τὰ, κέδμασι similia.

Κεδνὸς, ἡ, ὸν, dignus, cujus cura habeatur, in pretio ob virtutem habendus; (2) venerandus; (3) prudens; (4) probus, honestus; (5) pudicus; (6) temperans. Πολλῶν μετ' ἄλλων δ' ὤλεσας κεδνὸν λέχος, *Eurip. Hipp.* 835. Κεδνὰ πράττω, læta sorte potior, *Eurip. Alc.* 608. A κῆδος, *cura.*

Κεδρέλαιον, ȣ, τὸ, oleum cedrinum. Ex κέδρος et ἔλαιον.

Κεδρελάτη, ης, ἡ, cedrus abietem magnitudine æquans. Ex κέδρος et ἐλάτη, *abies.*

Κεδρία, ας, ἡ, pix cedrina, resina, lacryma cedri; (2) oleum cedrinum. A κέδρος.

Κεδρίνεος, έα, εον, cedrinus, e cedro confectus. Ab eod.

Κέδρινος, ίνη, ινον, idem et ab eod.

Κέδριον, ȣ, τὸ, oleum cedri, cedria:

Κέδριος, α, ον, cedrinus, bene olens, *Hes.*

Κεδρὶς, ίδος, ἡ, fructus cedri; (2) frutex cedro similis. Ab eod.

Κεδρίτης, ȣ, ὁ, sc. οἶνος, cedrites, vinum cedrinum. Ab eod.

ΚΕ'ΔΡΟΣ, ȣ, ἡ, cedrus, arbor odorata; (2) *masc.* fructus cedri.

Κεδροχαρὴς, ὲς, cedro gaudens, *Man.*

Κεδρόω, ῶ, fut. ώσω, cedrino oleo vel liquore perungo, vel condio. A κέδρος. Unde

Κεδρὼν, ῶνος, ὁ, locus ubi cedri nascuntur.

Κεδρωτὸς, ἡ, ὸν, cedria unctus. A κεδρόω.

ΚΕ'ΔΡΩΣΤΙΣ, εως, ἡ, cedrostis, vitis alba.

Κέεται, 3. sing. præs. ind. med. *Ion.* pro κεῖται, a κεῖμαι.

Κέηται, *jaceat*, 3. sing. præs. conj. med.

Κεíαντες, nom. pl. aor. 1. part. act. pro καύσαντες, a καίω.

Κείαται, 3. pl. præs. ind. med. *Ion.* pro κεῖνται, a κεῖμαι.

Κεῖς, *Dor.* pro κε εἴη, *sit.*

Κεῖθεν, illuc, pro ἐκεῖθεν.

Κεῖθι, illic, pro ἐκεῖθι.

ΚΕΙ~ΜΑΙ, f. κείσομαι, jaceo; (2) positus sum, situs sum. (3) repositus sum; (4) propositus sum; (5) projectus sum; (6) mortuus sum; (7) sepultus sum; (8) pendeo ex aliquo interfectus; (9) desideo, ferior, nil ago; (10) dicitur etiam de rebus Deo consecratis. Κεῖται δὴ πάνθ' ἅπερ εἴπας, parata sunt, *Aristoph. Conc.* 512. Πάντων δ' Ἑλλήνων κείσομαι ἐν στόμασιν, *de Ilio*, Epigr.

Κείμενος, *jacens*, part. præs. med.

Κειμηλιάρχης, ȣ, ὁ, qui pretiosæ supellectili præest, thesaurarius. Ex κειμήλιον et ἀρχή. Hinc

Κειμηλιάρχιον, ȣ, τὸ, locus ubi pretiosa supellex reponitur.

Κειμηλίαρχος, ȣ, ὁ, idem quod κειμηλιάρχης.

Κειμήλιον, ȣ, τὸ, supellex pretiosa, deliciæ; (2) supellex quævis. A κεῖμαι. Hinc

Κειμήλιος, ὁ, qui velut pretiosa supellex reponitur, vel repositus est.

Κεῖν, pro κ̓ ἐν, vel κ̓ εἰν, *et in.*

Κείνῃ, *illic, illa ratione*, pro ἐκείνῃ, sc. ὁδῷ.

Κεῖνος, *ille*, Ion. pro ἐκεῖνος.

Κεινὸς, vacuus, inanis. Σὺν κεινῇσιν νηυσὶ, *Il.* 4, 181. Pro κενός.

Κείνῳ, *illi*, dat. sing. pro ἐκείνῳ.

Κείνως, pro ἐκείνως, illa ratione. Κείνως μὲν γὰρ ἀλλοτριῶται, alioquin enim alienatur, *Herodot.* 1, 120.

Κεῖτος, idem quod κῆθος, *Strab.*

Κειράμεναι, nom. plur. aor. 1. part. med. f. g. verbi κείρω.

Κεῖρε, *tonde*, 2. sing. præs. imperat. act.

Κειρεκόμης, ȣ, ὁ, qui comam totondit, tonsus.

Κειρία, ας, ἡ. Κειρίαι, fascia, cui mortuus involvitur, fasciæ sepulchrales; (2) fasciæ quibus colligatur infans in cunis, *Gl. F.* κειρίαι, instita. Sunt autem ligamina spondarum.

Κεῖρις, εως, ἡ, ciris, avis quædam, halcyon aliis, aliis accipiter; quibusdam scylla. A

ΚΕΙ'ΡΩ, f. κερῶ, tondeo; (2) scindo, abscindo (3) populor, vasto, diripio; insatiabili edacitate voro; aor. 1. ἔκειρα. med. ἐκειράμην. aor. 2. pass. ἐκάρην· perf. act. κέκαρκα· pass κέκαρμαι· part. κεκαρμένος, tonsus. Ἐκείρατο τὴν κόμην, *Job.* 1, 20. Πολύν σοι ... χων πλόκαμον κερῶμαι, *Eur. Tro.* 1184. Ἔκειρε πολύκερων φόνον, cornigerum boum late edidit stragem, *Soph. Aj.* 55.

Κεῖς, *et in*, Dor. pro κ̓ εἰς.

Κεῖσε, illuc, pro ἐκεῖσε.

Κεισεῦμαι, fut. 1. ind. med. *Dor.* pro κείσομαι.

Κεῖσθαι, *jacere*, præs. inf. med. verbi κεῖμαι.

Κείσθων, 3. plur. imperat. *Att. Sync.* pro κείσθωσαν, verbi κεῖμαι. Ἐμοὶ δ' ἐν μέσῳ κείσθων οἱ ὑπὲρ τούτων λόγοι, mihi vero hac de re sermo in medio relinquendus videtur, *Arr. Hist. Alex.* 5, 3.

Κεισοῦμαι, f. 1. ind. med. *Dor.* pro κείσομαι.

Κεῖτο, 3. sing. imp. ind. med. *Ion.* pro ἔκειτο.

Κείω, jacere seu cubare cupio. A κεῖμαι.

Κεκαδήσομαι, f. 2. ind. pass. *Ion.* et *Poet.* pro κηδήσομαι, pro χαδήσομαι, a χάζω.

Κεκασμένον, perf. part. pass. *Dor.* pro κεκασμένον, a κάζω.

Κέκαδον, a. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔχαδον, a χάζω.

Κεκάθικα, perf. ind. act. verbi καθίζω.

Κεκάλυμμαι, perf. ind. pass. verbe καλύπτω.

Κέκαμον, aor. 2. ind. act. *Poet.* pro ἔκαμον, a. κάμνω.

Κεκάμω, aor. 2. conj. act. *Ion.* pro κάμω.

Κεκάρθαι, perf. inf. pass. verbi κείρω.

Κέκαρκα, *totondi*, perf. indic. act.

Κεκαρωμένων, gen. plur. part. perf. pass. verbi καρόω.

Κεκάσθαι, perf. inf. pass. verbi κάζω, *orno.*

Κεκασμένος, *ornatus*, part. perf. ejusdem.

Κεκαῦθαι, perf. inf. pass. verbi καίω.

Κεκαυμένῳ, *usto*, dat. sing. perf. part. pass.

Κεκαφηὼς, perf. part. act. *Ion.* pro κεκαφηκὼς, a κάπτω.

Κεκέρδακα, perf. ind. act. verbi κερδαίνω.

Κέκευθα, *texi*, perf. ind. med. verbi κεύθω.

Κέκηα, *accendi*, perf. ind. med. verbi καίω.

Κεκήρυκται, 3. sing. perf. ind. pass. v. κηρύσσω.

Κεκινδυνευμένως, *adv.* periculose. A κινδυνεύω.

Κεκινέαται, 3. plur. perf. ind. pass. *Ion.* pro κεκίνηνται, a κινέω.

Κεκλάγξω, f. 1. ind. act. *Poet.* pro κλάγξω, a κλάζω, *clamo.*

Κέκλαγγα, *clamavi*, perf. ind. act.

Κεκλαμένων, gen. pl. perf. part. pass. pro κεκλασμένων, a κλάω, *frango.*

Κέκλαμμαι, perf. ind. pass. pro κέκλειμμαι, a κλέπτω, *furor.*

Κεκλασμένως, *adv.* fracte. A κλάω.

Κέκλασο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐκέκλαστο, a κλάω, *frango.*

Κεκλαύσεται, 3. sing. paulo post fut. ind. pass. verbi κλαίω.

Κεκλειμένος, perf. part. pass. verbi κλείω.

Κεκλεισμένων, gen. pl. part. pass. verbi κλείω, *claudo.*

Κεκλεμμένον, perf. part. pass. n. g. v. κλέπτω.

Κέκλεο, 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* pro κέκλεσο, seu κέκλȣ, a κέκλομαι.

Κεκλήαται, 3. pl. perf. ind. pass. *Ion.* pro κέκληνται, a καλέω.

Κέκληγα, perf. ind. med. *Ion.* pro κέκλαγα, a κλάζω.

Κεκλήγοντες, nom. pl. præs. part. act. verbi

Κεκλήγω, clamo, clango, fremo. Ὥς οἱ κεκλήγοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν, *Il.* 16, 430. A κλάζω.

Κεκληγὼς, perf. part. med. v. κλάζω, *clamo*, *Hom. Il.* 2, 222.

Κέκληκα, perf. ind. act. *per Sync.* pro κεκάληκα, a καλέω.

Κεκληκὼς, part. perf. ejusd.

Κεκλῇο, 2. sing. præt. pass. opt. verbi καλέω. Σοφὸς τ' ἂν αὐτὸς κἀγαθὸς κεκλῇ' ἅμα, *Soph. Phil.* 119.

Κεκλῆσθαι, *vocatum esse*, perf. inf. pass.

Κεκλήσομαι, 1. sing. paulo post fut. ind.

Κεκλίαται, 3. pl. perf. ind. pass. *Ion.* pro κέκλινται, a κλίνω.

Κεκλιμένη, *inclinata*, perf. part. pass. f. g.

Κέκλομαι, jubeo, hortor: (2) invoco; (3) voco, advoco. Κεκλόμενος Τρώεσσι κατὰ στίχας, *Il.* 15, 354. A κέλομαι, seu καλέω.

Κέκλοφα, perf. ind. med. verbi κλέπτω.

Κέκλυθι, 2. sing. præs. imperat. act. *Ion.* pro κλῦθι, a κλύω.

Κέκλυτε, 2. plur. præs. imperat. act. *Ion.* pro κλῦτε.

Κ... perf. part. pass. verbi κλείω.

Κεκμακὼς, perf. part. act. *Dor.* et *per Sync.* pro κεκαμηκὼς, a κάμνω.

Κέκμηκα, perf. ind. act. *per Sync.* pro κεκάμηκα.

Κεκμηκότως, *adv.* cum labore, ærumnose.

Κεκμηκὼς, *mortuus*, perf. part. pass. verbi κάμνω. Ὁ δ' ἄλλος τῶ κεκμηκότων ὄχλος; *Eur. Suppl.* 756.

Κεκμηῶτα, acc. sing. *Ion.* pro κεκμηκῶτα, *Il.* 6, 261.

Κεκμηῶτες, pro κεκμηκότες, mortui. Καὶ ἐπικαλέσαι τοὺς κεκμηῶτας, *Thuc.* 3, 59.

Κέκνισμαι, perf. ind. pass. verbi κναίω.

Κεκοίμηνται, 3. plur. perf. ind. pass. verbi κοιμάω.

Κεκολάσθαι, perf. inf. pass. verbi κολάζω.

Κεκολασμένως, *adv.* moderate, frenando et moderando cupiditates luxuriamve. A κεκολασμένος, part. perf. pass. a κολάζω.

Κέκομμαι, perf. ind. pass. verbi κόπτω.

Κέκονα, perf. ind. med. *Poet.* pro ἔκτονα, a κτείνω.

Κεκονιαμένος, part. perf. pass. verbi κονιάω.

Κεκονιμένος, *pulverulentus, pulvere impletus*, perf. part. pass. *Att.* pro κεκονισμένος, a κονίζω.

Κεκόπακα, perf. ind. act. verbi κοπάζω.

Κεκοπίακα, perf. ind. act. verbi κοπιάω.

Κεκορεσμένος, perf. part. pass. verbi κορέννυμι.

Κεκορημένος, perf. part. pass. verbi κορέω.

Κεκορηὼς, perf. part. act. *Ion.* pro κεκορηκώς.

Κεκορυθμένος, *galea armatus*, perf. part. pass. *per Syncop.* pro κεκορυθημένος, a κορυθόω.

Κεκοτηότα, *iratum*, acc. sing. perf. part. act. *Ion.* pro κεκοτηκότα, a κοτέω.

Κεκόφθαι, perf. infin. pass. verbi κόπτω.

Κεκράαντο, 3. pl. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* et *Poet.* pro ἐκέκραντο, a κραίνω.

Κέκραγα, perf. ind. act. verbi κράζω. Hinc

Κέκραγμα, ατος, τὸ, clamor, vociferatio.

Κεκραγμὸς, ȣ̃, ὁ, idem et ab eod.

Κεκράγω, clamo, vociferor; unde aor. 1. ἐκέκραξα. Ab eod.

Κέκρακα, *miscui*, perf. indic. act. *per Sync.* pro κεκέρακα, a κεράννυμι, pro κεράω.

Κέκραμαι, perf. ind. pass. verbi κεράννυμι.

Κεκραμένως, *adv.* temperate. A κεκραμένος, part. perf. pass. a κεράννυμι.

Κεκραξιδάμος, ȣ, ὁ, qui vociferatione et clamore aliquem vincit ac domat, valde clamosus. Vocabulum Aristophanicum de Cleone. Ex κράζω et δαμάω, *domo.*

Κεκράξομαι, paulo post fut. verbi κράζω· vel *clamabo*, f. 1. ind. med. verbi κεκράγω.

Κεκράτηνται, 3. pl. perf. ind. pass. v. κρατέω.

Κεκράχαται, 3. plur. perf. ind. pass. *Ion.* pro κεκραγμένοι εἰσί, a κράζω.

Κέκραχθι, 2. sing. perf. imperat. act. pro κέκραχε.

Κέκρηχα, perf. ind. med. pro κέκραγα.

Κέκρητο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* et *per Syncop.* pro ἐκεκέρατο, a κεράω.

Κεκριγότες, *incerte loquentes*, nom. plur. part. perf. med. verbi κρίζω, *strido.*

Κεκριμένην, acc. sing. perf. part. pass. f. g. verbi κρίνω.

Κεκριμένως, *adv.* exacte, cum judicio et censura. A κεκριμένος, part. perf. pass. a κρίνω.

Κέκριται, *judicatum est*, 3. sing. perf. ind. pass. verbi κρίνω.

Κεκροταμένος, perf. part. pass. *Dor.* pro κεκροτημένος, a κροτέω. Unde

Κεκροτημένως, *adv.* sonore, numerose (de oratione).

Κέκρυφα, perf. indic. med. verbi κρύπτω.

Κεκρυμμένος, *occultus*, perf. part. pass.

Κεκρυμμένως, *adv.* occulte, clam, latenter. A κεκρυμμένος, part. perf. pass. a κρύπτω.

Κεκρυφάλιον, τὸ, reticulum, *Poll.*

Κεκρυφαλοπλόκος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui reticula nectit. Ex κεκρύφαλος, a πλέκω.

ΚΕΚΡΥ΄ΦΑΛΟΣ, ου, ὁ, reticulum quo mulieres crines revinciunt, vitta, vinculum capillorum; (2) sudarium; (3) venter quidam animalium ruminantium.

Κεκρύφαται, 3. plur. perf. ind. pass. *Ion.* pro κεκρυμμένοι εἰσὶ, a κρύπτω.

Κέκτημαι, perf. ind. pass. verbi κτάομαι.

Κεκτημένος, part. perf. pass. *qui adquisivit, qui possidet; herus.* Κεκτημένη, hera. Ἢν γὰρ . . . δόξῃ μὴ δοᾶν ταῦτα τῷ κεκτημένῳ, *Aristoph. Plut.* 4. Φράσατέ μοι τὸν ἄνδρ', ὅτι 'στὶ, τῆς ἐμῆς κεκτημένης, *Id. Eccles.* 1117, 18. [illegible] κεκτημένοι, sapientes, *Æschyl.*

Κεκτῆσθαι, *adquisivisse, possidere*, perf. inf. pass.

Κεκύθωσι, 3. plur. a. 2. conj. *Ion.* pro κύθωσι, a κεύθω, *occulto.*

Κελαδεινὸς, streperus, tumultuosus, strepitum et sonum edens; κελαδεινὴ dicitur Diana, vel quod Enceladum occiderit, vel quod lunæ mutationes aeris tumultus sequatur, vel a tumultu et strepitu venatorio. A κέλαδος.

Κελαδεννὸς, pro κελαδεινὸς, *Pind.*

Κελαδέοντι, 3. plur. præs. ind. act. *Dor.* pro κελαδέουσι, a

Κελαδέω, ῶ, f. ήσω, strepo; (2) tumultuor; (3) sono, insono, resono. Βοὰν, βοὰν δ' Ἑλλὰς κελάδησε, *Eur. El.* 376.

Κελάδημα, ατος, τὸ, strepitus; (2) clamor, tumultuatio. A præc.

Κελαδῆτις, ἡ, sonora, *Pind.*

Κελαδόδρομος, ον, cum strepitu, i. e. celeriter currens, epith. Dianæ.

Κελάδοιο, *Ion.* pro κελάδου, a

ΚΕ΄ΛΑΔΟΣ, ου, ὁ, strepitus; (2) tumultus; (3) clamor; (4) sonus musicus.

Κελάδων, præs. part. act. *Ion.* pro κελαδέων, a κελαδέω.

Κελάδω, idem quod κελαδέω, *Hom.*

Κελαινεγχὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, nigram i. e. funestam hastam habens, bellicosus. Ab ἔγχος.

Κελαινεφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, nubes atras reddens, vel cogens; (2) nubes atras habens. Ex νέφος.

Κελαινιάω, ῶ, nigricor, sum niger. Hinc κελαινιῶν, pro κελαινιάων, partic. A κελαινός.

Κελαινόβρωτος, ον, niger, sed de cibo, *apud Æsch.* A βιβρώσκω.

Κελαινόλωτα κεράσια, *Hes.* cerasa nigricantia, ut lotus. Ex λωτὸς. κελαινόλωτα, *Voss.*

Κελαινοπάθμον, cujus adfectus sunt obscuri; tectum, argutum, subdolum, *Hes.* Ex πάθος, sed leg. κελαινωπᾶν θυμὸν, *Alb.*

Κελαινόρρινος, ον, nigram cutem habens, *Opp.*

Κελαινὸς, ἡ, ὸν, niger, ater; (2) horrendus; (3) obscurus.

Κελαινότης, ητος, ἡ, nigredo. A præc.

Κελαινοφαὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, nigra specie, ater, obscurus. Ex κελαινὸς et φάος pro φῶς.

Κελαινόφρων, ον, subdolus. A φρήν.

Κελαινοχρὼς, ῶτος, ὁ ϗ ἡ, niger, obscurus.

Κελαινόω, conturbo, *Æsch.*

Κελαινώπας, *Dor.* pro κελαινώπης, ου, ὁ, *Soph.* κελαινώπας θυμὸς, animus non palam apparens, sed in tenebris latens, et quasi absconditus et insidiosus; (2) profunda cogitans, subdolus; *fœm.* κελαινῶπις. A

Κελαίνωψ, ωπος, ὁ ϗ ἡ, niger; (2) formidabilis adspectu. Ex κελαινὸς et ὤψ, *vultus.*

Κελάρια, τὰ, quædam vasa, *Poll.*

ΚΕΛΑΡΥ΄ΖΩ, vel κελαρίζω, cum strepitu fluo; (2) murmuro, strepito. Τῆς διὰ μέσσης Κρηφισσοῦ μεγὰ κῦμα κατερχόμενον κελαρύζει, *Dion. Per.* 440. Hinc

Κελαρύσδειν, *Dor.* pro κελαρύζειν.

Κελάρυξις, εως, ἡ, murmur, strepitus.

Κελάρυσμα, ατος, τὸ, murmur seu strepitus aquæ fluentis. Ab eod.

Κελαρυσμὸς, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

Κέλεαι, 2. sing. præs. ind. med. *Ion.* pro κέλεσαι, a κέλομαι.

Κελέβη, ης, ἡ, poculum; (2) pila in qua aliquid pinsitur, *Theocrit. Idyll.* 2, 2. A λείβω, *libo.*

Κελέβειον, *Poet.* κελλέβιον, τὸ, idem.

Κελέομαι, idem quod κέλομαι, seu κέλω, *Eust.*

[illegible]τες, ων, οἱ, pedes textorii mali. Ἐκ τῶν [illegible] οντων ἐῤῥύη νέκταρ αὐτῷ καὶ γάλα, *Antonin. Liberal.* 10.

ΚΕΛΕΟ'Σ, οῦ, ὁ, avis quædam pernicissima, galgulus; (2) est et nomen proprium Herois Attici; (3) idem qui ἱστότης, in pl.

Κέλεσθε, 2. plur. præs. imperat. med. verbi κέλομαι.

Κελευθεῖαι, αἱ, Deæ quæ in viis statuebantur ad eas monstrandas, vel ad viatores custodiendos, *Hes.* A κέλευθος.

Κελευθέω, viam carpo; ὁδεύω, *Hes.*

Κελευθήτης, οῦ, ὁ, viator. Ab eod.

Κελευθιάω, ῶ, iter facere cupio. Ab eod.

Κελευθοπόρος, ὁ, viator, qui iter conficit, *Ep.*

ΚΕ΄ΛΕΥΘΟΣ, ου, ἡ, via, cum terrestris, tum marina, vel aëria, *plur.* τὰ κέλευθα, *viæ.*

Κελευθοποιὸς, ὸν, dux viam ostendens, submotor.

Κέλευσε, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἐκέλευσε, a κελεύω. Unde

Κέλευμα, ατος, τὸ, jussum:

Κέλευσις, εως, ἡ, jussio, ipsa actio jubendi; (2) imperium:

Κέλευσμα, ατος, τὸ, jussum, mandatum; (2) hortamen, quod hortandi causa dicitur; (3) hortamen remigum; (4) hortamentum aurigæ; (5) clamor hortatorius. (1) Θεῶ νιν κέλευσμ' ἐπεστράφη μαντοσύνων, *Eurip. Androm.* 1030. Ab eod.

Κελευσμὸς, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

Κελευσμοσύνη, ης, ἡ, jussum, mandatum.

Κελευστὴς, οῦ, ὁ, jussor, qui jubet, hortator; (2) qui celeusma canit, celeustes, hortator remigum; (3) proreta, proræ præfectus; (4) portisculus ad cujus ictus fit remigatio. Ab eod. Hinc

Κελευστικὸς, ἡ, ὸν, hortandi vim habens.

Κελευστικὸν, τὸ, cohortatio, *Synes.*

Κελευστὸς, ἡ, ὸν, jussus, imperatus. A κελεύω.

Κελευτιάω, ῶ, hortor. Hinc κελευτιόων, pro κελευτιῶν, κελευτιάων, *Il.* 13, 125. Ab eod.

Κελεύω, f. εύσω, jubeo, impero; (2) hortor, invito ad aliquid agendum; (3) peto, postulo; (4) permitto; (5) censeo; (6) remiges clamore incito. Ἐκέλευσε τοῖς ὄχλοις, *Matt.* 15, 35. Ἐκέλευσε λυθῆναι ἁλύσεσι, *Act.* 21, 33. A κέλω.

ΚΕ΄ΛΗΣ, ητος, ὁ, celes, equus desultorius; (2) desultor, eques desultorius, qui in certamine uno tantum equo utitur; (hinc *celebs*, Lat. *Ern.*) (3) navigium parvum, quod uno tantum remigio agitur, celox; (4) pudendum muliebre.

Κελήσατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. *Ion.* pro ἐκελήσατο, a κελέομαι.

Κελήσομαι, *jubebo*, f. 1. ind. med.

Κελητίζω, f. ίσω, celete equo vehor, equum desultorium ago. Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἵπποισι κελητίζειν εὖ εἰδὼς, *Il.* 15, 679. A κέλης.

Κελήτιον, ου, τὸ, parva celox. Dim. ab eod.

ΚΕ΄ΛΛΩ, f. κέλσω, appello, appellor, pervenio in portum; (2) moveo; (3) celeriter curro. *Soph. Trach.* 817. (3) Εἰρέτα διὰ χευμάτων κέλσασα, *Eurip. Iph. in Aul.* 166.

Κελοίμην, præs. opt. med. verbi κέλομαι.

Κέλοντο, 3. pl. imperf. med. *Ion.* pro ἐκέλοντο.

Κέλοντες, idem quod κελεύοντες, *Ern.*

Κέλσαι, *appulisse*, aor. 1. inf. act. verbi κέλλω.

Κελτιστὶ, *adv.* Gallice. A Κελτὴς, Gallus.

Κελύφανον, ου, τὸ, putamen.

Κελυφανώδης, ες, corticosus, *Theoph.*

Κέλυφος, εος, τὸ, putamen, cortex. A καλύπτω, (potius ab ant. κελύφω, unde γλύφω.)

ΚΕ΄ΛΩ, usitatius κέλομαι, jubeo, hortor. Ἠ μὲν Τρῶάς γε κέλονται, *Il.* 7, 393. Κελοίμην Ἀργείοισιν ἀμυνέμεναι, *Ib.* 9, 513.

Κέλωρ, filius vel nepos, *Eur.* (2) spado; (3) vox; *Id.* et *Etym.* Ἀγαμεμνόνειος κέλωρ, Agamemnonis filius, *Eurip. Andr.* 1034. A κέλω. *Hes.*

Κελωρύειν, vociferari, clamare, *Hes.* A præc.

Κεμαδοσσόος, ὁ, ἡ, venator, venatrix, cervos agitans. Εὖρε φιλοσκοπέλοιο πόνον κεμαδοσσόον ἄγρης, *Nonnus*, 5, 152. A

ΚΕΜΑ'Σ, άδος, ἡ, dama, hinnulus cervi; (2) species capræ sylvestris, *Eur. I.T.* 176.

Κέμφος. Vide κέπφος.

Κεν. Vide Κε.

Κεναγγὴς, ὲς, naves exhauriens, *Æsch.*

Κεναγγία, ας, ἡ. Vide κεναγγεία.

Κεναιδρία, ας, ἡ, inopia virorum. A

Κένανδρος, ου, ὁ ϗ ἡ, viris vacuus; (2) vir vanus ac futilis, *Suid.* Ex κενὸς et ἀνήρ.

ΚΕ΄ΝΔΥΛΑ, ας, ἡ, instrumentum ad fabricandas naves; *in Epigramm.*

Κεναγγεῖν, habere vasa inania, *Hipp.* A

Κεναγγείη, ης, ἡ, *Ion.* pro κεναγγία, *apud Hipp.* vasorum vacuitas et inanitas; (2) fames, inedia. Hinc

Κεναγγικὸς, ἡ, ὸν, habens vasa vacua; (2) pertinens ad adfectum quo vasa corporis habentur inania, *Id.*

Κεναγγικῶς, *adv.* eorum more quibus vasa sunt vacua, *Id.*

Κεναγγητέον, abstinendum a cibo, *Call.*

Κεναγορία, ας, ἡ, vanorum verborum jactatio, vaniloquentia, inanis sermo. Ex ἀγορά.

Κεναυχὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, vana jactans; (2) superbus. Ex κενὸς et αὐχέομαι.

Κενέβρεια, ων, τὰ, morticinæ carnes, carnes e cadavere excisæ. A νεκρός.

Κενεηγόρος, et κενηγόρος, ον, vaniloquus, *Naz. Dolsc.*

Κενεμβατέω, ῶ, f. ήσω, per inania gradior.

Κενεὸς, ὰ, ὸν, vanus, inanis, *Ion.* pro κενός.

Κενεόφρων, idem quod κενόφρων.

Κενεὼν, ῶνος, ὁ, pars corporis inter thoracem et os ad ilia pertinens; (2) venter; (3) spatium vacuum. A κενός.

Κενεώπρισις, εως, ἡ, morbus equorum circa ilia. Ex κενεὼν et πρίσις, *fissio.*

Κενήριον, ου, τὸ, vacuum sepulchrum, inane monumentum. Ex κενὸς et ἠρίον.

Κενοβουλία, ας, ἡ, consilium inane et futile. Ex κενὸς et βουλὴ, *consilium.*

Κενόδοντις, ἡ, dentibus carens. Ex ὀδούς.

Κενοδοξία, ας, ἡ, vana gloria; (2) inanis gloriæ cupiditas; (3) vana de se opinio. †

Κενοδοξέω, ῶ, inanis gloriæ sum cupidus, inani gloria ducor; (2) vanas et inanes opiniones habeo. (2) κενοδοξῶν περὶ τὸ ἀληθὲς, *Joseph. Maccab.* 5.

Κενόδοξος, ου, ὁ ϗ ἡ, inanis gloriæ cupidus. Ex κενὸς et δόξα.

Κενοδρομέω, vacue curro, *Man.*

Κενοκοπέω, nugor, laborem inutilem suscipio. Ex κόπος.

Κενόκρανος, ὁ, vanum caput habens, *Silyl.*

Κενολογέω, ῶ, f. ήσω, inania loquor, supervacanea dico. Ex κενὸς et λέγω, *dico.*

Κενολογία, ας, ἡ, vaniloquentia. A

Κενολόγος, ου, ὁ, vaniloquus, inaniloquus, *Gl. V.* Ab eod.

Κενοπαθέω, ῶ, vanis ducor adfectibus. A πάθος.

ΚΕΝΟ'Σ, ἡ, ὸν, vacuus, inanis; (2) vanus; (3) orbus. Τὰ τοῦ πολέμου κενὰ, vana terriculamenta in bellis existentia. Ἐξόδους ἔρπειν κενάς, vanos exitus exire, *id est*, temere egredi, *Soph. Aj.* 287. (3) ὡς κενῆς σκύμνον λεαίνης, tanquam leænæ catulum orbatum matre, (nam est enallage pro κενόν,) *Id.* 986. Ἐν κενοῖς pro κενῶς, inaniter. Πρὸς ταῦτ' Ὀδυσσεὺς ἐν κενοῖς ὑβρίζετο, [illegible]. Hinc εἰς κενὸν, frustra. Vide *Ern.*

Κενοσοφία, ας, ἡ, vana et inanis sapientia. A

Κενόσοφος, ου, ὁ ϗ ἡ, in vanis et inanibus sapiens.

Κενοσπουδέω, rebus inanibus intentus sum, *Jos.*

† κενοδοξία

Κενοσπουδία, ας, ἡ, inane studium. A

Κενόσπουδος, ου, ὁ ϗ ἡ, rebus inanibus studens. Ex κενὸς et σπουδή.

Κενοσπούδως, *adv.* studio inani, frustra.

Κενοταφέω, ῶ, f. ήσω, tumulo inani sepelio, tumulum inanem aggero. Ὃν Τυνδαρὶς παῖς ἦδ' ἀπόντα κενοταφεῖ; *Eur. Hel.* 1261. A τάφος.

Κενοτάφιον, ου, τὸ, cenotaphium, honorarium sed inane sepulchrum; (2) quivis inanis tumulus; (3) simulacrum, seu imago.

Κενότης, ητος, ἡ, inanitas; (2) vanitas. A κενός.

Κενοτομία, ας, ἡ, inanium et vanarum rerum studium. Ex κενὸς et τέμνω.

Κενοφροσύνη, ης, ἡ, vana mens, inanis opinio, studium conciliorum et cœptorum vanorum. A

Κενόφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, vana cogitans, stultus. Ex κενὸς et φρὴν, *mens.*

Κενοφωνέω, ῶ, fut. ήσω, inanes emitto voces, *Suid.*

Κενοφωνία, ας, ἡ, clamor de rebus inanibus; (2) sermo vanus et futilis; (3) sermo impius sive hæreticus. A

Κενόφωνος, ου, ὁ ϗ ἡ, inanes voces fundens. Ex κενὸς et φωνὴ, *vox.*

Κενόω, ῶ, fut. ώσω, evacuo; (2) deprimo, ad humilitatem redigo; (3) inutilem reddo; (4) exhaurio, consumo, omnia, in aliquid impendo; (5) corpus humoribus purgo; (6) desero, relinquo, abscedo. Κενοῦσθαι, evanescere, vacuari, purgari, de corpore; aor. 1. κενωθεὶς, exinanitus. Τί δ' ὦ ματαία, τῶνδε σὰς κενοῖς χέρας; *Eurip. Med.* 959. Μυριάδας τε πόλεις ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἐκένωσεν, *Id. Rhes.* 311. Ἵνα μὴ κενωθῇ ὁ σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ, 1 *Cor.* 1, 17. (6) βωμοῦ κενώσας δεξιμηλον ἐσχάραν, *Eurip. Andr.* 1139. A κενός.

Κένσαι, 2. sing. a. 1. imperat. med. *per Sync.* pro κέντησαι, a verbo κεντέω.

Κένταστ, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* et *Dor.* pro ἐκέντησε.

Κενταύρειος, εία, ειον, Centaureus; ut κενταυρεία βοτάνη, herba centaurea. A κένταυρος.

Κενταυρίδης, ου, ὁ, Centauri filius, e Centauro natus, a Centauro genus ducens. Ab eod.

Κενταυρικὸς, ἡ, ὸν, Centauricus. Ab eod.

Κενταυρικῶς, *adv.* Centaurorum more; (2) more et ritu agresti feroque.

Κενταύριον, seu κενταύρειον, ου, τὸ, centaurium, herba. A κένταυρος. *Angl.* CENTAURY.

Κενταυρὶς, ίδος, ἡ, idem et ab eod.

Κενταυρίσκος, ου, ὁ, parvus Centaurus; (2) rusticus, agrestis. Dim. ab eod.

Κενταυροκτόνος, ου, ὁ, interfector Centaurorum. A Κένταυρος et κτείνω.

Κενταυρομαχία, ας, ἡ, Centaurorum pugna; (2) pugna immanis, qualis Centaurorum erat cum Lapithis. Ex μάχη.

Κενταυροπληθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, Centaurorum plenus. Ex Κένταυρος et πλήθω.

Κένταυρος, ου, ὁ, Centaurus, animal, superne homo, infra equus; (2) sidus quoddam; (3) navis quædam. Ex [illegible]

Κεντάω, pungo; [illegible]

ΚΕΝΤΕ'Ω, ῶ, f [illegible] Πάντα γὰρ κεντοῦμεν ἄνδρα, [illegible] *Aristoph. Vesp.* 1107. Hinc

Κέντημα, ατος, τὸ, aculeus, stimulus, id quo pungimus; (2) punctio. *Eh.* [illegible] punctus, punctum.

Κέντησις, εως, ἡ, punctio, *Gl. V.*

Κεντητήριον, ου, τὸ, id quo pungere possumus; (2) subula. Ab eod.

Κεντητικὸς, ἡ, ὸν, pungens, aculeatus.

Κεντητὸς, ἡ, ὸν, punctus, punctis distinctus.

Κεντίζω, f. ίσω, pungo. A κεντέω.

Κεντρήεις, ήεσσα, ῆεν, aculeatus. A κέντρον.

Κεντρηνεκὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, stimulis agitatus. Ex κέντρον et εἴκω, cedo, (vel ἐνέγκω, *Ern.*)

Κεντρίζω, f. ίσω, stimulo, pungo; (2) incito, excito. Ὀρχηστὴν μαστιγῶν ϗ κεντρίζων, *Xen.* Ab eod.

Κεντρῖναι, ων, οἱ, culicum genus. A

Κεντρίνης, ου, ὁ, qu. dic. aculeatus, genus squali piscis. A κέντρον.

Κέντριον, τὸ, stimulus boum, *E. M.*

Κεντρὶς, ίδος, ἡ, aculeus, ut apum, vesparum, et similium; (2) locus in equo qui a calcaribus stimulatur; (3) genus serpentis. A κέντρον.

Κεντροδήλητος, ου, ὁ ϗ ἡ, seu κεντροδάλητος, qui pungendo noxam adfert. Ex δηλέω.

Κεντρομυρσίνη, ης, ἡ, ruscus, myrtus silvestris, quæ et ὀξυμυρσίνη, qu. dic. acuta myrtus, et μυῤῥινάκανθος, qu. dic. spinosa myrtus.

Κέντρον, ου, τὸ, stimulus; (2) calcar; (3) incitamentum; (4) aculeus, spiculum, cuspis, acumen; (5) centrum; (6) vitium lignorum seu lapidum; κέντρα, cardines cœli. A κεντέω.

Κεντροτύπος, ου, ὁ ϗ ἡ, stimulo seu jaculo feriens, aculeum infigens. Ex τύπτω.

Κεντρόω, ῶ, f. ώσω, stimulo, spiculo configo; (2) aculeo seu spiculo armo; κεκεντρωμένος, aculeatus, perf. pass. A κέντρον.

Κεντρώδης, ες, aculeos habens:

Κέντρωνες, centones. Ab eod.

Κέντρωσις, εως, ἡ, stimulatio, incitatio.

Κεντρωτὸς, ἡ, ὸν, stimulis confixus; (2) aculeis seu spiculis armatus. A κεντρόω.

Κεντυρίων, ωνος, ὁ, centurio. *Vox Latina.*

Κέντω, f. κένσω, stimulo; ut hinc sit κένσαι, a. 1. inf. *apud Hom. Il.* 23, 337. al *per Sync.* pro κεντῆσαι possit quoque a κένω, antiq. pro καίνω, repeti, *Ern.*

Κέντωρ, ορος, ὁ, stimulator, qui pungit; κέντορες ἵππων, agitatores equorum. A κεντέω.

Κένωμα, ατος, τὸ, purgamentum, evacuatio A κενόω.

Κενῶς, *adv.* vane, frustra, sine causa. A κενός.

Κένωσις, εως, ἡ, evacuatio, exinanitio; (2) detractio humorum e corporibus. Ab eod.

Κενωτικὸς, ἡ, ὸν, evacuandi vim habens.

Κέομαι, pro κεῖμαι, jaceo. Ἀτὰρ τοι εἵματ' ἐνὶ μεγάροισι κέονται, *Il.* 22, 510.

Κέονται, 3. plur. præs. indic. med. *Ion.* vel *Poet.* pro κεῖνται, a κεῖμαι.

ΚΕ'ΠΦΟΣ, ου, ὁ, et κέμφος, species avis marinæ levissimæ, quæ a quovis vento facile circumagitur; (2) homo levis, stolidus. Hinc

Κεπφοῦσθαι, leviter efferri et circumagi in modum τοῦ κέπφου unde κεπφωθεὶς, a. 1. part. pass. illatus, agitatus, incitatus, *Suid.* deceptus, *Hes.* κεκεπφωμέναι, p. pass. elatæ, *Hes.*

Κέρα, ας, ἡ, raphanus agrestis, *Theophr.* At τὰ κέρα, cornua, et alicubi crines, *apud Hom.*

Κεράατα, nominat. vel accusat. plur. poet. a κέρας, cornu. Νῦν δὲ κεράατα μυθήσασθαι εὔαδεν, *Oppian. Cyneget.* 2, 494.

Κεράατος, gen. sing. poet. a κέρας. Αἰεὶ δὲ κεράατος ἄκρον, *Arat. Phæn.* 174.

Κεραβάτης, ου, ὁ, qui cornuum adminiculo scandit. Ex κέρας et βαίνω, *scando.*

Κεραελκὴς, έος, ὁ, qui cornibus trahit, de bove sub jugo. Ex κέρας et ἕλκω.

Κεράεσσιν, dat. pl. *Ion.* et *Poet.* pro κέρασι, a κέρας.

[illegible] ας, ἡ, cornu; (2) antenna; (3) omnis eminentia in aliqua re, apex; (4) minuta pars ligni, ut festuca, literæ, &c. *Ern.* A [illegible]

Κεραΐζετον, 2. dual. imperf. ind. act. verbi

Κεραΐζω, cornibus dissipo; (2) vasto, exscindo, deleo; (3) incurso, velut infestis cornibus. Ὅθι περ Τρῶας κεράϊζε ϗ ἄλλους, *Il.* 2, 861. Θαλάμους κεραϊζομένους, *Il.* 22, 63. A κέρας.

Κεραίνω, misceo; ut hinc sit κέραιε, misce, *Il.* 9, 203: sed ibi rectius legitur κέραιρε. A κεράω.

Κεραιοῦχος, χάλως, funis antennæ cornua retinens. Ex κεραία et ἔχω.

Κέραιρε, 3. sing. præs. imperat. act. verbi

Κεραίρω, misceo. A κεράω, κεράννυμι.

Κεραῒς, ΐδος, ἡ, perditrix, vastatrix. A κεραΐζω (2) vermis cornu infestans; (3) cornix; (4) pro κερὰς, άδος. A κέρας.

Κεραϊστὴς, οῦ, ὁ, vastator, populator; (2) piscator, nempe qui piscatur linea piscatoria, quæ Græcis vocatur κερὰς. Ab eod.

Κεραΐτις, ιδος, ἡ, fœnum Græcum. Ab eod.

Κεραῖψ, ῖπος, vermis cornua rodens, *Eust.*

Κεραίω, misceo, infundo. Ἀτμένιόν τε κεραιόμενον λῖπος οἴνῃ, laboriosum oleum permixtum vino, *Nic. Alexiph.* 178.

ΚΕΡΑ'ΜΒΗΛΟΝ, κέραμβυλον, ου, τὸ, et κεράμβυξ, -υκος, bestiola, scarabæo similis, quæ ficui arbori alligata culices abigit, *Hes.*

Κεραμαῖος, αία, αῖον, fictilis, figulinus. A κέραμος.

Κεραμεῖ, dat. sing. pro κεραμεῖ, a κεραμεύς.

Κεραμεία, ας, ἡ, sc. τέχνη, ars figularis, figlina. A κεραμεύς.

Κεραμεικὸς, ὁ, locus Athenis. Θεῶν τὰ ἀγάλματα ἐκεῖσε ἵδρυμένα, *Schol. Aristoph.* ad *Equit.* 5, 769.

Κεραμεῖον, ου, τὸ, figuli officina, figlina.

Κεράμειος, εία, ειον, figulinus. A κεραμεύς.

Κεράμεος, έα, εον, *contr.* κεραμοῦς, idem.

Κεραμεὺς, έως, ὁ, figulus.

Κεραμευτικὸς, ἡ, ὸν, ad figulum pertinens. Hinc ἡ κεραμευτικὴ, sc. τέχνη, ars figularis. A

Κεραμεύω, fut. εύσω, fingo, figulinam exerceo. Καλλίστη κόρη ἥτις κεραμεύει τὸν κεραυνὸν τοῦ Διὸς, *Aristoph. Av.* 1544. A κεραμεύς.

Κεραμήιος, *Hom.*

Κεραμιδόω, ῶ, fut. ώσω, tegulis tego. Κεραμιδωμένη οἰκία, *Aristot.* A κεραμίς.

Κεραμικὸς, ἡ, ὸν, fictilis, figularis, figulinus.

Κεράμιον, ου, τὸ, vas fictile; (2) amphora, urceus; (3) dolium. A κέραμος.

Κεράμιος, ια, ιον, fictilis, figulinus. Ab eod.

Κεραμὶς, ίδος, ἡ, vas fictile, testa; (2) tegula; (3) dolium; (4) genus terræ. Ab eod.

Κεραμοποιὸς, οῦ, ὁ, figulus, tegularius, *Gloss. Vet.* Ex κέραμος et ποιέω.

Κεραμοπωλεῖον, ου, τὸ, locus ubi fictilia venduntur. A

Κεραμοπωλέω, ῶ, f. ήσω, fictilia, tegulas vendo. Ex κέραμος et πωλέω.

Κεραμοπώλης, ου, ὁ, fictilium venditor.

ΚΕ'ΡΑΜΟΣ, ου, ὁ, terra figularis, sive e qua fictilia fiunt; (2) vas fictile; (3) testa; (4) tegula; (5) omne instrumentum mensarium, argenteum, aureum, fictile, et ex quacunque demum materia constans; (6) carcer, sc. operis lateritii. (6) χαλκέῳ δ' ἐν κεράμῳ δέδετο, carcere, *Il.* 5, 387.

Κεραμουργὸς, ὁ, tegularum figulus, *Man.*

Κεραμοῦς, et κεραμεοῦς, idem quod κεράμεος, *Diosc.*

Κεραμωτὸς, ἡ, ὸν, testaceus. A κέραμος.

ΚΕΡΑ'ΝΝΥΜΙ, vel κεραννύω, vel κεράω, ῶ, fut. άσω, misceo; (2) infundo; (3) misceo, sc. aquam vino; (4) tempero; κεράσαι, aor. 1. act. et κεράσασθαι, aor. 1. med. miscere, temperare; p. pass. part. κεκερασμένος, et usitatius κεκραμένος, mistus; aor. 1. pass. part. κερασθεὶς, mistus. Κεραννύουσι τὴν ἐπιείκειαν τῇ δικαιοσύνῃ, εἶναι τὴν πηγήν. Φύσει πρὸς πᾶσαν ἀρετὴν εὖ κεκραμένος τὸ ἦθος, *Plut.*

Κέραξ, ακος, ὁ, arcus; (2) pilus; (3) pudendum. A κέρας.

Κεραοξόος, ου, ὁ ϗ ἡ, cornuum politor, ex quibus arcus conficiuntur, *Gl. V.* κεραοξόος, cornarius. Ex κέρας et ξέω, *polio.*

Κεραὸς, cornutus; (2) corneus. A

Κεράρχης, ου, ὁ, qui cornui seu alæ præfectus est.

Κεραρχία, ἡ, munus illud quo quis alæ præest, *Steph.*

ΚΕ'ΡΑΣ, ατος, τὸ, cornu; (2) potentia; (3) tibia vel poculum e cornu factum; (4) arcus; (5) cornu, pars exercitus; (6) extremitas altera uteri; (7) fluminis ostium, seu ramus; (8) sophisma et captiosæ argutiæ; (9) cincinnus et plexus ad cornu formam factus; (10) antenna; (11) quævis eminentia, ut fastigium montis.

Κερὰς, άδος, ἡ, cornuta; (2) bidens agna.

Κερασβόλος, ου, ὁ ϗ ἡ, ut κερασβόλον σπέρμα; semen quod inter serendum cornua bubula attigit. Veteres crediderunt, nec igne absumi, nec facile coqui (ex hac vulgi opinione manavit metaphorica significatio). (2) durus, contumax, intractabilis. (1) ἐπὶ

δὲ τὸ σπείροντα παραφυλάττειν, ἵνα μὴ ἐμπέσῃ τῷ κέρατι τῦ βοὸς τὰ σπέρματα. ταῦτα γὰρ κερασβόλα καλῦσί τινες, καὶ ἄφορα καὶ ἀτειλῆ τὰ τοιαῦτά φασι γίνεσθαι, ὥστε μηδὲ ὑπὸ τῆς τῦ πυρὸς τήκεσθαι δυνάμεως, *Geoponic.* 2, 19. (2) ἀνεπίσηπτον δὴ φοβεῖσθαι μή τίς ἐγγίγνηται τῶν πολιτῶν ἡμῖν οἷον κερασβόλος· ὃς ἀτεράμων εἰς τοσῦτον φύσει γίγνοιτ᾽ ἄν, ὥστε μὴ τήκεσθαι καθάπερ ἐκεῖνα τὰ σπέρματα πυρί. Male hunc locum interpretati sunt Serranus et Ficinus: tu vero verte, Minime indignandum est si vereamur ne quis inter nos existat civis aliquis, seminis, quod cornu tetigit, naturam imitans, qui adeo durus et præfractus evadat, ut emolliri nequeat, sicut nec semina illa igni, *Plato.* 10, 853. Ex κέρας et βάλλω.

Κερασία, ας, ἡ, idem quod κέρασος. Unde

Κεράσιον, ῦ, τὸ, cerasum, fructus arboris cerasi.

Κέρασμα, ατος, τὸ, mixtura. A κεράννυμι.

ΚΕ'ΡΑΣΟΣ, ῦ, ὁ, cerasus, arbor.

Κεράστης, ῦ, ὁ, cerastes, vermiculus ficus infestans; (2) serpentis genus; (3) cervus quum perfecta cornua habet. A κέρας.

Κερασφόρος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, corniger. Ex φέρω.

Κεράσχειλοι, οἱ, labia cornuum modo incurva habentes, *Hes.* Ex κέρας et χεῖλος.

Κεράσω, fut. 1. ind. act. verbi κεράννυμι, pro κεράω, *misceo.*

Κέρατα (media longa), cornua. Φύσις κέρατα ταύροις, *Anacr. Od.* 2. Κινεῦσι δὲ κέρατα, καὶ ἀγκλίνυσ᾽ ἑκάτερθε, *Oppian. Cyneget.* 2, 95.

Κεραταύλης, ῦ, ὁ, cornicen, qui cornu canit. Ex κέρας et αὐλὸς, *tibia.*

Κέρατε, dual. *Poet.* pro κεράατε (media longa ob contractionem, a recto κέρας). Καὶ σῷ κέρατε κρατὶ προσπεφυκέναι, *Eur. Bacch.* 909. (Fallitur Larcherus de contractione: κέρας apud antiquiores poetas facit κερᾶτος in genitivo.)

Κερατεία, ας, ἡ, siliquastrum. A κέρας.

Κερατηφόρος, idem quod κερατοφόρος, *Steph.*

Κερατίας, ῦ, ὁ, cornutus; (2) cornu speciem habens. Ab eod.

Κερατίζω, fut. ίσω, cornu peto, ferio.

Κεράτινος, ίνη, ινον, corneus, e cornu factus. Hinc κερατίνη, ης, *buccina.* Ab eod.

Κεράτιον, ῦ, τὸ, corniculum; (2) siliqua; (3) fœnum Græcum; (4) arbor siliquifera, et fructus ejus. Dim.

Κερατιῦμεν, 1. plur. fut. 1. ind. act. *Att.* pro κερατίσομεν, a κερατίζω.

Κεραστὴς, ῦ, ὁ, qui cornu ferit. A κερατίζω.

Κερατίτης, ῦ, ὁ, cornutus, corniculatus. Fœm. κερατῖτις, corniculata. A κέρας.

Κερατογλύφος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, qui cornua scalpit. Ex κέρας et γλύφω.

Κερατοειδὴς, έος, ὁ, corneus, cornu similis.

Κερατοποιὸς, ῦ, ὁ, opifex qui e cornu arcus et alia conficit. *Gl. V.* cornificus

Κερατόπους, οδος, ὁ, cornipes, *Gl. V.*

Κερατουργὸς, ῦ, ὁ ϗ ἡ, qui aliquid e cornu conficit. Ex κέρας et ἔργον.

Κερατοφορέω, ῶ, fut. ήσω, cornua gero, sum corniger. A

Κερατοφόρος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, corniger. Ex φέρω.

Κερατοφυέω, cornua habeo. A κέρας et φύω.

Κερατόφυος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, cornutus. Ab iisd.

Κερατόφωνος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, cornu resonans. Ex κέρας et φωνὴ, *vox.*

Κερατώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, cornu imitans, cornutus; unde epith. montis.

Κερατὼν, ῶνος, ὁ, ara in insula Delo e cornibus constructa.

Κεράτων, gen. pl. a κέρας -ατος.

Κερατωνία, ἡ, siliqua, *Gal.*

Κεραύλης, ῦ, ὁ, cornicen. Ab αὐλέω.

Κεραύνιος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, fulmineus. A κεραυνός.

Κεραυνίας, ῦ, ὁ, fulmine ictus; (2) gemma quædam, *Hes.* Ab eod.

Κεραύνιος, α, ον, idem quod κεραύνειος. Καπανέως κεραύνιον δέμας, Capanei corpus fulmine ictum, *Eurip. Suppl.* 496.

Κεραυνοβάλλομαι, fulmine percutior; part. a. 1. pass. κεραυνοβληθεὶς. Hinc

Κεραυνοβλὴς, ῆτος, ὁ ϗ ἡ, fulmine ictus.

Κεραυνόβλητος, ῦ, ὁ, attonitus, *Gl. V.*

Κεραυνοβολέω, ῶ, f. ήσω, fulmino, fulmine peto.

Κεραυνοβολία, ας, ἡ, fulminis jaculatio.

Κεραυνοβόλιον, ῦ, τὸ, bidental, fulgur, *Gl V.*

Κεραυνοβόλος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, fulminis jaculator.

Κεραυνόβολος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, fulmine ictus.

Κεραυνοβρόντης, ῦ, ὁ, epith. Jovis tonantis et fulminantis.

ΚΕΡΑΥΝΟ'Σ, ῦ, ὁ, fulmen.

Κεραυνοσκοπεῖον, ῦ, τὸ, locus in scena e quo fulmina mittebant. Ex κεραυνὸς et σκοπός.

Κεραυνοσκοπία, ας, ἡ, haruspicina.

Κεραυνοφαὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, in modum fulminis coruscans. Ex κεραυνὸς et φάω.

Κεραυνοφόρος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, fulmen gerens.

Κεραυνόω, ῶ, f. ώσω, fulmino, fulmine percutio; κεραυνωθεὶς, a 1. pass. fulmine percussus, de cœlo tactus. Φλὸξ δὲ κεραυνωθέντος ἀπέσσυτο τοῖο ἄνακτος, *Hesiod. Theog.* 859. A κεραυνός.

Κεραυνωθέντος, gen. sing. a. 1. part. pass. verbi κεραυνόω.

Κεραύνωσις, εως, ἡ, fulminatio, percussio fulmine. A κεραυνόω.

Κεράω. Vide κεράννυμι.

ΚΕ'ΡΒΕΡΟΣ, ῦ, ὁ, Cerberus, canis infernalis fictitius.

Κερδαίνω, lucror, lucrifacio, quæstum facio; (2) *dicitur et in partem deteriorem*, ut ὄνειδος κερδαίνειν. fut. 1. κερδανῶ. aor. 1. ἐκέρδανα Aliud f. 1. a κερδέω, κερδήσω, et κερδήσομαι a. 1. ἐκέρδησα. p. κεκέρδηκα. Ἐκέρδησας τὸν ἀδελφόν σῦ, *Matt.* 18, 15. κερδηθήσονται, 1 *Pet.* 3, 1. A κέρδος.

Κερδαλέη, έης, *contr.* λῆ, λῆς, pellis vulpina. A κερδάλη.

Κερδαλέος, λέα, λέον, lucrosus, quæstuosus; (2) astutus; (3) utilis. A κέρδος.

Κερδαλεότης, ητος, ἡ, astutia, versutia, prudentia. A præc.

Κερδαλεόφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, vulpina mente præditus. Ex φρήν.

Κερδαλέως, *adv.* cum lucro, utiliter.

Κερδάλη, ης, ἡ, vulpes, *Hes.* A κερδώ.

Κερδανέομεν, 1. pl. f. 1. ind. act. *Ion.* pro κερδανῦμεν, a κερδαίνω.

Κερδάριον, ῦ, τὸ, lucellum, *Gl. V.* A κέρδος.

Κερδέμπορος, ὁ, mercator felix.

Κερδέω, ῶ. Vide κερδαίνω.

Κερδῆσαι, aor. 1. inf. act. verbi κερδαίνω.

Κερδητικὸς, lucrosus, *Gl. V.* A κερδέω.

Κερδογαμέω, ῶ, fut. ήσω, lucri gratia uxorem duco.

ΚΕ'ΡΔΟΣ, εος, τὸ, lucrum, quæstus, emolumentum, compendium, commodum, utilitas; (2) astutia, versutia, dolus. Hinc *comparativus*, ὁ ϗ ἡ κερδίων, ϗ τὸ κέρδιον, lucrosior, utilior, lucrosius, utilius; et *superl* κέρδιστος, utilissimus, lucrosissimus, (v. *Ern.*) Γένοιτ᾽ ἂν κέρδος, optimum hoc foret, *Eurip. Suppl.* 603.

Κερδοσύνη, ης, ἡ, astutia, dolus. A præc.

Κερδύφιον, ῦ, τὸ, lucellum, quæsticulus, *Gl. V.* Dim. a κέρδος.

Κερδὼ, όος, *contr.* ῦς, ἡ, vulpes. Αἰολόβουλος ἐπ᾽ ἀγραύλοισι μάλιστα θηρσὶ πέλει κερδὼ, *Oppian. Cyneget.* 3, 449. A κέρδος.

Κερδῷος, lucrosus; (2) qui lucris præest; (3) vulpinus. Epith. Mercurii. A κέρδος, vel κερδώ.

Κέρεα, nom. pl. *Ion.* pro κέρατα, a κέρας.

Κερεαλκὴς, *Poet.* pro κεραλκὴς, cornibus valens, cornibus fretus. Ab ἀλκή.

Κερεία, ἡ, idem quod κειρία, *Nonn.*

Κερθεὶς, *tonsus*, aor. 1. part. pass. verbi κείρω.

Κέρθιος, ῦ, ὁ, avicula quædam parva.

Κερκαφίδαι, οἱ, Rhodii, a Cercapho rege, *Ep.*

Κερκίδιον, ῦ, τὸ, radiolus. Dim. a κερκίς.

Κερκιδοποιητικὴ, vel κερκιδοποιϊκὴ, ῆς, ἡ, sc. τέχνη, ars conficiendi radios textorios. A

Κερκιδοποιὸς, ῦ, ὁ ϗ ἡ, qui radios textorios conficit. Ex κερκὶς et ποιέω.

Κερκίζω, fut. ίσω, radio discrimino fila inter texendum; (2) concutio, proprie, pectine textorio subtemen. A

ΚΕΡΚΙ'Σ, ίδος, ἡ, radius textorius, pecten; (2) hinc *metaph.* tela ipsa; (3) tudicula qua aliquid agitatur inter coquendum; (4) os majus quod tibiam fert; (5) pini et populi cacumen; (6) plectrum; (7) radius mathematicus. (1) ἔχυσαι κερκίδ᾽ Ἠδωνῆς χερὸς, opus Edonicæ manus, *Eurip. Hec.* 1153.

Κερκιστικὴ, sc. τέχνη, textoria ars.

Κερκοπίθηκος, ῦ, ὁ, cercopithecus, simia caudata. Ex κέρκος et πίθηκος.

ΚΕ'ΡΚΟΣ, ῦ, ἡ, cauda; (2) ansa poculi; (3) penis.

Κέρκουρος, vel κερκῦρος, ῦ, ὁ, genus navigii longioris vel brevioris, *Latine* cercurus, navigium celerius, ad persequendum aptum; (2) species piscis. Ex κέρκος et ὀυρὰ, *cauda.*

Κερκοφόρος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, caudatus, qui caudam gerit. A κέρκος et φέρω.

Κέρκυρα, ας, ἡ, Corcyra, *insula.*

Κερκυραῖος, αία, αῖον, Corcyræus, ut Κερκυραία μάστιξ, *proverb.* de magno et egregio flagello. A Κέρκυρα.

Κέρκω. Pro κρέκω.

Κερκώπειος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, versutus, fraudulentus, veteratorius. A κέρκωψ.

Κερκώπη, ης, ἡ, cicada quædam parvula, vel animalculum simile cicadæ.

Κερκωπίζω, cercopem ago, i. e. veteratorem; (2) lascivio; petulans sum; (3) subsanno. A κέρκωψ.

Κέρκωψ, ωπος, ὁ, fera ingentem caudam habens; (2) homo versutus et fraudulentus. A κέρκος.

Κέρμα, ατος, τὸ, frustum monetæ minutulum, minutiæ æris, nummulus, æs, pecunia. A κείρω.

Κερμάτιον, ῦ, τὸ, nummulus, frustum. Dim.

Κερματίζω, f. ίσω, in minutos nummulos comminuo; (2) in minuta scindo, comminuo. A κέρμα. Hinc

Κερματιστὴς, et κερμαδότης, ῦ, ὁ, qui minutias æris cudit; (2) qui minutis nummis aurum vel argentum commutat, nummularius.

Κερμαδότης, ῦ, ὁ, idem quod κερματιστὴς, *Nonn.*

ΚΕ'ΡΝΟΣ, ῦ, ὁ, vel εος, τὸ, vel κέρνον, ῦ, τὸ, vas fictile, quod omnis generis fructibus repletum Diis offerebatur, crater mysticus; (2) genus saltationis. V. *Ern.*

Κερνοφόρος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, craterem mysticum ferens. Ἅτε κερνοφόρος ζάκορος βωμίστρια Ῥείης, *Nic. Alexiph.* 217. Ex κέρνος et φέρω. Hinc

Κερνοφορέω, illum gesto in orgiis.

Κεροβάτης, ῦ, ὁ, corneos pedes habens. Epith. Panis. Ex κέρας et βαίνω.

Κερόδετος, ligatis et compactis cornibus constans, ut arcus. Ex κέρας et δέω, *ligo.*

Κεροειδὴς, ὲς, cornu similis. Ex εἶδος.

Κερόεις, όεσσα, όεν, cornutus; (2) capillos habens plexos et intortos. A κέρας.

Κεροίαξ, ακος, ὁ, antennæ extremitas, antennæ cornu. Funis, idem qui ceruchus, *Lucian.* Ex κέρας et οἴαξ, *temo.*

Κεροπλάστης, ῦ, ὁ, comæ ornandæ artifex, *Poll.* Καὶ τὸν παρ᾽ Ἀρχιλόχῳ κεροπλάστην, φιλόκοσμον εἶναι περὶ κόμην καὶ καλλωπιστὴν, *Plutarch.* 2, 976. Ex κέρας et πλάστης.

Κερόστρωτος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, cornibus seu corneis laminis stratus; cerostrotum opus, ramentis et tessellis cornuum, pictorum variis coloribus et vermiculatim ligno insertorum, compositum. Ex κέρας et στρώννυμι.

Κερυλκὶς, ίδος, ἡ, quæ cornibus trahitur. A

Κερυλκὸς, ὸς, ὸν, cornibus trahens; κερυλκοὶ βόες, cornibus aratrum trahentes, *Hes.* κερυλκὸς κάλως, funis quo antenna trahitur, *Hes.* κερυλκὸς, Apollo, quasi corneum arcum trahens. Φίλιπποι καὶ κερυλκοί, *Soph.* ex *Trag. incerta.* Δός μοι τόξα κερυλκὰ, δῶρα Λοξίυ, *Eurip. Or.* 268. Ex κέρας et ἑλκύω.

Κερυτίας, ῦ, ὁ, superbus, elatus, ferox, ut taurus cornua efferens. A κέρας.

Κερυτιάω, ῶ, cornua tollo, cornua sumo. *Metaph.* superbio. *Aristoph.* κἀκερυτίας pro ϗ ἐκερυτίας, imp. ind. 2. sing. et cornua sumebas, superbiebas, *Eq.* 1340.

Κερυχὶς, ίδος, ἡ, cornigera, cornua habens; αἶγες κερυχίδες, *Theocr.* 5, 145.

Κερῦχος, et κερεῦχος, ὁ ἡ ἡ, cornua habens, corniger, cornutus; (2) κερεῦχος κάλως, ceruchus, funis antennam seu antennæ cornu tenens. Ex κέρας et ἔχω.

Κερόωντο, 3. pl. imperf. ind. med. *Ion.* et *Poet.* pro ἐκερῶντο, a κεράω.

Κέρσαι, *totondisse*, aor. 1. inf. act. verbi κείρω.

Κέρσε, *totondit*, 3. sing. aor. 1. ind. act.

Κερτομέω, ῶ, f. ήσω, convicior. Πότερα δὴ κερτομῶν λέγεις τάδε; *Soph. Phil.* 1223. Ἴσως ἐκερτόμησε κἀμὲ, ἢ σέ τις, *Eur. Iph. in Aul.* 862. A κέρτομος. Hinc

Κερτόμησις, εως, ἡ, irrisio, ludibrium:

Κερτομία, ας, ἡ, maledictum, maledicentia:

Κερτομίης, ου, ὁ, maledicus, irrisor. Ab eod.

Κερτομίοισι, dat. pl. *Ion.* pro κερτομίαις. A

Κερτόμιος, ου, ὁ. Vide seq.

Κέρτομος, ου, ὁ ἡ ἡ, cor alicui scindens, conviciator vel conviciatrix; (2) cavillatorius, jocularis. Ex κέαρ, *cor*, et τέμνω. (V. *Ern.*)

Κερχαλέος, έα, έον, asperum et raucum sonitum edens; (2) aridus, siccus, *Hipp.* A κέρχω.

Κερχάω, ῶ, raucum creperumque sono, *Hipp.*

Κερχναλέος, *Hipp.* idem quod κερχαλέος.

Κερχνασμὸς, οῦ, ὁ, raucedo, *Gal. Lex. Hipp.* A

Κερχνάω, ῶ, idem quod κερχάω.

Κέρχνη, ης, ἡ, puls e milio; (2) auris piscis; (3) avis quædam; (4) quæ est melleo colore. A κέρχω. Hinc

Κερχνηὶς, ίδος, ἡ, avis quædam, stridula, vel etiam strix.

Κέρχνος, ου, ὁ, adsperitas gutturis, quasi milii granis conspersi; (2) milium; (3) sonus qui editur e sensu adsperitatis in arteria, aut phlegmatis in pulmone; (4) pulvis in officinis argentariis, seu argentifodinis; (5) *adj.* siccus; (6) asper. A κέρχω. Hinc

Κερχνόω, aspero, quasi granis milii; (2) cælo.

Κέρχνω, idem quod κέρχω.

Κερχνώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, qui asperum quid raucumque sonat; (2) qui tale quid sonare facit. Ab eod.

Κέρχνωμα, ατος, τὸ, adsperitas; (2) cælatura; (3) idem quod κέγχρωμα, *Ern.* A κερχνόω.

Κερχνωτὸς, ἡ, ὸν, signis asper, cælatus.

ΚΕ'ΡΧΩ, exaspero; κέρχομαι, exasperor, et quidem ita ut vocem seu sonum edam raucum et creperum.

Κερχώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, ita exasperatus ut sonum raucum edat. A κέρχω.

Κέρω, pulso, cædo, *Sch. Lycophr.*

Κερῶ, *tondebo*, fut. 1. ind. act. verbi κείρω.

Κερωδὸς, οῦ, ὁ, cornicen, *Gl. V.* Ex ᾄδω.

Κερωνία, ἡ, ceronia, *Theophr.*

Κέρως, gen. sing. a recto κέρας. Ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ κέρως, *Arr. Hist. Alex.* 1, 1.

Κέσκετο, 3. sing. imp. ind. med. *Ion.* pro ἔκειτο, a κεῖμαι. Κέσκετ' ἐνὶ μεγάροισι, *Odyss.* 21, 41.

Κέσκομαι, pro κεῖμαι, *Hom.*

Κεστὸς ἱμὰς, cestus, cingulum Veneris illecebrosum; (2) acu pictus. A κεντέω, *pungo.*

ΚΕ'ΣΤΡΑ, ας, ἡ, malleus; (2) piscis species; (3) genus teli militaris, sudes. Hinc

Κεστρεὺς, ου, ὁ, piscis species alia, quam κέστρα.

Κεστρεὺς, έως, ὁ, mugil, piscis. Ab eod. Hinc

Κεστρεύω, præ fame ore hiare, *Hes.* κεστρεῦν, *Voss.*

Κεστρίνισκος, ὁ, Dim. a seq.

Κεστρῖνος, ίνου, ὁ, idem quod κεστρεύς.

Κεστρίτης, ου, ὁ, sc. οἶνος, vinum e cestro. A

ΚΕ'ΣΤΡΟΝ, ου, τὸ, cestrum, betonica herba: idem quod κέστρος, *Steph.*

Κέστρος, ου, ὁ, teli genus, tragula, *Suid.* (2) verruculus ad usum picturæ encausticæ.

Κεστροσφενδόνη, ης, ἡ, tragula. Ex κέστρα, vel κέστρος, et σφενδόνη, *funda.*

Κεστρωτὸν ξύλον, lignum urendo acuminatum, *Hes.* A κέστρα.

Κευθάνω, occulo, occulto. Οὐ μὲν γὰρ φιλότητι γ' ἐκεύθανον, *Il.* 3, 453. A κεύθω.

Κεύθη, acc. pl. *contr.* pro κεύθεα, a κεῦθος.

Κεύθῃς, 2. sing. præs. conj. act. verbi κεύθω.

Κευθμὸς, οῦ, ὁ, latebræ, latibulum. Ab eod.

Κευθμὼν, ῶνος, ὁ, idem; (2) penetrale, recessus, abditus locus; (3) latibulum seu lustrum feræ; (4) orcus. Ab eod.

Κεῦθος, εος, τὸ, idem et ab eod. occurrit in pl. κεύθεα, κεύθεσι. Χωρεῖτε γᾶς ὑπὸ κεύθεσιν ὠγυγίοισι, *Æschyl. Eumen.* 1038. Βᾶσ' ἐς κεύθεα οἴκων, *Eurip. Alc.* 875.

ΚΕΥ'ΘΩ, f. κεύσω, occulo, abscondo; κέκευθε, p. med. in sing. præs. celat, occultat. Οὔτι σε κεύσω, *Dion. Per.* 270. Εὗρε δὲ κεκευθμένον χρυσοῦ κτέαρ, *Epig.* Κρυφῇ δὲ κεύθε, *Soph. Antig.* 85. Σιγῇ κεύθειν, *Id. Trach.* 989. *Passive* aliquoties sumitur. Ὁ δὲ θανὼν κεύθει κάτω δὴ γῆς, conditus est sub terra, *Id. Œd. Tyr.* 968. Ἔχουσαν δέ τιν' ἐλπίδα κεύθειν, at cum spem conceperim me aliquid certi *circa divinam providentiam* intelligere, *Eur. Hipp.* 1105. Κρείσσων γὰρ ᾅδῃ κεύθων, satius est orco condi, *activo* pro *passivo*, *Soph. Aj.* 642.

Κεφαλαία, ας, ἡ, inveteratus et ægre cedens capitis dolor. A κεφαλή.

Κεφάλαιον, ου, τὸ, caput, capitulum; (2) quod summum et præcipuum est; (3) vertex, cardo; (4) caput, unde fructus et reditus manat, summa pecuniæ, sors; (5) pars libri; (6) *pl.* argumenta quibus causa innititur; (7) summæ rerum. Adjective aut per oppositionem, *ap. Aristoph.* κεφαλαίῳ ῥήματι, grandi et gravi verbo. Ὡς ἐν κεφαλαίῳ φάναι, ut summatim dicam. Hinc

Κεφαλαιόω, ῶ, f. ώσω, summatim et capitulatim attingo, in capita et summas redigo; (2) in capite vulnero. Κἀκεῖνον λιθοβολήσαντες ἐκεφαλαίωσαν, *Marc.* 12, 4.

Κεφαλαιώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, summarius; (2) τὸ κεφαλαιῶδες, definitum, cujus est definitio, *ap. Log.*

Κεφαλαιωδῶς, *adv.* summatim.

Κεφαλαίωμα, ατος, τὸ, quod in summam subductum est; (2) summa ipsa. A κεφαλαιόω.

Κεφαλαλγέω, f. ήσω, capitis dolore laboro. A

Κεφαλαλγὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, caput dolens, cui caput dolet; (2) dolorem capitis adferens. Ex κεφαλὴ et ἄλγος.

Κεφαλαλγία, ας, ἡ, dolor capitis.

Κεφαλαλγικὸς, ἡ, ὸν, idem quod κεφαλαλγής.

Κεφαλαλγὸς, ἡ, ὸν, idem.

ΚΕΦΑΛΗ', ῆς, ἡ, caput; (2) homo; (3) extremum ossis, crassius illud rotundumque; (4) summa et conclusio; (5) princeps, qui primas tenet; (6) in aliqua re præcipuum.

Κεφαληγερέτης, ου, ὁ, *Dor.* κεφαληγερέτας. Sic a Cratino *apud Plut.* dicitur Pericles, qui erat oblongiore capite (allusione facta ad Homericum Jovis epith. νεφεληγερέτης), quasi caput extollens. Ex κεφαλὴ et ἐγείρω.

Κεφαλήγονος, ον, epith. τῆς παλλάδος, *Ath.*

Κεφαλικὸς, ἡ, ὸν, capitalis, ad caput pertinens. A κεφαλή.

Κεφαλικῶς, *adv.* capitaliter.

Κεφαλίνη, ης, ἡ, pars linguæ proxima faucibus, alias γεῦσις, gustus, quia ibi præcipue sentitur, *Poll.*

Κεφαλῖνος, ου, ὁ, cephalinus, piscis. A κεφαλή.

Κεφάλιον, ου, τὸ, capitulum; (2) caput. Dim.

Κεφαλὶς, ίδος, ἡ, capitium, tegumentum capitis, pileus; (2) capitulum; (3) volumen, liber. Ab eod.

Κεφαλισμὸς, οῦ, ὁ, simplicium numerorum usque ad decem multiplicatio, vulgo abacus Pythagoricus. Ab eod.

Κεφαλίτης, ου, ὁ, sc. λίθος, lapis angularis.

Κεφαλοβαρὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, cujus caput grave et ponderosum est. Ex [illegible]

Κεφαλοδέσμιον, ου, τὸ, capit[illegible], frontale, reticlum, *Gl. V.* A

Κεφαλόδεσμος, ου, ὁ, idem.

Κεφαλοειδὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, capitis figuram sive speciem referens. Ex κεφαλὴ et εἶδος.

Κεφαλόθλαστος, ου, ὁ ἡ ἡ, caput contusum habens. Hinc τὰ κεφαλόθλαστα, contusiones capitis. Ex κεφαλὴ et θλάω, *tundo.*

Κεφαλοκρούστης, ου, ὁ, caput pulsans, feriens. Ex κρούω, *pulso.*

Κεφαλόμακτρον, τὸ, sudarium quo caput extergitur, *Steph.*

Κεφαλόριζος, ου, ὁ ἡ ἡ, radicem habens capitatam. Ex ῥίζα, *radix.*

Κέφαλος, ου, ὁ, cephalus, piscis, mugil. *Gl. V.* capito, mugilis. A κεφαλή.

Κεφαλοτομέω, ῶ, f. ήσω, caput amputo. A

Κεφαλοτόμος, ον, caput amputans. Φησὶ δὲ καὶ Θρᾳκῶν τινὰς τοὺς προσαγορευομένους Σαραπάρας, οἷον κεφαλοτόμους, οἰκεῖν ὑπὲρ τῆς Ἀρμενίας, *Strab.* 11. A τέμνω.

Κεφαλώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, caput imitans seu referens; (2) in caput extuberans. A κεφαλή.

Κεφαλωτὸς, ἡ, ὸν, caput habens, capitatus; ut πράσον κεφαλωτὸν, porrum capitatum.

Κέχαδα, *hiavi*, perf. ind. med. verbi χάζω.

Κεχάδοντο, 3. plur. aor. 2. ind. med. *Ion.* pro [illegible]

[illegible], acc. sing. præs. part. med. *Poet.* pro κεχαδότα.

Κέχαρα, perf. ind. med. verbi χαίρω.

Κεχαραγμένος, *insculptus*, perfect. part. pass. verbi χαράσσω.

Κεχάρηκα, [illegible], perf. ind. act. verbi χαίρω pro [illegible]

Κεχαρηότα, [illegible], acc. sing. perf. part. act. *Ion.* pro [illegible]

Κεχάρητο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐκεχάρητο

Κεχαρισμένος, *beneficio adfectus, carissimus*, perf. part. pass. verbi χαρίζομαι.

Κεχαρισμένως, *adv.* grate, accepte, jucunde, ad gratiam. A κεχαρισμένος, part. pass. perf. a χαρίζομαι.

Κεχαριτωμένως, *adv.* jucundissime, *Scholiast. Aristoph. ad Acharn.* 867.

Κεχαριτωμένως, *adv.* idem, a χαριτόω.

Κεχάρισται, 3. sing. perf. ind. pass.

Κεχαροίατο, 3. plur. aor. 2. opt. med. *Ion.* pro κεχάροιντο, a χαίρω.

Κεχείμανται, 3. plur. perfect. ind. pass. verbi χειμαίνω.

Κέχηνα, perf. ind. med. *Att.* pro κέχηνα, a χαίνω, *hio.*

Κεχηνότως, *adv.* ore hiante. A κεχηνώς.

Κέχλαδα, perf. ind. med. verbi χλάζω.

Κεχλαδὼν, *qui sibilavit*, aor. 2. part. act.

Κεχλίαγκα, perf. ind. act. verbi χλιαίνω.

Κεχλιδὼς, perf. part. med. verbi χλιδάω.

Κεχολωμένος, perf. part. pass. verbi χολόω.

Κεχολώσεαι, 2. sing. paulo post fut. ind. pass. *Ion.* pro κεχολώσῃ.

Κεχολώσεται, 3. sing. paulo post fut. ejusd.

Κεχολῶσθαι, *iratum esse*, perf. ind pass.

Κέχρηκα, perf. ind. act. verbi χράομαι.

Κέχρημαι, perf. ind. pass. verbi χράομαι.

Κεχρημένος, indigus, *Odyss.* 1, 13. *Eurip. Ion.* 1195. *Cycl.* 88, 98.

[illegible]ται, *mox indigebit*, 3. sing. paulo post f.

[illegible], 2. plur. perf ind. pass.

Κεχρίσμαι, perf. ind. pass. verbi χρίω.

[illegible], *functus sum*, perfect. ind. pass. verbi [illegible]

Κέχυτο, 3. sing. plusq. perf. indic. pass. *Ion.* pro ἐκέχυτο.

Κεχωρήκεισαν, 3. plur. plusq. perf. ind. act. *Ion.* pro ἐκεχωρήκεισαν, a χωρέω.

Κεχωρίδαται, 3. plur. perf. ind. pass. *Ion.* pro κεχωρισμένοι εἰσὶ, a χωρίζω.

Κεχωρισμένος, *separatus*, perf. part. pass.

ΚΕ'Ω, jaceo, thema inusitatum; (2) decumbo. (2) ἔρσο κέων, surge decubiturus, *Odyss.* 7, 342. Hinc κέομαι, κέονται, *apud Hom.* jacent. Et κέσκετο, *Odyss* 21, 41, jacebat, imperf. quod formatur a fut. 1. κέσω, inus. κέσκω, inus. ἐκεσκόμην, ἐκέσκετο. Hinc et κείω, decubiturio.

ΚΕ'Ω, findo; thema inus. Hinc κείω, findo, *Hom.* κείων, findens.

ΚΕ'Ω, uro; thema inus. Hinc aor. 1. verbi [illegible] uro, ἔκηα pro ἔκηα, ἔκαυσα, part. [illegible] pro κήαντες, καύσαντες· κείομεν pro κηομεν, καύσωμεν, uramus.

Κῆαι, *accendisse*, a. 1. inf. act. verbi καίω, *uro.*

Κήαντο, *accenderunt*, 3. pl. aor. 1. ind. med.

ΚΗ'ΒΟΣ, ου, ὁ, cebus, animal e genere simiarum.

Κἠγὼ, *et ego*, Dor. pro καὶ ἐγώ.

Κηδαίνω, curo, solicitus sum. A κῆδος.

Κηδὰς, τὸ, locus quidam tenebrosus, *Steph.*

Κῆδε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔκηδε, a κήδω, *torqueo.*

Κηδεία, ας, ἡ, funeratio, sepultura; (2) adfinitas. A κῆδος, vel a κηδεύω.

Κήδειος, ου, ὁ, cujus curam gerimus; (2) carus, amatus; (3) ad carum propinquum pertinens. A κῆδος.

Κηδεμονεὺς, idem quod κηδεμὼν, *Ap.*

Κηδεμονία, ας, ἡ, curatio, cura alicujus rei, solicitudo alicujus de alio. A κηδεμών.

Κηδεμονικὸς, ἡ, ὸν, accuratus, cui adhibetur cura, ad curam pertinens; (2) qui curam gerit. Ab eod.

Κηδεμονικῶς, *adv.* solicite, sedulo.

Κηδεμὼν, όνος, ὁ, curator, qui rei alicujus curam gerit; (2) funeris curator. A κῆδος.

Κήδεος, et κηδεὸς, idem quod κήδειος. Ab eod.

Κήδεσθε, 2. plur. præs. ind. med. verbi κήδομαι.

Κήδεσι, dat. plur. a κῆδος, *cura.*

Κηδέσκετο Vide κήδω.

Κηδεστὴς, οῦ, ὁ, adfinis, propinquus; (2) socer; (3) gener. A κῆδος. Hinc

Κηδεστία, ας, ἡ, adfinitas:

Κηδεστικὸς, ἡ, ὸν, adfinitatem pertinens:

Κηδεστὸς, ὁ, idem quod κηδεστὴς, *Poll.*

Κηδεστρια, ας, ἡ, socerus, *Gl. V.* Ab eod.

Κήδευμα, ατος, τὸ, adfinitas; (2) cura; (3) funus; (4) *adj.* pro κηδεστὴς, adfinis. Ἄναξ, ἐμὸν κήδευμα, παῖ Μενοικέως, o rex, *Soph. Œd. Tyr.* 85.

Κηδεύσιμος, ὁ, cura sepulturæ dignus, *Steph.*

Κηδευτὴς, οῦ, ὁ, funerator, qui curam alicujus rei gerit, curator. A

Κηδεύω, fut. εύσω, curam alicujus rei gero; (2) funero, curam funeris seu exsequiarum gero; (3) adfinitatem contraho, adfinis sum. (1) ἀλλὰ κηδεύσω σ' ἐγὼ, *Eurip. Or.* 789. (2) καὶ πῶς με κηδεύσουσιν αἱ δύστηνοι χέρες; *Id. Rhes.* 873. (3) τοῦτο κηδεῦσον λέχος, *Soph. Trach.* 1227. Ἀνυμέναια δ' Ἰσμηνὸς ἐκηδεύθη λουτροφόρου χλιδᾶς, *Eurip. Phœn.* 349. A κῆδος.

Κηδέω, ῶ, fut. ήσω, curo, curam gero. Ab eod.

Κήδιος, idem quod κήδειος, *Æsch.*

Κήδιστος, charissimus, dilectissimus. Ab eod.

Κήδομαι, curo; (2) satago; (3) exsequias alicujus curo. Ἀλλ' εἴ τι κήδει τῶν πατρῴων ἀλφίτων, *Aristoph. Nub.* 106. Ἔοικας ἡμῶν οὐδὲν κήδεσθαι, *Plat.* Ab eod.

Κηδομένη, part. præs. med. f. g. verbi κήδομαι, *curo.*

ΚΗ͂ΔΟΣ, εος, τὸ, cura, solicitudo; (2) mœror, luctus, molestia; (3) ærumna, damnum; (4) exsequiæ, funus, parentalia, cura funeris; (5) adfinitas; (6) nuptiæ. Hinc superlat. κήδιστος, ίστη, ιστον, charissimus, cujus præcipue curam gerimus. Hinc

Κηδοσύνη, ης, ἡ, mœstitia; (2) diligentia.

Κηδόσυνος, ου, ὁ, mœstus; (2) diligens, solicitus. (2) ποδὶ κηδοσύνῳ προφάσιμος, gressu officioso junctus, *Eur. Or.* 1017. Ab eod.

Κήδω, mœrore adficio, ango, molestus sum; (2) lædo, noceo; κῆδε, imperf. pro ἔκηδε, angebat; ἔκηδες, unde novum imperf. *Ion.* ἐκήδεσκον, κήδεσκον. Ἀνίρα κήδει, *Hesiod. Op.* 362. Ὃς τόξοισιν ἔκηδε θεοὺς, *Il.* 5, 404. A κῆδος.

Κῆδωκε, *et dedit*, *Æol.* pro καὶ ἔδωκε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi δίδωμι.

Κηδωλὸς, ἡ, ὸν, solicitus, anxius. A κῆδος.

Κήθια, et κήθια, idem quod κηθαρία, *Ar. Sch.*

Κηθάριον, ου, τὸ, vasculum in quod suffragia seu sortes conjiciebantur, scutella. A

ΚΗ͂ΘΙΟΝ, ου, τὸ, idem.

Κῆκ, *et ex*, *Æol.* pro καὶ ἐκ.

Κῆκα, *etsi*, Dor. pro καὶ εἰ κε.

Κηκαδέω, ῶ, convicior, irrideo, *Hes.* al.

Κηκάζω, fut. άσω, idem. A

Κηκὰς, άδος, ὁ καὶ ἡ, maledicus, conviciator; (2) improbus, noxius. Κηκὰς ἀλώπηξ, *Nic. Alexiph.* 185. A κακός.

Κηκασμὸς, οῦ, ὁ, convicium, maledictum; (2) conviciorum ingestio. A κηκάζω.

Κηκίδιον, ου, τὸ, parvula galla, *Suid.* Dim. a κηκίς.

Κηκιδοφόρος, ἡ, gallam ferens, sc. arbor.

Κήκιε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐκήκιε, a κηκίω.

Κηκὶς, ίδος, ἡ, nidor in altum velut saliens; (2) galla; (3) fuligo, *Æsch. Agam.* 969. A

Κηκίω, fut. ίσω, cum impetu erumpo, saltu sursum feror. Θάλασσα δὲ κήκιε πολλὴ, *Odyss.* 5, 455. A κίω.

Κηλαίνω, mulceo, permulceo, mansuefacio. A κηλέω.

ΚΗΛΑ'Σ, hiberna dies; (2) nubes; (3) capra; (4) vulpes.

ΚΗ'ΛΑΣΤΟΣ, ου, ἡ, arbor tarde fructus perficiens, ut juniperus.

ΚΗΛΑ'ΣΤΡΑΙ, ῶν, αἱ, vasa quædam pastoralia; (2) arbores quædam.

Κήλειος, ου, ὁ, vel κήλεος, urens, ardens, calens, splendens. A καίω, *uro.* Vide κηλίς.

Κηλέτης, ου, ὁ, qui aurium illecebris decipit, qui mulcedine aliquem capit. A κηλέω.

Κηλεὺς, ὁ, idem quod κηλέτης, *V. L.*

ΚΗΛΕ'Ω, ῶ, fut. ήσω, lenio, delinio, mulceo, demulceo, et quidem proprie cantus vel rei similis auribus gratæ dulcedine; (2) decipio; (3) noceo. Κηλεῖν τι τοῖς λέγουσιν οὐς ἐδυνάμην, *Eur. Iphig. in Aul.* 1241. Θεσσαλὸς μαχος γάρ μοι φαίνεται ὥσπερ ὄφις κηληθῆναι, *Plat.*

ΚΗ'ΛΗ, ης, ἡ, tumor in quacunque parte corporis; (2) tumor scroti, ramex, hernia.

Κηληδὼν, όνος, ὁ καὶ ἡ, idem quod κηλητικὸς, *Pind.*

Κηληθμὸς, οῦ, ὁ, aurium delinimentum.

Κήλημα, ατος, τὸ, idem; (2) fraus, deceptio. A κηλέω.

Κήλησις, εως, ἡ, actio ipsa mulcendi aures, suavitas auditus aures permulcens.

Κηλητήριον, ου, τὸ, delinimentum ad aures permulcendas, seu animum capiendum. Ἔσται φρενός σοι τοῦτο κηλητήριον τῆς Ἡρακλείας, *Soph. Trach.* 575. A

Κηλητήριος, ία, ιον, mulcendi vim habens. Δίξαι χοάς μου τάσδε κηλητηρίους, *Eurip. Hec.* 535.

Κηλητικὸς, ἡ, ὸν, idem.

Κηλήτης, ου, ὁ, qui tumore scroti laborat, herniosus. A κήλη.

Κήλητρον, τὸ, pro κηλητήριον, *Hes.*

Κηλήτωρ, ορος, ὁ, qui aures alicui permulcet, delinitor. Hinc κηλήτειρα, ας, quæ aures demulcet. A κηλέω.

Κηλιδόω, ῶ, fut. ώσω, maculo, labe fœdo. Οὐ δεσμοῖσιν οὐδὲ τυραννίδας πατέρας ἐκηλίδωσαν, *Eur. Her. Fur.* 1323. A κηλίς. Hinc

Κηλιδωτὸς, ἡ, ὸν, maculatus, labe fœdatus.

ΚΗΛΙ'Σ, ίδος, ἡ, macula; (2) ulcus; (3) cicatrix; (4) nævus; (5) probrum, ignominia.

Κῆλον, ου, τὸ, jaculum, sive telum ligneum, pro κᾶλον, *lignum.*

Κηλὸς, ἡ, ὸν, siccus, aridus, tostus. A καίω.

Κηλέω, ῶ, fut. ώσω, comburo; (2) decipio; (3) noceo; (4) subagito; (5) *Hes.* precor. A κηλέω, vel κηλός.

ΚΗ'ΛΩΝ, ωνος, ὁ, machina hauriendæ aquæ; (2) equus admissarius. Hinc

Κηλώνειον, et κηλώνιον, ου, τὸ, idem.

Κήλωσα, τὰ, lupanaria, *Lyc. Eust.*

Κῆμαυτὸν, *et meipsum*, *Æol.* pro καὶ ἐμαυτόν.

Κῆμὲ, *et me*, *Æol.* pro καὶ ἐμέ.

ΚΗΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, camus, capistrum; fiscella e vimine; (2) cadus, sive urna judiciaria, similis est vasi argillaceo, in quo metalla funduntur et liquefiunt. (1) κημὸν καταμηλῶν, camum eis pro specillo in guttur immittens, *Aristoph. Eq.* 1150. (2) καπισαίην ἐπὶ τοῖς κημοῖς, ψηφιζομένων ὁ τελευταῖος, adstem urnis judiciariis, *Id. Vesp.* 754. Hinc

Κημόω, ῶ, capistro, camum impono. Hinc

Κήμωσις, εως, ἡ, fiscellæ seu cami impositio.

Κῆν, *et in*, *Æol.* pro καὶ ἐν, vel καὶ ἄν, *et si.*

Κῆνιαυτοῖς, *et annis*, pro καὶ ἐνιαυτοῖς.

Κῆνος, *ille*, Ion. pro ἐκεῖνος.

ΚΗ͂ΝΣΟΣ, ου, ὁ, census. *Vox Lat.*

Κήνυγμα, τὸ, spectrum, umbra corporis, *Hes.*

ΚΗ'Ξ, κηκὸς, ἡ, larus, avis quædam; aliis fulica, quibusdam mergus.

Κἠξαπίνης, *et repente*, Dor. et Æol. pro καὶ ἐξαίφνης.

Κῄομεν, 1. plur. aor. 1. conj. *Poet.* pro κήαμεν, a καίω.

Κηπαῖος, αία, αῖον, hortensis; κηπαία, ας, ἡ, cepæa, herba portulacæ similis, *Diosc.* A κῆπος.

Κῆπε, *et dicebat*, *Æol.* pro καὶ εἶπε.

Κῆπει, *et postquam*, *Æol.* pro καὶ ἐπεί.

Κηπεία, ας, ἡ, horti cultura. A κηπεύω.

Κηπεῖος, idem quod κηπαῖος, *Nic.*

Κῆπειτα, *et postea*, *Æol.* pro καὶ ἔπειτα.

Κήπευμα, ατος, τὸ, horti cultura; (2) hortus.

Κηπευτὴς, οῦ, ὁ, hortulanus, *Ph.* A κηπεύω.

Κηπευτὸς, ἡ, ὸν, hortensis, in horto satus.

Κηπεύω, fut. εύσω, hortum colo; (2) in horto sero. Αἰδὼς δὲ ποταμίαισι κηπεύει δρόσοις, *Eur. Hipp.* 83. A κῆπος.

Κηπίδιον, ου, τὸ, hortulus. A κήπιον.

Κήπιον, ου, τὸ, idem; (2) tonsuræ quoddam genus, quod κῆπος etiam appellatur. Dim. a κῆπος.

Κηποκόμος, ου, ὁ, hortorum curator, hortulanus. Ex κῆπος et κομέω, *curo.*

Κηποκόμης, ου, ὁ, qui quodam tonsuræ genere tondetur, *Eust.*

ΚΗ͂ΠΟΣ, ου, ὁ, hortus; (2) flores, et fasciculi florum; (3) pubes muliebris; (4) tonsuræ quoddam genus.

Κηπουρέω, ῶ, fut. ήσω, hortum colo.

Κηπουρικὸς, ἡ, ὸν, ad hortulanum pertinens. A

Κηπουρὸς, οῦ, ὁ, hortorum custos, hortulanus. Ex κῆπος et οὖρος, *custos.*

Κηπωρικὸς, ἡ, ὸν, hortorius, *Gl. V.* A seq.

Κηπωρὸς, οῦ, ὁ, hortulanus, olitor. Ex κῆπος et ὤρα, *cura.*

ΚΗ'Ρ, κηρὸς, ἡ, sors, fatum; Κῆρες, Parcæ; (2) fatum funestum; (3) fatum, mors; (4) pestis; (5) calamitas, noxa; (6) morbus. Κὴρ πρόσεστιν οὐ καλὴ, turpis est nota, *Soph. Trach.* 454. Sed κὴρ pro κέαρ, *cor.* Hinc

Κηραγχὴς, ὁ, picator doliorum, *Man.*

Κηραίνω, interimo, corrumpo, noceo; (2) pereo, quasi fatali necessitate, *Eurip. Herc. Fur.* 519. Τί ποτ', ὦ τέκνον, τάδε κηραίνεις; quid hæc animo anxie volutas, *Id. Hipp.* 223.

Κηραμύντης, ου, ὁ, mortis propulsator. A κὴρ et ἀμύνω, *arceo.*

Κηράνθεμον, ου, τὸ, erithace, herba.

Κηραχάτης, ου, ὁ, cerachates, achates ita dictus a cerino colore. Ex κηρὸς et ἀχάτης.

Κηρεία, et κειρίαι, fasciæ sepulchrales; (2) fasciæ lecti. A κηρ.

Κηρέλαιον, ου, τὸ, medicamentum e cera et oleo, cui adfunditur et succus refrigerans. Ex κηρὸς et ἔλαιον.

Κηρέσιος, fatalis, noxius, *Hes.* A κήρ.

Κηρεσσιφόρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, fatis agitatus; (2) qui lethifero fato agitatur, quod funesta fata afferunt. Ex κὴρ et φορέω.

Κήρηξ, κος, piscium genus, *Strabo.* Vide κήρυξ.

Κηριάζω, fut. άσω, favos confingo, seu struo; (2) cerifico. Ἁλίσκεται δὲ τοῦ ἔαρος, ὅταν κηριάζωσιν, *Aristot.* A κηρίον.

Κηρῖναι, αἱ, mulieres quæ faciem κηρῷ, *id est*, cerussa, illinunt. Τουτὶ δὲ (τὰ χρώματα) ἢδ' ὅς, ὑπὲρ τίνος μίγνυσιν; οὐ γὰρ ὑπὲρ μόνου τοῦ ἄνθους, ὥσπερ αἱ κηρῖναι, [*sic legendum est pro κοῖναι, quæ vox nulla est*] hos vero (colores), inquiebat Apollonius, cujusnam rei causa permiscet? neque enim nitoris gratia id faciunt, ut mulieres quæ fuco faciem illinunt, *Philostr. Vit. Apollon.* 2, 22. Οὐ γὰρ κονίας τὰ πρόσωπα, οὐδὲ ἐν ταῖς κηρίναις τέταξαι γυναιξὶν, non enim incrustas faciem, neque in cerussatarum mulierum numero censeris, *Id. Epist.* 40.

Κηρινέον, ου, τὸ, flos æstivus.

Κήρινος, ίνη, ινον, cereus. Κήρινον ἐκμαγεῖον, imago in cera expressa, *Menander in Excerptis Haschelii*, 119. Vide κηρῖναι. A κηρός.

Κηριοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, favi speciem habens. Ex κηρίον et εἶδος.

Κηρίον, ου, τὸ, favus. A κηρός.

Κηριοπώλης,

Κηριοποιὸς, ῦ, ὁ ϗ ἡ, qui favos conficit. Ex κηρίον et ποιέω.
Κῆρις, piscium genus, *Athen.*
Κηρίτης, ου, ὁ, sc. λίθος, cerites, gemma.
Κηριτρεφὴς, ὲς, qui una cum letifero fato alitur, *Hesiod.*
Κηρίφατος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui morbo fatali decessit, fato decedens. Ex κὴρ et φάω, *occido.*
Κηριώδης, ες, ceræ similis colore et odore.
Κηρογονία, ας, ἡ, ceræ generatio. Ex γονή.
Κηρογραφέω, ῶ, fut. ήσω, ceris pingo.
Κηρογραφία, ας, ἡ, pictura quæ ceris fit. A
Κηρογράφος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui cera seu ceris pingit; κηρόγραφος, cereo colore pictus. Ex κηρὸς et γράφω.
Κηροδέτης, ὁ, idem quod κηρόδετος, *Eur.*
Κηρόδετος, ου, ὁ ϗ ἡ, cera ligatus, cera compactus. Ex κηρὸς et δετὸς, *ligatus.*
Κηροδομέω, ῶ, fut. ήσω, ex cera ædifico, cereas ædes struo. Ex κηρὸς et δέμω.
Κηροδομοῦσαν, acc. sing. præs. part. act. f. g.
Κηροειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, cui ceræ forma est, ceræ similis, mollis. Ex κηρὸς et εἶδος.
Κηρόθι, *adv.* corde, ex animo. A κῆρ.
Κηροπαγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, e cera compactus:
Κηροπήγιον, ου, τὸ, candelabrum ubi cerei depanguntur. Ex κηρὸς et πήγνυμι.
Κηρόπισσον, ου, τὸ, et -σσος, ου, ἡ, maltha, *Gl. V.* emplastrum, unguentum e cera et pice, quo splenium illinitur; (2) splenium tali unguento illitum. Ex κηρὸς et πίσσα.
Κηροπλαστέω, ῶ, fut. ήσω, ex cera vel in cera fingo; (2) ceras fingo. A
Κηροπλάστης, ου, ὁ, qui in cera imagines fingit.
Κηρόπλαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, e cera formatus, cereus; (2) cera compactus. Κηρόπλαστος δόναξ, fistula, scilicet, quia dispares calami compagine ceræ inter se juncti erant, *Æsch. Prometh.* 576.
Κηροποιέω, ῶ, fut. ήσω, ceram gigno; de apibus.
Κηροπώλης, ου, ὁ, cerarius, *Gl. V.*
ΚΗΡΟ'Σ, ῦ, ὁ, cera; et -ὰ, -ὸν, tenuis; (2) fucus muliebris, cerussa. (2) τὸ δὲ φυκίον, καὶ ὁ κηρὸς, καὶ τὸ ταραντινίδιον, καὶ αἱ ἐπικάρπιοι ὄφεις, καὶ αἱ χρυσαῖ πέδαι, Θαΐδος καὶ Ἀρισταγόρας καὶ Λαΐδος φάρμακα, *Philost. Epist.* 40.
Κηροτέχνης, ου, ὁ, idem quod κηροπλάστης. Vide καροτέχνας
Κηροτρεφὴς, ὲς, qui inter miserias educatur, miseriis nutritus.
Κηροτρόφος, ου, ὁ ϗ ἡ, lethum seu mortem adferens, lethifer, mortifer; (2) ceram alens Ex κὴρ, mors, vel κηρὸς, et τρέφω, *alo*
Κηρουλκὸς, ῦ, ὁ ϗ ἡ, ad fatum lethiferum trahens, ad funestum fatum rapiens. Ex ἕλκω, *traho.*
Κηροφορέω, ῶ, favos fero. Ex κηρὸς et φέρω
Κηροχίτων, ωνος, ὁ ϗ ἡ, cerea veste indutus.
Κηροχρὼς, ῶτος, ὁ ϗ ἡ, qui cerino colore est, *Ath.*
Κηροχυτέω, ceram fundo, e cera fingo; (2) fingo, v. gr. animum. A
Κηρόχυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, e cera fusa fictus. Epith. picturæ. Ex κηρὸς et χύω.
Κηρόω, ῶ, fut. ώσω, cera obduco, circumlino; (2) lædo, vitio. A κηρὸς, vel κήρ.
ΚΗΡΤ'ΒΙΑ, τὰ, folliculi fabarum.
Κήρυγμα, ατος, τὸ, præconium, h. e. actio præconis, et id quod per præconem pronunciatur, edicitur; (2) in sacris est doctrina, institutio. A κηρύσσω.
Κηρύκαινα, ἡ, præconissa, *Ar.*
Κηρυκεία, ας, ἡ, præconis munus; (2) merces quæ datur præconi. A κήρυξ.
Κηρύκειον, ου, τὸ, caduceus; (2) præmium quod datur præconi nuncianti aut vendenti Ab eod.
Κηρύκειος, εία, ειον, ad præconem pertinens.
Κηρύκευμα, ατος, τὸ, præconium.
Κηρύκευσις, εως, ἡ, munus præconis seu caduceatoris; (2) merces quæ datur præconi venditionis seu auctionis nomine.
Κηρυκευτικὸς, ὴ, ὸν, ad præconisandum pertinens. A
Κηρυκεύω, fut. εύσω, munus præconis obeo. Τὰ δὲ τοιαῦτα χρὴ κηρυκεύειν, ὅστις ἄνοικτος, *Eur. Tro.* 783. A κήρυξ.
Κηρύκιον, ου, τὸ, caduceus. Ab eod.
Κηρυκικὸς, ὴ, ὸν, idem quod κηρύκειος.
Κηρυκίνη ῥάβδος, virga Mercurii, caduceus, *Suid.*
Κηρυκοφόρος, ου, ὁ, caducifer, *Gl. V.* A κήρυξ et φέρω.
Κηρυκτὴς, ῦ, ὁ, prædicator, *Gl. V.* A κηρύσσω.
ΚΗ'ΡΤΞ, υκος, ὁ, præco, caduceator; (2) nomen ministri sacrorum, ap. Athenienses, quos *Diodorus* comparat Ægyptiorum pastophoris; (3) sacerdotes ipsi et quidem principes apud Corinthios; (4) *in Lib. Sacris* doctor religionis Christianæ; (5) piscis quidam, murex; (6) avis quædam, et quidem, ut nonnulli putant, gallus gallinaceus.
Κηρύξας, aor. 1. part. act. verbi κηρύσσω.
Κηρύξατε, 2. plur. aor. 1. ind. act.
Κήρυξις, εως, ἡ, præconium, prædicatio. A
Κηρύσσω, vel κηρύττω, fut. ξω, prædico, præconio promulgo; præconio convoco; (2) præconis voce edico; (3) præconis voci subjicio, per præconem vendo; (4) divulgo; (5) invoco; (6) *in Lib. Sacris*, doceo. Ὃν ὁ Παῦλος κηρύσσει, *Act.* 19, 13. Ὅπου ἐὰν κηρυχθῇ τὸ εὐαγγέλιον, *Mat.* 26, 13. Κηρυξάτω μὴ ἀδικεῖν μηδένα τὴν ἀγορὰν, *Xen.* (4) καρύξαι τὸν Ἀλκμήνας πόθι παῖς ναίει ποτὲ, ut mihi indices ubi tandem habitat Alcmenæ filius, *Soph. Trach.* 97. (5) κήρυσσε θεοὺς τοὺς τ' οὐρανίδας, τοὺς θ' ὑπὸ γαῖαν, invoca deos, *Eurip. Hecub.* 148. A κήρυξ.
Κηρυχθῇ, 3. sing. aor. 1. conj. pass.
Κηρῶ, *ceræ*, gen. sing. *Dor.* pro κηροῦ, a κηρὸς
Κηρώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, cerinus, cereus, ceram referens. A κηρός.
Κήρωμα, ατος, τὸ, ceroma, tabula cerata; (2) ceratura; (3) unguentum ex oleo et cera; (4) gluten, viscus aurium. A κηρόω.
Κηρωματικὸς, ὴ, ὸν, ceromate unctus. A præc.
Κηρωματιστὴς, ῦ, ὁ, qui ceromate aliquem ungit. Ab eod.
Κηρὼν, ῶνος, alveus. A κηρός.
Κήρωσις, εως, ἡ, materia ceræ; (2) inceratio. A κηρόω.
Κηρωτὸς, ὴ, ὸν, ceratus, cera obductus, fucatus. Ab eod.
Κητεία, ας, ἡ, cetorum captura. A κῆτος.
Κήτειος, εία, ειον, cetaceus; (2) magnus.
Κητήνη, ης, ἡ, navigium ceti instar, *Hes.*
Κητόβορος, ον, balænis pabulum præbens.
Κητοφόνος, ον, balænas occidens. A φένω.
ΚΗ'ΤΟΣ, εος, *contr.* κήτους, τὸ, cetos, cetus, bellua marina, balæna; (2) signum cœleste.
Κητώδης, ες, cetaceus, e cetorum genere. A κῆτος. Unde
Κητώεις, ώεσσα, ῶεν, κητώεσσα, Lacedæmonis epith ob magnitudinem, *Il.* 2, 581.
Κητῷος, ῴα, ῷον, cetaceus. Ab eod.
Κηὖ *et bene*, Æol. pro ϗ εὖ.
Κῆφ' ὅτι, *et dixit quod*, Æol. pro ϗ εἶπε ὅτι.
Κῆφα, *et dicebat*, Dor. et Æol. pro ϗ ἔφη.
ΚΗΦΗ'Ν, ῆνος, ὁ, fucus, apum genus.
Κηφήνιον, ου, τὸ, parvus fucus, fœtus fuci. Dim.
Κῆφθα, *Æol.* *Dor.* et *Ion.* pro ϗ ἤφθη, 3. sing. aor. 1. ind. pass. ab ἅπτω, *accendo.*
Κηφηνώδης, ες, fuco similis, rapax. A κηφήν.
Κηώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, bene olens, fragrans, proprie ex suffitu vel aromatibus crematis. A καίω, *uro.*
Κηώεις, ώεσσα, ῶεν, idem et ab eod.
Κιβδηλεία, ας, ἡ, scoriæ admixtio, adulteratio quæ fit scoriæ admixtione; (2) quævis adulteratio sive corruptela.
Κιβδήλευμα, ατος, τὸ, cui scoria admixta est, adulteratum; (2) adulteratio. A
Κιβδηλεύω, f. εύσω, scoriam admisceo, adultero; (2) corrumpo, depravo. Κιβδηλεύειν τὰ νομίσματα, *Aristot.* Εὖ τοῦτ' ἐκιβδήλευσας, ἵν' ἀκούσαι, θέλω, *Eur. Bac.* 475.
Κιβδηλία, ας, et -λις, -ιος, ἡ, vitium metalli non satis a scoria defæcati; (2) scoria, metallorum fæx; (3) improbitas, depravatio:
Κιβδηλιάω, ῶ, palleo, *proprie*, ut aurum adulteratum. Κιβδηλιᾷν ὑπὸ λιμοῦ, *Aristot.* A
ΚΙ'ΒΔΗΛΟΣ, ου, ὁ ϗ ἡ, cui scoria admixta est, non satis purgatus a fæcibus; (2) non sincerus, fucatus, adulterinus. (2) τί δὴ, κίβδηλον ἀνθρώποις κακὸν, γυναῖκας εἰς φῶς ἡλίου κατῴκισας; *Eurip. Hipp.* 616.
ΚΙ'ΒΙΣΙΣ, et κίβυσις, εως, ἡ, pera, sacculus. Vox Cypria.
ΚΙΒΩ'ΡΙΟΝ, ου, τὸ, fructus fabæ Ægyptiacæ; (2) poculi genus; (3) *proprie*, loculus fabæ; (4) vasis genus, quibus altaria ornantur; (5) umbella, machina obumbrans aram.
Κιβώτιον, ου, τὸ, arcula, capsula, scriniolum. Dim. a κιβωτός.
Κιβωτοποιὸς, ῦ, ὁ ϗ ἡ, qui arcas seu cistas conficit, arcarum fabricator. Ex ποιέω.
ΚΙΒΩΤΟ'Σ, ῦ, ὁ, arca, cista, capsa.
Κιγκλίζω, fut. ίσω, imitor κίγκλον, seu crebro motu corporis motacillam imitor, crebro motu agito; (2) muto sæpe, de inconstantia, &c. Εὖ πόκα κιγκλίζειν, *Theocr.* 5, 117. A κίγκλος.
Κιγκλιβάτης, qui clunes movet. Κιγκλιβάτης ῥυθμὸς, saltatio obscœna, *Procop. Arc. Hist.* 49. *Ælian. Nat. Animal.* 12, 9. *ex Aristoph.*
Κιγκλὶς, ίδος, ἡ, cancelli, porta cancellata, valvæ cancellatæ, *Gl. V.* κιγκλὶς, transenna.
Κίγκλισις, εως, ἡ, crebra et levis agitatio, succussio. A κιγκλίζω.
Κιγκλισμὸς, ῦ, ὁ, idem et ab eod.
ΚΙ'ΓΚΛΟΣ, ου, ὁ, avis quædam, cinclus seu motacilla.
Κίδαβος, ὁ, nummi genus, *Poll.*
ΚΙ'ΔΑΡΙΣ, εως, ἡ, cidaris, pileus regius Persicus; (2) genus saltationis apud Arcadas.
Κιδαφεύειν, malitiose et vafre agere, more scilicet vulpino, *Hes.* A κιδάφη.
ΚΙΔΑ'ΦΗ, ης, ἡ, vulpes, *Hes.* Hinc
Κιδάφιος, fraudulentus, astutus, *Hes.*
Κίδαφος, vulpes, *Hes.* (2) dolosus, *Hes.*
Κίδναμαι, dissipor, dispergor, diffundor, ἐκίδνατο, impert. spargebatur. Ἠὼς μὲν κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν, *Il.* 8, 1. Ἧμος ἐκ δείπνων ὕπνος ἡδὺς ἐπ' ὄσσοις κίδναται, *Eur. Hec.* 905. A
Κίδνημι, dispergo, dissipo. A κιδάω.
Κίε, *ibat*, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔκιε, a κίω.
Κιθαιρώνιος, cithæronius, *Ar.*
ΚΙΘΑ'ΡΑ, ας, ἡ, cithara; (2) superior pars thoracis ad jugulum, *Hipp.* Hinc
Κιθαραοιδὸς, ῦ, ὁ, citharœdus; κιθαραοιδότατος, *Aristoph.* fidicen peritissimus.
Κιθάριζε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐκιθάριζε, a
Κιθαρίζω, fut. ίσω, cithara cano; κιθαρίζομαι, cithara mihi canitur, cithara aures meæ personant; τὸ κιθαριζόμενον, quod cithara canitur. Φωνὴν ἤκουσα κιθαρῳδῶν κιθαριζόντων ἐν ταῖς κιθάραις αὐτῶν, *Apoc.* 14, 2.
Κιθάριον, ου, τὸ, parva cithara. Dim. a κιθάρα.
Κίθαρις, εως, ἡ, lyra *proprie*, ut placet Gramm.
Κιθάρισις, εως, ἡ, citharæ pulsatio, citharæ cantus. A κιθαρίζω. Unde et
Κιθάρισμα, ατος, τὸ, citharæ pulsatæ sonus, carmen ipsum quod fidibus canitur.
Κιθαρισμὸς, ὁ, idem quod κιθάρισμα, *Call.*
Κιθαριστήριος, ία, ιον, ad citharam pertinens, quo citharæ accinitur. Ab eod.
Κιθαριστὴς, ῦ, ὁ, citharista, qui cithara canit; (2) dicitur tamen et pro citharœdo.
Κιθαριστικὸς, ὴ, ὸν, ad citharistam pertinens; (2) peritus pulsandi citharam. Hinc et ἡ κιθαριστικὴ, ῆς, sc. τέχνη, peritia canendi cithara. A κιθαριστής.
Κιθαρίστρια, ας, ἡ, citharistria, fœmina quæ cithara canit. Ab eod.
Κιθαριστὺς, ύος, ἡ, ars pulsandi citharam, ars canendi cithara. A κιθαρίζω.
Κίθαρος, ου, ὁ, thorax, pectus; (2) citharus, piscis quidam, fidicula. A κιθάρα.
Κιθαρῳδέω, ῶ, fut. ήσω, cithara cano.
Κιθαρῳδία, ας, ἡ, citharæ cantus, citharœdica modulatio.
Κιθαρῳδικὸς, ὴ, ὸν, citharœdicus, citharæ accommodus. A
Κιθαρῳδὸς, ῦ, ὁ, citharœdus, qui citharam pulsans,

sans simul voce accinit. Ex *κιθάρα* et *ᾠδὸς*, *cantor*.

Κιθὼν, ῶνος, ὁ, *Ion.* χιτὼν, tunica.

Κικάμον, τὸ, oleris genus. *Nic.*

ΚΙ'ΚΙ, εως, τὸ, cici, arbor quædam; (2) genus olei. Hinc

Κ... ινος, ον, ut ἔλαιον, oleum cicinum, sive e fructu arboris prædictæ factum.

Κικῖνος, ὁ, idem quod *κίκιννος*, *Theoc.*

ΚΙ'ΚΙΝΝΟΣ, ου, ὁ, cincinnus, cirrus, crinis intortus.

ΚΙΚΚΑΒΑΥ˜, vox clamantium noctuarum:

Κικκαβὴ, ῆς, ἡ, noctua, *Sch. Aristoph.*

Κικλήσκουσ' pro *κικλήσκουσα*, *vocans*, præs. part. act. f. g verbi *κικλήσκω*.

Κικλήσκω, voco, accerso; (2) appello, nomino; (3) convoco. Ὑψιπέτηντα μὲν θεῶν Ζῆνα τύραννον ἐς χορὸν πρῶτα μέγαν κικλήσκω, *Aristoph. Nub.* 564. A *καλέω*.

Κικλισμὸς, ῦ, ὁ, risus, cachinnus, *Hes.* pro *κιγ*-...

Κικράω, ῶ, misceo. A *κεράω*.

Κικυμὶς, ίδος, ἡ, noctua. Hinc

Κικυμώσσειν, vel *κικυμώττειν*, cæcutire, debili esse visu, ut noctuæ interdiu, *Suid.*

ΚΙ'ΚΥΣ, υος, ἡ, vis, robur.

Κικύω, valeo, viribus polleo, accelero, propero, festino, *Suid.* A *κίκυς*.

Κιλίκειος, εία, ειον, pertinens ad Cilices.

Κιλικία, ας, ἡ, Cilicia, regio Asiæ Minoris.

Κιλικίζω, fut. ίσω, Cilices imitor; (2) cum Cilicibus facio; (3) sum improbus et truculentus, ut Cilix. A Κίλιξ.

Κιλίκιον, ου, τὸ, cilicium, vestis ex villis hircorum. A

Κιλίκιος, ία, ιον, Cilicius. A Κίλιξ.

Κιλικισμὸς, ῦ, ὁ, cædes ex temulentia patrata, *Suid.* A *κιλικίζω*.

Κιλίκισσα, ης, ἡ, quæ est e Cilicia. A Κίλιξ.

ΚΙ'ΛΙΞ, ικος, ὁ, Cilix, Cilicia oriundus; (2) Cilicius; (3) filius Phœnicis, a quo genti et regioni nomen inditum putatur.

Κιλλακτὴρ, ῆρος, ὁ, agaso, *Poll.* Ex *κίλλος* et *ἄγω*.

ΚΙΛΛΙ'ΒΑΝΤΕΣ, ων, οἱ, ligna tribus suffulta cruribus, quibus clypei imponebantur ab iis qui quiescere volebant a belli laboribus, tripodes.

Κίλλειος, ία, ιον, asininus; (2) fuscus. A

ΚΙΛΛΟ'Σ, ῦ, ὁ, asinus, apud Dores, *Poll.*

Κιμαρὶς, ἡ, genus quercus, *ap. Sch. Theoc.*

Κίμβεια, et *κιμβίκεια*, ἡ, sordes, avaritia sordida. A *κιμβὸς*, vel *κίμβιξ*.

Κιμβερικὸν, (sic legend. *apud Suid.*) vestimenti genus. Καὶ κιμβερίκ' ὀρθοστάδια, *Aristoph. Lysist.* 45. Κιμβερικὸν ἐνδύσομαι, *Id. ibid.* 52.

ΚΙ'ΜΒΗΞ, κος, ὁ, animalculum e vesparum vel apum genere; (2) sordidus, nimis parcus, avarus et nimis tenax.

Κίμβιξ, ικος, ὁ, idem quod *κίμβηξ*.

Κιμινδὶς, pro *κύμινδις*, *Sch. Ar.*

Κιμωλία, γῆ, terra e monte Cimolo effossa, candida alia, seu creta, alia ad purpuram colore accedens.

ΚΙΝΑ'ΒΡΑ, ας, ἡ, canum cibus; (2) fœtor, quem alæ caprarum reddunt; (3) fœtor quivis. Hinc

Κιναβράω, ῶ, oleo hircinum quid, fœteo. Αἰγῶν τε κιναβρώντων μέλη, *Aristoph. Plut.* 294.

Κινάβρευμα, ατος, τὸ, purgamentum fœtens, *Hes.* Quasi a *κιναβρεύω*, a *κινάβρα*, *κινάβρευμα*, et *κινάδευμα*.

Κινάδιον, ου, τὸ, vulpecula, *Suid.* Dim. a

ΚΙ'ΝΑΔΟΣ, εος, τὸ, vel ὁ, vulpes, *Soph. Aj.* 103. (2) homo vafer et versutus, vulpina mente præditus.

Κιναβίζω, moveo; (3) exili voce lamentor, *Hes.* A *κινέω*. Hinc

Κινάβισμα, ατος, τὸ, motus, strepitus multitudinis congregatæ, *Æsch. Pr.* 124.

Κιναιδία, ας, ἡ, cinædica impuritas. A *κίναιδος*. Unde

Κιναιδίζομαι, fut. ίσομαι, cinædi more me gero, impuritate cinædos imitor. Hinc

Κιναίδιον, τὸ, *Hes.* ἡ ἴυγξ, motacilla.

Κιναίδισμα, ατος, τὸ, obscœnitas cinædica.

Κιναιδολογέω, obscœne loquor. Ἦρξε δὲ Σωτάδης μὲν πρῶτος τῦ κιναιδολογεῖν, *Strab.* 14. A

Κιναιδολόγος, ου, ὁ ϗ ἡ, turpiloquus, cinædico sermone utens. Ex *κίναιδος* et *λέγω*.

Κίναιδος, ου, ὁ, cinædus, pathicus, mollis, puer meritorius: *Ph.* κίναιδος, eviratus; (2) margarita. (2) κίναιδες ἐξευρεῖν ἐν τῇ θαλάσσῃ κόσμου γυναικηΐου, *Arr. Ind.* 8, 8. Ex *κινέω* et *αἰδὼς*, vel *αἰδοῖον*.

Κιναιδώδης, ες, cinædicus. A præc.

Κινάμωμον, ου, τὸ. Vide *κιννάμωμον*, *Dion.*

Κινάρα, ας, ἡ, carduus, carex, *Gl. V.* Vide *κυνάρα*.

Κινδαλισμὸς, ῦ, ὁ, lusus qui fit paxillis, *Poll.* cujus Ed. Nov. *κυνδαλισμός*. A

ΚΙ'ΝΔΑΛΟΣ, ου, ὁ, clavus, paxillus. *Poll.* in Ed. Nov. *κύνδαλα* et *κίνδαλα*.

Κίνδαξ, ακος, ὁ ϗ ἡ, agilis, qui facile huc et illuc movetur, *Hes.* A *κινέω*.

Κινδύνευμα, ατος, τὸ, facinus audax; (2) periclitatio, periculum ipsum. A *κινδυνεύω*.

Κινδυνευτέος, έα, έον, periclitandus. Ab eod.

Κινδυνευτὴς, ῦ, ὁ, temerarius, qui periclitari solet. Ab eod. Hinc

Κινδυνευτικὸς, ἡ, ὸν, qui se offert periculis.

Κινδυνεύω, fut. εύσω, in periculo sum, periculum adeo vel suscipio; (3) dimico; (4) periclitor, capite reus sum; (5) videor prope, vel parum absum, quin. Κινδυνεύειν τῆς ἀρχῆς, τῇ πόλει περὶ ὑπό τινος· ἐφ' ἑνὶ παιδὶ σιρηθῆναι· γὰρ παντός. Ἡμεῖς κινδυνεύομεν πᾶσαν ὥραν; 1 *Cor.* 15, 30. (5) τῷ ὄντι γὰρ κινδυνεύω ταύτην (σοφίαν) εἶναι σοφός, nam hoc revera sapiens esse videor, *Plat. Apoll. Socr.* Κινδυνεύει μὲν γὰρ ἡμῶν οὐδέτερος, neuter nostrum videtur enim, *Id. ibid.* Κινδυνεύει ἔαρος εἶναι τούτο τῦ ἔργυ ἀρκτέον, hoc opus videtur esse inchoandum vere, *Xenoph. Œconom.* 16, 52. *Id. Sympos.* 7, 2. A

ΚΙ'ΝΔΥΝΟΣ, ου, ὁ, periculum, discrimen.

Κινδυνώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, periculosus.

Κινεῖσθω, 3. sing. præs. imper. pass. v. *κινέω*.

Κινεῦ, 2. sing. præs. imperat. med. *Dor.* pro *κινῦ*.

ΚΙΝΕ'Ω, ῶ, fut. ήσω, moveo; (2) moveo loco; (3) agito, quatio; (4) permoveo, excito, incito; (5) initium facio, incipio, v. gr. cantum: (6) sumo, attingo, v. gr. pecuniam; (7) subigo, sc. fœm. (8) muto, abrogo; (9) κινεῖσθαι dicuntur, qui appetitu alicujus rei moventur, item (10) qui in aliqua re sunt studiosi et industrii, &c. Μὴ θεῶν κίνει φρένας δείνας, *Aristoph. Av.* 1243. Κεκίνηται στρατὸς, *Eur. Rhes.* 89. Κινῦντες τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, *Matt.* 27, 39. Ἐν αὐτῷ γὰρ ζῶμεν, ϗ κινύμεθα, *Act.* 17, 28. (2) μονάμπυκων τε φάλαρα κινεῖσθαι Καδμεῖον χθόνα, (*omissa præpositione εἰς*,) et moveri phaleratos equos ad Cadmeam terram, *Eurip. Suppl.* 586.

Κινηθμὸς, ῦ, ὁ, motus. A præc.

Κίνηθρον, ου, τὸ, tudicula, instrumentum tinctorum, quo pannos inficiendos demergunt versantque, *Poll.* (sed communis analogia postulat *κίνητρον*, *Ern.*)

Κίνημα, ατος, τὸ, motus, motio, commotio, qua aliquid movetur; (2) inceptum, institutum, *ap. Plut.*

Κίνησις, εως, ἡ, motus quo quis movet et aliquid movetur.

Κινησιφόρος, ον, movens. A præc. et *φέρω*.

Κινήσας, aor. 1. part. act. verbi *κινέω*.

Κινησίχθων, ὁ ϗ ἡ, terram movens.

Κινητέος, ία, έον, movendus. A *κινέω*.

Κινητὴρ, ῆρος, ὁ, motor. Ab eod.

Κινητήριος, α, ον, idem quod *κινητικὸς*, *Æsch.* Ab eod.

Κινητὴς, ῦ, ὁ, motor; (2) turbator, rerum novarum studiosus. Ab eod.

Κινητικὸς, ἡ, ὸν, movendi vi præditus; (2) turbulentus, seditiosus:

Κινητὸς, ἡ, ὸν, qui moveri, mobilis.

Κίνητρον, ου, τὸ, id. quod *κίνηθρον*.

ΚΙ'ΝΝΑ, ης, ἡ, cinna, gramen quoddam in Cilicia nascens.

ΚΙΝΝΑ'ΒΑΡΙ, εως, τὸ, cinnabari vel cinnabaris, gummi arboris Indicæ; (2) calx colorata; (3) coloris genus, vulgo etiam *κόκκινον* dictum. *Gl. Vet.* *κινάβαρις*, minium. *Ph.* *κιννάβαρις*, minium. Hinc

Κινναβαρίζω, f. ίσω, colore cinnabarim imitor, cum colore cinnabaris.

Κινναβάρινος, ίνη, ινον, cinnabarinus:

Κινναβάριος, ου, ὁ ϗ ἡ, cinnabarius. Ab eod.

Κιναβεύμα, ατος, τὸ, idem quod seq. Quasi a *κιναβεύω*, quod est a

ΚΙ'ΝΝΑΒΟΣ, ου, ὁ, exemplar, quod sibi proponit plastes in effingendo simulacro alicujus rei, proplasma, *Suid.*

Κινναμολόγος, ου, ὁ, avis in cinnamomi surculis nidificans. Ex *κίνναμον* et *λέγω*, *lego*.

Κίνναμον, ου, τὸ, cinnamomum.

Κινναμώμινον μύρον, unguentum e cinnamomo.

ΚΙΝΝΑ'ΜΩΜΟΝ, ου, τὸ, cinnamomum, frutex brevis, cujus dos omnis in cortice est.

Κινναμωμοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, cinnamomum ferens. Ex *κίνναμον* et *φέρω*.

Κίνυγμα, ατος, τὸ, quod movetur seu jactatur; *αἰθέριον κίνυγμα* dicitur Prometheus, *ap. Æschylum*, Caucaso affixus, quasi *αἰώρημα*, quia suspensus est et sublimis pendet, seque jactat. *Schol.* (v. 157. vid. *Nost. Ed. M.*) minus recte, ὥσπερ εἴδωλον κρέμαται ὑπὸ τὸν ἀέρα, uti et *Eust.* ἀέριον εἴδωλον. Descendit a *κινύσσω*, (*Ern.*)

Κίνυμαι, moveor. Αἶψ' ἐς πόλεμον πυκιναὶ κίνυντο φάλαγγες, *Il.* 4, 281. A *κινέω*.

ΚΙΝΥ'ΡΑ, ας, ἡ, instrumentum musicum Phœnicium et Syrium, soni queruli.

Κινύρομαι, voce querula lamentor, lugubri voce queror. Τί κινυρόμεθ' ἄλλως; *Aristoph. Eq.* 11. τινὰ, *Epigr.* A *κινύρα*.

Κινυρὸς, ρὰ, ρὸν, querulus, lamentabilis, funestus. Ab eod.

Κινύσσω, moveo. *Eust.*

Κινώπετα, ων, τὰ, feræ bestiæ: sunt aves, *secundum Eustath. ad Dionys. Perieg.* Οὐνεκά οἱ τὰ πάρεστι κινώπετα λευκὰ τέτυκται, *Dionys. Perieg.* 544. Quasi ex *κινέω* et *πέδον*, *campus*.

Κιξαλλεύω, furor. Ὃς ἂν κιξαλλεύοι, ἢ κιξάλλας ὑποδέχοιτο, qui furta fecerit, aut fures domo exceperit, *Antiquit. Asiat.* 99, 18.

Κιξάλλης, ου, ὁ, fur. Κιξάλλην καὶ λῃστὴν πάντα κτείνων τις, ἀθῷος ἂν εἴη, καὶ αὐτοχειρίῃ, καὶ κελεύων, καὶ ψήφῳ, prædonem atque qualemcunque furem occidens quis sine noxa esto, seu manu id fecerit, seu jussione, seu suffragio, *Stobæus Serm.* 42, 279.

Κιονειδὴς, ές, columnæ similis.

Κιονικὸς, ἡ, ὸν, columnaris. A *κίων*.

Κιόνιον, ου, τὸ, columella. *Apud. Diosc.* purpurarum buccinarumque media pars, circa quam velut columellam testæ volumen intorquetur. A *κίων*.

Κιονὶς, ίδος, ἡ, oris columella, quæ et uvula dicitur. Ab eod.

Κιονίσκος, ου, ὁ, columella. Dim.

Κιονόκρανον, ου, τὸ, caput columnæ. Ex *κίων*.

Κιονοφορέω, fero columnam, seu montem, de Atlante.

ΚΙΡΚΑΙ'Α, ας, ἡ, circæa, herba quædam.

Κιρκήλατος, ον, infestatus ab accipitre.

Κιρκήσια, ων, τὰ, Circensia, seu Circenses ludi.

ΚΙ'ΡΚΟΣ, ου, ὁ, circus, accipitris species, falco, *Gl. V.* (2) Circus; (3) circulus, annulus. Hinc

Κιρκόω, ῶ, f. ώσω, annulo aut circulo in orbem ducto ligo et adstringo. Σκέλη δὲ κίρκωσον βίᾳ, *Æschyl.* (*Pr.* 74.)

Κίρνα, *miscebat*, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* et *contr.* pro *ἐκίρνα*, a

Κιρνάω, f. ήσω, et *κίρνημι*, misceo. A *κιράω*.

Κίρνη, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro *ἐκίρνη*, a *κίρνημι*.

Κίρνων, imperf. ind. act. *Ion.* et *contr.* pro *ἐκίρνων*, a *κιρνάω*.

Κιῤῥὰς, άδος, mellina, flava. Epith. vitis, *Nic.*

Κιῤῥὶς, ἡ, pro *κεῖρις*, *Opp.*

ΚΙῤῬΟ'Σ, ῥὰ, ῥὸν, fulvus, gilvus, luteus.

Κίρσιον, ου, τὸ, cirsium, herba. A *κιρσός*.

Κιρσοειδὴς,

Κιρσοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, varicis speciem habens, varicum modo tumens, varicosus. Ex κιρσὸς et εἶδος, species.
Κιρσοκήλη, ης, ἡ, varicosus ramex.
ΚΙΡΣΟ'Σ, ȣ̃, ὁ, varix, vena dilatata.
Κιρσώδης, ες, varicis speciem gerens, varicosus. A præc.
ΚΙ'Σ, κιὸς, ὁ, cis, vermis qui in frumento et ligno nasci solet, eaque rodit.
ΚΙ'ΣΣΑ, vel κίττα, ης, ἡ, pica, avis; (2) fastidium consuetorum ciborum et absurdorum appetitus, pica, malacia. Hinc
Κισσαβίζω, vel κιτταβίζω, picæ vocem imitor.
Κισσάμπελος, ȣ, ἡ, herba quædam.
Κισσάνθεμον, ȣ, τὸ, herba quædam.
Κίσσαρος, ȣ, ὁ, hedera. A κισσός.
Κισσάω, ῶ, f. ήσω, pica seu malacia laboro; (2) vehementer appeto; (3) libidinosa sum, Etm. Ὑμεῖς μὲν ȣ̃ οἱ κιττῶντες τῆς εἰρήνης, *Aristoph. Pace*, 495. Οὕτω κιττῶ διὰ τῶν σανίδων μετὰ χοιρίνης περιελθεῖν, *Id. Vesp.* 348. A κίσσα.
Κισσήρης, hedera consitus. Νυσίων ὀρέων κισσήρεις ὄχθαι, *Soph. Ant.* 1131.
Κίσσηρις, εως, ἡ, pumex. A κίς. Hinc
Κισσηρώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, pumicosus, pumici similis.
Κισσητὸς, ἡ, ὸν, hederaceus, hedera vinctus, velut a κισσάω, id. qu. κισσόω.
Κισσινοβαφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, hederaceo colore tinctus. Ex κισσὸς et βάπτω.
Κίσσινος, ίνη, ινον, hederaceus, ex hedera confectus. A κισσός.
Κίσσιον, ȣ, τὸ, hedera parva. Ab eod.
Κισσίβρυος, ον, hedera abundans, hedera ornatus. A κισσὸς et βρύω.
Κισσοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, hederæ similis, hederaceus. Ex κισσὸς et εἶδος.
Κισσοειδῶς, *adv.* hederæ more.
Κισσοκόμης, ȣ, ὁ, hedera redimitus. Ex κόμη.
Κισσόπληκτος, ον, hedera, thyrso percussus, furore percitus divino. *Neut.* dithyrambicum, tumidum
ΚΙΣΣΟ'Σ, vel κιττὸς, ȣ̃, ὁ, hedera, frutex.
Κισσοποίητος, vel κιττοποίητος, ον, hederaceus.
Κισσοστέφανος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, hedera coronatus.
Κισσοστεφὴς, ὲς, idem. A στέφω.
Κισσοφορέω vel κιττοφορέω, ῶ, f. ήσω, hederam gero, hederacea corona redimitus sum. A
Κισσοφόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, hederam gestans, hedera redimitus. Ex κισσὸς et φέρω.
Κισσοχαρὴς, ὲς, hedera gaudens.
Κισσοχίτων, ωνος, ὁ ϗ ἡ, hederacea indutus tunica, hedera velut tunica amictus.
Κισσόω, vel κιττόω, ῶ, f. ώσω, hedera orno, hedera corono; κεκισσωμένος, perf. part. pass. hedera redimitus. Μέλλων χορεύειν κρᾶτα κισσώσας ἐμὸν, *Eur. Bacch.* 205. A κισσός.
Κισσύβιον, ȣ, τὸ, poculum e ligno hederaceo; (2) poculum quodcunque. Ab eod.
Κισσώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, hederaceus, hederæ similis; (2) malacia seu pica laborans. A κισσὸς vel κίσσα
ΚΙ'ΣΤΗ, ης, ἡ, cista, capsa, capsula.
Κιστὶς, ίδος, vel κιστις, ιδος, ἡ, idem.
ΚΙ'ΣΤΟΣ, ȣ, ὁ, cistus, frutex.
Κιστοφόρος, ὁ ϗ ἡ, cistifer, qui cistam gestat; (2) nummus in quo imago cistam ferentis expressa erat. Ex κίστη et φέρω.
Κίταρις, εως, ἡ, citaris; regium capitis ornamentum, quod et κίδαρις, quod vide.
ΚΙΤΡΙ'Α, ας, ἡ, citria, arbor, malus Medica.
Κίτριον, ȣ, τὸ, malum citrium; (2) arbor citria; (3) cortex citrius. A κιτρία.
Κιτταβίζω. Vide κισσαβίζω.
Κιττάω, pro κισσάω, *Ar.*
Κιττοφόρος, picam ferens ad mysteria Bacchi peragenda, videlicet quod infirmi facere solent. Hinc dictum invenitur in hominem vilem et despicatum, ut de Æschine ait *Demosthenes.*
Κιτῶνα, *tunicam*, acc. sing. *Dor.* pro χιτῶνα.
Κιχάνω, κιχέω, κίχημι, invenio; (2) adsequor, comprehendo, fut. 1. κιχήσω, med. κιχήσομαι κιχήσατο, aor. 1. med. pro ἐκιχήσατο· κιχανόμενοι, præs. part. advenientes; κιχήμεναι, pro κιχῆναι, inf. deprehendere. Μίχοις ἂν μυχὸς κίχωσι τοῦ κάτω θεοῦ, pervenerint, *Soph. Aj.* 572. Μὴ μικρά μ' ἐν δόμοις κιχῇ, *Euripid. Alc.* 22.
Κιχεῖη, 3. sing. præs. optat. act. verbi κίχημι.
Κιχεῖμεν, 1. pl. præs. optat. act. *per Sync.* pro κιχείημεν.
Κιχείω, pro κιχέω, metri causa, subjunct.
Κιχῇ, 3. sing. aor. 2. conj. act.
Κιχήμεναι, a. 2. inf. act. *Dor.* pro κιχεῖν.
Κιχήσας, a. 1. part. act.
Κίχησις, εως, ἡ, comprehensio, *Hes.* A κιχέω.
Κιχήτην, 3. dual. aor. 2. ind. act. *per Sync.* et *Ion.* pro ἐκιχητάτην.
ΚΙ'ΧΛΗ, ης, ἡ, turdus; (2) piscis quidam marinus, κιχήλη, *Athen.*
Κιχλίζω, f. ίσω, epulor turdos; (2) indecenter et effusius rideo. Οὐδὲ [illegible] ἴσχειν τῷ [illegible] *Ar.* [illegible] 979. A κιχλή. Hinc
Κιχλισμὸς, ȣ, ὁ, turdorum comestio; (2) risus immodicus, cachinnus.
Κίχορα, τὰ, et κιχόρια, item κιχόρεια, τὰ, olera quædam agrestia, cichorea.
Κιχράομαι, ῶμαι, mutuo peto, mutuor. Δισχίλια τάλαντα κιχρώμενοι, *Appian. de Rebus Siculis.*
Κιχρὰς, præs. part. act. verbi κίχρημι
Κιχρᾶσι, *dant utendum*, 3. pl. præs. ind. act.
Κιχράω, ῶ, et κίχρημι frequentius, commodo; κιχρὰς, qui utendum dedit; et κιχρώμενος, part. qui utendum rogavit; κιχρῶ, commodo, *Gl. V.* κιχρᾶται, mutuatur, *Phil.* A χράω, idem.
Κίχω, idem quod κιχάνω, *Lyc.*
ΚΙΧΩ'ΡΗ, ης, ἡ, cichorium, oleris arvensis species. Hinc
Κιχώριον, ȣ, τὸ, idem. *Gl. V.* ambuvia.
Κιχωριώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, similis cichorio.
ΚΙ'Ω, vado, eo; κίε pro ἔκιε, imperf. ibat; κιὼν, a 2. part. profectus. Ἡ δ' ἀέκουσ' ἅμα τοῖσι γυνὴ κίεν, *Il.* 1, 348.
ΚΙ'ΩΝ, ονος, ὁ ϗ ἡ, columna; (2) curculio præter naturam auctus et oblongior, *apud Medicos*; (3) interseptum narium carnosum usque ad labrum descendens; (4) κίων, aut potius κιὼν, congregata multitudo bestiolarum frumentum peredentium, *Gal. Lex. Hipp.* (5) κίων, ejusmodi vermis unus, *Ib.* (6) alti montes etiam a veteribus κίονες dicti, *Eustath.*
Κλαγγάζω, clango ut grus. A κλάγγω. Unde
Κλαγγάνω, clango, ut canis in venatione.
Κλαγγεῦντι, 3. pl. præs. ind. act. *Dor.* pro κλαγγεῦσι, a κλαγγέω, pro κλάζω.
Κλαγγὴ, ῆς, ἡ, clangor, *proprie* gruum; (2) anserum; (3) tubarum et cornuum; (4) hominum præcipue in prælio; (5) suum; (6) canum in venatione; (7) sagittarum emissarum. Ab eod.
Κλαγγηδὸν, *adv.* cum clangore, *Il.* 2, 463. A κλαγγή.
Κλάγγω, clango, *Gl. V.* clamo, strido, vociferor. a. 1. ἔκλαγξα. Vide κλάζω. Hinc
Κλαγγώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, clangori similis.
Κλαγκτὸς, ἡ, ὸν, idem.
Κλάγξω, *clamabo*, f. 1. ind. act. verbi κλάζω.
Κλαδαρόμματος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui mobilibus est oculis, *Hes.* Ex κλαδαρὸς et ὄμμα.
Κλαδαρὸς, ρὰ, ρὸν, mobilis, epith. oculi; (2) fragilis; (3) ramalis. A κλάδος.
Κλᾶδας, acc. pl. *Dor.* pro κλεῖδας, a κλείς.
Κλαδάσσομαι, vibro, agitor; κλαδασσόμενον αἷμα, sanguis currens, agitatus, *Emped.* A
Κλαδάω, ramulos deputo, pampino; (2) quasso, concutio. A κλάδος.
Κλάδευσις, εως, ἡ, putatio. A κλαδεύω.
Κλαδευτὴς, ȣ̃, ὁ, putator, pampinator.
Κλαδευτήριον, ȣ, τὸ, falx putatoria. A præc.
Κλαδεύω, puto, vites puto.
Κλαδὶ, dat. sing. *Dor.* pro κλειδί. A κλείς.
Κλαδισκὸς, ὁ, ramulus, *Anac.*
ΚΛΑ'ΔΟΣ, ȣ, ὁ, ramus, proprie tener et flexilis; (2) progenies, *Poet.* et qua patriam et qua parentes: κλαδὶ, dat. *per Metaplasm.* quasi a κλὰς, κλαδὸς· fort. a κλάζω.
Κλαδώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, ramosus. A κλάδος.
Κλαδὼν, ῶνος, ὁ, ramulus, *Hes.* Dim.
Κλάειν, inf. act. *Dor.* et *Att.* pro κλαίειν.
ΚΛΑ'ΖΩ, clamo, vociferor, clango, strido; p. med. κέκλαγγα. κεκληγὼς, part. κεκληγυῖα in fœm. clamitans, vociferans. Potest hinc etiam formari ἔκλαγξα, a. 1. inusit. κλάξω, *per Epenthesin* κλάγξω, ἔκλαγξα. Δεσμὰ πωλικῶν ἐξ ἀντύγων κλάζει σιδήρῳ, *Eur. Rhes.* 567. Σὺ δὲ κιθάρᾳ κλάζεις παιᾶνας μέλπων, *Id. Ion.* 899.
Κλαΐδες, *claves*, Dor. pro κλεῖδες.
Κλαίε, 3. sing. impert. ind. act. *Ion.* pro ἔκλαιε, a κλαίω.
Κλαίεισα, part. act. f. g. *Dor.* pro κλαίουσα.
Κλαίοισθα, 2. s. præs. opt. act. *Æol.* pro κλαίοις.
Κλαΐθρον, *claustrum*, Dor. et Æol. pro κλεῖθρον.
ΚΛΑΙ'Ω, *Att.* κλάω, lacrimor, fleo, ploro, ejulo; (2) deploro, defleo; (3) do pœnas, vapulo, pœnitentia facti ducor; fut. κλαύσω, κλαύσομαι, et κλαιήσω, κλαήσω. Κεῖνος δὲ κλαίω συμφορᾷ κεχρημένας, *Eur. Med.* 347. Οἴχεται δ' ἐκλαίομεν δέσποιναν, *Alc.* 758.
ΚΛΑΜΒΟ'Σ, ἡ, ὸν, mutilatus.
ΚΛΑ'ΝΙΟΝ, ȣ, τὸ, armilla.
Κλᾷξ, ακὸς, ἡ, clavis. Vox Dorica pro κλεὶς, a κλείω.
Κλᾴξω, f. 1. ind. act. *Dor.* pro κλείσω, a κληΐζω.
Κλάπαι, ῶν, αἱ, grallæ; (2) lignei calcei quivis. Ex *Lat.* clava.
Κλαπεὶς, aor. 2. part. pass. verbi κλέπω, seu κλέπτω.
Κλαρονόμως, acc. pl. *Dor.* pro κληρονόμους.
Κλάρωσε, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* et *Dor.* pro ἐκλήρωσε, a κληρόω.
Κλάσας, aor. 1. part. act. verbi κλάω.
Κλασθείσης, gen. sing. aor. 1. part. pass. f. g.
Κλασιβῶλαξ, ακος, ὁ ϗ ἡ, glebas frangens.
Κλάσις, εως, ἡ, tractio; (2) fractura; (3) putatio vitium. A κλάω.
Κλάσμα, ατος, τὸ, fragmentum, fructum defractum. Ab eod.
Κλαστάω, ῶ, f. ήσω, sarmenta defringo vel amputo; (2) frango. Βωλὴν πατήσεις, ϗ στατηγὸς κλαστάσεις, *Aristoph. Eq.* 166. Ab eod.
Κλαστήριον, ȣ, τὸ, frangibulum. Ab eod.
Κλάστης, ȣ, ὁ, qui frangit, fractor; (2) qui vites amputat. Ab eod.
Κλασῶ, f. 1. ind. act. *Dor.* pro κλείσω, a κλείω.
Κλαύδη, ης, ἡ, Clauda. Nomen insulæ.
Κλαυθμονὴ, ῆς, ἡ, ejulatus, ploratus. A κλαυθμών.
Κλαυθμὸς, ȣ̃, ὁ, fletus, ploratus. A κλαίω.
Κλαυθμυρίζω, et κλαυθμυρίζομαι, fleo, vagio. A præc. Hinc
Κλαυθμυρισμὸς, ȣ̃, ὁ, ejulatus, vagitus.
Κλαυθμώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, qui cum fletu fit, flebilis. A κλαυθμός.
Κλαυθμὼν, ῶνος, ὁ, locus flentium seu fletus; (2) fletus. A κλαίω. Unde et
Κλαῦμα, ατος, τὸ, ploratus, ejulatus:
Κλαυμονὴ, ῆς, ἡ, fletus. Ab eod.
Κλαυσάσκω, fleo, ejulo. Ab eod.
Κλαυσεῖται, 3. sing. f. 1. ind. med. *Dor.* pro κλαύσεται, a κλαίω.
Κλαύσετε, 2. pl. f. 1. ind. act.
Κλαυσιάω, ῶ, plorare cupio; (2) strideo, de janua. Ἀλλὰ δῆτα τὸ θύριον φθεγγόμενον ἀλλὰ κλαυσιᾷ, *Aristoph. Plut.* 1099. A κλαίω.
Κλαυσίγελως, ωτος, ὁ, fletus cum risu permixtus, lacrimæ risui intermixtæ.
Κλαυσίμαχος, ȣ, ὁ, in pugna plorans, timidus. Ex μάχη.
Κλαύσιμος, flebilis, *Gl. V.* A κλαίω.
Κλαυσῶ, fut. 1. ind. act. *Dor.* pro κλαύσω, a κλαίω.
Κλαυστὴρ, ὁ, plorator, *Man.* A κλαίω.
Κλαυστικὸς, ἡ, ὸν, idem quod
Κλαυτὸς, ἡ, ὸν, lacrimabilis. Ab eod.
Κλάω, *Att.* pro κλαίω.
ΚΛΑ'Ω, f. άσω, frango; κλασθεὶς, a. 1. pass. κεκλασμένος, part. perf. pass. fractus. Χρύσεα μῆλα κλάσας, *Epigr.* Ὅτε τοὺς πέντε ἄρτους ἔκλασα, *Marc.* 8, 19.
Κλεεινὸς, ἡ, ὸν, inclytus, illustris, celeber, *Hes.* A κλέος, celebro.

Κλεεινὸς,

Κλεινὸς, inclytus, celeber, pro κλεινός.

Κλεηδὼν, όνος, ὁ, omen, prædictio, oraculum. A κλέος, *fama*.

Κλεήσεται, 3. sing. f. 1. ind. pass. *per Sync.* pro καλεήσεται, a καλέω.

Κλειδίον, ου, τὸ, clavicula. Dim. a κλείς.

Κλειδοποιὸς, ου, ὁ, claustrarius, *Gl. V.* Ex κλεὶς et ποιέω.

Κλειδοῦχος, ου, ὁ καὶ ἡ, clavem habens, claviger. Ex κλεὶς et ἔχω.

Κλειδοφύλαξ, ὁ, ἡ, custos clavium, æditus.

Κλειδόω, ῶ, f. ώσω, claudo, obsero. A κλείς.

Κλείδωμα, ατος, τὸ, sera. A præc.

Κλείδωσις, εως, ἡ, obseratio. Ab eod.

Κλείετε, 2. pl. præs. imperat. verbi κλείω.

Κλείζω, f. είσω, celebro. A κλεῖος.

Κλειθρία, ας, ἡ, rima januæ. *Gl. V.* κλειθρία, rima. A κλείω. Hinc

Κλειθριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, rimosus, *Gl. V.*

Κλεῖθρον, ου, τὸ, claustrum, sera; (2) clathrum.

Κλειθροποιὸς, ου, ὁ, claustrarius, *Gl. Vet.* Ex κλεῖθρον et ποιέω.

Κλεινὸς, inclytus, celeber, *Hes.*

Κλεινὸς, ἡ, ὸν, inclytus, celebris.

Κλειννύω, claudo. A κλείω.

Κλεῖξαι, aor. 1. inf. act. *Dor.* pro κλεῖσαι, a κλείω.

Κλείομαι, *Poet.* pro κλέομαι.

Κλεῖος, pro κλέος, *gloria.*

Κλείουσαι, nom. pl. part. act. verbi κλείω.

Κλεὶς, ειδὸς, ἡ, clavis; (2) angustiæ; (3) jugulum. A κλείω.

Κλεῖσαι, aor. 1. inf. act. verbi κλείω.

Κλεισθήσεται, 3. sing. f. 1. ind. pass.

Κλεισθῶ, *clausus sum*, aor. 1. conj. pass.

Κλεισίαι, ῶν, αἱ, fores, vel januæ latæ, per quas etiam jumenta ingrediuntur. Ab eod.

Κλεισιὰς, άδος, ἡ, valvæ, fores; (2) clausura. Ab eod.

Κλείσιον, ου, τὸ, locus in quo stant boves, stabulum. Ab eod.

Κλεισμὸς, οῦ, ὁ, sedes. Ab eod.

Κλειστὸς, ἡ, ὸν, clausus; (2) qui claudi solet.

Κλεῖστρον, ου, τὸ, sera. Ab eod.

Κλεισώρεια, ας, ἡ, claustrum montis vel montium. Ex κλείω et ὄρος, *mons.*

Κλειτόπωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, equis insignis. Ex κλεῖτος, *celeber*, et πῶλος, *pullus equinus.*

Κλειτοριάζω, fut. άσω, idem quod

Κλειτορίζω, fut. ίσω, myrtum muliebrem attrecto. A

Κλειτορὶς, ίδος, ἡ, myrtus in natura muliebri. A κλείω.

Κλειτὸς, ἡ, ὸν, inclytus, celebris, præclarus. A κλείω, *celebro.*

ΚΛΕΙ´Ω, f. είσω, claudo, obsero; κεκλεισμένος, perf. part. pass. clausus. Κλεῖς πηκτὰ δωμάτων, repagula, *Aristoph. Ach.* 484. Ἐκλείσθη ἡ θύρα, *Matt.* 25, 10.

ΚΛΕΙ´Ω, celebro, celebrem reddo; (2) memoro, dico, perhibeo. Χέρας αἱματηρὰς βρόχοισι κεκλειμένας, colligata, *Euripid. Androm.* 502.

Κλειὼ, όος, *contr.* οῦς, ἡ, Clio, una Musarum. A κλέος vel κλεῖος.

Κλέμμα, ατος, τὸ, furtum, peculatus; (2) stratagema. A κλέπτω.

Κλεμμάδιον, ου, τὸ, furtivum. Dim. a κλέμμα.

Κλεμμαδὸν, *adv.* furtim. Ab eod. Unde

Κλεμματικὸς, ἡ, ὸν, furax; (2) astutus.

Κλέομαι, celebror. Μήτι τις κλέομαι ᾗ κέρδεσιν, *Odyss.* 13, 299. A κλέος.

Κλεομενισταὶ, οἱ, sectatores Cleomenis, *Polyb.* 2, 53.

Κλέος, κλέους, τὸ, gloria, celebritas, splendor nominis; (2) fama, rumor (tam in bonam quam in malam partem). (2) ἡμεῖς δὲ κλέος οἶον ἀκούομεν, *Il.* 2, 486. Καὶ σὺ τοῦδ᾽ ἀγωνιῇ φόνου κλέος, infamiam hujusce cædis lues, *Eurip. Andr.* 336. A κλείω.

Κλέπος, εος, τὸ, furtum. A κλέπτω.

Κλεπτάριον, ου, τὸ, furunculus, *Gl. V.* A κλέπτης.

Κλεπτέλεγχος, ου, ὁ, fures arguens, fures deprehendens; ut κλεπτέλεγχος λίθος, *apud Dioscor.* de aëtite, lapis cujus indicio fures deprehenduntur. Ex κλέπτης et ἐλέγχω.

Κλεπτῆρ, ὁ, fur. *Man.*

Κλέπτης, ου, ὁ, fur. A κλέπτω.

Κ[illegible]ος, ὁ, idem; *Poll. ex Pherecr.*

Κ[illegible]κὴ, ῆς, ἡ, sc. τέχνη, ars furandi. A

Κλεπτικὸς, ἡ, ὸν, furax, furtivus, furtis deditus. A κλέπτω.

Κλεπτίστατος, furacissimus, *Att.*; (2) maxime arcanus, taciturnus Πιστότατον ἡγοῦμαί σε καὶ κλεπτίστατον, *Aristoph. Plut.* 27. Vox ambigua qua utitur Aristophanes ut simul furacitatem servi indicet. A κλέπτης.

Κλεπτοῖσα, part. act. *Dor.* pro κλέπτουσα.

Κλέπτον, pro κλεπτικὸν furtivum, furax quiddam, *apud Aristoph.* part. neut. a κλέπτω.

Κλεπτοσύνη, ης, ἡ, furtum, furacitas, fallacia, astutia. A præc.

Κλέπτρια, ας, ἡ, fœmina furax. A κλέπτης.

ΚΛΕ´ΠΤΩ, f. ψω, furor, depeculor, suffuror; (2) occulo, supprimo; (3) clam facio aut dico; (4) fallo, decipio; perf. κέκλοφα· κεκλοφὼς, furatus. pass. κεκλεμμένος, surreptus. κλαπεὶς, aor. 2. deceptus. Κλέπτειν τὴν εὔνοιαν κολακείᾳ, λόγῳ, dolum verbis struere, *Soph. El.* 56. Εἰ μὴ τῷ χρόνῳ κεκλέμμεθα, præ senio deliramus, *Id. Ant.* 692. Εἰ μὴ ξυμφοραὶ κλέπτουσί με, fallant, *Id. Trach.* 247. Εἰ δ᾽ ὑποβαλλόμενοι κλέπτουσι μύθους, si confictas furtim subdunt fabulas, *Soph. Aj.* 188.

Κλέτας, τὸ, mons altus, jugum, *Lycophr.*

Κλέψας, aor. 1. part. act.

Κλεψίαμβοι, carminis genus apud Alcmanem, *Hes.* At Polluci κλεψίαμβος, inter instrumenta musica quæ pulsantur.

Κλεψίγαμος, ὁ, idem quod κλεψινύμφος, *Sibyl.*

Κλεψιμαῖος, αία, αῖον, furtivus, furto ablatus. A κλέπτω.

Κλεψίνοος, *contr.* κλεψίνους, ου, ὁ καὶ ἡ, aliud in pectore clausum habens, aliud in lingua promptum, qui aliud mente occulit quam loquitur. Ex κλέπτω et νόος.

Κλεψινύμφος, ἡ, clandestinas nuptias faciens.

Κλεψιποτέω, ῶ, parce bibendo compotorem fallo, *Suid.* A

Κλεψιπότης, ου, ὁ, *ap. Suid.* sine expositione, qui fallaciter potat. Ex κλέπτω.

Κλεψίῤῥυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, furtim et per occultos meatus fluens, ut Athenis aquæ fontis Clepsydræ, *Hes.* Ex κλέπτω et ῥύω.

Κλεψιτόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, clam pariens.

Κλεψίφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, versutus, decipiens, animum occultans. A φρήν.

Κλεψίχολος, ου, ὁ καὶ ἡ, bilem occultans, bilem seu iram occultam habens. A χολή.

Κλεψίχωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, claudicationem occultans.

Κλεψύδρα, ας, ἡ, clepsydra; (2) fons quidam Athenis. Ex κλέπτω et ὕδωρ.

Κλεψύδριον, τὸ, parva clepsydra, *Philostr.*

ΚΛΕΩΝΙ´Α, ας, ἡ, cleonia, quibusdam helenium herba.

Κλήδην, *adv.* nominatim. A καλέω

Κληδονίζομαι, f. ίσομαι, ominor. A κληδών.

Κληδόνισμα, ατος, τὸ, augurium, omen, quod capitur e re aliqua. A κληδονίζομαι.

Κληδονισμὸς, οῦ, ὁ, ominatio, divinatio, augurium. Ab eod.

Κληδονοῦμαι, infamia notor. Hanc vocem, quæ nullibi reperitur, sufficit Scaliger in *Euripidis Hercul. Fur.* 1288, loco κληδουχούμαι, quod vide.

Κληδουχέω, claves habeo; (2) sacerdos sum. Ex κλεὶς et ἔχω.

Κληδοῦχος, ὁ καὶ ἡ, æditus, *Æsch.*

Κληδουχοῦμαι, vox nihili, quæ ante Scaligerum legebatur in *Hercule Furente:* sed illius loco Cl. Musgrav. reponit κληρουχούμενοι, linguæ amaris stimulis obnoxii.

Κληδὼν, όνος, ἡ, fama, rumor; (2) omen, divinatio; (3) armilla; (4) vocatio. (4) οὐ γὰρ μιᾶς σε κληδόνος προθυμίᾳ μετῆλθον, *Eurip. Andr.* 562. A κλῄζω.

Κλῄειν, præs. infin. act. *Ion.* pro κλείειν, a κλείω.

Κλῄζω, f. ήσω, claudo; (2) celebro; (3) voco. Pro κληΐζω, a κλείω, *claudo* vel *celebro*. Πάλαι πάλαι δὴ τήνδ᾽ ἐγὼ κλῄζω πόλιν, *Aristoph. Av.* 927. Τὰν Διὸς κόραν κλῄσωμεν Ἄρτεμιν, *Eur. Iph. in Aul.* 1574. Τῇδε κλῄζεται πατὴρ, *Id. in Tau.* 920.

Κληηδὼν, όνος, ἡ, fama, rumor. Σέθεν δ᾽ ἐγὼ Ἑλλάδι πάσῃ θεσπεσίην οἴσω κληηδόνα, *Apoll. Rhod.* 3, 391.

Κλη[illegible], aor. 1. part. pass. n. g.

Κληθέντος, vocati, gen. sing. a. 1. part. pass. *per Sync.* pro καλεθέντος, a καλέω.

Κληθῇς, 2. sing. aor. 1. conj. pass.

Κληθήσομαι, vocabor, f. 1. ind. pass.

Κλήθρη, ης, ἡ, *Ion.* pro κλήθρα, ας, ἡ, alnus.

Κλῆθρον, ου, τὸ, claustrum, sera, repagulum. Κλήθρων δ᾽ ἔξερμα, *Eurip. Iphig. in Aul.* 149. A κλείω, *claudo.*

Κλῆθρος, ου, ἡ, alnus. Vide κλήθρη.

Κληθῶ, aor. 1. conj. pass. verbi καλέω.

Κληΐδων, pro κληδὼν, *Hom.*

Κληΐζω, f. ίσω, claudo; (2) celebro; (3) commemoro; (4) voco, appello. Τῷ μὲν ὁ στρατηλάτας πατὴρ ἐκληΐζετο, *Eur. Or.* 1380. A κλείω, *claudo* vel *celebro.*

Κληῒς, ῗδος, ἡ, *Ion.* pro κλεὶς, clavis. Vide κλῇς.

Κληΐσαι, aor. 1. inf. act. verbi κληΐζω.

Κληϊστὸς, ἡ, ὸν, clausus, qui claudi potest. A κληΐζω, *claudo.*

Κλῆμα, ατος, τὸ, palmes, sarmentum; flagellum vitigineum, virga vitea; (2) vitis, i. e. centurionatus, quia virga vitea insigne centurionum erat. A κλάω, *frango.*

Κληματικὸς, ἡ, ὸν, pampineus. A præc.

Κλημάτινος, ίνη, ινον, sarmentitius, e sarmentis factus. Ab eod.

Κλημάτιον, ου, τὸ, viticula, parvum sarmentum aut flagellum. Dim. Ab eod.

Κληματὶς, ίδος, ἡ, vinca pervinca, κληματίδες, herbæ quæ emittunt κλήματα, flagella vitigineis flagellis similia. Ab eod. *Angl.* PERIWINKLE.

Κληματῖτις, sarmentaria, herba.

Κληματόεις, όεσσα, εν, sarmentitius, *Nic.*

Κληματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, pampinosus, *Gl. V.*

Κληρικὸς, ἡ, ὸν, qui censetur in clero, clericus. A κλῆρος.

Κληροδοσία, ας, ἡ, distributio quæ fit sorte; (2) id quod sorte datur; (3) partium divisio; (4) hæreditas. Ex κλῆρος et δόσις.

Κληροδοτέω, ῶ, f. ήσω, sorte distribuo; (2) hæredem scribo. Ex κλῆρος et δίδωμι.

Κληροδότης, ου, ὁ, testator; (2) qui per sortem dat.

Κληροθεσμοθετέω, ῶ, f. ήσω, sortitu thesmotheta fio. Ex κλῆρος et θεσμοθέτης.

Κληρονομέω, ῶ, f. ήσω, hæreditatem adeo, hæres fio vel sum; (2) hæredem relinquo; (3) accipio, sortior, consequor in utramque partem. Ἐκληρονόμησαν τὴν γῆν αὐτῶν, *Num.* 21, 35. A κληρονόμος. Hinc

Κληρονόμημα, ατος, τὸ, hæreditas.

Κληρονομησάτω, 3. sing. aor. 1. imperat. act. verbi κληρονομέω.

Κληρονομήσῃ, 3. sing. aor. 1. conj. act.

Κληρονομία, ας, ἡ, hæreditas. A κληρονόμος.

Κληρονομικὸς, ἡ, ὸν, hæreditarius.

Κληρονόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, hæres; (2) cui sorte aliquid tribuitur. Ex κλῆρος et νέμω.

Κληροπαλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui sorte distribuitur. Ex κλῆρος et πάλλω, *agito.*

ΚΛΗ˜ΡΟΣ, ου, ὁ, sors seu nota quæ in vas conjicitur ad sortiendum, calculi quibus sortimur auguris tabellæ; (2) ipsa sortitio; (3) sors, quicquid sortiendo obvenit, omnisque sine opera nostra, ut (4) portio agri colono data; et κλῆροι, prædia, in quæ ager omnis ab initio divisus et distributus fuit; (5) hæreditatis pars, hæreditas, et hinc (6) facultates; (7) collegium eorum qui sacris funguntur, velut possessio Dei; (8) vermiculus infestans apum favos. (1) κλήρους τί μοι φύλασσε παρθένῳ χερί, tabellas, *Eurip. Phœn.* 845. Ἡ δέλτος ἥδε κλῆρον οὐ δεδεγμένη, epistola sortes vatum non expectans, *Id. Hipp.* 1057. (5) ἡ ἔτι καὶ κλήροισιν ἐπέθελω, vel

vel quæ nascuntur in hortis, *Nicand. Alexiph.* 232. Optime Scholiastes τυτέστι τὰ τοῖς ἡμῶν κλήροις, ἤγυν κήποις.

Κληρουχέω, ῶ, f. ήσω, sorte assignatum possideo, in sortem accipio; (2) per sortem do. Κληρουχεῖν τὰ χωρία, *App.*

Κληρούχημα, ατος, τὸ, portio agri sorte data. Τὰ κληρουχήματα συγχωροῦντες αὐτοῖς πιπράσκειν, *App. Bell. Civ.* 3, 2.

Κληρουχία, ας, ἡ, adsignatio qua colonis agri sorte distribuebantur; (2) portio ipsa sorte data.

Κληρουχικὸς, ἡ, ὸν, pertinens ad eos qui sortiuntur, aut qui sorte aliquid obtinuere, colonicus, ut ager. A

Κληροῦχος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui sorte aliquid sibi attributum possidet; (2) qui certam aliquam agri partem obtinuit, colonus; (3) qui agros possidendos sorte attribuit, triumvir coloniæ deducendæ. (1) αἴδεσαι δὲ μητέρα πολλῶν ἐτῶν κληροῦχον, *Soph. Aj.* 507. Ex κλῆρος et ἔχω.

Κληρόω, ῶ, fut. ώσω, sorte lego; (2) clericum facio, clericis adscribo; et κληρόομαι, οῦμαι, sortior, sortes duco. Δελφῶν ἀριστεῖς, οἵ ἐκλήρωσαν πάλος, *Eur. Ion.* 417. Ἐν ᾧ ἐκληρώθημεν, *Ephes.* 1, 11. A κλῆρος.

Κληρώσομαι, fut. 1. ind. med. verbi κληρόω.

Κλήρωσις, εως, ἡ, sortitio. A κληρόω.

Κληρωτήριον, ου, τὸ, locus ubi magistratus sorte creantur; (2) locus in theatro ubi magistratus sorte lecti sedebant. Ab eod.

Κληρωτὴς, οῦ, ὁ, qui sorte legit. Ab eod.

Κληρωτικὸς, ἡ, ὸν, ad sortiendum pertinens, ad sortitionem faciendam aptus. Ab eod.

Κληρωτὶς, ίδος, ἡ, urna, seu situla, in quam conjiciebantur sortes. Ab eod.

Κληρωτὸς, ἡ, ὸν, sorte lectus, sorte designatus seu electus. Ab eod.

Κληρωτρὶς, ίδος, ἡ, urna, *Ph.* A κληρόω.

Κληρωτῶς, sortito, *Gl. V.*

Κλῆς, ῆδος, ἡ, clavis; (2) angustiæ; (3) jugulum. (3) παίσον ἐμᾶς ὑπὸ κλῆδος, *Soph. Trach.* 1034. (2) ἐφ' ἁλμυρὰν πόντου κλῇδ' ἀπέραντον, *Eurip. Med.* 212.

Κλῆσις, εως, ἡ, vocatio; (2) *impr.* ad cœnam; (3) in jus, diciturque interdum etiam pro πρόσκλησις· (4) *in Lib. Sac.* dicitur de quovis beneficio divino, quod homini sine ejus opera datur; item vitæ conditione, sorte; in quo est Hebraismus. A καλέω.

Κλῆσον, 2. sing. a. 1. imperat. act. *per Synæres.* a κλῄζω.

Κλητέος, έα, έον, vocandus. A καλέω.

Κλητεύω, fut. εύσω, in jus voco testimonii dicendi causa, testimonium denuncio; (2) sum κλητὴρ, subscriptor. Γυναικὶ κλητεύειν ἐοικὼς Χαιρεφῶν, *Aristoph. Vesp.* 1402. Ab eod.

Κλητὴρ, ῆρος, ὁ, apparitor, qui in jus vocat; (2) antestatus, testis vocationis in jus, subscriptor. Ab eod.

Κλητικῆς, *appellativæ*, gen. sing. f. g. A

Κλητικὸς, ἡ, ὸν, appellativus, vocativus.

Κλητὸς, ἡ, ὸν, vocatus; (2) constitutus ad aliquid beneficio alicujus, *per Hebraismum*, cui beneficium divinum datum est. A καλέω.

Κλήτωρ, ορος, ὁ, vocator, accersitor, invitator; (2) præco, nuncius, minister magistratus jus dicentis; (3) testis, *proprie* in jus vocationis, qui potest esse ipse κλητὴρ, viator, qui vocavit; *item* antestatus; (2) sed deinde testis quivis, *Ern.*

ΚΛΙΒΑ'ΔΙΟΝ, ου, τὸ, clibadium, herba quædam quam nonnulli helxinen vocant.

Κλιβανεὺς, ὁ, tabernarius, fornacarius, *Man.*

Κλιβανίτης, ου, ὁ, in fornace coctus. A κλίβανος.

Κλιβανοειδὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, clibani formam habens. Ex κλίβανος et εἶδος.

ΚΛΙ'ΒΑΝΟΣ, ου, ὁ, clibanus, in quo hordeum coquitur; (2) clibanus quivis; (3) focus; (4) caminus. Hinc

Κλιβανωτὸν, testaceum, *Gl. V.*

Κλιδὸν, *adv.* inclinando, idem quod ἐγκλιδόν.

Ταὶ δὲ κλιδὸν ἔπει βαλοῦσαι, *Oppian. Cyneget.* 1, 355.

Κλίμα, ατος, τὸ, cœli positus certus; (2) terræ tractus, regio; (3) declivitas, devexitas, inclinatio. A κλίνω.

Κλιμακηδὸν vel κλιμακιδὸν, *adv.* gradatim, per gradus. A κλίμαξ.

Κλιμακίζω, f. ίσω, certo luctæ genere, quod κλίμαξ appellatur; (2) perverto, detorqueo, dejicio. Ab eod.

Κλιμάκιον, ου, τὸ, parva scala; (2) lignum in scala transversum, gradus. Dim.

Κλιμακὶς, ίδος, ἡ, parva scala; (2) fœmina adsentatrix, quæ reginæ in currus adscensuræ dorsum substernebat, *Plut.* Ab eod.

Κλιμακίσκος, ου, ὁ, parva scala. Dim.

Κλιμακόεις, όεσσα, όεν, gradatus, scalæ modo factus. Ab eod.

Κλιμακοφόρος, ὁ, scabellum gestans, per quod ascenditur in equum, currum; genus apparitoris.

Κλιμακτὴρ, ῆρος, ὁ· κλιμακτῆρες, scalæ gradus; (2) anni scansiles sive climacterici.

Κλιμακτηρικὸς, ἡ, ὸν, climactericus. A præc.

Κλιμακώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, gradatus, scalaris:

Κλιμακωτὸς, ἡ, ὸν, idem. A

ΚΛΙ'ΜΑΞ, ακος, ὁ, scala, gradus; (2) instrumentum tortorium; (3) gradatio, figura rhetorica; (4) palæstræ genus; (5) pars currus. (4) ἦν δ' ἀμφίπλεκτοι κλίμακες, luctationes utrinque constringentes, *Soph. Trach.* 520. (6) τοὺς δ' ἵππους διὰ τῆς κλίμακος ἀναγαγόντες, per pontem, *Appian. Bell. Hispan.* 94.

Κλινάριον, ου, τὸ, lectulus. Dim. a κλίνη.

Κλίνειος, α, ον, ad lectos pertinens, *Ern.*

Κλίνη, ης, ἡ, lectus; (2) lectica. A κλίνω.

Κλινήρης, εος, ὁ ἡ ἡ, lecto adfixus. Ab eod.

Κλινηφόρος, ου, ὁ ἡ ἡ, lectum, sellam, ferens. Ex κλίνη et φέρω.

Κλινθήτην, 3. dual. aor. 1. ind. pass. *Ion.* pro ἐκλινθήτην, a κλίνω.

Κλινίδιον, ου, τὸ, lectulus; (2) lectica. Dim.

Κλινικὸς, ἡ, ὸν, clinicus, morbo ita decumbens, ut adsurgere nequeat; (2) medicus, qui empirico opponitur: unde ἡ κλινικὴ, sc. τέχνη, medicina methodica.

Κλινὶς, ίδος, ἡ, lectulus; (2) sellula.

Κλινοειδὴς, ὲς, lecti formam habens, *Gorr.*

Κλινοκοσμέω, ῶ, fut. ήσω, lectos triclinii orno.

Κλινοπετὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, qui in lectum procumbit. Ex κλίνη et πίπτω, *cado.*

Κλινοπηγία, ας, ἡ, lectorum compactio. Ex κλίνη et πήγνυμι, *compingo.*

Κλινοπήγιον, ου, τὸ, locus ubi lecti compinguntur. Ex iisd.

Κλινοπόδιον, ου, τὸ, clinopodium, lecti pediculus, frutex quidam; κλινοπόδιον, lecti pes, *Gl. V.* Ex κλίνη et πούς.

Κλινόπους, οδος, ὁ, pes lecti, *Gl. V.*

Κλινοποιϊκὸς, ἡ, ὸν, ad lectorum fabricationem pertinens. Hinc κλινοποιϊκὴ, ῆς, sc. τέχνη, ars fabricandi lectos. A

Κλινοποιὸς, οῦ, ὁ ἡ ἡ, lectos fabricans. *Gl. V.* grabbatarius, lectarius. Ex κλίνη et ποιέω.

Κλινότροχον, ου, τὸ, vel κλινότροχος, ου, ἡ, lectirotaria; aceris genus, ex quo lecti torno fiebant; (2) rotula lecti pedi indita. Ex κλίνη et τρέχω, *curro.*

Κλινοῦμεν, 1. pl. fut. 1. ind. act. verbi κλίνω.

Κλινουργὸς, οῦ, ὁ, idem quod κλινοποιός.

Κλινοφόρος, ου, ὁ, lecticarius, *Gl. Vet.*

Κλινοχαρὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, lectum amans, piger, deses. A κλίνη et χαίρω.

Κλιντὴρ, ῆρος, ὁ, sella apta ad declinandum corpus; (2) lectus. A κλίνω.

Κλιντήριον, ου, τὸ, lectulus, vel sella in qua reclini capite recumbimus. A κλιντήρ.

ΚΛΙ'ΝΩ, f. ινῶ, inclino; (2) reclino; (3) acclino; (4) deprimo; (5) inclino me; (6) declino, deflecto; (7) reflecto, averto: a. 1. ἔκλινα, inclinavi; pass. ἐκλίνθην, inclinatus sum, jaceo; κεκλιμένος, inclinatus, jacens. Κλῖνον εἰς εὐνὴν δέμας, *Eur. Or.* 331. Ἡμέρα κλίνει τε, κἀνάγει πάλιν ἅπαντα τ' ἀνθρώπεια, deprimit, et attollit, *Soph. Aj.* 131. Κλινεῖ πρὸς ὕδας, sternet, *Lycophr.* 557. Ἔκλινε γὰρ κέρας τὸ λαιὸν ἡμῶν, *Eur. Supp.* 705. Κλιθεὶς ἐς ἕδρας, *Id. Her. Fur.* 957. Ἐκ δὲ πυθμένων ἔκλινε κοῖλα κλῇθρα, funditusque evellit cava claustra, *Soph. Œd. Tyr.* 1261.

Κλισία, ας, ἡ, locus in quo recumbitur, tabernaculum; (2) casa, tugurium; (3) stabulum; (4) sella discubitoria, aut in qua reclini capite sedemus; (5) lectus; (6) discumbentium classis. A κλίνω.

Κλισιάων, gen. pl. *Æol.* pro κλισιῶν.

Κλισιὰς, άδος, ἡ, fenestra. Ab. eod. *pl.* fores, forte a κλείω.

Κλισίηνδε, *adv.* in κλισίαν. Ab eod.

Κλισίηθεν, *adv.* ex κλισίας. A

Κλίσιον, ου, τὸ, idem quod κλισία; (2) ovile, caula, stabulum.

Κλίσις, εως, ἡ, inclinatio, declinatio; (2) motus militum, in exercitationibus; (3) declinatio, in gramm. A κλίνω.

Κλισμὸς, οῦ, ὁ, lectus, in quo recumbere possumus; (2) sella recubitoria. Ab eod.

Κλιτικὸς, ἡ, ὸν, declinativus, *V. L.* Ab eod.

Κλίτος, εως, τὸ, declivitas, devexitas:

Κλιτὸς, ἡ, ὸν, qui declinatur seu inclinatus; (2) latus. Ab eod.

Κλιτὺς, ύος, ἡ, declivitas, clivus. Πολλὰς δὲ κλιτῦς τότ' ἀποτμήγουσι χαράδραι, *Il.* 16, 391. Δροσερὰ συνεχὴς κλιτὺς, *Eurip. Hipp.* 226. Ab eod.

Κλοιὸν, οῦ, τὸ, idem quod

Κλοιὸς, οῦ, ὁ, vinculum, quod collo circumdatur, boia, furca. A κλείω.

Κλοιωτὸς, ἡ, ὸν, collari inclusus; quasi a κλοιόω, quod esset collari induere.

Κλονέοντο, 3. pl. imperf. indic. pass. *Ion.* pro ἐκλονέοντο, a

Κλονέω, ῶ, fut. ήσω, commoveo; agito tumultuose, turbulentum reddo; (2) quatio, concutio. Ἀλλ' οὐ λάβρακας καταφαγὼν, Μιλησίους κλονήσεις, *Aristoph. Eq.* 360. Πάντοθεν βόρειος, ὥς τις ἀκτὰ κυματοπλὴξ χειμερία κλονεῖται, *Soph. Œd. Col.* 1235. Ὀθὶ πλεῖστοι κλονέοντο, *Il.* 5, 8. A κλόνος. Hinc

Κλόνησις, εως, ἡ, concussio, perturbatio; (2) confluxus cum vi aut strepitu.

Κλόνιον, ου, τὸ, coxendix, spina dorsi, *Hes.*

Κλόνις, εως, ἡ, venter.

Κλονόεις, όεσσα, όεν, tumultuosus, turbulentus. A

ΚΛΟ'ΝΟΣ, ου, ὁ, motus tumultuosus; (2) tumultus; (3) strepitus; (4) concussio.

Κλονοκάρδιος, ον, quatiens cor, *Orph.*

Κλονώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, idem quod κλονόεις.

Κλοπαῖος, αια, αῖον, furtivus. A κλοπή.

Κλοπεία, ας, ἡ, furtum, ipsa furandi actio. A κλοπεύω.

Κλοπεὺς, έως, ὁ, fur. A κλοπή.

Κλοπεύω, fut. εύσω, furor. A κλοπή.

Κλοπέω, ῶ, fut. ήσω, idem et ab eod.

Κλοπὴ, ῆς, ἡ, furtum, subreptio; (2) dolus. (1) ποδοῖν κλοπὰν ἀρέσθαι, clam pedibus fugam arripere, *vel potius* clàm sese subducere fuga, *Soph. Aj.* 247. (2) καί τοι σὺ μὲν κλοπῇ τι κἀνάγκῃ ζυγεὶς, *Soph. Phil.* 1025. A κλέπτω.

Κλοπία, ας, ἡ, idem. A κλοπίς.

Κλοπιμαῖος, αία, αῖον, furtivus. A κλόπιμος.

Κλοπιμαίως, *adv.* furtim, *Gl. V.* A præc.

Κλόπιμος, ίμη, ιμον, furtivus, furto ablatus. A κλοπός.

Κλοπίμως, *adv.* furtive, *Man.*

Κλόπιος, ου, ὁ, furax, furtivus; (2) subdolus. Ab eod.

Κλοπὸς, οῦ, ὁ, fur. A κλέπτω.

Κλοποφορέω, ῶ, fut. ήσω, furto aufero, furtim expilo. Ex κλοπὴ et φέρω.

ΚΛΟΤΟΠΕΥ'Ω, f. εύσω, latenter furor et subduco tempus; (2) subterfugio, cunctor, tergiversor; (3) verba do, decipio. Οὐ γὰρ χρὴ κλοτοπεύειν ἐνθάδ' ἐόντας, *Il.* 19, 154.

ΚΛΥ'ΒΑΤΙΣ, herba quæ et helxine, et *Lat.* parietaria dicitur.

Κλυδάζομαι, pro κλυδωνίζομαι, fluctuo.

Κλυδασμὸς, οῦ, ὁ, fluctuatio. A præc.

Κλύδων, ωνος, ὁ, fluctus, unda; (2) æstus, tempestas. A κλύζω. Hinc

Κλυδωνίζομαι, fut. ίσομαι, fluctuo, fluctibus agito. Κλυδωνιζόμενοι ϗ περιφερόμενοι παντὶ ἀνέμῳ τῆς διδασκαλίας, *Ephes.* 4, 14.

Κλυδώνιον, ȣ, τὸ, parvus fluctus, parva unda; (2) fluctus, unda; (3) æstus, appulsus maris ad littus. (3) ὅλλης ποδῶν παρθένον ἐν κλυδωνίῳ, *Eurip. Hec.* 48.

Κλύεν, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* et cum ν ἐφελκ. pro ἔκλυε, a κλύω, *audio.*

Κλύζεσκεν, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* et cum ν ἐφελκ. pro ἔκλυζε.

Κλυζομένῃ, dat. sing. præs. ind. pass.

ΚΛΥ'ΖΩ, fut. ύσω, abluo, eluo, lavo; (2) clystere perluo; (3) inundo; (4) sonum, ut fluctus, edo; ἐκλύσθη θάλασσα, a. 1. pass. turbatum est mare; κλύζεσκον, imp. *Ion.* pro ἔκλυζον, lavabant. Θάλασσα κλύζει πάντα τἀνθρώπων κακὰ, *Eurip. Iph. in Tau.* 1193.

Κλῦθι, 2. sing. præs. imperat. act. verbi κλῦμι.

Κλύμενον, τὸ, herbæ nomen, *Diosc.*

Κλύμενος, η, ον, inclytus, *Theoc.*

Κλῦμι, audio. Hinc κλῦθι, imperat. audi; κλῦτε, et per reduplicationem κέκλυτε.

Κλύοιμι, *audiam*, præs. opt. act. verbi κλύω.

Κλύον, 3. plur. imperf. vel aor. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔκλυον.

Κλύσις, εως, ἡ, lavatio; (2) infusio; (3) clyster. A κλύζω. Unde

Κλύσμα, ατος, τὸ, ablutio, lotio; (2) ipsa actio abluendi; (3) æstuarium.

Κλυσμάτιον, τὸ, et κλυσμὸς, ὁ, ablutio, lotio, seu ipsa actio abluendi, *Hipp.*

Κλυστὴρ, ῆρος, ὁ, id quo alvus eluitur; (2) ipsum instrumentum quo elutio fit.

Κλυστήριον, ȣ, τὸ, parvus clyster. Dim.

Κλυτόβȣλος, ον, inclytum dans consilium, seu clarus consilio, *Opp.*

Κλυτοεργὸς, ȣ, ὁ ϗ ἡ, inclytus artifex. Ex κλυτὸς et ἔργον, *opus.*

Κλυτόκαρπος, ον, præclarum fructum habens.

Κλυτόμαντις, εως, ὁ, inclytus vates.

Κλυτομήτης, ȣ, ὁ, inclytus prudentia vel consilio. Ex κλυτὸς et μῆτις, *consilium.* Hinc

Κλυτόμητις, ιος, ἡ, inclyta prudentia.

Κλυτόμοχθος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, inclytus laboribus.

Κλυτόπαις, αιδος, ὁ ϗ ἡ, clarus liberis.

Κλυτόπωλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, celeber equis.

Κλυτὸς, ἡ, ὸν, vel κλυτὸς, ȣ, ὁ ϗ ἡ, inclytus, clarus; (2) vocalis, cujus vox audiri potest, strepitum edens, obstrepens. (2) καὶ ἤμελγε κλυτὰ μῆλα, clamosa pecora, *Odyss.* 9, 308. Κλυτοῖς πισῶν αἰπολίοις, *Soph. Aj.* 375. Κλυτὸν ὄρθρον, clamosum diluculum, *Ibycus apud Etymol. M.* 440, 54. A κλύω.

Κλυτοτέρμων, ονος, sc. ὥρα, inclyta per limitem suum, *Man.*

Κλυτοτέχνης, ȣ, ὁ, celebris artifex, arte clarus. Ex κλυτὸς et τέχνη, *ars.*

Κλυτοτέχνος, ὁ ϗ ἡ, idem quod κλυτοτέχνης, *Diosc.*

Κλυτότοξος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, arcu et jaculis insignis. Εὔχεο δ' Ἀπόλλωνι Λυκηγενέϊ κλυτοτόξῳ, *Il.* 4, 101. A τόξον.

Κλυτοφεγγὴς, ὲς, clare splendidus, *Man.*

Κλυτόφημος, ον, clarus. A φήμη.

ΚΛΥ'Ω, audio; (2) exaudio; (3) ausculto, obtempero, obedio, morem gero; (4) percipio, sentio. Ὦ πάντιλειτα τῶν λόγων σὺ μὴν κλύοις, *Soph. Phil.* 23. Κακῶς κλύω, male audio; probris, conviciis lacessor. Vide κακῶς. Ὅταν κλύῃ κακῶς, *Eurip. Suppl.* 436.

ΚΛΩΒΟ'Σ, ȣ, ὁ, cavea avium. Ex *Epigr.*

ΚΛΩΓΜΟ'Σ, ȣ, ὁ, vox proprie graculorum, tum vero gallinaceorum etiam, itemque equitum; (2) sonus, quo quis explodebatur e theatro. A κλώζω.

Κλώδωνες, ώνων, αἱ, Bacchæ, seu Mænades. Vox Macedonica.

ΚΛΩ'ΖΩ, clamo more graculorum; (2) explodo e theatro; (3) sibilo.

ΚΛΩ'ΘΩ, fut. ώσω, neo; (2) glomero; (3) torqueo; (4) germino. κλώθεσθαι etiam dicuntur quæ fato destinantur; κεκλωσμένα, perf. fato destinata. (4) κλώθοντος ἐν ὑψιζώοισιν ἴριος, *Nic. Ther.* 617. Hinc

Κλωθὼ, όος, ȣ̃ς, ἡ, Clotho, una Parcarum.

Κλωμακόεις, όεσσα, όεν, clivosus, adscensu difficilis, item montuosus. Ἰθώμην κλωμακόεσσαν, *Il.* 2, 729. A

Κλώμαξ, ακος, ὁ, asperitas.

ΚΛΩ'Ν, ωνὸς, ὁ, ramus, surculus, qui deputari solet. A κλάω, *Ern.*

Κλώναξ, ακος, ὁ, surculus parvus, *Hes.* Dim.

Κλωνάριον, ȣ, τὸ, idem et ab eod.

Κλωνίζω, f. ίσω, ramulos seu surculos amputo, *Suid.* Ab eod.

Κλωνίον, ȣ, τὸ, idem quod κλωνάριον.

Κλωὸς, ȣ, ὁ, boia, *Attice* pro κλοιός.

Κλωπᾶσθαι, furari, furtim, clanculum, sine strepitu incedere, aut aliquid agere, *Hes.*

Κλωπεία, ας, ἡ, furtum. A

Κλωπεύω, fut. εύσω, furor. A κλώψ.

Κλωπήϊος, α, ον, furtivus, clandestinus.

Κλωπικὸς, ἡ, ὸν, furax.

Κλωπιτεύω, idem quod κλωπεύω, *Suid.*

Κλωποπάτωρ, ορος, ὁ ϗ ἡ, fure patre natus. Ex κλὼψ et πάτηρ.

Κλῶσις, ἡ, idem quod κλωστὴρ, *Lyc.*

Κλώσκω, neo, *Hes.* A κλώθω.

Κλῶσμα, ατος, τὸ, filum quod nendo deductum, glomus; (2) fascia, quæ ornatus causa stolis talaribus addi solebat. Ab eod.

Κλωσμὸς, idem quod κλωγμὸς, *Plut.*

Κλωστὴρ, ῆρος, ὁ, filum nendo deductum; (2) filum Parcarum; (3) ipsa fili deductio; (4) fusus. A κλώθω.

Κλωστὴς, ȣ, ὁ, qui stamina digitis torquet, qui fila deducit. Ab eod.

Κλωστὸς, ἡ, ὸν, nendo vel digitis inter nendum tortus, connexus vel contortus. Ab eod.

Κλωστόμαλλος, ον, lanosus, laniger. Ex μαλλός.

Κλὼψ, ωπὸς, ὁ, fur, prædo, grassator, latro, qui vias obsidet, et viatores pecunia vestibusque spoliat. A κλέπτω.

Κμητὸς, ἡ, ὸν, elaboratus, factus. *Ex Hes.* A κάμνω, *laboro:* pro καμητὸς ab antiq. καμέω, *Ern.*

Κναίω, scindo; (2) rado; (3) contristo. Ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρὸν κνήστι χαλκείῃ, *Il.* 11, 639. A κνάω.

Κνακὸς, ἡ, ὸν, flavus; (2) albus; (3) colore varius. A κνῆκος.

Κνάκων, ωνος, ὁ, cneci colorem habens, i. e. album flavente mistum. Ab eod.

Κνάμπτω, flecto; (2) robore vinco; κνάμπτομαι, malis frangor, succumbo. A κάμπτω, *flecto.*

Κναμὼς, acc. plur. *Dor.* pro κνημȣ̀ς, a κνημὸς, *collis.*

ΚΝΑ'ΠΤΩ, carmino, carpo, ut fullones, pecto, polio.

Κνᾶσαι, aor. 1. inf. act. *Dor.* pro κνῆσαι, a κνάω.

Κνάφαλον, ȣ, τὸ, floccus fullonico carduo detractus; (2) tomentum e floccis fullonicis. A κνάπτω. Vide κνέφαλον.

Κναφεῖον, ȣ, τὸ, officina fullonis, fullonica.

Κναφεὺς, έως, ὁ, fullo, qui carduo pectit et destringit pannos. A

Κναφεύω, fut. εύσω, fullonicam exerceo, sum fullo. Ὁ δὲ κναφεύει τις ὁ δὲ πλύνει κώδια, *Aristoph. Plut.* 166. A κνάπτω.

Κναφήϊον, τὸ, *Ion.* pro κναφεῖον.

Κναφικὸς, ἡ, ὸν, fullonicus. A

Κνάφος, ȣ, ὁ, carduus fullonicus; (2) tormenti seu carnificinæ genus, clavis aculeisque oppletum, ad miseros crudelissime enecandos. Vide *Suidam* et *Timæum.* Τὸν ἄνθρωπον τὸν ἀντιστήσαντα ἐπὶ κνάφου ἕλκων διέφθειρε, hominem in carduis fulloniis tractum interemit, *Herodot.* 1, 92. Apage quod editi præferunt ἐπὶ κναφηΐου. Vide *Herodotum Wesseling.* A κνάπτω.

ΚΝΑ'Ω, et κνέω, vel κνῆμι, f. ήσω, rado, scalpo, scabo; (2) pruritum moveo, titillo.

Κνεφάζω, f. άσω, obscuro, tenebras obduco:

Κνεφαῖος, αία, αῖον, tenebricosus, caliginosus, obscurus; (2) qui aliquid facit sub tenebras matutinas, vespertinas, aut nocturnas. Κνεφαῖος αἰθὴρ, occidens, occidentalis plaga. A κνέφας.

Κνεφαίως, *adv.* obscure.

Κνέφαλον, ȣ, τὸ, tomentum, pulvinus, *Suid.* vitiosa lectio. Vide κνάφαλον.

ΚΝΕ'ΦΑΣ, αος, τὸ, caligo, tenebræ; (2) crepusculum; (3) diluculum seu ultima pars noctis. Κεῖνο μὲν ȣ̃ν Κρήτῃ ἔνι κνέφας ηὐλίζοντο, illam noctem, *Apoll. Rhod.* 4, 1689. Hinc

Κνέφος, εος, τὸ, obscuritas, umbra, caligo.

Κνέωρον, ȣ, τὸ, herba quædam linguam mordens. A κνέω.

Κνῆ, 3. sing. aor. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔκνη, a [illegible]

Κνήδη, urtica. Vide κνίδη.

Κνηθιάω, ῶ, prurio. A κνήθω.

Κνηθμὸς, ȣ, ὁ, pruritus. A κνήθω.

Κνήθω, fut. κνήσω, scalpo, scabo, frico; (2) prurire facio, pruritum moveo; (3) irrito, ad iram provoco; et (4) κνήθομαι, prurio. A κνάω.

Κνηκείας, niger aut fulvus, aquilæ epith. *Lycophr.*

Κνηκίας, ȣ, ὁ, lupus, a colore. A κνῆκος.

Κνήκινος, ίνη, ινον, e cneco confectus. Ab eod.

Κνηκὶς, ίδος, ἡ, nubecula. Διαδρομὴ κνηκίδος ἀραιᾶς, discursus raræ nubeculæ, *Plutarch.* 2, 581.

Κνηκοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, cneci speciem gerens, cneco similis, *Hes.* Ex εἶδος.

ΚΝΗ'ΚΟΣ, ȣ, ὁ, cnecus, herba quædam flore croceo. *Pl.* κνῆκος, semen candidum.

Κνηκὸς, ἡ, ὸν, flavus, rutilus, luteus, croceus, albidus. A κνῆκος.

Κνηκώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, cneco similis, ad cnecum accedens. Ab eod.

Κνήκων, ὁ ϗ ἡ, idem quod κνηκὸς, *Theocr.*

Κνῆμα, ατος, τὸ, ramentum, id quod abraditur; (2) pruritus. A κνάω. usitatius κνῆσμα.

Κνημαῖος, αία, αῖον, tibialis, ad tibiam spectans. A κνήμη.

Κνήμαργος, ȣ, ὁ, qui crassas tibias habet, *Hes.* forte ut λαίμαργος, gulosus. (Vide *Theocr.* 25, 127.)

ΚΝΗ'ΜΗ, ης, ἡ, tibia, crus; (2) sura; (3) tibia in rota, radius.

Κνήμῃσι, dat. pl. *Ion.* pro κνήμαις.

Κνημία, ας, ἡ, radius rotæ. A κνήμη.

Κνημιδοφόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui ocreas seu tibialia gestat, ocreis armatus. Ex κνημὶς et φέρω.

Κνημιδωτὸς, ἡ, ὸν, ocreatus, *Gl. V.* A

Κνημὶς, ίδος, ἡ, tibiale; (2) ocrea; (3) rotæ radius. A κνήμη.

Κνημοπαχὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, cruris seu tibiæ crassitudinem æquans. Ex κνήμη et παχύς.

Κνημὸς, ȣ, ὁ, pars montis, quæ a pede ipsius adscendit; (2) locus saltuosus. Ab eod.

Κνημῶμαι, pereo. Πολιῷ δ' ἐπὶ πολλάκι κώλῳ κνημωθεὶς κώμȣς εἶλκε, sæpe labore senioque confectus comessationes adibat, *Hermesianactis Elegia.* (Sed lectio dubia est.)

Κνησθείην, a. 1. opt. pass. verbi κνάω.

Κνησιάω, ῶ, prurio. A κνήθω.

Κνῆσις, εως, ἡ, fricatio, frictio. A κνάω.

Κνῆσμα, ατος, τὸ, idem quod κνῆμα.

Κνησμονὴ, ῆς, ἡ, fricatio, fricandi motus; (2) prurigo. A κνήθω.

Κνησμὸς, ȣ, ὁ, pruritus, prurigo. Ab eod. Hinc

Κνησμώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, pruritum excitans.

Κνηστὴρ, ῆρος, ὁ, qui radit; (2) radula.

Κνηστήριον, ȣ, τὸ, radula. A κνηστήρ.

Κνηστιάω, ῶ, prurio. A κνάω.

Κνηστὶς, ίδος, ἡ, lancinula; (2) fistula; (3) acus. Ab eod.

Κνῆστις, εως, ἡ, culter; (2) radula.

Κνηστὸς, ἡ, ὸν, rasus; (2) sectus, concisus. A κνάω.

Κνῆστρον, ȣ, τὸ, idem quod κνηστήριον.

Κνήφη, ης, ἡ, pruritus, prurigo. A κνάω.

Κνιδάω, ῶ, mordeo. *Ex Hes.* ubi κνιδᾶται, δάκνεται, mordetur. A κνίδη.

Κνιδέλαιον, ȣ, τὸ, oleum e Cnidio grano. Ex κνίδιον et ἔλαιον, *oleum.*

Κνίδη, ης, ἡ, urtica; (2) piscis nomen. A κνίζω.

ΚΝΙ'ΔΙΟΝ, ȣ, τὸ, atriplex; (2) granum Cnidium.

Κνίδωσις, εως, ἡ, punctura et pruritus, sive uredo, qualis ab urtica excitatur. A κνίδη.
Κνίζα, ας, ἡ, scalptura. A
Κνίζω, fut. ίσω, seco; (2) rado; (3) per summa et leviter derado; (4) scalpo; (5) scarifico; (6) pruritum moveo; (7) urticæ in modum pungo, vel uro; (8) indignationem moveo, molestus sum, solicitudine adficio; (9) perdo. Ὅμως δ' ἔκνιζέ μ' αἰεὶ τοῦθ', *Soph. Œd. Tyr.* 795. Καί με κακίσαις ἔκνισε, *Aristoph. Vesp.* 1276. A κνάω.
Κνιπεία, ας, ἡ, parsimonia. A κνιπός.
Κνίπηρα, ας, ἡ, folliculus ulmi vel vitis, in quo nascuntur κνίπες. Ex κνίψ et πήρα.
Κνιπολόγος, ου, ὁ, nomen avis, culicibus vel etiam vermibus ligna erodentibus infestæ, culicilega. Ex κνίψ et λέγω, *colligo*. Al. κνιπολόχος, quod iis insidietur, a λοχεύειν.
Κνιπολόχος, seu κνιπολόγος, avis quædam, culicilega, *Gaz.* A κνίψ et λέχω.
Κνιπόμορφος, ον, monstriformis, *Lyc.*
Κνιπὸς, parcus, necessariis etiam aliquid abradens; tenuiter vivens; κνιπὸς, cupidus, *Ph.* A κνίψ.
Κνιπότης, ητος, ἡ, pruritus, aut lippitudo sicca, *Galen. Lex. Hippocr.* Ab eod.
Κνὶς, κνιδὸς, urtica, *Ph.* A κνίζω.
Κνίσα, ας, ἡ, nidor. Vide κνίσσα.
Κνισᾶντι, dat. sing. *contr.* pro κνισάεντι, et hoc *Dor.* pro κνισήεντι, a κνισήεις.
Κνίσαρ, ὁ, novacula, *Suid.* A κνίζω.
Κνίσδειν, præs. inf. act. *Dor.* pro κνίζειν. Unde
Κνίσμα, ατος, τὸ, vellicatio; (2) pruritus; (3) ignes quibus amantum pectora uruntur; (4) punctiunculæ malevolentiæ, vindictæ, &c.
Κνισμὸς, οῦ, ὁ, pruritus, prurigo; (2) pruritus Venereus; (3) dissidium et jurgium inter amantes. Ab eod. Hinc
Κνισμώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, pruriens.
Κνισολοιχὸς, idem quod κνισσολοιχός.
ΚΝΙ'ΣΣΑ, sive κνίσα, ης, ἡ, nidor, arvinæ seu pinguedinis incensæ fumus; (2) odor et vapor ex carnibus quæ torrentur aut assantur; (3) ipsa pinguedo, arvina aut adeps.
Κνισσάριον vel κνισάριον, ου, τὸ, exigua pinguedo. *Suid.* Dim. a κνίσσα, vel κνίσα.
Κνίσσαι, aor. 1. inf. *Poet.* pro κνίσαι, a κνίζω.
Κνισσάω, vel κνισάω, ῶ, fut. ήσω, nidore inficio seu repleo; (2) vaporo, suffio, de sacrificantibus; (3) fumo corrumpo. Κνισσᾶντ' ἀγυιὰς, *Aristoph. Av.* 1233. A κνίσσα.
Κνισσήεις, vel κνισήεις, ήεσσα, ῆεν, nidore plenus, nidorem referens. Ab eod.
Κνισσηρὸς, vel κνισηρὸς, ρὰ, ρὸν, idem.
Κνισσοδιώκτης, ου, ὁ, qui nidorem sectatur, parasitus.
Κνισσοκόλαξ, ακος, ὁ, idem.
Κνισσολοιχία, vel κνισολοιχία, ας, ἡ, liguritio, qua quis rebus pinguibus lingendis inhiat; (2) gulositas quævis, liguritio. A
Κνισσολοιχὸς, vel κνισολοιχὸς, ἡ, ὸν, liguritor, gulosus, qui pinguedinem lambit, qui pinguibus inhiat. Ex κνίσσα et λείχω.
Κνισσότερος, ου, ὁ, nidoris appetentior, gulosior, quasi a κνισσὸς, quod esset *gulosus.*
Κνισσόω, vel κνισόω, idem quod κνισσάω.
Κνισσώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, nidorosus, nidore plenus. A κνίσσα.
Κνισσωτὸς, ἡ, ὸν, idem. A κνισσόω.
Κνιστὸς, ἡ, ὸν, concisus, abrasus. A κνίζω.
Κνίφος, εος, τὸ, urtica, *Hes.*
Κνὶψ, ιπὸς, ὁ, vermiculus ligna erodens; (2) culex. A κνάω.
Κνοὴ, ῆς, ἡ, strepitus axis, rotæ, vel pedum.
Κνόος, *contr.* κνοῦς, ὁ, idem, *Hes.*
ΚΝΥ˜, res minima.
Κνύζα, ας, ἡ, scabies, prurigo; (2) conyza, cunilago. A κνύζω. Hinc
Κνυζάομαι, ῶμαι, gannio, proprie ut canis queribundum ululatum edens; (2) gannio queribunde et adulatorie; (3) vagio.
Κνυζάω, et κνυζέω, ῶ, idem.
Κνυζεῦνται, 3. plur. præs. ind. med. *Dor.* pro κνυζοῦνται, a κνυζέω.
Κνυζηθμὸς, οῦ, ὁ, gannitus canis adulatorius et queribundus; (2) ploratus seu vagitus infantis; (3) rugitus. A κνυζάω.
Κνύζημα, ατος, τὸ, vagitus. Ab eod.
Κνύζομαι, idem quod κνυζάω. A κνύζα.
Κνυζόω, ῶ, fut. ώσω, scabie infesto seu deturpo; (2) deturpo, deformo. Ab eod.
Κνύζω, rado, scalpo; apud *Hipp.* ἔκνυξεν, aor. 1. *Dor.* sonuit; item gannio. A κνύω.
Κνῦμα, ατος, τὸ, scalptura. A κνύω.
Κνύος, εος, τὸ, scabies, prurigo; (2) perditio, corruptio. A
Κνύω, fut. ύσω, rado, scalpo. Οὗτος πόθω μὲ κνυσεν ἐλθὼν τὴν θύραν, *Aristoph. Thesm.* 481. A κνάω.
ΚΝΩ'ΔΑΛΟΝ, ου, τὸ, bellua, *Ph.* fera. Μάχην γ' δισσοῖν κνωδάλοιν ἀπεικάσας, assimilans pugnam pugnæ duarum ferarum, *Eur. Suppl.* 146. Κνωδάλιον. Dim. Κνώδαλα, insecta, lumbrici, *Æsch. Socr.* 3, 3.
Κνώδων, οντος, ὁ, mucro, cuspis seu acies gladii; (2) dentale in venabulo, quod hominem ab apro tuetur. Ξίφους ἕλκει διπλοῦς κνώδοντας, ancipitem stringit ensem, *Soph. Antig.* 1232. Ab ὀδούς.
Κνώσσω, profunde dormio; (2) cubo; (3) sterto.
Κνὼψ, ωπὸς, ὁ ϗ ἡ, cæcus, *Suid.* At apud *Nic.* κνώπεσσι, quod est pro κνωψὶ, *Schol.* exponit φαλαγγίοις. Ex κένος et ὤψ.
ΚΟΑ'ΛΕΜΟΣ, stolidus, amens.
ΚΟ'ΑΞ, vox ranæ clamantis.
Κοάω, ῶ, audio, intelligo; κοᾷ, audit.
Κοβαλεία, ας, ἡ, impostura, quæ fit joco, deceptio ludicri speciem habens; (2) adulatio dolosa hominis improbi. A
Κοβαλεύω, decipio, impono, sum κόβαλος.
Κοβαλία, ίας, ἡ, idem quod κοβαλεία.
Κοβαλίκευμα, ατος, τὸ, deceptio, impostura, versutia; (2) astutum et dolosum facinus. A
Κοβαλικεύω, fut. εύσω, idem quod κοβαλεύω.
Κόβαλλος, ὁ, idem quod κόβαλος, *Ar.*
ΚΟ'ΒΑΛΟΣ, ου, ὁ, vafer, maleficus, blaterator, adulator, impostor, deceptor; (2) Cobalus, dæmon quidam Dionysiacus, asper et immitis.
ΚΟ'ΒΕΙΡΟΣ, ridiculus, scurra, dicax, convitiator, *Hes.*
Κόβηλις, ἡ, culter, radula, *Phil.* seu scribendum κύβηλις, *Steph.*
Κόγγρος, ου, ὁ, conger. A γόγγρος.
Κογχάριον, ου, τὸ, parva concha. Dim. a
ΚΟ'ΓΧΗ, ης, ἡ, concha, ostreum marinum et aquatile; (2) mensura conchæ capacitatem æquans; (3) vasculum in modum conchæ concavum; (4) oculi cavum.
Κογχίον, ου, τὸ, conchula. Dim. a præc.
Κογχίτης, ου, ὁ, sc. λίθος, conchites, lapis.
Κογχοειδὴς, ὲς, conchæ similis.
Κόγχος, ου, ὁ vel ἡ, idem quod κόγχη.
Κογχύλη, ης, ἡ, murex. A κόγχη.
Κογχυλιευτὴς, οῦ, ὁ, qui conchylia venatur. Quasi a κογχυλιεύω.
Κογχύλιον, ου, τὸ, conchylium, concha, murex; (2) conchæ genus, mensæ æque instruendæ ac vestibus inficiendis aptum; (3) lana seu vestis conchylii cruore infecta; (4) testa ostrei. A κογχύλη. Hinc
Κογχυλιώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, conchyliatus; (2) conchylii formam referens.
Κογχυλιωτὸς, ἡ, ὸν, muricatus, *Gl. V.* quasi a κογχυλιόω, quod est a κογχύλιον.
Κοδομεῖον, ου, τὸ, instrumentum quod ad frigendum hordeum utebantur veteres. A
Κοδομεὺς, έως, ὁ, qui hordeum frigit et torret. A κοδομεύω.
Κοδομεύτρια, ας, ἡ, fem. Ab eod.
ΚΟΔΟΜΕΥ'Ω, hordeum frigo ac torreo; (2) in furno vel aliquo vase frigo, *Hes.*
Κοδομὴ, ἡ, serva, *Hes.* A præc.
Κοδράντης, ου, ὁ, quadrans, seu quarta pars assis. *Vox Latina.*
Κοέω, ῶ, fut. ήσω, intelligo, sentio, pro νοέω.
ΚΟ'ΘΟΡΝΟΣ, ου, ὁ, cothurnus, calceamentum utrique pedi et utrique sexui aptum; inde homo inconstans, &c.
Κόθουρις, vulpes, *Hes.* Ex κεύθω et οὐρά.
Κόθουρος, ου, ὁ ϗ ἡ, caudam abscondens; (2) fucus, quia aculeum abscondit. Ex iisd.
ΚΟΙ˜, vox grunnientium porcellorum, apud *Aristoph.* Unde κοΐζω.
Κοίη, *qua via*, dat. sing. *Ion.* pro ποίᾳ.
Κοΐζω, fut. ΐξω, grunnio, apud *Aristoph.* A κοΐ.
Κοικύλλειν, circumspectare. Τί κοικύλλεις ἔχων; quid circumspectas? *Aristoph. Thesmoph.* 852. ubi alii aliter.
Κοιλαίνω, fut. ανῶ, cavo, curvo. Κοιλανεῖ δόμους, *Lycophr.* 772. A κοῖλος.
Κοιλᾶναι, aor. 1. inf. act. verbi κοιλαίνω. Unde
Κοίλανσις, εως, ἡ, excavatio; (2) cavum.
Κοιλὰς, άδος, ἡ, vallis cava, convallis, caverna, *Ph.* item mare; κοιλάδες, cavernæ, *Ph.* A κοῖλος.
Κοιλέμβολον, ου, τὸ, acies cava; aciei modus, cum duplicis phalangis posteriora cornua conjuncta sunt, sed anteriora disjuncta. Ex κοῖλος et ἐμβολή.
Κοίλη, ἡ, cavum navis, seu cavus recessus, aut venter navis, *Ath.*
Κοιλήναντα, acc. sing. aor. 1. part. act. verbi κοιλαίνω.
Κοίλῃς, dat. plur. *Ion.* pro κοίλαις, a κοῖλος.
ΚΟΙΛΙ'Α, ας, ἡ, venter, alvus, ventriculus. Hinc
Κοιλιακὸς, ἡ, ὸν, cœliacus, alvinus, qui excrementa semicocta et fluida subito reddit.
Κοιλίδιον, ου, τὸ, ventriculus. Dim. a κοιλία.
Κοιλιοδαίμων, cui venter deus est, qui in gula et ventre summum bonum ponit. Ex κοιλία.
Κοιλιόδεσμος, ου, ὁ, ventrale vinculum quo venter revincitur. Ex κοιλία et δεσμός.
Κοιλιόδουλος, ου, ὁ ϗ ἡ, ventris servus, ventri deditus.
Κοιλιολυσία, ας, ἡ, ventris solutio seu resolutio.
Κοιλιοπώλης, ου, ὁ, qui vendit ventres et omasa.
Κοιλὶς, ἡ, superior palpebra, *Poll.*
Κοιλιφάραγξ, γγος, cavæ vallis, vel cavi hiatus, *Eub.*
Κοιλιώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, ventrosus, ventris speciem habens. A κοιλία.
Κοιλογάστωρ, ορος, ὁ, magnum ventrem habens, *item* flexum magnum, ut circulus.
Κοιλοκρόταφος, ου, ὁ ϗ ἡ, tempora capitis cavata habens, *Aret.*
Κοιλοπέδος, ον, valles, cavitates habens, epith. terræ, agri. A πέδον.
Κοιλόπεδος, ον, in cavo solo situs, *Pind.*
ΚΟΙ'ΛΟΣ, κοίλη, κοῖλον, cavus, concavus; dicitur etiam de partibus rerum in quibus est cavum, ut κοίλη ναῦς, sentina, carina. Hinc τὸ κοῖλον, ου, cavum, et τὰ κοῖλα, ων, ilia, cava lateris.
Κοιλοσταθμέω, ῶ, fut. ήσω, fornico, camero. A
Κοιλόσταθμος, ου, ὁ ϗ ἡ, cava habens stabula, i. e. stabula fornicata.
Κοιλοστομία, ας, ἡ, vitium, quo vox velut in specu obscuratur, et quasi in recessu auditur. A
Κοιλόστομος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui quasi cavo ore loquitur, i. e. obscure. A στόμα.
Κοιλοσυρία, ας, ἡ, Cœlosyria, regio Asiæ.
Κοιλόσυρτος, ὁ, claudus, *Suid.*
Κοιλοσώματος, ου, ὁ ϗ ἡ, valde capax, epith. vasis, &c.
Κοιλότης, ητος, ἡ, cavum. A κοῖλος.
Κοιλοφθαλμία, ίας, ἡ, oculorum cavum.
Κοιλοφθαλμιάω, ῶ, cavis oculis sum, oculi mihi recedunt. A
Κοιλόφθαλμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui cavis est oculis, cujus oculi subsidunt.
Κοιλόφυλλος, ου, ὁ ϗ ἡ, concava folia habens.
Κοιλόω, ῶ, fut. ώσω, cavo, *Gl. V.* A κοῖλος.
Κοιλώδης, cavus, concavus, *Schol. Soph. ad Phil.* 937.
Κοίλωμα, ατος, τὸ, cavum; (2) ulcus in cornea tunica oculi; (3) mare, *item* alveus fluminis. A κοιλόω.
Κοιλῶπις, ἡ, cava adspectu, *Suid.* A
Κοιλωπὸς, οῦ, ὁ, cavus adspectu. Κοιλωπὸς ἁρμὸς, concava rupis compages, *Eurip. Iphig. in Tauris*, 263. Ex κοῖλος et ὤψ.
ΚΟΙΜΑ'Ω, ῶ, fut. ήσω, sopio; (2) in lecto col-

loco; κοιμάομαι, ῶμαι, cubo dormiendi gratia; (3) dormio, obdormio; (4) morior, κεκοιμημένοι, mortui, perf. part. κοιμηθεὶς, sopitus, aor. 1. (5) dicitur et sopire tropice, ut, κοιμίζω φύλλον τί μοι παρέσιν, ᾧ μάλιστ' ἀεὶ κοιμῶ τόδ' ἕλκος, mitigem, Soph. Phil. 650. Ἱερὸν ὕπνον κοιμᾶται, Epigr. Λάζαρος ὁ φίλος ἡμῶν κεκοίμηται, Joan. 11, 11. (4) τοντιτεὶς Μυρτίλος ἐκοιμάθη, obdormivit, mortuus est, Soph. Elect. 508.

Κοιμηθεὶς, a. 1. part. pass. verbi κοιμάω. Hinc

Κοίμημα, ατος, τὸ, dormitio.

Κοιμήσαντο, 3. plur. aor. 1. ind. med. Ion. pro ἐκοιμήσαντο.

Κοίμησις, εως, ἡ, somnus; (2) mors, obitus.

Κοιμητήριον, ου, τὸ, cœmeterium, locus in quo dormitur; (2) locus in quo humana corpora mortua jacent, seu humantur, (sed in hoc sensu solummodo a Script. Christianis, qui mortem pro somno habebant, unde aliquando cuique sit rursus evigilandum, Ern.

Κοιμίζω, fut. ίσω, somnum induco, sopio; (2) opprimere vim alicujus rei et frangere, ut iræ, venti, &c. Καλῶ δ' ἅμα πομπαῖον Ἑρμῆν χθόνιον εὖ με κοιμίσαι, Soph. Aj. 843. (2) τὰν Ζεὺς ἀμφιπύρῳ κοιμίζει φλογμῷ, Eurip. Hec. 473. Δεινῶν τ' ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισε στένοντα πόντον.... Ἄημα ἐκοίμισε πόντον στένοντα (ἐκ) δεινῶν πνευμάτων, Soph. Aj. 674. A κοιμάω.

Κοιμιστὴς, οῦ, ὁ, qui sopit. A κοιμίζω.

Κοινᾷ, adverbialiter pro κοινῶς, una. Τὰ δ' ἄλλα τεύχη κοίν' ἐμοὶ τεθάψεται, una mecum sepeliuntor, Soph. Aj. 577.

Κοινάσαντες, nom. pl. aor. 1. part. act. Dor. pro κοινώσαντες, a κοινόω.

Κοινεῖν, scortari, V. L.

Κοινεῖον, ου, τὸ, lupanar, caupona. A κοινός.

Κοινῇ, adv. communiter, in commune.

Κοινηλογέομαι, colloquor cum aliquo, sermones confero. A λόγος

Κοινίον, τὸ, idem quod κοινεῖον, Hes.

Κοινοβιακὸς, ἡ, όν. Hinc κοινοβιακοὶ, qui simul habitant et eodem vitæ genere utuntur. A κοινόβιον.

Κοινοβιάρχης, ου, ὁ, cœnobiarcha, abbas. Ex

Κοινόβιον, ου, τὸ, cœnobium, id est, vitæ communis societas, communis monachorum habitatio. Ex κοινὸς et βίος. Unde

Κοινόβιος, ου, ὁ ἡ ἡ, consors, Ph.

Κοινοβιότης, ητος, ἡ, consortium, Gl. V.

Κοινοβοῦλαι, οἱ, senatores, Hes. Ex βουλή. Hinc

Κοινοβουλέω, ῶ, fut. ήσω, communiter consulto, consilia communico.

Κοινοβουλία, ας, ἡ, commune consilium, voluntatis communicatio.

Κοινοβούλιον, ου, τὸ, idem et ab eod.

Κοινοβωμία, ἡ, commune altare, Æsch.

Κοινογάμια, τὰ, communes et promiscuæ nuptiæ. Ex κοινὸς et γάμος.

Κοινογενὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, qui communis est generis, ut mulus. Ex γένος.

Κοινογονία, ας, ἡ, generatio prolis ex alieni generis animali.

Κοινοδημεὶ, adv. vulgo, publice. Ex δῆμος.

Κοινοδήμιον, ου, τὸ, hospitium publicum, Suid.

Κοινοδίκαιον, ου, τὸ, concilium publicum.

Κοινοδρομέω, ῶ, pari incitatione communiter decurro. Ex δρόμος, cursus.

Κοινοῖ, 3. sing. præs. ind. act. contr. pro κοινόει, vel 3. sing. præs. opt. act. vel 3. sing. præs. conj. a κοινόω.

Κοινολαΐτης, ου, ὁ, plebeius. Ex λαός.

Κοινολεκτέω, vulgari sermone utor. A λέγω.

Κοινόλεκτρος, ου, ὁ ἡ ἡ, communem lectum habens, epith. conjugum. Ex λέκτρον.

Κοινολεχὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, idem. Κοινολεχὴς Αἴγισθος, thalami consors Ægisthus, Soph. Elect. 97. Ex λέχος.

Κοινολέκτως, adv. vulgari sermone, communi lingua.

Κοινολογέομαι, v. κοινηλογέομαι. Κοινολογοῦνται γὰρ ἀλλήλοις περὶ τῆς κρίσεως, Aristot. Hinc

Κοινολόγημα, ατος, τὸ, colloquium.

Κοινολογία, ας, ἡ, collocutio, consultatio.

Κοινονοημοσύνη, ης, ἡ, civilitas, animus civilem et communem se præbens. Ex κοινὸς et νόημα.

Κοινοπαθὴς, ές, qui alienis rebus commovetur, humanus. Ex κοινὸς et πάθος.

Κοινόπλοος, contr. κοινόπλους, ου, ὁ ἡ ἡ, cui cum aliquo navigatio est, navigationis socius. Κοινόπλουν ὁμιλίαν, navales socios, Soph. Aj. 881.

Κοινοποιέομαι, οῦμαι, commune facio, communico. Ex κοινὸς et ποιέω.

Κοινόπους, οδος, ὁ ἡ ἡ, communi et socio pede iter faciens.

Κοινοπραγέω, ῶ, fut. ήσω, communiter aliquid facio, auxiliatorem et consortem me præbeo. Ex κοινὸς et πράττω, facio.

Κοινοπραγία, ας, ἡ, conspiratio, societas, in re aliqua peragenda, consilii. Ex iisd.

ΚΟΙΝΟ'Σ, ἡ, ὂν, communis, publicus; (2) pervagatus, vulgaris, tralatitius; (3) societate gaudens; (4) profanus, impurus, immundus, per Hebr. (5) facilis, comis, ut Lat. communis; (6) æquus, justus, de judice. Κοινὰ δ' ἔχειν τι καὶ μέλλειν, idem autem est et habere et sperare (malum), Soph. Trach. 952. Ὁ μῦθος κοινὸς οὐδαμῶς ὅδε, hoc dictum non est evulgandum, Eurip. Hippol. 609. (1) πάσης Ἑλλάδος κοινὸν τόδε, ad totam Græciam hoc pertinet, Eurip. Suppl. 538. Λόγοι κοινοὶ τῶν ἀκουόντων καὶ τοῦ λέγοντος, sermones qui pertinent ad auditores æque ac ad narratorem, Id. ibid. 849. Ὅτι πᾶν κοινὸν ἢ ἀκάθαρτον οὐδέποτε εἰσῆλθεν εἰς τὸ στόμα μου, impurum aut immundum, Act. Apost. 11, 8. Hinc et τὸ κοινὸν, vel τὰ κοινὰ, respublica, commune commodum.

Κοινότης, ητος, ἡ, communitas, consortium; (2) societas; (3) simplicitas, lenitas, facilitas. A præc.

Κοινότοκος, ου, ὁ ἡ ἡ, communi partu editus, frater, germanus. Πάρεστιν ἐλπίδων ἔτι κοινοτόκων εὐπατριδᾶν τ' ἀρωγοί, Soph. Elect. 857. Vide ἀρωγός.

Κοινοτροφικὸς, ἡ, ὂν, ad communem victum pertinens. A τρέφω.

Κοινοφαγία, ας, ἡ, crimen Judaicum, si quis vetito cibo vescitur. A φαγεῖν.

Κοινόφρων, ονος, ὁ ἡ ἡ, concors, similis animi. Ex κοινὸς et φρήν.

Κοινοχρησία, ας, ἡ, communis usus, publica utilitas. Ex χρῆσις. (Nisi potius sit κοινοχρησία.)

Κοινόω, ῶ, f. ώσω, communico, impertio, participem facio; (2) confero cum aliquo, communico cum aliquo; (3) inquino, polluo, in Sacr. Lib. Φίλος, κοίνωσον μῦθον ἐς ἡμᾶς, Eur. Iph. in Aul. 41. Κεκοίνωκε τὸν ἅγιον τόπον, Act. 21, 28. Συμφορὰν θέλω κοινωμένη τήνδ', ἢ θανεῖν, ἢ ζῆν καλῶς, Eur. Ion. 895. (3) γαστέρα ἐκοίνωσας, μιαροφαγίᾳ, ventrem esca impura contaminasti, Joseph. Maccab. 7. Τοῦ σοῦ δὲ παιδὸς αἵματος κοινουμένην, sanguine tui filii pollutam, Eurip. Andr. 655 A κοινός. Unde

Κοινῶν, ῶνος, ὁ, socius; sociatus, conjunctus.

Κοινωνείτω, 3. sing. præs. imperat. contr. pro κοινωνεέτω, a

Κοινωνέω, ῶ, f. ήσω, in commune venio, commune aliquid habeo, particeps sum, communico; (2) consuesco cum aliquo; (3) consentio cum aliquo in re aliqua, velut opinione, &c. (4) sacræ cœnæ particeps fio, ad sacram cœnam accedo; (5) ad sacram cœnam admitto; sacram cœnam alicui ministro. Ἐγὼ δὲ κἀυτὴ τῆσδε κοινωνῶ τύχης, Eur. Med. 302. Ἵνα αὐτοῖσι κοινώνησαι τι πραγμάτιον ἐμὸν, Aristoph. Nub. 197. A κοινωνός. Hinc

Κοινώνημα, ατος, τὸ, commercium, communicatio, societas; (2) commercium cum fœmina.

Κοινώνησις, εως, ἡ, idem.

Κοινωνήσασι, dat. pl. a. 1. part. act. v. κοινωνέω.

Κοινωνητικὸς, ἡ, ὂν, societatis amans, qui aliquid alteri facile tradit, v. gr. morbum, &c.

Κοινωνία, ας, ἡ, communio, communitas, consortium, societas, communicatio, participatio; (2) concubitus, ap. Jos. (3) beneficentia, eleemosyna, officium charitatis; (4) sacra cœna. (1) ἐξαιτεῖ παίδων ἀρσένων κοινωνίαν, Eurip. Phœn. 15. A κοινωνός. Unde

Κοινωνικὸς, ἡ, ὂν, communis; societatis amans; (2) facilis ad communicandum, liberalis; (3) ad communionem pertinens; (4) qui ad sacram cœnam admittitur, non excommunicatus.

Κοινωνικῶς, adv. communicatis inter se bonis suis, amice, concorditer.

Κοινωνοποιέω, ῶ, communico, socio, Gl. Vet.

Κοινωνὸς, οῦ, ὁ ἡ ἡ, cui est communitas, socius, particeps. Ἅπαν μαθήσει τοὔργον, ὡς κοινωνὸς ὤν, Soph. Aj. 284. A κοινός.

Κοινῶς, adv. communiter, vulgo, in commune, simul, una, publice, uno animo.

Κοινωφελὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, communem adferens utilitatem reipublicæ, omnibus utilis.

Κοινωφέλιμος, ου, ὁ ἡ ἡ, idem.

Κοινωφελία, et κοινωφέλεια, ας, ἡ, communis utilitas. A præc.

ΚΟΙ'Ξ, ικὸς, ὁ, coix, species plantæ; (2) vas farinarium ex arborum corticibus contextum.

Κοιογένεια, ας, ἡ, Cœo genita, Latona. Ex Κοῖος et γείνομαι.

Κοιρανέοντα, acc. sing. præs. part. act. verbi κοιρανέω.

Κοιρανέοντι, Dor. pro κοιρανέουσι.

Κοιρανέω, ῶ, f. ήσω, dominor, impero, principis, imperatoris, domini partibus fungor, principatum obtineo; excello. Οἳ ἐνθάδε κοιρανέουσι, Odyss. 20, 234. A κοίρανος.

Κοιρανίδης, ου, ὁ, idem quod κοίρανος, Soph. Antig. 940.

Κοιρανίη, ης, ἡ, dominium, imperium.

Κοιρανικὸς, ἡ, ὂν, imperatorius, principalis. A

ΚΟΙ'ΡΑΝΟΣ, ου, ὁ, princeps, imperator, dominus. Vide Ern.

ΚΟΙΣΥ'ΡΑ, ας, ἡ, Cœsyra, fœmina Athenis, dives, sed luxu diffluens et arrogans. Hinc

Κοισυρόομαι, οῦμαι, nobilitate et divitiis superbio.

Κοιτάω, et κοιτάζω, in lecto colloco; et κοιτάζομαι, sum in cubili, cubo. Ἐγερθεὶς, τί μέλλετε κοιτῆν; Eur. Rh. 531. A κοίτη.

Κοιταῖος, αία, αῖον, qui lectum petit, qui it cubitum, vel in lecto est: hinc τὸ κοιταῖον, ου, lustrum ferarum; (2) qui manet per noctem aliquo in loco. Dicitur et de militibus aliquo in oppido præsidii causa excubantibus. Εἶτε μηδένα Ἀθηναίων μηδεμιᾷ παρευρέσει ἐν τῇ χώρᾳ κοιταῖον γίγνεσθαι, dixit ne quis Atheniensium ullo de prætextu in agro pernoctet, Demosth. pro Coron. Τάξας ἡμέραν, ἐν ᾗ δεήσει πάντας ἐν Ἀργαίνῃ γενέσθαι κοιταίους, Polyb. 3, 61. τὰ κοιταῖα, libationes quæ fiebant antequam irent cubitum. Τὰ κοιταῖα τοῖς μυχίοις θεοῖς ἐπισπείσαμενοι, Heliod. 3. Ab eod.

Κοιτάξατο, 3. sing. a. 1. ind. med. Ion. et Dor. pro ἐκοιτάσατο, a κοιτάω, vel κοιτάζω.

Κοιτασία, ας, ἡ, concubitus. A κοιτάζομαι.

ΚΟΙ'ΤΗ, ης, ἡ, cubile, lectus; (2) concubitus; (3) ipsum cubandi tempus; (4) cista. Ἐπὶ τάνδε συνεὶς ὀλέθριον κοίταν, Eurip. Hec. 1082.

Κοιτὶς, ίδος, ἡ, lectulus; (2) parva cista, arcula, capsula; (3) capsa vestiaria. κοιτίδες, cunæ, Gl. V. (2) τὴν κοιτίδα τις θεραπευτήριον ἐκόμιζεν, Eunap. in Ædesio, 62. A κοίτη.

Κοῖτος, ου, ὁ, idem quod κοίτη. (2) somnus; (3) pisciculus quidam fluviatilis sub saxis latens. Ab eod.

Κοιτονήτης, ου, ὁ, cubicularius. A κοίτη et νῆσαι, (vel potius κοιτωνίτης, quod vid. Ern.)

Κοιτὼν, ῶνος, ὁ locus domus ubi sunt cubilia, cubiculum, cubile. Ab eod. Hinc

Κοιτωνὶς, ίδος, ἡ, parvum cubiculum.

Κοιτώνιον, τὸ, idem.

Κοιτωνίσκος, ου, ὁ, idem; (2) parvus lectus, lectulus. Dim.

Κοιτωνίτης, ου, ὁ, præfectus τῷ κοιτῶνι, Ern.

Κόκκαλος, ου, ὁ, strobilus, nucleus nucis pineæ. A κόκκος.

Κοκκάζω, accino, onomatopœia, Ern.

Κοκκίζω, fut. ίσω, grana eximo.
Κοκκινοβαφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, cocco tinctus. Ex κόκκινος et βάπτω, tingo.
Κόκκινος, ίνη, ινον, coccineus, cocco tinctus. A κόκκος.
Κοκκίον, ȣ, τὸ, pilula. Dim. ab eod.
Κοκκοβαφὴς, ὲς, cocco tinctus, *Ath.*
Κοκκοβόας, ὁ, avis, qu. dic. inter vociferandum cucurriens, *Eust. ex Soph.*
Κοκκοθραύστης, ȣ, ὁ, avis quædam, *Hes.* Ex κόκκος et θραύω, a frangendis baccis.
ΚΟ'ΚΚΟΣ, ȣ, ὁ, granum pomorum et similium, bacca; (2) pilula, *apud Medicos*; (3) granum ilicis arboris rubens, quo punicea inficiuntur; (4) ἡ, frutex, cui grana adhærent, quibus tinctores utuntur; (5) testiculus, *item* muliebria; (6) mica, particula minuta, *Ern.*
ΚΟΚΚΥ'ΑΙ, vel κοκύαι, ῶν, avi et majores, *Hes.*
Κοκκύζω, fut. ύσω, coccyzo, canto ut cuculus; (2) ut gallus gallinaceus. Ἐκόκκυζον, ὃ μόνον μοι τότε δυνατὸν ἦν, *Luc.* A κόκκυξ.
Κοκκυμηλέα, ας, ἡ, prunus.
Κοκκύμηλον, ȣ, τὸ, prunum.
Κοκκύμηλος, ȣ, ἡ, prunus, *Gl. V.* Hinc
Κοκκυμηλὼν, ῶνος, ὁ, prunetum, *Gl. V.*
ΚΟ'ΚΚΥΞ, υγος, ὁ, coccyx, cuculus, avis clamans κοκκῦ, cucu; (2) piscis quidam; (3) grossus caprifici arboris; (4) galea, galerus; (5) collis; (6) herba quædam; (7) os in imo sacri ossis.
Κοκκύσδειν, præs. inf. act. *Dor.* pro κοκκύζειν.
Κόκκων, ωνος, ὁ, granum Cnidium, granum mali Punici. A κόκκος.
Κοκκωτὸν, baccatum, granatum, *Ph.* quasi a κοκκόω, grano, unde granatus.
Κοκύαι. Vide κοκκύαι.
ΚΟ'ΛΑ, ης, ἡ, venter, dat. pl. ταῖς κόλαις, *Suid.* At τὰ κόλα, *Hes.* ossa, membra.
Κολαβρίζειν, buccellam devorare, deglutire. A
Κόλαβος, ȣ, ὁ, offula, buccea parva. A κόλον, *cibus.*
Κολαβρεύεσθαι, saltare; quasi ex κόλα et ἁβρός.
Κολαβρίζειν, lascive saltare, irridere, *Hes.* A κόλαβρος.
Κολαβρίζεσθαι, infamari, contemni, *Suid.*
Κολαβρισμὸς, ȣ, ὁ, lasciva saltatio, irrisio. A κολαβρίζω.
ΚΟ'ΛΑΒΡΟΣ, ȣ, ὁ, porcellus; (2) cantio lasciva, qua κολαβρίζοντες utebantur.
ΚΟΛΑ'ΖΩ, fut. άσω, punio, castigo; (2) reprimo, coerceo, moderor, fræno, tempero, ut vinum aqua infusum, (τὴν γαστέρα, gulam et ventrem compescere, temperanter et caste vivere; (3) *de oratione*, copiam nimiam et redundantiam minuere, castigare, *Ern.*) κεκολασμένος, perf. pass. punitus. Ὅτι ȣ̓δὲ κολάσ' ἔξεστί μοι τοὺς οἰκέτας, *Aristoph. Nub.* 7, Παραινῶ τȣ̃τον κολάσαι τὸν ἄνδρα, *Id. Thesm.* 461. Πῶς κολάσωνται αὐτȣ̀ς, *Act.* 4, 21.
Κολακεία, et κολακία, ας, ἡ, adulatio, adsentatio, blandimentum, illecebræ. A κολακεύω. Unde
Κολάκευμα, ατος, τὸ, adulatio.
Κολακεύσῃ, 3. sing. aor. 1. conj. act. verbi κολακεύω.
Κολακευτέος, έα, έον, cui blandiendum est.
Κολακευτὴς, ȣ̃, ὁ, blandus, *Gl. V.*
Κολακευτικὸς, ἡ, ὸν, adulatorius, adsentatorius, adulandi peritus.
Κολακευτικῶς, *adv.* adsentatorie, adulatorie.
Κολακεύω, fut. εύσω, adulor, adsentor, adulationibus capio vel decipio; κολακευθεὶς, aor. 1. pass. blanditiis tentatus. Κολακεύειν τινὰ, *Xen.* A κόλαξ. Unde
Κολακικὸς, ἡ, ὸν, adulatorius, adsentatorius; (2) adulandi peritus, peritus adsentator.
Κολακικῶς, *adv.* adsentatorie, adulatorie. A præc.
Κολακὶς, ίδος, ἡ, adsentatrix. Κολακίδες dicebantur mulierculæ quædam in aulis regum et principum, quæ et Κλιμακίδες.
Κολακώνυμος, ὁ, adulator, *Ar.*
ΚΟ'ΛΑΞ, ακος, ὁ, adulator, adsentator; (2) parasitus.

Κολαπτὴρ, ῆρος, ὁ, instrumentum lapicidarum, malleo simile, sed rostratum; scalprum. A
ΚΟΛΑ'ΠΤΩ, fut. ψω, tundo, tundendo excavo, incido, scalpo, sculpo; κεκολαμμένος, perf. pass. excavatus, sculptus. Τὸ ἧπαρ κολάπτειν, *Luc.* τὰ ὄμματα, *Aristot.*
ΚΟ'ΛΑΡΙΣ, εως, ὁ, animal ululæ inimicum.
Κόλασις, εως, ἡ, punitio, castigatio, supplicium; (2) amputatio arborum luxuriantium. A κολάζω.
Κόλασμα, ατος, τὸ, pœna, vel quod pœnæ loco infligitur. Ab eod.
Κολασμὸς, ȣ̃, ὁ, pœnæ inflictio, punitio; (2) moderatio, refrenatio.
Κολαστήριον, ȣ, τὸ, locus supplicii, locus ubi sontes torquentur; (2) instrumentum aptum ad pœnas inferendas; (3) carcer; (4) ipsa pœna; quodcunque temperando, coercendo, et reprimendo adhibetur, inservit. *Gl. V.* κολαστήριον, carnificina. A
Κολαστήριος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, aptus ad infligendas pœnas. A κολάζω.
Κολαστὴς, ȣ̃, ὁ, punitor, castigator; (2) vindex, ultor; (3) tortor. Ἐμȣ̃ κολαστȣ̃ προστυχὼν, castigatorem me nactus, *Soph. El.* 1463. Ab eod. Hinc
Κολαστικὸς, ἡ, ὸν, qu. dic. punitorius, pœnas infligens; (2) moderandi, coercendi vim habens.
Κολάσωνται, 3. plur. aor. 1. conj. med. verbi κολάζω.
Κολαφίζῃ, 3. sing. præs. conj. act. verbi
Κολαφίζω, fut. ίσω, alapam alicui infringo, colaphum infligo, *Gl. V.* κολαφίζειν, depalmare. Ἐκολάφισαν αὐτὸν, *Matt.* 26, 27. A κόλαφος. Hinc
Κολάφισμα, ατος, τὸ, colaphi incussio; (2) ipse colaphus, alapa.
Κόλαφος, ȣ, ὁ, colaphus, alapa. A κολάπτω.
Κολεοῖιν, gen. dual. *Poet.* pro κολεοῖν.
Κολεοῖο, *vaginæ*, gen. sing. *Ion.* pro κολεȣ̃.
Κολεόπτερος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cujus pennæ involucro crustaceo, velut vagina, includuntur. Ex κολεὸς, *vagina*, et πτερὸν, *ala.*
ΚΟΛΕΟ'Σ, ȣ̃, ὁ, vagina, culeus, loculus.
Κολοβραὶ οἶες, oves glabræ seu brevem lanam habentes, *apud Aristot. Hist. An.*
ΚΟΛΕΤΡΑ'Ω, ῶ, proculco. Τȣ̃τον δείλαιον κολετρῶσ' αἰεὶ, *Aristoph. Nub.* 552.
Κολίανδρον, coliandrum, *Gl. V. Schol. Aristoph.* κολίανδρον dictum ait τὸ κορίαννον, quod est coriandrum.
ΚΟΛΙ'ΑΣ, ȣ, ὁ, piscis quidam.
ΚΟΛΙΟ'Σ, ȣ̃, ὁ, avis quædam, galgulus.
ΚΟ'ΛΛΑ, ης, ἡ, gluten.
Κολλαβίζω, fut. ίσω, impingo; (2) κολλαβίζω, ludere ludum, quo unus manibus oculos tegit, alius percussum rogat, utra manu percusserit. A κόλλαβος. Hinc
Κολλαβισμὸς, ȣ̃, ὁ, lusus κολλαβιζόντων.
Κόλλαβος, ȣ, ὁ, epitonium chordarum; (2) verticillus lyræ; panis genus. A κόλλοψ.
Κολλάμψακος, ȣ, planta quædam, de qua non liquet, *Lucian. Tragop.* 157.
Κολλάω, ῶ, fut. ήσω, glutino; (2) adjungo firmius; unde κολλάομαι, ῶμαι, adjungo, adhæresco; partic. κολλώμενος, adhærens, κεκολλημένος, perf. pass. glutinatus. Ἐκολλήθη ἑνὶ τῶν πολιτῶν τῆς χώρας ἐκείνης, *Luc.* 15, 15. Κολλήθητι τῷ ἅρματι τȣ́τῳ, *Act.* 8, 29. τῷ ἀγαθῷ, *Rom.* 12, 9. A κόλλα.
Κολλέψης, ὁ, qui glutinum coquit, *Bud.*
Κολλήεις, ήεσσα, ῆεν, glutinatus, conglutinatus. A κόλλα.
Κολλήθητι, 2. sing. aor. 1. imperat. pass. verbi κολλάω. Unde
Κόλλημα, ατος, τὸ, glutinamentum.
Κόλλησις, εως, ἡ, glutinatio, conglutinatio, concinnatura, *Gl. V.* (2) applicatio cucurbitulæ; (3) figura rhetorica.
Κολλητζίδα, ἡ, herbæ genus porro simile, *Sch. Theocrit. in Idyl.* 13, 42.
Κολλητήριον, ȣ, glutinatorium.
Κολλητὴς, ȣ̃, ὁ, glutinator, concinnator.
Κολλητικὸς, ἡ, ὸν, vim habens conglutinandi.

Κολλητὸς, ἡ, ὸν, glutinatus, glutine compactus. A κόλλα.
Κολλικοφάγος, qui κόλλικας vorat, *Aristoph.* Comice. Vide seq.
Κόλλιξ, ικος, ὁ, panis rotundus; (2) pastillus. A κόλλοψ.
Κολλομελέω, ῶ, carmina conglutino et concinno; verbum comicum Aristoph. Ex κόλλα et μέλος, *carmen.*
Κολλοπιέω, glutino, *Eust.*
Κολλοπίζω, fut. ίσω, claviculis seu verticillis intendo. A κόλλοψ.
Κολλοποδιώκτης, ȣ, ὁ, qui pueris exoletis et durioribus inhiat, *Eust.*
Κολλοπώλης, ὁ, qui glutinum vendit, *Bud.*
Κολλύριον, ȣ, τὸ, medicamentum certa forma figuratum, in primis oblongum et teres, quo fistulis induci possit. Vide κολλύριον.
ΚΟ'ΛΛΟΨ, οπος, ὁ, corium durius in collis seu cervicibus boum aut ovium; (2) puer exoletus et callosus, seu supra ætatem libidinans; (3) verticillus in cithara aut lyra, quo chordæ intenduntur.
Κολλυβιστὴς, ȣ̃, ὁ, trapezita, nummularius, qui nummis permutandis quæstum facit. A κόλλυβος. Hinc
Κολλυβιστικὸς, ἡ, ὸν, ad rem nummulariam pertinens.
ΚΟ'ΛΛΥΒΟΣ, ȣ, ὁ, vel κόλλυβον, ȣ, τὸ, genus numismatis minuti, cui bovis imago impressa erat; (2) permutatio pecuniæ; (3) fœnus permutatæ pecuniæ.
ΚΟΛΛΥ'ΡΑ, ας, ἡ, collyra, panis qui pueris dabatur, frustulum panis; (2) panis cinere coctus.
Κολλυρίζω, fut. ίσω, opus pistorium facio, placentas paro. A κολλύρα.
ΚΟΛΛΥ'ΡΙΟΝ, ȣ, τὸ, collyrium, medicamentum oculorum, ex spodio, coloris cinerei; (2) quodvis medicamentum oculorum; (3) quod adhibebatur ad resignandas literas, ne fraus sentiretur.
Κολλυρὶς, ίδος, ἡ, collyris. Dim. a κολλύρα.
ΚΟΛΛΥΡΙ'ΩΝ, ωνος, ὁ, avis quædam.
Κολλώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, glutinosus, tenax. A κόλλα.
Κολόβιον, ȣ, τὸ, subucula, *Gl. V.*
Κολοβανθεῖν, florem minutulum aut sectilem gerere.
Κολοβανθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, minutulum florem habens, edens. Ex κολοβὸς et ἄνθος.
Κολοβόκερκος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cauda mutilatus.
Κολόβȣς, οδος, ὁ ϗ ἡ, truncus pedibus.
Κολοβόῤῥιν vel κολοβόῤῥις, ινος, ὁ ϗ ἡ, cui nasus præcisus, qui mutilo est naso.
Κολοβὸς, ȣ̃, ὁ ϗ ἡ, mutilus, truncus, recutitus; (2) humilis, parvus. (2) κολοβὸν τειχίον, *App. Mithrid.* 26. Hinc κολοβώτερος, humilior, minor, inferior. Καὶ τεῖχος ἤγειρεν ἐκ πλίνθων, ὅτε κολοβώτερον τȣ̃ τῶν πολεμίων, *Id. Punic.* 123. A κολέω, *amputo.*
Κολοβόσταχυς, υος, ὁ ϗ ἡ, spicis truncatus; (2) brevem ferens spicam.
Κολοβότης, ητος, ἡ, qu. dic. decurtatio, qua aliquid curtum, mancum, truncatum, aut mutilum est, defectio. A κολοβός.
Κολόβȣρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cauda truncatus, *Hes.* Ex ȣ̓ρά.
Κολοβόω, ῶ, fut. ώσω, decurto, mutilo, trunco contraho. Καὶ εἰ μὴ Κύριος ἐκολόβωσε τὰς ἡμέρας, *Marc.* 13, 20. Καὶ εἰ μὴ ἐκολοβώθησαν αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι, *Matt.* 24, 22. κολοβωθήσονται, *Ibid.* A κολοβός. Unde
Κολοβώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, mancus, mutilus, imperfectum aliquod membrum habens.
Κολοβωθήσονται, 3. plur. fut. 1. ind. pass. verbi κολοβόω.
Κολόβωμα, ατος, τὸ, id ipsum quod mutilum aut truncum est, quidquid aliquo membro deficit. A κολοβόω.
Κολόβωσις, εως, ἡ, mutilatio, detruncatio, defectus. Ab eod.
Κολοβωτὴς, ȣ̃, ὁ, decurtator, detruncator; (2) loquendo ultimas syllabas supprimens. Ab eod.
Κολοιὰν, dicuntur graculi clamitantes, *Poll.*

Κολοιάρχης,

Κοιτάρχης, ȣ, ὁ, præfectus excubitorum et custodum, *ap. Aristoph. Av.* 1212. Era.

ΚΟΛΟΙΟ´Σ, ȣ̃, ὁ, graculus, monedula; (2) impudenter loquax.

Κολοιώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, graculo similis. A præc.

ΚΟΛΟΚΑΣΙ´Α, ας, ἡ, faba Ægyptia, colocasia; (2) ejus fabæ radix.

Κολοκάσιον, ȣ, τὸ, idem.

Κολοκοσύνη, τὰ, intestina, *Lasc.*

Κολόκυμα, ατος, τὸ, fluctus surdus, qui nullum strepitum edit, sive nullam vim, quamvis magnus, habet, *Lat.* flustrum; (2) *ap. Com.* homo qui magno molimine nihil agit; aliis fluctus magnus. Ὁρῶν κολόκυμα, fluctus vano conatu propellens, *Aristoph. Equit.* 692. Ex κόλοβον, i. e. κȣφὸν, vel κοῖλον et κῦμα.

ΚΟΛΟ´ΚΥΝΘΑ, κολοκύνθη, et κολοκύντη, ης, ἡ, cucurbita. *Angl.* GOURD. Hinc

Κολοκυνθίς, ίδος, ἡ, cucurbita caprina, cucurbita Alexandrina, cucumer amarus.

Κολοκύντη, ης, ἡ. Vide κολόκυνθα.

Κολοκύντιον, ȣ, τὸ, cucurbitula. Dim. A præc.

ΚΟ´ΛΟΝ, ȣ, τὸ, cibus; (2) intestinum, pro κῶλον.

Κόλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, mutilus, truncatus.

Κολοσσαὶ, ῶν, αἱ, Colossæ, urbs Asiæ Minoris.

Κολοσσαῖος, αία, αῖον, colossæus, qui colossum æquat, colosso par. A κολοσσός.

Κολοσσεὺς, έως, ὁ, Colossensis. A Κολοσσαί.

Κολοσσιαῖος, colossæus. Κἂν κολοσσιαῖος τὸ μέγεθος, *Lucian. in Hermotimo.*

Κολοσσικὸς, ἡ, ὸν, Colossicus. Ab eod.

Κολοσσοδαίμων, ὁ, statuarius, *ap. Lycophr.*

Κολοσσοτόκος, ὁ, colossorum faber, *Man.*

ΚΟΛΟΣΣΟ´Σ, ȣ̃, ὁ, colossus, statua ingens.

Κολοσσουργία, ας, ἡ, colossi structura. Ex κολοσσὸς et ἔργον.

Κολοσυρτὸς, ȣ̃, ὁ, strepitus sarmentorum, quum per terram trahuntur; (2) turba, tumultus. Ex κόλον et σύρω, (vel a κολοιὸς, *antiq.* strepitus.)

Κολουραῖος, α, ον, cavus, epith. petræ, *ap. Call. Frag.* 56.

Κολούριον, cauda truncum, *Suid.*

Κόλουρις, vulpes. Supra κολοῦρις.

Κόλουρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cauda mutilus; (2) circuli duo in doctrina sphærica, secantes se mutuo in polis mundi, et per puncta æquinoctialia et solstitialia transeuntes, ita dicti, quod eorum pars, seu cauda, quasi semper sub horizonte lateat. Ex κόλος et ȣ̓ρά.

Κόλουσις, εως, ἡ, truncatio, amputatio. A κολούω. Unde et

Κόλουσμα, ατος, τὸ, fragmentum recisum, *Hes.*

ΚΟΛΟΥΤΤΕ´Α, ας, ἡ, colutea, arbor.

ΚΟΛΟΥ´Ω, fut. ύσω, decurto, amputo, trunco, imminuo, retundo, debilito. Κολȣ́ειν ἀξίωμα, *Plut.*

Κολόφρα, τὰ, jumenta, *Sch. Nic. al.* λόφουρα, *Theophr.*

ΚΟΛΟΦΩ´Ν, ῶνος, ὁ, fastigium, apex; (2) summa manus finis. Asiæ Minoris olim civitas potens.

Κολοφώνιος, ία, ιον, Colophonius.

Κολοφωνία, ας, ἡ, resina, *Gl. V.* Κολοφωνία πίσσα, Colophonia pix. A κολοφών.

Κολπίας, ȣ, ὁ, sinuatus. A κόλπος.

Κολπίζω, fut. ίσω, sinuo. Ab eod.

Κολποειδῶς, *adv.* in formam sinus. Ὥσει κολπαίνεσθαι κολποειδῶς καθ᾽ αὑτὸν, *Strab.* 9. A

ΚΟ´ΛΠΟΣ, ȣ, ὁ, sinus, gremium. Hinc

Κολπόω, ῶ, fut. ώσω, in sinus contraho, sinum efficio.

Κόλπω, *sinus*, gen. sing. *Dor.* pro κόλπȣ.

Κολπώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, sinuosus. Τὰν κολπώδη πτέρυγ᾽ Εὐβοίας, *Eurip. Iphig. in Aul.* 120. Ab eod.

Κόλπωμα, ατος, τὸ, sinuatum, sinuato volumine collectum.

Κόλπωσις, εως, ἡ, sinuatio, in sinum collectio.

Κολπωτὸς, ἡ, ὸν, sinuatus. A κολπόω.

ΚΟ´ΛΥΘΡΟΝ, ȣ, τὸ, colythrum, planta.

Κολυμβὰς, άδος, ἡ, urinatrix, natatrix; (2) oliva in muria natans, quæ et ἁλμάδες et φθινοπωρὶς dicitur.

ΚΟΛΥΜΒΑ´Ω, ῶ, fut. ήσω, nato; (2) urinor, aquas subeo. Ἐκέλευσε τȣ̀ς δυναμένȣς κολυμβᾷν, *Act.* 27, 4. Hinc

Κολυμβήθρα, ας, ἡ, locus ubi natare possumus, piscina; (2) baptisterium.

Κολύμβησις, εως, ἡ, natatio, actio urinandi. Ἐν ᾗ κολύμβησις τȣ̃ πινικȣ̃ ἐστὶ, in qua piscatio margaritarum, *Arrian. Peripl. Mar. Erythr.*

Κολυμβητὴρ, ῆρος, ὁ, (δίκην κολυμβητῆρος, *Æsch. Suppl.* 412.) idem quod

Κολυμβητὴς, ȣ̃, ὁ, natator, urinator.

Κολυμβητικὸς, ἡ, ὸν, natandi peritus. Πλὴν καὶ ἔνια τῆς κολυμβητικῆς ἄττα μέρη, *Plato Soph.*

Κολυμβὶς, ίδος, ἡ, urinatrix; (2) avis quædam.

Κόλυμβος, ȣ, ὁ, urinator; (2) natatio; (3) avis quædam.

ΚΟΛΥΤΤΕ´Α, ας, ἡ, colytea, arbor.

ΚΟΛΧΙΚΟ´Ν, ȣ̃, τὸ, Colchicum, herba venenata.

Κολῳάω, ῶ, tumultuor, do turbas; (2) vociferando perstrepo, more graculorum garrio. Θερσίτης δ᾽ ἔτι μȣ̃νος ἀμετροεπὴς ἐκολῴα, *Il.* 2, 212. A κολοιός.

Κολώνη, ης, ἡ, collis, tumulus, locus editus; (2) montium fastigium. A

ΚΟΛΩΝΟ´Σ, ȣ̃, ὁ, idem.

Κολωνίτης, ὁ, mercenarius. A κολωνός.

Κολωνοειδὴς, ὲς, collis figuram habens.

Κολῴιον, ȣ, τὸ, idem quod κολῳὸς, *Hes.*

Κολωὸν, ȣ̃, τὸ, idem, *Hes.*

Κολῳὸς, ȣ̃, ὁ, tumultus, perturbatio. A κολοιὸς, graculus.

Κόμαιθος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, flavam habens cæsariem. Ex κόμη et αἶθος, *flamma.*

Κόμαρον, ȣ, τὸ, fructus arbuti; (2) arbutum. A

ΚΟ´ΜΑΡΟΣ, ȣ, ὁ ϗ ἡ, arbutus. *Angl.* THE STRAWBERRY TREE.

Κομαροφάγος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui arbutis vescitur.

Κομάσαι, 3. sing. aor. 1. opt. act. *Dor.* pro κομήσαι. A

Κομάω, ῶ, f. ήσω, comatus sum; comam alo; (2) abundo, ornatus sum; (3) effero me, glorior et me jacto, magnifice de me sentio; superbio; κομόωντες, *Poet.* pro κομῶντες, κομάοντες, comantes, part. præs. κομόωσι, *Poet.* pro κομῶσι, κομάοσι, 3. pl. præs. ind. sibi placent, gloriantur. Ἀνὴρ μὲν ἐὰν κομᾷ, ἀτιμία αὐτῷ ἐστι, 1 *Cor.* 11, 14. Εἰπέ μοι, ἐπὶ τῷ κομᾷς ϗ κομψὸς εἶναι προσποιεῖς, *Aristoph. Vesp.* 1306. A κόμη.

Κομβολύτης, ȣ, ὁ, qui crumenas resecat et aufert, *Hes.* Ex κόμβος et λύω, *solvo.*

ΚΟ´ΜΒΟΣ, ȣ, ὁ, nodus, in culmis et arundine; (2) ad ornatum in vestitu; (3) marsupium, crumena. Hinc

Κομβόω, ῶ, fut. ώσω, nodo necto, *Gl. Vet.* (2) κομβώσασθαι, vestiri, *Hes.* (2) τὴν ταπεινοφροσύνην ἐγκομβώσασθε, *Epist. Petri*, 5, 5. (3) ἐκόμβωσε πολλὰ χρήματα, pecunias malis artibus corrasit, *Malal. Hist.* 2, 109.

Κόμβωμα, ατος, τὸ, vestitus, amictus, *Hes.* (2) ornamentum, *Suid.* A κομβόω.

Κομείτην, 3. dual. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐκομείτην. A

ΚΟΜΕ´Ω, ῶ, curo, curam gero; (2) nutrio, alo; κομέεσκε, curabat, imperf. *Ion.* pro ἐκόμεε, ἐκόμει. Κύνα καρχαρόδοντα κομεῖν, *Hesiod. Op.* 622.

ΚΟ´ΜΗ, ης, ἡ, coma, compta hominis cæsaries et curiosius culta; (2) coma, i. e. frondes arborum, herbarum, &c. (3) herba quædam.

Κόμης, ȣ, ὁ, classis nauticæ præfectus, *Basilii Naumach. apud Fabric. Biblioth. Gr.* 8, 141.

Κομηταμυνίας, superbus Amynias, Amynias notatus ob superbiam: hinc fictum verbum. Ὦ πόνω πονηρὲ, καὶ κομηταμυνία, *Aristoph. Vesp.* 466.

Κομήτης, ȣ, ἡ, comans, comatus, crinitus; sc. ἀστὴρ, cometa, stella comata. Κομήτης ἰὸς, alata sagitta, *Soph. Trach.* 567. Κομήτης λειμὼν, pratum herbosum, floridum, *Eurip. Hipp.* 210. A κομόω.

Κομιδὴ, ῆς, ἡ, cura, curatio, qua alicujus rei cura geritur; (2) portatus, vectio, vectura; (3) advectio, importatio; (4) accessio; (5) recuperatio alicujus rei. A κομίζω.

Κομιδῆ, *adv.* perquam, valde, admodum, nimis, oppido, *dat. adv.* a κομιδή.

Κομιεύμεθα, 1. pl. f. 1. ind. med. *Ion. Dor.* et *Att.* pro κομισόμεθα, a κομίζω.

Κομίζω, fut. ίσω, curo, alo, foveo; (2) porto, fero, apporto, adveho; (3) duco, deduco; (4) effero, sc. sepeliendi causa. At *in med.* etiam accipio, recipio, fero, velut præmium consequor; (2) sumo mihi, ut pœnam ex aliquo; *item*, emendo; (3) recipio me, revertor; (4) proficiscor, f. 1. κομίσω, et κομίσομαι, *Attice* κομιοῦμαι, κομιεῖ, recipies, auferes; κομισθεὶς, a. 1. part. pass. portatus, vectus. Κόμιζε νῦν μοι παῖδα τὸν ἐμὸν, ὡς ἴδω, *Soph. Aj.* 530. Κομιούμεθα παντὶ τρόπῳ τὴν ἡμετέραν βασιλείαν, *Aristoph. Av.* 556.

Κομίξαι, a. 1. inf. act. *Dor.* pro κομίσαι.

Κομιοῦμαι, fut. 1. ind. med. *Att.* pro κομίσομαι.

Κομίσαντο, 3. plur. aor. 1. ind. med. *Ion.* pro ἐκομίσαντο.

Κομίσηται, 3. sing. aor. 1. conj. med.

Κομιστέος, congerendus, *Æsch.*

Κομιστὴ, ῆς, ἡ, commeatus, cibus, *Hes.*

Κομιστὴρ, ῆρος, ὁ, portator, bajulus; (2) deductor. A κομίζω.

Κομιστὴς, ȣ̃, ὁ, curator; (2) deductor. (2) ἥν τ᾽ ἂν λαβοῦσα πεντήκοντα Νηρῄδων χορὸν, ἔλθω, κομιστὴν σȣ̃, *Eurip. Andr.* 1267. Ab eod. Hinc

Κομίστρια, ας, ἡ, curatrix:

Κομιστὸς, ἡ, ὸν, allatus.

Κομίστρον, ȣ, τὸ, præmium quod datur portatori. A κομίζω.

Κομιῶ, f. 1. ind. act. *Att.* pro κομίσω.

Κόμμα, ατος, τὸ, segmen, fragmentum; (2) incisum, incisio; (3) pars periodi; (4) nota, seu signum, nummo impressa. A κόπτω.

Κομματικὸς, ἡ, ὸν, commaticus, commatibus et incisis constans, in quo crebra sunt incisa seu commata, brevissimæ sententiæ. A κόμμα.

Κομματικῶς, *adv.* crebris commatibus.

Κομμάτιον, ȣ, τὸ, parvum segmentum. Dim. *ap. Sch. Com.* κομμάτιον χορȣ̃.

ΚΟ´ΜΜΙ, τὸ, gummi. Nomen indeclinab. (2) *in specie* gummi Arabicum.

Κομμιδώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, gummosus; gummi referens. A præc.

Κομμίζειν, gummi speciem præbere. A κόμμι.

Κομμιώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, gummosus; gummi referens. Ab eod.

Κόμμος, ȣ, ὁ, planctus, plangor. A κόπτομαι, *plango.*

ΚΟΜΜΟ´Σ, ȣ̃, ὁ, ornatus nimis accuratus et supervacaneus; nitor fucatus et adscititius, fucus, mangonium.

Κομμόω, ῶ, f. ώσω, ornatum curiosiorem adhibeo, fuco, proprie et tropice; unde κομμῶν, inf. præs. et κομμῶσαι. aor. 1. κομμωθεῖσα, a. 1. pass. ornata. A κομμός. Hinc

Κόμμωμα, ατος, τὸ, id quod ad corpus mangonizandum adhibetur; (2) cultus muliebris exquisitior; (3) ornatus orationis exquisitior, et fere in deteriorem partem.

Κόμμωσις, εως, ἡ, ornatus et cultus corporis orationisve exquisitior et mollior.

Κομμωτὴς, ȣ̃, ὁ, mangonizandi corporis artifex; mango. Hinc

Κομμωτίζω, fut. ίσω, curiosius orno.

Κομμωτικὸς, ἡ, ὸν, aptus ad formæ lenocinia; (2) ad cultum exquisitiorem pertinens; (3) tropice κομμωτικοὶ dicuntur in oratione omnimodo ornatum exquisitum captantes, et talis oratio κομμωτική.

Κομμωτικῶς, *adv.* nimis compte.

Κομμώτρια, ας, ἡ, ornatrix.

Κομμωτρίδιον, ȣ, τὸ, calamistrum, seu aliud aliquod instrumentum aut medicamentum quo crines ornantur.

Κομοτροφέω, ῶ, comam alo. Ex κόμη et τρέφω.

Κομόω, comam orno, *Steph.*

Κομόωντι, 3. plur. præs. ind. act. *Dor.* pro κομῶσι, a κομάω.

Κομπάζω, f. άσω, magnopere me jacto, insolenter

lenter et fastuose me gero; (2) *proprie* strepitum seu sonitum edo. Καὶ σοὶ μὲν, πόσι, γυναῖκ' ἀρίστην ἔστι κομπάσαι λαβεῖν, *Eur. Alc.* 321. A κόμπος. Hinc

Κόμπασμα, ατος, τὸ, id ipsum quo gloriamur.

Κομπασμὸς, ȣ, ὁ, jactatio, jactantia, gloriatio, elatio, insolentia verborum.

Κομπαστὴς, ȣ, ὁ, jactator.

Κομπαστικὸς, ὴ, ὸν, jactans, jactabundus.

Κομπαστικῶς, *adv.* jactanter.

Κομπέω, ῶ, fut. ήσω, crepo, strepo, crepito, edo strepitum, qualem aper acuens seu collidens dentes, crepo; (2) jacto, glorior. Τὸ σὸν δ' ἐκόμπει μῦθον, *Soph. Aj.* 781. Κομπεῖν δ' ἔσ' ἀτελῆ σὺν ψεύδεσιν αἰσχρὸν ὄνειδος, *Id. Phil.* 835. A κόμπος.

Κομπηρὸς, ρὰ, ρὸν, jactans se, jactabundus.

Κομπολακέω, inaniter strepo. Hinc imperf. *op. Aristoph.* ἀλλ' ȣκ ἀκομπολάκȣν, at non inaniter loquebar, *Ran.* 1078.

Κομπολακύθης, ȣ, ὁ, magna sonans; jactator tumidus, gloriosus, *vox Aristophanica.* Ex κόμπος et λήκυθος, *ampulla.*

Κομποῤῥήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, qui se grandibus verbis jactat, tumidus jactator. Ex ῥῆμα.

ΚΟ'ΜΠΟΣ, ȣ, ὁ, crepitus apri acuentis dentes; (2) strepitus, crepitus quivis; (3) sonitus, qui a saltantibus pulsando pedibus terram editur; (4) verborum ampullæ, jactatio, gloriatio, ostentatio, insolentia. (4) κόμπων μεταρσίων πρόσω, longe a superbis jactationibus distantia, *Eurip. Androm.* 1221. In vulgatis edit. male legitur κόμπῳ μεταρσίῳ πρόσω.

Κομπὸς, ȣ, ὁ, jactator, jactabundus.

Κομποφακελοῤῥήμων, ονος, ὁ, ampullosa et grandi verborum compositione utens, percrepans grandiloquentia. *Vox Aristophan.* Ex κόμπος, φάκελλος, et ῥῆμα. Vide *Ern.*

Κομπώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, jactans sui, jactabundus. Hinc τὸ κομπῶδες, εος, jactantia. A κομπός.

Κομπωδῶς, *adv.* jactanter. A præc.

Κομψεία, ας, ἡ, elegantia, festivitas, lepor; (2) vafrities. A κομψεύω. Unde

Κόμψευμα, ατος, τὸ, scite, venuste, dictum aut factum.

Κομψευριπιδικῶς, *adv.* scite et eleganter, Euripidis more. *Vox Aristophanica.* Ex κομψὸς et Εὐριπίδης.

Κομψεύομαι, scite seu festive aliquid facio; (2) scite et urbane cavillor; (3) scitus et facetus esse volo, adfecto venustatem; (4) jacto me, ac vendito; κεκομψευμένον, p. pass. scite et eleganter compositum, dictum. Οἱ πλάσαι δὲ ἔτι μᾶλλον κομψεύονται ἐν τῷ ἔργῳ, *Plat.* A κομψός. Hinc

Κομψευτὸς, ὴ, ὸν, festivus, lepidus, ornatus.

Κομψεύω, argutari. Κόμψευε νῦν τὴν δόξαν, argutare quantum vis de suspicione, *Soph Antig.* 324.

Κομψοεπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, facetus, verbis elegans. Ex κομψὸς et ἔπος.

Κομψοπρεπὴς, ίος, ὁ ϗ ἡ, scitus, elegans, festivus. Ex πρέπω.

ΚΟΜΨΟ'Σ, ὴ, ὸν, scitus, elegans, bellus, venustus, lepidus, facetus, festivus; (2) loquaculus, garrulus; (3) vafer, versutus; (4) plenus jactantiæ et ostentationis.

Κομψότης, ητος, ἡ, elegantia, lepor, festivitas; (2) argutia, subtilitas. A κομψός.

Κομψῶς, *adv.* scite, lepide, festive.

Κοναβέω, ῶ, fut. ήσω, resono, sonum reddo. Ἀμφὶ δὲ νῆες Σμερδαλέον κονάβησαν, *Il.* 2, 334. A κόναβος.

Κοναβηδὸν, *adv.* cum sonitu. Ab eod.

Κονάβησε, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἐκονάβησε, a κοναβέω.

Κοναβίζω, f. ίσω, resono. Αὐτὰρ ὑπὸ χθὼν Σμερδαλέον κονάβιζε ποδῶν αὐτῶν τε, ϗ ἵππων, *Il.* 2, 466. Ab eod.

ΚΟ'ΝΑΒΟΣ, ȣ, ὁ, sonitus, strepitus.

Κ[illegible]ΑΥ, υος, τὸ, poculum barbaricum, Persicum, certe Asiaticum, decem cotylarum. Ἴδε εἴληφα ἐκ τῆς χειρός σȣ.... τὸ κόνδυ τȣ θυμȣ μȣ, calicem indignationis meæ, *Isaias,* 51, 22.

Κονδύλη, ης, ἡ, tuber, vibex.

Κονδυλίζω, fut. ίσω, digitis in condylos contractis verbero; pugnum impingo, pugno cædo.

Κονδυλισμὸς, ȣ, ὁ, talitrum; plaga pugno incussa. A κονδυλίζω.

ΚΟ'ΝΔΥΛΟΣ, ȣ, ὁ, digiti articulus et junctura, seu nodus et curvatura qua digitus flectitur; (2) tuber in digitorum junctura; (3) pugnus; (4) ictus qui fit pugno. *Gl. V.* κόνδυλοι, articuli; κόνδυλος, colaphus, talitrum, pugnus. Hinc

Κονδυλόομαι, ȣμαι, intumesco, extubero instar tuberum in juncturis digitorum.

Κονδυλώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, nodos et tubera in digitorum juncturis repræsentans. A κόνδυλος.

Κονδύλωμα, ατος, τὸ, tuber, quale est nodorum in juncturis digitorum.

ΚΟΝΕ'Ω, ῶ, festino, propero, curro, ministro, famulor, *Hes.* usitatum in compositione, ut ἐγκονεῖν, διακονεῖν (2) sentio, novi. A κοέω, *Ern.* Hinc

Κονὴ, ῆς, ἡ, ministerium; (2) cædes. Ab obsoleto κένω, *occido.*

Κονήτης, ȣ, ὁ, minister, famulus, *Hes.*

Κονία, ας, ἡ, arena, pulvis; (2) cinis; (3) lixivium; (4) calx, tectorium, albarium, *Gl. V.* (5) arena. A κόνις.

Κονίαμα, ατος, τὸ, calce inductum, opus albarium seu tectorium; κονιάματα, circumlitiones, *Gl. V.* A κονιάω.

Κονίασις, εως, ἡ, albarii seu tectorii operis inductio. *Gl. V.* tectorium. Ab eod.

Κονιατὴς, ȣ, ὁ, et κονιάτης, ȣ, ὁ, qui opere albario parietes tegit. *Ph.* dealbator, tector:

Κονιατὸς, ὴ, ὸν, albario et tectorio opere inductus, calce illitus. Ab eod.

Κονιάω, ῶ, f. άσω, pulvere impleo, pulvere adspergo, inspergo; (2) calce induco vel obduco, calce dealbo; (3) cerusso, fuco; κονιῶμαι, in pulvere volutor, dealbor, et alicubi active, tectorio induco; κεκονιαμένος, perf. pass. pulverulentus, dealbatus. Παρομοιάζετε τάφοις κεκονιαμένοις, *Matt.* 23, 27. A κονία.

Κονέω, ῶ, pulverem excito, moveo, *V. L.* A κόνις.

Κονίῃσι, dat. pl. *Ion.* pro κονίαις.

Κονίζα. Vide κόνυζα.

Κονίζω, fut. ίσω, pulvere impleo, respergo, fœdo; κονίζομαι, in pulvere volutor, versor; (2) ad pugnam me athletarum more paro, exerceor; κεκονισμένος, perf. pass. pulverulentus, festinans; (3) *est etiam* perire, interfici. Vid. κονίω.

ΚΟΝΙ'ΛΗ, ης, ἡ, cunila, herba quæ et origanum Heracleum dicitur.

Κόνιον, ȣ, τὸ, pulvis. A κόνις.

Κονίοπȣς, οδος, ὁ ϗ ἡ, cujus pedes in pulvere versantur, pulvere respersi sunt; (2) calceamenti genus. Ex κόνις et πȣς.

Κονιοπόπȣς, οδος, ὁ ϗ ἡ, idem. Hinc κονιοπόποδες, ἀγροῖκοι ἐργάται, rustici operarii, agricolæ. Ex κονιορτὸς et πȣς.

Κονιορτὸς, ȣ, ὁ, pulvis, pulvis excitatus et in aerem elevatus; (2) homo squalidus et illuvie laborans. Ex κόνις et ὄρω. Hinc

Κονιορτόω, ῶ, f. ώσω, pulvero, *Gl. V.* κονιορτȣμαι, pulveresco, *Gl. V.*

Κονιορτώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, pulverulentus, *Gl. V.*

Κόνιος, pulvereus, ut Ζεὺς κόνιος. A κόνις.

Κονιόω, ῶ, pulverem excito. Ab eod.

Κονίπȣς, οδος, ὁ ϗ ἡ, idem quod κονίοπȣς.

Κονίπτω, excito pulverem, impleo pulvere, *V. L.*

ΚΟ'ΝΙΣ, εως, ἡ, pulvis; (2) cinis; (3) lixivium. Hinc

Κόνις, ιδος, ἡ, lens, ovum pediculorum.

Κονίσαλος, vel κονίσσαλος, ȣ, ὁ, ἡ, pulvis motus, pulvis excitatus. *Gl. V.* pulvisculus; (2) pudendum, seu numen Priapeum. (1) κονίσσαλος ὤρνυτ' ἀελλὴς, *Il.* 3, 13. (2) *Athen.* 10. *Synes. Epist.* (2) *Aristoph. Lys.* 975. Ex κόνις et ἅλλομαι.

Κονιστήριον, ȣ, τὸ, locus in quo athletæ decertaturi pulvere se conspergebant, oleo antea peruncti A κονίζω. Unde

Κονιστικὸς, ἡ, ὸν, qui in pulvere volutari solet:

Κονίστρα, ας, ἡ, volutabrum pulvereum, arena, in qua se exercebant athletæ; (2) cavum pulvereum, in quo se volutant aves.

Κόνιτρον, ȣ, τὸ, idem. A

Κονίω, pulvere impleo; pulverem excito; oblino, oblino pulvere; κονίομαι, in pulvere volutor, ad pugnam me paro athletarum more; κονισάμενος, a. 1. med. volutatus in pulvere; κεκονιμένος, p. pass. pulverulentus. Κονίοντες πεδίοιο, *Il.* 13, 820; 22, 405. A κ...

ΚΟ'ΝΝΑΡΟΣ, ȣ, ὁ, connarus, arbor apud Alexandrinos.

Κ[illegible]έω, ῶ, cognosco. Κοννῶ δ' ἄταν, *Æschyl. Suppl.* 171.

ΚΟ'ΝΝΟΣ, ȣ, ὁ, barba. Alicubi junctum voci ψέλλιον, armilla, videtur tale ornatus genus significare. Est Κόννος sive potius Κόννας et Κοννᾶς, etiam nomen proprium citharœdi cujusdam pauperis miserique; unde proverb. Κόννȣ ψῆφος, de homine nihili.

Κοννόφρων, unde dat. pl. *apud Hes.* κοννόφροσι, quod exponit ἄφροσι, dementibus, amentibus. Ex Κόννος et φρὴν, *mens.*

Κοντίλος, ȣ, ὁ, contus, *V. L.* (2) coturnix, *Hes.* (3) serpens quidam, *Hes.* A

ΚΟΝΤΟ'Σ, ȣ, ὁ, contus, pertica, sudes.

Κοντοβολέω, contis jaculor, peto. A βάλλω.

Κοντοφόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui contum gestat, conto armatus. *Ph.* hastatus. Ex φέρω.

Κοντωτὰ πλοῖα, contis instructa navigia, quæ contis impelluntur. A κόντος.

Κόνυζα, ης, ἡ, herba coronaria; cunilago.

Κονυζήεις, εσσα, εν, ex herba cunila, *Nic.*

Κοπάζω, fut άσω, desino, quiesco. Ἐκόπασεν ὁ ἄνεμος, *Matt.* 14, 32. A κόπος.

Κοπανίζω, pistillo contundo, pinso. A κόπανον.

Κοπανιστήριον, ȣ, τὸ, pistillum. A præc.

Κόπανον, ȣ, τὸ, idem. A κόπτω.

Κοπὰς, άδος, ἡ, arbor incisa, arbor quæ cædi solet. Ab eod.

Κοπεῖν, a. 2. inf. act. verbi κόπτω.

Κόπειον, ȣ, τὸ, vel κόπαιον, frustum. *Ph.* κόπιον, idem. Ab eod.

Κοπετὸς, ȣ, ὁ, planctus. A κόπτομαι.

Κοπεὺς, έως, ὁ, cælum quo lapides et similia cælamus. A κόπτω. Unde

Κοπὴ, ῆς, ἡ, sectio, incisio; (2) cædes, strages.

Κοπῆναι, a. 2. inf. pass. verbi κόπτω.

Κοπιαρὸς, ρὰ, ρὸν, laboriosus, molestus, lassitudinem nervis inferens. A κοπιάω. Unde

Κοπιάτης, ȣ, ὁ, vespillo, *Ph.*

Κοπιάτω, 3. sing. præs. imperat. act. *contr.* pro κοπιαέτω, a

Κοπιάω, ῶ, fut. άσω, laboro; (2) moleste fero, fastidio; (3) fatigor, lassesco, fatisco; κοπιάσας, aor. 1. delassatus; perf. κεκοπιακὼς, lassus, fatigatus; præs. part. pass. κοπιώμενος, fatiscens. Περισσότερον αὐτῶν πάντων ἐκοπίασα, 1 *Cor.* 15, 10. Κεκοπιακὼς ἐκ τῆς ὁδοιπορίας, *Joan.* 4, 6. A κόπος.

Κοπίζω, f. ίσω, epulum agito, quod κοπὶς dicitur; κοπίζειν, mentiri, *Hes.* A κόπις, *loquax.*

ΚΟΠΙ'Σ, ίδος, vel κόπις, ιδος, ἡ, gladius seu culter aptus ad cædendum; (2) cœna, seu convivium quoddam Laconicum, *Athen.*

Κόπις, orator, rhetor (sæpe in malam partem). Ποικιλόφρων κόπις, ἡδυλόγος, δημοχαριστὴς, *Eur. Hec.* 133.

Κοπιώδης, ες, idem quod κοπώδης.

Κοπιῶντες, nom. pl. pro κοπιάοντες.

Κόπος, ȣ, ὁ, labor; (2) molestia; (3) lassitudo, defatigatio ex labore. A κόπτω.

Κοπόω, ῶ, fut. ώσω, lasso, fatigo; κοπόομαι, ȣμαι, lassor, fatigor; ἐκοπώθη, aor. 1. lassus est, *Hom. Batr.* 188. κεκοπωμένος, perf. lassitudine confectus, defatigatus. A κόπος.

Κόππα, *indecl.* figura nonaginta significans.

Κοππατίας, ȣ, ὁ, equus τῷ κόππα insignitus.

Κοππαφόρος, idem. Ex φέρω.

Κοπραγωγὸς, ῦ, ὁ, fimum vehens. Ex κόπρος et ἀγωγὸς, vector.
Κόπρανον, ȣ, τὸ, stercus, *Aret.*
Κοπρεύω, stercoro, *Eust.* A κόπρος.
Κοπρέω, ῶ, fut. ήσω, stercoro. Ab eod.
Κοπρία, ας, ἡ, stercus; (2) sterquilinium, fimetum. Ab eod.
Κόπριαι, οἱ, parasiti vilissimi, Copriæ, *Suet.*
Κοπρίζω, fut. ίσω, stercoro, fimo saturo.
Κοπρικὸς, ἡ, ὸν, stercoreus, stercorosus. *Gl. V.* stercoratorius. A præc.
Κόπρινος, ίνη, ινον, stercoreus, *Gl. V.*
Κόπριον, ȣ, τὸ, stercus, fimus. Ab eod.
Κόπριος, ία, ιον, stercoreus; (2) vilis, abjectus. Ab eod.
Κόπρισις, εως, ἡ, stercoratio. A κοπρίζω.
Κοπρισμὸς, ῦ, ὁ, idem. Ab eod.
Κοπριώδης, εος, ὁ ἡ, stercorosus.
Κοπριών, ῶνος, ὁ, scarabæus, stercoreas pilas provolvens. A κόπριον.
Κοπροδοχεῖον, ίου, τὸ, sterquilinium, cloaca, *Gl. V.* Ex κόπρος et δέχομαι.
Κοπρολογέω, fimum colligo. A
Κοπρολόγος, ȣ, ὁ ἡ, qui stercora colligit; (2) extreme sordidus. Ex κόπρος et λέγω.
ΚΟ'ΠΡΟΣ, ȣ, ἡ, stercus, fimus; *Gl. V.* lutum, cœnum, pulvis; (2) stabulum. (2) μυκηθμῶ δ' ἀπὸ κόπρȣ ἐπισσεύοντο νομόν δε, *Il.* 18, 575. Hinc intelligenda glossa in *Hesychio* voc. Ἀυλητής.
Κοπρόσυρα, ἡ, fimus qui trahitur, *Hes.*
Κοπροφορέω, ῶ, fut. ήσω, stercus fero, stercus ingero. Κοπροφορήσω σ', εἰλαλήσεις, *Aristoph. Eq.* 295. A
Κοπροφόρος, ȣ, ὁ ἡ, qui stercora fert, stercora ingerens. Ex κόπρος et φέρω.
Κοπρόω, ῶ, stercoro, *Eust.* A κόπρος. Unde
Κοπρώδης, εος, ὁ ἡ, stercorosus, *Aret.*
Κοπρὼν, ῶνος, ὁ, sterquilinium, fimetum, locus ubi stercus colligitur. A κόπρος.
Κοπρώνης, ȣ, ὁ, sterquilinarius, homo ultimæ sortis. A κοπρών. Vid. *Ern.*
Κόπρωσις, εως, ἡ, stercoratio. A κοπρόω.
Κοπρώνυμος, ȣ, ὁ ἡ, a stercore nomen habens. Ex κόπρος et ὄνομα.
Κοπτάριον, ȣ, τὸ, placentula e materia contusa; (2) pharmacum placentulæ formam habens. A κόπτω.
Κόπτη, ἡ, prasum marinum, *Athen.*
Κοπτὴ, ῆς, ἡ, copta, placenta. A κόπτω.
Κόπτοισα, part. act. f. g. *Dor.* pro κόπτȣσα.
Κοπτομένη, præs. part. pass. f. g.
Κοπτοπλακῦς, ῦντος, ὁ, idem quod κοπτὴ, *Ath.*
Κοπτὸς, ἡ, ὸν, contusus; (2) pharmacum ad placentæ formam tundendo factum. A
ΚΟ'ΠΤΩ, f. ψω, scindo, seco, findo; (2) amputo, succido, cædo; (3) vulnero, saucio; (4) cædo, percutio, ferio; (5) impello, pulso; (6) cudo; (7) tundo; (8) obtundo; (9) succutio; (10) præcido; κόπτομαι, plango, cædor, &c. κεκοπὼς, perf. med. qui pulsavit; κεκομμένος, pass. concisus; κοπῆναι, aor. 2. pass. cædi, cæsum esse. Τίς ἐσθ' ὁ κόπτων τὴν θύραν, *Aristoph. Plut.* 1097. Κόπτεσθ' Ἄδωνιν φησιν, lugeri, *Id. Lys.* 399 Ἐκόπτοντο αὐτὴν, *Luc.* 8, 52. ἐπ' αὐτὸν, *Apoc.* 1, 7.
Κοπώδης, εος, ὁ ἡ, laboriosus; (2) molestus, lassitudinem afferens; epith. morborum; (3) lassus, fessus, lassatus. A κόπος.
Κόπωσις, εως, ἡ, labor, molestia, fatigatio, lassitudo. A κοπόω.
Κοραγεῖν, puellam abducere, *Hes.* Ex κόρη.
Κοράκεσσι, dat. pl. *Ion.* pro κόραξι, a κόραξ.
Κορακεύομαι, denigror, *V. L.* A κόραξ.
Κορακεὺς, έως, ὁ, piscis species; κορακέων, gen. pl. ficorum species. A κόραξ.
Κορακίας, ȣ, ὁ, corvinus, corvo similis; (2) graculus. Ab eod.
Κορακινίδιον, ȣ, τὸ, parvus coracinus. A
Κοράκινος, ίνη, ινον, corvinus. A κόραξ. Unde
Κορακῖνος, ȣ, ὁ, coracinus, piscis quidam.
Κοράκιον, ȣ, τὸ, corvus parvus; (2) malleus, quo fores pulsantur; (3) species ficus. Dim.
Κορακίσκος, ȣ, ὁ, corvus. *Gl. V.* parvus corvus Dim. a κόραξ.

Κορακοειδὴς, έος, ὁ ἡ, corvi speciem habens.
Κορακώδης, εος, ὁ ἡ, corvinus, corvini generis. A κόραξ.
Κοραλλίζω, coralli more rubeo. A
ΚΟΡΑ'ΛΛΙΟΝ, vel κȣράλιον, ȣ, τὸ, corallium, corallum, curalium, lapis marinus rubens.
Κοραλλιοπλάστης, ȣ, ὁ, qui e corallio fingit figuras, &c. *Ern.*
ΚΟ'ΡΑΞ, ακος, ὁ, corvus; (2) signum cœleste; (3) nomen piscis; (4) machina bellica; (5) malleus, quo fores pulsantur; (6) rostrum gallinaceum, *Eust.* (7) genus supplicii; (8) nomen pastilli; (9) repagulum.
Κοράξαι, a. 1. inf. act. verbi κοράσσω.
Κοράσιον, ȣ, τὸ, pupa, puella, puellula. A κόρη. Hinc
Κορασιώδης, εος, ὁ ἡ, puellaris.
Κοράσσω. vel κοράττω, pertinaciter et improbe aliquid flagito, *Suid.* A κόραξ (5).
Κορδακίζω, f. ίσω, cordacem salto. A κόρδαξ.
Κορδακικὸς, ἡ, ὸν, cordacicus, cordaci conveniens. Ab eod.
Κορδακισμὸς, ῦ, ὁ, cordacis saltatio. A κορδακίζω.
ΚΟ'ΡΔΑΞ, ακος, ἡ, cordax, genus saltationis comicæ et lascivioris.
ΚΟΡΔΥ'ΛΗ, ης, ἡ, clava, fustis; (2) involucrum capitis; (3) vilissimus pisciculus quidam; (4) fœtus thynni. Hinc
Κόρδυλος, ȣ, ὁ, piscis quidam, cordylus.
Κορέει, 3. sing. fut. 1. ind. act. *per Sync.* pro κορέσει, a κορέω.
Κορεία, ας, ἡ, virginitas; (2) pulchritudo, *Hes* (3) sacrificium in honorem Proserpinæ, *Id.* (4) saturitas, *Id.* A κόρη, vel κορεύω.
Κορεννύω, saturo. Vid. κορέω.
Κορέσασθαι, aor. 1. inf. med. verbi κορέννυμι.
Κορέσειεν, 3. sing. aor. 1. opt. act. *Æol.* cum ν ἐφελκ. pro κορέσαι.
Κορεσθεὶς, *satiatus*, a. 1. part. pass.
Κορέσκω, pro κορέω, *Nicand.*
Κορεστὸς, ἡ, ὸν, satiabilis. A κορέω.
Κόρευμα, ατος, τὸ, virginitas. Ὦ λέκτρον, ἔνθα παρθένει' ἔλυσ' ἐγὼ κορεύματ' ἐκ τȣδ' ἀνδρὸς, virginitatem amisi, *Eurip. Alc.* 175. A
Κορεύω, f. εύσω, devirgino, stupro; (2) juvenilem ætatem transigo: pass. κορεύεται, devirginatur. (2) Σὺ δ', ὦ τέκνον μοι, πῶς κορευθήσῃ καλῶς, *Eur. Alc.* 314. A κόρη.
Κορέω, κορεννύω, κορέννυμι, fut. έσω et ήσω, satio, saturo; κεκορεσμένος et κεκορημένος, perf. pass. satiatus; ἐκορέσθην, a. 1. satiatus sum; κορέσσατο, *Poet.* pro ἐκορέσατο, a. 1. med. se satiavit; ἐκεκόρεστο, 3. sing. plusq. perf. pass. satiatus erat; κορέει, *Poet.* pro κορεῖ, f. 2. act. satiabit. Τίς ἂν κορέσειεν ἅπαντας, *Epigr.* Κορεσθέντες δὲ τροφῆς, *Act.* 27, 38.
Κορέω, f. ήσω, verro, purgo, et hinc orno; κεκορημένος, purgatus, perf. pass. Τὸ παιδαγωγεῖον κορῶν, *Dem.*
Κόρη, ἡ, navis πρωτόπλοος, *Lycophr.*
Κόρη, ης, ἡ, pupa, puella, juvencula, virgo. filia, puella nupta; (2) Proserpina; (3) pupa, imaguncula, qua puellæ ludunt; (4) pupilla, nigricans pars oculi. A κορέω.
Κόρηθρον, ȣ, τὸ, scopæ, scopulæ. Ab eod.
Κόρημα, ατος, τὸ, purgamentum; (2) scopæ. Ab eodem.
Κορημάτιον, ȣ, τὸ, scopula, *Gl. V.* A præc.
ΚΟ'ΡΘΥΣ, υος, ἡ, acervus manipulorum frumenti, *apud Theoc.* (2) agger, tumulus, *Hes. Suid.*
Κορθύνω, idem quod
Κορθύω, in acervum colligo, coacervo. κορθύεται, attollitur, intumescit. Ἄμυδις δέ τε κῦμα κελαινὸν κορθύεται, *Il.* 9, 7. A κόρθυς.
Κορίαννον, vel κορίανον, ȣ, τὸ, coriandrum; (2) annulus, qui in indice digito gestatur. A κόρις.
Κορίδιον, ȣ, τὸ, puellula, pupa. Dim. a κόρη.
Κορίζομαι, f. ίσομαι, blandior, blande compello. Τȣτον τὸν υἱὸν λαμβάνȣσ' ἐκορίζετο, *Aristoph. Nub.* 68. Ab eod.
Κοριβαλὴς, et κορυβαλὴς, unde κυροβάλλια, δάφνη, virentibus ramis decora, *Ep.*

Κορίκιος, ad puellas vel virgines spectans, *Poll.*
Κορικὸς, ἡ, ὸν, puellaris, virginalis.
Κορικῶς, *adv.* puellariter, virginum more.
Κορινίαι, οἱ, qui ex clanculario concubitu nati sunt, *Steph.*
Κορινθιάζειν, scortari, lenonem agere, *Hes.* A Κορίνθιος.
Κορίνθιος, ία, ιον, Corinthius. A Κόρινθος.
Κορινθίως, *adv.* more Corinthiaco.
Κορινθιουργὴς, έος, ὁ ἡ, a Corinthio opifice, *item* ære Corinthiaco factus. Ex ἔργον.
ΚΟ'ΡΙΝΘΟΣ, ȣ, ἡ, Corinthus, urbs Achaiæ.
Κόριον, ȣ, τὸ, pupa, puellula; (2) sacrificium pro puellis seu pueris juvenculis; (3) coriandrum, herba; (4) ancilla, serva, *Heliod. r.* 7. *Angl.* CORIANDER. Dim.
ΚΟ'ΡΙΣ, εως, ὁ vel ἡ, cimex; (2) herbæ seu fruticis nomen, qui alias hypericon appellatur; κόρεις, cimices.
Κορίσκη, ης, ἡ, puella, puellula, pupa. Dim.
Κορίσκιον, ȣ, τὸ, idem.
Κοριώδης, ες, puellaris, *Hes.*
Κόρκορος, ὁ, olus agreste, *Ar.* κόρχορος, *Hes.*
Κορκορυγέω, ῶ, f. ήσω, strepo, latro, *de ventre.* Compos. legitur *apud Aristoph.* Κλόνος ἐξαίφνης αὐτὴν διεκορκορύγησεν; *Nub.* 386. A
Κορκορυγὴ, ῆς, ἡ, intestinorum tumultus ac strepitus; (2) strepitus quivis.
Κορκορυγμὸς, ῦ, ὁ, idem.
Κορμάζειν, truncare, putare; (2) circumligare, *Hes.* A κορμός.
Κορμηδὸν, *adv.* tanquam caudex, tanquam truncus. Οὓς κορμηδὸν κειμένȣς οἱ Ἕλλημες ὑπὸ τȣς μηρȣς ἀνόσιον acervatim jacentes, *Heliod.* 9.
Κορμὸς, ῦ, ὁ, truncus, caudex, stipes.
Κορνοπίων, cognomentum Herculis, quod a fugatis locustis accepit. A
ΚΟ'ΡΝΩΨ, οπος, ὁ, locusta.
Κόροιο, gen. sing. *Ion.* pro κόρȣ, a κόρος.
Κόροιφος, ȣ, ὁ ἡ, virginum corruptor. Ex κόρη et οἴφειν.
Κοροκόσμιον, ȣ, τὸ, puellarum seu virginum ornamentum. Ex κόρη et κόσμος.
Κοροπλάθος, ȣ, ὁ ἡ, qui pupas fingit. Ἐν πηλῷ . . . ἡ πλαστικὴ κατὰ ταὐτὰ τοῖς κοροπλάθοις, circa lutum figulina versatur, quemadmodum puparum figuli, *Lucian. Prometh.* Ex κόρη et πλάσσω, *fingo.*
Κοροπλάστης, ȣ, ὁ ἡ, idem et ex iisd.
Κόρος, ȣ, ὁ, satietas, fastidium; (2) fastus, arrogantia, superbia.
Κόρος, ȣ, ὁ, puer, juvenculus, filius. Alias et κȣ̃ρος: (2) germen novellum.
Κόρος, corus, mensuræ quoddam genus.
Κορσεὺς, έως, ὁ, tonsor, *Hes.* A κείρω, κορρεὺς, κυρεὺς, *Voss.*
Κόρση, *Att.* κόρρη, ης, ἡ, crinis; (2) tempus, pars capitis; (3) caput; (4) maxilla, gena, bucca, mala. (2) βάλε δȣρὶ κόρσην, *Il.* 4, 501. A κείρω. Unde
Κόρσης, ȣ, ὁ, qui barbam sibi primum rasit.
Κορσιόεις, εσσα, εν, calamistratus, *Orph.*
Κόρσιον, et κορσίον, τὸ, radix loti, *Theophr.*
Κορσοειδὴς, ἐς, qui capilliforme est. Gemma *ap. Plin.*
Κορσόω, ῶ, tondeo, rado, *Hes.*
Κορσωτεὺς, έως, ὁ, tonsor. Οὗτος δὲ παῖς ὢν ἐν τῇ Καρδίᾳ ἐτράφη, καί τινι Καρδιηνῷ ὀχλιύσας, κορσωτεὺς ἐγένετο, *Athen.* 12. A κορσόω.
Κορσωτὴρ, ῆρος, ὁ, idem et ab eod. Hinc
Κορσωτήριον, ȣ, τὸ, tonstrina.
Κορσωτὸς, ἡ, ὸν, idem quod κορσωτός.
Κορυβαντιασμὸς, ῦ, ὁ, orgia, bacchatio; *item* expiatio Corybantum ritu facta. A
Κορυβαντιάω, ῶ, f. άσω, Corybantes imitor entheo incessu, insanio. A Κορύβας.
Κορυβαντίζω, f. ίσω, Corybantum sacris initio. Ab eod.
Κορυβαντικὸς, ἡ, ὸν, corybantius, corybanticus; (2) corybanti proprius. A Κορύβας.
Κορυβάντιον, ȣ, τὸ, Corybantum templum.
Κορυβαντισμὸς, ῦ, ὁ, *Hes.* Vide κορυβαντιασμός.
Κορυβαντιώδης, ες, similis Corybantum motibus, gestibus, &c.
ΚΟΡΥ'ΒΑΣ, αντος, ὁ· Κορύβαντες, Corybantes,

Dii supermundani custodiendi vim habentes, secundum Orphicos; (2) sacerdotes Deæ Phrygiæ, Rheæ, Cybeles.

Κορυδαλλὶς, ίδος, ἡ, galerita, genus alaudæ. A κόρυς.

Κορυδαλλῶ, alaudæ, g. s. *Dor.* pro κορυδαλλῆς.

Κορυδαλὸς, et κορυδαλλὸς, ȣ, ὁ, idem. A

Κορυδὸς, ȣ, ὁ, galerita, alauda cristata.

ΚΟ'ΡΥΖΑ, ης, ἡ, gravedo, humoris crudi e capite destillatio, morbus cerebri; (2) mucus narium, pituita; (3) stoliditas, stupor.

Κορυζάω, ῶ, fut. ήσω, gravedine laboro, muco plenus sum. A κόρυζα.

Κορίζω, idem, *Polyb.*

Κορυθάϊξ, κος, ὁ, galeam movens, bellator. A κόρυς et ἀΐσσω, *moveo*.

Κορυθαίολος, vel κορυθαιόλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui habet galeam variegatam, cristatus; (2) armatus, agilis, celer ad pugnam, bellicosus, *Il.* 2, 816. Ex κόρυς et αἰόλος.

Κορυθέω, armo, *Hom.*

Κορύθιον, ȣ, τὸ, galeola, *Gl. V.* A κόρυς.

Κορυκοβολία, ας, ἡ, pilæ jactatio, exercitii genus, *Aret.* Ex κόρυκος et βάλλω.

Κορυκομαχία, ας, ἡ, idem.

ΚΟ'ΡΥΚΟΣ, ȣ, ὁ, sacculus, marsupium; (2) scrotum; (3) pilæ genus, folliculus; infra per ω, κώρυκος, quæ scriptio est usitatior.

Κορύμβη, ἡ, idem quod κόρυμβος, *Ath.*

Κορυμβήθρα, ας, ἡ, hedera, corymbos ferens:

Κορυμβίας, ȣ, ὁ, sc. κιττὸς, hederæ species cujus racemi in orbem sunt circumacti:

Κορυμβόομαι, ȣμαι hinc κεκορυμβωμένη κόμη apud *Suid.* coma corymbis fastigiata. A

ΚΟ'ΡΥΜΒΟΝ, ȣ, τὸ, vel κόρυμβος, ȣ, ὁ, quicquid excelsum est, vel eminens; hinc (2) cacumen montium; (3) aplustria navium; (4) coma certo modo nodata; (5) caulis, racemus; (6) ramus; (7) corymbus, bacca. (3) ἀμφὶ ναῶν κόρυμβα, *Eurip. Iphig. in Aul.* 258.

Κορυνάω, ῶ, instar clavæ fastigium habeo, fastigio me et velut thyrsum profero. A

ΚΟΡΥ'ΝΗ, ης, ἡ, clava; (2) *metaph.* pro asini veretro, *Nicand.* (3) κορύνη βλαςȣ̃, geniculatum incrementum et cacuminum articulatio in germinatione arborum; (4) κορύναι, articuli humeri summi necnon cubiti, capitulata seu capitata ossa in humeri cubitique articulatione, *Poll. Il.* 7, 141.

Κορύνησις, εως, ἡ, germinatio, *Athen.*

Κορυνήτης, ȣ, ὁ, qui clava utitur in pugna; clavator, *Gl. V.* A κορυνάω.

Κορυνηφόρος, ȣ, ὁ, claviger, clavator.

Κορυνοειδὴς, εσσα, εν, clavæ formam habens, in clavæ modum fastigiatus. A κορύνη.

Κορυνώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, idem quod præc.

Κορυπτίλος, seu κορυπτόλης, ȣ, ὁ, qui cornibus petit, petulcus; (2) cornupeta, *Gl. V.* A

Κορύπτω, f. ψω, cornibus peto, cornibus ferio; arieto, *Gl. Vet.*

ΚΟ'ΡΥΣ, υθος, ἡ, galea, cassis; (2) galerita, alaudæ genus. (1) τόν ῥ' ἔβαλε πρῶτος κόρυθος φάλον, *Il.* 4, 459.

Κορυσσέμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro κορύσσειν.

Κορύσσω, galea armo; (2) armo; (3) incito; et κορύσσομαι, impetu feror, furo. Πόλεμόν τε κορύσσων, *Il.* 2, 273. Πόντῳ μὲν τὰ πρῶτα κορύσσεται, *Ib.* 4, 424. A κόρυς.

Κορυςὴς, ȣ̃, ὁ, armatus miles, bellator. Ἀντίλοχος Τρώων ἕλεν ἄνδρα κορυςὴν, *Il.* 4, 457. A κορύσσω.

Κορυφαία, ας, ἡ, pars habenæ summum caput equi cingens. A κορυφή.

Κορυφαῖον, ȣ, τὸ, pars retis. A

Κορυφαῖος, αία, αῖον, verticalis, in vertice positus; (2) suprenum locum obtinens, supremus, præcipuus; (3) præsul, præcentor; (4) cæteris honore quocunque præstans. A

ΚΟΡΥΦΗ', ῆς, ἡ, vertex capitis; (2) cacumen, fastigium, vertex cujusvis rei; (3) summa, caput; (4) ornamentum quoddam muliebre; (5) digiti extremitas interna; (6) pars ossis versus anum inclinans. Hinc

Κορυφόω, ῶ, f. ώσω, in verticem attollo, fastigio, consummo; κορυφȣ̃μαι, in verticem attollor; fastigior, consummor. Τȣ̃το γὰρ ἀγγέλλει κορυφȣ̃μενος εἰς ἓν ἀριθμός, *Anth.* 3. Dicitur et de mari commoto ventis.

Κορυφιςήρ, ῆρος, ἡ, pars ornamenti muliebris; a κορυφὴ (4); retis pars, *Bud.*

ΚΟ'ΡΧΟΡΟΣ, ȣ, ὁ, olus quoddam vile silvestre; (2) piscis quidam.

Κορώνεως, ω, ficus, cujus fructus coracino colore sunt.

ΚΟΡΩ'ΝΗ, ης, ἡ, cornix; (2) malleus ferreus, quo fores pulsantur; (3) annulus, quo fores attrahuntur; (4) summitas in curvamine arcus, curvatura in arcu, ubi alligatur utrimque nervus; (5) inflexum seu curvitas in puppi navis; (6) apex ligni inter utrumque bovem in aratro protensi; (7) quævis summitas; (8) corona. Hinc

Κορωνιάω, ῶ, cervicem vel cornua effero; (2) incurvus et lunatus sum; (3) *interpr. ap. Polyb.* contendo, obtrecto. Κορωνιόωντα πέτηλα, *Hesiod. Scut.* 289.

Κορωνιδεὺς, έως, ὁ, cornicis pullus. A κορωνίς.

Κορωνίζω, fut. ίσω, cornicis stipem colligo, ut solebant circulatores quidam, cornicem præferentes, stipemque ei corrogabant, cantilenam quandam canentes. Ab eod.

Κορώνιος, incurva et lunata habens cornua, *Hes* A κορωνίς.

Κορωνιόωντα, acc. sing. part. præs. act. *Poet.* pro κορωνιῶντα, a κορωνιάω.

Κορωνὶς, ίδος, ἡ, epith. navis nigræ, vel cujus puppis inflexa; (2) summitas cornuum in bobus inflexa; (3) nota libris appingi solita ad denotandum finem partis alicujus, velut scenæ in fabulis scenicis; (4) fastigium, summitas, apex alicujus rei; (5) id quod ultimum ædificio imponitur; (6) cornix. A κορώνη.

Κορώνισμα, ατος, τὸ, carmen τῶν κορωνιζόντων. A κορωνίζω. Unde

Κορωνιςὴς, ȣ̃, ὁ, circulator κορωνίζων.

Κορωνοβόλον ὄργανον, instrumentum ad cornices petendas accommodatum. Ex βάλλω.

Κορωνόμος, ὁ, *medicorum vox*, idem quod κόδωλον, *Hipp.*

Κορωνοπόδιον, ȣ, τὸ, pediculus cornicis, *Hes.*

Κορωνοπόδιον, ȣ, τὸ, coronopus, herba. Dim. a

Κορωνόπȣς, οδος, ὁ, pes cornicis, herba quædam. Ex κορώνη et πȣ̃ς.

Κορωνοποειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, pedi cornicis similis. Ex præc. et εἶδος.

Κορωνὸς, ȣ̃, ὁ, elatus, cervicem efferens. A κορώνη.

Κοσκινεύω, fut. εύσω, cribro. A κόσκινον.

Κοσκινηδὸν, *adv.* in modum cribri:

Κοσκινίζω, fut. ίσω, cribro. Ab eod.

Κοσκίνιον, ȣ, τὸ, cribellum. Dim. a κόσκινον.

Κοσκινόγυρος, ȣ, ὁ, circulus ligneus ambiens cribrum. A γῦρος, *circulus.*

Κοσκινόμαντις, εος, ὁ ϗ ἡ, e cribro divinans.

ΚΟ'ΣΚΙΝΟΝ, ȣ, τὸ, cribrum.

Κοσκινοποιὸς, ȣ̃, ὁ ϗ ἡ, qui cribra conficit, cribrifex. *Gl. V.* cribrarius. Ex κόσκινον et ποιέω.

Κοσκινοπώλης, ȣ, ὁ, qui vendit cribra.

Κοσκινόρινος, ȣ, ὁ, pellis ad conficienda cribra, *Hes.* Ex κόσκινον et ῥινός.

Κόσκινος, ὁ, idem quod κόσκινον, *Sim.*

ΚΟΣΚΥΛΜΑ'ΤΙΑ, ων, τὰ, minuta rerum, ut corii præsegmina, quæ abjici solent.

Κοσμάριον, ȣ, τὸ, parvum ornamentum, *inpr.* exquisitius, ut annuli, torques, &c. Dim. a κόσμος.

Κοσμέω, ῶ, f. ήσω, orno, honesto, condecoro; (2) ordino, digero, dispono; (3) adorno, instruo, apparo; (4) fungor magistratu. Ἐκόσμησαν τὰς λαμπάδας αὐτῶν, *Matt.* 25, 7. Πλεῖςον δὲ κοσμεῖν ἱματίοις σίμνοις πρέπει, *Aristoph. Plut.* 940. Εὑρίσκει κεκοσμημένον, *Matt.* 12, 44. (4) κατὰ Κρήτην κοσμȣ̃ντος ἐν Γορτύνι Κυδάτȣ, cum Gortynæ in Creta cosmus esset Cydates, *Polyb. Excerp. Legat.* 45. Ab eod.

Κόσμηθεν, 3. pl. aor. 1. ind. pass. *Bœot.* pro ἐκοσμήθησαν.

Κόσμημα, ατος, τὸ, ornamentum, insigne. A κοσμέω.

Κοσμῆν, præs. inf. act. *Dor.* pro κοσμεῖν.

Κοσμήσαις, aor. 1. part. act. *Æol.* pro κοσμήσας.

Κοσμήσαντες, nom. pl. aor. ejusd.

Κόσμησις, εως, ἡ, ornatio, exornatio.

Κοσμήτειρα, ἡ, ornatrix. A

Κοσμητὴρ, ῆρος, ὁ, idem quod κοσμητὴς, *Man.*

Κοσμητὴς, ȣ̃, ὁ, seu κοσμήτης, ȣ, ὁ, ornator, ciniflo, fucator; (2) moderator. A κοσμέω.

Κοσμητικὸς, ἡ, ὸν, ornandi peritus. Ab eod.

Κοσμητὸς, ἡ, ὸν, ornatus, excultus.

Κοσμήτορε, principes, nom. dual. a

Κ[illegible], dux, princeps; (2) qui aciem [illegible]

[illegible], τὸ, instrumentum quo in ornando [illegible], ut scopæ, &c.

[illegible], ἡ, ὸν, mundanus, rebus humanis de[illegible]; (2) secularis, qui extra clerum est; (3) externus, visibilis, caducus:

Κόσμιον, ȣ, τὸ, oramentum exquisitius, deliciæ. [illegible]

Κόσμιος, ία, ιον, vel κόσμιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui est moribus compositis, moderatus, modestus. Hinc τὸ κόσμιον, ȣ, modestia, et οἱ κόσμιοι, magistratus quidam apud Cretenses (elegantiores homines, *Ern.*) eadem potestate qua Ephori apud Lacedæmonios, *Strab.* 10, 738. Hinc

Κοσμιότης, ητος, ἡ, modestia, decorum:

Κοσμιώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, modestus, elegans.

Κοσμίως, *adv.* moderate, modeste; (2) ordine.

Κοσμογένεια, vel κοσμογενία, ας, ἡ, mundi generatio, creatio, origo. Ex γίνομαι.

Κοσμογονία, ας, ἡ, origo mundi, qualis vel a philosophis fingitur, vel a Mose traditur.

Κοσμογραφία, ας, ἡ, descriptio mundi. A

Κοσμογράφος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui mundum describit. Ex κόσμος et γράφω.

Κοσμοκόμης, ȣ, ὁ, comam ornans, epith. pectinis. Ex κόσμος et κόμη.

Κοσμοκράτωρ, ορος, ὁ, mundi imperium obtinens; (2) rex, magistratus. Ex κρατέω.

Κοσμολέτης, ὁ, mundum perdens, *Ep.*

Κοσμολογία, ας, ἡ, disputatio de mundo, ejus origine, &c. Ex λόγος. Hinc

Κοσμολογικὸς, ἡ, ὸν, ad doctrinam de mundo pertinens.

Κοσμομανὴς, ὁ, mundi amore insaniens, *Sibyl.*

Κοσμοπλάςης, ȣ, ὁ, mundi fictor, mundi creator. Ex κόσμος et πλάσσω.

Κοσμοπληθὴς, mundum implens. Ἐν τῷ κοσμοπληθεῖ κατακλυσμῷ, *Joseph. Maccab.* 15.

Κοσμοπλόκος, ὁ ϗ ἡ, ornans mundum, epith. solis. Ex κόσμος et πλέκω.

Κοσμοποιέω, ῶ, fut. ήσω, mundum condo.

Κοσμοποιΐα, ας, ἡ, mundi fabricatio seu creatio. A

Κοσμοποιὸς, ȣ̃, ὁ, mundi conditor. Ex ποιέω.

Κοσμοπολίτης, ȣ, ὁ, mundi cives.

ΚΟ'ΣΜΟΣ, ȣ, ὁ, ordo; (2) modus et ratio; (3) disciplina; (4) ornatus, ornamentum; (5) decus, laus; (6) magistratus quidam apud Cretenses; (7) *ap. Philos.* tota compages rerum omnium, ob ordinis pulchritudinem; *unde et Latini mundum vocavere, imprimisque* cœlum, h. e. sidera. *In sacris* etiam significat (8) homines universos; (9) homines impios.

Κοσμοσάνδαλον, τὸ, planta bellum florem edens

Κοσμοσωτήριος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, mundo salutaris.

Κοσμȣργία, ας, ἡ, mundi opificium. A

Κοσμȣργὸς, ȣ̃, ὁ, mundi opifex, conditor.

Κοσμοφθόρος, ȣ, ὁ, mundi vastator. Ex φθείρω.

Κοσμοφορέω, mundum verto. Ἡ τȣ̃ Νῶε κιβωτὸς .... κοσμοφορȣ̃σα, *Joseph. Maccab.* 15.

ΚΟ'ΣΣΟΣ, ȣ, ὁ, colaphus, alapa.

ΚΟ'ΣΣΥΦΟΣ, vel κόττυφος, ȣ, ὁ, merula, *avis.*

Κοςάριον, ȣ, τὸ, locus ubi costus crescit, *Strabo.* A

ΚΟ'ΣΤΟΣ, ȣ, ὁ, costus, planta aromatica.

ΚΟΣΥ'ΜΒΗ, vel κοσσύμβη, ης, ἡ, crinium nodus; (2) capitis redimiculum; (3) tunica fimbriata; (4) fibula.

Κόσυμβος, vel κόσσυμβος, ȣ, ὁ, idem. Hinc

Κοσυμβωτὸς, ȣ̃, ὁ, fimbriatus, nodatus, nodis substrictus, epith. tunicæ, *LXX.*

Κοσύρα, ἡ, nomen fœminæ nobilis, divitis, voluptariæ et arrogantis, *ap. Com.*

Κοτεινω, idem quod κοτέω.

Κοτέσσεται, 3. sing. fut. 1. ind. med. *Poet.* pro κοτέσεται, a

Κοτέω, irascor, simultates exerceo, *item* invideo; κοτεσσάμενος, a. 1. med. iratus, perf. part. κεκοτηὼς pro κεκοτηκὼς, κεκοτηότι θυμῷ, irato animo. Σοὶ δ' ἔτι μάλα πάγχυ θεοὶ μάκαρες κοτέουσιν, *Il.* 14. 143. Τόσον τε κοτέσσεται ἐσσυμενώτερον, *Il.* 5. 747. A κότος.

[illegible]ήεις, ήεσσα, ῆεν, iratus. Ab eod.

[illegible]άδος, ἡ, ut κοτινὰς ἐλαία, olea oleastro inserta; (2) bacca oleastri. A κότινος.

[illegible] ὁ ἡ, ἡ, oleastrum ferens. Ex κότινος et φέρω.

ΚΟ'ΤΙΝΟΣ, ου, ὁ ἡ ἡ, oleaster, oliva silvatica; (2) corona ex oleastro; (3) acinus.

Κοτινοτράγος, ου, ὁ, oleastro vescens, *Ar.*

[illegible] ἡ, occiput, vertex capitis; at κότις, *ap. Hes.* ira.

ΚΟ'ΤΟΣ, ου, ὁ, ira vetus, simultas, invidia.

Κοτταβεῖον, ου, τὸ, præmium quod ei dabatur qui cottabo vicisset; (2) pelvis, in quam id quod a potu in poculo reliquum erat ita effundebatur ut resonaret. A κότταβος. Unde

Κοτταβίζω, fut. ίσω, cottabo ludo, vel certo; (2) vomo, evomo.

Κοτταβικὸς, ἡ, ὸν, ad cottabum pertinens.

Κοτταβίσις, ιος, ἡ, idem quod

Κοτταβισμὸς, οῦ, ὁ, lusus cottabi. A κοτταβίζω.

ΚΟ'ΤΤΑΒΟΣ, ου, ὁ, cottabus, genus ludendi, quo a[illegible]res [illegible]imis liquorem aliquem in [illegible] jaciebant, ut caderet in æreas phialas, et, si major strepitus ederetur, ab amica se amari credebant; (2) vinum ipsum quod ita effunditur.

ΚΟ'ΤΤΗ, ης, ἡ, caput, *Hes.*

Κόττις, ἡ, idem, *Dor.* ap. Poll.

Κοττοὶ, [illegible] gallinacei. A κόττη, ob caput insigne cristatum, *Hes.*

ΚΟΤΥ'ΛΗ, ης, ἡ, cavum; (2) cavum coxæ; (3) vola sive cavum manus vel pedis; (4) sinus, in quo caput femoris volvitur; (5) quodvis cavum profundius ossis, in quo aliud volvitur; (6) vasculum concavum; (7) mensura liquidorum, hemina, cotyla, cyathus; (8) mensura aridorum, unciarum novem capax. (4) κοτύλην δέ τέ μιν καλέουσι acetabulumque ipsum vocant, *Il.* 5. 306. Hinc

Κοτυληδὼν, όνος, ἡ, idem; (2) umbilicus Veneris, herba; (3) pars concava in polypodis cirris, et ipsi cirri; (4) os venæ seu arteriæ intra uterum eminentis; (5) polypodis cirrus. (5) πρὸς κοτυληδονόφιν πυκιναὶ λάϊγγες ἔχονται, polypodis cirris multi calculi adhærescunt, *Odyss.* 5, 433.

Κοτυλήρυτος, vel κοτυλήρρυτος, ου, ὁ ἡ ἡ, large fluens, velut fusus poculo, *Il.* 23, 34. Ex κοτύλη et ῥέω.

Κοτυλιαῖος, αία, αῖον, cotylæ mensuram æquans. A κοτύλη.

Κοτυλίζω, fut. ίσω, per cotylas seu heminas liquida aridaque vendo. Ab eod.

Κοτυλὶς, ίδος, ἡ, cavum coxendicis. Ab eod.

Κοτυλίσκη, ης, ἡ, parva cotyla. Dim.

Κοτυλίσκιον, ου, τὸ, idem.

Κοτυλίσκος, ου, ὁ, parvus crater, Baccho sacer, quo utebantur sacerdotes ejus; (2) placentæ genus.

Κότυλος, ου, ὁ, poculum capiens quantum cotyla; (2) mensura unciarum novem.

Κοτυλώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, cotylæ formam habens.

Κοτώεις, idem quod κοτήεις, *V. L.*

Κοὐκέτ', *Æol.* pro ἡ οὐκέτι, nec jam.

ΚΟΥ'ΚΙ, τὸ, cuci, arbor; (2) fructus, pomum arboris cuci.

Κουκίμηλον, ου, τὸ, cuci pomum.

Κουκιοφόρος, ὁ ἡ ἡ, arbor cuci. A κοῦκι et φέρω.

Κουκούμιον, τὸ, cucuma; vasis genus, *Steph.*

Κουλεὸν, οῦ, τὸ, seu κουλεὸς, οῦ, ὁ, *Poet.* pro κολεός.

Κουλεόπτερος, ου, ὁ ἡ ἡ. Vide κολεόπτερος.

Κοῦμι, surge. *Vox Hebr.*

Κουρὰ, ᾶς, ἡ, tonsura. A κείρω.

Κουράλιον, ου, τὸ, corallium; (2) pupa, qua ludere puellæ solent, *Etm.*

Κουρευτικὸς, ἡ, ὸν, tonsorius, ad tonsores pertinens. A κουρά.

Κουρεῖον, ου, τὸ, tonstrina, officina tonsoris. A κουρεύς.

Κουρείω, cupio tonderi. Ab eod.

Κουρεὺς, έως, ὁ, tonsor. A κουρεύω.

Κουρευτὴς, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

Κουρεύτρια, ας, ἡ, tonstrix. A præc.

Κουρεύω, fut. εύσω, tondeo. A κουρά.

Κουρεῶτις, sc. ἡμέρα, seu ἑορτὴ, cum tondentes puerorum capillos Dianæ sacrificant, *Suid.*

Κούρη, ης, ἡ, idem est quod κόρη.

Κουρήσιμος, ον, detonsus, sc. capillus.

Κουρῆτες, Curetes, Dii intellectuales, impollutæ proprietatis, et custodiendi vim habentes, secundum Orphicos.

Κουρίας, ου, ὁ, tonsus. A κουρά.

Κουριάω, ῶ, tonderi volo. Ab eod.

Κουριδία, ας, ἡ, quæ virgo viro nupsit; juvenilis. A κουρίδιος.

Κουρίδης, gen. sing. *Ion.* pro κουρίδης

Κουρίδιος, ία, ιον, juvenilis, epith. mariti cui uxor nupsit cum virgo esset. A κοῦρος vel κούρη.

Κουρίζω, fut. ίσω, juvenilem ætatem ago; (2) juvenilia sapio; (3) a puerili ætate educo; (4) tondeo, attondeo; (5) succido; (6) deputo. Αἵ κατὰ γαῖαν Ἀνδρας κουρίζουσιν, *Hesiod. Theog.* 347. A κοῦρος pro κόρος, vel a κουρά.

Κουρικὸς, ἡ, ὸν, tonsorius, ad tonsorem pertinens, seu ad tonsuram idoneus. A κουρά.

Κούριμος, ίμη, ιμον, idem et ab eod. Σίδηρον κούριμον, tonsorium ferrum, *Eurip. Or.* 964.

Κουρὶξ, *adv.* per comam, coma. Πυκνὰ δὲ κουρὶξ ἑλκομένην πλοκάμους, *Apoll. Rhod.* 4, 18. Ab eod.

Κουρὶς, ἡ, tonsorium instrumentum, *Poll.*

ΚΟΥ'ΡΜΙ, τὸ, curmi, potionis genus ex hordeo vel tritico.

Κουροβόρος, ὁ ἡ ἡ, natos, pueros perdens. Ex βορά.

Κουρογονία, ας, ἡ, puerorum vel puellarum generatio. Ex κοῦρος et γονή.

Κουροθάλλεια δάφνη, laurus virentibus ramis decora. Ex κοῦρος et θάλλω, vireo.

Κουροπλάθος, pro κοροπλάθος, *Steph.*

Κοῦρος, idem est ac κόρος. Hinc

Κουροσύνη, ης, ἡ, pueritia, infantia.

Κουρόσυνος, juvenilis, *Ep.*

Κουροτοκέω, marem pario. A

Κουροτόκος, ου, ἡ, quæ puerum peperit; (2) puerpera mater. Οὐδ' εὐτυχίας μέτεστί μοι κουροτόκοις ἐν Ἀργείαις, *Eurip. Suppl.* 956. A τίκτω.

Κουροτροφέω, ῶ, fut. ήσω, juvenes nutrio. A

Κουροτρόφος, ου, ὁ ἡ ἡ, juvenum nutritor vel nutrix. Ex κοῦρος et τρέφω.

Κουστωδία, ας, ἡ, custodia. *Vox Latina.*

Κουφαγωγὸς, οῦ, ὁ ἡ ἡ, leve onus ferens. Ex κοῦφος et ἄγω.

Κουφίζω, fut. ίσω, levo, sublevo, adjuvo; (2) in altum tollo; (3) erigo adflictum, et consolor; (4) levis sum. Ὡς πλῆθος κουφίσειε μητέρα χθόνα, *Eurip. Hel.* 40. Ἐγὼ τε γὰρ λέξασα κουφισθήσομαι ψυχὴν, *Idem, Med.* 473. Ἅλμα κουφίζων, exsilire, *Soph. Aj.* 1287. (1) τάγχαλκον ἀσπίδ' ἀμφὶ βραχίονι κουφίζων, circa brachium gerens, *Eurip. Phœn.* 122. Οὐράνιον πήδημα κουφίζουσα, aerium saltum librans, *Eurip. Elect.* 860. Δύστηνον αἰώρημα κουφίζω, miserabile levamen libro, *Id. Suppl.* 1047. A κοῦφος. Hinc

Κούφισις, εως, ἡ, levatio, allevatio.

Κούφισμα, ατος, τὸ, levatio, levamen.

Κουφισμὸς, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

Κουφιστικὸς, ἡ, ὸν, levandi vim habens.

Κουφοδοξία, ας, ἡ, vana opinio. A δόξα.

Κουφολογέω, ῶ, verborum levitate utor, nugor.

Κουφολογία, ας, ἡ, loquacitas; (2) nugæ. A

Κουφολόγος, ου, ὁ ἡ ἡ, nugator, garrulus.

Κουφόνοος, ον, levis, *Soph.*

Κουφονοία, ἡ, levitas, inconstantia. A

Κουφόνοος, *contr.* κουφόνους, ου, ὁ ἡ ἡ, levis, inconstans. Hinc τὸ κουφόνουν, inconstantia et levitas mentis. Οὐδ' ἐπὶ τῷ Καρχηδονίων κουφόνῳ μέχρι πάντες εἶναι, levitate Carthaginiensium, *Appian. de Rebus Hispan.* 431. Ex κοῦφος et νόος.

Κουφόνως, *adv.* cum quadam mentis levitate, temere.

Κουφόνωτος, ου, ὁ ἡ ἡ, levis et agilis dorsi, *Ath.*

Κουφόπτερος, ον, facile volans. A πτερόν.

ΚΟΥ'ΦΟΣ, η, ον, levis; (2) remissus, languidus; (3) exiguus; (4) ventosus, inconstans; (5) vacuus; (6) facilis.

Κουφοτέρως, *adv.* levius, &c.

Κουφότης, ητος, ἡ, levitas. A κοῦφος.

Κουφόω, ῶ, fut. ώσω, levo, allevo. Ab eod.

Κούφως, *adv.* leviter, facile; (2) temere.

Κοφινοποιὸς, οῦ, ὁ, quasillarius, *Gl. V.* Ex seq. et ποιέω.

ΚΟ'ΦΙΝΟΣ, ου, ὁ, cophinus, corbis, qualus; (2) mensura apud Bœotos cum liquidorum tum aridorum.

Κοφινώδης, ες, ad cophini modum factus.

Κοχλάζω, ebullio, scaturio. Al. καχλάζω.

Κοχλακώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, siliceus. A

ΚΟ'ΧΛΑΞ, ακος, ὁ, *Al.* κοχλὰς, glarea, calculus, lapillus in fluvii ripa vel maris littore; (2) silex.

Κόχλαι, ῶν, αἱ, conchæ. A κόχλος.

Κόχλασμα, τὸ, fervor aquæ, æstus; (2) quod ebullit. A κοχλάζω.

Κοχλιάριον, ου, τὸ, cochleare. A κόχλος.

Κοχλίας, ου, ὁ, cochlea; (2) machina aquaria. Ab eod.

Κοχλίδιον, ου, τὸ, conchula, parva cochlea. Dim. a κόχλος.

Κοχλιοειδὴς, ὲς, idem quod κοχλιώδης.

[illegible]ίς, ίδος, ἡ, idem et ab eod.

Κοχλιώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, cochleæ speciem gerens, conchæ similis; (2) tortuosus, tortilis. A κοχλίας.

Κόχλος, ου, ὁ, concha; (2) conchylium, ostreum, purpura. A

ΚΟ'ΧΛΩ, gyro, roto, torqueo, *Etym.*

ΚΟ'ΧΟΣ, ου, ὁ, humor abunde fluens, *Schol. Theocr.*

Κοχὺ, impetuose, rapide, *Hes.*

Κοχύδεσκον, 3. plur. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐκοχύδεον, a

Κοχυδέω, ῶ, idem quod κοχύω.

Κοχύεσκεν, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐκόχυε, a

Κοχύω, magna copia, abunde fluo. Ἐκ δὲ μετώπω Ἱδρὼς μοῦ κοχύεσκεν, *Theoc.* 2, 107. A κόχος.

ΚΟΧΩ'ΝΗ, ης, ἡ, commissura partium coxendicis cum podice, aut femore; item femur [illegible].

Κοχώνιον, ου, τὸ, idem.

Κοψὰς, aor. 1. part. act. verbi κόπτω.

Κόψιον, ίου, τὸ, smyrnion herba, vulgo levisticum, *Nicand.*

ΚΟ'ΨΙΜΟΣ, ου, ἡ, genus arboris.

ΚΟ'ΨΙΧΟΣ, vel κόψυχος, ου, ὁ, avis quædam, merula, al. piscis quidam, *Ath.*

Κράανον, aor. 1. imperat. act. *Poet.* pro κρᾶνον vel κρῆνον, a κραίνω.

Κράας, ατος, τὸ, caput. A κρὰς, idem.

ΚΡΑ'ΒΑΤΟΣ, vel κράββατος, ου, ὁ, grabbatus, lectus in quo sedetur; *Atticis* σκίμπους.

Κραββάτιον, ου, τὸ, lectulus.

ΚΡΑΓΓΗ, ης, ἡ, piscis e genere squillarum.

ΚΡΑ'ΓΓΟΝΕΣ, ων, οἱ, itidem squillarum species.

Κραγεὶς, aor. 2. part. pass. verbi κράζω.

Κραγέτης, ου, ὁ, vociferator, clamator. A κράζω. Unde

Κραγὸν, *adv.* clara, acuta, alta voce.

Κραδαίνω, vibro, crispo, commoveo, quasso, concutio; κραδάνας, aor. 1. part. quatiens, vibrans; κραδαίνομαι, tremisco, metu concutior. Τὸ δορὺ κραδάνας, *Plut.* Ἐν δὲ οἱ ἔγχος Νηλύσιοι μάλ' ἔξω κραδαινόμενον λίε γυῖα, *Il.* 17, 524. A κραδάω.

Κράδαιον, ου, τὸ, folium ficulnum. A κράδη.

Κράδαλος, ου, ὁ, ramus ficulnus. Ab eod.

Κραδαλὸς, ἡ, ὸν, vibratilis, qui facile concutitur seu quassatur. A

Κραδάω, ῶ, vibro, concutio, quatio; (2) κράδω laboro. Κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος, *Il.* 7, 213. A κράδη.

Κραδεύω, fut. σω, idem. Ab eod.

ΚΡΑ´ΔΗ, ης, ἡ, ramus ficulnus, surculus ficulneus; (2) folium ficulneum; (3) quodvis folium; (4) machina theatralis.

Κραδηφορία, ας, ἡ, gestatio ramorum, *proprie* ficulnorum. Ex κράδη et φέρω.

Κραδίην, acc. sing. *Ion.* et *per Metath.* pro καρδίαν.

Κραδοπώλης, ὁ, surculorum ficulneorum seu ficuum venditor, *Steph.*

Κράδος, ου, ὁ, ramus ficulnus; (2) vitium seu morbus in ficu. A κράδη.

Κραδοφάγος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ficus comedit. Ex κράδος et φαγεῖν.

Κράζον, part. præs. act. n. g. a

ΚΡΑ´ΖΩ, fut. άξω, clamo ut cornix vel corvus, crocito; (2) clamo, vocifero; paulo post f. κεκράξομαι perf. med. κέκραγα, clamavi, clamo: τί κέκραγας; quid vociferaris? Θεὶς δὲ τὰ γόνατα, ἔκραξε φωνῇ μεγάλῃ, *Act.* 7, 60. Ποῖ κέκραγας ἀνδρὸς ὧδ' ὑπέρφρονα; propter quem? *Soph. Aj.* 1258. Εὐθὺς δ' ἀπὸ ὀρθρου κέκραγεν ἱμονιάς, poscit, *Aristoph. Vesp.* 103.

Κραθεὶς, aor. 1. part. pass. verbi κεράννυμι.

Κραθῆναι, aor. 1. inf. pass. verbi κεράω.

Κραιαίνω, perficio; κρήηνον, perfice, aor. 1. imperat. *Ion.* pro κραίαινον, *Il.* 1, 41.

ΚΡΑΙ´ΝΩ, fut. ανῶ, perficio, effectum reddo; (2) impero, regno; κρανθεὶς, a. 1. part. pass. consummatus; κρανθεῖσα ψῆφος, victrix sententia. (1) ὕμνων τεκτόνεν δυοῖν ἔριν κραίνουσι Μοῦσαι, inter duos hymnorum artifices æmulationem excitare solent Musæ, *Eur. Andr.* 477. Cum ellipsi vocis ὁδὸν et præpositionis εἰς· Ὀλιγάκις ἄστυ κἀγορᾶς κραίνων κύκλον, raro conficiens (viam ad) orbem et fori circulum: *id est*, raro commeans ad urbem et conciones publicas, *Eurip. Or.* 917. Πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοὶ, *Eur. Med.* 14, 19. et *Alc.* 1148. Ὅς κραίνει στρατοῦ, *Soph. Aj.* 1069.

Κραιπαλάω, ῶ, crapulam sentio, dolorem capitis sentio ex nimio potu; (2) inebrior; (3) desipio per crapulam, vino demento; κραιπαλῶντες, vacillantes, *Ph.* Ἡμῖν ζητήσομεν Κύκλωπα—κραιπαλῶντα, *Arist. Plut.* 298. A

ΚΡΑΙΠΑ´ΛΗ, ης, ἡ, crapula; (2) comessatio; (3) obtenebratio mentis a potu.

Κραιπαλίζω, crapulor. A præc.

Κραιπαλόκωμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ebrius et vino gravatus comessatur.

Κραιπαλώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, obnoxius crapulæ, ebriosus; (2) ad crapulam usque potans. A κραιπάλη.

Κραιπνοβάτης, celeriter ambulans, *Cyr.*

Κραιπνοπόρος, ον, celeriter euns, *Cyr.*

ΚΡΑΙΠΝΟ´Σ, ἡ, ὸν, pernix, celer, velox, rapidus. Hinc κραιπνὰ, *adv.* velociter.

Κραιπνόσσυτος, ου, ὁ ϗ ἡ. Ex σύω.

Κραιπνοσσύτως, *adv.* celeriter.

Κραιπνοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, velox, citus. Ex φέρομαι.

Κραιπνῶς, *adv.* velociter, cito; (2) propere.

ΚΡΑΙ´ΡΑ, ας, ἡ, caput, *Hes.*

Κράκτης, ου, ὁ, clamator, clamosus. A κράζω.

Κρακτικὸς, ἡ, ὸν, clamosus. A præc.

Κρᾶμα, ατος, τὸ, mixtura, mixtum; (2) vinum aqua mixtum; (3) concretio et temperatura corporis naturalis. A κεράννυμι.

Κραμβαλέος, α, ον, tostus, assus, siccus. A κράμβος.

Κραμβεῖον, ου, τὸ, cicuta. Vox Sicula. A

Κραμβίον, ου, idem; (2) decoctum brassicæ, *ap. Hipp.*

ΚΡΑ´ΜΒΗ, ης, ἡ, brassica, crambe, caulis. *Angl.* COLEWORTS.

Κραμβήεις, εσσα, εν, ad brassicam pertinens, *Nic.*

Κραμβίδιον, ου, τὸ, brassica; (2) decoctum brassicæ. A κράμβη.

ΚΡΑ´ΜΒΟΣ, η, ον, aridus, siccus, torridus; (2) bonus; (3) dulcis; (4) *subst.* vitium fructuum, præcipue uvarum.

Κραμβοφάγος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui brassica vescitur. Ex κράμβη et φαγεῖν.

Κραναήπεδος, ου, ὁ ϗ ἡ, asperum solum habens. Ex κραναὸς et πέδον.

Κρανάϊνος, ίνη, ινον, corneus, e corno. A κρανεία, *cornus.*

Κραναὸς, ἡ, ὸν, asper; (2) sterilis. Κραναῆς πέρ ἐούσης, *Il.* 3, 201. A κράνον.

Κρανέεσθαι, f. 2. inf. med. pro κρανεῖσθαι, a κραίνω.

ΚΡΑΝΕΙ´Α, ας, ἡ, cornus, arbor; (2) hasta ex corno. Hinc

Κρανέϊνος, ίνη, ινον, corneus, e corno.

Κράνειον, seu Κράνιον, Craneum. Nomen Gymnasii Corinthi.

Κράνεος, corneus. A κρανεία.

Κρανθὲν, τὸ, *factum*, part. neut. aor. 1. pass. verbi κραίνω. Πρὸς τὸ κρανθὲν, propter hoc factum, *Eurip. Hipp.* 868.

Κρανία, ας, ἡ, cornus.

Κρανιάδαν, gen. plur. *Dor.* pro κρανιάδων, a κρανιάς.

Κράνινος, η, ον, corneus.

Κρανίον, ου, τὸ, calvaria. A κάρηνον.

Κρανιοκολάπτης, ου, ὁ, genus phalangii, bestiolæ lucernis advolitanti non dissimile, phalangium quod caput petit, si in aliquem irruit. Ex κράνιον et κολάπτω, *percutio.*

Κράνον, ου, τὸ, caput, *Eust.* A κάρηνον.

Κρανοποιέω, galeas facio.

Κρανοποιὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, galearum opifex.

Κράνος, εος, τὸ, galea. A κράνον.

Κρανοῦμαι, fut. 1. ind. med. verbi κραίνω.

Κρανουργία, ας, ἡ, galearum fabricatio. A

Κρανουργὸς, οῦ, ὁ, galearum opifex. Ex κράνος et ἔργον, *opus.*

Κράντειρα, ας, ἡ, regina; (2) perfectrix. A

Κραντὴρ, ῆρος, ὁ, effector, qui efficit vel perficit; (2) κραντῆρες, dentes, qui *Lat.* genuini. A κραίνω.

Κράντης, ου, ὁ, idem.

Κραντήριος, ου, ὁ, ἡ, efficax, strenuus:

Κράντωρ, ορος, ὁ, rex, princeps. Χθονὸς Φθίας κράντορες, *Eurip. Andr.* 508. Ab eod.

Κράξας, aor. 1. part. act. verbi κράζω.

Κραπάταλλος, fatuus, delirus, *Hes.* (2) numisma, *Id. Poll.* (3) pl. pisces quidam, *Id.*

Κρὰς, ατὸς, τὸ, caput.

Κρᾶσις, εως, ἡ, mixtio, mixtura, *proprie* qua aqua vino miscetur; (2) temperamentum corporis et elementorum; (3) contractio vocalium et diphthongorum *apud Gram.* A κεράννυμι.

Κράσπεδον, ου, τὸ, limbus, instita, lacinia, ora; (2) margo retis; (3) margo littoris; (4) montis radix; (5) vestis sacerdotis, sic dicta, quod solum usque pertingat. (1) ἄκροισι λαίφους κρασπέδοις ὑπεκδραμεῖν, *Eurip. Med.* 524. Ex κρέμαμαι et πέδον. Hinc

Κραστήριον, ου, τὸ, crates lignea super præsepi, cui imponitur fœnum, *Poll.* A κρᾶσις.

Κραστίζεσθαι, vesci gramine, *Etym.* Ab eod.

ΚΡΑ´ΣΤΙΣ, εως, ἡ, gramen.

Κραταβόλος, ον, caput percutiens. A κρὰς et βάλλω.

Κραταιβόλος, idem quod κραταβόλος, *Naz.*

ΚΡΑ´ΤΑΙΓΟΣ, ου, ὁ, cratægus, arbor habens folium simile mespilo.

Κραταιγύαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, firmus, fortis. A κραταιὸς et γύαλον, *vola.*

Κραταιγὼν, όνος, ὁ, idem quod κράταιγος.

Κραταιῆς, *adv.* valide, vel *subst.* vis magna. Ex ἶς, *vis.*

Κραταίλεως, ω, lapidosus, asper.

Κραταῖνον, ου, τὸ, consuetum scripturæ aut picturæ firmamentum. A κραταιὸς.

Κραταίνω, conforto, *Gl. V.* A κράτος.

Κραταιὸς, ὰ, ὸν, potens, fortis, robustus, validus; (2) validus seu potens in retinendo; (3) ingens, magnus; (4) violentus, truculentus. A κράτος. Hinc

Κραταιότης, ητος, ἡ, robur, vis, fortitudo.

Κραταιόω, ῶ, fut. ώσω, potentem reddo, corroboro. Δυνάμει κραταιωθῆναι διὰ τοῦ πνεύματος, *Ephes.* 3, 16.

Κραταίπεδον οὖδας, solum firmum, seu lapidibus stratum. Ex κραταιὸς et πέδον.

Κραταίπους, οδος, ὁ ϗ ἡ, qui pedes robustos habet. Ex κραταιὸς et πούς.

Κραταίρινος, ου, ὁ, dura seu firma pelle tectus; et est epitheton testudinis, *H*[illegible] 47.

Κραταιωθῆναι, aor. 1. inf. pass. verbi κραταιόω. Unde

Κραταίωμα, ατος, τὸ, robur.

Κραταιῶς, *adv.* valide, fortiter, robuste.

Κρατάνιον, ου, τὸ, genus poculi, *ap. Ath.*

Κρατέει, 3. sing. præs. ind. act. verbi κρατέω.

Κράτει, dat. sing. *contr.* pro κράτεϊ a κράτος.

Κρατεραλκὴς, ὲς, cum valido robore conjunctus, *Cyr.*

Κρατεραύχην, ενος, ὁ ϗ ἡ, robustam cervicem habens.

Κρατεράων, gen. pl. *Æol.* pro κρατερῶν. A

Κρατερὸς, ὰ, ὸν, validus, fortis; (2) vehemens, acer, violentus; (3) acerbus, minax; (4) durus, sc. petentibus, &c.

Κ[illegible] dura [illegible] durus, [illegible] ; (2) [illegible] Ex [illegible]

Κ[illegible] [illegible] codice legitur κρατ[illegible] tum.

Κρατερόω, ῶ, fut. ώσω, validum et firmum reddo, solido. A κρατερός. Hinc

Κρατέρωμα, ατ[illegible] τὸ, mixtura æris et stanni, qu[illegible]

Κρατερώνυξ, υχος, ὁ ϗ ἡ, solidos, firmos, et ro[illegible] : solidas ungulas habe[illegible] E[illegible]

Κ[illegible]

Κ[illegible] [illegible]miter; (2) totis viribus; (3) intrepide; (4) aperte. A κρατερός.

Κ[illegible]ταὶ, ῶν, αἱ, veruum fulcra. A κρατευέω.

Κ[illegible]τευτάων, gen. plur. *Æol.* pro κρατευτῶν.

Κ[illegible]τευτήρια, ων, τὰ, idem ac κρατευταί.

Κρατέω, ῶ, fut. ήσω, imperium obtineo, impero, dominor; (2) possideo, potior, compos sum; (3) superior sum, vinco; (4) præsto, excello; (5) contineo, (6) vinco, obtineo, invalesco, retineo, mordicus retineo; (7) memoria teneo; (8) prehendo, apprehendo. Πολλὴ κρατεῖ τούτων ἀνάγκη, cogit, *S*[illegible] *Phil.* 915. Ζεὺς ἐσθ' ὁ τῆς δὲ γῆς κρατῶν, *Il*[illegible] 900. Νῦν δ' οὐ κρατῶ 'γὼ τῶν ἐμαυτοῦ χρημάτων, *Aristoph. Vesp.* 15[illegible] Ἐμαυτοῦ κρατέω, sui juris sum. Μηδ' ἵν' ἂν σαυτοῦ κρατοῖς, non vero (te locare, ubi tui juris esse possis, *Soph. Œd. Col.* 405. Οἱ κρατοῦντες, qui rerum potiuntur, *Eurip. Suppl.* 18. Τῶν κρατούντων ἐστὶ πάντ' ἀκουστέα, *S*[illegible] *ph Elect.* 34[illegible] Interdum eodem sensu ponitur absque articulo: Οὐκ εἶ κρατούντων πρὸς πύλας ὅσον τάχος; *Eurip. Iphig. in Taur.* 1301. A κράτος.

Κρατῇ, *teneat*, 3. sing. conj. pro κρατέῃ.

Κρατηθεὶς, aor. 1. part. pass.

Κράτημα, ατος, τὸ, fulcimentum

Κρατὴρ, ῆρος, ὁ, crater, vas in quo miscetur vinum; (2) signum cœleste; (3) receptaculum aquæ salientis; (4) κρατῆρες, montis Ætnæ foramina, quibus ignis cinisque evomitur. A κεράννυμι.

Κρατήρης, ες, sc. πλοῖον, navis instructa et parata, *Herod.*

Κρατηρίζω, fut. ίσω, compoto, *Eust. ex Vett.* ἐκρατηρίσθημεν, aor. 1. pass. inebriati sumus exhaustis crateribus, *Hes.* (2) dicitur tamen et de ministro compotorum. A κρατήρ.

Κρατήριον, ου, τὸ, parvus crater. Dim.

Κρατῆσαι, *tenuisse*, aor. 1. inf. act. verbi κρατέω.

Κρατησίμαχος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui victoriam in præliis obtinet. Ex κρατέω et μάχομαι.

Κρατησίπους, ου, ὁ ϗ ἡ, pede validus.

Κρατησίππος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui vincit equis.

Κράτησις, εως, ἡ, potentia, retentio, *Ph.* A κρατέω.

Κρατητικὸς, ἡ, ὸν, tenax, *Gl. V.* Ab eod.

Κρατὶ, *capiti*, dat. sing. a κρὰς, *caput.*

Κρατὶς, ἡ, farrago, *Aristot.*

Κράτιστα, *adv.* optime, præstantissime. A κράτιστος. Unde

Κρατιστεύω, fut. εύσω, præsto, antecello; τὸ κρατιστεῦον,

τιςῦν, potissimum et præstantissimum. Τῷ σώματι κ̓ τῇ ψυχῇ κρατιςεύοντες, *Xen.*

Κρατιςίνδην, *adv.* delectu. A

Κράτιςος, ίςη, ιςον, fortissimus, validissimus; (2) optimus. Superlat. a κρατὺς, [illegible] Βράχιςα γὰρ κράτιςα τἀν ποσὶ κακά. [illegible] mala quo breviora sunt, eo videntur [illegible] ora, *Soph. Antig.* 1327.

Κρατοβόρος, ῶτος, ὁ, caput devorans.

Κρατοπαγὴς, ὲς, caput compactus, *Man.*

ΚΡΑ'ΤΟΣ, εος, τὸ, robur, vis, potentia; (2) imperium, imperii summa; (3) victoria; (4) pars manus vergens ad digitos, in qua manus robur. Πρὸς ἰσχύος κράτος, vi, *Soph. Phil.* 594. (5) κρίνειν κράτος ἀριςείας τινὶ, alicui sententia lata addicere palmarium virtutis bellicæ, *Soph. Aj.* 443.

Κρατὸς, *capitis*, gen. sing. a κρὰς.

Κρατῦντας, acc. plur. part. act. *contr.* pro κρατέοντας, a κρατέω.

Κρατοφορέω, caput fero seu gesto, *Ath.*

Κρατυντὴς, ῆρος, ὁ, victor, prevalens, *Hes.* A κρατύνω.

Κρατυντήριος κλισμὸς, sella ad retinendum et firmandum. A præc.

Κρατυντικὸς, ἡ, ὸν, firmandi vim habens. A

Κρατύνω, fut. υνῶ, validum ac firmum reddo, munio; (2) confirmo, stabilio, vim magnam tribuo; (3) roboro, induro; (4) impero. Κρατύνειν ἐρετμὰ, *Apollon.* Ἀργεῖοι δ' ἑτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας, *Il.* 11, 215. (4) ὃς ἐφορᾷ πάντα καὶ κρατύνει, *Soph. Elect.* 175. A κράτος. Unde

Κρατὺς, ὁ, validus viribus, fortis, potens.

Κρατυσμὸς, ᾶ, ὁ, corroboratio. A κρατύς.

Κραυγάζω, fut. άσω, clamo, vociferor. Φωνῇ μεγάλῃ ἐκραύγασε, *Joan.* 11, 43. A κραυγή.

Κραυγάνω, idem. Παιδίον προκείμενον, ἀσπαῖρόν τι καὶ κραυγανόμενον, *Herodot.* 1, 3.

Κραύγασος, ᾶ, ὁ, vociferator, clamosus:

Κραυγαςικὸς, ἡ, ὸν, clamosus:

Κραυγαςικῶς, *adv.* cum clamore. A κραυγάζω.

Κραυγὴ, ῆς, ἡ, clamor, vociferatio. A κράζω.

Κραυγίας, ᾶ, ὁ, ut κραυγίας ἵππος, equus qui clamore et strepitu terretur. A præc.

Κραυρᾶν, struma laborare; (2) de morbo apum cum vermes et araneas gignunt, *Hes.* A

ΚΡΑΥ'ΡΟΣ, ρα, ρον, aridus, siccus, torridus, friabilis, rigidus; (2) ἡ κραῦρα, *subst.* struma; (3) morbus boum. Hinc

Κραυρότης, ητος, ἡ, ariditas, siccitas, friabilitas.

Κράω, pro κεράω, *Ar.*

Κρέα, nom. vel acc. plur. pro κρέατα, a κρέας.

Κρεάγρα, ας, ἡ, fuscina, harpago, instrumentum ad extrahendas carnes ex olla vel aheno. Ex κρέας et ἀγρέω, *capio*.

Κρεαγρὶς, ίδος, ἡ, idem et ex iisd.

Κρεαγραπτέω, lacero carnem.

Κρεάγραπτος, ον, carnem seu cutem lacerans, vulnerans; (2) asper.

Κρεάδιον, ᾶ, τὸ, caruncula, carnis frustum. Dim. a κρέας.

Κρεανομέω, ῶ, fut. ήσω, carnes distribuo; (2) aliorum carnes disseco, coquo ac voro.

Κρεανομία, ας, ἡ, distributio carnium, visceratio. A

Κρεανόμος, ᾶ, ὁ κ̓ ἡ, carnes distribuens. Ex κρέας et νέμω, *distribuo*.

ΚΡΕ'ΑΣ, ατος, τὸ, caro; (2) frustum carnis; (3) corpus.

Κρεγμὸς, ᾶ, ὁ, pulsatio, sonitus. A κρέκω.

Κρεηδόχος, ᾶ, ὁ κ̓ ἡ, ad recipiendas carnes factus. Ex κρέας et δέχομαι.

Κρειηφαγέειν, *Ion.* pro κρεωφαγεῖν.

Κρεηφαγίη, ης, ἡ, pro κρεωφαγία, *Ion.*

Κρεῖας, *Poet.* pro κρέας, *Hom.*

Κρείοισα, *imperans, regina*, præs. part. act. *Dor.* pro κρείουσα, a κρείω.

Κρεῖον, ᾶ, τὸ, vas carnarium, carnium receptaculum, olla. A κρέας.

Κρειοφάγος, et κρεηφάγος, pro κρεοφάγος.

Κρείσσονα, nom. plur. n. g. a κρείσσων.

Κρείσσοσι, vel κρείττοσι, dat. plur. a

Κρείσσων, vel κρείττων, ονος, ὁ κ̓ ἡ, melior, præstantior; (2) præstantior viribus, potentia, aliave re, *unde* (3) κρείττονες, Dii, caelites; (4) invictus ab aliqua re, ut voluptate, &c. κρείττων θανάτου, immortalis. Τὸ κρεῖττον, numen. Εὐχαῖς, οὐκ αἰτίαις, ἐξιλεῶται τὸ κρεῖττον, *Heliod. Æthiop.* 1. A κράτος.

Κρεισσότεκνος, ὁ, filius potentior, *Æsch.*

Κρείων, οντος, rex, regnator; κρείουσα, regina.

Κρεῶν, *carnium*, gen. pl. *contr.* et *Poet.* pro κρεάτων.

Κρεκάδιον, τὸ, aulæa, vela, quibus aula tam ornatus gratia, quam arcendo sole, vento, &c. obtendebatur. Κρεκάδι' αὐλῆς θαύμασεν, *Aristoph. Vesp.* 1215.

[illegible]ελος, fletus, ploratus, *Hes.* A κρέκω.

[illegible]κην, sonum odiosum, *Gal.* apud Hipp.

Κρεκτὸς, ἡ, ὸν, stridulus, *Æsch.*

ΚΡΕ'ΚΩ, pectine seu radio pulso; (2) pulso; (3) sonum molestum et odiosum edo. Ἁδὺ κρέκεις τι μέλος, *Epigr.*

Κρεμάθρα, ας, ἡ, vas pensile, aut storea pensilis in qua reponuntur casei, aut opsoniorum reliquiæ. A

Κρέμαμαι pendeo; κρεμάμενος, suspensus. Κρέμαται μὲν οὖν ἐντεῦθεν ὑμῶν ἡ τέχνη, *Aristoph. Av.* 1393.

Κρεμάννυμι. Vid. κρεμάω.

Κρεμάσασθαι, aor. 1. inf. med. verbi κρεμάω.

Κρεμασθεὶς, *suspensus*, aor. 1. part. pass.

Κρεμασμὸς, ᾶ, ὁ, suspensio.

Κρεμαςὴρ, ῆρος, ὁ, qui suspendit aut suspensum tenet; (2) κρεμαςῆρες, nervi testium; (3) crates viminea, in qua casei siccantur; (4) lorum, seu habena pensilis e qua aliquid dependet. A κρεμάω. Hinc

Κρεμαςήριος, ᾶ, ὁ κ̓ ἡ, pendulus, pensilis.

Κρεμαςὴς, ᾶ, ὁ, idem quod κρεμάθρα.

Κρεμαςὸς, ἡ, ὸν, pendulus, pensilis. A κρεμάω.

Κρεμάςρα, ας, ἡ, id unde aliquid pendet; (2) vas pensile, in quo panes, casei, et similia reponuntur; (3) pediculus multifidus, ex quo fructus appenduntur. A

ΚΡΕΜΑ'Ω, ῶ, vel κρεμάννυμι, seu κρεμαννύω, fut. μάσω, suspendo; (2) suspensum teneo; et (3) *in pass.* suspendor; (4) pendeo. Ἐκρέμασε κόρακι δεῖπνον, *Aristoph. Thesm.* 1037.

Κρεμβαλιάζω, crembalum pulso. Hinc

Κρεμβαλιαςὴς, ᾶ, ὁ, crembali peritus, qui crembalum insonare novit.

Κρεμβαλιαςὺς, ύος, ὁ, strepitus seu sonitus quem edit crembalum. Πάντων δ' ἀνθρώπων φωνὰς καὶ κρεμβαλιαςὺν μιμεῖσθαι ἴσασιν, *Hom. Hymn. in Apoll.* 162.

Κρεμβαλίζω, fut. ίσω, crembalum pulso. A

ΚΡΕ'ΜΒΑΛΟΝ, ᾶ, τὸ, crembalum, crepitaculum, quod digitis agitatum strepitum edit.

Κρεμνάω, ῶ, idem quod et a κρεμάω.

Κρέμνημι, idem et ab eod.

Κρέμομαι, suspensus sum, *Ar.*

Κρεμόω, ῶ, idem quod κρεμάω.

ΚΡΕ'ΜΥΣ, υος, ὁ, piscis quidam.

Κρεμῶν, pro ἀκρεμῶν, *E. M.*

Κρὲξ, κὸς, ἡ, crex, avis pugnax, rostrum acutum et serratum habens, nuptiisque inauspicata. *Angl.* A DACKER HEN. A κρέκω.

Κρεόβοτος, carnivorus. Τὰς ἀνάνδρους κρεοβότους Ἀμαζόνας, *Æschyl. Suppl.* 295.

Κρεόβρωτος, ον, carnivorus. A βρώσκω.

Κρέοισα, pr. part. act. *Dor.* pro κρέουσα, a κρέω.

Κρεοκάκκαβος, ᾶ, ὁ, edulium e carnibus minutim concisis, et cum sanguine, arvina, et dulci jure concinnatis. Ex κακκάβη.

Κρεονομία, ας, ἡ. Vid. κρεωνομία, &c.

Κρεοσήπομαι, carnium more putresco.

Κρεοσκευασία, ας, ἡ, ratio apparandarum carnium. Ex κρέας et σκευασία.

Κρεουργέω, ῶ, fut. ήσω, excarnifico, dilanio, lanius sum, carnes lanii more concido. A κρεουργός.

Κρεουργηδὸν, *adv.* more eorum quæ in parva frusta dissecta sunt, seu quæ a laniis conciduntur. Ab eod.

Κρεουργία, ας, ἡ, carnium dissectio seu concisio, laniatus, visceratio. Ab eod.

Κρεουργικὸς, ἡ, ὸν, lanionius. A

Κρεουργὸς, ᾶ, ὁ κ̓ ἡ, lanius, lanio. Ex κρέας et ἔργον, *opus*.

Κρεοφαγία, ἡ. Vide κρεωφαγία. Ἀπὸ κρεοφαγίας τὸν βίον ἔχουσι, *Diod. Sic.* 3, 31. A

Κρεοφάγος, ᾶ, ὁ κ̓ ἡ. Vide κρεωφάγος.

Κρέσσονες, nom. plur. *Ion.* pro κρείσσονες.

Κρεύλλιον, ᾶ, τὸ, caruncula. Dim. a κρέας.

ΚΡΕ'Ω, vel κρείω, regno, impero.

Κρεωβορία, ἡ, carnium devoratio, usus copiosior. Ὀγκωδέστερον, διὰ τὴν κρεωβορίαν, *Eustath. ad Iliad.*

[Κρεω]δαισία, ας, ἡ, carnium in frusta concisarum distributio, visceratio. Ex δαίω.

[Κρεω]δαίτης, ᾶ, ὁ, carnium in frusta divisarum [illegible].

[illegible], *fœm.* τᾶ κρεωδαίτης, *Steph.*

[Κρ]εωδαρά, ἡ, culter ad carnes excoriandas, *Poll.*

Κρεώδης, εος, ὁ κ̓ ἡ, carnosus. A κρέας.

Κρεωδοσία, ας, ἡ, carnium distributio, visceratio. Ex κρέας et δίδωμι, unde δόσις.

Κρεωδοτέω, ῶ, fut. ήσω, carnes distribuo. A

Κρεωδότης, ᾶ, ὁ, carnium dator s. distributor.

Κρεωδόχος, ᾶ, ὁ κ̓ ἡ, ad recipiendas seu adservandas carnes factus. Ex δέχομαι.

Κρεωθήκη, ης, ἡ, carnarium, *Gl. V.*

Κρεωθοινία, ἡ, cœna seu epulum e carnibus, *Suid.*

Κρεωκοπέω, ῶ, carnes seco. Ex κρέας et κόπτω.

Κρεωκόπος, ᾶ, ὁ κ̓ ἡ, carnes secans.

Κρεωλογέω, carnem colligo. Ex κρέας et λέγω.

Κρέων, οντος, ὁ, rex, regnator. Ποντίῳ κρέοντι, Neptuno, *Eurip. Hipp.* 1167.

Κρεωνομέω, ῶ, fut. ήσω, carnes distribuo. Ex κρέας et νέμω.

Κρεωνομία, ας, ἡ, carnium distributio.

Κρεωπωλεῖον, ᾶ, τὸ, idem quod κρεωπώλιον.

Κρεωπώλης, ᾶ, ὁ, carnium venditor, lanius. Ex κρέας et πωλέω. Hinc

Κρεωπωλικὸς, ἡ, ὸν, ad lanium pertinens.

Κρεωπώλιον, ᾶ, τὸ, macellum.

Κρεωςάθμη, ης, ἡ, statera, in qua carnes appenduntur. Ex κρέας et ςαθμή.

Κρεωφαγέω, ῶ, fut. ήσω, carne vescor.

Κρεωφαγία, ας, ἡ, victus e carne.

Κρεωφάγος, ᾶ, ὁ κ̓ ἡ, carnes edens, qui carnibus vescitur. Ex κρέας et φαγεῖν.

ΚΡΗ'ΓΥΟΣ, υον, gratus, jucundus, placidus; (2) bonus; (3) utilis; (4) idoneus, aptus; (5) suavem vocem edens. Μάντι κακῶν οὐ πώποτέ μοι τὸ κρήγυον εἶπας, *Il.* 1, 106.

ΚΡΗ'ΔΕΜΝΟΝ, ᾶ, τὸ, capitis ligamentum, vitta, velamentum capitis, quod ad humeros usque demittebatur; (2) operculum doliorum aut vasorum similium; (3) muri, et pinnæ murorum, *Eur.*

Κρῆνον, 2. sing. aor. 1. imperat. act. *Poet.* pro κρᾶνον, a κραίνω.

Κρῆθεν, *adv.* a capite. A κρὰς, *caput*.

ΚΡΗ'ΘΜΟΝ, ᾶ, τὸ, herbæ genus; *Angl.* SAMPHIRE.

Κρηθμὸς, ὁ, ostrea, *Lyc.* al. κρηθμός.

Κρήιον, τὸ, *Ion.* pro κρεῖον.

Κρήμναμαι, pendeo, suspensus sum. Νῦν δὲ κ̓ πέτρων χεῖρας ἰδίας κεκρημνάμεσθα, *Eur. Ion.* 1658. A κρημνός. Unde

Κρημνάω, ῶ, vel κρήμνημι, fut. νήσω, præcipito.

Κρημνέω, idem quod κρημνάω. Laudant Appiani locum in quo ἐκρήμνησε; sed melius legitur ἐκρήμνη. Vide κρήμνημι.

Κρήμνη, 2. sing. præs. imperat. *per Apocopen*, pro κρήμνηθι, a κρήμνημι.

Κρημνεβάτης, ὁ, idem quod κρημνοβάτης, *Naz.*

Κρημνηγορέω, ῶ, verba ardua et grandia fundito. Ex κρημνὸς et ἀγορέω, *loquor*.

Κρήμνημι, in crucem ago. Τοὺς ἐρινόμενους ἐκρήμνη, *Appian. de Bello Mithrid.*

Κρημνίζω, fut. ίσω, præcipito. A κρημνός. Hinc

Κρήμνισις, εως, ἡ, præcipitatio, *Schol. Thucyd. ad lib.* 7.

Κρημνοβατέω, ῶ, per præcipitia incedo. A

Κρημνοβάτης, ᾶ, ὁ, per præcipitia ambulans, per loca prærupta incedens; (2) funambulus. A κρημνὸς et βαίνω, *incedo*.

Κρημνόθεν, *adv.* e præcipitio, *vel potius* a vertice. Si sana lectio: Κρημνόθεν ἐκ ῥίζης· sed Clar. Ruhnken. legit πρυμνόθεν ἐκ ῥίζης, *Orph. Argonaut.* 995.

Κρημνοκομπέω, ῶ, verbis præruptis et arduis glorior, jacto, arroganter et superbe loquor.

Κρημνοποιὸς, ὁ, verba ardua funditans, *Ar.*

ΚΡΗΜΝΟ'Σ, ȣ͂, ὁ, præceps, rupes, præcipitium; (2) ripa alta; (3) labrum ulceris; (4) omne excelsum et prominens. Αἰπεινὸς κρημνὸς, *Callim. in Del.* 208.

Κρημνώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, præruptus, præceps, arduus. A κρημνός.

Κρημνώρεια, ας, ἡ, præcipitium montis. Ex κρημνὸς et ὄρος, *mons.*

Κρῆναι, aor. 1. inf. act. verbi κραίνω.

Κρηναῖος, αία, αῖον, fontanus; (2) frigidus, ut aqua fontana. A κρήνη.

Κρηνάων, gen. pl. *Æol.* pro κρηνῶν, a

ΚΡΗ'ΝΗ, ης, ἡ, fons; (2) vas aquarium.

Κρηνιάδες, αἱ, Nymphæ fontanæ, fontes ... Ἠπιόδοιο Νύμφαι κρηνιάδων λῦσαν ἀπὸ σφ... *Anthol.*

Κρηνίτιδες, αἱ, Nymphæ fontanæ. A

Κρηνὶς, ἴδος, ἡ, fonticulus. Dim. a κρήνη.

Κρῆνον, 2. sing. a. 1. imperat. act. verbi κραίνω.

Κρηνοφυλάκιον, ȣ, τὸ, fontis custodia, munus custodiendi et curandi fontes. A

Κρηνοφύλαξ, ακος, ὁ ᾗ ἡ, fontis custos.

Κρηπιδοποιὸς, ὁ ᾗ ἡ, qui crepidas conficit, sutor crepidarius. Ex κρηπὶς et ποιέω.

Κρηπιδοπώλης, ȣ, ὁ, crepidarum venditor.

Κρηπίδωμα, τὸ, fundamentum; (2) crepido. Τὸ δὲ ὕψος, ἑκατὸν εἴκοσι (πόδας) χωρὶς τȣ͂ κρηπιδώματος, *Diodor. Sic.* 13, 82. A

Κρηπιδόω, ῶ, fundo, fundamentum pono; κρηπιδȣμενος, præs. part. pass. crepidatus.

Κρηπιδȣργὸς, idem quod κρηπιδοποιὸς, *Poll.*

ΚΡΗΠΙ'Σ, ἴδος, ἡ, crepida, soccus; (2) basis, fundamentum; (3) crepido, margo; (4) placentæ genus. (3) ἔρχεται δ' ἀνακτόρων κρηπῖδος ἐκτὸς, *Eurip. Androm.* 1112.

ΚΡΗ'Σ, Κρητὸς, ὁ, Cres, Cretensis.

Κρὴς, pro κρέας, caro.

ΚΡΗΣΣΕ'ΡΑ, ας, ἡ, cribrum pollinarium e filo laneo; (2) pannus rarus per quem aliquid colatur, (3) operculum calathi.

Κρῆσσα, ης, ἡ, fœmina Cretensis. A Κρής.

Κρησφύγετον, ȣ, τὸ, refugium eorum qui Minoem Cretensem, severum vindicem scelerum, fugiebant; (2) perfugium quodvis; (3) munitio subsidiaria; (4) asylum; (5) latebra. Ex Κρὴς et φεύγω.

Κρηταγενὴς, ὁ ᾗ ἡ, Cretensis.

Κρήτη, ης, ἡ, Creta, insula.

Κρήτηθεν, *adv.* e Creta.

Κρητήριον, ȣ, τὸ, parvus crater. Dim.

Κρητίζω, cretisso, Cretenses imitor. A Κρής.

Κρητικὸς, ἡ, ὸν, Creticus.

Κρητικῶς, *adv.* more Cretensi.

Κρητισμὸς, ȣ͂, ὁ, mos Creticus; (2) Cretica fallacia. A κρητίζω.

Κρηφαγεῖν, pro κρεηφαγεῖν, carnem comedere.

Κρῖ, τὸ, hordeum.

Κριανὸς, ἡ, ὸν, in Ariete natus. A κριός.

Κριβανίτης, ȣ, ὁ, testaceus, in testa coctus; ut κριβανίτης ἄρτος. A

Κρίβανος, ȣ, ὁ, fornax, idem quod κλίβανος.

Κριβανοειδὴς, ὲς, clibani formam habens, *Diosc.*

Κριβανωτὸς, ὸν, testaceus, in testa coctus.

Κρίγε, 3. sing. a. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔκριγε, a κρίζω.

Κριγὴ, ῆς, ἡ, stridor, *Suid. Etym. M.*

Κριγμὸς, ȣ͂, ὁ, *Suid.* idem.

ΚΡΙ'ΖΩ, fut. ξω, strido, stridorem edo.

Κρηδὸν, *adv.* arietis more, valide. A κριός.

Κριθανίας, ȣ, ὁ, genus tritici; ut κριθανίας πυρὸς, triticum hordeacei generis. A κριθή.

Κριθάριον, ȣ, τὸ, hordeum, hordeolum, *Gl. V.*

Κριθάω. Idem quod κριθιάω. Hinc κριθῶντα πῶλον, lascivientem pullum, *Æsch. Agam.* 1649.

Κρίθεν, 3. plur. aor. 1. ind. pass. *Ion.* et *Bœot.* pro ἐκρίθησαν, a κρίνω.

ΚΡΙΘΗ', ῆς, ἡ, hordeum, planta granumve; (2) tuberculum parvum oblongum, palpebræ adnasci solitum; (3) virilia, *ap. Comic.*

Κριθῆναι, aor. 1. inf. pass. verbi κρίνω.

Κριθῆτε, 2. plur. aor. 1. conj. pass.

Κριθίασις, εως, ἡ, morbus, quum equus κριθιᾷ.

Κριθιάω, ῶ, fut. ήσω, hordeo vescor; (2) e nimio hordei pastu lascivio; (3) de equo dicitur, quum ex itinere vel cursu anhelabundus hordeum devorat, indeque cruditate vexatur. A κριθή.

Κριθίδιον, ȣ, τὸ, Dim. a κριθή.

Κρίθινος, ίνη, ινον, hordeaceus. Ab eod.

Κριθολόγος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, qui hordeum colligit. Ex κριθὴ et λέγω.

Κριθόμαντις, εως, ὁ, qui ex hordeo vaticinatur.

Κριθοτράγος, ὁ, qui hordeo vescitur, *Ar.*

Κριθοφαγία, ας, ἡ, victus ex hordeo; (2) pœna quædam militaris, cum hordeo pascuntur pro tritico.

Κριθοφάγος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, hordeo vescens.

Κριθοφόρος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, hordeum ferens, seu hordei ferax. Ex κριθὴ et φέρω.

[illegible], ὁ ᾗ ἡ, hordeac[illegible] A κριθή.

[illegible], 3. sing. perf. ind. act. *Ion.* et cum [illegible]

Κρικίον, ȣ, τὸ, circellus, *Gl. V.* A

Κρίκος, ȣ, ὁ, annulus; (2) circulus. A [illegible]

Κρικόω, ῶ, f. ώσω, annulo trajicio et [illegible]

Κρικωτὸς, ἡ, ὸν, annulis confertus. A præc.

Κρίμα, ατος, τὸ, judicium, pœna; (2) damnatio; (3) decretum; (4) præceptum, mandatum. A κρίνω.

Κριμνίτης, ȣ, ὁ, ut κριμνίτης [illegible], placenta e farina crassiore confecta. A

ΚΡΙ'ΜΝΟΝ, ȣ, τὸ, farina crassior; (2) hordeum; (3) panis e crassiore hordei farina. Hinc

Κριμνώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, de urina, cui insunt, vel innatant, frustula velut crassioris farinæ.

Κρῖναι, aor. 1. inf. act. verbi κρίνω.

Κρινάμενος, aor. 1. part. med.

Κρίνε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔκρινε.

Κρινέωσι, 3. plur. præs. conj. act. *Poet.* pro [illegible]

Κρινθέντες, *Il.* 13, 129. pro κριθέντες, delecti, aor. 1. pass. a κρίνω, seligo.

ΚΡΙ'ΝΟΝ, ȣ, τὸ, lilium; (2) cucurbita; (3) cucurbitæ flos; (4) pauper; (5) species saltationis; (6) *Aristoph.* habet et κρίνεσι, quasi a κρίνος.

ΚΡΙ'ΝΩ, f. κρινῶ, secerno, discerno; (2) excerno; (3) seligo, deligo; (4) discepto, judico; (5) censeo, æstimo; (6) adjudico; (7) statuo, constituo; (8) accuso, diem dico, reum ago, defero; (9) damno; (10) probo; (11) exploro; (12) *in med.* decerno acie, prælior; *et in pass.* (13) τὸ κρινόμενον est res de qua disceptatur; τὰ κεκριμένα, ex actum, germanum: *it.* probatum; *it.* conspicuum, de quo nemo dubitare potest. Κύκλῳ γὰρ αὐτὸν Μηλιεὺς ἅπας λεὼς κρίνει παρασὰς, percunctatur, *Soph. Trach.* 197. Ἐκ τȣ͂ σόματός σȣ κρινῶ σε, *Luc.* 19, 22. Δολοβέλλαν ἔκρινε κακώσεως ἐπαρχίας, *Plut.* (4) ὡς ȣ̓ κρινȣ͂μαι τῶν δέ σοι τὰ πλείονα, sed non litigabo tecum de his diutius, *Eurip. Med.* 609. (7) ἀπ' ὠμȣ͂ ταῦτα δαίμονός τις κρίνων, *Soph. Œd. Tyr.* 828. (9) τὴν δ' ἐλπίδ' ȣ̓ χρὴ τῆς τύχης κρίνειν πάρος, non damnanda est spes, *id est,* non abjicienda est spes ante exitum, *Id. Trach.* 724. Item, interrogo, percontor. Μὴ κρῖνε, μὴ 'ξέταζε, ne interroga, ne scrutare, *Soph. Aj.* 587. Σέ τοι, σὲ κρίνω, te sane, te percontor, *Id. Electr.* 1474.

Κρινὼν, ῶνος, ὁ, lilietum, locus consitus liliis.

Κρινωνιά, ᾶς, ἡ, lilietum. A κρίνον.

Κριοδόχη, seu κριοδόκη, ης, ἡ, machina arietaria, arietem sustinens. Ex κριὸς et δέχομαι.

Κριοειδὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, arietis formam habens.

Κριοκοπέω, ῶ, f. ήσω, arieto, ariete quatio. Ex κριὸς et κόπτω.

Κριοκρȣῶ, ariete percutio.

Κριομαχία, ας, ἡ, arietum pugna. Ex μάχη.

Κριομαχῶ, arieto, *Gl. V.*

Κριόμυξος, ον, arietis instar mucosus, *Gal.*

Κριοπρόσωπος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, qui arietina facie est, arietem facie referens. Ex πρόσωπον.

ΚΡΙΟ'Σ, ȣ͂, ὁ, aries, ovium dux; (2) signum cœleste; (3) navis genus; (4) machina bellica; (5) voluta in capitulis columnarum superiorum ordinum, Ionici atque Corinthiaci.

Κριοφάγος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, arietum vorator.

Κριοφόρος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, arietem gestans.

Κρίσιμος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, qu. dic. judicatorius, ad judicationem pertinens, ex quo argumentum judicii faciendi petimus, criticus, quo judicium instituitur, decretorius. A κρίσις.

Κρισίμως, *adv.* ut judicari possit.

Κρίσις, εως, ἡ, judicatio, ipsa judicandi actio; (2) sententia quæ de aliqua re fertur, censura, æstimatio alicujus rei; (3) caussæ dictio; (4) decretorium in bello prælium; unde (5) eventus belli; (6) morbi in melius deteriusve; (7) condemnatio; (8) justitia, justum judicium; (9) ultimi judicii dies, seu ultimum judicium. A κρίνω.

ΚΡΙ'ΣΚΡΑΝΑ, ων, τὰ, scrinia regis.

Κρισσὸς, ȣ͂, ὁ, varix. Pro κιρσός. Hinc

Κρισσώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, varicosus, *Gl. V.*

Κριτήριον, ȣ, τὸ, organum seu instrumentum judicandi; (2) sensus et pars animi rerum judicatrix et arbitra, judicium. (3) id ex quo judicandi materiam petimus, ad quod respicimus judicantes; (4) locus ubi judicium exercetur, tribunal judicis; (5) lis ipsa et causa; (6) judices ipsi. A κρίνω. Unde

Κριτὴς, ȣ͂, ὁ, judex; (2) arbiter, æstimator.

Κριτικὸς, ἡ, ὸν, solers ad judicandum, judicandi peritus, qui dijudicat; (2) criticus, qui de aliorum scriptis judicat; (3) decretorius v. gr. dies. Ab eod.

Κ[illegible], ίδος, ἡ, judex, arbitra, æstimatrix.

Κριτὸς, ἡ, ὸν, selectus, delectus, judicatus.

Κροαίνω, *apud Hom.* de equo pulsante terram pedibus, ut sonipes *apud Virg.* Quadrupedante putrem sonitu quatit ungula campum; (2) cupidus sum; (3) pulsandis fidibus carmen exprimo. A κρέκω.

Κρόκα, acc. sing. *per Sync.* pro κροκίδα.

Κροκάλη, ης, ἡ, calculus littoralis, arena littoralis; (2) littus, *Opp. Hal.* 1, 398. A κρόκη.

Κρόκεος, έα, εον, idem quod κροκόεις.

ΚΡΟ'ΚΗ, ης, ἡ, trama, subtegmen, idem quod stamini inseritur; (2) arena littoralis; κρόκαι, αἱ, arena littorea; (3) littus.

Κροκίας, ȣ, ὁ, ut κροκίας λίθος, crocias lapis; quod colore sit croceo.

Κροκιδίζω, s. κροκυδίζω, floccos lego; (2) adulor, floccos pilosque ex veste alterius legens. A κροκίς. Hinc

Κροκιδισμὸς, ȣ͂, ὁ, floccorum seu pilorum lectio, de periculose ægrotantibus, signum mortis imminentis.

Κροκίζω, fut. ίσω, texo, neo; (2) croco similis sum, crocum refero. A κρόκη vel κρόκος.

Κρόκινος, ίνη, ινον, crocinus, croceus. A κρόκος.

Κροκὶς, ίδος, ἡ, subtegmen; (2) floccus in veste prominens, e stamine et subtemine; (3) floccus quicunque; (4) medicamentum quod per tomentum ano inditur. A κρόκη.

Κροκισμὸς, ȣ͂, ὁ, tela. A κροκίζω.

Κροκόβαπτος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, croco tinctus. Ex κρόκος et βάπτω.

Κροκοβαφὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, idem et ex iisd.

Κροκοδείλιον, ȣ, τὸ, herba chamæleontis nigri figura. A

ΚΡΟΚΟ'ΔΕΙΛΟΣ, ȣ, ὁ, crocodilus, animal ἀμφίβιον. (2) quæstio quædam captiosa. Hinc

Κροκοδείλινος, η, ον, crocodilinus.

Κροκοειδὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, croco similis, coloris crocei, luteus. Ex κρόκος et εἶδος.

Κροκείμων, ονος, ὁ ᾗ ἡ, croceo amictu indutus. Ex κρόκος et εἷμα

Κροκόεις, όεσσα, όεν, croceus, crocum referens, crocei coloris. Κισσὸς κροκόεις, hedera croceas baccas, sive corymbos ferens, *Theocr. Epig.* 3. Καρπὸς κροκόεις, hederæ corymbi, *Id. Idyll.* 1, 31. A κρόκος.

Κρόκεος, έα, εον, idem et ab eod.

Κροκοδειλίτης, ἡ, quæstio sophistarum ludicra, *V. L.*

Κροκόμαγμα, ατος, τὸ, retrimentum crocini unguenti. Ex κρόκος et μάγμα.

Κρόκον, ȣ, τὸ, ovi vitellus. A κρόκος.

Κροκονητικὴ, ἡ, ars nendi subtemen seu tramam,

mam, cui opp. στημονικὴ, quia subtemen subtilius nebatur, stamen crassius. A κρόκη et νέω.
Κροκόπεπλος, ου, ὁ ϗ ἡ, croceo peplo velatus.
ΚΡΟ'ΚΟΣ, ου, ὁ, et κρόκον, ου, τὸ, crocus vel crocum. *Angl.* SAFFRON. Hinc
Κροκόω, ῶ, fut. ώσω, croco tingo.
Κροκίζω, fut. ύσω, idem quod κροκίζω.
Κροκὺς, ύδος, ἡ, idem quod κρόκη.
Κροκύφαντος, ου, ὁ, peplum seu velum tenuius. Ex κρόκη et ὑφαίνω.
Κροκώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, croceus. A κρόκος.
Κροκώτας, κροκόττας, κροκύτας, ὁ, animalis nomen e lupo et cane misti. *Lat.* crocuta.
Κροκωτίδιον, τὸ, crocotula. Dim.
Κροκώτιον, ου, τὸ, idem. Dim. A
Κροκωτὸς, ἡ, ὸν, croco tinctus, et absolute κροκωτὸς, οῦ, ὁ, vestis (feminea et exterior) croceo colore imbuta, *Ar.* A κροκόω.
Κροκωτοφορέω, ῶ, f. ήσω, crocotam gesto, crocota indutus sum. A
Κροκωτοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui crocotam gestat, crocota indutus. A κροκωτὸς et φέρω.
Κρομμυογήτειον, ου, τὸ, olus mixtæ naturæ ex getio et cepa.
Κρόμμυον, vel κρόμυον, ου, τὸ, cepa. A κόρα.
Κρομμυοξυρεγμία, ας, ἡ, fœtidus ructus, qualis eorum est qui allium vel cepas comederunt.
Κρομμυοπώλης, ου, ὁ, qui cepas vendit.
Κρόνια, ων, τὰ, Saturnalia, *it.* tempora prisca sub Saturni regno, *apud Aristoph.* A Κρόνος. Unde
Κρονιάδες, ων, αἱ, sc. ἡμέραι, dies Saturnales.
Κρονίδης, ου, ὁ, Saturni filius, Jupiter in primis, quandoque Neptunus etiam et Pluto.
Κρονικὸς, ἡ, ὸν, Saturnius; (2) præ senio delirus; (3) stultus; (4) pervetustus et rancidus.
Κρόνιος, ία, ιον, idem.
Κρόνιππος, ου, valde fatuus, *Aristoph.*
Κρονίων, ωνος, ὁ, idem quod Κρονίδης.
Κρονόληρος, ου, ὁ, delirus senex, *Aristoph.*
ΚΡΟ'ΝΟΣ, ου, ὁ, Saturnus; κόρος νοῦ, i. e. ὁ καθαρὸς, seu purus intellectus radicatus in causa prima, et deus dux ordinis intellectualis; (2) senex morosus et maleficus; (3) bardus, fatuus, delirus.
Κρονότεκνος, ὁ, Saturni pater, epith. Cœli.
Κρὸξ, idem quod κρόκη, *Hesiod.*
Κρόσσαι, αἱ, scalæ; (2) scalæ scalis superimpositæ; (3) pinnæ murorum aut turrium. Κρόσσας μὲν πύργων ἔρυον, ϗ ἔρειπον ἐπάλξεις, *Il.* 12, 258. A
ΚΡΟΣΣΟ'Σ, οῦ, ὁ, fimbria, cirrus, vel villus, qui imæ oræ vestimenti adsui solebat. Hinc
Κροσσόω, ῶ, fimbriam vesti adsuo.
Κροσσωτὸς, οῦ, ὁ, sc. χιτὼν, vestis fimbriata, tunica fimbria villove prætexta. A κροσσόω.
Κρόσφος, ου, ὁ, idem quod γρόσφος.
Κροταίνω, idem quod κροτέω.
Κροτάλια, ων, τὰ, ornamenta margaritarum quæ collisa sonum edunt. A κρότος.
Κροταλίζω, f. ίσω, pulso, crepitare facio, plaudo. A κρόταλον.
Κροταλισμὸς, οῦ, ὁ, plausus, *Gl. V.* A præc.
Κρόταλον, ου, τὸ, crotalum, crepitaculum, tintinnabulum; (2) *Comici* etiam pro garrulo, ut et κρόταλος. A κρότος.
Κροταφὶς, ἡ, vas fabrile, *Poll.*
Κροταφίτης, ου, ὁ, ut κροταφῖται μύες, musculi temporales. A
ΚΡΟ'ΤΑΦΟΣ, ου, ὁ, tempus, pars capitis; κρόταφοι, tempora.
Κροτέω, ῶ, f. ήσω, crepito, pulso, verbero; (2) plaudo, plausu comprobo; (3) crepo, dico; (4) clocito ut ciconia. Κνάξαν κροτῆσαι, *Theoc.* 18, 35. A κρότος. Hinc
Κρότημα, ατος, τὸ, plausus, sonus ex plausu; (2) de homine, idem quod κρόταλον, n. 2.
Κρότησις, εως, ἡ, plausus, ipsa plaudendi actio.
Κροτητὸς, ἡ, ὸν, pulsatus, plausibilis.
Κροτισμὸς, οῦ, ὁ, idem quod κρότος.
Κροτοθόρυβος, ου, ὁ, plausus, ictus cum tumultu. Ex κρότος et θόρυβος.

Κροτοπαίγνια, τὰ, puerilia crepitacula, *Auson.*
ΚΡΟ'ΤΟΣ, ου, ὁ, pulsus, qui fit manu, remis, pedibus vel simili modo, strepitus, crepitus; (2) plausus, favor theatralis; (3) crepitatio quam ciconia edit rostro.
ΚΡΟ'ΤΩΝ, ωνος, ὁ, ricinus, musca canina, idem quod κίκι, *Theophr.*
ΚΡΟΤΩ'ΝΗ, ης, ἡ, vitium in olea arbore.
Κροτωνοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, ricino similis, ricini figuram habens. Ex κρότων et εἶδος.
Κροῦμα, ατος, τὸ, sonus quem instrumenta musica pulsata edunt; (2) pulsus; (3) instrumentum musicum pulsatile. A κρούω.
Κρουματικὸς, ἡ, ὸν, pulsandi peritus. A κροῦμα.
Κρουμάτιον, ου, τὸ, canticum in instrumento musico pulsatili. Dim. ab eod.
Κρουματοποιὸς, οῦ, ὁ, instrumenta musica pulsandi peritus. Ex κροῦμα et ποιέω.
Κρουναῖος, αία, αῖον, e scatebris seu fonte saliens. A κρουνός.
Κρουνεῖον, et κρουνία, genus poculi, *ap. Ath.*
Κρουνηδὸν, *adv.* instar scatebræ, ad modum fontis salientis. A κρουνός.
Κρουνίζω, fut. ίσω, in modum fontis salientis effluo. Ab eod.
Κρούνισμα, ατος, τὸ, id quod in modum salientis aquæ effluit. A κρουνίζω.
ΚΡΟΥΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, scatebra, fons saliens. Κρουνοὶ δ' ἐχώρουν, fontes vero fluebant, *Eurip. Hec.* 568.
Κρουνοχυτρολήραιον, τὸ, nugator, garrulus, *Ar.*
Κρούνωμα, ατος, τὸ, alveus. Νῆστις θ' ἣ δακρύοις τέγγει κρούνωμα βρότειον, et Nestis quæ lacrymis rigat humanum alveum, *Empedocles apud Plutarch. de Placitis Philosoph.* 1. *Sextum Empyr. advers. Physicos et alios.*
Κρούπαλα, ων, τὰ, lignei calcei, *Hes.* Ex κρούω et πάλλω, *vibro.*
Κρουπέζαι, ῶν, αἱ, calceamenta lignea apud Bœotos. Ex κρούω et πέζα.
Κρουπέζια, ων, τὰ, idem et ex iisd. Unde
Κρουπεζούμενοι, qui induratis sunt pedibus, *Hes.*
Κρουπεζοφόροι, οἱ, *Bœot.* Poll. A κρουπέζαι, calceamenta lignea.
Κρούσας, aor. 1. part. verbi κρούω.
Κρουσιδημέω, ῶ, populo aures obtundo; (2) populum fallo, (idem quod κρουσιμετρέω, *Ern.*) A
Κρουσίδημος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui populum fallit, (idem quod κρουσίμετρος, id.)
Κρουσιμετρέω, ῶ, fut. ήσω, mensura fallaci utor; (2) decipio. A
Κρουσίμετρος, ου, ὁ ϗ ἡ, mensura falsa utens; in admetiendo decipiens; (2) impostor fraudulentus. Ex κροῦσις et μέτρον.
Κρουσιμέτρης, ου, ὁ, idem.
Κροῦσις, εως, ἡ, pulsatio, *impr.* instrumenti musici; (2) ipsum instrumentum; (3) modi musici; (4) ars pulsandi instrumenta musica; (5) exploratio rei, *proprie* vasis, quæ fit pulsando; (6) fraus. A κρούω.
Κροῦσμα, ατος, τὸ, idem quod κροῦμα.
Κρουσματικὸς, ἡ, ὸν, idem quod κρουστικός.
Κρουσμὸς, οῦ, ὁ, ictus. A κρούω.
Κρουσολύρης, vel κρουσιλύρης, ου, ὁ, citharam pulsans. A κρούω et λύρα.
Κρουστέον, pulsandum, *Ar.*
Κρουστικὸς, ἡ, ὸν, pulsandi vim habens; (2) pulsans aures, sonorus; (3) affectus movendi facultate præditus. (3) γνωμοτυπικὸς, καὶ σαφὴς, καὶ κρουστικὸς, sententias cudit, et est perspicuus, facileque affectus movet, *Aristoph. Equit.* 1379. A κρούω.
ΚΡΟΥ'Ω, fut. ούσω, ferio, percutio, pulso, collido. Κἀκρότει χεῖρας, *Eur. Supp.* 721.
Κρύβδα, *adv.* clam, occulte. A κρύπτω.
Κρύβδην, *adv.* idem et ab eod.
Κρυβεὶς, aor. 2. part. pass. verbi κρύπτω.
Κρυβῆναι, *absconditum esse*, aor. 2. inf. pass.
Κρυερὸς, ρὰ, ρὸν, frigidus, gelidus; (2) horribilis; (3) dirus; (4) tristificus. A κρύος.
Κρυμαλέος, έα, έον, frigidus, gelidus. A
Κρυμὸς, οῦ, ὁ, frigus, rigor hyemis. A κρύος.
Κρυμώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, frigidus. A præc.
Κρυμοπαγὴς, ὲς, glacialis. Ex κρυμὸς et πήγνυμι.

Κρυμοχαρὴς, ὲς, gaudens hyeme, frigore. A
Κρυόεις, όεσσα, όεν, frigidus. A κρύος.
Κρυόομαι, οῦμαι, gelasco; κρυοῦται, gelat, *Ph.* A
ΚΡΥ'ΟΣ, εος, τὸ, frigus, gelu.
Κρυπτάδιος, ία, ιον, occultus. Unde κρυπτάδια et κρυπταδίη, clam. A κρύπτω.
Κρυπτάζω, occulto.
Κρύπτασκε, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* et *Poet.* pro ἔκρυψε, a
Κρυπτάσκω, cooperio. Ὅ δέ μιν σάκεϊ κρύπτασκε φαεινῷ, *Il.* 8, 272.
Κρύπτε, 3. sing. imperf. act. *Ion.* pro ἔκρυπτε.
Κρυπτεία, ἡ, virtus, (ap. Lacedæm.) quæ est in dissimulandis doloribus et sensu molestiæ; tolerantia, *ap. Plat.* κρυπτία, *Plut.*
Κρυπτέον, tegendum, *Soph.*
Κρυπτεύομαι, insidiis occultis captor. Οὔ τι που κρυπτεύομαι Πρωτέως ἀπίστου παιδὸς ἐκ βλευμάτων; *Euripid. Hel.* 548.
Κρυπτεύω, occulto. Κρυπτεύουσι δὲ ποικίλως δαρὸν χρόνου πόδα, *Eurip. Bacch.* 886.
Κρύπτη, ης, ἡ, crypta, testudo subterranea, locus abditus et cameratus. Ab eod.
Κρυπτηρία, ας, ἡ, latibulum, *Gl. Vet.*
Κρυπτήριον, ου, τὸ, idem, *Gl. Vet.*
Κρυπτικὸς, ἡ, ὸν, crypticus, celandi peritus.
Κρυπτικῶς, *adv.* occultative, cum arte ad occultandum et fallendum, captiose.
Κρυπτὸς, ἡ, ὸν, occultus, abditus. A
ΚΡΥ'ΠΤΩ, fut. ψω, abscondo, occulto, abdo, tego; (2) celo; κρύπτομαι, occultor; κεκρυμμένος, p. pass. occultatus; κρυφθεὶς, a. 2. pass. occultatus. Κρύπτειν οὐδὲν τὸν θάνατον τῆς ἀδελφῆς τινὰ κατὰ χθονὸς, sepelire, *Soph. Ant.* 24. Πρὸ ὑμῶν, *Id.* Κρυφθεὶς, obrutus. Ἔρχεσθε κρυφθέντα γυναικῶν, *Soph. El.* 838. Κρύπτον, *neutraliter*, clausus, occlusus. Τὰ δὲ κρύπτοντα (ὄμματα), δυνόντων μέτα, alios vero (oculos) occlusos cum (astris) occidentibus, *Eurip. Phœn.* 1124.
Κρυπτῶς, *adv.* occulte, abscondite.
Κρυσταίνομαι, κρυσταίνεται, glaciatur, glaciali frigore adstringitur, *Nicand.* A κρύος.
Κρυσταλλίζω, ut crystallum splendeo.
Κρυστάλλινος, ίνη, ινον, crystallinus, e crystallo, crystalli puritatem habens.
Κρυσταλλοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, crystalli speciem præ se ferens, crystallo similis; (2) qui glaciali specie est. Ex κρύσταλλος et εἶδος.
Κρυσταλλοειδῶς, *adv.* specie crystalli.
Κρυσταλλόομαι, οῦμαι, glacior, gelo; κρυσταλλωθεὶς, aor. 1. pass. conglaciatus, gelu concretus.
Κρυσταλλόπηκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, glacie vel frigore concretus. Ex πήγνυμι.
Κρυσταλλοπὴξ, ῆγος, ὁ vel ἡ, idem.
ΚΡΥ'ΣΤΑΛΛΟΣ, ου, ὁ vel ἡ, glacies; (2) gelu; (3) crystallus, crystallum, lapis pellucidus.
Κρυσταλλοφανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, crystallinus, crystalli instar pellucidus, *Strabo.* Ex φαίνω, *luceo.*
Κρυσταλλώδης, pro κρυσταλλοειδὴς, *V. L.*
Κρύφα, *adv.* latenter, clam, clanculum, occulte. A κρύπτω.
Κρυφαῖος, αία, αῖον, clandestinus, abditus, occultus. Ab eod.
Κρυφαίως, *adv.* occulte, clam.
Κρυφανδὸν, *adv.* idem, *Hes.* A κρύπτω.
Κρυφῆ, *adv.* idem et ab eod.
Κρυφηδὸν, *adv.* idem et ab eod.
Κρυφιαῖος, αία, αῖον, clandestinus, *Gl. V.* A κρύφιος.
Κρυφιμαῖος, αία, αῖον, occultus. A præc.
Κρυφιμαίως, *adv.* idem quod κρυφιαίως, *ap. Sch. Ar.*
Κρύφιμος, occultus, *Man.*
Κρυφίνοος, *contr.* κρυφίνους, ου, ὁ ϗ ἡ, qui animi sui sensa occultat et celat. Ex κρύπτω et νόος. (Sed videtur hæc lectio minus proba; in usu est et analogiæ concinit κρυψίνους, aut κρυφόνους, *Ern.*)
Κρυφιομύστως, *adv.* arcane, occulte. Ex κρύφα et μύω.

Κρύφιον, τὸ, res abdita, *Dionys. Ar.* A κρύπτω.

Κρύφιος, ία, ιον, et κρύφιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, occultus, absconditus, clandestinus. A κρύπτω.

Κρυφίως, *adv.* occulte, clam. A κρύφιος.

Κρύφος, ȣ, ὁ, latebra. A κρύπτω.

Κρύψαι, aor. 1. inf. act. verbi κρύπτω.

Κρύψε, *celavit*, 3. sing. aor. 1. indic. act. *Ion.* pro ἔκρυψε.

Κρυψίγονος, ὁ ϗ ἡ, arcano partu editus.

Κρυψίδρομος, ὁ ϗ ἡ, in obscuro, in tenebris currens; epith. Baccharum.

Κρυψίνοος, *contr.* κρυψίνȣς, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem quod κρυψίνοος.

Κρυψίνως, *adv.* occulte. A præc.

Κρύψις, εως, ἡ, occultatio, absconsio; (2) ars occultandi id quod occultari debet. A κρύπτω.

Κρυψίχολος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, iram occultans.

Κρυψιμετώπος, ὁ ϗ ἡ, occultans frontem.

Κρυώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, frigidus, gelidus. A κρύος.

Κρύωξα, ἡ, olus simile apio prope mare nascens, *Erot.*

Κρῶ, seu κρώω, pro κεράω, *Thuc.*

ΚΡΩΒΥΛΟΣ, ȣ, ὁ, aureus vel argenteus corymbus ex capillis pendens; indumentum capitis apud Athenienses, πλέγμα τριχῶν εἰς ὀξὺ λῆγον· in viris κρώβυλος, in mulieribus κόρυμβος, puerorum σκόρπιος vocabatur.

Κρωβυλώδης, ες, similis τῷ κρωβύλῳ, *Luc.*

Κρωγμὸς, ȣ, ὁ, crocitatio, vox corvi vel cornicis. A

ΚΡΩΖΩ, crocito, ut corvus; (2) ut quævis avis male canens; (3) garrio. Τȣτο μὲν, σαυτῇ κρώζοις, *Arist ph. Lys.* 508.

Κρωμακόεις, όεσσα, όεν, præceps, abruptus, *Hes.* A κρώμαξ· al. κλωμακόεις.

Κρωμακωτὸς, ἡ, ὸν, præceps et ascensu difficilis, *Eust.* Ab eod.

ΚΡΩΜΑΞ, ακος, ὁ, acervus lapidum, *Hes.*

Κρωπεῖς, οἱ, piscatores, sc. οἱ τῷ πόρκῳ χρώμενοι, *Poll.*

ΚΡΩΠΙΟΝ, ȣ, τὸ, falx.

Κρώσσιον, ȣ, τὸ, urceolus, *Hes.* A

ΚΡΩΣΣΟΣ, ȣ, ὁ, hydria; urceus, vas aquarium.

Κτὰ, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* et *per Apocopen*, pro ἔκτανε, a κτείνω.

Κτάμεν, aor. 1. inf. act. *Ion.* pro κτεῖναι.

Κταμένοιο, gen. sing. part. aor. 2. med. *Ion.* pro κταμένȣ, a κτῆμι.

Κτὰν, 3. plur. aor. 2. ind. act. *Ion.* et *Bœot.* pro ἔκτησαν, a κτάομαι.

Κτάνε, 3. sing. aor. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔκτανε, a κτείνω.

Κτανέεσθαι, fut. 2. inf. med. *Ion.* pro κτανεῖσθαι.

Κτανέοντες, nom. pl. part. fut. 2. act. *Ion.* pro κτανȣ̃ντες.

Κτανέουσι, 3. pl. f. 2. ind. act. *Ion.* pro κτανȣ̃σι.

Κτάνθεν, 3. plur. aor. 1. ind. pass. *Ion.* et *Bœot.* pro ἐκτάνθησαν.

ΚΤΑΟΜΑΙ, ῶμαι, fut. κτήσομαι, adquiro, comparo, concilio; (2) *in perf.* adquisivi, habeo, possideo; unde κεκτημένος, dominus; quanquam et simpliciter dicitur de eo ad quem aliquid cujuscunque generis pervenit: ut ἐχθρὸν κεκτημένος ȣ̓δένα, qui nullum inimicum habet, *apud Lys.* obtineo, consequor. Σμικρὸν γέρας, καλὸν δὲ κέκτημαι δόμοις, *Eur. El.* 1017. Σὲ δ' ἄλλη τίς γυνὴ κεκτήσεται, *Id. Alc.* 178. Κεκτήσεται δὲ σῆς φυγῆς ἐπώνυμον, Ἀζᾶσιν, Ἀρκάσιν τ' Ὀρέστειον κλύειν, consequetur ut vocetur Azanibus et Arcadibus Oresteum [sic edit. Musgr. et Brunckii], *Eurip. Or.* 1646. Κατὰ γένος μὲν ȣ̓̃ν ἐξ ἀρχῆς ἐκέκτητο βασιλεῖ γενομένῳ Πάρθων ἐπιτιθέναι τὸ διάδημα πρῶτος, prærogativa erat ei antiquitus gentilitia regi Parthorum designato ut imponeret primus diadema, *Plut. in Crasso.*

Κτᾶσθαι, *possidere*, præs. inf. med. verbi κτάομαι, possideo. Κτάσθαι, interficere, a κτείνομαι, interficio. Ἴλιον αἰπεινὴν ἑλέειν, κτᾶσθαι τε πολίτας, *Il.* 15, 558.

Κτάτο, 3. sing. imperf. ind. med. *Ion.* pro ἐκτάετο, a κτάομαι.

Κτεανισμὸς, ὁ, possessio, *Man.*

Κτέανον, ȣ, τὸ, possessio, facultates, opes.

Κτέαρ, ατος, τὸ, idem et ab eod.

Κτεατείρα, ας, ἡ, domina.

Κτεάτεσσι, dat. pl. *Poet.* pro κτέασι, a κτέαρ.

Κτεατίζω, fut. ίσω, adquiro, possideo; κτεάτισσα, aor. 1. pro ἐκτεάτισα, acquisivi. Ἣν δȣρὶ ἐμῷ κτεάτισσα, *Il.* 16, 57. Ab eod.

Κτεῖναι, *occidisse*, aor. 1. inf. act. verbi κτείνω.

Κτεῖνε, *occide*, 2 sing præs. imperat act.

Κτεινόμενος, *qui occiditur*, præs. part. pass.

ΚΤΕΙΝΩ, fut. ενῶ, interficio; ἔκτεινα, aor. ..

ΚΤΕΙΣ, ενὸς, ὁ, pecten; (2) pubes, inguen; (3) κτένες, conchæ quædam marinæ; (4) κτένες, dentes quatuor anteriores; (5) digiti manus et pedis; (6) ordo costarum. (6) πίσσονα τῶν ἄλλων πλευρῶν κτένα, *Oppian. Cyneget.* 1, 295. Sic legendum conjecit Brunckius, quæ conjectura melior explicatione Belini.

Κτενίζω, fut. ίσω, pecto; κτενισθεὶς, pexus; aor. 1. part. pass. A κτείς. Unde

Κτένιον, ȣ, τὸ, pectunculus, parvus pecten.

Κτενιστὴς, ȣ̃, ὁ, pectinator, *Gl. V.* A κτενίζω

[illegible], κτεννίσαι, [illegible], interficio. A [illegible]

Κτενηδὸν, *adv.* pectinatim, *Gl. Vet.* q[illegible] κτενοειδὴς, pectinem referens. Ex κτεὶς et εἶδος.

Κτενώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, pectini similis. Ab eod.

Κτενοπώλης, ȣ, ὁ, qui pectines vendit.

Κτενωτὸς, ἡ, ὸν, pexus; (2) textus.

Κτέρας, ατος, τὸ, res possessa; (2) donum. A κτάομαι.

ΚΤΕΡΕΑ, ων, τὰ, exsequiæ, justa, inferiæ.

Κτερείζω, f. ίσω, exsequias, justa facio. A pr.

Κτερίζω, fut. ίσω, idem. Ab eod.

[illegible] 3 plur. [illegible] act. *Attice*, pro [illegible], a κτερίζω. Unde

[illegible], ατος, τὸ, parentatio, funus, justa.

Κτ[illegible], ȣ̃, ὁ, libitinarius, curator funeris.

Κτ[illegible], εος, τὸ, idem quod κτέρισμα.

Κτέωμεν, 1. plur. aor. 2. conj act. *Ion.* pro κτῶμεν, a κτῆμι.

Κτηδὼν, όνος, ἡ, *proprie* pecten, deinde quicquid similitudinem habet, ut venarum cursus in arboribus; (2) filamenta et fibræ tunicarum in corpore humano: A κτείς.

Κτῆμα, ατος, τὸ, quod aliquis adquisivit, possessio; (2) fundus, prædium; et (3) *in plur.* κτήματα, opes, facultates. A κτάομαι.

Κτηματικὸς, ἡ, ὸν, dives. A præc.

Κτημάτιον, ȣ, τὸ, possessiuncula; (2) prædiolum. Ab eod.

Κτηματίτης, ȣ, ὁ, dives. Ab eod.

Κτηματολογία, ας, ἡ, bonorum seu possessionum index. Ex κτῆμα et λόγος.

Κτῆμι, occido, interficio; inusit. Sed hinc aor. 2. ἔκτην particip. κτὰς, κτάμενος.

Κτηνηδὸν, *adv.* jumentorum seu pecorum more. A κτῆνος.

Κτηνίατρος, ȣ, ὁ, jumentorum medicus, veterinarius, *Gl. V.* Ex κτῆνος et ἰατρός.

Κτηνίτης, ȣ, ὁ, jumentarius, *Ph.* A κτῆνος.

Κτηνοβάται, qui jumenta ineunt. Ex βαίνω.

Κτηνόομαι, ȣ̃μαι, fut. ώσομαι, jumentum fio, in jumenti seu pecudis morem degenero. A κτῆνος.

Κτηνοπρεπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, jumentis conveniens. Ex κτῆνος et πρέπω.

ΚΤΗΝΟΣ, εος, τὸ, jumentum, pecus, bos.

Κτηνοστάσιον, ȣ, τὸ, jumentarium, *scil. stabulum*, *Gl. V.* Ex κτῆνος et στάσις.

Κτηνοτροφέω, ῶ, fut. ήσω, jumenta pasco.

Κτηνοτροφία, ας, ἡ, ipsa actio pascendi jumenta seu pecora. A

Κτηνοτρόφος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, jumentorum pastor; jumentarius, *Gl. V.* Ex κτῆνος et τρέφω.

Κτηνώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, jumentarius, pecuarius, ad jumenta seu pecudes pertinens; *item* pecudi similis; brutus; (2) stolidus. A κτῆνος.

Κτηνωδία, ας, ἡ, stoliditas belluina. A præc.

Κτηνωδῶς, *adv.* pecudis more.

Κτήσαιτο, 3. sing. aor. 1. opt. med. v. κτάομαι.

Κτησείδιον, ȣ, τὸ, possessiuncula, agellus, curta supellex. Dim. a κτῆσις.

Κτήσιος, ȣ, ὁ, dator divitiarum; ut κτήσιος Ζεὺς, Jupiter; κτήσιος Ἑρμῆς, Mercurius. A κτῆσις.

Κτήσιος, ȣ, ὁ, cæsus. Σπάσασα κτησίου βοτȣ̃ λάχνην, *Soph. Trach.* 690. A κτῆμι, occido, *interficio.*

Κτήσιππος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, possessor equorum.

Κτῆσις, εως, ἡ, possessio, ipsa possidendi actio; (2) adquisitio; (3) res quæ possidetur, facultates, opes, fortunæ. Κατ' ἔργον κτῆσιν, pro meritis factorum, ut factis nostris dignum est, *Soph. Trach.* 230. A κτάομαι.

Κτήσομαι, fut. 1. ind med. verbi κτάομαι.

Κτητὴ, ῆς, ἡ, famula empta. A κτητός.

Κτητικὸς, ἡ, ὸν, adquirendi peritus; (2) possessivus. Hinc κτητικὴ, ῆς, sc. τέχνη, ars adquirendi, ars quæstuaria. A κτάομαι.

Κτητικῶς, *adv.* possessive. *Vox Gramm.*

Κτητὸς, ἡ, ὸν, adquisibilis; (2) adquisitus, emptus, emptitius.

Κτήτωρ, ορος, ὁ, possessor, dominus.

Κτίδεος, pro ἰκτίδεος, e viverræ silvestris pelle seu corio confectus; nam galeam talem κτιδέην κυνέην dixit *Homerus, Il.* 10, 335 et 458. A κτὶς pro ἰκτίς.

Κτίζομαι, habito, incolo. Σοί νιν ἔκγονοι κτίσαν, ἃ διώνυμοι θεαὶ ἐκτίσαντο, *Eurip. Phœn.* 688.

ΚΤΙΖΩ, fut. ίσω, condo, creo, fabricor; (2) coloniam aliquo duco; (3) locum aliquem ædificiis in eo exstructis habitabilem reddo; (4) instituo, auctor sum alicujus rei; (5) patro, facio. Κτισθεὶς, aor. 1. part. pass. et ἐκτισμένος, perf. conditus. Ἀπέχεσθαι βρωμάτων, ἃ ὁ Θεὸς ἔκτισεν, 1 *Tim.* 4. 3. Τὰ πάντα δι' αὐτȣ̃ [illegible] ἔκτισται, *Col.* 1, 16. [illegible], *Eurip. Suppl.* [illegible] χειρ γυναικεια [illegible]

ΚΤΙΛΟΣ, ȣ, ὁ, aries dux ovium; (2) *adj.* cicur, [illegible] Κτίλος ὥς, velut aries, *Il.* 3, 196.

Κτιλόω, ῶ, fut. ώσω, cicuro, mansuefacio; (2) delinio, demulceo. Hinc a. 1. med. ἐκτιλώσαντο, *apud Herodot.* mansuetas reddidere; ἐκτιλωμένος, perf. pass. part. familiaris factus, quod *Eust.* affert ex *Paus.* A præc.

Κτίμενος, perf. part. pass. *Ion.* et *Poet.* pro ἐκτισμένος, a κτίζω.

Κτίννυμι, vel κτιννύω, occido. A κτείνω.

Κτὶς, ίδος, ἡ, mustela silvestris. Ab ἰκτίς.

Κτισάσθαν, 3. dual. aor. 1. ind. med. *Ion.* et *Dor.* pro ἐκτισάσθην, a κτίζω.

Κτίσις, εως, ἡ, creatio, fabrica, productio rerum e nihilo; (2) regeneratio; (3) instauratio et renovatio cœli et terræ; (4) res condita, creata; (5) rerum creatarum universitas; (6) totum genus humanum; (7) ordinatio politica magistratus. A κτίζω.

Κτίσμα, ατος, τὸ, res condita, creata; (2) opus, structura, ædificium A κτίζω.

Κτισματολατρεία, ας, ἡ, rerum creatarum cultus et veneratio. A

Κτισματολάτρης, ȣ, ὁ, qui res creatas adorat.

Κτιστὴς, ȣ̃, ὁ, et κτίστης, ȣ, ὁ, conditor, creator; (2) loci alicujus frequentator, instaurator, dux coloniæ. A κτίζω. Unde

Κτιστὸς, ἡ, ὸν, conditus, creatus, fabricatus.

Κτιστὺς, ύος, ἡ, ædificatio. Ab eod.

Κτίστωρ, ορος, ὁ, conditor, creator, fabricator. Ab eod.

Κτίτης, ȣ, ὁ, idem quod κτιστής. (3) ἱππία τ' Ἄργȣς κτίται, incolæ, *Eurip. Or.* 1621.

Κτονέω, ῶ, occido. A κτόνος.

Κτόνος, ȣ, ὁ, cædes. A κτείνω.

Κτυπέω, ῶ, fut. ήσω, pulsu sonitum cieo; (2) strepo, resono; (3) quatio, percutio, tundo. Ἅπασα δὲ στέγη πυκνοῖσιν ἐκτύπει δρομήμασιν, *Eur. Med.* 1183. Πολλοῖσι σὺν κώδωσιν ἐκτύπει φόβον, *Id. Rhes.* 307. A κτύπος. Hinc

Κτύπημα, ατος, τὸ, sonitus, strepitus, *proprie* qui pulsu cietur; (2) fragor. (1) ȣ̓κ ἐπιθήσομαι ἐμῷ κάρᾳ κτύπημα χειρὸς ὀλοόν; *Eur. Med.* 1211.

Κτύπος, ȣ, ὁ, fragor, strepitus. A τύπτω.

Κυάθειον, ȣ, τὸ, parvus cyathus. A κύαθος.

Κυαθίζω, fut. ίσω, cyathis ludo, cyathis indulgeo, poto; (2) cyathum misceo, bibendum do. Ab eod.

Κυάθιον, ȣ, τὸ, parvus cyathus. Dim. ab eod.

Κυαθὶς, ίδος, ἡ, vas cotylæ simile. Ab eod.

Κυαθίσκος, ϫ, ὁ, parvus cyathus. At κυαθίσκος τῆς μήλης, concava pars specilli chirurgici, specillum aversum. A

ΚΥ'ΑΘΟΣ, ϫ, ὁ, cyathus, vas potorium; (2) liquoris vel aridi mensura apud Romanos, pars duodena sextarii; (3) trulla ænea qua vinum de cratera hauriebant. (3) οἱ γὰρ τῶν βασιλέων οἰνοχόοι, ἐπειδὰν ἐνδιδῶσι τὴν φιάλην, ἀρύσαντες ἀπ' αὐτῆς τῷ κυάθῳ.... καταῤῥοφῶσιν, *Xenoph. Cyri Instit.* 1, 3. Hinc

Κυαθώδης, εος, ὁ ἡ, cyatho similis.

Κυαθότης, ητος, ἡ, qu. Cyathitas, *Plat.*

Κυαίνω, gravida sum. A κύω.

Κυάμειος λίθος, cyamea gemma. A κύαμος.

Κυαμευτὴς, ϫ, ὁ, qui fabis eligit, sortilegus.

Κυαμευτὸς, ἡ, ὸν, fabis, seu sorte electus. A

Κυαμεύω, fut. εύσω, fabis suffragium fero; κυαμεύομαι, sortior, fabis sortior. A κύαμος.

Κυαμιαῖος, αία, αῖον, fabalis, qui fabali magnitudine est. Ab eod. Unde

Κυαμίζω, catulio, de puella virum appetente.

Κυάμινος, ίνη, ινον, fabaginus. Ab eod.

Κυάμιον, ϫ, τὸ, fabula, parva faba. Dim. a κύαμος.

Κυαμοβόλος, ὁ, qui sortem jacit, qui fabam in urnam conjicit ad suum suffragium dandum, idem quod δικαστής, *Hes. ex Soph.*

ΚΥ'ΑΜΟΣ, ϫ, ὁ, faba, planta et fructus; (2) calculus in suffragiis ferendis, quia veteres pro calculis fabis utebantur; (3) testiculus; (4) papilla extumescens in pubescentibus; (5) mensura apud medicos; (6) sors, quæ alicui obtingit.

Κυαμοτρὼξ, ῶγος, ὁ, fabarum vorator, qui in suffragiis ferendis quæstui simul faciendo studet. Νῶν γάρ ἐστι δεσπότης ἄγροικος ὀργὴν, κυαμοτρὼξ, ἀκράχολος, *Aristoph. Pac.* 41. A τρώγω.

Κυαμοφαγία, ας, ἡ, fabarum esus. A φαγεῖν.

Κυαμὼν, ῶνος, ὁ, locus fabis consitus. A κύαμος.

Κυαναιγὶς, ίδος, ἡ, nigram ac formidabilem ægidem gestans. Ex κύανος et αἰγίς.

Κυανάμπυξ, υκος, ὁ ἡ ἡ, cœruleum habens ἄμπυκα. Ex κύανος et ἄμπυξ.

Κυαναύγετις, ἡ, cœrulea.

Κυαναυγὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, cœruleus. Ab αὐγή.

Κυαναύλαξ, ακος, terra nigra, fertilis. Σοὶ γὰρ ἐγὼ κυαναύλακος Αἰγύπτοιο αἶψα πέδον δώσω, *Heliod. Æthiop.* 2.

Κυάνεος, έα, έη, εον, cyanum referens, cœruleus, cyaneus, coloris cœrulei atro misti; ferrugineus, ater, niger, fuscus; κυανεῦν, cœruleum, ferrugineum, glaucum, *Gl. Vet.* Κυανέη νεφέλη, *Il.* 5, 345. A κύανος.

Κυάνειος, εία, ειον, idem et ab eod.

Κυανέμβολος, ϫ, ὁ ἡ ἡ, cœruleum rostrum habens; epith. navis.

Κυανέω, nigrico, *V. L.* ex *Hesiod.* κυανεόντων, al. κυανεάων.

Κυανίζω, sum colore cyaneo. A κύανος.

Κυανῖτις, ιδος, ἡ, cyano similis. Ab eod.

Κυανοειδὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, idem. Ex εἶδος.

Κυανόθριξ, ιχος, ὁ ἡ ἡ, cœruleam comam habens.

Κυανοκρήδεμνος, ὁ ἡ ἡ, cœruleam vittam habens, *Col.*

Κυανόπεζα, ης, ἡ, nigros pedes habens; epith. mensæ, *Hom.*

Κυανόπεπλος, ϫ, ὁ ἡ ἡ, nigrum peplum habens; epith. noctis.

Κυανοπρώρειος, ϫ, ὁ ἡ ἡ, proram nigricantem habens. Ex κύανος et πρῷρα.

Κυανόπρῳρος, ϫ, ὁ ἡ ἡ, idem et ab eod.

Κυανόπτερος, ϫ, ὁ ἡ ἡ, alas nigricantes habens. Κυανόπτερος ὄρνις εἴθ' εἴην, *Eurip. Andr.* 863. Ex κύανος et πτερόν.

ΚΥ'ΑΝΟΣ, ϫ, vel κυανὸς, ϫ, ὁ, color cœruleus, qualis cœlo inest; (2) lapis seu succus in metallis concretus, cœrulei coloris; (3) floris nomen inter farra nascentis; (4) aqua marina, *Hes.* (5) avis quædam, *Hes. adj.* cœruleus; unde κυανώτατος, superlat. *ap. Suid.*

Κυανόστολος, ϫ, ὁ ἡ ἡ, cœrulea veste indutus. Ex κύανος et στόλη.

Κυανόφρυς, υος, ὁ ἡ ἡ, nigrum supercilium habens.

Κυανοχαίτης, ϫ, ὁ, qui est nigris setis; cujus crines cyanum referunt. Ex χαίτη.

Κυανοχίτων, ὁς, cœruleus, *Orph.*

Κυανόχρως, ωτος, ὁ ἡ ἡ, qui est colore nigro, furvus, cœruleus. Βοστρύχων τὰ κυανόχρωτα χαίτας πλόκαμον, *Eurip. Phœn.* 315. Ex [illegible]

[illegible]χρωτος, ον, idem; epith. Furiarum.

[illegible], ιδος, ἡ, cœruleo adspectu, nigricantes vel cœruleos habens oculos. Ex κύανος et ὤψ, oculus.

Κυανωπὸς, ϫ, cœruleus. Κυανωπὸν, ἅ τις Ἶρις, [illegible] σέλας, *Eurip. in Fragm.*

[illegible], εως, ἡ, inductio coloris cœrulei, ni-[illegible], &c. Quasi a κυανόω.

[illegible] ΑΡ, κύατος, τὸ, cavum; (2) foramen acus; [illegible] auris interior.

[illegible], *adv.* inclinato capite. A [illegible]

[illegible], et κύβιστον, τὸ, idem quod [illegible]

[illegible], ας, ἡ, al[illegible] cal-lliditas. A κυβεύω.

Κυβεῖον, ϫ, τὸ, locus ubi alea seu tessera luditur. Ab eod.

Κύβειρος, ὁ, impudens, *Suid.*

Κυβέλη, ης, ἡ, Cybele, magna mater Deûm, quæ et Rhea, unde et ejus sacra dicebantur μητρῷα, et μητριάζειν eadem, obire.

ΚΥΒΕΡΝΑ'Ω, ῶ, fut. ήσω, navem rego, navis cursum dirigo; (2) guberno, rego. (2) σῇ κυβερνῶμαι χερὶ, *Soph. Aj.* 35. Hinc

Κυβερνήσια, ων, τὰ, gubernatoria, dies festi in Attica in honorem Nausithei et Phæacis.

Κυβέρνησις, εως, ἡ, gubernatio. Ab eod.

Κυβερνήτειρα, ας, ἡ, gubernatrix. A

Κυβερνητὴρ, ῆρος, ὁ, gubernator. A κυβερνάω.

Κυβερνητήριος, ον, gubernandi peritus. A præc.

Κυβερνήτης, ϫ, ὁ, dux seu gubernator navis; (2) gubernator quivis. A κυβερνάω. Hinc

Κυβερνητικὸς, ἡ, ὸν, ad gubernatorem pertinens, gubernatorius.

Κυβερνισμὸς, ὁ, gubernatio, *V. L.*

Κυβερνος, ὁ, gubernator, *Naz.*

Κυβευτήριον, ϫ, τὸ, aleatorium, locus ubi alea luditur; (2) consessus aleatorius. A κυβεύω.

Κυβευτὴς, ϫ, ὁ, aleator, qui alea ludit. Hinc

Κυβευτικὸς, ἡ, ὸν, ad aleatorem pertinens, aleatorius; (2) aleæ peritus.

Κυβεύω, fut. εύσω, alea ludo, ludo tesseris; (2) subeo aleam, periclitor. Κυβεύειν πρὸς ἀλλήλους περὶ τῶν γυναικῶν, *Athen.* A κύβος.

ΚΥ'ΒΗ, ης, ἡ, caput.

Κυβήβη, ης, ἡ, Cybele. A seq.

Κύβηβος, ϫ, ὁ ἡ ἡ, pronus, inclinatus, præceps. *Etym.* A κύβη. Unde

Κυβηβεῖν, in caput præcipitare, *Etym. Suid.*

Κυβηλίζω, fut. ίσω, securi percutio, *Suid.* A

ΚΥ'ΒΗΛΙΣ, ιος, ἡ, securis, bipennis.

Κυβηλιστὴς, ϫ, ὁ, improbus, maleficus, *Hes. Suid.* A κυβηλίζω.

Κύβης, ϫ, ὁ, idem quod κυβευτής, *Hes.*

Κυβίζω, fut. ίσω, cubum facio. A κύβος.

Κυβικὸς, ἡ, ὸν, cubicus, tesserarius. Ab eod.

Κυβικῶς, *adv.* cubice, in modum cubi.

Κυβιστάω, ῶ, fut. ήσω, in caput me dejicio, in caput salto. *Gl. V.* cernuo, urinor, præcipito me, proprie in aquam, ruo, irruo, ut in hostes, in tela. A κυβίζω.

Κυβίστημα, ατος, τὸ, saltatio in caput, præcipitatio, impetus.

Κυβίστησις, εως, ἡ, idem.

Κυβιστητὴρ, ῆρος, ὁ, saltator qui se in caput dejicit; (2) urinator. Πυκνὸς κυβιστητῆρας ἐκνενευκότας, *Eurip. Phœn.* 1158. Ab eod.

Κυβιτίζω, fut. ίσω, cubito percutio.

ΚΥ'ΒΙΤΟΝ, ϫ, τὸ, cubitus, *Hipp.*

Κυβοειδὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, speciem cubi habens. Ex κύβος et εἶδος.

ΚΥ'ΒΟΣ, ϫ, ὁ, cubus; (2) tessera; (3) lusus tesserarum; (4) unio tesseræ insculpta; (5) panis quadratus; (6) numerus cubicus; (7) spina vertebræ et imprimis colli.

Κύβωλον, ϫ, τὸ, idem quod κύβιτον, *Poll.*

ΚΥΓΧΝΙ'Σ, ίδος, ἡ, calix parvus medicis quondam usitatus, *Gal. L. Hipp.*

ΚΥ'ΓΧΡΑΜΟΣ, ϫ, ὁ, Cynchramus, dux coturnicum. A κύγχραμος, *Aristot.*

Κυδάγχη, ης, ἡ, convicium, probrum, *Hes.* A κυδάζω.

Κυδάγχω, conviciis et probris incesso, *Hes.*

Κυδάζω, fut. άσω, convicior, maledico. Κυδάζεται τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις ἐμὰ, *Soph. Aj.* 733. A κῦδος.

Κυδαίνω, fut. ανῶ, celebro, laudo; (2) generosum reddo, illustro. Κυδῆναι θνητὸν βροτὸν, *Odyss.* 16, 212. A κῦδος.

Κυδάλιμος, ϫ, ὁ ἡ ἡ, gloriosus. Ab eod.

Κυδάσσω, convicior, *Hes.* A κῦδος.

Κυδάω, ῶ, glorior; (2) veneror, admiror, extollo, *Vet. Lex.* A κῦδος.

[illegible] [illegible]oriosus, *Vulg. L.* Ab eod.

[illegible] idem. Ab eod.

[illegible] aor. 1. inf. pass. verbi κυδάω.

[illegible], ϫ, ὁ, viros honestans; (2) claros viros continens; κυδιάνειρα ἀγορὰ, *ap. Hom.* concio, in qua oratores inclarescunt. Ex κῦδος et ἀνήρ.

Κυδιάω, ῶ, glorior, gloriose me effero et jacto. Hinc partic. κυδιόων, *Poet.* pro κυδιῶν, κυδιάων, *Il.* 2, 597. A κῦδος. Unde

Κύδιμος, ϫ, ὁ ἡ ἡ, gloriosus, inclytus.

Κύδιστος, ϫ, ὁ, gloriosissimus; superl. a κῦδος.

Κυδίων, ονος, ὁ ἡ ἡ, gloriosior; comp. κύδιον, melius. Τί μοι ζῆν δῆτα κύδιον κακῶς κλύοντι, καὶ κακῶς πεπραγότι, *Eurip. Alc.* 963. Κύδιον βροτοῖς πένητα χρηστὸν, ἢ κακὸν καὶ πλούσιον γαμβρὸν πεπᾶσθαι, *Eurip. Androm.* 640.

Κυδνὸς, ἡ, ὸν, inclytus, gloriosus.

Κυδοιδοπάω, ῶ, tumultuor, misceo. Ἐψόφει γῶν ἔνδον ὥς εἶδ' ἄττα κάκυδοιδόπα, *Aristoph. Pace*, 1161. Ex κυδοιμὸς et δοπέω, (potius a κῦδος: δαπὸς et δοπος sunt meræ terminationes, *Ern.*)

Κυδοιμέω, ῶ, turbas excito, tumultuor. Hinc κυδοίμεον, imperf. *Il.* 11, 324. A

ΚΥΔΟΙΜΟ'Σ, ϫ, ὁ, turba, tumultus.

ΚΥ~ΔΟΣ, εος, τὸ, gloria, decus.

ΚΥ'ΔΟΣ, ϫ, ὁ, convicium, probrum.

Κυδοσκόπος, ον, gloriosus, *Man.*

Κυδρὸς, ρὰ, ρὸν, gloriosus, clarus. A κῦδος.

Κυδρόω, ῶ, fut. ώσω, clarum reddo; κυδρῶμαι, glorior, gloriose me effero. A κυδρός.

ΚΥ'ΔΩΝ, ωνος, ἡ, Cydon, urbs Cretæ.

Κυδωναία σῦκα, ficus hibernæ, *Athen.*

Κυδωνιάω, ῶ, similis sum malo Cydonio. A Κύδων.

Κυδώνιον μῆλον, Cydonium malum, Cotonium, *Pl.*

Κυδωνίτης, ϫ, ὁ, sc. οἶνος, vinum Cydonium.

Κυεὶς, aor. 2. part. pass. verbi κύω.

Κυέω, ῶ, fut. κυήσω, uterum fero. A κύω.

Κύημα, ατος, τὸ, fœtus. A κυέω.

Κύησις, εως, ἡ, gestatio in utero. Ab eod.

Κυητικὸς, ἡ, ὸν, concipiendi vim habens.

Κυθήρεια, ας, ἡ, Cytherea, Venus, ab insula Cythera.

Κύθος, semen, *Etym.* A κύω.

Κύθρα, olla, *Gl. V.* Ion. pro χύτρα.

Κυθρόγαυλος, ϫ, labrum conchæ specie, *apud Jus.* Ex κύθρα et γαυλὸς, mulctra.

Κυθώνυμος, ὁ ἡ ἡ, infamis, seu nomen habens quod occultari debet, *Hes.*

ΚΥ'ΙΞ, κος, ἡ, Cyix, bulbosa quædam planta.

Κυιρῖται, οἱ, Quirites.

Κυίσκω, et κυίσκομαι, concipio, fero partum, sum prægnans. A κύω.

ΚΥ'ΚΑΣ, ἡ, genus palmæ Æthiopicæ.

Κυκανάω, ῶ, fut. ήσω, misceo. A

ΚΥΚΑ'Ω, ῶ, fut. ήσω, misceo, liquores confundo, turbo, perturbo. Ἐγὼ τὴν βουλὴν βίᾳ κυκήσω, *Aristoph. Eq.* 362.

Κυκεία, ας, ἡ, permixtio, confusio. A κυκάω.

Κυκεῶ, acc. sing. *per Apocop.* pro κυκεῶνα, a

Κυκεὼν, ῶνος, ὁ, miscellanea potio. Acc. κυκεῶνα, et κυκεῶ, item *Poet.* κυκειῶ. A κυκάω.

Κυκηθήτην, 3. dual. aor. 1. ind. pass. *Ion.* pro ἐκυκηθήτην, a κυκάω.

Κυκήθρα, ας, ἡ, miscella, permistio; (2) confusio, perturbatio. A κυκάω.

Κυκηθρον, ϫ, τὸ, rutrum, tudicula; (2) auctor fraudum. Ab eod.

Κύκημα,

Κύκημα, ατος, τὸ, permistio; (2) perturbatio. Ab eod.
Κύκησις, εως, ἡ, idem.
Κυκησίτεφρος, ου, ὁ ϗ ἡ, cineres miscens seu turbans. Ex κυκάω et τέφρα, *cinis.*
Κυκητὴς, οῦ, ὁ, turbator. A κυκάω.
Κυκλάζω, circumeo, *Hes.* A κύκλος.
Κυκλαίνω, roto, rotundo, *Hes.* Ab eod.
Κυκλάμινος, ου, ἡ, et κυκλάμινον, τὸ, cyclaminus, herba e coronariarum genere, tuber terræ. *Angl.* SOWBREAD.
Κυκλὰς, άδος, ἡ, orbiculata, rotunda. Κυκλάδες νῆσοι, Cyclades insulæ; (2) circularis: κυκλὰς ὥρα, tempus anniversarium. (2) κυκλὰς ἀνίκα καρποῖς περινίσσεται ὥρα μηνὸς, *Eurip. Alcest.* 450. Vide et *Orph. Hymn.* 52, 7; 55, 5. (3) Κυκλὰς, cyclas, vestis genus; (4) orbis, limbus. (4) κυκλὰς Ἀρκάδος κυνῆς, *Soph. in Inacho.*
Κυκλεύω, fut. εύσω, cingo, circumdo; in orbem ago. *Gl. V.* circumeo, lustro, ambio.
Κυκλέω, ῶ, fut. ήσω, verso, roto; (2) agito, in omnes partes pello; rotis adveho, *id est,* curru; (3) cogo in unum, congrego. (1) ἰδέσθε μ' οἷον ἄρτι κῦμα φοινίας ὑπὸ ζάλης ἀμφίδρομον κυκλεῖται, *Soph. Aj.* 351. (2) αὐτοὶ δ' ἀγρόμενοι κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκροὺς βουσὶ καὶ ἡμιόνοισιν, curribus advehemus, *Il.* 7, 332. Βάσιν κυκλεῖν, circumire, *Soph. Aj.* 19. (3) κυκλῶν αὐτὰ, eas (feras) congregans de Orpheo, *Jamblich. in Pythag.* Κυκλεῖ δὲ πᾶσαν οἰκετῶν παμπληθίαν, omnem familiam congregavit, *Soph. in Lacoenis.* Forte et hinc interpretandus versus Homeri quem nos adtulimus in (2). Ποῖ σὸν πόδ' ἐπὶ συννοίᾳ κυκλεῖς; *Eur. Or.* 615. A κύκλος.
Κυκληδὸν, *adv.* instar circuli, (2) circumcirca. Ab eod.
Κύκλησις, εως, ἡ, circumactio. Ab eod.
Κυκλία, *adv.* Εἱλισσόμενα κυκλία, saltantes in orbem, *Eurip. Iphig. in Aul.* 1055. Ab eod.
Κυκλικὸς, ἡ, ὸν, circularis, obiculatus, rotundus; (2) circulator, circumforaneus, trivialis, ut cyclici poetæ, circulares chori, circularia carmina. Ab eod.
Κυκλικῶς, *adv.* in orbem.
Κυκλιοδιδάσκαλος, ου, ὁ, dithyrambicus poeta.
Κύκλιος, ία, ιον, circularis.
Κυκλίσκος, ου, ὁ, orbiculus; (2) scalprum. (nisi κοιλίσκος legendum, *Ern.*)
Κυκλόεις, όεσσα, όεν, orbiculatus.
Κυκλοβορέω, ῶ, circulatorem ago, quæstus causa; (2) circulatoris modo clamoribus obtundo, perturbo, *Aristoph.* A
Κυκλοβόρος, ου, ὁ, circulator, qui in circulo declamitat, ut inde habeat, quod edat. Ex κύκλος et βορὰ, *cibus.*
Κυκλογραφέω, orbe circumscribo. In Rhetor. in periodi formam redigo.
Κυκλοδίωκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, in orbem actus, in orbem currere coactus. A διώκω.
Κυκλοειδὴς, ὲς, rotundus.
Κυκλόεις, όεντος, ὁ, orbiculatus, rotundus.
Κυκλοέλικτος, ον, in orbem se volvens; epith. solis.
Κυκλόθεν, *adv.* circuitu, in circuitu. A κύκλος.
Κυκλομόλιβδος, ὁ, circulus plumbeus, vasculum rotundum e plumbo.
Κυκλοπαιδεία, ας, ἡ, complexus disciplinarum, omnisque eruditionis, orbis doctrinæ.
Κυκλοπορία, ας, ἡ, circuitus, iter quo omnia loca obimus. A
Κυκλοπορέω, ῶ, circumeo, ambages in itinere sequor. Διὰ σκολιᾶς κυκλοπορεῖν, *Strabo.* Ex κύκλος et πόρος, *transitus.*
ΚΥ'ΚΛΟΣ, ου, ὁ, circus, orbis, circulus, ambitus; (2) corona hominum; (3) argumentatio circularis; (4) locus ubi vendebantur homines; (5) ambitus verborum, periodus; (6) κύκλοι προσώπου, malæ hominis; (7) κύκλοι, orbes rotarum, rotæ ipsæ; (8) κύκλος, annulus; (9) tabula orbicularis, seu circulus planus; (10) mœnia urbis; (11) κύκλῳ, circa, undique. In *plurali* κύκλοι et κύκλα dicitur. Κύκλος Διὸς, oculus Jovis, *Soph. Œd. Col.* 704. Ἀρθρα τῶν κύκλων, oculorum orbes, *Id. Œd. Tyr.* 1270. (2) εἰς δὲ συστάσεις κύκλους τ' ἐχώρει λαὸς οἰκήτωρ θεοῦ, ad conventus et cœtus, *Eurip. Andr.* 1089.
Κυκλόσε, *adv.* in orbem.
Κυκλοτερὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, tornando rotundus factus, teres. Ex κύκλος et τείρω.
Κυκλοτερῶς, *adv.* in circuitu. A præc.
Κυκλοφορέω, ῶ, f. ήσω, in orbem ago; κυκλοφοροῦμαι, in orbem agitor. A φέρω. Hinc
Κυκλοφορητικὸς, ἡ, ὸν, qui in orbem circumferri potest; (2) circularis, orbicularis.
Κυκλοφορητικῶς, *adv.* in orbem.
Κυκλοφορία, ας, ἡ, rotatio, in orbem circumactio. Ex κύκλος et φέρω.
Κυκλοφορικὸς, ἡ, ὸν, idem quod κυκλοφορητικός.
Κυκλοφορικῶς, *adv.* in orbem.
Κυκλόω, ῶ, fut. ώσω, circulo includo; (2) circumdo, cingo; (3) in orbem ago, circumago; κυκλόομαι, οῦμαι, circumdor, circumvenior; (4) circulor, in circulo consisto, loquendi vel colloquendi causa, *active* circumdo, circumvenio. Ἐκύκλωσαν οὖν αὐτὸν οἱ Ἰουδαῖοι, *Joan.* 10, 24. Ἀμφὶς ἴσσαι Δῆλον ἐκυκλώσαντο, *Dion. Per.* 526 Κυκλωθέντα (τείχη) ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρας, *Hebr.* 11, 30. A κύκλος.
Κύκλωμα, ατος, τὸ, rotatio, rotæ circumactio; (2) circuitus. Ὡς κύκλωμ' Ἰξίονος, ut rotæ, cui Ixion alligabatur, circumactio, *Eurip. Phœn.* 1192. A κυκλόω.
Κυκλώπειος, ου, ὁ ϗ ἡ, et εία, ειον, Cyclopicus, Cyclopeus; (2) beatus, minime laboriosus. A Κύκλωψ.
Κυκλωπικὸς, ἡ, ὸν, Cyclopicus, Cyclopes referens. Ab eod.
Κυκλωπικῶς, *adv.* more Cyclopum.
Κυκλώπιον, ου, τὸ, albugo oculi. Ex κύκλος et ὤψ, *oculus.*
Κυκλωπὶς, ίδος, ἡ, Cyclopica. A Κύκλωψ.
Κύκλωσις, εως, ἡ, ipsa actio cingendi, circumdandi, circumveniendi. A κυκλόω.
Κυκλωτὸς, ἡ, ὸν, rotundus. Ab eod.
Κύκλωψ, ωπος, ὁ, Cyclops.
Κύκνειος, cygneus, olorinus. A κύκνος.
Κυκνόθρεπτος, ον, a cygnis nutritus. A τρέφω.
Κυκνοκάνθαρος, ου, ὁ, navis cygni et canthari effigiem gerens.
Κυκνόμορφος, ον, cygni speciem habens, candidus. A μορφή.
Κυκνόπτερος, cygni alas candore æmulans. Κυκνοπτέρου καλλοσύνας Λήδας σκύμνον, *Eurip. Or.* 1388.
ΚΥ'ΚΝΟΣ, ου, ὁ, cygnus, olor; (2) genus navigii.
Κυκόωντι, dat. sing. part. præs. act. *Poet.* pro κυκῶντι, a κυκάω.
ΚΥ'ΛΑ, ων, τὰ, cava oculorum sub palpebris.
Κυλέω, voluto: κυλῆσις, ἡ, volutatio, et κυλητὴς, οῦ, ὁ, versator, *V. L.* sed hæc suspecta sunt, *Steph.*
Κυλὴ, ἡ, calix, *Ath.*
Κυλιβάννη, ἡ, brassica sterilis, *Suid.*
Κυλικεῖον, ου, τὸ, repositorium calicum; (2) compotatio. A κύλιξ.
Κυλίκειος, ου, ὁ ϗ ἡ, inter pocula dictus vel factus. Ab eod.
Κυλικηγορέω, ῶ, fut. ήσω, inter calices seu scyphos loquor. A
Κυλικηγόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui inter scyphos verba facit. Ex κύλιξ et ἀγορέω.
Κυλικήρυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, calice haustus, ita exundans, ut calicibus hauriri queat. Ex κύλιξ et ἀρύω, *haurio.*
Κυλίκιον, ου, τὸ, parvus calix. A κύλιξ.
Κυλικὶς, ίδος, ἡ, pyxis medica. A κυλίω.
Κυλίνδεται, 3. sing. præs. ind. pass. v. κυλίνδω.
Κυλινδέω, ῶ, f. ήσω, volvo, voluto; κυλινδοῦμαι, volvor, volutor; κυλινδηθεὶς, a. 1. pass. volutatus. Ὄνομα αὐτῆς ἐν ἀγορᾷ κυλίνδεται, *Aristoph. Vesp.* 490. Vide κυλίνδω.
Κυλινδήθρα, ας, ἡ, volutabrum, in quo jumenta se volutant. A præc.
Κυλίνδησις, εως, ἡ, volutatio. Ab eod.
Κυλινδρικὸς, ἡ, ὸν, cylindraceus, qui cylindri est. A κύλινδρος.
Κυλινδρικῶς, *adv.* in modum cylindri. A præc.
Κυλινδροειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, cylindro similis.
Κυλινδροειδῶς, *adv.* cylindri specie.
Κύλινδρος, ου, ὁ, cylindrus, corpus quodlibet teres. A κυλίνδω. Hinc
Κυλινδρόω, ῶ, fut. ώσω, cylindro æquo, complano.
Κυλινδρώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, cylindro similis.
Κυλίνδω, volvo, voluto; (2) devolvo: κυλίνδομαι, volvor. Πῆμα θεὸς Δαναοῖσι κυλίνδει, *Il.* 17, 688. Κῦμα κυλίνδεται, *Il.* 11, 307. A κυλίω.
Κύλιξ, ικος, ἡ, calix. Ab eod.
Κυλίνη, ἡ, terra minus frugifera, *Steph.*
Κυλίσει, 3. sing. fut. 1. ind. act. verbi κυλίω.
Κύλισις, εως, ἡ, volutatio. Ab eod.
Κυλίσκη, ης, ἡ, patera. A κύλιξ.
Κυλίσκιον, τὸ, parvus culix, *Ath.*
Κύλισμα, ατος, τὸ, volutabrum.
Κυλιστὴς, ὁ, idem quod κυλιστὸς, *Ath.*
Κυλιστὸς, ἡ, ὸν, versatus, volutatus.
Κυλίστρα, ας, ἡ, idem quod κυλινδήθρα.
Κυλίχνη, ης, ἡ, poculum, vel pyxis medica.
Κυλίχνιον, ου, τὸ, idem. Dim. a præc.
Κυλιχνὶς, ίδος, ἡ, exiguus calix. Dim.
Κύλιχνος, ου, ὁ, idem quod κυλίχνη.
ΚΥΛΙ'Ω, f. ίσω, volvo, voluto, roto; κυλίομαι, versor; κυλιόμενα, rotantia. Ἐκ τροχηλάτων δίφρων κυλισθεὶς, *Soph. El.* 50.
Κυλλήστις, ιος, ὁ, nomen panis ex olyra, *Herod.*
Κυλλοπόδης, ου, ὁ, qui distortis pedibus est, loripes, claudus, mutilus.
Κυλλοίπους, οδος, ὁ ϗ ἡ, idem.
Κυλλοποδίων, ωνος, ὁ ϗ ἡ, Vulcani epith. *ap. Hom. Il.* 21, 331. *Gl. V.* κυλλοποδίων, mulciber, loripes.
ΚΥΛΛΟ'Σ, ἡ, ὸν claudus, curvus, mancus.
Κυλλόω, ῶ, fut. ώσω, curvo, trunco. A præc.
Κύλλωσις, ἡ, ipsa actio reddendi κυλλὸν, *Hipp.* A κυλλόω.
Κυλοιδιάοντες, nom. plur. part. præs. act. verbi
Κυλοιδιάω, ῶ, sum tumentibus oculis. Hinc part. κυλοιδιόων, pro κυλοιδιῶν, κυλοιδιάων. Ex κύλα et οἰδέω. Ἐὰν δὲ τοῦτο δρᾷς, κυλοιδιᾶν ἀνάγκη, *Aristoph. Lys.* 475.
ΚΥ'ΜΑ, ατος, τὸ, fluctus, unda; (2) *metaph.* magna multitudo malarum rerum, ut magna lues; (3) fœtus uteri; (4) brassicæ cauliculus. Plato pro risu posuit, quo loquentes interdum obruuntur, quum quippiam ridiculum eis excidit. A κύω.
Κυμαίνοντος, gen. sing. part. præs. act. verbi
Κυμαίνω, fut. ανῶ, fluctuo, æstuo, undo; (2) agito, concito; (3) exubero; (4) undoso inflexu procedo; κυμαίνομαι, fluctuo, æstuo; κυμανθὲν πέλαγος, fluctibus concitatum mare, aor. 1. pass. part. At κυμήνας, aor. 1. act. in neutr. gen. κυμῆναν. A κῦμα.
Κύμανσις, εως, ἡ, fluctuatio, undosus motus.
Κυμὰς, άδος, ἡ, gravida. A κύω.
Κυματηρὸς, ὰ, ὸν, fluctuosus, *Gl. V.*
Κυματία, ἡ, tempestas, *Herod.*
Κυματίας, ου, ὁ, *Ion.* κυματίης, ciens fluctus, impetuosus. A κῦμα.
Κυματίζω, fut. ίσω, undabundum reddo, undis agito, fluctus moveo; κυματίζεσθαι, æstuare, undis agitari. Ab eod.
Κυμάτιον, ου, τὸ, parvus fluctus; (2) cauliculus brassicæ; (3) pars columnæ, cymatium. Ab eod.
Κυματοαγὴς, ὲς, fluctus frangens, *vel potius* unda scopulis allisa. Κυματοαγεῖς ἆται, *Soph. Œd. Col.* 1243. Ab ἄγνυμι.
Κυματοβόλος, ου, ὁ ϗ ἡ, undivomus, *Gl. V.* Ex κῦμα et βάλλω.
Κυματόδρομος, ον, in mediis fluctibus, per fluctus currens.
Κυματοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, fluctuum seu undarum speciem præ se ferens. Ex εἶδος.
Κυματοπλὴξ, ῆγος, ὁ ϗ ἡ, undis seu fluctibus pulsatus, fluctibus jactatus; idem et κυματοπληγὴς, ῆς, ὁ ϗ ἡ, unde pl. κυματοπληγεῖς. Ὡς τις ἀκτὰ κυματοπλὴξ χειμερία κλονεῖται, *Soph. Œd. Col.* 1240. Ex κῦμα et πλήσσω, *pulso.*
Κυματοφορτὶς, ἡ, concha, *Hes.*
Κυματόω, ῶ, fut. ώσω, idem quod κυματίζω.

Κυματωγὴ, ῆς, ἡ, littus, ad quod undæ feruntur et franguntur; crepido. Ex ἄγνυμι.
Κυματώδης, εος, ὁ ἡ, fluctuosus.
Κυματωθεῖσα, a. 1. part. pass. f. g. a κυματόω.
Κυμάτωσις, εως, ἡ, fluctuatio, æstuatio. A κυματόω.
Κυμβαῖον, et κυμβίον, pro κυμβίον vel κύμβη. Eust.
Κυμβαλίζω, fut. ίσω, cymbalum pulso. A κύμβαλον.
Κυμβαλιστὴς, ῦ, ὁ, cymbalista, cymbalum pulsans. A præc.
Κυμβαλίστρια, ας, ἡ, cymbalistria.
Κύμβαλον, ου, τὸ, cymbalum, crepitaculum, crotalum, instrumentum cavum quod manu pulsum crepitat. A κύμβος.
Κύμβαχος, ου, ὁ ἡ, pronus in caput; (2) extrema galeæ pars, cui crista inditur. A κύμβη, caput.
Κύμβη, ης, ἡ, cymba, navigii genus; (2) acetabulum; (3) genus poculi rotundi; (4) caput. A κύμβος.
Κυμβίον, ου, τὸ, poculi genus. A præc.
Κυμβηστιάω, in caput dejicio, E. M.
Κύμβος, τὸ, acetabulum, Nic.
ΚΥ'ΜΒΟΣ, ου, ὁ, cavus recessus; (2) ollæ fundus.
ΚΥ'ΜΙΝΔΙΣ, ἡ, avis nocturna.
Κυμινοδόχη, ης, ἡ, receptaculum cumini. Ex κύμινον et δέχομαι.
Κυμινοδόχος, ου, ὁ, idem et ex iisd.
Κυμινοθήκη, ης, ἡ, repositorium cumini.
Κυμινοκίμβιξ, ικος, ἡ, præparcus, nimium adstrictus. Ex κύμινον et κίμβιξ.
ΚΥ'ΜΙΝΟΝ, ου, τὸ, cuminum, herba et semen.
Κυμινοπρίστης, ου, ὁ, qui cuminum secat; (2) præparcus, sordidus. Ex κύμινον et πρίω.
Κυμινοπριστοκαρδαμογλύφος, ου, ὁ ἡ, qui cuminum in partes secat, et e cardamo sive nasturtio, herba vili, exsculpit quod comedat, perquam sordidus. Vox Comica. Ex κύμινον, πρίω, κάρδαμον, et γλύφω.
Κυμινότριβος, ου, ὁ ἡ, cum cumino tritus. Ex κύμινον et τρίβω.
Κυμινώδης, εος, ὁ ἡ, cuminaceus, cumino similis. A κύμινον.
Κυμοδέγμων, ονος, ὁ ἡ, fluctus excipiens. Ἀκτῆς κυμοδέγμονος πέλας, Eurip. Hipp. 1173. Ex κῦμα et δέχομαι, capio.
Κυμοθαλὴς, ὲς, undis abundans; epith. Neptuni. A θάλλω.
Κυμοτόμος, ου, ὁ ἡ, fluctus secans. machina triangularis pontibus præstrui solita ad fluctus frangendos. Ex τέμνω.
Κυνάγχη, ης, ἡ, angina; (2) millum, collare canum. Ex κύων et ἄγχω. Hinc
Κυναγχικὸς, ὴ, ὸν, angina laborans.
Κυναγωγὸς, ῦ, ὁ, canum ductor.
Κύναιδος, ου, ὁ ἡ, idem quod κίναιδος.
Κυναῖος, ὁ, impudens, Suid. A κύων.
Κυνάκανθα, vel κυνακάνθη, ης, ἡ, sentis canina.
Κυνακτὴς, ῦ, ὁ, vinculum funis, quo ducitur canis. A κύων et ἄγω.
Κυναλώπηξ, εκος, ὁ, canivulpes, vulpe et cane natus; (2) homo impudens, ut canis, et astutus, ut vulpes.
Κυνάμυια, ας, ἡ. Vide κυνόμυια.
Κυνάνθρωπος, ου, ὁ ἡ, versipellis; (2) impudens.
Κυνάρα ἄκανθα, et κύναρος ἄκανθα. sentis caninus, cynosbatos, Gl. V. κινάρα, cardui.
Κυνάριον, ου, τὸ, catellus. Dim. a κύων.
Κυνὰς, άδος, ἡ. pilus caninus; (2) pulpa mollior ex pane, ad manus abstergendas adhiberi solita; (2) rubus caninus, sentis canina. A κύων.
Κύναστρον, ου, τὸ. canicula, stella Sirius.
Κυνάω, ῶ, Cynicum ago, Cynicos imitor. A κύων.
Κυνδάλη, ἡ, lusus quidam Græcus.
[illegible], ῦ, idem.
Κυνδαλοπαίκτης, ου, ὁ, qui κυνδάλην ludit.
Κύνδαλος, ὁ, clavus, paxillus. Vide κόνδαλος.
Κυνέη, ης, ἡ, contr. κυνῆ, ῆς, pellis canina; (2) pellis canis fluvialis, qua olim caput tegebant; (3) galea; (4) pileus, galerus. A κύνεος.

Κύνεος, εία, εον, vel κύνειος, ου, ὁ ἡ, caninus. A κύων.
Κύνεος, έα, εον, idem et ab eod.
Κύνεον, 3. pl. imperf. ind. act. Ion. pro ἐκύνεον, a κυνέω.
Κυνέσσι, caniibus, dat. plur. Ion. pro κυσί.
Κυνέω, ῶ, fut. ήσω, osculor, suavior; (2) turbo, commoveo. (nisi hoc potius ad κινέω referendum, Ern.) Κύνησ' ὁ μέν τις χεῖρ', ὁ δὲ ξανθὸν κάρα παίδων, Eur. Med. 1144. Ἐγὼ κυνήσομαι τοῦτο τὸ σῶμα, Cyc. 170. A κύω.
Κυνῆ, pro κυνέη. Ar.
[illegible], ου, τὸ, venatio.
Κυνηγεσία, ας, ἡ, venatio, venatus. A κυνηγός.
Κυνηγέσιον, ου, τὸ, idem et ab eod. Τί κυνηγεσίων [illegible]; Eurip. Hipp. 224. Vide [illegible]
[illegible]έω, ῶ, fut. ήσω, venor. Ab eod.
[illegible], ου, ὁ, venator. A κυνηγέω. Hinc
[illegible], ἡ, ὸν, venatorius; ad venatorem [illegible] tionem pertinens; (2) venationis studiosus; (3) de re venatoria agens.
[illegible], ἡ, venatrix. Ab eod.
[illegible], fut. ήσω, venor; (2) vestigo. Ὁ μὲν [illegible], Plato.
Κυνηγία, ας, ἡ, venatus, venatio.
Κυνήγιον, ου, τὸ, idem. A
Κυνηγὸς, ῦ, ὁ ἡ, venator vel venatrix. Ex κύων et ἄγω, duco.
Κυνηδὸν, adv. canum more.
Κυνηλασία, ας, canum incitatio, i. e. venatio. Ex κύων et ἐλαύνω, agito.
Κυνηλατέω, ῶ, fut. ήσω, canes agito. Ex iisd.
Κυνήποδες, ων, οἱ, ossa in cruribus equorum inter ungulam et suram. Ex κύων et πούς.
Κυνία, ας, ἡ, sc. κράμβη, crambe canina.
Κυνίδιον, ου, τὸ, catellus. Dim. ab eod.
Κυνίζω, fut. ίσω, canem ago; (2) sum Cynicus, philosophiam seu sectam Cynicam sequor. Ab eod.
Κυνικίζω, canem irrito, V. L.
Κύνικλος, ου, ὁ, cuniculus. Rectius κύνικλος.
Κυνικὸς, ὴ, ὸν, caninus; (2) Cynicus. A κύων.
Κυνίσκη, ης, ἡ, catella. A κύων.
Κυνίσκος, ου, ὁ, catellus; (2) impudens. Dim.
Κυνισμὸς, ῦ, ὁ, Cynica institutio, vita Cynica. A κυνίζω.
Κυνιστὶ, adv. canum modo.
Κυνοβλὼψ, ῶπος, ὁ, cui adspectus caninus est, impudens. Ex κύων et βλέπω.
Κυνόβρωτος, ου, ὁ ἡ, a canibus devoratus. Ex eod. et βιβρώσκω.
Κυνόγλωσσον, ου, τὸ, qu. dic. lingua canina, plantago minor, herba, Angl. HOUNDSTONGUE.
Κυνοδέσμιον, ου, τὸ, vinculum quo membri genitalis cuticula cum glande colligatur, quod κύνα vocant. Ex κύων et δεσμός.
Κυνόδεσμον, idem quod
Κυνόδεσμος, ου, ὁ, vinculum, catena canis.
Κυνόδηκτος, ου, ὁ ἡ, a cane morsus. Hinc τὰ κυνόδηκτα, canum morsus. Ex eod. et [illegible]
Κυνόδους, dens caninus; κυνόδοντες, οἱ, dentes canini. Ex κύων et ὀδούς.
Κυνοδρομέω, ῶ, fut. ήσω, incitato cursu, tanquam canis, feror; (2) cum canibus curro, vestigo. Ex κύων et δρόμος.
Κυνοδρομία, ας, ἡ, canum cursus. Ex iisd.
Κυνοειδὴς, έος, ὁ ἡ, canis speciem referens, qui est canino adspectu. impudens.
Κυνόζολον, chamæleon niger gravem odorem spirans. Ex κύων et ὄζω, oleo.
Κυνοθαρσὴς, έος, ὁ ἡ, canina præditus audacia seu impudentia; (2) ferox, de equo. Ex κύων et θάρσος, audacia.
Κυνοθρασὺς, εῖα, ὺ, idem.
Κυνοκάρδαμον, ου, τὸ, nasturtium.
Κυνόκαυμα, ατος, τὸ, æstus caniculæ.
Κυνόκνιστρον, ου, τὸ, herbæ nomen, Hes. quasi aculeus caninus, al. κυνοκράμβη.
Κυνοκέφαλος, ου, ὁ ἡ, capite canino præditus, caniceps; (2) impudens, ut canis; κυνοκέφαλοι, Cynocephali, animalia quædam a figura sic dicti; it. homines ficti in Africa.

Κυνοκλόπος, ου, ὁ ἡ, canis fur, canem furatus. Ex κύων et κλέπτω.
Κυνοκοπέω, ῶ, fut. ήσω, canina pelle percutio. Κυνοκοπήσω σε τὸ νῶτον, Aristoph. Eq. 289. A κύων et κόπτω.
Κυνοκράμβη, ης, ἡ, brassica canina.
Κυνοκτόνος, ου, ὁ ἡ, canes occidens. Hinc τὸ κυνοκτόνον, ου, aconitum, quod canes necat. Ex κτείνω.
Κυνοκυτὶς, ίδος, ἡ, marina rosa, V. L.
Κυνολέσχης, ου, ὁ, cui confabulationes sunt de rebus obscœnis. Ex λέσχη.
Κυνόλοφα, ων, τὰ, asperitates quædam post primam spinam. Ex λόφος.
Κυνόλυσσος, ου, ὁ, morsus a cane rabido. Ex λύσσα, rabies.
Κυνομαχέω, ῶ, fut. ήσω, cum canibus, seu adversus canes, pugno. Ex μάχομαι.
Κυνόμορφος, ον, canis formam habens, Steph.
Κυνόμυια, ας, ἡ, musca canina; (2) impudens, Il. 21, 394.
Κυνοπρόσωπος, ου, ὁ ἡ, qui canina facie est, caninum adspectum habens.
Κυνόρροδον, vel κυνόρροδον, ου, τὸ, rosa canina, silvestris. Gl. V. ligustrum.
[illegible], vel κυνοῤῥαϊστὴς, ῦ, ὁ, ricinus. Ex κύων et ῥαίω.
Κυνόσαργες, εος, τὸ, gymnasium et populus in Attica. Ex κύων et ἀργὸς, albus.
Κυνόσβατον, ου, τὸ, rubus caninus. Ex βάτος.
Κυνόσβατος, ου, ὁ, idem, sive cynosbatus.
Κυνόσσημα, vel κυνὸς σῆμα, monumentum canis; hoc est, Hecubæ, nomen loci.
Κυνόσσοοι, venatores, Hes. Ex σεύω.
Κυνοσουρὰ, ᾶς, ἡ, canis cauda, ursa minor, Cynosura, sidus boreale. Ex οὐρά.
Κυνόσουρα ᾠὰ, ova urina, irrita, ventosa. Ex οὖρος, ventus.
Κυνοσπάρακτος, ον, a canibus discerptus.
Κυνόσπαστον, τὸ, idem quod κυνόσβατον, Plin.
Κυνοσφαγὴς, ὲς, cui canis immolatur. Epith. Hecates. A σφάττω.
Κυνοσφαλὴς, ὁ, ἡ, epith. Dianæ canino capite. Ἄντρον τῆς κυνοσφαλοῦς θεᾶς, Lycophr. Alex. 77.
Κυνοτροφικὴ, ῆς, ἡ, ars alendi acuendique canes. A τροφή.
Κύνουρον, τὸ, aspera petra, Lyc.
Κυνοῦχος, ου, ὁ, lorum quo canis tenetur; (2) saccus, marsupium, proprie lorum quo contrahitur. Ex κύων et ἔχω.
Κυνοφθαλμίζομαι, caninis, i. e. impudentibus oculis adspicio, Synes. Ex ὀφθαλμός.
Κυνόφρων, ὁ ἡ, impudens. A φρήν.
Κύντατον, atrocissimum. A
Κύντερος, ου, ὁ, impudentior, protervior, sævior. A κύων.
Κυνώδης, εος, ὁ ἡ, caninus. A κύων.
Κυνώπης, ου, ὁ, caninum adspectum sive vultum habens, impudens, inverecundus. Ex κύων et ὤψ, vultus.
Κυνῶπις, ιδος, ἡ, fœm. præc.
Κύνωψ, ωπος, ὁ, herba canina, oculus caninus. Ex iisd.
Κύος, εος, τὸ, fœtus. A κύω.
Κυοτοκία, ας, ἡ, partus. Ex κύος et τίκτω, pario.
Κυοτροφία, ἡ, fœtus nutritio. Ex τροφή.
Κυόμενα, nom. plur. part. præs. pass. vel med. n. g. verbi κυέω.
Κυοφορέω, ῶ, in utero fero, prægnans sum. Κυοφορεῖν ἔκ τινος, Luc. Ex κύος et φέρω.
Κυοφορία, ας, ἡ, tempus quo mulier fert uterum; (2) fœtus in utero gestatio; (3) conceptio. Ex iisd.
Κυπαρισσίας, ἡ, tithymalli quoddam genus, Diosc.
Κυπαρίσσινος, vel κυπαρίττινος, ίνη, ινον, cupressinus, e cupresso factus. A
ΚΥΠΑ'ΡΙΣΣΟΣ, vel κυπάριττος, ου, ἡ, cupressus.
Κυπαρισσὼν, ῶνος, ὁ, cupressetum, locus in quo nascuntur cupressi. A κυπάρισσος.
Κυπαριττοτρόφος, ου, ὁ ἡ, cupressos alens.
ΚΥ'ΠΑΡΟΣ, ου, ὁ, vas magnum concavum.
ΚΥΠΑ'Σ, άδος, ἡ, pallium, lecti stragulum.
ΚΥΠΑΣΣΙ'Σ, vel κύπασσις, ιος, ἡ, supparum, species tunicæ.

Κυπειρὶς, ἡ, cyperis. A κύπειρος.

Κύπειρον, ου, τὸ, cyperum, gladiolus, herba. A

ΚΥ'ΠΕΙΡΟΣ, ου, ὁ vel ἡ, cyperus, juncus angulosus, juncus triangularis.

Κυπελλὶς, ίδος, ἡ, idem quod

ΚΥ'ΠΕΛΛΟΝ, ου, τὸ, genus poculi.

Κυπελλόμαχος, ον, in quo poculis certatur vel pugnatur. Ex μάχη.

Κυπελλοχάρων, ὁ καὶ ἡ, poculis gaudens. Ex χαίρω.

Κυπέω, everto, *Lyc.*

Κυπριάζειν, florere; unde *apud Suid.* κυπριάζουσαι ἀνθοῦσαι, florentes.

Κυπρίζειν, idem.

Κυπρίδιος, ία, ιον, Venereus; (2) tener, mollis.

Κύπρινον, ου, τὸ, sc. μύρον seu ἔλαιον, oleum seu unguentum cyprinum, factum e floribus Cypri arboris.

Κυπρῖνος, ου, ὁ, Cyprinus, piscis fluvialis.

Κύπριος, ου, ὁ, Cyprius, incola Cypri.

Κύπρις, ιδος, ἡ, Cypris, i. e. Venus, quæ ita dicitur a Cypro insula, in qua olim in primis colebatur, eoque e mari appulisse credebatur; (2) actio Venerea; (3) flos vitis.

Κυπρισμὸς, οῦ, ὁ, germinatio. A κυπρίζω.

Κυπρογένεια, ας, ἡ, Venus. Ex Κύπρος et γίνομαι, nascor. Unde

Κυπρογενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, in Cypro natus.

ΚΥ'ΠΡΟΣ, ου, ὁ, Cyprus arbor; (2) insula Veneri sacra; (3) mensura quædam.

Κυπτάζω, pronus specto, prospecto, specto demissis oculis; (2) cunctor, tempus tero. Τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν; *Aristoph. Nub.* 509. A

ΚΥ'ΠΤΩ, fut. ψω, pronus sum, incurvo me ad videndum, demitto oculos; vergo; inclino; κεκυφὼς, perf. part. pronus spectans; item ut κυπτάζω (2): Ὁ δὲ Ἰησοῦς κάτω κύψας, *Joan.* 8, 6. Στένων καὶ κύπτων εἰς τὴν γῆν, *Dem.*

Κυπτὸς, ἡ, ὸν, inclinatus, supplex, *Æsch.* A κύπτω.

Κυρηβίη μᾶζα, *ap. Hom.* in Iresione fuerit maza seu offa furfuribus conspersa, aut etiam furfuracea; quasi ἀπὸ τῶν κυρηβίων, quæ sunt τὰ πίτυρα, furfures; ut πιτυρίτης et πιτυρίας ἄρτος, panis furfuraceus, (sed vox incerta.)

ΚΥΡΒΑΣΙ'Α, ας, ἡ, crista gallinacei; (2) tiara, apex, *Dionys. Hal.*

ΚΥ'ΡΒΙΣ, εως, ὁ, quibusdam ἡ, tabula triangularis cui leges Athenis inscribebantur.

Κῦρε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔκυρε, a κύρω, *incido.*

Κυρεία, ας, ἡ, dominatus, potestas, *Suid.* Vide κυρία. A κῦρος.

Κυρέω, ῶ, fut. ήσω, incido; (2) adsequor; (3) contingo, evenio; (3) sum. Νῦν σοὶ τέρψις ἐμφανὴς κυρεῖ, contingit, *Soph. Trach.* 293. Εἰ μὴ κυρήσεις πολεμίους ἀπὸ χθονὸς φεύγοντας, *Eur. Rhes.* 113. A κύρω.

Κυρηβασία, ας, ἡ, pugna quæ fit cornibus, concursus animalium cornutorum, *Suid.* A

Κυρηβάω, cornibus peto. Πρὸς σκέλος κυρηβάσει, cornibus incursabit, pugnabit, *Aristoph. Eq.* 272.

ΚΥΡΗ'ΒΙΑ, ων, τὰ, glumæ, paleæ, furfures.

Κύρημα, ατος, τὸ, inventum fortuitum, in quod casu incidimus, *Suid.* A κυρέω.

Κυρήνη, ης, ἡ, Cyrene, urbs Africæ.

Κυρήνιος, ου, ὁ, Quirinus. Nomen Latinum.

Κυρῆσαι, aor. 1. inf. act. verbi κυρέω.

Κυρθεὶς, aor. 1. part. pass. verbi κύρω.

Κυρία, ας, ἡ, domina; κυρία, subaud. ἡμέρα, præstitutus dies; (2) subaud. ἐκκλησία, dies comitialis, seu comitia, quibus leges sanciuntur. A κύριος.

Κύρια, τὰ, neut. plur. a κύριος, auctoritas, ii penes quos est potestas, magistratus. Ἀφεὶς τὰ τῆς δε τῆς γῆς κύρια, spretis iis penes quos est hujus loci publica auctoritas, *Soph. Œd. Col.* 914.

Κυριακὸς, ἡ, ὸν, ad dominum pertinens; (2) ad Dominum nostrum, Jesum Christum, pertinens; (3) dominicus. Hinc τὸ κυριακὸν, οῦ, templum Dei; et τὰ κυριακὰ, ῶν, bona ecclesiastica; κυριακὴ, sc. ἡμέρα, dies dominica. A κύριος.

Κυριαρχία, ας, ἡ, dominationis principium et origo. Ex κυρία et ἀρχή.

Κυρίευσις, εως, ἡ, dominium. A κυριεύω.

Κυριεύω, fut. εύσω, dominor, dominus sum vel fio; (2) potior, capio, in potestatem redigo; (3) recupero. Κυριεύω σοῦ, dominor tibi; σὲ, dominum te facio. Πάντων κυριεύειν, *Xen.* Οἱ βασιλεῖς τῶν ἐθνῶν κυριεύουσιν αὐτῶν, *Luc.* 22, 25. A κύριος.

Κύριξις, pugna quæ fit cornibus. Καὶ ὁ μόνον φασὶ τοῖς ἄῤῥεσιν εἶναί τινα συμφυῆ κύριξίν τε πρὸς ἀλλήλους καὶ μάχην, *Ælian. de Nat. An.* 16, 20.

Κυριοκτονέω, ῶ, fut. ήσω, dominum occido.

Κυριοκτονία, ας, ἡ, domini cædes. A

Κυριοκτόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, domini interfector. Ex κύριος et κτείνω.

Κυριολεκτέω, ῶ, fut. ήσω, proprie loquor. Ex κύριος et λέγω.

Κυριολεκτικῶς, et κυριολεκτῶς, *adv.* proprie loquendo.

Κυριολεξία, ας, ἡ, proprietas loquendi. Ex iisd.

Κυριολογέω, proprie loquor. Ex κύριος et λόγος.

Κυριολογία, ἡ, proprietas loquendi, sermo seu oratio propriis constans verbis. Ex iisd.

Κύριος, ου, ὁ, auctoritatem in aliquam rem habens, a cujus auctoritate pendet aliquid, dominus. A κῦρος.

Κύριος, ία, ιον, penes quem est potestas alicujus rei, qui pro arbitrio aliquid facit; (2) cui alicujus rei potestas seu cura permissa est; (3) auctoritatem habens, ratus; (4) præcipuus, principalis; ut in corpore membrum vitale maxime, ut caput, cor, &c. (5) proprius. Ab eod.

Κυριότης, ητος, ἡ, dominatio, dominatus. A κύριος.

Κυριόω, idem quod κυρόω, *Steph.*

Κυρίσσω, vel κυρίττω, fut. ξω, cornibus peto, ferio. Λακτίζοντες καὶ κυρίττοντες, *Plato.* Ὁ ταῦρος δ' ἤικεν κυρίξειν τιν' ἀρχάν, *Hephæst.* 44. A κέρας.

Κυριττοί, οἱ, genus mimorum, ligneas personas sibi aptantes et obversis frontibus sibi occurrentes, *Hes.* κυριττοὶ, *Voss.*

Κυριωνυμέω, a domino nomen habeo.

Κυριωνυμία, ας, ἡ, proprietas nominis. A

Κυριώνυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, a domino nomen habens. Ex κύριος et ὄνομα.

Κυρίως, *adv.* cum auctoritate et potestate; (2) firmiter, stabiliter; (3) proprie; (4) jure. (4) κυρίως αἰτουμένῳ, jure petenti, *Soph. Phil.* 63.

Κυρκανᾶν, idem quod κυκανᾶν, *Aristoph.*

Κύρμα, ατος, τὸ, id, in quod aliquis incidit, quod nanciscitur, præda. A κύρω.

ΚΥ'ΡΟΣ, εος, τὸ, auctoritas; (2) firmamentum, rata fides, potestas aliquam suasionem sanciendi, majestas imperii, *Ern.* Πάντως γὰρ ἔχει τάδε κῦρος, rata sunt, *Soph. Œd. Col.* ult. Sed Κῦρος, ου, ὁ, Cyrus, rex Persarum.

Κυροῦν, præs. inf. act. *contr.* pro κυρόειν. A

Κυρόω, ῶ, fut. ώσω, sancio, decerno, ratum facio, auctoritate mea probo; κεκυρωμένον, sancitum; a. 1. κυρωθεὶς, probatus. Κυρῶσαι ἀγάπην, 2 *Cor.* 2, 8. κεκυρωμένην διαθήκην, *Gal.* 3, 15. A κῦρος.

Κύρσαι, aor. 1. inf. act. *Æol.* pro κῦραι, a κύρω.

Κυρσάνιος, unde voc. κυρσάνιε, adolescens, *ap. Aristoph.* Vox Laconica.

Κύρσω, fut. 1. ind. act. *Æol.* pro κυρῶ

Κυρταύχην, ενος, ὁ καὶ ἡ, cui incurva est cervix. Ex κυρτὸς et αὐχήν.

Κύρτη, ης, ἡ, nassa, qualus, fiscella.

Κυρτία, ας, ἡ, textum vimineum.

Κυρτίδιον, ου, τὸ, quasillum. A præc.

Κυρτὶς, ίδος, ἡ, qualus, fiscella. A κύρτη.

ΚΥΡΤΟ'Σ, ἡ, ὸν, curvus, gibbosus, incurvus; (2) convexus. Κῦμα—Κυρτὸν ἐὸν κορυφοῦται, *Il.* 4, 426.

Κύρτος, ου, ὁ, nassa; (2) cavea. A κυρτός.

Κυρτότης, ητος, ἡ, curvitas. Ab eod.

Κυρτόω, ῶ, fut. ώσω, curvo, incurvo; curvum, convexum reddo; κυρτοῦμαι, curvesco. Ἀπὸ βάρους κυρτοῦνται, *Xen.* Ab eod. Hinc

Κύρτωμα, ατος, τὸ, quod est incurvatum, gibbus; (2) tumor omnis præter naturam.

Κύρτωσις, εως, ἡ, curvitas, tumor.

ΚΥ'ΡΩ, fut. *Æol.* κύρσω, aor. 1. ἔκυρσα, incido; (2) nanciscor; (3) impingo; (4) sum. Ὦ τέκνα, μητρὸς ὡς κακῆς ἐκύρσατε, *Eur. Med.* 1366. Ὧν ἐκύρσατ' ἐξ ἐμοῦ, *Id. Suppl.* 1167. Aliquando cum accusativo. (2) ἐπ' ἀκταῖς νιν κυρῶ θαλασσίαις, *Eurip. Hec.* 698. Εἰ μὴ κυρήσεις πολεμίους ἀπὸ χθονὸς φεύγοντας, *Id. Rhes.* 113.

Κύρωσις, εως, ἡ, comprobatio quæ fit auctoritate alicujus, confirmatio, rata fides. A κυρόω. Unde

Κυρωτέον, *adv. posit.* sanciendum.

Κυρωτικὸς, ἡ, ὸν, confirmandi vim habens.

Κύσας, aor. 1. part. act. verbi κύω.

Κῦσε, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἔκυσε.

ΚΥ'ΣΘΟΣ, ου, ὁ, podex; (2) pudendum muliebre. *Gl. V* cunnus. (2) κύσθῳ λεοντῆν ἐνημμένον, *Aristoph. Ran.* 430.

Κυσὶ, *canibus*, dat. pl. a κύων, *canis.*

Κυσοβάκχαρις, qui nates sibi bacchare inungit, *Hes.* Ex κυσὸς et βάκχαρις.

Κυσοδακνιᾷν, quasi nates prurire, *Hes.* κυσοδακνιᾷ, ψωριᾷ, scabiosus est. Ex δάκνω.

Κυσοδόχη, ης, ἡ, lignum quo religantur meretrices, *Aliph.*

Κυσολάκων, ὁ, pædicator, *Hes.* Ex κυσὸς et λάκων, unde λακωνίζειν.

Κυσολαμπὶς, ίδος, ἡ, cicindela, *Hes.* Ex λάμπω. al. πυγολαμπίς.

Κυσολέσχης, ου, ὁ, obscœna loquens. Ex λέσχη.

Κυσονίπτης, ου, aquariolus, *Hes.* A νίπτω.

Κυσοπαιστρία, ας, ἡ, meretrix, adultera.

Κυσὸς, οῦ, vel κύσος, ου, idem quod κύσθος.

Κύσσαρος, ου, ὁ, idem et ab eod.

Κυσσαμένη, aor. 1. part. med. *Poet.* pro κυσαμένη, a κύω.

Κύσσε, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* et *Poet.* pro ἔκυσε, a κύω.

ΚΥ'ΣΤΙΣ, εως, ἡ, vesica, v. gr. bilis, sed maxime urinæ; (2) ventriculus, *ap. Sch. Arist.* A κύω, *proprie* comprehendo, complector, concipio: *unde* κύστις, κύσος, κύσθος, *loca cava, quæ aliquid continent; sed usus fert,* ut κύστις *magis de* vesica *dicatur,* Ern. Κατὰ κύστιν, juxta vesicam, *Il.* 5, 67.

Κυτίδιον, ου, τὸ, cistula. A κυτίς.

ΚΥ'ΤΙΝΟΣ, ου, ὁ, cytinus, flos et primus partus mali Punici. Hinc

Κυτινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, capitulo mali Punici similis.

Κυτὶς, ίδος, ἡ, cista. A κύτος.

Κυτισόνομος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui cytiso pascitur. Ex κύτισος et νέμω, *pasco.*

ΚΥ'ΤΙΣΟΣ, ου, ὁ, cytisus, frutex.

Κυτμίδες, αἱ, emplastri quoddam genus, *Luc.*

ΚΥ'ΤΟΣ, εος, τὸ, cavum, cavus sinus, alveus; (2) venter cavus; (3) corporis truncus; corporis moles; corpus. (1) τρίποδος ἐν κοίλῳ κύτει, *Eurip. Suppl.* 1202; (3) ἀνδρείῳ κύτει, virili corpore, *Soph. Trach.* 12.

Κύτραν, acc. sing. *Dor.* pro χύτραν, a χύτρα.

Κυττάριον, ου, τὸ, cellula, alveolus. Dim. a

Κύτταρος, ου, ὁ, idem fere quod κύτος, *impr.* alveus apum, folliculus, &c. A κύτος. Unde

Κυτώδης, ου, ὁ καὶ ἡ, cavus, cavo sinu tumens.

Κυφαγωγὸς ἵππος, equus proni vel cernui capitis. Ex κυφὸς et ἄγω, *duco.*

Κυφαὶ, vel κῦφαι, ῶν, αἱ, genus squillarum, gibbæ. A κυφός.

Κυφέλιος, ία, ιον, incurvus, gibbosus. Ab eod.

Κύφελλα, ἡ, nubes densa. Ab eod.

ΚΥ'ΦΙ, εως, τὸ, cyphi, suffimenti genus, sacerdotibus Ægyptiis usitatum.

Κυφοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, cyphi similis. Ex κῦφι et εἶδος.

Κυφὸς, ἡ, ὸν, curvus, gibbosus. A κύπτω.

Κῦφος, εος, τὸ, curvatio, tumor gibbus.

Κυφότης, ητος, ἡ, idem. A κυφός.

Κυφόω, ῶ, incurvo; κυφοῦσθαι, incurvari.

Κύφωμα, ατος, τὸ, gibbus. A præc.

Κύφων, ωνος, ὁ, instrumentum quo torquebantur

tur sontes, catasta, numella, collare; (2) furcifer, maleficus; (3) *κύφωνες*, vel *κυφῶνες*, virgæ incurvatæ supra currum, *Pollux* de partibus currus; curvatura, camera, fornix, *Etym.* stiva; (4) angina, *Hes. Psellus*; (5) vestis genus, *Hes.*

Κυφωνισμὸς, ȣ̃, ὁ, supplicium per *κύφωνα*.

Κύφωσις, εως, ἡ, incurvatio. A *κυφόω*.

Κύψαντες, nom. pl. a. 1. part. act. verbi *κύπτω*.

ΚΥΨΕ'ΛΗ, ης, ἡ, alveare apum, e viminibus aut stramine plexum; (2) arca; (3) genus vasis aut mensuræ frumentariæ; (4) interius auris foramen; (5) sordes aurium.

Κυψέλιον, ȣ, τὸ, cistula. Dim. a præc.

Κυψελὶς, ῖδος, ἡ, alveus; (2) cistula, cistella; (3) sordes aurium. Ab eod.

Κυψελόβυτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cui aurium foramina sordibus vel alio modo obturata sunt. Ex *κυψέλη* et *βύω*, *obturo*.

ΚΥ'Ω, et *κυέω*, fut. *κυήσω*, tumeo; (2) comprehendo; *unde* in utero gesto, sum prægnans; (3) concipio. Κύειν ἔτη δύο, *Theophr.* Οὓς τίκε κυσσαμένη, *Hesiod. Theog.* 125.

Κύω, fut. *κύσω*, osculor. Κῦσόν με, ϗ τὴν χεῖρα δὸς τὴν δεξιὰν, *Aristoph. Nub.* 81.

ΚΥΩ'Ν, *κυνὸς*, ὁ vel ἡ, canis; (2) canis marinus; (3) canis cœlestis, Sirius, canicula; (4) canis, jactus in ludo aleatorio; (5) scintilla e ferro candente dum cuditur prosiliens, *Hes.* (6) membrum virile, *Hes.* pars quædam ejus, *Etym.* At *Eust.* de pudendo muliebri; (7) morbus quidam; (8) *κυνόξυλίνη*, rubus canina. Ἄφυκτοι κύνες, Erinnyes, *Soph. Elect.* 1388.

Κῶας, pellis ovina villosa, vellus. A *κώς*.

Κωβιδάριον, ȣ, τὸ, parvus gobio. Dim.

Κωβίδιον, ȣ, τὸ, idem. A

ΚΩΒΙΟ'Σ, ȣ̃, ὁ, gobius, seu gobio, piscis.

Κωβῖτις, ιδος, ἡ, apuæ species. A præc.

Κωβιώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, gobio similis. Ab eod.

Κωδάριον, ȣ, τὸ, Dim. a *κώδιον*, signif. lecythum, vel sacculum coriaceum.

ΚΩ'ΔΕΙΑ, vel *κωδία*, ας, ἡ, caput papaveris; (2) globulus. Κώδειαν ἀνασχὼν, *Il.* 14, 499.

Κωδίκελλος, ὁ, idem quod *κωδάριον*. *Suid.*

Κώδιον, ȣ, τὸ, pellis, vellus. A *κώς*.

Κωδιοφόρος, ον, pellem gestans, pellitus.

Κωδύα, ἡ, caput ciborii, *Eust.*

ΚΩ'ΔΩΝ, ωνος, ὁ, tintinnabulum, nola; (2) *metaph.* homo garrulus; (3) tubæ orificium in extremo habens speciem campanulæ; (4) tuba ipsa. (4) χαλκοστόμȣ κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς, *Soph. Aj.* 17.

Κωδωνίζω, fut. ίσω, tinnio, tintinnabulum seu nolam pulso; (2) tintinnabulo exploro; (3) vasa figulina exploro; (4) simpliciter, exploro. Ὅ, τι ποιεῖ, κωδωνίσω, *Aristoph. Ran.* 79. A *κώδων*.

Κωδωνόκροτος, ον, tinniens; (2) fastuosus, magniloquus. A *κρότος*.

Κωδωνοφαλαράπωλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui nolas seu tintinnabula equorum phaleris adjicit. *Vox Aristoph.* Μέμνονας κωδωνοφαλαροπώλȣς, memnonas equis utentes phaleris et tintinnabulis ornatis, *Aristoph. Ran.* 963. Ex *κώδων*, *φάλαρα*, et *πῶλος*.

Κωδωνοφορέω, ῶ, tintinnabulum seu nolam circumfero, vigilias exploro. Ἐφοδεύεται, κωδωνοφορεῖται, *Aristoph. Av.* 1163. A

Κωδωνοφόρος, ȣ, ὁ, tintinnabulum seu nolam circumferens; (2) vigiliarum explorator.

Κῶεα, nom. pl. a *κώς*.

Κώθος, ὁ, idem quod *κωθὼν*, *Num.*

ΚΩ'ΘΩΝ, ωνος, ὁ, Cothon, genus poculi Laconici et militaris, *Plut. in Lycurg.* 9. (2) compotatio largior, *Eustath.* 8, 17.

Κωθωνία, ης, ἡ, larga compotatio. A præc.

Κωθωνίζω, fut. ίσω, largius poto. Ab eod.

Κωθωνισμὸς, ȣ̃, ὁ, largior potatio. A præc.

Κωθωνιστήριον, ȣ, τὸ, locus compotationibus destinatus. Ab eod.

Κώκυμα, ατος, τὸ, fletus, ejulatus. Ἑλένης τὸ κώκυμ' ἐστὶν, *Eurip. Or.* 1298. A *κωκύω*.

Κωκυτὸς, ȣ̃, ὁ, idem; (2) Cocytus, fluvius infernalis. Ab eod.

ΚΩΚΥ'Ω, f. ύσω, fleo, ploro, lamentor, ejulo. Ἀκτὴ πρὸς ὀρθίοις πέτραις αἰῶνα κωκύσεσιν, *Lycophr.* 908. *Il.* 18, 37.

ΚΩΛΑΚΡΕ'ΤΑΙ, ῶν, οἱ, diribitores carnium e victimis reliquarum inter sacerdotes. A *κῶλον* (5); (2) *Sch. Aristoph.* quæstores et custodes judicialis pecuniæ et in victimas consumendæ.

Κωλάριον, ȣ, τὸ, parvum colon. Dim. a *κῶλον*.

Κωλεὸς, ὁ vel ἡ, idem quod *κωλῆ*, *Ath.*

Κωλῆ, ῆς, ἡ, perna; *contr.* ex *κωλέα*.

Κωλῆν, ῆνος, ἡ, perna, petaso. Ab eod.

Κώληψ, ηπος, ἡ, talus; (2) sura. Ab eod. *Il.* 23, 726. Κόψ' ὄπιθεν κώληπα τυχὼν, ὑπέλυσε δὲ γυῖα.

Κωλικεύομαι, coli vitio laboro, *Alex.*

Κωλικὸς, ἡ, ὸν, colicus, coli dolorem habens.

ΚΩ῀ΛΟΝ, ȣ, τὸ, membrum, ut pes, lacertus, crus; (2) pars periodi; (3) intestinum crassum; (4) alvus; (5) partes majores victimarum, ut *τραχήλια*, minores; (6) *κῶλα*, corpora, *Paul.* Τὰς ἐμὰς εἶχον χέρας, καὶ κῶλα, *Eurip. Hec.* 1163. *

Κωλοτομέω, ῶ, f. ήσω, membra incido, membris trunco. Ex *κῶλον* et *τέμνω*.

Κωλυέτω, 3. sing. præs. imperat. act. verbi *κωλύω*. Unde

Κώλυμα, ατος, τὸ, impedimentum; (2) munimentum.

Κωλύμη, ης, ἡ, impedimentum. Ab eod.

Κωλυσάνεμος, ȣ, ὁ, ventos arcens.

Κωλυσίδειπνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cœnam impediens.

Κωλυσίδρομος, ον, *de podagra*, cursum impediens, *Lucian.*

Κωλυσιεργέω, f. ήσω, impedio, impedire tento.

Κωλυσιεργία, ας, ἡ, operis impedimentum et remora. Ex *κώλυσις* et *ἔργον*.

Κώλυσις, εως, ἡ, impeditio, remora; (2) impedimentum, obstaculum. A *κωλύω*.

Κωλυτὴρ, ῆρος, ὁ, qui impedit. Ab eod.

Κωλυτήριος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, impediendi vim habens. Hinc τὸ *κωλυτήριον*, ȣ, impedimentum, remora. A præc.

Κωλυτὴς, ȣ̃, ὁ, impeditor. A *κωλύω*.

Κωλυτικὸς, ἡ, ὸν, prohibitorius. Ab eod.

Κωλυτὸς, ἡ, ὸν, impeditus; (2) qui prohiberi potest. A

ΚΩΛΥ'Ω, fut. ύσω, prohibeo, impedio; veto; inhibeo, reprimo; *κωλυθῆναι*, aor. 1. pass. reprimi; *κωλυθεὶς*, prohibitus. Perf. *κεκωλῦσθαι*, prohibitum esse. Ἐστίν τις, ἐστὶν, ὅς σε κωλύσει τὸ δρᾶν, *Soph. Phil.* 1230. Εἰ πρὸς τȣ̃ Θεȣ̃ κωλυόμεσθα μὴ μαθεῖν ἃ βȣ́λομαι, *Eur. Ion.* 392.

ΚΩΛΩ'ΤΗΣ, ȣ, ὁ, stellio.

ΚΩ῀ΜΑ, ατος, τὸ, sopor gravis, vel libido perpetua dormiendi; (2) veternus; (3) illecebra, *Schol. Pind.*

Κώμαζον, imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐκώμαζον. A

Κωμάζω, fut. άσω, comissor; (2) sum petulans et lascivus more comissantium; (3) e temulentia proterva convicior et pulso obvios; (4) tripudio; (5) comissabundus venio; (6) hymnis celebro; (7) Bacchus dicitur *κωμάζειν*, cum simulacrum ejus pompa solemni cum cantu circumfertur, *ap. Diod. Sic.* Κώμαζον ὑπ' αὐλȣ̃, *ap. Hesiod. Scut.* 281. Τὸν καλλίνικον μετὰ Θεῶν ἐκώμασεν, *Eur. Her. Fur.* 180. A *κῶμος*.

Κωμαίνω, dormito, dormiturio, *Hes.* A *κῶμα*.

ΚΩ'ΜΑΚΟΝ, ȣ, τὸ, fructus quidam aromaticus.

Κώμαξ, ακος, ὁ, petulans, nugator, *Eust.* A *κῶμος*.

Κωμάξατε, 2. pl. aor. 1. imperat. act. *Dor.* pro *κωμάσατε*, a *κωμάζω*.

Κωμάρχης, ȣ, ὁ, pagi præfectus, qui vicis, oppidulis, præest. Ex *κώμη* et *ἀρχή*.

Κώμαρχος, ȣ, ὁ, idem et ex iisd.

Κωμάσδω, *Dor.* pro *κωμάζω*. Unde

Κωμασία, ας, ἡ, pompa Bacchi in qua simulacrum ejus circumfertur.

Κωμαστὴς, ȣ̃, ὁ, comissator; (2) epith. Bacchi *κωμάζοντος*· (3) nomen ministri in Bacchica pompa. Ab eod.

Κωμαστικὸς, ἡ, ὸν, ad comissatores vel comissationem pertinens. A præc.

Κωμαστικῶς, *adv.* comissantium more.

Κωματώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, quem torpor seu veternus tenet, vel opprimit. A *κῶμα*.

Κώμαυλος, ὁ, rusticus, *Ep.*

ΚΩ'ΜΗ, ης, ἡ, pagus, vicus; (2) villa; (3) castellum; (4) vicus in urbe.

Κωμηδὸν, *adv.* vicatim. A *κώμη*.

Κωμήτης, ȣ, ὁ, paganus; *κωμῆται*, ejusdem vici incolæ, ejusdem viciniæ; vicini. Φεραίας τῆσδε κωμῆται χθονὸς, *Eurip. Alcest.* 479. Ab eod.

Κωμητικὸς, ἡ, ὸν, paganus, qui in pago est, vel ad pagum pertinet. Ab eod.

Κωμῆτις, ιδος, ἡ, pagana, vicina. Πλὴν ἥ γ' ἐμὴ κωμῆτις ἥδ' ἐξέρχεται, vicina mea, *Aristoph. Lysist.* 5. A *κωμήτης*.

Κωμήτωρ, ορος, ὁ, pagi incola.

Κωμικεύομαι, Comice loquor. A

Κωμικὸς, ȣ̃, ὁ, Comicus, ad comœdiam pertinens, Poeta Comicus. A *κώμη*.

Κωμικῶς, *adv.* Comice.

Κώμιον, ȣ, τὸ, parvus pagus seu vicus. Dim.

Κωμογραμματεὺς, έως, nomen honoris.

Κωμόπολις, εως, ἡ, oppidulum. Ex *κώμη* et *πόλις*.

ΚΩ῀ΜΟΣ, ȣ, ὁ, comessatio, convivium lascivum; (2) etiam honeste, de convivio hilari, festivo, et, ut videtur, sic proprie, *Ern.* (3) nomen Dei præsidis compotationum, h. e. Bacchi; (4) saltationes in comessationibus, et saltatio universa; (5) lascivia, petulantia, sc. comessantium; (6) cœtus. (6) προστόλων ὀπισθόπτης κῶμος λέλακεν, *Eur. Hipp.* 54. Κῶμον δέχεσθαι τὸν ἐμὸν ἀσπιδηφόρον, *Id. Suppl.* 390.

Κωμῶσθαι, alto sopore opprimi; unde perf. part. *κεκωμωμένος*, *apud Hippocr.* veterno oppressus. A *κῶμα*.

Κωμύδριον, τὸ, parva et vilis herba, *Eust.*

ΚΩ'ΜΥΣ, υθος, ἡ, laurus, quæ ante fores statuitur; (2) fasciculus fœni.

Κωμῳδέω, ῶ, f. ήσω, mordacibus dictis incesso, mordeo, noto, taxo, velut in primis in vetere comœdia fieri solebat. A *κωμῳδός*.

Κωμῴδημα, ατος, τὸ, dictum mordax, subsannatio. A præc.

Κωμῳδία, ας, ἡ, fabula, comœdia; (2) satira, scriptum satiricum. A *κωμῳδός*.

Κωμῳδιακὸς, ἡ, ὸν, idem quod

Κωμῳδικὸς, ἡ, ὸν, idem quod *κωμικός*.

Κωμῳδικῶς, *adv.* comice.

Κωμῳδιογράφος, ὁ, comœdiarum scriptor. Κωμῳδογράφος, idem. A *γράφω*.

Κωμῳδιοποιὸς, ὁ, idem quod *κωμῳδοποιός*.

Κωμῳδοδιδασκαλία, ας, ἡ, ars comica. A

Κωμῳδοδιδάσκαλος, ȣ, ὁ, comœdiæ scriptor, Poeta comicus.

Κωμῳδολειχῶν, qui comœdos lingit; parasitus. Κωμῳδολειχῶν περὶ τὸν εὖ πράττοντ' ἀεὶ, *Aristoph. Vesp.* 1307. A *κωμῳδία* et *λείχω*.

Κωμῳδοποιΐα, ας, ἡ, actio ipsa scribendi comœdias. A *κωμῳδοποιός*.

Κωμῳδοποιητὴς, ȣ̃, ὁ, poeta comicus.

Κωμῳδοποιὸς, ȣ̃, ὁ, comœdiæ scriptor, qui comœdias conficit, poeta comicus.

Κωμῳδὸς, ȣ̃, ὁ, comœdus, comœdiæ actor. Ex *κώμη* et *ᾠδὴ*, *cantus*, quoniam comœdiæ ab initio in vicis et pagis decantabantur.

Κωμῳδοτραγῳδία, ας, ἡ, fabula mixta et comœdia et tragœdia, ut Cyclops Euripidis.

Κωμῳδοτραγῳδὸς, ȣ̃, ὁ, actor ejusdem.

Κωνάριον, ȣ, τὸ, parvus conus, nux pinea.

Κωνειάζομαι, fut. άσομαι, cicutam bibo, lethale pharmacum haurio. A *κώνειον*.

ΚΩΝΕΙ῀Ν, circumagere, pice oblinere, *Hes.*

Κώνειον, et Κώνιον, ȣ, τὸ, cicuta. *Angl.* HEMLOCK.

Κώνησις, εως, ἡ, gummitio apum. A præc.

Κωνίας, ȣ, ὁ, ut *κωνίας οἶνος*, vinum picatum.

Κωνίζω, f. ίσω, pico.

Κωνικὸς, ἡ, ὸν, conicus, in coni figuram compositus; *πνεῦμα κωνικὸν*, turbo. A *κῶνος*.

Κωνικῶς, *adv.* ad figuram coni, metæ, &c.

Κωνοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, coni formam habens, turbinatus. Ex *κῶνος* et *εἶδος*.

Κῶνον, *Attice* pro ϗ *οἶνον*.

ΚΩ῀ΝΟΣ, ȣ, ὁ, conus, meta, corpus mathematicum

* κωλον Herod. 2. 126.

cum e lato in acutum desinens; (2) turbo, quo pueri ludunt; (3) nux pini piceæque; (4) involucrum quorundam fructuum; (5) apex galeæ.

Κωνοφορέω, ῶ, fut. ήσω, conum fero. A

Κωνοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, conum ferens, conifer.

Κωνωπεῖον, ου, τὸ, conopeum, velamen ad arcendos culices. A κώνωψ.

Κωνωπεὼν, instrumentum ad arcendos culices.

Κωνωποειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, culicis speciem habens. Ex κώνωψ et εἶδος.

Κωνωποθήρας, ου, ὁ, avis culices venans, *Hes.* Ex κώνωψ et θήρα, *venatio.*

ΚΩ΄ΝΩΨ, ωπος, ὁ vel ἡ, culex.

Κῶας, εος, τὸ, vellus, stragulum e pelle villosa. At κῷος, ου, ὁ, jactus astragali. Alioqui Κῷος, qui est ex insula Co.

Κώπαιον, ου, τὸ, superior pars remi, *Hes.*

Κωπαὶς, ίδος, ἡ, anguilla in Eubœa, ut in Sicilia πλῶτα. Bœotii præcipuas τῶν κωπαίδων diis immolebant victimarum ritu coronatas.

Κωπαιώδης, εος, longus in modum remi.

Κωπεὺς, έως, τὸ, remex. Κώπεις, remiges; (2) ligna apta ad remos conficiendos; (2) πολλοὶ κωπέες, affatim lignorum in remos, *Herodot.* 5, 23. Τὸ νεώριον δ᾽ αὖ κωπέων πλατουμένων, navale vero an non plenum fuisset lignis ad fabricandos remos aptis, *Aristoph. Acharn.* 551. A κώπη.

ΚΩ΄ΠΗ, ης, ἡ, remus; (2) manubrium.

Κωπήεις, ήεσσα, ῆεν, manubrium seu capulum habens, *Il.* 15, 713. A præc.

Κωπηλασία, ας, ἡ, remigatio.

Κωπηλατέω, ῶ, fut. ήσω, remigo. Τρύπανον κωπηλατεῖ, *Eur. Cyc.* 454. A

Κωπηλάτης, ου, ὁ, remex, qui remum impellit. Ex κώπη et ἐλαύνω.

Κωπήρης, εος, ὁ ϗ ἡ, navis quæ remis agitur, actuaria. A κώπη

Κωπητὴρ, ῆρος, ὁ, id quo remus scalmo alligatur. Ab eod.

Κωπητήριον, et κατωπτήριον, τὸ, qu. dic. remorum repositorium, *Poll.*

Κωπίον, ου, τὸ, parvus remus; κωπία, ossa angustiora costarum. Dim. a κώπη.

Κῶπος, ὁ, monile, *V. L.*

Κωπωτὴρ, ῆρος, ὁ, locus ubi remi ponuntur.

Κώρη, Κῶρος, } *Dor.* pro κόρη, κοῦρος, et κορωσύνη.

Κωροσύνη, *Dor.* pro κουροσύνη, pueritia. Χαίρων κωροσύνᾳ, *Theocr.* 24, 57.

Κωρυκαῖος, ου, ὁ, explorator, delator.

Κωρυκιώτης, ου, ὁ, idem. A κώρυκος.

Κωρύκιον, τὸ, sacculus, folliculus, *Suid.*

Κωρυκὶς, ἡ, pro κώρυκος, *Eust. Ar.*

Κωρυκομαχία, ἡ, pugna seu lusus qui κωρύκῳ fit, *Steph.*

ΚΩ΄ΡΥΚΟΣ, ου, ὁ, pera, saccus coriaceus; (2) pila, folliculus seu pila major inflata; (3) montis nomen. Hinc

Κωρυκώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, peræ seu folliculo similis.

ΚΩ΄Σ, pellis ovina villosa, vellus ovis; (2) stragulum.

Κῶς, κῶ, ἡ, Cos, insula.

Κῶς, *quomodo*, Ion. pro πῶς.

Κώταλις, tudicula, *Eust.*

Κωτιλὰς, άδος, ἡ, hirundo. A κωτίλλω.

Κωτίλλη, ἡ, idem.

Κωτιλία, ας, ἡ, adulatio, blanditiæ. A

ΚΩΤΙ΄ΛΛΩ, fabulor, garrio; (2) blandis et fallacibus verbis decipio. Παύσασθ᾽ ὦ δύστανοι, ἀνάνυτα κωτίλλοισαι, *Theocr.* 15, 87. Αἱμύλα κωτίλλουσα, *Hesiod. Op.* 372. Μὴ κώτιλλέ με, ne me garriendo eneca, *Soph. Antig.* 756.

Κωτίλος, ίλη, ίλον, garrulus, loquax; (2) canorus; (3) blandus, fallax, astutus. A præc.

Κωφάω, ῶ, exsurdo, surdum facio; et κωφάομαι, ῶμαι, obtumesco, obsurdesco.

Κωφεύω, f. εύσω, sileo, *LXX.*

Κωφίας, ου, ὁ, surdaster, species serpentis, *Hes.* A

ΚΩΦΟ΄Σ, ἡ, ὸν, hebes, obtusus, proprie; atque hinc (2) sensu aliquo captus, inpr. auditu; (3) mutus, tacitus; (4) stolidus, stupidus, iners, rudis; (5) invalidus, irritus; (6) obscurus, de oratione. Κωφὰ καὶ τὰ λαλ᾽ ἔπη, rumores futiles et inanes, *Soph Œd. Tyr.* 290

Κωφότης, ητος, ἡ, surditas, stupor. A præc

Κωφόω, ῶ, fut. ώσω, hebeto, obtundo; (2) exsurdo, surdum reddo; κωφοῦμαι, surdeo, surdesco. Ab eod.

Κώφωμα, ατος, τὸ, surditas morbo superveniens. A κωφόω. Unde

Κώφωσις, εως, ἡ, hebetudo quævis, ut oculorum, aurium, &c.

Κὤχετο, pro ϗ ᾤχετο, 3. sing. imperat. ind. med. verbi οἴχομαι, *abeo.*

Κωχεύω, fut. σω, attollo, sustineo, *Hes.* Πετοί γε κωχεύουσιν ἀμφορεῖ δέμας, *Sophoc. in Fragm.*

Λ.

ΛUndecima litera Græcorum, quæ λάμβδα, vel etiam λάβδα, ab Hebræorum Lamed dicitur; (2) inter notas numerales *triginta* notat, et cum lineola inferne posita (λ͵) *triginta millia.*

Λα, *particula*, augens significationem vocum cum quibus componitur, e. gr. λάμαχος, valde pugnax. Ex μάχομαι.

ΛΑ΄ΑΣ, gen. λάαος, *contr.* λᾶος, ὁ, lapis, saxum. Λᾶαν ἐμβαλὼν κάρα, saxum in caput dejiciens, *Eurip. Phœn.* 1164.

Λαβάργυρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui pecuniam accipit; (2) qui nihil nisi accepta pecunia facit. Ex λαβεῖν et ἄργυρος.

Λαβδακισμὸς, οῦ, ὁ, crebrior literæ λ usurpatio. A λάβδα, idem ac λάμβδα.

Λαβδοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, ut λαβδοειδὴς ῥαφὴ, sutura transversa in posteriore cranii parte, literæ Lambda formam habens. Ab eod.

Λάβε, 3. sing. a. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔλαβε, a λαμβάνω.

Λάβε, *cape*, 2. sing. a. 2. imperat. act.

Λαβεῖν, a. 2. inf. act. *Dor.* pro λαβεῖν.

Λάβεν, 3. sing. a. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔλαβεν.

Λαβὴ, ῆς, ἡ, prehensio, proprie, qua athleta adversarium corripit; unde et de initio paroxysmi febrilis dicitur; (2) id quo aliquid prehendimus, velut ansa, capulus, manubrium; (3) ansa, occasio, prætextus. A λαβεῖν.

Λαβῆν, a. 2. inf. act. *Dor.* pro λαβεῖν.

Λάβῃς, *ceperis*, 2. sing. a. 2. conj.

Λάβῃσι, 3. sing. aor. ejusd. *Ion.* pro λάβῃ.

Λαβίδιον, ου, τὸ, forcipicula. A λαβὶς.

Λαβιδόω, fibula constringo, connecto. Ab eod.

Λάβιον, ου, τὸ, manubrium. Dim. a λαβή.

Λαβὶς, ίδος, ἡ, ansa, capulus, manubrium; (2) forceps; (3) fibula; (4) cochlear, quo Græci utuntur in Eucharistia. Ab eod.

Λάβοιμεν, *ceperimus*, 1. pl. a. 2. opt. act.

Λαβοῖσα, a. 2. part. act. *Dor.* pro λαβοῦσα.

Λαβόμην, a. 2. ind. med. *Ion.* pro ἐλαβόμην.

Λάβον, *cepi*, a. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔλαβον.

Λαβόντες, nom. pl. a. 2. part. act.

Λαβραγορέω, ῶ, procaciter loquor, præceps vel incontinens sum in loquendo. Ex λάβρος et ἀγορεύω.

Λαβραγόρης, ου, ὁ, procaciter sive effuse loquax. Ex iisd.

Λαβράζω, f. άσω, idem quod λαβραγορέω. Οἷά γε μάργοι δήμια λαβράζουσι, *Nicand. Alexiph.* 159. A λάβρος.

Λαβράκιον, τὸ, parvus labrax, *Ath.*

Λάβραξ, ακος, ὁ, labrax, piscis; lupus marinus. Ab eod.

Λαβρεία, ας, ἡ, garrulitas, libido effutiendi quidlibet. A

Λαβρεύομαι, fut. εύσομαι, idem quod λαβραγορέω. Ἀλλ᾽ αἰεὶ μύθοις λαβρεύεται, *Il.* 23, 478.

Λαβροποτέω, ῶ, fut. ήσω, avide bibo, Οὐ μὰ τὸν ἡδὺν Βάκχον, ὃν ἐν ταύτῃ λαβροποτῶ κύλικι, *Anthol.* 7, 623. A

Λαβροπότης, ου, ὁ, qui avido et hianti ore bibit; (2) vehemens et impetuosus, *de torrente*, (nisi in hoc sensu est λαβροπορὸς, ut in edd. *Ern.*) Ex λάβρος et πότης.

ΛΑ΄ΒΡΟΣ, ου, ὁ, valde vorax, avidus; (2) vehemens. Ὄμματι λάβρῳ, truci vultu, *Eur. Hel.* 385. Hinc τὸ λάβρον, ου, aviditas hianti ore omnia devorandi.

Λαβρόσσυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, cum impetu ruens. Ex σεύομαι, *feror, ruo.*

Λαβροστομέω, ῶ, fut. ήσω, procaci sum ore, procax sum in loquendo.

Λαβροστομία, ας, ἡ, procacitas in loquendo. A

Λάβροστομος, ου, ὁ ϗ ἡ, valde garrulus, loquax.

Λαβροσύνη, ης, ἡ, voracitas, incontinentia; (2) procacitas A λάβρος.

Λαβρότης, ητος, ἡ, idem et ab eod.

Λαβροφαγέω, ῶ, avido et hianti ore voro.

Λαβρύσσω, idem quod λαβρύζω.

Λαβρώνιον, ου, τὸ, poculum quoddam latum, Persis in primis usitatum. A λάβρος.

Λαβρώνιος, ου, ὁ, idem et ab eod.

Λάβρως, *adv.* voraciter, avide, incontinenter; (2) procaciter; (3) confertim; (4) impetuose, rapide. Ab eod.

Λαβύζος, Labyzus; aromatis genus, *Ath.*

Λαβυρίνθειος, ου, ὁ ϗ ἡ, labyrintheus, labyrintho similis.

Λαβυρινθώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, idem. A

ΛΑΒΥ΄ΡΙΝΘΟΣ, ου, ὁ, labyrinthus, locus multis viarum ambagibus inflexus.

Λαβῶ, *capiam*, f. 2. ind. act. verbi λαμβάνω.

Λάβωσιν, 3. pl. a. 2. conj. act.

Λαγάνιον, ου, τὸ, parvum laganum. Dim. a

ΛΑ΄ΓΑΝΟΝ, ου, τὸ, laganum, placentæ genus e simila et oleo recente.

Λαγαρίζομαι, laxor, evacuor, concido, flaccesco, extenuor, maceror. Ἐκ κηδαρίας λαγαριζόμενον, *Aristoph. Vesp.* 672.

Λαγαρόομαι, οῦμαι, idem. A

Λαγαρὸς, ρὰ, ρὸν, laxus, vacuus, subvacuus, non distentus, non plenus; λαγαρὸς στίχος, versus cui aliquid in medio deest. A λαγών.

Λαγαρῶς, *adv.* ad modum versus qui λαγαρὸς dicitur.

Λαγαρόκυκλος, ον, epith. lyræ et citharæ.

Λαγαρότης, ητος, ἡ, laxitas, quum quid non distentum, sed inaniter laxum est. A λαγαρός.

Λαγγάζειν, et λαγγεύειν, pigrari, cessare, fugere, *Hes.* Hinc Angl. TO LANGUISH.

Λαγγὼν, cessator, *Ph.*

Λάγδην, *adv.* calce, extremo pede. A λάξ.

Λάγειος, leporinus; ut λάγειον κρέας, et pl. λάγεια, sc. κρέα, leporina caro. A λαγώς.

Λαγέτης, ου, ὁ, dux, ductor populi. Ex λαὸς et ἡγέτης, *dux.*

Λαγήνιον, ου, τὸ, lagenula. Dim. a

ΛΑΓΗΝΟΣ, ου, ἡ, lagena, poculi genus; (2) genus mensuræ, sextarius.

Λαγηνοφόρια, ας, ἡ, festum quoddam Alexandriæ. Ex λάγηνος et φέρω.

Λαγιδεὺς, ἡ, lepusculus, *Strabo.*

Λαγίδης, εος, ὁ, fœtus leporinus, leporis catulus; (2) cuniculus. A λαγός. Hinc

Λαγίδιον, ου, τὸ, lepusculus. Dim.

Λάγινος, η, ον, leporinus.

Λάγιον, vel λαγίον, ου, τὸ, lepusculus. Dim.

Λαγνεία, ας, ἡ, libidinositas, salacitas, immoderata rei Venereæ appetentia; (2) coitus; (3) semen genitale. A λαγνεύω.

Λάγνευμα, ατος, τὸ, idem. Ab eod.

Λαγνεύω, f. εύσω, libidinosus et salax sum; (2) rebus Venereis utor; (3) semen emitto. A λάγνος.

Λάγνης, ου, ὁ, idem quod

ΛΑ΄ΓΝΟΣ, ου, ὁ, libidinosus, lascivus.

Λαγοδαίτης, ου, ὁ, leporum epulator. A δαίτη.

Λαγοθήρας, ου, ὁ, leporis venator. Ex θήρα.

Λαγόνεσσιν, dat. plur. *Ion.* pro λαγόσι.

Λαγὸς, οῦ, ὁ, lepus.

Λαγοσφαγία, ας, ἡ, leporum occisio, cædes. Ex σφαγή.

Λαγοτροφεῖον, ίου, τὸ, leporarium, *Gl. V.* Ex λαγὸς et τρέφω.

Λαγόνεσσι,

Λαγύνιον, ου, τὸ, laguncula. A

Λαγυνὶς, ίδος, ἡ, idem. A

Λάγυνος, ου, ὁ, idem quod λάγηνος.

ΛΑΓΧΑ´ΝΩ, sortior, sortes duco; (2) sorte accipio, sortito nanciscor, vel obtineo; (3) participem reddo, velut sortem attribuo; (4) obtineo, obvenit mihi: (5) eligo; (6) intell. δίκην, actionem, litem intendo: (7) λαχόντες, candidati senatus. (5) καὶ λαχοῦσά γ' ἀθλία. καὶ μὴ λαχοῦσα, δυστυχὴς καθίσταμαι, *Eurip. Androm.* 385. (6) ἔλαχεν Ἀνδοκίδης, dicam scripsit Andocides, *Lysias.* a. 2. ἔλαχον. part. λαχὼν, sortitus perf. εἴληχα, et *apud Poet.* præcipue, λέλογχα. plusq. p. ἐλελόγχειν. Λαγχάνειν τιμῆς, τὰς δίκας. Ἀλλ' οὐ ὁ χρήσας τῷ κακῷ λαχεῖν ἴσον, *Soph. Antig.* 525.

Λαγῷα, ων, τὰ, carnes leporinæ; (2) deliciæ. A λαγωός.

Λαγωβολεῖον, ου, τὸ, pedum quo lepores capiuntur.

Λαγωβολία, ας, ἡ, venatus leporum.

Λαγωβόλον, ου, τὸ, pedum quo lepores fugientes petuntur. A

Λαγωβόλος, ου, ὁ ἢ ἡ, lepores impetens vel figens. Ex λαγωὸς et βάλλω, *jacio.*

Λαγωδίας, ου, ὁ, otus, avis. A λαγωός.

Λαγώδιον, ου, τὸ, lepusculus. Dim. ab eod.

Λαγωθήρας, ου, ὁ. Vide λαγοθήρας.

Λαγωθηρέω, leporem venor. Κἆτ' ἐλαγοθήρει πλεξάμενος ἄρκυς, *Aristoph. Lys.* 792.

ΛΑΓΩ´Ν, όνος, ἡ vel ὁ, ilia, lateris cavum laxius et exos; (2) cavum terræ; (3) retis

ΛΑΓΩΟ´Σ, οῦ, ὁ. *Att.* λαγὼς, ῶ, *Ion.* λαγὸς, οῦ, lepus; (2) sidus quoddam cœleste hujus nominis. Hinc

Λαγῷος, ῴα, ῷον, leporinus.

Λαγωοφόνος, ὁ ἢ ἡ, interfector leporum, *Opp.*

Λαγώπους, οδος, ὁ ἢ ἡ, pedes leporinos habens; (2) nomen avis; (3) nomen herbæ.

Λαγώπυρος, ου, ἡ, vel λαγώπυρον, ου, τὸ, leporis triticum, herba quædam.

Λαγὼς· vide λαγωός.

Λαγωτροφεῖον, ου, τὸ, leporarium. A

Λαγωτροφέω, fut. ήσω, lepores alo. A τρέφω.

Λαγωφαγία, ας, ἡ, leporum esus. Ex φαγεῖν.

Λαγώφθαλμος, ου, ὁ ἢ ἡ, oculis conniventibus, sicut lepus dormiens, eo quod palpebræ superiores oculos non prorsus tegunt. Ex λαγὼς et ὀφθαλμός.

Λαγωφόνος, ου, ὁ ἢ ἡ, lepores occidens.

Λάδανον vide λήδανον.

Λαδρέων, impetuose et rapide fluens, *E. M.*

Λάζεο, 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* pro λάζεσο vel λάζου, a λάζομαι.

Λαζοίατο, 3. plur. præs. opt. med. *Ion.* pro λάζοιντο.

ΛΑ´ΖΟΜΑΙ, fut. άσομαι, capio, prehendo, arripio.

Λάζυμαι, idem. Λάζυσθε χειρῶν τοῦδ', *Eurip. Bac.* 41. Λάζυσθαι χερῶν μοχλοὺς, *Id. Her. Fur.* 946.

Λαήμεναι, præs. inf. act. *Dor.* pro λάειν, a λάω.

Λάθα, ας, *Dor.* pro λήθη, oblivio.

Λάθαργος, ου, ὁ ἢ ἡ, clandestinus, clam malus et mordens. A præc.

Λαθασμὸς, οῦ, ὁ, oblivio. A λαθάνω.

Λάθε, 2. sing. aor. 2. imperat. act. verbi λανθάνω, pro λῆθε, *obliviscor.*

Λαθέμεν, aor. 2. inf. act. *Ion.* et *Dor.* pro λαθεῖν.

Λαθέσθαι, *latuisse,* a. 2. inf. med. verbi ejusd.

Λάθετο, *oblitus est,* 3. sing. aor. 2. ind. med. *Ion.* pro ἐλάθετο.

Λάθετε, 2. pl. a. 2. imperat. verbi ejusd.

Λαθήβης, ου, ὁ, immemor juventæ, valde senex, qui juventutis quasi oblitus est. Ex λήθη et ἥβη, *juventus.*

Λαθητικὸς, ἡ, ὸν, qui latere potest. Ex λαθεῖν, *latere.*

Λαθηφροσύνη, ης, ἡ, oblivio. Ex eod. et φρήν.

Λαθικηδὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, curas oblivione tegens. Ex λήθω et κῆδος, *cura.*

Λαθίνοστος, ου, ὁ ἢ ἡ, redire oblitus, tarde rediens. Ex λήθομαι et νόστος.

Λαθίποινος, ου, ὁ ἢ ἡ, punire oblitus; (2) qui non punitur. Ex λάθος et ποινή.

Λαθίπονος, ου, ὁ ἢ ἡ, laborum et molestiarum oblitus. Λαθίπονον δ' ὀδύναν ὅτ' ἔνδοθεν, ὅτι θυρᾶθεν ἔστι μοι ἐξηνῦσαι βίοτα, *Soph. Trach.* 1021. Ex λάθος et πόνος.

Λαθιφθέγγοιο, gen. sing. *Ion.* pro λαθιφθέγγου.

Λαθίφθεγγος, ου, ὁ ἢ ἡ, vocis oblivionem inducens; faciens ut loqui obliviscamur.

Λαθιφροσύνη, ης, ἡ, oblivio, dementia. A

Λαθίφρων, ονος, ὁ ἢ ἡ, obliviosus; (2) mentis suæ oblitus, stultus, demens. Ex λάθος et φρήν.

Λάθος, εος τὸ, oblivio, memoria abolita; (2) negligentia, incuria. A λήθω.

Λαθοσύνη, ης, ἡ, idem. A præc.

Λάθρα, *adv.* clam, clanculum, latenter, furtim, *Ion.* λάθρη. Ab eod. Hinc

Λαθραῖος, αία, αῖον, clandestinus, occultus.

Λαθραιοδήκτης, ου, ὁ, clam mordens. A δάκνω.

Λαθραίως, *adv.* idem quod λάθρα.

Λαθρηδὰ, vel λαθρηδὸν, *adv.* clam, clanculum, furtim. A λάθρα.

Λαθρίδιος, ία, ιον, occultus, latens. Ab eod.

Λαθριδίως, *adv.* clam, furtim.

Λαθριμαῖος, αία, αῖον, clandestinum, *Phil.* A λάθρα.

Λάθριος, ου, ὁ, idem quod λαθρίδιος.

Λαθρίως, *adv.* clam, furtim. A præc.

Λαθροβόλος, ου, ὁ ἢ ἡ, clam feriens. Ex λάθρα et βάλλω.

Λαθρογαμία, ας, ἡ, clandestinæ nuptiæ. Ex λάθρα et γάμος.

Λαθροδάκνης, ου, ὁ ἢ ἡ, vel λαθροδάκνης, ης, ον, clam mordens. Ex λάθρα et δάκνω.

Λαθροδήκτης, ου, ὁ ἢ ἡ, idem et ex iisd.

Λάθρον, *adv.* idem quod λάθρα, *Call.*

Λαθρόνυμφος, ου, ἡ, quæ clam nubit.

Λαθροφαγεῖν, clam et furtim comedere, *Poll.*

Λαθροφονευτὴς, οῦ, ὁ, latro, sicarius. Ex λάθρα et φονεύω, *occido.*

ΛΑΘΥΡΙ´Σ, ίδος, ἡ, Lathyris, *herba.*

ΛΑ´ΘΥΡΟΣ, ου, ὁ, cicercula, genus leguminis.

Λαθὼν, aor. 2. part. act. verbi λανθάνω.

Λάϊγξ, ϊγγος, ἡ, lapillus, calculus. A λᾶας.

ΛΑΙΔΡΟ´Σ, ρὰ, ρὸν, sinister; (2) impudens, procax.

Λαίθαργος, ου, ὁ ἢ ἡ, clandestinus, clam mordax. Κύων λαίθαργος εἶ. Vide *Eustath. ad Homer.* 493.

Λαιθυάζω, irrideo, derideo, *Suid.*

Λαικάζω, fut. άσω, decipio; (2) scortor. Ἐν Πρυτανείῳ λαικάσεις, *Aristoph. Eq.* 167. Ex λα et χάζω, *orno.* Hinc

Λαικαστὴς, οῦ, ὁ, scortator. Hinc

Λαικάστρια, ας, ἡ, meretrix, prostibulum.

Λαϊκὸς, ἡ, ὸν, laicus, qui non est e clero. A λαός.

Λαιλαπίζω, violenter irruo. A

ΛΑΙ´ΛΑΨ, απος, ἡ, turbo, ventus procellosus, procella.

Λαῖμα, τὸ, qu. dic. gula; (2) fames; (3) impetus. A λαιμός. Hinc

Λαιμάζω, immodice edo, *Hes.*

Λαιμαργία, ας, ἡ, voracitas, ingluvies. A

Λαίμαργος, ου, ὁ ἢ ἡ, gulosus, gulæ deditus, vorax; (2) insatiabilis. Ex μάργος.

Λαιμάσσω, -άττω, item άω, ῶ, insatiabili aviditate deglutio, immodice edo, *Suid.* A λαίμος.

Λαιμάω, ῶ, idem et ab eod.

Λαιμητόμος, ου, ὁ ἢ ἡ, jugulum incidens seu secans. *In Epigr.* Λαιμητόμους κεφαλὰς στάχας, *Eurip. Iphig. in Aul.* 776. A λαιμὸς et τέμνω.

Λαιμήτρομος, ου, ὁ ἢ ἡ, cui jugulum est sectum, jugulatus, *Eurip.* Ex iisd.

Λαιμίζω, fut. ίσω, decollo. A λαιμός.

Λαιμοδακὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, gulam mordens. Ex λαιμὸς et δάκνω.

Λαιμοπέδη, ης, ἡ, collare canis, millum; (2) pedica qua gula avium constringitur, quum capiuntur. Ex λαιμὸς et πέδη.

Λαιμόρυτος, et λαιμόρρυτος, ον, e gutture profluens. A ῥέω.

ΛΑΙΜΟ´Σ, οῦ, ὁ, guttur, gula, jugulus.

Λαιμότμητος, ου, ὁ ἢ ἡ, cui jugulus est incisus, jugulatus. Οὐ γὰρ τὸ λαιμότμητον εἰσορῶ κάρα Γοργοῦς, *Eurip. Phœn.* 458.

Λαιμότομος, ου, ὁ ἢ ἡ, idem; (2) *active* jugulans, guttur secans. (2) λαιμοτόμῳ δεσποίνας χερὶ θεὸν, *Eurip. Iphig. in Taur.* 444. A

Λαιμοτομέω, ῶ, fut. ήσω, jugulo, jugulum incido seu seco. Ex λαιμὸς et τέμνω.

Λαιμαδῶ, fugio, *Suid.*

Λαιμάσσω, gulosus sum, famelicus sum. A λαιμός.

Λάϊνεος, έα, εον, lapideus. A λᾶας, *lapis.*

Λάϊνος, ίνη, ϊνον, idem et ab eod.

Λαῖον, ου, τὸ, seges, qua frui possumus, *Dor.* pro λήϊον. A λαύω.

ΛΑΙΟ´Σ, ὰ, ὸν, lævus, sinister.

Λαιοτομέω, ῶ, segetem seco, meto. Ex λαῖον et τέμνω, *seco.*

ΛΑΙ´ΠΑΣ, cinædus, salax, libidinosus, *Hes.*

Λαισήϊον, ου, τὸ, breve scutum, parmula.

ΛΑΙ´ΣΘΗ, ης, ἡ, turpitudo, *Suid.*

Λαίσκαπρος, ου, ὁ ἢ ἡ, lascivus, perdite petulans, *Suid. Etym.* Ex λα et κάπρος.

Λαισποδίας, ου, ὁ, valde libidinosus; quasi ex λα vel λίαν et σποδεῖν. Fuit et nomen proprium viri Attici vitiosum pedem habentis.

Λαισὸν, onerosum, molestum, *Suid.*

ΛΑΙ´ΤΜΑ, ατος, τὸ, trajectus; (2) latitudo; (3) æquor. (3) κοντοῖσιν λαῖτμα, *Apoll. Rhod.* 4, 1694.

Λαιφάζομαι, haurio. Ἐν δὲ αἷμα λαιφάζῃ, *Nicand. Ther.* 476.

Λαίφη, ης, ἡ, vestis, vestimentum. A λαῖφος.

ΛΑΙ´ΦΟΣ, εος, τὸ, vestis e tenui stamine; (2) vestis quævis; (3) vestis attrita et lacera; (4) velum.

Λαίφυρον, imbecille, invalidum, *Suid.*

Λαιψηροδρόμος, ου, ὁ ἢ ἡ, velociter currens. Λαιψηροδρόμον Ἀχιλλῆα, *Eurip. Iphig. in Aul.* 207.

Λαιψηροκέλευθος, ου, ὁ ἢ ἡ, celeriter viam conficiens; (2) velox, rapidus.

Λαιψηρὸς, ρὰ, ρὸν, valde mobilis, perquam agilis, admodum celer. Στῆσον, φόδω μεθεῖσα, λαιψηρὸν πόδα, *Eurip. Hel.* 562. Ex λα et αἰψηρός.

Λαιψηρῶς, *adv.* celeriter, velociter.

Λακάζω, insono, strepo. A λήκω.

ΛΑΚΑ´ΘΗ, ης, ἡ, lacatha, arbor campestris.

Λάκαινα, ης, ἡ, Lacæna, mulier Lacedæmone oriunda. A Λάκων.

ΛΑ´ΚΑΦΘΟΝ, ου, τὸ, species aromatis.

Λάκε, 3. sing. aor. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔλακε, a λακεῖν.

Λακεδαίμων, ονος, ἡ, Lacedæmon, urbs Peloponnesi. Hinc Λακεδαιμόνιος, Lacedæmonius, vel Laco.

Λακεῖν, sonare, crepare, strepere, est aor. 2. præsentis vicem gerens; λάκε, *Ion.* pro ἔλακε, sonuit, crepuit; λελακυῖα, perf. part. vociferans, latrans: τί λέλακας; quid clamitas? quid ais? τί ἔλακε; quid effatus est? Vide λακῶ et ληκέω. Hinc

Λακερὸς, ὰ, ὸν, garrulus, nugivendulus.

Λακερολογία, ας, ἡ, garrulitas.

ΛΑΚΕΡΥ´ΖΑ, ης, ἡ, garrula, loquax; (2) maledica, conviciatrix. Hinc

Λακερύζεσθαι, garrire, conviciari, *Hes Suid.*

Λακιδόω, ῶ, fut. ώσω, lacero. A λακίς.

Λακίζω, f. ίσω, discindo, lacero; λελακισμένος, perf. part pass. scissus, dilaceratus. Λακίζεσ' ἐν φοναῖς ψυχροῖς δέμας, *Lycophr.* 1113. A

Λακὶς, ίδος, ἡ, fissura cum crepitu facta, scissura; (3) frustum seu lacinia panni lacerando avulsa. A λακέω.

Λάκισμα, ατος, τὸ, fissura, fragmentum.

Λακιστὸς, ἡ, ὸν, dilaceratus. A λακίζω.

Λακκαῖος, α, ον, ut λακκαῖον ὕδωρ, aqua cisternina, e cisterna. A λάκκος.

Λακκοκαταπύγων, ὁ, cinædus.

Λακκοπέδον, ου, τὸ, vel λακκόπεδον, pars testiculorum, *item* testiculi ipsi, *Poll.*

Λακκόπλουτος, ου, ὁ, valde dives.

Λακκοπρωκτία, ας, ἡ, mollities cinædica.

Λακκόπρωκτος, ου, ὁ, cinædus.

ΛΑ´ΚΚΟΣ, ου, ὁ, fossa, fovea, lacuna, fovea subterranea, cisterna, puteus, *Gen.* 37, 20.

Λάκκοις,

λάκκος τῦ τραχήλυ, jugulum, *Hypat. de partibus corp. humani*, 148.
Λακκοποιὸς, lacunarius, *Gl. V.*
Λακκόσχεας, ὀ, ὁ, cui semper laxus est testiculorum sacculus. Ex λάκκος et ὄσχεα.
Λακπατέω, ῶ, calce premo, planta pedis calco, *Hes.* ubi λακπατῆσαι, aor. 1. inf. Ex λὰξ, calce, et πατέω, calco. Hinc
Λακπάτητος, ὀ, ὁ ϗ ἡ, calce pressus, calce pulsatus.
Λακτίζοισα, *Dor.* pro λακτίζουσα, a λακτίζω.
Λακτίζω, f. ίσω, calcitro, calce ferio; λακτισθεὶς, aor. 1. part. calcibus insultatus. Οἵδ' ἐκαρτέρουν πρὸς κῦμα λακτίζοντες, *Eur. I. T.* 1401. Ὦν σὺ λακτίσας πολλὴν χάριν, *Il. Rhes.* 410. A λάξ.
Λάκτις, ἡ, cochlear, spatha. Ἔπειτα δὲ λάζεο τυκτὴν εὐεργῆ λάκτιν, *Nic. Ther.* 108.
Λάκτισμα, ατος, τὸ, ictus calce factus. A praec.
Λακτισμὸς, ῦ, ὁ, idem.
Λακτιστὴς, ῦ, ὁ, calcitro.
Λακτιστικὸς, ἡ, ὸν, qui ferire solet, calcitrans.
Λακῶ, crepo, *Gl. Vet.*
ΛΑ΄ΚΩΝ, ωνος, ὁ, Laco, incola Lacedæmonis seu agri Spartani. Hinc
Λακωνίζω, f. ίσω, Lacedæmonios imitor; (2) facio cum Lacedæmoniis; (3) brevis sum in loquendo, ut quondam Lacones.
Λακωνικὴ, ῆς, ἡ, sc. χώρα, Laconica, regio Peloponnesi. Ab eod.
Λακωνικὸς, ἡ, ὸν, Lacedæmonius, Laconicus.
Λακωνικῶς, *adv.* more Laconum, Laconice; (2) breviter.
Λακωνὶς, ίδος, ἡ, mulier Laconica. A Λάκων.
Λακωνισμὸς, ῦ, ὁ, Laconismus, breviloquentia; (2) studium erga Lacedæmonios. (2) καὶ ὅσυς δ' ἐξῆδαλεν ἐπὶ λακωνισμῷ καὶ τοῖς τετ... χρήμασιν ἐχρῆτο, *Xenoph. Hellen.* 7, 1, (sub fin.) A λακωνίζω. Unde
Λακωνιστὴς, ῦ, ὁ, qui Lacedæmoniis favet, qui partes Lacedæmoniorum sequitur.
Λακωνομανέω, ῶ, nimis faveo Lacedæmoniis. Ἐλακωνομάνυν πάντες ἄνθρωποι τότε, *Aristoph. Av.* 1281. A Λάκων et μανία.
Λαλαγεῦντες, nom. plur. præs. part. act. *Dor.* pro λαλαγοῦντες, a
Λαλαγέω, ῶ, resono, clamo, garrio, canto; λαλαγεῦσαν ἠχὼ, pro λαλαγοῦσαν, resonantem echo; λαλαγεῦσιν ὀδόντες, pro λαλαγοῦσι, sonant, crepitant dentes. Hinc
Λαλαγὴ, ῆς, ἡ, clamor, garritus.
Λαλάγημα, ατος, τὸ, idem.
Λαλαγήτης, ὀ, ὁ, nugator. Ab eod.
Λαλάζω vocifero, *Anacr.*
Λάλαξ, αγος, ὁ, clamor, vociferatio, tumultus, sonitus.
Λάλει, 2. sing. præs. imperat. act. *contr.* pro λάλεε, a verb. λαλέω.
Λαλέοντι, 3 plur. præs. ind. act. *Dor.* pro λαλέουσι.
Λαλεῦμες, 1. plur. præs. *Dor.* pro λαλέομεν.
Λαλεῦντι, 3 plur. præs. *Dor.* pro λαλοῦσι
ΛΑΛΕ΄Ω, ῶ, f. ήσω, loquor; (2) sonum edo; (3) garrio, temere et inconsiderate verba fundo. Ὀλίγα μὲν λαλῶν, πολλὰ δὲ ἀκούων, *Luc.* λαλεῖτε ἀλλήλοις, *Ephes.* 4, 25. Πρὸς τοὺς πατέρας, *Luc.* 1, 55. Καθ' ὃν τρόπον λελάληταί μοι, *Act.* 27, 25. Hinc
Λάληθρος, ὀ, ὁ ϗ ἡ, garrulus, loquax:
Λάλημα, ατος, τὸ, sermo; (2) loquacitas; (2) pro λάλος, garrulus. Ὡς λάλημα δῆλον ἐκπεφυκὸς εἶ? quam nimis garrulus es? *Soph. Antig.* 320. Ποικίλων λαλημάτων, comptarum loquaculorum, *Eurip. Andr.* 938.
Λάλησον, 2. sing. aor. 1. imperat. act. verbi λαλέω.
Λαλητέος, έα, έον, dicendus, prædicandus.
Λαλητὸς, ἡ, ὸν, loquendi facultatem habens; (2) dicendus, prædicandus. Ab eod.
Λαλητικὸς, ἡ, ὸν, loquax, garrulus; (2) vim habens loquendi. Ab eod.
Λαλητρὶς, ίδος, ἡ, garrula, loquax. Ab eod.
Λαλιὰ, ᾶς, ἡ, loquela, sermo; (2) loquacitas; (3) rumor, fama; (4) sermo de re aliqua, colloquium:

Λάλιες, ὀ, ὁ. fœm. λαλίην ἑταίρην, *in Epigr.* facundam amicam. Ab eod.
Λάλος, *Poet.* pro λάλος, *V. L.* Compar. λαλίστερος. Λαλιστέραν μ' ἔθηκας κορώνης, loquaciorem me fecisti cornice, *Anac.*
Λάλλαι, lapilli fluviales et litorales. Αἱ δ' ὑπένερθεν λάλλαι χρυστάλλῳ ἠδ' ἀργύρῳ ἰνδάλλοντο ἐκ βυθοῦ, lapilli qui erant in imo fundo similes erant crystallo et argento, *Theocrit.* 22, 39. Sic legendum evicit Cel. *Ruhnken. ad Hesych.* Vide auctarium emendationum ad calcem tomi secundi. Vide et *Hesychium* voc. λάλλαι.
Λαλόεις, όεσσα, όεν, idem quod
Λάλος, ὀ, ὁ ϗ ἡ, loquax, verbosus; (2) argutus, facetus. *Comp.* λαλίστερος· *Sup.* λαλίστατος.
ΛΑΜΒΑ΄ΝΩ, accipio; (2) sumo, capio; (3) capesso; (4) tollo; (5) consequor; (6) emo; (7) corripio; (8) prendo; (9) deprehendo; (10) convinco; (11) concipio, *de fem.* (12) accipio aliquid in bonam malamve partem, cum πρὸς vel εἰς· (13) *in med.* sæpe active dicitur, et cum gen. pro apprehendere, pervenire ad locum, nancisci, increpare; et *pass.* capior, corripior, prehendor; f. λήψομαι, accipiam: p. εἴληφα, accepi; p. pass. part. εἰλημμένος, sumptus: a. 1. pass. ληφθεὶς, acceptus; a. 2. ἔλαβον, accepi: part. [illegible], prehendens. Λαμβάνειν μισθὸν, δεξιὰν, δίκην, sumere; εἰς τὰς χεῖρας, ἐν ταῖς γνώμαις ἔλαβε μὴ πέδος, incessit; κακὸν, pati; τὶ ὄβολῦ, emere; λαμβάνεσθαι νίσυ, corripi; Λαβόμενος τῆς χειρὸς, σχολῆς. Πρὸς σῆς ὁμαίμυ ϗ κασιγνήτης λαβὼν, ab, *Soph. Elect.* 12. Λάβεσθε χειρὸς δεξιᾶς, *Eur. Med.* 899. Ἐμὲ δὲ κἀντὸν τῆς κόρης ταύτης ἔρως εἴληφεν, *Aristoph. Thesm.* 1128.
Λαμβδακισμὸς, ῦ, ὁ, idem quod λαβδακισμός.
ΛΑ΄ΜΙΑ, s. λαμία, ας, ἡ, Lamia; bestia quædam; monstrum; terriculamentum puerorum. Lamiæ, sagæ incantatrices
Λαμπαδαρχία, ας, ἡ, munus ejus qui λαμπαδηφορίαν dirigebat. Ex λαμπὰς et ἀρχή.
Λαμπαδεύω, in facem converto; *ap. Diod.* λαμπαδεύομαι, idem quod λαμπαδίζω
Λαμπαδηδρομία, ας, ἡ, cursus quo lampades gestantes contendebant, quis primus ad scopum pervenire posset, lampade non extincta. Ex λαμπὰς et δρόμος.
Λαμπαδηφορέω, ῶ, fut. ήσω, lampadem gesto; (2) lampadem gestans cursu certo.
Λαμπαδηφορία, ας, ἡ, lampadis gestatio; (2) certamen illud, quo lampades gestantes cursu certabant. A
Λαμπαδηφόρος, ὀ, ὁ ϗ ἡ, qui lampadem gestat. Ex λαμπὰς et φέρω.
Λαμπαδίζω, fut. ίσω, lampadem ferens curro.
Λαμπαδιστὴς, ῦ, ὁ, ut λαμπαδισταὶ ἀγῶνες, certamina ludicra ferendis facibus.
Λαμπάδιον, ὀ, τὸ, parva lampas, facula, funale; (2) instrumentum, seu vinculum, quo in vulnere curando utuntur; (3) tænia, fascia, lacinia qua que; (4) persona comica.
[illegible]όεις, εσσα, εν, facibus gaudens, facifera: epith. Cereris.
Λαμπαδουχέω, ῶ, fut. ήσω, idem quod λαμπαδηφορέω.
Λαμπαδοῦχος, ὀ, ὁ ϗ ἡ, facem tenens. Ex λαμπὰς et ἔχω.
Λαμπαδὰ, ἡ, vulpis genus albicante cauda, *V. L.*
Λαμπὰς, άδος, ἡ, lampas, fax, funale; (2) phantasma aërium, meteoron igneum; (3) genus tormenti; (4) certamen lampadum sive facium; de quo vide *Meursium in Græcia feriata*, 5. (4) λαμπάδα ἐπιτελέσας, lampadum agone celebrato, *Arrian. Hist. Alex.* 2, 5. Λαμπάδα ἐποίησε, lampadum certamen celebravit, *Id. ibid.* 2, 24. A λάμπω.
Λαμπαυγέτις, sc. ἀκτὶς, fulgida, *Man.*
Λαμπραυγέτις, ἡ, idem, et *ib.*
Λαμπετάω, ῶ, luceo, splendeo. Hinc λαμπετόων, partic. pro λαμπετῶν, λαμπετάων. περὶ λαμπετόωντι, *Il.* 1, 104.

Λαμπετίη, ης, ἡ, Lampetia, solis filia.
Λάμπη, ης, ἡ, seu λαμπὴ, ῆς, ἡ, crassior spuma vino innatans.
Λαμπηδὼν, όνος, ἡ, fulgor, splendor. Ab eod.
Λαμπήνη, ης, ἡ, currus regius, lectica regia, tentorium. Hinc
Λαμπηνικὸς, seu λαμπηνικὸς, ἁμάξας λαμπηνικὰς, plaustra tecta, *Num.* 7, 3.
Λαμπηρὸς, ρὰ, ρὸν, spumosus, spumeus, *Gal. Lex. Hipp.* A λάμπη.
Λάμπος, ὀ, ὁ, Lampus, equus auroræ; (2) equus Hectoris. A λάμπω.
Λαμπουρὶς, ίδος, ἡ, vulpes; (2) cicindela, nocticula. A
Λάμπουρος, ὀ, ὁ ϗ ἡ, lucentem caudam habens, canis nomen *apud Theocr.* Ex οὐρά.
Λαμπραυγὴς, ὲς, candefaciens, *Man.*
Λαμπρείμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, splendide vestitus. Ex λαμπρὸς et εἶμα, *vestis.*
Λαμπρειμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.
Λαμπρόβιος, ὀ, ὁ, lautus, *Ph.*
Λαμπρόζωνος, ὀ, ὁ ϗ ἡ, splendide cinctus, pulchro cingulo ornatus. A ζώνη.
Λαμπροπρέπης, ες, lucens decore, *Nonn.*
Λαμπρόπους, ον, pulchros pedes habens, pulchra.
Λαμπροπυρσόμορφος, ὀ, ὁ ϗ ἡ, cujus facies rutilo splendore coruscat; angeli epith. *Naz.* Ex λαμπρὸς, πυρσὸς, et μορφή.
Λαμπρὸς, ρὰ, ρὸν, splendidus, fulgidus; (2) luculentus; (3) clarus, illustris; (4) clarus, ita ut exaudiri queat; unde et de vento magno dicitur; (5) liberalis, benignus; (6) perspicuus. A λάμπω.
Λαμπρότης, ητος, ἡ, splendor, fulgor, claritas; (2) splendor nominis, claritas; (3) splendor orationis, splendidum dicendi genus. A λαμπρός.
Λαμπρότοξος, ὀ, ὁ ϗ ἡ, pulchrum arcum gerens.
Λαμπροφανὴς, ὲς, valde nitidus, splendens. A λαμπρὸς et φάος.
Λαμπρόφθαλμος, ὀ, ὁ ϗ ἡ, splendidos seu pulchros oculos habens.
Λαμπροφορέω, ῶ, fut. ήσω, candidam seu splendidam vestem gero.
Λαμπροφορία, ας, ἡ, splendidæ vel candidæ vestis gestatio. A
Λαμπροφόρος, ὀ, ὁ ϗ ἡ, splendidam seu candidam vestem gerens. A φέρω.
Λαμπροφωνέω, alta voce clamo.
Λαμπροφωνία, ας, ἡ, vocis elegantia. A
Λαμπρόφωνος, ὀ, ὁ ϗ ἡ, eleganti, clara, sonora voce præditus. A φωνή.
Λαμπρόψυχος, ὀ, ὁ ϗ ἡ, qui egregio et præstanti est animo. Ex λαμπρὸς et ψυχή.
Λαμπρυντὴς, ῦ, ὁ, ostentator ferociæ.
Λαμπρυντικὸς, ἡ, ὸν, vim habens illustrandi et reddendi nitidum. A
Λαμπρύνω, clarifico, illustro; λαμπρύνομαι, illustror; claresco; magnifice me ostento. Ὄχοις τε ϗ στολῇ λαμπρύνεται, *Eur. El.* 974. Λελάμπρυνται κόρας, *Aristoph. Plut.* 634. A λάμπω.
Λάμπρυσμα, τὸ, ornamentum splendidum, splendorem afferens, ut gemmæ, &c.
Λαμπρῶς, *adv.* splendide, magnifice; (2) clare, perspicue; (3) aperte, manifeste, haud ambigue, *in utramque partem*, ut manifeste improbus, manifeste victus et vincens; (4) vehementer, acerrime. A λαμπρός.
Λαμπτὴρ, ῆρος, ὁ, fax fulgens, lucerna; (2) lignum in foculo ardens ad faciendam lucem. *Ph.* candela. A λάμπω.
Λαμπτηροκλέπτης, ὀ, ὁ, fur lucernæ seu facis; epith. Promethei.
Λαμπτηροφόρος, ὀ, ὁ ϗ ἡ, qui lampadem seu facem fert. Ex λαμπτὴρ et φέρω.
Λαμπυρίζω, f. ίσω, lampyridem refero, cicindelæ instar luceo. A
Λαμπυρὶς, ίδος, ἡ, lampyris, cicindela; (2) piscis qui Ausonio *mustella* dicitur, vulgo *lampreda.*

lampreda. Ex λάμπω et πῦρ· (3) vulpes, pro λαμπουρὶς, *Ern.*

ΛΑ'ΜΠΩ, f. ψω, niteo, luceo, splendeo, fulgeo, mico; (2) splendeo, splendesco, *metaph.* Ἀστὴρ ἰδεῖν ἔλαμψε χρυσαυγεῖ δέμας, *Aristoph. Av.* 1707.

Λαμπώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, in quo spuma innatat, *Erotian.* A λάμπω.

Λαμυρία, ας, ἡ, facundia, lepos; (2) loquacitas; (3) protervia, impudentia; (4) limpiditas. A

ΛΑΜΥΡΟ'Σ, ᾶ, ὁ, et λάμυρος, disertus, lepidus, facetus; (2) impudenter loquax, scurrilis; (3) sævus, terribilis.

Λαμυρῶς, *adv.* diserte, lepide; (2) loquaciter, scurriliter, procaciter et proterve.

Λαμφθείη, *sumptus sit,* 3. sing. aor. 1. opt. pass. *Ion.* pro ληφθείη, a λαμβάνω.

Λάμψαι, 2. sing. aor. 1. imperat. med. verbi λάμπω.

Λάμψις, εως, ἡ, splendor, fulgor. A λάμπω.

Λάμψομαι, f. 1. ind. med. *Ion.* pro λήψομαι, a λαμβάνω.

Λανθάνεμος ὥρα, tempus quo silent venti, clementia temporis. Ex λανθάνω et ἄνεμος.

Λανθανόντως, *adv.* latenter, clam, ita ut nemo sentiat. A λανθάνων, part. a

ΛΑΝΘΑ'ΝΩ, lateo, delitesco; clam facio, aut sic ut non resciscat alius; λανθάνομαι, obliviscor: sumit tempora a λήθω, f. λήσω, latebo; p. λέληθα, latui, lateo; perf. pass λέλησμαι, part. λελησμένος, oblitus, *Poët.* λελασμένος· a. 2. act. ἔλαθον, latui; part. λαθὼν, latens. Ἐχρῆν, σκοπεῖν τὸν ἄνδρα· ϗ ζητεῖν ὅτε λέληθεν ὑμᾶς, *Aristoph. Thesm.* 627.

ΛΑ'Ξ, *adv.* calce, calcibus, extremo pede.

Λαξασθαι, a. 1. inf. act. *Dor.* pro λήξασθαι, a λαγχάνω pro λήχω.

Λάξευμα, τὸ, lapidea semita, *Man.*

Λαξευτήριον, ου, τὸ, instrumentum quo lapicidæ utuntur. A λαξεύω.

Λαξευτὴς, ῦ, ὁ, lapicida. Ab eod.

Λαξευτὸς, ἡ, ὸν, in saxo incisus. Ab eod.

Λαξεύω, f. εύσω, lapides polio, lapides scalpo, lapides incido. Ex λᾶας et ξέω.

Λάξις, εος, ἡ, *Ion.* pro λῆξις.

Λαξπάτητες, idem quod λακπάτητος. Λαξπάτητον ἀντρέπων χαράν, *Soph. Antig.* 1275.

Λαοβότειρα, αἱ, ἡ, alma.

Λαοβότος, ον, almus.

Λαογραφία, ας, ἡ, populi descriptio, census. Ex λαὸς et γράφω, *describo.*

Λαοδάμας, αντος, ὁ, populorum domitor. Ex λαὸς et δαμάω, *domo.*

Λαοδογματικῶς, *adv.* e vulgi opinione.

Λαοηγεσία, ας, ἡ, imperium in populum.

Λαομέδων, οντος, princeps. A μέδω.

Λαοξόος, ου, ὁ, lapidum sculptor, lapicida. Ex λᾶς et ξέω.

Λαοπαθὴς, ὲς, qui a populo male tractatus, injuria affectus est.

Λαοπλάνος, ου, ὁ, populi seductor.

Λαοπόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, populos transiens.

Λαόπορος, ου, ὁ ϗ ἡ, per quem populus transit. Ex λαὸς et πόρος.

ΛΑΟ'Σ, ῦ, ὁ, populus, turba.

Λᾶος, λᾶν, saxum. Ἐκ γᾶς ἄκρου λᾶν βραχὺς ὀκλάσας, *Soph. Œd. Col.* 195.

Λαοσεβὴς, ἐος, ὁ ϗ ἡ, a populo cultus. Ex λαὸς et σέβομαι, *colo.*

Λαοσσόος, ου, ὁ ϗ ἡ, populum servans, populi servator; (2) qui populum agitat seu concitat. Ex σόος vel σέω.

Λαοτόμος, ὁ, idem quod λατόμος, *Man.*

Λαοτρόφος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui populum alit. Ex λαὸς et τρέφω.

Λαότροφος, ου, ὁ ϗ ἡ, a populo nutritus.

Λαοτύπος, ὁ, idem quod λαοξόος.

Λαοφθόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, populum corrumpens et evertens, populi pernicies. A φθείρω.

Λαοφόνος, ου, ὁ ϗ ἡ, populum occidens.

Λαοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, populos ferens.

Λάπαγμα, τὸ, id quod evacuando educitur.

Λαπαγμὸς, ῦ, ὁ, evacuatio, exinanitio. A

ΛΑΠΑ'ΖΩ, et λαπάσσω, sive λαπάττω, fut. άξω, evacuo, inanio; (2) mollio; (3) perdo, destruo. Λαπάττειν τὴν γαστέρα, *Gal.* Hinc

Λάπαθον, ου, τὸ, fossa, terræ sulcus evacuando excavatus; (2) lapathum, herba. *Angl.* DOCK.

Λάπαθος, ου, ἡ, idem et ab eod. Unde

Λάπαξις, εως, ἡ, evacuatio.

Λαπάρα, ας, ἡ, locus infra costas, quasi laxus et vacuus, quia caret costis, abdomen, ilia, *Gl. V.* A

Λαπαρὸς, ρὰ, ρὸν, vacuus, inanis; (2) tenuis, gracilis, mollis. A λαπάζω.

Λαπαρῶς, vane, *Gall.*

Λαπάσσω. Vide λαπάζω.

Λαπέρσαι, Dioscuri, sic nominati fuerint, quod exscinderint urbem Lan. Νὴ τὼ Λαπέρσα, *Soph. in Lacænis.*

ΛΑ'ΠΗ, ης, ἡ, pituita, *Hipp.* Μεστοὶ λάπης, pleni pituitæ, *Diphilus.*

Λαπῆναι, a. 2. inf. pass. verbi λάπτω.

ΛΑΠΙ'ΖΩ, f. ίσω, me effero et jacto, *Etym.* (2) sibilo, crepo.

Λάπισμα, ατος, τὸ, jactantia. A præc.

Λαπιστὴς, ῦ, ὁ, jactator, nugax, mendax; (2) delicatus et mollis; (3) nihil pensi habens, levis. Ab eod.

ΛΑ'ΠΤΩ, f. ψω, lambo, lambendo more canum bibo; (2) avide bibo; (3) evacuo, exinanio; (4) consumo, perdo, ut λαπάζω. Τὸ αἷμα λάπτουσι προθυμῶς, *Plut.*

Λαρινεύομαι, saginor. A λαρινός.

ΛΑΡΙΝΟ'Σ, ἡ, ὸν, saginatus, pinguis; λαρινοὶ βόες, saginati, bene habiti boves.

Λαρὶς, idem quod λαρὸς, *Ep.*

Λαρκαγωγὸς, ῦ, ὁ, corbem gestans. Ex λαρκὸς et ἄγω.

Λαρκίδιον, ου, τὸ, parva corbis. Dim. a

ΛΑΡΚΟ'Σ, ῦ, ὁ, corbis e vimine plexa, cophinus, corbis carbonaria.

Λαρκοφορέω, ῶ, f ήσω, corbem vimineam fero. Ex λαρκὸς et φέρω.

Λαρνακοφθόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, arcam corrumpens Ex λάρναξ et φθείρω.

Λαρνακόφορος, ον, in arca gestatus, vectus, &c A λαρνὰξ et φέρω.

ΛΑ'ΡΝΑΞ, ακος, ὁ, capsa, arca, riscus, cista, loculus, conditorium.

Λαροειδὴς, ὲς, laro similis. A

ΛΑ'ΡΟΣ, ου, ὁ, Larus, marina avis, a cujus stupiditate homines stupidos laros appellamus. Λάρον *Comici* pro furacissimo usurpant quandoque.

Λαρὸς, ρὰ, ρὸν, hilaris, jucundus, suavis; dicitur *impr.* de odore, *item* de vino. Ab ἱλαρός. Αὐτὸς ἐνὶ κλισίῃ λαρὸν παρὰ δεῖπνον ἔδησας, *Il.* 19, 316.

Λαρυγγιάω, ῶ. Hinc λαρυγγιῶν, part. præs. pro λαρυγγιῶν, λαρυγγιάων, raucum stertens, raucos ronchos edens. A λάρυγξ.

Λαρυγγίζω, vocem dilato, clamito, vociferor; λαρυγγιῶ, f. *Att.* pro λαρυγγίσω, clamore obtundam. Λαρυγγιῶ τοὺς ῥήτορας, *Aristoph. Eq.* 375. Hinc

Λαρυγγισμὸς, ῦ, ὁ, clamor, vociferatio quæ fit gutture latius diducto, de corvis.

Λαρυγγιστὴς, ῦ, ὁ, vociferator, vel vorator, lurco.

Λάρυγξ, γος, ὁ, caput asperæ arteriæ, guttur.

Λαρυγγόφωνος, ου, ὁ ϗ ἡ, e gutture vocem fundens. Ex φωνή.

Λᾶς, λαὸς, ὁ, lapis, *contr.* a λᾶας.

Λασάμενος, aor. 1. part. med. *Dor.* pro λησάμενος, a λανθάνω.

ΛΑ'ΣΑΝΟΝ, ου, τὸ, vasculum, olla; (2) cloaca, sella familiaris; (3) lasanum. Χυτρόποδας δὲ ὁ κοινῶς πυροστάτης, ὃ καὶ λάσανον λέγεται, *Schol. antiq. ad Soph. Ajacem Mastigoph.* 1405. Eadem habent triclinii Schol. ad eundem versum: Τρίποδα, ἤγουν χυτρόπουν, τὸν κοινῶς πυροστάτην, ὃ καὶ λόδανον λέγεται sed pro τῷ λόδανον, voce nihili, legendum est λάσανον.

Λασανοφόρος, ου, ὁ, qui domino lasanum fert.

Λάσδεο, 2. sing. præs. imperat. med. *Dor.* pro λαζῦ, seu λάζεο, a λάζομαι.

Λασεύμεθα, 1. pl. fut. 1. ind. med. *Dor.* pro λησόμεθα, a λανθάνω.

ΛΑ'ΣΘΗ, ης, ἡ, illusio, contumelia.

Λασθῆμεν, aor. 1. inf. pass. *Dor.* pro λασθῆναι, a λανθάνω.

Λασιαύχην, ενος, ὁ ϗ ἡ, hirtam cervicem habens, jubatus. Λασιαύχενά θ' ἵππον ὑπάξεται ἀμφίλοφον ζυγὸν, *Soph. Antig.* 351.

Λασιόθριξ, χος, ὁ ϗ ἡ, hirtus, hirsutus, villosus.

Λασιοκνήμος, crura hispida habens, epith. leporis. Δειλοῖς λασιοκνήμοισι λαγωοῖς, *Oppian. Cyneg.* 2, 186.

Λασιόκωφος, ου, ὁ ϗ ἡ, surdus ex aurium hirsutia, *Plat.*

Λασιόμαλον, ου, τὸ, pomum lanugine obductum, *Hes.*

ΛΑ'ΣΙΟΣ, ου, ὁ ϗ ἡ, hirsutus, hispidus, pilosus, setosus, horridus, hirtus, villosus; (2) herbidus, fruticibusque et arboribus consitus.

Λασιόστερνος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui hirsutum habet pectus. Ex λάσιος et στέρνον.

Λασιόφρυς, υος, ὁ ϗ ἡ, qui hirsuta habet supercilia.

Λασιὼν, ῶνος, ὁ, loca densa arbustis.

ΛΑ'ΣΚΩ, loquor, dico. Τοιαῦτα λάσκεις τοὺς ἀναγκαίους φίλους; *Eurip. Andr.* 671. Confer *Æschyl. Agam.* 875.

Λάσσιον, τὸ, mantile hirsutum, *Sapph.*

Λασσιωνίος. Vide λασιών.

Λασταυροκάκκαβον, edulium quoddam operosius et lautius. Ex λάσταυρος et κάκκαβος.

Λάσταυρος, ου, ὁ, hirsutus circa virilia, et quidem *imprimis* inter anum et scrotum; (2) insigniter mutoniatus; (3) salax, impudicus; (4) cinædus. Ex λα vel λάσιος et ταῦρος.

Λασῶ, f. 1. ind. act. *Dor.* pro λήσω, a λανθάνω.

Λαταγεῖν, strepitum seu sonitum edere, λάταξιν effusis. Ex

Λατάγη, ἡ, *vox Sicula;* idem quod

ΛΑ'ΤΑΞ, γος, ἡ, sonitus qui fit inter cottabum poculo in altum sublato, et quod a potu reliquum fuit in subjectam pelvim effundendo; (2) animal quoddam amphibium.

Λατινὶς, ἡ, latina, *Nonn.*

Λατομεῖον, ου, τὸ, lapicidina. A λατομέω.

Λατομέω, ῶ, f. ήσω, saxa cædo. Ὃ μνημεῖον) ἐλατόμησεν ἐν τῇ πέτρᾳ, *Matt* 27. 60. λελατομημένον, *Marc.* 5, 46. A λατόμος. Hinc

Λατόμημα, ατος, τὸ, saxum excisum, cæmentum. A præc.

Λατομητὸς, ἡ, ὸν, incisus in lapides. Ab eod.

Λατομία, ας, ἡ, lapicidina. A λατόμος.

Λατόμιον, ου, τὸ, idem et ab eod.

Λατομικὸς, ἡ, ὸν, ad lapides exscindendos pertinens.

Λατόμος, ου, ὁ, lapicida. Ex λᾶς et τέμνω.

ΛΑ'ΤΟΣ, ου, ἡ, latus, *piscis*.

Λατρεία, ας, ἡ, servitus; (2) cultus religiosus, cultus Dei, (3) Eucharistiæ celebratio. A λατρεύω.

Λάτρευμα, ατος, τὸ, servitium, ministerium; (2) cultus. Ab eod.

Λατρεὺς, έως, ὁ, servus, minister.

Λατρευτὴς, ῦ, ὁ, cultor. Ab eod.

Λατρευτὸς, ἡ, ὸν, servilis Ab eod.

Λατρεύω, fut. εύσω, servio, famulor, (2) religiose colo; (3) sacrifico. Καλεῖ δ' αὐτὸν ὦ λατρεύομεν, Πολύφημεν, *Eur. Cyc.* 24. Τίνα πόλιν, τίνα δ' οἶκον λατρεύεις; *Id. Elec.* 131. A

Λάτρης, ου, ὁ, servus, famulus.

ΛΑ'ΤΡΙΣ, ιος, ὁ ϗ ἡ, idem.

Λάτριος, α, ον, servilis, *Pind.*

Λάτρον, ου, τὸ, merces servientis. A λάτρις.

Λατυπέω, ῶ, fut. ήσω, lapides incido; (2) muros e lapidibus exstruo A λατύπος.

Λατύπη, ης, ἡ, quod e lapide abraditur; (2) terra figlina; (3) gypsum. Ab eod

Λατύπος, ου, ὁ, qui tundit seu percutit lapides, lapicida. Ex λᾶς et τύπτω.

Λατύσσειν et λατύσσεσθαι, agitare, ferire, *de avibus,* qui aerem alis verberant: *de piscibus,* qui aquam pinnis et cauda agitant. Λατυσσόμενοι πτερύγεσσιν, *Oppian Cyneget.* 2, 430. Ὑποφρίσσουσα λατυσσομένη πτερύγεσσιν, *Id. Halieut.* 1, 628.

ΛΑΥΚΑΝΙ'Α, ας, ἡ, guttur, gula, *Il.* 22, 325. Alii scribunt λευκανία, perperam. Λαυκανίη, ὁ λαιμὸς, ἀπὸ τῆς ἀπολαύσεως, *Etym. Mag.* Λαύω, ἐξ οὗ ἀπολαύω, καὶ λαυκανία, ὁ λαιμὸς, *Eustath.* 531.

Λαύρα, ας, ἡ, platea lata, vicus; (2) *recent.* monasterium. Πυλίδες ἐπῆσαν ὅσοισιό αἱ λαῦραι, τοσαῦται ἀριθμὸν, pro numero vicorum, *Herodot.* 1, 180. A λαῦρος.

ΛΑΥ'ΡΟΣ, ρα, ρον, latus, multus, copiosus.

Λαύρως, *adv.* late; (2) abunde; (3) vehementer.

Λαυροστομέω, ῶ, fut. ήσω, procaciter et præcipitanter loquor, blatero, *Æschyl.* Ex λαῦρος et στόμα, os.

Λαύω, fruor.

Λαφρία, ας, ἡ, prædatrix; epith. Minervæ, qu. λαφυρία, a λάφυρον.

Λαφυγμὸς, ῦ, ὁ, helluatio. A λαφύσσω.

Λάφυξ, ὁ, morsus, *V. L.*

Λάφυξις, εως, ἡ, idem:

Λαφύκτης, ου, ὁ, liguritor, belluo. Ab eod.

Λάφυρα, ων, τὰ. Vide λάφυρον.

Λαφυραγωγέω, ῶ, f. ήσω, spolio, prædor, diripio. Ex λάφυρα et ἀγωγή.

Λαφυρεύω, f. εύσω, idem. A λάφυρα.

Λαφυραγωγὸς, ῦ, ὁ, prædator. Ex eod.

Λάφυρον, ου, τὸ, *ap. Polyb.* potestas prædandi in agro alieno, quæ datur publico, quod est ἐπικηρύττειν, *Ern.* (2) λάφυρα, τὰ, spolia et cetera præda.

Λαφυροπωλεία, ας, ἡ, hastarium, *Gl. V.* subhastatio prædæ. Ab eod. et πωλέω, *vendo.*

Λαφυροπωλεῖον, ου, τὸ, officina in qua spolia divenduntur. A

Λαφυροπωλέω, ῶ, f. ήσω, spolia vel exuvias vendo; (2) sub hasta divendo, auctionor. A

Λαφυροπώλης, ου, ὁ, spoliorum seu exuviarum venditor; (2) qui captivos vendit.

ΛΑΦΥ'ΣΣΩ, vel λαφύττω, fut. ξω, avide deglutio; (2) helluor, lurcor, consumo per luxum.

Λαφύστιος, ία, ιον, vorax, helluo. A præc.

ΛΑΧΑΙ'ΝΩ, fodio. Τὴν μεγάλην (τάφρον) ἐλάχαινε, *Mosch.* 4, 96.

Λαχανάριον, τὸ, olusculum, *Steph.*

Λαχανεία, ας, ἡ, locus oleribus consitus; (2) olerum collectio. A

Λαχανεύομαι, fut. εύσομαι, olera produco; (2) oleris instar esui sum. A λάχανον.

Λαχανηρὸς, ρὰ, ρὸν, oleraceus. Ab eod.

Λαχανηφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, olera ferens.

Λαχανίζομαι, f. ίσομαι, olera colligo vel lego. A λάχανον. Hinc

Λαχανισμὸς, ῦ, ὁ, olerum collectio.

Λαχανικὸς, ἡ, ὸν, ad olera pertinens, *Steph.*

Λάχανον, ου, τὸ, olus. A λαχαίνω.

Λαχανοπωλεῖον, ου, τὸ, locus ubi olera venduntur. A

Λαχανοπωλέω, ῶ, f. ήσω, olera vendo.

Λαχανοπώλης, ου, ὁ, olerum venditor.

Λαχανοπώλητρια, ας, ἡ, olerum venditrix.

Λαχανόπωλις, ιδος, ἡ, idem.

Λαχανοπωλία, et εία, ἡ, venditio olerum.

Λαχανοφαγία, ἡ, cibus ex oleribus.

Λαχανώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, oleraceus, ex olerum genere. A λάχανον.

Λάχεια, ας, ἡ, fossu facilis; (2) brevis. A λαχαίνω.

Λαχειδὴς, *Nic.*

Λαχεῖν, a. 2. inf. act. verbi λαγχάνω. Unde

Λάχεσις, εως, ἡ, Lachesis, una Parcarum.

Λαχὴ, ῆς, ἡ, sors, *Hes.* Ab eod.

Λαχῆνας, a. 1. part. act. *Att.* pro λαχάνας, a λαχαίνω.

ΛΑΧΜΟ'Σ, ῦ, ὁ, pilorum densitas.

Λαχμὸς, ῦ, ὁ, sors. *Gl. V.* λαχμὸς, micatio. A λαγχάνω.

Λαχναῖος, αία, αῖον, lanuginosus, villosus, pilosus, hirsutus, hispidus. A

ΛΑ'ΧΝΗ, ης, ἡ, lanugo; (2) pili lanuginis modo molles; (3) pellis lanugine hirta, seu pellis hirsuta pilis mollioribus.

Λαχνήεις, ήεσσα, ῆεν, idem quod λαχναῖος. Φῆρας ἐτίσατο λαχνήεντας, *Il.* 2, 743.

Λάχνος, pro λαχνήεις, *Suid.*

Λαχνώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, idem quod λαχναιώδης.

Λαχοίην, 1. sing. aor. 2. opt. act. *Att.* pro λάχοιμι, a λαγχάνω.

Λάχος, εος, τὸ, sors. A λαγχάνω.

Λαχοῦσα, a. 2. part. act. f. g. a λαγχάνω.

Λαχῶ, *sortiar*, f. 2. ind. act. verbi ejusd.

Λαχὼν, *sortitus*, aor. 2. part. act. verbi ejusd.

Λαχύνω, idem quod λαχαίνω, *Lyc.*

Λαψεῦμαι, 1. sing. fut. 1. ind. med. *Dor.* pro λήψομαι, a λαμβάνω.

Λαψῆ, 2. sing. f. 1. ind. med. *Dor.* pro λήψῃ.

Λαψοῦμαι, f. 1. ind. med. *Dor.* pro λήψομαι.

ΛΑ'Ω, video; (2) volo; (3) fruor. Ὁ μὲν λάε νεβρὸν ἀπάγχων, *Odyss.* 19, 230.

Λαώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, popularis. A λαός.

Λία, ας ἡ, vel λεὰ, ᾶς, ἡ, lapis quem textor inter texendum stamini appendit, *Etym.* A λᾶς.

Λέαινα, ης, ἡ, leæna. A λέων.

Λεαίνω, f. λεανῶ, lævigo, polio, complano; (2) comminuo. Ἐπεὶ ἵνα λεαίνοιμι τὴν ἠπιεσχόμην, calefierem, *Aristoph. Conc.* 538. A λεῖος.

Λεᾶναι, a. 1. inf. act.

Λεάντειρα, ας, ἡ, lævigatrix. A λεαίνω.

Λεαντικὸς, ἡ, ὸν, lævigandi vim habens. Unde

Λεαντικῶς, *adv.* ad lævigandum apte.

ΛΕΒΗΡΙ'Σ, ίδος, ἡ, exuviæ, pellis deposita, membrana sive senectus anguium deposita, vernatio, vernatio anguina; (2) cortex fabæ, pellicula fabæ, *Hes.*

ΛΕ'ΒΗΣ, ητος, ὁ, lebes, ahenum, cacabus; (2) pelvis, 1 *Reg.* 2, 14.

Λεβητάριον, ου, τὸ, parvus lebes. Dim.

Λεβήτιον, ου, τὸ, idem et ab eod.

Λεβητίζω, in lebetem conjicio, coquo.

Λεβητοχάρων, lebetibus gaudens. Ex λέβης et χαίρω, *gaudeo*, cum allusione ad Charontem.

Λεβητώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, lebetis formam habens.

Λεβιανὸς, ῦ, ὁ, lebianus, piscis quidam.

Λεβίας, ου, ὁ, lebias, piscis.

Λεγεὼν, ῶνος, ὁ, legio; *Vox Latina.*

ΛΕ'ΓΝΟΝ, ου, τὸ, fimbria quæ adsuitur extremæ vesti.

Λεγνόω, ῶ, unde *apud Hes.* λεγνῶσαι, a. 1. inf. quod exponit ποικίλαι, i. e. variegare.

Λεγνώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, varius, variegatus, *Hes.* ubi λεγνώδεις, ποικίλας. A λέγνον.

Λεγνωτὸς, virgatus. Λεγνωτὸς χιτὼν, virgata tunica. Τοῦ δ' ἐπὶ νώτῳ λεγνώτα στίλβουσι, virgatis splendet maculis, *Nic. Ther.* 726.

Λεγόμεθεν, 1. pl. præs. ind. pass. *Æol.* pro λεγόμεθα, a λέγω.

Λέγομες, 1. pl. præs. *Dor.* pro λέγομεν.

Λέγοντι, 3. pl. *Dor.* pro λέγουσι.

ΛΕ'ΓΩ, f. λέξω, dico, aio, memoro; (2) numero, percenseo; (3) lego, colligo, deligo; Pass. λέγομαι, dicor, deligor, recenseor; Med. deligo, numero, percenseo; (2) dissero, loquor; (3) cubo, jaceo, dormio. Μέλλουσί μ' αἱ γυναῖκες ἀπολεῖν——ὅτι κακῶς αὐτὰς λέγω, *Aristoph. Thesm.* 189. Τοῦτον οὐδαμοῦ λέγω, nihili facio, *Soph. Antig.* 189. Ἐν βραχεῖ ξυνθεὶς λέγω, summatim, *Id. El.* 675. Ἦν λαλεῖν ἄριστος ἀδυνατώτατος λέγειν, *Plut. in Alcib.* 13. *ex Eupol.* (3) οὐδ' ἠδέϊ λέξατο ὕπνῳ, *Il.* 4, 131.

Λεγώμεθα, *Il.* 2, 435. Tempus colloquendo teramus——vel, *hic accubemus.*

Λεηλασία, ας, ἡ, prædatio, ipsa actio agendi prædam; (2) præda. Ex λεία et ἐλαύνω.

Λεηλατέω, ῶ, f. ήσω, prædam ago, prædando abigo, depopulor, prædor. Λεηλατεῖν ἔκ τινος, *Xen.* Ex iisd.

Λεηλατικὸς, ἡ, ὸν, prædatorius. Ex iisd.

ΛΕΙ'Α, ας, ἡ, præda, corpora capta, pecudes prædando abactæ.

Λειαίνω, f. ανῶ, lævigo, polio. Πᾶν δ' εὖ λειήνας, *Il.* 4, 111. Λείηναν χορὸν, *Odyss.* 8, 260. A λεῖος.

Λειάντειρα, ας, ἡ, quæ lævigat. A præc.

ΛΕΙ'ΒΩ, libo, fundo, stillo. Ἐπὶ δ' αἴθοπα οἶνον λεῖβε, *Il.* 1, 463. Δάκρυα λείβων, *Ib.* 13, 658. Ἀφρὸς δὲ περὶ στόμα μαστιχόωντι λείβεται, *de apro*, Hesiod. Scut. 390. Hinc λείβομαι, fluo, liquesco.

Λειβήθρον, ου, τὸ, rivus, aquæ ductus; (2) locus irriguus. A præc.

Λειεντερέω, ῶ, f. ήσω, laboro lævore seu fluxu intestinorum. Ex λεῖος et ἔντερον.

Λειεντερία, ας, ἡ, lævitas intestinorum, cibos incoctos elabi sinens. Ex iisd.

Λειεῦμαι, *lævigor*, præs. ind. pass. *Dor.* pro λειοῦμαι, contr. ex [illegible]

Λείζομαι, et *Poet.* ληΐζομαι, f. ίσομαι, prædor. A λεία.

Λείηναν, 3. pl. aor. 1. ind. act. *Ion.* et *Att.* pro λείαναν, a λειαίνω.

Λεικνάριον, ου, τὸ, vannus parvus. Dim.

Λεικνίζω, vanno, *Gl. V.* A λεῖκνον.

Λεῖκνον, ου, τὸ, ornamentum Bacchicum, vannus; ventilabrum, quod et λίκνον.

Λειμακέστεροι, loci paludosi et arboribus consiti. Εἰσὶ γὰρ φύσιες αἱ μὲν ὄρεσιν ἐοικυῖαι, δενδρώδεσί τε καὶ ἀρύδροισιν· αἱ δὲ λεπτοῖσί τε καὶ ἐνύδροισι· αἱ δὲ λειμακέστεροις τε καὶ ἑλώδεσι, limnatica ac paludosa, *Hippocr. de aëre, locis, et aquis*, 347. interpres male vertit *prata* (sed nihil aliud est quam comparativum a λείμαξ).

Λειμακώδης, ες, prata habens seu pascua.

Λείμαξ, ακος, ὁ, pratum. Λωτοτρόφον κατὰ λείμακα, *Eurip. Phœn.* 1564. Χλοεροῖς ἐμπαίζουσα λείμακος ἡδοναῖς, *Id. Bacch.* 864. A λειμών.

Λειμὰς, άδος, ἡ, idem et ab eod.

Λειμαχέστερος, herbidior, viridior, *Suid.*

Λεῖμμα, ατος, τὸ, quod relictum est, reliquiæ. Ὁρῶ τοῦ παιδὸς τὰ λείμματα, *Herodot.* 1, 119. A λείπω.

Λειμόδωρον, ου, τὸ, Limodorum, herba, fœnum Græcum suffocans.

ΛΕΙΜΩ'Ν, ῶνος, ὁ, pratum, locus irriguus; (2) pudendum muliebre, *Eur. Cycl.*

Λειμωνήρης, εος, ὁ ϗ ἡ, ut λειμωνήρης βοτάνη, herba pratensis. A λειμών.

Λειμωνία, ας, ἡ, anemones species. Ab eod.

Λειμωνιὰς, άδος, ἡ, pratensis; (2) in pratis degens. (2) Νύμφαι τ' ἔνυδροι λειμωνιάδες, *Soph. Phil.* 1454. Ab eod.

Λειμωνιάτης λίθος, Limoniates, gemma, quæ *Plinio* eadem videtur cum smaragdo, dicta a pratensi virore. A λειμὼν, *pratum.*

Λειμώνιον, ου, τὸ, Limonium, quibusdam beta silvestris. Ab eod.

Λειμώνιος, ία, ιον, pratensis. Ab eod.

Λειμωνὶς, ίδος, ἡ, pratensis: ut λειμωνὶς πόα, herba pratensis. Ab eod.

Λειμωνοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, prato similis, floridus, herbidus. Ex λειμὼν et εἶδος.

Λειμωνόθε, vel λειμωνόθεν, *adv.* e prato.

Λειόβατος, ου, ὁ ϗ ἡ, leniter incedens. Ex λεῖος et βαίνω, eo.

Λειογένειος, ου, ὁ ϗ ἡ, læve mentum habens; (2) tenui mollique barba præditus. Ex λεῖος et γένειον.

Λειοκάρηνος, ου, ὁ ϗ ἡ, læve et glabrum caput habens. Ex λεῖος et κάρηνον.

Λειόκαυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, lævem caulem habens, cui scapus est lævis.

Λειοκύμων, ονος, ὁ ϗ ἡ· λειοκύμων θάλασσα, mare pacatum, non asperum fluctibus, sed quasi complanatum. Ex λεῖος et κῦμα.

Λειομίτος, sc. κάμαξ, *Ep.* pertica illa transversa, cui appenduntur αἱ λεῖαι ad complananda stamina, *Steph.*

Λειοντῆ, ῆς, ἡ, pro λεοντῆ, leonina pellis.

Λειοντομάχαν, acc. sing. *Dor.* pro λειοντομάχην, a

Λειοντομάχης, ου, ὁ ϗ ἡ, pugnans cum leone. Ex λείων pro λέων, et μάχομαι.

Λειοντοπάλης, ου, ὁ, idem. Ex πάλη.

Λειόπους, οδος, ὁ ϗ ἡ, qui lævibus est pedibus.

ΛΕΙ'ΟΣ, λεία, λεῖον, lævis, non asper, glaber, planus; (2) proclivis, facilis; (3) tritura lævigatus; (4) minutatim contusus. Hinc τὸ λεῖον, ου, lævor; item pulvis.

Λειόστρακος, ου, ὁ ϗ ἡ, lævi testa intectus. Ex λεῖος et ὄστρακον, *testa.*

Λειόστρεια, ων, τὰ, ostreæ læves, ostrea non scabra. Ex λεῖος et ὄστρεον, seu ὄστρειον.

Λειότης, ητος, ἡ, lævitas, lævor. A λεῖος.

Λειοτριβέω, ῶ, fut. ήσω, contero, contundo et comminuo, ita ut lævigetur.

Λειοτριβὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui ita tritus et tusus est ut sit lævis. Ex λεῖος et τρίβω.

Λειοτριχέω, lævi capillo præditum esse; λειοτριχεῖν τινὰ, pilos lævigat et expolit. Ex λεῖος et θρὶξ, capillus.

Λειουργέω, ῶ, f. ήσω, expolio, lævigo, complano. Ex λεῖος et ἔργον, opus.

Λείουσι, dat. pl. Ion. pro λέουσι, a λέων, leo.

Λειόφλοιος, ου, ὁ ϗ ἡ, lævem seu tactu mollem corticem habens. Ex λεῖος et φλοιός.

Λειόφυλλος, ου, ὁ ϗ ἡ, lævia, non aspera, habens folia. Ex λεῖος et φύλλον.

Λειόω, ῶ, fut. ώσω, lævigo. A λεῖος.

Λειπανδρεῖν, viris destitui, virorum inopia laborare. Ex λείπω et ἀνήρ. Hinc

Λειπανδρεῖον, ου, τὸ, decretum de virorum penuria emendanda.

Λειπανδρία, ας, ἡ, virorum penuria.

Λειπανδρωπία, ας, ἡ, penuria hominum.

Λειποβοτανέω, ῶ, fut. ήσω, herba seu gramine deficior, pabulo careo. Ex λείπω et βοτάνη.

Λειπόγαμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui nuptias reliquit. Τὰν λειπόγαμον, Eurip. Or. 1305.

Λειπογνώμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, dentibus destitutus, qui dicuntur gnomones.

Λειπογράμματος, ον, cui litera deest.

Λειποδεὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, inops, egenus, pauper. Ex λείπω et δέω, egeo.

Λειπόδερμος, ου, ὁ, cui deficit præputium seu cutis glandem tegens, apella. Gl. Vet. λειπόδερμος, verpus. Ex λείπω et δέρμα.

Λειποδρανέω, ῶ, f. ήσω, viribus ad agendum destituor, ad faciendum aliquid imbecillis sum. Ex λείπω et δράω, facio.

Λειποδρανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, viribus ad aliquid agendum destitutus, Aret. A præc.

Λειποθυμέω, ῶ, fut. ήσω, animo deficio seu deficior.

Λειποθυμία, ας, ἡ, animi defectio, animi deliquium. A

Λειπόθυμος, ου, ὁ ϗ ἡ, animo deficiens, qui animi deliquium patitur.

Λειποθυμικῶς, adv. cum deliquio.

Λειπόκρεως, ου, ὁ ϗ ἡ, cui caro deficit, non carnosus, Gl. V. λειπόκρεως, macilentus.

Λειπομαρτύριον, ου, τὸ, desertio testimonii dicendi; (2) actio in desertores testimonii.

Λειπόναυς, ὁ, qui navem deserit.

Λειποναύτης, ου, ὁ, qui socios nautas deserit.

Λειποναύτιον, ου, τὸ, desertio sociorum nautarum; (2) λειποναυτίου δίκη, lis quæ intenditur desertoribus navium, navalium sociorum, vel etiam certaminis navalis. A præc.

Λειπονέως, ὁ, idem quod λειποναύτης, Suid.

Λειποπάτρα, idem quod λειποπάτωρ, Eur.

Λειποπάτωρ, ορος, ὁ ϗ ἡ, qui patrem deserit. Τὰν λειποπάτορα, Eur. Or. 1305.

Λειποπυρίας, ου, ὁ· ut λειποπυρίας πυρετὸς, febris continua, in qua simul externa frigent, interna uruntur. Ex λείπω et πῦρ.

Λειποπωγωνία, ας, ἡ, barbæ defectus. Ex πώγων.

Λειπόσαρκος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui carne deficitur, non carnosus, macilentus. Ex σάρξ.

Λειποστρατία, ας, ἡ, militiæ desertio.

Λειποστρατία, ας, ἡ, vel λειποστράτιον, ου, τὸ, idem et ex iisd.

Λειποστράτιον, τὸ, desertio expeditionis seu militiæ, Thuc.

Λειποστράτης, ου, ὁ ϗ ἡ, qui militiam deserit.

Λειποστρατιώτης, ου, ὁ, qui militiam deserit. Τοῦ νόμου λειποστρατιώτην ἐν τοῖς πολέμοις ἠγημένου, Appian. Punic. 115.

Λειποτακτέω, ῶ, f. ήσω, desero ordinem, desero stationem. Λειποτακτεῖν τοῦ φίλου. A

Λειποτάκτης, ου, ὁ, qui locum in acie deserit, desertor ordinis, stationis, vel aciei. Ex λείπω et τάσσω, ordino.

Λειποταξία, ας, ἡ, desertio ordinis aut loci in acie.

Λειποταξίας, ου, ὁ, idem quod λειποτάκτης.

Λειποτάξιον, ου, τὸ, idem quod λειποταξία.

Λειποτάξιος· vide λειποταξίας.

Λειποψυχέω, ῶ, fut. ήσω, anima linquor, animo deficio, Xen.

Λειποψυχία, ας, ἡ, animi deliquium seu defectio. Ex λείπω et ψυχή. Hinc

Λειποψυχώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, qualis est qui deliquium animi patitur.

Λειπτέον, adv. posit. relinquendum est. Οἱ λειπτέον τάδε, Eur. Herc. Fur. 1390.

Λειπτέος, relinquendus, Eur.

Λειπυρίας πυρετὸς, febris continua, Gorr.

ΛΕΊΠΩ, fut. ψω, linquo, relinquo, defero; (2) relinquo alicui aliquid; (3) desum, deficio, absum; λείπομαι, relinquor, supersum; superor, minor sum; minor, posterior, inferior sum; deest mihi aliquid: vincor, causa cado. p. m. λέλοιπα, reliqui; a. 2. ἔλιπον, reliqui; p. pass. part. λελειμμένος, relictus; a. 1. pass. part. λειφθεὶς, relictus. Τῶν ὧν τέκνων λείποιτο πρὸς τόξου κρίσιν, superaretur, Soph. Tr. 270. Δύσηνος, οὐ δουράτων ἔλειπεν οὐδὲν, Il. 954. Παλαιὰ καινῶν λείπεται κηδευμάτων, cedunt, Eur. Med. 76. Λελειμμένος λόγου, qui vocem non audivit, Soph. Aj. 543. Ἦ ξὺν δόλῳ κεντήσεθ' οἱ λελειμμένοι, qui cecidistis causa, Id. ibid. 1245. Λείπομαι γὰρ ἐν τῷ μὴ δύνασθαι, μήθ' ὁρᾷν, δυοῖν κακοῖν, impedior duplici malo, Soph. Œd. Col. 495. Ἦτοι λέλειψαι τῶν ἐμῶν βουλευμάτων, non assequeris meum consilium, Eurip. Or. 1085. Ἐν δὲ σοὶ λελείψομαι, te judice vincar, deficiam; victam me dabo, acquiescam in tuo judicio, Id. Hippol. 324. Γνώμῃ δ' ἀδελφοῦ Μελεάγρου λελειμμένος, inferior autem prudentia Meleagro fratre, Id. Suppl. 904. Λειφθεὶς δεινὰ πείσομαι, μάχης, tristia patiar, si mature non pervenero ad pugnam, Id. Heraclid. 734. Λέλειμμαι τῶν ἐν Ἕλλησιν νόμων, ignoro mores Græcorum, Id. Helen. 1262.

Λειπώδυν, ὕνος, ὁ, doloribus exemptus, Suid.

Λείπωσα, Dor. pro λείπουσα, a λείπω.

Λείρινος, ίνη, ινον, liliaceus, e liliis factus; (2) lilio similis; (3) floridus, mollis, delicatus. A λείριον.

Λειριόεις, όεσσα, όεν, liliaceus; (2) floridus; (3) suavis; (4) tener. (3) ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι, vocem suavem emittunt: alii gracilem interpretantur. Vide Hesych. Hom. Il. 3, 152. Ab eod.

ΛΕΊΡΙΟΝ, ου, τὸ, lilium; (2) flos narcissi; (3) flos quilibet.

Λείριος, floridus. Λείρια κηρία· sic vocat Oppianus quod mel fiat ex succis florum omnis generis, Oppian. Cyneg. 1, 128.

Λειρὸς, ρὰ, ρὸν, gracilis, pallidus, Hes. A λεῖος.

Λειρόφθαλμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui placido et miti adspectu est. Ex λεῖος et ὀφθαλμός.

Λειρώδης, liliaceus, Theophr.

Λειστὸς, ἡ, ὸν, prædabilis. A λείζω.

Λεῖτον, ου, τὸ, publicum.

Λειτουργέω, ῶ, f. ήσω, publicum munus obeo; ppr. sumptibus in remp. faciendis, deinde (2) tropice, reip. quocunque modo, prodesse; (3) sacris operor in N. T. (4) ap. Eccles. Script. munere ecclesiastico fungor; ppr. Sacram Cœnam administro. Λειτουργεῖν τῇ πόλει, Xen. τὰς δαπανηρὰς λειτουργίας, Dem. περὶ τὰς ἀρχὰς, Aristot. πρός τι, Id. A λειτουργός. Hinc

Λειτούργημα, ατος, τὸ, ministerium sacrum et ecclesiasticum; (2) tributi præstatio.

Λειτουργία, ας, ἡ, ministerium seu munus publicum; (2) ministerium quodvis; (3) quodvis pietatis officium; (4) administratio S. Cœnæ. A λειτουργός.

Λειτουργικὸς, ἡ, ὸν, sacerdotalis; (2) ad ministerium pertinens. A

Λειτουργὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, qui munus publicum obit; (2) minister ecclesiæ. Vide λῃτουργός.

Λειτουργοὶ, οἱ, operæ militares, ministri, operarii militares. Λειτουργοὶ φιλοπονώτατοι, Polyb. 5, 2, 5.

Λειφαιμέω, ῶ, sanguine destituor, exsanguis et pallidus reddor. A

Λειφαιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui sanguis deficit, pallidus et exsanguis. Ex λείπω et αἷμα.

Λειχάζω, fello, -as, Gl. V. A λείχω.

ΛΕΙΧΗ'Ν, ῆνος, ὁ, lichen, impetigo, summa cutis asperitas, cum leni pruritu, Lev. 21, 20. (2) callus in equorum genibus; (3) herbæ species, lichenas sanans, Angl. LIVERWORT. Hinc

Λειχηνιάω, ῶ, lichene seu impetigine laboro.

ΛΕΙ'ΧΩ, fut. ξω, lambo, lingo.

Λεῖψαν, 3. pl. a. 1. ind. act. Ion. pro ἔλειψαν, a λείπω.

Λειψανδρία, ας, ἡ, virorum penuria. Ex λεῖψις et ἀνήρ.

Λειψανολόγος, ου, ὁ ϗ ἡ, reliquias colligens. Ex seq. et λέγω.

Λείψανον, ου, τὸ, reliquiæ, quod relictum est.

Λεῖψις, εως, ἡ, relictio; (2) penuria. A λείπω.

Λειψυδρία, ας, ἡ, aquæ defectus, aquæ penuria. Ex λεῖψις et ὕδωρ.

Λειώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, lævis, planus, Suid. A λεῖος.

Λείωμα, ατος, τὸ, lævigatum; (2) friando in pulverem redactum. A λειόω.

Λείωσις, εως, ἡ, lævigatio. Ab eod.

Λεκαλέος, ὁ, patinarius, ciborum delicatorum appetens; qu. λεκανήφιλος, ap. Lucian.

Λεκανάριον, ου, τὸ, patella. A seq.

ΛΕΚΑ'ΝΗ, ης, ἡ, pelvis, catinus, patina. Χαλκώματα .... λεπτότατα ταῖς κατασκευαῖς, οἷον λεκάνας καὶ τὰ ὅμοια τούτοις, Polyb. 10, 11, 10.

Λεκάνιον, ου, τὸ, patella, parva pelvis, catinulus. Dim. a λεκάνη.

Λεκανὶς, ίδος, ἡ, idem et ab eod.

Λεκανίσκη, ης, ἡ, idem et ab eod.

Λεκανομαντεία, ας, ἡ, divinatio e pelvi.

Λεκανόμαντις, εως, ὁ ϗ ἡ, e pelvi vaticinans.

Λεκανοσκοπία, ἡ, pelvium inspectio, Man.

Λεκιθίτης, ου, ὁ, qui e vitello est, seu in quo vitelli sunt. A λέκιθος.

Λεκιθολαχανόπωλις, ἡ, quæ pisa et olera vendit. Vox Com.

Λεκιθοπώλης, ου, ὁ, qui pisa vendit. Hinc

Λεκιθόπωλις, ιδος, ἡ, quæ pisa vendit.

ΛΕ'ΚΙΘΟΣ, ου, ἡ, vitellus, ovi luteum; (2) ὁ λέκιθος, pisum; (3) lens, cui cortex detracta; (4) pulmentum e leguminum farina. Hinc

Λεκιθώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, luteus, croceus, colorem vitelli referens; (2) e farina leguminum confectus. A λέκιθος.

Λεκὶς, ίδος, ἡ, parva scutella. A λεκός.

Λεκίσκιον, ου, τὸ, scutella. A λεκίς.

Λεκίσκος, ου, ὁ, idem et ab eod.

ΛΕΚΟ'Σ, οῦ, ὁ, vel λέκος, εος, τὸ, patina, scutella, Hes. P. ll.

Λεκτέος, έα, έον, dicendus. Hinc λεκτέον, dicendum est. A λέγω. Unde

Λέκτης, ου, ὁ, dicentarius, Gl. Vet.

Λεκτίκιον, τὸ, lectica. V. L.

Λεκτικὸς, ἡ, ὸν, orationi et sermoni accommodatus, disertus, eloquens. Gl. Vet. λεκτικὸς, dicax.

Λεκτικῶς, adv. proprie, vi vocis.

Λέκτο, 3 sing. plusq. perf. ind. pass. Ion. pro ἐλέλεκτο, a λέγω. Unde

Λεκτὸς, ἡ, ὸν, collectus, delectus; (2) dictus; (3) dicendus, qui dici potest; (4) qui in verbis seu dictis consistit. Philox. λεκτὸν, dicibile; plur. λεκτοὶ, delecti, principes. (3) λέγει μέγαν τιν' ὄλβον, οὔτι λεκτὸν, οὔτε πιστὸν, magnam aliquam prædicat felicitatem, inerrabilem et incredibilem, Arist. Av. 421.

Λεκτροκλόπος, ὁ, adulter, Sibyl.

Λέκτρον, ου, τὸ, lectus, cubile. A λέγω.

Λέκτρονδε, adv. ad lectum.

Λεκτροχαρὴς, ὲς, concubitu gaudens. A χαίρω.

Λέκυθος, ου, ὁ, idem quod λέκιθος.

Λελαβέσθαι, aor. 2. inf. med. Ion. et Poet. pro λαβέσθαι, a λαμβάνω.

Λελάβησι, 3. sing. præs. vel aor. 2. conj. act. Ion. pro λάβῃ.

Λελαβόμην, aor. 2. ind. med. Ion. et Poet. pro ἐλαβόμην.

Λέλαθα, perf. ind. med. Dor. pro λέληθα, a λανθάνω pro λήθω, lateo.

Λελαθόμην, a. 2. ind. med. Ion. pro ἐλαθόμην.

Λέλακα,

Λέλακα, perf. ind. med. a ληκέω.

Λελακυῖα, part. perf. med. f. g.

Λελάληκα, perf. ind. act. verbi λαλέω.

Λελάμπρυνται, 3. sing. perf. ind. pass. verbi λαμπρύνω.

Λελάσμεθα, 1. pl. perf. ind. pass. *Dor.* pro λελήσμεθα, a λανθάνω.

Λέλασαι, *oblitus est*, 3. sing. perf. ejusd.

Λελάχωσι, 3. pl. aor. 2. conj. act. *Ion.* pro λάχωσι, a λαγχάνω.

Λέλειπται, 3. sing. perf. ind. pass. verbi λείπω.

Λέλειπτο, *relictus erat*, 3. sing. plusq. perf. ejusd.

Λελειχότες, perf. part. act. verbi λείχω.

Λέλεκται, 3. sing. perf. ind. pass. verbi λέγω.

Λέληθα, perf. ind. med. verbi λανθάνω.

Λεληθότως, *adv.* latenter, clam, furtim. A λεληθὸς, quod est part. perf. med. a λανθάνω.

Λέληκα, perf. ind. act. *per Sync.* pro λελάληκα, a λαλέω.

Λέλημμαι, perf. ind. pass. verbi λαμβάνω.

Λελῆσθαι, perf. inf. pass. verbi λανθάνω.

Λελῇσθαι, perf. inf. pass. verbi λῃΐζω.

Λελήϊσμαι, perf. pass. verbi λῃΐζω. λεληϊσμένος, part. pret. pass. Ἐκ γῆς βαρβάρου λεληϊσμένη, abrepta, *Eurip. Med.* 256.

Λέλησμαι, *oblitus sum*, perf ind. pass.

Λέληφα, perf. ind. act. verbi λαμβάνω.

Λελιμμένος, perf. part. pass. *per Euphon.* pro λελιλημένος, *Æsch. Sept. ad Theb.* 386. Τυδεὺς δὲ μάργων ϗ μάχης λελιμμένος, pro λελιλημένος, a λιλάω.

Λέλογα, *dixi*, perf. ind. med. verbi λέγω.

Λελογίσμεθα, 1. pl. perf. ind. pass. v. λογίζω.

Λελογισμένον, τὸ, ratio. Τὸ λελογισμένον παρεὶς, καὶ τὸ καλὸν, *Eurip. Iphig. in Aul.* 386.

Λελογισμένως, *adv.* prudenter, caute. A λελογισμένος, part. perf. pass. a λογίζομαι. Εἰ τὰ πράγματα λελογισμένως πράσσοιμι μᾶλλον, ἢ σθένει, *Eurip. Iphig. in Aul.* 1021.

Λέλογχα, perf. ind. med. verbi λαγχάνω.

Λέλοιπε, 3. sing. perf. ind. med. verbi λείπω.

Λελουμένον, acc. sing. perf. part. pass. v. λούω.

Λέλοχας, 2. sing. perf. ind. act. *Att.* pro λέλεχας, a λέγω.

Λελύμασμαι, perf. ind. pass. *Att.* pro λελύμαμμαι, a λυμαίνω.

Λελυμένως, *adv.* leniter, lente. A λύω.

Λέλυται, 3. sing. perf. ind. pass. verbi λύω.

Λεμβάδιον, ου, τὸ, parvus lembus. Dim.

Λεμβαρχος, ου, ὁ, lembi gubernator, qui lembo præest, *E. M.*

ΛΕ'ΜΒΟΣ, ου, ὁ, lembus, parvum navigium. Hinc

Λεμβώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, lembo similis.

Λέμμα, ατος, τὸ, cortex, liber; (2) cortex nondum detractus; (3) tunica plantæ, leguminis et similium; (4) tegmen. A λέπω.

ΛΕ'ΜΦΟΣ, ου, ὁ, mucus concretus.

Λεμφὸς, οῦ, ὁ, vel λέμφος, ου, ὁ, mucosus; (2) stolidus, stultus.

Λέντιον, ου, τὸ, linteum. *Vox Latina.*

Λεξάσθων, *contr.* ex λεξάσσωσαν, aor. 1. imperat. med. a λέγω, *cubo*, Il. 9, 67.

Λέξατο, *recensuit*, 3. sing. a. 1. ind. med. *Ion.* pro ἐλέξατο, a λέγω, *recenseo.*

Λέξεο, *cuba*, 2. sing. præs. imperat. *Ion.* pro λέξεσο, a λέξομαι, *cubo.*

Λέξεως, gen. sing. *Att.* et *Ion.* pro λέξιος, a λέξις. Unde

Λεξίδιον, vel λεξείδιον, ου, τὸ, vocula, verbum exquisitius. Dim. a λέξις.

Λεξείω, dicturio, *Gl. V.* A λέξω, *dicam.*

Λεξιθήρας, ου, ὁ, vocabulorum captator. Ex λέξις et θήρα.

Λεξιθηρέω, ῶ, voculas aucupor et capto:

Λεξιθηρία, ας, ἡ, vocum captatio. Ex iisd.

Λεξικογράφος, ου, ὁ ϗ ἡ, Lexici scriptor.

Λεξικὸς, οῦ, ὁ, vocabula deinceps posita explicans. Hinc ἡ λεξικὴ, ῆς, sc. τέχνη, ars lexica, vocabulorum rationem reddens, et τὸ λεξικὸν, οῦ, sc. βιβλίον, liber in quo vocabula sua serie posita explicantur, Lexicon, vocabularium. A

Λέξις, εως, ἡ, dictio, elocutio, oratio, sermo, stilus; (2) vocabulum, verbum. A λέγω.

Λεξοῦντι, 3. pl. f. 1. ind. act. *Dor.* pro λεξοῦσι, a λέγω.

Λεοντάγχωνος, ὁ ϗ ἡ, leonem angendo perimens. Ab ἄγχω.

Λεοντέη, ης, et *contr.* λεοντῆ, ῆς, ἡ, sc. δορὰ, pellis leonina, exuvium leonis. A λέων.

Λεόντειος, εία, ειον, vel λεόντειος, ου, ὁ ϗ ἡ, leoninus, qui leonis est, qualis leonis est:

Λεοντηδὸν, *adv.* more leonino, instar leonis. Λεοντηδὸν δὲ ἐντινάξαντες εἰς τοὺς πολεμίους, κατέστρωσαν αὐτῶν χιλίους πρὸς τοῖς μυρίοις, *Maccab.* 2, 11, 11.

Λεοντιαῖος, αία, αῖον, leoninus. Ab eod.

Λεοντιδεὺς, έως, ὁ, pl. λεοντιδεῖς, leonis catuli. Ab eod.

Λεοντικὴ, ῆς, ἡ, leontice, *herba.* Ab eod.

Λεόντιος, ια, ιον, leoninus. Ab eod.

Λεοντίσκος, ου, ὁ, parvus leo. Dim. ab eod.

Λεοντοβάμων, ὁ ϗ ἡ, leoni insistens, *Æsch.*

Λεοντοβότος, ου, ὁ ϗ ἡ, leones alens. Ex λέων et βόσκω.

Λεοντοδάμας, αντος, ὁ, leones domans, leonum domitor. Ex λέων et δαμάω.

Λεοντόθυμος, ου, ὁ ϗ ἡ, leonino, id est, forti animo præditus. Ex λέων et θυμός.

Λεοντοκέφαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, caput leonis habens.

Λεοντοκόμος, ου, ὁ ϗ ἡ, leonum curator. Ex κομέω.

Λεοντομιγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, leonis mixtione genitus; ut λεοντομιγεῖς κύνες, canes canum et leonum coitu progeniti. Ex λέων et μίγνυμι.

Λεοντοπέταλον, ου, τὸ, leontopetalum, *herba.*

Λεοντοπόδιον, ου, τὸ, leontopodium, pes leonis, *herba.* Ex λέων et πούς.

Λεοντοπρόσωπος, ον, leonis faciem habens.

Λεοντοφόνος, ου, ὁ ϗ ἡ, leonicida, leonum interfector; λεοντόφονος, a leone occisus.

Λεοντοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, leonem ferens. Ex φέρω.

Λεοντοφυὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, ex leone natus. Ex λέων et φύω, *nascor.*

Λεοντόχλαινος, ου, ὁ ϗ ἡ, pelle leonina indutus. Ex χλαῖνα, *vestis.*

Λεοντόψυχος, ον, fortissimus. Ex ψυχή.

Λεοντώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, leoninus, leoni similis, qualis est leonum. A λέων.

Λεοντωδῶς, *adv.* more leonino.

Λεωργός· vid. λεωργός.

Λέπαδνον, ου, τὸ, pl. τὰ λέπαδνα, lora lata quibus equi collum ad jugum religatur, antilena. A λέπω.

Λεπαῖος, αία, αῖον, montanus, arduus, præruptus, asper; (2) corticibus abundans. (1) λεπαίας οὐ κάτοισ' ὅπα χθονός, *Eurip. Hippol.* 1248. A λέπας, vel λέπος.

Λέπαργος, ου, ὁ ϗ ἡ, albus, *Eust.* Ex λεπὶς et ἀργός, *albus.*

Λέπας, τὸ, rupes, mons, jugum. A λέπω.

Λεπὰς, άδος, ἡ, lepas, concha petræ adnascens. Πρὶν Ἰδαῖον κατοικίσαι λέπας, mitteret, *Eurip. Andr.* 295. A λέπας.

Λέπασμα, τὸ, velamen, *Man.*

Λεπαστὴ, ῆς, ἡ, genus poculi conchæ formam habens. A λεπάς.

Λεπαστὶς, ίδος, ἡ, idem et ab eod.

Λεπίδιον, ου, τὸ, parvus cortex; (2) parva squama; (3) lancinula. Dim.

Λεπιδοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, squamæ formam habens. Ex λεπὶς et εἶδος.

Λεπιδόχαλκος, ου, ὁ, æris squama.

Λεπιδωτὸς, ἡ, ὸν, squamatus, squameus, squamosus; (2) piscis quidam.

Λεπίζω, f. ίσω, decortico, putamen vel squamam detraho; (2) pellem detraho; (3) laminam detraho qua inductum quid erat. Διότι λεπίσαιεν τὴν τοῦ Διὸς τράπεζαν, ἀργυρᾶν οὖσαν, *Polyb.* 23, 2, 7. A

Λεπὶς, ίδος, ἡ, cortex, liber; (2) squama; (3) lamina. A λέπω.

Λέπισμα, ατος, τὸ, cortex, detractus; (2) decorticatio. A λεπίζω.

Λέπος, εος, τὸ, cortex, liber, qui detrahitur; (2) cortex plantam aut legumen ambiens, siliqua; (3) squama piscis. A λέπω.

Λέπρα, ας, ἡ, lepra, vitiligo, asperitas cutis profundior cum pruritu eam in squamas resolvens. A λεπρός. Unde

Λεπρὰς, άδος, ἡ, scabra, aspera.

Λεπράω, ῶ, scaber fio; scaber sum.

Λεπριάω, ῶ, idem et ab eod.

Λεπρικὸς, ὴ, ὸν, ad lepram pertinens; (2) lepræ medens. A

ΛΕΠΡΟ'Σ, ὰ, ὸν, scaber, asper; (2) leprosus, cujus cutis quasi in squamulas asperas resolvitur. Hinc τὸ λεπρὸν, οῦ, lepra. Hinc

Λεπρόω, ῶ, f. ώσω, scabrum reddo, velut squamulis obduco. Hinc λεπρόομαι, οῦμαι, lepram patior, lepra laboro.

Λεπρύνω, λεπρύνομαι, idem.

Λεπρώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, leprosus, scaber.

Λεπτακινὸς, οῦ, ὁ, tenuis, minusculus, minutulus. *In Epigr. Ph.* λεπτακίνης, gracilis. A λεπτός.

Λεπταλέος, έα, έον, tenuis, subtilis: (2) gracilis, macilentus, *oppon.* obeso. Μηδ' ἔτι λεπταλέοι, *Oppian.* 1, 87. Ab eod.

Λεπτεπίλεπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, gracilis supra graciles, gracilitate omnes superans, *Epigr.*

Λεπτηγορέω, ῶ, f. ήσω, minutissima quæque recenseo. Ex λεπτὸς et ἀγορέω.

Λεπτίζω, extenuo, attenuo.

Λεπτοβαθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, mediocriter profundus.

Λεπτόβλαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, tenuia germina edens. Ex λεπτὸς et βλαστάνω.

Λεπτοβόης, ου, ὁ, exilem et gracilem vocem habens. Ex λεπτὸς et βοὴ, *clamor.*

Λεπτόβυρσος, ον, tenuem pellem habens.

Λεπτόγαιος, ου, ὁ ϗ ἡ, cujus solum tenue et non pingue est. Ex λεπτὸς et γαῖα.

Λεπτόγειος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem. Ex γέα, vel γῆ.

Λεπτόγεως, ω, ὁ ϗ ἡ, idem; τὸ λεπτόγεων, tenuitas, sterilitas soli.

Λεπτογνώμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, acutus, subtilis. Ex λεπτὸς et γνώμη.

Λεπτόγραμμος, ου, ὁ ϗ ἡ, minutis literis seu lineis constans. Ex γράμμα, seu γραμμή.

Λεπτογράφος, tenuiter, subtiliter scribens.

Λεπτόγραφος, ου, ὁ ϗ ἡ, minutis et exiguis literis descriptus.

Λεπτοδέρματος, ου, ὁ ϗ ἡ, tenuem pellem seu cutem habens. Ex δέρμα.

Λεπτόδερμος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem.

Λεπτοδερμία, ας, ἡ, corii tenuitas.

Λεπτόδομος, ου, ὁ ϗ ἡ, tenuiter ædificatus, ex tenui materia structus. Ex δέμω.

Λεπτοεπέω, ῶ, subtiliter dissero, minutissima quæque tracto. Ex ἔπος.

Λεπτόθριξ, χος, ὁ ϗ ἡ, qui tenui pilo seu capillo est. Ex λεπτὸς et θρίξ.

Λεπτόθριος, ου, ὁ ϗ ἡ, tenuia habens folia. Ex λεπτὸς et θρῖον.

Λεπτόϊνος, ου, ὁ ϗ ἡ, tenues nervos seu exiles fibras habens. Ex λεπτὸς et ἴς.

Λεπτοκάλαμος, epith. arundinis tenuis.

Λεπτόκαρπος, ου, ὁ ϗ ἡ, cujus fructus tenuis est.

Λεπτοκάρυον, ου, τὸ, nux avellana.

Λεπτόκαρφος, ου, ὁ ϗ ἡ, festucam seu surculum tenuem habens.

Λεπτόκαυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui tenuem caulem seu scapum habet.

Λεπτόκνημος, ου, ὁ ϗ ἡ, exiles tibias, ac suras, seu crura exilia habens. Ex κνήμη.

Λεπτοκοπέω, ῶ, f. ήσω, minutatim concido, seu contundo, comminuo. Ex κοπή.

Λεπτολέσχης, ιος, ὁ ϗ ἡ, subtiliter et nimis scrupulose de re leviori disputans. Ex λεπτὸς et λέσχη, *sermo.*

Λεπτολεσχία, ας, ἡ, subtiles nugæ, subtilior de re levi disputatio. Ex iisd.

Λεπτολογέω, ῶ, f. ήσω, minuta et subtilia disputo, subtilius de re levi dissero, curiosius expono. Καὶ λεπτολογεῖν ἤδη ζητεῖν, ϗ περὶ καπνοῦ στενολεσχεῖν, *Aristoph. Nub.* 319. A λεπτολόγος.

Λεπτολόγημα, ατος, τὸ, idem quod

Λεπτολογία, ας, ἡ, subtilior de rebus minimis disputatio. Ab eod.

Λεπτολογιστὴς, οῦ, ὁ, nimis subtilis argumentator.

Λεπτολόγος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui subtiliter et minutis de rebus disserit; (2) argutus; (3) accuratus. Ex λεπτὸς et λόγος.

Λεπτομέρεια, ἡ, tenuitas partium, subtilitas. A

Λεπτομερὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, tenues et exiles partes habens, tenuis, exilis, minutus. Ex λεπτὸς et μέρος.

Λεπτομεριμνος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, scrupulosus, anxius; in minutiis diligens, *Ph.* Ex μέριμνα.

Λεπτομερῶς, *adv.* minutatim, subtiliter, excutiendo minutissima quæque.

Λεπτόμητις, ιος, ἡ, prudens consilium; (2) animus cordatus. Ex λεπτὸς et μῆτις.

Λεπτόμιτος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, tenui licio seu filo textus. Ἐξ αἰθέριον λεπτόμιτον φᾶρος, *Eurip. Andr.* 831.

Λεπτομυθέω, ῶ, fut. ήσω, subtiliter dissero, argutor.

Λεπτὸν, ȣ, τὸ, minutus nummus. A λεπτός.

Λεπτόνητος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, subtiliter netus, vel etiam e stamine subtili textus. Ex νέω.

Λεπτοποιέω, ῶ, fut. ήσω, extenuo, attenuo.

Λεπτόπους, οδος, ὁ ἡ ἡ, tenues et graciles pedes habens.

Λεπτόπυγος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, tenues et exiles habens nates. Ex πυγή.

Λεπτόρριζος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, cui tenuis est radix.

Λεπτόρρυτος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, tenuiter fluens. Ex λεπτὸς et ῥέω, *fluo.*

ΛΕΠΤΟ'Σ, ἡ, ὸν, tenuis, subtilis; (2) exiguus, parvus; (3) gracilis, macer; (4) rarus; (5) acutus, ingeniosus, argutus.

Λεπτοσκελὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, tenuia habens crura.

Λεπτοσπαθήτος, tenuis, de linteo dicitur. Λεπτοσπαθήτων χλανιδίων ἑσιτίοις θάλπουσα καὶ ψύχουσα, tenuibus linteaminum pannis, *Soph. in Niobe.*

Λεπτόσπερμος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, qui tenue et minutum semen habet. Ex λεπτὸς et σπέρμα.

Λεπτόστομος, ον, tenue, angustum os habens.

Λεπτοσύνη, ης, ἡ, tenuitas, gracilitas.

Λεπτοσύνθετος, ον, e subtili materia factus, subtilis, mollis.

Λεπτοσχιδὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, tenuibus fissuris distinctus, tenuiter scissus, insisus, diffissus. Ex λεπτὸς et σχίζω.

Λεπτόσωμος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, tenue corpus habens. Ex λεπτὸς et σῶμα.

Λεπτότης, ητος, ἡ, tenuitas, subtilitas; (2) gracilitas, macies; (3) argutia, subtilitas ingenii. A λεπτός.

Λεπτοτομέω, ῶ, fut. ήσω, in tenues partes seco. Ex λεπτὸς et τομή.

Λεπτοτράχηλος, ον, gracilem cervicem habens.

Λεπτότριχος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, tenues et raros capillos seu pilos habens. Ex λεπτὸς et θρίξ.

Λεπτουργέω, ῶ, f. ήσω, subtilia opera conficio; (2) subtiliter partior, distinguo, exprimo, subtili ratione tracto. Ἀλλ' ȣ γὰρ εἰδόσι λεπτουργεῖς, *Eur. Hipp.* 926.

Λεπτουργὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, subtili artificio factus.

Λεπτουργία, ας, ἡ, opus subtile. A

Λεπτουργὸς, ȣ, ὁ ἡ ἡ, subtilium operum artifex. *Gl. V.* faber lignarius. Ex λεπτὸς et ἔργον.

Λεπτοϋφὴς, ὲς, subtiliter textus. Ex ὑφή.

Λεπτόφλοιος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, tenuem et subtilem corticem habens.

Λεπτοφυὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, tenuis, exilis, subtilis. Ex φυή.

Λεπτόφυλλος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, tenuia folia habens.

Λεπτοφωνία, ας, ἡ, exilitas vocis, vox tenuis. A

Λεπτόφωνος, ον, tenuem et gracilem vocem habens. Ex λεπτὸς et φωνή.

Λεπτόχειλος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, tenuia labra habens.

Λεπτόχυλος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, qui tenuem habet succum, qui succi tenuis est.

Λεπτόω, ῶ, pass. λεπτόομαι, ῦμαι, macer fio, macreo, *Gl. V.* A λεπτός.

Λέπτυνις, ἡ, Proserpina, vel anima, mors, fatum, Pluto, *Lycophr.*

Λέπτυνσις, εως, ἡ, attenuatio, extenuatio.

Λεπτυντικὸς, ὴ, ὸν, attenuandi vim habens, quod tenuem et gracilem reddit. A

Λεπτύνω, attenuo, tenuem et gracilem reddo, minuo, extenuo; λεπτύνομαι, macresco. A λεπτός.

Λεπτυσμὸς, ȣ, ὁ, idem quod λέπτυνσις.

Λεπτῶς, *adv.* tenuiter, subtiliter, accurate.

Λεπύριον, ȣ, τὸ, parvus cortex, exiguum putamen, squamula. Dim. a λέπυρον. Hinc

Λεπυριόω, ῶ, f. ώσω, decortico, deglabro.

Λεπυριώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, idem quod λεπυρός.

Λέπυρον, ȣ, τὸ, cortex, testa. A λέπω. Hinc

Λεπυρὸς, ὰ, ὸν, corticosus, squamosus.

Λεπυρώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, idem. Ab eod.

Λεπύχανον, ȣ, τὸ, gluma, folliculus. A

ΛΕ'ΠΩ, fut. ψω, decortico, delibro, putamen vel squamam detraho. Μάζης μελαγχρῆ μέρίδα λαμβάνων λέπει, *Athen.*

Λεπώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, squamosus, *Gl. V.* A λέπος.

Λερναῖος, αία, αῖον, Lernæus. A

Λέρνη, ης, ἡ, Lerna, palus in Argolide, in quam sordes omnis generis confluebant.

Λεσβιάζω, fut. άσω, Lesbiorum mores obscœnos imitor. A Λέσβος. Unde

Λεσβιὰς, άδος, ἡ, fellatrix, fœmina obscœna.

Λεσβίζω, fut. ίσω fut. inf. λεσβιεῖν, *Att.* pro λεσβίσειν, idem quod λεσβιάζω.

Λέσβιον, τὸ, poculum, *Ep.*

Λέσβιος, ία, ιον, Lesbius, ex insula Lesbo.

Λεσβὶς, ίδος, ἡ, fœmina Lesbia. Ab eod.

ΛΕ'ΣΒΟΣ, ȣ, ὁ, Lesbus, insula maris Ægei.

Λεσχάζω, fut. άσω, garrio, blatero, sermocinor.

Λεσχαίνω, idem. A λέσχη.

Λεσχαῖος, ȣ, ὁ, confabulator, *Hes.* A

ΛΕ'ΣΧΗ, ης, ἡ, sermocinatio, crebra confabulatio; (2) futilis sermo; (3) sedes et locus in quem homines de rebus philosophicis disputandi gratia convenire solebant, *Gen.* 24, 63.

Λεσχηνεία, ας, ἡ, confabulatio; (2) loquacitas; (3) contumelia, convicium, injuria:

Λεσχηνευτὴς, ȣ, ὁ, confabulator. A

Λεσχηνεύω, fut. εύσω, sermocinor, confabulor, garrio. A λέσχη.

Λεσχηνίτης, ὁ, contumeliosus, *Suid.*

Λεσχηνόριος, ȣ, ὁ, confabulator, cognomen Apollinis, quod ipso lucente, seu interdiu, homines inter se confabulari solent. Quidam λεσχηνάριον, alii λεσχηνόριον.

Λεσχηνῶται, discipuli qui sermonibus præceptoris intersunt.

Λεσχηρῶ, confabulor, sermocinor, *Hes.*

Λεσχόμαχος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, confabulationibus pugnans. Ex λέσχη et μάχομαι.

Λευγαλέῃς, dat. plur. f. g. *Ion.* pro λευγαλέαις.

Λευγαλέος, έα, έον, exitiosus, perniciosus; (2) difficilis, gravis, molestus; (3) malus; (4) miserabilis, ærumnosus; (5) invalidus, *it.* tenuis, levis, vilis. A λοιγός.

Λευγαλέως, *adv.* graviter, acerbe, tristi animo.

Λευκαίνω, fut. ανῶ, dealbo, candidum facio; λευκαίνομαι, dealbor, item albus seu candidus sum, albeo, candeo, candico. Λευκαίνει τόδε φῶς ἤδη λάμπουσ' ἠώς, *Eurip. Iphig. in Aul.* 154. A λευκός.

Λευκάκανθα, ης, ἡ, spina alba. Ex λευκὸς et ἄκανθα.

Λευκάλφιτος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, albam polentam seu farinam habens. Ex λευκὸς et ἄλφιτον.

Λευκάμπυξ, υκος, ὁ ἡ ἡ, albas vittas habens, album vinculum habens, *Opp.*

Λευκὰν, acc. sing. f. g. *Dor.* pro λευκήν.

Λευκᾶναι, aor. 1. inf. act. verbi λευκαίνω.

Λευκανθεὶς, *dealbatus*, aor. 1. part. pass.

Λευκανθέμον, ȣ, τὸ, anthemidis species. Ex λευκὸς et ἄνθος, *flos.*

Λευκανθὴς, ὲς, florem album habens. Ex iisd.

Λευκανθίζω, fut. ίσω, candidus sum; (2) dealbo, candidum reddo. Ex λευκὸς et ἀνθίζω.

Λευκανία, ας, ἡ, *Ion.* λευκανίη, ης, ἡ, guttur, gula. A λαυκανία.

Λευκανίηνδε, *adv.* ad gulam.

Λευκανίηθεν, *adv.* ex gutture, ex imo gutture.

Λεύκανσις, εως, ἡ, dealbatio. A λευκαίνω.

Λευκαντὴς, ȣ, ὁ, dealbator, *Gl. V.* Ab eod.

Λευκαντικῶς, *adv.* candide, specie alba.

Λευκάργιλλος, ȣ, ἡ, argilla candida.

Λευκὰς, άδος, ἡ, alba, candida; (2) clara; (3) leucas, *herba.* A λευκός.

Λευκασμὸς, ȣ, ὁ, dealbatio; (2) candor. *Vet. Lex.* Quasi a λευκάζω.

Λεύκασπις, ιδος, ἡ, album clypeum habens.

Λευκαυγὴς, ὲς, candidus cum splendore.

Λευκαχάτης, ȣ, ὁ, sc. λίθος, gemmæ species, achates albus.

Λευκερινεὸς, ȣ, ἡ, caprificus alba, ficus species.

Λευκέρυθρος, ον, ex albo et rubro mixtus. Ex λευκὸς et ἐρυθρὸς

Λευκερωδιὸς, ȣ, ὁ ἡ ἡ, ardea alba, ardeola.

Λεύκη, ης, ἡ, populus alba; (2) vitiligo alba; (3) spartum.

Λευκηπατίας, ȣ, ὁ, pallidus ex vitio quodam hepatis; (2) timidus. Ex λευκὸς et ἧπαρ.

Λευκήρετμος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, sc. ναῦς, navis albos remos habens. Λευκήρετμον δ' ἄρη Ταφίων ἦγεν ὧν Μήγης ἄνασσε, albis remis instructum exercitum, *Eurip. Iphig. in Aul.* 283.

Λευκήρης, ες, albus.

Λεύκινος, ίνη, ινον, populeus. A λευκή.

Λεύκιππος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, qui candidos equos habet.

Λευκίσκος, ȣ, ὁ, piscis e mugilum genere. A λεύκη.

Λευκίτης, ȣ, ὁ, candidus; *apud Theoc.* hircus dicitur λευκίτας, *Dor.* a colore. A λευκός.

Λευκόγαιος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, cujus terra alba est.

Λευκόγειος, ȣ, vel *Att.* λευκόγεως, ω, ὁ ἡ ἡ, idem.

Λευκογραφέω, ῶ, fut. ήσω, colore albo depingo. Ex λευκὸς et γράφω.

Λευκογραφὶς, ίδος, ἡ, leucographis, genus lapidis. Ex iisd.

Λευκοδέρματος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, alba pelle amictus. Ex λευκὸς et δέρμα.

Λευκοδίφθερος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, albis pellibus seu rhenonibus indutus. Ex λευκὸς et διφθέρα.

Λευκοείμων, ονος, ὁ ἡ ἡ, candidatus, *Gl. V.* Ex λευκὸς et εἷμα.

Λευκοθέα, ας, ἡ, Leucothea, Albunea mater, Matuta, Ino. Λευκοθέαι, Nereides.

Λευκόθριξ, χος, ὁ ἡ ἡ, qui candidos habet capillos, cui nivei sunt pili.

Λευκοθώραξ, ὁ, candide loricatus.

Λευκόϊνος, ον, e leucoio factus. A

Λευκόϊον, ȣ, τὸ, alba viola. *Angl.* SNOW-DROPS. Ex λευκὸς et ἴον, *viola.*

Λευκόκαρπος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, albos fructus proferens.

Λευκόκαυλος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, cujus caulis est albus.

Λευκοκέρατις, alba habentes cornua, *Hes.*

Λευκοκέφαλος, ον, candidum caput habens.

Λευκόκομος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, cui candida est coma.

Λευκόκρανος, candidum habens caput, *Hes.*

Λευκόκυμα, ατος, τὸ, albicans fluctus. Hinc

Λευκοκύμων, ὁ ἡ ἡ, spumans, epith. litoris.

Λευκόλιθος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, ex albo lapide constans.

Λευκόλινον, ȣ, τὸ, linum album.

Λευκολόφας, ὁ, idem quod

Λευκόλοφος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, albam cristam habens. *Eurip. Phœn.* 120.

Λευκομαινὶς, ίδος, ἡ, mæna candida, piscis.

Λευκόμαλλος, ον, candidum vellus seu albam lanam habens.

Λευκόμελας, αινα, αν, e nigro et albo mixtus.

Λευκομέτωπος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, candidam habens frontem; (2) candidus.

Λευκομφάλιος, ficus species. Ex ὀμφαλός.

Λευκόνοτος, ȣ, ὁ, purus et candidus, i. e. siccus notus seu auster, qui imbribus caret.

Λευκόοπωρος, ἡ, albescentes seu flavescentes fructus ferens, epith. arboris. Ex ὀπώρα.

Λευκοπάρειος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, candidas genas habens. Ex λευκὸς et παρειά.

Λευκοπάρυφος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, idem et ex iisd.

Λευκοπάρυφος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, cujus vestis album limbum aut albos clavos habet. Ex παρυφή.

Λευκοπέταλος, gemma quæ candorem nivis ex auro distinguit, *Plin.* Ex πέταλον.

Λευκόπετρον, ȣ, τὸ, rupes nuda a gramine, &c.

Λευκόπηχυς, εος, ὁ ἡ ἡ, albos habens cubitos. Ἀνάγετε κωκυτὸν, ἐπὶ κρᾶτα τε λευκοπήχεις κτύπος χεροῖν, *Eurip. Phœn.* 1360.

Λευκόπλευρος, ον, alba latera habens.

Λευκοπληθὴς ἐκκλησία, concio albis, i. e. mulieribus plena, *Aristoph.* Ex πλῆθος.

Λευκοποίκιλος, ον, albas maculas vel strias, &c. habens.

Λευκόπους, οδος, ὁ ἡ ἡ, albos habens pedes.

Λευκόπρωκτος, ον, album habens podicem, i. e. mollis.

Λευκόπτερος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, albas alas vel etiam alba vela habens. Ex λευκὸς et πτερόν.

Λευκόπυγος, ον, albas habens nates; (2) mollis et effeminatus. Ex λευκὸς et πυγή.

Λευκόπωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui albis equis utitur, epitheton solis.

Λευκόπωρος. Vide λευκοίπωρος.

Λευκόροδον, ου, τὸ, rosa alba seu candida, *Ph.* λευκόροδον, ligustrum, saliunca.

ΛΕΥΚΟ'Σ, ἡ, ὸν, albus, candidus; (2) limpidus; (3) dilucidus, perspicuus; (4) faustus, felix; (5) jucundus; (6) serenus; (7) pinguis; (8) mollis, ignavus; (9) stupidus, tardus; (10) integer, purus. (3) Ἀναγκάζεται καὶ λευκότερον διαλεχθῆναι τῷ Θεαγένει, planius loqui, *Heliodor.* 7.

Λευκόσαρκος, ου, ὁ καὶ ἡ, candidam carnem habens. Ex λευκὸς et σάρξ.

Λευκοστεφής, έος, ὁ καὶ ἡ, alba lana velatus; epith. supplicis. Ex λευκὸς et στέφω.

Λευκόστικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, albis maculis distinctus. Λευκοστίκτῳ τριχὶ βαλιὸς, *Eurip. Iphig. in Aul.* 221.

Λευκόσφυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, candidos habens pedes. Ex λευκὸς et σφύρα.

Λευκοσώματος, ον, albus, candidus.

Λευκότης, ητος, ἡ, albor, candor. A λευκός.

Λευκοτριχέω, ῶ, albos crines habeo. Ex λευκὸς et θρίξ.

Λευκότροφος, ον, albus et mollis, *Ar. Sch.*

Λευκουρὸς, ὸν, albam caudam habens. Ab οὐρά.

Λευκοϋφής, ὲς, alba textura constans; (2) albus. Ex λευκὸς et ὑφάω.

Λευκοφαής, ὲς, albus adspectu. Παρὰ δὲ λευκοφαῆ ψάμαθον, *Eurip. Iphig. in Aul.* 1054. Ex λευκὸς et φάω.

Λευκόφαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex albo et fusco mixtus.

Λευκόφθαλμος, ου, ὁ καὶ ἡ, candidos seu albicantes oculos habens.

Λευκοφλεγματίας, ου, ὁ, ut λευκοφλεγματίας ὕδρωψ, hydrops, qui totius corporis superficiem alba pituita plenam extollit. Ex λευκὸς et φλέγμα.

Λευκοφλεγματόω, hydrope leucophlegmatia laboro.

Λευκοφλεγματώδης, ες, laborans leucophlegmatia.

Λευκόφλοιος, ον, album corticem habens.

Λευκοφορέω, ῶ, fut. ήσω, candida veste utor.

Λευκοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, albam seu candidam vestem gerens; (2) albatus, candidatus. Ex λευκὸς et φέρω.

Λευκόφρυς, υος, ὁ καὶ ἡ, candida habens supercilia.

Λευκοχίτων, ωνος, ὁ καὶ ἡ, candidam tunicam habens.

Λευκόχροια, ας, ἡ, candidus et albus color.

Λευκόχροος, *contr.* λευκόχρους, ὁ καὶ ἡ, albus, albicans. A χρόα.

Λευκόχρυσος, ου, ὁ καὶ ἡ, sc. λίθος, lapis aureus interveniente candida vena, *Plin.*

Λευκόχρως, ωτος, ὁ καὶ ἡ, qui candidam habet cutem. (2) ὅθεν ἐμὰν λευκόχροα κείρομαι πενθήρη κόμαν, *Eurip. Phœn.* 326.

Λευκόψαρος, ον, albicans in cinereum colorem, *Bud.*

Λευκόω, ῶ, fut. ώσω, dealbo, album reddo; λελευκωμένος, perf. pass. part. dealbatus, albo colore inductus: λελευκωμένον γραμματεῖον, *Dem.* A λευκός.

Λευκώλενος, ου, ὁ καὶ ἡ, candidos habens lacertos; (2) formosus. Ex λευκὸς et ὠλένη.

Λεύκωμα, ατος, τὸ, id ipsum quod dealbatum est; (2) tabella albo colore inducta, quæ proponitur, velut in proscriptione; unde tabula proscriptionis, album; (3) liber e tabulis gypsatis, qui et ipse album dicitur; unde (4) catalogi, v. gr. senatorum, equitum, &c. (5) leges ipsæ, edicta; (6) album ovi, albumen; (7) album oculorum, albugo A λευκόω.

Λευκωματίζω, fut. ίσω, dealbo. A præc.

Λευκὼν, ῶνος, ὁ, populetum. A λεύκη.

Λευκώπης, ου, ὁ, albus adspectu. Ex λευκὸς et ὤψ.

Λευκωπίας, ου, ὁ, idem et ex iisd.

Λευκῶπις, ιδος, ἡ, alba adspectu.

Λεύκωσις, εως, ἡ, albugo, morbus oculorum; (2) dealbatio. A λευκόω.

Λευρὸς, ρὰ, ρὸν, lævis, planus, æquus, de loco. A λεῖος.

Λευσίμος, ου, ὁ καὶ ἡ, lapidatus, lapidans. Εἰ χρὴ θανεῖν νὼ λευσίμῳ πετρώματι, *Eur. Or.* 50. (2) λευσίμος δίκη, actio, qua quis reus fit noxæ, cujus pœna lapidatio; *vel potius*, supplicium lapidationis. (2) ὅ σε λεύσιμος μένει δίκη, *Id. Heracl.* 60. Λεύσιμον δοῦναι δίκην, lapidari, *Id. Or.* 613. A λεύω.

Λευσμὸς, οῦ, ὁ, lapidatio. Ab eod.

ΛΕΥ'ΣΣΩ, video, adspicio. Σὺ ταῦτα λέξεις, ἡνίκ' ἂν λεύσσῃς μ' ἐκεῖ, *Eur. Heracl.* 736.

Λευστὴρ, ῆρος, ὁ, lapidator; (2) dignus qui lapidetur, seu lapidibus obruatur; (3) qui mittitur jaculando, sc. lapis. Λευστῆρ, φονεὺς λίθοις ἀναιρῶν, *Æsch. S. T.* 205.

Λευστὸς, ἡ, ὸν, lapidatus. A λεύω (2) visibilis. A λεύσσω.

Λευχειμονέω, ῶ, fut. ήσω, albis induor; (2) lætitiam sermone præ me fero. (1) ἐστεφανωμένοι καὶ λευχειμονοῦντες, *Plutarch. in Arato.* A

Λευχείμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, candidatus, albam vestem gestans. Ex λευκὸς et εἷμα.

Λευχηματίας. Vide λευκηματίας.

Λεύω, fut. εύσω, lapido, lapidibus obruo; λευσθεὶς, aor. 1. pass. *apud Hes.* lapidatus. A λᾶς, vel λᾶας.

Λεχαίνειν, lectum appetere, *Hes.*

Λεχαῖος, αία, αῖον, toris seu lectis exstruendis aptus. A λέχος.

Λεχέεσσι, *lectis*, dat. plur. *Ion.* pro λέχεσσι.

Λεχεποίης, ferens herbas lectis et stibadiis idoneas, *Il.* 2, 697. Ex λέχος et πόα.

Λεχήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, lecto adfixus. A λέχος.

Λεχθὲν, nom. sing. aor. 1. part. pass. n g. verbi λέγω.

Λέχος, εος, τὸ, lectus, cubile; (2) concubitus, coitus; (3) nuptiæ; (4) uxor, tori socia: passim *apud Tragicos* Κρύφιον λέχος, concubina, *Soph. Trach.* 360. Τὸ σὸν λέχος, tuæ nuptiæ, *id est*, nuptiæ quas crepas, *Soph. Antig.* 573. Κτῆσις λέχους, bona nuptialia, *Id. Trach.* 161. A λέγω, *cubare facio*.

Λέχοσδε, *adv.* lectum versus, ad lectum.

ΛΕ'ΧΡΙΟΣ, ία, ιον, obliquus. Λέχριός γ' ἐπ' ἄκρας λᾶας βραχὺς ὀκλάσας: nempe λέχριος στῆθι, nam præcedit ἢ στῶ; num stare debeo, *Soph. Œd. Col.* 196.

Λέχρις, *adv.* oblique. A præc.

Λέχω, vel λέχομαι, cubo.

Λεχὼ, όος, *contr.* οῦς, ἡ, puerpera, *Eur. El.* 652. A λέχος. Hinc

Λεχώϊος, ον, ad puerperium pertinens.

Λεχωΐς, ίδος, ἡ, puerpera. Ab eod.

Λεωβάτος, ου, ἡ, sc. ὁδὸς, via publica et vehicularis. Ex λεὼς pro λαὸς, et βαίνω.

Λεώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, vulgaris. *Ph.* A λεώς.

Λεωλογέω, ῶ, populum percenseo. Ex λεὼς et λέγω, *percenseo*.

Λεῷμι, *vellem*, præs. opt. act. *contr.* pro λεάοιμι, a λεάω.

ΛΕ'ΩΝ, οντος, ὁ, leo; (2) piscis quidam; (3) serpens quidam; (4) astrum zodiaci; (5) morbus quidam, qui et elephantiasis; (6) saltatio quædam.

Λεωπάτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, a populo calcatus. Ex λεὼς et πατέω.

Λεωπέτρα vel λειοπέτρα, et λεωπετρία, ας, ἡ, petra plana et lævis. Ex λεῖος et πέτρα.

Λεωπετρία, ας, ἡ, idem et ex iisd. *LXX.*

Λεωργὸς, οῦ, ὁ, audax, temerarius, *Æsch. Prom. Xen. Memor.* 3, 9. Ex λεὼς et ἔργον. Vide *Etym.*

Λεὼς, ὼ, ὁ, *Att.* pro λαὸς, populus.

Λεωσφέτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, quem suæ civitatis jure donant, civemque faciunt, quem aliqui unum ex suo populo, i. e. civem faciunt. Ex λεὼς et σφέτερος.

Λεωφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, populum seu populos ferens; via publica, via regia. Ex λεὼς pro λαὸς et φέρω.

Λῆ, 3. sing. præs. conj. act. *Dor.* pro λῷ, a λάω.

Ληγέμεναι, præs. infin. act. *Dor.* pro λήγειν.

Λήγοιμεν, 1. plur. præs. opt. act.

ΛΗ'ΓΩ, fut. ξω, cesso, desino, finem facio; (2) cessare seu desinere facio. Ἀλλ' οὐ μὲν δὴ λήξω θρήνων στυγερῶν τε γόων, *Soph. El.* 103. ὕπνου, *Eur. Her. Fur.* 1014. Λήγω ποιῶν, *Plut.* Λήγει μένος, is qui ipse se cohibet; λήγει μένος, is qui occisus, aut vulneratus, aut defatigatus deficit, *S. Clark, S. T. P. ad Hom. Il.* 13, 424.

Λήδανον, ου, τὸ, idem quod λῆδον, vel etiam pingue illud roscidum, quod e λήδῳ colligebatur in Arabia. A λῆδον.

Ληδάριον, ου, τὸ, vestis vilis, qualis æstate gestabatur. Ὅτε χρὴ χλαῖναν πωλεῖν ἤδη, καὶ ληδάριόν τι πρίασθαι, *Aristoph. Av.* 715. Οὐχ ὁρᾷς ὅτ' ἐρηνὸν καὶ τὸ ληδάριον ἔχεις, *Id. ibid.* 915. Ὀτρηνὸν vocat facete amiculum *lacerum*. Galli dicerent " un habit *qui a du service*." A λῆδος.

Λήδιον, vel ληδίον, ου, τὸ, idem et ab eod.

ΛΗ~ΔΟΝ, ου, τὸ, ledon seu ladon, cisti genus.

ΛΗ~ΔΟΣ, εος, τὸ, vestis e panno raro et detrito.

Ληθαῖος, αία, αιον, vel ληθαῖος, αία, αῖον, lethæus, obliviosus, oblivionem inducens. A λήθη.

Ληθάνω, oblivisci facio. Ab eod.

Ληθαργία, ας, ἡ, lethargus.

Ληθαργικὸς, ἡ, ὸν, veterno morbo laborans, lethargicus, veternosus. A λήθαργος.

Ληθαργίζω, fut. ίσω, veterno laboro, dormiendi necessitate sum oppressus. Ab eod.

Λήθαργος, ου, ὁ, lethargus, veternus. Sed *adject.* ὁ καὶ ἡ, obliviosus. A λήθη et ἀργός.

Λήθεαι, 2. sing. præs. ind. pass. *Ion.* pro λήθῃ, a λήθω.

Ληθεδανὸς, ἡ, ὸν, oblivionem inducens. A

Ληθεδὼν, όνος, ὁ, oblivio, memoria abolita. Ἔργα δὲ φωτῶν ἐς ταχινὴν ἔρρει τοιάδε ληθεδόνα, *Anthol. Steph.* 279.

Λήθει, 3. sing. præs. ind. act. verbi λήθω.

Λ[illegible] 3 sing. imperf. ind. med. *Ion.* pro ἐλ[illegible]

Λήθη, ης, ἡ, oblivio, memoria abolita. A λήθω.

Ληθικὸς, ἡ, ὸν, oblivionem inducens. A λήθη.

Λήθιος, ία, ιον, clandestinus, *Hes.* Ab eod.

Ληθομέριμνος, ον, curarum oblivionem inducens. A μέριμνα.

Ληθοσύνη, ης, ἡ, oblivio. Ab eod.

Ληθότης, ητος, ἡ, oblivio, *Suid.* Ab eod.

ΛΗ'ΘΩ, fut. ήσω, lateo; λήθομαι, obliviscor. Οὐ δέ σε λήθω, *Il.* 1, 561. Οὐδέ μιν ἠὼς φαινομένη λήθεσκεν, *Il.* 24, 13.

Λ[illegible], ου, ὁ, prædando captus, seu abductus, captivus, *Hes.* A ληΐη.

Ληϊάνειρα, ας, ἡ, injiciens viris mulierum amorem. Ex ληΐη et ἀνήρ.

Ληϊὰς, άδος, ἡ, prædando capta, captiva.

Ληϊβότειρα, ας, ἡ, quæ segetes depascit, et arva vastat.

Ληϊβοτὴρ, ῆρος, ὁ, qui segetem depascit.

Ληϊβότης, ου, ὁ, idem. A λήϊον et βόσκω.

Ληϊδάριον, ου, ὁ, vestis vilis. Dim. a λῆδος.

Ληΐδιος, ία, ιον, prædando captus. A ληΐς.

Ληΐζετο, 3. sing. imperf. ind. med. *Ion.* pro ἐληΐζετο, a

Ληΐζω, f. ίσω, prædor, depopulor; (2) eripio, rapio; (3) sortior, nanciscor. Ὃς ἐξ ἐμῶν δόμων δάμαρτα ξενοπάτης ἐλῄσατο, *Eur. Tro.* 868. Οὐ μὲν γάρ τι γυναικὸς ἀνὴρ ληΐζετ' ἄμεινον τῆς ἀγαθῆς, *Hesiod. Op.* 700. A ληΐη.

Ληΐη, ης, ἡ, præda, *Ion.* pro λεία.

Ληϊνόμος, ὁ, qui segetem depascit, *Ep.*

ΛΗΙ'ΟΝ, ου, τὸ, seges; (2) triticum; (3) arvum segete consitum, campus segetum.

Ληΐς, ΐδος, ἡ, præda; (2) magna pecoris copia, et amplæ opes. (2) οὐδὲ ἰώλπει ἀνδρὸς ληΐδ' ἑνὸς τόσσην ἔμεν, *Theocrit.* 25, 115. A λεία.

Ληΐσατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. *Ion.* et *Poët.* pro ἐληΐσατο, a ληΐζω. Unde

Ληϊστὴρ, ῆρος, ὁ, prædo, prædator.

Ληϊστὴς, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

Ληϊστὸς, ἡ, ὸν, prædando captus; (2) qui prædando captus seu adquiri potest. Ab eod.

Ληϊστοσάλπιγγες, dicti fuerunt Tyrrheni, quod prædones essent, et primi tubas invenissent, *Hes.* Ex ληϊστὴς et σάλπιγξ, *tuba*.

Ληΐστυς, ύος, ἡ, præda. A ληΐζω.

Ληΐστωρ,

Ληΐτωρ, ορος, ὁ, prædo, prædator; (2) prædatorius, furtivus. Ab eod.

Ληΐτις, ιδος, ἡ, prædatrix, epitheton Dianæ.

Ληΐτις, ιδος, ἡ, bello seu prædando capta mulier.

Ληϊτάρχαι, οἱ, qui præerant sacrificiis, *Hes.* Ex λήϊτον et ἀρχή.

Λήϊτον, ου, τὸ, locus publicus, ubi magistratus conveniunt, curia. A λήϊτος.

Λήϊτος, ου, ὁ, publicus. A λήϊτον.

Ληϊτεργέω, opus publicum facio. A

Ληϊτεργὸς, ῦ, ὁ ἡ ἡ. Vide λειτεργός.

ΛΗΚΕ'Ω, ῶ, sono, resono, vocem edo, loquor. Hinc aliqui aor. 2. ἔλακον. Vide λακέω.

Ληκτήριος, α, ον, definitus, terminatus, undique finitus. A λήγω.

Ληκυθίζω, fut. ίσω, elucubro ad lucernam, cui oleum e lecytho adfunditur; (2) exquisitius compono, ampullor, sesquipedalia verba crepo. A λήκυθος.

Ληκύθιον, ου, τὸ, Dim. parva lecythus, parva ampulla; (2) idem quod λήκυθος.

Ληκυθισμὸς, ῦ, ὁ, cantus suavior, mollior, suavitas vocis. A ληκυθίζω. Unde

Ληκυθώδης, ῦ, ὁ, qui cavam vocem edit, sc. qualem edunt vasa cava quum pulsantur; (2) qui exilem edit vocem, *Hes. Suid.*

Ληκυθοποιὸς, ῦ, ὁ ἡ ἡ, qui lecythos conficit, qui ampullas fabricatur. Ex λήκυθος et ποιέω.

Ληκυθοπώλης, ου, ὁ, qui lecythos vendit.

ΛΗ'ΚΥΘΟΣ, ου, ὁ, lecythus, vas olearum, ampulla olearia; (2) ampulla unguentaria; (3) arcula pigmentaria; (4) pigmenta oratoria; (5) liber confertus pigmentis oratoriis.

ΛΗ῀ΜΑ, ατος, τὸ, præsens animus, animus fortis virilisque, fortitudo; (2) superbia, animus tumidus; (3) voluntas, consilium, decretum, propositum animi; (4) dignitas; (5) lucrum.

Λημαλέος, έα, έον, gramiosus; (2) lippus. A λήμη.

Λημματίας, ου, ὁ, præsenti et confidenti animo præditus. A λῆμα. Unde

Λημματιάω, ῶ, præsenti animo sum.

Λημματόω, ῶ, fut. ώσω, animum addo, animo confidenti munio. Ab eod.

Λημάω, ῶ, lippio, gramiosos oculos habeo. Ὦ λημῶντι τὰς φρένας, *Aristoph. Plut.* 580.

ΛΗ'ΜΗ, ης, ἡ, gramia, sordes oculorum, cum lacryma e pituita concrescit; (2) lippitudo; (3) stupor: λημία, ἡ, *Hipp.*

Λῆμμα, ατος, τὸ, acceptum, sumptio, res quæ accipitur; (2) munus quo quis corrumpitur; (3) lucrum, reditus qui alicunde capitur, seu honeste, sive turpiter; (4) reditus, obventio; (5) sumptio, adsumptio, *apud Dialecticos*; (6) major propositio, *apud eosdem*; (7) titulus et argumentum disputationis; (8) apophthegma. A λαμβάνω.

Λημματικὸς, ἡ, ὸν, occasione apte et dextre utens. A præc.

Λημμάτιον, ου, τὸ, propositio, sumptio parva. Dim.

Λήμνιος, ία, ιον, Lemnius; (2) maximus, *de malo aliquo.* A Λῆμνος, *Lemnus*, insula.

ΛΗΜΝΙ'ΣΚΟΣ, lemniscus, fasciola e corona dependens; (2) linamentum oblongum, quod vulneri inditur.

Λημνόθεν, ex Lemno. A Λῆμνος.

Λῆμνος, ου, ὁ, Lemnus, insula Vulcano sacra.

Ληναὶ, ῶν, αἱ, Lenæ, Bacchæ, mulieres bacchantes; (2) Nymphæ, torcularium præsides. A ληνός. Unde

Ληναΐζω, e Baccho furo, de Poetis dicitur, in Bacchum carmen scribo, &c.

Ληναϊκὸς, idem quod ληναῖος, *Ath.*

Ληναϊκὸς ἀγὼν, ludi Baccho Lenæo sacri.

Λήναιον, ου, τὸ, *pl.* Λήναια, Lenæa. Lenæum, festum in honorem Bacchi agitari solitum. A Ληναῖος.

Ληναῖος, Lenæus Bacchus.

Ληναΐτης, ου, ὁ, ut Ληναΐτης ἀγὼν, ludi Baccho Lenæo sacri.

Ληναιὼν, ῶνος, ὁ, mensis in quo festum Lenæum in honorem Bacchi agitabatur. Quibusdam idem est qui Januarius noster. A ληνός.

Ληνὶς, ίδος, ἡ, eadem quæ ἱσςπίδη: scribitur etiam λινὶς, male, *Ern.*

Ληνοβάτης, ου, ὁ, calcator, torculator, *Gl. V.* Ex ληνὸς et βαίνω, *calco.*

ΛΗΝΟ'Σ, ῦ, ὁ, lacus præli torcularii, ubi uvæ exprimuntur, torcular; (2) lacus seu concavus locus in prato; (3) alveus, in quo farina subigitur; (4) locus concavus in curru, quo ab aurigis reponebantur scuticæ; (5) mali nautici receptaculum; (6) canalis, aqualiculus; (7) ecclesia, *met.*

ΛΗ῀ΝΟΣ, εος, τὸ, lana.

Λῆξαν, 3. pl. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἔληξαν, a λήγω.

Λήξειε, aor. 1. opt. act. *Æol.* pro λήξαιμι.

Ληξιαρχικὸν, ῦ, τὸ, sc. βιβλίον, liber, in quem puerorum nomina inscribebantur, qui jam suæ tutelæ facti erant. A

Ληξίαρχοι, ων, οἱ, magistratus Athenis, qui pueros suæ tutelæ factos in ληξιαρχικὸν inscribebant. Ex λῆξις et ἀρχων.

Ληξιπύρετος, ου, ὁ ἡ ἡ, faciens cessare febrem.

Λῆξις, εως, ἡ, sortitio; (2) sors, id quod sortitione obtingit; (3) conditio; (4) hereditas; (5) cessatio; (6) regio, locus; (7) culmen, fastigium. A λήχω, pro λαγχάνω, *sortior*, vel λήγω, *desino.*

Ληπτέος, έα, έον, capiendus, petendus, sumendus. Hinc ληπτέον, capiendum, sumendum, incipiendum est. A λαμβάνω.

Λήπτης, ῦ, ὁ, qui capit, prehendit. Ab eod.

Ληπτικὸς, ἡ, ὸν, ad capiendum seu accipiendum proclivis. Ab eod.

Ληπτὸς, ἡ, ὸν, captus; (2) perceptus; (3) qui capi potest. Ab eod.

Ληραίνω, nugor, deliro, ineptio. A λῆρος.

Ληρέω, ῶ, idem. Λῆρον ληρεῖς, *Aristoph. Plut.* 516. A λῆρος.

Λήρημα, ήματος, τὸ, nugæ, deliramentum:

Λήρησις, εως, ἡ, idem. A ληρέω.

Ληρολόγος, ου, ὁ ἡ ἡ, nugator.

ΛΗ῀ΡΟΣ, ου, seu *pl.* λῆροι, ων, οἱ, nugæ, ineptiæ, res nullius pretii, res vana, deliramentum; (2) nugax, nugator, vaniloquus. Hinc

Ληρώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, nugatorius, nugax.

Ληρῳδέω, ῶ, fut. ήσω, nugor, deliro. Ex λῆρος et ᾠδὴ, *cantus.*

Ληρῳδία, ἡ, nugæ.

Ληρωδῶς, *adv.* inepte, nugatorie.

Λῇς, *relis*, 2. sing. præs. conj. act. *Dor.* et *contr.* pro λάῃς, seu λῇς, vel *Dor.* pro θέλῃς, a λάω, vel θέλω.

Λήσεις, 2. sing. fut. 1. ind. act. verbi λήθω.

Λησιπαίγμων, ονος, ὁ ἡ ἡ, qui ludi oblivionem inducit. Epith. Bacchi. al. λυσιπαίγμων Ex λήθω et παῖγμα.

Λῆσις, εως, ἡ, voluntas, electio. A λῶ, *volo.*

Λησμονὴ, ῆς, ἡ, oblivio, *Gl. V.* A λήσμων.

Λησμοσύνη, ης, ἡ, oblivio. A λήσμων.

Λήσμων, ονος, ὁ ἡ ἡ, obliviosus, immemor. A

Λήσομαι, fut. 1. ind. med. verbi λήθω.

ΛΗ῀ΣΟΣ, ου, ὁ, stella splendida in spina Scorpionis, *Hes.*

Λῃστάρχης, ου, ὁ, princeps latronum. Ex λῃστὴς et ἀρχή.

Λῄσταρχος, ου, ὁ, idem et ex iisd.

Λῃστεία, ας, ἡ, latrocinium. A

Λῃστεύω, f. εύσω, latrocinor, prædor, prædonem ago, ex rapto vivo, prædando infesto, vasto. Κώμαις τε ἢ ἀγροῖς ἐπιτρέχων ἐλῄστευεν, *Herodian.* A λῃστής. Unde

Λῃστήριον, ου, τὸ, prædonum receptaculum; (2) prædonum agmen; (3) latrocinium.

Λῃστηρὸς, idem quod λῃστικὸς, *Steph.*

Λῃστὴς, ῦ, ὁ, latro, prædo, prædator, pro ληϊστὴς, a λεία, *præda.*

Λῃστικὸς, ἡ, ὸν, prædatorius, ex rapto vivens. Hinc τὸ λῃστικὸν, ῦ, sc. σύστημα, agmen prædonum. A λῃστής.

Λῃστικῶς, *adv.* more prædonum.

Λῆστις, εως, ἡ, oblivio, *Eur. C.* 171. A λήθω.

Λῃστοκτόνος, ου, ὁ ἡ ἡ, prædonum interfector. Ex λῃστὴς et κτείνω.

Λῃστὸς, ἡ, ὸν, pro ληϊστός.

Λῃστοτροφέω, e præda alo. Ex τροφή.

Λῃστρικὸν, ῦ, τὸ, prædones, vel prædonum agmen. A λῃστής.

Λῃστρικὸς, ἡ, ὸν, prædatorius. Ab eod.

Λῃστρικῶς, *adv.* prædonum more.

Λῃστρὶς, ίδος, ἡ, prædatoria, prædatrix. A λῃστής.

Λήσω, fut. 1. ind. act. verbi λήθω.

Λήταρχος, ὁ, sacerdos publicus, *ap. Lycophr.* Ex λήϊτον et ἀρχή.

Λήτειραι, sacerdotes, *Coll.* al. Λίτειραι.

Λητογένεια, ἡ, filia Latonæ.

Λητογενὴς, ὲς, Latona natus.

[illegible], Latonæ filius. A

[illegible] όος, *contr.* ῦς, ἡ, Latona. Sic dicta quia animabus extendit *lenitatem* morum, *voluntariam* vitam, et divinam mansuetudinem et quietem, *Procl. in Crat.*

Λητωῒς, ίδος, ἡ, filia Latonæ; ut Λητωῒς κούρη, Diana.

Λητῷον, τὸ, templum Latonæ.

Λητῷος, ου, ὁ, Latonius.

Ληφθεὶς, aor. 1. part. pass. verbi λαμβάνω.

Ληφθήτω, 3. sing. aor. 1. imperat. pass.

Λήψεσθε, 2. pl. fut. 1. ind. med.

Λῆψις, εως, ἡ, acceptio; (2) captura, prehensio, captio; (3) impetus primus febris; (4) sumptio; seu adsumptio, *apud Dialecticos.* (3) ἐυτάκτως δὲ τούτοισι πᾶσιν ἀπὸ τῆς πρώτης λήψιος, *Hippocr. Epid.* 1. Περὶ τὴν λῆψιν, in ipsa accessione, *Id. Epid.* 7. Ὑπὸ τὴν λῆψιν, sub ipsam accessionem, *Id. ibid.* A λαμβάνω.

Λήψομαι, 1. sing. f. 1. verbi λαμβάνω, pro λήβω.

Λήψονται, *accipient*, 3. pl. fut. ejusd.

Λι, in compositione est pro λίαν.

ΛΙΑ'ΖΩ, fut. άσω, agito, jacto, turbo; (2) admodum propero, magnam adhibeo diligentiam; (3) separo; et (4) λιάζομαι, separo me, secedo; (5) egredior, exeo; (6) abeo, discedo; (7) eo, venio; (8) inclino, demitto me, (9) coeo, claudor. Στυδῆ πρὸς σ' ἐλιάσθην, exii, *Eur. Hec.* 99. Ἀμφὶ δ' ἄρα σφιλιάζετο κῦμα θαλάσσης, *Il.* 24, 96. (4) ἀπὸ ζωῆς ἐλίασθεν (pro ἐλιάσθησαν), e vita excidissent, *Apoll. Rhod.* 4, 1305.

ΛΙ'ΑΝ, *adv.* valde, admodum. Τὸ λίαν, impetus, violentia, id quod nimium est. Τῷ λίαν χρῆσθαι καλῶς, impetum moderari, *Eurip. Or.* 704. Τὸ λίαν ἧσσον ἐπαινῶ τοῦ μηδὲν ἄγαν, *Id. Hipp.* 264.

Λιανθὴς, ὲς, valde floridus, pulcherrimus. Ex λίαν et ἄνθος.

Λιαρὸς, ρὰ, ρὸν, tepidus, egelidus, calidus, suavis, placidus, pro χλιαρός. A χλιαίνω.

Λίασμα, ατος, τὸ, fomentum, medicamentum tepidum. Pro χλίασμα. Ab eod.

Λιασθεὶς, part. aor. 1. pass. verbi λιάζω.

Λιβάδιον, ου, τὸ, locus irriguus, pratum; (2) centaurium minus, *herba.* A λιβάς.

Λιβάζω, fut. άσω, stillo, gutto. Ab eod.

Λιβανικὸς, ἡ, ὸν, thureus, thus referens.

Λιβάνινος, thurinus, *Gl. V.* A λίβανος.

Λιβανοκαΐα, ας, ἡ, qu. dic. ustio thuris. *Ph.* λιβανοκαΐα, atthuratio. A καίω.

Λιβανόμαντις, εος, ὁ ἡ ἡ, qui e thure incenso vaticinatur.

ΛΙ'ΒΑΝΟΣ, ου, ὁ, thus; at proprie (2) arbor thurifera: reperitur etiam τὸ λίβανον, et ἡ λιβάνη, sed *ap. recentiores*; (3) Libanus, mons Syriæ.

Λιβανοφόρος, ου, ὁ ἡ ἡ, thuriferus. A φέρω.

Λιβανόχροος, *contr.* λιβανόχρους, ου, ὁ ἡ ἡ, qui thureo colore est. Ex χρόα.

Λιβανώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, thureus, thus referens, thuris modo odoratus. A λίβανος.

Λιβανωτίζω, fut. ίσω, thus adoleo. A λιβανωτίς.

Λιβανώτινος, η, ον, e thure factus.

Λιβανίσκιον, ου, τὸ, thusculum, *Gl. V.* Dim.

Λιβανωτὶς, ίδος, ἡ, rosmarinus. A λίβανος, quoniam radix ejus thus redolet.

Λιβανωτὸν, ῦ, τὸ, thus. Ab eod.

Λιβανωτοπωλέω, ῶ, fut. ήσω, thus vendo. A

Λιβανωτοπώλης, ου, ὁ, qui thus vendit.

Λιβανωτὸς, ῦ, ὁ, thus; (2) thuribulum. A λίβανος.

Λιβανωτοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, thurifer. A φέρω.
Λιβανωτρὶς, ίδος, ἡ, planta thurea. A λιβανωτός.
Λιβὰς, άδος, ἡ, gutta, liquor, uligo:
Λίβηθρον, ου, τὸ, aquæ ductus, fossa. A λείβω.
Λιβηρὸς, ρὰ, ρὸν, humidus, stillans. Ab eod.
Λιβόνοτος, ου, ὁ, Libonotus, ventus inter Africum et Austrum spirans. Ex λίψ.
Λίβος, εος, τὸ, gutta, stilla, stillatio humoris ex oculis; (2) libum, ap. Athen. *Vox Lat.* A λείβω.
Λιβοφοίνιξ, ὁ, Carthaginensis, idem quod Λιβόνοτος.
Λιβρὸς, ρὰ, ρὸν, humidus; (2) tenebrosus, niger. A λείβω.
Λιβύη, ης, ἡ, Libya, regio Africæ, Africa.
Λιβυκὸς, ἡ, ὸν, Africus, Punicus, Libycus.
Λιβυρνὶς, ίδος, ἡ, Liburnica navis.
Λίβυρνον, ου, τὸ, Liburnum, species navigioli.
Λίβυς, υος, ἡ, Libycus, Africus, Africanus, Punicus. A λίψ.
Λίβυσσα, ης, ἡ, Libyca, Punica; (2) femina e Libya.
Λιβυστικὸς, ἡ, ὸν, Libycus.
Λιβυστὶς, ίδος, ἡ, sc. γαῖα, Libyca regio, *Ep.*
Λίβω, libo, stillo, *Hes.* A λείβω.
Λίγα, *adv.* stridule, argute, clare; pro λιγέα, a λιγύς. Unde
Λιγαίνω, stridulum et argutum sono; (2) clare prædico, vehementer gemo, &c.
Λιγγούριον, τὸ, electrum, lincurius.
ΛΙΓΓΩ, strideo, stridorem edo; unde *Homericum* λίγξε, aor. 1. Λίγξε βιός, *Il.* 4, 125.
ΛΙΓΔΗΝ, *adv.* strictim; in superficie tantum, non profunde; (2) leviter.
ΛΙΓΔΟΣ, ου, ὁ, pila, mortarium; (2) fornacula in qua metalla conflantur.
Λιγέα, nom. pl. n. g. a λιγύς.
Λιγεᾶν, gen. pl. f. g. *Dor.* pro λιγειῶν.
Λιγείῃ, dat. sing. f. g. *Ion.* pro λιγείᾳ.
Λιγέως, *adv.* stridule. A λιγύς.
Λιγηΐα, *adv.* argute. Κινύμεναι πτέρυγές τε λιγηΐα συρίζουσιν, *Oppian. Cyneget.* 4, 411.
Λίγιος, ια, ιον, canorus, argutus, stridulus, lugubris. Λιγιόν τι κακκακύσασα, *H. loc.* 5.
Λίγνα, τὰ, vestis partes quædam interiores, *Poll.* At *Ph.* λίγνον, bandum.
Λιγνυόεις, όεσσα, όεν, fuliginosus. A
ΛΙΓΝΥ'Σ, ύος, ἡ, fuligo; (2) fumus; (3) flamma. (3) στέροψ λιγνύς, coruscans flamma, *Soph. Antig.* 1127. Hinc
Λιγνυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fuliginosus.
Λιγνωτὸς, pingui similis; λιγνωτὰ, *Nicand.* ubi *Schol.* λιπώδη.
Λίγξε, *sonuit*, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἔλιγξε, a verbo λίγγω, *sono, strideo.* Λίγξε βιός· νευρὴ δὲ μέγ' ἴαχεν, ἆλτο δ' οἰστὸς, *Il.* 4, 125.
Λίγυ, *adv.* stridule, *Poet.*
Λιγυηχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, stridens, clare resonans, argutum tinniens. Ex λιγὺς et ἠχέω.
Λιγυήχοος, *contr.* λιγυήχους, ου, ὁ καὶ ἡ, idem.
Λιγύμολπος, ου, ὁ καὶ ἡ, suaviter canens. Ex λιγὺς et μέλπομαι, *cano.*
Λιγύμοχθος, ον, stridula voce ærumnas et miserias suas efferens, *Sch. Ar.*
Λιγύμυθος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui stridula voce loquitur.
Λιγυπνείων, οντος, ὁ, dulce spirans, argutum seu stridulum flatu sonum reddens. Ex λιγὺς et πνείω, pro πνέω, *spiro.*
Λιγύπνοος, λιγύπνους, ου, ὁ καὶ ἡ, idem.
Λιγυπτέρυγος, ον, alis stridens. A πτέρυξ.
Λιγυρίζω, fut. ίσω, argute et concinne cano.
Λιγυρία, ας, ἡ, Liguria. A Λίγυς.
Λιγύριον, ου, τὸ, lyncurius, lapis.
Λιγυρόθροος, *contr.* λιγυρόθρους, ου, ὁ καὶ ἡ, argutum sonans. Ex λιγυρὸς et θρόος.
Λιγυρόπνοος, *contr.* λιγυρόπνους, ου, ὁ καὶ ἡ, stridulum spirans. Ex πνέω.
Λιγυρὸς, ρὰ, ρὸν, stridulus, argutus, argutum stridens; (2) canorus; (3) jucundus; (4) flexilis, gracilis. A
Λιγὺς, εῖα, ὺ, idem. A λίγγω.
ΛΙ'ΓΥΣ, υος, ὁ καὶ ἡ, Ligur.
Λιγυστικὸς, ἡ, ὸν, Ligusticus. A Λίγυς.
Λιγυστὶς, ίδος, ἡ, femina Ligustica.
Λιγυφθόγγοισι, dat. plur. *Ion.* pro λιγυφθόγγοις.

Λιγύφθογγος, ου, ὁ καὶ ἡ, stridulam seu suavem vocem habens, argutus.
Λιγύφωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. *Il.* 19, 350.
Λιθάζω, f. άσω, proprie in lapidem convertor; (2) lapido, lapidibus obruo. Λιθάσαντες τὸν Παῦλον, *Act.* 14, 19. Ἐλιθάσθησαν, *Heb.* 11, 37. Λιθασθῶσιν, *Act.* 5, 26. Τὸν χρυσὸν ἐς τὴν παῖδα ἐλίθαζον, aurum in puellam projecerunt, *Appian. in Fragmento apud Suidam.* A λίθος.
Λίθαξ, ακος, ὁ vel ἡ, lapillus; (2) locus asper; (3) petra lubrica vel aspera; (4) *adject.* lapidosus. Ab eod.
Λιθάργυρος, ου, ἡ, spuma argenti; (2) medicamentum metallicum.
Λιθαρίδιον, ου, τὸ, lapillus, gemma, *Gl. V.* Dim. A
Λιθάριον, ου, τὸ, lapillus. *Ph.* λιθάριον, gemma, Dim. A λίθος.
×Λιθὰς, άδος, ἡ, lapillus, lapis. Ab eod.
Λιθάσας, aor. 1. part. act. verbi λιθάζω.
Λιθασθῶσιν, 3. pl. aor. 1. conj. pass. cum ν ἐφελκ.
Λιθαστὴς, οῦ, ὁ, lapidator, *Ph.* A λιθάζω.
Λιθάσωσιν, 3. pl. aor. 1. conj. act.
Λίθειος, εία, ειον, vel λ[illegible], lapideus, saxeus. A λ[illegible]
Λίθεος, εα, εον, vel λ[illegible], ου, [illegible], idem
Λιθία, seu λιθεία, ἡ, copia lapidum, lapides.
Λιθικὸς, unde λιθικὰ, τὰ, liber de lapidibus. A λίθος.
Λιθίασις, εως, ἡ, calculi generatio in vesica, *Gl. V.* calculositas; (2) morbus oculorum in exteriori palpebrarum parte. A
Λιθιάω, ῶ, fut. άσω, calculo, laboro; part. λιθιῶν, calculosus, *Ph.* A λίθος.
Λιθίδιον, ου, τὸ, lapillus. Dim. Ab eod.
Λιθίζω, lapidem refero seu imitor, *Steph.*
Λίθινος, ίνη, ινον, vel λίθινος, ου, ὁ καὶ ἡ, lapideus, saxeus. A λίθος.
Λιθίνως, *adv.* ad instar lapidis vel saxi.
Λιθὶς, ίδος, ἡ, lapillus, parvus lapis. Dim.
Λιθόβλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, lapidibus petitus, lapidibus obrutus. Ex λίθος et βάλλω.
Λιθοβολέω, ῶ, fut. ήσω, lapidibus peto, lapidibus obruo. Λιθοβολοῦσα τοὺς ἀπεσταλμένους πρὸς αὐτὴν, *Luc.* 13, 34. Ἡμῖν ἐνετείλατο τὰς τοιαύτας λιθοβολεῖσθαι, *Joan.* 8, 5. Λιθοβοληθήσεται, *Heb.* 12, 20.
Λιθοβολία, ας, ἡ, lapidatio. A
Λιθοβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, lapidibus jaculans, lapidibus impetens. Ex λίθος et βάλλω.
Λιθογλύπτης, ου, ὁ, lapicida, sculptor.
Λιθογλυφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, in lapide insculptus. Ex λίθος et γλύφω, *sculpo.* Unde
Λιθογλύφος, ου, ὁ, qui lapides sculpit, statuarius, sculptor marmorarius, *Ph.*
Λιθογλύφιος, α, ον, cælatus, *Man.*
Λιθόδενδρον, ου, τὸ, corallium.
Λιθοδερκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, epith. Gorgonis, quasi lapideo adspectu, qui vim habeat convertendi in lapides. Ex λίθος et δέρκω.
Λιθόδερμος, ου, ὁ καὶ ἡ, pelle lapidea tectus, corio duritie ad lapidem accedente munitus. Ex λίθος et δέρμα, *corium.*
Λιθοδίκτω, lapidibus impeto, *Suid.*
Λιθοδόμητος, ον, e saxo structus.
Λιθοδόμος, ου, ὁ, faber lapidarius, qui ex lapidibus ædificia struere novit. Ex λίθος et δέμω, *ædifico.*
Λιθοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, lapidis speciem seu formam habens. Ex λίθος et εἶδος.
Λιθοεργὴς, saxificus, in lapidem mutans. Οὐ... μέτωπον ἀθρεῖς λιθοεργέος Μεδούσης, *Oppian. Cyneget.* 3, 222.
Λιθοεργὸς, in lapidem vertens. Γοργόνα τὰν λιθοεργὸν ὁμῶς καὶ τριπλόα γυῖα γραψάμενος, ἔπεις, quæris cur pingi jusserit Gorgonem adspicientes in saxa vertentem et tres pedes, *Analect.* 1, 496.
Λιθοθλάω, ῶ, lapidem aut lapide frango. Ex λίθος et θλάω.
Λιθοκάρδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, immisericors, durus. Ex λίθος et καρδία.
Λιθοκέφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, lapideum et durum caput habens. Ex λίθος et κεφαλή.

Λιθοκόλλα, ας, ἡ, glutinum quo lapides conglutinantur. Ex λίθος et κόλλα.
Λιθοκόλλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, e lapidibus conglutinatus et compactus; (2) cui lapides pretiosi adglutinati sunt; (3) gemmis et lapidibus distinctus, pictus; (4) *metaphorice*, durus. (4) χάλυβος λιθοκόλλητον στόμιον παρέχουσα, induens tibi frena dura ferri, *id est*, frena ferrea, *Soph. Trach.* 1260.
Λιθοκοπία, ας, ἡ, ictus lapidis, *Suid.* ἡ ἐκ λίθων βολὴ, percussio quæ fit lapidibus conjectis; (2) labor lapicidæ. A
Λιθοκόπος, ου, ὁ, lapicida. Ex κόπτω.
Λιθολευστέω, ῶ, fut. ήσω, lapido
Λιθολευστὴς, ου, ὁ, lapidator. A λιθολεύω.
Λιθόλευστος, ου, ὁ καὶ ἡ, lapidibus obrutus, lapidatus; (2) per lapidationem factus. Λιθόλευστος Ἄρης, *Soph. Aj.* Πεφόβημαι λιθόλευστον ἄρη ξυναλγεῖν μετὰ σοῦ τυπεὶς, metuo ne lapidibus impetitus misere mortem cum eo oppetam, *Id. ibid.* 253. Ab eod. Hinc
Λιθολευστῶ, lapido, *Guil. Bud.*
Λιθολεύω, fut. εύσω, lapido. *Vet. Lex.*
Λιθολογέω, ῶ, fut. ήσω, lapides lego, seu operi faciendo idoneos lapides seligo. Hinc
Λιθολόγημα, ατος, τὸ, ædificium ex lectis lapidibus exstructum; strues lapidum. A præc.
Λιθολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui lapides legit, seu colligit, seu seligit idoneos; (2) qui locum lapidibus plenum purgat, ruderum purgator. (2) λιθολόγοι γὰρ ... ὠποτρίαν τοῖς διαθέουσιν, *Appian. Punic.* 129. Ex λίθος et λέγω.
[Λιθομ]υλία, ἡ, lapides molares, saxa, cæmenta. [Ex] λίθος et μύλη.
[illegible]ος, ον, e lapide scalptus.
Λιθοξοεῖον, είου, τὸ, lapicidina, *Gl. V.*
Λιθοξοϊκὸν ἐργαλεῖον, instrumentum radendis aut scalpendis lapidibus idoneum. A
Λιθοξόος, ου, ὁ, qui lapides scalpit seu polit, aut radendo complanat. Ex λίθος et ξέω.
Λιθοποιὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, calculum giguens, saxificus. Ex ποιέω.
Λιθοπρίστης, ου, ὁ, serrarius lapidarius, *Gl. V.* Ex πρίω, *serra seco.*
Λιθόρρινος, ου, ὁ καὶ ἡ, lapidea pelle tectus, corio fere lapideo munitus; epith. testudinum.
ΛΙ'ΘΟΣ, ου, ὁ vel ἡ, lapis, saxum; (2) lapis pretiosus, gemma; (3) ara, item tribunal e saxo, *impr.* quod Athenis in templo erat.
Λιθοσόος, vel λιθοσσόος, ου, ὁ, lapidum jactu fugans; (2) lapidator, lapides jaciens. Ex λίθος et σόω.
Λιθοσπαδὴς, epith. muri, &c. cujus lapides vulsi. Ἁρμὸν χώματος λιθοσπαδῆ δύντες πρὸς αὐτὸ στόμιον, ipsum subeuntes ostium, soluta prius compage saxi objecti, *Soph. Antig.* 1216. Ex λίθος et σπάω, *vello.* Male in *Hederico Ernestino*, e lapide structus.
Λιθόσπερμον, ου, τὸ, lithospermum, herba, quæ sic dicitur ob seminis duritiem.
Λιθοστεγὴς, ὲς, lapide tectus, e lapide structus. A στέγος, *tectum.*
Λιθόστρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, lapidibus stratus. Τὸ λιθόστρωτον, *subst.* pavimentum tessellatum.
Λιθοτομεῖον, είου, τὸ, lapicidina, *Gl. V.* Ex λίθος, et τέμνω.
Λιθοτομέω, fut. ήσω, lapides exscindo.
Λιθοτομία, ας, ἡ, lapicidina.
Λιθοτομίας, ου, ὁ, idem quod λιθοτόμος, *Poll.*
Λιθοτόμος, ου, ὁ, lapicida, cæmentarius; (2) chirurgus calculum exscindens. A τέμνω.
Λιθότομος, ου, ὁ, incisus a lapide. Ex eod.
Λιθοτράχηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, duram, rigidam habens cervicem.
Λιθοτριβικὴ, ῆς, ἡ, sc. τέχνη, ars lapides elaborandi ad operum ornamenta. Ex τρίβω.
Λιθουλκέω, ῶ, lapides traho, extraho. A
Λιθουλκὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, lapides extrahens e lapicidina. Ex λίθος et ἕλκω, *traho.*
Λιθουργέω, ῶ, fut. ήσω, lapides elaboro; (2) in lapidem converto. A λιθουργός.
Λιθουργία, ας, ἡ, opus lapidarium. Ab eod.
Λιθουργικὸς, ἡ, ὸν, lapides incidens. Hinc ἡ λιθουργικὴ, ῆς, sc. τέχνη, ars incidendi lapides. Ab eod.

Λιθουργὸς,

×Λιθὰς iaculum imber . [illegible] νιφὰς est imber nivis . Theo. 146

Λιθέργιον, ου, τὸ, lapicidina. Ab eod.

Λιθουργὸς, ου, ὁ ϗ ἡ, qui lapides elaborat, qui lapides scalpit et operi aptat; lapidarius, *Gl. V.* Ex λίθος et ἔργον.

Λιθοφορέω, ῶ, fut. ήσω, lapides fero, lapides porto, lapides comporto. A

Λιθοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, lapides ferens seu portans: λιθοφόρος, sc. μηχανὴ, catapulta, quæ lapides mittit. Ex φέρω.

Λιθόψωκτος, ον, lapides lævigans, *Man.*

Λιθόω, ῶ, fut. ώσω, in lapidem verto, lapidem reddo; λιθόομαι, οῦμαι, lapidesco. A λίθος.

Λιθώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, lapidosus, saxosus. Ab eod.

Λιθωδία, ας, ἡ, saxositas, saxea durities.

Λιθωμόται, qui ad lapidem in concione jurabant, *Hes.* Ex λίθος et ὄμνυμι, *juro.*

Λιθώπης, ες, lapideo aspectu, *Theoph.*

Λίθωσις, εως, ἡ, mutatio in lapidem seu in naturam saxeam. A λιθόω.

Λίκιγξ, minima et exilissima avis vox, *Sch. Aristoph.*

Λικμαῖος, Δηοῖ λικμαίη, *Suid.* Vide *Steph.*

Λικμάω, ῶ, fut. ήσω, ventilo, evanno, ventilabro purgo; (2) cribro, *Il.* 5, 500. A λικμός.

Λικμήσει, 3. sing. fut. 1. ind. act.

Λικμητὴρ, ῆρος, ὁ, ventilator, qui vanno frumentum purgat. A λικμάω.

Λικμητήριον, ου, τὸ, ventilabrum, vannus qua frumentum purgatur. Ab eod.

Λικμητρὶς, ίδος, ἡ, qualus per quem fæx percolatur. Ab eod.

Λικμητὴς, ου, ὁ, ventilator. A λικμάω.

Λικμήτωρ, ορος, ὁ, idem et ab eod.

Λικμητικὸς, ἡ, ὸν, ad ventilandum factus.

Λικμίζω, trituro, tero, *Hes.* A

ΛΙΚΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, ventilabrum, vannus.

Λικμοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, vannum ferens; vide λικνοφόρος. Ex φέρω.

Λικμώντων, gen. pl. part. præs. *contr.* pro λικμαόντων, a λικμάω.

Λικνάριον, ου, τὸ, vannulus, *Gl. Vet.*

Λικνίζω, vanno, vannio, *Gl. V.* A λίκνον.

Λικνίτης, ου, ὁ, Bacchi epith. Ἀπὸ τῶν λίκνων ἐν οἷς παιδία κοιμῶνται, a cunis, *Hes.*

Λικνοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, vanno similis; (2) sordidus. Ex λίκνον et εἶδος.

Λίκνον, ου, τὸ, vannus; (2) cribrum; (3) cunabulum. *Gl. V.* cunæ.

Λικνοστεφὴς, ὁ, vanno redimitus, *Hes.*

Λικνοφορέω, ῶ, vannum gesto. A

Λικνοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, homo infimæ sortis qui vannum gestat in Bacchicis sacris, unde etiam dictum est de homine abjecto et contempto. Ex λίκνον et φέρω.

Λικριφὶς, *adv.* oblique, ex obliquo, *Il.* 14, 463.

Λίκτης, ου, ὁ, linctor, *Gl. Vet.* Ex λείχω.

Λιλαίεαι, 2. sing. præs. ind. med. *Ion.* pro λιλαίῃ, a

ΛΙΛΑΙ'ΟΜΑΙ, cupio, appeto, desidero. Οὐδέ τι αὐτὸς Ἧσθαι ἐνὶ κλισίῃσι λιλαίομαι, *Il.* 13, 253. Ὀλοοῖο λιλαιόμενοι πολέμοιο, *Ib.* 3, 133.

Λιμαγχέω, ῶ, inedia neco. Ex λιμὸς et ἄγχω.

Λιμαγχικὸς, ἡ, ὸν, fame vexans:

Λιμαγχονάω, ῶ, fame neco; (2) fame ango et adfligo. Ex iisd.

Λιμαγχονέω, ῶ, fut. ήσω, idem et ex iisd.

Λιμαίνω, fame laboro. A λιμός.

Λιμακώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, herbidus, humidus. *Ex Hippocr.* A λεῖμαξ.

Λιμβρὸς, obscurus, tenebrosus, *Hes.* A λιβρός.

Λιμενάρχης, ου, ὁ ϗ ἡ, portus seu portuum præfectus, custos *Gloss. Vet.* portitor. Ex λιμὴν et ἀρχὴ, *principatus.* Hinc

Λιμεναρχία, ας, ἡ, portus præfectura, custodia.

Λιμενήοχος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui portum continet. Ex λιμὴν et ἔχω. Unde

Λιμενόχος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui portu continetur.

Λιμενῆτις, al. λιμενῖτις, in portu versans, *Ep.*

Λιμενίζω, fut. ίσω, recipio, colloco in portu. *Pass. seu med.* sum in portu. A λιμήν.

Λιμένιον, ου, τὸ, parvus portus. Dim.

Λιμενίσκος, ου, ὁ, porticulus, *Gl. V.*

Λιμενίτης, ου, ὁ, in portu versans, qui portum incolit. Fœm. λιμενῖτις. Ab eod.

Λιμενοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, portui similis, portuosus. Ex λιμὴν et εἶδος.

Λιμενορμίτης, ου, ὁ, qui ad portum applicat, applicatur. Ex λιμὴν et ἐνορμίτης.

Λιμενοσκόπος, ου, ὁ ϗ ἡ, portuum inspector.

Λιμενοφυλακία, ας, ἡ, portuum custodia. A

Λιμενοφύλαξ, ακος, ὁ, portus seu portuum custos. Ex λιμὴν et φύλαξ.

ΛΙΜΗ'Ν, ένος, ὁ, portus.

Λ[illegible], ὲς, E. M. ex Pind. *per Sync.* pro λι[illegible]ήρης, vel λειμωνήρης.

Λιμηρὸς, ρὰ, ρὸν, famelicus, fame laborans, pauper. A λιμός.

Λίμνα, vel λίμνη, Limna, gymnasium prope Trœzenen, vicinum mari, dicatumque Dianæ. Δέσποιν' ἁλίας Ἄρτεμι Λίμνας, *Eurip. Hippol.* 228.

Λίμνα, *Dor.* pro λίμνη, mare, *apud Soph.*

Λιμνάζω, fut. άσω, stagno, restagno; (2) stagnare facio. A λίμνη. Unde

Λιμναῖος, αία, αῖον, paluster, lacuster. At Λιμναῖος, Bacchus. A Λίμναι, loco Atticæ.

Λιμναίη, *Poet.* pro λίμνη, *Eust.*

Λιμνακὶς, ίδος, ἡ, palustris, epith. Nympharum.

Λιμνασία, ἡ, stagnatio, stagnum. A λιμνάζω.

Λιμνὰς, άδος, ἡ, palustris, lacustris. A λίμνη.

Λιμνᾶτις, *Dor.* pro λιμνῆτις, palustris.

ΛΙ'ΜΝΗ, ης, ἡ, palus, stagnum, lacus; (2) mare. At Λίμναι, locus Atticæ.

Λιμνήτης, ου, ὁ, idem quod λιμναῖος.

Λιμνῆτις, ήτιδος, ἡ, palustris, lacustris.

Λιμνοειδῶς, *adv.* specie lacus. Ab εἶδος.

Λιμνοθάλαττα, ης, ἡ, lacus ingens, maris instar.

Λιμνομάχαι παῖδες, pueri pugilatu certantes in loco qui Λίμναι dicebatur, *Hes.* Ex Λίμναι et μάχη, *pugna.*

Λιμνόομαι, οῦμαι, in paludem seu lacum abeo et exundo, in paludem redundo, aqua stagnante repleor. A λίμνη.

Λιμνόστρεα, ων, τὰ, paludis seu paludum ostrea. Ex λίμνη et ὄστρεον.

Λιμνοσώματος, ον, epith. piscis palustris.

Λιμνουργὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, qui circa paludes opus facit. Ex λίμνη et ἔργον.

Λιμνοφυὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, in palude seu stagno natus. Ex φύω, *nascor.*

Λιμνοχαρὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, paludibus gaudens, qui in palude vivit. Ex χαίρω. Unde

Λιμνόχαρις, Limnocharis, ranæ nomen, *in Batrachom.* qu. dic. paludibus gaudens.

Λιμνώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, paludosus, paludem imitans. A λίμνη.

Λιμοδωριεῖς, qui fame adacti aliquo demigrant; ut Dorienses e Peloponneso, qui Rhodum et Cnidum incoluerunt. A λιμὸς et Δωριεύς.

Λιμοδωριέω, fame compulsus aliquo commigro, *V. Lex.*

Λιμοθνὴς, ὁ ϗ ἡ, fame mortuus. A θνήσκω.

Λιμοκίμβριξ, κος, ὁ, ἡ, τὸ, qui ad famem usque parcus est. Ex λιμὸς et κίμβριξ.

Λιμοκτονέω, ῶ, fame enecco.

Λιμοκτονία, ας, ἡ, qu. dic. cædes quæ fit fame, summa fames, summa esuritio; (2) abstinentia ab omni cibo. A

Λιμοκτόνος, ου, ὁ ϗ ἡ, fame enecans, famem mortiferam adferens. Ex λιμὸς et κτείνω.

Λιμόξηρος, ου, ὁ ϗ ἡ, famelicus, *Gl. V.*

Λιμοξήρως, *adv.* famelice, *Ph.* A præc.

ΛΙΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, [*Dor.* ἡ,] fames.

Λιμοφορεὺς, έως, ὁ, famem afferens. Gen. plur. *Poet.* λιμοφορήων, *in Epigr.* pro λιμοφορέων. A

Λιμοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem. Ex λιμὸς et φέρω.

Λιμόψωρος, ου, ὁ, scabies e fame orta, sive qua homines jumentaque in fame corripiuntur, *Polyb.* Ex ψώρα.

Λιμπάνω, linquo. A λείπω.

Λιμφεύω, fut. εύσω, fallo, decipio. A λιμφός.

ΛΙΜΦΟ'Σ, οῦ, ὁ, sycophanta, delator, *Hes.* al. λιμός.

Λιμώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, famelicus. A λιμός.

Λιμώττω, esurio, fame laboro. Ἄσιτος ϗ λιμώττων ἐν αὐτοῖς πολιτεύεται, *Luc.*

Λιναγρέτης, ου, ὁ, piscator. A λίνον et ἀγρεύτης.

Λιναῖος, e lino factus, *V. Lex.* A λίνον.

Λινάριον, ου, τὸ, funiculus, parvum filum, *V. Lex.* (2) rete, *Eust.* Dim. ab eod.

Λινέος μίτος, lineum stamen, *Suid.*

Λίνεος, έα, εον, *contr.* λινοῦς, ῆ, οῦν, lineus.

Λινεργὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, e lino factus. Ex λίνον et ἔργον.

ΛΙΝΕΥ'Σ, έως, ὁ, mugil, piscis, *Hes.*

Λινευτὴς, οῦ, ὁ, venator. Ἀσπαλίων ὁ πρέσβυς, ὁ πᾶς ῥυτὶς ὢν, ὁ λινευτὴς, *Anthol. Reisk.* 5.

Λινίσκος, ου, ὁ, parvum filum lineum, funiculus, *V. L.* Dim. a λίνον.

Λινόδεσμος, ου, ὁ ϗ ἡ, ex lino vinculum habens; (2) vinculum lineum.

Λι[illegible]τος, ου, ὁ ϗ ἡ, lino vinctus. Ex δέω.

[illegible]ους, herba, quæ alio nomine χαμαίδρυς, trissago, *Diosc.* Ex λίνον et δρῦς.

[illegible]ευκτος, ον, lino compactus, *Opp.*

Λινόζωστις, herba mercurialis, *Diosc.*

Λινοθώρηξ, ώρηκος, ὁ ϗ ἡ, lineum thoracem habens.

Λινοκαλάμη, ης, ἡ, lini stipula, *Jos.* 2, 6.

Λινοκάλαμις, ἡ, linum agreste, *V. L.*

Λινόκλωστος, ου, ὁ ϗ ἡ, e lino netus. Ex κλώθω.

Λινόκροκος, ου, ὁ ϗ ἡ, e lino textus. Ποντίοις πείσμασι λινόκροκον φάρος στέλλων, *Eurip. Hec.* 1080.

ΛΙ'ΝΟΝ, ου, τὸ, linum, herba quædam. *Angl.* FLAX. (2) filum lineum; (3) filum quodvis; (4) chorda citharæ; (5) rete; (6) linea piscatoria; (7) textum e lino; (8) linteum velum.

Λινόπεπλος, ου, ὁ ϗ ἡ, lineam vestem indutus.

Λινοπληγὴς, ὲς, rete terendo, mordendo, feriendo perrumpens. Epith. piscis. Ex λίνον et πληγή.

Λινοπλόκος, ου, ὁ ϗ ἡ, retia texens, piscator. *Gl. V.* linarius: Ex πλέκω.

Λινοπλύνας, ου, ὁ, qu. dic. lini lotor. Ex πλύνω.

Λινοποιὸς, οῦ, ὁ, linarius, *Gl. V.* Ex ποιέω.

Λινοπόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, per linum transiens, per velum transiens. Ex λίνον et πόρος.

Λινοπτάζω, retia specto, defixos in retia oculos habeo, *Hes.* A λινόπτης.

Λινοπτάω, ῶ, et λινοπτάομαι, ῶμαι, idem.

Λινόπτερος, ου, ὁ ϗ ἡ, lineas habens alas, i. e. vela. Ex λίνον et πτέρον.

Λινοπτέρυξ, υγος, lineas alas habens, *id est,* vela, velivolus. Λινοπτερύγων ὅπλα νηῶν, *Oppian. Cyneget.* 1, 121; 4, 61.

Λινόπτης, ου, ὁ, qui retia servat. Ex ὄπτομαι.

Λινοῤῥαφὴς, ὲς, e lino sutus.

Λινοῤῥαφὸς, et λινοῤῥαφὶς, *ap. Steph.* idem quod λινοῤῥαφής.

Λίνος, ου, ὁ, fossorum et agricolarum cantilena.

Λινόσαρκος, ου, ὁ ϗ ἡ, qu. dic. lineam, i. e. ex lino carnem habens, tenuis et mollis. Ex λίνον et σάρξ.

Λινόσπαρτον, ου, τὸ, genus quoddam lini, quo ad ligandum utebantur, *Theophr.*

Λινόσπερμον, ου, τὸ, lini semen, *Gl. V.*

Λινοστασία, ας, ἡ, retium collocatio. Ex στάσις.

Λινοστατέω, ῶ, retia pono seu colloco. Et *in pass.* λινοστατέομαι, οῦμαι, in retia incido; illaqueor.

Λινοστολία, ας, ἡ, amictus lineus. Ex στολή.

Λινόστροφον, ου, τὸ, marrubium, herba, *Ph.* Ex στρέφω, *verto.*

Λινόστροφος, ον, ex lino tortus, *Opp.*

Λινουλκος, ὁ ϗ ἡ, e lino ductus seu factus, nisi leg. λινουργὸς, *Ern.*

Λινουργεῖον, ου, τὸ, lanificum. A λινουργός.

Λινουργία, ας, ἡ, lini apparatio, confectio. A

Λινουργὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, qui linum elaborat. *Gl. V.* lintearius. Ex ἔργον.

Λινοῦχος, ου, ὁ, retiarius, *Gl. V.* Ex ἔχω.

Λινοφθόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, linum corrumpens. Ex [illegible].

Λινοχίτων, ονος, ὁ ϗ ἡ, lineam vestem habens.

Λινοχλαίνης, ου, ὁ, idem. Ex λίνον et χλαῖνα.

Λινόω, ῶ, f. ώσω, lino vincio. A λίνον.

Λίνωσις, εως, ἡ, ligatio. A λινόω.

Λίπα, *indecl.* pingue. A λίπος.

Λιπάζω, ungo, *Nic.*

Λιπαίνω, f. ανῶ, pinguefacio, pinguem reddo; *pass.* λιπαίνομαι, pinguesco; a. 1. part. λιπανθεὶς, pinguefactus. Ab eod.

Λιπαρὰ,

Λιπαραὶ, genus medicamenti, *Diosc.*

Λιπαραῖος, ον, Liparæus, Epith. Vulcani, *Theoc.*

Λιπαράμπυξ, υκος, ὁ ϗ ἡ, pulchro redimiculo ornatus, *Ern.* Θασίαν λιπαράμπυκα, *apud Aristoph.* phialam vino Thasio quasi coronatam, plenam.

Λιπαραυγὴς, ὲς, splendidus. Ex αὐγή.

Λιπαρέω, ῶ, f. ήσω, adsiduus sum, persevero, adsto; (2) adsidue, valde rogo, etiam consolor, diligenter hortor. Καὶ τῶ μὲ χρείας ὧδε λιπαρεῖς τυχεῖν; quid petis? *Soph. Œd. Tyr.* 1431. Ὅτα νῦν λιπαρεῖς ἐμῦ μανθάνειν, *Xen.* Ἐλιπάρεέ τε ἱερέων, *Herodot.* 3, 51. A λιπαρής.

Λιπαρέως, ῶς, *adv.* jugiter, adsidue; (2) flagitanter, ambitiose, instanter. A λιπαρής.

ΛΙΠΑΡΗ'Σ, έος, ὁ ϗ ἡ, adsiduus, sedulus, qui instanter aliquid facit; (2) supplex. (1) μὴ θαύμαζε πρὸς τὸ λιπαρὲς, ne mireris me tamdiu immorari, *Soph. Œd. Col.* 1119. (2) δὸς αὐτῷ τήνδε λιπαρῆ τρίχα, *Soph. Elect.* 451. Λιπαρεῖ πρέσβην χερὶ, *Id. Ibid.* 1378. A λίπτω.

Λιπαρητέον, *adv. posit.* rogandum est, postulandum. Τὸ δὴ μὴ ἀποθανεῖν ἐκ φύτο λιπαρητέον εἶναι, *Plat.*

Λιπαρία, ας, ἡ, *Ion.* λιπαρίη, ης, ἡ, adsiduitas, sedulitas; (2) adsidua obtestatio. A λιπαρής, vel λιπαρός. Unde

Λιπαρία, ας, ἡ, pinguedo, *Gl. Vet.*

Λιπαρόγεως, ω, ὁ ϗ ἡ, pinguem terram habens. Ex λιπαρὸς et γῆ.

Λιπαρόζωνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, nitidam ac splendidam et velut unctam zonam habens, splendide cinctus. Ex λιπαρὸς et ζώνη.

Λιπαρόθρονος, ον, pulchram sedem habens.

Λιπαροκρήδεμνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, pulchram habens vittam. Ex λιπαρὸς et κρήδεμνον.

Λιπαρόμματος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui est nitentibus et pulchris oculis. Ex λιπαρὸς et ὄμμα.

Λιπαροπλόκαμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cui nitida est coma.

Λιπαρὸς, ρὰ, ρὸν, pinguis, obesus, adiposus, unctus; (2) opimus, opulentus; (3) pulcher, præclarus; (4) beatus, felix; (5) est et epith. precum; ambitiosus, vehemens, assiduus, *ap. Jos.* A λίπος.

Λιπαρότης, ρότητος, ἡ, pinguitudo.

Λιπαρόχροος, *contr.* λιπαρόχρυς, ȣ, ὁ ϗ ἡ, pinguis, corpore nitidus. Χαῖρε σελαναία λιπαρόχροε, *Theocr. Idyll.* 2, 165. Ex χρόος.

Λιπαρόχρως, ὁ ϗ ἡ, idem. Ἄγαγε τὸν λιπαρόχρων εἰς ἐμὰ δώματα Δέλφιν, *Theocr.* 2, 102.

Λιπαρῶψ, ut λιπαρῶπα τράπεζαν, mensam pinguem. Ex λιπαρὸς et ὤψ.

Λιπαρῶς, *adv.* adsidue, jugiter; (2) flagitanter; pro λιπαρέως, a λιπαρής· (3) pinguiter, nitide; (4) beate, feliciter. A λιπαρός.

Λίπας, παος, τὸ, oleum, *Aret.*

Λίπασμα, πάσματος, τὸ, res quæ pinguefacit. A λιπαίνω. Unde

Λιπασμὸς, ȣ, ὁ, saginatio.

Λιπαυγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, splendore seu lumine defectus, obscurus. Ex λείπω et αὐγή.

Λιπάω, ῶ, pinguesco, pinguis et obesus sum. A λίπος.

Λίπε, 3. sing. a. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔλιπε, a λείπω.

Λιπέειν, a. 1. inf. act. *Poet.* pro λιπεῖν.

Λιπεργὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui ex agro in urbem fugit; e divite pauper, *Ph.* et *al. Gl. V.* λιπεργής, pupillus, orbus. Ex λείπω et ἔργος.

Λιπεργέτης, et λιπεργέτης, ȣ, ὁ, egenus, mendicus, *Lex. Gr.* A præc.

Λιπεσήνωρ, ορος, ἡ, maritum deserens, adultera. Ex λείπω et ἀνήρ.

Λιπέσθαι, a. 2. inf. med. verbi λείπω.

Λιπήμερος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui statutum diem deseruit, qui statuto die non præsto fuit. Ex λείπω et ἡμέρα, dies.

Λιπητὸς, ȣ, ὁ, tempus quo germinantia succo turgere incipiunt. A λιπάω.

Λιπίβιοι, mortui, *Hes.*

Λιποβλέφαρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cui palpebræ desunt: *ap. Nonn.* oculo destitutus. Ex βλέφαρον.

Λιπόγυιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, destitutus artubus, pedibus; mancus. Ex γυῖον.

Λιπόδερμος, ȣ, ὁ, cui deest præputium, apella, recutitus. *Ph.* λιπόδερμος, curtus. Ex δέρμα.

Λιποδρανέω, &c. Vid. λειποδρανέω.

Λιπόζυγος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui excussit jugum; solitarius.

Λιποθυμέω, deficio animo. A θυμός.

Λίποι, 3. sing. aor. 2. opt. act. verbi λείπω.

Λίποιεν, 3. pl. aor. 2. opt. act.

Λιπομαρτυρία, ἡ, testimonii recusatio, detrectatio.

Λιπόμαστος, ον, qui mammam reliquit, *Nonn.*

Λιπομήτωρ, ορος, ὁ ϗ ἡ, qui matrem reliquit.

Λίπον, aor. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔλιπον, a λείπω.

Λιποναύτης, vid. λειποναύτης.

Λιποναύτης, ȣ, ὁ ϗ ἡ, navis desertor. Ex λείπω et ναῦς.

Λιπόνεως, ω, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Λιπόνηρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, eximie improbus, insigniter nequam, *Hes.* Ex λίαν et πονηρός.

Λιπόπαις, ὁ ϗ ἡ, infantibus defectus, *Man.*

Λιπόπνοος, ȣς, οον, ȣν, quem spiritus deficit.

Λιπόρρινος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, pelle destitutus dura, uvidam et lubricam habens pellem.

ΛΙ'ΠΟΣ, εος, τὸ, pinguedo, adeps, sebum.

Λιποσαρκὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, macilentus. Ex λείπω et σάρξ.

Λιπόσαρκος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Λιπόσκιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, tenebras relinquens, qui umbram suam relinquit, clarus, *Nonnus.* Ex λείπω et σκία.

Λιποστέφανος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, e corollis seu sertis defluens seu decidens.

Λιποστρατία, ας, ἡ, desertio militiæ. A

Λιποστράτιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, desertor militiæ. Ex λείπω et στρατός.

Λιποτακτέω, ῶ, desero locum, ordinem. A

Λιποτάκτης, ȣ, ὁ· vide λειποτάκτης.

Λιποτάξιον, ȣ, τὸ· vide λειποτάξιον.

Λιποτριχὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, depilis, cui pili defluunt. Ex λείπω et θρίξ.

Λιποφεγγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, linquens lucem, carens splendore; (2) cæcus. Ex λείπω et φέγγος.

Λιπόφθογγος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, quem vox destituit, mutus.

Λιποψυχέω, ῶ, f. ήσω, animam efflo. Ex λείπω et ψυχή.

Λιπόων, præs. part. act. *Poet.* pro λιπῶν, *contr.* ex λιπάων, a λιπάω.

ΛΙ'ΠΤΩ, cupio, desidero, appeto.

Λιπώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, pinguis. A λίπος.

Λιραίνω, fut. ανῶ, impudenter ago.

Λίρινος, ίνη, ινον, idem quod λείρινος.

Λιριόεις, όεσσα, όεν, idem quod λειριόεις.

Λίριον, ȣ, τὸ, idem quod λείριον.

Λιρόφθαλμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui oculis est impudentibus et audacibus, *Suid.* Ex

ΛΙ'ΡΟΣ, et λῖρος, ȣ, ὁ, vel λιρὸς, ȣ, ὁ, impudens, inverecundus, audax, *Hes.*

Λὶς, acc. λῖν, leo.

Λῖς, *dat.* λιτὶ, *acc.* λῖτα, tenue et subtile linteum. Vid. λῖτον.

Λὶς, ἡ, lævis, glabra; pro λισσὴ, quod idem.

Λίσαι, 2. sing. aor. 2. imperat. med. verbi λίσσομαι.

ΛΙΣΓΑ'ΡΙΟΝ, ȣ, τὸ, ligo. *Schol.* Theocriti per hoc exponit vocem σκαπάνη. Et videtur linguæ fuisse vulgaris.

Λισπόπυγος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, attritas et exiles nates habens. E λίσπος et πυγή.

Λισπόπυξ, υγος, ὁ ϗ ἡ, idem, *ap. Sch. Aristoph.*

Λίσπος, f. λίσπη, attritus seu detritus usu.

Λισσὰς, άδος, ἡ, lævis, glabra; (2) alta, prærupta. (2) λισσάδος ὡς πέτρας λιβὰς ἀνήλιος, *Eurip. Andr.* 534. A λισσός.

Λίσσεσθαι, præs. inf. med. verbi λίσσομαι.

Λίσσομαι, f. 1. ind. med. *Poet.* pro λίσομαι. A

ΛΙ'ΣΣΟΜΑΙ, supplico, supplex oro, precor; λισσέσκετο, 3. sing. imperf. *Ion.* pro ἐλίσσετο. Πρὸς νῦν θεῶν σε λίσσομαι τῶν ἐγγενῶν, *Soph. El.* 430.

ΛΙΣΣΟ'Σ, ὴ, ὸν, lævis, glaber; (2) altus, *Apoll. Rhod.* 2, 382.

Λισραίνω, complano; (2) fodio.

Λισρεύω, f. εύσω, idem. A

ΛΙ'ΣΤΡΟΝ, ȣ, τὸ, instrumentum ad complanandum solum; (2) radula; (3) scopæ ad verrendum solum; λίστριον, τὸ, idem. Λίστροισιν δάπεδον σύκα ποιητοῖο δόμοιο ξῦον, *Odyss.* 12, 455. Λίστροις αἰπὺν ἤρειψεν πάγον, altam solo complanavit arcem, *Lycoph. Cass.* 1348. Hinc

Λιστρόω, ῶ, fut. ώσω, pavio, complano, æquo. Hinc

Λιστρωτὸς, ὴ, ὸν, pavitus, complanatus.

Λῖτα, acc. sing. a λῖς.

Λιτὰ, *adv.* pro λιτῶς, *Ep.*

Λιτάζομαι, supplico, supplex oro, *Oppian.* A λιτή.

Λιταίνω, supplico. Τέκος ἐμὸν λιταίνω, *Eur. El.* 1231. Ab eod.

Λιταῖσι, dat. pl. f. g. *Poet.* pro λιταῖς, ἀ λιτός.

Λιτανεία, ας, ἡ, supplicatio.

Λιτάνευε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐλιτάνευε. A

Λιτανεύω, f. εύσω, supplex oro, supplico. Καπεύξατο, ϗ λιτάνευσε τὰν πομπὰν θάσασθαι, *Theoc.* 2, 72. A λίσσομαι.

Λιταργίζω, festino, celeri gradu proficiscor; f. λιταργίσω, *Att.* λιταργιῶ· 1. pl. λιταργιῦμεν, properabimus. A λίταργος. Hinc

Λιταργισμὸς, ȣ, ὁ, rapidus cursus, fuga.

Λίταργος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, velox, celer, *Suid.* Quasi ex λίαν et ἀργὸς, celer.

Λιτάων, gen. pl. *Æol.* pro λιτῶν, a λιταί.

Λιτέσθαι, a. 2. inf. med. verbi λίτομαι.

Λίτη, ης, ἡ, janua, *ap. Sch. Aristoph.* si locus sanus, *Ern.*

Λιτὴ, ῆς, ἡ, supplicatio, supplices preces, precatio, obsecratio, et Macedoniæ urbs. Hinc Λιταὶ, ῶν, Deæ præsides supplicationum. A λίσσομαι.

Λιτήσιος αὐχὴν, supplex cervix, *Nonn.* A λιτή.

Λιτόβιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem quod

Λιτοβόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, tenui et vili victu vivens. Ex λιτὸς et βίος.

Λιτοδίαιτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem. Ex δίαιτα.

Λίτομαι, supplico, supplex oro; a. 1. ἐλλισάμην, *Poet.* pro ἐλισάμην· a. 2. inf. λιτέσθαι. Πρόφρων δὴ κεν ἔπειτα Δία Κρονίωνα λιτοίμην, *Od.* 14, 406. A λίσσομαι.

Λῖτον, τὸ, tenue et subtile linteum; ut hinc sit λῖτα, *Il.* 8, 441. Vide λῖς. A

ΛΙΤΟ'Σ, ὴ, ὸν, simplex, nudus, vilis, tenuis, exiguus, non elaboratus, incultus; (2) pro λιτανευτικὸς, *Pind.*

Λιτότης, ητος, ἡ, vilitas, tenuitas, frugalitas, simplicitas; (2) fig. rhetorica, qua res magna modestiæ causa extenuatur.

Λιτȣργὸς, ȣ, ὁ, maledicus, maleficus, et

Λιτȣργεῖν, maledicere, *Simon.*

Λιτοφαγία, ἡ, tenuis victus. A φαγεῖν.

ΛΙ'ΤΡΑ, ας, ἡ, libra, pondus duodecim unciarum; (2) numismatis genus exigui pretii. Hinc

Λιτραῖος, et λιτριαῖος, libralis, *Gl. V.*

Λίτρον, ȣ, τὸ, *Att.* pro νίτρον, nitrum.

Λιτροσκόποι, qui λίτρας speculantur; (2) nummularii, *Hes.* fœneratores. Ex λίτρα.

Λιτρώδης, εος, ȣς, ὁ ϗ ἡ, nitrosus. A λίτρον.

Λιτυέρσης, et λιτυέρσας, ȣ, ὁ, fossorum et agricolarum cantilena.

Λιτῶς, *adv.* tenuiter, suppliciter.

Λιφαιμέω, ῶ, sanguinem amitto; (2) deficio corpore, *Hes.* (1) ὁ δὲ Κελτὸς ἀγανακτῶν, καὶ λιφαίμων, ἕλκων τὸν Βαλλάριον, *Appian. de Reb. Gallicis.* Ex λείπω et αἷμα.

Λιχάζειν, per prærupta dejicere, apud Cretenses, *Hes.* (2) cupere, *Id.* al. γλιχάζειν.

ΛΙΧΑΝΟ'Σ, ȣ, ὁ, index digitus; (2) nomen sonitus harmonici. Hinc

Λιχὰς, άδος, ἡ, mensura interstitii inter pollicem et indicem digitos distentos, *Poll.*

Λιχὴν, ῆνος, ὁ, impetigo, *Gl. V.*

Λιχηνωτὸς, ὴ, ὸν, impetiginosus, *Gl. V.* Quasi a λιχηνόω, quod esset impetigine adficio.

Λίχμαζον, imperf. *Ion.* pro ἐλίχμαζον, a

Λιχμάζω, f. άσω, lambo, ligurio. Λίχμαζον δ' ἄρα τώγε. *Hesiod. Scut.* 235. A λείχω.

Λιχμὰς, άδος, ἡ, quæ lambitur seu lingitur.

Λιχμάω, ῶ, et λιχμάομαι, ῶμαι, lambo, lingo. Δέρματα ἐξ ὄντες ἐλιχμῶντο, *App.*

Λιχμήρης, εος, ὁ ϗ ἡ, exserta lingua os lingens, *Nic. in Alex.* 37.

Λιχνεία, ας, ἡ, liguritio, catillatio.

Λίχνευμα, ατος, τὸ, cupediæ, delicatæ dapes, quibus avido ore inhiamus.

Λιχνεύω, et λιχνεύομαι, ligurio; (2) avide capio. A

Λίχνος, η, ον, qui ita cupediis deditus est, ut digitos seu catinos lingat; liguritor, catillo, gulosus, avidus. A λείχω.

Λίχνον, τὸ, cupedo, gulositas, *Steph.*

Λιχνοφιλάργυρος, ε, ὁ, gulosus, simul et avarus. Ex λίχνος et φιλάργυρος

Λίχνως, *adv.* gulose, avide, voraciter, more catillonum. A λίχνος.

Λίχος, τὸ, condimentum delicatum, *Poll.*

Λὶψ, λιβὸς, ἡ, petra, unde aqua destillat, *Hes.* (2) gutta, stilla.

Λὶψ, λιβὸς, ὁ. Africus ventus.

Λιψερία, ἡ, defectus urinæ, *ap. Æsch.* sed lectio vitiosa videtur, *Ern.*

Λιψύδριον, ε, τὸ, locus quidam Atticæ, aqua destitutus, ex re nomen habens. Ex λείπω et ὕδωρ.

Λόβιον, ε, τὸ, gibba pars hepatis, fibra. Dim. a

ΛΟΒΟ'Σ, ἕ, ὁ, ima pars auris; (2) extrema pars hepatis; (3) siliqua, leguminum integumentum, quo plura simul involvuntur. Hinc

Λοβώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, siliquæ seu folliculo leguminum similis, siliquaceus.

Λογάδες, oculi, *Anthol.* album in oculo, *Schol. Nicandri.* At λογάδες, electi; vide λογάς.

Λογάδην, *adv.* lecte, electe. A λογάς.

Λογαῖος, αία, αῖον, lectus, delectus. Ab eod.

Λογαριάζω, fut. άσω, rationem ineo, computo. A λογάριον.

Λογαριασμὸς, ὕ, ὁ, computatio. A λογαριάζω.

Λογαριαστὴς, ὕ, ὁ, computator. Ab eod.

Λογάριον, ε, τὸ, vocula; (2) oratiuncula; (3) disputatiuncula; (4) ratiuncula, computatiuncula. Dim. a λόγος.

Λογὰς, άδος, ὁ ϗ ἡ, delectus; *pl.* λογάδες, electi, delecti; λίθοι λογάδες, temere reperti, non excisi e lapicidina; (2) oculus. (1) σὺ δὴ στρατηγῶν λογάσιν Ἑλλήνων ποτὲ, *Eurip. Androm.* 324. (2) πάρνοψι φάη λογάδας τε προσωπικῆς, locustis oculos similis, *Nic. Ther.* 292. A λέγω.

Λογάω, ῶ, dicturio, dicere seu disserere cupio, *Luc. Lexiph.* A λόγος.

ΛΟΓΓΗ, ης, ἡ, sepulchrum, *Hes.* (*proprie*, quies, *Ern.*)

ΛΟΓΓΩ'Ν, ῶνος, ὁ, lapis in portu pertusus, ut per ejus foramen fune trajecto navis religari possit, *Etym.*

Λογεῖον, ε, τὸ, pulpitum in theatro, super quo histriones fabulam recitant; (2) quibusdam et os, quoniam per illud sermo exit, *Poll.* (3) *in Sacris Literis* oraculum, quod sacerdos in pectore gestabat, duodecim in primis gemmis, pro numero tribuum Israelitarum, constans. *Vetus versio*, rationale. *Nova*, pectorale. A λόγος.

Λογέμπορος, ε, ὁ, verborum venditor, qui mercaturam verborum exercet; de Sophistis.

Λογεὺς, έως, ὁ, tabularius, scriba. A λόγος.

Λογία, ας, ἡ, collecta, id quod in ecclesia colligebatur, ad pauperum sustentationem, *item* oblatio sacra. A λέγω, *colligo.*

Λογίατρος, ε, ὁ, verbo tenus medicus. Ex λόγος et ἰατρός.

Λογίδιον, ε, τὸ, vocula; (2) oratiuncula; (3) fabella. Dim. a λόγος. Unde

Λογιεὺς, έως, ὁ, orator, qui causas dicit; ὁ ῥήτωρ, ut exponit *Pollux e Critia.*

Λογιζέσθω, 3. sing. præs. imperat. med. verbi

Λογίζομαι, f. ίσομαι, rationem ineo seu subduco, computo, supputo; (2) collatis utrimque rationibus certi aliquid concludo; (3) mecum reputo, considero, perpendo, cogito, censeo, arbitror, existimo, opinor, æstimo; (4) imputo, tribuo. Ὥς τ' εἴ τις δύο ἢ ϗ πλείους τὰς ἡμέρας λογίζεται, μάταιός ἐστιν, sibi promittit, *Soph. Trach.* 960. Τὴν τὴν σωτηρίαν ἐν ἐδενὶ λογίζεται, nihili ducit. *Chrys. Eur. Alc.* 780. A λόγος.

Λογικεύομαι, fut. εύσομαι, ratiocinor, ratione utor. A

Λογικὸς, ἡ, ὸν, rationalis, ratione præditus, ratione utens; (2) dialecticus, pertinens ad disserendi methodum, i. e. subtilis; (3) qui sermocinari potest, sermocinator; (4) eloquens, facundus, disertus; (5) doctus; (6) in oratione prosa usitatus. Hinc τὸ λογικὸν, ῦ, ratio; et ἡ λογικὴ, sc. τέχνη, logica, ars ratiocinandi. A λόγος.

Λογικῶς, *adv.* cum ratione, more eorum qui ratione utuntur; (2) disserentium modo, i. e. subtiliter. A λογικός.

Λόγιμος, ίμη, ιμον, vel λόγιμος, ε, ὁ ϗ ἡ, mentione dignus, memorabilis, celebris, nobilis. A λόγος.

Λόγιον, ε, τὸ, responsum, oraculum. Vide λογεῖον. (1) οἷς ἅπασιν ἔξεστι θαυματοποιοῖς εἶναι, καὶ μικρὸν ἀπερυθριάσασιν ἐν τῷ λογίῳ ἀποδῦναι καὶ σχεδιάσαι τέχνην θείας ἀξίαν, *Synesius de Calvitio,* 78.

Λόγιος, ία, ιον, celebris, memorabilis; (2) historiæ et antiquitatis peritus; (3) eloquens, disertus, facundus, elegans, doctus; (4) fatidicus, vates. Unde

Λογιότης, ητος, ἡ, eloquentia, facundia.

Λογίσαι, 2. sing. aor. 1. imperat. med. verbi λογίζομαι. Unde

Λόγισμα, ατος, τὸ, quod in rationibus supputandis alicui imputatur.

Λογισμὸς, ῦ, ὁ, supputatio, computatio, ratiocinium; (2) ratiocinatio, reputatio, cogitatio; (3) consilium, deliberatio; (4) ipsa ratio ac mens; (5) syllogismus; (6) confessio, *apud mediæ ætatis Græcos.*

Λογιστέον, *adv. posit.* ratiocinandum, considerandum, cogitandum.

Λογιστεύω, f. εύσω, computo. *Philoxen.* λογιστεύει, curat. A λογιστής.

Λογιστήριον, ε, τὸ, locus ubi sedebant λογισταί. *Gl. V.* tabularium; (2) judicium τῶν λογιστῶν. (3) λογιστήρια, scholæ ratiocinatorum; *item* scholæ in quibus disseritur.

Λογιστὴς, ῦ, ὁ, ratiocinator, supputator, calculator; (2) cui reddenda est ratio administratæ reipublicæ; (3) æstimator. *Gl. V.* curator, tabularius, pensitator, rationalis. A λογίζομαι.

Λογιστικὸς, ἡ, ὸν, idem; artis numeros tractandi peritus; (2) rationalis, rationis compos, qui ratione uti potest. A λογιστής.

Λογιστονόμος, ον, rationarius, *Man.*

Λογίως, *adv.* diserte, eloquenter, eleganter. A λόγιος.

Λογογραφέω, ῶ, fut. ήσω, scribo orationes forenses, aut historiam; (2) scriptito, scribo. Λογογραφῶν χεῦρα τοῖς ἀντιδίκοις, *Plut.*

Λογογραφία, ας, ἡ, orationum aut etiam historiæ scriptio.

Λογογραφικὸς, ἡ, ὸν, ad scribendi artem pertinens. Hinc ἡ λογογραφικὴ, ῆς, sc. τέχνη, ars scribendi orationes. A

Λογογράφος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui orationes scribit, orator; (2) tabularius; scriba, *Gl. V.* Ex λόγος et γράφω, *scribo.*

Λογοδαίδαλος, ε, ὁ ϗ ἡ, orationum ingeniosus concinnator, orationum peritus artifex, qui orationes vario artificio elaborat.

Λογόδειπνον, ε, τὸ, cœna verbis magis ac sermonibus, quam cibo aut ferculis constans.

Λογοδηρία, ας, ἡ, verborum contentio, altercatio inanis. Ex δῆρις, *pugna.*

Λογοδιάῤῥοια, ας, ἡ, verborum profluvium, profluentia loquendi inanis et nugax.

Λογοδιδάσκαλος, ε, ὁ ϗ ἡ, dicendi magister.

Λογοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, solutæ orationi similis; (2) rationis speciem habens. Ex εἶδος.

Λογοηδία, ας, ἡ, vitium poematis, cum nihil cultus splendorisque habet, sed futile est et nugax. A præc.

Λογοθεσία, ας, ἡ, discussio, *Ph.* Ex θέσις.

Λογοθέσιον, ε, τὸ, rationum exactio.

Λογοθετέω, ῶ, fut. ήσω, rationem reposco; (2) ratiocinor, computo. A

Λογοθέτης, ε, ὁ ϗ ἡ, rationum exactor, discussor. *Ph.* cancellarius. Ex τίθημι.

Λογοθήρας, ε, ὁ, qui verba aucupatur, verborum captator. Ex θήρα.

Λογολεσχεῖν, blaterare, nugari. A

Λογολέσχης, ε, ὁ, blatero, blaterator, nugator, loquax. Ex λόγος et λέσχη.

Λογομάγειρος, ε, ἡ, exquisitius ornans orationem.

Λογομανέω, ῶ, literis et disciplinis vehementer incumbo, insano quasi amore earum teneor. Ex λόγος et μαίνομαι.

Λογομαχέω, ῶ, verbis pugno, rixor, 2 *Tim.* 2, 14.

Λογομαχία, ας, ἡ, pugna quæ fit verbis, aut de verbis, inanis rixa. A

Λογομάχος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui verbis pugnat, argutator. Ex μάχομαι.

Λογόμιμος, ε, ὁ, scurra, qui aliorum dicta imitando exprimit.

Λογομύθιον, ε, τὸ, fabulosa narratio. Ex λόγος et μῦθος.

Λογοποιέω, ῶ, fut. ήσω, fabulas fingo, seu scribo, more poetarum fingo; (2) fingo, mentior, rumorem falsum spargo; (3) dictito, perhibeo; (4) dissero, sermones confero. Καὶ πολλὰς ἄλλας ἀνομίας ἐλογοποίησαν κατὰ τῶν θεῶν, *Isocr.* A λογοποιός. Hinc

Λογοποίημα, -ποιήματος, τὸ, fabula, commentum, mendacium; (2) rumor.

Λογοποιητικὴ τέχνη, ars oratoria. Ab eod.

Λογοποιΐα, ας, ἡ, fabularum confictio, fabularum scriptio; (2) mendaciorum confictio.

Λογοποιϊκὸς, ἡ, ὸν, idem quod λογοποιητικός.

Λογοποιὸς, ῦ, ὁ ϗ ἡ, fabularum confictor seu scriptor. (2) qui mendacia confingit, qui falsos rumores spargit, mendax, fabulator, (3) orationis artifex; exquisitiori oratione utens; (4) historiarum scriptor, historicus. Ex λόγος et ποιέω.

Λογοπραγέω, ῶ, fut. ήσω, confingo, mentior, falsum rumorem spargo; (2) rationem exigo, ad rationem reddendam adigo, *Suid. Lex.* Ex λόγος et πράσσω

Λογοπράτης, ε, ὁ, verborum venditor, causidicus, rabula; (2) λόγε venditor, Judas proditor. Ex λόγος et πράτης.

Λογοπώλης, ε, ὁ, idem quod λογοποιὸς, n. 3. item, qui verba pro rebus vendit; de philosophis.

Λόγος, ε, ὁ, dictum, verbum; (2) sermo, oratio, item potestas dicendi; (3) rumor, fama; (4) opinio; (5) liber, tractatus; (6) definitio; (7) ratio; (8) causa; (9) proportio; (10) mentis conceptus, cogitatio; (11) fabula, mendacium; (12) ratio, unde reddere rationem; (13) verbum essentiale Dei, sive Christus; (14) λόγοι, studia artium liberalium, literæ; (15) potestas, imperium. (2) λόγον αἰτεῖν, dicendi veniam et locum poscere. Λόγον διδόναι, dicendi potestatem facere. Λόγον λαβεῖν, λόγε τυχεῖν, dicendi facultatem accipere. Hinc passim apud Oratores, λόγον κατὰ μέρος δῦναί τε καὶ λαβεῖν, hoc est, loqui vicissim et vicissim audire. (10) λόγον διδόναι, cum dativo casu pronominis reciproci est ratiocinari et aliquid argumento colligere, rem diligenter expendere. Καὶ ἐδίδοσάν σφισι λόγον, inter se rem diligenter expenderunt, *Herod.* 1, 97. (12) λόγον διδόναι, ἀποδιδόναι, ὑποσχεῖν, rationes reddere. At λόγον ζητεῖν, λαμβάνειν παρά τινος, ἀπαιτεῖν τινα, est requirere rationem ab aliquo. Ἑωυτῷ λόγον ἐδωκε, secum rem expendit, *Herod.* 1, 34. Item λόγος, res: ὑδενὸς λόγε (cum verbis emendi, vendendi), vilissimo pretio, *Soph. Aj.* 477. Οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν λόγον ἔτ' ἴσχει μνῆσιν, neque in minimis rebus memoriam tui retinet, *Id. ibid.* 1268. (15) ἢ 'πὶ τῷ πλήθει λόγος; an penes multitudinem imperium est, *Soph. Œd.*

Œd. Col. 66. Τὸ τοῦ λόγου, ut dicitur, ut est adagium, *Heliod. Æthiop.* 3. A λέγω.

Λογοτόπος, ου, ὁ, syllogismus hypotheticus seu conditionalis, *apud Dialecticos.*

Λογοφίλης, ου, ὁ, studiosus literarum, disertus.

Λογόω, ῶ, f. ώσω, rationalem facio; λογόομαι, οῦμαι, rationalis fio; naturam τοῦ λόγου quodammodo induco. A λόγος.

Λογχάριον, ου, τὸ, parva lancea. Dim. a

Λόγχη, ης, ἡ, lancea, spiculum; (2) Ionum idiomate, sors, portio, παρὰ τὸ λαγχάνειν, sortiri: exercitus. (2) λόγχη πεδιὰς, in campo instructa acies, *Soph. Trach.* 1059.

Λογχαῖος, ου, ὁ, hastatus, *Suid.* A præc.

Λόγχαισι, dat. pl. *Ion.* pro λόγχαις. A λόγχη.

Λογχήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, lanceatus, qui fert lanceam. Λογχήρεσι σὺν Μυρμιδόνων ἀσπισταῖσιν, *Eur. Iphig. in Aul.* 1067. Ab eod.

Λογχήτης, ὁ, idem quod λογχίτης, *Suid.*

Λογχίδιον, τὸ, parva lancea. Dim.

Λόγχιμος, η, ον, hastatus.

Λογχὶς, ίδος, ἡ, hasta. A λόγχη.

Λογχίτης, ου, ὁ, hastatus, lanceatus.

Λογχοδρέπανον, ου, τὸ, hasta falcata.

Λογχόομαι, οῦμαι, mucronatim, sive in acutum, desino.

Λογχοποιὸς, οῦ, ὁ, lancearum fabricator.

Λογχοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui lanceam fert, levis armaturæ miles; lancearius. Ex φέρω.

Λογχωτὸς, ή, ὸν, mucronatus, mucroni aut cuspidi vel lanceæ similis. A λογχόομαι.

Λόγω, gen. sing. *Dor.* pro λόγου.

Λόγωσις, εως, ἡ, verbificatio, quum quis quodammodo ad naturam Verbi sive Filii Dei accedit. A λογόω.

Λόειν, *lavit*, 3. sing. a. 2. ind. act. *Ion.* et cum ν ἐφελκ. pro ἔλοε, a verbo poetico λοέω.

Λοεσσάμενος, part. aor. 1. med. *Poet.* pro λουσάμενος, quasi a λοέω, pro λούω.

Λόεσσαν, 3. pl. a. 1. ind. act. *Ion.* et *Poet.* pro ἐλόεσαν.

Λοετρὸν, οῦ, τὸ, lavacrum, balneum; (2) aqua lavationi parata. A λόω· unde λουτρόν.

Λοετροχόος, ου, ὁ καὶ ἡ, *Dialysis* pro λουτροχόος.

Λοέω, ῶ, f. ήσω, lavo. Ponitur ut hinc fit λοέσσαι, *Odyss.* 19, 320. Vide λόω.

Λοιβᾶ, dat. sing. *Dor.* pro λοιβῇ, a λοιβή. Unde

Λοιβάομαι, libo, *Hes.* λοιβᾶται, σπένδει, θύει.

Λοιβάσιον, ου, τὸ, vas quo libatur. A λοιβή.

Λοιβεῖον, ου, τὸ, libamen; (2) vas quo libatur. A

Λοιβὴ, ῆς, ἡ, libatio. Χρυσέοισιν ἄφυσσε λοιβὰν ἐν κρατήρων γυάλοις, nectar hausit, *Eurip Iphig. in Aul.* 1051. A λείβω. Hinc

Λοιβὶς, ίδος, ἡ, calix quo libatur.

Λοιγαῖος, αία, αῖον, lugubris; ut λοιγαία ἐσθὴς, *Lycophr.* vestis lugubris. A λοιγός.

Λοιγήεις, ήεσσα, ῆεν, idem et ab eod.

Λοίγιος, ία, ιον, exitialis, perniciosus. A

ΛΟΙΓΟ´Σ, οῦ, ὁ, pernicies, exitium.

Λοιδορέω, ῶ, et λοιδορέομαι, οῦμαι, convicior, maledico, probris insector; (2) reprehendo, objurgo. Λοιδορῆσαι τοὺς πονηροὺς, οὐδέν ἐστ' ἐπίφθονον, *Aristoph. Eq.* 1270. A λοίδορος.

Λοιδόρημα, ατος, τὸ, convicium, probrum, id ipsum quod alicui probrose objicitur. A præc.

Λοιδορημάτιον, ου, τὸ, conviciolum. Dim. a

Λοιδορησμὸς, οῦ, ὁ, objurgatio. A λοιδορέω.

Λοιδορία, ας, ἡ, convicium, maledictum, maledictio, obtrectatio. A

ΛΟΙ´ΔΟΡΟΣ, ου, ὁ, conviciator, qui probro adficit, maledicus. Hinc τὸ λοίδορον, ου, maledicentia.

Λοιδορισμὸς, idem quod λοιδόρημα, *Ar.*

Λοιδόρως, *adv.* conviciando, maledicendo.

Λοιμηρὸς, idem quod λοιμικὸς, *Ep.*

Λοιμικὸς, ή, ὸν, pestilens. A λοιμός.

Λοιμοῖο, *pestis*, gen. sing. *Ion.* pro λοιμοῦ.

ΛΟΙΜΟ´Σ, οῦ, ὁ, pestis, pestilentia, lues, contagium; (2) homo pestilens et exitialis, *LXX.* pro ἐμπαίκτης.

Λοιμοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, pestifer. Ex φέρω.

Λοιμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, pestilens.

Λοιμώττειν, peste laborare, peste infestari, *Lucian.* A λοιμός.

Λοιπαδάριον, ου, τὸ, reliquum, *Gl. V.* A

Λοιπὰς, άδος, ἡ, idem; *Gl. V.* λοιπάδες, reliquatores, *Guil. Bud.*

Λοιπάζεσθαι, reliquari, *Guil. Bud.*

Λοιπογραφία, ας, ἡ, reliquatio, *Ph.*

Λοιπογραφῶ, reliquor, *Gl. V.*

Λοιπὸς, ἡ, ὸν, reliquus. Hinc τὸ λοιπὸν, quod superest; et λοιπὸν, *adv.* cæterum, alioquin, postea; (2) ad extremum, *potest tamen iis locis, ubi* ad extremum *vertitur, melius plerumque verti* jam, *Ern.*) (3) in posterum, et τοῦ λοιποῦ, de cætero. A λείπω.

Λοισθεὺς, λοισθῆος, λοισθῆϊ, *Poët.* postremus, *inprimis* in certamine. A λοῖσθος.

Λοισθήϊα, *Ionice* pro λοισθεῖα, præmia quæ ultimo certatori dantur. A λοῖσθος.

Λοίσθιον, *adv.* postremo, *Theoc.* ad postremum, *Soph.*

Λοίσθιος, ία, ιον, ultimus, postremus. A

ΛΟΙ´ΣΘΟΣ, ου, ὁ, ultimus, postremus.

Λοισθογενέθλος, ον, ultimogenitus, *Cyr.*

ΛΟ´ΚΑΛΟΣ, ου, ἡ, ciconia, *Aristot.*

Λόκμη, ἡ, chlamys, *Hes.* λόκκη, *Ep.* ubi bustum; exponitur vero calva, i. e. vetula sponsa.

Λόξα, *adv.* oblique. A λοξός. Unde

Λοξεύω, obliquo, obliquum reddo.

Λοξίας, ου, ὁ, obliquus; epith. Apollinis, quia obliqua dabat responsa, vel quia sol obliquis flexibus cœlum percurrit; (2) Apollo, absolute, præsertim apud Euripidem. Τῷ δὲ Λοξίᾳ μέμφομαι, *Aristoph. Plut.* 8. Προηγόρευε γὰρ οἱ Λοξίης, *Herodot.* 1, 91.

Λόξις, ἡ, idem quod λοξότης, obliquitas, *Steph.*

Λοξόβαμος, ον, oblique incedens, *Naz.*

Λοξοβάμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, oblique incedens. Ex λοξὸς et βαίνω.

Λοξοβάτης, ου, ὁ, idem et ex iisd.

Λοξοκίνητος, ον, qui oblique movetur, obliquus; epith. zodiaci. A κινέω.

Λοξοπλανέω, ῶ, oblique vagor, transversus feror.

Λοξοπορέω, ῶ, oblique incedo. Ex πόρος.

ΛΟΞΟ´Σ, ὴν, ὸν, obliquus, transversus; (2) ambiguus, dubius; unde, qui non fidit alteri.

Λοξότης, ητος, ἡ, obliquitas. A præc.

Λοξοτροχὶς, ίδος, ἡ, oblique currens; (2) oblique verba volvens. Ex λοξὸς et τρέχω.

Λοξοχρήσμων, ὁ καὶ ἡ, ambigua oracula edens; epith. Apollinis et Pythiæ.

Λοξόω, ῶ, obliquo, obliquum reddo.

Λοξῶς, *adv.* oblique.

Λόξωσις, εως, ἡ, obliquatio. A λοξόω.

Λοπαδαρπαγίδης, ου, ὁ, patellarum raptor, cum scommate dictum in voracem. Ex λοπὰς et ἁρπαγή.

Λοπάδιον, ου, τὸ, patella. Dim. a λοπάς.

Λοπαδοφυσητὴς, οῦ, ὁ, helluo. Ex φυσάω.

ΛΟΠΑ´Σ, άδος, ἡ, patina, patella.

Λοπάω, ῶ, cortice turgesco, sum cortice turgido. A λοπός. Hinc

Λοπητὸς, οῦ, ὁ, tempus anni quo arborum cortices turgescunt et exemptiles fiunt.

Λοπία, ας, ἡ, corticis tumor quum humor sub eo est.

Λοπιάω, ῶ, idem quod λοπάω.

Λοπίζω, f. ίσω, decortico. A λοπός.

Λόπιμος, ου, ὁ, qui decorticari potest; ut κάρυον λόπιμον, nux, *Gl. V.* λόπιμα, castaneæ. Ab eod.

Λοπὶς, ίδος, ἡ, squama; (2) cortex, putamen. Ab eod.

Λόπισμα, ατος, τὸ, cortex, putamen. A λοπίζω, *decortico.*

Λοπὸς, οῦ, ὁ, cortex; (2) vestimentum. A λέπω.

Λορδαίνω, f. ανῶ, incurvo in anteriora. A

ΛΟΡΔΟ´Σ, ἡ, ὸν, curvus, cernuus, incurvus in anteriora; mancus, *Ph.* Hinc

Λορδόω, ῶ, f. ώσω, incurvo; trunco, debilito; λορδοῦμαι, incurvor.

Λόρδωσις, εως, ἡ, incurvatio, inclinatio in anteriora, debilitatio. A præc.

Λουδοτρόφος, ου, ὁ καὶ ἡ, lanista, *Ph.* Ex τρέφω.

Λοῦμαι, præs. ind. pass. *Att.* pro λούομαι.

Λοῦσεν, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* et cum ν ἐφελκ. pro ἔλουσε, a λούω.

Λοῦσις, εως, ἡ, lavatio, *Gl. V.* A λούω.

ΛΟΥ´ΣΣΟΝ, ου, τὸ, lussum, album quiddam in abiete nascens, *apud Theophr.*

Λουσῶ, f. 1. ind. act. *Dor.* pro λούσω.

Λουτὴρ, ῆρος, ὁ, pelvis, vas ad lavandum; labrum. A λούω.

Λουτηρίδιον, ου, τὸ, labellum. Dim. a λουτρόν.

Λουτήριον, ου, τὸ, idem.

Λουτηρίσκος, ου, ὁ, idem. *Gl. Vet.*

Λουτιάω, ῶ, lavare cupio, *Luc. Lexiph.*

Λούτριον, ου, τὸ, aqua sordida balnei, in quo quis lavit, *Hes.* A λουτρόν.

Λουτροδαϊκτος, ον, in latrina cæsus, *Æsch.*

Λοῦτρον, ου, τὸ, aqua sordida in qua quis lavit.

Λουτρὸν, οῦ, τὸ, lavacrum, ipsa aqua in balneo; (2) balneum; (3) libamina; (4) purificatio; apud auctores Ecclesiasticos, baptisma. (3) λουτρὰ προσφέρειν πατρὶ, *Soph. El.* 434. Πατρὸς χέοντες λουτρά, patri inferias facientes, *Id. Ib.* 84. Μηδ' ἐπὶ νεκρῷ λουτρὰ χέῃς, *Dioscorid. in Anthologia.* (4) κἀπὶ λουτροῖσιν κάρᾳ κηλῖδας ἐξέμαξεν, quæque purificationis vice maculas abstersit illius capite, *Id. Ib.* 445. A λούω.

Λουτροφορέω, ῶ, lavacrum fero, sponso loturo fero aquam. A

Λουτροφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, aquam ferens ad lavandum. Λουτροφόρος χλιδὴ, deliciæ balneorum, *Eurip. Phœn.* 350. Ex λουτρὸν et φέρω.

Λουτροχοέω, aquam ad lavandum affundo. A

Λουτροχόος, ου, ὁ καὶ ἡ, aquam ad lavandum fundens, aquam lavantibus adfundens. Ex λουτρὸν et χέω, *fundo.*

Λουτρὼν, ῶνος, ὁ, balneum, lavacrum, *Gl. Vet.* A λουτρόν.

ΛΟΥ´Ω, f. λούσω, lavo, et quidem proprie alterum; λούομαι, lavor, lavo me; f. λουσόμενος, laváturus; a. 1. λούσασθαι, lavari; perf. pass. λελουμένος, lotus; λοῦμαι, *Att.* lavor; part. λούμενος, qui lavatur, *Poetice* pro λοῦσαι dicitur λοέσσαι, aor. 1. λοεσσάμενος, part. lavans, lotus. Κὰκ τῶν καλπίδων ἔλουσαν ἡμᾶς, *Aristoph. Lys.* 404. Ὕδασι ποταμίοις λευκὸν χρόα ἐλούσατ', *Eur. Alc.* 157.

Λόφαλοι, ων, οἱ, scutula splendida, quæ galeis adfigi solebant, *V. Lex.* A λόφος.

Λοφάω, ῶ, cristatus sum, cristam in capite gero; (2) cristam appeto. Ab eod.

Λοφεῖον, ου, τὸ, cristarum repositorium; (2) theca speculi. Ab eod.

Λοφέω, exalto, *item* acquiesco, desino, *V. L.*

Λόφη, ἡ, summitas, *V. L.*

Λοφιὰ, ᾶς, ἡ, *Ion.* λοφιὴ, ῆς, ἡ, cervix, dorsum seu eminentia dorsi; (2) juba, seta; (3) summitas, cacumen. Ab eod.

Λοφιῇ, dat. sing. *Ion.* pro λοφιᾷ, a λοφιά.

Λοφιήτης, ὁ, cristatus, *Ep.*

Λοφίον, ου, τὸ, parva crista. Ab eod. Unde

Λοφὶς, ίδος, ἡ, cristæ in galea repositorium.

Λοφίζω, exalto, *Vulg. Lex.* A λόφος.

Λοφνία, ας, ἡ, fax, tæda.

Λοφνίδιον, τὸ, facula. Dim. a

Λοφνὶς, ίδος, ἡ, facula, tæda.

Λοφόεις, όεντος, ὁ, tumulosus, editos colles habens. A λόφος.

Λοφοποιὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, qui cristas in galeis conficit. Ex λόφος et ποιέω.

Λοφοπωλέω, ῶ, cristas vendo.

ΛΟ´ΦΟΣ, ου, ὁ, cervix, seu ea pars colli in jumentis cui jugum imponitur; (2) collum seu cervix hominis; (3) crista in galea; (4) cristæ avium; (5) collis, tumulus; (6) quicquid editum et elatum est.

Λόφουρα, ων, τὰ, animalia quæ caudam et setas in cervice erectas habent, in modum cristæ. Ex λόφος et οὐρά, *cauda.*

Λόφουρος, crista insignis, qui cervicem erigit, superbus, *Hesych.* A λόφος.

Λόφωσις, εως, ἡ, cristæ emissio. Quasi a λοφόω, quod esset *cristatum reddo.*

Λοφωτὸς, ἡ, ὸν, cristatus, crista insignis.

Λοχαγέτης, ου, ὁ, *Dor.* pro λοχηγέτης.

Λοχαγέω, f. ήσω, cohortem duco; (2) insidiis struendis præfectus sum.

Λοχαγία, ας, ἡ, præfectura cohortis. A

Λοχαγὸς, ȣ̃, ὁ, cohortis præfectus. Ex λόχος et ἄγω, duco.
Λοχαγωγὸς, ȣ̃, ὁ, idem et ex iisd.
Λοχαγία, ας, ἡ, turmæ vel insidiarum præfectura. Ex iisd.
Λοχάδην, adv. insidiose, furtim, per cohortes.
Λοχάζω, insidior, Hes. A λόχος.
Λοχαῖος, αία, αῖον, parturiens; (2) ad partum pertinens. A λοχός.
Λοχᾶν, præs. inf. act. contr. pro λοχάειν.
Λοχάρχης, ȣ, ὁ, decurio, Gl. V. Ex λόχος et ἄρχω, præsum.
Λοχάω, ῶ, f. ήσω, insidior, insidias pono; (2) capto, v. gr. alicujus gratiam, &c. λοχάομαι. ῶμαι, insidiis petor, (2) in insidiis locatus sum. Ἐλόχησαν τὰς γυναῖκας, Herodot. Λοχησθῆναι πρὸς τῶν διαβάντων, Hesiod. A λόχος.
Λοχεία, ας, ἡ, puerperium, partus.
Λοχεῖα, ων, τὰ, purgamenta post partum in mulieribus relicta. Ab eod. Unde
Λοχεῖος, εία, εῖον, ad partum pertinens; ut λοχεία Ἄρτεμις, Diana cum a parturientibus invocatur. At λοχεῖα, τὰ, purgamenta in utero post partum relicta. Alicubi et τὰ λοχεῖα, pro loco natali.
Λοχεῖο, gen. sing. Ion. pro λοχεῖȣ, a
Λοχεὸς, insidiæ; idem quod λόχος, Hesiod.
Λοχετέω, idem quod λοχεύω, Poll.
Λόχευμα, ατος, τὸ, fœtus, partus, partu editum. Φυλέως λόχευμα, Phylei filius, Eurip. Iphig. in Aul. 285. A λοχεύω.
Λοχεύτρια, ας, ἡ, puerpera, pariens; (2) obstetrix. Ab eod.
Λοχεύω, fut. εύσω, parturio, pario; λοχεύομαι, partu edor; ἐλοχεύθης, a. 1. genitus es; et active, λοχευθείσης τῆς μητρὸς, matre puerperio functa. Ἄιστον λοχεύει σ', ὥστε μὴ γνῶναι φίλȣς, Eur. Ion. 1641. Λοχευθεῖσ' ἀστραπηφόρῳ πυρὶ, Id. Bac. 3. A λοχός.
Λοχεύω, f. εύσω, insidior. A λόχος.
Λοχηγετεῖν, præs. inf. pro λοχηγετέειν, a
Λοχηγετέω, ῶ, cohortem duco. Λοχηγετέω λόχȣ, Herodot.
Λοχηγέτης, ȣ, ὁ, cohortis ductor. Ex λόχος et ἡγέομαι, duco. Unde
Λοχηγέω, ῶ, fut. ήσω, cohortem duco.
Λόχησις, ἡ, insidiæ, Suid.
Λόχια, ων, τὰ, puerperium. A λοχός.
Λοχία, ας, ἡ, puerperium, Gl. V.
Λοχίζω, f. ίσω, in cohortes dispono, decurio; (2) insidias pono, in insidiis colloco. Λοχίζει εἰς ὁδόν τινα κοίλην ϗ λοχμώδη ὁπλίτας τινὰς, Thuc. A λόχος· sed λοχίζω, parturio, pario, a λοχός.
Λόχιος, ία, ιον, idem quod λοχεῖος. Ἄρτεμις λοχία, Diana quæ adest parturientibus, Eurip. Suppl. 958.
Λοχισμὸς, ȣ̃, ὁ, insidiarum collocatio. A λοχίζω.
Λοχίτης, ȣ, ὁ, insidiator; (2) manipularis. A λόχος.
Λοχῖτις, ιδος, ἡ, centuriata. Λοχῖτις ἐκκλησία, centuriata comitia, App. Bell. Civ. 3, 30.
Λοχμαῖος, ut λοχμαία μȣ̃σα, musa silvestris, seu ex silvis et fruticetis resonans. A
Λόχμη, ης, ἡ, dumetum, fruticetum; locus insidiis aptus, ob virgulta densiora. A λόχος.
Λόχμιος, silvestris, arbusta et fruticeta frequentans. A λόχμη.
Λοχμόομαι, frutico, Theoph.
Λοχμὸς, ὁ, obliquus, Steph.
Λοχμώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, arbustis et virgultis densus, fruticosus. A λόχμη.
Λόχονδε, adv. ad insidias. A λόχος.
ΛΟ'ΧΟΣ, ȣ, ὁ, cohors, agmen; aliis centuria, aliis decuria; (2) insidiæ; (3) expeditio. (3) εὔαγρος λόχος, Soph. Œd. Col. 1089.
ΛΟΧΟ'Σ, ȣ̃, ἡ, gravida, Diosc. puerpera, Ph.
Λοχόω, insidior, in insidiis deprehendo. Θῆρά τι πικρὴν ... λοχόωντες ἔλυψαν, Oppian. Cyneget. 4, 378.
Λόω, lavo, ut hinc sit λό', apud Hom. pro ἔλοε, lavabat, Odyss. 10, 361.
Λύα, ας, vel λύη, ης, ἡ, seditio, dissidium, pugna. A λύω, solvo.
Λυαῖος, ȣ, ὁ, Lyæus, Bacchus. Ab eod.
Λύας, gen. sing. Dor. pro λύης, a λύη.
Λυγαῖος, αία, αῖον, tenebrosus, obscurus. A λύγη.
Λυγαίως, adv. obscure, latenter, Suid.
Λυγγάνω, singultio, Hes. A λύζω.
Λυγγέριον, et λυγκέριον, τὸ, lyncurium, seu electrum, Theophr.
Λυγγώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, continenter et assidue singultiens. Πυρετοὶ λυγγώδεις, febres cum singultibus, Aret.
Λύγδην, adv. cum singultu.
Λύγδινος, ίνη, ινον, lygdinus; (2) e lygdo confectus. A
ΛΥ'ΓΔΟΣ, ȣ, ὁ, lygdus, lapis candidissimus, Parium marmor.
ΛΥ'ΓΗ, ης, ἡ, tenebræ, obscuritas.
Λυγίζω, f. ίσω, Dor. ξω, flecto, torqueo; vieo, Gl. V. med. in omnes partes me flecto, elabi conor. Τὸ θὴν τὸν ἔρωτα κατεύχεο, Δάφνι, λυγιξεῖν, Theocr. 1, 97. Μάρψας ποδὸς νιν, ἄρθρον ᾗ λυγίζεται, qua flectitur cruris junctura, Soph. Trach. 779. A λύγος. Unde
Λύγινος, ίνη, ινον, vimineus.
Λυγιξεῖν, fut. 1. inf. act. Dor. pro λυγίσειν, a λυγίζω. Unde
Λύγισμα, ατος, τὸ, flexus; (2) flexus vocis in cantu; cantus mollis, fractus.
Λυγισμὸς, ȣ̃, ὁ, idem et ab eod.
Λυγιστὴς, ȣ̃, ὁ, λυγισταὶ, vietores, Gl. V.
Λυγιστικὸς, ἡ, ὸν, agilis in flectendo se; (2) qui flecti potest. Gl. V. λυγιστικὸν, viminale.
Λυγιστὸν, flexile, Gl. V. A λυγίζω.
Λυγκαίνω, singultio, Suid. A λύζω.
Λυγκεὺς, έως, ὁ, Lynceus quidam, insigni visus acie, unde proverb. A λύγξ.
Λυγκικὸν, adv. acutissimis oculis, Hom. A λυγκεύς.
Λυγκέριον, ȣ, τὸ, lincurium, electrum, quod e lyncis urina concrescit. Ex λύγξ et ȣ̃ρον.
Λυγμὸς, ȣ̃, ὁ, singultus. Λυγμοῖσι βαρυνόμενοι θαμέεσσιν, Nic. Ther. 434. A λύζω. Hinc
Λυγμώδης, ες. Vide λυγγώδης.
Λύγξ, γγὸς, singultus. A λύζω.
ΛΥ'ΓΞ, κὸς, ὁ vel ἡ, lynx, fera, prædita acerrimo visu.
Λυγκικὸς, ἡ, ὸν, lynceus. A præc.
Λυγόδεσμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, vitice vinctus.
ΛΥ'ΓΟΣ, ȣ, ἡ, vitex, vimen; (2) virga, bacillus.
Λυγὸς, ȣ̃, ὁ, prelum quoddam, Hes.
Λυγοτευχὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, viticeus, vimineus; ut λυγοτευχὴς κύρτος, de cavea psittaci. Ex λύγος et τεύχω, struo.
Λυγόφως, ὁ, crepusculum.
Λυγόω, ῶ, f. ώσω, flecto, inflecto, vincio, ligo. Καὶ Δανάης ἐλύγωσεν ὁ χρυσὸς φρένα, Epigr. A λύγος.
ΛΥΓΡΟ'Σ, ρὰ, ρὸν, gravis, difficilis, funestus, tristis, exitiosus, miserabilis, misero conveniens.
Λυγρῶς, adv. graviter, exitiose, miserabiliter. A λυγρός.
Λυγώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, viticeus, vitici similis, lentus, flexibilis. A λύγος.
Λύδδα, ης, ἡ, Lydda, urbs Judææ.
Λυδία, ας, ἡ, Lydia, regio Asiæ Min. Mæonia; (2) nomen mulieris. A Λυδός.
Λυδιάζω, Lydos imitor; (2) cum Lydis facio, Suid. Ab eod.
Λυδιακὸς, ἡ, ὸν, Lydius, Lydicus. Ab eod.
Λυδικεῖος, εία, εῖον, idem. Ab eod.
Λύδιος, ία, ιον, idem et ab eod.
Λυδίζω, f. ίσω, idem quod λυδιάζω. Hinc
Λυδιστὶ, adv. Lydorum imitatione, Lydio more.
Λυδοπαθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, obnoxius iis πάθεσι, quibus Lydi; voluptarius, mollis.
ΛΥΔΟ'Σ, ȣ̃, ὁ, Lydus, e Lydia oriundus.
ΛΥ'ΖΩ, f. ξω, singultio, singulto. Γοερὸν λύζειν, Epigr.
Λύθεν, 3. pl. aor. 1. ind. pass. Bœot. et Ion. pro ἐλύθησαν, a λύω.
Λύθη, 3. sing. aor. 1. ind. pass. Ion. pro ἐλύθη.
Λυθίραμβος, ὁ, apud Pindarum vocatur Bacchus, quod Jupiter illum assuerit femori, ac mox eo in lucem prodituro inclamaverit λῦθι ῥάμμα, λῦθι ῥάμμα, id est, solve suturam, solve suturam.
ΛΥ'ΘΡΟΝ, ȣ, τὸ, cruor, sanguis pulvere mixtus, tabum, sanies.
Λυθρόω, ῶ, f. ώσω, cruento, sanguine cum pulvere permisto fœdo; unde part. pass. perf. λελυθρωμένος, cruentatus. A λύθρον.
Λυθρώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, cruentus. Ab eod.
ΛΥΚΑ'ΒΑΣ, αντος, ὁ, annus; ἀπὸ τȣ̃ λυγαίως βαίνειν, quod clam prætereat, vel quod seriatim dies ejus cohæreant, instar luporum qui quum flumen tranant, proximus quisque præcedentis caudam mordicus tenet.
Λύκαια, ων, τὰ, Lupercalia. A λύκος.
Λύκαινα, ης, ἡ, lupa. Ab eod. Hinc
Λυκαινὶς, ίδος, ἡ, parva lupa. Dim.
Λυκαινόμορφος, ον, lupæ formam habens. Λυκαινομόρφων Νυκτίμȣ κρεανόμων, Lycophr. 481.
Λυκαῖος, Lycæus, mons Arcadiæ; (2) in Arcadia natus, Jovis cognomen.
Λυκανθρωπία, ας, ἡ, morbus melancholicus, quo qui laborant, noctu luporum more egrediuntur, et in primis circa mortuorum corpora, donec illucescat, versantur. A
Λυκάνθρωπος, sc. νόσος, ἡ, idem. At λυκάνθρωπος, ὁ, homo qui lycanthropo seu lycanthropia laborat. Ex λύκος.
Λυκὰς, ὁ, nomen canis, Simon.
Λυκαυγὴς, έος, τὸ, diluculum. Ex λύκη et αὐγὴ, fulgor.
Λυκάψος, idem quod λύκοψος, Nic.
Λυκάων, morbus, qui al. λυκανθρωπία, Steph.
Λυκέα, contr. λυκῆ, ῆς, ἡ, pellis lupina; (2) galea, e pelle lupina. A λύκος.
Λύκειον, ȣ, τὸ, Lyceum, gymnasium Athenis.
Λύκειος, εία, ειον, vel λύκειος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, lupinus. Est et Apollinis epith. a λύκος, quia lupus ei dicatus; vel a λύκη, quæ sole oriente existit.
ΛΥ'ΚΗ, ης, ἡ, lux prima, præcedens solis ortum.
Λυκηγενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, lucem generans, vel in Lycia genitus; epith. Apollinis, Il. 4, 101. Ex λύκος vel λύκη, et γίνομαι.
Λυκηδὸν, adv. luporum more. A λύκος.
Λυκηθμὸς, ȣ̃, ὁ, luporum ululatus, Suid.
Λυκιδεὺς, έως, ὁ, lupi catulus; plur. λυκιδεῖς, Theoc.
Λυκίηθεν, adv. e Lycia. A Λυκία.
Λυκιοεργὴς, in Lycia factus, factus more Lyciorum. Προβόλȣς δύο λυκιοεργέας ἕκαστος εἶχε, bina venabula Lycia, Herod. 7, 76. (Ernesti λυκιοεργής.)
Λύκιον, ȣ, τὸ, lycium, arbor spinosa; (2) locus in Thessalia; (3) succus e lycio arbore seu frutice extractus. A λύκος.
Λύκιος, idem quod λυκεῖος, Eust.
Λυκιοεργέω, fut. ήσω, more Lycio elaboro. A Λυκία et ἔργον.
Λυκὶς, ίδος, ἡ, lupa parva. A λύκος.
Λυκίσκος, ȣ, ὁ, trochlea sucula carens, Hes.
Λυκοβατίας, ȣ, ὁ, ut λυκοβατίας δρυμὸς, nemus, saltus, ubi lupi versantur. Ex λύκος et βαίνω, vado.
Λυκόβρωτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, a lupo mansus, laceratus. Ex λύκος et βρώσκω.
Λυκόδοντες, canini dentes, qui bini, al. κυνόδοντες. Ex λύκος et ὀδούς.
Λυκοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, lupo similis. Ab εἶδος.
Λυκοθαρσὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, audax adversus lupos; (2) magnanimus. (1) διηγέρατι τὸν λυκοθαρσῆ βρεχίν, Anal. Brunck. 2, 107.
Λυκοθήρας, ȣ, ὁ, luparius, Gl. V. nempe qui lupos venatur. Ex λύκος et θήρα.
Λυκοκτονέω, f. ήσω, lupum vel lupos occido. A
Λυκοκτόνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, luporum interfector. Hinc τὸ λυκοκτόνον, ȣ, aconitum, cujus esus lupos interficit; λυκόκτονος, a lupo occisus. A κτείνω.
Λυκοπάνθηρ, ηρος, ὁ, animal quod ex parte lupus ex parte panthera est.
Λυκόποδες, ων, οἱ, satellites tyrannorum; vel quod pedes pellibus lupinis contectos haberent, vel potius, quod luporum more rapaces essent, vel etiam lupi insigne in clypeis gestarent.

Λυκοῤῥαίςης, ε, ὁ, luporum laniator; λυκοῤ-ῥαῖςαι κύνες, *in Epigr.* A ῥαίω.

ΛΥ'ΚΟΣ, ε, ὁ, lupus; (2) lupatum, fræni genus asperrimum, *Hes.* (3) λύκοι, flos herbæ iridis, quod labiorum lupi speciem referant, *V. Lex.* (4) instrumentum quoddam coquinarium, *Poll.* (5) avis e monedularum genere, *V. Lex.* ex *Aristot.* (6) piscis, al. καλλιώνυμος, ex *Athen.* (7) aranei genus, *Hes.* (8) pastilli nomen adstringentis et desiccantis, *ap. Aetium*; (9) sol, *Macrob.*

Λυκοσκυτάλιον, ε, τὸ, quibusdam Sesamoides major, *Diosc.* Ex λύκος et σκυτάλιον.

Λυκοσπάδες, ων, οἱ, equi a fræni genere, quod λύκος, lupatum, *Plut. Symp.* At *Nic. Schol.* vespæ.

Λυκόςομος, ε, ὁ ἢ ἡ, qui ore lupino est; apuæ epith. *Suid.* Ex λύκος et ςόμα.

Λυκόφθαλμος, ε, ὁ ἢ ἡ, qu. dic. lupinos oculos habens; est autem gemmæ nomen.

Λυκοφιλία, ας, ἡ, lupina, suspecta et subdola amicitia. A

Λυκοφίλιος, ε, ὁ ἢ ἡ, subdolus, suspectus, lupina quadam amicitia nixus. Ex λύκος et φίλος.

Λυκοφιλίως, *adv.* suspecte, subdole.

Λυκοφόρος, ε, ὁ ἢ ἡ, lupum ferens, ut insigne.

Λυκόφρων, ονος, ὁ ἢ ἡ, qui est lupini animi. Ex φρὴν.

Λυκόφως, τὸ, tempus ante solis exortum, *Gl. V.* crepusculum, diluculum.

Λυκόχροος, *contr.* λυκόχρες, ε, ὁ ἢ ἡ, lupi colorem habens. Ex χρόα.

Λυκοψία, ας, ἡ, aliis nox sublustris, aliis noctis obscuritas, crepusculum. Ex ὄψις.

Λύκοψις, λύκοψος, vel λυκοψὸς, quarta anchusæ species, *Diosc. Gal.*

Λυκόω, ῶ, dilanio, dilacero lupi more; *pass.* λυκῦμαι, unde perf. part. λελυκωμένα, a lupo dilacerata. A λύκος.

Λυκώδης, εος, ὁ ἢ ἡ, lupinus, lupo similis, epith. coloris. Est autem medius inter album et nigrum. Ab eod.

ΛΥ'ΜΑ, ατος, τὸ, purgamentum, sordes; λύματα, piacula, *Ph.* Ἀλλὰ λῦμα τῷ γήρᾳ τρέφῃ, *Soph. Œd. Col.* 805.

Λυμάζω, idem quod λυμαίνω, *V. L.*

Λυμαίνω, et frequentius λυμαίνομαι, devasto, labefacto, violo; populor; vitio, corrumpo; λυμηνάμενος. aor 1 med. qui vastavit; λελυμασμένος, perf. part. pass. vastatus. Λυμαίνεσθαι τὰ πράγματα τῆς πόλεως, *Dem.* Τοιαῦτα μέν τοι Σοφοκλῆς λυμαίνεται ἐν ταῖς τραγῳδίαισιν ἐμὲ τὸν Τηρέα. *Aristoph. Av.* 100. Λυμαινομένη δὲ τῷ νεκρῷ, cadaver mutilans, *Herodot.* 1, 214. Ὢ δ', ὦ κάκις' τῆσδ' ἐλυμήνω χέρας; *Eurip. Andr.* 720. A λύμη. Hinc

Λυμαντὴρ, ῆρος, ὁ, perditor, corruptor. Hinc

Λυμαντήριος, ε, ὁ ἢ ἡ, perniciosus, exitialis.

Λυμαντὴς, ε, ὁ, idem quod λυμαντήρ.

Λύμασις, ἡ, idem quod λῦμα, *Æsch.*

Λυμεὼν, ῶνος, ὁ, perditor, vastator, violator. Ὅςις γυναικῶν λυμεῶνας ἥδεται ξένες κομίζων, *Eurip. Hipp.* 1068. Μήθ' ὁ λυμεὼν ἐμὸς, *Soph. Aj.* 574. A

ΛΥ'ΜΗ, ης, ἡ, lues, noxa, exitium; (2) contumelia; (3) sordes; (4) quicquid obest, nocet, perdit; ut *Lat.* pernicies, pestis. (3) λύμη βίε, sordido victu, fœdo victu, *Soph. Elect.* 1195.

Λύμην, plusq. perf. opt. pass. *Ion.* et *Poet.* pro λελυμένος εἴην, a λύω.

Λυμηνάμενος, aor. 1. part. med. verbi λυμαίνω.

Λυμητὴρ, ὁ, idem quod λυμαντὴς, *Sibyl.*

Λύντο, 3. pl. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* et *Poet.* pro ἐλέλυντο, a λύω, *in med.* redimo. Λυσόμενός τε θύγατρα, *Il.* 1, 13.

Λυπαρὸν, τὸ, tristitia, *Steph.*

Λυπέω, ῶ, fut. ήσω, dolore adficio, contristo; (2) lædo, offendo, detrimento adficio; λυπῦμαι, tristor, mœreo. Εἴ με λυπήσει πέρα, præter modum, *Aristoph. Av.* 1251. Μηδένα λυπῆσαι τῶν πολιτῶν, *Isocr.* A

ΛΥ'ΠΗ, ης, ἡ, dolor, animi molestia et ægritudo, tristitia, mœror, quasi λύσις, hoc est solutio totius hominis, *teste Chrysippo.*

Λυπηθήσεσθε, 2. plur. fut. 1. ind. pass. verbi λυπέω.

Λύπημα, ήματος, τὸ, dolor. A λυπέω.

Λυπηρὸς, ρὰ, ρὸν, molestus, molestiam et ægritudinem animi adferens, acerbus, tristis. A λύπη. Hinc

Λυπηρῶς, *adv.* cum molestia, moleste, cum dolore, dolenter.

Λυπῇς, 2. sing. præs. conj. act. *contr.* pro λυπέῃς, a λυπέω.

Λυπησιλόγος, ὁ ἢ ἡ, sermonibus molestus, *Ern.*

Λυπητικὸς, ὴ, ὸν, qui tristitia adficit; (2) ad tristitiam pronus. A λυπέω.

Λυπῦ, *angere*, 2. sing. præs. imperat. pass. vel med.

Λυπρόβιος, ε, ὁ ἢ ἡ, qui duram degit vitam.

Λυπρόγαιον, τὸ, soli gracilitas, *App. ap. Suid.*

Λυπρόγαιος, ε, ὁ ἢ ἡ, gracile et macilentum solum habens. Ex λυπρὸς et γαῖα.

Λυπρογέως, *Att.* pro λυπρόγαιος.

Λυπροκτυπὴς, ὁ, idem quod λυροκτυπὴς, *Anac.*

Λυπρὸς, ὰ, ὸν, idem quod λυπηρός· (2) gracilis, tenuis, macilentus, aridus; (3) tenuis, opp copioso et sufficienti. (1) τὸ τῶτων λυπρὸν, *Eurip. Suppl.* 38.

Λυπρότης, ητος, ἡ, ariditas, gracilitas, sterilitas, macies. A λυπρός.

Λυπρόχωρος, ε, ὁ ἢ ἡ, idem quod λυπρόγαιος; Ex λυπρὸς et χώρα.

Λυπρῶς, *adv.* tenuiter, steriliter.

ΛΥ'ΡΑ, ας, ἡ, lyra, instrumentum musicum; (2) sidus cœleste; (3) piscis quidam.

Λυραοιδὸς, ῦ, ὁ, lyricen, qui lyra canit.

Λυρίζω, fut. ίσω, lyra cano, lyra ludo. A λύρα.

Λυρικὸς, ὴ, ὸν, lyricus, melicus; (2) ὁ, poeta lyricus. Ab eod.

Λύριον, ε, τὸ, parva lyra. Dim.

Λυρισμὸς, ῦ, ὁ, cantus lyræ. A λυρίζω. Unde

Λυριςὴς, ῦ, ὁ, qui lyra canit, fidicen, *Ph.*

Λυρογηθὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, lyra gaudens, epith. Apollinis *in Epigr.* Ex λύρα et γήθομαι.

Λυρόεις, όεσσα, όεν, lyricus, cui lyrica modulatio inest. A λύρα.

Λυροεργὸς, ῦ, ὁ ἢ ἡ, qui lyras conficit. Ex ἔργον.

Λυροθελγὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, lyra seu lyræ sono gaudens, vel demulcens. Ex θέλγω.

Λυρόκτητος, ε, ὁ ἢ ἡ, lyra adquisitus.

Λυροκτυπίη, ης, ἡ, lyræ sonus, lyræ pulsus.

Λυρόκτυπος, ε, ὁ ἢ ἡ, qui lyram pulsat.

Λυροποιέω, ῶ, fut. ήσω, lyras facio. Hinc

Λυροποιητικὸς, ὴ, ὸν, lyras conficiendi peritus.

Λυροποιικὸς, ὴ, ὸν, idem.

Λυροποιΐα, ας, ἡ, lyrarum compactio, lyrarum conficiendarum scientia. A

Λυροποιὸς, ῦ, ὁ ἢ ἡ, qui lyras conficit, compingit. Ex ποιέω.

Λυροφοῖνιξ, κος, ὁ, species lyræ, quasi Phœniciæ, *Hes.*

Λυρῳδία, ας, ἡ, lyræ cantus. A

Λυρῳδὸς, ῦ, ὁ, lyricen, lyren. Ex λύρα et ᾠδή.

Λυρῳδῶς, lyrice, more eorum qui lyra canunt.

Λυρωνία, ἡ, idem quod λυροποιητικὴ, sc. τέχνη.

Λῦσαι, aor. 1. inf. act. verbi λύω.

Λύσαις, aor. 1. part. act. *Æol.* pro λύσας.

Λυσανίας, ε, ὁ, dolores solvens. *Apud Aristoph.* allusio ad Lysaniam, nomen viri.

Λύσαντες, nom. pl. aor. 1. part. act. verbi λύω.

Λυσήνωρ, ορος, ὁ ἢ ἡ, homines frangens, debilitans. Ex λύσις et ἀνήρ.

Λῦσε, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἔλυσε.

Λυσῇ, 3. sing. aor. 1. conj. act. verbi λύω.

Λυσίγαμος, ε, ὁ ἢ ἡ, nuptias solvens.

Λυσιγυΐα, ας, ἡ, membrorum solutio, luxatio. A

Λυσίγυιος, ε, ὁ ἢ ἡ, membra solvens, dissolvens artus. Ex λύσις et γυῖον.

Λυσίδικος, ε, ὁ ἢ ἡ, qui lites dirimit; (2) qui jura dissolvit. Ex λύσις et δίκη.

Λυσίθειρα, ας, ἡ, capillos solutos sive passos habens. Ex λύσις et ἔθειρα.

Λυσιζώνη, ης, ἡ, quæ zonam solvit:

Λυσίζωνος, ε, ὁ ἢ ἡ, discinctus, *Ph.* (2) quæ virginitatem amisit, soluta zona virginali. *It.* Epith. Dianæ.

Λυσίκακος, ε, ὁ ἢ ἡ, malorum solutor, a malis liberans. Ex λύσις et κακός.

Λυσίκομος, ε, ὁ ἢ ἡ, capillos solutos seu passos habens. Ex λύσις et κόμη.

Λυσιμαχία, ας, ἡ, Lysimachia, herba cujus ea vis esse dicitur, ut jumentis discordantibus imposita, asperitatem cohibeat. Ex λύσις et μάχη.

Λυσιμάχιον, τὸ, lysimachium, herba quædam, *Diosc.*

Λυσίμαχος, ὁ ἢ ἡ, solvens pugnam, *Ar.*

Λυσιμελέω, dimembro, *Gl. V.* A

Λυσιμελὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, solvens membra, epith. somni et mortis. Ex λύσις et μέλος.

Λυσιμέριμνος, ε, ὁ ἢ ἡ, curas solvens; (2) curis solvendis idoneus. Ex μέριμνα.

Λύσιμος, ε, ὁ ἢ ἡ, solubilis, qui solvi potest; (2) qui refelli vel refutari potest; (3) exemptilis. A λύσις.

Λυσίνομος, ε, ὁ ἢ ἡ, legis dissolutor, legis ruptor, *Nonnus.* Ex λύσις et νόμος.

Λύσιος, ία, ιον, vel λύσιος, ε, ὁ ἢ ἡ, solvendi seu liberandi vim habens. Epith. Bacchi, quia solvit et liberat curis. At λύσιοι Θεοὶ, expiationum præsides Dii; τὰ λύσια, sacra Bacchi. A λύω.

Λυσιπαίγμων, ονος, ὁ, in jocos resolvens. Epith. Bacchi. (*op. Anac.* sed vox est corrupta et contra analogiam, ex qua est *finiens ludos,* Ern.) Ex λύω et παῖγμα. Verum est

Λυσιπήμων, ονος, ὁ ἢ ἡ, detrimento vel damno liberans. Ex λύω et πῆμα.

Λυσίποθος, ε, ὁ ἢ ἡ, desiderium seu amorem solvens, tollens. Ex λύω et πόθος.

Λυσίπονος, ε, ὁ ἢ ἡ, laboribus et molestiis liberans, dolores eximens, epith. Bacchi.

Λύσις, εως, ἡ, solutio, dissolutio; (2) actio solvendi captivitate; (3) redemptio; (4) solutio quæstionis vel ænigmatis; (5) solutio pecuniæ vel debiti; (6) expiatio. A λύω.

Λυσισωματέω, ῶ, soluto, languido corpore sum, *Hippocrat.*

Λυσιτέλεια, ας, ἡ, utilitas, reditus, fructus:

Λυσιτελέω, ῶ, utilis sum, prosum; λυσιτελεῖ, expedit. Λυσιτελεῖ αὐτῷ εἰ μύλος, &c. *Luc.* 17, 2. A

Λυσιτελὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, utilis, frugifer, commodus; λυσιτελέςερον, commodius. Ex λύω et τέλος, *impensæ.*

Λυσιτελέντως, *adv.* utiliter. A λυσιτελέων, part. præs. a λυσιτελέω.

Λυσιτελῶς, *adv.* utiliter, commode.

Λυσίφρων, ονος, ὁ ἢ ἡ, mentem curis solvens, seu prudentiam e mente tollens. Epith. Lyæi seu Bacchi. Ex φρήν.

Λυσιῳδὸς, ῦ, ὁ, Lysiodus. Λυσιῳδοὶ, genus histrionum, a Lyside sic dicti, et ᾠδή.

Λῦσον, 2. sing. aor. 1. imperat. act. verbi λύω.

ΛΥ'ΣΣΑ, vel λύττα, rabies, furor, *proprie* canum; (2) vermiculus sub lingua canum, quo exempto nec rabidi fieri, nec fastidium sentire dicuntur. Hinc

Λυσσαίνω, rabidus sum, insanio. Ἆρα μὴ ... πατρὶ λυσσαίνων πάρεις; *Soph. Antig.* 632, 633.

Λυσσαλέος, έα, έον, rabidus. A λύσσα.

Λυσσάνιος, α, ον, idem quod λυσσήεις, *Ar.*

Λυσσὰς, άδος, ἡ, rabida, rabiosa. Λυσσάδι συγκατειργάσω μοίρᾳ, in tuo furore interfecisti, *Eurip. Herc. Fur.* 1024. Ab eod.

Λυσσάω, vel λυττάω, ῶ, rabidus sum, in rabiem actus furo, de canibus et lupis; (2) de homine. Λυττῶν ἢ ἄγριος δεσπότης, *Plat.* Ab eod.

Λυσσήεις, εντος, ὁ, rabidus, furiosus.

Λύσσημα, ατος, τὸ, rabies, furor. A λυσσάω.

Λυσσῆν, præs. inf. act. *Dor.* pro λυσσᾷν, *contr.* ex λυσσάειν, a λυσσάω.

Λύσσῃς, 2. sing. aor. 1. conj. act. *Poet.* pro λύσῃς, a λύω.

Λυσσήρης, ες, idem quod

Λυσσητὴρ, ῆρος, ὁ, rabidus, rabiosus. A λυσσάω.

Λυσσητὴς, ὁ, idem quod λυσσητὴρ, *Ep.*

Λυσσόδηκτος, ε, ὁ ἢ ἡ, a rabido cane morsus. Ex λύσσα et δάκνω, *mordeo.*

Λυσσομανέω, attonitus sum, furo, *Man.*

Λυσσομανὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, in rabidum furorem actus, rabidus præ furore. Ex μαίνομαι.

Λυσσόω,

Λυσσάω, ῶ, fut. ώσω, idem quod λυσσάω.
Λυσσῶν, *furens*, præs. part. act. *Poet.* pro λυσσῶν, *contr.* ex λυσσάων. a λυσσάω.
Λυσσώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, rabidus, rabiosus. Ab eod.
Λυσσωθείης. 2. sing. aor. 1. opt. pass. v. λυσσόω.
Λυσσῶσι, 3. pl. præs. ind. vel conj. act. verbi λυσσάω.
Λυσῶπις, ιδος, ἡ, trux, torva visu. Ab ὤψ.
ΛΥ'ΣΩΜΑ, ατος, τὸ, æquamentum capillorum. *Gl. V.* λύσωμα, discriminale. Hinc
Λυσωμάτιον, ου, τὸ, discerniculum, *Gl. V.*
Λύσωσις, εως, ἡ, idem quod λύσωμα.
Λυτὰ, τὰ, juris intermissiones, quæ et λύσιμα, *Ep.*
Λυτέον, *adv. posit.* solvendum. A λύω.
Λύτειρα, ας, ἡ, solutrix, quæ solvit. Πειραὶ νομίνων δὲ λύτειρα, *Orph. Hymn. in Nat.* 17. A
Λυτὴρ, ῆρος, ὁ, liberator; (2) expiator. A λύω.
Λυτήρια, τὰ, sacra expiatoria, *Soph.*
Λυτηριὰς, άδος, ἡ, liberatrix Λυτηριὰς, ἀρχιγένεθλε, *Orph. Hymn. in Rheam.*
Λυτήριος, ου, ὁ ἡ ἡ, expiatorius; (2) solvendi seu liberandi vim habens. (2) ᾗ δ' ἔχω, φίλαι, λυτήριον λύπημα, τῇδ' ὑμῖν φράσω, qua vero ratione passim huic ægritudini mederi, eam vobis dicam, *Soph. Trach.* 553. Καὶ νῦν λυτήριος ἐκ θανάτου γενοῦ, *Eurip. Alc.* 224. A λυτήρ.
Λυτικὸς, ἡ, ὸν, solvendi vim habens. A λύω.
Λυτικῶς, *adv.* cum vi dissolvendi.
Λύτο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* et *Poet.* pro ἐλέλυτο, a λύω, *solvo*; *Il.* 21, 114.
Λῦτο, pro ἐλύετο, 3. sing. imperf. *Il.* 24, 1.
Λυτὸς, ἡ, ὸν, solubilis, qui solvi potest; (2) solutus. A λύω.
Λύτρον, ου, τὸ, redemptionis pretium, *Ph.* λύτρα, redimiæ. Ab eod. Hinc
Λυτρόω, ῶ, fut. ώσω, redimo; λυτρόομαι, οῦμαι, redimo, redimor; λυτρώσασθαι, redimere; λυτρωθῆναι, redimi, redemptum esse. Ὁ μέλλων λυτροῦσθαι τὸν Ἰσραὴλ, *Luc.* 24, 21. Οὐ φθαρτοῖς—ἐλυτρώθητε, 1 *Pet.* 1, 18. Hinc
Λυτρώσεται, 3. sing. aor. 1. conj. med.
Λύτρωσις, εως, ἡ, redemptio, expiatio:
Λυτρωτέον, *adv. posit.* redimendum. Ab eod.
Λυτρωτὴρ, ὁ, idem quod
Λυτρωτὴς, οῦ, ὁ, redemptor. Ab eod.
Λύτωρ, ορος, ὁ, liberator, solutor. A λύω.
Λύχνα, τὰ, *Ion.* lucernæ. Λύχνα καίουσι πάντες πολλὰ ὑπαίθρια περὶ τὰ δώματα κύκλῳ, *Herodot.* 2, 62.
Λυχναῖος, ου, ὁ, et λυχνεὺς, έως, ὁ, lapis pellucidus, speciesque pyropi, vel carbunculi. A λύχνος.
Λυχνάπτης, ου, ὁ, qui lychnum seu lumen accendit. Ex λύχνος et ἅπτω. Unde
Λυχναψία, ας, ἡ, luminis seu lychni accensio; lucernarum accensio, *Gl. V.*
Λυχνεῖον, ου, τὸ, candelabrum. A λύχνος.
Λυχνεύω, fut. εύσω, praluceo. Ab eod.
Λυχνεὼν, ῶνος, ὁ, lucernarum repositorium.
Λυχνία, ας, ἡ, idem et ab eod.
Λυχναῖος, αία, αῖον· ut λυχναία φλὸξ, lucernæ flamma. Ab eod.
Λυχνίδιον, ου, τὸ, lucernula. Dim. a λύχνος.
Λύχνιον, ου, τὸ, idem quod λυχνία.
Λυχνὶς, ίδος, ἡ, lucernula; (2) flos quidam, *Ph.* λυχνὶς, rosa Græca; *item* populia, lychnis, *Plin. Angl.* CAMPIONS; (3) gemma quædam.
Λυχνίσκος, ου, ὁ, lucernula. A λύχνος.
Λυχνίτης, ου, ὁ, qu. dic. lucernarius; λυχνίτης λίθος, lychnites lapis; λυχνίτης πόα, herba lucernaria. Ab eod.
Λυχνόβιος, ου, ὁ ἡ ἡ, noctu agenda interdiu agens, et interdiu peragenda noctu agens; lucernarius. A λύχνος et βίος, *vita.*
Λυχνοβόρος, ου, ὁ ἡ ἡ, lychni seu ellychnii vorator. Epith. muris. Ex βορά.
Λυχνοκαΐα, ας, ἡ, *Ion.* λυχνοκαΐη, ης, ἡ, dies festus apud Ægyptios, quo lampades accendebantur. Ex λύχνος et καίω, *uro.*
Λυχνοκαυτέω, ῶ, fut. ήσω, candelis utor per noctem, candelis illumino. Ex iisd.
Λυχνοκαυτία, ας, ἡ, luminum, lucernarum seu lychnorum accensio. Ex iisd.

Λυχνοποιέω, ῶ, fut. ήσω, lucernas conficio.
Λυχνοποιὸς, οῦ, ὁ ἡ ἡ, lucernarum confector.
Λυχνόπολις, εως, ἡ, urbs lucernarum, nomen fictum a *Luc. in V. Hist.*
Λυχνοπώλης, ου, ὁ, lychnorum seu lucernarum venditor. Ex πωλέω.
ΛΥ'ΧΝΟΣ, ου, ὁ, lychnus, lucerna, candela.
Λυχνοῦχος, ου, ὁ, lychnuchus, qui lychnum tenet, qui lumen sustinet. *Gl. V.* lucernarius; candelabrum; (2) lucerna, monopodium, cui lumen cum candelabro imponitur. Ex λύχνος et ἔχω.
Λυχνοφορέω, ῶ, fut. ήσω, lampada gesto. A
Λυχνοφόρος, ου, ὁ ἡ ἡ, lucernam ferens, praluceus. Ex λύχνος et φέρω.
ΛΥ'Ω, fut. λύσω, perf. λέλυκα, solvo, laxo, remitto, solvo e portu; (2) utilis sum, prosum, expedio. (2) λύει γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν, nihil enim nobis profuerit, *Soph. Elect.* 1005. Τέλη λύει, expedit, prodest, *Id. Œd. Tyr.* 316. Τῆς ἀγκύλων ὄκνῳ σε λύσω, *Soph. Trach.* 181. Τῆς νῦν παρούσης πημονῆς λύσεις βάρος, *Id. Elect.* 945. Οἱ γὰρ Πρυτάνεις λύουσι τὴν ἐκκλησίαν, *Aristoph. Ach.* 177. Λύσον με δὲ νῦν, *Id. Thesm.* 1118. Παῖδα δέ μοι λύσατε φίλην, *Il.* 1, 20.
ΛΩ˜, λῇς, λῇ, vel λῇς, λῇ, volo, vis, vult; λῶντι, pro λῶσι, volunt.
Λωβάζω, fut. άσω, injuria adficio, contumeliam infero; λωβάζεσθαι, contumeliose improbari. A λώβη.
Λωβάομαι, ῶμαι, idem; (2) corrumpo, depravo; (3) mutilo, deformo. *Item pass.* λελωβημένος, contumelia affectus; depravatus, mutilatus; λωβηθεὶς, aor. 1. idem. (2) πλεκταῖσιν ἀρτάναισι λωβᾶται βίον, suspendio sibi vitam ademit, *Soph. Antig.* 54. Τὴν πόλιν οὕτως αἰσχρῶς καὶ δεινῶς ἐλωβήσαντο, *Herodot.* Τόδε αὖ λωβᾶται, rursus excruciat, *Soph. Trach.* 1031. (3) τοῦτον δὲ τρόπον λωβησάμενοι τοὺς Κυναιθεῖς, *Polyb.* 4, 18. Ab eod.
Λώβευσις, εως, ἡ, contumeliæ illatio, irrisio. A
Λωβεύω, fut. εύσω, contumelia adficio; (2) irrideo, illudo. Τίπτε με λωβεύεις πολυπενθέα θυμὸν ἔχουσαν, *Odyss.* 23, 15.
Λωβέω, λωβέομαι, *Ion.* injuriam infero. A
ΛΩ'ΒΗ, ης, ἡ, injuria, contumelia; (2) opprobrium, dedecus; (3) pernicies, damnum, jactura, mutilatio; (4) quidam aurium morbus. (Lat. *labes.*) Hinc
Λωβήεις, ήεσσα, ῆεν, damnosus, perniciosus.
Λωβηθεὶς, aor. 1. part. pass. verbi λωβάω.
Λωβήσαιο, 2. sing. aor. 1. opt. med.
Λώβησις, εως, ἡ, injuriæ seu contumeliæ illatio:
Λωβητὴρ, ῆρος, ὁ, injuriæ seu contumeliæ illator, injuriosus, contumeliosus; (2) contumelia dignus, flagitiosus:
Λωβητὴς, οῦ, ὁ, injuriosus, contumeliosus; (2) depravator, corruptor. A λωβέω.
Λωβητὸς, ἡ, ὸν, injuria seu contumelia adfectus, læsus; (2) injuriæ seu contumeliæ expositus, sive obnoxius; (3) dolore adfectus; (4) noxius, damnosus; (5) mancus, mutilatus, male mulcatus. (1) μόχθῳ λωβατὸς, contumeliis confectus, *Soph. Phil.* 1103. (4) λωβητὸν ἐμπόλημα τῆς ἐμῆς φρενὸς, damnosa merces animo meo, *Soph. Trach.* 538. (5) ὁρῶν λωβητὸν εἶδος ἐν δίκῃ κακούμενον, *Id. Trach.* 1070. Ab eod.
Λωβήτωρ, ορος, ὁ, conviciator, contumeliosus; (2) qui nocet, qui perdit, qui vastat.
Λωβὸς, ἡ, ὸν, qui aurium quodam morbo laborat; (2) perplexus; (3) mutilatus. A λώβη.
ΛΩΓΑ'ΝΙΟΝ, ου, τὸ, paleare.
Λωΐων, ονος, ὁ ἡ ἡ, melior, quem magis volumus. Hinc *compar.* alius λωΐτερος, melior, et *superl.* λώϊστος, et *contr.* λῷστος, optimus. A λῶ, *volo.*
ΛΩ˜ΜΑ, ατος, τὸ, fimbria, instita, ora vestimenti. Hinc
Λωμάτιον, ου, τὸ, fimbriola. Dim. a præc.
Λῶντι, 3. plur. præs. ind. act. *contr.* pro λάοντι, a λάω, *volo.*
ΛΩ˜ΟΣ, vel Λῷος, ου, ὁ, Lous, mensis, apud Macedonas, cujus primo die solstitium æstivum incidit.

Λωπὰς, άδος, ἡ, vestimentum tenue. A
Λώπη, ης, ἡ, pallium; (2) vestimentum, vestis.
Λωπίζω, fut. ίσω, veste exuo, denudo. Ἐκ δ' ἐλωπίσε πλευρὰν ἅπασαν, *Soph. Trach.* 925. A præc.
Λώπιον, ου, τὸ, parvula tunica; (2) vestis; (3) vestimentum vile; (4) velum nauticum. Dim. ab eod.
Λωποδυσία, ας, ἡ, spoliatio, grassatio, *proprie* vestium exspoliatio. A λωποδύω.
Λωποδυτέω, ῶ, fut. ήσω, veste exuo, vestimenta furor; (2) spolio, rapinis infesto, *Ph.* λωποδυτεῖ, grassatur. Λωποδυτῶν τὴν Ἑλλάδα, *Hemog.* A
Λωποδύτης, ου, ὁ, qui viatores vel mortuos vestimentis exuit et spoliat, seu in balneis depositas vestes surripit, grassator. A
Λωποδύω, fut. ύσω, idem quod λωποδυτέω.
ΛΩ˜ΠΟΣ, εος, τὸ, vestimentum tenue.
ΛΩ˜ΡΟΝ, ου, τὸ, lorum, habena; (2) vinculum capitis, diadema. *Vox Lat.*
Λῶρος, ου, ὁ, idem.
Λωροτομέω, in lora seco. A τομή.
Λῷστος. Vide λωΐων.
Λώταξ, αγος, ὁ, mendicus; (2) tibicen. A λωτός.
Λωτεῦντα πεδία, campi loto abundantes, herbosi, *Il.* 12, 283. pro λωτοῦντα, quod veteres contractum ex λωτόεντα volunt, a λωτόεις, alii ex λωτέοντα, quasi a λωτέω, quod esset lotum et herbas profero.
Λωτία, ας, ἡ, sertum e loto textum:
Λωτίζω, fut. ίσω, lotum carpo; (2) decerpo:
Λώτινος, ίνη, ινον, lotinus, e loto factus. A λωτός.
Λώτισμα, ατος, τὸ, flos loti; (2) *metaph.* præcipui in aliquo populo, flos populi. (2) ὦ γῆς Ἑλλάδος λωτίσματα, *Eurip. Hel.* 1609.
Λωτόεις, όεσσα, όεν, loti ferax, herbosus; ponitur ob λωτεῦντα, quod vide.
ΛΩΤΟ'Σ, οῦ, ὁ, lotus; (2) trifolium, *Ph.* (3) tibia. (3) διὰ λωτοῦ Λίβυος, *Eurip. Iphig. in Aul.* 1036. Λωτὸς φθόγγον κελάδει κάλλιστον, *Id. Electr.* 716.
Λωτοτρόφος, ου, ὁ ἡ ἡ, lotum alens seu producens. Λωτοτρόφον κατὰ λείμακα, *Eur. Phœn.* 1564. Ex λωτὸς et τρέφω.
Λωτοφάγοι, populi loto victitantes. A φαγεῖν.
Λωτροχόος, *Dor.* pro λουτροχόος.
ΛΩΦΑ'Ω, ῶ, fut. ήσω, respiro, interquiesco; (2) cesso. Κἄπειτ' ἐπειδὴ τοῦδ' ἐλώφησεν φόνου, *Soph. Aj.* 61. Ἀπὸ νόσου μεγάλης καὶ πολέμου βραχύ τι λελωφήκαμεν, *Thuc.*
Λωφέω, ῶ, quiesco, *Hes.* (2) sedo, *Æsch. P.*
Λωφήϊον, ου, τὸ, sedandi vim habens. Λωφήϊα ῥέξαι ἐπ' αὐτῷ ἱερὰ, *Apoll. Rhod.* 2, 485. A præc.
Λώφημα, ατος, τὸ, laxamentum. A λωφάω.
Λώφησις, εως, ἡ, quies, cessatio, respiratio, laxamentum. Ab eod.
Λωφία, ας, ἡ, idem quod λώφησις, *V. L.*

M.

M Litera duodecima, μῦ, ab Hebr. Mem; (2) nota numeri *quadraginta*, et cum lineola subjecta, μ, *quadraginta millia.*
ΜΑ', *adv. jurandi negat.* μὰ Δία, non certe, per Jovem; οὐ μὰ Δία, idem. Sed *vel* μὰ Δία, *affirm.* profecto, certe, per Jovem. Occurrit μὰ solum et affirmative, sed raro, et fere apud recentiores.
Μαγαδίζειν, magadi canere, psallere.
Μαγάδιον, ου, τὸ, parva μαγάς· (2) asserculus, qui recipit chordas lyræ. Dim. a μαγάς.
Μάγαδις, sive μαγάδις, acc. ιν, ἡ, magas, instrumentum quoddam musicum:
Μαγάζειν, fides, pulsare, psallere. A
ΜΑΓΑ'Σ, άδος, ἡ, ponticulus testudinis, seu hemisphærii testudinei, super quo nervi tenduntur, qui olim ex arundine facti; ei postea vel lignea tabella, vel cornea substituta est, unde Cicero in testudinibus resonari cornu dicit, *Ern.*

Μαγγανεία,

Μαγγανία, ας, ἡ, veneficium, præstigiæ, incantatio, lenocinium. A μαγγανεύω.
Μαγγάνευμα, ατος, τὸ, idem et ab eod.
Μαγγανευτὴς, ῦ, ὁ, veneficus, præstigiator, mango, qui varias res miscet, ut alios decipiat. Ab eod. Hinc
Μαγγανευτικὸς, ἡ, ὸν, præstigiosus.
Μαγγανεύω, præstigiis et incantationibus utor. Κίρκην——μαγγανεύσαν μολύνασάν τε τὲς ἑταίρες, λαβόντες, *Aristoph. Plut.* 310. A
ΜΑ'ΓΓΑΝΟΝ, ῦ, τὸ, veneficium, præstigiæ; (2) machinamentum præstigiatorium; (3) seræ vectis, pessulus, repagulum, *Ph.* μάγγανον πολεμικὸν, ballista; μάγγανα πολεμικὰ, tormenta.
Μαγδαλία, ας, vel μαγδαλιὰ, ᾶς, ἡ, pulpa mollior ex pane, ad detergendas manus adhiberi solita. A μάσσω.
Μαγεία, ας, ἡ, magia, ars magica, scientia magica. A μαγεύω.
Μαγείραινα, ἡ, coqua. A μάγειρος.
Μαγειρεῖον, ῦ, τὸ, locus in quo coquinaria exerceatur, culina, coquina. A μάγειρος.
Μαγείρευμα, ατος, τὸ, cibus coctus. A
Μαγειρεύω, fut. εύσω, coquinariam exerceo, sum coquus; (2) lanio, macto.
Μαγειρικὸς, ἡ, ὸν, ad coquum pertinens, culinarius. Hinc ἡ μαγειρικὴ, ῆς, sc. τέχνη, ars coquinaria.
Μαγειρικῶς, *adv.* arte coquinaria.
Μαγειρίσκος, ῦ, ὁ ᾗ ἡ, coquus. Dim. a μάγειρος.
Μαγείρισσα, ης, ἡ, coqua. A
ΜΑ'ΓΕΙΡΟΣ, ῦ, ὁ, coquus.
Μάγευμα, ατος, τὸ, machinamentum magicum, artes magicæ, *Eur. Suppl.* 1110. A μαγεύω.
Μαγεὺς, έως, ἡ, pinsor, pistor; (2) qui tergit, abstergit. A μάσσω.
Μαγευτὴς, ῦ, ὁ, magicus, artis magicæ peritus A
Μαγεύω, magus sum, artes magicas calleo, exerceo, magicis artibus utor. A μάγος.
Μαγικὸς, ἡ, ὸν, magicus, veneficus. Ab eod.
Μαγὶς, ίδος, ἡ, mactra, vas subigendæ farinæ; (2) offa, maza, quam manibus præferebant in Trophonii antrum ituri; (3) panis, *ap. LXX.* A μάσσω.
Μάγμα, ατος, τὸ, quidquid superest crassum ex aliqua materia expressa, recrementum; (2) unguentum, et omne spissius, pauco humore subactum. Ab eod.
ΜΑ'ΓΝΗΣ, ητος, ἡ, magnes, lapis ferrum attrahens: (2) ὁ, qui est ex Magnesia.
Μαγνησίη λίθος, *Hippocr.* magnes.
Μαγνήτης, ῦ, ὁ, idem quod μάγνης.
Μαγνῆτις, ιδος, ἡ, sc λίθος, magnes.
ΜΑ'ΓΟΣ, ῦ, ὁ, magus, sapiens apud Persas; (2) præstigiator, veneficus, magicæ artis peritus.
Μαγοφονία, ας, ἡ, magorum cædes, eorum qui post Cambysis mortem regnum invaserant. Festum apud Persas. A φόνος.
ΜΑΓΥ'ΔΑΡΙΣ, εως, ἡ, magudaris, radix laserpitii.
Μαγῳδὴ, ῆς, ἡ, mollis quædam et effeminata saltatio, a Chrysogono mago, *Hes. Athen.*
Μαγῳδία, ας, ἡ, Magodia, ludus scenicus in quo magorum decantabantur miracula. A
Μαγῳδὸς, ῦ, ὁ, histrio magorum miracula decantans, gestibusve exprimens.
Μαδάλλω, glabro, depilo, *Hes.* A μαδὸς.
Μαδαρὸς, ρὰ, ρὸν, depilis, glaber. Hinc
Μαδαρότης, ητος, ἡ, glabrities, lævor, e defluvio pilorum.
Μαδαρόω, ῶ, fut. ώσω, glabro, depilo. Ab eod.
Μαδάρωσις, εως, ἡ, depilatio; (2) idem quod μαδαρότης· (3) defluvium palpebrarum.
Μαδάω, ῶ, f. ήσω, lævis et depilis sum; (2) madeo, madidus sum; part. μαδῶντες, glabriones, *Gl. V. Aristoph. Plut.* 266. A μαδὸς.
Μάδδα, *Dor.* pro μάζα.
Μαδίζω, fut. ίσω, glabro, depilo; (2) depilis sum; μαδισθεὶς, aor. 1. part. pass. depilatus, *Ph.* A μαδὸς. Hinc
Μάδισις, εως, ἡ, defluvium pilorum.
Μαδιστήριον, ῦ, τὸ, id quo glabratur, seu lævigatur cutis. *Gl. V.* volsella. Ab eod.

ΜΑΔΟ'Σ, ὴ, ὸν, lævis, glaber, depilis.
Μάδρυα, ων, τὰ, pruna, madrya, pro μαλόδρυα.
ΜΑ'ΖΑ, vel μᾶζα, ης, ἡ, maza, offa; (2) panis; (3) massa auri vel argenti. *Gl. V.* μᾶζα. βῶλος, massa. (3) ἐς δὲ πίσιν ἔφερε καὶ μάζας ἐκ μολίβδου, χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ περιεσηλωμένας, *Appian. Bell. Civ.* 1, 44.
Μαζαγρέας, ῦ, ὁ, ἡ, ob mazam flens, *Hes.* Ex μάζα et γοάω μαζακίας. *Voss.*
Μαζαγρέτας, *Dor.* pro μαζαγρέτης. ῦ, ὁ, mazarum sectator, lurco, helluo. Ex μάζα et ἀγρέω, *sector.*
Μαζάω, ῶ, mazas pinso, coquo. A μάζα.
Μάζινος, ίνη, ινον, e maza factus. Ab eod.
Μαζίον, ῦ, τὸ, mamilla, *Gl. V.* A μαζὸς.
Μάζιον, ῦ, τὸ, parva maza, offula, *Gl. V.* (2) aurum et argentum rude, non signatum, *Thuc.* (1) μόσχυ χολὴν φυράσας μετὰ ἀλφίτυ καὶ ἐλαίυ καὶ ὕδατος ποίει μαζία, *Geopon.* 20, 33. (2) *Scholiast. Thucyd. ad* 2, 14. (pag. 106, edit. Dukeri.) Dim. a μάζα.
Μαζίσκη, ης, ἡ, idem et ab eod.
Μαζονόμιον, seu μαζονομεῖον, ῦ, τὸ, lanx, *Poll.*
Μαζόνομος, idem, *Gl. V.* μαζόνομοι, lances, *Gl. V.* A μάζα et νέμω, *tribuo.*
Μαζοπέπτης, ῦ, ὁ, qui mazas coquit. Ex μάζα et πέπτω, *coquo.*
Μαζοποιὸς, ῦ, ὁ, offarius, *Gl. V.*
Μαζοποιέω, ῶ, fut. ήσω, mazas conficio.
ΜΑΖΟ'Σ, ῦ, ὁ, mamma, mamilla, *Apud Callim.* et pro nutrice.
Μαζεύσιος, α, ον, ubcrosus, *Lyc.* A μαζὸς.
Μαζοφαγέω, delector offis.
Μαζοφάγος, ὁ, ἡ, qui offis delectatur.
Μαζοφορὶς, ίδος, ἡ, idem quod μαζ[illegible]ς.
ΜΑ'ΖΩΝΕΣ, bacchanale convivium, apud Spartanos.
ΜΑΘΑΛΛΙ'Σ, ίδος, ἡ, genus poculi vel mensuræ, qualis cyathus.
Μάθε, 2. sing. aor. 2. imperat. act v. μανθάνω.
Μαθεῦμαι, fut. 2. ind. med. *Dor.* pro μαθῦμαι.
Μάθημα, ατος, τὸ, disciplina, studium, documentum; μαθήματα, mathematicorum theoremata. A μανθάνω.
Μαθηματικὴ, ῆς, ἡ, sc. ἐπιστήμη, mathesis, disciplinarum mathematicarum complexus et notitia. A
Μαθηματικὸς, ἡ, ὸν, ad disciplinas pertinens, ad disciplinas aptus; (2) discendi cupidus; (3) docilis; (4) sciens, peritus; (5) ad mathemata pertinens, ad mathematicos pertinens; (6) mathematicus, disciplinarum mathematicarum peritus. A μάθημα.
Μαθηματικῶς, *adv.* mathematicorum more.
Μαθήσεαι, 2. sing. fut. 1. ind med. *Ion.* pro μαθήσεσαι, a μανθάνω.
Μάθησις, εως, ἡ, ipsa discendi actio, cognitio, perceptio, doctrina, disciplina. A μανθανω.
Μαθητεία, ας, ἡ, institutio discipuli, doctrina vel disciplina oralis. A μαθητεύω.
Μαθητέον, *adv. posit.* discendum est, discere oportet. A μανθάνω.
Μαθητεύω, fut. εύσω, discipulus sive auditor sum; (2) doceo, instituo; μαθητεύομαι, doceor. Ὃς ᾗ αὐτὸς ἐμαθήτευσε τῷ Ἰησῦ. *Matt.* 27, 57. Μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, *Id.* 28, 19. A
Μαθητὴς, ῦ, ὁ, discipulus. A μανθάνω.
Μαθητιάω, ῶ, discipulus esse, discere cupio. Δεῦρον ὡς τάχιστά μοι τὸν Σωκράτη· μαθητιῶ γὰρ, *Aristoph. Nub.* 188. A præc.
Μαθητὸς, ἡ, ὸν, qui disci potest, debet A μανθάνω.
Μαθήτρια, ας, ἡ, discipula. A μαθητής.
Μαθητρὶς, ίδος, ἡ, idem et ab eod.
Μαθοῖσα, aor. 2. part. act. f. g. *Dor.* pro μαθῦσα, a μανθάνω.
Μαθὼν, *qui didicit*, aor. 2. part. masc. gen.
ΜΑΓΑ, ας, ἡ, obstetrix; (2) mater; (3) nutrix; (4) avia; (5) appellatio honestior matronæ cujusvis ætate provectioris; (6) genus cancrorum; (7) Maia, filia Atlantis; mater est Mercurii, quod ζήτησις, id est *investigatio*, ducit in lucem εὕρεσιν, id est *inventionem.* (2) μαῖα δὴ κάτω βέβηκεν, *Eurip. Alc.* 394.
Μαιάνδριος, ία, ιον, Mæandrius, a.

ΜΑΙ'ΑΝΔΡΟΣ, ῦ, ὁ, Mæander, fluvius Asiæ Minoris admodum flexuosus.
Μαιὰς, άδος, ἡ, nutrix; (2) avia. A μαῖα.
Μαιεία, ας, ἡ, obstetricia ars. A μαιεύω.
Μαίευμα, ατος, τὸ, quod ab obstetrice extractum est, partus, infans. Ab eod.
Μαίευσις, εως, ἡ, idem quod μαιεία.
Μαιευτικὸς, ἡ, ὸν, obstetricius. Ab eod.
Μαιευτικῶς, *adv.* obstetricum more.
Μαιεύτρια, ας, ἡ, obstetrix. A μαιεύω. Hinc
Μαιευτρικῶς, *adv.* obstetricum ritu.
Μαιεύω, et μαιεύομαι, obstetricem ago, sum obstetrix; (2) pullos avium nutrio; (3) quæro, investigo, scrutor. A μαῖα.
Μαιμάζειν, palpitare, agitari, salire, fluctuare, *Suid.* A μάω.
Μαιμακτήρια, ων, τὰ, sacra, quæ apud Athenienses fiebant Jovi Μαιμάκτῃ.
Μαιμακτηριὼν, ῶνος, ὁ, mensis, a quo hyems incipit, quo Jovi Μαιμάκτῃ sacrificabant Athenienses, propter mutationem et turbulentiam aeris; September, *Gl. V.*
Μαιμάκτης, ῦ, ὁ, furore percitus, furiosus; turbulentus, Jovis *epith.* A μαιμάσσω.
Μαίμαξ, ακος, ὁ ᾗ ἡ, turbulentus, impetuosus, *Hes.* Ab eod.
Μαιμάσσειν, vehementer cupere, palpitare, *Hes.* Ab eod.
Μαιμάω, ῶ, fut. ήσω, vehmenter cupio, impetu feror. Μαιμῶν κορέσσαι χεῖρα διψῶσαν φόνυ, *Luc.* 117. Ab eod.
Μαίμησε, 3. s. a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἐμαίμησε.
Μαιμῶν, præs. part. act. *Poet.* pro μαιμῶν, *contr.* ex μαιμάων.
Μαιμώωντα, præs. part. act. f. g. verbi μαιμώω, pro μαιμάω.
Μαιμώσσω, pro μαιμάσσω.
Μαιμώω, fut. ώσω, idem quod μαιμάω.
Μαινὰς, άδος, ἡ, insana, furiosa, lymphata. Μαινάδες, Bacchæ. A μαίνομαι.
Μαίνη, ης, ἡ, mæna, piscis Hecatæ seu Dianæ sacer.
Μαινίδιον, ῦ, τὸ, mænula. Dim. a seq.
Μαινὶς, ίδος, ἡ, mæna, piscis. A μαίνη.
Μαινόλης, ῦ, ὁ, furens, lymphatus, Bacchi epith. A μαίνομαι.
Μαινόλιος, ῦ, ὁ, idem, itidem Bacchi epith.
Μαινολὶς, ίδος, ἡ, furens. A præc.
ΜΑΙ'ΝΟΜΑΙ, f. μανῦμαι, insanio, furo, desipio; (2) vehementi studio teneor, gestio; μαινόμενος, part. furens, insanus, lymphatus, *Ph.* μανεὶς, aor. 2. in furorem actus, furore percitus. Ὁ δεσπότης με μαίνεται καινὸν τρόπον, *Arist. Pac.* 54.
Μαινυργος, ῦ, ὁ, Mænurgus, piscis.
ΜΑΙ'ΝΩ, in furorem ago; aor. 1. ἔμηνα. Φαρμάκοις ἑτέρα (γυνὴ) τὸν ἄνδρ' ἔμηνεν, *Aristoph. Thesm.* 568.
Μαίομαι, cupio, gestio, *Ap.* (2) quæro. (1) ἀμφήκες λαβὼν ἐμαίετ' ἔγχος ἔστιν, *Soph. Aj.* 286. (2) μαίονται δ' ὅ τι πρῶτον ἐπαΐξαντες ἕλωσι, *Apoll. Rhod.* 2, 126. A μάω.
Μαιόομαι, obstetrix sum, *Ep.* A μαῖα.
Μαῖρα, canicula, sidus; æstus intensissimus; luna, *Hes.* A μαίρω, *luceo.*
ΜΑΙ'ΡΩ, luceo: unde μαρμαίρω.
Μαίσων, ὁ, coquus, vel coqui servus, *Hes.*
Μαίω, instigo, incito, al. quæro, *Hes.*
Μαίωσις, εως, ἡ, obstetricis opera, officium. A μαῖα.
Μαιωτιστὶ, *adv.* Scythice. A
Μαιῶτις, ιδος, ἡ, sc. λίμνη, Palus Mæotica. A Μαιῶται, populus Scythicus.
Μαίωτρον, ῦ, τὸ, merces obstetricis. A μαῖα.
Μάκαιρος, ρα, ρον, beatus, fortunatus, *Ar.*
ΜΑ'ΚΑΡ, αρος, ὁ, ἡ, τὸ, beatus, dives, felix; μάκαρες, dii, et homines beati post mortem. Hinc
Μακαρία, ας, ἡ, locus beatorum post mortem apud inferos, locus vitæ beatæ.
Μακαρίζω, fut. ίσω, beatum prædico, beo. Τὸν δὲ κατ' ἦμαρ, ὅτῳ βίοτος εὐδαίμων, μακαρίζω, *Eur. Bac.* 910. Ab eod.
Μακάριος, ρία, ριον, beatus, felix; (2) defunctus, qui sepelitur. Ab eod. Hinc
Μακαριότης, ητος, ἡ, beatitas, beatitudo.

Μακαρὶς, ἴδος, ἡ, idem quod μακαρία.

Μακαρισμὸς, ῦ ὁ, beatitatis prædicatio, qua nimirum aliquem beatum prædicamus; (2) μακαρισμοὶ, hymni in commemorationem beatitudinis sanctorum; (3) ipsa felicitas, in Sacr. LL. A μακαρίζω.

Μακάρισσι, dat. plur. Ion. pro μάκαρσι.

Μακαριστὸν, τὸ, beatitudo, Suid.

Μακαριστὸς, ἡ, ὸν, qui beatus habetur et prædicatur, quem omnes beatum judicant.

Μακαριστῶς, adv. beate. A præc.

Μακαρίτης, ȣ, ὁ, beatus, de defuncto.

Μακαρῖτις, ἴδος, ἡ, fœm. præc. Theoc.

Μακαριῶ, fut. 1. ind. act. Att. pro μακαρίσω.

Μακαρίως, adv. beate, feliciter.

Μάκαρος, αρος, ὁ ἡ ἡ, pro μακάριος, per Sync. Eust.

Μακάρτατος, beatissimus. A præc.

Μακάρτερος, beatior; Nonn. Ab eod.

Μακαρτὸς, ἡ, ὸν, beatus et opulentus. Ex Epigr. A μάκαρος.

Μακεδνὸς, ἡ, ὸν, longus, procerus; quasi a μακεδανὸς, Dor. ut μηκεδανὸς a μῆκος.

Μακεδονία, ας, ἡ, Macedonia. A Μακεδὼν.

Μακεδονίζω, fut. ίσω, Macedones sequor, cum Macedonibus facio. Ab eod.

Μακεδονικὸς, ἡ, ὸν, Macedonicus. Ab eod.

Μακεδονιστὶ, Macedonico more vel sermone.

Μακεδὼν, όνος, ὁ, Macedo.

Μάκελλα, ης, ἡ, ligo. A κέλλω.

Μάκελλα, ης, ἡ, idem et ab eod.

Μάκελλον, ȣ, τὸ, macellum. Vox Latina.

ΜΑ΄ΚΕΡ, macer vel macir, cortex quidam, qui ex India advehitur.

Μακιστίκρανος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, oblongam galeam habens; upupæ epith. Hes. Ex μᾶκος pro μῆκος, et κράνος, galea.

Μακιστὴρ, ῆρος, ὁ, longus, prolixus. A μάκιστος pro μήκιστος, vel inus. μακίζω.

Μακιστὴρ, ὁ, punctor, pungens, Æsch. prolixus, P. μακτιστὴρ, Stanl. αἰκιστὴρ, Heath.

Μάκιστος, Dor. pro μέγιστος. Sic adhibent tragici. Ὅτι δύναιο μάκιστον, quam potes maxime, Soph. Phil. 849.

ΜΑΚΚΟΑ͂Ν, desipere, stulte et fatue se gerere; μεμακκοακότα, perf. part. delirantem. Καὶ τὸ τȣ̃ δήμȣ, πρόσωπον μακκοᾶ καθήμενον, Aristoph. Eq. 395. Ὁ δ' αὐτὸν ὡς ὁρᾷ μεμακκοακότα, Id. ibid. 62.

Μακρὰ, ἡ, solium, labrum; al. μάκτρα. Gal. μακρὰ, τὰ, putei, lacus profundi, ex Hom.

Μακρὰ, adv. majorem in modum, Hom.

Μακραίων, ωνος, ὁ ἡ ἡ, diurnus, longævus. (1) δυσαίων, μακραίων θ', ὡς, Soph. Œd. Col. 151. (2) deus, immortalis. (2) τίς σ' ἔτικτε τῶν μακραιώνων, Id. Œd. Tyr. 1099. Ex μακρὸς et αἰὼν, ævum.

Μακρακόντιον, ȣ, τὸ, spiculum longum.

Μακρὰν, adv. longe, procul, de loco; (2) longum, de tempore. Τούτων ὑφέξετον καλὴν δίκην, οὐκ εἰς μακρὰν, Aristoph. Vesp. 452. Non longe post. A μακρὸς.

Μακραύχενος, ὁ, idem quod μακραύχην, V. L.

Μακραύχην, ενος, ὁ ἡ ἡ, cui collum est prælongum, prælongus. Μακραύχενες κλίμακες προσαμβάσεις, Eurip. Phœn. 1180.

Μακρέτειος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, qui in longos annos perdurat. Ex μακρὸς et ἔτος.

Μακρηγορέω, ῶ, fut. ήσω, longa oratione utor, multa verba facio: μακρηγορεῖν, Eurip. Hippol. 704. et Ph. 768. Ex μακρὸς et ἀγορέω.

Μακρηγορία, ας, ἡ, sermo prolixus, oratio longa. Ex iisd.

Μακρημερία, ας, ἡ, tempus quo dies sunt longiores. Ab ἡμέρα.

Μακρὴν, acc. sing. Dor. pro μακράν.

Μακροβάμων, ονος, ὁ, qui longis passibus incedit. Ex μακρὸς et βαίνω, eo.

Μακρόβιος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, longævus.

Μακροβιότης, ητος, ἡ, vita longæva, vivacitas.

Μακροβίωσις, εως, ἡ, idem.

Μακροβιώτερος, vivacior; comp. a μακρόβιος.

Μακροβολία, ας, ἡ, in longum jaculatio. A

Μακροβόλος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, e longinquo feriens; eminus feriens. Ex μακρὸς et βάλλω.

Μακρόβωλος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, epith. agri, qui magnis seu densis est glebis, glebosus.

Μακρογένειος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, qui longo est mento. Ex μακρὸς et γένειον.

Μακρόγηρως, ω, ὁ ἡ ἡ, longam senectutem agens, valde senex. Ex μακρὸς et γῆρας.

Μακρογόγγυλος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, teres.

Μακροδάκτυλος, ον, longos habens digitos.

Μακροδρόμος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, qui longos cursus conficit.

Μακροζωΐα, ας, ἡ, longævitas. Ex μακρὸς et ζωή.

Μακροημέρευσις, εως, ἡ, longitudo dierum, longævitas. A

Μακροημερεύω, fut. εύσω, diu vivo. A

Μακροήμερος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, longævus. Ex ἡμέρα.

Μακρόθεν, adv. procul, longe, eminus. Hinc et ἀπὸ μακρόθεν, e longinquo. A μακρὸς.

Μακροθυμέω, ῶ, fut. ήσω, patienter fero, leni sum animo, patienter expecto, iram differo seu cohibeo; duro, Ph. Μακροθυμεῖν ἐπί τινι. Matt. 18, 26. πρὸς πάντας, 1 Thess. 5, 14. εἰς τινα, 2 Pet. 3, 9.

Μακροθυμία, ας, ἡ, tolerantia, lenitas animi, longanimitas, patientia expectandi.

Μακρόθυμος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, longanimis, lenis, patiens. Ex μακρὸς et θυμός.

Μακροθύμως, adv. patienter, longanimiter, æquo animo, iram differendo.

Μακροκαμπυλαύχενος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, longum et curvum collum habens; epith avium quarundam. Ex μακρὸς, κάμπυλος, et αὐχήν.

Μακροκατάληκτος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, in vocalem longam seu syllabam desinens. A καταλήγω.

Μακρόκαυλος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, caulem longum habens.

Μακρόκεντρος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, longum aculeum habens, longo spiculo armatus.

Μακρόκερκος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, prælongam caudam habens.

Μακροκέφαλος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, longum caput habens; cilo, Gl. V.

Μακροκομέω, ῶ, longam et prolixam comam alo seu habeo. Ex μακρὸς et κόμη.

Μακροκωλία, ας, ἡ, longius membrum; (2) quum periodus longius membrum habet. A

Μακρόκωλος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, membra seu colla longa habens. Ex μακρὸς et κῶλον.

Μακρολοβὸς, ὁ ἡ ἡ, longam habens siliquam seu folliculum, siliqua oblonga inclusus.

Μακρολογέω, ῶ, fut. ήσω, prolixe loquor, longa oratione utor:

Μακρολογία, ας, ἡ, prolixitas sermonis. A

Μακρολόγος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, prolixus in sermone.

Μακρὸν, adv. altum, alta voce, Hom.

Μακρονοσία, ας, ἡ, morbus diuturnus. Ex νόσος.

Μακροπαραληκτεῖν, in penultimam longam desinere. Ex μακρὸς et παραλήγω.

Μακροπαροίνιος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, longe contumeliosissimus, et quidem ex ebrietate. A παροίνιος.

Μακρόπεπλος, ον, longum peplum gerens.

Μακρόπνοος, contr. μακρόπνȣς, ȣ, ὁ ἡ ἡ, qui longos ducit spiritus. Ἕλκεις μακρόπνȣν ζωάν, Eurip. Phœn. 1531. Ex μακρὸς et πνοή.

Μακροπορέω, ῶ, fut. ήσω, procul eo, longum iter facio.

Μακροπορία, ας, ἡ, longum iter. A πόρος.

Μακροπόνηρος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, improbissimus, Suid.

Μακροπόρος, ον, longis passibus gradiens, Apol.

Μακρόπους, οδος, ὁ ἡ ἡ, longos pedes habens.

Μακρόπτερος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, longas alas, sive longas pennas habens. Ex πτερόν.

Μακροπτόλεμος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, e longinquo pugnans.

Μακρόπυλος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, amplas habens portas. Ex μακρὸς et πύλη.

Μακροπώγων, ωνος, ὁ ἡ ἡ, longam barbam habens.

Μακρορριζία, ας, ἡ, longitudo radicum. A

Μακρόρριζος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, longas radices habens Ex μακρὸς et ῥίζα.

Μακρόρυγχος, ον, rostrum longum habens.

Μακρὸς, ρὰ, ρὸν, longus, prolixus; (2) longus, diuturnus; (3) magnus, multus; (4) altus, excelsus. Διὰ μακρȣ̃, in longum tempus. Διὰ μακρȣ̃ γὰρ ἡ χάρις, in longum enim tempus durat hoc officium, Eurip. Hec. 320. A μῆκος.

Μακροσκελὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, longa crura habens. Ex μακρὸς et σκέλος.

Μακροσκίχης, εος, ὁ ἡ ἡ, longum seu procerum truncum habens, qui longo est cauda. Ex μακρὸς et στέλεχος.

Μακρότατα, adv. longissime. A μακρός.

Μακρότερον, longius. Ab eod.

Μακροτέρως, adv. diutius, longius. A μακρότερος, quod est comp. a μακρός.

Μακρότης, ητος, ἡ, longitudo, longinquitas; (2) diuturnitas. Ab eod.

Μακροτομέω, ῶ, fut. ήσω, ita puto ut longæ redundent amputatæ partis reliquiæ. A

Μακρότομος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, ita putatus ut amputati longæ reliquiæ supersint. Ex τομή.

Μακροτράχηλος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, longum habens collum.

Μακρυπνία, ἡ, diuturnus somnus. Ex ὕπνος.

Μακροφάρυγξ, γγος, ὁ ἡ ἡ, longas fauces habens.

Μακροφλύαρος, ȣ, ὁ, magnus nugator. Ex [illegible]

Μακροφλυάρτης, ὁ, prolixus nugator, Ep.

Μακροφυὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, natura longus, longus natus. Et μακρὸς et φύω, nascor.

Μακρόφυλλος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, longa habens folia.

Μακροφωνέω, ῶ, fut. ήσω, alta voce clamo.

Μακροχειλος, ον, magna labia habens.

Μακρόχειρ, ρος, ὁ ἡ ἡ, longimanus; (2) cui una manus longior est altera.

Μακρόχηλος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, ungulas longiores habens. Ex μακρὸς et χηλή.

Μακροχρονίζω, fut. ίσω, diuturnus seu longævus sum. A

Μακροχρόνιος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, longævus, diu durans. Ex μακρὸς et χρόνος. Hinc

Μακροχρονιότης, ητος, ἡ, longævitas, Gl. V.

Μάκρυμμα, ατος, τὸ, quod longe removetur, abominatio:

Μάκρυνσις, εως, ἡ, dilatatio; (2) amplificatio, v. gr. narrationis. A

Μακρύνω, f. υνῶ, longe seu procul amoveo, removeo, in longum differo, extendo, porrigo. A μακρός.

Μακρῷ, (dat.) adv. longe, multo. Ab eod.

Μακροκέφαλοι, οἱ, qui longo sunt capite, al. pr. ap. Xen.

Μακρῶς, adv. longe, prolixe.

Μήκυνσις, εως, ἡ, prolongatio, in longum diductio. Quasi a μακρύνω.

Μακρώτης, ȣ, ὁ, longas aures habens. Ex μακρὸς et ȣ̃ς, ὠτὸς, auris.

Μάκται, qui massas pinsunt, Hes. At Phil. gubernatores. A μάσσω.

Μακτῆρες, οἱ, idem qui μάκται, Hes.

Μάκτρα, ας, ἡ, vas in quo pinsitur, et farina subigitur, mactra. Apud Nicandrum pro colo seu mortario. Ab eod.

Μακτρισμὸς, ȣ̃, ὁ, saltationis genus. Qu. a μακτρίζω.

Μάκτρον, ȣ, τὸ, mappa, Gl. V. A μάσσω.

ΜΑ΄ΛΑ, adv. valde, multum, admodum, vehementer. Hinc comp. μᾶλλον, magis, amplius, potius; et superlat. μάλιστα, maxime, potissimum, præsertim; jungiturque nominibus, verbis, et adverbiis. In numeris est, omnino, admodum; de tempore est, fere.

Μαλαβάθρινον, ȣ, τὸ, foliatum, Gl. V. sc. unguentum. Vide μαλάβαθρον.

Μάλαγμα, ατος, τὸ, malagma, quo aliquid mollitur. In re militari est corpus molle ad frangendos eludendosque tormentorum ictus, ut cilicium. A μαλάσσω.

Μαλακᾷ, dat. sing. f. g. Dor. pro μαλακῇ.

Μαλακαίπους, οδος, ὁ ἡ ἡ, (metri causa pro μαλακόπους) molli pede incedens.

Μαλακαύγητος, ὁ ἡ ἡ, pro μαλακάλγητος, dolores leniens. Μαλακαυγήτοιο ὕπνȣ, Ariphr. in Pæane apud Athen. 15, 16. Diogen. Laert. 5, 7. Stobæum, Serm. 1, 2. Est vox Cretica. Cretenses dicebant, teste Hesychio, αὐγεῖν pro ἀλγεῖν, αὐκὰν pro ἀλκὴν, αὐκύονα pro ἀλκύονα, αὖσος pro ἄλσος, καὐκαιν pro κάλκαιν, θαύγεσθαι pro θάλγεσθαι.

Μαλακευνέω, ῶ, fut. ήσω, molliter decumbo et dormio. Ex μαλακὸς et εὐνή.

Μαλακτικὸς, ἡ, ὸν, vim leniendi habens; qu. a μαλακτικὸς.

Μαλακία, ας, ἡ, mollities, inprimis animi. ignava

nava et effeminata; (2) morbus quidam; (3) summa tranquillitas maris. A μαλακός.

Μαλακίας, ου, ὁ, mollis, effeminatus. Ab eod.

Μαλακιάω, ῶ, mollis et effeminatus sum, mollitie laboro; (2) langueo, æger sum. Αἱ κύνες μαλακιῶσαι τὰς ῥῖνας οὐ δύνανται αἰσθάνεσθαι, *Xen.* A μαλακία.

Μαλακίζω, fut. ίσω, mollio, effemino, timidum reddo; et *pass.* μαλακίζομαι, mollesco et effeminor; (2) misereor; (3) langueo, ægroto, timidus sum, frangor. Πρὸς τὸν θάνατον ἐμαλακίσατο, *Xen.* A μαλακός.

Μαλακιεῖς, οἱ, frigoris causa dolentes, *V. L.*

Μαλάκιον, ου, τὸ, ornamentum quoddam muliebre, *Hes.* τὰ μαλάκια, piscium genus, sepiæ; *item*, olus, beta, *Ern.*

Μαλακισθῆναι, *emollitum esse*, aor. 1. inf. pass. verbi μαλακίζω, *emollio.*

Μαλακίων, ωνος, ὁ, molliculus. Dim. a μαλακός.

Μαλακόγειος, ου, ὁ ϗ ἡ, mollem habens terram. Ex μαλακὸς et γῆ, *terra.*

Μαλακογνώμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, qui molli, h. e. leni, et submissa est mente seu animo. Ex μαλακὸς et γνώμη.

Μαλακόδερμος, ου, ὁ ϗ ἡ, mollem habens cutem; (2) molle habens putamen. Ex μαλακὸς et δέρμα.

Μαλακόθριξ, ὁ ϗ ἡ, mollem habens pilum; μαλακότριχες, quibus molles capilli.

Μαλακόκισσος, ου, ὁ, qu. dic. mollis hedera, convolvulus.

Μαλακοκόλαξ, ακος, ὁ, assentator, palpator.

Μαλακοκρανεὺς, έως, ὁ, qu. dic. molliceps, avis. Ex μαλακὸς et κρανίον.

Μαλακοποιέω, ῶ, fut. ήσω, mollio. A

Μαλακοποιὸς, ὸν, molliens.

Μαλακοπύρηνος, ου, ὁ ϗ ἡ, mollem et tenerum habens nucleum. Ex μαλακὸς et πυρήν.

Μαλακὸς, ἡ, ὸν, mollis; (2) placidus, lenis, mitis; (3) effeminatus; (4) remissus, languidus, molli et remisso animo aliquid agens; (5) placidus, tranquillus. A μαλάσσω.

Μαλακόσαρκος, ου, ὁ ϗ ἡ, mollem ac teneram habens carnem. Ex μαλακὸς et σάρξ.

Μαλακόστρακος, ου, ὁ ϗ ἡ, molli testa tectus. Ex μαλακὸς et ὄστρακον.

Μαλακότης, ητος, ἡ, mollities, mollitudo. A μαλακός.

Μαλακόφθαλμος, ον, mollis, mitis adspectu.

Μαλακόφλοιος, ου, ὁ ϗ ἡ, mollem corticem habens.

Μαλακόφρων, ον, molli, leni animo. Ex φρήν.

Μαλακόφωνος, ον, molli, suavi voce præditus. Ex μαλακὸς et φωνή.

Μαλακόχειρ, ειρος, ὁ ϗ ἡ, molles manus habens, lenis, mitis.

Μαλακοψυχέω, ῶ, fut. ήσω, molli sum animo, animo sum remisso, abjecto. Μαλακοψυχήσαντας ἀπρεπὲς δρᾶμα ὑποκρίνασθαι, *Joseph. Maccab.* 6. Ex ψυχή.

Μαλακτὴρ, ῆρος, ὁ, qui mollit, seu emollit. A μαλάσσω.

Μαλακτικὸς, ἡ, ὸν, emolliendi vim habens:

Μαλακτὸς, ἡ, ὸν, qui molliri seu emolliri potest. Ab eod.

Μαλάκυνσις, εως, ἡ, emollitio, qua aliquid mollius redditur. A

Μαλακύνω, mollio, emollio, mollem reddo. *Pass.* μαλακύνομαι, mollior, molliorem me præbeo, mollesco, languidior et remissior sum, fio. A μαλακός.

Μαλακῶ, *mollis*, gen. sing. *Dor.* pro μαλακοῦ.

Μαλακῶς, *adv.* molliter, leniter, placide, effeminate, remisse.

Μάλαξις, εως, ἡ, mollitio, emollitio. A

ΜΑΛΑ΄ΣΣΩ, vel μαλάττω, f. ξω, mollio, emollio; (2) placo, lenio. Ὡς ἂν νυνὶ μαλάξῃς αὐτὸν ἐν τῇ προσβολῇ, *Aristoph. Eq.* 388. Χρόνῳ μαλάξειν σπλάγχνον, *Eur. Or.* 1190. (2) ὀργὰς μαλάσσουσ' ἀνδρὸς, *Id. Alc.* 774. Πρὶν ἂν ... νόσου μαλαχθῇς τῆσδε, *Soph. Phil.* 1332. Hinc

Μαλάχη, ης, ἡ, malache, malva, herba emolliendi vim habens. *Angl.* MALLOWS.

Μαλερὸς, ρὰ, ρὸν, ustivus, consumens, ignis epith. A μαλός.

ΜΑ΄ΛΗ, ης, ἡ, axilla, ala.

Μάλθα, ης, ἡ, cera emollita. A μαλάσσω.

Μαλθάζω, mollio; pro quo usitatius μαλθάσσω.

Μαλθακευνία, ας, ἡ, lecti seu cubilis mollities. A μαλθακὸς et εὐνὴ, *cubile.*

Μαλθακηρὸς, ρὰ, ρὸν, tener, mollis. A μαλθακός.

Μαλθακία, ας, ἡ, mollities, mollitudo. Ab eod.

Μαλθακίζω, fut. ίσω, mollio, emollio; (2) delinio, emollio animum. *Pass.* μαλθακίζομαι, mollesco, ignaviter ago, languesco, elanguesco. Ab eod.

Μαλθάκινος, ίνη, ινον, mollis. Ab eod.

Μαλθακιστέον, et μαλθακιστέα, *adv. posit.* molliter agendum est, et segniter. A μαλθακίζω.

Μαλθακὸς, ἡ, ὸν, mollis; (2) iners, remissus, ignavus, lentus; (3) effeminatus: εἰς τὸ μαλθακὸν, placide. Οὐ γάρ ποτ' Ἀργείους γαῖαν εἰς τὸ μαλθακὸν προσηγόμεσθα, nunquam enim alias Argivos placide compellassemus, *Eur. Or.* 713. A μαλάσσω.

Μαλθακόφωνος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui mollem ac teneram habet vocem. Ex μαλθακὸς et φωνή.

Μαλθακόω, ῶ, fut. ώσω, mollio, emollio. A μαλθακός.

Μαλθακτήριος, α, ον, idem quod

Μαλθακτικὸς, ἡ, ὸν, emolliendi vim habens.

Μαλθακώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, qui emollit. A μαλθακός.

Μαλθακῶς, *adv.* molliter.

Μάλθαξις, εως, ἡ, fotus. A

Μαλθάσσω, f. ξω, mollio; (2) mollibus verbis persuadeo, delinio, demulceo. Ὡς λόγοισι τοῖσδε μαλθαξαίμεν ἄν, *Eur. Her. Fur.* 299. A μάλθα, vel μαλάσσω.

Μάλθη, ης, ἡ, idem quod μάλθα.

Μαλθόω, ῶ, fut. ώσω, mollio, emollio, velut ceram, *Hes.* A μάλθα. Unde

Μαλθώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, malthinus, cereus.

Μάλθων, ὁ, mollis et effeminatus, dissolutus. *Ph.* μάλθων, nebulo. Ab eod.

Μαλιαβάλη, ης, ἡ, planta in Ægypto nascens, *Theoph.*

Μαλιασμὸς, οῦ, ὁ, veterinorum morbus. A

Μαλιάω, ῶ, malide laboro. A

ΜΑ΄ΛΙΣ, ιδος, ἡ, Malis, jumentorum morbus, quum tussiunt.

Μαλιναθάλη, ἡ, planta in Ægypto nascens, *Theoph.*

Μαλὶς, ίδος, ἡ, Nymphæ nomen, *Dor.* pro Μηλὶς, a μῆλον, *malum, pomum.*

Μάλιστα, *superl.* a μάλα, in interrog. τι μάλιστα, *tandem, quæso.*

Μαλκίω, *Ion.* μαλκείω, frigore contrahor; (2) torpeo, hebesco. A

ΜΑ΄ΛΚΗ, ης, ἡ, torpor ex frigore; (2) torpor quilibet.

Μαλκιάω, sive μαλκιόω, ῶ, idem quod μαλκίω. Καὶ τότε δὴ κεινοὶ ὑληκοῖται λυγρὸν μαλκιόωντες, *Hesiod. Opera et Dies*, 530.

Μάλκιον, frigidum. A μάλκη.

Μάλκιος, frigus cum torpore invehens, *Steph.*

Μαλκίστατος, frigidissimus, *Suid.*

Μάλλιον, *Dor.* pro μᾶλλον, *Eust.*

Μαλλοδετὴς, ὲς, vinculo laneo vinctus. Τὰς μαλλοδετεῖς κύστεις, *Soph. in Polyido.* A μαλλὸς et δέω.

Μαλλοῖσι, dat. plur. *Poet.* pro μαλλοῖς.

Μᾶλλον, *adv.* comp. a μάλα, quod vide.

ΜΑΛΛΟ΄Σ, οῦ, ὁ, vellus; lana promissa, villus; (2) coma promissa, cirrus, cincinnus.

Μαλλοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, vellus ferens, laniger. Ex μαλλὸς et φέρω.

Μαλλωτὸς, ἡ, ὸν, villosus, velleris densi. A μαλλός.

ΜΑΛΟ΄ΒΑΘΡΟΝ, ου, τὸ, Malobathrum, folium quod in Indiæ paludibus nascitur.

Μαλόδρυον, τὸ, vide μάδρυα.

Μάλον, pro μῆλον, *Dor.* malum, pomum.

Μαλοπάρηος, ου, ὁ ϗ ἡ, malis seu pomis similes genas habens. Ex μᾶλον et παρειὰ, *gena.*

Μαλὸς, ἡ, ὸν, tener; (2) exitiosus.

Μαλοφόρος, ἡ, epith. Cereris, pomifera.

Μάμερσα, ἡ, Minerva, *Lyc.*

Μάμερτος, ὁ, Mars, *Lyc.*

ΜΑΜΗΡΑ΄, vel μαμιρὰ, ᾶς, ἡ, seu μαμιρὰς, medicamenti genus, quod quidam idem ac Doronicum Romanum censent.

ΜΑ΄ΜΜΑ, μάμμη, μαμμαία, ἡ, voces quibus pueri matrem vel aliam feminam ætate provectiorem appellabant; (2) avia.

Μαμμάκυθος, ου, ὁ, Mammacuthus; nomen hominis notæ stultitiæ; ideo quivis stolidus et ignavus sic appellatur.

Μαμμάκουθος, idem.

ΜΑΜΜΑ΄Ν, vox pueruli panem flagitantis.

Μαμμάριον, ου, τὸ, mater. Dim. a μάμμα.

Μαμμία, ας, ἡ, mater; (2) avia. Ab eod.

Μαμμίδιον, ου, τὸ, matercula. Τοῦτον, ἔφη, μαμμίδιον, *Heliod.* 7. Ab eod.

Μαμμίον, ου, τὸ, matercula. Dim. Ab eod.

Μαμμόθρεπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, a nutrice, vel potius avia, eoque mollius educatus. A μάμμα et τρέφω.

Μαμμωνᾶ, vel μαμμωνᾶς, vox Syr. ἄκλιτος, divitiæ.

Μὰν, pro μὴν, *Dor.* tamen, sane, certe; item *mensis*, *Dor.* pro μήν.

Μανάκιον, ου, τὸ, ornamentum collare, *Sch. Theocr.* Dim. a μάννος. Vide μανιάκης.

ΜΑΝΔΑ΄ΚΗ, ης, ἡ, corium, pellis.

Μανδακητὸν, *adv.* ad cutem. A præc.

Μάνδαλον, ου, τὸ, pessulum, repagulum, *Ph.*

ΜΑΝΔΑΛΩΤΟ΄Ν, οῦ, τὸ, osculi genus immodestum.

Μανδοειδὴς, ὲς, similis μανδύῃ, pro μανδυοειδής.

ΜΑ΄ΝΔΡΑ, ας, ἡ, stabulum, caula, septum, quo noctu clauduntur pecora; (2) spelunca; (3) locus ubi sunt torcularia.

ΜΑΝΔΡΑΓΟ΄ΡΑΣ, ου, ὁ, mandragoras, planta cui vis inest obstupefaciendi sensus et soporandi homines. *Angl.* MANDRAKE.

Μανδραγορίζω, mandragoram propino.

Μανδραγορίτης, ου, ὁ, sc. οἶνος, vinum mandragora conditum. A μανδραγόρας.

Μάνδρευμα, ατος, τὸ, idem quod μάνδρα.

ΜΑΝΔΥ΄ΑΣ, ου, ὁ, genus vestimenti militaris, ap. Persas, simile penulæ.

Μανδύη, ης, ἡ, vestis lacernæ similis, *Poll.* et *Gl. V.* μανδύη, impluvia.

Μανδὺς, ἡ, lacerna.

Μανεῖσα, a. 2. part. pass. f. g. verbi μαίνομαι. Hinc

Μανέομαι, insanio; ut hinc sit μεμάνημαι, perf. pass. *apud Theoc.* amore insanio.

ΜΑ΄ΝΗΣ, ου, ὁ, servus, famulus; (2) poculi genus; (3) nomen jactus tesserarii.

ΜΑΝΘΑ΄ΝΩ, f. μαθήσομαι, p. μεμάθηκα, disco; (2) intelligo, percipio, animadverto, cognosco; (3) doceo; a. 2. ἔμαθον· partic. μαθὼν, qui didicit. *Att.* τί μαθὼν, quare. Πρὸς κακῶν δ' ἀνδρῶν μαθὼν ἔοικας ἥκειν αἰτ. ... edoctus a, *Soph. Phil.* 963. Ἀπ' ἐχθρῶν δῆτα πολλὰ μανθάνουσιν οἱ σοφοί, *Aristoph. Av.* 379.

Μανία, ας, ἡ, furor, insania. A μαίνομαι.

Μανιάκης, ου, ὁ, ornamentum collare seu brachiale, *Gl. V.* torques. (vocab. originis barbaricæ, Celticæ ut videtur, *Ern.*) A μανιάξ.

Μανιάκιον, ου, τὸ, idem; μανιάκια, *Hes.* inter ornamenta numerat in μηνίσκοι.

Μανίακον, ου, τὸ, idem, *Polyb.* A

Μανιὰξ, tortile, circulus, tortus, *Gl. V.*

Μανιὰς, άδος, ἡ, furiosa, insana. A μαίνομαι. Unde

Μανικὰ, τὰ, apud Phryges magna et insignia admirandaque facta dicebantur, a Mane quodam rege suo incredibilis virtutis et potentiæ viro.

Μανικὸς, ἡ, ὸν, insanus; (2) ad insaniam pronus; (3) insaniam seu furorem gignens; (4) divinus ac numine inflatus.

Μανικῶς, *adv.* furiose, furenter.

Μανιόκηπος, ου, ὁ ϗ ἡ, furiose libidinosa, *Eust.*

Μανιοποιὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, ad insaniam redigens.

Μανιώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, furiosus, insanus; (2) insaniam gignens. A μανία.

Μανίω, *Dorice* pro μηνίω, succenseo. Μανίω θεοῖσιν, *Eurip. Hipp.* 1146.

ΜΑ΄ΝΝΑ, vel μὰν, τὸ, manna. *Vox Hebr.* ἄκλιτος, quæ cibum illum extraordinarium notat, quo Deus Israelitas in Deserto sustentavit; (2) manna Indicum vel saccharum veterum; (3) pulvis seu pollen thuris, *Ern.*

Μανάκιον, ου, τὸ, idem quod μανάκιον.

Μανάριον, ου, τὸ, matercula, *Ern.* an μαμμάριον.

Μαννοδοτέω, ῶ, fut. ήσω, manna do, vel suppedito. Ex μάννα et δότης, *dator.*

ΜΑ'ΝΝΟΣ, vel μάνος, ου, ὁ, ornamentum collare. Vide μανιάκης.

Μαννοφόρος, ὁ ᾗ ἡ, ornatus monili.

Μανόκαρπος, ου, ὁ ᾗ ἡ, rarum ferens fructum, cujus fructus non dense hæret. A

ΜΑΝΟ'Σ, ἡ, ὸν, rarus, solutus, fungosus, laxus, mollis.

Μανοσπορέω, ῶ, semen non dense spargo. A

Μανόσπορος, ου, ὁ ᾗ ἡ, rare seminatus. Ex μανὸς et σπείρω.

Μανόστημος, ου, ὁ ᾗ ἡ, qui laxo seu raro est stamine, *Hes.* Ex στήμων.

Μανότης, ητος, ἡ, raritas; (2) laxitas. A μανός.

Μανοῦμαι, f. 2. ind. med. verbi μαίνομαι.

Μανόφυλλος, ου, ὁ ᾗ ἡ, cui sunt rara folia.

Μανόω, ῶ, rarefacio, solutionem reddo; μανοῦσθαι, rarescere. A μανός.

Μαντεία, ας, ἡ, divinatio, vaticinatio, vaticinium, oraculum; (2) oraculi petitio.

Μαντεῖον, ου, τὸ, vaticinium, oraculum; (2) locus in quo editur oraculum. A μαντεύω.

Μαντεῖος, εία, εῖον, ad vaticinationem seu vates pertinens. A μάντις.

Μαντεύεαι, 2. sing. præs. ind. med. *Ion.* pro μαντεύῃ, a μαντεύομαι.

Μάντευμα, ατος, τὸ, vaticinium, oraculum. A

Μαντεύομαι, fut. εύσομαι, vaticinor, oraculum edo; (2) divino, ariolor, auguror, conjicio, opinor; (3) oraculum consulo, oraculum peto. Ταῦτα ᾗ μαντεύομαι, *Eur. Ion.* 347. Οὐδ' ἂν πιθοίμην εὖ μεμαντεῦσθαι τόδε, *Id. El.* 995. A μάντις.

Μαντευτέον, *adv. posit.* vaticinandum est. Τῷ γὰρ θεῷ τἀναντί' οὐ μαντευτέον, *Eur. Ion.* 374.

Μαντευτής, οῦ, ὁ, vates, vaticinator.

Μαντευτικὸς, ἡ, ὸν, ad vaticinationem seu vaticinatores pertinens; (2) vaticinandi artis peritus. A μαντεύομαι. Unde

Μαντευτὸς, ἡ, ὸν, vaticinio prædictus; (2) a vatibus indicatus, monstratus. Ἕνοι τοῖς θεοῖσιν, ὅσοιτε πάτριοι ἢ μαντευτοὶ αὐτῷ, *Arr. Ind.* 17, 11.

Μαντηΐη, ης, ἡ, *Ion.* pro μαντεία.

Μαντήϊον, ου, τὸ, *Ion.* pro μαντεῖον.

Μαντήϊος, ου, ὁ, vaticinus, fatidicus, epith. Apollinis, *Ion.* pro μαντεῖος.

Μαντικὴ, ῆς, ἡ, sc. τέχνη, divinatio.

Μαντικὸς, ἡ, ὸν, ad vatem seu vates pertinens; (2) vatem efficiens; (3) vaticinandi peritus, divinus; (4) vaticinationem habens. A μάντις.

Μαντικῶς, *adv.* vaticinando, per vaticinium.

Μαντιπολέω, ῶ, fut. ήσω, vaticinor.

Μαντιπόλος, ὁ ᾗ ἡ, vates, fatidicus. Τῆς μαντιπόλου Βάκχης ἀνέχων λέκτρ' Ἀγαμέμνων, *Eurip. Hec.* 123. Ex μάντις et πολέω.

ΜΑ'ΝΤΙΣ, εως, ὁ, vates, hariolus, haruspex.

Μαντιχώρας, ου, ὁ, Mantichora, bestia horrenda; *Aristot. Hist. Anim. Ælian. Plin.* Apud Ctesiam μαρτιχόρα.

Μαντοσύνη, ης, ἡ, vaticinium, vaticinatio, ars vaticinandi. A μάντις. Unde

Μαντόσυνος, ου, ὁ ᾗ ἡ, vaticinus, divinus. Θεῶν κέλευσμ' ἐπιστραφῇ μαντόσυνον, *Eurip. Androm.* 1050. Ὅταν θεῶν μαντόσυνοι πνεύσωσ' ἀνάγκαι, *Id. Iphig. in Aul.* 761.

Μαντώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, fatidicus, vaticinus.

Μαντῷος, ου, ὁ, idem; epith. Apollinis.

Μάνυε, 3. sing. imperf. ind. *Ion.* et *Dor.* pro ἐμήνυε, a μηνύω.

Μάνυσον, 2. sing. a. 1. imperat. act.

Μανύω, fut. ύσω, indico, *Dor.* pro μηνύω.

Μανώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, laxus, rarus. A μανός.

Μάνωσις, εως, ἡ, rarefactio; (2) raritas, laxitas. A μανόω.

Μαπέειν, *apprehendisse*, a. 2. inf. act. *per Sync.* pro μαρπέειν, et hoc *Ion.* et *Poet.* pro μάρπειν; et μεμάποιεν, opt. a μάρπτω, prehendo; a. 2. ἔμαρπον, et abjecto ρ, ἔμαπον (2) calcare. Ἱμέναι μαπέειν, *Hesiod. Scut. Herc.* 231. Οἱ δὲ πρῶτον μεμάποιεν, *Id. Ibid.* 252.

ΜΑ'ΡΑΓΔΟΣ, seu σμάραγδος, ου, ὁ, smaragdus, gemma.

ΜΑ'ΡΑΓΝΑ, ης, ἡ, flagellum, scutica; (2) genus supplicii.

ΜΑ'ΡΑΘΡΟΝ, ου, τὸ, marathrum, fœniculum. *Angl.* FENNEL.

Μάραγνα, ἡ, scutica. Ἀλλὰ διπλῆς γὰρ τῆσδε μαραίνης οὗτος ἱκνεῖται, *Æschyl. Choeph.* 373.

ΜΑΡΑΙ'ΝΩ, f. ανῶ, macero, marcidum reddo, marcescere facio, tabefacio. Μαραίνομαι, marcesco, flaccesco, exaresco. Κάλλος μὲν ἢ χρόνος ἀνάλωσεν, ἢ νόσος ἐμάρανε, *Isocr.* Φθίνει γὰρ, ᾗ μαραίνεται νόσῳ, *Eur. Al.* 200.

Μαραίπους, οδος, ὁ ᾗ ἡ, cui pedes marcuere, qui marcidos pedes habet, *Hes.*

Μαρανθῆναι, a. 1. inf. pass. verbi μαραίνω.

Μάρανσις, εως, ἡ, marcor, tabes. A μαραίνω.

Μαραντικὸς, ἡ, ὸν, flaccidum seu marcidum reddens, corrumpens, absumens. Ab eod.

Μαρασμὸς, οῦ, ὁ, marcor, tabes. Ab eod.

Μαρασμώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, laborans μαρασμῷ, cui inest μαρασμός.

ΜΑΡΑ'ΣΣΩ, luceo, splendeo; (2) perstrepo, sonitum edo.

Μαραυγεῖν, lumine privari, *Plut.* Quasi ex μείρω, *privo*, f. μαρῶ, et αὐγή, *splendor.*

Μαραυγία, ας, ἡ, obscuratio visus. Ex iisd.

Μαργαίνω, insanio. Μαργαίνειν ἐπ' ἀθανάτοισι θεοῖσι, *Il.* 5, 882. A μάργος.

Μαργαρόεις, εσσα, εν, unioni seu gemmæ similis, *Naz.*

Μαργαρίτης, ου, ὁ, sc. λίθος, margarita, gemma. A μάργαρον.

Μαργαρῖτις, ιδος, ἡ, sc. λίθος, idem.

ΜΑ'ΡΓΑΡΟΝ, ου, τὸ, unio, margarita. Hinc

Μαργαρώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, margaritæ similis.

Μαργάω, ῶ, insanio. A μάργος. Unde

Μάργη, ης, ἡ, insania, protervia, *Hes.*

Μαργήεις, ήεσσα, ῆεν, insanus, amens, *Hes.*

Μάργης, ου, ὁ, insanus, *Suid.* Ab eod.

Μαργίτης, ου, ὁ, stupidus, fatuus, a Margite quodam insigni fatuo, qui ultra quinque numerare non possit, et cum virginem duceret, eam non ausus est attingere, ne illa matri ejus rem indicaret; (2) leviculus, imbellis. Ab eod.

ΜΑ'ΡΓΟΣ, η, ον, vel μάργος, ου, ὁ ᾗ ἡ, insanus, amens, vesanus, stolidus; (2) protervus, petulans, improbe libidinosus. Hinc

Μαργοσύνη, ης, ἡ, insania, vesania, vecordia; (2) petulantia, protervia, procacitas.

Μαργότης, ητος, ἡ, idem et ab eod. Πολλαὶ δὲ, μαργότητι, *Eurip. Androm.* 950.

ΜΑ'ΡΗ, ης, ἡ, veterum scholiastarum testimonio μάραι dictæ fuere manus, *Eust.*

Μαριλευτὴς, οῦ, ὁ, qui carbones tractat, carbonarius. A

Μαριλεύω, favillas, carbones tracto. A

ΜΑΡΙ'ΛΗ, ης, ἡ, pulvis carbonum, favilla.

Μαριλοκαύτης, ου, ὁ, carbonarius, *Hes.* ubi μαριλοκαυτῶν, τῶν ἀνθρακευτῶν. Ex μαρίλη et καίω, ὑπο.

Μαριλοπότης, ου, ὁ, favillæ potor. Vulcani fabrorum ac carbonariorum epith. Ex μαρίλη.

ΜΑΡΙ'ΝΟΙ, pisces quidam.

ΜΑ'ΡΙΣ, εως, ἡ, mensura liquidorum.

ΜΑΡΜΑΙ'ΡΩ, fut. αρῶ, rutilo, resplendeo, vibranti splendore corusco. Ἥλιός μοι χρυσῷ χαίταν μαρμαίρων, *Eur. Ion.* 921. Ὄμματα μαρμαίροντα, *Il.* 3, 397.

Μαρμάρειος, εία, ειον, marmoris more candens, marmoreus. A μάρμαρος.

Μαρμάρεος, έα, *Ion.* έη, εον, idem et ab eod.

Μαρμαρίζω, f. ίσω, marmoreo splendore vibro, ut marmor splendeo. Ab eod. Unde

Μαρμάρινος, ίνη, ινον, marmoreus, e marmore confectus, marmoris nitorem habens.

Μαρμαρογλυφία, ας, ἡ, marmoris sculptura, seu cælatura. Ex μάρμαρος et γλύφω.

Μαρμαρόεις, όεσσα, όεν, marmoris nitore splendens. A

Μάρμαρον, ου, τὸ vide μάρμαρος.

Μαρμαρόομαι, fio marmoreus, *Lys.*

Μαρμαροποιὸς, οῦ, ὁ, marmorarius, *Ph.* Ex μάρμαρος et ποιέω.

Μάρμαρος, ου, ὁ ᾗ ἡ, albus, candidus; (2) sc. λίθος, marmor, quod et μάρμαρον (3) cæmentum marmoris, seu quodvis; μάρμαρον, et μάρμαρα, vitium veterinorum.

Μαρμαρυγὴ, ῆς, ἡ, splendor, splendor vibrans, fulgor. Quasi a μαρμαρύσσω.

Μαρμαρυγώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, fulgidos radios emittens, vibrans. A præc.

Μαρμαρύζω, splendeo, *ap. Jul.*

Μαρμαρῶπις, ιδος, ἡ, splendentem faciem, oculos nitentes habens, epith. Medusæ. (2) τῆς ὀρειπλανάδος μαρμαρώπιδος γαλῆς, e collo pariendis saxificæ mustelæ, *Lycophr.* 843. Ex μάρμαρον et ὤψ.

Μαρμαρωπὸς, οῦ, ὁ ᾗ ἡ, oculis micans.

Μαρμάρωσις, εως, ἡ, exornatio quæ fit marmore. *Gl. V.* incrustatio. Quasi a μαρμαρόω.

ΜΑ'ΡΝΑΜΑΙ, pugno, prælio decerno, de eventu belli, *Il.* 3, 307. Ἡμεῖς τε πρὸς γυναῖκα μάρνασθαι μίαν εἶοί τε, *Eur. Tro.* 728.

Μαρναμένοιϊν, gen. dual. part. præs. med. *Ion.* pro μαρναμένοιν gen. pl. μαρναμένων, verbi μάρναμαι.

Μαρνάμεσθα, *pugnemus*, 1. pl. præs. conj. med. *Dor.* pro μαρνώμεθα.

Μαρπέειν, a. 2. inf. act. *Poet.* pro μαρπεῖν: et

Μάρπτις, ὁ, raptor, qui vim facit. Ὃς μάρπτις νάιος, γάϊος, o tu raptor, qui nuper eras in nave, nunc es in terra, *Æschyl. Suppl.* 833.

ΜΑ'ΡΠΤΩ, f. ψω, capio, corripio, prehendo, adsequor, attingo scopum. Οὐκ ἄν τις αὐτ' ἔμαρψεν ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ, præter me, *Soph. Aj.* 444.

Μαρσίπιον, vel μαρσύπιον, ου, τὸ, marsupium parvum, sacculus. Dim. a

ΜΑ'ΡΣΙΠΟΣ, vel μάρσυπος, ου, ὁ, marsupium, crumena, loculus, sacculus.

Μαρτιχώρα. Vide μαντιχώρας.

ΜΑ'ΡΤΥΡ, υρος, ὁ ᾗ ἡ, testis; (2) martyr, qui tanquam Christianus, vel supplicia vel cruciatus, vel ærumnas certe sustinet.

Μαρτυρέω, ῶ, f. ήσω, testor, testimonium dico, perhibeo; (2) demonstro, significo, declaro; (3) laudo, celebro, prædico; (4) probo, &c. *Apud Eccles. Scriptores*, sum martyr, martyrium subeo: μαρτυρέομαι, οῦμαι, testibus, testimonio comprobor; (2) laudor, celebror, *in N. T.* (3) testor, testificor. Μαρτυρῶ σοὶ τοὺς λόγους ἀληθεῖς εἶναι, *Dem.* εἰς τὰ πράγματα ἐμὰ, *Luc.* κατά τινος, de, *Herodot.* περί τινος, *Philo.* A μάρτυρ.

Μαρτύρημα, ατος, τὸ, testimonium, quod testimonio perhibetur. A præc.

Μαρτυρία, ας, ἡ, testimonium, quod a teste perhibetur; (2) ipsa dictio testimonii; (3) elogium, testimonium, quod alicui datur; (4) martyrium. Ab eod.

Μαρτυρίῃσι, *testimoniis*, dat. pl. *Ion.* pro μαρτυρίαις, a μαρτυρία.

Μαρτυρικὸς, ἡ, ὸν, ad martyrium pertinens, ad martyres spectans. Ab eod.

Μαρτυρικῶς, *adv.* martyrum more.

Μαρτύριον, ου, τὸ, testimonium, seu quod testimonii loco adfertur; (2) ipse testis; (3) argumentum, seu testimonium, quo aliquid comprobatur; (4) doctrina, præceptum, *in S. S.* (5) accusatio; (6) redargutio; (7) martyrium; (8) templum seu sacellum in honorem martyris erectum. A μάρτυρ.

Μαρτύρομαι, testor, testificor, testatum facio; interdico, *Ph.* Ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι, *Aristoph. Vesp.* 1425. Ὅρκους παλαιοὺς Τυνδάρεω μαρτύρεται, *Eurip. Iphig. in Aul.* 77. Ab eod.

Μαρτυροποίημα, ατος, τὸ, attestatio, testificatio, *Ph.* A μάρτυρ et ποιέω.

Μαρτυροποιΐα, ας, ἡ, testificatio.

Μάρτυρος, pl. μάρτυροι, *Poet.* testes.

Μαρτυρεῦν, præs. part. act. n. g. *contr.* pro μαρτυρέον, a μαρτυρέω.

Μάρτυς, υος, ὁ vel ἡ, testis.

Μαρύεται, 3. sing. præs. ind. pass. *Dor.* pro μηρύεται, a μηρύω.

Μαρυκάομαι, ῶμαι, rumino.

Μαρυκᾶται, 3. sing. præs. ind. med. *Dor.* pro μηρυκᾶται.

μηρυκᾶται, contr. ex μηρυκάεται, a μηρυκάομαι.

Μαρύκημα, ατος, τὸ, ruminatio. A præc.

Μαρύομαι, Dor. pro μηρύομαι, neo, fila torqueo.

Μαρφακτὸς, ὸν, correptus, Man.

Μαρψαις, aor. 1. part. act. Æol. pro μάρψας, a μάρπτω.

Μάρψῃς, 2. sing. aor. 1. conj. act.

ΜΑΣΑ'ΟΜΑΙ, vel μασσάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, mando, comedo, voro. Ἔσθιν σκόροδα μασώμεθα, Aristoph. Thesm. 501. Ἐμασσῶντο τὰς γλώσσας αὐτῶν ἐκ τοῦ πόνου, Apoc. 16, 10.

Μάσδαν, acc. sing. Dor. pro μᾶζαν.

Μάσδα, acc. sing. Dor. pro μαζὸν.

Μασδὸς, Dor. pro μαζὸς, mamilla.

Μάσημα, seu μάσσημα, ατος, τὸ, quod manditur, seu manducatur. A μασάομαι.

Μάσησις, vel μάσσησις, εως, ἡ, manducatio.

Μασητὴρ, seu μασσητὴρ, ῆρος, ὁ, qui mandit, qui commanducat. Ab eod.

ΜΑ'ΣΘΛΗ, ης, ἡ, et μάσθλης, ητος, ὁ, lorum emollitum; corium, pellis; (2) homo mollis et in improbitate exercitatus.

Μασθὸς, οῦ, ὁ, mamma, mamilla; μασθοὶ, ubera. A μαζὸς.

Μασὶν, dat. pl. Dor. pro μησὶν, a μήν.

ΜΑ'ΣΠΕΤΟΝ, ου, τὸ, laserpitii folium.

Μασσάομαι, ῶμαι. Vide μασάομαι.

Μᾶσσον, adv. magis: compar. majus: vide μάσσων, Æschyl. Prom. Vinct. 630.

ΜΑ'ΣΣΩ, vel μάττω, fut. ξω, pinso, subigo; μεμαγμένος, perf. part. pass. subactus, pistus. Πότερον σκληρὰν ἢ μαλακὴν μάξει, Aristot. Μεμαγμένον σκῶρ ἐσθίειν, Aristoph. Plut. 305.

Μάσσω, vel μάττω, f. ξω, abstergo.

Μάσσω, sive μάσσομαι, tango; (2) quæro; f. μάσω, unde a. 1. μάσασθαι, et μάσσασθαι.

Μάσσων, ονος, ὁ ᾗ ἡ, longior, amplior, major. Quasi a μακρὸς, longus.

Μαστάζω, mando, manduco. A μασάομαι.

Μάσταξ, ακος, ἡ, mandibula, vel os; (2) labrum superius et in eo enati pili; (3) esca, cibus, alimentum; (4) cicada.

Μασταρύζω, male mando, languide manduco; (2) labra contraho in modum lactentium puerorum. Οὐδ' ὑπὸ γήρως μασταρύζει, Arist. Ach. 695. A μαστάζω, vel μαστός.

Μάστευσις, εως, ἡ, inquisitio, perscrutatio.

Μαστευτὴς, οῦ, ὁ, inquisitor, investigator. A

ΜΑΣΤΕΥ'Ω, f. εύσω, quæro, perquiro, vestigo; (2) desidero, cupio, adfecto. Τί χρῆμα μαστεύουσα; Eur. Hec. 745. Σκύμνος δὲ πατρὸς χῆρα μαστεύων φόνω, Lycophr. 1120.

Μαστὴρ, ῆρος, ὁ, inquisitor, investigator. A

Μαστήριος, α, ον, investigando callidus. A μάω.

Μαστιγεὺς, έως, ὁ, virgator, flagellator, qui flagello cædit aliquem. A μάστιξ.

Μαστιγέων, Ion. pro μαστιγῶν, Herodot.

Μαστιγίας, ου, ὁ, mastigia, flagrio, verbero, mancipium improbum, servus nequam. Ab eod. Hinc

Μαστιγιάω, ῶ, verberibus indigeo, prurit pellis flagrum pati.

Μάστιγμα, ατος, τὸ, qu. dic. flagellamentum, Plut. A μαστίζω.

Μαστιγονόμος, ου, ὁ, qui gymnicis certaminibus præest, designator. Ex μάστιξ et νέμω.

Μαστιγούσθω, 3. sing. præs. imperat. pass. contr. pro μαστιγοέσθω, a μαστιγόω.

Μαστιγοφόρος, ου, ὁ ᾗ ἡ, flagellifer; (2) lictor, qui agonothetas in sacris certaminibus comitabatur ad submovendam turbam, et cohibendas seditiones. Ex φέρω.

Μαστιγόω, ῶ, fut. ώσω, flagello, flagris cædo, verbero; μαστιγοῦμαι, flagellor, vapulo; μαστιγώσεται, fut. 1. flagellabitur; μαστιγωθεὶς, aor. 1. part. flagellis cæsus. Πλευρὰς τε ᾗ ὤμους Οὐρῇ μαστιγόων, Hesiod. Scut. 431. al. μαστίζων, al. μαστιόων. Μαστιγωθεὶς ὁπόσας ἂν δόξῃ τοῖς δικασταῖς, Plat.

Μαστιγώσαντες, nom. pl. aor. 1. part. act.

Μαστιγώσιμος, ου, ὁ ᾗ ἡ, verberibus seu flagello dignus. A μαστιγόω.

Μαστίγωσις, εως, ἡ, flagellatio. Ab eod.

Μαστιγωτέος, flagellandus. Ab eod.

Μαστίετον, 3. dual. a. 2. ind. act. Ion. pro ἱμασσέτην, a μαστίω.

Μαστίζω, fut. ξω, flagello, flagris cædo, verbero; μαστιχθεὶς, aor. 1. part. pass. verberatus. Τὰς ἵππους ἱμάστιζον, Plut. Lycurg. 740. A μάστιξ.

Μαστίκτωρ, ορος, ὁ, flagellifer. Ὑπὸ ῥοίζου, ὑπὸ λοξὸν πάρεστιν μαστίκτορος δαΐου δαμίου, Æschyl. Eumen. 158.

ΜΑ'ΣΤΙΞ, ῖγος, ἡ, flagrum, flagellum, scutica; Metaph. pœna divina; etiam pro [illegible]

[illegible] pro [illegible]

[illegible] pro μάστιξ: unde acc. μάστιν, Od. 15, 182, et dat. μάστι pro μάστιγι, Il. 23, 500.

Μαστίσδεν, præs. inf. act. Dor. pro μαστίζειν.

Μαστίσδοιεν, 3. pl. præs. opt. act. Dor. a [illegible] pro μαστίζοιεν, Theocr. Id. 7, 108, pro μαστίζοιεν, flagris cædant.

Μαστιχάω, ῶ, mando, manduco. Hinc apud Hes. α. 869. μαστιχόωντι pro μαστιχάοντι, μαστιχῶντι. A μαστάομαι.

ΜΑΣΤΙ'ΧΗ, ης, ἡ, mastiche, Gl. V. mastix; lentisci resina. Hinc

Μαστίχινον ἔλαιον, mastichinum oleum.

Μαστίω, Poet. pro μαστίζω.

Μαστοειδὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, mammæ similis. Ex μαστὸς et εἶδος, forma.

Μαστὸς, οῦ, ὁ, mamma, mamilla, Gl. V. ruma; (2) tumulus, Ern. Αὐτοῖς τρίτος μαστὸς λοιπὸς ἦν, tertium jugum restabat, Xenoph. Cyr. Exped. 4, 198. A μαζός.

Μαστροπεία, ας, ἡ, lenocinium. A

Μαστροπεύω, f. εύσω, lenocinor, prostituo.

Μαστρόπιον, ου, τὸ, lenulus, Gl. V. A

Μαστροπὸς, οῦ, ὁ vel ἡ, leno, vel lena; occurrit et μαστροπός. Ὅσπερ αἱ μαστροποὶ ἐπὶ τοῖς μηχανῶνται, Luc. Hinc

Μαστροπικὸς, ἡ, ὸν, ad lenocinium pertinens, aptus.

Μαστὺς, ύος, ἡ, vestigatio, inquisitio. A μάω.

Μαστώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, mammosus. Gl. V. mammatus. A μαστός.

Μάστωρ, ορος, ὁ, quæsitor, inquisitor; (2) qui de rebus publicis inquirit. A μάω.

ΜΑΣΧΑ'ΛΗ, ης, ἡ, ala, axilla, armus; (2) pars folii olivæ, Hes. (3) palmæ virga, Hes. (4) pars proræ. Hinc

Μασχαλίζω, fut. ίσω, axillis appendo; (2) extremas corporis partes per ignominiam trunco. Ὑφ' ἧς θανὼν ἄτιμος, ὥστε δυσμενὴς, ἐμασχαλίσθη, Soph. El. 447.

Μασχάλιον, ου, τὸ, canistrum palmeum vel funis e palma, Hes. Ab eod.

Μασχαλὶς, ίδος, ἡ, axilla, ala. Ab eod.

Μασχαλίσματα, τὰ, truncationes, mutilationes, partes detruncatæ, Hes. Suid. A μασχαλίζω. Unde

Μασχαλιστὴρ, ῆρος, ἡ, lorum quo equi alligantur currui; (2) vinculum latum quod ornatus causa gerebatur sub axilla; (3) catena maxillaris, Æsch. Pr. 71.

Ματάζω, ineptio, desipio. Ἡ τῶν ἀθίκτων ἕξεται ματάζων, Soph. Œd. Tyr. 891. Vide ἔχομαι in medio (7). A ματάω.

Ματαιάζω, idem. A μάταιος.

Ματαΐζω, idem; (2) pedo, unde comp. ἀποματαΐζω, apud Herodot. pedere.

Ματαιοβαστάκτης, ου, ὁ, nugigerulus, Gl. V. Ex μάταιος et βαστάζω, gero.

Ματαιοβουλία, ας, ἡ, inane consilium. Ex μάταιος et βουλή.

Ματαιόκομπος, ου, ὁ ᾗ ἡ, vana jactans, gloriosus. A μάταιος et κομπέω.

Ματαιολογέω, ῶ, f. ήσω, vana loquor, blatero.

Ματαιολογία, ας, ἡ, vaniloquentia, verba vana; vaniloquium, frustratio. A

Ματαιολόγος, ου, ὁ ᾗ ἡ, vanus in loquendo, vaniloquus. Ex μάταιος et λόγος.

Ματαιολοιχὸς, οῦ, ὁ, qui frivolas res consectatur, eas velut delambens. Ex μάταιος et λείχω. Vide ματιολοιχός.

Ματαιοπονέω, ῶ, fut. ήσω, vanas res ago.

Ματαιοποιὸς, οῦ, ὁ ᾗ ἡ, inania agens.

Ματαιοπονέω, ῶ, f. ήσω, frustra laboro, operam perdo.

Ματαιοπονία, ας, ἡ, inanis labor, opera frustranea. A

Ματαιόπονος, ου, ὁ ᾗ ἡ, frustra laborans.

Ματαιοπραγέω, ῶ, f. ήσω, frustra laboro. Ex μάταιος et πράσσω.

Ματαιοπραγία, ας, ἡ, inanis labor. Ex iisd.

Ματαιοπώγων, ὁ, frustra barbatus, h. e. virili ætate, sed puerili animo.

Μάταιος, αία, αιον, qui frustra fit, vanus, inanis; vanus, ineptus; futilis; mendax, fallax; (2) miser. (1) πότερον ἐγὼ μάταιος, [illegible], Soph. Trach. 863. (2) ἄγοιτ' ἂν μάταιον ἄνδρ' ἐκποδὼν, Id. Antig. 1339. A μάτην.

Ματαιοσπουδία, ας, ἡ, inane studium. A

Ματαιόσπουδος, ου, ὁ ᾗ ἡ, rebus inanibus studens, in rebus vanis operam locans. Ex μάταιος et σπουδή, [illegible]

Ματαιοσύνη, ης, ἡ, fatuitas, desipientia. A μάταιος.

Ματαιοτέκνος, ον, frustra fœtum, sobolem edens, item nullius pretii prolem.

Ματαιοτεχνία, ας, ἡ, vanæ artis studium, vana artis imitatio. A

Ματαιότεχνος, ου, ὁ ᾗ ἡ, vanis artibus deditus, inanium artium studiosus. Ex μάταιος et τέχνη.

Ματαιότης, ητος, ἡ, vanitas. A μάταιος.

Ματαιοφιλοτιμέομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι, frustra largus sum, frustra laboro; (2) frustra glorior et mihi placeo.

Ματαιοφρονέω, ῶ, fut. ήσω, vana cogito, desipio. A

Ματαιόφρων, ονος, ὁ ᾗ ἡ, qui inepta et absurda sapit. Ex μάταιος et φρήν.

Ματαιόφωνος, ου, ὁ ᾗ ἡ, frustra et inepte loquens, garrulus. Ex μάτην et φωνή.

Ματαιόω, ῶ, fut. ώσω, vanum, irritum reddo frustror; ματαιόομαι, οῦμαι, inepte et stulte ago; (2) vanus et irritus fio. Gl. V. evanesco. Ἐματαιώθησαν ἐν τοῖς διαλογισμοῖς αὐτῶν, Rom. 1, 21. A μάταιος.

Ματαϊσμὸς, οῦ, ὁ, actio stolida, sc. rerum stolidarum. A ματαΐζω.

Ματαίως, adv. vane, inepte, leviter.

Μάταν, Dor. pro μάτην, frustra. Unde

Ματάω, ῶ, f. ήσω, vane tempus tero; frustra laboro. Οὐ ματᾷ τοὔργον τόδε, Æschyl. Μὴ τῶ μὲν δείσαντε ματήσετον, ne hi, si expaverint, frustra laborent, nempe, temere vagando, Il. 5, 233.

Ματευτὴς, ὁ, vestigator, Man.

Ματεύω, fut. εύσω, quæro. Πατέρα ματεύων, Soph. Ph. 1200. A μάω.

Ματέω, ῶ, f. ήσω, quæro, inquiro; (2) aberro, frustra laboro. Ab eod.

ΜΑ'ΤΗΝ, adv. frustra, incassum, in vanum, temere, nequicquam, casu, fortuito, immerito, sine ulla spe, falso. Πολλῶν γὰρ ἂν καὶ μάταν πημάτων ἱκνουμένων, Soph. Œd. Col. 1565. Νοσεῖν μάτην, ægrotare malo insanabili, Id. Aj. 635. Εἴτ' ἀληθὲς, εἴτ' ἄρ' οὖν μάτην, vera ne, an falsa, Id. Phil. 345.

Ματὴρ, ῆρος, ὁ, idem qui μαστήρ.

Μάτηρ, Dor. pro μήτηρ, mater.

Ματηρεύω, quæro, Hes.

Ματῇς, 2. sing. præs. ind. act. Æol. et Dor. pro ματεῖς, a ματέω.

Ματήσετον, 3. dual. fut. 1. ind. act. verbi ματάω.

Ματία, ας, ἡ, Ion. ματίη, vanitas, levitas, stoliditas; (2) irrita et infelix cupiditas, aberratio a scopo. Εἴλεο ἐμῇ ματίῃ, Apoll. Rhod. 4, 367. A ματάω, seu μάτην.

Ματίζω, f. ίσω, indago, quæro. A μάτος.

Ματιολοιχὸς, οῦ, ὁ, qui ex falsa mensura lucrum captat, Aristoph. in Nub. 450. Scribitur et ματαιολοιχὸς, quod vide. Ex μάτιον et λείχω, lambo.

ΜΑ'ΤΙΟΝ, ου, τὸ, genus mensuræ.

Μάτος, inquisitio, perquisitio. A μάω.

Ματρόξενος, spurius, Hes. Dor. pro μητρόξενος.

Ματρυλλεῖον, ου, τὸ, lupanar. A

ΜΑΤΡΥ´ΛΛΗ, ης, ἡ, lena.

Ματρύλλιον, et ματρύλιον, ου, τὸ, idem quod ματρυλλεῖον.

Μάτρωες, nom. pl. *Dor.* pro μήτρωες, a μήτρως.

ΜΑ´ΤΤΑΒΟΣ, ου, ὁ, stultus, fatuus; ματταβεῖν, fatuum esse, *Hes.*

Ματτύη, ας, ἡ, deliciæ ciborum, lautitiæ omnis generis, quæ in eduliis adhiberi solent: mensa secunda. A μάττω pro μάσσω.

Ματτυάζω, f. άσω, paro epulas lautas. A præc.

Μάττω, f. ξω, seu μάττομαι, pinso; (2) pinsor; (3) investigo, quæro. *Hipp.*

ΜΑΤΑΓΑ. gladius, *Schol. Thuc.*

Μαυλίζω, fut. ίσω, mercede prostituo. A

ΜΑΥΛΙ´Σ, ίδος, ἡ, culter, gladius, *Nic.* (2) mercede aliquid faciens, meretrix, *Hes.*

Μαυλιστὴς, οῦ, ὁ, leno. A μαυλίζω.

Μαῦρος, obscurus; (2) fatuus, stultus, *Hes.* *Suid.* μαῦρον, iisdem τὸ ἀμαυρὸν καὶ ἀσθενὲς, obscurum et invalidum. Ab ἀμαυρὸν per aphær.

Μαυρόω, ῶ, f. ώσω, obscuro, deleo, extinguo. Ῥεῖα δέ μιν μαυροῦσι θεοὶ, *Hes. Op.* 323. A præc.

ΜΑΦΟ´ΡΙΟΝ, ου, τὸ, muliebre tegmentum capitis, colli ac humerorum, velum de capite in humeros defluens. Vocab. originis aut barbaricæ, aut, si Græcæ, corruptum ex ὠμοφόριον, *Ern.*

Μάχαιρα, ας, ἡ, machæra, gladius, sicca, culter, cultellus, novacula. Hinc

Μαχαιρίδιον, ου, τὸ, Dim. Et

Μαχαίριον, ου, τὸ, gladiolus, cultellus, novacula.

Μαχαιρὶς, ίδος, ἡ, gladiolus, culter tonsorius:

Μαχαιρίδες, forcipes. A μάχαιρα.

Μαχαιροδέτης, ου, ὁ, lorum quo gladius alligatur, *Hes.* Ex μάχαιρα et δέω, ligo.

Μαχαιρομαχέω, ῶ, f. ήσω, machæra pugno seu certo. Ex μάχαιρα et μάχομαι.

Μαχαιροποιὸς, οῦ, ὁ, machærarum, cultrorum, gladiorumve faber. Ex μάχαιρα et ποιέω.

Μαχαιροπωλεῖον, ου, τὸ, locus ubi gladii venduntur.

Μαχαιροπώλιον, ου, τὸ, idem. A

Μαχαιροπώλης, ου, ὁ, gladiorum seu cultrorum venditor.

Μαχαιροφορέω, f. ήσω, et ήσω, gladium gesto. A

Μαχαιροφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, gladium gestans, gladio cinctus; sicarius, *Gl. V.* (2) satelles. Ex μάχαιρα et φέρω.

Μαχαιρώνιον, ου, τὸ, nomen herbæ, quæ aliis etiam ξίφιον dicitur. A μάχαιρα.

Μαχαιρωτὸς, ἡ, ὸν, ad formam machæræ factus. Quasi a μαχαιρόω.

Μάχαισι, dat. plur. *Poet.* pro μάχαις.

Μαχάω, ῶ, pugnare gestio, *Hes.* A μάχη.

Μαχειόμενος, præs. part. med. verbi Poëtici μαχέομαι, pro μάχομαι.

Μαχέοιτο, 3. sing. præs. opt. med.

Μαχεσαίμην, *pugnaverim*, aor. 1. opt. med.

Μαχέσομαι, *pugnabo*, f. 1. ind. med.

Μαχέσασθαι, a. 1. inf. med.

Μαχεύω, f. εύσω, contendo, pugno. A

Μάχη, ης, ἡ, pugna, conflictus, prælium, dimicatio; (2) locus ubi pugnatum est; (3) contentio, altercatio, lis, rixa, jurgium.

Μαχήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, pugnax. A præc.

Μαχησμὸς, οῦ, ὁ, prælium, pugna; (2) deprælatio. Ab eod.

Μαχήσομαι, f. 1. ind. med. verbi μαχέομαι.

Μαχητὴς, οῦ, ὁ, *Dor.* μαχατὰς, pugnator, bellator; (2) pugnax, bellicosus. Ab eod.

Μαχητικὸς, ἡ, ὸν, pugnax, ad pugnam propensus, aptus; fortis. Hinc τὸ μαχητικὸν, οῦ, pugnacitas. A præc.

Μαχητικῶς, *adv.* pugnaciter, repugnando.

Μαχητὸς, ἡ, ὸν, expugnabilis. A μάχομαι.

Μάχιμος, ίμη, ιμον, vel μάχιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, pugnax, bellicosus, habilis ad pugnam, vel ad bellum: οἱ μάχιμοι, milites. Ab eod.

Μαχλὰς, άδος, ἡ, mulier lasciva. A μάχλος.

Μαχλάω, ῶ, libidini indulgeo, lascivus sum, scortor, *Hes.* Ab eod.

Μαχλικὸς, lascivus, *Man.*

Μαχλὶς, ίδος, ἡ, idem quod μαχλάς.

ΜΑ´ΧΛΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, libidinosus; lascivus. Hinc

Μαχλοσύνη, ης, ἡ, lascivia, propensio ad Venerem, impudicitia.

Μαχλότης, ητος, ἡ, idem.

Μάχοιτο, 3. sing. præs. opt. med. verbi

ΜΑ´ΧΟΜΑΙ, pugno, prælior; (2) jurgo, litigo, rixor, disputo. fut. 1. μαχέσομαι et μαχήσομαι, quasi a μαχέομαι unde et μαχεόμενος, part. pugnans, et μαχειόμενος, *apud Hom.* fut. 2. μαχοῦμαι, pugnabo. Μάχεσθαι τοῖς πολεμίοις, *Dem.* περὶ, ὑπὲρ τινος, *Xen.* ἀμφί τινι, *Hom.* περί τινα, contra, *Plat.* πρός τινα, *Joan.* 6, 52. Ἐγὼ περὶ ταύτης οὐ μαχοῦμαί σοι, *Plut.* 1076.

Μαχομένως, *adv.* repugnanter. A μαχόμενος, part. a μάχομαι.

Μαχόμην, imperf. ind. med. *Ion.* pro ἐμαχόμην.

Μαχοῦμαι, *pugnabo*, fut. 2. ind. med.

ΜΑ´Ψ, *adv.* frustra, incassum.

Μαψαῦραι, ῶν, αἱ, leves auræ, venti leves, *Hesiod. Theog.* 871. ubi al μὰψ αὖραι.

Μαψίδιος, ία, ιον, inanis, vanus. A μάψ.

Μαψιδίως, *adv.* inaniter, vane, incassum, frustra, temere.

Μαψιλάκας, ου, ὁ, blaterator. Ex μὰψ et λακεῖν, *sonare.*

Μαψιλόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, vaniloquus. Ex λέγω.

Μαψίφωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, frustra et inaniter loquens, garrulus. Ex μὰψ et φωνὴ, *vox.*

Μαψυλάκτης, ου, ον, frustra latrans, inanibus strepitans latratibus, magno cum clamore inania deblaterans. *Apud Plutarch.* γλῶσσαν μαψυλάκταν, *Dor.* pro μαψυλάκτην. Ex μὰψ et ὑλακτέω.

Μαψυλάκης, ἡ, qui frustra nugas effutit, *Pind.*

ΜΑ´Ω, μῶ, vehementer cupio, supra modum desidero; (2) quæro, investigo, diligenti meditatione excogito. Vide *Ern.* p. μέμαα, pro μέμακα; in part. μεμαὼς, pro μεμακώς: unde μεμακυῖα, μεμαυῖα, fœm. μέμαμεν, 1. pl. perf. ind. pro μεμάκαμεν μέμασαν, 3. plur. plusq. perf. pro μεμάκεισαν, vel μεμάκεισαν. Μέμασαν δ' ὑσμῖνι μάχεσθαι, *Il.* 2, 863.

Μεγαβαρὴς, ὲς, valdè gravatus; (2) gravis armaturæ miles. A βάρος.

Μεγαβρεμέτης, ου, ὁ, gravisonus. Ex βρέμω.

Μεγάδικος, ὁ, idem quod μεγαλαδίκητος, *V. L.*

Μεγάδοξος, ον, idem quod μεγαλόδοξος, *Dolsc.*

Μεγάδωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, valdè munificus. Ex μέγας et δῶρον.

Μεγαθαρσὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, magnanimus, animosus. Ex μέγας et θάρσος.

Μεγάθεις, sc. ποταμοὶ, magni, *Herod.*

Μέγαθος, εος, τὸ, *Ion.* pro μέγεθος. *Apud Herodotum* passim. Aliquando adverbialiter sumitur, intelligendo κατὰ. Λάμποντος τὰς νύκτας μέγαθος, majorem in modum splendente per noctem, *Herodot.* 2, 44.

Μεγάθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, magnanimus, magno et celso animo præditus.

ΜΕΓΑΙ´ΡΩ, invideo; (2) curo, respecto; ἐμέγηρε, a. 1. invidit; part. μεγήρας, solicitus. Ἐμέγηρέ μοι τόκοιο, *Apollon.*

Μεγακήτης, εος, ὁ vel ἡ, ad cete instar magnus. Ex μέγας et κῆτος.

Μεγακλέης, εσσα, εν, valde gloriosus, *Apollin.*

Μεγακυδὴς, ὁ καὶ ἡ, idem, *Dolsc.*

Μεγαλαδικητικὸς, ἡ, ὸν, vehementer injuriosus. Ex μέγας et ἀδικητός.

Μεγαλαλκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, magno robore præditus. Ex μέγας et ἀλκή.

Μεγαλάμφοδος, ου, ὁ καὶ ἡ, amplos circuitus habens. Ex μέγας et ἄμφοδος.

Μεγάλανδροι, magni viri aut fortes. Ex μέγας et ἀνήρ.

Μεγαλανηγήτωρ, ορος, ὁ, dux magnus; epith. Jovis, *Orph.*

Μεγαλανορίας, gen. sing. *Dor.* pro μεγαληνορίας.

Μεγαλανορία, *Ion.* pro μεγαληνορία, arrogantia, fastus, audacia, *Eurip. Phœn.* 192. sed legendum cum Brunckio μεγαληγορίαν. A

Μεγαλάνωρ, ὁ, arrogans, audax. Ab ἀνήρ.

Μεγαλαρτία, ας, ἡ, festum, quo offeruntur magni panes; nisi est τὰ μεγαλάρτια, *Ern.* A

Μεγάλαρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, magni panis dator.

Μεγαλαυχέω, ῶ, et μεγαλαυχέομαι, οῦμαι, magnifice me effero, me jactito, magna seu grandia jacto, glorior. Αἰσθανόμενος σὲ μεγαλαυχούμενον ἐπὶ τῇ Βουσίριδος ἀπολογίᾳ, *Isocr.* A

Μεγαλαυχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui valde gloriatur, ostentator. Ex μέγας et αὐχή.

Μεγαλαύχητος, ον, idem quod μεγάλαυχος, *Ep.*

Μεγάλαυχος, ου, ὁ καὶ ἡ, ostentator.

Μεγαλαυχία, ας, ἡ, jactantia, ostentatio.

Μεγαλεῖον, ου, τὸ, magnificentia, majestas; (2) magnitudo, altitudo. v. gr. φρονήματος. (3) unguentum quoddam, quod et μεγάλλιον. A

Μεγαλεῖος, εία, εῖον, magnificus, venerandus; (2) magnus, grandis; μεγαλεῖα, τὰ, *subst.* gloria, laudes, præclara facinora. A μέγας.

Μεγαλειότης, ητος, ἡ, magnificentia, magnitudo, excellentia, majestas. A μεγαλεῖος.

Μεγαλείως, *adv.* magnifice.

Μεγαλέμπορος, ου, ὁ καὶ ἡ, rerum magnarum et pretiosarum negotiator. *Gl. V.* magnarius.

Μεγαλεπήβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui magnis rebus manum admovet, vel animum adjicit; ardua capessens, spectans. Τὸν δ' Ἡρακλέα μεγαλεπήβολον ὄντα, *Diod. Sic.* 1, 19. (Sed legendum μεγαλεπίβολος.)

Μεγαλεπίβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui magna molitur, ardua capessens. Ἡ δὲ Σεμίραμις οὖσα φύσει μεγαλεπίβολος, *Diod. Sic.* 2, 7. Ex μέγας et ἐπιβολή.

Μεγαληγορέω, ῶ, fut. ήσω, magnifice loquor, magna loquor; (2) magna jacto; (3) magnis laudibus extollo. Τὰς πράξεις μεγαληγορεῖν, *Hesiod.* Ex μέγας et ἀγορεύω.

Μεγαληγορία, ας, ἡ, magnificentia verborum; (2) jactantia. Μεγαληγορίαν ὑπεράνορα, jactantiam immodicam, *Eurip. Phœn.* 192. A

Μεγαληγόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, magnifice loquens; (2) jactabundus. Ex μέγας et ἀγορεύω.

Μεγαληγόρως, *adv.* magnificis verbis; (2) jactanter.

Μεγαληνορία, ας, ἡ, superbia; (2) fortitudo; (3) audacia.

Μεγαλήνωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, magnos viros faciens; (2) acris, magnanimus, fortis; (3) audax; (4) arrogans. Ab ἀνήρ.

Μεγαλήτωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, magnanimus, *Il.* 5, 785. Ex μέγας et ἦτορ.

Μεγαλίζεο, 2. sing. præs. imper. med. *Ion.* pro μεγαλίζεσο, a

Μεγαλίζω, fut. ίσω, magnifice effero, extollo; μεγαλίζομαι, magnifice efferor, elatus sum, superbio, *Il.* 10, 69. A μέγας.

Μεγάλλιον μύρον, unguentum, ab inventore Megalo, ita dictum; est et μεγαλήσιον. Vide μεγαλεῖον.

Μεγαλοβριμίτης, ὁ, magnos edens fremitus, *Cal.*

Μεγαλοβρόμος, ον, valde fremens, strepens. A βρέμω.

Μεγαλοβρύχος, ου, ὁ καὶ ἡ, horrendum fremens. Ex μέγας et βρύχω.

Μεγαλόβυζοι, *ex Strabone* dicebantur sacerdotes Ephesiæ Dianæ.

Μεγαλόβωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, magnas habens glebas.

Μεγαλογάστωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, magnum habens ventrem. Ex μέγας et γαστήρ.

Μεγαλογνωμοσύνη, ης, ἡ, magnitudo animi, magnus animus, animus magna cogitans. A

Μεγαλογνώμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, qui magno est animo, qui animo magnas res cogitat. Ex μέγας et γνώμη.

Μεγαλογραφέω, ῶ, vocem aliquam scribo per litteram longam. Οἱ μεγαλογραφοῦντες τὸ ἄλλο, qui vocem ἄλλο scribunt per litteram longam, *id est*, qui pro ἄλλο scribunt ἄλλω, *Scholiast. minor ad Sophoclis Antigonam*, 218.

Μεγαλογραφία, ας, ἡ, magnarum rerum descriptio seu pictura. Ex μέγας et γράφω.

Μεγαλοδαίμων, ονος, ὁ, magnus dæmon.

Μεγαλόδενδρος, ου, ὁ ἡ, magnis consitus arboribus. Ex μέγας et δένδρον.

Μεγαλόδοξος, ου, ὁ ἡ, magnam habens vel adferens gloriam; (2) jactabundus. Ex μέγας et δόξα.

Μεγαλόδους, όδοντος, ὁ ἡ, magnos dentes habens.

Μεγαλοδυναμέομαι, οῦμαι, potentia præsto. A

Μεγαλοδύναμος, ου, ὁ ἡ, multum potens, præpotens. Ex μέγας et δύναμις.

Μεγαλοδωρεά, ᾶς, ἡ, donatio magnifica, largitio magna. Ex μέγας et δῶρον.

Μεγαλοδωρία, ας, ἡ, idem. A

Μεγαλόδωρος, ου, ὁ ἡ, qui magna donat, munificus. Ex μέγας et δῶρον.

Μεγαλοεργής, έος, ὁ ἡ, magnificus, *Gl. V.*

Μεγαλοεργία, ας, ἡ, magnificentia, *Gl. V.* magnificum. A præc.

Μεγαλοεργῶς, *adv.* magnifice. *Ph.* magno opere.

Μεγαλόζηλος, ον, valde invidendus, i. e. præclarus, felicissimus, &c.

Μεγαλόηχος, ον, valde sonans, strepens, vociferans.

Μεγαλόθριξ, τριχος, ὁ ἡ, hispidus, *Ph.*

Μεγαλόθυμος, ου, ὁ ἡ, magnanimus, magno et celso animo præditus.

Μεγαλόιτος, ου, ὁ ἡ, valde infortunatus, ærumnosus. Ex μέγας et οἶτος.

Μεγαλόκαρπος, ου, ὁ ἡ, fructus magnos ferens.

Μεγαλόκαυλος, ου, ὁ ἡ, magnum caulem habens.

Μεγαλοκευθής, έος, ὁ ἡ, occultus, clausus, *Pind.* Ex μέγας et κεῦθος, *latebræ.*

Μεγαλοκέφαλος, ου, ὁ ἡ, qui magnum caput habet; capito. Ex κεφαλή.

Μεγαλοκίνδυνος, ου, ὁ ἡ, qui magna pericula adit, magnis periculis se objiciens.

Μεγαλόκλονος, ου, ὁ ἡ, qui magnum tumultum et strepitum excitat. Ex κλόνος.

Μεγαλοκμής, ῆτος, magno labore constans Ex μέγας et κάμνω.

Μεγαλοκοίλιος, ον, qui magnum ventrem habet. Ex μέγας et κοιλία.

Μεγαλόκολπος, ου, ὁ ἡ, magnum sinum habens, *Ph.*

Μεγαλοκόρυφος, ου, ὁ ἡ, qui magnum verticem habet. Ex μέγας et κορυφή, *vertex.*

Μεγαλοκότως, *adv.* iracunde. Ex μέγας et κότος.

Μεγαλόκραντος, ον, idem quod μεγαλόηχος. A κράζω.

Μεγαλοκρατής, έος, ὁ ἡ, valde potens, *Suid.* Ex μέγας et κράτος

Μεγαλοκράτωρ, ορος, ὁ ἡ, magnipotens, *Rob.* Ex μέγας et κρατέω.

Μεγαλοκύμων, ονος, ὁ ἡ, ingentes fluctus excitans, *item* habens. Ex μέγας et κῦμα.

Μεγαλόκωλος, ου, ὁ ἡ, grandiora membra habens; (2) in quo articulorum internodia magna sunt (3) magnis colis (partibus periodi) constans. Ex μέγας et κῶλον.

Μεγαλόλαλος, ου, ὁ ἡ, magniloquax, *Gl. V.*

Μεγαλόμαζος, ου, ὁ ἡ, magnarum mazarum dator, *Suid.* Ex μέγας et μάζα.

Μεγαλομανής, ές, valde furiosus. Ex μαίνομαι.

Μεγαλομάρτυρ, υρος, ὁ, magnus martyr.

Μεγαλόμαστος, ου, ἡ, magnas mammas habens

Μεγαλομέρεια, ας, ἡ, cum res ex magnis partibus constat; (2) magnitudo et potentia, amplitudo.

Μεγαλομερία, ας, ἡ, idem. A

Μεγαλομερής, ές, magnis partibus constans (2) amplus. Ex μέγας et μέρος.

Μεγαλομερὴς ὑποδοχή, magnifica receptio, epulæ magnificentissimæ, *Polyb.* 28, 17, 1. Συνέβαινε τὴν Αἰμιλίαν .... μεγαλομερῆ τὴν περίστασιν ἔχειν ἐν ταῖς γυναικείαις ἐξόδοις, Æmilia, maximo omnis generis adparatu uti solita erat, quoties solennibus diebus in publicum prodirent mulieres, *Id.* 32, 12, 3. Τῶν μεγαλομερεστάτων καὶ τεχνικωτάτων ἔργων ἐστίν, numerantur inter magnificentissima et exquisitissimæ artis opera. *De Statuis.* Idem, 4, 78, 5.

Μεγαλομερῶς, *adv.* partibus magnis; (2) laute et splendide, magnifice. (2) οὗτος ὁ Εὔμηλος ἐτίμα μεγαλομερῶς τὸν Ἀπόλλωνα, laute ac splendide, *Antonin.* 18.

Μεγαλομήτηρ, ἡ, avia, *Hes.*

Μεγαλόμητις, ὁ ἡ, prudens.

Μεγαλόμισθος, ου, ὁ ἡ, qui magna mercede aliquid facit, qui amplum meretur stipendium.

Μεγαλόμματος, ου, ὁ ἡ, magnos oculos habens, *Rob.* A μέγας et ὄμμα.

Μεγαλομυκητής, οῦ, ὁ, grande mugiens, grande rudens. Ex μέγας et μυκάω.

Μεγαλόνοια, ας, ἡ, mentis præstantia, magnitudo, vel celsitudo animi; (2) superbia, *Hes.* A

Μεγαλόνοος, *contr.* μεγαλόνους, ου, ὁ ἡ, mente præstans, magnanimus, *Gl. V.* Ex μέγας et νόος, *mens.*

Μεγαλοπάθεια, ας, ἡ, gravium malorum tolerantia. Quasi a μεγαλοπαθής, ex μέγας et πάθος.

Μεγαλόπετρος, ου, ὁ ἡ, magnas rupes habens.

Μεγαλοπλούσιος, ου, ὁ ἡ, prædives.

Μεγαλόπλουτος, ου, ὁ ἡ, idem.

Μεγαλοποιέω, ῶ, f. ήσω, magnas res facio. *Gl. V.* magnifico, amplifico.

Μεγαλοπόλεμος, ον, bello clarus, qui magnas res bello gessit.

Μεγαλόπολις, εως, ἡ, magna civitas.

Μεγαλοπολίτης, ου, ὁ, magnæ urbis civis.

Μεγαλοπόνηρος, ου, ὁ ἡ, valde improbus.

Μεγαλόπους, οδος, ὁ ἡ, magnos pedes habens.

Μεγαλοπραγμοσύνη, ης, ἡ, rerum magnarum inceptatio, animus promptus ad res magnas suscipiendas. A

Μεγαλοπράγμων, ονος, ὁ ἡ, magnarum rerum susceptor. Ex μέγας et πρᾶγμα.

Μεγαλοπρέπεια, ας, ἡ, magnificentia, majestas. A

Μεγαλοπρεπής, έος, ὁ ἡ, magnum virum decens, (2) magnificus. A πρέπω.

Μεγαλοπρεπῶς, *adv.* magnifice.

Μεγαλοπτέρυγος, ου, ὁ ἡ, magnas habens alas. Ex μέγας et πτέρυξ.

Μεγαλόπυλος, ου, ὁ ἡ, magnas portas habens. Ex μέγας et πύλη.

Μεγαλόρραξ, αγος, ὁ ἡ, magnos habens acinos, *Suid.* Ex μέγας et ῥάξ.

Μεγαλορρημονέω, ῶ, grandibus verbis utor, magna loquor et jactito:

Μεγαλορρημονία, ας, ἡ, idem quod

Μεγαλορρημοσύνη, ης, ἡ, magniloquentia. A

Μεγαλορρήμων, ονος, ὁ ἡ, magniloquus, magna loquens, arrogans. A ῥῆμα.

Μεγαλορρημόνως, *adv.* jactanter.

Μεγαλόρριζος, ου, ὁ ἡ, magnam radicem habens, *Rob.* Ex μέγας et ῥίζα.

Μεγαλόρρινος, ον, magnum nasum habens. Ex μέγας et ῥίν.

Μεγάλος, *per Sync.* μέγας, *Æsch.*

Μεγαλόσαρκος, ου, ὁ ἡ, carnosus. A σάρξ.

Μεγαλοσθενής, έος, ὁ ἡ, magnis præditus viribus. Ex μέγας et σθένος, *robur.*

Μεγαλοσθενίτης, ὁ, præpotens, *Apollin.*

Μεγαλοσμάραγος, ου, ὁ ἡ, magnum sonans, *Suid.* Ex μέγας et σμάραγος.

Μεγαλοσοφιστής, οῦ, ὁ, clarus sophista.

Μεγαλόσπλαγχνος, ου, ὁ ἡ, magna et tumentia viscera habens; (2) magnum animum habens, iracundus. Μεγαλόσπλαγχνος ψυχή, iracundus animus, *Eurip. Med.* 109. Ex σπλάγχνον.

Μεγαλοστάφυλος, ον, magnas uvas ferens. Ex μέγας et σταφυλή.

Μεγαλόσταχυς, υ, magnam emittens spicam.

Μεγαλόστομος, ον, magnum habens os, *Suid.* Ex μέγας et στόμα.

Μεγαλόστονος, ον, graves gemitus exprimens. Epith magni mali.

Μεγαλοσύνη, ης, ἡ, magnitudo, *Gl. V.* A μέγας.

Μεγαλόσχημος, ου, ὁ ἡ, magnam gerens speciem, *Suid.* Ex μέγας et σχῆμα.

Μεγαλοσχήμων, ον, idem et ex iisd.

Μεγαλόσωμος, et μεγαλοσώματος, ον, qui magno sive procero seu crasso etiam corpore est. *Gl. V.* corpulentus. Ex μέγας et σῶμα.

Μεγαλότεχνος, ου, ὁ ἡ, arte seu artificio magnus. Ex μέγας et τέχνη.

Μεγαλότιμος, ον, qui in magno est honore. Ex μέγας et τιμή.

Μεγαλοτίμως, *adv.* magno honore, *Rob.*

Μεγαλότολμος, ον, valde audax, magna audacia præditus. Ex μέγας et τόλμα.

Μεγαλοτράχηλος, ον, magnas cervices habens.

Μεγαλουργία, τό, grandium rerum conatus. A μεγαλουργής, *magna conans.*

Μεγαλουργέω, ῶ, magnifice ago. Hinc pass. ἡ μεγαλουργηθεῖσα ὄψις, *ap. Philo.* spectaculi magnificentia.

Μεγαλουργία, ας, ἡ, magnificentia. A

Μεγαλουργός, οῦ, ὁ ἡ, magnificus. Ex ἔργον.

Μεγαλοφανής, ές, idem quod μεγαλοπρεπής.

Μεγαλοφανέστατα, *adv.* clarissime.

Μεγαλοφεγγής, ές, splendidissimus. Ex φέγγος.

Μεγαλόφθαλμος, ου, ὁ ἡ, magnos et late prospicientes habens oculos.

Μεγαλόφλεβος, ου, ὁ ἡ, qui magnas habet venas. Ex μέγας et φλέψ, *vena.*

Μεγαλοφρονέω, ῶ, fut. ήσω, magno animo sum; (2) magnifice de me sentio, superbio. Μεγαλοφρονεῖν, ἐφ' ἑαυτῷ, *Xen.* μεγαλοφρονούμενος περί τι, *Plato.* A μεγαλόφρων.

Μεγαλοφρονής, ὁ ἡ, superbus, *V. L.* Ab eod.

Μεγαλοφρόνως, *adv.* excelso animo; (2) magnifice, abunde, uberrime. Ab eod.

Μεγαλοφροσύνη, ης, ἡ, magnus et excelsus animus; (2) superbia. Ab eod.

Μεγαλόφρων, ονος, ὁ ἡ, cui magnus est animus, magnanimus; (2) magnificus, liberalis. Ex μέγας et φρήν, *mens.*

Μεγαλοφυής, έος, ὁ ἡ, magnanimus, magno animo præditus; (2) magnificus, amplificus. Ex μέγας et φύω, seu φυή. Hinc

Μεγαλοφυΐα, ας, ἡ, magnanimitas.

Μεγαλόφυλλος, ου, ὁ ἡ, magna habens folia.

Μεγαλοφυῶς, *adv.* laute, *Gl. V.* A μεγαλοφυής.

Μεγαλοφωνία, ας, ἡ, vocis magnitudo; (2) magniloquentia. A

Μεγαλόφωνος, ου, ὁ ἡ, magnam, claram vocem habens; (2) altiloquus. Ex μέγας et φωνή.

Μεγαλοφώνως, *adv.* alta, clara voce.

Μεγαλοχάσμων, ον, valde hians. Ex χαίνω.

Μεγαλόψοφος, ον, valde strepens.

Μεγαλοψυχέω, ῶ, magno animo sum; (2) magnifice liberalis sum, *Suid.* et *Hes.*

Μεγαλοψυχία, ας, ἡ, magnanimitas, animi celsitudo; (2) liberalitas. A

Μεγαλόψυχος, ου, ὁ ἡ, magnanimus, magno et excelso animo præditus. Ex ψυχή.

Μεγαλοψύχως, *adv.* magno et excelso animo.

Μεγαλύνω, fut. υνῶ, magnifice effero, extollo, verbis prædico; (2) magnum et potentem reddo. *Gl. V.* amplio, amplifico; μεγαλύνομαι, effero me. *Gl. V.* grandesco, ingrandesco. Μεγαλύνουσι τὰ κράσπεδα τῶν ἱματίων αὐτῶν, *Matt.* 23, 5. Μεγαλύνει ἡ ψυχή μου τὸν Κύριον, *Luc.* 1, 46. Ἐμεγαλύνετο τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, *Act.* 19, 17. Μεγαλυνθήσεται Χριστός, *Phil.* 1, 20. A μέγας.

Μεγαλώδυνος, ου, ὁ ἡ, magnos dolores seu cruciatus ferens. Ab ὀδύνη.

Μεγαλώνυμος, ου, ὁ ἡ, magnum, i. e. celebre nomen habens. Ex μέγας et ὄνομα.

Μεγαλῶπις, ἡ, ὀν, qui magnos habet oculos, *Rob.* Ἐλάφων γένος ... μεγαλώπιν, *Oppian. Cyneget.* 2, 176. Ex μέγας et ὤψ, *oculus.*

Μεγάλως, *adv.* magnifice; (2) valde, vehementer. (2) πένθος γὰρ μεγάλως τοῦ ὁρμᾶται, *Eurip. Med.* 183. A μέγας.

Μεγάλως, acc. pl. *Dor.* pro μεγάλους. Οὔ ποκ' Ἀθηναία μεγάλως ἀπενίψατο πάχεις, *Callim. Lav. Pall.* 5.

Μεγαλωστί, *adv.* valde, vehementer; (2) late; (3) magnifice. Ab eod.

Μεγαλωσύνη, ης, ἡ, magnificentia, majestas.

Μεγαλωφελής, έος, ὁ ἡ, magnam utilitatem adferens, valde utilis, magnæ frugis. Ex μέγας et ὠφελέω.

Μεγάμυκος, ου, ὁ ἡ, valde mugiens sive boans. *Hesychius.*

Hesychius ait asini esse epitheton; ut sit grande rudens. A μέγας et ῥυχή.

Μεγάνωρ, ορος, ὁ vide μεγαλήνωρ.

Μεγαπληθής, ὲς, magnæ multitudinis, *Cyr.*

Μέγαρα, τὰ, Megara, urbs Isthmo vicina versus Atticam. Μεγάραδε, versus Megaram. Μεγαροῖ, Megaris, in urbe. Μεγαρόθεν, Megaris, ex urbe. Hinc

Μεγαρεῖς, Megarenses, a Μεγαρεύς.

Μεγαρίζω, fut. ίσω, Megarenses imitor seu sequor. Μεγαριεῖς, fut. 1. *Att.* Aristoph. κλάων Μεγαριεῖς, flebis Megarissans, *Ach.* 821. A Μεγαρίς.

Μεγαρικὸς, ὴ, ὸν, Megaricus.

Μεγαρὶς, ίδος, ἡ, ut Μεγαρὶς γῆ vel χώρα, Megaricus ager.

Μέγαρον, ου, τὸ, domus, domicilium, ædes.

Μέγαρσις, εως, ἡ, invidia, *Hes.* A μεγαίρω.

Μεγαρτὸς, ὴ, ὸν, invidiosus, *Hes.* Ab eod.

ΜΕ´ΓΑΣ, μεγάλη, μέγα. gen. μεγάλου, μεγάλης, μεγάλου, magnus, ingens, grandis; (2) vehemens, atrox, violentus. Ἐπὶ μέγα adverbialiter sumitur pro μεγάλως, valde: *Suid. Joseph. Ant. Jud.* 17, 6, 1. *Ibid.* 10, 7; et 12, 2. Ἐπὶ μέγα πολύ τ' ἄνεμα φυτῶν, *Callim. in Dian.* 55. *Superlativus* μέγιστος, quod vide. Μηδὲν μέγ' ἀΰτης, nequid gravius dicas, *Soph. Elect.* 830. Μηδὲν μέγ' εἴπῃς, nequid elate dicas, *Id. Aj.* 386.

Μεγασθενὴς, έος, ὁ ἡ, præditus magnis viribus. Ex μέγας et σθένος.

Μεγάτολμος, ον, valde audax, intrepidus, *Scip.*

Μεγαυχὴς, έος, ὁ ἡ. vide μεγαλαυχής.

Μεγαφρονέω, idem quod μεγαλοφρονέω, *Eur.*

Μεγάφρων, ον. Vide μεγαλόφρων.

Μεγεθοποιέω, ῶ, augeo dicendo. Ἐν δὲ τοῖς μάλιστα μεγεθοποιεῖ τὰ λεγόμενα, *Longin.*

Μεγεθοποιὸς, οῦ, ὁ, augendi vim habens, sublimitatem efficiens. Ex μέγεθος et ποιέω.

Μέγεθος, εος, τὸ, magnitudo, sublimitas, proceritas; (2) statura; (3) vehementia; (4) gravitas, majestas; (5) magnitudo animi; (6) dignitas, amplitudo.

Μεγεθουργία, ας, ἡ, operis magnitudo, effectio magnorum operum. Ex μέγεθος et ἔργον.

Μεγεθύνω, magnitudinem tribuo, majorem reddo, amplifico; μεγεθύνομαι, major fio, incresco. A μέγεθος.

Μεγήρατος, ου, ὁ ἡ, admodum amabilis. Ex μέγας et ἐράω.

Μεγιστᾶνες, οἱ, primates, proceres, *Gl. Vet.* summates, magnates; dat. pl. μεγιστᾶσι, a μεγιστὰν, ᾶνος. A μέγιστος.

Μεγιστεύω, fut. εύσω, magnus sum. Ab eod.

Μέγιστα, *adv.* maxime. Θάλλει μέγιστα, *Soph. Œd. Col.* 700. Ab eod.

Μέγιστον, *adv.* maxime, plurimum. Ab eod.

Μεγιστόπολις, εως, ὁ ἡ, felices reddens, maximas urbes efficiens. Ex μέγιστος et πόλις.

Μέγιστος, *superlat.* maximus. Vide μέγας. Ἀστῶν μέγιστος τῶν ἐκεῖ, *Soph. Œd.* 776.

Μεγιστότιμος, ον, valde venerandus.

Μεγιστόφωνος, ον, valde clamosus.

Μεδέσθω, *curæ esto*, 3. sing. præs. imperat. pass. verbi μέδω.

Μεδέω, impero, imperium teneo; (2) curo: μεδήσομαι, f. 1. ind. med. Ἴσχεν μεδέων, *Il.* 3, 276. Πολέμοιο μεδήσομαι αἱματόεντος, *Ib.* 9, 646. A μέδω.

Μεδιμναῖος, αία, αῖον, modialis, *Gl. V.* A

ΜΕ´ΔΙΜΝΟΣ, ου, ὁ, medimnus, mensura aridorum Attica. *Gl. V.* medius.

Μεδοίατο, *curent*, 3. pl. præs. opt. med. *Ion.* pro μέδοιντο. a μέδω.

Μέδουσαν, acc. sing. *Dor.* pro Μέδουσαν.

Μέδοντες, nom. pl. part. præs. act. verbi

ΜΕ´ΔΩ, impero, imperium teneo; (2) curo, curam gero; μεδώμεθα, 1. pl. præs. conj. ὁ μέδων, οντος, regnator, imperator, præfectus. Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες, *Il.* 2, 79. Κακὰ δὲ Τρώεσσι μεδέσθην, *Ib.* 4, 21. Νῶϊ μεδώμεθα θούριδος ἀλκῆς, *Ib.* 418.

Μέζεα, ων, τὰ, genitalia in bestiis.

Μεζόνως, *adv.* majorem in modum, *Ion.* pro μειζόνως.

Μεθαιρέω, ῶ, accipio: a. 2. μεθεῖλον, *Ion.* μεθέλεσκον, *Od.* 8, 376. Ex αἱρέω.

Μεθάλλομαι, transilio. Hinc *Poet.* μετάλμενος, *Il.* 5, 336.

Μεθάπτω, idem quod ἅπτω.

Μεθαρμόζω, et μεθαρμόζομαι, commuto, verto, transfero; (2) emendo, castigo, meliorem reddo; (3) apto, accommodo. Μεθαρμοστάμενος τὴν ψευδῆ δόξαν εἰς ἀλήθειαν, *Philo.* Νῦν γὰρ μεθαρμοσόμεσθα βελτίω βίον, *Eurip. Alc.* 1185.

Μεθάρμοσις, εως, ἡ, commutatio. A præc.

Μεθεῖναι, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Poet.* pro μεθῆκε, a μεθίημι.

Μεθεῖλε, 3. sing. aor. 2. ind. act. verbi μεθαιρέω.

[illegible]

Μεθεῖναι, *dimisisse*, a. 2. inf. act.

[illegible], 3. sing. aor. 2. opt. med. a verbo [illegible] Τοῦτοις δ', ἐρχέσθω μὲν ζυγεὶς, ἄγουσι [illegible] ἐκ γαίας ἐμέ, *Eurip. Med.* 735.

[illegible], a. 2. part. act.

[illegible], 2 pl. aor. 2. opt. act. per *Sync.* pro [illegible]

[illegible], aor. 2. conj. act. *Ion.* vel *Poet.* pro [illegible]

Μεθεκτικὸς, ὴ, ὸν, participans.

Μεθεκτέον, participandum est. A μετέχω.

Μεθεκτὸς, ὴ, ὸν, qui participatur. Ab eod.

Μεθελεῖν, a. 2. inf. act. verbi μεθαιρέω.

Μεθέλεσκον vide μεθαιρέω.

Μεθέλκω, fut. ξω, retraho, trahendo traduco. Μεθέλκουσι τὴν ἡδονὴν εἰς τὸ νωθρὸν, *Philo.*

[illegible], a. 2. inf. act. *Dor.* pro μεθεῖναι, a μεθίημι.

Μέθεξις, εως, ἡ, participatio, communio. A μετέχω.

Μεθέξομαι, f. 1. ind. med. verbi μετέχω.

Μεθέορτος, ου, ὁ ἡ, festum sequens, festo succedens. Ex μετὰ et ἑορτή.

Μέθεσε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro μέθιε, a

Μεθέπω, sequi facio; (2) advenio; (3) investigo, quæro; μεθέπομαι, f. μεθέψομαι, sequar, sectabor, imitabor. Αἶψα δὲ Τυδείδην μέθεπε κρατερώνυχας ἵππους, *Il.* 5, 329. Οὐ σοὶ μὴ μεθέψομαι ποτε, *Soph. El.* 1058. Ex μετὰ et ἕπω, curo, seu ἕπομαι, sequor.

Μεθερμηνευόμενον, *quod transfertur ex alia lingua in aliam*, nom. sing. part. pass. n. g. verbi

Μεθερμηνεύω, f. εύσω, interpretor convertendo in aliam linguam. Ἐμμανουὴλ· ὅ ἐστι μεθερμηνευόμενον, Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεὸς, *Matt.* 1, 23. Μεθερμηνευόμενα κατὰ λέξιν, *Plut.*

Μεθεστίζω, idem quod

Μεθέρπω, adrepo, vel repo post, *Rob.*

Μέθες, 2. sing. aor. 2. imperat. act. verbi μεθίημι.

Μέθεσις, εως, ἡ, relaxatio, remissio, *Suid.* A μεθίημι.

Μεθεστάναι, perf. inf. act. *per Syncop.* pro μεθεστηκέναι. A μεθίστημι.

Μεθέστηκα, *amovi*, perf. ind. act.

[illegible], *adv. posit.* demittendum. A μεθίημι.

Μεθετικῶς, *adv.* remisse. Ab eod.

Μέθη, ης, ἡ, vinolentia, temulentia. A μέθυ.

Μεθῆκα, *dimisi*, aor. 1. indic. act. verbi μεθίημι.

Μεθήκω, venio; (2) persequor: alias significationes vide in μετέρχομαι, quod idem sonat. (1) μεθήκοντ' σ' Ὀδυσσέως πάρα, *Eurip. Troad.* 1270. (2) ἀλλ' ἐγὼ μεθήκων, δεῦρο μυρίαν ἄγω λόγχην, *Il. Phœn.* 444.

Μεθηλικιόομαι, οῦμαι, f. ώσομαι, ab una ætate ad aliam transeo. Hinc

Μεθηλικίωσις, εως, ἡ, transitus ab ætate ad ætatem, velut a pueritia ad adolescentiam.

Μέθημαι, adsideo; unde μεθήμενος, part. *ap. Hom.* assidens, *Od.* 1, 118.

Μεθημερινὸς, ὴ, ὸν, diurnus, qui interdiu fit. Ex μετὰ et ἡμέρα.

Μεθαμέριος, α, ον, *Dor.* μεθαμέριος, idem.

Μεθημοσύνη, ης, ἡ, remissio, negligentia. A

Μεθήμων, ονος, ὁ ἡ, remissus, negligens. A μεθίημι.

Μεθημονῶν, gen. pl. *Dor.* pro μεθημονῶν, a μεθήμονος, pro μεθημένος.

Μεθῇς, 2. sing. a. 2. conj. act. verbi μεθίημι.

Μεθήσειν, f. 1. inf. act. *Ion.* pro μεθήσειν.

Μετάθεσις, εως, ἡ, translatio. A

Μεθιδρύω, f. ύσω, in alia sede colloco, transfero.

Μεθίει, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro μεθίεε, quasi a μεθιέω.

Μεθίεμεναι, præs. infin. act. *Dor.* pro μεθιέναι, a μεθίημι.

Μεθίεν, *prætermittebant*, 3. pl. imperfect. ind. act. *Bœot.* pro μεθίεσαν.

Μεθιζάνω, muto, transfero. Μεθιζάνειν τὰς σκηνὰς, *Arct.*

Μεθίημι, dimitto, missum facio, depono; (2) negligo, permitto; (3) remitto, condono, f. 1. μεθήσω, sinam; a. 1. μεθῆκα, sivi; a. 2. imperat. μέθες, sine; præs. partic. μεθείς inf. μεθιέναι et μεθεῖναι; fut. infin. μεθήσειν, *Ion.* et *Poet.* μεθησέμεν. *Apud Poetas* quædam quasi a μεθιέω, ut μεθίει, dimittebat; μεθίεμαι, voce pass. sed *active* demitto, omitto. Οὐκ ἂν μεθείην τοῦ θρόνου, *Arist. Ran.* 940. Τῆς δ' ἐκεῖ παιδὸς οὐ μεθήσομαι, *Eur. Hec.* 406. Ξίφος εἰς γυναῖκα, *Item, Or.* 1122.

Μεθίπταμαι, velociter avolo, ex loco in locum transvolo. Μεθιπταμένης δυσεργοῖς ἠγάμενος εἶναι καταλαβεῖν, *Appian. de Rebus Hispan.* 71.

Μεθίστημι, statuo aliud pro alio; (2) muto; (3) transfero, traduco; (4) submoveo, expello, facessere jubeo, in exsilium mitto, migrare cogo; μεθίσταμαι, mutor, muto me, degenero; (5) migro, decedo, secedo; (6) morior; (7) dedo me, deditionem facio. *Apud Hom.* sto, versor, sum inter; fut. μεταστήσω, aor. 2. μετέστην, inf. μεταστῆναι, migrare, part. μεταστὰς, digressus, aor. 1. pass. μετεστάθην, imperat. aor. 2. act. μετάστηθι, transi. perf. act. μεθέστηκα, secessi, particip. μεθεστηκὼς, profectus, item μεθεστὼς· plural. μεθεστῶτες, qui decesserunt. Κοῦ μεθίστησι τοῦ χρώματος τοῦ παρεστηκότος, mutat, *Aristoph. Eq.* 397. Καὶ σὲ δαίμονες νόσου μεταστήσειαν ὡς αὐτὸς θέλεις, liberant, *Soph. Phil.* 462. Καὶ πῶς δίκαιον. ἅ γ' ἔλαβες βουλαῖς ἐμαῖς, πάλιν μεθεῖναι ταῦτα; restituere, *Ib.* 1235.

Μεθὸ, postquam. Pro μεθ' ὅ.

Μεθοδεία, ας, ἡ, occulta et fraudulenta circumventio; artificium callidum, insidiæ, dolus. Ἐνδύσασθε τὴν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ, πρὸς τὸ δύνασθαι ὑμᾶς στῆναι πρὸς τὰς μεθοδείας τοῦ διαβόλου, *Paul. ad Ephes.* 6, 11.

Μεθοδεύω, f. εύσω, machinor, architector; (2) methodo ac via prosequor et tracto; (3) circumvenio; passiv. μεθοδεύεσθαι, via quadam et arte tractari; circumveniri. Μεθοδεύειν ἐπιστήμην, *Nicom.* A μέθοδος. Hinc

Μεθοδευτὴς, οῦ, ὁ, qui rem perite, via, ratione tractat.

Μεθοδηγέω, ῶ, fut. ήσω, aliter deduco et monstro viam.

Μεθοδικὸς, ὴ, ὸν, via et ratione factus; (2) artificiosus; (3) qui methodum sequitur. A μέθοδος.

Μεθοδικῶς, *adv.* artificiosa ratione, methodum sequendo.

Μεθοδίτης, ου, ὁ, artifex, *Hes.* seu pro μεθοδευτής.

Μεθόδιον, ου, τὸ, viaticum, *Hes.* (2) methodus, *Suid.* Dim. a

Μέθοδος, ου, ἡ, via; (2) compendium; (3) ratio et via docendi, vel discendi, vel agendi; (4) tractatus aut liber. Ab ὁδός.

Μεθολκὴ, ῆς, ἡ, retractio, contractio. A μεθέλκω.

Μεθομιλέω, ῶ, f. ήσω, versor, commercium habeo cum aliquo. Οὐδέ ποτ' ἀγρομένῃσι μεθομίλησε γυναιξὶν, *Mus.* 1, 34.

Μεθορία, ας, ἡ, confinium. A μεθόριος.

Μεθορίζω, fut. ίσω, confinis sum. Ab eod.

Μεθόριον, ου, τὸ, confinium; (2) interstitium; (3) relaxatio, remissio.

Μεθόριος, ία, ιον, vel μεθόριος, ου, ὁ ἡ, conterminus,

minus, confinis; (2) qui duas res, velut terminus, dirimit. Ex μετὰ et ὅρος.
Μεθορκέω, ῶ, f. ώσω, novo jurejurando adstringo eum, qui se priori jam liberavit.
Μεθορμάω, ῶ, fut. ήσω, incito in; (2) cum impetu irruo; pass. μεθορμάομαι, ῶμαι, irruo. a. 1. part. μεθορμηθεὶς, incitatus. Μεθορμηθεὶς σὺν Ἀθήνῃ, Il. 20, 192.
Μεθορμίζω, f. ίσω, transmitto, transjicio. Μεθορμίζομαι, transfreto, transeo, tropice. Μεθορμιεῖ σε πίτυλος ἐμπεσὼν σκύφου, Eur. Alc. 794. Ἐξ ἕδρας μεθώρμισα, Id. Bac. 930. εἰς Σηστὸν, Polyb. Μεθορμίζομαι (2) duco in portum securum. Μεθορμίσασθαι τῆς δ' ἔχουσα συμφορᾶς, habens qui me ducat in portum securum hujusce calamitatis, Eurip. Med 258.
ΜΕ'ΘΥ, τὸ, vinum, temetum; Gen. μέθυος, occurrit in Epigramm.
Μεθυδότης, ου, ὁ, idem quod
Μεθυδώτης, ου, ὁ, vini dator, vel ebrietatis auctor; epith. Bacchi. Ex μέθυ et δίδωμι.
Μεθυδριάδες, Νύμφαι aquaticæ, Ep.
Μεθυμναῖος, ου, ὁ, Methymnæus, epith. Bacchi. A μέθυ, vel a Methymna, Lesbi civitate.
Μεθύπαρξις, εως, ἡ, cum quid post seu secundum aliam rem subsistit.
Μεθυπέρβατος, ου, ὁ ἡ, in quo verborum ordo trajectus est, perplexus, confusus, Suid.
Μεθυπίδαξ, ακος, ὁ ἡ, vini fons; epith. uvæ.
Μεθυπλανὴς, έος, ὁ ἡ, præ vino titubans, ebrius, Suid. Ex μέθυ et πλάνη, error.
Μεθυπλὴξ, ῆγος, ὁ ἡ, ebrius, ebriosus. Ex μέθυ et πλήσσω.
Μεθυποδέομαι, in pedes induo, Ar. μεθυποδύομαι, post induo seu calceo, Steph.
Μεθυποδύομαι, fut. ύσομαι, post induo.
Μεθυπόστρωσις, εως, ἡ, strati permutatio, dum lectus substernitur. Ex ὑποστρωννύω.
Μεθυσθεὶς, aor. 1. part. pass. verbi μεθύω.
Μεθυσθῶσι, 3 pl. a. 1. conj. pass.
Μέθυσις, εως, ἡ, inebriatio. A μεθύσκω.
Μεθύσκεσθε, 2. pl. præs. imperat. pass. verbi
Μεθύσκω, f. ύσω, ebrium reddo, inebrio; μεθύσκομαι, inebrior; μεθυσθεὶς, aor. 1. part. ebrius, inebriatus. Ἔπιον δὲ καὶ ἐμεθύσθησαν μετ' αὐτοῦ, Gen 43, 34. A μέθυ.
Μέθυσμα, ατος, τὸ, potus inebrians. A præc.
Μεθυσοκότταβος, ου, ὁ ἡ, qui ebrius et temulentus cottabo ludit, ebrius, temulentus Vox Aristoph. Ex μέθυσος et κότταβος.
Μέθυσος, ύση, υσον, vel μέθυσος, ὁ ἡ, ebrius; (2) ebriosus. A μέθυ.
Μεθυσφαλέω, præ vino titubo, ebrius titubo. Οἷα μεθυσφαλέων, Oppian. Cyneget. 4, 204.
Μεθύστερος, έρα, ερον, posterus, Suid.
Μεθυστικὸς, ἡ, ὸν, qui facile et sæpe inebriatur, propensus ad ebrietatem; (2) inebrians. A μέθυ.
Μεθυσφαλὴς, έος, ὁ ἡ, præ vino titubans; (2) cui vinum deest. (2) λάγυνε μεθυσφαλὲς, Anal. Brunck. 2, 271. Ex μέθυ et σφάλλω.
Μεθυτρόφος, ου, ὁ ἡ, alens vinum. Ex τρέφω.
Μεθυχάρμων, ὁ ἡ, temeto lætus, Man.
Μεθύω, ebrius sum; (2) abundo aliqua re, obrutus sum, ut plagis, &c. (3) insanio præ superbia propter copiam bonorum; μεθύων, ebrius; μεθύουσα, ebria. [illegible] Odyss. 18, 239. Μεθυσθεὶς γ' ἐν δόμοις μείνῃ, Eur. Cycl. 530. A μέθυ.
Μειαγωγέω, ῶ, fut. ήσω, victimam adfero pro puero in tribum recipiendo. Τί δὲ μειαγωγήσουσι τὴν τραγῳδίαν; Aristoph. Ran. 896.
Μειαγωγία, ας, ἡ, istius victimæ adductio. A
Μειαγωγὸς, οῦ, ὁ, istius victimæ introductor. Vid. Suid. Ex μεῖον et ἄγω.
ΜΕΙΔΑ'Ω, vel μηδιάω, ῶ, fut. ήσω, molliter seu leniter rideo, subrideo. Hinc μείδησεν, a. 1. apud Hom. pro ἐμείδησεν, Il. 1, 595.
Μείδημα, ατος, τὸ, risus, lenis risus.
Μείδησα, a. 1. ind. act. Ion. pro ἐμείδησα, a μειδάω.
Μειδίαμα, ατος, τὸ, risus, lenis risus. A
Μειδιάω, ῶ, fut. άσω, subrideo, rideo; part. Poet. μειδιόων, pro μειδιάων, μειδιῶν, Il. 7, 212.

Μείζω, majorem, vel majora, acc. sing. vel nom. seu acc. plur. Ion. et Att. pro μείζονα. A
Μείζων, ονος, ὁ ἡ, major; μεῖζον, τὸ, majus. Hinc
Μειζονότης, ητος, ἡ, major quantitas, Iambl.
Μειζόνως, adv. majorem in modum, magis, amplius; (2) magno animo, cum φρεσίν. A μείζων.
Μείλιγμα, ατος, τὸ, lenimentum, lenimen, placamen, placamentum. A μειλίσσω. Unde
Μειλικτήριον, ου, τὸ, placamentum, placamen.
Μειλικόθυμος, ον, miti animo, Dolsc.
Μειλικτήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, mulcendi seu demulcendi vim habens, aptus ad demulcendum.
Μειλικτικὸς, placandi vim habens.
Μειλικτικῶς, adv. leniter, placandi causa.
Μειλικτὸς, οῦ, ὁ, placabilis, placatus. A μειλίσσω.
Μείλικτρον, ου, τὸ, placamen. Ab eodem.
Μειλινόεις, Nicand. μειλινόεσσα, quæ mellis colore est, quasi a μέλι, mel. Sed vide μελινόεις.
Μειλινὸς, ἡ, ὸν, melleus, dulcis, sed vox suspecta.
Μείλιξις, εως, ἡ, actio reddendi dulce; (2) actio leniendi seu demulcendi. A μειλίσσω.
Μείλιον, ου, τὸ, munus quo aliquem demulcemus; (2) ludicra, (παίγνια) deliciæ.
Μειλισσέμεν, præs. inf. act. Ion. pro μειλίσσειν.
ΜΕΙΛΙ'ΣΣΩ, fut. ίξω, verbis factove demulceo, seu delinio, mihi concilio; demulceo; placo; μειλίσσομαι, med. demulceo; (2) demulceor; (3) oro; μειλιχθεὶς, aor. 1. placatus. Μηδέ τί μ' αἰδόμενος μειλίσσεο, Odyss. 3, 96. Hinc
Μειλίχιος, ία, ιον, vel μειλίχιος, ου, ὁ καὶ ἡ, blandus, mitis; (2) placabilis.
Μειλιχία, ἡ, remissio, Hom.
Μειλιχίως, adv. blande, comiter, leniter, mansuete; (2) placabiliter.
Μειλιχόγηρυς, υος, ὁ καὶ ἡ, blandam vocem habens, Rob.
Μειλιχόδωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, blandos reddens. Ex μείλιχος et δῶρον
Μειλιχομείδος, ὁ καὶ ἡ, suaviter ac blande ridens. Μειλιχόμειδε Σαπφοῖ, Sappho. Alcæus apud Hephæst. 47.
Μειλιχόμητις, ιος, ὁ καὶ ἡ, cujus mitia sunt consilia; (2) miti et placido ingenio præditus. A
Μείλιχος, ου, ὁ καὶ ἡ, blandus, placidus. A μειλίσσω.
Μεῖναι, aor. 1. inf. act. verbi μένω.
Μείνας, qui mansit, aor. 1. part. act.
Μείνατε, manseritis, 2. plur. aor. 1. imperat. act.
Μεινάτω, manserit, maneto, 3. sing. aor. 1. imperat. act.
Μείνῃς, 2. sing. aor. 1. conj. act.
Μεῖον, ονος, τὸ, minus; (2) sic dicebatur victima quæ dabatur pro pueris cum in tribus reciperentur, Ern.
Μεῖον, ου, τὸ, meon, herbæ genus. Sed rectius μῆον.
Μειονεκτέω, ῶ, fut. ήσω, minus habeo, minorem partem seu portionem habeo, deteriore sum conditione. Τῆς ἰδιώδους μειονεκτεῖν, Luc. Μηδ' οἴου μειονεκτεῖν, neque putes deteriore te esse loco, Lucian. Dial. Deor. 20, 4. Ὡς μή τι διὰ τὴν ἧσσαν μειονεκτοίη τῶν νενικηκότων, Appian. Syr. 54. Ex μεῖον et ἔχω. Hinc
Μειονέκτημα, ατος, τὸ, deterior conditio.
Μειονεξία, ας, ἡ, idem. Ex μεῖον et ἕξις.
Μειότερος, minor, Apollon. Rhod. A μείων.
Μειουρία, ας, ἡ, caudæ exilitas, cum extremitas est exilior; vitium versus in fine claudicantis. A μείουρος.
Μειουρίζειν, in acutum desinere; in extremitate arctari. A seq.
Μείουρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qu. dic. cui cauda diminuta est et truncata; cujus extremitas in acutum desinit; in fine mutilus; decurtatus; ut μείουρος στίχος, versus mutilus, in fine claudicans, deficiente uno tempore, quo minus quantitas fit plena. Ex μεῖον et οὐρά.
Μειόφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, mente diminutus, levis, stultus, Hes. Ex μεῖον et φρήν.

Μειόω, ῶ, fut. ώσω, minuo, imminuo, minorem reddo; μειόομαι, οῦμαι, minuor, decresco, inferior vel deteriore conditione sum; μειωθεὶς, diminutus. Μειοῦμαι τὴν διάνοιαν, deliro, Xen. A μείων.
Μειρακιεύομαι, adolescentis more lascivio et exsulto. A μεῖραξ.
Μειρακιεξαπάτης, ου, ὁ, juvenum deceptor, Suid. Ex μειράκιον et ἐξαπατάω.
Μειρακιεύομαι, adolescentis more ago, lascivio, exsulto, &c. Παραπαίεις, ὦ γέρον, καὶ μειρακιεύῃ πρὸς τὸ χρεὼν, mortem, Luc. Τοιαῦτα ληροῦντα καὶ μειρακιευόμενον τὸν Ἀντώνιον [illegible] γελῶσι δύο καταλαμβάνουσι, Plut. in Anton. [illegible] A μειράκιον.
Μειρακίζομαι, fut. ίσομαι, adolesco. Μειρακίζομαι ἐς ἡλικίαν, adolesco, Arrian. Hist. Alex. 4, 13.
Μειράκιον, ου, τὸ, adolescens, adolescentulus, [illegible]. A μεῖραξ.
Μειρακιόομαι, οῦμαι, fut. ώσομαι, adolesco, adolescens evado, plenam pubertatem attingo. A [illegible]
Μειρακίσκη, ης, ἡ, adolescentula. A μεῖραξ.
Μειρακίσκος, ου, ὁ, adolescentulus. Ab eod.
Μειρακιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, juvenilis, puerilis. Ab eod.
Μειρακιωδῶς, adv. pueriliter.
Μειρακύλλιον, ου, τὸ, adolescentulus, juvenculus. A μειράκιον.
ΜΕΙ'ΡΑΞ, ακος, ὁ καὶ ἡ, puella, juvencula; (2) in masc. exoletus, nisi ubi de molli et effeminato sermo est.
Μείρεο, 2. sing. præs. imperat. med. Ion. pro μείρεσω, a μείρομαι.
Μειρόμενοι, part. præs. med. f. g.
Μείρω, divido, partior, Eust. μείρομαι, sortior; in imperat. μείρεο pro μείρου, sortire, accipe. Ab hoc μείρω, cujus futur. μερῶ, formatur perf. med. ἔμμορα, Poet. pro μέμορα, et ἔμμορε, sortitus, nactus est; item perf. pass. εἵμαρμαι, εἵμαρται, fato destinatus, fatalis; εἱμαρμένη, fatum, necessitas fatalis, rerum ordo necessarius et immutabilis ap. Stoicos.
Μεὶς, Æol. pro μὴν, Hom.
ΜΕΙ'ΩΝ, ονος, ὁ καὶ ἡ, minor. Comp. irregular. A [illegible]
Μείωσις, εως, ἡ, diminutio, imminutio, extenuatio. A μειόω Unde
Μειωτικὸς, ἡ, ὸν, vim habens minuendi.
Μειωτὸς, ἡ, ὸν, decrementum suscipiens, qui decrescit aut decrescere potest, Rob.
Μελάγγειος, μελάγγαιος, et μελάγγεως, ὁ καὶ ἡ, cujus solum nigrum est. Ex γῆ.
Μελάγκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, nigrum ferens fructum, atram adferens obscuritatem. Epith. ignorantiæ, Plut.
Μελάγκερως, ω, ὁ καὶ ἡ, nigra habens cornua, R. Ex μέλας et κέρας.
Μελαγκόρυφος, ου, ὁ καὶ ἡ, atrum verticem habens; nomen avis; autumni tempore dicitur συκαλὶς, ficedula. Ph. atricapillus; (2) mœchus, Hes. Ex μέλας et κορυφή.
Μελάγκρανις, ιος, ἡ, nigriceps, junci genus, Plin. Ex μέλας et κράνον.
Μελαγκρανισμὸς, οῦ, ὁ, atrifer, Gl. V. junci genus a nigro fructu, Theophr.
Μελάγκρανος, η, ον, melancranus; ex junco qui μελάγκρανις vocatur, Strabo.
Μελαγκρήδεμνος, ου, ὁ καὶ ἡ, atram habens vittam. Ex μέλας et κρήδεμνον.
Μελάγκροκος, ου, ὁ καὶ ἡ, nigrum subtemen habens. Ex μέλας et κρόκη.
Μελαγχαίταν, acc. sing. Dor. pro μελαγχαίτην, a
Μελαγχαίτης, ου, ὁ, nigram jubam vel nigram cæsariem habens. Μελαγχαίτα δ' ἄμμιγά νιν αἰκίζει Νέσσου φόνου, Soph. Trach. 837. Ἴσω δ' Ἀΐδης ὁ μελαγχαίτας θεὸς, Eurip. Alc. 440. Ex μέλας et χαίτη.
Μελάγχειμος, ου, ὁ καὶ ἡ, hyeme niger; ut μελάγχειμα, loca quæ hyeme sunt atra, sine niviοus. Ex μέλας et χεῖμα, hiems.
Μελάγχιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, niger, ater. A μέλας.
Μελαγχίτων, ωνος, ὁ καὶ ἡ, nigra vestitus tunica. Metaph. tristis, mœstus.

Μελαγχλαινος,

μειωμα, το, imminutio mercium [illegible]

Μελάγχλαινος, ου, ὁ ϗ ἡ, atra indutus læna. Ex μέλας et χλαῖνα.

Μελάγχλωρος, ου, ὁ ϗ ἡ, colorem habens atrum pallore mixtum, viridis simul et niger.

Μελαγχολάω, ῶ, melancholia laboro; (2) furo, insanio, desipio. Μελαγχολᾷς, ὦ 'δέσποτα, *Aristoph. Plut.* 366. Ex μέλας et χολάω.

Μελαγχολία, ας, ἡ, melancholia, furor, seu desipientia ex atræ bilis abundantia. Ex χολή. Hinc

Μελαγχολικὸς, ἡ, ὸν, ex melancholia proficiscens; (2) atra bile laborans.

Μελαγχολικῶς, *adv.* more melancholicorum.

Μελάγχολος, ον, nigri fellis, *Soph.*

Μελαγχολόω, ῶ, fut. ώσω, melancholiam genero.

Μελαγχολώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, formam melancholia laborantium habens. Ex μελαγχολία et εἶδος.

Μελαγχρὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui nigri coloris est, fuscus. Ex μέλας et χροιά.

Μελαγχροὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Μελαγχροιὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Μελάγχροος, *contr.* μελάγχρους, ου, ὁ ϗ ἡ, id. fuscus, cæruleus, *Gl. V.*

Μελάγχρους, οος, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisdem.

Μελαγχρῶς, ῶτος, ὁ ϗ ἡ, cui nigra cutis est, corpus atrum habens; plur. μελαγχρῶτες.

Μελάγχυμος, ον, nigrum succum habens.

Μελαδίνης, nigros vortices habens, *R.* Ex μέλας et δίνη.

ΜΕ'ΛΑΘΡΟΝ, ου, τὸ, domus; (2) lacunar; (3) porticus, &c.

Μελαθρόφιν, *adv.* de lacunari, &c. Ex μέλαθρον et syllabica adjectione φιν.

Μελαναέτος, ου, ὁ ϗ ἡ, aquila nigra seu pulla, vitiose *in Lex. V.* μελανάετος.

Μελαίνετο, 3. sing. imperf. ind. med. *Ion.* pro ἐμελαίνετο, a

Μελαίνω, fut. ανῶ, nigrum reddo, nigrefacio, *Gl. V.* denigro; μελαίνομαι, nigresco, aor. 1. opt. μελανθείην, 3. plur. μελανθεῖεν, nigrescant. Εὖ δὲ μελανθεῖεν κότυλος, *Hom.* Μελαίνετο δὲ χρόα καλὸν, *Il.* 5, 354. A μέλας.

Μελαμβαθὴς, ὲς, et ὺς, ὺ, profundus, niger ex profunditate. Ex μέλας et βάθος.

Μελαμβαθὺς, ὺ, profundus, *Æsch.*

Μελαμβαφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, nigro colore imbutus. Ex μέλας et βάπτω.

Μελάμβιος, ου, ὁ ϗ ἡ, nigram, i. e. obscuram ducens vitam, *Vet. Lexic.*

Μελαμβόρειος, vel μελαμβόρεος, ου, ὁ ϗ ἡ, Boreas niger, ventus septentrionalis vehemens.

Μελάμβροτος, ου, ὁ ϗ ἡ, homo niger, *R.*

Μελάμβωλος γῆ, terra nigras glebas habens, pinguis, fertilis.

Μελαμπαγὲς αἷμα, i. e. τὸ μετὰ τὸ πεπηγέναι μελανούμενον, *Schol. ad Æsch. Sept. ad Theb.* 743.

Μελαμπαγὴς, ἐος, ὁ ϗ ἡ, concretus et nigrescens, *Rob.* Ex μέλας et πήγνυμι.

Μελάμπεπλος, ου, ὁ ϗ ἡ, nigrum peplum habens; (2) niger, pullus.

Μελαμπέταλος, ου, ὁ ϗ ἡ, nigra folia habens, *Suid.* Ex μέλας et πέταλον.

Μελαμπόδιον, ου, τὸ, melampodium, helleborum nigrum. A Melampode, inventore.

Μελάμπτερος, nigras alas habens. Ἄνακτα τὸν μελάμπτερον νεκρῶν Θάνατον φυλάξω, *Eurip. Alcest.* 846. Μελάμπτερος κόραξ, alis, *Anthol.* ubi male legitur μελάπτερος.

Μελάμπυγος, ου, ὁ ϗ ἡ, nigras seu hirsutas habens nates; (2) fortis, quia Hercules hujusmodi nates habuisse traditur. Ex πυγή.

Μελάμπυρον, ου, τὸ, melampyron, herba in quam degenerat triticum. Ex μέλας et πυρός.

Μελαμφαὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, tenebricosus, obscurus. Ex μέλας et φάος, *lux.*

Μελάμφυλλον, ου, τὸ, acanthi species, quam pæderota vocant. A

Μελάμφυλλος, ου, ὁ ϗ ἡ, nigra habens folia.

Μελάμφωνος, ου, ὁ ϗ ἡ, vocem fuscam et obscuram habens. Ex μέλας et φωνή.

Μελαμψηφὶς, ίδος, ἡ, nigros lapillos seu calculos habens, *R.*

Μέλαν, ανος, τὸ, atramentum. A μέλας.

Μελαναιγὶς, ίδος, ἡ, atro nimbo horrens.

Μελαναίετος, ὁ, aquila nigra.

Μελαναυγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, atrum splendens, ater. Ex μέλας et αὐγή.

Μελανδετον ἄορ, ensis nigrum habens manubrium, nigro illigatus capulo; ξίφος, *Eur. Or.* 819. σάκος, scutum habens ferreum or bem; (2) cruore fœdatus, sc. ensis, seu clypeus, *Il.* 15, 713. Ex μέλας et δέω, *ligo.*

Μελανδίνης, ου, ὁ, nigricantes habens vortices, *A.* Ex μέλας et δίνη.

Μελανδόχος κίστη, vas atramentarium, *in Epigr.* Ex μέλας et δέχομαι.

Μελανδρύαι, οἱ, idem qui μελάνδρυες.

Μελάνδρυον, ου, τὸ, medulla seu pars interior quercus, nigricans et durissima; (2) herba quædam; (3) pulpamentum e thynnis conditis. Ex μέλας et δρῦς, *quercus.*

Μελάνδρυς, υος, ὁ, thynni genus grandius cæteris. *Gl. V.* μελανδρυς, robur, sorbus. Ex iisd.

Μελανειμονέω, ῶ, fut. ήσω, pullis seu atris vestibus indutus sum. A

Μελανείμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, atris indutus vestibus, pullatus, atratus, *Ph.* Ex μέλας et εἷμα.

Μελανεῦσα, ἡ, fusca, *Ep.*

Μελανέω, idem quod μελαίνω, *Ap.*

Μελανήφατος, ον, de obscuris rebus, tristibus loquens. Ex μέλας et φημί.

Μελανηφόρος, ον, pullatus, nigra veste indutus. Ex μέλας et φέρω.

Μελανθέλαιον, ου, τὸ, oleum e melanthio.

Μελάνθεμον, ου, τὸ, melanthemon, anthemidis species. Ex μέλας et ἄνθεμον.

Μελάνθησαν, 3. plur. aor. 1. ind. pass. verbi μελαίνω.

Μελάνθινον ἔλαιον, oleum e melanthio confectum. A

Μελάνθιον, ου, τὸ, melanthium, *herba*, nigella, git. *Ph.* μελάνθιον, hoc git. indeclinabile est; gitter. Nigella, al. *Gl.* Ex ἄνθος.

Μέλανθος, ου, ὁ, Neptunus ab Atheniensibus dicitur.

Μελανία, ας, ἡ, nigredo, nigror, atritudo, *Gl. V.* (2) nigra macula in pustula vel ulcere, mortem denuncians. A μέλας.

Μελανίζω, fut. ίσω, nigrico, *R.* Ab eod.

Μελάνιον, ου, τὸ, nigra viola. Ex μέλας et ἴον.

Μελανόγραμμος, ου, ὁ ϗ ἡ, nigris lineis interstinctus. Ex μέλας et γραμμή.

Μελανοδοχεῖον, ου, τὸ, atramentarium. Ex μέλας et δέχομαι.

Μελανοείμων. Vide μελανείμων.

Μελανόεις, εντος, nigricans, nigritie rubens; part. præs. act. v. μελανόημι, pro μελαίνω.

Μελανοζυγάτης, sc. ναῦς, remigibus atris acta, *Æsch. Stanl.* infausta.

Μελανόθριξ, τριχος, ὁ ϗ ἡ, nigros pilos habens.

Μελανοκάρδιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui nigrum cor seu nigram medullam habet; (2) qui atroci et crudeli animo est. Ex μέλας et καρδία.

Μελανοκόμης, ου, ὁ, nigram comam habens. Ex μέλας et κόμη, *coma.*

Μελανόκομος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Μελανόμαλλος, ον, nigrum vellus habens.

Μελανόμματος, ον, nigros habens oculos. Ex μέλας et ὄμμα.

Μελανοπεπλοείμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, atris et funebribus vestibus indutus. Ex μέλας, πέπλος, et εἷμα.

Μελανονεφὴς, ὲς, caliginem cogens, vel caligine tectus. Ex μέλας et νέφος.

Μελανοποιὸς, ὸ, ὁ ϗ ἡ, nigrum reddens, *Suid.* Ex μέλας et ποιέω.

Μελανόπτερος, ου, ὁ ϗ ἡ, nigras habens pennas seu alas. Οὔ με παρῆλθε φάσμα μελανόπτερον, *Eurip. Hec.* 704. Ex μέλας et πτερόν.

Μελανοπτέρυγος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem. A πτέρυξ.

Μελανόρριζος, ου, ὁ ϗ ἡ, nigram habens radicem. Ex μέλας et ῥίζα.

Μελανόσαρκος, ου, ὁ ϗ ἡ, nigram carnem habens. Ex μέλας et σάρξ.

Μελανόστερφος, ον, nigrum vellus habens.

Μελανόστικτος, ου, ὁ ϗ ἡ, atris maculis seu notis distinctus.

Μελανόστολος, ου, ὁ ϗ ἡ, nigram habens vestem, atra indutus stola. Ex μέλας et στολή.

Μελανοσυρμαῖος, ὁ, ἡ, Syrmea uti solitus; (vide συρμαία) (2) Ægyptius. Vide *Ern.*

Μελανότης, ητος, ἡ, nigredo. A μέλας.

Μελανουρίδες, pisces, qui et μελάνουροι.

Μελάνουρος, ου, ὁ ϗ ἡ, nigram habens caudam; (2) piscis, in cauda nigras maculas habens; (3) vipera quædam in Libya et Arabia præcipue nascens. Dicitur et aliis quibusdam nominibus; σίψας, πρηστὴρ, καύσων, κεντρίς. Ab οὐρά.

Μελανόφθαλμος, ον, nigros habens oculos.

Μελανόφλεψ, εβος, ὁ ϗ ἡ, nigras venas habens. Ex μέλας et φλέψ.

Μελανοφορέω, ῶ, fut. ήσω, atris vestibus amictus sum.

Μελανοφόρος, ὁ ϗ ἡ, pullatus, atratus. A μέλας et φέρω.

Μελανόφρυς, υος, ὁ ϗ ἡ, nigra habens supercilia.

Μελανόφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, qui obscura mente est; (2) crudelis, ferox. Ex μέλας et φρήν.

Μελανοχροὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui nigri coloris est.

Μελανόχροος, ου, ὁ, qui nigro corpore est. Ex μέλας et χροιά.

Μελανόχρως, ωτος, ὁ ϗ ἡ, idem. Ἀΐδα μελανοχίτωνα, *Eurip. Hec.* 1105.

Μελανόω, ῶ, infusco, *Gl. V.* nigro; perf. pass. part. μεμελανωμένος, denigratus. A μέλας.

Μέλανσις, εως, ἡ, denigratio. A μελαίνω.

Μελάντερος, nigrior; μελάντατος, nigerrimus. A μέλας.

Μελαντειχὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, nigros muros habens, *R.* nigra, de domo Plutonis, *Pind.* Ex μέλας et τεῖχος.

Μελαντηρία, ας, ἡ, melanteria; succus niger in metallis concrescens, unde quibusdam atramentum metallicum; quasi a μελαντὴρ, quod esset nigrator. A μελαίνω.

Μελάνυδρος, ου, ὁ ϗ ἡ, nigras effundens aquas. Ex μέλας et ὕδωρ.

Μελάνω, nigresco; μελάνει, pro μελαίνεται, *Il.* [illegible]

Μελάνωσις, εως, ἡ, denigratio; (2) macula. A μελανόω.

ΜΕ'ΛΑΣ, αινα, ἀν, μέλαινα, αίνης, ἀν, μέλαν, ανος, τὸ, ater, niger, fuscus; *tropice* profundus; (2) malus, immitis, crudelis, subdolus. Τὸ μέλαν δρυὸς, quercus interior pars, *Odyss.* 14, 12. Vide *Hesych.* in Μέλαν δρυὸς.

Μέλασμα, ατος, τὸ, nigror, nigredo; (2) vide μελανία, n. 2.

Μελασμὸς, ου, ὁ, denigratio et livor a frigore. A μελαίνω.

Μελδόμενος, *tabescens*, part. præs. pass. verbi

ΜΕ'ΛΔΩ, liquefacio, macero, elixo, coquo, *Il.* 21, 363.

ΜΕΛΕΑΓΡΙ'ΔΕΣ, αἱ, meleagrides, gallinarum Africanarum species.

ΜΕΛΕΔΑΙ'ΝΩ, curo, solicitus sum. Τῷ δὲ θέρευς φεύγοντος ἐγὼ τόσσον μελεδαίνω, *Theoc.* 6, 12. A

Μελέδη, ης, ἡ, cura, curatio, *Hipp.*

Μελέδημα, ατος, τὸ, cura, anxia et curiosa cogitatio. A præc.

Μελεδήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, curator, qui se exercet in aliquo genere. Ab eod.

Μελεδὼν, ῶνος, ὁ, cura; (2) rex; (3) præfectus. Ab eod.

Μελεδωνεὺς, έως, ὁ, curator, qui rei alicujus curam gerit. A præc.

Μελεδώνη, ης, ἡ, meditatio, cogitatio, solicitudo. Ab eod.

Μελεδωνὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, curator, procurator, qui rei alicujus curam gerit. Ab eod.

Μελέεσσι, dat. plur. *Poet.* pro μέλεσι, a μέλος.

ΜΕ'ΛΕΘΡΟΝ, ου, τὸ, pedica, funis, quo ligantur artus. *Ex Oppiani Cyn.*

ΜΕ'ΛΕΙ, fut. μελήσει, perf. μεμέληκε, curæ est; μέμηλε, curæ est, pro μεμέληκε part. μεμηλὼς, solicitus, curans. Ὀλίγον αὐτῶν μοι μέλει, parvi æstimo, *Aristoph. Lys.* 248. Οὐδὲν μέλει μοι τῶν σκωμμάτων. *Xen.*

Μελεϊστὶ, *adv.* membratim, per membra. Ἢ ὑπὸ ξίφεϊ δῃώσει μελεϊστὶ θοῶς ἐολόντ' Ὀδυσσῆα, *Quint. Calab.* 5, 357. A μέλος.

Μελεοπαθὴς, ὲς, miser, infelix. Ex μέλεος, n. 2. et πάθος.

ΜΕ'ΛΕΟΣ, έα, εον, vanus, stultus, inanis; (2) infortunatus, infelix; (3) nihil efficiens.

'Αλλ' ὦ μέλ' ἐξέλικας ἐμὲ γ' ἐκ τῶν ἐμῶν, *Aristoph. Nub.* 33. Hinc *μέλεον, adv.* incassum, otiose, sine effectu. "Ημβροτον ἀλλήλων, μέλεον δ' ἠκόντισαν ἄμφω, *Il.* 16, 336. *Voc.* ὦ μέλε, *per Apocopen.*

Μελεόφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, infelix animo, mente miser. Ex *μέλεος* et *φρήν.*

Μελεσίπτερος, ον, alatus. Vide *Ern.*

Μέλεται, fut. *μελήσεται*, idem quod *μέλει μεμελημένος*, perf. part. qu. dic. curatus, charus, dilectus.

Μελετᾷς, 2. sing. præs. ind. act. *contr.* pro *μελετάεις*, a

Μελετάω, ῶ, fut. ήσω, curo, curam gero; (2) meditor; (3) exerceo me; (4) declamo; *quo sensu Attici in fut. et aor.* 1. *utuntur medio; μελετάομαι, ῶμαι,* exerceo. part. perf. *μεμελετημένος*, consideratus; exercitatione comparatus. Μελετᾷν τὰ περὶ τὸν πόλεμον, περὶ πλείςϛ δόξαν ἀρετῆς γράφειν. Λαοὶ ἐμελέτησαν κενὰ, *Act.* 4, 25. Τὰς τάξεις ἀεὶ τὰ προσήκοντα μελετώσας θεάσῃ, officium præstantes, *Xen.* 'Αςοῖς ἴσα χρὴ μελετᾷν, civium moribus congrua facere decet, *Soph. Œd. Col.* 171. A

Μελέτη, ης, ἡ, cura; (2) meditatio, exercitatio, præmeditatio; (3) industria, diligentia; (4) declamatio. Τί κυνηγεσίων καὶ σοὶ μελέτη; *id est,* τί μελέτη κυνηγεσίων καὶ σοί; (supple *κοινόν*) quid tibi cum meditatione rerum venaticarum est negotii? *Eurip. Hippol.* 224. A *μέλει.*

Μελέτημα, ατος, τὸ, exercitatio; (2) opus elaboratum cura. A *μελετάω.*

Μελετηρὸς, ρὰ, ρὸν, exercitatus. Ab eod.

Μελετήριον, ϛ, τὸ, locus exercitationis seu meditationis; (2) instrumentum quo se quis exercet. Ab eod.

Μελετητικὸς, ἡ, ὸν, ad meditationem seu exercitationem pertinens, vel aptus; (2) meditationis studiosus; (3) declamatorius.

Μελετητὸς, ἡ, ὸν, quod meditatione seu exercitatione discendum et servandum est.

Μελέτω, *curæ esto*, 3. sing. præs. imperat. act. Vide *μέλει.*

Μελέτωρ, ορος, ὁ, qui alicujus rei curam gerit. A *μέλει.*

Μέλη, nom. plur. *contr.* pro *μέλεα*, a *μέλος.*

Μεληδὸν, *adv.* per membra, membratim, minutatim. A *μέλος.*

Μεληδὼν, όνος, ἡ, cura, *Hes.* Vide *μελεδών.*

Μέλημα, ατος, τὸ, cura, solicitudo. A *μέλει.*

Μελήσει, fut. 1. ind. act. verbi *μέλει.*

Μελήσεται, *curæ erit*, fut. 1. ind. med.

Μελησίμβροτος, ϛ, ὁ ϗ ἡ, qui hominibus curæ est. Ex *μέλει* et *βροτός.*

Μέλησις, εως, ἡ, curatio, cura. A *μέλει.*

Μελησμὸς, ϛ, ὁ, idem, *Vulg. L.* Ab eod.

Μέληται, 3. sing. præs. conj. med. v. *μέλομαι.*

Μελητέον, *adv. posit.* curandum est. Ab eod.

ΜΕ'ΛΙ, *μέλιτος*, τὸ, mel; (2) saccharum, veteribus, *Strabo.*

ΜΕΛΙ'Α, ας, *Ion. μελίη, ης,* ἡ, fraxinus, arbor; (2) fraxinea hasta.

Μελιᾶν, gen. plur. *Dor.* pro *μελιῶν.*

Μελιαδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, *Dor.* pro *μελιηδὴς*, mellis dulcedine præditus. Ab *ἡδύς.*

Μελίας σῖτος, mel frugum, *Theophr.*

Μελίβρομος, ϛ, ὁ ϗ ἡ, suavem sonum edens. Ex *μέλι* et *βρέμω.*

Μελιγαθὴς, *Dor.* pro *μελιγηθὴς, έος,* ὁ ϗ ἡ, melle gaudens, melleus. Ex *μέλι* et *γηθέω.*

Μελίγδουπος, ον, suaviter sonans.

Μελίγηρυς, υος, ὁ ϗ ἡ, melliloquus, *Dor. μελίγαρυς* ut *μελιγάρυες ὕμνοι.* Ex *γῆρυς.*

Μελίγληνος, ϛ, ὁ ϗ ἡ, melleas pupillas habens, dulcis adspectu, *Hes.* Ex *γλήνη.*

Μελίγλωσσος, ϛ, ὁ ϗ ἡ, mellitam habens linguam, cujus suavis est oratio. A *γλῶσσα.*

Μελίδειον, ϛ, τὸ, favus, *Suid.* A *μέλι.*

Μελίδουπος, ϛ, ὁ ϗ ἡ, idem quod *μελίγδουπος.*

Μελιειδὴς, ές, colore similis melli.

Μελίεφθος, ον, e melle coctus.

Μελιζέμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro *μελίζειν.*

Μελίζω, fut. ίσω, membratim concido, trunco. *Gl. V.* *μελίζομαι*, dividor. A *μέλος.*

Μελίζω, fut. ίσω, *Dor. μελίσδω*, modulor; (2) formo. (2) ϛ *μεμελισμένα τέκνα*, non dearticulati fœtus, *Oppian. Cyneget.* 3, 159. 'Αδὺ δέ μοι τὸ μέλισμα, ϗ ἢν σύριγγι μελίσδω, *Theocrit.* 20, 28. Μελίσδετε πένθιμον ᾠδάν, *Mosch.* 3, 15. A *μέλος.*

Μελίζωρον, ϛ, τὸ, melicratum, aqua mulsa. Ex *μέλι* et *ζωρός.*

Μελίζωρος, ϛ, ὁ ϗ ἡ, meri mellis sapore præditus. Ex iisd.

Μελιηγενὴς, ές, e fraxino natus; epith. primævorum hominum. Χαλκείης μελιηγενέων ἀνθρώπων ῥίζης λοιπὸν ἐόντα, *Apoll. Rhod.* 4, 1641. Ex *μελία* et *γίνομαι.*

Μελιηδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, mellis dulcedine præditus. Ab *ἡδύς.*

Μελίσδεις, 2. sing. præs. ind. act. *Dor.* pro *μελίζεις*, a *μελίζω.*

Μελίθρεπτος, ϛ, ὁ ϗ ἡ, melle nutritus.

Μελίθροος, *contr. μελίθρϛς*, ϛ, ὁ ϗ ἡ, suavem sonum edens. Ex *μέλι* et *θρόος.*

Μελίϊνος, ίνη, ινον, fraxineus. A *μελία.*

Μελίκηρα, seu *μελικηρὰ, ας,* ἡ, lentor cujusdam ceræ, quem purpuræ verno tempore mutuo attritu salivant. Ex *μέλι* et *κηρός.*

Μελικηρία, ας, ἡ, sanies crassior et glutinosa mellique albo subsimilis. Ex iisd.

Μελικηρὶς, ίδος, ἡ, favus, *Gl. V.* (2) abscessus quidam *apud Medicos*, tumorque materiam melli similem continens; (3) vitis quædam ac herba. Ex iisd.

Μελίκηρον, ϛ, τὸ, *Dor. μελίκηρα*, favus.

Μελίκομπος, ον, suavem vocem habens.

Μελικὸς, ἡ, ὸν, qui cantilenas scribit, lyricus. A *μέλος.*

Μελίκρατον, ϛ, τὸ, aqua melle mista; aqua mulsa; mulsum, *Gl. V.* (2) mistura mellis et lactis. Ex *μέλι* et *κεράω, misceo.*

Μελίκρητον, *Ion.* pro *μελίκρατον.*

Μελίκταινα, ης, ἡ, apiastrum, *Nic.* A *μέλιττα*, rectius *μελίτταινα.*

Μελικτὴς, ϛ, ὁ, *Dor. μελικτὰς*, cantor. A *μελίζω.*

Μελικῶς, *adv.* modulate. A *μελικός.*

Μελιλώτινος, ίνη, ινον, qui ex meliloto est; ut *μελιλώτινοι ςέφανοι.* A

Μελίλωτον, ϛ, τὸ, melilotum; qu. dic. lotus melligenus. Ex *μέλι* et *λωτός.*

Μελίλωτος, ϛ, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Μελίμηλον, ϛ, τὸ, genus mali, sic dicti a mellea dulcedine. Ex *μέλι* et *μῆλον.*

Μελίνη, ης, ἡ, genus leguminis milio simile, panicum. A *μέλι.*

Μέλινον, ϛ, τὸ, apiastrum. Ab eod.

Μέλινος, ϛ, ὁ, panicum. Ab eod.

Μέλινος, ίνη, ινον, fraxineus. A *μελία.*

Μελίπηκτον, ϛ, τὸ, placenta ex melle. Ex *μέλι* et *πηκτὸς, compactus.*

Μελίπνοος, *contr. μελίπνϛς*, ϛ, ὁ ϗ ἡ, mel, i. e. suaviter spirans. Ex *μέλι* et *πνοή.*

Μελιποιῶ, mellifico, *V. L.*

Μελίῤῥϛς, ϛ, ὁ ϗ ἡ, mellifluus, *Gl. V.*

Μελίῤῥυτος, ϛ, ὁ ϗ ἡ, mellifluus. A *ῥύω.*

Μέλισμα, ατος, τὸ, cantilena. A *μελίζω.*

Μελισμάτιον, ϛ, τὸ, parvum carmen, cantiuncula. Dim.

Μελισμὸς, ϛ, ὁ, divisio in partes; (2) modulatio, cantus. A *μελίζω.*

Μελίσπονδος, ϛ, ὁ ϗ ἡ, in quo diis melle libatur; ut *μελίσπονδα ἱερὰ*, sacra quæ mellis libamenta habent. Ex *σπονδή.*

ΜΕ'ΛΙΣΣΑ, vel *μέλιττα, ης,* ἡ, apis.

Μελισσαῖον, ϛ, τὸ, apiarium, *Gl. V.* A præc.

Μέλισσαι, Melissæ, seu sacerdotes Dianæ, (imo *Cereris*,) mulieres fatidicæ quæ in templis Dianæ ministrabant.

Μελισσαῖος, Epith. Jovis.

Μελισσεὺς, έως, ὁ, apiarius. Ab eod.

Μελισσήεις, locus Heliconis, a Melisso rege dictus, *Nic. Sch.*

Μελίσσιον, ϛ, τὸ, examen, *Gl. V.* et *Hes.*

Μελίσσιον, ϛ, τὸ, apicula, *Gl. V.* Dim.

Μελίσσιος, α, ον, ab apibus factus.

Μελισσοβότανον, ϛ, τὸ, herba apiaria. Ex *μέλισσα* et *βοτάνη.*

Μελισσόβοτος, ϛ, ὁ ϗ ἡ, ab apibus depastus; *μελισσόβοτον, ϛ,* apiastrum, *Nic.* A *βοτός.*

Μελισσοβότος, ϛ, ὁ ϗ ἡ, apum pastor, nutritor. Ex *μέλισσα* et *βόσκω, pasco.*

Μελισσοκόμος, ϛ, ὁ ϗ ἡ, qui apes curat, qui apes alit, apiarius. 'Ως δὲ μελισσάων σμῆνος μέγα μελοδοτῆρες. 'Ηὲ μελισσοκόμοι πέτρῃ ἔνι καπνιόωσι, *Apollon. Rhod.* 2, 13. Ex *μέλισσα* et *κομέω, curo.*

Μελισσονόμοι, Melissarum præsides: vide *Μέλισσαι. Aristoph. Ran.* 1273.

Μελισσόνομος, ϛ, ὁ ϗ ἡ, apes pascens. Ex *μέλισσα* et *νέμω, pasco.*

Μελισσόος Πὰν, *in Epigr.* Pan apiarius; apum custos. A *μέλισσα* et *σόος.*

Μελισσότοκος, ϛ, ὁ ϗ ἡ, ab apibus genitus; *μελισσοτόκος*, apes giguens. Ex *μέλισσα* et *τίκτω.*

Μελισσοτρόφος, ϛ, ὁ ϗ ἡ, apes nutriens. Ex *μέλισσα* et *τρέφω.*

Μελισσϛργία, ἡ, idem quod *μελιττϛργία. Sic.*

Μελισσϛργικὸς, ἡ, ὸν, potius *μελιττϛργικός.*

Μελισσόφυλλον, ϛ, τὸ, melissophyllum, apiastrum. *Angl.* BALM. Ex *μέλισσα* et *φύλλον.*

Μελισσὼν, vel *μελιττὼν, ῶνος,* ὁ, apiarium, *Gl. V.* mellarium, locus ubi sunt alvearia.

Μελιςαγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, melle stillans; (2) dulcis, suavis. Ex *μέλι* et *ςάζω, stillo.*

Μελιςὴς, ϛ, ὁ, cantor. A *μελίζω.*

Μελίταινα, ης, ἡ, apiastrum. A *μέλι.*

Μελίτεια, ας, ἡ, idem et ab eod.

Μελίτειον, ϛ, τὸ, sc. *ποτὸν*, potus melleus, sive ex melle. Ab eod.

Μελιτερπὴς, ές, valde suavis. Ex *μέλι* et *τέρπω.*

Μελιτέριος, ία, ιον, melligenus. A *μέλι.*

Μελιτηρὸς, ρὰ, ρὸν, melleus.

Μελίτινος, ίνη, ινον, idem. Ab eod.

Μελιτίδαι, οἱ, stulti, *Aristoph.*

Μελιτίτης, ϛ, ὁ, ut *μελιτίτης οἶνος*, vinum melle conditum, melites. A *μέλι.*

Μελιτοειδὴς, ές, flavus. Ex *εἶδος.*

Μελιτόεις, όεσσα, όεν, melleus, mellitus; (2) serenus, placidus, tranquillus. A *μέλι.*

Μελιτὸν, τὸ, favus, vel mustum decoctum, *Hes*

Μελιτοπωλέω, ῶ, mel vendo. A

Μελιτοπώλης, ϛ, ὁ, mellis venditor.

Μελιτόπωλις, ιδος, ἡ, mellis venditrix. A præc.

Μελιτοτροφέω, ῶ, f. ήσω, melle nutrio. A *τρέφω.*

Μελιτοτροφία, ας, ἡ, nutricatio quæ fit melle.

Μελιτϛργεῖον, ϛ, τὸ, locus ubi mel fit, alveare.

Μελιτϛργέω, ῶ, fut. *ήσω*, mel facio.

Μελιτϛργία, ας, ἡ, mellificium.

Μελιτϛργικὸς, ἡ, ὸν, ad mellificium pertinens.

Μελιτϛργὸς, ϛ, ὁ ϗ ἡ, mellarius. Ex *ἔργον.*

Μελιτϛττα, ης, ἡ, placentæ genus melle conditæ. Quasi *μελιτόεσσα.* A *μέλι.*

Μελιτόχροος, *contr. μελιτόχρϛς*, ϛ, ὁ ϗ ἡ, mellis colorem referens. A *χρόα.*

Μελιτόω, ῶ, futur. *ώσω*, melle condio, melle misceo; *μεμελιτωμένος*, perf. part. pass. melle conditus, mellitus. 'Εφέλκοντες μήκωνα μεμελιτωμένην, *Thuc.* A *μέλι.*

Μέλιττα, ης, ἡ, *Att.* pro *μέλισσα.*

Μελίττιον, ϛ, τὸ, apicula. Dim. a *μέλιττα.*

Μελιττὶς, ἡ, idem quod *μελίτεια* seu *μελίκταινα, Plin.*

Μελιττοπόλος, ϛ, ὁ, apiarius, qui circa apes versatur, *Suid.* Ex *μέλιττα* et *πολέω.*

Μελιττοπωλέω, apiarius sum.

Μελιττοτροφεῖον, ϛ, τὸ, apiarium, mellarium. Ex *μέλιττα* et *τρέφω.*

Μελιττϛργέω, ῶ, fut. *ήσω*, rem apiariam tracto. Ex *μέλιττα* et *ἔργον.*

Μελιττϛργία, ας, ἡ, apum cura. Ex iisd.

Μελιττϛργὸς, ϛ, ὁ, apiarius. Ex iisd.

Μελιττώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, ad apes accedens, qui ex apum genere est. A *μέλιττα.*

Μελιττὼν, ῶνος, ὁ. Vide *μελισσών.*

Μελιττώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, melleus, mellis instar dulcis. A *μέλι.*

Μελιτώδης, Proserpina. Μὴ φυῇ, Μελιτώδες, ne oriatur a Proserpina, *Theocrit.* 15, 94. Αὐτήν τε τὴν Κόρην Μελιτώδη οἱ παλαιοὶ ἐκάλϛν, *Porphyr. de Antro Nymphar.* 18.

Μελίτωμα, ατος, τὸ, mellatum, *Gl. V.* opus dulciarium ex melle, placenta mellita. A *μελιτόω.* Hinc

Μελίτωσις, εως, ἡ, mellatio, *Gl. V.*

Μελίφθεγκτος, ον, melliloquus, *Sibyl.*
Μελίφθογγος, ου, ὁ ϗ ἡ, suaves sonos edens.
Μελίφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, dulcedine animum perfundens, suavis. Ex φρήν.
Μελίφυλλον, ου, τὸ, apiastrum.
Μελίφυρτος, ου, ὁ ϗ ἡ, melle mixtus. Ex μέλι et φύρω, *misceo.*
Μελίφωνος, ου, ὁ ϗ ἡ, suavem vocem habens, dulcisonus, *Suid.* Ex μέλι et φωνή.
Μελίχλωρος, ου, ὁ ϗ ἡ, flavus; (2) gemma quædam. Ex μέλι et χλωρός.
Μελίχροος, *contr.* μελίχρους, ου, ὁ ϗ ἡ, mellis colorem imitans, *Gl. V.* μελίχρους, fuscus; (2) mellitus, dulcis. Ex χρόα.
Μελιχροποιέω, dulce reddo, *item* flavum.
Μελιχρὸς, ρὰ, ρὸν, melleus, prædulcis; (2) melleum habens colorem. A μέλι.
Μελίχρυσος, ου, ὁ ϗ ἡ, ut μελίχρυσοι λίθοι, lapides a colore sic dicti. Vide *Plin.*
Μελιχρώδης, qui melleo colore est, *Anthol. Const. Cephalæ*, 1, 5.
Μελίχρωος, ου, ὁ ϗ ἡ. Vide μελίχροος.
Μελιχρὼς, ῶτος, ὁ ϗ ἡ, mellis colorem imitans.
Μέλκα, ης, ἡ, cibus quidam ex lacte, *Paul. Ægin. Gal. Paxamus.* Vox peregrina, respondens Germanico *Melk*, MILK.
Μέλλαξ, adultus, adolescens, *Gl. V.*
Μελλέβιος, ου, ὁ ϗ ἡ, semimortuus, *Hes.* quasi vix vivens. Ex μέλλω et βίος.
Μελλείρενες, Lacedæmoniis pueri grandissimi, al. μελλέφηβοι.
Μελλέποσις, vel μελλόποσις, εως, ὁ, futurus maritus. Ex μέλλω et πόσις.
Μελλέπταρμος, vel μελλόπταρμος, ου, ὁ ϗ ἡ, jamjam sternutaturus.
Μελλέφηβος, ου, ὁ ϗ ἡ, pubertati proximus.
Μέλλημα, ατος, τὸ, cunctatio, procrastinatio, dilatio, mora. Τὰ τῶν Ἀτρειδῶν μὴ μένων μελλήματα, *Eurip. Iphig. in Aul.* 818. A μέλλω.
Μέλλησα, aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἐμέλλησα, a μελλέω, pro μέλλω.
Μέλλησις, εως, ἡ, idem, *Ph.* moramentum, al. *Gl. V.* A μέλλω.
Μελλησμὸς, οῦ, ὁ, idem, *Ph.*
Μελλήσω, *futurus sum*, fut. 1. ind. verbi μελλέω.
Μελλητὴς, οῦ, ὁ, cunctator. Ab eod. Hinc
Μελλητιάω, ῶ, cunctari cupio; (2) cunctor.
Μελλητικὸς, ἡ, ὸν, cunctabundus; pronus ad cunctationem seu procrastinationem.
Μελλιέρη, ης, ἡ, sacerdos futura; (2) quæ alias ad mysteria initiat. Ex μέλλω et ἱέρη.
Μελλόγαμβρος, ου, ὁ, brevi futurus gener; (2) uxorem ducturus. Ex μέλλω et γαμβρός.
Μελλόγαμος, ου, ὁ ϗ ἡ, mox nuptias celebraturus. Ex γάμος.
Μελλοδειπνικὸς, ἡ, ὸν, ad cœnam vocans. Ex μέλλω et δεῖπνον.
Μελλοθάνατος, ου, ὁ ϗ ἡ, brevi moriturus; (2) decrepitus senex.
Μελλονικιᾶν, Niciæ modo cunctari, *verbum Aristoph. Av.* 637. Ex μέλλω et Νικίας.
Μελλονύμφη, ης, ἡ, brevi sponsa futura.
Μελλονυμφίος, ου, ὁ, brevi sponsus futurus.
Μελλόνυμφος, ου, ὁ, idem, *Soph. Ant.* 632. Ὁ μελλόνυμφος (subaudi ὕμνος), *Trach.* 207.
Μελλόπαις, αιδος, ὁ ϗ ἡ, proximus adolescentiæ.
Μελλόποσις, εως, ὁ. Vide μελλέποσις.
Μελλόπταρμος, ου, ὁ ϗ ἡ. Vide μελλέπταρμος.
ΜΕ'ΛΛΩ, fut. μελλήσω, quasi a μελλέω, futurus sum; (2) debeo, paro, in animo habeo; (3) cunctor, moror, differo, cesso; ὁ μέλλων χρόνος, posteritas. Fut. μέλλουσα, futura, postera. Etiam pass. *ap. Thuc.* ἐλπιζόμενα μέλλεται, futura sperantur, differuntur. Τί ἔμελλον κελεύειν, ἢ τί συμβουλεύσειν αὐτῇ τοιοῦν; *Dem.* Ἀλλ' οὐ μέλλειν χρὴν σ', ἀλλ' ἀνύειν, *Aristoph. Plut.* 605. Τί δῆτα μέλλει μὴ οὐ παρουσίαν ἔχειν; *Soph. Aj.* 540.
Μελογραφεῖν, membra alicui adscribere, membra et partes rei describere. Ex μέλος.
Μελογράφος, ου, ὁ ϗ ἡ, poeta lyricus; (2) psalmographus, *Suid.*
Μελογραφία, ἡ. Vide μελοποιΐα, *Ath.*
Μελοκοπέω, ῶ, fut. ήσω, membra amputo. Ex μέλος et κόπτω.

Μελοκοπία, ας, ἡ, membrorum amputatio, membrorum in frusta concisio. Ex iisd.
Μελοκόπος, ου, ὁ, articulator, *Ph.* nempe qui articulos et membra incidit. Ex iisd.
Μελόντων, *curæ sint*, 3. plur. præs. imperat. act. *Att.* pro μελέτωσαν, a μέλει.
Μελοποιέω, ῶ, fut. ήσω, carmen compono, modulationem adhibeo. A μελοποιός. Hinc
Μελοποιητὴς, οῦ, ὁ, poeta lyricus.
Μελοποιΐα, ας, ἡ, scriptio carminum lyricorum; (2) carmen lyricum, modulatio, qualis est in carminibus melicis. A
Μελοποιὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, qui melle scribit, lyricus poeta, *Gl. V.* modulator. Ex ποιέω.
ΜΕ'ΛΟΣ, εος, τὸ, membrum, artus; (2) carmen modulatum.
Μελοτυπέω, cano, modulor. A τύπτω.
Μελουργὸς, ὁ, idem quod μελοποιὸς, *Man.*
Μελουρὶς, ἡ, locusta frumentum rodens, *Steph.*
Μέλουσι, 3. plur. præs ind. verbi μέλει.
Μέλπηθρον, ου, τὸ, ludicrum, ludibrium. A μέλπω.
Μελπήτωρ, ὁ, idem quod μελοποιὸς, *Man.*
ΜΕ'ΛΠΩ, canto, cantu celebro; μέλπομαι, canto, ludo, tripudio et salto ad cantum, cantu persono. Πολλὰ σὲ μουσοπόλοι μέλψουσι, *Eur. Alc.* 443. Μέλπεσθαι Ἄρηϊ, *Il.* 7, 240.
Μελπῳδὸς, οῦ, ὁ, cantor, *Hes.*
Μελύδριον, ου, τὸ, cantiuncula. Dim. a μέλος.
Μέλω, curæ sum. Hinc *imperson.* μέλει.
Μελῳδέω, ῶ, fut. ήσω, modulor, cano, carmine modulato laudo; μελῳδεῖσθαι, cantari. Ὁ ἔποψ μελῳδεῖν αὖ παρασκευάζεται, *Aristoph. Av.* 233. Μελῳδεῖν ὕμνον, *Hesiod.* A μελῳδός. Hinc
Μελῴδημα, ατος, τὸ, quod cum modulatione canitur, psalmus. *Gl. V.* modulus.
Μελῴδης, εος, ὁ ϗ ἡ, membrosus, *Gl. V.* A μέλος.
Μελῳδητὸς, ἡ, ὸν, qui cum modulatione canitur. A μελῳδέω.
Μελῳδία, ας, ἡ, modulatio, cantilena, *Gl. V.* A
Μελῳδὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, cantor seu modulator carminum. Ex μέλος et ᾠδή.
Μεμάασι, 3. plur. perf. ind. act. *Ion.* pro μεμήκασι, a μάω.
Μεμάθηκα, perf. ind. act. verbi μανθάνω.
Μεμακυῖαν, acc. sing. perf. part. med. *Dor.* pro μεμηκυῖαν, a μηκάω.
Μεμαλὼς, part. perf med. *Dor.* pro μεμηλὼς, *per Sync.* pro μεμεληκὼς, a μέλει.
Μέμαμεν, 1. plur. perf. ind. act. *per Sync.* pro μεμήκαμεν, verbi μάω, *cupio*, quod vide.
Μεμάνημαι, perf. ind. pass. verbi μαίνομαι.
Μεμαότες, perf. part. act. *Ion.* pro μεμηκότες, a μάω.
Μεμάποιεν, 3. pl. aor. 2. opt. act. *Poet.* pro μάποιεν, et hoc pro μάρποιεν, a μάρπω, seu μαρπτω.
Μέμαρμαι, perf. ind. pass. verbi μείρω.
Μέμαρπον, aor. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔμαρπον, a μάρπω.
Μεμαρπὼς, perf. part. med.
Μεμαρτύρηκε, 3. sing. perf. ind. act. verbi μαρτυρέω.
Μέμασαν, 3. pl. plusq. perf. ind. med. *Ion.* et *per Sync.* pro ἐμεμάκεισαν, a μάω.
Μεμαυῖα, part. perf. act. f. g. *Ion.* pro μεμηκυῖα.
Μέματον, 3. dual. perf. ind. med. *per Sync.* pro μεμάατον.
Μεμαὼς, part. perf. med. *Ion.* pro μεμηκώς.
Μέμβλομαι, pro μεμέλομαι, curæ sum; μέμβλετο, pro ἐμέμβλετο, seu ἐμεμέλετο, imperfect. curæ erat, *Il.* 19, 343. A μέλω.
Μέμβλωκε, *venit*, 3. sing. perf. ind. act. *per Sync.* pro μεμόληκε, a μολέω.
Μεμβραδοπώλης, ου, ὁ, apuarum venditor.
Μεμβράνα, ης, ἡ, membrana. *Vox Lat.*
ΜΕΜΒΡΑ'Σ, άδος, ἡ, apuæ quædam species.
Μεμέληκα, perf. ind. act. *per Sync.* pro μεμελέτηκα, a μελετάω.
Μεμελετηκότως, *adv.* idem quod
Μεμελημένως, *adv.* accurate, diligenter. A μεμελημένος, quod est a μέλει.
Μεμένηκε, 3. sing. perf. ind. act. verbi μένω.

Μεμερισμένως, *adv.* partite, divisim. A μεμερισμένος, quod est a μερίζω.
Μεμεσωμένοι, perf. part. pass. verbi μεσόω.
Μεμετιμένον, *dimissum*, acc. sing. perf. part. pass. *Ion.* pro μεθειμένον, a μεθίημι.
Μεμετρέαται, 3. pl. perf. ind. pass. *Ion.* pro μεμέτρηνται, a μετρέω.
Μεμετρημένως, *adv.* servata mensura.
Μέμηκε, 3. sing. perf. ind. med. verbi μηκάω.
Μέμηλεν, perf. ind. act. *per Sync.* et cum ν ἐφελκ. pro μεμέληκε, a μέλει.
Μεμήλη, *curæ fuerit*, 3. sing. conj. act. perf. ejusd *Il.* 4, 353.
Μεμήλει, plusq. perf. act. verbi μέλει, *curæ est*, *per Sync.* pro μεμελήκει. Οὐ σφι θαλάσσια ἔργα μεμήλει, *Il.* 2, 614.
Μεμηλὼς, perf. part. act. *per Sync.* pro μεμεληκώς.
Μέμηνε, 3. sing. perf. ind. med. verbi μαίνομαι.
Μεμήνῃ, *insanierit*, 3. sing. conj. perf. ejusd.
Μεμηνιμένως, *adv.* irate. A μηνίω.
Μεμηχανημένον, *structum*, perf. part. pass. verbi μηχανάω.
Μεμηχανημένως, *adv.* solerter, callide.
Μεμίασμαι, perf. ind. pass verbi μιαίνω.
Μεμιασμένως, *adv.* fœde, pollute.
Μέμιγμαι, perf. ind. pass. verbi μίγνυμι.
Μεμιγμένως, *adv.* mixte, promiscue, confuse.
Μεμιμημένον, acc. sing. perf. part. pass. verbi μιμέομαι.
Μεμίξεται, 3. sing. paulo post. fut. ind. pass. verbi μίγνυμι.
Μεμίσθωται, 3. sing. perf. ind. pass. v. μισθόω.
Μέμιχα, perf. ind. act. verbi μίγνυμι.
Μεμίχθαι, *mixtus est*, 3. sing. perf. ind. pass.
Μέμναμαι, perf. ind. pass. *Dor.* pro μέμνημαι, a μνάομαι.
Μέμνανται, 3. pl. perf. ejusd. *Dor.* pro μέμνηνται.
Μέμνασαι, 2. sing. perf. ejusd. *Dor.* pro μέμνησαι.
Μεμνέῳτο, 3. sing. præs. optat. med. *Ion.* pro μεμνῷτο, *contr.* ex μεμνάοιτο.
Μέμνη, 2. sing. perf. ind. pass. *Att.* et *Ion.* pro μέμνησαι.
Μέμνηκε, 3. sing. perf. ind. act. *per Sync.* pro μεμένηκε, a μένω.
Μέμνημαι, perf. ind. pass. verbi μνάομαι.
Μεμνῇο, *memor sis*, 2. sing. perf. optat. pass.
Μέμνησο, 2. sing. perf. imperat. pass.
Μεμνηστευμένῃ, dat. sing. perf. part. pass. f. g. verbi μνηστεύω.
ΜΕΜΝΟΝΕΣ, aves quædam, circa Memnonis sepulcrum quotannis in Troade videri solitæ, *Æl. Oppian. Plin.* cui Memnonides.
Μέμνω, 2. sing. perf. imperat. pass. *Ion.* et *Att.* pro μέμνησο, a μνάομαι.
Μεμνῷτο, *memor sit*, 3. sing. perf. opt. pass. *Att.* pro μεμνῇτο, vel potius 3. sing. præs. opt. *Ion.* pro μνῷτο, *contr.* ex μνάοιτο.
Μεμοίραται, 3. sing. perf. ind. pass. verbi μοιράομαι.
Μεμοιραμένως, *adv.* sortito.
Μέμονα, promptus sum, audeo; (2) in animo habeo, perf. ind. med. verbi μένω. (1) καὶ μέμον' αὐτὸς ἀνδρὶ μαχέσσασθαι, *Il.* 5, 482. (2) ἀλλ' ἄνα, εἰ μέμονάς γε, καὶ ὀψέ περ, υἷας Ἀχαιῶν τειρομένους ἐρύεσθαι, surge, si in animo tibi est, *Id.* 9, 247.
Μέμορα, perf. ind. med. verbi μείρω.
Μέμορμαι, perf. ind. pass. *Æol.* pro μέμαρμαι.
Μεμπτέος, culpandus, accusandus.
Μεμπτικὸς, ἡ, ὸν, querulus, querendi vim habens. A
Μεμπτὸς, ἡ, ὸν, incusandus, reprehensione dignus; (2) conquerens de, reprehendens, accusans, vituperans. (1) τί δὴ τὸ Νείλου μεμπτὸν ἐστί σοι γένος; vituperatur? *Eurip. Hal.* 469. (2) ὥστ' εἴ τι τῷ 'μῷ τἀνδρὶ, τῇδε τῇ νόσῳ ληφθέντι, μεμπτὸς εἰμι, *Soph. Trach.* 445. A μέμφομαι.
Μεμυθολογήκασι, 3. pl. perf. ind. act. verbi μυθολογέω.
Μέμυκε, 3. sing. perf. ind. med. verbi μυκάω.
Μέμφεαι, 2. sing. præs. ind. med. *Ion.* pro μέμφεσαι.
Μέμφομαι, fut. ψομαι, queror, expostulo, incuso, vitio verto, reprehendo; a. 1. ἐμεμψάμην,

ψάμην, reprehendi; pass. part. *μεμφθεὶς*, causatus. Μέμφεσθαί τινι, *Luc.* μέμψιν δικαίαν τινι, *Aristoph. Plut.* 10. Ταῦτ' ȣ̓ν ὑμῖν μέμφομαι τοῖς σοφοῖς, *Id. Nub.* 525. Ὀργὴν ἐμέμψω τὴν ἐμὴν, accusasti, *Soph. Œd. Tyr.* 345. Μεμφθεὶς κατὰ τὸ πλῆθος τὸ ἑωυτȣ̃ ϛράτευμα, semet reprehendens, *Herod.* 1, 77. pessime hoc loco Gronovius. Τιμῆς σ' ἐμέμφθη, tibi succenset ob honorem, nempe, sibi negatum, *Eurip. Hippol.* 1402.

Μεμφωλὴ, ῆς, ἡ, questus, querela, *Hes.*

Μεμψάμενος, aor. 1. part. med. verbi *μέμφομαι*.

Μεμψιβολέω, ῶ, qu. dic. querimoniis et reprehensionibus impeto; conqueror de, incuso, reprehendo. Ex *μέμψις* et *βάλλω*.

Μεμψιμοιρέω, ῶ, fut. ήσω, conqueror de sorte mea; (2) conqueror, queror; (3) expostulo, succenseo. Μεμψιμοιρήσας τῷ βασιλεῖ περί τινων, *D. Sic.* Ὥσπερ παῖς ἥκεις μεμψιμοιρῶν, *Plutarch. de Profectu in Virtute paranda.*

Μεμψιμοιρία, ας, ἡ, conquestio de sorte sua. Ἀπέϛω δὲ καὶ τῶν λαμβανόντων μεμψιμοιρία, *Lucian. in Cronosol.* 16. A

Μεμψίμοιρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui de sorte sua queritur, qui sortem suam incusat, querulus; (2) morosus, in minima inquirens. Τὸ μεμψίμοιρον διαφυγεῖν ȣ̓ ῥᾴδιον, *Lucian. in bis accus.* 2. Σὺ μέντοι πάνυ μεμψίμοιρος εἶναί μοι δοκεῖς, *Id. in Timone*, 13. Μεμψιμοίρων γὰρ, καὶ ȣ̓κ Ἀφροδίτης τὰ τοιαῦτα, *Id. Deorum Dial.* 20, 4. Ex seq. et *μοῖρα*.

Μέμψις, εως, ἡ, querimonia, quæstus, reprehensio, incusatio. A *μέμφομαι*.

Μεμὼς, part. perf. med. *Ion.* et *Att.* pro *μεμηκὼς*, a *μάω*.

ΜΕ'Ν, *conj.* quidem; (2) cum sequente δὲ, facit orationem adversativam, distributivam, vel copulativam; (3) sine δὲ ponitur aliquando pro δὴ, sane, profecto, certe. Hinc etiam est *μὲν γὰρ*, enim; *μὲν δὴ*, quidem, certe quidem, itaque, porro quidem, sane quidem, enimvero, at enim; *μὲν ȣ̓̃ν γε*, *μενȣ̃ν γε*, immo vero, immo quidem; *μέν πȣ*, quidem, certe, utique; *μέν ῥα*, pro *μὲν* sequente δὲ; *μέν τοι*, vel *μέντοι*, approbandi particula in responsionibus, certe quidem; verumtamen, sed tamen, vero, porro, rursus.

Μέναιχμος, ὁ ϗ ἡ, prælio perseverans, seu constans, *in Epigram.* χειρὶ μεναίχμᾳ, manu in prælio perseverante. Ex *μένω* et *αἰχμή*.

Μένανδρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, virum irruentem excipiens et sustinens; (2) virilis, virum decens; (3) virum exspectans. Ex *μένω* et *ἀνήρ*.

Μένδης, ὁ, Ægyptiorum lingua, hircus seu caper; unde *μενδήσιον μύρον*, *Diosc.*

Μενδήσιον, ȣ, τὸ, unguenti genus Ægypto peculiare, dictum a capro qui ea Ægypti parte, ubi primum repertum est unguentum illud, coli solitus est.

Μενεαινέμεν, pr. inf. act. *Ion.* pro *μενεαίνειν*, a

Μενεαίνω, cupio, animi quodam impetu incitor; (2) iratus sum; (3) animo deficio, iratus cupio, volo, in animo habeo. Μάχης ἄμοτον μενεαίνων, *Hesiod. Scut.* 361. Νήπιοι, οἳ Ζηνὶ μενεαίνομεν, *Il.* 15, 134. Καὶ δὴ οἱ μενέηνα ἆξαι ὀϊϛȣ̀ς, *Apoll. Rhod.* 3, 95. A *μένος*.

Μενέγχης, εος, ὁ ϗ ἡ, hasta validus, bellicosus, *Suid.* Ex *μένω* et *ἔγχος*.

Μενεδάϊος, et *μενεδήϊος*, ȣ, ὁ ϗ ἡ, audax, bellicosus, belli patiens. Ex *μένω* et *δήϊς*.

Μενέησε, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* et *Att.* pro *ἐμενέασε*.

Μενέδȣπος, ον, idem quod

Μενέκτυπος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, bellicos strepitus et tumultus sustinens. Ex *μένω* et *κτύπος*.

Μενεμάχος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, bellicosus. Ex *μάχη*.

Μενεπτόλεμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem.

Μενέμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro *μένειν*.

Μενεόχλονος, ον, iram turbulentam habens. Epith. Neptuni, *Cal.*

Μενετέον, *adv.* manendum. A *μένω*.

Μενετὸς, ὴ, ὸν, qui manere et exspectare potest aut solet, qui moram patitur. A *μένω*.

Μενεφύλοπις, ιος, ὁ, fortis, bellicosus.

Μενεχάρμαν, acc. sing. *Dor.* pro *μενεχάρμην*.

Μενεχάρμης, ȣ, ὁ, bellicos labores strenue sustinens. A *μένος* et *χάρμη*.

Μενέχαρμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem ex et iisd.

Μενέω, fut. 1. ind. act. *Ion.* pro *μενῶ*.

Μενητέον, manendum est, *Suid* A *μένω*.

Μενθῆραι, curæ, *Hes.* quasi *μενιεθῆραι*. Ex *μένος* et θήρα, *venatio*.

Μενθηρίζω, curo, *Hes.* ubi fut. *μενθηρίσω*, et *Att.* *μενθηριῶ*. A præc.

Μενὶ pro *μὲν*, ut *νῦν μενὶ*, vel *νυνιμενὶ*.

Μενοεικὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, animo gratus, animum permulcens. Ex *μένος* et *εἴκω*.

Μενοινάω, ῶ, fut. ήσω, impetu animi concitatus cupio, animo agito, cogito. Σφάξαι μενοινᾷς, *Eur. Cyc.* 441.

Μενοινέω, ῶ, fut. ήσω, idem. A

Μενοινὴ, ῆς, ἡ, impetus, seu cupiditas animi, alacritas. A *μένος*.

Μενοινέω, idem quod *μενοινάω*.

Μενόλκιον, τὸ, vas balneatorium, *Steph.*

Μένοντε, nom. dual. part. pr. act. verbi *μένω*.

Μένοντι, 3. pl. præs. ind. act. *Dor.* pro *μένȣσι*.

Μενȣ̃ν γε. Vid. *μέν*.

ΜΕ'ΝΟΣ, εος, τὸ, animi ardor, impetus, quo ad aliquid agendum, aut sustinendum excipiendumve, ferimur; (2) animus, (præsertim vis animi, quæ Latinis *mens* est, V. *Ern.*) (3) robur; (4) vehementia, vis; (5) ira; (6) servit periphrasi, ut *μένος πυρὸς*, pro igni.

Μέντȣ. Vide *μέν*.

Μέντοι. Vide *μέν*.

ΜΕ'ΝΩ, fut. *μενῶ*, p. *μεμένηκα*, maneo, permaneo, constanter maneo, immotus et fixus maneo; (2) exspecto, præstolor; (3) in statione maneo, et irruentem hostem exspecto; a. 1. ἔμεινα· perf. med. *μέμονα*, *apud Poetas* cupio. Ὅπως μενεῖς παρ' ἡμῖν, *Eur. Med.* 323. Ἄλλος μενεῖ δ' ἐπ' ἄλλῳ μόχθος ἄθλιος, *Lycophr.* 666. Οὐκ ἂν μείναιμι παρ' ὑμῖν, *Aristoph. Av.* 605. Μένειν ἐπί τινι, acquiescere, *Dem. Ol.* 7, 36. Εἰ δὲ μὴ, μενῶ σ' ἐγὼ, καὶ νέρθεν ὢν, ἀραῖος εἰσαεὶ βαρὺς, *Soph. Trach.* 1201. Ἀλλά τοι θεῶν ἀρὰ μενεῖ σ' ἀπιϛήσαντα τοῖς ἐμοῖς λόγοις, *Ibid.* 1239.

Μένοισα, part. act. f. g. *Dor.* pro *μένȣσα*.

Μεράρχης, ȣ, ὁ, præfectus seu dux *μεραρχίας*. Ex *μέρος* et *ἀρχή*. Hinc

Μεραρχία, ας, ἡ, agmen militum constans ex bis mille et quadraginta octo viris, *Æl.*

ΜΕ'ΡΔΩ, fut. σω, privo, prohibeo, noceo, *Hes.* intueor, obtueor, *Eust.*

Μεριδάρπαξ, αγος, ὁ, partem rapiens; nomen muris *in Batrach.* Ex *μερὶς* et *ἁρπάζω*.

Μεριδάρχης, ȣ, ὁ, qui particeps est principatus. Ex *μερὶς* et *ἀρχή*. Hinc

Μεριδαρχία, ας, ἡ, præfectura, provincia.

Μέριζεν, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro *ἐμέριζεν*· at *μερίζεν*, pr. inf. *Dor.* pro *μερίζειν*, a

Μερίζω, f. ίσω, partior, divido, distribuo; *μερίζομαι*, dividor, in varias partes scindor, distrahor; (2) dissideo, dissentio. Ἑκάϛῳ ὡς ὁ Θεὸς ἐμέρισε μέτρον πίϛεως, *Rom.* 12, 3. Ἐφ' ἑαυτὸν ἐμερίσθη. *Matt.* 12, 26. πόλις μερισθεῖσα καθ' ἑαυτῆς, *Ib.* 25. A *μερίς*.

Μερικὸς, ὴ, ὸν, particularis, quod ex parte est, partialis. A *μέρος*.

Μερικῶς, *adv.* particulatim, particulariter, partito, ex parte.

ΜΕ'ΡΙΜΝΑ, ης, ἡ, cura, solicitudo, ærumna. Δισσὴ μέριμνα μητρὶ, *Eurip. Hec.* 897.

Μεριμνάω, ῶ, f. ήσω, curo, solicitus sum, anxie cogito; (2) attente contemplor, curiose inquiro. *μεριμνηθεὶς*, a. 1. pass. part. excogitatus. Ἡ αὔριον μεριμνήσει τὰ ἑαυτῆς, *Matt.* 6, 24. τὰ περὶ ὑμῶν, *Phil.* 2, 20. Μὴ μεριμνᾶτε τῇ ψυχῇ ὑμῶν, *Luc.* 12, 22. Hinc

Μερίμνημα, ατος, τὸ, cura.

Μεριμνήσητε, 2. pl. aor. 1. conj. act.

Μεριμνητὴς, ȣ̃, ὁ, curiosus contemplator, philosophus. A *μεριμνάω*. Hinc

Μεριμνητικὸς, ὴ, ὸν, anxie vel solicite cogitans, curans; solicitus, *Gl. V.* τὸ μεριμνητικὸν, ȣ̃, cura, solicitudo.

Μεριμνοποιῶ, solicito, *Gl. V.*

Μεριμνοσοφιϛαὶ, οἱ, anxii contemplatores, *V. L.* ex *Sch. Ar.*

Μεριμνοτόκος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, curas pariens. Ex *μέριμνα* et *τίκτω*.

Μεριμνοφροντιϛὴς, ȣ̃, ὁ, sophista, nugator.

Μερὶς, ίδος, ἡ, portio, particula; (2) ferculum, quod unicuique in convivio apponitur; (3) adjumentum, lucrum; (4) particula panis consecrati in Sacra Cœna, quæ unicuique datur; (5) factio. A *μέρος*.

Μερίσασθαι aor. 1. inf. med. v. *μερίζω*. Unde

Μερισμὸς, ȣ̃, ὁ, partitio, divisio; (2) portio, pars; (3) figura rhetorica; distributio; probatio per partes.

Μεριϛὴς, ȣ̃, ὁ, divisor, partitor. Ab eod. Hinc

Μεριϛικὸς, ὴ, ὸν, dividendi vim habens.

Μεριτὸς, ὴ, ὸν, qui dividi potest, separabilis.

Μεριτεύομαι, partior, *Job.* 41, 6. A

Μερίτης, ȣ, ὁ, particeps, *Ph.* A *μέρος*.

ΜΕΡΜΑΙ'ΡΩ, curas animo volvo, curo, anxie cogito; (2) irascor, *Hes.*

Μερμέριος, α, ον, idem quod *μέρμερος*, *Luc.*

Μέρμερος, curiosus; (2) cura dignus; (3) difficilis et arduus; (4) anxius percunctator, seu indagator, *item* sagax; *μέρμερα*, quæ solicitum reddunt. A *μερμαίρω*.

Μερμέρω, *Hes.* idem quod *μερμαίρω*.

Μέρμηρα, ας, ἡ, solicitudo, anxia cura; (2) somnus levis, qui hominem sub auroram occupat, *Gl.* Ab eod.

Μερμηράων, gen. pl. *Æol.* pro *μερμηρῶν*.

Μερμηρίζω, f. ίσω, anxie cogito, curiose in animo versor, meditor, sum solicitus; (2) excogito, anxia cogitatione invenio. Ἀλλ' ὅγε μερμήριζε κατὰ φρένα, *Il.* 2, 3. A præc.

Μερμήριξε, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro *ἐμερμήριξε*.

ΜΕ'ΡΜΙΣ, ιθος, ἡ, funis, funiculus, filum, *Odyss.* 10, 24.

Μερόπηϊος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, humanus. A *μέροπες*.

Μεροπηῒς, ίδος, ἡ, humana. Ab eod.

Μέρος, εος, τὸ, pars, portio; (2) adjumentum, præsidium. Hinc *τὰ ἐπὶ μέρȣς*, *τὰ κατὰ μέρος*, singularia; *ἐν μέρει*, *κατὰ μέρος*, sigillatim, vicissim; *τὸ σὸν μέρος*, quantum in te est; *ἀνὰ μέρος*, vicissim, per vices; *ἀπὸ μέρȣς*, *ἐκ μέρȣς*, ex parte. A *μείρω*.

Μέρȣς, gen. sing. *contr.* pro *μέρεος*.

Μέροψ, οπος, ὁ, divisam vocem habens; *μέροπες*, hominum epith.; homines; (2) *μέροψ*, avis quædam. Ex *μείρω* et *ὄψ*, (sed vide *Ern.*)

Μέσαβον, et -άβοιον, ȣ, τὸ, lignum medium inter junctos boves; temo, seu lorum, quo jugo copulantur boves. Ex *μέσος* et *βȣ̃ς*. Hinc

Μεσαβόω, ῶ, fut. ώσω, boves jungo, item alia jungo animalia.

Μέσαγκτος, ον, *Æschyl.* et *μεσάκτιος*, maritimus. Ab *ἀκτὴ*, *Ern.*

Μεσάγκυλον, ȣ, τὸ, amentatum jaculum, *Plut.* Ex *μέσος* et *ἀγκύλη*.

Μεσάγροικος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, semirusticus, *Suid.*

Μεσάζω, fut. άσω, sum in medio, *Ph.* *μεσάζει*, intervenit, intercedit. A *μέσος*.

Μεσαιπόλιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, semicanus. Πρεσβύτην ἑρῶντες, εἶτα νέον, εἶτα μεσαιπόλιον, *Appian. Bell. Annibal.* 6.

Μεσαίτατος, medius, qui maxime in medio est; penitissimus; *μεσαίτερος*, penitior.

Μεσαίχμιον, ȣ, τὸ, medium spatium inter duas acies, *Hes.* Al. *μεταίχμιον*. Ex *μέσος* et *αἰχμή*.

Μεσάντιον, ȣ, τὸ, jugum textorium, liciatorium, *Gl. V. LXX.* ubi *μέσακμον*, vel *μέσακχον*. Ex *μέσος* et *ἄντιος*.

Μεσάραιον, ȣ, τὸ, mesenterium, *Hes.* Ex *μέσος* et *ἀραιὰ*, *venter.*

Μεσάτιος, *Poet.* medius. A *μέσος*.

Μέσατος, et *μέσσατος*, medius. *Gl. V.* *μέσατος*, medianus. Ab eod.

Μεσαύλιον, ȣ, τὸ, *μεταύλιον*, *Suid.* media janua; (2) *Ph.* atrium. Al. *Gl. V.* compluvium. A *μέσαυλος*.

Μέσαυλον, ȣ, τὸ, idem.

Μέσαυλος, ȣ, ὁ, et *Att.* *μέταυλος*, ἡ, sc. θύρα, janua

janua inter anticam et posticam media, *h. e.* e vestibulo ferens in atrium. *αὔλειος* e platea fert in vestibulum, *αὐλὴν*, *Ern.* area, subdiale spatium. Ἐνθά δὲ καὶ μέσσαυλος ἐλήλατο, *Apoll. Rhod.* 3, 235.

Μεσαύχην, ενος, ὁ ᾗ ἡ, media cervice ligatus, *Hes.* Ex μέσος et αὐχήν.

Μεσεγγυάομαι, ῶμαι, fut. ήσομαι, apud sequestrem pecuniam deponendam stipulor, *Gl. V.* μεσεγγυῶ, sequestro. A

Μεσεγγύη, ης, ἡ, sequestratio, *Gl. V.*

Μεσεγγύημα, ατος, τὸ, id quod apud sequestrem deponitur; (2) sponsio mercedis, pactio mercedis occulta. A præc.

Μεσεγγυητὴς, ῦ, ὁ, fidejussor, *Gl. V.* Ab eod.

Μεσέγγυος, ȣ, ὁ, sequester, sponsor, fidejussor, qui est inter duas partes medius.

Μεσεντέριον, ȣ, τὸ, mesenterium, lactes, *Gl. V.* Ex μέσος et ἔντερον.

Μεσέντερον, ȣ, τὸ, idem et ex iisd.

Μεσέρκιος, ȣ, ὁ, *Hes.* epith. Jovis; forsan, quod in medio ἕρκει statui et coli soleret.

Μεσεύω, medius sum, utriusque sum particeps ambigo inter utrumque. Μεσεύειν κατὰ τὰς δόξας, *Aristot.* A μέσος.

Μεσήγαιος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, al. μεσόγαιος.

Μεσηγὺ et μεσσηγὺ, item μεσηγὺς, vel μεσσηγὺς, *adv.* in medio, inter; (2) interim, interea, medio spatio vel tempore. Μεσσηγὺς γαίης τε ᾗ ȣρανȣ̃ ἀστερόεντος, *Il.* 5, 769. Ex μέσος et γῆ, (potius ηγυς est mera terminatio, nisi ab ἄγω repetatur, *Ern.*)

Μεσήεις, ήεσσα, ῆεν, mediocris. A μέσος.

Μεσῆλιξ, ικος, ὁ ᾗ ἡ, qui mediæ ætatis est.

Μεσημβρία, ας, ἡ, meridies; (2) plaga meridionalis; (3) pro ἀκμὴ, ut ætatis, gloriæ, &c. Ex μέσος et ἡμέρα.

Μεσημβριάζω, fut. άσω, meridior, meridie dormio. Sol etiam dicitur μεσημβριάζειν, pro μεσȣρανεῖν, in medio cœlo esse, *Poll.* A

Μεσημβριάω, ῶ, in medio cœlo sum, de sole, *Apollon.* ubi μεσημβριόωντος, pro μεσημβριῶντος, μεσημβριάοντος, *Gl. V.* μεσημβριῶ, meridior. Ab eod.

Μεσημβρίζω, meridior, *Strabo.* Ab eod.

Μεσημβρινὸς, ἡ, ὸν, meridianus; (2) meridiei propinquus. Ab eod.

Μεσημέριος, ία, ιον, meridianus. Ab eod.

Μεσήπειρος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, mediterraneus.

Μεσηρεύειν, medius esse, *Hes.* A

Μεσήρης, *Poet.* μεσσήρης, εος, ὁ ᾗ ἡ, medius. A μέσος.

Μέσης, ȣ, ὁ, venti nomen *apud Aristot.* Meteor.

Μεσιδιόομαι, idem quod μεσεγγυάομαι.

Μεσιτεία, ας, ἡ, interventus, sequestratio, arbitrium, arbitratus, *Gl. V.* A μεσίτης.

Μεσιτεύω, fut. εύσω, mediator sum, interpretem ago, interpono me, intervenio, sequestro, *Gl. V.* (2) in medio sum; (3) interjectus sum inter; (4) apud sequestrem depositus sum. Ἐμεσίτευσεν ὅρκῳ, *Hebr.* 6, 17. A

Μεσίτης, ȣ, ὁ, qui est medius inter duo, interventor, conciliator, pacificator, sequester, arbiter, *Gl. V.* etiam arbiter ac testis promissi, et ultor non servati; (2) internuntius, interpres. A μέσος.

Μεσίτιος ἄρχων, (ita enim videtur legendum *apud Aristot.* pro μεσίδιος et μεσήτιος,) princeps medius, in neutram partem inclinans. A præc. (vel μεσίτιος, a μεσιτεύειν, vel etiam μεσίδιος cum reperiatur μεσσίδιος et μεσιδιῦσθαι, *Ern.*)

Μεσῖτις, ἡ, fœm. a μεσίτης.

ΜΕ΄ΣΚΟΣ, vellus, pellis, *Hes.*

Μεσοβασιλεία, ας, ἡ, et -ίλειον, ȣ, τὸ, interregnum.

Μεσοβασίλειος, ον, ad interregnum pertinens, *Suid.* A

Μεσοβασιλεὺς, έως, ὁ, interrex.

Μεσόβοιον, ȣ, τὸ, idem quod μέταβον.

Μεσόγαια et μεσόγεια, ἡ, mediterranea regio, *Thucyd.*

Μεσόγαιος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, vel μεσόγαιος, αία, αιον, mediterraneus. Ex μέσος et γαῖα.

Μεσογάστωρ, ορος, ὁ ᾗ ἡ, medio ventre cinctus.

Μεσόγειος, εία, ειον, vel μεσόγειος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, mediterraneus. Ex μέσος et γῆ. Hinc

Μεσογειότης, ητος, ἡ, mediterraneæ regiones.

Μεσόγεως, ω, ὁ ᾗ ἡ, mediterraneus, *Att.*

Μεσογεωτικοὶ, mediterranei, *Philox.*

Μεσογονάτιον, sive μεσογόνιον, ȣ, τὸ, internodium calami seu arundinis. Ex γόνυ.

Μεσόγραφος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, semiscriptus, in medio exaratus. Μεσογράφȣς, lineas medias vocant mathematici, cum mesolabio instrumento anquirunt media proportionalia.

Μεσοδερκὴς, ὲς, medio spectabilis, *Man.*

Μεσόδικοι, dicuntur a quibusdam judices, quia medii in judicando esse debeant. Ex μέσος et δίκη.

Μεσόδμη, ης, ἡ, trabs magna, per mediam trajecta domum transverse, trabes minores vel pavimentum sustinens; (2) columna in medio posita; (3) trabs transversa in navis foramine pertusa, cui inditur malus, *Ph.* μεσόδμη, pergula. Ex μέσος et δέμος.

Μεσόζευγμα, τὸ, *ap. Gramm.* cum in medio clausulæ positum verbum præcedentia sequentiaque connectit, *Steph.*

Μεσοκάρπιον, ȣ, τὸ, quod est in medio καρπȣ̃.

Μεσοκνήμιον, ȣ, τὸ, cruris medium. Ex μέσος et κνήμη.

Μεσόκοιλος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, in medio concavus.

Μεσόκοιλος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, media pars navis. Τὸν ἰσὸν ἐκ τῶν μεσοκοίλων ἀπάξαντες, *Lucian. Amor.* 6.

Μεσόκοπος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, intermedius, *Hes.* Μεσοκόποι αὐλοὶ, tibiæ mediæ magnitudinis, minores perfectis. *Apud Athenæum* μεσόκοπος dicitur meretrix quæ ætate est media. Ex μέσος et κόπτω.

Μεσόκρανον, ȣ, τὸ, capitis vertex.

Μεσοκρινὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, ut μεσοκρινεῖς κίονες, *Poll.* columnæ in metallifodinis et fulcimenta sustinendæ terræ. Ex κρίνω.

Μεσοκύνιον, ȣ, τὸ, suffrago, tali pedis cum tibia compago. Ex μέσος et κύων.

Μεσόκωλον, ȣ, τὸ, pars mesenterii a crassis intestinis usque ad tenuia; (2) mesenterium.

Μεσολαβέω, ῶ, f. ήσω, medium capio, medium prehendo; (2) in medio cursu prehendo, intercipio; (3) interrumpo; (4) cohibeo, reprimo; (5) sum medius. Μεσολαβηθεὶς ὑπὸ τῆς πεπρωμένης, *D. Sic.* A

Μεσολαβὴς, ὲς, qui medium corripit, ferit, pungit. Ἔτυψεν δίκαν διφρηλάτȣ μεσολαβεῖ κέντρῳ, *Æschyl. Eumen.* 155. Ex μέσος et λαμβάνω.

Μεσολάβιον, ȣ, τὸ, mesolabium, instrumentum mathematicum.

Μεσόλευκος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, albo distinctus, candidos clavos, albas strias habens.

Μεσομήνιον, ȣ, τὸ, idus, *Philox.* Ex μήν.

Μεσομήρια, ων, τὰ, spatium inter femora seu femina. Ex μέσος et μήριον.

Μεσομφαλία, ἡ, idem quod

Μεσομφάλιον, τὸ, medius umbilicus; (2) umbilicus; (3) umbo seu umbilicus clypei. A

Μεσόμφαλος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, in medio umbilico situs; (2) placentæ genus; (3) phialæ genus, *Ern.* Ἵνα μεσόμφαλοι λέγονται μυχοὶ, ubi dicitur esse umbilicale adytum, *Eurip. Or.* 331.

Μέσον, ȣ, τὸ, meditullium. *Gl. V.* spatium. Ἐκ μέσȣ, in medio, quod omnibus propositum est. Τοῖς τρόποις ζητῶν σχέσθαι τὸ φιλότιμον ἐκ μέσȣ, blandis moribus quærens acquirere principatum quod in medio jacebat, *Eurip. Iphig. in Aul.* 342.

Μεσοναῦται, ων, οἱ, medii inter nautas et vectores.

Μεσόνεοι, ων, οἱ, remiges, qui in media nave sedent. Ex μέσος et νεὼς pro ναῦς.

Μεσονήστιμος, ȣ, ἡ, scil. ἑβδομὰς, quarta hebdomas quadragesimæ.

Μεσονύκτιον, ȣ, τὸ, media nox, intempesta, concubium, *Gl. V.* A

Μεσονύκτιος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, qui mediæ noctis est, ad mediam noctem pertinens. A νύξ.

Μεσοπαγὴς, metri causa μεσσοπαγὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, usque ad medium terræ defixus. Ex μέσος et πήγνυμι.

Μεσοπάλης, έος, ὁ ᾗ ἡ, qui ex medio vibratur. Ex μέσος et πάλλω.

Μεσοπεντηκοστὴ, ῆς, ἡ, Mesopentecoste, solemnitas inter Pascha et Pentecosten celebrari solita.

Μεσοπερσικὸς, ἡ, ὸν, semi-Persicus.

Μεσοπετὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, in medio volans, *Suid.* Ex μέσος et πέτομαι.

Μεσοπλεύριος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, qui in medio latere est. Ex μέσος et πλευρά.

Μεσόπλευρος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, idem.

Μεσοπόλιος, ὁ, ἡ, semicanus.

Μεσοπορία, ας, ἡ, media via. A

Μεσοπορέω, ῶ, fut. ήσω, mediam viam eo. A

Μεσοπόρος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, per medium incedens, in medio ambulans. Ex μέσος et πείρω.

Μεσοπόρφυρος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, clavis purpureis, sive purpura intertextus. Ex μέσος et πορφύρα.

Μεσοποταμία, ας, ἡ, spatium inter duo flumina; (2) Mesopotamia, regio Asiæ inter Euphratem et Tigrim. Ex ποταμός.

Μεσόπυκνοι, sc. τόνοι, *ap. Musicos*, qui media possident, *Steph.*

Μεσοπύργιον, ȣ, τὸ, muri pars inter duas turres, locus in muro ubi excubiæ. Ex πύργος.

Μεσοπωρέω, ῶ, in medio sum autumno. Ex μέσος et ὀπώρα.

Μεσόριον, ȣ, τὸ, terminus inter duas regiones medius, et eas disterminans.

ΜΕ΄ΣΟΣ, μέση, μέσον, medius; (2) qui est in conspectu, præsens; (3) τὰ ἐν μέσῳ, intermedia, præsentia, et impedimenta; (4) διὰ μέσȣ, interea, interjecto tempore: διὰ μέσȣ τινὸς, interprete aliquo. Hinc τὸ μέσον, ȣ, medium, et *Comp.* μεσαίτερος, cum *Superl.* μεσαίτατος.

Μεσοσέληνον, ȣ, τὸ, interlunium, *Gl. V.* A σελήνη.

Μεσόστυλον, et μεσοστύλιον, ȣ, τὸ, intercolumnium, *Gl. V.* A στύλος, *columna.*

Μεσοσυλλαβέω, ῶ, complector medium.

Μεσόσφαιρος, ον, epith. malabathri folia mediæ magnitudinis habentis.

Μεσοσχιδὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, in medio seu per medium fissus. Ex μέσος et σχίζω.

Μεσοτείχιον, ȣ, τὸ, pomœrium. Ἐξέβαλον ἐς τὸ μεσοτείχιον. *Appian. Bell. Annibal.* 29.

Μεσότης, ητος, ἡ, medietas, medium interjectum; (2) mediocritas, modus; (3) qualitas, ut ἐπίῤῥημα μεσότητος, adverbium qualitatis. A μέσος.

Μεσότοιχον, ȣ, τὸ, paries intermedius, paries intergerinus, *Gl. V.* Ex τοῖχος.

Μεσότοιχος, ȣ, ὁ, medius paries, *Gl. V.*

Μεσοτομέω, ῶ, fut. ήσω, medium seco, per medium seco. A

Μεσότομος, *Poet.* μεσσότομος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, per medium sectus. Ex μέσος et τέμνω.

Μεσȣρανέω, ῶ, f. ήσω, in medio cœlo sum. Ex μέσος et ȣρανός. Hinc

Μεσȣράνημα, ατος, τὸ, medium cœli; (2) quum sidus in summo cœlo est, seu medium cœli tenet.

Μεσȣράνησις, εως, ἡ, idem et ab eod.

Μεσȣρία, ας, ἡ, funis nauticus, quo vela demittuntur. Ex μέσος et ȣ̃ρος.

Μεσȣράνιος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, qui in medio cœli est. Hinc τὸ μεσȣράνιον, ȣ, umbilicus cœli.

Μεσȣ́ριον, ȣ, τὸ, terminus, limes inter duas regiones, *Ion.* pro μεσόριον. Ex μέσος et ὅρος.

Μεσῶντος, part. præs. act. f. g. *contr.* pro μεσοῶντος. A μεσόω.

Μεσοφανὴς, *Poet.* μεσσοφανὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, in medio apparens. Ex μέσος et φαίνω.

Μεσοφαράγγιον, ȣ, τὸ, convallis, *Phil.* Ex μέσος et φάραγξ, *vallis.*

Μεσοφλέβιον, ȣ, τὸ, intervenium, *Gl. V.* A φλέψ.

Μεσόφρυον, ȣ, τὸ, medium inter supercilia. *Gl. V.* intercilium. Ex μέσος et ὀφρύς.

Μεσόχθων, ονος, ὁ ᾗ ἡ, mediterraneus.

Μεσόχλοος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, dimidia ex parte virens.

Μεσό-

Μεσόχορος, ου, ὁ ϗ ἡ, medius chori, chori præfectus. *Gl. V.* manuductor.

Μεσοχώρος, ου, ὁ ϗ ἡ, mediterraneus, *Gl. V.* A μέσος et χώρα.

Μεσόω, ῶ, fut. ώσω, sum in medio. Ἐν ἀρχῇ πῆμα, κοὐδέπω μεσοῖ, malum inchoatum est, nondum est in medio, *Eurip. Med.* 60. A μέσος.

ΜΕΣΠΙ'ΛΗ, ης, ἡ, mespilus, arbor. Hinc

Μέσπιλον, ου, τὸ, mespilum, fructus.

Μεσπιλώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, mespilo similis, mespilaceus, ad mespili naturam accedens.

Μέσσαβον, ου, τὸ, idem quod μέσαβον.

Μεσσάτιος, vide μεσάτιος.

Μέσσατος, vide μέσατος.

Μέσσαυλος, vide μέσαυλος.

Μεσσηγὺ, vide μεσηγύ.

Μεσσηγυδορποχέσης, ου, ὁ, inter cœnandum cacans. *Vox Hipponactea, ap. Eustath.* 1837. Ex μεσσηγὺ, δόρπον, et χέζω.

Μεσσήρης, medius. Ἐγγὺς τῆς ἱπποδρόμου πτωχάδος ἄσσων, ἔτι μεσσήρης, *Eurip. Iphig. in Aul.* 8. Idem quod μεσήρης.

ΜΕΣΣΙ'ΑΣ, ου, ὁ, Messias. *Vox Hebr.* Græce Χριστὸς, Lat. *Unctus.*

Μεσσογενὴς, ὁ, qui mediæ est ætatis, *Hes.*

Μεσσόθι, μεσσόθεν, *adv.* e medio.

Μεσσόθι, *adv.* in medio. A μέσος.

Μέσσος, μέσση, μέσσον, frequens *Poetis* est pro μέσος, unde et multa a μέσσος incipientia quærenda sunt sub incipientibus a μέσος.

Μεσσᾷ, dat. sing. f. g. *Dor.* pro μεσῇ.

Μεστοκάλαμος, ου, ὁ, arundo plena et solida.

ΜΕΣΤΟ'Σ, ἡ, ὸν, plenus, refertus, cumulatus.

Μεστότης, ητος, ἡ, plenitas, *Gl. V.*

Μεστόω, ῶ, fut. ώσω, impleo, repleo, refercio; perf. pass. part. μεμεστωμένος, fartus, confertus. Παῦσαι πρὶν ὀργῆς κἀμὲ μεστῶσαι λέγων, *Soph. Aj.* 286. A μεστός.

ΜΕ'ΣΦΑ, *Poet.* dum, donec, usque ad.

Μέσως, *adv.* mediocriter, modice, moderate.

ΜΕΤΑ', *præpositio cum genit.* (1) una, una cum; *cum dat.* (2) cum; (3) in; (4) per; *cum accus.* (5) post, trans, ultra; (6) in; (7) inter; (8) ad; (9) adversus; (10) propter. *In compositione* cum, post, trans, inter, in qua tamen etiam nonnunquam abundat, sed sæpius etiam mutationem infert servit Periphrasi, ut οἱ μετ' αὐτῷ, socii ejus, οἱ μεθ' ὑμᾶς, posteri. (Sed μέτα, idem quod μέτεστι, particeps sum. Σὺ γὰρ μετ' ἀνδρῶν; tune igitur habendus es inter viros? *Eurip. Andr.* 591.

Μεταβαίνω, f. βήσομαι, transeo, transgredior, migro, digredior. p. μεταβέβηκα; a. 2. μετέβην part. μεταβὰς, transgressus; imperat. μετάβηθι, transi. Μεταβέβηκεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν, *Joan.* 5, 24. Παρεκάλεσαν ὅπως μεταβῇ ἀπὸ τῶν ὁρίων αὐτῶν, *Matt.* 8. ult. Ἡ πτηνὸς ἄνω μεταβὰς βίοτον, *Eurip. Hippol.* 1292.

Μεταβαλῇ, 3. sing. aor. 2 conj. pass. verbi

Μεταβάλλω, muto, inverto, obverto, et *intell.* ἐμαυτὸν, mutor; (2) migro, in aliam regionem commeo, transeo, sum transfuga (3) concoquo, putrefacio, corrumpo, ut etiam *Lat. mutare*; (4) perdo, amitto. *In med.* muto, transfero; (2) transeo, perfuga sum; (3) degenero; (4) pœnitet me. mentem muto; (5) vendo et permuto. Χαλεπῶς ὀργὰς μεταβάλλουσι, *Eur. Med.* 121. Μετεβάλλοντο τοὺς τρόπους, *Aristoph. Vesp.* 1450. Ταχὺ τὸν εὐτυχῆ μετέβαλε δαίμων, *Eur. Her. Fur.* 887.

Μεταβάπτω, f. ψω, alio colore inficio.

Μεταβὰς, aor. 2. part. act. verbi μεταβαίνω.

Μεταβάσαι, aor. 1. inf. act. *Dor.* pro μεταβῆσαι.

Μετάβασις, εως, ἡ, transitio, transitus, migratio; (2) figura rhetorica, transitio.

Μεταβάτης, ου, ὁ, desultor, *Ph.*

Μεταβατικὸς, ἡ, ὸν, transitivus.

Μεταβατικῶς, *adv.* transitive, transitu.

Μεταβεβήκαμεν, 1. pl. perf. ind. act.

Μεταβῇ, 3. sing. aor. 2. conj. act.

Μεταβήσεται, 3. sing. fut. 1. ind. med. verbi μεταβαίνω.

Μεταβιάζομαι, f. άσομαι, vim infero. Μεταβιάσαντο τὴν φύσιν, *Aret.*

Μεταβιβάζω, fut. άσω, transfero, averto, alio abduco. Νῦν γὰρ δαίμων φανερῶς εἰς ἀγαθὰ μεταβιβάζει, *Aristoph. Pace,* 952.

Μεταβλαστάνω, fut. στήσω, germen muto, aliud germen edo. Αὐτομαι ; μεταβλαστάνει, *Theophr.*

Μεταβλέπω, fut. ψω, prospicio, inspicio.

Μεταβληθῶσι, 3. pl. aor. 1. conj. pass. verbi μεταβάλλω. Unde

Μεταβλητικὸς, ἡ, ὸν, mutabilis; (2) mutationem [illegible]

Μετάλλημα, τὸ, mutatio, *Man.*

Μεταβλητὸς, ἡ, ὸν, mutabilis. A μεταβάλλω.

Μεταβοθρεύω, in alium scrobem transfero, *Hes.* Ex βόθρος.

Μεταβολεὺς, έως, ὁ, qui merces mercibus vel pecunia commutat, propola; (2) interpres. A

Μεταβολὴ, ῆς, ἡ, mutatio, commutatio, translatio; (2) eleganter dicitur de quavis rerum humanarum conversione, sed fere in deterius, ut adverso prælio, &c. A μεταβάλλω. Hinc

Μεταβολία, ας, ἡ, permutatio, *Sirac.* 37, 11.

Μεταβολικὸς, ἡ, ὸν, mutabilis, commutabilis.

Μετάβολος, ου, ὁ, negotiator, propola. *Gl. V.* mango, venalitiarius. A μεταβάλλω.

Μεταβουλεύομαι, f. εύσομαι, muto consilium vel sententiam; (2) me pœnitet.

Μεταβουλεύω, statuo, *Hom.*

Μετάβουλος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui cito consilium mutat. Ex βουλή.

Μετάγγελος, ου, ὁ ϗ ἡ, internuncius; (2) nuncius.

Μεταγγίζω, f. ίσω, in aliud vas fundo, elutrio, decapulo, transfundo. Ex ἄγγος.

Μεταγγισμὸς, οῦ, ὁ, de vase in vas transfusio, elutriatio. A præc.

Μεταγειτνιὼν, ῶνος, ὁ, mensis Atheniensium, qui initium cepit in Junio nostro.

Μεταγενέστερος, έρα, ερον, posterior, *Phil.* μεταγενέστεροι, minores, posteri, *Gl. V.* A

Μεταγενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, postnatus. Ex μεταγίγνομαι, vel μεταγίνομαι, sum post; post nascor.

Μεταγεννάω, immuto, qu. recreo; de vino animos afficiente, *ap. Jos.*

Μεταγιγνώσκω, *in pass.* condono, remitto. Αἴας μετεγνώσθη θυμὸν Ἀτρείδαις, iram condonarit Atridis, *Soph. Aj.* 717.

Μεταγινώσκω, sententiam muto; (2) resipisco, pœnitet me, aor. 2. μετέγνων inf. μεταγνῶναι. Μετέγνων ϗ τὰ πρόσθ' εἰρημένα, *Eur. Med.* 64.

Μεταγκεία, ας, ἡ, vallis. Ex ἄγκος.

Μεταγλωττιστὴς, οῦ, ὁ, interpres.

Μετάγνοια, ας, ἡ, idem quod

Μετάγνωσις, εως, ἡ, mutatio sententiæ; (2) pœnitentia. A μεταγινώσκω.

Μεταγραφεὺς, έως, ὁ, exscriptor, qui transcribere solet. A μεταγράφω.

Μεταγραφὴ, ῆς, ἡ, descriptio sive transcriptio libri. Ab eod. Hinc

Μεταγραφικὸς, ἡ, ὸν, πταῖσμα μεταγραφικὸν, peccatum in scribendo, permutatione literarum.

Μεταγράφω, f. ψω, transcribo, describo; (2) in aliam linguam transfero; (3) muto scriptum, muto pingendo seu fucando; abrogo, scil. τὸν νόμον, legem. Αὖθις μεταγράφω καλῶς πάλιν εἰς τῆσδε δέλτον, *Eur. Iph. in Aul.* 107.

Μετάγω, f. ξω, transfero, traduco; (2) circumago. Πέρα μοίρας (invito fato) ψυχὴν τερπομένην μετάγειν, *Epigramm.*

Μεταγωγὴ, ῆς, ἡ, translatio, traductio, transvectio. A μετάγω.

Μεταγωγὸς, οῦ, ὁ, translator. Ab eod.

Μεταδαίνυμαι, cum aliis epulor, sum particeps epuli. Οὐ σέο γε πατὴρ μεταδαίνυται ἡμῖν, *Il.* 22, 498.

Μεταδαίομαι, idem, *Il.* 23, 207.

Μεταδεδογμένος, ένη, ένον, qui mutavit consilium vel opinionem, *Reb.* Ex δοκέω.

Μεταδειπνέω, cœno post jejunium; *item*, post statum cœnæ tempus.

Μεταδέω, solvo, et alibi alligo, *Xen.*

Μεταδήμιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui in populo versatur, qui præsens est in populo. Ex δῆμος.

Μεταδηρὸν, diu, *Ap.*

Μεταδιαιτάω, ῶ, f. ήσω, vitæ genus commuto.

Μεταδιδάσκω, f. αξω, dedoceo, dedocens priora nova doctrina imbuo; (2) dissuadeo, aliud persuadeo; *pass.* dedisco. (2) Κάτωνος δ' αὐτοὺς μεταδιδάξαντος, *App. Bell. Civ.* 2, 23.

Μεταδιδοὺς, præs. part. act. verbi

Μεταδίδωμι, f. δώσω, impertior, communico; tribuo.

Μεταδιωκτέον, *adv. posit.* persequendum est, insequendum est. A μεταδιώκω. Unde

Μεταδίωκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, persequendo captus.

Μεταδιώκω, fut. ξω, persequor, insequor; (2) summo studio inquiro, sector. Μεταδιώκειν τὴν τιμωρίαν, *Plat.* Hinc

Μεταδίωξις, εως, ἡ, persecutio, petitio, *Gl. V.*

Μεταδοίης, 2. sing. a. 2. opt. act. verbi μεταδίδωμι.

Μεταδοκεῖ μοι, mutavi sententiam, aliter videtur.

Μεταδοξάζω, f. άσω, opinionem muto, *Plat.*

Μεταδόρπια, ων, τὰ, secundæ cœnæ, postcœnia. Ex δόρπος.

Μεταδορπίσματα, τὰ, idem quod μεταδόρπια, τὰ, *V. L.*

Μεταδόρπιος, ου, ὁ ϗ ἡ, cœnatus.

Μετάδοσις, εως, ἡ, communicatio, impertitio, collatio, erogatio. A μεταδίδωμι.

Μεταδοτικὸς, ἡ, ὸν, communicativus, qui libenter communicat; (2) qui libenter erogat, erogatorius. Ab eod.

Μετάδουπος, ου, ὁ ϗ ἡ, inter alios medius cadens, intermedius, incertus.

Μεταδρομάδην, *adv.* cursim, cursu. A

Μεταδρομὴ, ῆς, ἡ, transcursus, incursio, discursio. Ex τρέχω, curro.

Μετάδρομος, ου, ὁ, cursor; (2) animadversor, ultor. (2) μετάδρομοι κακῶν πανουργημάτων, *Soph. Elect.* 1387.

Μεταδροπάδην, *adv.* postea decerpendo postea colligendo. Ex δρέπω.

Μεταδύω, f. ύσω, post occido.

Μεταδῷς, 2. sing. a. 2. conj. verbi μεταδίδωμι.

Μεταείσεσθαι, fut. 1. inf. med. *Poet.* pro μετείσεσθαι, a μέτειμι, intersum.

Μεταζεύγνυμι, vel -ζευγνύω, f. ξω, transjungo.

Μεταθεῖναι, aor. 2. inf. act. verbi μετατίθημι.

Μετάθεσις, εως, ἡ, transpositio, permutatio; (2) translatio; (3) fig. gramm. quum literæ transponuntur. A μετατίθημι.

Μεταθέω, curro post; (2) transcurro; f. μεταθεύσομαι.

Μεταθωρήσσομαι, thorace munior, loricor, armor, *Iliad.* 20, 329. πόλεμον μεταθωρήσσοντο, ubi potius legendum πόλεμον μέτα θωρήσσοντο.

Μεταΐγδην, *adv.* insequendo cum impetu. A μεταΐσσω.

Μεταΐζω, consideo, una sedeo, *Od.* 16, 362.

Μεταΐξας, aor. 1. part. act. verbi μεταΐσσω.

Μεταίρω, transfero; (2) muto, transmuto; (3) transeo, migro; μετηρμένος, perfect. pass. part. translatus; μετάρας, aor. 1. part. act. transiens. Ἔα τι τόδε μεταίρεις ἐξ ἀκινήτων βάθρων; *Eur. Iph. in Tau.* 1160.

Μεταΐσσω, fut. ξω, insequor cum impetu; irruo. Καί με μεταΐξας μάρψη ταχέεσσι πόδεσσιν, *Il.* 21, 564.

Μεταιτέω, ῶ, fut. ήσω, partem rei peto, stipem peto, mendico. Μεταιτεῖν τῆς βασιληΐης, *Herodot.*

Μεταίτης, ου, ὁ, mendicus. A μεταιτέω.

Μεταίτιος, ου, ὁ ϗ ἡ, causæ culpæve particeps; (2) auctor et causa rei. (2) ταφῆς μεταίτιον, auctorem sepulturæ, *Eurip. Suppl.* 26. Μεταίτιον τοῦ πολέμου, *Herod.* 7, 156. Ex αἰτία.

Μεταίτας, ου, ὁ, mendicus, *Suid.*

Μεταίφνιος, ου, ὁ ϗ ἡ, repentinus, *Hes.* Ex μετὰ et αἴφνης, repente.

Μεταίχμιον, ου, τὸ, spatium inter duas acies; (2) interstitium inter res quaslibet. Ex μετὰ et αἰχμή.

Μεταίχμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, intermedius, medius; proprie inter duas acies.

Μετακαθίζομαι, alio loco consideo, sedem muto.

Μετακαθίζω, f. ίσω, transpono, alia sede loco.

Μετακαθοπλίζω, f. ίσω, aliter armo, *Suid.*

Μετακαλέω, ῶ, fut. ήσω, ad me voco, accerso; (2) revoco, aor. 1. pass. μετεκλήθην, accersitus sum. Μετεκάλει τὸν ἱερέα, *Aristoph. Plut.* 1182.

Μετακάρπιον, ου, τὸ, pars manus a junctura usque ad digitorum fissuram. Ex καρπός.

Μετα[illegible], transfundo.

Μετακαταψύχω, fut. ξω, refrigero.

Μετάκειμαι, alio loco positus sum; μετακείμενος, translatus; etiam de vocibus metaphoricis.

Μετακενόω, f. ώσω, defundo, transfundo, *Gl. V.*

Μετακεράννυμι, miscendo tempero.

Μετάκερας, ατος, ὁ καὶ ἡ, καὶ τὸ, temperatus, tepidus.

Μετακέρασμα, ατος, τὸ, temperamentum, aqua tepida. A præc.

Μετακιάθω, transeo; (2) arcesso. Φωριαμὸν μετεκίαθεν, abiit allatum arculam, *Apoll. Rhod.* 3, 802. Τρῶας καὶ Λυκίους μετεκίαθε, *Il.* 16, 685. Ex κίω.

Μετακινέω, ῶ, fut. ήσω, transmoveo, dimoveo, loco moveo, fugo; (2) muto, labefacio. Μετακινοῦνται δ' ἐν ταῖς ἑτέραις ὥραις, *de unguentis*, Theoph. Hinc

Μετακίνημα, ατος, τὸ, dimotio, emotio.

Μετακίνησις, εως, ἡ, dimotio, mutatio, transportatio. Ab eod.

Μετακινητέος, έα, έον, transponendus.

Μετακινητὸς, ἡ, ὸν, qui transmoveri seu dimoveri potest, mutabilis. Ab eod.

Μετακιρνάω, ῶ, tempero; μετακιρνάομαι, ῶμαι, temperor; μετακιρνώμην, imperf.

Μετακίω, idem quod μέτειμι, seu μετέρχομαι.

Μετακλαίω, fut. αύσω, lacrymis et fletu prosequor, *Il.* 11, 763. Μετακλαίομαι eodem sensu *Eur. Hec.* 213.

Μετακλαύσεσθαι, fut. 1. inf. med.

Μετακλείω, f. είσω, mutato nomine appello. Στροφάδας δὲ μετακλείουσ' ἄνθρωποι, *Apoll.*

Μετάκλησις, εως, ἡ, advocatio, accitus. A μετακαλέω.

Μετακλητέος, acciendus, *Gl. V.* Ab eod.

Μετακλίνω, dimoveo, declino; μετακλινθεὶς, aor. 1. part. pass. inclinatus, *Il.* 11, 509. Hinc

Μετάκλισις, εως, ἡ, inclinatio, deflexio, reclinatio; (2) fig. rhetor. al. μετάληψις.

Μετακλύζω, post eluo, seu clystere.

Μετακομιδὴ, ῆς, ἡ, transvectio, *Gl. V.*

Μετακομίζω, f. ίσω, proprie, alio dormitum traduco; (2) sopio, *trop.* finio.

Μετάκοινος, ον, communis.

Μετακομίζω, fut. ίσω, transveho, transporto.

Μετακοσμέω, ῶ, fut. ήσω, aliter compono, in alium statum compono, melius constituo. Μετακοσμῆσαι τὸν λόγον, emendare, *Luc.* Hinc

Μετακόσμησις, εως, ἡ, in melius constitutio, alia compositio; (2) cultus sive ornatus immutatio. Καὶ τῆς ἄλλης θεραπείας τῇ μετακοσμήσει, *Arr. Hist. Alex.* 4, 9.

Μετακόσμιος, ον, qui est extra, velut ultra mundum. A κόσμος. Unde

Μετακόσμια, ων, τὰ, loca extra mundum, qualis intermundia Epicuri.

Μετακρέω, f. έσω, muto cursum, sententiam.

Μετακτίζω, aliter condo, seu formo, transformo.

Μετακυκλέομαι, circumagor, vagor, erro.

Μετακυλινδέω, ῶ, fut. ήσω, de loco in locum volvo, volvendo transfero.

Μετακύμιον, ου, τὸ, fluctuum intervallum. A

Μετακύμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, post fluctus adveniens, fluctibus succedens; (2) tranquillus, seu qui post fluctus tranquillitatem præstat; (3) *tropice* liber, vacuus a malis quibus affligebatur. Εἰ γὰρ μετακύμιος ἄτας σὺ φανείης, serenator fluctuum calamitatis, *Eurip.* [illegible] 91. A κῦμα.

Μεταλαβεῖν, aor. 2. inf. act. verbi μεταλαμβάνω.

Μεταλαγχάνω, mutatis vicibus sortior, mutata sorte obtineo; (2) particeps fio, participo; μεταλαχεῖν, aor. 2. inf. Μεταλαχὼν αἰσχύνης, *Plato.*

Μεταλαμβάνω, participo, percipio, cum alio accipio, particeps fio; (2) communico, *de S. Cœna*; (3) post accipio, uno relicto, alterum capio; (4) commuto, permuto; (5) interpretor verbum, verto; (6) muto; (7) vicissim accipio; (8) adsumo; (9) transsumo, *Gl. V.* μεταλαμβάνομαι, vindico; μεταλαβεῖν, aor. 2. inf. μεταλαβὼν, part. Οὐ μεταλαβὼν πέμπτον μέρος τῶν ψήφων, *Plato.* Εἰ δέ τις ἄλλος αὐτοῦ μεταλάβοι, *Luc.*

Μεταλαμπαδεύω, lampada trado; (2) alteri trado. A λαμπάς.

Μεταλγέω, doleo, indignor, detrecto; (2) dolorem cum alio participo.

Μεταλδήσκω, produco, genero.

Μεταλήγω, fut. ξω, desino, desisto, cesso. Ταῦτα κε οἱ τελέσαιμι μεταλήξαντι χόλοιο, *Il.* 9, 157.

Μεταλήξαντι, dat. sing. a. 1. part. act.

Μεταληπτέον, postea accipiendum est.

Μεταληπτικὸς, ἡ, ὸν, participandi vim habens; (2) suscipiendi vim habens, susceptivus; (3) pertinens ad μετάληψιν, figuram. A μεταλαμβάνω. Unde

Μεταληπτικῶς, *adv.* per Metalepsin.

Μεταληπτὸς, ἡ, ὸν, cujus aliquis potest fieri particeps; (2) qui potest exponi.

Μετάληψις, εως, ἡ, participatio; (2) commutatio, permutatio; (3) sumptio, acceptio, perceptio, *Gl. V.* (4) Metalepsis, figura.

Μετάλλα, 2. sing. præs. imperat. act. *contr.* pro μετάλλαε, a μεταλλάω, *perscrutor.*

Μεταλλαγὴ, ῆς, ἡ, mutatio, immutatio; (2) abitus. A μεταλλάσσω.

Μετάλλαξις, εως, ἡ, idem et ab eod.

Μεταλλακτὴρ, ῆρος, ὁ, mutabilis, inconstans; (2) reconciliator.

Μετάλλακτος, ον, idem.

Μεταλλάσσοντας, acc. pl. f. 1. part. act. verbi

Μεταλλάσσω, vel μεταλλάττω, fut. ξω, muto, immuto, transmuto; (2) inverso ordine quid facio; (3) μεταλλάττειν, migrare, mori; μετηλλαχέναι, perf. inf. μετηλλαχὼς, part. defunctus; pass. μετηλλαγμένος, mutatus. Εἶτ' αὖθις ὀρνίθων μεταλλάξας φύσιν, *Aristoph. Av.* 117.

Μεταλλάω, ῶ, fut. ήσω, scrutor, inquiro, studiose investigo, interrogo, percunctor. Ἕκαστα μεταλλᾷ, *Odyss.* 14, 128. A μέταλλον.

Μεταλλεία, ας, ἡ, metallorum scrutatio; (2) locus in quo metallum est, fodina metallica; (3) ductus subterraneus, quo cuniculi aguntur; (4) omnis pervestigatio, indagatio, inquisitio. A

Μεταλλεὺς, έως, ὁ, metallorum scrutator et effossor, metallicus; (2) qui cuniculos agit; (3) faber ferrarius, *Suid.* Ab eod.

Μεταλλευτὴς, οῦ, ὁ, metallarius, *Suid.*

Μεταλλευτικὸς, ἡ, ὸν, metallicus; (2) pertinens ad fodienda metalla. Hinc μεταλλευτικὴ, scil. τέχνη, ars metallica. Ab eod.

Μεταλλευτὸς, ἡ, ὸν, quod a metallicis effoditur et elaboratur. Ab eod.

Μεταλλεύω, fut. εύσω, metalla eruo; (2) cuniculos ago, sc. in obsidione; (3) scrutor et investigo, rimor; (4) transformo, transverto. Μεταλλευόμενα ἐκ γῆς, *Aristot.* A μέταλλον.

Μεταλλητὸς, investigandus, *Pind.*

Μεταλλίζω, ad metalla damno; μεταλλίζεσθαι, ad metalla damnari. A μέταλλον.

Μεταλλικὸς, ἡ, ὸν, metallicus; (2) qui in metallis generatur. Ab eod. Unde

Μεταλλίτης, ου, ὁ, metallicus. Hinc

Μεταλλῖτις (γῆ), -ίτιδος, terra metallica.

ΜΕ'ΤΑΛΛΟΝ, ου, τὸ, metallum; (2) metalli fodina, locus in quo metallum reperitur; μέταλλα etiam cuniculi ad evertendas urbes. Vide *Ern.*

Μεταλλουργεῖον, ου, τὸ, metalla, officina metallorum.

Μεταλλουργέω, ῶ, fut. ήσω, metalla effodio. A

Μεταλλουργὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, metallicus, qui metalla scrutatur. Ex μέταλλον et ἔργον, *opus.*

Μεταλλόχρυσος, ον, fodinas aureas habens, *P. Sil.*

Μεταλλῶ, μεταλλεῖν, idem quod μεταλλεύειν.

Μετάλμενος, insiliens, irruens, *apud Hom.* pro μεθαλλόμενος, *Il.* 5, 336.

Μεταλωφάω, ῶ, fut. ήσω, post respiro, tandem respiro, *Rob.*

Μεταλωφέω, f. ήσω, desino.

Μεταμάζιος, ου, ὁ καὶ ἡ, medius inter mammillas. Ex μαζός.

Μεταμαθέσθαι, præs. inf. med. verbi μεταμαί-[illegible]

Μεταμανθάνω, omisso eo quod prius didiceram, aliud addisco; (2) post disco, disco post aliud; (3) discendi rationem dedisco, muto; (4) sententiam muto, omisso priori consilio aliud amplector, aor. 2. infin. μεταμαθεῖν partic. μεταμαθὼν. Οὐδ' ἂν μεταμαθοις; *Aristoph. Plut.* 924.

Μεταμείβω, fut. ψω, muto, permuto. Ὅς γὰρ τέκνων τέκνοις μεταμείβει, *Eur. Her. Fur.* 799.

Μετάμειψις, εως, ἡ, transmutatio. A præc.

Μεταμέλει, *impers.* pœnitet, f. μεταμελήσει, 3. 1. μεταμελήσει. Μετέμελεν αὐτῷ τῆς ὁδοῦ, *Luc.* Πρὸς ταῦτα βούλεσθ', ἢ τάχ' ὑμῖν φημὶ μεταμελήσειν, *Arist. Pa.* 1306. Hinc

Μεταμέλεια, ας, ἡ, pœnitentia, mutatio consilii.

Μεταμελέομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι, pœnitentia ducor, pœnitet me, resipisco. Μεταμελόμενος ἐπὶ τῇ παρέσει χρημάτων, *Phal.*

Μεταμεληθεὶς, aor. 1. part. pass.

Μεταμελητικὸς, ἡ, ὸν, pronus ad pœnitentiam. A μεταμελέομαι.

Μεταμέλητος, ἡ, ὸν, cujus non pœnitet.

Μεταμέλομαι, et μεταμελέομαι, f. ήσομαι, quandoque pœnitet me; pœnitentia ducor; μεταμελησόμενος, f. part. aor. 1. μεταμεληθεὶς, pœnitentia ductus. Ὤμοσε Κύριος, καὶ οὐ μεταμεληθήσεται, *Heb.* 7, 21.

Μεταμέλον, cum pœniteret. A μεταμέλει.

Μετάμελος, ου, ὁ, pœnitentia; (2) fervor, ira; (3) pœnitens. Ab eod.

Μεταμέλπομαι, simul cano. Τῇσι μὲν οὔτ' αἰσχρὴ μεταμέλπεται, *Hom. Ap.* 197.

Μεταμήθεια, ας, ἡ, pœnitentia, *Hes.* Quasi a μεταμηθεὺς, idem ac ἐπιμηθεύς.

Μεταμίγνυμι, fut. ίξω, commisceo. Τοῖσιν Ὀδυσσῆος μεταμίξομεν, *Odyss.* 22, 221.

Μεταμικρὸν, pro μετὰ μικρὸν, paulo post.

Μεταμὶξ, *adv.* mixtim. A μεταμίγνυμι.

Μετάμιξις, εως, ἡ, commixtio, mixtio.

Μεταμίσγω, misceo, *Odyss.* 18, 309.

Μεταμορφοῦσθε, 2. plur. præs. imperat. pass. *contr.* pro μεταμορφόεσθε, a

Μεταμορφόω, ῶ, f. ώσω, transformo, transfiguro. Μεταμορφούμεθα ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν, 2 *Cor.* 3, 18. Μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αὐτῶν, *Matt.* 17, 2. Hinc

Μεταμόρφωσις, εως, ἡ, in aliam formam mutatio.

Μεταμόσχευσις, εως, ἡ, propago, *Gl. V.* A

Μεταμοσχεύω, fut. εύσω, transplanto.

Μεταμπίσχομαι, vestem muto.

Μεταμφιάζω, et μεταμφιάζομαι, idem; (2) *tropice* muto genus vitæ, mores, &c. μεταμφιασάμενος, aor. 1. part. med.

Μεταμφιέννυμαι, fut. μεταμφιέσομαι, idem. Τὴν πορφυρίδα μεταμφιέσομαι, *Luc.* Εἰς πτωχικὸν πλάσμα μετημφιέννυτο, *Heliod.*

Μεταμφίσκω, idem quod μεταμφιέννυμι, *Steph.*

Μεταμώλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, vanus, irritus. Τὰ δὲ πάντα θεοὶ μεταμώλια θεῖεν, *Il.* 4, 363. A

Μεταμώνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. Ex μετὰ et ἄνεμος, vel ex μετὰ, μὴ, et ὀνῶ, *juvo.* (vel ex μετὰ et μάω, μάομαι, *studeo, cupio*: ωλιος et ωνιος sunt meræ terminationes, *Ern.*)

Μεταναγινώσκω, de sententia deduco. Εὑρὲ

γ'

γ' ἐξ ἀέλπτων Αἴας μετανεγνώσθη, *Soph. Aj.* 723.

Μετανάσταν, acc. sing. *Dor.* pro μετανάστην.

Μετανάστης, ου, ὁ, qui sedibus suis relictis alio habitatum concedit, pulsus patria, exsul; (2) colonus.

Μετανάσσω, prosilio, *Simm.*

Μετανάστασις, εως, ἡ, emigratio A μετανίστημι.

Μετανάστατος, ου, ὁ ἡ, qui demigrat. Ab eod.

Μεταναστεύω, f. εύσω, exsulo, solum muto, alio commigro, demigro; (2) emigrare facio. μεταναστεύομαι, migro; μεταναστεύω, transmigra. A

Μετανάστης, ου, ὁ, qui solum vertens alio commigrat, peregrinus, exsul; transfuga, migrator, *Gl. V.* (2) planeta. Μὴ δῆτ' ἀδικηθῶ, πιστεύσας καὶ μεταναστάς, *Soph. Œd. Col.* 174. A μεταναίω.

Μετανάστιος, ου, ὁ ἡ, qui sedibus suis relictis alio commigrat; (2) peregrinus, alienus; μετανάστιον ὕδωρ, *apud Nonnum*, aliena aqua. Ab eod.

Μετανάστρια, ας, ἡ, quæ alio commigrat; (2) profuga. A μετανάστης.

Μετανίσσομαι, sive μετανίσεομαι, item μετανείσομαι, transeo, *Il.* 16, 779.

Μετανέμω, divido, distribuo, impertior, *Rob.*

Μετανέομαι, adeo, accedo. Hinc part. μετανεύμενος, pro μετανέμενος, μετανεόμενος.

Μετανεύμενος, *Dor.* pro μετανεόμενος.

Μετανίζω, defundo in vas aliud, *Lex. Vulg.*

Μετανιπτρὶς, ίδος, ἡ, ut μετανιπτρὶς κύλιξ, poculum, quod, lotis a cibo manibus, offertur. Ex μετὰ et νίπτω.

Μετάνιπτρον, ου, τὸ, idem et ex iisd.

Μετανίσσεαι, 2. sing. præs. ind. med. *Ion.* pro μετανίσσεσαι, a

Μετανίσσομαι, idem quod μετανείσσομαι. Τὴν Μενελάου μετανισσόμεναι ξυνὰν ἄλοχον, *Eur. Tro.* 130.

Μετανίστημι, sedibus pello, migrare facio, cogo, transfero; μετανίσταμαι, sedibus pellor, migro; transfugio, *Gl. V.* μετανέστην, aor. 2. migravi; μεταναστῆναι, infin. migrare; μεταναστὰς, part. profectus; migro, emigro.

Μετανοέω, ῶ, sententiam et mentem muto; (2) resipisco, pœnitet me. Μετανόησον οὖν ἀπὸ τῆς κακίας σου, *Act.* 8, 22. ἐκ τῶν φόνων, *Apocal.* 9, 21.

Μετάνοια, ας, ἡ, mutatio consilii, partium, &c. (2) resipiscentia, pœnitentia. Ex μετὰ et νοῦς.

Μεταντλέω, ῶ, fut. ήσω, transfundo hauriendo.

ΜΕΤΑΞΑ, ης, ἡ, sericum. Voc. barbaricum.

Μεταξὺ, *adv.* inter, in medio; (2) interim dum, interea dum, cum; (3) cum ὁ, ἡ, τὸ, intermedius, medius; (4) *Gramm.* dicunt μεταξὺ, cum volunt vocem interjectam esse inter alias, pro quo et dicunt διὰ μέσου εἶναι (5) *interp. interdum* postea, sed ea significatio dubia est. A μέσσαι.

Μεταξύτης, ἡ, abstractum e præc. *ap. Iambl.*

Μεταξυλογέω, f. ήσω, inter dicendum multa interpono, quæ quasi per parenthesin dicantur, *Suid.* Ex μεταξὺ et λέγω.

Μεταξυλογία, ας, ἡ, interlocutio, interfatio.

Μεταξυτριγλύφιον, ου, τὸ, intercolumnium, spatium epistylii inter triglyphum et proximam partem, *Rob.* Ex μεταξὺ et τρίγλυφος.

Μεταπαιδαγωγέω, ῶ, fut. ήσω, aliter erudio.

Μεταπαιδεύω, fut. εύσω, idem.

Μεταπαιφάσσομαι, transluceo, *Apollon.*

Μεταπάλλομαι, sortior cum, *Il.* 24, 400.

Μεταπαύομαι, fut. αύσομαι, interquiesco, alternis vicibus quiesco; (2) cedo, desino. Μεταπαυόμενοι δὲ μάχοντο, *Il.* 17, 373. Οὐ δὲ λαβὸν ὕδωρ μεταπαύεται ἄλμης, marina salsugo dulci temperatur aqua, *Oppian. Halieut.* 1.

Μεταπαυσωλὴ, ῆς, ἡ, requies.

Μεταπείθω, traduco in aliam sententiam, aliud persuadeo; μεταπείθομαι, in aliam persuasionem seu sententiam adducor; a. 1. μετεπείσθην part. μεταπεισθεὶς. Τὸν δῆμον μεταπείθειν περὶ τῶν σπονδῶν, *Aristoph. Ach.* 632.

Μεταπειράω, ῶ, et μεταπειράομαι, ῶμαι, mutata ratione tento, alio modo tento. Κἀγὼ μεταπειρωμένας ἴδοις ἂν αὐτὰς, *Aristoph. Conc.* 217.

Μεταπεισθεῖεν, 3. plur. aor. 1. opt. pass. *per Syncop.* pro μεταπεισθείησαν, a μεταπείθομαι. Unde

Μετάπειστος, ου, ὁ ἡ, cui aliud persuasum est, in aliam sententiam adductus:

Μεταπειστὸς, ἡ, ὸν, qui potest a sententia abduci, quod eximi animo dicendo potest.

Μεταπέμπομαι, acceрso, mitto nuncium, qui aliquem ad me vocet, f. μεταπέμψομαι a. 1. med. μετεπεμψάμην accersivi; aor. 1. pass μετεπέμφθην part. μεταπεμφθεὶς, accersitus. Occurrit et μεταπέμπω, sed raro, et improbatur. Ὁ Φῆλιξ—μετεπέμψατο τὸν Παῦλον. *Act.* 24, 24.

Μεταπεμπτέος, έα, έον, arcessendus.

Μεταπεμπτὸς, ου, ὁ ἡ, arcessitus, accitus. A μεταπέμπομαι.

Μετάπεμψις, εως, ἡ, accitus, arcessitus.

Μεταπερισπάω, ῶ, abstraho ad aliud, averto.

Μεταπέταμαι, seu μεταπέτομαι, transvolo.

Μεταπεττεύω, fut. εύσω, εύομαι, calculos aliter pono; *met.* sententiam muto. Ἴσως γὰρ οὐκ ἐννοεῖς ταῦτα μεταπεττευόμενα, *Plat.*

Μεταπήγνυμι, vel μεταπηγνύω, in aliud concrescere facio; μεταπήγνυσθαι, in aliud concrescere, *Rob.*

Μεταπηδάω, ῶ, f. ήσω, transilio, transeo. Hinc

Μεταπήδησις, εως, ἡ, saltus in alteram partem

Μεταπίπτω, recido, devolvor; (2) spe excido; (3) dilabor, mutor in pejus vel melius; (4) transeo, degenero ab una specie ad aliam; (5) muto sententiam aor. 2. μετέπεσον, μετέπεσε, recidit, transiit. Ἐς παῖδα τὸν σὸν μεταπέσοι βελτίονα, *Eur. Ion.* 413. 5 Ῥόδιοι πυθόμενοι μετέπιπτον, quo audito, Rhodii consilium mutarunt, *Appian. Maced. Eclog.* 15. Plene dixit idem Appianus, μετέπιπτε τῇ γνώμῃ, sententiam mutavit, *Civil.* 1, 69.

Μετάπλασις, εως, ἡ, idem quod

Μεταπλασμὸς, ου, ὁ, transformatio; (2) figura grammatica, cum ultima dictionis syllaba, sed in eodem casu, mutatur, ut ἀλκὶ pro ἀλκῇ.

Μεταπλάσσω, vel μεταπλάττω, fut. άσω, transformo, refingo; aor. 1. pass. part. μεταπλασθεὶς, transformatus.

Μεταπλώω, fut. ώσω, mutato cursu navigo, navigationem muto, *Rob.*

Μεταπνέω, fut. εύσω, respiro, *Oppian.*

Μεταποιέω, ῶ, f. ήσω, muto, commuto, refingo, facio aliquid diversum ab eo quod fuit ante; μεταποιοῦμαι, vindico mihi, capesso, adfecto; (2) *item* teneo, utor, ut φρονήματος, magno animo sum. Μεταποιεῖσθαι κέρδους, quæstui studere. Hinc

Μεταποίησις, εως, ἡ, mutatio, commutatio; (2) instauratio, refectio, renovatio.

Μεταποιητὴς, ου, ὁ, mutator, refector, renovator, instaurator. Ab eod.

Μεταποιητικὸς, ἡ, ὸν, mutandi, renovandi vim habens.

Μεταποίνιος, ου, ὁ ἡ, pœnalis, pœnas infligens. Ex ποινή.

Μεταποιπνύω, ministro, ministerium alicui præsto.

Μεταπομπὴ, ῆς, ἡ, evocatio, accitus, *Gl. V.* A μεταπέμπω.

Μεταπορευθὲν, *adv.* persequendo, *Hes.* A

Μεταπορεύομαι, futur. εύσομαι, persequor; (2) vindicta persequor, ulciscor; (3) ambio. Οὐκ ἐτόλμα μεταπορεύεσθαι τὴν ἀρχὴν τῷ ἀδελφῷ, *Polyb.*

Μεταπορθμεύω, ῶ, meatus muto, derivo. Ex μετὰ, πόρος, et ποιέω.

Μεταποροποιΐα, ας, ἡ, meatuum in corpore humano mutatio. Ex iisd.

Μετάπρασις, εως, ἡ, qu. dic. revenditio, postvenditio, mangonium. Vide seq.

Μεταπράτης, ου, ὁ, revenditor, post-venditor; qui a mercatore emit quod ipse vendat; *in Gl. V.* mango, venalitiarius. A πιπράσκω.

Μεταπρεπὴς, ὲς, insignis, decorus, *Hom.*

Μεταπρέποντι, *Dor.* pro μεταπρέπουσι.

Μεταπρέπω, decorus sum, præ aliis excello. Ὁ γάρ τι βόεσσι μεταπρέπει ἀγρομένῃσι, *Il.* 2, 481.

Μεταπτάμενος, transvolans. A μεθίπταμαι.

Μεταπτοιέω, attonitus sum, *Æsch.*

Μετάπτωσις, εως, ἡ, dilapsio; (2) degeneratio; (3) mutatio quævis; (4) inconstantia. A μεταπίπτω.

Μεταπτωτικὸς, ἡ, ὸν, degenerans; (2) immutatus; (3) inconstans. Ab eod.

Μεταπύργιον, ου, τὸ, spatium inter duas turres in mœnibus. A πύργος.

Μεταπωλέω, ῶ, fut. ήσω, emptum rursus vendo; (2) vendo. *Gl. V.* revendo.

Μεταρίθμιος, ου, ὁ ἡ, annumeratus, ad numerum pertinens.

Μεταῤῥέω, qu. dic. fluxum muto, refluo, reciproco 3. sing. μεταῤῥεῖ, refluit, 3. plur. μεταῤῥέουσι

Μεταῤῥιπτέω, ῶ, fut. ήσω, in diversam partem jacio, projicio. Μεταῤῥιπτῶν ἑαυτὸν ἄλλοτ' εἰς ἄλλο σχῆμα, *Gal.*

Μεταῤῥίπτω, in diversam partem jacio, al. per- [illegible] *V. L.*

[illegible], ας, ἡ, refluxus, reciprocatio. A [illegible]

[illegible]έω, ῶ, fut. ήσω, transformo, traduco, [illegible] *Vulg. Lex.* Ex [illegible]

[illegible] reformo, refingo, corrigo; (2) commuto, transmuto, immuto. Εἰ μεταῤῥυθμίσεις τὸν λόγον ἤδη διαδεδομένον, *Luc.* Hinc

[illegible]μισις, εως, ἡ, transformatio; (2) emendatio.

Μεταρσιολεσχέω, ῶ, fut. ήσω, de rebus sublimibus disputo, seu loquor; (2) de rebus futilibus alte sermocinor. A

Μεταρσιολέσχης, ου, ὁ, qui de rebus sublimibus inaniter disputat. Ex μετάρσιος et λέσχη.

Μεταρσιολεσχία, ας, ἡ, de rebus sublimibus fabulatio; (2) de rebus futilibus magnifica sermocinatio.

Μεταρσιολογία, ας, ἡ, idem. A

Μεταρσιολόγος, ου, ὁ ἡ, idem quod μεταρσιολέσχης.

Μετάρσιος, ου, ὁ ἡ, vel μετάρσιος, ία, ιον, celsus, sublimis, altus, excelsus; (2) arrogans, superbus; qui sursum erigitur. Ἔσπασε γὰρ [illegible] καὶ μετάρσιος, *Soph. Trach.* 786. A μετάρσις.

Μεταρσιόω, ῶ, in altum tollo; unde μεταρσιωθὲν, aor. 1. part. pass in sublime elatum.

Μέταρσις, εως, ἡ, translatio; (2) mutatio, transmutatio; (3) elevatio. A μεταίρω.

Μετασκαίρω, salto inter aut trans.

Μετασκευάζω, fut. άσω, in aliam formam seu habitum verto; μετασκευάζομαι, vitæ genus muto; in alias sedes migro; (2) transfero arma mea in alium, trado mea arma alicui. Πάλιν μετασκεύαζε σαυτὴν αὖθις, *Aristoph. Ac.* 497. Εἰς βίον ἀπὸ βίου μετασκευάζεσθαι, *Syn.* (2) ἐς τούσδε ἐκείνοις προσέταξε [illegible] μετασκευάσασθαι, *Appian. Bell. Punic.* 8.

Μετασκευαστικὸς, ἡ, ὸν, idoneus ad transmutationem, *Rob.* A præc.

Μετασκευὴ, ῆς, ἡ, transformatio, mutatio in aliam formam, *Rob.*

Μετασκηνέω, fut. ώσω, transmigro.

Μετασπάω, abstraho, v. gr. a sententia.

Μετάσπω, et μετάσπομαι, insequor, *Poet.* pro μεθέπομαι. Περὶ χραισμεῖν μετασπῶν, *Il.* 17, 190. Ἀπιόντα μετασπόμενος βάλε δουρὶ, *Il.* 13, 572.

Μέτασσαι, αἱ, oves mediæ ætatis. A μέσος, per Epenthesin syllabæ τα. (potius a μετὰ, *inter*, vel *cum*. σσες et ξες sunt meræ terminationes, *Ern.*)

Μετασσεύεσθαι, cum impetu insequi, *Eust.* ut [illegible] μετέσσυτο. Ἀθηναίη δὲ μετέσσυτο, *Il.* [illegible] Πολλαὶ δὲ μετεσσεύοντο γεραιαὶ, [illegible]

Μετάστασις, εως, ἡ, mutatio; (2) submotio, amotio; (3) transitus, migratio, exsilium; (4) sublatio de medio, mors; (5) figura rhetorica, qua rei alicujus causa confertur in locum digniorem. A μεθίστημι.

Μεταστατέον,

Μεταστατέον, *adv. posit.* sedes mutandæ, migrandum. A *μεθίσταμαι, migro.* Unde
Μεταστατικὸς, ή, όν, translativus. *Vocab. Rhet.*
Μεταστατῶ, aor. 1. conj. pass. verbi *μεθίσταμαι.*
Μεταστείχω, adeo, persequor, incedo ordine.
Μεταστέλλομαι, arcesso, adesse jubeo; a. 1. med. μετεστειλάμην part. *μεταστειλάμενος.* Ἐγὼ δ᾽ ἴτω, μεταστέλλων ἀδελφὴν γραῖαν Ἰοκάστην, *Eur. Ph.* 1327.
Μεταστέλλω. Vide *μεταστέλλομαι, Eur.*
Μεταστένω, ingemisco, suspiro.
Μεταστήθιος, ου, ὁ καὶ ἡ, interjectus inter monticulos in manu; *μεταστήθιον, ου, τὸ,* interstitium inter τὰ στήθη. Ex στῆθος.
Μεταστῆναι, aor. 2. inf. act. verbi *μεθίσταμαι.*
Μεταστοιχεί, *adv.* ordine, serie, ordinatim, tenore perpetuo. A στοῖχος, *series.*
Μεταστοιχειόω, ῶ, fut. ώσω, in aliud elementum muto, transformo. A στοιχεῖον.
Μεταστοιχείωσις, εως, ἡ, mutatio, immutatio, instauratio. A præc.
Μεταστοιχίζω, f. ίσω, immuto, instauro, renovo
Μεταστοναχίζετο, 3. sing. imperf. ind. med. *Ion.* pro *μετεστοναχίζετο,* a
Μεταστοναχίζω, fut. ίσω, ingemisco, suspiro ob.
Μεταστρατοπεδεύω, fut. εύσω, et *μεταστρατοπεδεύομαι,* castra muto, castra transfero; illud de jubente, hoc de efficientibus.
Μεταστρεπτέον, convertendum, transferendum.
Μεταστρεπτικὸς, ή, όν, vim convertendi habens.
Μεταστρέφω, fut. ψω, retorqueo, converto; (2) inverto, perverto, muto, flecto; (3) curam habeo, curo; *μεταστρέφομαι,* convertor: aor. 2. p[illegible] partic. *μεταστραφεὶς,* con[illegible] ναυκλήρου χερὸς, οὐθ᾽ ἱπποδέσμων, οὔτε κολλητῶν ὄχων μεταστρέψουσαι, *Eurip. Hippol.* 1224. Μεταστραφεὶς πρὸς τοὺς λοχίτας, *Xen.*
Μεταστροφὴ, ῆς, ἡ, conversio. A præc.
Μεταστροφάω, converto; *med.* respicio, converto me.
Μεταστύλιον, ου, τὸ, porticus, spatium tecto munitum inter columnas et parietem medium.
Μετασυγκρίνω, miscelli corporis statum turbatum instauro, transmuto. Hinc
Μετασύγκρισις, εως, ἡ, exiguorum meatuum in naturalem statum mutatio, corporis novatio.
Μετασυγκριτικὰ, quæ meatuum in corpore statum mutandi vim habent; de medicamentis. Ab eod.
Μετασυμβάλλομαι, adjuvo una, insuper.
Μετασυντίθημι, aliter compono.
Μετασύρω, commuto, converto.
Μετασχεῖν, aor. 2. inf. act. verbi *μετέχω.*
Μετασχηματίζω, fut. ίσω, transfiguro, transformo, in alium habitum muto; *μετασχηματισθεὶς,* aor. 1. part. pass. transfiguratus. Hinc
Μετασχημάτισις, εως, ἡ, transfiguratio, in aliam figuram traductio, habitus immutatio.
Μετασχηματισμὸς, οῦ, ὁ, transfiguratio.
Μετατάσσω, vel *μετατάττω,* fut. ξω, transpono; (2) ordines in acie muto; *μετατάσσομαι,* transferor, transeo.
Μεταταῦτα, in posterum, deinceps.
Μετατίθημι, transpono, transfero, commuto, permuto; (2) in *med.* retracto, resipisco; (3) *pass.* mutari, transferri; aor. 1. *μετετέθην·* part. *μετατεθεὶς,* transmutatus, qui migravit, defunctus; *μετατεθεῖσθαι,* perf. pass. inf. mutatum esse, *Eur. Rhes.* 131.
Μετατρέπῃ, 2. sing. præs. ind. pass. *Ion.* et *Att.* a
Μετατρέπω, fut. τρέψω, deflecto, converto; *μετατρέπομαι,* convertor; (2) curo, curam habeo; *μετατραπεὶς,* aor. 2. part. conversus. Τῶν οὔτι μετατρέπῃ, οὐδ᾽ ἀλεγίζεις, *Il.* 1, 160. Οὐδὲ μετατρέπεται φιλότητος ἑταίρων, *Ib.* 9, 626.
Μετατρέφω, f. θρέψω, alo et educo inter; *pass.* *μετατρέφομαι·* *μετετράφη,* educatus est inter, aor. 1. Μετετράφη Αἰτωλοῖς, *Apol.*
Μετατρέχω, fut. θρέξω, transcurro, accurro. Οὔκουν παρ᾽ Ἀθηναίους μεταθρέξει ταχὺ, *Aristoph. Pace,* 260.
Μετατροπαλίζομαι, convertor; *μετατροπαλίζεο* pro *μετατροπαλίζου,* 2. sing. imperf. *Il.* 20, 190.
Μετατροπὴ, ῆς, ἡ, conversio, mutatio; (2) cura, animadversio, reflexio veluti quædam mentis ad aliquid; (3) pœnitentia. (3) Ἔτι σε, πότνια, μετατροπὰ τῶνδ᾽ ἔπεισιν ἔργων, *Eurip. Andr.* 493. A *μετατρέπω.* Unde
Μετατροπία, ας, ἡ, commutatio, conversio, ut *μεταβολή.*
Μετάτροπος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui potest converti, versatilis, mutabilis; (2) reversus, redux.
Μετατρωπάω, immuto, commuto.
Μετατυπόω, ῶ, fut. ώσω, transformo. Hinc
Μετατύπωσις, εως, ἡ, transformatio; (2) schema grammaticum, quum vox composita resolvitur in voces simplices.
Μεταυδάω, ῶ, fut. ήσω, interloquor; (2) adloquor. Ἑτάροισι μετηύδων, *Odyss.* 12, 153.
Μέταυλος. Vide *μέσαυλος.*
Μεταύριον, *adv.* perendie. Hinc ἡ *μεταύριον,* sc. ἡμέρα, dies perendinus. Ab *αὔριον.*
Μεταυτίκα, *adv.* mox, statim, post.
Μεταῦτις, *adv.* postea.
Μεταυχένιον, ου, τὸ, quod post cervicem est.
Μεταφέρω, transfero; *μεταφέρομαι,* transferor; aor. 1. *μετηνέχθην·* part. *μετενεχθεὶς,* translatus, *Ph.* perf. pass. *μετενηνεγμένος, Id.* At perf. act. inf. *μετενηνοχέναι,* transtulisse, derivasse, *Ph.* aor. 2. partic. act. *μετενεγκὼν,* qui transtulit. Εἰ καὶ πάλιν γνώμην μετοίσεις, mutaturus es, *Soph. Phil.* 953.
Μετάφημι, interloquor, inter alios loquor; aor. 2. *μετέφην, μετέφης, μετέφη.* Τοῖσι δ᾽ ἀνιστάμενος μετέφη, *Il.* 1, 58.
Μεταφοιτάω, ῶ, transeo, transfero, *Rob.*
Μεταφορὰ, ᾶς, ἡ, translatio, derivatio; metaphora. Tropus rhetoricus. (2) translatio criminis in alium, reciprocatio, qua accusatio in accusatorem retorquetur; (3) mutatio motus. (2) εἰπὼν ἐν μεταφορᾷ, reciprocatione utens dixit, *Plut.* 135. (3) οἰκτείρουσι δὲ τοὺς ὑποκειμένους τῇ μεταφορᾷ τῆς σελήνης Αἰθίοπας ἢ Ταπροβηνοὺς, *Id.* 923. A *μεταφέρω.*
Μεταφορέω, ῶ, fut. ήσω, transfero, transporto.
Μεταφόρητος, qui transferri potest.
Μεταφορικὸς, ή, όν, translatitius, per translationem seu metaphoram usurpatus, metaphoricus, improprius. A *μεταφορά.*
Μεταφορικῶς, *adv.* per translationem, metaphorice.
Μεταφορίζω, ίσω, imitor locum alicujus scriptoris, duco aliquid ex scriptoris alicujus loco.
Μεταφράζω, fut. άσω, in aliud orationis genus, seu in aliam formam, muto; (2) in orationem alius linguæ transfero, interpretor. Ἀλλ᾽ ἤτοι μὲν ταῦτα μεταφρασόμεσθα καὶ αὖτις, *Il.* 1, 140. Hinc
Μετάφρασις, εως, ἡ, mutatio in aliud orationis genus, sive in aliam formam; (2) interpretatio, vel in aliam linguam conversio.
Μεταφρασόμεσθα, 1. plur. fut. 1. ind. med. *Dor.* pro *μεταφρασόμεθα,* a *μεταφράζομαι.*
Μεταφραστὴς, οῦ, ὁ, qui metaphrasi utitur:
Μεταφραστικὸς, ή, όν, qui habet metaphrasin aut metaphraseos formam. Ab eod.
Μετάφρενον, ου, τὸ, dorsi pars, quæ ad septum transversum sita est. Μεταφρένῳ ἐν δόρυ πῆξεν, *Il.* 5, 40. Ex *μετὰ* et *φρένος.*
Μεταφρίσσω, horrorem sentio post aliquid.
Μεταφύομαι, naturam muto, transformor.
Μεταφυτεία, ας, ἡ, translatio plantæ de loco in locum. A
Μεταφυτεύω, fut. εύσω, transplanto. Τὸ μόσχευμα μεταφυτεύειν πολλάκις, *Theophr.*
Μεταφύω, postea nascor.
Μεταφωνέω, inter alios loquor, seu vocem edo; (2) alloquor, compello. Τοῖον ἔπος μετεφώνει, *Apoll.* Ex *φωνὴ, vox.*
Μεταχάζομαι, refugio, *Ap.*
Μεταχάλκευσις, εως, ἡ, æris refusio, nova æris fabricatio; (2) renovatio, reformatio. A
Μεταχαλκεύω, fut. εύσω, semel ex ære facta opera refundo, recudo, vel refingo; (2) refingo, reformo.
Μεταχαράσσω, vel *μεταχαράττω,* f. ξω, denuo sculpo, de novo insculpo, seu cudo; *item* aliud signum imprimo, refingo; *μεταχαράττομαι,* refingor.
Μεταχείμασις, εως, ἡ, tempestas, quæ post diem statutum sequitur. A *χειμάζομαι.*
Μεταχειρίζω, et *μεταχειρίζομαι,* contrecto; (2) administro, curo; (3) tracto, v. gr. dure, male; (4) rego, guberno; (5) interficio. a. 1. pass. *μεταχειρίσασθαι,* tractare; perf. pass. *μετακεχείρισμαι, μετακεχείρισαι, μετακεχείρισται,* administravit. Μεταχειρίζεσθαι τὰς ἀρχὰς, τιμὰς, τὸν ἐμπορικὸν βίον, τὴν κεραμευτικὴν τέχνην, τὴν ἰατρικήν. Ὁ σὸς νοῦς, τὸ σὸν σῶμα, ὅπως βούλεται, μεταχειρίζεται, *Xen.* *Plato* *μεταχειρίζεσθαι τὸν ἀδικοῦντα* dixit pro in eum animadvertere. *μεταχειρίζεσθαι τὸ σῶμα,* verbum est funebre.
Μεταχείριος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui est inter manus, qui versatur in manibus. Ex *χείρ.*
Μεταχειρισμὸς, οῦ, ὁ, tractatio; (2) retractatio, emendatio sui errati.
Μεταχείρισις, εως, ἡ, tractatio; (2) tractatio chirurgica. A *μεταχειρίζω.*
Μεταχεύομαι, resorbeo.
Μεταχέω, transfundo; *μεταχέομαι,* transfundor.
Μεταχθόνιος, ου, ὁ, terrestris. *Nonn.* *μεταχθονίη ψυχὴ,* anima quæ terram reliquit; (2) sublimis, in sublime latus. (2) Θοῇσι μεταχθονίη πτερύγεσσι, *Apoll. Rhod.* 11, 300.
Μετάχοιρον, ου, τὸ, porcellus, qui, in utero matris læsus, post statum tempus partu editur. Ab *μ.* et *χοῖρος.*
Μετάχοιρος, ου, ὁ, idem et ex iisd.
Μεταχρόνιος, ία, ιον, sublimis in cœlo degens, qui altum petit. *Ap. Script. Eccles.* immortalia cogitans. Ex *χρόνος.*
Μετάχρονος, ου, ὁ καὶ ἡ, tempore posterior.
Μεταχρόω, fut. ώσω, alio colore imbuo; (2) transfiguro.
Μεταχρώννυμι, vel *μεταχρωννύω,* idem. Hinc
Μεταχρωστέον, *adv.* alio colore imbuendum est.
Μεταχωρέω, ῶ, fut. ήσω, secedo, migro, transeo; (2) in diversas partes transeo. Hinc
Μεταχώρησις, εως, ἡ, secessio, migratio, transitus.
Μεταψαίρω, dimoveo; *Eurip. in Ph.* ποδὶ μεταψαίρων πέτρον, pede dimovens petram, *Schol.* *μετακινῶν,* 1399.
Μεταψηφίζεσθαι, per decretum alteri adjudicare, in alium transferre; sententiam mutare. Συρία μὲν καὶ Μακεδονία ἐς τοὺς ὑπάτους Ἀντώνιον καὶ Δολλαβέλλαν μετεψηφίζετο, *App.* Hinc
Μεταψήφισις, εως, ἡ, decretum, quo aliquid ab uno transfertur in alium.
Μεταψύχωσις, εως, ἡ, transanimatio. Ex *μετὰ* et *ψυχόω, animo.*
Μετέβαλεν, 3. sing. aor. 2. ind. act. verbi *μεταβάλλω.*
Μετέβη, 3. sing. aor. 2. ind. act. verbi *μεταβαίνω,* pro *μετάβημι,* a *μεταβάω.*
Μετεγγράφω, fut. ψω, transcribo quod uno loco scriptum fuit, alio transfero, sub alio nomine inscribo, ut pecuniam.
Μετεγκεντρίζω, fut. ίσω, in alium locum insero, aor. 1. pass. part. *μετεγκεντρισθεὶς,* alibi insitus.
Μετεγχέω, infundo, potum præbeo.
Μετέειπα, aor. 1. ind. act. *Poet.* pro *μετεῖπα,* a *μετέπω.*
Μετέῃσιν, 3. sing. præs. conj. *Ion.* et *Poet.* pro *μετῇ,* a *μέτειμι.*
Μετέθηκας, 2. sing. aor. 1. ind. act. verbi *μετατίθημι.*
Μετείης, 2. sing. præs. vel imperf. opt. verbi
Μέτειμι, intersum, sum inter, versor inter, fut. *μετέσομαι, Poet.* *μετέσσομαι·* inf. *μετεῖναι.* *μέτεστι μοι τούτου,* particeps hujus sum. Ὧν μέτεστι μοι πόνων, *Eur. Phil.* 256. Μοὶ τῶν τοιούτων οὐδὲν μέτεστι, *Plat.* Τινος μέτεστι μοί, jus habeo in aliquem. Ὧν οὔτε σοὶ μέτεστιν, οὔτε τοῖς ἄνω θεοῖσιν, *Soph. Antig.* 1072. Ἀλλ᾽ οὐδὲν αὐτῷ τῶν ἐμῶν μ᾽ εἴργειν μέτα, at nullum ei jus est, ut a meis me arceat, *Id. ibid.* 48. Σοί που μέτεστιν ὡς ἐν ἀνδράσιν λόγου; tui ne inter viros haberi debet ratio? *Eurip. Andr.* 592.

Μέτειμι

Μέτειμι, persequor, sector; (2) persequor, ulciscor; (3) transeo, accedo; (4) arcesso, eo petitum; inf. *μετιέναι* part. *μετιών*. Δόλῳ μέτειμι τινὸς ἢ σιγῇ φόνον, *Eur. Med.* 591. (1) τὴν ὕπατον ἀρχὴν ἐς τὸ λοιπὸν τοῦ ἔτους οἱ Πομπηϊανοὶ μετῄεσαν, consulatum petierunt Pompeiani, *App. Bell. Civ.* 3, 82. (4) οἱ μετιόντες, qui arcessierant, *Herodot.* 3, 15. Ἐν ᾧ δὲ τούτους μετῆσαν, *Id. Ibid.* 19. Μετῆσαν [illegible], *Aristoph. Equit.* 602.

Μετεὶς, *qui prætermisit*, aor. 2. part. act. *Ion* pro μεθεὶς, a μεθίημι.

Μετεισδύνω, transeo.

Μετεῖχεν, 3. sing. imperf. ind. act. a μετέχω.

Μετεκβαίνω, transcendo, migro; imperf. *Ion.* μετεκβαίνεσκε pro μετεξέβαινε, 3. sing. aor. 2. part. μετεκβὰς, transgressus.

Μετεκβιβάζω, transfero in aliam navim.

Μετεκδέχομαι, suscipio, excipio. Τὸν δὲ μετεκδέξεται Γαλάτης ῥόος, *Dion. Per.* 74.

Μετεκδίδωμι, f. δώσω, post edo, post eloco.

Μετεκδύω, et μετεκδύομαι, exuo. Μετεκδύεσθαι τὴν ἑαυτῶν φύσιν, *Plut.*

Μετεκίαθε, 3. sing. imperf. ind. act. verbi [illegible]

Μετεκφέρω, prætervebo, asporto ultra, vel trans. Τὰς δὲ μετεξέφερεν Διομήδεος ἄρσενες ἵπποι, *Il.* 23, 377.

Μετελευστέον, *adv.* puniendum est. A μετέρχομαι.

Μέτελθε, 2. sing. aor. 2. imperat. act. *per Syncop.* pro μετέλυθε, a μετέρχομαι.

Μετεμβαίνω, transcendo; part. a. 2. μετεμβὰς, transgressus. Μετεμβὰς εἰς μυοπάρωνα, *Plut.*

Μετεμελήθητε, 2. pl. a. 1. ind. pass. verbi μεταμέλομαι.

Μετέμμεναι, præs. inf. act. *Dor.* pro μετεῖναι, a μέτειμι.

Μετεμόρφωσεν, 3. sing. aor. 1. ind. act. cum ν ἐφελκ. a μεταμορφόω.

Μετέμφυτος, ου, ὁ ἢ ἡ, ex uno in aliud insitus. Ex μετὰ et ἐμφύω, *insero*.

Μετεμψυχόω, ῶ, fut. ώσω, transfero animam. Hinc

Μετεμψύχωσις, εως, ἡ, traductio seu migratio animæ ex uno corpore animato in aliud.

Μετένδεσις, εως, ἡ, alligatio. A μετενδέω.

Μετενδεσμέω, ῶ, obligo, *Suid.*

Μετενδέω, ῶ, solutum ab uno alii alligo. De μετεμψυχώσει Pythagorica, *Suid.*

Μετενδύω, veste una exuta aliam induo.

Μετενδύομαι, vestem muto.

Μετενήνοχε, *traduxit*, 3. sing. perf. ind. med. *Att.* pro μετήνοχε, a μεταφέρω.

Μετεννέπω, dico vel cano more poetarum; (2) dico; (3) calumnior. Ἡ δὲ βαθυπλοκάμοισι μετεννέπε παρθενικῇσι, *Mosch.* 1.

Μετενσωματόω, ῶ, f. ώσω, corpore induo; (2) in aliud corpus transmuto, *Rob.* Hinc

Μετενσωμάτωσις, εως, ἡ, corporis unius in aliud transmutatio; *item*, conjunctio cum corpore.

Μετεντίθημι, e nave alia in aliam transfero.

Μετεξαίρω, idem.

Μετεξανίστημι, expello, et alibi sedem figere cogo; (2) transfero subinde.

Μετεξαντλέω, ῶ, fut. ήσω, alio transfundo.

Μετεξέτεροι, αι, α, quidam, nonnulli. Ex μετὰ, ἐξ, et ἕτερος.

Μετεὸν, præs. part. n. g. *Ion.* pro μετὸν, a μέτειμι.

Μετέπειτα, *adv.* postea, deinde.

Μετεπίδεσις, εως, ἡ, alligatio, sc. membri fracti, vulneris. A

Μετεπιδέω, alligo, sc. vulnus, &c.

Μετέπω, interloquor, inter alios loquor, inusitatum; sed hinc a. 2. μετέειπε pro μετεῖπε. Τοῖσι δὲ ἢ μετέειπε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ, *Il.* 2, 336.

Μετεράω, ῶ, fut. άσω, in vas transfundo, elutrio, depleo.

Μετέρχεο, 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* pro μετέρχου, a

Μετέρχομαι, transferor, migro, transeo, adeo; (2) sector, insequor, persequor, quæro, investigo; (3) obsecro, oro, supplico; (4) compello, appello, alloquor; (5) ulciscor, persequor, punio, plecto; (6) ambio, adsecto, consector; fut. μετελεύσομαι aor. 2. μετῆλθεν, persecutus est. Infin. μετελθεῖν, persequi, *Ph.* Ὃς μετέρχεται δόμους, *Eur. Ph.* 267. Τίς ἂν ἰατρὸν μοι μετέλθοι; accersat, *Aristoph. Conc.* 363.

Μετέσσεται, 3. sing. fut. indic. *Poet.* pro μετέσεται, a μέτειμι.

Μετεστώσης, gen. sing. perf. part. act. fœm. gen. *Ion.* pro μεθεστώσης, a [illegible]

Μέτεσι, 3. sing. præs. ind. act. verbi μέτειμι.

Μετέσχηκε, 3. sing. perf. ind. act. verbi μετέχω, pro μετασχέω.

Μετετίθη, 3. sing. a. 1. ind. pass. verbi μετατίθημι.

Μετετίθει, *transferebat*, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro μετετίθεε, a verbo inus. μετατιθέω, vel etiam *Bœotice* pro μετετίθη, a μετατίθημι.

Μετεύχομαι, contraria opto. Οἶσθ᾽, ὡς μετεύξῃ καὶ σοφωτέρα φανῇ; *Eurip. Med.* 600.

Μετέφη, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi μετάφημι.

Μετεφώνεε, 3. sing. imperf. ind. act. verbi [illegible]

[illegible]

Μετέχω, habeo cum alio, particeps sum, partem habeo; fut. μεθέξω a. 2. μετέσχον infin. μετασχεῖν perfect. partic. [illegible] Ἡ γὰρ μετέσχες ἢ σὺ τοῦδε τοῦ πόνου, *Soph. Phil.* 247. Πόνων πλείστων μετέσχον εἷς ἀνὴρ Ἡρακλεῖ, *Eur. Herac.* 8.

Μετεωρία, ἡ, stupor, qui cernitur in oblivione rerum manifestarum. A μετέωρος.

Μετεωρίζω, fut. ίσω, suspendo, in sublime tollo, attollo; (2) in spem erigo, animum addo; (3) impello ad aliquid, incito, allicio; μετεωρίζομαι, tollor; a. 1. part. pass. μετεωρισθεὶς, erectus, exaltatus. Ὑπὸ γὰρ λόγων ὁ νοῦς τε μετεωρίζεται, *Aristoph. Av.* 1453. Ab eod. Hinc

Μετεωρισμὸς, οῦ, ὁ, elevatio in altum; (2) inconstantia mentis; (3) superbia, animorum elatio.

Μετεωροδοκέω, ῶ, animum arrigo, sc. ad bene sperandum.

Μετεωροθῆραι, ῶν, οἱ, in sublimi venantes; avium genus. Ex μετέωρος et θήρα.

Μετεωροκοπέω, ῶ, circa sublimia laboro, sublimia peto. Ποῖ δῆτ᾽ ἄλλως μετεωροκοπεῖς; *Aristoph. Pace,* 92. Ex μετέωρος et κόπτω.

Μετεωρολεσχέω, ῶ, f. ήσω, de rebus cœlestibus, sublimibus garrio, *Ph.* A

Μετεωρολέσχης, ου, ὁ, qui de rebus sublimibus fabulatur, de cœlo rebusque cœlestibus garriens. Ex μετέωρος et λέσχη.

Μετεωρολογέω, ῶ, f. ήσω, de rebus cœlestibus, sublimibus, loquor, seu commentor.

Μετεωρολογία, ας, ἡ, sermo, seu commentatio de rebus sublimibus.

Μετεωρολογικὸς, ἡ, ὸν, ad cœlestia, scientiam rerum cœlestium pertinens. A

Μετεωρολόγος, ου, ὁ ἢ ἡ, de rebus sublimibus verba faciens, de rebus cœlestibus disputans; (2) magniloquus. Ex μετέωρος et λέγω.

Μετεωροποιέω, ῶ, fut. ήσω, attollo.

Μετεωροπολέω, ῶ, fut. ήσω, sublimia tracto, in sublimibus versor, in rebus cœlestibus speculandis occupatus sum. A

Μετεωροπόλος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui res sublimes tractat, qui res cœlestes speculatur.

Μετεωροπορέω, ῶ, fut. ήσω, in sublimi gradior, per sublimia meo. A

Μετεωροπόρος, ου, ὁ ἢ ἡ, in sublimi gradiens; (2) elatus et inania sectans.

ΜΕΤΕ´ΩΡΟΣ, ου, ὁ ἢ ἡ, sublimis, excelsus; (2) pendulus, pensilis, suspensus; (3) vagus; (4) fluctuans in alto mari; μετέωρος, ἐπὶ τῶν οὐρανίων (de rebus cœlestibus), supernus. *Ph.* μετέωρα, superna, quæ circa astra fiunt aut apparent.

Μετεωροσκοπέω, ῶ, sublimia speculor, cœlum intueor.

Μετεωροσκοπικὴ, ῆς, ἡ, pars astrologiæ quæ elevationum differentias astrorumque exquirit distantias. *Lex. Vulg.* A

Μετεωροσκόπος, ου, ὁ ἢ ἡ, sublimium scrutator, cœlestium contemplator; (2) curiosus et inutilis rebus gerendis.

Μετεωροσοφιστὴς, οῦ, ὁ, qui in sublimibus philosophiam ostentat, qui circa cœlestia jactabunde philosophatur, *Aristoph.*

Μετεωροσύνη, ἡ, conniventia, *Man.*

Μετεωροφένακες, qui doctrina de rebus sublimibus homines decipiunt. *Aristoph.* Ex φέναξ. [illegible]

[illegible] superbio.

[illegible] 1. ind. [illegible] pro μετεῖσαν, a μέτειμι.

Μετῆλθεν, a. 2. ind. act. *per Sync.* pro μετήλυθεν, a μετέρχομαι.

Μετήλλαξα, aor. 1. ind. act. verbi μεταλλάττω.

[illegible], aor. 2. ind. act. verbi μετέρχομαι. Hinc

[illegible], ὁ ἢ ἡ, migrator, advena.

[illegible]νέμιος, ου, ὁ ἢ ἡ, pedum pernicitate cum ventis certans. Ex ἄνεμος.

[illegible] *Poet.* pro μεταίωρος, excel[illegible] suspensus animi et dubius [illegible]

[illegible] a. 1. ind. act. verbi μεταίρω.

[illegible] inf. med. *Ion.* pro μεθήσεσθαι, a [illegible]

[illegible] imperf. ind. act. pro μετενόεε, a μετανοέω.

Μετιεῖν, præs. inf. act. *Ion.* pro μεθιεῖν, et hoc pro μεθιέναι, a μεθίημι.

Μετιέναι, præs. inf. act. *Ion.* pro μεθιέναι.

Μετίημι, *Ion.* pro μεθίημι.

Μέτιθι, 2. sing. præs. imperat. act. verbi μέτειμι.

Μετίσχω, particeps sum. Ex μετὰ et ἴσχω.

Μετοικεσία, ας, ἡ, transportatio, transmigratio; (2) incolatus, seu habitatio in peregrina regione. A

Μετοικέω, ῶ, fut. ήσω, migro, transmigro, commigro; (2) incola sum et inquilinus. a. 1. μετῴκησε, demigravit, *Ph.* Καλὸν ἀπ᾽ ἀρχῆς μετοικεῖν; *Aristoph. Av.* 1324. Hinc

Μετοίκησις, εως, ἡ, migratio; (2) incolatus.

Μετοικία, ας, ἡ, habitatio in terra aliena, urbe sua relicta, incolatus. A μέτοικος.

Μετοικίζω, fut. ίσω, transfero incolas, ab uno loco in alium migrare jubeo; μετοικίζομαι, transferor, migrare cogor; μετῳκισμένος, p. part. pass. translatus. Μετῴκισεν αὐτοὺς *Aristot.*

Μετοικικὸς, ἡ, ὸν, ad incolas pertinens.

Μετοίκιον, ου, τὸ, pensio quam inquilini quotannis exolvebant; at μετοίκια, ων, τὰ, apud Athenienses feriæ ob receptos in urbem incolas; sacrum ob mutatas a civibus sedes celebrari solitum. A μέτοικος.

Μετοικισμὸς, οῦ, ὁ, translatio incolarum; (2) migratio in alium locum. A μετοικίζω.

Μετοικιστὴς, οῦ, translator incolarum. Οἰκιστὰς πόλεων, οὐ μετοικιστάς, *Plut. in Rom.* 69.

Μετοικοδομέω, ῶ, fut. ήσω, ædificatum muto, quod ædificatum erat, alio modo ædifico. Μετοικοδομῶν τὴν Πομπηΐου οἰκίαν, *Plut.*

Μετοικοδόμος, ου, ὁ, qui domicilium mutat.

Μέτοικος, ου, ὁ ἢ ἡ, inquilinus, incola, advena; μέτοικοι etiam qui principum jussu in aliam civitatem pœnæ causa deportantur. Μέτοικος ἔρχομαι, commigro, *Soph. Antig.* 868.

Μετοικοφύλαξ, ὁ, præfectus et qu. curator, syndicus inquilinorum, nomen magistratus.

Μετοίχομαι, idem quod μετέρχομαι, *Hom.*

Μετοίω, antiq. unde μετοίσω, a μεταφέρω.

Μετοιωνίζομαι, alia auspicia capio, instauro, repeto auspicia; (2) tento aliam fortunam.

Μετοκλάζω, fut. άσω, in genua subsido.

Μετὸν, pro μέτεστι, *Suid. Ar.*

Μετὸν, neutrum participii præs. verbi μέτειμι, cum liceat, cum adsit. Τῶν μὲν πόνων μόνοις ὑμῖν μετὸν, *Arrian. Hist. Alex.* 5, 26.

Μετονομάζω, fut. άσω, nomen alicujus muto; μετονομασθῆναι, a. 1. pass. inf. μετωνόμασται, perf. pass. mutato nomine appellatur. Hinc

Μετονομασία, ας, ἡ, mutatio nominis.

Μετοπάζω, fut. άσω, una sequi facio, *Hom.* Ἀρχὸν δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ὄπασσα (pro μετώπασα), *Odyss.* 10, 204.

Μετόπη, ης, ἡ, columbaria tignorum et asserum, seu cavum, quod inter tigna et asseres est, *Vitruv.* Ex μετὰ et ὀπή.

Μετόπιν, *adv.* a tergo, postea.

Μέτοπις, ἡ, vindicta, pœna delictis parata, *Hom. in Epigr.* Ex μετὰ et ὄπις, *ultio.*

Μετόπισθεν, *adv.* pone, a tergo; (2) post, postea.

Μετοπωρινὸς, ἡ, ὸν, qui extremi et senescentis autumni est, autumnalis. A

Μετόπωρον, ου, τὸ, autumnus. *Ph.* senescens, autumnus. Ex ὀπώρα.

Μετόρχιον, ου, τὸ, spatium vel interstitium quod est inter arbores vel plantas, spatium inter arborum ordines; (2) interstitium inter campos arboribus consitos, in quo vel frumentum vel aliud quid seritur. Ex ὄρχος.

Μετουσία, ας, ἡ, communio, communicatio, consortium; (2) opp. στερήσει, et εὐπορίαν significat, *Eur.* A μέτειμι.

Μετουσιαστικὸς, participativus; μετουσιαστι... nomina *apud Grammaticos*, quæ participationis significationem inclusam habent, ut ξύλινος, ligneus. A præc.

Μετοχέτευσις, εως, ἡ, derivatio. Μετοχετεύσεως τῶν ὑγρῶν ἐς τὸ ἔντερον, *Aret.* A

Μετοχετεύω, f. εύσω, derivo, per canales deduco; μετοχετεύεσθαι, derivari, manare. Μετοχετεύειν τὴν ἀπέχθειαν ἐς τινα.

Μετοχὴ, ῆς, ἡ, participatio, communio; (2) murorum ambitus; (3) participium, pars orationis *apud Grammaticos.* A μετέχω.

Μετοχικὸς, ἡ, ὸν, participialis; (2) particeps. A præc.

Μετοχλίζω, f. ίσω, vecte transmoveo; (2) transmoveo, transfero. Οὐδέ κ' ὀχῆας Ῥεῖα μετοχλίσσειε θυράων, *Il.* 24, 567.

Μετοχμάζω, f. άσω, tollo, in tergum sustollo.

Μέτοχος, ου, ὁ ϗ ἡ, particeps; (2) socius. A μετέχω.

Μετρατατάω, *Ath.*

Μετρέω, ῶ, fut. ήσω, metior; (2) æstimo; (3) moderor, modifico, modum et mensuram statuo; (4) emetior, transmeo, μετρέομαι, οῦμαι, dimensum accipio, mensura accipio; perf. μεμετρημένος, moderatus, *Gl. Vet.* Αὐτοῖς ἡ Δημήτηρ πυροὺς πινῶσι μετρείτω, *Aristoph. Av.* 587. Ὡς εὖ τὰν ἰδίαν τὰς ἁρμονίας ἐμέτρησεν; *Theocr.* 10, 39. A μέτρον.

Μετρηθήσεται, 3. sing. fut. 1. ind. pass.

Μέτρημα, ατος, τὸ, demensum, quod mensura attribuitur; (2) frumentum quod militibus datur. A μετρέω. Unde

Μέτρησις, εως, ἡ, dimensio, mensio.

Μετρητέον, *adv.* moderandum, *Ph.*

Μετρητὴς, οῦ, ὁ, mensor; (2) metreta, cadus, amphora.

Μετρητικὸς, ἡ, ὸν, ad mensuram pertinens; (2) metiendi peritus, *R.* A μετρητής.

Μετρητικῶς, *adv.* mensorum more.

Μετρητὸς, ἡ, ὸν, mensus, dimensus, demensus; (2) quod metiri possumus.

Μετριάζω, f. άσω, mediocris sum, modicus sum, modum habeo; (2) moderate de me sentio, æquum et moderatum me præbeo, moderate et modeste loquor vel ago; (3) moderatione uti, moderationem adhibere. (3) αἰεὶ μετριάσοντες ἐπὶ τῶν βραχυτέρων, *Appian Punic.* 57. Μετριάζειν πρὸς λύπην, *Plat.* τοῖς τοιούτοις, *Id.*

Μετριεύομαι, fut. εύσομαι, idem. A μέτριος.

Μετρικὸς, ἡ, ὸν, pertinens ad mensuram; metricus circa carmina et versus. A μέτρον.

Μετριολόγος, ου, ὁ ϗ ἡ, moderatus in verbis.

Μέτριον, ου, τὸ, mediocritas, *Soph.* modestia, *Herodian.*

Μετριοπάθεια, ας, ἡ, mediocritas adfectuum; (2) moderatio; (3) moderatio animi, clementia. (3) Μεγέθειγες δὲ αὐτοῦ περὶ τῆσδε τῆς μετριοπαθείας πυθόμενοι, *Appian. de Rebus Hispan.* 48.

Μετριοπαθέω, ῶ, f. ήσω, moderationem in adfectibus servo, moderate affectibus indulgeo, condoleo, *in Epist. ad Hebr.* 5, 2. *Gl. V.* moderor. A

Μετριοπαθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui modum tenet in adfectibus; (2) moderatus, clemens. Hinc τὸ μετριοπαθὲς, έος, moderatio. Ex μέτριος et πάθος, *adfectus.*

Μετριοπαθῶς, *adv.* moderate, animo moderato.

Μετριοποσία, ας, ἡ, moderatio in potu, *Suid.* Ex μέτριος et πόσις, *potus.*

Μετριοποτέω, modice seu moderate poto. A

Μετριοπότης, ου, ὁ, modice seu moderate potans. Hinc superlat. *Att. ap. Poll.* μετριοποτίστατος.

Μέτριος, ία, ιον, vel μέτριος, ου, ὁ ϗ ἡ, modum non excedens, mediocris, moderatus, modicus, non nimius; (2) qui mediocres habet facultates; (3) qui moderato et modesto ingenio præditus est; (4) æquus, non nimis rigidus et severus, religiosus, justus; hinc (5) satis idoneus. μετριότερος *reperitur pro* minor. A μέτρον.

Μετριότης, ητος, ἡ, moderatio, modestia, mediocritas. A μέτριος.

Μετριοφρονέω, ῶ, f. ήσω, modeste de me sentio.

Μετριοφροσύνη, ης, ἡ, modesta de se opinio.

Μέτρισμα, τὸ, mensura, *Sch. Ar.*

Μετρίως, *adv.* modice, moderate, ita ut satis sit, modeste. A μέτριος.

Με...ιδὴς, ὲς, numero similis, numerose sonans.

ΜΕ΄ΤΡΟΝ, ου, τὸ, mensura, temperamentum, modus; (2) vas quo aliquid metimur; (3) mensura in carmine; (4) servit periphrasi, ut μέτρον θαλάσσης, pro mari.

Μετρονόμοι, ων, οἱ, mensuris præfecti, magistratus Athenis, qui mensurarum ac ponderum curabat æquitatem. Ex νέμω.

Μετροποιΐα, ας, ἡ, numeri versuum, metrica ratio, lex metrica.

Μετωνομάζετο, 3. sing. imperf. ind. pass. verbi μετονομάζω.

Μετωνυμία, ας, ἡ, nominis permutatio, nominis pro nomine positio. Metonymia, tropus rhetoricus. Ex ὄνομα. Hinc

Μετωνυμικὸς, ἡ, ὸν, ad metonymiam pertinens, metonymiam habens.

Μετωνυμικῶς, *adv.* metonymice, per metonymiam.

Μετωπηδὸν, *adv.* qu. dic. frontatim, adversa fronte, in frontem, æquatis frontibus, frontibus alio conversis. A μέτωπον.

Μετωπίας, ου, ὁ, frontem magnam ac latam habens; fronto, *Gl. V.* Ab eod.

Μετωπίδιος, α, ον, qui est in fronte. Ab eod.

Μετωπίδιον, ου, τὸ, quod est in fronte; (2) frontale. Ab eod.

Μετώπιον, ου, τὸ, spatium inter supercilia, frons. Ab eod.

Μετωπὶς, ίδος, ἡ, fascia qua frons revincitur. Ab eod.

Μέτωπον, ου, τὸ, frons; pars faciei quæ post seu supra oculos est; (μεταξὺ vel ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὠπὸς, in medio vultu, inter oculos medium. *Eun.*) (2) prora navis; (3) frons aciei militaris. Ex ὤψ.

Μετωποσκόπος, ου, ὁ ϗ ἡ, frontis hominum inspector, atque ex eo ingenium dijudicans futuraque augurans. Ex μέτωπον et σκοπὸς, *speculator.*

Μετῴχετο, 3. sing. imperf. ind. med. verbi μετοίχομαι.

Μεῦ, *mei*, gen. sing. *Dor.* pro μοῦ, ab ἐγὼ, *ego.*

ΜΕ΄ΧΡΙ, vel seq. vocali, μέχρις, *adv.* (1) *de termino ad quem*, usque ad; (2) *de tempore per quod*, quoad, per. Hinc, μέχρι πότε, quousque; μέχρις ἂν, quamdiu; μέχρις οὗ, quoadusque, quatenus, quantisper; μέχρις οὗ ἂν, quoad; μέχρι τινὸς; usque quo, quousque? μέχρι τινὸς, aliquatenus, quadantenus; μέχρι τοῦδε, hactenus; μέχρι πολλοῦ, diu; μέχρι ζωῆς, quoad vivam; μέχρι παντὸς, in perpetuum.

ΜΗ΄, *adv.* ne, non; (2) numquid? an? μὴ οὐ, μὴ οὐκ, μὴ οὐχὶ, quin nisi; μὴ γάρ γε, μὴ γὰρ δὴ, μὴ δῆτα, absit enim; εἰ μὴ, nisi; εἰ δὲ μήγε, cæteroquin; sin minus; μὴ ἄρα, ne forte. Τὸ μὴ καλὸν, quod inhonestum est, scelus: vide in καλός. Εἰ δὲ μὴ, aliquando reddendæ sunt istæ particulæ *sin vero.* Ὅστις ἂν ἐλεύθερος εἶναι βούλεται, μήτε θελέτω τι, μήτε φευγέτω τι τῶν ἐπ' ἄλλοις· εἰ δὲ μὴ, δουλεύειν ἀνάγκη; *Epict.* 14 Μεμηχάνηται τοὔργον, εἴ τι μὴ δοκῶ πράσσειν μάταιον· εἰ δὲ μὴ, πεπαύσεται, *Soph. Trach.* 587. Μὴ οὐ et οὐ μὴ differunt: οὐ μὴ significat non *absolute*, οὐ μὴ λάβωσί σ' ἄσμενοι, placide non te audient; sed μὴ οὐ λάβωσί σ' ἄσμενοι, vereor, ut te sint placide accepturi, (subaudiendo δέδοικα aut simile,) *Eurip. Or.* 774.

Μηδαμῆ, et μηδαμῆ, *adv.* nusquam, nulla in parte, nequaquam. A μηδαμός.

Μηδαμινὸς, ἡ, ὸν, qui nullius pretii est, inhonoratus.

Μηδαμόθεν, *adv.* nulla ex parte.

Μηδαμόθι, *adv.* nunquam, nusquam. A

Μηδαμὸς, ἡ, ὸν, ne unus quidem, nullus. Ex μηδὲ et ἀμὸς, *aliquis*, (sed hæc est mera terminatio). Hinc

Μηδαμόσε, *adv.* nullum in locum.

Μηδαμοῦ, *adv.* nusquam.

Μηδαμῶς, *adv.* nullo modo, neutiquam.

Μηδὲ, *conj.* neque, nec; (2) ne quidem; μηδ' ἂν εἷς, ne unus quidem, nullus.

Μήδεα, τὰ, pudenda; (2) urina (1) φίλου δ' ἀπὸ μήδεα πατρὸς ἐσσυμένως ἤμησε, *Hesiod. Theog.* 180. (2) λαγόνων δ' ἀπὸ μήδεα χεύῃ, *Oppian. Cyneget.* 4, 441.

Μηδεὶς, μηδεμία, μηδὲν, genit. μηδενὸς, μηδεμιᾶς, μηδενὸς, nemo, nullus; μηδὲν, nihil. Ἦν τὸ μηδὲν ὄντας ἐν τροπῇ δορὸς ἐρρύσατ' ἐλθὼν μοῦνος, penitus perditos, liberavit, *Soph. Aj.* 1275. Ὅτι με ἀντ' ἀνδρὸς ἐποίησας τὸ μηδὲν εἶναι, *Herod.* 8, 106. Τὸ μηδὲν ποιήσαντες, *Dionys. Halic. A. R.* 8, 32. Πατρίδα ... τὸ μηδὲν ἡγησάμενος, *Appian. de Rebus Italicis.* Ex μηδὲ et εἷς, *unus.*

Μηδεο, 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* pro μήδεσο, a μήδομαι.

Μηδέποτε, *adv.* haud unquam, numquam.

Μηδέπω, *adv.* nondum, necdum.

Μηδεπώποτε, *adv.* nunquam, nullo tempore.

Μηδέτερος, έρα, ερον, neuter.

Μηδετέρως, *adv.* neutro modo.

Μηδετέρωσε, neutram in partem.

Μήδετο, 3. sing. imperf. ind. med. *Ion.* pro ἐμήδετο, a μήδομαι.

Μήδευμα, τὸ, consilium, astus. A μῆδος.

Μηδίζω, fut. ίσω, Medos imitor, seu sequor; lingua Medorum loquor; cum Medis facio, Medis faveo. A Μῆδος.

Μηδία, ας, ἡ, Media.

Μηδικὸς, ἡ, ὸν, Medicus. Μηδικὸς ὀπὸς, succus Medicus. Μηδικὴ πόα, Medica herba. Μηδικὴ, sc. χώρα, Media. Μηδικὸν μῆλον, Medicum malum, pomum. *Gl. V.* Μηδικὸν, citreum; τὰ Μηδικὰ, res contra Medos gestæ, tempora et bella Persica.

Μήδιος, ου, ὁ, Medius, Medus.

Μηδὶς, ίδος, ἡ, Media, regio Asiæ.

Μηδισμὸς, οῦ, ὁ, Medismus, cum quis cum Medis facit. A Μηδίζω.

Μηδιστὶ, *adv.* Medorum more.

Μηδοκτόνος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui Medos vicit, Medorum occisor. Ex Μῆδος et κτείνω.

Μηδόλως, *adv.* nullo modo, nequaquam.

Μήδομαι, f. ήσομαι, curam gero, delibero; (2) cogito, meditor, molior, struo. Ὅσ' ἐφ' ἡμῖν κακ' ἐμήσατ' Ὀδυσσεὺς, *Soph. Phil.* 1139. Πρὸς δὲ κακοῖς κακὰ μήσεται, *Eur. Her. Fur.* 1079. A Μῆδος.

ΜΗ΄ΔΟΣ, ου, ὁ, Medus, filius Medeæ; (2) Medus, i. e. ex Media oriundus. ... etiam Persæ non raro *apud Vet.*

ΜΗ΄ΔΟΣ, εος, τὸ, cura, consilium; in pl. τὰ μήδεα, consilia; (2) pudenda.

Μηδοσύνη, ης, ἡ, consilium, *Suid.* A μῆδος.

Μηδοτιοῦν, *adv.* nihil quidquam. Ex μηδὲ, ὅστις, et οὖν.

Μηδοφόνος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod μηδοκτόνος.

Μηθεὶς, ενὸς, ὁ, ne unus quidem, nullus, nemo, et μηθὲν, ενὸς, nihil quidquam.

Μήθω, seu μήθομαι, (inus.) ex quo μανθάνω mutuatur sua tempora.

Μηκάζω, fut. άσω· μηκάζειν, balare, usitat. de capris. A

ΜΗΚΑ'ΟΜΑΙ, ῶμαι· μηκᾶσθαι, balare, caprissare; perf. part. med. μημακὼς, μημακυῖα. Hinc

Μηκὰς, άδος, ἡ, quæ balat; μηκάδες, balantes.

Μηκασμὸς, ȣ̃, ὁ, balatus. A μηκάζω.

Μηκεδανὸς, ὴ, ὸν, longus. A μῆκος.

Μηκέτι, *adv.* non amplius, ne posthac, non jam; (2) non, *simpl.*

Μηκὴ, ῆς, ἡ, balatus. A μηκάομαι. Unde

Μηκητικὸς, ὴ, ὸν, qui balare potest.

Μήκιστα, *adv.* longissime; (2) tandem. A

Μήκιστος, ίστη, ιστον, longissimus; (2) procerissimus; ἐπὶ μήκιστον, diutissime, *Superlat.* A μῆκος.

Μηκοποιέω, ῶ, longitudinem addo. *In Vulg.* in longum produco, μηκοποιήσας, (*Ibid.*) qui produxit. Ex μῆκος et ποιέω.

ΜΗ͂ΚΟΣ, εος, τὸ, longitudo, prolixitas, proceritas, statura, spatium. Ἐν μήκει χρόνȣ, diuturno tempore, *Soph. Trach.* 69.

Μηκύνω, fut. υνῶ, longum facio, protelo, produco; μηκυνομένη συλλαβὴ, syllaba quæ producitur; aor. 1. act. ἐμήκυνα. Μηκύνων βοὴν, elata voce, *Soph. Œd. Col.* 489. Μηκύνειν λόγȣς, longos proferre sermones, *Id. Elect.* 1481. Πόσȣς εἴποιμ' ἂν ἄλλȣς εἴ με μηκύνειν δέοι; *Aristoph. Lys.* 1135. χρόνον, *Eurip. Fur.* 87. βίον, *Ib.* 143. A præc. Unde

Μηκυσμὸς, ȣ̃, ὁ, productio, dilatatio.

ΜΗ'ΚΩΝ, ωνος, ἡ, papaver; (2) capillitium seu excrementum pinnarum et muricum; (3) pars media in conchis; (4) arenæ quædam species in metallicis, *Poll.* Μήκωνες, pisces quidam gregales, *Aristot.* (5) pars intestinorum polypodis instar vesicæ, atramentum continens. Μήκωνος ὀπὸς, opium, *Gl. V.*

Μηκωνικὸς, ὴ, ὸν, papavereus. A præc.

Μηκώνιον, ȣ, τὸ, succus papaveris; (2) primum excrementum infantium recens natorum. Ab eod.

Μηκωνὶς, ίδος, ἡ, papaver, *Gl. V.* μηκωνὶς θρίδαξ, species lactucæ atræ, sic vocata a copia lactis soporiferi.

Μηκωνίτης, ȣ, ὁ, sc. λίθος, gemma papavera exprimens. Ab eod.

Μηκωνῖτις, ιδος, ἡ, species lactucæ lacte soporifero abundans. Ab eod.

Μηκωνοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, papaveris speciem habens. Ex μήκων et εἶδος.

Μηλάνθη, ης, ἡ, scarabæorum genus ex floribus mali arboris nasci solitum. Ex μηλέα et ἄνθος, *flos.*

Μήλατα, μηλάτων, oves, *Eust.* Ab

Μηλατὴς, ȣ̃, ὁ, opilio, *Latin.* A μῆλον.

ΜΗΛΕ'Α, ας, ἡ, malus, arbor.

Μήλειος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, ovinus, ovillus: ut μήλειον κρέας, caro ovilla. A μῆλον.

ΜΗ'ΛΗ, ης, ἡ, specillum, instrumentum chirurgicum, quo aliquid illinitur, vel finditur, vel extrahitur, vel infunditur; *item* quo immisso in vulnus, &c. tentant chirurgi latentia.

Μηλία γῆ, terra Melia, coloris cineritii. A Μῆλος, *Melus.*

Μηλιαυθμὸς, ȣ̃, ὁ, ovile, ovium stabulum. Ex μῆλον et ἰαυθμός.

Μηλιάδες, αἱ, Meliades Nymphæ, quæ et Μαλιάδες. A μῆλον. Unde

Μηλίζω, ad colorem mali vergo, colore malum refero; (2) sum colore luteo.

Μηλινοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, melinum seu colorem luteum referens. Ex εἶδος.

Μηλινόεις, όεσσα, όεν, colorem mali cotonei referens. *Nicand.* μηλινόεσσα, quamvis ibi μειλινόεσσα legatur. A μῆλον. Unde

Μήλινος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, colorem mali habens, luteus; flavus, gilvus; μήλινον ἔλαιον, melinum oleum, ex malis cotoneis.

Μήλιος, ȣ, ὁ, e Melo insula oriundus. Μήλιος λιμὸς, Melia fames, *Prov.* i. e. maxima.

Μηλὶς, ίδος, ἡ, malus, arbor; (2) morbus quidam asinorum. A μηλέα.

Μηλὶς, ίδος, ἡ, regio Thessaliæ. Μηλὶς λίμνη, sinus Maliacus, *Soph. Trach.* 636.

Μηλίτης, ȣ, ὁ, sc. οἶνος, vinum e malis cotoneis. A μῆλον.

Μηλοβατέω, ῶ, fut. ήσω, oves scando, oves inscendo. Ex μῆλον et βαίνω, *scando.*

Μηλοβαλέω, ῶ, fut. ήσω, malo seu malis peto; (2) ad rem Veneream aliqua illecebra incito. Ex μῆλον et βάλλω.

Μηλοβοτέω, ῶ, fut. ήσω, oves pasco.

Μηλοβοτὴρ, ῆρος, ὁ, ovium pastor, opilio.

Μηλοβότης, ȣ, ὁ, idem. Ex μῆλον et βόσκω.

Μηλόβοτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, ab ovibus depastus; (2) incultus, ab hostibusque vastatus et pecoribus pascendis relictus. Ex iisd.

Μηλοδόκος, ον, epith. templi, ob sacrificia ex ovibus, *ap. Pind.*

Μηλοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, mali speciem habens, sive colore, sive re alia. Ex εἶδος.

Μηλοθύτης, sacerdos, nempe, mactator ovium, *Eurip. Alcest.* 119.

Μηλόκαρπον, τὸ, aristolochiæ longæ, quæ mascula dicitur, cognomen, *Gorr.*

Μηλολόνθη, al. μηλολάνθη, ης, ἡ, melolonthe, animalculum floribus insidere solitum, quo pueri ad ludum utuntur; (2) lusus ille puerilis; (3) floris genus. Ex μῆλον et ἄνθος.

Μηλομαχία, ας, ἡ, pugna pomis seu malis commissa. Ex μῆλον et μάχη.

Μηλόμελι, ιτος, τὸ, potus e melle et malis cotoneis. Ex μῆλον et μέλι.

ΜΗ͂ΛΟΝ, *Dor.* μᾶλον, ȣ, τὸ, malum, pomum; (2) μῆλα, genæ; etiam de mammis puellarum.

Μῆλον, ȣ, τὸ, ovis, pecus; plur. μῆλα, pecudes.

Μηλονόμας, *Dor.* pro μηλονόμης, idem quod μηλονομεύς. Ἔτλη δὲ σοῖσι μηλονόμας ἐν δόμοις γένεσθαι, *Eurip. Alcest.* 576.

Μηλονομεὺς, έως, ὁ, pastor ovium, opilio, *Hes.* ubi plur. μηλονομεῖς ποιμένες. Ex μῆλον et νέμω, *pasco.*

Μηλονόμος, ȣ, ὁ, idem, *Suid.* Ex iisd.

Μηλοπάρειος, et μαλοπάρειος, pro μηλοπάρειος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, genas habens malis similes, cujus genæ mali colorem vel rotunditatem referunt. Ex μῆλον et παρειά.

Μηλοπέπονες, melopepones, species cucumerum. Ex μῆλον et πέπων.

Μηλοπλακȣ́ντιον, ίȣ, τὸ, compositio pharmacopœorum e malis cotoneis vino coctis, adjecto postea melle, pipere, aniso, aliisque. A

Μηλοπλακȣ̃ς, ȣ̃ντος, ὁ, placenta e malis cotoneis. Ex μῆλον et πλακȣ̃ς.

Μηλόσκοπος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, unde oves seu pecora quævis conspici possunt.

Μηλόσπορος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, malis seu pomis consitus. Ἐπὶ μηλόσπορον ἀκτὰν, *Eurip. Hipp.* 742.

Μηλοσσόος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, ovium servator.

Μηλοσφαγέω, ῶ, f. ήσω, oves jugulo, oves macto, pecora seu oves immolo. Μηλοσφαγεῖν τε, βȣθύτοις ἐπ' ἐσχάραις, *Aristoph. Av.* 1237. Simpliciter *immolo.* Μηλοσφαγεῖ θεοῖσιν ἔμμηνʹ ἱερὰ τοῖς σωτηρίοις, *Soph. Elect.* 280. Ex μῆλον et σφάττω, *macto.*

Μηλοσφαγία, ας, ἡ, ovium jugulatio; (2) ovium immolatio, *Hes.* Ex iisd.

Μηλοτρόφος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, oves alens. Ex τρέφω.

Μηλȣ̃χος, ȣ, ὁ, strophium coercendis puellarum mammis usitatum, *in Anthologia Reiskii,* ubi legendum per η et non per ε.

Μηλοφάγος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, oves comedens, ovilla carne vescens. Ex μῆλον et φάγος.

Μηλοφόνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, oves occidens.

Μηλοφορέω, ῶ, f. ήσω, mala seu poma fero:

Μηλοφόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, pomifer, mala seu poma ferens; μηλοφόροι, regis Persarum satellites, aurea mala gestantes in hastis. Ex μῆλον et φέρω.

Μηλοφύλαξ, ακος, ὁ ϗ ἡ, ovium custos.

Μηλόω, ῶ, f. ώσω, specillum immitto, specillo tento, exploro; (2) demergo, insero vel tentandi vel tingendi causa. A μήλη.

Μήλωθρον, ȣ, τὸ, coloramentum, cui pannus immergitur, *Suid.* (2) vitis alba, *Diosc.* Ab eod.

Μήλων, ωνος, ὁ, epith. Herculis, cui inter alia malis sacra fiebant, *Poll.* A μῆλον.

Μήλωσις, εως, ἡ, specilli demissio, exploratio, quæ fit immisso specillo. A μηλόω.

Μηλωτὴ, ῆς, ἡ, scil. δορὰ, pellis ovina; (2) pellis quævis. *Gl. V.* pellis lanata. A μῆλον, *ovis.*

Μηλωτὴς, ȣ̃, ὁ, ovium pastor. Ab eod.

Μηλωτὶς, ίδος, ἡ, specillum, quo ad repurgandas aures utimur. *Gl. V.* specillum. A μήλη. Unde

Μηλωτρὶς, ίδος, ἡ, *Gl. V.* auriscalpium.

Μήλωψ, οπος, ὁ ϗ ἡ, colore malum referens, mali faciem habens. Ex μῆλον et ὤψ.

ΜΗ'Ν, *conj.* autem, vero, pro δὲ; (2) tamen; (3) profecto, sane; ἀλλὰ μὴν, atqui, vero, enimvero; ἀλλὰ μὴν ȣ̓δὲ, neque vero, sed neque; γε μὴν, vero, porro; ἦ μὴν, certe quidem, equidem, profecto; ϗ μὴν, quinetiam; ϗ μὴν δὴ, immo, enimvero; ϗ μὴν γε, at saltem, at vero; ϗ μὴν ϗ, quin etiam; ȣ μὴν, non tamen, nec vero

ΜΗ'Ν, μηνὸς, ὁ, mensis; οἱ μῆνες, menstrua.

Μηναγυρτέω, ῶ, stipem colligo Matri Deûm. A

Μηναγύρτης, ȣ, ὁ, qui singulis mensibus Matri Deûm stipem colligit, quod officium Rheæ sacerdotis erat. Ex μὴν et ἀγείρω.

Μήνατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. *Ion.* pro ἐμήνατο, a μαίνομαι.

ΜΗ'ΝΗ, ης, ἡ, luna; (2) umbella lunata.

Μηνιαῖος, αία, αῖον, menstruus, qui est unius mensis. A μήνη.

Μηνίαμα, ατος, τὸ, ira perseverans, simultas, odium. A

Μηνιάω, ῶ, fut. άσω, iram vel odium exerceo, irascor. A μῆνις.

Μηνίγγιον, ȣ, τὸ, membranula. A μῆνιγξ.

Μηνιγγοφύλαξ, ακος, ὁ, custos membranæ cerebri; (2) instrumentum chirurgicum.

ΜΗ'ΝΙΓΞ, γγος, ἡ, membrana cerebrum foris tegens; (2) membrana quævis; (3) sedimentum vini in dolio, priusquam efflorescat et ebulliat, *Hes.*

Μηνιθμὸς, ȣ̃, ὁ, ira, iracundia, ira divina. A μηνίω.

Μήνιμα, ατος, τὸ, idem; (2) furor, insania. Κἂν παλαιῶν μηνιμάτων ἐφέλκεται στίγματα, *Hierocl. in Aurea Carm.* 136. Ab eod.

ΜΗ͂ΝΙΣ, ιος, vel ιδος, ἡ, ira permanens, diuturna, odium, inimicitia.

Μηνίσας, *qui iratus fuit,* aor. 1. part. act. verbi μηνίω.

Μηνίσκος, ȣ, ὁ, lunula; (2) species aciei; (3) μηνίσκοι, umbellæ lunatæ, in statuarum capitibus, quæ lunæ crescentis cornua referunt; (4) æramenta gubernaculi; (5) membranæ tenues, bracteæ; (6) ornamenta collaria, torques, monilia. Dim. a μήνη.

Μηνίω, f. ίσω, succenseo; iram, odium, vel simultatem exerceo; irascor. Αὐτὰρ ὁ μήνιε, νηυσὶ παρήμενος, *Il.* 1, 488. A μῆνις.

Μηνοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, lunæ formam habens, lunæ similis, corniculatus, lunatus. Ex μήνη et εἶδος, *species.* Hinc

Μηνοειδῶς, *adv.* in modum lunæ curvatæ seu falcatæ.

Μήνυμα, ατος, τὸ, signum, indicium, indicatio, significatio. *Ph.* indago. A μηνύω. Unde

Μήνυσις, εως, ἡ, indicatio, indicium.

Μηνυτὴρ, ῆρος, ὁ, idem quod

Μηνυτὴς, ȣ̃, ὁ, index, nunciator, delator; (2) dicitur et de Historico, *ap. Luc.* Hinc

Μηνυτικὸς, ὴ, ὸν, significandi seu indicandi vim habens, significativus. *Gl. V.* indicativus.

Μήνυτρον, ȣ, τὸ, indicii præmium:

Μηνύτωρ, ορος, ὁ, index, nunciator. A

ΜΗΝΥ'Ω, fut. ύσω, indico, significo, nuncio, certiorem facio, declaro, defero; μεμηνυκέναι, perfect. inf. indicasse; aor. 1. pass. μηνυθεὶς, indicatus. Ποίȣ γὰρ ἀνδρὸς τὴν δὲ μηνύει τύχην; *Soph. Œd. Tyr.* 101.

ΜΗ΄ΟΝ, ου, τὸ, meum, herba, alias athamanticum. *Angl.* SPIGNEL, or MEW.

Μὴ 'πιβάλῃς, *Poet.* pro μὴ ἐπιβάλῃς, *ne injicias, ne injiceres*; sic

Μὴ 'πιτάμῃς, *Poet.* pro μὴ ἐπιτάμῃς, *ne incidas.*

Μήπη, nequa, *Gl. V.*

Μήποτε, nunquam, non unquam; (2) ne quando; (3) ne; (4) num, μηπότε ἂν, numquid ergo; (5) forte.

Μήποθεν, necunde, *Gl. V.*

Μήποτε, nequando, *Gl. V.*

Μήποτε ἂν, numquid ergo, *Gl. V.*

Μήπου, necubi, ne forte.

Μήπω, nondum, necdum.

Μήπωγε, *adv.* idem.

Μήπως, ne, ne quo modo, ne quo pacto, ne qua, ne forte; (2) an forte.

Μηριαῖος, αία, αῖον, femoralis. A μηρός.

ΜΗΡΙΝΘΟΣ, ου, ὁ, funiculus, filum. Πέλειαν λεπτῇ μηρίνθῳ δῆσεν ποδὸς, *Il.* 23, 854. 'Η μήρινθος οὐδὲν ἔσπασεν, hoc consilium nihil effecit, *Arist. Thesm.* 935. Proverbium: a metaphora τῶν σχοίνοις θηρευόντων ἢ ἁλιευόντων, de funiculo piscatorio.

Μηρίον, ου, τὸ, femur. A μηρός.

Μηρορραφὴς, έος, ὁ & ἡ, femori insutus; epith. Bacchi. Ex μηρὸς et ῥάπτω, *suo.*

ΜΗΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, femur, femen, plur. μηρὰ, *per Metaplasm.* pro μηροὶ, *Odyss.* 2, 179.

Μηροτομέω, ῶ, fut. ήσω, femur incido, femur abscindo. Ex μηρὸς et τέμνω.

Μηροτραφὴς, έος, ὁ, epith. Bacchi, quia in Mero monte educatus, *Strabo.*

Μηροτύπης, ίος, ὁ & ἡ, femora feriens seu percutiens. Ex μηρὸς et τύπτω.

Μήρυγμα, ατος, τὸ, *ap. Nic.* de tractu et glomeratione serpentis. A μηρύκω.

Μηρυκάζω, fut. άσω, cibum remando, rumino.

Μηρυκάομαι, ῶμαι, rumino.

Μηρυκίζω, fut. ίσω, idem. Hinc

Μηρυκισμὸς, οῦ, ὁ, ruminatio.

Μηρύκω, et μηρύκομαι, revolvo, rumino.

Μήρυμα, ατος, τὸ, glomeramen. A μηρύω.

Μήρυξ, υκος, ὁ, piscis quidam ruminans. *Gl. V.* rumen. A μηρύω.

Μηρύσασθαι, *glomerasse*, aor. 1. inf. med.

ΜΗΡΥ'Ω, f. ύσω, revolvo, glomero, agglomero, et filum deduco; (2) texo, intexo. Τῷ περὶ μὲν χείλη μαρύεται ὑψόθι κισσὸς, *Theoc.* 1, 29.

Μήσαο, 2. sing. aor. 1. ind. med. *Ion.* pro ἐμήσασο, a μήδομαι, *curo.*

Μήσεαι, 2. sing f. 1. ind. med. *Ion.* pro μήσεσαι.

Μήστειρα, ἡ, investigatrix, *Æsch.*

Μῆστι, *Dor.* pro μή ἐστι, *non est.* sed recte etiam scripseris μή 'στι Conf. μὴ 'πιβάλῃς.

Μῆστο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐμέμηστο.

Μήστωρ, ωρος, ὁ, consiliarius, consultor; (2) peritus. (2) μήστωρες ἀϋτῆς, *Il.* 4, 328. A μήδομαι vel μάομαι.

ΜΗ΄ΤΕ, *conj.* neque, nec.

Μητέριος, ου, ὁ, maternus, *in Epigram.* A

ΜΗ΄ΤΗΡ, μητέρος, *et per Syncop.* μητρὸς, ἡ, mater, genitrix; (2) matrix, uterus; *apud Script. Eccles.* baptisterium.

Μήτειρα, ἡ, mater, al. δμήτειρα, *Il.* 14, 259.

Μήτι, ne quid, numquid; pro μή τι.

Μητιάω, ῶ, consilia agito, consulto, delibero; molior, rem quampiam machinor; μητιόωσι, 3. plur. ind. pro μητιῶσι, μητιάουσι μητιόωσα, part. præs. fœm. pro μητιῶσα, μητιάουσα. Dicitur et μητιᾶσθαι, significatione act. A μῆτις.

Μητιέτης, ου, ὁ, consilio pollens, prudens, consiliarius, consultor; μητιέτα pro μητιέτης, *ap. Hom.* Ab eod.

Μητίζομαι, vel potius μητίομαι, consilia agito, consulto; (2) molior, efficio, struo, machinor; fut. μητίσομαι, versus causa μητίσσομαι. Μίσσω δ' ἀμφοτέροισι μητίσσομαι ἴχθυα λυγρὰ, *Il.* 3, 416.

Μήτιμα, ατος, τὸ, consilium, *Eust.*

Μητιόεις, όεσσα, όεν, consilio abundans, cui multum est consilii.

Μητιόωσιν, *consultant*, 3. plur. præs. ind. act. *Poet.* cum ν ἐφελκ. pro μητιῶσι, a μητιάω.

ΜΗ΄ΤΙΣ, ιδος, ἡ, consilium, intelligentia, prudentia, sapientia, vafrum consilium.

Μητίω, idem quod μητίζομαι, *Eust.*

Μήτοι, *adv.* ne forte.

Μήτοιγε, *adv.* idem, nequaquam.

Μήτρα, ας, ἡ, matrix, uterus, vulva; (2) secundæ; (3) arboris medulla; (4) vesparum genus. A μήτηρ.

Μητραγυρτέω, ῶ, fut. ήσω, Matri Deûm sive Cybelæ stipem colligo. A

Μητραγύρτης, ου, ὁ, qui Matri Deûm stipem colligit. Ex μήτηρ et ἀγείρω.

Μητράδελφος, ου, ὁ, matris frater, avunculus; sed ἡ μητράδελφος, ου, matris soror, matertera. *Gl. V.* μητραδέλφη, matertera.

Μητράζειν, matrescere, *Gl. V.* A μήτηρ.

Μητραλοίας, et μητραλῴας, et -ης, ου, ὁ, matris percussor, matricida. Ex μήτηρ et ἀλοιάω.

Μητραλῴην, *Att.* et *Ion.* pro μητραλοίαν.

Μητράριον, ου, τὸ, matercula, *Gl. V.* A μήτηρ.

Μητρεγχύτης, ου, ὁ, instrumentum quo medicamentum in uterum infunditur. Ex μήτρα et ἐγχέω, *infundo.*

Μήτρη, *Ion.* pro μήτρα.

Μητριάζειν, idem quod μητραγυρτεῖν, *Poll.*

Μητρίδιος, α, ον, epith. urticæ; matrix, semen in se habens, *ap. Aristoph. Ern.*

Μήτρια· τὰ μήτρια, materna, *Gl. V.*

Μητρικὸς, ἡ, ὸν, maternus. A μήτηρ.

Μητρικῶς, *adv.* matris more.

Μητρὶς, ίδος, ἡ, ut πόλις, χώρα, vel γῆ, civitas, regio vel terra materna, ex qua mater alicujus oriunda est. Ex μήτηρ.

Μητρογαμέω, ῶ, fut. ήσω, matrem uxorem duco.

Μητροδίδακτος, ου, ὁ & ἡ, a matre edoctus. Ex [illegible].

Μητρόδοκος, ου, ὁ & ἡ, a matre receptus. Ex δέχομαι.

Μητρόθεν, *adv.* a matre, ex parte matris.

Μητρόθεος, ου, ἡ, Dei mater, seu parens; epith. B. Virginis.

Μητροκασιγνήτη, ης, ἡ, matris germana, matertera.

Μητροκασίγνητος, ου, ὁ, matris frater, avunculus.

Μητροκτονέω, ῶ, fut. ήσω, matrem occido. A

Μητροκτονία, ας, ἡ, matricidium, *R.* A

Μητροκτόνος, ου, ὁ & ἡ, matricida, qui vel quæ matrem occidit. Ματροκτόνον αἷμα χειρὶ θέσθαι, cæde matris manus polluere, *Eur. Or.* 831. Ex μήτηρ et κτείνω.

Μητροκωμία, ας, ἡ, vicus aliorum vicorum mater; seu ex quo coloniæ deducuntur. Ex μήτηρ et κώμη, *vicus.*

Μητρομήτωρ, ορος, ἡ, matris mater, avia materna. A μήτηρ geminato.

Μητρόξενος, ου, ὁ & ἡ, spurius.

Μητροπάρθενος, ου, ἡ, mater et virgo, epith. Mariæ.

Μητροπάτωρ, ορος, ὁ, matris pater, avus maternus.

Μητρόπολις, εως, ἡ, metropolis, urbium aliquarum mater, sive quæ colonias emisit; urbs prima provinciæ.

Μητροπολίτης, ου, ὁ, qui ex urbe matrice seu metropoli est; (2) episcopus metropolitanus, qui metropoli præest, et alios episcopos sub se habet. A præc.

Μητροπόλος, ου, ὁ, sacerdos Cereris.

Μητροπρεπῶς, *adv.* ut matrem decet. Quasi a μητροπρεπής. Ex μήτηρ et πρέπω.

Μητρορραίστης, ου, ὁ, qui matrem violat, qui matri manus intulit, *Suid.* Ex ῥαίω.

Μητρόρριπτος, ου, ὁ & ἡ, a matre abjectus, *R.* Ex μήτηρ et ῥίπτω.

Μητροτρεφὴς, ὲς, matris alumnus. A τρέφω.

Μητροτύπτης, ου, ὁ, matricida. A τύπτω.

Μητροφθόρος, ου, ὁ & ἡ, qui matrem occidit, matricida. Ex μήτηρ et φθείρω.

Μητροφόνος, ου, ὁ, idem. Ex φένω.

Μητροφόντης, ου, ὁ, idem. Ὁ μητροφόντας δράκων, (Orestes) *Eurip. Orest.* 1424. Ex eod.

Μητρυιὰ, ᾶς, ἡ, noverca; (2) altera patria, h. e. ubi quis vivit, et tamen non natus est; (3) novercæ indolem habens, h. e. iniqua dura. A μήτηρ.

Μητρυιάζειν, novercari, *Gl. V.* A præc.

Μητρυιὸς, οῦ, ὁ, vitricus, per jocum. Ab eod.

Ματρυιώδης, ου, ὁ & ἡ, novercalis. A μητρυιά.

Μητρωακὸς, ut μητρωακὰ ἁγιστία, purificationes in sacris Cybeles fieri solitæ. A μητρῷος.

Μητρῴας, seu ματρῴας, ὁ, matris pater, vel maternus avus. *Poll.*

Μητρῷος, idem quod μητρῷος, *Ep.*

Μητρωνυμικὸν, nomen e nomine matris factum.

Μητρῷος, ῴα, ῷον, maternus. Hinc et μητρῷον, ου, fanum Cybeles seu Magnæ matris Deûm.

Μητρῷα, τὰ, sacra Cybeleia.

Μήτρως, ωος, ὁ, avunculus maternus. Accus. μήτρωα. Πατρὸς ἑοῖο φίλον μήτρωα κατέκτα, *Il.* 2, 662.

Μηχανᾶται, *machinatur*, 3. sing. præs. ind. med. *Poet.* pro μηχανᾶται A

Μηχανάομαι, ῶμαι, fut. ήσομαι, machinor, molior, struo, agito; inf. μηχανᾶσθαι, *Poet.* μηχανάασθαι μηχανόωνται, 3 plur. præs. ind. *Poet.* pro μηχανῶνται, μηχανάονται μηχανώμενοι, part. *Ion.* pro μηχανώμενοι. Μηχανῶμαι etiam pass. ut μεμηχάνητο, plusquam perfect. arte mechanica factus erat; part. perf. μεμηχανημένος, arte factus; subdole compositus. Terminationes activæ raro occurrunt, *Soph.* μηχανᾶν, moliri. *Hom.* μηχανόωντας, part. *Ion.* pro μηχανῶντας, μηχανάοντας. Μεμηχάνηται τἄργον, rite confectam, *Soph. Tra h.* 595. Πάντ' ἐμηχανῶντ' ἐφ' ὑμῖν, *Aristoph. Pace*, 619. Ἐκ τῶν γὰρ ἐσθλῶν αἰσχρὰ μηχανώμεθα, *Eurip. Hipp.* 335.

Μηχανάω, ῶ, conor aliquid efficiendum, quæro rationem efficiendi, molior, str o Οἳ ὁσίω μνηστῆρας ἀτάσθαλα μηχανόωντας, *Odyss.* 18, 142. Φάσκοιμ' ἂν ἀνδρῶν τοῖσι μηχανᾶν θεὰς, *Soph. Aj.* 1037. Forma media usitatior est.

Μηχανεύω, fut. εύσω, excogito, machinor. Hinc perf. part. pass. μεμηχανευμένος, excogitatus, 2 *Paralip.* 26, 15. *Suic.* A

ΜΗΧΑΝΗ', ῆς, ἡ, machina, instrumentum; (2) artificium, seu adminiculum, quo quis utitur ad aliquid efficiendum; (3) commentum, ars, solertia; (4) machina bellica; (5) machinatio, consilium, molitio, *Gl. V.* πάσῃ μηχανῇ, quovis modo, etiam atque etiam, οὐδεμία μηχανὴ dicitur de re impossibili.

Μηχάνημα, ατος, τὸ, machina, machinamentum, dolus, ars, stratagema; molitio, *Gl. V.* A μηχανάομαι.

Μηχάνησις, εως, ἡ, machinatio, machinamentum. Ab eod.

Μηχανητέον, *adv. posit.* machinandum. Ab eod.

Μηχανητὴς, οῦ, ὁ, machinator. Ab eod. Hinc

Μηχανητικὸς, ἡ, ὸν, machinandi, seu machinas conficiendi, peritus; (2) solers in excogitando.

Μηχανηφόρος, ου, ὁ & ἡ, machinam ferens, *Suid.* Ex μηχανὴ et φέρω.

Μηχανικὸς, ἡ, ὸν, machinandi, seu machinas fabricandi, peritus; (2) *subst* artifex eorum quæ ingenio simul et manu fiunt; sed ἡ μηχανικὴ, ῆς, scil. τέχνη, ars mechanica:

Μηχανιώτης, ου, ὁ, machinator, versutus. *Voc.* μηχανιῶτα. A μηχανή.

Μηχανοδίφης, ου, ὁ, idem. A διφάω.

Μηχανόεις, εσσα, εν, idem.

Μηχανοίατο, 3. plur. præs. opt. med. *Ion.* pro μηχανοῖντο, a μηχανάομαι.

Μηχανοποιέω, ῶ, machinas fabrico, *R.*

Μηχανοποιΐα, ας, ἡ, machinarum fabricatio. A

Μηχανοποιὸς, οῦ, ὁ & ἡ, machinarum faber, machinarum theatralium artifex et moderator. Ex μηχανὴ et ποιέω.

Μηχανορραφέω, fraudes excogito.

Μηχανορραφία, ας, ἡ, machinarum structio, fraudum excogitatio. A

Μηχανορράφος, ου, ὁ & ἡ, dolorum et fraudum artifex, machinarum excogitator, malorum inventor. Μηχανορράφοι κακῶν, *Eurip. An.* 448. Ἁπάντων τῶνδε μηχανορράφος, *Id. ibid.* 1117. Ex μηχανὴ et ῥάπτω.

Μηχανουργὸς, οῦ, ὁ & ἡ, machinas fabricans. Ex μηχανὴ et ἔργον.

Μηχανο-

Μηχανώμενος, præs. part. med. *contr.* pro μηχανάόμενος, a μηχανάω.

Μῆχαρ, τὸ, artificium, commentum, conamen; (2) adjumentum, remedium, *Lycophr.* A

Μῆχος, εος, τὸ, artificium, machinatio, consilium, commentum; (2) dolus, ars. A μάω.

Μία, una. Vide εἷς.

Μιαιγαμία, ας, ἡ, nuptiæ incestæ, impuræ, *Suid.* Ex μιαίνω et γάμος.

ΜΙΑΙ'ΝΩ, fut. ανῶ, inquino, conspurco, polluo, fœdo; (2) inficio colore, tingo; (3) conscelero; μιήνῃ, 3. sing. aor. 1. act. conj. tinxerit; μιάνθησαν, 3. plur. aor. 1. pass. pro ἐμιάνθησαν, maculati sunt; μιῆναι, aor. 1. act. inf. violare, *Ph.* Εἵματα καλὰ μιαίνεις, *Theoc.* 27, 52. Οὐ μιανθῆναι θέλων, *Eur. Ion.* 1159.

Μιαιφονέω, ῶ, fut. ήσω, polluo me cæde, homicidium perpetro; μιαιφονεῖ, trucidat. Πόνηρόν γ' αἱρεῖσιν μιαιφονεῖν, *Eur. Iphig. in Aul.* 1412.

Μιαιφονία, ας, ἡ, contaminatio e cæde; (2) cædes nefaria et scelerata, homicidium impium, parricidium. A

Μιαιφόνος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui se cæde polluit, qui homicidium perpetravit, homicida nefarius, latro; (2) sanguinarius, crudelis, propensus ad sanguinem effundendum. Ex μιαίνω et φόνος.

Μιαιφονώτατα, *adv.* crudelissime, fœdissime.

Μίασμα, ατος, τὸ, tinctura, *Suid.* A μιαίνω.

Μιάνθην, 3. plur. aor. 1. ind. pass. *Ion.* et *Bœot.* pro ἐμιάνθησαν, a μιαίνω.

Μίανσις, εως, ἡ, pollutio. Ab eod.

Μιαντὸς, inquinatus, *Gl. V.* Ab eod.

Μιανῶ, fut. 1. ind. act. verbi μιαίνω.

Μιαρία, ας, ἡ, impuritas, scelus. A

Μιαρὸς, ρὰ, ρὸν, spurcus, pollutus, contaminatus; (2) scelestus, dirus, sceleratus, impurus, flagitiosus, abominandus, obscœnus. A μιαίνω.

Μιαροφαγέω, ῶ, fut. ήσω, cibis vetitis vescor.

Μιαροφαγία, ας, ἡ, vetitorum esus. A

Μιαροφάγος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui vetitis cibis vescitur.

Μιαρῶς, *adv.* impure; (2) sceleste, scelerate.

Μίασμα, ατος, τὸ, inquinamentum; (2) contagium; (3) piaculum; (4) stuprum. Μίασμα τοῦ τεθνηκότος, piaculum defuncti contractum nece, *Soph. Œd. Tyr.* 313.

Μιασμὸς, οῦ, ὁ, idem. A μιαίνω.

Μιάστωρ, ορος, ὁ, contaminator; (2) fœdus, impurus, cæde vel alio scelere contaminatus; (3) malus genius, furia vindex. (3) αὐθέντην δέ σε, μιάστορ' ὥς τιν' εἰσδέδορκα, *Eurip. Andr.* 615. Σῷ κάρᾳ μιάστορες, tuo capiti dæmones infesti, *Id. Med.* 1371. Τὴν Ἑλλάδος μιάστορ' εἰς ᾅδην βαλεῖν, *Id. Or.* 1584. Ab eod.

Μίγα, *adv.* mistim, promiscue. A μίγνυμι.

Μιγάδην, *adv.* idem et ab eod.

Μιγάζομαι, misceor. Ab eod.

Μιγὰς, άδος, ὁ ἡ ἡ, mistus, permistus, miscellaneus. Hinc μιγάδες, hominum colluvies, homines promiscue convenæ. Ab eod.

Μίγδα, *adv.* mixtim, promiscue:

Μίγδην, *adv.* idem. Ab eod.

Μιγεῖεν, *mixti sint*, 3. plur. aor. 2. opt. pass. pro μιγείησαν. *Il.* 3, 301.

Μιγείη, 3. sing. aor. 2. opt. pass. verbi μίγνυμι.

Μιγεὶς, *mixtus*, part. aor. ejusd.

Μίγεν, 3. plur. aor. ejusd. in ind. *Ion.* et *Bœot.* pro ἐμίγησαν

Μιγέωσιν, 3. plur. aor. ejusd. conj. *Ion.* et cum ν ἐφελκ. pro μιγῶσι.

Μιγήμεναι, a. 2. inf. *Dor.* et *Att.* pro μιγῆναι.

Μίγην, aor. idem in ind. *Ion.* pro ἐμίγην.

Μιγῆναι, aor. idem in inf.

Μιγήσομαι, fut 2. ind. pass. verbi μίγνυμι.

Μίγμα, ατος, τὸ, mixtura, farrago; μίγματα, peculiariter de medicamentorum misturis. Ab eod. μίγνυμι.

Μιγματοπώλης, ου, ὁ, pharmacopola.

Μιγμὸς, οῦ, ὁ, idem quod μίγμα, *ap. Laert.*

ΜΙ'ΓΝΥΜΙ, vel μιγνύω, fut. μίξω, misceo, permisceo; pass. μίγνυσθαι, misceri; prope accedere, consuescere, de concubitu; aor. 1. inf. μιχθῆναι· aor. 2. μιγῆναι, part. aor. 1. μιχθεὶς, μιχθεῖσα· perf. pass. part. μεμιγμένος, mistus. Τῶν τε τρυγῶν μίξων αὐτοῖς, *Aristoph. Pace,* 1152. Πᾶν γὰρ μίγνυται μέλος βοῆς, *Eur. El.* 756.

Μιγνῦναι, *miscere*, præsens in inf. act.

Μίγω, (inus.) unde μίξω, f. verbi μίσγω, seu μίγνυμι.

ΜΙ'ΔΑΣ, ου, ὁ, Midas, nomen regis Phrygiæ; (2) nomen jactus tesserarii seu aleatorii admodum felicis; (3) bestiola fabas exedens

Μιηφόνος, pro μιαιφόνος.

ΜΙ'ΘΡΑΣ, ου, ὁ, Sol, apud Persas, ut Deus.

Μικκὸς, ἡ, ὸν, parvus, exiguus. Hinc μικκὸν, *adv.* parum, paulisper. *Vox Dorica.*

Μικκύλος, parvulus, pusillus. Dim. a præc.

Μικραδικητικὸς, ἡ, ὸν, in parvis injuriosus.

Μικραίτιος, ου, ὁ ἡ ἡ, ob parvas res expostulans. Ex μικρὸς et αἰτία, *causa.*

Μικραύλαξ, ακος, ὁ ἡ ἡ, paucos vel etiam parvos sulcos habens, *Suicer.*

Μικρῆς, gen. sing. f. g. pro μικρᾶς.

Μικροβασίλειος, α, ον, regnum parvum habens. Μικροβασιλείας δὲ οὔσης αὐτῷ τῆς ἀρχῆς, εὔξατο τῷ πατρὸς Διὸς, quum regia ejus auctoritas intra paucos duntaxat homines concluderetur, precatus est suum patrem Jovem, *Eustath. ad Hom. Il.* 1. A

Μικροβασιλεὺς, έως, ὁ, rex parvus, regulus. Μικροβασιλεὺς αὐτὸς ὢν, parvo admodum regno potitus, *Eustath. ad Hom. Il.* 1.

Μικρόβιος, ου, ὁ ἡ ἡ, breve tempus vivens, qui exiguæ est vitæ.

Μικρόβωλος, ου, ὁ ἡ ἡ, parvas habens glebas.

Μικρογένειος, ου, ὁ ἡ ἡ, parvum mentum habens, *R.* Ex μικρὸς et γένειον.

Μικρόγενυς, υος, ὁ ἡ ἡ, idem, *R.*

Μικρογλάφυρος, ου, ὁ ἡ ἡ, parvos et aptos articulos habens, *Suicer.*

Μικρογνωμοσύνη, ἡ, pusillanimitas, animus demissus et abjectus. *Pollucis Onomast.*

Μικρογραφέω, vocali brevi scribo, verbi causa, ο pro ω. Μικρογραφεῖν δὲ δεῖ τὸ ἔθος, διὰ τὸ εἶναι τὸν πόδα ἀνάπαιστον, *Schol. Soph. ad Elect.* 199.

Μικροδοσία, ας, ἡ, exigua donatio, parvum munus. Ex μικρὸς et δόσις.

Μικροθαύμαστος, ὁ ἡ ἡ, res parvas admirans, *Schol. Aristoph. ad Equit.* A θαυμάζω.

Μικροθυμέω, ῶ, fut. ήσω, animo pusillo sum.

Μικροθυμία, ας, ἡ, pusillanimitas. A

Μικρόθυμος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui animo pusillo est.

Μικροκαρπία, ας, ἡ, parvi fructus editio, fructus exiguitas. A

Μικρόκαρπος, ου, ὁ ἡ ἡ, fructus exiguos edens.

Μικροκέφαλος, ου, ὁ ἡ ἡ, exiguum habens caput. Ex μικρὸς et κεφαλή.

Μικροκίνδυνος, ου, ὁ ἡ ἡ, parva suscipiens pericula

Μικροκλέπτης, ου, ὁ, fur rerum minutarum, *Schol. Aristoph. ad Vespas.*

Μικροκοίλιος, ου, ὁ ἡ ἡ, exilem habens ventrem. Ex μικρὸς et κοιλία.

Μικρόκομψος, ον, parum concinnus, vel affectatam in minutiis ac puerilem concinnitatem habens. Ἡγησιακὸν τὸ σχῆμα τοῦτο τῆς συνθέσεως, μικρόκομψον, ἀγεννὲς, μαλθακὸν, *Dion. Halic. de Composit. Verborum.*

Μικρόκοσμος, ου, ὁ, parvus mundus, homo.

Μικροληψία, ας, ἡ, paucorum acceptio. Ex μικρὸς et λῆψις.

Μικρολογέομαι, οῦμαι, rei parvæ rationem habeo; (2) anxie et scrupulose circa vilia et spernenda occupor; (3) sordide et parce facio; (4) scrupulose rem expendens facio. Μηδὲν περὶ συγκρούσεως τῶν φωνηέντων μικρολογουμένη, *Hermog.* (4) οὐδὲ μικρολογούμενοι παθεῖν ὅτι ἂν ζημιῶτε, irrogaturi estis, *Appian. Punic.* 79.

Μικρολογία, ας, ἡ, oratio tenuis omnique sententiarum dignitate destituta; (2) cura quæ impenditur rebus parvis ac vilibus tanquam magnis; (3) sordes, avaritia, parsimonia. A

Μικρολόγος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui rerum exiguarum ac vilium rationem habet, qui in minima quæque inquirit, scrupulosus; (2) sordidus, tenax, præparcus.

Μικρολόγως, *adv.* res parvas magni æstimando; (2) sordide, præparce.

Μικρόλυπος, ου, ὁ ἡ ἡ, cui res minimæ animi molestiam adferunt. Ex μικρὸς et λύπη.

Μικρομελὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, parva habens membra. Ex μικρὸς et μέλος.

Μικρομέρεια, ας, ἡ, tenuitas partium. A

Μικρομερὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, parvis partibus constans. Ex μικρὸς et μέρος.

Μικρόμματος, ου, ὁ ἡ ἡ, parvos oculos habens. Ex μικρὸς et ὄμμα.

Μικρόπεπλος, ου, ὁ ἡ ἡ, parvum peplum gestans, *R.*

Μικροποιέω, ῶ, fut. ήσω, minutum reddo. Μικροποιοῦν δ' οὐδὲν οὕτως ἐν τοῖς ὑψηλοῖς, &c. *Longin.* 41.

Μικροποιὸς, ὸν, minutum, humile reddens. Μικροποιὸν δ' οὐδὲν οὕτως ἐν τοῖς ὑψηλοῖς, ὡς ῥυθμὸς κεκλασμένος λόγων καὶ σεσοβημένος, *Longin.* 41.

Μικροπολίτης, ου, ὁ, parvæ urbis civis. Hinc

Μικροπολιτικὸς, ἡ, ὸν, civi parvæ civitatis conveniens seu usitatus, &c. Hinc μικροπολιτικὸν, οῦ, multitudo parvi oppidi, *item* mores moribus parvi oppidi similes.

Μικροπόνηρος, ου, ὁ ἡ ἡ, in parva re improbus.

Μικροπρέπεια, ας, ἡ, illiberalitas, sordes, indecora parsimonia:

Μικροπρεπεύομαι, fut. εύσομαι, indecore parcus sum, sum vilis abjectique animi. A

Μικροπρεπὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, viles abjectosque decens; (2) vilis, sordidus, illiberalis. Ex πρέπει.

Μικροπρεπῶς, *adv.* sordide, illiberaliter.

Μικροπρόσωπος, ου, ὁ ἡ ἡ, faciem parvam habens, *R.*

Μικροπτέρυξ, γος, parvas alas habens. *Schol. Pind. ad Pyth.* 4, 29.

Μικρόραξ, αγος, ὁ ἡ ἡ, qui parvos habet acinos.

Μικρόρριν, vel μικρόρρις, ινος, ὁ ἡ ἡ, parvum nasum habens.

Μικρορρύγχιος, ὁ, ἡ, idem quod μικρόρραξ.

ΜΙΚΡΟ'Σ, ρὰ, ρὸν, parvus, exiguus; (2) qui parvi pretii aut momenti est; (3) paucus; μικρὸν, *adv.* paululum, parum; μικροῦ, prope, fere, propemodum; μικροῦ δεῖν, paulo minus, pene, *Ph.* μικρῷ πρόσθεν, paulo ante, *Ph.* μικρῷ πρότερον, paulo ante; μικρῷ ὕστερον, paulo post; et μικρὸν πρότερον, μικρὸν ὕστερον.

Μικροσκελὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, parva habens crura. A σκέλος.

Μικροσπέρματος, ου, ὁ ἡ ἡ, parvum semen habens. Ex μ. et σπέρμα.

Μικρόσπερμος, ου, ὁ ἡ ἡ, idem et ex iisd.

Μικρόσταχυς, υος, ὁ ἡ ἡ, parvas spicas habens.

Μικρόστομος, ου, ὁ ἡ ἡ, os parvum habens.

Μικρόσφαιρος, ον, folia perparva habens.

Μικρόσφυκτος, ου, ὁ ἡ ἡ, cui parvus et debilis est pulsus; (2) debilis. A σφύζω.

Μικροσφυξία, ας, ἡ, exilitas pulsus arteriarum.

Μικρόσχημος, ου, ὁ ἡ ἡ, parvum habitum gerens. A σχῆμα.

Μικρότατον, paululum, *Gl. V.*

Μικρότερος, minor, *Ph.* A μικρός.

Μικροτέχνης, ου, ὁ, vilis et abjectus artifex. A τέχνη.

Μικρότης, ητος, ἡ, parvitas, exiguitas, pusillitas. A μικρός.

Μικροτράπεζος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui exiguam seu tenuem habet mensam. Ex τράπεζα.

Μικρότριχος, ου, ὁ ἡ ἡ, parvos seu breves habens pilos. A θρίξ.

Μικροφάγος, ου, ὁ ἡ ἡ, tenuissimo victu utens.

Μικροφιλοτιμία, ας, ἡ, inepta et sordida gloriæ ambitio, ambitio frivola. A

Μικροφιλότιμος, ου, ὁ ἡ ἡ, e rebus tenuibus honorem captans, *Theophr.*

Μικροφρόνως, *adv.* illiberaliter, sordide.

Μικροφροσύνη, ης, ἡ, pusillanimitas. A

Μικρόφρων, ονος, ὁ ἡ ἡ, pusillanimus. Ex μικρὸς et φρήν.

Μικροφυὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, pusillus. A φυή.

Μικροφυΐα, ας, ἡ, parvitas a natura. A præc.

Μικρόφυλλος, ου, ὁ ἡ ἡ, parva habens folia.

Μικροφωνία, ας, ἡ, exilitas vocis. A

Μικρόφωνος, ου, ὁ ἡ ἡ, gracilem et exilem vocem habens. A φωνή.

Μικροχαρὴς, ἐς, rebus parvis, nihili, frivolis gaudens. A χαίρω.

Μικρόχωρος, ȣ, ὁ, ἡ, exiguum solùm habens.

Μικροψυχέω, ῶ, fut. ήσω, pusillo animo sum; exponitur etiam, animo deficio.

Μικροψυχία, ας, ἡ, pusillanimitas, animus demissus et abjectus. A

Μικρόψυχος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, qui animo demisso et abjecto est, pusillanimus. A ψυχή.

Μικρύνω, parvum reddo imminuo A μικρός.

Μικρῶς, adv. parum, leviter. Ab eod.

Μικτέον, miscendum, Strab.

Μίκτο, 3. sing. plu-q perf ind. pass. Ion. pro ἐμέμικτο, a μίγνυμι Unde

[illegible], ὁν, mixtus; (2) qui misceri potest. A

Μίλαξ, ακος, ἡ, taxus; hederæ species. Vide

Μιλησιουργὴς, Milesio opere factum: [illegible] celebrantur Μιλήσια στρώματα, Milesia [illegible]gula, et Μιλήσια ἔρια, Milesiæ lanæ. [illegible] ἔργον et Μίλητος, Miletus, quæ est urbs [illegible]

ΜΙΛΙΑ΄ΡΙΟΝ, ȣ, τὸ, milliarium, columna Romæ, unde milliaria numerari cœpta; (2) vas ad parandam aquam calidam, Athen.

Μιλιάζω, vel μιλιάω, fut. άσω, milliaria demetior. Hinc μεμιλιάσθαι, per milliaria esse dimensa, Strab. A μίλιον. Hinc

Μιλιασμὸς, ȣ̃, ὁ, dimensio per milliaria.

Μιλιγδος, plasticæ artis vox, unde ἀσπίδα ἡμιμιλίγδιον. Vide Poll.

Μιλίγματα, τὰ, reliquiæ, E. M.

ΜΙ΄ΛΙΟΝ, ȣ, τὸ, milliare, spatium mille passuum.

Μίλλω, mitto, Æsch. Steph al. μύλλω, Turn.

Μίλον, ȣ, τὸ, aut μίλος, ȣ, ὁ, milacis, seu smilacis, taxi, sive hederæ flos. Poll.

Μίλτειος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, qui e minio, aut minio tinctus, est. A μίλτος.

Μιλτηλιφὴς et -ιφὴς, ἐς, ὁ ᾗ ἡ, minio illitus, miniatus, minio tinctus. Ex μίλτος et ἀλείφω.

Μίλτινος, ίνη, ινον, miniaceus. A μίλτος.

Μιλτίτης, ȣ, ὁ, ut μιλτίτης λίθος, lapis minii colorem referens. Ab eod.

Μιλτοπάρῃος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, genas minio infectas habens; epith. navis rubro pictæ; (2) miniaceus, ruber. (2) ξανθοὶ δ' αὖθ' ἕτεροι πεδίον ἐπὶ μιλτοπαρήων, Oppian. Cyneget. 3, 509.

Μιλτόπρεπτος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, minio pulchre pictus, decorus. Ex μίλτος et πρέπω.

ΜΙ΄ΛΤΟΣ, ȣ, ἡ, minium, rubrica; (2) rubigo segetum.

Μιλτοφυὴς, ὲς, miniatus, rubricatus, Ep.

Μιλτόχριστος, ον, minio unctus, Sibyl.

Μιλτόω, ῶ, fut. ώσω, minio inficio, rubrica tingo. Gl. V. minio. A μίλτος.

Μιλτώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, miniaceus, minio similis; (2) minii plenus. Ab eod.

Μιλτωρυχία, ας, ἡ, minii effossio; (2) locus ubi minium effoditur.

Μιλτωρύχος, ȣ, ὁ, minii seu rubricæ effossor. Ex μίλτος et ὀρύσσω.

Μιλτωτὸς, ἡ, ὸν, miniatus, rubricatus, Gl. V. A μιλτόω.

ΜΙ΄ΛΦΑΙ, ῶν, αἱ, defluvium pilorum palpebræ.

Μίλφωσις, εως, ἡ, idem. A præc.

ΜΙΜΑΙ΄ΚΥΛΟΝ, ȣ, τὸ, fragum, fructus arbuti.

Μιμαλλόνες, ων, αἱ, Mimallones, Bacchæ, seu sacerdotes Bacchi. A μιμέομαι, imitor.

Μιμαλλόνις, ίδων, αἱ, idem et ab eod.

ΜΙ΄ΜΑΡΚΙΣ, εως, ἡ, sive μίμαρκυς, υος, ἡ, farciminis genus.

Μιμαυλέω, ῶ, histrioni accino tibia, Hes. ὑποκρίνεσθαι. A

Μίμαυλος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, qui mimos tibia exprimit. Ex μῖμος et αὐλὸς, tibia.

ΜΙΜΕ΄ΟΜΑΙ, ȣ̃μαι, fut. ήσομαι, imitor, imitatione exprimo. Εἰ τὰ τῶν θεῶν καλὰ μιμοῖσθ', Eur. Ion. 452. Τὸν τρόπον μιμούμενοι τὸν τῶν ἀγροίκων, Aristoph. Conc. 279. Εἶτ' ἐγὼ μιμήσομαι ἐς πρὸς αὐτὴν, Luc.

Μιμηλάζω, idem quod μιμέομαι, imitor, Hes.

Μιμηλὸς, ἡ, ὸν, imitando expressus, a docto imitatore factus. Hinc Dor. μιμηλὰ, imitando expressa imago; μιμηλὸς etiam, active, pro imitandi solertia præditus, imitator; ut μιμηλὴ τέχνη, imitatrix ars; μιμηλότατος, imitandi dexteritate præstantissimi A μιμέομαι.

Μιμηλότης, τητος, ἡ, imitandi dexteritas. Suid. sine expositione. A præc.

Μιμηλῶς, adv. idem quod μιμητικῶς.

Μίμημα, ατος, τὸ, imitamentum, imago.

Μιμήσαιντο, imitentur, 3. plur. aor. 1. opt. med verbi μιμέομαι.

Μίμησις [illegible] Ab eod.

[illegible] Ab eod.

[illegible]; poetæ quoque et [illegible] μιμητικοὶ illi, quod verbis et oratione, hi, quod gestu præcipue [illegible]itentur mores hominum. Hinc Phalox [illegible], imitator. Ab eod.

[illegible], ἡ, ὸν, imitandi solertia præditus, [illegible] imitator. Gl. V. gesticularius:

Μιμητικῶς, adv. imitando, more imitatorum:

Μιμητὸς, ἡ, ὸν, imitabilis. Ab eod

Μιμήτωρ, ὁ, idem quod μιμητὴς, Man.

Μιμία, ας, ἡ, imitatio. A μῖμος Unde

Μιμικὸς, ἡ, ὸν, mimi[illegible]s, ad mimos pertinens.

Μιμνάζω, permaneo, præstolor, exspecto. Μιμνάζειν παρὰ νηυσὶ, Il. 2, 392. A μίμνω.

Μιμνάσκετο, 3. sing. imperf. ind. pass. vel med. Ion et Dor. pro ἐμιμνήσκετο.

Μιμνήσκεαι, 2. sing. præs. ind. pass. Ion. pro μιμνήσκεσαι, a

Μιμνήσκω, in memoriam revoco: μιμνήσκομαι, recordor, memini. A μνάω. Vide μνάομαι.

Μίμνον, 3. plur. imperf. ind. act. ion. pro ἔμιμνον, a verbo poetico μίμνω pro μένω.

Μιμνόντεσσι, dat. plur. part. præs. Poet. pro

Μίμνω, maneo, permaneo; (2) exspecto: (3) sustineo, excipio. Ἡ μίμνει κατ' οἶκον ἰσχνὸν ἀσπίδα, Eurip. Ion. 514. A μένω.

Μιμοβίος, ὁ, mimus vitæ, Man.

Μιμογράφος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, qui mimos scribit. Ex μῖμος et γράφω.

Μιμολογέω, ῶ, mimos recito, mimice recito; pass. μιμολογεῖσθαι, mimice recitari. A

Μιμολόγος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, qui mimos recitat, in Epigr. echo dicitur μιμολόγος, imitans vocem humanam. Ex μῖμος et λέγω.

Μῖμος, ȣ, ὁ, mimus, imitator; histrio, Gl. V. (2) mimus, imitatio, Gl. V. nempe ipse actus mimicus, plerumque obscœnior, et mimi ejusmodi scenici versus; (3) vana rerum ementitarum repræsentatio, adumbratio. A μιμέομαι.

Μιμὼ, όος, contr. ȣ̃ς, ἡ, simia, humanarum actionum imitatrix, Tzetzes. A præc.

ΜΙ΄Ν, pronom. indeclin. seipsum, seipsam; alicubi et pro seipsos. Μὶν σκότος εἷλε, Il. 5, 47. Κῶμα μὶν ἔχει, seipsos, Hippocr.

ΜΙ΄ΝΔΑΣ, ακος, ἡ, suffimentum quoddam, suffitus, Athen.

ΜΙ΄ΝΘΑ, vel μίνθη, ης, ἡ, mentha, herba suavis odoris.

ΜΙ΄ΝΘΟΣ, ȣ, ὁ, stercus, merda. Alicubi et pro μίνθη. Hinc

Μινθόω, ῶ, fut. ώσω, stercore inquino.

Μινυαμάχος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, Minyarum domitor, Suicer. Ex Μινύαι, Minyæ, qui gens erant Thessaliæ, et μάχομαι.

Μινύθω, ῶ, fut. ήσω, minuo, imminuo; unde perf. μεμινυθήκασιν, Hipp. A μινύς.

Μινύθημα, ατος, τὸ, quod imminutum est; extenuata pars corporis. A præc.

Μινύθησις, εως, ἡ, imminutio, Hipp.

Μινύθω, minuo, imminuo; (2) minor fio; decresco, deficio, marcesco, contabesco. Ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει, Hes. Oper. 6. A μινυός. Hinc

Μίνυνθα, adv. parumper, paulisper, paululum, ad parvum temporis spatium. Hinc

Μινυνθάδιος, fem. μινυνθαδίη, brevis temporis, id est, parum durans; μινυνθάδιος, apud Homerum.

Μινυώδης, ες, brevis, Ern.

ΜΙΝΥΟ΄Σ, ὰ, ὸν, parvus, exilis.

Μινύρισμα, ατος, τὸ, querulum et exile murmur. A

Μινύριζε, 3. sing. imperf. ind. act. Ion. pro ἐμινύριζε vel exili voce lamentare, 2. sing. præs. imperat. verbi

Μινυρίζω, exili voce lamentor, exili et flebili voce cantillo, Ph. μινυρίζει, minurit. Ὅδ' αὖ μινυρίζων οἰδὸς τις προσδέχεται, Aristoph. Av. 1420. A μινύρομαι. Hinc

Μινύρισμα, ατος, τὸ, minuritio, cantus minorum avium.

Μινυρισμὸς, ȣ̃, ὁ, murmuratio, susurratio.

Μινύρομαι, querula et lamentabili voce loquor, vel cantillo. A μινυός.

Μινυρὸς, ὰ, ὸν, querula seu exili voce cantillans, Theophr.

Μινυώριος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, brevi tempore durans, fluxus, caducus. Ex μινυὸς et ὥρα.

Μινυωρον, adv. paululum, Suid.

Μὶξ, adv. idem quod μίγδα, Nic.

Μιξαιθρία, ας, ἡ, serenitas pluviis hiemalibus permixta. Ex μίξις et αἰθρία.

Μιξάνθρωπον, ȣ, τὸ, idem et ex iisd.

Μιξάνθρωπος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, semihomo.

Μ[illegible]λλην, altero tantum parente Græci, ut [illegible]ridæ apud Romanos.

Μ[illegible]βόος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, conviciator, Hes. Ex μίξις [illegible], carmen lambicum, quod olim con[illegible]tiis in primis adhibebatur.

Μῖξις, εως, ἡ, mixtio, mixtura, permistio, temperatura; (2) concubitus, coitus.

Μιξοβάρβαρος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, semibarbarus. Ὡς ἀλλόγρως ἔπλευσε μιξοβάρβαρος, Eurip. Phœn. 140

Μιξοβόας, ȣ, ὁ, promiscue clamans, Rob. Ex μίξις et βοάω.

Μιξοδία, ας, ἡ, mixtio viarum, trivium. Μιξοδίη, locus inter Scyllam et Charybdim. Ἄλλα δ' ὅταξεν κάπετον μιξοδίησιν ἁλὸς ῥαιστῆρα νεῶν, Apoll. Rhod. 4, 921. Ibi loquitur poeta de loco inter Charybdim et Scyllam. Vide Scholiasten ad vers. Ex μίξις et ὁδός.

Μιξόδος, ȣ, ἡ, idem et ex iisd.

Μιξόθηρ, ηρος, ὁ ᾗ ἡ, semifer, feræ quasi permixtus. Ex μ. et θήρ.

Μιξόθηρος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, idem; (2) qui belluinis est moribus, Suicer. Ex iisd.

Μιξόθριξ, τριχος, ὁ ᾗ ἡ, semicanus.

Μιξόθροος, ον, e variis clamoribus mixtus.

Μιξιφία, ας, ἡ, coitus, Hes. Ab οἰφέω.

Μιξόλευκος, ον, albo distinctus.

Μιξολύδιος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, semi-Lydius.

Μιξολυδιστὶ, adv. semi-Lydio more.

Μιξόμβροτος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, semihomo, ut centaurus.

Μιξόνομος, epith. hircorum, quia inter oves pascuntur, ap. Athen. Ex μίξις et νέμω.

Μιξοπάρθενος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, semivirgo, ut Harpyia.

Μιξοπόλιος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, cujus capilli canis incipiunt misceri. Gl. Vet. canaster.

Μιξόπυρος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, pure permixtus. Ex μίξις et πῦρ.

Μιξοφρύγιος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, semi-Phrygius.

Μιξόφρυς, υος, ὁ ᾗ ἡ, supercilia coeuntia habens. Ex μίξις et ὀφρύς.

Μιξόχλωρος, ον, subviridis.

Μίξω, miscebo, fut. 1. ind. act. verbi μίγνυμι.

Μισαγαθία, ας, ἡ, odium bonorum seu [illegible] rerum. A

Μισ[illegible] [illegible] bonos vel res bonas odit. Ex μισέω et ἀγαθός.

Μισαδελφία, ας, ἡ, fratris odium. A

Μισάδελφος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, qui fratrem odit.

Μισαλάζων, ονος, ὁ ᾗ ἡ, osor arrogantiæ.

Μισαλέξανδρος, ὁ, Alexandri osor, Plut.

Μισαλληλία, ας, ἡ, odium mutuum. A

Μισάλληλοι, ων, οἱ ᾗ αἱ, qui se mutuo odio prosequuntur. Ex μισέω et ἀλλήλων.

Μισανθρωπέω, ῶ, fut. ήσω, homines odi, hominum consuetudinem fugio.

Μισανθρωπία, ας, ἡ, odium hominum, inhumanitas. Μισανθρωπίη (Ion.) [illegible] Aret. A

Μισάνθρωπος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, osor [illegible], inhumanus.

[illegible] peregrin[illegible]

[illegible], contemptus pec[illegible]

Μισάρετος, ου, ὁ, virtutis osor, *Joseph. Maccab.* 2.
Μισγάγκεια, ας, ἡ, locus in valle in quo fit mistio aquarum, in quem e montibus aquæ confluentes miscentur; (2) ipse aquarum gurges illic collectus. (1) ἐς μισγάγκειαν, *Il.* 4, 453. Ex μίσγω et ἄγκος.
Μίσγεαι, 2. sing. præs. ind. pass. *Ion.* pro μίσγεσαι, a μίσγω.
Μίσγετο, 3. sing. imperf. indic. pass. *Ion.* pro ἐμίσγετο.
Μισγητία. Vide μισητία.
Μισγοδία, ας, ἡ, bivium, trivium. Ex μίσγω et ὁδός.
Μίσγοισα, præs. part. f. g. *Dor.* pro μίσγουσα.
Μισγόμενον, acc. sing. præs. part. pass. vel med.
Μισγονόμος γῆ, terra ubi omnes promiscue pascunt, *Hes.* A νέμω.
Μίσγω, misceo, permisceo; μίσγομαι, misceor, coeo, concumbo, congredior. Ἐμισγέσθην φιλότητι, *Il.* 14, 295. A μίγνυμι.
Μισέλλην, ηνος, ὁ καὶ ἡ, Græcorum osor.
Μισεργός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, laborum osor, *Poll.* Ex μῖσος et ἔργον.
Μισεταιρεία, ας, ἡ, sociorum odium. A
Μισέταιρος, ου, ὁ, sociorum osor, *Poll.*
Μισέω, ῶ, fut. ήσω, odi, odio prosequor; (2) minus diligo, minus curo; μισέομαι, οῦμαι, odio sum; μεμισημένος, invisus, odiosus, præt. part. Μίσει τὸν φιλέοντα, *Theoc.* 23, 8. Μισεῖται γὰρ ἀνόσιος γυνή, *Eur. Elect.* 652 A μῖσος. Hinc
Μισηθεῖσα, aor. 1. part. pass. f. g.
Μίσηθρον, τὸ, artificium odii contra quem excitandi, opp. φίλτρον, *Lucian.*
Μισήλιος, ου, ὁ, solifuga, *Gl. V.*
Μίσημα, ατος, τὸ, odium, *Rel.* (2) res pro persona, odiosus. (2) ὦ δύσθεον μίσημα, *Soph. El.* 289. Μίσημα πᾶσιν, *Eurip. Hipp.* 407. Κύπριδος δὲ μίσημ' Ἀρκὰς Ἀταλάντη, *Id. in Meleagro: Fragm.* 6. A μισέω.
Μισήσῃς, 2. sing. aor. 1. conj. act. verbi μισέω.
Μισήτη, ης, ἡ, libidinosa, prostituens se cuique fœmina, *Ammon. Suid.* Quasi pro μισγήτη, a μίσγομαι.
Μισητία, ας, ἡ, insatiata libido, proclivitas in Venerem. A præc.
Μισητής, οῦ, ὁ, osor. *Phil.* A μισέω. Unde
Μισητίζω, odi, odio prosequor, *Hes.*
Μισητικός, ή, όν, qui odio prosequitur.
Μισητικῶς, *adv.* odio prosequendo, per odium
Μισητός, ή, όν, odiosus, invisus, qui odio habetur. A μισέω. Unde
Μίσητρον, ου, τὸ, *Vulg. Lex.* Sed vide μίσηθρον.
Μισθαποδοσία, ας, ἡ, mercedis seu præmii persolutio; (2) præmium, merces, etiam pœna. Ex μισθός et ἀπόδοσις.
Μισθαποδότης, ου, ὁ, qui mercedem persolvit, præmium solvit, pœnam sumit.
Μισθάριον, ου, τὸ, parva merces, mercedula. Dim. a μισθός.
Μισθαρνευτικός, ή, όν, ad eos pertinens qui mercede operam suam locant. A
Μισθαρνεύω, fut. εύσω, idem quod
Μισθαρνέω, ῶ, fut. ήσω, mercede operam meam loco, mercedem capio, stipendia facio. Dicitur et de meretricio quæstu. A
Μισθαρνής, έος, ὁ καὶ ἡ, mercenarius, qui mercede aliquid facit. *Hes.* ubi malunt μισθάρνης, ου, ὁ. Ex μισθός et ἄρνυμαι.
Μισθαρνητικός, ή, όν, mercenarius, pertinens ad mercenarios. A μισθαρνέω.
Μισθαρνία, ας, ἡ, mercedis acceptio, opera mercenaria, quæ pro mercede præstatur; (2) quæstus meretricius. A μισθαρνής. Hinc
Μισθαρνικός, ή, όν, idem quod μισθαρνητικός.
Μίσθαρνος, idem quod μισθαρνής *V. L.*
Μισθαρχίδης, ου, ὁ, qui mercede magistratum gerit, magistratus mercenarius. *Vocabul. Aristoph.* forma patronymici, quasi a μισθάρχης, vel μισθάρχος.
Μίσθιος, ία, ιον, vel μίσθιος, ου, ὁ καὶ ἡ, mercenarius, meritorius. A μισθός.
Μισθοδοσία, ας, ἡ, mercedis seu stipendii solutio. Ex μισθός et δόσις.
Μισθοδοτέω, ῶ, fut. ήσω, mercedem sive stipendium do, seu persolvo; μισθοδοτοῦμαι, mereo, mercedem fero. Μισθοδοτῆσαι τοὺς ὁπλίτας, *Dem.* A
Μισθοδότης, ου, ὁ, qui mercedem persolvit.
Μισθόδωρος, ου, ὁ, ἡ, idem.
ΜΙΣΘΟ'Σ, οῦ, ὁ, merces, præmium laborum, salarium, stipendium militum; (2) pretium habitationis.
Μισθοφορά, ᾶς, ἡ, stipendium, id ipsum quod mercedis loco accipitur, salarium; vertitur et vectigalia.
Μισθοφορέω, ῶ, fut. ήσω, mercedem capio, quæstum facio; (2) æra mereo, stipendia facio. Στρατιὰν ἐπ' ἐμὲ μισθοφορεῖς, *Phal.*
Μισθοφορητέον, stipendium dandum est. Οὐ μισθοφορητέον τοῖς στρατευομένοις, *Thuc.*
Μισθοφορία, ας, ἡ, ipsa actio stipendia merendi.
Μισθοφορικός, ή, όν, qui mercenariorum vel militum æra merentium est; (2) qui stipendia facere solet; μισθοφορικόν, stipendiale, *Gl. V.* A
Μισθοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, mercede operam locans, mercenarius, qui mercede aliquid facit, stipendiarius. Ex φέρω.
Μισθόω, ῶ, fut. ώσω, mercede loco, faciendum utendumve mercede certa loco; μισθόομαι, οῦμαι, mercede conduco; fut. μισθώσομαι, conducam. Et passive mercede conducor; ut μεμισθωμένος, mercede conductus. Τί δῆτα μισθωτοὺς ἂν ἔτι μισθοῖτό τις, *Aristoph. Av.* 1157. A μισθός.
Μίσθωμα, ατος, τὸ, merces qua aliquid utendum locatur vel conducitur; (2) illud ipsum quod conducitur, ut habitatio; (3) merces qua quis operam suam locat; (4) merces quæ datur meretrici pro nocte, quæstus meritorius. A μισθόω.
Μισθωμάτιον, ου, τὸ, mercedula, Dim.
Μισθώσασθαι, aor. 1. inf. act. verbi μισθόω.
Μισθωσιμαῖος, αία, αῖον, conductitius, *Gl. V.* A
Μισθώσιμος, ου, ὁ, qui mercede locatur, vel conducitur; (2) qui mercede conduci debet; (3) qui mercede locari aut conduci potest. *Gl. V.* locatitius. A
Μίσθωσις, εως, ἡ, locatio, aut conductio.
Μισθωτής, οῦ, ὁ, conductor.
Μισθωτικός, ή, όν, mercenarius.
Μισθωτός, ή, όν, mercenarius, mercede conductus, conductitius. A μισθόω.
Μισθώτριαι, vel μισθώτριαι γυναῖκες, *Poll.* mulieres mercenariæ. A μισθωτής.
Μίσιππος, ὁ καὶ ἡ, ab equis alendis, &c. abhorrens
ΜΙΣΚΕΛΛΟΣ, ου, ὁ, vile et nigrum vinum, *Hes.*
Μίσκελος, sordidus et præparcus, qui frusta etiam rejecta colligit. A
ΜΙ'ΣΚΟΙ, ων, οἱ, pomorum putamina, *Poll.* Vide μίσχος.
Μισοβάρβαρος, ου, ὁ καὶ ἡ, osor barbarorum.
Μισοβασιλεύς, έως, ὁ, regis vel regum osor.
Μισόγαμος, ου, ὁ καὶ ἡ, a nuptiis abhorrens.
Μισογόης, ὁ, osor præstigiarum et imposturarum.
Μισογύναιος, ου, ὁ καὶ ἡ, osor mulierum.
Μισογυνεία, ας, ἡ, odium erga mulieres. A
Μισογυνέω, odi mulieres. A
Μισογύνης, ου, ὁ, osor mulierum. Ex μισέω et γυνή.
Μισόδημος, ου, ὁ καὶ ἡ, osor populi seu suæ civitatis.
Μισοδημότης, ου, ὁ, idem et ex iisd. *Suicer.*
Μισοδικαστής, οῦ, ὁ, idem quod
Μισόδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui jure agere odit, litium osor. A δίκη, *jus.*
Μισόθεος, ου, ὁ καὶ ἡ, Deum vel Deos exosus.
Μισόθηρος, ου, ὁ καὶ ἡ, a venatione alienus. A θήρα.
Μισόθριξ, χος, ὁ καὶ ἡ, qui comam non alit.
Μισοκαῖσαρ, αρος, Cæsari infestus.
Μισοκακῶ, mala odi, *Gl. V.* Ex κακός.
Μισόκαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, osor honesti.
Μισοκερδής, έος, ὁ καὶ ἡ, lucrifuga, *Gl. V.* A κέρδος.
Μισολάκων, ωνος, Lacedæmoniis inimicus.
Μισολάμαχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Lamachi, imperatoris bellicosi, osor. *Vox Aristoph.*
Μισόλεκτρος, qui, vel quæ, nuptias aversatur, *Heliodor.* 3.
Μισολογέω, ῶ, bonas literas odi; (2) imperitus sum doctrinarum.
Μισολογία, ας, ἡ, odium bonarum literarum, disputationum, &c. A
Μισολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui congressus hominum, disputationes et ratiocinationes odit; (2) osor bonarum literarum; (3) indoctus. A λόγος.
Μισόνοθος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui spurios odit.
Μισόνυμφος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui nuptias odit. A νύμφη.
Μισοξενία, ας, ἡ, odium peregrinorum, odium hospitum, inhospitalitas. A
Μισόξενος, ου, ὁ καὶ ἡ, osor peregrinorum, hospitum, inhospitalis.
Μισόπαις, αιδος, ὁ καὶ ἡ, osor liberorum, liberos exosus.
Μισοπάρθενος, ὁ, virginibus infestus.
Μισοπάτωρ, ὁ, patri inimicus.
Μισοπέρσης, ου, ὁ, Persis infestus.
Μισοπόλεμος, ὁ καὶ ἡ, alienus a bello.
Μισόπολις, ιος, ὁ καὶ ἡ, osor civitatis.
Μισοπονέω, ῶ, odi labores; (2) non contendo, non studeo, *Plato.* A
Μισοπονία, ἡ, odium laboris. A
Μισόπονος, ου, ὁ καὶ ἡ, osor laboris.
Μισοπονηρέω, ῶ, f. ήσω, odi improbos, improbitatem aversor. Πρὸ τῆς κρίσεως μισοπονηρεῖν, *Lys.* A
Μισοπονηρία, ας, ἡ, odium improbitatis. A
Μισοπόνηρος, ου, ὁ καὶ ἡ, malorum osor, qui improbos vel improbitatem etiam aversatur. *Ph.* μισοπόνηρος, severus. Hinc τὸ μισοπόνηρον, ου, odium improbitatis.
Μισοπονήρως, *adv.* cum odio improborum.
Μισοπόρπακις, ὁ, qui pessime odit amentum clypei, seu bellum, *Ar.*
Μισοπορπακιστάτη, ἡ, bello maxime inimica, pacis amantissima; proprie, quæ maxime odit lorum, manubrium clypei. *Vox Aristophan.* Ex μισέω et πόρπαξ.
Μισοπράγμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, a negotiis abhorrens, qui vitam quietam et negotiis vacuam agit. A πρᾶγμα.
Μισοπροσήγορος, ὁ καὶ ἡ, difficilis aditu.
Μισόπτωχος, ου, ὁ καὶ ἡ, odio habens pauperes.
Μισοπώγων, ωνος, ὁ καὶ ἡ, osor barbæ, titulus libelli a Juliano Aug. conscripti.
Μισορώμαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Romanis infestus.
ΜΙ͂ΣΟΣ, εος, τὸ, odium.
Μισόσοφος, ου, ὁ καὶ ἡ, osor sapientiæ; sapientiæ studium, philosophiam, exosus.
Μισοστρατιώτης, ου, ὁ, rem militarem fugiens.
Μισοσύλλας, ὁ, inimicus Syllæ.
Μισοτεκνία, ας, ἡ, odium liberorum. A
Μισότεκνος, ου, ὁ καὶ ἡ, liberorum osor, prolem habere nolens.
Μισοτύραννος, ου, ὁ καὶ ἡ, osor tyrannorum.
Μισότυφος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ostentationem odit.
Μισοφίλιππος, ου, ὁ καὶ ἡ, inimicus Philippi.
Μισοφιλολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, abhorrens a studiis literarum, infestus hominibus doctis.
Μισόφιλος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui amicos aversatur; amicitias fugiens.
Μισόφροντις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, fugiens curas.
Μισόχρηστος, ου, ὁ καὶ ἡ, bonorum osor.
Μισόχριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui Christum odit.
Μισοψευδής, έος, ὁ καὶ ἡ, qui mendacium odit.
Μιστυλάομαι, ῶμαι, pane in cochlear excavato jus vel pulmentum haurio. A
ΜΙΣΤΥ'ΛΗ, s. μυστίλη, ης, ἡ, panis in cochlear cavatus.
Μίστυλλεν, 3. sing. imperf. ind. act. cum ν ἐφελκυστικὸν a
ΜΙΣΤΥ'ΛΛΩ, in parvas partes seu frusta exigua concido, in parva frusta disseco.
ΜΙ'ΣΥ, misy, succus in metallis concretus in formam glebæ vel pollinis; unde inter metallica numeratur.
Μισύβρις, ιος, ὁ καὶ ἡ, alienus ab insolentia.
ΜΙ'ΣΧΟΣ, ου, ὁ, pediculus per quem folia fructusque arboribus adhærent; (2) granum folio adhærens; (3) instrumentum rusticum vertendæ terræ.
Μισώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, odiosus, odio dignus. A μῖσος.

Μισόρραφής,

*μισθόω, to contract. Herod. 2. 180.

[illegible], ὁ ϗ ἡ, filo sutus. Ex μίτος et ῥάπτω, suo.

ΜΙ'ΤΟΣ, ου, ὁ, filum, quod stamini implicatur, licium; (2) fides citharæ. Hinc

Μιτόω, ῶ, fut. ώσω, licia tendo; (2) fidibus cano.

ΜΙ'ΤΡΑ, ας, ἡ, et μίτρη, ης, ἡ, cingulum, balteus, cinctus, zona. Μίτρης θ', ἣ ἔρυτο ἔρυμα χροὸς, ἕρκος ἀκόντων, Il. 4, 137. (2) fascia, qua caput obligatur, mitra, diadema; ærea lana tecta qua parte tangit ilia. Καὶ μίτρης, τὴν χαλκῆες κάμον ἄνδρες, Il. 4, 187.

Μιτράγγαρσα, ἡ, squama aurea quæ in fronte gestatur, Hes.

Μιτρίον, ου, τὸ, [illegible]la, Gl. V. A μίτρα.

Μιτρηφόρος, ου, [illegible] mitram gestans, mitratus. [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible], [illegible] fascia cinctus.

Μιτρόω, ῶ, mitra seu fascia cingo. A μίτρα.

[illegible]ος, ου, ex sindone factus, Soph.

ΜΙ'ΤΥΛΛΟΣ, ου, ὁ, puerili ætati proximus.

ΜΙ'ΤΥΛΟΣ, ύλη, Dor. ύλα, υλον, mutilus, cornibus carens.

ΜΙ'ΤΥΣ, υος, ἡ, ostiis alvearium circumlitum quasi purgamentum ceræ, subatrum, graveolens, vulneribus et ulceribus medens.

Μιτώδης, e bono stamine factus, textilis; idem quod εὔμιτος. Βρόχῳ μιτώδει σινδόνος καθημμένην, Soph. Antig. 1222, ubi vulgo μιτρώδει, quod ineptum est.

Μιχθεῖσαι, nom. pl. a. 1. part. pass. fœm. gen. verbi μίγνυμι.

ΜΝΑ͂, ᾶς, ἡ, mina; libra varii ponderis apud diversos.

Μνάα, spondes, 2. sing. præs. ind. pass. Poet. pro μνᾷ, contr. ex μνάῃ, a μνάομαι.

Μναιαῖος, αία, αῖον, minam pondere æquans; (2) minæ pretium æquans. A μνᾶ.

Μναιεῖος, αία, αῖον, idem et ab eod.

Μναῖος, αία, αῖον, idem et ab eod.

Μναμεῖου, gen. sing. Dor. pro μνημείου.

Μναμονευθῆμεν, 1. pl. aor. 1. ind. pass. Ion. et Dor. pro ἐμνημονεύθημεν, a μνημονεύω.

Μνάομαι, ῶμαι, memoro, commemoro, dico; (2) memor sum, recordor. Hinc in usu f. μνήσομαι, recordabor, mentionem faciam; aor. 1. ἐμνήσθην, recordatus sum; imperat. μνήσθητι, memor esto, recordare; f. pass. μνησθήσομαι, mentionem faciam; perfect. in significatione præsentis μέμνημαι, memini, recordor; (2) curo, operam do; imperat. μέμνησο, memento; part. μεμνημένος, memor; a. 1. med. μνήσασθαι, commemorare, mentionem facere. Μέμνησο τοίνυν ταῦθ' ὅτι ἡ φρὴν ὤμοσεν, Aristoph. Thesm. 282. Ἕτερον γ' ἐστὶν ὃ 'μνήσθην ἐγὼ, Aristoph. Av. 1368.

Μνάομαι, μνῶμαι, ambio, affecto. Hoc in præsenti usitatum, 3. pl. μνῶνται, ambiunt, uxorem petunt; inf. μνᾶσθαι, ambire; part μνώμενος, sibi concilians. Πολλοί με μνώοντο, Theocr. 27, 22.

Μνάσειε, 3. sing. a. 1. opt. act. Æol. et Dor. pro μνήσαι, a μιμνήσκω, pro μνάω.

Μνάσῃ, 3. sing. a. 1. conj. Dor. pro μνήσῃ.

Μνᾶσθαι, præs. inf. med. contr. pro μνάεσθαι, a μνάομαι.

ΜΝΑΣΙ'ΟΝ, ου, τὸ, mensura duorum medimnorum, Hes.

ΜΝΑ'ΣΙΟΝ, ου, τὸ, in Ægypto, herba dulcem saporem cibis adferens, Theophr.

Μνάστειρα, ας, ἡ, Dor. pronuba. A μνηστήρ.

Μναστεύω, ῶ, fut. ήσω, nuptias alicujus ambio, Dor. pro μνηστεύω, unde μνηστεύω.

ΜΝΑ'Ω, ῶ, in memoriam revoco; commonefacio, admoneo; occurrit fut. μνήσει, admonebit; a. 1. part. μνήσασα.

Μνέα, Ion. ἡ μνᾶ.

Μνεία, ας, ἡ, mentio; (2) memoria.

Μνῆμα, ατος, τὸ, quo nobis res aliqua in memoriam revocatur, monumentum; (2) sepulchrum. A μνάω. Hinc

Μνημάτιον, ου, τὸ, parvum monumentum.

Μνηματίτης, ου, ὁ, ut μνηματίτης λόγος, oratio sepulchralis, funebris. A μνῆμα.

Μνημεῖον, ου, τὸ, monumentum; (2) sepulchrum; (3) locus secretior domus, in quo pretiosissima quæque adservantur. A

Μνήμη, ης, ἡ, memoria, id est stabilitas cognitionis; (2) mentio, commemoratio. A μνάομαι, μέμνημαι.

Μνημήϊον, ου, τὸ, Ion. pro μνημεῖον.

[illegible]τε, 2. pl. præs. conj. act. verbi μνημονεύω. Unde

Μνημόνευμα, ατος, τὸ, res quæ memoriæ mandatur, seu memoria tenetur.

[illegible]τέον, adv. posit. meminisse oportet.

[illegible]ός, ή, όν, memoria valens, memoriæ facultate præditus. A μνημονεύω.

[illegible]ς, ή, όν, qui memoria tenetur. A

[illegible]ω, fut. εύσω, memor sum, memoria teneo, memini; (2) memoro, memoriæ prodo, mentionem facio; μνημονεύομαι, memoror, celebror. Μνημονεύειν τε τῶν λόγων, Act. 20, 35. Οὐ ϗ Πλάτων μνημονεύει, Plut. περὶ τῆς ἐξόδου τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ, Heb. 11, 22.

Μνημονικὸς, ἡ, ὸν, memoriosus, memoria valens, memor; (2) ad memoriam pertinens, memorabilis. A μνήμων.

Μνημοσύνη, ης, ἡ, memoria; (2) revocatio rei in memoriam; (3) Mnemosyne, mater Musarum. Ab eod.

Μνημονικῶς ἔχειν, meminisse, Bud.

Μνημόσυνον, ου, τὸ, monumentum, quod rem in memoriam revocat; memoriale, Gl. V. μνημόσυνα, monumenta, Gl. V. A

Μνήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, memor, qui recordatur; (2) bona memoria præditus, memoria valens; memoriosus, Ph. A μνάομαι.

Μνησαίατο, recordati sunt, 3. pl. a. 1. opt. med. Ion. pro μνήσαιντο, a μνάομαι

Μνησάσας, acc. pl. aor. 1. part. act. fœm. gen. verbi μνάω.

Μνησάσκετο, 3. sing. aor. 1. ind. med. Ion. pro ἐμνήσατο.

Μνήσεαι, 2. sing. fut. 1. ind. med. Ion. pro μνήσῃ.

Μνησθεῖσα, a. 1. part. pass. fœm. gen.

Μνησθῇ, 3. sing. a. 1. conj. pass.

Μνησιδωροῦμαι, gratum me pro beneficiis præsto.

Μνησίθεος, ου, ὁ ϗ ἡ, pius, Dei memor. Dioscorides dicit juniperum majorem a quibusdam vocari μνησίθεον. Ex μνῆσις et Θεός.

Μνησικακέω, ῶ, fut. ήσω, mali vel injuriæ memor sum; succenseo, Gl. V. Μνησικακῆσαι τὴν ἡλικίαν, Aristoph. Nub. 995. πολλὰ Κορινθίοις, Dem. Hinc

Μνησικακητικὸς, ἡ, ὸν, idem quod μνησίκακος.

Μνησικακία, ας, ἡ, injuriarum memoria. A

Μνησίκακος, ου, ὁ ϗ ἡ, injuriæ acceptæ memor, qui injuriæ oblivisci nequit. Ex μνῆσις.

Μνησικάκως, adv. animo injuriarum memori, more eorum qui ob veteres injurias simultates exercent.

Μνησιπήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, recordatu tristis. Ex μνῆσις et πῆμα, damnum, clades.

Μνῆσις, εως, ἡ, recordatio. A μνάομαι.

Μνησιτόκος, ἡ, memor partus; epith. fœm. non sterilis. A τίκτω.

Μνήσομαι, f. 1. ind. med. verbi μνάομαι.

Μνηστεία, ας, ἡ, petitio uxoris; (2) petitio, v. gr. honorum, beneficii. A μνηστεύω.

Μνήστειρα, ἡ, idem quod μνηστὴ, Pind.

Μνήστευμα, ατος, τὸ, idem et ab eod. desponsatio. Ὦ κακὰ μνηστεύματα προσθείς, Euripid. Phœn. 583.

Μνηστευτικὸς, ἡ, ὸν, sponsalis, Gl. V. A

Μνηστεύω, f. εύσω, nuptias ambio; (2) nuptias concilio; de proxenetis; (3) affecto, etiam in partem deteriorem, concilio, comparo; μνηστεύεσθαι, peti in nuptias, desponderi; μνηστευθεῖσα, desponsata, Philox. Reperitur tamen et de viro ambiente. Μνηστεύειν ἀλόχους, Theoc. 22, 155. παῖδά τινος, Eur. Μνηστευόμενος ἑαυτῷ μοναρχίαν, Plut. Vid. et Matt. 1, 18. Μνηστεύω γάμους οὐκ ὄντας, Eur. Iphig. in Aul. 847. A μνάομαι.

Μνηστέω, idem et ab eod. Μνηστήσας Ἑλέναν, Theocr. 18, 6.

Μνηστὴ, ῆς, ἡ, desponsata sponsa, nupta. Ab eodem.

Μνηστὴρ, ῆρος, ὁ, qui nuptias alicujus ambit, procus, alicubi et memor; (2) candidatus, qui aliquid ambit; (3) dicitur etiam tropice, ut μνηστεύειν. Ab eod.

Μνηστήριος, ου, ὁ ϗ ἡ, ad procum pertinens, a proco proficiscens. A μνηστήρ. Hinc

Μνηστηριώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, procis conveniens. Γέλως μνηστηριώδης, non sine gesticulatione quadam, qualis procorum Penelopes fuit, Clemens Alex. Pædag. 2, 196. Allusit Clemens ad Odyss. 18, 98.

Μνηστηροκτονία, ας, ἡ, idem quod

Μνηστηροφονία, ας, ἡ, procorum occisio seu cædes. Ex μνηστὴρ et φόνος.

Μνηστὴς, idem quod μνηστὴρ, Chrys.

Μνῆστις, ιος, ἡ, memoria, recordatio, mentio. A μνάομαι.

Μνήστρια, ας, ἡ, pronuba, nuptiarum conciliatrix. A μνηστήρ.

Μνῆστρον, ου, τὸ, nuptiarum arrhabo; μνῆστρα, sponsalia, Gl. V. Ab eod.

Μνηστὺς, ύος, ἡ, conciliatio, seu petitio uxoris. A μνάομαι. Unde

Μνήστωρ, ορος, ὁ, peritus, sciens; (2) qui nuptiarum arrhabonem dedit, Hes.

Μνιαρὸς, ρὰ, ρὸν, muscosus. A μνίον.

Μνιόεις, όεσσα, όεν, idem et ab eod.

ΜΝΙ'ΟΝ, ου, τὸ, muscus; alga. Hinc

Μνιώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, muscosus. A μνίον.

ΜΝΟΙ'Α, Hesychio οἰκετεία, familia, id est, servi, servorum multitudo. Τούτῳ δεσπότας μνοίας κέκλημαι, Hybris apud Athen. 15, 695. Vox est Dorica.

ΜΝΟΥ͂Σ, οῦ, ὁ, prima lanugo, pilus tener, lana mollior. Gl. V. μνοῦς, pluma.

Μνῴα, μνοΐα, ας, ἡ, servitus, Hes. pro μνοία.

Μνώεο, 2. sing. præs. imperat. pass. Ion. pro μνώεσο, a Poet. μνώομαι pro μνάομαι.

Μνῷται, et μνῶται, servi, apud Cretenses. A μνοία.

Μνώομαι, memini, recordor; (2) mulieris nuptias ambio; Poetice pro μνῶμαι. Οὐδ' ἔτι ἐμνώοντ' ὀλοοῖο φόβοιο, Il. 11, 71.

Μνώοντο, 3. pl. imperf. ind. pass. Ion. et Poet. pro ἐμνῶντο.

ΜΟΓΓΟ'Σ, οῦ, ὁ, qui voce est obtusa. Ph. μόγγος, atubus, ad quod idem reddit ac μογγάλαλος, ον, a μόγος. Unde

Μογέω, idem quod μογέω.

Μογερὸς, ρὰ, ρὸν, laboriosus, ærumnosus.

Μογερῶς, adv. laboriose, ærumnose, cum magna difficultate.

Μογεύω, idem quod μογέω, Hes.

Μογεῦμες, 1. plur. præs. ind. act. Dor. pro μογοῦμεν. A

Μογέω, ῶ, fut. ήσω, laboro, labores tolero, ærumnas patior et perfero, cum molestiis conflictor, labore fessus sum; (2) doleo. Γριπεύς τις μογέεσκεν ἐπ' ἰχθύσι, Epigr. Εἰ χαλεπώτερα τῶνδ' ἐμόγησεν, Theocr. 26, 28. A μόγος.

Μογηροφόρος, ον, labores et ærumnas afferens, [illegible].

Μογήσασα, aor. 1. part. act. f. g.

Μογιλαλία, ας, ἡ, difficultas loquendi. A

Μογιλάλος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ægre et difficulter loquitur, cui impedita est lingua. Ph. atubus, SS. (2) mutus. Ex μόγις et λάλος.

Μόγις, adv. ægre, vix, difficulter. A μόγος.

Μογισαψίδαφος, difficulter humum tangens; μογισαψιδάφην Lucianus ludens dicit podagram. Ex μόγις, ἅπτομαι, et ἔδαφος.

ΜΟ'ΓΟΣ, ου, ὁ, labor, ærumna, molestia.

Μογοστοκέω, ῶ, in partu, vel circa partum, laboro. A

Μογοστόκος, ου, ὁ ϗ ἡ, in partu laborans, parientibus opitulans, epith. Lucinæ. Ex μόγος et τίκτω.

Μογοστοκία, ἡ, difficilis partus, Man.

ΜΟ'ΔΙΟΣ, ου, ὁ, modius, mensura sedecim sextariorum.

ΜΟ'ΘΑΞ, ακος, ὁ, verna, Ælian.

ΜΟ'ΘΟΣ, ου, ὁ, labor; (2) bellum; (3) pugna; (4) tumultus; (5) terror; (6) seditio.

Μόθων, ωνος, ὁ, verna; (2) vilis, nullius honoris; (3) turpis et servilis molestaque saltatio; (4) nugator, garrulus; (5) fastuosus, superbus, arrogans. A μόθαξ.

Μοθωνία, ας, ἡ, superbia, insolentia, arrogantia, jactantia, *Hes.* A μόθων. Hinc

Μοθωνικὸς, ἡ, ὸν, insolens, superbus.

Μοὶ, dat. sing. *per Aphæresin*, pro ἐμοί.

Μοῖο, *mei*, gen. sing. *Poet.* et *per Aphæresin*, pro ἐμοῦ.

Μοῖρα, ας, ἡ, pars, portio; (2) gradus seu pars circuli in cœlo; (3) certa militum portio, velut decuria, cohors, manipulus; (4) sors, conditio; (5) honor; (6) pretium; (7) principis ditio; (8) fatum, secundum æque ac adversum; (9) fatum, lethum; (10) officium, munus, quod convenit alicui, dignum eo est; (11) oraculum aut alius monitus divinus; (12) senectus. Μοῖραι, Parcæ. (1) ἔχει δὲ μοῖραν καὶ τάδε, habet et hoc aliquam congruentiam, aliquam rationem, *Eurip. Hippol.* 988. (8) εἴ μοι ξυνείη μοῖρα, felicitas! *Soph. Œd. Tyr.* 863. (9) ὡς αὐτὸν ἥξει μοῖρα πρὸς παιδὸς θανεῖν, in fatis esse, *Id. ibid.* 713. Μοῖραν νέμειν τινὶ, satisfacere alicui, *Id. Trach.* 1238. (11) ὅτε Μοῖρ' ἀνυμέναιος, ἄλυρος, ἄχορος, ἀναπέφηνε, *Id. Œd. Col.* 1022. A μείρω.

Μοιραγέτης, ου, ὁ, Parcarum dux, qui fatum anteit, *Apollon.* 1, 1127. Ex μοῖρα et ἄγω.

Μοιραῖος, αία, αῖον, fatalis. A μοῖρα.

Μοιράω, ῶ, fut. ήσω, divido, partior; μοιράομαι, ῶμαι p. μεμοίραμαι, sortitus, adeptus sum; sortito capio. Ὅσα ψυχῆς μεμοίραται, *Ph.* Ab eod.

Μοιρηγενὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, felici fato natus. Voc. μοιρηγενές. Ex γίνομαι.

Μοιρηγέτης, ὁ, idem quod μοιραγέτης, *Ap.*

Μοιρία, ἡ, pars, *V. L.*

Μοιρίδιος, ία, ιον, fatalis, fato eveniens. A μοῖρα.

Μοιριδίως, *adv.* fataliter, *Gl. V.* A præc.

Μοιρὶς, ίδος, ἡ, dividua, particularis, *Nicandr.* Ab eod.

Μοιροδοκέω, ῶ, f. ήσω, partem capio, particeps fio. Ex μοῖρα et δέχομαι.

Μοιρόκραντος, ου, ὁ ἡ ἡ, a Parcis seu a Fato effectus vel perfectus. Ex κραίνω.

Μοιρολαχέω, ῶ, f ήσω, sorte dispertior, divido. Ex μοῖρα et λαγχάνω, vel λάχος.

Μοιρολόγος, ου, ὁ ἡ ἡ, fatidicus, *Ph.* Ex μοῖρα et λέγω.

Μοιρολογχεῖν, consortem esse, *Poll.*

Μοιρόλογχοι, consortes facinoris, *Poll.* Ex μοῖρα et λόγχα, præt. verbi λαγχάνω.

Μοιρολόχαι, οἱ, qui sortito partes distributas capiunt, *Poll.*

Μοῖσαν, acc. sing. *Dor.* pro Μοῦσαν.

Μοιχάγρια, ων, τὰ, mulcta, quam solvit mœchus deprehensus. Ex μοιχὸς et ἄγρα.

Μοιχάζω, mœchor. A μοιχός.

Μοιχαλὶς, ίδος, ἡ, mœcha, adultera; (2) adulterium. Ab eod.

Μοιχὰς, άδος, ἡ, adultera. Ab eod.

Μοιχᾶται, 3. sing. præs. ind. med. *contr.* pro μοιχάεται, a μοιχάομαι.

Μοιχάτης, ὁ, adulter, *Man.*

Μοιχάω, ῶ, fut. ήσω, adultero, adulteri modo occupo, *Xenoph.* μοιχάομαι, ῶμαι, mœchor, adulter vel adultera sum; (2) adultero. Ποιεῖ αὐτὴν μοιχᾶσθαι, *Matt.* 5, 32.

Μοιχεία, ας, ἡ, adulterium; (2) defectio ad falsam religionem. A μοιχεύω.

Μοιχευθεῖσα, aor. 1. part. pass. fœm. gen.

Μοιχευτὸς, ἡ, ὸν, adulteratus, *Man.*

Μοιχεύτρια, ας, ἡ, adultera, mœcha. A

Μοιχεύω, mœchor, ædulter sum; (2) adultero, stupro, adulterio vitio. Τὴν γυναῖκα αὐτοῦ μοιχεύσας, *Plato.* Ἤδη ἐμοίχευσεν αὐτὴν, *Matt.* 5, 28. A μοιχός.

Μοιχίδιος, ία, ιον, ex adulterio procreatus, adulterinus:

Μοιχικὸς, ἡ, ὸν, adulterinus, in adulteria pronus:

Μοιχικῶς, *adv.* adulterorum more:

Μοίχιος, ία, ιον, adulterinus:

Μοιχογέννητος, ον, ex adulterio natus: A

ΜΟΙΧΟ'Σ, οῦ, ὁ, adulter, mœchus; (2) genus tonsuræ indecorum ac cinædicum. A μυχός.

Μοιχοσύνη, ἡ, idem quod μοιχεία, *Man.*

Μοιχότροπος, ου, ὁ ἡ ἡ, adulterinis moribus præditus. Ex μοιχὸς et τρόπος.

Μοιχοτύπη, ης, ἡ, *Hes.* ἡ ὑπὸ μοιχῶν τυπτομένη, mœchis tundendum cunnum præbens; ut χαμαιτύπη. A τύπτω.

Μόλγινος, coriaceus; ut μόλγινοι φυσητῆρες, folles coriacei. A

ΜΟΛΓΟ'Σ, οῦ, ὁ, bulga, saccus coriaceus, culeus; (2) depeculator, quasi pecuniam publicam emulgens. Ab ἀμέλγω.

Μολεύειν, *Poll.* stolones amputare. Vide αὐτομολία.

ΜΟΛΕ'Ω, venio, advenio, eo, vado, proficiscor; (2) transeo, prætereo; aor. 2. part. μολὼν, profectus, fœm. μολοῦσα. Τῆσδε μὴ μόλῃς πόλιν, *Eur. Rhes.* 115.

Μολιβδαχθὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, ut plumbum gravis; plumbeus. Ex ἄχθος.

Μολίβδαινα, ης, ἡ, pila seu massa plumbea; (2) plumbago. *Gl. Vet.* metallicum quiddam; *item* idem quod μολίβδιον· (3) herbæ nomen:

Μολίβδεος, έα, εον, *contr.* μολιβδοῦς, ῆ, οῦν, plumbeus:

Μολιβδικὸς, οῦ, ὁ, plumbarius, *Gl. Vet.*:

Μολίβδινος, ίνη, ινον, idem:

Μολίβδιον, τὸ, fistula plumbea, qua utuntur medici, *Hipp.*:

Μολιβδὶς, ίδος, ἡ, globus, pila, lamina plumbea: A μόλιβδος.

Μολιβδοειδὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, plumbo similis, plumbum colore referens. A seq. et εἶδος.

ΜΟ'ΛΙΒΔΟΣ, ου, ὁ, plumbum.

Μολιβδουργὸς, οῦ, ὁ, plumbarius, *Gl. V.* Ex μόλιβδος et ἔργον.

Μολιβδοφανὴς, ές, plumbo similis. Ex φαίνω.

Μολιβδοχοέω, ῶ, f. ήσω, plumbum fundo, conflo, *Polyb.* Ex μόλιβδος et χέω.

Μολιβδόχροος, *contr.* μολιβδόχρους, ου, ὁ ἡ ἡ, plumbi colorem habens. Ex χρόα.

Μολιβδοχρὼς, ῶτος, ὁ ἡ ἡ, cujus corpus plumbeo colore est; lividus. Ex χρώς.

Μολιβδώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, plumbi naturam referens. A μόλιβδος.

Μολίβδωμα, ατος, τὸ, opus e plumbo. Quasi a μολιβδόω. Vid. μολυβδόω.

Μόλιβος, ου, ὁ, plumbum, *Gl. V.* μόλιβον.

Μολιβοσφιγγὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, plumbo præfixus, plumbo illigatus, clausus. Ex σφίγγω.

Μόλις, *adv.* vix, ægre, cum labore; μόλις δὴ, vix dum, *Gl. V.* μόλις ποτὲ, tandem aliquando, vix tandem, *Gl. Vet.* A μῶλος.

Μολίσκω, vado, eo, proficiscor. A μολέω.

Μολοβρὶς, ίδος, ἡ, mendica. A

ΜΟΛΟΒΡΟ'Σ, ρὰ, ρὸν, gulosus, vorax; (2) mendicus. (1) ὡς ὁ μολοβρὸς ἐπιτροχάδην ἀγορεύει, *Odyss.* 18, 26. (3) μέσσῃ δ' ἐν κεφαλῇ φύεται πιδόεσσα μολοβρὴ, *Nicand. Ther.* 662.

ΜΟΛΟ'ΘΟΥΡΟΣ, vel μολόθουρος, ου, ὁ, molothurus, *herba.*

ΜΟΛΟΘΡΟ'Σ, ὰ, ὸν, qui non vocatus alienas ædes intrat.

Μολοῖσαν, *profectam*, acc. sing. aor. 2. part. act. *Dor.* pro μολοῦσαν, a μολέω.

ΜΟ'ΛΟΣ, ου, ὁ, labor; (2) pugna; (3) fremitus. Unde *Lat.* moles.

Μολοσσικὸς, et Μολοττικὸς, ἡ, ὸν, Molossicus; (2) molosso pede constans. A μολοσσός.

Μολοσσὶς, et Μολοττὶς, ίδος, ἡ, Molossia, regio Molossorum.

ΜΟΛΟΣΣΟ'Σ, vel Μολοττὸς, οῦ, ὁ, molossus, pes metricus ex tribus syllabis longis constans; (2) incola Molossiæ, regionis Epiri; (3) sc. κύων, canis molossus, i. e. pastoralis et magnus, seu prægrandis et generosus, quales dabat Molossia.

Μολουρὶς, ίδος, ἡ, *Hes.* cuspis seu hasta mutilata; (2) pudendum virile; (3) *item* ægre reddens urinam. At *apud Nicand.* animal locustæ simile. Ἀγρώσσων λειμῶσι μολουρίδας ἢ βατραχίδας, *Nicander in Theriacis*, 416. Ex μόλις et οὐρὰ, vel οὖρον.

Μόλουροι, serpentes quidam innoxii, *Nic.* ex μόλω et οὐρὰ, quod cauda ingrediantur.

Μολόχη, ης, ἡ, malva, *Gl. V.* pro μαλάχη.

Μολόχια, malvæ, *Gl. V.* A præc.

Μολπάζω, canto, decanto, celebro. A μολπή.

Μολπαστὴς, οῦ, ὁ, cantor, cantator; (2) collusor. A præc. Hinc

Μολπάστρια, ας, ἡ, cantrix; (2) quæ colludit.

Μολπὴ, ῆς, ἡ, cantio, carmen; (2) chori cum cantu. A μέλπω.

Μολπηδὸν, *adv.* cum cantu. A μολπή.

Μολπηστὴς, οῦ, ὁ, cantor. Ab eod.

Μολύβδαινα, ης, ἡ, idem quod μολίβδαινα.

Μολύβδεος, idem quod μολίβδεος.

Μολυβδέω, plumbo. *Gl. V.* potius μολυβδόω.

Μολύβδινος, idem quod μολίβδινος.

Μολύβδιος, ου, ὁ ἡ ἡ, plumbeus.

Μολυβδὶς, idem quod μολιβδίς.

Μολυβδίτης, ου, ὁ, plumbaceus aut plumbosus. A μόλυβδος.

Μολυβδῖτις, ἡ, plumbea. A præc.

Μολυβδοειδὴς, idem quod μολιβδοειδής.

Μόλυβδος, ου, ὁ, plumbum.

Μολυβδουργὸς, οῦ, ὁ ἡ ἡ, qui plumbum tractat, plumbarius, *Gl. V.* Ex ἔργον.

Μολυβδοφανὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, qui plumbeus videtur, plumbeus adspectu. Ex φαίνομαι.

Μολυβδοχοέω, idem quod μολιβδοχοέω.

Μολυβδόχροος, idem quod μολιβδόχροος.

Μολυβδοχρὼς, idem quod μολιβδοχρώς.

Μολυβδώδης, idem quod μολιβδώδης.

Μολύβδωσις, εως, ἡ, plumbatura. *Gl. V.* ferruminatio, quæ plumbo fit. Quasi a μολυβδόω. Vid. μολυβδέω.

Μολυβδωτὸς, *Gl. V.* μολυβδωταὶ, plumbatæ; quasi a μολυβδόω. Vid. μολυβδέω.

Μολυβὶς, ίδος, ἡ, idem quod μολιβδίς.

Μόλυβος, ου, ὁ, idem quod μόλιβος.

Μολυβοῦς, ῆ, οῦν, plumbeus. A μόλιβος.

Μολυρώ, larva, terriculamentum, *Suid.*

Μόλυμμα, ατος, τὸ, inquinabulum, *Gl. V.*

Μολυνὴ, ης, ἡ, podex, quia excrementis polluitur. A μολύνω.

Μολυνοπραγμονέω, res fœdas (*inpr.* in Venere) facio. Ex μολύνω et πρᾶγμα.

Μόλυνσις, εως, ἡ, inquinatio, contaminatio, inquinamentum: (2) lenis concoctio, parum a cruditate differens. A

ΜΟΛΥ'ΝΩ, fut. υνῶ, polluo, inquino, contamino, conspurco; attamino; deturpo; fœdo; incesto; (2) dicitur et de coloribus, tingo, inficio; ἐμόλυναν, 3. plur. aor. 1. fœdarunt; ἐμολύνατο, 3. sing. aor. 1. med. contaminatus est; imperat. aor. 1. μολύνον, inquina, *Gl. V.* Τὸν ἄνθεον ἐν ἄνθεσι παῖδα μολύνει, *Theocr.* 5, 87. Πρὸς ὀλίγον τῷ πυρὶ μεμολυσμένα, *Heliod.*

Μόλυσμα, ατος, τὸ, macula; μολύσματα, piacula, *Ph.* A μολύνω.

Μολυσμὸς, οῦ, ὁ, inquinatio, contaminatio, contagium. Ab eod.

Μόλω, venio, ut hinc sit aor. 2. μολῶν, ἔμολον.

Μομφὴ, ῆς, ἡ, querela, querimonia. Ἐν μὲν πρῶτά σοι μομφὴν ἔχω, *Eurip. Orest.* 1069. Ὥστε μοι μομφὰς ἔχειν, *Id. Phœn.* 780. Μομφὰν ἔχων ξυνοῦ δορὸς, succensens quod socii in bello laboris præmium non tulerit, *Soph. Aj.* 180. A μέμφομαι.

Μοναδικὸς, ἡ, ὸν, singularis; (2) solitarius. A μονάς.

Μοναδικῶς, *adv.* in unitate; (2) solitarie.

Μοναδὸν, *adv.* solummodo, solum, *Nicand. Schol.* A μόνος.

Μονάζω, fut. άσω, solitariam vitam ago.

Μονάκανθος, ου, ὁ ἡ ἡ, unam tantum spinam habens. Ex μόνος et ἄκανθα.

Μονάλυσις, εως, ἡ, simplex catena, torques, *Poll.* Ex μόνος et ἅλυσις, *catena.*

Μονάμπυκες πῶλοι, *Euripid.* οἱ κέλητες, ab uno fræno; vid. infra μονάμπωρ. Idem habet μοναμπυκὸς, nom. unde *Pind.* μοναμπυκία, ἡ, ars desultoris, seu agitatio equorum quæ fit uno fræno, *Ol.* 5, 13.

Μονάμπυκες, uno loro circumdatum collum

habens, de equo. Μονάμπυκον δὲ Μενέλεως ψήχων δέρην, *Eurip. Hel.* 1583.

Μονανδρέω, ῶ, uni viro nupta sum, unicum maritum habeo, uno contenta sum. Ex ἀνήρ.

Μόνανδρος, ου, ἡ, univira, *Gl. V.*

ΜΟΝΑΠΟΣ, ου, ὁ, Pæonibus monapus, *bestia.*

Μοναρχέω, ῶ, f. ήσω, solus impero, solus dominor; *pass.* μοναρχεῖσθαι dicitur regio quæ unius duntaxat imperio subest. A μονάρχος.

Μονάρχης, ου, ὁ, monarcha, qui solus imperat. Ex μόνος et ἀρχή.

Μοναρχία, ας, ἡ, monarchia, unius dominatus seu imperium. *Ph.* dictatura.

Μοναρχικὸς, ἡ, ὸν, ad monarchiam seu monarcham pertinens; (2) monarchiæ favens; (3) monarchiam adfectans. *Gl. V.* μοναρχικὸν, dictatorium. A

Μόναρχος, ου, ὁ καὶ ἡ. Vide μονάρχης.

Μονὰς, άδος, ἡ, unitas, unio; (2) unum punctum in tesseris; (3) atomus; (4) *sola.* (4) ἔλιπες ἐπακτρίδα μ' ὡσεὶ μονάδα, reliquisti me tanquam navem solam solitariam, *Eurip. Andr.* 854. Sic emendat Brunck. pro ἐπακτίαν ὡσεὶ μονάδα. A μόνος.

Μοναστήριον, ου, τὸ, monasterium, locus ubi vita solitaria agitur. A

Μοναστὴς, οῦ, ὁ, homo qui solus degit, solitarius. A μονάζω.

Μοναστικὸς, ἡ, ὸν, ad homines solitarios pertinens; (2) solitarius. A μοναστής.

Μονάστρια, ας, ἡ, mulier solitaria, quæ vitam solitariam agit, monialis. Ab eod.

Μονάτωρ ἵππος, equus desultorius, singulator, *Schol. Aristoph.* A μόνος.

Μοναυλέω, ῶ, fut. ήσω, tibia una cano.

Μοναυλία, ας, ἡ, vita solitaria, cælibatus.

Μοναύλιον, ου, τὸ, organum quoddam tibiale unius cantus. A

Μόναυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, tibia simplicem auram edens, quam invenerunt Ægyptii; (2) ejusmodi organo utens; τὸ μόναυλον, unius tibiæ modulatio. Ex μόνος et αὐλὸς, *tibia.*

Μόναυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui solus stabulatur, seu habitat. Ex μόνος et αὐλή.

Μοναχῆ, *adv.* unice, uno tantum modo.

Μοναχικὸς, ἡ, ὸν, ad solitarios homines pertinens, monasticus.

Μοναχόθεν, *adv.* ex una tantum parte. A

Μοναχὸς, ἡ, ὸν, unus; (2) solitariam degens vitam, homo solitarius, monachus. A μόνος.

Μοναχοῦ, *adv.* tantummodo. A μοναχός.

Μοναχῶς, *adv.* unice, uno modo, singulariter. Ab eod.

Μονέντερον, ου, τὸ, magnum intestinum, colum. Ex μόνος et ἔντερον.

Μονὴ, ῆς, ἡ, mansio, quies, desidia, mora; (2) monasterium. A μένω.

Μονηΐς, ἡ, solitaria, *Man.*

Μονήκοιτος, ὁ καὶ ἡ, cælebs. A κοίτη.

Μονήλατος, compactus. Κράνος μονήλατον, solida, *Heliodor.* 9.

Μονημέριος, ία, ιον, diarius, qui est unius diei. *In Epigr.* μονημέριον, ου, unius diei spectaculum, *Rob.* Ex μόνος et ἡμέρα.

Μονήμερος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. Ex iisd.

Μονήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, solitarius, solivagus.

Μονήρης ναῦς, et μονῆρες πλοῖον, uniremis navis, simplicem remorum ordinem habens. Ex μόνος et ἐρέσσω, *remigo.*

Μονθύλευσις, plur. μονθυλεύσεις, exquisitorum ciborum apparatus, *Poll.* Vide ἐνθύλευσις.

Μονθυλευτὴς, οῦ, ὁ, coquus, ciborum exquisitorum parandorum artifex. A

Μονθυλεύω, exquisite condio cibos.

Μονίας, ου, ὁ, sobrius, *Hes.* A μόνος, vel a μένω, *Ern.*

Μόνιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, constanter manens, stabilis, immobilis, stabili sede degens; sedulus, officiosus, *Ph.* Hinc τὸ μόνιμον, ου, constantia. A μονή. Hinc

Μονιμότης, ητος, ἡ, constantia, stabilitas.

Μονίμως, *adv.* constanter, stabiliter.

Μονιὸς, οῦ, ὁ, vel μόνιος, ου, ὁ, solitarius, solivagus, silvestris, ferus; *impr.* dicitur de apro. A μόνος.

Μόνιππος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui uno equo utitur; (2) qui singulari equo vectus cursu certat, singulator. Ex μόνος et ἵππος.

Μονοβάλανος, ον, epith. clavis, unum dentem habens.

Μονοβάμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, solus incedens, *R.* Ex μόνος et βαίνω.

Μονόβιβλος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui uno constat libro; τὰ μονόβιβλα, libri singulares, *R.*

Μονόβολον, τὸ, unum truncum habens.

Μονογαμέω, ῶ, fut. ήσω, semel tantum uxorem duco.

Μονογαμία, ας, ἡ, status quum quis semel tantum duxit uxorem, *Suicer.* A

Μονόγαμος, ὁ καὶ ἡ, qui unas tantum nuptias contraxit; semel tantum uxorem habuit.

Μονογενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, singularis, unigenitus; unigena, *Ph.* A γένος.

Μονογενῶς, *adv.* unice, maxime, præcipue.

Μονόγληνος, ου, ὁ καὶ ἡ, unoculus, *Hes.*

Μονόγλωσσος, vel μονόγλωττος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui una tantum utitur lingua. A γλῶσσα.

Μονογνώμονες, qui unius sunt sententiæ, vel ab una sententia pendent. A γνώμη.

Μονόγονος, *Poet.* μουνόγονος, ου, ὁ καὶ ἡ, unigenitus, *R.* Κούρην μουνογόνην ἥρπαξεν ἀπ' Αἰτναίοιο πάγοιο, *Oppian. de Piscatu*, 3, 488. Ex μόνος et γίνομαι.

Μονογράμματος, ου, ὁ καὶ ἡ, unica litera constans, v. gr. syllaba. Ἂν μὴ εἴπῃ τις τὰς μονογραμμάτους, *Longin. Fragm.* 3, 13. Ex γράμμα.

Μονόγραμμος, ου, ὁ καὶ ἡ, quasi delineatus tantum, non additis reliquis quæ picturam absolvunt; dicitur et de macilento, extenuato deformique, seu subtili nimis. *Apud Cic.* Epicuri Dii monogrammi vocantur. A γραμμή.

Μονοδάκτυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui unum tantum digitum habet.

Μονοδέρκτης, ου, ὁ, qui unum tantum oculum habet; unoculus. Θητεύω Κύκλωπι τῷ μονοδέρκτᾳ, *Euripid. Cyclop.* 77. A δέρκω.

Μονοδιαιτασία, ας, ἡ, solitaria vivendi ratio. Ex μόνος et διαιτάομαι

Μονόδους, οντος, ὁ καὶ ἡ, qui unicum habet dentem; qui unum os habet dentium loco.

Μονόδροπον φυτὸν, planta unicum truncum habens, *R.* Ex μόνος et δρέπω, *carpo.*

Μονοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, unam formam habens, uniformis. Ex μόνος et εἶδος.

Μονοειδῶς, *adv.* una forma.

Μονοείμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, una tantum tunica seu veste indutus. Ex μόνος et εἷμα.

Μονοζυγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qu. dic. unijugis; unicus; μονοζυγὲς σάνδαλον, *in Epigr.* unum calceamentum. Ex μόνος et ζυγός.

Μονόζυξ, υγος, ὁ καὶ ἡ, qu. dic. unijugis, unicus

Μονόζωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, unam zonam habens; μονόζωνοι, *apud Suid.* honoratiores, milites cingulo a cæteris distincti; *op. LXX.* milites expediti, fortes. Unde et latrunculi. Ex μόνος et ζώνη.

Μονόζωστος. Vide μονόζωνος, *Ath.*

Μονοήμερος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui unius est diei, diarius. Ex μόνος et ἡμέρα.

Μονοθελῆται, hæretici, qui Christo unam tantum tribuebant voluntatem. Ex θέλω.

Μονοθρηνέω, ῶ, fut. ήσω, solus lamentor.

Μονόθυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui unas tantum habet fores, qu. dic. uniforis, univalvis. Apud *Aristot.* μονόθυρον est genus concharum unifore et univalve. A θύρα.

Μονοίκητος, ον, solitarius. Ab οἰκέω.

Μόνοιμος, solus. Ἀλλ' ἦ μόνοιμοι, πάτερ, ἔφη, καὶ οἷοί περ ἐντεῦθεν ἐξωρμήκατε, πάλιν ἐπάνιτε; *Heliodor.* 6.

Μονοκάλαμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui unum habet calamum.

Μονόκαμπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, unum habens flexum; de pedum digitis, *Aristot.*

Μονόκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, unicaulis, *Gl. V.* unico vel simplice caule constans.

Μονοκέρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui unum modo cornu est; uno modo cornu armatus. Ex μόνος et κέρας.

Μονόκερως, ωτος, ὁ καὶ ἡ, idem; (2) monoceros, seu unicornis, animal quoddam quadrupes

Μονοκέφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, unum caput habens.

Μονόκλαυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ab uno tantum lugetur, *R.* Ex μόνος et κλαίω.

Μονοκληρονόμος, ου, ὁ καὶ ὁ, qui unus hæres est, nullos habens cohæredes.

Μονόκλωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, unum ramulum habens. Ex μόνος et κλών.

Μονοκοίλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, unum ventrem habens. Ex μόνος et κοιλία.

Μονοκοιτέω, ῶ, solus cubo. A κοίτη.

Μονόκοκκος, ου, ὁ καὶ ἡ, unum granum habens. Hinc τὸ μονόκοκκον, ου, unio, margarita. *Gl. V.* μονόκοκκα, uniones.

Μονοκόνδυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, unum modum seu tuber habens.

Μονοκότυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, de polyporum quodam genere, qui unum cavum habet in cirris, seu flagellis, in quo unum tantum acetabulum est. Ex μόνος et κοτύλη

Μονοκρατορία, ας, ἡ, unius imperium, monarchia, *Suid.* A

Μονοκράτωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, qui solus rerum potitur; qui solus imperium obtinet. Ex μόνος et κρατέω.

Μονοκρηπὶς, ῖδος, ὁ καὶ ἡ, unam tantum crepidam habens, uno tantum calceo indutus.

Μονόκροτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui uno tantum pulsu movetur; μονόκροτος ναῦς, navis quæ uno remorum ordine (uno remo, *Ern.*) impellitur.

Μονόκυκλος, ου, ὁ καὶ ἡ, unum circulum seu orbem habens.

Μονόκωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, uno colo seu membro constans; (2) uno artu porrectus; (3) unam tantum contignationem habens. Ex μόνος et κῶλον.

Μονόκωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, uno remo utens. Ex μόνος et κώπη.

Μονολέκιθος, ου, ὁ καὶ ἡ, unum vitellum habens.

Μονολεχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui solus cubat, *Ph.* unicuba. Ex μόνος et λέχος.

Μονολήκυθος, ὁ, ἡ, unam modo ampullam habens.

Μονολήμματος, ου, ὁ καὶ ἡ, una sumptione constans, genus syllogismi. A λῆμμα.

Μονόλιθος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex uno lapide factus, uno lapide constans.

Μονολογία, ας, ἡ, soliloquium, *Gl. V.* A

Μονολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, soliloquus, *Gl. V.*

Μονόλοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, una tantum tunica aut uno cortice tectus.

Μονόλυκος, ου, ὁ, lupus solitarius, solivagus.

Μονόλωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, unam vestem habens.

Μονόμαζος, ἡ, unam mammam habens, epith. Amazonum.

Μονομάτωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, matre privatus vel privata. Μονομάτορος ἐδυρμῶν ἐμῶν ἄχεσι συνῳδός, *Eurip. Phœn.* 518.

Μονομαχεῖον, ου, τὸ, idem quod μάχιον.

Μονομαχέω, ῶ, fut. ήσω, singulari certamine pugno. Χωρὶς μονομαχεῖν παντὸς στρατοῦ, *Eur. Ph.* 1226. Μονομαχεῖ ἡ φύσις μετὰ τοῦ νοσήματος, *Al. Aph.* A μονομάχος.

Μονομάχης, ου, ὁ, idem quod μονόμαχος· plur. μονομάχαι, *Clem. Alex.* Ab eod.

Μονομαχία, ας, ἡ, singulare certamen, *Ph.* gladiatorium. *Al. Gl. V.* duellum. Ab eod.

Μονομαχικὸς, ἡ, ὸν, gladiatorius.

Μονομάχιον, ου, τὸ, idem quod μονομαχία, *Ph.* assarium.

Μονομάχος, ου, ὁ καὶ ἡ, singulari certamine pugnans, gladiator. Μονομάχος φρὴν, cogitatio singularis prœlii, *Eurip. Phœn.* 1309. Ex μόνος et μάχη.

Μονομαχοτροφεῖον, ου, τὸ, ludus gladiatorius. Ex μονομάχος et τρέφω.

Μονομαχοτρόφος, ου, ὁ, lanista, *Ph.* Ex iisd.

Μονομέρεια, ας, ἡ, quum inaudita altera parte aliquid facimus seu judicamus. A

Μονομερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, unius partis, simplex. Ex μόνος et μέρος.

Μονομερῶς, *adv.* ex una tantum parte, non in universum, simpliciter.

Μονόμετρος, ον, uno pede constans, sc. versiculus scenicus.

Μονομήτωρ, ὁ, ἡ, privatus matre, *Schol. Eur.* solam matrem superstitem habens.

Μονόμιτος, ου, ὁ ϗ ἡ, simplici licio seu filo textus.

Μονόμματος, ου, ὁ ϗ ἡ, unoculus, *in Epigr.*

Μονόμορφος, ου, ὁ ϗ ἡ, uniformis, *R.* Ex μόνος et μορφή.

Μονόμοσχος, ου, ὁ ϗ ἡ, singularem habens pediculum, *Suicer.*

Μόνον, *adv.* solum, tantum, duntaxat.

Μονονὰ, fere, propemodum, tantum non.

Μονονὰι, *adv.* idem.

Μονονουχὶ, *adv.* idem.

Μονόξοος, ου, ὁ ϗ ἡ, unicam et simplicem fissuram habens. Ex μόνος et ξέω.

Μονόξυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, ex uno ligno confectus; monoxylon, navigium ex unica arbore cavatum. *Gl. V.* μονόξυλον, linter; (2) unicum truncum habens, de virgulto, arbore

Μονοούσιος, ου, ὁ ϗ ἡ, solus in suo genere, et nihil substantiæ suæ simile habens; ut luna, sol, cœlum. Ex μόνος et οὐσία.

Μονοπάθεια, ας, ἡ, adfectus et morbus unus. Ex μόνος et πάθος.

Μονόπαις, αιδος, ὁ ϗ ἡ, unigena, item unum modo filium vel filiam habens. Ὦ κόρος ὤχετ' ἐν δόμοισι μονόπαις, *Eurip. Alc.* 907.

Μονοπάτιον, ου, τὸ, semita, seu via, per quam tantum uni patet incessus. A πάτος.

Μονοπέδιλος, ου, ὁ ϗ ἡ, uno indutus calceo. Ex πέδιλον.

Μονοπεῖραι λύκοι, lupi qui non cum aliis, sed seorsum prædantur; a μονοπείρης, ου, ὁ. Ex πεῖρα.

Μονόπελμος, ου, ὁ, calceus qui unam tantum soleam habet. Μονόπελμον συκχίδα, *Anthol. Reisk.* 56.

Μονόπεπλος, ου, ὁ ϗ ἡ, uno simplici peplo indutus. Αἰχμὴ δὲ φίλα μονόπεπλος λιποῦσα, *Eurip. Hec.* 933.

Μονόπηρος, ου, ὁ ϗ ἡ, unam tantum habens peram. Ex μόνος et πήρα.

Μονόπλευρος, ον, unum latus habens.

Μονοπόδιον, ου, τὸ, mensa, sedile, vel simile quidpiam, unum tantum habens pedem. A

Μονόπους, οδος, ὁ ϗ ἡ, unum tantum habens pedem. *Gl. V.* unipes.

Μονοπραγματέω, ῶ, fut. ήσω, unam rem curo, non alienis rebus me immisceo. Ex μόνος et πρᾶγμα.

Μονοπρόσωπος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui unius solum personæ est; ut μονοπρόσωπος ἀντωνυμία, pronomen unius personæ, ut ἐκεῖνος.

Μονοπροσώπως, *adv.* sub una tantum persona.

Μονόπτερος, ου, ὁ ϗ ἡ, unam tantum habens pinnam. Ex μόνος et πτερόν.

Μονόπτωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, unum tantum habens casum. Ex μόνος et πίπτω.

Μονοπωλέω, ῶ, fut. ήσω, solus quidpiam vendo, monopolii jus ad me rapio, *Strab.* A

Μονοπώλης, ου, ὁ, qui solus aliquid vendit, qui arbitrium vendendi habet.

Μονοπωλία, ας, ἡ, privilegium quo quis solus quidpiam vendere potest, monopolium.

Μονοπώλιον, ου, τὸ, idem et ab eod.

Μονόπωλος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui uno equo vehitur. Μονόπωλον ἐς Ἀῶ, *Eurip. Or.* 1004. Ex μόνος et πῶλος.

Μονόῤῥιζος, ου, ὁ ϗ ἡ, unam vel simplicem habens radicem. Ex μόνος et ῥίζα.

Μονόῤῥυθμος, ον, epith. domus quæ ab uno incolitur, *ap. Æsch.*

Μονόρχις, εως, ὁ, qui unum tantum testiculum habet. *Gl. V.* unitestis, unicoleus.

ΜΟΝΟΣ, μόνη, μόνον, solus, unus; (2) singularis, simplex; (3) desertus, separatus, sejunctus; (4) cælebs, viduus. (3) ἀνδρῶν γε μόνος, incomitatus, *Soph. Œd. Col.* 1250. Σοῦ μόνος, te orbatus, *Id. Aj.* 511.

Μονοσάνδαλος, ὁ ϗ ἡ, uno calceo indutus.

Μονόσιροι ὄρνεις, Alexandriæ in Ægypto sunt gallinæ, e quibus galli pugnaces nascuntur, bis et ter ova foventes; *ut est in Geopon.* 14. Sunt qui Indicas gallinas vulgo dictas interpretentur.

Μονοσιτέω, ῶ, fut. ήσω, semel per diem cibum sumo; (2) solus edo.

Μονοσιτία, ας, ἡ, quum quis semel per diem cibum sumit; (2) quum quis solus et sine conviva vescitur. A

Μονόσιτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui semel per diem cibum capit; (2) solus et sine conviva cibum capiens, tenui victu ob paupertatem utens; hinc etiam parasitus. Ex μόνος et σῖτος.

Μονοσκελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, sive μονόσκελος, ου, ὁ ϗ ἡ, unum tantum crus habens. Ex μόνος et σκέλος.

Μονόσκηπτρος, ου, ὁ ϗ ἡ, solus sceptrum gerens, monarcha. Ex μόνος et σκῆπτρον.

Μονόστεγος, ου, ὁ ϗ ἡ, unam contignationem habens, *R. Suicer.*

Μονοστέλεχης, εος, ὁ ϗ ἡ, sive μονοστέλεχος, ου, ὁ ϗ ἡ, unum a radice caudicem habens. Ex μόνος et στέλεχος.

Μονόστεος, seu μόνοστος, ου, ὁ ϗ ἡ, ex uno osse constans. Ex μόνος et ὀστέον, ος.

Μονοστιβὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, solus iter faciens, sine comitibus, satellitibus. A στείβω.

Μονόστιχος, ου, ὁ ϗ ἡ, ex uno versu seu ordine constans; τὸ μονόστιχον, unus versus.

Μονόστολος, ου, ὁ ϗ ἡ, unam stolam habens; (2) solus et desertus, qui solus missus est, qui solus it. (2) λόχων ἀνάσσειν, ἢ μονοστόλου δορός; *Eurip. Phœn.* 749. Λείπομαι φίλος μονόστολός τε ματρὸς, *Eurip. Alc.* 407. Ex στολὴ, vel στέλλω.

Μονόστομος, ου, ὁ ϗ ἡ, unam habens aciem, altera tantum parte scindens. Ex στόμα.

Μονοστόρθυγξ, γγος, ὁ, epith. Priapi.

Μονόστος, ου, ὁ ϗ ἡ, ex uno osse constans, *Aristot.* Ex μόνος et ὀστέον.

Μονοστροφικὸς, ὴ, ὸν, idem quod

Μονόστροφος, ου, ὁ ϗ ἡ, ut μονόστροφος ᾠδὴ, oda unam habens stropham. *Apud Theophr.* μονόστροφον ἅμαξα, *Gaza interprete*, plaustrum simplicis verticis. A στροφή.

Μονοσυλλαβέω, per unam syllabam pronuncio.

Μονοσύλλαβος, ου, ὁ ϗ ἡ, una tantum syllaba constans. Ex μόνος et συλλαβή.

Μονοσυλλάβως, *adv.* una syllaba.

Μονότεκνος, ου, ὁ ϗ ἡ, unam tantum habens prolem. Ex μόνος et τέκνον.

Μονότης, ου, ὁ, solitarius; rectius μονώτης.

Μονότης, ητος, ἡ, unitas; (2) vita cælebs, cælibatus, *Suicer.* A μόνος.

Μονοτοκέω, ῶ, fut. ήσω, unum uno partu edo, *Suic.*

Μονοτοκία, ας, ἡ, partus quo una proles tantum editur, *Suicer.* A

Μονοτόκος, ου, ὁ ϗ ἡ, unam prolem edens. Ex μόνος et τίκτω.

Μονοτονία, ας, ἡ, unus idemque tenor; (2) contumacia, pertinacia, pervicacitas. A

Μονότονος, ου, ὁ ϗ ἡ, uno tenore procedens; (2) contumax, pervicax, pertinax, *Ph.* Ex μόνος et τείνω.

Μονοτόνως, *adv.* uno eodemque tenore.

Μονοτράπεζος, ου, ὁ ϗ ἡ, pauper, solus cibum capiens. Ξένια μονοτράπεζά μοι παρέσχον, mensam hospitalem mihi soli præbuerunt, *Eurip. Iphig. in Taur.* 949. Ex μόνος et τράπεζα.

Μονότροπος, ου, ὁ ϗ ἡ, unius modi, simplex; unius sensus, *Gl. V.* (2) solitarius; (3) cælebs; (4) austerus, contumax. (2) βοτηρά τ' ἀμφὶ μονότροπον νεανίαν, *Eurip. Andr.* 281.

Μονοτρόπως, *adv.* uno ac singulari modo.

Μονοτροφέω, ῶ, fut. ήσω, unum pasco, nutrio. *pass. med.* solus pascor. Ex μόνος et τρέφω.

Μονοτροφία, ας, ἡ, nutritio unius animalis; (2) pastus solitarius. Ex iisd.

Μονότροχος, carruca, *Gl. V.*

Μονουχία, ας, ἡ, vita solitaria, cælibatus. Ex μόνος et ἔχω.

Μονοφαγέω, ῶ, fut. ήσω, solus comedo, nemine ad cœnam invitato.

Μονοφαγία, ας, ἡ, quum quis solus comedit, neminemque ad cœnam invitat.

Μονοφαγίστατος, ου, ὁ, superl. sequentis.

Μονοφάγος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui solus cibum capit.

Μονοφαλαγγία, ας, ἡ, una phalanx, *R.*

Μονόφαντος, ου, ὁ ϗ ἡ, solus apparens. Ex μόνος et φαίνομαι.

Μονόφθαλμος, ου, ὁ ϗ ἡ, unum oculum habens, unoculus; luscus, *Phil.*

Μονόφθογγος, ου, ὁ ϗ ἡ, unum sonum habens.

Μονοφορβὸς, ου, ὁ ϗ ἡ, solus pascens. Ex μόνος et φορβή.

Μονόφρουρος, ου, ὁ ϗ ἡ, ex una tantum parte munitus; (2) ab uno custoditus. Ex μόνος et φρουρά.

Μονόφρων, ὁ ϗ ἡ, sui sensus atque judicii.

Μονοφυὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, unius naturæ, simplex, non geminus; (2) simplicem stirpem habens. Ex μόνος et φυή.

Μονόφυλλος, ου, ὁ ϗ ἡ, unum folium habens.

Μονόφυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, unius generis, *R.* Ex μόνος et φυλή.

Μονοφυσῖται, ῶν, οἱ, hæretici, unam in Christo naturam statuentes. Ex φύσις.

Μονοχάλινος, ου, ὁ ϗ ἡ, uno fræno utens.

Μονόχειρ, ρος, ὁ ϗ ἡ, unum habens manum; unimanus, *Gl. V.*

Μονόχηλος, ου, ὁ ϗ ἡ, solidam et non fissam habens ungulam. Ex μόνος et χηλή.

Μονοχίτων, ωνος, ὁ ϗ ἡ, unam tunicam gerens.

Μονοχιτωνέω, ῶ, unam tunicam gero. A præc.

Μονόχορδος, ου, ὁ ϗ ἡ, una intentus chorda. Ex μόνος et χορδή.

Μονόχρονος, ον, unum tempus habens; dicitur de una syllaba eademque brevi; nam longæ sunt δίχρονοι, *Longin. Fragm.* 3, 14.

Μονόχροος, *contr.* μονόχρους, ου, ὁ ϗ ἡ, unicolor, qui unius ejusdemque coloris est. Ex μόνος et χρόα.

Μονοχρώματος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem. Ex μ. et χρῶμα.

Μονόχρωμος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisdem.

Μονόχρως, ὁ ϗ ἡ, idem. neut. τὸ μονόχρων.

Μονόψηφος, ου, ὁ ϗ ἡ, unius suffragii, *R.*

Μονόω, ῶ, fut. ώσω, solum relinquo, desero, destituo; (2) ad unum redigo, unum, solum reddo; μονόομαι, οῦμαι, relinquor; aor. 1. part. μονωθεὶς, solus relictus; perfect. part. μεμονωμένος, solitarius, destitutus. *Gl. Vet.* solus. Οἴ μοι, τί δράσω δῆτα σοῦ μονούμενος; *Eur. Alc.* 377. διπτοτῶν, *Id. Rhes.* 872. Μονωτεὶς, solutus, *Æsch. Socr.* 3, 17. A μόνος.

Μονῳδέω, ῶ, fut. ήσω, solus canticum recito; (2) solus lamentor, carmen flebile cano; (3) lugeo. A μονῳδός.

Μονῳδία, ας, ἡ, cantio solitaria, monodia, cum unus tantum in scena canticum recitat, et non simul chorus Ab eodem.

Μονῳδὸς, οῦ, ὁ, poeta, qui sub una tantum persona argumentum aliquod exponit; (2) qui solus cantat sine choro. Ex μόνος et ᾠδὸς, cantor.

Μονωθεὶς, aor. 1. part. pass. verbi μονόω.

Μονῶνυξ, χος, ὁ ϗ ἡ, solidas ungulas habens, cujus ungulæ solidæ sunt, et individuæ. Ex μόνος et ὄνυξ.

Μονώνυχος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Μόνως, *adv.* solum, tantum. A μόνος.

Μόνωσις, εως, ἡ, desolatio; (2) solitudo, singularitas, unitas. A μονόω.

Μονώτατος, solus omnium. A μόνος.

Μονώτης, ου, ὁ, solitarius, fem. μονῶτις, ιδος, solitaria. A μονόω. Hinc

Μονωτὶ, *adv.* clam, solitario, *Vulg. Lex.*

Μόνωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, unam aurem habens; (2) unam ansam habens. Ex μόνος et οὖς.

Μονώψ, ῶπος, ὁ, unoculus. Ab ὤψ.

Μόνωψ, ωπος, ὁ, bonasus, alias μόναπος, *Ælian.*

Μόρα, ας, ἡ, mora, militum agmen apud Lacedæmonios. A μοῖρα. pars.

Μόργιον, *Hes.* μέτρον γῆς, ὅ ἐστι τὸ πλέθρον, jugerum.

Μοργνύω, abstergo. Vide ὀμοργνύμι.

Μόργος, vel μοργὸς, septum, crates in curru.

Μορέα, ας, ἡ, morus, arbor.

Μορέω, ῶ, laboro, adfligor, *Hes.* (2) divido, sortior.

Μόρημα, τὸ, ramentum, cumulus, *V. L.*

Μορία, ας, ἡ, pars, *Hes.* A μοῖρα.

Μορία, ας, ἡ, olea sacra. Ab eod.

Μόριμος, ου, ὁ ϗ ἡ, fatalis. A μόρος.

Μόριον, ου, τὸ, particula, portiuncula; pars, pars corporis; membrum genitale, *Gl. V.* μόρια, genitalia. Philosophi sic vocant et

 speciem

speciem subjectam generi, unde et a Cicerone pars vocatur, *Ern.* Ab eod.

Μόριος, ρία, (*Ion.* μορίη,) ριον, partialis, *in Epigr.* Κύκλος λεύσσει νιν Μορίου Διὸς, *Soph. Œd. Col.* 704. Ab eod.

Μόριος Ζεὺς, Jupiter Morius, i. e. inspector sacrarum olearum, *Soph. Œd. Col.* 697. A μορία. Unde

Μορὶς, ίδος, ἡ, pars, portio; *ex Herod.*

Μορμολύκειον, vel μορμολυκεῖον, ου, τὸ, larva, seu persona tragicorum et histrionum; (2) spectrum, terriculamentum. A μορμώ.

Μορμολύκη, ης, ἡ, idem. Ab eod.

Μορμολύττομαι, territo, perterrefacio, et proprie quidem larvis et similibus terriculamentis; (2) formido, metuo. Πότερα Λυδὸν, ἢ Φρύγα, ταυτὶ λέγουσα, μορμολύττεσθαι δοκεῖς; *Aristoph. Av.* 1250. Ab eod.

Μορμορωπὸς, ut μορμορωπὰ ῥήματα, verba terrifica, *Aristoph. Ran.* 1040. Ex μορμὼ et ὤψ.

ΜΟΡΜΥ´ΛΟΣ, ου, ὁ, piscis quidam marinus.

Μορμυρίζω, fut. ίσω, aquæ strepitum refero. *Gl. V.* murmuro. A μορμύρω.

ΜΟΡΜΥ´ΡΟΣ, ου, ὁ, mormyra, piscis quidam marinus; *item* μορμυρίων, unde Mirmillones putantur nomen habere.

ΜΟΡΜΥ´ΡΩ, murmuro, *proprie* ut fluvius cum strepitu fluens; (2) inundo. Ἀφρῷ μορμύρων ῥέεν ἄσπετος, *Iliad.* 18, 403. Τῇ δ' ἐπὶ Σαρδόνιος μορμύρεται ἐγγύθι πόντος, *Dion. Per.* 82.

Μορμυρωπὸς, οῦ, ὁ, solis epithetou, ubi ex defectu subobscurus est, aut sanguineus.

Μορμύσσομαι, terreo. A μορμώ.

ΜΟΡΜΩ´, όος, *contr.* οῦς, ἡ, Mormo, mulier horrendo adspectu et terrifico; (2) larva, terriculamentum, *Gl. Vet.*

Μορμὼν, ῶνος, ἡ, idem.

Μορμωτὸς, ἡ, ὸν, terrificus. Τὸν ὠδίνοντα μορμωτὸν λόχον ἀναψαλάξῃ, gravidum terribili cohorte pertundet, *Lycophr.* 342.

Μόρξαι, aor. 1. inf. act. verbi μόργνυμι.

Μορόεις, όεσσα, όεν, fatalis, exitiosus, mortifer; (2) elaboratus, multo cum labore confectus. A μόρος.

Μόρον, ου, τὸ, morum, fructus mori arboris.

Μοροπονέω, ῶ, fatalibus calamitatibus premor.

Μόρος, ου, ὁ, portio; (2) fatum, mors, lethum; (3) sors. A μείρω.

ΜΟ´ΡΟΧΘΟΣ, ου, ὁ, lapis quidam Ægyptius, quo utebantur ad vestes dealbandas.

Μόρσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, fatalis. *Gl. V.* fatifer; μόρσιμον, fatale, *Ph.* A μόρος.

Μορτὴ, vel μόρη, pars quæ solvitur ex fructibus; pars fructuum quam colonus a domino accipit, *Poll. Hes.*

ΜΟΡΥ´ΣΣΩ, inquino, contamino, fœdo; ut hinc sit μεμορυγμένα, perf. pass. part. f. g. inquinata, *Od.* 13, 435.

Μόρυχος, ου, ὁ, cognomen Bacchi apud Siculos, quod in vindemia ejus facies musto et virentibus ficis oblini consuevit.

Μορφάζω, f. άσω, nuo, annuo, *Hes.* (2) gestus fingo in saltatione; *alias etiam* vultum varie fingo. A μορφή. Hinc

Μορφασμὸς, οῦ, ὁ, conformatio insolens vultus et gestuum; genus saltationis mimicæ, quo diversorum animalium motus repræsentabantur.

Μορφεὺς, έως, ὁ, Deaster gentilium, Somni filius, dormientibus varias rerum formas objiciens. A

ΜΟΡΦΗ´, ῆς, ἡ, forma, species oris. Hinc

Μορφήεις, ήεσσα, ῆεν, *Dor.* μορφάεις, formosus, *R.*

Μορφίζω, *Ammon. male pro* μορφάζω.

Μορφνοῖο, gen. sing. *Ion.* pro μορφνοῦ. A

Μορφνὸς, ή, ὸν, obscurus, tenebricosus, *Suid.* (2) flavus, fulvus, *Hes.* (3) ὁ μορφνὸς, aquila quædam *apud Aristot. Gl. V.* ὁ μορφνὸς, ἄγροικον ὄρνεον, (ruralis avis) emussulus. Ab ὀρφνὸς, idem.

Μορφοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, formalis. Ex μορφὴ et εἶδος.

Μορφοποιέω, ῶ, fut. ήσω, formam facio, formo, conformo; μορφοποιοῦμαι, formor, formam accipio. Ex μορφὴ et ποιέω.

Μορφοποιΐα, ας, ἡ, efformatio. Ex iisd.

Μορφοσκοπέω, ῶ, formam specto.

Μορφόω, ῶ, fut. ώσω, formo, figuro; aor. 1. pass. ἐμορφώθην· μορφωθῇ, in conjunct. formetur; μεμορφωμένος, perf. part. informatus. Ἄχρις οὗ μορφωθῇ Χριστὸς ἐν ὑμῖν, *Gal.* 4, 19. A μορφή. Unde

Μορφύνω, formam lenociniis exorno, *Hes.*

Μορφὼ, όος, *contr.* οῦς, ἡ, cognomen Veneris apud Lacedæmonios, calyptram et pedicas habentis. A μορφή.

Μόρφωμα, ατος, τὸ, forma, species, somnium, spectrum. Κύκνου μορφώματ' ὄρνιθος λαβὼν, *Eurip. Helen.* 19. A μορφόω.

Μόρφων, ωνος, ὁ, personatus. Ab eod.

Μόρφωσις, εως, ἡ, formatio, figuratio; (2) forma, imago:

Μορφωτικὸς, ἡ, ὸν, qu. dic. formativus, formandi vim habens:

Μορφώτρια, ας, ἡ, formatrix. Ἡ σῶν μορφώτρια, (Circe,) *Eurip. Troad.* 437. A μορφόω.

Μόσποι, dii Babylonii, quibus mense Maio in Epheso victimæ cædebantur.

ΜΟ´ΣΣΥΝ, vel μόσυν, υνος, ὁ, turris, propugnaculum; (2) turris lignea, propugnaculum ligneum, *proprie* domus.

Μοσσύνοικοι, vel μοσύνοικοι, Mosynœci, gens Pontica in ædibus ligneis habitans. A præc. Unde Μοσσυνοικικός.

Μόσσυνος, ὁ, idem quod μόσσυν.

Μοσχάριον, ου, τὸ, parvus vitulus, vitulus tenellus. Dim. a μόσχος.

Μοσχὰς, άδος, ἡ, bucula, vitula, juvenca, vacca, *Gl. V.* Ab eod.

Μοσχέη, *contr.* μοσχῆ, ῆς, ἡ, scil. δορὰ, pellis vitulina. Ab eod.

Μοσχεία, ας, ἡ, surculorum plantatio. *Ph.* plantatio. A μοσχεύω.

Μόσχειος, ου, ὁ καὶ ἡ, vitulinus; μόσχειον, vitulina, *Gl. V.* et pl. μόσχεια, vitulina, *Gl. V.* A μόσχος.

Μόσχευμα, ατος, τὸ, surculus, qui ex arbore demptus plantatur; stolo, tenella planta. *Gl. V.* propago. A μοσχεύω.

Μοσχευματικὸς, malleolaris, *Gl. V.* A præc.

Μοσχεύω, f. εύσω, surculis ex arbore demptis sero; (2) insero, planto. A μόσχος.

Μοσχηδὸν, modo seu more vituli. Ab eod.

Μοσχίας, ου, ὁ, ad vitulum accedens, aries triennis, *Eust.* (2) lepusculus, *Poll.* (3) agnus, *Id.* Ab eod.

Μοσχίδιον, ου, τὸ, germen novellum, tenerum et novellum vimen. Dim. ab eod.

Μοσχιναῖος, αία, αῖον, in modum vituli exsultans, *Hes.* Ab eod.

Μοσχίον, ου, τὸ, vitulus novellus; (2) agnellus recens; (3) tenella planta, stolo. Ab eod.

Μόσχιος, α, ον, vitulinus. Ab eod.

Μοσχοθύτης, ου, ὁ, victimarius, *Ph*

Μοσχοκάρυον, et μοσχοκαρύδιον, ου, τὸ, nux moschata.

Μοσχοποιέω, ῶ, fut. ήσω, vitulum facio, conflo. A

ΜΟ´ΣΧΟΣ, ου, ὁ vel ἡ, vitulus, vitula, juvenca; (2) ramulus tenellus, germen novellum, stolo, pampinus, capreolus, *Ph.* μόσχοι, plantæ; (3) odoris pretiosissimi genus, muscus; (4) *adject.* tener, novellus, *apud Hom.*

Μοσχοσφραγιστὴς, οῦ, ὁ, vitulorum signator.

Μοσχοτόμος, ου, ὁ, victimarius, *Ph.* A μόσχος et τέμνω.

Μοσχοφάγος, ὁ καὶ ἡ, vitulinam edens.

Μοτάριον, ου, τὸ, Dim. a μοτόν.

Μοτὴ, ἡ, penicillum vulnerarium, *Call.*

Μοτὸν, οῦ, τὸ, idem quod

ΜΟΤΟ´Σ, οῦ, ὁ, linamentum carptum, quod vulneribus inditur. Hinc

Μοτόω, ῶ, fut. ώσω, linamenta in vulnera immitto, et sic ea curo.

Μότωμα, ατος, τὸ, idem quod μοτός.

Μότωσις, εως, ἡ, linamentorum in vulnera impositio.

Μουκηροβάγας, vel μουκηροβάτος, nucifrangibulum, *Athen.* A

ΜΟΥ´ΚΗΡΟΣ, ου, ὁ, amygdala. *Vox Laconica.* Vide infra μύκηρος.

Μουναδὸν, *adv.* seorsum. Μουναδὸν ἐν σκοπέλοισι, *Oppian. Cyneget.* 4, 40.

Μουνὰξ, *Poet.* seorsum, singulatim. Ἄλλοι καὶ Λαοδάμαντα κέλευσεν μουνὰξ ὀρχήσασθαι, *Odyss.* 8, 370. A μοῦνος.

Μουνερέτης, *Poet.* pro μονερέτης, solus remex, *in Epigr.* Ex μοῦνος et ἐρέτης.

Μουνογένεια, ας, ἡ, unigena, *Apollon.* A

Μουνογενής. Vide μονογενής.

Μουνόγληνος, unoculus, *in Epigr.* Ex γλήνη.

Μουνόθεν, *adv.* remotis arbitris.

Μουνολεχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, solus cubans. Ex λέχος.

Μουνολέων, leo solitarius, *in Epigr.*

Μουνόλιθος, ex uno lapide constans, vel ex lapide tantum constans.

Μουνομήτωρ, cui sola superest mater, *Hes.*

Μοῦνος, *Ion.* et *Poet.* pro μόνος, unus, solus.

Μουνόω, ῶ, fut. ώσω, pro μονόω.

Μουνυχία, ας, ἡ, portus Atheniensium, ubi Dianæ Munychiæ fanum.

Μουνυχιὼν, ῶνος, ὁ, mensis Atheniensium decimus, ita dictus a Diana Munychia, cujus sacra hoc mense fiebant.

Μουνώψ, acc. μουνῶπα, *Poet.* pro μονώψ.

ΜΟΥ˜ΣΑ, ης, ἡ, Musa, Dea cantus; sumitur et pro ipso cantu, et vocis, et fidium seu tibiarum, pro cognitione et scientia, pro ingenio, et scita quavis inventione et commentatione. *Gl. V.* Musa, Camœna. Musæ causæ sunt mundi perfectionis, secundum antiquos theologos.

Μουσαγέτης, ου, ὁ, Musagetes, Musarum ductor. Apollinis epith. Ex ἡγέομαι.

Μουσαπολετὴρ, ῆρος, ὁ, cantus et musicorum modulorum corruptor.

Μουσεῖον, ου, τὸ, musæum, locus Musis et studiis destinatus, ubi Musæ colebantur; (2) Alexandriæ ædificium, ubi viri docti alebantur; (3) locus ubi studiis literarum operamur. Sed μουσεῖα, ων, festum in honorem Musarum. A Μοῦσα.

Μούσειος, εία, ειον, musicus. Ab eod.

Μουσηγετέω, ῶ, Musis cithara praeeo. A

Μουσηγέτης, ου, ὁ, idem quod Μουσαγέτης.

Μουσίζω, cantu contendo, *V. L.* A Μοῦσα.

Μουσικεύομαι, musica ratione cantica tempero et modulor. Ab eod.

Μουσικὸς, ἡ, ὸν, musicus; (2) qui canit, canorus; (3) artis canendi peritus; (4) musices amans; (5) literarum amans, elegans, peritus. Παρ' ὄχλῳ μουσικώτεροι λέγειν, aptiores ad loquendum apud vulgus, *Eurip. Hipp.* 989. Hinc μουσικὴ, scil. τέχνη, Musica, ars canendi, poetica doctrina, dexteritas. (3) εὑρῶν ἀκριβῆ μουσικὴν ἐν ἀσπίδι, *Id. Suppl.* 906. Ab eod.

Μουσίκτας, psaltes, cantor, *Hes.* Est *Dor.* pro μουσίκτης, μουσίστης. A μουσίζω.

Μουσικῶς, *adv.* musice, seu modulate; (2) concinne, apte, scite, eleganter.

Μουσικώτατα, *adv.* doctissime. A μουσικός.

Μουσίσδειν, præs. inf. act. *Dor.* pro μουσίζειν.

Μουσογενὴς, ὲς, Musa genitus, *Anac.*

Μουσόδομος, ον, Musis habitatus.

Μουσόδρομος, ου, ὁ καὶ ἡ, ut μουσοδρόμοις πέτραις, quas Musæ percurrerunt, *in Epigr.*

Μουσοεργὸς, ὁ καὶ ἡ, symphoniacus, psaltria, tibicina, &c. qui Musarum opus, quæstum et provinciam, habet, *Ern.*

Μουσοκόλαξ, ακος, ὁ, Musarum adsentator, artifex musicarum illecebrarum, *Suicer.*

Μουσόληπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, a Musis adflatus.

Μουσομανέω, ῶ, fut. ήσω, insano Musarum, aut Musices amore flagro; (2) a Musis sum adflatus. A

Μουσομανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, a Musis adflatus; (2) amantissimus poeseos, cantus, &c. A μαίνομαι. Hinc

Μουσομανία, ας, ἡ, furor musicus, vehemens poëseos, Musices, sive canendi, amor.

Μουσόμαντις, εως, ὁ καὶ ἡ, musicus augur; avis epith. *apud Aristoph.*

Μουσομήτωρ, rectius μουσομήτηρ, ἡ, Musarum mater, Mnemosyne, *ex Æschylo.*

Μουσοπάτακτος, ὁ, a Musis instinctus, poeta; sed dicitur magis in deteriorem partem. Libri quidam male μουσοπάταγος, ap. Cic. A πατάσσω.

Μουσοπάτωρ, ὁ, Musa genitus, *Anac.*

Μουσοποιέω, ῶ, fut. ήσω, carmina compono, in modulos redigo, carminibus celebro. A

Μουσοποιὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, qui carmina scribit, poeta; (2) musicus. (2) ἀεὶ δὲ μουσοποιῶν εἰς σὲ παρθένων ἔσται μέριμνα, *Eurip. Hipp.* 1428. Ex Μοῦσα et ποιέω.

Μουσοπόλος, ου, ὁ ϗ ἡ, Musarum famulus, poeta; (2) musis conveniens. (1) πολλά σε μουσοπόλοι μέλψουσι, *Eurip. Alc.* 447. (2) ἢ τίνα μουσοπόλον στοναχὰν ἐπὶ δάκρυσι ἀνακαλέσομαι; *Id. Phœn.* 1505. A πολέω.

Μουσουργέω, ῶ, f. ήσω, musica ratione tempero, musice compono vel canto; artes Musarum exerceo, et quæstui habeo.

Μουσουργία, ας, ἡ, modulatio musica. A

Μουσουργὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, cantor, psaltes; (2) qui musica ratione temperat cantica et modulatur. Ex Μοῦσα et ἔργον.

Μουσόφθαρτος, ὁ, qui per Musas interiit.

Μουσοχαρὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, Musis gaudens. Ex Μοῦσα et χαίρω.

Μουσόω, ῶ, f. ώσω, modulis musicis exorno; (2) literis humanioribus erudio; (3) doceo; (4) concinnum, venustum reddo; perf. pass. μεμούσωμαι part. μεμουσωμένος, modulatus, elegans, musis initiatus; aor. 1. inf. μουσωθῆναι, erudiri. A Μοῦσα.

Μουστάκια, τὰ, mustacea. Athenæus, μουστάκια ἐξ οἰνομέλιτος, mustacea liba ex œnomelio. A *Lat.* musto.

Μοῦστιν, *mei est*, *Æol.* pro μοῦ ἐστιν.

Μουσῳδὸς, ὁ ϗ ἡ, cantator, *Man.*

Μοχθαλόεις, εσσα, εν, laboriosus, *Coluth.*

Μοχθεῦντα, acc. plur. part. præs. act. n. g. *Dor.* pro μοχθοῦντα, a

Μοχθέω, ῶ, fut. ήσω, laboro; (2) efficio, effectum reddo; (3) laboribus et ærumnis premor. Μοχθεῖν δὲ βροτοῖσιν ἀνάγκη, *Eur. Hipp.* 211. A μόχθος. Hinc

Μοχθήεις, ήεσσα, ῆεν, laboriosus, ærumnosus:

Μοχθητέον, laborandum, *Eur.*

Μόχθημα, ατος, τὸ, labor, ærumnæ.

Μοχθηρία, ας, ἡ, malitia, improbitas, pravitas, scelus. A

Μοχθηρὸς, ρὰ, ρὸν, laboriosus, ærumnosus, miser; (2) malus, improbus; (3) interdum de specie quadam vitii, ut βοῦς μοχθηρὸς, bos macer; ὦ μόχθηρε, improbe. A μόχθος.

Μοχθήσαντι, dat. sing. a. 1. part. verbi μοχθέω.

Μοχθηροτέρως, *adv.* pejus, deterius. A

Μοχθηρῶς, *adv.* male, ærumnose.

Μοχθητέον, laborandum est. Εἰ μέτρῳ μοχθητέον, si metienda sunt mala, *Eurip. Hercul. Fur.* 1251.

Μοχθίζοντι, 3. plur. præs. ind. act. *Dor.* pro μοχθίζουσι, a

Μοχθίζω, laboro, adflictus sum. A μόχθος.

Μοχθισμὸς, οῦ, ὁ, labor, *Vet. Lex.* A præc.

ΜΟ'ΧΘΟΣ, ου, ὁ, labor, miseria, ærumnæ; calamitas, molestia, lassitudo, *Gl. V.*

Μοχλεία, ας, ἡ, motio, vel obfirmatio, quæ vecte fit; apud Medicos, ossis luxati in locum suam restitutio. A μοχλεύω.

Μόχλευσις, εως, ἡ, idem. Ab eod. Unde

Μοχλευτὴς, οῦ, ὁ, motor, seu qui vectibus et phalangis aliquid promovet, vectiarius, phalangarius; omnino, qui vi sua aliquid concutit, movet. Epith. Neptuni, *ap. Aristoph.* A

Μοχλεύω, fut. εύσω, vecte moveo, promoveo; (2) vecte obfirmo; (3) molior, machinor. Μοχλεύει θύρετρα, *Eur. Her. Fur.* 1002. A μοχλός.

Μοχλέω, idem quod μοχλεύω, *Hom.*

Μοχλικὸς, ἡ, ὸν, ad vectem pertinens: τὸ μοχλικὸν, sc. βιβλίον, liber de molitione et repositione luxatorum, *Ern.* Ab eod.

Μοχλίον, ου, τὸ, parvus vectis, parva phalanga. Dim. ab eod.

Μοχλὶς, ίδος, ἡ, idem:

Μοχλίσκος, ου, ὁ, idem, et ab eod.

ΜΟΧΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, vectis, quo quid movetur; (2) obex, repagulum, sera, pessulus.

Μοχλόω, ῶ, f. ώσω, pessulum obdo, vecte obfirmo. A præc.

Μῦ, μῦ, vox flentis.

Μυάγρα, ας, ἡ, muscipula. *Ap. Poll.* etiam inter fullonum instrumenta. Ex μῦς et ἄγρα.

Μύαγρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui mures venatur, vel captat, serpentum species; (2) herbæ nomen. *Gl. V.* μύαγρον, muscipulum. Ex iisdem.

Μυάκανθος, ου, ὁ, et ον, τὸ, asparagus, *Gl. Vet. Plin.* Ex μῦς et ἄκανθα, *spina.*

Μύαξ, ακος, ὁ, mytilus, conchæ species. A μυω.

Μύας, *mures*, acc. pl. a μῦς, *mus.*

Μυάω, labia contraho, aut oculos claudo. *Aristoph. Lys.* τί μοι μυᾶτε, vers. 126.

Μυγαλέη, *contr.* μυγαλῆ, ῆς, ἡ, mus araneus.

Μυγμὸς, οῦ, ὁ, sonus, qui naribus editur; mussatio, mussitatio, gemitus, etiam de piscibus *apud Aristot.* (2) οἱ δ' ὀνομαζόμενοι Κυνοκέφαλοι τοῖς μὲν σώμασιν ἀνθρώποις δυσειδέσι παρεμφερεῖς εἰσὶ, ταῖς δὲ φωναῖς μυγμοὺς ἀνθρωπίνους προΐενται, *Diodor. Sicul.* 3, 35. Δυνατὸν δὲ καὶ μυγμῷ καὶ στιγμῷ ψόφον ὅμοιον ἐκβάλλειν ἀγάλματα, *Plutarch. in Coriolano.* A μύζω.

Μυδάζομαι, fut. άξομαι, abhorreo, aversor; ut hinc sit aor. 1. ἐμυδάξατο, *ap. Nicand.* A μυδάω.

Μυδαίνειν, stillare, putrefacere, *Hes.* Ἔνθα μυδαίνει ποτοῖς Ὠκίναρος γῆν, *Lycophr.* 1008.

Μυδαλέος, έα, έον, humidus, uvidus, madidus; (2) nimio madore vitiatus. *Gl. Vet.* putidus, mephiticus. A

ΜΥΔΑ'Ω, ῶ, f. ήσω, nimio madore vitior, putresco. *Gl. V.* μυδάω, puteo. Φόνου μυδῶσαι σταγόνες, *Soph. Œd. Tyr.* 1278.

Μύδες, ων, αἱ, testudines lutariæ, mures aquatiles, *Suicer.* A μῦς.

Μύδησις, εως, ἡ, putredo ex nimio madore. A μυδάω

Μυδόεις, όεσσα, όεν, nimio madore vitiatus. A

ΜΥ'ΔΟΣ, ου, ὁ, virus, virosus humor.

Μυδόωσα, præs. part. act. f. g. *Poet.* pro μυδῶσα, ex μυδάουσα, a μυδάω. Unde

Μυδρίασις, εως, ἡ, vitium oculi, quo pupilla dilatatur, ejusque acies hebescit.

Μυδροκτυπέω, ῶ, candentem ferri massam malleo tundo. Μυδροκτυπεῖ Ἥφαιστος, laminas ignitas subigit, *Æsch. Pr.* 366. A

Μυδροκτύπος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ferrum candens malleo tundit, faber ferrarius. Ex seq. et κτύπος.

ΜΥ'ΔΡΟΣ, ου, ὁ, candens ferri massa; massa lapidea ignita; globus candens, rudis, *Gl. V.*

Μυδῶν, ῶνος, ὁ, caro fungosa in ulcere fistuloso, in quo sinus mucosi, oræ callosæ, *Poll.* A μυδάω.

Μύειος, ου, ὁ ϗ ἡ, soricinus, *Gl. V.* A μῦς.

Μυελόεις, όεσσα, όεν, medulla repletus, medullosus; (2) alimentum habens.

Μυελόθεν, medullitus, *Gl. V.* A μυελός.

Μυελοποιὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, medullam faciens, *Suicer.* Ex μυελὸς et ποιέω.

ΜΥΕΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, medulla.

Μυελόω, ῶ, fut. ώσω, medulla impleo. μεμυελωμένος, pinguis, *LXX.* A præc.

Μυελώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, medullæ similis, medullosus. Ab eod.

ΜΥΕ'Ω, ῶ, fut. ήσω, doceo ea quæ ad sacra pertinent, in sacris instituo, initio, *Gl. V.* Δεῖ γάρ μυηθῆναί με πρὶν τεθνηκέναι, *Aristoph. Pace*, 375. A μύω.

Μυζάω, ῶ, fut. ήσω, sugo, exsugo, exprimo:

Μυζέω, ῶ, fut. ήσω, idem. A

ΜΥ'ΖΩ, fut. ξω, proprie premo, comprimo, compressum teneo. Unde (2) clausis labris sonitum literæ μ naribus emitto; (3) musso, mussito. *Gl. V.* gemo, murmuro; part. μύζων, mussitabundus, *Gl. V.* (4) sugo.

Μύημα, ατος, τὸ, initiatio; (2) id quod docetur, qui sacris initiatur. A μυέω. Unde

Μύησις, εως, ἡ, initiatio, *Gl. V.* (2) doctrina, institutio, imbutio, *Gl. V.*

Μυθάριον, ου, τὸ, fabella. Dim. a μῦθος.

Μύθεαι, 2. sing. præs. ind. med. *Ion.* pro μύθῃ, a μύθομαι.

Μυθεῖσθε, 2. plur. præs. ind. med. pro μυθέεσθε, a

Μυθέομαι, οῦμαι, dico, dictito, loquor; (2) eloquor, narro; (3) confabulor, colloquor; imperfect. *Ion.* μυθέσκοντο, dictitabant, prædicabant, *apud Hom.* pro ἐμυθέοντο. Νῦν δὲ τοὶ ἠπείρου μυθήσομαι εἶδος, ἁπάσης, *Dion. Per.* 170.

Μυθέσκομαι, idem. Vide præc.

Μύθευμα, τὸ, narratio fabulosa, fabula. A

Μυθεύω, fabulosa narro, μεμύθευται, perf. pass. fabulose fictus est, narratur. Τίς ἄρ', ὃς ἐμαῖς μυθεύεται παρὰ τήναισιν; *Eur. Ion.* 196.

Μυθησαίμην, aor. 1. opt. med. verbi μυθέομαι.

Μυθήσατο, 3. sing. aor. ejusd. in ind. sed *Ion.* pro ἐμυθήσατο.

Μυθητὴρ, idem quod seq. et ab eod. *Hes.* μυθητῆρες, στασιασταὶ, seditiosi, factiosi.

Μυθητὴς, οῦ, ὁ, orator, susurro. A μυθέομαι.

Μυθίδιον, ου, τὸ, fabella. Dim. a μῦθος.

Μυθίζοισαν, acc. sing. præs. part. act. fem. gen. *Dor.* pro μυθίζουσαν, a

Μυθίζω, et μυθίζομαι, *Dor.* μυθίσδω, et μυθίσδομαι, loquor, dico, enuncio, appello, voco. *Theocr.* 10. *ult.* A μῦθος.

Μυθικὸς, ἡ, ὸν, fabularis, fabulosus. Ab eod.

Μυθικωτέρως, *adv.* nimis fabulose. A præc.

Μυθιστορία, ας, ἡ, historia fabularis. Ex μῦθος et ἱστορία.

Μυθίτης, ου, ὁ, seditiosus, factiosus. A μῦθος.

Μυθογραφέω, ῶ, fut. ήσω, fabulas scribo.

Μυθογραφία, ας, ἡ, fabularum conscriptio.

Μυθογράφος, ου, ὁ ϗ ἡ, fabularum scriptor. Ex μῦθος et γράφω.

Μυθολάτρις, ιος, ὁ ϗ ἡ, Verbi, i. e. Christi cultor, *Nazian.* Ex λάτρις.

Μυθολογεύω, fut. εύσω, idem quod

Μυθολογέω, fabulor, fabulam narro; (2) fabulose narro, fabulose celebro; perf. part. pass. μεμυθολογημένος, fabulis celebratus. Τοὺς ἀγῶνας ϗ τοὺς πολέμους τῶν ἡμιθέων ἐμυθολόγησε, *Isocr.* A μυθολόγος.

Μυθολόγημα, ατος, τὸ, narratio fabulosa, res quæ fabulose narratur. A præc.

Μυθολογητέον, *adv. pos.* fabulandum, narrandum.

Μυθολογία, ας, ἡ, narratio fabularum, fabulosa narratio, fabulatio, *Gl. V.*

Μυθολογικὸς, ἡ, ὸν, ad fabularum narrationem pertinens; (2) qui valet comminiscendis fabulis. A

Μυθολόγος, ου, ὁ ϗ ἡ, fabularum narrator; fabulator, gerro, *Gl. V.*

Μύθομαι, loquor; μύθεαι, loqueris, *Odyss.* 2, 202. pro quo tamen *Eust.* μυθέαι, ut sit ex μυθῇ, a μυθέομαι.

Μυθοπλαστέω, ῶ, fut. ήσω, fabulas fingo; (2) fabulose fingo. A

Μυθοπλάστης, ου, ὁ, fabularum fictor. Hinc

Μυθοπλαστία, ας, ἡ, fabulosum figmentum.

Μυθοποιέω, ῶ, fut. ήσω, fabulas vel fabulam fingo; μυθοποιοῦμαι, de me fabula narratur.

Μυθοποίημα, ατος, τὸ, idem quod μυθοποιΐα. Τοῦτο δὲ παντὶ δῆλον, ὅτι μυθοποίημα καὶ πλάσμα πρὸς ἡδονὴν ἢ ἔκπληξιν ἀκροατοῦ γέγονε, *Plutarch. de audiend. Poetis.*

Μυθοποιΐα, ας, ἡ, fabularum fictio, figmentum fabulosum. A

Μυθοποιὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, fabularum fictor vel scriptor. Ex μῦθος et ποιέω.

ΜΥ'ΘΟΣ, ου, ὁ, verbum, dictum; (2) oratio, sermo; (3) colloquium; (4) fabula, sive oratio falsa veritatem adumbrans; (5) consilium, suasio; (6) seditio, factio, *ap. Hom.*

Μυθοτόκος, ου, ὁ ϗ ἡ, pariens verba. Ex μῦθος et τίκτω.

Μυθουργέω, fabulas fingo. *Scholiast. ad Cassandram Lycophronis.*

Μυθούργημα, τὸ, fabula. *Schol. ad Cassand.*

Μυθώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, fabulosus. A μῦθος.

ΜΥΙ'Α, ας, ἡ, musca.

Μυίαγρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui muscas capit, muscarum venator; cognomen Dei cujusdam ap. Eleos, *Plin.* Ex μυῖα et ἄγρα, *venatio.*

Μυΐδιον, ου, τὸ, musculus. Μυϊδίων πτοουμένων διαδρομαί, murium attonitorum discursiones, *Marci Antonini Imperatoris de Rebus suis,* 7, 3. Dim. a μῦς.

Μυϊκὸς, vel μυιϊκὸς, muscarius, *Gl. V.* ubi μυῖκος.
A μυῖα.

Μυΐνδα, ης, ἡ, sc. παιδιὰ, Myinda, lusus puerilis, in quo oculos claudebant. A μύω.

Μύϊνος, murinus. A μῦς. *Ern.*

Μυιοθήρας, ου, ὁ, muscarum venator. Ex μυῖα et θήρα.

Μυιοκέφαλον, ου, τὸ, species τῆς προπτώσεως, procidentiæ, parva adhuc et capiti muscæ similis. Ex μυῖα et κεφαλή.

Μυιοσοβέω, ῶ, fut. ήσω, muscas abigo. A σοβέω.

Μυιοσόβη, ης, ἡ, muscarium, instrumentum quo muscæ abiguntur:

Μυιοσόβης, ου, ὁ, muscarum abactor. A præc.

Μυιοσόβιον, ου, τὸ, muscarium:

Μυιοσόβος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem et ab eod.

Μυιώδης, Myiodes, muscarum deus, *Plin.* A μυῖα.

Μυκάομαι, ῶμαι, mugio; (2) de aliorum animalium voce et quocunque sono graviori; inf. μυκᾶσθαι, mugire; aor. 1. μυκήσασθαι. *Ap. Hom.* et a μυκάω, μεμυκὼς, perf. part. med. mugiens; et plusq. perf. 3. sing. κρέα ἐμεμύκει, carnes mugiebant. Et aor. 2. act. μύκον, crepuerunt; μύκε, sonuit, pro ἔμυκον, ἔμυκε. Μόσχοι σὺν κεραοῖσιν ἐμυκήσαντο βόεσσι, *Theoc.* 16, 37.

Μύκεν, 3. sing. aor. 2. ind. act. *Ion.* et cum ν pro ἔμυκε, a μυκάω.

ΜΥΚΗ', ῆς, ἡ, mugitus, boatus.

Μύκη, ης, ἡ, theca gladii, vagina; (2) occlusio, compressio, obstructio; (3) fungus ellychnii. A μύω.

Μυκηθμὸς, ῦ, ὁ, mugitus, boatus. A μυκάω.

Μύκημα, ατος, τὸ, idem.

Μυκηροβάτος, idem quod μυκηροβάτος.

Μύκηρος, idem quod μύκηρος.

ΜΥ'ΚΗΣ, ητος, ἡ, vel ου, ὁ, fungus. *Ph.* boletus; (2) fungus ellychnii; (3) morbus quidam oleæ; (4) ensis manubrium; (5) membrum virile, *Hes.*

Μύκησις, εως, ἡ, mugitus, boatus. A μυκάω.

Μυκητᾶν, gen. pl. *Dor.* pro μυκητῶν.

Μυκητὴς, ῦ, ὁ, mugiens. A μυκάω.

Μυκητίας, ου, ὁ, mugiens, sonorus. Ab eod.

Μυκητικὸς, ἡ, ὸν, mugiendi vim habens, instar boum. Ab eod.

Μυκήτινος, ίνη, ινον, fungeus, e fungo. A μύκης.

ΜΥ'ΚΛΑΙ, sive μύκλοι, lineæ nigræ in collo, dorso, pedibusque asinorum, *Hes.* At *Etym.* μύκλον, rugam et plicam in collis asinorum: μύκλοι sunt etiam libidinosi et lascivi homines, *ap. Lycophr.*

Μύκον, 3. pl. a. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔμυκον, a μυκάω.

Μυκτὴρ, ῆρος, ὁ, naris, nasus; μυκτῆρες, nares; (2) proboscis elephanti; (3) irrisio, nasus. A μύσσω. Hinc

Μυκτηρίζω, fut. ίσω, naso suspendo, subsanno, derideo, contemno. Θεὸς οὐ μυκτηρίζεται, *Gal.* 6, 7.

Μυκτηρόκομπος, et -όκομπος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui cum strepitu emungit nares; (2) flagitiosus. Μυκτηρόκομπα πνεύματα, superbientium narium efflatus, *Æsch. S. T.* 470.

Μυκτήρισμα, ατος, τὸ, idem quod

Μυκτηρισμὸς, ῦ, ὁ, subsannatio, irrisio:

Μυκτηριστὴς, ῦ, ὁ, sannator. *Ph.* subsannator. A μυκτηρίζω.

Μυκτηρόθεν, *adv.* e naribus. A μυκτήρ.

ΜΥ'ΚΙΩΝ, ωνος, ὁ, pars auris, *Poll.*

Μυλακρὶς, ίδος, ἡ, qu. dic. locusta molendinaria, insectum farina vescens in molendinis et pistrinis. A μύλη et ἀκρίς.

Μύλαξ, ακος, ὁ, lapis molaris; (2) lapis rotundus. A μύλη.

Μυλεὺς, έως, ὁ, pistor, *Suicer.* A

ΜΥ'ΛΗ, ης, ἡ, mola trusatilis, seu asinaria, frumentaria oleariave; (2) inferior molæ pars, quæ et meta dicitur; (3) mola salsa; (4) mola, os latum toti genu superpositum; (5) mola, caro informis in utero muliebri quandoque nasci solitum; (6) herba quadam; (7) μύλαι, dentes molares

Μυληκόρον, ου, τὸ, scopæ farinariæ, quibus in mola utuntur. Ex μύλη et κόρος.

Μυλήφατος, ου, ὁ καὶ ἡ, mola fractus et contusus. Ex μύλη et φάω.

Μυλίας, ου, ὁ, ut μυλίας λίθος, lapis molaris.

Μυλιάω, ῶ, dentibus frendeo et strideo. Hinc μυλιόωντες, *apud Hesiod.* pro μυλιῶντες, μυλιάοντες, *Op.* 523. A μύλη.

Μυλικὸς, ἡ, ὸν, molaris. Ab eod.

Μυλιόωντας, acc. pl. particip. præs. act. *Poet.* pro μυλιῶντας, ex μυλιάοντας, a μυλιάω

Μυλίτης, ου, ὁ, ut μυλίτης λίθος, lapis molaris. *Gl. V.* silex; μυλῖται ὀδόντες, dentes molares. Ab eod.

Μυλλάκανθος, ου, ὁ καὶ ἡ, spinam habens incurvam hami ad instar, hamatis spinis armatus. Ex μυλλὸς et ἄκανθα.

Μυλλὰς, άδος, ἡ, meretrix, scortum. A μύλλω.

ΜΥΛΛΟ'Σ, ῦ, ὁ, curvus, tortuosus; (2) strabo, qui oculis est distortis; (3) *subst.* placentæ species.

Μύλλος, ου, ὁ, piscis quidam, mullus.

Μύλλω, molo; (2) labra comprimo; (3) μύλλειν etiam subagitare, permolere, *ut Horat.* A μύλη.

Μυλόδοντες, dentes molares, *Eust.*

Μυλοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, similis lapidi molari, rotundus, gravis, grandis. Ex μύλη et εἶδος.

Μυλόεις, όεσσα, όεν, idem. A μύλη.

Μυλοεργὴς, ὲς, moliarius, *Nic.*

Μυλόκλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, mola fractus. Ex μύλη et κλάω.

Μυλοκόπος, ου, ὁ, molitor. *Gl. V.* moliarius. Ex μύλη et κόπτω.

Μυλοκόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui molam everrit, seu purgat. Ex μύλη et κορέω.

Μύλος, ου, ὁ, mola, *Gl. V.* μύλος ἐλαιῶν, trapetum, *Gl. V.* μύλοι, dentes molares. A μύλη.

Μυλόσαρξ, κος, ἡ, mola, caro informis in utero mulierum nasci solita, *Hes.* si lectio sana.

Μυλουργὸς, ῦ, ὁ, siliciarius, *Gl. V.* Ex ἔργον.

Μυλόω, ῶ, induro. Pass. μυλοῦμαι a. 1. ἐμυλώθη, *Hipp.* induruit. A μύλη.

Μυλώδεις λίθοι, lapides molares. Ab eod.

Μυλωθρικὸς, ἡ, ὸν, ad molendinum seu pistrinum pertinens, molendinarius.

Μυλωθρὶς, ίδος, ἡ, molitrix, pistrix. A

Μυλωθρὸς, ῦ, ὁ, qui pistrinum possidet, servosque alit opus in eo facientes, pistor; et (2) *adject.* ὁ καὶ ἡ, μυλωθρὸς, molaris; ut μυλωθρὸς ᾠδὴ, cantilena molaris. A

Μυλωρὸς, qu. dic. molæ curam habens. Ex ὤρα.

Μύλων, ωνος, vel μυλῶν, ῶνος, ὁ, locus in quo est mola, seu in quo versatur mola, pistrinum; (2) locus in quo torquebantur servi. A μύλη.

ΜΥ~ΜΑ, ατος, τὸ, opsonii genus.

ΜΥ~ΜΑΡ, vel μῶμαρ, macula, nota, *Hes.*

Μυμαρίζω, inepta loquor, ridicule gesticulor, *Hes.* A præc.

ΜΥ~Ν, *murem*, acc. sing. a μῦς, *mus.*

ΜΥ'ΝΔΟΣ, η, ον, mutus, *Hes.*

Μύνη, ης, ἡ, prætextus, excusatio; μύνῃσι, dat. pl. *apud Hom.* caussationibus. A

ΜΥ'ΝΟΜΑΙ, prætexto, prætendo, *Eust.*

ΜΥ'ΞΑ, ης, ἡ, *Ion.* μύξη, humor e naribus fluens, mucus, mucor; (2) mucus in ostreis et testudinibus; (3) ellychnium lucernæ.

Μύξα, ων, τὰ, prunorum genus.

Μυξάζω, muco abundo. A μύξα.

Μυξάρια, ων, τὰ, Dim. a μύξα, ων.

Μυξάριον, ου, τὸ, piscis quidam. Dim.

Μυξητῆρες, nares; μυξωτῆρες usitatius.

Μυξῖνος, vel μυξίνος, ου, ὁ, idem quod

ΜΥ'ΞΟΣ, ου, ὁ, piscis e mugilum genere.

Μυξώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, mucosus. Μυξῶδες ὑγρότης, *Aristot. Hist. Anim.* 3, 5. A μύξα.

Μυξῶν, ωνος, ὁ, idem quod μύξος.

Μυξωτῆρες, οἱ, nares. A μύξα. V. μυξητῆρες.

Μυογαλῆ, vel μυγαλῆ, *contract.* μυγαλῆ, ῆς, ἡ, mus araneus. Ex μῦς et γαλῆ.

Μυοδόχος, et μυοδόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, mures recipiens. Ex μῦς et δέχομαι.

Μυοθήρας, ου, ὁ, murium venator, qui mures capit. *Gl. V.* muscipulum. Ex θήρα.

Μυοθηρέω, ῶ, f. ήσω, mures venor, *Strab.*

Μυοχόδρος, ὁ, ἡ, muscerda, muris stercus.

Μυοκτόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, mures occidens, muricida. Ex μῦς et κτείνω.

Μυομαχία, ας, ἡ, murium prælium. Ἔοικεν, ὦ ἄνδρες, ὅτι Δαρεῖον ἡμεῖς ἐνικῶμεν ἐν ταῦθα, ἐκεῖ τις ἐν Ἀρκαδίᾳ γεγονέναι μυομαχία, *Plut. in Agesilao.*

Μύοξος, ου, ὁ, glis, *Gloss. Vet.* item talpa, *Gloss. Vet.* Vid. μυωξός.

Μυοπάρων, ωνος, ὁ, myoparo: navis piratica.

Μυοπία, vel μυωπία, ας, ἡ, muris cavernula, *Rob. ex Aristot.* Ex μῦς et ὀπή.

Μυοσίδη, idem quod μυοσόβη.

Μυοσώτη, ης, ἡ, auricula muris, alsine, herba. Myosota, *Plin.* Ex μῦς et οὖς, ὠτὸς, *auris. Angl.* MOUSE-EAR.

Μυοσωτὶς, ίδος, ἡ, idem et ex iisd.

Μυόσωτον, ου, τὸ, idem et ex iisd.

Μυότρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, saucios musculos habens. Ex μῦς et τρωτός.

Μυουρία, ας, ἡ, vitium claudicationis versus Myuri. Scribitur et μειουρία.

Μυουρίζειν, in acutum desinere, minoribus terminis finiri, decurtari, instar caudæ muris in acutum desinere. A

Μύουρος, ου, ὁ καὶ ἡ, velut cauda muris in acutum desinens, compressus, arctus; μύουρος στίχος, mutilus versus seu curtus, postremo pede claudicans. Ex μῦς et οὐρὰ, *cauda.*

Μυοφόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, mures occidens, muricida. Ex μῦς et φόνος, *cædes.*

Μυόχοδον, ου, τὸ, muscerda, stercus muris. A μῦς et χέχοδα, *cacavi*, perf. a χέζω.

Μυόχοδος, ου, ὁ καὶ ἡ, vilis, contemptus, nullius pretii, velut muscerda, *Hes.* Ὁ μυοχόδος γέρων λελήθειναι σφόδρα οἰόμενος, *Menander in* ῥαπιζομένῃ. Ex iisd.

Μύραινα, ης, ἡ, muræna, piscis; (2) de libidinosa et in Venerem prona, *Suid.* A μύρος.

Μύραινος, ου, ὁ, murænа, murus, piscis, *Hes.*

Μυράκοπα, unguenta mista ad odoris suavitatem, lassitudines lenientia. Ex μύρον et ἄκοπος.

Μυραλοιφέω, ῶ, fut. ήσω, unguentis me illino. Ex μύρον et ἀλείφω. Hinc

Μυραλοιφία, ας, ἡ, unguentorum illitus.

Μύρατο, 3. sing. imperf. ind. med. *Ion.* pro ἐμύρετο, a μύρομαι.

Μυρεψία, ας, ἡ, unguentorum coctio seu confectio:

Μυρεψικὸς, ἡ, ὸν, ad unguentarios pertinens. Hinc μυρεψικὴ, ῆς, sc. τέχνη, ars conficiendi unguenta. A

Μυρεψὸς, ῦ, ὁ, unguentorum coctor, unguentarius. Ex μύρον et ἕψω, *coquo.*

Μυρηρὸς, ὰ, ὸν, unguentarius. A μύρον.

Μυρία, decem millia; μυρία et per apoc. μυρί, plurima, sexcenta, infinita.

Μυριαγωγὸς, ῦ, ὁ καὶ ἡ, ut μυριαγωγὸς ναῦς, navis, quæ decem millia hominum vehere potest, prægrandis. Ex μύριοι et ἄγω.

Μυριάκις, *adv.* decies millies; sæpissime. A μύριοι.

Μυριάμφορος, ου, ὁ καὶ ἡ, decies mille amphorarum capax; (2) decies mille amphoris dignus. *Aristoph.* ῥῆμα μυριάμφορον, *P.* 519. Ex μύριοι et ἀμφορεύς.

Μυρίανδρος, frequens populo; de regione, insula, urbe. Πλάτος δὲ ὥστε καὶ νήσους ἀπολαμβάνειν μυριάνδρους, *Strab.* 1.

Μυριάρχης, ου, ὁ, decem millium præfectus. Ex μύριοι et ἀρχή.

Μυρίαρχος, ου, ὁ, idem et ex iisd.

Μυριὰς, άδος, ἡ, myrias, numerus decem millium, decem millia. A μύριοι.

Μυριαχοῦ, *adv.* infinitis locis, sexcenties.

Μυρίδιον, ου, τὸ, unguentulum, Dim. a μύρον.

Μυρί-

Μυριέλικτος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, plurimis voluminibus tortus et sinuatus. Ex μυρία et ἑλικτός.
Μυριετὴς, ἐς, valde annosus. Ex μυρίοι et ἔτος.
Μυρίζω, fut. ίσω, unguentis imbuo. A μύρον
ΜΥΡΙ'ΚΗ, ης, ἡ, myrica, *Gl. V. Ph.* μυρίκη εἶδος φυτȣ̃ (species plantæ), genista.
Μυρίκινος, ίνη, ινον, myricinus, e myrica confectus. A μυρίκη. Unde
Μυρικώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, myricæ similis.
Μυρίνη, ης, ἡ, myrtus. Al. μυρσίνη et μυῤῥίνη.
Μυρίνης, ȣ, ὁ, ut μυρίνης οἶνος, vinum unguento mistum, vinum conditum, *Poll.* A μύρον.
Μύρινος, ȣ, ὁ, myrinus, piscis. A μύρος
Μυριόβοιος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, dives bubus, bubus abundans. Ex μυρία et βȣ̃ς.
Μυριόγραφος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, sæpissime, plurimis modis scriptus.
Μυριόδοξος, ον, laudatissimus, *Man.*
Μυριόδȣς, οντος, ὁ ᾗ ἡ, ingentes dentes habens *In Epig.* μυριόδȣς ἐλέφας.
Μυριόκρανος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, permulta capita habens. Ex μυρία et κράνιον.
Μυριόλεκτος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, sæpissime et ab innumeris dictus. Ex μυρία et λέγω.
Μυριόμματος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, innumeros seu permultos habens oculos. Ex ὄμμα.
Μυριόμορφος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, innumeras habens formas. Μεθυδότην, μυριόμορφον, ebrietatis auctorem, innumeras formas induentem. *De Bacch. Anthol.* 1. Ex μυρίαι et μορφαί.
Μυριόμοχθος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, infinitos labores sustinens vel perpessus. Δέρκεο μυριόμοχθε τȣ̀ς Ἡρακλες ἀγῶνας, tua certamina respice, Hercules innumeris laboribus defuncte, *Anthol.* 4. Ex μ. et μόχθοι, *labores.*
Μύριον, *adv.* immense, *Hom.*
Μυριόναυς, αος, ὁ ᾗ ἡ, innumeris seu permultis navibus instructus. Ex μυρίαι et ναῦς.
Μυριόνεκροι μάχαι, pugnæ ubi decies mille seu permulti cadunt
Μυριοντάρχης, ȣ, ὁ, decem millium præfectus. *Scholiast. Æschyli ad Pers.* 314.
Μυριόνταρχος, ὁ, idem. Μάταλλος μυριόνταρχος θανὼν, Matallus decem millium præfectus moriens *Æsch. Pers.* 314.
Μυριοπάλαι, *adv.* jamdudum, ante longissimum tempus. *Eustath. ad Iliad.*
Μυριοπλάσιος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, qu. dic. decumilliplex, infinite multiplicatus. *Plur.* μυριοπλάσιοι decies millies plures; (2) infinitis partibus plures. A μύριοι vel μυρίος.
Μυριοπλασίως, *adv.* decies mille modis; (2) infinitis modis.
Μυριοπληθὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, infinitus numero; (2) varius, multiplex. Ex πλῆθος.
Μυριόπȣς, οδος, ὁ ᾗ ἡ, innumeros pedes habens
ΜΥΡΙ'ΟΣ, ία, ίον, infinitus, innumerus; (2) summus, extremus, maximus; μυρίοι, ίαι, ία, infiniti, innumeri, ut Lat. sexcenti, sexcenta; at μύριοι, ιαι, ια, decies mille, vel decem millia. Unde et composita cum μυρίος vel μύριοι reddenda sunt vel per *infinitus*, sive *innumerus*, vel per *decies mille*, prout quis illa vel ex hoc vel ex isto composita existimat, nihilque prohibet, quo minus Synecdochice etiam τὸ μύριοι per *multus* vel *plurimus* reddatur.
Μυριοστημόριον, ȣ, τὸ, decies millena pars. Ex
Μυριοστὸς, ἡ, ὸν, decies millesimus. Hinc ἡ μυριοστὴ, ῆς, qu. dic decies millesima, pro numerus decem millium. A μύριοι.
Μυριοστὺς, ύος, ἡ, decies millena pars. Τȣ́τȣς δ' εἰ μυριάρχαι ἔταττον εἰς ἑκατὸν πανταχῆ τὴν μυριοστὺν ἑκάστην, *Xenoph. Cyrop.* 6. (Sed legendum μυριοστὴν.)
Μυριοτευχὴς, ὁ, idem quod μυριότευχος. *Eur.*
Μυριότευχοι, ων, οἱ, innumeri armati. Ex μυρίος et τεύχη, *arma.*
Μυριότης, ητος, ἡ, infinita multitudo, infinitus numerus. A μυρίος.
Μυριοτρόφος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, innumeros alens, *Suicer.* Ex μυρίος et τρέφω.
Μυριόφιλος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, innumeros habens amicos, *Suicer.*
Μυριόφθαλμος, ὁ, ἡ, innumeros habens oculos.
Μυριοφόρος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, infinitos seu innumeros ferens; de nave grandi. Ex φέρω.
Μυριόφορτος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, grande onus vehens; de navi grandi. Ex μυρίος et φόρτος.
Μυριόφυλλον, ȣ, τὸ, herba, quæ millefolium *Plinio.* Dicitur et supercilium Veneris. A
Μυριόφυλλος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, innumera habens folia
Μυριόφυλος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, innumera genera habens, *Rob.* Ex μυρίος et φυλή.
Μυριόφωνος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, infinitas voces edens, vel infinitis linguis loquens. Ex φωνή.
Μυρίπνοος, *contr.* μυρίπνȣς, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, unguentum spirans, *Rob.* Ex μύρον et πνέω.
Μυρὶς, ίδος, ἡ, vas unguentarium, ampulla unguentaria. A μύρον
Μύρισμα, ατος, τὸ, unguentorum illitus. A μυρίζω
Μυρισμὸς, ȣ̃, ὁ, idem et ab eod. Unde
Μυριστικὸς, ἡ, ὸν, liquidus et odorus, ut oleum balsami; (2) aptus ad unguendum.
Μυριώνυμος ȣ, ὁ ᾗ ἡ, infinita nomina habens. Ex μυρίος et ὄνομα.
Μυριωπὸς, ȣ̃, ὁ ᾗ ἡ, infinitos oculos habens, Argi epith. Ex μυρίος et ὤψ, *oculus.*
Μύρμηξ. *Dor.* pro μύρμηξ.
ΜΥ'ΡΜΑΙ, pisces, qui vocantur μορμύροι, etiam vocari μύρμας, scribit Athenæus
Μυρμηδὼν, ῶνος, ὁ, formicarum turba, locus ubi ea est. A μῦρμος.
Μυρμηκάνθρωποι, fabulæ nomen a Pherecrate conscriptæ
Μυρμήκειον, ȣ, τὸ, phalangis genus, *ap. Nic.*
Μυρμηκία et μυρμηκίαι, verrucæ formicariæ, ita dictæ, quod erasæ sensum formicarum mordentium relinquunt; clavi in planta pedis A μύρμηξ.
Μυρμηκιὰ, ᾶς, ἡ, domicilium formicarum; (2) verruca, *Phil.* (3) cœtus, *Gl. V.* magnus et densus, etiam discentium in schola, *Hes.* Ab eod
Μυρμηκίας, ȣ, ὁ verrucosus, *Phil.* (2) formicinus Ab eod. Unde
Μυρμηκίασις, εως, ἡ, formicatio *Gl. V.* dolor e verrucis, quæ μυρμήκια appellantur.
Μυρμηκισμὸς, ȣ̃, ὁ, idem. A
Μυρμηκιάω, ῶ, fut άσω, infestor verrucis formicariis, clavis in planta pedis. A μυρμηκίαι
Μυρμηκίζω, f. ίσω, ita adficior ut formicas quasi reptantes sentiam. Ab eod
Μυρμήκιον, ȣ, τὸ, idem quod μυρμήκειον
Μυρμηκίτης, ȣ, ὁ, ut μυρμηκίτης λίθος, gemma innatam repentis formicæ effigiem habens, *Plin.* A μύρμηξ
Μυρμηκόβιος, ὁ, ἡ, formicæ vitam agens, h. e. parcam, laboriosam.
Μυρμηκοειδὲς, τὸ, idem quod μυρμήκειον, *Steph.*
Μυρμηκολέων, οντος, ὁ, leo formicarius, animalculum formicis infestum. Ex μύρμηξ et λέων.
Μυρμηκώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, formicis refertus; (2) formicis proprius. A
Μύρμηξ, ηκος, ὁ, formica; (2) cestus pugilum, *Hes. Gl. V.* A μῦρμος.
Μυρμιδόνεσσι, dat. plur. *Poet.* et *Ion.* pro Μυρμιδόσι, a Μυρμιδών.
ΜΥ'ΡΜΟΣ, ȣ, ὁ, formica, *Hes.*
Μυροβάλανος, ȣ, ἡ, glans unguentaria.
Μυροβαφὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, unguento delibutus, *Suicer.* Ex μύρον et βάπτω.
Μυροβόστρυχος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, cirros unguento delibutos habens, *Suicer.*
Μυροβρεχὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, unguento madens. Ex βρέχω.
Μυροθήκη, ης, ἡ, unguentorum repositorium, vas unguentarium. Ex μύρον et θήκη.
Μυροθήκιον, ȣ, τὸ, idem et ex iisd.
Μυροκομίσσα, ας, ἡ, unguenta portans, *Suicer.*
Μύρομαι. Vid. μύρω.
ΜΥ'ΡΟΝ, ȣ, τὸ, unguentum, oleum odorum.
Μῦρον. 3. pl. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔμυρον, a μύρω.
Μυροπισσόκηρος, ȣ, ὁ, compositi medicamenti genus, quod constituit πίσσα, pix, κηρὸς, cera, et μύρον quoddam. *Galen.*
Μυρόπνοος, *contr.* μυρόπνȣς, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, unguenta spirans. Ex μύρον et πνέω.
Μυροποιὸς, ȣ̃, ὁ ᾗ ἡ, qui unguenta conficit. Ex μύρον et ποιέω.
Μυροπώλης, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, unguentarius. Ex πωλέω.
Μυροπωλεῖον, sive μυροπώλιον, ȣ, τὸ, officina unguentaria; locus ubi unguenta venduntur. *Gl. V.* μυροπώλιον, seplasiarium. A
Μυροπώλης, ει μυροπώλος. ȣ, ὁ, unguentorum venditor, unguentarius. *Gl. V.* seplasiarius. *Ph.* unguentarius, pigmentarius.
Μυροπωλέω, ῶ, fut. ήσω, unguenta vendo.
Μυρόπωλις, ιδος, ἡ, unguentorum venditrix, unguentaria. A μυροπώλης.
ΜΥ'ΡΟΣ, ȣ, ὁ, myrus, *piscis* similis murænæ, sed robustior, et dentatus, cum muræna mollior sit, et edentula, ut Tertullianus vocat. Interdum tamen et μύραινα, *murænu*, vocatur.
Μυροφόρος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, unguentum portans vel tenens. Ex μύρον et φέρω.
Μυρόχριστος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, unguentis perunctus seu imbutus. Ex μύρον et χρίω.
Μυρόω, ῶ, f. ώσω, ungo, *Aristot.* A μύρον.
ΜΥ'ῬΡΑ, ας, ἡ, myrrha, lacryma arboris, *Æol* σμύρνα.
Μυῤῥινάκανθος, ruscus, *Gl. V.* Ex μυῤῥίνη et ἄκανθα.
Μυῤῥίνη, ης, ἡ, myrtus; μυῤῥίνης μέχρι, usque ad caput. A μύρτος. Hinc
Μυῤῥίνης, ȣ, ὁ, sc οἶνος, vinum myrtites.
Μυῤῥινίτης, *Att.* pro μυρσινίτης.
Μύῤῥινος, ίνη, ινον, myrteus; (2) *subst.* ὁ, myrtus. A μύρτος.
Μυῤῥινὼν, ῶνος, ὁ, myrtetum. Ab eod.
Μυῤῥὶς, ίδος, ἡ, herba unguenti odorem spirans. A μύρον.
Μυῤῥίτης, ȣ, ὁ, ut μυῤῥίτης λίθος, lapis myrrhæ colorem habens. A μύῤῥα.
Μυρσινέλαιον, ȣ, τὸ, oleum myrteum. Ex μυρσίνη et ἔλαιον, *oleum.*
Μυρσίνη, ης, ἡ, myrtus. A μύρτος.
Μυρσίνινος, ίνη, ινον, myrteus. A præc.
Μυρσινίτης, ȣ, ὁ, sc. οἶνος, myrtites, sive vinum myrto conditum. Ab eod.
Μυρσινοειδὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, myrti formam habens, myrto similis. Ex μυρσίνη et εἶδος.
Μύρσινος, ίνη, ινον, myrteus. A μύρτος.
Μύρσος, ȣ, ὁ, vas, corbis e vimine, *E. M.*
Μυρτὰς, άδος, ἡ, extuberantia in myrto.
Μυρτεὼν, ῶνος, ὁ, myrtetum, *Gl. Vet.* A μύρτος.
Μυρτία, ας, ἡ, myrtus. Ab eod.
Μυρτίδανον, ȣ, τὸ, idem quod μυρτάς.
Μυρτίνη, ης, ἡ, piri et oleæ arboris genus, *Sch. Nic.* At *Gl. V.* μυρτίνη, murtus, i. e. *myrtus.*
Μύρτινος, ίνη, ινον, myrteus.
Μυρτὶς, ίδος, ἡ, myrtus.
Μυρτίτης, ȣ, ὁ, sc. οἶνος, vinum myrtites, id est, myrti baccis nigris contusis conditum.
Μύρτον, ȣ, τὸ, bacca seu fructus myrti; (2) caruncula in medio pudendi muliebris, *Poll.*
Μυρτοπέταλον, ȣ, τὸ, quibusdam dicitur τὸ πολύγονατον, herba.
ΜΥ'ΡΤΟΣ, ȣ, ἡ, myrtus, arbor.
Μυρτόχειλα, ων, τὰ, pudendi muliebris extremitates. Ex μύρτον et χεῖλος.
Μυρτοχειλίδες, ων, αἱ, idem et ex iisd.
Μύρτων, ωνος, ὁ mulierosus. A μύρτον.
ΜΥ'ΡΩ, fluo, stillo; μύρομαι, *med.* idem; (2) fleo, ploro.
Μύρωμα, ατος, τὸ, unguentum. A μυρόω.
Μύρωσις, εως, ἡ, unctio. Ab eod.
ΜΥ~Σ, μυὸς, ὁ, mus, sorex; (2) musculus, pars carnis; torus, *Gl. V.* (3) mytulus, conchæ species. (3) καὶ λέγει, ὅτι μύας τε ἐθήρων τȣ̀ς θαλασσίȣς οἱ στρατιῶται, *Arr. Ind.* 21, 13.
Μύσαγμα, τὸ, idem quod μῦσος.
Μῦσαν, 3. pl. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἔμυσαν, a μύω
Μυσαρία, ας, ἡ, abominanda fœditas. A
Μυσαρὸς, ὰ, ὸν, detestandus, abominandus; scelestus, sceleratus. Αἷμα μυσαρὸν, (Vide in αἷμα No. 2.) *Eurip. Or.* 1624. A μῦσος.
Μυσάρχης, ȣ, ὁ, detestabilium consiliorum auctor. Ex μῦσος et ἀρχή.
Μυσαρώπις, ὸν, idem quod μυσαρὸς, *Man.*
Μυσάττομαι, fut. άξομαι, fastidio, aversor, odi; abhorreo, *Gl. V.* Παίδων μυσαχθεῖσ' εἵσοδȣς, *Eur.*

Eur. Med. 1152. Οἱ δὲ τινες, ὡς ἐπὶ τέρατι ἐμυσάττοντο, *Lucian. Prometh.* 4. A μύσος.

Μυσαχέης, έος, ὁ ϗ ἡ, abominandus, sceleratus, impurus. Ab eod. et ἄχος.

Μυσαχνὸς, ἡ, ὸν, idem.

Μυσακτὸν, detestabile, *Gl. V.* quasi a μυσάω, vel μυσέω, quod esset, detestor.

Μυσίδδειν πολλὰ ἔτη, fundere, *Aristoph. Lys.* 1080. *Dor.* pro μυσίζειν.

Μύσις, εως, ἡ, compressio, obstructio. A μύω.

ΜΥ´ΣΟΣ, εος, τὸ, scelus, piaculum, facinus detestandum.

Μυσὸς, ȣ, ὁ, abominandus, detestandus, *Hes.*

Μυσπολέω, ῶ, velut mus oberro, *Aristoph. Vesp.* 140. ubi μυσπολεῖ.

ΜΥ´ΣΣΩ, fut. ξω, emungo nares, quod fit excusso fortius per nares compressas spiritu.

Μυσταγωγέω, ῶ, fut. ήσω, initio sacris, mysteria edoceo. A μυσταγωγός. Hinc

Μυσταγωγητὸς, ἡ, ὸν, sacris initiatus.

Μυσταγωγία, ας, ἡ, initiatio ad sacra; (2) Cœna Domini. A

Μυσταγωγὸς, ȣ, ὁ ϗ ἡ, initiator, mysteriorum magister seu doctor; (2) qui hospites ad sacra visenda introducit, sacras res interpretatur. Ex μύστης et ἀγωγός.

Μύσταξ, ακος, ὁ, labrum superius, et in eo nati pili; barba. A μύω.

Μυστηριάζω, initio, *Gl. V.* A μυστήριον. Hinc

Μυστηριασμὸς, ȣ, ὁ, initiatio, *Gl. Vet.*

Μυστηριακὸς, ȣ, ὁ, arcanus, secretus:

Μυστηρικὸς, ἡ, ὸν, idem. A

Μυστήριον, ȣ, τὸ, murium latibulum, *ap. Athen.* Ex μῦς et τηρέω.

Μυστήριον, ȣ, τὸ, arcanum, initiatio secreta; *pl.* sacra arcana, orgia; (2) doctrina Evangelii. A μυστὴς, et hoc a μύω.

Μυστηρὶς, ίδος, ἡ, ut μυστηρίδες τελεταὶ, *in Epigr.* arcanæ initiationes. A præc.

Μυστηριώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, cui subest mysterium, mysticus. *Ph.* μυστηριῶδες, arcanum. Ab eod.

Μυστηριώτιδες σπονδαὶ, sacræ vel arcanæ libationes, *Poll.*

Μύστης, ȣ, ὁ, mysta, qui sacris initiatur, seu initiatus est, qui ad sacrorum arcana admittitur; (2) sacra discens; (3) sacrorum sive mysteriorum peritus; (4) sacrorum doctor. *Gl. V.* pater sacratus. *Ph.* μύστης ὄρνεον, parra, *avis.* A μύω.

ΜΥΣΤΙ´ΚΗΤΟΣ, ȣ, ὁ, piscis quidam, *musculus* dictus quibusdam.

Μυστικὸς, ἡ, ὸν, mysticus, cui subest mysterium, arcanus. A μύστης.

Μυστικῶς, *adv.* mystice, arcane.

Μυστιλάγυνος, ὁ ϗ ἡ, epith. lagenæ, *Ep.*

Μυστιλάομαι, ῶμαι, haurio pane excavato. Καμφαῖν χεροῖν μυστιλᾶται τῶν δημοσίων, peculatur, *Aristoph. Eq.* 824. A

ΜΥΣΤΙ´ΛΗ, ης, ἡ, panis cochlearis modo excavatus.

ΜΥ´ΣΤΙΛΛΟΝ, τὸ, Atticos vocasse bucceas panis, quæ canibus objicerentur, annotat *Schol. Aristoph.*

Μυστίλλω, in minutas partes seco: vid. supra μιστύλλω. A μυστίλη.

Μυστιπολεύω, curo sacra, operor sacris. A

Μυστιπόλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui sacra mystica tractat, sacerdos, mysta. Ex μύστης et πολέω.

Μύστις, ιδος, ἡ, quæ initiatur seu initiata est sacris; (2) quæ sacra docet, sacerdos. Μᾶλλον δὲ παῖς . . . μύστιν τῶν πόθων, Κύπριν, *Anacr. Od.* 18. A μύστης.

Μυστοδόκος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, sacra arcana continens. Epith. templi, *Aristoph.* Ex μύστης et δέχομαι.

Μυστοτελεύω, idem quod μυστιπολεύω.

Μυστοπόλος, idem quod μυστιπόλος.

Μυστοφόρος, ὁ, pro μυστικοφόρος, vel μυστηριοφόρος, *Steph.*

Μυστρίον, ȣ, τὸ, cochlear parvum. *Gl. Vet.* lingula. Dim. a μύστρον.

Μυστροπώλης, ȣ, ὁ, venditor cochlearium.

Μύστρον, ȣ, τὸ, panis excavatus ad hauriendum jus vel pulmentum: (2) mensura duorum cochlearium. A μύζω.

Μύστρος, ȣ, ὁ, lingula. *Gl. V.* cochlear.

Μυσφόνον, ȣ, τὸ, muscipula, *Hes.* Ex φόνος.

Μυτακίζω, literam μῦ sæpius repeto. Hinc

Μυτακισμὸς, ȣ, ἡ, frequens literæ μῦ iteratio.

ΜΥΤΙ´ΛΟΣ, ȣ, ὁ, genus conchæ, cujus exustæ cinis vim causticam habet.

ΜΥ´ΤΙΣ, ιδος, vel ιος, ἡ, nasus, peculiariter piscium, atramentum sepiæ.

Μυττωτεύω, f. εύσω, contero, vel acribus condimentis condio. A

ΜΥΤΤΩΤΟ´Ν, ȣ, τὸ, intritum ex alliis, caseo, et ovo; alliatum, moretum. ὑποτρίμμα διὰ σκορόδου, *Schol. Aristoph.*

Μυττωτὸς, ȣ, ὁ, intritum, *Gl. V.*

Μυχαίτατος, et μυχοίτατος, η, ον, penitissimus, intimus. A μυχός. Unde

Μύχατος, η, ον, intimus, abstrusus, *ap. Poetas.*

Μυχὴ, ῆς, ἡ, penetrale, intimus locus, *Suid.* ubi μυχαί.

Μυχηβόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui in cavernis seu latibulis comedit. Ex μυχὴ et βορά.

Μυχθίζω, fut. ίσω, gemo, suspiro; (2) irrideo, suspenso naso derideo, *Suid.* A μύσσω.

Μυχθισμὸς, ȣ, ὁ, suspirium, gemitus. A præc.

Μυχθώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, suspiriosus. A μύσσω.

Μυχιαῖος, αία, αῖον, intimus, abstrusus. A μυχός.

Μύχιος, ία, ιον, idem et ab eod.

Μυχμὸς, ȣ, ὁ, sonus, qui per nares redditur, detestandi vel irridendi causa. A μύσσω.

Μυχόθεν, e profundo. A μυχός. Unde

Μυχόνδε, *adv.* ad vel in intimam partem.

Μυχοίτατος, pro μυχώτατος, *Hom.*

Μυχοπόντιον, ȣ, τὸ, specus, ubi cavus recessus et vorago ponti est. Ex seq. et πόντος.

ΜΥΧΟ´Σ, ȣ, ὁ, penetrale, intimus locus, recessus; (2) sinus maris; (3) penetrale domus; (4) adytum.

Μυχοτρόπος, ὁ ϗ ἡ, adulter, al. Μοιχοτρόπος, *Ar.*

Μυχουρὸς, ὁ, custos μυχȣ. Ab οὖρος.

Μυχώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, latebrosus, *Gl. V.* A μυχός.

ΜΥ´Ω, fut. ύσω, *proprie* premo, comprimo, comprimendo claudo, occulto, teneo, &c. Hinc conniveo, nicto, oculos claudo, labia comprimo. *Active*, ut ἢ ἔτερη μύει τὸ σῶμα, *Aret.* et *Neutral.* ut μύωσιν αἱ φλέβες, *Id.*

Μυώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, ad mures pertinens; (2) musculosus, lacertosus, torosus. A μῦς.

Μυὼν, ῶνος, ὁ, locus torosus, musculosus, pulpa brachiorum et coxarum, itemque sura. *Ph.* μυῶν, musculus. Ab eod.

Μυωνία, ας, ἡ, nidus murium. Ἡ δ' ἄρ' ἦν μυωνία, *Epicrates Comicus apud Ælian. Hist. An.* 12. 10.

Μυωξὸς, ȣ, ὁ, mus alpinus; animal medium inter murem arvensem et palustrem; glis, gliris, *Gl. V.* μυωξοὶ, glires, *Gl. V.* A μυών.

Μυωπάζω, fut. άσω, sum lusciosus; cæcutio; *tropice*, parum video, 2 *Pet.* 1, 9. A μύωψ.

Μυωπία, ας, ἡ, vitium oculorum, quum quis eos aperire nequit; (2) cavernula murium. A μυωπὸς, vel ex μῦς et ὀπὴ, *caverna.*

Μυωπιάζω, f. άσω, lusciosus sum. A μύωψ.

Μυωπίας, ȣ, ὁ, qui proxima tantum videt. Ab eod.

Μυωπίασις, εως, ἡ, vitium eorum qui non nisi proxima videre possunt. A μυωπιάζω.

Μυωπίζω, fut. ίσω, calcari urgeo; μυωπίζεσθαι, œstro agitari, irritari, incitari. A μύωψ.

Μυωπὸς, ȣ, ὁ ϗ ἡ, claudens oculos, connivens, lusciosus. Ab eod.

Μυωτὸν, ȣ, τὸ, auricula muris, *herba.* Ex μῦς et ȣ̃ς.

Μυωτὸς, ἡ, ὸν, murinus; musculosus. A μῦς.

Μύωψ, ωπος, ὁ ϗ ἡ, claudens oculos, connivens. *Ph.* pætus; (2) tabanus, asilus, vespa, *Nic.* (3) *item* calcar. Ex μῦς et ὤψ, *oculus.*

Μῶα, ἡ, Musa, *Lacon. ap. Aristoph.* carmen.

Μωκάω, ῶ, et μωκάομαι, ῶμαι, irrideo, deludo, ore in primis distorto, subsanno. A μῶκος. Hinc

Μώκημα, ατος, τὸ, irrisio, illusio.

Μωκίζω, fut. ίσω, illudo, derideo, *Suid.* A

ΜΩ´ΚΟΣ, ȣ, ὁ, fatuus, irrisor, derisor, cavillator, stultus, amens, *Suid.* At *Ph.* μῶκος, hæc sanna, subsannator.

Μωλέω, ῶ, pugno, *Hes.* A

ΜΩ´ΛΟΣ, ȣ, ὁ, bellum, pugna, tumultus; (2) ad littoram in fluctibus exstructum, portus manu factus; (3) pondus, lapillus, qui ponitur in lapidibus conjungendis. *Gl. V.* μῶλος, moles. Μῶλος Ἄρηος, *Il.* 2, 401.

ΜΩ´ΛΥ, υος, τὸ, moly, planta bulbosa, et rutæ silvestris radix.

ΜΩ´ΛΥΖΑ, ης, ἡ, genus allii, quod nucleis non coagmentatur; (2) caput allii.

Μῶλυξ, υκος, ὁ, indoctus, ineruditus; (2) tardus, segnis, ignavus; (3) hebes, languidus, remissus. A

ΜΩ´ΛΥΣ, υος, ὁ, idem. Hinc

Μωλύτερον, obtusius, infirmius, *Etym.*

Μωλύτης, ȣ, ὁ, hebes, tardo ingenio, *R.*

Μωλυτικὸς, ἡ, ὸν, debilitans, hebetans; (2) periculosus, timendus.

Μωλύω, sive μωλύνω μολυνόμενα, *ap. Hippocr.* paulatim emarcescentia. A μῶλυς.

Μωλωπίζω, fut. ίσω, vulnero; μεμωλωπισμένος, plenus vibicibus.

Μωλωπικὸς, ἡ, ὸν, vibiciosus. A

ΜΩ´ΛΩΨ, ωπος, ὁ, vibex, verberum in cute vestigium, vibex plagæ; μώλωπες, vibices.

Μῶμαι (a μάομαι), quæro; (2) molior. Τάδε γε μωμένω, *Soph. Œd. Col.* 836.

Μωμάομαι, ῶμαι, vel μωμέομαι, vitupero, reprehendo, derideo. Τὰν δ' ἂν ἴσως μωμάσαιτο τέκτων, *Theocr.* 9, 24. A μῶμος.

Μώμαρ, idem quod μῶμαρ.

Μωμάσατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. *Ion.* et *Dor.* pro ἐμωμήσατο, a μωμέομαι.

Μωμεύμενον, acc. sing. præs. part. pass. *Dor.* pro μωμούμενον.

Μωμεύω, fut. εύσω, vitupero, carpo. Μωμεῦνται δέ με πολλοὶ, *Theog.* 369. A μῶμος.

Μώμημα, ατος, τὸ, reprehensio, irrisio; (2) dictum ipsum quo aliquem reprehendimus. A μωμέομαι.

Μωμηθῇ, 3. sing. aor. 1. conj. pass. verbi μωμέομαι.

Μωμήσαιτο, 3. sing. a. 1. opt. med.

Μωμητὴς, ȣ, ὁ, reprehensor, vituperator.

Μωμητὸς, ἡ, ὸν, reprehensibilis, vituperatione dignus.

ΜΩ´ΜΟΣ, ȣ, ὁ, dedecus, probrum, infamia, ignominia; (2) vituperatio; (3) Momus, Deus reliquorum omnium irrisor; (4) qui omnia reprehendit et irridet, irrisor, vituperator.

Μωμοσκοπέω, ῶ, f. ήσω, reprehendendi animo considero; (2) victimas inspicio. A

Μωμοσκόπος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui reprehendendi animo observat, qui reprehendenda observat; (2) qui victimas inspicit, probandi causa.

ΜΩ´Ν, *adv.* num, numquid, an, utrum.

Μῶνος, *Dor.* pro μοῦνος, seu μόνος, *Call.*

Μώνυξ, υχος, ὁ ϗ ἡ, solidas ungulas habens. Ex μόνος et ὄνυξ.

Μώνυχος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Μωραίνω, fut. ανῶ, stulte ago, stultus sum; et μωραίνομαι, stultus fio, infatuor; ἐμώρανε, 3. sing. aor. 1. ind. act. ἐμωράνθησαν, 3. pl. aor. 1. pass. Φάσκοντες εἶναι σοφοὶ, ἐμωράνθησαν, *Rom.* 1, 22. Ἐὰν δὲ τὸ ἅλας μωρανθῇ, *Matt.* 5, 13. A μωρός.

Μωρανθεῖσαν, acc. sing. aor. 1. part. pass. f. g. verbi μωραίνω.

Μωρανθῇ, 3. sing. aor. 1. conj. pass.

Μωρία, ας, ἡ, stultitia, fatuitas; vecordia, socordia, *Ph.* (2) de coitu dixit *Eur. Ern.* A μωρός.

Μώριον, ȣ, τὸ, mas mandragoræ quibusdam, teste *Diosc.* Aliis tertium genus mandragoræ, quod μωρὸς reddat.

Μωροκακοήθης, εος, ὁ ϗ ἡ, stulte malitiosus.

Μωρολογέω, ῶ, f. ήσω, stulta seu inepta loquor, insulse blatero; scurror, *Gl. V.*

Μωρολογία, ας, ἡ, stultiloquium, ineptiæ, stultus sermo. A

Μωρολόγος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, inepta et stulta loquens, insulse blaterans. Ex λόγος.

Μῶρον, ȣ, τὸ, morum, fructus arboris mori. Idem quod μόρον.

ΜΩΡΟ'Σ, ρὰ, ρὸν, stultus, fatuus; ineptus, *Ph. Voc. Att.* ὦ μῶρε.
Μωροσοφέω, ῶ, fut. ήσω, stulte sapio.
Μωροσοφία, ας, ἡ, sapientia stulta. A
Μωρόσοφος, ου, ὁ ϗ ἡ, stulte-sapiens.
Μωρόσυκον, ου, τὸ, morum sycaminum.
Μωρότης, ητος, ἡ, stultitia, fatuitas.
Μωρόφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, stulte sapiens, *Man.*
Μωρόω, ῶ, fut. ώσω, fatuum reddo. A μωρός.
Μωρῶς, *adv.* stulte, fatue; inepte, absurde.
Μώρωσις, εως, ἡ, stultitia, fatuitas. A μωρόω.
Μῶσαν, *Musam*, acc. sing. *Dor.* pro Μοῦσαν.
Μῶσθαι, quærere, *Lacon.* A μώομαι.

N.

N Litera Græcorum decima tertia, quæ νῦ appellatur, et nomen ab Hebræorum *Nun* accepit; (2) nota numeralis valens *quinquaginta*, et cum lineola inferne posita (ν,) *quinquaginta millia.*
ΝΑ'ΒΛΑ, ης, ἡ, nablium vel nabla, instrumentum musicum, citharæ fere simile.
Νάβλας, ὁ, nablium, instrumentum musicum, *Ath.*
Νάβλος, ου, ὁ, idem.
Ναβλιστής, οῦ, ὁ, nablam pulsans. A νάβλα.
Ναβλιστοκτυπής, ὁ, nablii pulsator, *Man.*
Νᾶες, *naves*, nom pl. a ναῦς, *navis.*
Ναιετήρ, ῆρος, ὁ, habitator, incola, *in Epig.* A ναίω.
Ναίτης, ου, ὁ, idem. Ab eod.
Ναζαραῖος, vel Ναζαρηνὸς, οῦ, ὁ, Nazarenus.
ΝΑΙ', *adv.* næ, ita, etiam, sane, utique.
Ναϊάδες, ων, αἱ, Naiades, nymphæ fluviales et fontanæ. A νάω, *fluo.*
Ναΐδιον, ου, τὸ, sacellum, ædicula. Dim. a ναός.
Ναῖεν, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* et cum ν pro ἔναιε, a ναίω.
Ναίεσκε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* et *Poet.* pro ἔναιε.
Ναιετάεσκες, 2. sing. imperf. ind. act *Ion.* et *Poet.* pro ἐναιετάες, a ναιετάω.
Ναιετάουσα, *habitans*, præs. part. act. fem. gen.
Ναιετάω, ῶ, habito; (2) incolor, situs sum. Ναιετάουσι πόληες, habitantur urbes, *Il.* 4, 45. Νήσων, Αἰγαίῃ ὅσσαι εἰν ἁλὶ ναιετάουσι, *Apoll. Rhod.* 1, 831. Ναιετάασκε, habitabat, imperf. *Ion.* pro ἐναιέτας· ναιετάοντα, acc. sing. part. habitantem; ναιεταώσας, acc. plur. fœm. pro ναιετώσας, ναιεταούσας. Ἄλλοι δὲ πλεῖστοι τήνδε χθόνα ναιετάουσι, *Dion. Per.* 265. A ναίω.
Ναιεταώσας, accus. plur. fœm. pro ναιεταούσας, habitatas, sitas, *Il.* 2, 648.
Ναιετάωσι, 3. pl. præs. ind. act. *Dor.* pro ναιετάουσι.
Ναιέτης, ου, ὁ, habitator, incola; usitatius ναέτης. A ναίω.
Ναίοισαν, acc. sing. part. præs. act. f. g. *Dor.* pro ναίουσαν, a ναίω.
Ναῖον, 3. pl. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔναιον.
Ναῖος, ΐα, ϊον, nauticus, *Dor.* pro *Ionice* νήϊος. Ἰὼ γένος ναΐας ἀρωγὸν τέχνας, *Soph. Aj.* 356. Ναΐα ἀπήνη, currus nauticus, *id est*, navis, *Eurip. Med.* 1123.
ΝΑΙ'ΡΟΝ, ου, τὸ, odoramentum quoddam, *Theophrast.*
Ναϊσκάριον, ου, τὸ, ædicula, sacellum, *Gl. V.* sacrarium, *Ph.* A
Ναΐσκος, ου, ὁ, sacellum. Dim. a ναός.
Ναιχὶ, *adv.* omnino, sane, ita, *Att.* pro ναί.
ΝΑΙ'Ω, habito, incolo; (2) incolor, situs sum. (2) ὦ κλεινὰ Σαλαμὶς, σὺ μέν που ναίεις ἁλίπλαγκτος incoleris, sita es, *Soph. Aj.* 601. *Il.* 2, 626. *Apollon. Rhod.* 1, 831. Ναῖε, *Ion.* pro ἔναιε, imperf. habitabat; ab hoc aliud imperf. *Ion.* ναίεσκον, habitabam. *Pass.* ναίομαι, habitor. Μυχοῖς ναίουσαν ἑστίας ἐμῆς, *Eur. Med.* 397. Ξείνην πόλιν ναίω, *Id. Ph.* 372. Ὑπ' ἀνδρῶν ναιόμεναι, scil. νῆσοι, *Dion. Per.* 616.
Νάκη, ης, ἡ, pellis lanata, *Gl. V.*

Νακοδέψης, ου, ὁ, coriarius, seu fullo. Ex seq. et δέψω.
ΝΑ'ΚΟΣ, εος, τὸ, vellus, pellis cum suo villo.
Νακοτιλτέω, ῶ, vellera vello seu tondeo, *Poll.* ubi νακοτιλτοῦντες, part. A
Νακοτίλτης, ου, ὁ, qui villosas pelles vellit, *Poll.* Ex νάκος et τίλλω, *vello.*
Νακότιλτος, ου, ὁ ϗ ἡ, velleris in modum vulsus, *Poll.* Ex iisd.
Νάκτης, ου, ὁ, fullo. A νάσσω.
Νακτὸς, ἡ, ὸν, farciendo et constipando completus; νακτὴ, farsa, i. e. *farta*, Gl. V. νακτὸν, densum, pressum, *Gl. V.* Ab eod.
Νᾶμα, ατος, τὸ, fluentum, scaturigo, lympha, *Gl. V.* latex, unda, *Ph.* Λευκαῖα δ' οἰκεῖ νάματα, *Eurip. Phœn.* 127. A νάω. Hinc
Ναματιαῖος, αία, αῖον, scaturiens, manans.
Ναμάτιον, τὸ, aquula, paulum liquoris. Dim. a νᾶμα.
Ναματώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, scaturiginum et fontium plenus, riguus. Ab eod.
Ναμέρτεια, *Dor.* pro νημέρτεια, veritas, certitudo. Καὶ τῶνδε ναμέρτεια συμβαίνει χρόνος τοῦ νῦν παρόντος, horum certus eventus in præsens tempus incidit, *Soph. Trach.* 173.
Νᾶν, *navem*, acc. sing. *Dor.* pro ναῦν, a ναῦς.
Νανίον, ου, τὸ, pupus, *Ph.* A νάνος.
ΝΑ'ΝΝΗ, ης, ἡ, matris soror, *Hes.*
ΝΑ'ΝΟΣ, ου, ὁ, nanus, pumilio.
Νανοφυὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui natura pumilio est, pumilionis staturam habens. Ex φύω.
Νανώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, pumilionis formam habens, pumilus, pumilio. A νάνος.
—'ναξ, rex, *per Aphæresin*, pro ἄναξ.
Ναξιουργὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, Naxio opere, seu in insula Naxo factus. Ex Νάξιος et ἔργον.
Ναοῖσι, dat. pl. *Poet.* pro ναοῖς.
Ναοποιέω, ῶ, templum ædifico. A
Ναοποιὸς, οῦ, ὁ, cui templum ædificandi cura est commissa; (2) ædium sacrarum procurator. Ex ναὸς et ποιέω.
Ναοπόλος, ου, ὁ, æditúus; (2) sacerdos. A πολέω
ΝΑΟ'Σ, οῦ, ὁ, *proprie* domicilium; dein ædis, pulvinar, fanum, *h. e.* ea pars ἱεροῦ, templi, in quo simulacrum Dei dedicatum est; in *Sac. Lit.* pars templi Hierosol. quam ingredi licebat solis sacerdotibus. A νάω.
Ναοφύλαξ, ακος, ὁ, templi custos, æditúus.
Ναπαῖος, α, ον, nemorosus, *Soph.*
Νάπειον, ας, ἡ, sinapi, *Nic.* A νάπυ.
Νάπη, ης, ἡ, idem quod
ΝΑ'ΠΟΣ, εος, τὸ, locus montanus et silvosus, saltus; vallis nemorosa.
ΝΑ'ΠΥ, υος, τὸ, sinapi.
Ναρδίζω, nardo similis sum; (2) nardum redoleo.
Νάρδινος, ίνη, ινον, nardinus, e nardo confectus.
Ναρδίτης, ου, ὁ, ut ναρδίτης οἶνος, vinum nardo conditum.
Ναρδῖτις, ἡ, nardus montana. A νάρδος.
Ναρδολιπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, a nardo pinguis, nardo delibutus. Καὶ τοὺς ναρδολιπεῖς ἀλλοτρίους πλοκάμους, *Antholog. Reiskii*, 47. Ex νάρδος et λίπος, *pinguis.*
ΝΑ'ΡΔΟΣ, ου, ἡ, nardus, frutex; (2) oleum nardinum. *Gl. V.* νάρδος, hoc siler.
Ναρδόσταχυς, υος, ἡ, spica nardi, *Galen.*
Ναρθηκία, ας, ἡ, humilis ferula, ferulago. A νάρθηξ.
Ναρθηκίζω, (a νάρθηξ, n. 2.) alligo os fractum et ferulis firmo, *ap. Schol. Aristoph.*
Ναρθήκιον, ου, τὸ, narthecium, vasculum medicamentarium; liber medicamentarius.
Ναρθηκοπλήρωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, ferulis repletus. *Æsch. Prometh.* ναρθηκοπλήρωτον δὲ θηρῶμαι πυρὸς πηγὴν κλοπαίαν, ferulis refertum capto ignis fontem, i. e. *fomitem*, furtivum. Ex νάρθηξ et πληρόω.
Ναρθηκοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, ferulam ferens. Ex νάρθηξ et φέρω.
Ναρθηκώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, ferulaceus, ferulæ similis. A
ΝΑ'ΡΘΗΞ, ηκος, ὁ, ferula; (2) instrumentum medicum, quo utuntur in fracturis (ferula, *Lat.*) ad deligandum firmiter; (3) arbor quædam; (4) locus ubi stabant catechumeni, *Ern.*
ΝΑ'ΡΚΑΦΘΟΝ, ου, τὸ, Narcaphthon, odoramenti genus, suffitibus admisceri solitum.
Ναρκάω, et -έω, ῶ, fut. ήσω, torpedine adficior seu adfectus sum, obtorpesco, torpeo, torpesco. Ἐνάρκησε τὸ πλάτος τοῦ μηροῦ, *Gen.* 32, 25. Πλῆθος ὀστῶν αὐτοῦ ἐνάρκησε, *Job.* 33, 19. Νάρκησε χείρ, *Il.* 8, 328.
ΝΑ'ΡΚΗ et νάρκα, ης, ἡ, torpedo, piscis quidam tangentes se torpescere faciens; (2) torpor, veternus, stupor; (3) ita quoque centaurium magnum, *Diosc.* Οὐδ' ὄρθριος ἄλλον ἀλέκτωρ κοκκύσδων νάρκαισιν ἀνιηρῇσι δίδοιη, et frigora matutina patiatur, *Theocrit.* 7, 123.
Νάρκημα, ατος, τὸ, torpor, stupor. A ναρκάω.
Νάρκησις, εως, ἡ, idem et ab eod.
Ναρκίσσινος, ίνη, ινον, narcissinus, e narcisso factus; ut ναρκίσσινον ἔλαιον. A νάρκισσος. Hinc
Ναρκισσίτης, ου, ὁ, sc. λίθος, narcissites lapis.
Νάρκισσος, ου, ὁ vel ἡ, narcissus, flos quidam. A νάρκη, quod suo odore torporem adferre creditur. *Angl.* DAFFODIL.
Ναρκόω, ῶ, fut. ώσω, torpefacio, torpore adficio; (2) sedo et tollo. Ab eod. Unde
Ναρκώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, cui torpor seu stupor inest, torpidus, stupidus, *Hipp.*
Νάρκωσις, εως, ἡ, torpefactio, torpefaciendi vis, stupor, hebetatio. A ναρκόω Unde
Ναρκωτικὸς, ἡ, ὸν, torpefaciendi vim habens.
Νάσταλος, ὁ, genus vasis, *Ar.*
Νάρτη, ης, ἡ, Narta, inter ea quæ odoramentis et unguentis admiscentur, *Theophr.*
Νάσατο, 3. sing. aor. 1. indic. med. pro ἐνάσατο.
Νάσθη, 3. sing. a. 1. ind. pass. *Ion.* pro ἐνάσθη, a νάω.
Νασιώταν, acc. sing. *Dor.* pro νησιώτην.
Νασμὸς, οῦ, ὁ, fluentum, latex; (2) imber, pluvia. Νασμῷ μαλαναυγεῖ, flumine nigricante, *id est*, sanguine, *Eurip. Hec.* 151. A νάω, *fluo*: (3) densitas, plenitudo. A νάσσω.
Νασμώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, scaturiginibus ac rivulis riguus. A νασμός.
Νάσσα, a. 1. ind. act. *Ion.* et *Poet.* pro ἔνασσα, a νάω.
ΝΑ'ΣΣΩ, premo, comprimo, comprimendo complano, farcio, *Gl. V.* perf. pass. part. νεναγμένος, refertus, plenus. Νάξαι λαϊνέοισιν ὑπέροισιν, intere pistillis lapideis, *Nic. Ther.* 952.
Ναστίσκος, ου, ὁ, parvus ναστὸς, placentula.
Ναστοκόπος, ου, ὁ, incisor τοῦ ναστοῦ. A κόπτω.
Ναστὸς, ἡ, ὸν, confertus, farctus, dense plenus, densus, solidus, firmus, ut turris; (2) *Subst.* placenta e melle, uvis passis aliisque condimentis. A νάσσω.
Ναστοφαγέω, ῶ, fut. ήσω, ναστὸν edo. A
Ναστοφάγος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ναστὸν edit. Ex ναστὸς et φαγεῖν.
Ναυαγέω, ῶ, f. ήσω, naufragium facio, navem frango; (2) jacturam facio, naufragio amitto. A ναυαγός.
Ναυαγήσασιν, dat. pl. a. 1. part. act. cum ν, a ναυαγέω.
Ναυαγία, ας, ἡ, naufragium. Ab eod. Unde
Ναυάγιον, ου, τὸ, *proprie* fragmentum navis, tabulæ aliaque e naufragio collecta; (2) dicitur tamen et pro naufragio.
Ναυαγὸς, οῦ, ὁ, naufragus. Ex ἄγνυμι.
Ναυαρχέω, ῶ, f. ήσω, navibus præsum, navarchum ago. A ναύαρχος.
Ναυαρχία, ας, ἡ, præfectura navium seu classis. Ab eod.
Ναυαρχὶς, ίδος, ἡ, navis qua vehitur navarchus, navis prætoria. Ab eod.
Ναυαρχῖται, οἱ, classium duces, *V. L.*
Ναύαρχος, ου, ὁ, navarchus, navium præfectus, præfectus classis. Ex ναῦς et ἀρχή.
Ναυάτης, ου, ὁ, corrupte legitur pro
Ναυβάτης, ου, ὁ, qui navem conscendit, qui navi vehitur; (2) nauta, navita. Ex ναῦς et βαίνω, *scando.*
Ναύβατος, nauticus, *Eur.*
Ναυηγὸν, acc. sing. *Ion.* pro ναυαγόν.

Ναυκληρέω, ῶ, fut. ήσω, nauclerus sum, navem guberno. A ναύκληρος.

Ναυκληρία, ας, ἡ, nauclericum vitæ genus; (2) navium gubernatio:

Ναυκληρικὸς, ἡ, ὸν, ad navicularium seu naucleruin pertinens:

Ναυκλήριον, ου, τὸ, navigium, nauclerica possessio. Ab eod.

Ναύκληρος, ου, ὁ, qui navem possidet, nauclerus, navis dominus. *Gl. V.* navicularius; ναύκληροι Athenis dicebantur etiam οἱ δήμαρχοι· ναύκληρος etiam adjective pro nauticus; ut ναύκληρον πλάτην, nauticum remum, *Hes.* metaphorice paterfamilias, *Poll.* Ex ναῦς et κλῆρος.

Ναυκληρώσιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui a nauclero elocatur. A ναύκληρος.

Ναυκράρια, ων, τὰ, loca in quibus reponebantur ex ναυκραρίαις exacta.

Ναυκραρία, ας, ἡ, duodecima pars tribus, apud Athenienses.

Ναυκραρικὸς, ἡ, ὸν, ad ναυκράρους pertinens. A

ΝΑΥ΄ΚΡΑΡΟΙ, ων, οἱ, magistratus quidam Athenienses. Vide *Suid.* et *Pollucem.*

Ναυκρατέω, ῶ, fut. ήσω, navibus supero, navali pugna vinco, *Xen.* A

Ναυκράτης, εος, ὁ ϗ ἡ, qui maris imperium obtinet; (2) qui classis præsidio locum aliquem tenet vel occupat. Ex ναῦς et κρατέω.

Ναυκρατητικὸς, ἡ, ὸν, ad victoriam navalem pertinens. A ναυκρατέω.

Ναυκρατία, ας, ἡ, victoria navalis; (2) imperium maritimum.

Ναυκράτωρ, ορος, ὁ, qui navibus præest, gubernator. Ὅδ' ἐστὶν ἡμῶν ναυκράτωρ ὁ παῖς, *Soph. Phil.* 1071. Ex ναῦς et κρατέω.

Ναύλας, ου, ὁ, nablum, idem quod νάβλα.

Ναῦλον, ου, τὸ, naulum, merces quæ pro navigatione solvitur. *Ph.* navis vectura, naulum, vectura. A ναῦς.

Ναῦλος, ου, ὁ, idem; (2) merces quam persolvimus ei ad quem divertimus; (3) instrumentum quoddam musicum. Ab eod.

Ναυλοῦχος, ὁ, pro ναυλόχος, *Poll.*

Ναυλοχέω, ῶ, fut. ήσω, in portu permaneo, stationem habeo; (2) navi insidens locum aliquem vel adversarium observo, eique insidior.

Ναυλοχία, ας, ἡ, occulta navium statio.

Ναύλοχον, ου, τὸ, statio navium. A

Ναύλοχος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui naves insidere possunt, navium stationi commodus. *Subst.* locus tranquillus, ubi naves velut requiescunt; statio navium, portus. Ναύλοχοι περιπτυχαί, septa nautica, castra nautica; nam naves deducebant in terram, *Eurip. Hec.* 1015. Ex λόχος.

Ναυλόω, ῶ, f. ώσω, naulo conduco. A ναῦλον.

Ναυμαχέω, ῶ, fut. ήσω, prælio navali confligo, navale prælium committo; (2) pugno.

Ναυμάχης, ου, ὁ, navale prælium committens, classe decertans. Ex μάχομαι.

Ναυμαχησείω, navale certamen committere cupio, ad navale prælium paratus sum.

Ναυμαχία, ας, ἡ, navale prælium, pugna navalis. Ex ναῦς et μάχη.

Ναυμάχιον, ου, τὸ, mulcta ei imposita qui navale prælium subterfugisset. Ex iisd.

Ναυμάχος, ου, ὁ ϗ ἡ, navale prælium committens. Ex iisd.

Ναύμαχος, ου, ὁ ϗ ἡ, quo dimicatur e navibus, navali prælio aptus. Ex iisd.

Ναῦν, *navem*, acc. sing. a ναῦς, *navis.*

Ναυπηγευμένως, acc. pl. præs. part. med. *Dor.* pro ναυπηγουμένους, a

Ναυπηγέω, ῶ, fut. ήσω, naves fabricor. A ναυπηγός.

Ναυπηγὴς, sc. τέχνη, navis texendæ ars, *Man.*:

Ναυπηγησία, ας, ἡ, navium fabricatio. Ab eod.

Ναυπηγήσιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, navibus fabricandis aptus. A præc.

Ναυπηγία, ας, ἡ, idem quod ναυπηγησία.

Ναυπηγικὸς, ἡ, ὸν, ad navium fabros seu fabricationem pertinens. A ναυπηγός.

Ναυπήγιον, ου, τὸ, locus ubi naves compinguntur. A

Ναυπηγὸς, οῦ, ὁ, qui naves compingit, navium fabricator. *Gl. V.* faber navalis. Ex ναῦς et πήγνυμι.

Ναύπορος, ον, epith. litoris, portus quo naves appelluntur. Λίμνης στόμα ναύπορον ἐξερέεσα, *Apoll. Rhod.* 4, 1546. A πείρω.

ΝΑΥ΄Σ, ἡ, navis, *inpr.* longa, h. e. qua utebantur in præliis maritimis; τῆς νεὸς, τῇ νηΐ, τὴν ναῦν· αἱ ναῦς, αἱ νῆες, τῶν νεῶν, τῶν νηῶν, ταῖς ναυσὶ, τὰς ναῦς· sic in soluta oratione. At *ap. Poet.* ἡ νηῦς, τῆς νηὸς, ταῖς νηυσί· item τῆς νεὼς, τὰς νέας.

Ναύσθλον, ου, τὸ, naulum, *Hes.* pro ναῦλον.

Ναυσθλόω, ῶ, f. ώσω, naulo conduco; (2) naulo vehendum suscipio; ναυσθλώσομαι, navem inscendo. Πτηνὸς πορεύσει πῶλος, ἢ ναυσθλώσομαι, *Aristoph. Pace*, 126. (3) *simpliciter* reveho; (3) ἥκω . . . . εἰς τὴν πατρίδα ναυσθλώσων νεκρὸν, *Eurip. Suppl.* 1035, 1037. A præc.

Ναυσία, ας, ἡ, nausea, *proprie* qua navigantes in mari corripiuntur. A ναῦς. V. ναυτία.

Ναυσίασις, εως, ἡ, ipsa actio nauseandi, nausea. A

Ναυσιάω, ῶ, fut. άσω, nauseo. A ναυσία.

Ναυσιβάτης, ὁ, idem quod ναύτης, *Man.*

Ναυσίβιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui in navibus seu ex navibus vivit.

Ναυσίδρομος, ον, epith. venti, navium cursum incitans, *al.* (2) velivolus, navigabilis. A ναῦς et τρέχω.

Ναυσίκλειτος, ου, ὁ ϗ ἡ, vel ναυσικλειτος, είτη, ειτον, re navali clarus.

Ναυσίκλυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem.

Ναυσιόεις, όεσσα, όεν, nauseans. A ναυσία.

Ναυσιπέδη, ης, ἡ, qu. dic. navium pedica; funis quo navis terræ alligatur, *Luc. Lexiph.*

Ναυσιπέρατος, ου, ὁ ϗ ἡ, navibus permeabilis, navigabilis, ubi navigatur. A περάω.

Ναυσίποδες, ων, οἱ, homines insulares, qui navibus in mari pro pedibus utuntur, *Eust.*

Ναυσίπομπος, ου, ὁ ϗ ἡ, naves vehens et promovens; ut ναυσίπομπος αὔρα, *apud Eurip.* ventus secundus. Ὥστε ναυσίπομπον αὔραν, *Phœn.* 1706. Ex πέμπω.

Ναυσίπορος, ου, ὁ ϗ ἡ, navibus pervius, navigabilis. Ex ναῦς et πόρος.

Ναυσιπόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, navi permeans.

Ναυσίστονος ὕβρις, ignominia quæ propter cladem acceptam classi gemitum et luctum affert.

Ναυσιφόρητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui navi fertur.

Ναύσταθμον, ου, τὸ, navium statio.

Ναύσταθμος, ου, ὁ, idem.

Ναυστολέω, ῶ, f. ήσω, navi veho seu duco, navi deduco; (2) classe percurro, navi permeo, navigo, proficiscor; (3) rego, guberno. Σὺ δ' ὡς τί χρήζων τήνδε ναυστολεῖς χθόνα; *Eur. Med.* 682. Καὶ δάμαρτα τὴν κακίστην ναυστολῶν ἐλήλυθεν; *Or.* 723. A ναύστολος.

Ναυστόλημα, ατος, τὸ, navigatio, seu profectio quæ fit navi, *R.* Πόντου ναυστολήματα, *Eurip. Suppl.* 209. A

Ναυστολία, ας, ἡ, idem. Κλεινὰν ἐπὶ ναυστολίαν, *Eurip. Andr.* 797. A

Ναύστολος, ου, ὁ ϗ ἡ, navi vehens.

Ναυτεπιβάτης, ου, ὁ, qui navi servit, ut suum lucretur naulum, *R.*

Ναύτης, ου, ὁ, nauta, navita; ναύτης δρόμος, *adj.* in Epigr. qu. dic. navalis cursus. A ναῦς.

Ναυτία, ας, ἡ, nausea. Ab eod. Hinc

Ναυτιάω, ῶ, nauseo, *metaph.* respuo, quasi nauseans.

Ναυτίασις, ἡ, ipsa actio nauseandi, vel nausea, *Steph.*

Ναυτικὸς, ἡ, ὸν, nauticus, navalis, classicus, exercitatus in re nautica; τὸ ναυτικὸν, οῦ, res nautica, copiæ navales, classis.

Ναυτικῶς, *adv.* nautarum more.

Ναυτιλία, ας, ἡ, navigatio. A ναυτίλος.

Ναυτίλλομαι, navigo. Ἀλλὰ πανταχοῦ τῆς Ἑλληνικῆς ϗ βαρβαρικῆς θαλάττης ναυτιλλομένους, *Luc. Toxar.* Ab eod.

Ναυτίλος, ου, ὁ ϗ ἡ, nauticus, navigatorius; (2) piscis, polypi genus. A ναῦς.

Ναυτιλοφθόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, nautas perdens. Ex ναυτίλος et φθείρω.

Ναυτιόεις, όεντος, ὁ, nauseosus. A ναυτία.

Ναυτιώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, idem.

Ναυτιώσεις, *apud Hipp.* effusiones sanguinis, per translationem ab iis qui in nausea sanguinem vomunt. A ναυτίωσις, quasi a ναυτιάω.

Ναυτοδίκαι, ῶν, οἱ, *proprie* judices nauticis litibus cognoscendis deputati. Vid. *Poll.* Ex ναύτης et δίκη, *jus.*

Ναυτοκράτωρ, ορος, ὁ, maris imperium habens. A κρατέω.

Ναυτολογέω, ῶ, nautas lego, colligo. A

Ναυτολόγος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui nautas legit vel cogit. Ex ναύτης.

Ναύτριαι, vel ναύτρειαι, mulieres nauticam exercentes. A ναύτης.

Ναυφάγος, ον, naves perdens, *Ern.*

Ναυφθορία, ας, ἡ, naufragium. A

Ναύφθορος, ου, ὁ ϗ ἡ, in navi corruptus aut perditus. Ex ναῦς et φθορὰ, *corruptio.*

Ναῦφι, vel ναῦφιν, *navibus*, dat. pl. *Poet.* ut παρὰ ναῦφιν, a navibus. A ναῦς.

Ναύφρακτος, ου, ὁ ϗ ἡ, navibus septus, navibus armatus et munitus. Alicubi et pro ναύσταθμος.

Ναυφύλαξ, κος, ὁ, præfectus custodiendarum navium.

ΝΑ΄ΦΘΑ, ης, ἡ, naphtha, bituminis genus apud Persas, ad quod e longinquo etiam flamma transit. ἀπὸ τοῦ ἀνάπτω, *Diosc.* 1, 99.

Νάφθας, ου, ὁ, idem.

Νάω, fluo; mano, scaturio.

Νάω, habitare facio. Hinc νάσσα, aor. 1. pro ἔνασσα, ἔνασα, habitari feci, collocavi; quasi a νάομαι· aor. 1. med. νάσσατο, pro ἐνάσσατο, habitavit; a. 1. pass. νάσθη pro ἐνάσθη, habitavit.

Νέα, acc. sing. *Poet.* pro ναῦν, a ναῦς.

Νεάγγελτος, ου, ὁ ϗ ἡ, nuper nunciatus, novus. Ex νέος et ἀγγέλλω.

Νεαγενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, nuper genitus. Ex νέος et γίνομαι.

Νεάζον, τὸ, juvenilis ætas, *Soph. Trach.* 144. Vide βόσκομαι, et βόσκω.

Νεάζω, f. άσω, juvenesco; adolesco, juvenilem ætatem ago; juvenis seu robustus sum; juveniliter sapio vel ago; νεάζεσθαι, recentari, *Gl. V.* Μῶν νεάζων οὐχ ὁρᾷς, ἃ χρή σ' ὁρᾶν, *Eur. Ph.* 720. A νέος.

Νεαίρετος, ον, recens captus.

Νεακὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, *Dorice* pro νεηκὴς, idem quod

Νεακόνητος, ου, ὁ ϗ ἡ, *Dor.* pro νεηκόνητος· νεηκόνητος eadem analogia dicitur, qua ἀταρβὴς ἀτάρβητος, ἀδμὴς ἄδμητος, ἀνωφελὴς ἀνωφέλητος, et sexcenta alia. Νεακόνητον αἷμα χεροῖν ἔχων, recens acutum ensem manibus tenens, *Soph. Elect.* 1394. A νέος et ἀκονάω.

Νεαλδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, nuper auctus, qui recens crevit; (2) novellus, nuper natus. Ex νέος et ἄλδω, *augeo.*

Νεαλέστερος, recentior. A

Νεαλὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, recens. (Quasi proprie de pisce, ab ἁλίσκω, capio, quasi recens captus,) recens emptus, epith. servi, vel militis tironis. Est etiam recens ad laborem, nondum fatigatus labore, pugna; nisi αλης est mera terminatio. *Ern.*

Νεάλωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, recens captus, emptus.

Νεαμέλκτος, vel νεημέλκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, recens mulctus, *R.* Ex νέος et ἀμέλγω.

Νεὰν, ᾶνος, ὁ, juvenis, *Eust.* A νέος.

Νεάνδρος, ον, juvenilis, strenuus. Ab ἀνήρ.

Νεανίας, ου, ὁ, adolescens, juvenis; audax, strenuus, ferox, juvenili protervia præditus; juvenilis. A νεάν.

Νεανία, ας, ἡ, juvenilis audaciæ facinus; *ap. Philon.* A νεάν. (nisi potius sit νεανιεία. A νεανιεύομαι. *Ern.*)

Νεανίευμα, ατος, τὸ, juvenilis jactantia. A

Νεανιεύομαι, juvenesco, juventutis annos ingredior;

dior; (2) juvenili audacia et petulantia ago. A νανίας.

Νεανίζω, idem quod νεάζω, *Steph.*

Νεανικὸς, ὴ, ὸν, juvenilis; (2) strenuus, animosus, audax, robustus, validus, vehemens; (3) magnus, permagnus.

Νεανικῶς, *adv.* juveniliter; (2) robuste, strenue; (3) laute, opipare.

Νεᾶνις, ιδος, ἡ, juvencula, puella, *Exod.* 2, 8. A νεάν.

Νεανίσκευμα, ατος, τὸ, superbia, incontinentia juvenilis; νεανισκεύματα, juvenilia. A

Νεανισκεύω, et νεανισκεύομαι, juvenesco, juvenilem ætatem ago. A

Νεανίσκος, ου, ὁ, juvenis, adolescens. A νέος.

Νεανίομαι, juvenesco, pubesco, *V. L.*

Νέανσις, εως, ἡ, quasi a νεαίνω, quod esset *renovo.* Vid. νέασις.

Νέαξ, ακος, ὁ, juvenis, adolescens. A νέος.

Νεαοιδὸς, οῦ, ὁ vel ἡ, recens poeta. *Epigr.*

Νεάπολις, εως, ἡ, urbs seu civitas nova. Hinc

Νεαπολίτης, ου, ὁ, novæ civitatis civis.

Νεαροποιέω, ῶ, recens seu novum facio.

Νεαρὸς, ρὰ, ρὸν, recens, novus; (2) juvenis, juvenilis; (3) puerilis. A νέος.

Νεαροφόρος, recentaria, *Gl. V.* A φέρω.

Νέαρχος, ου, ὁ ϗ ἡ, navis rector. Ex νεὼς, pro ναὸς, a ναῦς, et ἀρχός.

Νεαρῶς, *adv.* juveniliter, pueriliter.

Νεάσιμον, novale, *Gl. V.* A

Νέασις, εως, ἡ, novatio, renovatio; ut renovatio agri, *apud Theoph.* ubi tamen alii νέανσις. *Gl. Vet.* νέασις, novalis, novalis terra. A νεάω.

Νέας, acc. pl. *Poet.* pro νάας, a ναῦς.

Νέαται, 3. pl. perf. ind. pass. *Ion.* pro νένηνται, a νέω, *struo*, vel *habito*, Poet. pro ναίω.

Νεάτη, ης, ἡ, sc. χορδὴ, extrema, ultima, seu ima chorda. A νέατος.

Νεατὶς, ίδος, ἡ, *Gl. V.* vervactum. A

Νέατος, άτη, ατον, novissimus, ultimus; (2) novalis, *Gl. V.* Τίς ἆρα νέατος; quis erit ultimus? *Soph. Aj.* 1204. A νέος.

Νεατὸς, ὴ, ὸν, novatus, renovatus, novalis; *subst.* ὁ, tempus renovandi agrum; novatio. Ab eod.

Νεαύξητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui nuper demum increvit, nuper auctus. Ex αὔξω.

Νεάω, ῶ, novo, innovo, in primis agrum. *Gl. V.* νεάω, novello. Hinc part. νεωμένη, *ap. Hesiod. Op.* 460. iterata terra vel novata. A νέος.

Νέβρειος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ex hinnulo est. A νεβρός.

Νεβρίας, ου, ὁ, ut νεβρίας γαλεὸς, mustelus nebrias, *apud Aristot.*

Νεβριδόπεπλος, ου, ὁ ϗ ἡ, vestem seu peplum gestans ex pellibus hinnuleis.

Νεβριδοστόλος, ον, nebridibus indutus.

Νεβρίζω, pelle hinnuli vestio; *pass.* seu *med.* nebridem gesto, induo. A

Νεβρὶς, ίδος, ἡ, pellis hinnuli; gestamen Bacchi et Bacchantium. A νεβρός.

Νεβρισμὸς, οῦ, ὁ, bacchatio. A νεβρίζω.

Νεβρίτης λίθος, nebritis, gemma Libero Patri sacra; a nebridum similitudine, *Plin.*

ΝΕΒΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, pullus cervi, hinnulus, dama.

Νεβροτόκος, ου, ὁ ϗ ἡ, hinnulos pariens. Ex νεβρὸς et τίκτω.

Νεβροφόνος, ου, ὁ ϗ ἡ, hinnulorum occisor.

Νεβροχαρὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, hinnulis gaudens, epith. Apoll. Ex νεβρὸς et χαίρω.

Νεβρώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, cognomen Bacchi, quod cum ipse tum Bacchantes pelles hinnulorum gestarent. A νεβρός.

Νεῖσθαι, *redire*, præs. inf. med. verbi νέομαι.

Νέηαι, 2. sing. præs. conj. *Ion.* pro νέησαι.

Νηγενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, recens natus. A νέος et γίνομαι.

Νεηθαλὴς, ὲς, recens viridis, florens. A θάλλω.

Νεήκεσσι, dat. plur. *Poet.* pro νεήκεσι, a

Νεήκης, εος, vel νεηκὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, recens acutus, exacutus. Ex νέος et ἀκή.

Νεηκονὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, idem, *Hes.* Ex ἀκονάω.

Νεηκόνητος. Vide νεακόνητος.

Νεηλάτης, ου, ὁ, remex, navem impellens, *Hes.* Ex ναῦς et ἐλαύνω.

Νεήλατος, ον, recens molitus; ut νεήλατα ἄλφιτα, recens molitæ farinæ, *ap. Demosth.* melle, uvis passis, et viridibus ciceribus imbutæ ac subactæ, *secundum Harpocrat.* quasi νεωστὶ ἀληλεσμέναι, ab ἀλέω, molo. Sed sunt νεήλατα, placentæ quædam recentes, quasi recens ductæ ac subactæ, ab ἐλαύνω, sicut et ἐλατὴρ est placentæ genus.

Νεηλιφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, recens illitus. Ex νέος et ἀλείφω.

Νήλυς, υδος, ὁ ϗ ἡ, qui nuper admodum advenit, novitius, convena, *Ph.* Ex νέος et ἐλεύθω.

Νε[illegible], dat. sing. *Ion.* pro νεάνιδι, a νεᾶνις.

Νε[illegible], νεῆνις, νεηνίσκος, *Ion.* pro νεανίας, νεᾶνις, νεανίσκος.

Νεήφατος, ου, ὁ ϗ ἡ, recens dictus, nuper celebratus. Ex νέος et φημί.

Νειαίρη, ης, ἡ, *Ion.* pro νειαίρα, ima pars ventris. A νειαρός.

Νείαρος, idem quod νείατος, vel νέατος, vel potius νεαρὸς, *V. L.*

Νειατόθεν, *adv.* ex imo.

Νείατον, *infimum*, acc. sing. *per Syncop.* pro νειότατον, a νειότατος, *infimus*, quod est superlat. a *Poet.* νεῖος, pro νέος.

Νεικείεσκε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐνείκει, a *Poet.* νεικείω, pro νεικέω, *rixor. Il.* 2, 221.

Νεικείησι, 3. sing. præs. conj. act. *Ion.* pro ν[illegible].

Νεικεστὴρ, ῆρος, ὁ, objurgator, rixator, convicíator. A

Νεικέω, ῶ, fut. ήσω, et έσω, rixor, altercor, contendo; (2) objurgo. Τῷ γὰρ νεικείεσκε, *Il.* 2, 221. A νεῖκος.

Νείκησι, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἐνείκησε.

Νείκη, ης, ἡ, pro νείκησις, rixa, contentio, *ap. Clem. Alex.*

ΝΕΙ'ΚΟΣ, εος, τὸ, rixa, jurgium, altercatio, contentio; (2) bellum. (1) λύω δὲ νεῖκος πατρὶ, querelam in patrem dimitto, *Eurip. Hipp.* 1453, ex edit. Brunck. Metonymice, crimen, de quo lis movetur. Εἰ σαφῶς τὸ νεῖκος ἐγκαλῶν ἐρεῖς, si eum recte postulas criminis, *Soph. Œd. Tyr.* 702.

Νειλαῖος, αία, αῖον, (et Νειλεῖος, *Ern.*) Niliacus. A Νεῖλος.

Νειλοθερὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, in Nilo crescens. Ex Νεῖλος et θέρος, *æstas.*

ΝΕΙ'ΛΟΣ, ου, ὁ, Nilus, fluvius Ægypti.

Νειλοσκοπεῖον, τὸ, columella, in qua incrementa Nili cernebantur. A σκοπέω.

Νειλῶτις, ιδος, ἡ, Nilotica, Ægyptiaca, nisi leg. νειλῶτις, *Epigr.*

Νειλώτης, ου, ὁ, Nili incola.

Νειμάσα, aor. 1. part. act. f. g. verbi νέμω.

Νεῖμε, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἔνειμε.

Νείμω, *Ion.* et *Poet.* pro νέμω, *Nic.*

Νειόθεν, *adv.* ex imo fundo aut loco, *per Sync.* pro νειατόθεν.

Νειόθι, *adv.* in imo fundo aut loco; sub, infra. Οἱ ἦεν βέλτερον εἰ . . . νειόθι γαίης κεῖτο, *Apoll. Rhod.* 1, 255. Νειόθι δ' ἀμφοτέρῃσι περίσχετο γούνατα χερσὶ, *Id.* 3, 706.

Νεῖον, *adv.* nuper, pro νέον. A νέος.

Νειοποιέω, ῶ, fut. ήσω, novale facio, terram seu agrum renovo.

Νεῖος, novus, novellus, recens. A νέος.

Νειὸς, οῦ, ὁ, novale, ager novalis. Ab eod.

Νειότατος, infimus, imus, *Hes.* Ex νέος.

Νειοτομεὺς, έως, ὁ, qui novale aratro scindit. Ex νειὸς et τέμνω.

Νειρίτης, ου, ὁ, nerita, cochleæ genus, *Opp.*

Νείσσεαι, 2. sing. præs. ind. med. *Ion.* pro νείσσεσαι. A

Νείσσομαι, vel νείσομαι, eo, proficiscor. Reperitur librariorum culpa: semper legendum est νίσσομαι, quod vide. A νέω, *vado.*

Νείσσεται, 3. sing. præs. ind. med. pro νίσεται, a νίσομαι.

Νείφω, madefacio; pro νίφω, ningo.

Νειχθεῖσα, aor. 1. part. pass. f. g. v. νείσσομαι.

Νεκάδεσσιν, dat. plur. *Ion.* pro νεκάσι, a

Νεκὰς, άδος, ἡ, acervus cadaverum; *Pl.* νεκάδες, mortui; dat. νεκάδεσσι. A νεκρός.

Νεκράγγελος, ου, ὁ ϗ ἡ, mortui nuncius, *Suicer.*

Νεκραγωγέω, ῶ, fut. ήσω, mortuos duco, de Mercurio. Ex νεκρὸς et ἄγω.

Νεκρακαδημία, ας, ἡ, Academia mortuorum; locus a Luciano fictus.

Νεκρεγερσία, ας, ἡ, mortuorum resuscitatio. Ex νεκρὸς et ἐγερσις.

Νεκρεγερσις, ἡ, mortuorum resuscitatio, *Naz.*

Νεκρεγέρτης, ὁ, qui mortuos resuscitat, *Naz.*

Νεκρικὸς, ὴ, ὸν, mortualis, feralis, *Gl. V.*

Νεκρικῶς, *adv.* in modum mortuorum:

Νεκριμαῖα, τὰ, carnes morticinæ. A νεκρός.

Νεκροβαρὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, mortuis gravis. Ex βάρος, de cymba Charontis.

Νεκροβόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, mortuos devorans. Ex βορά.

Νεκροδέγμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, mortuos recipiens, *Æsch. Pr.* 153. Ex νεκρὸς et δέχομαι.

Νεκροδόχος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Νεκροδερκὴς, ὁ, umbris videndus, *Man.*

Νεκροδοχεῖον, ου, τὸ, receptaculum mortuorum.

Νεκροθάπτης, ου, ὁ, libitinarius, vespillo. Ex θάπτω.

Νεκροθήκη, ης, ἡ, capulus, sarcophagus, urna.

Νεκροκαύστης, ου, ὁ, bustuarius, ustor, *Ph.* A νεκρὸς et καίω.

Νεκροκορίνθιοι, ων, οἱ, defuncti Corinthiorum.

Νεκροκόσμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui defunctos, seu defunctorum funera, ornat. Ex κοσμέω.

Νεκρολατρεία, ας, ἡ, defunctorum cultus.

Νεκρομαντεία, ας, ἡ, necromantia, vaticinatio ex evocatis mortuis.

Νεκρομαντεῖον, ου, τὸ, responsum ab inferorum umbris datum, et locus ipse ubi datur.

Νεκρόμαντις, εως, ὁ ϗ ἡ, qui mortuis evocandis futura vaticinatur.

Νεκρονώμης, ὁ, cadaverum minister, *Man.*

Νεκροπέρνας, ου, ὁ, mortuorum cadavera vendens. Ex νεκρὸς et περνάω, *vendo.*

Νεκροπομπὸς, οῦ, ὁ, dux manium, qui mortuorum animas Plutoni transmittit; de Mercurio, et de Charonte. Ὅς τ' ἐπὶ κώπᾳ πηδαλίῳ τε γέρων νεκροπομπὸς ἵζει, *Eur. Alcest.* 441. Ex νεκρὸς et πέμπω.

ΝΕΚΡΟ'Σ, νεκρὰ, νεκρὸν, mortuus; (2) mortui cadaver.

Νεκροστολέω, ῶ, mortuos Plutoni mando. A

Νεκροστόλος, ου, ὁ ϗ ἡ, elator funerum, pollinctor, libitinarius. Ex νεκρὸς et στέλλω.

Νεκροσυλία, ας, ἡ, mortuorum spoliatio. A

Νεκροσύλος, ου, ὁ ϗ ἡ, mortuos spolians, mortuorum spoliator. Ex νεκρὸς et συλάω.

Νεκροταγὸς, ὁ, dux mortuorum.

Νεκρόταφος, ου, ὁ, mortuorum sepultor, *Hes.*

Νεκρότης, ητος, ἡ, mortificatio, vitæ spoliatio. A νεκρός.

Νεκροτοκέω, ῶ, fœtum mortuum pario. Ex νεκρὸς et τίκτω. Unde

Νεκροτόκιον, ου, τὸ, fœtus abortivus.

Νεκροφαγέω, ῶ, cadaveribus vescor. A

Νεκροφάγος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui cadavera devorat, qui cadaveribus pascitur, *Suicer.*

Νεκροφορεῖον, ου, τὸ, sandapila, *Ph.* A

Νεκροφορέω, cadaver effero. A

Νεκροφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui defunctos effert; vespillo, pollinctor, *Gl. V.* A φέρω.

Νεκρόω, ῶ, fut. ώσω, eneco; νεκροῦμαι νενεκρωμένος, perf. pass. part. emortuus, viribus effœtus. Νεκρώσατε οὖν τὰ μέλη ὑμῶν, *Col.* 3, 5. A νεκρός.

Νεκρώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, mortuo similis, cadaverosus. Ab eod.

Νεκρωθέντες, nom. plur. aor. 1. part. pass. verbi νεκρόω.

Νεκρώσιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, mortifer. A

Νέκρωσις, εως, ἡ, mortificatio, *Gl. V. Rom.* 4, 19. A νεκρόω.

ΝΕ'ΚΤΑΡ, αρος, τὸ, nectar, potus Deorum; processionem immutabilis providentiæ significat, secundum antiquos theologos. Hinc

Νεκτάρεος, ρέα, (*Ion.* ρέη,) ρεον, nectareus, nectaris modo suavis; divinus.

Νεκτάριον, ου, τὸ, nectarium, quibusdam helenium, *Dioscor.* herba quædam.

Νεκταρίτης, ου, ἡ, ut νεκταρίτης οἶνος, nectarites, vinum nectario seu helenio conditum.

Νεκταροσταγὴς, ἑος, ὁ ἡ ἡ, nectare stillans, suavis, odoratus. Ex νέκταρ et στάζω.

Νεκύα, ας, ἡ, invenitur pro νεκυία.

ΝΕΚΎΔΑΛΟΣ, ου, ὁ, necydalus, insectum e bombylio mortuo natum.

Νεκυηγὸς, οῦ, ὁ, mortuos ducens. Ex νέκυς et ἄγω.

Νεκυηπόλος, ὁ, inferorum præses, *Man.*

Νεκυία, ας, ἡ, mortuorum evocatio magica: (2) tractatus de manibus, seu mortuis. A νέκυς.

Νεκυϊσμὸς, ὁ, umbrarum eductio, *Man.*

Νεκυομαντία, ας, ἡ, seu -εία. Vide νεκρομαντεία.

Νεκυομαντεῖον, ου, τὸ. Vide νεκρομαντεῖον.

Νεκυομαντήϊον, ου, τὸ, *Ion.* pro νεκυομαντεῖον.

Νεκυόμαντις, εως, ὁ ἡ ἡ. Vide νεκρόμαντις.

Νεκυοσσόος, ου, ὁ ἡ ἡ, mortuos suscitans; (2) mortuorum servator. *Nonnus*, epith. Christi. Ex νέκυς et σεύω vel σόω.

Νεκυοστόλος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui mortuos transmittit, epith. Charontis. Ex στέλλω.

ΝΕ'ΚΥΣ, υος, ὁ, mortuus, defunctus; cadaver; pl. νέκυες, mortui, cadavera; dat. νεκύεσσι, mortuis. Οὐ γάρ τις φειδὼ νεκύων κατατεθνειώτων Γίνεται, *Il.* 5, 409. Hinc

Νεκύσια, ων, τὰ, funeralia. *Ph.* parentalia.

Νέμεα, ων, τὰ, loca arboribus densa, silvosa, *Hes.* (2) Nemea, ludi Jovi celebrari a Græcis soliti. A νέμος.

Νεμέα, ας, ἡ, Nemæa, *Poet.* Νεμεία, locus Elidis seu Argolidis. Hinc

Νεμεαῖος, αία, αῖον, vel Νεμειαῖος, αία, αῖον, Nemæus, a Nemea oriundus.

Νεμεὰς, άδος, ἡ, Nemeæa, ut Νεμεάδες πύλαι, Nemeæa porta. Ab eod.

Νέμεια, τὰ, pro Νέμεα, ludi illi.

Νεμειαῖος, αία, αῖον. Vide Νεμεαῖος.

Νεμέθω, pasco. A νέμω.

Νέμειος, εία, ειον, Nemeæus. A Νεμέα.

Νεμεσάσαι, 3. sing. aor. 1. opt. act. *Dor.* pro νεμεσήσαι, a νεμεσάω.

ΝΕΜΕΣΑ'Ω, ῶ, et νεμεσάομαι, ῶμαι, indignor, irascor, succenseo; (2) invideo, invidens succenseo; (3) indignationem seu reprehensionem formido, formido, timeo; (4) irritum facio hostis seu inimici consilium, spem; *quasi sc. invidens ei lætitiam e successu.* aor. 1. part. act. νεμεσήσας. pass. νεμεσηθεὶς, poet. νεμεσσηθεὶς. Μὴ νεμέσα βαιοῖσι, χάρις βαιοῖσιν ὀπηδεῖ, *Epigr.*

Νεμέσεια, ων, τὰ, festum in honorem Deæ Nemesis; (2) parentalia, inferiæ.

Νεμεσήμων, ονος, ὁ ἡ ἡ, indignabundus, querulus. A νεμεσάω.

Νεμεσητικὸς, ἡ, ὸν, qui facile succenset, ad indignationem propensus. Ab eod.

Νεμεσητὸς, ἡ, ὸν, *Poet.* νεμεσσητὸς, vituperandus, reprehensione dignus; (2) invisus, invidiosus; (3) querulus, stomachosus. (1) νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη, reprehendendum utique esset, *Il.* 3, 410. Ab eod.

Νεμεσίζη, 2. sing. præs. act. verbi

Νεμεσίζω, et frequentius νεμεσίζομαι, reprehendo, succenseo, indignor, irascor; (2) vereor, revereor. Ἥρῃ δ' οὔτι τόσον νεμεσίζομαι, *Il.* 8, 407. Ab eod.

Νέμεσις, εως, ἡ, indignatio cum quadam invidia; (2) justa reprehensio; (3) indignatio ob res alicujus prosperas, vel adversas, quibus indignus est; (4) indignatio ob sceleratum facinus; (5) ultio divina, vindicta; (6) Nemesis, Dea quæ felicibus hominum rebus invidet, eosque vel hanc ipsam ob causam, vel ob insolentiam ex fortuna ortam, coercet ac deprimit. *Ph.* νέμεσις, ultrix. A νεμεσάω.

Νεμεσσᾷ, 3. sing. præs. ind. act. *Poet.* pro νεμεσᾷ, a νεμεσάω.

Νεμεσσατὸν, acc. sing. *Poet.* et *Dor.* pro νεμεσητόν.

Νεμέσσηθεν, 3. plur. aor. 1. ind. pass. *Ion. Poet.* et *Bœot.* pro ἐνεμεσήθησαν, a νεμεσάω.

Νέμεσσις, ἡ, *Poet.* pro νέμεσις.

Νεμέτωρ, ορος, ὁ, distributor, *Rob.* A νέμω.

Νεμίω, inus. unde νέμω mutuatur sua tempora, *Steph.*

Νεμηθέντος, gen. sing. aor. 1. part. pass. verbi νέμω.

Νέμησις, εως, ἡ, distributio, partitio; (2) pabulatio, *Gl. V.* Νέμεσις δὲ ἀπὸ τῆς νεμήσεως προσηγορεύθη, *Cornut. de Nat. Deor.* 156. Sic legendum et vertendum. A νέμω. Unde

Νεμητὴς, οῦ, ὁ, partitor, distributor.

Νέμος, εος, τὸ, nemus, locus arboribus consitus, densus, et pascuus; (2) pudendum muliebre; (3) oculi cavum, *Hes.* A

ΝΕ'ΜΩ, f. νεμῶ, perf. νενέμηκα, aor. 1. ἔνειμα, tribuo, distribuo; νέμομαι, tribuor, dividor; interdum et divido, partior; (2) νέμω, et frequentius νέμομαι, possideo, habeo, colo; (3) νέμω, pasco; νέμομαι, pascor; (4) νέμω, administro; (5) dicitur ut Lat. tribuo, pro concedo, largior; item locum relinquo, credo, audio, &c. (6) gesticulor, salto, *Ern.* Εἰ πατρὸς νέμοι τιν' ὥραν τοῦ καλῶς πράσσειν δοκεῖν, curat ut is bene succedat, *Soph. Trach.* 56. Ἥμαρτον, εἴ τι τήνδ' ἁμαρτίαν νέμεις, peccatum putas, *Ibid.* 490. Ἃ τὸν μέγαν Πακτωλὸν εὔχρυσον νέμεις, *Id. Phil.* 392. Νεμόμεσθα δ' ἐν κήποις τὰ λευκὰ σήσαμα, *Arist. Av.* 159. Κἀμοὶ δεῖ νέμειν ὑμᾶς χάριν, 389. Ἀπονέμειν ἐρῶν ἐτέλεσε νέμονται βίοτον, *Pind. Ol.* 2, 112. Τὴν δ' εἰς ἐκεῖνον πᾶς τις αἰτίαν νέμει, atqui in illum culpam omnes conferunt, *Soph. Aj.* 28. Τιμὰς νέμειν, obsequi, *Id. ib.* 1351.

Νένασται, 3. sing. perf. ind. pass. *Dor.* pro νένησται, a νάω.

Νενίαται, 3. plur. perf. ind. pass. *Ion.* pro νένηνται, a νέω.

Νενέμηκας, 2. sing. perf. ind. act. verbi νέμω.

Νένηκε, 3. sing. perf. ind. act. verbi νέω.

ΝΕΝΙ'ΗΛΟΣ, ου, ὁ, cæcus; (2) attonitus, demens, vecors, *Hes. Sch. Apoll.*

Νενίκανται, 3. plur. perf. ind. pass. *Dor.* pro νενίκηνται, a νικάω.

Νενίκημαι, *victus sum*, perf. ind. pass.

ΝΕ'ΝΝΟΣ, ου, ὁ, patruus, vel avunculus, *Eust. Poll.*

ΝΕΝΟ'Σ, et νεννὸς, ἡ, ὸν, stultus, fatuus, *Hes.*

Νενόμισμαι, perf. ind. pass. verbi νομίζω.

Νένοται, 3. sing. perf. ind. pass. *per Sync.* pro νενόηται, a νοέω.

Νένιφε, 3. sing. perf. ind. med. verbi νίφω.

Νενωμεθα, 1. plur. perf. ind. pass. *Ion.* pro νενοήμεθα, a νοέω.

Νεοαλδὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, *Hes.* Vide νεαλδής.

Νεοάλωτος, ου, ὁ ἡ ἡ, recens captus.

Νεοαρδὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, nuper irrigatus. Ex νέος et ἄρδομαι.

Νεοβάπτιστος, ου, ὁ ἡ ἡ, recens baptizatus.

Νεόβδαλτος, ου, ὁ ἡ ἡ, recens mulctus, ut νεόβδαλτον γάλα. Ex νέος et βδάλλω.

Νεοβλαστὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, novissime in lucem editus; (2) tenuia germina emittens, *Rob.* Ex νέος et βλαστάνω, *germino.*

Νεόβλαστος, ου, ὁ ἡ ἡ, idem.

Νεόβορος, ου, ὁ ἡ ἡ, recens adesus, *Hes.* Ex νέος et βορά.

Νεόβροχος, ου, ὁ ἡ ἡ, recens irrigatus, *Hes.* νεόβροχοι, prægnantes, uterum ferentes. Ex νέος et βρέχω.

Νεοβρὼς, ῶτος, ὁ ἡ ἡ, modo pastus, qui non ita dudum cibum sumpsit. Ex νέος et βιβρώσκω.

Νεογαμίτη, ης, ἡ, nova nupta, *Gl. V.*

Νεόγαμος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui nuper uxorem duxit, vel quæ nuper nupsit; nova nupta.

Νεογενὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, nuper natus, recens natus. Ex νέος et γίνομαι.

Νεογίνητος, ον, idem.

Νεογιλαῖος, ου, ὁ ἡ ἡ, recens natus seu ortus. A

Νεογιλὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, infans modo natus. A νεογενής.

Νεογιλὸς, ἡ, ὸν, idem et ab eodem.

Νεόγληνος, ου, ὁ ἡ ἡ, novas habens pupillas, qui visum recuperavit. Ex νέος et γλήνη.

Νεογλύφανος, ου, ὁ ἡ ἡ, recens cælatus. Ex νέος et γλύφω.

Νεογνὸς, οῦ, ὁ, recens genitus, recens natus, *Vox Ion.* Ex νέος et γείνομαι.

Νεόγονος, ου, ὁ, recens a partu. Ex iisd.

Νεόγραπτος, ου, ὁ ἡ ἡ, recens scriptus, recens pictus, *Rob.*

Νεόγυιος, ου, ὁ ἡ ἡ, juvenilia membra habens. Ex νέος et γυῖον.

Νεογύνης, ου, ὁ, qui nuper uxorem duxit. Ex γυνή.

Νεοδάματος, ου, ὁ ἡ ἡ, recens domitus; (2) nova nupta. Ex δαμάω.

Νεοδαμώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, recens in populares adscitus. Apud Lacedæmonios Νεοδαμώδεις dicebantur Helotes libertate donati. Νεοδαμώδεις δὲ λογάδας δισχιλίους, *Plut. in Agesil.* Ex νέος et δαμώδης pro δημώδης.

Νεόδαρτος, ου, ὁ ἡ ἡ, recens excoriatus. At νεόδαρτον δέρμα, pellis nuper detracta. A δέρω.

Νεοδίδακτος, ου, ὁ ἡ ἡ, recens doctus, qui nuper didicit; (2) nuper evulgatus; nam Græci dicunt διδάσκειν, comœdiam vel tragœdiam docere. (2) ὡς καινόν τι σοι ᾆσμα τῶν νεοδιδάκτων διθυράμβων ἥκω κομίζων, *Lucian. in Timone.* Ex διδάσκω.

Νεοδμὴς, ῆτος, ὁ ἡ ἡ, nuper domitus. Νεοδμῆτες γάμοι, novæ nuptiæ, *Eurip. Med.* 1366. Ex νέος et δαμάω, vel δέμω, *paro. Ern.*

Νεόδμητος, ου, ὁ ἡ ἡ, recens exstructus; (2) recens domitus; (3) recens nupta. (2) φὺς ὑπὲρ κεφαλῆς θεὸς τὸν νεόδμητον ἐν χεροῖν φοράδην πέμπει; recens interfectum, *Eurip. Rhes.* 886. (3) πόθῳ γὰρ νεοδμήτου κόρης, novæ sponsæ, *Id. Med.* 623. Ex iisd.

Νεοδόμητος, ον, recens exstructus. A δέμω.

Νεόδορος, ου, ὁ ἡ ἡ, recens excoriatus. Ex νέος et δορὰ, *pellis.*

Νεοδρεπὴς, ὲς, recens decerptus. Ex ν. et δρέπομαι.

Νεόδρεπτος, ου, ὁ ἡ ἡ, idem.

Νεόδροπος, ου, ὁ ἡ ἡ, idem et ex iisd.

Νεοειδὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, juvenili facie præditus. Ex νέος et εἶδος.

Νεοεργὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, recenter confectus, recens elaboratus, *Hes.* Ex ν. et ἔργον.

Νεοζυγὴς, ὲς, idem quod νεόζυξ, *Æsch.*

Νεόζυγος, ου, ὁ ἡ ἡ, recens jugatus seu copulatus.

Νεόζυξ, γος, ὁ ἡ ἡ, idem. Ex ν. et ζεύγνυμι.

Νεόζυμος, ον, recens fermentatus, epith. panis. A ζύμη.

Νεοήλιξ, κος, ὁ ἡ ἡ, juvenilis.

Νεοθαλὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, nuper virens, qui nuper pullulavit; (2) recens ortus, recens genitus; (3) juvenilis. (3) φοινίσσουσα παρῇδ' ἐμὰν αἰσχύνᾳ νεοθαλεῖ, *Eurip. Iphig. in Aul.* 187. Ex θάλλω.

Νεοθανὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, recens mortuus. Ex θνήσκω.

Νεόθεν, *adv.* recens, mire. Νέα τάδε νέοθεν ἦλθ' ἐμοὶ, *Soph. Œd. Col.* 1447.

Νεοθηγὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, recens acutus. Ex θήγω.

Νεοθηλὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, idem quod νεοθαλής.

Νεόθηλος, ον, lactens, *Æsch.*

Νεοθὴξ, ῆγος, idem quod νεοθηγής.

Νεοθλιβὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, recens expressus. Ex ν. et θλίβω.

Νεόθλιπτος, ου, ὁ ἡ ἡ, idem et ex iisd.

Νεοθνὴς, ῆτος, ὁ ἡ ἡ, idem quod νεοθανής.

Νεόθρεπτος, ου, ὁ ἡ ἡ, recens compactus, recens coagulatus; de caseo. A τρέφω.

Νεόθυτος, ου, ὁ ἡ ἡ, recens immolatus. A θύω.

Νεοίη, ης, ἡ, juvenilis ætas. A νέος. Νόον νίκησε νεοίη, *Il.* 23, 604.

Νεοικοδόμητος, ου, ὁ ἡ ἡ, recens ædificatus. Ex οἰκοδομέω.

Νέοικος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui recens alicubi ædes habere cœpit; (2) in nova urbe domum habens.

Νεοινία, vel νεοοινία, ἡ, solennia Bacchica, cum vinum novum defunditur. Ex οἶνος, (melius τὰ νεοίνια, pl. sc. ἱερὰ, *Ern.*)

Νεοκαλλιγράφος, ου, ὁ ἡ ἡ, eleganter scribens.

Νεοκατάγραφος, ου, ὁ ἡ ἡ, recens scriptus (de militibus), *Appian. de Bello Hispan.* 78.

Νεοκατασκεύαστος, ου, ὁ ἡ ἡ, recens exstructus, recens conditus. Ex κατασκευάζω.

Νεοκατάσκευος, ου, ὁ ἡ ἡ, idem. Ex κατασκευή.

Νεοκατάστατος, ου, ὁ ἡ ἡ, recens constitutus, nuper fundatus. Ex καθίστημι.

Νεοκατάχριστος, ου, ὁ ἡ ἡ, recens inunctus.

Νεοκατήχητος, ου, ὁ ἡ ἡ, recens institutus. Ex κατηχέομαι.

Νεοκάτοικος, ου, ὁ ἡ ἡ, idem quod νέοικος.

Νεοκάτα-

Νεοκάττυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui recens solea subjecta est. Ex καττύω.

Νεόκαυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, recens crematus. Ex ν. et καίω.

Νεόκαυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem et ex iisd.

Νεοκηδής, έος, ὁ καὶ ἡ, recentem mœrorem habens, recenti mœrore adfectus. Ex κῆδος.

Νεόκλωστος, ου, ὁ καὶ ἡ, recens contextus, recens nendo ductus.

Νεοκμής, ῆτος, ὁ καὶ ἡ, recens fabricatus, nuper factus. Ex νέος et κάμνω.

Νεόκμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem; item recens mortuus. Ex iisd.

Νεόκοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, recens cæsus, ut νεόκοπος κάρδοπος, mactra recens excavata, Eupolis, *ap. Poll.* Ex νέος et κόπτω.

Νεόκοπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem, ut νεόκοπτος μύλη, mola recens incisa, *Arist. in Vesp.* Ex iisd.

Νεόκοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui novas iras animo concepit; (2) novus recens, *Suicer.*

Νεόκρας, ατος, ὁ καὶ ἡ, ut νεόκρας οἶνος, vel νεοκρὰς, ᾶτος, vinum recens mixtum, recens dilutum aut temperatum. Ex ν. et κεράννυμι.

Νεόκρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem et ex iisd.

Νεόκτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, recens adquisitus, nuper partus. Ex νέος et κτάομαι.

Νεόκτιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, recens conditus.

Νεόκτονος, ου, ὁ καὶ ἡ, recens occisus. A κτείνω.

Νεολαία, ας, ἡ, juvenum multitudo, juventus, *Gl. V.* Vox Dorica. Οὐ δακεῖ νεολαία γυναικῶν, non plangit cœtus juvenilis mulierum, *Eurip. Alc.* 103. Τετράκις ἑξήκοντα κόραι, θῆλυς νεολαία, *Theocr.* 18, 24. A νέος et λαός.

Νεολαμπής, έος, ὁ καὶ ἡ, novum seu magnum et clarum, *item*, insolitum, splendorem emittens. A λάμπω.

Νεόλεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, recens collectus, nuper lectus; tiro, *Ph.* Ex νέος et λέγω.

Νεολεξία, ας, ἡ, tirocinium, *Ph.* Ex iisd.

Νεόληπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, nuper captus.

Νεολκέω, ut νεολκῶ πλοῖον, navem subduco, *Ph.* νενεολκημένος, subductus, perf. pass. part. Ex ναῦς et ἕλκω, *traho.*

Νεολκία, ας, ἡ, navis tractio vel subductio. Ex iisd.

Νεόλλουτος, vel νεόλουτος, ου, ὁ καὶ ἡ, recens lotus, *Hom. in Hymn.* Ex νέος et λόω.

Νεολώφητος, ὁ, ἡ, qui nuper desiit, finem fecit alicujus vitii, mali. A λωφάω.

Νέομαι, nato; venio; vado.

Νεομάλακτος, ον, recens subactus, epith. panis recentis. A μαλάσσω.

Νεόμην, ηνος, ὁ καὶ ἡ, ut νεόμηνι σελήνη, novæ lunæ; *ap. Aratum.*

Νεομηνία, ας, ἡ, nova luna, prima dies lunæ, vel mensis. Nam Græci menses non a calendis, sicut Romani, sed a lunæ initio auspicantur. A præc.

Νεομορφοτοπώτος, ον, nova forma se ostentans, *Man.*

Νεόμυστος, ον, recens initiatus. A μύω.

Νέον, *adv.* recens, nuper. A νέος.

Νεόνυμφος, ου, ἡ, nova nupta, *Ph.* Ex νύμφη.

Νεόξαντος, ον, recens carminatus, mollis, de lana. A ξαίνω.

Νεόξεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, recens politus. Ex ξέω.

Νεοπαγής, έος, ὁ καὶ ἡ, recens compactus, recens coagmentatus. Ex ν. et πήγνυμι.

Νεοπαθής, ὲς, recens a luctu, recentem luctum, dolorem habens. A πάθος.

Νεοπειθής, έος, ὁ καὶ ἡ, nuper ad officium redactus. Ex νέος et πείθω.

Νεόπειστος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem et ex iisdem.

Νεοπενθής, έος, ὁ καὶ ἡ, qui recenti luctu est Ex πένθος.

Νεοπηγής, έος, ὁ καὶ ἡ, idem quod νεοπαγής.

Νεόπηκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem.

Νεοπλεκής, έος, ὁ καὶ ἡ, recens plexus, recens contextus. A πλέκω.

Νεόπλουτος, ου, ὁ καὶ ἡ, recens ditatus.

Νεοπλυνής, έος, ὁ καὶ ἡ, recens lotus, *Poll.* Ex πλύνω.

Νεόπλυντος, idem quod νεόπλυτος, *Herod.*

Νεόπλυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem, *Herodot.*

Νεοποιέω, ῶ, novum facio, renovo; (2) juvenem reddo. (2) Αἰσχύλος ἱστορεῖ ὅτι καὶ τὰς Διονύσου τροφὰς ἀνεψήσασα ἀνεποίησεν, *Argum. Medeæ.*

Νεοποίητος, ου, ὁ καὶ ἡ, recens factus.

Νεοποίκιλος, ον, pulchre recens, novus et pulcher, ut νεοσίγαλος, cujus est interpretatio.

Νεοπολῖται, οἱ, qui publico suffragio jus civitatis adepti sunt, νεοπολίτης, ου, ὁ, novus civis, *Poll.*

Νεοπολῖτις, ιδος, ἡ, ut νεοπολῖτις πόλις, urbs novos habens cives. A præc.

Νεοπότιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, nuper irrigatus. A ποτίζω.

Νεόποτος, ὁ καὶ ἡ, qui recens bibit. Ex πίνω.

Νεοπρεπής, έος, ὁ καὶ ἡ, juvenes decens, juvenilis. Ex νέος et πρέπει.

Νεόπριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, recens serra sectus.

Νεόπτολις, εως, ἡ, urbs nova.

Νεοπτὸς, idem quod νεοσσὸς, *Phocyl.*

Νεοπυρίωτος, ον, recens fotus. A πυριάω.

Νεορραγής, έος, ὁ καὶ ἡ, recens ruptus. Νεορραγὴς φλὲψ, *Aret.* Ex ῥηγνύω.

Νεόρραντος, ου, ὁ καὶ ἡ, recens adspersus, recenter madens. Ex ῥαίνω.

Νεορρόφητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui recens sorbitionem sumpsit. Ex ῥοφέομαι.

Νεόρρυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui recens effluxit, recens fluens. Ex ῥύω.

Νέορτος, ου, ὁ καὶ ἡ, recens excitatus, seu exsuscitatus. Τί δ' ἐστὶν νέορτον αὖ; *Soph. Œd. Col.* 1507. Ex ὄρομαι.

ΝΕΌΣ, νέα, νέον, novus, novellus, recens; (2) juvenis, tiro, *Gl. V.*

Νεὸς, οῦ, ὁ, novalis, novale. A νέος.

Νεοσίγαλος, ου, ὁ, propter novitatem et excellentiam admirandus, pulchre recens, ut σιγαλόεντα *apud Hom.* mirando artificio facta, *Rob.*

Νεοσκαφής, ὲς, recens effossus, structus.

Νεόσμηκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, recens politus, purgatus. Ex νέος et σμήχω.

Νεοσπαδής, ὲς, recens destrictus. A σπάω.

Νεοσπάρακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, recens dilaniatus. Ex σπαράσσομαι.

Νεοσπὰς, άδος, ἡ, nuper evulsa. Ex σπάω.

Νεόσπορος, ου, ὁ καὶ ἡ, recens seminatus. A σπείρω.

Νεοσσεύω, et *Att.* νεοττεύω, f. εύσω, nidulor, nidifico. A νεοσσός. Unde

Νεοσσία, *Att.* νεοττία, ας, item νεοσσιὰ, vel νεοττιὰ, ᾶς, ἡ, nidus, pullorum cubile.

Νεόσσιον, seu νεοσσίον, *Att.* νεόττιον, ου, τὸ, pullulus; pullus tenellus. Dim. ab eod.

Νεοσσοκομέω, vel νεοττοκομέω, ῶ, pullos alo, curo. A

Νεοσσοκόμος, vel νεοττοκόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, pullos nutriens. Ex νεοσσὸς et κομέω.

Νεοσσοποιΐα, ας, ἡ, nidulatio; cunabula. Ex seq. et ποιέω.

ΝΕΟΣΣΟ'Σ, vel νεοττὸς, οῦ, ὁ, pullus, nidus, *Ph.*

Νεοσσοτροφεῖον, vel νεοττοτροφεῖον, ου, τὸ, locus ubi pulli aluntur, aviarium. A

Νεοσσοτροφέω, vel νεοττοτροφέω, ῶ, pullos alo; νεοσσοτροφεῖσθαι aliquis dicitur, i. e. a pueritia educari veluti pullus. A τρέφω.

Νεοσσοτροφία, ἡ, studium pullorum alendorum. A præc.

Νεόσσυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, recens incitatus, recens, *Hes.* ubi νεόσσυτα, νεωστὶ ὁρμῶντα, νεαρά. Ex νέος et σεύομαι.

Νεοσταθής, έος, ὁ καὶ ἡ, recens constitutus, recens institutus. Ex ἵστημι.

Νεοστεφής, έος, ὁ καὶ ἡ, recens coronatus, *Hes.* ubi gen. νεοστεφέος. Ex νέον et στέφω.

Νεοστράτευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui nuper militiæ nomen dedit, recens miles; νεοστράτευτοι, tirones, *Ph.* Ex νέος et στρατεύομαι.

Νεόστροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, nuper tortus, velut funis, ideoque recens. Ex στρέφω.

Νεοσύλλεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, recens collectus, *Ph.* νεοσύλλεκτοι, tirones. Ex συλλέγω.

Νεοσύλλογος, ον, idem, velut exercitus.

Νεοσύστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, nuper concretus, qui nuper coaluit. Ex συνίσταμαι.

Νεοσφαγής, έος, ὁ καὶ ἡ, recens jugulatus, nuper mactatus. Νεοσφαγὴς φόνος, *Soph. Aj.* 546. Ex ν. et σφάζω.

Νεόσφακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem et ex iisd.

Νεοσφὰξ, άγος, idem et ab iisd.

Νεότας, *Dor.* pro νεότης, *juventus.*

Νεοτελής, έος, ὁ καὶ ἡ, recens absolutus. Ex τέλος.

Νεοτερπής, έος, ὁ καὶ ἡ, novam oblectationem habens; (2) brevi tempore oblectans; (3) novus. Ex νέος et τέρπω.

Νεότευκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, recens fabricatus, recens factus, nuper paratus.

Νεοτευχής, έος, ὁ καὶ ἡ, idem. Ex τεύχω.

Νεότης, ητος, ἡ, juventus, adolescentia; (2) juvenes, juvenum multitudo. A νέος.

Νεοτήσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, juvenilis. A νεότης.

Νεότμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, nuper sectus, recens cæsus vel incisus. Ex τέμνω.

Νεοτόκος, ου, ἡ, quæ recens peperit, puerpera, *Ph.* Ex τίκτω.

Νεότομος, ου, ὁ καὶ ἡ, recens sectus. Νεοτόμοισι πλήγμασι, *Soph. Antig.* 1283. Ex τέμνω.

Νεοτρεφής, έος, ὁ καὶ ἡ, nuper nutritus; (2) recens natus. Ex τρέφω.

Νεοτριβής, έος, ὁ καὶ ἡ, recens tritus. Ex τρίβω.

Νεότροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod νεοτρεφής.

Νεότρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, recens vulneratus.

Νεοττεία, ας, ἡ, nidi constructio; (2) nidus, alveare apum:

Νεόττευσις, εως, ἡ, idem. A

Νεοττεύω, fut. εύσω, nidulor. A νεοττός. Unde

Νεοττία, ας, ἡ, sive νεοττιὰ, ᾶς, ἡ, nidus.

Νεόττιον, ου, τὸ, pullus. Ab eod. Unde

Νεοττὶς, ίδος, ἡ, pullastra, gallinula.

Νεοττοκομέω, idem quod νεοττοτροφέω.

Νεοττοποιῶ, nidulor, *Gl. V.* pullos gigno.

Νεοττὸς, οῦ, ὁ, pullus, et ovi vitellus.

Νεοττοτροφέω, ῶ, pullos alo. Ex νεοττὸς et τρέφω.

Νεουργέω, ῶ, fut. ήσω, novum facio, renovo; νεουργεῖσθαι, renovari. A

Νεουργὸς, et νεουργὴς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, nuper factus. Ex νέος et ἔργον.

Νεουργὸς, οῦ, ὁ, navium fabricator, *Poll.* Ex ναῦς et ἔργον.

Νεούτατος, ου, ὁ καὶ ἡ, recens vulneratus, modo ictus. Ex νέος et οὐτάω.

Νεοφανής, έος, ὁ καὶ ἡ, nuper ortus, qui modo apparuit. Ex φαίνομαι.

Νεόφθαρτος, ὁ, ἡ, idem quod

Νεόφθιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui modo interiit, modo mortuus; (2) recens corruptus, recens vitiatus. Ex φθίω.

Νεόφοιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, modo prodiens; (2) recens insaniens, *Rob.* Ex φοιτάω.

Νεόφονος, ου, ὁ καὶ ἡ, modo interfectus, *Rob.* Ex φένω, *occido.*

Νεόφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, demens, stultus, *Pan.*

Νεοφυής, έος, ὁ καὶ ἡ, recens germinans, ut νεοφυὲς δένδρον, *Poll.* Ex φύω.

Νεοφύρατος, ον, recens pistus, epith. panis. A φυράω.

Νεοφυτεῖον, ου, τὸ, novelletum, *Gl. V.* A

Νεόφυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, recens plantatus; novellus, novella, *Gl. V.* ut νεόφυτον δένδρον, *Poll.* et *Ph.* νεόφυτον, novellum. *Apud Scriptores Eccl.* νεόφυτος dicitur de eo qui recens ad fidem Christianam accessit. Ex φύω.

Νεοφώτιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, recens illuminatus, i. e. baptizatus. Ex φωτίζω.

Νεοχάρακτος, ὁ καὶ ἡ, recens sculptus, modo impressus. *Gl. V.* rudis. Ex χαράσσω.

Νεοχμέω, ῶ, res novas molior, innovo, *Suid.* sed usitatius νεοχμόω. A νεοχμός.

Νεοχμὴ, ἡ, res novæ:

Νεοχμία, ας, ἡ, *Ion.* νεοχμίη, ης, ἡ, rerum novarum molitio, novatio. Ab eod.

Νεοχμίζω, novo, res novas molior, *Hes.* A

Νεοχμὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, novus, recens. A νέος.

Νεοχμόω, ῶ, fut. ώσω, res novas molior, innovo; (2) immuto. A præc.

Νεοχμῶς, *adv.* recenter; (2) innovando.

Νεόχμωσις, εως, ἡ, molitio rerum novarum, innovatio; rei novæ designatio; (2) instauratio, refectio, ut virium. A νεοχμόω.

Νεόχνοος, ον, nuper pubescens, *Naz.* A χνόος.

Νεόχριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, recens illitus, modo obductus calce vel simili. Ἐν οἰκήματι νεοχρίστῳ τι καὶ ἔτι ὑγρῷ καίων ἄνθρακας, ἐκὼν ἀπεπνίγη, *App. Bell. Civ.* 1, 74. Ex χρίω.

Νεόω, ῶ, fut. ώσω, novo, innovo, renovo. A νέος.

ΝΕ΄ΠΟΔΕΣ, ων, οἱ, filii, progenies, posteri, nepotes.

Νέποδες, ων, οἱ, euntes, procedentes, ut pisces, *h. e.* sine pedibus. Τεοῖς νεπόδεσσιν ἑτοίμη, tuis nepotibus parata, *Apoll. Rhod.* 4, 1745. Ἑοὶ νέποδες, ejus posteri, *Theoc.* 17, 25, sic legend. pro Θεοὶ νέποδες. Ex νέω, *nato*, vel νε partic. priv. et πῦς.

Νέπους, οδος, nepos. Ὡς ὁ Κεῖος Ὑλλίχου νέπους, *Callim. Frag.* Vide νέποδες.

Νέρθε, vel νέρθεν, *adv.* subter, infra. Ab ἔνερθε.

Νερθέριος, α, ον, idem quod νερτέρος, *Ep.*

Νέρτατος, infimus, imus, *Hes.* νέρτατα, ἔσχατα, ultima. A νέρθε.

Νερτέριος, ία, ὁ, infernus, inferus. Ab ἔνερθε.

Νερτεροδρόμος, ου, ὁ ϰ ἡ, orci cursor seu nuncius.

Νερτερόμορφα, τὰ, inferorum formæ, *Man.*

Νέρτερος, έρα, ερον, inferior; νέρτεροι, inferi; mortui.

Νέρτος, ου, ὁ, avis quædam.

Νεστόριον, τὸ, ϰ νεστορὶς, ἡ, poculi genus *apud Athenæum*, 11. *Deipnosoph.*

Νεῦμα, ατος, τὸ, nutus. A νεύω, *nuto*.

Νεῦμαι, *veniam, redibo*, fut. a νέομαι.

Νεύμεθα, *redimus*, 1. pl. præs. ind. med. *Dor.* pro νεόμεθα, a νέομαι.

Νεύοιεν, 3. pl. præs. opt. act. verbi νεύω.

Νευρὰ, ᾶς, ἡ, nervus quo arcus intenditur; (2) fides instrumenti musici. A νεύω, *vibro*.

Νευρὰς, vel νευρὶς, ἡ, herbæ nomen, *ap. Plin.*

Νευρῆς, *nervi*, gen. sing. *Ion.* pro νευρᾶς.

Νευρία, ας, ἡ, funis e nervis tortus. Ab eod.

Νευρικὸς, ἡ, ὸν, nervorum vitio laborans.

Νεύρινος, ίνη, ινον, e nervis confectus, textus. Ab eod.

Νεύριον, ου, τὸ, fidicula, chordula. Dim. A νευρά.

Νευρὶς, ίδος, ἡ, nervus; (2) frutex quidam surculosus. Ab eod.

Νευρίτης, ου, ὁ, vel νευρῖτις, ιδος, ἡ, neurites, lapis. Ab eod.

Νευροβάτης, ου, ὁ, in nervis seu funibus ambulans; funambulus. Ex νεῦρον et βαίνω. Unde

Νευροβάτος, ου, ὁ, nervis se movens, *V. Lex.*

Νευροειδὴς, ὲς, nervo similis. Ex νεῦρον et εἶδος.

Νευρόκαυλος, ου, ὁ ϰ ἡ, nervosum caulem habens.

Νευροκοπέω, nervos incido, enervo, debilito; νενευροκοπημένος, p. pass. part. cui nervi sunt incisi. Ex νεῦρον et κόπτω.

Νευρολάλος, ου, ὁ ϰ ἡ, nervis resonans. Ex νεῦρον et λαλέω.

Νευρομήτρα, ἡ, nervorum matrix vel mater, *Ath.*

ΝΕΥ῀ΡΟΝ, ου, τὸ, nervus in corpore animalium; chorda in arcu; νεῦρα, nervi; vires; fides. Ὡς δ' εἶδεν νεῦρον, *Il.* 4, 151.

Νευρόνοσος, ον, nervis infirmus, *Man.*

Νευροπαχὺς, ῦα, ὺ, nervos crassos habens.

Νευρορραφέω, ῶ, nervis consuo.

Νευρορραφικὸς, ἡ, ὸν, ad saturam pertinens. A

Νευρορράφος, ου, ὁ ϰ ἡ, sutor. Ex νεῦρον et ῥάπτω, *suo*.

Νευροσπαδὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, nervo tractus. Νευροσπαδὴς ἄτρακτος, emissa nervo sagitta, *Soph. Phil.* 290. Ex νεῦρον et σπάω.

Νευροσπαστέω, ῶ, nervis seu fidiculis traho, attraho, protraho, ago; νευροσπαστέομαι, οῦμαι, nervis fidiculisque trahor.

Νευροσπάσται, οἱ, sigillarii, qui nervis parva animalium signa seu simulacra trahebant, ita ut sua sponte moveri viderentur.

Νευροσπαστικὸν, τὸ, vis animi nervos movens. A

Νευρόσπαστος, ου, ὁ ϰ ἡ, nervis tractus, qui nervorum artificialium tractu movetur. Ex νεῦρον et σπάω.

Νευροστάτης, ὁ, qui nervis intentis aliquid erigit, *Poll.*

Νευροτενὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, nervis intentus, nervis contentus. Ex νεῦρον et τείνω.

Νευρότρωτος, ου, ὁ ϰ ἡ, vulneratos seu saucios nervos habens, cui tendines sunt vulnerati.

Νευροχονδρώδης, εος, ὁ ϰ ἡ, ex nervis et cartilagine constans. Ex νεῦρον et χόνδρος.

Νευρόω, ῶ, f. ώσω, nervos adhibeo alicui, firmo, roboro; νενεύρωται, nervis intentum est, p. pass. Νενεύρωται μὲν ἥδε συμφορὰ δεινῶς, *Aristoph. Lys.* 1083. A νεῦρον.

Νευρώδης, εος, ὁ ϰ ἡ, nervosus. Ab eod.

Νευρώεις, ώεσσα, ῶεν, (rectius νευρόεις) nervosus; (2) validus, *Hes.* Ab eod.

Νεῦσε, *annuit*, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἔνευσε, a νεύω.

Νεῦσις, εως, ἡ, natatio; (2) navigatio. A νέω.

Νεῦσις, εως, ἡ, nutus; (2) inclinatio. A νεύω.

Νευστάζω, nuto; (2) nutu admoneo. Νευστάζων κόρυθι βριαρῇ, *Il.* 20, 162. A νεύω.

Νευστέον, *adv.* natandum, *Plato*. A νέω.

Νευστὴρ, ῆρος, ὁ, (al. νεύτηρ) natator. Ab eod.

Νευστικὸς, ἡ, ὸν, natatilis, *Gl. V.* Ab eod.

Νευστικὸς, ἡ, ὸν, deorsum tendens. A νεύω.

Νευστὸς, ἡ, ὸν, natatilis, natans. A νέω.

ΝΕΥ΄Ω, f. νεύσω, p. νένευκα, nuo, innuo, nutu significo; (2) nuto, vergo, propendeo, inclino. Ὅς πάντας ἐς πέδον κάρα νεῦσαι φόβῳ προὔτρεψεν, *Soph. Antig.* 275.

Νεφὰ, *nubes*, nom. pl. a νέφος, εος.

Νεφέλη, ης, ἡ, nubes; (2) nebula; (3) nubecula in urina; νεφέλαι, retia et laquei quibus aves capiuntur. (2) φονία νεφέλη, cruenta nubecula, *Poet.* sanguis. Εἰ γάρ σφι Κενταύρου φονία νεφέλα χρίει δολόποιος ἀνάγκα, si dolosus furor eum inunxit mortifero Centauri sanguine, *Soph. Trach.* 831. (Sed vide *Huschk. Analect. Crit.* 139) A νέφος.

Νεφεληγερὴς, ὲς, nubes cogens, epith. Zephyri, *Call.*

Νεφεληγερέταο, gen. sing. *Æol.* pro νεφεληγερέτου. A

Νεφεληγερέτης, ου, ὁ, nubes excitans, nubes cogens; Jovis epith. Gen. νεφεληγερέταο, voc. νεφεληγερέτα, pro nom. Ex νεφέλη et ἐγείρω, vel ἀγείρω.

Νεφεληδὸν, *adv.* nubis in modum. A νεφέλη.

Νεφέλῃσι, dat. pl. *Ion.* et cum ν pro νεφέλαις.

Νεφέλιον, ου, τὸ, parva nubes, nubecula; (2) nubecula in urina; (3) exulceratio in nigro oculi; (4) macula in unguibus. Dim.

Νεφελογενὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, nube genitus, nubigena. Epith. Centaurorum. Ex νεφέλη et γίνομαι.

Νεφελοειδὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, nubis speciem habens; nubilus. Ex νεφέλη et εἶδος.

Νεφελοκένταυροι, ων, οἱ, nephelocentauri; ficti *a Luciano in Hist. Ver.*

Νεφελοκοκκυγία, ας, ἡ, Nephelococcygia, urbs ficta avium *ap. Aristoph.* Ex νεφέλη et κόκκυξ.

Νεφελόω, nubibus obduco. Hinc

Νεφελωτὸς, ἡ, ὸν, nubeus, e nube factus.

Νεφελώδης, εος, ὁ ϰ ἡ, nubilus.

Νέφιον, ου, τὸ, nubecula, *Gl. V.* a νέφος.

Νεφοειδὴς, ὲς, caliginosus, obscurus. A

ΝΕ΄ΦΟΣ, εος, τὸ, nubes, nebula; (2) nubes seu contractio frontis; (3) ingens et conferta multitudo. νέφη, pl. nubes; (2) retia. Hinc

Νεφόω, ῶ, f. ώσω, nubes cogo, nubibus obscuro. Et pass. νεφούμενος, nubibus obductus; a. 1. part. neutr. νεφωθὲν, obnubilatum.

Νεφρίδιος, ία, ιον, ad renes pertinens. A νεφρός.

Νεφρίτης, ου, ὁ, idem et ab eod.

Νεφριτικὸς, οῦ, ὁ, nephriticus, qui renum dolore laborat. *Ph.* renosus. Ab eod.

Νεφρῖτις, ιδος, ἡ, sc. νόσος, morbus renum. *Gl. V.* renum valetudo. A νεφρίτης.

Νεφροειδὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, renibus similis, renum formam habens. Ex νεφρὸς et εἶδος.

Νεφρομήτρα, ας, ἡ, renum matrix seu mater.

ΝΕΦΡΟ΄Σ, οῦ, ὁ, ren; (2) vota et sensa animi in Sacris. Hinc

Νεφρώδης, εος, ὁ ϰ ἡ, reni similis.

Νίφω, *inus.* (pro νείφω) unde νένιφα, *Aristoph.*

Νεφώδης, εος, ὁ ϰ ἡ, nubibus obductus, nubilosus, nubilus. A νέφος.

Νέφωσις, εως, ἡ, nubium coactio; (2) nubila, seu nubes coactæ. A νεφόω.

ΝΕ΄Ω, eo, redeo; usitatum νέομαι, fut. νεῦμαι, redibo, inf. νεῖσθαι, redire.

ΝΕ΄Ω, nato, *Gl. V.* f. νεύσω· huic potest attribui, ut verbo πλέω, f. πλεύσω, a. 1. νεῦσαι, natare.

ΝΕ΄Ω, νεῖς, νεῖ, neo, filum duco seu torqueo, inf. νεῖν, nere, f. νήσω.

ΝΕ΄Ω, glomero, acervo, cumulo. Ab hujus f. νήσω, a. 1. ἔνησα, 3. pl. ἔνησαν, cumularunt, inf. νῆσαι, cumulare, perf. pass. νενημένος, cumulatus. Νῆσαι πυρὰν τὰς σὰς φίλας ὑφάψω, *Aristoph. Lys.* 375.

Νεωκορέω, ῶ, f. ήσω, templi verrendi et expurgandi curam habeo, sum æditIuus, *Gl. V.* æedituor. A νεωκόρος.

Νεωκορία, ας, ἡ, munus æditui. A

Νεωκόρος, ου, ὁ, cui templi verrendi et expurgandi cura demandata est, æditIuus, æditivus, *Gl. V.* (2) curator, præses sacrorum. Ex νεὼς pro ναὸς et κορέω.

Νεωλκέω, ῶ, f. ήσω, navem traho, attraho, subduco, p. pass. νενεωλκημένον πλοῖον, navis subducta. Καὶ ἐνταῦθα καταλαβόντες τὰς ναῦς νενεωλκημένας, navibus in navale subductis, *Arr. Hist. Alex.* 2, 13. Ex gen. *Att.* νεὼς et ἕλκω.

Νεωλκία, ας, ἡ, navis tractio, navis subductio.

Νεώλκιον, ου, τὸ, navale, locus in quem naves subducuntur. A

Νεωλκὸς, οῦ, ὁ, qui naves in stationem seu portum subducit, vel attrahit; (2) qui e portu navem extrahit, et phalangis imponit. Ex gen. νεὼς, *navis*, et ἕλκω.

Νέωμα, ατος, τὸ, novale, ager renovatus. A νεόω.

Νεώμεθα, 1. pl. præs. conj. med. verbi νέομαι.

Νεωμένη, *iterata, novata*, part. præs. pass. f. g. *contr.* pro νεαομένη, a νεάω.

Νεὼν, ῶνος, ὁ, navale, statio navium. A νεὼς pro ναῦς.

Νεώνητος, ου, ὁ ϰ ἡ, nuper emptus, (servus) novitius, *Ph.* Ex νέος et ὠνητός.

Νεωποιέω, ῶ, f. ήσω, templum ædifico, seu ædificationi templi præsum. A νεώς.

Νεωποιὸς, οῦ, ὁ ϰ ἡ, qui naves fabricatur. Ex ναῦς, gen. *Att.* νεὼς, et ποιέω.

Νεωρέω, ῶ, naves custodio. Ex ὡρέω.

Νεωρὴς, ὲς, ὁ ϰ ἡ, recens, novus, subitus. Νεωρῆ βόστρυχον τετμημένον, recens desectas comas, *Soph. El.* 901. Ὁρῶ τιν' ὑμᾶς ὀμμάτων εἰληφότας φόβον νεωρῆ τῆς ἐμῆς ἐπεισόδου, *Œd. Col.* 729. Ex νέος et ὥρα, vel ex νέον et αἰωρέω.

Νεώριον, ου, τὸ, locus in quo naves custodiuntur; navale; pl. νεώρια, navalia, *Ph.* Ὡς δ' ἤλθομεν τῶν περίβολον νεωρίων, *Eurip. Hel.* 1546. A νεωρός.

Νεωρὶς, ίδος, idem.

Νεωριοφύλαξ, ακος, ὁ. Vid. seq.

Νεωρὸς, οῦ, ὁ, *Hes.* νεωριοφύλαξ, cui navale custodiendum committitur. Vid. νεωρέω.

Νεωρυχὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, recens fossus. Ex νέος et ὀρύσσω.

Νεὼς, ῶ, ὁ, fanum, *Gl. V.* Att. pro ναός.

Νέωσις, εως, ἡ, novatio, innovatio. A νεόω.

Νεώσοικος, ου, ὁ, navale, statio navium; νεώσοικοι, pl. navalia, usitatius.

Νεωστὶ, *adv.* novissime, nuper, recens, *Ph.* A νέος.

Νέωτα, cum εἰς, vel ἐς, præmisso, ut ἐς νέωτα, in annum novum, sive venturum, sive sequentem. A νεόω.

Νεωτερίζω, fut. ίσω, res novas molior; turbo; (2) immuto; (3) sequor seu imitor juniorum mores, item novam rationem ineo. Νεωτερίσαι τὴν πολιτείαν, *Thuc.* τὰ περὶ τοὺς ἀνθρώπους, *Luc.* A νεώτερος. Unde

Νεωτερικὸς, ἡ, ὸν, juvenilis; (2) stultus.

Νεωτερισμὸς, οῦ, ὁ, rerum novarum studium; (2) seditio, rebellio; (3) insolentia, insolens rerum mutatio. A νεωτερίζω.

Νεωτεριστὴς, οῦ, ὁ, rerum novarum studiosus, factiosus, *Ph.* Ab eod.

Νεωτεροποιέω, ῶ, innovo, res novas molior.

Νεωτεροποιΐα, ας, ἡ, studium rerum novarum. A

Νεωτεροποιὸς, οῦ, ὁ ϰ ἡ, qui res novas molitur, rerum novarum studiosus, turbulentus, seditiosus. Ex νεώτερος et ποιέω.

Νεώτερος, α, ον, junior; (2) τὸ νεώτερον, juventus; (3) νεωτερόν τι, insolens, inusitatum, durius, gravius; (4) μηδὲν νεώτερον, nihil magis vehementius. A νέος. Hinc

Νεωτέρως, *adv.* nova ratione, nove.

Νεωτὶς,

Νεωτὶς, ῦ, ὁ, tempus renovandi agros. A νεόω. Unde
Νέωτος, ȣ, ὁ, novatio seu renovatio agrorum.
Νεωφύλαξ, ακος, ὁ, custos templi; æditus, *Gl. V.* Ex νεὼς et φύλαξ.
Νεωχμὸς, pro νεοχμὸς, *Hes.*
ΝΗ', *particula affirmantis et jurantis*; νὴ Δία, per Jovem, profecto, *Gl. V.* νὴ Δία, etiam; in comp. priv. (interdum etiam intendit et auget, ut νήχυτος, &c. *Ern.*)
Νῆα, acc. sing. *Poet.* pro ναῦν.
ΝΗΓΑ'ΤΕΟΣ, ȣ, ὁ ϗ ἡ, novus, nuper factus.
Νήγρετος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui excitari nequit. Ex νὴ et ἐγείρω, *excito.*
Νηδύϊα, ων, τὰ, viscera, intestina, interanea, dat. νηδυΐοισιν, *Hom.* visceribus. A νηδύς.
Νήδυμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, dulcis, suavis; quasi ἥδυμος ab ἡδύς.
Νηδυόφιν, ex utero. A
ΝΗΔΥ'Σ, ύος, ὁ, venter, alvus, uterus.
Νήεσσ', pro νήεσσι, *navibus*, dat. pl. *Ion.* et *Poet.* pro ναυσί.
Νηέω, ῶ, fut. ήσω, glomero, acervo, cumulo. A νέω.
Νηήσασα, aor. 1. part. act. f. g. verbi νηέω.
Νήησις, εως, ἡ, coacervatio. A νηέω.
Νήθω, fut. νήσω, neo, filum duco; perf. pass. part. νενησμένος, netus, *Gl. V.*
Νηΐ, dat. sing. *Ion.* pro νηΐ, a ναῦς.
Νηϊάδες, ων, αἱ, Naiades, Nymphæ fontium et fluentorum. A νάω, *fluo.*
Νήϊος, ΐα, ϊον, vel νήϊος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, navalis; (2) navale lignum. Ὅς ῥά τε τέχνῃ νήϊον ἐκτάμνῃσιν, *Il.* 3, 61. A ναῦς, pro ναῦς, *navis.*
ΝΗ'ΙΣ, ΐδος, ὁ ϗ ἡ, inscius, imperitus, indoctus; (2) timidus, infirmus.
Νηΐτης, ȣ, ὁ, navalis, nauticus. A ναῦς.
Νηϊτικὸς, ἡ, ὸν, nauticus, *V. L.*
Νηϊτὸς, ἡ, ὸν, navalis *V. L.*
Νηκερδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, non lucrosus, inutilis; (2) insipiens. Ex νὴ et κέρδος.
Νήκερος, ȣ, ὁ, cornua non habens. Ex νὴ et κέρας.
Νήκερως, ωτος, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.
Νήκεστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, insanabilis. Ex νὴ et ἀκέομαι.
Νηκουστέω, ῶ, fut. ήσω, non audio, non obtempero, negligo, contemno. Νηκούστησε θεᾶς, *Il.* 20, 14. Ex νὴ et ἀκούω.
Νηκτὴς, ȣ̃, ὁ, natator. A νήχομαι, *nato.*
Νηκτικὸς, ἡ, ὸν, natalis, qui natare potest. A
Νηκτὸς, ἡ, ὸν, natans, natatilis. A νήχομαι. Unde
Νηκτρὶς, ίδος, ἡ, natatrix, ut νηκτρίδες ἐλαῖαι, natantes oleæ, *Poll.*
Νηλεγέως, immisericorditer, *Hes.* A νηλεγὴς, inhumanus, *Hes.* potius *non curans, negligens.* Ex νὴ et ἀλέγω.
Νηλεὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, neut. νηλεὲς, immisericors, crudelis, inhumanus. (1) τάμε νηλέϊ χαλκῷ, *Il.* 3, 292. (2) νηλέα θυμὸν ἔχοντας, *Il.* 19, 229. Ex νὴ et ἔλεος.
Νηλειὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.
Νηλεῶς, *adv.* crudeliter, inhumane.
Νηλεόθυμος, ον, immiti animo, *Ap.*
Νηλεόποινος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, crudeli supplicio puniens. Ex νηλεὴς et ποινή.
Νήλευστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, invisibilis. A λεύσσω.
Νηλιῶς, *adv.* crudeliter, inhumaniter.
Νηλὴς, idem quod νηλὴς, *Hes. Suid.*
Νηλητὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, inculpatus, *Schol. Homeri* pro νηλιτής.
Νηλίπεζος, ον, discalceatus, *Hes.*
Νήλιπος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, discalceatus, *Hes.* ubi pl. νήλιποι. Ex νὴ et ἦλιψ, *calceus.*
Νηλίτυς, οδος, ὁ ϗ ἡ, idem, *apud Suid.*
Νηλιτὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, peccati expers, insons, inculpatus. Ex νὴ et ἀλιτέω, *pecco.*
Νηλιφὴς, idem ac ἀνηλιφὴς, *Steph.*
Νήλωπος, ον, veste carens, *Steph.*
Νῆμα, ατος, τὸ, filum, stamen. *Gl. V.* netum. A νέω.
Νηματώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, aptus duci ut filum, ad nendum aptus. A præc.
Νημέρτεια, ἡ, veritas:
Νημερτέως, *adv.* vere. A
Νημερτὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, verus, in quo dicendo non peccatur, seu erratur. Ex ἁμαρτάνω.
Νηνεμέω, nullis ventis agitor seu vexor, tranquillo cælo fruor. Τάχα δὲ τῶν πεδίων νηνεμούντων τότε, *Strab.* 4.
Νηνεμία, ας, ἡ, ventis vacua tempestas, tranquillitas aëris. A νήνεμος, *Il.* 5, 523.
Νηνεμίην, acc. sing. *Ion.* pro νηνεμίαν.
Νήνεμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, venti vacuus, serenus; *Gl. V.* tranquillus. Νήνεμος γὰρ ὁ τόπος, ϗ ἀλεεινὸς, ὁ ἔχων ὕδατα γλυκέα, *Aristot. Hist. An.* 6, 15. Ex νὴ et ἄνεμος.
Νηνέω, ῶ, fut. ήσω, acervo, accumulo. A νέω.
Νήξει, dat. sing. *contr.* pro νήξεϊ, a νῆξις.
Νηξίπους, οδος, ὁ ϗ ἡ, natans; νηξίποδες vocantur pisces, qui et νέποδες. Ex νήχομαι et πȣ̃ς.
Νῆξις, εως, ἡ, natatio, natatus. A νήχομαι.
Νήξομαι, fut. 1. ind. med. verbi νήχομαι.
Νηοβάτης, ȣ, ὁ, navem conscendens, nauta. Ex νηῦς, pro ναῦς, et βαίνω.
Νηοῖσι, dat. pl. *Ion.* et *Poet.* pro ναοῖς.
Νηοκόρος, ȣ, ὁ, templi purgator, æditus. Ex νηὸς, pro ναὸς, et κορέω, *verro.*
Νηοπόλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, in templo versans, æditus, sacerdos. Ex νηὸς et πολέω.
Νηὸς, ȣ̃, ὁ, templum, fanum, *Ion.* pro ναός.
Νηὸς, gen. sing. *Ion.* pro ναὸς, a νηῦς.
Νηοσσόος, *Poet.* νεοσσόος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, navium servator. Ex νηῦς et σόος.
Νηȣ̃χος, ȣ, ὁ, navis custos. Ab ἔχω.
Νηπαθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, miserias abolens, dolore carens. Ex νὴ et πάθος, *dolor.*
Νήπαυστος, indesinens, non cessans, perpetuus. Νήπαυστον, *adv.* incessanter. Μόνη δὲ πύργων δυστυχεῖς κατασκαφὰς νήπαυστον αἰάζουσα, *Lyc.* 271
Νηπεδανὸς, imbecillis Ἀλκῆς τε κρατερῆς ὑπὸ νηπεδανοῖσι μέλεσσιν, *Oppian. Cyneget.* 3, 409.
Νήπειος, εία, ειον, infantilis. A νήπιος.
Νηπεκτὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, impexus, *Hes.*
Νηπενθέως, *adv.* citra luctum. A
Νηπενθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, neutr. νηπενθὲς, luctu et mœrore carens; serenus, lætus; quo luctus tollitur, tristitia liberans. Ex νὴ et πένθος.
Νηπιάα, ας, ἡ, stultitia; acc. pl. νηπιάας, *Il.* 22, 502. A νήπιος.
Νηπιάζω, fut. άσω, pueriliter vel stulte ago. *Gl. V.* νηπιάζειν, puerascere. Ab eod.
Νηπιαία, ας, ἡ, pueritia, *Gl. V.* A νήπιος.
Νηπιαχεύειν, pueriliter ludere, stulte agere, lascivire, *ap. Hom.* part. νηπιαχεύων.
Νηπίαχος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, infans; puerilis, *Gl. V.* A νήπιος. Hinc
Νηπιαχῶδες, infantile, *Gl. Vet.*
Νηπιάχω, idem quod νηπιάζω.
Νηπιέη, ης, ἡ, infantia; (2) stultitia; imprudentia; νηπιέῃσι, dat. pl. A νήπιος.
Νηπιέος, έα, εον, infantilis, puerilis. Ab eod.
Νηπιεύομαι, *Sch. Hom.* idem quod νηπιαχεύω.
Νηπιοκτόνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, infanticida. Ex κτείνω.
Νήπιον, ȣ, τὸ, infans; ἐκ νηπίου, ab infantia.
Νηπιοπρεπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, infantes decens. Ex νήπιος et πρέπει.
ΝΗ'ΠΙΟΣ, α, ον, infans, parvulus; (2) stultus, imprudens, amens. Hinc
Νηπιότης, ητος, ἡ, infantia; (2) stultitia.
Νηπιοφανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, infans. Ex φαίνομαι.
Νηπιοφροσύνη, ης, ἡ, stultitia, qualis est infantum aut puerorum. A
Νηπιόφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, puerili mente præditus, stultus. Ex νήπιος et φρήν.
Νηπιώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, infantilis, puerilis.
Νήπλεκτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, incomptus, inornatus, *R.* Ex νὴ et πλεκτὸς, *nexus.*
Νήποινα, *adv.* impune. A νήποινος.
Νηποινεὶ, *adv.* idem:
Νηποινῆ, *adv.* idem:
Νηποινὶ, *adv.* idem:
Νήποινον, *adv.* idem et ab eod.
Νήποινος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, impunis. Ex νὴ et ποινή.
Νήπτης, ȣ, ὁ, sobrius. A νήφω. Hinc
Νηπτικὸς, ἡ, ὸν, qui sobrius esse solet.
Νηπυτιεύομαι, infantum more balbutio; (2) stolide ago. A
Νηπύτιος, ία, ιον, infans; (2) stultus, stolidus. A νήπιος.
Νηρεΐδες, ων, αἱ, Nereides, filiæ Nerei, Nymphæ marinæ, pl. a Νηρεΐς.
Νηρεΐς, ΐδος, ἡ, Salacia, *Ph.* A Νηρεύς.
Νήρειος, Nereius; (2) marinus, ut Νήρεια τέκνα, pisces. Ab eod.
Νηρεὺς, έως et ῆος, ὁ, Nereus, deus marinus.
Νηρηΐδες et Νηρῇδες, Nereides. A Νηρεύς.
Νήριθμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, innumerus, innumerabilis.
ΝΗ'ΡΙΟΝ, ȣ, τὸ, nerium, frutex.
ΝΗ'ΡΙΣ, ιος, ἡ, neris, nardus montana.
Νήριστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, de quo non contenditur; (2) innumerus, immensus, multus. Ex νὴ et ἔρις.
Νηρίτης, ȣ, ὁ, nerites, concha marina. A νέω.
Νήριτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem quod νήριστος.
ΝΗΡΟ'Σ, ρὰ, ρὸν, cavus et humidus.
Νῆσαι, aor. 1. inf. act. verbi νήθω, seu νέω.
Νησαίη λίθος, quibusdam Sarda gemma, aliis smaragdus, *Hes.*
Νησαῖος, η, ον, insularis. Τὸν ἀπὸ νησαίων τ' ὀρέων Λαέρτα τόκον, *Eurip. Iphig. in Aul.* 203. Τίς μ' Ἀργείων, ἢ Φθιωτᾶν, ἢ νησαίαν ἄξει χώραν; *Id. Troad.* 187.
Νησιάζω, insulam refero. A νῆσος.
Νησιάρχης, ȣ, ὁ, insulæ præfectus.
Νησίαρχος, ȣ, ὁ, idem, et ex νῆσος et ἀρχή.
Νησίδιον, ȣ, τὸ, parva insula. A νῆσος.
Νησίζω, fut. ίσω, idem quod νησιάζω. Ἐν ᾧ συνέβαινε περί τι χωρίον νησίζον περισχίζεσθαι τὸν ποταμὸν, *Polyb.* 3, 42.
Νησίον, ȣ, τὸ, parva insula; (2) insula.
Νῆσις, εως, ἡ, ipsa actio nendi, seu filum deducendi; (2) glomeratio, accumulatio. A νέω.
Νησὶς, ίδος, ἡ, insula parva. Dim. a νῆσος.
Νησιώτης, ȣ, ὁ, insulanus, *Ph.* Ab eod.
Νησιωτικὸς, ἡ, ὸν, insularis, *Gl. Vet.*
Νησιῶτις, ιδος, ἡ, insulana. A νησιώτης.
Νησοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, insulæ formam habens. Ex νῆσος et εἶδος.
Νησομαχία, ας, ἡ, insularis pugna, *Suic.* Ex νῆσος et μάχομαι.
ΝΗ'ΣΟΣ, ȣ, ἡ, insula; (2) vestis, quam undique purpura ambit. Vide *Ern.*
Νησοφύλαξ, ακος, ὁ, custos, præfectus insulæ. Οἱ δὲ νησοφύλακες κλήρῳ διῃρημένοι τοὺς τόπους, *Diodor. Sic.* 3, 39.
ΝΗ'ΣΣΑ, ης, ἡ, anas. Hinc
Νησσαῖος, αία, αῖον, qui anatis est:
Νησσάριον, ȣ, τὸ, anaticula. Dim.
Νηστεία, ας, ἡ, jejunium. A νηστεύω. Unde
Νήστειρα, ας, ἡ, jejuna; (2) a jejuno sumpta.
Νήστειος, α, ον, jejunus, *Apollin.*
Νηστεῖς, *jejunos*, acc. pl. *contr.* pro νήστεας.
Νηστεὺς, έος, jejunus. A νῆστις.
Νηστευτὴς, ȣ̃, ὁ, jejunator. Ab eod.
Νηστεύω, f. εύσω, jejunus maneo, cibo abstineo, jejuno. Νηστεύω δὶς τȣ̃ σαββάτȣ, *Luc.* 18, 12. A νῆστις.
Νηστικὸς, ἡ, ὸν, ad eos pertinens qui nent; (2) nendi peritus. A νέω.
Νήστιμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, ad jejunium pertinens. A
ΝΗ'ΣΤΙΣ, εως, ὁ ϗ ἡ, jejunus, qui cibum non cepit; (2) piscis quidam; (3) intestinum jejunum. Νήστιας ὄτρυνε προτὶ Ἴλιον υἷας Ἀχαιῶν, *Il.* 19, 156.
Νήτη, ης, ἡ, ultima seu ima chorda. Pro νεάτη, a νέος.
Νῆτος, ultimus, *Hes.* ex νέατος. A νέος.
Νητὸς, ἡ, ὸν, e colu ductus, instar fili tortus; (2) accumulatus, acervatus. A νέω.
Νητρεκὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, verus, certus. Ex νὴ et ἀτρεκὴς, *verus*, (vel a τρέω, *Ern.*)
Νητρεκῶς, *adv.* vere, certe. A præc.
Νῆτρον, ȣ, τὸ, fusus. A νέω.
Νῆττα, ης, ἡ, anas; pro νῆσσα.
Νηττάριον, ȣ, τὸ, anaticula, a νῆττα.
Νήττιον, ȣ, τὸ, anaticula. Dim. a νῆττα.
Νηττοφόνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, anates occidens.
Νηττοφύλαξ, ακος, ὁ, anatarius, *Gl. Vet.*
Νῆυν, acc. sing. *Ion.* pro ναῦν.
Νηῦς, νηὸς, ἡ, idem quod ναῦς.
Νήϋτμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, halitus et spiritus expers. Ex νὴ et ἀϋτμή.

Νηφαίνω, sobrius sum, *Eust.* qui tamen usitatum esse negat. A νήφω.

Νηφάλεος, sobrius, *Gl. V.* ubi et νηφάλαιος, sobrius. A νήφω. Hinc

Νηφαλεότης, ητος, ἡ, sobrietas. *Gl. V.*

Νηφαλιεύω, f. εύσω, sobria sacra celebro, *Poll.*

Νηφαλίζω, sobria sacra celebro, vel sobriis sacris expio. A

Νηφάλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, sobrius; (2) vigilans, prudens, attentus; (3) ἱερὰ νηφάλια, sacra, a quibus vinum abest, ubi mero lacte aut melle fit. Hinc

Νηφαλιότης, ητος, ἡ, sobrietas.

Νηφαλισμὸς, οῦ, ὁ, vigor et acies, et diligentia mentis ex sobrietate. A νηφαλίζω.

Νηφαλίως, *adv.* sobrie. A νηφάλιος.

Νηφαντικὸς, ἡ, ὸν, sobrius; (2) non inebrians, sobrium servans. A νηφαίνω.

Νηφαντὸς, idem quod νηφάλιος, *Eust.*

[illegible] A νήφω.

ΝΗ'ΦΩ, f. ψω, sobrius sum; (2) vigilans et cautus sum, vigilo; partic. νήφων, sobrius, vigilans, *Gl. V.* (3) liberor a malo, cum ἐκ, ut ἀνανήφω. Ὅτι νήφοντες οὐχ ὑγιαίνομεν, *Aristoph. Lys.* 1232

Νηχεῖον, ου, τὸ, locus ubi natatur. *Gl. V.* ubi τὰ νηχεῖα, natabula. A νήχομαι, *nato.*

Νήχετο, *natabat*, 3. sing. imperf. ind. med. *Ion.* pro ἐνήχετο, a νήχομαι.

Νῆχον, 3. plur. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔνηχον.

Νηχοτάλαντοι, loca et urbes juxta mare, *Plutarch. de Glor. Atheniens.* (sed dubia est lectio.)

Νήχυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, multifluus, late fluens, valde diffusus.

Νήχω, f. ξω, usitatius νήχομαι, nato, no. Νῆχεν ἐπ' ἄκρον ὕδωρ, *Hesiod. Scut.* 317. Νηχόμενος τόδε λαῖτμα διέτμαγον, *Odyss.* 7, 276. A νέω.

Νήψατε, 2. pl. aor. 1. imperat. verbi νήφω.

Νῆψις, εως, ἡ, sobrietas, vigilantia. A νήφω.

Νήω, idem quod νέω, cumulo, *Plut.*

Νία, τὰ, funes, *Suid.*

ΝΙ'ΓΛΑΡΟΙ, οἱ, genus modulaminis musici.

Νίζω, et νίζομαι, lavo, abluo. Ἀπ' αὐτοῦ δ' αἷμα κελαινὸν νίζ' ὕδατι λιαρῷ, *Il.* 11, 829. Χρόα νίζετο, *Odyss.* 6, 224. A νίπτω.

Νικᾷ, *vincit*, 3. sing. præs. ind. act. pro νικάει, a νικάω.

Νίκα, *vince*, 2. sing. præs. imperat. act. pro νίκαε.

Νικαῖος, ου, ὁ, victoriæ largitor. Epith. Jovis. A νίκη.

Νικαξῶ, f. 1. ind. act. *Dor.* pro νικήσω.

Νικᾶσαι, aor. 1. inf. act. *Dor.* pro νικῆσαι.

Νικάσειν, f. 1. inf. act. *Dor.* pro νικήσειν.

Νικατὴρ, ῆρος, ὁ, *Dor.* pro Νικητήρ.

Νικάτω, 3. sing. præs. imperat. act. pro νικαέτω.

Νικάτωρ, pl. νικάτορες, *Dor.* pro νικήτωρ. A

ΝΙΚΑ'Ω, ῶ, f. ήσω, vinco, supero, victor sum; (2) antecello, superior sum, præsto; νικῶμαι, vincor, cedo; νικηθεὶς, a. 1. part. victus; νενικημένος, perf. victus. Νικᾷ γὰρ ἡ ἀρετή με τῆς ἔχθρας πολὺ, *Soph. Aj.* 1374. Νικᾷν πράττων καὶ βουλεύων, *Aristoph Nub.* 418. Φίλων γὰρ οἱ τοιοίδε νικῶνται λόγοις, flectuntur verbis, *Soph. Aj.* 330.

Νίκη, ης, ἡ, victoria. A præc.

Νικῇ, 3. sing. præs. ind. act. *Dor.* pro νικᾷ, ex νικάω.

Νικηθέντες, nom. pl. aor. 1. part. pass.

Νίκημα, ατος, τὸ, idem.

Νίκημι, supero, vinco, *apud Theoc.* Νενίκηνται δ' ὑπὸ κερδέων, *Id.* 16, 15.

Νικήσαις, aor. 1. part. act. *Æol.* pro νικήσας.

Νικησέμεν, f. 1. inf. act. *Ion.* pro νικήσειν.

Νικητέος, α, ον, vincendus, *Ph.* A νικάω. Unde

Νικητὴρ, ῆρος, ὁ, victor.

Νικητήριον, ου, τὸ, præmium victoriæ, palma.

Νικητήριος, ία, ιον, ad victoriam pertinens.

Νικητης, οῦ, ὁ, victor. A νικάω.

Νικητικὸς, ἡ, ὸν, vincendi peritus; (2) cui sæpe contingit vincere, victoriosus; (3) qui magni momenti ad victoriam est. Ab eod.

Νικήτρια, ας, ἡ, victrix, *Gl. V.* A νικητής.

Νικηφορέω, ῶ, victoriam reporto, vinco; ἡ δάκρυα νικηφορεῖ, *Eur. Bac.* 1147. A

Νικηφορία, ας, ἡ, victoriæ adeptio. A

Νικηφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui victoriam reportat ab adversario, victor. *Gl. V.* victoriosus, item victoriatus. Ex νίκη et φέρω.

Νικόβουλος, qui in senatu vicit. Vox a comico ficta. Τί δ' ἄλλο γ', εἰ μὴ νικόβουλος ἐγενόμην; *Aristoph. Equit.* 615.

Νικοποιὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, qui victoriam conciliat, ad vincendum valet. Ex νίκη et ποιέω.

Νῖκος, εος, τὸ, victoria, *Eust.* (2) finis, *LXX.*

Νικῶ, 2. sing. præs. imperat. pass. *contr.* pro νικάου.

Νικῷεν, 3. plur. præs. opt. act. *Att.* pro νικάοιεν.

Νίμμα, ατος, τὸ, aqua qua manus ablutæ sunt. A νίπτω.

ΝΙ'Ν. *pron.* apud Poëtas significat αὐτὸν, αὐτὴν, αὐτὸ, ipsum, ipsam, ipsum.

Νιπτὴρ, ῆρος, ὁ, malluvium, pelluvium, vas manibus pedibusve lavandis. A νίπτω.

Νιπτρὶς, ίδος, ἡ, idem, aut aqua lavandi causa data, *ap. Athen.*

Νίπτρον, ου, τὸ, aqua lavandis manibus aut pedibus. A

ΝΙ'ΠΤΩ, f. ψω, lavo, abluo; νίψασθαι, a. 1. inf. med. manus lavare; part. νιψάμενος, qui se lavit, lotus; perf. pass. νενιμμένος, lotus, ablutus. Βᾶς ἤλθομεν νίψοντες ἐνάλια δρόσῳ, *Eur. Iph. in Tau.* 256. Νίψατο δ' αὐτὸς χεῖρας. *Il.* 16, 230.

ΝΙ'ΣΣΟΜΑΙ, eo; (2) redeo.

Νίσσοντο, 3. pl. imperf. ind. med. *Ion.* pro ἐνίσσοντο, a νίσσομαι.

ΝΙΤΑ'ΡΙΟΝ, ου, τὸ, juvencula, puellula. Afferunt ex *Aristoph. Plut.* 1011. sed ibi legendum νηττάριον, anaticula.

Νιτρία, ας, ἡ, nitrifodina. A νίτρον.

Νιτρῖτις, ιδος, ἡ, nitrosa. Ab eod.

ΝΙ'ΤΡΟΝ, ου, τὸ, nitrum. A νίζω. *E. M.*

Νιτροποιὸς, ὸν, nitrosum reddens, nitrosus.

Νιτρόω, ῶ, fut. ώσω, nitro abluo. A νίτρον.

Νιτρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, nitrosus; (2) nitri saporem habens. Ab eod.

Νίφα, acc. sing. *per Apocopen*, pro νιφάδα, *Hesiod.* a νιφάς.

Νιφάδεσσι, dat. plur. *Poet.* et cum ν pro νιφάσι.

Νίφαργος, ον, nive candens, nive oppletus, *Hes.* Ex νιφὰς et ἀργὸς, *albus.*

Νιφάργης, ες, idem.

Νιφὰς, άδος, ἡ, nix confertim cadens, nimbus. (*Metaph.* multitudo.) A νίφω.

Νιφετοβολητὴς, ὲς, nivosus, nivibus tectus, *Ep.*

Νιφετὸς, οῦ, ὁ, idem. Hinc

Νιφετώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, nivosus, nivalis.

Νιφοβλὴς, ῆτος, ὁ καὶ ἡ, nivibus obrutus. Qu. ex νίφος, quod sit *nix*, vel νὶψ, νιφὸς, et βάλλω.

Νιφόβλητος, ον, idem et ex iisdem.

Νιφόβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem et ex iisdem.

Νιφόεις, όεσσα, όεν, nivosus; nivalis, *Gl. V.* Quasi a νίφος, vel νίψ.

Νιφόκτυπος, ου, ὁ καὶ ἡ, nivis casu resonans, nive obrutus. Qu. ex νίφος et κτυπέω.

Νιφοστιβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, densa nive tectus, nivosus. Qu. ex νίφος et στείβω.

Νιφοψυχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, nivatus, *Gl. V.* Qu. ex νίφος et ψύχος.

ΝΙ'ΦΩ, ningo; νίφομαι, nive conspergor, τῇ ὑστεραίᾳ οἱ δὲ νιφόμενοι ἀπῆλθον, *Xen.*

Νίψαι, aor. 1. inf. act. A νίπτω.

Νιψάμενον, acc. sing. aor. 1. part. med.

Νιψάτωσαν, 3. pl. aor. 1. imperat. act.

Νοῇ, *sapiat*, 3. sing. præs. conj. act. v. νοέω.

Νόει, *cogita*, 2. sing. præs. imperat. act. pro νόεε.

Νοεὶς, *cogitans*, præs. part. act. verbi νόημι, pro νοέων.

Νοέοντι, 3. pl. præs. ind. act. *Dor.* pro νοοῦσι.

Νοερηφόρος, ον, intellectualis.

Νοερὸς, ρὰ, ρὸν, intelligendi vi præditus; seu ejusmodi, ut intelligentia percipi queat. A νόος. Hinc

Νοερότης, ητος, ἡ, cum quid intelligi tantum et mente concipi potest, ut non sub sensus cadat.

Νοερῶς, *adv.* intellectualiter, intelligenter.

Νοεῦντας, *cogitantes*, acc. pl. part. præs. act. *Dor.* pro νοοῦντας.

Νοέω, intelligo, mente agito, cogito; (2) in animum induco; (3) in animo habeo, volo; (4) animadverto, intelligo; (5) scio, novi; (6) prudens sum, sapio; (7) video, cerno. Νόει ἃ λέγω, 2 *Tim.* 2, 7. Νοήσωσι τῇ καρδίᾳ, *Joan.* 12, 40. Οὐδὲν κακὸν νοοῦντα, *Xen.* Ab eod.

Νοηθὲν, a. 1. part. pass. neut. gen. verbi νοέω.

Νόημα, ατος, τὸ, intellectus, sensus. *Gl. V.* clausula. *Philox.* cogitatum, cogitatio; *proprie* intellectualis conceptio; (2) consilium; (3) inventum, commentum, machinatio, mens, ingenium; (4) *in Rhetor.* sententia accommodata ad personam aut causam certam. A νοέω. Unde

Νοήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, mentis compos, intelligens, prudens, solers, acutus.

Νοήσαις, aor. 1. part. act. *Æol.* pro νοήσας.

Νόησεν, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* et cum ν pro ἐνόησε.

Νόησις, εως, ἡ, cogitatio, ipsa actio cogitandi, intelligentia. *Gl. V.* intellectio. A νοέω.

Νοητικὸς, ἡ, ὸν, intelligendi facultate præditus. Ab eod.

Νοητὸς, ἡ, ὸν, intelligibilis, qui mente percipitur, nec sub sensum cadit. Ab eod.

Νοητῶς, *adv.* prudenter.

Νοθαγενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, nothus, spurius. Ἡ δ' ἡμιδούλοις τοῖς ἐμοῖς, νοθαγενεῖς, *Eurip. Andr.* 943. Ex νόθος et γίνομαι.

Νοθεία, ας, ἡ, qu. dic. spuritas, degeneratio.

Νόθεια, s. νοθεῖα, ων, τὰ, sc. γέρα, pars bonorum paternorum quæ spuriis dabatur.

Νόθευσις, εως, ἡ, adulteratio, corruptio. A

Νοθεύω, f. εύσω, adultero, corrumpo; (2) alieno, abalieno; (3) decipio, adulor. *Gl. V.* solicito; νοθεύομαι, adulteror, corrumpor; (2) pro adulterino habeor; perf. part. νενοθευμένος, adulteratus. Λέγουσι δέ τινες τὴν ὀγδόην ἱστορίαν νοθεύεσθαι, *Thuc.* A νόθος.

Νοθογέννητος, ου, ὁ καὶ ἡ, spurius.

Νοθοκαλλοσύνη, ης, ἡ, non nativa sed adulterina pulchritudo. Ex νόθος et κάλλος.

ΝΟ'ΘΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, vel νόθος, η, ον, nothus, spurius, non legitimus; (2) peregrinus.

Νόθως, *adv.* vitiose, non legitime.

Νοΐδιον, ου, τὸ, cogitatiuncula, sententiola. A νόος.

Νομαδεῖα, vel νομάδεια δάση, silvæ pascuæ. A νομάς.

Νομαδικὸς, ἡ, ὸν, pabulatu indigens. *Gl. V.* pabularis, pascuus; (2) pastoralis, pastoritius. A νέμω, *pasco.*

Νομαδικῶς, *adv.* pastorum more.

Νομαδίτης, ου, ὁ, ut νομαδίτης βίος, pastoritia vita. A νομάς.

Νομαδόστοιχοι, ων, οἱ, qui a pastu redeuntes ordine incedunt, *Hes.* Ex νομὰς et στοῖχος.

Νομάζω, et νομάζομαι, pasco. A νομή.

Νόμαιον, ου, τὸ, mos, ritus, consuetudo, institutum; τὰ νόμαια, instituta, leges. A νόμος.

Νομαῖος, αία, αῖον, degens in pascuis, pascens; (2) veniens ab armento. A νομή.

Νομάνδρια, affertur pro cœtu virorum pastoritio. A νομάνδριον, ex νομὴ et ἀνήρ.

Νομάρχης, ου, ὁ, nomarcha, nomi præfectus apud Ægyptios. Ex νομὸς et ἀρχή.

Νομαρχία, ας, ἡ, dignitas seu officium nomarchæ. A præc.

Νομὰς, άδος, ὁ καὶ ἡ, in pascuis degens; (2) gregalis. Νομάδες, Nomades, populi Scythiæ et Libyæ, Numidæ. Epith. fluvii, fontis, qui arva peragrat, *Soph. Œd. Col.* 687. A νέμω.

Νομέομαι, οῦμαι, dilanio, discerpo. Αἱ δ' ἄλλαι τὰ περισσὰ κρέα νομέοντο γυναῖκες, *Theoc.* 26, 24. A νέμω.

Νόμευμα, ατος, τὸ, grex pecorum.

Νομεὺς, έως, ὁ, pastor; (2) dator, tributor; νομῆες, pastores, *Ion.* pro νομεῖς; (3) costa navis, a νέμω, *divido, distribuo.* (3) ἱππεὰν...

νομέας ἰτέης ταμόμενοι ποιήσωνται, *Herodot.* 1, 194. A νομή.

Νομευσεῖς, 2. sing. fut. 1. ind. act. *Dor.* pro νομεύσεις.

Νομευτικὸς, ἡ, ὸν, pastoralis. A

Νομεύω, fut. εύσω, pasco. Τὰ δὲ πώεα καλὰ νομεύω, *Theoc.* 27, 37. A νέμω.

Νομὴ, ῆς, ἡ, distributio, partitio, divisio. *Gl. V.* possessio, usurpatio, ususfructus; (2) pabulum; (3) pascuum; (4) pastus, pastio, ipsa pascendi actio. A νέμω.

Νομῆες, nom. pl. *Ion.* pro νομέες, a νομεύς.

Νομίζω, fut. ίσω, lege sancio; (2) puto, existimo, arbitror, reor; (3) usurpo consuetudine; (4) justa facio; νομίζομαι, utitor, *Gl. V.* pass. νομίζεσθαι, moris esse; νενόμισται, moris est, legibus constitutum est; perf. νενομισμένα, concepta, *Ph.* νομίσας, ratus, aor. 1. act. part. Μεῖζον ὅστις ἀντὶ τῆς αὐτοῦ πάτρας φίλον νομίζει, *Soph. Antig.* 188. Ἀνδρεῖόν γε πάνυ νομίζομεν, ὃς ἂν πεπλήγῃ τὸν πατέρα, νεοττὸς ὤν, *Aristoph. Av.* 1355. (4) καθ' Ἑλλάδ' ὡς κακῶς νομίζεται, quam malus mos est in Græcia! *Eurip. Andr.* 694. A νόμος. Unde

Νομικὸς, ἡ, ὸν, legalis, ad leges pertinens; (2) jurisconsultus jurisperitus, legisperitus, *Ph. In Sacra*, Theologus Judaicus. Hinc ἡ νομικὴ, ῆς, sc. τέχνη, jurisprudentia.

Νομικῶς, *adv.* legitime, e legum præscripto.

Νόμιμος, ίμη, ιμον, vel νόμιμος, ου, ὁ ἡ, legitimus, ad legem pertinens; (2) æquus, justus; (3) idoneus, peritus, de Historicis et Philosophis; νόμιμα, justa; (2) jura. (2) νόμιμ' ἀτίζοντες θεῶν, *Eurip. Suppl.* 19. *Gl. V.* νόμιμον πολιτικὸν, jus civile. A νόμος.

Νομιμότης, ητος, ἡ, legum et juris observatio. A præc.

Νομίμως, *adv.* legitime.

Νόμιος, ία, ιον, legitimus, justus; (2) pastoralis; νομία θεὰ, Pales, *Gl. V.* A νόμος, vel νομή.

Νομιοῦμεν, *lege sancimus*, 1. pl. f. 1. ind. act. *Att.* pro νομίσομεν, a νομίζω.

Νομίσαι, existimasse, aor. 1. inf. act.

Νομίσαντες, nom. pl. aor. 1. part. act.

Νόμισις, εως, ἡ, ipsa actio τοῦ νομίσαι, opinio, ritus, *Thuc.* ἔξω τῆς εἰς τὸ θεῖον νομίσεως, præter religionem. A νομίζω.

Νόμισμα, ατος, τὸ, mos receptus, consuetudo; (2) res signata, numisma, moneta; pecunia, nummus, *Gl. V.* Ab eod. Hinc

Νομισματικὸς, ἡ, ὸν, monetalis, *Gl. V.*

Νομισμάτιον, τὸ, nummus minutus. Dim.

Νομισματοπώλης, ου, ὁ, argentarius.

Νομισματοπωλικὴ, ῆς, ἡ, scil. ἐργασία, argentaria. A præc.

Νομιστέον, *adv. posit.* existimandum est. A νομίζω.

Νομιστεύω, fut. εύσω, legitime administro, *Suid.* ubi νομιστεύεσθαι, νομίμως διοικεῖσθαι, legitime administrari. Ab eod.

Νομιῶ, fut. 1. ind. act. *Att.* pro νομίσω.

Νομοαίολος, ον, varias habens leges, *Ath.*

Νομογραφέω, leges scribo.

Νομογραφία, ας, ἡ, legum præscriptio, *R.* A

Νομογράφος, ου, ὁ ἡ, legum scriptor, legislator. Ex νόμος et γράφω.

Νομοδείκτης, ου, ὁ, jurisconsultus. Ex νόμος et δεικνύω.

Νομοδιδάκτης, ου, ὁ, legis doctor, interpres, *Vet. Lex.* Ex νόμος et διδάσκω.

Νομοδιδάσκαλος, ου, ὁ, idem, *Gl. V.*

Νομοδίφας, legiscrepa, *Ph.* qu. dic. leges crepans; pro νομοδίφης, ου, ὁ, *proprie*, in leges inquirans. Ex νόμος et διφάω.

Νομοθεσία, ας, ἡ, legislatio, promulgatio, sanctio, constitutio, jurisdictio, *Ph.* Ex νόμος et θέσις, *positio.*

Νομοθετέω, ῶ, fut. ήσω, legem vel leges fero, promulgo, sancio legem, constituo. *Gl. V.* νομοθετεῖσθαι, lege constitui; νενομοθετημένον, perf. part. lege constitutum; infin. perf. νενομοθετῆσθαι, legi subjici; νομοθετηθὲν, promulgatum, aor. 1. Νομοθετεῖν νόμους, *Dem.* ταῖς μοναρχίαις, *Isocr.* κατά τινος, *Aristot.* A νομοθέτης. Hinc

Νομοθέτημα, ατος, τὸ, legis sanctio, edictum.

Νομοθέτης, ου, ὁ, legislator. Ex τίθημι.

Νομοθετήσεια, aor. 1. opt. act. *Æol.* pro νομοθετήσαιμι.

Νομοθέτησις, εως, ἡ, legum latio. A νομοθετέω. Unde

Νομοθετητέον, *adv. posit.* lex ferenda est.

Νομοθετικὸς, ἡ, ὸν, pertinens ad legislatorem; (2) legum ferendarum peritus; νομοθετικὴ τέχνη, ars legislatoria. A νομοθέτης.

Νομοΐστωρ, ορος, ὁ, legum peritus.

Νομομάθεια, ας, ἡ, legum notitia. A

Νομομαθὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, legis peritus, juris peritus, *Ph.* Ex νόμος et μανθάνω.

Νομοποιέω, fut. ήσω, leges facio, legem fero.

Νομοποιὸς, ὁ, legislator, *Hes.*

Νόμος, ου, ὁ, lex, jus, *Ph.* (2) consuetudo, mos, institutum; (3) cantilena, carminis modulatio, modus musicus. Μόνοι τ' ἐμμένοντες ὀρθῷ νόμῳ, *Soph. Aj.* 350. A νέμω.

Νομὸς, οῦ, ὁ, pascuum, pabulum; (2) stabulatio, sedes, quam quis incolit, domicilium; (3) regio, tractus, præfectura, provincia, *Herodot.* A νέμω.

Νομοφυλακεῖον, ου, τὸ, locus ubi νομοφύλακες judicabant; (2) locus ubi leges adservabantur.

Νομοφυλάκιον, ου, τὸ, idem.

Νομοφυλακία, ας, ἡ, legum custodia. A

Νομοφύλαξ, ακος, ὁ, legis vel legum custos; νομοφύλακες, magistratus quidam Athenis, legum præsides. Ex νόμος et φύλαξ

[illegible]ώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, aptus ad pastum. A

[illegible], ῦ, ὁ, legum cantor, legum interpres, *Strab.* Ex νόμος et ᾠδός.

Νοοβλαβὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, mente læsus, qui non est sanæ mentis. Ex νόος et βλάπτω.

Νοοπλανὴς, έος, ὁ, ἡ, mente errans; τὸ νοοπλανὲς, mentis error. Ex πλανάομαι.

[illegible], idem quod φρενοπλήξ, *Tryph.*

ΝΟ'ΟΣ, ου, *contr.* νοῦς, νοῦ, mens, sensus, sententia, intellectus, animus, *Ph.* Κατὰ νόον, ex animi sententia. Εἰ ταῦθ' ἔχει κατὰ νοῦν κείνῳ, hæc si illi placent, *Soph. Œdip. Col.* 1768. Πάντα δὲ οὐ ῥᾴδιον θνητῷ ἀνδρὶ κατὰ νοῦν ἐν τῷ ἑαυτοῦ βίῳ ἐκβαίνειν, *Plato Menex.* 43. Vide *Ern.*

Νοοσφαλὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, mente captus, errore mentis labens. A σφάλλομαι.

Νοόω, f. ώσω, in mentem injicio, *Eust.* A νοῦς.

Νοσάζω, ægrotum reddo, *Galen.* αἴτιον νοσάζον, causa morbi; νοσάζεσθαι, ægrotum reddi. A νόσος Unde

Νοσακερὸς, ρὰ, ρὸν, morbidus, ægrotus.

Νοσέοντι, 3. plur. præs. ind. act. *Dor.* pro νοσοῦσι.

Νοσερὸς, ρὰ, ρὸν, morbidus, morbosus, languidus, *Gl. V.* A νόσος.

Νοσερῶς, *adv.* more ægrotantium.

Νόσευμα, τος, τὸ, morbus, *Hipp.* qu. a νοσεύω.

Νοσέω, ῶ, f. ήσω, ægroto, æger sum, male me habeo; (2) sanam mentem non habeo. Νοσούσαις ψυχαῖς οὐδὲν φάρμακον πλὴν λόγος, *Isocr.* Νοσεῖν περὶ δόξαν, *Plut.* (2) τὸ γὰρ νοσοῦντι ληρεῖν, ἀνδρὸς οὐχὶ σώφρονος, *Soph. Trach.* 434. A νόσος.

Νοσηλεία, ἡ, ægrotatio; (2) cura ægri; (3) sanies. (3) βαρείας τοῦ νοσηλείας πλέα, *Soph. Phil.* 39.

Νοσήλεια, ων, τὰ, officia et remedia quæ ægroto præstantur. A

Νοσηλεύω, f. εύσω, ægrum curo, et necessaria officia ei præsto; pass. νοσηλεύομαι, æger curor; (2) ægroto. (1) ἀλλ' ἐνοσήλευον αὐτὸν μετὰ παιδὸς ἑνὸς, curavi ægrotantem, *Isocrat. Æginetic.* (3) ὁ δὲ Πομπήιος νοσηλευόμενος, *App. Bell. Civ.* 2, 28. A

Νοσηλὸς, vitiosus, *Ph.* A νοσέω.

Νόσημα, ατος, τὸ, morbus. Ab eod. Hinc

Νοσηματικὸς, ἡ, ὸν, morbidus, vitiosus.

Νοσημάτιον, ου, τὸ, morbus levior. Dim.

Νοσηματώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, morbidus; (2) qui causam et originem a morbo traxit. A νοσέω. Hinc

Νοσηματωδῶς, *adv.* more ægrotorum.

Νοσηρὸς, ρὰ, ρὸν, morbidus, morbosus. A νοσέω.

Νοσίζω, ægrotum facio, *Bud.* A νόσος.

Νοσογνωμονικὴ, ῆς, ἡ, sc. τέχνη, peritia cognoscendi et dijudicandi morbos. Ex νόσος et γιγνώσκω.

Νοσόθυμος, ον, animo morbido, *Man.*

Νοσοκομεῖον, ου, τὸ, valetudinarium.

Νοσοκομέω, ῶ, f. ήσω, ægrotos curo; (2) ægrotis curandis præsum; νοσοκομοῦμαι, ægrotus curor; νοσοκομούμενον σῶμα, corpus morbidum et curandum.

Νοσοκομία, ας, ἡ, ægrotorum curatio; (2) infirmæ valetudinis cura: A

Νοσοκόμος, ου, ὁ ἡ ἡ, ægrotos curans. Ex νόσος et κομέω.

Νοσομελὴς, ὲς, morbidus in membris, *Man.*

Νοσοποιέω, ῶ, fut. ήσω, morbos facio, adfero. Ἐκβάλλειν πάντα τὰ νοσοποιοῦντα, *Cebes.* A

Νοσοποιὸς, οῦ, ὁ ἡ ἡ, morbos adferens, contagiosus. Ex νόσος et ποιέω.

ΝΟ'ΣΟΣ, ου, ἡ, morbus, languor, adversa valetudo, ægritudo, imbecillitas.

Νοσοτροφία, ας, ἡ, morbi nutritio; longior morbus. Ex νόσος et τρέφω.

Νοσοτυφέω, in morbo insolens ac delicatus sum. A τῦφος.

Νοσσάδες ὄρνεις, pulli, *Rob.* A νοσσός.

Νόσσαξ, ακος, ὁ, avicula recens exclusa, parvus pullus. Dim. a νοσσός.

Νοσσεύω, fut. εύσω, nidulor, nidifico; νοσσεύεται, cum pulli in nidis generantur. Νενοσσευμένα ὀρνίθων γένεα ἐν τῷ σκῷ, *Herod.*

Νοσσιὰ, ᾶς, ἡ, nidus. A præc.

Νοσσίον, ου, τὸ, pullus, *Gl. V.* Ab eod.

Νοσσὶς, ἡ, *metaph.* puella, *Ep.*

Νοσσοειδὴς, ὲς, pullo similis. Ab εἶδος.

Νοσσοποιέω, ῶ, fut. ήσω, pullos excludo.

Νοσσὸς, οῦ, ὁ, pullus, *per Sync.* a νεοσσός.

Νοσσοτροφέω, ῶ, pullos alo. A νοσσὸς et τρέφω.

ΝΟΣΤΕ'Ω, ῶ, fut. ήσω, redeo; (2) eo, proficiscor. Εἰ μηδέποτε νοστήσει πάλιν, *Aristoph. Av.* 1276. Ὑπὸ γῆς νοστῆσαι, *Plato.* (2) κεῖσε δὲ . . . γῆν Μαριανδυνῶν ἐπικέλσετε νοστήσαντες, *Apoll. Rhod.* 2, 351.

Νόστιμος, ὁ ἡ ἡ, qui redire potest, rediturus; (2) suavis, dulcis; (3) saluber; τὸ νόστιμον, ου, pars melior, succus seu medulla alicujus rei, quod alit corpus (2) ὅπερ ἦν νοστιμώτατον ἐν σοὶ ἀπανθισάμενος, postquam florem ætatis tuæ præcerpsit, *Lucian. de Merc. Conduct.* 139. A

Νόστος, ου, ὁ, reditus; (2) dulcedo, suavitas, *Suid. Eust.* At *Ph.* νόστος, γεῦσις, sapor. Vide *Hes.* (3) numen molendinis præfectum, ac farinæ curam habens; (4) Νόστοι, dicti libri de reditu heroum a Trojano bello in Græciam. A νοστέω.

ΝΟ'ΣΦΙ, vel νόσφιν, *adv.* seorsim, seorsum ab; (2) sine, præter; (3) longe, procul.

Νοσφιδὸν, furtim, clam, *Eust.*

Νοσφίζομαι, relinquo; (2) privo, frustror. Ὅτε πρῶτον Κρήτης ὄρεα νιφόεντα νοσφισάμην, *Odyss.* 19, 339. Αὐτὰς τε τοκῆας νοσφισάμην, *Apoll. Rhod.* 4, 361. (2) ἥπου σφ' ἀδελφὸς χρημάτων νοσφίζεται; *Eurip. Suppl.* 153.

Νοσφίζω, fut. ίσω, separo, divido; (2) segrego, sejungo; (3) fraudo, privo, frustror; (4) desero. Ἀλλ' ἐμὲ νῦν Βιζηνὶς ἐνόσφισαν γαίης, privarunt agro, *Apoll. Rhod.* 2, 792. Τόξοισι τοῖς ἐμοῖσι νοσφιεῖς βίᾳ, *Soph. Phil.* 1427. Ὃς οὔτ' ἔρξας τιν' οὔτε νοσφίσας, qui nihil cuiquam male fecit, nec quemquam suo fraudavit, *Id. Ibid.* 684. (4) ἄπαιδα νοσφίσας, orbum relinquens, *Eurip. Andr.* 1208.

Νοσφισμὸς, οῦ, ὁ, separatio; (2) depeculatio, peculatus, usurpatio, *Ph.*

Νοσώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, morbosus, morbidus; (2) pravus, *metaph.* (2) νοσώδεις βίοι, pravi mores, vita flagitiis dedita, *Plutarch. de occulte vivendo.* valetudinarius, *Gl. V.* A νόσος.

Νοσωδῶς, *adv.* more morbidorum.

Νοσῶν, præs. part. pro νοσέων, a νοσέω.

Νοτερὸς, ρὰ, ρὸν, humectus, humidus. A νοτέω.

Νοτέω, ῶ, humeo, madeo, humidus sum; νοτέων, humidus, *Nicand.* A νοτίς. Hinc

Νοτία, ας, ἡ, humor, humiditas; uligo, *Ph.*

Νοτιάω, ῶ, humidus sum. A præc.

Νοτίζω, f. ίσω, humecto, madefacio; (2) humeo, humore madeo. *Ph.* νοτίζων, austrans; p. part. pass. νενοτισμένος, humectatus; inf. aor. 1. νοτισθῆναι, humectari. Τὸ σὸν νοτίζει βλέφαρον, *Eur. Iph. in Tau.* 836. A νοτίς. Unde

Νότιος, ου, ὁ, humidus, uvidus, australis.

ΝΟΤΙ'Σ, ίδος, ἡ, humor, humiditas; (2) rubigo, ærugo. Ποντία νοτὶς, fluctus maris, *Eurip. Hec.* 1259. Hinc

Νοτιώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, humectus, uvidus.

Νοτόθεν, *adv.* ab austro, a plaga australi. A

ΝΟ'ΤΟΣ, ου, ὁ, notus, auster; (2) australis pars cœli.

Νοττεύω, humeo, humidus sum, *Nic.*

Νουβυστικὸς, ἡ, ὸν, sapientiæ plenus, prudens, cordatus, sapiens. Ex νοῦς et βύζω, seu βύω.

Νουβυστικῶς, *adv.* prudenter. A præc.

Νουθεσία, ας, ἡ, admonitio, correptio, castigatio. Ex νοῦς et θέσις, *positio.*

Νουθετέω, ῶ, fut. ήσω, moneo, admoneo, commoneo; (2) castigo; *Ph.* νουθετοῦμαι, admoneor. Ὦ δαιμόνιε, μὴ νουθέτει μ', *Aristoph. Av.* 1442. Ἡμᾶς παρόντας χρή τε νουθετεῖν φίλα, *Eur. Or.* 290. Ὁρῶ δὲ κἀγὼ ταῦθ' ἅπερ με νουθετεῖς, *Id. Supp.* 338. Ex νοῦς et τίθημι. Hinc

Νουθέτημα, τος, τὸ, admonitio, commonefactio.

Νουθέτησις, εως, ἡ, admonitio.

Νουθετητέον, *adv. posit.* admonendum.

Νουθετίζω, idem quod νουθετέω, *Steph.*

Νουθετικὸς, ἡ, ὸν, pertinens ad admonitionem.

Νουθετισμὸς, οῦ, ὁ, admonitio, *Menander.* Quasi a νουθετίζω, quod esset *admoneo.*

Νουθετοῦντες, nom. plur. præs. part. act. *contr.* pro νουθετέοντες, a νουθετέω.

Νουμηνία, ας, ἡ, nova luna, novilunium, novus mensis, initium mensis, calendæ. Ex νέος et μήνη, *luna.*

Νουμηνιασαὶ, novilunia celebrantes aut observantes. Quasi a νουμηνιάζειν.

Νουμήνιοι ἄρτοι, panes qui tempore novilunii fiebant, et in sacrificio offerebantur.

Νουμμίον, assarium, *Ph.* A

ΝΟΥ'ΜΜΟΣ, ου, ὁ, nummus. Vox etiam Doribus in Græcia Magna et Sicilia usurpata. Epicharmus hac voce usus comperitur. Et est a νόμος, unde et νόμισμα.

Νουνέχεια, ας, ἡ, prudentia. A

Νουνεχὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, mentem habens, prudens, sapiens; intelligens, cordatus, *Ph.* Ex νοῦς et ἔχω.

Νουνεχόντως, *adv.* prudenter, cordate, considerate. Ex iisd.

Νουνεχῶς, *adv.* sapienter, prudenter. A νουνεχής.

Νοῦς, νοῦ, ὁ, et νοῦς, νοὸς, νοΐ, mens, intellectus, animus, *contr.* a νόος. Παρὰ νοῦν, inepte, stulte. Παρὰ νοῦ θροεῖν, delira loqui, *Soph. Phil.* 1195.

Νουσαλέος, έα, έον, morbidus, morbosus, ægrotus. A νοῦσος, pro νόσος.

Νουσαχθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, morbo gravatus, ægrotus. Ex νόσος et ἄχθος.

Νοῦσος, ου, ἡ, morbus, *Ion.* pro νόσος.

Νουσοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, morbos adferens. Ex νοῦσος, pro νόσος, et φέρω.

ΝΥ', *particula expletiva,* apud Poëtas.

Νυγεῖσης, a. 2. part. pass. fœm. gen. v. νύσσω.

Νυγματώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, pungens, fodicans. Νυγματώδης πόνος, *Aret.* A

Νύγμα, ατος, τὸ, punctum, punctura. A νύσσω.

Νυγμὴ, ῆς, ἡ, punctus, stimulus; punctum, punctio, *Gl. V.* A νύσσω.

Νυγμὸς, οῦ, ὁ, idem, *Gl. Vet.* Ab eod.

Νυκταιέτος, ου, ὁ, aquila nocturna.

Νυκταλὸς, οῦ, ὁ, noctis amans. A νύξ.

Νυκταλώπηξ, εκος, ὁ, luscitio, *apud Aristot.* sed scriptura est suspecta. Pro νυκτάλωψ (vel νυκταλώπης, -ου).

Νυκταλωπία, ας, ἡ, luscitio. Ab eod.

Νυκταλωπίασις, εος, ἡ, idem. A

Νυκταλωπιάω, ῶ, fut. άσω, luscitiosus sum; νυκταλωπίᾳ laboro. A νυκταλωπία.

Νυκτάλωψ, ωπος, ὁ, lusciosus, *Gl. V.* (2) luscitio, morbus νυκταλωπίας. Ex νὺξ et ὤψ.

Νυκτεγερσία, ας, ἡ, excitatio nocturna. Ex νὺξ et ἔγερσις.

Νυκτεγερτέω, ῶ, noctu excitor et surgo; (2) excubias nocturnas ago. Ex ἐγείρομαι.

Νυκτελέω, ῶ, nocturna sacra ago, *Hes.* A

Νυκτέλια, ων, τὰ, nyctelia, sacra Baccho noctu celebrari solita, pro νυκτέρια. A

Νυκτέλιος, ου, ὁ, nyctelius, cognomen Bacchi. A νὺξ et τέλος.

Νυκτέπαρχος, ου, ὁ ϗ ἡ, præfectus vigilum.

Νυκτερία, ας, ἡ, actio nocturna; (2) venatio nocturna. A νυκτερεύω.

Νυκτερίσιος, ον, nocturnus, *Aristoph.* si lectio sana, *Ern.*

Νυκτερέτης, ου, ὁ, noctu remigans, noctu navigans. Ex νὺξ et ἐρέσσω.

Νυκτέρευμα, ατος, τὸ, pernoctatio, res noctu acta; *item* locus ubi pernoctamus; stabulum diversorium.

Νυκτερευτὴς, οῦ, ὁ, qui noctu aliquid agit; (2) noctu venans aut piscans.

Νυκτερευτικὸς, ἡ, ὸν, aptus ad agendum aliquid noctu. A

Νυκτερεύω, fut. εύσω, noctu aliquid facio; (2) noctem transigo, pernocto; noctem insomnem duco, vigilo, *Xen.* A νύκτερος.

Νυκτερήδιος, ου, ὁ ϗ ἡ, nocturnus. Ab eod. (potius νυκτερίδιος.)

Νυκτερήσιος, ου, ὁ ϗ ἡ, nocturnus, χρησμὸς νυκτερήσιος, responsum nocturnum.

Νυκτερίδιος, α, ον, nocturnus, *Theophr.*

Νυκτερινὸς, ἡ, ὸν, idem; (2) non pellucidus, obscurus. Νυκτερινοὶ ὄρνιθες, *Aristot.*

Νυκτέριος, η, ον, nocturnus, *Orph. Pronost.* 57.

Νυκτερὶς, ίδος, ἡ, vespertilio; (2) piscis quidam. A νύκτερος.

Νυκτερόβιος, ου, ὁ ϗ ἡ, noctu victum quærens. Νυκτερόβια ζῶα, *Aristot.* Αἰδὼ μέλαινα, νύκτερός τ' ἀνάγκα, *Eurip. Hipp.* 1388.

Νύκτερος, ου, ὁ ϗ ἡ, nocturnus, noctivagus. A νύξ. Νύκτη, nox. Vocab. inusitat. Sed hinc ταῖς νύκταις, pro τῆς νυκτὸς, *Aristot.*

Νυκτερόφοιτος, ὁ ϗ ἡ, noctu vagans. A φοιτάω.

Νυκτερωπὸς, ὸν, obscurus, ater. Δόκημα νυκτερωπὸν ἐννύχων ὀνείρων, *Eurip. Herc. Fur.* 3. Ab ὤψ.

Νυκτεσίφοιτος, ον, noctivagus, *Cyr.*

Νυκτηγορέω, ῶ, noctu nuncio. Τὸ χρῆμα φύλακες νυκτηγοροῦσι; *Eur. Rh.* 89.

Νυκτηγορία, ἡ, nuncius noctu allatus. Εἰ μή τιν' ἔχων νυκτηγορίαν, *Eurip. Rhes.* 20.

Νυκτηγερσία, ας, ἡ, excubiæ, *Ph.*

Νυκτηγρετέω, ῶ, de nocte surgo ad negotium aliquod obeundum. Ex νὺξ et ἐγείρω.

Νυκτήγρετον, τὸ, herbæ nomen, *Plin.*

Νυκτήμερον, die ac nocte, *Gl. V.* Al. νυχθήμερον.

Νυκτηρεφὴς, ὲς, obscurus. Ab ἐρέφω.

Νυκτίβιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui noctu tanquam interdiu vivit; (2) noctu victum quærens.

Νυκτίγαμος, ου, ὁ ϗ ἡ, noctu nubens, nuptias clandestinas faciens.

Νυκτιδρόμος, ου, ὁ ϗ ἡ, noctu currens, viator nocturnus; (2) nocturnus.

Νυκτικόραξ, ακος, ὁ, nycticorax; *Gl. V.* corvus nocturnus. *Ph.* bubo.

Νυκτικρυφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui nocte absconditur. Ex νὺξ et κρύπτω.

Νυκτιλαθραιοφάγος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui noctu clam vorat. Ex λαθραῖος et φάγος.

Νυκτιλάλος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui noctu loquitur.

Νυκτιλαμπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, noctu lucens, noctiluca, epith. lunæ. Ex νὺξ et λάμπω.

Νυκτιλόχος, ου, ὁ ϗ ἡ, noctu insidias struens, latro seu grassator nocturnus.

Νυκτίλωψ, ωπος, ὁ, idem quod νυκτάλωψ.

Νυκτίμαντις, εως, ὁ ϗ ἡ, vates nocturnus.

Νυκτιμένη, ἡ, noctua, *V. L.*

Νυκτίνομος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui noctu pascitur, *Aristot.* Ex νὺξ et νέμω.

Νύκτιος, ία, ιον, nocturnus. A νύξ.

Νυκτιπάτης, ου, ὁ, grassator nocturnus. Ex νὺξ et πάτος, *via.*

Νυκτίπλαγκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, noctu errans.

Νυκτιπλανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, idem. Νυκτιπλανῆ πελάσσαν, *Oppian. Venat.* 3, 268. Ex πλάνη.

Νυκτιπλάνος, ου, ὁ ϗ ἡ, noctivagus.

Νυκτίπλοια, ας, ἡ, nocturna navigatio. Ex νὺξ et πλοῦς.

Νυκτιπόλευτος, ον, idem quod

Νυκτιπόλος, ου, ὁ ϗ ἡ, noctu oberrans, noctivagus. Ἐγκαλέσασα Βριμὼ νυκτιπόλον, *Apoll. Rhod.* 3, 861. Ex νὺξ et πολέω.

Νυκτιπόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, noctu iter faciens, noctu circumiens, *Oppian. de Venat.* 3, 268. Ex νὺξ et πόρος.

Νυκτίσεμνος, ου, ὁ ϗ ἡ, quem nocte colimus.

Νυκτιφαὴς, ὲς, et

Νυκτιφανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, noctu apparens, noctu lucens. Ex νὺξ et φαίνομαι.

Νυκτίφαντος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui noctu conspicitur. Ex iisd.

Νυκτίφοιτος, ου, ὁ ϗ ἡ, noctu vagans. Ex νὺξ et φοιτάω.

Νυκτιφρούρητος, ου, ὁ ϗ ἡ, nocturnis præsidiis et custodiis munitus. Ex φρουρέομαι.

Νυκτοβατία, ας, ἡ, iter nocturnum. Ex νὺξ et βαίνω.

Νυκτογραφέω, ῶ, fut. ήσω, noctu scribo. *Gl. V.* νυκτογραφῶ, lucubro. Ex νὺξ et γράφω.

Νυκτογραφία, ας, ἡ, scriptio nocturna, lucubratio. Ex iisd.

Νυκτοδρόμος, ου, ὁ ϗ ἡ, noctivagus, *ex Gl. V.*

Νυκτοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, noctis speciem habens; νυκτοειδὲς, nigrum. Ex εἶδος.

Νυκτοθῆραι, αἱ, qui noctu venantur, nocturni venatores, pl. a νυκτοθήρας. Ex θήρα.

Νυκτοκλέπτης, ου, ὁ, fur nocturnus.

Νυκτοκλοπία, ἡ, furtum noctu, *Sibyl.*

Νυκτολαμπὶς, ίδος, ἡ, noctiluca, *Gl. Vet.* Ex νὺξ et λάμπω.

Νυκτομαχέω, ῶ, fut. ήσω, nocturnum prælium committo. Ex νὺξ et μάχομαι. Unde

Νυκτομαχία, ας, ἡ, pugna nocturna.

Νυκτοπεριπλάνητος, ὁ ϗ ἡ, noctu vagans. Φαλῆς, ἑταῖρε Βακχίου, ξύγκωμε, νυκτοπεριπλάνητε, Phalle, Bacchi amice, comissationum socie, noctivage, *Aristoph. Acharn.* 263.

Νυκτοπόλεμος, ου, ὁ, pugna nocturna.

Νυκτοπορεύω, idem quod νυκτοπορέω, *V. L.*

Νυκτοπορέω, ῶ, fut. ήσω, noctu iter facio, *Xen.*

Νυκτοπορία, ας, ἡ, iter nocturnum. A

Νυκτοπόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui noctu iter facit, noctu circumiens; noctivagus, *Gl. V.* Ex νὺξ et πόρος.

Νυκτὸς, *adv.* noctu, nocte, *Gl. V.* A νύξ.

Νυκτουργὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, qui noctu operatur. Ex νὺξ et ἔργον.

Νυκτοφανὴς, ὲς, ὁ ϗ ἡ, vide νυκτιφανής.

Νυκτοφυλακέω, ῶ, fut. ήσω, noctu excubias ago. Hinc

Νυκτοφυλάκησις, εως, ἡ, excubiæ nocturnæ.

Νυκτοφυλακία, ας, ἡ, *Ph.* excubiæ. A

Νυκτοφύλαξ, ακος, ὁ ϗ ἡ, nocturnus custos, excubitor nocturnus.

Νυκτωπὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, qui noctu videt, (nocturnus, *Ern.*) Ex νὺξ et ὤψ.

Νύκτωρ, *adv.* noctu. A νύξ.

Νυμφαγενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, e nympha natus. Ex νύμφη et γίνομαι.

Νυμφαγωγέω, ῶ, fut. ήσω, sponsam deduco ex ædibus paternis ad sponsum. Γάμους νυμφαγωγῶν παρ' ἡλικίαν, *Plut.*

Νυμφαγωγία, ας, ἡ, sponsæ ad sponsum deductio. A

Νυμφαγωγὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, qui sponsam ex ædibus paternis ad sponsum deducit; (2) pronuba, *Gl. V.* Ex νύμφη et ἄγω.

Νυμφαία, ας, ἡ, nymphæa, herba in aquis nasci solita. A νύμφη.

Νυμφαῖον, ου, τὸ, fanum, templum seu delubrum Nympharum. Ab eod.

Νυμφαῖος, αία, αῖον, qui Nympharum est, ad Nymphas pertinens. Ab eod.

Νυμφαίων, ὁ, nympharum templum, *V. L.*

Νυμφὰς, άδος, ἡ, quæ Nympharum est.

Νυμφεῖον, ου, τὸ, thalamus. Hinc νυμφεῖα, -ων, τὰ, nuptiæ. A νυμφεύω.

Νυμφεῖος, ου, ὁ ϗ ἡ, nuptialis.

Νύμφευμα, ατος, τὸ, nuptiæ, connubium. A νυμφεύω. Unde

Νύμφευσις, εως, ἡ, clocatio puellæ, desponsatio.

Νυμφευτὴς, ῆρος, ὁ, sponsus; (2) maritus; (3) pronubus.

pronubus. (3) ἀρὰς τ' εὐχόμενοι πολυτήμονι νυμφευτῆρι, dirasque imprecantes pernicioso pronubo, *Oppian. Cyneg.* 1, 265.

Νυμφευτήριος, ία, ιον, nuptialis. A præc.

Νυμφευτὴς, ῦ, ὁ, qui in eodem curru cum sponso et sponsa sedens eos ad domum sponsi deducit. A νυμφεύω.

Νυμφεύτρια, ας, ἡ, pronuba quæ a parentibus cum sponsa mittitur, ut eam ad ædes sponsi comitetur; (2) nova nupta; (3) quæ nuptias adornat. A præc.

Νυμφεύω, fut. εύσω, nuptum seu nuptui do, desponso; νυμφεύομαι, nuptui collocor; (2) nuptui mihi datur, accipio uxorem; ἐνυμφεύσατο, aor. 1. med. sponsam accepit; part. νυμφευσάμενος, qui desponsus est, pass. fœminam; νυμφευθεῖσα, viro nupta. Οὐ γάρ σε μήτηρ οὔτε νυμφεύσει ποτε, *Eur. Alc.* 314. Εἰ τά μα τέκνα πρὸς βίαν νυμφεύεται, *Id. Supp.* 456. Ὦ πάτερ, νυμφεύομαι νυμφεύματ' αἰσχρὰ πρὸς σέθεν, *Id. Iph. in Tau.* 365. (2) μέθες τὴν παῖδ' ἐν Ἅιδου τήνδε νυμφεύειν τινί, puellam illam sine apud Orcum cui voluerit nubere, *Soph. Antig.* 665. Οὐ γάρ σε μήτηρ οὔτε νυμφεύσει ποτὲ, nuptui dabit, *Eur. Alc.* 318. Θυγατρὶ νυμφεύσασα, filiam nuptui dans, *Id. Iphig. in Aul.* 458. Ἅιδης νιν νυμφεύσει τάχα, Pluto eam brevi uxorem ducet, *Id. ibid.* 461. A νύμφη.

ΝΥ'ΜΦΗ, seu νύμφα, ης, ἡ, sponsa; (2) nova nupta; (3) nurus; (4) Nymphæ sunt numina muliebria montibus, sylvis, et pratis, nec non circa fontes, unde et νύμφην lympham interpretantur; (5) formicæ alatæ; (6) vermiculi in apum, crabronum, et fucorum sobole; (7) calyces rosæ paullulum se aperientes, *Hes. Suid.* (8) νύμφη etiam caruncula in medio pudendi muliebris, *item* cavum in inferiori labio; (9) summa seu extrema pars vomeris. Hinc

Νυμφιάω, ῶ, furore corripior ob visam Nympham; (2) lymphatico furore agitor. Τὸ δὲ νυμφιᾶν καλούμενον, ἐν ᾧ σύμβαινει κατίχεσθαι, ὅταν αὐλῇ τις, *Aristot.*

Νυμφίδιος, ία, ιον, sponsalis. Οὐκέτι τῷδ' ἐνοικήσω νυμφιδίῳ στέγᾳ, *Eurip. Andr.* 858. A νύμφη.

Νυμφικὸς, ἡ, όν, idem et ab eod. Ἴτ' εἰσω πρὸς τὰ νυμφικὰ λέχη, *Soph. Œd. Tyr.* 1242.

Νυμφικῶς, *adv.* more nuptiali, ritu sponsali.

Νύμφιον, τὸ, thalamus, *V. L.*

Νύμφιος, ου, ὁ καὶ ἡ, sponsalis; (2) qui nuptui datur, *Il.* 23, 223. A νύμφη.

Νυμφίος, ου, ὁ, sponsus; (2) maritus. (2) ἅδην νυμφίον κεκτημένη, quæ jam Plutoni nupta est, *Eur. Or.* 1109. Ab eod.

Νυμφὶς, ίδος, ἡ, sponsalis. Hinc αἱ νυμφίδες, -ων, calceamenti sponsæ. Ab eod.

Νυμφογενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, e nympha natus. Ex νύμφη et γίνομαι.

Νυμφόκλαυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, novis nuptis lacrymabilis. Ex νύμφη et κλαίω.

Νυμφοκομέω, ῶ, fut. ήσω, novam nuptam seu sponsam adorno. Νεωτέροις δ' ἤδη πάρα νυμφοκομήσει, apud inferos mox sponsam ornabit, *Eurip. Med.* 285.

Νυμφοκόμοιο, gen. sing. *Ion.* pro νυμφοκόμου. A

Νυμφοκόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, sponsam adornans, ad splendorem sponsæ conferens; (2) de sponsa vel sponso dicitur. Παρὰ δὲ ματέρι νυμφοκόμῳ Ἰναχίδαις γάμον, apud matrem sponsæ ornatricem, *Eurip. Iphig. in Aul.* 1087. (2) ἄστατα νυμφοκόμοιο μετήιεν ἴχνια ταύρου, *Nonn.* 1, 16. Νυμφοκόμῳ Τυφῶνι κομίσσατε σύγγονον ὕδωρ, *Id.* 2, 60. Ex νύμφη et κομέω.

Νυμφόληπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nympharum spiritu correptus, et hinc furens, lymphatus. Ex νύμφη et λαμβάνω, unde ληπτὸς, *captus.*

Νυμφοληψία, ας, ἡ, lymphatio, furor qui ὑδροφοβία. Ex νύμφη et λῆψις.

Νυμφοπόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sponsam ornat. Ex νύμφη et πονέω.

Νυμφοστολέω, ῶ, fut. ήσω, sponsam ad sponsum deduco; (2) sponsam orno; (3) in modum sponsæ orno. A

Νυμφοστόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sponsam ad sponsum deducit; (2) qui alicui sponsam conciliat; (3) nuptiarum instructor et exornator; (4) sponsam exornans. Ex ν. et στέλλω.

Νυμφότιμος, ον, nuptialis, in honorem sponsæ factus. A τιμή.

Νυμφὼν, ῶνος, ὁ, conclave, seu sponsi sponsæque thalamus. A νύμφη.

ΝΥ͂Ν, *adv.* nunc, in præsentia, hoc tempore; (2) hodie; τὰ νῦν, hoc tempore; ἀπὸ τοῦ νῦν, posthac; μέχρι τοῦ νῦν, usque ad hoc tempus; νῦν δὴ, modo, paullo ante, nunc jam, nunc primum; νυνμενὶ, pro νῦν μὲν, nunc quidem; τὸ νῦν εἶναι et τὸ νῦν ἔχον, in præsentia rerum.

Νυν, *particula enclitica*, modo redundans, modo idem significans quod οὖν, igitur.

Νυνὶ, *adv.* idem quod νῦν.

Νύννιος, ὁ, et νύννιον, τὸ, cantilena nutricis ad sopiendum infantem.

ΝΥ͂Ξ, νυκτὸς, ἡ, nox. Aliquando pro morte, *ap. Hom.*

Νύξε, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἔνυξε, a νύσσω.

Νύξουσι, 3. pl. fut. 1. ind. act. *Dor.* pro νύξουσι.

ΝΥΟ'Σ, οῦ, ἡ, nurus, filii uxor; (2) sponsa. (2) νυὸν ἀνδρῶν αἰχμητάων, *Il.* 3, 49.

Νύσις, ἡ, idem quod νύγμα, *Gorr.*

ΝΥ͂ΣΟΣ, ου, ὁ, claudus; Syracusanorum dialecto, *Nonnus.*

Νύσσα, ης, ἡ, meta. A νύσσω, *Il.* 23, 332.

Νύσσοντας, acc. pl. præs. part. verbi

ΝΥ'ΣΣΩ, vel νύττω, fut. ξω, pungo, fodico, punctim cædo; vulnero; aor. 2. pass. part. νυγεὶς, percussus, ictus, punctus. Ἄρ' ἐμὲ νυξεῖς, *Theoc.* 21, 50. Ἔγχεϊ μακρῷ νύξε, *Il.* 5, 45.

Νύσταγμα, ατος, τὸ, dormitatio:

Νυσταγμὸς, οῦ, ὁ, idem. A

ΝΥΣΤΑ'ΖΩ, fut. άξω, dormito capite nutans; (2) negligens sum, non attendo. Ἡ ἀπώλεια αὐτῶν οὐ νυστάζει, *2 Pet.* 2, 3. Οὐχὶ νυστάζειν ἔτι ὥρα 'στιν ἡμῖν, *Aristoph. Av.* 645.

Νυστακτὴς, οῦ, ὁ, dormitator; (2) dormitare faciens. A νυστάζω. Hinc

Νυστακτικῶς, *adv.* dormitando, supina negligentia.

Νυσταλέος, έα, έον, somnolentus. A νυστάζω.

Νυσταλογερόντιον, ου, τὸ, quasi silicernium somnolentum, senex dormitator, *Etym.* sine expos. Ex νυσταλέος et γερόντιον.

Νύχα, *adv.* noctu, *Hes.* A νύξ.

Νυχαυγὴς, ὲς, noctu lucens, epith. lunæ.

Νυχεία, vel -ία, ας, ἡ, pernoctatio, pervigilatio.

Νύχευμα, ατος, τὸ, lucubratio, vigiliæ. Ποῦ νυχευμάτων χάρις; ubi vigiliarum gratia? (intelligo curas et sollicitudines quas habuit de liberis. Ista vox nullibi reperitur) *Eur. Suppl.* 1136. A

Νυχεύω, fut. εύσω, noctu facio; occubo; (2) pernocto. Ἔνθα χρὴ στρατὸν τὸν σὸν νυχεῦσαι, *Eur. Rhes.* 519. A νύξ.

Νυχηβόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, noctu vorans. Ex βορά.

Νυχηβόρος, ον, nocte vorans, epith. maris, *Nic.*

Νυχήμερον, ου, τὸ, nox et dies, noctis et diei spatium. *Gl. V.* die ac nocte. Ex ἡμέρα.

Νύχιος, ία, ιον, nocturnus; (2) qui versatur in tenebris; (3) occidentalis. (2) ἐκτείνεται νύχιος, *Soph. Phil.* 858. (3) δι' ἀλανύχιον, per mare occidentale, (*respectu Colchidis*,) *Eur. Med.* 211.

Νύχιον, noctu, *adv.* A

Νύχος, nox; tenebræ, *Hes. Suid.* A νύξ.

Νῶ, vel νῶ, nos duo, pro νῶϊ, ab ἐγώ.

Νω, in comp. privativum et intensivum.

ΝΩ'ΓΑΛΑ, ων, τὰ, edulia suavia et delicata, scitamenta coquorum.

Νωγαλεύματα, ων, τὰ, idem. A

Νωγαλεύω, comedo νώγαλα.

Νωγαλίζω, comedo νώγαλα. A νώγαλα. Hinc

Νωγαλίσματα, ων, τὰ, idem quod νώγαλα.

Νωδογέρων, οντος, ὁ, senex edentulus.

Νωδὸς, ἡ, όν, edentulus, dentes non habens. Ex νη et ὀδὼς, *dens.*

Νωδυνία, ας, ἡ, vacuitas doloris. A

Νώδυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, dolore vacans, nullum dolorem sentiens; (2) dolorem tollens, seu levans. Ex νη et ὀδύνη, *dolor.*

Νωθεία, ας, ἡ, *Ion.* νωθείη, ης, ἡ, pigritia, tarditas, segnities:

Νωθέστατα, *adv.* tardissime. A

ΝΩΘΗ'Σ, έος, ὁ καὶ ἡ, tardus, segnis, piger; hebes, stupidus. *Gl. V.* marcidus, deses, lentus. Νωθέστερος, tardior, *Æschyl. Pr.* 62. Νωθὴς κίνησις, *Aristot.* Νωθὴς χαλέψαι, tardus lædere, *Apoll. Rhod.* 4, 1506. Νωθὲς γ' ἔταιρε κῶλον, segnem ex solo tolle pedem, *Eurip. Hercul. Fur.* 819. In vulgatis legitur πέδαιρε pro ἔπαιρε. Vide *Valckenaer. ad Phœniss.*

Νώθητι, 2. sing. imperat. pass. *Ion.* pro νοήθητι, a verbo νοέω.

Νώθουρος, ου, ὁ καὶ ἡ, ignavam caudam habens. Ex νωθὴς et οὐρά.

Νωθρεία, vel νωθρία, ας, ἡ, tarditas, pigritia, segnities. A νωθρεύω, vel νωθρός.

Νωθρεπιθέτης, ου, ὁ, cunctator, qui tarde aliquid adgreditur. Ex νωθὴς et ἐπιτίθεμαι.

Νωθρεύω, fut. εύσω, tardus et piger sum; νωθρεύομαι, langueo, *Gl. V.* A νωθρός. Unde

Νωθρία, ας, ἡ, idem quod νωθρεία.

Νωθριάω, ῶ, f. άσω, segnis sum, torpeo. A pr.

Νωθροκάρδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ignavo et segni corde est; excors, stupidus. Ex καρδία.

Νωθροποιὸς, όν, tardum reddens. A ποιέω.

Νωθρὸς, ρὰ, ρὸν, tardus, segnis, piger, lentus, hebes, stupidus; languidus, infirmus, *Gl. V.* A νωθής.

Νωθρότης, ητος, ἡ, tarditas, segnities, pigritia. *Gl. V.* veternus. A præc.

Νωθρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, tardus, segnis.

Νωθρῶς, *adv.* tarde, segniter, lente.

Νῶϊ, *contr.* νῷ, vel νώ, nos. Dual. ab ἐγώ.

Νωΐτερος, έρα, ερον, noster, qui nostrûm duorum est. A νῶϊ.

Νῶκαρ, αρος, τὸ, dormitatio, segnities, torpor, *adjec.* qui difficulter movetur, admodum piger, valde segnis. Ex νω et κάρος, (seu a νη et ὦκα, minus celer, *Ern.*) Hinc

Νωκαρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, veternosus; τὸ νωκαρῶδες, sopor, veternus, *apud Athen.*

Νωλεμὲς, et νωλεμῶς, *adv.* idem quod νωλεμέως, *Hom.*

Νωλεμέως, *contr.* νωλεμῶς, *adv.* indesinenter, adsidue. A

ΝΩΛΕΜΗ'Σ, έος, ὁ καὶ ἡ, indesinens, adsiduus.

Νῶμα, ατος, τὸ, cogitatio, *Ion.* pro νόημα.

Νωμᾶν, præs. inf. act. pro νωμάειν.

Νώματα, ων, τὰ, jumentorum notæ; item pecora, *Hes.*

Νωμάω, ῶ, fut. ήσω, distribuo, divido; (2) moveo, agito, vibro; (3) observo, considero; (4) versor; (5) animo perspicio. Νώμασκεν μακέλην, *Mosch.* 4, 103. (5) ὦ πάντα νωμῶν διδακτά τε, ἄρρητά τε, *Soph. Œd. Tyr.* 300. A νέμω.

Νώμησα, aor. 1. indic. act. *Ion.* pro ἐνώμησα.

Νωμήσιμος, ον, agitatus, *Ath.*

Νώμησις, εως, ἡ, motio, agitatio. A νωμάω.

Νωμήτωρ, ὁ, curator, *Man.*

Νώνυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ignotus, ignobilis, illaudatus. Ex νω et ὄνυμος. Sed vide

Νώνυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, nomen non habens, ignobilis, ignotus, inglorius; illaudatus, *Gl. V.* Ex νη et ὄνομα.

Νωπέω, *vox Ion.* unde νενώπημαι, depressus, perculsus sum.

Νῶροψ, οπος, ὁ καὶ ἡ, splendidus; (2) argutus, sonorus. Ex νη et ὁράω, vel νω et ὄψις.

Νῶσαι, aor. 1. inf. act. *Ion.* pro νοῆσαι.

Νωταγωγὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, dorso vehens. Ex νῶτος et ἄγω.

Νωταῖος, αία, αῖον, ad dorsum pertinens. A νῶτος.

Νωτάκμονας, acc. pl. a

Νωτάκμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, incudem in tergo habens; νωτάκμονες, epith. cancrorum *in Batrachom.* Ex νῶτος et ἄκμων.

Νωτάρης, ου, ὁ, qui dorso aliquid tollit. Ex νῶτος et αἴρω.

Νωτεὺς, έως, ὁ, pl. νωτεῖς, idem quod νωταγωγὸς, *Hes. Poll.* A νῶτος.

Νωτιαῖος, αία. αῖον, ad dorsum pertinens. Νωτιαία ἄκανθα, spina dorsi. A νῶτος.

Νωτιδανὸν, genus quoddam τῶν γαλεῶν, piscium, ab eminentia dorsi. Ab eod.

Νωτίζω, fut. ίσω, tergum do, seu verto; (2) a tergo relinquo; facio ut alius tergum vertat; (3) transeo, peragro; (4) amicio, tego. (1) παλίσσυτον δράμημα νωτίσαι (subaudi δεῖ) πάτρας ἄτερον, *Soph. Œd. Tyr.* 193. (4) χλοηφόροισιν ἔρνεσιν κατασκίοισιν ὀλβίως ἐνώτισεν, *Eur. Ph.* 656. Ὑπερτελής τε πόντον ὥστε νωτίσαι ἰσχὺς λαμπάδος, supereminens tæda maris superficiem amiciebat (*nempe* illuminabat), *Æschyl. Agamem.* 287. Ab eod.

Νώτισμα, τος, τὸ, amictus. Εἰ μὲν πρὸς αὐγὰς ἡλίου χρυσωτὸν ἦν νώτισμα θηρὸς, *Tragicus ap. ud Plutarch. Stobæi*, 461.

Νωτοβατέω, ῶ, super dorso incedo; (2) inambulo. Ex νῶτος et βαίνω.

Νωτόγραπτος, ου, ὁ ἡ, cujus dorsum notis inscriptum est. Ex νῶτος et γράφω.

Νωτοκοπέω, cervicem amputo. Ex κόπτω.

Νῶτον, ου, τὸ, tergum, *Gl. V.*

Νωτοπλὴξ, ῆγος, ὁ ἡ, cujus dorsum verberibus contusum est, vel contundi solet, aut debet, verbero. Ex νῶτος et πλήσσω.

ΝΩ͂ΤΟΣ, ου, ὁ, dorsum, tergum; νῶτοι τῶν τροχῶν, modioli rotarum, pl. νῶτα, terga. *Poet.* superficies; ut νῶτα θαλάσσης, i. e. *mare ipsum*.

Νωτοφορέω, dorso fero, onera fero.

Νωτοφορία, ἡ, gestatio oneris in dorso. A

Νωτοφόρος, ου, ὁ ἡ, dorso ferens, dossuarius.

Νωχέλεια, ας, ἡ, tarditas, segnities:

Νωχελέστερον, segnius. A νωχελής.

Νωχελεύομαι, tardus et segnis sum. A

Νωχελὴς, έος, ὁ ἡ, tardus, segnis; (2) invalidus; (3) inutilis; (4) parum fulgens, obscurus. (2) πλευρὰ νωχελῆ νόσῳ, *Eurip. Or.* 798. Ex νὴ et κέλλω. (Vel νὴ et ὀχέω, *Ern.*)

Νωχελία, ας, ἡ, segnitia, socordia, tarditas, *Il.* 19, 411. ubi tamen al. νωθείη.

Νωχελίζω, fut. ίσω, tardo, moror, *Hes.* A νωχελής.

Ξ.

Ξ Decima quarta litera Alphabeti Græci, quæ suo nomine ξῖ appellatur; (2) nota numeralis valens *sexaginta*, et cum lineola inferne apposita ͵ξ, *sexaginta millia*.

Ξαίνιον, ου, τὸ, idem quod ξάνιον

ΞΑΙ'ΝΩ, f. ανῶ, rado, carmino; carpo; pecto; depecto; cædo. a. 1. ἔξηνα· part. ξήνας, fœmin. ξήνασα, pass. ξαίνομαι, cædor, carminor; aor. 1. ἐξάνθην· p. ἐξάνθαι, cæsum esse. Ταυτί γέ τοι νὴ τὸν Δί' ἐξειργασμένην, ἵνα πληρουμένης ξαίνοιμι τῆς ἐκκλησίας, *Aristoph. Conc.* 89. Ξαίνει κατὰ τοῦ νώτου πολλὰς, *Dem.* Hinc

Ξανάω, ῶ, f. ήσω, lanæ carminatione defatigor, lanificio lassor, (2) fatigor, lassesco. Ὁππόταν ξανάᾳ νεύρων κεχαλασμένα δέσμα, *Nic. Ther.* 383.

Ξάνησις, ἡ, lassitudo ex carminatione lanæ, *Steph.* A ξαίνω.

Ξανθίας, ου, ὁ, servi nomen, a flavis capillis.

Ξανθίζω, f. ίσω, flavum reddo; rubeum reddo; (2) flaveo, rubeo; ξανθίζομαι, flavesco; ξανθίζεσθαι, flavescere, *Gl. Vet.* Ὀπτᾶτε ταυτὶ, καὶ καλῶς ξανθίζετε, *Aristoph. Ach.* 1052.

Ξανθικὸς, οῦ, ὁ, Xanthicus, mensis apud Macedonas, Aprili Latinorum fere respondens. Hinc τὰ ξανθικὰ, ῶν, festum pro lustratione exercitus hoc mense celebratum:

Ξάνθιον, ου, τὸ, lappa minor, herba. A ξανθός.

Ξάνθισμα, ατος, τὸ, inductio flavi coloris; (2) flavus, rutilus color. (1) φιλεῖ κάτοπτρα, καὶ κόμης ξανθίσματα, *Eurip. Fragm. Donn.* 5, 2. A ξανθίζω.

Ξανθόγεως, ω, ὁ ἡ, flavam terram habens. Ex ξανθὸς et γῆ

Ξανθόθριξ, χος, ὁ ἡ, pilos flavos habens.

Ξανθοῖσι, dat. pl. *Ion.* et *Poet.* pro ξανθοῖς.

Ξανθοκάρηνος, ου, ὁ ἡ, flavum caput habens, flavos habens capillos. A κάρηνον.

Ξανθοκομᾶν, gen. pl. *Dor.* pro ξανθοκομῶν, a

Ξανθοκόμης, ου, ὁ, flavam cæsariem habens. Ex ξ. et κόμη.

Ξανθόκομος, ου, ὁ ἡ, idem et ex iisd.

ΞΑΝΘΟ'Σ, ἡ, ὸν, flavus, fulvus; rubeus, rufus, ruber, *Ph.* ut sanguis, genæ, &c. Hinc

Ξανθότης, τητος, ἡ, color flavus, rutilus.

Ξανθοτριχέω, ῶ, flavos seu rutilos crines habeo. A ξανθόθριξ.

Ξανθοῦσθαι, flavescere. A ξανθόω.

Ξανθοχίτων, ονος, ὁ ἡ, flavam habens tunicam, vel flavum involucrum.

Ξανθοχολικὸς, ἡ, ὸν, biliosus, cholericus, flava bile abundans. A

Ξανθόχολος, ου, ὁ ἡ, flava bile laborans. Ex ξανθὸς et χολή.

Ξανθόχροος, contr. ξανθόχρους, ου, ὁ ἡ, flavam cutem habens, flavi coloris, flavus. A χρόα.

Ξανθοχρὼς, ῶτος, ὁ ἡ, idem.

Ξανθῶ, *flavi*, gen. sing. *Dor.* pro ξανθοῦ.

Ξανθωπὸς, οῦ, ὁ, ἡ, rufus adspectu. Ab ὤψ.

Ξάνιον, ου, τὸ, instrumentum carminatorium, pecten; (2) pecten aureus, quem mulieres in vittis vel redimiculis ferebant, tanquam ornamentum capitis; (3) mensa coquinaria supra quam carnes conciduntur. A ξαίνω.

Ξάνσις, εως, ἡ, carptus. *Gl. V.* carminatio:

Ξάντης, ου, ὁ, carminator. Ab eod.

Ξαντικὸς, ἡ, ὸν, ad carminationem pertinens. Hinc ἡ ξαντικὴ, ῆς, sc. τέχνη, ars carminandi. Ab eod.

Ξάντρια, ας, ἡ, carminatrix. Ab eod.

Ξανῶ, fut. 1. ind. act. verbi ξαίνω. Hinc

Ξάσμα, ατος, τὸ, carminatum, *Poll.*

Ξειναπάτης, ου, ὁ, hospitum s. peregrinorum deceptor. Ex ξένος et ἀπατάω.

Ξείνη, ης, ἡ, peregrina, hospita, subaudito χώρα, peregrina terra, extera regio.

Ξεινοδόκος, ου, ὁ ἡ, hospites seu peregrinos recipiens. Ex ξένος et δέχομαι.

Ξείνηθεν, *adv.* peregre, ἀπὸ ξείνης.

Ξεινήϊον, ου, τὸ, munus, seu donum, quod datur hospiti.

Ξεινίη, ης, ἡ, hospitalitas, hospitium, jus hospitii; (2) peregrinitas. A ξένος.

Ξεινίζω, f. ίσω, idem quod ξενίζω· aor. 1. ξείνισσα, pro ξείνισα, ἐξένισα. Μήτε σύ με ξείνιζε, *Theoc.* 22, 61. Ab eod.

Ξεινικὸς, ἡ, ὸν, peregrinus, externus:

Ξείνιον, ου, τὸ, munus hospitale:

Ξείνιος, ία, ιον, hospitalis. Ab eod.

Ξεινοδάκχη, ἡ, hospitis amore incensa, de Medea, *Lycophr.*

Ξεινοδοκέω, ῶ, f. ήσω, hospites seu peregrinos suscipio. Ex ξένος et δέχομαι.

Ξεινοδόκος, ου, ὁ ἡ, hospes, caupo. Ex iisd.

Ξεινοκτονέω, ῶ, peregrinum vel peregrinos interficio; hospitem seu hospites occido. Ex ξένος et κτείνω.

Ξεῖνος, η, ον, *Ion.* pro ξένος.

Ξεινοσύνη, ης, ἡ, hospitalis amicitia, hospitii jus et necessitudo. A præc.

Ξεινόω, ῶ, fut. ώσω, hospitio excipio; ξεινοῦσθαι, hospitio jungi. Ab eod.

ΞΕΙΡΙ'Σ, ξηρὶς, ξυρὶς, vel ξυρὶς, ίδος, ἡ, gladiolus, iris silvestris, herba, *Diosc.*

Ξεναγέω, ῶ, f. ήσω, duco hospitem ad ea quæ visenda sunt, deduco; (2) hospitio excipio; (3) peregrinos moribus patriis instituo; (4) milites mercenarios alo, et eloco. a. 1. ἐξενάγησα· imperat. ξενάγησον, deduc: ἐξενάγηται, 3. sing. perf. pass. hospitis officium peractum est; (5) delectum militum habeo, milites conscribo. (5) τό τε καλούμενον δέκατον τέλος, ἐξεναγημένον ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου πάλαι, *App. Bell. Civ.* 3, 83. Σύ με παραλαβὼν ξενάγησον καὶ δεῖξον τὰ κάλλιστα Ἀθήνησιν, *Lucian.* Ex ξένος et ἄγω.

Ξενάγησις, εως, ἡ, delectus militum. Ἀπαλλαγέντες ξεναγήσεως υἱῶν, *App. Bell. Civ.* 5, 74.

Ξεναγία, ας, ἡ, munus ducis militum exterorum; (2) certus militum numerus, *apud Ælian.* A

Ξεναγὸς, οῦ, ὁ, ductor hospitum; (2) ductor militum exterorum, seu peregrinorum, mercenariorum. Ex ξένος et ἄγω.

Ξεναγωγέω, ῶ, fut. ήσω, idem quod ξεναγέω.

Ξεναγωγὸς, οῦ, ὁ, idem quod ξεναγός.

Ξεναλίζω, congrego, *Suid.* proprie peregrinos.

Ξεναπάτη, ης, ἡ, hospitis deceptio.

Ξεναπατία, ας, ἡ, idem.

Ξεναπάτης, ου, ὁ, hospites fallens.

Ξεναρκὴς, έος, ὁ ἡ, hospitibus æquus, justus in hospites. Ex ξένος et ἀρκέω.

Ξενεύω, peregrinus et ignarus sum, *V. L.* A ξένος.

Ξένη, ης, ἡ, peregrina; extera regio, peregrina terra, subaudito χώρα, *regio*, vel γῆ, *terra*.

Ξενηγέτης, ὁ, dux hospitum, *Pind.*

Ξενηδόχος, ὁ, peregrinorum receptor.

Ξένηθεν, *adv.* peregre; ἀπὸ ξένης. A ξένη.

Ξενηλασία, ας, ἡ, peregrinorum seu hospitum expulsio. Ξενηλασίαν τεχνῶν ἐποιεῖτο, *Plut.* Ex ξένος et ἔλασις.

Ξενηλατέω, ῶ, f. ήσω, peregrinos expello. Ex ἐλαύνω.

Ξενία, ας, ἡ, peregrinitas; (2) hospitium, hospitii jus. A ξένος. Unde

Ξενίζω, f. ίσω, peregre advenientem hospitio excipio; (2) peregrina sapio et loquor, peregrina lingua utor, peregrina instituta imitor; (3) rei novitate in admirationem adduco; ξενίζομαι, diversor, hospitor, *Ph.* (2) admiror, ut rem novam, insolentem, alienam, indignam; aor. 1. partic. ξενισθεὶς, hospitio exceptus. Ἐξένισεν ἡμᾶς πολλοῖς ἀγαθοῖς ὁ Γοβρύας, *Xen.* Ὃς ἀναδεξάμενος ἡμᾶς τρεῖς ἡμέρας φιλοφρόνως ἐξένισεν, *Act.* 28, 7. Οὗτος ξενίζεται παρά τινι Σίμωνι βυρσεῖ, *Ib.* 10, 6. ἐν οἰκίᾳ Σίμωνος, *Ib.* 10, 32. παρ' ᾧ ξενισθῶμεν, *Ib.* 21, 16.

Ξενικὸς, ἡ, ὸν, peregrinus, exterus, qui peregrinorum est; (2) hospitalis. A ξένος.

Ξενικῶς, *adv.* more peregrinorum.

Ξένιον, ου, τὸ, munus quod datur hospiti, munus hospitale, xenium. *Gl. V.* strena, congiarium, hospitale. A

Ξένιος, ία, ιον, hospitalis, ad hospites seu peregrinos pertinens; (2) ξενία, mensa hospitalis, ut ἐπὶ ξενίᾳ καλεῖν. (sed aut ξενίαν leg. aut ξένια, sc. γέρα vel δεῖπνα, *Ern.*)

Ξενισθεῖσα, aor. 1. part. pass. f. g. verbi ξενίζω.

Ξένισις, εως, ἡ, hospitum susceptio.

Ξένισμα, ατος, τὸ, admiratio, stupor: vide ξενίζομαι, n. 2.

Ξενισμὸς, οῦ, ὁ, hospitum susceptio; (2) mutatio, seu perturbatio, quæ fit rerum novitate. Ab eod.

Ξενιτεία, ας, ἡ, peregrinatio. A

Ξενιτεύω, f. εύσω, peregre absum, peregrinor; etiam pass. ξενιτεύομαι pro eodem, vel in alieno solo milito. Τρόπον τινὰ ξενιτεύειν, *Philo.* Μὴ τὴν πατρίδα οἰκεῖν, ἀλλὰ ξενιτεύειν, *Luc.* A ξένος.

Ξενοδαίκτης, οῦ, ὁ, hospitum occisor. A δαΐζω, *Eur.*

Ξενοδαίτης, ου, ὁ, hospites interficiens et devorans. A δαίω.

Ξενοδοκεῖον, ου, τὸ, locus in quo peregrini seu hospites excipiuntur, hospitium, caupona, diversorium. Ex ξένος et δέχομαι.

Ξενοδόκος, ου, ὁ ἡ, hospes, qui peregrinos excipit. Ex iisd.

Ξενοδοχεῖον, hospitium, diversorium. A

Ξενοδοχέω, ῶ, f. ήσω, hospites excipio, hospitio excipio.

Ξενοδόχος, ὁ, idem quod ξενοδώτης, *Ep.*

Ξενοδοχία, ας, ἡ, hospitum exceptio. A

Ξενοδόχος, ου, ὁ ἡ· vide ξενοδόκος.

Ξενοδώτης, ου, ὁ, hospitii dator, epith. Bacchi.

Ξενόεις, όεσσα, όεν, hospitibus et peregrinis frequens. Πολυάνορι δ' ἐν ξενόεντι θρόνῳ, *Eur. Iphig. in Taur.* 1281. A ξένος.

Ξενοθυτέω, ῶ, fut. ήσω, hospites immolo. Ex ξένος et θύτης.

Ξενοκοπεῖν, hospites pulsare. A κόπτω.

Ξενοκουρίτης, ου, ὁ, alibi tonsus. A κουρά.

Ξενοκρατέομαι, οῦμαι, in peregrinorum potestate sum.

Ξενοκτονία,

Ξενοκτονέω, ῶ, fut. ήσω, hospites interficio.
Ξενοκτονία, ας, ἡ, hospitum occisio. A
Ξενοκτόνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, hospitum occisor; hospiticida, *Gl. V.* Ex ξένος et κτείνω.
Ξενοκυρατάτη, ἡ, adulterium, alienarum uxorum stupratio, *Epigr.* Ex ξένος, κύρη, et ἀπάτη.
Ξενολογέω, ῶ, fut. ήσω, externos milites cogo, seu conscribo:
Ξενολογία, ας, ἡ, externorum militum collectio:
Ξενολόγιον, ȣ, τὸ, manus seu exercitus militum externorum: A
Ξενολόγος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui milites externos colligit seu cogit. Ex ξένος et λέγω, *colligo.*
Ξενομανέω, ῶ, fut. ήσω, peregrinis rebus supra modum delector. Ex ξένος et μαίνομαι.
Ξενομανία, ας, ἡ, nimius rerum merciumque peregrinarum amor. Ex iisd.
Ξενοπαθέω, ῶ, f. ήσω, re aliqua tanquam nova et peregrina perturbor, peregrinum esse ægre fero "Ὅπως ὅταν ἐν χρείᾳ γίνηται, μὴ ξενοπαθῇ, μηδὲ ἀπαναίνηται, *Plutarch. de Sanitate tuenda Præcepta,* 132. Ἀδημοσῦμεν καὶ ξενοπαθέμεν, *Plut. de Exilio,* 601. Ex πάθος.
Ξενοπάροχοι, οἱ, qui peregrinis salem et ligna præbebant, *Bud.*
Ξενοπρεπής, έος, ὁ ϗ ἡ, peregrinus, inusitatus. "Ἀπόστασις ȣ̓δέν τι τῶν ἄλλων ἐλκέων ξενοπρεπέστερον, *Aret.* Ex πρέπει.
ΞΕ'ΝΟΣ, η, ον, peregrinus, hospes, alienus, *Ph.* externus, *Gl. V.* extrarius; advena; *Ph.* (2) inusitatus. mirus. (2) ξείνη δ' ἐν κεράεσσι φύσις κείνοισι τέτυκται, *Oppian. Cyneget* 2, 93. Ξεῖνοί τε πόθοι κείνοισι μέλονται, *Id. ibid.* 196. Ξένον, adventitium; inusitatum, inauditum; ξένοι appellantur mercenarii milites Lacedæmonii autem ξένȣς appellabant, quos alii barbaros.
Ξενόστασις, εως, ἡ, qu. dic. hospitum statio, locus ubi hospites recipiuntur, caupona, diversorium.
Ξενότιμος, ον, hospites colens. A τιμή.
Ξενοτροφέω, ῶ, fut. ήσω, externos milites alo, stipendio conduco. Ξενοτροφȣ̃ντες χρήμασι, *Dem.*
Ξενοτροφία, ας, ἡ, ipsa actio alendi milites externos. A
Ξενοτρόφος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, externos milites alens; (2) hospitum nutritor. Ex ξένος et τρέφω.
Ξενοφονέω, ῶ, fut. ήσω, hospites occido. Δεινὸν τόδ' εἶπας, ξενοφονεῖν ἐπήλυδας, *Eurip. Iphig. in Taur.* 1024. A
Ξενοφόνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, hospites occidens, hospitis vel hospitum interfector. A φόνω.
Ξενοφυής, ές, insolens specie, inusitatam speciem habens; epithetum Hecates, *Sch. Lycoph.*
Ξενοφωνέω, ῶ, f. ήσω, peregrina, insolenti voce, sermone utor. *pass.* aliquid, ut sermonem, disputationem, tanquam rem novam, incognitam miror, non intelligo.
Ξενοφωνία, ας, ἡ, vox peregrina, peregrinum loquendi genus. A
Ξενόφωνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, peregrina voce utens.
Ξενόω, ῶ, fut. ώσω, hospitio excipio, vel suscipio; usitatior passiva vox ξενȣ̃μαι. hospitio excipior, hospitor, diversor, hospitio jungor; (2) in exilium abeo; hoc sensu, usitatius ἀπ-ξενȣ̃μαι. Οὐκ ἀκύετε πάλαι ξενȣ̃σθαι τόνδε πρὶν νέποντά με; *Eurip. Hipp.* 1085. Ἐξενωμένον δέ τῳ Δελφῶν δίδωσιν ἐκτρέφειν, ablegatum, *Id. Ion.* 820. Ὅς δὴ ξενωθεὶς τοισδ' ἐν Ἀδμήτȣ δόμοις, *Eur. Alc.* 69. Ξενȣ̃σθαί τινι, παρά τινος, *Xen.* A ξένος. Unde
Ξενύδριον, ȣ, τὸ, hospes. Dim.
Ξενύλλιον, ȣ, τὸ, idem. Dim. blandientis.
Ξενὼν, ῶνος, ὁ, hospitium, diversorium, domus in quam recipiuntur hospites et ægroti, xenodochium, nosocomium. Χωρὶς ξενῶνές εἰσιν, *Eurip. Alc.* 546.
Ξένως, *adv.* more peregrino.
Ξένωσις, εως, ἡ, mentis alienatio. A ξενόω.
Ξερὸς, ȣ̃, ὁ, siccus, aridus, pro ξηρός.
Ξεσθεὶς, rasus, aor. 1. part. pass. verbi ξέω.

Ξέσις, εως, ἡ, rasura, sculptura, ipsa actio radendi seu sculpendi. A ξέω.
Ξέσμα, ατος, τὸ, ramentum, *item* opus sculptum. Ab eod.
Ξεσμὸς, ȣ̃, ὁ, instrumentum ad radendum, radula, *Vulg. Lex.* Ab eod.
Ξέστης, ȣ, ὁ, sextarius, mensura aridorum et liquidorum. *Gl. V.* sextarius, urceus.
Ξεστίον, ȣ, τὸ, idem. *Ph* urceolus. Dim.
Ξεστὸς, ἡ, ὸν, rasus, scalptus, dolatus, planus. A ξέω.
Ξεστουργία, ας, ἡ, ars poliendi lapides aut ligna. Ex ξέω et ἔργον.
Ξέστρον, ȣ, τὸ rasura, *Vulg. Lex.* potius instrumentum scalpendi, radendi, &c. A
ΞΕ'Ω, fut. ξέσω, rado, polio, dolo, scalpo; perf. pass. part. ἐξεσμένος, rasus. Τὸν ποτε τέκτων ξέσσεν, ἐπισταμένως, *Odyss.* 21, 44.
Ξηλὸς, truncus, *Suid.*
Ξηρὰ, ἡ, (γῆ, sc.) terra, *Hebr.*
Ξηραίνω, fut. ανῶ, sicco, arefacio; (2) exedo, ebibo. *Latini quoque* siccare calices, et hinc inane reddo; ξηραίνομαι, siccor, areo, aresco; aor. 1. act. ἐξήρανα, pass. ἐξηράνθην, perf. part. ἐξηραμμένος. Βορέης ἀλωὴν ἂν ξηράνῃ, *Il.* 21, 347. Πᾶν δ' ἐξηράνθη πεδίον, *Ib.* 345. Ἐξήρανται, *Marc.* 11, 21. ἐξηραμμένην χεῖρα, *Ib.* 5, 33. A ξηρός.
Ξηράλειψις, εως, ἡ, sicca, *i.e.* sine balneo, unctio. Ex ξηρὸς et ἀλείφω. Unde
Ξηραλοιφέω, ῶ, fut. ήσω, sicce ungo:
Ξηραλοιφία, ας, ἡ, sicca unctio.
Ξηραμπέλινος, ίνη, ινον, pullus et ater, colorem habens arefactæ viti similem.
Ξηρανθὲν, aor 1 part. pass. n. g. verbi ξηραίνω.
Ξήρανσις, εως, ἡ, siccitas, ariditas; ipsa siccatio. A ξηραίνω.
Ξηραντέον, siccandum, *Steph.* Ab eod.
Ξηραντικὸς, ἡ, ὸν, siccandi seu arefaciendi vim habens. Ab eod.
Ξηρασία, ας, ἡ, siccitas, ariditas. Ab eod.
Ξηράφιον, ȣ, τὸ, genus medicamenti, quod alias ξήριον dicitur. A
Ξήριον, ȣ, τὸ, Xerium, genus medicamenti aridum quod pulveris in modum inspergitur. A ξηρός.
Ξηρὶς, ίδος, ἡ. Vide ξυρίς.
Ξηροβατικὸς, ἡ, ὸν, qui in sicco ambulat vel graditur. Ex ξηρὸς et βαίνω.
Ξηροβιωτικὸς, ἡ, ὸν, qui in sicco vivit, terrestris Ex ξηρὸς et βιόω.
Ξηροκακοζηλία, ας, ἡ, arida et jejuna æmulatio seu adfectatio in rebus malis.
Ξηρόκαρπος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, siccum et aridum fructum proferens.
Ξηροκέφαλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, caput siccius habens. Ex ξηρὸς et κεφαλὴ, *caput.*
Ξηροκόλλα, ης, ἡ, gluten siccum, gluten aurificum, ferruminatura. Ex ξηρὸς et κόλλα.
Ξηροκολλύριον, τὸ, collyrium, e medicamentis aridis factum.
Ξηρόμυρον, ȣ, τὸ, unguentum siccum, rosmarinum, *Ph.*
Ξηρὸν, τὸ, siccus locus, *Thuc.*
Ξηρονομικὸς, ἡ, ὸν, qui in sicco pasci solet. Ex ξηρὸς et νέμω.
Ξηροποιέω, ῶ, fut. ήσω, siccum reddo, sicco.
Ξηροπόταμος, ȣ, ὁ, torrens, *Gl. V.*
Ξηροπυρία, ας, ἡ, balneum siccum, in quo quis tantum sudat, non autem simul aqua abluitur. Ex ξηρὸς et πῦρ.
Ξηροπυρίτας, *Dor.* pro ξηροπυρίτης, ȣ, ὁ, ut ξηροπυρίταν ἄρτον, panem cibarium, cui nihil furfuris decessit; τὸν αὐτόπυρον, *ap. Athenæum.* Ex ξηρὸς et πυρός.
ΞΗΡΟ'Σ, ρὰ, ρὸν, aridus, siccus, torridus; (2) inanis, vacuus, sc. cibo, potu, v. ξηραίνω (3) pallidus, exanimis terrore; (4) *Fem.* ξηρὰ, terra continens, cui opp. mare, aqua; *In Sacris,* terra simp. ex Hebr. (2) ἐν δὲ χρόνῳ τελέθει ξηρὸν, cum tempore fit tenue. Τȣ̀ς δὲ κόλακας ȣ̓δ' ὅλως ἰδεῖν ἐστι πράγμασι ξηροῖς καὶ κατεψυγμένοις προσιόντας, ubi res sunt accisæ et homines frigent, *Plutarch. de Adulat. et Amic. Discrimine.* Hinc ἡ ξηρὰ, ᾶς, terra, *Aristot.*

Ξηροσάρκος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, carnem siccam habens. Ex ξηρὸς et σάρξ.
Ξηροτήγανον, ȣ, τὸ, sartago.
Ξηρότης, ητος, ἡ, siccitas, squalor. A ξηρός.
Ξηροτριβέω, ῶ, sicca frictione frico. A τρίβω.
Ξηροτριβία, ας, ἡ, sicca frictio. A præc.
Ξηροτροφικὸς, ἡ, ὸν, qui in sicco alitur seu vivit. Ex ξηρὸς et τρέφω.
Ξηροφαγέω, ῶ, arida comedo, cibis siccioribus sine obsonio vescor; (2) dicitur de homine egeno et famelico. Ex ξηρὸς et φάγω.
Ξηροφαγία, ας, ἡ, ipsa actio siccis vescendi; (2) tenuis victus, paupertas. Ex iisd.
Ξηροφθαλμία, ας, ἡ, oculorum siccitas. A
Ξηρόφθαλμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, siccoculus, ut *Plautus* loquitur; siccos habens oculos, oculorum siccitate laborans.
Ξηρώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, arescens. A ξηρός.
Ξήρωσις, εως, ἡ, siccatio, siccitas, qu. a ξηρόω.
Ξιρὶς, ίδος, ἡ, idem quod ξυρίς.
Ξιφείδιον, ȣ, τὸ, gladiolus, pugio. Dim. a ξίφος.
Ξιφήρης, εος, ὁ ϗ ἡ, qui gladio manum aptat, ut ensem vagina educturus, ensem tenens, gladio armatus. Τῷ δὲ ξιφήρης ἆρ' ὑφεστήκει λόχος, *Eurip. Androm.* 1115. Ex ξίφος et ἄρω, *apto.*
Ξιφηφορέω, ῶ, fut. ήσω, ensem gesto, gladio armatus sum:
Ξιφηφορία, ας, ἡ, gladii gestatio. A
Ξιφηφόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, gladium gestans, ense armatus, *Gl. V.* ensifer, sicarius. Ex ξίφος et φέρω.
Ξιφίας, ȣ, ὁ, ut ξιφίας κομήτης, cometa mucronatus; (2) piscis quidam. A ξίφος.
Ξιφίδιον, ȣ, τὸ, gladiolus, pugio. Dim. ab eod.
Ξιφίζω, fut. ίσω, manu in altum sublata salto, vel manu protensa figuram ensis imitor, *Hes. Suid. Eust.* Ab eod.
Ξιφίον, ȣ, τὸ, gladiolus, xiphion, *herba.*
Ξιφιὸς, ȣ̃, ὁ, xiphias, piscis, *Hes.*
Ξίφισμα, ατος, τὸ, saltatio cum ensibus. A ξιφίζω.
Ξιφισμὸς, ȣ̃, ὁ, idem et ab eod.
Ξιφιστὴρ, ῆρος, ὁ, balteus, cingulum, ex quo ensis suspenditur; (2) vagina. Ab eod.
Ξιφιστὴς, ȣ̃, ὁ, idem, *Hes.* Ab eod.
Ξιφισὺς, ύος, ἡ, dimicatio per ensem, *Hes.*
Ξιφοδήλητος, ȣ, ὁ, ense perniciem adferens, *Æschyl.* Ex ξίφος et δηλέω, *lædo.*
Ξιφοδρέπανον, ȣ, τὸ, ensis falcatus, harpe.
Ξιφοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, ensis formam habens. Ex ξίφος et εἶδος.
Ξιφοθήκη, ης, ἡ, vagina ensis.
Ξιφοκτονέω, ῶ, fut. ήσω, gladio occido. A
Ξιφοκτόνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui ense occidit. Κάρα στάζων ἱδρῶτι καὶ χέρας ξιφοκτόνȣς, *Soph. Aj.* 9. Ex ξίφος et κτείνω.
Ξιφόκτονος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, gladio peremptus.
Ξιφομάχαιρα, ας, ἡ, magnus gladius, ensis.
Ξιφοποιὸς, ȣ̃, ὁ, gladiarius, *Gl. V.* gladiorum opifex. A ξίφος et ποιέω.
ΞΙ'ΦΟΣ, εος, τὸ, ensis, gladius; sica, *Gl. V.* (2) mucronatum rostrum xiphiæ piscis; (3) herba quædam, gladiolus. "Ἕλκετο δ' ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφος, *Il.* 1, 194.
Ξιφȣλκία, ας, ἡ, ensis e vagina eductio. A
Ξιφȣλκὸς, ȣ̃, ὁ ϗ ἡ, qui gladium e vagina extraxit, qui ensem strinxit. Ex ἕλκω.
Ξιφȣργὸς, ȣ̃, ὁ ϗ ἡ, ensium fabricator, qui gladios conficit. Ex ξίφος et ἔργον.
Ξιφοφόρος, ȣ, ὁ. Vide ξιφηφόρος.
Ξοανογλύφος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui simulacra sculpit. Ex ξόανον et γλύφω.
Ξόανον, ȣ, τὸ, rasura aut sculptura politum opus, e saxo sculptum, aut e ligno dolatum; (2) simulacrum e saxo vel ligno fabricatum, signum sculptile. *Ph.* delubrum, simulacrum; ξόανον Ἀθηνᾶς, Palladium, *Gl. V.* A ξέω.
Ξοανοποιΐα, ας, ἡ, simulacrorum sculptorum fabricatio. Ex ξόανον et ποιέω.
Ξοανȣργία, ας, ἡ, *Ion.* ξοανȣργίη, ης, ἡ, idem. Ex ἔργον.
Ξοῒς, ΐδος, ἡ, scalprum. A ξέω.
Ξȣθόπτερος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, flavas alas habens. Ex ξȣθὸς et πτερόν.

Ξυθὸς, ἡ, ὸν, flavus, rufus; (2) argutus. A ξ... ξυθὸν λαλοῦντα Epigr.

Ξυάλη, ης, ἡ. Vide ξυήλη.

Ξυγγενής. Vide Συγγενής, et reliqua, ubi ξὺν pro σὺν, Attice.

Ξυγκάτβανεν, 3. sing. aor. 2. ind. act. *Att. Ion. Æol.* et cum ν ἐφελκ. pro συγκατέβανε, a συγκαταβαίνω pro συγκαταβαίνω.

Ξυήλη, ης, ἡ, radula; (2) gladius Laconicus brevior, pugioni fere similis. A ξύω.

Ξυηρὸς, ρὰ, ρὸν, lævigatus, *V. L.*

Ξυλαλόη, ης, ἡ, lignum aloes. Ex ξύλον et ἀλόη.

Ξυλάριον, ου, τὸ, parvum lignum. Dim. a ξύλον

Ξυλεία, ας, ἡ, lignatio, lignorum collectio; (2) ipsa ligna collecta e lignantibus; materia, *Ph.* lignetum, *Gl. V.* (*Ern.*) A

Ξυλεύομαι, lignor, materior, ligna colligo. A

Ξυλεὺς, έως, ὁ, lignator, qui ligna colligit; (2) calo. A ξύλον.

Ξυληβόρος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui ligna exedit seu vorat. Ex ξύλον et βορά.

Ξυληγέω, ῶ, ligna veho, porto, conveho. A

Ξυληγὸς, οῦ, ὁ ἢ ἡ, qui ligna vehit, lignator, ligna bajulans. Ex ἄγω.

Ξυλήριον, ου, τὸ, Etym. Dim. a ξύλον. Vide ξυλάριον.

Ξυλήφιον, ου, τὸ, parvum lignum; (2) assula; (3) tabella, Dim. Ab eod.

Ξυλία, ας, ἡ, lignatio, *Gl. V.* A ξυλεία.

Ξυλίζομαι, fut. ίσομαι, lignor, ligna colligo. A ξύλον.

Ξυλικὸς, ἡ, ὸν, ligneus, e ligno; ξυλικὸς, lignarius, *Gl. V.* ξυλικὴ ὕλη, silva, *Gl. V.*

Ξύλινος, ίνη, ινον, ligneus. A ξύλον.

Ξυλισμὸς, οῦ, ὁ, lignatio. A ξυλίζομαι.

Ξυλίτης, ου, ὁ, piscis quidam, *Hes.* fortassis a lignea duritie. A ξύλον.

Ξυλοβάλσαμον, ου, τὸ, lignum balsami, seu quod e balsamo cæditur, ut sarmenta surculi, vel ipse frutex.

Ξυλογλύφος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui ligna scalpit vel sculpit. Ex ξύλον et γλύφω.

Ξυλοειδὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, qui ligni formam habet. Ex ξύλον et εἶδος.

Ξυλοθήκη, ης, ἡ, repositorium lignorum. *Gl. V.* lignarium.

Ξυλοκανθήλια, ων, τὰ, clitellæ, *Gl. V.*

Ξυλοκάνθηλον, clitellæ, *Gl. V.*

Ξυλοκασσία, ας, ἡ, cassia lignea, sive crassior.

Ξυλοκέρατα, ων, τὰ, siliquæ; (2) arboris ceratoniæ siliquæ. Ex ξύλον et κέρας.

Ξυλοκιννάμωμον, ου, τὸ, lignum cinnamomi.

Ξυλοκόκκα, τὰ, interna siliquarum grana, a lignoso cortice illa vestiente. A κόκκος.

Ξυλοκόλλα, ης, ἡ, gluten, quo ligna conglutinantur.

Ξυλοκοπέω, ῶ, fut. ήσω, fuste cædo; fustigo, *Gl. V.*

Ξυλοκοπία, ας, ἡ, ipsa actio cædendi fustibus, fustuarium. A

Ξυλοκόπος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui ligna cædit; lignarius, *Gl. V.* ad ligna cædenda aptus; (2) fuste cædens, *Gl. V.* fustiarius; (3) avis rostro arbores tundens, *Aristot.* A κόπτω.

Ξυλολυχνοῦχος, ου, ὁ, candelabrum ligneum.

Ξυλομανέω, ῶ, insanio gignendis sarculis, silvesco. Ex ξύλον et μαίνομαι.

Ξυλομάχαιρα, ἡ, ensis ligneus, *Poll.*

Ξυλομιγὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, lignum habens permistum, ligno permistus. Ex μίγνυμι.

ΞΥ'ΛΟΝ, ου, τὸ, lignum, tignum, *Ph.* ξύλα, ligna fabricaria, *Gl. V.* (2) ξύλον, fustis, *Ph.* ξύλα, fustes, *Ph.* (3) de variis rebus e ligno factis, ut (1) de mensa trapezitæ; (2) de furca, cruce; (3) pedica lignea; (4) de materia lignea ædificantium; (5) arbore, per Heb. A ξύω, *Ern.*

Ξυλοπαγὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, lignis compactus, *Suid.* Ex ξύλον et πήγνυμι.

Ξυλοπέδη, ης, ἡ, nervus, *Gl. V.* et ξυλοπέδην, nervos, *Ph.* Ex ξύλον et πέδη.

Ξυλόπους, οδος, ὁ ἢ ἡ, ligneum habens pedem.

Ξυλοπώλης, ου, ὁ, lignarius, *Gl. V.* lignorum negociator. Ex ξύλον et πωλέω.

Ξυλόστεγος, ον, ligno tectus, structus. A στέγη.

Ξυλοτόμος, ου, ὁ ἢ ἡ, ligna secans; (2) lignis secandis aptus. Ex ξύλον et τέμνω.

Ξυλοτρώκτης, ου, ὁ ἢ ἡ, ligna rodens. Ex τρώγω.

Ξυλουργέω, ῶ, faber lignarius sum:

Ξυλουργία, ας, ἡ, lignorum fabricatio:

Ξυλουργικὸς, ἡ, ὸν, ad fabrum lignarium pertinens. A

Ξυλουργὸς, οῦ, ὁ ἢ ἡ, faber lignarius, materiarius. Ex ξύλον et ἔργον.

Ξυλοῦσθαι. Vide ξυλόω.

Ξυλοφάγος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui ligna exedit seu vorat.

Ξυλοφανὴς, ὲς, lignum habens nudum; τὸ ξυλοφανὲς est locus ædificii, ubi lignea materia non est tecta calce, &c. ut ignis incidere in lignum possit. Ex ξύλον et φαίνομαι. *Ern.*

Ξυλοφθόρος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui ligna corrumpit. Ἔστι δέ τι σκωλήκιον, ὃ καλεῖται ξυλοφθόρον, *Aristot.* Ex ξύλον et φθείρω.

Ξυλοφορέω, ῶ, fut. ήσω, ligna bajulo seu porto; (2) fustem seu baculum gesto.

Ξυλοφορία, ας, ἡ, lignorum portatio, deportatio, virgæ gestatio.

Ξυλοφόριος, ου, ὁ ἢ ἡ, ut ξυλοφόριος ἑορτὴ, festum Judæorum, in quo ligna seu rami arborum gestantur, festum τῶν σκηνῶν, *apud Jos.* A

Ξυλοφόρος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui ligna fert, qui ligna bajulat, calo. Ex ξύλον et φέρω.

Ξυλοφορτηγὸς, οῦ, ὁ ἢ ἡ, idem.

Ξυλόφρακτος, ου, ὁ ἢ ἡ, lignis munitus, lignis septus.

Ξυλοχάρτια, τὰ, chartæ ligneæ libri, codices, pugillares, tabulæ, *Eust.* Ex ξύλον et χάρτης.

Ξυλοχίζομαι, *Dor.* ξυλοχίσδομαι, ligna cædo. Ὃς τὰς ἐρείκας τήνας τὰς παρὰ τὴν ξυλοχίσδεται, *Theoc.* 5, 65. A

Ξύλοχος, ου, ὁ ἢ ἡ, ligna habens, lignis seu arboribus consitus, arboribus densus; (2) *Subst.* silva, nemus; terra inculta, cubile feræ. Ξύλοχον κάταβοσκομενάων, *Il.* 5, 162. Ex ξύλον et ἔχω.

Ξυλόω, fut. ώσω, in lignum verto seu muto; (2) contigno: pass. ξυλοῦσθαι, lignari. *Gl. V.* in lignum abire, lignum seu lignosum fieri; ἐξυλωμένος, perf. pass. part. contignatus. A ξύλον.

Ξυλώδης, εος, ὁ ἢ ἡ, lignosus. Ab eod.

Ξυλὼν, ῶνος, ὁ, lignile. *Gl. V.* locus in quo ligna reponuntur.

Ξύλωσις, εως, ἡ, materiatio; (2) contignatio. A ξυλόω. Unde

Ξυλωτὴς, οῦ, ὁ, lignator, e *Gl. V.*

Ξυμ—Vide Συμ.

Ξυμβαίη, *contignat*, 3. sing. aor. 2. opt. act. *Att.* pro συμβαίη, a συμβαίνω.

Ξυμβέβλητο, *occurrebat*, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* et *Att.* pro συνεβέβλητο, a συμβάλλω.

Ξύμπαντας, *universos*, acc. plur. *Att.* pro σύμπαντας, a σύμπας.

Ξὺν, pro σὺν, *cum*, Att. et sic etiam in multis compositis a σὺν communi incipientibus.

Ξύναγον, *coegerunt*, 3. plur. aor. 2. ind. act. *Att.* et *Ion.* pro συνῆγον, a συνάγω.

Ξυνάειδε, 2. sing. præs. imperat. act. *Att.* pro συνάειδε, a συναείδω, vel συνᾴδω.

Ξυνασχαλάω, compatior, *Æsch. Pr.* 162. Ex ξὺν seu σὺν, *cum*, et ἀσχαλάω, *mœreo.* Th. ἀσχάλλω.

Ξυναύλος, contubernalis. Θεία μανία ξυναύλος, *Soph. Aj.* 617.

Ξυνδεδέατο, 3. plur. plusq. perf. ind. pass. *Att.* et *Ion.* pro συνδέδεντο, a συνδέω, *constringo.*

Ξυνδῆσαι, aor. 1. inf. act. *Att.* verbi ejusd.

Ξυνέηκε, 3. sing. aor. 1. vel perf. ind. act. *Att.* et *Ion.* pro συνῆκε, a συνίημι, *committo, intelligo.*

Ξυνέεργε, *coercebat*, 3. sing. imperf. ind. act. *Att.* et *Ion.* pro συνεῖργε, a συνείργω.

Ξύνες, *intellige*, 2. sing. aor. 2. imperat. act. *Att.* pro σύνες, a συνίημι.

Ξυνετὰ, *intelligibilia*, acc. plur. neut. gen. *Att.* pro συνετὰ, a συνετός.

Ξυνῆ, *adv.* communiter. A ξυνός. Unde

Ξυνήϊος, communis; ξυνήϊα, communia.

Ξυνήονες, *participes*, nom. plur. a

Ξυνήων, ονος, ὁ ἢ ἡ, communis, *apud Nonn.* et *Pind.* (2) particeps, *apud Hesiod.*

Ξυνίασι, *coeunt*, 3. plur. præs. ind. act. *Att.* et *Ion.* pro συνίασι, a σύνειμι.

Ξυνίεν, *intelligebant*, 3. plur. imperf. ind. act. *Att.* et *per contr.* pro συνίεσαν, a verbo inusit. συνιέω, *Il.* 1, 273.

Ξυνιέντων, *conj[?]ligentium*, gen. plur. præs. part. act. *Att.* pro συνιέντων, a σύνειμι.

Ξυννενεφυῖαν, acc. sing. part. perf. act. *Att.* al. med. f. g. pro συννενεφυῖαν, a συννέφω, *obnubilo.*

Ξυνοδότης, ὁ, communitatis dator, *Poll.*

Ξυνοίσει, 3. sing. fut. 1. ind. act. *Att.* pro συνοίσει, a verbo συνοίω, pro συμφέρω.

Ξυνομήλικα, *æqualem*, acc. sing. *Att.* pro συνομήλικα, a συνομῆλιξ.

ΞΥΝΟ'Σ, ἡ, ὸν, communis.

Ξυνόφρων, ονος, ὁ ἢ ἡ, communia sapiens, *Ep.* A ξυνὸς et φρήν.

Ξυνοχαρὴς, ὲς, communitate gaudens, *Ep.* A χαίρω.

Ξυνόω, ῶ, fut. ώσω, conjungo, consocio; (2) communico, *Nonn.* A ξυνός.

Ξυνωθέω, compello. Πόθι ξυνέωσαν ἄελλαι ἡμέας; *Apoll. Rhod.* 4, 1251.

Ξυνὼν, *familiaris, discipulus*, præs. part. *Att.* pro συνὼν, a σύνειμι.

Ξυόεις, όεσσα, όεν, radendo seu scalpendo politus, *Hes.* ubi ξυόεσσαν. A ξύω.

Ξυομένης, gen. sing. præs. part. pass. f. g. a verbo ξύω, *rado.*

Ξυράφιον, ου, τὸ, novacula, *Gl. V.* Dim. a ξυρόν.

Ξυράω, ῶ, fut. ήσω, rado, novacula rado, ad cutem tondeo; ξυρῶμαι, rador; *med.* radendum curo; ἐξυρημένος, tonsus. Ἐξύρησαν αὐτὸν, *Gen.* 41, 14. Ἵνα ξυρήσωνται τὴν κεφαλὴν, *Act.* 21, 24. A ξέω.

Ξυρέω, fut. ήσω, rado; glubo, *Gl. V.* et ξυροῦμαι, rador. Ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῷ τοῦτο μὴ χαίρειν τινὰ, *Soph. Aj.* 797.

Ξυρήκης, εος, ὁ ἢ ἡ, rasilis; (2) tonsura opus habens; (3) rasus. (3) κουρᾷ ξυρήκει, cæsarie rasa, *Eurip. Alc.* 429, et *Troad.* 141. Κάρα ξυρηκὲς ἔχουσαν. *Id. Phœn.* 375. A ξυράω.

Ξυρήσιμος, ου, ὁ ἢ ἡ, idem. Ab eod.

Ξύρησις, εως, ἡ, rasura quæ novacula fit, tonsura ad cutem. Ab eod.

Ξυρίας, ου, ὁ, ad cutem tonsus. A ξυρός.

Ξύριον, τὸ, novacula, *V. L.*

Ξυρὶς, ίδος, ἡ. Vide ἰρίς.

Ξυροδόκη, ης, ἡ, theca recipiendis novaculis, *Aristoph.* Ex ξυρὸν et δέχομαι.

Ξυροδόχη, ης, ἡ, idem. Ex iisd.

Ξυροθήκη, ης, ἡ, idem.

Ξύρομαι, rador, vel me novacula rado; ξυράμενος, tonsus, rasus, aor. 1. m. part. A

Ξυρὸν, οῦ, τὸ, novacula. A ξύω.

Ξυρὸς, acutus, *Hes.* Ab eod.

Ξυρὸς, οῦ, ὁ, novacula. Ab eod.

Ξυροφορέω, ῶ, fut. ήσω, novaculam gesto. Ex ξυρὸν et φέρω.

Ξυσθέντας, *rasos*, acc. plur. aor. 1. part. pass. verbi ξύω, *rado.*

Ξύσιλος, ου, ὁ, xysilus, aridus et pruriginosus senex, *Sophron. in Mimis.* A ξύω.

Ξύσις, εως, ἡ, rasura, scarificatio; (2) pruritus excitatio. Ab eod.

Ξύσμα, ατος, τὸ, ramentum, radendo detractum; (2) rasura et litura, quum scriptum corrigitur; ξύσματα, strigmenta, *Gl. V.* Ab eod.

Ξυσμάτιον, ου, τὸ, ramentum. Dim. præc.

Ξυσματώδης, εος, ὁ ἢ ἡ, ramentis similis, ramentosus. A ξύω.

Ξυσμὴ, ῆς, ἡ, *Eustath.* sine expositione. *Ph.* ξύσμαι, ramenta. Ab eod.

Ξυσμὸς, οῦ, ὁ, pruritus. Ab eod.

Ξυστὴρ, ῆρος, ὁ, rasor, scalptor; (2) scalprum chirurgicum; scalprum lapicidarum. *Gl. V.* rasorium, ralla, radula; (3) collyrii genus; (4) auris pars. Ab eod. Hinc

Ξυστήριον, ου, τὸ, scalprum, scalpellus.

Ξυστικὸς, ἡ, ὸν, athleta qui in xysto se exercet; (2) radendi vel distringendi vim habens. A ξυστός.

Ξυςὶς, ίδος, ἡ, strigilis, cujus usus in balneis, palæstra, et gymnasiis; (2) ξυςὶς vel ξύςις, vestis subtilis, crocota, quam aurigæ in pompa gestabant; tunica talaris; indumentum, insigne regum, equitum, tragœdorum, etiam mulierum illustrium, incerti coloris. A ξύω.

Ξυςοβόλος, ϩ, ὁ ϰ ἡ, hastam jaculans. Ex ξυςὸν et βάλλω.

Ξυςὸν, ϩ, τὸ, hastile radendo politum et ferro præfixum; parvum hastile, hasta parva, spiculum; (2) locus in quo exercentur athletæ. (1) ἔγχος ξυςῷ χαλκήρεϊ, *Il.* 4, 469. A ξύω.

Ξυςὸς, ἡ, ὸν, rasus, politus. *Gl. V.* ξυςὸς, rasus, spiculum. Ab eod.

Ξυςὸς, ϩ, ὁ, xystus, locus tectus in quo exercentur athletæ. Ab eod.

Ξυςοφόρος, ϩ, ὁ ϰ ἡ, qui gestat hastile vel spiculum. A ξυςὸν et φέρω.

Ξύςρα, ας, ἡ, strigilis, radula, *Gl. V.* A ξύω.

Ξυςρὶς, ίδος ἡ, strigilis, *Hes.* Ab eod.

Ξυςρολήκυθος, ϩ, ὁ, qui strigilem et lecythum fert in balneum aut gymnasium.

Ξύςρον, ϩ, τὸ, pala ferrea ad everrendum et complanandum. A ξύω.

Ξυςροποιὸς, ϩ, ὁ, strigilarius. *Gl. V.* qui strigiles conficit. Ex ξύςρα et ποιέω.

Ξυςρωτὸς, rasilis, de argenteis vasis, quæ argentum rasile dicuntur, cum non sunt cælata. *Ph.* ξυςρωτὰ, striata; quasi a ξυςρόω, a ξύςρον.

Ξύω, fut. ύσω, rado, scalpo, radendo seu scalpendo polio; et ξύομαι, rador; (2) prurio; ξύσασθαι, radere, aor. 1. inf. med. ἐξυσμένος, rasus, perf. pass. part. Ξυόμενοι πρὸς τὰ δένδρα, *Aristot.*, affricantes se arboribus. *Ubi observandus est maxime proprius vocis mediæ usus.*

O.

O, Decima quinta litera Græcorum, quæ ὂ μικρὸν, sive *o parvum* dicitur, ad differentiam ab ω; (2) nota numeralis, quæ valet *septuaginta*, cum lineola infra opposita, ο, *septuaginta millia.*

Ὁ, ἡ, τὸ, *articulus præpositivus*, qui (1) notat certum quid et notum, cujusque jam facta mentio; (2) cum genit. positus, omissum παῖς, υἱὸς, ἀδελφὸς, μήτηρ, aut simile quidpiam innuit, v. gr. Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππϩ, *Alexander Philippi*, sc. *filius*; (3) cum adverbio pro adjectivo ponitur, v. gr. ὁ σήμερον, *hodiernus*, subintelligiturque fere participium verbi substantivi, ὢν, ϩσα, ὄν· (4) cum participio idem est ac qui postpositivus cum verbo, v. gr. ὁ λέγων, pro ὃς λέγει, *qui legit*; ὁ τυπτόμενος, pro ὃς τύπτεται, *qui verberatur*; ὁ τύψας, pro ὃς ἔτυψε, *qui verberavit*; (5) cum μὲν et δὲ adhibetur in divisionibus, v. gr. ὁ μὲν γελᾷ, ὁ δὲ κλαίει, *hic* quidem ridet, *ille* vero plorat; (6) ponitur pro αὐτὸς, ἐκεῖνος, vel ϩτος, *apud Poetas*; (7) usurpatur pro ὃς, *qui*; (8) sequentibus præpositionibus inservit periphrasi, ut οἱ ἀμφὶ Πλάτωνα, *Plato*; οἱ περὶ αὐτὸν, *socii ejus*; οἱ περὶ Κῦρον, *Cyrus cum suis*; οἱ πρὸς αἵματος, *consanguinei*; (9) in genere neutro cum infinitivo, nominis, gerundii, vel supini loco ponitur, v. gr. τὸ ποιεῖν, i. e. ἡ ποίησις· καιρὸς τϩ μάχεσθαι, *tempus pugnandi*; ἔξειμι πρὸς τὸ μάχεσθαι, exeo *pugnatum*, vel *ad pugnam*; (10) τϩ idem est quandoque, quod τίνος, *cujus?* τϩ autem quod τινὸς, *alicujus*; (11) τῇ exponitur *huc, illic, illac, ea ratione, ea parte, eo loco, ubi.*

Ὅ, *quod.* Vide infra ὃς, ἥ, ὅ.

Ὄα, ης, ἡ, sorbus, *arbor*; ὄα, τὰ, sorba, *fructus.*

Ὄα, ας, ἡ, pellis ovilla. Ab ὄϊς.

Ὀὰ, ᾶς, vel ὄα, ας, ἡ, fimbria. Ab ᾦα.

Ὀᾶ, *interjectio dolentis*, heu!

Ὄαρ, αρος, ἡ, uxor, conjux, et *in plur.* ὄαρες, ὀάρων, uxores, *Hes.* nuptiæ; ὄαροι etiam pro ὄαρες, *Metath.* pro ἄορ.

Ὀαρίζω, confabulor, colloquor. Ὅθι ἢ ὀάριζε γυναικὶ, *Il.* 6, 516. Ab ὄαρος. Hinc

Ὀάρισμα, ατος, τὸ, confabulatio, in primis amatoria.

Ὀαρισμὸς, ϩ, ὁ, idem et ab eod.

Ὀαριςὴς, ϩ, ὁ, confabulator. Ab eod.

Ὀαριςὺς, ύος, ἡ, confabulatio, peculiariter maris cum fœmina secretior, πολέμϩ ὀαριςὺς, *Il.* 17, 228. Ab eod.

Ὀαρίων, pro ὠρίων, *Pind.*

Ὄαροι. Vide ὄαρ.

Ὀάροισιν, dat. plur. *Poet.* et cum ν ἐφελκ· ab

Ὄαρος, ϩ, ὁ, confabulatio, sermo.

Ὄβδην, ἐς ὄβδην, in conspectum, *apud Etym.* Ab ὄπτομαι, *video*

Ὀβελαῖος, ut ὀβελαία ῥαφὴ, sutura cranii instar veru porrecta. Ab ὀβελός.

Ὀβελίας, ϩ, ὁ, ut ὀβελίας ἄρτος, panis veru tostus. Ab eod.

Ὀβελιαφόρος, ϩ, ὁ, qui panes veru tostos in Bacchi pompa humeris impositos ferebat. Ex ὀβελίας et φέρω.

Ὀβελιάω, pro ὀβελίζω, *Ath.*

Ὀβελίζω, fut. ίσω, obelo noto, expungo, reprobo ut spurium, aut vitiosum; ὠβελισμένος, obelo notatus, expunctus, perf. pass. part. Ab ὀβελός.

Ὀβελισκολύχνιον, ϩ, τὸ, lucerna obelisco præfixa. Ex ὀβελίσκος et λύχνος.

Ὀβελισκολύχνος, ϩ, ὁ, idem.

Ὀβελίσκος, ϩ, ὁ, veruculum, parvum veru; (2) lapis pyramidis gracilescentis formam habens, obeliscus; (3) lamina ensis; (4) subula. Dim. ab ὀβελός.

Ὀβελισμὸς, ϩ, ὁ, obeli appositio, notatio quæ fit obelo. Ab ὀβελίζω.

Ὀβελοῖσιν, dat. plur. *Poet.* et cum ν ἐφελκ· pro ὀβελοῖς, ab

ΟΒΕΛΟ'Σ, ϩ, ὁ, veru, verutum; (2) nota virgæ jacentis, qua loci scriptorum minus probi notabantur.

Ὀβολιαῖος, αία, αῖον, obolaris:

Ὀβολιμαῖος, αία, αῖον, idem. Ab ὀβολός.

Ὀβολιςικὴ, ἡ, ars fœneratoria, *Aristot.*

ΟΒΟΛΟ'Σ, ϩ, ὁ, obolus, nummus sex chalcos, vel sextam etiam drachmæ partem apud Athenienses valens. *Gl. V.* nummus, assis, dupondium; (2) genus usuræ.

Ὀβολοςατέω, ῶ, fut. ήσω, fœneror; de turpi et sordido modo. Ab

Ὀβολοςάτης, ϩ, ὁ, fœnerator sordidus, tocullio.

Ὀβολοςάτις, fœneratrix, *Æsch. Socr.* 3, 9. Ex ὀβολὸς et ςατός.

Ὀβολοςατικὴ, ῆς, ἡ, sc. τέχνη, ars fœneratoria. A præc.

ὈΒΡΙΑ, et ὀβρίκαλα, ων, τὰ, leonum, vel luporum, item erinaceorum et similium animalium catuli, *Eust. in Odyss.* 1; *Æschyl. Agam.* 147.

Ὀβριμόγυιος, ϩ, ὁ ϰ ἡ, validos artus habens, validus, robustus. Ex ὄβριμος et γυῖον.

Ὀβριμοεργὸς, ϩ, ὁ ϰ ἡ, ingentia et fortia facinora patrans. Ex ὄβριμος et ἔργον.

Ὀβριμόθυμος, ϩ, ὁ ϰ ἡ, animo violento præditus, magnanimus.

Ὀβριμοπάτρη, fortem patrem habens, *Hes.*

Ὀβριμοπάτρη, ης, ἡ, forti patre nata. Ab

Ὀβριμόπατρος, ϩ, ὁ, forti patre natus. Ab

ὌΒΡΙΜΟΣ, ϩ, ὁ ϰ ἡ, fortis, robustus, validus, prævalidus; (2) impetuosus; (3) violentus. Vide *Ern.*

Ὀβριμὼ, ἡ, Proserpina, *Lyc.*

ὌΒΡΥΖΟΝ χρυσίον, ϩ, τὸ, aurum obryzum, *i. e.* purum e crebra coctione.

Ὀγάςριος, pro ὁμογάςριος, *Sch. Lycophr.* Ex ὁμϩ et γαςήρ.

Ὀγδοαδικὸς, ή, ὸν, octonarius. Ab ὀγδοάς.

Ὀγδοαῖος, αία, αῖον, qui est octo dierum; (2) qui octavo die aliquid facit; (3) cui octavo die aliquid contingit. Ab ὄγδοος.

Ὀγδοὰς, άδος, ἡ, numerus octonarius. Ab eod.

Ὀγδόατος, άτη, ατον, *Poet.* pro ὄγδοος, octavus.

Ὀγδοήκοντα, οἱ, αἱ, τὰ, octoginta. Ab ὄγδοος.

Ὀγδοηκονταέτης, et ὀγδοηκοντούτης, εος, ὁ ϰ ἡ, qui octoginta annorum est, octogenarius. Ex ὀγδοήκοντα et ἔτος, *annus.*

Ὀγδοηκοντάπηχυς, υ, octoginta cubitos æquans.

Ὀγδοηκοντατέσσαρες, ων, οἱ ϰ αἱ, octoginta quatuor.

Ὀγδοηκοςαῖος, α, ον, qui octogesima die fit, venit, &c. Ab

Ὀγδοηκοςὸς, ή, ὸν, octogesimus. Ab

Ὄγδοος, όη, οον, octavus. Ab ὀκτώ. Hinc

Ὀγδώκοντα, οἱ, αἱ, τὰ, octoginta.

Ὅγε, ἥγε, τόγε, hic, hæc, hoc; (2) is, ea, id; ille, illa, illud.

Ὄγκα, ης, ἡ, Onca; cognomen Minervæ. *Vox Phœnicia.*

Ὀγκαῖαι πύλαι, Oncææ portæ, una e septem portis Thebanorum. A præc.

ὈΓΚΑ'ΟΜΑΙ, ῶμαι, fut. ήσομαι, rudo, quod asinorum proprium est; ὀγκώμενος, rudens, *Aristot.*

Ὄγκη, ης, ἡ, angulus seu uncus; (2) magnitudo, amplitudo, *Hes.*

Ὀγκηθμὸς, ϩ, ὁ, ruditus, rugitus:

Ὄγκημα, ατος, τὸ, rugitus, *Gl. V.* Ab ὀγκάομαι.

Ὀγκηρὸς, ρὰ, ρὸν, tumidus, magnæ molis; (2) fastuosus. Ab ὄγκος.

Ὀγκηςὴς, ϩ, ὁ, qui rudit, asinus. Ab ὀγκάομαι.

Ὄγκινος, ϩ, ὁ, uncinus, hamus, uncus. Ab ὄγκος.

Ὄγκιον, vel ὀγκίον, ϩ, τὸ, vas in quo aliquid reponitur; spiculorum vel sagittarum receptaculum. Ab eod.

Ὄγκις, ἡ, idem quod ὄγκος, *V. L.*

Ὀγκολογέω, ῶ, cum fastu dico, tumide dico, *Hes.* ὀγκολογῆσαι est γογγύσαι, murmurare. Ex ὄγκος et λόγος, *sermo.*

Ὀγκοποιέω, ῶ, tumefacio, *Gl. V.*

ὌΓΚΟΣ, ϩ, ὁ, tumor; (2) moles, massa, strues, gleba terræ; (3) eminentia, prominentia; (4) uncus; (5) spiculum; (6) pondus, onus; (7) tumor, i. e. fastus, animus elatus; (8) gravitas, amplitudo, majestas, nominatim orationis. (5) ὡς δ' ἴδεν νεῦρόν τε καὶ ὄγκϩς ἐκτὸς ἐόντας, *Il.* 4, 151. Vide νεῦρον. Βραχεῖ ξὺν ὄγκῳ, brevi cum negotio. *S ph. Œd. Col.* 1341. Οὐκ ὄγκϩ πλέων, nec plenum negotii, *Id. Ibid.* 1162. (8) ὄγκον ὀνόματος τρέφειν μητρῴου, decoro matris nomine gloriari, *Soph. Trach.* 817. Ὄγκον αἴρειν, fastum concipere. Μηδ' ὄγκον ἄρῃς μηδένα, nec fastu intumescas, *Id. Aj.* 129.

Ὀγκόω, ῶ, fut. ώσω, tumidum reddo, tumefacio, effero, inflo; (2) amplifico; ὀγκόομαι, ϩμαι, turgeo, *Gl. V.* ὀγκωσόμεσθα, pro ὀγκωσόμεθα, 1. pl. f. 1. med. turgebimus fastu; part. perf. pass. ὠγκωμένος, inflatus. Ὡς εἰ μὲν ὄχετ' ἐςὶν, ὀγκωθῇ τάφῳ, *Eur. Ion.* 389. Ὦ δόξα μυρίοισι δὴ βροτῶν ϩδὲν γεγῶσι, βίοτον ὤγκωσας μέγαν, vitam fastu extulisti, *Eurip. Andr.* 319. Ab ὄγκος.

Ὀγκύλλομαι, efferor, turgeo. Ab eod.

Ὀγκύλος, ϩ, ὁ, tumidus, inflatus, superbus, *Hes.* Ab eod.

Ὀγκώδης, εος, ὁ ϰ ἡ, idem; ϰ ἔςιν ὀγκωδέςερον ἢ βϩς, *Aristot.* Ab eod.

Ὄγκωμα, τὸ, tumor; (2) superbia:

Ὄγκωσις, εως, ἡ, idem. Ab ὀγκόω.

Ὀγκωτὸς, ή, ὸν, tumefactus, elatus, magna mole adsurgens. Ab eod.

Ὀγμεύω, sulcum duco. Ab

ὈΓΜΟ'Σ, ϩ, ὁ, sulcus aratro factus; (2) linea a messoribus facta, quum scilicet manipulos vel demessa secundum lineam disponunt; (3) plantæ ordine dispositæ; (4) series, ordo; (5) via.

Ὄγμιος, ϩ, ὁ, epith. Herculis, ap. Gallos.

Ὀγχέω, aggero, *Lyc.* ubi al. ὀχμήσει vel ὀκμήσει, al. οἰχήσει, al. ὀχχήσει al. ἐγθήσει, *Scal.* ὀγκώσει.

ὌΓΧΝΗ, ης, ἡ, pirus, arbor; et pirum, fructus.

Ὀδαγμὸς, ϩ, ὁ, morsus tenax. Ab ὀδάξω.

Ὀδαῖος, αία, αῖον, vendibilis, *Hes.* (2) ad iter conficiendum necessarius, vel idoneus; ὀδαῖον, viaticum, *Hes. Suid. Od.* 9, 163. Ab ὁδός.

Ὀδακτάζω, morsico, modeo, *Apollon. Rhod.* 4, 1608. Ab

Ὀδὰξ, *adv.* mordicus. Ab ὀδούς.
Ὀδαξάομαι, idem quod
Ὀδαξέω, ῶ, fut. ήσω, doleo ex morsu dentibus facto; ὀδαξῶμαι, ὅταν ὀδαξώμενος, qui mordetur, *Xen.* Ab ὀδάξ. Hinc
Ὀδαξησμὸς, ῦ, ὁ, prurigo mordax.
Ὀδαξισμὸς, ῦ, ὁ, idem; quod ab ὀδαξίζομαι.
Ὀδαξιστικὸς, ὴ, ὸν, pruriginem movens. Ab eod.
Ὀδάξω. et ὀδάξομαι, mordeo, arrodo; imp. ὤδαξον, pruriebam; ὀδάξεσθαι, morderi, inf. Ab ὀδάξ. Unde
Ὀδαξώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, pruritum movens.
Ὀδάω, ῶ, seu ὀδέω, f. ήσω, viatico instruo; (2) vendo, venundo. Εἴ τί τις θέλει βορᾶν ὀδῆσαι ναυτίλοις κεχρημένοις; *Eur. Cyc* 97. Βίοτα τρίβον ὀδεύειν, *Anac.* 24, 2. Ab ὀδός.
Ὅδε, ἥδε, τόδε, hic, ille, ipse. Hinc μέχρι τῦδε, huc usque, ad hoc usque tempus; τῇδε, hac, huc, hoc modo, hac ratione, hic, hoc in loco, istic.
Ὀδεία, ας, ἡ, profectio, iter. Ab ὁδός.
Ὀδελὸς, ῦ, ὁ, *Dorice* pro ὀβελὸς, veru, *apud Aristoph.* At *ap. Nic.* pro ὀβολός.
Ὄδευμα, ατος, τὸ, iter, profectio:
Ὀδεύσιμος, ὀ, ὁ ϗ ἡ, meabilis, pervius, per quem iter fit:
Ὀδευτὴς, ῦ, ὁ, viator, ambulator. Ab
Ὀδεύω, f. εύσω, iter facio, proficiscor, ambulo, eo. Ἔνθ' ἐρατεινότατος ποταμῶν Ἀλφειὸν ὁδεύει, *Dion. Per.* 409. Ab ὁδός.
Ὀδέω, ῶ vid. ὀδάω.
Ὀδήγει, 2. sing. præs. imperat. act. *contr.* pro ὀδήγεε, ab
Ὀδηγέω, ῶ, fut. ήσω, dux itineris sum; duco, dirigo, deduco. *Gl. V.* Δίδυ δ' ὄρεγε σὴν χεῖρ', ὀδηγήσω δ' ἐγώ, *Eur. Her. Fur.* 1408. Τυφλὸν ὀδήγει, *Phocyl.* 22. Ab ὀδηγός. Hinc
Ὀδηγήσει, 3. sing. f. 1. ind. act.
Ὀδηγητὴρ, ῆρος, et ὀδηγητὴς, ῦ, dux viæ.
Ὀδηγητικὸς, ὴ, ὸν, ad viam monstrandam aptus.
Ὀδηγία, ας, ἡ, deductio per viam, monstratio viæ. Ab
Ὀδηγὸς, ῦ, ὁ, dux viæ seu itineris, ductor, prævius, *Gl. V.* Ex ὀδὸς et ἄγω.
Ὅδιος, ὀ, ὁ ϗ ἡ, faustus seu auspicatus ad iter, *item* vialis, in via stans. Mercurii epith. Ab ὁδός.
Ὅδισμα, ατος, τὸ, via, iter, qu. ab ὀδίζω.
Ὀδίτης, ῦ, ὁ, viator. Ab eod.
Ὀδμαλέα, ων, τὰ, graveolentia, fœtida. Ab
Ὀδμὴ, ῆς, ἡ, odor. Ab ὄζω. Hinc
Ὀδμήεις, ήεσσα, ῆεν, olidus, odorus, fragrans.
Ὄδμηνος, ὀ, ὁ, idem, *Hes.* Ab eod.
Ὀδμώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, idem, et ab eod.
Ὀδοιδοκέω, ῶ, viatores excipio, vias insideo, latrocinor. Ab
Ὀδοιδόκος, ὀ, ὁ ϗ ἡ, vias insidens et viatores intercipiens, viarum incessor, latro. Ex ὀδὸς et δέχομαι. vel δοκάω.
Ὀδοιπλανέω, ῶ, erro, pererro. Ab
Ὀδοιπλανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, in via errans, al. pedes Ex ὀδὸς et πλανάω.
Ὀδοιποιέω, ῶ, f. ήσω, viam facio, viam munio; iter facio, *Gl. V.*
Ὀδοιπορέω, ῶ, fut. ήσω, iter facio; meo, *Gl. V. Act.* 10, 9. incedo. Κἄτ' ἄκρων ὠδοιπόρεις (ἂν), et summis digitulis incederes, *Soph. Aj.* 1230. Ab ὀδοιπόρος.
Ὀδοιπορία, ας, ἡ, profectio; iter, expeditio, *Gl. V.* Ab eod.
Ὀδοιπορικὸς, ὴ, ὸν, ad iter pertinens; viatorius, *Gl. V.* τὸ ὀδοιπορικὸν, ῦ, viaticum; (2) itinerarium, *Gl. V.* Ab eod.
Ὀδοιπορικῶς, *adv.* iter facientium modo.
Ὀδοιπόριον, ὀ, τὸ, merces, quæ datur viæ duci, seu comiti; convivium, quod itineris comitibus præbetur. Ab
Ὀδοιπόρος, ὀ, ὁ, viator; (2) comes. Ex ὀδὸς et πείρω.
Ὀδόμετρος, ὁ, epith. cursoris insignis.
Ὀδοντάγρα, ας, ἡ, instrumentum chirurgicum, quo evelluntur dentes, forceps; forfex dentalis, *Gl. V.* forfex dentaria, *Ph.* Ex ὀδοὺς et ἄγρα.
Ὀδονταγωγὸν, ῦ, τὸ, idem. Ex ὀδοὺς et ἄγω.
Ὀδονταλγέω, ῶ, dentibus doleo. Ex ὀδοὺς et ἀλγέω.
Ὀδονταλγία, ας, ἡ, dentium dolor. Ex ἄλγος.
Ὀδόντεσσι, dat. plur. *Ion.* pro ὀδοῦσι, ab ὀδοὺς, *dens.*
Ὀδοντίασις, εως, ἡ, dentitio, dentis extra gingivam eruptio. Ab
Ὀδοντιάω, ῶ, fut. άσω, dentio. Ab ὀδούς.
Ὀδοντίδης, ὀ, ὁ, fœnum fruticosum, &c. *Gorr.*
Ὀδοντισμὸς, ῦ, ὁ, modus quidam canendi tibiis, qu. ab ὀδοντίζω.
Ὀδοντογλυφὶς, ίδος, ἡ, dentiscalpium. Ex ὀδοὺς et γλύφω.
Ὀδοντόγλυφον, ὀ, τὸ, idem et ex iisd.
Ὀδοντοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, dentis formam habens. Ex ὀδοὺς et εἶδος.
Ὀδοντομάχης, ὀ, ὁ, dentibus pugnans. Ex ὀδοὺς et μάχομαι.
Ὀδοντοξέστης, ὀ, ὁ, instrumentum ad radendos dentes exesos. Ex ὀδοὺς et ξέω, *rado, polio.*
Ὀδοντοποιέω, dentio.
Ὀδοντωτὸς, ὴ, ὸν, dentatus. Ab ὀδούς. (Sed rectius ὀδοντωτὸς, ab ὀδοντόω.)
Ὀδοντόσμηγμα, ατος, τὸ, dentifricium, *Ph.*
Ὀδοντότριμμα, ατος, τὸ, idem, *Ph.*
Ὀδοντοφάγος, ὀ, ὁ ϗ ἡ, dentes edens.
Ὀδοντοφυέω, ῶ, f. ήσω, dentio; τὰ δὲ παιδία ἑβδόμῳ μηνὶ ἄρχονται ὀδοντοφυεῖν, *Aristot.* Ab
Ὀδοντοφυὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, dentes producens; (2) e dente vel dentibus prognatus. (2) τὰν ἀπὸ θηροτρόφω δράκοντος γένναν ὀδοντοφυῆ, *Eurip. Phæn.* 827. Ex ὀδοὺς et φύω. Hinc
Ὀδοντοφυΐα, ας, ἡ, dentitio.
Ὀδοντόω, ῶ, f. ώσω, dentibus instruo seu munio, dentatum reddo; ὠδοντωμένος, perf. pass. part. dentatus; invenitur et ὠδοντωμένος, *ap. Poll. in Vett. Ed.* et *Gl. V.* ὀδοντωμένον, dentale. Ab ὀδούς. Hinc
Ὀδοντωτὸς, ὴ, ὸν, dentatus, denticulatus.
Ὀδοποιέω, ῶ, f. ήσω, viam facio, viam munio; (2) transitum præsto; (3) *metaph.* aditum præbeo, viam sterno; (4) ad methodum redigo; (5) progredior, promoveo, proficio. (1) ὠδοπεποιημένος χῶρος, locus planus, locus manu factus planus, *Arrian. Hist. Alex.* 5, 13. Τὸ ὕδωρ, τά τε χωρία ἐλυμήνατο, ϗ μᾶλλον ὠδοποιεῖ, *Dem.* Ab ὀδοποιός. Hinc
Ὀδοποίησις, εως, ἡ, viarum munitio; (2) munus vias sternendi; (3) patefactio, aditus.
Ὀδοποιητικὸς, ὴ, ὸν, qui viam facere, et aditum ad aliquid patefacere potest.
Ὀδοποιΐα, ας, ἡ, viarum munitio, ipsa actio muniendi seu sternendi vias. Ab
Ὀδοποιὸς, ῦ, ὁ, qui viam facit, munit, seu sternit. Ex ὀδὸς et ποιέω.
ὉΔΟΣ, ῦ, ἡ, via, iter; (2) via, ratio, methodus, secta, religio; (3) viæ auxilium; (4) insidiæ, quæ juxta viam struuntur: *apud Hom.* ὀδὸς ἐπί τινα, insidiæ adversus aliquem; ὀδὸς πάρεργον, obiter, *Gl. V.* (5) expeditio. (5) Πειρέων ἐστόμενον κοινὴν ὀδὸν, *Apoll. Rhod.* 1, 103. (2) τῆσδε τῆς ὀδῦ, ob hoc studium, *Soph. Œd. Tyr.* 1478.
Ὀδὸς, ῦ, ὁ, *cum spiritu lenui*, limen. Χθονὸς καλεῖται τῆσδε χαλκόπους ὀδὸς, *Soph. Œd. Col.* 57. Ἐπεὶ δ' ἀφῖκτο τὸν καταῤῥάκτην ὀδὸν, *Id. Ibid.* 1590.
Ὀδοσκοπέω, ῶ, fut. ήσω, vias observo.
Ὀδοστατέω, ῶ, vias custodio, obsisto. Ab
Ὀδοστάτης, ὀ, ὁ, viarum custos, stationarius. Ex ὀδὸς et ἵστημι, sisto.
Ὀδοστρωσία, ας, ἡ, viarum stratura; (2) munus struendi vias. Ex ὀδὸς et στρωννύω, *sterno.*
Ὀδῶν, præs. inf. act. *contr.* pro ὀδέειν, ab ὀδέω.
Ὀδούρης, εος, ὁ, item ὄδουρος, vel ὀδοῦρος, ὀ, ὁ, qui vias custodit; (2) latro; (3) comes viæ. (2) πῶς δῆθ' ὀδουρὸν οἶος ἐξέβης λαθών; *Soph. Fragm. Ægei.* Ex ὀρέω.
ὈΔΟΥ'Σ, όντος, ὁ, dens; etiam pro pistillo mortarii *ap. Nicand.*
Ὀδοφύλαξ, ακος, ὁ, viæ custos, qui viatores in via observat.
Ὀδόω, ῶ, duco, præeo, sum dux viæ; ὀδῶμαι, ducor viam; ὀδῶσθαι, per viam ire, *Hes.* Ab ὀδός.
Ὀδύζομαι, irascor, ut hinc sit aor. 1. ὠδύσσατο, iratus est. Βριάρῳ δ' ὡς, πρῶτα πατὴρ, ὠδύσσατο θυμῷ, *Hes. Thesm.* 617.
Ὀδύναμα, ατος, τὸ, dolor. Ab ὀδυνάω.
Ὀδυναρὸν, acc. sing. *Dor.* pro ὀδυνηρόν.
Ὀδυνᾶσαι, cruciaris, 2. sing. præs. ind. pass. *contr.* pro ὀδυνάεσαι, ab
Ὀδυνάω, ῶ, dolore adficio; ango, *Gl. V.* ὀδυνάομαι, ῶμαι, crucior, dolore adficior. Ὀδυνώμενοι ἐζητοῦμέν σε, *Luc.* 2, 48. Τὸ γὰρ ὀρθοῦσθαι γνώμην, ὀδυνᾷ, *Eurip. Hipp.* 247. Τὰ τῆς ψυχῆς τραύματα—πολὺ μᾶλλον ὀδυνᾷ, *Achill. Tatius*, 1. Ab ὀδύνη.
Ὀδυνάων, gen. pl. *Æol.* pro ὀδυνῶν, ab
ὈΔΥ'ΝΗ, ης, ἡ dolor, anxietas, cruciatus. Δι' ὀδύνης βαίνειν, in dolore esse, dolore affici.
Ὀδυνηρὸς, ρὰ, ρὸν, dolorem adferens, acerbus, molestus, ærumnosus. A præc.
Ὀδυνηρῶς, *adv.* moleste, dolenter; τίκτει ὀδυνηρῶς, *Aristot.*
Ὀδυνήφατος, ὀ, ὁ ϗ ἡ, dolorem sedans, mitigans, pellens, et quasi perimens. Ὀδυνήφατα φάρμακα πάσσων, *Il.* 5, 900. Ex ὀδύνη et φάω.
Ὀδυνοσπὰς, άδος, ὁ, dolore convulsus. Ex ὀδύνη et σπάω, *convello.*
Ὀδυνώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, dolens, dolorem adferens. Ab ὀδύνη.
Ὀδυνωμένοι, nom. plur. præs. part. pass. pro ὀδυναόμενοι, ab ὀδυνάω.
Ὀδύρεο, *luge*, 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* pro ὀδύρεσο, ab ὀδύρομαι.
Ὄδυρμα, ατος, τὸ, lamentum.
Ὀδυρμὸς, ῦ, ὁ, lamentatio, ploratus, fletus. Ab
ὈΔΥ'ΡΟΜΑΙ, lamentor, ploro, defleo, fleo, mœreo, lugeo. Ὀδυρομένα σὸν εὐνέταν, *Eur. Med.* 159. Τὴν πενίαν τινὸς, *Isocr.*
Ὀδυρτικὸς, ὴ, ὸν, proclivis ad lamenta et lacrymas, querulus; (2) flebilis, lacrymosus, lamentabilis. A præc.
Ὀδυρτικῶς, *adv.* cum lamentatione et querula, flebiliter; *comp.* ὀδυρτικωτέρως, flebilius.
Ὀδυρτὸς, ὴ, ὸν, lamentis dignus, gemitibus prosequendus. Ab ὀδύρομαι.
Ὀδύσσατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. *Ion.* et *Poet.* pro ὠδύσατο, ab ὀδύζομαι, vel
ὈΔΥ'ΣΣΩ, irascor, succenseo; supponendum cum f. 1. ὀδύσω, ut hinc sit ὠδύσσατο, 3. sing. a. 1. med. pro ὠδύσατο; item. pl. ὠδύσσαιτο, pro ὠδύσαντο. Μέγας ὠδύσατο Ζεὺς, *Il.* 18, 292. Πατὴρ ὠδύσσατο θυμῷ, *Hesiod. Theog.* 617. Alii ὀδύζομαι supponunt, possit quoque ὀδύω pro radice assumi.
Ὄδωδε, *oluit*, 3. sing. perf. ind. med. *Att.* pro ὦδε, ab ὄζω, *oleo.*
Ὀδωδὴ, ῆς, ἡ, odor, *Hes.* Ab ὄζω unde
Ὀδώδη, *oluerat*, 3. sing. plusq. perf. ind. med. *Att.* et *Ion.* pro ὤδει.
Ὀδώδυσται, *iratus fuit*, 3. sing. perf. ind. pass. *Att.* pro ὤδυσται, ab ὀδύσσω.
Ὀδὼν, όντος, ὁ, dens, pro ὀδοὺς, *Ion. Eust.*
Ὀδωτὸς, ὴ, ὸν, qui transiri potest, viam habens; (2) facilis, expeditus. (2) ἐμοὶ μὲν οὐχ' ὀδωτὰ, obire quidem hæc non possum, *Soph. Œd. Col.* 495. Ab ὀδόω.
Ὄεσσι, dat. pl. *Ion.* et *Æol.* pro οἶσι, ab ὄϊς.
Ὄζαι, ῶν, αἱ, pelles asinorum agrestium, *Suid.*
Ὄζαινα, ης, ἡ, narium ulcus, polypus; (2) piscis e polyporum genere. Ab ὄζω.
Ὀζαινικὸς, ὴ, ὸν, qui narium ulcere putrido seu polypo laborat. A præc.
Ὀζαινῖτις, ιδος, ἡ, ozænas redolens, graveolens. Ab eod.
Ὄζη, ης, ἡ, fœtor. Ab ὄζω.
Ὀζήσεις, *oleēis*, 2. sing. fut. 1. ind. act. verbi ὀζέω, *oleo.*
Ὀζοθήκη, ης, ἡ oletum, cloaca. Ab ὄζη et θήκη.
Ὀζόλις, ὁ, polypi species. Ab ὄζω.
Ὀζόομαι, ῦμαι, in materiam ramosam et nodosam convertor; ὠζωμένος, nodatus, ramosus, perf. part. Ab
ὌΖΟΣ, ὀ, ὁ, nodus arboris, ramus; *metaph.* ὄζος Ἄρηος, homo bellicosus, quasi Martis filius. Οὔποτε φύλλα ϗ ὄζους, φύσει, *Il.* 1, 234.
Ὀζόστομος, ὀ, ὁ ϗ ἡ, cui os fœtet. *Gl.V.* oriputidus. Ex ὄζη et στόμα, *os.*

'Οζόχρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, hircum olens. Ab ὄζω et χρώς, *cutis*.

'Οζυγες, pro ὁμόζυγες, *Poet.*

'ΟΖΩ, *Dor.* ὄσδω, fut. ὀζήσω. perf. ὄδωδα, oleo, odorem spiro, fœteo; ὄζει, *Gl. V.* ὀζόμενος, putidus, *Ph.* part. perf. ὀδωδὼς, olens. "Ηδη γὰρ ὄζειν πλειόνων καὶ μειζόνων πραγμάτων μοι δοκεῖ, præsagire, *Aristoph. Lys.* 620. Πάντ' ὦσδεν θέρεος μάλα πίονος, *Theocr.* 7, 143.

'Οζώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ramosus, nodosus; (2) olidus, fœtidus. Ab ὄζος vel ὄζω.

'Οη, ης, ἡ, sorbus, arbor. Idem quod ὄα.

"Οθεν, *adv.* unde; (2) quamobrem, quocirca, quare. Ab ὅς.

'Οθετο, *curabat*, 3. sing. imperf. indic. med. *Ion.* pro ὤθετο, ab ὄθομαι, *curo*.

'Οθεύω, curo, rationem habeo. Ab ὄθη.

'Οθέω, ῶ, idem et ab eod.

'ΟΘΗ, ης, ἡ, cura, ratio, *Hesych.*

"Οθι, *adv.* ubi. Ab ὅς.

"Οθιπερ, *adv.* idem. Ex ὅθι et περ.

'ΟΘΛΕΙΣ, ῶν, αἱ, plantæ quæ indicant aquam subesse ubi nascuntur.

'Οθνεῖος, εία, εῖον, alienigena, externus, peregrinus. 'Οθνεῖος, ἤ σοι συγγενὴς γεγῶσά τις; *Eurip. Alcest.* 535. A νόθος, quasi *per Metathesin* pro νοθεῖος.

'Οθνειότυμβος, ον, in extraneo solo sepultus, *Man.*

"Οθομαι, curo, moveor. "Ος οὐκ ὄθετ' αἴσυλα ῥέζων, *Il.* 5, 405. Ab ὄθη.

'ΟΘΟ'ΝΗ, ης, ἡ, linteum, tela linea; (2) quævis tela etiam non linea; mappa, *Gl. V.* (3) velum nauticum; carbasus, *Gl. V.* (4) indumentum linteum.

'Οθονιακὸς, ἡ, ὸν, lintearius, *Gl. V.* A præc.

'Οθόνινος, ίνη, ινον, linteus. Ab ὀθόνη.

'Οθόνιον, ου, τὸ, linteolum, panniculus linteus; (2) linteolum, quo obligantur vulnera; (3) quo excipiuntur medicamenta. Dim. ab ὀθόνη.

'Οθονιοπώλης, ου, ὁ, lintearius.

'ΟΘΟ'ΝΝΑ, othonna, herba; (2) succus.

'Οθονοποιὸς, οῦ, ὁ, linteo. Ex ὀθόνη et ποιέω.

"Οθριξ, similis capilli, *pl.* ὄτριχες, qu. ὁμότριχες.

'Οθροος, pro ὁμόθροος, *Hes.*

Οἴ ἐμέ, heu mihi; οἴ ἐγὼ, οἴ μοι.

Οἶ, *adv.* quo; (2) ubi.

Οἶα, ας, ἡ, pellis ovilla; idem quod ὄα. (2) vicus, pagus. (2) ἠδ' οἴαι, *Apoll. Rhod.* 2, 139. Ab οἶς.

Οἰάδὸν, *adv.* solum, solummodo, ad modum solitarii. Ab οἶος.

Οἰακίζω, fut. ίσω, guberno vel rego navem; (2) rego simpliciter; (3) torqueo, converto, velut clavum. Ab οἴαξ. Unde

Οἰάκιον, ου, τὸ, gubernaculum navis, *Eust.*

Οἰάκισμα, ατος, gubernatio. *Ph.* regimen.

Οἰακιστὴς, οῦ, ὁ, gubernator, *Suid.*

Οἰακονόμος, ου, ὁ, gubernator, proprie clavi, navis; deinde simpliciter, ut rex, dominus. Ex οἴαξ et νέμω, *guberno*.

Οἰακοστροφέω, ῶ, gubernaculum manu verso, clavum teneo; (2) guberno, rego. Ab

Οἰακοστρόφος, ου, ὁ, qui clavum tenet, qui gubernaculum versat, gubernator. "Ωστε ναὸς κεδνὸν οἰακοστρόφον, *Eurip. Med.* 523. A seq. et στρέφω.

ΟΙ'ΑΞ, ακος, ὁ, proprie clavus, quo regitur gubernaculum; (2) gubernaculum ipsum, etiam *metaph.*

'Οιάτειος, ου, ὁ καὶ ἡ, ut ὀιάτειον κρέας, caro ovilla, *Suid.* Ab ὄϊς.

Οἰάω, ῶ, solus seu solitarius sum, *Hesych.* ubi οἰῶντα, μονάζοντα. Ab οἶος.

Οἶβος, ὁ, pars optima in cervice tauri, *Lucian. Lexiph.* 3. *et apud Pollucem*.

Οἰγήσομαι, *aperiar*, f. 2. ind. pass. verbi

ΟΙ'ΓΩ, seu οἰγνύω, aperio, patefacio; aor. 1. ὤϊξε, aperuit, *apud Hom.* imperat. præs. οἶγε, aperi, *Hesiod.* οἴγνυμαι, aperior; imp. ὠΐγνυντο, aperiebantur, *Hom.* οἰχθῇ, aor. 1. conj. 3. sing. Τῇσι θύρας ὤϊξε, *Il.* 6, 298. πύλας, *Il.* 24, 446.

Οἰδαίνω, tumefacio, inflo; (2) tumeo; οἰδαίνομαι, tumefio, turgesco. Ab οἰδέω.

Οἰδαλέος, έα, έον, tumidus, turgidus, *Gl. V.* (2) humidus, *Suid.* Ab eod.

Οἰδάνω, tumefacio; οἰδάνομαι, tumefio, turgesco. Οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον, *Il.* 9, 550. 'Αλλά μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ, *Ib.* 642.

Οἶδας, 2. sing. perf. ind. med. verbi εἴδω, *scio*.

Οἶδασθα, *nosti*, persona eadem, sed *Æol.* formata.

Οἴδατε, *novistis*, *scitis*, 2. plur. perf. ejusd.

Οἰδάω, ῶ, tumeo; οἰδῶντα, part. *apud Plut.*—nisi forte οἰδοῦντα ibi legendum.

ΟΙ'ΔΕ'Ω, ῶ, fut. ήσω, tumeo, turgeo; perf. ᾤδηκα· part. ᾠδηκὼς, tumidus, inflatus. "Ωιδεε δὲ χρόα πάντα, *Odyss.* 5, 455.

Οἴδημα, ατος, τὸ tumor. A præc.

Οἰδηματόεις, εσσα, εν, idem quod

Οἰδηματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, tumens, tumidus:

Οἴδησις, εως, ἡ, tumor, inflatio. Ab οἰδέω.

Οἰδίσκω, tumefacio; (2) intumesco. Ab eod.

Οἶδμα, ατος, τὸ, unda, fluctus maris, æstus; (2) pelagus, vastum maris æquor. Ab eod *Il.* 21, 234.

Οἰδματόεις, pro οἰδηματόεις, *Ath.*

Οἴδνον, ου, τὸ, tuber terræ; οἴδνα, tubera, *Suid.* Scribitur et ὕδνον. Ab οἰδέω.

Οἰδοποιῶ, tumefacio, *Gl. V.* Ab

Οἶδος, tumor, *Erot. in Lex. Hippocr.*

Οἴεαι, *putas*, 2. sing. præs. ind. med. *Ion.* pro οἴεσαι, ab οἴομαι.

Οἰέανος, ου, ὁ καὶ ἡ, unam tantum vestem habens. ...ανος, οἰέανος, *Apoll. Rhod.* 3, 646. Περιβόλαιον dicebatur et erat gestamen Lacænarum. Vide *Musgrav. ad Eur. Hecubam*, 933. Ex οἶος et ἑανὸς, *vestis*.

Οἴῃ, pers. ead. cum οἴεαι, sed *Att.* pro οἴῃ.

Οἴειος, εία, ειον, et οἶος, ἔη, ον, ovillus. Hinc οἰείη, et οἰέη, ης, ἡ, scil. δορὰ, *pellis ovilla*. Ab οἶς.

'Οΐεσσι, *ovibus*, dat. pl. *Ion.* pro ὄεσι, ab ὄϊς.

Οἰέτης, έος, ὁ καὶ ἡ, æqualis, qui ejusdem ætatis est, *Il.* 2, 765. Ex ὁμοῦ et ἔτος, *annus*.

'Οϊζυρῇ, dat. sing. *Ion.* pro ὀϊζυρᾷ, ab

'Οϊζυρὸς, ρὰ, ρὸν, ærumnosus, calamitosus, miser, *Il.* 3, 417. 'Ελπίμενοι πλύσεσθαι ὀϊζυρῇ πολέμοιο, *Il.* 3, 112. Ab

'ΟΙ'ΖΥ'Σ, ύος, ἡ, ærumna, miseria, calamitas. Ab οἴ. Hinc

'Οϊζύω, f. ύσω, ærumnas perfero, miser sum.

Οἴῃ, *soli*, dat. sing. f. g. *Ion.* pro οἴᾳ, ab οἶος.

Οἰηθῆναι, *putasse*, a. 1. inf. pass. verbi οἴομαι.

Οἰήϊον, gubernaculum; pl. οἰήϊα, gubernacula, *Il.* 19, 42. pro οἰήκιον, οἰάκιον.

Οἴηκα, acc. sing. *Ion.* pro οἴακα, ab οἴαξ, *clavus*.

Οἰηκίζειν, præs inf. act. *Ion.* pro οἰακίζειν, a verbo οἰακίζω, *gubernaculum rego*.

Οἰηκοφόρος, ὁ, clavi gubernator, *Synes.* Ab οἴαξ et φέρω.

Οἴην, *qualem*, acc. sing. f. g. *Ion.* pro οἵαν, ab οἶος.

Οἴηξ, ηκος, ὁ, gubernaculum; οἴηκες, *apud Hom.* et annuli, per quos lora ducunt, *Il.* 24, 269. Pro οἴαξ.

Οἴημα, ατος, τὸ, id quod quis opinatur, opinio animo concepta; (2) existimatio de se nimis arrogans. Ab οἴομαι.

Οἰηματίας, ου, ὁ, qui arrogantem de se opinionem concepit, vana opinione elatus, fastu tumens. A præc.

Οἰημάτιον, ου, τὸ, arrogans opiniuncula de se. Dim. ab οἴημα.

Οἰήσεται, 3. sing. f. 1. ind. med. verbi οἴομαι.

Οἴησις, εως, ἡ, suspicio: ab eod. "Ω τῆς γλυκείας οἰήσεως, *Heliod.* 3.

Οἰησίσοφος, ου, ὁ καὶ ἡ, falsa sapientiæ opinione inflatus. Ex οἴησις et σοφός.

Οἰησίφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, idem. Ex οἴησις et φρὴν, *mens*.

Οἰητέον, *adv. posit.* putandum. Ab οἴομαι.

Οἰητὴς, οῦ, ὁ, opinator. Ab eod.

Οἰητὸν, opinabile, *Ph.* Ab eod.

Οἰΐα, ἡ, arbor eadem quæ οἴα.

Οἴϊς, ἴδος, ἡ, ovicula, agnicula. Dim. ab οἶς.

Οἶκα, perf. indic. med. verbi εἴκω, *similis sum*, pro vulg. ἔοικα.

Οἶκαδ', pro οἴκαδε, *adv.* domum. Ab οἶκος.

ΟΙ'ΚΑ'ΔΕΣ, ων, αἱ, ficus immaturæ, grossi Laconibus; *Poll. Suid.*

Οἴκαδις, *Dor.* pro οἴκαδε, *adv.* domum.

Οἰκανὸν, domesticum, *Hes.* Ab οἶκος.

Οἰκάριον, ου, τὸ, ædicula, cellula. Dim.

Οἴκασι, 3. plur. perf. ind. med. cum ν ἐφελκ. ab εἴκω.

Οἶκε, 3. sing. temporis et verbi ejusd.

Οἰκειακὸς, ἡ, ὸν, domesticus, familiaris, *Gl. V. Suid.* Ab οἰκεῖος.

Οἰκεῖον, τὸ, propinquitas, *Thuc.*

Οἰκειοπραγέω, ῶ, fut. ήσω, privata mea negotia ago. Ex οἰκεῖος et πράσσω.

Οἰκειοπραγία, ας, ἡ, cura suorum negotiorum, non alienorum. Ex iisd.

Οἰκεῖος, εία, εῖον, domesticus, privatus; (2) familiaris, necessarius, necessitudine conjunctus; (3) propinquus, cognatus, affinis; (4) aptus, accommodatus. Ab οἶκος.

Οἰκειότης, ητος, ἡ, usus domesticus et consuetudo, familiaritas, amicitia; (2) propinquitas, cognatio, affinitas. A præc.

Οἰκειοφώνως, *adv.* sua voce, suis verbis, *R.* Ex οἰκεῖος et φωνή.

Οἰκειόω, ῶ, f. ώσω, familiarem reddo, concilio; (2) adscisco, accommodo, concilio; (3) concilio, adjungo; (4) mihi vindico, meum esse contendo; οἰκειοῦμαι, familiaris reddor, adjungor, concilior. Οἰκειώσατο πρὸς αὐτὸν τοὺς πολίτας, *Plut.* Τὴν γὰρ 'Ασίην καὶ τὰ ἐνοικέοντα ἔθνεα βάρβαρα οἰκειεῦνται οἱ Πέρσαι, Persæ sibi vindicant, *Herodot.* 1, 4. Τὸ τῶν γὰρ ὧν τὴν ἐξεύρεσιν οὐκ οἰκηιεῦνται Λυδοὶ, Lydi, *Id.* 1, 94. Ab οἰκεῖος.

Οἰκειούτωσαν, 3. pl. præs imperat. act. *contr.* pro οἰκειέτωσαν, ab οἰκέω, *habito*.

Οἰκείωμα, ατος, τὸ, accommodatum, accommodatio. Ab οἰκειόω.

Οἰκεῖον, præs. part. act. *Poet.* pro οἰκῶν.

Οἰκείως, *adv.* familiariter, amice, benevole; (2) apte, accommodate, convenienter.

Οἰκείωσις, εως, ἡ, familiaritas, conjunctio; (2) vindicatio, comparatio, adquisitio. "Εχει δὲ πῶς ἡ μέλιττα οἰκείωσιν τινὰ πρὸς τὴν ὀσμὴν, *Theophrast.* Ab οἰκειόω.

Οἴκεντι, 3. pl. præs. ind. *Æol.* pro οἰκοῦσι, ab οἰκέω.

Οἰκέοισι, 3. pl. præs. ind. act. *Dor.* et *Æol.* pro οἰκέουσι.

Οἰκέοιτο, *habitet*, 3. sing. præs. opt. med.

Οἰκετεία, ας, ἡ, familia, *Ph.* Ab οἰκέτης.

Οἰκετεύομαι, domesticus sum, famulor, *Hes.* V. *Eur. Alc.* 437. Ab eod.

Οἰκετεύω, habito. Τὸν ἀνάλιον οἶκον οἰκετεύεις, *Eurip. Alc.* 439.

Οἰκέτης, ου, ὁ, domesticus, verna, famulus, servus domesticus. Ab οἶκος.

Οἰκετία, ας, ἡ, familia, famulitium. A præc.

Οἰκετικὸς, ἡ, ὸν, famularis, servilis; τὸ οἰκετικὸν, servitium seu famulitium domesticum, ipsi famuli. Ab eod.

Οἰκέτις, ιδος, ἡ, famula, ancilla; etiam materfamilias Τὺ μὲν οἰκέτις ἤδη, tu jam matrona facta es, *Theocrit.* 18, 38. Ab eod.

Οἰκεῦντας, *habitantes*, acc. plur. part. præs. act. *Dor.* pro οἰκοῦντας.

Οἰκεὺς, έως, ὁ, famulus, servus domesticus; (2) domesticus; gen. *Ion.* οἰκῆος, dat. οἰκῆϊ, pl. οἰκῆες, acc. οἰκῆας. Ab οἶκος.

Οἰκέω, ῶ, fut. ήσω, habito, domum habeo; (2) vivo, dego; οἰκέομαι, οῦμαι, habitor, incolor; part. οἰκούμενος, fœm. οἰκουμένη, quæ habitatur, habitabilis, *pro Subst.* orbis terrarum: Romanum imperium, terra Judæa. Τὴν γὰρ οἰκῶ τῶν ἀγρῶν, ruri, *Aristoph. Nub.* 138. Πολυμηλοτάταν ἑστίαν οἰκεῖς, *Eur. Alc.* 585. Καὶ τάσδε Θήβας εὐκλεῶς ᾠκήσαμεν, *Id. Her. Fur.* 272. Ab οἶκος.

Οἰκήιος, *Ion.* pro οἰκεῖος, domesticus, privatus.

Οἰκηιοῦσθαι, præs. inf. med. *Ion.* et *contr.* pro οἰκειόεσθαι, ab οἰκειόω, *meum facio*.

Οἴκημα, ατος, τὸ, habitaculum. *Ph.* cella, cœnatorium; peculiariter Atticis lupanar, item carcer; pl. οἰκήματα, habitationes. *Gl. V.* alicubi et de cortibus avium; omnino de quovis ædificio, et quicquid structum et elaboratum est, ut turris, templum, &c. *Etm.* (2) τὴν θυγατέρα τὴν ἑωυτοῦ κατίσαντα

σταντα ἐπ' οἰκήματος, filiam suam cum prostituisset in lupanari, *Herodot.* 2, 126. Καθῆς τὸ ἐν οἰκήματι, et ἀπὸ τῦ οἰκήματος ἀνίςαται, dicitur de meretrice quæ in lupanari quæstum corpore facit, et quæ lupanar deserit, *Isæus* 58. edit. Steph. Hinc

Οἰκηματικὸς, ἡ, ὸν, domesticus, *R.*

Οἰκημάτιον, ȣ, τὸ, parva domus; cellula, *Gl. Vet.* Ab eod.

Οἰκημένον, acc. sing. perf. part. pass. *Ion.* pro ᾠκημένον, a verbo οἰκέω, *habito.*

Οἰκῆσαι, a. 1. inf. act. ab οἰκέω. Unde

Οἰκήσιμος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, habitabilis. τὸ οἰκήσιμον, carcer.

Οἴκησις, εως, ἡ, habitatio, habitaculum, *Ph.*

Οἰκητήριον, ȣ, τὸ, domicilium, *Ph.*

Οἰκητὴς, ȣ̃, ὁ, habitator, incola.

Οἰκητικὸς, ἡ, ὸν, qui habitaculum seu sedem sibi quærere solet. Ζῶα οἰκητικὰ μὲν, οἷον ἀσπάλαξ, μῦς, μύρμηξ, μέλιττα· ἄοικα δὲ, πολλὰ τῶν ἐντόμων, ᾗ τῶν τετραπόδων, *Aristot. Hist. An.* 1, 1. Ab οἰκητής.

Οἰκητὸς, ἡ, ὸν, habitabilis; (2) habitatus. Ab οἰκέω.

Οἰκήτωρ, ορος, ὁ, incola, colonus. Ab eod.

Οἰκία, ας, ἡ, domus, ædes; (2) familia; οἰκίαι, etiam domicilia avium, nidi. Ab οἶκος.

Οἰκιακὸς, ἡ, ὸν, domesticus. A præc.

Οἰκίδιον, ȣ, τὸ, domuncula, parva domus, ædicula, casa, gurgustium, tuguriolum, cellula; aviarium, locus ubi animalia aluntur. Dim. ab οἶκος seu οἰκίον.

Οἰκίδιος, ία, ιον, domesticus, privatus. A præc.

Οἰκίζω, f. ίσω, præt. ᾤκικα, plusq. perf ᾠκίκειν, ædifico, struo, condo; (2) in ædibus seu sede colloco; (3) loco, colloco; (4) coloniam in locum mitto; pass. οἰκίζομαι ᾤκιςαι, 3. sing. perf. collocatus est; part. ᾠκισμένη πόλις, condita urbs, dicitur et de ipsis incolis seu colonis, *apud Thuc.* nonnunquam et pro οἰκεῖν, apud eundem. Οἰκίσατε μίαν πόλιν, *Aristoph. Av.* 173. Ab eod.

Οἰκικὸς, ἡ, ὸν, domesticus. Ab eod.

Οἰκίον, ȣ, τὸ, domicilium; pl οἰκία, domicilia, sedes, nidi. Dim. ab οἶκος.

Οἰκίσαι, aor. 1. inf. act. verbi οἰκίζω. Unde

Οἴκισις, εως, ἡ, ædificatio; (2) deductio coloniæ.

Οἰκίσκη, ης, ἡ, parva domus, domuncula. Dim ab οἶκος. Unde

Οἰκίσκος, ȣ, ὁ, parva domus, vilis domus, cellula, cubiculum; (2) aviarium, cors.

Οἰκισμὸς, ȣ̃, ὁ, ædificatio; deductio coloniæ. Ab οἰκίζω.

Οἰκιςᾶν, gen. pl. *Dor.* pro οἰκιςῶν, ab οἰκιςής.

Οἰκιςὴρ, ῆρος, ὁ, ædificator, conditor coloniæ, *R.* Ab οἰκίζω. Unde

Οἰκιςὴς, ȣ̃, ὁ, idem, habitator, *Gl. V.*

Οἰκιςήριον, τὸ, domicilium. A præc.

Οἰκιςικῶς, *adv.* qu. dic. more eorum qui urbem condunt, vel coloniam deducunt, *Poll.* sine exemplo. Ab eod.

Οἰκογενεῖς, acc. pl. *contr.* pro οἰκογενέας, ab

Οἰκογενὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, domi natus, vernaculus; verna, *Ph.* Ex οἶκος et γίνομαι, *nascor.* Τίκτασι δὲ ἀλεκτορίδες οἰκογενεῖς τινὲς δὶς τῆς ἡμέρας, *Aristot. Hist. An.*

Οἰκοδέσποινα, ης, ἡ, hera, materfamilias, matrona, *Gl. V.*

Οἰκοδεσποτέω, ῶ, fut. ήσω, sum paterfamilias, familiam rego, rem administro familiarem. Uxores etiam οἰκοδεσποτεῖν dicuntur, quasi dominæ essent domicilii, 1 *Tim.* 5, 14. *item* planetæ, quasi domini cælestis regionis, *Ern.* Ab

Οἰκοδεσπότης, ȣ, ὁ, paterfamilias, herus. Ap. Genethliacos, genituræ dominus, quem præsidem domicilii vocant. Hinc

Οἰκοδεσποτικὸς, ἡ, ὸν, ad heros seu patres familias pertinens; (2) homini frugi conveniens.

Οἰκοδομέω, ῶ, fut. ήσω, ædifico, domum struo; οἰκοδομήσασθαι, aor. 1. inf. med. ædificare; ᾠκοδομημένος, perf. pass. ædificatus, structus. Νῶν ἡμᾶς οἰκοδομεῖν δεῖ λαθίνας αὐτοῖς, *Aristoph. Av.* 620. Οἰκίας οἰκοδομέμενοι καλὰς ᾗ μεγάλας, *Plat.* Ab οἰκοδόμος.

Οἰκοδομὴ, ῆς, ἡ, ædificatio, ædificium, structura. Ab eod.

Οἰκοδόμημα, ατος, τὸ, ædificium. Ab eod. Unde

Οἰκοδόμησις, εως, ἡ, ædificatio, structura.

Οἰκοδομητικὸς, ἡ, ὸν, ad ædificationem pertinens; structorius, ædificatorius; ἡ οἰκοδομητικὴ, ῆς, ἡ, sc. τέχνη, ars ædificandi domos, architectonica. Ab

Οἰκοδομητὸς, ἡ, ὸν, ædificatus, exstructus; (2) qui ædificari potest.

Οἰκοδομία, ας, ἡ, ædificatio, ædium structura; (2) structura quævis, etiam viæ munitio Ab οἰκοδόμος. Unde

Οἰκοδομικὸς, ἡ, ὸν, ad ædificatorem pertinens; (2) struendarum ædium peritus. Hinc ἡ οἰκοδομικὴ, sc. τέχνη, architectonica.

Οἰκοδομικῶς, *adv.* ex arte ædificationis.

Οἰκοδόμος, ȣ, ὁ, ædificator. Ex οἶκος et δέμω.

Οἴκοθεν, *adv.* domo; (2) ex se, ex suopte ingenio, sua sponte, de suis. Ab οἶκος.

Οἴκοθι, *adv.* domi. Ab eod.

Οἴκοι, *adv.* domi. Idem et ab eod.

Οἰκομανία, ας, ἡ, insanum ædificandi aut domos emendi studium. Ex οἶκος et μαίνομαι

Οἶκόνδε, *adv.* domum. Ex οἶκος et δέ.

Οἰκονέμων, tragicis ὁ οἰκονόμος, *Steph.*

Οἰκονομέω, ῶ, fut. ήσω, rem familiarem administro, res domesticas dispenso; (2) administro, rego, guberno; dispenso, dispono, constituo; (3) *eleganter*, callide machinor, rationes sequor prudenter et solerter excogitatas ad aliquid efficiendum; item, de spe, bene sustineo spem, respondeo bene spei, *Ern.* Ὁ νόμος πάντα οἰκονομεῖ τὰ κατὰ τὴν πολιτείαν, *Aristot.* Hinc

Οἰκονομητικὸς, ἡ, ὸν, œconomiæ peritus.

Οἰκονομία, ας, ἡ, dispensatio rei familiaris, rei domesticæ administratio; (2) administratio, distributio, dispensatio, dispositio, ut scripsi; *in Scr. Eccles.* ratio Dei qua *in V.* et *N. T.* usus est in religione hominibus tradenda.

Οἰκονομιςὴς, ὁ, dispensator, gubernator, *V. L.*

Οἰκονομικὸς, ἡ, ὸν, pertinens ad dispensatorem rei familiaris; (2) dispensandæ et tuendæ rei familiaris peritus; (3) rei familiari serio intentus. Hinc ἡ οἰκονομικὴ, ῆς, sc ἐπιςήμη, scientia rei familiaris dispensandæ, œconomica. Ab οἰκονόμος.

Οἰκονομικῶς, *adv.* more dispensatorum ad rei familiaris tutelam apte.

Οἰκονόμος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, dispensator rei familiaris, administrator domus; (2) administrator, dispensator, villicus; (3) dicitur etiam de magistratuum genere, *apud Jos.*

Οἰκόπεδον, ȣ, τὸ, area domus; solum domus destructæ.

Οἰκοποιέω, ῶ, fut. ήσω, domum struo, ædifico. Ab

Οἰκοποιὸς, ȣ̃, ὁ ᾗ ἡ, proprie domus fabricator, ædificator; at *Sophocli*, domi factus, domi paratus. Ex οἶκος et ποιέω.

Οἰκοπορεῖα, ων, τὰ, vasa domestica, *Suid. Eust.* Ex οἶκος et πόρος.

Οἰκορὸς, ὁ ᾗ ἡ, domesticus, *Pind.*

ΟἿΚΟΣ, ȣ, ὁ, domus; (2) bona seu facultates; (unde *ap. Jos.* accipiunt pro regno, tetrarchia; sed potest esse reditus Lysaniæ, *Ern.*) οἶκοι πλανητῶν, domicilia, sedes ac regiones planetarum; οἶκοι, cellæ in balneis.

Οἰκὸς, *Ion.* pro εἰκός· vide οἰκώς.

Οἰκοσιτία, ας, ἡ, quum quis domi victitat, qu. dic. domicœnium. Ab

Οἰκόσιτος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, domi suæ cibum capiens, suis sumptibus vivens; qui in domo patris adhuc alitur. Miles qui sine stipendiis militat, *Plut.* in *Crasso.* Νυμφίος οἰκόσιτος— Οὐδὲν διάφορος πρoικὸς, *Menand.*

Οἰκοσκοπικὸν, genus vaticinii, cum ex iis, quæ in ædibus contingunt, auguramur, ut si felis aut serpens in tecto conspiciatur. Ex οἶκος et σκόπος.

Οἰκοτραφὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, domi nutritus; verna, vernaculus, alumnus, *Ph.* Ex οἶκος et τρέφω.

Οἰκοτρίβιον, ȣ, τὸ, scil. παιδίον, puer e verna natus. Ex

Οἰκοτρίβης, ȣ, τὸ, verna. *Hes.* Vid. οἰκότριψ.

Οἰκοτριβικὸς, ἡ, ὸν, vernalis. *Gl. V.* vernilis. A præc.

Οἰκοτριβέω, fut. ψω, verna sum, vernaliter loquor, *ap. Sch. Arist ph.*

Οἰκότριψ, ϐος, ὁ, verna, servus vernaculus, e parentibus servis dominatus. V. *Aristoph. Thesm.* 433. Ex οἶκος et τρίβω.

Οἰκοτύραννος, ȣ, ὁ, domi tyrannus, acerbus.

Οἰκȣμένη, ης, ἡ, sc. γῆ· vide οἰκέω. Hinc

Οἰκȣμενικὸς, ἡ, ὸν, ad orbem terrarum pertinens; (2) ex universo terrarum orbe collectus, vel conveniens.

Οἰκȣρέω, ῶ, fut. ήσω, domum custodio, domi me contineo; (2) desideo, latito. Οἰκȣρῶν ἐν ἄςει, *Plat.* Ab οἰκȣρός. Hinc

Οἰκȣ́ρημα, ατος, τὸ, assiduitas domestica, si quis raro foras prodit.

Οἰκȣρία, ας, ἡ, idem; (2) custodia domus; (3) desidia, qua quis domi latitat, nec publica negotia suscipit; (4) convictus domesticus, ut conjugium, *Philo.*

Οἰκȣριᾶν, gen. pl. *Dor.* pro οἰκȣριῶν, ab οἰκȣρός.

Οἰκȣρικὸς, ἡ, ὸν, domi manere solitus; domesticus. Ab eod.

Οἰκȣ́ριον, ȣ, τὸ, præmium, quod datur domum custodienti, et rem familiarem administranti, dum quis abest; οἰκȣ́ρια, crepundia quæ matres infantibus domo relinquunt. Ab eod.

Οἰκȣρομελέδος, ον, domi custodiæ insidens, *Tzetz.*

Οἰκȣρὸς, ȣ̃, ὁ ᾗ ἡ, domus custos; (2) rem familiarem provide curans et administrans; (3) domi sedens, et negotia publica subterfugiens; (4) domesticus. Ex ȣ̃ρος.

Οἰκοφθορέω, ῶ, fut. ήσω, domum seu familiam pessundo, rem familiarem dilapido, vel corrumpo quoquo modo rem familiarem aut pacem domesticam:

Οἰκοφθορία, ας, ἡ, familiæ eversio, rei familiaris dilapidatio. Ab

Οἰκοφθόρος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, rem familiarem dilapidans, domuum pernicies. *Ph.* domi corruptor. Ex οἶκος et φθείρω.

Οἰκοφυλακέω, ῶ, fut. ήσω, domum custodio.

Οἰκοφυλάκιον, ȣ, τὸ, præmium pro custodia domus. Ab

Οἰκοφύλαξ, ακος, ὁ ᾗ ἡ, custos domus.

Οἰκτείρας, *misertus*, a. 1. part. act. v. οἰκτείρω.

Οἰκτείρημα, ατος, τὸ, misericordia, miseratio. Ab οἰκτείρω.

Οἰκτείρησις, εως, ἡ, idem. Ab eod.

Οἰκτειρήσει, 3. sing. f. 1. ind. act. verbi οἰκτειρέω, pro

Οἰκτείρω, misereor; a. 1. ᾤκτειρα· f. 1. οἰκτερῶ· sed invenitur et f 1. οἰκτειρήσω· imperat. aor. 1. οἴκτειρον, miserere; part. οἰκτείρας, misertus, miseratus; οἰκτείρομαι, sum miserabilis. Οἴκτειρε δ' ὦ 'ναξ, παῖδα τὸν σὸν, *Soph. Aj.* 510. Ἐγὼ μὲν οἰκτείρω σε συμφορᾶς κακῶν, *Eur. Iph. in Au.* 1364. Ab οἶκτος.

Οἰκτιεῖς, *miseberis*, 2. sing. f. 1. ind. act. *Att.* pro οἰκτίσεις, ab

Οἰκτίζω, et οἰκτίζομαι, miserationem excito, lamentor. Οἰκτίζειν τινά τινος, *Aristot.*

Οἰκτικὸς, ἡ, ὸν, miserabilis, ad miserationem commovendam aptus. Ab οἶκτος.

Οἰκτιρμὸς, ȣ̃, ὁ, miseratio, misericordia. Ab οἰκτείρω.

Οἰκτίρμων, ονος, ὁ, misericors. Ab eod.

Οἴκτισμα, ατος, τὸ, miseratio. Ab οἰκτίζω.

Οἰκτισμὸς, ȣ̃, ὁ, oratio ad commovendam misericordiam composita. Ab eod.

Οἴκτιςος, ίςη, ιςον, valde miserabilis, maxime miserandus. Hinc οἴκτιςα, *adv.* et

Οἰκτίςως, admodum miserabiliter. Ab eod.

ΟἿΚΤΟΣ, ȣ, ὁ, misericordia, commiseratio; (2) ejulatus; οἶκτοι, apud oratores, excitationes misericordiæ.

Οἰκτρᾶ, *adv.* pro οἰκτρῶς, *Hom.*

Οἰκτρίζεσθαι, ἐλεεῖσθαι, *Hes.* qu. dic. miserationem experiri, misericordiam sentire.
Οἰκτρογοέω, miserabiliter gemo, *Hes.*
Οἰκτρογόος, ον, idem quod οἰκτικός. A γόος.
Οἰκτροκέλευθος, ον, mi-ere vians, *Man.*
Οἰκτρολογία, ας, ἡ, vid. οἰκτισμός. Ex λέγω.
Οἰκτρομέλαθρος, ον, lugens in adibus, *Man.*
Οἰκτρὸν, *adv.* miserabiliter, *Eur. Sup.* 104.
Οἰκτρὸς, ρὰ, ρὸν, miserandus, miserabilis, miseratione dignus, miser; οἰκτρᾶ, *adv.* miserabiliter. Ab οἶκτος.
Οἰκτροχοέω, ῶ, f. ήσω, miserabilia verba fundo. Ἱκετεύουσι δ' ὑποκύπτοντες, τὴν φωνὴν οἰκτροχοοῦντες, *Aristoph. Vesp.* 553. A præc. et χέω.
Οἰκτρῶς, *adv.* miserabiliter. Ab οἰκτρός.
Οἰκὼς, ὸς, οἰκότως, *Ion. apud Herod.* pro ἐοικότως.
Οἰκωφελὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, domui seu familiæ utilis. Ex οἶκος et ὠφελέω. Hinc
Οἰκωφελία, ας, ἡ, frugalitas toti familiæ utilitatem adferens.
Οἰκωφελῶς, *adv.* cum utilitate totius familiæ.
Οἶμα, ατος, τὸ, impetus in aliquem. Οἶμα λέοντος ἔχων, *Il.* 16, 752. Pro οἴμημα, ab οἰμάω.
Οἶμαι, *contr.* pro οἴομαι. Οἶμαι γὰρ οἶμαι (ξὺν θεῷ δ' εἰρήσεται) ταύτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας, spero, *Aristoph. Plut.* 114.
Οἰμάω, impetum in aliquem facio, irruo; ut hinc sit οἴμησεν, a. 1. irruit, impetum fecit, sine augm. Ῥηϊδίως οἴμησε μετὰ τρήρωνα πέλειαν, *Il.* 22, 140. Ab
ΟΙ῎ΜΗ, ης, ἡ, via, semita; (2) iter; (3) cantilena, seu modi cantilenæ.
Οἴμημα, τὸ, impetus qui in aliquem detur, *Hes.*
Οἴμοι, heu mihi! (2) o! Ex οἴ et μοι pro ἐμοί.
Οἶμος, ου, ὁ vel ἡ, semita; (2) virga; (3) versus, *Suid.* (4) circulus, tibia vel radius rotæ, *Id.* Ab οἴμη.
Οἰμωγὴ, ῆς, ἡ, ploratus, ejulatus, lamentatio. *Gl. V.* ululatus. Τίν' ἀεὶ τάκεις ὧδ' ἀκόρεστον οἰμωγὰν τὸν Ἀγαμέμνονα, accusat. Ἀγαμέμνονα pendet a nomine οἰμωγὰν, casum verbi cognati regente, *Soph. El.* 122. Ab οἰμώζω.
Οἴμωγμα, ατος, τὸ, idem et ab eod. Πίπτει πρὸς οὖδας μυρίοις οἰμώγμασι, *Eurip. Bacch.* 1110.
Οἰμώζω, f. ξω, et ξομαι, ploro, ejulo, lamentor, ululo; (2) defleo, deploro, ejulatu et lamentis prosequor; οἴμωζε, vale, cum detestatione, *Gl. V.* Νῦν γὰρ οἰμῶξαι πάρα, Ὀρέστα, τὴν σὴν ξυμφορὰν, *Soph. El.* 790. Ab οἴμοι. Hinc
Οἰμωκτεὶ, seu οἰμωκτὶ, *adv.* cum ploratu et ejulatu.
Οἰμωκτὸς, ἡ, ὸν, deplorandus, lamentabilis, lacrymabilis. Ab eod.
Οἰμώξας, a. 1. part. act. verbi οἰμώζω, *ploro*.
Οἰμωχθέντος, gen. sing. aor. 1. part. pass. verbi ejusd.
Οἶνα, ας, ἡ, *Dor.* pro οἴνη. Διονύσου οἶνα, *Eurip. Phœn.* 236.
Οἰναγωγὸς, οῦ, ὁ ϰ ἡ, vinum vehens, vehendo vino aptus. Ex οἶνος et ἄγω, *veho.*
Οἰναδοθήρας, ου, ὁ, qui capit columbas, quæ οἰνάδες vocantur. Ex οἰνὰς et θήρα.
Οἰνάνθη, ης, ἡ, flos vitis, uva germinans, uva oriens; (2) vitis; (3) flos labruscæ; (4) œnanthe herba; (5) avis quædam, *Aristot.* Τὸν πολύκαρπον οἰνάνθας ἱεῖσα βότρυν, *Eurip. Phœn.* 237. Ex οἶνος et ἄνθος, *flos.* Hinc
Οἰνάνθινος, ίνη, ινον, ex œnanthe factus. *Ph.* οἰνάνθινον, pampineum.
Οἰνανθὶς, ίδος, ἡ, flos vitis, uva oriens.
Οἰνάρεος, έα, εον, pampineus, pampinaceus; (2) sarmentitius. Ab οἴναρον. Unde
Οἰναρίζω, f. ίσω, pampino, pampinos decerpo. Οὐ γὰρ οἷόν τ' ἐστὶ πάντως οἰναρίζειν τήμερον, *Aristoph. Pace*, 1156.
Οἰνάριον, ου, τὸ, vinulum. Dim. ab οἶνος.
Οἰναρὶς, ίδος, ἡ, palmes, pampinus vitis:
Οἴναρον, ου, τὸ, pampinus, vitis folium. Ab eod.
Οἴναρος, ου, ὁ, uvedo; Gaza, *ap. Theophr.*
Οἰνὰς, άδος, ἡ, locus vitibus consitus, vinea, *Hes.* (2) vino abundans; (3) avis quædam, columba silvestris; vinago, *Gl. V.* Ἔστι δὲ τὸ μέγεθος, ἡ οἰνὰς μείζων μὲν περιστερᾶς ἐλάττων δὲ φαβὸς, *Aristot.* Ab οἶνος.
Οἰναχθὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, vino gravatus, ebrius. Ex οἶνος et ἄχθος.
Οἰνέλαιον, ου, τὸ, vinum oleo mixtum.
Οἰνεραστὴς, οῦ, ὁ, vinolentus, deditus vino.
Οἰνεύομαι, vinum poto seu bibo; *ex Erotiano.*
Οἰνεὼν, ῶνος, ὁ, cella vinaria, *Gl. V.* vinetum, *Gl. V.* Ab οἶνος.
Οἰνέων, *vitium*, gen. plur. *Ion.* pro οἰνῶν, ab
Οἴνη, ης, ἡ, vitis; οἴνας *Ionice* vocant τοὺς κύβους, tesseras. Ab eod.
Οἰνηγία, ας, ἡ, vini importatio. Ex οἶνος et ἄγω
Οἰνηρὸς, ρὰ, ρὸν, vinosus, vinum redolens, vinarius. Ab οἶνος.
Οἰνήρυσις, εως, ἡ, vasculum quo vinum hauritur. Ex οἶνος et ἀρύω, *haurio.*
Οἰνιὰς, άδος, ἡ, vide οἰνάς.
Οἰνίζω, fut. ίσω, vinosum saporem refero; (2) vinum redoleo; (3) vinum emo; quod potius οἰνίζεσθαι dicitur. Ἔνθεν ἄρ' οἰνίζοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ, *Il.* 7, 472. Οἶνον δὲ μελιηδέα οἰνίζεσθε, *Ib.* 8, 506. Ab οἶνος.
Οἴνινος, ίνη, ινον, vineus, e vino factus:
Οἰνίσκος, ου, ὁ, villum. Dim. ab οἶνος.
Οἰνιστήρια, ων, τὰ, sacrificium, in quo ephebi comam posituri vinum libabant Herculi, vel alii cuidam Deo. Ab eod. Unde
Οἰνιστηρία, ας, ἡ, poculum vino repletum.
Οἰνοβαρείων, vino gravis, *Od.* 10, 555.
Οἰνοβαρέω, ῶ, vino gravis sum. Ab
Οἰνοβαρὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, vino gravis, ebrius, temulentus, vinolentus, *Gl. V. Il.* 1, 225. Ex οἶνος et βάρος.
Οἰνοβρεχὴς, ές, vino madidus, *Ep.*
Οἰνοβρὼς, ῶτος, ὁ ϰ ἡ, qui cum vino comeditur. Ex οἶνος et βρώσκω, *edo.*
Οἰνόγαλα, ακτος, τὸ, potus ex lacte et vino.
Οἰνόγαρον, ου, τὸ, garum vino mixtum.
Οἰνογευστέω, vinum gusto, poto. Ex γεύω.
Οἰνοδόκος, ου, ὁ ϰ ἡ, vinum capiens; epith. poculi. Ex οἶνος et δέχομαι.
Οἰνοδότας, *Dor.* pro οἰνοδότης, ου, ὁ, vini dator, Bacchi epith.
Οἰνοδότειρα, ἡ, vini datrix, *Cyr.*
Οἰνοδυνάστης, ου, ὁ ϰ ἡ, vino potens, vinolentus.
Οἰνόεις, όεσσα, όεν, vinosus. Ab οἶνος.
Οἰνοηθέω, ῶ, vinum percolo. Hinc
Οἰνοηθητὴς, οῦ, ὁ, qui vinum colat.
Οἰνοθήρας, ου, ὁ, qu. dic. vini venator, plantæ nomen. Ex οἶνος et θήρα.
Οἰνοθηρὶς, ίδος, ἡ, herbæ nomen. Ab eod.
Οἰνοκάχλη, ης, ἡ, vinosa, quasi vino scatens. A κάχληξ vel καχλάω.
Οἰνόληπτος, ου, ὁ ϰ ἡ, vino obrutus, ebrius. Ex λαμβάνω.
Οἰνολογέω, ῶ, de vino loquor, vel uvas lego, decerpo. Ex λέγω.
Οἰνομανὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, insano vini amore captus. Ex οἶνος et μαίνομαι.
Οἰνόμελι, ιτος, τὸ, vinum mulsum, mulsum, vinum melle conditum. *Ph.* mulsum.
Οἰνομήτωρ, ορος, ἡ, vini mater, vitis.
Οἴνοπα, *nigrum*, acc. sing. ab οἴνοψ.
Οἰνοπέδη, ης, ἡ, campus vini ferax, vinea. *In Epigr.* Ex οἶνος et πέδον, *campus.*
Οἰνόπεδον, ου, τὸ, idem. Ex iisd.
Οἰνοπέδοιο, gen. sing. *Ion.* pro οἰνοπέδου. Ab
Οἰνόπεδος, ου, ὁ ϰ ἡ, vini ferax. Ex iisd.
Οἰνοπέπαντος, ου, ὁ ϰ ἡ, in quo vinum maturuit; ut οἰνοπέπαντοι βότρυες, uvæ maturæ. Ex οἶνος et πεπαίνομαι.
Οἰνοπίπης, ὁ, qui circumcirca vagis oculis investigat quod potet, *Steph.*
Οἰνοπλάνητος, ου, ὁ ϰ ἡ, quasi a vino errans, temulentus. Ex οἶνος et πλανάω.
Οἰνοπληθὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, vino plenus, vini ferax. Ex eod. et πλῆθος.
Οἰνοπλὴξ, ῆγος, ὁ ϰ ἡ, vino percussus, ebrius; (2) ebriosus. Ex eod. et πλήσσω.
Οἰνοποιέω, ῶ, vinum facio. Ab οἰνοποιός.
Οἰνοποιΐα, ας, ἡ, vini confectio. Ab eod.
Οἰνοποιὸς, οῦ, ὁ ϰ ἡ, qui vinum conficit, vini confector vel auctor. Ex οἶνος et ποιέω.
Οἰνοποσία, ας, ἡ, vini potio. Ex eod. et πόσις.
Οἰνοποτάζω, vinum bibo, vino me ingurgito. Πῇ τοι ἀπειλαὶ τὰς Τρώων βασιλεῦσιν ὑπίσχεο οἰνοποτάζων, *Il.* 20, 84.
Οἰνοποτέω, ῶ, fut. ήσω, idem.
Οἰνοποτὴρ, ῆρος, ὁ, vini potor, *Od.* 8, 456.
Οἰνοπότης, ου, ὁ, idem. Hinc
Οἰνοπότις, ίδος, ἡ, vini potrix, bibacula.
Οἰνόπτης, ου, ὁ, vini inspector; οἰνόπται, magistratus quidam Athenis. Ex ὄπτομαι.
Οἰνοπωλέω, vinum vendo, *Aristot.* Ab
Οἰνοπώλης, ου, ὁ, vini venditor. *Gl. V.* vinarius. Hinc
Οἰνοπώλιον, ου, τὸ, taberna vinaria.
ΟΙ῏ΝΟΣ, ου, ὁ, vinum; (2) forum et tabernæ in quibus vinum venditur.
Οἰνόσπονδος, ου, ὁ ϰ ἡ, sacrum in quo vinum libatur. Ex σπένδομαι.
Οἰνοσσόος, vinum servans.
Οἰνότευκτος, ου, ὁ ϰ ἡ, vino factus, a vino exortus.
Οἰνοτρόπος, ον, vinifer, *Lyc.*
Οἰνοτρόφος, ον, vinum gignens. A τρέφω.
Οἰνοῦττα, ης, ἡ, placenta e melle et vino confecta: quasi ab οἰνόεσσα, vinosa, ab οἶνος.
Οἰνοφαγία, ας, ἡ, qu. dic. vini voratio, *Luc.* Ex φαγεῖν.
Οἰνοφερὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, proclivis ad vini potum, vinosus *Hes.* πάροινος. A φέρομαι
Οἰνοφλυγέω, ῶ, vinosus sum, inebrior
Οἰνοφλυγία, ας, ἡ, vinolentia, ebrietas:
Οἰνόφλυκτος, ου, ὁ ϰ ἡ, ebrius, temulentus. Ab
Οἰνόφλυξ, υγος, ὁ ϰ ἡ, qui vino bullit, vinosus. *Ph.* temulentus. Ex φλύω.
Οἰνοφορεῖον, ου, τὸ, vinarium, *Gl. V.* Ab
Οἰνοφορέω, ῶ, fut. ήσω, vinum fero.
Οἰνοφόριον, ου, τὸ, diota. *Ph.* amphora vinaria. Ab
Οἰνοφόρος, ου, ὁ ϰ ἡ, vinum ferens, vel vino ferendo aptus; ut οἰνοφόρος κύλιξ. Apud Lat. etiam œnophorus pro vase vinario. *Gl. V.* οἰνοφόρον, vinarium. Ex φέρω.
Οἰνοφύλαξ, ακος, ὁ ϰ ἡ, vini custos.
Οἰνόφυτον, ου, τὸ, locus ubi vinum provenit, vitibus consitus, *Diod. Sic.* A φύομαι.
Οἰνοχοΐα, ας, ἡ, munus pincernæ. Ab
Οἰνοχοεύω, fut. εύσω, vinum fundo, sum pincerna. Δῶ οἰνοχοεύειν, *Il.* 20, 234. Ab οἰνοχόος. Unde
Οἰνοχοέω, ῶ, fut. ήσω, idem; ἐῳνοχόει, 3. sing. imperf. *Il.* 4, 3, pro ᾠνοχόει· οἰνοχοοῦμαι, vinum mihi ministratur.
Οἰνοχόη, ης, ἡ, vas ex quo vinum in pocula infunditur, trulla. Ab οἰνοχόος.
Οἰνοχόημα, ατος, τὸ, quod a pincerna infunditur. Ab οἰνοχοέω.
Οἰνοχόος, ου, ὁ, qui vinum infundit, pincerna. *Gl. V.* pocillator. Ex χέω.
Οἰνοχρὼς, ῶτος, ὁ ϰ ἡ, vinum colore referens. Ex χρόα.
Οἰνόχυτος, ου, ὁ ϰ ἡ, cui vinum infusum est. Ὃς μηδ' οἰνοχύτου πόματος ἥσθη, *Soph. Phil.* 714. Ex χύω, *fundo.*
Οἶνοψ, οπος, ὁ, qui vinei coloris est, rubicundus, purpureus, niger. Ex ὄψις.
Οἰνόω, ῶ, fut. ώσω, vinum facio, in vinum converto; (2) inebrio; pass. ᾠνοῦμαι, in vinum mutor; aor. 1. part. οἰνωθεὶς, in vinum mutatus; (2) inebrior; aor. 1. part. οἰνωθεὶς, inebriatus; perfect. sine augmento, οἰνωμένος, potus, *Gl. V.* temulentus, *Ph.* Μήπως οἰνωθέντες, ἔριν στήσαντες ἐν ὑμῖν, Ἀλλήλους τρώσητε, *Odyss.* 16, 292. Ab οἶνος.
Οἰνώδης, εος, ὁ ϰ ἡ, vinosus, vinum redolens. Ab eod. Unde
Οἰνὼν, ῶνος, ὁ, cella vinaria, *Philox.*
Οἰνωπὸς, οῦ, ὁ ϰ ἡ, vel οἰνωπὸς, ἡ, ὸν, qui uvas nigricantes colore refert, qui vinei coloris est. Ex οἶνος et ὤψ.
Οἴνωσις, εως, ἡ, ebrietas. Ab οἰνόω.
Οἰνωτὸς, ἡ, ὸν, vinosus, vinarius. *Plut.* οἰνωτὸν, ex vino confectum. Ab eod.
Οἴνωτρος, ου, ὁ, palus vel pedamentum vitis, *Hes.* Ab οἶνος.
Οἴξασαν, acc. sing. aor. 1. part. act. f. g. ab οἴγω, *aperio.*
Οἰόβατος, ον, solivagus, in solitariis locis vagans.

gans. Epithetum Panis. Ex *οἶος*, *solus*, et *βαίνω*.

Οἰόβιος, ου, ὁ ἡ, qui solitariam vitam agit.

Οἰοβότας, *Dor.* pro οἰοβότης, ου, ὁ, seorsum ab aliis pascens; solitarius, in solitudine vivens. Hinc *metaph.* (2) devius. (2) νῦν δ' αὖ φρενὸς γ' οἰοβότας, nunc mentis devius. *Soph. Aj.* 615. Ex οἶος et βόσκω, *pasco*. Unde

Οἰόβοτος, ου, ὁ ἡ, ovibus pascendis aptus.

Οἰοβουκόλος, ὁ, idem quod οἰοβότης.

Οἰόγαμος, ου, ὁ ἡ, qui unas contraxit nuptias, unam habens uxorem, vel unum maritum.

Οἰόζωνος, ου, ὁ ἡ, qui est sine comitatu; (2) latro; solus. Εἰ δ' ἄνδρ' ἕν' οἰόζωνον αὐδήσει, *Soph. Œd. Tyr.* 846. Ex οἶος et ζώνη.

Οἰόθεν, *adv.* ab una tantum parte, seorsim:

Οἰόθι, *adv.* solum, seorsim. Ab οἶος

Οἰόκερως, ωτος, ὁ ἡ, unicornis.

Οἴομαι, et οἶμαι, opinor, puto, arbitror, reor; autumo, *Ph.* imperf. ᾤμην, rebar: aor. 1. ᾠήθην, credidi, existimavi. *Gl. Vet.* apud poet. per dialysin ὀΐομαι, unde ὀϊσάμενος, aor. 1. part. med. ratus, suspicatus; pass. ὀϊσθείς, suspicatus. Οἰόμενοι βλάπτειν τι, *Plato.*

Οἷον, *adv.* qualiter; ceu, utpote, utputa, tamquam, *Ph.* quasi, verbi causa, exempli gratia, quam, ut. Οἷον ... προσέμιξεν ἄφαρ, quam cito advenit, *Soph. Trach.* 821. Ab οἶος.

Οἱονανεί, *adv.* tamquam, *Ph.* quasi, ac si.

Οἱονεί, *adv.* veluti, quasi, tamquam. Ab οἷον.

Οἰονόμος, ου, ὁ, solus pascens. Ex νέμω.

Οἰοπέδη, ης, ἡ, compes, pedica.

Οἰοπέδιλος, ου, ὁ ἡ, uno indutus calceo.

Οἰοπόκος, ου, ὁ ἡ, lanam ovillam habens.

Οἰοπολέω, ῶ, solitarius sum, in solitudine versor; (2) oves pasco. Vide seq. Ποῖ οἰοπολεῖς ξανθὰν χαίταν σείων, *Eur. Cyc.* 74.

Οἰοπόλος, ου, ὁ ἡ, opilio; (2) solitarius, in deserto vivens; (3) deserta habitans. (3) οἰοπόλοι δ' εἰμέν, *Apoll. Rhod.* 1, 1322. Οἰοπόλος δαίμων, solivagus deus (Triton), *Pind. Pyth.* 4, 49. Ex οἶς, vel οἶος, et πολέω.

ΟΙ῀ΟΣ, οἴη, οἶον, solus. Οἶος ἄρ' αἰμάχθης, solus ergo neci occubuisti, *Soph. Aj.* 909.

ΟΙ῀ΟΣ, οἵα, οἷον, qualis; (2) promptus, paratus, expeditus; idoneus, aptus, accommodatus, valens. Qui potest; *item* qui cupit, studet, affectat. οἷόν τε, possibile, *Gl. V.* Hinc οἷός εἰμι, studeo, volo, paratus sum; οἷος ἦν αὖ τὰ τὰν οἰκίαν ὑφάπτειν, *Plut. in Alcibiad.* 17 Ἔστι δὲ τοῦτο τὸ πάθος, οἷον βλάψαι τὰς εὐφυεῖς πρὸς τὴν σύλληψιν, *Aristot. Hist. An.* 10, 1, *i. e.* tale ut lædat. Τῆς γυναικὸς ἀποβαλούσης τρίχαλκον, οἷος μεταφέρειν τὰ σκεύη, *Theophrast. Char.* περὶ Μικρολόγ' οἷος τέ εἰμι, possum; οὐχ οἷόν τε, non convenit; οὐδὲν οἷον, cum infin. nil melius quam; οἷος δήποτε, quicumque, qualiscumque; οἷα, οἷά γε, οἷα δή, utpote, quippe; οἷα, quemadmodum, sic, ita.

Ὄϊος, ovis, gen. sing. ab οἶς, *ovis*. Hinc

Ὄϊος, ovillus; οἴα δορά, pellis ovilla.

Ὀϊοφάγος, ου, ὁ ἡ, oves devorans, *Hes.* Ex οἶς et φαγεῖν.

Οἰόφρων, ον, solitarius. A φρήν.

Οἰοχίτων, ωνος, ὁ ἡ, tunicam e lana vel pelle ovina habens; (2) tunicam unicam habens, *Hes. Op.* 14, 489. Ex οἶς, vel οἶος, et χιτών.

Οἰόω, ῶ, fut. ώσω, desolo, destruo, viduo; a. 1. pass. οἰώθη, sine augm. *apud Hom.* οἰωθῆναι, infin. destitui. Τρώων οἰώθη, *Il* 6, 1. Ab οἶος.

Ὀΐσπωτον, τὸ, ovillum fimum, *Poll.*

ΟΙ῀Σ, οἰός, vel ὄϊς, ὄϊος, ἡ, ovis; acc. ὄϊν et οἶν.

Οἴσατο, *palavit*, 3. sing. aor. 1. ind. med. *Ion.* pro ᾤσατο, ab οἴομαι.

Οἶσε, *fer*, 2. sing. præs. imperat. act. v. οἴω.

Οἰσέμεναι, fut. 1. inf. med. v. οἴω pro φέρω, *fero.*

Οἰσεῦμες, 1. plur. fut. 1. ind. act. *Dor.* et *Æol.* pro οἴσομεν, a verbo eod.

Οἴσῃ, 2. sing. fut. 1. ind. med. *Att. Ion.* et *Dor.* pro οἴσεαι, a verbo eod.

Οἶσθα, *nosti*, 2. sing. perf. ind. med. *per Sync.* pro οἴδασθαι, quod *Æol.* dicitur pro οἶδας, ab εἴδω, *scio*.

Οἰσθείς, a. 1. part. pass. verbi οἴομαι, *suspicor.*

Οἰσόκαρπον, ου, τὸ, fructus seu granum viminis. Ex οἰσός et καρπός.

Οἶσμα, τὸ, elatio, *Gaz.*

Οἴσομαι, fut. 1. ind. med. verbi οἴω.

Οἰσόμεσθα, *feremus*, 1. plur. fut. 1. ind. med. *Dor.* pro οἰσόμεθα.

ΟΙ῀ΣΟΝ, ου, τὸ, funis nauticus, retinaculum; (2) funis.

Οἰσός, οῦ, vel οἶσος, ου, ὁ, frutex quidam, vimen, salix, *Eust.* Alias οἰσύα.

Οἴσουσιν, 3. plur. fut. 1. ind. act. cum ν.

Οἰσοφάγος, ου, ὁ, œsophagus, stomachus, gula. Ex οἴσω ab οἴω, et φαγεῖν.

Οἰσπάτη, ης, ἡ, sordes ovium, sordes lanarum, *Hes. Suid.* Ex οἶς et πατέω.

Οἴσπη, ης, ἡ, idem.

Οἰσπώτη, ης, ἡ, idem.

Ὀϊσσάμενον, *ratum*, acc. sing. aor. 1. part. med. *Poet.* pro ὀϊσάμενον, ab ὀΐομαι.

Οἰστέον, ferendum est. Ab οἴσω, *feram.*

Ὀΐστευμα, ατος, τὸ, sagitta, jaculum; (2) sagitta emissa. Ab ὀϊστεύω.

Ὀϊστευτήρ, ῆρος, ὁ, sagittarius. Ab eod.

Ὀϊστευτής, οῦ, ὁ, idem et ab eod. *Rob.*

Ὀϊστεύω, fut. εύσω, sagitta peto, sagitta ferio, sagittam emitto, sagitto. Ἀλλ' ἄγ' ὀΐστευσον Μενελάου κυδαλίμοιο, *Il.* 4. 100. Ab ὀϊστός.

Οἰστικός, ferax: ab οἴσω, fut. verbi φέρω. Τὴν δὲ εὐκρασίαν τῶν ὡρῶν, τὴν τῶν φρονίμων οἰστικὴν ... Atticam feracem esse ingeniorum propter tempestatum et aeris temperamentum, *Procl. Comment. in Timæum Platonis*, 50, 12.

Οἰστικῶς, *adv.* ferendo, tolerando. Οἰστικῶς ἔχειν, ferre, ferax esse. Πατρίδα ἡγησάμενος τὴν πλείονας εὖ ἐχόντων πρὸς τὸ μανθάνειν οἰστικῶς ἔχουσαν χώραν, patriam esse existimans regionem, quæ plures studiosos et discendi cupidos haberet et comprobaret, *Jamblich in Pyth.* 5. Hunc locum non intellexerunt interpres et Kusterus. Vide οἰστικός.

Ὀϊστοβόλος, ὁ, jaculator, *Ep.* Ab ὀϊστός et βάλλω.

Ὀϊστοδέγμων, ὁ ἡ, epith. pharetræ. A δέχομαι.

Ὀϊστοδόκη, ης, ἡ, pharetra.

[illegible], ης, ἡ, idem.

[illegible], ου, ὁ, sagittas curans. Ex κομέω.

[illegible], ή, όν, qui ferri potest, tolerabilis. *Gl. V.*

[illegible], ferendum. Ab οἴσω.

Ὀϊστός, οῦ, ὁ, sagitta, jaculum. *Gl. V.* missile. Ab eod.

Ὀϊστοῦχος, ου, ὁ ἡ, sagittas continens, sagittas in se habens. Epith. pharetræ; seu *subst.* pro ipsa. Ab ἔχω.

Οἰστράω, ῶ, f. ήσω, œstro seu asilo agitor; part. aor. 1. οἰστρήσας, furens, furibundus, œstro incitatus. Ab οἶστρος. Unde

Οἰστρέω, ῶ, fut. ήσω, œstro agito, stimulo; pass. οἰστροῦμαι, œstro agitor; οἰστρηθείς, a. 1. part. œstro percitus, furore agitatus. Ἐκ δὲ θάλασσας Οἰστρεῖ, prosilit, *Theoc.* 6, 28. Νῦν δ' Ἄρης οἰστρηθεὶς ἐξέλυσ' ἐπίπονον ἁμέραν, *Soph. Trach.* 653.

Οἰστρηδόν, *adv.* more eorum qui œstro agitantur; furiose. Ab eod.

Οἰστρηθέντος, gen. sing. aor. 1. part. pass. verbi οἰστρέω.

Οἰστρήεις, ήεσσα, ῆεν, œstro percitus; furiosus, insanus, *Nonn.* Ab eod.

Οἰστρηλασία, ας, ἡ, stimuli œstri, quibus aliquis agitatur, furor. Ex οἶστρος et ἐλασία

Οἰστρηλατέω, ῶ, fut. ήσω, œstro agito. *Gl. V.* exagito; pass. οἰστρηλατεῖσθαι, œstro exerceri, furore agitari. Ex οἶστρος et ἐλαύνω.

Οἰστρήλατος, ὁ ἡ, œstro agitatus. Ab iisd.

Οἴστρημα, ατος, τὸ, œstrum, stimulus quo quis velut œstro agitatur; (2) furor ipse, furiosa incitatio. Ab οἰστρέω. Unde

Οἴστρησις, εως, ἡ, stimulatio: *pl.* οἰστρήσεις, insani mulierum amores, *Suid.*

Οἰστροβολέω, ῶ, fut. ήσω, œstro exagito, stimulo. Ex οἶστρος et βάλλω.

Οἰστροδίνητος, ου, ὁ ἡ, qui ab œstro ictus in gyrum agitur et rotatur, *Æsch. Pr.* 594. (2) vehementer a ventis agitatus. A δινέω.

Οἰστροδόνητος, et οἰστρόδονος, ον, idem. A δονέω.

Οἰστρομανής, ές, idem quod οἰστρόπληξ, *Sibyl.*

Οἰστρομανία, ας, ἡ, furor, *Ph.*

Οἰστροπλήξ, ῆγος, ὁ ἡ, œstro ictus, furore percitus, qui œstro vel furore agitatur. *Gl. V.* furiosus. Τῆς οἰστροπλῆγος ἄλσος Ἰνάχου κόρης, *Soph. El.* 5. Ex seq. et πλήσσω.

ΟΙ῀ΣΤΡΟΣ, ου, ὁ, œstrus. *Ph.* tabanus, asilus; (2) furor, insania; (3) irritatio, cupiditas vehemens. Βουκλάτην μύωπα, κινητήριον, οἶστρον καλοῦσιν αὐτὸν οἱ Νείλου παῖδες, *Æschyl. Supp.* 313.

Οἰστροφόρος, ου, ὁ ἡ, œstrum seu stimulum ferens; ad Venerem et lasciviam incitans.

Οἰστρόω, ῶ, œstro stimulo; instigo, *Suid.* Ab οἶστρος. Unde

Οἰστρώδης, εος, ὁ ἡ, œstro agitatus, furiosus.

ΟΙ῀ΣΥΑ, ας, ἡ, salix; vimen, *Ph.* Hinc

Οἰσύϊνος, ίνη, ινον, salignus, vimineus.

Οἰσυοπλόκος, ου, ὁ, qui salices vel vimina contexit. Ex οἰσύα et πλέκω, *necto.*

Οἰσυουργός, οῦ, ὁ ἡ, idem. Ex ἔργον.

Οἰσύπιον, ου, τὸ, sordida ovium lana, *Hes.* Ab

Οἰσύπη, ης, ἡ, ovium sordes, fimus. Ab οἶς.

Οἰσυπηρός, ρά, ρόν, sordes ovinas redolens:

Οἰσυπίς, ίδος, ἡ, idem quod οἰσύπη.

Οἴσυπος, ου, ὁ, idem, *Gl. V.*

Οἰσυπόω, ῶ. Hinc ἔρια οἰσυπῶντα, lanæ sordidæ, *Suicer.* (sed hoc potius ad οἰσυπόεις videtur referendum, *Ern.*) Ab eod.

Οἰσυπώδης, εος, ὁ ἡ, idem quod οἰσυπηρός.

Οἰσύς, ύος, ἡ, vimen, *Gl. V.*

Οἴσω, *feram*, fut. 1. ind. act. verbi φέρω pro οἴω.

Οἶτος, ου, ὁ, ærumna, calamitas, exitium; infelix fatum; interitus, mors. Οἶτος κακῶν, ærumnæ, *Soph. El.* 168. Ab οἴ.

Οἰφάω, ῶ, idem quod

ΟΙ΄ΦΕΩ, ῶ, coëo. Hinc

Οἰφόλης, ου, ὁ, pronus in Venerem, libidinosus, *Eust.* οἰφωλής, *Sch. Theoc. Voss.*

Οἰφόλις, ιδος, ἡ, libidinosa, *Hes.* A præc.

Οἴφω et οἴφομαι, idem quod οἰφέω, *Eust.*

Οἰχέοντι, 3. plur. præs. ind. act. *Dor.* pro οἰχέουσι, ab οἰχέω.

Οἴχεσθαι, *abire*, præs. inf. med. verbi οἴχομαι.

Οἰχηνται, 3. plur. perf. ind. pass. *Ion.* pro [illegible]

Οἰχήσεται, *abibit*, 3. sing. fut. 1. ind. med.

Οἰχθεῖσα, *operta*, nom. sing. aor. 1. part. pass. f. g. verbi οἴγω.

Οἴχνεσκεν, 3. sing. imperf. ind. act. *Dor.* et cum ν ἐφελκ. pro ᾤχνει, ab οἰχνέω.

Οἰχνεῦσιν, *abeunt*, 3. plur. præs. ind. act. *Dor.* et cum ν ἐφελκ. pro οἰχνοῦσι, a verbo eod.

Οἰχνέω, ῶ, abeo, prodeo, discedo, proficiscor; οἴχνεσκον, imperf. *Ion.* exibant, prodibant. Ab οἴχομαι.

Οἰχοίατο, *abeant*, 3. plur. præs. opt. med. *Ion.* pro οἴχοιντο, ab

ΟΙ΄ΧΟΜΑΙ, fut. οἰχήσομαι, perf. ᾤχηκα, abeo, discedo, proficiscor; decedo; pereo; dissipor, ut pecunia; invenitur et perf. ὄχωκα, unde ὀχωκυῖαι, part. fœm. profectæ, *apud Herodot.* οἰχώκει, abierat, *ap. eund.* οἴχωκα, perii, *Soph. Aj.* 911. Οἴχεσθαι κήρυξ παρὰ τοῖς βοῶτης, *ad Aristoph. Av.* 1274. Αὕτη ἡμῖν οἴχεται, *Id. Plut.* 618. Ἀλλ' ἥ χ' οὗτος οἴχεται θανών, *Soph. Phil.* 413.

Οἴχωκε, 3. sing. perf. ind. act. *Ion.* et *Att.* pro ᾤχηκε, ab οἴχομαι pro οἰχέω, *abeo.*

Οἰχώκει, *ierat*, 3. sing. plusq. perf. ind. act. *Ion.* et *Att.* pro ᾠχώκει, a verbo eod.

Οἴω et οἴω, puto, existimo. Ἀλλά μιν οἴω φεύξεσθαι δύο παῖδας ἀμύμονος Ἀλκείδαο, *Hesiod. Scut.* 111.

Ὀΐων, *ovium*, gen. plur. ab ὄϊς, *ovis.*

Οἰωνίζομαι, fut. ίσομαι, augurium capio, auspicium opera utor; auguror, ominor, auspicor, *Gl. V.* (2) ut malum omen aversor. Οἰωνισάμενος τὸ συμπτωμα, *Aristot.*

Οἰωνικός, ή, όν, auguralis. Hinc ἡ οἰωνική, scil. ἐπιστήμη, ars divinandi seu augurandi, augurum disciplina. Ab οἰωνός.

Οἰωνισάμην, aor. 1. ind. med. verbi οἰωνίζομαι.

Οἰώνισμα, ατος, τὸ, augurium, auspicium, omen. Ab οἰωνίζομαι. Unde

Οἰωνισμός,

Οἰωνισμὸς, ῦ, ὁ, auspicium, *Philox.*

Οἰωνιστήριον, ου, τὸ, unde augurium capimus; (2) signum, quale est omen; (3) locus in quo augures augurium capiunt, auguraculum. Ab eod.

Οἰωνιστὴς, ῦ, ὁ, augur, auspex, *Il.* 2, 858. Ab eod. Hinc

Οἰωνιστικὸς, ή, όν, ad augurem seu augurium pertinens; auspicalis, *Ph.*

Οἰωνόβρωτος, ου, ὁ ἢ ἡ, ab avibus comestus, quem alites depasti sunt. Ex βρώσκω.

Οἰωνοθέτης, ου, ὁ, ex avium gustu seu pastu augurans; augur, *Soph. Œd. Tyr.* 484. Ex οἰωνὸς et τίθημι.

Οἰωνόθροος, avium voce editus; γόος, *Æsch. Ag.* 56. cantus lugubris avium. A θρέω.

Οἰωνοκτόνος, ὁ ἢ ἡ, avibus exitialis. A κτείνω.

Οἰωνομαντεία, ας, ἡ, vaticinatio, seu vaticinium ex auspiciis, augurium.

Οἰωνομαντικὸς, ή, όν, ad auguria pertinens. Hinc ἡ οἰωνομαντικὴ, ῆς, sc. ἐπιστήμη, ars sive scientia augurandi. Ab

Οἰωνόμαντις, εως, ὁ vel ἡ, augur.

Οἰωνόμικτος, ον, aliquid ex avium natura habens, h. e. alatus, ut Pegasus.

Οἰωνοπόλησις, εως, ἡ, aruspicium. *Gl. V.* auspicium; quasi ab οἰωνοπολέω.

Οἰωνοπολία, ας, ἡ, oscinium. *Gl. V.* auspicium. Ab

Οἰωνοπόλος, ου, ὁ, qui circa aves versatur; augur, auspex, *Gl. V.* Ex πολέω.

ΟΙ'ΩΝΟ'Σ, ῦ, ὁ, avis, volucris; ales, *Gl. V.* (2) augurium, auspicium; omen, *Philox.*

Οἰωνοσκοπεῖον, ου, τὸ, auguraculum, locus ubi augures auguria capiunt. Ab οἰωνοσκόπος. Unde

Οἰωνοσκοπέω, ῶ, auguror, auspicor, *Gl. V.* οἰωνοσκοποῦμαι, augurium ago. Hinc

Οἰωνοσκόπημα, ατος, τὸ, auspicium, augurium.

Οἰωνοσκοπητικὸς, ή, όν, auguralis.

Οἰωνοσκοπία, ας, ἡ, auspicium, augurium:

Οἰωνοσκοπικὸς, ή, όν, auguralis, auspicalis:

Οἰωνοσκόπιον, ου, τὸ, auspicium, *Ph.* Ab

Οἰωνοσκόπος, ου, ὁ, auspex, augur. *Ph.* qui ex avium potissimum carnivorarum volatu et pastu vaticinatur. Ex οἰωνὸς et σκοπός.

Οἴως, *adv.* quemadmodum, quomodo. Ab οἷος.

Οἰωτὸς χιτὼν, tunica lanea, *Hes.* Ab οἶς.

Ὀκείλαντες, nom. plur. aor. 1. part. act. verbi

Ὀκέλλω, appello, applico navem; a. 1. ὤκειλα, appuli, applicui; inf. ὀκεῖλαι, appellere, applicuisse. Δεινὸς γὰρ κλύδων ὤκειλε ναῦν πρὸς γῆν, *Eur. Iphig. in Taur.* 1384. A κέλλω.

Ὄκκα, *Dor.* pro ὅτε, quum, quando.

Ὀκλαδία, ας, ἡ, genuum flexio. Ab ὀκλάζω.

Ὀκλαδίας, ου, ὁ, qui genua flectit, et ea incurvans subsidit; (2) sella, quæ plicari potest.

Ὀκλαδιάω, ῶ, genibus flexis subsido. A præc.

Ὀκλαδὸν, *adv.* genu flexo. Ab

ὈΚΛΑ'ΖΩ, f. άσω, in genua procumbo, genibus flexis subsido; *metaph.* labasco, succumbo, deficio. Εἰς γόνυ ὀκλάσας, *Hesiod.* Ὁ δὲ ἄνεμος τῆς ἄγαν φορᾶς ὤκλασε, *Id.*

Ὀκλὰξ, *adv.* flexo genu, curvatis genibus.

Ὄκλασις, εως, ἡ, genuum flexus. Ab ὀκλάζω.

Ὄκλασμα, ατος, τὸ, idem; (2) saltationis genus. Ab eod.

Ὀκλαστὶ, *adv.* genibus flexis, *Suid.* Ab eod.

Ὀκναλέος, piger. Ab ὄκνος.

Ὀκναλέως, *adv.* segniter, pigre, timide, verecunde, cunctanter.

Ὀκνείω, piger sum. Ab ὀκνέω.

Ὀκνέω, ῶ, fut. ήσω, piget me, piger sum; (2) vereor, non audeo, dubito; timeo, metuo, seu gravor. Ὀκνῶ εἰπεῖν, *Luc.* ὀνομάσαι, *Dem.* γράφειν, *Aristot.* Ab ὄκνος.

Ὀκνηρία, ας, ἡ, pigritia. Ab

Ὀκνηρὸς, ρὰ, ρὸν, piger, segnis, ignavus; (2) timidus, meticulosus, cunctabundus; (3) cujus aliquem piget. Ab ὄκνος, seu ὀκνέω.

Ὀκνηρῶς, *adv.* pigre, segniter.

Ὀκνητέον, *adv. posit.* pigrandum, reformidandum.

Ὀκνία, ας, ἡ, pigritia, *Poll.* Ab

ὌΚΝΟΣ, ου, ὁ, pigritia, ignavia, segnities; (2) metus adeundi laboris; (3) metus, timor; (4) species ardeæ admodum pigræ. Ὁ δ' ἀστερίας, ὁ ἐπικαλούμενος ὀκνὸς [non ὄκνος] μυθολογεῖται μὲν γενέσθαι ἐκ δούλων τὸ ἀρχαῖον, ἐστὶ δὲ κατὰ τὴν ἐπωνυμίαν τούτων ἀργότατος, *Aristot.*

Ὀκνόφιλος, ου, ὁ ἢ ἡ, pigritiam amans.

Ὀκνώδης, εος, ὁ ἢ ἡ, piger, segnis; (2) timidus; ignavis. Ab ὄκνος.

Ὀκόθεν, *Ion.* pro ὁπόθεν, unde.

Ὀκοῖα, *Dor.* pro ὁποῖα, *qualis* vel *qualia.*

Ὀκοῖος, η, ον, *Ion.* pro ὁποῖος, qualis.

Ὀκόσος, η, ον, *Ion.* pro ὁπόσος, quantus.

Ὀκότε, *Ion.* pro ὁπότε, quando.

Ὀκοῦ, *Ion.* pro ὅπου, ubi.

Ὀκριάομαι, ῶμαι, exasperor; ὀκριόωντο, 3. plur. imperf. *ap. Hom.* exasperabantur, *Odyss.* 18, 33. Ab ὄκρις.

ὈΚΡΙ'ΒΑΣ, αντος, ὁ, pulpitum, instrumentum pictorum; (2) suggestus, e quo oratores verba faciunt; (3) pegma, in quo pictores imagines formant; (4) fulcrum lignei theatri; (5) asinus; (6) aries silvestris; (7) scala, qua utimur ad conscendenda loca prærupta. Ex ὄκρις et βαίνω.

Ὀκριοειδὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, prominentias longiores habens. Ex ὄκρις et εἶδος.

Ὀκριόεις, όεσσα, όεν, idem; (2) asper, *Il.* 4, 518.

Ὄκρις, ιος, ἡ, summum cacumen, *Æsch. Pr.* 990. Ab ἄκρις, idem.

Ὀκρυόεις, εσσα, εν, frigidus, algidus; (2) horridus, horribilis, aversandus. (2) δᾶερ ἐμεῖο, κυνὸς κακομηχάνου, ὀκρυοέσσης, *Il.* 6, 344.

Ὀκτάβλωμος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui octo buccellarum est.

Ὀκταδάκτυλος, ον, octo digitorum.

Ὀκτάεδρος, ου, ὁ ἢ ἡ, epith. corporis geometrici octo latera habentis. Ex ὀκτὼ et ἕδρα.

Ὀκταετηρὶς, ίδος, ἡ, octennium. Ex eod. et ἔτος. Unde

Ὀκταέτης, εος, ὁ, octennis.

Ὀκταέτις, ιδος, ἡ, fœm. præcedentis.

Ὀκταήμερος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui octo dierum est; (2) qui octavæ diei est. Ex ὀκτὼ et ἡμέρα.

Ὀκτάκις, *adv.* octies. Ab ὀκτώ.

Ὀκτακισμύριοι, οἱ, octoginta millia.

Ὀκτακισχιλίη ἀσπὶς, *apud Herodot.* pro ὀκτακισχίλιοι ἀσπιδοφόροι, octo millia scutatorum.

Ὀκτακισχίλιοι, ιαι, ια, octies mille.

Ὀκτάκνημος, ου, ὁ ἢ ἡ, octo radios habens, *Il.* 5, 723. Ex ὀκτὼ et κνήμη.

Ὀκτακόσιοι, ιαι, ια, octingenti. Ab ὀκτώ.

Ὀκτακότυλος, ον, octo cotylas habens, capiens. Ex eod. et κοτύλη.

Ὀκτάκωλος, ον, octo cola habens. *Vox Gramm.* Ex eod. et κῶλον.

Ὀκτάμετρος, ου, ὁ ἢ ἡ, octo versibus constans.

Ὀκταμηνιαῖος, αία, αῖον, octavum mensem agens, octavo mense natus. Ab

Ὀκτάμηνος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui octo mensium est. Ex ὀκτὼ et μὴν, *mensis.*

Ὀκτάπηχυς, εος, ὁ ἢ ἡ, qui octo cubitorum est.

Ὀκταπλάσιος, ία, ιον, octuplus, octuplicatus.

Ὀκταπλασίων, ονος, ὁ ἢ ἡ, idem.

Ὀκτάπλεθρος, ον, octo jugera habens.

Ὀκταπλοῦν, octuplum, *Gl. V.* Ab ὀκτώ.

Ὀκτάποδος, ου, ὁ, octipes, octo pedes habens. Ex ὀκτὼ et ποῦς.

Ὀκτάπους, οδος, ὁ ἢ ἡ, idem; *Gl. V.* multipes, polypus. Ex iisd.

Ὀκτάρριζος, ου, ὁ ἢ ἡ, octo radices habens. Ex ῥίζα.

Ὀκτάρυμος, vel ὀκτάῤῥυμος, ου, ὁ ἢ ἡ, octojugis, octo temones habens.

Ὀκτάσημος, ον, octo tempora habens; ὀκτάχρονος, de numeris et pedibus in prosodia. A σῆμα. Vide τρίσημος.

Ὀκταστάδιος, ου, ὁ ἢ ἡ, seu ὀκτωστάδιος, octo stadia, i. e. milliare, continens.

Ὀκτάστυλος, ου, ὁ ἢ ἡ, octo columnas habens.

Ὀκτάτονος, ου, ὁ ἢ ἡ, octuplex, epith. cirrorum, *Epigr.* Ex τείνω.

Ὀκτήρης, εος, ὁ ἢ ἡ, octo remorum ordines habens. Ex ὀκτὼ et ἐρέσσω, *remigo.*

ὈΚΤΩ', οἱ, αἱ, τὰ, octo; ὁ ὀκτὼ ἀριθμὸς, numerus octonarius.

Ὀκτωδάκτυλος, ου, ὁ ἢ ἡ, vel ὀκταδάκτυλος, octo digitos habens.

Ὀκτωκαίδεκα, οἱ, αἱ, τὰ, octodecim.

Ὀκτωκαιδεκάδραχμος, ον, duodeviginti drachmas valens. A δραχμή.

Ὀκτωκαιδεκαέτης, εος, ὁ, octodecim annos natus. Ex ἔτος.

Ὀκτωκαιδεκάπηχυς, εος, ὁ ἢ ἡ, octodecim cubitorum.

Ὀκτωκαιδέκατος, άτη, ατον, decimus octavus.

Ὀκτωκαιδεκέτης, εος, ὁ, octodecim annos natus. Ex ἔτος.

Ὀκτωκαιδεκέτις, ιδος, ἡ, fœm. præcedentis.

Ὀκτώμηνος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui octo mensium est. Ex ὀκτὼ et μήν.

Ὀκτώπηχυς, εος, ὁ ἢ ἡ, qui octo cubitorum est.

Ὀκτώπους, οδος, ὁ ἢ ἡ, octipes.

Ὀκτώραβδος, ου, ὁ ἢ ἡ, octo virgas habens.

Ὀχέω, ῶ, subeo, sustineo; (2) exhaurio, exantlo; ὀχέομαι, οῦμαι, sustineor ab aliquo, vel ei insideo; ὀχήσασθαι, aor. 1. med. insidere, vel insedisse, *Suid.* Ab ὄχος.

Ὀχὴ, ῆς, ἡ, fulcrum, sustentaculum; baculus, cui innitimur, *Hes. Suid.* Ab

Ὄχος, ου, ὁ, vehiculum, currus.

Ὀκωχεύω, remitto, intermitto.

Ὀκωχὴ, ἡ, remissio, intermissio, *E. M.* a perf. antiq. ὄκωχα, ab ἔχω.

Ὄκως, ut, postquam; *Ion.* pro ὅπως. Sed alium etiam usum habet istud vocabulum, qui non datur illi ὅπως, cum, *vel* quoties. Ἐώθεε γὰρ καὶ πρόσθεν, ὄκως ἡ βασίλεια καλέοι, φοιτᾶν, quippe solitus erat, quoties regina vocaret accedere, *Herod.* 1, 11. Καὶ ἀπὸ τούτου τοῦ χρόνου, ὄκως ἐπειρώατο ἀλλήλων, quo ex tempore, quoties se invicem bello experti sunt, *Id. ibid.* 68. Τοῦτον ὄκως μεταπέμψαιτο, hunc cum ad se accersisset, *Id. ibid.* 100.

Ὀλαὶ, αἱ, idem quod οὐλαὶ, hordeum, *Hes.*

Ὀλάργυρος, ου, ὁ ἢ ἡ, totus argenteus, e solido argento.

Ὀλβήεις, εσσα, εν, idem quod ὄλβιος, *Man.*

Ὀλβιάζω, beo, beatum prædico, judico, *Lex. Vulg.* Ab ὄλβιος.

Ὀλβίζω, fut. ίσω, idem. Μηδὲν ὀλβίζειν, πρὶν ἂν τέρμα τοῦ βίου περάσῃ, *Soph. Œd. Tyr.* ult.

Ὀλβίζομαι, beatus prædicor; (2) dives sum. (2) οἱ τὰ πρῶτ' ὠλβισμένοι, Ἑλλάδος νεανίαι, *Eurip. Iphig. in Aul.* 51. Vide τὰ πρῶτα in πρῶτος. Ab ὄλβος.

Ὀλβιογάστωρ, ορος, ὁ ἢ ἡ, ventre beatus, qui bene curato ventre se beatum putat.

Ὀλβιοδαίμων, ονος, ὁ ἢ ἡ, fortunatus, felix.

Ὀλβιόδωρος, ου, ὁ ἢ ἡ, felicitatem adferens, beatum reddens. Ex δῶρον.

Ὀλβιοδώτης, vel ὀλβιοδότης, ου, ὁ, et ὀλβιοδῶτις, ἡ, fœm. Vide ὀλβοδότης.

Ὀλβιοεργὸς, οῦ, ὁ ἢ ἡ, beatum et felicem efficiens. Ex ἔργον.

Ὀλβιόθυμος, ὁ ἢ ἡ, felix, beatus animi.

Ὀλβιόκοσμος, ου, ὁ ἢ ἡ, mundum beatum efficiens.

Ὀλβιόμοιρος, ου, ὁ ἢ ἡ, cui beata portio est. Epith. terræ. Ex μοῖρα.

Ὄλβιος, ου, ὁ ἢ ἡ, beatus, felix, fortunatus. *Gl. V.* dives, locuples. Ab ὄλβος.

Ὀλβιόφρουρος, ου, ὁ ἢ ἡ, bona servans et custodiens.

Ὀλβιόφρων, ονος, ὁ ἢ ἡ, opulentus; (2) felix. Ex φρήν.

Ὀλβιόχειρος, ον, felices, salutares manus habens, felix.

Ὄλβιστος, η, ον, felix, *Dionys.* Ab ὄλβος.

Ὀλβίως, *adv.* feliciter, *Soph.*

Ὀλβοδότειρα, ας, ἡ, divitiarum donatrix; effectrix beatæ vitæ. Ab

Ὀλβοδότης, ου, ὁ ἢ ἡ, divitiarum dator.

Ὀλβοδότις, fœm. præced.

Ὀλβοδοτὴρ, ῆρος, divitiarum dator, *Steph.*

Ὀλβομελάθρος, ον, felix in ædibus, *Man.*

Ὀλβονομέω, feliciter rego, *Man.*

ὌΛΒΟΣ, ου, ὁ, beatitudo, felicitas; (2) fortunæ, opes, divitiæ, opulentia.

Ὀλβοφόρος,

Ὀλβοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, divitias seu beatitudinem adferens. Ex φέρω.

Ὀλέεσκον, *perdebam*, imperf. ind. act. *Ion.* pro ὤλεον, ab ὀλέω.

Ὀλέθριος, ου, ὁ καὶ ἡ, exitialis, lethalis, perniciosus. Ὀλεθρίαν φέρειν, elliptice pro ὀλεθρίαν μοῖραν, exitium illi ferat, *Soph. Aj.* 8.0. Ab ὄλεθρος.

Ὀλεθρίως, *adv.* perniciose, cum sua pernicie.

Ὀλεθροποιὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, perniciem adferens, exitiosus, perniciosus. Ex ποιέω.

Ὄλεθρος, ου, ὁ, pernicies, exitium, strages, mors; (2) homo perniciosus et exitialis, nullius frugi. Ab ὄλλυμι, *perdo.*

Ὀλεῖς, 2. sing. fut. *Att.* pro ὀλέσεις, perdes, *Soph. Phil.* 1388.

Ὀλεῖται, *peribit*, 3. sing. f. 2. ind. med. verbi ὄλλυμι, pro ὀλέω, pereo.

Ὄλεκεν, *perdebat*, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* et cum ν ἐφελκ. pro ὤλεκεν, ab ὀλέκω.

Ὀλέκρανον, ου, τὸ, caput cubiti, i. e. eminens et protuberans cubiti pars; alias ὠλέκρανον. Ex ὠλένη, *cubitus*, et κράνιον, *caput.*

Ὀλέκω, perdo, exitium adfero, perimo; ὀλέκομαι, intereo; ὀλέκοντο, 3. pl. imperf. moriebantur. Πεζοὶ μὲν πεζοὺς ὄλεκον, *Il.* 11, 150. Ὀλέκοντο δὲ λαοὶ, *Ib.* 1, 10. Ab ὀλέω.

Ὀλερὸν, graveolens vel nigrum, ab ὄλος, quod est atramentum sepiæ, *Gal.*

Ὀλέσειε, *periat*, vel *perdiderit*, 3. sing. aor. 1. opt. act. *Æol.* pro ὀλέσαι, ab ὄλλυμι pro ὀλέω.

Ὀλεσήνωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, viros perdens, hominibus perniciem adferens. Ex ὄλλυμι et ἀνήρ.

Ὀλέσῃς, 2. sing. aor. 1. conj. act. verbi ὄλλυμι pro ὀλέω.

Ὀλέσθαι, *periisse*, aor. 2. inf. med. verbi eod.

Ὀλεσίβωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, agris nocens.

Ὀλεσίθηρ, idem quod ὀλεσίθηρος. Ὀλεσίθηρ ὠλένη. Κρᾶτα φόνιον ὀλεσίθηρος ὠλένας (*Dorice* pro ὠλένης) δικὼν βολαῖς, *Eurip. Phœn.* 668.

Ὀλεσίθηρος, ου, ὁ καὶ ἡ, feris perniciem adferens, perimens feras. Ex ὀλλύω et θήρ.

Ὀλεσίμβροτος, ον, hominibus noxius.

Ὀλεσίπτολις, ἡ, perdens urbes, *Tryph.*

Ὀλεσιτύραννος, *Poet.* ὀλεσσιτύραννος, ου, ὁ καὶ ἡ, tyrannis perniciem afferens, tyrannos occidens.

Ὀλέσκω, perdo, *Suid.* ubi ὀλέσκει, ὀλοθρεύει.

Ὄλεσσε, *perdidit*, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* et *Poet.* pro ὤλεσε, a verbo ὄλλυμι, pro ὀλέω.

Ὀλέσσῃ, *perdat*, vel *perdiderit*, 3. sing. a. ejusd. in conj. act. *Poet.* pro ὀλέσῃ, a verbo eod.

Ὀλέσσω, *perdam*, f. 1. ind. act. *Poet.* pro ὀλέσω.

Ὀλέτειρα, ας, ἡ, perditrix. *Ph.* interfectrix. Ab

Ὀλετὴρ, ῆρος, ὁ, interfector, qui perdit. Ὄφρα φίλης κεφαλῆς ὀλετῆρα κιχείω Ἕκτορα, *Il.* 18, 114. Ab ὄλλυμι.

Ὀλέω, inus. unde imperf. *Ion.* ὀλέεσκε, perdebat, *Il.* 19, 135. Hinc et f. ὀλέσω, *item* verba ὀλέκω, ὀλέσκω, ὄλλυμι.

Ὄληαι, *pereas*, 2. sing. aor. 2. conj. med. *Ion.* pro ὄλῃσαι, ab ὄλλυμι, pro ὀλέω, *perdo.*

Ὀλιγαιμία, ας, ἡ, sanguinis paucitas, inopia, defectus. Ab

Ὀλίγαιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sanguinis inopia laborat, cui parum est sanguinis. Ex ὀλίγος et αἷμα.

Ὀλιγάκις, *adv.* raro. Ab ὀλίγος.

Ὀλιγάμπελος, ου, ὁ καὶ ἡ, paucas vites habens.

Ὀλιγανδρέω, ῶ, virorum paucitate laboro; ὀλιγανδρεῶν, ὀλιγανδροῦσα, ὀλιγανδροῦν, paucitate virorum laborans. Ex ὀλίγος et ἀνήρ.

Ὀλιγανδρία, ας, ἡ, virorum paucitas et penuria. Ex iisd.

Ὀλιγανθρωπία, ας, ἡ, raritas et penuria hominum. Ab

Ὀλιγάνθρωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, non frequens hominibus.

Ὀλιγαριστία, ας, ἡ, prandium præparcum et paucis cibis constans. Ex ὀλίγος et ἄριστον.

Ὀλιγάρκεια, ας, ἡ, animus paucis contentus. Ab

Ὀλιγαρκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, paucis necessitatibus par, sufficiens; (2) paucis contentus, frugalis; τὸ ὀλιγαρκὲς, frugalitas. Ex ὀλίγος et ἀρκέω.

Ὀλιγαρκία, ας, ἡ, idem quod ὀλιγάρκεια.

Ὀλιγαρτία, ας, ἡ, penuria panis. Ex ὀλίγος et ἄρτος.

Ὀλιγαρχέω, ῶ, unde ὀλιγαρχοῦντες, pauci dominatum obtinentes; ὀλιγαρχεῖσθαι, a dominatu paucorum regi: πόλεις ὀλιγαρχούμεναι, civitates paucorum dominatu subditæ. Ex ὀλίγος et ἀρχή.

Ὀλιγαρχία, ας, ἡ, paucorum dominatus. *Gl. V.* paucorum principatus, *item* studium, affectatio oligarchiæ. Ex iisd.

Ὀλιγαρχικὸς, ἡ, όν, ad paucorum dominatum pertinens; (2) paucorum dominatui sive oligarchiæ favens. Ex iisd.

Ὀλιγαρχικῶς, *adv.* more civitatis in qua est ὀλιγαρχία.

Ὀλιγαύλαξ, ακος, ὁ καὶ ἡ, paucos habens sulcos; paucos agros, *Suid.*

Ὀλιγαχόθεν, *adv.* ex paucis locis. Ab ὀλίγος.

Ὀλιγαχοῦ, *adv.* paucis in locis. Ab eod.

Ὀλιγήμερος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui est paucorum dierum, *Suicer.* Ex ὀλίγος et ἡμέρα.

Ὀλιγηπελέω, parum valeo, infirmus sum; ὀλιγηπελέων, viribus defectus, *Il.* 15, 24; et ὀλιγηπελέουσα, viribus defecta, *Od.* 19, 356. Ex ὀλίγος et πέλω. Unde

Ὀλιγηπελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, animis deficiens, viribus destitutus, infirmus, debilis.

Ὀλιγηπελίη, ης, ἡ, *Poet.* et *Ion.* pro ὀλιγοπελία, ας, ἡ, virium defectus, imbecillitas.

Ὀλιγηρὴς, ὲς, exiguus, *Nic.*

Ὀλιγήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, habens parvum sepulchrum. Ex ὀλίγος et ἠρίον.

Ὀλιγηροσίη, ης, ἡ, *Ion.* pro ὀλιγηροσία, tenue arvum, *Suid.* Ex ὀλίγος et ἄροσις.

Ὀλιγησιπύης, cui pera medice refertu est cibis, pauper. Αἶ σὺ . . . Θείης εὐσιπύης ἐξ ὀλιγησιπύων, *Analect. Brunckii*, 1, 222.

Ὀλιγίστατος, minimus. Ab

Ὀλίγιστος, η, ον, idem. Superl. ab ὀλίγος.

Ὀλιγίστως, *adv.* minimo numero, perparum.

Ὀλιγόβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, non diu vivens.

Ὀλιγόβουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui parum consilio pollet; (2) non admodum prudens. Ex βουλή.

Ὀλιγογνώμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, negligens, *Hes.* Ex ὀλίγος et γνώμη.

Ὀλιγογόνατος, ου, ὁ καὶ ἡ, paucis geniculis nodatus. Ex ὀλίγος et γόνυ, *genu.*

Ὀλιγόγονος, ου, ὁ καὶ ἡ, paucos generans, infœcundus. Τὰ δὲ γαμψώνυχα πάντα, ὀλιγόγονά ἐστιν, ἔξω τῆς κεγχρῆδος, *Aristot.*

Ὀλιγοδάπανος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui exigui sumptus est; parcus et frugi, frugalis. Ex δαπάνη.

Ὀλιγοδεὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui paucis eget, paucis contentus. Ex ὀλίγος et δέομαι. Unde

Ὀλιγοδεία, et ὀλιγοδεῖα, ας, ἡ, paucarum rerum indigentia vel desiderium.

Ὀλιγοδίαιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, modico victu contentus. Ex ὀλίγος et δίαιτα.

Ὀλιγόδουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, paucos servos habens.

Ὀλιγοδρανέω, ῶ, langueo, spiritum vix traho. Ab

Ὀλιγοδρανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, infirmus, imbecillis. Ex ὀλίγος et δραίνω, *facio.* Hinc

Ὀλιγοδρανία, ας, ἡ, imbecillitas.

Ὀλιγοδύναμος, ου, ὁ καὶ ἡ, infirmus, imbecillis. Ex δύναμις.

Ὀλιγοελαιέω, ῶ, parum olei fero; parum olei fundo. Ex ὀλίγος et ἔλαιον.

Ὀλιγοεργὴς, ὲς, imbecillus. Ab ἔργον.

Ὀλιγοέτης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui paucorum annorum est. Ex ὀλίγος et ἔτος. Hinc

Ὀλιγοετία, ας, ἡ, paucitas annorum.

Ὀλιγόζως, ον, paucos ramos habens.

Ὀλιγόθερμος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui modicus inest calor, parum caloris habens.

Ὀλιγοθυμέω, animo parvo sum. A θυμός.

Ὀλιγόϊνος, ου, ὁ καὶ ἡ, paucas habens fibras seu venas, paucos nervos. Ex ὀλίγος et ἴς.

Ὀλιγοκάλαμος, ου, ὁ καὶ ἡ, paucos habens calamos.

Ὀλιγόκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, paucos fructus gignens.

Ὀλιγόκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, paucos caules habens.

Ὀλιγόκλαδος, ου, ὁ καὶ ἡ, paucos ramos habens.

Ὀλιγοκρατέομαι, οῦμαι, paucorum dominatui subjicior. Ex ὀλίγος et κρατέομαι.

Ὀλιγομαθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, parum doctus. Ex μανθάνω.

Ὀλιγομετρία, ας, ἡ, est vitium versûs, cum paucioribus, v. gr. quatuor verbis constat. *Opp.* πολυμετρία. A μέτρον.

Ὀλιγόμισθος, ου, ὁ καὶ ἡ, mercede exigua conductus.

Ὀλιγομυθία, ας, ἡ, pauciloquium. Ab

Ὀλιγόμυθος, ου, ὁ καὶ ἡ, pauciloquus.

Ὀλιγοπαιδία, ας, ἡ, paucitas liberorum. Ab

Ὀλιγόπαις, αιδος, ὁ καὶ ἡ, paucos habens liberos.

Ὀλιγοπελέω, pro quo ὀλιγηπελέω, *Poet.*

Ὀλιγοπελία. Vide ὀλιγηπελίη.

Ὀλιγόπιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, exigua fide præditus, parum fidens seu credens; (2) incredulus. Ex ὀλίγος et πίστις.

Ὀλιγοποιέω, ῶ, f. ήσω, ad paucitatem redigo; minuo, aor. 1. ὠλιγοποίησα.

Ὀλιγοπόλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, parum canus.

Ὀλιγόπονος, ον, laborem fugiens, iners.

Ὀλιγοποσία, ας, ἡ, parcus potus. Ex πόσις.

Ὀλιγοποτέω, ῶ, fut. ήσω, parum bibo. Ab

Ὀλιγόποτος, ου, ὁ καὶ ἡ, pauco potu contentus. Ὀλιγόποτά ἐστι ὅσα ἔχει τὸν πνεύμονα σομφὸν, *Aristot. Hist. An.* 8, 4. A πότον.

Ὀλιγοπραγμοσύνη, ης, ἡ, paucarum rerum tractatio. Ab

Ὀλιγοπράγμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, pauca habens negotia. Ex ὀλίγος et πρᾶγμα.

Ὀλιγόπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, paucas pennas habens. Ex πτερόν.

Ὀλιγόπυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, parum tritici ferens.

Ὀλιγόῤῥιζος, ου, ὁ καὶ ἡ, paucas radices habens. Ex ῥίζα et seq.

ὈΛΙΓΟΣ, ίγη, ίγον, paucus; (2) parvus, exilis, tenuis. Hinc οἱ ὀλίγοι, ων, optimates, pauci illi penes quos imperium est; ὀλίγον, paulum, paullulum, parum, modicum; *Ph.* ὀλίγον χρόνον, paulisper, *Gl. V.* ὀλίγου δεῖν, pæne, *Ph.* propemodum, ferme, *Gl. V.* δι' ὀλίγου, ἐξ ὀλίγου, brevi temporis spatio, subito, e propinquo; δι' ὀλίγων, paucis sc. verbis; κατ' ὀλίγον, παρ' ὀλίγον, sensim, paullatim; ἐν ὀλίγῳ, leviter, viliter. Ἐπ' ὀλίγου γὰρ ὤχετο, parum equidem abfuit, quin periret, *Aristoph. Lys.* 31.

Ὀλιγόσαρκος, ου, ὁ καὶ ἡ, macilentus. A σάρξ.

Ὀλιγοσθενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, exiguis viribus præditus. Ex ὀλίγος et σθένος, *robur.*

Ὀλιγοσίτυοι, οἱ, pauperes, quasi ex exiguo penu victitantes, *Suid.*

Ὀλιγοσιτέω, ῶ, fut. ήσω, pauco cibo utor, exiguo pastu sum contentus.

Ὀλιγοσιτία, ας, ἡ, modicus cibus, frugalitas. Ab

Ὀλιγόσιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, modico cibo utens.

Ὀλιγόσπερμος, ου, ὁ καὶ ἡ, parum seminis ferens; (2) parum seminis emittens. Ex ὀλίγος et σπέρμα.

Ὀλιγόστιχος, ου, ὁ καὶ ἡ, paucos ordines seu versus continens. Ex ὀλίγος et στίχος.

Ὀλιγοστὸς, ἡ, όν, unus e paucis, paucis comitatus, cum paucis; *item* minimus. brevissimus. (2) brevi, paucis diebus. (1) ἡττηθεὶς τῇ μάχῃ καὶ φυγὼν ὀλιγοστὸς, acie victus et cum paucis in fugam conjectus, *Joseph. contra Apion.* 1, 452. (2) αὐτὸς ὁρμήσας ὀλιγοστὸς παραγίνεται διὰ τῆς ἐρήμου εἰς Βαβυλῶνα, ipse paucis diebus itinere per desertum confecto Babylonem se conferebat, *Id. Ib.* 450. Ab ὀλίγος.

Ὀλιγοσυλλαβία, ἡ, paucitas syllabarum.

Ὀλιγοσύλλαβος, ον, paucis syllabis constans. A συλλαβή.

Ὀλιγοσύνδεσμος, ον, epith. orationis paucis conjunctionibus utentis.

Ὀλιγοτέκνος, ου, ὁ καὶ ἡ, paucos liberos habens. Ex ὀλίγος et τίκτω.

Ὀλιγό-

Ὀλιγότης, ητος, ἡ, paucitas; (2) parvitas. Ab ὀλίγος.

Ὀλιγοτιμία, ας, ἡ, contemptus; (2) dedecus. Ex ὀλίγος et τιμή.

Ὀλιγοτοκέω, ῶ, f. ήσω, paucos pario; (2) raro pario:

Ὀλιγοτοκία, ας, ἡ, paucus seu rarus partus. Ab

Ὀλιγοτόκος, ου, ὁ ϗ ἡ, raro et paucos pariens. Ὀλιγοτοκά ἐστι τὰ σελάχη, διὰ τὸ ζωοτοκεῖν σώζεται δὲ μάλιστα ταῦτα διὰ τὸ μέγεθος, *Aristot.* Ex ὀλίγος et τίκτω.

Ὀλιγότριχος, ου, ὁ ϗ ἡ, raros habens pilos. Ex ὀλίγος et θρίξ.

Ὀλιγότροφος, ου, ὁ ϗ ἡ, pauco cibo contentus. Ex ὀλίγος et τρέφω.

Ὀλιγόϋδρος, ου, ὁ ϗ ἡ, parum aquæ habens, parum aquosus; (2) pauca aqua contentus; ὀλιγοϋδρότατος, cui paucissima aqua sufficit. Ex ὀλίγος et ὕδωρ.

Ὀλιγόϋλος, ου, ὁ ϗ ἡ, parum materiæ habens. Ex ὀλίγος et ὕλη.

Ὀλιγοϋπνία, ἡ, parcus somnus. Διὰ ταῦτα δὲ καὶ ἀοινίαν, καὶ ὀλιγοσιτίαν, καὶ ὀλιγοϋπνίαν, *Iamblich. in Vita Pythag.* 16. Ab

Ὀλιγόϋπνος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui exigui somni est. Ὀλιγοϋπνότατος ἦν διὰ φροντίδα καὶ πόνους, *Appian. de Rebus Hispan.* 74.

Ὀλιγοφαγία, ἡ, parcus cibus. Ab

Ὀλιγοφάγος, ου, ὁ ϗ ἡ, inedax, *Gl. Vet.*

Ὀλιγοφιλία, ας, ἡ, amicorum paucitas.

Ὀλιγοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, ut ὀλιγοφόρος οἶνος, vinum quod paucam aquam fert, aqueum, tenue, dilutum. Ex ὀλίγος et φέρω.

Ὀλιγόφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, pusillanimis. Ex φρήν.

Ὀλιγόφυλλος, ου, ὁ ϗ ἡ, pauca habens folia. Ex ὀλίγος et φύλλον.

Ὀλιγοχοέω, ῶ, parum refundo, exiguo cum fœnore refundo. Ab

Ὀλιγόχοος, contr. ὀλιγόχους, ου, ὁ ϗ ἡ, parum refundens, parum fructificans; Comp ὀλιγοχοώτερος, minus fundens, minus ferax. Ex ὀλίγος et χέω, *fundo*.

Ὀλιγοχορδία, ας, ἡ, paucitas fidium seu chordarum. Ex ὀλίγος et χορδή.

Ὀλιγοχρηματία, ας, ἡ, paucitas pecuniæ, paupertas. Ex ὀλίγος et χρήματα.

Ὀλιγοχρόνιος, ου, ὁ ϗ ἡ, exiguo temporis spatio durans. *Gl. V.* temporalis.

Ὀλιγόχρονος, ὁ ϗ ἡ, idem.

Ὀλιγόχυλος, ον, parum succi habens.

Ὀλιγοψυχέω, ῶ, fut. ήσω, sum animo pusillo.

Ὀλιγοψυχία, ας, ἡ, pusillanimitas, *Gl. V.*

Ὀλιγόψυχος, ου, ὁ ϗ ἡ, pusillanimis, *Gl. V.* Ex ὀλίγος et ψυχή.

Ὀλιγόω, ῶ, in paucos redigo, imminuo; ὀλιγόομαι, οῦμαι, ad paucos redigor, imminuor; aor. 1. ὠλιγώθην. Ab ὀλίγος.

Ὀλιγωρέω, ῶ, fut. ήσω, parvam curam habeo, negligo; contemno, supersedeo, *Gl. V.* Ὀλιγωρεῖν τῶν καθηκόντων· τῶν φίλων, *Xen.* Ab ὀλίγωρος. Hinc

Ὀλιγώρησις, εως, ἡ, negligentia, incuria, neglectus, contemptus.

Ὀλιγωρία, ας, ἡ, idem. Ab

Ὀλίγωρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui aliquid parum curat, negligens, incuriosus. Ex ὀλίγος et ὥρα.

Ὀλιγώρως, *adv.* negligenter, contemptim.

Ὀλιζότερος, minor; qu. ab ὀλίζος, pro ὀλίγος.

Ὀλιζόω, ῶ, minorem reddo, minuo, *Hes.* ubi ὀλιζοῦται, μειοῦται, ὀλιγοῦται. Ab eod.

Ὀλίζων, ονος, ὁ ϗ ἡ, parvus; (2) minor. Ab ὀλίγος.

Ὁλικὸς, ἡ, ὸν, totus, universalis. Ab ὅλος.

Ὁλικῶς, *adv.* plane, universe, omnino.

ὈΛΙΣΒΟΣ, ου, ὁ, penis coriaceus.

Ὀλισθαίνω, labor, lapso, labefio, *Gl. V.* Ἀπ' ὀφθαλμοῖο βολάων Ἕλκος ὀλισθαίνει, *Mus.* 1, 95. Ab ὄλισθος.

Ὀλισθέω, ῶ, f. ήσω, idem et ab eod.; (2) penetro; (3) evado, effugio. Ἐκ δέ οἱ ἧπαρ ὄλισθεν, excidit, *Il.* 20, 470. Ὄλισθε θέων, 23, 774. Οὐ γάρ τι βέλος διὰ σαρκὸς ὄλισθεν, *Theoc.* 25. 230. (2) πυκινοῖσι δόλοισιν ὀλισθῆσαι θανάτοιο, *Oppian. Cyneget.* 4, 451.

Ὀλισθήεις, ήεσσα, ῆεν, lubricus. Ab eod.

Ὀλίσθημα, ατος, τὸ, lapsus, casus. *Gl. V.* lapsio. Ab ὀλισθέω.

Ὀλισθηρῆς, gen. sing. f. g. *Ion.* pro ὀλισθηρᾶς, ab

Ὀλισθηρὸς, ρὰ, ρὸν, ad labendum proclivis; (2) lubricus, *Gl. V.* (3) proclivis ad aliquid. Ab ὄλισθος.

Ὀλισθηρῶς, *adv.* lubrice.

Ὀλισθήσαις, aor. 1. part. act. Æol. pro ὀλισθήσας, ab ὀλισθέω, *labor.*

Ὀλίσθησις, εως, ἡ, idem quod ὀλίσθημα.

Ὀλισθητικὸς, ἡ, ὸν, lubricandi vim habens, lubricans. Ab ὀλισθέω.

Ὀλισθογνωμονέω, ῶ, mentis compos non sum. Ex ὄλισθος et γνώμη, *sententia.*

Ὀλισθοποιῶ, labare facio. *Gl. V.* labefacio.

ὈΛΙΣΘΟΣ, ου, ὁ, lapsus in lubrico; casus.

Ὁλκαδικὸς, ἡ, ὸν, ad onerariam navem pertinens. Ab ὁλκάς. Unde

Ὁλκάδιον, ου, τὸ, navicula oneraria. Dim.

Ὁλκαδοχρίστος, navium unctor, *Man.* Ab ὁλκὰς et χρίω.

Ὁλκαία, ας, ἡ, cauda. Ὑπὸ ταύρου ὁλκαίην ψαίρεται, radunt caudam tauri; affixæ sunt sub cauda tauri, *Nicand. Theriaca*, 122. Κήτειος ὁλκαίη, *Apoll. Rhod.* 4, 1614. Ab ἕλκω.

Ὁλκαῖον, ου, τὸ, vas in quo pocula abluuntur, *Poll.* idem quod ὁλκήϊον. Ἐπερρίξατο χερσὶ νηὸς ὁλκαίοιο, *Apoll. Rhod.* 1, 1313. Ab ὁλκή. Unde

Ὁλκαῖος, αία, *Ion.* αίη, αῖον, qui trahitur.

Ὁλκὰς, άδος, ἡ, *proprie*, navis oneraria, sed interdum de aliis dicitur.

Ὁλκεῖον, ου, τὸ. Vide ὁλκήϊον.

Ὁλκεὺς, έως, ὁ, qui retia trahit, *Hesych.* Ab ἕλκω.

Ὁλκέω, ῶ, navem traho, traduco. Ab

Ὁλκὴ, ῆς, ἡ, tractus, attractio, (2) inclinatio, ut statera in alteram partem. *Ph.* pondus; item drachma. Ab ἕλκω.

Ὁλκήεις, ήεσσα, ῆεν, ponderosus. Ab ὁλκή.

Ὁλκήϊον, ου, τὸ, *Ion.* pro ὁλκεῖον, lignum in infima navis parte, quo navis trahitur, ut exponitur a *Schol. Apoll.* Ab ἕλκω.

Ὁλκήρης, εος, ὁ ϗ ἡ, caudatus, sive tractu se colligens, ut serpens, qui longo volumine caudam trahit, *Nicand.* Ab eod.

Ὅλκιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, glutinosus, lentus, qui, dum extenditur, trahi non rumpi solet. Ab eod.

Ὁλκίον, ου, τὸ, gubernaculum seu clavus navis. Ab eod.

Ὅλκιον, ου, τὸ, labrum amplum, magnus crater. Ab eod.

Ὁλκὸς, οῦ, ὁ, tractus; (2) sulcus, proprie et tropice; (3) remulcus, machina qua naves ex uno mari in alterum traducuntur; (4) fluctus, *omninoque* aqua maris; (5) aquæductus; (6) moles, pondus; (7) syrma serpentium, vestium, &c. (8) totumque adeo cujusvis animalis hominisque corpus; (9) nomen insecti et herbæ; *Adject.* attractorius. Sed fere in compositis tantum. Ὁλκοὶ τμητοὶ, lora equorum. Τμητοῖς ὁλκοῖς ἐγκύρσαι, implicari loris, *Soph. Elect.* 863. Ἀμφιδύμους ὁλκοὺς, geminos testiculos, *Oppian. Cyneg.* 2, 192. Ab ἕλκω.

Ὄλλυαι, pereas, 2. sing. a. 2. conj. med. *Ion.* et *Poet.* pro ὄληαι, ab ὄλλυμι, pro ὀλέω, *perdo.*

Ὀλλυμένοιο, gen. sing. part. præs. pass. *Ion.* pro ὀλλυμένου, ab

ὈΛΛΥΜΙ, vel ὀλλύω, perdo, amitto; (2) perdo, perniciem adfero, perimo; ὄλλυμαι, perdor, pereo; f. 1. ὀλέσω, 2. ὀλῶ, perdam; aor. 1. ὤλεσα, perdidi; perf. ὄλωλα, perii; ὀλώλειν, interiit, *Ph.* aor. 2. med. ὠλόμην, perii; ὀλοῦμαι, f. 2. ὀλεῖται, peribit. Παῖδ' ὀλέσαι τὸν ἄριστον; *Il.* 24. 242.

Ὁλμειὸς, οῦ, ὁ, mortarium. Ab ὅλμος.

Ὁλμίσκος, ου, ὁ, mortariolum, Dim. ab eod.

Ὁλμοποιὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, mortariorum artifex. Ex ὅλμος et ποιέω.

ὍΛΜΟΣ, ου, ὁ, mortarium, pilum, *Ph.* (2) pars tibiæ, ligula; (3) truncus corporis a cervice usque ad coxendicem; *item* poculi genus; *metaphor.* stupidus.

Ὁλογράμματος, ου, ὁ ϗ ἡ, plene scriptus, non per siglorum captiones aut compendiosa ænigmata, nec per notas numerales. Ex ὅλος et γράμμα.

Ὁλογραφέω, ῶ, fut. ήσω, integrum scribo. Ex eod. et γράφω.

Ὁλόγραφος, ου, ὁ ϗ ἡ, propria manu exaratus. Ex iisd.

Ὁλοδάκτυλος, ον, meris dactylis constans.

Ὀλόεις, όεσσα, όεν, exitialis. Ab ὄλλυμι.

Ὀλοεργὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, maleficus, *Hesych.* (2) mortem seu interitum adferens. Ex ὄλλυμι et ἔργον.

Ὀλοῆς, dat. pl. *Ion.* pro ὀλοαῖς, ab ὀλοός.

Ὁλοθούριον, ου, τὸ, genus tuberis spongiosi et marini, *Aristot. Plin.*

Ὀλόθρευσις, εως, ἡ, perniciei illatio, delatio, occisio. Ab ὀλοθρεύω.

Ὀλοθρευτὴς, οῦ, ὁ, exterminator, qui perniciem adfert, exitiosus, occisor. Ab eod. Hinc

Ὀλοθρευτικὸς, ἡ, ὸν, perimens, perdens.

Ὀλοθρεύω, f. εύσω, perdo, everto, exitium adfero, vasto. Ὀλοθρεύων τὰ πρωτότοκα, *Heb.* 11, 28. Ab ὄλεθρος.

Ὀλοίατο, pereant, 3. pl. a. 2. opt. med. *Ion.* pro ὄλοιντο, ab ὄλλυμι.

Ὀλοίιος, ου, ὁ ϗ ἡ, perniciosus, exitialis, noxius. Ab ὀλοός.

Ὀλοιὸς, ἡ, ὸν, idem, *Hesych.* ubi dat. pl. fœm. ὀλοιῇσι. Vide *Clarke* Il. 1, 342.

Ὁλοίτροχος, ου, ὁ ϗ ἡ, omni ex parte rotundus, ut rota. Ex ὅλος et τρόχος.

Ὁλοκαρπεύω, idem quod ὁλοκαρπόω, *Sibyl.*

Ὁλοκαρπόω, ῶ, f. ώσω, totum adoleo, in holocaustum offero; ὁλοκαρπούμενον, quod totum offertur; 3. pl. f. 1. ind. pass. ὁλοκαρπωθήσονται, consummabuntur. Ex ὅλος. Hinc

Ὁλοκάρπωμα, ατος, τὸ, holocaustum.

Ὁλοκάρπωσις, εως, ἡ, idem et ab eod.

Ὁλόκαυστον, ου, τὸ, holocaustum, quod totum cremari solebat. *Gl. V.* adolitum. Ex ὅλος et καίω.

Ὁλοκαυτέω, ῶ, f. ήσω, totum comburo, totam victimam cremo.

Ὁλοκαυτίζω, fut. ίσω, idem. Ab

Ὁλόκαυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, totus crematus, totus combustus. Ex ὅλος et καίω.

Ὁλοκαυτόω, idem quod ὁλοκαυτέω· aor. 1. ὡλοκαύτωσα· ὡλοκαύτωσαν τοὺς ταύρους, tauros combusserunt totos. Hinc

Ὁλοκαύτωμα, ατος, τὸ, victima seu hostia quæ integra comburitur.

Ὁλοκαύτωσις, εως, ἡ, sacrificium in quo victima tota crematur. *Gl. V.* flagrantia, holocaustoma. Ab eod.

Ὁλοκληρία, ας, ἡ, integritas omnium partium alicujus rei. *Ph.* integratio. Ab

Ὁλόκληρος, ου, ὁ ϗ ἡ, integer, totus, universus; (2) nullo vitio laborans, non vitiosus. *Ph.* integer, ut ὁλόκληρον, integrum, solidum; item ὁλοκλήρου, asse, idem; ut κληρονομία ἐξ ὁλοκλήρου, hæreditas ex asse, seu in solidum. Γίνεται τέκνα ὁλόκληρα ἐκ κολοβῶν, *Aristot.*

Ὁλόκνημος, ου, ὁ ϗ ἡ, integras tibias habens et nulla ex parte mutilas. A κνήμη.

Ὁλοκονῖτις, et Ὁλοκωνῖτις, ιδος, ἡ, olus quoddam silvestre, *Hipp.*

Ὁλόκοπος, ὁ ϗ ἡ, totus concisus. Ex κόπτω.

Ὁλόκυκλος, ὁ ϗ ἡ, epith. lunæ plenæ.

Ὁλολαμπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, totus lucidus. Ex ὅλος et λάμπω.

Ὁλόλιθος, ου, ὁ ϗ ἡ, totus lapideus, totus e lapidibus factus.

Ὀλολυγὴ, ῆς, ἡ, clamor mulierum sacrificantium, jubilatio; (2) ululatus. *Gl. V.* ejulatus:

Ὀλόλυγμα, ατος, τὸ, idem:

Ὀλολυγμὸς, οῦ, ὁ, ululatus, ejulatus. *Gl. V.* ὀλολυγμὸς ἀγροίκων, rusticorum jubilatus; (2) clamor mulierum sacrificantium, jubilatio. (2) ὀλολυγμὸς ἔστω, *Eurip. Or.* 1137:

Ὀλολυγὼν, όνος, ὁ, clamor ranarum marium fœminas ad coitum evocantium; (2) ejulatus;

latus; *Aristot.* (3) avis quædam solitaria, acredula, vel ulula. *Ph.* ulula, strix. Ab

Ὀλολύζω, f. ξω, ululo, ejulo; (2) cum clamore deos precor, de mulieribus; jubilo, exulto. Ὀλόλυξαν θυγατέρες, *Odyss.* 3, 450. Ὀλολύξεται πᾶν δῶμα, *Eur. El.* 698. Vide *Ern.*

Ὀλομελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui membris est integris, omnibus membris constans. *Gl. V.* integer. Ex ὅλος et μέλος. Hinc

Ὀλομελία, ας, ἡ, integra natura et constitutio alicujus rei, qua nihil ipsi deest.

Ὀλονθὸς, ου, ὁ ϗ ἡ, fimo scatens. Ex ὄνθος.

Ὄλοντο, *perierunt*, 3. plur. aor. 2. ind. med. *Ion.* pro ὤλοντο, ab ὄλλυμι.

Ὀλονυκτίως, *adv.* per totam noctem. A νύξ.

Ὀλοοίτροχος, ου, ὁ ϗ ἡ, cursui perniciosus; epith. scopuli, *ap. Theoc.* Ex ὀλοὸς et τρέχω. Vid. *Ern.*

Ὀλοὸς, ἡ, ὸν, perniciosus, exitiosus. Ab ὄλλυμι.

Ὀλοόφροσι, dat. pl. ab

Ὀλοόφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, perniciosa consilia agitans, perniciosus. Ex ὀλοὸς et φρήν.

Ὀλοόφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, qui animo universa agitat, qui omnium curam gerit; (2) omniscius; nam aliqui pro ὀλοόφρων legunt ὀλοόφρων, *Il.* 16, 630. Ex ὅλος et φρήν.

Ὀλοπόρφυρος, ου, ὁ ϗ ἡ, totus purpureus, totus ex purpura. Ex ὅλος et πορφύρα.

Ὀλόπτερος, ου, ὁ ϗ ἡ, cujus universum corpus pennis tectum est; (2) cujus alæ non sunt scissæ, qui alas continuas habet. Ex ὅλος et πτερόν.

ΌΛΟ'ΠΤΩ, fut. ψω, vello, decortico. Ὤλοψας δὲ βίνῃ, *Call. Hymn. in Dian.* 77.

Ὀλόπυρος, ου, ὁ ϗ ἡ, triticum integrum, seu quod integrum coctum est.

Ὀλοῤῥιζεὶ, *adv.* radice, radicitus. Ab

Ὀλόῤῥιζος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui cum tota radice est, v. gr. erutus. Ex ὅλος et ῥίζα.

Ὄλος, ὁ, vel ὀλὸς, item ὀλὸν, idem quod θολὸς, atramentum sepiæ, *Ern.*

ὍΛΟΣ, ὅλη, ὅλον, totus, integer; (2) solidus; (3) universus, omnis: *est ætatis posterioris.* Hinc τὸ ὅλον, ου, universum, rerum universitas, summa rei; at ὅλον, *adv.* omnino. (Hinc Lat. *solus* et *solidus*.)

Ὁλοσηρικὸς, ἡ, ὸν, totus ex serico, *R.*

Ὁλοσιαλοκάλαμος, ὁ, indoctus tibicen, *Steph.*

Ὁλοσίδηρος, ου, ὁ ϗ ἡ, totus ferreus.

Ὁλοσπαδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, totus detractus, *Hes.* ubi pl. ὁλοσπαδεῖς. Ex σπάω.

Ὁλοσπονδεῖος, ον, epith. versus, qui totus e spondeis constat, ut *Il.* 11, 130.

Ὁλόστεον, ου, τὸ, herba quasi tota ossea, sed per antiphrasin quum tota mollis sit. Ab

Ὁλόστεος, ου, ὁ ϗ ἡ, totus osseus, ex osse solido constans. Ex ὅλος et ὀστέον, *os.*

Ὁλοστήμονος, ὁ ϗ ἡ, totus stamineus, *Poll.*

Ὁλοσφύρατος, ου, ὁ ϗ ἡ, malleo ductus seu fabricatus, solidus, *Hes. Plin.* Ex σφύρα.

Ὁλοσφυρήλατος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem.

Ὁλοσφύρητος, ου, ὁ ϗ ἡ, *in Epigr.* idem.

Ὁλοσφύριστος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem.

Ὁλόσφυρος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Ὁλοσφύριον, τὸ, massa solidi, v. gr. ferri.

Ὁλοσχέρεια, ας, ἡ, integritas, consummatio; (2) crassa et confusa descriptio. Ab

Ὁλοσχερὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, integer, plenus, consummatus; (2) extremus, summus. Ex ὅλος et χεὶρ, (vel et ἔχω, *Ern.*)

Ὁλοσχερῶς, *adv.* omnino, penitus, prorsus, plane; (2) confuse, generatim; ὁλοσχερέστερον, *adv.* majori apparatu, majoribus copiis.

Ὁλόσχιστος, ον, simplex, non e variis partibus vel segmentis consutus, *Plato.*

Ὁλόσχοινος, ου, ὁ ϗ ἡ, mariscus, juncus omnium maximus et crassissimus.

ὈΛΟΣΧΟΣ, ου, ὁ, pediculus pomi; *Nic.*

Ὁλοσώματος, ου, ὁ ϗ ἡ, ad totum corpus pertinens. Ex σῶμα.

Ὁλοτελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, plane absolutus, prorsus finitus, perfectus, integer. A τέλος.

Ὁλότης, ητος, ἡ, integritas, totum. Ab ὅλος.

Ὁλότροπος, ου, ὁ ϗ ἡ, totius modi, totus.

Ὁλοτρόπως, *adv.* omnino.

Ὁλότροχος, ον, rotundus, v. gr. lapis. A τρέχω.

Ὀλοῦμαι, *perdam*, f. 2. ind. med. verbi ὄλλυμι, pro ὀλέω, *perdo.*

Ὀλοφλυκτὶς, ίδος, ἡ, pustula.

Ὀλοφόνος, ον, totum perimens, *Nic.*

Ὀλόφυγδος, ου, ὁ, pustulosus, (qu. ὀλόφλυγδος, a φλύζω, *Ern.*) Ῥηγνυμένων ὀλοφυγδὰ διήφυσε τοσσὶ χίμετλα, discutit pustulosas perniones in talis natas, postquam ruptæ sunt, *Nic. Ther.* 682.

Ὀλοφυγδὼν, όνος, ἡ, pustula; quod et ὀλοφλυγδών. Μήκετι ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγδόνα φύσης, *Theocr. Idyll.* 9, 30.

Ὀλοφυδνὸς, ἡ, ὸν, lugubris, luctuosus, *Il.* 5, 683. Ab

Ὀλοφύζω, fut. ξω, lugeo, lamentor.

Ὀλοφυὴς, ές, ὁ ϗ ἡ, totus, absolutus in natura sua, omnibus partibus plenus. Ex ὅλος et φυή.

Ὀλοφυκτὶς, ίδος, ἡ, pustula; qu. ὀλοφλυκτίς.

Ὀλόφυλος, ον, integer, *Suid.*

Ὀλοφυρμὸς, ου, ὁ, ejulatus, ploratus. Ab

ὈΛΟΦΥ'ΡΟΜΑΙ, lamentor, ejulo, ploro; (2) deploro, commiseror; ὀλοφυράμενος, aor. 1. med. lamentatus; pass. ὀλοφυρθεὶς, idem. Ἀχιλλεὺς ὀλοφύρεται υἷας Ἀχαιῶν, *Il.* 11, 655. Hinc

Ὀλόφυρσις, εως, ἡ, ploratus, luctus, ejulatus; (2) lamentatio.

Ὀλοφυρτικὸς, ἡ, ὸν, ad lamenta seu lamentandum proclivis.

Ὀλοφυρτικῶς, *adv.* lamentabiliter.

Ὀλόφυτον, τὸ, sinapi Persicum, *Steph.*

Ὀλοφώϊον, τὸ, vaframenta, versutiæ. Πάντα δέ τοι ἐρέω ὀλοφώϊα τοῖο γέροντος, *Odyss.* 4, 410. Εἶτα ἐπιφέρουσα τὸ μάλιστα ὀλοφώϊον τοῦ γέροντος, *Eustath.* (ad locum *Homeri* supra laudatum) 1502, 8. edit. Rom.

Ὀλοφώϊος, ου, ὁ ϗ ἡ, exitialis; (2) versutus, improbus; ὀλοφωΐα, vaframenta, versutiæ. Ex ὄλλυμι et φῶς, *homo.*

Ὀλόφωνος, ου, ὁ ϗ ἡ, plena voce canens. Ex ὅλος et φωνή.

Ὀλόχαλκος, ον, totus ex ære.

Ὀλόχροος, *contr.* ὀλόχρους, ου, ὁ ϗ ἡ, toto corpore unum colorem habens. Ex χρόα.

Ὀλόχρυσος, ου, ὁ ϗ ἡ, totus ex auro factus, ex auro solido factus; (2) totus auro inductus, *Jos.*

Ὀλόψυχος, ον, sincerus, candidus, integer animo. A ψυχή.

Ὀλοψύχως, *adv.* toto animo, bona fide.

ὈΛΠΗ, ης, ἡ, lecythus, ampulla olearia; vas olearium, et alicubi vinarium.

Ὄλπις, ίδος, ἡ, idem.

Ὀλυμπία, ας, ἡ, Olympia, locus Elidis, in quo Jupiter Olympius colebatur, et certamina Olympiaca celebrabantur, ad ludos Olympios. Ab Ὄλυμπος.

Ὀλύμπια, ων, τὰ, ludi Olympiaci, qui quinto anno celebrabantur. Ab eod.

Ὀλυμπίαζε, *adv.* ad Olympiam.

Ὀλυμπιάθεν, *adv.* ex Olympia, de Olympia.

Ὀλυμπιακὸς, Olympiacus, *Ar.*

Ὀλυμπίας, ου, ὁ, Olympias, venti nomen. Ab Ὄλυμπος.

Ὀλυμπιὰς, άδος, ἡ, victoria, seu palma certaminis Olympiaci; (2) certamen Olympiacum; (3) Olympias, sive tempus quatuor annorum integrorum, cum duobus mensibus; (cum quindecim diebus, *Ern.*) (4) nomen matris Alexandri M. Ab eod.

Ὀλυμπιάσι, *adv.* in Olympia, Olympiæ, ad Olympiam. Ab Ὀλύμπια.

Ὀλυμπικὸς, ἡ, ὸν, Olympicus. Ab eod.

Ὀλυμπιονίκης, ου, ὁ, victor in Olympiis. Ex ὀλύμπια et νικάω, *vinco.*

Ὀλύμπιος, ου, ὁ, Olympum incolens; (2) cœlestis. Ab eod.

Ὀλυμπόνδε, *adv.* in Olympum, in cœlum.

ὈΛΥΜΠΟΣ, ου, ὁ, Olympus, mons Macedoniæ altissimus, cujus vertex cœlum tangere videtur; (2) cœlum.

Ὀλυνθάζω, fut. άσω, caprifico. Ab

ὈΛΥΝΘΟΣ, ου, ὁ, grossus, ficus immatura; (2) nomen urbis in Thessalia.

Ὀλυνθοφορέω, ῶ, grossos seu abortus fero. Ab

Ὀλυνθοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, grossos ferens. Ex ὄλυνθος et φέρω.

ὈΛΥΡΑ, ας, ἡ, semen medium inter frumentum et hordeum, olyra. *Gl. V.* spelta. *Ph.* far, ador, siligo; *Il.* 5, 196. Hinc

Ὀλυρίτης, ου, ὁ, ut ὀλυρίτης ἐγκρυφίας, subcinericius panis, siligineus.

Ὀλώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, ater, vel turbidus. Ab ὀλὸς, pro θολός.

Ὀλώϊος, ΐα, ϊον, perniciosus. Ab ὄλλυμι.

Ὀλωλε, *perdidit*, 3. sing. perf. ind. med. *Att.* pro ὦλε, ab ὄλλυμι.

Ὅλως, *adv.* prorsus, omnino, totaliter, integre; (2) in summa; (3) sane. Ab ὅλος.

Ὁμάδελφος, et

Ὁμαίμιος, idem quod ὅμαιμος, *Pind.*

Ὁμαδεύω, in unum cogo et coacervo, *Hes.* ubi ὁμαδεύειν, ἀθροίζειν. Ab ὁμάς. Unde

Ὁμαδέω, fut. ήσω, tumultuor; ὁμάδησαν, 3. pl. a. 1. strepitum excitarunt. Μνηστῆρες δ' ὁμάδησαν ἀνὰ μέγαρα σκιόεντα, *Od.* 1, 365.

Ὅμαδος, ου, ὁ, multitudo; (2) tumultus, strepitus, quem multitudo excitat. (2) ὅμαδος δ' ἦν, *Il.* 2, 96. Ab ὁμάς.

Ὅμαιμις, ιδος, ἡ, soror. Ex ὁμὸς et αἷμα.

Ὅμαιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, consanguineus; (2) frater vel soror. (2) οὐκ ἂν ὁμαίμους χὠ κατ' ἀντίον θανών; *Soph. Antig.* 512. Ex iisd.

Ὁμαιμονέστερος, ὁμαιμονεστέρα, consanguinitate propinquior. Comp. ab ὁμαίμων.

Ὁμαιμοσύνη, ης, ἡ, consanguinitas; (2) fraternitas. Ab ὅμαιμος. Unde

Ὁμαιμότης, ητος, ἡ, consanguinitas, *Gl. V.*

Ὁμαίμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, consanguineus; (2) frater. (2) κάλει τὸ πᾶν μοι σπέρμα τῶν ὁμαιμόνων, *Soph. Trach.* 1147. Ex ὁμὸς et αἷμα.

Ὁμαιχμέω, ῶ, f. ήσω, simul milito, simul bellum ineo, simul jaculor:

Ὁμαιχμία, ας, ἡ, *Ion.* ὁμαιχμίη, ης, ἡ, societas belli, confœderatio. Ab

Ὅμαιχμος, ου, ὁ ϗ ἡ, arma consocians, fœderatus; exponitur etiam commilito. Ex ὁμοῦ et αἰχμὴ, *hasta, bellum.*

Ὁμακοεῖον et ὁμακόϊον, ου, τὸ, auditorium commune. *Vox Pythag.* Ex ὁμοῦ et ἀκούω.

Ὁμαλὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, æqualis, planus, æquabilis. Ab ὁμαλός. Unde

Ὁμαλία, ας, ἡ, planities, *Gl. V.*

Ὁμαλίζω, fut. ίσω, planum reddo, complano, lævigo. *Gl. V.* plano, æquo, hostio; (2) ad æquabilitatem redigo; (3) adæquo, æqualis sum. Μᾶλλον γὰρ δεῖ τὰς ἐπιθυμίας ὁμαλίζειν, ἢ τὰς οὐσίας, *Arist.* Ὡμαλισμέναι πόλεις ὑπὸ τῶν συμφορῶν, *Isocr.* Ab eod. Hinc

Ὁμαλισμὸς, οῦ, ὁ, complanatio, lævigatio, æquatio; (2) æquabilis pronunciatio.

Ὁμαλιστῆρ, ῆρος, ὁ· ὁμαλιστῆρες, paviculæ.

Ὁμαλίστρα, ας, ἡ, hostorium, *Gl. V.*

Ὁμάλιστρον, τὸ, idem, et ab eod.

Ὁμαλόδερμος, ον, glaber, lævis. Ab ὁμαλὸς et δέρμα, *pellis.*

Ὁμαλὸν, τὸ, planities, *Theoc.*

Ὁμαλὸς, ἡ, ὸν, planus; (2) æqualis, æquabilis. Ab ὁμοῦ. Hinc

Ὁμαλότης, ητος, ἡ, æqualitas, æquabilitas: planities, *Gl. V.*

Ὁμαλύνω, idem quod ὁμαλίζω. ὁμαλῦναι, a. 1. inf.

Ὁμαλόω, idem, *Gl. V.* Ab eod.

Ὁμαλῶς, *adv.* æqualiter, æquabiliter; (2) pariter, sine discrimine, nullo excepto; (3) sedate. Ab eod.

Ὁμαρτάζω, confrico, *Hom.*

Ὁμάρτει, 3. sing. præs. imperat. act. ab

Ὁμαρτέω, ῶ, fut. ήσω, sequor, eo una cum, comitor. Ὁμαρτήσας Διὸς ὄμβρῳ, *Hesiod. Op.* 674. Οὐδ' ὁμαρτήσουσί σοι, *Eur. Iph. in Tau.* 1211. Ab

Ὁμαρτῆ, *adv.* simul, una; *Il.* 5, 656. Ab ὁμοῦ et ἄρω, seu αἴρω.

Ὁμαρτήσασα, *secuta*, aor. 1. part. act. f. g.

Ὁμὰς, άδος, ἡ, multitudo, omnes simul. *Gl. Vet.* summa universitas. Ab ὁμοῦ.

Ὅμασπις,

Ὁμάσπις, ιδος, ὁ ἡ, una cum alio clypeum gestans, commilito. Ex ὁμοῦ et ἀσπίς.

Ὁμαυλία, ας, ἡ, cohabitatio, concubitus. Ab

Ὅμαυλος, ου, ὁ ἡ, cohabitans, una pernoctans; mixtus, commixtus. Στονόεσσά τε γῆρυς ὅμαυλος, Soph. Œd. Tyr. 187. Ex ὁμοῦ et αὐλή.

Ὅμαυλος, ου, ὁ ἡ, consonans, concinens. Ex eod. et αὐλὸς, tibia.

Ὀμβρέω, ῶ, f. ήσω, pluo; ὀμβροῦμαι, Ph. ὀμβρεῦται, imbricatur. Φλόγα αἰθέριον ὀμβρῆσαι ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, Philo. Ab ὄμβρος. Hinc

Ὄμβρημα, ατος, τὸ, pluvia.

Ὀμβρηγενὴς, ὲς, ex imbribus ortus. Ex eod. et γίνομαι.

Ὀμβρηρὸς, ἡ, ὸν, pluviosus. Ab ὄμβρος.

Ὀμβρηρὸς, ὰ, ὸν, idem et ab eod.

Ὀμβρηρὴς, ὲς, idem quod ὀμβρηρὸς, Nic.

Ὀμβρήσαντος, gen. sing. aor. 1. part. act. verbi ὀμβρέω.

Ὀμβρία, ας, ἡ, pluvia nimbosa, nimbus.

Ὀμβρίζω, fut. ίσω, imbre rigo, madefacio; (2) humecto. A præc.

Ὀμβρίκια, et ὀμβρίας, sic vocari omnium animalium fœtus a poëtis, scribit Pollux.

Ὀμβρικὸς, ἡ, ὸν, pluvialis, Pan.

Ὀμβριμοεργὸς, οῦ, ὁ, magna et ardua facinora patrans. Ex ὄμβριμος et ἔργον.

Ὀμβριμόθυμος, ου, ὁ ἡ, animo magno et forti præditus, magnanimus.

Ὀμβριμόπατρος, et ὀμβριμοπάτρη, al. ὀβριμόπατρος, et ὀβριμοπάτρη.

Ὄμβριμος, ου, ὁ ἡ, impetuosus, vehemens, ut imber; validus, fortis, robustus. Al. ὄβριμος.

Ὄμβριος, ου, ὁ ἡ, pluvius, pluvialis. Ἐν τῷ ἀφρῷ τῷ γιγνομένῳ ὑπὸ τοῦ ὀμβρίου ὕδατος, Aristot. Ab ὄμβρος.

Ὀμβροβλύζων, pluviam fundens, Vulg. Lex.

Ὀμβροβλυτέω, ῶ, pluviam fundo. Ex βλύω.

Ὀμβρόκτυπος, ον, imbrifer, Æsch.

ΟΜΒΡΟΣ, ου, ὁ, imber, pluvia.

Ὀμβροτοκία, ας, ἡ, pluviæ generatio. Ab

Ὀμβροτόκος, ου, ὁ ἡ, pluviam generans, imbrifer. Ex ὄμβρος et τίκτω.

Ὀμβροφόρος, ου, ὁ ἡ, imbrifer, imbrem ferens. Ex ὄμβρος et φέρω.

Ὀμβροχαρὴς, ὲς, imbribus gaudens, h. e. fœcunditatem, incrementa nanciscens; epith. terræ, plantarum. Ex eod. et χαίρω.

Ὀμβρώδης, εος, ὁ ἡ, imbre dilutus. Ab ὄμβρος.

Ὁμέθνιος, ου, ὁ ἡ, ejusdem gentis seu nationis, Suid. Ex ὁμοῦ et ἔθνος.

Ὀμεῖται, 3. sing. f. 2. ind. med. verbi ὄμνυμι.

Ὁμέστιος, ου, ὁ ἡ, eumdem larem habens, contubernalis. Μακάρεσσι θεοῖσιν ἤδη ὁμέστιός εἰμι, Quint. Calaber, 14, 185. Ex ὁμοῦ et ἑστία.

Ὁμευναίης, qui eodem cubili utitur. Πλειόνεσσιν ὁμευναίαις ἀλόχοισι τέρπονται, Oppian. Hal. 1, 509.

Ὁμευνετέω, una cubo. Ab

Ὁμευνέτης, ου, ὁ, qui eodem cubili utitur, maritus, Eurip. Med. 953. Ion. 894. Ex ὁμοῦ et εὐνή, cubile.

Ὁμευνέτις, ιδος, ἡ, uxor. Ἴδετε τὴν ὁμευνέτιν Αἴαντος, Soph. Aj. 501. A præc.

Ὁμευνὴς, ῆτος, ὁ, idem quod ὁμευνέτης.

Ὅμευνις, ιδος, ἡ, uxor. Καὶ θρήνοισι τοῖς ὁμευνίδων, Lycophr. 372. Ab

Ὅμευνος, ου, ὁ, maritus.

Ὁμηγερὴς, ὲος, ὁ ἡ, congregatus. Hinc pl. ὁμηγερέες, congregati, apud Hom. Ex ὁμοῦ et ἀγείρω.

Ὁμηγυρίζω, congrego. Hinc apud Hom. Ὁμηγυρίσασθαι, aor. 1. inf. med. congregare. Ὁμηγυρίσασθαι Ἀχαιοὺς εἰς ἀγορὴν, Od. 16, 376. Ab

Ὁμήγυρις, ιος, ἡ, cœtus, Il. 20, 142. Ex ὁμοῦ et ἄγυρις, congregatio.

Ὁμήθεια, ἡ, consuetudo. Νυμφίδιοι φιλότητες, ὁμήθεαί τε φίλονται, Oppian. Cyneget. 4, 2.

Ὁμήθης, εος, ὁ ἡ, qui eorundem morum est. Ex ὁμοῦ et ἦθος.

Ὁμήθεια, ἡ, familiaritas, Man.

Ὁμήλικα, acc. sing. ab ὁμῆλιξ.

Ὁμηλικία, ας, ἡ, Ion. ὁμηλικίη, ης, ἡ, ætatis æqualitas, eadem ætas, Il. 5, 126. Ab

Ὁμῆλιξ, ικος, ὁ ἡ, qui ejusdem ætatis est, Ph. æqualis, coæqualis, coætaneus, coævus; ὁμήλικες, coæquales, Gl. V.

Ὅμηλυς, υδος, ὁ ἡ, veniens simul, comes viæ, Nonn. Ex ὁμοῦ et ἔρχομαι. Hinc

Ὁμηλυσία, ας, ἡ, Ion. ὁμηλυσίη, ης, ἡ, quando plures simul eunt.

Ὅμηρα, de unico obside, Mac. 1.

Ὁμηρεία, ας, ἡ, datio obsidum; (2) pignus. Ab ὁμηρεύω.

Ὁμήρειον, τὸ, templum in Homeri honorem.

Ὁμήρειος, ου, ὁ ἡ, Homericus.

Ὁμήρευμα, ατος, τὸ, pignus; (2) obses. Ab ὁμηρεύω.

Ὁμηρεῦσαι, nom. plur. part. præs. act. f. g. Dor. pro ὁμηρεύουσαι, a verbo ὁμηρέω.

Ὁμηρεύω, f. εύσω, sum obses. Θεᾶς θεὸς Ἥρα ποτ' ὡμήρευσα, Eur. Bac. 297. Τοὺς τε παῖδας ὡμηρεύειν εἰς ἀσφάλειαν πίστεως ἔδωκεν, Herodian. Ab ὅμηρος.

Ὁμηρέω, ῶ, f. ήσω, in unum convenio, occurro, obvius fio; comitor. Hinc ὡμήρησεν, 3. sing. aor. 1. occurrit apud Hom. Ὡμήρησε δέ μοι παρ' ἑταίρων ἄγγελος ὠκὺς, Od. 16, 468. Ab eod.

Ὁμηρία, ας, ἡ, clarigatio, Gl. V.

Ὁμηρίδης, ου, ὁ, Homeri imitator, admirator; (2) rhapsodus; (3) ὁμηρίδαι, poëmatum Homericorum recitatores et actores. Etiam familia in insula Chio. Ab

Ὁμηρίζω, Homerum imitor; (2) Homerica usurpo; (3) mentior. Ab Ὅμηρος.

Ὁμηρικὸς, ἡ, ὸν, Homericus, ad Homerum pertinens, Homerum imitans. Comp. ὁμηρικώτερος· sup. ὁμηρικώτατος. Ab eod.

Ὁμηρικῶς, adv. Homerico more.

Ὁμηριστὴς, οῦ, ὁ, Homerista, rhapsodus: ὁμηρισταὶ χοροὶ, vel ὁμηρισταὶ, Atellani, Gl. V. Ab ὁμηρίζω.

Ὁμηρόκεντρα, ων, τὰ, Homeri centones, carmen e variis carminum Homeri particulis consutum. Ex Ὅμηρος et κέντρων, cento.

Ὁμηροκέντρωνες, ώνων, οἱ, idem. Ex iisd.

Ὁμηρομάστιξ, ιγος, ὁ, flagellum Homeri, Zoilus, acerrimus criticus.

Ὅμηρον, ου, τὸ, pignus, quod est loco obsidis. Ab

ΟΜΗΡΟΣ, ου, ὁ, obses. Gl. V. ὅμηρος, τὸ ἀντέχυρον, obses, legatus; ὅμηροι, obsides, Gl. V. (2) cæcus, Cumæis, Herodot. in Vit. Hom.

Ὅμηρος, ου, ὁ, Homerus.

Ὁμιλαδὸν, adv. turmatim, catervatim, facto agmine. Ab ὅμιλος.

Ὁμίλει, 2. sing. præs. imperat. act. verbi

Ὁμιλέω, ῶ, f. ήσω, in cœtu aliquorum versor; (2) in colloquium venio, colloquor, confabulor; orationem ad populum habeo; sermocinor, Gl. V. (3) consuetudinem habeo, consuesco, etiam cum fœmina; (4) alicui rei valde deditus sum, ut studiis, vino, &c. Ὁμιλεῖν τοῖς πράγμασι δυνάμενος. Dem. τῇ φιλοσοφίᾳ, Plato. Ταῦτα μαθὼν ἀγαθοῖσιν ὁμίλει, Theog. 36. (4) ἐκεῖνος οὔτε στεφάνων, οὔτε βαθεῖαν κυλίκων νεῖμεν ἐμοὶ τέρψιν ὁμιλεῖν, ille neque corollarum, neque capacium calicum dedit mihi voluptate frui, Soph. Aj. 1199.

Ὁμιληδὸν, adv. idem quod ὁμιλαδόν.

Ὁμίλημα, ατος, τὸ, officium, congressus, congressus officiosus. Ab ὁμιλέω.

Ὁμιλητὴς, οῦ, ὁ, qui conversari solet, cui frequens est conversatio cum aliquo; (2) discipulus, auditor. Ab eod. Hinc

Ὁμιλητικὸς, ἡ, ὸν, qui dextere versatur cum hominibus, politus, elegans, humanus, affabilis, comis. Gl. V. tractator.

Ὁμιλητὸς, οῦ, ὁ, comis, lenis: οὐχ ὁμιλητὸς, immitis, asper, sævus. Ab eod.

Ὁμιλία, ας, ἡ, consuetudo cum aliquo; (2) colloquium, collocutio, sermo, disputatio; (3) concio de rebus sacris, Ph. (4) cœtus, turba. Κοινότητα ὁμιλίαν, navales socios, Soph. Aj. 881. Ab ὅμιλος.

Ὁμιλίη, ης, ἡ, cœtus, collegium, Herod. Ab

ΟΜΙΛΟΣ, ου, ὁ, cœtus, turba, multitudo; (2) turma, caterva, multitudo militum; (3) vulgus, plebs; (4) strepitus, tumultus.

ΟΜΙΧΕ'Ω, ῶ, et ὀμίχω, mingo, Hesiod. Op. 725.

ΟΜΙ'ΧΛΗ, Ion. ὀμίχλη, ης, ἡ, nebula, caligo. Hinc

Ὀμιχλώδης, εος, ὁ ἡ, nebulosus, caliginosus.

Ὄμιχμα, ατος, τὸ, urinæ excretio, mictus, Hes. ubi ὀμίγματα ὀσμήματα, urinæ excretiones. Ab ὀμιχέω.

Ὄμμα, ατος, τὸ, visum, spectaculum, spectrum; (2) adspectus, facies; (3) oculus: ὄμματα, lumina, Gl. V. ab ὄπτομαι. Inservit periphrasi. Πτηνῆς ὡς ὄμμα πελείας, pavidæ instar columbæ, Soph. Aj. 140. (3) ocellus, deliciæ. (3) Ἀρτέμιδος χιονοτρόφον ὄμμα, Κιθαιρών, Dianæ nivosæ deliciæ, Cithæron, Eurip. Phœn. 809. Χὠ μὲν κατ' ὄμμα ...ὰς, et ille quidem in conspectu stans, Id. Andr. 1118.

Ὀμμάτειος, ου, ὁ ἡ, qu. dic. ocularis; ὀμμάτειος πόθος, amor oculis insinuatus, Hes. (Vide Æsch. Pr. 665.) A præc.

Ὀμματεργάτης, ὁ ἡ, visus opifex, Cyr.

Ὀμματίδιον, ου, τὸ, ocellus. Dim. ab

Ὀμμάτιον, ου, τὸ, ocellus. Ab ὄμμα.

Ὀμματογράφος, ου, ὁ ἡ, fucandæ faciei serviens; epith. fuci. Ex eod. et γράφω, pingo.

Ὀμματολαμπὴς, έος, ὁ ἡ, oculos fulgentes habens, pulcher. Ex eod. et λάμπω.

Ὀμματοστερὴς, ὲος, ὁ ἡ, oculis privatus, cæcus, R. Κρατὶ ὀμματοστερεῖ, in capite oculis orbo, Soph. Œd. Col. 1260. Ex ὄμμα et στερέομαι.

Ὀμματόω, ῶ, f. ώσω, oculatum et vigilem reddo; perf. pass. sine augm. ὀμματωμένος, ocellatus, Gl. V. Ab ὄμμα.

Ὄμνυ, jura, 2. sing. præs. imperat. act. per Apoc. pro ὄμνυθι, ab ὄμνυμι.

Ὀμνύεις, 2. sing. præs. indic. act. verbi

ΟΜΝΥΜΙ, vel ὀμνύω, juro, dejero; ὤμνυεν, imperf. jurabat; ὄμνυε, imperat. jura; inf. ὀμνύειν, et ὀμνῦναι, jurare. Alia ab ὀμόω, ut f. 1. ὀμόζω, f. 2. med. ὀμοῦμαι, jurabo; aor. 1. ὤμοσα, juravi; perf. ὀμώμοκα, juravi; inf. aor. 1. ὀμόσαι, Poet. ὀμόσσαι, jurare; imperat. ὄμοσον, jura. Ὄμνυμι ἐπὶ τούτοις πᾶσι νικᾶν τοῖς κριταῖς, Aristoph. Av. 451. Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος, Eur. Hipp. 616. Μέγαν ὅρκον ὀμόσσαις, Pind. Ol. 6, 24.

Ὁμοαιχμία, Hes. pro ὁμαιχμία.

Ὁμοαρίθμος, ejusdem numeri, Lex. Vulg.

Ὁμόβιος, ου, ὁ ἡ, cum alio vivens; conjux, Gl. V. Ex ὁμοῦ et βίος.

Ὁμοβλαστὴς, έος, ὁ ἡ, simul germinans. A βλαστάνω.

Ὁμόβουλος, ου, ὁ ἡ, qui una consultat; (2) qui ejusdem est voluntatis. Ex ὁμὸς et βουλή, vel βούλομαι.

Ὁμοβώμιος, ου, ὁ ἡ, cui ara cum alio communis est. Ex eod. et βωμός.

Ὁμογάλακτες, ων, οἱ ἡ αἱ, collactanei. Ex ὁμοῦ et γάλα. Unde

Ὁμογάλακτος, ου, ὁ ἡ, collactaneus, Ph.

Ὁμόγαμβροι, ων, οἱ, qui simul generi sunt unius ejusdemque soceri vel socrus.

Ὁμόγαμος, ου, ὁ ἡ, maritus, uxor; (2) ejusdem tori socius. Ὁ τᾶς Πολυνείκεος αὐτοκασιγνήτας νύμφας ὁμόγαμος κυρεῖ, Eurip. Phœn. 137. (2) μάτην ἄρ' ὁμόγαμόν σ' ἐκτησάμην, Id. Herc. Fur. 339.

Ὁμογάστριος, ου, ὁ ἡ, uterinus frater. Ex ὁμοῦ et γαστὴρ, Il. 21, 95.

Ὁμογένεια, ας, ἡ, cognatio. Ab

Ὁμογενὴς, έος, ὁ ἡ, ejusdem generis cognatus; Gl. V. gentilis, consanguineus; eandem sanguinis cognationem habens, id est, suscipiens liberos ex ea muliere e qua natus est. Ὁμογενὴς δ' ἀφ' ὧν αὐτὸς ἔφυν τάλας, Soph. Œd. Tyr. 1362. Ex ὁμοῦ et γένος. Hinc

Ὁμογενῶς, adv. eodem genere.

Ὁμογενέτωρ, ορος, ὁ, frater. Πρὸς ἐμὸν ὁμογενέτορα, *Eurip. Phœn.* 168.

Ὁμογλωττέω, ῶ, f. ήσω, eadem lingua utor. Ab

Ὁμόγλωττος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui eadem lingua utitur, qui ejusdem linguæ est. A γλῶττα.

Ὁμογνήσιοι, germani, *Ph.*

Ὁμόγνητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, consanguineus, *Nonn.* Quasi ὁμογένητος.

Ὁμόγνιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cognatus, gentilis; ὁμόγνιος Ζεὺς, Jupiter gentilitius; ὁμόγνιοι Θεοὶ, Penates, vel Dii gentilitii; quasi ὁμογένιος, per *Sync.* Πρὸς Θεῶν ὁμογνίων, *Soph. Œd. Col.* 1333. Ex ὁμὸς et γένος.

Ὁμογνωμονέω, ῶ, fut. ήσω, ejusdem sum sententiæ, consentio, adsentio. *Gl. V.* ὁμογνωμονεῖν, concordare.

Ὁμογνωμόνως, *adv.* æque, eodem animo.

Ὁμογνωμοσύνη, ης, ἡ, consensus. Ab

Ὁμογνώμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, qui ejusdem est sententiæ; *Gl. V.* unanimis, concors. Ex ὁμὸς et γνώμη.

Ὁμόγονος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, germanus. At ὁμόγονα, quæ ejusdem sunt generis. Ex ὁμὸς et γείνομαι.

Ὁμόγραμμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, iisdem lineis circumscriptus. Ex ὁμὸς et γραμμή.

Ὁμογραφέω, pari modo, h. e. iisdem literis scribo verbum aliquod, *Vox Gramm.* A γράφω.

Ὁμοδέμνιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui ejusdem lecti seu strati particeps est, conjux. A δέμνιον.

Ὁμοδημέω, ῶ, fut. ήσω, aggrego et accommodo me civibus meis; civilem me gero. Ab

Ὁμόδημος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui ejusdem populi est, popularis, gentilis; (2) qui cum populo facit, qui ad populi mores se componit. Ex ὁμὸς et δῆμος.

Ὁμοδίαιτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, eodem victu utens, idem vitæ genus sequens; *Gl. V.* contubernalis, convictor. Ex ὁμὸς et δίαιτα.

Ὁμοδογματέω, ῶ, ejusdem sum sententiæ, idem sentio. Ex ὁμȣ̃ et δόγμα.

Ὁμοδοξέω, ῶ, idem. Περὶ τȣ́των ὁμοδοξȣ̃σι, *Theophr.*

Ὁμοδοξία, ας, ἡ, eadem opinio, consensus opinionum; (2) par gloria. Ab

Ὁμόδοξος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui ejusdem opinionis est; (2) pari gloria præditus, *R.* Ex et δόξα, *opinio, gloria.* Hinc

Ὁμοδόξως, *adv.* æquali gloria.

Ὁμοδόρπιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cœnæ particeps seu socius. Ex ὁμȣ̃ et δόρπον.

Ὁμόδουλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, conservus, conserva.

Ὁμοδρομέω, ῶ, una curro; (2) concurro, *Plut.* Ex ὁμȣ̃ et δρόμος. Hinc

Ὁμοδρομία, *Ion.* μίη, ἡ, concursus, pugna.

Ὁμόδρομος, qui una currit, comes cursus.

Ὁμοδύναμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, æque potens, *R.* Ex ὁμȣ̃ et δύναμις.

Ὁμοεθνέω, ejusdem gentis sum. Ab

Ὁμοεθνὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, ejusdem generis seu nationis; *Gl. V.* ὁμόεθνος, congentilis. Ἐκ γὰρ δυοῖν ȣ̓κ ὁμοεθνέων ἐγεγόνει, *Herodot.* 1, 91. Ex ὁμὸς et ἔθνος, *gens.* Hinc

Ὁμοεθνία, ας, ἡ, gentilitas, cognatio, partium corporis inter se consensio, *Hippoc.*

Ὁμόεθνος, ον, ejusdem gentis.

Ὁμοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui ejusdem speciei est, ejusdem generis. Ex ὁμὸς et εἶδος. Hinc

Ὁμοειδία, ας, ἡ, speciei similitudo, formæ convenientia.

Ὁμοειδῶς, *adv.* eadem, simili forma.

Ὁμοερκὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, τὸ ὁμοερκὲς, quod eodem septo coërcetur, iisdem ædibus habitans. Ex ὁμὸς et ἕρκος, *septum.*

Ὁμοέστιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, eumdem larem habens, contubernalis. Ex ὁμὸς et ἑστία.

Ὁμοζηλία, ας, ἡ, par studium. Ὁμοζηλία τῆς καλοκαγαθίας, probitatis et honestatis par studium, *Joseph. Maccab.* 13.

Ὁμόζηλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui unum idemque æmulatur; (2) concors.

Ὁμοζυγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui sub eodem jugo est, conjux, conjunctus. Ex ζυγός.

Ὁμόζυγος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem, *Gl. V.*

Ὁμοζυγέω, ferio æqualibus intervallis. Τὴν εἰρεσίαν ȣ̓χ ὁμοζυγȣ̃ντες. *Heliod. Æthiop.* 2.

Ὁμόζυξ, υγος, ὁ ϗ ἡ, idem; ὁμόζυγες, juges. *Gl. V.* juncti, bini.

Ὁμοήθεια, ας, ἡ, morum similitudo, morum consensio, concordia. Ab

Ὁμοήθης, εος, ὁ ϗ ἡ, qui eorumdem morum est, qui similibus est moribus. *Gl. V.* similis, consuetus, solitus. Ex ὁμὸς et ἦθος.

Ὁμοθάλαμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui simul et in eodem thalamo habitat, contubernalis.

Ὁμοθαμνέω, una fruticor. A θάμνος, *frutex.*

Ὁμόθεν, *adv.* ex eodem loco; (2) ex propinquo; (3) ex eodem genere. (1) ȣ̓ μὲν ἄμ' ἄμφω, ἀλλ' ὁμόθεν, *Apoll. Rhod.* 1, 90. (3) οἷς ὁμόθεν εἶ, quibus propinqua es, sanguine juncta es, *Soph. Elect.* 157. Ab ὁμός.

Ὁμόθεος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, pariter Deus, una vel simul Deus, ejusdem divinitatis consors.

Ὁμόθηλος, ȣ, ὁ, collactaneus, cognatus.

Ὁμόθηρος, ὁ ϗ ἡ, venationis socius, *Call.*

Ὁμόθριξ, χος, similes pilos habens; epith. equi. Vide ὄτριχες.

Ὁμόθρονος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, ejusdem throni consors.

Ὁμόθροος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, unum idemque loquens, concors, consentiens.

Ὁμοθυμαδὸν, *adv.* uno animo, una mente, concordi voluntate, unanimiter; (2) universim, una, pariter, simul, *Ph.*

Ὁμοθυμία, ας, ἡ, unanimitas, concordia. Ab

Ὁμόθυμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, unanimis, concors.

Ὁμοιάζω, similis sum. Ab ὅμοιος.

Ὁμοίην, *similem*, accusat. sing. f. g. *Ion.* pro ὁμοίαν.

Ὁμοιόαρκτος, ον, simul incipiens. Ab ἄρχομαι.

Ὁμοίιος, similis, omnibus communis; omnibus æque perniciosus; omnibus æque molestus, instans. Σὲ γῆρας τείρει ὁμοίιον, te senectus atterit omnibus æque-molesta, *Il.* 4, 315. Ab ὅμοιος, *similis*, vel potius ab ὁμȣ̃, *simul*, et ἰέναι, ab εἶμι.

Ὁμοίνοος. Vide ὁμόνοος, *Ep.*

Ὁμοιοβαρὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, æque gravis, *Suicer.* A βάρος.

Ὁμοιόβιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, simili victu utens.

Ὁμοιοβίοτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem.

Ὁμοιοβλαστάνειν, similiter germinare, germine convenire.

Ὁμοιογένεια, ας, ἡ, generis similitudo. Ab

Ὁμοιογενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui similis vel prope ejusdem est generis. Ex ὅμοιος et γένος.

Ὁμοιογενῶς, *adv.* simili genere. A præc.

Ὁμοιοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui similis vel prope ejusdem est speciei. Ex ὅμοιος et εἶδος.

Ὁμοιόθριξ, ιχος, ὁ ϗ ἡ, idem quod ὁμόθριξ.

Ὁμοιοκαρπέω, ῶ, similes fructus gigno. Ab

Ὁμοιόκαρπος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, similes habens fructus.

Ὁμοιοκαταληκτέω, similiter desino.

Ὁμοιοκατάληκτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, similiter desinens. Ex ὅμοιος et καταλήγω. Hinc

Ὁμοιοκαταληξία, ἡ, similitudo clausulæ.

Ὁμοιόκριθος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, hordeo similis. Ex ὅμοιος et κριθὴ, *hordeum.*

Ὁμοιολεπτομερὴς, ὁ ϗ ἡ, in partes tenues similesque divisus, *ap. Sch. Aristot.* A μέρος.

Ὁμοιολογία, ας, ἡ, dictio similis, similia verba. Ex ὅμοιος et λόγος.

Ὁμοιομέρεια, ας, ἡ, similitudo partium, partes similes. *Vox Anaxag. Lucret.* homœomeria. Ab

Ὁμοιομερὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, constans ex partibus similibus, partes habens similes. Ex μέρος.

Ὁμοιομεούσιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, similis et ejusdem essentiæ. Ex ȣ̓σία.

Ὁμοιόμορφος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, similem formam habens, *R.* Ex μορφή.

Ὅμοιον, similitudo; *adverb.* similiter; ὅμοια, *adv. cum dat.* perinde ut, pariter ac.

Ὁμοιοούσιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, similis essentiæ, similem essentiam habens. Ab ȣ̓σία.

Ὁμοιοπάθεια, ας, ἡ, adfectuum similitudo, similes adfectus, naturæ similitudo.

Ὁμοιοπαθέω, ῶ, fut. ήσω, similiter adficior, iidem mihi sunt adfectus, eadem natura sum. Ὁμοιοπαθεῖν τινι, *Aristot.* Ab

Ὁμοιοπαθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, cui similes sunt adfectus, iisdem adfectibus obnoxius, *item* similis naturæ. Ex ὅμοιος et πάθος.

Ὁμοιοπαθῶς, *adv.* similibus adfectionibus.

Ὁμοιόπιστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, ejusdem fidei. A πίστις.

Ὁμοιοπρεπὴς, ὲς, similiter ornatus. A πρέπω.

Ὁμοιοπροσωπεῖν, ejusdem esse personæ.

Ὁμοιοπρόσωπος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, ejusdem personæ, *Gramm.* A πρόσωπον.

Ὁμοιόπτερος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui similes habet pennas; ὁμοιόπτεροι, qui sunt æqualis dignitatis et ætatis, *Hes.* A πτερόν.

Ὁμοιόπτωτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, similiter cadens, similes casus habens. A πτέω, vel πίπτω.

Ὁμοιοπτώτως, *adv.* iisdem casibus.

Ὁμοιόπυρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, tritico similis.

Ὅμοιος, οία, οιον, similis; (2) par, æqualis; aliquando et ὁμοῖος. Ab ὁμός.

Ὁμοιόσημος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem significans. Ex σῆμα.

Ὁμοιόσκευος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, simili cultu seu habitu utens. Ex σκευή.

Ὁμοιόστομος, ον, ore similis. Ex ὅμοιος et στόμα.

Ὁμοιοσύντακτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, similis et ejusdem constructionis. Ex συντάσσω.

Ὁμοιοσχημονέω, ῶ, ejusdem figuræ sum, eumdem habitum servo. Ab

Ὁμοιοσχήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, qui ejusdem figuræ est, conformis. Ex ὅμοιος et σχῆμα.

Ὁμοιοσχημόνως, *adv.* eadem forma. A præc.

Ὁμοιοταχὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, simili celeritate præditus, æque velox. Ex ταχύς.

Ὁμοιοταχῶς, *adv.* simili celeritate. A præc.

Ὁμοιοτέλευτον, ȣ, τὸ, similem clausulam habens, similiter desinens. A τελευτή.

Ὁμοιότης, ητος, ἡ, similitudo; item æqualitas, parilitas, *Gl. V.* Ab ὅμοιος.

Ὁμοιότονος, ον, similem tonum habens.

Ὁμοιοτόνως, *adv.* simili tono.

Ὁμοιοτροπία, ας, ἡ, similis et idem prope modus; (2) morum similitudo. Ab

Ὁμοιότροπος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui similis et ejusdem modi est; (2) similibus præditus moribus, ejusdem ingenii.

Ὁμοιοτρόπως, *adv.* eodem modo.

Ὁμοιοτύπωτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, simili forma expressus.

Ὁμοιούσιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, similis naturæ, similem essentiam habens. Ab ȣ̓σία.

Ὁμοιοφόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, similiter germinans. Ex φέρω.

Ὁμοιόφωνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, similem vocem habens. Ex φωνή.

Ὁμοιόχροια, ας, ἡ, similitudo coloris.

Ὁμοιόχρονος, ον, qui est ejusdem intervalli, durationis, temporis; epith. pedum, ut Dactylus, et Anapæstus.

Ὁμοιοχρώματος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, colore similis. A χρῶμα.

Ὁμοιόω, ῶ, fut. ώσω, adsimilo, similem reddo; (2) comparo, confero; ὁμοιȣ̃μαι, adsimilor; ὡμοιώθην, aor. 1. similis factus sum; inf. ὁμοιωθῆναι, *Poet.* ὁμοιωθήμεναι, exæquari. Alicubi et ὁμοιῶ, similis sum. Τίνι ὁμοιώσωμεν τὴν βασιλείαν τȣ̃ Θεȣ̃; *Marc.* 4, 30. Ἄρχεις ὁμοιωθῆναι, *Eurip. Hel.* 139. Ab ὅμοιος.

Ὁμοιωθήμεναι, *adsimilatum esse*, a. 1. inf. pass. *Dor.* pro ὁμοιωθῆναι, ab ὁμοιόω.

Ὁμοίωμα, ατος, τὸ, similitudo; simulacrum, figura expressa ad alicujus similitudinem. Ab ὁμοιόω. Hinc

Ὁμοιωματικὸς, ἡ, ὸν, similitudinem significans, ut ὁμοιωματικὸν ὄνομα, nomen similitudinis.

Ὁμοίως, *adv.* similiter, simili modo, perinde, pariter, æque; (2) tamen, nihilominus. (2) τὴν εἰρήνην συνθέμενοι, καὶ ὁμοίως ἀντιπαρεξάγοντες, qui cum pacem pepegeritis nihilominus in aciem descendatis, *Demosth. pro Corona.* Ab ὅμοιος.

Ὁμοίωσις, εως, ἡ, similitudo, simulacrum, effigies; (2) nomen figuræ rhetoricæ, quum res similitudine explicatur. Ab ὁμοιόω.

Ὁμοιωτὴς, ȣ̃, ὁ, qui rerum simulacra imitatur et exprimit. Ab eod.

Ὁμόκαπνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, ad eundem fumum sive focum degens cum aliis, contubernalis.

Ὁμόκα-

Ὁμόκαπος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem præsepe vel eandem mensam habens, commensalis. Ex ὁμὸς et κάπη, *præsepe.*
Ὁμοκάτοικος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, sub eodem tecto habitans.
Ὁμοκέλευθος, ον, comes itineris, *vix.*
Ὁμόκεντρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem centrum habens. A κέντρον.
Ὁμοκλάω, vel ὁμοκλέω, ῶ, fut. ήσω, hortor vociferando, minaciter clamo, increpito; ὁμόκλεον, imperf. minabantur, et *Ion.* ὁμοκλήσασκε, 3. sing. a. 1. increpabat. Οἱ δ' ἅμα ἵππεις ὁμοκλήσαντες, *Soph. El.* 714. Ab
Ὁμοκλὴ, ῆς, ἡ, exhortatio cum vociferatione, increpatio et comminatio. A κέλω.
Ὁμοκληρία, ας, ἡ, consortium, *Gl. V.* Ab
Ὁμόκληρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cohæres, particeps.
Ὁμοκλήσαντες, nom. plur. aor. 1. part. act. verbi ὁμοκλάω, *minor.*
Ὁμοκλητεῖρα, ἡ, bellica, *Lyc.*
Ὁμοκλητὴρ, ῆρος, ὁ, increpator, objurgator, qui magno cum clamore minatur. Ab ὁμοκλέω.
Ὁμόκλητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, simul vocatus cum alio. Ex ὁμȣ̃ et καλέω.
Ὁμοκλινὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, simul accumbens mensæ, *Nonn.* ubi ὁμοκλινέες. Ex ὁμȣ̃ et κλίνη.
Ὁμόκλινος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui eodem lecto est; (2) qui eadem mensa fruitur. Ex iisd.
Ὁμόκλιτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, eodem tecto utens, simul manens cum alio. Ab
Ὁμοκοίλιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, uterinus frater. Ex κοιλία.
Ὁμοκοιτία, ας, ἡ, concubitus. Ab
Ὁμόκοιτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, eodem lecto cum aliquo utens, simul cubans. A κοίτη.
Ὁμόλεκτρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem; (2) eandem conjugem habens. (2) Ζηνὸς ὁμόλεκτρον κάρα, eandem conjugem cum Jove habens. *Eur. Or.* 476. (1) εἰ τινὸ' ἀποκτείνειεν ὁμόλεκτρος γυνὴ, *Id. ibid.* 507. Ex λέκτρον.
Ὁμολεξία, ἡ, consensus. A λέγω.
Ὁμόλεχος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, conjux.
Ὁμολογέω, ῶ, fut. ήσω, consentio, adsentior; (2) spondeo, roganti promitto, despondeo, *Gl. V.* (3) præs fio; (4) conditiones, v. gr. pacis, accipio; (5) confiteor, profiteor, palam dico, adfirmo, testor; (6) similis sum, respondeo; (7) laudo, celebro, gratias ago, per Heb. *item* deprecor; aor. 1. ὡμολόγησα, confessus sum, *Gl. V.* pass. ὁμολογεῖται, concessum est, convenit; part. ὁμολογȣ́μενον, quod in confesso est, consentaneum; aor. 1. part. ὁμολογηθεὶς, votivus, *Gl. V.* perf. ὡμολογημένον, confessum, *Gl. V.* et sine augmento ὁμολογημένον, condictum, *Gl. V.* ὡμολόγηται, constat, *Ph.* 3. sing. perf. Ὁμολογῶ σοι καταλύσειν, *Thuc.* πρός σε, *Plato.* μετὰ τῶν βαρβάρων, *Æschin.* Ὡμολογήθη νῷν πλεῦσαι οἴκαδ' ἐμὲ, *Plato.*
Ὁμολογηθέντα, acc. sing. aor. 1. pass.
Ὁμολόγημα, ατος, τὸ, id de quo convenit inter aliquos, inter disputantes, quod in confesso est.
Ὁμολογησία, ας, ἡ, confessio.
Ὁμολόγησις, ἡ, idem. Ab ὁμολογέω.
Ὁμολογητὴς, ȣ̃, ὁ, sponsor, *Ph.* (2) confessor, omnis vere Christianus; stricte ὁμολογηταὶ, qui tormenta propter Christum perpessi sunt, ac liberati. Ab eod.
Ὁμολογία, ας, ἡ, confessio; (2) consensus; (3) conventio, pactum, pactio; (4) deditio, deditionis conditio. *Gl. V.* confessio, professio, stipulatio, sponsio, pactio; (5) convenientia, concinnitas. Ab
Ὁμόλογος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, consentiens, ejusdem sententiæ; (2) consentaneus, aptus; τὸ ὁμόλογον, compromissum, pactum, *Ph.* ἐξ ὁμολόγȣ, aperte, consensu et confessione omnium. Ex ὁμὸς et λέγω.
Ὁμολογȣμένως, *adv.* ex confesso, omnium consensu, manifeste, citra controversiam, indubitanter; (2) convenienter, congrue. Ab ὁμολογέομαι.
Ὁμολόγως, *adv.* idem.
Ὁμόλοχοι, ων, οἱ, qui ejusdem sunt cohortis.
Ὁμολώϊος, cognomentum Jovis ap. Thebanos.
Ὁμομαστιγίας, ȣ, ὁ, particeps verberum; conservus, pari pœna dignus. Ab
Ὁμομάστιξ, γος, ὁ, idem.
Ὁμομήτριος, ία, ιον, eadem matre natus; uterinus, *Gl. V.* Ex ὁμὸς et μήτηρ.
Ὁμομήτωρ, ορος, ὁ ϗ ἡ, *Poll.* ubi ὁμομήτριος, iidem qui ὁμομήτριοι. Ex iisd.
Ὁμόναος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui communi templo colitur.
Ὁμόνεκρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, simul, pariter mortuus; æque corruptus ac cadaver.
Ὁμονήδυος, ȣ, ὁ, frater germanus, frater uterinus. Ex νηδύς.
Ὁμονοεῖον, ȣ, τὸ, templum Concordiæ. Ab ὁμόνοια.
Ὁμονοέω, ῶ, fut. ήσω, concors sum, concorditer vivo, consentio. *Gl. V.* concordo. Ab ὁμόνοος. Hinc
Ὁμονοητικὸς, ἡ, ὀν, ad concordiam pertinens; (2) ad concordiam efficiendam aptus, propensus.
Ὁμονοητικῶς, *adv.* concorditer, consensu.
Ὁμόνοια, ας, ἡ, concordia, consensus, conspiratio; (2) Deæ nomen. Ab
Ὁμόνοος, *contr.* ὁμόνȣς, ȣ, ὁ ϗ ἡ, eandem mentem habens, concors, unanimis.
Ὁμόνομος, ον, iisdem legibus utens, *Plat.*
Ὁμȣσιαστὴς, ȣ̃, ὁ, ὁμȣσιασταὶ vocabantur qui τὸ ὁμȣ́σιον defendebant. Ab
Ὁμȣ́σιος, ὁ ϗ ἡ, coessentialis, consubstantialis, ejusdem essentiæ. Ex ȣ̉σία. Hinc
Ὁμȣσιότης, ητος, ἡ, consubstantialitas.
Ὁμόπαγοι, οἱ, qui ejusdem sunt pagi, *V. L.*
Ὁμοπαθέω, ῶ, fut. ήσω, adsentio, obtempero, *Plut.* Ab
Ὁμοπαθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, iisdem adfectibus obnoxius, eodem modo adfectus in re aliqua. Ex πάθος.
Ὁμοπαθῶς, *adv.* cum similitudine adfectuum, vel iisdem adfectibus. A præc.
Ὁμόπαιδες, ων, οἱ, pueri eodem partu editi, gemelli.
Ὁμοπάτριος, ȣ, ὁ, frater. Ex ὁμὸς et πατήρ.
Ὁμόπατρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd. Sed pro eo dicitur ὄπατρος *apud Poet.*
Ὁμοπάτωρ, ορος, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.
Ὁμόπεδος, ον, planus, ut ὁμαλός. A πέδον.
Ὁμοπιστία, ας, ἡ, fidei conspiratio, eadem fides. Ab
Ὁμόπιστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, in fide consentiens, ejusdem fidei. Ex ὁμὸς et πίστις.
Ὁμοπλεκὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, in unum nexus, in unum plicatus. Ex ὁμȣ̃ et πλέκω.
Ὁμόπλεκτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem. Ex iisd.
Ὁμοπλοέω, ῶ, fut. ήσω, simul navigo.
Ὁμόπλοια, ας, ἡ, navigationis societas. Ab
Ὁμόπλοος, *contr.* ὁμόπλȣς, ȣ, ὁ ϗ ἡ, simul navigans, navigationis socius.
Ὁμοπλωτὴρ, ῆρος, ὁ, idem; (2) qui simul natat.
Ὁμόπολις, εως, ὁ ϗ ἡ, qui ex eadem urbe est; (2) conterraneus, popularis.
Ὁμοπόρευτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, simul iter faciens. Ex ὁμȣ̃ et πορεύομαι.
Ὁμοπραγέω, socius, conscius sum alicujus rei.
Ὁμοπράγμων, ονος, ὁ, socius, adjutor. A πράσσω.
Ὁμοπροσκύνητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, ejusdem adorationis, eadem adoratione dignus. Ex ὁμὸς et προσκυνέω.
Ὁμόπτερος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, similiter alatus, similiter volans, eodem vento utens, de navi; epith currus, cujus equi æquabiliter currunt. *metaph.* compar. de duobus fratribus. Ἀπήνας ὁμοπτέρȣς, τᾶς ἀποζυγείσας δόμων, πέδον κατέχων, *Eurip. Phæn.* 331. Ex ὁμȣ̃ et πτερόν.
Ὁμοπτέρως, *adv.* pari cursu, celeritate.
Ὁμόπτολις, εως, ὁ ϗ ἡ, idem quod ὁμόπολις.
Ὁμοπτώτως, *adv.* eodem casu. Ex πίπτω.
Ὄμοργμα, ατος, τὸ, macula, labes.
Ὀμόργνυ, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ὠμόργνυ, ab
ὈΜΟ'ΡΓΝΥΜΙ, fut. ξω, tergo, abstergo; (2) imprimo, inuro; aor. 1. med. inf. ὀμόρξασθαι, abstergere; part ὀμορξάμενος, tergens. Δάκρυ ὀμορξάμενος, *Odyss.* 8, 88.
Ὁμορέω, ῶ, fut. ήσω, confinis seu conterminus sum. Ὁμορεῖ χωρίον ἐκείνῳ, *Plut.* Ab ὅμορος. Hinc
Ὁμόρησις, εως, ἡ, ὁμώρησις, confinitas, vicinitas, adfinitas.
Ὀμορξάμην, aor. 1. med. verbi ὀμόργνυμι.
Ὀμόρξω, *tergam*, fut. 1. ind. act. verbi ejusd.
Ὁμόριος, ον, idem quod
Ὅμορος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, finitimus, confinis, conterminus. Ex ὁμȣ̃ et ὅρος.
Ὁμοροφία, ας, ἡ, contubernium, *Gl. V.*
Ὁμορόφιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, sub eodem tecto habitans, contubernalis. Ex ὁμȣ̃ et ὀροφή.
Ὁμόροφος, vel ὁμόῤῥοφος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.
Ὁμόῤῥεεθρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, communia fluenta habens, ex eodem rivo aquas ducens. Ex ὁμȣ̃ et ῥέεθρον.
Ὁμόῤῥητος, ȣ̃, ὁ ϗ ἡ, et ὁμόῤῥητος, ον, uno eodemque ore dictus, concors, *Nonn.*
Ὁμοῤῥοὴ, ῆς, ἡ, confluvium, *V. Lex.*
Ὁμοῤῥοθέω, ῶ, fut. ήσω, constrepo; (2) consentio. (2) ἂν ὧν λόγοισιν τοῖς ἐμοῖς ὁμοῤῥοθεῖ, *Eur. Or.* 529. Δέδρακα τȣ̃ργον, εἴπερ ἥδ' ὁμοῤῥοθεῖ, modo hæc consentiat, *Soph. Antig.* 536. Ab ὁμόῤῥοθος.
Ὁμοῤῥόθιος, ὁ ϗ ἡ, simul agitatus fluctibus.
Ὁμόῤῥοθος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, simul strepitum aut sonitum edens, consentiens.
Ὁμοῤῥοια, ας, ἡ, confluentia, confluvium. Ab
Ὁμόῤῥȣς, ȣ, ὁ ϗ ἡ, simul fluens.
Ὁμόῤῥοφος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, compotor. Ex ὁμȣ̃ et ῥοφέω, *haurio.*
Ὁμορυσμία, ης, ἡ, vicinitas, *ap. Hipp.* Ab
Ὁμορυσμὸς, ȣ̃, ὁ, idem, *ap. Hipp.* A ῥυσμός.
ὉΜΟ'Σ, ἡ, ὀν, similis, par.
Ὀμόσαι, aor. 1. inf. act. verbi ὀμόω, pro ὄμνυμι.
Ὁμόσαρκος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, ejusdem carnis, naturæ humanæ consors. Ex ὁμὸς et σάρξ.
Ὁμόσε, *adv.* eumdem in locum, eodem; ὁμόσε ἰέναι, ὁμόσε χωρεῖν, concurrere, pedem conferre, manum conserere. Χωρεῖν ὁμόσε, cominus ire. Χωρεῖν ὁμόσε τοῖς λόγοις θέλων, *Eurip. Or.* 919. Ab ὁμός.
Ὀμόσῃς, 2. sing. aor. 1. conj. act. verbi ὄμνυμι.
Ὁμοσθενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, æque fortis seu validus. Ex σθένος.
Ὁμοσίπυοι, ων, οἱ, conjuges, quasi ex uno penu victitantes. Ex ὁμὸς et σιπύη.
Ὁμοσιτέω, ῶ, fut. ήσω, una cibum capio. Ab
Ὁμόσιτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui cibum una cum alio capit, convictor.
Ὁμόσκευος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui iisdem armis utitur.
Ὁμοσκηνία, ας, ἡ, contubernium. Ab
Ὁμόσκηνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, in eodem tentorio degens, contubernalis. Ex σκηνή. Hinc
Ὁμοσκηνόω, vel ὁμοσκηνέω, ῶ, contubernalis sum, in eodem tentorio habito.
Ὁμόσπλαγχνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cognatus, consanguineus, frater. Οὐδὲν γὰρ αἰσχρὸν τȣ̀ς ὁμοσπλάγχνȣς σέβειν, *Soph. Antig.* 511. Ex σπλάγχνον.
Ὁμοσπονδέω, fœderis particeps sum. Ab
Ὁμόσπονδος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, libaminum consors; ejusdem fœderis particeps. *Gl. V.* fœderatus. Ex σπονδή.
Ὁμόσπορος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, simul seminatus, una satus; (2) eadem stirpe ortus, frater vel soror; (3) qui cum eadem muliere, qua cum alius, rem habet. (2) τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς ὁμοσπόρȣς φῦσαι τυράννȣς παῖδας, *Eurip. Med.* 596. (3) τȣ̃ πατρὸς ὁμόσπορος, lecti paterni particeps, *Soph. Œd. Tyr.* 460. Ἔχων δὲ λέκτρα, καὶ γυναῖχ' ὁμόσπορον, *Id. ibid.* 260. Ex ὁμȣ̃ et σπείρω.
Ὁμοσπόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui cum eadem femina rem habet. Ex iisd.
Ὀμόσσῃ, *juraverit*, 3. sing. aor. 1. conj. act. *Poet.* pro ὀμόσῃ, verbi ὀμόω, pro ὄμνυμι, *juro.*
Ὄμοσσον, *jura*, 2. sing. a. 1. imperat. act. *Poet.* pro ὄμοσον, a verbo eod.
Ὁμόστεγος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, contubernalis. Ex ὁμȣ̃ et στέγη.
Ὁμοστιβὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, iisdem vestigiis incedens; *metaph.* consentiens, concors. Ex στείβω.

... ῶ, fut. ήσω, simul procedo, una eo, comitor, *Il.* 15. 635. Ex στίχω.

Ὁμοστιχίω, ῶ, fut. ήσω, idem.

Ὁμοστιχής, ίος, ὁ ϗ ἡ, simul incedens.

Ὁμόστοιχος, ου, ὁ ϗ ἡ, vel ὁμόστιχος, in eodem versu seu ordine locatus; (2) comes, qui ejusdem est ordinis.

Ὁμόστολος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui simul mittitur, seu proficiscitur, ejusdem viæ comes; (2) qui eodem amictus genere utitur; comes. Μαινάδων ὁμόστολον, *Soph. Œd. Tyr.* 212. Ὁμόστολον ἀλλήλοισι ναυτιλίην στέλλοντες, *Oppian. Cyneget.* 2, 218. Ex στέλλω.

Ὁμόστοργος, ου, ὁ ϗ ἡ, eodem amore prosequens, concors in amore. Ex στοργή.

Ὁμόστυφος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui cum alio iter facit, comes; exponitur et frater. Ex στυφός.

Ὁμοσχήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, eandem formam seu habitum habens, uniformis. Ex σχῆμα.

Ὁμόσω, jurabo, fut. 1. ind. act. verbi ὄμνυμι.

Ὁμοῦμαι, jurabo, fut. 2. ind. med.

Ὁμοταγής, έος, ὁ ϗ ἡ, qui ejusdem est ordinis. Ex ὁμὸς et τάσσω.

Ὁμοταγῶς, *adv.* eodem ordine. A præc.

Ὁμοτάλαντος, ον, ejusdem pretii, magnitudinis, ponderis. Ex τάλαντον.

Ὁμόταφος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem sepulchrum habens.

Ὁμοταχής, έος, ὁ ϗ ἡ, æque velox. Ex τάχος.

Ὁμόταχος, ου, ὁ, æque velox. Καὶ τὸν δρόμον οὕτως ὁμόταχον ἐνόμιζον, *Heliodor.* 10.

Ὁμοταχῶς, *adv.* simili celeritate. A præc.

Ὁμοτελής, έος, ὁ ϗ ἡ, qui idem tributum vel una pendit. Ex τέλος.

Ὁμοτέλευτος, ον, eodem modo desinens. A τελευτή.

Ὁμοτέρμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, conterminus, vicinus. Ex τέρμων.

Ὁμοτεχνέω, ῶ, eandem artem factito. Ab

Ὁμότεχνος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui eandem artem exercet, factitat, *Gl. V.* Ex τέχνη.

Ὁμότηθος, ὁ ϗ ἡ, eadem nutrice usus, eodem ubere lactatus. A τήθη.

Ὁμοτής, οῦ, ὁ, jurator, juratus, *Gl. V.* Ab ὄμνυμι, juro. Unde

Ὁμοτικός, ή, όν, jurativus, qui jurantis est, ut ὁμοτικὰ ἐπιῤῥήματα, adverbia jurandi.

Ὁμοτιμία, ας, ἡ, honoris æqualitas, par dignitas. Ab

Ὁμότιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui in pari habetur honore; qui paris est conditionis. *Gl. V.* collega, consors; (2) ὁμότιμοι, ordo aliquis ap. Laced. Ex τιμή.

Ὁμοτίμως, *adv.* pari dignitate.

Ὁμότιτθος, ου, ὁ ϗ ἡ, eadem nutrice usus. Ex τιτθή.

Ὁμότοιχος, ου, ὁ ϗ ἡ, communem parietem habens, vicinus.

Ὁμότονος, ου, ὁ ϗ ἡ, eundem tenorem servans; (2) æqualiter tentus, contentus. Ex ὁμὸς et τείνω.

Ὁμοτόνως, *adv.* æquali seu eodem tenore.

Ὁμοτράπεζος, ου, ὁ ϗ ἡ, eadem utens mensa Ex τράπεζα.

Ὁμότρητος, ου, ὁ ϗ ἡ, una perforatus, una penetrabilis, *Nicon.*

Ὁμότριχος, ου, ὁ ϗ ἡ, eosdem pilos habens. Ex ὁμὸς et θρίξ.

Ὁμοτροπέω, ῶ, iisdem moribus sum præditus, similis sum:

Ὁμοτροπία, ας, ἡ, morum similitudo, similitudo simplex. Ab

Ὁμότροπος, ου, ὁ ϗ ἡ, similibus moribus præditus; (2) ejusdem modi, similis.

Ὁμοτρόπως, *adv.* similiter, eodem modo.

Ὁμοτροφία, ας, ἡ, communis educatio. Ab

Ὁμότροφος, ου, ὁ ϗ ἡ, simul nutritus, una educatus; (2) convictor. Ex τρέφω.

Ὁμοτρόφος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui aliquos simul alit.

Ὁμοτρυχάω, idem quod ἀματροχάω, *Steph.*

Ὁμοῦ, *adv.* una, simul, pariter; (2) eundem in locum; (3) eodem in loco; (4) prope, ἐγγύς. Ὁρῶ τάλαιναν Εὐρυδίκην ὁμοῦ, *Soph. Antig.* 1180. Sic apud *Aristoph. Equit.* 245. *Pac.* 513. (5) cum τι additur, ὁμοῦ τι fere, propemodum, circiter. Συναγαγὼν ὁμοῦ τι τοῖς αὐτοῖς ῥήμασιν, totidem fere verbis, *Plut. de cognoscendo ab Inimicis Utilitate.* 86. Παρεσταλμένο τάξεις ὁμοῦ τι πολιτικαῖς δυνάμεσι, *Plut.* Ab ὁμός.

Ὁμοϋπόστατος, ου, ὁ ϗ ἡ, eandem hypostasin habens. Ex ὁμοῦ et ὑφίσταμαι, subsisto.

[illegible]

[illegible]

Ὁμόφ... [illegible]

... τος, ἡ, idem quod ὁμοφυλέτης.

Ὁμοφήτωρ, ορος, ὁ, omnibus pariter vaticinans; epith. Apollinis. A φημί.

Ὁμόφθογγος, ου, ὁ ϗ ἡ, consonans, ejusdem soni.

Ὁμόφλοιος, ὁ ϗ ἡ, similem corticem habens.

Ὁμόφοιτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui simul it, comes. Ex ὁμοῦ et φοιτάω, eo.

Ὁμοφραδής, έος, ὁ ϗ ἡ, unanimis, concors.

Ὁμοφραδμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, consilii particeps; (2) unanimis, concors.

Ὁμοφρονέω, ῶ, fut. ήσω, eadem sum mente, consentio.

Ὁμοφροσύνη, ης, ἡ, concordia, consensio, unanimitas. Ab

Ὁμόφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, unanimis, ejusdem mentis, sententiæ, idem sentiens. Ex φρήν.

Ὁμοφυής, έος, ὁ ϗ ἡ, ejusdem naturæ; (2) consanguineus, cognatus. Ex φύω. Hinc

Ὁμοφυΐα, ας, ἡ, naturæ communitas.

Ὁμοφυλία, ας, ἡ, similitudo; cognatio. Ab

Ὁμόφυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ejusdem est gentis, generis, vel sexûs; (2) in eadem terra genitus. *Gl. V.* tribulis, gentilis. Ex φῦλον.

Ὁμοφωνέω, ῶ, fut. ήσω, eandem vocem edo; (2) voce et lingua eadem utor.

Ὁμοφωνία, ας, ἡ, vocis convenientia, concentus; (2) ejusdem linguæ usus. Ab

Ὁμόφωνος, ου, ὁ ϗ ἡ, eandem vocem seu eundem sonum edens; (2) eadem lingua utens. Ex φωνή, vox.

Ὁμοφώνως, *adv.* eadem voce, vocibus concordibus; (2) una eademque lingua.

Ὁμόφωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, eodem lumine lucens. A φῶς.

Ὁμοχοῖνιξ, ικος, ὁ ϗ ἡ, eadem chœnice victitans, conservus, commilito.

Ὁμόχροια, ας, ἡ, coloris similitudo, idem vel similis color; (2) summa cutis, superficies. (2) τοῖς βραχίοσιν ἐπιτάμνονται ἐς τὴν ὁμοχροίην, *Herodot.* 1, 74. Οὐδὲ ἅπτεται ταῦτα τῆς ὁμοχροίας, *Æsch. Socrat.* 3, 15. Ab ὁμόχροος.

Ὁμοχρονέω, ῶ, fut. ήσω, eodem tempore sum, æqualis. Ab

Ὁμόχρονος, ου, ὁ ϗ ἡ, æqualis, contemporaneus.

Ὁμόχροος, ου, contr. ὁμόχρους, ου, ὁ ϗ ἡ, ejusdem coloris, concolor. Ex χρόα.

Ὁμοχρώματος, ον, idem. A χρῶμα.

Ὁμοχώριος, ου, ὁ, conterraneus, *Gl. V.* Ex ὁμοῦ et χώρα. Unde

Ὁμόχωρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ex eadem regione est, popularis, vicinus.

Ὁμόψηφος, ου, ὁ ϗ ἡ, cujus idem suffragium est, eandem fovens sententiam; (2) qui una suffragium fert; (3) idem jus suffragii ferendi habens.

Ὁμοψυχέω, ῶ, fut. ήσω, eodem sum animo, concors sum, consentio.

Ὁμοψυχία, ας, ἡ, unanimitas, concordia. Ab

Ὁμόψυχος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ejusdem est animi, concors, unanimis. Ex ψυχή.

Ὁμοψύχως, *adv.* unanimiter, uno animo.

Ὁμόω, ῶ, fut. ώσω, in unum redigo. *Pass.* ὁμωθῆναι, uniri; aor. 1. ὁμωθῆναι, uniri, jungi. Ὁμωθῆναι φιλότητι, *Il.* 16, 209. Ab ὁμός.

Ὀμόω, juro, *Gl. V.* inusit. sed ab hoc sunt usitata ὀμόσω, fut. 1. et ὀμοῦμαι, fut. 2. med. ὤμοσα, aor. 1. act. ὀμώμοκα, perf. cætera ab ὀμνύω, et ὄμνυμι. Ἕνεκα χρημάτων μηδένα θεῶν ὀμόσῃς, *Isocr.*

Ὀμπαι, ὀμπαί, fruges melle imbutæ sacrificandæ, *Hes. Callim. Fragm.* 123: sed forte legendum ὄμπνας.

Ὄμπια, τά, omne genus bellaria, *Hesych.* Hinc

Ὄμπνιος, ία, ιον, almus, quo alimur, dives, magnus, copiosus, *Hes. Suid.*

Ὀμπνιόχειρ, ερος, ὁ ϗ ἡ, larga manu dans, abundans, almus, *Hesych.* Ex ὄμπνιος et χείρ.

ΟΜΠΝΗ, ης, ἡ, fruges quibus vitam sustentamus, frumentum, cibus, rerum copia. Ab ὄμπη.

Ὀμπνηρὸν, τό, almum, ut ὀμπνηρὸν ὕδωρ, *Hes.*

Ὄμπνιος, ία, ιον, almus; ut ὀμπνία Δημήτηρ, alma Ceres; ὄμπνιον ὕδωρ, *Suid.*

Ὀμφάκη, ης, ἡ, acerbæ uvæ succus, *ap. Diosc.* Ab ὄμφαξ.

Ὀμφακίας, ου, ὁ, ex uvis immaturis expressus; (2) immitis, crudus, acerbus. Ab eod.

Ὀμφακίζω, uvam acerbam produco; acerbus sum; ὀμφακίζομαι, uvas acerbas et adhuc immaturas lego. Ab eod.

Ὀμφάκινος, ίνη, ινον, omphacinus, uvas immaturas referens, seu ex iis confectus; ὀμφάκινον, vestimenti muliebris genus, *Poll.* *Ph.* ὀμφάκινον, viride oleum. Ab eod.

Ὀμφάκιον, ου, τό, omphacium, succus uvæ acerbæ nec dum maturæ. Ab eod.

Ὀμφακίς, ίδος, ἡ, cavum in quo glans querna sedet. Ab eod. Unde

Ὀμφακίτης, ου, ὁ, ut ὀμφακίτης οἶνος, vinum omphacites; (2) cognomen Bacchi.

Ὀμφακόμελι, ιτος, τό, medicamentum ex uvis immaturis et melle.

Ὀμφακοῤῥάξ, ᾶγος, ὁ ϗ ἡ, acerbos et immaturos acinos habens. Ex ὄμφαξ et ῥάξ.

Ὀμφακώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, acerbus in modum uvarum immaturarum. Ab ὄμφαξ.

Ὀμφαλητομία, ας, ἡ, umbilici præcisio. Ab

Ὀμφαλητόμος, ου, ὁ ϗ ἡ, umbilicos infantibus recens natus præcidens. Ex τέμνω.

Ὀμφάλιον, ου, τό, umbilicus. Ab ὀμφαλός.

Ὀμφάλιος, ου, ὁ ϗ ἡ, umbilicalis, ad umbilicum pertinens; (2) ex umbilico factus; (3) rotundus. Ab eod.

Ὀμφαλιστήρ, ῆρος, ὁ, scalper, quo umbilicus infanti recens nato præciditur. Ab eod.

Ὀμφαλόεις, όεσσα, όεν, umbilicatus, umbilicum habens. Ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι, *Il.* 4, 448. Ab eod.

Ὀμφαλόκαρπος, ου, ὁ ϗ ἡ, fructum umbilici figura ferens.

ΟΜΦΑΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, umbilicus, umbo.

Ὀμφαλοτομία, ας, ἡ, idem quod ὀμφαλητομία. Καὶ τῆς μαίας ἡ ὀμφαλοτομία μέρος ἐστὶν οὐκ ἀσόχου διανοίας, *Aristot.*

Ὀμφαλοτόμος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod ὀμφαλητόμος.

Ὀμφαλώδης, ες, idem quod ὀμφάλιος.

Ὀμφαλωτός, ή, όν, umbilicatus, umbilicum habens, eum referens.

ΟΜΦΑΞ, ακος, ἡ, alicubi et ὁ, uva acerba; uva immatura, *Ph.* (2) quivis plantæ fructus acerbus et immaturus.

ΟΜΦΗ', ῆς, ἡ, vox divina, oraculum, omen, augurium, somnium; (2) vox, pro ὀπὴ, ab ἔπω, dico. Hinc

Ὀμφήεις, ήεσσα, ῆεν, fatidicus; (2) vocalis.

Ὀμφητής, ῆτος, ὁ, vates, fatidicus. Ab eod.

Ὁμωθῆναι, aor. 1. inf. pass. v. ὁμόω, adsimilo.

Ὁμώλαξ, ακος, ὁ ϗ ἡ, qu. dic. agrum conterminum habens, vicinus, finitimus. Ex ὁμοῦ et ὦλαξ, pro αὖλαξ, sulcus.

Ὀμώμοκε, juravit, 3. sing. perf. ind. act. *Att.* pro ὤμοκε, ab ὀμόω, pro ὄμνυμι.

Ὁμωνυμέω, ῶ, cognominis sum, idem nomen habeo.

Ὁμωνυμία, ας, ἡ, nominis communitas; (2) æquivocatio, ambiguitas. Ab

Ὁμώνυμος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem nomen habens, cognominis. *Gl. V.* ὁμώνυμοι λέξεις, ambigua vocabula; ὁμώνυμον, æquivocum, *Gl. V.* Ex ὄνομα.

Ὁμωνύμως, *adv.* communi, eodem nomine; (2) æquivoce, ambigue.

Ὁμωρόφιος, ου, ὁ ϗ ἡ, sub eodem tecto habitans, contubernalis. Ex ὁμοῦ et ὄροφος.

Ὁμώροφος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Ὁμῶς, *adv.* similiter, æque, pariter; (2) simul, una. Ab ὁμός.

Ὅμως, *conjunct.* tamen. Ab eod.

Ὁμωχέτης, ου, ὁ, ὁμωχέται θεοί, dii in eodem templo coli soliti. Ὥστε ὑπέρ τι τοῦ θεοῦ καὶ ἑαυτῶν Βοιωτοὺς ἐπικαλουμένους τοὺς ὁμωχέτας δαίμονας

δαίμονας καὶ τὸν Ἀπόλλω, προαγορεύειν, *Thucyd.* 4, 97. Ex ἔχω.

Ὄν, ὄντος, τὸ, *Gl. V.* τὸ ὄν, ens; part. neutr. ab εἰμί.

Ὀνάγρα, ας, ἡ, onagra, herba quædam; potius οἰνάγρα.

Ὀνάγρινον χρῶμα, color qualis est onagrorum; i. e. color cilicinus, *Poll.*

Ὀναγρόβοτα, τὰ, onagrorum pascua, locus pascendis onagris sive asinis silvestribus aptus. Ex ὄναγρος et βόσκω, *pasco.*

Ὄναγρος, ου, ὁ καὶ ἡ, asinus ferus, onager; (2) machina quædam, harpago.

Ὀναίμην, aor. 1. opt. med. *per Sync.* pro ὀνησαίμην, ab ὄνημι. Μὴ νῦν ὀναίμην, utinam nunquam felix sim, ne vita jam fruar, *Soph. Œd. Tyr.* 644.

Ὄναιο, *bene sit tibi*, 2. sing. aor. 1. optat. med. verbi ὄνημι. *Soph. Œd. Col.* 1042.

Ὄναμαι vide ὄνημι.

Ὀνάμενος, aor. 1. part. med. *per Syncop.* pro ὀνησάμενος, verbi præc.

ΟΝΑΡ, τὸ, somnium; visio; (2) umbra et somnium vanum; κατ' ὄναρ, et per ellipsin ὄναρ, per somnum, in somnis, per quietem.

Ὀνάριον, ου, τὸ, asellus. Dim. ab ὄνος.

Ὀνάσει, 3. sing. f. 1. ind. act. *Dor.* pro ὀνήσει.

Ὀνασθαι, *frui*, præs. inf. med. ab ὄναμαι vel *juvisse*, a. 1. inf. act. *per Sync.* pro ὀνήσασθαι, ab ὄνημι.

Ὄνασιν, *usum*, acc. sing. *Dor.* pro ὄνησιν.

Ὀνάσσῃς, 2. sing. aor. 2. conj. act. *Dor.* et *Poet.* pro ὀνήσῃς, ab ὄνημι, *juvo.*

Ὀνέα, ας, ἡ, pellis asinina. Ab ὄνος.

Ὄνειαρ, ατος, τὸ, utilitas, emolumentum; ὀνείατα, cibi. Ab ὄνημι vel ὄναρ.

Ὀνειδείη, vel ὀνειδίη, ης, ἡ, idem quod ὄνειδος. Hinc

Ὀνειδίζω, fut. ίσω, probris incesso, vitupero, reprehendo; (2) exprobro, probrose objicio, accuso. Τοιοῦτος ὢν, τοιῷδ' ὀνειδίζεις σπορὰν; *Soph. Aj.* 1315. Κἀκ ὀνειδίζω τύχας, *Eur. Or.* 4. Ὀνειδίζεις φίλοις, *Id. Al.* 697.

Ὀνείδειος, vel ὀνείδιος, ία, ιον, probrosus, contumeliosus; (2) exprobationem habens.

Ὀνειδίσαντα, acc. sing. a. 1. part. act. v. ὀνειδίζω.

Ὀνειδίσει, 3. sing. f. 1. ind.

Ὀνείδισις, εως, ἡ, improperium, *Gl. V.*

Ὀνείδισμα, ατος, τὸ, probrum, crimen quod alicui probrose objicitur. Ab ὀνειδίζω.

Ὀνειδισμὸς, οῦ, ὁ, exprobratio, objectio probrorum; (2) convicium; (3) turpitudo. Ab eod.

Ὀνειδιστὴρ, ῆρος, ὁ, *adjective*, probrosus, probro adficiens. Ab eod.

Ὀνειδιστὴς, οῦ, ὁ, idem et ab eod. Hinc

Ὀνειδιστικὸς, ἡ, ὸν, exprobrationem habens.

Ὀνειδιστικῶς, *adv.* probrose, contumeliose.

Ὀνειδιστὸς, οῦ, probrosus, *Steph.*

Ὀνειδίσωσιν, 3. pl. aor. 1. conj. act. cum ν, ab ὀνειδίζω.

Ὀνειδιῶ, f. 1. ind. act. *Att.* pro ὀνειδίσω, ab eod.

Ὀνειδιῶν, part. fut. verbi ὀνειδίζω. Οὐδ' ὡς ὀνειδιῶν τι τῶν πάρος κακῶν, nec ut quidquam tibi exprobrem priorum tuorum calamitatum, *Soph. Œd. Tyr.* 1423.

ΟΝΕΙΔΟΣ, εος, τὸ, probrum, dedecus, exprobratio; (2) gloria, laus, decus. (2) καλόν γ' ὄνειδος τῷ νέῳ νυμφίῳ, *Eurip. Med.* 514.

Ὀνεῖον, ου, τὸ, stabulum asinorum. Ab ὄνος.

Ὄνειος, εία, ειον, utilis. Ab ὄνημι.

Ὄνειος, ον, asininus; ut ὄνειον κρέας, asinina caro, *Gl. V.* Ab ὄνος.

Ὀνείρατα, τὰ, somnia. Ὀνείρατα τ' Ἀγαμέμνονος, somnia ab Agamemnone missa: pessime interpretes somnia Agamemnonis, vel somnia de Agamemnone, *Eurip. Or.* 617.

Ὀνειρήεις, εσσα, εν, in somniis, somnialis, *Orph.*

Ὀνείρειος, εία, ειον, ad somnia pertinens. Ab ὄνειρος.

Ὀνειρογενὴς, in somnis natus, in somnis oblatus. Ὀνειρώττει τῷ ὄντι ἡ ὀνειρογενὴς αὕτη μοι θυγάτηρ, *Heliodor.* 9.

Ὀνειρογόνος, ου, ὁ, profluvium genituræ in somniis, *V. Lex. ex Plin.* Ex γονή. (Sed videtur hæc vitiosa lectio esse pro ὀνειρωγμὸς, *Ern.*)

Ὀνειροκρίτης, ου, ὁ, somniorum interpres. Hinc

Ὀνειροκριτικὸς, ἡ, ὸν, ad somniorum interpretationem pertinens; (2) qui somnia novit interpretari; ἡ ὀνειροκριτικὴ, ῆς, sc. τέχνη, ars interpretandi somnia.

Ὀνειρολεσχία, ας, ἡ, contumelia, contumeliosa oratio, quasi somnii garrulitas. Ex λέσχη.

Ὀνειρολογία, ας, ἡ, somniorum enarratio, sermo de somniis. Ex ὄνειρος et λόγος.

Ὀνειρόμαντις, εως, ὁ καὶ ἡ, qui e somniis futura prædicit, seu vaticinatur; conjector.

Ὄνειρον, ου, τὸ, somnium. Ab ὄναρ.

Ὀνειρόπληκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, somnio territus. Ex πλήσσω, (vel potius ὀνειρόπτηκτος a πτήσσω, *Ern.*)

Ὀνειροπολέω, ῶ, f. ήσω, somniorum interpretem ago; (2) somnio, somnium cerno. Ὀνειροπολεῖ ἵππους, *Aristoph. Nub.* 16. Ὀνειροπολεῖς περὶ σεαυτοῦ, *Id. Eq.* 806. Πολλὰ τοιαῦτα ὀνειροπολεῖν ἐν τῇ γνώμῃ, *Dem.* Ab

Ὀνειροπόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex somniis futura prædicens, somniorum conjector. Ex πολέω.

Ὀνειροπομπὸς, οῦ, ὁ, idem; (2) somnia immittens, menti objiciens. A πέμπω.

Ὄνειρος, ου, ὁ, somnium, visum, *Gl. V.* (2) Deus quietis. Ab ὄναρ.

Ὀνειροσκόπος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui somnia considerat et interpretatur.

Ὀνειρόφαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, in somnio visus; (2) qui somnia interpretatur. Ex φαίνομαι.

Ὀνειρόφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, somniorum peritus, somniorum interpres. Οἶσθ', ὀνειρόφρον, φράσαι; *Eurip. Hec.* 708. Ex ὄνειρος et φρήν.

Ὀνείρω, *somnii*, gen. sing. *Dor.* pro ὀνείρου.

Ὀνειρωγμὸς, οῦ, ὁ, somnium, imprimis de re venerea; ipsa effusio seminis, *Aristot.*

Ὀνειρώδης, ες, in somnis visus; somniis crebris obnoxius. Ab ὄνειρος.

Ὀνείρωξις, εως, ἡ, somnium, *Suid.* Ab

Ὀνειρώττω, f. ξω, somnio; (2) somnium lascivum somnio; (3) semen in somno emitto. Ab ὄνειρος.

Ὄνευος, ου, ὁ, sucula, machina tractorii generis. Ab ὄνος. Hinc

Ὀνεύω, et ὀνεύομαι, suculam verso. Ἔκ τε τῶν ἀκατίων ὤνευον ἀναδούμενοι τοὺς σταυροὺς, vallos ex naviculis religatos suculis circumagebant, *Thucyd.* 7, 25.

Ὀνέω, juvo, *Gl. V.* Hinc ὀνήσω, f. 1. in præs. usitatius ὄνημι.

Ὀνηγάτης, ὁ, idem quod ὀνηλάτης, *Steph.*

Ὀνῆθαι, a. 1. inf. pass. verbi ὄνημι, *juvo.*

[illegible], utilis, *Ion.* pro ὄνειος, ab ὄνημι.

[illegible], utilis. Ab eod.

Ὀνηλατέω, ῶ, f. ήσω, asinum agito. Ab

Ὀνηλάτης, ου, ὁ, agitator asini. *Gl. Vet.* agaso, mulio. *Pl.* asinarius. Ex ὄνος et ἐλαύνω.

Ὀνήμενον, acc. sing. part. præs. pass. verbi

ΟΝΗΜΙ, et ὀνίνημι, f. ὀνήσω, ab ὀνέω, juvo, prosum, utilitatem adfero; ὄνημαι, ὄναμαι et ὀνίναμαι, utilitatem et fructum percipio, fruor; fut. ὀνήσομαι. Εὐεπίην ἀσκεῖν, ἥτις μάλα πάντας ὀνήσει, *Phocyl.* 116. Οὔτε λέκτρων νεογάμων ὀνήσομαι, *Eur. Med.* 1351.

Ὄνημι, vitupero; ὄναμαι, vitupero; a. 1. ὤνατο. Ὅτε μ' ὤνατο, *Il.* 17, 25.

Ὄνησε, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* pro ὤνησε.

Ὀνήσεαι, 2. sing. f. 1. ind. med. *Ion.* pro ὀνήσεσαι.

Ὀνήσει, 3. sing. f. 1. ind. act. verbi ὄνημι.

Ὀνήσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, utilis, fructuosus.

Ὀνησίμως, *adv.* utiliter.

Ὄνησις, εως, ἡ, juvamen, emolumentum.

Ὀνησιφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, utilitatem adferens. Ex ὄνησις et φέρω.

Ὀνησιφόρως, *adv.* cum fructu, utiliter.

Ὄνησο, 2. sing. præs. imperat. pass. verbi ὄνημι.

Ὀνητικὸς, utilis, qui prodesse potest. Ab

Ὀνητὸς, ἡ, ὸν, utilis; (2) vituperabilis, *Hes.* Ab ὄνημι. Unde

Ὀνήτωρ, ορος, ὁ, utilis, commodus.

Ὀνθυλεύω, fut. εύσω, et ὀνθυλεύω, *proprie* fimo agrum adspergo; deinde cibos exquisite condio, quia ut fimo agri fœcundiores, sic cibi condimentis delicatiores fiunt, *Ern.* [illegible] ὠνθυλευμένον εἰσηνέγκατο, *Athenio apud Stobæum.* Ab

ΟΝΘΟΣ, ου, fimus seu stercus jumentorum, *Il.* 23, 775.

Ὀνθύλευσις, εως, ἡ, exquisitior ciborum apparatus. Ab ὀνθυλεύω.

Ὀνίας, ου, ὁ, scari piscis genus. Ab ὄνος.

Ὀνίδια, ων, stercus equinum. Ab eod.

Ὀνίδιον, ου, τὸ, asellus. Ab eod.

Ὀνικὸς, ἡ, ὸν, asininus, asinarius; (2) molaris, qui pertinet ad superiorem molæ lapidem. (2) σύμφορει αὐτῷ, ἵνα κρεμασθῇ μύλος ὀνικὸς ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ, *Div. Math.* 18, 6. Ab eod.

Ὀνίνημι, idem quod ὄνημι.

Ὀνίνησιν, 3. sing. præs. ind. act. cum ν ἐφελκ. ab ὀνίνημι, *juvo.* Ἄνδρας μέγα σίνεται, ἠδ' ὀνίνησι, *Il.* 24, 45.

Ὄνιον, utile, *Suid.*

Ὀνὶς, ίδος, ἡ, stercus asininum. Ab ὄνος.

Ὀνισκὴ, asella, *Gl. V.* Ab eod.

Ὀνίσκος, ου, ὁ, asellus; (2) piscis quidam, asellus; (3) insectum multipes, cutio, porcellio; (4) sucula. Dim. ab eod.

Ὀνίσκω, juvo, prosum. *Gl. V.* ὀνίσκεται, fruitur. Ab ὀνέω.

Ὀνῖτις, ιδος, ἡ, qu. dic. asinaria, species origani. Ὀνίτιδος αὖον ἐρείκης, origani montani sicca folia, *Nic. Alexiph.* 56. Ab ὄνος.

Ὀνοβατέω, ῶ, asinum admitto, sive facio, ut asinus equam ineat; (2) de asinis equas ineuntibus. Ex βαίνω. Unde

Ὀνοβάτις, ιδος, ἡ, quæ asino vehitur; (2) dicitur et de muliere in adulterio deprehensa, quæ asinum conscendere cogebatur, *Plutarch. Quæst. Gr.* 291.

Ὀνόβρυχος, ἡ, quædam planta, *Gorr.*

Ὀνόβλιτον, species bliti.

Ὀνόγυρις, seu ὀνόγυρος, herba quæ alias ἀνάγυρος, *Nic.*

Ὀνόγυρος, ου, ὁ, et ὀνώγυρις, *Nic. Th.* 71, carduus asininus vulgaris, planta adversus venena salutaris, tritaque graviter olens. Al. ἀνάγυρος dicitur.

Ὀνοειδὴς, ὲς, asino similis. Ab εἶδος.

Ὀνοθήρας, ου, ὁ, herba, quæ potius οἰνοθήρας.

Ὄνοιτο, 3. sing. præs. opt. med. verbi ὄνομαι.

Ὀνοκένταυρος, ου, ὁ, onocentaurus, *animal*; (2) species dæmonum.

Ὀνοκηλὶς, ίδος, ἡ, qu. dic. galla asinina.

Ὀνοκίνδιος, ου, ὁ, agaso, mulio, Doriensibus; quasi ex ὄνος et κινέω, *moveo.*

Ὀνόκλεια, ἡ, anchusæ species, *Plin.* al. ὀνόχειλες, *Gal.*

Ὀνοκόπος, οῦ, ὁ καὶ ἡ, qui asinariam molam impellit et agitat, molitor. Ex κόπτω.

Ὀνοκρόταλος, ου, ὁ, onocrotalus, avis olori similis. Ex κρόταλον.

Ὀνόκωλις, ἡ, idem quod ὀνοσκελὶς, empusæ epith. *E. M.*

Ὀνόκωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, pedes asininos habens. Ex ὄνος et κῶλον, *pes.*

ΟΝΟΜΑ, ατος, τὸ, nomen, vocabulum; (2) nomen, fama, celebritas; (3) prætextus; obtentus honestus; (4) auctor, sub cujus sc. nomine aliquid narratur, ponitur, ex cujus persona aliquid dicitur; (5) dicitur et pro homine ipso, sed cum relatione ad nomen; ut nomen Romanum pro Romanis: absolute et cum numero, in Sac. Lib. *per Hebraismum. Ern.*

Ὀνόμαζε, *nominabat*, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ὠνόμαζε.

Ὀνομαζέσθω, 3. sing. præs. imper. pass.

Ὀνομάζω, fut. άσω, nomino, appello, designo, nuncupo, *Gl. V.* (2) celebro, decanto; ὀνομάζομαι, nominor, appellor; aor. 1. part. ὀνομασθεὶς, nominatus; perf. ὠνομασμένος. Τίς ὀνομάζεται τίς οὗτος; *Aristoph. Av.* 295. Ὄνομα δὲ ὠνομάζετο Ἕλενος, *Soph. Phil.* 606. Ab ὄνομα.

Ὀνοματεσίω, ῶ, nomina vel nomen impono, nomen indo. Ab

Ὀνοματέτης, ου, ὁ, qui nomen imponit. Ex ὄνομα et τίθημι.

Ὄνομαι, reprehendo, carpo, vitupero; ὄνονται carpunt,

carpunt, f. 1. ὀνόσομαι, *Poet.* ὀνόσσομαι, ὀνόσεται, carpet; a. 1. ὠνοσάμην, reprehendi; opt. ὀνοσαίμην, ὀνόσαιτο, reprehendat, *Il.* 14, 95.
Ὀνομαίνω, nomino, nuncupo, appello, nomine voco; (2) nominatim recenseo, vel percenseo. a. 1. ὠνόμηνα, *Ion.* et *Poet.* pro ὀνόμηνα· ὀνόμηνεν, appellavit, vocavit. Ὀνόμηνε δὲ τήνδε γυναῖκα Πανδώρην, *Hesiod. Op.* 80. Ab ὄνομα.
Ὀνομακλήδην, *adv.* nominatim.
Ὀνομακλήτωρ, ορος, ὁ, nomenclator, qui nominatim alios vocat, vocator.
Ὀνομάκλυτος, ου, vel ὀνομακλυτὸς, οῦ, ὁ ἡ, cujus nomen est inclytum, celebris.
Ὀνόμαξε, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* et *Dor.* pro ὠνόμασε, a verbo ὀνομάζω.
Ὀνόμασθεν, 3. pl. a. 1. ind. pass. *Ion. Æol.* et *Bœot.* pro ὠνομάσθησαν, verbi ejusd.
Ὀνομασία, ας, ἡ, nomen. *Ph.* nominatio, nuncupatio. Ab ὀνομάζω.
Ὀνόμασιν, dat. pl. cum ν, ab ὄνομα.
Ὀνόμασμα, ατος, τὸ, idem quod ὀνομασία.
Ὀνομαστήρια, ων, τὰ, festum quod celebratur ob impositionem nominis.
Ὀνομαστὴς, οῦ, ὁ, nominator. *Ph.* autumator.
Ὀνομαστὶ, *adv.* nominatim, nomine.
Ὀνομαστικὸς, ἡ, ὸν, qu. dic. nominativus, nominatorius. Hinc τὸ ὀνομαστικὸν, οῦ, sc. βιβλίον, dictionarium, onomasticum, ὀνομαστικὴ, (sc. πτῶσις) nominativus, *Gl. V.*
Ὀνομαστικῶς, *adv.* nominatim.
Ὀνομαστὸς, ἡ, ὸν, qu. dic. nominabilis, qui nominari potest, celebris, nobilis, clarus. *Gl. Vet.* nominatus. Ab ὀνομάζω.
Ὀνομαστῶς, *adv.* clare, nobiliter.
Ὀνοματικῶς, *adv.* idem quod ὀνομαστικῶς.
Ὀνοματογραφέω, ῶ, nomina scribo seu inscribo, in acta refero.
Ὀνοματογραφία, ας, ἡ, nominum inscriptio; (2) nomenclatura. Ab
Ὀνοματογράφος, ου, ὁ ἡ, nominum scriptor, seu inscriptor. Ex ὄνομα et γράφω.
Ὀνοματοθεσία, ας, ἡ, nominum impositio; nuncupatio, *Gl. V.* Ex ὄνομα et θέσις.
Ὀνοματοθέσια, ων, τὰ, nominalia, *Ph.* Ex iisdem.
Ὀνοματοθετέω, ῶ, nomen impono, fingo. Ab
Ὀνοματοθέτης, ου, ὁ, nominis impositor. Ex ὄνομα et τίθημι.
Ὀνοματοθήρας, ου, ὁ, qu. dic. nominum auceps, vocabulorum captator, *Athen.* Auceps syllabarum, *Cic.* Ex eod. et θήρα, *venatio.*
Ὀνοματοκλήτωρ, ορος, ὁ, nomenclator, *Gl. V.* Ex καλέω.
Ὀνοματολόγος, ου, ὁ ἡ, qui nomen seu nomina dicit; nomenclator, *Gl. V.*
Ὀνοματομάχος, ου, ὁ, qui de verbis pugnat. Ex μάχομαι.
Ὀνοματοποιέω, ῶ, fut. ήσω, nomen seu nomina fingo, vocabula novo, vocabula fingo a sono; p. part. pass. ὠνοματοπεποιημένον, fictum a sono.
Ὀνοματοποίησις, εως, ἡ, idem quod
Ὀνοματοποιΐα, ας, ἡ, nominis seu vocabuli fictio; nominis fictio a sono. Ab
Ὀνοματοποιὸς, οῦ, ὁ, nominis seu nominum, i. e. verborum, fictor. Ex ποιέω.
Ὀνοματουργὸς, οῦ, ὁ, idem. Ex ἔργον.
Ὀνόμηνα, aor. 1. ind. act. *Att.* pro ὠνόμανα, ab ὀνομαίνω, *nomino.*
Ὀνόπορδον, ου, τὸ, crepitus asini, *herba*, quia asini eam comedentes crepitus reddere dicuntur. Ex ὄνος et πορδή.
Ὀνόπυξος, ἡ, buxus asinina, *Poll.*
Ὀνόρυγχος, bunilla, *Ph.*
ὌΝΟΣ, ου, ὁ vel ἡ, asinus, asina; (2) piscis quidam; (3) locustæ genus; (4) insectum, multipeda, cutio, porcellio; (5) axis; (6) fusus; (7) superior molæ lapis; (8) vasis *impr.* vinarii genus; (9) unio, quæ et μονὰς et κύβος; (10) origani species; (11) machina quædam. Ὄνος ἰσόπτερος, bestiola quædam multipes, *Soph. in* …, eadem quæ ἴουλος, No. 5.
Ὄνοσις, εως, ἡ, reprehensio. Ab ὄνομαι.

Ὀνοσκελὶς, ίδος, ἡ, crura asinina habens. Ex ὄνος et σκέλος. Unde
Ὀνόσκελος, ου, ὁ ἡ, idem.
ὈΝΟΣΜΑ, ατος, τὸ, onosma, herba.
Ὀνόσσεται, vituperabit, 3. sing. f. 1. ind. med. *Poet.* verbi ὄνω.
Ὀνοστάσιον, ου, τὸ, stabulum, *Ph.* Ex ὄνος et στάσις.
Ὀνοστὸς, ἡ, ὸν, vituperandus, reprehensione dignus, ineptus. Ab ὄνομαι.
Ὀνοσφαγία, ας, ἡ, victima ex asino. Ex ὄνος et σφαγή.
Ὀνοτάζω, vitupero, carpo, incuso. Ὀνοτάζομαι, abominor, *Æsch. Suppl.* 11. Ab ὄνομαι.
Ὀνοτὸς, ἡ, ὸν, vituperabilis. Ab eod.
Ὀνουρὶς, ίδος, ἡ, onuris, herbæ nomen. Ex ὄνος et οὐρά, *cauda.*
Ὀνοφορβὸς, οῦ, ὁ, qui asinos pascit, asinarius. Ex ὄνος et φέρβω, *pasco.*
Ὀνοχειλὶς, vel ὀνοχειλὲς, et ὀνοχειλὲς, anchusæ altera species. Ex ὄνος et χεῖλος.
Ὀνόχηλος, ου, ὁ, ungulam asini habens; ὀνόχηλον, anchusæ species. *Nic. Sch.* quæ aliis ὀνοχειλὶς. Ex ὄνος et χηλή.
Ὀνόω, vitupero, reprehendo, carpo; usitatius ὄνομαι. Μηδεὶς τὰ θεῶν ὀνόσαιτο, *Theoc.* 26, ult. Ab ὄνομαι.
Ὄντα, acc. sing. part. præs. verbi εἰμί.
Ὄντα, τὰ, bona, facultates. Ab eod.
Ὄντι, ei, *qui est*, dat. sing. part. ejusd.
Ὅντινα, *quemque*, acc. sing. ab ὅστις.
Ὄντως, *adv.* vere, sane, plane, certo, profecto, *Ph.* Ab ὢν, ὄντος, part. ab εἰμί.
Ὄνυμα, nomen *Æol.* et *Dor.* pro ὄνομα.
Ὀνυμάζω, et ὀνυμαίνω, appello. A præc.
ὌΝΥΞ, υχος, ὁ, unguis, ungula; (2) uncus; (3) genus torturæ; fidiculæ, *Gl. V.* (4) pars cordis; (5) pars folii rosæ superior; (6) gemma quædam, onyx; (7) marmoris species; (8) operculum conchylii; (9) ostreum; (10) frutex quidam. Hinc
Ὀνυχίζω, fut. ίσω, *Att.* ιῶ, ungulam divido; (2) ungues præcido, vel reseco; (3) ungue noto; (4) ad unguem exigo, exacte perpendo:
Ὀνύχινος, ίνη, ινον, onychinus. ex onychis adipe, vel ex onyche gemma vel marmore confectus, vel etiam onychis conchylii colorem referens. Ab eod. Unde
Ὀνύχιον, ου, τὸ, unguiculus. *Gl. V.* ungula, unguella, unguicula; (2) lapis onychites.
Ὀνυχισμὸς, οῦ, ὁ, unguium resectio; (2) diligens et acerba rei examinatio. Ab ὀνυχίζω.
Ὀνυχιστὴρ, ῆρος, ὁ, unguis, ungula:
Ὀνυχιστήριον, ου, τὸ, culter ad recidendos ungues. *Gl. V.* unguicularium. Ab eod.
Ὀνυχίτης, ου, ὁ, ut ὀνυχίτης λίθος, onychites, lapis. Ab ὄνυξ.
Ὀνυχῖτις, ιδος, ἡ, ut ὀνυχῖτις καδμεία, onychitis cadmia, dicta a similitudine venarum onychis lapidis. A præc.
Ὀνυχογραφέω, ῶ, fut. ήσω, unguibus scalpo vel rado. Ex ὄνυξ et γράφω.
Ὀνυχοειδὴς, έος, ὁ ἡ, unguium speciem habens. Ex ὄνυξ et εἶδος.
Ὀνώδης, εος, ὁ ἡ, asininus, qui asinini generis est. Ab ὄνος.
Ὄνω, f. ὀνῶ, prosum, *Sch. Soph.* (2) vitupero, *E. M.*
ὈΝΩΝΙΣ, ίδος, ἡ, ononis, *planta.*
Ὀξαλὶς, ίδος, ἡ, acida fæx vel vappa; (2) lapathi species, vulgo acetosa. *Angl.* SORREL. Ab ὄξος.
Ὀξάλμη, ης, ἡ, jus ex aceto et muria. Ex ὄξος et ἅλμη, *salsugo.*
Ὀξέα, *adv.* acute. Ab ὀξύ.
Ὀξέα, δένδρον, *arbor*; ornus, *Gl. V.*
Ὀξεῖα, ας, ἡ, acuta; (2) hasta, *Suid.* Ab ὀξύς.
Ὀξείδιον, ου, τὸ, Dim. idem quod ὄξος.
Ὀξέλαιον, ου, τὸ, condimentum ex aceto et oleo. Ex ὄξος et ἔλαιον.
Ὀξέως, *adv.* acute; (2) celeriter, velociter, repente, raptim; (3) graviter, vehementer. Ab ὀξύς.
Ὀξηρὸς, ρὰ, ρὸν, acetum resipiens.

Ὀξίζω, f. ίσω, acidus sum, acorem refero. *Ph.* acesco. Ab ὄξος.
Ὀξίνα, ης, ἡ, occa, crates dentata ferreis stilis, *Hes.* Ab eod.
Ὀξίνης, ου, ὁ, ut ὀξίνης οἶνος, vinum quod coacuit aliquatenus. Ab ὄξος. Unde
Ὀξὶς, ίδος, ἡ, acetabulum, vas in quo acetum adservatur, vel in mensa apponitur, vel quo idem metiuntur, qui vendunt.
Ὀξοπώλης, ου, ὁ, aceti venditor.
Ὄξος, εος, τὸ, acetum, vinum quod acuit, vinum vile, lora, *item* vinum medicatum, ut myrrhatum et inde amarum. Ab ὀξύς.
Ὀξύα, ας, ἡ, arbor abieti non absimilis; hasta, *Eur.* Ab eod.
Ὀξυάδω, acuta voce cano.
Ὀξυάκανθα, ης, ἡ, oxyacantha, frutex in arboris magnitudinem quandoque excrescens.
Ὀξυάκανθος, ου, ὁ, idem.
Ὀξύβαφον, ου, τὸ, acetabulum, *Ph.* Ex ὀξὺς et βαφή.
Ὀξύβαφον, ου, τὸ, idem, *Gl. V.* Ex iisd.
Ὀξύβαφος, ου, ὁ, idem et ex iisd.
Ὀξυβελὴς, έος, ὁ ἡ, acutum habens cuspidem; (2) qui celeriter jaculum emittit. Ex ὀξὺς et βέλος.
Ὀξυβλέπτης, ου, ὁ, perspicax, *Ph.* dispiciens, acute cernens. Ex ὀξὺς et βλέπω. Unde
Ὀξυβλεψία, ας, ἡ, acutus visus.
Ὀξυβόας, vel ὀξυβόης, ου, ὁ, acutum clamans. Ex βοάω.
Ὀξυβολέω, ῶ, celeriter jaculor. Ex βάλλω.
Ὀξύγαλα, ακτος, τὸ, lac acidum, lac quod acuit. Hinc
Ὀξυγαλάκτινος, ίνη, ινον, ex acido lacte confectus.
Ὀξύγαρον, ου, τὸ, garum aceto conditum, *Gl. V.*
Ὀξύγγιον, unguina, arvina, axungia, *Gl. V.*
Ὀξυγένειος, ου, ὁ ἡ, acutum mentum s. acutam barbam habens. Ex γένειον.
Ὀξύγενυς, υος, ἡ, quod infra labra in maxilla inferiore eminet, *Poll.*
Ὀξύγη, ης, ἡ, bufo, *Gl. V.*
Ὀξυγλυκὺ, έος, τὸ, aqua mulsa acida. Ex ὀξὺς et γλυκύς.
Ὀξύγλυκον, dulcacidum, *Ph.* Ex iisd.
Ὀξύγλυκυς, εῖα, υ, dulciter acris. Hinc ὀξύγλυκυ, cremor favorum decoctus, mulsa acida; dulcacidum, *Gl. V.* Ex iisd.
Ὀξύγοος, ον, lamentabilis, flebilis.
Ὀξυγράφος, ου, ὁ ἡ, celeriter scribens. Ex ὀξὺς et γράφω.
Ὀξυγώνιος, ου, ὁ ἡ, angulum acutum habens. Ex γωνία.
Ὀξυδέρκεια, ας, ἡ, acumen visus:
Ὀξυδερκέω, ῶ, fut. ήσω, acutum cerno. Ab
Ὀξυδερκὴς, έος, ὁ ἡ, acutum cernens, perspicax. Ex ὀξὺς et δέρκω. Hinc
Ὀξυδερκικὸς, ἡ, ὸν, visum acuens.
Ὀξυδερκία, ἡ, acumen visus, *Luc.*
Ὀξυδερκῶς, *adv.* acute, visu acuto.
Ὀξυδορκέω, ῶ, fut. ήσω, acutum cerno, *Gl. V.* Ex ὀξὺς et δέρκω, δέδορκα.
Ὀξυδορκὴς, έος, ὁ ἡ, idem quod ὀξυδερκής.
Ὀξυδορκία, ας, ἡ, acies oculorum, acies, *Ph.*
Ὀξυδορκικὸς, ἡ, ὸν, idem quod ὀξυδερκικός.
Ὀξυδρομέω, ῶ, velociter curro. Ab
Ὀξυδρόμος, ου, ὁ ἡ, velociter currens.
Ὀξυέθειρος, ου, ὁ ἡ, acutos capillos habens. Ex ἔθειρα.
Ὀξύζω, acesco, aceo, *Gl. V.* Ab ὀξύς.
Ὀξύη, ης, arbor abieti similis; (2) hasta. (2) χειρὶ δ' ἔνθες ὀξύην, hastam insere manui, *Eur. Heracl.* 727.
Ὀξυηκοΐα, ας, ἡ, acumen audiendi, acute audiendi facultas.
Ὀξυήκοος, ου, ὁ ἡ, acute audiens, qui acuto auditu est præditus. Εἰσὶ δέ τινες οἵ φασι καὶ μάλιστα ὀξυηκόους εἶναι τῶν ζώων ἰχθύας, *Aristot.* Ex ἀκούω, unde ἀκοή.
Ὀξύηχος, ου, ὁ ἡ, acutum sonum edens.
Ὀξυθάνατος, ου, ὁ ἡ, celeriter interficiens.
Ὀξύθηκτος, ου, ὁ ἡ, valde acutus.
Ὀξυθήκτως, *adv.* valde acute.
Ὀξυθρήνητος, ον, valde lamentabilis.
Ὀξυθυμέω, ῶ, fut. ήσω, iræ sum impotens, præcipiti

cipiti ira excandesco. Ὀξυθυμεῖσθαι σφόδρα Εὐριπίδῃ, *Aristoph. Thesm.* 473.
Ὀξυθυμία, ας, ἡ, iræ præcipitantia:
Ὀξυθυμία, ας, ἡ, et
Ὀξυθύμια, ων, τὰ, purgamenta ædium, quæ noctu Athenienses in triviis ponebant; (2) ligna e quibus suspenduntur aliqui.
Ὀξυθυμίας, ὁ, idem quod ὀξύθυμος, *Poll.*
Ὀξύθυμος, ου, ὁ ἡ, iracundus.
Ὀξύϊνος, ΐνη, ΐνον, abiegnus. Ab ὀξύα.
Ὀξυκάρδιος, ου, ὁ ἡ, iracundus. Ex καρδία.
Ὀξυκάρηνος, ου, ὁ ἡ, acutum caput habens. Ex κάρηνον.
Ὀξύκεδρος, ου, ἡ, cedrus acuta.
Ὀξυκέρατος, ου, ὁ ἡ, acuta cornua habens. Ex κέρας.
Ὀξυκέρως, ωτος, ὁ ἡ, idem.
Ὀξυκέφαλος, ου, ὁ ἡ, acuminatum caput habens. Ex κεφαλή.
Ὀξυκίνητος, ου, ὁ ἡ, mobilis, qui celeriter movetur. Ex κινέω.
Ὀξύκομος, acutus; (2) aculeatus. (1) ὀξύκομον κεραῶν ἔρνος, acutum cornuum germen, acuta cornua, *Oppian. Cyneget.* II, 194. (2) ἀμφίδυμοι γὰρ ἐχῖνοις ὀξυκόμοισιν μορφαί, duplices enim erinaceis aculeatis species, *Id. ibid.* 599.
Ὀξύκρατον, ου, τὸ, potio ex aceto et aqua, *Ph.* posca. Ex κεράω, *misceo.*
Ὀξυκώκυτος, ον, valde flebilis.
Ὀξυλάβεια, et -ία, ας, ἡ, strenuitas, in agendo celeritas.
Ὀξυλαβέω, ῶ, celeriter prehendo, celeriter capesso et adgredior. Ab
Ὀξυλαβής, έος, ὁ ἡ, strenuus, acer; (2) celer, acer in rapiendo, rapax. Epith. animalium rapacium. Φύσει ὁ αἰετός ἐστι φθόνερος καὶ ὀξύπεινος ἔτι δὲ ὀξυλαβής, *Aristot.* Ex ὀξὺς et λαμβάνω.
Ὀξυλάβος, ου, ὁ ἡ, idem et ex iisd.
Ὀξυλάλος, ου, ὁ ἡ, acute loquens.
Ὀξυλάπαθον, ου, τὸ, genus lapathi foliis acutioribus.
Ὀξυλίπαρος, ου, ὁ ἡ, aceto et pinguedine imbutus.
Ὀξυλιπής, έος, ὁ ἡ, idem. Ex λίπος.
Ὀξυμάθεια, vel -θία, ας, ἡ, celeritas discendi. Ab
Ὀξυμαθής, έος, ὁ ἡ, celeriter discens. Ex μανθάνω.
Ὀξύμαλα, mala acida; *Dor.* pro ὀξύμηλα.
Ὀξυμελής, ές, acuta voce canens. A μέλος.
Ὀξύμελι, ιτος, τὸ, potio ex melle et aceto.
Ὀξυμελίκρατον, *Ion.* ὀξυμελίκρητον, idem.
Ὀξυμέριμνος, ου, ὁ ἡ, acute excogitatus. Ex μέριμνα.
Ὀξύμηλον, *Dor.* ὀξύμαλον, malum acidum, i. e. prunum.
Ὀξύμολπος, ὁ ἡ, acute canens. A μολπή.
Ὀξύμορφος, ου, ὁ ἡ, subito formatus. A μορφή.
Ὀξυμυρσίνη, ης, ἡ, acuta myrtus, sylvestris.
Ὀξυμύρσινος, ίνη, ινον, ex myrto sylvestri formatus. A præc.
Ὀξύμωρος, ου, ὁ ἡ, acutifatuus. Hinc τὸ ὀξύμωρον, ου, dictum acutum, tametsi primo intuitu stultum videatur.
Ὀξυναῖος, ον, epith. vini, *ap. Hippoc.* Ab ὀξύς.
Ὀξυντήρ, ῆρος, ὁ, scalprum. Ab
Ὀξύνω, fut. υνῶ, acumino, acuo, acutum reddo; (2) acuto accentu noto; (3) acuo ad, instigo, incito; (4) acidum reddo; (5) acesco, in acorem vertor; ὀξύνομαι, acidus fio, acesco. Ὀξύνειν τὴν τελευταίαν, scil. συλλαβὴν, *Athen.* Σίδηρος σίδηρον ὀξύνει, ἀνὴρ δὲ παροξύνει πρόσωπον ἑταίρου, *Prov.* 27, 17. Ab ὀξύς.
Ὀξυόεις, όεσσα, όεν. Vide ὀξύϊνος, *Il.* 5, 50. Ab ὀξύα.
Ὀξυόστρακος, ου, ὁ ἡ, ex acutis testis, *Lucian.* Ab ὄστρακον.
Ὀξυπαγής, έος, ὁ ἡ, fortiter impactus; (2) aculeatus. A πηγνύω.
Ὀξυπαθῶς, *adv.* acuto et vehementi adfectu, gravi animi dolore, graviter.
Ὀξυπείνης, ου, ὁ, famelicus. Ex πεῖνα.

Ὀξύπεινος, ου, ὁ ἡ, qui vehementi fame cruciatur; (2) qui valde cupit. Ex eodem.
Ὀξυπευκής, έος, ὁ ἡ, acidus cum amarore, vehementer amarus, *Hes.* A πεύκη.
Ὀξύπικρος, ου, ὁ ἡ, acidus, *Gl. V.*
Ὀξυπίναξ, ακος, epith calicis, *Ath.*
Ὀξυπλήξ, ῆγος, misere affligens. Ἀχέροντος ὀξυπλῆγος, *Soph. Fragm. Polyxenæ.*
Ὀξυποδέω, ῶ, festino, denso, *Gl. V.* ὀξυποδεῖν, grassari, *Ph.* Ab ὀξύπους. Unde
Ὀξυποδία, ας, ἡ, acupedium, addensatio.
Ὀξυπόριον, ου, τὸ, medicamentum facile venas et tenues partes corporis permeans. Ab
Ὀξυπόρος, ου, ὁ ἡ, qui cito transit. Ex ὀξὺς et πείρω.
Ὀξύπους, οδος, ὁ ἡ, celeres pedes vel gressus habens, *Gl. V.*
Ὀξύπρωρος, ου, ὁ ἡ, acutam proram (cuspidem) habens: epith. hastæ.
Ὀξύπτερος, ου, ὁ ἡ, velox. A πτερόν.
Ὀξύπυκνος, ου, ὁ ἡ, ut ὀξύπυκνος ἁρμονία, *ap. Musicos*, densitas acutorum sonorum in supremis gradibus musicæ scalæ.
Ὀξυρεγμία, ας, ἡ, acidus ructus, cruditas. Ab ἐρεύγω. Hinc
Ὀξυρεγμιάω, ῶ, acidum ructo, ructus acidos emitto.
Ὀξυρεγμιώδης, εος, ὁ ἡ, qui acidum ructum emittit. Ab eod.
Ὀξυρεπής, vel ὀξυῤῥεπής, ές, velox. A ῥέπω.
Ὀξυρίας, ὁ, genus casei ap. Siculos, *Ath.*
Ὀξυρόδινον, vel ὀξυῤῥόδινον, ου, τὸ, sc. ἔλαιον, oleum rosaceum aceto temperatum. A ῥόδινος.
Ὀξύῤῥιν, vel ὀξύῤῥις, ινος, ὁ ἡ, qui acuto est naso. Reperitur et ὀξύῤῥινος.
Ὀξύῤῥοπος, ου, ὁ ἡ, celeriter currens; (2) qui levi momento huc illuc inclinatur; (3) celer, celerrimus, qui fit momento temporis; (4) præceps, lubricus, fluxus, agilis, Ex ὀξὺς et ῥοπή.
Ὀξυῤῥόπως, *adv* celeriter, cum impetu, acriter.
Ὀξύῤῥογχος, ου, ὁ ἡ, acutum rostrum habens.
ὈΞΥ'Σ, εῖα, ὺ. Gen. έος, είας, έος, acutus, ut ensis, cuspis; (2) acutus sensu, voce, animo; (3) acidus; (4) acer, vehemens; (5) celer, subitus, præceps, promptus, expeditus ad aliquid adgrediendum. (6) πασσάλους κατεπήγνυον ἐς τὸ ὀξύτατον τῆς φάραγγος, *Arr. Hist. Alex.* 4, 21. Ὀξὺ, *adv.*
Ὀξὺς, lumbus, *Erot. ap. Hipp.* ὀξύϊ, ὀσφύϊ.
Ὀξύστομος, ου, ὁ ἡ, acutum os seu rostrum habens; (2) acute scindens, acutam cuspidem habens; (3) acutam seu argutam vocem habens. A στόμα.
Ὀξύσχοινος, ου, ὁ ἡ, acutus juncus. *Gl. V.* hibiscum, juncus.
Ὀξύτατα, *adv.* acutissime, quam ocissime; ὀξύτατος, ocissimus, *Gl. V.* Ab ὀξύ.
Ὀξυτέλευτος, ου, ὁ ἡ, acutum finem habens, in acutum sonum desinens. Ex τελευτή.
Ὀξυτενής, έος, ὁ ἡ, in acutum tendens, acuminatus. Ex ὀξὺς et τείνω.
Ὀξύτερον, *adv.* ocius. *Gl. V.* Ab ὀξύ.
Ὀξυτέρως, *adv.* idem et ab eod.
Ὀξύτης, ητος, ἡ, acumen, acies; (2) acrimonia, acerbitas; (3) studium acre, contentio acris; (4) acumen ingenii; (5) tonus acutus; (6) celeritas, velocitas. Ab ὀξύς.
Ὀξυτόκιον φάρμακον, medicamentum quod facit ut mulier cito pariat. Ab
Ὀξυτόκος, ου, ὁ ἡ, cito pariens, partum accelerans. Ex τίκτω.
Ὀξυτόμος, ου, ὁ ἡ, acute secans; (2) acutus. A τέμνω.
Ὀξυτονέω, ῶ, in acutum tendo, angustus sum; (2) accentu acuto noto; ὀξυτονῶν, acuminatus. Hinc
Ὀξυτόνησις, εως, ἡ, pronunciatio per accentum acutum.
Ὀξύτονος, ου, ὁ ἡ, qui acuto tono finitur, cujus ultima syllaba accentu acuto effertur; ὀξύτονοι ᾠδαὶ, acuti et magni ejulatus.
Ὀξυτόνως, *adv.* cum accentu acuto.

Ὀξύτορος, ου, ὁ ἡ, ut ὀξύτορος ἧλος, χαλινός, φωνή, acutus. A τείρω.
Ὀξυτρίφυλλον, ου, τὸ, acutum trifolium.
Ὀξυφάγρος, ου, ὁ, piscis nomen, *ap. Opp.*
Ὀξυφαής, έος, ὁ ἡ, acute videns. A φάος.
Ὀξυφεγγής, ές, valde splendens. A φέγγος.
Ὀξυφθογγος, ου, ὁ ἡ, acute sonans.
Ὀξυφλεγμασία, ας, ἡ, acuta et vehemens inflammatio.
Ὀξύφρων, ονος, ὁ ἡ, acutum sapiens, acri et solerti mente præditus; (2) celer. (2) ὀξύφρων κοῖναι λέχη γυναικῶν, *Eurip. Med.* 614. A φρήν.
Ὀξύφυλλον, ου, τὸ, acuta folia habens; *herba.*
Ὀξυφωνία, ας, ἡ, vox acuta; (2) linguæ volubilitas. Ab
Ὀξύφωνος, ου, ὁ ἡ, acutam vocem habens. Ὀξύφωνος ὡς ἀηδών, *Soph. Trach.* 963. A φωνή.
Ὀξύχειρ, ρος, ὁ ἡ, promptus, expeditus manu. Hinc
Ὀξυχειρία, ας, ἡ, celeritas manus.
Ὀξυχολία, ας, ἡ, ira repentina et acris, iracundia. Ab
Ὀξύχολος, ου, ὁ ἡ, qui subito et graviter irascitur. *Ph.* biliosus, iracundus. A χολή.
Ὀξυχόλως, *adv.* ira gravi.
Ὀξυωπέω, ῶ, acutum cerno. Ab
Ὀξυωπής, έος, ὁ ἡ, vel ὀξυώπης, acutum cernens. Ὁ δὲ αἰετὸς ὀξυωπέστατος μέν ἐστι, καὶ τὰ τέκνα ἀναγκάζει ἔτι ψιλὰ ὄντα πρὸς τὴν ἥλιον βλέπειν, καὶ τὸν μὴ βουλόμενον κόπτει, *Aristot.* Ex ὀξὺς et ὤψ. Hinc
Ὀξυωπία, ας, ἡ, acutus visus.
Ὀξυωπίας, ου, ὁ, acutum cernens. Ab eod.
Ὀξυωπός, ἡ, όν. Vide ὀξυωπής.
Ὀξώδης, εος, ὁ ἡ, acidus. Ab ὄξος.
Ὄου, *cujus*, gen. sing. *Poet.* pro οὗ, ab ὅς, *qui.* *Il.* 2, 325.
Ὄπα, *Dor.* pro ὄπη, quod vide. *Soph. Antig.* 1342. *Eur. Or.* 1545. Νῦν ψᾶφον ἐλισσομέναν ὄπα κῦμα κατακλάσσει ῥίον, *Pindar. Olymp.* 10, 13.
Ὀπαδέω, comitor, sector. Ab
Ὀπαδός, οῦ, ὁ ἡ, comes, adsecla, adsectator. (2) sectans. (3) πυκνοστίκτων ὀπαδὸν ἐλάφων, *Soph. Œd. Col.* 1092. Ab
ὈΠΑ'ΖΩ, fut. άσω, persequor; (2) sequi jubeo, comitem do, præbeo, do; et ὀπάζομαι, comitem accipio, a persequenti premor; ὀπάσσας, a. 1. part. pro ὀπάσας, cum præbuisset. (1) πολὺν καθ' ὅμιλον ὀπάζων, *Il.* 5, 334. Ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ, urgente Jovis imbre, *Il.* 11, 493. Κοιλιοπώλησι δὲ θεὸς μέγα κῦδος ὀπάζει, *Arist. Eq.* 200. δῶρον τινὶ, *Theoc.* 27, 55.
Ὀπαία, ας, ἡ, vas fictile, in quo foramen est. Ab ὀπή. Unde
Ὀπαῖον, ου, τὸ, foramen ollæ; (2) foramen per quod fumus e furno aut camino exit; (3) fenestra. (3) τὸ δ' ὀπαῖον ἐπὶ τοῦ ἀνακτόρου Ξενοκλῆς ὁ Χολαργεὺς ἐκορύφωσε, *Plutarch. in Pericle*, 1, 352.
Ὀπάλλιον, τὸ, gemma, *Orph.*
Ὀπανίκα, *Dor.* pro ὁπηνίκα, *quando.*
Ὄπασα, aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ὤπασα, ab ὀπάζω, *persequor.*
Ὀπάσαις, a. 1. part. act. *Æol.* pro ὠπάσας.
Ὀπάσσαις, 2. sing. aor. 1. opt. act. *Poet.* pro ὀπάσαις.
Ὀπάτριος, idem quod ὁμοπάτριος.
Ὄπατρος, ου, ὁ, eodem patre genitus, pro ὁμόπατρος, *per Syncop.*
Ὀπάων, ονος, ὁ ἡ, comes; adsecla, famulus, servus. Ὀπάονας δ' ἐμοὶ χωρὶς κέλευσον τῶν δ' ἀποστῆναι δόμων, *Eurip. Hec.* 979. Αἵδε γὰρ χέρες Θησέως ἔσωσαν, φιλτάτων τ' ὀπαόνων, *Soph. Œd. Col.* 602. Ab ὀπάζω.
Ὅπερ, quod, *Gl. V.* Ab ὅς, ἥ, ὅ.
Ὅπερ ἂν, quidquid.
Ὅπερ δὴ, quodlibet, *Ph.*
Ὅπερ δήποτε, quodcumque, *Gl. V.*
Ὀπεύς, έως, ὁ, subula, qua aliquid perforatur. Ab ὀπή.
Ὀπιύω, circumspicio, video; et ὀπιύεσθαι, omina captare, augurari; (sed pro hoc tutius ὀπτεύεσθαι). Ab ὀπή vel ὤψ, *vox.*

Ὀπιπεύς,

× ὀπεας, ατος, subula, "an awl." Herod. IV. 70

Ὀπέωνες, *Ion.* pro ὀπάονες, *Herodot.*

ΟΠΗ', ῆς, ἡ, foramen, specus, *Gl. V.*

Ὅπη, *adv.* ubi; (2) quo; (3) qua, qua via; (4) qua ratione, quo modo, prout. Hinc ἔστιν ὅπη, alicubi, aliquo modo, quadantenus; ὅπη ἄν, quocumque, quemcumque in locum; ὅπη ποτὲ et ὁπηδήποτε, quocumque, quomodocumque; ὁπητιοῦν, aliquid alicujus momenti.

Ὀπηδεύω, comitor, sequor, *Etym. ex Apoll.*

Ὀπηδέω, ῶ, idem. Ἀνεμώλια γάρ μοι ὀπηδεῖ, inutiles enim mihi sunt comites, *Il.* 5, 216. Χάρις βαιοῖσιν ὀπηδεῖ, *Epigr.* Τοῦτο δ' ἀοιδήεσσι Διὸς πέρα κῦδος ὀπηδεῖ, *Dion. Per.* 547. Ab ὀπηδός. Hinc

Ὀπηδητὴρ, ῆρος, ὁ, comes, adsectator, *Hes.*

Ὀπηδὸς, οῦ, ὁ, idem quod ὀπαδὸς, *Att. Eust.*

Ὁπηλίκος, ὁ ἢ ἡ, quantus. Hinc

Ὁπηλικοσοῦν, quantuscumque; et in Neut. ὁπηλικονοῦν, quantumcunque. A πηλίκος.

Ὁπηνίκα, *adv.* quum, quando, postquam, quam mox, *Ph.* Ab ἡνίκα, *quando.*

Ὀπήτιον, ου, τὸ, subula qua aliquid perforatur. Ab ὀπή.

Ὁπητιοῦν, aliquid alicujus momenti. Ab ὅπη, τί, et οὖν.

Ὀπί, dat. sing. ab ὄψ, *vox.*

Ὀπίας, ου, ὁ, ut ὀπίας τυρὸς, caseus coagulo ficulneo coagulatus. *Aristoph. per jocum* ὀπίαν vocat quoque τὴν ὀπὴν, foramen. Ab ὀπός.

Ὀπιδνὸς, ἡ, ὸν, reverendus, cavendus, vel extimescendus; ὀπιδνοτάτη, summopere cavenda, maxime extimescenda, *Apoll. Rhod.* 2, 292. Ab ὄπις.

Ὀπίζετο, 3. sing. imperf. ind. med. *Ion.* pro ὠπίζετο, ab

Ὀπίζομαι, fut. ίσομαι, curo, revereor; (2) caveo; (3) rependo, ulciscor. Τῶν ὅγ' ὀπίζετο μῆνιν, *Hes. Scut.* 21. Ἀλλὰ σὸν αἰεὶ θυμὸν ὀπίζομαι, *Od.* 13, 148. Μητρὸς γὰρ πυκινῶς ὠπίζετ' ἐφετμὴν, *Il.* 18, 216.

Ὀπίζω, fut. ίσω, succum lacteum arboris alicujus colligo cortice inciso, vel caulem incido succi eliciendi gratia. Ab ὀπός.

Ὄπιθε, vel ὄπιθεν, pone, a tergo, *Gl. V.*

ΟΠΙΚΟ'Σ, ἡ, ὸν, opicus, deformis, sordidus, immundus, *Vet. Lex.*

Ὀπιμαντεῖον, τὸ, voce datum responsum, *V. L.*

Ὄπιον, ου, τὸ, opium, succus lacteus qui papaveris scapo inciso emanat. Ab ὀπός.

Ὀπιπευτὴρ, ῆρος, ὁ, speculator, qui circumspicit diligenter aliquid, spectator. Ab

Ὀπιπεύω, idem quod

Ὀπιπτεύω, fut. εύσω, inspicio, circumspicio, oculis lustro. Τί δ' ὀπιπτεύεις πολέμοιο γεφύρας; *Il.* 4, 371. Ab ὄπτομαι.

ΟΠΙΣ, ιδος, ἡ, ultio, vindicta divina; (2) cura, consideratio, respectus; (3) adspectus. Ἐκ δὲ δίκην ἐλάσωσι, θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες, *Il.* 16, 388.

Ὀπισαμβὼ, itio retrograda, *Eust.* Quasi ex ὀπίσω et ἀμβαίνειν, pro ἀναβαίνειν, *ascendere.*

Ὄπισθε, vel ὄπισθεν, *adv.* a tergo, pone; (2) posterius, in posterum, posthac, postea. Γνώμης πατρῴας πάντ' ὄπισθεν ἑστάναι, omnia voluntatis paternæ posthabere, *Soph. Antig.* 640. Hinc ὁ ὄπισθεν, posterior sequens.

Ὀπισθέναρ, αρος, τὸ, posterior pars manus et quasi aversa. Ex ὀπίσω et θέναρ.

Ὀπισθίδιος, ία, ιον, posticus. Ab ὄπισθεν.

Ὀπίσθιος, ία, ιον, posticus, posterior; τὰ ὀπίσθια, posteriora. Ab eod.

Ὀπισθίως, *adv.* pone, a tergo, retrorsum.

Ὀπισθοβάμων, ονος, ὁ ἢ ἡ, qui retro cedit, retrogradus. Ex ὄπισθεν et βαίνω. Unde

Ὀπισθοβατικὸς, ἡ, ὸν, retro insiliens.

Ὀπισθόγραφος, ὁ ἢ ἡ, ab aversa parte scriptus; de libro et charta. Ex ὄπισθεν et γράφω.

Ὀπισθοδάκτυλος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui digitos habet retro inversos, *K.* Ex ὄπισθεν et δάκτυλος.

Ὀπισθόδετος, ου, ὁ ἢ ἡ, a tergo seu retro ligatus.

Ὀπισθοδίωξις, εως, ἡ, idem quod παλίωξις, opp. προδίωξις, *Sch. Hesiod.*

Ὀπισθόδομος, ου, ὁ, postica pars templi; opp. πρόδομος; (2) pars urbis Athenis, ubi ærarium pone ædem Minervæ erat. *Gl. V.* ærarium, posticula.

Ὀπισθοκάλυμμα, ατος, τὸ, ornatus muliebris, quo posterior sive capitis sive totius corporis pars velabatur.

Ὀπισθοκάρπιον, ου, τὸ, fructum a tergo folii ferens. Ex ὄπισθεν et καρπός.

Ὀπισθόκαρπος, ον, ferens fructum a tergo folii, *Theophr.*

Ὀπισθοκέλευθος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui pone sequitur, adsectator.

Ὀπισθόκεντρος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui aculeus in posteriori parte corporis est, aculeum in cauda habens. Ex κέντρον.

Ὀπισθοκέφαλον, ου, τὸ, occiput, *Gl. V.* Ex κεφαλή.

Ὀπισθοκόμος, ου, ὁ, a tergo comatus. Ex κόμη.

Ὀπισθόκομος, ου, ὁ ἢ ἡ, idem.

Ὀπισθοκράνιον, ου, τὸ, occipitium, *Ph.*

Ὀπισθοκρηπῖδες, ων, αἱ, calcei quidam muliebres.

Ὀπισθοκύφωσις, εως, ἡ, spinæ in posteriorem partem contorsio.

Ὀπισθόμβροτος, ον, post mortem contingens, durans, *Pind.*

Ὀπισθονόμος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui retro ambulans pascitur, qui præpostere pascitur; ut ὀπισθονόμοι βόες. Ex νέμω, *pasco.*

Ὀπισθονυγὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, a tergo pungens. Ex νύσσω unde aor. 2. ἐνύγην.

Ὀπισθοπόρος, ου, ὁ ἢ ἡ, retrogradus.

Ὀπισθόπους, οδος, ὁ ἢ ἡ, pone gradiens, pone sequens; epith. famulorum; (2) retrocedens. Πρόσπολοι ὀπισθόπους κῶμος, *Eurip. Hipp.* 54.

Ὀπισθορμέω, ῶ, retrocedo, *Hesych.* Hinc

Ὀπισθόρμητος, ου, ὁ ἢ ἡ, retrocedens, retro gradus.

Ὀπισθοσφενδόνη, ης, ἡ, reticulum, muliebre ornamentum capitis, *apud Comicos.*

Ὀπισθοτίλη, ης, ἡ, sepia; ita dicitur ab ὄπισθεν τιλᾶν, post se emittendo atramentum suum.

Ὀπισθοτονία, ας, ἡ, convulsio partium in posteriora, partium posteriorum distensio:

Ὀπισθοτονικὸς, ἡ, ὸν, cui quodam rigore nervorum caput scapulis annexum est, cui cervix reflexa est in posteriorem partem:

Ὀπισθοτονικῶς, *adv.* more eorum quibus cervix reflexa est in posteriorem partem:

Ὀπισθότονος, ου, ὁ ἢ ἡ, in aversum tendens aut tentus; retrotorsus, *Gl. V.* (2) *Subst.* idem quod ὀπισθοτονία: (3) persona illo morbo laborans; (4) vinculum, quo manus post tergum religantur. Ex τείνω.

Ὀπισθοτονώδης, εος, ὁ ἢ ἡ, idem quod ὀπισθότονος, n. 3.

Ὀπισθουρητικὸς, ἡ, ὸν, qui retrorsum urinam emittit, *Aristot.* Ex οὐρέω.

Ὀπισθοφάλακρος, ου, ὁ ἢ ἡ, in occipite calvus.

Ὀπισθοφανὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, retrorsum attendens, seu mentem adhibens, *Hesych.* Ex φαίνω.

Ὀπισθοφανῶς, *adv.* retrorsum, in aversum.

Ὀπισθοφυλακέω, a tergo agmen custodio.

Ὀπισθοφυλακία, ας, ἡ, custodia militum a tergo. Ab

Ὀπισθοφύλαξ, ακος, ὁ ἢ ἡ, qui a tergo agmen tutatur.

Ὀπισθοχειμὼν, ῶνος, ὁ, frigus circa extremam hiemem.

Ὀπισθόχειρ, ρος, ὁ ἢ ἡ, cui manus post tergum religantur.

Ὄπισμα, ατος, τὸ, succus lacteus e caule vel radice incisa exceptus; exponitur etiam liquor concretus. Ab ὀπίζω.

Ὀπισμὸς, οῦ, ὁ, succi lactei collectio, qui ex inciso caule gignitur. Ab eod.

Ὀπίσσω, idem quod ὀπίσω.

Ὀπίστατος, ου, ὁ, postremus, ultimus; *Il.* 8, 342.

Ὀπίστερος, ου, ὁ, posterior, a tergo sequens, *Nonn.* Ab

ΟΠΙ'ΣΩ, *adv.* retrorsum, retro, a tergo, in aversum, pone, post, postea, in posterum. Hinc εἰς τὰ ὀπίσω, retrorsum, retro; εἰς τοὐπίσω, retrorsum, in aversum.

Ὀπίων, ὁ, idem quod ὀπτὴς, *Plut.*

Ὅπλα, ων, τὰ, arma; (2) armamenta.

Ὁπλάρια, ων, τὰ, parva, arma; ὁπλάριον, scutulum, *Gl. V.* Dim. ab ὅπλον.

Ὁπλέεσθαι, præs. inf. pass. verbi ὁπλέομαι.

Ὁπλέω, armo; (2) instruo. Ἅμαξαν ἐΰτροχον ἡμιονείην Ὅπλειν, *Od.* 6, 73. Ab ὅπλον.

Ὁπλέων, gen. pl. *Ion.* pro ὅπλων, ab

Ὁπλὴ, ῆς, ἡ, ungula, unguis quadrupedum, equi, porci, asini, bovis, &c. Ab ὅπλον.

Ὁπλιζοπάλης, ὁ, armatus, *Æsch. Fr.* ὁπλιτοπάλης, *P.*

Ὁπλίζω, fut ίσω, armo, instruo armis; (2) instruo, paro; ὁπλίζομαι, armor; aor. 1. ὁπλισθεὶς, armatus; perf. ὡπλισμένος, idem; ὡπλίσθην, *apud Hom.* pro ὡπλίσθησαν, instruebantur, *Od.* 23, 143. Ἐπὶ τὸν ἔσχατον ἀγῶν' ὁπλιζόμεσθα φασγάνω χέρας, *Eur. Or.* 1212. Σὺ δ' ἄν τι δράσειν πρὸς τάδ' ὁπλίζῃ χέρα; *Id. Rhes.* 99. Ab eod. Hinc

Ὅπλισις, εως, ἡ, armatura; (2) ipsa arma.

Ὁπλίσιος, gen. *Ion.* a recto ὅπλισις. Ὁπλίσιος δὲ τῆς Ἰνδῶν, οὐκ αὐτὸς οὐ πρῶτος, *Arr. Ind.* 16, 6.

Ὅπλισμα, ατος, τὸ, armatura; (2) apparatus bellicus. (3) τῶν Βοιωτῶν δ' ὅπλισμα, exercitumque Bœtorum, *Eur. Iphig. in Aul.* 253. Ab eod.

Ὁπλισμὸς, οῦ, ὁ, armatura; (2) ipsa actio armandi. Ab eod.

Ὁπλισόμεσθα, 1. pl. f. 1. ind. med. *Dor.* pro ὁπλισόμεθα, ab ὁπλίζω, *armo.*

Ὁπλιστὴς, οῦ, ὁ, armator, *Gl. V.* Ab eod.

Ὁπλιταγωγὸς, οῦ, ὁ ἢ ἡ, milites armatos vehens, ut navis. Ex ὁπλίτης et ἄγω.

Ὁπλιτεύω, f. εύσω, sum miles gravis armaturæ: (2) armatis præsum, rem militarem exerceo, *Thuc.* Ab

Ὁπλίτης, ου, ὁ, armatus, arma gestans; (2) miles armaturæ gravis, *Ph.* scutarius; ὁπλῖται, armites, *Ph.* armati, *Gl. V.* Ab ὅπλον.

Ὁπλιτικὸς, ἡ, ὸν, ad militem gravis armaturæ pertinens; τὸ ὁπλιτικὸν, gravis armaturæ milites. A præc.

Ὁπλῖτις, ιδος, ἡ, armata; ὁπλίτιδες, sc. γυναῖκες, statuæ mulierum armatæ. Ab ὁπλίτης.

Ὁπλιτοδρομέω, ῶ, f. ήσω, stadium armatus decurro, armatus cursu contendo. Ὁπλιτοδρομεῖν ἀσκήσας, *Pausan.* Ab

Ὁπλιτοδρόμος, ου, ὁ, armatus cursu contendens, armatus stadium decurrens. Ex ὁπλίτης et δρόμος.

Ὁπλιτοπάλης, ου, ὁ, *Dor.* ὁπλιτοπάλας, qui armatus luctatur. Ex ὁπλίτης et πάλη.

Ὁπλοδιδακτὴς, οῦ, ὁ, campidoctor, *Ph.*

Ὁπλοδιδάσκαλος, ου, ὁ, armidoctor, *Gl. V.* sed *armiductor* editur.

Ὁπλοδοτέω, ῶ, fut. ήσω, arma do. A δίδωμι.

Ὁπλοθήκη, ης, ἡ, armamentarium.

Ὁπλοκαθαρμὸς, οῦ, ὁ, armilustrum, *Ph.*

Ὁπλοκαθάρσια, ας, ἡ, idem, *Gl. V.*

Ὁπλοκαθάρσιον, ου, τὸ, idem, *Philox.*

Ὁπλολογέω, ῶ, arma colligo. A λέγω.

Ὅπλομαι, armor; (2) instruor, paror. Δεῖπνον ἄνωχθι ὅπλεσθαι, *Il.* 19, 172. Ab ὅπλον.

Ὁπλομανέω, ῶ, f. ήσω, insano armorum amore ducor. Ὁπλομανεῖν πέρα τοῦ δέοντος, *Synes.* Ex μαίνομαι.

Ὁπλομαχέω, ῶ, f. ήσω, armis pugno, vel certo. *Plut.*

Ὁπλομαχία, ας, ἡ, pugna, qua armis pugnatur.

Ὁπλομαχικὸς, ἡ, ὸν, ad pugnam pertinens. Ab

Ὁπλομάχος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui armis decertat, bellator armatus; (2) qui armis pugnare sub magistro discit. A μάχομαι.

ὍΠΛΟΝ, ου, τὸ, telum, scutum, *Ph.* (2) instrumentum; (3) penis. ὅπλα, τὰ, arma; (4) præsidia, ut εἰς τὰ ὅπλα ἐλθεῖν, in castra, præsidia se recipere, *Lysias contra Ag.* 236. Ἐντὸς ὅπλων, intra castra, *Plutarch. Agesil.* 606. Ὅπλα θέσθαι, castra metari, castra ponere, munire.

Ὁπλοτάφορος, ου, ὁ, armiger, *Gl. V.* qui militi arma præbet.

Ὁπλοπίτης, ου, ὁ, ventilator, *Ph.* A πίπτω.

Ὁπλοποιέω, ῶ, fut. ήσω, arma fabricor; (2) armo.

Ὁπλοποιητικὸς, ὴ, ὸν, ad artem arma fabricandi pertinens, aptus. A præc.

Ὁπλοποιΐα, ας, ἡ, armorum fabricatio. Ab

Ὁπλοποιὸς, ȣ̃, ὁ ϗ ἡ, armorum faber, qui arma conficit. Ex ὅπλον et ποιέω.

Ὁπλοσκοπία, ας, ἡ, armorum inspectio. A σκοπέω.

Ὁπλοτεράων, gen. pl. f. g. *Æol.* pro ὁπλοτερῶν, ab

Ὁπλότερος, έρα, ερον, junior, natu minor; (2) unus e posteris; ὁπλότατος, natu minimus. Αἰεὶ δ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται, *Il.* 3, 108. Ab ὅπλον.

Ὁπλουργία, ἡ, idem quod ὁπλοποιΐα.

Ὁπλοφάγος, ον, arma rodendo corrumpens.

Ὁπλοφορέω, ῶ, f. ήσω, arma fero, arma gesto; (2) armatus stipo alicujus latus; ὁπλοφορεῖσθαι, ab armatis stipari. Ab

Ὁπλοφόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui arma gestat; armiger, *Ph.* (2) satelles, stipator; scutigerulus, *Gl. V.* Ex ὅπλον et φέρω.

Ὁπλοφυλάκιον, ȣ, τὸ, armamentarium. Ab

Ὁπλοφύλαξ, ακος, ὁ, armorum custos.

Ὁπλοχαρὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, arma amans. A χαίρω.

Ὀποβάλσαμον, ȣ, τὸ, opobalsamum, succus balsami fruticis.

Ὁποδαπὸς, ȣ̃, ὁ, cujas, ex qua regione. Ex ὅπȣ et δάπεδον. (δαπὸς mera terminatio, *Ern.*)

Ὀποειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, succum referens; (2) succosus, serosus. Ex ὀπὸς et εἶδος.

Ὁπόθεν, *adv.* unde. Hinc ὁπόθεν ποτε, undecumque, undelibet. A πόθεν, *unde*.

Ὁποθενȣ̃ν, undeunde, *Gl. V.* A præc. et ȣ̃ν.

Ὅποι, *adv.* ubi. Hinc ὅποι ἂν, ubi, ubicumque, quo, quocumque; ὅποι προσωτάτω, quam longissime. A ποῖ.

Ὁποῖος, οία, οῖον, qualis, *in interrogatione et citra interrogationem.* Hinc ὁποῖός τις vel ὁποιοσȣ̃ν, ὁποιοσδὴ, ὁποιοσδήποτε, ὁποιοσδηποτȣ̃ν, ὁποῖος ȣ̃ν, ὁποῖος ȣ̃ν δὴ, ὁποῖος περ, qualiscumque, quicumque; ὁποῖος ἂν, qualisqualis, *Gl. Vet.* A ποῖος. Hinc

Ὁποιότης, ητος, ἡ, similitudo, qualitas.

Ὁποίως, *adv.* qualiter, quocumque modo, qualitercumque. Ab eod.

Ὁποίποτε, alicubi, *Æsch. Socrat.* 3, 3.

Ὀποκάρπασον, ȣ, τὸ, succus carpasi, qui inter venena censetur. Ex ὀπὸς et κάρπασος.

Ὀποκινναμώμον, ȣ, τὸ, succus cinnamomi, e cinnamomo arbore incisa.

Ὀποπάναξ, ακος, ὁ, succus panacis.

ὈΠΟ'Σ, ȣ̃, ὁ, succus, humor vel liquor alicunde manans, lacryma arboris quæ scarificatione, sive incisione, vel terebratione elicitur; (2) succus laserpitii, *Gl. V.* laser, laserpitium; (3) succus lacteus caprifici, quo coaguli loco utebantur veteres ad lac spissandum.

Ὁποσάκις, *adv.* quoties. Hinc ὁποσακισȣ̃ν, quotiescumque, quoties libet. Ab ὁπόσος.

Ὁποσαπλάσιος, ία, ιον, quotuplex, quam multiplex, *citra interrogationem.* Ab eod. Hinc

Ὁποσαπλασιοσȣ̃ν, quantumvis multiplex.

Ὁποσαπλασίων, ονος, ὁ ϗ ἡ· vide ὁποσαπλάσιος.

Ὁποσάπȣς, οδος, ὁ ϗ ἡ, quot pedum.

Ὁποσαχῆ, *adv.* quot in locis; (2) quot modis. Ab ὁποσάκις.

Ὁποσονȣ̃ν, *adv.* quantumcumque.

Ὁποσȣ̃ν, quantumvis, quantumcumque. Ex

Ὁπόσος, όση, όσον, quantus; (2) quantuscumque; (3) qui. Ab ὅσος. Hinc

Ὁποσοσδήποτε, ὁποσοσδηποτȣ̃ν, ὁποσοσδήποτε, quantuscumque, quantumvis, quantuslibet.

Ὁποσοστισȣ̃ν, idem quod ὁποσοσδήποτε.

Ὁπόστος, quotus. Ab ὁπόσος.

Ὁποστοσȣ̃ν, quotuslibet, quotuscumque.

Ὁπόταν, *adv.* quando, quum; (2) ubi; (3) *conjunct.* quandoquidem, quoniam.

Ὁπότε, *adv.* idem; (2) aliquando, olim; (3) donec. A ποτέ.

Ὁποτεȣ̃ν, *adv.* quandocumque.

Ὁπότερα, vel ὁπότερον, *adv.* utrum, an, utro modo. Ab

Ὁπότερος, έρα, ερον, uter, utervis; (2) alteruter. A πότερος.

Ὁποτεροσȣ̃ν, alteruter, utervis. Κἂν ἀδικῶσιν ὑμῶν ὁποτεροιȣ̃ν, *Xenoph. Cyrop.* 3, 169.

Ὁποτεροσȣ̃ν, uterlibet, utervis, alteruter.

Ὁποτέρωθεν, *adv.* utra ex parte, utralibet ex parte, unde. Ab ὁπότερος.

Ὁποτέρωθι, uterubi, *Gl. V.* Ab eod.

Ὁποτέρως, *adv.* utro modo; (2) utrolibet modo; (3) alterutro modo. Ab eod.

Ὁποτέρωσε, *adv.* utram in partem, utro.

Ὅπȣ, *adv.* ubi, *citra interrogationem*; (2) quandoquidem, quum; (3) quo: (4) quousque, eo usque dum. Hinc ὅπȣ ἂν, ubicumque, quocumque in loco; quemcumque in locum; ὁπȣδὴ, ὁπȣδήποτε, ὅπȣπερ ἂν, ὅπȣ ȣ̃ν, ubicumque, ubilibet, ubivis; ὅπȣ μὲν, ὅπȣ δὲ, alicubi, alibi, interdum, quandoque; ἔσθ' ὅπȣ, alicubi.

Ὁπȣδήποτȣ̃ν, ubicunque, *Joseph. contr. Apionem*, 2, 15.

Ὅππα, *Dor.* pro ὅπη, *quo.*

Ὄππατα, pro ὄμματα, *Æol.*

Ὅππη, *Poet.* pro ὅπη, *quo.*

Ὁππῆμος, *adv.* quum, quando. Ab ἦμος.

Ὅππόθι, *adv.* ubi, *indefinite.* A πόθι.

Ὁπποῖος, qualis; ὁπποῖα, qualiter, pro ὁποῖος, *Poet.*

Ὁππόσος, *Poet.* pro ὁπόσος, *quantus.*

Ὁππότερος, uter, *Poet.* pro ὁπότερος.

Ὅππως, ut, quomodo; *Poet.* pro ὅπως.

[illegible]ζομαι, videor. Ab ὄπτομαι.

[illegible], ὴ, ὸν, assus, tostus. Ab ὀπτάω.

[illegible]πτάνιον, ȣ, τὸ, locus in quo [illegible]ur, culina. Ab eod.

Ὀπτάνιος, idem quod ὀπταλέος, si non mendosum sit, *Ath.*

Ὀπτανεὺς, έως, ὁ, assator, *Ph.* Ab

Ὀπταλέος, α, ον, assus, tostus. Ab eod.

Ὀπτανία, ἡ, pro ὀπτανεῖον, seu ὀπτάνιον, *Ath.*

Ὀπτάνω, video, cerno; ὀπτάνομαι, appareo, videor. Δι' ἡμερῶν τεσσαράκοντα ὀπτανόμενος αὐτοῖς, *Act.* 1, 3. Ab ὄπτομαι.

Ὀπτασία, ας, ἡ, visio; (2) visio in somnis; (3) visio spectri. Ab ὀπτάζομαι.

ὈΠΤΑ'Ω, ῶ, fut. ήσω, asso, torreo, ὄπτησον, assa; ὀπτᾶσθαι, torreri, assari; ὀπτηθὲν, a. 1. part. assatum, *Ph.* Ὤπτων γαστέρα τοῖς συγγενέσιν, *Aristoph. Nub.* 408.

Ὀπτέον, videndum, *Steph.*

Ὀπτεύμενος, præs. part. med. vel pass. *Dor.* pro ὀπτώμενος.

Ὀπτεύω, verbum fictum a Gramm. Ab ὄπτω· unde ὀπιπτεύω, *Steph.*

Ὀπτῇ, torret, *Dor.* pro ὀπτᾷ, *contr.* ex ὀπτάει.

Ὀπτὴρ, ῆρος, ὁ, qui videt, speculator, explorator. Ab ὄπτομαι. Hinc

Ὀπτήρια, ων, τὰ, dona quæ sponsus sponsæ dabat, quum eam primum videret; (2) quæ dantur ob rem aliquam spectatam, præsertim cum infantes primum offeruntur spectandi, *Ern.* Ἡφαίςȣ καλέοντος ὅπως ὀπτήρια δοίη, *Call. Dian.* 74.

Ὀπτήσιμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui assari potest.

Ὄπτησις, εως, ἡ, ipsa actio torrendi vel assandi. Ab ὀπτάω.

Ὀπτήσωμεν, 1. pl. a. 1. conj. act. verbi ὀπτάω.

Ὀπτητέον, torrendum. Ab ὀπτάω.

Ὀπτητικὸς, ὴ, ὸν, vim habens urendi aut torrendi.

Ὀπτητὸς, ὴ, ὸν, assatus. Ab ὀπτάω.

Ὀπτικὸς, ὴ, ὸν, visorius, cujus vi cernimus. Hinc ἡ ὀπτικὴ, ῆς, sc. τέχνη, optica, disciplina mathematica, quæ circa visum versatur. Ab ὄπτομαι.

Ὀπτιλέτις Ἀθηνᾶ, Minerva, cui Lycurgus in memoriam excussi sibi oculi statuam posuit. Vide *Plut. in Lyc.* 11. Ab

Ὄπτιλος, ȣ, ὁ, oculus, *apud Dores.* Ab

ὌΠΤΟΜΑΙ, f. ὄψομαι, video; p. ὦμμαι, 3. s. ὦπται, visus est; part. ὠμμένος, visus; a. 1. ὤφθην, apparui; ὀφθεὶς, visus; perf. med. ὄπωπα, vidi; part. ὀπωπότες, qui viderunt. Ὡς γέλωτι φαιδρῷ τȣ̀μὸν ὄψεται κάρα, *Soph. El.* 1323. Τάδε μὲν θεὸς ὄψεται, curabit, *Id. Phil.* 856.

Ὀπτὸς, ὴ, ὸν, assus, assatus, tostus; (2) qui videtur, qui in conspectu est. Ab ὀπτάω, pro ὀπτητὸς, vel ab ὄπτομαι.

Ὀπτότατος, maxime omnium tostus. (Ab ὀπτὸς, *per Sync.* pro ὀπτήτος, *Eust.*) *Ath.*

Ὀπτῶ, gen. sing. *Dor.* pro ὀπτȣ̃, a præc.

ὈΠΥΊΩ, coëo, ineo; (2) uxorem habeo; (3) in matrimonium duco. Ἐγὼ δέ κέ τοι Χαρίτων μίαν ὁπλοτεράων Δώσω ὀπυιέμεναι, *Il.* 14, 256.

Ὀπώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, multo succo abundans, succulentus. Ab ὀπός.

Ὄπωπε, 3. sing. perf. ind. med. *Att.* pro ὦπε, ab ὄπτομαι.

Ὀπώπει, viderat, 3. sing. plusq. perf. ind. med. *Ion.* pro ὠπώπει.

Ὀπωπὴ, ῆς, ἡ, conspectus, visus, oculus. Ab ὄπωπα, p. m. ab ὄπτομαι. Unde

[illegible], ὁ, speculator, qui videt.

ὈΠΩ'ΡΑ, ας, ἡ, *Ion.* ὀπώρη, ης, ἡ, autumnus; (2) fructus arborei, poma, et omnino fructus; (3) maturior ætas. (2) γλαυκῆς ὀπώρας ὥςε πίονος ποτȣ̃, *Soph. Trach.* 703.

Ὀπωρίζω, fructus autumnales decerpo et colligo; (2) pomis vescor; fut. ὀπωρίσω, *Att.* ὀπωριῶ, ὀπωριεῖ, fructus colliget; ὀπωριȣ̃ντες, fructus collecturi seu decerpturi, nom. pl. fut. 1. part. *Ion.* pro ὀπωριȣ̃ντες, pro ὀπωρίσοντες. Ὀπωρίζεσθαι, itidem fructus colligere, sibi sumere. Ab ὀπώρα. Unde

Ὀπωρικὸς, ὴ, ὸν, ex fructibus autumnalibus seu pomis confectus; ut ὀπωρικὴ, compositio medica ex pomis; (2) ad autumnum vel collectionem fructuum pertinens.

Ὀπώριμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, pomifer, fructibus autumnalibus ferendis aptus. Ab eod.

Ὀπωρινὸς, ὴ, ὸν, et ὀπωρινὸς, autumnalis. (Vide *Thes. Gr. P.*) Ab eod.

Ὀπωρισμὸς, ȣ̃, ὁ, fructuum autumnalium collectio. Ab ὀπωρίζω.

Ὀπωριῶ, fut. 1. ind. act. *Att.* pro ὀπωρίσω.

Ὀπωροβασιλὶς, ίδος, ἡ, genus ficuum; quasi regina fructuum hortensium.

Ὀπωροθήκη, ης, ἡ, locus ubi fructus autumnales reponuntur. Ex ὀπώρα.

Ὀπωρολόγος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, fructus autumnales colligens, vel simpliciter fructus colligens. Ex ὀπώρα et λέγω.

Ὀπωροπώλης, ȣ, ὁ, pomarius, *Gl. V.* qui poma vendit. Ex ὀπώρα et πωλέω.

Ὀπωροφορέω, ῶ, poma fero. Ab

Ὀπωροφόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, pomifer, *Gl. V.* Ex ὀπώρα et φέρω.

Ὀπωροφυλάκιον, ȣ, τὸ, locus ubi fructus autumnales adservantur; (2) casa in qua latet fructuum autumnalium custos. Ab

Ὀπωροφύλαξ, ακος, ὁ ϗ ἡ, pomorum custos.

Ὀπωρώνης, ȣ, ὁ, qui fructus autumnales emit et vendit. Ex ὀπώρα et ὠνέομαι.

Ὅπως, quomodo, qualiter, quatenus, quam, uti, ut, *Ph.* Hinc ὁπωσδὴ, ὁπωσδήποτε, ὁπωσδηποτȣ̃ν, ὁπωσȣ̃ν, quomodocumque, quocumque modo, utcumque; ȣ̓χ' ὅπως, sequente ἀλλὰ, non solum non, tantum abest, nedum. A πῶς.

Ὁρᾶ, *videt*, 3. sing. præs. ind. act. *contr.* pro ὁράει.

Ὅρα, *vide*, 2. sing. imperat. act. *contr.* pro ὅραε.

Ὅραμα, ατος, τὸ, visus, visio, visum, *Ph.* Ab ὁράω.

Ὅραμνος, ȣ, ὁ, frons, ramulus.

Ὁρᾶν, præs. inf. act. *contr.* pro ὁράειν.

Ὅρασις, εως, ἡ, visus, lumina, *Gl. V.* Ab ὁράω.

Ὁρᾶται, 3. sing. præs. ind. med. *contr.* pro ὁράεται. Ab ὁράω.

Ὁρατὴς, ȣ̃, ὁ, spectator, inspector. Ab eod.

Ὁρατικὸς, ὴ, ὸν, videndi facultate præditus, perspicax, visorius; τὸ ὁρατικὸν, ȣ̃, pupillæ locus, sedes visus, *Ph.* ὁρατικὰ, lumina. Ab eod.

Ὁρατὸς, ὴ, ὸν, visibilis, spectabilis. Ab

ὉΡΑ'Ω, ῶ, video, cerno; (2) animadverto, intelligo; ὁρᾷς, vides, *Poet.* ὁράας, *Dor.*

ὁρῇς

ὁρῶ: imperf. ἑώρων, videbam; perf. ἑώρακα, vidi; inf. ἑωρακέναι, vidisse: pass. ὁρῶμαι, videor; perf. part. ἑωραμένος, visus; ἑωρᾶτο, cernebatur, imperfect. ὁρῶμαι etiam active, video, *apud Hom.* imperf. ὅρατο, videbat, sine augm. Ὁρῶ σε ἥδιστα, *Dem.* Ὁρῶ εἰς γῆν, Χεῖν πρὸς ἄλλους, *Id.* Ὡς ὁρᾶν, uti videtis, vel, uti vides, *Soph. Œd. Tyr.* 1482. Ἣν ὑπ' ἀγνοίας ὁρᾷς, quam te nosse dissimulabas, *Id. Trach.* 419.

Ὀρβίκατον, τὸ, genus fici, *ap. Athen.*

Ὀργάζω, fut. άσω, instigo, incito; (2) mollio, subigo, macero, contempero. Ὀργάζει πρὸς τὴν ἔλαιον, *Aristot. de Sudoribus.* Πηλὸν, ἀποδὺς, ὤργαζον, *Aristoph. Av.* 846. Ab ὀργάω.

Ὀργαίνω, irrito, ira accendo; ὀργάνειας, a. 1. opt. 2. sing. incites; (2) tumeo, æstuo, incitor. (1) καὶ γὰρ ἂν πέτρου φύσιν σύ γ' ὀργάνειας, vel saxo iram movere tu queas, *Soph. Œd. Tyr.* 334. (2) ἀλλ' οὐ γὰρ ὀργαίνειν καλὸν γυναῖκα νοῦν ἔχουσαν, *Id. Trach.* 552 Σοῦ γε μὴ μέλλοντος ὀργαίνειν ἐμοὶ, *Eur. Alc.* 1128. Ab ὀργή.

Ὀργανοπήκτωρ, ορος, ὁ, tormentorum compactor, *Man.*

Ὀργάνη, ης, ἡ, effectrix. Χέρα ὀργάναν τεκτοσύνας, *Eurip. Androm.* 1014.

Ὀργανικὸς, ἡ, ὸν, instrumentalis. Ab ὄργανον.

Ὀργανικῶς, *adv.* organice, organorum seu instrumentorum more.

ΟΡΓΑΝΟΝ, ου, τὸ, instrumentum, *Ph. Gl. V.* ὄργανον, fistula, organum; (2) opus. (2) ξουθῆς μελίσσης κηρόπλαστον ὄργανον, e cera structum opus, *Soph. in Polyido.* Λαΐνοις Ἀμφίονος ὀργάνοις, saxeis Amphionis operibus; id est, muris saxeis, *Eurip. Phœn.* 116, ubi videndus Scholiastes.

Ὀργανοποιητικὴ, ἡ, sc. τέχνη, instrumentorum effectrix. Ab ὀργανοποιέω.

Ὀργανοποιΐα, ας, ἡ, instrumentorum fabricatio; (2) machinatio per instrumenta. Ab

Ὀργανοποιὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, organorum faber, qui organa conficit. Ex ὄργανον et ποιέω.

Ὀργανόω, ῶ, f. ώσω, instrumenta fabricor; (2) struo, fabricor. Ab ὄργανον.

ΟΡΓΑ'Σ, άδος, ἡ, terra pinguis, fertilis; (2) terra deo sacra, quam colere nefas, ut luci et saltus. *Gl. V.* saltus.

Ὀργασμὸς, οῦ, ὁ, præparatio, emollitio, subactio; (2) irritatio, concitatio; (3) irruendi impetus. Ab ὀργάω, vel ὀργάζω.

Ὀργαστήριον, τὸ, *Nic.*

ΟΡΓΑ'Ω, ῶ, succo vel humore turgeo; (2) venerea cupiditate flagro, prurio; *Gl. V.* subo. Ὀργῶσαν ἔχει τὴν ψυχὴν πρὸς τὰ μαθήματα, *Thuc.* Ὀργῶσιν ἀφροδιασθῆναι, *Aristot.* Ὀργῶσι πρὸς τὴν ὀχείαν, *Id.*

Ὀργεῶνες, οἱ, qui orgia celebrant, sacerdotes, sacrifici, iisdem sacris initiati. Apud Athenienses, qui tributim certis diebus sacrificia quædam offerebant. Ab ὄργια.

Ὀργεωνικὸς, ut ὀργεωνικὰ δεῖπνα, apud Athenæum, cœnæ orgia celebrantium.

ΟΡΓΗ', ῆς, ἡ, ira, iracundia; (2) ingenium, quo quis præditus; mores, studium; (3) superbia, arrogantia; (4) sævitia; (5) acrior quisque et vehementior impetus et ardor. Πρὸς ὀργὴν, iracunde, *Soph. Electr.* 371. Ab ὀρέγω.

Ὄργημα, τὸ, idem.

ΟΡΓΙΑ, ων, τὰ, orgia, *proprie* sacra Bacchi; (2) sacra aliorum Deorum; (3) mysteria, sacra arcana; (4) victimæ. (4) ὅπως δὲ σεμνῶν ὀργίων ἐδαίετο φλὸξ αἱματηρὰ, κἀπὸ πιείρας δρυὸς, *Soph. Trach.* 765. Hinc

Ὀργιάζω, fut. άσω, sacra perago, orgia celebro; (2) sacris initio; ὀργιάζεσθαι dicuntur etiam ipsa sacra, cum peraguntur. Ἐκεῖ δὲ βάκχαισι θέμις ὀργιάζειν, *Eur. Bac.* 416.

Ὀργιὰς, άδος, ἡ, sacrosancta, *Man.*:

Ὀργιασμὸς, οῦ, ὁ, orgiorum peractio; orgia:

Ὀργιαστὴς, οῦ, ὁ, qui orgia celebrat; (2) antistes. Ab ὄργια. Hinc

Ὀργιαστικὸς, ἡ, ὸν, ad celebranda pertinens orgia.

Ὀργιοφάντης, ὁ, orgiorum declarator, *Orph.*

Ὀργιάω, pro ὀργιάζω, *Hes.*

Ὀργίζομαι, irascor, infestus sum, succenseo, ringor; fut. ὀργισθήσομαι, succensebo; a. 1. part. ὀργισθεὶς, iratus; ὀργισθεῖσα, irata; μὴ ὀργισθῇς, ne irascaris. Ὀργίζεσθαι τοῖς κολακεύουσι, *Isocr.*

Ὀργίζω, fut. ίσω, irrito, iram concito. Τὸ γένος, ἥντις ὀργίσῃ, τὸ τῶν γερόντων ἔσθ' ὅμοιον σφηκιᾷ, *Aristoph. Vesp.* 223. Ab ὀργή.

Ὀργιζώμεσθα, 1. pl. præs. conj. pass. *Dor.* pro ὀργιζώμεθα, a præc. verbo.

Ὀργίλος, ίλη, ίλον, iracundus, infestus, stomachosus, *Gl. V.* Ab eod. Hinc

Ὀργιλότης, ητος, ἡ, iracundia.

Ὀργίλως, *adv.* iracunde. Ab eod.

Ὀργισθεὶς, aor. 1. part. pass. verbi ὀργίζομαι.

Ὀργισθῇς, 2. sing. aor. 1. conj.

Ὀργιστέον, *adv. posit.* irascendum. Ab ὀργίζομαι.

Ὀργιστικὸς, ἡ, ὸν, proclivis ad iram. Ab eod.

Ὀργίονες, vel ὀργιῶνες, sacerdotes sacrifici, *Hom. Hym. Apol.* 389. Ab ὄργια.

Ὀργιοφάντης, ου, ὁ, ut ἱεροφάντης, antistes mysteriorum. A seq. et φαίνω.

ΟΡΓΥΙΑ', ᾶς, ἡ, spatium interjectum vel inter pedes divaricantes, vel ambas manus expansas; (2) ulna, *Gl. V.* (*male*, nam ulna est dimidia ὀργυιὰ, *Ern.*) (3) passus; (4) tres passus, *Il.* 23, 327. (cum simpliciter ponitur, fere sex pedes significat, h. e. expansionem utriusque manus, interdum tamen quinque pedes notat, *Ern.*)

Ὀργυιαῖος, αια, αῖον, tres cubitos longus. Ab ὀργυιά. Unde

Ὀργυιόω, ῶ, ulnas extendo, *Ep.* Hinc ὀργυιῶσθαι perf. part. ὠργυιωμένοις, extensis, *Suid.*

Ὄρδιλον, herba ex olerum genere, *Sch. Nic.*

ΟΡΕΑ'ΝΗΣ, ου, ὁ, vir, (teste *Plut.*) *Suicer.*

Ὀρέγδην, *adv.* porrectis membris. Ab ὀρέγω.

Ὄρεγμα, ατος, τὸ, quod porrigitur seu extenditur, porrectura; (2) passus, interstitium pedum inter gradiendum. Παρηΐδων τ' ὀρέγματα, genasque porrectas, *Eurip. Phœn.* 314. Ab eod.

Ὀρέγνυμι, porrigo, extendo, tendo: ὀρεγνὺς, part. extendens. Χεῖρας ὀρεγνὺς, *Il.* 1, 351.

ΟΡΕ'ΓΩ, f. έξω, vel pedes vel manus extendo; (2) porrigo, præbeo, tensa manu præbeo; ὀρέγομαι, porrigor, extendor; *in med.* appeto, cupio, porrectis manibus capto, *item* commoveor lætitia, &c. ὠρέξατο, aor. 1. med. ὀρεχθεὶς, a. 1. pass. Φίλην ὀρέξετ' ὠλένην, *Eur Med.* 902. Καί μοι χέρ', ὦναξ, δεξιὰν ὄρεξον, ὡς ψαύσω φιλήσω τ', *Soph. Œd. Col.* 1230. Ἔγχει ὀρεξάσθω, hasta pedes pugnet, *Il.* 4, 307. ex sententia erudit. *Ernesti.* Alii varie interpretati sunt. Ὁππότερός κε φθῇσιν ὀρεξάμενος χρόα, uter prior percusserit corpus, *Ibid.* 23, 805. Ἔφθη ὀρεξάμενος πρυμνὸν σκέλος, prior percussit extremum crus, *Ibid.* 16, 314.

Ὀρειᾶν, gen. pl. f. g. *Dor.* pro ὀρειῶν, ab ὄρειος.

Ὀρειὰς, άδος, ἡ, montana, montosa. Ab ὄρος.

Ὀρείαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, in montibus stabulans, monticola; (2) in monte tibia canens, *Suid* (3) montanus. (3) ὀρειαύλοισιν ἀποσταδὸν ἐν ξυλόχοισιν, *Oppian. Cyneget.* 2, 75. Ex αὐλὴ vel αὐλὸς, *tibia.*

Ὀρειβασία, ας, ἡ, cursus per montes, qui fit vel venandi causa, ut a Diana, aut sacrorum causa, ut a bacchantibus. Ex ὄρος et βαίνω.

Ὀρειβασία, ων, τὰ, festivitas, qua per montes vagantur. Ex iisd.

Ὀρειβατέω, ῶ, montes scando. Ex

Ὀρειβάτης, ου, ὁ, montivagus, montes pererrans. Ex iisd. Hinc

Ὀρειβατικὸς, ἡ, ὸν, unde ὀρειβατικαὶ τραχύτητες, montanæ asperitates.

Ὀρειβρεμέτης, ου, ὁ, monte vel per montes et rus tonans. Ex ὄρος et βρέμω.

Ὀρείγανον, ου, τὸ, et ὀρείγανος, ὁ, ἡ, origanum, [illegible]

Ὀρειγενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, montigena. Ex ὄρος et γίνομαι.

Ὀρειγύναιξ, αικος, ὁ καὶ ἡ, in montibus cum mulieribus versans. Ex eod. et γυνή.

Ὀρειδρόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui montes percurrit, montivagus. Ex eod. et τρέχω.

Ὀρεικὸς, ἡ, ὸν, mularis. Ab ὀρεὺς, *mulus.*

Ὀρείκτιτος, pro ὀρείκτιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, in monte constructus. Ex ὄρ. et κτίζω.

Ὀρειμαλίδες, ων, αἱ, poma montana, poma agrestia, quæ in montibus crescunt. Ex eod. et μῆλον.

[illegible] ου, ὁ καὶ ἡ, qui vesano montium [illegible]

[illegible]μέω, ῶ, in montibus pascor seu dego. Ab

Ὀρεινόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui in montibus pascitur. Ex ὄρ. et νέμω, *pasco.*

Ὀρεινὸς, ἡ, ὸν, montanus, montosus; (2) in montibus crescens, agrestis; (3) *subst.* avis quædam monticola. Ab ὄρος.

Ὀρείοικος, ου, ὁ καὶ ἡ, in montibus habitans, monticola. Ex οἰκέω.

Ὀρειομανὴς, ὲς, amantissimus montium; epith. Rheæ, et venatoris. A μαίνομαι.

Ὀρειόνομος, idem quod ὀρεινόμος.

Ὄρειος, ου, ὁ καὶ ἡ, vel ὄρειος, εία, ειον, idem quod ὀρεινὸς, n. 1, 2.

Ὀρειοχαρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, montanis locis seu montibus gaudens. Ex ὄρ. et χαίρω.

Ὀρειπελαργὸς, οῦ, ὁ, ciconia montana, genus aquilæ. Ex ὄρειος et πελαργός.

Ὀρείπλαγκτος, idem quod

Ὀρειπλανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, in montibus errans, montivagus, *Suicer.* Ex πλανάω.

Ὀρειπολέω, ῶ, in montibus versor.

Ὀρειπτελέα, ας, ἡ, ulmus montana.

Ὀρεῖται, excitabit, vel *excitabitur*, 3. sing. f. 2. ind. med. verbi ὄρω.

Ὀρείτης, ου, ὁ, monticola, *V. Lex.* Ab ὄρειος.

Ὀρειτρεφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui in monte alitur. Ex ὄρ. et τρέφω.

Ὀρείτροφος, ον, idem et ex iisd.

Ὀρειτυπία, ης, ἡ, labor montanus. Ab

Ὀρειτύπος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ligna in montibus cædit, et in urbes convehit, lignator. Ex ὄρ. et τύπτω.

Ὀρείτωρ, ορος, ὁ, monticola, *Hes.* ὀρείτορες, οἱ ἄγριοι, feri. Ab ὄρειος.

[illegible]φοίτης, ου, ὁ, montes pervagans. A φοιτάω.

[illegible]φοιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem.

[illegible]χάλκοιο, gen. sing. *Ion.* pro ὀρειχάλκου, ab

Ὀρείχαλκος, ου, ὁ, æs montanum, orichalcum; (2) *adject.* ὁ καὶ ἡ, confectus ex orichalco. Ex ὄρειος et χαλκός.

Ὀρεκτέω, pro ὀρεχθέω, *Suid.*

Ὀρεκτικὸς, ἡ, ὸν, cui vis et facultas inest appetendi; (2) appetens; (3) appetitum movens. Ab ὀρέγω.

Ὀρεκτικῶς, *adv.* cupide, appetenter. Ab eod.

Ὀρεκτὸς, ἡ, ὸν, porrectus in longum; (2) qui appetitur seu appeti solet. Ab eod.

Ὀρέξαι, aor. 1. inf act. verbi ὀρέγω, *porrigo.*

Ὄρεξις, εως, ἡ, appetentia, appetitus, desiderium, appetentia cibi. Ab eod.

Ὀρεοκόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui curat et adornat mulas. Ex ὀρεὺς et κομέω, *curo.*

Ὀρέομαι, concitor; ut hinc sit imperf. ὀρέοντο, properabant, *Il.* 2, 398. Ab ὄρω.

Ὀρέοντο, 3. plur. imperf. indic. med. *Ion.* et *Poet.* pro ὤροντο, ab ὄρω, *excito.*

Ὀρεσιπολέω, ῶ, fut. ήσω, in montibus versor, in montibus erro, *Luc.* Ex ὄρος et πολέω.

Ὀρεσίπολος, ου, ὁ καὶ ἡ, montivagus, *Gl. V.* Ex iisd.

Ὀρεοσέλινον, ου, τὸ, apium montanum.

Ὀρεστύπος, ου, ὁ vide ὀρειτύπος.

Ὀρεοφύλαξ, ακος, ὁ, saltuarius, *Ph.* qui saltus custodit.

Ὀρεσβάτης, ὁ, idem quod ὀρεσιβάτης, *Steph.*

Ὀρέσβιος, et ὀρεσίβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui in montibus degit. Ex ὄρος et βίος.

Ὀρεσιβάτης. Vide ὀρειβάτης.

Ὀρεσιγενὴς, vel ὀρεσσιγενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, montigena, *Gl. V.* Ex ὄρος et γίνομαι.

Ὀρεσιγόνος, α, ον, et ὀρεσίγονος, ον, idem et ex iisd.

Ὀρεσί-

Ὀρεσίκοιτος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui in montibus cubile habet. Ex ὄρ. et κοίτη.
Ὀρεσίοικος, ου, ὁ ἡ ἡ, in montibus habitans.
Ὀρεσίτροφος, ου, ὁ ἡ ἡ, in montibus nutritus. A τρέφω.
Ὀρεσκιύω, in montibus dego. Ex ὄρ et κείω.
Ὀρέσκιος, ου, ὁ ἡ ἡ, umbris montium gaudens. Ex eod. et σκιά.
Ὀρεσκόος, in montibus degens. Φύσιν ὀρεσκόων σκυλάκων, *Eurip. Hippol.* 1276.
Ὀρεσκώοισι, *montanis*, dat. plur. *Ion.* pro ὀρεσκώοις.
Ὀρεσκῷος, ου, ὁ ἡ ἡ, in montibus degens. Ex ὄρος et κείω, *Il.* 1, 268.
Ὀρέσσαυλος, ου, ὁ ἡ ἡ, in montibus stabulans, monticola. Ex ὄρος et αὐλή.
Ὄρεσσι, *montibus*, dat. plur. *Poet.* pro ὄρεσι.
Ὀρεσσιβάτης, ου, ὁ. Vide ὀρεσιβάτης.
Ὀρεσσίβοτος, ου, ὁ ἡ ἡ, in montibus pastus. Ex ὄρος et βόσκω.
Ὀρεσσίνομος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui in montibus pascitur. Ex ὄρος et νέμω, *pasco*.
Ὀρέστερος, έρα, ερον, monticola, agrestis. Ab ὄρος. Δράκων ὀρέστερος, *Il.* 22, 92.
Ὀρέστης, ου, ὁ, qui in montibus versatur, monticola. Ab eod.
Ὀρεστιὰς, άδος, ἡ, montana, monticola; (2) carmen de Oreste; (3) nomen urbis.
Ὀρέστιον, ου, τὸ, herba quædam, nectarion.
Ὄρεσφι, dat. plur. *Poet. paragog.* pro ὄρεσσι.
Ὀρεύς, έως, ὁ, mulus, *Gl. V.* Ab ὄρος.
Ὀρεύω, custodio, *Hes.*
Ὀρεχθέω, ῶ, fut. ήσω, cupio, desidero; (2) sternor, mactor; (3) de sonitu fluctuum ad littus allisorum, et quovis aspero sono; (4) commoveor. (3) τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθεῖν, glaucum vero mare sine ad littus allidere cum strepitu, *Theoc.* 11, 43. Πᾶν δὲ κῶρεχθεῖ πέδον, totaque terra mugit, *Æschyl. in Niobe.* Μύκαισι δ' ὀρέχθει τὸ λαῖνον πέδον, mugit saxosus ager, *Aristias apud Athen.* 60. (4) κἀνταῦθα πῶς οἴεσθέ μου τὴν καρδίαν ὀρεχθεῖν; hic jam quomodo putatis cor meum commotum fuisse? *Aristoph. Nub.* 1368.
Ὀρέω, *Ion.* pro ὁρῶ, video.
Ὀρέω, ut hinc sit ὀρέοντο, imperf. concitabantur, festinabant, *Il.* 2, 398. Ab ὄρω.
Ὀρεωκόμος, ου, ὁ ἡ ἡ. Vide ὀρεοκόμος.
Ὀρεωπολέω, ῶ, mulos curo.
Ὀρεωπώλης, ου, ὁ, mulorum venditor, *Suid.*
Ὄρη, *vide*, 2. sing. præs. imperat. act. *Dor.* pro ὅρα, *contr.* ex ὅραε.
Ὄρηαι, *moveris*, 2. sing. præs. conj. pass. *Ion.* pro ὄρηται, ab ὄρω.
Ὄρημαι, video, *Hes.* quod ab ὄρημι.
Ὀρῇς, *vides*, 2. sing. præs. ind. act. *Dor.* pro ὁρᾷς, *contr.* ex ὁράεις.
Ὀρῆτε, *videtis*, 2. plur. præs. ind. act. *Dor.* pro ὁρᾶτε, *contr.* ex ὁράετε, ab ὁράω.
Ὀρθάγης, ου, ὁ, hospes, qui hospitio accipitur, *Sch. ad Lycoph.* (2) idem quod ὀρθάνης, *Ib.*
Ὀρθαγόρας, ὁ, nomen proprium; (2) pudendum, *Aristoph.* Hinc
Ὀρθαγορίσκος, ὁ, seu ὀρθαγοριχὸς, parvus porcellus, al. ὀρθαγοριχὸς, *Athen.* 4, 8.
Ὄρθαι, perf. inf. pass. *Ion.* pro ὦρθαι, ab ὄρω.
Ὀρθαὶ, αἱ, pergulæ, *Steph.*
Ὀρθάνης, vel ὀρθάννης, ου, ὁ, dæmon priapeius. Ab ὀρθός. Unde
Ὀρθεύω, erigo, sublevo. Παρῆν τίς, ἄλλος, ὃς σὸν ὤρθευε δέμας, *Eur. Or.* 389.
Ὀρθεῦν, *erigere*, præs. inf. act. *Dor.* pro ὀρθοῦν, *contr.* ex ὀρθόω.
Ὀρθία, ας, ἡ, Dianæ cognomen.
Ὄρθια, *adv.* elata voce. Ab ὄρθιος. Hinc
Ὀρθιάζε, *adv.* in arduum:
Ὀρθιάζω, erigo, arrigo; (2) voce intenta loquor, lamentor, &c. (3) recta in arduum procedo; (4) vaticinor, *Epigr.*
Ὀρθιᾶν, gen. pl. f. g. *Dor.* pro ὀρθιῶν, ab ὄρθιος.
Ὀρθίαξ, ακος, ὁ, mali nautici pars inferior, inde recta in altum tendentis.
Ὀρθίασμα, ατος, τὸ, verbum intenta voce prolatum. Ab ὀρθιάζω.
Ὀρθιάω, ῶ, *Ph.* ὀρθιᾷ, arrigit. Ab ὄρθιος.

Ὄρθιησις, εως, ἡ, erectio. Ab ὀρθιάω.
Ὀρθιόκωπος, ου, ὁ, qui se erigit in ducendis remis, ut eos fortius impellat, *Hesych.* Ex ὄρθιος et κώπη.
Ὄρθιον, ου, τὸ, arduum, erectum; *adv.* recto vel arduo tramite; (2) alta et intenta voce Ab
Ὄρθιος, ία, ιον, vel ὄρθιος, ου, ὁ ἡ ἡ, recta in altum tendens, arduus, rectus, erectus; (2) quod sublata voce cantatur. Ab ὀρθός.
Ὀρθιόκανθος, ου, ὁ ἡ ἡ, arrectis spinis muricatus. Ex ὀρθὸς et ἄκανθα.
Ὀρθοβατέω, erectus incedo. Ex eod. et βαίνω.
Ὀρθοβόας, ου, ὁ, elata voce canens; v. ὀρθροβόας. Ex eod. et βοή.
Ὀρθόβολος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui recta projicitur. Ex eod. et βάλλω.
Ὀρθόβουλος, ου, ὁ ἡ ἡ, recta consulens, prudens. Ex eod. et βουλή.
Ὀρθογνώμων, ονος, ὁ ἡ ἡ, recta sentiens et judicans. Ex eod. et γνώμη.
Ὀρθογόη, ης, ἡ, sublata et intenta voce lamentans. Vide ὀρθογόη.
Ὀρθογραφέω, recte scribo. Ex ὀρθὸς et γράφω.
Ὀρθογραφία, ας, ἡ, recta scriptura, recte scribendi scientia; (2) recta frontis ædificii imago, frontispicium. Ex eod. et γραφή.
Ὀρθογώνιος, ου, ὁ ἡ ἡ, rectangulus. Ex eod. et γωνία.
Ὀρθόγωνος, ου, ὁ ἡ ἡ, idem. *Gl. V.* Ex iisd.
Ὀρθοδαὴς, ὁ ἡ ἡ, qui certum scit, peritus, *Æsch.*
Ὀρθοδίκαιος, ον, idem quod
Ὀρθοδίκας, *Dor.* pro ὀρθοδίκης, ου, ὁ, recta judicans, recta judicia dans. Ex ὀρθὸς et δίκη.
Ὀρθοδοξαστὴς, οῦ, ὁ, cujus recta est opinio.
Ὀρθοδοξαστικῶς, *adv.* sine errore opinionis. A præc.
Ὀρθοδοξέω, ῶ, recte sentio. Ab ὀρθόδοξος.
Ὀρθοδοξία, ας, ἡ, recta opinio; (2) recta sententia de religione. Ab
Ὀρθόδοξος, ου, ὁ ἡ ἡ, cujus recta est opinio; (2) qui recte de religione Christiana sentit. Ex ὀρθὸς et δόξα.
Ὀρθοδότειρα, ἡ, quæ rectum in aliquo genere dat, ut rectam mentem.
Ὀρθοδρομέω, ῶ, fut. ήσω, recto cursu contendo, seu eo, *Xen.* Ab
Ὀρθοδρόμος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui recto cursu pergit.
Ὀρθόδωρον, ου, τὸ, palma porrecta; (2) spithama.
Ὀρθοέθειρος, ον, erectam, horrentem comam habens. Ex ὀρθὸς et ἔθειρα.
Ὀρθοέπεια, ας, ἡ, recta et suavis vocum explanatio; *proprie* loquendi ratio. Ex eod. et ἔπος. Unde
Ὀρθοεπέω, ῶ, recte et proprie loquor, *R.*
Ὀρθόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ, rectos habens capillos; (2) horrentes habens setas; (3) horrere, seu stare comam faciens. Epith. terroris.
Ὀρθοθύρη, ης, ἡ. Vide ὀρσοθύρη.
Ὀρθόκαυλος, ου, ὁ ἡ ἡ, rectum caulem habens.
Ὀρθοκέλευθος, ον, recti itineris, *Dolsc.*
Ὀρθόκερως, ωτος, ὁ ἡ ἡ, erecta cornua habens. Ex ὀρθὸς et κέρας.
Ὀρθοκραιράων, gen. plur. f. g. *Æol.* pro ὀρθοκραιρῶν, ab
Ὀρθόκραιρος, αίρα, αιρον, caput erectum habens; (2) cornua erecta habens; (3) antennas arrectas habens. Τὸν δ' εὗρε προπάροιθε νεῶν ὀρθοκραιράων, *Il.* 18, 3. Ubi aliqui vertunt *puppibus excelsis.* Ex ὀρθὸς et κραῖρα, *caput.*
Ὀρθόκρανος, ου, ὁ ἡ ἡ, erectum caput habens; (2) eminens. Ex eod. et κράνον.
Ὀρθοκρισία, ας, ἡ, rectum judicium. Ex eod. et κρίσις.
Ὀρθόκωλον, ου, τὸ, vitium articuli, quum flecti ob rigorem nequit.
Ὀρθόλαλος, ου, ὁ ἡ ἡ, elata et alta voce garriens, *Suid.*
Ὀρθολεκτέω, ῶ, recte et proprie loquor. Ex ὀρθὸς et λέγω. Unde
Ὀρθολογέω, ῶ, idem. Ex iisd. *Plut.*
Ὀρθομαντεία, ας, ἡ, verum vaticinium. Ab
Ὀρθόμαντις, εως, ὁ ἡ ἡ, verax vates.
Ὀρθονόμος, ὁ, ἡ, recte distribuens. A νέμω.

Ὀρθόνοος, *contr.* ὀρθόνους, ου, ὁ ἡ ἡ, qui est rectæ mentis, proba et recta cogitans.
Ὀρθοπαγής, έος, ὁ ἡ ἡ, erectus. Ex πήγνυμι.
Ὀρθοπάλη, ης, ἡ, recta lucta.
Ὀρθοπλὴξ, ut ἵππος, equus anteriores pedes attollens et calcibus feriens. Ex πλήσσω.
Ὀρθοπλοέω, ῶ, recta navigo, secundo vento utor; ὀρθοπλοεῖσθαι, bene succedere. Ab
Ὀρθόπλοος, ου, ὁ, recta navigans; ὀρθόπλοος βίος, vita prospera.
Ὀρθόπνοια, ας, ἡ, orthopnœa, morbus, quum erecta cervice spiritus ducitur, *Hippocr.* Ex πνοή. Hinc
Ὀρθοπνοϊκὸς, ἡ, ὸν, orthopnœa laborans.
Ὀρθόπνους, ὁ, ἡ, idem; ex eod.
Ὀρθοποδέω, ῶ, recto pede incedo, non claudico; recto cursu progredior, recte ingredior. Οὐκ ὀρθοποδοῦσι πρὸς τὴν ἀλήθειαν, *Gal.* 2, 14. Ab ὀρθόπους.
Ὀρθόπολις, εως, ὁ ἡ ἡ, erigens urbes, vel erectas conservans; rector urbis.
Ὀρθόπους, οδος, ὁ ἡ ἡ, rectos pedes habens; (2) quem pedes recta ferunt.
Ὀρθοπρίων, ονος, ὁ, modiolus, aut terebra cava.
Ὀρθοπρόσωπος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui est erecto vultu. Ex πρόσωπον.
Ὀρθόπρυμνος, ου, ὁ ἡ ἡ, arrectam puppim habens. Ex πρύμνα.
Ὀρθόπτερος, ου, ὁ ἡ ἡ, cui rectæ pinnæ sunt, surrectas pinnas habens. Ex πτέρον.
Ὀρθοπυγιᾶν, esse clunibus erectis, erigere se, ut altior et procerior videatur, *Hes.* ubi tamen ὀρθοπυγιᾶν, et ὀρθοπληγιᾶν, *Voss.*
Ὀρθοπύγιον, ου, τὸ, clunis, *Ph.*
Ὀρθόπυγος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui clunibus erectis est. Ex πυγή.
Ὀρθορῥημοσύνη, ης, ἡ, recta verborum usurpandorum ratio. Ex ῥῆμα.
ΟΡΘΟ'Σ, ἡ, ὸν, rectus, erectus, arrectus; (2) rectus, porrectus, in rectum tendens; (3) rectus, sincerus, æquus. (3) δίκης ἐς ὀρθὸν, vere, sincere, *Soph. Trach.* 347.
Ὀρθοστάδην, *adv.* stando erecto corpore, more eorum qui erecti stant. Ὀρθοστάδην ὑγιαζόμεναι, *Aret.* A præc. et ἵσταμαι. Unde
Ὀρθοστάδιος, ου, ὁ, ut ὀρθοστάδιας χιτὼν, tunica recta, quæ et ἄρραφος, *Ern.* vel
Ὀρθοστάδιος, ου, ὁ, idem et ex iisd. Κιμβερίκ' ὀρθοστάδια, *Aristoph. Lysist.* 45.
Ὀρθοσταδὸν, *adv.* ad morem recta stantium. Ὀρθοσταδὸν ἥζοντο, *Apollon. Rhod.* 4, 1426. Aphrodisiensibus idem quod ὀρθὸν, *Hesych.* Ex iisd.
Ὀρθοσταδὸς, οῦ, ὁ, erectus stans, rectus; ὀρθοσταδὸν, ad modum recta stantium. Aphrodisiensibus idem quod ὀρθὸς, *Hes.* Ex iisd.
Ὀρθοστὰς, άδος, genus placentæ. Ἐπὶ δ' ἐμπύρους τ' ὀρθοστάδας, *Eurip. Troad.* 554. Ex iisd.
Ὀρθόστασις, εως, ἡ, rectus status corporis, *Vet. Lex.*
Ὀρθοστατέω, ῶ, rectus sto. Ab
Ὀρθοστάτης, ου, ὁ, qui stat erectus, *Ph.* statarium; (2) vocabulum est architectonicum, significans columnam, pilam, signum arrectarium. Et ὀρθοστάται, arrectaria, arrectaria tigna; ὀρθοστάτης autem ἄρτος, panis quidem sacer, *Poll.* Καπνοῦτ' ἐκ κλιμάκων ὀρθοστάτων, *Eurip. Suppl.* 497. Ex ὀρθὸς et στατός.
Ὀρθοτενής, rectus. Ὀρθοτενεῖς κώλων ταναοὶ ἔσοι, rectæ crurum, longæ tibiæ, *Oppian. Cyneget.* 407.
Ὀρθότης, ητος, ἡ, rectitudo, status hominis erectus. Ab ὀρθός.
Ὀρθοτίτθιος, ου, ἡ, rectas, non pensiles habens mammas. Ex eod. et τιτθός.
Ὀρθότιτθος, idem quod ὀρθοτίτθιος, sororiantes papillæ puellarum. Τὴν ὀρθότιτθον νεανίδα, *Nicetas in Nicephoro.*
Ὀρθοτομέω, ῶ, recte intelligo, recte sentio, recte explico, recte tracto. Ὀρθοτομοῦντα τὸν λόγον ἀληθείας, 2 *Tim.* 2, 15.
Ὀρθοτομία, ας, ἡ, eadem quæ ὀρθοδοξία, *Euseb.* Ab
Ὀρθότομος, ου, ὁ ἡ ἡ, in rectum sectus; ὀρθοτόμος, in rectum secans. Ex ὀρθὸς et τέμνω, *seco.*

Ὀρθοτονέω, ῶ, rectum tonum seu accentum do; ὀρθοτονοῦνται dicuntur voces, cum in iis accentus rectus manet, nec inclinatur. Ab

Ὀρθότονος, ου, ὁ ϗ ἡ, rectum tonum seu accentum habens. Ex τόνος.

Ὀρθότριχις. Vide ὀρθόθριξ.

Ὀρθοτριχέω, ῶ, pilos subrigo; Ph. ὀρθοτριχεῖ, horripilatur. Ab ὀρθὸς et θρίξ.

Ὀρθοτριχία, ας, ἡ, pilorum horror. Ex iisd.

Ὀρθοτριχιῶ, horripilo. Ex iisd.

Ὀρθόφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, qui erecto est animo, Hes. Soph. Ex ὀρ. et φρήν.

Ὀρθοφυέομαι, οῦμαι, in rectum cresco, in proceritatem excresco. Ab

Ὀρθοφυὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, in rectum crescens, erectus, procerus Ex ὀρ. et φύω, nascor. Hinc

Ὀρθοφυΐα, ας, ἡ, cum quid crescit in rectum, rectitudo, proceritas.

Ὀρθοχαίτης, ου, ὁ, cui juba aut coma stat erecta. Ex ὀρ. et χαίτη.

Ὀρθόω, ῶ, fut. ώσω, erigo, arrigo; et ὀρθόομαι, οῦμαι, erigor; dirigo, bene rem gero, prospero successu utor; [illegible] pass. partic. Ὀρθώσαντ' ἐκτείνοντες ἀλ[illegible] κων, Eurip. Hipp. 789. Ἤιξ' Οἰδίπους ὤρθου πόλιν, Soph. Antig. 173. Τὸ γὰρ κακὸν τοῦτ' οὐκέτ' ὀρθοῦσθαι μ' ἐᾷ, Id. Phil. 820. Τὰ θεῶν οὐκ ὀρθωθέντα, deorum cultus non rite peractus, Eurip. Iphig. in Aul. 24. Ab ὀρθός.

Ὀρθραγορίσκος. Vide ὀρθαγορίσκος.

Ὀρθρεύω, et ὀρθρεύομαι, matutinus aliquid ago, mane surgo, mane vigilo. Γόοισι δ' ὀρθρευομένα, excitata mane luctibus, Eurip. Suppl. 977. Ab ὄρθρος.

Ὀρθρία, ας, ἡ, matutinum tempus, esse in aliquo loco vel conditione, vel actione rerum tempore matutino. Ab eod.

Ὀρθρίδιος, ία, ιον, matutinus. Ab eod.

Ὀρθρίζω, f. ίσω, idem quod ὀρθρεύω, Ph. luce vigilo, vigilo; ὀρθρίζομαι, anteluco, -as, Gl. V. Πᾶς ὁ λαὸς ὤρθριζε πρὸς αὐτὸν ἐν τῷ ἱερῷ, Luc. 21, 38. Ab eod.

Ὀρθρινὸς, ἡ, ὸν, matutinus; τὸ ὀρθρινὸν, matutino tempore. Ab eod.

Ὀρθριοκόκκυξ, υγος, ὁ, qui matutinus cucurrit.

Ὄρθριος, ία, ιον, matutinus. Ab ὄρθρος.

Ὀρθριοφοίτης, ου, ὁ, qui matutinus advenit. Ex eod. et φοιτάω.

Ὀρθριῶ, vigilabo, fut. 1. ind. act. Att. pro ὀρθρίσω.

Ὀρθροβόας, ου, ὁ, matutino tempore clamans; epith. galli. Ex βοάω.

Ὀρθρογόη, ης, ἡ, antelucano tempore, mane garriens; epith. hirundinis. Ex γοάω.

Ὀρθρολάλος, ου, ὁ ϗ ἡ, antelucano tempore sive mane garriens; de hirundine.

ΟΡΘΡΟΣ, ου, ὁ, tempus antelucanum seu matutinum, diluculum; ὄρθρου, ante lucem, Ph.

Ὀρθωθῇ, 3. sing. aor. 1. conj. pass. v. ὀρθόω.

Ὀρθῶς, adv. recte, rite. Ab ὀρθός.

Ὀρθωσία, ἡ, Diana, Lyc.

Ὀρθώνυμος, ον, cui nomen recte datum, cui nomen suum convenit, homo sui nominis. Ex eod. et ὄνομα.

Ὀρθώσαις, aor. 1. part. act. Æol. pro ὀρθώσας.

Ὀρθωσία, ας, ἡ, erectio, directio. Ab ὀρθόω.

Ὀρθωσία, ας, ἡ, Diana, quæ et ὀρθία.

Ὀρθώσης, ου, ὁ, stator, Gl. V. Epith. Jovis. Ab ὀρθόω. Hinc

Ὄρθωσις, εως, ἡ, erectio, directio.

Ὀρθωτὴρ, ῆρος, ὁ, qui rem quamcunque constituit, v. gr. medicus.

Ὅρια, ων, τὰ, fines, Gl. V. proprie partes signorum quæ stellis singulis dividuntur. Ab ὅρος.

Ὁριαῖος λίθος, terminalis lapis. A præc.

Ὀρειβάκχος, ου, ὁ, Bacchus montanus.

Ὀριδρομίτης, ου, ὁ, vide ὀρειδρομίτης.

Ὀριγανίζω, origanum refero vel sapio.

Ὀριγανίτης, ου, ὁ, ut ὀριγανίτης οἶνος, vinum ex origano confectum. Ab

Ὀρίγανον, ου, τὸ, vel ὀρίγανος, ου, ὁ, ἡ, origanum. Al. et ὀρίγανον.

Ὀριγανόεις, εσσα, εν, ad origanum pertinens, Nic.

Ὀριγνάομαι, ῶμαι, desidero, appeto; (2) pugno, decerto. Ἤτοι ὅγ' ὠριγνᾶτο νεοκλώστω πελαμῶνος, Theocr. 24, 44. Ab ὀρέγομαι.

Ὀριδρομία, ας, ἡ, cursus per montes. Ab

Ὀριδρόμος, ου, ὁ, ἡ, vide ὀρειδρόμος.

Ὁρίζεται, idem quod ὁρίζω. Ἔνθ' ὁρίζεται βωμοὺς, ubi aras statuit, Soph. Trach. 237.

Ὁρίζω, fut. ίσω, termino, finio; (2) constituo, statuo, instituo, censeo, cerno, decerno, Ph. (3) separo, distermino; (4) transgredior, prætereo. ὁρίζομαι, statuo, censeo; ὡρισμένος, statutus, perf. pass. part. ὁρισθεῖσα ἡμέρα, statuta dies, Gl. V. a. 1. Εὐφράτην δ' Ἀσίης Ταυρικῆς διὰ μέσσον ὁρίζει, Dion. Per. 14. Εἰς τήνδε παῖδα ψῆφον ὥρισαν φόνου, Eur. Hec. 261. Ὁρίζειν γαῖαν, ad terram accedere, Æschyl. Supplic. 554. Ἐξορίζειν γαῖαν, terram deserere. Ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἐξορίζοντες πόλιν, Eur. Heracl. 16. Διορίζειν, a loco in locum movere. (2) Ἔνθα πατρῴῳ Διὶ βωμοὺς ὁρίζει, ubi tutelari Jovi aras statuit, Soph. Trach. 755. (3) ὡς ἡμᾶς πολὺ πέλαγος ὁρίζῃ τῆς Ὀδυσσείας νεώς, ut nos plurimum pelagi ab Ulyssis nave disterminet, Id. Phil. 635. (4) Διδύμας ὁρίσασα πόντου πέτρας, gemina maris præteriens saxa, Eurip. Med. 433. Ab ὅρος.

Ὁρίζων, οντος, ὁ, circulus cœli visum terminans. Ab ὁρίζω.

[illegible], ἡ, ὸν, mularis. Ab ὀρεύς, mulus.

[illegible], ἡ, ὸν, finitivus, definitivus. Ab ὅρος.

Ὀρικτίτης, ου, ὁ, in montibus habitans, monticola. Ex ὄρος et κτίζω.

Ὀριμηλὶς, ἡ, pomum montanum, Theocr.

Ὀρίναις, 2. sing. aor. 1. opt. act. verbi ὀρίνω,

ΟΡΙΝΔΗΣ, ου, ὁ, ut ὀρίνδης ἄρτος, panis ex oryza vel semine sesamo simili confectus, Hes. Athen.

Ὀρίνετον, commovent, 3. dual. præs. ind. verbi

Ὀρίνω, concito, commoveo, perturbo; (2) adhortando persuadeo; aor. 1. ὤρινα, ὤρινας, commovisti; ὀρίνομαι, concitor; ὀρίνθη, a. 1. pro ὠρίνθη, commotus est. Πᾶσιν ὀρίνθη θυμός, Il. 5, 29. Νεῖκος ὤρινεν διπλοῦν, Lycophr. 1329. Ψυχὴ γὰρ σέο μᾶλλον ὀρίνεται, Epigr. Ab ὄρω.

Ὅριον, ου, τὸ, finis, terminus, limes; frequentior plur. τὰ ὅρια, fines, Gl. V. Dim. ab ὅρος.

Ὄριον, ου, τὸ, monticulus, Gl. V. Ab ὄρος.

Ὅριος, ου, ὁ, terminalis; ὅριος θεὸς, Terminus, Ph. Et ὅριος Ζεὺς, Jupiter terminalis. Ab eod.

Ὀριπέδιον, ου, τὸ, vide ὀροπέδιον.

Ὀριπλαγκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, vide ὀρείπλαγκτος.

Ὀριπλανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, vide ὀρειπλανής.

Ὁρίσαι, aor. 1. inf. act. verbi ὁρίζω. Unde

Ὅρισμα, ατος, τὸ, terminus, limes; (2) id quod apud nos statuimus, deliberatio, propositum; ὁρίσματα, instituta, Ph. Ὦ κλεινῆς Ἀθηνῶν, Παλλάδος θ' ὁρίσματα, Eurip. Hipp. 1459.

Ὁρισμὸς, οῦ, ὁ, finitio, definitio; item sponsio, Gl. V. Ab eod.

Ὁριστὴς, οῦ, ὁ, finitor, qui limites et confinia determinat; (2) constitutor juris et arbiter conditionum. Ab eod. Hinc

Ὁριστικὸς, ἡ, ὸν, finitivus; indicativus, Gl. V.

Ὀριτρεφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, vide ὀρειτρεφής.

Ὀρίτροφος, ου, ὁ ϗ ἡ, vide ὀρείτροφος.

Ὁριῶ, definiam, fut. 1. ind. act. Att. pro ὁρίσω. Ab ὁρίζω.

Ὀρκάνη, ης, ἡ, septum, sepes, sagena, Æsch. S. T. 352. Ab ἕρκος.

Ὀρκαπάτης, ου, ὁ, jurejurando fallens, jusjurandum fallens. Ex ὅρκος et ἀπατάω.

Ὅρκια, ων, τὰ, fœdera, Ph. Ab ὅρκιον.

Ὀρκίζω, fut. ίσω, adjuro. Οὐκ ἂν ὁρκίζοιμι αὐτὸν, Dem. Ὁρκίζω σε τὸν Θεὸν μή με βασανίσῃς, Marc. 5, 7. Ab ὅρκος.

Ὅρκιον, ου, τὸ, proprie victima fœderis sanciendi ergo cæsa; (2) fœdus jurejurando sancitum; (3) ipsum jusjurandum. (1) Κήρυκες φέρον ὅρκια πιστὰ, Il. 3, 245. (2) ὅρκια πιστὰ ταμόντες, Ib. 3, 73. Ὅρκια τάμνειν, non proprie fœdus facere, sed victimas ferire fœderis causa. Ab eod.

Ὅρκιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui jurejurando adhibetur, jurisjurandi præses; ut ὅρκιοι θεοί· (2) juratus, qui jurat. Ab eod.

Ὁρκισμὸς, οῦ, ὁ, juramenti exactio, obstrictio per jusjurandum; (2) jusjurandum. Ab ὁρκίζω.

ΟΡΚΟΣ, ου, ὁ, jusjurandum, juramentum, sacramentum, fœdus, religio, Ph. Hinc

Ὁρκόω, ῶ, fut. ώσω, caveo ab aliquo jurejurando; adjuro, Gl. V.

ΟΡΚΥΝΟΣ, vel ὀρκῦνος, ου, ὁ, piscis quidam cetaceus, thynnus; ὀρκύνες etiam pisces quidam qui in pelago pariunt, apud Aristot.

Ὅρκωμα, ατος, τὸ, jusjurandum. Ab ὁρκόω.

Ὁρκωμοσία, ας, ἡ, jusjurandum, juratio, sacramentum. Ex ὅρκος et ὄμνυμι.

Ὁρκωμόσια, ων, τὰ, sacrificia quibus fœdera fiebant, Vulg. Lex. Ex iisd.

Ὁρκωμόσιον, ου, τὸ, jusjurandum, sacramentum, Ph. plur. τὰ ὁρκωμόσια, ων, τὰ, sacrificia quibus fœdera fiebant. Ex iisd.

Ὁρκωμοτέω, ῶ, fut. ήσω, juro sanciendo fœderi. Πάσης ὑπὲρ γῆς Δαναϊδῶν ὁρκωμοτεῖ, Eurip. Supp. 1187. Ab

Ὁρκωμότης, ου, ὁ, jurejurando adstrictus, Vet. Lex. Ex ὅρκος et ὄμνυμι. Hinc

Ὁρκωμοτικὸς, ἡ, ὸν, ad jusjurandum pertinens; ut ὁρκωμοτικὰ ἐπιῤῥήματα, adverbia jurandi.

Ὁρκώμοτος ἕδρα, jurisjurandi sedes, Lyc.

Ὁρκωταὶ, οἱ, legati qui ad exigendum jusjurandum mittuntur. Ab ὁρκόω.

Ὁρκωτὸς, ἡ, ὸν, juratus, Gl. V. adactus jurejurando. Ab ὁρκόω.

Ὁρμαθίζω, in modum catenæ connecto. Ab

ΟΡΜΑΘΟΣ, οῦ, ὁ, ordo, series, catena, series catenata; (2) multitudo magna; (3) latibulum, lustrum.

Ὁρμαέω, Poet. pro ὁρμάω, eo, propero, accedo. Τίνος ἀγαλμάτων ἱκέτις ὁρμαθῶ; Eurip. Andr. 860. Ὅταν τις φίλους ὁρμάθῃ, Id. Med. 189.

Ὁρμαίνω, impetu feror, ruo, prorumpo; (2) in animo verso, cogito; a. 1. ὥρμηνα, ὥρμηνε, cogitavit, agitavit. Πολέμου θρασὺν ὁρμαίνοντες, Il. 10, 28. πολλὰ φρεσὶν, Ib. 4. Ὥρμαινεν δ' ἀνὰ θυμὸν, Ib. 21, 137. Ab ὁρμή.

Ὅρμασαι, adaptatum est, 3. sing. perf. ind. pass. per Metathes. pro ἅρμοσαι, ab ἁρμόζω.

Ὁρμάστειρα, ἡ, incitatrix, instigatrix, quasi ab ὁρμαστήρ, ab

Ὁρμάω, ῶ, fut. ήσω, incito, concito, impello; (2) intell. pronom. ἑαυτὸν, prorumpo, impetum capio, animum induco, facere gestio, irruo, proficiscor, cupio, &c. quæ alias exprimuntur per ὁρμάομαι, ὥρμησεν ὁρμηθεὶς, aor. 1. progressus. Ὥρμησαν ἐς φυγὴν, Xenophon. ἐπί τι, Id. κατὰ τόπον, Plato. πρός τι, Æsch. πρὸς πόλεμον, Dem. Πόθος γὰρ μεγάλως τόδ' ὁρμᾶται, concitatur, Eur. Med. 183. Κἀμοὶ χρὴ ὅσσον χλωρὸν ὡρμήθη δάκρυ, Ib. 906. Εἴτε πρὸς ἄλλου δώμαθ' ὡρμήθης ξένε, Id. Alc. 1028. Ab ὁρμή.

Ὡρμέατο, 3. plur. plusq. perf. ind. pass. Ion. pro ὥρμηντο, a verbo ὁρμάω, irruo.

Ὁρμιὰ, ᾶς, ἡ, tenuis funiculus cum virga, quo piscatores e seta equina contexto pisces venantur. Alias et ὁρμιά.

Ὁρμενὸς, ὄντος, ὁ, qui caulem jam emittit post florem amissum. Ab

Ὄρμενος, asparagus sylvestris, corruda. Gl. V. ὄρμενον, cyma.

Ὄρμενος, præs. part. pass. per Sync. pro ὀρόμενος, ab ὄρω, excito.

Ὁρμέω, ῶ, fut. ήσω, stationem habeo; (2) appello, sc. navem ad terram. Τὸν πλοῖον ὥρμει ἐνταῦθα, Dem. Ὥρμισεν πρὸς γῆν, Herodot. Ab ὅρμος.

ΟΡΜΗ, ῆς, ἡ, impetuosus motus, aggressio; (2) conatus, studium, appetitus, appetitio, cupiditas, subita voluntas, instinctus. (2) μίνυνθα δέ οἱ γένεθ' ὁρμὴ, Il. 4, 465. Ταυτῇ ξὺν ὁρμῇ, eodem impetu, nihil moratus, Soph. Trach. 720. Hinc

Ὁρμηδὸν, adv. impetuose, Ph.

Ὁρμηθεὶς, aor. 1. part. pass. verbi ὁρμάω.

Ὅρμημα, ατος, τὸ, id ad quod animus subito impetu fertur; (2) impetus ipse; (3) conatus. Ἑλένης ὁρμήματα, Helenæ profectionem (nam

nam ὁρμάω significat proficiscor, *nisi mavis* nostros labores Helenæ causa,) *Il.* 2, 356. Ab ὁρμάω.

Ὁρμητήριον, ου, τὸ, incitamentum, suscitabulum; (2) receptaculum, sedes, arx belli, locus unde milites ad bellum accincti exeunt, ut cum hoste pugnent. Ab eod.

Ὁρμητικὸς, ἡ, ὸν, propensus ad rem aliquam cum impetu suscipiendam; (2) incitandi vim habens. Ab eod.

Ὁρμητικῶς, *adv.* cum animi impetu. Ἔχουσι πρὸς τὴν ὀχείαν ὁρμητικῶς, *Aristot.*

Ὁρμιὰ, ᾶς, ἡ, linea, seta, *Ph.* linum hami, *Gl. V.* Τοῦ Ἀντωνίου τὴν ὁρμιὰν καθέντος, *Plut.* Ἀναδραμοῦσαι πρὸς τὴν ὁρμιὰν ἀποτρώγουσιν αὐτῆς, *Aristot.* Alias et ὁρμιά.

Ὁρμίζω, fut. ίσω, navem in stationem subduco, navem ad portum appello; (2) navem stabilio. Ὦ χιλίοναυν στρατὸν ὁρμίσας εἰς γῆν Ἀσίαν, χοῖρ', *Eur. Or.* 367. Τύχη δέ πως πρὸς ταυτὸν ὡρμίσθεὶς πέδον, delatus, *Soph. Ph.* 548. Ab ὅρμος.

Ὁρμιοβόλος, ου, ὁ, piscator. Ex ὁρμιὰ et βάλλω.

Ὅρμινον, ου, τὸ, horminum, *Plin.* 18, 7, 10. herba porro similis, *Diosc. Hesychio* genus leguminis; *Theophrasto* frugum genus. *Angl.* CLARY. Hinc

Ὁρμινώδης λίθος, gemma hormino similis.

Ὅρμισις, εως, ἡ, applicatio navis ad terram; (2) quies in statione navium. Ab ὁρμίζω.

Ὁρμίσκος, ου, ὁ, monile. Dim. ab ὅρμος.

Ὁρμιστρία, ας, ἡ, rudens, aut catena, per quam pondera suspenduntur. Ab ὁρμίζω.

Ὁρμοδοτὴρ, ῆρος, ὁ, portuum dator, in portum ducens. Ex ὅρμος et δοτήρ.

ὍΡΜΟΣ, ου, ὁ, monile, colli ornamentum; (2) statio navalis, *Il.* 1, 435. (2) ὅρμοιο τέλας, *Apoll. Rhod.* 4, 1345.

Ὁρμὸς, οῦ, ὁ, corrigia calceorum.

Ὀρναπέτια, τὰ, aves, aviculæ; *vox Bœot.* Τί δαὶ κακὸν παθὼν ὀρναπετίοισι πόλεμον ἦρα καὶ μάχαν; *Aristoph. Acharn.* 913. Ab ὄρνις.

Ὀρνεακὸς, ἡ, ὸν· ut ῥὶν ὀρνεακὴ, nares avis. Ab ὄρνεον.

Ὀρνεόβρωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, ab avibus devoratus. Ex ὄρνεον et βιβρώσκω.

Ὀρνεοθηρευτικὸς, ἡ, όν. Hinc ἡ ὀρνεοθηρευτικὴ, ῆς, sc. τέχνη, ars aucupandi, sive aucupatoria. Ex ὄρνεον et θηρεύω.

Ὀρνεόμαντις, ὁ, augur.

Ὀρνεομιγὴς, ὲς, ex altera parte avis, ut siren. Ex ὄρνεον et μίγνυμι.

Ὀρνεόμικτος, ον, idem et ex iisd.

Ὄρνεον, ου, τὸ, avis, volucris; (2) locus ubi venduntur aves. (2) ἢ δεινὰ νὼ δέδρακεν οὐκ τῶν ὀρνέων, *Aristoph. Av.* 13. Ab ὄρνις.

Ὀρνεοπωλεῖον, ου, τὸ, locus ubi aves venduntur. Ab

Ὀρνεοπώλης, ου, ὁ, aviarius, *Gl. V.* qui aves vendit. Ab ὄρνις et πωλέω.

Ὀρνεοσκοπέω, ῶ, auguror, auspicor, *Gl. V.*

Ὀρνεοσκοπία, ας, ἡ, augurium, *Gl. V.*

Ὀρνεοσκόπος, ου, ὁ, aruspex, augur, auguralis, auspicalis, *Ph.*

Ὀρνεοτρόφος, ου, ὁ, altiliarius, *Gl. V.* qui aves alit. Ex ὄρνεον et τρέφω.

Ὀρνεόω, in avem muto, *Steph.*

Ὀρνεώδης, ῶδες, avium similis, levis. Ab ὄρνεον.

Ὀρνεώτης, ου, ὁ, auceps, vel qui aves vendit. Ab eod.

Ὀρνιθαγρευτὴς, οῦ, ὁ, auceps.

Ὀρνιθάριον, ου, τὸ, avicula. Dim. ab ὄρνις.

Ὀρνίθαρχος, ὁ, curator avium.

Ὀρνιθεία, ας, ἡ, augurium, auspicium, divinatio per aves. Ab ὀρνιθεύω.

Ὀρνίθειος, εία, ειον, ad aves pertinens; ut ὀρνίθειον κρέας, caro avium. Ab ὄρνις.

Ὀρνίθεος, έα, εον, idem et ab eod.

Ὀρνιθευτὴς, οῦ, ὁ, auceps. Ab

Ὀρνιθεύω, f. εύσω, aucupor, aves capio; ὀρνιθεύομαι, auguror, auspicor, *Suid.* Ab ὄρνις.

Ὀρνιθιακὸς, ἡ, ὸν, ad aves pertinens. Hinc ὀρνιθιακὰ, ῶν, τὰ, scil. βιβλία, libri de avibus. Ab eod.

Ὀρνιθίας, ου, ὁ· ut ὀρνιθίας χειμὼν, tempestas aves perimens, *apud Aristoph.* ὀρνιθίαι, venti quidam boreales, *Aristot.* Ab eod.

Ὀρνιθικὸς, ἡ, ὸν, avibus conveniens:

Ὀρνίθιον, ου, τὸ, avicula; (2) pullus gallinaceus. Dim. ab eod. Unde

Ὀρνίθιος, ία, ιον, ad aves pertinens.

Ὀρνιθοβοσκεῖον, ου, τὸ, locus ad alendas aves factus; cortis, aviarium. Ex ὄρνις et βόσκω.

Ὀρνιθόγαλον, ου, τὸ, ornithogalum, herbæ nomen. Ex ὄρνις et γάλα, *lac. Angl.* STAR OF [illegible]

Ὀρνιθογονία, ας, ἡ, avium generatio. Ab

Ὀρνιθόγονος, ου, ὁ ϗ ἡ, ex ave natus. Διὰ τὸ τῆς ὀρνιθόγονον ὄμμα κυκνοπτέρου καλλοσύνας, [de Helena,] *Eurip. Or.* 1387. Ex ὄρνις et γίνομαι.

Ὀρνιθοθήρα, ας, ἡ, aucupium. Hinc

Ὀρνιθοθήρας, ου, ὁ, auceps, *Aristot.*

Ὀρνιθοθηράω, ῶ, aves capio, aucupor.

Ὀρνιθοθηρευτικὸς, ἡ, ὸν, ad aucupium pertinens. Hinc ὀρνιθοθηρευτικὴ, ῆς, scil. τέχνη, ars aucupii. Ex ὄρνις et θηρεύω.

Ὀρνιθοκάπηλος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui aves venditat.

Ὀρνιθοκομεῖον, ου, τὸ, locus alendis avibus, i. e. aviarium. Ab

Ὀρνιθοκόμος, ου, ὁ ϗ ἡ, avium curator, *Gl. V.* gallinarius, aviarius. Ex ὄρνις et κομέω.

Ὀρνιθοκόος, ου, ὁ, augur, avium peritus, qui per aves significata intelligit. Ex eod. et κοέω, pro νοέω, *intelligo.*

Ὀρνιθοκρίτης, ου, ὁ, qui conjicit futura ex avibus; augur.

Ὀρνιθολόγος, ου, ὁ ϗ ἡ, auceps. Ex ὄρ. et λέγω.

Ὀρνιθολόχος, ου, ὁ ϗ ἡ, avibus insidians, auceps.

Ὀρνιθομανέω, ῶ, magno avium amore teneor. Νῦν δ' ἀποστρέψαντες αὖ ὀρνιθομανοῦσι, *Arist. Av.* 1289. Ab

Ὀρνιθομανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui aves valde amat, qui avium alendarum studio magno tenetur. Ex ὄρνις et μαίνομαι.

Ὀρνιθομανία, ας, ἡ, insanum studium alendarum avium, et ad pugnandum erudiendarum.

Ὀρνιθόμορφος, ου, ὁ ϗ ἡ, avium faciem seu formam habens. Ex ὄρ. et μορφή.

Ὀρνιθονομεῖον, ου, τὸ, locus alendis avibus, aviarium, *Suid.* Ex ὄρνις et νέμω.

Ὀρνιθόπαις, αιδος, ὁ ϗ ἡ, avis pullus, pipio; (2) semiavis.

Ὀρνιθοπέδη, ης, ἡ, laqueus, qui avibus capiendis tenditur, tendicula.

Ὀρνιθοπώλης, ου, ὁ, qui aves vendit.

Ὀρνιθοσκοπέω, ῶ, auguror. Ab

Ὀρνιθοσκόπος, ου, ὁ, ἡ, auspex, augur.

Ὀρνιθοτροφεῖον, ου, τὸ, locus ad alendas aves; aviarium, *Ph.* (2) gallinarium.

Ὀρνιθοτροφία, ας, ἡ, avium nutritio. Ab

Ὀρνιθοτρόφος, ὁ ϗ ἡ, aves alens. Ex ὄρ. et τρέφω.

Ὀρνιθοφάγος, ου, ὁ, qui aves devorat, *Aristot.*

Ὀρνιθοφυὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, ab ave ortus. Ex ὄρνις et φύω.

Ὀρνιθόω, ῶ, in avem muto; ὠρνιθῶσθαι, in avem mutatum esse, aor. 1. inf. pass. Ab ὄρνις.

Ὀρνιθώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, ad avium naturam accedens; (2) avium speciem gerens. Ab eod.

Ὀρνιθὼν, ῶνος, ὁ, aviarium; (2) gallinarium, *Gl. V.* Ab eod.

Ὄρνιξ, ιχος, ὁ vel ἡ, *Dor.* pro ὄρνις, avis.

ὌΡΝΙΣ, ιθος, ὁ vel ἡ, avis, ales; (2) gallina et gallus; (3) augurium; acc. ὄρνιθα, et ὄρνιν· nom. plur. ὄρνεις, et ὄρνιθες· dat. plur. ὄρνισι. (3) ὄρνιθι αἰσίῳ, omine fausto, *Soph. Œd. Tyr.* 52.

Ὄρνις, acc. plur. *Att.* pro ὄρνιθας. Τοὺς ἄνω κλάζοντας ὄρνις, *Soph. Œd. Tyr.* 965. Τοὺς δ' ὑπὲρ κάρα φοιτῶντας ὄρνις πόλλ' ἐγὼ χαίρειν λέγω, *Eurip. Hippol.* 1058.

Ὄρνιχα, acc. sing. ab ὄρνιξ, *Dor.* pro ὄρνις, *avis.*

Ὀρνιχολόχος, ὁ, auceps, *Dor.* pro ὀρνιθολόχος.

Ὀρνύμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro ὀρνύναι, ab

Ὄρνυμι, excito, concito, impello; ὄρνυμαι, excitor, surgo, me erigo, concitus feror; ὄρνυθι, excita, imperat. Ἀλλὰ σύγ' ὄρνυθι τοῦτον, *Il.* 6, 363. Ὁ δὲ δεύτερος ὤρνυτο χαλκῷ, *Ib.* 3, 349. Ab ὄρω.

Ὄρνυσθε, 2. plur. præs. imperat. pass.

Ὀρνύω, idem cum ὄρνυμι.

Ὀροβάγχη, ης, ἡ, Orobanche, cauliculus ervo adnascens et ipsum suffocans. Ex ὄροβος et [illegible]

Ὀρόβαγχος, ου, ὁ, idem et ex iisd.

Ὀροβάδες, αἱ, Nymphæ montanæ, *V. L.*

Ὀροβιαῖος, αία, αῖον, ervi magnitudinem seu colorem habens; ervo similis. Ab ὄροβος.

Ὀροβίας, ου, ὁ, idem et ab eod.

Ὀρόβινος, ίνη, ινον, ex ervo confectus.

Ὀρόβιον, ου, τὸ, parvum ervum. Dim. ab eod.

Ὀροβίτης, ου, ὁ, ervo similis. Ab eod.

Ὀροβῖτις, ιδος, ἡ, globulum ervi referens.

Ὀροβοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, ervo similis, ervi speciem habens. Ex ὄροβος et εἶδος.

ὈΡΟΒΟΣ, ου, ὁ, ervum, *genus leguminis.*

Ὀροβοφαγέω, ervum comedo. E pr. et φάγω.

Ὀροβώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, qu. dic. ervaceus, e genere ervorum. Ab ὄροβος.

Ὄρογκοι, montium tumuli, cacumina, vertices, juga. Ex ὄρος et ὄγκος, *tumor.*

Ὀρογυῖα, perf. part. med. f. g. verbi ὀρέγω.

Ὀροδαμνὶς, ίδος, ἡ, parvus surculus, ramusculus tenellus. Dim. ab

ὈΡΌΔΑΜΝΟΣ, ου, ὁ, surculus, ramusculus, germen, ramus.

Ὀροδεμνιάδες, αἱ, Nymphæ quæ strata seu cubilia in montibus habent, *Hes.*

[illegible]εσία, ας, ἡ, designatio terminorum; (2) terminus positus. Ex ὅρος et θέσις.

Ὀροθέσιον, τὸ, idem et ex iisdem.

Ὀροθέτης, ου, ὁ, finitor; qui terminos et limites statuit. *Gl. V.* terminator. Ex ὅρος et τίθημι.

Ὀροθύνω, fut. υνῶ, concito, excito, turbo, perturbo. Ἀργείοις δὲ Ποσειδάων ὀρόθυνε μετελθὼν, *Il.* 13, 351. Ab ὄρω.

Ὀροίτης, ου, ὁ, idem quod ὀροθέτης.

Ὀροιτύπος, ου, ὁ. Vide ὀρειτύπος.

Ὀροίτυπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, pastor montanus, *ap. Nic.*

Ὀροκάρυον, ου, τὸ, nux montana.

Ὀροκτύπος, ου, ὁ ϗ ἡ, in montibus resonans.

Ὄρομαι, curo, vel sequor: ὄροντο, imperf. sequebantur. Ἐπὶ δ' ἀνέρες ἐσθλοὶ ὄροντο, *Odyss.* [illegible]

ὈΡΌΝΤΙΟΝ, ου, τὸ, orontium, *herba.*

Ὀροπέδιον, ου, τὸ, colliculus, tumulus; (2) montana planities.

Ὀροπύγιον, idem quod ὀῤῥοπύγιον.

Ὀρὸς, ου, ὁ, matula. Κἄχεζεν ὀκτὼ μῆνας ἐπὶ χρυσῶν ὀρῶν, *Aristoph. Ach.* 81. Aliqui leg. ὀρῶν.

ὌΡΟΣ, εος, τὸ, mons, collis.

ὍΡΟΣ, ου, ὁ, terminus, limes, finis alicujus regionis vel agri; (2) meta, scopus in aliqua re propositus; (3) modus et regula, præscriptum actiones temperans; (4) finitio, definitio; (5) sic vocantur etiam cippi, columnæ, tabulæ, aliaque rerum gestarum similia monumenta, *ap. Lucian.*; (6) tabula domui, prædio, fundo affixa, significans, oppigneranda esse, *Ern.*

ὈΡῸΣ, οῦ, ὁ, serum lactis; (2) aqueus humor in pice.

Ὄρος, et ὀρὸς, pro ὀῤῥὸς, *Eust.*

Ὀροσάγγαι, οἱ, vox Pers. *ap. Herod.* benefactores regis.

Ὀροσέλινον, pro ὀρεοσέλινον, *V. L.*

Ὀροσπίζης, ου, ὁ, fringilla montana. *Angl.* A BRAMBLING. Ex ὄρος et σπίζα.

Ὄρουμα, ατος, τὸ, impetus, saltus. Ab ὀρούω.

Ὄρους, gen. sing. *contr.* pro ὄρεος, ab ὄρος.

Ὄρουσαν, 3. plur. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ὤρουσαν, ab ὀρούω, *irruo.*

Ὄρουσις, εως, ἡ, impetus quo [illegible] ad aliquid fertur. Ab ὀρούω.

Ὀρούω, fut. ούσω, impetum do, ruo, impetu feror; (2) *active,* impello. Ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν, *Hesiod. Scut.* 412. (2) ὤρουσέν νιν εἰς ἀνάγκαν, in exitium impellit, *Soph. Œd. Tyr* 877. Ab ὄρω.

Ὀροφὴ, ῆς, ἡ, contignatio, qualis est tectorum; (2) tectum; (3) lacunar. *Ph.* lacunar, laquearium, fastigium, culmen, pergula. *Gl. V.* camera. Ab ἐρέφω, *tego.*

Ὀροφηφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, tecta vorans seu consumens, ut ignis.

Ὀροφηφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, tectum ferens; epith. animalium testaceorum. Ex φέρω.

Ὀροφίας, ου, ὁ, in camera seu tecto degens; epith. muris. Ab ὄροφος.

Ὀρόφινος, ίνη, ινον, arundinaceus. Ab eod.

Ὀροφοιτάω, in montibus vagor, dego. Ex ὄρος et φοιτάω. Sed quidam interpretantur, in domiciliorum tectis nidulor, vel versor, *Joseph. Maccab.* 14.

Ὄροφος, ου, ὁ, arundinis genus in tegendis ædibus usurpari solitum; (2) tectum; (3) camera. *Gl. V.* impluvium. Ab ἐρέφω, *tego.*

Ὀροφόω, ῶ, f. ώσω, concamero, contigno. *Gl. V.* fastigo. Ab ὄροφος. Hinc

Ὀρόφωμα, ατος, τὸ, tectum, concameratio, contignatio. *Ph.* lacunar.

Ὀρόφωσις, εως, ἡ, lacunarium, laquear.

Ὀρόω, seu ὀῤῥόω, in serum converto, *Aristot.*

Ὀρόων, *videns*, præs. part. act. *Poet.* pro ὁρῶν, *contr.* et ὁράων, ab ὁράω.

Ὀρόωντι, *vident*, 3. plur. præs. ind. act. *Poet.* et *Dor.* pro ὁρῶσι.

Ὀρόωτε, *videretis*, 2. plur. præs. opt. act. *Poet.* pro ὁρῷτε, *contr.* ex ὁράοιτε.

ὈΡΠΗΞ, ηκος, ὁ, ramulus, surculus e radice arboris enatus, stolo; (2) virga aculeata ad boves incitandos, stimulus; (3) jaculum e ramo tereti et recto; *Il.* 21, 38.

Ὀῤῥόπισσα, ης, ἡ, serum picis, humor e pice, dum coquitur, defluens. Ex ὀῤῥός.

Ὀῤῥοποτέω, serum bibo. Hinc

Ὀῤῥοποτία, ας, ἡ, usus seri.

Ὀῤῥοπύγιον, ου, τὸ, idem quod ὄῤῥος· in avibus cauda. Ex ὄῤῥος et πυγή.

Ὀῤῥοπυγόστικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, notas in ὀῤῥοπυγίῳ habens. Ex ὄῤῥος et στικτὸς, *punctus.*

Ὀῤῥὸς, οῦ, ὁ, serum, *Ph.* Alias et ὀρός. Πᾶν δὲ γάλα ἔχει ἰχῶρα ὑδατώδη, ὃ καλεῖται ὀῤῥὸς, *Aristot. Hist. An.* 3, 20.

ὈΡ'ΡΟΣ, ου, ὁ, pars subjecta testiculis; (2) sacri ossis extremum; podex. Hinc

Ὀῤῥωδέω, ῶ, f. ήσω, timeo, formido. Τὸν περὶ σεαυτοῦ χρησμὸν ὀῤῥωδῶν, *Aristoph. Eq.* 126. Ὀῤῥωδῶ τινὰ δόλον θυραῖον, *Eur. El.* 839.

Ὀῤῥώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, serosus; (2) ad caudam usque protensus. Ab ὀῤῥὸς, vel ὄῤῥος.

Ὀῤῥωδία, ας, ἡ, metus, timor. Ἀλλ' ἔσω φρενῶν ὀῤῥωδία μοι, μή τι βουλεύσῃς κακόν, *Eurip. Med.* 317. A præc.

Ὄρσαι, *concitasse*, aor. 1. inf. act. *Æol.* pro ὄραι, ab ὄρω.

Ὄρσασκεν, *incitabat*, imperf. *Ion.* formatur; aor. 1. ὦρσα, verbi ὄρω, *incito.* Μένος δ' ὄρσασκεν ἑταίρου, *Il.* 17, 423.

Ὄρσεο, *surge*, 2. sing. præs. imperat. pass. *Ion.* pro ὄρσεσο, ab ὄρσω pro ὄρω.

Ὄρσῃς, *provoces*, 2. sing. aor. 1. conj. act. *Æol.* pro ὄρῃς, a verbo eod.

Ὀρσιγύναιξ, αικος, ὁ, concitator mulierum; epith. Bacchi. Ab ὄρω et γυνή.

Ὀρσίκτυπος, ου, ὁ καὶ ἡ, strepitum excitans, horrisonus. Ex ὄρω et κτύπος.

Ὀρσινεφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui nubes excitat et accumulat. Ex ὄρσω et νέφος.

Ὀρσίπεδος, ου, ὁ καὶ ἡ, quatiens solum, *R.* Ex ὄρσω et πέδον.

Ὀρσιπέτης, ὁ, citato impetu volans, *Hes.*

Ὀρσίπους, ὁ, pedes concitans, *Steph.*

Ὀρσίτης, ου, ὁ, genus saltationis apud Cretenses. Ab ὄρω.

Ὄρσο, *surge*, 2. sing. præs. imperat. pass. *per Syncop.* pro *Ion.* ὄρσεο, quod vide.

Ὀρσοδάκνη, ης, ἡ, bestiola quadam mordens, *Aristot.* Ex ὄρσω et δάκνω.

Ὀρσοθύρη, ης, ἡ, magna et alta janua, *vel potius* posticum. Ὀρσοθύρη δέ τις ἔσκεν ἐϋδμήτῳ ἐνὶ τοίχῳ, *Odyss.* 22, 126. vide 132, et 333. Ex ὄρσω et θύρα.

Ὀρσολοπεύω, conturbo, irrito. Ἦ μέ βοῶν ἕνεχ' ὧδε χολούμενος ὀρσολοπεύεις; *Hom. Hym. in Merc.* 308. Ex eod. et λοπός. Unde

Ὀρσολοπέω, ῶ, idem; *Hes.* ubi ὀρσολοπεῖται, διαπολεμεῖται, ταράσσεται, *ex Æsch. Pers.* 10.

Ὀρσόλοπος, ου, ὁ, bellator, prædator. Ὀρσόλοπος γὰρ Ἄρης φιλέει μὲν αἰχμὴν, *Anacr. apud Hephæst.* 51.

Ὀρσοτριαίνης, ου, ὁ, tridentem impellens. Ex ὄρσω et τρίαινα. Epith. Neptuni.

Ὀρσύδρα, ας, ἡ, foramen, unde aqua concitato cursu prosilit. Ex ὄρσω et ὕδωρ.

Ὄρσω, ὄρσομαι, surgo, propero; ut hinc sit imperat. ὄρσεο, surge, *Il.* 3, 250. Ab ὄρω.

Ὀρσῶ, fut. 1. ind. act. *Æol.* pro ὀρῶ.

Ὀρτάζω, *Ion.* pro ἑορτάζω.

Ὀρταλίζω, fut. ίσω, incipio alas explicare, incipio in altum ferri. Ab

ὈΡΤΑΛΙ'Σ, ίδος, ἡ, pullastra vel gallina. Hinc

Ὀρταλιχεὺς, έως, ὁ, pullus implumis.

Ὀρτάλιχος, ου, ὁ, idem; (2) gallus.

Ὀρτὴ, *Ion.* pro ἑορτὴ, festum.

Ὀρτύγιον, τὸ, coturnicula. Dim. ab ὄρτυξ.

Ὀρτυγοθήρας, ὁ, coturnicum venator.

Ὀρτυγόκομπος, ὁ, idem quod ὀρτυγοκόπος.

Ὀρτυγοκοπέω, ῶ, ludo ὀρτυγοκοπίαν.

Ὀρτυγοκοπία, ας, ἡ, ludus, in quo coturnices in orbem collocabantur earumque feriebantur capita.

Ὀρτυγοκοπικὸς, ἡ, ὸν, ad ludum dictum pertinens. Ab

Ὀρτυγοκόπος, ου, ὁ, qui ludit ὀρτυγοκοπίαν. Ex ὄρτυξ et κόπτω, *cædo.*

Ὀρτυγομανία, ας, ἡ, insanus coturnicum amor. Ex ὄρτυξ et μαίνομαι.

Ὀρτυγομήτρα, ας, ἡ, coturnicum matrix, coturnicum maxima; *Aristot.*

Ὀρτυγοπώλης, ου, ὁ, qui coturnices vendit.

Ὀρτυγοτροφεῖον, ου, τὸ, locus ubi coturnices aluntur.

Ὀρτυγοτροφέω, ῶ, fut. ήσω, coturnices alo. Ab

Ὀρτυγοτρόφος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui coturnices alit. Ex ὄρτυξ et τρέφω.

ὈΡΤΥΞ, υγος, ὁ, coturnix; (2) herba quædam.

ὈΡΥ'Α, ας, ἡ, chorda, intestinum coctum, *ap. Epichar.*

Ὠρυάομαι, ῶμαι, rugio, fremo, gannio, *Gl. V.*

Ὀρυγὴ, ἡ, ululatus, pro ὠρυγὴ, *V. L.*

Ὄρυγμα, ατος, τὸ, fossa, fovea. Ab ὀρύττω.

Ὀρυγμάτιον, ου, τὸ, fossula, *Gl. V.* A præc.

Ὀρυγμία, ας, ἡ, fossa, fovea, lacuna. Βοωμώδεις, ὡς ἐξ ἁλὸς ὀρυγμίῃ, *Aret.* Ab ὄρυγμα.

ὈΡΥΖΑ, ης, ἡ, oryza, genus frumenti. *Angl.* RICE.

Ὄρυζον, ου, τὸ, idem.

Ὀρυκτὴρ, ῆρος, ὁ, fossor, *Gl. V.* Ab ὀρύσσω.

Ὀρύκτης, ου, ὁ, fossor, *Gl. V.* Ab eod.

Ὀρυκτὸς, ἡ, ὸν, fossus; (2) qui fodi seu effodi solet, fossilis. Ab eod.

ὈΡΥΜΑΓΔΟ'Σ, οῦ, ὁ, strepitus, fragor, tumultus, *Il.* 2, 710.

Ὄρυξ, υγος, et ὄρυγξ, γγος, ὁ, qu. dic. fossor, instrumentum quo lapides excavantur; (2) animal unicorne; (3) piscis quidam. Ab ὀρύσσω.

Ὄρυξις, εως, ἡ, fossio, fossura. Ab eod.

ὈΡΥ'ΣΣΩ, vel ὀρύττω, fut. ξω, fodio; perf. ὀρώρυχα; unde perf. part. pass. ὀρωρυγμένος, fossus; ὀρυχθεὶς, fossus, part. aor. 1. pass. Ὀρύττειν ἀπὸ λόφου τινὸς θήκην τῷ τελευτήσαντι, *Xen.* Hinc

Ὀρυχὴ, ῆς, ἡ, fossio, fossura; (2) rostrum suis.

Ὀρφάνευμα, ατος, τὸ, conditio pupillorum, orbitas liberorum. Προτασσῶν ὀρφάνευμ' ἐμῶν τέκνων, *Eurip. Herc. Fur.* 546.

Ὀρφανεύω, fut. εύσω, pupillorum curam gero, orphanos curo; ὀρφανεύομαι, orphanus sum, orphanus curor. Ἔρημος οἶκος, καὶ τέκν' ὀρφανεύεται, *Eur. Hipp.* 850. Πατρὸς θανόντος ἐνθάδ' ὠρφανεύετο, *Id. Alc.* 532. Ab ὀρφανός.

Ὀρφανὴ, pupilla, *Ph.* Ab eod.

Ὀρφανία, ας, ἡ, orbitas. Ab eod.

Ὀρφανίζω, f. ίσω, orphanum reddo, parentibus privo; (2) pupillorum curam gero, orphanos curo. Ὀρφανίζει μὲν κακὰν γλῶσσαν φαεννᾶς ὀπὸς, *Pind. Pyth.* 4, 505.

Ὀρφανικὸς, ἡ, ὸν, ad pupillos pertinens, pupillaris; orphanus. Ab eod.

Ὀρφάνιος, ία, ιον, viduatus, orbus. Ab eod.

Ὀρφανιστὴς, οῦ, ὁ, curator pupillorum, tutor. Σὺ δ' ὁδεύεται μόνος ὑπ' ὀρφανιστῶν μὴ φίλων, te orbatus sub iniquis tutoribus vitam aget, *Soph. Aj.* 511. Ab ὀρφανίζω.

ὈΡΦΑΝΟ'Σ, ἡ, ὸν, orbus parente vel parentibus, pupillus, orphanus; (2) orbus quavis re, viduus, carens, desertus, privatus.

Ὀρφανοτροφεῖον, ου, τὸ, locus in quo orphani aluntur.

Ὀρφανοτροφέω, ῶ, f. ήσω, orphanos alo, pupillorum curam gero. Ab

Ὀρφανοτρόφος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui orphanum vel orphanos alit, pupillorum nutritor. Ex ὀρφανὸς et τρέφω.

Ὀρφανοφύλαξ, κος, ὁ, tutor.

Ὀρφανόω, orbefacio, *Gl. V.* Ab ὀρφανός.

Ὀρφεωτελεστὴς, οῦ, ὁ, qui mysteriis Orphicis initiat. Ex Ὀρφεὺς et τελεστής.

Ὀρφίσκος, ὁ, parvus orphus, piscis, *Ath.*

Ὀρφναῖος, αία, αῖον, tenebricosus, obscurus; (2) niger, ater. Hinc ἡ ὀρφναία, ας, et ὀρφναίη, tenebræ, nox. Ab

ὈΡΦΝΗ, ης, ἡ, *Dor.* ὄρφνα, ας, tenebræ, obscuritas; nox. Hinc

Ὀρφνῆθεν, *adv.* e tenebris.

Ὄρφνινος, ίνη, ινον, ater, pullus. Ab eod.

Ὄρφνιος, idem quod ὀρφναῖος, *Hes.*

Ὀρφνήεις, εσσα, εν, idem, *Man.*

Ὀρφνὸς, ἡ, ὸν, tenebrosus, obscurus, niger:

Ὀρφνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem et ab eod.

Ὀρφὸς, οῦ, *Att.* ὀρφῶς, ῶ, ὁ, orphus, piscis quidam. acc. pl. ὀρφῶς.

Ὀρχάμη, ης, ἡ, terra sylvestribus arboribus consita, arboretum. Ab ὄρχος.

Ὄρχαμος, ου, ὁ, princeps, dux. Ab ἀρχή.

Ὄρχατος, ου, ὁ, plantarum ordo seu series, *Gl. V.* ὄρχατοι, antes, *Ph.* Ab ὄρχος.

Ὀρχείδιον, ου, τὸ, testiculus. Ab ὄρχις.

Ὀρχέομαι, οῦμαι, salto, tripudio; aor. 1. ὠρχησάμην. Ὀρχεῖται καρδία φόβῳ, *Æsch.*

Ὀρχεῦνται, 3. pl. præs. ind. med. *Dor.* pro ὀρχοῦνται.

ὈΡΧΕ'Ω, ῶ, moveo, saltare facio.

Ὀρχηδὸν, *adv.* viritim. Ab ὄρχις.

Ὀρχηθμὸς, οῦ, ὁ, saltatio. Ab ὀρχέομαι.

Ὄρχημα, ατος, τὸ, idem et ab eod.

Ὄρχησις, εως, ἡ, idem. Ab eod.

Ὀρχησμὸς, οῦ, ὁ, idem. Ab ὀρχέομαι.

Ὀρχησομανέω, ῶ, saltationis insano amore teneor, (sic Vulg. Edd. Lucian, sed vera lectio est ὀρχησομανέω, nisi potius ὀρχηστομανέω, *Ern.*) A μαίνομαι.

Ὀρχηστὴρ, ῆρος, ὁ, saltator. Ab ὀρχέομαι.

Ὀρχηστὴς, οῦ, ὁ, saltator, pantomimus, *Ph.*

Ὀρχηστικὸς, ἡ, όν, saltatorius. Hinc ἡ ὀρχηστικὴ, ῆς, sc. τέχνη, ars saltandi; (2) ὁ, qui saltatione gaudet, saltator. Ab ὀρχηστής.

Ὀρχηστοδιδάσκαλος, ου, ὁ, magister saltandi.

Ὀρχηστομανέω, saltatoribus spectandis valde gaudeo. Ab ὀρχηστὴς, *Ern.*

Ὀρχήστρα, ας, ἡ, orchestra, pars theatri in qua chorus saltabat. Ab ὀρχέομαι.

Ὀρχήστρια, ας, ἡ, saltatrix, *Gl. V.* A præc.

Ὀρχηστρίον, ου, τὸ, orchestra. Ab eod.

Ὀρχηστρὶς, ίδος, ἡ, saltatrix. Ab eod. Hinc

Ὀρχηστρικὸς, ἡ, όν, saltandi peritus.

Ὀρχηστὺς, ύος, ἡ, saltatio, saltandi ars.

Ὀρχίδιον, ου, τὸ, testiculus. Ab ὄρχις.

Ὀρχίλος, ου, ὁ, orchilus, avis quædam. Ab eod.

Ὀρχίπεδα, ων, τὰ, testes, testiculi. Ab eod.

Ὀρχιπεδάω, vel έω, testiculos contrecto; a. 1. ὠρχιπέδησας. Οὐκ ὠρχιπέδησας, ὢν ἐμοὶ πατρικὸς φίλος, *Aristoph. Aves*, 142. Ex ὄρχις et πεδάω. Ab

Ὀρχιπέδη, ης, ἡ, vinculum testiculorum.

ὈΡΧΙΣ, εως, ἡ, testis, testiculus; (2) herbæ nomen; (3) genus olivæ; (4) piscis quidam; ὄρχεις, testes, testiculi.

ὈΡΧΟΣ, ου, ὁ, plantarum ordo, vitium ordo; antes, *Gl. V.* Παρὰ δὲ σφίσιν ὄρχος χρύσεος ἦν (κλυτὰ ἔργα περίφρονος Ἡφαίστοιο), Σειόμενος φύλλοισι καὶ ἀργυρέοισι χάμαζε, *Hes.* 1, 296.

Ὀρχοτομέω, ῶ, f. ήσω, testes excido, castro, eunuchum reddo, eviro; ὠρχοτομήθησαν, a. 1. pass. castrati sunt. Ex ὄρχις et τέμνω.

Ὀρχοτομία, ας, ἡ, castratio. Ex iisd.

ὈΡΩ, excito, concito; et in *pass.* excitor, surgo,

surgo, cum impetu ruo; fut. 1. act. ὀρσῶ, ὀρσομεν, excitabimus; aor. 1. ὦρσα, ὦρσεν, excitavit; perf. med. ὄρωρα, et per transpositionem ὤρορα, ὤρορ', excitavit; in sing. pass. ὀρώρεν, excitatum est, ortum est; plusquamp. med. ὀρώρει, oriebatur; imperf. pass. ὠρόμην, ὤρετο, excitabatur; ὦρτο, 3. sing. plusq. perf. ortus est, prodiit; ὄρθαι, perf. pass. inf. excitatum esse, surrexisse; imperat. ὄρσο, et ὄρσευ pro imperfect. ὤροντο occurrit ὀρέοντο.

Ὁρῷατο, 3. pl. præs. opt. pass. *Ion.* pro ὁρῷντο, ab ὁράω, *video.*

Ὀρωδέω, ῶ, idem quod ὀρρωδέω.

Ὀρώδης, ες, montanus, *Phav.* Ab ὄρος.

Ὁρῴην, *videam*, præs. opt. act. *Att.* pro ὁράοιμι, ab ὁράω.

Ὁρῶμες, *videmus*, 1. pl. præs. ind. act. *Dor.* et *contr.* pro ὁράομεν, a verbo eod.

Ὁρῶν, præs. part. act. *contr.* pro ὁράων. Aliquoties passive sumitur pro ὁρώμενος, visus, caligine non obvolutus, perspicuus. Ὅσ' ἂν λέγωμεν, πάνθ' ὁρῶντα λέξομεν, quæ dicturi sumus, cæca non sunt, sed omnia clara et perspicua, *Soph. Œd. Col.* 74.

Ὄρωρα, perf. ind. med. *Att.* pro ὦρα, ab ὄρω, *excito.*

Ὀρώρει, 3. sing. plusq. perf. ind. act.

Ὀρωρέχατο, 3. pl. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ὀρωρεγμένοι ἦσαν, ab ὀρέγω, *porrigo.*

Ὄρωρε, *extulit*, 3. sing. a. 2. ind. act. *Att.* pro ὦρε, ab ὄρω.

Ὀρώρηκε, *excitavit*, 3. sing. perf. ind. act. *Att.* pro ὤρηκε, ab ὀρέω.

Ὀρώρυχα, *fodi*, perf. ind. act. *Att.* pro ὤρυχα, ab ὀρύττω, *fodio.*

Ὀρώρω, idem quod ὄρω, a cujus præt. m. etiam formatur.

Ὁρῶσαι, nom. pl. præs. part. f. g. *contr.* pro ὁράουσαι, ab ὁράω.

* Ὅς, ἥ, ὅ, *artic. postpos.* qui, quæ, quod.

Ὅσα, *adv.* quantum, hactenus ut. Ab ὅσος.

Ὁσάκι, vel ὁσάκις, *adv.* quoties, quotiescumque. Ab eod.

Ὁσαπλάσιος, ία, ιον, quotuplex. Ab eod.

Ὁσάπους, οδος, ὁ ᾗ ἡ, quot pedum.

Ὁσάτιος, ε, ὁ, ἡ, quantus. Ab ὅσος.

Ὁσαχῆπερ, qua maxime ratione; ut ὁσαχῆπερ ἂν ἦν δυνατὸν, qua maxime ratione fieri poterit, pro viribus. Ab eod.

Ὁσαχοῦ, *adv.* quibuscumque in locis, ubicumque; (2) quotiescumque. Ab eod.

Ὁσαχῶς, *adv.* quot modis; (2) quoties. Ab eod.

Ὅσδοντι, *olent*, 3. plur. præs. indic. act. *Dor.* pro ὄζουσι.

Ὅσδω, *Dor.* pro ὄζω, oleo, spiro odorem. *Theoc.* 1, 149.

Ὁσέτιος, annuus, *Gl. V.* Ex ὅσος et ἔτος.

Ὁσημέραι, *adv.* quotidie. Ex eod. et ἡμέρα.

Ὁσία, ας, *Ion.* ὁσίη, ης, ἡ, fas; (2) justa funebria, honores qui mortuis exhibentur; (3) expiatio, piatio, quæ fit ad animum religione exsolvendum. Hinc et ὁσίας ἕνεκα, perfunctorie, *item* τῇ ὁσίᾳ, dicis causa.

Ὅσια, ων, τὰ, justa funebria.

Ὁσίην, *sanctam*, acc. sing. f. g. *Ion.* pro ὁσίαν, ab

ΟΣΙΟΣ, ία, ιον, sanctus, honestus, pius; (2) opp. et sacro; profanus, publicus. τὸ ὅσιον, ε, quicquid legibus divinis et humanis, sed maxime illis, convenit. Ἐκ πάσης ὁσίης, summo jure, *Hom. Hymn. in Mercur.* 467.

Ὁσιόω, idem quod ὁσιόω, *ap. Stob.*

Ὁσιότης, ητος, ἡ, sanctitas, sanctimonia; (2) pietas, religio. Ab ὅσιος.

Ὁσιοεργέω, sacris operor. Ab

Ὁσιοεργὸς, ε, ὁ ᾗ ἡ, qui consecrat, qui sanctos reddit. Ex ὅσιος et ἔργον.

Ὁσιόω, ῶ, sanctum et purum sceleris reddo; pio, expio, justa persolvo; (2) consecro; (3) profano. Ὅστις αἷμ' ἔχων κυρεῖ φυγαῖσι ὡσίθη, *Eur. Or.* 493. Ὁσιόω σὲ τῇ γῇ, *Philostr.* Ab ὅσιος.

Ὁσίως, *adv.* sancte; (2) juste. Ab eod.

Ὁσίωσις, εως, ἡ, consecratio, expiatio. Ab ὁσιόω.

Ὁσιώτατος, sanctissimus, *Ph.* Ab ὅσιος.

Ὁσιωτὴρ, ῆρος, ὁ, qui hostiam immolabat apud Delphos; vel potius victima, quæ immolabatur, quum crearetur ὅσιος.

Ὅσκεν, quisquis, *Poet.* pro ὅς ἄν.

Ὀσμάομαι, ῶμαι, odoror, olfacio. Ab ὀσμή.

Ὀσμὰς, άδος, ἡ, herba quædam ab odoris suavitate, quæ et ononis dicitur. Ab

Ὀσμὴ, ῆς, ἡ, odor, cum suavis tum ingratus; odor, fragrantia, *Gl. V.* fœtor, pædor, putor, *Gl. V.* Ab ὄζω. Hinc

Ὀσμήεις, εσσα, εν, fragrans, odorus.

[illegible], olidus, fragrans, odorus.

[illegible], ἡ, odor. Εὐώδεσι ὀσμήσεσι τέρπεται ἡ μητρὴ, *Aret.* Ab ὀσμάομαι.

Ὀσμὸς, ὁ, idem quod ὀσμή, *V. L.*

Ὀσμύλη, ης, ἡ, ozæna, polypi genus a capitis gravi odore ita dictum. Ab ὀσμή.

Ὀσμυλίδιον, τὸ, Dim. ab ὀσμύλη, *Ar.*

Ὀσμυλίον, vel ὀσμύλος, ε, ὁ, idem.

Ὀσμύλιον, ε, τὸ, parva ozæna. Dim. a præc.

Ὀσμώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, odoratus, odorus. Ab ὀσμή.

Ὅσον, *adv.* quantum; (2) quatenus; (3) ad, circiter. Hinc ὅσον ὀλίγον, pauxillum, paululum; ὅσον βαιὸν, pusillum; ὅσον ε, vel ὁσονὲ, tantum non, modo non, ferme, fere, pene; ὅσον οὐδέπω, quam maxime; οὐχ ὅσον, nedum, non solum non; ὅσον αὐτίκα, quamprimum, jamjam, mox; ὅσον οὐκ ἤδη, jamjam, mox, propediem. Ἥξει δὲ Ὀδυσσεὺς ὅσον οὐκ ἤδη, *Eurip. Hec.* 143. Ἔλεγε δὲ καὶ ὅτι Πῶλος ὅσον ε παρείη ἤδη, *Xenoph. Cyri Exped.* 7. Ἐνόμιζέ τι ὅσον οὐκ ἤδη ἔχειν τὴν πόλιν, *Id. Hellen.* 6. Ab ὅσος.

ΟΣΟΣ, ὅση, ὅσον, quantus, *citra interrogat.* Hinc ὅσῳ μᾶλλον, quanto magis; ὅσον, quantum, quam; ὅσον ἐπ' ἐκείνῳ, quantum in illo; ὅσον τάχος, quam celerrime; ὅσον ἥκει, quantum attinet; εἰς ὅσον, ἐφ' ὅσον, ἐφ' ὅσα, καθ' ὅσον, quatenus, in quantum, eo quod; παρ' ὅσον, nisi quod, ideo, extra quam; ἐν ὅσῳ, quamdiu, dum; ὅσοι, ὅσαι, ὅσα, quot, qui, quæ; ὅσοι περ, quicumque, quot; ὅσα ἔτη, quot annis. Φόρους ὅσα ἔτη ἀποφέρειν, *Arr. Hist. Alex.* 111, 17.

Ὅσπερ, ἥπερ, ὅπερ, qui, quæ, quod.

Ὀσπριοδόχος, ὁ, ἡ, servans legumina; epith. vasis. A seq. et δέχομαι.

ΟΣΠΡΙΟΝ, ε, τὸ, legumen; ὄσπρια, legumina.

Ὀσπριοθήκη, ης, ἡ, granarium, *Ph.*

Ὀσπριοπώλης, ε, ὁ, leguminum venditor. *Gl. V.* leguminarius. Hinc

Ὀσπριόπωλις, ιδος, ἡ, leguminum venditrix.

Ὀσπριοφαγέω, legumina edo.

Ὀσπριώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, legumini adsimilis, qui e leguminum genere est. Ab ὄσπριον.

Ὀσπρολέων, quædam herba, orobarcha.

Ὄσπρος et ὄσπρον, ε, pisum, legumen.

ΟΣΣΑ, ης, ἡ, vox; (2) fama, rumor; (3) omen; (4) oraculum.

Ὅσσαι, *quantæ*, nom. pl. *Poet.* pro ὅσαι.

Ὁσσάκις, pro ὁσάκις, quoties. Ab ὅσσος pro ὅσος.

Ὁσσάτιος. Vide ὁσάτιος.

Ὄσσε, acc. dual. *per Apoc.* pro ὄσσεε, ab ὄσσος, εος, *oculus*; occurrit et dat. pl. ὄσσοις alicubi, quasi ab ὄσσος, ε.

Ὀσσεία, idem quod ὀττεία, *V. L.*

Ὄσσετο, 3. sing. imperf. ind. med. *Ion.* pro ὤσσετο, ab ὄσσομαι, *video.*

Ὀσσεύομαι, vaticinor, ominor, auguror; religioni habeo, formido. Ab ὄσσα.

Ὀσσίχος, ίχη, ίχον, quantulus, quam parvus, *Theocr.* Ab ὅσος.

Ὄσσομαι, auguror, vaticinor; (2) in animo fingo, imaginor, cogito, prævideo, prospicio. Κακὰ δ' ὄσσετο θυμῷ θνητοῖς ἀνθρώποισι, *Hesiod. Theog.* 551. Ὄσσοντο δ' ὄλεθρον, *Odyss.* 2, 152. Ab ὄσσα vel ὄσσος.

Ὄσσος, ε, ὁ, oculus, *Æsch. Pr.* 144. Ὠρίων, ἢ Σείριος, ἔνθα πυρὸς φλογέας ἀφίησιν ὄσσων αὐγὰς, *Eurip. Hec.* 1102.

Ὅσσος, η, ον, quantus, *Poet.* pro ὅσος.

Ὀστὰ, *testæ*, nom. pl. ab ὀστὸν sed ὀστᾶ, *ossa*, nom. pl. *contr.* pro ὀστέα, ab ὀστέον.

Ὀστάγρα, ας, ἡ, forceps, volsella, qua ossa eximuntur. Ex ὀστέον et ἄγρα.

Ὀστάριον, ε, τὸ, ossiculum. Dim. ab ὀστέον.

Ὅστε, vel ὅς, τε, ἥ, τε, ὅ, τε, qui, quæ, quod.

Ὀστέϊνος, ΐνη, ϊνον, osseus, ex osse. Ab ὀστέον.

Ὀστεογενὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, ossa procreans. Ex eod. et γίνομαι.

Ὀστεοκόπος, ε, ὁ ᾗ ἡ, ossa tundens; ossifragus. Ex eod. et κόπτω.

Ὀστεολογία, ας, ἡ, sermo, liber, seu tractatus de ossibus; (2) ossium collectio. A seq. et λόγος, vel λέγω, *colligo.*

ΟΣΤΕΟΝ, *contr.* ὀστοῦν, ε, τὸ, os, ossis.

Ὀστεόφιν, *adv.* ex ossibus. Ab ὀστέον. Unde

Ὄστινος, ε, ὁ, osseus, ex osse factus.

Ὅστις, ἥτις, ὅ, τι, *gen.* ἔτινος, ἧστινος, ἔτινος. Attici pro ἔτινος dicunt ὅτε, et pro ᾧτινι, ὅτῳ, quis, quisquis, quicumque, quilibet.

ΟΣΤΛΙΓΞ, ιγγος, ἡ, scintilla, flamma crispa; (2) cirrus, cincinnus. Τῷ δὲ οἱ ὅσσι ὀστλιγγες μαλερῶο πυρὸς ὣς ἰνδάλλοντο, *Apoll. Rhod.* 1, 1296.

Ὀστοδοχεῖον, ε, τὸ, ossium receptaculum. *Gl. V.* ὀστοδοχεῖα, ossuaria. Ex ὀστᾶν et δοχεῖον.

Ὀστοειδὴς, ἐς, ossi similis. Ex eod. et εἶδος.

Ὀστοθήκη, ης, ἡ, ossium repositorium, ubi mortuorum ossa reponuntur; urna.

Ὀστοκατάκτης, ε, ὁ, ossifragus. A κατάγνυμι.

Ὀστοκλάστης, ε, ὁ, idem, *Ph.* A κλάω.

Ὀστοκόπος, ε, ὁ, ἡ, *Ph.* idem quod ὀστεοκόπος.

Ὀστοκόραξ, ακος, ὁ, ossifragus, *Gl. V.*

Ὀστολογέω, ῶ, f. ήσω, ossa lego, ossa colligo; (2) perquiro, indago more eorum qui crematorum ossa colligebant:

Ὀστολογία, ας, ἡ, ossilegium, *Gl. V.*

Ὀστολόγιον, ε, τὸ, idem. Ab

Ὀστολόγος, ε, ὁ ᾗ ἡ, qui ossa legit seu colligit, *Gl. V.* ossilegus. Ex ὀστέον et λέγω, *colligo.*

Ὀστομαχία, ας, ἡ, certamen, sive ludus ossiculorum, sive osseis ossiculis. Ex eod. et μάχη.

Ὀστομάχιον, ε, τὸ, idem et ex iisd.

Ὀστοῦν, ε, τὸ, os; ὀστᾶ, ossa.

Ὀστοφαγέω, ῶ, ossa comedo. Ex ὀστέον et φάγω.

Ὀστοφανέω, ῶ, ossa ostendo, ossa conspicienda præbeo. Ex eod. et φαίνω.

Ὀστοφυεῖς, nom. pl. pro ὀστοφυέες, ab

Ὀστοφυὴς, έος, ὁ, ἡ, osseus natura. A φυή.

Ὀστράκεος, ε, ὁ, testaceus.

Ὀστρακεὺς, έως, ἡ, figulus.

Ὀστρακηρὸς, ρὰ, ρὸν, testaceus.

Ὀστρακίας, ε, ὁ, ut ὀστρακίας λίθος, gemma testacea. Ab ὄστρακον.

Ὀστρακίζω, fut. ίσω, testulis in urnam conjectis damno, relego; ὀστρακίζομαι, relegor; perf. part. ὠστρακισμένος, damnatus, relegatus. Ab eod. Unde

Ὀστρακίνδα, ης, ἡ, scil. παιδιὰ, ostracorum ludus:

Ὀστράκινος, ίνη, ινον, testaceus, fictilis, *Gl. V.*

Ὀστράκιον, ε, τὸ, testula, conchula; (2) fictile testaceum. Dim. ab ὄστρακον.

Ὀστρακὶς, ίδος, ἡ, nux pinea, ipseque nucleus nucis pineæ, *Ath.* (2) simulacrum Veneris, *Hes.* Ab eod.

Ὀστρακισμὸς, ε, ὁ, ostracismus, relegatio per testulas. Ab ὀστρακίζω.

Ὀστρακίτης, ε, ὁ, testaceus, testam referens; ut ὀστρακίτης λίθος, ostracites, gemma testacea, testam referens. Ab ὄστρακον.

Ὀστρακῖτις, ιδος, ἡ, ostracitis; ut præc.

Ὀστρακόδερμος, ε, ὁ ᾗ ἡ, testa tectus, cui testa loco cutis seu pellis est. Τὰ ὀστρακόδερμα ἄριστα ἐστιν, ὅταν κύῃ, *Aristot.* Ex ὄστρακον et δέρμα.

Ὀστρακόεις, όεσσα, όεν, testaceus. Ab

ΟΣΤΡΑΚΟΝ, ε, τὸ, testa nativa, qualis ovorum, testudinum, et similium; (2) testa figlina; (3) testula in suffragiis ferendis adhiberi solita.

Ὀστρακόνωτος, ε, ὁ ᾗ ἡ, tergum testaceum habens.

Ὀστρακοποιὸς, ε, fictiliarius, *Gl. Vet.* Ex ὄστρακον et ποιέω.

Ὀστρακόρινος, ε, ὁ ᾗ ἡ, qu. dic. qui testaceo est naso, testaceus. Ex eod. et ῥίν.

Ὀστρακοφορία, ας, ἡ, ostraci sive testulæ latio, quum

* ὅς sometimes for ΤΙΣ; who? introd. dependent propositions Mat. G.G. 485.

ὅσονων quantulumcumque Herod. 2.22

ἐκ μυρίων ὅσων innumeris exemplis. Longin. 1.

quum suffragia testis feruntur. Ex cod. et φέρω.

Ὀστρακόχροος, contr. ὀστρακόχρους, ου, ὁ ἡ ἡ, testaceam cutem habens. Ex eod. et χρόα.

Ὀστρακόω, ῶ, fut. ώσω, in testam verto, testacea duritie obduco; ὀστρακόομαι, οῦμαι, in testam mutor; ὠστρακωμένη, perf. part. putamine ovi contecta; item in testas contrita. Ab ὄστρακον.

Ὀστρακώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, testaceus, testam imitans, Dioscor. Ab eod.

ΟΣΤΡΕΙΑ, et ὄστρεα, ων, τὰ, ostrea, pisces testis tecti.

Ὀστρειογραφὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, ostro pictus seu scriptus. Ex ὄστρειον et γράφω.

Ὄστρειον, et ὄστρεον, ου, τὸ, ostreum, ostrum, color purpureus. Hinc

Ὀστρεινος, εία, ειον, purpureus.

Ὀστρειώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, ostrea referens, imitans. Ab

Ὄστρεον, ου, τὸ, idem quod ὄστρειον.

Ὀστρεώδης, idem quod ὀστρειώδης.

Ὀστριμον, τὸ, stabulum, Lyc.

Ὀστρίτης, ου, ὁ· ut ὀστρίτης λίθος, lapis ostrites, ap. Orph.

Ὀστρώνης, ὁ, leguminum emptor, Steph. Hinc

Ὀστρωνία, ἡ, ospratura, Lat. J. C.

Ὀστρύα, ας, ἡ, idem quod

ΟΣΤΡΥΣ, υος, ἡ, ostrys, arbor, quam nonnulli syringam cæruleam esse volunt. Angl. The HORN-BEAM TREE.

Ὀστώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, osseus, ossibus abundans; (2) ossi similis. Ab ὀστέον.

Ὀσφράδιον, τὸ, olfactorium, Eust.

ΟΣΦΡΑΙΝΟΜΑΙ, fut. ὀσφρανοῦμαι, odoror, olfacio; ὀσφρανθῆναι, a. 1. infin. olfacere, olfecisse. Κρομμύων ὀσφραίνομαι, Aristoph. Ran. 673. Τῆς Ἱππίου τυραννίδος, Id. Lys. 621.

Ὀσφραντήριος, α, ον, olfaciendi vim habens, quasi ab ὀσφραντήρ.

Ὀσφραντὴς, οῦ, ὁ, odorator; sagax.

Ὀσφραντικὸς, ἡ, ὸν, qui odoratu percipi potest; (2) odoratu valens, sagax.

Ὀσφραντὸς, ἡ, ὸν, olfactu excitans.

Ὀσφράομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, odoror, olfacio.

Ὀσφρασία, ας, ἡ, odor. A præc.

Ὄσφρησις, εως, ἡ, odoratus, olfactus, ipsa facultas odorandi; ὀσφρήσεις, pl. nares. Ab eod.

Ὀσφρητικὸς, ἡ, ὸν, idem quod ὀσφραντικός.

Ὀσφρητὸς, ἡ, ὸν, idem quod ὀσφραντός.

Ὀσφρόμενος, part. præs. med. per Sync. pro ὀσφραινόμενος, ab ὀσφραίνομαι.

Ὀσφυαλγέω, coxæ dolore laboro. Ab

Ὀσφυαλγὴς, ὲς, coxæ dolore laborans. Ab ὀσφῦς et ἄλγος.

Ὀσφυαλγία, ἡ, dolor coxendicis. Ex iisd.

ΟΣΦΥΣ, ύος, ἡ, lumbus, coxa, Gl. V.

ΟΣΧΕΑ, ας, ἡ, scrotum, Aristot.

Ὄσχεον, ου, τὸ· ὀσχεὸς, οῦ, ὁ, idem.

Ὄσχη, ης, ἡ, palmes; etiam pro scroto.

Ὄσχιον, ου, τὸ, flexuosa circa os vulvæ eminentia.

Ὄσχος, ου, ὁ, ramus vitis, palmes; (2) ramulus tenellus quivis.

Ὀσχοφόρια, ων, τὰ, festum, quo palmites racemis onustos gestabant Athenis. Ab

Ὀσχοφόρος, ου, ὁ ἡ ἡ, vitis palmitem racemis onustum gestans. Ex ὄσχος et φέρω.

Ὀσχοφορικὸς, ἡ, ὸν, in ὀσχοφορίᾳ solitus, usitatus.

Ὅταν, vel ὅτ' ἄν, quando, quum. Ὅταν θᾶττον, cum primum. Ὅταν θᾶττον οἱ νεοττοὶ δύνωνται πέτεσθαι, ἐκβάλλουσι τύπτοντες ἐκ τῆς νεοττείας, Aristot.

ὍΤΕ, adverb. quando, quum; ὅτε δήποτε, quandocumque, Gl. V.

Ὀτὲ, aliquando, quandoque.

Ὅ,τι pro ὅστις, qui; ἥ,τι, quæ; οὗτι, cujus.

Ὅτεο, Ion. pro οὗτινος, ab ὅστις.

Ὅτευ, Dor ex Attico ὅτου, pro eodem.

Ὅτεῳ, dat. sing. Ion. pro ᾧ τινι, ab eod.

Ὅτι, conj. quod, quia, eo quod, propterea quod; (2) quam, cum superl. ut ὅτι πλεῖστοι, quam plurimi; pro accus. cum infinit. relative; (ubi plerumque abundat, per Hebr. Ern.)

Ὅ,τι, quod; ὅ,τι ἄν, quodquod, quidquid.

Ὁτιὴ, conj quoniam, quia. Hinc ὁτιητί, quam ob causam, cur. Ab ὅτι.

Ὅτι μὴ, nisi, Gl. V.

Ὁτιοῦν, quidlibet, quidvis, quodlibet, quodvis, quodcumque. Ex ὅ,τι et οὖν.

Ὅτις, quis, qui, Gl. V. ὅτου, Poet. ὅττεο, Ion. ὅτευ. dat. ὅτῳ, cui. acc. ὅτινα.

Ὀτλεύω, f. σω, ærumnas sustineo, patior, perfero; (2) sustineo, fero. Κατιὼ κάματον [illegible]

[illegible]

σαι κακῶν, Lys.

Ὄτλημα, τὸ, ærumna, Hes.

Ὀτλήμων, ονος, ὁ, ærumnosus, miser, Hes.

Ὄτλος, ου, ὁ, ærumna, labor, miseria. A τλάω.

Ὀτοβέω, ῶ, strepito, tumultuor, persono. Ab

ὌΤΟΒΟΣ, ου, ὁ, strepitus, tumultus, sonus, sonitus. Ὀτοβος δ' ἄπλητος ὀρώρει, Hes. Th. 709.

ὈΤΟΤΟΙ, ὀττοτοῖ, heu! hei!

Ὅτου, Att. pro οὗτινος, ab ὅστις, quicunque.

Ὀτοτύζω, fleo, dico ὀτοτοῖ. fut. ὀτοτύξεται. [illegible] καὶ μὴ τὸν σκύτινα νήσω, ὀτοτύξεσθαι [illegible] κεφαλὴν, Aristoph. Lys. 522.

[illegible], adv. accurate, sedulo, diligenter, [illegible]ter. Τοὶ δ' ὀτραλέως ἐπένοντο, Il. 3, 260 [illegible] ὀτραλέως ἐνόησαν, Hes. Scut. Herc. 410. Ab [illegible]

[illegible], ρὰ, ρὸν, celer, sedulus. Ab eod.

[illegible], similes pilo, ejusdem pili; pro ὁμότριχες. Ab ὁμόθριξ.

Ὀτρυνέω, urgeo, incito, urgebo. Ὀτρυνέω ἀνστήμεναι, Il. 10, 54. Ὀτρυνέων Δαναοὺς, Il. 13, 209. Ab ὀτρύνω.

Ὀτρυντικὸς, ἡ, ὸν, incitatorius. Ab eod.

Ὀτρυντὴς, ῆρος, ὁ, instigator, præco, Hes.

Ὀτρυντὺς, ύος, ἡ, hortatio, instigatio. [illegible] ὀτρυντὺν ποτιδέγμενος ἰσχανάασθω, Il. 19, 234. Ab

ὈΤΡΥΝΩ, f. υνῶ, et υνέω, incito, instigo, adhortor. Πρῶτα μὲν ὤτρυνον Λυκίων ἡγήτορας ἄνδρας, Il. 16, 495. Αὐτοὶ δ' ὀτρύνεσθε ἐμοὶ ἅμα πάντες ἕπεσθαι, Od. 10, 425.

Ὄττα, pro ὄσσα, fama, omen.

Ὀττεία, ας, ἡ, vaticinatio, divinatio; (2) religio, superstitio. Ab

Ὀττεύομαι, ominor, item suspicor. Ὀττευσάμενός τι περὶ τῶν ὅλων πραγμάτων, Polyb. Ab ὄττα.

Ὅ,ττι, per Diplasiasmum pro ὅ,τι, quodcunque, (quia, quoniam, Poet. pro ὅτι, Ern.) Ὅττι τάχιστα, quam citissime.

Ὅττικεν, Poet. pro ὅ τι et κεν, i. e. ὅ, τι ἄν, quicquid, quamcumque.

Ὄττις, εως, ἡ, adspectus, oculus, Hes. Ὄττις ἀχλυώδης, Aret.

Ὀττοβέω, ῶ, strepito. Ὑπὸ δὲ κρόταλος ὀττοβεῖ, Æschyl.

Ὄττοβος, ου, ὁ, strepitus.

Ὄττομαι, ominor. Ab ὄττα.

Ὅτῳ, cui, Att. pro ᾧτινι, ab ὅστις.

ΟΥ, sequente consona; οὐκ, sequente vocali levigata; οὐχ, sequente vocali asperata, adv. non, haud. Hinc οὐ γὰρ, non enim, nonne? οὐ γὰρ ἀλλὰ, etenim; οὐ γάρ τοι ἀλλὰ, quippe, siquidem, enimvero; οὐ γὰρ ἄν, alioqui non, alioqui non tamen, οὐ γὰρ ἄν ποτε, numquam enim alioqui; οὐ γὰρ ἄν πω, absit enim; οὐ μὲν, nequaquam; οὐ μὲν γὰρ, non enim; οὐ μὲν δὴ, minime vero; οὐ δὴ, non, nequaquam, ne; οὐ μὴν, vel οὐ μήν γε, non tamen, verumtamen non, nec tamen, tametsi; οὐ μὴν ἀλλὰ, οὐ μὴν ἀλλά γε, enim vero, at vero; οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ, tum vel maxime; οὐ μὴν οὐδὲ, οὐ μὴν οὔτε, sed nec, nec tamen, neque vero; οὐ μήν πω, haud dum tamen, nondum tamen; οὐ μήποτε, haud umquam, nequaquam; οὐ δῆτα, nequaquam, minime; οὐ πάνυ τι, non admodum, omnino non, raro; οὔ πως, nequaquam, nullo modo; οὔ τι γε, nedum minime, haud sane; οὔ τι μὲν δὴ, neutiquam tamen; οὐχ ὅτι, οὐχ ὅπως, non solum.

Οὗ, adverb. ubi; (2) quo; ἔστιν οὗ, alicubi.

Οὗ, misisti, 2. sing. a. 2. ind. med. Att. pro ἕο, Ion. pro ἕσο, ab ἵημι, mitto.

ΟΥΑ, interj. irridentis, vah!

ΟΥΑΙ, væ; interj. dolentis; (2) imprecantis; (3) comminantis.

ΟΥΑΣ, ατος, τὸ, auris; (2) ansa; plur. οὔατα, aures, ansæ; Dat. οὔασιν, auribus. Ab οὖς. Hinc

Οὐάτιος, ία, ιον, extremus, imus.

Οὐατόεις, έεντος, auritus. Ab eod.

Οὐγγία, ας, ἡ, uncia. For Latina.

Οὐδαῖος, αία, αῖον, humilis, terrestris; (2) subterraneus. Ab οὖδας.

Οὐδαμᾶ, οὐδαμῆ, adv. nullo modo, numquam, nusquam, nullo loco, nullum in locum.

Οὐδαμινέστερον, contemptius; Comp. Att. ab

Οὐδαμινὸς, ἡ, ὸν, qui nullius est pretii, contemptib[illegible].

Οὐδαμόθεν, adv. nullo ex modo, nulla ex parte.

Οὐδαμοῦ, nusquam, nullo in loco. Ab

Οὐδαμὸς, ἡ, ὸν, nullus. Ex οὐδὲ et ἀμὸς, unus. (Sed ἀμος est mera terminatio, Ern.)

Οὐδαμόσε, nusquam, nullatenus.

Οὐδαμοῦ, adv. nusquam, nullo loco.

Οὐδαμῶς, adv. nullo modo, minime.

Οὖδας, τὸ, solum pavimentum, humus, terra; Dat. οὔδει ab inus. οὖδος. Κάρη δ' εἰς οὖδας ὁρᾶται, Hes. Op. 532.

Οὐδὲ, conjunct. neque, nec, ne quidem. Hinc οὐδὲ γὰρ, neque enim; οὐδέ γε, neque; οὐδὲ εἷς, οὐδ' ἂν εἷς, ne unus quidem, nullus; οὐδὲ ἓν, nihil; οὐδ' ἐγγὺς, multum abest; οὐδ' ἂν ὁτιοῦν γένοιτο, quidquid accidisset; οὐδ' ἂν ὁτιοῦν γίνηται, ne siquidem fiat quidlibet, quidquid evenerit; οὐδὲ πολλοῦ δεῖ, οὐδ' ὀλίγου δεῖ, multum abest. Οὐδὲ μὴν οὐδὲ, Il. 10, 299. Singularem habet vim duplex ista negatio, quæ sermone Romano exprimi non potest, V. Clark. ad loc. οὐδὲ μὴ, neque; οὐδὲ μὴν, neque vero, nec tamen; οὐδὲ μήποτε, neque umquam; οὐδέ τι, neque; οὐδέ τι πω, nondum, necdum; οὐδ' ὅπως, ἀλλ' οὐδὲ, nullo modo, non dicam, sed ne quidem, οὐδ' ὣς, ne sic quidem; οὐδ' ἀρχὴν, neutiquam.

Οὐδεὶς, οὐδεμία, οὐδὲν Gen. οὐδενὸς, οὐδεμιᾶς, οὐδενὸς, nullus. Hinc οὐδὲν ἧττον, οὐδὲν ἔλαττον, nihilominus, non minus; οὐδὲν οἷον, nihil vetat, nihil impedit; οὐδὲν, idem quod, οὐ, non; οὐδὲν ὅτι οὖν, nihil quidquam.

Οὐδένεια, ας, ἡ, vanitas, vilitas, socordia. Τρύφων αἴτιος κατέστη, καὶ ἡ τῶν βασιλέων οὐδένεια, Strab. 14. Ab οὐδείς.

Οὐδενία, ἡ, idem et ab eod.

Οὐδενόσωρος, ου, ὁ ἡ ἡ, nulla custodia seu cura dignus, non curandus. Ex eod. et ὤρα.

Οὐδενόω, ad nihilum redigo, V. L.

Οὐδέπη, adv. nullo modo, haudquaquam.

Οὐδέποτε, adv. numquam, neque umquam.

Οὐδέπω, adv. nec dum, nondum.

Οὐδεπώποτε, adv. numquam, nullo tempore.

Οὐδέτερος, έρα, ερον, neuter; οὐδέτερον, οὐδέτερα, neutrius generis. Ab οὐδὲ et ἕτερος.

Οὐδετέρως, adv. neutro modo; (2) neutro genere, neutraliter.

Οὐδετέρωσε, adv. neutro, neutram in partem.

Οὐδήκου, adv. non utique, neutiquam; (2) numquid? annon? Unde fit οὐδηπόθεν.

Οὐδοπωσοῦν, adv. nullo modo.

ΟΥΔΟΣ, εος, τὸ, solum, pavimentum; (2) humus, terra. Nom. inus. Dat. οὔδει in Nomin. dicitur οὖδας.

Οὐδὸς, οῦ, ὁ, limen. Ἀλλήλας προσέειπον, ἀμειβόμεναι μέγαν οὐδὸν, Hes. Th. 749. Ab ὁδός.

Οὐδοτιοῦν, nihil quidquam; (2) adv. nequaquam, nullo modo.

ΟΥΘΑΡ, ατος, τὸ, uber, mamma, proprie belluarum; (2) sumen, cibus in deliciis olim habitus; (3) ubertas, feracitas, pars agri maxime fœcunda. Hinc

Οὐθατόεις, έσσα, όεν, mammosus; (2) ferax, uber. (2) γαῖα δ' ἀνέπτυσεν μελανόχροος οὐθατόεσσα, Oppian. Cyneget. 11, 148.

Οὐθεὶς, ενὸς, ὁ, nemo, nullus.

Οὐθένεια, ας, ἡ, idem quod οὐδένεια.

Οὐθέτερος, έρα, ερον, neuter.

Οὐκὴν, adv. non equidem; (2) non.

Οὐκ, vide οὐ.
Οὐκέτι, *adv.* non amplius.
Οὐκί, *adv.* non. Ab οὐκ.
Οὔκουν, *adv.* non certe, nullo modo.
Οὐκοῦν, *adv.* nonne? (2) atqui; (3) profecto, enimvero; (4) itaque, igitur.
Οὖλα, *adv.* scite commodum. Οὖλα δὲ Κρηταιεῖς γε περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο, *Callim. Hymn. in Jov.* 52.
Οὐλαί, ῶν, αἱ, hordeum; (2) mola salsa, qua hostiæ adspergebantur. Ab ὅλος.
Οὐλαμηφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, agmen seu turmam habens. Ex οὐλαμὸς et φέρω.
Οὐλαμός, οῦ, ὁ, confertum agmen, globus. Εἶναι τὸν οὐλαμὸν φησὶ ἱππέων πεντήκοντα τὸ πλῆθος ἐν τετραγώνῳ σχήματι ταχθέν, *Plut.*
Οὐλαμώνυμος, ὁ, Pyrrhus, seu Neoptolemus, *Lyc.*
Οὐλάς, άδος, ἡ, crispa; (2) densa, opaca. *Nic. Al.* 260. Ab οὖλος.
Οὐλή, ῆς, ἡ, cicatrix, vulnus pœne curatum; nota vulneris sanati. Ab οὖλος, *sanus.*
Οὔλιμος, ίμη, ιμον, exitiosus, perniciosus, *Hes.* Ab ὄλλυμι.
Οὔλιος, ία, ιον, Dim. Ab οὖλος.
Οὐλοβόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, exitialia et pestifera vorans.
Οὐλοδύτης, ου, ὁ, merges. Ex οὖλος et δύω.
Οὐλόδετον, ου, τό, funiculus e culmis contortus. Ex iisd.
Οὐλοεργός, pro ὀλοεργός, *Hes.*
Οὐλόθριξ, χος, ὁ ϗ ἡ, crispos habens capillos.
Οὐλόθυμος, ου, ὁ ϗ ἡ, noxio et exitiali animo præditus.
Οὐλοθυσία, ας, ἡ, sacrificium perfectum.
Οὐλοθυτέω, ῶ, immolo, molas inspergo victimis. Ex οὐλαί et θύω.
Οὐλοκάρηνος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui crispos capillos habet. Ex οὖλος et κάρηνον.
Οὐλόκερως, ω, ὁ ϗ ἡ, cornutus. Ex οὖλος et κέρας.
Οὐλοκέφαλος, ον, crispos capillos habens.
Οὐλοκίκιννα, τά, cincinni. Telesilla, *ap. Poll.*
Οὐλομελής, έος, ὁ ϗ ἡ, qui integris membris est. Ex οὖλος, pro ὅλος, et μέλος. Hinc
Οὐλομελία, ας, ἡ, *Ion.* οὐλομελίη, ης, ἡ, integra seu absoluta natura, integritas.
Οὐλόμενος, η, ον, perniciosus, exitialis. Ab ὀλόμενος, a. 2. part. verbi ὄλλυμι, pro ὀλέω.
ΟΥ῎ΛΟΝ, ου, τό, gingiva, caro quæ dentes continet. pl. οὖλα. Οὔλοισιν ἐξήμελξας γάλα, *Æsch. Ch.* 881.
Οὖλον, *adv.* acute, ab οὖλος, *Il.* 17, 756.
Οὐλοός, οῦ, ὁ ϗ ἡ, perniciosus, exitiosus, exitialis, noxius. Ab ὄλλυμι, *perdo.*
Οὖλος, η, ον, integer, sanus, perfectus; (2) tener, mollis; (3) crispus, contortos crines habens. *Ion.* pro ὅλος. Χλαινάων τ' ἀνεμοσκεπέων, οὔλων τε ταπήτων, *Il.* 16, 224.
Οὖλος, exitialis; ab ὄλλυμι, *perdo.* Οὖλον ὄνειρον, *Il.* 2, 6.
ΟΥ῎ΛΟΣ, ου, ὁ, merges, manipulorum collectorum fascis; (2) hymnus in Cererem.
Οὐλότης, ητος, ἡ, salubritas; (2) mollities, teneritudo; (3) coma crispa, crispitudo. Ab οὖλος.
Οὐλοτριχέω, ῶ, crispor, crispam comam habeo. Ex οὖλος et θρίξ, *capillus.*
Οὐλοτριχώτερος, qui crispioribus est capillis; Comp. ab οὐλότριχος, *proprie* οὐλόθριξ.
Οὐλοφόνον, ου, τό, chamæleon niger, herba viscum fundens. Ex ὅλος et φόνος.
Οὐλοφυής, έος, ὁ ϗ ἡ. Hinc οὐλοφυές, massa mollis. Ex οὖλος et φυή.
Οὐλοφύλλος, ου, ὁ ϗ ἡ, crispa folia habens.
Οὐλόχυτα, ων, τά, molæ, quæ victimis adfundebantur. *Gl. V.* hordeacea; *Il.* 1, 449. Ex οὐλαί et χύω.
Οὐλοχύται, ῶν, αἱ, idem; (2) canistra, e quibus molæ olim adfundebantur. (1) *Il.* 1, 449; 2, 410, et passim. (2) hæc significatio sistitur *Eustathii* testimonio, sed prior videtur verior. Ex iisd.
Οὐλόω, ad cicatricem perduco; οὐλοῦσθαι, ad cicatricem perduci, *Aristot.* Ab οὐλή.
Οὐλυμπόνδε, in Olympum. A seq.
Οὔλυμπος, ου, ὁ, *Poet.* pro Ὄλυμπος, Olympus.

Οὔλω, bene valeo, sanus sum; occurrit hinc tantum οὖλε, imperat. bene tibi sit, sis felix. Οὖλέ τε ϗ μέγα χαῖρε, *Od.* 24, 401.
Οὐλώ, όος, ἡ, Ceres. Ab οὖλος, *merges.*
Οὐ μὰ Δία, non per Jovem!
Οὐμενοῦν, *adv.* non certe, non profecto; (2) non quidem; (3) verumtamen non.
Οὐμένπως, *adv.* nequaquam.
Οὐμέντοι, *adv.* non tamen, verumtamen non. Hinc et οὐμέντοιγε, idem; et οὐμέντοι ἀλλά, vel ἀλλάγε, verumtamen. Οὐ μὴν ἀλλὰ καί, attamen etiam.
Οὑμός, *Æol.* pro ὁ ἐμός, *meus.*
ΟΥ῏Ν, *conjunct.* ergo, igitur, ideo, itaque ※ Variis particulis subjunctum vacat.
Οὕνεκα, pro οὗ ἕνεκα, *cujus gratia.*
Οὕνεκεν, pro οὗ ἕνεκεν, *propterea, cujus gratia.*
Οὔνεσθε, 2. pl. præs. ind. med. *Ion.* pro ὄνεσθε, ab ὄνομαι, *vitupero*; *Il.* 24, 241.
Οὔνομα, *Ion.* pro ὄνομα, *nomen.*
Οὐνομάζω, *Ion.* pro ὀνομάζω.
Οὐνομαίνειν, præs. inf. act. *Ion.* pro ὀνομαίνειν.
Οὐνομαστός, ή, όν, clarum nomen habens, celebris, nobilis. A præc.
Οὔξ, *Dor.* pro ὁ ἐξ.
Οὐξέρω, *Attica crasis* pro ὁ ἐξέρω. Τὸ δ' ἔπος οὐξερῶ τάχ' ἂν ἥδοιο μέν, *Soph. Œd. Tyr.* 936.
ΟΥ῎ΟΝ, ου, τό, sorbum, genus fructus; *pl.* οὖα, sorba, *Ph.*
Οὔπερ, *adv.* ubi. Ex οὗ et περ.
Οὖπις, ἡ, Upis, Dianæ epith. *Call. in Dian.* 204.
Οὐπιτρίπτος, qu. dic. contritus, conteri dignus, perditus; pro ὁ ἐπίτριπτος.
Οὔποθι, *adv.* nusquam.
Οὔποκα, numquam, *Dor.* pro οὔποτε.
Οὔποτε, *adv.* haud unquam, nunquam.
Οὔπω, *adv.* nondum, necdum. Hinc οὐπώποτε, numquam.
Οὔπως, *adv.* nequaquam, nullo modo.
ΟΥ῎ΡΑ, ᾶς, ἡ, cauda; in exercitu extremum agmen; navi etiam tribuitur pro πρύμνα, puppis.
Οὖρα, τά, limites, termini, pro ὅροι, *Il.* 23, 431. Ab ὅρος.
Οὐραγέω, ῶ, extremum agmen duco.
Οὐραγία, ας, ἡ, extremum agmen. Ab
Οὐραγός, οῦ, ὁ, extremi agminis ductor. Ex οὐρά et ἄγω.
Οὐραῖος, αία, αῖον, ad caudam pertinens, extremus. Hinc τὸ οὐραῖον, ου, extrema pars ossis sacri; cauda; (2) extrema pars multitudinis alicujus. Ab οὐρά.
Οὐραχός, ὁ, media pars remi, *Poll.*
Οὐράνη, ης, ἡ, meatus urinæ per quem e renibus in vesicam defluit; (2) matula. (2) ἀλλ' ἀμφὶ θυμῷ τὴν κάκοσμον οὐράνην ἔρριψεν οὐδ' ἥμαρτε, *Soph. in Achivorum Cœtu.* Ab οὖρον.
Οὐρανία, ας, ἡ, Urania, una e Musis; (2) Venus quædam; (3) ludus quidam pilæ. Ab οὐρανός. Hinc
Οὐρανιάζειν, ludere τὴν οὐρανίαν, *Hes.*
Οὐρανίδης, ου, ὁ, cœlestis, cœlicola; cui cœlestis est origo. Ab οὐρανός.
Οὐρανίζομαι, cœlum peto; unde οὐρανίζετο, *Hes.* ad cœlum pertingebat. Ab eod.
Οὐράνιος, ία, ιον, vel οὐράνιος, ου, ὁ ϗ ἡ, cœlestis; (2) sublimis; (3) admirandus, divinus, magnus. Hinc θεοὶ οὐράνιοι, ων, dii cœlestes, cœlites. *Gl. V.* superi; et τὰ οὐράνια, ων, imbres; οὐράνιον ὅσον, immane quantum. (2) καὶ πλεῖον ἢ βρόχῳ δέρην οὐρανίῳ πελάσαι, et plus, quam laqueo collum sublimi admovere, *Eurip. Alc.* 229. (3) ἐπιθυμήσας οὐρανίης ἀνίδος, amplissimos honores desiderasti, *Pallades in Anthol. Stephani*, 181. Ab eod.
Οὐρανίσκος, ου, ὁ, tentorium rotundum, orbiculare, lacunar tabernaculi orbiculare; (2) palatum; (3) sidus cœleste; *Corona australis.* Ab eod.
Οὐρανίων, ωνος, ὁ, cœlestis. *Gl. V.* cœlicola.
Οὐρανίωνες, cœlites, cœlicolæ, dii. Ab eod.
Οὐρανοβάμων, ονος, ὁ, cœlum scandens, per cœlum gradiens. Ab eod. et βαίνω.

Οὐρανοβατέω, ῶ, in cœlum penetro; per cœlum gradior; cœlum scando. Ex iisd.
Οὐρανογνώμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, cœli seu rerum cœlestium peritus.
Οὐρανοδείκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, a cœlo ostensus. Ex οὐρ. et δείκνυμι.
Οὐρανοδρομέω, ῶ, cursu in cœlum tendo. Ab
Οὐρανοδρόμος, ου, ὁ ϗ ἡ, cursu cœlum petens. Ex οὐρ. et τρέχω· p. m. δέδρομα.
Οὐρανοδώρητος, cœlitus donatus, *Dolsc.*
Οὐρανόεις, όεσσα, όεν, cœlestis. Ab οὐρανός.
Οὐρανόθεν, *adv.* cœlitus, e cœlo. Ab eod.
Οὐρανόθι πρό, *adv.* ante cœlum, i. e. in aere. Ab eod. (potius porro, procul, in altissimis et remotissimis cœli partibus.)
Οὐρανοθεσία, ἡ, positus, situs signorum in cœlo. *Sch. Arat.* Ex eod. et θέσις.
Οὐρανοκάτοικος, ου, ὁ ϗ ἡ, cœlicola, *Gl. V.*
Οὐρανολέσχης, ου, ὁ, de cœlo et rebus cœlestibus garriens. Ex οὐρ. et λέσχη.
Οὐρανομήκης, εος, ὁ ϗ ἡ, cœlum altitudine tangens, ad cœlum se extendens; altissimus, amplissimus. Ex οὐρ. et μῆκος.
Οὐρανόνικος, ου, ὁ ϗ ἡ, cœlum vincens, maximus. Ex οὐρ. et νίκη.
Οὐρανόπαις, δος, cœligena.
Οὐρανοπετής, έος, ὁ ϗ ἡ, e cœlo delapsus. Ex οὐρ. et πίπτω.
Οὐρανόπηκτος, ον, cœlo affixus, *Dolsc.*
Οὐρανοπλαγκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, cœlum pererrans; (2) qui sub cœlo vagatur.
Οὐρανοπληθής, ές, cœlum implens, *Dolsc.*
Οὐρανόπολις, εως, ἡ, civitas cœlestis.
Οὐρανοπολίτης, ου, ὁ, cœli civis.
Οὐρανόπτης, ου, ὁ, cœli spectator. Ex οὐρ. et ὄπτομαι.
Οὐρανόροφος, ου, ὁ ϗ ἡ, cujus tectum in cœli formam orbiculare est. Ex οὐρ. et ὄροφος.
ΟΥ'ΡΑΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, cœlum, Deus connectendi omnia vim habens secundum Orphicos; (2) palatum. Εἰς τὸν τοῦ σώματος οὐρανόν, *Aristot.* Persis οὐρανοί, tabernacula regia a figura. *Hes.*
Οὐρανόσε, *adv.* in cœlum.
Οὐρανοσκόπος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui cœlum contemplatur; (2) piscis quidam.
Οὐρανοῦχος, ου, ὁ ϗ ἡ, cœlum tenens, cœlum inhabitans. Ex οὐρ. et ἔχω.
Οὐρανοφάντωρ, ορος, ὁ ϗ ἡ, ad cœlum usque resplendens, cujus splendor in cœlo refulget. Ex οὐρ. et φαίνομαι.
Οὐρανοφοιτάω, ῶ, per cœlum gradior, in cœlo versor.
Οὐρανοφοίτης, ου, ὁ, qui per cœlum graditur. A præc.
Οὐρανοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, cœlum ferens seu deducens, *Gl. V.* Ex οὐρανός et φέρω.
Οὐρανόφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, cœlestia sapiens; (2) pius, religiosus. Ex eod. et φρήν.
Οὐρανοφύτευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui cœlestis origo est. Ex eod. et φυτεύω.
Οὐρανόφυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem. Ex eod. et φύω.
Οὐρανοχρώματος, ου, ὁ ϗ ἡ, cœli colorem habens, cœruleus. Ex οὐρανός et χρῶμα.
Οὐραξ, avis quædam, *Aristot. Hist. An.* 6, 1. quæ ab Atticis τέτριξ appellatur.
Οὐρανόω, in cœlum transfero. Hinc
Οὐράνωσις, ἡ, relatio in Deos.
Οὐραχός, οῦ, ὁ, meatus urinæ in fœtu. Al. οὐραγός.
Οὔρεα, *montes*, acc. pl. *Ion.* pro ὄρεα, ab ὄρος.
Οὔρειος, montanus, *Ion.* pro ὄρειος. Οὔρειον τέρας, [*de Sphinge*] *Eurip. Phœn.* 813.
Οὔρεος, gen. sing. *Ion.* pro ὄρεος.
Οὐρεσιφοιτάς, άδος, ἡ, montivaga. Dat. οὐρεσιφοιτάσι νύμφαις, *in Epigr.* Ex ὄρος et φοιτάω.
Οὐρεσιβώτης, ου, ὁ, qui in montibus pascitur, degit. Epith. feræ. Οὓς ἔχει χῶρος οὐρεσιβώτας, *Soph. Phil.* 1147.
Οὐρεσιδρόμος, ον, montivagus. Ex ὄρος et τρέχω.
Οὐρεσίοικος, ου, ὁ ϗ ἡ, *Ion.* pro ὀρεσίοικος.
Οὐρεσίφοιτος, ου, ὁ, montivagus; (2) montanus. (3) οὐρεσίφοιτα κρῖνα, *Anth. Steph.* 448. A φοιτάω.
Οὐρεσιφοῖτις, ιδος, ἡ, fœm.
Οὐρεύς, ῆος, mulus, *Ion.* pro ὀρεύς.

※ ἕνεκα pro ὅτι Ad. Col. 34. Philoct. 232.

Οὐρέω, ῶ, fut. ήσω, urinam reddo, meio; *pass.* οὐρεῖται, cum urina excernitur; οὐρησόμενος, fut. part. Μήτ' ἐν ὁδῷ, μήτ' ἐκτὸς ὁδοῦ προβάδην οὐρήσῃς, *Hes. Op.* 727. Ab οὖρον.

Οὐρῆ, ῆς, ἡ, cauda, *Ion.* pro οὐρά.

Οὐρῇ, dat. sing. *Ion.* pro οὐρᾷ, a præc.

Οὐρῆας, mulos, acc. pl. *Ion.* pro οὐρέας, ab οὐρεύς.

Οὐρηδόχος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui urinam recipit. Ex οὖρον et δέχομαι.

Οὐρήθρα, ας, ἡ, urinæ meatus. Οὐρήθρα ἔξω τῶν ὑστερῶν δίοδος τῷ σπέρματι τοῦ ἄῤῥενος, *Aristot. Hist. An.* 1, 14. Ab οὖρον.

Οὔρημα, ατος, τὸ, urina. Ab οὐρέω.

Οὐρὴν, acc. sing. *Ion.* pro οὐράν.

Οὐρηρὸς, ρὰ, ρὸν, urinalis. Ab οὖρον.

Οὐρησείω, micturio, *Gl. V.* Ab οὐρέω.

Οὐρήσῃς, 2. sing. a. 2. conj. act. v. οὐρέω. Unde

Οὔρησις, εως, ἡ, mictio.

Οὐρητὴρ, ῆρος, ὁ, meatus urinarius, fistula urinaria. Ab eod.

Οὐρητιάω, ῶ, micturio, meiere cupio. Ab eod.

Οὐρητρὶς, ίδος, ἡ, matella, *Gl. V.*

Οὐρητικὸς, ὴ, ὸν, urinam ciens, reddens. Ab οὐρέω.

Οὐρία, ας, ἡ, prosperitas venti, *Gl. V.* Ab οὖρος.

Οὐρία, ας, ἡ, avis ex anatum genere. Ab οὖρος.

Οὐρία, τὰ, fines, *Ion.* pro ὅρια.

Οὐρίαχος, ου, ὁ, ferrum quo ima hastilis pars crucis in modum præfixa est. Εἰς δὲ σφέψας τὸ σημεῖον ἀνέτεινε τὸν οὐρίαχον εἰς τὸν αὐτὸν αὐτοκράτορα, *Appian.* Ab οὐρά.

Οὐρίζω, f. ίσω, vento secundo proveho, secundo; prospero cursu dirigo. Κατ' ὀρθὸν οὔρισας, *Soph. Œd. Tyr.* 696. Ab οὖρος.

Οὐρίζω, *Ion.* pro ὁρίζω, finio, termino, distermino. Νεῖλος .... ὁ τὴν Ἀσίην οὐρίζων τῆς Λιβύης, *Herodot.* 2, 16.

Οὐρίθρεπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, in monte nutritus. Ex οὖρος, *mons*, et τρέφω.

Οὔριος, ut οὔριον ὠὸν, ovum ventosum, irritum. Τὸ δὲ ὑπολειπόμενον τῶν ὠῶν, ἀεὶ οὔριόν ἐστι, *Aristot.* Ab οὖρος.

Οὐριοδρομέω, ῶ, fut. ήσω, secundo vento curro. Τίς δ' ὅδε Καδμείων μαστὴρ οὐριοδρόμων, *Eur. B.* 984. Ab

Οὐριοδρόμος, ου, ὁ ϗ ἡ, vento secundo currens. Ex οὔριος et τρέχω.

Οὔριον ὠὸν, ovum irritum, ut οὔρινον. Ab

Οὔριος, ία, ιον, vel οὔριος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui vento secundo proficiscitur, qui vento secundo fit; (2) secundus, prosper; ut οὔριος πλοῦς, prospera, secunda navigatio; οὔριος ἄνεμος, secundus ventus, *Gl. V.* Ab οὖρος.

Οὐριοστάτης, ου, ὁ, felicissimus. Ex οὖρος et ἵστημι.

Οὐριόω, ῶ, f. ώσω, secundo vento utor. Ab οὔριος.

Οὔρισμα, *Ion.* pro ὅρισμα. Οὔρισμα δὲ Ἀσίῃ καὶ Λιβύῃ οἴδαμεν.... *Herodot.* 2, 17. Ab ὁρίζω.

Οὐροδοχεῖον, et οὐροδόχιον, ου, τὸ, urinal. *Gl. V.* urinale, vas urinarium. Ex οὖρον et δέχομαι. Unde

Οὐροδόχη, ης, ἡ, matula.

Οὐροδόχος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui urinam recipit.

ΟΥ'ΡΟΝ, ου, τὸ, urina, lotium; (2) terminus, *Od.* 9, 124. ubi tamen alii aliter explicant.

Οὖρον, ου, τὸ, terminus. Ab ὅρος.

Οὐροπύγιον, idem quod ὀῤῥοπύγιον. Τὰ πτερὰ οὐρὰν μὲν οὐκ ἔχει οὐροπύγιον δὲ, *Aristot.*

ΟΥ'ΡΟΣ, ου, ὁ, ventus secundus; prosper ventus, *Gl. V.* *Metaph.* prospera fortuna.

Οὖρος, lotium, urina, *Gl. V.*

Οὖρος, ὁ, custos, inspector. Ab ὁρᾶν.

Οὖρος, εος, τὸ, mons, *Ion.* pro ὄρος.

Οὐρὸς, οῦ, ὁ, serum lactis, cruor; pro ὀρός.

Οὐρὸς, οῦ, ὁ, alveus, fossa, per quam deducitur navis in mare; (2) navalia. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ῥείτω κατ' οὖρον, ex voto et sententia cedant! *Soph. Trach.* 467. Οὖρος ὀφθαλμῶν ἐμῶν αὐτῇ γένοιτ' ἄπωθεν ἑρπύστῃ καλός. Ὀφθαλμῶν ἐμῶν jungendum est cum ἄπωθεν, procul a conspectu meo. *Verte:* procul abeunti illi a conspectu meo ventus contingat secundus, *Id. ibid.* 815. Οὐρούς τ' ἐξεκάθαιρον, *Il.* 2, 153.

Οὐροτομέω, ῶ, fut. ήσω, caudam amputo. Ex οὐρὰ et τέμνω.

Οὐρόω idem esse videtur quod οὐρίζω ab illo occurrit κατουρόω, vento secundo expando, ad ventum secundum compono.

Οὖς, ὠτὸς, τὸ, auris; ὦτα dicebantur corycæi et delatores principum; ὦτα etiam ansæ vasorum. Ab οὖας.

Οὖσα, ων, τὰ, funes nautici, *Ion.* pro οἶσα.

Οὖσαν, acc. sing. part. præs. f. g. verbi εἰμί.

Οὔσῃ, dat. sing. part. ejusdem.

Οὐσία, ας, ἡ, essentia, substantia; (2) res familiaris, facultates, patrimonium, peculium, *Gl. V.* (3) consuetudo, concubitus, ad mentem Scholiastæ Soph. (3) τὰς ἄπαιδας ἐς τὸ λοιπὸν οὐσίας (ἐλπίδας), lugebat sibi spem sublatam augendi (Herculem) prole, *Soph. Trach.* 911.

Οὐσιαρχία, ας, ἡ, principium substantiæ, aut dominium in substantias. Ex οὐσία et ἀρχή.

Οὐσίδιον, ου, τὸ, qu. dic. substantiola, bona, facultates exiguæ. Dim. ab οὐσία.

Οὐσιοποιὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, quod substantiam efficit seu constituit. Ex οὐσία et ποιέω.

Οὐσιόω, ῶ, f. ώσω, essentiam do, facio, efficio, ut aliquis sit, qui ante non erat; et *in Pass.* essentiam accipio. Ab οὐσία.

Οὐσιώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, habens essentiam seu substantiam. Ab eod.

Οὐσιωδῶς, *adv.* qua essentiam, seu substantiam. Ab eod.

Οὐσιωνυμία, ας, ἡ, essentiæ nominatio. Ex eod. et ὄνομα.

Οὐσίωσις, εως, ἡ, qu. dic. effectio seu productio substantiæ. Ab οὐσιόω.

Οὖσον, τὸ, funis, *Lyc.*

Οὖτα, *vulneravit*, 3. sing. aor. 1. ind. act. *per Apoc.* pro οὔτασε, ab

Οὐτάζω, f. άσω, vulnero, vulnus infligo, ictum manu infero; οὐτασμένος, perfect. vulneratus; οὔτασαι, 3. sing. perf. ind. vulneratus est. Μηρὸν γυμνωθέντα σάκευς ὑπὸ δαιδαλέοιο Οὔτασ' ἐπικρατέως, *Hesiod. Scut.* 461.

Οὐτάμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro οὐτάνει, ab οὔτημι pro οὐτάω.

Οὐτάμεναι, ferire, vulnerare; quasi ab οὔτημι, ab οὐτάω.

Οὐτάμενος, pro οὐτασμένος, præs. part. pass. Ἔῤῥει δ' αἷμα κατ' οὐταμένην ὠτειλὴν, *Il.* 17, 86. i. e. per cominus inflictum vulnus; nam οὐτάζειν est cominus vulnerare, et βαλεῖν eminus.

Οὔτασε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi οὐτάζω.

Οὔτασκε, imperf. *Ion.* ab οὐτάω. Τοὺδ' Αἴας οὔτασκε, *Il.* 15, 745.

ΟΥ'ΤΑ'Ω, ῶ, f. ήσω, vulnero, percutio; aor. 1. οὔτησε, vulneravit; οὖτα, imperat. οὐτηθεὶς, a. 1. pass. part. ictus, vulneratus. Οὔτησε ξυστῷ χαλκήρεϊ, *Il.* 4, 469. κατ' ἀσπίδα, *Il.* 11, 434. κατὰ δεξιὸν ὦμον, *Od.* 19, 452.

Οὔτε, *conj.* nec, neque.

Οὔτερος, *Ion.* pro ὁ ἕτερος, alter.

Οὐτήσασκε, *Il.* 22, 375. *Ion.* pro οὔτησε.

Οὔτησις, vulneratio, ictus. Ab οὐτάω.

Οὐτήτειρα, ας, ἡ, vulneratrix. Ab οὐτάω.

Οὐτιδανοῖσιν, dat. pl. *Ion.* pro οὐτιδανοῖς, ab

Οὐτιδανὸς, οῦ, ὁ, homo nullius pretii. *Gl. V.* ἀτιδανοί, nebulones. Ex οὐ et τὶς, τινὸς, per Epenth. syllabæ δα. *Il.* 1, 231. (sed δανος est terminatio, *Ern.*)

Οὔτιδες, sc. παραλογισμοί, captiosæ quædam argumentationes, *Chrys.*

Οὔτινα, *nullum*, acc. sing. c. g. ab οὔτις.

Οὔτινος, *cujuscunque*, gen. sing. ab ὅστις.

Οὔτι πω, *adv.* non quidem; (2) non utique, num forte, an forte, num.

Οὔτιπω, *adv.* an nondum; (2) nondum.

Οὔτις, ινος, ὁ ϗ ἡ, nemo, nullus.

Οὔτοι, *adv.* non, neque, nequaquam. Et οὔτοιγε, idem.

ΟΥ'ΤΟΣ, αὕτη, τοῦτο, hic, hæc, hoc; ὦ οὗτος, et simpliciter οὗτος, heus tu! Hinc et οὑτοσὶ, hic, *Attice.*

Οὕτω, *sequente consona*, et οὕτως, *sequente vocali*, *adv.* ita, sic, tam, taliter, perinde, proinde, *Ph.* (2) *respondet etiam Lat.* sic, *pro* temere, negligenter, ut erat; (3) tum demum, tandem, aliquando, οὕτως ἂν, ita demum, *Ph.* οὕτως ἄρα, itane, siccine, *Gl. V.* οὑτωσὶ, siccine, *Gl. V.* sic, ita, *Att.*

Οὐχ, vide supra οὐ. Hinc

Οὐχὶ, *adv.* non; (2) nonne, annon?

Ὀφείδιον, ου, τὸ, anguiculus, parvus serpens. Dim. ab ὄφις.

Ὀφειλέσιον, ου, τὸ, debitum, *Eust.* Ab ὀφείλω. (Dim. ab ὄφειλος.)

Ὀφειλέτης, ου, ὁ, debitor. Οὐ κάτοισθ', ἐγὼ θεοῖς ὡς οὐδὲν ἀρκεῖν εἴμ' ὀφειλέτης ἔτι; an nescis me nihil amplius debere deis? *Soph. Aj.* 590. Ab ὀφείλω. Hinc

Ὀφειλέτις, ιδος, ἡ, debitrix; (2) obnoxia, beneficio devincta. Ὀφειλέτις δέ μοι, *Euripid. Rhes.* 965.

Ὀφειλὴ, ῆς, ἡ, debitum. Ab ὀφείλω.

Ὀφείλημα, ατος, τὸ, idem.

Ὀφειλόντως, *adv.* debito modo, decenter.

ΟΦΕΙ'ΛΩ, fut. ὀφειλήσω, debeo; (2) multor: multandus vel obnoxius sum; (3) debeo, oportet me; a. 2. ὤφελον, ὄφειλον, et ὄφελον, debebam, debuissem, utinam; ὄφελον, utinam, vellem, velim; ὀφειλόμενον, debitum, *Ph.* Ὀφείλω τοῖς θεοῖς πολλὴν χάριν, *Soph. Antig.* 337. Καὶ θοὶ τοῦτ' ὀφείλεται παθεῖν, *Id. Phil.* 1411. Κἀργύριον ὠφείλησας, ὥσπερ νῷ ποτε, *Aristoph. Av.* 115.

Ὄφελλεν, 3. sing. a. 2. ind. act. *Ion. Poet.* et cum ν pro ὤφελε. Ab

ΟΦΕ'ΛΛΩ, augeo, cumulo; (2) adjuvo, prosum, foveo; (3) debeo; ὀφέλλομαι, augeor, cresco. Ἡ μὲν γὰρ πόλεμόν τε κακὸν ϗ δῆριν ὀφέλλει, *Hesiod. Op.* 14. Ὀφέλλει δ' ἀνδρὸς ἐρωὴν, *Il.* 3, 62. Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἄνδρεσσιν ὀφέλλει, *Ib.* 20, 242. Ὀφέλλετε ταῦτα πένεσθαι, *Ib.* 19, 200. Ἔνθα χρεῖός μοι ὀφέλλεται, *Od.* 3, 367.

Ὀφέλλωσιν, 3. pl. præs. conj. act. cum ν.

Ὄφελμα, τὸ, augmentum, *item* sordes verrendo collectæ, ipsæque adeo scobæ, *Hes.*

Ὄφελον, *debui*, a. 2. ind. act. *Ion.* pro ὤφελον.

Ὄφελος, εος, τὸ, utilitas, emolumentum, usus; plerumque commode vertitur per adjectivum; τί δ' ὄφελος εἴης ἡμῖν; ad quid utilis? quid prosis? ὅτιπερ ὄφελος dicitur de eo quod in quocunque genere præstantissimum. *Ern.* Ab ὀφέλλω.

Ὀφέλσιμος, vel ὀφέλλιμος, utilis, pro ὠφέλιμος. Οὐδὲ πόλει τόσ' ἔνειμεν ὀφέλσιμα τόσσα Κυρήνη, *Callim. Hymn. in Apoll.* 94.

Ὀφελτρεύω, f. εύσω, orno, verro; mundo, converro, *Lyc.* Ab

Ὄφελτρον, ου, τὸ, ornatus.

Ὄφεως, gen. sing. *Att.* et *Ion.* pro ὄφιος, ab ὄφις, *serpens.*

Ὀφεωσταφύλη, ης, ἡ, uva anguina; sic a quibusdam appellari capparin tradit *Plinius.*

Ὀφθαλμία, ας, ἡ, lippitudo. Ab ὀφθαλμός.

Ὀφθαλμίας, ου, ὁ, piscis, quem *Plin.* oculatum vocat. A præc.

Ὀφθαλμιάω, ῶ, fut. άσω, doleo ex oculis, oculis laboro, lippio; (2) invideo; (3) cupio. Ἐντυχὼν ἀνθρώπῳ ὀφθαλμιῶντι, *Xen.*

Ὀφθαλμίδιον, ου, τὸ, ocellus. Dim. ab ὀφθαλμός.

Ὀφθαλμίζομαι, idem quod ὀφθαλμιάω, inoculare. Ὠφθαλμισμένοις ἠλέκτροις εἶχον τοὺς πόδας αἱ κλῖναι, lecti quorum pedes bullis aureis inoculati sunt, *Schol. Aristoph. ad Equit.* 529.

Ὀφθαλμικὸς, ὴ, ὸν, ad oculos pertinens. *Gl. V.* ocularius. Ab ὀφθαλμός.

Ὀφθάλμιος, α, ον, oculatus, *Lyc.*

Ὀφθαλμῖτις, ἡ, epith. Minervæ, *Paus.*

Ὀφθαλμοβολέω, ῶ, oculos conjicio. Ex ὀφθαλμὸς et βολή.

Ὀφθαλμοβόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, oculos appetens. Μάλιστά ἐστιν ὀφθαλμοβόρος τῶν ὀρνίθων, *Aristot. Hist. An.* 9, 18. Ex eod. et βορά.

Ὀφθαλμοδουλεία, ας, ἡ, servitium diligens, præsente hero. Ab

Ὀφθαλμόδουλος, ου, ὁ ϗ ἡ, servus, qui inspectante hero se gnavum et diligentem præstat, oculisque adeo ejus quasi servit.

Ὀφθαλμὸς, οῦ, ὁ, oculus; ὀφθαλμοὶ etiam inspectores, speculatores, corycæi regum, ut ὦτα.

Ὀφθαλμότοφος, ου, ὁ καὶ ἡ, oculis medendi peritus.
Ὀφθαλμότεγκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui oculi lacrymis madent; (2) ex oculis manans, *Rob.* Πᾶν δὲ δέμνιον ὀφθαλμοτέγκτῳ δεύετο πλημμυρίδι, *Eurip. Alc.* 181. Ex τέγγομαι.
Ὀφθαλμοφανής, έος, ὁ καὶ ἡ, qui oculis cernitur. Ex ὀφ. et φαίνομαι.
Ὀφθαλμοφανῶς, *adv.* manifeste, perspicue, more eorum quæ oculis cernuntur. A præc.
Ὀφθαλμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, oculi speciem gerens. Ab ὀφθαλμός.
Ὀφθαλμώρυχος, ου, ὁ καὶ ἡ, oculos effodiens. Ex eod. et ὀρύσσω.
Ὀφθείς, *visus*, a. 1. part. pass. verbi ὄπτομαι.
Ὀφθῆναι, *visum esse*, aor. 1. inf. pass.
Ὀφθήσεται, 3. sing. fut. 1. ind. pass.
Ὀφιακός, ἡ, όν, ad angues pertinens; ὀφιακά, libri de serpentibus scripti. Ab ὄφις.
Ὀφίασις, εως, ἡ, adfectus capitis, quo capilli defluunt. Ab eod.
Ὀφιγενής, idem quod ὀφιογενής, *V. L.*
Ὀφίδιον, ου, τὸ, anguiculus, seu parvus serpens, seu anguis. Dim. ab ὄφις.
Ὀφῖτις, ἡ, nomen lapidis, *Orph.*
Ὀφιοβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, serpentis percussor. Ex ὄφις et βάλλω.
Ὀφιοβόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, angues devorans. Ex βορά.
Ὀφιογενής, έος, ὁ καὶ ἡ, serpente genitus seu natus, serpentigena, anguigena. Ex γίνομαι.
Ὀφιόδηκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, a serpente morsus. Ex ὄφις et δάκνω.
Ὀφιοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, angui seu serpenti similis, anguinus. Ex ὄφις et εἶδος.
Ὀφιόεις, όεντος, ὁ, anguinus, serpentem referens, anguifer; fœm. ὀφιόεσσα, *contr.* ὀφιοῦσσα, insulæ nomen ab abundantia serpentum. Ab ὄφις.
Ὀφιοκτένη, ης, ἡ, ophioctene, scolopendræ genus. Ex eod. et κτείνω.
Ὀφιοκτόνος, serpentum interfector. Ex iisd.
Ὀφιομάχης, et ὀφιομάχος, ου, ὁ, qui serpentes oppugnat, qui cum anguibus dimicat. Ex eod. et μάχομαι.
Ὀφιόνεος, ία, *Ion.* ίη, εον, anguineus, serpentinus. Ab ὄφις.
Ὀφιοπλόκαμος, ον, angues pro capillis habens. Epith. Furiarum.
Ὀφιόπους, ποδος, ὁ καὶ ἡ, anguipes, serpentis modo incedens.
Ὀφιοσκόροδον, vel ὀφιόσκορδον, ου, τὸ, allium anguineum.
Ὀφιοστάφυλον, nonnulli vocant vitem albam.
Ὀφίουρος, ου, ὁ καὶ ἡ, serpentis caudam habens. Ex ὄφις et οὐρά.
Ὀφιούχης, ες, idem quod ὀφιοῦχος, *Arat.*
Ὀφιοῦχος, ου, ὁ, anguitenens, sideris nomen. Ex ὄφις et ἔχω.
Ὀφιοφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui serpentibus vescitur.
ὌΦΙΣ, ιως, ὁ, ἡ, serpens, anguis, coluber; (2) sideris nomen; (3) monile, vel armilla, a figura anguem referente. (3) οἱ ἐπικάρπιοι ὄφεις, *Philostr. Epist.* 40.
Ὀφίτης, ου, ὁ, ut ὀφίτης λίθος, ophites, lapis in modum serpentis maculosus. Ab ὄφις.
Ὀφιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, anguinus, serpentem referens; (2) anguibus abundans, anguifer. Ab eod.
Ὀφλάνω, debeo, *Hes.* Ab ὄφλω.
Ὀφλεῖν, aor. 2. inf. act. *per Sync.* pro ὀφελεῖν.
Ὄφλημα, ατος, τὸ, multa judicata; (2) debitum, æs alienum. Ab ὄφλω.
Ὄφλησις, εως, ἡ, debitum. Ab eod.
Ὀφλήσω, f. 1. ind. act. *per Sync.* pro ὀφειλήσω.
Ὀφλητής, οῦ, ὁ, debitor, *Gl. V.*
Ὀφλισκάνω, debeo, damnor, multor, judicor; (2) in crimen incurro. Σχεδόν τι μώρῳ μωρίαν ὀφλισκάνω, propemodum dixerim quod judicor stultum esse a stulto, *Soph. Antig.* 470. Τούτους μεγίστην μωρίαν ὀφλισκάνειν, hos maxime stultos judicandos esse, *Eurip. Med.* 1227. Πλείστην ζημίαν ὀφλισκάνει, maxima mulcta multari debet, dignus est, *Id. ibid.* 584. Πατὴρ δ' ἐς αὐτὸν ἀμαθίαν ὀφλισκάνει, *Id. Phœn.* 770. Ab ὄφλω.
Ὀφλίσκω, idem et ab eod.

Ὄφλω, debeo, multor, damnor; (2) in crimen incurro, crimini obnoxius sum; fut. ὀφλήσω (tanquam ab ὀφλέω). perf. ὤφληκα· part. ὠφληκώς, damnatus. Γέλωτα ὀφλεῖν, derideri, *Eurip. Med.* 1050. Ἐγὼ ἂν γέλωτα ὀφλήσω παρὰ πᾶσιν ἐπὶ τῇ εὐπαιδίᾳ; *Lucian.* ζημίαν, *Dem.* τὰ χρήματα, *Id.* Ab ὀφείλω.
ὌΦΡΑ, ut, quo; (2) donec, usque dum, quamdiu; (3) interea dum.
Ὀφρύα, ας, ἡ, *Ion.* ὀφρύη, supercilium; (2) clivus. Ab ὀφρύς. Hinc
Ὀφρυάζω, superciliis nuto; (2) grandi supercilio tumeo.
Ὀφρύκνηστος, ον, cui supercilia pruriunt, qui erubescit, *Hes.*
Ὀφρυανασπαστίδης, ου, ὁ, qui supercilia tollit, superbus, superciliosus. Ex ἀνασπάω.
Ὀφρυάω, ῶ, sum superciliosus; ὀφρυᾶν dicitur regio clivosa, multa habens supercilia sive tumulos. Ab ὀφρύς. Unde
Ὀφρυόεις, όεσσα, όεν, superciliosus; (2) clivosus, multa habens supercilia seu tumulos; (3) in superciliis montium situs, excelsus.
Ὀφρυόομαι, οῦμαι, sum superciliosus, supercilium tollo. Hinc perf. part. ὠφρυωμένος, elatus, superbus. Ab eod.
Ὀφρύσκιος, ου, ὁ καὶ ἡ, hirta supercilia habens. Ex eod. et σκιά.
ὈΦΡΥ'Σ, ύος, ἡ, supercilium; (2) fastus, superbia; (3) tumulus, supercilium montis, clivus. *Ph.* ὀφρυεῖς, ὀφρύων, ὀφρύσι. Τὰς ὀφρῦς συνάγομεν, κἀπαίρομεν δεινά, *Aristoph. Nub.* 582. Οἱ δ' ἑτέρωσε κάθιζον ἐπ' ὀφρύσι Καλλικολώνης, *Il.* 20, 151. (2) ἐπ' ὀφρύσι Ναυσιθόοιο κοιρανέοντες, subjectus superbo imperio Nausithoi regis, *Apoll. Rhod.* 4, 547.
Ὀφρυώδης, ες, supercilia imitans, *Gal.*
Ὄχα, præ cæteris, præcipue. Ab ἔχω.
Ὀχάνη, ης, ἡ, ansa clypei, lorum, quo clypeus tenetur. Ab eod. Unde
Ὄχανον, ου, τὸ, amentum, *Gl. V.* ansa clypei.
Ὀχεία, ας, ἡ, coitus; admissio, admissura, *Gl. V.* Ab ὀχεύω.
Ὀχεῖα, ων, τὰ, admissarii, equi, boves, vel arietes. Ab ὀχεῖος.
Ὀχεῖον, ου, τὸ, plaustrum, currus, vehiculum; (2) admissarius, *Aristot.* Ab ὀχεύω.
Ὀχεῖος, ου, ὁ, qui ad admissuram educatur, admissarius. Ab ὀχεύω.
Ὀχεσκον, *vehebam*, imperf. ind. act. *Ion.* pro ὤχεον, ab ὀχέω.
Ὄχεσφιν, *curribus*, dat. pl. per *Paragog. Poet.* pro ὄχεσι, ab ὄχος.
Ὀχεταγωγία, ας, ἡ, aquæ ductus. Ab
Ὀχεταγωγός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, aquam deducens. Ab ὀχετὸς et ἄγω.
Ὀχετεία, ας, ἡ, rivorum a fonte deductio, ductus aquarum. Ab ὀχετεύω.
Ὀχέτευμα, ατος, τὸ, rivus, qui ducitur; (2) aquæ ductus, canalis. Ab eod.
Ὀχετεύω, f. εύσω, rivos duco, derivo; (2) quatio, agito; (3) loco moveo. Οὐ χρὴ πῦρ ἐπὶ πῦρ ὀχετεύειν, addere; *Plato.* Ab ὀχετός.
Ὀχετηγέω, ῶ, fut. ήσω, rivos seu aquas duco, irrigo per rivos. Ab ὀχετηγός.
Ὀχετηγία, ας, ἡ, rivorum seu aquarum ductus, irrigatio. Ab eod.
Ὀχετηγός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, rivos ducens, *Il.* 21, 257. Ὀχετηγὸς ἑορτῆς, deductor, *Nonn.* Ex ὀχετὸς et ἄγω.
Ὀχέτιον, ου, τὸ, rivulus. Ab ὀχετός.
Ὄχετλον, ου, τὸ, currus, plaustrum; (2) obex. Ab ὀχέω.
Ὀχετόκρανον, τὸ, tubi vel canalis caput, *Steph.*
ὈΧΕΤΟ'Σ, οῦ, ὁ, canalis, aquæ ductus, rivus, cloaca; (2) *metaph.* vitæ cursus. (2) μαγεύμασι παρεκτρέποντες ὀχετόν, magicis artibus vitæ cursum avertentes, *Eur. Suppl.* 1110.
Ὄχευμα, ατος, τὸ, semen, genitura; (2) coitus; (3) fœtus ex coitu conceptus; *Aristot. Hist. An.* 6, 23. Ab ὀχεύομαι.
Ὀχεύς, έως, ὁ, *Ion.* ῆος, retinaculum; (2) vectis seu pessulus; (3) lorum galeæ; (4) fibula, annulus quo constringitur balteum; (5) scrotum. (3) ὅς οἱ ὑπ' ἀνθερεῶνος ὀχεὺς τέτατο τρυφαλείης, *Il.* 3, 372. (4) ζωστῆρες ὀχῆες χρύσειοι, *Id.* 4, 132. Ab ἔχω.
Ὀχευτή, ῆς, ἡ, quæ marem admisit, venerem passa. Ab ὀχεύομαι.
Ὀχευτής, οῦ, ὁ, admissarius, qui fœminam init vel comprimit; (2) homo libidinosus, salax, ad coitum proclivis.
Ὀχευτικός, ἡ, όν, idem quod præc. n. 2.
ὈΧΕΥ'Ω, f. εύσω, admissarium admitto; (2) coeo, ineo, subagito; (3) dicitur et universe de libidine; ὀχεύομαι, ineor, subigor.
Ὀχέω, ῶ, fut. ήσω, veho, porto, sustineo, suffero; ὀχέομαι, οῦμαι, vehor, portor, equito; (2) equitor, currui subdor, *Il.* 17, 77. *P.* Ab ὄχος.
Ὀχή, ῆς, ἡ, cibus; (2) foramen. Ab ἔχω.
Ὄχημα, ατος, τὸ, vehiculum, currus, carpentum, rheda. *Ph.* ὀχήμασι, rhedis. Ab ὀχέω. Hinc
Ὀχηματικός, ἡ, όν, vehicularis, vectorius.
Ὀχημάτιον, ου, τὸ, rheda, *Gl. V.*
Ὄχησις, εως, ἡ, vectio, vectura. *Gl. V.* vectus; equitatio, equitatus. Ab eod.
ὈΧΘΕ'Ω, ῶ, fut. ήσω, indignor, gravor, graviter fero. Ὤχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοὶ οὐρανίωνες, *Il.* 1, 570. Ab ὄχθος.
ὈΧΘΗ, ης, ἡ, ripa, ora. Hinc
Ὀχθηρός, ρά, ρόν, riposus, clivosus.
Ὀχθήσαις, aor. 1. part. act. *Æol.* pro ὀχθήσας.
Ὄχθησιν, dat. pl. *Ion.* et cum ν pro ὄχθαις.
Ὄχθησις, εως, ἡ, offensio, indignatio. Ab ὀχθέω. Unde
Ὀχθίζω, fut. ίσω, indignor, gravate fero.
Ὀχθοῖβος, vel ὀχθοιβος, ου, ὁ, fimbria seu limbus vestis muliebris. Ab
Ὄχθος, ου, ὁ, ripa, littus; (2) terræ tumulus, locus editus, collis; (3) labra ulcerum prætumida.
Ὀχθοφόρος, ὁ, bajulus, *Man.*
Ὀχθοφύλαξ, κος, ὁ, riparius. *Ph.* custos ripæ.
Ὀχθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, riposus, clivosus; (2) verrucosus; (3) torosus. Ab ὄχθος.
Ὀχλαγωγεύς, έως, ὁ, circulator, *Gl. V.* Ex
Ὀχλαγωγέω, ῶ, f. ήσω, populum concito, ad res novas solicito, factiosæ turbæ ducem me præbeo; (2) populum in potestate habeo; (3) circulos facio.
Ὀχλαγωγία, ας, ἡ, comitium, conventus.
Ὀχλαγώγιον, ου, τὸ, conventus, comitium, *Gl. V.* cum turba popularis concitata in unum locum confluit. Ex
Ὀχλαγωγός, οῦ, ὁ, qui popularem turbam concitat. *Ph.* popularis, *item* circulator.
Ὀχλεῦνται, 3. plur. præs. ind. pass. *Dor.* pro ὀχλοῦνται, ab ὀχλέω, *turbo.*
Ὀχλεύς, έως, ὁ, vectis, pessulus; (2) cardo; (3) vinculum, ligamen, *Hes.* Ab
ὈΧΛΕΥ'Ω, fut. εύσω, moveo. Ὑπὸ ψηφῖδες ἅπασαι ὀχλεῦνται, *Il.* 21, 261.
Ὀχλέω, ῶ, fut. ήσω, turbo, commoveo, *Gl. V.* inquieto, vexo, molesto; pass. ὀχλοῦμαι, inquietor; part. pass. a. 1. ὀχληθείς, turbatus; ὀχληθέντι, inquietato, *Ph.* ὀχληθέντες, pulsati, *Ph.* Ὁδὸς οὐ πολὺ ὀχλεῖται, *Celes.* Ὀχλούμενοι ὑπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων, *Luc.* 6, 18. Ab ὄχλος.
Ὀχληρία, ας, ἡ, molestia. Ab
Ὀχληρός, ρά, ρόν, turbulentus; (2) molestus, molestiam adferens. Ab ὄχλος.
Ὀχληρώδης, ες, molestus, *V. L.*
Ὀχληρῶς, *adv.* moleste, *Ph.*
Ὄχλησις, εως, ἡ, molestia, interpellatio turbæ, *Ph.* Ab ὀχλέω.
Ὀχλίζω, f. ίσω, moveo, vecte impello et protrudo. Τόνδ' οὐκ εὖ ἀνέρε δήμου ἀρίστω Ῥηϊδίως ἐπ' ἄμαξαν ἀπ' οὔδεος ὀχλίσσειαν, *Il.* 12, 448. Ab ὀχλεύω, (qu. ab ὄχλος, *Etm.*)
Ὀχλικός, ἡ, όν, popularis; (2) turbulentus, molestus. Ab ὄχλος.
Ὀχλοαρέσκης, ες, populo placens, *Diog.*
Ὀχλοκοπέω, sum popularis, populum concito.
Ὀχλοκοπία, ας, ἡ, popularitas; (2) turbæ popularis concitatio. Ab
Ὀχλοκόπος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui turbam concitat; tumultuator, *Ph.* Ex ὄχλος et κόπτω.

Ὀχλοχυσία, ας, ἡ, confusa turba, promiscua plebis turba. Ex eod. et χύσις.

Ὀχλοκρατέομαι, οῦμαι, a turba populari seu plebe regor.

Ὀχλοκρατία, ας, ἡ, turbæ popularis regimen. Ex ὄχλος et κράτος.

Ὀχλολοίδορος, ου, ὁ ϗ ἡ, plebeia fundens convicia.

Ὀχλομανέω, ῶ, insano turbarum amore teneor, insano popularis turbæ amore ducor. Ex ὄχλος et μαίνομαι.

Ὀχλοποιέω, ῶ, f. ήσω, turbas concito, turbam congrego. Ὀχλοποιήσαντες ἐθορύβουν τὴν πόλιν, *Act.* 17, 5.

ΟΧΛΟΣ, ου, ὁ, turba, multitudo hominum, multi simul; populus, plebs, vulgus; (2) molestia, perturbatio. (2) δι' ὄχλου γίγνομαι, moleste sum alicui, moleste rogo, efflagito. Ὃν πολλάκις γε δι' ὄχλου γιγνόμενον μυηθῆναι τὴν ἀφήγησιν ἄλλως ἄλλοτε διακρουσάμην, *Heliod. Æthiop.* 2.

Ὀχλοτερπής, έος, ὁ ϗ ἡ, populum delectans. A præc. et τέρπω.

Ὀχλοχαρής, ὲς, turbis popularibus gaudens, popularis. Ex eod. et χαίρω.

Ὀχλώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, turbulentus; (2) difficilis, morosus. Hinc τὸ ὀχλῶδες, difficultas, fastidium. Ab ὄχλος.

Ὄχμα, ατος, τὸ, retinaculum. Ab ἔχω.

Ὀχμάζω, fut. άσω, detineo, contineo, inhibeo, constrictum teneo, *de equo*, fræno, vel sub jugum mitto. Πατρὸς παλαιοῦ χερσὶν ὀχμάσας δέμας, *Lycoph* 41 Στήλαις δ' ἀκινήτοισιν ὀχμάσει πέδον, *Id.* 625. Μέσον μ' ὀχμάζεις, medium me tenes, *Eurip. Or.* 265. Ἵππους τ' ὀχμάζει, equos frenis regit, *Id. Elect.* 817. Δαλοῦ κώπην ὀχμάσας, torris manubrium tenens, *Id. Cycl.* 482. Ab ὄχμα.

Ὄχμη, ἡ, manubrium; qu. ἔχμα, pro ἔχημα, Ab ἔχω, *Ern.*

Ὄχμος, ὁ, tumulus, *Lyc.*

Ὄχνη, ης, ἡ, pirum silvestre. *Gl. V.* pyrus.

Ὀχοῖσα, *vehens*, part. præs. f. g. *Dor.* pro ὀχοῦσα, ab ὀχέω.

Ὀχὸς, ἡ, ὸν, capax, qui continere potest. Ab ἔχω vide ὄχα.

ΟΧΟΣ, ου, ὁ, vel εος, τὸ, currus, vehiculum; *etiam* fluxus aquæ, *Suid.* Ἁρμάτων ὄχοι, *Eur. Phœn.* 1197. *Hippol.* 1166. Ab eod.

Ὀχυρότατος, loca natura munita, &c. *Bud.*

Ὀχυροποιέομαι, firmum facio, munio.

Ὀχυρὸς, ρὰ, ρὸν, munitus, firmus; ὀχυρώτατος, munitissimus, *Ph.* Ab ἐχυρός. Hinc

Ὀχυρότης, ητος, ἡ, munitio, firmitas.

Ὀχυρόω, ῶ, fut. ώσω, munio, firmo, firmum reddo, fulcio; ὀχυροῦσθαι, munire; (2) muniri; perf. part. ὀχυρωμένος, pro ὠχυρωμένος, munitus, fultus, stipatus, *Gl. V.* Βαλόμενος χάρακα, ϗ τάφρον βαθεῖαν τὴν παρεμβολὴν ὀχυρώσας, *Diod.* Ab eod. Hinc

Ὀχύρωμα, ατος, τὸ, munitio, munimentum, castellum, arx; (2) præsidium. Hinc

Ὀχυρωμάτιον, ου, τὸ, parva munitio. Dim.

Ὀχυρῶς, *adv.* tuto, firme. Ab ὀχυρός.

Ὀχύρωσις, εως, ἡ, munitio, ipsa actio muniendi. Ab ὀχυρόω.

ΟΨ, ὀπὸς, ἡ, vox, cantus, cantilena; (2) oculus; sed tum derivatur ab ὄπτομαι, *video.* (1) τὸν δὲ μεγάλῃ ὀπὶ νείκεσεν ἴδας, *Apoll. Rhod.* 1, 462. (2) sed tunc dicitur per Apocopen. *Strab.* 8, 560.

Ὀψαίτερον, serius; ab ὀψὲ, quod vide. *Aristoph.*

Ὀψαμάτης, ου, ὁ, qui sero metit, vespertinus messor, *R. Suicer.* Ex ὀψὲ et ἀμάω.

Ὀψανθὴς, ἐος, ὁ ϗ ἡ, sero florens, tarde florens. Ex ὀψὲ et ἄνθος.

Ὄψανον, ου, τὸ, facies, visus, vultus, *Æsch. Ch.* 532. (2) vox, *Hes.* Ab ὄψ.

Ὀψάομαι, ῶμαι, opsonium comedo. Ab ὄψον.

Ὀψάριον, ου, τό, opsonium; (2) pisciculus. Dim. ab ὄψον.

Ὀψαρότης, ου, ὁ, qui sero arat, serus arator. Οὕτω ϗ ὀψαρότης πρωτηρότῃ ἰσοφαρίζει, *Hesiod. Op.* 488. Ex ὀψὲ et ἀρόω.

Ὀψαρτυσία, ας, ἡ, conditio et instructio opsoniorum; (2) ars condiendi et apparandi opsonia. Ab ὀψαρτύω.

Ὀψαρτυτὴς, οῦ, ὁ, opsoniorum conditor vel instructor, coquus. Ab eod. Hinc

Ὀψαρτυτικὸς, ἡ, ὸν, pertinens ad eum qui opsonia condit; (2) popinalis. Hinc ἡ ὀψαρτυτικὴ, ῆς, sc. τέχνη, opsoniorum parandorum ars, ars culinaria.

Ὀψαρτύω, fut. ύσω, opsonia condio et apparo. Ex ὄψον et ἀρτύω.

ΟΨΕ', *adv.* sero, longo post tempore; (2) vesperi, extrema parte; (3) post, *de re præt.*

Ὄψει, 2. sing. fut. 1. ind. med. *Att.* pro ὄψῃ.

Ὀψείω, videre cupio; (2) desidero. Ab ὄπτομαι.

Ὄψεσθε, 2. plur. fut. 1. ind. med.

Ὀψέω, ῶ, tardus sum; *Vet. Lex.* Ab ὀψέ.

Ὄψῃ, 2. sing. fut. 1. ind. med. ab ὄπτομαι.

Ὄψημα, ατος, τὸ, id quo cum pane vescimur. Ab ὀψέω.

Ὀψημέρα, ας, ἡ, crepusculum, *Gl. V.* Ex ὀψὲ et ἡμέρα.

Ὀψητὴρ, ῆρος, ὁ, opsonator. Ab ὀψάομαι.

Ὀψία, ας, ἡ, sc. ὥρα, serum diei, tempus vespertinum, vespera. Ab ὄψιος.

Ὀψιαίτατα, *adv.* tardissime. Ab ὀψέ.

Ὀψιαίτατος, tardissimus. Ab ὄψιος.

Ὀψιαίτερον, *adv.* tardius, serius.

Ὀψιαίτερος, έρα, ερον, serior. Ab ὀψία.

Ὀψιανθέω, ῶ, tarde floreo. Ab

Ὀψιανθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, sero florens. Ex ὀψὲ et ἄνθος.

Ὀψιανὸς, ὸν, serotinus, vespertinus, *Orph.*

Ὀψιβλαστέω, ῶ, sero germino. Ab

Ὀψιβλαστὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, *item* ος, ον, sero germinans. Ex ὄψις et βλαστάνω.

Ὀψίβλαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ab eod.

Ὀψίβλαστος, ον, idem quod ὀψιβλαστὴς, *Steph.*

Ὀψιγάμιον, ου, τὸ, seræ nuptiæ. Ab

Ὀψίγαμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui sero uxorem duxit.

Ὀψιγενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, sero genitus, tarde natus. Ex ὀψὲ et γίνομαι.

Ὀψιγονία, ας, ἡ, posteritas, *Gl. V.* Ab

Ὀψίγονος, ου, ὁ ϗ ἡ, sero genitus; posthumus, *Gl. V.* Ex ὀψὲ et γίνομαι.

Ὀψιαίτερος, ον, serior. Ab ὀψέ.

Ὀψίζω, fut. ίσω, sero, sub vesperam aliquid facio, *Xen.* (2) tardus venio. (2) τάχα, ἔφη, ὠψίσθημεν τῆς ἀναγωγῆς, tarde venimus post subductam navem e portu, *Heliodor.* 5. Ab eod.

Ὀψικαρπέω, ῶ, fut. ήσω, serotinos fructus gigno, fructus mei serotini sunt:

Ὀψικαρπία, ας, ἡ, sera fructus editio. Ab

Ὀψίκαρπος, ου, ὁ ϗ ἡ, cujus fructus serotini sunt, sero fructus ferens.

Ὀψικέλευθος, ου, ὁ ϗ ἡ, sero viam carpens, qui sero iter facit, sero veniens.

Ὀψίκλωψ, ωπος, ὁ, fur nocturnus seu vespertinus.

Ὀψίκοιτος, ον, sero dormiens. A κοίτη.

Ὀψιμάθεια, ας, ἡ, sera eruditio:

Ὀψιμαθέω, ῶ, fut. ήσω, sero disco, ætate jam provectiori studia tracto. Ὀψιμαθήσας δὲ ϗ πόῤῥω που τῆς ἡλικίας παιδευόμενος, *Luc.*

Ὀψιμαθῆ, acc. sing. *contr.* pro ὀψιμαθέα, ab

Ὀψιμαθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui sero didicit seu discere cœpit, sero doctus. Ex ὀψὲ et μανθάνω, *disco.*

Ὀψιμαθία, idem quod ὀψιμάθεια, *Steph.*

Ὀψίμορος, ου, ὁ ϗ ἡ, sero moriens et lente.

Ὄψιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, serus, serotinus, tardus. Ab ὀψέ.

Ὀψίμως, *adv.* sero, *Gl. V.*

Ὀψίνοος, ου, ὁ ϗ ἡ, sero sapiens.

Ὀψινὸς, ἡ, ὸν, serotinus, *Gl. V.* Ab ὀψέ.

Ὄψιος, ία, ιον, idem. Ab eod.

Ὀψιότης, ητος, ἡ, tarditas, longa prorogatio. A præc.

Ὀψίπλουτος, ου, ὁ ϗ ἡ, sero dives factus.

Ὄψις, εως, ἡ, visus, ipsa visendi actio, adspectus; (2) species oris, facies, oculus. Πῶς ἔτλης τοιαῦτα σὰς ὄψεις μαρᾶναι; *Soph. Œd. Tyr.* 1327. Ab ὄπτομαι.

Ὀψισμὸς, οῦ, ὁ, tarditas, serus adventus. Ab ὀψίζω.

Ὀψισπορέω, ῶ, sero sementem facio. Ab

Ὀψίσπορος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui sero seu tarde seritur; (2) sero serendus. Ex ὀψὲ et σπείρω.

Ὀψιτέλεστος, ου, ὁ ϗ ἡ, sero perficiendus, *Nonn.* Ex eod. et τελέομαι.

Ὀψίτερον, *adv.* tardius. Ab ὄψιος, vel ὀψέ.

Ὀψίτομος, ου, ὁ ϗ ἡ, sero putatus; (2) qui sero putari solet. Ex ὀψὲ et τέμνω.

Ὀψιφανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, sero apparens. Ex ὀψὲ et φαίνομαι.

Ὀψοδάφον, τὸ, vasculum in quo opsonia apponuntur, *Ath.*

Ὀψοδαίδαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, opsoniorum apparandorum peritus artifex. Ex ὄψον et δαίδαλος.

Ὀψοδεΐα, ας, ἡ, opsoniorum penuria. Ex ὄψον et δέομαι, *egeo.*

Ὀψολογία, ας, ἡ, sermo de opsoniis, scriptum de deliciis popinalibus. Ab

Ὀψολόγος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui de opsoniis tractat seu disserit. Ex ὄψον et λόγος.

Ὀψομανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui insano opsoniorum et imprimis delicatorum piscium amore ducitur. Ex ὄψον et μαίνομαι.

ΟΨΟΝ, ου, τὸ, *proprie* piscis; (2) edulium omne quod una cum pane comedimus. *Gl. V.* ὄψον, pulpamentum.

Ὀψονομεῖν, pro ὀψωνεῖν, *Poll.* Ab

Ὀψονόμος, ου, ὁ, unde ὀψονόμοι, magistratus Athenis, qui immodicum luxum opsonatorum coercebat. et opsonio cuique certum pretium statuebat. Ex ὄψον et νέμω.

Ὄψονται, 3. pl. f. 1. ind. med. verbi ὄπτομαι.

Ὀψοποιέω, ῶ, fut. ήσω, opsonia apparo, popinales delicias apparo, coquo.

Ὀψοποίημα, ατος, τὸ, opsonium, cibaria.

Ὀψοποιητικὸς, ἡ, ὸν, pertinens ad eum qui opsonia apparat; popinalis, coquinarius; (2) opsoniorum apparandorum peritus, opsoniorum artifex.

Ὀψοποιΐα, ας, ἡ, opsoniorum apparatus, popinalium deliciarum apparatio. Ab ὀψοποιός.

Ὀψοποιϊκὸς, ἡ, ὸν, pertinens ad opsonia apparanda, popinalis, coquinarius. Ab eod.

Ὀψοποιὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, opsonia apparans, conditor. Ex ὄψον et ποιέω.

Ὀψοπόνος, ου, ὁ, opsoniorum apparator, coquus.

Ὀψοπωλεῖον, ου, τὸ, locus in quo veneunt seu venduntur opsonia. *Gl. V.* popina. Ab

Ὀψοπώλης, ου, ὁ, opsoniorum venditor, cupedinarius; macellarius, *Gl. V.* Hinc

Ὀψοπωλία, ας, ἡ, locus in quo veneunt opsonia, popina; (2) piscium venditio.

Ὀψοπώλιον, ου, τὸ, idem et ab eod.

Ὀψόπωλις, ιδος, ἡ, cupedinaria, quæ opsonia vendit. Ab eod.

ΟΨΟΣ, η, ον, improbus, flagitiosus, *Hes.*

Ὀψοφαγέω, ῶ, opsonia comedo, popinalibus deliciis, et præsertim piscibus, delector. Οὐδ' (ἔξην) ὀψοφαγεῖν, οὐδὲ κιχλίζειν, *Aristoph. Nub.* 979. Ab ὀψοφάγος.

Ὀψοφαγία, ας, ἡ, opsoniorum appetitio vehemens; (2) piscium delicatorum aviditas; (3) helluatio, edacitas. Ab eod.

Ὀψοφαγίστατος, ου, ὁ, avidissimus opsoniorum.

Ὀψοφάγος, ου, ὁ ϗ ἡ, opsoniis inhians, popinalium deliciarum avidus devorator; (2) qui pisces avidius devorat. *Ph.* gulosus.

Ὀψοφιλία, ας, ἡ, opsoniorum amor et cupediarum.

Ὀψοφόρος, ὁ, qui opsonia fert, *Ath.*

Ὀψὼν, ῶνος, ὁ, locus reponendis opsoniis, penus, penum, vel etiam sportula ferendis opsoniis. Ab ὄψον.

Ὀψωνέω, opsonia coemo, opsonor. Ab

Ὀψώνης, ου, ὁ, opsonator, qui opsonia coemit; (2) opsoniis coemendis deditus. Ex ὄψον et ὠνέομαι, *emo.*

Ὀψωνητικὸς, ἡ, ὸν, opsoniorum coemendorum peritus; (2) opsonator. Ab ὀψωνέω.

Ὀψωνία, ας, ἡ, obsonii coemptio, obsonatus. Ab ὀψώνης.

Ὀψωνιάζω, fut. άσω, stipendia seu annonam præbeo; ὀψωνιάζομαι, annonam accipio, alor. Ἐξ τῶν ἀλλοτρίων ὀψωνιαζομένους χρημάτων, *D. Hal.* Ab ὀψώνιον. Hinc

Ὀψωνιασμὸς, ȣ̃, ὁ, annona, stipendium.

Ὀψώνιον, ίȣ, τὸ, opsonium; (2) stipendium, *Ph.* autoramentum, *Gl. V.* salarium, *Ph.* diarium, *Gl. V.* Ab ὀψώνης.

Π.

Π, Decima sexta litera Græcorum, quæ suo nomine πῖ vocatur, illudque nacta est ab Hebræorum *Pe*; (2) nota numeralis significans *octoginta*, et cum lineola inferne apposita, π, *octoginta millia*.

Πᾶ, *Dor.* pro πῆ, qua, quem in locum.

Παγὰν, *fontem*, acc. sing. *Dor.* pro πηγήν.

Παγᾶς, *fontis*, gen. sing. *Dor.* pro πηγῆς.

Παγγέλαστος, ον, omnino ridiculus, *Ath.*

Παγγέλοιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, omnino ridiculus.

Παγγενέτης, ȣ, ὁ, omnium genitor seu pater. Μοῦνȣ παγγενέταο Θεȣ̃ μαςεύετε τιμὴν, *Nonn.*

Παγγενέτωρ, ορος, ὁ, idem.

Παγγενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui omnium generum est. Ex πᾶν et γένος. Unde

Παγγενεὶ, *adv.* cum toto genere.

Πάγγειος, ον, pro πάγγαιος, vel πάγγεως, totam terram pervagans, obtinens, amplectens, &c. A γαῖα.

Παγγέωργος, ον, communis agricola.

Παγγλυκερὸς, ὰ, ὸν, prædulcis.

Παγγλωσσία, ας, ἡ, nimia loquacitas, clamores, garrulitas. Ex πᾶν et γλῶσσα.

Πάγγυμνος, ον, plane nudus.

Παγγυναικὶ, *adv.* cum omnibus uxoribus.

Παγγώνιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, ab omni parte angulos habens. A γωνία.

Παγεὶς, concretus; (2) pactus, aor. 1. part. pass. verbi πήγνυμι. (2) τȣ̀ς κακῶς παγέντας ὅρκȣς, *Eurip. Iphig. in Aul.* 395. Ὅρκȣ πῆγμα παγὲν, *Æsch. Agam.* 1209.

Πάγεν, *compegit*, 3. sing. aor. 2. ind. act. *Ion.* et cum ν ἐφελκ. pro ἔπαγε.

Παγερὸς, ρὰ, ρὸν, glacialis, gelidus, *R.* Σὺν γὰρ τῷ λείῳ, ϗ τὸ παγερὸν ἔσχει, simul cum lævandi, glutinandi etiam facultatem habet, *Aret.* A πάγος. Unde

Παγετὸς, ȣ̃, ὁ, glacies, gelu, stiria, pruina, *Gl. V.* Παγετώτερον αἷμα, *Aret.*

Παγετώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, glacie aut gelu adstrictus. A præc.

Πάγη, ης, ἡ, laqueus, decipulum. A πηγνύω.

Πάγη, 3. sing. a. 2. ind. pass. *Ion.* pro ἐπάγη. Οὐκ ἐν καιρίῳ ἔξυ πάγη βέλος, *Il.* 4, 185.

Παγιδεύω, fut. εύσω, illaqueo, irretio. Ὅπως αὐτὸν παγιδεύσωσιν ἐν λόγῳ, *Matt.* 22, 15. A παγίς.

Πάγιος, ία, ιον, fixus, firmus, stabilis. A πήγνυω.

Παγιότης, ητος, ἡ, soliditas. A præc.

Παγιόω, ῶ, firmum et fixum statuo, firmo, stabilio; unde παγιωθῆναι, aor. 1. inf. pass. fixum esse; παγιωθεὶς, stabilitus. Ab eod.

Παγὶς, ίδος, ἡ, tendicula, muscipula, decipula, *Gl. V.* A πάγη.

Παγίως, *adv.* firmiter, constanter. A πάγιος.

Παγιώτερον, *adv.* firmius. Ab eod.

Παγκαίνιστος, ον, semper recens, *Æsch. Ag.* 960. A καινίζω.

Πάγκακος, ὁ ϗ ἡ, omnino malus, pessimus.

Παγκάκως, *adv.* omnimode male, pessime.

Παγκάκȣργος, ȣ, ὁ, valde calidus, maleficus.

Παγκαλλὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, pulcherrimus, *R.* A κάλλος.

Πάγκαλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, perpulcher; (2) honestissimus.

Παγκάλως, *adv.* perpulchre, optime; (2) honestissime.

Παγκαρπία, ας, ἡ, omnis generis fructus aut semina. A

Παγκάρπιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, fructus omnis generis habens. A καρπός.

Πάγκαρπος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd. frugifer. Κάρα πολυςεφὴς παγκάρπȣ δάφνης, *Soph. Œd. Tyr.* 82.

Παγκατάρατος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, prorsus detestabilis, *Aristoph. Lysistr.* 595.

Παγκευθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, occultus; (2) omnia contegens; epithetum orci. Ἐξαινύσαι τὰν παγκευθῆ κάτω νεκρῶν πλάκα, *Soph. Œd. Col.* 1562. A κεύθω.

Πάγκλαυστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, prorsus lamentabilis; (2) semper lugens. A κλαίω.

Πάγκλαυτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem.

Παγκληρία, ας, ἡ, universa hereditas. Παγκληρίας μέρος κατασχεῖν θέλων, *Eurip. Suppl.* 14. A

Πάγκληρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, heres ex asse. Παγκλήρȣς δόμȣς, *Eurip. Ion.* 1542.

Πάγκλυτος, ον, celeberrimus.

Πάγκοινος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, omnibus communis. Ἀλλ' ὅτοι τόν γ' ἐξ ἀΐδα παγκοίνȣ λίμνας πατέρ' ἀνςήσεις, ὅτε γόοισιν ὅτε λιταῖς, *Soph. El.* 138.

Παγκοίρανος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, omnium dominus.

Παγκοίτης, ȣ, ὁ, qui omnes sepelit et sopit, epith. Orci. Παγκοίτης θάλαμος, periphrasis Orci, qui omnes accipit. Τὸν παγκοίταν ὅθ' ὁρῶ θάλαμον τήνδ' Ἀντιγόνην ἀνύτȣσαν, *Soph. Antig.* 804. Παγκοίτας Ἀΐδας, *Id. Ibid.* 810. Ex πᾶν et κοίτη.

Παγκόνιτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, multo pulvere adspersus; laboriosissimus; omne genus certaminis expertus, *Soph. Trach.* 505. Sed vide πάμπληκτος. Ex κόνις.

Παγκόσμιος, ον, communis omnibus hominibus. A κόσμος.

Παγκρατὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, omnipotens. A κρατέω.

Παγκράτησια, ας, ἡ, perpetua possessio. Ex κρατέω, *teneo.*

Παγκρατιάζω, f. άσω, pancratio certo; (2) in omnibus certaminibus sum victor, *Synes.* A παγκράτιον. Hinc

Παγκρατιαςὴς, ȣ̃, ὁ, peritus certandi pancratio. *Ph.* pugil, quinquertio. Hinc

Παγκρατιαςικὸς, ὴ, ὸν, ad pancratiasten pertinens.

Παγκρατιαςικῶς, *adv.* more pancratiastarum, pancratiastice.

Παγκράτιον, ȣ, τὸ, athletici certaminis genus, quinquertium, quinque constans partibus, nempe pugilatione, cursu, saltu, disco, et lucta. Ex πᾶν et κρατέω, *supero.*

Πάγκρατος, ον, idem quod παγκρατὴς, *apud Aristoph.*

Πάγκρεας, ατος, τὸ, corpus glandulosum in medio mesenterio situm, vasorum divisiones firmans.

Παγκρότως, *adv.* A κρότος, *Æsch. S.* 731, cum magno strepitu.

Πάγκρυφος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, omnino occultus. A κρύπτω.

Παγκτήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, qui omnia possidet. A κτάομαι.

Παγοπληξία, ας, ἡ, veterinorum morbus, cum gelu percelluntur. Ex πάγος et πλήσσω.

Πάγος, ȣ, ὁ, tumulus, collis; (2) glacies, gelu; (3) concreta massa, sal. A πηγνύω.

Πάγȣρος, ȣ, ὁ, cancri genus. Ἄλλοι δὲ ῥαιβοῖσιν ἰσήρεις ἄντα παγȣ́ροις γυῖα βαρύνονται, *Nic. Th.* 788. Ex πάγος et ȣ̓ρέω.

Παγχάλεπος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, perdifficilis.

Παγχάλκεος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, totus æreus.

Πάγχαλκος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem. Παγχάλκοις ὅπλοις, *Eur. Or.* 444.

Παγχαρὴς, ὲς, semper gaudens, *Jun.*

Πάγχυ, *adv.* prorsus. A πᾶν.

Πάγχορτα, τὰ, omnis generis cibi. Ὃν τοῖσι πας χόρτοισιν ἐξενίζομεν, *Soph. in Tyrone.* A χόρτος.

Πάγχρηςος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, valde utilis seu commodus, ad omnia utilis.

Πάγχριςος, ον, totus oblitus, unctus. Τᾶς πειθȣ̃ς παγχρίςῳ συγκραθεὶς, suadela delibuto implicitus peplo, *Soph. Trach.* 661. (in παγχρίςῳ subauditur πέπλῳ.)

Παγχρύσεος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, totus aureus.

Πάγχρυσος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem. Δέπας πάγχρυσον, *Eurip. Hec.* 528. Παγχρύσοι γένυ (sic legendum pro παγχρύσῳ), *Id. Ion.* 1427.

Πάγχυ, *adv.* prorsus; omnino; *Poet.* pro πάνυ, *Il.* 5, 24. A πᾶς.

Παγώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, glacialis. A πάγος.

Παδῆτε, *saltatis*, 2. plur. præs. ind. act. *Dor.* et *contr.* pro πηδάετε, a πηδάω.

Παθαίνομαι, vehementer adficior et concitor; morbis animi adficior; *item* affectus commoveo, *Luc.* Αὔξοντι δὲ καὶ παθαινομένῳ, σεμνὴ καὶ ἀληθινὴ, *Dionys. Halic.* 134, 9. Τοιαῦτα συντόνως μεταξὺ παθαινόμενος ἐπαύσατο, *Lucian. Amor.* 29, 2, 429. A πάθος, *affectus.*

Παθαίνω, affectum moveo. Παθαίνειν δὲ ȣ̓ δύναται τȣ̀ς ἀκροωμένȣς ὁπόσα βȣ́λεται, *Dionys. Halicarn.* περὶ Δημοσθεν. λέξεως, 283, 18.

Πάθε, *patere*, 2. sing. aor. 2. imperat. act. v. πάσχω, pro παθέω

Πάθει, dat. sing. *contr.* pro πάθεϊ, a πάθος.

Πάθεσιν, *adfectibus*, dat. pl. cum ν ἐφελκ.

Πάθη, ης, ἡ, calamitas, cædes, clades, infortunium, ærumna, cædes, morbus. Στέργειν γὰρ αἱ πάθαι με χὠ χρόνος ξυνὼν μακρὸς διδάσκει, ϗ τὸ γενναῖον, τρίτον, *Soph. Œd. Col.* 7. A πάσχω, *patior.*

Πάθη, nom. pl. *contr.* pro πάθεα, a πάθος.

Πάθημα, ατος, τὸ, quod quis passus est seu patitur; (2) passio, adflictio, perpessio, morbus corporis vel animi; (3) concubitus, de muliere. Ἡγεῖτο αὐτῷ γεγονέναι τὰ παθήματα διδάγματα, *Appian.* (3) δεῖσθαι δὲ οἱ τὸ πάθημα καὶ τὸν ἥλιον ὑποδέξασθαι, *Arr. Ind.* 80, 7.

Παθημάτοις, pro παθήμασι, *Æol.*

Πάθησις, εως, ἡ, passio.

Παθητικὸς, ὴ, ὸν, passivus, *Ph.* qui pati potest, passioni obnoxius; vitiosus, morbosus; (2) adfectus, perturbationes animi ciens, commovens. Ab eod.

Παθητικῶς, *adv.* passive, passiva voce; (2) cum animi motu, ad animos movendos apte.

Παθητὸς, ὴ, ὸν, qui pati potest, patibilis; morbosus, *Ph.* A πάσχω.

Παθογνωμονικὸν σημεῖον, signum quod una cum morbo invadit; quod proprie affectionis speciem significat. Ex πάθος et γνώμων.

Παθοῖσα, aor. 2. part. act. *Dor.* pro παθȣ̃σα, a πάσχω.

Παθοκράτεια, ἡ, imperium in affectus, in perturbationes animi. Τȣ̃ θείȣ λογισμȣ̃ παθοκράτεια, *Joseph. Maccab.* 13.

Παθοκρατορία, ας, ἡ, imperium in passiones. Τῆς εὐλογιςίας παθοκρατορία, *Joseph. Maccab.* 13. Ex πάθος et κράτος, *robur.*

Παθοκτόνος, ὁ, ἡ, perturbationes animi frenans. Ex eod. et κτείνω.

Παθολογέω, de moribus expono. Ex eod. et λόγος.

Παθολογικὴ, ῆς, ἡ, pars medicinæ, quæ in causas morborum inquirit. Ex iisd.

Πάθον, aor. 2. indic. act. *Ion.* pro ἔπαθον, a πάσχω.

Παθοποιΐα, ας, ἡ, commotio affectuum. Ex πάθος et ποιέω.

Πάθος, εος, τὸ, passio, quod quis patitur seu passus est; (2) clades, casus, adflictio, calamitas; (3) morbus: (4) morbus animi, perturbatio, commotio, ægritudo, adfectio, adfectus; (5) adjuncta, seu accidentia, quæ philosophis dicuntur; (6) mors violenta, *Herodot.* 1, 13. A πάσχω.

Παῖ, *puer*, voc. sing. a παῖς.

ΠΑΙΑ'Ν, ᾶνος, ὁ, hymnus in laudem Apollinis et Dianæ; (2) hymnus in quemlibet alium Deum; (3) hymnus qui præclaro cuidam viro canebatur; (4) pes quidam metricus; (5) ipse Apollo; (6) clamor, quo se milites ad congrediendum cum hoste hortantur. Hinc

Παιανίζω, fut. ίσω, pæanem cano. *Gl. V.* ovo, canto; (2) exulto juveniliter. Ἐςτεψαντο ϗ ἐπαιάνισαν, *Xen.*

Παιανικὸς, ὴ, ὸν, ad pæana pertinens. Ab eod.

Παιανισμὸς, ȣ̃, ὁ, pæanis seu pæanum cantatio; *Ph.* vociferatio. A παιανίζω.

Παῖγμα, ατος, τὸ, ludus, res ludicra. A παίζω.

Παιγμοσύνη, ης, ἡ, lusus, oblectatio, *R.* A παῖγμα.

Παιγνήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, jocosus, jocularibus dictis gaudens (melius παιγνιήμων).

Παιγνία, ας, ἡ, ludus, seu lusus; (2) illusio. A παίζω. Hinc

Παιγνιήμων, ονος, ὁ, jocosus, qui jocis delectatur, qui ludo est addictus.

Παιγνίμων, idem quod παιγνιήμων, *Ath.*

Παιγνιογράφος, ου, ὁ, poeta carminum ludicrorum.

Παίγνιον, ου, τὸ, ludus seu lusus, jocus, ludicrum; ludibrium; (2) poema ludicrum, lusus poeticus. A

Παίγνιος, ία, ιον, ludicer. A παίζω. Hinc

Παιγνιώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, lusorius, ludicrus.

Παιγνιωδῶς, *adv.* ludicre, ludibunde.

Παιδαγωγεῖον, είου, τὸ, pædagogeum vel pædagogium, ludus literarius; (2) cœtus puerorum, seu servorum, *Ern.* A παιδαγωγός. Unde

Παιδαγωγέω, ῶ, fut. ήσω, instituo pueros; (2) instituo tanquam pueros; (3) erudio; (4) moderor, rego, deduco; (5) fræno, domo. Γέρων γέροντα παιδαγωγήσω σ' ἐγὼ, *Eurip. Bac.* 193. Hinc

Παιδαγώγημα, ατος, τὸ, instituendi ratio.

Παιδαγώγησις, εως, ἡ, puerorum institutio seu disciplina. Ab eod.

Παιδαγωγία, ας, ἡ, institutio puerilis, ipsa actio instituendi pueros; (2) institutio, moderatio, gubernatio. (2) νόσημα κηδεύοντα παιδαγωγίᾳ, *Eurip. Or.* 881. A παιδαγωγός.

Παιδαγωγικὸς, ἡ, ὸν, ad pædagogum seu pædagogeum pertinens. Ab eod.

Παιδαγωγικῶς, *adv.* pædagogorum more.

Παιδαγωγὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, puerorum institutor; (2) puerorum custos et informator, *Gl. V.* pædagogus, pedissequus.

Παιδαρίδιον, ου, τὸ, puerulus, *Gl. V.* A

Παιδάριον, ου, τὸ, puellus, puerulus; (2) puella. *Gl. V.* pupus. Dim. a παῖς. Hinc

Παιδαριώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, puerilis, puerum decens. Παιδαριωδέστατον, *Longin.* 14.

Παιδαριωδῶς, *adv.* pueriliter.

Παιδεία, ας, ἡ, institutio, instituendi ratio, doctrina, eruditio, disciplina; (2) ratio vitæ, sapienter et eleganter actæ. A παιδεύω.

Παίδειος, ου, ὁ, puerilis. A παῖς.

Παιδεραστέω, ῶ, fut. ήσω, amator puerorum sum. A

Παιδεραστὴς, οῦ, ὁ, amator puerorum. *Gl. V.* puerarius, pullarius. Hinc

Παιδεραστία, ας, ἡ, amor puerorum; amor, qualis est pædiconum.

Παιδεραστικὸς, ἡ, ὸν, ad masculos amores pertinens. Ab eod.

Παιδέρως Ζεὺς, per jocum Comice quasi παιδεραστὴς, propter Ganymedem, *Poll.* Ab ἔρως.

Παιδέρως, ωτος, ὁ, acanthus, et flos quidam; (2) unguentum atque pigmentum colorandæ faciei, *Athen.* 13. *Eust.* 974.

Παιδεύετε, 2. pl. præs. ind. act. verbi παιδεύω.

Παίδευμα, ατος, τὸ, quod docetur, præceptum, disciplina. A παιδεύω. Unde

Παίδευσις, εως, ἡ, institutio, disciplina, ipsa erudiendi actio, doctrina, eruditio.

Παιδευτήριον, ου, τὸ, locus in quo pueri docentur, ludus literarius. Ab eod.

Παιδευτὴς, οῦ, ὁ, qui instituit, doctor, præceptor, magister, castigator. Ab eod.

Παιδευτικὸς, ἡ, ὸν, qui ad institutionem facit; (2) ad docendum aptus; (3) castigatorius, castigandi vim habens. A παιδευτής.

Παιδευτικῶς, *adv.* more eorum qui instituunt seu docent; (2) docte, erudite.

Παιδευτὸς, ἡ, ὸν, doctus, eruditus. A

Παιδεύω, fut. εύσω, doceo, instituo, erudio; (2) admoneo, reprehendo, castigo, punio, flagello; παιδεύομαι, doceor, punior; perf. part. πεπαιδευμένος, eruditus. Κάτα θαυμάζειν χρεὼν εἰ μὴ γυναῖκας σώφρονας παιδεύετε, *Eur. Andr.* 601. Οἷς γὰρ ἡ γνώμη κακῶν μήτηρ γένηται, τἄλλα παιδεύει κακὰ, *Soph. Phil.* 1349. Οὐδ' ἐν θεοῦ δόμοισιν παιδεύεται, *Eur. Ion.* 859. A παῖς.

Παιδήϊος, ου, ὁ ϗ ἡ, *Ion.* pro παίδειος.

Παιδιὰ, ᾶς, ἡ, ludus, lusus, relaxatio animi, jocus; (2) dicitur de rebus quas contemnimus, ut *Lat.* jocus. A παίζω.

Παιδία, ας, ἡ, pueritia, puerilis ætas. A παῖς.

Παιδικὰ, ῶν, τὰ, amasius *proprie*; reperitur tamen et de fœminis, sc. ἀγάλματα. Ἄμφω δὲ αὐτοῦ γενομένω παιδικώ, ambo in deliciis erant, *Appian. Syr.* 45. A

Παιδικὸς, ἡ, ὸν, puerilis, puellaris.

Παιδικῶς, *adv.* pueriliter, puerorum more.

Παιδιόθεν, *adv.* a puerili ætate, ab incunabulis; a pueritia, *Gl. V.* A παιδίον.

Παιδίον, ου, τὸ, puerulus, infans, pusio; (2) filiolus vel filiola. Dim. a παῖς.

Παιδιοτροφία, idem quod παιδοτροφία.

Παιδισκάριον, ου, τὸ, puellula (2) puellus, puer; pupus, *Gl. V. Menand.* (3) ancilla, ancillula. (3) τὸ οἰνοχοῆσαν τῇ Κυβέλῃ παιδισκάριον, *Heliod.* 8. A παιδίσκη.

Παιδισκεῖον, είου, τὸ, locus in quo sunt puellæ; (2) lupanar. A παιδίσκη.

Παιδίσκη, ης, ἡ, puella; *Att.* puella libera, virgo; (2) ancilla, ancillula: Hellenice vero tantum ancilla. (1) κἄπειτα [ἔλεγον] κατιδοίεν ἐν τῷ πέραν . . . γέροντά τε, καὶ γυναῖκα, καὶ παιδίσκας, *Xenoph. Cyri Exped.* 4, 204 et 205. A

Παιδίσκος, ου, ὁ, puerulus seu puellus; rarum hoc vocabulum. Dim. a παῖς.

Παιδιώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, lusui deditus, jocis gaudens; (2) puerilis, puerulos decens. A παιδία, vel παιδίον.

Παιδνὸς, οῦ, ὁ, puer vel adolescens, qui excessit ex pueris. Etiam *adjective*, puerilis, ut *in Epigr.* παιδνὰς χεῖρας.

Παιδοβοσκὸς, οῦ, ὁ, puerorum altor. Ex βόσκω.

Παιδοβρὼς, ῶτος, ὁ, puerorum devorator.

Παιδόβρωτος, ον, idem. A βιβρώσκω.

Παιδογονία, ας, ἡ, liberorum procreatio. *Ph.* puerperium. A

Παιδογόνος, ου, ὁ ϗ ἡ, maritus liberos procreans; (2) ad liberorum procreationem faciens, prolificus, fœcundus. (1) τᾶς παλαιομάτορας παιδογόνε, *Eurip. Suppl.* 628. Ex γέγονα, a γίνομαι.

Παιδόθεν, *adv.* a puero, a pueritia. A παῖς.

Παιδοκομέω, ῶ, f. ήσω, puerorum seu liberorum curam gero. A

Παιδοκόμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui puerorum curam gerit. Ex παῖς et κομέω, *curo.*

Παιδοκτονέω, ῶ, fut. ήσω, liberos interficio.

Παιδοκτονία, ας, ἡ, cædes liberorum. A

Παιδοκτόνος, ου, ὁ ϗ ἡ, puerorum seu liberorum interfector seu interfectrix. A παῖς et κτείνω.

Παιδολέτειρα, ας, ἡ, liberorum perditrix. Πῶς οὖν σε χώρα τὰν παιδολέτειραν ἕξει; *Eurip. Med.* 848. A

Παιδολέτης, idem quod

Παιδολέτωρ, ορος, ὁ ϗ ἡ, puerorum seu liberorum perditor. Ex παῖς et ὀλλύω.

Παιδολογία, ας, ἡ, puerorum delectus. Ex παῖς et λέγω, *seligo.*

Παιδολύμας, liberorum perditrix, *Æsch. Ch.* 603. Ex λύμη.

Παιδομαθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui in pueritia didicit, oppositus τῷ ὀψιμαθεῖ. A μανθάνω.

Παιδομανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui puerorum amore insanit. A μαίνομαι. Hinc

Παιδομανία, ας, ἡ, insanus puerorum amor.

Παιδόμορος, ον, liberis perniciosus. A μόρος.

Παιδονομία, ας, ἡ, disciplina puerorum. A

Παιδονόμος, ου, ὁ, puerorum rector, præfectus disciplinæ et educationi puerorum. Ex νέμω, *administro.*

Παιδοπίπης, ου, ὁ, puerorum corruptor, pædicator. Ex παῖς et ὀπιπεύω.

Παιδοποιέω, ῶ, et παιδοποιοῦμαι, liberos procreo, gigno, genero. Ἢ παιδοποιεῖν ἐξ ἐμοῦ βουλήσεται; *Eur. Herac.* 524. Hinc

Παιδοποιητὸς, οῦ, ὁ, liberorum procreator.

Παιδοποιήσιμος, ον, liberis creandis aptus.

Παιδοποιΐα, ας, ἡ, liberorum procreatio; (2) adoptio liberorum. A

Παιδοποιὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, liberorum procreator sive procreatrix. Δάμαρ δοθεῖσα παιδοποιὸς Ἕκτορι, *Eurip. Androm.* 4. Ex ποιέω.

Παιδοπόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, liberis transitum præbens; ut παιδοπόρος γένεσις, *in Epigr.* Ex πείρω, *transeo.*

Παιδοσπορέω, ῶ, liberos genero seu procreo, gigno, genero. Ex σπόρος.

Παιδοσύνη, ἡ, adoptio, *Man.*

Παιδοτέκνωσις, εως, ἡ, liberorum procreatio.

Παιδοτόκος, ου, ὁ ϗ ἡ, puerpera, quæ peperit; παιδοτόκος βίος, vita pueros generans, conjugalis. Ex παῖς et τίκτω.

Παιδοτριβεῖον, ου, τὸ, locus in quo pueri exercentur.

Παιδοτριβέω, ῶ, fut. ήσω, pueros exerceo, instituo. Παιδοτριβῶν νέον ἐν πράγμασι κοινοῖς, *Plut.* A

Παιδοτρίβης, ου, ὁ, pædotriba, qui pueros exercet, gymnasii magister; (2) præceptor, ductor, ludimagister. A τρίβω. Hinc

Παιδοτριβικὸς, ἡ, ὸν, ad pædotribam pertinens.

Παιδοτριβικῶς, *adv.* more pædotribarum, ut decet pædotribas.

Παιδότριψ, ιβος, ὁ, idem quod παιδοτρίβης.

Παιδοτροφέω, ῶ, f. ήσω, pueros educo; (2) servos alo. Οὐ δυνάμενοι παιδοτροφεῖν, *Appian.*

Παιδοτροφία, ας, ἡ, puerorum educatio. A

Παιδοτρόφος, ου, ὁ ϗ ἡ, puerorum vel servorum educator, altor. A τρέφω.

Παιδότρωτος, ον, a liberis afflictus. A τιτρώσκω.

Παιδουργέω, ῶ, liberos procreo. Χωρῶν ἐν δίναις ταῖς Ἀλφειοῦ παιδουργεῖ, *Eur. Ion.* 175. Ex παῖς et ἔργον. Unde

Παιδουργία, ας, ἡ, liberorum procreatio. Παιδουργία δύστηνος, de matre quæ nupta suo filio liberos parit, *Soph. Œd. Tyr.* 1248.

Παιδοῦσα, ἡ, prægnans, *V. L. ex Call.*

Παιδοῦσσα, mater. Non est participium, sed adjectivum formæ contractæ, pro παιδόεσσα. *Callimach. apud Scholiastem Soph. ad Trach.* 308. (Sed hoc dubium.)

Παιδοφθορέω, ῶ, pueros corrumpo, pueros stupro; (2) pueros occido:

Παιδοφθορία, ας, ἡ, puerorum stupratio; (2) puerorum occisio. A

Παιδοφθόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, puerorum corruptor, stuprator, pædicator, cinædus; (2) puerorum perditor, occisor. Ex φθείρω.

Παιδοφιλέω, ῶ, pueros amo; παιδοφιλεῖσθαι, de puero, qui amatur.

Παιδοφίλης, ου, ὁ, puerorum amator; pædicator.

Παιδόφιλος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem.

Παιδοφονέω, ῶ, pueros occido:

Παιδοφονία, ας, ἡ, puerorum vel liberorum cædes. A

Παιδοφόνος, ου, ὁ ϗ ἡ, puerorum seu liberorum interfector. Ex παῖς et φόνος.

Παιδοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, puerum vel pueros gestans. A φέρω.

Παίδωσις, εως, ἡ, liberorum procreatio. A παῖς. Unde

Παιδῶν, gen. pl. *Dor.* pro παίδων, a παῖς, *puer.*

Παίζω, *Dor.* παίσδω, f. 1. παίξω, seu παίσω, ludo, jocor, illudo; (2) de voce quæ joco ludoque fingitur vel usurpatur. Sic *apud Pollucem*, 3, 109, ubi male interpres *videtur.* Vide πλέκταξ. Παίζει πρὸς ἡμᾶς δεσπότης, ἢ μαίνεται; *Eur. Her. Fur.* 955. Παίσδειν ἐς βαθὺν ὄρθρον, *Theoc.* 18, 14.

Παιηόνιος, ία, ιον, medicus, salutaris. A παιήων.

Παιηοσύνη, ης, ἡ, ars medica. Ab eod.

Παιηονὶς, ἡ, Pæonia, *Ep.*

Παιήων, ονος, ὁ ϗ ἡ, salutaris. A παιών.

Παιήων, ονος, ὁ, hymnus; deorum medicus. Ab eod.

Παίκτειρα, ας, ἡ, quæ ludit. A παίζω.

Παίκτης, ου, ὁ, lusor. A παίζω.

Παικτικὸς, ἡ, ὸν, jocularis, illusorius.

Παικτικῶς, *adv.* illudendi causa.

Παικτὸς, ἡ, ὸν, qui ludis meretur; (2) jocularis. A παίζω.

Παῖν, accus. *Poet.* pro παῖδα. Ὃν παῖν ἀμφιδινεῦσαν, *Oppian. Cyneget.* 3, 218. Πρὶν παῖν ἀθρήσωσι λελυμένον ὕδατι σιμῷ, *Antholog.* 1.

Παιόλη, et παιόλημα, fraus, impostura, *Suid. Sed vera scriptura est ἀπαιόλη*, &c. *Ern.*

ΠΑΙΠΑΛΑ, ων, τὰ, loca prærupta et salebrosa; *prop.* pulvis in rupibus.

Παιπάλη, ης, ἡ, farinæ flos; farina tenuissima. *Metaph.* de versuto et astuto. A πάλη. Hinc

Παιπάλημα, ατος, τὸ, idem.

Παιπάλλω, quatio, concutio. A πάλλω.

Παιπαλόεις, όεσσα, όεν, præruptus, salebrosus, asper. Ἔστην δὲ σκοπιὴν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθὼν, *Od.* 10, 148. *Hes. Th.* 860. A παίπαλα.

Παιπαλοέσσης, *asperis*, dat. pl. f. g. *Ion.* pro παιπαλοέσσαις.

Παιπαλώδης, εος, ὁ ἡ, malitiosus, versipellis; (2) veneficus. A παιπάλη.

ΠΑΙ'Σ, παιδὸς, ὁ ἡ, puer vel puella; (2) servus, minister; (3) filius, liberi. (3) παίδων τ' ἐραστὴς ἦν, cupidus eram liberorum, *Eurip. Suppl.* 1088.

Παῖς, ῖδος, acc. παῖν, *Poet.* pro παῖς.

Παίσαις, *qui percussit*, a. 1. part. act. *Æol.* pro παίσας, a παίω, vel a παίζω.

Παίσατε, 2. plur. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἐπαίσατε, a παίω, vel παίζω.

Παίσδα, acc. sing. *Dor.* pro παῖδα.

Παίσδη, *ludat*, 3. sing. præs. conj. act. *Dor.* pro παίζη, a παίζω.

Παίσδω, ludo, *Dor.* pro παίζω.

Παίσης, 2. sing. aor. 1. conj. act. verbi παίζω, *ludo*; vel a παίω, *percutio.*

Παιστικὸς, ἡ, ὸν, jocularis, *Athen.* A παίζω.

Παιφάσσω, oculos circumfero; (2) impetum facio, tumultuor; (3) declaro, illustro. Σὺν τῇ (αἰγίδι) παιφάσσουσα δίεσσυτο λαὸν Ἀχαιῶν, *Il.* 2, 450. Παίφασσε δὲ, τὸν δ' ἀνὰ χῶρον ὕδωρ ἐξερέων, *Apoll. Rhod.* 4, 1442. (2) λείψανα παιφάσσοντα, reliquiæ subsilientes, *Oppian. Cyneg.* 2, 250. Τὴν περὶ λύχνυς ἀκρόνυχος δειπνηστὶς ἀπήλασε παιφάσσουσαν, *Nicand. Ther.* 760. A φάος, *lux*, est φάω, unde φάσσω, παιφάσσω, *celeri motu mico.*

Παιχθεὶς, aor. 1. part. pass. verbi παίζω.

ΠΑΙ'Ω, fut. παίσω, percutio, ferio, pulso. Alicubi et pro subagito; item raptim comedo. Occurrit et f. παιήσω, παιήσομεν, *Aristoph.* Ὃς μέγιστον ὄντα Κλέων' ἔπαισ' ἐς τὴν γαστέρα, *Aristoph. Nub.* 545.

Παιὼν, ῶνος, ὁ, Apollo, Deus medicinæ; (2) hymnus; (3) medicus. A παίω, *ferio*, eo quod Apollo Pythonem sagittis percussit.

Παιωνία, ας, ἡ, Pæonia, *herba*; (2) antidoti nomen, item catapotii. A παιών.

Παιωνίζω, fut. ίσω, pæanem canto. A παιών.

Παιωνικὸς, ἡ, ὸν, medicus. Ab eod.

Παιώνιος, υ, ὁ ἡ, et παιώνιος, ία, ιον, medicus, a, um. Ὧν ἔχω παιώνιον... κακῶν, *Soph. Trach.* 1208. Τῦτο μὲν παιωνίας ἐς χεῖρας ἐλθεῖν, *Id. Phil.* 1345. Ab eod.

Πακτὶς, *Dor.* pro πηκτὶς, ίδος, ἡ, pecten, instrumentum musicum. A πηγνύω.

Πακτὸς, ἡ, ὸν, *Dor.* pro πηκτὸς, compactus.

Πακτόω, ῶ, fut. ώσω, compingo, coagmento, obsero, claudo. (2) καὶ δῶμα πάκτυ, domusque fores obsera, *Soph. Aj.* 579; ubi prius male legebatur δῶμ' ἀπάκτυ. Ἡμεῖς δ' ὅσ' ἦν τετρημένα ἐνεδύσαμεν ῥακίοισι, κἀπακτώσαμεν, nos autem quæcunque erant perforata, obturavimus pannis, et obsepivimus, *Aristoph. Vesp.* 127. A πακτός. Unde

Πάκτων, ωνος, ὁ, genus navigii fluviatilis, quod solvi poterat. *Gl. V.* remulcus.

Πάκτωσις, εως, ἡ, coagmentatio. A πακτόω.

ΠΑΛΑ'ΘΗ, ης, ἡ, massa ficuum aut pinguium caricarum; (2) quælibet aliarum rerum massa.

Παλάθιον, Dim. a παλάθον.

Παλαθὶς, ίδος, ἡ, idem.

Πάλαθον, τὸ, idem quod παλάθη.

Παλαθώδης, εος, ὁ ἡ, massæ παλάθης formam habens. A παλάθη.

ΠΑ'ΛΑΙ, *adv.* olim, quondam, pridem, jampridem, dudum, jamdudum; (2) dicitur de brevi tempore, modo. (2) ὐκ ἀκύετε πάλαι ξυνεῖσθαι τόνδε προσνέποντά με; *Eurip. Hippolyt.* 1085. Ἔστι δ' ἡ πάλαι γυνὴ, antiquos mulier obtinet mores, *Id. Or.* 129.

Παλαιόβλαστης, ὲς, dudum germinans, dudum natus. A βλαστάνω.

Παλαιγενὴς, έος, ὁ ἡ, priscus, vetustus, annosus seu senex. Ex πάλαι et γίνομαι.

Παλαίγονος, υ, ὁ ἡ, idem; παλαίγονοι, majores, *R. Pind. Olym.* 13. item παλαιγόνιος, *Ern.* (Sed παλαιγόνος, qui olim genuit.) Ex iisd.

Παλαιεστὴς, ὲς, vetus. Ab ἔτος.

Παλαίθετος, υ, ὁ ἡ, longo tempore repositus et adservatus. Ex πάλαι et τίθημι.

Παλαιμάτωρ, ορος, ἡ, prisca mater. A μήτηρ.

Παλαιμονέω, ῶ, contendo, luctor. Χαῖνε προπίδι παλαιμονεῖ κενεᾷ, *Pind.*

Παλαιμόνια, τὰ, Portunalia, *Gl. V.* A

Παλαίμων, ονος, ὁ, Palæmon; deus marinus. *Gl. V.* Portunus.

Παλαιόγονος, υ, ὁ ἡ, priscus. Ex γίγνομαι.

Παλαιολογέω, ῶ, antiqua memoro, de rebus antiquis dissero aut scribo. Ex λόγος.

Παλαιομάγαδις, ὁ, idem quod μάγαδις.

Παλαιομάτωρ, ορος, ἡ. Τᾶς παλαιομάτορος παιδογόνε, *Eurip. Suppl.* 628.

Παλαιομήτωρ, ορος, antiquæ matris, *Eur.*

Παλαιομώλωψ, veterator, *Ph.*

Παλαίοντι, 3. plur. præs. ind. act. *Dor.* pro παλαίυσι, a παλαίω.

Παλαιόπλυτος, υ, ὁ ἡ, cui priscæ sunt divitiæ, jam diu locuples.

Παλαιοπράγμων, ὁ, longo usu tritus in aliqua re.

Παλαιὸρ, *Dor.* pro παλαιὸς, stultus. Παλαιόρ γε, καὶ τὸν Κάστορα, ὤνθρωπος, *Aristoph. Lys.* 988.

Παλαιοράφος, veteramentarius, *Ph.* A ῥάπτω.

Παλαιὸς, ὰ, ὸν, vetus, antiquus, priscus, vetustus, pristinus; (2) futilis, inanis; (3) stultus, μωρός. (2) κωφὰ καὶ παλαῖ' ἔπη, *Soph. Œd. Tyr.* 290. Χρόνῳ παλαιοὶ, senes, *Id. Col.* 112. A πάλαι. Hinc

Παλαιότης, ητος, ἡ, vetustas, antiquitas.

Παλαιοτόκος, υ, ὁ ἡ, quæ dudum peperit, effœta, *Aret.* Ex τίκτω præt. τέτοκα.

Παλαιότοκος, *ex iisd.* dudum natus, major natu.

Παλαιότροπος, ον, ad morem veterem factus.

Παλαιόφρων, ονος, ὁ ἡ, antiqua sapiens; (2) valde prudens. Ex παλαιὸς et φρήν.

Παλαιόω, ῶ, f. ώσω, antiquo, veterem reddo; παλαιῦμαι, veterasco, vetus fio; πεπαλαιωμένος, inveteratus. A παλαιός.

Πάλαισμα, ατος, τὸ, luctatio; (2) callidum consilium, artificium; (3) conatus, nempe, absolvendi negotii suscepti. (3) τὸ καλῶς δ' ἔχον πόλει πάλαισμα μήποτε λῦσαι θεὸν αἰτῦμαι, *Soph. Œd. Tyr.* 879. A παλαίω.

Παλαισμάτεσσι, *Poet.* pro παλαίσμασι.

Παλαισμοσύνη, ης, ἡ, lucta. A πάλαισμα.

Παλαισταγὴς, έος, ὁ ἡ, olim stillans; epith. veteris vini. A στάζω.

Παλαιστέω, metior. A

ΠΑΛΑΙΣΤΗ', ῆς, ἡ, palmus, mensura quatuor digitorum.

Παλαιστὴς, ῦ, ὁ, luctator, adversarius in lucta; (2) idem quod παλαιστή. A παλαίω, vel παλαιστή. Unde

Παλαιστιαῖος, αία, αῖον, qui est quatuor digitorum magnitudine, vel unius palmi.

Παλαιστικὸς, ἡ, ὸν, ad luctatores seu ad luctationem pertinens, luctæ peritus, luctæ studiosus. A παλαιστής.

Παλαιστόριον, τὸ, locus ubi palæstra exercetur, *V. L.*

Παλαίστρα, ας, ἡ, palæstra, lucta, vel luctæ locus. A πάλη.

Παλαιστρικὸς, ἡ, ὸν, ad luctatorem pertinens; (2) palæstricæ peritus. A παλαίστρα.

Παλαιστρικῶς, *adv.* palæstrice. Ab eod.

Παλαιστρίτης, υ, ὁ, palæstrita, luctator, adversarius in lucta. Ab eod.

Παλαιστροφύλαξ, κος, ὁ, præfectus palæstræ.

Παλαίφατος, υ, ὁ ἡ, olim dictus seu celebratus; (2) priscus, antiquus; *Od.* 9, 507. Ex πάλαι et φάτος.

Παλαιφάτως, *adv.* secundum priscam famam.

Παλαίφοιβος, υ, ὁ ἡ, vates vetus. A φοιβάω.

Παλαίχθων, ονος, ὁ ἡ, antiquam terram habens, antiquus terræ possessor, *Æschyl. S. T.* 106. Ex πάλαι et χθών.

Παλαίω, fut. αίσω, luctor, certo, conflictor. Κακῶ δὲ μεμοίρῳ παλαίομεν, *Eurip. Rhes.* 508. *Il.* 23, 621. A πάλη.

Παλαίωμα, ατος, τὸ, inveteratio, *R.* A παλαιόω.

Παλαίωσις, εως, ἡ, idem et ab eod.

Παλάμαισι, dat. pl. *Poet.* pro παλάμαις.

Παλαμάομαι, ῶμαι, fut. ήσομαι, administro, efficio, gero; (2) struo, molior, machinor. A παλάμη.

Παλαμάων, gen. pl. *Æol.* pro παλαμῶν, a

ΠΑΛΑ'ΜΗ, ης, ἡ, palma manus; (2) manus; (3) ars, via, ratio, qua aliquid efficimus; *Il.* 1, 238. (4) instrumentum, quo aliquid efficitur. (2) ἐν παλάμῃς φορέυσι δικασπόλοι, *Il.* 1, 238. (4) πυριγενεῖ τέμνειν παλάμᾳ χρόα, *Eurip. Or.* 818.

Παλαμὶς, ἡ, amaria, piscis, *Aristot.*

Παλαμναῖον, υ, τὸ, *substant.* piaculum. Μὴ παλαμναῖον λάβω; *Eur. Iph. in Taur.* 1226.

Παλαμναῖος, αία, αῖον, cujus manus cæde contaminata est, cæde contaminatus, *Plut. in Alcib.* (2) homo sceleratus, piaculo obstrictus, homicida, pestis, pernicies; (3) scelerum vindex, dicitur de Jove et de Furiis. Οἷυς δὲ παλαμναίυς τοῖς ἀνοσίοις ἐπιπέμπυσι; *Xenoph. Cyri Inst.* 8, 7, 18. (1) γενέσθαι παλαμναῖον σέθεν, polluere me cæde tua, *Soph. Trach.* 1207. A παλάμη.

Παλαξέμεν, fut. 1. inf. act. *Ion.* pro παλάξειν.

Παλάσσετο, 3. sing. imperf. indic. pass. *Ion.* pro ἐπαλάσσετο.

Παλάσσω, fut. ξω, sortior; (2) inquino, fœdo, contamino, *Anglic.* TO PLASH. πεπάλαχθε, sortimini, 2. plur. perf. pass. πεπαλαγμένος, fœdatus, part. Ἀμφὶ δὲ χαίτας Αὐχμηρὰς πεπάλακτο φόνῳ, *Theoc.* 25, 225. Παλάσσετο δ' αἵματι θώρηξ, *Il.* 5, 100. A πάλλω.

Παλάχη, ἡ, sors, *Steph.*

Παλευτὴς, ῦ, ὁ, qui retia avibus tendit, illex. A παλεύω. Hinc

Παλεύτρια, ας, ἡ, illex.

ΠΑΛΕΥ'Ω, f. εύσω, allicio; (2) alliciendo fallo; (3) in retia pertraho. Τὰς περιστερὰς δ' ὁμοίως ξυλλαβὼν, εἵρξας ἔχει, κἀπαναγκάζει παλεύειν, *Aristoph. Av.* 1088.

ΠΑ'ΛΗ, ης, ἡ, lucta, luctatio.

Πάλημα, ατος, τὸ, pollen, *Poll.* pro παιπάλη. Hinc

Παλημάτιον, υ, τὸ, sorbitio quædam, *Poll.*

Παλήσειε, 3. sing. a. 1. opt. *Æol.* pro παλήσαι, a verbo inusit. si non plane mendoso, παλέω, *luctor.*

Πάλι, pro πάλιν, *Poet.*

ΠΑΛΙ'Α, secundus nuptiarum dies, repotia, *R.*

Παλίβλαστος, υ, ὁ ἡ, iterum germinans. Ex πάλι et βλαστάνω.

Παλιγγενεσία, ας, ἡ, quasi secundus ortus, instauratio; (2) reditus ad vitam; (3) regeneratio; (4) baptismus. Ex γένεσις, *generatio.* Hinc

Παλιγγενέσιος, υ, ὁ ἡ, ad regenerationem pertinens. A

Παλιγγενὴς, έος, ὁ ἡ, renascens, renatus. Μαῖα παλιγγενέων μερόπων νεκυοσσόος ὥρη, *Nonn.*

Παλίγγλωσσος, υ, ὁ ἡ, diversa utens lingua; (2) contrarius, diversus a priori sermo, quo ille fit irritus; unde irritus, *Ern.* male ominans. (1) ὐδ' ἔστιν ὕτω βάρβαρος, ὕτε παλίγγλωσσος πόλις, *Pindar. Isthm.* 6, 36. Παλίγγλωσσον δὲ οἱ Ἀθάνατοι ἀγγέλων φῆσιν θέσαν, *Id. Nem.* 1, 88. A γλῶσσα.

Παλίγναμπτος, υ, ὁ ἡ, retrorsum curvus; (2) recurvus. A γνάμπτω.

Παλιγκάπηλος, υ, ὁ ἡ, qui a caupone emit et rursum vendit, *Gl. V.* dardanarius.

Παλιγκινής,

Παλιγκινὴς, ὲς, retro cedens seu ruens. A κινέω.

Παλίγκλαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, refractus; (2) recurvus, reflexus. A κλάω.

Παλιγκοταίνω, rursus malignus fio aut excandesco. A παλίγκοτος.

Παλιγκοτέω, ῶ, fut. ήσω, idem et ab eod.

Παλιγκότησις, εως, ἡ, offensio et excandescentia iterata. A præc.

Παλιγκοτία, ας, ἡ, offensio, simultas. A

Παλίγκοτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui simultatem cum aliquo gerit; infestus, iracundus.

Παλιγκότως, *adv.* animo irato, iracunde.

Παλίγκτιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, redivivus, *Gl. V.* A κτίζω.

Παλίγκυρτος, ου, ὁ, nassa.

Παλίγλωσσος. Vide παλίγγλωσσος.

Παλίγναμπτος, ον, reflexus, *Tryph.*

Παλιδιορκὴς, ὲς, retro spectans, videns quæ a tergo sunt. A δέρκομαι.

Παλιδίωξις, ἡ, pro quo παλίωξις, *Hes.*

Παλίδρομος. Vide παλίνδρομος.

Παλίξεστος, et παλίξυστος, iterum rasus, denuo rasus, al. παλίγξεστος.

Παλικαμπὴς, ὲς, retro cedens, ruens. A κάμπτω.

Παλιλλογέω, ῶ, f. ήσω, idem iterum dico. Κροῖσος δὲ οἱ ἐπαλιλλόγησε πᾶσαν τὴν ἑωϋτοῦ διάνοιαν, *Herodot.* 1, 90. (pessime editiones fere omnes ἐπανηλόγησε.)

Παλιλλογία, ας, ἡ, verbi, sermonis iteratio. A

Παλίλλογος, ου, ὁ ϗ ἡ, rursum numeratus, iterum collectus seu congestus, *Il.* 1, 126. A λέγω, *dico, recenseo, colligo.*

Παλίλλυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, resolutus, rescissus.

Παλιμβάκχειος, ου, ὁ, palimbacchius, pes metricus, prima et tertia longis, media brevi.

Παλίμβαμος, ου, ὁ ϗ ἡ, retrogradus, *R. Pind. Pyth.* 9. A βαίνω.

Παλίμβιος, ου, ὁ ϗ ἡ, redivivus.

Παλιμβλαστὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, iterum germinans.

Παλίμβλαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem. A βλαστάνω.

Παλιμβολία, ας, ἡ, dolus, inconstantia, fluctuatio animi. A

Παλίμβολος, ου, ὁ ϗ ἡ, veteratorius, veterator; (2) inconstans, mutabilis. Δολερὸς ϗ παλίμβολος ἀνὴρ, *Plut.* Ex βάλλω vel βολή.

Παλιμβουλία, ας, ἡ, consilii mutatio, inconstantia, *R.* A βουλή.

Παλίμβουλος, ον, inconstans in conciliis.

Παλιμμήκης, εος, ὁ ϗ ἡ, duplicatus longitudine, duplex; (2) longus. A μῆκος.

Παλίμπαις, παιδος, ὁ, iterum puer; (2) repuerascens senex.

Παλιμπετὲς, *adv.* retrorsum, iterum. A

Παλιμπετὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, retro lapsus, retrogradus. A πίπτω.

Παλίμπηγος, ου, ὁ ϗ ἡ, iterum compactus. A πηγνύω.

Παλίμπισσα, ης, ἡ, sicca pix, pix recocta.

Παλίμπλαγκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, errabundus. A

Παλιμπλάζομαι, vagis erroribus retro agitor, seu iterum oberro; παλιμπλαγχθέντας, a. 1. part. retractos, iterum errabundos.

Παλιμπλεκὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, retrorsum nexus seu plexus, *R.* A πλέκομαι.

Παλίμπλυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, denuo lotus. A πλύνω.

Παλίμπλωτος, ον, iterum navigans.

Παλιμπνοία, ης, ventus contrarius. Ἑσπέριοι ἀνέμοιο παλιμπνοίῃσιν ἔκελσαν, *Apoll. Rhod.* 1, 586.

Παλίμποινον, ου, τὸ, remuneratio.

Παλιμπόρευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, retrogradus. A πορεύομαι.

Παλιμπόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui iter repetit; (2) e contrario iter faciens, *R.* A πόρος.

Παλίμπους, ποδος, ὁ ϗ ἡ, pedem reflectens, retrogradus.

Παλίμπρατος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui iterum venditus est; (2) qui sæpius vendi se sinit; (3) qui priori hero relicto subinde alii se addicit; (4) veterator, veteratrix. Ex πιπράσκω.

Παλιμπροδοσία, ας, ἡ, falsa et simulata proditio.

Παλιμπροδότης, ου, ὁ, reciprocus seu rursus proditor, qui eos prodit ad quos transfugit.

Παλίμπωλος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui aliquid revendit, qui emit ut revendat. A πωλέω.

Παλίμφημος, maledicus, blasphemus. Παλίμφαμος ἀοιδὰ, carmen maledicum, *Eurip. Ion.* 1096. Οἱ τῶν ἀνοσίων αἱρέσεων εὑρεταὶ παλιμφήμους φωνὰς κατὰ τῆς ἀῤῥήτου δόξης ἱέντες, *St. Cyrillus in Isaiam.*

Παλίμφρων, ὁ, ἡ, qui sententiam mutat. A φρήν.

Παλιμφυὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, renatus; (2) renascens; (3) redivivus. Πηγῆς ἐνδομύχοιο παλιμφυὲς ἔμπεδον ὕδωρ, *Nonn.* Ex φύω.

Παλίμψαιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, iterum derasus, vel deradendo tersus, seu ita factus, ut in eo exarata rursus deleri et cum aliis mutari possint. A ψαίω. Sed usitatius

Παλίμψηστος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem. A ψάω.

Παλίμψυχος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui resumpsit animam, redivivus. A ψυχή.

ΠΑ'ΛΙΝ, *adv.* iterum, rursus, denuo, de integro; (2) vice versa, e diverso, e contrario, contra; (3) retro, seu retrorsum; alibi, alio in loco: *in commemorandis scriptorum locis sive dictis;* (3) ὁ μέγας ὄλβος.... πάλιν ἄρ' ἦλθ' ἐξ εὐτυχίας Ἀτρείδαις, Atridarum potentia et felicitas in contrarium ceciderunt, *Eur. Or.* 803.

Παλινάγγελος, ου, ὁ ϗ ἡ, nuntius, qui postquam nuntiavit quod jussus erat, ad eum redit a quo missus erat, internuntius.

Παλινάγρετος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui rursus congregatur; (2) rursus congregans. Ἣν ἄτην ἀχέων· ἡ δ' οὐ παλινάγρετος ἐστιν, *Hes.* 93. Ex ἀγείρω.

Παλιναίρετος, ου, ὁ ϗ ἡ, rursum creatus, qui post abrogatum magistratum rursum creatur magistratus.

Παλιναυξὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, recrescens, renascens; *Nonn. P.* 3, 80. Ex αὔξω.

Παλιναυτόμολος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ad eam partem, a qua prius ad hostes transierat, redit.

Παλινδικέω, instauro litem:

Παλινδικία, ας, ἡ, actio repetita, *Ph.* παλινδικίας, instaurandæ litis. Παλινδικίαν διδοὺς τοῖς ἀδίκως καταχριθεῖσι, *Herod.* A

Παλίνδικος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui rursus de rebus iisdem judicatur. Ex πάλιν et δίκη.

Παλινδίνητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui reciproco vortice revolvitur. Ὄφρα μιν ἐξ ὕπνοιο παλινδίνητον ἐγείρω, *Nonn.* Ex δινέομαι.

Παλινδινία, ας, ἡ, vortex reciprocus. A δίνη.

Παλινδρομέω, ῶ, f. ήσω, cursu reciproco redeo. Ὧδε παλινδρομέουσι αἱ δυνάμιες, *Aret.*

Παλινδρομὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, idem quod παλίνδρομος. Ἐς τὰ αὐτὰ παλινδρομέες, *Aret.*

Παλινδρομία, ας, ἡ, recursus, cursus reciprocus.

Παλινδρομικὸς, ἡ, ὸν, idem quod

Παλίνδρομος, ου, ὁ ϗ ἡ, recurrens, reciprocus.

Παλινζωΐα, ας, ἡ, iterum vita. A

Παλίνζωος, ου, ὁ ϗ ἡ, redivivus.

Παλινίδρυσις, εως, ἡ, sursum subsidentia humorum in se redeuntium.

Παλινοδία, ας, ἡ, remeatio, itineris repetitio. Ab ὁδός.

Παλίνοπτος, ον, a sole aversus, *Gal.*

Παλινόρμενος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui gressu retro concitato redit.

Παλινόρμητος, ον, idem. Ab ὁρμάομαι.

Παλίνορσος, ου, ὁ ϗ ἡ, retrogradus. Ex π. et ὄρω.

Παλίνορσος, ου, ὁ ϗ ἡ, retrogradus, resiliens, rursus concitatus. *Ph.* reciprocus. Παλίνορσος ἀπέστη, *Il.* 3, 33. Ex iisd.

Παλινοστέω, ῶ, f. ήσω, iterum redeo, redeo, revertor.

Παλινόστιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, iterum rediturus.

Παλίνοστος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui redit seu revertitur, recurrens, reciprocus.

Παλινουρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui iterum meiit, iterum seu bis mingens. Ex οὖρον, *urina.*

Παλινπροδοσία, ας, ἡ. Vide παλιμπροδοσία.

Παλινρύμη, ης, ἡ, impetus retro ruens, *Suicer.*

Παλίνσκιος, ου, ὁ ϗ ἡ, valde umbrosus, opacus, tenebricosus. Ex σκιά.

Παλινστομέω, ῶ, contrarium dico seu loquor; (2) obtrecto, famam lædo. Ex στόμα.

Παλίνστρεπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, retro vertens. Ex στρέφω, *verto.*

Παλινστρίβητος, ου, ὁ ϗ ἡ, retrogradus, *Suicer.*

Παλίντιτος, ὁ, ἡ, qui rependitur, vicissim punitus; retributus, repensus. Ex τίω.

Παλιντοκία, ας, ἡ, mutua fœneratio; (2) fœnoris dati repetitio. Ex τίκτω.

Παλίντονος, ου, ὁ ϗ ἡ, in aversum tendens, remittens; (2) recurvus, reflexus. Ex τείνω.

Παλιντράπελος, ου, ὁ ϗ ἡ, in contrarium versus, reflexus, retortus, inversus, *Pind. Olymp.* 2. Ex τρέπω.

Παλιντριβὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, veterator, versutus. Ex π. et τρίβομαι.

Παλίντριψ, veterator, *Ph.* Ex iisd.

Παλιντροπάασθαι, retro se convertere. Ἂψ δὲ παλιντροπόωντο θεᾶς ὕπο, *Apoll. Rhod.* 4, 643. Ex τροπή.

Παλιντροπία, ας, ἡ, conversio retro facta, immutatio; (2) cura.

Παλιντροπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, idem quod

Παλίντροπος, ου, ὁ ϗ ἡ, retro convertens gressum, retrogradus, redux. Ex τρέπω.

Παλιντυπὴς, έος, ὁ, ἡ, repercussus. Ex τύπτω.

Παλιντυχὴς, ὲς, qui contraria conditione seu fortuna utitur, secunda post adversam et contra. A τύχη.

Παλινῳδέω, ῶ, recanto, retexo orationem, muto sententiam. Ex ᾠδή.

Παλινῳδία, ας, ἡ, cantus priori contrarius; (2) retractatio.

Παλίνωρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui suis horis redit. Ex ὥρα.

Παλιούρινος, ου, ὁ ϗ ἡ, ex paliuro factus. A

Παλίουρος, ου, ἡ, paliurus, frutex spinosus. *Gl. V.* rubus.

Παλιουροφόρος, ον, ferens paliuros. A φέρω.

Παλιῤῥέω, ῶ, vicissim refluo. A παλίῤῥοος.

Παλιῤῥόθιος, ου, ὁ ϗ ἡ, refluens seu resiliens ab litore aut scopulo, epith. fluctus, *Od.* 5, 430. (2) retrogradus, resiliens retro. Οὐδὲ παλιῤῥόθιοι κεν' ὑπεύδιοι φορέοιντο, *Aratus,* 1012. Ex ῥόθος.

Παλίῤῥοια, ας, ἡ, refluxus, reciprocatio aquæ. Τὴν παλίῤῥοιην σχέθειν, *Aret.* A

Παλίῤῥοος, *contr.* παλίῤῥους, ου, ὁ ϗ ἡ, refluus, reciprocus.

Παλίῤῥοιος, idem quod παλιῤῥόθιος, *Call.*

Παλίῤῥοπος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui retro vergit, reflexus. Ex ῥοπή.

Παλίῤῥυτος, ον, reciprocus, *Ph.* Ex ῥύω.

Παλίσκιος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod παλίνσκιος. Ἄντρῳ ναιετάουσα παλισκίῳ, *Homer. Hymn. in Mercur.* 6.

Παλισσυτέω, ῶ, retrogradus feror, retrogredior, *R.* A

Παλίσσυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, retrogradus, resiliens. Παλίσσυτος ἡ χολὴ, *Aret.* Παλίσσυτον δράμημα νωτίσαι, retrogrado cursu fugere, *Soph. Œd. Tyr.* 193. Παλίσσυτος στεῖχε, retro veni, *Eurip. Suppl.* 388. Παλίσσυτον Εὐρυδίκειαν, reducem Eurydicen, *Mosch.* 3, 131. Ex σύομαι.

Παλισύλλεκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, iterum collectus seu congregatus. Ex συλλέγομαι.

Παλίφημος, pro παλίμφημος.

Παλίψηστος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod παλίμψηστος.

Παλίωξις, εως, ἡ, insecutio, *Il.* 15, 69. Confer *Hes. Scut. Herc.* 15. Ex διώκω.

Πάλλα, ης, ἡ, pila; quasi a πάλλομαι. *Eust.*

Πάλλαγμα, ατος, τὸ, concubitus cum pellice. A πάλλαξ.

Παλλάδιον, ου, τὸ, simulacrum Palladis. Dim. a Παλλάς.

Παλλακεία, ας, ἡ, concubinatus, pellicatus. A

Παλλακεύομαι, sum concubina; (2) pellicem habeo. *Ph.* παλλακεύεσθαι, ancillari: A

ΠΑΛΛΑΚΗ', ῆς, ἡ, pellex, concubina, succuba, *Ph.* Hinc

Παλλακία, ας, ἡ, concubinatus, pellicatus.

Παλλακίοισι, dat. pl. *Poet.* pro παλλακίοις. A

Παλλάκιον, ου, τὸ, adolescentulus.

Παλλάκιος, α, ον, ad pellicem pertinens, *Phocyl.*

Παλλακὶς, ίδος, ἡ, concubina, pellex; (2) puella. A πάλλαξ.

Παλλακὶς,

Παλλακὸς, amasius, *V. L.*
Παλλαντιὰς, ἡ, epith. Palladis, *V. L. ex Ep.*
ΠΑ'ΛΛΑΞ, ακος, ὁ, juvenis, adolescens, *Dor.* pro πάλληξ
Παλλὰς, άδος, ἡ, Pallas, sive Minerva. A πάλλω, quia hastam vibrasse dicitur simul atque ex Jovis cerebro prosilierat. Est Dea intellectualis ordinis, custodiendi omnia vim habens.
Πάλλας, idem quod πάλλαξ, *Eust.*
Παλλασιοι, seu πάλαθαι, ficus siccæ, *Ar.*
Πάλλε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔπαλλε, a πάλλω.
Πάλλευκος, ε, ὁ ἡ, omni ex parte albus, candidissimus. Ex πᾶν et λευκός.
ΠΑ'ΛΛΗΞ, pupa, pupula, catulaster, *Gl. V.* item, puer. A πάλλομαι.
Παλλομένων, gen. plur. part. præs. verbi πάλλομαι.
ΠΑ'ΛΛΩ, vibro, quatio, agito; (2) sorte lego. Præfectus sortitioni, seu sortes in aliorum gratiam conjiciens in galeam, sitellam, vel urnam, a concussione πάλλειν κλήρε dicebatur. Πάλλομαι, palpito, *Gl. V.* sortior, salio, exulto; a. 1. act. ἔπηλα, ἔπηλε, *Ion.* πῆλε, vibravit; inf. πῆλαι, vibrare. Στήθεσι πάλλεται ἦτορ ἀνὰ σόμα, *Il.* 22, 452. Κελεύων πάλλεσθαι, *Herodot* 3, 128.
Πάλμα, ατος, τὸ, vibratio, agitatio. Hinc
Παλματίας, ε, ὁ, vibrator, quidam terræ motus.
Παλμικὸν, sc. οἰώνισμα, augurium quod ex πάλμῳ captatur, *Suid.*
Παλμὸς, ῦ, ὁ, vibratio, agitatio, palpitatio. *Ph.* salissatio, tripudium. Παλμὸς καρδίης, *Hipp.* A πάλλω.
Παλμοσκοπία, ας, ἡ, divinatio quæ fit ex palpitationis inspectione, *R.* A
Παλμοσκόπος, ε, ὁ ἡ, qui παλμὸν sive palpitationem contemplatur, et ex ea divinat. Ex παλμὸς et σκοπός.
Πάλμυς, υος, ὁ, rex. *Vox Ion.* antiqua.
Παλμώδης, εος, ὁ ἡ, palpitationibus obnoxius Παλμώδεις πόνοι, *Hippocr.* A παλμός.
Πάλμων, ενος, ὁ, servus, idem qui λάτρις.
Πάλος, ε, ὁ, vibratio, concussio, agitatio; (2) sortitio, sors. A πάλλω.
Παλτασία, siligo, simila, *Suid.*
Πάλτο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐπέπαλτο, a πάλλω, agito.
Παλτὸν, ε, τὸ, jaculum, telum.
Παλτὸς, ὴ, ὸν, vibratus, vibratilis. A πάλλω.
Πάλυνον, imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐπάλυνον, a παλύνω, adspergo.
Παλυνσὴ, ῆς, ἡ, polenta. A παλύνω.
Παλύνω, adspergo, conspergo; (2) albefacio *Gl. V.* candido. Ὁ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνεν, *Od.* 14, 77. Χ' ἁ σύριγξ εὐρῶτι παλύνεται, *Theoc.* A πάλη.
Πᾶμα, possessio: sic scribendum est, nec duplici μ opus est. A πάω fit πᾶμα, ut a δράω, νάω, δρᾶμα, νᾶμα. Vide *Valkenarium ad Ammonium*, 187. Duplicatio litteræ orta est e vulgari pronunciatione, quæ hanc litteram facile duplicat.
Παμβακὶς, et πάμβαξ, gossipium, *Suid.*
Παμβασιλεία, ας, ἡ, regia potestas plenissima aut summa, merum seu summum imperium:
Παμβασίλεια, ας, ἡ, omnium regina, summa regina; de Junone, omnium deorum regina, *Apoll. Rhod.* 4, 382. A
Παμβασιλεὺς, ἑως, ὁ, omnium rex, summus rex. Ex πᾶν et βασιλεύς.
Παμβδελυρὸς, ὰ, ὸν, abominabilis, impurissimus, omnibus modis turpis.
Παμβέβηλος, ε, ὁ ἡ, impurissimus, sceleratissimus
Παμβίας, ε, ὁ, violentus. Σχίσιν κεραυνῷ παμβίᾳ Ζεὺς τὰν βαθύστερνον χθόνα, *Pind.* Ex πᾶν et βια.
Πάμβορος, ε, ὁ ἡ, omnivorus.
Παμβότανος, ε, ὁ ἡ, herbidus. Ex βοτάνη.
Παμβότος, ε, ὁ ἡ, omnes pascens, fertilissimus. A βόσκω.
Παμβῶτις, ιδος, ἡ, epith. terræ, Rheæ; alma, omnium nutrix. Παμβῶτι Γᾶ, Rhea, *Soph. Phil.* 391.

Παμβώτωρ, ὁ, omnes pascens: epith. terræ.
Πάμμα, possessio (scriptura vitiosa: vera πᾶμα, *Ern.*) A πάομαι.
Παμμάκαρ, αρος. ὁ, ἡ, omni ex parte beatus.
Παμμάταιος, ον, vanissimus.
Παμμάχιον, ε, τὸ, qu. dic. certatio omni pugnæ genere. A
Πάμμαχος, ε, ὁ ἡ, qui omni pugnæ genere certat; (2) qui est omnis generis, ex omni genere constat, quamplurimus, omnis, *Ern.* Ex μάχομαι.
Παμμάχως, *adv.* omni pugnæ genere certando; omni contentione.
Πάμμεγα, omnino magnum, valde magnum.
Παμμεγέθης, εος, ὁ ἡ, omnino magnus. *Ph.* immanis, vastus. Ex μέγεθος.
Παμμέγιστος, η, ον, maximus.
Παμμεδίων, οντος, ὁ, omnibus imperans, omnium rector. Hinc fœmin. παμμεδίεσα, ης, omnium rectrix. Ex μεδέω.
Πάμμελας, totus vel omnino niger.
Παμμελὴς, έος, ὁ ἡ, varie modulatus, canorus Ex μέλος.
Πάμμετρος, ε, ὁ ἡ, omnia metrorum genera habens. Ex μέτρον
Παμμήκης, εος, ὁ ἡ, omnino vel valde longus; (2) prolixus. Ex μῆκος.
Πάμμηνις, ιδος, ἡ, ut νὺξ πάμμηνις, nox quæ plena luna lucet. Νυκτὶ φαινομένη παμμήνιδι Κασσιέπεια, *Arat.* Ex μήνη.
Πάμμηνος, ε, ὁ ἡ, per omnes menses durans, qui perpetuis volvitur mensibus. Ex πᾶν et μὴν, mensis.
Παμμήστωρ, ορος, ὁ, omnium excogitator seu artifex.
Παμμήτειρα, ας, ἡ, omnium mater, omnium parens. Ex π. et μήτηρ.
Παμμήτηρ, έρος, ἡ, idem et ex iisd.
Παμμήτωρ, ορος, ἡ, idem et ex iisd. mater. Τῆδε παμμήτωρ νεκρῦ, *Soph. Antig.* 1282. Γενέτης μεθέπει παμμήτορα κόσμε Ζωὴν, *Nonn.*
Παμμήχανος, ε, ὁ ἡ, omnia machinans; (2) ad quidvis promptus. Ex μηχανή.
Παμμίαρος, ε, ὁ ἡ, scelestissimus.
Παμμιγὴς, έος, ὁ ἡ, ex omni genere mixtus; (2) promiscuus; (3) confusus. Ex πᾶν et μιγνύω.
Πάμμικρος, ε, ὁ ἡ, perpusillus.
Πάμμικτος, ε, ὁ ἡ, idem quod παμμιγής.
Πάμμορος, ε, ὁ ἡ, infelix, infortunatus.
Πάμμυσος, ον, musicos modulos omnes continens, *Sibyl.*
Παμμυσαρὸς, ὰ, ὸν, fœdissimus.
Παμπαιδὶ, *adv.* cum omnibus liberis.
Παμπάλαιος, ε, ὁ ἡ, vetustissimus.
Πάμπαν, *adv.* prorsus, omnino, plane.
Πάμπανυ, *adv.* idem.
Παμπειθὴς, έος, ὁ ἡ, omnia persuadens. *Pind. Pyth.* 4. Ex πείθω.
Παμπήγην, *adv.* passim per fontes. Ex πηγή.
Παμπήδην, *adv.* funditus, omnino, prorsus, ut nihil fiat reliqui, *Nic.* Καλύψω παμπήδην, *Soph. Aj.* 916. Ex πᾶν et πάομαι.
Παμπησία, ας, ἡ, universa possessio, universorum bonorum possessio. Ex iisd.
Παμπληθεὶ, *adv.* per totam multitudinem, tota multitudine, ita ut fiat ab universa turba:
Παμπληθεὶς, vel πάμπληθεις, tota multitudine.
Παμπληθὴς, έος, ὁ ἡ, confertus; (2) permultus, valde multus, quam plurimus; *plurali* παμπληθεῖς, complures, *Gl. V.* Dat. παμπληθέσι. Ex πᾶν et πλῆθος.
Παμπληθία, ας, ἡ, tota turba. Ex iisd.
Πάμπληκτος, ε, ὁ ἡ, graviter percussus: epithet. certaminis, in quo multiplices plagæ infliguntur. Πάμπληκτα παγκόνιτά τ' ἐξῆλθον ἄεθλ' ἀγώνων, *Soph. Trach.* 505.
Παμπλάσιος, ε, ὁ ἡ, omnibus divitiis adfluens, ditissimus aut opulentissimus.
Πάμπλουτος, ον, prædives, *Man.*
Παμποίκιλος, ε, ὁ ἡ, varius, varie pictus; (2) versutus, versipellis.
Πάμπολις, ὁ ἡ, omnibus urbibus communis; qui in omnibus urbibus est.
Πάμπολυς, permultus, varius; πάμπολυ, permultum; *pl.* πάμπολλα, plurima.

Παμπολυτελὴς, ὲς, pretiosissimus.
Παμπόνηρος, ε, ὁ ἡ, omnino improbus, improbissimus, perversissimus.
Παμπονήρως, *adv.* pessime, gravissime, *Suicer.*
Παμπόρφυρος, ε, ὁ ἡ, omnino purpureus, *R.* Ex πορφύρα.
Παμπότε, semper, *Steph.*
Παμπρασία, ας, ἡ, omnium rerum venditio, sectio. Ex πρᾶσις.
Πάμπρεπτος, ε, ὁ ἡ, splendidus, regius. Ex πρέπω.
Πάμπρωτα, et πάμπρωτον, *adv.* in primis, potissimum, *V. L.*
Πάμπρωτος, ε, ὁ ἡ, omnium primus. *Pind. Pyth.* 4. Τοῖς δ' γέρων πάμπρωτος ἐφαίνετ' ἦρχετο μύθων, *Il.* 7, 324. Πάμπρωτον, *adv.* imprimis, quamprimum. Νῆας μὲν πάμπρωτον ἐρύσσομεν, *Odyss.* 4, 577. Πάμπρωτα, idem. *Il.* 4, 97. Παμπρώτιστα, *adv.* idem. *Apoll. Rhod.* 4, 1693.
Πάμπυος, ε, ὁ ἡ, valde purulentus. Ex πύον.
ΠΑΜΥ'ΛΙΑ, ίων, τὰ, Pamylia, sacra quædam Ægyptiaca.
Παμφάγος, ε, ὁ ἡ, omnivorus; natio quædam quæ omnia vorat, *apud Solinum.* Et *Alcman* poeta sibi hoc nominis tribuit. (2) comedo, helluo.
Παμφαὴς, έος, ὁ ἡ, splendidus, omnia illustrans; (2) lucidus, ut ferrum candens, combustus. (2) Θείῳ πυρὶ παμφαὴς, *Soph. Phil.* 728. Ex φάω.
Παμφαίνῃσι, 3. sing. præs. conj. act. *Ion.* pro παμφαίνῃ. A
Παμφαίνω, totus luceo vel fulgeo; part. παμφαίνων, collucens. Ἐν δὲ οἱ ἧλοι χρύσειοι πάμφαινον, *Il.* 11, 30. Χαλκῷ παμφαίνον, *Ib.* 14, 11.
Παμφαλάω, attonitus et veluti numine adflatus adspicio, vel circumspicio; παμφαλόωντες, partic. pro παμφαλῶντες, et παμφαλάοντες. Πάντοσε παμφαλόωντες δινήσαντο πόδεσσι, *Erycius apud Schol. Apoll. Rhod.* 2, 127. *Etym.* derivatum vult a φάη, oculi, et ἄλλεσθαι, salire.
Παμφανάω, totus luceo vel fulgeo; part. παμφανόων, παμφανόωντα, collucentem, pro παμφανῶντα, παμφανάοντα· f. παμφανόωσα, collucens splendidissime, pro παμφανῶσα, et παμφανάεσα. Αἴγλη παμφανόωσα δι' αἰθέρος ἐρανὸν ἵκε, *Il.* 2, 458.
Παμφανόωντα, nom. pl. n. g. part. præs. act. *Poet.* pro παμφανῶντα, *contr.* ex παμφανάοντα.
Παμφάρμακος, ε, ὁ ἡ, qui omnes veneficorum artes callet, *R.* Ex φάρμακον.
Παμφαῶς, *adv.* omnia illustrando; (2) splendidissime. A παμφαής.
Παμφεγγὴς, έος, ὁ ἡ, totus lucens, illustris, fulgidus. Ex φέγγος.
Πάμφθαρτος, ε, ὁ ἡ, omnino mortalis, caducus; (2) perniciosus.
Πάμφθογγος, ε, ὁ ἡ, omnisonus, i. e. vel valde sonans, vel varios sonos edens.
Πάμφιλος, ε, ὁ ἡ, omnibus gratus, *R.*
Πάμφλεκτος, ε, ὁ ἡ, omnia comburens, totus flammans. Ex φλέγω.
Παμφόβερος, ε, ὁ ἡ, qu. dic. valde terribilis. *Ph.* παμφόβερον, torvum.
Πάμφορβος, ε, ὁ ἡ, omnibus pabulum præbens. Ex φορβή
Πάμφορος, ε, ὁ ἡ, omnia ferens, varia ferens, omnium ferax. Ex φέρω. Hinc superl. παμφορώτατος, *Jos.*
Παμφύγδην, *adv.* effusa fuga. Ex φυγή.
Παμφυλία, ας, ἡ, societas omnium gentium ac nationum. A
Πάμφυλος, ε, ὁ ἡ, omnis generis gentes habens, ex omni gentium genere mixtus. Ex φυλὴ vel φῦλον.
Πάμφυρτος, ε, ὁ ἡ, ex omnibus mixtus, varius, omnis generis; *in partem deteriorem.* Ex φύρομαι.
Πάμφωνος, ε, ὁ ἡ, omnis generis voces reddens, *Pind. Olymp.* 7. Ex φωνή.
Πάμψεκτος, ον, omnium vituperans, *Man.*
Παμψέκτωρ, ὁ, omnium vituperator, *Man.*

Παμψηφεὶ, *adv.* omnium calculis seu suffragiis. Ex ψῆφος.

Πάμψυχος, ου, ὁ, epith. Amphiarai ap. inferos *in Soph. El.* 841. Πάμψυχος ἀνάσσει, omnibus animabus imperat. Ex ψυχή.

ΠΑ'Ν, Πανὸς, ὁ, Pan, pastorum deus. *Ph.* Πὰν ὁ δαίμων, incubus, Sylvanus. Item, Πὰν, θεὸς ὑλαῖος, *deus sylvestris*, Faunus: Pan monas est, vel apex localium omnium deorum et dæmonum sub luna, secundum Orphicos.

Πάναβρος, ου, ὁ ἢ ἡ, mollis, delicatus.

Πανάγαθος, ου, ὁ ἢ ἡ, optimus.

Παναγήραος, ου, ὁ ἢ ἡ, prorsus senii expers, immortalis.

Παναγὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, prorsus sanctus vel purus, plane castus, sanctissimus, purissimus, *Hes.* E π. et ἄγος.

Παναγία, ας, ἡ, purificatio, *R. ex Plin.* Ex iisd.

Πανάγιος, ία, ιον, sanctus vel purus.

Παναγὶς, ίδος, ἡ, dies sacra. Ex ἄγος.

Παναγιστία, ας, ἡ, purgatio. Ex ἁγίζω.

Πάναγνος, ου, ὁ ἢ ἡ, castissimus, purissimus.

Πανάγριος, idem quod πανάγρειος, *Phocyl.*

Πανάγριος, ου, ὁ ἢ ἡ, ferus, præferox.

Πάναγρον, ου, τὸ, rete, verriculum. E π. et ἄγρα.

Πάναγρος, ου, ὁ ἢ ἡ, omnia trahens et capiens: retis epith. ut πάναγρον δίκτυον, *Il.* 5, 487. Ex iisd.

Πανάγρυπνος, ου, ὁ ἢ ἡ, pervigil, insomnis.

Παναεργὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, non confectus; prorsus incoctus et crudus, de cibo.

Παναθέσμιος, idem quod πανάθεσμος, *Man.*

Πανάθεσμος, ου, ὁ ἢ ἡ, injustus, sceleratissimus.

Παναθήναια, ων, τὰ, Panathenæa, festum Atheniensium. *Ph.* quinquatria. Hinc

Παναθηναϊκὸς, ἡ, ὸν, Panathenaicus.

Πανάθλιος, ία, ιον, valde miser, miserrimus.

Παναιγλήεις, ήεσσα, ῆεν, splendidissimus.

Πάναιθος, ου, ὁ, idem. *Hes.* παναίθῃσι κορύθεσσι, galeis collucentibus, dat. pl. pro παναίθαις. Ex αἴθω.

Παναίολος, ου, ὁ ἢ ἡ, varius, variegatus. *Alii interpretantur* mobilis, ab αἰόλλω, moveo; *Il.* 4, 186.

Παναισχὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, omnino fœdus, turpissimus. Ex αἶσχος.

Παναίσχιστος, idem.

Παναίτιος, ου, ὁ ἢ ἡ, causa totius rei, auctor, omnium causa et auctor, *R.*

Παναιτώλιον, τὸ, universum Ætoliæ concilium, *Bud.*

Πανακαρπὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, plane sterilis. Ex ἄκαρπος.

Πανάκεια, ας, ἡ, omnium morborum curatio, Panacea Dea, filia Æsculapii; (2) herba quædam. Οὐ λίπος Ἀπόλλωνος ἀποστάζουσιν ἔθειραι, Ἀλλ' αὐτὴν πανάκειαν, *Call. in Apoll.* 40. E πᾶν et ἀκέομαι.

Πανάκειον, ου, τὸ, panacea, *herba*. Ex iisd.

Πανακὶς, seu πάναξ, panax, herba, &c., *Nic. Sch.* Ex iisd.

Πανάκη, ης, ἡ, panacea, *herba*, et filia Æsculapii, *Vulg. L.* Ex iisd.

Πανακήρατος, ου, ὁ ἢ ἡ, minime fato obnoxius, immortalis.

Πανάκης, εος, ὁ ἢ ἡ, vel πανακὴς, έος, omnia sanans, omnibus morbis medens. *Gl. V.* παγακὴς, omnimorbus. Ex ἀκέομαι.

Πανακίτης, ου, ὁ, ex panacea herba confectus; ut πανακίτης οἶνος, panacites, vinum e panace herba confectum. A πανάκης.

Πανακρὶς, ίδος, ἡ, apis epith. quasi omnia fastigia florum pervolitans. Ex ἄκρα.

Πανάκτειος, ου, ὁ ἢ ἡ, ad origanum pertinens. A

Πάνακτος, origanum, *Hesych.*

Παναλάστωρ, ορος, ὁ, pernicies, pestis, dæmon infestus.

Παναληθὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, verissimus.

Παναλήμων, ὁ ἢ ἡ, omnivagus, *Proc.*

Παναλίγκιος, ου, ὁ ἢ ἡ, simillimus.

Παναλκὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, omnipotens, valde robustus, robustissimus. Ex ἀλκή.

Παναλουργὴς, ὲς, totus purpureus.

Πανάλωτος, ου, ὁ ἢ ἡ, omnia consumens, perniciosissimus. Ex πᾶν et ἀναλίσκω.

Παναμείδητος, ου, ὁ ἢ ἡ, torvus, severus.

Παναμείλικτος, ου, ὁ ἢ ἡ, immitissimus.

Παναμείλιχος, ου, ὁ ἢ ἡ, idem.

Παναμερεύω, fut. σω, *Dor.* pro πανημερεύω.

Παναμέριος, *Dor.* pro πανημέριος, perpetuus. Τίς σ' ὦ παναμέριος ὅδε πόνος μίμνει; *Eurip. Hipp.* 369.

Πανάμωμος, ου, ὁ ἢ ἡ, omni culpa et reprehensione vacans.

Πανάνθρωπος, ου, ὁ ἢ ἡ, ad omnes homines pertinens. Hinc ἡ ἐκ νεκρῶν πανάνθρωπος ἀνάστασις, universorum hominum ex mortuis resurrectio.

Πανάνυτος, ου, ὁ ἢ ἡ, facilis confectu; (2) omnia conficiens. Ex πᾶν et ἀνύω.

Πάναξ, ακος, panacea herba. *Ph.* πάναξ, Chironeus.

Πανάοιδιμος, ου, ὁ ἢ ἡ, decantatus, celeberrimus.

Πανάπαλος, ου, ὁ ἢ ἡ, tenerrimus, mollissimus.

Πανάπαστος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui nil gustavit, jejunus plane.

Παναπείριτος, ου, ὁ ἢ ἡ, immensus, *R.*

Παναπείρων, ονος, ὁ ἢ ἡ, idem; aut finem non habens.

Παναπενθὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, *proprie* luctu prorsus carens. *Exponitur vero* valde dolens; et tum ἀ in ἀπενθὴς non esset privativum, sed intensivum.

Παναπήμων, ονος, ὁ ἢ ἡ, prorsus innocuus; (2) omnino innoxius. Πρωτίστη δ' εἶναι παναπήμων ἀνθρώποισιν, *Hesiod. Dies*, 809.

Παναπηρὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, integer, non mutilatus. Ὡς πόδας ὡς κεφαλὰς παναπηρέας ἕξομες αἰεὶ, *Callim. H. in Cer.* 126.

Πανάποτμος, ου, ὁ ἢ ἡ, infelicissimus, infortunatissimus; *Il.* 24, 255.

Πανάπυστος, ου, ὁ ἢ ἡ, de quo prorsus nihil cognosci potest fama aut auditione, de quo prorsus nihil auditur; (2) qui prorsus nihil audivit aut cognovit.

Πανάργυρος, ου, ὁ ἢ ἡ, totus argenteus, ex solido argento.

Πανάρετος, ου, ὁ ἢ ἡ, omni virtutum genere ornatissimus. Ex ἀρετή.

Πανάριστος, ου, ὁ ἢ ἡ, præstantissimus, longe præstantissimus, optimus.

Πανάρκετος, ίτη, ετον, semper, sive ad omnia, sufficiens, *Suicer.*

Παναρκὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, idem; (2) epith. solis, omnia illustrantis. Ab ἀρκέω.

Παναρμόνιον, ου, τὸ, instrumentum quoddam musicum quod meminit *Plato in Repub.*

Παναρμόνιος, ου, ὁ ἢ ἡ, omnibus harmoniæ numeris constans, admodum concinnus, per omnes partes apte compositus et ordinatus. Ex ἁρμονία.

Πανάρρητος, ον, non omnino dicendus, *Ep.*

Πανάρχαιος, ον, vetustissimus.

Πάναρχος, ου, ὁ ἢ ἡ, potentissimus, omnibus imperans; (2) regius. (2) πανάρχοις ἐνδακεῖν θρόνοις, regio in throno sedere, *Soph. Œd. Col.* 1293. Ab ἀρχή.

Πανασθενὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, imbecillis, prorsus viribus fractus.

Πανασιτία, ἡ, summa annonæ inopia, fames ultima, *Poll.*

Πανασκεθὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, illæsus, salvus, incolumis. *Hes.*

Παναστρεκὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, omnino verus, verissimus.

Παναστρεκῶς, et παναστρεκέως, *adv.* verissime, certissime.

Πανανγεια, ἡ, lux summa, universa. A

Παναυγὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, splendidus. Ex αὐγή.

Πανάυπνος, ου, ὁ ἢ ἡ, insomnis, *R.*

Πανάφηλιξ, ικος, ὁ ἢ ἡ, qui caret æqualibus et sociis; (2) effœtus, decrepitus senex. Ἦμαρ δ' ὀρφανικὸν παναφήλικα παῖδα τίθησι, *Il.* 22, 490.

Πανάφυκτος, ου, ὁ ἢ ἡ, inevitabilis.

Παναχαιὶς, ίδος, ἡ, ut παναχαιῒς γῆ, universa seu tota Achaia, tota Græcia.

Παναχαιοὶ, ῶν, οἱ, omnes Achivi, universi Græci.

Πανάωριος, ου, ὁ ἢ ἡ, omnino intempestivus; (2) immatura morte moriturus; *Il.* 24, 540. Ex πᾶν et ἄωρος.

Πανάωρος, ου, ὁ ἢ ἡ, neglectus et incustoditus, quem nulla dignamur cura.

Πανβδελυρὸς, ρὰ, ρὸν, prorsus flagitiosus, sceleratissimus (rectius παμβδελυρός).

Πανδαθὴς, ὲς, prorsus calamitosus, *Man.*

Πανδαίδαλος, ου, ὁ ἢ ἡ, valde artificiosus, *R.*

Πανδαισία, ας, ἡ, convivium opiparum ac lautum, mensa sumptuosa. Ex δαίς.

Πανδακέτης, ου, ὁ, valde mordax. Πυῤῥὸν πανδακέτην γλαυκόμματον, οὐδὲ θανόντα Πόρκιον εἰς ἀΐδην Περσεφόνη δέχεται. *Poeta apud Plut. in M. Cat.* Ex δάκνω.

Πανδάκρυτος, ου, ὁ ἢ ἡ, valde lacrymabilis; (2) ad omnia lacrymans. Ex δακρύω.

Πανδάλητος, ον, combustus; qu. a δαλέω. (nisi potius hæc interpretatio ad πανδάλητος pertinet, nam πανδάλητος est *Dor.* pro πανδήλητος, omnino corruptus, aut plane corrumpens. *Ern.*)

Πανδαμάτειρα, ἡ, omnium domitrix. A

Πανδαμάτωρ, ορος, ὁ, omnia domans, seu subigens. Ex δαμάω.

Πάνδειλος, ου, ὁ ἢ ἡ, timidissimus; (2) miserrimus.

Πάνδειμα, ατος, τὸ, terriculamentum.

Πάνδεινος, ου, ὁ ἢ ἡ, gravissimus.

Πανδέκτης, ου, ὁ, omnia continens, omnia recipiens. Hinc (2) πανδέκται, ῶν, libri omne jus continentes; (3) homines varia eruditione referti. Ex δέχομαι.

Πανδέκτωρ, ορος, ὁ, idem quod πανδέκτης.

Πανδελέτειος, ου, ὁ ἢ ἡ, improbus, veteratorius, more Pandeleti, sycophantæ.

Πανδέξιος, ου, ὁ ἢ ἡ, omnibus modis seu in omnibus dexter, dexterrimus.

Πανδερκέτης, ὁ, idem quod

Πανδερκὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, omnia videns seu intuens. Ex δέρκομαι.

Πανδεχὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, omnia capiens, capacissimus. Ex δέχομαι.

Πάνδηλος, ου, ὁ ἢ ἡ, omnibus manifestus, manifestissimus.

Πανδημεὶ, *adv.* toto populo, universi, catervatim. A πάνδημος.

Πανδημία, ας, ἡ, universus populus; (2) universi populi conventus.

Πανδήμιος, ου, ὁ ἢ ἡ, publicus, qui per totum populum vagatur, universus. A

Πάνδημος, ου, ὁ ἢ ἡ, ad universum populum pertinens, publicus; (2) universus; (3) vulgaris, plebeius.

Πάνδια, ων, τὰ, Jovialia, festum Atheniensium in honorem Jovis. Ex πᾶν et Διός.

Πάνδικος, ου, ὁ ἢ ἡ, justus, justissimus. Ex δίκη.

Πανδίκως, *adv.* juste; (2) rite. (2) πανδίκως εἰλεῖν χιτῶνι τῷδε, *Soph. Trach.* 611. (1) πράσσειν ἄνωγας ὧν με πανδίκως τάδε; (ubi πανδίκως construendum cum ἄνωγας,) juste ne jubes me hæc agere? *Id. Ibid.* 1247.

Πανδοκεῖον, ου, τὸ, taberna diversoria, publicum diversorium. Ex δέχομαι.

Πανδοκεὺς, έως, ὁ. Vid. πανδοχεύς.

Πανδόκευσις, εως, ἡ, promiscua hospitum exceptio.

Πανδοκεύτρια, ίας, ἡ, mulier tabernaria, caupona. A

Πανδοκεύω, promiscue hospitio excipio, quæstum in hospitio publico facio quoslibet excipiendo. Πανδοκεύω ἐς τὸν ἀνδρεῶνα τοὺς πρώτους, *Plut.* A πανδοκεύς.

Πανδοκέω, ῶ, idem.

Πανδοκία, ας, ἡ, promiscua omnium exceptio.

Πανδόκος, vel πάνδοκος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui quemlibet hospitio excipit; hospes meritorius; (2) omnes capiens; *Pind. Olymp.* 3.

Πάνδοξ, οκος, ὁ, idem. *Hes.*

Πανδοξία, ας, ἡ, summa gloria; *R. Pind. Nem.* 1. Ex πᾶν et δόξα.

Πανδοσίαι, αἱ, meretrices publicæ, *Anac.*

Πάνδουλος, ου, ὁ ἢ ἡ, omnium servus.

ΠΑΝΔΟΥ'ΡΑ, seu πανδουρὶς, ἡ, pandura, instrumentum musicum, triplici instructum chorda; (2) culter culinarius.

Πανδουρίζω, f. ίσω, panduram pulso. A pr. Hinc

Πανδουριστής,

Πανδουριστὴς, ῦ, ὁ, qui panduram pulsat.
Πάνδουρον, ου, τὸ, idem quod πανδοῦρα
Πανδουρος, ου, ὁ, qui panduram tractat. A præc.
Πανδοχεῖον, ου, τὸ, diversorium, stabulum, cauponium, *Gl. V.*
Πανδοχεὺς, έως, ὁ, qui quemlibet hospitio excipit, hospes meritorius, caupo, stabularius. Ex πᾶν et δέχομαι. Hinc
Πανδοχεύω, cauponem ago.
Πανδοχὶς, ίδος, ἡ, luna a Platone dicitur, quod totius generationis susceptrix sit. *V. Lex.* Ex iisd.
Πανδόχος, ου, ὁ ϰ ἡ, qui quemlibet hospitio excipit. Ex iisd.
Πανδύναμος, ον, omnipotens, præpotens. A δύναμις.
Πανδυσία, ης, ἡ, plenissimus occasus, cum sidus prorsus occidit; (2) penitus occidens; (3) occasus. Ex δύσις.
Πανδώρα, ας, ἡ, Pandora, virginis nomen *apud Hesiodum*, et est anima irrationalis, sic dicta, quod omnes dii deæque suas quisque dotes ei adjunxissent; (2) terra, quatenus omnis generis fructus profert. Ex πᾶν et δῶρον.
Πανδωρος, ου, ὁ ϰ ἡ, omnia largiens. Ex iisd.
Πανεθνεὶ, *adv.* tota gente. Ex ἔθνος.
Πάνεια, ων, τὰ, Panici terrores. A Πάν.
Πανεῖα, τὰ, affertur pro lupercalia, *H. Steph.* Vide Πάνιον. A Πάν.
Πανέδεστος, ον, qui omnino comeditur, *Call.* Ab εἶδαρ.
Πανείδεος, ου, ὁ ϰ ἡ, omniformis. Ex εἶδος.
Πανείκελος, ου, ὁ ϰ ἡ, omni ex parte similis.
Πανελεύθερος, ον, prorsus liber, liberrimus.
Πανέλλανας, acc. pl. *Dor.* pro πανέλληνας, a
Πανέλληνες, ων, οἱ, omnes Græci. Dat. pl. *Poet.* Πανελλήνεσσι. Ex πᾶν et Ἕλλην. Hinc
Πανελλήνιον, ου, τὸ, totius Græciæ conventus.
Πάνεμος, ου, ὁ, Panemus, mensis apud Corinthios Julio nostro fere respondens.
Πανέξαλλον, omnino alienum, *Hes.* Ex πᾶν, vel πάνυ, et ἔξαλλος.
Πανέξοχος, ου, ὁ ϰ ἡ, qui omnino excellit, præstantissimus, excellentissimus.
Πανεπάρκιος, ον, sufficiens ad omnia.
Πανεπήτριμος, ου, ὁ ϰ ἡ, densissimus.
Πανεπίκλοπος, ου, ὁ ϰ ἡ, fallacissimus.
Πανεπίσκοπος, ου, ὁ ϰ ἡ, omnium rerum inspector, omnia oculis suis lustrans.
Πανεπίφρων, ονος, ὁ ϰ ἡ, admodum prudens.
Πανεπόπτης, ου, ὁ, omnia inspiciens.
Πανεργέτης, ου, ὁ, totius rei, omnium malorum auctor. Ab ἔργον.
Πανέρημος, ου, ὁ ϰ ἡ, omnino desertus.
Πανέστιος, ου, ὁ ϰ ἡ, cum tota domo seu familia. Ex ἑστία.
Πανέσχατος, ον, omnium ultimus.
Πάνετες, *adv.* per totum annum durans, agens. Αἶψα πάνετες χιόνος ὀξείας τιθήνα, *Pind. Pyth.* 1. Ex ἔτος.
Πανετήτυμος, ου, ὁ ϰ ἡ, verissimus.
Πανετώσιος, ον, improbissimus, vanissimus.
Πανευδαίμων, ονος, ὁ ϰ ἡ, felicissimus.
Πανεύεφοδος, ου, ὁ ϰ ἡ, accessu facillimus.
Πανεύκηλος, ου, ὁ ϰ ἡ, quietissimus. Οὐρανόθεν δὲ πανεύκηλος γένετ' αἰθὴρ, *Apoll. Rhod.* 3, 1196.
Πανευτελὴς, ὲς, futilissimus.
Πανεύφημος, ου, ὁ ϰ ἡ, eximia et præstanti laude prædicandus, omni laude dignus.
Πανεύφρων, ονος, ὁ ϰ ἡ, pernox. Ex εὐφρόνη.
Πανεύω, panizo, id facio quod Panes facere solent, *id est*, mulieribus more Panum abutor. Καὶ νῦν δὲ ἔτι τὰς εἰς πλῆθος γυναῖκας λέγομεν, ὅτι ἐπανεύομεν αὐτάς, *Heraclit. de Incredibil.* 25.
Πανέφθος, ου, ὁ ϰ ἡ, omni ex parte coctus seu liquefactus.
Πανέφθω, gen. sing. *Dor.* pro πανέφθου, a præc.
Πανεχθὴς, ὲς, omnino odiosus, *Orph.*
Πανέχθιστος, ον, maxime invisus.
Πανηγεμὼν, όνος, ὁ, omnium princeps.
Πανηγυριαρχέω, ῶ, me choragum præbeo. A
Πανηγυριάρχης, ου, ὁ, dux ac princeps panegyricæ celebritatis. Ex πανήγυρις et ἀρχή.
Πανηγυρίζω, fut. ίσω, festam panegyrin agito; festum ludosve panegyricos celebro; ferior; (2) publica celebritate ferior; (3) panegyrica oratione laudo, in celebri cœtu prædico, *Gl. V.* πανηγυρίζω, nundino. Ὁ δῆμος κατὰ τῆς ἑορτῆς ἐπανηγύριζε, *Herodian.* A πανήγυρις.
Πανηγυρικὸς, ἡ, ὸν, panegyricus, panegyri proprius vel conveniens; (2) celebris, festus, theatralis, pompaticus, splendidus. *Gl. V.* nundinarius; (3) popularis. Ab eod.
Πανηγυρικῶς, *adv.* panegyrice, splendide.
Πανήγυρις, εως, ἡ, publicus cœtus seu conventus, publica celebritas; (2) pompa, spectaculum, aut convivium publicum. *Ph.* nundinæ, mercatus, commercium.
Πανηγυρισμὸς, ῦ, ὁ, festi panegyrici celebratio; (2) panegyrica pompa vel ostentatio; (3) publicus mercatus. A πανηγυρίζω.
Πανηγυριστὴς, ῦ ὁ, panegyricum festum ludosve celebrans. *Gl. V.* nundinator. A præc.
Πανήλιος, ου, ὁ ϰ ἡ, apricus, totus serenus et illustris, quem sol totum illustrat.
Πανημαδὸν, *adv.* quotidie, tota die. Ex πᾶν et ἦμαρ.
Πανῆμαρ, *adv.* idem. Ex iisd.
Πανημάτιος, continuus, quod fit per totum diem. Πανηματίοισι δρόμοισιν, *Oppian.* 1, 115.
Πανημερεύω, fut. εύσω, totum diem consumo in re aliqua.
Πανημέριος, ία, ον, perdius, per totum diem. Οἱ δὲ πανημέριοι μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο, *Il.* 1, 472. Ex ἡμέρα.
Πανημερὸν, vel πανήμερον, *adv.* tota die.
Πανήμερος, ου, ὁ, idem; (2) qui aliquid per totum diem facit. Ex ἡμέρα.
Πανήπορος, ον, pro πανάπορος, pauperrimus.
Πανήρης, εος, ὁ ϰ ἡ, omnibus placens, omnibus commodus, *Hes.* Ex ἀρέσκω, vel ἄρω.
Πανθάγιος, α, ον, omnino sanctus, *Dolsc.*
Πανθαρσὴς, ὲς, peraudax, *Man.*
Πάνθειον, vel Πάνθεον, ου, τὸ, Pantheum, *Gl. V.* πάνθεον, templum omnium deorum. Ex θεός.
Πανθέλγης, εος, ὁ ϰ ἡ, omnes demulcens, omnes delectans. Ex θέλγω. Unde
Πανθελκτειρα, ας, ἡ, quæ omnia permulcet.
Πάνθεψις, cacabus, *Gl. V.* melius πανθέψης. Ex ἕψω.
Πάνθηρ, ηρος, ὁ, panthera.
Πανθήρα, ας, ἡ, universa captura.
Πάνθηρος, ου, ὁ ϰ ἡ, omnes feras capiens, omnium ferarum capax.
Πανθοινεὶ, *adv.* in tota cœna, per universum epulum; (2) solenni epulo.
Πανθοινέω, ῶ, fut. ήσω, solenne epulum agito; (2) epulor. A πάνθοινος.
Πανθοινία, ας, ἡ, cœna, ad quam omnes conveniunt, epulum solenne. Ab eod.
Πάνθοινος, ου, ὁ ϰ ἡ, epith. cœnæ lautissimæ. Ex θοίνη.
Πάνθροος, ου, ὁ ϰ ἡ, omnia divulgans, nihil celans, *Hes.* Ex θρόος.
Πανθυμαδὸν, *adv.* toto animo, toto pectore. Ex θυμός.
Πάνθυτος, ου, ὁ ϰ ἡ, sacratissimus, omni veneratione prosequendus. Θεῶν δ' αὖ πάνθυτα θέσμι' ἐξήνυσε, *Soph. Aj.* 711. Ex θύω.
Πανίερος, ου, ὁ ϰ ἡ, sacrosanctus, sacer.
Πανιέρως, *adv.* sanctissime.
Πανικὸς, ἡ, ὸν, Panicus, ut Panicus terror, repentinus et vehemens. A Πὰν, *Pan*.
Πανίλαος, ου, ὁ ϰ ἡ, admodum propitius et clemens. Δεξιτερὴν ὀπάσαιο πανίλαον, *Oppian. Cyneget.* 1, 45.
Πανίλαρος, ὁ ϰ ἡ, omnino lætus et hilaris.
Πανίμερος, ου, ὁ ϰ ἡ, desiderabilis, gratissimus.
Πανίον, ου, τὸ, Lupercal, *Gl. V.* (2) templum vel lucus Panis. (2) οἴκησιν τὸ Πανίον πεποιημένους, *Heliodor.* 10. Vide πανεῖα.
Πάνιος, α, ον, panicus, *Æsch.*
Πανίσδεται, *conglomerat*, 3. sing. præs. ind. med. *Dor.* pro πηνίζεται, a πηνίζω.
Πανίσκος, ου, ὁ, parvulus Pan. Dim. a Πάν.
Πανίχνιον, ου, τὸ, expressum vestigium; quodvis vestigium. Μυζωθέντι κύνες δὲ πανίχνια σημήναντο, *Oppian. Cyneget.* 1, 453.
Πανιώνιον, ου, τὸ, commune Ionum. Locus ubi conveniebant. Fanum in Ionia. Hinc
Πανιώνια, ων, τὰ, Panionia, solennis universorum Ionum festivitas. Ex Ἰωνία.
Πανλώβητος, ου, ὁ ϰ ἡ, valde contumeliosus, admodum turpis, et deformatus. Ex λώβη.
Παννέφελος, ον, valde nubilus. A νεφέλη.
Πάννυχα, *adv.* per totam noctem. Πάννυχα καὶ φαέθοντα, per noctem et per diem, *Soph. Aj.* 930. A πᾶν et νύχος. Unde
Παννυχίζω, fut. ίσω, pernocto, totam noctem transigo; (2) pervigilium celebro. *Ph.* pervigilo, pernocto. Al. *Gl. V.* etiam lucubro. Οὐδ' ἡδὺς ἐν τοῖς στρώμασι τὴν νύκτα παννυχίζειν, *Aristoph. Nub.* 1065. Οὐ παννυχίζουσι θεαὶ, *Id. Ran.* 445.
Παννυχικὸς, ἡ, ὸν, pernox, et inde ater.
Παννύχιον, *adv.* per totam noctem.
Παννύχιος, ία, ιον, pernox, *Gl. V.* totam noctem durans; (2) per totam noctem aliquid faciens. Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα, *Il.* 2, 24.
Παννυχὶς, ίδος, ἡ, festum quod per totam noctem celebratur, pervigilium. *Ph.* hoc excubitum, pervigilium, pervigilatio; παννυχίδες, excubiæ, pernoctatio, *Gl. V.* Τὰ δὲ παννυχίδων, *Soph. El.* 92. Καὶ παννυχίδες θεᾶς, *Eurip. Hel.* 1381. Ex πᾶς et νύξ.
Παννυχισμὸς, ῦ, ὁ, pervigilium, pernoctatio. A παννυχίζω. Unde
Παννυχιστὴς, ῦ, ὁ, excubitor, *Gl. V.*
Πάννυχον, *adv.* per totam noctem. A
Πάννυχος, ου, ὁ ϰ ἡ, idem quod παννύχιος.
Πανξένιος, ον, ad omnes hospites, peregrinos pertinens, omnibus paratus, promptus, patens, *Ern.*
Πανόδυρτος, ου, ὁ ϰ ἡ, flebilis, lamentabilis, miserabilis; (2) omnino flebili voce cantans.
Πανοΐζυς, ου, ὁ ϰ ἡ, valde ærumnosus vel calamitosus. Ex ὀϊζύς.
Πανοϊζὺς, ὺ, idem et ab eod.
Πανοικησία, et πανοικισία, ας, ἡ, tota domus, tota familia; πανοικησίᾳ, *potius* πανοικισίᾳ, cum tota domo et familia. Ex οἰκία.
Πανοικὶ, *adv.* cum tota domo, cum tota familia. Ex οἶκος.
Πανοικία, ας, ἡ, tota domus, tota familia; πανοικία, et *Ion.* πανοικίη, cum tota domo et familia.
Πανοίκιος, α, ον, idem quod
Πάνοικος, ου, ὁ ϰ ἡ, cum tota domo seu familia.
Πανοικτίρμων, ονος, ὁ ϰ ἡ, valde misericors.
Πανόλβιος, ου, ὁ ϰ ἡ, beatissimus.
Πάνολβος, idem quod πανόλβιος, *Æsch.*
Πανολεθρία, ας, ἡ, internecio, exitium. A
Πανολέθριος, ὁ ϰ ἡ, internecinus, *Gl. V.* A
Πανόλεθρος, ου, ὁ ϰ ἡ, plane perditus.
Πανομιλεὶ, *adv.* turmatim, catervatim, facto agmine. Ab ὅμιλος.
Πανόμοιος, et *Poet.* πανομοίιος, ου, ὁ ϰ ἡ, omni ex parte similis, persimilis.
Πανομοίως, *adv.* simillime.
Πανομφαῖος, ου, ὁ, oraculorum auctor. Jovis epith. Ἔνθα πανομφαίῳ Ζηνὶ ῥέζεσκον Ἀχαιοὶ, *Il.* 8, 250. Ex ὀμφή.
Πανοπλία, ας, ἡ, armatura totum corpus tegens, universa armatura, *Gl. V.* A
Πάνοπλος, ου, ὁ ϰ ἡ, omni ex parte armatus. Ex πᾶν et ὅπλον, vel ὅπλα.
Πανοπλότατος, natu minimus. Τηθύος Ὠκεανοῦ τε πανοπλοτάτην γεγαυῖαν, *Apoll. Rhod.* 3, 244. Vide ὁπλότερος.
Πανόπτης, ου, ὁ, qui omnia cernit, qui oculis omnia lustrare potest. *Æsch. de Argo, Suppl.* 310. Ex πᾶν et ὄπτομαι.
Πάνοπτος, ου, ὁ ϰ ἡ, omnibus conspicuus.
Πανόπτρια, ας, ἡ, omnia videns.
Πανόρατος, ου, ὁ ϰ ἡ, idem quod πάνοπτος.
Πανορμεὶ, vel πανορμὶ, *adv.* omni impetu, totis viribus. Ex πᾶν vel πάνυ, et ὁρμή.
Πάνορμος, ου, ὁ ϰ ἡ, habens stationem omnibus navibus et semper aptam.
Πανὸς, ῦ, ὁ, panis. *Vox Messapiorum.* A πάω.

Πανὸς, ῦ, ὁ, lucerna, pro φανός.

Πανοσπρία, ας, ἡ, omnium leguminum mixtura. Ex πᾶν et ὄσπριον.

Πανούργευμα, ατος, τὸ, vafrum factum. A

Πανουργεύομαι, fut. εύσομαι, callide scelus admitto, callide ago. A πανοῦργος.

Πανουργέω, ῶ, idem; (2) callide ago; (3) ago, perago. Ἀλλ' ἔστιν ἐπιδεῖν τι πεπανουργηκότι, *Aristoph. Plut.* 368. (3) ὅστις πανουργήσασα, *Soph. Antig.* 74. Ab eod.

Πανούργημα, ατος, τὸ, vafrum factum. A præc.

Πανουργὴς, έος, ὁ ἡ, idem quod

Πανουργία, ας, ἡ, calliditas, vafrities, astutia, præstigiæ. *Gl. V.* mentis defluxus, secundum magnum Plotinum. A πανοῦργος.

Πανουργικῶς, *adv.* idem quod πανούργως.

Πανοῦργος, ου, ὁ ἡ, callidus, vafer, versipellis, solers; veterator, sagax, *Gl. V.* Ex πᾶν et ἔργον. Hinc

Πανούργως, *adv.* callide, vafre, astute, dolose; fraudulenter, nequiter, *Gl. V. Superl.* πανουργοτάτως.

Πανόρειος, ου, ὁ ἡ, secundus, *Hes.*

Πανόψιος, ου, ὁ ἡ, qui omnium oculis cernitur; (2) splendidus, fulgidus. Πανόψιον ἔγχος, *Il.* 21, 397. Ex ὄψις.

Πάνορυτος, ον, quaqua fluens, omnia circum vel perfluens.

Πανσαγία, ας, ἡ, apparatus armorum, quum quis omnibus armis instruitur. Τὸν λεύκασπιν ἐξ Ἀργόθεν φῶτα βάντα πανσαγίᾳ, *Soph. Antig.* 106. Ex σάγος pro σάκος, *scutum.*

Πανσέληνος, ου, ἡ, sc. σελήνη, luna plena, et πανσέληνον, plenilunium, *Gl. V.* (2) plenus. Χρυσίδ' οἴνου πανσέληνον ἐκπιὼν, *Hermipp. Comicus apud Athen.* inepte interpres. Ex σελήνη.

Πάνσεμνος, ου, ὁ ἡ, valde celebris, vel solennis, magnificus, gravis, &c.

Πάνσεπτος, ου, ὁ ἡ, omnino venerabilis, augustissimus.

Πανσθενὴς, έος, ὁ ἡ, robustissimus, omnes superans, omnipotens. Ex σθένος.

Πανσθενογόφωτος, ου, ὁ ἡ, omnipotens lucifer. Ex πανσθενογὴς et φῶς.

Πανσθενῶς, *adv.* robuste, potentissime.

Πάνσκοπος, ου, ὁ ἡ, omnia speculans, omnia cernens.

Πάνσμικρος, ου, ὁ ἡ, valde parvus.

Πάνσοφος, ου, ὁ ἡ, omnifaria sapientia et scientia præditus; sapientissimus.

Πανσόφως, *adv.* sapientissime.

Πανσπερμηδὸν, *adv.* omni genere seminum:

Πανσπερμία, ας, ἡ, omnifaria seminum mixtio, seu semina omnis generis permixta. Ex πᾶν et σπέρμα.

Πανστρατὶ, *adv.* universo exercitu, omnibus copiis. Ex στρατός.

Πανστρατιᾷ, et *Ion.* πανστρατιῇ, idem.

Πανσυδὶ, et πανσυδὶ, *adv.* omni impetu; (2) festinantissime; (3) cum toto exercitu. Ex σύδην. A σεύομαι.

Πανσυδίῃ, *dat. adv.* idem et ex iisd. vel quasi e πανσυδία, *omnis impetus.*

Πάνσυρτος, ου, ὁ ἡ, omnia trahens, colluvies. Πανσύρτῳ παμμήνῳ πελλῶν ἀχέων, in hac colluvie et diuturnitate multorum dolorum, *Soph. Elect.* 851. Ex σύρω.

Πάνσχημος, ου, ὁ ἡ, omniformis. Ex σχῆμα.

Πανσώμως, *adv.* qu. dic. toto corpore. Ex σῶμα.

Πάντα, *adv.* utique, omnino, pro κατὰ πάντα, vel pro πάντως.

Πανταῖ, *adv.* penitus, undique, ubique. A πᾶς.

Πανταγαθος, omnino bonus, *Dolsc.*

Πανταεθνὴς, έος, ὁ ἡ, cujusque gentis. Ex πάντα, a πᾶς, et ἔθνος.

Πάνταθλος, ου, ὁ ἡ, omnium certaminum peritus.

Πανταισχρὴς, ὲς, omnino probrosus, *Naz.*

Πανταχῆ, *adv.* pro πανταχῆ, *R.*

Πανταλας, αινα, αν, miserrimus, ut πανταλαινα νύμφα.

Παντάμορφος, ον, omnes formas habens. A μορφή.

Παντάναξ, ακτος, ὁ, omnium rex.

Παντάπασι, vel παντάπασιν, *seq. vocali*, omnibus; et *adv.* omnino, prorsus, plane. A πᾶς.

Πανταρεσὴς, ὲς, valde meticulosus, *Man.*

Πανταρκὴς, έος, ὁ ἡ, omnibus sufficiens; (2) omnes juvans. Ex πᾶς et ἀρκέω.

Παντάρχας, *Dor.* pro παντάρχης, ου, ὁ, omnibus imperans, omnium dominus. *Dat.* τῷ παντάρχᾳ.

Παντααρχία, ας, ἡ, imperium in omnes. A

Πάνταρχος, ου, ὁ ἡ, omnibus imperans, omnium dominus. Ex ἀρχή.

Παντάσκιος, ου, ὁ ἡ, omnino carens umbra, nulla ex parte umbrosus, *Hes.*

Πανταχῆ, *adv.* ubique; (2) quoquo modo. Πανταχῆ δρῶντες, quidquid egerimus, *Soph. Antig.* 634.

Πανταχόθεν, *adv.* undique, ex omnibus partibus. A πᾶς.

Πανταχοῖ, *adv.* idem quod

Πανταχόσε, *adv.* quoquo versus. Ab eod.

Πανταχοῦ, *adv.* ubique; (2) quovis, quemcunque in locum. Ab eod.

Παντέλεια, ας, ἡ, perfectio seu perfectionis summa. A παντελής.

Παντέλειος, ου, ὁ ἡ, integer et perfectus.

Παντελείως, *adv.* perfecte.

Παντελέως, *adv.* omnino, plane, perfecte. A

Παντελὴς, έος, ὁ ἡ, perfectus, integer; (2) plenus, universus. Παντελὴς ἀπορίη, *Aret.* Ex τελέω.

Παντελῶς, *adv.* omnino, prorsus.

Παντεπίσκοπος, ου, ὁ ἡ, omnia inspiciens et lustrans.

Παντεπόπτης, ου, ὁ, omnia videns.

Παντεργάτης, ου, ὁ, rerum omnium opifex.

Παντερπὴς, έος, ὁ ἡ, omnes oblectans. Ex τέρπω.

Πάντεσσι, dat. plur. *Ion.* et *Poet.* pro πᾶσι, a πᾶς, *omnis.*

Παντευχία, ας, ἡ, armatura tota, arma. Μή ποτ' ἐπελθεῖν πολέμιον παντευχίαν, *Eur. Supp.* 1191.

Παντέφορος, ου, ὁ ἡ, omnia videns, omnia inspiciens.

Πάντεχνος, ου, ὁ ἡ, plane artificiosus, omnimodas artes sciens. Ex πᾶν et τέχνη.

Πάντη, *adv.* ubique, undique, quoquo versum; (2) omnino, prorsus, penitus. *Gl. V.* ubique, usquequaque. A πᾶς.

Παντήκοος, ου, ὁ ἡ, omnia audiens. Ex ἀκούω.

Παντῆμαρ, *adv.* per totam diem.

Παντητόκος, ου, ὁ ἡ, omnia pariens, *R.* Ex τίκτω.

Πάντιμος, ου, ὁ ἡ, honoratissimus. Ex τιμή.

Παντλάμων, *Dor.* pro παντλήμων, ονος, ὁ ἡ, omnino miser, infelicissimus.

Παντογένεθλος, ον, omnia gignens. A γενέθλη.

Παντογήρως, ω, ὁ ἡ, valde senex; unde etiam exponitur æternus, (sed melior lectio est παντογήρως, plane nunquam senescens, *Ern.*) (2) omnia ad senium perducens; et exinde debilitans. (2) τὰν (δύναμιν) οὔθ' ὕπνος αἱρεῖ ποθ' ὁ παντογήρως, *Soph. Antig.* 606. Ex πάντος, a πᾶς, et γῆρας.

Παντογόνος, ου, ὁ ἡ, omnes generans aut procreans. Ex πᾶν et γίνομαι.

Παντοδαὴς, έος, ὁ ἡ, omniscius, qui omnia didicit. Ex δαίω, *disco.*

Παντοδαπὴς, έος, ὁ ἡ, idem quod

Παντοδαπὸς, ἡ, ὸν, qui est ex omni solo et regione, omnifarius, omnigenus, omnis generis, varius, multiplex. A δάπεδον.

Παντοδαπῶς, *adv.* omnifariam omnibus modis, vel omni modo, omnimode.

Παντοδίαιτος, ον, omnia comedens, absumens A δίαιτα.

Παντοδότειρα, ἡ, omnium bonorum largitrix.

Παντοδύναμος, ου, ὁ ἡ, omnipotens. *Gl. V.* omnivalens. A δύναμαι.

Παντοδυνάστης, ου, ὁ, omnipotens, *Ph.*

Παντοθαλὴς, ὲς, omni parte virens, florens, seu omnia virere et florere faciens. A θάλλω.

Πάντοθεν, *adv.* undique. A πᾶς.

Πάντοθι, *adv.* ubique.

Παντοίην, acc. sing. *Ion.* pro παντοίαν, a

Παντοῖος, οία, οῖον, omnigenus, omnimodus; varius, multiplex. *Gl. V.* omnifarius, omnigenus. Quocunque vehementiore mentis motu subito concitati, terrore præsertim, seu metu, dicuntur παντοῖοι γίνεσθαι, in omnes formas se vertere: plerumque subaudiendum δεόμενοι. Παντοίη ἐγίνετο μὴ ἀποδημῆσαι τὸν Πολυκράτεα (ubi subaudiendum δεομένη), instabat omnino dissuadere ne a patria proficisceretur, *Herodot.* 3, 124. Παντοῖοι τελέθοντες, variis formis induti; nunc sub hac, nunc sub illa forma, (de diis apparentibus,) *Odyss.* 17, 486. A πᾶς.

Παντοιότροπος, ου, ὁ ἡ, qui est omnis modi.

Παντοιοτρόπως, omni modo. A præc.

Παντοίως, *adv.* idem. Παντοίως τὴν μνήμην ἀνενεώσατο, *Herodian.*

Παντοκράτειρα, ἡ, omnium domina, epith. naturæ.

Παντοκρατορία, ας, ἡ, omnipotentia.

Παντοκρατορικὸς, ἡ, ὸν, ad omnipotentem Deum, seu ad divinam potentiam pertinens; (2) ab omnipotente Deo profectus. A

Παντοκράτωρ, ορος, ὁ, omnipotens. Ex πᾶν et κράτος.

Παντοκτίστης, ου, ὁ, omnium conditor.

Παντολάβος, ου, ὁ ἡ, qui omnia accipit, qui ex omnibus accepit. A λαμβάνω.

Παντολέτης, ὁ, idem quod παντολέτωρ, *Naz.*

Παντολέτωρ, ορος, ὁ, exitium omnibus adferens, omnia perdens et labefactans. Ex πᾶν et ὄλλυμι. Hinc

Παντολέτειρα, ας, ἡ, quæ omnia perdit.

Παντολιγοχρόνιος, ου, ὁ ἡ, exiguo tempore circumscriptus, exiguum tempus durans. Ex πᾶν, ὀλίγος, et χρόνος.

Παντολμία, ας, ἡ, audacia projecta. A

Πάντολμος, ου, ὁ ἡ, omnia audens, audacissimus. A τόλμα.

Παντολυτήρια, τὰ, vasa medicorum supellectilis, &c., *Steph.*

Παντομεταβόλος, ου, ὁ, dardanarius, *Ph.* Ex μεταβάλλω, *muto.*

Παντομιγὴς, έος, ὁ ἡ, ex omnibus mistus, miscellaneus. Ex πᾶν et μίγνυμι.

Παντόμιμος, ου, ὁ ἡ, omnium personarum imitator effictorque, omnis generis gestus exprimens. *Ph.* histrio.

Παντομισὴς, έος, ὁ ἡ, omnibus invisus. A μισέω.

Παντόμορφος, ου, ὁ ἡ, omniformis, multifarius, *R.* Ex πᾶν et μορφή.

Παντόμωρος, ου, ὁ ἡ, stultissimus.

Παντονίκης, ου, ὁ, omnium certaminum victor. A νίκη.

Παντοπλανὴς, έος, ὁ ἡ, omnivagus, *Gl. Vet.* A πλάνη.

Παντοπόρος, ου, ὁ ἡ, ad omnia callidus.

Παντόπτας, *Dor.* pro παντόπτης, ου, ὁ, omnia cernens; παντόπτα, *dat.* Ex ὄπτομαι.

Παντοπωλέω, parvas variasque merces vendo.

Παντοπωλεῖον, ου, τὸ, locus ubi omnis generis et fere viles res veneunt; *Gl. V.* seplasium, popina. A

Παντοπώλης, ου, ὁ, qui omnes res venales habet, præsertim minutas; idem qui ῥωποπώλης, *Ph.* seplasiarius, dardanarius. Ex πᾶν et πωλέω. Hinc

Παντοπωλία, ας, ἡ, omnis generis rerum minutarumque venditio.

Παντόπωλις, ἡ, fœm. pro παντοπώλης.

Παντοραιστὴς, ου, ὁ, omnia vastans et corrumpens. Ex πᾶν et ῥαίω, *vasto.*

Παντορέκτης, ου, ὁ, omnium appetens, *R.* Ex πᾶν et ὀρέγομαι, omnia efficiens. Ex ῥέζω, *Ern.*

Πάντοσε, *adv.* quoquoversum, in omnem partem; (2) undique. A πᾶς.

Παντοσέμνος, ον, gravissimus, honestissimus.

Παντόστικτος, ον, valde maculosus, veluti punctis distinctus.

Παντόσυνος, ου, ὁ ἡ, varius, omnigenus. A πᾶν.

Πάντοτε, *adv.* omni tempore, semper.

Παντοτελὴς, έος, ὁ ἡ, integer, perfectus. Ex πᾶν et τέλος, *perfectio.*

Παντοτεχνὴς, ὲς, artificiosissimus. A τέχνη.

Παντοτινάκτος, ου, ὁ, omnia quatiens, movens. A τινάσσω.

Παντοτόκος, ου, ὁ, ἡ, omniparens. A τίκτω.

Παντότολμος, ου, ὁ ϗ ἡ· vide πάντολμος.

Παντοτρόφος, vel παντότροφος, ου, ὁ ϗ ἡ, omnium nutritor et altor. *Gl. V.* omniparens. Ex πᾶν et τρέφω.

Παντουργικὸς, ἡ, ὸν, omnia efficiens. A

Παντουργὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, qui omnia efficit, omnium conditor; *in malam partem* idem quod πανοῦργος. Ex ἔργον.

Παντοφαγία, ας, ἡ, esus omnium rerum sine discrimine, etiam contra legem; *item* voracitas. Ex πᾶν et φαγεῖν.

Παντοφυὴς, ἐος, ὁ ϗ ἡ, omnia producens; (2) copiosus; (3) ingeniosus. A φύω.

Παντόφυρτος, ου, ὁ ϗ ἡ, undique coactus seu collectus, omnino confusus. A φύρομαι.

Παντόχροος, ον, omnis coloris, *Orph.*

Παντρόφος, ου, ὁ ϗ ἡ· vide παντοτρόφος.

Παντώλης, ες, omnino perdens, *Dolsc.*

Πάντως, *adv.* omnino, omnibus modis, prorsus; ad summum. *Ph.* utique, nempe. *Al. Gl. V.* undiquaque. A πᾶς.

Πάνυ, *adv.* omnino, prorsus, valde, admodum, magnopere; πάνυγε, prorsus. *Gl. V.* ὁ πάνυ, celebris ille, illustris ille. Ab eod.

Πανυγρὸν, τὸ, emplastri quoddam genus, *Steph.*

Πανύκραιρος, ου, ὁ ϗ ἡ, bene cornutus. A κραῖρα.

Πανυπείροχος, ου, ὁ ϗ ἡ, excellentissimus.

Πανυπέρτατος, άτη, ατον, supremus

Πανυπέρφρων, ὁ, ἡ, valde arrogans, nimis insolens

Πανύπλεκτος, ον, valde implicatus, *Opp.*

Πανύστατον, *adv.* postremum. A

Πανύστατος, άτη, ατον, postremus, ultimus.

Παννυχὶς, ίδος, ἡ, festum Dianæ quoddam quasi pervigilium, vigilia nocturna, pernoctatio, ludi nocturni, ut apparet *ex Platone.*

Πάνχορτος, ον, ferax, fœno vel gramine abundans, *Soph.*

Πανώδυνος, ου, ὁ ϗ ἡ, dolorem gravem adferens, prorsus acerbus. Ab ὀδύνη

Πανωλεθρία, ας, ἡ, internecio, exitium, quo res prorsus perit. A

Πανώλεθρος, ου, ὁ ϗ ἡ, plane perditus; (2) prorsus exitialis et perniciosus. Καὶ σφᾶς κακοὺς κάκιστα ϗ πανωλέθρους ξυναρπάσειαν, *Soph. Aj.* 151. Ab ὄλεθρος

Πανωλέθρως, *adv.* cum internecione.

Πανώλεια, vel πανωλία, ας, ἡ, pernicies. A

Πανώλης, εος, ὁ ϗ ἡ, qui prorsus periit; (2) perniciosus. Ab ὄλλυμι.

Πανωπήεις, omnibus conspicuus; fœm. πανωπήεσσα, perspicua, *in Epigr.* Ex ὤψ.

Πάνωρος, ου, ὁ ϗ ἡ, omni tempore proveniens. Ab ὥρα.

Πάξ, *Hes.* est calceamenti genus indutu facile; *Plauto,* baxea.

Πᾶξαι, aor. 1. inf. act. *Dor.* pro πῆξαι, a πήγνυμι pro πήσσω, *pango.*

Πάξαιτο, 3. sing. aor. 1. opt. act. *Dor.* pro πήξαιτο, a verbo eod.

Πάομαι, possideo, adquiro; perf. πέπαμαι, πέπαται, acquisivit, possidet. inf. πεπᾶσθαι, parasse, possidere. Ὃς ὑφαντοδίνητον ἔσθος οὐ πέπαται, *Aristoph. Av.* 949. Ἀδίκως χρήματα πασσάμενος, *Theog.* 146. A πάω.

Πάσαι aor. 1. inf. πάσασθαι, gustare, vesci; ἐπάσαντο, 3. plur. aor. 1. indic. gustarunt; particip. πασσάμενος, pastus, pro πασάμενος, nisi potius est ex πάσσομαι, *Etm.* Σπλάγχν' ἐπάσαντο, *Il.* 1, 464. Δεῖπνα πασσάμενος μυθήσασθαι ὅττεό σε χρή, *Od.* 1, 124.

Παὸς, οῦ, ὁ, adfinis. *Gl. V.* Dor. pro πηός.

ΠΑΠΑΙ', papæ, atat!

Παπαιάξ, idem et ab eo ipso.

Παπαιπαιάξ, *interject. dolentis.* Ab eod.

Παππάζω, pappa dico, adblandior patri vocando papam. *Gl. V.* papare; *Il.* 5, 408. A πάππας.

ΠΑΠΠΑ'Ξ, vox imitans crepitum alvi, *Aristoph.*

ΠΑ'ΠΠΑΣ, ου, ὁ, pater, pappa. Vox puerorum blandientium ad patrem.

Παππασμὸς, ὁ, compellatio patris, *Suid.*

Παππίας, ου, ὁ, paterculus. A πάππας.

Παππεπίπαππος, ου, ὁ, avi pater. Ex πάππος et ἐπὶ, *supra.*

Παππίδιον, ου, τὸ, idem quod παππίας, et ab eod.

Παππίζω, patrem appello, pappam voco. A πάππας.

Παππικὸς, ἡ, ὸν, ad avum pertinens, *Poll.*

ΠΑ'ΠΠΟΣ, ου, ὁ, avus. Hinc πάππος πρὸς πατρὸς, avus paternus, et πάππος πρὸς μητρὸς, avus maternus; (2) lanugo carduorum, seu flos lanuginosus. Menti prima barba. (2) *Scholiastes Theocriti ad Idyllium,* 6, 15.

Πάππος, ου, ὁ, pappus.

Παπποσπέρματα, τὰ, lanuginosa semina, seu quæ lanugine semen habent obductum.

Παπποφόνος, ου, ὁ ϗ ἡ, avi interfector vel interfectrix, *R.* Ex πάππος et φόνος.

Παππώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, lanuginosus. A πάππος.

Παππῷος, ῴα, ῷον, avitus. Ab eod.

Παππωνυμικῶς, nomine deducto ab avo, *Steph.*

Παπταίνοισαν, *circumspicientem,* acc. sing. præs. part. act. f. g. *Dor.* pro παπταίνουσαν, a

ΠΑΠΤΑΙ'ΝΩ, circumspicio, oculis lustro, oculis vestigo, circumspectans quæro, specto vel respecto, oculos converto et intueor. *Gl. V.* respecto; a. 1. part. παπτήνας, circumspectans. Παπτήνας ἐς ἅπαντας, *Luc. Philop.* 19 Παπταίνοισα ποτ' ἄντρα, *Theoc.* 6, 28. Παπταίνων ἥρωα Μαχάονα, *Il.* 4, 200

Παπταλάω, circumspicio, *Lycophr.*

ΠΑ'ΠΥΡΟΣ, ου, ὁ ϗ ἡ, papyrus, planta Ægyptiaca; (2) liber vel cortex papyri; (3) charta e papyri cortice confecta. *Gl. V.* papirum, scirpus.

Παρ' vel πὰρ, pro παρὰ, apoc. *Poet.* ut *apud Hom.* πὰρ Διὸς, a Jove, πὰρ δέ οἱ, apud vero ipsum; πὰρ δύναμιν, præter aut ultra vires; πὰρ ποταμὸν, apud fluvium. Alicubi etiam pro πάρα, i. e. πάρεστιν, adest, ut πὰρ γὰρ ἀνὴρ, adest enim vir, præsto est.

ΠΑΡΑ', *præpositio, cum genit.* a, ab; *cum dat.* apud, juxta, penes; *cum acc.* ad, inter, juxta, circa, apud, supra, præter, contra. *In comp.* trans, præter, apud. Sæpeque depravationem significat, et peccatum seu errorem. Παρὰ τὸ ἔθος, ex more; παρ' ἑκάτερα, utrinque; παρ' ἐλάχιστον, propemodum; παρὰ μικρὸν, παρ' ὀλίγον, ferme; παρ' ὃ, quamobrem; παρὰ πολὺ, plerumque; παρ' ὥραν, intempestive; παρ' ἡμέρην πυρετῶν, Aretæus, i. e. *tertiana febri laborare*; παρὰ μῆνα τρίτον, *tertio quoque mense,* Aristot. Παρὰ τοσοῦτον ἑκάτερος ἦλθε κινδύνου, tantillum abfuit uterque a periculo, *Appian.* Παρ' οὐδὲν ἦλθεν ἀναιρεθῆναι, vix aut ne vix quidem mortem effugit. Παρὰ τοσοῦτον ἐκ ἐξέφυγε τοὺς διώκοντας, tantulum abfuit quo minus persequitores effugerit, *Herodian.* 5, 4.

Πάρα, pro πάρεστιν, adest, licet. Ὁ δ' αὐτὸς ταῖς σοῖς εἰς καιρὸν πάρα, *Eurip. Hipp.* 902. Πάρα λευκὸν ἐσάμερον πελάσαι φάος, adest lux candida qua possumus accedere ad....*Soph. Aj.* 718. nota πάρα πελάσαι pro ὥστε πελάσαι. Vide πελάσαι.

Παραβαίνω, transgredior, transcendo. *Gl. V.* prævaricor; *item* prætereo; *metaph.* violo leges aut jusjurandum; f. παραβήσομαι inf. παραβήσεσθαι, transgressurum, violaturum esse; aor. 2. παρέβην part. παραβὰς, transgressus; inf. παραβῆναι, violare. *Ph.* pass. παραβαίνεσθαι, violari, negligi; παραβαθεὶς, aor. 1. part. violatus; παραβεβᾶσθαι, infin. violatum esse. Οὔ με παρέβα φάσμα μελανόπτερον, fefellit, *Eur. Hec.* 698. Παραβαίνουσί τε τοὺς ὅρκους τοὺς νενομισμένους κερδῶν ἕνεκ', *Aristoph. Thesm.* 365.

Παράβακχος, ου, ὁ ϗ ἡ, furens, debacchans.

Παραβαλεῖ, *conferet,* 3. sing. f. 2. ind. act. verbi παραβάλλω.

Παραβαλλέταιρος, seu παραβαλλέταιρος, ου, ὁ, qui sodali amicove imponit, familiarium impostor. Ex παραβάλλομαι et ἑταῖρος.

Παραβάλλω, f. βαλῶ, objicio, projicio. *Gl. V.* trado, exhibeo, *Ph.* applico. *Ph.* appello *navem*; (2) trajicio; (3) accedo, adjungo me; (4) adsimilo, confero, comparo; (5) flecto, detorqueo, *ut oculos*; (6) depono apud aliquem; παραβάλλομαι, *in med.* depono aliquid apud aliquem; (2) objicio me, *ut periculis*; (3) decipio; aor. 2. παρέβαλον, objeci; perf. pass. part. παραβεβλημένος, objectus; a. 1. part. παραβληθεὶς, objectus. Παραβάλλειν πρὸς ἀλλους, conferre, *Isocr.* Παρεβάλομεν εἰς Σάμον, *Act.* 20, 15. Ἐγώ σοι παραβάλλομαι θανῶν, *Eurip. I. hig. in Tau.* 1097. Παραβεβλημένοι ταῖς ἐλπίσι, decepti.

Παραβαλόμενος, aor. 2. part. med.

Παραβάπτισμα, ατος, τὸ, baptismus, adulterinus.

Παραβαπτιστὴς, οῦ, ὁ, qui adulterino baptismate usus est, *metaph.* adulterinus, v. gr. stoicus, *ap. Arrian.*

Παραβασιλεύω, regno seu regia potestate abutor, male regno.

Παράβασις, εως, ἡ, transgressio, *Ph.* (2) nomen criminis, prævaricatio; (3) pars comœdiæ veteris, cum chorus in scenam prodit; de cujus partibus vid. *Poll.* IV. 112. et *Sch. Aristoph.* A παραβαίνω.

Παραβάσκω, sum παραβάτης, in curru, *id est,* pugnator sto, juxta sto, juxta consisto. Ἰθυντῆρι Ἀγκαίῳ παρέβασκεν, *Apoll. Rhod.* 4, 210. Ἀντίφος αὖ παρέβασκε περικλυτὸς, *Il.* 11, 104. Ex παρὰ et βάσκω, seu βαίνω.

Παραβάτης, ου, ὁ, violator legis *Gl. V.* temerator, prævaricator; (2) e curru pugnans; (3) dominus currus.

Παραβατικὰ μελύδρια, versiculi quibus parabasis comica constat

Παραβατικῶς, *adv.* contra legem; ἔχειν, legem violare.

Παραβατὸς, ἡ, ὸν, quem transgredi possumus; violabilis. Κράτος δ' ὅ παραβατὸν οὐδαμῇ πέλει, *Soph. Antig.* 873. A παραβαίνω.

Παραβαφὴς, ἐς, idem quod παραλουργής. A βάπτω.

Παραβῇς, 2. sing. aor. 2. conj. act. verbi παραβαίνω

Παραβιάζομαι, f. άσομαι, vi detorqueo, urgeo, cogo; (2) omnibus annitor vel conor viribus. Καὶ παρεβιάσατο ἡμᾶς, *Act.* 16, 15. Παρεβιάσαντο αὐτὸν, *Luc.* 24, 29.

Παραβιάομαι, ῶμαι, violenter urgeo, cogo.

Παραβιβάζω, fut. άσω, aufero.

Παραβλάπτω, fut. ψω, lædo, noceo. Τί ϗ τὸ τῶν ἀνθρώπων παραβλάπτει γένος, *Chrys.*

Παραβλαστάνω, fut. ήσω, a radice germino, circumpullulo, *Theophr.* Hinc

Παραβλάστη, ης, ἡ, ramulus, stolo.

Παραβλάστημα, ατος, τὸ, quod circumpullulat et renascitur.

Παραβλάστησις, εως, ἡ, germinatio circa venienς.

Παραβλαστικὸς, ἡ, ὸν, qui adnascitur et circumpullulat.

Παράβλεμμα, ατος, τὸ, adspectus obliquus, qualis est strabonum. A

Παραβλέπω, fut. ψω, limis adspicio, obliquis oculis adspicio. *Gl. V.* aliter video, hallucinor. Παραβλέπουσα θατέρῳ (ὀφθαλμῷ) πάλιν μετασκεύαζε σαυτὴν, *Aristoph. Conc.* 496. Παραβλέπων βίον, *Eur. Ion.* 657.

Παράβλεψις, εως, ἡ, idem quod παράβλεμμα.

Παραβλήδην, *adv.* per comparationem, parabolice; (2) simulate, dolose, oblique; (3) situ parallelo, per responsum, respondendo; (4) situ parallelo, oblique. (1) Κερτομίοις ἐπέεσσι παραβλήδην ἀγορεύων, *Il.* 4, 6. (3) τοῖα παραβλήδην προσέειπεν, *Apoll. Rhod.* 4, 1563. (4) παραβλήδην κροτέονται, ex obliquo crepitant, *Apoll. Rhod.* 4, 1603. A παραβάλλω.

Παράβλημα, ατος, τὸ, quod datur animantibus comedendum, pabulum. A παραβάλλω.

Παραβλητικὸς, ἡ, ὸν, adjectitius; (2) comparabilis. Ab eod.

Παράβλητος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ab eod.

Παραβλύζω, fut. ύσω, scaturiginis modo refundo et rejicio, evomo.

Παραβλὼψ, ῶπος, ὁ ϗ ἡ, strabus, strabo, limis oculis adspiciens. A παραβλέπω.

Παραβοάω, ῶ, acclamo.

Παραβοήθεια, ας, ἡ, suppetiæ, auxilium.

Παραβοηθέω, ῶ, fut. ήσω, suppetias fero. *Gl. V.* adminiculor. Παραβοηθῶν τοῖς ἐπὶ λόγοις, *Plut.*

Παραβολάδην vide παραβολάδην.

Παραβολεύομαι inf. aor. 1. παραβολεύσασθαι, periculo se exponere, pericula adire, *Ph.* A παράβολος.

Παραβολὴ, ῆς, ἡ, parabola, similitudo, *Ph.* (2) concursus exercituum. A παραβάλλω.

Παραβολικὸς, ἡ, ὸν, comparativus. A præc.

Παραβολικῶς, *adv.* comparative.

Παραβόλιον, τὸ, sportula quæ in provocatione ad aliud judicium ab appellatore deponitur, *Poll.* Παράβολον, *Aristot.*

Παράβολος, ου, ὁ ϗ ἡ, audax, temerarius, in pericula ruens, *Gl. V.* (2) periculosus, anceps; (3) falsus, adulterinus; (4) limus, *Gl. V.* A παραβάλλω.

Παραβόλως, *adv.* temere. *Ph.* audacter, cum summo periculo; *inde* præter opinionem, *ubi quis summum periculum evasit*, acerrime, fortissime.

Παράβορρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui transverso borea perflatur, qui a latere aut in orbem perflatur a borea. Ex παρὰ et βορέας.

Παραβουκολίζω, pasco, *item* decipio, *Lyc.*

Παραβουλεύομαι, f. εύσομαι, perperam consulo. Παραβουλευσάμενος τῇ ψυχῇ, *Phil.* 2, 30.

Παραβραβεύω, in brabeo conferendo aliquem prætereo, injuste brabeum tribuo seu adjudico. *Unde* male judico, quod alteri debetur per fraudem adimo; ignominia adficio.

Παραβραχὺ, *adv.* paullo minus, prope.

Παράβυσμα, ατος, τὸ, quod inseritur seu inculcatur:

Παράβυστος, ου, ὁ ϗ ἡ, intrusus; (2) occultus, latens. Ὁ Λαμπρίας ἐκ παραβύστου καθήμενος, *Plut.* Qui aliis convivis supervenit. A

Παραβύω, f. ύσω, inculco, interjicio, intrudo; παραβυσθεὶς, aor. 1. pass. part. intrusus. Κἀκεῖνο που παράβυσον, *Luc.*

Παραβώμιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui apud aram est, a latere aræ. Αὐτὰν παραβώμιον ἐπιστοναχοῦσι, *Soph. Œd. Tyr.* 184. A βωμός.

Παραγαγοῦσα, aor. 2. part. act. *Att.* pro παραγοῦσα, a παράγω, *traduco.*

Παραγγελεὺς, έως, ὁ, denunciator, *Gl. V.* A παρὰ et ἀγγέλλω.

Παραγγελία, ας, ἡ, præceptum, mandatum; (2) ambitus, petitio magistratus cum prehensatione. *Ph.* denunciatio, condictio, interdictio: A

Παραγγέλλω, denuncio, edico, præcipio, nuncio, *Gl. V.* (2) invito, *Gl. V.* (3) veto, interdico, *Gl. V.* παρήγγειλα, denunciavi, *Ph.* παραγγέλλεται, interdicitur, *Ph.* παραγγελλόμενα, imperata; παραγγελθὲν, indictum, *Gl. V.* (4) ambio magistratum, ut candidatus. (4) οὐ μὴν ἀλλὰ τῶν ἄλλων ἀποστάντων τοῦ παραγγέλλειν ὑπατείαν, *Plutarch. in Pompeio.* Ἡ στρατηγῶν, ἢ ὑπατῶν, ἢ τῶν ἐς ταῦτα παραγγελλόντων, *App. Bell. Civ.* 1, 2. Ἐπὶ τὸ δεῖπνον, *Luc.* τὸν πόλεμον, *Polyb.* Διέφραντες παρήγγειλαν μὴ λαλεῖν, *Act.* 5, 40. Παραγγελλόμενα ποιεῖν, *Xen.* Παρήγγειλεν εἰς δημαρχίαν, tribunatum petivit. *Appian.* Hinc

Παράγγελμα, ατος, τὸ, præceptum. *Gl. V.* (2) interdictum, *Gl. V.*

Παραγγελματικὸς, ἡ, ὸν, præceptivus, denunciativus; (2) adhortativus. A παράγγελμα.

Παραγγελματικῶς, *adv.* denunciando, præcipiendo, adhortando.

Παράγγελσις, εως, ἡ, præceptum, mandatum; (2) præceptio, cohortatio. A παραγγέλλω.

Παραγγελτικὸς, ἡ, ὸν, qui præcipit seu prohibet, hortatur, ut sermo.

Παραγέγονα, accessi, perf. ind. med. verbi παραγίνομαι. Unde

Παραγένησις, εως, ἡ, adventus.

Παραγενόμενος, aor. 2. part. med.

Παραγεύω, gustum præbeo; *in med.* leviter, cum fastidio degusto; *unde* leviter cognosco aliquid, leviter delibo. Παρέγευε τοῦ φρονήματος, *Plut.*

Παραγήραμα, ατος, τὸ, silicernium, delirus, *Gl. V.* A

Παραγηράω, ῶ, deliro præ senectute.

Παραγίγνομαι, advenio, advento, accedo, pergo, intersum, *Gl. V.* aor. 1. παραγινόμην, adveni. Παραγίγνεσθαι τῇ ἐκκλησίᾳ, *Æschin.* δίκῃ, *Plato.* πρὸς τὸν ἀγῶνα, *Æschin.* ἐπὶ τὸν πόλεμον, *Plut.*

Παραγινώσκω, præter jus et æquum statuo, perperam statuo. Οὐδὲν θαυμαστὸν ὑπὲρ τούτων περὶ αὐτοῦ παραγνῶναι τοὺς δικαστάς, *Xen.*

Παραγκαλίζομαι, in ulnis gesto, ulnis amplector. Hinc

Παραγκάλισμα, ατος, τὸ, res quam amplexamur; (2) amplexus.

Παραγκιστρόω, hamum addo. Παραγκιστρωμένος, perf. pass. part. hamatus. Ab ἄγκιστρον.

Παραγκωνίζομαι, f. ίσομαι, *proprie* cubito repello, submoveo, obvios vel admotos protrudo; (2) vi submoveo; (3) sinuor, recurvor. Τὸ ἀξίωμα ἡμῶν παραγκωνισάμενος, *Heliod.* (3) εἴς τινά μοι παραγκωνισμένην ἀκτὴν παραλαβὼν, *Heliod.* 5. Ex ἀγκὼν, *cubitus.* Hinc

Παραγκωνιστὴς, οῦ, ὁ, qui obvios cubito repellit.

Παραγλύφω, aliter sculpendo muto, adultero.

Παραγναθίδιον, ου, τὸ, ornamentum quod apponitur maxillis equorum. A

Παραγναθὶς, ίδος, ἡ, mala, maxilla. *Ph.* buccula. Ex γνάθος, *mala.*

Παραγνάμπτω, fut. ψω, deflecto; παρέγναμψεν, aor. 1. flexit.

Παράγοισαν, acc. sing. præs. part. act. *Dor.* pro παράγουσαν, a παράγω, *adduco.*

Παραγονάτιον, ου, τὸ, internodium.

Παραγοράζειν, opsonia coemere, *Ath.*

Παραγορεῖτο, 3. sing. imperf. ind. med. *Dor.* pro παρηγορεῖτο, a παρηγορέω, *consolo.*

Παράγραμμα, ατος, τὸ, quod adscribitur ultra solitum et justum; (2) scripturæ depravatio; (3) qu. dic. alliteratio, cum litera pro litera substituitur. Hinc

Παραγραμματίζω, paragrammate seu alliteratione utor, verbum mutata litera scribo, et fere in deterius, ut in παρονομασίᾳ. Hinc

Παραγραμματισμὸς, οῦ, ὁ, scripturæ inversio, qu. dic. alliteratio, quum una litera pro alia ponitur.

Παραγραφὴ, ῆς, ἡ, adscriptio et annotatio in margine; scholium et annotationis signum in margine adscriptum; (2) præscriptio, *Gl. V.* (3) verbum juris, cum negamus alicui actionem, quam intendit dandam esse; (4) sublatio, v. gr. scripti male.

Παράγραφος, ου, ὁ, lineola in margine scripta, v. gr. comœdia, *Vox Gramm. Ph.* præducta. A

Παραγράφω, fut. ψω, adscribo, juxta scribo; (2) perperam scribo; (3) circumscribo; sc. ut tollatur e libro, &c. unde tollo, de lectione; (4) exceptione actionis non recte institutæ submoveo; hinc induco et abrogo. *Gl. V.* tollo, libero, præscribo, præduco: et παραγράφομαι, præscribo, *Gl. V.* Ἰὼν παρέγραψε πλησίον, κημὸς καλὸς, *Aristoph. Vesp.* 99. Πατρὸς ἀλλοῦ σαυτὸν παραγράφειν, *Dem.* Δημοσθένει τὴν γραφὴν τοῦ φόνου παραγράψασθαι. *Id.* Ἔθος Ῥωμαίοις παραγράφειν τοῖς κληρονόμοις ἑτέρους, εἰ μὴ κληρονομοῖεν οἱ πρότεροι, *Appian. B. Civil.* 2. Hinc

Παραγράψιμος, ον, rejiciendus, repudiandus.

Παράγυμνος, ου, ὁ ϗ ἡ, fere nudus.

Παραγυμνόω, ῶ, fut. ώσω, idem quod simplex, patefacio. Παραγυμνοῦν τὸ τῆς γνώμης ἀπόρρητον, *Greg.* Hinc

Παραγύμνωσις, εως, ἡ, nudatio.

Παραγύρως, *adv.* prope circulum, ut radat vel ambientem vel inclusum.

Παράγω, fut. ξω, produco, profero, deduco, traduco; (2) promoveo, seu proveho; (3) disputando, dolosa *item* blanda oratione capio vel fallo; (4) perverto, everto; (5) transeo; (6) nautæ dicuntur παράγειν, cum non recta sed per ambages navigant, cedentes ventis; (7) produco in concionem; *pass.* prodire in concionem; part. pass. perf. παρηγμένον. παρηγμένα, derivata, *Ph.* Ἡ γὰρ τύχη παρήγαγ' εἰς τὸ δυσμαθὲς, *Eur. Iph. in Tau.* 476. Παρ' ἀσπίδας παραγαγόντας τὴν ἐνωμοτίαν ἐπὶ φάλαγγος, sinistram versus in phalangem promota enomotia, *Xenoph. Cyr. Exped.* 4, 209. (4) νέοις παραχθεὶς, a juvenibus seductus, *Eurip. Suppl.* 232. (1) ὁ πλοῦτος οἴγε χρυσοῦ τὸ ζῆν παρῆγε θνητοῖς, si auri copia vitam produceret mortalibus, *Anacr. Od.* 23.

Παραγωγὴ, ῆς, ἡ, productio, adductio; (2) deductio, derivatio; *Vox Gramm.* (3) fortuna secunda, honores, dignitas, *Gl. V.* (4) diductio, traductio. A παράγω.

Παραγωγιάζω, vectigal seu portorium exigo. Ἐπιβάλλοντο τὰς πλέοντας παραγωγιάζειν, *Polyb.* A

Παραγώγιον, ου, τὸ, vectigal, portorium. A παραγωγή.

Παραγωγὸς, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ducit aliquid ab altero; (2) deductus ab alio vocabulo. A παράγω.

Παραγωγῶς, *adv.* deducendo, ut alterum vocabulum ex altero oriatur et compositum sit; (2) producte, addita ad verbum syllaba.

Παραγωνιάζειν, angulosum esse, angulum facere, ad anguli figuram accedere. Ex γωνία.

Παραδακρύω, fut. ύσω, illacrymor. Παραδακρύω σοὶ, *Luc.*

Παραδαρθάνω, juxta dormio; inf. aor. 2. παραδαρθεῖν. Τῇδε γὰρ αὖ μοι νυκτὶ παρέδραθεν εἴκελος αὐτῷ, *Od.* 20, 88.

Παραδεδώκαμεν, 1. plur. perf. ind. act. verbi παραδίδωμι.

Παράδειγμα, ατος, τὸ, exemplar, exemplum; (2) documentum, argumentum. A παραδείκνυμι. Hinc

Παραδειγματίζω, fut. ίσω, publicæ ignominiæ expono, in triumpho duco. Παραδειγμάτισον αὐτοὺς τῷ Κυρίῳ, *Num.* 25, 4. Μὴ θέλων αὐτὴν παραδειγματίσαι, *Matt.* 1, 19.

Παραδειγματικὸς, ἡ, ὸν, exemplaris, exemplis constans, exemplum præbens, exempli vim habens. Ab eod.

Παραδειγματικῶς, *adv.* exemplis, pro exemplo.

Παραδειγματίσαι, aor. 1. inf. act. verbi παραδειγματίζω. Unde

Παραδειγματισμὸς, οῦ, ὁ, traductio, qua quis exemplo statuitur cæteris; publica ignominia.

Παραδειγματώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, exemplaris. A παράδειγμα.

Παραδείκνυμι, vel παραδεικνύω, qu. dic. juxta ostendo; unde confero; (2) ostendo, profero, indico; (3) adsigno seu attribuo, efficio. Ἕτερα παραδεικνύοντες, *Isocr.* Παρέδειξεν αὐτῷ πάντας τοὺς φόρους ἐκ τῶν πολέων, *Xen.*

Παραδειπνέω, ῶ, immodice cœno, vel misere cœno; *in med.* seu *pass.* cœnam perdo negligentia. Εἰσὶ δ' οἱ ϗ πλεῖστοι λόγῳ κατὰ κράτος αἱρεῦντες, παρεδειπνήθησαν, *Theophr.* παραδειπνέομαι, afficior domicœnio, *Martial.*

Παραδειπνὶς, ίδος, ἡ, avide comedens, de parasitis. A δεῖπνον.

ΠΑΡΑ΄ΔΕΙΣΟΣ, ου, ὁ, hortus, viridarium. *Ph.* pomarium, pometum. Paradisus est altissimarum contemplationum pratum secundum Chaldæos. *Vox Persica*; (2) *N. T.* cœlum, sedes Dei et beatorum.

Παράδεκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui admittitur, vel admitti potest, aut debet. A

Παραδέχομαι, excipio, admitto, accipio, recipio, suscipio, acceptum fero; παρεδέξατο, aor. 1. accepto tulit, *Ph.* pass. παραδεχθεὶς, receptus, *Gl. V.* Οὐ παραδέξονταί σου τὴν μαρτυρίαν περὶ ἐμοῦ, *Act.* 22, 18. Φῶμεν τοίνυν παραδεδέγμεθα τῆς τῶν τότε μακαρίας ζωῆς, *Plato.*

Παραδηλόω, ῶ, f. ώσω, præ me fero, significo, declaro. Hinc

Παραδήλωσις, ἡ, expositio. *Vox Rhet.*

Παραδιαζευγνύω, vitiose et perperam disjungo.

Παραδιαζευτικὸς, ἡ, ὸν, disjunctivus. A præc.

Παραδιαιτάομαι, convivere alicui; versari apud aliquem, *Suid.*

Παραδιακονέω, ῶ, administro, inservio. Τοῖσι τειχίζουσι παραδιακονεῖ, *Aristoph. Av.* 845.

Παραδιαστέλλω, disjungo, separo. Hinc

Παραδιαστολὴ, ῆς, ἡ, disjunctio, separatio, distinctio; (2) nomen figuræ oratoriæ, qua similia discernuntur. *Quintil.* 8.

Παραδιατριβὴ, ῆς, ἡ, præposterum studium, exercitatio et litigium, in quibus tempus præpostere teritur; (2) inanis disputatio.

Παραδιδοσθαι, præs. inf. pass. verbi

Παραδίδωμι, trado; (2) dedo alicui, in potestatem prodo; (3) relinquo liberis, posteris; (4) *dicitur et* de accusatore; imperat. παράδος, trade, *Gl. V.* aor. 1. παρέδωκα, tradidi; pass. παρεδόθην, traditus sum; perf. part. παραδεδομένον, traditum. Τοῖον ὅμηρον μ' ἀποσυλήσας; ἤδη θάνατος παρέδωκεν, *Eur. Alc.* 866. Σὲ βαρβάροισι λέχεσι παραδιδῶσιν, *Id. Hel.* 227. Εἰς τὸ δεσμωτήριον παραδοθῆναι, *Diod.*

Παραδιηγέομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι, obiter narro et expono. Συντόμως ἐν ἄλλοις τόποις παραδιηγήσατο, *Plut.* Τὰς ἐπὶ τῆς νίκης τῆς ἁμαρτίας αὐτοῦ, *Id.* Hinc

Παραδιήγημα, τὸ, narratio in transitu, aut in parenthesi; *item*, explicatio et definitio.

Παραδιήγησις, εως, ἡ, idem.

Παραδιοικέω, ῶ, perperam seu male administro. Νῦν ἔχει πολὺν οἰκειοπραγεῖν, ἀλλὰ μὴ παραδιοικεῖν, *Synes.*

Παραδιόρθωσις, εως, ἡ, correctio mala, cum verum pervertitur, aut malum in pejus mutatur.

Παραδιώκω, pone sequor.

Παραδογματίζω, f. ίσω, male decerno; *Polyb.* (si lectio vera, *Ern.*)

Παραδοθήσεται, 3. sing. f. 1. ind. pass. v. παραδίδωμι.

Παραδολεσχέω, ῶ, deblatero, garrio, *Plut.*

Παραδόντα, acc. sing. aor. 2. part. act. verbi παραδίδωμι.

Παραδοξάζω, f. άσω, honore privo, infamo; (2) *contr. sensu*, valde honoro, illustro, mirabile reddo; (3) falsam opinionem concipio, seu teneo. Παραδοξάσει Κύριος τὰς πληγάς σου, *Deut.* 28, 59. Ex δόξα.

Παραδοξία, ας, ἡ, admiratio ex insolentia.

Παραδοξολογέω, ῶ, fut. ήσω, paradoxe loquor, incredibilia dico, præter seu contra omnium opinionem. Ὅσα περὶ ἀνθρώπων ἢ τινων ἄλλων ζώων παραδοξολογοῦσιν, *Hermog.*

Παραδοξολογία, ας, ἡ, oratio paradoxa, qua mirabilia et incredibilia narrantur. A

Παραδοξολόγος, ου, ὁ ἡ, qui paradoxa seu incredibilia dicit. Ex παράδοξος et λέγω.

Παραδοξοποιέω, ῶ, fut. ήσω, paradoxas res seu mirabilia facio.

Παραδοξοποιΐα, ας, ἡ, factum paradoxum, miraculum. A

Παραδοξοποιὸς, οῦ, ὁ ἡ, qui facit inopinata, incredibilia.

Παράδοξος, ου, ὁ ἡ, qui est præter seu contra omnium opinionem, inopinatus, admirabilis; incredibilis, *Ph.* mirus, excellens; et παράδοξον, mirabile, admirabile. A δόξα.

Παραδόξως, *adv.* præter omnium opinionem, mirabiliter.

Παραδόσιμος, ου, ὁ ἡ, qui velut per manus traditur, hereditate a majoribus acceptus; (2) qui memoriæ traditur; (3) qui doceri potest vel docetur. A παράδοσις.

Παράδοσις, εως, ἡ, deditio, traditio; (2) doctrina, quæ ore vel literis traditur, institutum, constitutio, præceptio; (3) *Gl. V.* traditio, mancipatio; (4) quod a majoribus institutum, traditum est. A παραδίδωμι. Unde

Παραδοτέος, έα, έον, tradendus.

Παραδοῦναι, aor. 2. inf. act. verbi ejusd.

Παραδοχὴ, ῆς, ἡ, receptio, susceptio, receptaculum; (2) gratia, *op. Polyb.* (3) studium alicujus rei. A παραδέχομαι.

Παραδραθεῖν, juxta dormire; *Il.* 14, 163; et παρέδραθεν, juxta dormivit, *Od.* 20, 88, pro παραδαρθεῖν, et παρέδαρθεν, aor. 1. a δαρθάνω, dormio.

Παραδράω, administro; *contr.* παραδρῶ· unde *op. Hom.* παραδρώωσι, *Od.* 15, 323.

Παραδρομάδην, *adv.* in transcursu, obiter.

Παραδρομὴ, ῆς, ἡ, cursus, quo alicui a latere currimus; (2) transcursus, seu cursus qui fit prætereundo.

Παράδρομος, ου, ὁ ἡ, qui potest præteriri; τὰ παράδρομα, *Subst.* intervalla inter retia in venatione posita, per quæ transitus patet. A παρατρέχω.

Παράδυμι, idem quod παραδύω, *Ar.*

Παραδυναστεύω, simul regno, habeo potestatem. Τῷ Πέρσῃ παραδυναστεύσας, *Synes.*

Παράδυσις, εως, ἡ, insinuatio, obreptio, irreptio, (*op. Demosth.* si lectio sana, *Ern.*) A

Παραδύω, fut. ύσω, irrepo seu obrepo, introeo me insinuando. Ἐπὶ τὴν διαδοχὴν παρεδύετο τῆς ἡγεμονίας, *Æschin.* εἰς Πελοπόννησον, *Dem.*

Παραδῷς, 2. sing. a. 2. conj. act. verbi παραδίδωμι.

Παραδωσείω, qu. dic. tradituriο, dedere seu tradere cupio, *Thuc.* A παραδίδωμι.

Παραείδω, accino. Ἔοικα δέ σοι παραείδειν ὥστε θεῷ, *Od.* 22, 348.

Παραείρομαι, attollor, suspendor, *Hom.*

Παραείρω, attollo, effero; (2) detraho, abstraho, *Æschyl.* Hinc

Παραειρέομαι, aut παρηερέθομαι, attollor, suspendor; παρήερθε, aor. 1. pependit, *Il.* 16, 341.

Παραζάω, ῶ, vita abutor, nimis fruor, male vivo; (2) superstes sum; inf. παραζῆν.

Παραζεύγνυμι, idem quod παραζευγνύω, *Eur.*

Παραζευγνύω, fut. ζεύξω, juxta jungo, adjungo, conjungo. Παραζευγνὺς τῷ Θεῷ σεβάσιμον, *Naz.*

Παραζηλόω, ῶ, fut. ώσω, æmulatione adficio et excito, ad æmulationem provoco, invidentia et zelotypia exstimulo; (2) ad iram provoco. Ἐγὼ παραζηλώσω ὑμᾶς ἐπ' οὐκ ἔθνει, *Rom.* 10, 19.

Παραζητέω, quæro, indago.

Παράζυξ, υγος, ὁ ἡ, plur. παράζυγες, qui adjunguntur multitudini civitatis; ignobiles et proletarii, ac veluti supernumerarii. A παραζευγνύω

Παραζώνη, ης, ἡ, balteus seu culter, ensis pendens e balteo. A παραζώννυμι. Hinc

Παραζωνίδιον, ου, τὸ, cingulum cum ense; (2) ensis, quo accingimur. Dim. a præc.

Παραζώνιον, ου, τὸ, pugio; cinctorium, *Ph.*

Παραζώνιος, ου, ὁ ἡ, ut παραζώνιος μάχαιρα, sica, *Gl. V.* Ex παρὰ et ζώνη.

Παραζωννύω, vel παραζώννυμι, fut. ζώσω, accingo. Τιάρας καὶ στρεπτοὺς καὶ ἀκινάκην παραζωννύντα, *Plato.* Hinc

Παραζωστρὶς, ίδος, ἡ, parvus gladius, pugio.

Παραθαλασσίδιος, et παραθαλαττίδιος, ου, ὁ, maritimus. Ex παρὰ et θάλασσα.

Παραθαλάσσιος, et -άττιος, ία, ιον, idem et ex iisd.

Παραθάλπω, fut. ψω, calefacio, foveo. Φίλων οὐδενὸς οὐδὲν παραθαλπομένα φρένα μύθοις, lenita, *Eur. Med.* 143.

Παραθαρρύνω, fiduciam addo, confirmo. Τῷ μὲν προσώπῳ παραθαρρύνων, *Xen.*

Παραθαρσύνω, idem.

Παραθεάομαι, altrinsecus spectando confero. Τοὺς ἐν κύκλῳ παραθεώμενος, *Philo.* Αὐτὰ παραθεώμενος παρὰ τὰ τῶν ἄλλων, *Plato.*

Παραθεῖναι, aor. 2. infin. act. verbi παρατίθημι.

Παραθέλγω, fut. ξω, permulceo.

Παράθεμα, ατος, τὸ, repositorium. *Gl. V.* pluteum, pluteus. *Ph.* ferculum.

Παραθέμενον, acc. sing. a. 2. part. med. verbi παρατίθημι, appono.

Παραθερίζω, fut. ίσω, demeto, amputo.

Παραθερμαίνω, calefacio; (2) foveo. Οἶνος παραθερμαίνων τὴν ψυχὴν, *Athen.*

Παράθερμος, ου, ὁ ἡ, præfervidus; (2) in agendo nimis præceps, indecore aliquid faciens.

Παράθεσις, εως, ἡ, appositio, conjunctio; (2) ferculum, id ipsum quod apponitur; (3) depositio seu repositio; (4) commentatio; (5) compositio, comparatio, collatio; ἐκ παραθέσεως, e contrario; (6) apparatus thesauri, *Polyb.* copia rerum; (7) præsentia auxiliandi causa, seu auxilium ipsum, *Ilid.* (8) citatio locorum e scriptoribus aliis; (9) præceptio, præceptum, ut παράδοσις. A παρατίθημι.

Παραθέτης, ου, ὁ, structor, qui dapes apponit, *Ph.* Ab eod.

Παραθετικὸς, ἡ, ὸν, commendatitius. Ab eod.

Παραθέω, fut. εύσομαι, accurro; (2) adsequor; (3) prætercurro; (4) leviter vel non attingo; (5) juxta aliquem curro. Παραθέουσι τὴν ὄχθην, *Ælian.* Ἀλλά τοι, ὦ φίλε, ἄδηλον εἰ καὶ παραθέομεν τὸ ὀρθὸν, *Plato.*

Παραθεωρέω, ῶ, f. ήσω, juxta specto, seu contemplor; (2) unum alteri admotum contemplor; (3) comparo; (4) despicio, adspernor. Πρὸς τοὺς ἄλλους παραθεωρῶν ἐμαυτὸν, *Xen.* Παραθεωρῶ σε Μίδωνι, *Luc.*

Παραθήγω, fut. ξω, acuo, exacuo, instigo, incito. Συμμαχίᾳ θέρωνι παραθήξω μέγαν, *Pind. Ol.* 10, 89.

Παραθήκη, ης, ἡ, res reposita et recondita; (2) res deposita, depositum; (3) additamentum, appendix. A παρατίθημι.

Παράθηξις, εως, ἡ, incitatio, instigatio. A παραθήγω.

Παραθήσεις, 2. sing. fut. 1. ind. act. verbi παρατίθημι.

Παραθίγω, fut. ξω, attingo.

Παραθλίβω, fut. ψω, premo, comprimo, collido.

Παράθου, *appone*, 2. sing. aor. 2. imperat. med. *Ion.* et *Att.* pro παράθεσο, a παρατίθημι.

Παράθρανος, ου, ὁ, in navi, via quæ præter θρανίτας fert. *Poll.*

Παραθρασύνω, animum addo, confirmo animum.

Παράθραυσμα, ατος, τὸ, fragmentum. A

Παραθραύω, confringo; (2) *in pass.* miser et fractis viribus sum; *Suid.*

Παραθριγκίζω, lorico, obsepio, *Theophr.* A θριγκός.

Παραθρίζω, demeto, amputo. Παρέθρισαν ἄκρα κόρυμβα, *Apoll. Rhod.* 2, 601.

Παραθρυλλέω, decanto; παραθρυλλούμενα, decantata, vulgata.

Παραθρώσκω, adsilio, juxta curro; *metaph.* adjaceo, vicinus sum.

Παραθυμιάω, adoleo, suffio.

Παραθύρα, ας, ἡ, posticum, *Gl. V.*

Παραθύριον, ου, τὸ, posticum. A præc.

Παράθυρον, ου, τὸ, quod est ad januam, vel ipsum ostium, *Suicer.* Ex παρὰ et θύρα.

Παραὶ, *præp. Poetica, cum genit.* a vel ab; *cum dat.* ad, apud; *cum accus.* juxta, ad, apud. A παρά.

Παραιβάδας, ὁ, violator legis. A præc. et βαίνω.

Παραιβάδον, *adv.* juxta. Παραιβάδον ἀτραπιτοῖο, *Oppian. Cyneget.* 1, 483.

Παραιβασία, ας, ἡ, transgressio, delictum. A παράβασις.

Παραίβασις, ἡ, idem quod παράβασις, *Ap.*

Παραιβάτης, ου, ὁ, qui præter aurigam currum conscendit, et ex eo pugnat; curulis pugnator. Ab eod. Ἂν δ' ἔβαν ἐν δίφροισι παραιβάται, ἡνίοχοί τε, *Il.* 23, 132. Hinc

Παραιβάτις, ιδος, ἡ, curulis pugnatrix. *Ap. Theoc.* operaria, mercenaria.

Παραίβατος, ου, ὁ ἡ, digressus. A παραβαίνω.

Παραιβόλος, ου, ὁ ἡ, mutuus, qu. dic. vicissim jaculans. A παραβάλλω.

Παραιγιαλίτης, ου, ὁ, littoreus, in littore habitans.

Παραιγιαλῖτις, ιδος, ἡ, fœm. præced.

Παραιγίαλος, ον, littoralis.

Παραιθύσσω, incendo, excito, concito; (2) moveo; (3) prorumpo. Εἴ τι καὶ φλαῦρον παραιθύσσει, *Pind.* Λαίψηα πάντ' ἐτίναξε, παραιθύσσων πτερύγεσσι, *Apollon.*

Παραίνεσις, εως, ἡ, adhortatio, admonitio, monitio; (2) consolatio. A παραινέω.

Παραινετέον, præcipiendum, *Ph.* Ab eod.

Παραινέτης, ȣ, ὁ, adhortator, suasor, admonitor. Ab eod. Hinc

Παραινετικὸς, ἡ, ὸν, suasorius, monitorius.

Παραινετικῶς, *adv.* exhortando. A præc.

Παραινέω, ῶ, f. έσω, suadeo, hortor, admoneo, præcipio. Καλῶς σοι Τειρεσίας παρῄνεσεν, *Eur. Bac.* 330. Ῥᾷον παραινεῖν ἢ παθόντα καρτερεῖν, *Alc.* 1066.

Παραινίττομαι, obiter declaro et vera per ænigmata tacite et obscure innuo; aor. 1. παρῃνιξάμην, *Plut.*

Παραινῦντας, acc. pl. pro παραινέοντας.

Παραίνυμαι, aufero.

Παραιολίζω, idem quod simplex αἰολίζω, seu variegandi causa addo.

Παραιρεῖσθαι, præs. inf. pass. verbi παραιρέω.

Παραίρεσις, εως, ἡ, detractio, diminutio. A

Παραιρέω, ῶ, detraho, destruo, diruo, aufero; (2) transfero; παρεῖλε, diruit, detraxit; παραιρέομαι, ȣ̃μαι, aufero, adimo; aor. 2. παρειλόμην, παρείλοντο, ademerunt; inf. παραιρεῖσθαι part. παρειλόμενος. Παραιρεῖσθε τῆς κατὰ φυγὴν ἐλπίδος, *Diod.* Ἡ μέγα μοι τὰ θεῶν μελεδήματ', ὅταν φρένας ἔλθῃ, λύπας παραιρεῖ, dolorem auferunt, *Eur. Hipp.* 1102. Ὧν τὴν μίαν παρεῖλες ἐς παῖδα τὸν σὸν, transtulisti, *Id. Hippol.* 1316. Hinc

Παραίρημα, ατος, τὸ, quod adimitur aut detrahitur, *inpr.* vesti, ut limbus; vide πάρεσμα, recisio.

Παραισθάνομαι, in sensu fallor; (2) sentio, percipio. Ὡς δὲ παρῄσθοντο τῶν φευγόντων ἢ καταλαμβανόντων ἑαυτὰς, *Xen. Cyr.* 4, 9 Μετριώτεροι δὲ ἢ παραισθάνονται παραφορῇ τῆς αἰσθήσιος, *Aret.*

Παραίσιος, ȣ, ὁ ἢ ἡ, et παραίσιμος, *Hes.* infaustus, inauspicatus, dirus, *Il.* 4, 381. Ex παρὰ et αἶσα.

Παραΐσσω, prætereo, transeo; (2) prœripio me; (3) impetu transeo. Ἵπποι γάρ μι παρήϊξαν, *Il.* 11, 614.

Παραιτεῖσθαι, præs. inf. med. verbi

Παραιτέομαι, ȣ̃μαι, deprecor, recuso, detrecto, evito, *Gl. V.* item (2) precor, rogo; a. 1. παρῃτησάμην, παρῃτήσαντο, recusarunt, *Ph.* pass. a. 1. part. παραιτηθεὶς, rogatus; perf. παρῃτημένος, excusatus; (3) deprecatione a pœna libero; (4) submoveo. Παραιτεῖσθαι κόλασιν, *Plut.* φθόνον, *Aristid.* πόλεμον, *Plut.* γυναῖκα, repudiare, *Id.* Ἐν δ' αὐτὸς παραιτησώμεθα, *Aristoph. Eq.* 36. Κτεῖν', ȣ̓ παραιτȣ̃μαί σε, *Eur. Herac.* 1025. Hinc

Παραίτησις, εως, ἡ, deprecatio, excusatio, recusatio, *Ph.* (2) vehemens precatio.

Παραιτητέον, *adv. pos.* fugiendum, deprecandum est. Ab eod.

Παραιτητὴς, ȣ̃, ὁ, deprecator. Ab eod.

Παραιτητικὸς, ἡ, ὸν, deprecatorius, ad deprecandum aptus:

Παραιτητὸς, η, ὸν, exorabilis. Ab eod.

Παραίτιος, ȣ, ὁ ἢ ἡ, qui ex parte in causa est; (2) qui in causa est, auctor. *Gl. V.* obnoxius.

Παραιτεύμεσθα, *fugimus*, 1. pl. præs. ind. med. *Dor.* pro παραιτεύμεθα, a παραιτέομαι.

Παραιφάμενος, παραιφαμένη, suadens, admonens, *Poet.* pro παραφάμενος. Ἀλλὰ σὺ τόν γ' ἐπέεσσι παραιφάμενος κατέρυκε, *Il.* 24, 771. A παράφημι.

Παραιφασία, ας, ἡ, admonitio, consilium, adhortatio; occurrit pl. dat. παραιφασίῃσι, monitionibus, monitis, præceptis:

Παραίφασις, εως, ἡ, admonitio, consilium; (2) consolatio. Ab eod.

Παραιφρονέω, ῶ, exanimatus sum, vel metu, vel vulneris dolore, gravitate, *R. Suicer.*

Παραιωρευμένω, gen. sing. præs. part. med. *Dor.* pro παραιωρυμένου, a

Παραιωρέω, ῶ, suspendo; inf. pass. παραιωρεῖσθαι, suspendi. perf. παρῃωρῆσθαι, suspensum habere; plusq. perf. ind. παρῃώρηντο ξίφιδια, gladios suspensos habebant, *Herod.*

Παραιώρημα, ατος, τὸ, suspensum, quod suspenditur.

Παραιώρησις, εως, ἡ, juxta elevatio. A præc.

Παρακαθάπτω, adnecto.

Παρακαθέζομαι, adsideo, a latere consideo. Μετὰ τȣ̃το τῷ Πλȣ́τωνι παρεκαθέζετο, *Aristoph. Plut.* 726.

Παρακαθεκτικὸς, ἡ, ὸν, tenax. A παρακατέχω.

Παρακαθεύδω, juxta dormio; (2) excubo.

Παρακάθημαι, adsideo, a latere adsideo. Ὑπὸ τῶν παρακαθημένων διεκωλύετο, *Plato.*

Παρακαθίζω, f. ίσω, juxta me colloco, adsidere jubeo; (2) adsideo; παρεκαθιζόμην, παρεκαθίζετο, adsidebat, imperf. pass. Παρεκαθίζετο ἐκ δεξιᾶς, *Plato.*

Παρακαθίημι, utrimque demitto. Ἀντὶ τηλαλίας δὲ τῶν πλεκτανῶν παρακαθίησι, *Aristot.*

Παρακαθίστημι, juxta colloco seu appono; (2) altrinsecus colloco. Παρακαταστήσας τινὰ τῶν οἰκετῶν φυλάττειν, *Dem.*

Παρακαίριος, ȣ, ὁ ἢ ἡ, intempestivus; παρακαίρια, inhonesta, nefaria. Κουπταδίης εὐνῆς ἀλόχȣ παρακαίρια ῥέζων, *Hes. Op.* 327.

Παράκαιρος, ȣ, ὁ ἢ ἡ, intempestivus.

Παρακαίρως, *adv.* intempestive; (2) supra modum; (3) injuste.

Παρακαίω, a latere uro, oburo, aduro; (2) comburo.

Παρακάλει, 2. sing. præs. imperat. med. *contr.* pro παρακάλεε, a

Παρακαλέω, ῶ, f. έσω, evoco, accerso, advoco, *inpr.* auxilii causa, vel in judicio, vel in alia re quavis; (2) *Ph.* oro, obsecro; *item* deprecor; (3) hortor, confirmo, *in N. T.* consolor, *inpr. in med.* recreo; παρακαλȣ́μεθα, exoramur, *Ph.* p. part. παρακεκλημένος, vocatus; παρακληθῆναι, consolationem admittere, aor. 1. inf. παρακαλέσαι, consolationem habet, recreatur. Παρακαλεῖν ἀλλήλȣς, τινὰ ἐπὶ vel πρός τι. Παρακαλȣ̃σι ἡμᾶς πρὸς τὸ παραδȣ̃ναι τὴν Μεσσήνην, *Isocr.* Παρακαλȣ̃ντες εἰς μάχην, *Eurip. Ph.* 1260. Πολλὴν φλόγα, *Xen. Cyr.* 7, 23. Οἱ Πέρσαι παρακληθέντες ὑπὸ Κύρȣ, *Ib.* 2, 3. Κἀμὲ παρακαλεῖς, τί δράσω; *Eur. Iph. in Aul.* 356.

Παρακαλπάζω, fut. άσω, equo a latere cursito, fræno ejus manu apprehenso, vel molliter equum ad cursum incito, *R. Suicer.*

Παρακάλυμμα, ατος, τὸ, quod obtenditur alicui rei ad eam tegendam sive occultandam, obtentus, prætextus, velum, aulæum.

Παρακαλύπτρα, ἡ, redimiculum.

Παρακαλύπτω, fut. ψω, velo, obnubo, aut obtego; p. pass. part. παρακεκαλυμμένος, occultatus. Οἱ δὲ ἠγνόȣν τὸ ῥῆμα τȣ̃το, ἢ ἦν παρακεκαλυμμένον ἀπ' αὐτῶν, *Luc.* 9, 45.

Παρακαμμύω, infercio.

Παρακάμπτω, deflecto, vitio.

Παρακανθίζω, fut. ίσω, undique spinas habeo.

Παρακανθόφυλλος, ȣ, ὁ ἢ ἡ, secundum spinam folium habens. Ex παρὰ, ἄκανθα, et φύλλον.

Παρακαταβαίνω, descendo, v. gr. in acie ex equo, de navi.

Παρακαταβάλλω, depono, abjicio, demitto; (2) certam pecuniam pro litis æstimatione depono, sacramento ago. Αὐτὰρ ἐπὶ πάντῃ παρακάββαλον ἄσπετον ὕλην, *Il.* 23, 127. Εἴ τις ἀμφισβητεῖν ἢ παρακαταβάλλειν βȣ́λεται, *Dem.*

Παρακατάβασις, εως, ἡ, descensus ex equis in acie, e navibus, &c. (2) in foro, cum is, unde petitur, sive reus, cogitur adesse, respondere, *Ern.*

Παρακαταβολὴ, ῆς, ἡ, actio, qua qui experiri volebant, pecuniam deponebant, sacramentum. *Gl. V.* sponsio.

Παρακαταθήκη, ης, ἡ, depositum, fidei commissum. *Gl. V.* commendatio, depositum. *ap. Phil.* munus, v. gr. judicis. A παρακατατίθημι.

Παρακαταθνήσκω, commorior.

Παρακατάκειμαι, decumbo, seu accumbo. Παρακατάκειμαί σοι, *Xen.*

Παρακατακλίνω, a latere vel juxta reclino; (2) juxta statuo in lecto, juxta accumbere facio; παρακατακλίνομαι, accubo, *Gl. V.*

Παρακατακλίνομαι, cubo apud, sive ad latus alicujus accubo; vide παρακατέλεκτο.

Παρακαταλείπω, relinquo.

Παρακαταλογὴ, ῆς, ἡ, immutatio et varietas. *Vox suspecta.* (fort. παρακαταλλαγή.)

Παρακαταπήγνυμι, f. ξω, depango juxta, defigo apud.

Παρακατασκευάζομαι, fut. άσομαι, ex multis unum facio, compono.

Παρακατάστασις, εως, ἡ, depositum. A παρακαθίστημι.

Παρακατάσχεσις, εως, ἡ, retentio. A παρακατέχω.

Παρακατατίθημι, et παρακατατίθεμαι, depono apud aliquem, fidei alicujus committo, custodiendum trado; depono tanquam apud sequestrem. *Gl. V.* demando, commodo; παρακατατίθετο, aor. 2. med. commendavit, *Ph.* Τὸ ἑαυτȣ̃ σῶμα τῷ ἵππῳ ὁ δεσπότης παρακατατίθεται. *Xen.*

Παρακατατιθώμεθα, 1. pl. præs conj. verbi pr.

Παρακαταχράομαι, ῶμαι, abutor.

Παρακατέλεκτο, 3. sing. plusq. perf. indic. pass. *Ion.* pro παρακατελέλεκτο, a παρακαταλέγομαι, accubo.

Παρακατεσθίω, edo cum aliquo.

Παρακατέχω, retineo, complector; (2) coerceo, cohibeo, moror. Παρακατέχειν τῇ μνήμῃ, *Diod.*

Παρακατηγόρημα, ατος, τὸ, quod prædicato additur. *Vox Dialec.*

Παρακατοικίζω, fut. ίσω, juxta colloco, vel habitatores juxta colloco. Παρακατοικίζειν τὴν πόλιν, *Isocr.*

Παρακατορύττω, fut. ξω, juxta defodio.

Παρακαττύω, adsuo, consuo, paro. Ἡμῶν δ' ἔχασες σιβάλα παρεκαττύετο, *Aristoph. Plut.* 662.

Παρακαυλίζω, fut. ίσω, caules emitto juxta, et quasi ad latus. Ex παρὰ et καυλός.

Παράκειμαι, adjaceo, vicinus sum et quasi juxta seu a latere situs; a latere accumbo, adhæreo; (2) præpositus sum; (3) appositus sum. Hinc ὁ παρακείμενος χρόνος, tempus præteritum *apud Gramm.* quod ejus perfectio adjaceat præsenti, i. e. nuper perfecta sit. οἱ παρακείμενοι, familiares, &c. Ἔρδειν δ' ἀμφοτέροισιν ἀμηχανίη παράκειται, *Theog.* 685.

Παρακειμένως, *adv.* apposite, juxta.

Παρακεκαλυμμένως, *adv.* tecte, occulte. A παρακεκαλυμμένος, a παρακαλύπτω.

Παρακεκινδυνευμένως, *adv.* audacissime, audacia projecta.

Παρακέκληται, 3. sing. perf. ind. pass. *per Sync.* pro παρακεκάληται, a παρακαλέω, *consolor.*

Παρακεκλιμένως, *adv.* idem quod παρακλιδόν.

Παρακεκριμένον, acc. sing. perf. part. pass. v. παρακρίνω.

Παρακεκρόαται, 3. pl. perf. ind. pass. *Ion.* pro παρακεκρȣσμένοι εἰσὶ, a παρακρȣ́ω, *insanio.*

Παρακέλευμα, τὸ, idem quod παρακέλευσμα, *Eur.*

Παρακελεύομαι, hortor, instimulo, impero, *Gl. V.* Τοῖς ἄλλοις παρεκελεύοντο, *Xen.*

Παρακέλευσις, εως, ἡ, adhortatio, jussio. A præc.

Παρακέλευσμα, ατος, τὸ, exhortamentum, quod adhortandi gratia dicitur; (2) incitamentum; (3) exhortatio nautica, vel etiam bellica. Ab eod.

Παρακελευσματικὸς, ἡ, ὸν, ad hortandum valens:

Παρακελευσματικῶς, *adv.* adhortandi vi:

Παρακελευσμὸς, ȣ̃, ὁ, adhortatio. Ab eod.

Παρακελευστὴς, ȣ̃, ὁ, hortator, *Gl. V.*

Παρακελευστικὸς, ἡ, ὸν, cohortatorius. Ab eod.

Παρακελευστὸς, ἡ, ὸν, persuasus, ab aliis rogatus, jussus. Ab eod.

Παρακελεύω, cohortor, auctor sum, suadeo; *minus usitatum quam med.*

Παρακελητίζω, juxta equito celete. A κέλης.

Παρακενόω, ῶ, fut. ώσω, exhaurio, evacuo.

Παρακεντέω, ῶ, pungo, vel a latere pungo. *Gl. V.* perpungo. Hinc

Παρακέντησις, εως, ἡ, punctio, compunctio; incisio, qua hydropicis aqua eximitur.

Παρακεντητὴς,

Παρακεντητὴς, ῦ, ὁ, stimulator seu agitator equorum; auriga, *R. Gl. V.* percussor.

Παρακερδαίνω, perperam lucror, amplius justo lucror et præter alios; (2) eadem opera lucror, aut obiter compendium facio.

Παρακερκὶς, ίδος, ἡ, ossicula, circa os majus, (κνήμη et κερκὶς vocatur) quod tibiam pedis sustinet. *Ern.*

Παρακεχειμακότα, acc. sing. perf. part. act. verbi παραχειμάζω, *hiberno.*

Παρακιώμεθα, 1. pl. præs. conj. med. verbi παράκειμαι, *accumbo, jaceo juxta.*

Παρακινδύνευσις, εως, ἡ, periclitatio temeraria:

Παρακινδυνευτικὸς, ἡ, ὸν, in pericula præceps, qui nimis cum audacia periculum adit.

Παρακινδυνευτικῶς, *adv.* temere periclitando.

Παρακινδυνεύω, f. εύσω, temere periclitor, audacius periclitor, audacter periculum adeo; παρακεκινδυνευμένον, perf. part. pass. ausum, audax, periculosum, temerarium. Πᾶν δὲ παρεκινδύνευσε παθεῖν, πρὶν ἀνεσίων αὐτοῖς γενέσθαι κοινωνίας, *Plato.*

Παρακίνδυνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, periculosus, *R.*

Παρακινδύνως, *adv.* periculose, cum periculo.

Παρακινέω, ῶ, f. ήσω, dimoveo, removeo; (2) perperam moveo, indecore et instabiliter moveo; (3) incito, exhortor; (4) turbas cieo. Et *pass.* moveor, me moveo; παρακινῶν, et in perf. παρακεκινηκὼς, in furorem versus, furibundus; et pass. παρακεκινημένος, mente motus, idem. Ἰδὼ, σκότει γ' ἦν με παρακινήσαντ' ἴδῃς, *Aristoph. Ran.* 363. (4) καί τινες παρακινῆσαντες ἐκολάσθησαν, *App. Bell. Civ.* 5, 112. Hinc

Παρακίνημα, ατος, τὸ, perversio, distortio; (2) incitatio.

Παρακίνησις, εως, ἡ, incitatio, exhortatio.

Παρακινητικὸς, ἡ, ὸν, emotus mente.

Παρακινητικῶς, *adv.* emota mente.

Παρακιρνάω, admisceo.

Παρακλαίοντα, acc. sing. part. præs. act. verbi

Παρακλαίω, fut. αύσω, sine causa, frustra fleo, ploro.

Παρακλαυσίθυρον, ȣ, τὸ, flebile carmen, quod amasii ad amasiarum fores decantabant. Ex παρακλαίω et θύρα.

Παρακλείδιον, ȣ, τὸ, sera.

Παρακλείω, includo; (2) excludo, secludo.

Παρακλέπτω, fut. ψω, suffuror, in transcursu furor; (2) interverto.

Παρακλῄειν, præs. infin. act. *Ion.* pro παρακλείειν, a παρακλείω, *excludo.*

Παρακληθείης, 2. sing. aor. 1. opt. pass. verbi παρακαλέω, *rogo, advoco.*

Παρακληθῆναι, aor. 1. inf. pass.

Παρακληθήσονται, 3. pl. fut. 1. ind. pass.

Παράκλησις, εως, ἡ, evocatio; (2) advocatio; (3) adhortatio; (4) obtestatio, deprecatio; (5) institutio, doctrina; (6) consolatio; (7) auxilium quodvis; (8) recreatio, ut plantarum per aquam. A παρακαλέω.

Παρακλητεύω, cohortor.

Παρακλητικὸς, ἡ, ὸν, exhortatorius; (2) consolatorius. A παρακαλέω.

Παράκλητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, accersitus et rogatus, ut faveat alicui in judicio, aut consilium det in re dubia; (2) advocatus; (3) consolator; (4) doctor, magister, *in N. T.* Ab eod.

Παρακλήτωρ, ορος, ὁ, exhortator; (2) deprecator; (3) consolator. Ab eod.

Παρακλιδὸν, *adv.* declinando et deflectendo.

Παρακλίντωρ, ορος, ὁ, a latere accubans, acclinatus. A

Παρακλίνω, juxta seu a latere recumbere facio, juxta reclino, juxta cubantem statuo; (2) declino, i. e. deflecto, averto; (3) aperio, a. 1. part. παρακλίνας, declinans, reflectens; παρακλίνομαι, incumbo, juxta accumbo, ad latus accumbere jubeor; παρακεκλιμένος, perf. part. accubans, adjacens. Ποῖ παρακλίνεις τὰς μυκτῆρας πρὸς τὰς λαύρας, *Aristoph. Pace,* 158. Κεφαλὴν κατὰ δεξιὸν ὦμον, *Theoc.* 25, 161. Ὑλλείων χθόνα πᾶσαν ὅση παρακέκλιται ἰσθμῷ, adjacet, *Dion. Per.* 386.

Παρακλίτης, ȣ, ὁ, idem quod παρακλίντωρ.

Παρακλύζω, humecto.

Παράκλυτος, infamis, famosus.

Παρακλύω, non audio, non pareo.

Παρακμάζω, f. άσω, vigorem amitto; consenesco, florem ætatis amitto. *Gl. V.* exoleo; παρηκμακὼς, perf. part. vigoris tempus egressus, exoletus. Ὅταν παρακμάζῃ ϗ παρέλθῃ τὸ τῆς ὀργῆς, *Xen.* Παρηκμακὼς φθινόπωρος, *Plut.* Hinc

Παράκμασις, εως, ἡ, vigoris amissio.

Παρακμαστικὸς, ἡ, ὸν, cujus remissus est vigor, languidior, decrescens. Ab eod.

Παρακμὴ, ῆς, ἡ, vigoris remissio, languor, senectutis initium.

Παρακνήμιον, ȣ, τὸ, exterius os cruris et minus. Ex παρὰ et κνήμη. Hinc

Παρακνημίδιον, τὸ, Dim. idem.

Παρακνίζω, vellico, irrito, stimulo.

Παρακοὴ, ῆς, ἡ, prava doctrina, quam quis a malo præceptore didicit; (2) inobedientia, contumacia. A παρακούω.

Παρακοιμάομαι, ῶμαι, juxta dormio vel cubo, accubo; (2) excubo, *Gl. V.* Hinc

Παρακοίμημα, ατος, τὸ, concubitus.

Παρακοίμησις, εως, ἡ, idem, *Gl. V.* ubi tamen editum *excubitum.*

Παρακοιμητὴς, ȣ̃, ὁ, excubitor, *Gl. Vet.*

Παρακοιμίζω, f. ίσω, juxta in lecto colloco, ut una dormiat.

Παρακοινόω, idem quod κοινόω, *Pind.*

Παρακοιτέω, ῶ, juxta cubo, accubo; item excubo. A

Παρακοίτης, ȣ, ὁ, maritus. Ex παρὰ et κοίτη.

Παρακοιτία, ας, ἡ, excubiæ, vigiliæ. Ex iisd.

Παράκοιτις, ιος, ἡ, uxor. Θαλερὴν παράκοιτιν, *Il.* 3, 53. A παρακοίτης.

Παράκοιτος, ȣ, ἡ, concubina, *Vulg. Lex.*

Παρακολλάω, ῶ, adglutino, a latere glutino.

Παρακόλλημα, ατος, τὸ, id quod adglutinatur. A præc.

Παρακόλλησις, εως, ἡ, adglutinatio. Ab eod.

Παρακολλητικὸς, ἡ, ὸν, glutinandi vim habens.

Παράκολλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, adglutinatus, glutine adjunctus. Epith. lecti ab una tantum parte pluteum glutine adjunctum habentis, *Ern.*

Παρακολουθέω, ῶ, f. ήσω, sector, adsector, subsequor, *Gl. V.* (2) adsequor, intelligo; παρηκολουθηκὼς, adsecutus, perf. part. Παρακολουθεῖν τοῖς πράγμασι, *Dem.* Hinc

Παρακολούθημα, ατος, τὸ, appendix, *Gl. V.* quod sequitur plerumque.

Παρακολούθησις, εως, ἡ, sequela. Ab eod.

Παρακολουθητικὸς, ἡ, ὸν, adsequendi et intelligendi vi præditus.

Παρακολουθητικῶς, intelligenter, acute. A pr.

Παρακομιδὴ, ῆς, ἡ, prætervectio. *Gl. V.* transvectio; (2) advectio et adventus; (3) comportatio. A

Παρακομίζω, fut. ίσω, prætervebo, transveho, deduco, comitor; (2) seduco; (3) deporto, importo, conveho, adfero; παρακομίζομαι, prætervehor; appellor; παρακομισθεὶς, a. 1. part. pass. appulsus, prætervectus. Γέρων γεγόντα παρακόμιζε, *Eur. Herc. Fur.* 126.

Παρακομιστὴς, ȣ̃, ὁ, transvector. A præc.

Παράκομος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, comatus, comans. Ex παρὰ et κόμη.

Παρακονάω, ῶ, fut. ήσω, acuo, exacuo; (2) incito; (3) permulceo, *Hes.* Ἐκεῖνος ϗ τὴν ψυχήν τι παρακονᾷ, *Xen. Cyr.* 6, 18.

Παρακοντίζω, fut. ίσω, jaculando attingo.

Παρακοπὴ, ῆς, ἡ, delirium, mentis error. A παρακόπτω.

Παράκοπος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, mente privatus, furibundus. Ab eod.

Παρακοπτικὸς, ἡ, ὸν, mentis errori obnoxius, delirans, demens; (2) insaniam gignens.

Παρακόπτω, perperam cudo, monetam non bonam cudo; (2) fraudo, defraudo; (3) aliam chordam ferio, quam volo, aut debeo; inde (4) deliro, desipio, mente captus sum, mente erro; παρακεκομμένος, adulterinus, perf. pass. part. Ἔναγχος γάρ ποτε ὑπ' ἀλφιταμοιβοῦ παρεκόπην διχοινίκῳ, fraudatus sum, *Aristoph. Nub.* 640.

Παρακορέω, ῶ, converro; (2) verro, verrendo purgo.

Παρακόσμως, *adv.* indecore, indecenter, inhoneste. Ex παρὰ et κόσμος.

Παρακούσασα, aor. 1. part. act. f. g. verbi παρακούω.

Παράκουσμα, ατος, τὸ, prava doctrina, quam quis a malo præceptore didicit, vel quam quis male audiendo prava opinione imbutus est, error e falso vel pravo rumore seu fama; vide παρακοή. A

Παρακούω, perperam audio, vel non recte audio; (2) oscitanter et negligenter audio; (3) audiens sic transmitto, quasi non audiverim, me audivisse dissimulo; (4) audire nolo, dicto audiens non sum, non obtempero; (5) clam et quasi furtim audio, clam sermonem sublego; subausculto; aor. 1. παρήκουσα, παρήκουσε, nonnihil audivit; perfect. παρακήκοα· plusq. perf. παρακηκόειν, παρακηκόει, aliquantulum audierat, intellexerat. Ἐὰν δὲ παρακούσῃ αὐτῶν, *Matt.* 18, 17. Παρακούσειν τοῦ ἐπιτάγματος, *Luc.* Παρ' αὐτῶν ταῦτα παρακηκόει, *Pluto.*

Παρακρατέω, ῶ, contineo, retineo alicubi. Αἰδούμενοι δὲ ἔτι νοσοῦντα τὸν ςρατηγὸν σφῶν παρακρατεῖν, *Appian. de Reb. Hispanicis,* 35.

Παρακρεμάω, ῶ, παρακρεμάννυμι vel παρακρεμαννύω, suspendo juxta, seu a latere; a. 1. part. παρακρεμάσας, *Il.* 13, 597. παρακρεμάμενα, appendices, partes rei leviores.

Παράκρημνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, præceps, *Gl. V.*

Παρακρίνω, comparo, juxta colloco, et ita prope, ut comparatio fieri possit; (2) perperam judico.

Παρακρόασις, εως, ἡ, inobedientia, contumacia. Quasi a παρακροάομαι.

Παρακροατὴς, ȣ̃, ὁ, qui audita falso interpretatur, qui audita non assecutus est. Ab eod.

Παρακροκίζω, aliqua ex parte crocum refero, seu crocum mentior.

Παρακροτέω, ῶ, f. ήσω, applaudo; (2) adhortor, incito; (3) plausu manuum adhortor et incito ad aliquid.

Παράκρουσις, εως, ἡ, repulsio, depulsio; (2) fraus, impostura; (3) error, delirium, desipientia. A παρακρούομαι.

Παρακρουσιχοίνικος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, chœnice et mensura desipiens. Ex παράκρουσις et χοῖνιξ.

Παρακρουστικὸς, ἡ, ὸν, mentem concutiendi et emovendi vim habens:

Παρακρουστικῶς, *adv.* fallaciter, fraudulenter:

Παρακρούω, repello, rejicio, repudio, a me submoveo; (2) circumvenio, decipio; παρακρούομαι, defraudo, *Gl. V.* item (2) erro, deliro. Οὐκ ἂν παρακρούσαι σε ἡ παροῦσα συμφορά, *Luc.* Μῶν παρακέκρουμαί σε; *Il.*

Παρακταῖος, littoralis. Ex παρὰ et ἀκτή.

Παρακτάομαι, ῶμαι, insuper adquiro, possideo; (2) in propinquo prædia habeo. Hinc

Παράκτησις, εως, ἡ, adquisitio, *Suicer.*

Παράκτης, ȣ, ὁ, qui canes venaticos venatum ducit, *Hes.* Ex παρὰ et ἄγω.

Παρακτίδιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, littoreus, qui ferit littus, de fluctu. A παράκτιος

Παρακτικὸς, ἡ, ὸν, qu. dic. productivus, *Bud.*

Παράκτιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἄκτιος.

Παράκυκλος, ον, pl. παράκυκλοι et παράκυκλα, orbes, circuli partes rotæ, *Poll.*

Παρακυλίω, advolvo.

Παρακύπτω, fut. ψω, inclinato capite in obliquum adspicio, seu transversim limis oculis adspicio. *Gl. V.* despicio; (2) accurate, diligenter inspicio; (3) leviter aliquid attingo, tracto, curo. (1) τοῦτο κατ' ἄντρον παρακύπτοισα, hoc antrum introspiciens, *Theoc. Idyll.* 2, 6. Παρέκυψεν εἰς τὸ μνημεῖον, *Joan.* 20, 11. Κἂν ἐκ θυρίδος παρακύπτωμεν, *Aristoph. Thesm.* 801.

Παρακύψαντα, acc. sing. aor. 1. part. act.

Παράκυψις, ἡ, introspectio, *Steph.*

Παρακωμῳδέω, ῶ, obiter perstringo et taxo, seu taxo et perstringo, comico more.

Παράκωφος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, surdaster.

Παρακωχὴ, *vera scriptura* παροκωχή.

Παράλαβε, 2. sing. aor. 2. imperat. act. verbi παραλαμβάνω.

Παραλαβεῖν, *adsumere,* aor. 2. inf. act.

Παραλαλέω, ῶ, nugor, obloquor.

Παραλαμβάνω, accipio, excipio, adsumo, adhibeo; παραλαβεῖν, aor. 2. part. cum suscepisset Τῆς μὲν αὐτῶν ἔταξε τὸς θησαυρὲς παραλαμβάνειν, *Xen.* "Ην πως παραλαβεῖν τῆς ..., τὰ πράγματα ἐνόμεν', *Arist. ph. Conc.* 107.

Παραλάμπω, a latere splendeo; parum fulgeo.

Παράλαμψις, εως, ἡ, caruncula. quæ multum lucet in oculo, cicatrix in nigro oculi resplendens. A præc.

Παραλανθάνω, lateo. Παραλανθάνειν ἐν τοῖς ψάμμοις, *Herodian.*

... Hinc

Παραλεαντικὸς, ἡ, ὸν, lævigandi vim habens.

Παραλέγεσθαι, præs. inf. pass. verbi

Παραλέγομαι, cubo ad latus alicujus, juxta quempiam cubo, concumbo; (2) lego littus. *Gl. V.* deligo, et παραλεγόμεθα, stringimus, *Ph.* Ἐπεὶ φίλα παρελέξατο, *Pind.* Μόλις τε παραλεγόμενοι αὐτὴν, *Act.* 27, 8. Ὁ δὲ οἱ παρελέξατο λαβὼν, *Il.* 2, 515.

Παραλέγω, absurda loquor, deliro.

Παραλειπτέος, έα, έον, prætermittendus, omittendus. Τὸ δὲ τῶ Πλάτωνος ὃ παραλειπτέον, ...

Παραλειπτικὸς, ἡ, ὸν μέθοδος παραλειπτικὴ est præteritio, *fig. Rhet.* A

Παραλείπω, f. ψω, prætermitto, omitto, silentio prætereo; παραλειπόμενα, prætermissa. Τὸ τῶ θεῶ παραλιπὼν, τότ' εὐσεβὲς, *Eur. Tro.* 43. Μηδένα καιρὸν τῶ ποιεῖν εὖ παραλείπων, *Philo*

Παραλείφω, illino; mansum cibum in os infercio. Σαυτῷ παραλείφειν τὰ βλέφαρα τῆς ἑσπέρας ἔγωγ' ἂν εἶχον, *Aristoph. Conc.* 406.

Παράλειψις, εως, ἡ, prætermissio, præteritio; (2) figura rhetorica. A præc.

Παραλελειμμένον, perf. part. pass. n. g. verbi παραλείπω.

Παράλευκος, ὁ, ὁ ἡ, albicans, *R.*

Παραλεύσσω, idem quod παροράω.

Παραλήγω· παραλήγουσα, penultima. Εἰ μὲν μακρᾷ παραλήγονται, si penultima sit longa, *Etymolog. Magn.* 8, 17.

Παραληπτέον, *adv. posit.* suscipiendum, amplectendum. A παραλαμβάνω.

Παραληρέω, ῶ, deliro, vel leviter desipio. Εἰ δὲ παραληρῶν ἁλώσει, *Aristoph. Ran.* 606. A παράληρος. Hinc

Παραλήρημα, ατος, τὸ, delirus, silicernium, *Gl. V.* ubi *delerus.*

Παράληρος, ὁ, ὁ ἡ, qui leviter desipit. Ex παρὰ et λῆρος, *nugæ, ineptiæ.*

Παράληψις, εως, ἡ, acceptio, adsumptio; (2) possessio nova, recens parta. A παραλαμβάνω.

Παραλία, ας, ἡ, scil. χώρα, regio maritima. Ex παρὰ et ἅλς, *mare.*

Παραλιθάζω, lapidesco, in lapidem degenero.

Παραλίμνιος, ὁ, ὁ ἡ, adjacens paludi. Ex λίμνη.

Παραλιμπάνω, prætermitto, omitto, *Gl. V.*

Παράλιος, ὁ, ὁ ἡ, marinus, mari adjacens. Ὄρνισι φορβὴ παραλίοις γενήσεται, *Soph. Aj.* 1065. Ex παρὰ et ἅλς.

Παραλίσκω, capio; aor. 2. part. παραλὼς, captus, *Hes.*

Παραλιτέω, offendo, pecco seu delinquo; παρήλιτες, aor. 2. offendisti. Παραλιτεῖν τὸς θεὸς, *Apoll.*

Παραλλαγὴ, ῆς, ἡ, mutatio, transmutatio; (2) diversitas; (3) dementia, hallucinatio, et aberratio. A παραλλάττω.

Παράλλαγμα, ατος, τὸ, vicissitudo, variatio, inæqualitas. Ab eod.

Παράλλακτος, ὁ, ὁ, ἡ, mutabilis. Ab eod.

Παραλλὰξ, *adv.* alternis vicibus, alternatim, alternata seu alternante serie. *Gl. V.* alternis. Ἔρχει παραλλὰξ ταῦτα, *Soph. Aj.* 1108. Χρήματα παραλλὰξ παρ' ἐμῶ τι καὶ παρ' ἐκείνων λαμβάνοντες, *Appian.* Ab eod.

Παράλλαξις, εως, ἡ, differentia, discrepantia, mutatio; (2) alternatio; (3) medicis est et emotio v. gr. ossium, dentium, &c. Ab eod.

Παραλλάσσω, vel παραλλάττω, alterno, alternatim seu permutatim vario; (2) prætereo, pertranseo; (3) supero, vinco; (4) declino, vito, fugio; (5) aberro, per errorem in aliud incurro, quam constitueram; (6) differo, discrepo. *Gl. V.* vario; παρηλλαγμένος, pass. p. part. discrepans, inusitatus, prodigiosus, v. gr. magnitudine. Παραλλάττειν τῶν αἰσθητῶν τὰ σημεῖα, *Plato.* τόπον, *Plut.* δόξαν, *Isocr.* τῆς χώρας, *Herodot.* (5) λόγοι παραλλάσσοντες, aberrantia verba, *Eurip. Hipp.* 935.

Παραλληλία, ας, ἡ, literarum in eadem voce collatio, aliarum scilicet juxta alias. A παράλληλος.

Παραλληλίζω, comparo inter se, et quasi e regione pono. Ab eod. Hinc

Παραλληλισμὸς, ὁ, ὁ, figura, quum voces idem significantes vel eadem componuntur, vel se invicem sequuntur, &c. (2) dictorum idem significantium collatio.

Παραλληλόγραμμον, ὁ, τὸ, spatium quod lineis parallelis continetur, *Bud.* Ex παράλληλος et γράμμα, *scriptum delineatum.*

Παράλληλος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, mutuus, inter se compositus et e regione collocatus, æque distans. *Gl. V.* παράλληλον, alternum intersti-tium. Ex παρὰ et ἀλλήλων.

Παραλλήλως, *adv.* inter se componendo; composite, comparate, ex opposito.

Παραλογίζομαι, f. ίσομαι, subdola supputatione fallo; (2) falsa argumentatione utens decipio, male ratiocinor. *Gl. V.* circumscribo, obrepo, subrepo, dissimulo. Μή τις ὑμᾶς παραλογίζηται ἐν πιθανολογίᾳ, *Col.* 2, 4. Παραλλόγισαί σε ὁ Ἄτροπος, *Luc.* Hinc

Παραλογισμὸς, ὁ, ὁ, falsa ratiocinatio, fallax ratio; (2) impostura et captio, quæ fit fallacibus rationibus. *Ph.* dissimulatio; παραλογισμοῖς, præstigiis, *Ph.*

Παραλογιστὴς, ὁ, ὁ, fallax ratiocinator, impostor, deceptor. Ab eod. Hinc

Παραλογιστικὸς, ἡ, ὸν, peritus decipiendi fallacibus ratiocinationibus.

Παραλογιστικῶς, *adv.* fallaciter, fraudulenter.

Παραλογιστὸς, ἡ, ὸν, qui decipi potest.

Παράλογος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, qui præter rationem accidit, inopinatus, rationi non consentaneus, absurdus. Etiam substantive casus inopinatus, absurditas. Πολὺς ἦν ὁ τρόπος τῶ πολέμω παράλογος ἔνομον ὀδὲν ἔχοντος, *Appian.* Ex παρὰ et λόγος, *ratio.*

Παραλόγως, *adv.* præter rationem, inopinato. Παραλόγως ῥιζόντα οἰδήματα, *Hippocr.*

Πάραλος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, maritimus; (2) qui in ipso mari versatur, rebusque maritimis et nauticis dat operam; item (3) navis publica Atheniensium. Ex παρὰ et ἅλς.

Παραλουργὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, purpuram attextam habens; unde παραλουργὶς, vestis muliebris.

Παραλῶται, οἱ, qui una lavant. A

Παραλόω, juxta lavo; παραλῶσθαι, juxta lavari, *Att.* pro παραλόεσθαι.

Παραλοφία, ας, ἡ, curvitas cervicis usque ad artemona. A λόφος.

Παράλπιος, ὁ, Alpium accola, ad Alpes habitans, *Plut.*

Παραλυγίζω, obtorqueo, vel aliquantum torqueo, modo nimirum vitilium seu viticis.

Παραλυπέω, ῶ, molestia vel tristitia adficio.

Παράλυπρος, ὁ, ὁ, ἡ, sterilis, asper. Epith. terræ.

Παράλυσις, εως, ἡ, resolutio, laxatio, remissio, nervorum resolutio. *Gl. V.* debilitas. A παραλύω.

Παραλυτικὸς, ἡ, ὸν, paralyticus, debilis, debilitatus, *Gl. V.* Ab eod.

Παράλυτος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, fractus, debilis, imbellis.

Παραλυτρόω, fut. ώσω, inique redimo.

Παραλύω, f. ύσω, dissuo, dissolvo, resigno; (2) libero; (3) debilito, *Gl. V.* παραλελυμένος, debilis, *Gl. V.* Δυσάνω παραλῦσαι ψυχὰν, *Eur. Alc.* 14. Πολλοῖς ἤδη παρέλυσε θάνατος δάμαρτος, *Ib.* 922.

Παραμαρτάνω, aberro, παραμαρτὼν, aberrans, a. 2. part.

Παραμαρτυρία, ας, ἡ, præscriptio, exceptio.

Παραμασήτης, ὁ, ὁ, qui ad latus alicujus mandit, qui a latere sedens mandit, parasitus. Ex μασάομαι.

Παραμασύντης, ὁ, ὁ, parasitus, *Ath.*

Παραμβλύνω, hebesco, hebes sum.

Παραμεθίημι, dimitto, negligo, prætermitto, detrecto, aut missum facio, *Suicer.*

Παραμείβηται, 3. sing. præs. conj. pass. verbi

Παραμείβω, fut. ψω, prætereo, prætergredior, prætervehor, transeo, præterfluo, permuto. Σοφίᾳ δ' ἂν σοφίαν παραμείψειεν ἀνὴρ, *Soph. Oed. Tyr.* 511. Θαλασσαῖον παραμείβεται δελφῖνα, *Pind. Pyth.* 2, 93.

Παραμείψεται, 3. sing. f. 1. ind. med.

Παραμελέω, ῶ, fut. ήσω, adspernor, negligo, sperno; παρημέληκας, p. neglexisti; παρημελοῦμεν, imperf. 3. pl. παρημελοῦντο, negligebantur; p. part. παρημελημένος, neglectus. Τί γὰρ, ἔφη, τῶν ἄλλων, ὦ παῖ, ὧν ἔδοξε πρὸ ἡμῖν ἀναγκαῖον εἶναι μὴ παραμελεῖν, μέμνησαι, *Xen. Cyr.* 1, 24. Εἴ τι παρημέληκας τῆς μητρὸς, *Id.*

Παραμέμνημαι, mentionem facio, memoro.

Παραμένω, f. ενῶ, maneo, permaneo, persevero. Ὦ πότνι' Εἰρήνη, παράμεινον τὸν βίον ἡμῖν, extende, *Aristoph. Pace*, 117. Παραμένειν τοῖς τὰ ἐπίλοιπα, *Thuc.*

Παραμέρος, utraque pars, per vices, alternis, per alternas vices. Τοιαῦτα τῶ Ἀντωνίω παραμέρος τεχνάζοντος, *Appian. Bell. Civ.* 2, 131.

Παράμερος, *Dor.* pro παρήμερος, quotidianus, *Pind.*

Παραμέση, ης, ἡ, sc. χορδὴ, musicus tonus.

Παράμεσος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, qui est juxta medium.

Παραμετρέω, ῶ, fut. ήσω, juxta alterum admetior; (2) compenso; (3) præterveho, prætereo. Παραμετρῆς τῷ οἰκείῳ μέτρῳ ἑκάτερον, *Luc.* Παρά τ' Αὐλίδα μετρήσαντες, Aulida præter vecti, *Apoll. Rhod.* 4, 1779. Hinc

Παραμέτρησις, εως, ἡ, dimensio, mensura.

Παραμεύομαι, ex παρὰ et ἀμεύομαι, verb. *Poet.* excello, transeo, supero. Μορφᾷ παραμεύσεται ἄλλων, *Pind. Nemeor.* 11.

Παραμήκης, εος, ὁ καὶ ἡ, oblongus. Παραμήκης ἔντερον, *Aret.* Ex μῆκος.

Παραμηκέως, *adv.* oblonge, in oblongum.

Παραμηκύνω, extendo, protraho.

Παραμήρια, ων, τὰ, internæ femoris partes. Ex μηρὸς. Hinc

Παραμηριαῖος, αία, αῖον, idem quod

Παραμηρίδιος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, ad femur pertinens; (2) femur tegens.

Παραμιγνύω, vel παραμίγνυμι, f. ξω, admisceo, immisceo. Ἀντὶ σιραίω μέλιτος σμικρὸν τῶ θυμιδίω παραμίξας, *Aristoph. Vesp.* 872.

Παραμικρὸν, *adv.* propemodum, pene.

Παραμιλλάομαι, devinco.

Παράμιλλος, ὁ, ὁ, citra certamen victor, vel potius pene æqualis. Ex ἅμιλλα.

Παραμίμνω, maneo apud; permaneo. Οὐδ' εἰ πεντάετές γε καὶ ἑξάετες παραμίμνων, *Od.* 3, 115.

Παραμινύθω, frango, absumo paulatim, imminuo.

Παραμιξολυδιάζω· unde παραμιξολυδιάσαι, ad mixolydium tonum alludere, vel transcendere mixolydium cantum. Ex παρὰ et μιξολύδιος.

Παραμίσγω, admisceo.

Παραμνάομαι, memini, recordor, mentionem facio. Καὶ παραμνήσω γὰρ αὖ τῆς πατροφόντε μητρὸς; *Soph. Trach.* 1124.

Παραμολέω, ῶ, adsum, advenio, adsto, succurro, *Suicer.* connitor, adsideo; accedo ad aliquid cum cura et cogitatione sollicita aut amica. (2) prætereo. Αὐτῷ Ἀφροδίτη αἰεὶ παρμέμβλωκε, semper ei Venus adest, *Il.* 4, 11. *Per Sync.* et mutationem pro παραμεμόληκε semper ad eum cum cura accedit. Σὺν δέ τις αἰεὶ πικρὴ παρμέμβλωκεν εὐφροσύνῃσιν ἀνίη, sed una semper acerba intervenit lætitiis tristitia, *Apoll. Rhod.* 4, 1166. ut hinc fit παρμέμβλωκεν, Homericum perf. pro παραμεμόληκεν, *Il.* 4, 11.

Παραμονὴ,

Παραμονὴ, ῆς, ἡ, constans permansio apud aliquem; (2) duratio. A παραμένω. Hinc

Παραμόνιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui constanter apud aliquem permanet; (2) durabilis.

Παράμονος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. A παραμένω.

Παράμουσος, ου, ὁ καὶ ἡ, dissonus, Musis seu cantui non conveniens; (2) alienus, abhorrens. (1) Βρομίου παράμουσος ἑορταῖς, a Bacchi festis dissone, vel aliene, *Eurip. Phœn.* 792. Ex Μοῦσα.

Παραμπέχω, f. φέξω, p. πίσχηκα, obvelo, obtego, obduco, involvo. Οὐδὲν δεῖ παραμπίσχειν λόγους, *Eurip. Med.* 282.

Παραμπύκια, τὰ, fasciæ quibus crines religantur. Ab ἄμπυξ. Hinc

Παραμπυκίζω, crines anteriores religo.

Παραμυθέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, hortor; adhortor; (2) consolor, verbis aut quacunque re mulceo et sedo, medeor; (3) compenso, sarcio. Ἀχαιμένην ἡμεῖς ἑτέρῳ γάμῳ παραμυθησόμεθα, *Heliod.* Παρεμυθήσατο τῇ μαντικῇ τὴν συμφορὰν, *Id. c.*

Παραμυθησαίμην, a. 1. opt. med. verbi παραμυθέομαι. Unde

Παραμυθητὴς, οῦ, ὁ, consolator.

Παραμυθητικὸς, ὴ, ὸν, qui consolari potest aut solet, consolatorius.

Παραμυθία, ας, ἡ, exhortatio, solatium, consolatio; (2) et quicquid ad leniendum in quocunque genere valet; (3) demonstratio, argumentum rei propositæ, *ap. Plat.* Ex π. et μῦθος.

Παραμύθιον, ου, τὸ, placamentum, solatium, solamen. Ex iisd.

Παραμυθικῶς, *adv.* consolantis more, consolandi causa.

Παραμυθεῦμένοισι, dat. pl. part. præs. med. *Poet.* pro παραμυθουμένοις.

Παραμυκάομαι, mugio, graviter sono.

Παραμφαίνω, præ me fero, declaro.

Παραναβαίνω, una ascendo.

Παραναγινώσκω, lego, recito, v. gr. testimonium in judicio. *Gl. V.* adlego; (2) lego, periego. Τοὺς νόμους τῷ ψηφίσματι παραναγινώσκειν, *Isocr.* Hinc

Παρανάγνωσις, εως, ἡ, adlectio. *Gl. V.* recitatio, v. g. testimonii.

Παραναγκάζω, fut. άσω, vim affero, cogo.

Παραναδύομαι, emergo, erumpo.

Παρανακλίνω, inclino.

Παραναλίσκω, fut. λώσω, obiter et præter destinatum impendo, perperam consumo; *item*, absumo simpliciter; pass. παραναλίσκομαι, consumor, pereo; exspiro. Εἰ μὴ στρατηγόν τινα τοῦ πολέμου, νῦν ἔχοντα, προσήσεσθε, παραναλώσετε πάνθ᾽ ὅσα ἂν δαπανήσητε, *Isocr.* Hinc

Παρανάλωμα, ατος, τὸ, sumptus supervacaneus et inutilis; additamentum ac velut appendix impensæ destinatæ; (2) dicitur de eo qui cæsis aliis tanquam vir vilis in cumulum, atque obiter quidem, additur. Καὶ τὸ μὲν ἄλλο πλῆθος αὐτοῖς ἴδοξε παρανάλωμα· τοὺς δ᾽ ἀρχιερεῖς ἀνεζήτουν, *Joseph. Bell. Jud.* 4, 5, 2.

Παραναίομαι, et παραναίσσομαι, juxta habito, vicinus sum.

Παραναστατεῖν, a resurrectione aberrare, *Gaz.*

Παραναστέλλω, sive παραναστέλλομαι, juxta orior.

Παρανδρόομαι, οῦμαι, nubilis sum, nubilis fio, *ut placet Fæsio*, seu potius viri sive thalami expers sum, *Ern.* Ex παρὰ et ἀνήρ.

Παρανέομαι, prætereo, prætervehor, prænavigo. Πολέας παρανέεσθαι, *Apoll.*

Παρανευρίζω, fut. ίσω, nervos resolvo, enervo. Ex παρὰ et νεῦρον.

Παρανέχω, altrinsecus attollo sive elevo; item emineo.

Παρανέω, ad latus nato, juxta nato; vel prænato.

Παρανέω, vel παρανήω, juxta aggrego et acervo; ad latus accumulo; unde aor. 1. παρένησαν, coacervarunt, congesserunt, acervum fecerunt.

Παρανηνέω, idem; unde imperf. παρενήνεεν, aggerebat, 3. pl. παρενήνεον, accumulabant.

Παρανήτη, ης, ἡ, paranete, chorda penultimæ proxima.

Παρανήχομαι, f. νήξομαι, nato juxta, seu ad latus; aut natando prætervehor. Παρανήχεσθαι τῇ τριήρει, *Plut.* Εἰ δέ κ᾽ ἔτι προτέρω παρανήξομαι, *Od.* 5, 417.

Παρανθέω, ῶ, defloresco; in *V. L.* adfloreo.

Παρανίσσομαι, prætereo, transeo.

Παρανίσχω, altrinsecus attollo; (2) emineo.

Παρανοέω, ῶ, fut. ήσω, deliro, desipio, demens sum; (2) perperam intelligo, *Arist.*

Παράνοια, ας, ἡ, amentia, dementia, delirium. Ex νόος.

Παρανοίγω, fut. οίξω, adaperio.

Παρανομέω, ῶ, f. ήσω, contra leges seu contra jus et æquum facio; (2) legem legibus contrariam fero. Παρανομῶν κελεύεις με τύπτεσθαι; *Act.* 23, 3. Hinc

Παρανόμημα, ατος, τὸ, quod contra leges et jus factum est, peccatum, delictum, scelus, flagitium.

Παρανόμησις, εως, ἡ, quod contra leges et jus factum est, perfidia. Ὅσοι διέφυγον ἐκ τῆς Λουκούλλου παρανομήσεως, *Appian. de Reb. Hispan.* 61.

Παρανομία, ας, ἡ, transgressio legis; insolentia legibus repugnans; nequitia, improbitas contra leges, fas, et æquum, commissa; scelus, flagitium. *Ph.* injuria. A

Παράνομος, ου, ὁ καὶ ἡ, contra leges faciens, legum violator, improbus. *Gl. V.* legirupa. *Ph.* contrarius legi; illicitus.

Παρανόμως, *adv.* contra leges, præter jus et æquum. *Ph.* illicite.

Πάραντα, obliqua, a recta via aversa. Πολλὰ δ᾽ ἄναντα, κάταντα, πάραντά τε, δόχμιά τ᾽ ἦλθον, *Il.* 23, 116. A παράντης.

Παραντέλλω, *Poet.* pro παρανατέλλω, juxta orior seu exorior. *Metaph.* adjaceo.

Παράντη, *adv.* idem quod πάραντα.

Παράντης, εος, ὁ καὶ ἡ, acclivis pariter et declivis; obliquus. Ex παρὰ et ἀντάω.

Παρανυκτερεύω, f. εύσω, pernocto apud, circum quem excubo.

Παρανυμφίος, ου, ὁ, qui sponso et sponsæ adsidens eos domum deducit. A

Παράνυμφος, ου, ὁ, auspex, pronubus, *Ph.* et ἡ παράνυμφος, pronuba, *Ph.* Ex νύμφη.

Παρανύττω, exstimulo, instigo.

Παράξενος, ου, ὁ καὶ ἡ, peregrinus; ignobilis, illegitimus, alienus.

Παραξέω, leviter rado; (2) prætercurro, præterlabor, *ap. Eunap.*

Παράξηρος, ου, ὁ καὶ ἡ, siccus, *R.*

Παραξιφίδιον, ου, τὸ, pugio, *Ph.*

Παραξιφὶς, ίδος, ἡ, pugio. Ex ξίφος.

Παραξόνιος, ου, ὁ, axi infixus, axem terens, attingens, streperus; τὸ παραξόνιον, clavus inditus axi, ne rota excidat. Ex π. et ἄξων.

Παραξονίτιδες, ων, αἱ, modioli rotarum vel aliorum instrumentorum, quibus axis teritur. Ex iisd.

Παραξυράω, rado.

Παράξυσμα, ατος, τὸ, quod in sculptura supervacaneum quasi appendix additur. A παραξύω.

Παράξυστον, ου, τὸ, instrumentum radendi, ad lævigandum, complanandum. Ab eod.

Παραξύω, abrado. *Gl. V.* derado, destringo. Ταῦτα γὰρ ἐγγὺς παραξύει τὸν ἰδιώτην (λόγον), accedunt, *Longin.* 31.

Παράορος, idem quod παρήορος.

Πατάπαγος, ὁ, pessulus. A πήγνυμι.

Παραπαιδαγωγέω, ῶ, f. ήσω, corrigo et in melius muto, abstraho, retineo, a pravitate aliqua.

Παραπαίζω, alludo, deludo, *Gl. V.*

Παραπαίω, deliro, desipio; (2) aberro. Ὦ δέσποτ᾽ ἄναξ, ὡς παραπαίεις; *Aristoph. Pace*, 90.

Παραπαιόντως, *adv.* dementer. A præc.

Παράπαιστος, ου, ὁ, delirus, desipiens, *Hes.*

Παραπάλλω, concutio, allido. Οἷς παρεπάλλετο Πηλείδας σὺν ὅπλοις παρ᾽ ἄντυγα, *Eur. Iphig. in Aul.* 225.

Παράπαν, *adv.* in universum, genere toto, per totum, omnino, prorsus.

Παραπαντάω, occurro. Ex

Παραπάσσω, fut. άσω, adspergo, *Plut. Ion.* pro παραφάσσω, *Hipp.*

Παραπατάω, decipio leni et suavi quadam fraude, ut vino.

Παραπαφω, sive παραπαφῶ, decipio, fallo: παρήπαφεν, a. 2. decepit, *Il.* 14, 360. Πῶς με παρήπαφες ἡδέϊ μύθῳ, *Theoc.* 27, 11.

Παραπείθω, fut. είσω, persuadeo, persuadendo flecto et permoveo. *Gl. V.* sollicito; (2) falsa persuasione decipio. Παρέπεισεν δέ σε, ὃν λισσόμεθ᾽ ἐλθεῖν, τέκνον, *Eur. Supp.* [illegible]

Παραπειράω, ῶ, vel παραπειράομαι, ῶμαι, leniter tento. Παραπειρῶνται Διὸς, *Pind.*

Παραπειστικὸς, ὁ, ad persuadendum factus, de oratore, *Poll.* (ubi editur παραπιστικός.) A παραπείθω, *Ern.*

Παραπελεκάω, ῶ, dedolo.

Παραπέμπω, f. ψω, prætermitto, omitto, transmitto, ut negligens dimitto; (2) transmitto, aliquo mitto, adveho, importo; (3) deduco, comitor, prosequor. *Ph.* παραπέμπεται, omittit; παραπέμψας, aor. 1. part. comitatus, *Gl. V.* Πολλὰ δὲ φωνῆς τῆς ἡμετέρας Ἑρμαῖον ὄρος παρέπεμψεν ἐμοὶ στόνον ἀντίτυπον χειμαζομένῳ, iteravit, *Soph. Phil.* 1449. ἐπὶ τὴν εἰλαπίνην, *Heliod.*

Παραπεπήχασιν, 3. plur. perf. ind. act. cum ν, a παραπήγνυμι.

Παραπεπταμένος, *expansus, porrectus,* part. præt. verbi παραπετάννυμι. Χερσὶ παραπεπταμένα πλάτα, palmula remi manibus in mare porrecta, *Soph. Œd. Col.* 716.

Παραπεριπατέω, juxta incedo.

Παραπεσόντες, nom. plur. aor. 2. part. act. verbi παραπίπτω.

Παραπετάζω, vel παραπετάννυμι, fut. τάσω, obtendo, obtego, obvelo; (2) expando, explico. Σκαιῇ δ᾽ Αὐσονίων παραπέπταται ἄσπετος ἰσθμὸς, *Dion. Per.* 88. pro παραπεπέτασται, *per Sync.*

Παραπέταλος, ου, ὁ καὶ ἡ, foliis seu laminis obtectus, obtensus et coopertus. Ex πέταλον.

Παραπετάννυμι, idem quod παραπετάννύω. Vide παραπετάζω.

Παραπετάομαι, ῶμαι, vel παραπέτομαι, advolo; (2) prætervolo, *Gl. V.*

Παραπέτασμα, ατος, τὸ, velum, seu aulæum; (2) prætextus, integumentum. *Ph.* velum, palla. A παραπετάζω.

Παραπέτομαι, prætervolo, *Gl. V.*

Παράπεψις, εως, ἡ, concoctio, *Suicer.*

Παράπηγμα, ατος, τὸ, *proprie* tabula adfixa columnæ, pilæ, &c. ut legum, fœderum; (2) tabula, in qua descripta erat cœli ratio, et siderum orientium occidentiumque, tempestatumque significatio, cum quadripartitis anni cardinibus, et aliis ejusmodi eventibus ac effectibus mundi; (3) tabula cujuscunque disciplinæ præcepta brevia continens, ut tabulæ chronologicæ, historicæ, &c. *item* (4) præceptum artis, ut grammaticæ, dialecticæ. A

Παραπήγνυμι, fut. ξω, a latere figo, juxta depango, addo; (2) præcipio. Οἰκίαν ἀρχὴν παρεπήξατο, *Al. Aphr.* Αἱ λῦπαι ταῖς ἡδοναῖς παραπεπήγασι, *Isocr.*

Παραπηδάω, ῶ, fut. ήσω, saltu prætereo, transgredior, transilio.

Παραπήχιον, ου, τὸ, os et pars cubiti, *Poll.* A

Παράπηχυς, εος, ὁ καὶ ἡ, cubito adjunctus, cubito appositus. Hinc τὸ παράπηχυ, υος, vestimentum album cubitum purpureum attextum habens, *Hes.*

Παραπικραίνω, ad iram concito; aor. 1. παρεπίκραναν, 3. plur. exacerbaverunt, *Heb.* 3, 16.

Παραπικρασμὸς, οῦ, ὁ, exacerbatio.

Παραπίμπρημι, aduro.

Παραπίπτω, incido; (2) obviam fio; (3) offendo, pecco; (4) irruo; (5) aberro, prætervehor; (6) accido, evenio, incido; (7) *dicitur etiam* de coitu, perf. παραπέπτωκα. aor. 2. παρέπεσον. καιρὸς παρέπεσεν, occasio incidit. Παραπίπτειν πόλει, *Plat.* ἐς Ἄργος, *Polyb.* Παρέπεσε πρᾶξις μοιχηρά, *Diod.*

Παραπληγιάζω, obliquo, *Hes.* ubi παραπλαγιάσαι, aor. 1. part. A

Παραπλάγιος, ου, ὁ ϗ ἡ, aliquantum obliquus vel lateralis.

Παραπλάζω, a vera via seductum in errorem impello, vel vagabundum duco secus viam rectam, aut seduco; aor. 1. παρέπλαγξα, præteregi; a. 1. pass. παρεπλάγχθην, aberravi. Μνηστῆρσι δὲ Παλλὰς Ἀθήνη Ἄσβεστον γέλων ὦρσε, παρέπλαγξεν δὲ νόημα, *Odys.* 20, 346. Νεύματι ἀφθόγγοισι παραπλάζων φρένα κούρης, *Mus.* 102 παραπλάγξας, *ib.* 159 Αἱ δὲ φρενῶν ταραχαὶ παρέπλαγξαν ϗ σοφόν, *Pind. Ol.* 7.56

Παραπλανάω, idem.

Παραπλάσιοι τῶν πολεμίων, multo plures hostibus, *Steph.*

Παράπλασμα, τὸ, figura, species; (2) nota in margine libri cerata, ad notandum locum.

Παραπλασμὸς, ὁ, sordes quæ paulatim adhærent, ut orificio tibiæ, *Hes.*

Παραπλάσσω, illino, *V. L.*

Παράπλεγμα, ατος, τὸ, textum, storea, &c.

Παράπλειος, ὁ ϗ ἡ, plenus, vel pene plenus, *Steph.*

Παραπλέκω, fut. ξω, attexo, contexo, consero.

Παραπλέοντες, nom. plur. præs. part. verbi παραπλέω.

Παραπλευρίδια, ων, τὰ, arma quæ tegunt equorum latera. A

Παράπλευρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ad latus seu ad costas est. Ex πλευρά.

Παραπλέω, fut. εύσω, prætervehor, prænavigo. Hinc

Παραπλευστέος, α, ον, prænavigandus.

Παραπληγία, ας, ἡ, levis partium sideratio aut resolutio; (2) delirium, insania. A παραπλήσσω. Hinc

Παραπληγικὸς, ἡ, ὸν, leviter sideratus ac resolutus.

Παραπληγικῶς, *adv.* per levem siderationem ac resolutionem.

Παραπληθέω, plenus et refertus sum.

Παραπληκτικὸς, ἡ, ὸν, idem quod παραπληγικός.

Παράπληκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui mentis vel sensuum harmonia depravata est, vecors, insanus, mente captus. Θανεῖται παραπλήκτῳ χερὶ, *Soph. Aj.* 229. A παραπλήσσω.

Παραπλὴξ, ῆγος, ὁ ϗ ἡ, idem et ab eod. *Gl. V.* delirus; subauditur vox διάνοιαν vel alia similis. Ἦν δ᾽ ὡς παραπλῆγα ἄνθρωπον εἰσελθὼν τύχω, *Aristoph. Plut.* 242. Παραπλὴξ τὴν διάνειαν ὤν, *Æsch. Socrat. Epist.* 2. *Odyss.* 5, 418 et 440. *Hom.* ἠϊόνας παραπλῆγας, littora a fluctibus percussa.

Παραπληξία, ας, ἡ, insania, amentia; (2) levis partium sideratio aut resolutio, *Deut.* 28, 28.

Παραπληρόω, ῶ, fut. ώσω, temere infercio, superaddo. Hinc

Παραπλήρωμα, ατος, τὸ, quod oneri justo infercitur; (2) cento; (3) omne redundans ac superfluum. *Ph.* sagina; (4) particula expletiva, *ap. Gramm.* Hinc

Παραπληρωματικὸς, ἡ, ὸν, expletivus, *Gl. V.*

Παραπληρωματικῶς, *adv.* explendi causa.

Παραπλήρωσις, εως, ἡ, expletio, cum particula aliqua additur, sine qua sensus constaret, ut μήπωτι pro μήτι.

Παραπλήσιον, *adv.* proxime. A

Παραπλήσιος, ου, ὁ ϗ ἡ, proxime ad aliquid accedens, adfinis; similis, adsimilis.

Παραπλησίως, *adv.* similiter, eodem prope modo. *Gl. V.* perinde, itidem, similiter.

Παραπλήσσω, f. ξω, perperam pulso citharam, aut aliud instrumentum musicum. *Att.* παραπλήττομαι, mente percellor, vecors et amens fio; παραπεπληγμένος, perf. part. vecors; amens. Ἕλιξε δ᾽ ἅμα γέλωτι παραπεπληγμένη, *Eur. Her. Fur.* 938.

Παραπλόκαμος, ου, ὁ ϗ ἡ, calamistratos vel implicitos habens capillos.

Παραπλοκὴ, ῆς, ἡ, qu. dic. adtextio, insertio, consertio, implicatio. A παραπλέκω.

Παράπλοος, *contr.* παράπλους, ου, ὁ, præternavigatio, trajectus; (2) ἐν παράπλῳ dicitur esse insula sita ad trajiciendum idoneo loco. A παραπλέω

Παραπλώω, fut. ώσω, præternavigo.

Παραπνέω, fut. εύσω, a latere flo seu spiro; (2) leviter spiro. Hinc

Παραπνοὴ, ἡ, lenis adspiratio.

Παραπόδας, vel παρὰ πόδας, *adv.* e vestigio; (2) juxta, prope. Ex παρὰ et πὺς, *pes.*

Παραποδίζω, fut. ίσω, impedimento sum. Παραποδίζειν τὴν τῶν ὅπλων χρείαν, *Polyb.*

Παραποδύομαι, exuo me juxta, vel una cum aliis, vel eodem loco, vel exuo me, ut ἀποδύομαι.

Παραποιέω, ῶ, f. ήσω, falso adsimilo, adultero, perverto. *Gl. V.* permuto; παραποιηθεὶς, aor. 1. pass. et παραπεποιημένος, perf. ad similitudinem factus. Πολλὰ δὲ τῦ Ξάνθυ παραπεποίηκεν, *Aristot.* Hinc

Παραποίημα, ατος, τὸ, factum ad alicujus similitudinem, falso adsimilatum.

Παραποίησις, εως, ἡ, adsimilatio, qua mentimur aliquid, adulteratio. *Gl. V.* hoc falsum. Ab eod.

Παραπολαύω, fut. αύσω, obiter fructum percipio; (2) obiter damnum accipio, præsens, non speratum, sed e natura rei necessario existens.

Παραπόλλυμι, male perdo, pessumdo contra meritum; (2) perdo, ut simplex, παραπόλλυμαι, intermorior, depereo, *Gl. V.* Ὁ μὲν ἠτίμωται ϗ παραπόλωλεν, *Dem.*

Παραπολὺ, *adv.* multo, longe.

Παραπόμπεια, vel ια, τὰ, vasa sacra in pompis.

Παραπομπὴ, ῆς, ἡ, deductio, comitatus; (2) trajectio, transvectio, advectio, importatio. *Ph.* prosecutio, comitatus; (3) indicium breve, loci, &c. ubi aliquid quæritur, *Ern.*

Παραπόμπιμος, ον, comes, deducendo inserviens. A præc.

Παραπομπὸς, ῦ, ὁ ϗ ἡ, comes, deductor. *Ph.* prosecutor. A πέμπω.

Παραπορεύομαι, f. εύσομαι, ad latus incedo, deambulo, prætereo, transeo, iter facio; aor. 1. part. παραπορευθεὶς, prætergressus. Παρεπορεύοντο διὰ τῆς Γαλιλαίας, *Marc.* 9, 30.

Παραπόρφυρος, ου, ὁ ϗ ἡ, purpuram prætextam habens. Ex πορφύρα.

Παραποτάμιος, ία, ιον, ad fluvium situs; (2) fluvium accolens.

Παραπράσσω, vel άττω, fut. άξω, secus facio quam deceat, aut præter jussa facio, perperam ago. Μηδενὸς ἄλλυ παραπράξαντες, *Soph. Aj.* 261.

Παραπρεσβεία, ας, ἡ, mala fide gesta legatio; ementita legatio, Demosth. *a pretended embassy.* A

Παραπρεσβεύω, fut. εύσω, legationem mala fide gero, aliter in legatione ago quam mandatum est. Παρεπρεσβεύσατο εἰς Αἴγυπτον, *Dem.*

Παράπρισμα, ατος, τὸ, scobs, quam serræ dentes egerunt e ligno; (unde παραπρίσματα ἐπῶν pro λεπτολογίαις, *Ern.*) (2) concretus humor in suris equorum. A

Παραπρίω, fut. ίσω, sensim seco, ut serra, &c.

Παραπροθεσμία, ἡ, temporis præfiniti negligentia, cum v. gr. pecunia non ad diem numeratur.

Παραπρονοέω, fut. ήσω, considero, provideo.

Παραπροσδοκία, ἡ, fig. rhet. cum aliud dicitur quam auditor expectat. al. παρὰ προσδοκίας λεγόμενον.

Παραπροσποιέομαι, ῦμαι, dissimulo, conniveo, *Gl. V.* παραπροσποιηθέντα, dissimulata, *Ph.*

Παραπροσποίησις, εως, ἡ, dissimulatio, simulatio, *Gl. V.*

Παραπροσωπὶς, ίδος, ἡ, persona, et quidquid adponitur faciei vel capiti. A πρόσωπον.

Παραπταίω, f. αίσω, offendo, impingo, labor; (2) erro, aberro, pecco. Ἤματος ἀντέλλοντος ὁδοιπόρος ὕποτε κάμπτει ταρσὸν ὀλισθηροῖσι παραπταίοντα πεδίλοις, *Nonn. P.* 11, 9.

Παράπτομαι, f. άψομαι, obiter et in transcursu tango seu attingo.

Παράπτω, annecto.

Παράπτωμα, ατος, τὸ, lapsus, offensa, erratum. *Gl. V.* delictum. A παραπίπτω. Unde

Παράπτωσις, εως, ἡ, offensa, lapsus, offensio; (2) irruptio, impetus; (3) coitus, ut παραπίπτειν (4) παράπτωσις τόπυ, situs loci ejusmodi, ut duobus finitimus sit, *ap. Polyb.* (5) figura, qua casus pro casu ponitur.

Παραπύλιον, ου, τὸ, portula juxta portam majorem. *Gl. V.* portella. Ex π

Παραπυλὶς, ίδος, ἡ, idem. Αὐτὸς δὲ κατά τινα παραπυλίδα τοῖς πολλοῖς ἀγνουμένην, ipse vero per quandam januam vicinam portæ multitudini ignotam, *Heliodor.* 8.

Παράπυξος, ου, ὁ ϗ ἡ, buxeus, buxo adsimilis.

Παραπωμάζω, fut. άσω, operculo claudo et obturo.

Παραρρᾳθυμέω, negligens sum, negligenter ago.

Παραραίνω, leviter adspergo.

Παραρρέω, destillo, *Gl. V.*

Παραρθρέω, ῶ, fut. ήσω, ex articulis demoveor, aut demotus et detortus sum, luxatus sum. Ex παρὰ et ἄρθρον. Hinc

Παράρθρημα, ατος, τὸ, parva luxatio, cum articulus paullulum a suo loco excessit.

Παράρθρησις, εως, ἡ, idem et ab eod.

Παραριγόω, ῶ, rigeo, seu aliquantum rigeo.

Παραριθμέω, ῶ, adnumero.

Παραρίπτω, fut. ψω, abjicio, projicio.

Παραρκέω, ῶ, sufficio.

Παράρμα, ατος, τὸ, resegmentum vestis, particula vesti detracta, limbus, *Ern.*

Παράορος, ου, ὁ ϗ ἡ, non bene compositum corpus habens; (2) non bene compositam mentem habens, delirus, demens; *Theocrit.* 15, 18. (3) inutilis. Ex ἄρω, (sive pro πάρηορος, παρήορος, ut placet *Sch. ad Theoc.* (vide in παρήορος,) et quantitas mediæ syllabæ (longæ) arguit, *Ern.*)

Παράορος, idem quod πάρηορος, παρήορος et παρήορος, equus funalis. (2) immorigerus, fatuus. (2) ταῦθ᾽ ὁ πάραρος τῆνος, *Theocrit.* 15, 8. Ἀπὸ τῦ Αἰωρεῖν.

Παραρπάζω, fut. άξω, vel άσω, abripio, rapio. Ἂν δὲ παραρπάζῃς ἄρτυς ϗ κλάσματ᾽ ἀναιδῶς, *Epigr.*

Παραῤῥάπτω, fut. ψω, adsuo; (2) consuo.

Παραῤῥέεθρος, ον, præterfluens. A ῥέεθρον.

Παραῤῥέοντος, gen. sing. part. præs. act. verbi

Παραῤῥέω, vel παραῤῥύω, præterfluo, prætereo, excido aliqua re negligentia mea; παραῤῥυῆναι, a. 2. pass. inf. præterfluxisse; præterfluere, elabi. Part. παραῤῥυεὶς, præterlapsus. Ἕτεροί γε λόγοι παρεῤῥυήκασι πρὸς ὑμᾶς ψευδεῖς, *Dem.*

Παραῤῥήγνυμι, fut. ῥήξω, disrumpo, diffringo, dissipo, discindo; (2) irruo in hostem; παραῤῥαγεὶς, a. 2. part. pass. disruptus, scissus. Μέλαινα τ᾽ ἄκρυ τις παρεῤῥηγεν ποδὸς αἱμοῤῥαγὴς φλὲψ, *Soph. Phil.* 845. Hinc

Παράῤῥηξις, εως, ἡ, impetus, incursus in hostem; dissipatio, effractio. Ἐν τῇ πρώτῃ παραῤῥήξει τῆς φάλαγγος, *Arrian. Hist. Alex.* 2, 11.

Παραῤῥητὸς, ἡ, ὸν, qui verbis flecti potest; (2) monitorius, suasorius, consolatorius.

Παραῤῥιπτέω, ῶ, fut. ήσω, abjicio, rejicio; παραῤῥιπτῦμαι, abjicior.

Παραῤῥίπτω, fut. ψω, idem; (2) neutraliter, subaudito κίνδυνον, subeo periculum, audeo. (2) τίς παραῤῥίψει τοιαῦτ᾽ ὀνείδη λαμβάνων; *Soph. Œd. Tyr.* 1493. quis adeo projecta erit audacia ut tot et tanta suscipiat dedecora? *id. ou.* παρακινδυνεύω.

Παράῤῥυμα, ατος, τὸ, pellis, tegumentum, velamentum; (2) funis tectorius, quo navis adducitur remulco.

Παράῤῥυσις, εως, ἡ, idem.

Παραῤῥύω, idem quod παραῤῥέω.

Παραρτάω, ῶ, fut. ήσω, suspendo e cingulo, vel succingo ut ensem; παρήρτηται, perf. pass. appensum habet.

Παραρτέομαι, præparo, instruo, comparo, *Ion.* pro παραρτῦμαι.

Παράρτημα, ατος, τὸ, quicquid e cingulo suspensum gestatur, quidquid ab alio dependet et

et annexum est, ut appendix, ad aliquid suspensum. A παραρτάω.

Παραρτύω, fut. ύσω, apparo, instruo, accommodo.

Παράρυθμος, seu παράῤῥυθμος, ον, carens numero, abhorrens a numero. A ῥυθμός.

Παραρύθμως, adv. inconcinne.

Παρασάγγης, ου, ὁ, parasanga, apud Persas triginta stadia.

Παρασαλεύω, fut. εύσω, concutio, leniter concutio. *Gl. V.* demoveo.

Παρασαρόω, ῶ, fut. ώσω, scopis purgo, verro.

Παρασάττω, refercio.

Παράσειρος ἵππος, equus funalis; (2) junctus. (2) ποδὶ κηδοσύνῳ παράσειρος, junctus gressu officioso, *Eur. Or.* 1017. A σειρά.

Παράσεισμα, ατος, τὸ, concussio corporis, et inter exercitationes ponitur. A

Παρασείω, fut. είσω, quatio, concutio, manus expando, ac moveo, ut cursus adjuvem. Οἱ θέοντες θᾶττον παρασείοντες τὰς χεῖρας, *Aristot.* Οὐδαμῶς γ' ἂν ἁρμόζοι τῷ μὴ ... ψύχῳ ζεύγειν παρασείσαντι, *Arist. Nicomach.* 4.

Παρασημαίνω, perperam signo, falsum signum notamque imprimo; (2) annoto, adscribo; (3) obsigno; παρεσημηνάμην, aor. 1. med. obsignavi; παρασεσημασμένος, perperam signatus, adulterinus, ut nummus, perf. part. pass. Hinc

Παρασημασία, ας, ἡ, qu. dic significatio, plausus, acclamatio, laus. *ap. Polyb.*

Παρασημεῖον, ου, τὸ, falsum signum.

Παρασημειόω, ῶ, fut. ώσω, noto, annoto.

Παρασημείωσις, εως, ἡ, annotatio. *Vox Critica.* A præc.

Παρασημειωτέον, *adv. posit.* annotandum. Ab eod.

Παράσημον, ου, τὸ, nota; παράσημα, τὰ, notæ, indicia; παράσημον τοῦ πλοίου, tutela navis, *Ph.* Τοῖς βασιλικοῖς παρασήμοις κοσμούμενον, regiis insignibus, *Plut. in Num.* 2. A π. et σῆμα.

Παράσημος, ου, ὁ καὶ ἡ, perperam signatus, adulterinus; (2) obscurus, ignobilis; (3) prodigiosus, portentosus, monstrosus; (4) insignis et inter alios conspicuus. Δόξα δὲ μήτ' ἀτρεκής, μήτ' αὖ παράσημος ἐνείη, existimatio neque eximia, neque mala contingat! *Eur. Hipp.* 1115. Ex iisd.

Παρασήμως, *adv.* insignite et cum additamento, *Gl. V.*

Παράσιον, seu potius παράσειον, τὸ, velum quod supparum dicitur.

Παρασιτέω, ῶ, fut. ήσω, cibum apud aliquem sumo; sum parasitus et adsentator; sector et adulor ventris causa. A παράσιτος.

Παρασιτία, ας, ἡ, parasitica adulatio:

Παρασιτικὸς, ἡ, ὸν, ad parasitum pertinens; ἡ παρασιτικὴ, ars parasitandi. A

Παράσιτος, ου, ὁ, qui cibum apud aliquem sumit; (2) qui cibi gratia adsentatur, cœnarum adsecla; (3) *adj.* qui opsonii loco ad panem adhibetur. *Ph.* parasitus, adsecla; παράσιτοι, buccones.

Παρασιωπάω, ῶ, fut. ήσω, reticeo, silentio prætereo. *Gl. V.* conticesco. Hinc

Παρασιώπησις, εως, ἡ, reticentia; (2) figura orationis.

Παρασκαίρω, a latere salio seu adsulto.

Παρασκέπασμα, ατος, τὸ, tegmen.

Παρασκευάζω, fut. άσω, præparo, instruo, apparo, comparo, *Gl. V.* παρασκευάζομαι, præparo me, *Gl. V.* παρασκευάζου, accinge te, *Ph.* παρεσκευάσατο, accinxit, *Ph.* aor. 1. med. παρεσκευασμένος, perf. pass. part. paratus, in animo habens, solitus, suetus. Τὴν εἰρήνην ὑπάρχουσαν καταλύουσι, καὶ πόλεμον παρασκευάζουσιν, *Æsch.* Ὁ ὕποψ μελῳδεῖν αὖ παρασκευάζεται, *Arist. Av.* 233.

Παρασκεύασμα, ατος, τὸ, apparatus, præparatio. A præc.

Παρασκευασμὸς, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

Παρασκευαστέος, έα, έον, apparandus, præparandus. Εἶτά γε μὴν ἐντευκτικοὺς αὐτοὺς εἶναι παρασκευαστέον, *Plut.* Ab eod.

Παρασκευαστικὸς, ἡ, ὸν, præparativus; (2) patrandi et efficiendi vim habens. Ab eod.

Παρασκευὴ, ῆς, ἡ, apparatus, instructio, præparatio; (2) factio et coitio hominum, vel ad reos opprimendos, vel pœna eximendos, contra æquitatem juris, legumque interdicta: (3) quod fit consulto et de industria; (4) dies ante Sabbatum in primis Paschale; hinc ἡ μεγάλη, sive ἡ ἁγία παρασκευὴ, dies crucifixi Domini.

Παρασκήνια, τὰ, aditus ad scenam tendens, vel locus juxta scenam, ubi instrumenta ludorum reponebantur. Ex π. et σκηνή.

Παρασκηνέω, et παρασκηνόω, vel παρασκηνάω, ῶ, juxta tentorium seu tabernaculum meum habeo; (2) juxta figo tentorium; (3) sedem meam figo apud, habito apud; (4) vicinus et proximus sum. Ὁ δὲ Κυαξάρης ... παρεσκηνοῦ ὢν παρασκηνῶν, *Xen. Cyr.* 4, 21. Ex iisd.

Παρασκήπτω, fut. ψω, juxta seu a latere ingruo et irruo, decumbendo et ingruendo aberro.

Παρασκιρτάω, ῶ, fut. ήσω, a latere salto, ad latus alicujus exsilio, (2) exsultim ludo, lætitia exsulto, gestio.

Παρασκοτίζω, fut. ίσω, occæco.

Παρασκώπτω, cavillor, *Plut.*

Παρασοβέω, ῶ, fut. ήσω, insolenter et fastuose prætereo. Παρασοβῆσαι παρὰ τὸ δωμάτιον, *Plut.*

Παρασοφίζομαι, f. ίσομαι, perperam σοφίζομαι, scite et ingeniose aliquid tentans perperam id facio; παρασοφίζεσθαι, sciolum superare argutiis, et fallere.

Παρασπὰς, άδος, ἡ, frutex arbori adnascens, qui inde avulsus plantatur, stolo.

Παρασπασμὸς, οῦ, ὁ, avulsio, convulsio. A

Παρασπάω, ῶ, f. άσω, a latere alicujus abstraho seu avello; (2) fruticem arbori adnascentem ex ejus imo trunco avello; (3) abstraho, avello, *Ph.* παρασπᾶται, usurpat, παρασπασθέντων, deductis; *Id.* aor. 1. part. pass. Τῶν δὲ Ἑλληνίδων πόλεων παρέσπατο τινὰς τοῦ Φαρναβάζου, *Xen.*

Παρασπείρω, semino juxta seu apud; aor. 1. παρέσπειρα. Τῷ σίτῳ τὸ ζιζάνιον παρασπείροντες, *Synes.*

Παρασπίζω, fut. ίσω, a latere stans clypeo munitus pugno; (2) comes sum, adsum alicui concors. Ἀδελφῇ θ' ἡ παρασπίζουσ' ὁμοῦ, *Eurip. Phœn.* 1444. Μὴ τὴν παρασπίζουσαν ἀσπίσιν ποτὲ νίκην Ἀθηνᾶν, *Id. Ion.* 1573. Hinc

Παρασπιστὴς, οῦ, ὁ, qui a latere stans clypeo munitus pugnat pro aliquo, defensor, auxiliator.

Παρασπονδέω, ῶ, fut. ήσω, contra fœdus facio, pacta et conditiones fœderis violo; (2) aliquem contra fœderis fidem violo; perf part pass. παρεσπονδημένος, et aor. 1. παρασπονδηθεὶς, in fœdere violatus. Κατέστησεν ἑαυτὸν εἰς ἀνάγκην τοῦ παρασπονδῆσαι τὸν ἱερὸν, *Plut.* Ἃ πρῶτα παρεσπόνδησε Φίλιππος, *Demosth.* A παράσπονδος. Hinc

Παρασπονδηθεῖσιν, dat. plur aor. 1. part. pass.

Παρασπόνδημα, ατος, τὸ, facinus fœdere violato perpetratum, seu fœderis violatio.

Παρασπόνδησις, εως, ἡ, idem et ab eod.

Παρασπονδητὴς, οῦ, ὁ, fœdifragus. Ab eod.

Παράσπονδος, ου, ὁ καὶ ἡ, fœdus et pacta transgrediens, qui fit contra fœdus et pacta. *Gl. V.* fœdifragus. A σπονδή.

Παρασπόνδως, *adv.* contra fœdus et pacta, perfide.

Παρασπορὰ, ᾶς, ἡ, satio juxta. A παρασπείρω.

Παράσσον, *adv.* celeriter; (2) prope. Τοὶ δὲ παράσσον ὦ κράτει βρίσαντες, *Apoll. Rhod.* 1, 383. Ἀργέσας παράσσον ἐπιπνείοντος, *Id.* 2, 961.

Παρασταδὸν, *adv.* adstando a latere, prope stando. A παρίσταμαι, adsto.

Παραστάζω, leniter instillo.

Παρασταθμίδες, ων, αἱ, postes cardinum, antæ. Ex π. et σταθμός.

Παρασταθμίζω, præpondero. *Gl. V.* perpendo.

Παραστὰς, άδος, ἡ, postis; αἱ παραστάδες, postes. Ex ἵσταμαι.

Παράστασις, εως, exhibitio, apparitura, *Gl. V.* (2) documentum, demonstratio, v. gr. per testes, significatio; (3) impetus animi fiducia sui præditi; (4) animi præsentia; (5) fiducia seu persuasio; (6) admiratio, stupor; (7) exilium et fuga, extorris; (8) vilis ac stataria quædam negotiatio; (9) visum, opinio, sententia, sensus aut indicium mentis de re aliqua perceptioni oblata. A παρίστημι unde παρίσταμαι.

Παραστατέω, ῶ, fut. ήσω, a latere sto, adsisto, sto apud seu juxta, auxilior, opitulor. Τοῖς αὐτοῖσι τοὶ ἐκ αὐτοῦ αἰεὶ δαιμόνων παραστατεῖ, *Soph. El.* 923. Ἀρωγὸς ἐν πόνοις παραστατῶν, *Eur. Rhes.* 637. A

Παραστάτης, ου, ὁ, qui juxta aliquem stat, qui a latere stat; (2) socius, auxiliator; (3) a præcentore in choro secundus; (4) auctor; παραστάται, meatus qui semen genitale ad canalem virgæ deferunt; (5) pilæ quadratæ; (6) valvarum postes; idem quod φλιά, *Gloss. ad Apoll. Rhod.* 3, 278. A παρίστημι. Hinc

Παραστατικὸς, ἡ, ὸν, exhibitivus, repræsentativus; (2) animosus, fortis, constans; (3) furore quodam divino correptus.

Παραστατικῶς, *adv.* præsenti animo, intrepide et fidenti animo; (2) adfirmative.

Παραστάτις, ιδος, ἡ, socia, auxiliatrix; (2) comes, *Soph. Œd. Col.* 559. (3) quæ juxta aliquem stat. (3) ὡς δὴ πλησία παραστάτις, *Soph. Trach.* 889.

Παρασταυρόω, ῶ, fut. ώσω, vallos depango, a latere palos figo.

Παραστείχω, transeo, prætereo; (2) prope accedo; aor. 2. παρέστιχον. Καί μ' ὁ πρέσβυς ὡς ὁρᾷ ὄχου παραστείχοντα, *Soph. Œd. Tyr.* 818. ... τόν τ' ἠμαθόεντα παρέστιχες, *Hom. Hymn. in Apoll.* 217.

Παραστέλλω, cursum retineo, cohibeo, sisto, compesco, inhibeo.

Παραστενάχω, congemo, collacrymor.

Παράστημα, ατος, τὸ, præsidentia et robur animi, animi præsentia, audacia. *Gl. V.* gestus; (2) subsidium, auxilium; (3) documentum. A παρίσταμαι.

Παραστῆναι, aor. 2. inf. act. verbi παρίστημι.

Παραστῆσαι, aor. 1. inf. act.

Παραστήσατε, 2. plur. aor. 1. imperat. act.

Παραστῆτε, 2. plur. aor. 2. conj. act.

Παραστίζω, fut. ίξω, puncto noto, nota signo.

Παραστιχίδιον, ου, τὸ, continuus ordo, continuata series; (2) capita et primæ versuum literæ.

Παραστιχὶς, ίδος, ἡ. Ex π. et στίχος.

Παραστορέω, ῶ, fut. ήσω, adsterno; (2) sterno, extendo. Ἐγώ σε παραστορῶ, *Aristoph. Eq.* ...

Παραστοχάζομαι, fut. άσομαι, a scopo aberro.

Παραστρατεύομαι, exercitum sector, lixa sum.

Παραστρατηγέω, ῶ, fut. ήσω, imperatoris adsessor sum et collega, *Plut.*

Παραστρατοπεδεύω, f. εύσω, castra metor apud; (2) ex adverso castra loco; (3) obsideo; παραστρατοπεδεύομαι, *Id.* Παρεστρατοπέδευσαν τοῖς βεβοηθηκόσι, *Polyb.* (3) Μεσσήνη παρεστρατοπεδευον ἀμφότεροι, *App. Bell. Civ.* 5, 117.

Παράστρεμμα, τὸ, distortio, convulsio. A

Παραστρέφω, f. ψω, distorqueo, depravo; παρεστραμμένος, tortus, perf. particip. pass. Εἰσὶ δ' ὥσπερ αὐτῶν αἱ ψυχαὶ παρεστραμμέναι τῆς κατὰ φύσιν ἕξεως, *Aristot.* ⁂ Παραστρέφειν ἱμάτιον, vestem ex parte invertere, ἐκστρέφειν, eam quasi de integro reficere, novam illi faciem dare.

Παραστρωφάω, ῶ, idem. Ὄμματα δὲ σφὶ λοξὰ παραστρωφῶνται, *Apoll.*

Παρασύρω, adstringo.

Παρασυγγραφέω, ῶ, contra syngraphæ conventa facio, fidem promissam in satisfaciendo fallo. Διὰ ταῦτα οὐδὲν ἀδικεῖς ἡμᾶς, ὃς παρασυγγεγράφηκας, *Dem.* Ex συγγραφή.

Παρασυγγραφὴ, ῆς, ἡ, syngraphæ violata fides.

Παρασυκοφαντέω, cavillor, cavillando depravo.

Παρα-

Παρασυμβάλλω, comparo.

Παρασύμβαμα, ατος, τὸ, eventus, casus fortuitus; (2) propositio ex nomine et verbo non integram sententiam faciens.

Παρασύμπτωμα, ατος, τὸ, quod præter alia graviora accidit.

Παρασυνάγχη, ης, ἡ, anginæ species, cum exteriores faucium musculi inflammantur.

Παρασυνάγω, illicitos conventus agito. Hinc

Παρασυναγωγὴ, ῆς, ἡ, illicitus conventus et legitimo oppositus.

Παρασύναξις, εως, ἡ, idem et ab eod.

Παρασυναπτικὸς, ἡ, ὸν, continuus. A

Παρασυνάπτω, fut. ψω, continuo, annecto.

Παρασύνεσις, εως, ἡ, falsa intelligentia, error non quilibet, neque quælibet ignorantia, sed probabilis et vero similis.

Παρασύνθεσις, εως, ἡ, adjunctio præpositionis in capite verbi ultima litera abjecta, ut καθίσημι.

Παρασύνθετον, ου, τὸ, vocabulum ductum a composito; item compositum, quod a verbo ducitur, ut ἐκλεκτός.

Παρασύνθημα, ατος, τὸ, mutum signum quod fiebat nutu, manu, armis collisis, aut concussis, hasta inclinata, vel ense vibrato.

Παρασύρω, f. υρῶ, præpostere traho, traho in latus in quo trahere non decet; perverto, distorqueo, et hinc universe corrumpo; (2) abstraho, avello, protraho, seduco, *Gl. V.* Ἅπαντα τ' ἄλλα παρασύρειν ἢ προαθεῖν, *Longin.* 32.

Παρασφαγὶς, ίδος, ἡ, pars jugulo vicina. A σφαγή.

Παρασφαλὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, lapsans, lubrico pede incedens. A παρασφάλλω.

Παρασφαλίζω, ad latus vel juxta munio, confirmo; instauro; παρησφαλίσατο, aor. 1. med. munivit, ædificavit.

Παρασφάλλω, errare facio; (2) averto. Τὸν δ' αὖ οἰκείων παρέσφαλεν καλῶν, *Pind.*

Παρασφηκόω, ῶ, fut. ώσω, annulo, vinculo circumdo, vincio.

Παρασφηνόω, ῶ, condenso, constipo, copulo.

Παρασφίγγω, f. γξω, adstringo, seu arte complector, adglutino. Ἡ φύσις παρασφίγγει εἰς αὐτὴν τὸ ὑγιὲς, *Al. Aphr.*

Παρασφραγίζω, signum imitor, falsum et adulterinum sigillum facio, falsifico, *Gl. V.*

Παρασφράγισις, ἡ, assimilatio sigilli. A præc.

Παρασφύριος, ου, ὁ ἢ ἡ, cruribus adjunctus. A σφυρόν.

Παρασχάζω, fut. άσω, inhibeo, sisto, regredi facio.

Παρασχεδιάζω, f. άσω, perperam et inconsulte interpretor; adultero, falsifico; depropero.

Παρασχεδὸν, *adv.* prope, juxta; (2) illico, mox.

Παρασχέθω, præbeo, appono. Ἀλλ' ἔτι δὴ κεινοῖσι παρέσχεθεν, ἀρμένα πάντα, *Hesiod. Theog.* 639.

Παρασχεῖν, aor. 2. inf. act. v. παρέχω. Hinc

Παρασχετία, præbenda, impertienda.

Παρασχηματίζω, fut. ίσω, qu. dic. defiguro; at in *Vet. Lex.* idem quod simplex.

Παρασχηματισμὸς, οῦ, ὁ, *ap. Gramm.* derivatio verbi ab alio per mutationem terminationis, generis, &c.

Παρασχίδες, ων, αἱ, fragmenta. A

Παρασχίζω, findo; incido, diffindo, effringo.

Παρασχίστης, ου, ὁ, incisor, qui incidit, v. gr. corpora mortuorum, ut anatomicus, pollinctor. A præc.

Παρασχίστης, ου, ὁ, effracter, genus latronis, *ap. Polyb.* Ab eod. (nisi potius est depravatum e Lat. *parricida*, Ern.)

Παρασχοινίζω, f. ίσω, circumscribo et finio funibus, dimetior agrum, regionem; (2) e funibus texo. Hinc

Παρασχοίνισμα, τὸ, textum a funibus, *Poll.*

Παράσχοις, 2. sing. aor. 2. opt. act. v. παρέχω.

Παρασχολέω, ῶ, fut. ήσω, perperam occupo; (2) occupo.

Παράταξις, εως, ἡ, instructio aciei, acies instructa, prælium, conflictus; (2) obstinatio, contentio. A παρατάσσω.

Παραταράσσω, vel παραταράττω, fut. ξω, perturbo, exterreo, percello.

Παράτασις, εως, ἡ, extensio, porrectio, productio. A παρατείνω.

Παρατάσσω, vel παρατάττω, fut. ξω, in acie colloco, aciem instruo; (2) oppono me, oppugno: παρατάττομαι, obsto, obsisto; (3) acie confligo. Τοὺς δὲ ἱππέας ἑκατέ[illegible] ὥσ[illegible] ἰκὸς παρέταξε, *Xen. Cyr.* 4, 8. Παρα[illegible] ὑμῶν, *Dem.*

Παρατα[illegible], ἡ, ὸν, extendendi seu protendendi vim habens; (2) imperfectum, *Gl. V.* A

Παρατείνω, protendo, obtendo, produco, porrigo; (2) prorogo, *Gl. V.* (3) detineo, moror; (4) torqueo, vexo, conficio, eneco; (5) dicitur et passive in activo, *inpr.* pro [illegible]; (6) *pass.* etiam dicitur pro ad [illegible] perfero; aor. 1. παρέτεινα, protendi. [illegible] παρετάθην, obtensus sum; p pass [illegible] prætentus. Ἕως παρατείναιμι [illegible] ἐμὲ παρατείνει, *Xen. Cyr.* 1, 11. Ὑπὸ γὰρ ἡμῶν παρετάθη ἢ Περικλέους, *Aristoph. Nub.* 213. Παρατέταται μακρὰ πόῤῥω πάνυ, *Ib.*

Παρατειχίζω, murum excito juxta. Hinc

Παρατείχισμα, ατος, τὸ, munimentum seu murus juxta aliquem locum excitatus, et adverso; adjacens munitio.

Παρατεκταίνω, qu. dic. adfabricor, machinando adfingo; παρατεκτηναίμην, παρατεκτήναιο, adfinxeris. Αἶψά, κε ἢ σὺ, γέραιέ, ἔπος παρατεκτήναιο, *Il.* 14, 141.

Παρατελευταῖος, penultimus, *Gl. V.*

Παρατελεύτιος, ου, ὁ ἢ ἡ, idem; (2) fini proximus. Ex τελευτή.

Παρατελωνέω, ῶ, fut. ήσω, adversus publicanorum jura aliquid committo.

Παρατέμνω, perperam seco. *Gl. V.* præcido.

Παρατεταγμένως, *adv.* acie instructa. A παρατάσσω.

Παρατεχνολογίζω, aberro ab instituta disputatione, per digressionem affero.

Παρατηρέω, ῶ, fut. ήσω, p. παρατετήρηκα, observo, præstolor, *Gl. V.* (2) observo, in malam partem capio. Ἄξιόν γε παρατηρεῖν τὰ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐν τοῖς πίνεσι γιγνόμενα, *Luc.* Hinc

Παρατήρημα, ατος, τὸ, observatio, notatio, animadversio, *inpr.* ominum, &c.

Παρατήρησις, εως, ἡ, idem, observatio insidiosa, captatio. Ab eod.

Παρατηρήσαντα, acc. aor. 1. part. act. f. g. verbi παρατηρέω.

Παρατηρητὴς, οῦ, ὁ, observator. Ab eod.

Παρατηρητικὸς, ἡ, ὸν, diligens in observando, qui observationibus solet uti. Ab eod.

Παρατίθημι, addo, appono; (2) præbeo, dono; (3) comparo, confero; (4) propono; (5) *in Novo Testamento*, commendo. Παρατίθεμαι, *med.* (6) appono, cibum edo; (7) depono aliquid apud aliquem, commendo; (8) adhibeo in auxilium ad efficiendum aliquid; (9) scriptorum loca vel testimonia profero; (10) periculis effero me; (11) recondo in futuros usus meos. (9) καὶ Δίδυμος δὲ τὰ αὐτὰ εἰπὼν παρατίθεται τὰ Λυκόφρονος οὕτως ἔχοντα, profert hæc ex Lycophrone, *Athen.* 501. versus finem.

Παρατίλλω, depilo, vulsella pilos extraho; vellico, *Gl. V.* παρατετιλμένος, p. part. pass. depilatus. Οὐδ' ἀλεὶς γε μοιχὸς, διὰ τί σου παρατίλλεται, *Aristoph. Plut.* 168. Hinc

Παρατιλμὸς, οῦ, ὁ, pilorum evulsio, depilatio.

Παράτιλσις, εως, ἡ, idem et ab eod.

Παράτιλτος, ου, evulsus. Ab eod.

Παρατίλτρια, ας, ἡ, ancilla quæ vulsellis glabrat. Τὴν πίτταν τῶν βαλανείων ἐξαιροῦντας καὶ τὰς παρατιλτρίας ἐξελαύνοντας, *Philostrat. in Vita Apollonii*, 4, 27. ubi male interpres *Psilothra.* Ab eod.

Παρατιμωρέω, ῶ, fut. ήσω, ulciscor.

Παρατολμάω, ῶ, f. ήσω, idem quod simpl. Τὰ περὶ τοὺς Ἀλωάδας τῷ ποιητῇ παρατετολμημένα, *Longin.* 8.

Παράτολμος, ου, ὁ ἢ ἡ, audax, temerarius. Ex τόλμα.

Παρατόλμως, *adv.* audacter.

Παράτονος, ου, ὁ ἢ ἡ, protensus. Ἴδι βλέφαρον καὶ παρατόνους χέρας, *Eurip. Alc.* 399. A παρατείνω.

Παρατόξευσις, εως, ἡ, jaculatio irrita, intentio et directio arcus præter scopum. Ex τοξεύω.

Παράτοπος, ον, absurdus, inconveniens, *Suid.*

Παρατραγικεύω, idem quod

Παρατραγῳδέω, ῶ, fut. ήσω, tragice exaggero.

Παρατραγῳδὸς, ου, ὁ ἢ ἡ, tragicus.

Παρατρέπω, fut. τρέψω, diverto, deflecto, a solita via averto vel avoco. Παρατρέπειν τοῦ βελτίστου ἐπ' ἄλλον βίον, *Plato.* Ταχέως δὲ παρέτραπε δῶρα θεῶν, *Hes. Theog.* 103.

Παρατρέφω, f. θρέψω, alo et educo juxta, nutrio præter, *item* alo, *simpliciter.* Ἵπποις παρατρέφεσι, *Plut.*

Παρατρέχω, fut. θρέξω, a latere curro, ut juxta currum quo vehitur is quem honoris causa prosequimur; prætercurro, prætereo, præterlabor, elabor, supero, excedo. Οἱ πόλλοι δὲ τὸ αἴνιγμα παρατρέχουσιν, prætereunt, *Heliod.*

Παρατρέω, intremisco, perhorresco, trepido; παρέτρεσεν, aor. 1. timefactus diffugit.

Παράτρητος, ἡ, genus tibiæ cujus in luctu usus, paratreta. *Ern.*

Παρατριβὴ, ῆς, ἡ, attritus, *Ph.* contentio, quæ jurgiis fit, *Suid.* inimicitia. A

Παρατρίβω, fut. ψω, tero, attero, contero, adfrico; et παρατρίβομαι, infensus sum alicui, obtrecto, rixor. Ἐς βάσανον δ' ἐλθὼν παρατρίβομαι, *Theog.* 217. Hinc

Παράτριμμα, ατος, τὸ, id quod adfrictu seu attritu detritum est; (2) intertrimentum, intertritura. *Gl. V.* intertrigo.

Παράτριψις, εως, ἡ, attritus, adfrictus, collisio. Ab eod.

Παρατροπέω, a recta via abduco, decipio, *Ion.* pro παρατροπάω. (2) persuadeo, persuadendo flecto et permoveo. Τί με ταῦτα παρατροπέων ἐρεείνεις; *Od.* 4, 465. Λισσέ μιν πυκινοῖσι παρατροπέων ἐπέεσσιν, *Apoll. Rhod.* 3, 946.

Παρατροπὴ, ῆς, ἡ, deflectio; (2) aberratio, digressio; (3) digressio oratoria. A παρατρέπω.

Παρατροπικὸς, ἡ, ὸν, idem quod seq. (2.)

Παράτροπος, ου, ὁ ἢ ἡ, deflexus, aversus; alienus a recto, illegitimus. Εὐναὶ παράτροποι, *Pind.* Τοῖον ἔπος κατέλεξε παράτροπον, *Nonn.* (2) avertens, avertendi vim habens, deprecatorius. Ab eod.

Παράτροφος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui juxta vel apud alium nutritur, alumnus. A παρατρέφω.

Παρατροχάζω, juxta vel a latere curro; (2) gradum celero; (3) præcurro, cursu prætereo. Καί σε καταστρέψῃ καί σε παρατροχάσῃ, *Epigr.*

Παρατρόχια, τὰ, quæ juxta rotam sunt, *Poll.*

Παρατρυγάω, acinos decerpo, *Aristænet.* 13. (immaturam uvam comedo, acerbitatem immaturæ uvæ vinco, devoro. *Ern.*)

Παρατρύζω, juxta murmuro, *Hes.*

Παρατρώγω, abrodo, comedo. Τίς τῆς ἐλάας παρέτρωγε; *Aristoph. Ran.*

Παρατρωπάω, ῶ, diverto, perverto, deflecto, *Il.* 9, 496.

Παρατυγχάνω, intervenio, intersum, *Gl. V.* παρέτυχεν, interfuit, *Gl. V.* aor. 2. παρατυχὼν, tumultuarius, *Gl. V.* part. obvius. Παρατυχεῖν τῇ μάχῃ, *Polyb.* Λαβόντας ὅ,τι ἑκάστῳ παρέτυχεν ὅπλον, *Plato.* παρατυχόντα, etiam, quæ forte in manus veniunt. Παρατυχὸν, *adv.* statim, pro quo etiam ἐκ παρατυχόντος, et ἐν τῷ παρατυχόντι.

Παράτυπος, ου, ὁ ἢ ἡ, perperam cusus et signatus, adulterinus. Ex τύπος.

Παρατυπόω, ῶ, fut. ώσω, perperam formo seu figuro; (2) obiter, leviter, negligenter formo.

Παρατύπωσις, εως, ἡ, informatio, expressio, effigies. A præc.

Παρατυπωτικὸς, ἡ, ὸν, minus bene vel perspicue expressus.

Παρατυπωτικῶς, *adverb.* rudius, minus expresse.

Παρατυχόντα, acc. sing. aor. 2. part. act. verbi παρατυγχάνω.

Παραυγάζω, repræsento, seu imaginem repræsento. Κρεῖσσο παραυγάζουσα λύχνον, *Dion. Per.* 89.

Παραυδάω, ῶ, colloquendo consolor; aor. 1. παραυδήσας, solatus. Μὴ δή μοι θάνατόν γε παραύδα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ, *Od.* 11, 487.

Παραυλίζω, vicinus sum, *Eur.*

Παραυλίζομαι, f. ίσομαι, juxta cubo vel excubo; (2) habito. Παραυλίζουσα πέτρα, *Eur. Ion.* 491.

Παραυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, a tibiæ sono discrepans, absonus, male sonans ad tibiam.

Πάραυλος, vicinus, qui habitat in vicinia. Ἀλλ' ὡς πάραυλον οἰκίσης, sed ut ad confinia me loces, *Soph. Œd. Col.* 785. Τίνος βοὴ πάραυλος ἐξέβη νάπης; cujus vox hæc proxime e nemore exiit? *Id. Aj.* 892.

Παραυξάνω, et παραύξω, f. ήσω, augeo. Hinc

Παραύξησις, εως, ἡ, incrementum, accretio.

Παραυτα, *adv.* simul atque, statim, illico, in præsens, in præsentia. Ex αὐτός.

Παραυτίκα, *adv.* statim, illico, continuo, confestim, e vestigio, jamjam; in continenti. *Gl. V.* in ipsa re, in recenti facinore.

Παραυτόθεν, *adv.* idem.

Παραυχενίζω, cervicem demitto, *V. L.*

Παραυχένιος, ου, ὁ ϗ ἡ, vel παραυχένιος, ία, ιον, collo impositus et adaptatus, collo pendens. Ex αὐχήν.

Παραφαγεῖν, circumrodere, adedere, arrodere.

Παραφαίνω, fut. ανῶ, in transitu et veluti præteriens ostendo, ex propinquo ostendo; (2) ostendo, revelo; παραφαίνομαι, in transitu appareo, vel in conspectum venio, aor. 1. παρέφηνα, ostendi; pass. παρεφάνη, apparuit; παραφαίνω, luceo. *Gl. V.* præluceo. Παρά φηνον ἐς Γλύκης, præluceas mihi in domum Glycæ, *Aristoph. Ran.* 1362. Πάρφαινε μὲν τὸν ὅρκον, ὡς ὀμώμεθα, *Id. Lys.* 183. Κεῖθεν δ' ἐς βορέην Ζεφύρου παραφαίνεται ἄκρη, *Dion. Per.* 364.

Παραφαίρεσις, εως, ἡ, ademptio, ablatio.

Παραφάσαι, attingere, contrectare, a. 1. quasi a παραφάω. Ab ἀφή.

Παράφασις, εως, ἡ, adhortatio, persuasio. A παράφημι.

Παραφάσκω, *Poet.* παραιφάσκω, pro παράφημι.

Παραφάσσω, desipio, aliena loquor, *secundum Galenum in Glossis Hippocratis.* Ab eod.

Παραφάω, admota manu tango, contrecto, *Steph.*

Παράφερνα, ων, τὰ, bona quæ sponsa præter constitutam dotem adfert secum. Ex φερνή.

Παραφέρω, profero, præfero, huc illuc fero, torqueo, transversum fero, abripio, supero, παραφέρομαι, vacillo; titubo; aor. 2. part. παρενεγκὼν, pass. aor. 1. παρενεχθείς. Κἂν οἱ ἄλλοι εἰς ἀπαιδευσίαν τὸ πρᾶγμα παραφέρωσιν, tribuant, *Luc.* Πολλὰ αὐτῷ παραφέρειν ϗ θηρία ϗ τῶν ἡμέρων, *Xen.*

Παράφημι, suadeo, consilium do, hortor. Μητρὶ δ' ἐγὼ παράφημι, *Il.* 1, 577.

Παραφθαδὸν, *adv.* se invicem prævenire cupientes. A παραφθάνω.

Παραφθαίησι, 3. sing. aor. 2. opt. act. *per Paragog. Ion.* pro παραφθαίη, a

Παραφθάνω, prævenio, præverto, anteverto; παραφθαίησι, pro παραφθαίη, a. 2. opt. prætereat. Παρέφθασεν ἑσπέρα γινομένη, πρὶν τοῖς φίλοις αὐτὸν σκολάσαι ϗ συγγενέσθαι, *Xen. Cyr.* 725.

Παραφθέγγομαι, fut. ξομαι, sono, aut vocem edo contra vel præter rhythmum, non concinne respondeo; (2) nihil ad rem pertinens loquor; (3) interpello. Εὐθὺς ὢν τοῦτο παρεφθέγγετο, *Isæus.* Hinc

Παράφθεγμα, ατος, τὸ, sonus editus contra seu præter rhythmum; (2) responsum inconcinnum et minime consentaneum.

Παραφθεγκτήρια, ων, τὰ, festa quædam nuptialia, *Poll.*

Παραφθείρω, fut. ερῶ, aliquantulum corrumpo, leviter destruo. Hinc

Παραφθορὰ, ᾶς, ἡ, corruptio, labes.

Παραφίημι, transmitto vel dimitto. *Gl. Vet.* omitto.

Παραφίμωσις, εως, ἡ, vitium penis quum præputium glandem non tegit.

Παραφλάζω. Vide φλάζω, *Nonn.*

Παραφλογίσμα, ατος, τὸ, quod ad ignem coctum tostumve est. A φλογίζω.

Παραφορὰ, ᾶς, ἡ, incertus cursus; (2) error mentis, insania. A παραφέρω.

Παραφορέω, ῶ, fut. ήσω, in medium adf[illegible]; (2) juxta adfero; (3) congrego, coll[illegible] Ab eod.

Π[illegible], insanus, cujus mens a [illegible] delirans; (2 titub[illegible], ut ebrius. (2) τυφλῷ φέροντα πα[illegible]τον, *Eurip. Hec.* 1050. A παραφέρω. Hinc

Π[illegible]ρότης, ητος, ἡ, efferatio, immanitas.

Π[illegible]ίζομαι, de onere aliquid subduco; (2) præter onus impono, onus oneri addo.

Π[illegible]ως, *adv.* errabunda mente, insane.

Παράφραγμα, ατος, τὸ, sepimentum munimento additum, circumdatum. A παραφράττω.

Παραφράζω, f. άσω, loquor juxta, i. e. loquor juxta ea quæ alius dicit, et velut orationis ejus vestigiis insisto; (2) eodem sermone latius explico, *Plat.* Hinc

Παράφρασις, εως, ἡ, paraphrasis, liberior interpretatio, quum quædam mutantes aut etiam addentes, copiosius ac dilucidius explicamus quod ab aliis dictum est.

Παραφραστὴς, ῦ, ὁ, paraphrastes, qui paraphrasi utitur.

Παραφράττω, vel παραφράσσω, f. ξω, obsepio, obstruo.

Παραφρίζω, fut. ίσω, spumo.

Παραφρονέω, ῶ, f ήσω, demens sum, desipio, deliro. Δῆλον γίνεσθαι παραφρονοῦντος δεσπότου, *Aristoph. Plut.* 2. Ἐνταῦθα σαυτῷ παραφρόνει, *Id. Nub.* 477. Παραφρονεῖν διὰ τὸ γῆρας, ἢ παντάπασι ληρεῖν, *Isocr.* A παράφρων. Hinc

Παραφρόνησις, εως, ἡ, amentia, dementia, delirium.

Παραφρονία, ας, ἡ, idem. A παράφρων.

Παραφρόνιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, amens, desipiens, delirans.

Παραφρονῶν, præs. part. act. pro παραφρονέων.

Παραφροσύνη, ης, ἡ, amentia, dementia, delirium. A παράφρων.

Παραφρουρέω, custodio.

Παραφρυκτωρεύομαι, idem quod

Παραφρυκτωρέω, ῶ, seu έομαι, ῦμαι, igni e specula ostendo hostibus quid apud meos agatur vel actum sit, adeoque in speculando perfide ago.

Παράφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, amens, delirans. Ex παρὰ et φρήν.

Παραφυὰς, άδος, ἡ, quod arbori adnascitur, soboles adfruticans; propago, stolo, *Gl. V.* A παραφύομαι.

Παραφυκισμὸς, ῦ, ὁ, qu. dic. fucatio, infucatio, adulteratio. A φῦκος.

Παραφυλακὴ, ῆς, ἡ, observatio; (2) præsidium, custodia, *Gl. V.* A παραφυλάσσω.

Παραφυλακτέον, *adv.* cavendum est. Ab eod.

Παραφύλαξ, custos, triumvir, *Gl. V.*

Παραφυλάσσω, vel παραφυλάττω, fut. ξω, observo, custodio, excubo, expecto; παραφυλάττεται, observat, *Ph.* Τί παραφυλάττειν, ἐπιστέλλεις, *Heliod.* Παραφυλάττων τὸν Ἀννίβαν, *Plut.*

Παραφυλλὶς, ίδος, ἡ, virgultum, *Gl. V.* A φύλλον.

Παραφυσάω, ῶ, fut. ήσω, inflo.

Παράφυσις, εως, ἡ, quod adnascitur, vel a latere provenit in stirpibus et plantis, agnatio. A παραφύομαι.

Παραφυτεύω, fut. εύσω, adsero, juxta sero.

Παράφυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, juxta consitus. A

Παραφύω, fut. ύσω, qu. dic. adgenero, i. e. genero, seu gigno juxta; (2) gigno, produco, edo. *Gl. V.* pullulo, propago, -as; παραφύομαι, adnascor.

Παραφωνέω, acclamo, adstrepo.

Παραφώνησις, εως, ἡ, acclamatio. A præc.

Παραφωνία, ας, ἡ, vocis absurditas; quasi a παράφωνος, quod esset *absonus.*

Παραφώτισμα, ατος, τὸ, illegitimus et adulterinus baptismus, *Suicer.*

Παραφωτισμὸς, ῦ, ὁ, luminis diffusio.

Παραχαλάω, ῶ, fut. άσω, relaxo. Κἀγὼν γ' ἐάν τι παραχαλᾷ, τὴν ἀντλίαν φυλάξω, *Aristoph. Eq.* 432.

Π[illegible]λκεύω, fut. εύσω, cudo.

Π[illegible]ραγμα, ατος, τὸ, adulterinus nummus; (2) signum adulterinum. *Gl. V.* adulteratio:

Παραχαράκτης, ου, ὁ, falsus monetarius. *Gl. V.* adulterator. A

Π[illegible] vel άττω, fut. ξω, perperam signo, adulterino impresso signo, cudo, p. part. pass. [illegible], perperam cusus, adulterinus.

Παραχειμάζω, fut. άσω, hiemo, hiberno. Hinc

Παραχειμασία, ας, ἡ, hiematio, hibernium, hibernatio, *Gl. V.*

Παραχέω, f. εύσω, adfundo, aqua adfusa rigo. *Gl. V.* præfundo.

Παραχλιαίνω, fut. ανῶ, leniter calefacio.

Παραχορδέω, ῶ, fut. ήσω, idem quod seq.

Παραχορδίζω, aberro a chorda, pecco, discrepo; παραχορδιεῖς, f. 1. *Att.* pro παραχορδίσεις. Προσέχων ὅπως μηδὲν παραχορδιεῖς ὧν δεῖ σ' ἀποδεῖξαι, *Aristoph. Conc.* 295. A παράχορδος, *absonus.*

Παραχορδιεῖς, 2. sing. f. 1. ind. act. *Att.* pro παραχορδίσεις.

Παράχορδος, ον, aberrans chorda, absonus, *Suid.*

Παραχορεύω, f. εύσω, choreas agito. Παραχορευομένη τρίποδι μαντεύματα κραίνει, *Eur. Ion.* 464.

Παραχορηγέω, ῶ, fut. ήσω, suppedito, subministro, præbeo; præsto, *Gl. V.*

Παραχορήγημα, τὸ, idem quod simplex.

Παραχράομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, abutor. *Apud Herod.* contemno, negligo; παραχρῶ, abutere. Παραχρησάμενοι χρησμὸν, *Id.*

Παραχρῆμα, *adv.* extemplo, continuo, illico.

Παράχρησις, εως, ἡ, abusio, abusus. A παραχράομαι.

Παραχρησμῳδιάζω, f. άσω, oraculum mala fide edo, fallax oraculum seu responsum edo.

Παράχροος, *contr.* παράχρους, ου, ὁ ϗ ἡ, decolor, pallidus. A χρόα.

Παράχρωμος, ον, idem.

Παραχρόω, idem quod παραχρωννύω, *Steph.*

Παραχρωννύω, aut παραχρώννυμι, coloro, colore imbuo.

Παράχρωσις, εως, ἡ, coloratio moduli in melodia musica. A παραχρόω.

Παράχυσις, εως, ἡ, adfusio, *R.* A παραχύω.

Παραχύτης, ου, ὁ, balneatoris minister aquam adfundens iis qui lavantur. Ab eod.

Παραχύω, adfundo.

Παράχωμα, ατος, τὸ, agger.

Παραχωρέω, ῶ, fut. ήσω, cedo, concedo, tamquam superatus; permitto, committo, cedo, velut in commodum seu lucrum. Ὁ μὲν ποταμὸς ἡμῖν παρακεχώρηκε τῆς εἰς τὴν πόλιν ὁδῦ, *Xen. Cyr.* 7, 23. Νίκης τὴν ὑπογραφὴν οὐδ' αὐτῷ παραχωρῶν Ἀλεξάνδρῳ, *Diod.* Hinc

Παραχώρημα, ατος, τὸ, quo quis alii cedit.

Παραχώρησις, εως, ἡ, cessio; (2) permissio. Ab eod.

Παραχώριος, ον, adsitus, vicinus.

Παραχωρητικὸς, ὴ, ὸν, qui facile cedit; τὸ παραχωρητικὸν, facilitas cedendi.

Παραψαλίζω, unde παραψαλιστής, ῦ, ὁ, fortasse qui circumcidit perperam ac dolose. A ψαλὶς, *forfex.*

Παραψαλιστὴς, ῦ, ὁ, qui circumcidit perperam et dolose, ut qui radit. A ψαλίζω.

Παραψάλλω, fidibus accino; (2) leviter tango et pulso. Πολλάκις ἐφάπτεται τῦ τόξου καὶ παραψάλλει τὴν νευρὰν, *Plut. de tuenda Sanitate Præcepta*, 133.

Παραψ-

Παράψαυσις, εως, ἡ, levis tactio. A

Παραψαύω, tango, contrecto.

Παραψάω, leviter tero, stringo, detero, attero.

Παραψελλίζω, balbutio.

Παραψεύδομαι, fallo, frustro, *Steph.*

Παράψηστος, ον, detritus, vilis.

Παραψήχω, fut. ξω, destringo, detergeo, demulceo, permulceo.

Παράψογος, ου, ὁ, reprehensio, vituperium.

Παραψυχάομαι, ῶμαι, consolor.

Παραψυχή, ῆς, ἡ, refectio, recreamentum; (2) consolatio, solatium. A seq. (sed id verbum nullum est, auctore Polluce, *Ern.*) vide *Thes. Gr. P.*

Παραψύχω, consolor. Φῆ δὴ παραψυχοῖσα κακὸν καὶ ἀναιδέα φῶτα, *Callim. Hymn. in Cererem*, 45.

Παρβολάδην, *adv.* a lateribus alternis, per contractionem pro παραβολάδην. A παραβολή.

ΠΑΡΔΑΚΟ'Σ, ἡ, ὸν, humidus, uvidus. Ἐπειδὴ παρδακὸν τὸ χωρίον, quum ager sit uvidus, *Aristoph. Pac.* 1148.

Παρδάλειος, sive παρδάλεος, έα, εον, pantherinus. Hinc ἡ παρδαλῆ, ῆς, sc. δορὰ, pellis pardalis, *apud Hom.* παρδαλέη, *Il.* 3, 17. A πάρδαλις.

Παρδαληφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, quasi pardalifer. Ex παρδαλῆ et φέρω.

Παρδαλιάγχον, ου, τὸ, pantheras suffocans seu strangulans, aconiti genus. Ex πάρδαλις et ἄγχω.

Πάρδαλις, εως, *Ion.* ιος, ἡ, pardalis. *Ph.* panthera, varia, al. *Gl. V.* leopardus.

Πάρδαλος, ου, ὁ, pardalus, avis cinerei coloris. A πάρδαλις.

Παρδαλώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, pantherinus, pantheræ naturam imitans. Ab eod.

Παρδαλωτὸς, ἡ, ὸν, pantheræ modo varius.

ΠΑ'ΡΔΟΣ, ου, ὁ, Pardus.

Παρέασιν, 3. pl. præs. ind. *Ion.* et cum ν pro πάρεισι, a πάρειμι.

Παρεάω, ῶ, transmitto.

Παρεβάλομες, 1. pl. aor. 2. ind. act. *Dor.* pro παρεβάλομεν, a παραβάλλω.

Παρεβάσκε, 3. sing. imperf. ind. act. verbi παραβάσκω.

Παρέβη, 3. sing. aor. 2. ind. act. verbi παραβαίνω.

Παρεβιάσαντο, 3. pl. aor. 1. ind. med. verbi παραβιάζω.

Παρεγγίζω, f. ίσω, aliquantulum appropinquo. Παρεγγίζει δὲ ὡς πρὸς τὴν σταφυλὴν, *Theophr.*

Παρέγγραπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, falso inscriptus vel adscriptus, subreptitius, vel qui obrepit. *Gl. V.* adscriptitius, factitius.

Παρέγγραφος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem. Ὑποβολιμαίοις oppon. τῷ γνησίῳ, *Plut.* Ἐπεὶ ὑποβολιμαῖα ϗ παρέγγραφος, *Id.* A

Παρεγγράφω, fut. ψω, falso inscribo vel adscribo, subdole intersero et interpono; παρεγγεγραμμένος, adscriptus, p. part. pass. Καὶ τούτοις παρέγγραφον ὡς ἐδόκει, *Plut.*

Παρεγγυάω, ῶ, et άομαι, ῶμαι, in manus trado, vador. Τοῖσι φίλοισι παρεγγυᾷ τὸν ξεῖνον, amicis hospitem vadatur, *Herodot.* 3, 8. (2) signum do; (3) hortor; (4) jubeo, mando, nuncio, indico, impero, denuncio, certiorem facio; (5) occurro, impetum facio. Παρεγγυᾷν κελευσμὸν ἀλλήλοισι σὺν πολλῇ βοῇ θεῖν, *Eur. Supp.* 701. Παρεγγύα ὁ Κῦρος σύνθημα, Ζεὺς σύμμαχος ϗ ἡγεμὼν, *Xen.*

Παρεγγύη, ῆς, ἡ, adhortatio, allegatio, insinuatio, &c.

Παρεγγύησις, εως, ἡ, idem. A παρεγγυάω.

Πάρεγγυς, *adv.* proxime, propiuscule.

Παρεγένοντο, 3. pl. a. 2. ind. med. verbi παραγίνομαι.

Παρεγκάθημαι, adsideo, inter alios sedeo.

Παρεγκάπτω, devoro.

Παρέγκειμαι, interjectus seu interpositus sum.

Παρεγκελεύομαι, fut. εύσομαι, obiter hortor. Παρεγκελεύεσθαί τινί τι, *Lys.*

Παρεγκεφαλὶς, ίδος, ἡ, cerebellum; (2) pars cerebri durior et siccior.

Παρεγκλίνω, aliqua ex parte inclino, in latus inclino seu declino. Hinc

Παρέγκλισις, εως, ἡ, deflexio et inclinatio in latus.

Παρεγκόπτω, intercipio, *Suicer.*

Παρεγκύκλημα, ατος, τὸ, circulatio, ambages, (est, cum in Scena fit, quod actores dicunt, *Ern.*) Ἕτερον ἐγίγνετο παρεγκύκλημα τοῦ δράματος, *Heliod.* 7.

Παρεγχειρέω, ῶ, adgredior, sed fere leniter, ut blanda oratione; item admoveo, adhibeo aliquid, sed eodem modo; (2) post alium aggredior. Hinc

Παρεγχείρησις, εως, ἡ, adgressio rei, imprimis levis, blanda. *Ph.* cavillatio.

Παρεγχέω, adfundo.

Παρεγχρόω, ῶ, fut. ώσω, depingo, coloro.

Παρέγχυμα, ατος, τὸ, propria cujusque visceris substantia. A παρεγχύω.

Παρέγχυσις, εως, ἡ, suffusio, adfusio. Παρέγχυσις ἔνυγρος, *Aret.* A

Παρεγχύω, superinfundo.

Παρεδίδου, *tradebat*, 3. sing. imperf. ind. act.

Παρεδόθην, aor. 1. ind. pass. verbi παραδίδωμι.

Παρεδρεύω, fut. εύσω, adsideo; (2) adsiduus sum in aliqua re. A πάρεδρος. Hinc

Παρεδρευτικὸς, ἡ, ὸν, assiduus, laboriosus.

Παρεδρήσσω, adsideo, *Nonn.* Ab eod.

Παρεδρία, ας, ἡ, adsessio, adsociatio, conjunctio. Ab eod. Hinc

Παρεδριάω, adsideo; παρεδριόων, part. pro παρεδριάων, παρεδριῶν.

Πάρεδρος, ου, ὁ ϗ ἡ, adsessor, adsidens; (2) consors imperii, templi, aræ, &c. Βυλαῖς ἐν Ῥαδαμάνθυος ὃν πατὴρ ἔχει Κρόνος ἑτοῖμον αὐτῷ πάρεδρον, *Pind. Olymp.* 2. Ab ἕδρα.

Παρέδωκας, 2. sing. aor. 1. ind. act. verbi παραδίδωμι.

Παρέζετο, 3. sing. imperf. ind. med. verbi

Παρέζομαι, adsideo, juxta seu a latere sedeo. Ἡερίη γὰρ σοί γε παρέζετο, *Il.* 1, 557.

Παρεθέμην, aor. 2. ind. med. verbi παρατίθημι.

Παρέθη, *labefactus est*, 3. sing. a. 1. ind. pass. *Ion.* et *Poet.* pro παρείθη, a παρίημι.

Παρέηκεν, 3. sing. aor. 1. ind. act. cum ν.

Παρέθης, 2. sing. aor. 2. ind. act. verbi παρατίθημι.

Παρέθρισαν, 3. pl. aor. 1. ind. act. *per Syncop.* pro παρεθέρισαν, a παραθερίζω.

Πάρει, *ades*, 2. sing. præs. imperat. verbi πάρειμι, vel *accedebat*, 3. sing. imperf. verbi πάρειμι.

Παρειὰ, ᾶς, ἡ, mala, maxilla, gena.

Παρείας, ου, ὁ, serpens quidam. A præc.

Παρείατο, 3. plur. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro παρεῖντο, a παρίημι.

Παρεῖδον, *neglexi*; παριδὼν, part. aor. 2. præs. non habet. Vide εἴδω.

Παρείθη, 3. sing. a. 1. ind. pass. verbi παρίημι.

Παρεικάζω, fut. άσω, adsimilo, similem fingo; (2) comparo. Παρεικάζειν τινί τι.

Παρεικάθω, cedo, concedo. A παρείκω.

Παρεῖκε, 3. sing. perf. ind. act. verbi παρίημι.

Παρείκω, cedo, concedo, permitto. Ὅστις ἂν ὁ θεὸς παρείκῃ, *Plato.*

Παρείλετο, 3. sing. aor. 2. ind. med. verbi παραιρέω, pro παρέλω.

Παρειλήφατε, 2. pl. perf. ind. act. *Att.* pro παραλελήφατε, a παραλαμβάνω.

Παρειλίττω, implico, insero.

Παρεῖμαι, perf. ind. pass. verbi παρίημι.

Παρειμένος, *remissus*, part. perf. pass.

Πάρειμι, fut. έσομαι, adsum, præsens sum, præsto sum, intersum; παρεῖναι, adesse, præsto fuisse. Ἡμῖν παρέσονται ἐν τοῖς, *Xen.*

Πάρειμι, advenio, prodeo, progredior; inf. παριέναι, prodire; part. παριὼν, progressus. Παριὼν εἰς ἐκκλησίαν, *Plut.* εἰσιόμενοι, *Dem.* Ἐπὶ τὸ δεξιὸν πάρειμι, *Xen. Cyr.* 7, 6.

Παρεῖναι, præs. inf. act. verbi πάρειμι.

Παρειπεῖν, monere, suadere; part. παρειπὼν, hortatus. Παρειποῦσ' ἄλοχος μαλακοῖς ἐπέεσσιν, *Il.* 6, 337.

Παρείπῃ, 3. sing. aor. 1. conj. verbi παρείπω. Δείδοικα .... μή σε παρείπῃ Θέτις, *Il.* 1, 555.

Παρειρύομαι, vel παρερύομαι, distrahor, pervertor.

Παρείρω, immitto, insero; (2) *ap. Soph.* violo.

Παρεῖσα, a. 2. part. act. f. g. verbi παρίημι.

Παρεισάγω, fut. ξω, insinuo, clam introduco; (2) induco, adduco. *Gl. V.* introduco; (3) de poetis et hist. cum personas inducunt loquentes; (4) de iis qui opiniones serunt. Τὸν Ὄθωνα παρεισῆγεν, *Plut.* Οἵτινες παρεισάξουσιν αἱρέσεις ἀπωλείας, 2 *Pet.* 2, 1.

Παρεῖσαι, 2. sing. perf. ind. pass. v. παρίημι.

Παρείσακτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui se clam insinuavit, advena, adventitius, peregrinus. *Gl. V.* obinductus. A παρεισάγω.

Παρεισβάλλω, latenter invado, clam adgredior; (2) immitto.

Παρεισγραφὴ, ῆς, ἡ, falsa inscriptio. Ex παρὰ, εἰς, et γράφω, seu γραφή.

Παρεισδέχομαι, fut. δέξομαι, præter alios intro recipio seu admitto.

Παρείσδυμι. Vide παρεισδύνω, *Call.*

Παρείσδυσις, εως, ἡ, introitus, *inpr.* clandestinus. A

Παρεισδύνω, vel παρεισδύομαι, irrepo, clam introëo et me insinuo. Παρεισέδυσαν γάρ τινες ἄνθρωποι, *Judæ* 4. Πλῆθος περὶ ταῖς πύλαις συνοχωρέμενον, παρεισδῦναι σπουδάζοντες, *Herodian.* 7.

Παρείσειμι, idem.

Παρεισέρχομαι, irrepo, irrependo clam ingredior; (2) intervenio, accedo; *item* (3) ingredior. Νόμος δὲ παρεισῆλθεν, *Rom.* 5, 20.

Παρείσθω, 3. sing. perf. imperat. pass. verbi παρίημι.

Παρεισκομίζω, fut. ίσω, clam infero, infero.

Παρεισκρίνω, admisceo præter rem, inculco.

Παρεισκυκλέω, ῶ, f. ήσω, attexo, annecto, insero, sæpe item inculco. Vide εἰσκυκλέω.

Παρεῖσο, 2. sing. plusq. perf. ind. pass. verbi παρίημι.

Παρεισοδεύω, fut. εύσω, obiter seu præter alia ingredior et incedo; (2) ingredior.

Παρεισοδιάζω, in carmine obiter admisceo, seu infero, quod proprie ad argumentum non pertinet.

Παρεισπέμπω, clam immitto.

Παρεισπίπτω, irrumpo, hostiliter ingredior, sed *inpr.* præter opinionem alterius. Unde (2) irrepo, obrepo, me insinuo. *Gl. V.* irrepo; παρεισέπεσον, aor. 2. irruit. part. παρεισπεσὼν, illapsus. Εἰς τὴν Βαβυλωνίαν παρεισπεσὼν, *Plut.*

Παρεισπονέω, una (sc. cum aliis rebus, artibus) tracto, exerceo.

Παρεισπορεύομαι, f. εύσομαι, clam ingredior.

Παρεισρέω, clam vel sensim influo, clam ingredior.

Παρειστήκεισαν, 3. plur. plusq. perf. ind. act. verbi παρίστημι.

Παρεισφέρω, legem cum lege, rogationem cum rogatione fero; de duabus rebus unam fero ad populum, aor. 1. παρεισήνεγκα· aor. 2. part. παρεισενεγκών. Καὶ αὐτὸ τοῦτο δὲ σπουδὴν πᾶσαν παρεισενέγκαντες, 2 *Pet.* 1, 5.

Παρεισφθείρομαι, irrepo, insinuo me; παρεισφθαρεὶς, insinuatus, aor. 1. part. pass.

Παρεῖχεν, 3. sing. imperf. ind. act. cum ν, a παρέχω.

Παρὲκ, *et sequente vocali* παρὲξ, *præp.* extra, foris, præter, seorsim, sine, clam.

Παρεκάθηντο, 3. pl. imperf. ind. med. verbi παρακάθημαι.

Παρεκάλεσε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi παρακαλέω.

Παρεκάλουν, imperf. ind. act. pro παρεκάλεον.

Παρεκβαίνουσι, 3. pl. præs. ind. act. cum ν, a

Παρεκβαίνω, digredior, abscedo, excedo, transgredior, unde et violo: aor. 2. παρεξέβην; part. παρεκβὰς, digressus. Παρεκβαίνειν τὰ νενομισμένα, *Plut.* τὰ πάτρια, *Aristot.* ἀπό τινος, *Polyb.* Καὶ μή τι παρεκβαίνειν δικαίης, *Hesiod. Op.* 224.

Παρεκβάλλω, excerpo, excerptum ac delectum propono, v. gr. ad explicandum vel illustrandum; explicandum sumo.

Παρέκβασις, εως, ἡ, transgressus, excessus; (2) digressio a proposito. A παρεκβαίνω.
Παρεκβατικὸς, ἡ, ὸν, digressionem efficiens.
Παρεκβατικῶς, *adv.* per digressionem.
Παρεκβολεύομαι, idem quod παρεκβάλλω, trado sc. Historicis, Grammaticis, &c. A
Παρεκβολὴ, ῆς, ἡ, delectus; αἱ παρεκβολαὶ, excerpta, commentarius in loca scriptoris selecta, sc. constans excerptis, qualis Eustathii in Homerum. Ab ἐκβάλλω. Hinc
Παρεκβολικὸς, ἡ, ὸν, excerpendi seu commentarios in poëtas scribendi studiosus, peritus; τὸ παρεκβολικὸν, studium tale ipsum.
Παρεκδέχομαι, secius, male capio, in partem deteriorem accipio.
Παρεκδύω, vel -δύμι, clam evado.
Παρέκθεσις, ἡ, vox metrica; ἔκθεσις et παρέκθεσις, quæ est ἔκθεσις adjuncta alteri.
Παρεκελεύετο, 3. sing. imperf. ind. med. verbi παρακελεύω.
Παρεκθέω, fut. εύσομαι, prӕternavigo, prӕtervehor, cursu, navigando. Παρεξέθεον Μιλίδοιαν, *Apoll. Rhod.* 1, 592.
Παρεκκλίνω, paululum declino; (2) declinare facio, deflecto. *Gl. V.* evito; παρεκκλίνας, aor. 1. part. declinans, deflectens.
Παρεκλέγω, sublego, furor, *Ern.* Παρεκλέγειν τὰ κοινὰ, *Dem.*
Παρεκλείπω, deficio, *R.*
Παρεκλήθη, 3. sing. aor. 1. ind. pass. *per Sync.* pro παρεκαλήθη, a παρακαλέω.
Παρεκνέομαι, οῦμαι, prӕtervehor, prӕtereo. Παρεκνίοντ' ἐρυθινὰς, *Apoll.*
Παρεκπίπτω, elabor, furtim me subduco.
Παρεκπροφεύγω, effugio; casu fugio, *Hom.*
Παρεκπυρόομαι, οῦμαι· παρεκπυροῦσθαι, interim ignescere.
Παρεκρίθησαν, 3. pl. aor. 1. ind. pass. verbi παρακρίνω.
Παρεκρούσω, 2. sing. a. 1. ind. med. *Att.* et *Ion.* pro παρεκρούσασο, a παρακρούω.
Παρέκταμα, ατος, τὸ, extensio, ut ἔκταμα.
Παρεκτανύω, extendo et produco; (2) in longum extendo et produco.
Παρέκτασις, εως, ἡ, extensio; (2) *Fig. gramm.* qua vox aliqua interjecta syllaba extenditur; (3) productio, v. gr. syllabæ. A
Παρεκτείνω, extendo, produco, ut syllabam; (2) ad comparationem alicujus extendo et produco; (3) ad aliquid exigo.
Παρεκτελέω, ῶ, perficio. Μηδ' ἄλλο παρεκτελέσειέ τι δαίμων, *Mosch.* 4, ult.
Παρεκτέον, *adv. posit.* prӕbendum. A παρέχω.
Παρεκτικὸς, ἡ, ὸν, libenter suppeditans, promptus ad suppeditandum. Ab eod.
Παρέκτοπος, ου, ὁ ϗ ἡ, loco motus, devius, *Gl. V.*
Παρεκτὸς, *adv.* foris, forinsecus, extrinsecus, extra, prӕter, prӕterquam.
Παρεκτρέπω, averto, abduco, diverto, seduco; παρεκτρέπομαι, exorbito. Μαντεύμασιν παρεκτρέποντες ὀχετὸν, *Eur. Supp.* 1108.
Παρεκτρέχω, prӕtercurro, prӕtervehor.
Παρεκτρίβω, attritu elido.
Παρεκτροπὴ, ῆς, ἡ, declinatio; (2) via aberrans a regia, diverticulum. A παρεκτρέπω.
Παρέκυψαν, 3. pl. aor. 1. ind. act. verbi παρακύπτω.
Παρεκφαίνομαι, leviter eluceo, et appareo. *Gl. V.* παρεκφαίνειν, elucescere.
Παρεκφέρομαι, effero, concito. Πέρα τοῦ μέτρου παρεκφέρεσθαι, *Luc.*
Παρεκχέομαι, (et παρεκχύομαι,) juxta et prope effundor, ut flumen prope urbem effusum in mare; (2) exæstuo.
Παρέκχυσις, εως, ἡ, suffusio humorum inter cutem; (2) exæstuatio fluminis extra ripas.
Παρέλαβες, 2. sing. a. 2. ind. act. verbi παραλαμβάνω.
Παρελαύνω, prӕterveho, obequito, *Gl. V.* aor. 1. παρήλασε, prӕtervectus est. Ἐναντίω δ' ἅρματι,—ἂν παρελάσαιτην, *Arist. Av.* 1134. Ἐπὶ δὲ πάντας παρήλασε, *Xen.* τρηχῖνα δέ τοι παρελαύνω, *Hesiod. Scut. Herc.* 353.
Παρελέγχω, fut. ξω, arguo, redarguo.

Παρελέξαντο, 3. pl. aor. 1. ind. med. verbi παραλέγομαι.
Παρελεύσεαι, 2. sing. f. 1. ind. med. *Ion.* pro παρελεύσῃ, a παρέρχομαι. Οὐ παρελεύσεαι, ἐπεὶ με πείσεις, *Il.* 1, 132.
Παρελεύσονται, *prӕteribunt*, 3. pl. fut. ejusd.
Παρέλευσις, εως, ἡ, transitus.
Παρελθεῖν, *prӕteriisse*, aor. 2. inf. act.
Παρέλθῃ, *prӕterierit*, 3. sing. aor. 2. conj.
Παρελθόντες, nom. pl. aor. 2. part. act.
Παρέλθωσιν, *prӕterierunt*, 3. pl. aor. 2. conj.
Παρέλκοντας, acc. pl. prӕs. part. act. verbi παρέλκω.
Παρελκόντως, *adv.* de supervacuo; (2) protrahendo tempus. A παρέλκω.
Παρέλκυσις, εως, ἡ, protractio, prorogatio, dilatio. A παρελκύω.
Παρελκυστὴς, οῦ, ὁ, procrastinator. *Gl. V.* παρελκύτης, remorator. Ab eod.
Παρελκύστρια, remoratrix, *Gl. V.* Ab eod.
Παρελκύω, fut. ύσω, idem quod
Παρέλκω, extraho, protraho, prorogo, differo, remoror; (2) supervacaneus sum, abundo, vaco. Παρέλκει (λήθη) πραγμάτων ὀρθὰν ὁδὸν γ' ἔξω φρενῶν, *Pind.*
Παρέλλειψις, εως, ἡ, prӕtermissio.
Παρελογίσατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. verbi παραλογίζομαι.
Παρεμβαίνω, progredior, ingredior, invehor.
Παρεμβάλλω, immitto, interjicio, intercalo, *Gl. V.* (2) in acie colloco; (3) accedo, v. gr. cum exercitu, ut ἐμβάλλω. Αἰσχρὰς ὀποψίας παρεμβάλλῃ, *Dem.*
Παρεμβατικῶς, *adv.* per parenthesin. A παρεμβαίνω.
Παρεμβεβληκυῖαν, acc. sing. part. perf. act. f. g. verbi παρεμβάλλω.
Παρεμβλέπω, idem quod παραβλέπω, *Eur.*
Παρεμβολὴ, ῆς, ἡ, immissio, interjectio; (2) acies, aciei ratio; (3) castra, *item*, arx, prӕsidium. *Gl. V.* phalanx, castrum, castra. A παρεμβάλλω. Hinc
Παρεμβολικὸς, ἡ, ὸν, castrensis, *Gl. V.*
Παρεμβολοειδὴς, ἐς, interjectionis formam habens.
Παρεμβύω, obturo, interfarcio, per media spatia inculco. Ὀνόματα ϗ δημοτικὰ ϗ πτωχικὰ παρενέβυσε, *Luc.*
Παρεμμανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, ceritus, *Ph.*
Παρεμπίπτω, intervenio, interlabor, incido, interrepo, obrepo; a. 2. παρενέπεσον, part. παρεμπεσών. Παρεμπεσόντων δ' εἰς τὴν πολιτείαν οὐκ ἐλευθέρων ἀνθρώπων, *Æschin.*
Παρεμπλάσσω, vel -πλάττω, obstruo meatus; intego cutem; (2) instauro seu restituo.
Παρεμπλαστικὸς, ἡ, ὸν, obstruendi vim habens. A prӕc.
Παρεμπλέκω, fut. ξω, interplico, implico; (2) insero, inculco. Hinc
Παρεμπλοκὴ, ῆς, ἡ, interjectus; (2) inculcatio, cum res obiter admiscetur.
Παρεμποδίζω, fut. ίσω, pedes implico, impedimento et obstaculo sum.
Παρεμπολάω, ῶ, f. ήσω, emo seu comparo, quæ revendam; (2) comparo. (2) εἰκὸς γὰρ ὀργὰς θῆλυ ποιεῖσθαι γένος γάμους παρεμπολῶντι γ' ἀλλοίους πόσει, *Eur. Med.* 909.
Παρεμπόρευμα, ατος, τὸ, negotiatio; (2) lucrum negotiatione ejusmodi adquisitum. A
Παρεμπορεύομαι, obiter tracto vel negotior. Ἡ ἱστορία εἰ μὲν ἄλλως τὸ τέρπνον παρεμπορεύσαιτο, *Luc.*
Παρέμπτωσις, εως, ἡ, interventus, interventio; (2) additio consonantis in medio.
Παρεμφαίνω, prӕterea vel simul ostendo; significo; (2) declaro, explano; παρεμφαίνομαι, refero, similis sum; juxta appareo. *Gl. V.* παρεμφαίνω, reprӕsento, interluceo.
Παρεμφαντικὸς, ἡ, ὸν, demonstrativus. A prӕc.
Παρέμφασις, εως, ἡ, species. Ab eod.
Παρεμφατικὸς, ἡ, ὸν, finitus.
Παρεμφερὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, similis.
Παρεμφέρω, similis sum, refero. Παρεμφέρων τῇ Ἀραβικῇ μυροβαλάνῳ, *Diosc.*
Παρεμφύομαι, fut. ύσομαι, juxta vel prӕter innascor.

Παρεναθέομαι, *med.* surgo, succurro, unde παρενθάδε, *Ap.*
Παρενδείκνυμαι, ostento artem, specimen artis edo. Ἐμπειρίαν τινὰ γραμμάτων παρενδεικνύσθαι βουλόμενος, *Pl.*
Παρ[illegible], versor, seu dego, *Steph.*
Π[illegible]δίδωμι, remitto, *Steph.*
Παρενδύω, leniter, paulatim, clam introeo.
Παρενέβαλες, 2. sing. aor. 2. ind. act. verbi παρεμβάλλω.
Παρενεγγυάω, prӕcipio, suadeo, v. παρεγγυάω.
Πα[illegible]ω, inspicio, cerno.
Παρενείρω, infibulo; (2) trajicio; (3) insero, intersero, interjicio. Εἰς πάντα παρενείρων, *Pl.*
Παρενθεῖν, aor. 2. inf. act. *Dor.* pro παρελθεῖν, a παρέρχομαι.
Παρένθεσις, εως, ἡ, interpositio, interjectio; (2) nomen figuræ grammaticæ; (3) figura rhetorica. *Gl. V.* interventus, intercessio, interpositio. A παρεντίθημι.
Παρένθετος, ου, ὁ ϗ ἡ, interpositus, obiter insertus et introductus; (2) spurius, non genuinus. Ab eod.
Παρενθήκη, ης, ἡ, interpositio, interjectio, intercalatio. Ab eod.
Παρενθυμέομαι, οῦμαι, animum non adverto, negligenter habeo, contemno. *Ph.* παρενθυμοῦνται, dissimulant. Hinc
Παρενθύμησις, εως, ἡ, dissimulatio. *Ph.* negligentia.
Παρένθυρσος, ου, ὁ, tumor orationis, ex intempestivo affectu.
Παρενιαυτοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, alternis annis fructum ferens. Ex ἐνιαυτὸς et φέρω.
Παρεννέπω, dico admonendo.
Παρενοπλίζω, fut. ίσω, armo.
Παρενοχλέω, ῶ, fut. ήσω, turbo, obstrepo, molestiam exhibeo; παρενοχλοῦμαι, *pass.* molestia mihi exhibetur, controversia mecum est, vexor, affligor. Παρενοχλεῖν τοῖς ἀπὸ τῶν ἐθνῶν, *Act.* 15, 19. Οὐκ ἐν δίκῃ παρενοχλεῖτε ἡμῖν, *Heliod.* Hinc
Παρενόχλησις, εως, ἡ, turbatio, vexatio.
Παρενσαλεύω, concutio; (2) incutio, adigo; (3) tripudio. Τοῖν ποδοῖν ὡδὶ παρενσαλεύων, *Aristoph. Plut.* 291.
Παρενσπείρω, intersero, intertexo, obiter addo.
Παρένταξις, εως, ἡ, interpositio. A τάττω.
Παρεντάσσω, obiter vel clam injicio, *Steph.*
Παρεντείνω, ομαι, juxta tendo, i. e. chordas alias addo prioribus in instrumento musico; (2) intendo, v. gr. vocem, ut simplex.
Παρεντίθημι, et παρεντίθεμαι, obiter insero, intersero, interpono. Ἡ δὲ συγγραφὴ ϗ παρεντίθεσθαι ἀγοράσματα εἴδε τὴν ναῦν κελεύει σε, *Dem.*
Παρεντρώγω, in os ingero, devoro, deglutio.
Παρεντυχία, ας, ἡ, interventus. A παρεντυγχάνω, *intervenio.*
Παρὲξ, extra, foris. v. παρέκ. Παρὲξ Ἀχιλῆα, clam Achille, *Il.* 24, 434.
Παρεξάγω, duco exercitum in hostes, infesto exercitu eo in hostes.
Παρεξαίρω, attollo, ut conspicuum sit.
Παρεξαλλάττω, commuto: παρεξηλλαγμένον, part. perf. pass. inusitat. insolens, novum.
Παρεξαμείβω, prӕtereo, prӕtervehor.
Παρεξαυλέω, ῶ, quasi dic. extibio; παρεξηυλημένος, detritam tibiæ lingulam habens; mutus.
Παρέξειμι, prӕtereo, transeo; (2) progredior; (3) in aciem, hostem progredior.
Παρέξειν, f. 1. inf. act. verbi παρέχω.
Παρεξειπεῖν, prӕter rem et verum loqui. opt. παρεξείποιμι.
Παρεξειρεσία, ας, ἡ, pars navis quæ est extra remorum ordines.
Παρεξελαύνω, ultra progredior, prӕtereo, evehor ultra decorum necessarium; (2) in aciem, hostem progredior, impetum facio.
Παρεξέλεγχος, ὁ, sophisticus elenchus.
Παρεξελέγχω, male seu vitiose, sophistica fallacia arguo.
Παρεξεληλάκει, 3. sing. plusq. perf. ind. act. *Ion.* et *Att.* pro παρεξηλάκει, a παρεξελαύνω.

Παρεξερέω, præter verum loquor, percontor. Τῷ μή με λίην ὑπερείδεο ἤτι παρεξερέεσθαι, ὅ τοι φίλον, *Apoll. Rhod.* 3, 978.

Παρεξέρχομαι, prætereo, egredior.

Παρεξεσηκὼς, ότος, præt. part. verbi παρεξίσημι vinum subvapidum, *apud Athen.* 420.

Παρεξετάζω, contendo, comparo.

Παρεξευρίσκω, male excogito.

Παρεξηγέομαι, ῦμαι, f. ήσομαι, sinistre et perperam interpretor. Hinc

Παρεξήγησις, εως, ἡ, obliqua et prava interpretatio.

Παρεξῆεν, 3. sing. perf. ind. med. *Ion.* et cum ν pro παρεξῆε, a παρέξειμι.

Παρεξῆκα, aor. 1. ind. act. verbi παρεξίημι.

Παρεξῆς, *adv.* ordine, serie perpetua; (2) gradatim, deinceps.

Παρεξιέναι, præs. inf. act. verbi παρέξειμι.

Παρεξίημι, prætermitto, præterire sino.

Πάρεξις, εως, ἡ, exhibitio, porrectio, quum se æger medico exhibet ad exactam morborum explorationem. A παρέχω.

Παρεξίστημι, de statu suo dimoveo, aor. 2. dimoveor de statu, decedo, v. gr. de via, &c unde παρεξεστηκὼς, mente captum esse.

Παρεξιών, a quo.

Παρέξοδος, ου, ἡ, deflexus, apparatus ad iter faciendum, iter ipsum.

Παρέξομεν, 1. pl. f. 1. ind. act. verbi παρέχω.

Παρεξωθέω, ῶ, expello, quasi fortuito incursu, aut impulsu.

Παρεοῦσαν, acc. sing. præs. part. f. g. *Dor.* et *Ion.* pro παροῦσαν, a πάρειμι.

Παρεόντας, acc. plur. part. præs. m. g. *Ion.* pro παρόντας.

Παρεοῦσιν, dat. pl. præs. part. *Ion.* et cum ν pro παροῦσι.

Παρεπαίνος, ου, ὁ, laudatio quæ obiter fit.

Παρεπάλλομαι, *Ion.* pro παρεφάλλομαι, adsalto, juxta salto. *Eur.*

Παρέπεισε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi παραπείθω.

Παρεπιβοηθέω, opem fero, auxilio venio.

Παρεπιγραφὴ, ῆς, ἡ, descriptio; (2) in scena est, cum fit, quod dicunt actores; id sic dictum est, quia in partibus actorum adscriptum erat, ab auctore fabulæ, quid agendum esset, potius igitur, *adscriptio*, Ern.

Παρεπιγράφω, adscribo, v. gr. in latere seu margine, quid fiat, vel fieri debeat, &c. vel aliud quodcunque.

Παρεπιδείκνυμαι, ostentandi causa profero; artem ostento, artis specimina edo. Κικέρων ζηλός ἐστι ἐμπειρίαν τινὰ γραμμάτων παρεπιδείκνυσθαι βουλόμενος, *Plut.*

Παρεπιδημέω, ῶ, fut. ήσω, peregre advenio. advena sum.

Παρεπιδημία, ας, ἡ, peregrinatio. A

Παρεπίδημος, ου, ὁ ἢ ἡ, peregre adveniens, peregrinus.

Παρεπικουρέω, auxilior.

Παρεπίκρανας, 2. sing. aor. 1. ind. act. verbi παραπικραίνω

Παρεπινοέω, excogito, ut ἐπινοέω

Παρεπιπνέω, a latere adspiro, seu leviter adspiro.

Παρεπιπορεύομαι, iter facio aliquo.

Παρεπισκοπέω, fut. ήσω, seorsim pensito seu considero, vel obiter considero; denique, considero, curam habeo simpliciter.

Παρεπισπάομαι, adsumo, adscisco.

Παρεπιστρέφω, fut. ψω, paullum converto, leviter flecto; παρεπιστρέφομαι, identidem convertor et respecto; παρεπεστράφη, respectavit. Hinc

Παρεπιστροφὴ, ῆς, ἡ, conversio in latus.

Παρεπιφέρω, adfero.

Παρεπιψαύω, leviter attingo.

Παρέπλαξα, aor. 1. ind. act. pro παρέπληξα, a παραπλήττω.

Παρέπομαι, consequor, adsector, subsequor. Παρείποιτο αὐτῷ πρὸς ἑκατέρωθεν τοῦ ἅρματος αὐτοῦ, *Xen. Cyr.* 8, 23. Ex παρὰ et ἕπομαι, sequor. Τοῖς οὖσι παρέπεται πολλάκις ἢ φῦσαν ... *Aristot.*

Παρέπτη, 3. sing. a. 2. ind. act. v. παρίπτημι

Παρεργάτης, ου, ὁ, artifex; (2) ille qui præter officium, ministerium aliud obiter coercet. (2) κομψός γ' ὁ κῆρυξ, καὶ παρεργάτης λόγων, qui, præter præconium, facundiam obiter coluit, *Eurip. Suppl.* 426.

Παρεργολαβέω, absumo ab aliis quo utor; *Ph.*

Πάρεργον, ου, τὸ, appendix, accessio. *Gl. V.* extraordinarium. Τοῦς ὃν τηλικοῦτον εἶα πάρεργον, ἐπὶ τῇ Γράκχου στάσει συνέτισε, *Appian.* A

Πάρεργος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui est præter susceptum opus, ad susceptum opus accedens.

Παρέργως, *adv.* obiter, perfunctorie.

Πάρεισμα, ατος, τὸ, fulcrum, firmamentum.

Παρερμηνεία, ας, ἡ, mala seu perversa interpretatio. A

Παρερμηνεύω, male et perverse interpretor.

Παρερπύζω, obrepo, clam irrepo. Πρῶτος Νεοκλείδης ὁ γλάμων παρείρπυσεν, *Aristoph. Conc.* 398.

Παρέρπω, clam transeo; (2) dolose subeo; (3) per insidias vel ex insidiis adgredior.

Παρέρρωκε, 3. sing. perfect. ind. act. verbi ...

Παρερύω, vel παρειρύω, prætendo, *V. L.*

***Παρέρχομαι**, prætereo, transeo, transgredior; (2) aditum ad aliquem accipio; (3) prodeo ad dicendum; (4) ingredior; (5) ignoror, lateo aliquem; (6) pereo, ut παρέρχομαι παρεληλυθὼς, præteritus, transactus, *Gl. V.* perf. part. παρελθεῖν, præterire, præteriisse; aor. 2. παρελθὼν, progressus. (1) τάχα γάρ σε παρέρχεται, ὡς ὄναρ, ἥβη, *Theocrit.* 27, 8. ἰδρείῃ μέγαν ἄνδρα παρήλυθες, solertia superasti, *Ibid.* 22, 83. (2) φιλοκερδείῃ βεβλαμμένον ἄνδρα παρελθεῖν, hominem avaritia oppressum convenire, *Id.* 16, 63.

Παρεσημειωσάμεθα, *annotavimus*, 1. pl. a. 1. ind. med. verbi παρασημειόομαι.

Πάρεσις, εως, ἡ, prætermissio, remissio, *Gl. V.* (2) negligentia, contemptus; (3) deliquium animi; (4) medicis eadem quæ παράλυσις. *Gl. V.* languor. (2) τήν τε πάρεσιν αὐτῶν τὴν ἐπὶ σφᾶς, ὄντας ἐνσπένδους καὶ συγγενεῖς, *Appian. de Regibus.* A παρίεμαι.

Παρεσθίω, adedo, rodo; (2) simul, eodem tempore, subinde edo.

Παρεσιώπας, 2. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro παρεσιώπαες, a παρασιωπάω.

Παρεσκευάδατο, 3. pl. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro παρεσκευασμένοι ἦσαν, a παρασκευάζω.

Παρεσκευάζετο, 3. sing. imp. ind. pass.

Παρεσκευάσθη, 3. sing. aor. 1. ind. pass.

Παρεσκευασμένως, *adv.* præparato.

Παρέσπαρμαι, perf. ind. pass. v. παρασπείρω.

Παρέσσῃ, 2. sing. f. 1. ind. *Poet.* pro παρέσῃ, a πάρειμι.

Παρεστάμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro παρεστάναι, a παρίστημι.

Παρέσταν, 3. pl. a. 2. ind. act. *per Syncop.* pro παρέστησαν.

Παρέστη, *adstitit*, 3. sing. aor. 2. ind. act.

Παρεστήσαντο, 3. pl. aor. 1. ind. med.

Πάρεστιν, 3. sing. præs. ind. cum ν, a πάρειμι, res in promptu est, *Soph. Œd. Tyr.* 766.

Παρέστιος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui ad focum stat vel fit. Παρεστίους σπένδοντα λοιβὰς, stantemque ad focum diis libamina fundentem, *Soph. El* 269. Κτανοῦσα γὰρ δὴ σὸν κάσιν παρέστιον, nam occiso jam tuo fratre juxta focum, *Eur. Med.* 1334. Ἐστὶ δέ τις δρυμοῖσι παρέστιος, sylvarum incola, *Oppian. Cyneg.* 2, 445. Ex ἑστία.

Παρεστῶτας, acc. pl. perf. part. act. *per Syncop.* pro παρεστηκότας, a παρίστημι.

Παρέσχεθε, 3. sing. imperf. ind. act. verbi παρασχέθω, *Hes.* 103.

Παρέσχον, aor. 2. ind. act. verbi παρέχω.

Παρετάξατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. verbi παρατάσσομαι.

Παρέτεινας, 2. sing. aor. 1. ind. act. verbi παρατείνω.

Παρετέος, α, ον, prætermittendus, silendus. A παρίημι.

Παρετήτυμος, ον, verus, ut ἐτήτυμος.

Παρετοιμασία, ας, ἡ, apparatio, paratio, *Gl. V.* A παρετοιμάζω.

Παρετός, ου, ὁ ἢ ἡ, solutus, luxatus, languidus. Διαλελυμένοι, πάρετοι, ὠχροί, *Aret.* A παρίημι.

Παρέτραπεν, 3. sing. aor. 2. ind. act. cum ν, a παρατρέπω.

Παρέτρεσσα, a. 1. ind. act. *Poet.* pro παρέτρεσα, a παρατρέω.

Παρετυμολογέω, ῶ, verbi originem duco ab aliquo; *pass.* originem habeo ab, &c.

Παρευδιάζομαι, sereno cœlo fruor; (2) tranquille vivo.

Παρευδίσαι ὄρνιθες, qui ἐν ταῖς εὐδίαις παρὰ τὸ ξηρὸν νέμονται, ut trochylus, &c. *Ath.*

Παρευδοκιμέω, ῶ, fut. ήσω, fama et celebritate præsto alicui; παρευδοκιμοῦμαι, celebritate vincor, reprobor. Παρευδοκιμεῖ τὴν ἀκρίβειαν τῶν ἔργων ἡ τῆς ὑποθέσεως καινοτομία, *Aristot.*

Παρευημερέω, ῶ, supero et successu et rebus secundis, vinco alium gratia et auctoritate; (2) abutor rebus secundis, *Ph.* (3) contemno, rejicio, reprobo.

Παρευθύνω, a recta via seu recto cursu averto vel depello.

Παρευθὺς, et παρευθὺ, *adv.* statim, protinus.

Παρευκηλέω, ῶ, fut. ήσω, mulceo, permulceo, delinio. Παρευκήλει λόγοις, *Eur. Her. Fur.* 99.

Παρευλαβέομαι, ῦμαι, timore aliquo teneor, subtimeo, vel timeo, simp. caveo.

Παρευμαρέω, negligo, contemno; unde aor. 1. παρευμάρησαν, contempserunt, neglexerunt, *Hes.* Ex εὐμαρής.

Παρευνάζομαι, juxta cubo. Δμωῇσιν δὲ γυναιξὶ παρευνάζεσθε βιαίως, *Od.* 22, 37.

Παρευνάομαι, idem.

Παρευναῖος, α, ον, cubitorius, quo in lecto utimur. Ab εὐνή.

Πάρευνος, ὁ, ἡ, conjux. Ab εὐνή.

Παρεύρεσις, εως, ἡ, idem quod seq. *Dem. Gl. V.* παρευρέσεις, *offuciæ*. A παρευρίσκω.

Παρεύρημα, ατος, τὸ, commentum, inventum; (2) cavillatio, qua pactum aliquod eluditur. Ab eod.

Παρευρημένως, *adv.* perite, celeriter, ex tempore.

Παρευρίσκω, reperio, excogito, comminiscor; παρευρὼν, commentus, aor. 2.

Παρεύσας, gen. sing. part. præs. f. g. *Dor.* pro παρούσης, a πάρειμι.

Παρευτακτέω, ῶ, fut. ήσω, custodiarum vices obeo, stationes obeo; (2) diligentia in re aliqua utor; (3) defero bonum ordinem. Ἀπέλυσαν ἐπὶ τινας ἡμέρας τοὺς εἰθισμένους παρευτακτεῖν, qui circa regem stationes obire soliti erant, *Polyb.* 5, 56. Ἐπιγνοὺς ὁ στρατηγὸς, ὅτι τὰς μὲν ἡμέρας ἐπιμελῶς παρευτακτοῦσι, custodiarum vices obire, *Id.* 3, 50.

Παρευτρεπίζω, f. ίσω, apparo, curo, bene constituo, ordino. Παρευτρεπίζετε τ' ἄνδον μολόντες, *Eur. Iph. in Tau.* 727. Παρευτρέπισαι δ' οὐδὲν ἄλλο, πλὴν πυρὸν Κύκλωπος ὄψιν, *Id. Cyc.* 586.

Παρεφάλλομαι, juxta salto, *Eur.*

Παρεφάπτομαι, leviter attingo, stringo.

Παρεφεδρεύω, fut. εύσω, sum in statione ad aliquem protegendum; additus sum alicui defendendi causa; (2) in insidiis locare et esse. Τοῖς σιτολογοῦσιν παρεφήδρευε, *Polyb.*

Παρεφθαρμένως, *adv.* cum levi corruptione. A παραφθείρω.

Παρεχάλκευσα, aor. 1. ind. act. verbi παραχαλκεύω.

Παρεχέμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro παρέχειν.

Παρέχοντι, 3. pl. præs. *Dor.* pro παρέχουσι.

Παρέχου, 2. sing. præs. imperat. *Ion.* et *Att.* pro παρέχεσο.

Παρέχω, fut. ξω, p. παρέσχηκα et παρέχομαι, *in med.* adhibeo; (2) tribuo, impertio, largior; (3) exhibeo, præsto, præbeo; unde et de fœmina copiam sui faciente dicitur; (4) adfero, excito; (5) polliceor; παρασχεθήσεται, accommodabitur, *Gl. V.* præstabitur; f. 1. pass. παρέχει, *Impers.* licet, facultas est, facile est; παρασχὸν, cum potestas esset. Τουτὶ τοίγ' ἐμὸν σῶμ' αὐτοῖσι παρέχω τύπτειν, *Aristoph.*

* item arcere. vincere. superare.
(ut qui præterit in cursu, vincit.) *Scap.*

Aristoph. Nub. 440. Πάντες σιωπὴν παρείχοντο, *Diod.* Εἷς Πορφυρίων αὐτῷ παρέσχε πράγματα, *Aristoph. Av.* 1257. Παράδειγμα μὲν δὴ τοιόνδε ἑαυτὸν παρείχετο, *Xen.* Κακῶς παρέξω, κἆτα προσκυνήσομαι, *Aristoph. Lys.* 228. i. e. male præbebo. Odi quæ præbet, qui sit præbere necesse, *Ovid. Art. Am.* 2, 685.

Παρεὼν, *præsens*, præs. part. *Ion.* pro παρὼν.

Παρῇ, *adsit*, 3. sing. præs. conj.

Παρηβάω, pubertatem transeo; (2) consenesco, et a flore ætatis egressus in senectutem vergo; παρηβηκὼς, ætate progressus, part. perf.

Πάρηβος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui pubertatem excessit; (2) cujus ætas defloruit. Ex ἥβη.

Παρήγγειλα, aor. 1. ind. act. verbi παραγγέλλω.

Παρηγορέεσκες, 2. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro παρηγόρεις, a

Παρηγορέω, ῶ, fut. ήσω, consolor; (2) mitigo, lenio; (3) delecto; (4) hortor; (5) medeor, sano. (2) πόλιν θυμουμένην παρηγορεῖτον, *Eur. Phœn.* 1457. Παρηγορήσεται τοῖσι, *Aret.* Ab ἀγορέω. Hinc

Παρηγόρημα, ατος, τὸ, hortatio, solamen, delinimentum.

Παρηγορία, ας, ἡ, solatium, delinimentum, oblectatio, oblectamentum, *Ph.* A παρήγορος. Hinc

Παρηγορικὸς, ὴ, ὸν, consolatorius, consolandi seu leniendi vim habens.

Παρηγορικῶς, *adv.* consolatorie, leniter, molliter.

Παρήγορος, ου, ὁ ϗ ἡ, hortator, hortatrix; (2) consolator vel consolatrix. A παρηγορέω.

Παρηδύνω, suave reddo.

Παρηερέθομαι vide παραερέθομαι, *Hom.*

Παρηέρθη, 3. sing. aor. 1. ind. pass. verbi παραείρομαι, *Il.* 16, 342.

Παρηθέω, ῶ, fut. ήσω, transmitto per colum, percolo.

Παρῆιξα, aor. 1. ind. act. verbi παραΐσσω.

Παρήϊον, ου, τὸ, gena; (2) ornamentum quod apponitur in maxillis equorum. (2) παρήϊον ἔμμεναι ἵππων, *Il.* 4, 142. A παρειά.

Παρήϊος, ου, ὁ ϗ ἡ, maxillaris, ad genas pertinens. Ab eod.

Παρηῒς, ΐδος, ἡ, gena. Ab eod.

Παρῆκας, 2. sing. a. 1. ind. act. verbi παρίημι.

Παρηκολούθηκε, 3. sing. perf. ind. act. verbi παρακολουθέω.

Παρήκοος, ου, ὁ ϗ ἡ, immoriger, contumax. A παρακούω.

Παρήκω, pertineo; (2) juxta aliquid porrigi et extendi, *Ern.* (3) venio, eo, prodeo. Καθ' ὅσον οἱ νόμοι παρήκουσιν, *Plut.* Παρήκει τὸ στρατόπεδον, *Herodot.* Εἰ τὰ τῆς φλεγμασίης παρήκοι, *Aret.* (3) τὸν ἄνδρ' ἀπηύδα Τεῦκρος ἔνδοθεν στέγης μὴ 'ξω παρήκειν, *Soph. Aj.* 741. Τὸ σὸν γενναῖον ἐν σμικρῷ λόγῳ παρῆκεν, tua generositas brevi sermone prodiit, id est, emicuit, *Id. Œd. Col.* 569.

Παρήλθοσαν, 3. pl. aor. 2. ind. act. *Bœot.* pro παρῆλθον, a παρέρχομαι.

Παρηλικία, ἡ, ætas præceps, vel vergens.

Παρῆλιξ, ικος, ὁ ϗ ἡ, qui præcipiti seu vergente ætate est, qui e florenti ætate egressus senescit, ætate provectus.

Παρήλιος, ου, ὁ, sol geminatus, gemini soles.

Παρηλλαγμένως, *adv.* more inusitato; (2) aliter, dissimiliter, *cum dat.*

Πάρημαι, adsideo, *Il.* 9, 311.

Παρημελήκει, 3. sing. plusq. perf. ind. act. *Ion.* pro παρημελήκει, a παραμελέω.

Παρημελημένως, *adv.* negligenter, contemptim. A παραμελέομαι.

Παρῆμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro παρεῖναι, a πάρειμι.

Παρήμενον, acc. sing. præs. part. med. verbi πάρημαι.

Παρημερεύω, f. εύσω, diem seu dies juxta quempiam transigo. Ex ἡμέρα.

Παρῄνει, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro παρῄνεε, a παραινέω.

Παρηορία, ας, ἡ, habena, seu lorum equi, qui παρήορος vocatur; (2) extremitas, summa pars rei, scribitur et per ω. Ἐν δὴ παρηορίῃσιν ἀμύμονα Πήδασον ἵει, *Il.* 16, 152. leg. παρηορία, et πάρηορος.

Παρηόριος, ία, *Ion.* ίη, ιον, superbus, elatus. A

Παρήορος, ου, ὁ ϗ ἡ, equus funalis; (2) prominens ubique, extensus; (3) delirus, demens, stolidus, *Æsch. Pr.* 362. (1) τρίτος παρείπετο σειραῖος ἵππος ῥυτῆρσι συνεχόμενος, ὃν ἀπὸ τοῦ παρηωρῆσθαι καὶ οὐ συνεζεῦχθαι παρήορον ἐκάλουν οἱ παλαιοί, addebatur tertius equus funalis, quem prisci vocabant παρήορον, quod aliis esset adnexus, et non cum aliis sub jugo, *Dionys. Halic. Ant. Rom.* 7, 73. Ex εἴρω.

Παρήπαφε, 3. sing. aor. 2. ind. act. verbi παραπαφω.

Παρηρημέναι, nom. pl. perf. part. pass. f. g. verbi παραιρέω.

Πάρηρος, idem quod πάραορος et παρήορος.

Παρήρτητο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. verbi παραρτάω.

Παρῆσαν, 3. pl. imperf. ind. verbi πάρειμι.

Παρήσθευ, 2. sing. aor. 2. ind. med. *Dor.* pro παρήσθη, a παραισθάνομαι.

Παρήσονται, 3. plur. f. 1. ind. med. verbi παρίημι.

Παρῃτημένον, acc. sing. perf. part. pass. verbi παραιτέομαι.

Παρηχέω, ῶ, f. ήσω, sono similis sum. Hinc

Παρήχημα, ατος, τὸ, idem quod seq.

Παρήχησις, εως, ἡ, vocis adsimilatio, allusio.

Παρηχητικὸς, ὴ, ὸν, similem sonum habens, σχῆμα παρηχητικὸν est παρήχησις.

Παρθέμενον, aor. 2. part. med. n. g. *per Sync. Poet.* pro παραθέμενον, a παρατίθημι.

Παρθενεία, ας, ἡ, virginitas, status in quo virgines sunt. A παρθενεύω.

Παρθενεῖα, τὰ, sc. ἤθη, status virginitatis. Item carmina virginea, virginalia. Ab eod.

Παρθένειος, ου, ὁ ϗ ἡ, virgineus, virginalis, virginum proprius. Ὅσαισι παρθένειος ἡδονὴ, quotquot virginitas voluptati est, *Eurip. Hipp.* 1302. A παρθένος.

Παρθένευμα, ατος, τὸ, locus ubi virgines degunt, conclave virginum; (2) status virginitatis.

Παρθένευσις, εως, ἡ, virginitas, conditio virginis. A

Παρθενεύω, et παρθενεύομαι, in virginitate dego, virginitatem custodio; virgineam vitam duco. Θυγάτηρ ἄνανδρος πολιὰ παρθενεύεται, *Eur. Hel.* 290. Ἢ παρθενεύειν παῖδας ἐν δόμοις καλῶς, aut filias virgines in ædibus honeste custodire et educare, *Eur. Suppl.* 452. A παρθένος.

Παρθενεὼν, ῶνος, ὁ· vide παρθενών.

Παρθενία, ας, ἡ, virginitas. Ab eod.

Παρθένια, τὰ, virginalia, *Gl. V.* Ab eod.

Παρθενίας, ου, ὁ, filius natus ex ea, quæ, cum duceretur, virgo putabatur, sed non erat.

Παρθενικάων, gen. pl. f. g. *Æol.* pro παρθενικῶν, a παρθενικός.

Παρθενικὴ, ῆς, ἡ, virgo. A

Παρθενικὸς, ὴ, ὸν, virgineus, virginalis.

Παρθένιον, ου, τὸ, matricaria, Mercurialis, parietaria, planta. Ab eod. *Angl.* FEVERFEW.

Παρθένιος, ία, ιον, virginalis. Κρύψε δὲ παρθενίαν ὠδῖνα κόλποις, *Pind. Olym.* 6.

Παρθενισκάριον, ου, τὸ, virguncula, *Gl. V.* Dim. a παρθένος.

Παρθενογενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, a virgine editus. Ex παρθένος et γίνομαι.

Παρθενοκομία, ας, ἡ, virginum cura. Ex κομέω, curo.

Παρθενοκτονία, ας, ἡ, virginis vel virginum occisio vel immolatio. A

Παρθενοκτόνος, ου, ὁ, virginis aut virginum occisor. Ex παρθένος et κτείνω.

Παρθενομήτωρ, ορος, ἡ, virgo-mater. Epith. B. Virginis. Ex μήτηρ.

Παρθενοπίπης, ου, ὁ, virginum nimis avidus inspectator seu observator; *Il.* 11, 385. Ex ὀπιπεύω.

Παρθένος, ου, ἡ, virgo, pusa, *Ph.* *Adject.* virgineus, intactus. (παρθένι, dat. quasi a παρθὴν, *Theocr. Ern.*)

Παρθενόσφαγος, ου, ὁ. Hinc dat. plural. παρθενοσφάγοισι ῥείθροις, mactata virgine fluentibus rivis, *apud Æschyl.* Ex σφάττω.

Παρθενοτροφέω, virginem alo et educo, *Steph.*

Παρθενὼν, ῶνος, ὁ, conclave virginum. Καὶ κατὰ στέγας ἐν παρθενῶσι μίμνε σῶς, et sub tecto in gynæceo maneas tuo, *Eur. Phœn.* 201.

Παρθενωπὸς, οῦ, ὁ, qui virginea et puellari facie est, ipso adspectu se effœminatum ostendens. Ex παρθένος et ὤψ.

Πάρθη, ης, ἡ, virgo; reperitur pro παρθένος.

Πάρθνος, metri causa alicubi pro παρθένος.

Παριαμβίδες, αἱ, modus citharœdicus. A

Παρίαμβος, ου, ὁ, pes, idem cum pyrrichio.

Παριαύοντι, dat. sing. præs. part. act. verbi

Παριαύω, juxta moror seu commoror, vel juxta dormio, *Il.* 9, 336.

Παριδεῖν, negligere; (2) videre, animadvertere. Παριδὼν τοῦ αὐτοῦ, *Aristot.* (2) οὔτε τινὰ δειλίην μοι παριδὼν, cum in me nullam videris ignaviam (pro ἰδὼν παρ' ἐμοὶ), *Herod.* 1, 37.

Παριδρύω, juxta colloco seu statuo.

Παρίεμαι, med. verb. παρίημι, oro, obsecro; (2) demitto. Τοῦτο ὑμῶν δέομαι καὶ παρίεμαι, *Plato. Apol. Socr.* Καὶ δὴ παριεῖται σῶμα, jamque demittitur corpus, *Eurip. Suppl.* 1070, si sana sit lectio, nam hoc sensu nullibi reperi.

Παριέναι, præs. inf. act. verbi παρίημι.

Παρίερη, ης, ἡ, sacerdos, fœmina initiatrix, *apud Plut.*

Παρίεσαν, 3. pl. imperf. ind. verbi παρίημι.

Παρίζω, f. ίσω, juxta colloco, adsidere facio; (2) adsideo, juxta sedeo; παρίζομαι, adsideo. Τηλεμάχῳ δὲ παρίζεν, *Od.* 4, 311.

Παρίημι, fut. ήσω, omitto, prætermitto, *Gl V.* sino; (2) admitto; (3) solvo, laxo; (4) permitto, sino; (5) frango, debilito, *quo sensu inpr. frequens est in pass.* παρειμένος, fractus, debilitatus, *cum gen.* qui se removit ab aliqua re, velut republica; (6) *in med. ap. Plat.* deprecor. παρειμένος, debilitatus, *Gl. V.* (5) παρειμένον νόσῳ, morbo fractum, *Eurip. Orest.* 879. Παρειμένη δὲ χειρὸς ἄθλιον βάρος, jam enim solutæ sunt miseræ manuum vires, *Id. Alc.* 202. (2) καὶ μὴ παρῇς σαυτοῦ βροτοῖς ὄνειδος, ἐκκλέψας ἐμὲ, nec committas, ut te homines probris differant, quod me deceperis, *Soph. Phil.* 967. Τὸ σὸν δὲ θυγάτριον παρῆκας αὐτῇ, tradidisti, *Aristoph. Thesm.* 572.

Παρικτὸς, ὁ, ἡ, transiens. Ab ἱκνέομαι.

Παριλλαίνω, idem quod παραβλέπω.

Πάριμος, idem quod

Πάριος, ία, ιον, Parius. A

Πάρος, insula.

Παριππάζομαι, a latere adequito.

Παριππεύω, f. εύσω, præter equito, obequito. Πόντον παριππεύοντε, *Eur. Hel.* 1381.

Πάριππος, ου, ὁ ϗ ἡ, equum adsectans, velocitate equum adsequens.

Παρίπταμαι, transvolo.

Παριστάζω, fut. άσω, æquo, adæquo.

Παρίσθμια, ίων, τὰ, tonsillæ, glandulæ faucium; (2) tonsillarum inflammationes. Ab ἰσθμὸς, *fauces*.

Πάρισος, ου, ὁ ϗ ἡ, æqualis, vel compar, subpar. Hinc

Παρισόω, ῶ, fut. ώσω, adæquo, æquale, par seu compar reddo, æquiparo. Ἑαυτὸν παρισούμενος Δαρείῳ, *Herodot.* 4, 66. (2) ἐπεί χ' Ἑλένᾳ παρισωθῇ, si cum Helena conferatur, *Theoc.* 18, 25.

Παριστάντα, acc. sing. præs. part. act. verbi παρίστημι.

Παρίσταντο, 3. pl. imperf. ind. pass.

Παρίστημι, παριστάω, et παριστάνω, f. στήσω, sisto, exhibeo, in medium profero, vel produco; (2) ante oculos pono, demonstro, doceo; (3) comparo; (4) commoveo, concito, stimulo, exhortor; (5) admoneo, subjicio. Ὅπερ ἐστι μάλιστα ὑπὲρ ὑμῶν, τοῦτο παραστῆσαι τοὺς Θεοὺς ὑμῖν, *Demost. pro Coron.* *In præt. et aor.* 2. *passive dicitur, significatque* adesse, opem ferre, in mentem venire, in animo

esse,

esse, videri, placere, &c. (2) me dedo, in deditionem venio. Χρόνῳ παρέστησαν, tandem in deditionem venerunt, (male Gronovius, aliquandiu restiterunt,) *Herodot.* 3, 13. Ἐνθεῦτα τούτους ἐπολιόρκεον ...ἐς ὃ καὶ οἱ Καρύστιοι παρέστησαν, obsessi sunt... donec in deditionem venerunt, *Id.* 6, 99. *In med. fere significat active, et prœterea* ad deditionem compellere, expugnare, subigere; (2) confirmare, reficere animum. παρίσταμαι, adsto, advento; παρέστηκα, perfect. adstiti, *Gl. V.* Παρεστάθην, a. 1. pass. Δόξα μοι παρεστάθη, in mentem mihi venit, *Soph. Œd. Tyr.* 911. aor. 2. παρέστην, adstiti; aor. 1. med. παρεστησάμην, παρεστήσατο, cepit, ad deditionem compulit. Παραστήσατε ἑαυτοὺς τῷ Θεῷ, *Rom.* 6, 13. Πάντες γὰρ παραστησόμεθα τῷ βήματι τοῦ Χριστοῦ, *Ib.* 14, 10.

Παρεστία, ἡ, focus, *Eust.* Ab ἑστία.

Παριστίδιος, ὁ ϰ ἡ, qui vel quæ sedet ad telam, ἤειδεν ... καί τι παριστίδιος δινευμένη, canebat ad telam assidue laborando, *Anthol. Constant. Cephalæ. Epig.* 774. sed male.

Παριστορέω, παριστορεῖν, obiter ἱστορεῖν, sciscitari, *item* narrare; (2) perperam exponere, falsa referre. Παριστόρηκε δὲ καὶ ἔκλειψιν ἡλίου ἐφ' ὅλον μῆνα, *Plut. de Placit. Philos.* 2, 24. Ἀλλὰ μή τις οἰέσθω παριστορεῖν ἡμᾶς κατὰ τούτους τοὺς χρόνους, *Simocatta Hist.* 7, 174. Ὥς φησιν Ἴδυκος παριστορῶν περὶ τῆς Ὀλυμπίας φιάλης, *Schol. Theoc. ad Idyll.* 1, 117.

Παρισχναίνω, extenuo, extenuatum reddo: παρισχναινόμενοι, macilenti, extenuati.

Παρίσχω, juxta habeo seu teneo; (2) exhibeo, præbeo, dono.

Παρίσως, *adv.* æqualiter. A πάρισος.

Παρίσωσις, εως, ἡ, exæquatio; (2) structura orationis ex membris æqualibus. A παρισόω

Παρισωτικὸς, ἡ, ὸν, exæquans; τὸ παρισωτικὸν est παρίσωσις.

Παριτητέον, prodeundum, *Thuc.*

Παριτὸς, adeundus, qui adiri potest. [illegible] Ἑλικῶν οὐκέτι μοι παριτὸς, *Call.* Vide πά[illegible]

Παρκατέλ[illegible]το, *accubuerat*, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *Æol.* pro παρακατελέλεκτο, a παρακαταλέγομαι.

Παρκείμενον, præs. part. med. n. g. *Æol.* pro παρακείμενον, a παράκειμαι.

Παρκλίνοισι, 3. plur. præs. ind. act. *Æol.* pro παρακλίνουσι, a παρακλίνω, *Hes. Op.* 260.

Παρκύπτοισαν, acc. sing. præs. part. act. *Æol.* et *Dor.* pro παρακύπτουσαν, a παρακύπτω.

Παρκύπτω, fut. ψω, *Theocr. Idyll.* 2, 7. Vide παρακύπτω.

Παρμέμβλωκα, *curavi*, perf. ind. act. *per Sync. Æol.* pro παραμεμόληκα, ex παραμεμόληκα, a παραμολέω, *curo.*

Παρμένω, pro παραμένω. Οὐκέτι τοι δύναμαι— ἐνθάδε παρμενέμεν, *Il.* 15, 400.

Πάρμη, ης, ἡ, parma, scuti genus breve Carthaginiensibus, *Suid.*

Παρμονιώτερος, *per Sync.* pro παραμονιώτερος, durabilior. Σὺν Θεῷ γάρ τοι φυτευθεὶς ὄλβος ἀνθρώποισι παρμονώτερος, *Pind. N.* 8.

Παρνήσσοιο, gen. sing. *Ion.* et *Poet.* pro Παρνήσου.

ΠΑΡΝΟΠΕΣ, ων, αἱ, genus locustarum.

Παρὸ, *conj.* propter quod, quoniam, quocirca.

Παροδεύω, fut. εύσω, prætereo, prætergredior; prætervehor, *Ph.* Παροδεύων τὴν πόλιν. A πάροδος. Unde

Παροδικὸς, ἡ, ὸν, transitorius, *Gl. V.* (2) idem quod παρόδιος. Παροδικὸν διήγημα, narratio utilis.

Παροδικῶς, *adv.* transeundo, *Gl. V.* A præc.

Παρόδιος, ἰυ, ὁ ϰ ἡ, qui viam respicit, viæ propinquus, seu ad viam pertinet, *item* ad vitam humanam, unde utilis vitæ humanæ.

Παροδίτης, ου, ὁ, viator, *Gl. V.*

Παροδῖτις, ιδος, ἡ, quæ ad viam est, aut in via. A παροδίτης.

Πάροδος, ου, ἡ, via ad locum aliquem ducens, aditus; (2) ipsa actio adeundi, ingressus, introitus; (3) transitus, transitio; (4) processio, in choris est processio chori in medium, seu in scenam.

Πάροδος, ου, ὁ ϰ ἡ, juxta viam situs; (2) *subst.* ὁ, viator, transiens.

Παροίγω, f. ξω, parum aperio; adaperio. Τυτθὸν παροίξας τῆς θύρας, ἵνα μή μ' ἴδῃ, *Aristoph. Pac.* 30. πύλας, *Eur. I. A.* 870.

Παροιδαίνω, nonnihil intumesco, tumeo. Ἦν τὸ πᾶν παροιδαίνῃ σκῆνος, *Aret.*

Παροιδίσκω, idem, *Aret.*

Πάροιθε, vel πάροιθεν, *præp.* ante, coram; (2) *adv.* ante, antea. Οἱ πάροιθεν, majores, *Eur. Hippol.* 833. A παρά.

Παροικεσία, ας, ἡ, incolatus. A παροικέω.

Παροικέω, ῶ, f. ήσω, juxta habito. *Gl. V.* habito apud, accolo, incola sum, peregre adveni aliquem in locum habitandi causa. Παροικεῖν τῇ πόλει. Σὺ μόνος παροικεῖς ἐν Ἱερουσαλὴμ, *Luc.* 24, 18. A πάροικος.

Παροίκησις, εως, ἡ, habitatio propinqua; (2) incolatus. A παροικέω.

Παροικία, ας, ἡ, commoratio, habitatio temporaria in aliquo loco. *Gl. V.* inhabitatio, vicinia, incolatus. A πάροικος.

Παροικίζω, fut. ίσω, juxta colloco, juxta habitare facio, *impr.* peregre adductum, παρῳκισμένος, juxta habens domicilium, perf. part. pass.

Παροικοδομέω, ῶ, f. ήσω, juxta ædifico. Παρῳκοδομήκασιν αὐτῷ τεῖχος, *Thuc.* Hinc

Παροικοδόμημα, ατος, τὸ, ædificium alii ædificio adstructum.

Πάροικος, ου, ὁ ϰ ἡ, accola, incola, colonus, advena, *Gl. V.* (2) vicinus. (2) δόμων πάροικον Θέτιδος εἰς ἀνάκτορον ἐλεῦσα, *Eurip. Andr.* 43.

Παροιμία, ας, ἡ, proverbium, adagium, *Gl. V.* Ἄνευ τύχης γὰρ, ὥσπερ ἡ παροιμία, πόνος μονωθεὶς οὐκ ἐπ' ἀλδαίνει βροτοὺς, *Eurip. Fragm. ex Schenebœa.* Ex οἶμος. Hinc

Παροιμιάζομαι, f. άσομαι, proverbio utor. Παροιμιάζεσθαι τὸν Θεὸν, *Plato.*

Παροιμιακὸς, ἡ, ὸν, proverbialis, qui in proverbio est: παροιμιακὸν μέτρον, est Anapæsticum dimetrum, quia in parœmiis quibusdam occurrebat.

Παροιμιακῶς, *adv.* per proverbium.

Παροιμιογράφος, ου, ὁ ϰ ἡ, proverbiorum scriptor. Ex γράφω.

Παροιμιολογεῖν, proverbia colligere et interpretari. Ex παροιμία et λέγω.

Παροίμιον, sc. ῥῆμα, vel ἔπος, ου, proverbium, parœmium, dictum a trivio. Ab οἶμος, *Etm.*

Παροιμιώδης, εος, ὁ ϰ ἡ, proverbialis. A πα[illegible]

Πάροιμος, ου, ὁ ϰ ἡ, qui juxta seu prope viam est, vicinus, *Hes.* Hinc

Παροιμόω, ῶ, a via deflecto, *Hes.*

Παροινέω, ῶ, f. ήσω, ebrius ago dicove quæ dedecent; pecco per vinolentiam, debacchor; *Gl. V.* παροινεῖν, debacchari; παροινοῦμαι, ut πεπαρῳνημένη γυνὴ, mulier in convivio contumeliam passa; παροινούμενος, a temulento male acceptus; πεπαρῴνηταί σοι, debacchatus es. Ἱκανά σοι πεπαρῴνηται πρὸς ἡμᾶς, *Luc.* A πάροινος. Hinc

Παροίνημα, ατος, τὸ, injuria seu contumelia qua quis ab homine temulento adficitur; (2) is, qui injuria seu contumelia a vinolento adficitur.

Παροινία, ας, ἡ, ebrietas; (2) e temulentia nascens petulantia et injuria; insania, *Gl. V.* A πάροινος.

Παροινιάζω, idem quod παροινέω, *Hes.*

Παροινικὸς, ἡ, ὸν, temulentus; (2) ad injuriam ex vino proclivis. Ab eod.

Παροίνιος, ου, ὁ ϰ ἡ, vinosus, ebrius, petulans e temulentia. Ab eod.

Παροίνιον, τὸ, convitium inter pocula, *V. L.*

Πάροινος, ου, ὁ ϰ ἡ, ferox, ad injuriam et contumeliam ex vino proclivis. *Gl. V.* vinolentus, vinulentus.

Παροινούμενον, acc. sing. præs. part. pass. verbi [illegible]

Παροίνως, *adv.* per temulentiam petulanter. A præc.

Παροισθέντα, acc. sing. aor. 1. part. pass. verbi παραφέρω.

Παροιστράω, sive παροιστρέω, ῶ, f. ήσω, œstro immisso concito; ad furorem redigo; (2) œstro immisso fugor et exagitor, exstimulor.

Παροίτατος, άτη, ατον, primus, antiquissimus, vetustissimus, *superl.* a πάρος, *ante.*

Παροίτερος, έρα, ερον, prior tempore vel loco. comp. ab eod. Ἄλλοι μοι δοκέουσι παροίτεροι ἔμμεναι ἵπποι, *Il.* 23, 458.

Παροίχομαι, fut. παροιχήσομαι, prætereo; (2) pereo, morior; præt. part. παρῳχηκὼς, neutr. παρῳχηκὸς, præteritum, *Gl. V.* et pass. παρῳχημένος, præteritum. Ἐν ταῖς παρῳχημέναις γενεαῖς, *Act.* 14, 16. (3) ignoro. Μοίρας ὅσον παροίχῃ, quantam calamitatem ignoras, *Eurip. Med.* 995.

Παροιχομένοισιν, dat. pl. part. præs. med. *Ion.* et cum ν, pro παροιχομένοις, a παροίχομαι.

Παροιχώκει, *prœterierat*, 3. sing. plusq. perf. ind. act. *Ion.* et *Poet.* pro παρῳχώκει. Ab eod.

Παροκλάζομαι, f. ήσομαι, ingeniculo me, curvatis genibus subsido.

Παρολιγωρέω, ῶ, f. ήσω, susque deque habeo; non curo.

Παρολιγωρητέον, *adv. posit.* contemnendum.

Παρολισθαίνω, vel παρολισθέω, fut. ήσω, p. παρωλίσθηκα, prolabor, in latus detorqueor; *Gl. V.* dilabor.

Παρολκὴ, ῆς, ἡ, prorogatio, dilatio, mora:

Πάρολκος, ου, ὁ, funis nauticus, quo navis ad terram trahitur, quum remorum amplius nullus usus est. A παρέλκω.

Παρομαρτέω, ῶ, fut. ήσω, comitor, adsector. Παρομαρτέει τῇσι γυναιξὶ, *Aret.*

Παρομοιάζω, fut. άσω, adsimilis sum; (2) adsimilo. Παρομοιάζετε τάφοις κεκονιαμένοις, *Matt.* 23, 27.

Παρομοῖιος, *Poet.* pro

Παρόμοιος, ου, ὁ ϰ ἡ, adsimilis, prope similis.

Παρομοιόω, ῶ, f. ώσω, adsimilo, similem reddo.

Παρομοίως, *adv.* similiter, non absimili modo.

Παρομοίωσις, εως, ἡ, adsimilatio, figura rhetorica. A παρομοιόω.

Παρομολογέω, ῶ, fut. ήσω, confiteor.

Παρομολογία, ας, ἡ, confessio; (2) figura rhetorica.

Παρὸν, όντος, τὸ, præsens, quod adest; (2) præsens temporis conditio; (3) absolute, cum facultas sit, cum occasio, seu copia est. A πάρειμι unde part. παρών.

Παρονειδίζω, perstringo, reprehendo false.

Παρονομάζω, f. άσω, alludo ad nomen. Hinc

Παρονομασία, ας, ἡ, allusio ad nomen aliquod; (2) figura rhetorica.

Παροξίζω, f. ίσω, acetum gustu vel odore refero; (2) paululum acesco.

Παροξῦναι, a. 1. inf. act. verbi παροξύνω.

Παροξυνθείη, 3. sing. aor. 1. opt. pass.

Παροξυντὴς, οῦ, ὁ, concitator, stimulator, irritator, *Gl. V.* A παροξύνω. Unde

Παροξυντικὸς, ἡ, ὸν, concitandi, irritandi vim habens, incitabilis.

Παροξυντικῶς, *adv.* ad incitandum apte, acriter.

Παροξύνω, acerbo, irrito, acuo, exacuo, stimulo, instigo, concito, ad iram concito, ira accendo; (2) acutum tonum in penultimam syllabam colloco. Πατρὸς δὲ μὴ παρόξυνε φρένα, *Eur. Alc.* 670. Τούτους ἐπαινῶν παρώξυνε, *Xen. Cyr.* 6, 12. Παρωξύνετο τὸ πνεῦμα αὐτοῦ, *Act.* 17, 16. Hinc

Παροξυσμὸς, οῦ, ὁ, incitatio, concitatio, exstimulatio, irritatio, exacerbatio; incitamentum, *Gl. V.* (2) accessio morbi.

Πάροξυς, idem cum ὀξὺς, *Ath.*

Παροξυτονέω, acutum in penultima pono. A

Παροξύτονος, ου, ὁ ϰ ἡ, in penultima syllaba acutum tonum habens. *Vox grammatica.*

Παροξυτόνως, *adv.* cum acuto tono in penultima.

Παροπλίζομαι, exarmor, armis denudor.

Παροπτάω, ῶ, fut. ήσω, asso.

Παροπτέος, έα, έον, negligendus, despiciendus. A παρόπτομαι.

Παρόπτησις, εως, ἡ, qu. dic. adassatio, cum quid prunis torretur. A παροπτάω.

Παρόπτομαι, negligenter video, negligo, *Gl. V.* despicior. Hinc παρόψονται, f. 1. et παρῶπται,

ὦπται, perf. pass. part. *apud Poll.* aor. 1. pass. παρώφθην, part. παροφθεὶς, neglectus, fastiditus; παροφθέντα. neglecta.

Παρόραμα, ατος, τὸ, error, ex negligentia; proprie quem quis perperam videndo committit. A παροράω.

Παρόρασις, εως, ἡ, adspectus obliquus; (2) contemptus, despicientia. Ab eod. Unde

Παροραστικὸς, ἡ, ὸν, negligens, incuriosus.

Παροράω, ῶ, limis oculis, transversum intueor; (2) conniventibus oculis prætereo, non animadverto; (3) perperam adspicio seu video; (4) contemno, negligo, prætermitto, non curo; παροραθεὶς, despectus, *Gl. V.* aor. 1. part. pass. Παρηγγύησε δὲ παρορᾷν πρὸς τὸ σημεῖον, *Xen. Cyr.* 7, 1.

Παροργίζω, f. ίσω, ad iram concito; irrito; p. pass. παρώργισμαι. Μὴ παροργίζετε τὰ τέκνα ὑμῶν, *Ephes.* 6, 4. Hinc

Παρόργισμα, ατος, τὸ, concitatio ad iram, vel ira in quam quis concitatus est.

Παροργισμὸς, ῦ, ὁ, idem et ab eod.

Παρόρειος, ε, ὁ ϗ ἡ, ad latera montis situs, prope montem situs. Ex παρὰ et ὄρος.

Παρορεία, ας, ἡ, regio montana, seu montibus vicina, *R.* Ex π. et ὄρος.

Παρορίζω, f. ίσω, fines meos egredior alienum agrum usurpando, fines meos et limites transilio. Hinc

Παρορισμὸς, ῦ, ὁ, egressio extra fines suos et alieni agri usurpatio.

Παρορίστης, ῦ, ὁ, qui fines suos egreditur atque alienum agrum usurpat.

Παρορκέω, ῶ, f. ήσω, contra jusjurandum ago, juramentum violo.

Παρορμάω, ῶ, f. ήσω, incito, concito, stimulo, instigo, hortor. *in med.* irruo. Δεῖ ἄλλως παρορμᾷν ἐπὶ τὰ καλὰ ϗ ἀγαθὰ ἔργα, *Xen.*

Παρορμέω, ῶ, fut. ήσω, juxta stationem teneo:

Παρόρμημα, ατος, τὸ, incitamentum:

Παρόρμησις, εως, ἡ, incitatio, stimulatio; incitamentum, cohortatio. A παρορμάω.

Παρορμητικὸς, ἡ, ὸν, incitans, stimulans.

Παρορμητικῶς, *adv.* cum vi incitandi, acriter.

Παρόρνις, ιθος, ὁ ϗ ἡ, inauspicatus, infaustus.

Παρορύσσω, fodio juxta, circumfodio.

Παρορχέομαι, ῦμαι, perperam salto.

ΠΑ'ΡΟΣ, *adv.* ante, antea, prius; (2) priusquam, antequam.

Παροτρυντικὸς, ἡ, ὸν, incitandi vim habens. A

Παροτρύνω, fut. υνῶ, acerbo, incito, concito, stimulo, *Gl. V.* aor. 1. παρώτρυνα. Οἱ δὲ Ἰουδαῖοι παρώτρυναν τὰς σεβομένας γυναῖκας, *Act.* 13, 50.

Παρουάτιος, ον, aures pendulas habens. Τὸν δ' ὁ γενειήτης δύο μὲν κύνας ἥμισυ πηγὺς, Τρεῖς δὲ παρουατίους, ἕνα δ' αἰόλον —— ἔδωκε, *Call. in Dian.* 91.

Παρουλὶς, ίδος, ἡ, inflammatio gingivæ. Ex παρὰ et ὖλον.

Πάρουλος, ε, ὁ ϗ ἡ, crispus.

Πάρουρος, ε, ὁ, custos.

Παροῦσας, acc. pl. part. præs. f. g. verbi πάρειμι, *adsum.*

Παρουσία, ας, ἡ, præsentia; (2) adventus; (3) tempus, opportunitas. (3) ἀλλ' ὅταν παρουσία φράζῃ, sed quum tempus monuerit, *Soph. El.* 1251. Παρουσίαν ἔχειν, adesse, *Id. Aj.* 540. A πάρειμι. Hinc

Παρουσιάζω, præsens sum, appropinquo.

Παροῦσιν, dat. pl. præs. part. cum ν.

Παροχέτευσις, εως, ἡ, derivatio; (2) humoris vacuatio per vicinam partem, in quam derivatur. A

Παροχετεύω, f. εύσω, per canales alio derivo, perversis et mutatis canalibus duco. *Gl. V.* derivo. Ταῦτ' ἂν παροχετεύσας εὖ, κ' οὐδὲν λέγων, *Eur. Bac.* 479. Παροχετεύουσι ἀπὸ τῆς πλευρῆς πύος, *Aret.*

Παροχεύω, f. εύσω, alterius fœminam appeto; παροχεύεσθαι, alium marem admittere, furtivam venerem pati. Παροχεύονται δὲ ποτὲ ϗ τῶν τὰς ἄῤῥενας ἐχεσῶν τινὲς, *Aristot.*

Παροχέω, ῶ, f. ήσω, præterveho, transveho; (2) juxta alterum veho; παροχέομαι, ῦμαι, vehor a latere; in vehiculo vel curru assideo. Παρωχεῖτο δὲ αὐτῷ ἡνίοχος μέγας, *Xen.*

Παροχὴ, ῆς, ἡ, præbitio, præstatio, salarium, *item* largitio, ut congiarium, &c. A παρέχω.

Παροχλέω, ῶ, fut. ήσω, obturbo, obstrepo, molestiam exhibeo. Ex παρὰ et ὄχλος.

Παροχλίζω, fut. ίσω, vecte transmoveo; (2) transmoveo, transfero.

Πάροχος, ε, ὁ, præbitor, qui peregrinis salem et ligna præbebat; (2) qui a latere alicujus vehitur, seu in curru alteri adsidet, *inpr.* sponsæ paranymphus. A παρέχω, vel παρὰ et ὄχος.

Παροψάομαι, ῶμαι, præter panem aliquo opsonio vescor. Hinc

Παρόψημα, ατος, τὸ, id quo præter panem vescimur, opsonium.

Παροψημάτιον, ε, τὸ, idem, Dim. ab eod.

Παροψίδιον, ε, τὸ, opsonium frugale. A

Παροψὶς, ίδος, ἡ, vas in quo opsonia apponuntur, patina; παροψίδες, lances, *Gl. V.* Ex παρὰ et ὄψον.

Παροψωνέω, ῶ, fut. ήσω, clam opsonia coemo. Αὐτοῖς παροψωνοῦσιν, ὥσπερ ϗ πρότε, *Aristoph. Conc.* 226. Hinc

Παροψώνημα, ατος, τὸ, opsonium, clam e foro comparatum et coemptum, et opsonium, cibus delicatior, *simpl.*

Παρπεπιθεῖν, aor. 2. inf. act. *per Sync.* et *Ion.* pro παραπεπιθεῖν, a παραπείθω.

Παρπεπιθὼν, qui persuasit, induxit, pellexit; plur. παρπεπιθόντες, qui persuaserunt, &c.

Παρπόδα, pro παρὰ πόδα, statim, *Ep. Sand.*

Παρπόδιος, ιε, ὁ ϗ ἡ, præsens, imminens. Φόνε παρποδίε νεφέλαν, *Pind. N.* 9. Ex πούς.

Παῤῥησία, ας, ἡ, qu. dic. oratio libera nihil reticens; *Ph.* licentia, fiducia, confidentia, libertas, copia. Ex πᾶν et ῥῆσις. Hinc

Παῤῥησιάζομαι, fut. άσομαι, libere et ingenue planeque dico; (2) palam et libere ago *Gl. V.* fiducialiter ago. Εἰσελθὼν δὲ εἰς τὴν συναγωγὴν, ἐπαῤῥησιάζετο, *Act.* 19, 8. Πᾶν δ' ἁπλῶς, οὐδὲν ὑποστειλαμένος, πεπαῤῥησίασμαι, *Dem. Phil.* 1.

Παῤῥησιαστὴς, ῦ, ὁ, qui libere loquitur, aut qui libertatem in loquendo amat. *Gl. V.* licentiosus. A præc. Hinc

Παῤῥησιαστικὸς, ἡ, ὸν, idem, *Gl. V.*

Παῤῥησιαστικῶς, *adv.* libere loquendo. *Gl. V.* licenter.

Παρςὰς, adstans, παρςαίη, adstet, παραςὰς. παραςαίη, *Il.* 10, 157; et 20, 121. A παρίςημι.

Παρτιθέτω, 3. sing. præs. imperat. act. *Æol.* pro παρατιθέτω, a παρατίθημι.

Παρτιθέω, ῶ, unde παρτιθεῖ, apponit, pro παρατιθεῖ, παρατίθησι, *Odyss.* 1, 192. A verbo inus. παρατιθέω.

Παρυγραίνω, leviter humecto.

Πάρυγρος, ε, ὁ ϗ ἡ, leviter humidus; (2) madens, humidus.

Παρυδάτιος, juxta aquam positus vel natus, aquaticus. Ex παρὰ et ὕδωρ.

Πάρυδρος, ε, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisdem.

Παρυπαντάω, occurro.

Παρυπάτη, ης, ἡ, sc. χορδὴ, chorda post primam. A παρύπατος, secundus a summo.

Παρυπατοειδὴς, sc. sonus subprincipalis, *Martian.*

Παρυπομιμνήσκω, commonefacio, *inpr.* per occasionem, subinde in memoriam revoco.

Παρυπόμνησις, εως, ἡ, admonitio, commonefactio. A præc.

Παρυπόστασις, εως, ἡ, subsistentiæ seu substantiæ simulacrum, subsistentiæ adfinitas.

Παρυποψύχω, modice et obiter refrigero, *Diosc.*

Παρυφαίνω, attexo; perf. pass. παρυφασμένος, attextus. Ὑπὸ δὲ τῶν παρυφασμένων ὅπλων πᾶς ὄχλος δεινὸς φαίνεται, *Xen.*

Παρυφάντον, intertextum, *Gl. V.* A præc.

Παρυφάω, attexo, *Steph.*

Παρυφὴ, ῆς, ἡ, id quod telæ seu textili attextum est. *Gl. V.* prætexta, præclavium, præclava. A παρυφάω. Hinc

Παρυφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, prætextatus.

Πάρυφος, ε, ὁ ϗ ἡ, idem.

Παρυφίςαμαι, una subsisto vel existo, una sum in natura rerum; (2) demonstror.

Παρφάμεν, aor. 2. inf. act. *Æol.* pro παραφάναι, a παράφημι, *Pind. Ol.* 7.

Παρφάμενος, male suadens. A παράφημι.

Παρφασία, ας, ἡ, consilium, pro παραφασία, vel παραιφασία, *Suicer.*

Πάρφασις, εως, ἡ vide παραίφασις, παράφασις. Ἐχθρὰ δ' ἄρα πάρφασις ἦν ϗ πάλαι, *Pind. Nem.* 8.

Παρφέρομαι, pro παραφέρομαι.

Πάρφυκτος, *Æol.* pro παράφυκτος.

Παρῳδέω, ῶ, fut. ήσω, canticum vel carmen ad alterius imitationem compono, parodias scribo. Ex παρὰ et ἀείδω.

Παρῳδὴ, ῆς, ἡ, canticum vel carmen ad alterius similitudinem compositum. Ab ᾠδή.

Παρῳδία, ας, ἡ, idem; (2) cum alterius poetæ versus jocose in aliud argumentum transferuntur.

Παρῳδικὸς, ἡ, ὸν, per parodiam factus; (2) qui crebro parodiis utitur.

Παρῳδὸς, ῦ, ὁ, parodiarum scriptor. Ab eod.

Παρωθείω, idem quod

Παρωθέω, ῶ, fut. ώσω, et ωθήσω, expello, ejicio, repello, rejicio, adspernor, negligo; παρωθῦμαι, exturbo, *Gl. V.* aor. 1. inf. παρώσασθαι, ejicere. Παρώσας ϗ δάμαρτα ϗ τέκνα, *Lycoph.* 1258. ξένος, *Eur. Herac.* 258. Ὁ νῦν παρώσας ὅπος, ἔμπαλιν λέγει, cujus ille nunc amoris rejecta mentione, prioribus contraria dicit, *Soph. Trach.* 358. ὃν refertur ad ἔρως. Duo præcedentes tanquam in parenthesi sunt.

Παρωκεάνιοι, ων, οἱ, oceani accolæ.

Παρωκεανίτης, ε, ὁ, maritimus, littoralis; (2) qui est in littore oceani. Hinc

Παρωκεανιτικὸς, ἡ, ὸν, oceani accola, maritimus.

Παρωκεανῖτις, ιδος, ἡ, ora oceani.

Παρῴκησε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. παροικέω.

Παρῴκισμαι, perf. ind. pass. verbi παροικίζω.

Παρῳκοδόμηνται, 3. plur. perf. pass. verbi παροικοδομέω.

Παρωλένιος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui ad brachia est, vicinus brachiis et ulnis. Ab ὠλένη.

Παρώμαλος, ε, ὁ ϗ ἡ, adæquatus, fere æqualis. Ab ὁμαλός.

Παρωμὶς, ίδος, ἡ, humerale. Ab ὦμος.

Παρὼν, præsens, *Ph.* neutr. παρὸν, præsens, instans, *Gl. V.* A πάρειμι.

Παρωνομασία, ας, ἡ, idem quod παρονομασία.

Παρωνυμέω, verbum ex alio duco, seu formo; (2) cognomen do. A παρώνυμος.

Παρωνυμία, ἡ, verbi origo ab alio; vide παρώνυμος. Hinc

Παρωνυμιάζω, seu παρωνυμίζω, fut. σω, denomino a verbo alio, ut ξυλίνον a ξύλω.

Παρωνύμιον, ε, τὸ, cognomen, agnomen. A

Παρωνύμιος, ε, ὁ ϗ ἡ, denominatione similis. A παρωνυμία.

Παρώνυμον, ε, τὸ, adnomen, prænomen, *Ph.* Ex παρὰ et ὄνομα. Unde

Παρώνυμος, ε, ὁ ϗ ἡ, denominatitius, denominativus, ab alio denominationem habens. *Gl. V.* παρώνυμα, denominativa, h. e. verba ab alio derivata cum mutatione terminationis aut formæ, ut ἀνδρεῖος est παρώνυμον τῆς ἀνδρείας.

Παρωνύμως, *adv.* denominative.

Παρωνυχία, ας, ἡ, abscessus ad unguis radicem natus, reduvia; (2) nomen herbæ. Ex παρὰ et ὄνυξ.

Παρωνυχὶς, ίδος, ἡ, idem et ex iisd.

Πάρωος, vel παρῶος, παρωὸς, ε, ὁ ϗ ἡ, colorem habens inter cinereum et rufum medium.

Παρωπίαι, αἱ, oculorum minores anguli versus tempora. Ex παρὰ et ὤψ. Unde

Παρώπιον, ε, τὸ, oculare equorum.

Παρωπὶς, ίδος, ἡ, idem.

Παρῶπτο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. verbi παρόπτομαι.

Παρώρεια, ας, ἡ, latus montium secundum locum aliquem porrectorum; (2) montana regio. A

Παρώρειος, ου, ὁ ϗ ἡ, ad latera montis situs, vel prope montem situs. Ab ὄρειος.
Παρωρείτης, ου, ὁ, latera montis incolens; (2) ad montem positus. A παρώρειος.
Παρωργισμένως, *adv.* iracunde, vehementer. A παροργίζομαι.
Πάρωρος, ου, ὁ ϗ ἡ, intempestivus; (2) qui vigorem ætatis amisit. Ex παρὰ et ὥρα.
Παρωροφὶς, ίδος, ἡ, pars subjecta fastigio, vel adjecta, *Poll.* ora tecti. Ab ὄροφος.
Παρώτιον, ου, τὸ, ornamentum aurium; (2) oculi angulus externus, versus aurem. Ex παρὰ et οὖς. Unde
Παρωτὶς, ίδος, ἡ, tumor glandularum sub auribus; παρωτίδες, strumæ, *Gl. V.*
Παρώτρυνα, aor. 1. ind. act. verbi παροτρύνω.
Παρώχηκα, perf. ind. act. verbi παροίχομαι.
Παρωχημένος, scil. χρόνος, et παρῳχηκὼς, præteritum.
Παρώχρος, ου, subpallidus.
ΠΑ͂Σ, πᾶσα, πᾶν, omnis; (2) quivis, quilibet; (3) totus, universus; (4) *cum additur numeris*, ipse omnino, admodum; (5) *dicitur et* de maxima parte, plerique, reliqui omnes; (6) de rebus varii generis; (7) τὸ πᾶν, summa rerum, *philosophis* universum; *interdum adv.* omni ex parte, omnino; (8) ἐκ παντὸς, sc. τρόπου, quovis modo; (9) τὰ πάντα dicitur is alicui esse, qui ab eo maxime diligitur, amatur; (10) εἰς πάντα, pro πάντας· (11) *in N. T.* summus, maximus, πᾶσα χαρὰ, summum gaudium. Οἱ δ' ἐννέα πάντες ἀνέσταν, non pauciores quam novem, *Il.* 7, 161. Δυοκαίδεκα, πάντας ἀρίστους, *Il.* 10, 560. Πᾶν κλυεῖν, omnia audire, *id est*, nihil non turpe audire de aliquo, *Soph. Trach.* 71.
Πασᾶν, gen. plur. f. g. *Dor.* pro πασῶν.
Πάσασθαι, aor. 1. inf. med. verbi πάομαι.
Πασίγνωστος, ον, manifestus, clarus.
Πασιμέλουσα, ης, ἡ, quæ omnibus curæ est. Ex πᾶς et μέλει, *curæ est.*
Πασιφαὴς, ὲς, idem quod
Πασιφανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, omnibus apparens. Ex πᾶς et φαίνομαι.
Πασπάλη, ἡ, milium, item farinæ pulvis; (2) res levis, vulgaris, de minima re. (2) οὔπω δ' ὁρᾷ τῆς νυκτὸς οὐδὲ πασπάλην, ne tantillum quidem videt, *Aristoph. Vesp.* 91.
Πασσακίζω, palo affigo, *Hes.*
Πασσαλευτὸς, ἡ, ὸν, adfixus. A
Πασσαλεύω, seu πατταλεύω, fut. εύσω, palum figo, palo figo, adfigo. Θεοῖσιν αὐτὰ πασσαλεύε πρὸς δόμοις, *Eur. Rhes.* 180. Πασσαλεύσατε κρᾶτα τριγλύφοις τόδε λέοντος, *Id. Bac.* 1215. A πάσσαλος.
Πασσάλιον, τὸ, idem quod πασσαλίσκος, *Poll.*
Πασσαλίσκος, ου, ὁ, claviculus ligneus, paxillus. Dim. a
Πάσσαλος, ου, ὁ, clavus ligneus, paxillus. *Ph.* palus; (2) metaphor. membrum virile. Ἀπὸ πασσάλου ἀγκύλα τόξα Ἥματι τῷ ἑλόμην, *Il.* 5, 209. (2) περὶ πάσσαλον ὀρχήσασθαι, de puella quæ cum viro rem habet, *Anal. Brunckii,* 2, 208. A πήσσω.
Πασσάμενοι, nom. pl. aor. 1. part. med. *Poet.* pro πασάμενοι. a πάομαι. Πασσάμενος ἐπάσσοι, *Theocrit.* 15, 90.
Πάσσαξ, ακος, ὁ, idem quod πασσαλίσκος.
Πάσσε, 3. sing. imperf. indic. act. *Ion.* pro ἔπασσε, a πάσσω.
Πάσσομαι, comedo. A πάω.
Πασσυδὶ et πασσυδὶ, *adv.* omni impetu, omnibus copiis, omnino. Ex πᾶς et σεύομαι.
Πασσυδὶν, *adv.* idem et ex iisd.
Πασσυρεὶ, idem, sed malæ notæ vox, *Poll.*
ΠΑ'ΣΣΩ, vel πάττω, fut. άσω, inspergo, conspergo; (2) spargo; (3) superinjicio; *item* intexo; contexo; (4) variego, varie distinguo. Ἠέλιος δ' αἵματος κοινοῦ πάσασθαι, *Soph. Antig.* 202. Ἀδίκως χρήματα πασσάμενος, adeptus, *Epigr.*
Πάσσων, ονος, ὁ ϗ ἡ, crassior, spissior, densior. Comp. a παχύς.
Παστὰς, άδος, ἡ, thalamus, cubiculum; (2) porticus, atrium; (3) antæ. A πάσσω.

Παστίλη, ἡ, ultima anni dies, *Suid.*
Παστὸν, spargendum, *Ar.*
Πάστη, ης, ἡ, jusculum farina mixtum seu conspersum. A πάσσω.
Παστίλη, ramenta corii vel pellium, *Suid.*
Παστὸν, οῦ, τὸ, velum, variegatum lineum, quod foribus thalami appendi solebat.
Παστὸς, ἡ, ὸν, conspersus; (2) thalamus, *Gl. V.* seu ædicula portatilis in qua simulacrum dei vel deæ; obtentus, coronatio, thalamus; et παστὸν, salsum, *Id.*
Παστοφορεῖον, vel παστοφόριον, ου, τὸ, pastophorium, ædicula dei vel deæ portatilis; (2) thalamus in quo habitat æditiuus, sacerdos; (3) atrium templi. A παστὸν et φέρω.
Παστοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, æditiuus, ædiculam gestans. Ex iisd.
ΠΑ'ΣΧΑ, τὸ, Pascha, transitus, *indecl.* Vox Hebr.
Πασχάζω, Pascha celebro, *Suicer.* A πάσχα.
Πασχαλικὸς, ἡ, ὸν, festorum observationi addictus. Ab eod.
Πασχάλιος, ου, ὁ ϗ ἡ, paschalis, ad Pascha pertinens, *Suicer.* Ab eod.
Πασχέμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro πάσχειν.
Πασχητιασμὸς, οῦ, ὁ, ipsa appetitio coitus nefandi; (2) turpis in Venerem pruritus. A
Πασχητιάω, ῶ, cupio πάσχειν, sive obscœna pati; πασχητιῶν, pathicus, *Gl. V.*
Πάσχοιτε, 2. plur. præs. opt. act. verbi
ΠΑ'ΣΧΩ, patior; (2) affectus sum animo vel corpore in utramvis partem; (3) accidit mihi quid; (4) εὖ πάσχειν, beneficio affici; κακῶς πάσχειν, incommodo, injuria affici; (5) *Att.* facio, fut. πείσομαι p. med. πέπονθα. a. 2. ἔπαθον part. παθὼν, passus. Ἀλλ' οἷα χρὴ παθεῖν με πρὸς ἔτι, pati ab, *Soph. Phil.* 1347. Ἐκεῖνο πρὸς Δημοσθένην πεπόνθατε, ita affecti estis erga, *Æsch. Att.* τί παθὼν, quare. (4) εἰ μὴ Ζεὺς πατὴρ ἐπίσταται οἷ' ἐξ ἐμοῦ πέπονθας, οἷά τ' εἰργάσω, *Eurip. Med.* 1352. Εὖ πάσχειν, beneficium accipere, *Soph. Œd. Col.* 1202.
Παταγέω, ῶ, f. ήσω, strepo, strepito, fragorem edo, obstrido, perstrepo. Ῥήγνυνται ϗ παταγοῦσιν, *Aristoph. Nub.* 337. A πάταγος.
Παταγὴ, ῆς, ἡ, fremitus, plausus. Ab eod.
Πατάγημα, ατος, τὸ, strepitus, de garrulo. A παταγέω.
Παταγητικὸς, ἡ, ὸν, strepitans, turbulentum sonum edens, *Suicer.* Ab eod.
Παταγοδρόμος, ου, ὁ ϗ ἡ, strepitum edens inter currendum. Ex πάταγος et δρόμος.
Πάταγος, ου, ὁ, fragor, strepitus, crepitus. A πατάσσω.
ΠΑ'ΤΑΙΚΟΙ, οἱ, Patæci, dii Phœnicum navigantium.
Πατάνη, ης, ἡ, et πάτανον, τὸ, patina, patella. A πετάω.
Πατάνιον, ου, τὸ, patella, parva patina.
Πατάξαι, aor. 1. inf. act. verbi
ΠΑΤΑ'ΣΣΩ, f. ξω, cum strepitu palpito, vehementer palpito; (2) percutio, pulso, ferio; πεπαταγμένος, perf. part. percussus. Τίς τὴν θύραν ἐπάταξεν, *Aristoph. Ran.* 38. Ἐξαίφνης πρὸς τὴν καρδίαν ἐπάταξε, *Ibid.* 54. Πρὸς κίονα νῶτον πατάξας, *Eur. Her. Fur.* 1010. Πολυνείκην δορὶ, *Idem, Ph.* 1472.
Πατεῖσθαι, præs. inf. med. verbi πατέομαι.
Πατέλλα, patina, *Gl. V.* Hinc
Πατέλλιον, ου, τὸ, patella, parva patina.
Πατελλοχάρων, qui pateris gaudet. Ex πατέλλα et χαίρω.
Πατέοντι, 3. plur. præs. ind. act. *Dor.* pro πατέουσι, a πατέω.
Πάτερ, pater, voc. sing. a πατὴρ, pater.
Πατερίζω, fut. ίσω, patrem nomino, voco, seu appello. Παῦσαι, ϗ μὴ πατέριζε, *Aristoph. Vesp.* 650. A πατήρ.
Πατέριον, ου, τὸ, paterculus, Dim. ab eod.
ΠΑΤΕ'Ω, ῶ, f. ήσω, calco, conculco, protero; (2) contemptui habeo, contumelia adficio, opprimo; (3) tero, ut librum, verso manu; (4) πατέομαι, comedo, *Ion. ap. Herodot.* οὐδ' Αἴσωπον πεπάτηκας, nec Æsopum trivisti,

vel legisti, de indocto, *Aristoph. Av.* 417.
Πατήσει χῶρον Σκύθην, *Lycoph.* 200.
Πάτημα, ατος, τὸ, quod calcatur, calcatum; (2) homo qui proteritur et opprimitur. A πατέω.
ΠΑΤΗ'Ρ, έρος, et *per Sync.* πατρὸς, ὁ, pater, genitor, parens, auctor.
Πατήσαις, aor. 1. part. *Æol.* pro πατήσας, a πατέω.
Πατησμὸς, οῦ, ὁ, conculcatio. A πατέω.
Πατητήριον, ου, τὸ, torcular, *Gl. V.* A πατέω.
Πατητὴς, οῦ, ὁ, calcator, *Gl. V.* Ab eod.
Πατητὸς, ἡ, ὸν, calcabilis, calcatus. Ab eod.
Πάτος, ὁ, calcata seu trita via. *Gl. V.* pavimentum; (2) pulvis corpori adhærens, sordes corporis.
Πάτρα, ας, ἡ, patria; (2) ex eodem patre generatio, familia. A πατήρ.
Πατραγαθία, ας, ἡ, patris aut patrum strenuitas et fortitudo. Ex πατὴρ et ἀγαθός.
Πατραδέλφη, ης, ἡ, amita, *Gl. V.*
Πατραδελφία, ἡ, conjunctio generis inter πατραδέλφους.
Πατράδελφος, ου, ὁ, patris frater, patruus.
Πατραλοίας, et πατραλῴας, ου, ὁ, patris percussor, parricida. Ex πατρὸς et ἀλοιάω.
Πάτρη, ης, ἡ, *Ion.* pro πάτρα.
Πάτρηθεν, *adv.* e patria. A præc.
Πατριὰ, ᾶς, ἡ, familia, cœtus eorum qui communem patrem familias habent; tribus, genus, progenies, gentis origo. A πατήρ.
Πατριάζω, fut. άσω, mores paternos imitor. A πάτριος.
Πατριαρχεῖον, ου, τὸ, patriarchæ domus. A
Πατριάρχης, ου, ὁ, patriarcha, autor generis. Ex πατριὰ et ἄρχω, s. ἀρχή.
Πατριαρχία, ας, ἡ, paternitatis principium; (2) patriarchatus. Ab iisd. Hinc
Πατριαρχικὸς, ἡ, ὸν, ad patriarchas pertinens.
Πατρίδιον, ου, τὸ, paterculus, Dim. a πατήρ.
Πατρικὸς, ἡ, ὸν, paternus, patrius. A πατήρ.
Πατρικότης, ητος, ἡ, paternitas, *Gl. V.* A pr.
Πατρικῶς, *adv.* paterne, more patris; (2) adfectu paterno, paterna benevolentia.
Πάτριος, ου, ὁ ϗ ἡ, patrius, a patre vel a patribus traditus; τὰ πάτρια, mores, instituta majorum.
Πατρὶς, ίδος, ἡ, patria, id. q. πατριά.
Πατρίως, *adv.* more majorum.
Πατριώτης, ου, ὁ, popularis, conterraneus.
Πατριῶτις, ιδος, ἡ, idem. Hinc
Πατριωτικὸς, ἡ, ὸν, ad tribules pertinens.
Πατρογενὴς, ὲς, θεοὶ πατρογενεῖς, dii patrii. A γένος.
Πατροδότος, patrius, a patre traditus. Πατροδότοις ἀρεταῖς, *Euseb. Vita Constant.* 30.
Πατροδώρητος, ου, ὁ ϗ ἡ, a patre donatus vel datus.
Πατρόθεν, *adv.* a patre. Εἴπερ δικαίως ἔστ' ἐμὸς τὰ πατρόθεν, si quidem vero me patre satus est, *Soph. Aj.* 517. A πατήρ.
Πατροκασίγνητος, ου, ὁ, patris frater, patruus. Αὖθι δὲ πατροκασιγνήτους ὀλοῶν ἀπὸ δίσκων Οὐρανίδας, *Hes. Th.* 501.
Πατροκίνητος, ου, ὁ ϗ ἡ, a patre motus.
Πατροκτονέω, ῶ, parricida sum.
Πατροκτονία, ας, ἡ, parricidium. A
Πατροκτόνος, ου, ὁ ϗ ἡ, parricida, patris interfector vel interfectrix. A κτείνω.
Πατρόκτονος, ου, ὁ ϗ ἡ, a patre interfectus.
Πατρομήτωρ, ορος, ὁ, avus maternus.
Πατρονομέομαι, οῦμαι, patris imperio regor. Ex πατὴρ et νόμος, *lex.*
Πατρονομία, ας, ἡ, munus Patronomorum; (2) imperium paternum.
Πατρονομικὴ, ῆς, ἡ, sc. ἐπιτροπὴ, gubernatio paterna. A
Πατρονόμος, ου, ὁ, qui tanquam pater res administrat; (2) nomen magistratus apud Lacedæmonios. Ex πατὴρ et νέμω.
Πατροπαράδοτος, ου, ὁ ϗ ἡ, a patre traditus; (2) a majoribus traditus. A πατὴρ et παραδίδωμι, *trado.*
Πατροπάτωρ, ορος, ὁ, patris pater.
Πατρόπολις, ἡ, patria, domus paterna.
Πατροῤῥαίστης, ου, ὁ ϗ ἡ, parricida. A ῥαίω.

Πατροστερὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, patre privatus, orbus, *R.* Ex στερέω, *privo.*
Πατρότης, ητος, ἡ, paternitas. A πατήρ.
Πατροτύπτης, ου, ὁ, patrem verberans. Ex τύπτω.
Πατροῦχος, ου, ὁ ϗ ἡ, patris bona habens seu possidens. Ex πατὴρ et ἔχω.
Πατροφονεὺς, έως, *Poet.* ῆος, ὁ, parricida; (2) qui alterius patrem interfecit.
Πατροφόνος, ου, ὁ ϗ ἡ, patris interfector.
Πατροφόντης, ου, ὁ, idem. Ex φονέω.
Πατρυιὸς, ῦ, ὁ, vitricus. A πατήρ.
Πατρώζω, fut. άσω, patrisso, patris mores imitor. A πατρῷος.
Πατρώϊος, ου, ὁ ϗ ἡ, patrius; (2) avitus. A πατήρ.
Πάτρων, ωνος, ὁ, patronus, *Gl. V.* Hinc
Πατρωνεία, ας, ἡ, patronatus, patrocinium.
Πατρωνεύω, patrocinor, *Gl. V.* A πάτρων.
Πατρωνυμία, ας, ἡ, nomen a patris nomine factum. Ab ὄνομα. Hinc
Πατρωνυμικὸς, ἡ, ὸν, a patre denominatus.
Πατρωνυμικῶς, *adv.* patronymice.
Πατρωνύμιος, ον, paternus, a patre cognatus.
Πατρῷος, ῴα, ῷον, paternus, patrius; (2) avitus; πατρῷοι θεοὶ, penates, *Ph.* Dii patrii, tutelaris. Εὖτ' ἂν ἁγνὰ θύματα ῥέζῃ πατρῴῳ Ζηνὶ τῆς ἁλώσεως, *Soph. Trach.* 287. A πατήρ.
Πατρωὸς, ῦ, ὁ, vitricus. Ab eod.
Πάτρως, ωος, ὁ, patruus. Ab eod.
Πατταλεύω, clavo, paxillo figo. A
Πάτταλος, palus, paxillus, *Gl. V.*
Πατταλίαι ἔλαφοι, quorum cornua πασσάλου speciem gerunt, *Aristot.*
Παύετε, 2. plur. præs. imperat. act. v. παύω.
Παύθην, aor. 1. ind. pass. *Ion.* pro ἐπαύθην.
Παῦλα, ης, ἡ, cessatio, quies, finis; (2) clausula. A παύομαι, cesso.
Παῦλος, ου, ὁ, Paulus.
Παύομαι, desino, cesso; f. παύσομαι, desinam; perf. πέπαυμαι, πέπαυται, desiit; imperat. πέπαυσο, desine; aor. 1. inf. παύσασθαι, desinere. A παύω.
Παυροεπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, pauciloquus. Ex παῦρος et ἔπος.
Παυρίδιον, *adv.* pauxillum. A παῦρος.
Παῦρος, ου, ὁ, paucus; (2) parvus, brevis.
Παῦσαι, *cessasse*, aor. 1. inf. act. verbi παύω.
Παυσάνεμος, ου, ὁ ϗ ἡ, ventos sedans seu placans. Ex παῦσις et ἄνεμος.
Παυσάτω, 3. sing. a. 1. imperat. act. v. παύω.
Παύσειε, 3. sing. aor. 1. opt. act. *Æol.* pro παῦσαι.
Παυσίκακος, ον, sedans mala, *Naz.*
Παυσικάπη, ης, ἡ, capistrum pabulo arcens jumenta. A παῦσις et κάπτω, *edo.*
Παυσίλυπος, ου, ὁ ϗ ἡ, mœrorem sedans. Ex παῦσις et λύπη, *mœror.*
Παυσινύσταλον, dormitionem reprimens.
Παυσίπονος, ου, ὁ ϗ ἡ, a labore recreans.
Παῦσις, εως, ἡ, cessatio, requies. *Ph.* interdictum. A παύομαι, *cesso.*
Παυσώμεσθα, 1. pl. pr. conj. med. *Dor.* pro παυσώμεθα.
Παυστέα, compescenda, *Ph.* A παύω.
Παυστὴρ, ῆρος, ὁ, sedator, qui finem imponit, liberator. Ἐγὼ δ' Ἀσκληπιὸν παυστῆρα πέμψω σῆς νόσου πρὸς Ἴλιον, *Soph. Phil.* 1438. Ἐγὼ δ' Ὀρέστην τῶνδε προσμένουσ' ἀεὶ παυστῆρ' ἐφήξειν, *Id. El.* 303. Ab eod. Hinc
Παυστήριος, ου, ὁ ϗ ἡ. Παυστήριος ὕπνος, *Nic. Th.* 746, idem quod
Παυστικὸς, ἡ, ὸν, vim sedandi habens. A παύω.
Παυσώδυνος, ου, ὁ ϗ ἡ, dolorem sedans. Ex παύω et ὀδύνη, *dolor.*
Παυσωλὴ, ῆς, ἡ, cessatio, requies, sedatio. A παῦσις.
ΠΑΥ'Ω, fut. αύσω, finem impono, finio, cessare seu desistere facio; (2) reprimo, coerceo, sedo; παύομαι, quiesco. Παύειν τινα τοιαύτην γνώμην ἔχοντα, coercere. Ἵν' ἐπωμνύμενος παύσω σε τῆς ἐκκλησίας, prohibeam, *Aristoph. Plut.* 724. Σὲ θράσους, *Id. Eq.* 427. Πεπαύμεθ' ἡμεῖς, οὐχ' ὅπως σε παύσομεν, extinguere, *Soph. El.* 798. Παῦσον ἐκ κακῶν ἐμὲ, libera, *Ibid.* 993. Παύετε θρήνων, παῖδες, *Id. Œd. Col.* 1754. Παύσομαι σ' αἰνῶν, *Eur. Or.* 1150. Ἐλπόμενοι παύσεσθαι ὀϊζυροῦ πολέμοιο, *Il.* 3, 112.
Πάφλαζε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐπάφλαζε, a
Παφλάζω, fut. άσω, ferveo, æstuo. Καὶ κραδίη πάφλαζεν ἀνικήτου πυρὸς ὁρμῇ, *Mus.* 1, 91. ἄδε τι παφλάζοντος ἐκ βυθῶν φλογὶ κρατῆρος, *Lycoph.* 197. A φλάζω.
Παφλάζειν, dicuntur qui syllabas, imprimis vocales, in loquendo repetunt.
Πάφλασμα, ατος, τὸ, fervor, æstuatio, æstas; (2) strepitus quem æstuans mare edit. A παφλάζω.
Πάχιστος, pro παχύτερος, crassior, *Odyss.* 23, 191. pro laqueo, fune, vinculo, *Hipp.*
Πάχιστος, ου, ὁ, crassities. Λάεϊ εἶσκον μείζονα καὶ πάχιστον, majorem etiam quoad attinet crassitudinem, (*subaudi* κατὰ,) *Odyss.* 8, 186. Πάχιστος δ' ἦν ἠΰτε κίων, crassities vero erat tanquam columna, *Ib.* 191.
Παχθῇ, 3. sing. aor. 1. conj. pass. *Dor.* pro πηχθῇ, a πήγνυμι.
ΠΑ'ΧΝΗ, ης, ἡ, pruina, gelu, stiria, glacies, *Ph.* Unde
Παχνήεις, ήεσσα, ῆεν, pruinosus.
Παχνόω, ῶ, fut. ώσω, gelu constringo, conglacio, congelo, *Hesiod. Op.* 358. Λύπῃ παχνωθεῖσ', cui pectus est adstrictum dolore, *Eurip. Hippol.* 803.
Παχνόομαι, οῦμαι, gelor; aor. 1. ἐπαχνώθην. Τοῦ δ' ἐν φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ παχνοῦται, *Il.* 17, 111.
Παχνώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, pruinosus, glacialis.
Πάχος, εος, τὸ, crassities, crassitudo. A παχύς.
Παχύαιμος, ον, crassum sanguinem habens.
Παχυδάκτυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, crassos habens digitos.
Παχυδερμέω, ῶ, occalesco; παχυδερμεῖ, obcallet, *Ph*
Παχυδερμία, ας, ἡ, cutis crassities.
Παχύδερμος, ου, ὁ ϗ ἡ, crassam pellem seu cutem habens; (2) fatuus seu stupidus. Ex παχὺς et δέρμα, *pellis.*
Παχύθριξ, τριχος, ὁ ϗ ἡ, qui crassos pilos habet.
Παχυκάλαμος, ου, ὁ ϗ ἡ, crasso adsurgens calamo seu culmo
Παχυκάρδιος, brutus, stolidus, *Gl. V.* Ex παχὺς et καρδία.
Παχύκαυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui crasso seu denso caule est.
Παχύκνημος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui sunt pingues suræ. A κνημή.
Παχυλὸς, ἡ, ὸν, crassus. A παχύς.
Παχυλῶς, *adv.* crasse, crassa Minerva.
Παχυμερὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, crassus. Ex π. et μέρος.
Παχυμέρεια, ας, ἡ, crassitudo. Ex iisd.
Παχυμερῶς, *adv.* crasse, crassa Minerva; παχυμερέστερον, rudius, crassius, crassiore Minerva. A παχυμερής.
Παχυνευρέω, ῶ, fut. ήσω, crassos habeo nervos.
Παχύνοος, *contr.* παχύνους, ου, ὁ ϗ ἡ, stupidus, crasso ingenio præditus.
Πάχυνσις, εως, ἡ, condensatio. A παχύνω.
Παχυντικὸς, ἡ, ὸν, vim habens reddendi crassum. A
Παχύνω, f. υνῶ, crassum reddo, obesum reddo. *Gl. V.* crasso, pinguefacio; παχύνομαι, pinguesco, *Gl. V.* Παχύνειν αὐτοὺς ϗ θεραπεύειν, *Plato.* Αἰεὶ δὲ σκιαρῇσι παχύνεται ἐν νεφέλῃσι, *Dion. Per.* 35. A παχύς.
Πάχυριν, ινος, ὁ ϗ ἡ, qui nasum habet crassum. Ex παχὺς et ῥίν.
Παχύραβδος, ου, ὁ ϗ ἡ, crassas habens virgas.
Παχύρριζος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui crassa est radix. Ex ῥίζα.
Παχύρυγχος, crassum habens rostrum.
ΠΑΧΥ'Σ, εῖα, ὺ, crassus, spissus, densus; (2) crassus, i. e. pinguis, obesus; (3) stupidus, hebes, tardus; (4) rudis, vilis, *de veste et supellectili*; (5) opulentus, dives; (6) gravis, robustus.
Παχυσκελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui crura crassa habet. Ex παχὺς et σκέλος, *crus.*
Παχυσμὸς, ῦ, ὁ, crassitudo; (2) virilis et florentis ætatis robur, *Suicer.* A παχύς.
Παχυστομέω, ῶ, crasso ore loquor, crasse pronuncio.
Παχυστομία, ας, ἡ, os crassum, seu crassa pronunciatio. A
Παχύστομος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui crasso ore est; (2) qui crasse loquitur. A στόμα.
Παχύτερος, crassior, παχύτατος, crassissimus, pinguissimus. A παχύς.
Παχύτης, ητος, ἡ, crassitudo, crassities, corpulentia, obesitas, pinguedo. A παχύς.
Παχύτριχες, qui crassis sunt pilis, pl. a παχύθριξ. Unde
Παχύτριχος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui crassis est pilis.
Παχύφλοιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui crasso est cortice.
Παχύφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, stupidus, tardus. A φρήν.
Παχύφυλλος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui crasso est folio.
Παχύχειλος, ον, cui crassa sunt labra, labeo.
Παχύχυμος, et παχύχυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, crassum succum habens.
ΠΑ'Ω, vel potius πάομαι, fut. άσομαι, possideo, paro, adquiro; (2) gusto, vescor (sed id potius est πάσσομαι, *Ern.*) Ὅστις πλοῦτον, ἢ σθένος μᾶλλον φίλων ἀγαθῶν πεπᾶσθαι βούλεται, κακῶς φρονεῖ, *Eur. Her. Fur.* 1434. Ἀλλά σφι δόσαν λωτοῖο πάσασθαι, *Odyss.* 9, 93.
Παώτης, ου, ὁ, propinquus. *Vox Laconica.*
Πέδολον, pro πέδοδολον, planities, *Ep.*
Πέδα, *Æol.* idem quod μετὰ, in compos. *Dor.* Hinc πεδαίχμιοι, pro μεταίχμιοι, *Æschyl. Ch.* 587. Πέδαρσος pro μετέωρος. Πεδήοροι, pro μετήοροι, *Nic.*
Πεδάασκε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐπέδα, a πεδάω.
Πεδάγρετος, ου, ὁ ϗ ἡ, reprehensus e fuga a persequentibus, *Hes.* Ex πέδα et ἀγρέω, (vel pro μετάγρετος.)
Πεδαίρω, e solo in sublime effero vel eveho. Διρκαίων ἃ ποτ' ἐκ τόπων νέας πεδαίρουσα, *Eur. Phœn.* 1033. Νωθὲς πέδαιρε κῶλον, *Id. Herc. Fur.* 819. Ex πέδον et αἴρω, sed potius *Æol.* pro μεταίρω, unde μετέωρος.)
Πεδαίχμιος, pro Μεταίχμιος, intermedius, medius: propr. inter duas acies, *Æsch. Chœph.* 587.
Πεδαμειβέμεναι, præs. inf. act. *Æol.* et *Dor.* pro μεταμείβειν, a μεταμείβω.
Πεδαμείβω, pro μεταμείβω, muto, commuto; *Pind.* πεδάμειψαν, aor. 1. plur. Ἔσθλον βαθὴ πήματος ἐν μικρῷ πεδάμειψαν χρόνῳ, *Ol.* 12, 18. ubi Schol. μετήμειψαν, μετήλλαξαν.
Πεδανὸς, ἡ, ὸν, humilis, a terra seu solo vix adsurgens, parvus, *Nic.* 817; (2) levis, mollis. A πέδον.
Πεδάορος, pro Μετήορος, excelsus. Λαμπάδες πεδάοροι, *Æschyl. Chœph.* 586.
Πεδάρσιος, ου, ὁ ϗ ἡ, pro μετάρσιος, sublimis.
Πεδᾶσαι, aor. 1. inf. act. *Dor.* pro πεδῆσαι, a πεδάω.
Πεδάφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, mentem vinctam habens, mente vinctus, stultus, *Pind. Pyth.* 8. Ex πέδη et φρήν.
Πεδάω, ῶ, fut. ήσω, compedibus adstringo, illigo, irretio. Ὥς τί νιν ἀέρα Κενθεὶς, Ἱππολύτα δολῷ πεδᾶσαι ἦθελε, *Pind. Nem.* 5, 49. A πέδη.
Πεδεινὸς, ἡ, ὸν, campestris, planus. A πέδον.
Πεδέρχεσθαι, *post accedere*, præs. infin. med. *Æol.* pro μετέρχεσθαι, a μετέρχομαι.
Πεδέρχομαι, πεδέρχεται, *ex Pind. N.* 7. pro μετέρχεται, sequitur, insequitur, subito venit. Ἀλλὰ πέριξ ἁπάλῳ σώματός σε πεδέρχομαι, amplector, *Theoc.* 29. *ult.*
Πεδέω, præpedio, vincio, *Gl. V.* A
Πέδη, ης, ἡ, pedica, compes.
Πεδήορος, pro μετήορος, idem quod πεδάρσιος, *Nic.*
Πεδήρης, εος, ὁ ϗ ἡ, talaris, *Gl. V.* A πέδον et ἄρω, *apto.*
Πέδησα, aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἐπέδησα, a πεδάω. Unde
Πεδήτης, ου, ὁ, pedibus adstrictus, vinctus.

Πεδήτης, ȣ, ὁ, qui compedibus adstringit. Ab eod.

Πεδιαῖος, αία, αῖον, qui in locis planis et campestribus moratur. A πεδίον.

Πεδιακὸς, ὴ, ὸν, campester. Ab eod.

Πεδιὰς, άδος, ἡ, planities. *Ph.* campania. Λόγχη πεδιὰς, in campo instructa acies, *Soph. Trach.* 1059.

Πεδιάσιμος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, campestris. A præc.

Πεδιάσιος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, ut πεδιάσιοι Ἀθηναῖοι, planitiem habitantes. Ab eod.

Πεδίζω, compedo, *Gl. V.* A πέδη.

ΠΕΔΙΛΟΝ, ȣ, τὸ, calceus, talare, *Ph.*

Πεδινὸς, ὴ, ὸν, campestris, planus. A πεδίον.

Πέδιον, ȣ, τὸ, parvum vinculum. A πέδη.

Πεδίον, ȣ, τὸ, campus, planities; (2) pars superior pedis, cui subjacent digiti. A π...

Πεδίονδε, *adv.* in campum. A πεδίον.

Πεδιονόμος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, cui nemora et campi sunt adsignati; (2) qui in campis pascitur, paganus. Ex πεδίον et νέμω.

Πεδιοπλέκτυπος, ον, armis strepitum in campo ciens, i. e. pugnans. Ex πεδίον, ὅπλα, et κτύπος.

Πεδοβάμων, ὁ ᾗ ἡ, reptilis, terra incedens, *opp.* volatilis. Πτηνάτε καὶ πεδοβάμονα, *Æschyl. Choeph.* 588. A βαίνω.

Πεδόεις, όεσσα, όεν, solo adhærens, similis.

Πέδοθεν, *adv.* ex solo, seu e terra.

Πεδοῖ, *adv.* in solum, in terram. A πέδον.

Πέδοικος, pro μέτοικος, inquilinus, *Hes.* ex Æschylo.

Πεδοκοίτης, ȣ, ὁ, humi jacens, humi lectum habens. Ex πέδον et κοίτη, *lectus.*

ΠΕΔΟΝ, ȣ, τὸ, solum, terra, humus.

Πέδονδε, *adv.* in solum, in terram, per campum. A præc.

Πέδος, idem quod πέδον, seu πέδιον, *Hom.*

Πεδοσκαφὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, in solo vel in terra defossus. Ῥήξας ὑγρὰ θέμειλα πεδοσκαφέων κενεώνων, *Nonn.* Ex πέδον et σκάπτω.

Πεδοστιβὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, solum seu terram calcans, pedestris; (2) humi stratus. Ex πέδον et στείβω.

Πεδοτρεφὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, in solo seu in terra nutritus, *Nonn. P.* 4, 12. A τρέφομαι.

Πέδων, ωνος, ὁ, servus compedibus adstrictus. A πέδη.

ΠΕΖΑ, ης, ἡ, malleolus pedis, planta pedis aut ima planta; (2) limbus in vestimento, institа, quæ extremam vestis oram ambit et ornat. *Ph.* limbus; (3) aliarum etiam rerum extremitates, ut ripa, ora maritima, littus. (3) εἶσιν ἐρήμη πέζα, *Apoll. Rhod.* 4, 1257. *Il.* 24, 272.

Πεζακοντιστὴς, ȣ, ὁ, pedes jaculator. Οἱ πεζακοντισαὶ τὸ πρῶτον διαφυγόντες τὴν σύμπτωσιν τῶν ἱππέων, *Polyb.* 3, 65, 10. A πεζὸς et ἀκοντιστής.

Πέζαρχος, ȣ, ὁ, peditum præfectus, *Xenoph. Cyripæd.* 5, 3, 41. Ex πεζὸς et ἀρχή.

Πεζέταιροι, et πεζέτεροι, milites quidam apud Macedonas præcipuæ fortitudinis. Ἡ Κοίνȣ τάξις οἱ πεζέταιροι καλȣ́μενοι, *Arrian. Exped. Alex.* 2, 23, 3.

Πεζέμπορος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, qui negotiationem tractat terrestrem. Ex πεζός.

Πέζευμα, ατος, τὸ, peditatus, *Gl. V.*

Πεζευτικὸς, ὴ, ὸν, pedibus iter facere potest, qui gradiendo fit. A

Πεζεύω, fut. εύσω, pedibus iter facio, pedes sum, gradior. *Gl. V.* pedito. Μέλλων αὐτὸς πεζεύειν, *Act.* 20, 13. A πεζός.

Πεζῇ, *adv.* pedestri aut terrestri itinere, terra; (2) terrestri prælio. Ab eod.

Πεζικὸς, ὴ, ὸν, pedestris. Hinc τὸ πεζικὸν, ȣ̃, peditatus, exercitus terrestris.

Πεζὶς, ἡ, idem quod πέζα, fimbria, *Hes.*

Πεζίτης, ȣ, ὁ, pedes, pedestris. A πεζός.

Πεζοβόας, ȣ, ὁ, pedes, qui pedestrem pugnam committit. Ex πεζὸς et βοή.

Πεζογραφέω, ῶ, pedestri oratione scribo. A

Πεζογράφος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, qu. dic. pedestris orationis scriptor, qui aliquid oratione soluta scribit. Ex πεζὸς et γράφω.

Πεζοθηρία, ας, ἡ, venatio animalium terrestrium. A θήρα.

Πεζοθηρικὸς, ὴ, ὸν, ad πεζοθηρίαν pertinens.

Πεζολεκτέω, oratione prosaica utor. A λέγω.

Πεζολογέω, idem. A

Πεζολόγος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, historicus, qui oratione soluta utitur.

Πεζομάχαν, acc. sing. *Dor.* pro πεζομάχην.

Πεζομαχέω, ῶ, fut. ήσω, pugnam pedestrem committo. Ἐπεζομάχȣν τοῖς ἱππεῦσι, *Ap.*

Πεζομάχη, ἡ, idem quod πεζομαχία, *Pind.*

Πεζομάχης, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, idem quod πεζομάχος.

Πεζομαχία, ας, ἡ, pugna pedestris seu terrestris. A

Πεζομάχος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, qui pedestri prælio certat. Ex πεζὸς et μάχομαι.

Πεζονομικὸς, ὴ, ὸν, peritus pascendorum animalium pedestrium; πεζονομικὴ, ars pascendi animalia. Ex πεζὸς et νέμω.

Πεζονόμος, ὁ ᾗ ἡ, terrestris, *Æsch.*

Πεζοπορέω, ῶ, fut. ήσω, pedibus incedo, seu iter facio. A

Πεζοπόρος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, pedes, qui pedibus iter facit. Ex πεζὸς et πόρος, *meatus.*

Πεζὸς, ȣ̃, ὁ, pedestris, *Ph.* πεζὸς λόγος, pedestris oratio, prosa oratio, prosa, *Gl. V.* A ...

Πεζοφόρος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, limbum habens, fimbriatus. A πέζα et φέρω.

Πεζῶς, *adv.* pedestri oratione. A πεζός.

Πειθανάγκη, ης, ἡ, persuasio cum necessitate conjuncta. Ex πείθω et ἀνάγκη.

Πειθανολογία, ας, ἡ· vide πιθανολογία.

Πειθανὸς, ὴ, ὸν, lepidus, verisimilis, suadibilis. A πείθω. Vide πιθανὸς, quod melius.

Πειθάνωρ, ὁ ᾗ ἡ, obediens A πείθω.

Πειθαρχέω, ῶ, fut. ήσω, parco, obedio, obsequor, morem gero magistratui, cujus in potestate sum. Τί δ' ȣ̓χὶ πειθαρχεῖν με τοῖς νόμοισι δεῖ; *Aristoph. Conc.* 759. Ἰδȣ̀ πάρεστ' ἥδε πειθαρχȣ̃σά σοι, *Eurip. Iph. in Aul.* 1145. Ex πείθω et ἀρχή.

Πειθαρχία, ας, ἡ, obedientia, obtemperantia, obsequium. Ex iisd. Hinc

Πειθαρχικὸς, ὴ, ὸν, qui facile paret, promptus ad parendum.

Πείθαρχος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, idem.

Πειθαυλὴς, ὁ, qui tibiis quodammodo persuadet, *Cæl.*

Πειθέμεναι, præs inf. act. *Dor.* pro πείθειν.

Πείθεο, 2. sing. præs. imperat. pass. *Ion.* pro πείθȣ.

Πειθήμων, ονος, ὁ ᾗ ἡ, morigerus, obsequens; (2) fidelis, credens. A πείθω.

Πειθήνιος, ὁ, ἡ, idem. Ex πείθομαι et ἡνία.

Πειθηνίως, *adv.* obediendo, prompto obsequio.

Πείθοντο, 3. plur. imp. ind. med. *Ion.* pro ἐπείθοντο

Πειθὸς, pro πιθανὸς, persuasorius.

Πείθȣ, 2. sing. præs. imperat. pass. et med. a πείθω.

Πειθȣ̃ς, gen. sing. *contr.* pro πειθόος, a πειθώ.

ΠΕΙΘΩ, f. πείσω, p. πέπεικα, persuadeo, oratione flecto, impello ad rem aliquam faciendam, suadeo, persuadere conor, doceo; (2) compositionem facio, placo aliquem, *impr.* concilio mihi, etiam malis artibus, pecunia; *unde et pro* corrumpo *dicitur*; πείθομαι, pareo, obedio, *Gl. V.* item credo, (primitiva significatio verbi est vincio, adstringo loco, et sic fune religatum, quo volo, duco. Vide πέδη et πεῖσμα, *Ern.*) Οὐ δεῖ σε δυσχέρεια, τȣ̃ νοσȣ̃ντος ἕνεκα, *Soph. Phil.* 891. Πείθεσθε τȣ́τῳ ταῦτα; de his creditis? *Arist. Thesm.* 599. Τοῖς ἐν τέλει βέβωσι πείσομαι, *Soph. Ant.* 69. Πείθων τε αὐτȣ̀ς τὰ περὶ τȣ̃ Ἰησȣ̃, *Act.* 28, 23.

Πειθὼ, όος, *contr.* ȣ̃ς, ἡ, Dea dicendi præses, quam Ennius Suadam, Quintilianus persuadendi deam, Suadelam Horatius, Cicero Leporem vocat; (2) oratio ad persuadendum composita; institutum et consilium persuadendi; (3) persuasio; (4) obsequium, obedientia. A πείθω.

Πειθώμεσθα, 1. plur. præs. conj. pass. *Dor.* pro πειθώμεθα, a πείθω.

ΠΕΙΚΩ, fut. ξω, pecto, vel carmino, carpo; (2) tondeo. Vide πέκω, πέκος.

ΠΕΙΝΑ, ης, ἡ, fames; (2) esuritio.

Πεινᾷ, 3. sing. præs. ind. act. verbi πεινάω.

Πειναλέος, έα, έον, famelicus, qui esurit. Ἀλλ' ὅτε λαῷ Πειναλέῳ κέρος ἔσκε πολυφλοίσβοιο τραπέζης, *Nonn.* A πεῖνα.

Πεινᾶντι, dat. sing. præs. part. act. *Dor.* pro πεινῶντι, ex πεινάοντι, a πεινάω.

Πεινᾶσαι, *esurivisse*, aor. 1. infinit. act.

Πειναστικὸς, ὴ, ὸν, idem quod πειναλέος.

Πεινάω, ῶ, fut. άσω, esurio, fame premor; (2) appeto, desidero, inf. πεινῆν, *Dor.* pro πεινᾶν. Τὸ μὴ πεινῆν κάλλιον τȣ̃ φαγεῖν, *Luc.* Πεινῆν συμμάχων, *Xen.* χρημάτων, *Id.* A πεῖνα.

Πεινέω, *Ion.* pro πεινῶ, idem et ab eod.

Πείνη, ης, ἡ, esuries, fames, *Gl. V.*

Πείνημι, esurio. A πεινάω.

Πεινῆν, *esurire*, præs. inf. act. *Dor.* pro πεινᾶν, ex πεινάειν, a πεινάω.

Πεινητικὸς, ὴ, ὸν, famem sentire solitus, vel famem excitans. Ab eod.

Πεινῶντες, nom. pl. præs. part. act. *contr.* pro πεινάοντες, a πεινάω.

ΠΕΙΡΑ, ας, ἡ, experimentum, documentum; (2) conatus, periculum; (3) appellatio de stupro aut alio turpi facinore; (4) sensus alicujus rei, usus in partem deteriorem; unde de incommodis dicitur.

ΠΕΙΡΑ', ᾶς, ἡ, cuspis vel acies gladii. Τὴν πειρὰν ἐπεσείετο, *Appian. B. Mithridat.*

Πειράζω, fut. άσω, tento, exploro, periculum facio, captiose tento, tento solicitando ad aliquod scelus, *impr.* stuprum; πειράζομαι, tentor, ad scelus aliquod solicitor. Οὗ ἐπείρασάν με οἱ πατέρες, *Heb.* 3, 9. Ἐπείραζον κατὰ τὴν Βιθυνίαν πορεύεσθαι, *Act.* 16, 7. Πειραζόμενος ὑπὸ τȣ̃ Σατανᾶ, *Marc.* 1, 13. A πεῖρα.

Πειραθεῖεν, 3. sing. aor. 1. optat. pass. verbi πειράω.

Πειραιεὺς, Piræeus, portus Atticæ. Gen. Πειραιέως, Πειραιῶς. Acc. Πειραιᾶ.

Πειραιὸν, τὸ, idem.

Πειραϊκὸς, ut πειραϊκαὶ πύλαι, Piraicæ portæ. A præc.

Πειραίνω, finio, necto; aor. 1. part. πειρήναντες, nectentes. Καὶ πεπείρανται τάδε, confecta sunt, *Soph. Trach.* 590. Σειρὴν δὲ πλεκτὴν ἐξ αὐτȣ̃ πειρήναντες, *Odyss.* 22, 175. A πειραίνω.

Πείραμα, ατος, τὸ, tentamentum, *Gl. V.* A πειράω.

Πείραντα, acc. sing. aor. 1. part. act. v. πείρω.

Πεῖραρ, sive πεῖρας, ατος, τὸ, finis, terminus. A πέρας.

Πειρᾶσαι, aor. 1. inf. act. verbi πειράζω.

Πειρασθῆναι, *tentatum esse*, aor. 1. inf. pass.

Πειρασθῇς, *tenteris*, 2. sing. aor. 1. conj. pass.

Πείρασις, εως, ἡ, tentatio, solicitatio; (2) conatus. A πειράω.

Πειρασμὸς, ȣ̃, ὁ, tentamentum; (2) tentatio. A πειράζω.

Πειραστὴς, ȣ̃, ὁ, tentator. Ab eod. Unde

Πειραστικὸς, ὴ, ὸν, tentandi peritus, tentativus; (2) qui inani conatu utitur.

Πειραστικῶς, *adv.* per tentationem.

Πειρατεία, ας, ἡ, piratica. A πειρατεύω.

Πειρατέον, πειρατέα, *adv.* tentandum. A

Πειρατεύω, fut. εύσω, piraticam exerceo, naves in mari capio, populor, vasto, prædor. A πειρατής.

Πειρατηρία, ας, ἡ, *Ion.* πειρητηρίη, ης, ἡ, tentatio, qua alicujus rei periculum et experimentum facimus. A πειράω.

Πειρατήριον, ȣ, τὸ, sedes piratarum; (2) prædonum multitudo; (3) experimentum, tentamentum, tentatio; (4) locus tentationum. A πειρατής.

Πειρατὴς, ȣ̃, ὁ, prædo marinus, pirata. A πειράζω.

Πειρατικὸς, ὴ, ὸν, ad piratas seu prædones marinos pertinens. A πειρατής.

Πειράτω, 3. sing. præs. imperat. act. pro πειράιτω, a ...

Πειράω, ῶ, fut. άσω, et *Ion.* ήσω, conor, nitor, tento, experior, periculum facio; (2) tento, de stupro interpello, *Gl. V.* et πειράω, solicito, attento; πειράομαι, tento, *Gl. V.* aor. 1. part. πειραθεὶς, expertus, *Ph.* perf. πεπειραμένος, expertus, (in partem utramque) *Gl. V.* πειρῶμαι, conor, nitor, experior, *Gl. V.* imperat. πειρῶ, enitere, *Ph.* Τοῦτο ἐγὼ πειράσομαι τοὺς μὴ εἰδότας διδάξαι, *Xen.* Τὰ πρῶτα πειρασθεὶς τοῦ λιμοῦ κακῶς, experiemini, *Aristoph. Ach.* 749. Πάντες γὰρ πενίης πειρώμεθα τῆς πολυπλάγκτου, experimur, *Phocyl.* 36. Σὺν ἔντεσι πειρηθῆναι, armis decertare, *Apoll. Rhod.* 2, 1221. A πεῖρα.

Πειρηθῆναι, *tentatum esse,* aor. 1. inf. pass.

Πείρησαι, 2. sing. aor. 1. imperat. med.

Πειρητίζω, experior, tento, periculum facio, exploro animum alicujus. Μή τι μευ ἠΰτε παιδὸς ἀφαυρῦ πειρήτιζε, *Il.* 7, 235. A πειράω.

ΠΕΙ'ΡΙΝΘΟΣ, gen. et πείρινθα, acc. a πεῖρις, crates, vel alveus ex viminibus in curru. Αὐτὰρ ὅγ' υἷας ἄμαξαν ἐΰτροχον ἡμιονείην Ὀπλίσαι ἠνώγει, πείρινθα δὲ δῆσαι ἐπ' αὐτῆς, *Il.* 24, 190.

ΠΕΙ'ΡΩ, fut. περῶ, perf. πέπαρκα, transadigo, transfigo, transfodio, infigo, adfigo; (2) transeo; aor. 1. ἔπειρα, transfixi; πεπαρμένος, transfixus, perf. part. pass. Καὶ τὰ μὲν τῦ μίστυλλε, ϗ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρε, *Il.* 9, 210.

Πειρῶ, 2. sing. præs. imperat. med. *contr.* pro πειράου, a πειράω.

Πειρώατο, 2. plur. præs. opt. med. *Ion.* pro πειρῷντο, ex πειράοιντο.

Πειρώμεθα, 1. plur. præs. ind. med.

Πεῖσα, ης, ἡ, funis ancoralis. A πείθω.

Πεῖσαι, aor. 1. inf. act. *Poet.* pro πίσαι, a πίω, *irrigo.*

Πείσαις, aor. 1. part. act. *Æol.* pro πίσας.

Πείσας, aor. 1. part. act. verbi πείθω.

Πείσεα, loca irrigua, aquosa prata.

Πείσεαι, 3. sing. fut. 1. ind. med. *Ion.* pro πείσῃ, a πείθω.

Πείσεις, *persuadebis,* 2. sing. fut. 1. ind. act.

Πεισέμεν, fut. 1. inf. act. *Ion.* pro πείσειν.

Πείσῃ, *obedies,* 2. sing. fut. 1. ind. med. vel *persuaserit,* 3. sing. aor. 1. conj. act.

Πείση, ἡ, i. e. πειθὼ, *Hes.* al. patientia. Vide *Cl. Hom. Od.* 5. 23.

Πεισθέντες, acc. plur. aor. 1. part. pass.

Πεισθῆναι, *persuasum esse,* aor. 1. inf. pass.

Πεισίμβροτος, ου, ὁ ϗ ἡ, hominibus persuadens. Ex πείθω et βροτός.

Πεῖσις, εως, ἡ, suasio, suadela. A πείθω.

Πεῖσις, εως, ἡ, passio. A fut. 1. πείσομαι, patiar, verbi πάσχω.

Πεισιχάλινος, ου, ὁ ϗ ἡ, frænis obediens. Ἅρματα πεισιχάλινα, *Pind.* Ex πείθω et χαλινός.

Πεῖσμα, ατος, τὸ, fiducia adgrediendi aliquid, persuasio; (2) funis nauticus, quo navis religatur et retinetur, ut pareat gubernatori; retinaculum, firmamentum, refugium. Ἐν δὲ λιμὴν εὔορμος, ἵν' ου χρεὼ πείσματός ἐστιν, *Odyss.* 9, 136. (2) Μακαρίας δ' ἀκταῖσιν ἐκδήσαντο πλεκτὰς πεισμάτων ἀρχὰς, *Eurip. Hipp.* 760. A πείθω.

Πεισμάτιον, ου, τὸ, Dim. A præc.

Πεισματικὸς, ἡ, ὸν, pertinax, pervicax, *Eust.*

Πεισμονὴ, ῆς, ἡ, persuasio. A πείθω.

Πειστέον, *adv. posit.* obsequendum, obediendum; (2) credendum. A πείθω. Unde

Πειστὴρ, ῆρος, ὁ, obediens; (2) suasor; (3) funiculus. Καὶ τὸν μὲν πειστῆρσι κατήγον ἐπ' ἠπείροιο, *Theocrit.* 21, 58.

Πειστήριος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod

Πειστικὸς, ἡ, ὸν, persuasorius, vim persuadendi habens. A πείθω.

Πειστικῶς, *adv.* persuasorie, probabiliter.

Πείσυνος, ύνη, υνον, fretus. A πείθω.

Πειώλης, ου, ὁ, catamitus, pathicus. *Etym. Suid.* Ex πέος et ὄλλυμι.

Πέκος, εος, τὸ, pellis, *item* cortex. A πέκω.

Πεκούλιον, ου, τὸ, peculium, *Vox Lat.*

Πεκτέω, ῶ, fut. ήσω, pecto, carmino, carpo; (2) tondeo. Ἠνίκα πέκτειν ὥρα προβάτων πέκον ἠρινόν, *Aristoph. Av.* 720. Quidam vero legunt πέκειν. Ποιήσω τήμερον τὰς δημότας βωστρεῖν ὅ' ἐγὼ πεκτούμενον, *Id. Lys.* 683. A πέκω.

Πεκτὴρ, ῆρος, ὁ, qui tondet aut vellit. A πέκω. Unde

Πεκτὸς, ἡ, ὸν, pexus, comptus; (2) tonsus.

Πέκω, fut. πέξω, tondeo; aor. 1. pass. ἐπέχθην, ἐπέχθη, tonsus est. Τὸν κριὸν ὡς ἐπέχθη, *Aristoph. Nub.* 1359. A πείκω.

Πελάγειος, εία, ειον, marinus. A πέλαγος.

Πελάγεσσι, dat. plur. *Ion.* pro πελάγεσι, a πέλαγος.

Πελαγίζω, fut. ίσω, versus altum, in altum navigo; (2) inundo, undis tego. Τὴν νύκτα πελαγίσας ἐπανῆλθε, *Appian.* Ab eod.

Πελαγικὸς, ἡ, ὸν, marinus, pelagicus, altum amans. Ab eod.

Πελάγιος, ία, ιον, marinus; (2) altum tenens. (2) πελαγίοισιν ὧν σφίσι τὴν κομιδὴν τὸ πολὺ γενέσθαι, *Arr. Ind.* 40, 10.

Πελαγόδρομος, ον, maritimus, epith. navis.

ΠΕ'ΛΑΓΟΣ, εος, τὸ, *proprie* mare altum, mare medium; (2) pars maris majoris; (3) æquor, mare; (4) reperitur etiam de fluminibus, ut de Danubio, *ap. Dion. Cass.* (5) *tropice,* de magna mole rerum malarum.

Πελαγὸς, pro πελαργὸς, *E. M.*

Πελαγότροφος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui in mari degit. A τρέφω.

ΠΕΛΑΓΟ'Ω, mari inundo.

Πελάζω, fut. άσω, propinquo, appropinquo, venio ad, accedo; (2) admoveo, applico, appello; πελάζομαι, appropinquo; πελασθεὶς, admotus, aor. 1. Εἴργειν πελάζειν σῆς γε τούτους τῆς πάτρας, impediam ne propinquent, *Soph. Phil.* 1397. Βορᾷ σῶμα πελάζων, *Aristoph. Av.* 1405. πάρβεις, *Eurip. Rhes.* 123. Ἐκ ποίας πάτρας Ἑλληνικοῖσι δώμασιν πελάζετε; *Id. Ph.* 286. Ἱστὸν δ' ἱστοδόκῃ πέλασαν, *Il.* 7, 434. A πέλας.

Πελάθω, idem. Τί ποτ' ου πελάθει σκοπὸς, ὃν ναῶν Ἕκτωρ ὤτρυνε κατόπταν; *Eurip. Rhes.* 556. A πέλας.

ΠΕ'ΛΑΝΟΣ, ου, ὁ, libum, quod placentæ in modum e farinæ polline fiebat, et sacrificiis adhibebatur; (2) spuma concreta; (3) quodvis humidum concretum et arendo induratum; (4) oboli pondus; panis vilioris generis, *Apoll. Rhod.* 1, 1077. (2) ἀφρώδη πέλανον, spumam concretam, *Eurip. Or.* 220.

Πελαργᾷν Pythagoras vocabat τὸ νουθετεῖν, i. e. monere, admonere.

Πελαργιδεῖς, ciconiarum pulli. Sing. πελαργιδεύς.

Πελαργικὸς, ἡ, ὸν, qui ciconiarum est, seu qualis ciconiarum est, ciconiarum proprius; πελαργικοὶ νόμοι, leges de alendis parentibus; quia id faciunt ciconiæ. A πελαργός.

Πελαργῖτις, ιδος, ἡ, herba lienosis medens.

ΠΕΛΑΡΓΟ'Σ, ου, ὁ, ciconia. A πελὸς, *niger,* et ἀργὸς, *albus.*

Πελαργοχρὼς, ῶτος, ὁ ϗ ἡ, ciconiæ colorem habens. Ex πελαργὸς et χρώς.

Πελαργώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, ciconiæ similis, ciconiam referens. A πελαργός.

ΠΕ'ΛΑΣ, *adv.* prope. Hinc ὁ πέλας, vicinus, propinquus, alius. Comp. πλησίον superl. πελαστάτω, *Hipp.*

Πέλασαν, 3. plur. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἐπέλασαν, a πελάζω.

Πελασθεῖσα, aor. 1. part. pass. f. g.

Πελάσσαις, aor. 1. part. act. *Poet.* et *Æol.* pro πελάσας.

Πελαστὴς, οῦ, ὁ, qui appropinquat, qui accedit, vicinus, incola. A πελάζω.

Πελατεία, ας, ἡ, clientela, *Gl. V.* A

Πελάτης, ου, ὁ, vicinus; (2) inferioris conditionis homo, qui domum nostram ventitat et nos colit. *Gl. V.* cliens. (2) πελάτας ἐκ Ῥώμης καὶ φίλους πεντακοσίους, clientes et amicos, *Appian. de Bell. Hispan.* 84. A πελάω.

Πελατικὸς, ἡ, ὸν, famularis. A πελάτης.

Πελάτις, ιδος, ἡ, cliens vel famula.

Πελάω, ῶ, appropinquo, accedo. Ἔπειτα κυρηνίτων ἐκέλσεν Γῇ πελᾶν, *Hom. Hymn. in Bacc.* 41. (olim trudo, concutio, unde Lat. *pello.*) A πέλας.

Πέλεθος, ὁ, stercus; idem quod σπέλεθος.

Πελέθρισμα, ατος, τὸ, cursus, *Hes.* fortasse jugeri, vel per designata jugera. Quasi a πελεθρίζω, quod est a πέλεθρον.

Πέλεθρον, ου, τὸ, jugerum, item spatium, ut [illegible]. A πλέθρον.

Πελεθρόνιος, ὁ ϗ ἡ, plethrum seu jugerum æquans, *Nic.*

Πέλεια, ας, et πελειὰς, άδος, ἡ, columbarum quædam species; (2) columba, *Il.* 5, 778. A πελός.

Πελειάδεσσι, dat. plur. *Ion.* pro πελειάσι, a πελειάς.

Πελειοθρέμμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, columbarum altor vel altrix. Ex πέλεια et θρέμμα.

Πέλειος, εία, ειον, niger, fuscus, lividus. A πελός.

ΠΕΛΕΚΑ'Ν, ᾶνος, ὁ, pelecanus; picus Martius: vide seq.

Πελεκᾶνος, *marina avis,* fulica, *Gl. V.*

Πελεκᾶς, pelecanus, *Att.* pro πελεκάν.

Πελεκάω, ῶ, f. ήσω, securi cædo vel complano. *Ph.* πελεκᾷ, dolat. A πέλεκυς. Hinc

Πελέκημα, ατος, τὸ, assula, fomes, *Gl. V.*

Πελέκησσα, aor. 1. ind. act. *Ion.* et *Poet.* pro ἐπελέκησα, a πελεκάω, *Odyss.* 5, 244.

Πελέκησις, εως, ἡ, sectio vel dolatio, quæ securi fit. A πελεκάω.

Πελεκητὴς, οῦ, ὁ, dolator, *Gl. V.*

[illegible], ὁ, [illegible], *M.* [illegible]

Πελεκητὸς, ἡ, ὸν, bipenni cæsus vel complanatus; (2) qui securi cædi vel complanari potest. A πελεκάω.

Πελεκίζω, fut. ίσω, securi percutio. Ῥαβδίσας ἐπελέκισε κατὰ τὸ πάτριον ἔθος, *Diod. Sic.* A πέλεκυς.

Πελεκῖνος, ου, ὁ, securidaca, vel securiculata, herba vel frutex; (2) avis nomen.

Πελεκκάω, ῶ, idem quod πελεκάω, *Od.* 5, 234.

Πέλεκκον, ου, τὸ, manubrium seu capulus bipennis, bipennis ipsa. Εἵλετο καλὴν ἀξίνην εὔχαλκον, ἐλαΐνῳ ἀμφὶ πελέκκῳ, *Il.* 12, 612. A πέλεκυς.

Πελεκοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, securis seu bipennis formam habens. Ex πέλεκυς et εἶδος.

Πελεκύδιον, ου, τὸ, securicula, parva securis. Dim. a

ΠΕ'ΛΕΚΥΣ, εως, ὁ, securis, bipennis; (2) dicitur et de asperitate morum, de acerbitate.

Πελεκυφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui securim gestat, bipennifer; (2) prætor. Ex φέρω.

Πελεμίζετο, 3. sing. imperf. ind. pass. *Ion.* pro ἐπελεμίζετο, a

ΠΕΛΕΜΙ'ΖΩ, f. ξω, moveo, commoveo, quasso, concutio; πελέμιξεν, aor. 1. pro ἐπελέμιξε, concussit; πελεμίχθη, aor. 1. pass. pro ἐπελεμίχθη, motus est. Οὐρίαχον πελέμιξεν Ἔγχεος, *Il.* 13, 443. Ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη, *Il.* 4, 535.

Πελεμίχθην, aor. 1. ind. pass.

Πέλεσκε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔπελε, a πέλω.

Πέλευ, 2. sing. præs. imperat. med. *Dor.* pro πέλου.

Πεληϊάς, άδος, ἡ, *Ion.* pro πελειάς.

Πελία, ας, ἡ, livor, *Dor.* A πελός. Hinc

Πελιαίνομαι, livesco, livorem contraho.

Πελιδνὴ, ῆς, ἡ, livor, (potius πελίδνη, pro πελιδνότης, a πελιδνός, nam alterum est adjectivum, *Eru.*)

Πελιδνὸς, ἡ, ὸν, nigrorem plumbeum habens, sanguine suffusus, lividus, livens. Πελιδνὸς ὄνυξ, *Nic. Al.* 411. A πελός. Hinc

Πελιδνότης, ητος, ἡ, livor; (2) pars livida.

Πελιδνόω, ῶ, fut. ώσω, lividum reddo, sugillo; πελιδνοῦμαι, liveo, livesco, *Gl. V.*

Πελίδνωμα, ατος, τὸ, suffusio sanguinis, livor. A præc.

ΠΕΛΙ'ΚΗ, ης, ἡ, poculi genus.

Πελικᾶν, ᾶνος, ὁ, species poculi lignei; (2) catinus ligneus. A πέλεκυς.

Πελιόομαι, ῦμαι, livesco. A

Πελιος, ία, ιον, lividus, luridus, *Ph.* _ A πελός.

Πελιότης, ητος, ἡ, livor, *Ph.* A præc.

Πελίωμα, ατος, τὸ, livor. *Ph.* nigredo. A πελιῦμαι.

Πελίωσις, εως, ἡ, idem.

ΠΕ'ΛΛΑ, *Ion.* πέλλη, ης, ἡ, mulctra, seu mulctrale: Hinc *Angl.* A PAIL. Σταθμῷ ἐνὶ βρομέωσι περιγλαγέας κατὰ πέλλας, *Il.* 16, 642. (2) vas potorium.

Πελλαῖος, αία, αῖον, vel πελλαιὸς, ὰ, ὸν, fuscus, *Hes.* A πελός.

Πελλητὴρ, ῆρος, ὁ, qui lac in mulctram mulget. A πέλλα.

Πελλὶς, ἡ, poculum, *Ath.*

Πελλόομαι, ῦμαι, fut. ώσομαι, idem quod πελιόομαι. A

Πέλλος, η, ον, sive πελλὸς, ἡ, ὸν, colorem nigricantem et subfuscum habens; *item* niger, fuscus. A πελός.

Πέλλωμα, ατος, τὸ, livor, pars livida, *R.* A πελλόομαι.

ΠΕ'ΛΜΑ, ατος, τὸ, planta *pedis*; solea, calcaneum, *Gl. V.* (2) corium densatum. Hinc

Πελματώδης, εος, ὁ ἡ, plantaris, *Gl. V.*

Πέλοντο, 3. plur. imperf. ind. med. *Ion.* pro ἐπέλοντο, a πέλω.

Πελοποννησιακὸς, ἡ, ὸν, Peloponnesiacus. A Πελοπόννησος, *Peloponnesus.*

ΠΕΛΟ'Σ, ἡ, ὸν. Vide πελλός.

Πελτάζω, pelta armatus pugno. A πέλτη.

Πελτάριον, ου, τὸ, parvula pelta sive cetra. *Gl. V.* parmula. Dim. a πέλτη.

Πελταστὴς, οῦ, ὁ, qui peltam ad pugnam gestat, peltatus, seu cetratus. *Gl. V.* parmularius. A πελτάζω. Unde

Πελταστικὸς, ἡ, ὸν, ad peltastam pertinens; (2) peltatus. Hinc ἡ πελταστικὴ, ῆς, sc. ἐπιστήμη, ars utendi pelta, bene pugnandi cum pelta armatus sis.

Πελταστικώτατα, *adv.* more peritissimorum peltastarum. A præc.

ΠΕ'ΛΤΗ, ης, ἡ, pelta, cetra, scutum brevius, lorum non habens, quo sagittarii et levioris armaturæ milites uti solebant.

Πελτοφόρος, ου, ὁ, peltatus. Ex præc. et φέρω.

Πέλυξ, υκος, sive πέλυς, ὁ, securis bipennis; (2) pelvis, proprie lignea. A πελεκυς et πελική.

Πέλυτρα, vel πέλυντρα, socci, *apud Poll.*

ΠΕ'ΛΩ, vel πέλομαι, sum; (2) verto; (3) admoveo. Οὐ μέν πως ἄλιον πέλει ὅρκιον, *Il.* 4, 158. Εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν, *Ib.* 450 Ὃς μέγα πᾶσιν Ἕρκος Ἀχαιοῖσιν πέλεται πολέμοιο κακοῖο, *Ib.* 1, 284.

ΠΕ'ΛΩΡ, ωρος, τὸ, monstrum, monstrum immane; (2) ingens.

Πελωρίδες, ων, αἱ, ostreæ, a magnitudine sic dictæ. A πέλωρ.

Πελώριος, ου, ὁ ἡ, monstrosus, portentosus, admirandus, suspiciendus, mirus, ingens, immanis. Ὡς μοι καὶ τόν δ' ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνης, *Il.* 3, 166. Ab eod.

Πελωριστὸς, ἡ, ὸν, idem quod πελώριος, *Theoc.*

Πέλωρον, τὸ, idem quod πέλωρ, *Hom.*

Πέλωρος, ώρα, ωρον, monstrosus, portentosus; (2) ingens, vastus, immanis. A πέλωρ.

Πέμμα, ατος, τὸ, quidquid coquitur, coctum, genus placentæ; πέμματα, bellaria. A πέσσω.

Πεμμάτιον, ου, τὸ, bellarium. Dim. a πέμμα.

Πεμματολόγος, ου, ὁ, qui de opere pistorio delicatius apparato verba facit, vel qui de placentis et opere dulciario librum conscripsit. Ex πέμμα et λόγος.

Πεμματουργὸς, οῦ, ὁ, bellariorum artifex, pistor dulciarius. Ex πέμμα et ἔργον, *opus.*

Πεμπαδάρχης, et πεμπάδαρχος, ου, ὁ, qui quinque militibus præest. Ex ἀρχός.

Πεμπάζω, fut. άσω, per digitos numero, præsertim quinos; (2) numero; (3) cogito, considero. Εἴ τις ἕκαστα πεμπάζοι, *Apollon.* Αὐτὰρ ἐπὴν πάσας πεμπάσσεται, *Od.* 4, 412. A πεμπάς.

Πεμπὰς, άδος, ἡ, quinarius numerus, quinque. A πέμπε.

Πεμπαστὴς, οῦ, ὁ, per quinos numerans. A πεμπάζω.

Πέμπε, οἱ, αἱ, τὰ, quinque. A πέντε.

Πέμπελος, ου, ὁ ἡ, senex admodum decrepitus, et capularis, utpote jam in sepulchrum demittendus. Καὶ πέμπελον γραῦν μαρμαρωμένην δέμας, et anum capularem marmoream factam, *Lycoph.* 826. A πέμπω.

Πέμπουσαι, nom. plur, præs. part. act. fœm. gen. *Dor.* pro πέμπουσαι, a πέμπω.

Πέμπον, imperf. ind. act. *Ion* pro ἔπεμπον.

Πεμπταῖος, αία, αῖον, quintanus; (2) quod quinto die fit, qui quinto die venit, redit, &c. A πέμπε.

Πεμπτάημερος, ον, quinque dies durans, *Pind.*

Πεμπτὰς, άδος, ἡ, numerus quinarius; (2) numerus quinque militum. A πέμπτος.

Πεμπτέον, *adv. posit.* mittendum. ἤδει ὅτι ἐκ τούτων πεμπτέον εἴη, *Xen. Cyr.* 8, 3. A πέμπω.

Πεμπτημόριον, ου, τὸ, quinta pars. Ex πέμπτος et μόριον.

Πεμπτὸς, ἡ, ὸν, missus. A πέμπω.

Πέμπτος, η, ον, quintus. A πέμπε pro πέντε.

ΠΕ'ΜΠΩ, fut. ψω, mitto, dimitto, procul amando, demitto, emitto, immitto, impono; (2) deduco, veho, transveho, trajicio; (3) legatos mitto; πέμψον, mitte, aor. 1. imperat. πεμφθεὶς, missus, aor. 1. pass. part. Πέμπειν τινὶ περί τινος, *Thuc.* πρός τινα, *Xen.* βοηθείας τινι, *Polyb.* εἴς τινας, *Xen.* Μηκέτι μηδενὸς κρατύνων ὅπα πέμπει βιόδωρος αἶα, *Soph. Phil.* 1154. Εἰς Ἀθήνας πέμψομαι Θηβῶν ἄπο, *Eur. Her. Fur.* 1429. Σε πέμπει ἀστρῶν ἐπέων ἐναζόντων, prosequitur, *Soph. Antig.* 1183.

Πεμπώβολον, ου, τὸ, veru quinque cuspides habens, *Il.* 1, 463. Ab ὀβελός.

Πεμφηρὶς, ιδος, ἡ, piscis, *Ath.*

Πεμφιγώδης, εος, ὁ ἡ, referens πέμφιγα· (2) humidus, flatulentus; (3) pustulas excitans. A πέμφιξ.

Πεμφιδώδης, εος, ὁ ἡ, idem. A πεμφίς.

ΠΕ'ΜΦΙΞ, ιγος, ἡ, flatus, gutta, nubes, bulla, pustula, pro *anima*, *Lycoph.*

Πεμφὶς, ίδος, ἡ, idem.

ΠΕΜΦΡΗΔΩ'Ν, όνος, ἡ, insectum e vesparum genere. Πεμφρηδὼν ὀλίγη τε ϰ̀ ἀμφικαρὴς σκολόπενδρα, *Nic. Th.* 812.

Πέμψαν, 3. plur. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἔπεμψαν, a πέμπω.

Πέμψας, *qui misit*, aor. 1. part. act.

Πέμψασι, *eis qui miserunt*, dat. plur. part.

Πεμψεῖς, 2. sing. fut. 1. indic. act. *Dor.* pro πέμψεις, verbi πέμπω. Unde

Πέμψις, εως, ἡ, missio; (2) in manus traditio.

Πέμψομεν, 1. plur. aor. 1. conj. act. verbi πέμπω.

Πενεστεία, ας, ἡ, famulitium, servitium. A πενέστης.

Πενέστερος, πενέστατος. A πένης.

Πενέστης, ου, ὁ, servus, famulus, cliens, *apud Thessalos.* A πένομαι.

Πενεστικὸς, ἡ, ὸν, servilis. A præc.

Πένηαι, 2. sing. præs. conj. med. *Ion.* pro πένῃ, a πένομαι. *laboro.*

Πένης, ητος, ὁ ϰ̀ ἡ, qui labore victum quærit, pauper, inops; (2) egens. Ab eod.

Πένησσα, ης, ἡ, paupercula. A πένης.

Πενητεύω, pauper sum. Ab eod.

Πενθαίνω, idem quod πένθημι, seu πενθέω, *Eust.*

Πενθαλέος, έα, έον, luctuosus, lugubris. A πένθος.

Πενθὰς, άδος, ἡ, luctuosa, lugubris. Ἀνήρυγε πενθάδα φωνὴν, *Nonn.* Ab eod.

Πένθει, 2. sing. præs. imperat. act. pro πένθεε, a πενθέω.

Πένθεια, ἡ, idem quod πένθημα, *Æsch.*

Πενθείω, *Poet.* pro πενθέω, *Hom.*

Πενθερὰ, ᾶς, ἡ, socrus, uxoris mater. A

ΠΕΝΘΕΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, socer, uxoris pater.

Πενθεροφθόρος, ου, ὁ ϰ̀ ἡ, socerum perdens. Ex πενθερὸς et φθείρω.

Πενθέω, ῶ, f. ήσω, lugeo. Ἅπαντες δ' ἐνὶ λόγῳ πενθήσατε νεκρὸς, *Eur. Her. Fur.* 1396. Ἐν οἷς ἡ πόλις ἐπένθησε, *Æschin.* A πένθος.

Πένθημα, ατος, τὸ, luctus. A præc.

Πενθήμεναι, præs. inf. act. *Dor.* pro πενθῆναι, a πένθημι.

Πενθημιμερὴς, έος, ὁ ϰ̀ ἡ, partis semiquinariæ. Hinc πενθημιμερὴς τομὴ, cæsura, quum post secundum pedem syllaba superest. Ex πέντε, ἥμισυς, et μέρος, *pars.*

Πενθημιπόδιον, ου, τὸ, duo pedes cum dimidio. Ex πέντε, ἥμισυς, et πούς.

Πενθήμερος, ου, ὁ ϰ̀ ἡ, quinque dies durans, seu a quinque diebus. Ex πέντε et ἡμέρα.

Πένθημι, *Poet.* pro πενθέω, *Hom.*

Πενθημιχοίνιξ, ικος, ἡ, duæ chœnices cum dimidia.

Πένθιμος, idem quod πένθιμος, *Sibyl.*

Πενθήμων, ονος, ὁ ϰ̀ ἡ, luctuosus. A πενθέω.

Πενθήρης, εος, ὁ ϰ̀ ἡ, lugubris. Ab eod.

Πενθητὴρ, ῆρος, ὁ, qui luget. Ab eod. Hinc

Πενθητήριος, ου, ὁ, lugubris, ad luctum pertinens.

Πενθητικὸς, ἡ, ὸν, lugubris.

Πενθητικῶς, *adv.* lugubriter.

Πενθήτρια, ας, ἡ, præfica; (2) quæ luget. (2) Σῶν κακῶν πενθήτρια, *Eurip. Hipp.* 805.

Πενθικὸς, ἡ, ὸν, lugubris. A πένθος.

Πενθικῶς, *adv.* lugubriter, lugubre.

Πένθιμος, ου, ὁ ϰ̀ ἡ, et πένθιμος, ίμη, ιμον, lugubris vel luctuosus. *Gl. V.* lugubris, flebilis, funestus. A

ΠΕ'ΝΘΟΣ, εος, τὸ, luctus, i. e. mœror, ex morte propinquorum vel amicorum; (2) quivis mœror. *Ph.* luctus, funus.

Πενθοφόρος, ον, luctum ferens, *Sibyl.*

Πενία, ας, ἡ, *Ion.* πενίη, ης, ἡ, paupertas, inopia. A πένομαι.

Πενιχραλέος, έα, έον, pauper, pauperculus, inops. A

Πενιχρὸς, ὰ, ὸν, idem. A πένομαι.

Πενιχρότης, ἡ, paupertas, inopia, *Steph.*

Πενιχρῶς, *adv.* pauperum more, per inopiam.

Πενόλης, penula, *Gl. V.* al. φαινόλης.

ΠΕ'ΝΟΜΑΙ, facio, efficio, ago, paro, curo, struo; (2) pauper seu inops sum. Τί σε χρὴ ταῦτα πένεσθαι; *Od.* 24, 406. Πολλοί τοι πλουτοῦσι κακοὶ, ἀγαθοὶ δὲ πένονται, *Theog.* 315.

Πένοντο, 3. plur. imperf. ind. med. *Ion.* pro ἐπένοντο. a πένομαι.

Πενταγαμβρος, ον, quinque generos habens.

Πεντάγραμμος, ου, ὁ ϰ̀ ἡ, qui quinque linearum est. Ex πέντε et γραμμὴ, *linea.*

Πεντάγωνος, ου, ὁ ϰ̀ ἡ, quinque angulos habens. Ex πέντε et γωνία.

Πενταδάκτυλος, ὁ, ἡ, qui quinque digitos habet, vel qui quinque digitorum est.

Πενταδάρχης, vel πεντάδαρχος, ου, ὁ, qui quinque viris præest. Ex ἀρχός.

Πενταδεκαέτης, quindecim annorum. Ex ἔτος.

Πενταδικὸς, ἡ, ὸν, quinarius; (2) pentade constans. A πεντάς.

Πεντάδιμνον, quod quinque minarum est, *Herod.*

Πεντάδιον, ου, τὸ, numerus quinarius. A πεντάς.

Πενταδραχμία, ας, ἡ, quinque drachmæ:

Πεντάδραχμον, ου, τὸ, numisma quinque drachmarum:

Πεντάδραχμος, ου, ὁ ϰ̀ ἡ, qui quinque drachmarum pretii est. Ex πέντε et δραχμή.

Πεντάδωρος, ου, ὁ ϰ̀ ἡ, qui quinque palmarum est. Ex δῶρον, *palmus.*

Πενταέθλιον, τὸ, idem quod

Πεντάεθλον, ου, τὸ, quinquertium, quinque certamina. Ex πέντε et ἄεθλος.

Πεντάεθλος, ου, ὁ, quinquertio, qui quinque certaminibus victor evasit. Ex iisd.

Πενταέτες, vel πενταετὲς, *adv.* quinquennis, seu per quinquennium. A πενταέτης.

Πενταετηρὴς, ὲς, quinquennis. Ex π. et ἔτος.

Πενταετηρία, ας, ἡ, quinquennium.

Πενταετηρικὸς, ἡ, ὸν, quinquennalis; lustralis, *Gl. V.* A præc.

Πενταετηρὶς, ίδος, ἡ, quinquennium, lustrum, *Gl. V.* A

Πενταέτηρος, ου, ὁ ϰ̀ ἡ, quinquennis:

Πενταέτης, ου, ὁ, vel πενταετὴς, έος, ὁ ϰ̀ ἡ, qui quinque annorum est, quinquennis, quinquennalis. Ex π. et ἔτος.

Πενταετία, ας, ἡ, quinquennium. Ex iisd.
Πεντάζωνος, ου, ὁ ϗ ἡ, quinque zonas habens. A ζώνη.
Πενταθλεύω, idem quod
Πενταθλέω, ῶ, fut. ήσω, quinque certaminibus me exerceo; (2) quinque certaminum generibus certo. A
Πένταθλον, ου, τὸ, idem quod πεντάεθλον.
Πενταθλιστικὸς, ἡ, ὸν, (πενταθλητικὸς, Etm.) πενταθλιστικὴ νίκη, victoria in omni genere certaminum.
Πένταθλος, ου, ὁ, quinquertius, *Ph.* idem quod πεντάεθλος· (2) in quocunque genere per omnes partes egregius, velut in dicendo.
Πενταῖος, αία, αῖον, quintus. A πέντε.
Πένταιχμος, ου, ὁ ϗ ἡ, quinque cuspides seu mucrones habens. Ex πέντε et αἰχμή.
Πεντακέφαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, qu. dic. quinque habens capita vel truncos. A κεφαλή.
Πεντάκις, *adv.* quinquies. A πέντε.
Πεντακισμύριοι, quinquaginta millia.
Πεντακισχίλιοι, ιαι, ια, quinquies mille, quinque millia.
Πεντάκλαδος, ον, quinos ramulos habens; epith manus.
Πεντάκλινος, ου, ὁ ϗ ἡ, quinque clinis seu lectis instructus. Ex πέντε et κλίνη.
Πενταικόρωνος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui quinque cornicum ætates vixit; (2) capularis, decrepitus. Ex πέντε et κορώνη, *cornix.*
Πεντακόσια, ων, τὰ, quingenta.
Πεντακοσιάρχης, et πεντακοσίαρχος, ου, ὁ, quingentorum militum præfectus. Ex πεντακόσιοι et ἀρχὴ vel ἀρχός. Hinc
Πεντακοσιαρχία, ας, ἡ, quingentorum militum præfectura.
Πεντακοσιαστὸς, ἡ, ὸν, quingentesimus. A πεντακόσιοι.
Πεντακόσιοι, ιαι, ια, quingenti. A πέντε.
Πεντακοσιομέδιμνος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui quingentorum medimnorum est, qui ex suis fructibus reficit medimnos quingentos, qui quingentis medimnis census est, *Plut.*
Πεντακοσιοστὸς, ἡ, ὸν, quingentesimus. A πεντακόσιοι.
Πεντακυμία, ας, ἡ, immanis unda seu fluctus, fluctus decumanus, quinque fluctus uno impetu adventantes. Ex πέντε et κῦμα.
Πεντάλεκτρος, ου, ὁ ϗ ἡ, quinque lectos habens; (2) quinque toros conjugales experta. Ex πέντε et λέκτρον.
Πενταλιθίζειν, ludere πεντάλιθα. vid. seq.
Πεντάλιθος, ου, ὁ ϗ ἡ, quinque constans lapidibus; πεντάλιθα, ludus quidam muliebris, quo ludebant quinque lapidibus.
Πεντάλιτρος, ου, ὁ ϗ ἡ, quinquelibris. Ex λίτρα.
Πενταμερὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, quinquepartitus, in quinque partes divisus. Ex μέρος.
Πενταμερῶς, *adv.* quinquepartito, *Plin.*
Πεντάμετρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui est quinque pedum. Ex μέτρον.
Πεντάμηνος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui est quinque mensium. Ex μὴν, *mensis.*
Πεντάμοιρος, quintarius, *Steph.*
Πεντάοζος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui in quinque ramos dispergitur; (2) in quinos digitos divisa.
Πεντανούγκιον, quincunx, *Gl. V.* Ex οὐγκία.
Πενταπάλαιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui habet quinque palmos. Ex πέντε et παλαιστή.
Πενταπέτηλος, ου, ὁ ϗ ἡ, quinque folia habens; πενταπέτηλον, herba quædam, quinquefolium. Ex πέντε et πέταλον.
Πενταπετὲς, τὸ, quinquefolium.
Πεντάπηχυς, εος, ὁ ϗ ἡ, qui quinque cubitorum est.
Πενταπλασιάζω, fut. άσω, quintuplo majorem facio. A
Πενταπλάσιος, ία, ιον, quintuplus, quinquies tantus. A πέντε.
Πενταπλασίων, ονος, ὁ ϗ ἡ, idem et ab eod.
Πενταπλασίως, *adv.* quintuplo.
Πεντάπλεθρος, ον, quinque jugeribus constans. A πλέθρον.
Πενταπλόος, οῦς, ὁ ϗ ἡ, et πενταπλόος, οῦς, πλόη, ῆ, πλόον, οῦν, quintuplus, quintuplex. A πέντε.

Πεντάπολις, εως, ἡ, quinque urbes.
Πεντάπορος, ου, ὁ ϗ ἡ, quinque meatus seu alveos aut canales habens; (2) quinque fluus.
Πεντάπους, ουν, τὸ ὄρεγμα, *porrectio,* carrecta *Gl. V.* quinque pedes habens.
Πενταπρωτεία, ας, ἡ, quinqueprimatus. A
Πεντάπρωτοι, ων, οἱ, quinqueprimi, senatores primarii municipales.
Πεντάριθμος, ου, ὁ ϗ ἡ, quinque numero.
Πεντάῤῥαβδος, ον, quinque fidibus (qu. fidium virgis) constans.
Πεντὰς, άδος, ἡ, quinarius numerus, i. e. quinque, vel continens quinque. A πέντε.
Πεντάσκαλμος, ον, quinque remos habens.
Πενταστίθαμος, ου, ὁ ϗ ἡ, quinque spithamas longus, quinque dodrantes altitudine æquans. Ex σπιθαμή.
Πεντασάδιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui quinque stadiorum est. Ex στάδιον.
Πεντασάτηρος, quinque staterum seu minarum, *Herod.* idem quod πεντάμνος, *Poll.*
Πεντάστιχος, ου, ὁ ϗ ἡ, quinque ordinibus seu versibus constans.
Πεντάστομος, ου, ὁ ϗ ἡ, quinque ora seu ostia habens. Ex στόμα.
Πεντασυλλαβία, ἡ, quinque syllabæ.
Πεντασύλλαβος, ον, quinque syllabis constans.
Πεντασυλλάβως, *adv.* quinque syllabis.
Πεντάσχοινος, ου, ὁ ϗ ἡ, quinque schœnos patens.
Πεντατάλαντος, ου, ὁ ϗ ἡ, quinque talenta æquans, qui quinque talentorum est.
Πεντάτευχος, ου, ὁ ϗ ἡ, quinque volumina habens, ut 5 libri Mosis.
Πενταφάρμακος, ου, ὁ ϗ ἡ, quinque medicamentis constans. Ex φάρμακον.
Πενταφυὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, quintuplex. Ex φυή.
Πεντάφυλλον, ου, τὸ, quinquefolium, herba; pentaphyllum, *Plin.* Angl. CINQUEFOIL.
Πεντάφυλλος, ου, ὁ ϗ ἡ, quinque folia habens
Πεντάφωνος, ου, ὁ ϗ ἡ, quinque voces seu sonos reddens. Ex φωνή.
Πένταχα, πενταχῆ, *adv.* quinquefariam, quinque modis.
Πεντάχαλκοι, vel πεντέχαλκοι, quinque ærei nummi, *Poll.*
Πενταχιλιαστὸς, οῦ, ὁ, unum de quinque millibus.
Πενταχῆς, idem quod πενταχῆ, *Ar.*
Πεντάχορδος, ου, ὁ ϗ ἡ, quinque habens chordas. Ex χορδή.
Πεντάχρονος, ον, quinque temporibus constans pes.
Πενταχῶς, *adv.* quinquefariam. A πέντε.
ΠΕ'ΝΤΕ, οἱ, αἱ, τὰ, quinque.
Πεντεγκέφαλος, quino cerebro constans, *Theoph.*
Πεντέγραμμος· vide πεντάγραμμος, *Luc.*
Πεντεδραχμία· vide πενταδραχμία, *Xen.*
Πεντεκαίδεκα, οἱ, αἱ, τὰ, quindecim.
Πεντεκαιδεκαετηρὶς, ίδος, ἡ, quindecim anni.
Πεντεκαιδεκαέτης, εος, ὁ ϗ ἡ, qui quindecim annorum est. Ex ἔτος.
Πεντεκαιδεκαναΐα, ἡ, quindecim naves. A ναῦς.
Πεντεκαιδεκάπηχυς, υ, quindecim cubitos habens.
Πεντεκαιδεκαπλασίων, ονος, ὁ ϗ ἡ, quinquies decies major seu præstantior.
Πεντεκαιδεκαταῖος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui decimo quinto die aliquid facit aut patitur. A
Πεντεκαιδέκατος, άτη, ατον, decimus quintus.
Πεντεκαιδεκήρης, εος, ἡ, navis quindecim ordinum. Ex ἐρέσσω.
Πεντεκαιδεκήμερος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui quindecim dierum est. Ex ἡμέρα.
Πεντεκαιεικοσιέτης, εος, ὁ ϗ ἡ, qui annorum est viginti et quinque. Ex ἔτος.
Πεντεκαιτριακοντούτης, ες, annorum 35.
Πεντεκτενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, quinque pectinibus intextus. Ex πέντε et κτεὶς, *pecten.*
Πεντέκτενος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.
Πεντέλοχοι, quinque cohortes, *Thuc.*
Πεντέμηνος· vide πεντάμηνος. *E. M.*
Πεντεναΐα, ἡ, quinque naves.
Πεντεπενιχρὸς, οῦ, ἡ, quinquies pauper, i. e. pauperrimus.

Πεντέπους, οδος, quinque pedes habens.
Πεντεσύριγγος, ου, ὁ ϗ ἡ, quinque fistulas seu quinque foramina habens. Ex σύριγξ.
Πεντετάλαντος, ου, ὁ ϗ ἡ· vide πεντατάλαντος.
Πεντετηρικὸς, ἡ, ὸν, quinquennalis.
Πεντετηρὶς, ίδος, ἡ, quinquennium, lustrum. Ex π. et ἔτος.
Πεντέτης, εως, ὁ ϗ ἡ, quinquennis. Ex iisd.
Πεντετριαζόμενος, quinquies victus, et proprie quidem in quinquertio. Ex τριάζομαι.
Πεντηκονθήμερος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui quinquaginta dierum est. Ex ἡμέρα.
Πεντήκοντα, οἱ, αἱ, τὰ, quinquaginta. A πέντε.
Πεντηκοντάδραχμος, ου, ὁ ϗ ἡ, quinquaginta drachmis æstimatus. Ex δραχμή.
Πεντηκονταετηρὶς, ίδος, ἡ, tempus quinquaginta annorum.
Πεντηκονταέτης, vel πεντηκονταετὴς, έος, ὁ, quinquagenarius, 50 annos natus. Ex ἔτος.
Πεντηκονταέτις, ιδος, ἡ, fœm.
Πεντηκονταετία, ας, ἡ, quinquaginta anni.
Πεντηκοντακαιτριέτης, εος, ὁ ϗ ἡ, qui est annorum quinquaginta trium.
Πεντηκοντακάρηνος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui quinquaginta habet capita. Ex κάρηνον.
Πεντηκοντακέφαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem. Ex κεφαλή.
Πεντηκοντάλιτρον, τὸ, quinquaginta libræ. A λίτρα.
Πεντηκοντάπηχυς, υ, quinquaginta cubitos habens.
Πεντηκονταρχία, ας, ἡ, munus et dignitas qua quis quinquaginta militibus præest; (2) quinquaginta virorum principatus. A
Πεντηκόνταρχος, ου, ὁ, qui quinquaginta militibus præest. Ex ἀρχός.
Πεντηκονταταλαντία, ας, ἡ, quinquaginta talenta. A
Πεντηκοντατάλαντος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui quinquaginta talentorum est. Ex τάλαντον.
Πεντηκοντατέσσαρες, ων, οἱ, αἱ, quinquaginta quatuor.
Πεντηκοντατὴρ, ῆρος, ὁ, quinquaginta militum præfectus, *Suicer.* A πεντήκοντα.
Πεντηκοντάχοος, contr. πεντηκοντάχους, ου, ὁ ϗ ἡ, cum quinquagesimo fundens, quinquagesimo cum fœnore reddens. Ex χέω.
Πεντηκόντερος, ου, ἡ, quinquaginta remorum navis, seu navis actuaria quinquaginta remorum. Ex ἐρέσσω.
Πεντηκοντεύομαι, quinquagesimam solvo; quinquagesima a me exigitur; (2) quinquagesimam exigo, capio. A πεντήκοντα.
Πεντηκοντὴρ, ῆρος, ὁ, idem quod πεντηκοντατήρ.
Πεντηκοντηρικὸς, ἡ, ὸν, quinquaginta remos habens.
Πεντηκοντόγυος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui quinquaginta jugerum est. Ex γύα.
Πεντηκοντοκάρηνος, ου, ὁ ϗ ἡ, quinquaginta capita habens. Ex κάρηνον.
Πεντηκοντόπαις, αιδος, ὁ ϗ ἡ, quinquaginta liberos habens.
Πεντηκοντόργυιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui quinquaginta ulnarum est. Ex ὀργυιά.
Πεντηκόντορος, ου, ἡ, idem quod πεντηκόντερος.
Πεντηκοντούτης, εος, ὁ ϗ ἡ, qui quinquaginta annorum est. Ex ἔτος.
Πεντηκόσιοι, ιαι, ια, quingenti. A πέντε.
Πεντηκοσταῖος, αία, αῖον, qui die quinquagesimo aliquid facit, vel quod eo fit.
Πεντηκοστεύομαι, quinquagesimam, scil. partem, solvo, quinquagesima a me exigitur. A πεντηκοστός.
Πεντηκοστὴρ, ῆρος, ὁ, idem quod πεντηκοντήρ.
Πεντηκοστολογέω, ῶ, fut. ήσω, quinquagesimam colligo seu exigo.
Πεντηκοστολόγιον, ου, τὸ, locus in quo quinquagesimæ exiguuntur vel solvuntur. A
Πεντηκοστολόγος, ου, ὁ, qui quinquagesimam partem colligit seu exigit; (2) quinquagesimæ partis redemptor. Ex λέγω.
Πεντηκοστόπαις, αιδος, ὁ, quinquaginta filios seu filias habens.
Πεντηκοστὸς, ἡ, ὸν, quinquagesimus. Hinc ἡ πεντηκοστὴ, sc. ἡμέρα, Pentecoste, dies quinquagesimus a Paschate: *item* ἡ πεντηκοστὴ, sc.

sc. μερὶς, genus vectigalis, quod pendebatur de fundis et facultatibus, *Ern.*

Πεντηκοςὺς, ύος, ἡ, de numero 50. v. gr. hominum, ut δεκὰς de decem; (2) ordo militaris constans quinquaginta viris.

Πεντήρης, εος, ἡ, quinqueremis. Hinc

Πεντηρικὸς, ὴ, ὸν, idem. Ab ἐρέσσω.

Πεντόβολος· vide πεντώβολος, *Ar.*

Πεντόζοιο, gen. sing. *Ion.* pro πεντόζου, a

Πέντοζος, ε, ὁ ϗ ἡ, idem quod πεντάοζος.

Πεντόργυιος, ε, ὁ ϗ ἡ, quinque ulnarum. Ex ὀργυιὰ, ulna.

Πεντόροβον, ε, τὸ, herbæ nomen, quæ alias γλυκυσίδη, pæonia. Ex ὄροβος, ervum.

Πεντώροφος, ον, quinque fastigia, tecta, habens domus.

Πεντευγκίαι, quincunces, *Gl. V.* Ex ἐγκία.

Πεντώβολος, ε, ὁ ϗ ἡ, quinque obolorum. Hinc τὸ πεντώβολον, ε, quinque oboli.

Πεντώρυχος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui quinque vallorum seu fossarum est. Ex ὀρύσσω.

Πένω, idem quod πένομαι.

Πέξαιτο, 3. sing. aor. 1. conj. med. verbi πέκω.

Πέξις, εως, ἡ, tonsura. A πέκω, tondeo.

Πεξῶ, f. 1. ind. act. *Dor.* pro πέξω, a πέκω.

Πεοίδης, εος, ὁ ϗ ἡ, qui tumido seu crasso pene est. Ex πέος et εἶδος. Vide πεώδης.

ΠΕ'ΟΣ, εος, τὸ, penis, mentula, veretrum.

Πεπάγασι, 3. pl. perf. ind. med. *Dor.* pro πεπήγασι, a πήγνυμι.

Πεπαθυῖαν, *passam*, acc. sing. perfect. part. act. f. g. *per Syncop.* pro πεπαθηκυῖαν, a πάσχω.

Πεπαιδευμένως, *adv.* erudite, solerter. A παιδεύω.

Πεπαίνω, excoquo, et ad maturitatem perduco. *Gl. V.* maturo; (2) mitigo, lenio; πεπαίνομαι, maturesco, *Gl. V.* Διασκοπῶν ἥδομαι τὰς λημνίας ἀμπέλους, εἰ πεπαίνουσιν ἤδη, *Aristoph. Pace*, 1172. A πέπων.

Πεπαίρω, suppedito, *Pind.*

Πεπαισμένον, acc. sing. part. perf. pass. v. παίζω, *ludo*, vel παίω, *percutio.*

Πεπαίτατος, άτη, ατον, maturissimus, maturrimus. A πέπων, *coctus.* Unde

Πεπαίτερος, έρα, ερον, maturior, mitior, *Æsch. Agam.* 1374.

Πεπαλαγμένος, part. perf. pass. verbi παλάσσω.

Πεπάλακτο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐπεπάλακτο.

Πεπάλαχθε, 2. pl. perf. imperat. pass.

Πεπαλὼν, a. 2. part. act. *Ion.* pro παλῶν, a πάλλω.

Πεπᾶναι, aor. 1. inf. act verbi πεπαίνω.

Πεπανὸς, ὴ, ὸν, maturus, mitis, passus, *Gl. V.* A πεπαίνομαι.

Πέπανσις, εως, ἡ, maturatio; (2) actio qua aliquid ad maturitatem perducitur. *Gl. V.* maturitas. A πεπαίνω. Unde

Πεπαντικὸς, ὴ, ὸν, coquendi, maturandi vim habens.

Πεπαρέμεν, aor. 2. inf. act. *Ion.* pro παρεῖν, a πείρω. (Πεπαρεῖν, suppeditare, præbere, *Pind.* quod a πεπαίρω, *Ern.*)

Πεπάρθαι, *trajectum esse*, perf. inf. pass.

Πέπαρμαι, *trajectus sum*, 1. sing. perf. ind.

Πεπαρῴνηκε, 3. sing. perf. ind. act. *Att.* pro παρῴνηκε, a παροινέω.

Πέπασμαι, perf. ind. pass. *Poet.* pro πέπαμαι, a πάομαι.

Πεπασμὸς, ῦ, ὁ, idem quod πέπανσις.

Πέπαται, 3. sing. perf. verbi πάομαι.

Πέπαυμαι, perf. ind. pass. verbi παύομαι.

Πεπέδητο, plusq. perf. pass. verbi πεδάω, vincio, illigo, compedibus adstringo. Πεπέδητο νήια δῦρα, *Apoll. Rhod.* 11, 597.

Πεπείθαται, 3. plur. perf. ind. pass. *Ion.* pro πεπεισμένοι εἰσὶ, a πείθω.

Πεπείθοντο, 3. pl. imperf. ind pass. *Ion.* pro ἐπείθοντο.

Πεπείρανται, 3. sing. perf. ind. pass. verbi πειράω.

Πέπειρος, ε, ὁ ϗ ἡ, maturus, mitis; (2) adultus; (3) senex; (4) lenis; (5) ἀλλ' ἀμφὶ τοῖς σφαλεῖσι μὴ 'ξ ἑκυσίας ὀργὴ πέπειρα, *Soph. Trach.* 727. A πέπτω.

Πεπείσθω, 3. sing. perf. imperat. pass. verbi πείθω.

Πέπεισμαι, *persuasus sum*, perf. ind. pass.

Πεπεισμένως, *adv.* vehementer. A πείθομαι.

Πεπεραγκέναι, perf. inf. act. verbi περαίνω.

Πεπερασμένον, acc. sing. perf. part. pass. verbi περάω.

ΠΕ'ΠΕΡΙ, εως, τὸ, piper, arbor vel planta; (2) fructus piperis, arboris Indicæ. Hinc

Πεπερίζω, piper imitor seu refero.

Πεπέριον, ε, τὸ, granulum piperis.

Πεπερὶς, ίδος, ἡ, granum piperis.

Πεπερίτης, ε, ὁ, piper gustu referens.

[illegible] ε, ὁ, [illegible] conspersus.

[illegible] sing. perf. ind. pass. v. [illegible]

[illegible] perf. inf. act. verbi [illegible]

[illegible] acc. sing. perf. part. pass. verbi [illegible]

Πεπιθεῖν, aor. 2. inf. act. *Ion.* pro πιθεῖν, a πείθω.

Πεπιθημένον, acc. sing. part. perf. pass. v. πιθέω pro πείθω.

Πεπιθήσεις, 2. sing. f. 1. ind. act. *Ion.* pro πιθήσεις, a πιθέω.

Πέπιθμεν, 1. pl. aor. 2. ind. act. *Ion.* et *per Sync.* pro ἐπίθομεν.

Πεπίθοιμεν, 1. plur. aor. 2. opt. act. *Ion.* pro πίθοιμεν, a πείθω.

Πέπιθον, a. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔπιθον.

Πεπιστεύκασι, 3. plur. perf. ind. act verbi πιστεύω.

Πεπιστεύκεισαν, 3. pl. plusq. perf. ind. act. *Ion.* pro ἐπεπιστεύκεισαν.

Πεπιστευμένην, *creditam*, part. perf. pass. f. g.

Πεπλανημένως, *adv.* vagabunde, more eorum qui errant. *Gl. V.* palatim. A πλανάω.

Πεπλασμένως, *adverb.* ficte, simulate. A πλάττω.

Πέπλασται, 3. sing. perf. ind. pass. v. πλάσσω.

Πεπλάτυνται, 3. plur. perf. ind. pass. verbi πλατύνω. Unde

Πεπλατυσμένως, *adv.* late, multis verbis, clare, copiose.

Πέπληγε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐπέπληγε.

Πεπληγέμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro πεπλήγειν, a πεπλήγω.

Πεπλήγω, percutio, ferio. A πλήσσω.

Πεπλήθυνται, 3. plur. perf. ind. pass. verbi πληθύνω.

Πεπληθὼς, perf. part. med. verbi πλήθω.

Πέπληντο, 3. plur. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐπέπληντο, a πίμπλημι.

Πεπλήρωται, 3. sing. perf. ind. pass. verbi πληρόω.

Πεπλησιακότες, nom. pl. perf. part. act. verbi πλησιάζω.

Πέπλιον, ε, τὸ, et πεπλὶς, ίδος, ἡ, peplium, frutex; al. portulaca agrestis et daphnoides; (2) medicamentum ex illa herba pituitæ et bili purgandæ aptum, *Hipp.* A πέπλος.

Πεπλὶς, ἡ, frutex quidam, *Diosc.*

ΠΕ'ΠΛΟΝ, ε, τὸ, peplum; vid. seq.

Πέπλος, ε, ὁ, peplum. *Ph.* indumentum, palla, flammeum. Al. *Gl. V.* pallium; (2) idem quod πέπλιον. Est et vestis mulierum proprie quemadmodum χιτὼν virorum, ut annotat *Eustathius*. *Euripides* tamen viris etiam tribuit. *Donatus* πέπλον ad sacrorum ritum pertinere annotat. *Servius* Minervæ consecratum fuisse tradit.

Πεπλῦσθαι, perf. inf. pass. verbi πλύνω.

Πέπλωμα, ατος, τὸ, peplum, vestimentum; *Æschyl Suppl.* 728. Καινῷ ἐν πεπλώματι, *Soph. Trach.* 613. Πεπλώματ' ὁ Θωρικά, *Eurip. Suppl.* 97. A πέπλον.

Πέπλως, *peplos*, acc. plur. *Dor.* pro πέπλυς.

Πεπνυμένον, acc. sing. perf. part. pass. verbi πνύω, *spiro*; unde πνῦμαι, *sapio.*

Πέπνυσο, *sapito*, 2. sing. perf. imperat. pass.

Πεποίηκας, 2. sing. perf. ind. act. verbi ποιέω.

Πέποιθε, 3. sing. perf. ind. med. verbi πείθω.

Πέποιθα, confido, fretus sum, fido, *Ph.* perf. in signif. præs. Οὗτος δ' ἀνὴρ ἄριστος, ὅστις ἐλπίσιν πέποιθεν αἰεὶ, *Eur. Her. Fur.* 106. A πείθομαι, *credo.*

Πεποίθησις, εως, ἡ, persuasio, certa confidentia, fiducia, *Ph.* A πέποιθα.

Πεποιθία, ας, ἡ, idem et ab eod. *Hes.*

Πεποίθομεν, 4. pl. præs. ind. verbi πεποίθω.

Πεποιθότας, acc. pl. part. perf. med. v. πείθω.

Πεποιθότως, *adv.* confidenter, cum fiducia.

Πεποιθέω, fidem habeo, *Eust.*

Πεποιθὼς, ότος, ὁ, confisus, fretus, fidens; part.

Πέπομφε, *misit*, 3. sing. perf. ind. act. *Att.* pro πέπεμφε, a πέμπω.

Πεπονημένας, *elaboratos*, acc. plur. perf. part. pass. *Dor.* pro πεπονημένους, a πονέω.

Πεπόνηκας, *laborasti*, 2. sing. perf. ind. med.

Πεπονηρευμένῳ, dat. sing. perf. part. pass. v. πονηρεύομαι.

Πέπονθε, 3. sing. perf. ind. med. verbi πάσχω.

Πέπορδα, *pepedi*, perf. ind. med. verbi πέρδω.

Πεπορεῖν, aor. 2. inf. act. *Ion.* pro πορεῖν, a πόρω, *præbeo.*

Πεπόρευσο, 2. sing. perf. imperat pass. verbi πορεύομαι.

Πεπόρευται, *ivit*, 3. sing. perf. ind. pass.

Πεπορθημένως, *adv.* vaste, in modum oppidi desolati. A πορθέω.

Πεπόσθαι, perf. inf. pass. verbi πῶμι.

Πέποσθε, *laboravistis*, 2. pl. perf. ind. pass. *per Syncop.* pro πεπόνησθε, a πονέω vel potius *per Sync.* pro πεπόνθατε, præt. med. verbi πάσχω, patior, *pleonast.* inserto σ. Ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέποσθε, *Il.* 3, 99.

Πεποτέαται, *volarunt*, 3. pl. perf. ind. pass. *Ion.* πεποτηνται, a ποτάομαι.

Πεπότητο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐπεπότητο.

Πεπραγμένον, *factum*, acc. sing. perf. part. pass. verbi πράττω.

Πέπρακε, 3. sing. perf. ind. act. *per Sync.* pro πεπέρακε, a verbo περάω, *termino*; vel a πιπράσκω pro πράω, *vendo.*

Πέπρακται, 3. sing. perf. ind. pass. verbi πράττω.

Πεπρᾶσθαι, perf. inf. pass. verbi πιπράσκω.

Πέπραχε, 3. sing perf. ind. act. v. πράσσω.

Πεπραχέναι, *fecisse*, inf. perf. ejusd.

Πεπρῆσθαι, *Ionice*, idem quod πεπρᾶσθαι.

Πεπρησμένε, gen. sing. perf. part. pass. verbi πρήθω.

Πέπρωμαι, *fato destinatus sum*, perf. ind. pass. *per Syncop.* pro πεπεράτωμαι, a περατόω.

Πεπρωμένη, ης, ἡ, Parca. *Ph.* fatum. A περατέω, quasi πεπερατωμένη, quod per ipsum omnia sunt finita, et certa quadam lege statuta, et quasi ad finem perducta. Sed fatum est actus beneficus deorum circa corpora secundum antiquos theologos, (aut a πρόω, πρώσσω, *sorte distribuo*, *Hes.*) Ern.

Πεπρωμένον, ε, τὸ, fatum. *Gl. V.* parcatum, fatale. Ab eod.

Πέπρωται, 3. s. perf. ind. pass. verbi περατόω.

Πέπταμαι, *expansus sum*, 1. sing. perf. ind. pass. *per Sync.* pro πεπέτασμαι, a πετάζω.

Πεπτηῶτα, *lapsum*, acc. sing. perf. part. act. *Ion.* et *per Sync.* pro πεπτωκότα, a πίπτω.

Πεπτήριος, ία, ιον, concoctioni inserviens. Πεπτήριον σπλάγχνον, *Aret.* A πέπτω.

Πεπτηῶτα, *lapsum*, acc. sing. perf. part. act. *Ion.* pro πεπτεῶτα.

Πεπτικὸς, ὴ, ὸν, coquendi seu concoquendi vim habens. A πέπτω.

Πεπτὸς, coctus, coctibilis, *Plin.*

ΠΕ'ΠΤΩ, f. ψω, coquo, maturo, digero; (2) pinso; πεπεμμένος, coctus, perf. part. πεπέφθαι, coctum esse. Τὰ μὲν πέψαντες, τὰ δὲ μάξαντες, *Plato.*

Πέπτωκας, 2 sing. perf. ind. act. v. πίπτω.

Πεπτῶτα, *lapsum*, acc. sing. part. perf. *per Sync.* pro πεπτωκότα.

Πεπύθωνται, 3. pl. aor. 2. conj. med. *Ion.* pro πύθωνται, a πυνθάνομαι pro πεύθομαι.

Πεπυκασμένῳ, dat. sing. part. perf. pass. verbi πυκάζω.

Πεπυρωμένον, acc. sing. p. part. pass. verbi πυρόω.

Πεπύσθη,

Πετύσθην, 3. dual. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐπετύσθην, a πυνθάνομαι, *Il.* 17, 377.

Πέπυσμαι, *audivi*, *rescivi*, perf. ind. pass.

Πέπωκα, perf. ind. act. verbi πίνω pro πόω.

Πέπων, ονος, ὁ ἡ ἡ, coctus seu excoctus a sole, maturus; (2) mollis, ignavus; (3) suavis, jucundus: metaph. ducta a fructibus qui, cum maturi sint, suaviores sunt; (4) pepo, *Gl. V.* (2) ὦ πέπονες! o imbelles! *Il.* 2, 235. (3) πέπον Καπανηϊάδη, suavissime Capaneïade, *Il.* 5, 109. A πέπτω. *Angl.* PUMPION.

ΠΕ'Ρ, *particula*, sive *conjunct.* expletiva aliis orationis partibus annecti solita, quæ (1) notat *quamquam*, *tametsi*; (2) respondet particulæ *cumque*; (3) redundat.

ΠΕ'ΡΑ, ultra, ultra modum, ultra quam, plus quam, supra, præter; πέρα τȣ̃, supra quam, *Gl. V.*

Περάαν, præs. inf. act. *Ion.* pro περᾶν, a περάω.

Περάασκε· vide περάω.

Πέραθεν, *adv.* ex ulteriori parte. A πέραν.

Περαίη, ης, ἡ, sc. γῆ, vel χώρα, terra ulterior, terra quæ est ultra locum aliquem, quæ est ultra mare; (2) oriens et occidens. A πέρα. Unde

Περαίας, ȣ, ὁ, piscis e genere capitonum.

Περαίνω, finio, termino. *Gl. V.* perago, conficio; (2) exequor dicendo, perf. part. πεπερασμένος, finitus, terminatus. Πέρανε μοι λόγον, *Eur. Med.* 701. Κατὰ τὴν τῶν ὅλων φύσιν ἕκαστα περαίνεται, *M. Anton.* 6, 7. A πέρας.

Περαιόθεν, *adv.* ex ulteriore parte, ex adverso; (2) ex orientali plaga. A

Περαῖος, αία, αῖον, ulterior, in ulteriori parte situs. Οἱ Πλαταιέες ἀποβάντες ἐς τὴν περαίην τῆς Βοιωτίης χώρης, *Herodot.* 8, 44. A πέρα.

Περαιόω, ῶ, fut. ώσω, transmitto seu transveho in ulteriorem oram, transporto, trajicio, transeo; (2) finio, termino, perficio: περαιοῖ, peragit, *Ph.* περαιῶσαι, perorare, *Ph.* inf. aor. 1. περαιȣ̃μαι, perficior; πεπεραιωμένος, tractus, perfectus, *Ph.* perf. Ἅμα ἡλίῳ τὴν λίμνην περαιωθέντες, *Heliod.* A περαῖος.

Περαιτέρω, *adv.* ulterius vel ulterius quam. *Ph.* amplius, ulterius; ultra quam oportuit, *Soph. Trach.* 663. Πότερα τέλεα περαιτέρω, *Id. ibid.* 948. A πέρα.

Περαίωσις, ἡ, trajectus. A περαιόω.

Περαιωτικὸν, penetrabile, *Gloss. Vet.* A περαιόω.

Πέραμα, ατος, τὸ, trajectus, transitus. A περάω.

Πέραν, *adv.* ultra, trans. A πέρα.

Περαντικὸς, ἡ, ὸν, ad finem perducendi et efficiendi vim habens; (2) qui probe novit inferre et concludere aliquid, argumentari. A περαίνω.

ΠΕ'ΡΑΣ, ατος, τὸ, finis, terminus, effectus, *Ph.* clausula, *Gl. V.*

Πέρας, denique, demum, tenus, *Ph.*

Περάσαις, aor. 1. part. act. *Æol.* pro περάσας, a περάω.

Περάσιμος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, qui transiri potest, vadosus. *Gl. V.* penetrabilis. A περάω.

Πέρασις, εως, ἡ, transitus, transitio; (2) finis, exitus. Ab eod.

Περασμὸς, ȣ̃, ὁ, finis. A πέρας.

Περάτεσσι, dat. pl. *Ion.* et *Poet.* pro πέρασι, a πέρας, ατος, *finis*.

Περατεύω, fut. εύσω, finio, termino. A πέρας.

Περάτη, ης, ἡ, finis, extremum; (2) extremitas horizontis orientem versus. A πέρα. Hinc

Περάτηθεν, *adv.* ab extremo; (2) ex adverso.

Περάτης, ȣ, ὁ, transitor. A περάω.

Περατικοὶ, transfluminales, *Gl. V.*

Περατοειδὴς, ὲς, finitus.

Πέρατος, άτη, ατον, ulterior. A πέρα.

Περατὸς, ἡ, ὸν, per quem transitus patet, permeabilis. A περάω.

Περατόω, ῶ, f. ώσω, finio, termino. A πέρας. Hinc

Περάτωσις, εως, ἡ, terminatio.

Περάω, ῶ, fut. άσω, et ήσω, transeo, penetro; (2) transporto. *Gl. V.* trajicio, trano; imperfect. *Ion.* περάασκεν, περάασκε, penetrabat. Αὐτὸς πρὸς ἄδην δευτέραν ὁδὸν περᾷ, *Lycophr.* 809. Τεμὼν περῶσαν διπτύχης ὅλον λέχος, *Eur. Andr.* 30. A πέραν.

Περγαμηνὴ, sc. χάρτη, membrana, *Gl. V.* A

Πέργαμον, urbs, arx, Ionibus, *Suid.* Πέργαμος, arx Ilii, arx Trojæ, *Hes.* Lat. pl. Pergama; (2) urbs Asiæ Minoris.

Πέρδησις, ἡ, peditum. A πέρδω vel πέρδομαι.

Περδικιδεὺς, pullus perdicis, *Steph.*

Περδικικὸς, ἡ, ὸν, ad perdices pertinens.

Περδίκιον, ȣ, τὸ, parva perdix; (2) herbæ nomen. A πέρδιξ.

Περδικοτροφεῖον, ȣ, τὸ, locus ubi aluntur perdices. A

Περδικοτρόφος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, qui vel quæ perdices alit. A πέρδιξ et τρέφω.

ΠΕ'ΡΔΙΞ, ικος, ὁ ἡ ἡ, perdix, avis; (2) astutus, (3) libidinosus.

Πέρδω et πέρδομαι, pedo; perf. πέπορδα· aor. 2. ἔπαρδον.

Πέρηθεν, *adv.* de vel ex ulteriori parte. A πέρα.

Πέρην, trans, ultra, *Ion.* pro πέραν.

Περῆσαι, aor. 1. inf. act. verbi περάω.

Περήσει, *transibit*, 3. sing. f. 1. ind. act.

Περητρίον, ȣ, τὸ, quo perforare et transfodere aliquid possumus, terebra. A περάω.

Πέρθαι, perf. infin. pass. *Ion.* pro πέπερθαι, a

ΠΕ'ΡΘΩ, f. πέρσω, diruo, everto, vasto, depopulor; a. 2. ἔπραθον inf. πραθεῖν, *Ion.* πραθέειν· perf. πέπορθα. Καὶ τἀπὶ Τροίᾳ Πέργαμ' ὡς ȣ̓ μή ποτε πέρσοιεν, εἰ μὴ, &c. *Soph. Phil.* 613. Ἢ πᾶν στρατόπεδον πέρσειν δοκεῖς; *Eur. Rhes.* 592. στρατὸν, *Pind.*

ΠΕΡΙ', *præpos. cum genit.* de; pro; propter; præ, ultra. *Cum dat.* circum, circa. *Cum acc.* circa, circum; circiter; erga; inservit sæpe Periphrasi; (1) personæ, οἱ περὶ Σωκράτην, Socratici; οἱ περὶ Ἄνυτον, Anyti, *item* Anytus cum subscriptoribus; οἱ περὶ Παῦλον, Paulus cum comitibus; (2) rei, τὰ περὶ τὴν ἐπιθυμίαν, cupiditas; (3) genitivi, ἡ περὶ αὐτὸν ἀρετὴ, virtus ejus; intendit, ut περίεργος, curiosus, περίλυπος, prætristis; sæpe redundat, interdum in eodem verbo, modo addit aliquid significationi simplici, modo nihil. Casui postpositum est paroxytonum πέρι.

Πέρι pro περίεστι, *superest*.

Περιάγαμαι, demiror, *Gl. V.*

Περιαγαπάω, ῶ, fut. ήσω, valde amo.

Περιαγγέλλω, enuncio, per præconem omnibus locis nuncio; aor. 1. περιήγγειλα. Ναῦς περιαγγέλλειν κατὰ πόλεις, imperare, *Thuc.* βοηθεῖν, *Id.*

Περιαγείρω, circumquaque congrego, undiquaque colligo; περιαγείρομαι, a circumfluentium multitudine circumdor. Περιαγειρόμενοι ἀθληταὶ, *Plato.*

Περιαγὴ, ῆς, ἡ, flexus. A περιάγω.

Περιαγὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, circumactus. Ab eod.

Περιαγκωνίζω, brachia et manus vincio, seu post terga seu alio modo. Hinc

Περιαγκώνισμα, τὸ, religatio brachiorum et manuum.

Περιαγνίζω, fut. ίσω, lustro.

Περιάγνυμι, et περιαγνύω, fut. άξω, confringo torquendo, contorqueo; aor. 2. part. pass. περιαγεὶς, circumfractus. Περιάγνυται ὕδωρ, *Apollon.*

Περιαγοραῖος, ȣ, ὁ, circumforaneus; (2) loquax, rabula. Ex ἀγορὰ, *forum.*

Περιάγχω, f. ξω, præfoco, contorqueo. Ex

Περιάγω, f. άξω, circumduco, circumago, mecum duco; (2) circumeo, lustro; (3) adduco, redigo ad aliquid; *Gl. V.* circumago, ductito, circumduco, circino, traduco. Περίαγε τὸν τράχηλον, *Aristoph. Av.* 177.

Περιαγωγεὺς, έος, ὁ, instrumentum ad circumagendum navem. A περιάγω. Unde

Περιαγωγὴ, ῆς, ἡ, circumactio, circumductio, flexus, qui in orbem fit. *Gl. V.* ambages.

Περιαγωγὸς, circumductor, circumactor, *Steph.*

Περιάδω, celebro. Ab ἀείδω.

Περιαθρέω, ῶ, f. ήσω, circumspicio, attente seu diligenter considero. Τὰ ἐν μυχοῖς ὥσπερ ἐν ἡλίῳ περιαθρεῖν, *Philo.* Hinc

Περιάθρησις, εως, ἡ, circumspectio, attenta et diligens consideratio.

Περιαίνυμαι, detraho, aufero.

Περιαίρεσις, εος, ἡ, detractio, amputatio.

Περιαιρετὸς, ἡ, ὸν, qui circum eximi potest, exemptilis. A

Περιαιρέω, ῶ, f. ήσω, περιαιρέομαι, quasi aufero ab omni parte, circumcido; amputo, decortico, detraho, aufero, adimo, depono; περιαιρεθεὶς, ademptus, *Gl. V.* aor. 1. pass. part. Δεῖ δὲ μὴ μόνον πράξεις τὰς μὴ ἀναγκαίας περιαιρεῖν, *M. Anton.* 4, 16. Περιελέσθαι αὐτῶν τὰ ὅπλα, *Xen. Cyr.* 8, 15. Περιελῶ σ' ἀλαζονείας, *Aristoph. Eq.* 290.

Περιαίρημα, τό· vide περιαίρεσις.

Περιαιροῦσαν, acc. sing. part. præs. act. pro περιαιρέουσαν.

Περιακοντίζω, fut. ίσω, jaculis undique ferio.

Περίακτος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, qui circumagi potest, versatilis. A περιάγω.

Περιαλγέω, ῶ, fut. ήσω, ægerrime doleo, vel fero, vehementer doleo. Τοῖς μὲν παθȣ̃σι περιαλγȣ̃σα, *Heliod.* ἐπί τινα, *Id.* Hinc

Περιαλγὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, qui valde dolet. Περιαλγέστερον κτῆσαι, *Aret.*

Περιαλγῶς, *adv.* valde dolenter, ægerrime.

Περιαλείφω, f. ψω, circumlino, circumungo; περιαλήλειπται, 3. sing. perf. pass. Φάρμακον δίδωμι, τὰ 'ν τοῖσιν ἀντικνημίοισιν ἑλκύδρια περιαλείφειν, *Aristoph. Eq.* 903. Περιαλείφειν τὸν πηλὸν, *Theophr.*

Περίαλλα, *adv.* eximie, insigniter. Ὡς περίαλλα, quam maxime, vehementer, *Soph. Œd. Tyr.* 1218. Ex περὶ et ἄλλα, *alia.*

Περιαλλόκαυλος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, caule suo aliquid circumplectens.

Περίαλλος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, aliis præstans, eximius.

Περιάλλως, *adv.* eximie, supra modum, *R.*

Περιαλουργὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, qu. dic. undique purpuratus; (2) profundus, immersus, quasi tinctus malis. Ex ἅλς et ἔργον.

Περιαλουργὸς, ἡ, ὸν, idem et ex iisd.

Περιαμάω, ῶ, fut. ήσω, demeto.

Περίαμμα, ατος, τὸ, quod circumnectitur et circumligatur alicui, quidquid annectitur collo aliive corporis parti ad arcendas noxas, amuletum. Δοκεῖ δὲ ἡ κόμη περίαμμα εἶναι χρήσιμον κεφαλαλγȣ̃σι, *Diosc.* A περιάπτω.

Περιαμπέχω, et περιαμπίσχω, obtego, involvo. Οὐδὲν δεῖ περιαμπίσχειν λόγȣς, *Eur. Med.* 282.

Περιαμύνω, protego et defendo a periculis. Σχήσω ἀμυνέμεναι περὶ Πατρόκλοιο θανόντος, *Tmesis*, Il. 17, 182.

Περιαμύσσω, vel περιαμύττω, fut. ξω, saucio.

Περιαμφιέννυμι, induo, de pallio, toga.

Περιαμφὶς, ίδος, ἡ, circumductio, circumactio. Ex περὶ et ἀμφίεμαι.

Περιάμφοδος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, qui circa plateam est, in circuitu situs.

Περιαναγκάζω, vi circumduco seu circumago.

Περιανθὴς, ὲς, festivus, *Hom.*

Περιανθίζω, f. ίσω, floribus, vel floridis quibusdam coloribus undique orno, perspergo.

Περιανίσταμαι, idem quod ἀνίσταμαι.

Περιαντλέω, ῶ, f. ήσω, circumfundo, undique ingero.

Περίαπτος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, annexus, alligatus; περίαπτον, monile, *Gl. V.* A

Περιάπτω, fut. ψω, annecto, appendo, alligo, pro amuleto appendo; (2) adquiro, concilio, comparo; (3) impono, injungo, attribuo. *Gl. V.* obdo. Πολὺ τῆς πενίας πρᾶγμ' αἴσχιον ζητεῖς αὐτῷ περιάψαι, *Aristoph. Plut.* 589. Μεγάλας τιμὰς αὐτοῖς καὶ τῇ πόλει περιάψειν, *Xen. Cyr.* 1, 23.

Περιαράττω, effringo, confringo allidendo.

Περιάργυρος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, argenteus. Hinc

Περιαργυρόω, ῶ, fut. ώσω, argento obduco.

Περιαρμόζω, fut. όσω, apte circumpono. Τοῖς θυρεοῖς περιήρμοζε λιτίδα χαλκῆν, *Plut.*

Περιάρωσις, εως, ἡ, circumaratio. A

Περιαρόω, ῶ, fut. ώσω, obaro.

Περιαρτάω, fut. ήσω, suspendo.

Περίασις, εως, ἡ, circumcentus, vel circumsonantia, fama, celebratio, *Plut.* A περιάδω.

Περιαστράπτω, fut. ψω, splendore circumdo. Ἐξαίφνης περιήστραψεν αὐτὸν φῶς ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, *Act.* 9, 3.

Περιασχολέω, ῶ, fut. ήσω, occupatus sum.

Περιαυγάζω, f. άσω, splendore luceque circumquaque illumino, collustro.

Περιαυγάσμα, ατος, τὸ, splendor circumquaque collustrans. Ἐπιφαιδρυνομένην ἐκ τοῦ περιαυγάσματος τὸ κάλλος, *Heliodor.* 8.

Περιαύγεια, ας, ἡ, splendor circumquaque lucens, *Suicer.* A περιαυγής.

Περιαυγέω, ῶ, fut. ήσω, splendore luceque circumfundo, collustro. Ὥσπερ καὶ τἀμυδρὰ φέγγη ἐναφανίζεται τῷ ἡλίῳ περιαυγούμενα, *Longin.* 17. A

Περιαυγὴ, ῆς, ἡ, lux circumfusa.

Περιαυγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, splendens, pellucidus A περιαυγή. Unde

Περίαυγος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem.

Περιαυθαδίζομαι, f. ίσομαι, idem quod simplex

Περιαύοντος, gen. sing. part. præs. act. verbi περιαύω.

Περιαυτίζομαι, *Hes.* idem quod

Περιαυτολογέω, ῶ, fut. ήσω, de me ipso (jactabundus sive cum jactantia) loquor, nimis multa. Ex αὐτὸς et λόγος. Hinc

Περιαυτολογία, ας, ἡ, sui ipsius prædicatio et laudatio. Τῇ περιαυτολογίᾳ παῤῥησίαν συγγνώμονα τῆς αἰτίας διδούσης, *Plutar. de sui Laude*, 2, 640.

Περιαυχένιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui cervici circumponitur; ψέλλια καὶ περιαυχένια, *Appian.* Ab αὐχήν.

Περιαύω, fut. αύσω, pernocto.

Περίαχεν, 3. sing. a. 2. ind. act. *Dor.* et cum ι pro περίηχε, a περιηχέω.

Περιβάδην, *adv.* pedibus alternatim motis, vel divaricatis; (2) circumeundo, obeundo. A

Περιβαίνω, fut. βήσομαι, circumeo; (2) protego, defendo; (3) divarico, divaricatis pedibus sto, *Ern.* Περὶ γὰρ περίβησαν ἄριστοι, *Il.* 4, 424. Πατρόκλῳ περιβὰς, *Il.* 17, 80.

Περιβαλέσθαι, aor. 2. inf. med. verbi περιβάλλω.

Περιβάλλω, amicio, cooperio, circumjacio, ambio, amplector, adficio, *Gl. V.* περιβεβληκέναι, adfecisse; περιβεβλημένος, opertus, obsitus, circumamictus, circumsessus, amictus, Ph. *in med.* potior; (2) agito, sc. διανοίᾳ, cogito; (3) adjicio, sed de templo, *Poll.* (4) acquiro mihi. Λαβὲ με, πόσι, περίβαλλε δὲ χεῖρας, *Aristoph. Thesm.* 921. Ὦ φιλίοις ὅρκοισι περιβαλοῦσα με, *Eur. Iph. in Tau.* 791. Τυραννίδ᾽ αὐτῷ περιβαλεῖν ἔμελλε γῆς, *Id. Ion.* 866. Στεναγμῶν με περιβάλλει νέφος, *Id. Her. Fur.* 1144. Ἐν δὲ τῷ περιβεβλημένῳ τούτῳ νηός τι ἔνι, in hoc ambitu est templum, *Herodot.* 2, 91.

Περιβαλώμεθα, 1. pl. aor. 2. conj. med. verbi περιβάλλω.

Περίβαρα, ων, τὰ, calceamenta quædam. Quasi περίβαλα, a περιβάλλω.

Περιβαρὶς, ίδος, ἡ, species calceamentorum muliebrium, *Aristoph. Lys.* 48. A περίβαρα.

Περιβαρὺς, έος, ὁ καὶ ἡ, valde gravis.

Περίβασις, εως, ἡ, circumitio, inambulatio, status super aliqua re subjecta pedibus divaricatis, *Ern.* A περιβαίνω.

Περιβεβλημένον, acc. sing. perf. part. pass. v. περιβάλλω.

Περιβεβλημένως, *adv.* vestitu, amictu.

Περιβῆναι, aor. 2. inf. act. verbi περιβαίνω, pro περιβῆν.

Περιβιόω, ῶ, f. ώσω, supervivo, superstes sum; (2) vivum seu incolumem servo, *Gl. V.* περιβιῶν, supervivere, *Plut.*

Περιβλαστάνω, fut. ήσω, circumpullulo.

Περίβλεπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, conspicuus, spectabilis, illustris, admirabilis. A περιβλέπω. Hinc

Περιβλεπτότης, ητος, ἡ, spectabilitas, claritas.

Περιβλέπτως, *adv.* clare, insigniter, cum admiratione.

Περιβλέπω, f. ψω, circumspicio; (2) admiror; (3) requiro aliquid oculis; *Lat.* circumspicio. Τὴν Θίσβην περιβλέπων, *Heliod.* πάσας, *Xen. Cyr.* 5, 1. Μὴ περιβλέπου ἀλλότρια ἡγεμονικὰ, *M. Anton.* 7, 31. Hinc

Περίβλεψις, εως, ἡ, admiratio.

Περίβλημα, ατος, τὸ, indumentum, amictus. *Gl. V.* palla. A περιβάλλω.

Περιβλητικὸν, sc. σχῆμα, quod περιβολὴν τοῦ λόγου facit, *Steph.*

Περιβληχρὸς, omnino seu omnibus corporis partibus debilis ac deficiens.

Περιβλύζω, fut. ύσω, scatebris adfluo, scateo.

Περιβλύω, fut. ύσω, circumfluo.

Περιβοάω, ῶ, f. ήσω, celebro, divulgo, decanto.

Περιβόησις, diffamatio, *Artemid.* 2, 42, 134.

Περιβόητος, ου, ὁ καὶ ἡ, celebratus, decantatus, nobilitatus; dicitur in utramque partem, sed sæpe et ut *Gramm.* volunt, proprie in deteriorem, pro infamis, seu qui fabula factus est. *Gl. V.* pervulgatus, illustris; (2) qui magnum clamorem edit. (2) περιβόητος ἀντιάζων, magno clamore irruens, *Soph. Œd. Tyr.* 192.

Περιβοήτως, *adv.* clare, cum magna fama.

Περιβοθρόω, ῶ, f. ώσω, circumfodio, oblaqueo. Ex βόθρος.

Περιβόλαιον, ου, τὸ, amictus, amiculum; opertorium, *Gl. V.* A

Περιβολὴ, ῆς, ἡ, vestitus et cultus exterior, stola; (2) quidquid exterius nos circumdat, sive munimenti, sive ornamenti nomine; (3) amplexus; (4) ambitus, periodus orationis; (5) schema quoddam orationis et sententiæ. *Ph.* concursus. A περιβάλλω.

Περίβολον, ου, τὸ, idem quod

Περίβολος, ου, ὁ, ambitus, septum, vallum, murus, munitio; territorium. *Gl. V.* ambitus, mœnia. Ab eod.

Περιβομβέω, ῶ, f. ήσω, bombo circumsono; (2) circumstrepo, circumsono. Προσίασιν βομβοῦντες ὥσπερ οἱ σφῆκες περιβομβοῦντες τὴν ἄκραν, *Lucian.*

Περιβόσκω, depasco; (2) decerpo. Τόσσα μὲν Αὐσονίην περιβόσκεται ἔξοχα γαῖαν, *Dion. Per.* 383.

Περιβοτανίζω, obherbesco, *Gl. V.*

Περιβουνὸς, montosus, seu montuosus, *Steph.*

Περιβραχιόνιον, ου, τὸ, ornamentum brachii, armilla. A

Περιβραχιόνιος, ον, qui in brachio gestatur.

Περιβρέμομαι, circumfremo, circumsono. Ἔνθα τε κῦμα Ῥησσόμενον νήσοισι περιβρέμεται Σποράδεσσιν, *Dion. Per.* 132.

Περιβρέμω, circumfremo, *Ap.*

Περιβρίθω, f. ίσω, undiquaque gravo et onero.

Περιβρομέω, ῶ, fut. ήσω, circumfremo, resono, strepo. Δοιαὶ δ᾽ Ἴσθμια νῶτα περιβρομέουσι θάλασσαι, *Dion. Per.* 420.

Περιβρυὴς, ὲς, circumscatens vel fluens, *Nic.*

Περιβρύχιος, circumfremens. Περιβρυχίοισι περῶν ὑπ᾽ οἴδμασι, *Soph. Antig.* 336.

Περιβρύχομαι, fut. ξομαι, frendeo.

Περίβρωσις, ἡ, circumrosio, *Steph.*

Περιβρώσκω, adedo, circumrodo, depasco; περιβεβρωμένος, ambesus, exesus, *Gl. V.* Hinc

Περίβρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, arrosus, exesus, circumquaque adesus. Περίβρωτα φλεβία, *Aret.*

Περιβύω, f. ύσω, obturo, infercio; (2) undique suppono. Ὑπαυχένια περιβύσαντες αὐτῷ πάντοθεν, *Luc.*

Περιβωμίζειν, lustrare, circuire, *Gl. V.* A βωμὸς, ara. Unde

Περιβώμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui circum aram est.

Περίβωτος, ὁ καὶ ἡ, *Ion.* pro περιβόητος.

Περιγανόω, ῶ, lætitia perfundo, exhilaro.

Περιγεγραμμένως, *adv.* circumscripte, definite, perspicue. A περιγράφομαι.

Περίγειος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui circa terram est, terram ambiens, terræ proximus, terræ adhærens. A γαῖα.

Περιγεννητικὸς, ἡ, ὸν, vincendi vim habens. A περιγίγνομαι.

Περιγηθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, valde lætus. A γηθέω.

Περιγηράσκω, fut. ράσω, consenesco, consumor.

Περιγίγνομαι, vel περιγίνομαι, fut. γενήσομαι, supersum, reliquus sum, resto, de eo quod superest, ita ut pro lucro sit; (2) supersum, i. e. evado, salvus evado, servor a morte; (3) obvenio, contingo; (4) potior, adipiscor; (5) præverto, superior sum, vinco. Τῷ δὲ πένητος, περιγίγνεσθαι δ᾽ αὐτῷ μηδὲν, μὴ μέν τοι μηδ᾽ ἐπιλείπειν, *Aristoph. Plut* 553. Ἕως ἂν ἢ διαλυσώμεθα πείσαντες τὸν πόλεμον, ἢ περιγενώμεθα τῶν ἐχθρῶν, vicerimus, *Dem. Phil.* 1. (5) περὶ δ᾽ ἄλλων φασὶ γενέσθαι, *Il.* 4, 375.

Περιγλαγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, lacte vel succo lacteo plenus. Περιγλαγέας κατὰ πέλλας, *Il.* 16, 642. A γλάγος.

Περιγληνάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, circumspicio. A

Περίγληνος, ου, ὁ καὶ ἡ, circumspiciens. Ex γλήνη, *pupula.*

Περίγλισχρος, ου, ὁ καὶ ἡ, lentus et viscosus.

Περιγλυκαίνομαι, obdulcesco, *Gl. V.*

Περιγλύφω, fut. ψω, circum, circa sculpo.

Περίγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, facundus, eloquens. A γλῶσσα.

Περιγλωττὶς, ίδος, ἡ, involucrum linguæ.

Περιγλώχες, per *Sync.* pro περιγλώχινες, cuspidulosa folia, *Hes.*

Περιγνάμπτω, fut. ψω, circumflecto. Ἀλλά με κῦμα ῥόος τε περιγνάμπτοντα Μαλείαν καὶ Βορέης ἀπέωσε, *Od.* 9, 80.

Περιγογγύζω, fut. ύσω, obmurmuro.

Περιγογγύζωσι, 3. pl. præs. conj. act. verbi περιγογγύζω.

Περίγρα, ας, ἡ, circinus. Ex πέριξ et γράω, *comedo*, vel γράφω, *scribo*, Eust. v. Ern.

Περίγραμμα, ατος, τὸ, circumscriptio; (2) circumseptus locus, termini, fines circumdati. A περιγράφω.

Περιγραπτέον, circumscribendum est. Περὶ ἑαυτὸν σκιαγραφίαν ἀρετῆς περιγραπτέον, *Plato.* Ab eod.

Περίγραπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, circumscriptus et quasi certis finibus inclusus. Ab eod.

Περιγραφεὺς, έος, ὁ, circumscriptor, *Ph.* A

Περιγραφὴ, ῆς, ἡ, circumscriptio, ambitus; (2) definitio, determinatio, temporis, loci; (3) descriptio minus exacta; (4) circumscriptio, circumventio, fraus.

Περιγράφω, f. ψω, circumscribo; (2) circumscribo, i. e. definio seu præfinio, quasi circumscribendo præstituo; (3) finio, seu claudo, v. gr. librum, orationem, vitam per vim; (4) leviter, non exacte describo; (5) deleo, oblitero, aufero e numero; (6) repudio; (7) coerceo, cohibeo. Περιγραφέτω αὐτὸ, *M. Anton.* Περίγραψον τὸ ἐντὸς τοῦ χρόνου, *Id.* Ἐς τὸ συμμέτρον περιγεγραμμένοι, *Luc.*

Περιγυρὶς, ίδος, ἡ, circumferentia. A γῦρος.

Περιδαίδαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, varius.

Περιδαίομαι, depereo, *Ap.*

Περιδαίω, comburo, accendo. *pass.* ardeo, etiam amore.

Περιδάκρυτος, ον, lacrymosus, tristissimus.

Περιδαρδάπτω, undique lacero, devoro, *Hes.*

Περιδδείσασαν, acc. sing. aor. 1. part. act. *Poet.* pro περιδείσασαν, a περιδείδω.

Περιδεὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, meticulosus, pavidus, alicubi et formidabilis, terribilis. A δέος.

Περιδεια, ας, ἡ, nimius timor. A præc.

Περιδείδω, fut. είσω, pertimesco, quasi undique metuo; περιδδείσασα, timefacta, aor. 1. part. fœm. pro περιδείσασα, *Il.* 15, 123. περιδείδια, pro περιδέδια, perf. timeo, *Il.* 13, 52. Τῷ ῥα περιδδείσαν μένεα πνείοντες Ἀχαιοὶ, *Il.* 11, 508.

Περιδειπνέω, ῶ, epulum funebre celebro. A περίδειπνον.

Περιδειπνίζω, περιδειπνίζει, pascit, *Ph.*

Περίδειπνον, ου, τὸ, cœna parentalis, funebre epulum. *Ph.* silicernium.

Περιδέραιον, τὸ, totus cervicis flexus atque circumductio, *Poll.*

Περιδέξιον, ου, τὸ, dextrale, armilla. A δεξιά.

Περιδέξιος,

Περιδέξιος, ὁ, ὁ ϗ ἡ, ambidexter, *Ph.* ambimanus, *Il.* 21, 163.
Περιδέραιον, ου, τὸ, monile, collare. *Gl. V.* ornatus collaris.
Περιδέραιος, ου, ὁ ϗ ἡ, collaris. Ex δέρη.
Περιδερὶς, ἴδος, ἡ, idem quod περιδέραιον.
Περιδέχομαι, circumspicio.
Περιδεσμεύω, vincio.
Περίδεσμος, ὁ, vinculum.
Περίδετος, ου, ὁ ϗ ἡ, circumligatus, obligatus, revinctus. A
Περιδέω, circumligo, obligo; pass. περιδέομαι, circumligor; part. περιδεδεμένος. Τοὺς πόδας κνημῖσι περιδέοντες, *Heliod.* Ὃν (πώγωνα) περιδησόμεθ' ἐκεῖ, *Aristoph. Conc.* 100.
Περιδεῶς, *adv.* meticulose, pavide. A περιδεής.
Περίδηλος, ου, ὁ ϗ ἡ, conspicuus, perspicuus.
Περιδίδομαι, depono, seu deposito pignore certo, ex pacto certo paciscor, aor. 2. inf. περιδόσθαι imperat. περίδου. Περίδου νῦν ἐμοὶ, εἰ μὴ τετράμετρόν ἐστιν ἡμιεκτέον, *Aristoph. Nub.* 644.
Περιδίδωμι, circumdo.
Περιδινέω, trajicio et insuo.
Περιδινέω, ῶ, fut. ήσω, circumago, *Il.* 22, 165.
Περιδινὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui circumagitur; (2) versatilis. A περὶ et δίνη.
Περιδίνησις, εως, ἡ, in gyrum aut vorticem circumactio. A περιδινέω.
Περιδίνητος, ου, ὁ ϗ ἡ, versatilis. Ab eod.
Περίδινος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod περιδινής· (2) vagabundus, pirata, *Plut.*
Περιδιπλόω, ῶ, f. ώσω, involvo, hoc est, obtego.
Περίδοσις, εως, pactum, depositio pignoris et certatio ex pacto. A περιδίδομαι.
Περιδουπέω, ῶ, fut. ήσω, circumsono, obstrepo.
Περιδιώκω, περιδιώκει, persequitur, *Ph.*
Περιδονέω, jacto, agito, nullo loco consistere sino.
Περιδραμητέον, concursandum. A περιτρέχω.
Περιδραμόντας, acc. pl. aor. 2. part. act. verbi περιτρέχω.
Περίδραξις, εως, ἡ, comprehensio quæ fit manu in pugnum contracta; (2) amplexus, circumplexus. A
Περιδράττομαι, f. ξομαι, apprehendo, circumplector.
Περιδρομεὺς, έως, ὁ, qui concursat, ambitiosus, *Gl. V.* A δρόμος, *cursus.*
Περιδρομὴ, ῆς, ἡ, circumcursio, cursus, quo circumcurrimus et obimus; (2) circuitus, circinatio, ambitus. A περιτρέχω.
Περίδρομος, ου, ὁ ϗ ἡ, circumcurrens, circumcursans; (2) rotundus, teres, *Il.* 2, 812. Ab eod.
Περίδρομος, ου, ὁ, locus circularis figuræ, in quo circumiri potest; (2) funiculus retis, quo contrahitur et dilatatur. Ab eod.
Περιδρύπτω, dilacero et saucio, aor. 1. pass. περιδρύφθην, *Ion.* *Il.* 23, 395.
Περιδύνω, induo, *Hes.*
Περιδύω, fut. ύσω, circumvestio, induo, tego; (2) *Att.* exuo, detractis vestimentis spolio, adimo, *Il.* 11, 100. Ἔτι καὶ τὰ λοιπὰ περιδύουσιν αὐτοὺς, *App. Bell. Civ.* 5, 67.
Περιεβάλετε, 2. pl. a. 2. ind. act. v. περιβάλλω.
Περιεβάλετο, 3. sing. aor. 2. ind. med.
Περιεγείρω, excitor e somno. Περιεγειράντων δ' αὐτὸν τῶν φίλων, *App. Bell. Civ.* 11, 69.
Περιεγένετο, 3. sing. aor. 2. ind. med. verbi περιγίνομαι.
Περιέδραμε, 3. sing. aor. 2. ind. act. verbi περιτρέχω.
Περιεδρεύω, obsidior. *Gl. V.* obsidione cingo. Ex περὶ et ἕδρα, *sedes.*
Περιέδω, corrodo, ambedo.
Περιεγείρομαι, vigilo.
Περιεζωσμένον, acc. sing. perf. part. pass. verbi περιζώννυμι.
Περιεθέλω, supra modum volo vel cupio.
Περιέθηκε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. περιτίθημι.
Περιειδέω, circumspicio, *Hom.*
Περιείδω, *inusit.* circumspicio, speculor; (2) probe novi; (3) negligo, sino, patior; in usu; περιεῖδε, neglexit, aor. 2. inf. περιϊδεῖν, circumspicere, negligere. Οὐ μὴν ἐπὶ τούτοις ἀθυμήσας περιεῖδον ἐμαυτὸν ἄδοξον γενέσθαι, *Isocr.*
Περιειλέω, ῶ, f. ήσω, circumplico, circumvolvo. Hinc
Περιειληθεῖσα, aor. 1. part. pass. f. g.
Περιείλημα, ατος, τὸ, involucrum.
Περιείλησις, εως, ἡ, circumvolutio, circuitus.
Περιειλήφασι, 3. pl. perf. ind. act. *Att.* pro περιλελήφασι, a περιλαμβάνω.
Περιειλίξαντες, nom. pl. aor. 1. part. act. verbi
Περιειλίσσω, fut. ξω, involvo, circumvolvo.
Περίειμι, fut. ἔσομαι, superior sum, supero, antecello; (2) supersum, abundo; (3) supersum, i. e. reliquus sum; (4) convalesco, *opp.* morior; (5) adsum, immineo; (6) sum, suppeto; τὸ περιὸν, copia, magnitudo alicujus rei; ἐκ περιόντος, ex facili. Vide περιουσία. Οὐκ ἐλπίζων δ' ἔτι τὴν πόλιν περιέσεσθαι, *Appian.*
Περίειμι, eo; (2) circumeo, peragro, lustro; (3) pervenio, devenio. Περιιέναι κύκλῳ, *Dem.* Περιῆσαν κατὰ τὴν πόλιν πλανώμενοι, *Thuc.*
Περιεῖναι, *superesse*, præs. inf. verbi περίειμι.
Περιειργνύω, cohibeo, coërceo, contineo, revincio, includo. A
Περιείργω, fut. ξω, idem.
Περιείρω, circumnecto. Περὶ γόμφους πυκνοὺς καὶ μακροὺς περιείρουσι τὰ διπήχεα ξύλα, *Herodot.* 2, 96.
Περιείχετο, 3. sing. imp. ind. med. verbi περιέχω.
Περιέκρυψε, 3. sing. aor. 2. ind. act. verbi περικρύπτω.
Περιεκτικὸς, ἡ, ὸν, comprehendens, complectens, comprehendendi seu complectendi vim habens; (2) universus. Hinc τὸ περιεκτικὸν, οῦ, complexio. A περιέχω.
Περιεκτικῶς, *adv.* complectendo, comprehendendo; (2) omnino, in universum.
Περίελαι, 2. sing. aor. 1. imperat. med. a περιαιρέω, fut. περιελῶ, aor. 1. act. περιεῖλα.
Περιέλαμψεν, 3. sing. a. 1. ind. act. cum ν, a περιλάμπω.
Περιέλασις, εως, ἡ, circumactio, circumcursus, circumequitatio. A
Περιελαύνω, f. λάσω, circumequito, obequito; (2) cogo, abigo; (3) vexo, violenter tracto. Ἵπποις περιελαύνειν τὸ στρατόπεδον, *Xen.* Περιέλασαν τὸ τεῖχος, *Heliod.*
Περιέλειχον, 3. plur. imp. ind. act. verbi περιλείχω.
Περιέλευσις, εως, ἡ, circumitio. A περιέρχομαι.
Περιελθόντα, acc. sing. aor. 2. part. act. verbi περιέρχομαι.
Περιέλιξις, εως, ἡ, circumactio, vertigo. A
Περιελίσσω, seu περιελίττω, f. ίξω, implico, implico in orbem; (2) verto, circumvolvo. Περὶ δὲ σχεδίην ἐλέλιξεν, *Odyss.* 5, 314.
Περιέλκω, f. ξω, circumquaque traho, qu. dic. circumtraho; (2) distraho, violenter rapio, distringo; (3) distineo, occupo. Περιέλκειν τινὰ κύκλῳ, *Aristot.*
Περιελλείπω, fut. ψω, deficio, inferior sum.
Περιέλλειψις, εως, ἡ, prætermissio; (2) prætermissio unius e consonantibus geminatis. A περιελλείπω.
Περιέλοις, 2. sing. a. 2. opt. act. v. περιαιρέω.
Περιελόντος, gen. sing. a. 2. part. act.
Περιέννυμι, induo, vestio.
Περιέξειμι, circumeo.
Περιέπεσον, 3. pl. aor. 2. ind. act. v. περιπίπτω.
Περιεπιφίμωσις, et περιφίμωσις, ἡ, cum retracto glandis nervo præputium adduci nequit, *Steph.*
Περιεπτισμένως, *adv.* pure. A περιπτίσσω.
Περιέπω, περιέπομαι, prosequor et obeo, i. e. prosequendo et obeundo seu adsectando tueor et protego, curo; foveo; (2) colo, observo, observantia prosequor; (3) ambio; (4) tracto. Φάσμα τὸ σὸν ϗ ψυχὴ τὰς ἐμὰς περιέπει τύχας, *Heliod.* Τοῦτον ἡμεῖς ὡς εὐεργέτην ϗ φίλον, οὐχ ὡς δοῦλον, περιέψομεν, *Xen. Cyr.* 4, 18. (4) Τρηχέως περιέσπε ἀεικέως, *Herod.* 1, 73. Ἐτόλμησας τὸν τοῦδε παῖδα ἐόντος πρώτου παρ' ἐμοὶ ἀεικείῃ τοιῇδε περισπεῖν, *Id. ibid.* 115. Περινδίας .... κατεργάψαντο, περιεφθέντας πρότερον καὶ ὑπὸ παιδόνων τρηχέως, *Herod.* 5, 1: Τὰς Σκύθας τούτους τὸ μὲν πρῶτον περιεῖπε εὖ, *Id.* 1, 73.
Περιεργάζομαι, f. άσομαι, curiositate utor; (2) curiose ago, diligenter et accurate observo; (3) inaniter seu frustra satago; (4) valde laboro; (5) dicitur et de pictoribus cum ornamenta externa, quæ πάρεργα vocant, picturis addunt. *Gl. V.* sciscitor, percunctor. Περιεργάζεται ζητῶν τά τε ὑπὸ γῆν, ϗ τὰ ἐπουράνια, *Plut.* Εἰ μή τι καινὸν ἄλλο περιεργάζετο, *Aristoph. Conc.* 220.
Περιεργασία, ας, ἡ, curiositas, *Lucian.* (sed ibi leg. περιεργία, *Ern.*) A præc.
Περιέργεια, ας, ἡ, idem quod
Περιεργία, ας, ἡ, curiositas; (2) nimia diligentia; (3) simulata vel inepta sedulitas, ambitio. A
Περίεργος, ου, ὁ ϗ ἡ, curiosus, anxiam diligentiam adhibens; (2) nimis exquisitus, supervacaneus; (3) res alienas curans et nil ad se pertinentes. *Gl. V.* curiosus, perspicax, vesanus, operosus. Ab ἔργον.
Περιέργω, fut. ξω, sepio, includo. Περιέρξαντες αὐτοῦ τὸ μνημεῖον, *Thuc.*
Περιέργως, *adv.* curiose, nimis accurate.
Περιερέσσω, vel περιερέττω, remigando promoveo, seu subduco.
Περίερκτος, ον, circumseptus. Ab εἴργω.
Περιέρμα, ατος, τὸ, lignum, seu phalanga quæ navibus supponitur.
Περιέρχομαι, f. ελεύσομαι, circumeo, circumvenio, oberro, lustro, ambio, obeo, obambulo, peragro; (2) circumvenio, i. e. decipio; (3) devenio, venio; (4) ulciscor, punio. Ἐπεὶ δὲ περιῆλθεν ὁ ἐνιαυτὸς, *Xen. Cyr.* 8, 44. Ὁδὸν περιελθεῖν σταδία πλεῖν ἢ χίλια, *Aristoph. Av.* 6. Ὅσα περιέρχεται ὑπὸ τοῦ κόσμου, comprehenduntur, *M. Anton.*
Περιεσθίω, arrodo.
Περιεσκεμμένως, *adv.* considerate, *Ph.* A περισκέπτομαι.
Περιεσπᾶτο, 3. sing. imperf. ind. pass. *contr.* pro περιεσπάετο, a περισπάω.
Περίεσπον, a. 2. ind. act.
Περιέσσασθαι, aor. 1. inf. med. *Poet.* pro περιέσασθαι, a περιέννυμι.
Περιεσταλμένος, perf. part. pass. v. περιστέλλω.
Περιεσταλμένως, *adv.* tecte, occulte.
Περιέστη, 3. sing. a. 2. ind. act. v. περιΐστημι pro περιεστάω.
Περιέστησαν, 3. pl. a. 2. ind. act.
Περιέστιν, 3. sing. præs. ind. cum ν, a περίειμι.
Περιεστικὸς, ἡ, ὸν, salutaris: σημεῖον περιεστικὸν, signum salutis in ægroto. A περίειμι.
Περιεστικῶς, *adv.* salutariter, cum spe salutis.
Περιέστραψε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi περιστράπτω pro περιαστράπτω.
Περιεστῶτα, acc. sing. perf. part. act. *Ion.* et *Att.* pro περιεστηκότα, a περιΐστημι.
Περιεσχατὸς, ἡ, ὸν, extremus.
Περιέσχε, 3. sing. a. 2. ind. act. v. περιέχω.
Περιετέτμητο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. verbi περιτέμνω.
Περιέτυχεν, 3. sing. aor. 2. ind. act. cum ν, a περιτυγχάνω.
Περιέφθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. *Ion.* pro περιείφθησαν, a περιέπω.
Περίεφθος, ου, ὁ ϗ ἡ, probe elixus.
Περιέχω, et περιέχομαι in *med.* comprehendo; (2) circumdo, cingo, ambio; (3) cingo, i. e. circumsideo, obsideo, unde premo, affligo; (4) superior, major sum; (5) consertis manibus retineo, complector, foveo, amo, curo, defendo; περιέχει, continet, coercet. *Ph.* περιέχεται, comprehensum est. Θάμβος γὰρ περιέσχεν αὐτὸν, *Luc.* 5, 9. Διὸ ϗ περιέχει ἐν τῇ γραφῇ, pro περιέχεται, 1 *Pet.* 2, 6.
Περιεώρα, 3. sing. imperf. ind. act. pro περιεόρα· a περιοράω.
Περιζαμενῶς, *adv.* vehementer. A ζαμενής.
Περιζείω, idem quod
Περιζέω, circumferveo, ardeo.
Περίζυγος, ου, ὁ ϗ ἡ, eidem jugo subditus.
Περίζυξ, ζυγος, ὁ ϗ ἡ, idem.

ὁ περιέχων ἀὴρ Vig. p. 295.

Περίζωμα,

Περίζωμα, ατος, τὸ, fascia, subligaculum, cinctus. *Gl. V.* cinctum, lumbare, ventrale. A περιζωννύω.

Περιζωμάτιον, ȣ, τὸ, Dim. a præc.

Περιζωννύω, vel περιζώννυμι, futur. ζώσω, circumcingo, accingo, præcingo. Περίζωσαι ϰ̀ ὑπόδησαι τὰ σανδάλιά σȣ, *Act.* 12, 8. Νῆτταί γε περιζωσμέναι ἐπλινθοφόρȣν, *Aristoph. Av.* 1153.

Περίζωσαι, 2. sing. a. 1. imperat. med. verbi περιζώννυμαι. Unde

Περίζωσις, εως, ἡ, præcinctus, *Gl. V.*

Περιζώστρα, ας, ἡ, fascia, qua caput, vel pectus, vel etiam ventrem cingimus, cingulum. *Ph.* subligaculum.

Περιῆγεν, 3. sing. aor. 2. ind. act. cum ν, a περιάγω.

Περιηγέομαι, ȣ̃μαι, circumduco, duco circum; (2) expono, enarro. Περιηγησάμενοι τὸ ὄρος Πέρσησι, *Herodot.* Περιήγησαί μοι τὰ ἐν ἄδȣ πάντα, *Luc.* Περιηγεῖται τινὰ Θεόπομπος συνȣσίαν Μίδȣ τȣ̃ Φρυγὸς, *Ælian.*

Περιηγηματικὸς λόγος, circumductus sermo, quo quid ita describitur, ut in rem præsentem lector quasi deducatur. A præc.

Περιηγὴς, έος, ὁ ϰ̀ ἡ, qu. dic. rotundus, circumactus aut versatilis; (2) curvus, flexuosus; (3) adstrictus, circumvinctus, circumductus. (1) περιηγέος ἐγγύθι λίμνης, *Callim. Hymn. in Apoll.* 59. (2) ἀκτὴ περιηγὴς, curvum littus, *Apollon. Rhod.* 2, 994. Κυκλάδας ὀψομένη περιηγέας, Cycladas visura in orbem jacentes, *Callim. Hymn. in Del.* 198. A περιάγω.

Περιήγησις, εως, ἡ, circumductio, i. e. ipsa actio circumducendi, seu ducendi per singula; (2) expositio et commemoratio rei alicujus, quæ fit sigillatim, et quasi per singula ducendo, *Etm.* A περιηγέομαι.

Περιηγητὴς, ȣ̃, ὁ, qu. dic. circumductor, i. e. qui circumducit; (2) qui περιήγησιν scribit, orbis enarrator. Ab eod.

Περιηγητικὸς, ἡ, ὸν, pervulgatus, item, et intell. *subst.* βίβλος aut βιβλίον, liber geographicus.

Περιηγητικῶς, *adv.* geographi more.

Περιήειν, plusq. perf. ind. med. verbi περίειμι.

Περιηθέω, colando perfundo; percolo. Hinc

Περιήθημα, ατος, τὸ, quod percolatur.

Περιήκης, εος, ὁ ϰ̀ ἡ, admodum acutus. Ex ἀκή.

Περιήκω, f. ξω, devenio ad aliquem mutatis in orbem vicibus, seu simpliciter. Ὡς ȣ̃ν περιῆκεν εἰς Ἀντίπατρον ἡ νυκτερινὴ φυλακὴ, *Arrian.*

Περιῆλθε, 3. sing. aor. 2. ind. act. verbi περιέρχομαι.

Περιήλυσις, εως, ἡ, circuitus, conversio.

Περιηλυτεύετε, 2. plur. præs. imperat. med. verbi

Περιηλυτεύω, f. εύσω, circumeo. Ex ἐλεύθω.

Περίημαι, circumsedeo, *Hom.*

Περιημεκτέω, ῶ, fut. ήσω, moleste, ægre, seu graviter fero. Περιημεκτήσας τῇ ἀπάτῃ τȣ̃ ὄρκȣ, *Herodot.*

Περιῆν, 3. sing. imperf. ind. verbi περίειμι.

Περιήνεικε, 3. sing. perf. ind. act. *Ion.* pro περιήνεγκε, a περιφέρω.

Περιηργυρωμένον, acc. sing. perf. part. pass. v. περιαργυρόω.

Περιηρεῖτο, 3. sing. imperf. ind. pass. pro περιῃρεῖτο, a περιαιρέω.

Περιήσραξα, perf. ind. act. verbi περισσράττω.

Περιηχέω, ῶ, fut. ήσω, circumsono; obstrepo. *Gl. V.* περιηχȣ̃μαι, trepide persono. Περιήχησεν δ' ἄρα χαλκὸς, *Il.* 7, 267.

Περιήχημα, ατος, τὸ, strepitus. A præc.

Περιθαλπὴς, ές, circumfovens, *Nic.*

Περιθάλπω, fut. ψω, foveo.

Περιθαμβὴς, έος, ὁ ϰ̀ ἡ, admiratione et stupore perculsus; (2) pavidus. Ex θάμβος.

Περιθαρσὴς, έος, ὁ ϰ̀ ἡ, præfidens, valde fidens. A θάρσος.

Περιθαρσύνω, fidenti animo sum.

Περίθειος, ον, valde divinus.

Περιθειόω, ῶ, f. ώσω, sulphure lustro seu expio. A θεῖον. Hinc

Περιθείωσις, εως, ἡ, lustratio seu expiatio quæ fit sulphure.

Περιθεὶς, aor. 1. part. pass. verbi περιτίθημι.

Περίθεμα, ατος, τὸ, quod circumponitur, tectorium. A περιτίθεμαι.

Περίθερμος, per ambitum calens, admodum calens, *V. L.*

Περίθεσις, εως, ἡ, circumpositio, circumdatio.

Περιθετὸς, ἡ, ὸν, circumpositus. A περιτίθεμαι.

Περίθετος, ȣ, ὁ ϰ̀ ἡ, circumpositus, seu circumpositius, qui circumponi solet, de coma apposititia seu fictitia.

Περιθέω, ῶ, f. εύσομαι, circumcurro, in orbem curro. Περιθέυσι πέλταϛαὶ, *Plato.*

Περιθεωρέω, ῶ, fut. ήσω, circumspicio.

Περιθήκη, ης, ἡ, galericulum, *Gl. V.* A περὶ et τίθημι.

Περιθλάω, confringo, frangendo comminuo.

Περιθραύω, fut. αύσω, idem.

Περιθρεκτέον, *adv. posit.* concursandum, circumcurrendum. A περιτρέχω.

Περιθρηνέομαι, ȣ̃μαι, lamentis circumsono. Σχεδὸν ἁπάσης οἰκȣμένης περιθρηνȣμένης, *Plut.* A θρῆνος.

Περιθριγκόω, ῶ, fut. ώσω, lorica aut septo circummunio, circumsepio. Μασσαλίτας λέγȣσι τȣ̀ς ὄρχȣς περιθριγκῶσαι τὰς ἀμπέλȣς, *Plut.*

Περίθριξ, τριχος, ὁ, capillus a prima juventute non rasus.

Περιθρομβόω, ῶ, f. ώσω, in grumos cogo, vel concrescere facio. A θρόμβος.

Περιθρόνια, τὰ, exponitur cœli cava, *Orph. H.*

Περιθρυλλέω, ῶ, divulgo, *Gl. V. Pass.* notus sum omnibus.

Περίθυμος, ȣ, ὁ ϰ̀ ἡ, ira valde accensus.

[illegible] *Herodot.* 3, 50.

Περιθυρέω, ῶ, fut. ήσω, circa januam versor, ad januam sto. A θύρα.

Περιθωρακίδιον, ȣ, τὸ, vestis quæ thoraci superinducitur. A θώραξ.

Περιϊάχω, circumsono. *Od.* 9, 395.

Περιϊδμέναι, a. 2. inf. act. *Dor.* pro περιϊδεῖν, a περιείδω.

Περιΐδης, 2. sing. a. ejusd. in conj.

Περιϊδρόω, ῶ, sudore undique diffluo. Hinc

Περιΐδρωσις, εως, ἡ, copiosa sudoris effusio.

Περιΐζομαι, circumsideo, obsideo.

Περιϊȣ̃σαι, acc. sing. a. 2. part. act. f. g. verbi περίειμι.

Περιϊππεύω, fut. εύσω, circumequito, obequito. Περιϊππεύσαντες ϰ̀ γενόμενοι κατὰ νώτȣ τοῖς πολεμίοις, *Polyb.*

Περιϊςάμενος, præs. part. med. verbi

Περιΐςημι, *et in med.* circumsisto, circumdo, cingo; (2) redigo, revoco; (3) muto in contrarium, transfero; (4) vito, declino. At in aor. 2. et perf. *act. et pass.* dicuntur passive (1) circumsto; (2) redigor; (3) mutor, transferor; (4) *impr.* corona hominum cingor, et turba negotiorum; περιΐςαμαι, circumsto; περιέςησα, aor. 1. περιέςησε, redegit; περιέςην, aor. 2. περιέςη, redactum est, rediit; περιεςηκὼς, et περιεςὼς, p. part. circumstans; περιΐςασο, obsiste, cohibe, præs. imperat. Περιέςησε μὲν πᾶν τὸ ςράτευμα περὶ τὴν πόλιν, *Xen. Cyr.* 7, 21. Κακῶν Ἰλιὰς περιέςηκε Θηβαίȣς, *Dem.* Τȣ̀ς σωματοφύλακας ἐν ὅπλοις ὑποχρύσοις περιέςησε, *Heliod.*

Περιΐσχομαι, complector, vindico. Μᾶλλον ἐῆς περιΐσχετο κȣ́ρης, *Mosch.* 2, 11.

Περικαὴς, έος, ὁ ϰ̀ ἡ, valde calidus, ardens; (2) ambustus, perustus. A περικαίω.

Περικαθαίρω, perpurgo, lustro. Περικάθηρε τȣ̀ς υἱȣ̀ς Ἰσραὴλ, *Jos.* 5, 3.

Περικαθάπτω, fut. ψω, alligo, vel circumligo, adnecto. Ἐκέλευσε τȣ̀ς ἁλιεῖς ὑποκύψαντας κρύφα τῷ ἀγκίςρῳ περικαθάπτειν ἰχθῦς τῶν προεαλωκότων, *Plut.*

Περικαθαρίζω, fut. ίσω, purgo, perpurgo.

Περικάθαρμα, ατος vide κάθαρμα.

Περικάθημαι, idem quod

Περικαθίζω, f. ίσω, hostiliter circumsideo, obsideo: περικαθίζεσθαι, obsidere, *Ph.*

Περικάθισις, ἡ, circumsessio, obsessio, *Steph.*

Περικαίνυμαι, vinco, supero.

Περικαίω, fut. καύσω, amburo, deuro, peruro; περικαίομαι, ardeo, inflammor, ut amore; περικεκαυμένος, adustus, ambustus, *Ph.* p. part. Θερμὸς γὰρ ἄγαν ὁ ἀὴρ περικαίει, *Theophr.* Περικαίεσθαι τȣ̃ χρυσȣ̃, *Chrys.*

Περικακέω, ῶ, f. ήσω, animo prorsus concido, malis cedo, malo vincor. Περικακȣ̃ντες ϰ̀ δυσχερσαίνοντες τοῖς παρȣ̃σιν, *Polyb.* A κακός.

Περικάκησις, εως, ἡ, abjectio animi, quando quis animo prorsus concidit et malis vincitur. A præc.

Περικαλλῆ, acc. sing. pro περικαλλέα, a

Περικαλλὴς, έος, ὁ ϰ̀ ἡ, perpulcher, perelegans. Ex καλός.

Περικάλυμμα, ατος, τὸ, tegumentum, involucrum; opertorium, *Gl. V.* A

Περικαλύπτω, f. ψω, p. κεκάλυφα, obtego, obvelo, circumvelo, cooperio, obnubo, *Gl. V.* Περικαλύψαι τοῖς πράγμασι σκότον, *Eur. Ion.* 1567. Ἐπιτάξειν αὐτῇ, ἐπειδὰν ἀποθάνῃ, περικαλύψαι αὐτήν τι ϰ̀ τὸν ἄνδρα, ἐν ἑνὶ ἱματίῳ, *Xen. Cyr.* 7, 17.

Περικαλυφὴ, ῆς, ἡ, tegumentum. A præc.

Περικαμπὴ, ῆς, ἡ, circumflexus. A

Περικάμπτω, f. ψω, circumflecto, deflecto, tergiversor, oppono; περικάμπτει, tergiversatur, *Gl. V. Ph.* devitat; περικάμψαι, reniti, *Ph.* a. 1. inf. Hinc

Περίκαμψις, εως, ἡ, circumflexio, tergiversatio.

Περικάρδιος, ȣ, ὁ ϰ̀ ἡ, qui ambit, amplectitur cor. Ex περὶ et καρδία.

Περικαρπακανθος, ȣ, ὁ ϰ̀ ἡ, pericarpium aculeatum habens. Ex seq. et ἄκανθα.

Περικάρπιον, ȣ, τὸ, proprie est pars fructus, quæ semen ambit et protegit adversus cœli animaliumque injurias; siliqua, putamen; (2) fructus, seu caro, quæ interius continetur. V. *Plin.* 15, 28; (3) pericarpium, armilla. (1) τιθήνησιν ἀθέρες τινὲς ἔσω τȣ̃ ζώȣ, καὶ περικάρπια παίγνια φύσεως, ὕλης ἀτελȣ̃ς ἐξανθήματα, *Synes. de Calv.* 84. C. A καρπός.

Περικάρπιος, ȣ, ὁ ϰ̀ ἡ, fructu cinctus, fructum habens circum se; (2) cujus fructus tegmine et involucro aliquo est cinctus, *item* tegens fructum, ut nucem.

Περικαρφισμὸς, ȣ̃, ὁ, lustratio gallinæ, quum ovo edito se festuca aliqua purificat. Ex κάρφος, festuca.

Περικαταβάλλω, dejicio.

Περικατάγνυμι, f. άξω, undique defringo, infringo; περικαταγὼς, anfractus, *Ph.* p. part. med. περικατεάγη, a. 2. pass. fractionem circa se passus est.

Περικαταλαμβάνω, undique deprehendo vel comprehendo, adsequor, anteverto. Ἀλλ' ὅμως καί τοι φεύγοντες περικαταλαμβάνονται, *M. Anton.* 9, 6.

Περικαταλείπω, fut. ψω, reliquum facio.

Περικατάληπτος, ȣ, ὁ ϰ̀ ἡ, deprehensus, comprehensus. A περικαταλαμβάνω. Unde

Περικατάληψις, εως, ἡ, deprehensio seu comprehensio, qua aliquem undique tenemus.

Περικαταπίπτω, decido.

Περικαταῤῥέω, ῶ, circumfluo; (2) delabor.

Περικαταῤῥήγνυμι, f. ξω, discindo, lacero. Περικατεῤῥήξατό τι τὸν ἄνωθεν πέπλον, *Xen.*

Περικαταςρέφω, fut. ψω, everto.

Περικαταςφάττω, fut. ξω, macto, cædo.

Περικατατίθημι, repono, colloco, constituo.

Περικαταχέω, effundo.

Περικατέχω, circumdo, obsideo, contineo.

Περικάτημαι, *Ion.* pro περικάθημαι.

Περικατῆσθαι, *Ion.* pro περικαθῆσθαι.

Περικαῶς, *adv.* calide, ardenter. A περικαής.

Περίκειμαι, circumjaceo, circumponor; cinctus sum amictu, malis, &c. Λυσιτελεῖ αὐτῷ εἰ μύλος ὀνικὸς περίκειται περὶ τὸν τράχηλον αὐτȣ̃, *Luc.* 17, 2. Φεῦγε δ' ἀπὸ χρὼς (ἀπέφυγε). Τῷ ἐν τᾶς ὀργᾶς περικείμενος, *Theocr.* 23, 14.

Περικείρω, circumtondeo; aor. 1. περιέκειρα.

Περικεκομμένως, *adv.* concise. A περικόπτω.

Περικεντέω, ῶ, f. ήσω, pungo, stimulo, configo.

Περικεφ...

Περικερδὴς, ὲς, callidus, lucri cupidus.
Περικεφαλαία, ας, ἡ, galea, cassis. Ex κεφαλή.
Περικεφαλαῖον, τὸ, capitis tegmen. Ex eod.
Περικήδεο, 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* pro περικήδου, a
Περικήδομαι, curam gero. Ὡς τίτ' Ὀδυσσῆος περικήδετο κυδαλίμοιο, *Od.* 3, 219.
Περίκηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, peraridus, ambustus, vel circumquaque fissus. Αὖα πάλαι, περίκηλα, *Od.* 5, 240. Ex καίω.
Περικίδναμαι, conspergor.
Περικινέω, circumago. *pass.* circumagor, obeo.
Περικιόνιος, ον, epith. Bacchi. A κίων, quod, cum domus Semeles arderet, hedera nata est in *columnis*, qua servatus est; περικίονος, Sch. Eur. *male*.
Περικίων, ονος· vide περικιόνιος, *Eur.*
Περικλαδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, umbrosus, ex omni parte ramos habens; (2) multis arboribus abundans. Epith. silvæ. (2) ὅσα φύλλα χειμῶνι περικλαδέος πέσεν ὕλης, *Apoll. Rhod.* 4, 216. A κλάδος.
Περικλαίω, defleo, deploro.
Περικλασθέντων, gen. pl. a. 1. part. pass. verbi περικλάω.
Περίκλασις, εως, ἡ, defractio; (2) locus abruptus, confragosus, saltus; (3) flexus et conversio, circumactio.
Περικλάω, ῶ, fut. άσω, offringo, infringo, defringo; (2) flecto, converto.
Περικλεὴς, ὲς, valde inclitus, insignis, *Ap.*
Περικλειόμενον, acc. sing. præs. part. pass. verbi περικλείω. Unde
Περίκλεισμα, ατος, τὸ, ambitus muri.
Περίκλειστος, ου, ὁ καὶ ἡ, inclusus, obsessus.
Περικλειτὸς, ον, idem quod περικλεής. *Theoc.*
Περικλείω, f. είσω, undique claudo, cingo, obsideo. *Gl. V.* circumcludo, obsero. Ὑπὸ δὲ πλήθους περικλειόμενοι, *Thuc.* 2.
Περικλῄζω, idem. A κλείω.
Περικλήειν, præs. inf. act. *Ion.* pro περικλείειν.
Περικληΐζω, celebro, *Ion.* A κλέος.
Περικλινὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, declivis, devexus. A περικλίνω.
Περικλύδην, *adv.* lavando.
Περίκλυζος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui alluitur, lavatur. A
Περικλύζω, f. ύσω, circumluo, undique alluo; (2) lavo, abluo; περικλύζομαι, undique alluor. Τὸ παιδίον ὕδατι περικλύζειν, *Aristot.*
Περικλύμενον, ου, τὸ, nomen fruticis. Φύλλα τε κισσήεντα περικλυμένοιο φέρουσα, *Nic. Th.* 510.
Περικλυσμὸς, ου, ὁ, alluvies, *Ph.* περικλυσμοὶ, eluviones. A περικλύζω. Unde
Περίκλυσμα, περικλύσματι, adspergine, *Ph.*
Περίκλυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, et περικλυστὸς, ἡ, ὸν, qui undique alluitur, epith. insulæ. Ab eod.
Περίκλυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, valde inclytus, insignis; (2) qui facile exaudiri potest.
Περικλώζω, circumcirca κλωγμὸν edens explodo.
Περικλώθω, f. ώσω, neo, seu nendo torqueo et circumago.
Περικνημίδια, tibialia, *Gl. V.* A π. et κνήμη.
Περικνημὶς, ῖδος, ἡ, tegumentum tibias ambiens. *Ph.* ocrea. Ex iisd.
Περικνίδια, τὰ, exponitur, ramusculi, *Ep.*
Περικνίδιος, ον, asper, multis et parvis aculeis, ut folia urticæ, thymi, &c. A
Περικνίζω, f. ίσω, scalpo, vellico, pungo, rado; (2) *metaph.* aliquem per ludibrium vellico sermonibus, &c. (3) imitor, sc. illudendi causa, *Plut.*
Περικοκκύζειν, de gallis, cum capite elato canunt, *inpr.* cum vicerunt; (2) contemno, irrideo, *Aristoph.*
Περικολούω, detrunco, mutilo, imminuo, infringo.
Περικομίζω, fut. ίσω, circumveho.
Περίκομμα, ατος, τὸ, frustum; (2) edulium ex herbis carnibusque concisis. A περικόπτω.
Περικομμάτιον, ου, τὸ, frustulum. Dim.
Περίκομος, ου, ὁ καὶ ἡ, comatus. A κόμη.
Περικομπέω, ῶ, f. ήσω, jacto, jactanter prædico, seu glorior. Περικομποῦνται πολλοὶ, *Thuc.*

Περικομψὸς, ου, ὁ καὶ ἡ, perelegans, admodum scitus vel festivus.
Περικοπὴ, ῆς, ἡ, circumcisio, circumcisura, qua quidpiam in orbem truncatur. *Gl. V.* amputatio; (2) certa Scripturæ Sacræ sectio, al. ῥῆσις: (3) apparatus, supellex, ornatus, v. gr. fœminæ; (4) facultates, opes. A
Περικόπτω, fut. ψω, undique reseco et mutilo. *Gl. V.* amputo, circumcido. Πανταχόθεν αἱ ἐλπίδες περικοπτόνται, *Diod.*
Περικορδακίζω, idem quod simplex.
Περικορέω, ῶ, fut. ήσω, verro, converro.
Περικόρημα, ατος, τὸ, purgamentum, sordes verrendo collatæ. A περικορέω.
Περικοσμέω, ῶ, f. ήσω, probe orno, orno, *simpl.* περικεκοσμημένος, p. part. pass.
Περικόσμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui circa mundum est, eumque complectitur, *Suicer.* A κόσμος.
Περίκουρος, ου, ὁ καὶ ἡ, circumtonsus. Ex κείρω.
Περικράζω, fut. ξω, clamo, boo.
Περικρανία, ας, ἡ, membrana nervosa totam calvariam complectens.
Περικράνιον, τὸ, cervical, *Ph.*
Περικράνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui est circa caput, qui caput tegit. Ex κράνιον.
Περικρατέω, ῶ, fut. ήσω, obtineo, dominor, evinco; (2) supero, superior sum. Ὦ Ἀχιλεῦ, περὶ μὲν κρατέεις, *Il.* 21, 214.
Περικρατὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, compos; (2) superior. A κράτος.
Περικρέμαμαι, pendeo circum, *Ep.*
Περικρεμὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, suspensus; (2) etiam de templo dicitur donaria suspensa habente; ναὸς περικρεμὴς ἀναθήμασι. A κρεμάω.
Περίκρημνος, ου, ὁ καὶ ἡ, undique præceps, et locis præruptis declivis, vel admodum præceps et præruptus. A κρημνός.
Περικρούω, fut. ύσω, pulso, pello, percutio.
Περικρυερὸς, prægelidus; *Gl. V.*
Περικρύπτω, f. ψω, celo, occulto. Περιέκρυβεν ἑαυτὴν μῆνας πέντε, *Luc.* 1, 24.
Περικρώζω, fut. ξω, crocito.
Περικτάομαι, ῶμαι, fut. ήσομαι, adquiro et adquiror; περικτᾶται, adipiscitur, *Ph.* περικτηθέντα, parta, *Ph.* aor. 1. pass. Hinc
Περίκτησις, εως, ἡ, possessio, peculium, *Ph.*
Περικτείνω, occido. Πολλοὶ δὲ περικτείνοντο καὶ ἄλλοι, *Il.* 4, 538.
Περικτίται, ῶν, οἱ, vicini, finitimi, accolæ. Ex κτίζω.
Περικτίονες, vicini, accolæ, *Il.* 17, 220. Ex κτίζω.
Περικτυπέω, ῶ, f. ήσω, perstrepo, circumsono.
Περικυδαίνω, valde celebro, laudo, *Sibyl.*
Περικυκλὰς, άδος, ἡ, in orbem se movens; *in pl.* etiam in orbem aliquid agentes, epith. horarum.
Περικυκλεύω, fut. εύσω, circumeo, circumdo.
Περικυκλέω, ῶ, fut. ήσω, idem; (2) circumago.
Περίκυκλος, ου, ὁ, ambitus, de muro.
Περικυκλόω, ῶ, fut. ώσω, circumdo, cingo, in circulum concludo. Περικυκλώσουσί σε, *Luc.* 19, 43.
Περικύκλωσις, εως, ἡ, ipsa actio cingendi, circumdandi, circumveniendi. A præc.
Περικύκλω, *adv.* circum, circumcirca.
Περικυλινδέω, idem quod
Περικυλίω, f. ίσω, circumvolvo, circumvoluto, volutim circumago.
Περικύλισις, εως, ἡ, circumactio, item vagatio.
Περικυμαίνω, fluctibus ambio. A
Περικύμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, qui vel quæ fluctibus circumcirca alluitur. A κῦμα.
Περικωδωνίζω, circumtinnio, circumsono. A κωδών.
Περικωκύω, lamentis circumstrepo.
Περικωμάζω, comessabundus adeo vel obeo.
Περικωνέω, ῶ, f. ήσω, oblino pice. Τὸν σπόγγον ἔχων ἐκ τῆς λεκάνης τἀμβάδι' ἡμῶν περικωνεῖ, *Aristoph. Vesp.* 598. A κῶνος, *pix.*
Περιλακίζω, dilacero, discerpo. Ἑώρα τὰς ἑαυτοῦ σάρκας περιλακιζομένας, *Joseph. Maccab.* 10.
Περιλακτίζω, fut. ίσω, calcitro.

Περιλαλέω, ῶ, fut. ήσω, garritu perstrepo; (2) obblatero, inaniter loquor, garrio. Μὴ περιλαλῶμεν, μηδὲ πυνθανώμεθα τί ποτ' ἄρα δρᾶν μέλλουσιν, *Aristoph. Conc.* 231. Μηδὲ τοῖς περιλαλοῦσι ταχέως συγκατατίθεσθαι, adsentiendum, *M. Anton.* 1, 4. Hinc
Περιλάλημα, τὸ, nugæ, *proprie et tropice.*
Περιλάλητος, ον, clarus, famosus.
Περίλαλος, ον, loquax, garrulus.
Περιλαμβάνω, complector, comprehendo, *item* potior; (2) amplector, amplexor; (3) *Pass.* obsessus teneor, ut elabi non possim; *item* deprehensus sum, cogor. Τῇ ψυχῇ περιλαμβάνειν, *Plato.* Τὸν ὅλον κόσμον περιειλῆφθαι τῇ γνώμῃ, *M. Anton.* 9, 27.
Περιλαμπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, undique splendidus:
Περίλαμπρος, ὁ καὶ ἡ, idem. A περιλάμπω.
Περιλάμπρως, *adv.* splendide, magnifice.
Περιλάμπω, fut. ψω, fulgeo; (2) undique illustro, splendore ac lumine circumfundo. *Gl. V.* conluceo. Καὶ δόξα Κυρίου περιέλαμψεν αὐτοὺς, *Luc.* 2, 9.
Περίλαμψις, ἡ, fulgor circumfusus, *Greg.*
Περιλέγειν, circumloqui, verborum circuitionibus uti, *Poll.*
Περιλείβομαι, undique destillo, defluo.
Περίλειμμα, τὸ, reliquiæ.
Περιλειπὴς, idem quod περιλιπής. A
Περιλείπω, fut. ψω, relinquo, reliquum facio; (2) supersum, superstes sum; περιλείπεται, restat, superest, residet, *Ph.* περιλειφθήσεται, supersit, *Ph.* supererit; περιλελειμμένοι, superstites, *Ph.* Οἱ ζῶντες οἱ περιλειπόμενοι εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου, 1 *Thess.* 4, 15.
Περιλείχω, f. ξω, lambo, circumcirca delingo. Τὰ βλέφαρα περιέλειχον, *Aristot.*
Περίλεξις, εως, ἡ, circumlocutio; (2) copia dicendi et latius interpretandi; (3) seu futilis loquacitas.
Περιλεπίζω, fut. ίσω, idem quod
Περιλέπω, fut. ψω, decortico, delibro. Περὶ γάρ ῥα ἑ χαλκὸς ἔλεψε, *Il.* 1, 236.
Περιλεσχήνευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, celebris, nomine clarus, qui versatur in sermonibus hominum. Ex περὶ et λεσχηνεύομαι.
Περίλευκος, ου, ὁ καὶ ἡ, totus albus; (2) admodum albus.
Περίλημμα, ατος, τὸ, captura, captum; (2) circumplexus; (3) quod tenetur. A περιλαμβάνω.
Περιληπτικὸς, ἡ, ὸν, comprehendendi vim habens; ὄνομα περιληπτικὸν, nomen cui et singularis et pluralis addi potest, *Ern.* Ab eod.
Περιληπτικῶς, *adv.* summatim; (2) de genere improprie loquendi cum ad aliud genus transfertur nomen, ut cum spolia de præda quavis dicuntur, *Ern.*
Περιληπτὸς, ἡ, ὸν, qui comprehendi seu amplexu contineri potest; (2) qui percipi potest. A περιλαμβάνω.
Περίληψις, εως, ἡ, comprehensio, complexus; (2) fig. dicendi, vid. περιληπτικῶς, 2. (3) περίληψις καθολικὴ καὶ ἔντεχνος est cum res ad formam artis ac disciplinæ redigitur, *Ern.* Ab eod.
Περιλιμνάζω, fut. άσω, stagnando inundo. Τὴν πόλιν αὐτοῖς περιλιμνάζω, *Thucyd.* 2.
Περιλιμπάνομαι, relinquor, supersum, *Gl. V.* περιλιμπάνεται, residet; περιλιμπανόμενος, superstes, *Gl. V.* A περιλείπω. Unde
Περιλιπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, superstes, reliquus.
Περιλιχμάζω, fut. άσω, lambo, lingo; (2) cupide appeto.
Περιλιχμάω, et άομαι, ῶμαι, fut. ήσω, ήσομαι, idem. Γλῶσσαι δὲ περιλιχμῶντο γένειον, *Theocrit.* 25, 226. Βόες ὁππότε χηλὰς Γλώσσῃ ὑπωμαίοιο ποδὸς περιλιχμήσωσι, *Aratus*, 1115.
Περιλίχμησις, ἡ, ipsa circumlambendi actio, *Arat. Sch.*
Περίλοιπος, ου, ὁ καὶ ἡ, reliquus; (2) superstes. A περιλείπω.
Περιλοπίζω, fut. ίσω, delibro, corticem detraho. Ῥαβδία περιλοπίσαντες, *Theophr.*
Περιλούω, f. ύσω, probe lavo seu abluo. Περιλούειν τινὰ τῷ οἴνῳ, *Plut.*

Περίλυπος, ου, ὁ ἡ, summopere dolens, valde tristis. A λύπη.
Περιλωπίζω, fut. ίσω, veste induo.
Περιμάδαρος, ου, ὁ ἡ, glaber, depilis, calvus.
Περιμαιμάω, lustro; (2) cupio. Αὐτοῦ δ' ἰχθυάᾳ σκόπελον περιμαιμώωσα, *Od.* 12, 95.
Περιμαίνομαι, per furorem vagor; (2) valde furo. Περιμαίνεται [illegible], *Hes. Scut.* 99
Περιμάκτριος, ία, ιον, adsidens mactræ; (2) venefica, saga, ex περιμάττω (2). Ex μάκτρα.
Περιμανὴς, έος, ὁ ἡ, valde seu mirum in modum insanus. Ex μαίνομαι.
Περιμάρναμαι, propugno, defendo.
Περιμαρνάμεθα, 1. pl. præs. ind. med.
Περιμάττω, fut. ξω, abstergo; (2) defixum et devotum veneficiis liberare, *Ern.* Περιμάξας τὴν ἀκαθαρσίαν, *Diosc.*
Περιμάχητος, ου, ὁ ἡ, de quo aliqui inter se pugnant vel certant; qui magna contentione expetitur; (2) dubius, incertus. A μάχομαι.
Περιμάχομαι, pugno circum. Ἀνεχώρισε τε πάντας τοὺς περιμαχομένους, *Xen.*
Περιμεμφὴς, έος, ὁ ἡ, querulus seu contentiosus. Ex μέμφομαι.
Περιμενεαίνω, valde cupio.
Περιμένω, præstolor, operior, exspecto, moror, *Gl. V.* aor. 1. περίμεινα· imperat. περίμεινον, exspecta, mane. Οὐ περιμείνας ἐγὼ τὸ τέλος τοῦ λόγου, *Lucian.* Τοὺς Ὑρκανίους περιμένειν ἐκέλευσεν, ἵνα ἅμα ἴοιεν, *Xen.*
Περιμέριμνος, ου, ὁ ἡ, cum cura rem agens; (2) scitus, elegans. Ex μέριμνα.
Περίμεστος, ον, plenus, abundans, refertus.
Περιμετρέω, ῶ, fut. ήσω, totum ambitum metior.
Περίμετρον, ου, τὸ, ambitus. A
Περίμετρος, ου, ὁ ἡ, orbicularis, rotundus; (2) magnus. Hinc ἡ περίμετρος, scil. γραμμὴ, linea, qua in orbem ducta circulus efficitur; *item* ambitus, circuitus. Ex μέτρον.
Περιμήκεις, nom. pl. *contr.* pro περιμήκεες.
Περιμήκετος, ου, ὁ ἡ, prælongus, altus. Ex π. et μῆκος.
Περιμήκης, εος, ὁ ἡ, idem et ex iisd.
Περιμήρια, ων, τὰ, feminalia, *Gl. V.*
Περιμήτριος, et περίμητρος, ου, ὁ ἡ, medullosus. Ex μήτρα.
Περιμηχανάομαι, ῶμαι, fut. ήσομαι, machinor, molior, struo, *Od.* 7, 200.
Περιμιμνήσκω, admoneo.
Περιμινύθω, imminuo; (2) consumor, deficio.
Περιμοιβὴ, ἡ, vicissitudo, *Man.*
Περιμυχάομαι, ῶμαι, fut. ήσομαι, circummugio, perstrepo.
Περιμυκὴς, ὶς, mugitus edens. A præc.
Περιναιετάω, circumhabito, περιναιετάωσι, circumhabitant, pro περιναιετῶσι, περιναιετάουσι, *Dion. Per.* 330.
Περιναιετάωσι, 3. pl. præs. conj. act.
Περιναιέτης, ου, ὁ, accola, vicinus.
Περίναιος, περίνεος, et περινὸς, ὁ, coles, *Gl. V.* περίνεος, coleus.
Περιναύτιος, ον, nauseans, *MSS.* περιναύσιος. A ναυσία.
Περίνεως, superfluus in navi vector, *Suid.* ubi plur. περίνεοι. Ex περὶ et ναῦς.
Περινεύω, fut. εύσω, innuo; (2) vergo, specto.
Περινέφελος, ου, ὁ ἡ, nubibus circumdatus, nubilosus. Ex νεφέλη.
Περίνεφρος, ου, ὁ ἡ, pinguis circa renes.
Περινέω, ῶ, circumnato; (2) circumluo; (3) aggero circum.
Περίνεως, ω, ὁ, superfluus vector, vector qui in ministerio navis non est. Ex νεώς.
Περίνημα, ατος, τὸ, alluvies. A περινέω.
Περινήχομαι, fut. ξομαι, circumnato.
Περινηέω, fut. ήσω, accumulo, undique adgero. Περὶ δὲ δρατὰ σώματα νήει, *Il.* 23, 169.
Περινίζω, abluo, lavo.
Περινίσσομαι, circumeo. Περινίσσεται ὥρα μηνὸς, *Eur. Alc.* 446.
Περινισσομενάων, gen. pl. part. præs. med. f. g. *Æol.* pro περινισσομένων, a περινίσσομαι.

Περινοέω, ῶ, f. ήσω, mente complector et concipio; (2) comminiscor, excogito; (3) curiose cogito. Μεγάλα ταῖς ἐλπίσι περινοῶν ὁ Φίλιππος, *Plut.*
Περινενοημένως, *adv.* cogitate, perite, eleganter. A περινοέω.
Περινόησις, εως, ἡ, idem quod
Περίνοια, ας, ἡ, mentis conceptus seu comprehensio; (2) solertia, vafrum commentum. A νοῦς.
Περινομὴ, ἡ, idem quod προνομὴ, *Steph.*
Περινοστέω, ῶ, f. ήσω, circumeo, oberro. *Gl. V.* circito, peragro, obambulo, lustro; περινοστεῖν, spatiari, *Gl. V.* Ὅς τίς σε προσπταίων περινοστεῖν ἐᾷ, *Aristoph. Plut.* 121. Περὶ τὰς κλίνας περινοστῶν, *Id. Thesm.* 803.
Περινοστήσασα, reversa, aor. 1. part. act. f. g.
Περινύμφιος, ον, sponsis, virginibus gratus.
Πέριξ, *præp.* circum, circa, circumquaque, circumcirca, undique, *Eur. Phœn.* 505, 717. *Androm.* 449. A περί.
Περιξαίνω, derado, abrado.
Περιξεστὸς, ἡ, ὸν, circumcirca rasus, politus.
Περιξέω, circumquaque rado vel polio; περιεξεσμένος, circumrasus, p. part. pass. Οὓς [illegible] Χειμάῤῥους ποταμοὺς μεγάλαις περιέξεσε δίναις, *Theocr.* 22, 50.
Περιξηραίνω, fut. ανῶ, desicco, exsicco; περιξηραίνομαι, obaresco, *Gl. V.*
Περίξηρος, ου, ὁ ἡ, desiccatus; (2) valde siccus, peraridus.
Περιξυράω, ῶ, et έω, fut. ήσω, novacula rado, derado.
Περιξυρέω, idem.
Περιξύω, fut. ύσω, rado, scarifico. *Ph.* derado, stringo, destringo; περίξυσόν με, destrigila me, *Gl. V.*
Περίογκος, ου, ὁ ἡ, mole sua turgens, amplus.
Περιοδεία, ας, ἡ, circuitus, circuitio, ambitus, peragratio. A περιοδεύω.
Περιόδευσις, εως, ἡ, idem et ab eod.
Περιοδευμένως, *adv.* circumductione, per ambages, *R.* Ab eod.
Περιοδεύσιμος τόπος, amfragosus, amfractus, ambago, *Gl. V.* Ab eod.
Περιοδευτὴς, οῦ, ὁ, circuitor, circulator, *Gl. V.* dicitur de medico circumforaneo; circitor, lustrator; *ap. Pat. Græcos*, qui visitat ecclesias. Ab eod.
Περιοδευτικὸς, ἡ, ὸν, qui circumire solet, circumiens, circularis. A περιοδευτής.
Περιοδεύω, fut. εύσω, circumeo, in orbem obeo; (2) mente perlustro et peragro. *Gl. V.* obambulo, circumeo. Περιοδεύειν τὸ παλάτιον, *Plut.* Τὰς πηγὰς τοῦ ποταμοῦ, *App.* Οὐ γὰρ μετὰ σκέψεως ἦλθες ἐπὶ τοῦργον, οὐδὲ περιοδεύσας, *Epict.* A περίοδος. Unde
Περιοδία, ας, ἡ, circuitus; circuitura, *Gl. V.*
Περιοδίζω, fut. ίσω, certo orbe redeo.
Περιοδικὸς, ἡ, ὸν, cujus certus est circuitus, qui certo orbe recurrit.
Περιοδικῶς, *adv.* longis verborum circumductionibus sive ambitu.
Περιοδοιπορέω, deambulo, ambulatione utor.
Περιοδονίκης, ου, ὁ, victor periodicus, h. e. qui omnibus generibus certaminum vicit.
Περίοδος, ου, ὁ, circitor, qui vigilias obit.
Περίοδος, ου, ἡ, circuitio, circuitus, ambages, amfractus, ambitus, ambitio, *Gl. V.* (2) Periodus, certa verborum comprehensio perfectum sensum continens; dicitur et de quovis ordine rerum in orbem redeunte.
Περιοδυνάω, ῶ, dolore omni ex parte crucio; περιοδυνάομαι, ῶμαι, graviter doleo; dolore omni ex parte premor.
Περιώδυνος, ου, ὁ ἡ, quem multi dolores premunt; ærumnosus; (2) multos dolores inferens, *R.* Ex περὶ et ὀδύνη, *dolor.*
Περιωδύνως, *adv.* cum gravi dolore.
Περιοιδέω, tumeo.
Περιοικέω, ῶ, fut. ήσω, accola sum. Καὶ ἐγένετο ἐπὶ πάντας φόβος τοὺς περιοικοῦντας αὐτοὺς, *Luc.* 1, 65.
Περιοικία, ας, ἡ, locus suburbanus, seu vici circumjacentes; (2) ager circum urbem situs. *Gl. V.* territorium. A περίοικος.

Περιοικὶς, ίδος, ἡ, finitima; (2) ager circa urbem situs. Ex eod.
Περιοικοδομέω, ῶ, fut. ήσω, circumædifico, in orbem struo; (2) ædificiis circumcludo. Περιῳκοδόμητο αὐτῷ ὁ τάφος, *Ælian.*
Περίοικος, ου, ὁ ἡ, vicinus, accola; περίοικοι, circumhabitatores, *Gl. V.*
Περιοιστέος, α, ον, circumferendus. A περιφέρω.
Περιοιχνέω, ῶ, circumeo, in orbem obeo.
Περιολισθαίνω, et περιολισθέω, f. σθήσω, delabor. Hinc
Περιολίσθησις, εως, ἡ, lapsus, ruina; (2) cum quid per lubricum delabitur.
Περιολκὴ, ῆς, ἡ, distractio, impeditio, (bellum quod cum aliquo geritur, *ap. Jos.* Ern.) A περιέλκω.
Περιομφακώδης, εος, ὁ ἡ, prorsus immaturus, crudus; (2) durus.
Περιονυχίζω, fut. ίσω, ungues reseco.
Περιοπτέον, *adv. posit.* circumspiciendum, dispiciendum et considerandum est; (2) negligendum, despiciendum est. A περιόπτομαι. Unde
Περιοπτέος, έα, έον, despiciendus, negligendus.
Περιόπτομαι, f. όψομαι, circumspicio; (2) contemno, negligo, patior; οὐ περιόψεται, non negliget, non patietur. Νυνὶ δ' οὔ σε περιόψομαι, *Aristoph. Lys.* 1020. Hinc
Περίοπτος, ου, ὁ ἡ, conspicuus; (2) negligens. (1) ἐν περιόπτῳ, in omnium conspectu, *App. Bell. Civ.* 2. 151.
Περιόπτως, *adv.* negligenter, temere, conspicue, acerrime. Τοῦτον ἐν Κάνναις περιόπτως ἀγωνισάμενον, *Plut. in Marcello.*
Περιορᾶν, præs. inf. act. pro περιοράειν, a περιοράω. Unde
Περιόρασις, εως, ἡ, circumspectio; (2) negligentia.
Περιοράω, ῶ, circumspicio; (2) sino, ex neglectu permitto, video et patior; (2) negligo, non curo. *Gl. V.* despicio. Περιορῶντες ἀλλήλους, *Xen. Cyr.* 3, 28.
Περιοργὴς, έος, ὁ ἡ, iratus; (2) vehementi ira percitus. Ex ὀργή.
Περιοργίζομαι, irascor, ut simplex.
Περιοργυιόω, ῶ, fut. ώσω, ulnis comprehendo. Ex ὀργυιά.
Περιόργως, *adv.* iracunde, *Hes.* quasi a περίοργος, *Æsch. Agam.* 224.
Περιόρθριον, ου, τὸ, diluculum. A
Περίορθρον, ου, τὸ, idem. Ex ὄρθρος.
Περιορίζω, f. ίσω, suis finibus limitibusque circumscribo, adeoque et recte capio, intelligo; (2) definio, explico; (3) extermino. *Gl. V.* limito. Περιοριζέτω τὰς πίστεις ἐκείνας ἐν τοῖς μορίοις, *M. Anton.* 5, 18. Περιορίζειν ἑαυτὴν, *Id.* 7, 31. Hinc
Περιόρισις, εως, ἡ, circumscriptio, *R.*
Περιορισμὸς, οῦ, ὁ, circumscriptio quæ fit limitibus, limites agrorum. *Gl. V.* terminatio, definitio; (2) exsilium, nempe relegatio seu deportatio in certum locum, unde egredi vetatur exsul. Ab eod.
Περιόριστος, ον, quod circumscribi, intelligi, explicari potest.
Περιορμέω, ῶ, fut. ήσω, classem in statione habeo.
Περιορμίζω, f. ίσω, classem seu navem in stationem duco. Περιορμίζειν τὴν ναῦν περὶ τὸ χῶμα, *Dem.*
Περιορύσσω, vel ύττω, fut. ύξω, circumfodio; (2) ablaqueo. Περιορύξαντες κάτω μέχρι τῶν ῥιζῶν, *Theophr.*
Περιορχέομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι, circumsalto.
Περίοσμος, ον, valde, bene olens, fragrans. Ab ὀσμή.
Περιόστεος, ου, ὁ ἡ, ossibus circumdatus; (2) ossa circumdans. Ex ὀστέον, *os.*
Περιουσία, ας, ἡ, abundantia, copia, facultas; (2) opes; peculium, res familiaris; (3) luxus; (4) incolumitas, vita; (5) ἐκ περιουσίας, e facili, suppetentibus viribus et copiis; *item* dicis causa, sive gravi aut idonea causa. A περίειμι.
Περιουσιάζω, f. άσω, et άζομαι, suppetunt mihi opes

opes et copias. Περιουσιάσαι τι βελόμενος καὶ γυμνάσαι, *App. Bell. Civ.* 5, 73. A περιουσία. Hinc

Περιουσιασμὸς, ῦ, ὁ, possessio opum et copiarum; (2) peculium.

Περιουσιαστικὸς, ἡ, ὸν, adfluens, abundans.

Περιούσιος, ϐ, ὁ ἡ ἡ, peculiaris; (2) eximius, præstans; (3) dives, copiosus. A περίειμι.

Περιουσιώτερος, abundantior, *Gl. V.* A præc.

Περιόφθαλμος, ϐ, ὁ, qui circa oculum est, oculum ambiens.

Περιοχέω, ῶ, f. ήσω, circumveho; περιοχέομαι, circumvehor, pererro. Περιοχεῖσθαι ζώοις, ...

Περιοχὴ, ῆς, ἡ, complexio, comprehensio, ambitus; (2) argumentum scripti alicujus; (3) locus scriptoris, al. ῥῆσις (4) præsidium, septum, munitio. A περιέχω.

Περίοχος, ϐ, ὁ ἡ ἡ, munitus, munimento inclusus. Ab eod.

Περιπαθέω, ῶ, f. ήσω, vehementi adfectu commoveor; (2) æstuo dubitatione seu anxietate. Περιπαθῦντες ἡ λοιδορῦντες ἑαυτὸς, *Plut.* A

Περιπαθὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, vehementi mœrore adfectus; (2) adfectionibus obnoxius. *Gl. V.* tristis. Ex πάθος, *adfectus.*

Περιπαθῶς, *adv.* cum magna tristitia aut mentis commotione.

Περιπαμφανάω, ῶ, fulgeo, quaque lumen spargo. Νῆσοι δ' ἑξείης Σποράδες περιπαμφανόωσαι, *Dion. Per.* 530. A πᾶν et φαίνω.

Περιπαπταίνω, circumspicio, oculis lustro. Ἐκ νηῶν πέλαγος περιπαπταίνοντες, *Arat.*

Περιπαρῆναι, aor. 2. inf. pass. verbi περιπείρω.

Περιπάσσω, vel -πάττω, f. άσω, conspergo.

Περίπαστος, circumspersus, *Ath.*

Περιπατέω, ῶ, fut. ήσω, ambulo, obambulo. Περιπατεῖν ἄνω κάτω, *Aristoph. Lys.* 712 ἀξίως τῆς κλήσεως, *Ephes.* 4, 1. τοῖς ἔθεσι, *Act.* 21, 21. μετά τινος, *Apoc.* 3, 4. κατὰ ἀγάπην, *Rom.* 14, 15. κατ' οἶκον, *M. Anton.* 1, 4. Hinc

Περιπάτησις, εως, ἡ, deambulatio.

Περιπατήσωμεν, 1. pl. aor. 1. conj.

Περιπατητὴς, ῦ, ὁ, ambulator, *Gl. V.* Hinc

Περιπατητικὸς, ἡ, ὸν, ambulator, *Gl. V.* (2) ad Peripateticorum sectam vel disciplinam pertinens. Hinc περιπατητικὸς, ῦ, ὁ, Peripateticus philosophus.

Περιπατητικῶς, *adv.* more Peripateticorum; (2) deambulando.

Περιπατοίης, 2. sing. præs. opt. act. *Att.* pro περιπατοῖς, a περιπατέω.

Περίπατος, ϐ, ὁ, ambulatio, deambulatio; (2) locus in quo deambulamus. *Gl. V.* ambulatio, ambulacrum, deambulatorium; (3) disputatio philosophica, quæ fit inter deambulandum, seu disputatio ambulatoria; (4) locus in quo philosophi deambulantes disputant; (5) schola seu secta Aristotelis.

Περιπαχνόω, glacie constringo; *pass.* congelo.

Περιπέζιος, ία, ιον, terræ propinquus. Hinc ἡ περιπεζία, ας, humilitas; (2) qui pedibus obiri, circumiri potest, *Suid.* Ex πέζα.

Περιπεζίως, *adv.* humiliter. A præc. Unde

Περιπεζίδες, ων, αἱ, ornamenta pedum.

Περίπεζος, fimbriatus, circumdatus limbo. A πέζα (2) quod vide.

Περιπείρω, transfigo. *Gl. V.* adfigo. Ἑαυτὸς περιέπειραν ὀδύναις πολλαῖς, 1 *Tim.* 6, 10. Ἀθρόως ἀνηκέστοις περιέπειρε κακοῖς, *Phil.*

Περιπέλω, seu περιπέλομαι, supero, superstes sum.

Περιπελὴς, έος, et ῦ, ὁ ἡ ἡ, lividus. A πελὸς

Περίπεμπτος, ον, *proprie* dimissus in varias partes; (2) ex missu alicujus pluribus locis factus, ut ἱερὰ περίπεμπτα, jussu alicujus diversis locis facta sacra, *Æschyl.* A

Περιπέμπω, fut. ψω, mitto circum, dimitto.

Περιπένομαι, circa aliquid vel aliquem satago, occupor aliqua re.

Περιπέπταμαι, circumvolo, *Theoc.*

Περιπέσσω, f. ψω, intego, contego, involvo; proprie pastam crassiorem farina speciosa, ut panifices solent; (2) tego, obvolvo, occulto, foveo, *tropice.* Ὀνόματι περιπέττυσι τὴν μοχθηρίαν, *Aristoph. Plut.* 159.

Περιπεπτωκέναι, perf. inf. act. verbi περιπίπτω pro περιπτίω.

Περιπεσὼν, aor. 2. inf. act. verbi περιπίπτω.

Περιπετάζω, vel περιπετάννυμι, aut περιπεταννύω, fut. πετάσω, in orbem extendo vel expando, obtendo. Περιπετάσασα χέρα φίλιον, *Eur. Hel.* 634. Πάντα δ' ἀμφὶ δέπας περιπέπταται ὑγρὸς ἄκανθος, *Theocr.* 1, 55. Hinc

Περιπέτασμα, ατος, τὸ, velum seu aulæum, quod obtenditur.

Περιπέταστος, η, ον, expansus vel obtentus, τὸ περιπέταστον, genus osculi exquisitius et acrius, seu amatorium, obscœnum. Ab eod.

Περιπέτεια, ας, ἡ, conversio, in contrarium statum mutatio; (2) fortunæ mutatio; (3) casuum varietas, et rerum contrarius atque inexspectatus eventus, *item* incommodum grave, malum fortuitum quodlibet; (4) admiranda et rara fortuna; (5) in epico et tragico carmine conversio rerum in contrarium, pars fabulæ. A

Περιπετὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, qui incidit in retia, malum; (2) qui cecidit vel corruit. (1) ἐν γὰρ οἱ χθονὶ πηκτὸν τόδ' ἔγχος περιπετὴς κατηγορεῖ, ensis terræ infixus, in quem procubuit, *Soph. Aj.* 906. (3) ἐπειδὴ περιπετεῖς ἔχεις τύχας, quoniam in contrarium mutatam habes fortunam, *Eurip. Andr.* 983. Ex πίπτω.

Περιπέτομαι, fut πτήσομαι, circumvolo. Μὴ περιπέτεσθε πανταχῆ κεχηνότες, *Arist. Av.* 166.

Περιπέττω, tego, involvo, abscondo. Ὀνόματι περιπέττυσι τὴν μοχθηρίαν, *Arist. Plut.* 159. Περιπέττειν τὸ πρᾶγμα ἐν λόγοις, *Lucian. de Gymnasus.*

Περιπευκὴς, έος, ὁ, ἡ, peramarus. A πεύκη.

Περιπεφλευσμένων, gen. pl. perf. part. pass. v. περιφλεύω pro περιφλέω.

Περιπεφρασμένως, *adv.* perite, prudenter. A φράζω.

Περιπήγνυμι, f. ξω, compingo et coagmento; (2) figo vel defigo; περιπήγνυμαι, congelo, frigore coeo.

Περίπηξις, εως, ἡ, concretio. A præc.

Περιπηδάω, resilio, resiliendo circumeo.

Περιπήσσω. f. ξω, idem quod περιπήγνυμι, *Gl. V.* circumfigo.

Περιπηχύνω, amplector, *Call.*

Περιπίμελος, ον, prapinguis.

Περιπιμπράω, undique incendo.

Περιπίμπρημι, amburo.

Περιπίπτω, incido, fere in malam partem, ut in rete: vid. περιπετής· perf. περιπέπτωκα· aor. 2. περιέπεσον part. περιπεσών Ἦν μοι τὶ περιπίπτῃ κακὸν, *Aristoph. Lys.* 218. Ταῖς ἐσχάταις συμφοραῖς περιπεσεῖν, *Isocr.* νοσήμασι, *Xen.* Περιπίπτειν ἑαυτῷ, contradicere, *Æschin.* Πρότερον περιπίπτοντες ἀδίκοισι γνώμῃσι, *Herod.* 1, 96.

Περιπίσματα, τὰ, fraces, reliquiæ olivarum et uvarum, expresso succo, qu. περιπιέσματα, ut ἀποπιέσματα. Et sic forte legendum *ap. Aristoph.* Ern.

Περιπιτνέω, ῶ, cado desuper et incumbo, irruo.

Περιπλανάω, ῶ, fut. ήσω, errabundum circumago; (2) περιπλανάομαι, errabundus circumeo, pererro. Οὐκ ἀχθόμενοι ταῦτα περιπλανώμεθα, *Xen. Cyr.* 1, 11.

Περιπλάζω, fut. ξω, aberrare facio, circumjactor. Ποῖ περιπλάγχθην γνώμας ἀγαθᾶς; *Eur. Hipp.* 244.

Περιπλάνησις, ἡ, vagus circuitus, oberratio, *Greg.*

Περίπλασμα, ατος, τὸ, molliens delinimentum, emplastrum, fomentum crassius, ut e pulte factum. A

Περιπλάσσω vel περιπλάττω, f. πλάσω, illino, oblino, obduco, obtego; (2) adfingo. Περιπλάττεται πηλῷ, *Theophr.* Ὄργανα περιπεπλασμένα, *M. Anton.* 10, 35.

Περιπλέγδην, *adv.* amplexu, circumplicando se.

Περιπλέγνυμι, circumplico, circumplector, *Suid.*

Περίπλεκτος, ϐ, ὁ ἡ ἡ, perplexus, implicitus, connexus. A

Περιπλέκω, fut. ξω, implico, complector, involvo; περιπλέκομαι, amplector, *Gl. V.* Οὐκ οἶδ' ὅπως δεῖ περιπλέκειν, *Dem.* Γραῖ περιπλέχθη, *Odyss.* 22, 33. Hinc

Περίπλεξις, εως, ἡ, complexus, amplexus.

Περίπλεος, ϐ, ὁ ἡ ἡ, plenus, refertus, valde plenus.

Περιπλευμονία, ας, ἡ, pulmonis inflammatio. Ex πλεύμων. Hinc

Περιπλευμονικὸς, ἡ, ὸν, peripneumonia laborans.

Περιπλευμονικῶς, *adv.* e peripneumonia.

Περίπλευρος, ον, qui est in latere. A πλευρά.

Περιπλέω, fut. εύσω, circumnavigo, navigando obeo, seu ambio; (2) circumfluito, i. e. nimio humore diffluo et delabor, aut laxor. Περιπλεῖν Πελοπόννησον, *Dem.* Τῇ παρασκευῇ ταύτῃ περιέπλεον, *Thuc.*

Περιπλέως, *Att.* pro περίπλεος, *Plut.*

Περιπληθὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, pergrandis, ingens, vel magnus; (2) plenus, redundans. Ex πλῆθος.

Περιπληρόω, fut. ήσω, impleo, oppleo, repleo; (2) plenus sum.

Περιπλίγδην, et περιπλὶξ, *adv.* nodo, nexu, *Vox Athletica.*

Περιπλίσσομαι, vel περιπλίττομαι, f. ξομαι, circumeo, complector medium in certamine.

Περιπλοκὴ, ῆς, ἡ, circumplexus, amplexus, coitus in Venere; (2) schema rhetoricum. A περιπλέκω.

Περίπλοκος, ϐ, ὁ ἡ ἡ, implicitus, circumdatus complexu. Ab eod.

Περιπλόμενος, præs. part. pass. *per Syncop.* pro περιπελόμενος, a περιπέλω, *Il.* 18, 220.

Περίπλοος, *contr.* περίπλϐς, ϐ, ὁ, circumvectio, qua quis navigio circa locum aliquem vehitur; *adj.* qui circum navigari potest.

Περίπλυμα, ατος, τὸ, perluvium, lixivium. A

Περιπλύνω, perluo, probe lavo. Hinc

Περίπλυσις, εως, ἡ, ablutio; (2) excrementa, dejectio.

Περιπλώω, idem quod περιπλέω.

Περιπνείω, idem quod περιπνέω.

Περιπνευμονία, ας, ἡ, pulmonis inflammatio.

Περιπνευμονιάω, laboro peripneumonia. A pr.

Περιπνευμονικὸς, ἡ, ὸν, peripneumonia laborans. *Gl. V.* pulmonarius. Ab eod.

Περιπνέω, fut. εύσω, spiro circum. *Gl. V.* perflo. Ἔνθα μακάρων νᾶσον ὠκεανίδες αὖραι περιπνέουσιν, *Pind. Ol.* 2, 130. Hinc

Περιπνιγὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, suffocatus. Ex πνίγω.

Περιπνοία, ας, ἡ, perspiratio, v. gr. venti, auræ.

Περίπνοος, *contr.* περίπνϐς, ϐ, ὁ, qui undique perflatur. A περιπνέω.

Περιποδία, ας, ἡ, orbiculus, quo quidam loco calceorum utuntur, *Steph.*

Περιπόδιος, α, ον, idem quod περίπϐς, *Gal. in Lex. Hipp.* περιποδίη, Ion. *Ern.* A περίπϐς.

Περιπόδιον, ϐ, τὸ, limbus, *Ph.* Ab eod.

Περιπόθητος, ϐ, ὁ ἡ ἡ, desideratus, desiderabilis, dilectus, amatus.

Περιποιέω, ῶ, et περιποιέομαι, ῦμαι, tueor, servo; (2) gigno, adfero; (3) *in med.* adquiro, quæro, comparo; (4) vindico mihi, adfero mihi; περιποιηθεῖν, partum, *Gl. V.* a. 1. pass. part. et περιπεποιημένος, partus, *Gl. V.* perf. τὸ περιπεποιημένον, arte singulari et cura factum. Ποιμαίνειν τὴν ἐκκλησίαν τῷ Θεῷ, ἣν περιεποιήσατο διὰ τῷ ἰδίϐ αἵματος, *Act.* 20, 28. Περιποιεῖν Ῥόδον αὐτῷ, *Dem.* Hinc

Περιποίησις, εως, ἡ, tutatio, ipsa actio tuendi et conservandi; (2) adquisitio, adjectio, *Gl. V.* (3) vindicatio et adsertio.

Περιποιητικὸς, ἡ, ὸν, gignens, seu efficiens, lucrum, procurator rei familiaris, pecuniæ, &c.

Περιπολάρχης, et περιπόλαρχος, ϐ, ὁ, præfectus vigilum, qui præest circuitoribus excubiarum. Ex περίπολος et ἄρχω.

Περιπολεύω, obambulo, lustro. A περίπολος.

Περιπολέω, ῶ, f. ήσω, in orbem agor seu versor, obeo, circumeo, lustro, *Gl. V.* Καθάπερ

τὸν ἥλιον ἐν ἅρμασι λέγουσι περιπολεῖν, *Plut.* Ἄνω καὶ κάτω τὴν Ἰωνίαν περιπολοῦσιν, *Luc.* Hinc

Περιπόλησις, εως, ἡ, circumactio, circuitus.

Περιπόλια, τὰ, quæ urbem circumjacent, *Steph.*

Περιπολίζω, fut. ίσω, obeo urbes.

Περιπόλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, urbem circumjacens, circa urbem situs. Ex πόλις.

Περιπολλὸν, *adv.* permultum, maxime. Ex π. et πολὺς pro πολλός.

Περιπολλοῦ, magni. Ex iisd.

Περίπολος, ου, ὁ, qui circumit, qui in orbem obit et lustrat; (2) explorator et excubitor; (3) navis, apud Rhodios; περίπολοι, calatores, *Ph.* circitores, *Gl. V.* A περιπολέω.

Περιπομπὴ, ῆς, ἡ, missio, dimissio.

Περιπόνηρος, ου, ὁ καὶ ἡ, admodum improbus, improbitate nobilitatus.

Περιποππύζω, f. ύσω, circumquaque demulceo et blande attrecto, blanda manu demulceo, *item* poppysmate, seu plausu linguæ.

Περιπορεύομαι, f. εύσομαι, circumeo, in orbem eo et lustro. Τὰ ἱερὰ περιπορευόμενος, *Aristot.*

Περιπορπάομαι, ῶμαι, fut. ήσομαι, fibulis connecto, *App.*

Περιπόρφυρος, ου, ὁ, ἡ, purpura amictus, prætextatus; περιπόρφυρος συγκλητικὴ, prætexta, toga *senatoria*, Gl. V. et περιπόρφυρος, prætexta, toga, *Gl. V.* Ex πορφύρα.

Περιπορφύρω, purpurasco, *Man.*

Περιποτάμιοι, amnenses, *Gl. V.* A ποταμός.

Περιποτάομαι, ῶμαι, circumvolvo. Ex πέτομαι.

Περίπου, *adv.* circiter.

Περίπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, pedem circumdans; (2) apte pedem circumdans, pedi conveniens; ὑποδήματα περίποδα, calcei habiles, al. περὶ πόδα.

Περιπρὸ, *adv.* eximie, summopere, supra modum; (2) valde, vehementer; scribitur etiam divisim.

Περιπροπλέω, fut. εύσω, provehor nave.

Περιπροχύω, circumfundo; ut hinc sit περιπροχυθεὶς, aor. 1. part. pass. circumfusus. Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι περιπροχυθεὶς ἐδάμασσεν, *Il.* 14, 316.

Περιπταίω, f. αίσω, impingo, i. e. in indignationem aut odium alicujus incurro.

Περίπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, undique pinnatus, vel tectus. Περίπτερον, scintilla, *Lex.* Ex πτερόν.

Περίπτισμα, ατος, τὸ, idem quod πτίσμα, πτισάνη. A

Περιπτίσσω, fut. ίσω, corticem auferendo perpurgo; (2) accurate decortico; περιπτισμένος, decorticatus, perf. part. pass. Ἀλλ' ἐσμὲν αὐτοὶ νῦν γε περιπτισμένοι, *Arist. Ach.* 512.

Περίπτυγμα, ατος, τὸ, operimentum.

Περιπτύξασαν, acc. sing. aor. 1. part. act. f. g. verbi

Περιπτύσσω, fut. ξω, circumplico, circumcirca obvolvo; (2) circumdo, circumfundor, circumvenio; (3) circumplector, amplector; περιπτύσσομαι, complector. *Gl. V.* osculor. Πέπλοι δίκας περιπτύσσοντες, *Eur. Hec.* 724. Ἐμὸν περιπτύξασιν ὠλέναις βρέτας, *Lycophr.* 1135. χέρας, *Eur. Andr.* 418. σὸν γόνυ, *Id. Iph. in Au.* 1017. Καὶ κατηρεφεῖ τύμβῳ περιπτύξαντες, et postquam obtecto sepulcro incluseritis, *Soph. Antig.* 885. Hinc

Περιπτυχὴ, ῆς, ἡ, ambitus, complexus; (2) septum, mœnia; (3) circumactio, conversio. (2) αἵδ' Ἀχαιῶν ναύλοχοι περιπτυχαί, *Eurip. Hec.* 1015.

Περιπτυχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, circumvolutus, circumdatus, indutus, plicando scilicet. Κρυφαίῳ φασγάνῳ περιπτυχής, *Soph. Aj.* 899.

Περιπτύω, conspuo; (2) contemno, nihili duco.

Περίπτωμα, ατος, τὸ, quod accidit, casus, calamitas. A περιπίπτω. Unde

Περίπτωσις, εως, ἡ, casus, infortunium, calamitas; (2) casus, fortuita occasio.

Περιπτωτικὸς, ἡ, ὸν, fortuitus. A præc.

Περιπύημα, ατος, τὸ, pus collectum; (2) circum dentes suppuratio. Ex πύον.

Περιπυρήνιον, ου, τὸ, putamen, molles floccos continens. Ex πυρήν.

Περίπυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, fama notus, celebratus. Προφήτης οὐ δύναται περίπυστον ἔχειν ἐνὶ πάτρῃ τιμὴν, *Nonn. P.* 4, 44. Ex πυνθάνομαι.

Περιπωμάζω, fut. άσω, (circumcirca) obturo.

Περιπωματίζω, fut. ίσω, idem. Ex πῶμα.

Περιραίνω, conspergo, *Gl. V.*

Περιρογχάζω, et περιρρογχάζω, valde contemno, irrideo, contemtim tracto.

Περιρομβέω, ῶ, fut. ήσω, circumvolvo et circumago in modum rhombi, contorqueo; potius περιρρομβέω scribendum.

Περιρραγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, disruptus, circumfractus, circumcisus. A περιρρήγνυμι.

Περιρραίνω, fut. ανῶ, aspergo, conspergo. Περιρραίνουσιν οἰκίας, *Diosc.*

Περιρρακίδες, palmarum termites; ramuli, surculi. Οἴας ἐρνυλλοῖο περιρρακίδας ἀΐξει, *Nic. Th.* 533. Ex ῥακίς.

Περίρρανσις, εως, ἡ, adspersio. A περιρραίνω.

Περιρραντήριον, ου, τὸ, adspergillum. *Gl. V.* instrumentum ad adspergendum; (2) vas aquarium; (3) locus ipse ubi vas illud positum est, sc. in aditu templi, &c. sed in pl. Vide *Ern.* Ab eod.

Περιρραντίζω, fut. ίσω, conspergo.

Περιρράπτω, suo, consuo, *Gl. V.*

Περιρρ...ζω, expio, lustro.

Περι...μβομαι περιρρέμβεται, pervagatur.

Περιρρέπω, f. ψω, in alteram partem declino.

Περίρρεψις, εως, ἡ, inclinatio, propensio. A præc.

Περιρρέω, circumquaque fluo, undique fluo, circumfluo, alluo; περιρρέομαι, circumfluor, abundo, adfluo aliqua re; περιρρεῖ, circumfluit; αἵματι περιρρεόμενος, sanguine fluens. Ὠκεανὸς περιρρέων ἡμᾶς, *Aristot.* Περιρρεῖσθαι ποταμοῖς μεγάλοις, *Luc.* Περιρρείτω βίος, victus abunde affluat, *Sophocl. Elect.* 364.

Περιρρηγνύω, vel περιρρήγνυμι, *proprie*, alteri per vim deripio, velut vestem, ut lictores faciunt; περιρρήγνυμαι, *in med.* præ dolore vestem meam discindo et lacero. *Sed antiqui poetæ Attici, et prosaici posteriores activo etiam utuntur pro medio*, Ern. Οἱ στρατηγοὶ περιρρήξαντες αὐτῶν τὰ ἱμάτια, ἐκέλευον ῥαβδίζειν, *Act.* 16, 22. Περὶ τὴν χώραν περιρρήξας, *Isocr.* Hinc

Περιρρηγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, *P.* (περιρρηδὴς, *Steph. Ern.*) in utramque partem reflexus, inflexus, aut refractus; (2) qui in orbem circumactus procidit, proruit; (3) rotundus.

Περιρρήδην, *adv.* in orbem, utrinque.

Περίρρηξις, εως, ἡ, abruptio, discissio. A

Περιρρήσσω, idem quod περιρρήγνυμι.

Περιρροὴ, ῆς, ἡ, fluxus in orbem, vortex.

Περίρροια, ας, ἡ, defluxio humoris e variis partibus in certum locum, velut vesicam, &c. Περιρροίαι χολώδεις, *Hippocr.* A

Περίρροος, *contr.* περίρρους, ου, ὁ καὶ ἡ, circumfluus; (2) *Subst.* adfluxus humorum. Ex περὶ et ῥέω.

Περιρρυέω, undique fluo, circumfluo. Περιρρύησαν αἱ κόμαι, *Aret.* Πολλοῖσι βραχίων καὶ πῆχυς ὅλος περιερρύη, *Hippocr.*

Περιρρύπτω, fut. ψω, abstergo, abluo. Περιρρύπτειν ἄνθρακας, *Diosc.*

Περίρρυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, circumfluus; (2) *active*, circumfluens. Περιρρύτων ὑπὲρ ἀκαρπίστων πεδίων Σικελίας, supra steriles campos Siciliam circumfluentes (supra fluctus qui circumfluunt Siciliam), *Eurip. Phœn.* 217. A ...

Περίρρωξ, ῶγος, ὁ καὶ ἡ, abruptus, præruptus. A περιρρήγνυμι.

Περισαίνω, vel περισσαίνω, caudam movendo circa aliquem abblandior. Οὐρῇσι μακρῇσι περισσαίνοντες ἀνέσταν, *Odyss.* 10, 215.

Περισαλπίζομαι, f. πίσομαι, tubarum seu tubæ sonitu excitor, tubam sonantem audio.

Περίσαξις, εως, ἡ, accumulatio, aggeratio, congestio. A περισάττω.

Περισαρκίζω, fut. ίσω, carnem scalpello circino, scarifico. Ex σάρξ.

Περισαρκισμὸς, οῦ, ὁ, circinatio carnis, quæ scalpello fit, scarificatio. A præc.

Περίσαρκος, ου, ὁ καὶ ἡ, carnosus, carne abundans. Ab eod. Hinc

Περισαρκόω, ῶ, fut. ώσω, carnibus gravo, carne circumdo, carne vestio. Hinc

Περισάρκωσις, εως, ἡ, cum quid carne circumdatum est.

Περισάττω, fut. ξω, circumstipo, circum accumulo. *Gl. V.* aggero. Περισάττειν τὰς ῥίζας τῇ γῇ, *Theophr.* Περισάξαντες τὰ χείλη τοῦ τείχους πανταχόθεν, *Polyb.* 22, 11, 17.

Περισείω, *Poet.* περισσείω, fut. είσω, quatio seu concutio, *Il.* 12, 382.

Περίσεμνος, ου, ὁ καὶ ἡ, gravis et magnificus.

Περίσεπτος, ον, venerabilis. A σέβομαι.

Περίσημος, ου, ὁ καὶ ἡ, insignis, clarus; (2) insignitus, notatus. Ex σῆμα.

Περισήπω, putrefacio. Ὅταν ἐκπεσόντα περισαπῇ λευκὰ, *Theophr.*

Περισθενέω, viribus et robore valeo, nimium viribus polleo; περισθενέων, prævalens, ferociens. Μή με περισθενέων δηλήσεται ὀξέϊ χαλκῷ, *Odyss.* 22, 368. A

Περισθενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, viribus et robore prævalidus. Ex σθένος.

Περισιαλόω, ῶ, fut. ώσω, variego.

Περισιγάω, f. ήσω, omitto, taceo quæ ad causam pertinent, *Hes.*

Περισίδηρος, ον, ferro obductus.

Περισκαίρω, salio, palpito.

Περισκάπτω, f. ψω, effodio circa, circumcirca.

Περισκαρίζω, idem.

Περισκελῆ, τὰ, fœminalia, *V. T.*

Περισκελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, perdurus; (2) pertinax, præfractus; (3) asper, molestus. Ex σκέλλω, exsicco. Περισκελέστερον, molestius, ægrius, gravius; ὁ μετρίως πράττων πάντα περισκελέστερον ἅπαντα τ' ἀνιαρῶς φέρει, *Menand.* Περισκελεῖς φρένες, mentes obstinatæ, *Aj.* 659.

Περισκελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, crura ambiens seu circumdans. Ex σκέλος. Hinc

Περισκέλιον, ου, τὸ, feminale, caliga, bracca.

Περισκελὶς, ίδος, ἡ, περισχελίδες, feminalia, *Gl. V.*

Περισκελῶς, *adv.* obstinate et firmo adversus fortunam animo.

Περισκεπάζω, protego, defendo.

Περισκεπὴς, circumtectus, munitus, *Callim. H. Jov.* 12. *Del.* 23.

Περισκέπτομαι, fut. ψομαι, circumspicio, considero. Ὄν σε μάλ' εἴω νύκτα περισκέψασθαι, *Arat.* Hinc

Περίσκεπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui circumcirca oculis lustrari potest; (2) ex quo subjecta lustrari oculis circumquaque possunt.

Περισκέπω, probe tego. Χρυσοῖο ταλάρῳ περισκέπε χείλεα ταρσοῖς, *Mosch.* 2, 61.

Περίσκεψις, εως, ἡ, circumspectio; (2) spectatio auri, vel nummorum cura. A περισκέπτομαι.

Περισκήνιον, ου, τὸ, tabernaculum, quo quis circumdatus est, in quo quis est. Ex σκηνή.

Περισκήπτω, comprimo, contero.

Περισκιάζω, fut. άσω, obumbro.

Περίσκιοι, ίων, οἱ, qui arcticum circulum eundem habent cum tropico, aut majorem; (2) περίσκιος, qui in orbem circumactus procidit, proruit; (3) rotundus. Ex σκιά.

Περισκιρτάω, ῶ, futur. ήσω, undique vagor, oberro.

Περισκληρος, ου, ὁ καὶ ἡ, prædurus.

Περισκληρύνω, induro.

Περισκοπεύσις, ἡ, circumspectio. A

Περισκοπεύω, idem quod περισκοπέω, *Steph.*

Περισκοπέω, ῶ, circumspicio, exploro, *Gl. V.* περισκοπεῖ, perlustrat, *Ph.* Περισκοπεῖν ἄστρων δρόμους, *M. Anton.* 7, 27. Ἀποπτάμενον ἔφηβον περισκοποῦσα, *Heliod.* Hinc

Περισκόπησις, εως, ἡ, circumspectio, exploratio.

Περισκυθίζω, Sythico more crines cum cute a capite reseco.

Περισκυτίζω, fut. ίσω, idem, *si vera scriptura.*

Περισκυλακισμὸς, οῦ, ὁ, genus lustrationis quæ cane fiebat, *Plut.* Ex σκύλαξ, *catulus.*

Περισμαραγέω, ῶ, fut. ήσω, circumstrepo.

Περισμάω, ῶ, defrico, detergo.

Περισμήχω, idem.

Περισμύχω,

Περισμύχω, paulatim et clam comburo; (2) macero, conficio dolore, ægritudine.

Περισοβέω, ῶ, fut. ήσω, circumeo, vagor cum strepitu; (2) circumfero, dicitur *inpr.* de calice in conviviis. Κύκλῳ περισοβεῖν τὰς πόλεις καλέσαντες, *Aristoph. Av.* 1431.

Περισοφίζομαι, circumvenio, astutia fallo. Οἴμοι τάλας γ', οἷόν σε περισοφίζεται; *Aristoph. Av.* 1652.

Περισπαίρω, palpito et terram calcibus pulso.

Περισπασμὸς, ῦ, ὁ, distractio, occupatio orta ex curis et negotiis; (2) contentio, bellum; (3) conversio seu circumactio; (4) circumflexio, *Vox Gramm.* Γίγνεται δ' εἶναι διάδοχος τῆς ἀρχῆς ἐν τοῖς ἐκείνῳ περισπασμοῖς, sed eo alibi occupato in ejus locum quodammodo succedit, *Polyb.* 3, 87, 9. (2) conversio manus militum in partem contrariam, circumactio turmæ duplici flexu, *Id.* 10, 21, 3. A

Περισπάω, ῶ, f. άσω, detraho, avello, destringo, *Gl. V.* (2) distraho, i. e. in diversum traho; (3) distraho, i. e. curis et negotiis, item quibuscunque etiam suavibus avocamentis, oblectamentis, *Gl. V.* (4) circumflexo accentu noto; περισπασθεὶς, destrictus, *Ph.* aor. 1. part. pass. distractus; περισπωμένη, circumflexa, circumducta, *Ph.* præs. part. pass. Ὁ δὲ περισπάσας ξίφος, *Eurip. Iph. in Taur.* 297. Ἐγὼ δὲ ἐμαυτῷ καθῆκον ποιῶ, τὰ ἄλλα με ὐ περισπᾷ, *M. Anton.*

Περισπειράω, ῶ, fut. άσω, in orbem circumdo, vel involvo. Περισπειράσας τὴν ἐσθῆτα τῇ κεφαλῇ, *Plut.*

Περισπείρω, dissemino, dispergo. Ἐκ χρυσηλάτων τευχέων περισπείρουσαν Ἀχιλλέως δρόσον, *Eur. Andr.* 267. 167

Περισπερχεία, ας, ἡ, studium, festinatio, trepidatio. A

Περισπερχὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, supra modum urgens seu premens; *item* festinans, trepidans. Ὦ περισπερχὲς πάθος, *Soph. Aj.* 999. A

Περισπέρχω, propero; (2) graviter fero; (3) intensus sum; περισπέρχομαι, huc illuc cursito.

Περισπεύδω, persequor, assiduus comes hæreo; (2) urgeo, premo.

Περισπλαγχνος, υ, ὁ ϗ ἡ, magnanimus, animosus. Ex σπλάγχνον.

Περισπογγίζω, spongia detergo, ut simplex.

Περισπούδαστος, υ, ὁ ϗ ἡ, studiose expetitus, quem multi studiose adsectantur, qui diripitur, ut *Cic.* ait; (2) studio dignus. Ex σπουδάζω.

Περισπουδάστως, *adv.* studiose, cupide.

Περίσπουδος, ὁ, qui rebus seriis gaudet, *Steph.*

Περισπωμένη, ης, ἡ, sc. προσῳδία, circumflexus accentus. A περισπάω.

Περισπωμένως, *adv.* cum circumflexo in ultima.

Περισσαίνω, *Od.* 10, 215. idem quod περισαίνω.

Περισσάκις, *adv.* numero impari, impariter. A περισσός.

Περισσάρτιος, υ, ὁ ϗ ἡ, compositus ex pari et impari numero. Ex περισσὸς et ἄρτιος.

Περισσεία, ας, ἡ, abundantia. A περισσεύω.

Περίσσευμα, vel περίττευμα, ατος, τὸ, abundantia; (2) reliquiæ, excrementum, stercus:

Περισσεύσαντα, acc. plur. a. 1. part. act. n. g. a περισσεύω. Unde

Περίσσευσις, εως, ἡ, abundantia, *Gl. V.*

Περισσεύσω, *abundaverim*, aor. 1. conj. act.

Περισσεύω, seu περιττεύω, fut. εύσω, abundo, superfluo, supersum, *Gl. V.* περισσεύει, superat, superest, *Gl. V.* Περισσεύουν ἄρτων, *Luc.* 15, 17. τῇ ἀγάπῃ εἰς ἀλλήλους, 1 *Thess.* 3, 12. περισσεύσαντα κλάσματα, *Joan.* 6, 12. A περισσός.

Περισσόβοτος, υ, ὁ ϗ ἡ, pastu seu cibo abundans. Κλάσματα πυκνωθέντα περισσοβότοιο τραπέζης, *Nonn.* Ex περισσὸς et βοτός.

Περισσοδάκτυλος, vel περιττοδάκτυλος, υ, ὁ ϗ ἡ, cui digitus unus superest; (2) digitos numero impares habens.

Περισσοέπεια, vel περιττοέπεια, ας, ἡ, loquacitas; (2) copia orationis. A

Περισσοεπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, verbis abundans, loquax. Ex περισσὸς et ἔπος.

Περισσόκομος, υ, ὁ ϗ ἡ, abunde comatus, qui comis densis est. Ex κόμη.

Περισσολογέω, et περιττολογέω, ῶ, fut. ήσω, sermone nimis multo utor.

Περισσολογία, vel περιττολογία, ας, ἡ, expositio rerum supervacuarum, sermo redundans et supervacaneus; (2) exaggeratio rei et amplificatio copiosa. A

Περισσολόγος, et περιττολόγος, υ, ὁ ϗ ἡ, multo sermone utens; (2) copiosus in dicendo.

Περισσόλοφος, longas cristas habens: epith. galeæ. Οἷα περισσολόφων πηλήκων, *Oppian. Cyneget.* 3, 569.

Περισσομελὴς, ὲς, membris supervacuus, *Man.*

Περισσόμυθος, ον, inanis dictu; (2) loquax.

Περισσόνοος, *contr.* περισσόνυς, υ, ὁ ϗ ἡ, excellenti mente præditus, solers.

Περισσὸς, et περιττὸς, ἡ, ὸν, qui præ cæteris aliquid habet, quo illis præstet; eximius, excellens, copiosus, &c. unde τὸ περισσὸν, excellentia, præstantia, copia; (2) alicujus rei, ut doctrinæ, &c. studiosior; (3) nimius, supervacaneus, redundans; (4) inutilis; (5) impar; (6) numeris additum, ut εἴκοσι περιττὰ est viginti et amplius. Περισσὸς λόγος, sermo magni momenti. Ποῖον δ' ἐμῦ περισσὸν ἤκουσας λόγον; *Soph. Œd. Tyr.* 841. Περισσὰ σώματα, prægrandia corpora, *Id. Aj.* 758. Πρὸς ὅ τι σὺ εἶ περισσὰ, quam non æquo toleras animo, *Id. Elect.* 155. Περισσὸν ἄχθος γυναικῶν, inutile mulierum pondus, *Id. ibid.* 1241. Περισσὰ δρᾶν, supervacanea agere, *id est*, præter mandata agere, *Id. Trach.* 617. Περισσὰ πράσσειν, majora viribus aggredi, *Id. Antig.* 68. A περί.

Περισσόσαρκος, ον, crassus. A περισσὸς et σάρξ.

Περισσότερος, α, ον, abundantior. *Gl. V.* præstantior. A περισσός. Hinc

Περισσοτέρως, *adv.* vehementius, magis.

Περισσοτεχνία, ας, ἡ, artificii adfectatio, nimium artis studium. Ex τέχνη.

Περισσότης, vel περιττότης, ητος, ἡ, copia; (2) excellentia, præstantia; (3) redundantia sermonis, et πλεονασμός. A περισσός.

Περισσοτρύφητος, υ, ὁ ϗ ἡ, nimis delicatus. Ex περισσὸς et τρυφάω, *delicate vivo.*

Περισσόφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, valde prudens. Ex περισσὸς et φρὴν.

Περισσῶς, seu περιττῶς, *adv.* copiose, eximie, egregie, excellenter; valde, vehementer, singulari et peculiari quodam modo. *Gl. V.* abunde, abundanter. A περισσός. Unde

Περίσσωμα. Vide περίττωμα.

Περίσσωσις, seu περίττωσις, εως, ἡ, idem.

Περισταδὸν, *adv.* circumstando, circumcirca, ab omni parte. A περιΐσταμαι.

Περιστάζω, destillo, irroro.

Περισταλτικὸς, ἡ, ὸν, contrahendi vim habens, adstrictorius, idem quod valet concoquere, *Ern.* A περιστέλλω.

Περιστάσιμος, υ, ὁ ϗ ἡ, qui magna frequentia celebratur. A

Περίστασις, εως, ἡ, circumstantia; (2) corona, i. e. turba circumfusa et circulum efficiens; (3) casus adversus, incommodum; (4) eventus, vicissitudo; (5) occasio; (6) apparatus, supellex, instrumentum; (7) præsens status rerum; (8) ambitus; (9) circumpositio; (10) magna rerum agendarum turba circumstans et urgens, *Ern.* A περιΐσταμαι.

Περιστατέω, ῶ, fut. ήσω, circumsto. *Pass.* circumdor a turba. A περίστατος.

Περιστατικὸς, ἡ, ὸν, circumstans, ad eventa seu loca, tempora, &c. pertinens; unde περιστατικὰ, circumstantiæ temporum et locorum; (2) adversus, calamitosus, minus secundus. Ab eod.

Περιστατικῶς, *adv.* circumstantiis commemorandis.

Περίστατος, υ, ὁ ϗ ἡ, quem circumstant homines. *Subst.* ὁ, locus altus. Περίστατοι, qui corona hominum cinguntur. Θαυματοποιοὶ περίστατοι, *Isocr.* A περιΐσταμαι.

Περισταυρόω, ῶ, fut. ώσω, vallis seu palis in terram defixis munio. Περισταυρώσειν αὐτὺς τοῖς δένδρεσιν, *Thuc.* Hinc

Περισταύρωμα, ατος, τὸ, munimentum vallorum, vallum.

Περισταχυώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, ad similitudinem spicarum circumdans.

Περιστεγανὸς, ὸν, bene tectus. A

Περιστέγω, circumtego, munio.

Περιστείωσι, 3. plur. aor. 2. conj. act. *Poet.* et *Ion.* pro περιστῶσι a περιΐστημι.

Περιστείχω; fut. ξω, circumeo, seu in orbem eo. Τρὶς δὲ περίστειξας κοῖλον λόχον ἀμφαφόωσα, *Odyss.* 4, 277.

Περιστέλλω, cooperio, contego, obvolvo, circumcirca involvo; (2) compono decenter, orno, *inpr.* cadaver mortui hominis; (3) comprimo, coarcto; (4) comprehendo, amplector; (5) curo, ne aliquid incommodi alicui accidat. Θανόντα σε περιστελῦσι, *Eur. Alc.* 660. Πῶς ἄν μ' ἀδελφῆς χεὶρ περιστείλειεν ἄν; *Id. Iph. in Taur.* 629. Τὰ σὰ περιστελλῶ κακὰ, *Id. Her. Fur.* 1133. Καὶ κατθανῦσαν χερσὶν εὖ περιστελεῖν, componere, *Id. Med.* 1035.

Περιστενάζω, fut. άξω, ingemisco.

Περιστεναχίζομαι, idem. Κνισσῆεν δέ τε δῶμα περιστεναχίζεται αὐλῇ, *Odyss.* 10, 10.

Περιστένω, circumcirca vel majorem in modum gemo; (2) circumcirca resono; (3) undique arcto. Κορυφῆς δὲ περιστένει οὔρεος Ἠχὼ, *Hom. Hymn. in Pan.* 21. Περιστένεται δέ τε γαστὴρ, *Il.* 16, 163.

Περίστεπτος, ον, devinctus, ut corona, diademate, &c. A στέφω.

ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ', ᾶς, ἡ, columba. Hinc

Περιστερεὼν, ῶνος, ὁ, columbarium. *Gl. V.* locus in quo columbæ aluntur; (2) herba quædam. Unde

Περιστερίδιον, υ, τὸ, parvula columba; (2) vel pullus columbinus, pipio, Dim.

Περιστεριδεὺς, ὁ, pullus columbinus, *Steph.* A περιστερά.

Περιστέριον, υ, τὸ, pullus columbinus, pipio; (2) herba quædam.

Περιστέρνιον, υ, τὸ, pars corporis quæ pectus cingit, seu præcordia. Ex στέρνον.

Περιστέρνιος, et περίστερνος, pectus cingens seu circumdans, *Steph.*

Περιστεροειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, columbini generis. Ex περιστερὰ et εἶδος.

Περιστερεοῦς, ad herbam peristereon pertinens, *Nic.*

Περιστερὸς, ῦ, ὁ, columbus. A περιστερά.

Περιστεροτροφεῖον, υ, τὸ, locus in quo columbæ aluntur. Ex περιστερὰ et τρέφω, *alo.*

Περιστερώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, columbaris. A περιστερά.

Περιστεφανόω, ῶ, fut. ώσω, corona redimo; (2) cingo, circumdo. Ποῖος ὐκ ὄχλος περιεστεφάνωσεν ἐν ἀγορᾷ προσεδρευτικός; *Aristoph. Plut.* 786. Κύκλῳ περιεστεφάνωνται τὴν οἰκυμένην, *Aristot.*

Περιστεφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, corona redimitus; (2) septus, seu cinctus velut serto. A περιστέφω.

Περιστέφονται, 3. pl. præs. ind. pass. verbi

Περιστέφω, f. ψω, corono; (2) circumdo, circumtego, *Od.* 5, 303.

Περιστήθιος, υ, ὁ ϗ ἡ, qui pectus ambit seu circumdat. Hinc τὸ περιστήθιον, υ, fascia pectoralis, pectorale, Pontificis gestamen, *ap. Hebræos.*

Περιστηρίζω, undique fulcio, firmo.

ΠΕΡΙ'ΣΤΙΑ, ων, τὰ, lustrationes: vid. *Ern.*

Περιστίαρχος, υ, ὁ, lustrationibus præfectus. Ex præc. et ἀρχὸς, *præfectus.*

Περιστιβὴς, ὲς, crebro tritus, al.

Περιστιγὴς, ὲς, notis undique compunctus, vel distinctus, *Nic.*

Περιστίζω, f. ίξω, notis compingo, punctis distinguo; (2) colloco globum hominum, ut servorum. *Herodot. Ern.*

Περίστικτος, υ, ὁ ϗ ἡ, notis compunctus, maculosus. A præc.

Περιστίλβω, fulgeo. *Gl. V.* radio, præfulgeo.

Περιστιχάομαι, ῶμαι, circumambulo, circumeo.

Περι-

Περισμηγγίζω, destringo circumcirca strigile.

Περιστειχίω, circumeo. Ἐπειδὴ τοίνυν τὸ μνῆμα τοῦ Νεοπτολέμου περιεστειχίσατο ἡ πομπὴ, *Heliodor.* 3.

Περιστοιχίζω, et περιστοιχίζομαι, cingo, circumdo. Κύκλῳ πανταχῇ μέλλοντας ὑμᾶς, καὶ καθημένους περιστοιχίζεται, *Dem.*

Περίστοιχος, ου, ὁ καὶ ἡ, ordinibus distinctus, vel in quincuncem ordinem dispositus.

Περιστολάδην, *adv.* circumcirca tegendo. A

Περιστολὴ, ῆς, ἡ, obvolutio, vestis. A περιστέλλω.

Περιστόμιον, ου, τὸ, lingulæ locus in gutture; (2) pinguedo, arvina; (3) cutis conduplicatio ob pinguedinem; (4) ora seu limbus. *Gl. V.* rictus; item, puteale, puteal, *Ph.* Ex στόμα.

Περίστομος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui circum os est, os ambiens. Ex eod.

Περιστοναχέω, circumcirca gemo.

Περιστονάχιζεν, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* cum ν, pro περιστονάχιζε. A

Περιστοναχίζω, idem; (2) undique repleor et reboo gemitibus. Περὶ δὲ στοναχίζετο δῶμα, *Od.* 10, 454.

Περίστοον, τὸ, porticus. A στοά.

Περιστορέω, sterno. substerno.

Περιστρατοπεδεύω, et περιστρατοπεδεύομαι, fut. εύσομαι, castris seu exercitu cingo, circumsideo, obsideo. Περιεστρατοπέδευσε τοὺς Ταραντίνους, *Plut.*

Περιστρέφω, f. ψω, circumago, in orbem verto, circumverto. Χειρὶ περιστρέψας, *Il.* 19, 131. Μάλα δ' ὦκα περιστρέφεται κυκόωντι, *Il.* 5, 903. *Gl. V.* intorqueo.

Περιστροφάδην, *adv.* circumagendo in orbem vertendo. A περιστρέφω.

Περιστροφὴ, ῆς, ἡ, conversio, convolutio, rotatio; (2) conversatio. Ab eod.

Περιστροφὶς, ίδος, ἡ, quasi volutorium, instrumentum quo utimur ad æquandas aridorum mensuras, radius; (2) lignum, quo aliquid, ut torcular, aut simile quid circumagitur. A στροφή.

Περίστροφος, ὁ καὶ ἡ, qui circumagitur vel circumagi potest; (2) pars retis, quæ et περίδρομος, *Xen.*

Περίστρωμα, ατος, τὸ, stragulum, *Ph.* A περιστρωννύω, *sterno.* Hinc

Περιστρώματα, ων, τὰ, aulæa et tapetia, quibus triclinia et lecti torique sterni solent; (2) circumvallationes.

Περιστρωννύω, et περιστρώννυμι, circumcirca sterno, circumquaque consterno, *Steph.*

Περιστρωφᾶσθαι, præs. inf. pass. *Ion.* pro περιστρέφεσθαι. A

Περιστρωφάω, ῶ, circumverto, circumago. Περιστρωφώμενος χρηστήρια, *Herodot.*

Περίστυλον, τὸ, locus columnis cinctus, porticus. *Gl. V.* columnatum.

Περίστυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, circumcirca columnatus; columnis cinctus.

Περιστυφελίζω, et περιστυφελίζομαι, duriter aspereque tracto, affligo, comminuo.

Περίστωον, ου, τὸ, vitiose pro περίστοον, *Ph.* atrium. Ex στοά.

Περισυλάω, ῶ, fut. ήσω, dispolio, spoliando et depeculando detraho, compilo. *Gl. V.* expilo, compilo. Τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἀπόλλωνος περιεσύλησεν, *Ælian. Var. Hist.* 1, 20.

Περισυνέχω, contineo.

Περισύρω, ab omni parte traho, in diversum traho, distraho; (2) divello, lacero; (3) vexo, diripio; (4) obtrecto, probris et conviciis lædo. *Gl. V.* vexo, lacero. Τὰ θεῖα μάτα τοῦ θεοῦ περισύροντες ἀπήγαγον, *Polyb.* Ἄνω καὶ κάτω περισύρομαι, *Luc.*

Περισφαιρηδὸν, *adv.* in globi vel pilæ modum, ut simplex. Ex σφαῖρα.

Περισφαλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, lubricus. A σφάλλω.

Περισφάλλομαι, oberro, elabor, vagor, pecco.

Περισφαραγέω, ῶ, f. ήσω, circumstrepo. Σπέργει δὲ περισφαραγεῦσα γάλακτι, *Nic. Th.* 553.

Περισφηνόω, obstruo, obstringo, idem quod περισφηνίω, *Hipp.*

Περισφηνόω, ῶ, f. ώσω, obstruo, veluti cuneo; obturo.

Περισφίγγω, f. ξω, constringo, coerceo, complector arcte, ut discedere nequeat.

Περισφύριον, ου, τὸ, fascia, qua malleoli pedis solent cingi; (2) ligamen, quod cruribus circumdatur.

Περισφύριος, ου, ὁ καὶ ἡ, talos cingens.

Περίσφυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. Hinc περίσφυρον, ου, τὸ, fascia qua malleoli cingi solent, *Ph.* talare. Ex σφύρα.

Περίσχεο, 2. sing. aor. 2. imperat. med. *Ion.* pro περίσχεσο, a περιέχω.

Περίσχεσις, εως, ἡ, verbum militare, diciturque, si quis ab hostibus undique circumventus est. A περιέχω. v. περίσχετος.

Περίσχετος, ου, ὁ καὶ ἡ, implicatus, circumdatus. Ab eod.

Περισχιδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, in medio fissus, in duas partes dissectus; περισχιδεῖς, calcei secti et fissi. A

Περισχίζω, f. ίσω, divido, divortium facio, de fluminibus, *Ern.* discindo, diripio, ut περισχίζομαι.

Περισχοινίζω, fut. ίσω, fune circumdo et sepio, funem prætendo. Hinc

Περισχοίνισμα, ατος, τὸ, diremptio seu separatio per funiculum, seu funis prætensus.

Περισώζω, f. ώσω, incolumem servo, conservo. Αὐτὸ δὴ τοῦτο καὶ περισώσειν, *Synes.* Εἰ καὶ περισώθη, *Ælian. Var. Hist.* 2, 37.

Περισωρεύω, fut. εύσω, aggero, cumulo, coacervo; (2) cumulis obruo.

Περισώφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, admodum temperans.

Περισωφρονέω, valde sapio, prudens ago.

Περιταινία, ας, ἡ, tænia vel fascia undique cingens, *Aret.*

Περιταμνέμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro περιτέμνειν, a περιτέμνω.

Περιτάμνω, *Ion.* pro περιτέμνω, et περιτάμνομαι, succido; (2) adimo, privo; (3) idem quod περιελαύνω, *Od.* 11, 401.

Περίτασις, εως, ἡ, obtentus; (2) vehemens et valida distentio. A περιτείνω.

Περιταφρεύω, f. εύσω, fossa seu vallo munio; (2) murum duco, murum circumvallo.

Περιτέθεικας, 2. sing. perf. ind. act. verbi περιτίθημι.

Περιτείνω, intendo, obtendo; (2) valde extendo. *Ph.* περιτείνει, distendit.

Περιτειχίζω, fut. ίσω, muro circumdo seu cingo, circumvallo; p. part. pass. περιτετειχισμένος, muro circumdatus, vallatus. Περιτειχίζειν (τόπον) μεγάλαις πλίνθοις, *Aristoph. Av.* 550. τὴν πόλιν κύκλῳ, *Thuc.*

Περιτείχισις, εως, ἡ, munitio per murum. A præc.

Περιτείχισμα, ατος, τὸ, murus seu munitio locum ambiens. Ab eod.

Περιτειχισμὸς, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

Περίτειχος, εος, τὸ, propugnaculum.

Περιτελέω, ῶ, perficio. Περὶ δ' ἤματα μακρὰ τελέσθη, *Odyss.* 10, 470.

Περιτέλλομαι, circumvolvendo seu circumvertendo perficio orbem, unde anni περιτελλόμενοι, i. e. exacti; (2) dicitur et de ortu siderum, quod in eo orbis circumactio intelligitur, *Il.* 2, 551.

Περιτεμεῖν, aor. 2. inf. act. verbi

Περιτέμνω, fut. εμῶ, amputo, circumcido; περιτετμημένος, circumcisus, *Gl. V.* p. part. pass. Περιέτεμεν αὐτὸν τῇ ἡμέρᾳ τῇ ὀγδόῃ, *Act.* 7, 8. τὸ παιδίον, *Luc.* 1, 59. Οὗτοι ἀναγκάζουσιν ὑμᾶς περιτέμνεσθαι, *Gal.* 6, 12.

Περιτενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, valde contentus, contentissimus et rigidissimus; (2) undique intentus, ut περίτονος. A περιτείνω.

Περιτεραμνίζω, fut. ίσω, tego. Ex περὶ et τέραμνον.

Περιτέρμων, ον, finiens undique, ambiens.

Περιτέτμηνται, 3. pl. perf. ind. pass. verbi περιτέμνω.

Περιτεύχομαι, fio, *Hom.*

Περιτεχνάομαι, circumquaque me versans, machinor, comminiscor, *Suid.*

Περιτέχνησις, εως, ἡ, machinatio, dolus; (2) solertia. A περιτεχνάομαι, *machinor.*

Περιτήκω, f. ξω, colliquefacio. Περιτετήκασιν πάντα, *Aret.* Hinc

Περίτηξις, εως, ἡ, eliquatio.

Περιτίθημι, circumpono, circumdo, appono, ut personam; addo, ut formam, vestem, &c. περιτίθεμαι, assumo, induo. *Gl. V.* tribuo, *item* mando. Τούτοις τιμὴν περισσοτέραν περιτίθεμεν, 1 *Cor.* 12, 23. Περιέθηκε φραγμὸν, *Marc.* 12, 1.

Περιτίλλω, convello, evello. Τὰς βλεφαρίδας σου περιτιλῶ, *Aristoph. Eq.* 372.

Περιτιμάω, valde veneror, *Sibyl.*

Περιτιμήεις, ήεσσα, ῆεν, admodum honoratus.

Περιτιταίνω, circum extendo. Περὶ μέσσῳ χεῖρας τιτήνας, *Il.* 13, 534.

Περιτιτραίνω, et περιτιτράω, circumforo, circumquaque perterebro et pertundo, *Steph.*

Περιτίω, f. ίσω, vehementer honoro et colo.

Περιτμηθῆναι, a. 1. inf. pass. verbi περιτέμνω.

Περίτμημα, ατος, τὸ, frustum, segmentum.

Περιτομεὺς, έως, ὁ, qui circumcidit; (2) scalper excisorius, quo sutores coria circumcidunt. A περιτέμνω.

Περιτομὴ, ῆς, ἡ, circumcisio. Ab eod.

Περίτομοι, recutiti, *Ph.* In *N. T.* Judæi circumcisi. Ab eod.

Περίτομος, ον, undique abruptus, seu præruptus, de monte.

Περιτόναιος, sive περιτόνειος, aut περιτόνιος, circumtentus, obtentus; τὸ περιτόναιον, vel περιτόνειον, membrana totum ventrem interiorem continens; subaudi δέρμα. A περιτείνω.

Περίτονος, ον, tectus, inductus, v. gr. pelle tenta per omnes partes, ut in scuto, tympano. Ab eod.

Περιτοξεύω, sagittis undique configo.

Περιτορνεύω, detorno, torno rotundum facio, rotundo.

Περίτρανος, ου, ὁ καὶ ἡ, perspicuus, manifestus.

Περιτρανῶς, *adv.* perspicue.

Περιτραπέντος, gen. sing. a. 2. part. pass. verbi περιτρέπω.

Περιτραχήλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, collo circumdatus, collum cingens. Hinc τὸ περιτραχήλιον, ου, τὸ, collare.

Περιτρέμω, contremisco, vibror.

Περιτρέπω, fut. ψω, circumago; (2) circumactu everto et percello; (3) converto, transfero; (4) in errorem induco; (5) induco, impello, redigo. *Gl. V.* περιτρέπομαι, titubo, vertigine laboro, percello. Περιτρέπειν τὴν ναῦν, *Luc.* Τὰ πολλά σε γράμματα εἰς μανίαν περιτρέπει, *Act.* 26, 24.

Περιτρέφω, conglacio; περιτρέφομαι, conglacior, congelo, frigore cogor, coalesco, ut lac in caseum. Σακέεσσι περιτρέφετο κρύσταλλος, *Od.* 14, 477.

Περιτρέχω, fut. θρέξω, circumcurro, currens obeo; (2) eleganter, *cum dat.* in aliqua re (dicendo) se efferre, jactare. Περιδραμόντες ὅλην τὴν περίχωρον ἐκείνην, *Marc.* 6, 55. Οὕτως ὠκέας περιέδραμε γαῖαν ἅπασαν, *Dion. Per.* 41. Ἡμᾶς χρὴ—— περιδρέξαι τὴν Πνύκα πᾶσαν, *Aristoph. Thesm.* 665.

Περιτρέω, f. σῶ, circum trepido. Λαοὶ δὲ περίτρεσαν ἀγροιῶται, *Il.* 11, 675.

Περίτρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, undique pertusus.

Περιτριβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, obtritus, pertritus, attritus. A

Περιτρίβω, obtero, contundo. Ὡς κόγχος ἅλμῃ πάντοθεν περιτριβεὶς, *Lycophr.* 790.

Περίτριμμα, ατος, τὸ, homo rei alicujus tractatione velut tritus; περίτριμμα ἀγορᾶς, circumforaneus, item subbasilicanus, forensis. Ab eod.

Περιτριχόομαι, ἕλκος περιτετριχωμένον, *Poll.* ulcus in capite, aut alia pilosa capitis parte.

Περιτρομέω, contremisco, *Od.* 18, 76. A

Περίτρομος, ου, ὁ καὶ ἡ, circumtremiscens, totus tremefactus. *Gl. V.* tremebundus. A περιτρέμω.

Περιτρόμως, *adv.* trepide.

Περιτροχάδην, *adv.* cursim, celeriter, strenue.

Περιτροπέων, *Ion.* pro περιτροπάων, revertens, *Il.* 2, 295. A περιτροπάω. Th. τρέπω.

Περιτροπὴ,

Περιτροπὴ, ῆς, ἡ, vicissitudo, qua aliquid per vices et in orbem fit; ἐκ περιτροπῆς, per vices; ἐν περιτροπῇ, idem; (2) circuitus, seu circuitio. Ab eod.

Περίτροπος, vertigo, *Hesych.* Ab eod.

Περιτρόχαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, orbiculatus, rotundus; περιτρόχαλα, genus tonsuræ, cum in orbem tondetur caput, solo in vertice redicta coma. A περίτροχος.

Περιτροχάω, ῶ, circumcurro.

Περιτρόχος, ου, ὁ ϗ ἡ, circumcurrens, in orbem currens; (2) orbiculatus, rotundus. A περιτρέχω.

Περιτρώγω, rodo, ambedo, peredo, obrodo, *Gl. V.* Αὐτὸς δ' ὁ Κλέων κεκραξιδάμας, μόνος ἡμᾶς οὐ περιτρώγει, *Aristoph. Vesp.* 594.

Περιττὸς, περιττάκις, περιττεύω et cætera, vide in περισσὸς, &c.

Περίττωμα, ατος, τὸ, excrementum; fæces urinæ, et quicquid in corpore e nutritione redundat. A περιττός. Hinc

Περιττωματικὸς, ἡ, ὸν, excrementis abundans, vel ad excrementa pertinens; (2) cui excrementa insunt, ut vesica, alvus, &c.

Περιτυγχάνω, incido, in utramque partem, forte reperio, nanciscor; περιέτυχον, incidi, nactus sum; περιτυχὼν, adeptus. Ἀγνώμονι κοιτῇ περιτυχεῖν, *Xen.*

Περιτύκω, cædo, sc. saxum, cæmentum.

Περιτύμβιος, ου, ὁ ϗ ἡ, sepulchralis, funebris, quod versatur circa tumulos. A τύμβος.

Περιτυμπανίζω, fut. ίσω, tympanorum pulsu circumstrepo; (2) fustibus cædo.

Περιτυχὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui incidit in aliquid, consequitur quid. A περιτυγχάνω.

Περιτυχὼν, *qui casu accidit*, a. 2. part. act.

Περιυβρίζω, fut. ίσω, injuria et contumelia adficio, vexo. Ταύτην ἐῶσαι τὴν φθόρον τοιαῦτα περιυβρίζειν ἡμᾶς ἁπάσας, *Aristoph. Thesm.* 542. Τοιαῦτα περιυβρίζειν αὐτοὺς ἐν μέρει, *Id. Vesp.* 1308.

Περιυπνίζω, expergiscor. *Ph.* περιυπνίσατε, expergiscimini.

Περιυφαίνω, obtexo, *Gl. V.*

Περιύω, circumpluo, p. περιύεσθαι, circumplui.

Περιφάγω, arrodo, corrodo, ambedo.

Περιφαὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, conspicuus, lucens. Ex φάω, *luceo.*

Περιφαίνομαι, undique conspicuus sum. Τὴν δὲ σχεδὸν ὕδατος εὗρεν Ἐν περιφαινομένῳ (τόπῳ), *Od.* 5, 467.

Περιφάνεια, ας, ἡ, prospectus; (2) perspicuitas, evidentia. A

Περιφανῇ, 3. sing. a. 2. conj. pass.

Περιφανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, conspicuus, conspectui expositus; (2) de sigillo in poculis aut aliis vasis, quod totum est extra vas, et extrinsecus adfixum; opp. πρόσωπος· (3) illustris, nobilis, *Gl. V.*

Περίφαντος, ου, ὁ ϗ ἡ, circumquaque conspicuus, valde conspicuus et apertus. Περίφαντος ἀνὴρ θανεῖται παραπλήκτῳ χερὶ, certum est, *vel* undecunque manifestum est, palam est virum furiosa manu necem sibi sciturum, *Soph. Aj.* 228. Adverbialiter sumitur, ut νύκτερος, 217, pro νύκτωρ. (2) conspicuus, illustris, insignis. Πᾶσιν περίφαντος αἰεὶ, cunctis spectabilis semper, *id. ibid.* 603. A περιφαίνομαι.

Περιφανῶς, *adv.* aperte. *Ph.* evidenter, clare, perspicue.

Περιφεγγεία, ας, ἡ, splendor magnus:

Περιφεγγὴς, ὲς, valde splendens. A φέγγος.

Περιφείδομαι, fut. σομαι, parco.

Περιφέρεια, ας, ἡ, rotunditas, rotunda forma. *Ph.* circulus, convexitas; et περιφέρεια θαλάσσης, margo. Est etiam hallucinatio, et vita errabunda. A

Περιφερὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, orbicularis, rotundus; (2) versatilis, rotatilis. *Gl. V.* convexus, devexus, teres. v. *Ern.* A περιφέρω.

Περιφερόγραμμος, ου, ὁ ϗ ἡ, lineam unam habens circumcurrentem, et in se redeuntem, ut circulus. Ex περιφερὴς et γραμμή.

Περιφέρω, fut. περιοίσω, circumfero, mecum fero, in comitatu meo fero; (2) circumago et eodem revolvo; (3) redigo in vel ad; (4) in errorem induco, perturbo; (5) περιενεγκὼν, etiam est, qui ad se rediit, recipit se; περιφέρομαι, circumferor. *Gl. V.* vagor, palor; περιενεχθεὶς, aor. 1. p. pass. circumlatus; (6) superstes sum. Τὸν Ἀγαμέμνονος παῖδ' ἀγκάλαισι περιφέρων, *Eur. Or.* 448. Ὥστε μόνον οὐκ ἐν ταῖς ἀγκάλαις περιεφέρομεν αὐτοὺς ἀγαπῶντες, *Xen. Cyr.* 7, 27. (6) ἣν τινα ἡμέραν αὐτὸν ὁ μάντις οὐ περιοίσειν προὔλεγεν, *App. Bell. Civ.* 2, 149.

Περιφεύγω, effugio, evado et superstes sum. *Gl. V.* defugio. Οἱ τότε περιφεύγοντες τὴν φθορὰν, *Pluto.*

Περίφημος, ον, famosus, clarus. A φήμη.

Περιφήτης, ου, ὁ, qui clava in pugna utitur. A φάω.

Περιφθάντα, acc. s. a. 2. part. act. v. περίφθημι.

Περιφθάνω, prævenio; περιφθὰς, aor. 2. part. prætervectus.

Περιφθείρομαι, minuor, circumcirca corrumpor; (2) pediculos colligo, *Hes.*

Περιφθινύθω, corrumpor, conficior, pereo.

Περιφιλέω, ῶ, f. ήσω, valde diligo, *Od.* 15, 245.

Περιφίμωσις, ἡ· vide περιεπιφίμωσις.

Περιφλεγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, ardens. A

Περιφλέγω, f. ξω, amburo, vehementer uro.

Περιφλεγὼς, *adv.* ardenter, vehementi ardore.

Περιφλεύω, fut. εύσω, amburo, aduro; περιπεφλευσμένος, ambustus, part. pass. Τοὺς δὲ ζῶντας περιφλεύει, *Aristoph. Nub.* 393. Nonnulli autem scribunt περιφλύει.

Περιφλιδάω, rugas contraho; περιφλιδόων, part. pro περιφλιδῶν, περιφλιδάων. Καί τε βοὸς νέα γέντα περιφλιδόωντος ἀλοιφῇ τηξαμένος, *Nic. Al.* 62.

Περιφλοίζω, decortico. Hinc

Περιφλοισμὸς, οῦ, ὁ, decorticatio, corticis detractio.

Περίφλοιος, ου, ὁ ϗ ἡ, decorticatus, delibratus

Περιφλύω, valde nugor; (2) amburo.

Περιφοβέομαι, οῦμαι, pertimesco, paveo, *Gl. V.* Περιφοβεῖσθαι τοὺς ἀνθρώπους, *Xen.* A

Περίφοβος, ου, ὁ ϗ ἡ, metu vehementi perculsus, pertrepidus. *Gl. V.* trepidus, pavens. Ex περὶ et φόβος, *metus.*

Περιφόβως, *adv.* trepide, metu vehementi, perculso animo.

Περιφοιβάω, purifico, *Ap.*

Περιφοιτάω, ῶ, fut. ήσω, circumeo, inambulo. Hinc

Περιφοίτησις, εως, ἡ, circumcursio; peregrinatio, vagatio.

Περίφοιτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui circuit, peregrinatur, vagatur.

Περιφορὰ, ᾶς, ἡ, circumlatio, circumactio, circumvectio; (2) ferculorum missus, qui conviviis apponuntur, aut singulis convivis, aut quaternis; (3) ambitus; (4) conturbatio; hallucinatio, distractio; (5) error, vagatio. A περιφέρω. Hinc

Περιφοράδην, *adv.* circumagendo et in orbem transferendo et circumducendo, de incessu boum qui pedes anteriores non recta movent, item de luxatis.

Περιφορέω, circumago, circumfero; (2) aggero, *Gl. V.* Hinc

Περιφόρημα, ατος, τὸ, ferculum, *Gl. V.*

Περιφορητικὸς, ἡ, ὸν, pervulgatus, omnium sermone tritus:

Περιφόρητος, η, ον, vagus; (2) clarus, sapiens:

Περίφορος, ου, ὁ ϗ ἡ, circumactus, qui in transversum rapitur. A περιφέρομαι.

Περίφορτος, ου, ὁ ϗ ἡ, onustus.

Περίφραγμα, ατος, τὸ, septum, quo quid circumdatur; sepes, murus, vallum, &c. A περιφράσσω.

Περιφραδέως, *adv.* scite, perite, seu rite, *item* caute. *Il.* 1, 466. A

Περιφραδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, scitus, peritus. A

Περιφράζω, fut. άσω, circumloquor, circumloquendo eloquor; (2) considero, perpendo. Ἀλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς οἵδε περιφραζώμεθα πάντες Νόστον, *Odyss.* 1, 76.

Περίφρακτος, ου, ὁ ϗ ἡ, circummunitus, circumseptus. A περιφράσσω. Unde

Περίφραξις, εως, ἡ, idem quod περίφραγμα.

Περίφρασις, εως, ἡ, periphrasis, circumlocutio. A περιφράζω.

Περιφράσσω, seu περιφράττω, fut. ξω, circumsepio, circumvallo; περιφράττειν, obstipare. Παραπλήσια σκευῇ τὸν ἵππον περιφράττουσι, *Heliod.* Περιφράξαντες (πόλεις) δένδρεσι καταβεβλημένοις, *Strabo.*

Περιφραστικὸς, ἡ, ὸν, quod circumloquendo effertur. A præc.

Περιφραστικῶς, *adv.* per circumlocutionem.

Περιφρίττω, perhorresco.

Περίφρονα, acc. sing. a περίφρων.

Περιφρονέω, ῶ, fut. ήσω, contemno, despicio; (2) accurate cogito, contemplor. Μηδείς σου περιφρονείτω, *Tit.* 2, 15. Ἀεροβατῶ ϗ περιφρονῶ τὸν ἥλιον, *Aristoph. Nub.* 225. τὰ πράγματα, *Id.* A περίφρων. Hinc

Περιφρόνησις, εως, ἡ, contemptus, despicientia; (2) accurata cogitatio.

Περιφρουρέω, ῶ, fut. ήσω, custodia cingo; (2) cingo tanquam custodia aut præsidio. Τὸ τεῖχος ᾧ περιφρουροῦντο οἱ Πλαταιεῖς, *Thuc.*

Περιφρύγω, f. ξω, torrefacio, undique torreo.

Περίφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, prudens, sapiens, cordatus; (2) valde prudens, valde sapiens; (3) contemptor, superbus. Ex φρήν.

Περιφυὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, inhærens alicui, humilis. A περιφύομαι.

Περιφυλάσσω, ττω, f. ξω, undique custodio.

Περίφυμαι, amplector, agnatus sum, adhæreo, inhæreo; περιφὺς, adhærens, aor. 2. part. Πάντα κύσεν περιφὺς, *Od.* 16, 21. Τοῖς γόνασι [illegible], *Heliod.*

Περιφύρω· τ[illegible]φύρει, perturbat, *Ph.*

Περιφυσάω, valde inflo. Hinc

Περιφύσητος, ον, valde inflatus.

Περίφυσις, εως, ἡ, incrementum vel coalitus in ambitu. A περιφύομαι.

Περιφυτεύω, obsero. *Gl. V.* consero, circaplanto.

Περίφυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, circumsatus, undique consitus. A præc.

Περιφύω, fut. ύσω, p. πέφυκα, agnascor, circa nascor; (2) excresco. Κἆτα ψυγείσῃ περιέφυσαν περισικαὶ, *Aristoph. Nub.* 151. Τῷ δὲ Ἀχιλλεῖ πάντοθεν περιφυόμενος, hærens, *Heliod.*

Περιφωνέω, ῶ, fut. ήσω, circumsono, resono.

Περίφωρος, ου, ὁ ϗ ἡ, manifestus. A φώρ.

Περιφωτίζω, fut. ίσω, illumino.

Περιχαίνω, inhio; (2) inhians devoro; (3) devoro, deglutio, p. περικέχηνα. Καθάπερ ὁ λάρος ὅλον περιχανὼν τὸ δέλεαρ, *Luc.*

Περιχαίρω, summopere lætor.

Περιχαλάω, ῶ, demitto, dissolvo, *R.*

Περιχαλινόω, ῶ, fut. ώσω, fræno.

Περίχαλκος, ον, ære obductus.

Περιχαλκόω, ῶ, fut. ώσω, ære obduco.

Περιχαρακόω, ῶ, fut. ώσω, vallo munio, aggere cingo. *Gl. V.* obvallo, circumvallo.

Περιχαρακτὴρ, ῆρος, ὁ, scalpellus, quo dentes circumscarificantur. A περιχαράσσω.

Περιχαρακτικὸς, ἡ, ὸν, habens vim circumscribendi et emarginandi.

Περιχαράκωμα, τὸ, vallum seu agger locum aliquem cingens et circummuniens. A περιχαρακόω.

Περιχάραξις, εως, ἡ, circumscriptio. *Gl. V.* circumductio. A

Περιχαράσσω, et περιχαράττω, fut. ξω, circino, et circino circumscribo, (dicitur de scriptura literarum in quibus vel totus vel dimidius circulus exprimitur, *ut O. P.* Ern. (2) scarifico et circumcirca incido.

Περιχάρεια, et περιχαρία, ας, ἡ, summa et immoderata lætitia. A

Περιχαρὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, supra modum lætus, nimio gaudio elatus. A περιχαίρω.

Περιχαρῶς, *adv.* ingenti gaudio.

Περιχάσκω, hio, os late diduco.

Περιχειλέω, idem quod περιχειλόω, *Hes.*

Περιχειλόω, ῶ, fut. ώσω, labro circumdo; (2) ad labia usque plenus, i. e. valde satiatus sum. Περιχειλῶσας σιδήρῳ, ἵνα μὴ σκιδανν-ύωνται, *Xen.*

Περιχειρίδιον, τὸ, Dim. A

Περιχείριον, τὸ, ψέλλιον, *Gl. V.* armilla; περιχείρια, viriolæ, armillæ, *Ph.* A

Περιχειρον, ου, τὸ, ornamentum, quod brachio vel manui apponitur. Ex χείρ.

Περίχευμα, ατος, τὸ, circumfusum seu circumcirca adfusum. A

Περιχεύω, et περιχέω, fut. εύσω, circumfundo. Ὁ δ' ἔπειτα βοὸς κέρασιν περιχεῦεν, *Odyss.* 3, 437. Ἀὴρ δὲ κοῦφος καὶ εὔπνους περιεκέχυτο τὴν χώραν, *Luc.* περιχέειν, *Id.*

Περιχθὼν, όνος, ἡ, terra quæ circum est, vicina, universa tellus, *Orph. Pronost.* 57.

Περιχλανίζω, læna induo, bene tego adversus frigus. A χλανίς.

Περίχολος, ου, ὁ καὶ ἡ, biliosus, bile perfusus; (2) iracundus, stomachosus. A χολή.

Περιχορεύω, f. εύσω, salto seu tripudio circum; (2) circumvagor, circumcurro. Ἔκτισε καὶ τὸ δεῦρο περιχορεύουσα, *Eurip. Phœn.* 320.

Περιχρεμπτὸς, ὸν, exscreandus, *Æsch.*

Περιχρήματος, ου, ὁ καὶ ἡ, admodum pecuniosus, prædives. A χρήματα.

Περίχρισις, εως, ἡ, inunctio.

Περιχρισάριον, τὸ, medicamentum quoddam. *Steph.*

Περίχριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, circumlitus; (2) qui circumlini solet aut potest. A

Περιχρίω, fut. ίσω, illino, oblino, perungo.

Περίχρυσος, ου, ὁ καὶ ἡ, aureus; (2) inauratus.

Περιχρυσόω, ῶ, fut. ώσω, deauro, auro induo; περικεχρυσωμένος, inauratus, p. pass. part.

Περίχυδα, *adv.* undique affundendo, *Hipp.*

Περίχυμα, ατος, τὸ, circumfusum. A περιχύω.

Περίχυσις, ἡ, circumfusio, vel offusio, *Steph.*:

Περιχυτήριον, perfusorium, *Gl. V.* Ab eod.

Περιχύτης, ου, ὁ, perfusor. Ab eod.

Περιχύω, circumfundo; (2) offundo; περιχυθεὶς, circumfusus, part. pass. aor. 1. περικεχυμένος, circumfusus, p. part. pass. Πανταχόθεν αὐτῷ περιχυθεῖσα, *Heliod.*

Περιχώννυμι, aggere circumdo.

Περιχωρέω, ῶ, f. ήσω, cedo; (2) circuitu redeo; (3) commisceor; (4) metior. Ἐς παῖδα αὐτοῦ περιεχώρησεν ἡ δυναστεία, *Pausan.* Hinc

Περιχώρησις, εως, ἡ, cessio in exitu rei; (2) reditus per circuitum; (3) de conjunctione divinæ naturæ cum humana in Jesu. *Vox Eccles.*

Περίχωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, circumjacens, finitimus, vicinus. *Gl. V.* territorium.

Περιψαύω, fut. αύσω, tango, comprehendo.

Περιψάω, ῶ, f. ήσω, abstergo, deleo. Καθαρὸν ἡμιτύβιον λαβὼν, τὰ βλέφαρα περιέψησεν, *Arist. Plut.* 729. Ἰδοὺ, δέχου κέρκον λαγὼ, τὼ 'φθαλμιδίω περιψῆν, *Id. Eq.* 905. Hinc

Περίψημα, ατος, τὸ, sordes et purgamenta detersa, defricta. *Gl. V.* scobs; (2) de homine, qui alias κάθαρμα. vide *Ern.*

Περίψηφος, ου, ὁ, calculator, ratiocinator.

Περιψήχω, circumrado vel frico, strigili utor.

Περιψιθυρίζω, circumsono, circumstrepo.

Περιψιλοῦν, præs. inf. act. pro περιψιλόειν.

Περιψιλόω, circumcirca nudo, dispolio.

Περιψίλωσις, εως, ἡ, nudatio, spoliatio.

Περιψοφέω, ῶ, f. ήσω, obstrepo, circumstrepo.

Περιψυγμὸς, frigus, *Æsch. Socr.* 3, 7.

Περίψυκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, refrigeratus, frigidus, recreatus, refectus; vid. *Ern.* (2) qui perfrigerari potest. A περιψύχω. Unde

Περίψυξις, εως, ἡ, refrigeratio, refrixio, *Gl. V.* A

Περίψυχρος, ου, ὁ καὶ ἡ, frigidus, *Gl. V.*

Περιψύχω, fut. ξω, perfrigero, refrigero; (2) foveo, recreo; (3) oblecto.

Περιωδευμένως, *adv.* circuitu et circumductione per ambages, in orbem. A περιοδεύω.

Περιᾳδέω, ῶ, incantamentis et magica arte circumvenio et obtundo. Περιᾳδήσας τὴν Γοργόνα ἐκαθεύδησεν, *Luc.* Ex ᾠδή.

Περιωδυνάω, ῶ, fut. ήσω, dolore omni ex parte crucio; (2) vehementem seu gravem dolorem facio; περιωδυνάομαι, -ῶμαι, crucior, perdoleo.

Περιωδυνέω, ῶ, vel περιοδυνέω, valde doleo.

Περιωδυνία, ας, ἡ, gravis dolor. A

Περιώδυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui vehementer dolet. Ex ὀδύνη.

Περιωδύνως, *adv.* gravi cum dolore.

Περιωθέω, ῶ, οῦμαι, f. ώσω, trudo vel vexo, per injuriam trudo aut vexo; (2) negligo, contemno. Περιωθῶν καὶ ἐλαύνων τοὺς ἀνθρώπους, *Dem.*

Περιωθίζω, fut. ίσω, idem.

Περιώμιον, ου, τὸ, supparus, *Gl. V.* Ex π. et ὦμος.

Περιώμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, humeros tegens. Ex iisd.

Περιώνυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, cujus nomen nobilitatum est et clarum. Ab ὄνομα.

Περιωπὴ, ῆς, ἡ, circumspectio, *i. e.* ipsa circumspiciendi actio, cura; (2) locus, e quo circumjacentia oculis lustrari queunt, specula; *Il.* 14, 8. A περιόπτομαι.

Περιωπὴς, ὲς, conspicuus. A præc.

Περιωπίζομαι, speculor, ex speculo circumspicio, *Hom. Sch.*

Περιώσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, sanctissimus, eximius, vel modum superans; (2) numerosus. Hinc *adv.* περιώσιον, magnopere, supra modum, *Il.* 4, 359. Ex ὅσιος.

Περίωσις, εως, ἡ, vexatio. A περιωθέω.

Περιωτιλόω, cicatricem obduco. Ab ὠτειλή.

Περκάζω, f. άσω, nigresco, maturescere incipio, vario, varior; de uvis. Ἄρτι γένεια περκάζων, modo in mento nigrescens lanugine, Callim. A περκνός.

Πέρκη, vel πέρκα, perca, piscis, *Gl. V.*

Περκὶς, ίδος, ἡ, idem et ab eod. Hinc

Περκίδιον, τὸ, Dim.

Περκνόπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, alas habens nigris distinctas maculis. Ex περκνὸς et πτερόν.

ΠΕΡΚΝΟ'Σ, ὴ, ὸν, niger, nigris distinctus maculis, varius.

Πέρκος, idem.

ΠΕ'ΡΝΑ, ης, ἡ, perna, petaso.

Πέρναμαι, vendor. A πέρνημι.

Περνὰς, άντος, præs. part. act. verbi πέρνημι.

Περνάω, in longinquam regionem venum exporto; (2) vendo; πέρνασχ' pro πέρνασκε, imperf. *Ion. Il.* 24, 752. A περάω.

Πέρνημι, vendo; part. περνὰς, vendens. Διὰ σὲ ταῦτα πάντα πέρναται, *Aristoph. Eq.* 176. Κτήματα περνάμεν' ἥκει, *Il.* 18, 292.

Περονάω, ῶ, fut. ήσω, fibula subnecto, fibulo; (2) trajicio veluti fibula. A

ΠΕΡΟ'ΝΗ, ης, ἡ, fibula, *Gl. V.* subula, *Ph.* acicula, *Gl. V.* Πρὸς χρυσῇ περόνῃ καταμύξατο χεῖρα ἀραιήν, *Il.* 5, 425.

Περόναμα, *Dor.* pro περόνημα.

Περόνημα, ατος, τὸ, opus acu factum; (2) quodvis opus. A περονάω.

Περόνης, et περώνης, ὁ, metrum quoddam et organum musicum, *Suid.*

Περονῆτις, et περονητρὶς, ίδος, ἡ, peplum. vestis quæ fibula solebat ad pectus adnecti, *Theoc.* 15, 21. A περόνη. Unde

Περονὶς, ίδος, ἡ, fibula.

Περόω, pro περάω, *Ep.*

Περπερεία, vel περπερία, ας, ἡ, temeritas; (2) nimius cultus; (3) ostentatio; (4) adulatio.

Περπερεύομαι, effero me, jactationi aut vanæ ostentationi deditus sum, *Ph.* (2) perperam, temere loquor; (3) blandior, adulor. Ἡ ἀγάπη οὐ περπερεύεται, 1 *Cor.* 13, 4. A

ΠΕ'ΡΠΕΡΟΣ, ου, ὁ, levis, temerarius, præceps; perperus, *Ph.* vanus, *Gl. V.* (2) arrogans, ostentator; (3) adulator; (4) garrulus, nugator. Vox a Cercopum moribus ducta, qui Perperi etiam vocati sunt, sua improbitate nobiles. *Eras.*

Πέῤῥα, ας, sol, Ægyptiorum lingua, quam sub Ptolemæo didicit Lycophron. Σκιὰ καλύψει πέῤῥαν, solem umbra teget, *Lycophr. Cassandr.* 1428.

Περρεθήκατο, 3. sing a. 1. ind. med. *Poet.* pro περιεθήκατο, a περιτίθημι.

Πέῤῥοχος, pro ὑπείροχος, *Sapph.*

Πέρσαι, *vastasse*, aor. 1. inf. act. verbi πέρθω.

ΠΕΡΣΕ'Α, ας, ἡ, persea, arbor.

Πέρσεια, ας, ἡ, idem.

Περσεῖος, nomen herbæ, *Nicand. in Alexiph.* 129.

Περσέπτολις, εως, ὁ καὶ ἡ, urbium vastator aut vastatrix. Ἐξ ὧν Ἀθηναίη περσέπτολι, χρυσεοπήληξ, *Callim.* Ex πέρθω et πτόλις.

Περσεὺς, έως, nomen piscis, *Ælian.*

Περσέφασσα, ης, Περσεφόνεια, ας, et Περσεφόνη, ης, ἡ, Proserpina. Ex πέρθω et φόνος.

ΠΕ'ΡΣΗΣ, ου, ὁ, Persa; (2) nomen jactus in ludo tesserarum. Hinc

Περσίζω, fut. ίσω, Persas imitor; (2) Persis faveo; (3) Persarum partes sequor. A Πέρσης, *Persa.*

Περσικὸς, ἡ, ὸν, Persicus. Hinc ἡ Περσικὴ, ῆς, sc. μηλέα, malus Persica, et τὸ Περσικὸν, οῦ, scil. μῆλον, malum Persicum.

Περσικαὶ, sc. ὑποδέσεις, calcei muliebres et molles. Ab eod.

Πέρσις, εως, ἡ, vastatio, expugnatio. A πέρθω.

Περσὶς, ίδος, ἡ, Persica; ut Περσὶς, scil. γῆ, Persia. Περσὶς γυνὴ, Persica mulier. Περσὶς χλαῖνα, læna Persica. A Πέρσης.

Περσιστὶ, *adv.* Persarum more seu ritu; (2) Persica lingua. A Περσὶς, vel περσίζω.

Περσοδιώκτης, ου, ὁ, persecutor et profligator Persarum. Ex Πέρσης et διώκω.

Περσοκτόνος, ου, ὁ, occisor Persarum. Ex Πέρσης et κτείνω.

Περσονομέομαι, οῦμαι, Persarum legibus et sub eorum imperio vivo. A

Περσονόμος, ὁ καὶ ἡ, Persas regens, Persicus, Persici moris.

ΠΕ'ΡΥΣΙ, *adv.* anno præterito, anno superiori; (2) antehac, ante hoc tempus. Hinc

Περυσίας, ου, ὁ, ut περυσίας οἶνος, vinum anni superioris.

Περυσινὸς, ἡ, ὸν, qui anni superioris est; περυσινὸν, annotinum, *Gl. V.* Ab eod.

Περῶν, præs. part. act. pro περάων, a περάω.

Πέσα, τὰ, cadaver, corpus humi collapsum. Πέσεα, πέσεα δάϊα αὐτίχ' αἱμάξετον, *Eurip. Phœn.* 1307.

Πεσεῖ, 2. sing. fut. *Att.* verbi πίπτω. *Soph. Trach.* 597.

Πέσεν, 3. sing. aor. 2. ind. act. *Ion.* et cum ν, pro ἔπεσε, a πίπτω.

Πεσεῖν, *cecidisse*, aor. 2. inf. act. verbi ejusd.

Πεσέμεν, idem, sed *Ionice* formatus.

Πεσέεσθαι, f. 2. inf. med. *Ion.* pro πεσεῖσθαι.

Πεσέτωσαν, 3. pl. aor. 2. imperat. act.

Πεσοῦμαι, fut. 2. ind. med. *Dor.* pro πεσοῦμαι.

Πέσημα, ατος, τὸ, casus, lapsus; (2) quod cecidit; *Gl. V.* casura; (3) cadaver. Πρὸς τῷδ' ὄλωλε Θαναισίμῳ πεσήματι. *Soph. Aj.* 1033. Διὰ τὸ Μυρτίλου πέσημ' ἐκ δίφρου, propter Myrtili lapsum e curru, *Eur. Or.* 1548. Μόσχος ἀδάμαστον πέσημα δίκε, vitula indomita procubuit, *Eurip. Phœn.* 643. (3) ὦ φίλα πεσήματ' ἄθλι' ἀθλίου πατρὸς, o chara cadavera misera miseri patris, *Id. ibid.* 1695. A πίπτω.

Πέσησι, 3. sing. a. 2. conj. act. *Ion.* pro πέσῃ, a πίπτω.

Πέσκος, εος, τό· τὸ δὲ πέσκος ἐπεὶ τάχα κάββαλεν ἕλκει, *Nic.* idem quod πέκος.

Πέσομεν, 1. pl. a. 2. ind. act. *Ion.* pro ἐπέσομεν, a πίπτω.

Πεσόντες, nom. pl. aor. 2. part. act. m. g.

Πεσοῦμαι, *cadam*, f. 2. ind. verbi ejusd.

Πέσσειμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro πέσσειν, a πέσσω.

Πεσσευτήριος, ία, ιον, idem quod πεσσευτικός.

Πεσσευτὴς, οῦ, ὁ, calculis ludens. A πεσσεύω.

Πεσσευτικὸς, ἡ, ὸν, ad lusum calculorum pertinens; (2) calculis ludendi peritus. A præc.

Πεσσεύω, seu πεττεύω, fut. εύσω, calculis ludo; (2) transfero, muto. Παῖς παίζων, πεσσεύων, *Luc.*

Πεσσονομέω, calculos lusorios dispono; (2) ordino, dispono.

ΠΕΣΣΟ'Σ, seu πεττὸς, οῦ, ὁ, et πεττὸν, τὸ, pl. πεττὰ, calculus seu scrupus lusorius; (2) ipse calculorum ludus; (3) pessus, seu lana concerpta, in qua pharmaca excipiuntur. Ἤκουσα τοῦ λέγοντος, οὐ δοκῶν κλύειν, πεσσοὺς προσελθὼν, ἔνθα δὴ παλαίτατοι θάσσουσι, *Eur. Med.* 68.

Πέσσω, vel πέττω, f. ψω, coquo; (2) maturo; (3) concoquo, *proprie et tropice*, vid. *Ern.* (4) *sæpe*

(4) *sæpe licet vertere* fruor, habeo, accepi; γέρα πίσσιμεν, præmia consumere, præmiis frui, *Il.* 2, 237. Αἰῶνα πίσσοντα, ætatem agentem, *Pind. Pyth.* 4, 331. Ἄλλα δὲ πάντα πάλαι θρεπτήρια πίσσω, accepi, *Apoll. Rhod.* 1, 283.
Πεσών, aor. 2. part. act. verbi πίπτω.
Πετάζω, fut. άσω, extendo, explico; (2) tego. Ὁ δ' ἕζετο χεῖρε πετάσσας Ἀμφοτέρας, *Il.* 21, 115. A πετάω.
Πετακνίω, poto, ex πετάκνω, *Ath.*
Πέτακνον, sive πέταχνον, ου, τὸ, poculum latum et tenue. A πετάω.
Πετάλειον, ου, τὸ, idem quod πέταλον.
Πεταλεῖος, α, ον, foliatus, *Nic.*
Πετάλη, fœm. a πέταλος, tenera, *Ep.*
Πεταλίζω, fut. ίσω, folia decerpo; (2) folia emitto, germino; (3) foliis in urnam dejectis damno ac relego. A πέταλον. Hinc
Πεταλισμὸς, οῦ, ὁ, ostracismus per folia.
Πεταλίτης, ου, ὁ, folium referens. Unde
Πεταλῖτις, fœm. *Nic.*
Πέταλον, ου, τὸ, folium expansum; (2) lamina, bractea. A πετάζω.
Πεταλοποιὸς, οῦ, ὁ, bractearius, *Gl. V.* Ex πέταλον et ποιέω.
Πεταλουργὸς, οῦ, ὁ, idem. Ex πέταλον et ἔργον.
Πεταλώδης, εος, ὁ ϰ ἡ, folio vel laminæ similis. A πέταλον.
Πεταλωτὸς, ἡ, ὸν, idem; (2) *met.* vigens, florens, *Ern.*
Πέταμαι, volo: vide πέτομαι et ἵπταμαι.
Πετάννυμι, idem quod πετάω.
Πετάομαι, idem quod πέτομαι, seu ἵπτημι, *Steph.*
Πέτασαν, 3. pl. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἐπέτασαν, a πετάζω.
Πετασίτης, ου, ὁ, petasi speciem gerens; (2) planta quædam. A πέτασος.
Πέτασμα, ατος, τὸ, explicatio, extensio; (2) velum. A πετάζω. Unde
Πέτασος, ου, ὁ, petasus, galerus, tegmen capitis latum et expansum; (2) umbraculum; umbella; (3) species texturæ; (4) herba. *Gl. V.* fastigium. Hinc
Πετασώδης, ες, petasi speciem gerens.
Πετασὼν, ῶνος, ὁ, petaso, perna. A πετάω.
Πεταυρίζω, fut. ίσω, alto petauro exsilio, petauro ludo. A πέταυρον. Hinc
Πεταυρισμὸς, οῦ, ὁ, ludus petauristarum; (2) ludibrium. Vide *Ern.*
Πεταυριστὴς, οῦ, ὁ, qui alto petauro exsilit, funambulus *Ph.* cernulus. Ab eod.
ΠΕ'ΤΑΥΡΟΝ, ου, τὸ, pertica; (2) lignum aut asser, super quo gallinæ dormiunt, *Theocr.* (3) genus laquei. (4) profunditas; (5) instrumentum quodlibet, in quo agilitatem corporis ostentant, etiam funis alte tensus. (4) ὁ δὲ οὐκ οἶδεν ὅτι γηγενεῖς παρ' αὐτῇ ὄλλυνται, καὶ ἐπὶ πέταυρον ᾅδου συναντᾷ, et ignoravit quod ibi sunt gigantes, et in profundis inferni convivæ ejus, *Proverb.* 9, 18.
ΠΕΤΑ'Ω, f. άσω, pando, explico; (2) aperio. Πίτασαν παρὰ θῖν' ἁλὸς. *Odyss.* 6, 94. Πετάσθησαν δὲ οἱ ὦκα, *Odyss.* 21, 50.
Πετεινοῖσι, dat. pl. *Poet.* pro πετεινοῖς, a
Πετεινὸς, ἡ, ὸν, volucer. A πέτομαι.
Πετεηνὸς, idem quod πετεινὸς, *Hom.*
Πετέσθην, 3. dual. imperf. ind. med. *Ion.* pro ἐπετέσθην, a πέτομαι.
Πέτευ, *vola*, 2. s. præs. imperat. *Dor.* pro πέτου.
Πετευριστὴς, ὁ, petauristarius, *Man.*
Πέτευρον, ου, τὸ, idem quod πέταυρον. Σεισαμένας πτερὰ ματρὸς ἐπ' αἰθαλόεντι πετεύρῳ, in fuliginosa trabe, *Theocr. Idyll.* 13, 13.
Πέτηλον, *Poet.* pro πέταλον, *Mosch.*
Πέτηται, 3. sing. præs. conj. verbi πετάομαι.
ΠΕ'ΤΟΜΑΙ, et πέταμαι, item πετάομαι, volo; (2) rapido cursu feror. Καὶ γῆν ἐπέτε ϰ τὴν θάλατταν ἐν κύκλῳ, *Arist. Av.* 118. Αὔτη σὺ, ποῖ ποῖ πέτει; volas? *Ibid.* 1204. Πρὸς ἀνθρώπους πέτομαι παρὰ, τοῦ πατρὸς, *Ibid.* 1235.
Πέτρα, ας, ἡ, idem quod πέτρος.
Πετρᾶσσα, *Dor.* pro πετρήεσσα, a πετρήεις.
Πετρήεσσῃ, *saxosæ*, dat. sing. ab eod.
Πετραῖος, αία, αῖον, saxatilis, inter petras seu saxa versans; (2) in petrosis et saxosis locis nascens. Neptunus sic appellatus est a Mythicis, quod olim super saxo consopitus, urinam profuderit genitalem, unde enatus sit equus primus, quem dixere σκύφιον. A πέτρα. Unde
Πετρηδὸν, *adv.* in modum petræ.
Πετράκης, et πετρήκης, nomen lapidis, *Orph.*
Πετρέλαιον, τὸ, petroleum, seu bitumen liquidum, *Gorr.*
Πετρέμβατοι, οἱ, qui per saxa gradiuntur, *Steph.*
Πετρήεις, ήεσσα, ῆεν, saxosus, petrosus, lapidosus.
Πετρηρὴς, ὲς, idem quod πετραῖος, *Soph.*
Πετρηρεφὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, petris contectus, petrosus. Ex πέτρα et ἐρέφω, *tego.*
Πετρίδιον, ου, τὸ, saxulum; (2) saxum, petra. Dim. a πέτρα. Unde
Πέτρινος, ίνη, ινον, lapideus, saxeus.
Πετροβατέω, ῶ, fut. ήσω, saxa scando. A
Πετροβάτης, ου, ὁ, saxa scandens. Ex πέτρος et βαίνω.
Πετροβολέω, saxa jaculor.
Πετροβόλητος, ον, lapidum jactu emissus, *Cyr.*
Πετροβολία, ας, ἡ, saxorum jaculatio.
Πετροβολικὸς, ἡ, ὸν, lapides ejaculans; ὄργανον πετροβολικὸν, catapulta. A
Πετροβόλος, ου, ὁ ϰ ἡ, qui lapides ejaculatur, qui lapidibus impetit. Ex πέτρος et βάλλω.
Πετρογενὴς, ον, saxis et terra natus, *Phil.*
Πετροκυλιστὴς, οῦ, ὁ, qui saxa et lapides devolvit. Ex πέτρος et κυλίω.
Πετροποιΐα, ας, ἡ, structura e petris, structura saxea. Ex πέτρος et ποιέω.
Πετροπομπὴ, ἡ, machina qua saxum emittitur; item lapidum ejaculatio, *Steph.*
Πετρορριφὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, e petra præcipitatus Ex πέτρος et ῥίπτομαι.
Πετρόρρυτος, ου, ὁ ϰ ἡ, per saxa tractus, aut e saxis demanans.
ΠΕ'ΤΡΟΣ, ου, ὁ, lapis, saxum.
Πετροσελινίτης, ου, ὁ, ut πετροσελινίτης οἶνος, vinum ex petroselino. A
Πετροσέλινον, ου, τὸ, apium in locis petrosis et saxosis nascens.
Πετροτόμος, ου, ὁ ϰ ἡ, lapides incidens vel secans; πετρότομος, rupi incisus, seu ex lapide cæsus. Ex πέτρος et τέμνω.
Πετροφυὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, saxis adhærescens, petris hærens. Ex πέτρος et φύω.
Πετρόω, ῶ, fut. ώσω, in lapidem vel saxum verto; (2) lapido. Ἐφ' οἷς δ' ἀπειλεῖς ὡς πετρωθῆναι με χρὴ, *Eur. Or.* 457. Μόλις δ' ἔπεισε μὴ πετρωμένους θανεῖν τλήμων Ὀρέστης, *Ib.* 940. A πέτρος.
Πετρώδης, εος, ὁ ϰ ἡ, petrosus, saxosus, lapidosus. A πέτρος.
Πέτρωμα, ατος, τὸ, lapidatio, lapidum jactus. A πετρόω.
Πετρώροφος, ου, ὁ ϰ ἡ, lapidibus tectus. Ex πέτρα et ἐρέφω, *tego.*
Πεττεία, ας, ἡ, calculorum lusus. A πεττεύω.
Πεττειάω, idem quod seq. vel aleæ ludo teneor.
Πεττεύω, vid. πεσσεύω. πεττευτὴς, v. πεσσευτής.
Πέττω, pinso, *Gl. V.* Vide πέσσω.
Πεύθετο, 3. sing. imperf. ind. med. *Ion.* pro ἐπεύθετο, a πεύθομαι. Unde
Πευθὴν, ῆνος, ὁ, explorator, sciscitator, emissarius. *Gl. V.* mandator; (2) auscultator.
Πευθοίατο, 3. plur. præs. opt. med. *Ion.* pro πεύθοιντο.
Πεύθομαι, idem quod πυνθάνομαι, *Hom.*
Πεῦθος, ου, rumor, *Æsch.*
Πευκάεις, άεσσα, ᾶεν, *Dor.* pro πευκήεις, ήεσσα, ῆεν, pineus. Ἡ πευκᾶεν σκάφος, *Eurip. Andr.* 864.
Πευκάλιμος, ίμη, ιμον, amarus; (2) tristis; (3) cautus, prudens, solers. A πεύκη.
Πευκέδανον, ου, τὸ, et πευκέδανος, ου, ὁ, peucedanum, herba quædam. Ab eod.
Πευκεδανὸς, ἡ, ὸν, amarus; (2) exitiosus.
ΠΕΥ'ΚΗ, ης, ἡ, pinus, tæda, picea, larix; (2) quicquid ex ligno tali fit, ut tæda, fax; tabella, tabula. Ῥίπτεις τε πέδῳ πεύκην, abjicisque tabellas humi, *Eurip. Iph. in Aul.* 39. (3) lignum ex Ophir allatum, sic *Joseph.* (sed a vulgari πεύκῃ diversum, *Ern.*)
Πευκήεις, ήεσσα, ῆεν, pineus, pinifer. A πεύκη.
Πεύκινος, ίνη, ινον, pineus, e pino arbore. Ab eod.
Πευσεῖσθε, 2. pl. f. 1. ind. med. *Dor.* pro πεύσεσθε, a πεύθομαι.
Πεῦσις, εως, ἡ, interrogatio, percontatio. A πυνθάνομαι.
Πευστηρία, ας, ἡ, inquisitio, interrogatio. Ab eod.
Πεύστης, ου, ὁ, percontator, *Ph.* Ab eod.
Πευστικὸς, ἡ, ὸν, ad percontandum factus.
Πέφαμαι, perf. ind. pass. *Dor.* pro πέφημαι, a φάω, *occido.*
Πέφαμμαι, perf. ind. pass. verbi φαίνω.
Πέφανσαι, apparuisti; πέφανται, apparuit, *Il.* 16, 207.
Πεφαργμένον, acc. sing. part. perf. pass. *per Metathes.* pro πεφραγμένον, a φράσσω.
Πέφασμαι, perf. ind. pass. *Att.* pro πέφαμμαι, a φαίνω, *ostendo*, unde φαίνομαι. Hinc
Πεφασμένως, *adv.* aperte, palam.
Πέφατ', *Il.* 17, 16; pro πέφαται, interfectus est, perf. pass. ind. verbi φάω.
Πεφειδήσεαι, 2. sing. paullopostf. ind. *Ion.* pro πεφειδήσῃ, a φείδομαι.
Πεφείσεται, *parcet*, 3. sing. temporis ejusd.
Πεφεισμένως, *adv.* parce; *Ph.* parcius.
Πεφευγέναι, perf. inf. med. verbi φεύγω.
Πεφυγοίην, perf. opt. med. *Att.* pro πεφεύγοιμι.
Πέφηνε, *visus est*, 3. sing. perf. ind. med. *Att.* pro πέφανε, a φαίνω.
Πεφήσεαι, 2. sing. paullopostf. ind. *Ion.* pro πεφήσῃ, a φάω.
Πεφήσεται, *apparebit*, 3. sing. paullopostf. ind. verbi φάω, sive φαίνω. Τροίη δὲ πεφήσεται αἰπὺς ὄλεθρος, *Trojæ vero manifesta aderit gravis pernicies*, Il. 17, 155.
Πεφιδέσθαι, a. 2. inf. med. *Ion.* pro φιδέσθαι, a φείδομαι.
Πεφιδήσεται, *parcet*, 3. sing. paullopostf. ind.
Πεφιδοῖτο, 3. sing. a. 2. opt. med. *Ion.* φίδοιτο.
Πεφιλαμένον, acc. sing. perf. part. pass. *Dor.* pro πεφιλημένον, a φιλέω.
Πεφιλήκατε, *amavistis*, 2. pl. perf. ind. act.
Πεφιλιππῶσθαι, (*sic enim verum*) macilentum redditum esse, contractum; et πεφιλιππιδῶσθαι, *Ern.*
Πεφίμωσο, 2. sing. perf. imperat. pass. verbi φιμόω.
Πεφναῖος, α, ον, perniciosus, *Lyc.*
Πέφνον, aor. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔπεφνον, a
Πέφνω, occido, interficio; ἐπέφνομεν, occidimus. Ἔπεφνεν Γοργόνα, *Pind. Pyth.* 10, 72. Ὃν ἐπέφνομεν ἡμεῖς, *Il.* 20, 478. A φένω.
Πεφοβήατο, *territi erant*, 3. pl. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐπεφόβηντο, a φοβέω.
Πεφοβημένως, *adv.* timide, cum trepidatione.
Πεφόρητο, *latus erat*, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐπεφόρητο, a φορέω
Πεφορτισμένον, acc. sing. perf. part. pass. verbi φορτίζω.
Πεφραγμένως, *adv.* consertis ordinibus. A φράσσω.
Πέφραδας, 2. sing. perf. ind. med. verbi φράζω.
Πεφράδαται, *dicti sunt*, 3. pl. perf. ind. pass. *Ion.* pro πεφρασμένοι εἰσί.
Πεφράδατο, 3. pl. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro πεφρασμένοι ἦσαν.
Πεφραδέμεν, aor. 2. inf. act. *Ion.* pro φραδεῖν.
Πέφραδεν, 3. sing. aor. 2. ind. act. *Ion.* et cum ν, pro ἔφραδε.
Πεφραδέτην, *locuti sunt*, 3. dual. a. 2. ind. act. *Ion.* pro ἐφραδέτην.
Πέφραδμαι, perf. indic. pass. *Dor.* pro πέφρασμαι.
Πεφράδω, dico, loquor; ut hinc sit πέφραδε, dixit; πεφραδέειν, pro πεφραδεῖν, dicere. Πέφραδέ τε Τρώεσσι, *Il.* 14, 500. Πεφραδέειν ἐκέλευσα φίλον πόσιν ἔνδον ἐόντα, *Odyss.* 19, 477. A φράζω.
Πέφρικα, *horrui*, perf. ind. act. *Ion.* pro πέφριχα, a φρίσσω.
Πέφρικαν, *horruerunt*, 3. pl. perf. ejusd. *Chalcidice* pro πεφρίκασι.
Πεφρίκοντα, acc. sing. præs. part. act. verbi πεφρίκω.

Πεφροντικῶς, cogitabundus, tristis, part. præt. act. verbi φροντίζω. Τί σεμνὸν καὶ πεφροντικὸς βλέπεις; *Eurip. Alc.* 776.
Πεφροντισμένως, *adv.* diligenter, accurate. A φροντίζω.
Πέφυκας, 2. sing. perf. ind. med. verbi φύω.
Πεφυγμένος, perf. part. pass. verbi φεύγω.
Πεφύγω, ut hinc sit πεφυγμένος, elapsus. Οὐδ' ἔνθα πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων, *Odyss.* 1, 18. idem quod
Πεφύζω, fugio; ut hinc sit πεφυζῶς, πεφυζότες, *Il.* 21, 6. A φύζα.
Πέφυζε, *fugit*, 3. sing. perf. ind. med. *Ion.* pro πέφυγε, a præc.
Πέφυκα, *exstiti*, perf. ind. act. verbi φύω.
Πέφυκε, *natus est*, 3. sing. perf. ejusd.
Πεφύκειν, plusq. perf. ind. act. *Ion.* pro ἐπεφύκειν.
Πεφύκω, enascor. Οἱ οἱ δοκοῦντες εὐγενεῖς πεφυκέναι, *Soph.* 1114. A φύω.
Πεφυκὼς, *innatus*, perf. part. act.
Πεφυλαγμένος, *observans et qui observatus est, cautus.* Ἀλλὰ φίλος φρονέων πεφυλαγμένος εἶναι, *Il.* 23, 343. part. perf. pass. verbi φυλάσσω.
Πεφυλαγμένως, *adv.* caute, circumspecte, provide.
Πεφύλαξο, 2. sing. perf. imperat. pass.
Πεφύρθαι, perf. inf. pass. verbi φύρω. Unde
Πεφυρμένως, *adv.* confuse, mixtim.
Πεφωρακὼς, perf. part. med. verbi φωράω.
Πεφωραμένον, acc. sing. perf. part. pass.
Πεφωτισμένοι, *illuminati*, nom. pl. part. perf. pass. verbi φωτίζω.
Πέψις, εως, ἡ, coctio, concoctio. A πέπτω.
Πῇ, qui? qua ratione? (2) qua? (3) quo? πη, aliquatenus, quodammodo. Ab ὅς.
Πηγάζω, f. άσω, scateo, scaturio; (2) in modum fontis effundo; (3) aquis scatere facio. Ἐπήγασεν ἡμῖν πηγὴν ἀρετῆς, *Damasc.* A πηγή.
Πηγαῖος, αία, αῖον, fontanus, e fonte manans. Ab eod.
Πηγανίζω, fut. ίσω, rutam imitor vel refero.
Πηγάνιον, ου, τὸ, ruta, rutula. A
Πήγανον, ου, τὸ, ruta, nomen herbæ, *Angl.* RUE. Metri causa πηγάνιον, *Nic. Al.* 49. A πήγνυμι.
Πηγανώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, rutaceus, i. e. ad rutam accedens, rutæ similis. A πήγανον.
Πηγὰς, άδος, ἡ, glacies; (2) rupes. A πήγνυμι.
Πήγασος, ου, ὁ, Pegasus, alatus Persei equus. A πηγή.
Πηγεσίμαλλος, ου, ὁ ἡ ἡ, habens vellus densum; (2) villosus, *Il.* 3, 197. Ex πηγνύω et μαλλός.
Πηγετὸς, οῦ, ὁ, glacies, gelu. A πηγνύω.
ΠΗΓΗ', ῆς, ἡ, fons, scatebra, seu aqua saliens; (2) *tropice*, causa; (3) anguli oculorum ad nares, sc. quia sunt fontes lacrimarum; (4) lacrimæ ipsæ, *ap. Poetas.*
Πηγίδιον, ου, τὸ, Dim. et
Πηγίον, fonticulus, *Gl. V.* A πηγή.
Πῆγμα, ατος, τὸ, concretum, glacies, coagmentum; (2) concinnatio, compositio; (3) pegma. *Gl. V.* confixum. Ὅρκος πῆγμα παγὲν, juramentum pactum, juratum, *Æschyl. Agam.* 1209. A πηγνύω. Hinc
Πηγματώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, concretus.
ΠΗΓΝΥ'Ω, seu πήγνυμι, f. ξω, compingo; (2) compingendo struo et fabricor; (3) concrescere facio, congelo, cogo, coagmento; (4) pango, figo, defigo, infigo; (5) paciscor. πήγνυμαι, hæreo, figor, dirigeo, *Gl. V.* πήγνυται, gelat, *Ph.* Πήξασθαι σκηνὰς ἐπὶ τῷ αἰγιαλῷ, *Philo.* Ὅρος ἔπηξεν ἀμφὶ Πηνεῖος ποτοῖς, *Lycoph.* 1343. Ἄρθρα γὰρ πέπηγέ μου, *Eur. Herc. Fur.* 1400. Τοὺς κακῶς παγέντας ὅρκους, *Eurip. Iphig. in Aul.* 395.
Πηγόβρυτος, ον, e fonte scaturiens, *V. L.*
Πηγόρρυτος, ον, fontanus. A πηγὴ et ῥέω.
Πηγὸς, ἡ, ὸν, bene compactus et compositus; stabilis, immobilis; (2) niger; (3) albus seu niveus, qualis est glaciei color, *Call.* κύματι πηγῷ, *Od.* 5, 388. A πηγνύω. Unde
Πηγυλὶς, ίδος, ἡ, glacialis; (5) gelu, glacies.
Νὺξ γὰρ ἐπῆλθε κακὴ, βορέαο πεσόντος, πηγυλὶς, *Od.* 14, 476.
Πηδὰ, τὰ, *per Apoc.* pro πηδάλια.
Πηδάλιον, ου, τὸ, gubernaculum, seu clavus navis. A πηδός.
Πηδαλιουχέω, ῶ, f. ήσω, gubernaculum teneo, ad clavum navis sedeo, guberno. Πηδαλιουχῶν τὴν τῆς εὐσεβείας ναῦν ἐν τῷ τῶν παθῶν πελάγει, *Joseph. de Macchab.* 7. A
Πηδαλιοῦχος, ου, ὁ, qui clavum tenet, gubernator. Ex πηδάλιον et ἔχω, *teneo.*
Πηδαλιώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, gubernaculi speciem gerens, gubernaculo similis. A πηδάλιον.
Πήδασος, ου, ὁ ἡ ἡ, uliginosus et fonticulis scatens, unde aqua prosilit. A
ΠΗΔΑ'Ω, ῶ, fut. ήσω, salto, salio; scaturio. Οἶμαί γε τῶν νεωτέρων τὰς καρδίας πηδᾷν, *Aristoph. Nub.* 1394. Πηδᾶτε παρὰ ψάμαθον ἡ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο, *Id. Vesp.* 1510. Ἐτ' αὐτὸν ὄψει κἀπὶ δελφῖσιν πέτραις πηδῶντα, *Eur. Bacch.* 307.
Πηδηθμὸς, οῦ, ὁ, saltus: πηδηθμὸς φλεβῶν, venarum saltus aut percussus, pro arteriarum pulsus, *Suicer.* A πηδάω.
Πήδημα, ατος, τὸ, saltus. Ab eod.
Πηδήσαις, aor. 1. part. act. *Æol.* pro πηδήσας.
Πήδησις, εως, ἡ, saltus, actio saliendi.
Πηδητὴς, οῦ, ὁ, saltator. A πηδάω.
Πηδητικὸς, ἡ, ὸν, qui salire solet, qui subsultim incedere consuevit. Ab eod.
Πήδινος, pro φήγινος, *Eust.*
ΠΗ'ΔΟΣ, ου, ὁ, vel πηδὸν, οῦ, τὸ, ligni species; (2) palmula remi ex eo ligno, quod πηδόν· (3) remus, ex eo præsertim ligno. Εἰς ἄνεμον δὲ τὰ πηδὰ κυβερνητῆρες ἔχουσιν, *Arat.* Ubi *Theon. Schol.* κατὰ συγκοπὴν, τὰ πηδάλια, ἤγουν τὰς κώπας. (3) πηδοῖσιν ἐρέσσετε, *Apoll. Rhod.* 4, 200.
Πηδύω, aquis scateo, idem quod πίδυω, *Hes.*
Πήκτα, τὰ, fores, seu compactitiæ ædium partes, *Ar.*
Πηκτὴ, *Dor.* πακτὰ, caseus, *Ern.* A πηκτός.
Πηκτικὸς, ἡ, ὸν, gelandi seu coagulandi vim habens. Πηκτικώτερος ἀὴρ, *Theophr.* Πηκτικώτατον φάρμακον, *Aret.* A πηγνύω.
Πηκτὶς, ίδος, ἡ, coagulum; (2) instrumentum musicum; (3) fistula, tibia; (4) culter ad scindendas carnes aptus.
Πηκτὸς, ἡ, ὸν, compactus, coagmentatus; (2) concretus, congelatus, coactus; (3) fixus, defixus, seu qui figi vel depangi potest. (3) ἐν χθονὶ πηκτὸν ἔγχος, *Soph. Aj.* 906.
Πηλακίζω, f. ίσω, *proprie* luto conspergo; (2) contumelia afficio. A πηλὸς. v. προπηλός.
Πηλακισμὸς, ὁ, illusio, irrisio, *Suid.* injuria, *V. L.*
Πηλαμὶς, ίδος, ἡ, sarda, *Gl. V.*
Πηλαμυδία, ας, ἡ, piscium, qui pelamydes vocantur, captura, *Suicer.* A πηλαμίς.
Πηλαμύδιον, ου, τὸ, idem, parva pelamys. Dim. a
ΠΗΛΑΜΥ'Σ, ύδος, ἡ, pelamys, genus piscis, in Hellesponto. *Gl. V.* sarda.
Πήλασα, aor. 1. part. act. f. g. verbi πάλλω.
Πήλασθαι, *sortiri*, a. 1. inf. med. verbi πάλλω. Ἐπ' ἰσαίη γὰρ ἔοικε πήλασθαι, de paribus enim convenit sortiri, *Call. Hymn. in Jov.* 63.
Πῆλε, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἔπηλε.
Πηληιάδεω, *Pelidæ*, gen. sing. *Ion.* pro Πηλείδου, a Πηλείδης, *Pelides.*
ΠΗ'ΛΗΞ, ηκος, ἡ, galea, cassis.
Πηλίκος, η, ον, quantus; (2) quantæ ætatis, quot annorum. Ab ἡλίκος. Hinc
Πηλικότης, ητος, ἡ, quantitas.
Πηλινολεκὶς, ἡ, catinus luteus, *Poll.*
Πήλινος, ίνη, ινον, luteus, e luto factus. Hominem ἄσχεν πήλινον alicubi vocat *Theoph.* A πηλός.
Πηλοβάτης, ου, ὁ, qui per lutum graditur; (2) nomen ranæ. Ex πηλὸς et βαίνω.
Πηλόγονος, ου, ὁ ἡ ἡ, e luto natus, cui genus e luto est, gigas, Call. in Jov. 3, *si lectio vera.* Ex πηλὸς et γίνομαι.
Πηλοδομέω, ῶ, f. ήσω, e luto struo, fingo. A
Πηλοδόμος, ου, ὁ ἡ ἡ, e luto struens. Ex πηλὸς et δέμω. Unde
Πηλόδομος, ου, ὁ ἡ ἡ, e luto structus.
Πηλοεργία, ας, ἡ, *Ion.* πηλοεργίη, figlina, ars e luto fictilia vasa conficiendi. A πηλουργός.
Πῆλον, aor. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔπηλον. A πάλλω.
Πηλοπατέω, lutum calco. Hinc
Πηλοπατίδες, ων, αἱ, calcei altiores. Ex πηλὸς et πατέω.
Πηλοπλάθος, ου, ὁ, qui e luto seu argilla similitudines fingit. A
Πηλοπλάσσω, fut. άσω, e luto fingo.
Πηλοποιέω, ῶ, fut. ήσω, idem; (2) lutum macero. A πηλοποιός.
Πηλοποιητικὸς, ἡ, ὸν, pertinens ad figulos, *Gorr.*
Πηλοποιὸς, οῦ, ὁ, figulus, qui vasa fictilia e luto conficit. *Ph.* coactiliarius. Ex ποιέω.
ΠΗΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, lutum, cœnum, limus; (2) creta, argilla.
Πηλότροφος, in luto nutritus, *Oppian. Cyneg.* 1, 288.
Πηλουργὸς, οῦ, ὁ, figulus. Ex πηλὸς et ἔργον.
Πηλοφορέω, ῶ, lutum fero de mortario. Ἐπηλοφόρουν δ' αὐτοῖσιν τινὲς, *Aristoph. Av.* 1147.
Πηλόχυτος, ου, ὁ ἡ ἡ, e luto fusus, factus. Ex πηλὸς et χυτὸς, seu χέω.
Πηλόω, ῶ, luto, deluto, collutulo, *Gl. V.* πηλοῦμαι, οῦμαι· πηλοῦσθαι, lutescere, *Gl. V.*
Πηλυγὶς, pro πηγυλὶς, *E. M.*
Πηλώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, lutosus, limosus. A πηλός.
Πήλωσις, εως, ἡ, volutatio in luto. A πηλόω.
ΠΗ̃ΜΑ, ατος, τὸ, damnum, exitium; (2) clades. (1) μηδ' ἡμῖν . . . . πῆμα λίποιτο, neque nobis exitium relinquatur, *Il.* 3, 160. Hinc
Πημαίνω, noceo, damnum do, lædo. Εἴ με πημανεῖ τι, *Soph. Aj.* 1331. Οὐδ' ἄλλος ἀνθρώπων ὑπόψων σε πημανεῖται, *Aristoph. Ach.* 848.
Πημανθῆναι, aor. 1. inf. pass.
Πημαντὸς, ἡ, ὸν, cui damnum illatum est, læsus. A πημαίνω.
Πημήνειας, *læseris*, 2. sing. aor. 1. opt. act. *Æol.* pro πημήναις, a verbo eod.
Πημονὴ, ῆς, ἡ, damnum, exitium; (2) convicium. (2) ἀλλ' οὔ τι χαίρων δίς γε πημονὰς ἐρεῖς, *Soph. Œd. Tyr.* 363. A πῆμα.
Πημοσύνη, ης, idem et ab eod.
Πηνέλοψ, οπος, ὁ, avis quædam anati similis.
ΠΗ'ΝΗ, ης, ἡ, textum, tela; (2) tapes.
Πηνίζω, f. ίσω, stamina e colu deduco et devolvo fusi circumactu; (2) texo. A præc.
Πηνίκα, *adv.* quando; (2) *Att.* qua hora. Ab ἡνίκα.
ΠΗΝΙ'ΚΗ, (potius πηνήκη,) ης, ἡ, coma addititia, galericulum, capillamentum.
Πηνικίζω, f. ίσω, fraudes struo, dolos consuo, necto. A præc. Hinc
Πηνίκισμα, ατος, τὸ, fraus, dolus, stropha.
Πηνίον, ου, τὸ, radius vel fusus, cui filum involvitur; (2) stamen seu filum; (3) tela ipsa, ut πήνη· (4) insectum quoddam ex erucarum genere. Πηνίον ἐξέλκουσα παρὲκ μίτον, *Il.* 23, 762. A πῆνος, vel πήνη, *textum.*
Πήνισμα, ατος, τὸ, stamen seu filum e colu deductum et fuso devolutum. A πηνίζω.
Πῆνος, εος, τὸ, idem quod πήνη. A
Πήνω et πήνομαι, idem quod πηνίζω, Hesych. unde πηνίω, πηνίζω. A πάω, *comprimo, denso.*
Πηξάμενοι, nom. pl. aor. 1. part. med. verbi πήγνυμι, pro πήγω, *compingo.*
Πῆξε, 3. sing. aor. 1. indic. act. *Ion.* pro ἔπηξε.
Πῆξις, εως, ἡ, coagmentatio, coagulatio, congelatio, concretio, glacies; (2) compactio. *Gl. V.* fixio. A πηγνύω.
Πήξω, *figam*, f. 1. ind. act. verbi ejusd.
Πηὸς, οῦ, ὁ, adfinis. A πάω.
ΠΗ'ΡΑ, ας, ἡ, pera, saccus, in primis qualem mendici gestant. *Gl. V.* mantica, follis; (2) instrumentum medicum.
Πηρίδιον, ου, τὸ, perula, parva pera. Dim.
Πηρὶν, ῖνος, ὁ, testiculus.
Πηρόδετος, ου, ὁ ἡ ἡ, ut πηρόδετος ἱμὰς, lorum, quo pera ligata est. Ex δέω.
Πηρομελὴς, έος, ὁ ἡ ἡ qui mutilatis est membris, mutilus. Ex πηρὸς et μέλος.

ΠΗΡΟ'Σ, ά, όν, mancus, orbus, *Gl. V. Il.* 2, 599. (2) cæcus, mutus, excors.

Πηροφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui peram seu saccum gestat. Ex πήρα et φέρω.

Πηρόω, ῶ, mutilo, trunco, partem aliquam corporis debilito; πεπηρωμένος, p. part. pass. mutilatus, *Gl. V.* πηρόω, ῶ, orbo, cæco. Κἄντι πηρώσω γέ σοι τὸν παῖδα τύπτων, τἀργύριόν σοι κείσεται; reddetur, *Aristoph. Ran.* 642. A πηρός. Hinc

Πήρωμα, ατος, τὸ, oblæsa pars corporis, naturæ oblæsæ vitium; (2) homo natura imperfectus.

Πηρώνυμος, ον, a pera nomen habens. Ab ὄνομα.

Πήρωσις, εως, ἡ, mutilatio, debilitatio et oblæsio membri alicujus in corpore, unde et de cæcitate dicitur. *Gl. V.* orbatio, mutilatio.

Πήσας, *Æsch. Ag.* 1633. idem quod dicitur παθὼν, passus.

Πήσομαι, fut. med. a πάσχω, patior. Οὐδὲ πήσομαι, ὃ καὶ ἄλλῳ πάσχοντι πατρὶ συγγνωστὸν ἴσως ἂν ἦν, *Heliodor.* 10. (corrupte pro πείσομαι)

Πησόμενον, acc. sing. fut. 1. part. med. verbi πήθω, *patior.*

Πησσύνη, ἡ, adfinitas, *Av.* A πηός.

Πήσσω, ττω, figo, gelo, *Gl. V.* πήσσει πάλον, pangit. *Ph.* πησσόμεθα, adfigimur, *Ph.*

Πητύα, ας, ἡ, coagulum. A πήττω.

Πῆχθεν, 3. pl. aor. 1. ind. pass. *Ion.* et *Bœot.* pro ἐπήχθησαν, a πήγνυμι, pro πήγω, seu πήσσω.

Πηχισκος, ὁ, stipes cubitalis, *Suid.*

Πηχυαῖος, αία, αῖον, qui unius cubiti est, cubitalis. A πῆχυς.

Πηχύιος, α, ον, idem.

Πηχύνω, cubito impositum seu adpensum gesto; (2) in cubitum reclino. Ab eod.

ΠΗ'ΧΥΣ, εως, ὁ, cubitus. *Ph.* ulna, cubitus; (2) mensura a cubito usque ad summum medii digiti; (3) instrumentum architectonicum e duabus regulis rectis in angulo recto concurrentibus; (4) testudinis manubria, cornua, brachia, quæ transtillo conjunguntur, quod Græci ζυγὸν vocant, vel ζύγωμα· (5) πῆχυς, pars arcus media sagittas sustinens; (6) pumilus vix cubitum altus. *Lucian.* in Ῥητόρων διδασκαλία.

Πιάζω, f. άσω, injecta manu premo, prehendo, comprehendo, corripio; πιάζεται, deprehenditur, *Ph.* Οὐδεὶς ἐπίασεν αὐτὸν, *Joan.* 8, 20. Τηνεὶ ϗ τὸν ταῦρον ἀπ' ὤρεος, ἄγε πιάξας *Theocr.* 4, 35. Ἐπιάσθη τὸ θηρίον, *Apoc.* 19, 20. A πιέζω.

Πιαίνω, pinguefacio, pinguem et obesum reddo. *Gl. V.* opimo, impinguo; (2) beo. Τἀμὰ πιαίνει βοτὰ, *Eur. Cycl.* 326. Πιαίνεται ὁ στάχυς οὕτως, *Theocr.* 10, 47. (2) ἀλλ' ἦ σ' ἐπίανέν τις ἄπτερος φάτις; *Æschyl. Agam.* 284. A πίων.

Πιαλέος, έα, έον, pinguis, obesus. A πῖαρ. (2) siticulosus, siccus. A πίνω, *Etn.*

Πίαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ab eod.

Πιανάτω, 3. sing. aor. 1. imperat. act. verbi πιαίνω.

Πιαντήριον, ου, τὸ, quod pinguem reddit et obesat. A πιαίνω.

Πιάξας, aor. 1. part. act. *Dor.* pro πιάσας, a πιάζω.

Πῖαρ, τὸ, pinguedo; (2) *Adject.* pingue. A πίων.

Πιαρὸς, ρὰ, ρὸν, pinguis; τὸ πιαρὸν, pinguedo. A πῖαρ.

Πιάσαι, aor. 1. inf. act. verbi πιάζω.

Πίασμα, ατος, τὸ, pinguedo, uber. A πιαίνω.

Πιαστήριον, ου, τὸ, pressorium, *Ph.* A πιάζω.

Πιάσωσι, 3. pl. aor. 1. conj. act.

Πιβάλης, *injicias*, 2. sing. aor. 2. conj. act. *Poet.* pro ἐπιβάλης, ab ἐπιβάλλω.

Πιγκέρνης, pocillator, *Gl. V.*

Πιδακίτιδες, αἱ, Nymphæ fontanæ, *Hipp.*

Πιδακόεις, εσσα, όεν, aquis salientibus scatens; (2) irriguus. Ὡς πετρίνα πιδακόεσσα λιβὰς, *Eurip. Andr.* 116. A πῖδαξ.

Πιδακώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, idem et ab eod.

ΠΙ'ΔΑΞ, ακος, ὁ vel ἡ, fons, scatebra, aqua saliens.

Πιδάω, salio. Idem quod πηδάω, *R. Suicer.*

Πιδήεσσης, gen. sing. f. g. a πιδήεις, *per Sync.* pro πιδακόεις.

Πιδήεις, ήεσσα, ῆεν, aquis salientibus scatens. A πιδάω.

Πιδύεις, ύεσσα, ύεν, idem. A

Πιδύω, et πιδύομαι, salio, scaturio.

Πιέειν, aor. 2. inf. act. *Ion.* pro πιεῖν.

Πίεζευν, 3. pl. imperf. ind. act. *Ion.* et *Dor.* pro ἐπίεζον, a πιεζέω.

Πιεζέω, pro πιέζω, *Ion.* imperf. πιέζευν, pro πιέζεον, ἐπίεζον. A

ΠΙΕ'ΖΩ, fut. έσω, prehendo, premo, presso. *Gl. V.* urgeo quid, v. gr. in demonstrando, &c. Πιεζέσθαι ἐνδείᾳ, οἵαν ταῖς περὶ τὰς παῖδας συμφοραῖς, *Xen.* Ἡ γὰρ ἀνάγκη με πιέζει διὰ τοὺς ἵππους, *Aristoph. Nub.* 436. Πίεζε τἀγχθὲν τὸ δυσυχές, *Eur. Hipp.* 641. Συμφορὰ δ' ἑτέρους ἐπιέζε ... φανεῖσα θνατῶν, *Id.* ... 888.

Πίειρα, ας, ἡ, pinguis, succiplena, fertilis. Πιείρας πέρθοντε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων, *Il.* 18, 341. A πίων.

ΠΙΕΡΙ'Α, ας, ἡ, Pieria, regio Bœotiæ et Macedoniæ, Musis sacra.

Πιερίδες, ων, αἱ, Pierides, Musæ, quæ a Pieria ita dicuntur. A Πιερία. Unde

Πιερίηθεν, *adv.* ex Pieria.

Πιερικὸς, ἡ, ὸν, Piericus, ex Pieria.

Πιέσιμον, pressivum, *Gl. V.* A πιέζω.

Πίεσις, εως, ἡ, pressio, pressura. A πιέζω.

Πίεσμα, ατος, τὸ, retrimentum post succi expressionem relictum; (2) succus expressus. Ab eod.

Πιεσμὸς, οῦ, ὁ, pressio, compressio.

Πιεστὴρ, ῆρος, ὁ, prelum, torcular.

Πιεστήριον, ου, τὸ, idem; (2) tormenti genus. A πιεστὴρ, *prelum.*

Πιεστὸς, ἡ, ὸν, pressus; (2) qui premi seu comprimi potest. A πιέζω.

Πίεστρον, ου, τὸ, instrumentum chirurgicum ad contundenda ossa capitis in extrahendo fœtu mortuo; contusorium, prelum, volsella.

Πίετε, 2. sing. a. 2. imperat. act. verbi πίω.

Πίῃ, 3. sing. aor. 2. conj

Π...ς, εσσα, εν, idem quod πιαλέος, *Ep.*

Πίησθα, 2. sing. aor 2. conj. act. *Æol.* pro πίῃς

Πιθάκιον, ου, τὸ doliolum. Ἔχω ϗὰγὼ πιθάκια πλείονα, *Alciphr.* 3, 15

Πιθάκνη, ης, ἡ, dolium. *Gl. V.* seria; (2) poculum instar dolioli. Dim. a πίθος.

Πιθάκνιον, ου, τὸ, doliolum; (2) poculum parvum dolioli figuram habens; πιθάκνια, doliola, *Gl. V.* Dim. a πιθάκνη.

Πιθανολογέω, ῶ, fut. ήσω, oratione persuasoria utor, probabilia dico, dico ad persuadendum idonea. A

Πιθανολογία, ας, ἡ, sermo plausibilis, oratio ad persuadendum apta. *Ph.* πιθανολογία, subtilitate. Ex πιθανὸς et λόγος.

Πιθανὸς, ἡ, ὸν, persuasorius, probabilis, verisimilis; (2) gratus, blandus, acceptus, elegans; *spr.* de oratore, qui placet, populari; *item* de eo qui specie probabili utitur; (3) qui facile seu libenter paret, morigerus. *Ph.* lepidus, speciosus; (4) aptus ad aliquid, accommodatus; (5) qui naturam et formam rei ipsius apte imitatur et exprimit; πιθανὸν, probabile, verisimile, quod naturam et formam rei apte imitatur, *Gl. V.* πιθανὰ, probabilia, *Ph.* A πείθω. Hinc

Πιθανότης, ητος, ἡ, probabilitas, verisimilitudo.

Πιθανουργικὸς, ἡ, ὸν, persuadendi vim habens. Hinc ἡ πιθανουργικὴ, ῆς, sc. τέχνη, ars lenocimo verborum utens ad persuadendum accommodato. Ex ἔργον.

Πιθανῶς, *adv.* probabiliter, apte ad persuadendum.

Πιθάριον, ου, τὸ, doliolum. Dim. a πίθος.

Πιθαυλὴς, οῦ, ὁ, pithaulis, utricularius, *Steph.* Unde

Πιθαυλικὸς, ad pithaulem pertinens.

Πίθεσθε, 2. plur. aor. 2. imperat. med. verbi πείθω.

Πιθέσθων, 3. dual. aor. 2. imperat. med. aut contr. ex πιθέσθωσαν, *Il.* 9, 167.

Πιθέω, f. ήσω, fretus sum, confido; (2) obsequor, obedio; a. 1. ἐπίθησα· part. πιθήσας· ᾧ δὴ πιθήσας συγγὸς ἀρταμεῖ τέκνων, *Lycoph.* 236. χρησμοῖς, 785. Θεῶν τεράεσσι πιθήσας, *Il.* 4, 398. A πείθω.

Πιθεὼν, ῶνος, ὁ, cella vinaria. A πίθος.

Πίθηαι, 2. sing. aor. 2. conj. med. *Ion.* pro πίθῃ, a πείθω.

Πιθηκαλώπηξ, ηκος, ὁ, qu. dic. vulpisimia seu simivulpa. Ex πίθηξ et ἀλώπηξ.

Πιθήκειος, εία, ειον, simiaceus. A πίθηξ.

Πιθηκίζω, f. ίσω, simiam imitor vel ago; *Aristoph. Vesp.* 1285. Ab eod. Hinc

Πιθηκισμὸς, οῦ, ὁ, imitatio simiæ; (2) imitatio adulatoria, adulatio dolosa, vel nugæ, quales sunt simiarum, gesticulatio ridicularia. Οἵ μοι τάλας, οἵοις πιθηκισμοῖς με περιελαύνεις; *Aristoph. Eq.*

Πιθηκοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, simiæ similis, simiæ speciem gerens; (2) simiarum genere. Ex πίθηκος et εἶδος.

Πιθηκόμορφος, ον, simiæ similis. A μορφή.

Πίθηκος, ου, ὁ, simia. A πίθηξ.

Πιθηκοφαγέω, ῶ, f. ήσω, simias edo, simiis vescor. Ex πίθηκος et φαγεῖν.

Πιθηκοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, simiam gestans; (2) simiæ signo notatus. Ex πίθηκος et φέρω.

Πιθηκώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, idem quod πιθήκειος. A

ΠΙ'ΘΗΞ, ηκος, ὁ, simia.

Πιθηρὸς, ρὰ, ρὸν, pinguis, *Hipp.* seu f. πιειρός.

Πιθήσαντα, acc. sing. aor. 1. part. act. verbi inus. πιθέω, pro πείθω.

Πίθηται, 3. sing. a. 2. conj. med. verbi πείθω.

Πίθι, 2. sing. a. 2. imperat. act. verbi πίνω.

Πιθίτης, ου, ὁ, dolii figuram gerens. A πίθος.

Πιθῖτις, ιδος, ἡ, quæ dolii figura est. A præc.

Πιθόγαστρος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui venter instar dolii est. Ex πίθος et γαστήρ.

Πιθοίατο, 3. pl. aor. 2. opt. med. *Ion.* pro πιθοίντο, a πείθω.

Πιθοιγία, ας, ἡ, et πιθοίγια, ων, τὰ, doliorum apertio; (2) festum Bacchicum apud Græcos, in quo dolia relinebant, et amicis potum præbebant. *Gl. V.* πιθοιγία, vinalia. Ex πίθος et οἴγω.

Πίθοιο, dolii, gen. sing. *Ion.* pro πίθου.

Πιθοκοίτη, ἡ, dolium, in quo cubatur, *Ar. Sch.*

Πιθοκοίτης, ου, ὁ, in dolio cubans. Ex κοίτη.

Πιθόμην, aor. 2. ind. med. *Ion.* pro ἐπιθόμην, a πείθω.

Πίθον, aor. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔπιθον.

ΠΙ'ΘΟΣ, ου, ὁ, dolium, *Il.* 24, 527. Hinc

Πιθώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, dolii formam gerens.

Πίθων, ωνος, ὁ, simia. A πίθηξ.

Πιθὼν, ῶνος, ὁ, doliarium, *Gl. V.* A πίθος.

ΠΙΚΕ'ΡΙΟΝ, ου, τὸ, butyrum.

Πικράζω, amore adficio. Μὴ ἐπὶ τῷ ἰζάνοντι πικρῷ πικράζεται, *Aret.* A πικρός.

Πικραίνω, amarum reddo. *Gl. V.* amarico; (2) exacerbo, molestia afficio; aor. 1. ἐπίκρανα· πικράνας, particip. πικραίνομαι, exacerbesco, *Gl. V.* πικραίνεται, ringitur, *Ph.* πικραίνεσθαι, amarescere, *Gl. V.* aor. 1. ἐπικράνθην. Πικρανεῖ σου τὴν κοιλίαν, *Apoc.* 10, 9. Μὴ πικραίνεσθε πρὸς αὐτὰς, *Col.* 3, 19. ἐπικράνθη, *Apoc.* 10, 10. Ab eod.

Πικρασμὸς, οῦ, ὁ, amaritudo, simultas, odium. A πικραίνω.

Πικρὴν, acc. sing. f. g. *Ion.* pro πικράν.

Πικρία, ας, ἡ, amaritudo, amarities, amaror, acredo; *item*, tropice. A πικρός. Unde

Πικρίζω, f. ίσω, amaritudinis quid habeo.

Πικρίδιος, α, ον, subamarus, *Ath.*

Πικρὶς, ίδος, ἡ, cichorium silvestre, herba amara quævis, ut ea quam in Paschate edebant Judæi.

Πικρόγαμος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui infelices sunt nuptiæ, seu conjugium acerbum. Ex πικρὸς et γάμος.

Πικρόγλωσσος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui lingua est amara, maledicus. Ex πικρὸς et γλῶσσα.

Πικρόθυμος, ον, acris mentis, *Cyr.*
Πικρόκαρπος, ου, ὁ ϗ ἡ, cujus fructus est amarus, *Æschyl. S. T.* 704.
Πικροποιὸς, όν, amarum reddens. A
ΠΙΚΡΟ'Σ, ά, όν, amarus, acerbus, amarulentus; (2) nimis diligens, quam et Latini acerbum vocant, sc. in exigendo, examinando; (3) tristis, severus; πικροτέροις, acrioribus, *Ph.* Hinc
Πικρότης, ητος, ἡ, amaritudo.
Πικρόχολος, ου, ὁ ϗ ἡ, in quo redundat amara bilis. Ex πικρὸς et χολή.
Πικρόω, ῶ, fut. ώσω, amarum reddo, exacerbo; πικροῦμαι, amaresco. Τὸ μέλι παλαιούμενον πικροῦται, *Al. Aphr.* A πικρός.
Πικρῶς, *adv.* amare, acerbe; (2) presse, stricte; (3) inimice.
Πίλεος, ὁ, pileus, ap. Polyb. et Dion. *Vox Lat. nisi est à condensando*, Ern.
Πιλέω, ῶ, fut. ήσω, cogo, constipo; (2) lanam cogo et constipo. Ὕδατι πιληθεῖσα μάζα, *Epigr.* A πῖλος. Hinc
Πίλημα, ατος, τὸ, lana coacta; (2) cento, centunculus; (3) quævis res constipata in modum lanæ coactæ; (4) pileus, indumentum capitis ex lana et pilis coactis; (5) munimentum ex lana coacta, vel simpliciter munimentum. (4) πίλημα περίτροχον ἄλκαρ ἔκειτο, pileus rotundus, tegumentum atque tutamen faciei contra solem, *Callimachi Fragm.* 124. (5) προβολὴν τῶν ἔξωθεν τὴν σάρκα, οἷον τὰ πιλήματα, προθέμενοι, velut fascias, *Longin. de Sublim.* 32.
Πίλησις, εως, ἡ, coactio et constipatio, coarctatio, compressio. *Gl. V.* pressio; (2) lanarum coactio. Ab eod.
Πιλητὴς, οῦ, ὁ, qui cogit et constipat, *inpr.* lanas. Ab eod.
Πιλητικὸς, ή, όν, cogendi et constipandi vim habens. A πιλητής.
Πιλητὸς, ή, όν, coactus et constipatus, ex lana coacta factus; (2) qui cogi potest, et coactus compressusque pressuræ vim firmiter retinet. A πιλέω.
Πιλίδιον, ου, τὸ, pileolus, Dim. a πῖλος.
Πιλίον, ου, τὸ, pileus, galerus, *Gl. V.* Dim. Ab eod.
Πιλίσκος, ου, ὁ, pileolus. Ab eod.
Πιλίτης, ου, ὁ, qui lanas cogit ac constipat, idem quod πιλοποιὸς, qui ex lanis coactis πίλους conficit.
Πιλωτάριος, ὁ, idem, *Steph.*
Πιλνᾷ, 3. sing. præs. ind. act. *contr.* pro πιλνάει, a πιλνάω.
Πίλνατο, 3. sing. imperf. ind. pass. *Ion.* pro ἐπίλνατο, a πίλναμαι.
Πιλνάω, ῶ, admoveo; (2) appropinquo. Πιλνᾷ χθονὶ, *Hesiod. Op.* 508. A πιλάω.
Πίλνημι, unde πίλναμαι, idem. Οὐ γὰρ ἐπ' οὔδει πίλναται, *Il.* 19, 93. Ab eod.
Πιλοποιέω, ῶ, pileos et coactilia conficio.
Πιλοποιητικὸς, ή, όν, ad coactiliarium pertinens. A πιλοποιέω.
Πιλοποιΐα, ας, ἡ, ars coactiliariorum.
Πιλοποιϊκὸς, ή, όν, ad coactiliarium pertinens. A
Πιλοποιὸς, οῦ, ὁ, qui pileos ex coactis lanis pilisque conficit; (2) coactiliarius quivis.
ΠΙ'ΛΟΣ, ου, ὁ, tegmen umbræ faciendæ causa; pileus seu pileum; (2) indumentum pectoris; (3) tapes spissus e lana crassa compactus; (4) socculus, laneus; (5) pila, strues.
Πιλοφορέω, ῶ, f. ήσω, pileum laneum, laneum velamen, ut flamen, ut sacerdotes, gesto. Ex πῖλος et φέρω.
Πιλοφορικὸς, οῦ, ὁ, qui secundæ a rege dignitatis est apud Scythas. Ex iisd.
Πιλόω, ῶ, fut. ώσω, lanas cogo; (2) coarcto, constipo. A πῖλος. Unde
Πίλωσις, εως, ἡ, coactio et constipatio, *proprie* [illegible].
Πιλωτὸς, ή, όν, coactus, constipatus. *Gl. V.* πιλωτὸν, coactile, pileus, ut flaminis.
ΠΙΜΕΛΗ', ῆς, ἡ, pinguedo, adeps.
Πιμελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, pinguis, obesus. *Ph.* pastus. A πιμελή.

Πιμελώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, pinguis, obesus; (2) pinguedinis speciem gerens. Ab eod.
Πιμπλᾶνται, 3. sing. præs. ind. a πίμπλημι.
Πίμπλαντο, 3. pl. imperf. ind. pass. *Ion.* pro ἐπίμπλαντο.
Πιμπλάω, πιμπλάνω, et πίμπλημι, fut. πλήσω, impleo; πίμπλαμαι, plenus sum, *Gl. V.* Χαρᾶ δὲ πίμπλημ' εὐθὺς ὄμμα δακρύων, *Soph. El.* 912. A πλέος.
Πιμπλεῦσαι, nom. plur. part. præs. f. g. act. *Æol.* pro πιμπλᾶσαι.
Πίμπλη, *imple*, 2. sing. præs. imperat. act. *Att.* pro πίμπλαθι.
Πιμπρᾶσα, præs. part. act. f. g.
Πιμπράω, πιπράω, et πίμπρημι, πίπρημι, fut. πρήσω, incendo, comburo; (2) uro, inflammo, inflo; πίμπραμαι, incendor; (3) tumeo, intumesco, *proprie* rumpo, divello, *Ern.* Οἱ δὲ προσεδόκων αὐτὸν μέλλειν πίμπρασθαι, *Act.* 28, 6. A πρήθω.
Πιμπρήσω, *incendam*, f. 1. ind. act.
Πὶν, pro πινεῖν, *Ep.*
Πίνα, ἡ, idem quod πῖνος, *Soph. Sch.*
Πινακηδὸν, *adv.* in modum tabularum seu asserum. A πίναξ.
Πινακίδιον, ου, τὸ, tabella. *Gl. V.* pugillaris. Dim. ab eod.
Πινάκιον, ου, τὸ, tabella, codicillus. *Gl. V.* scutella, catinum, Dim. ab eod.
Πινακὶς, ίδος, ἡ, tabella, *Gl. V.* πινακίδες, pugillares, *Ph.* πινακὶς βασιλικὴ, codicillus, *Gl. V.* Ab eod.
Πινακίσκιον, ου, τὸ, tabella, scutella, Dim. a
Πινακίσκος, ου, ὁ, idem. A πίναξ.
Πινακογραφία, ας, ἡ, tabulæ geographicæ descriptio seu designatio. Ex πίναξ et γραφή.
Πινακογραφικὸς, ή, όν, geographicus.
Πινακοθήκη, ης, ἡ, locus ubi tabulæ pictæ, cælatum argentum, stragula, vestis, signa et ornamenta reponebantur. *Alexand. Neapolit.* Ex πίναξ et θήκη.
Πινακοπώλης, ου, ὁ, qui tabulas seu asseres vendit; (2) qui aves vendit. Ex πωλέω.
Πινάκωσις, εως, ἡ, tabulatio, tabulatum; quasi a πινακόω, *tabulo.*
ΠΙ'ΝΑΞ, ακος, ὁ, tabula, asser; (2) libellus; (3) index; (4) tabula picta; (5) catinus, catillus, *Ph.* quadra, *Gl. V.*
Πινάριον, ου, τὸ, genus atramenti sutorii. A
Πιναρὸς, ά, όν, sordidus. *Gl. V.* spurcus. A πῖνος, *sordes.*
Πινέμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro πίνειν.
Πίνετο, *bibebatur*, 3. sing. imperf. ind. pass. *Ion.* pro ἐπίνετο.
Πινηρὸς, ρὰ, ρὸν, idem quod πινόεις, et πινώδης, *Erot.*
Πινικὸν, οῦ, τὸ, margarita. Ἐν ᾗ κολύμβησις τοῦ πινικοῦ ἐστιν, in qua piscatio margaritarum, *Arrian. Peripl. Mar. Erythr.*
ΠΙ'ΝΝΑ, seu πίννη, ης, ἡ, pinna, genus conchæ; *item* margaritas in se habens: scribitur et πίνα. Hinc
Πίννινον et πίνινον, marinum, *Gl. V.* (idem quod πινικὸν, si scriptura vera, *Ern.*) A πίνα.
Πιννοτήρης, ου, ὁ, cancellus, vel squilla quædam pinnæ socia. Ex πίννα et τηρέω, *observo.*
Πιννοφύλαξ, ακος, ὁ, idem.
Πιννοτρόφος, pinnam alens. A τρέφω.
Πινόεις, όεσσα, όεν, sordidus. A πῖνος.
Πῖνον, ου, τὸ, vinum hordeaceum, cerevisia. A [illegible]
ΠΙ'ΝΟΣ, ου, ὁ, sordes, squalor, illuvies, spurcities; (2) de verbis antiquis, nimium, et quidem interdum et in bonam partem.
Πινόω, ῶ, fut. ώσω, sordibus inquino; πεπινωμένος, sordidus, fœdatus, p. part. pass. A præc.
Πίνυσις, εως, ἡ, prudentia, sapientia, intelligentia. A πινύω. Unde
Πινύσκω, moneo, sapere vel resipere facio, ad sanam mentem reduco; (2) alloquor. Μύζω σε μάλα τᾶδε πινύσκω, *Callim. Hymn. in Dian.* 152. Ὀρφεὺς παρὰ Καλλιόπης τῆς μητέρας ἐπινύσθη, *Procl. in Timæum*, 5.
Πινύσσω, idem et ab eod.
Πινυτὴ, ῆς, ἡ, sapientia, prudentia. A πινυτός.

Πινυτὴς, ῆτος, ἡ, sapientia, prudentia. A πινύω. Unde
Πινυτὸς, ή, όν, sapiens, prudens.
Πινυτότης, ητος, ἡ, idem quod πινυτής.
Πινυτόφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, prudens. Ex πινυτὸς et φρήν.
Πινυτῶς, *adv.* prudenter. A πινυτός.
Πινύω, f. ύσω, moneo, sapere facio. A πινύω.
ΠΙ'ΝΩ, bibo, poto, fut. πίομαι et πιοῦμαι, bibam; p. πέπωκα, bibi; aor. 2. ἔπιον. Πίνει τις μέθην, *Plato.* Διόνυσε, πινεῖς οἶον οὐκ ἀνδρεῖαν, *Aristoph. Ran.* 1267. Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες, *Matt.* 26, 27.
Πινώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, sordidus. A πῖνος.
Π[illegible]ία, ας, ἡ, sordes. A præc.
Πίνωσι, *bibant*, 3. pl. præs. conj. act.
Πίομαι, *bibam*, f 2. ind. med. pro πιοῦμαι.
Πῖον, ου, τὸ, pingue, *i. e.* quod pingue est; res pinguis, pinguedo, adeps; in lacte pinguedo supernatans, flos lactis; in sanguine melior pars. A πίων.
Πιονόμος, ον, pinguia pascua habens. A νομή.
Πῖος, εος, τὸ, pinguedo. Ab eod.
Πιότερος, pinguior; πιότατος, pinguissimus. A [illegible]
Πιότης, ητος, ἡ, pinguedo, obesitas. A πῖος.
Πιοῦσαι, nom. pl. f. aor. 2. part. act.
Πιπίζω, idem quod
Πιπίσκω, f πίσω, potum præbeo seu ministro. Πιπίσκοντες τοῦ φαρμάκου, *Lucian.* A πίνω.
Πιπλάω, ῶ, vel πίπλημι, seu πίμπλημι, impleo. A πλάω.
ΠΙ'ΠΟΣ, ου, ἡ, pipus, avis minima.
Πιππίζω, fut. ίσω, avium pullos voce imitor, pipio. Οἷα πιππίζουσι ϗ τρίζουσι διακεκραγότες; *Aristoph. Av.* 314 A
Πίππος, ου, ὁ, pullus avis, pipio. A πίπος.
Πίπρα, ας, ἡ, pipra, avis inimica luteæ, quæ χλωρεὺς dicitur.
Πιπράσκω, vendo, venundo, fut. πράσω, perf. πέπρακα, pass. πέπραμαι, part. πεπραμένος, venditus, aor. 1. ἐπράθην, part. πραθεὶς, venditus. Τὰ κτήματα ϗ τὰς ὑπάρξεις ἐπίπρασκον, *Act* 2, 45. Πιπράσκει ὁ κακὸς πάντα πρὸς ἀργύριον, *Thuc.* A περάω.
Πιπράω, ῶ, incendo. Vide πιμπράω.
ΠΙ'ΠΤΩ, cado, ruo, labor; (2) incido, redigor, v. gr. in potestatem alterius; (3) redigor, redeo, de pecunia, reditibus, *Ern.* f. πεσοῦμαι, p. πέπτωκα, aor 2. ἔπεσον, part. πεσὼν, lapsus. Ὡς οὐκ ἔχω τάλαινα ποῖ γνώμης πέσω, incerta sum quid cogitem, *Soph. Trach.* 718. Τῶνδε τ' ἐν μέσῳ πεσεῖν, excidere seu privari præsentibus, *Eur. Ph.*586. Ἀλλ' ἐξάγωμεν—ὡς ἂν εἰς ὕπνον πέσῃ, *Soph. Phil.* 826. Κάρα σοι χθὼν ἐπάνω πέσοι, γύναι, *Eur. Alc.* 459. Οἱ δὲ ἄλλοι φεύγοντες ἔπιπτον, πολλοὶ μὲν ὑπὸ ἱππέων, πολλοὶ δὲ ὑπὸ τῶν Κελτῶν, *Xenoph. Hellen.* 7, 1. Οὔ ποτ' αἰσχύνῃ πεσεῖ, haud tamen in probrum incides, *Soph. Trach.* 597.
Πίπτωσι, 3. pl. præs. conj. act. cum ν.
Πίπω, ἡ, pipo, avis, *Lyc.*
Πίσαι, aor. 1. inf. act. verbi πιπίσκω.
Πίσινον ἔτνος, pulmentum e pisis. A πίσον.
Πίσον, ου, τὸ, pisum, *legumen.*
Πισὸς, οῦ, ὁ, idem.
Πίσος, εος, τὸ, locus humidus et irriguus, hortus, pratum. Hinc πίσεα, prata, loca irrigua. Καὶ πηγὰς ποταμῶν ϗ πίσεα ποιήεντα, *Il.* 20, 9. Al. πίσεα, al. πίσσεα. A πιπίσκω.
ΠΙ'ΣΣΑ, vel πίττα, ης, ἡ, pix.
Πισσαλοιφέω, et πισσαλοιφέω, ῶ, fut. ήσω, pice inungo. A
Πισσαλοιφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, pice unctus. Ex πίσσα et ἀλείφω, *ungo.*
Πισσάνθος, ου, ὁ, picis flos. Ex πίσσα.
Πισσάσφαλτος, ου, ὁ, pix bitumine mixta, bituminis genus picem odore referens.
Πισσέλαιον, ου, τὸ, oleum picinum aut picatum.
Πισσήεις, ήεσσα, ῆεν, picem colore imitans, piceus. A πίσσα.
Πισσηρὸς, ρὰ, ρὸν, piceus, pice confectus, picem referens, pice plenus. Ab eod.
Πισσίζω, f. ίσω, picem colore vel odore imitor:
Πισσίτης, ου, ὁ, ut πισσίτης οἶνος, vinum picatum,

tum, vel pice conditum, vinum picem resipiens. Ab eod.

Πισσοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, picem referens. Ex πίσσα et εἶδος.

Πισσοκαυτέω, ῶ, fut. ήσω, elicio picem urendo. Ex πίσσα et καίω.

Πισσόκηρον, ου, τὸ, maltha, *Gl. V.* A

Πισσόκηρος, ου, ὁ, picatus, cereus.

Πισσοκοπέω, ῶ, pice oblino, *Aret.* Ex κόπος.

Πισσοκοπία, ας, ἡ, vel πιττοκοπία, litura pice facta.

Πισσοκωνία, ἡ, idem.

Πισσοκωνίζω, pice oblino, pico, *Ern.*

Πισσοκώνιτες, ου, ὁ ϗ ἡ, pice litus, pice obductus. A præc.

Πισσοτρόφος, ου, ὁ ϗ ἡ, picem alens, seu picem fundens, picem manans. Ex τρέφω.

Πισσούργιον, *Att.* πιττούργιον, ου, τὸ, picis opificium, locus ubi pix coquitur. A

Πισσουργὸς, *Att.* πιττουργὸς, οῦ, ὁ, picator. Ab ἔργον.

Πισσόω, vel πιττόω, ῶ, fut. ώσω, pico, picè oblino, pice incrusto; πεπισσωμένος, picatus, p. part. pass. A πίσσα. Unde

Πισσώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, piceus, pice abundans; (2) picem referens.

Πίστα, ας, ἡ, canalis, in quo adaquantur pecora. A πίνω. vide πίστρα, quod melius est.

ΠΙΣΤΑ'ΚΙΑ, ίων, τὰ, pistacia, nuculæ strobilis pineisque nucibus similes, intus viridi nucleo, *Nicand. in Theriac.* 891.

Πίστεις, nom. pl. *contr.* pro πίστεες, a πίστις.

Πιστευθέντας, acc. pl. aor. 1. part. pass. verbi πιστεύω.

Πιστεύσοντες, *credituri*, nom. pl. part. f. 1. act.

Πίστευμα, ατος, τὸ, fides, pignus fidei.

Πίστευσις, εως, ἡ, permissio alicujus mandati, muneris, &c.

Πιστευτικὸς, ἡ, ὸν, credulus.

Πιστεύω, credo; (2) fido; (3) committo; πιστεύομαι, credor; πεπίστευμαι, p. et ἐπιστεύθην, aor. 1. mihi commissum, concreditum est; πεπιστευμένοι, amici probati; ἡ δὴ ϗ πιστεύων Μέλιτος με ἐγράψατο τὴν γραφὴν ταύτην, confisus, *Plat.* Τὰ λοίπα πιστεύσει αὐτοὶ, *Dem.* A πίστις. Unde

Πιστὴρ, ῆρος, ὁ, aquatio animalium: vide πίστα.

Πιστικὸς, ἡ, ὸν, probabilis; (2) fidelis.

Πιστικὸς, ἡ, ὸν, potabilis, liquidus. A πιπίσκω.

Πίστιος, ου, ὁ, Fidius, *Jovis cognomen.* Sanctus vertitur *ab Halicarnass.* 9. ἐν ἱερῷ διὸς πιστίου ὃν Ῥωμαῖοι σάγκτον καλοῦσι.

Πίστις, εως, ἡ, fides, vario sensu, ut Latina vox; (1) assensio; (2) fiducia in fide alicujus; (3) idem quod fidem facit, argumentum, testimonium, unde πίστεις, Rhetorum autoritas; (4) promissio, jusjurandum; (5) opinio insignis de aliquo, ut πίστις ἀρετῆς· (6) munus, in quo, sc. mandando, alicui fides habetur. A πείθομαι.

Πιστὸν, τὸ, pignus; τὰ πιστὰ, pignora, fœdus; *adv.* fideliter. A πιστός.

Πιστὸν, τὸ, fides, *Xen.*

Πιστοποιέομαι, οῦμαι, fidem facio. A

Πιστοποιὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, qui fidem facit, qui credere cogit, nec dubitare sinit. Ex ποιέω.

Πιστὸς, ἡ, ὸν, fidelis, *i. e.* verax, sincerus, constans in promissis; (2) fidus; (3) fide dignus: *item* cui creditur, et qui creditur; (4) credens in Christum; (5) fidem faciens, probans, de quo dubitari non potest. (5) λοχευθεὶς πιστὸς Ἀταλάντης γόνος, *Soph. Œd. Col.* 1322. de quo dubitari non potest an Atalantæ soboles necne sit. A πίστις.

Πιστὸς, ἡ, ὸν, potui aptus, qui bibitur, seu bibi potest; potabilis. Οὐκ ἦν ἀλέξημ' οὐδὲν οὐδὲ βρώσιμον, οὐ χριστὸν, οὐδὲ πιστὸν, non erat remedium, nec quod edi, nec quod inungi, nec quod bibi possit, *Æschyl. Prom. Vinct.* 479. A πίνω.

Πιστότατος, fidissimus, *Gl. V.* perfidus in lucta, *Gl. V.* πιστότερος, magis fidus:

Πιστότης, ητος, ἡ, fidelitas, fides. A πιστός.

Πιστοῦνται, 3. plur. præs. ind. pass. pro πιστόονται, a

Πιστόω, ῶ, f. ώσω, fidem exigo, obstringo; πιστοῦμαι, fidem facio, *i. e.* confirmo, præsto; πεπιστωμένος, confirmatus. A πιστός.

Πιστόφρων, ονος, ἡ, fidelis, *Man.*

Πιστοφύλαξ, ὁ, fidei custos, *Orph.*

Πίστρα, ας, ἡ, canalis in quo adaquantur pecora.

Πίστρις, pistris, *genus navigii.* A πίνω. Unde

Πίστρον, ου, τὸ, poculum, *Eur. Cyc.* 29.

Πίστρον, idem quod πίστρα, *Eur.*

Πιστωθεὶς, aor. 1. part. pass. verbi πιστόω.

Πίστωμα, ατος, τὸ, id quo res aliqua confirmatur; probatio, fides. A πιστός.

Πιστῶς, *adv.* fideliter. *Gl. V.* fidenter.

Πίστωσις, εως, ἡ, confirmatio et probatio qua rei fides fit. A πιστόω. Unde

Πιστωτέος, έα, έον, res cui fides facienda est; confirmandus, comprobandus.

Πιστωτικὸς, ἡ, ὸν, ad fidem faciendam aptus.

Πίσυνος, ου, ὁ, fretus, fidens; τόξοισιν πίσυνος, *Il.* 5, 205. A πείθω.

Πίσυρες, ων, οἱ ϗ αἱ, quatuor; pro τέσσαρες, *Il.* 15, 680.

Πίσω, 1. sing. f. 1. ind. act. v. πίνω pro πίω, *bibo.*

Πιτάμης, *incidas*, 2. sing. aor. 1. conj. act. *Poet.* pro ἐπιτάμης, a verbo ἐπιτέμνω, *incido.* Confer πιδάλης.

ΠΙΤΑ'ΝΑ, et πιτάνη, ης, ἡ, turma, cohors.

Πιτανάτης, ου, ὁ, turmalis. A præc.

Πίτνα, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* et *contr.* pro ἐπίτνας, a πιτνάω, vel πίτνημι.

Πίτναν, 3. pl. imperf. ind. act. *Ion.* et *per Sync.* pro ἐπίτνασαν, a πίτνημι.

Πιτνάω, seu πίτνημι, expando, extendo; (2) concutio, projicio; πίτνα, imperf. extendebat; πιτνὰς, part. extendens. Ἥρα δ' Ἥρη πίτνα πρόσθε βαθεῖαν, *Il.* 21, 7. A πίπτω. Unde

Πιτνέω, vel πίτνημι, cado, labor. Πιτνεῖ δ' ἐπ' οὖδας συμφορᾷ νικωμένη, *Eur. Med.* 1198. Τὰ δεσποτῶν κακῶς πιτνόντα, dominorum res adversæ, *Id. Ib.* 54.

Πιτνὸς, ὁ, qui cadit, *Æsch.* Ab eod.

Πίτνω, cadere facio, jacio, projicio. Ab eod.

Πιττάκιον, ου, τὸ, index, vel titulus pice illitus; (2) tabula, pugillare; (3) lacinia telæ, quæ unguento illita vulneri imponitur; (4) lacinia, qua vestimentum sarcitur. *Gl. V.* pittacium. A πίττα.

Πίττωσις, εως, ἡ, actus picandi, picis ad cutem illinendæ. A πιττόω, quod vide sub πισσόω.

Πιττωτὴς, οῦ, ὁ, qui pice illinit. Ab eod.

Πιττωτὸς, ἡ, ὸν, pice illitus. Ab eod.

Πιτύα, ας, ἡ, coagulum, *Gl. V.* vide πητύα.

Πιτύϊνος, ίνη, ϊνον, pineus. Hinc πιτυΐνη, ης, ἡ, planta non tantum oleracea, sed etiam coronaria. A πίτυς.

Πιτυὶς, ΐδος, ἡ, picea; *dicitur et adjective, αἱ πιτυΐδες*, nuclei nucum pinearum. Ab eod.

Πιτυκάμπτης· vide πιτυοκάμπτης, *Suid.*

Πιτυλεύω, fut. εύσω, cieo strepitum remorum agitatione. A πίτυλος.

Πιτυλίζω, idem; (2) gesticulor et crebro motu cieo manus. Ab eod.

ΠΙ'ΤΥΛΟΣ, ου, ὁ, sonus seu strepitus, qualis præsertim aquæ remo percussæ; et oris pugno percussi; (2) remigium; (3) crebra agitatio et motus; (4) larga distillatio; (5) avicula quædam sylvestris. Πίτυλι δὲ μακίας πίτυλον ὁ ξένος μεθεὶς, *Eur. Iph. T.* 327. *Id. Alcest.* 79. πίτυλον σκύφου, vocat *liberam compotationem*; μεθορμιεῖ σε πίτυλος σκύφου. Πολλῶν δακρύων ἔσται πίτυλος, *Hipp.* 1475.

Πιτύνη, ης, ἡ, vimen. A πίτυς. Hinc

Πιτυναῖος, α, ον, vimineus.

Πιτυνοπλόκος, ὁ, vimineorum vasorum, storearum confector. A πλέκω.

Πιτυόεις, όεσσα, όεν, piceis abundans, picearum ferax. A πίτυς.

Πιτυοκάμπη, ης, ἡ, eruca picearum.

Πιτυοκάμπτης, ου, ὁ, qui piceas inflectit, cognomen Sinnis, latronis a Theseo interempti. Ex πίτυς et κάμπτω.

Πιτυόστεπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, pinea fronde redimitus. Ex πίτυς et στέφω.

Πιτυοτρόφος, ου, ὁ ϗ ἡ, piceas alens, piceas producens. Ex πίτυς et τρέφω.

Πίτυρα, ων, τὰ, furfures, *Ph.* (2) porrigo, *Ph.* A πίτυρον.

Πιτυρίας, ου, ὁ, ut πιτυρίας ἄρτος, panis furfuraceus vel furfureus. Ab eod.

Πιτυρίασις, εως, ἡ, furfures, porrigo quædam, quum inter pilos quasi squamulæ quædam surgunt. *Ph.* porrigo. A πίτυρον.

Πιτυρίδες, ων, αἱ, scil. ἐλαῖαι, furfuraceæ olivæ, quæ nondum plene maturæ decerpuntur et servantur. Ab eod.

Πιτυρίτης, idem quod πιτυρίας.

Πιτυροειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, furfuribus similis, furfurum speciem gerens. Ex εἶδος.

ΠΙ'ΤΥΡΟΝ, ου, τὸ, furfur; (2) capitis sordes; porrigo; (3) quod in urina furfuri simile videtur.

Πιτυρόομαι, οῦμαι, furfuribus seu porrigine infestor. A πίτυρον. Unde

Πιτυρώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, furfuraceus.

ΠΙ'ΤΥΣ, υος, ἡ, pinus, *interdum* picea, πεύκη.

Πιτυόστεπτος, ου, ὁ, ἡ, idem quod πιτυόστεπτος.

Πιτυώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, piceis abundans; (2) piceus. A πίτυς.

Πιτυὼν, ῶνος, ὁ, pinetum, *Gl. V.* Ab eod.

Πιφάσκεαι, 2. sing. præs. ind. med. *Ion.* pro πιφάσκεσαι, a πιφάσκομαι.

Πιφάσκεο, *loquere*, 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* pro πιφάσκεσο.

Πιφάσκομαι, et πιφάσκω, dico, memoro, commemoro, jactito. A φημί.

Πιφαύσκω, idem, ostendo. Οὓς νῦν πιφαύσκει Δόλων, *Il.* 10, 478. Ab eod. vel a φάω.

Πιώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, pinguis, obesus. A

ΠΙ'ΩΝ, ονος, ὁ ϗ ἡ, pinguis, obesus, opimus. *Gl. V.* Comp. πιότερος. Sup. πιότατος.

Πίων, præs. part. act. verbi inus. πίω, pro πίνω.

Πιὼν, *qui bibit*, aor. 2. part. act.

Πιοτέρως, *adv.* pinguius.

Πλαγγόνες, pupæ, *Philox.*

Πλαγγόνιον, ου, τὸ, plangonium, unguentum a Plangone, meretrice Milesia, inventum; (2) icuncula, pupa, qua oblectantur puellæ.

ΠΛΑ'ΓΓΟΣ, ου, ὁ, species aquilæ.

Πλαγγὼν, όνος, ὁ, icuncula cerea, quasillus; πλαγγόνες, pupæ, *Ph.* A πλάσσω.

Πλαγιάζω, fut. άσω, obliquo, obliquis verbis, et per ambages, adumbro; (2) decipio, in errorem induco; (3) subigo, solicito, *Ph.* A πλάγιος.

Πλαγιασμὸς, οῦ, ὁ, obliquatio, commutatio orationis directæ in obliquam. A πλαγιάζω.

Πλαγιαυλίζω, fut. ίσω, obliqua tibia cano. A

Πλαγίαυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui obliquis tibiis canit; (2) obliqua tibia. Ex αὐλός.

Πλαγιόκαρπος, ου, ὁ ϗ ἡ, oblique seu a lateribus fructum ferens.

Πλαγιόκαυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, obliquum caulem habens.

ΠΛΑ'ΓΙΟΣ, ου, ὁ ϗ ἡ, et πλάγιος, ία, ιον, obliquus, transversus, limus, *Gl. V.* (2) ambiguus; (3) timidus; (4) τὰ πλάγια, latera; (5) dolosus.

Πλαγιότης, ητος, ἡ, obliquitas, *Gl. V.* A πλάγιος.

Πλαγιοφύλαξ, ακος, ὁ, qui obliqua seu latera aciei custodit.

Πλαγιόω, ῶ, fut. ώσω, obliquo. A πλάγιος.

Πλαγίως, *adv.* oblique; (2) obscure; (3) dolose.

Πλαγκτὴ, ἡ, discus, *Orph.* item erratica, *Hom.*

Πλαγκτὴρ, ῆρος, ὁ, erro, vagus. A πλάζομαι.

Πλαγκτὸς, ἡ, ὸν, vagus, erroneus; (2) stolidus, amens. A πλάζω. Hinc

Πλαγκτοσύνη, ης, ἡ, vagus error, vagatio.

Πλάγκων, ωνος, ὁ, cerea pupa. Ὡς δὲ Μίμαντι χιὼν, ὡς ἀελίῳ ἔνι πλάγκων, *Cal. in Cer.* 92.

Πλάγχων, idem quod πλάγγων, *Call.*

Πλαγχθέντας, acc. pl. a. 1. part. pass. v. πλάζω.

Πλάγχθη, *erravit*, 3. sing. aor. 1. ind. pass. verbi ejusd.

Πλαδαρὸς, ὰ, ὸν, præhumidus, uvidus; (2) insipidus; (3) laxus, mollis, flaccidus.

Πλαδάρωμα, τὸ, uligo, mador, nimia humiditas, *Steph.*

Πλαδάω, ῶ, nimio et superfluo humore madeo; πλαδόων, part. pro πλαδῶν, humens, madens;

madens; πλαδόωντι πετῷ, *Nic. Al.* 119; (2) langueo, imbellis sum:

Πλαδόεις, όεσσα, όεν, uliginosus, udus. A

ΠΛΑ'ΔΟΣ, ȣ, ὁ, sive πλάδον, ȣ, τὸ, humor superfluus, humiditas nimia.

Πλαδώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, idem quod πλαδόεις.

ΠΛΑ'ΖΩ, facio errare, errabundum huc illuc agito; (2) erro, jactor; πλάζομαι, erro, *Gl. V.* f. πλάγξω· πλάγξεν, aberrare fecit, pro ἔπλαγξεν· πλαγχθεὶς, aor. 1. part. pass. jactatus, disjectus, errans.

Πλάθα, ης, ἡ, statua. A πλάττω.

Πλαθάνη, ης, ἡ, sartago. Εἴατα τ᾽ ἔσσα γυναῖκες ἐνὶ πλαθάνῃ πονέονται, *Theoc.* 15, 115. Ab eod.

Πλαθανὸν, ȣ, vel πλάθανον, ȣ, τὸ, discus, quo panes finguntur. Ab eod.

Πλαθανὸς, ȣ, ὁ, sartago; (2) idem quod præc.

Πλάθω, fut. άσω, πλάθομαι, appropinquo; (2) admoveo. Τοῖς δυνατοῖς ȣκ ἐρισὰ πλάθειν, contendere, *Soph. El.* 221. Κλῶπας δοκήσας συμμάχων πλάθειν τινὰς, *Eur. Rhes.* 778. Ἴσ᾽ ὁ χάλκασπις ἀνὴρ θεοῖς πλάθει πᾶσιν, *Soph. Phil.* 727. Vide ἐρισά. Καὶ σὸ Θρῄκι πλαθεῖσα ξένω, *Eurip. Hec.* 890. A πελάζω.

Πλαίσιον, ȣ, τὸ, lateris forma, forma in qua lateres finguntur. Φῦτα συντεταγμένα πλαισίων, ϗ περιφερειῶν τρόπῳ, *Plut.* (2) militare agmen quadrangulari forma dispositum; (3) compages lignorum formam quadrangularem imitans. *Gl. V.* quadratum; (4) laterculus. A πλάσσω.

Πλάκα, *tabulam latam*, acc. sing. a πλάξ.

Πλακεῖσα, a. 2. part. pass. f. g. verbi πλέκω.

Πλακερὸς, ὰ, ὸν, latus in modum tabulæ, latus, *Lex. Vulg.* (2) textilis, sive ex sparto plexus. Ζώστηρ πλακερὸς, cingulum sparteum, sive funiculus, *Theocrit. Idyll.* 7, 18. Est a πλέκω, πλακῆναι. Vide *Etymol. Mag.* in λιπαίνω. A πλάξ.

Πλακία, ας, ἡ, error. A πλάζω.

Πλάκινος, *adj.* figlinus, in *Anthol.* ined.

Πλακόεις, όεσσα, όεν, latus et tenuis; (2) latus in modum crustæ, aut tabulæ. A πλάξ.

Πλακȣ̃ντα, pro πλακόεντα, a πλακόεις.

Πλακȣντάριον, ȣ, τὸ, placentula. Dim. a πλακȣ̃ς.

Πλακȣ́ντηρον, ȣ, τὸ, placenta. Ab eod.

Πλακȣ́ντιον, ȣ, τὸ, placentula; (2) crustulum, *Strab.* 17. Dim. ab eod.

Πλακȣντοποιϊκὸς, ὴ, ὸν, ad placentarium vel placentarum confectorem pertinens. A

Πλακȣντοποιὸς, ȣ̃, ὁ ϗ ἡ, placentarius, seu qui placentas conficit. Ex πλακȣ̃ς et ποιέω.

Πλακȣντώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, placentaneus, placentæ formam imitans. A

Πλακȣ̃ς, ȣ̃ντος, ὁ, placenta. A πλακόεις.

Πλακόω, ῶ, f. ώσω, incrusto, *Gl. V.* πλακωθεῖσα οἰκία, incrustata domus, *Gl. V.* A πλάξ.

Πλᾶκτρον, *Dor.* pro πλῆκτρον, telum. Πλᾶκτρον πυρὸς κεραυνίȣ, *Eurip. Alc.* 127.

Πλακῶ, aor. 2. conj. pass. verbi πλέκω.

Πλακώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, latus in modum tabulæ; (2) crustosus, crustæ speciem referens. A πλάξ.

Πλαναφέγγης, seu πλανοφέγγης, errabunde lucens, *Man.* At πανεφέγγης, omnino obscurus.

Πλανάω, ῶ, a recto itinere abduco, fallo, in errorem induco; πλανῶμαι, vagor, *item* bono sensu iter facio longe lateque, peregrinor; πεπλανημένος, perf. pass. part. deceptus; πλανηθεὶς, aor. 1. idem. Οὐδὲ τῷ σώματι διὰ τὴν ἡλικίαν ἱκανῶς ἔχω πλανᾶσθαι, *Plat.* Πᾶσαν πλανηθεὶς τήνδε βάρβαρον χθόνα, *Eur. Hel.* 604. Ἀπίληνος κατὰ νύκτα πεπλάνημαι, *Anacr.* 3, 13. Τὸν βίον πλανῶμαι, curis, negotiis distineor, *Ibid.* 25.

Πλανέομαι, erro, vagor. A

ΠΛΑ'ΝΗ, ης, ἡ, error, vagatio. *Gl. V.* πλάνην, fucum; πλάναι, ambages, *Ph.*

Πλάνημα, ατος, τὸ, error. Ψυχῆς πλάνημα, animi fluctuatio, *Soph. Œd. Tyr.* 727. A πλανάω.

Πλάνης, ητος, ὁ ϗ ἡ, erro, vagus. A πλάνη.

Πλανήσαντα, acc. sing. aor. 1. part. act. verbi πλανάω.

Πλανησίεδρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, incertis sedibus errans. Ex πλάνησις et ἕδρα, *sedes.*

Πλάνησις, εως, ἡ, inductio in errorem; (2) idem quod πλάνη.

Πλανητεύω, fut. εύσω, erro. A præc.

Πλανήτης, ȣ, ὁ, errans, vagus, erraticus, *Gl. V.* ut planetæ. Ab eod. Hinc

Πλανητικὸς, ὴ, ὸν, erraticus, vagabundus.

Πλανῆτις, ιδος, ἡ, vagabunda, erratica.

Πλανητὸς, ὴ, ὸν, erraticus, vagus.

Πλανίων, ονος, ὁ, idem. A πλάνη.

Πλανόδιος, ία, ιον, in via errans, vagus. Ex πλάνη et ὁδὸς, *via.*

Πλάνος, ὁ, vagatio, erratio. Φροντίδος πλάνοις, diductis quoquoversum cogitationibus, *Soph. Œd. Tyr.* 67. Φρενῶν πλάνον, *Eurip. Hippol.* 284.

Πλάνος, ȣ, ὁ, erraticus, vagus, vagabundus; (2) seductor, impostor; (3) error, peccatum, digressio, vagus sermo. A πλάνη.

Πλανοστιβὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, errando calcatus, ab animantibus vagantibus calcatus. A στείβω.

Πλανύττω, oberro, vagabundus sum. Ἄνω κάτω πλανύττομεν, *Aristoph. Av.* 3. A πλάνη.

Πλανώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, errans, vagans. Πλανωδέστερη γνώμη, *Aret.* A πλάνος.

Πλανώμενα, acc. plur. præs. part. pass. a πλανάω.

Πλὰξ, ακὸς, ἡ, tabula, *proprie* quæ est lata; (2) planities; (3) æquor. *Ph.* crusta. (2) Ἐξανύσαι τὰν κάτω πλάκα, subeat infera mortuorum arva, *Soph. Œd. Col.* 1562. Vide ἐξάνυω. A πλατὺς, (seu a πλάσσω, *Ern.*)

Πλᾶξε, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* et *Dor.* pro ἔπληξε, a πλήσσω.

Πλάξιππον, acc. sing. *Dor.* pro πλήξιππον, a πλήξιππος.

Πλάσαντα, acc. sing. aor. 1. part. act verbi πλάσσω.

Πλάσας, *qui finxit*, nom. sing. aor. ejusd.

Πλάσις, εως, ἡ, fictio, formatio. A πλάσσω.

Πλάσμα, ατος, τὸ, figmentum, figlinum opus; (2) commentum, simulatio; (3) sonus vocis et conformatio placida. Ab eodem.

Πλασματίας, ȣ, ὁ, fictus, fictitius, commentitius; (2) fictor, fabulator. A πλάσμα.

Πλασματικῶς, *adv.* concinne, apte, qu. a πλασματικός.

Πλασματογράφος, ȣ, ὁ, rhetor, qui causas fictitias tractat, declamator. A γράφω.

Πλασματώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, fictitius, commentitius, *Gl. V.* A πλάσμα.

Πλάσσε, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* et *Poet.* pro ἔπλασε, a

ΠΛΑ'ΣΣΩ, vel πλάττω, fut. άσω, fingo, *i. e.* figuli more formo, formo; (2) illino; (3) fingo, confingo, comminiscor, simulo; πεπλασμένος, fictus, perf. pass. part. Τοιȣ́σδε λόγȣς ψευδεῖς πλάττων εἰς ὦτα φέρει πᾶσιν Ὀδυσσεὺς, *Soph. Aj.* 150.

Πλαστεύω, seu πλαστρεύω, idem. A πλάστης.

Πλάστειρα, ας, ἡ, fictrix, creatrix. A πλαστήρ.

Πλαστεύειν, falsum scribere, falsare, *Bud.*

Πλαστὴρ, ῆρος, ὁ, idem quod

Πλάστης, ȣ, ὁ, formator, fictor, creator.

Πλάστιγξ, ιγγος, ἡ, lanx e jugo suspensa, cui pondus imponitur; (2) tabula, in qua cottabis luditur, *Gl. V.* (3) scutica, flagellum, *Æsch. Choëph.* 288. A πλήσσω. Vide *Ern.*

Πλαστικὴ, ῆς, ἡ, statuaria, *Gl. V.* A

Πλαστικὸς, ὴ, ὸν, ad fingendi artem aptus, fingendi arte valens; statuarius, *Gl. V.* A πλαστός.

Πλαστογραφία, ας, ἡ, falsum, quod committitur subjiciendis literis, testamentis, &c.

Πλαστογράφος, falsarius, *Gl. V.* A πλαστὸς et γράφω.

Πλαστοκατήγορος, ȣ, ὁ, calumniator, accusator subornatus. Ex πλαστός.

Πλαστοκόμης, ὁ, fictis comis ludens, *Man.*

Πλαστολάλος, fandi fictor, *Gl. V.*

Πλαστολόγος, ȣ, ὁ, falsidicus, *Gl. V.*

Πλαστὸς, ὴ, ὸν, fictus, fictilis; (2) fictus, simulatus, adulterinus, falsus. A πλάττω.

Πλαστȣργέω, ῶ, f. ήσω, fingo, effingo, formo. A

Πλαστȣργὸς, ȣ̃, ὁ, fictor; (2) conditor. Ex πλαστὸς et ἔργον.

Πλαστȣ́ργημα, τὸ, formatio, opus. *Damasc.*

Πλαστρα, τὰ, inaures, *Ern.* A πλάσσω.

Πλαστῶς, *adv.* ficte, simulate, falso, *Gl. V.*

Πλαταγέω, ῶ, fut. ήσω, sonitum edo, crepito, manu plausum edo. Πλατάγησε νικήσας, *Theocr.* 8, 88. A

Πλαταγὴ, ῆς, ἡ, crepitaculum æneum quoddam Architæ inventum; (2) fremitus maris; item homo garrulus. A πλατάσσω.

Πλατάγημα, ατος, τὸ, strepitus, sonus; etiam de homine garrulo. A πλαταγέω.

Πλαταγίζω, fut. ίσω, idem quod πλαταγέω.

Πλαταγὼν, ῶνος, ὁ, crepitaculum; (2) flos papaveris. Vide *Ern.* A πλαταγή.

Πλαταγώνιον, ȣ, τὸ, parvum crepitaculum; (2) papaveris vel anemones folium. Dim.

Πλαταμώδης, ες, latus et planus. A πλατύς.

Πλαταμὼν, ῶνος, ὁ, petra in mari prominens; (2) locus magnus et amplus ad mare; (3) littus amplum et latum, aut fovea maritima, humile et latum; (4) planities, *ap. Polyb. Ern.* Ἀλλ᾽ αὐτȣ̃ πλαταμῶνι παραβλήδηται ὁμοίη, *Aratus,* 993. (3) κεύθονται πλαταμῶσι, *Oppian. Cyneget.* 3, 179. A πλατύς.

Πλατάνια, τὰ, vel πλατανία, ἡ, genus pomorum. Ab eod.

Πλατανιστὴς, ȣ̃, ὁ, piscis quidam. Ab eod.

Πλατάνιστος, ȣ, ἡ, platanus, *arbor*, quia ramos late diffundit. A πλατύς.

Πλάτανος, ȣ, ἡ, idem et ab eod. Hinc

Πλατανώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, platanis abundans; (2) platani speciem gerens.

Πλατανίσιον, ὁ, idem quod πλατανὼν, *Theog.*

Πλατανὼν, ῶνος, ὁ, locus platanis consitus; platanetum, *Gl. V.* Ab eod.

Πλάταξ, ακος, ὁ, coracinus piscis. *Vox Alexandrina.* Vide πλατίστακος.

Πλατάσσω, ex ictu et collisione sonum excito. A πλατύς.

Πλατεῖα, ας, ἡ, sc. ὁδὸς, aut ῥύμη, platea, via urbis; vel χεὶρ, palma manus. Ab eod.

Πλατειάζω, *Dor.* πλατειάσδω, dilato; (2) ore latius diducto loquor. Τρυγόνες ἐκκναισεῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα, *Theocr.* 15, 88. πλατιάζω, *Hes.* πλατιάζω, *Suid.* al. πλατυάζω. Ab eod. Hinc.

Πλατειασμὸς, ȣ̃, ὁ, vitium oris, quum diductis faucibus et ore apertiori sermo promitur.

Πλατεῖον, ȣ, τὸ, tabella lata. A πλατύς.

Πλατέως, *adv.* late. *Compar.* πλατύτερον, latius. Ab eod.

Πλατίω, (in palmulam) dilato, *Ar.* A πλάτη.

Πλάτη, ης, ἡ, extrema et latior remi pars, palmula. *Gl. V.* palmula ratis; πλάται, scapulæ, latiores costæ; (2) navis. (2) εὐτρέφεσι πλάταις, *Eurip. Iphig. in Aul.* 765.

Πλάτης, ὁ, idem quod πιλάτης, unde fœm. πλάτια, *Ar.*

Πλατίγξ, summa pars remi qua aqua percutitur, *V. L.*

Πλάτιον, ȣ, τὸ, parva palmula; (2) navigiolum. Dim. a πλάτη.

Πλατίον, *Dor.* pro πλησίον, prope.

ΠΛΑ'ΤΙΣ, ιδος, ἡ, conjux; (2) conventus, congregatio, *Hes.* pro πιλάτις, a πιλάω. (1) σπονδὰς ποίησαι πρὸς Λακεδαιμονίȣς μόνῳ, καὶ τοῖσι παιδίοισι, καὶ τῇ πλατίδι, *Arist. Acharn.* 132.

Πλατιστακὸς, ȣ̃, ὁ, piscis, idem qui Alexandrinis πλάταξ dicitur; (2) muliebria.

Πλάτος, εος, τὸ, latitudo. A πλατύς.

Πλάττομαι, fingo, dissimulo, similo, *Gl. V.*

Πλάττω, fingo; vide πλάσσω.

Πλατυάζω· vide πλατειάζω. *Theoc.*

Πλατυάμφοδος, ȣ, ἡ, latas vias habens; magna, epith. urbis.

Πλατυγάστωρ et πλατυγάστωρ, ορος, ὁ, ἡ, qui est lato ventre.

Πλατυγίζω, palmula aquam percutiendo strepitum excito; (2) verborum ampullis strepito; (3) papaveris folium sinistra teneo dextraque percutiens sonum inde elicio, ut

ut sciam, an amans redamer. Τί θαλαττοκοπεῖς ϗ πλατυγίζεις, *Aristoph. Eq.* 827. A πλατύς.

Πλατύγλωσσος et πλατύγλωττος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, latam linguam habens. Ex γλῶσσα.

Πλάτυγξ, γγος, ἡ, summa et lata pars remi, qua aqua percutitur, palmula. A πλατύς.

Πλατυθήσομαι, fut. 1. ind. pass. verbi πλατύνω.

Πλατύκαρπος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cujus fructus est amplus.

Πλατύκαρφος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, festucam sive ramulum habens.

Πλατύκαυλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, latos caules habens.

Πλατύκερκος, ὁ, ἡ, caudam latam habens.

Πλατύκερως, ωτος, ὁ ϗ ἡ, ampla cornua habens A κέρας.

Πλατυκορία, ας, ἡ, amplificatio vel amplitudo pupillæ, *Aret.* A κόρη.

Πλατυλέσχης, ȣ, ὁ, magnus nugator. A λέσχη.

Πλατυλόγος, latiloquus, *Gl. V.*

Πλατύλογχος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, lanceam habens latam. Φέρε τὴν σιβύνην καὶ πλατυλογχ᾽ ἀκόντια, *Alexis apud Pollucem,* 10, 144. A λόγχη.

Πλατύνω, dilato, late diduco, amplum et spatiosum reddo; a. 1. ἐπλάτυνα· πλατύνομαι, dilator, a. 1. ἐπλατύνθην. Πλατύνȣσι δὲ τὰ φυλακτήρια αὐτῶν, *Matt.* 23, 5. Ἡ καρδία ἡμῶν πεπλάτυνται, 2 *Cor.* 6, 11. A πλατύς.

Πλατύνωτος, ον, latum dorsum habens.

Πλατυόνυχος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, latos ungues habens.

Πλατυόφθαλμος, ον, amplos oculos habens.

Πλατύπιλος, ον, latus, epith. galeæ.

Πλατυπόρφυρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, latum limbum e purpura habens. A πορφύρα.

Πλατύπους, ποδος, ὁ ϗ ἡ, latos pedes habens. *Ph.* pedo, plancus.

Πλατυπρόσωπος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui latam faciem seu frontem habet.

Πλατύπυγος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, latas habens nates. A πυγή.

Πλατύῤῥιν, ινος, ὁ ϗ ἡ, latas nares habens.

Πλατύῤῥοος, *contr.* πλατύῤῥȣς, ȣ, ὁ ϗ ἡ, lata habens fluenta, late fluens.

Πλατύρυγχος, sive πλατύῤῥυγχος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, latum rostrum habens.

ΠΛΑΤΥ΄Σ, εῖα, ὺ, latus; (2) amplus, spatiosus.

Πλατύσαρκος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, amplam carnem habens. Ex πλατὺς et σάρξ.

Πλατύσημον, latus clavus, *Gl. V.* A seq.

Πλατύσημος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, lato clavo insignis. *Gl. V.* πλατύσημοι, laticlavii. A σῆμα.

Πλάτυσμα, ατος, τὸ, latum linteum vel simile quidpiam, cui emplastrum allinitur; πλάτυσμα μυῶδες, late pansæ carnes musculares. A πλατύνω. Unde

Πλατυσμὸς, ȣ, ὁ, dilatatio, latitudo, locus latus; (2) ostentatio, jactantia, loquacitas.

Πλατυστομέω, patulo ore verba pronunciare, *Sch.*

Πλατύστομος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui lato seu patulo ore est. Ex πλατὺς et στόμα.

Πλατυτέρως, *adv.* latius.

Πλατύτης, ητος, ἡ, latitudo, amplitudo, spatiositas. A πλατύς.

Πλατύφυγος, ἡ, navis lata carina, *Strab.*

Πλατύφυλλον, latifolium, *Gl. V.* A seq.

Πλατύφυλλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, lata folia habens.

Πλατυώνυχος, idem quod πλατυόνυχος.

Πλάω, appropinquo; *per Sync.* pro πελάω, ut hinc sit ἔπληντο, propinquabant, plusq. perf. pro ἐπέπληντο. Ut a πλάω sit f. πλήσω. (2) impleo; unde πιπλάω, πίπλημι.

Πλέας, acc. plur. *per Syncop.* pro πλέονας, a πλέων, pro πλείων.

Πλέγδην, *adv.* nectendo, texendo; (2) implicite. A πλέκω.

Πλέγμα, ατος, τὸ, omne id quod nexum seu contextum est; opus vitile, calathus, canistrum; *Gl. V.* textura; πλέγματα, crates, *Ph.* A πλέκω.

Πλεγματεύω, implico. A πλέγμα.

Πλεγμάτιον, ȣ, τὸ, idem quod πλέγμα.

Πλεγνύω, implico. A πλέκω.

Πλεθριαῖος, αία, αῖον, jugerum æquans.

Πλέθριον, ȣ, τὸ, currus in circo, stadio, &c. A

ΠΛΕ΄ΘΡΟΝ, ȣ, τὸ, *ap. Gr. et in rebus Gr. est* mensura centum fere pedum; *at in rebus Rom. respondet Latino* jugerum, h. e. 240 pedibus; πλέθρα, jugera, arpendia, *Ph.* (2) spatium, *simpl.*

Πλεῖ, 2. sing. præs. imperat. act. pro πλέε, a πλέω.

Πλειὰς, άδος, ἡ, et

Πλειάδες, ων, αἱ, Vergiliæ, *Ph.* (2) bruma.

Πλείειν, præs. inf. act. *Ion.* pro πλέειν.

Πλείη, nom. sing. f. g. *Ion.* pro πλέα, a πλέος

Πλεῖθι, 2. sing. præs. imperat. act. *per Parag.* pro πλεῖ, a πλέω.

Πλεῖν, pro πλεῖον, seu πλέον, plus. Καὶ, τȣτο πλεῖν ἢ μυρίων ἐστ᾽ ἄξιον στατήρων, *Arist. Nub.* Πλεῖν ἢ [illegible], *Ran.* 18.

Πλεόνως, *adv.* plus. A πλεῖον.

Πλειστήρης, sc. χρόνος, quamvis longissimus, *Æsch.*

Πλείȣς, acc. plur. *Att.* et *Ion.* pro πλείονας.

Πλειστάκι, et πλειστάκις, *adv.* sæpissime, ut plurimum. A πλεῖστος.

Πλείσταν, acc. s. f. g. *Dor.* pro πλείστην, a πολύς.

Πλειστάχοθεν, *adv.* sæpenumero; (2) plurimis ex locis. A πλεῖστος.

Πλειστηριάζω, f. άσω, άζομαι, pluris liceor quam cæteri. Ab eod. Hinc

Πλειστηριασμὸς, ȣ, ὁ, licitatio, *Gl. V.*

Πλειστηρίζομαι, glorior, jacto me, *Æsch.*

Πλειστοβολεῖν, ludere taxillis. A βολή.

Πλειστοβολίνδα, ἡ, sc. παιδιὰ, ludus puerilis qui fit taxillis.

Πλειστοβολὶς, sc. παιδία, *Poll.* Vide πλειστοβόλος.

Πλειστοβόλος, ȣ, ὁ, qui taxillis ludens plurima puncta sortitur aut jacit. Ex πλεῖστος et βάλλω.

Πλειστοδέκεια, ἡ, πλείστη δόκησις, *Suid.*

Πλειστοδυναμέω, ῶ, f. ήσω, plurimum valeo vel possum.

Πλειστολόγως, *adv.* plurifariam, *Gl. V.* A λόγος.

Πλειστόμβροτος, ον, frequens, celeber. A βροτός.

Πλεῖστος, η, ον, plurimus; pro πλέϊστος. A πλέος. πλεῖστοι, plurimi. *Ph.* plerique, plures, complures; πλεῖστον, plurimum; τὰ πλεῖστα, plerumque. A πλείων.

Πλειστοτόκος, ὁ ϗ ἡ, multorum liberorum parens, *Man.*

Πλειστοφόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, plurimorum ferax. Ex πλεῖστος et φέρω.

Πλείω, *Poet.* pro πλέω, navigo.

Πλείω, acc. sing. (et nom. et acc. pl.) *Att.* pro πλείονα, ampliorem, majorem. Σιγᾷν τὸν πλείω λόγον, silere ulteriorem sermonem, *id est,* sermonem abrumpere, *Soph. Trach.* 731.

Πλείων, comp. a πολὺς, plus, plurimus, *Ph.* hinc πλείονες, plures, complures, plerique, *item* mortui, *Gl. V.* πλεῖον, πλέον, plus, plurimum, *Ph.* πλείονα, plura, plurima: ἐπὶ πλεῖον seu πλέον, valde, egregie; *item* latius; posteriore sensu et pro *adj.* ponitur; (2) τὸ δὲ πλέον, atque adeo, *item* revera, cum opponitur κατὰ πρόφασιν, aut simile quid; (3) ἐκ πλείονος, diu ante; a longo ante tempore; (4) μεχρὶ πλείονες, diu; (5) πλείω, *adv. cum numeris pro* amplius; (6) τί δὲ πλέον; quid prodest? *Strab.*

Πλειὼν, ῶνος, ὁ, annus, *Gl. V.* Τὰ μὲν πλειῶνι, τὰ δ᾽ ȣχ ἐνὶ, *Call. in Jov.* 89. Ἐκ πολλȣ πλειῶνος, a multis abhinc annis, *Anthol. Reisk.* 5.

Πλέκος, εος, τὸ, textum, sportula e vitilibus contexta. A πλέκω.

Πλεκόω, implicor, *i. e.* coeo. A πλέκος.

Πλεκτανέω, idem quod πλέκω, *Æsch.*

Πλεκτάνη, ης, ἡ, plexus; (2) cirrus, cincinnus; (3) rete, laqueus. *Ph.* spira; (4) cirri, seu flagella polypodis. A πλέκω.

Πλεκτάνιον, τὸ, parvus cirrus, *Ath.*

Πλεκτανόστολος, per funem tractus, epith. navis. A στέλλομαι.

Πλεκτανόω, implico. A πλεκτάνη.

Πλεκτὴ, ἡ, idem quod πλεκτάνη, *Ath.*

Πλεκτοῖσι, dat. plur. *Ion.* pro πλεκτοῖς, a

Πλεκτὸς, ἡ, ὸν, plexus, nexus, plexilis, nexilis; (2) textilis, nexilis; πλεκτὰ, plexa. *Gl. V.* gerræ, *Ph.* Πλεκτὴ, laqueus; sed subintell. ἀρτάνη. Πλεκταῖσι ἀρτάναισι, *Soph. Ant.*

ΠΛΕ΄ΚΩ, f. ξω, necto, connecto, plecto; (2) texo, contexo, plico; (3) *metaph.* struo, machinor. πεπλεγμένος, plexus, perf. pass. part. Ἐάν τις πλέκῃ γυνὴ στέφανον, ἐρᾶν δοκεῖ, *Arist. Thesm.* 408. Ποίας μηχανὰς πλέκȣσι νῦν; *Eur. Andr.* 66. Ὀλύμπȣ καλάμοις μιμήματα πλέκων, *Eurip. Iphig. in Aul.* 577.

Πλέννα. Vide βλέννα.

Πλέξαντες, nom. plur. aor. 1. part. act. verbi πλέκω.

Πλέξῃς, *plicaveris,* aor. 2. conj. act.

Πλέον, *adv.* plus, *Poet.* pro πλεῖον, πλέον ἔχειν, meliore conditione esse, *it.* superare; ut πλεονεκτεῖν. Οὐδὲν μοι πλέον ἦν, nihil quidquam profeci. Κȣδὲν εἴργασμαι πλέον, et nihil quidquam profeci, *Eurip. Hipp.* 284. Καὶ πλέον πράξωμεν ȣδὲν, et tamen nihil plus efficiamus, *Id. Iph. in Aul.* 1373. A πλεῖον.

Πλεοναζόντως, *adv.* abundanter, *Ph.* A

Πλεονάζω, fut. άσω, copiosior aut major sum quam necesse sit; (2) multiplicor, plus habeo, antesto, exubero, redundo; (3) insolesco, supra modum efferor; (4) augeo, multiplico. Οὐκ ἄγαθον πλεονάζον ἔφυ θνητοῖσιν ὄνειαρ, *Phocyl.* 55. Ὁ μήτε πλεονάζει, μήτε [illegible]. A [illegible].

Πλεονάκις, *adv.* sæpius, sæpenumero, *Gl. V.*

Πλέονας, *plures,* acc. plur. *Poet.* pro πλείονας, a πλείων, *copiosior.*

Πλεονάσαι, aor. 1. inf. act. verbi πλεονάζω.

Πλεόνασμα, ατος, τὸ, redundantia; (2) abundantia, copia. A πλεονάζω. Unde

Πλεονασμὸς, ȣ, ὁ, cumulatio, abundantia, amplitudo. *Gl. V.* figura sermonis; (2) latior rei explicatio; (3) frequentatio ejusdem verbi, *Ern.*

Πλεοναστικὸς, ἡ, ὸν, redundans, superfluus.

Πλεοναστὸς, ἡ, ὸν, abundans, multus.

Πλεοναχῶς, *adv.* multifariam, varie. *Gl. V.* plurifariam. A πλέων, pro πλείων.

Πλεονεκτέω, ῶ, f. ήσω, plus habeo, ampliorem partem seu portionem habeo, etiam in rebus duris et tristibus; (2) vinco, præsto; (3) fraudo, malis artibus aliquem circumvenio, quæstui habeo, lædo; (4) utilitatem, lucrum ex aliqua re capio, plus appeto quam par aut satis est. Ἐπλεονέκτȣν μέντοι οἱ Αἰγύπτιοι ϗ πλήθει ϗ τοῖς ὅπλοις, *Xen. Cyr.* 7, 9. Ex πλέον et ἔχω. Hinc

Πλεονέκτημα, ατος, τὸ, commoditas, superiores partes, melior conditio, major potentia, gloria, &c. (2) victoria; (3) id quo circumvenitur aliquis, quod fit alterius circumveniendi causa.

Πλεονέκτης, ȣ, ὁ, fraudator. *Ph.* avidus. *Gl. V.* cupidus. Ex πλέον et ἔχω. Hinc

Πλεονεκτικὸς, ἡ, ὸν, alieni avidus, avarus. *Gl. V.* cupidus.

Πλεονεκτικῶς, *adv.* fradulenter, animo astuto et decipiendi studioso.

Πλεονεκτίστατος, η, ον, avarissimus, fraudulentissimus.

Πλεονεξία, ας, ἡ, idem quod πλεονέκτημα· (2) avaritia. *Gl. V.* omninoque inexhausta cujuscunque rei aviditas, v. gr. voluptatis, laudis, &c. Ex πλέον et ἔχω, fut. ἕξω.

Πλεόνεσσι, *pluribus,* dat. pl. *Ion.* a πλείων.

Πλεόνως, *adv.* plusculum. A πλέον.

ΠΛΕ΄ΟΣ, έα, έον, *Ion.* πλεῖος, plenus, refertus. *Comp.* πλειότερος, *Hom.* Vide πλεῖστος.

Πλεῦσας, acc. pl. præs. part. f. g. v. πλέω.

Πλέτο, *erat,* 3. sing. imperf. indic. med. *Ion.* et *per Syncop.* pro ἐπέλετο, a πέλομαι.

Πλευμονάω, vitio pulmonum laboro, *Ern.*

Πλευμονία, et πλευμονικὸς, idem significantia cum πνευμονία, et πνευμονικὸς, *Steph.*

Πλευμονὶς, ίδος, ἡ, vitium pulmonum, e quo tabes oritur.

Πλευμονώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, pulmoni similis, spongiosus; pro πνευμονώδης.

Πλευμοῤῥωγὴς, ὲς, ruptura pulmonis laborans, unde hæmoptysis. A πλεύμων et ῥήγνυμι.

Πλεύμος, ὁ, pulmonis vitium, *Gal.*

Πλευμόω, in tabem incido, *Gal.*

Πλευμώδης, ες, pulmonis vitio laborans, *Gal.*

Πλεύμων, ονος, ὁ, pulmo; pulmo marinus. A πνεύμων.

Πλεῦν, *plus*, Dor. pro πλέον.

Πλεῦνας, *plures*, acc. pl. *Dor.* pro πλέονας, a πλέων, pro πλείων, *copiosior.*

Πλεύνως, *adv.* plus, admodum, valde, præter modum. A πλέων.

ΠΛΕΥΡΑ', ᾶς, ἡ, latus, costa. Unde

Πλευρίον, τὸ, Dim. præc.

Πλευρίτης, ου, ὁ, lateralis. A πλευρά.

Πλευριτικὸς, ἡ, ὸν, pleuriticus, qui lateris morbo laborat. A

Πλευρῖτις, ιδος, ἡ, pleuritis, laterum morbus, lateralis dolor. A πλευρά.

Πλευροειδὴς, ὲς, lateris seu costæ speciem gerens. Unde

Πλευροειδῶς, *adv.* costæ instar, *Theophr.*

Πλευρόθεν, *adv.* a latere, de lateribus.

Πλευροκοπέω, ῶ, fut. ήσω, latus ferio seu percutio. Τὰ δὲ πλευροκοπῶν, δίχ' ἀνέρρηγνυ, *Soph. Aj.* 236. Ex πλευρὰ et κόπτω.

Πλευρὸν, ῦ, τὸ, latus, costa. A πλευρά.

Πλεύρωμα, τὸ, latus. A πλευρόω.

Πλεύσεαι, 2. sing. fut. 1. indic. med. *Ion.* pro πλεύσῃ, a πλέω.

Πλεύσιμος, et πλευστικὸς, navigabilis, *Steph.*

Πλεῦσις, ἡ, navigatio, *Steph.*

Πλευσοῦμαι, f. 1. ind. med. *Dor.* pro πλεύσομαι.

Πλευστέον, navigandum, *Steph.*

Πλευστικὸς, ἡ, ὸν, navigationi accommodatus. *Gl. V.* navalis. A πλέω.

Πλευστικῶς, *adv.* ad navigandum apte.

Πλεύσωμεν, *navigaverimus*, 1. pl. aor. 1. conj. act. verbi πλέω.

ΠΛΕ'Ω, navigo; (2) naviculariam exerceo; (3) nato, fluito; (4) incerto gradu eo, *Ern.* fut. πλεύσω perf. πέπλευκα.

Πλέω, *plura*, nom. pl. n. g. *per Syncop.* pro πλέονα, a πλέον pro πλεῖον, *plus.*

Πλέῳ (cum iota subscripto), *pleni*, nom. pl. *Att.* a recto πλέως. Οἱ πόνυ πολλοῦ πλέῳ, qui nulli parcentes labori merent stipendia, *nempe*, milites conductitii, *Soph. Aj.* 1112.

Πλέων, *Poet.* pro πλείων, *copiosior.*

Πλέων, acc. *Att.* a recto πλέως. Βραχὺν τιν' αἰτεῖ μῦθον, οὐκ ὄγκου πλέων, *Soph. Œd. Col.* 1162.

Πλέως, *adv.* pro πλέος, *plenus.*

Πλήγανον, ου, τὸ, baculus, *Hes.* A πληγή.

Πληγὰς, άδος, ἡ, falx, *Hes.* πληγάδες, pro συμπληγάδες, petræ concurrentes. A πλήσσω.

Πληγεὶς, aor. 2. part. pass. verbi πλήσσω.

Πληγενεῖς, οἱ, e diversis parentibus nati, *Steph.*

Πληγῆναι, *percussum esse*, aor. 2. inf. pass.

Πληγὴ, ῆς, ἡ, plaga, ictus, vulnus; πληγαὶ, verbera. A πλήττω.

Πλῆγμα, ατος, τὸ, idem.

Πλήθει, dat. sing. pro πλήθει, a πλῆθος.

Πλήθοντα, acc. sing. præs. part. verbi πλήθω.

Πλῆθος, εος, τὸ, multitudo quævis; (2) copia, abundantia; (3) populus; (4) plebs, vulgus. Ὡς πλήθει, plerumque, *Dio Cassius in Suidæ* ὡς ἐπίπαν. A πλήθω.

Πλήθουσι, 3. plur. præs. ind. act. cum ν.

Πληθοχορεία, ας, ἡ, saltatio frequens vel diuturna.

Πληθόχωρος, ον, multa capiens, latus, *Ern.*

Πληθυνθείης, 2. sing. aor. 1. opt. passs. verbi πληθύνω. Unde

Πληθυντικὸς, ἡ, ὸν, augendi et multiplicandi vim habens; (2) pluralis, *Ph.*

Πληθυντικῶς, *adv.* numero plurali, pluraliter.

Πληθύνω, multiplico, augeo, amplifico; (2) augesco, augeor numero, cresco, plenus sum, abundo. Ἐπληθύνετο ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν, *Act.* 6, 7. A πλῆθος.

Πληθὺς, ύος, ἡ, multitudo. Ab eod.

Πληθυσμὸς, ῦ, ὁ, multiplicatio, auctio. A πληθύνω.

[illegible] ...lus vel plenus sum, abundo. ex [illegible] ...δὲ κ νόσων πληθυουσῶν [illegible] ... Ὡς καθ' ἡμᾶς ἐστὶ ὁ πληθύων [illegible] ...ογος, ut vulgo apud nos fertur, *Soph. Œd. Col.* 377. A πληθύς.

Πλήθω, fut. πλήσω, impleo, repleo; (2) plenus seu refertus sum, turgeo; πληθούσης ἀγορᾶς, pleno foro; πλήθομαι, impleor. Ὄψιν περιέχουσ' τήνδ' ἔπλησα δακρύων, *Eur. Med.* 905. Ὅταν δὲ πληρέστης τῆς νόσου ξυνουσία, *Soph. Phil.* 524. A πλέος. (A πλάω, vel πλῆμι, *Ern.*)

Πληθώρα, ας, ἡ, *Ion.* πληθώρη, copia, redundantia; (2) satietas e copia; (3) ap. medicos salubrium humorum redundantia; (4) hominum frequentia. A πλήθω.

Πληθωρέω, ῶ, impleo; πληθωρέομαι, inundo, inundor. A πληθώρα. Unde

Πληθωρία, ας, ἡ, redundantia, satietas.

Πληθωρικὸς, ἡ, ὸν, plenus; (2) plenus humoribus bonis.

Πλήθωσιν, 3. plur. præs. conj. act. cum ν, a verbo πλήθω.

Πληϊάδες, *Pleiades*, acc. plur. *Poet.* pro Πλειάδας, a Πλειὰς, *Pleias.*

Πλήκτης, ου, ὁ, percussor; (2) pugnax, rixosus. A πλήττω.

Πληκτίζομαι, fut. ίσομαι, digladior, usque ad plagas pugno; (2) insolenter me gero; (3) ad miserationem induco, sc. plangendo, Πληκτίζεσθ' ἀλόχοισι, *Il.* 21, 499. A πλήκτης.

Πληκτικὸς, ἡ, ὸν, percutiendi seu feriendi vim habens, plagosus. *Gl. V.* rixosus, insolens. Ab eod.

Πληκτικῶς, *adv.* cæsim. *Gl. V.* jaciendo, percutiendo. A præc.

Πληκτὸς, percussus, ictus, *Steph.*

Πλῆκτρον, ου, τὸ, plectrum citharistæ; scutica, flagellum, calcar gallinacei. *Ph.* pecten, tinnulum, omne quo percuti et cadi potest. A πλήσσω.

Πληκτροθήκη, ῆς, ἡ, qui plectra sive instrumenta continet, quibus citharæ pulsantur. Ex πλῆκτρον et τίθημι.

Πληκτροφόρος, ου, ὁ ἢ ἡ, calcaria ferens. Ex πλῆκτρον et φέρω.

Πλῆμα, ατος, τὸ, plenitudo. A πλήθω.

Πλήμη, seu πλήμμη, ης, ἡ, æstus maris accedens. A πλῆμι, sive πλήθω.

Πλῆμι, appropinquo; (2) impleo: ἔπληντο, appropinquabant, *Il.* 4, 449. A πλέω.

Πλημμέλεια, ας, ἡ, vitiositas, improbum factum, peccatum, erratum, error. A πλημμελής. Unde

Πλημμελέω, ῶ, fut. ήσω, incomposite, inconcinne, immoderate me gero, improbe me gero, pecco. *Gl. Vet.* pecco, delinquo; πλημμελεῖ, committit, *Ph.* πλημμελεῖται, committitur, *Ph.* πλημμεληθὲν, commissum, *Gl. V.* aor. 1. part. pass. πεπλημμεληκέναι, perpetrare, *Ph.* perf. act. inf. at πεπλημμέληται, admissum est, *Ph.* perf. pass. ind. Πλημμελεῖν τι, *Dem.* εἰς τι, *Plat.* περί τι, *Id.* δι' ὕβριν, *Dem.*

Πλημμέλημα, ατος, τὸ, peccatum, delictum, commissum, reatus, *Ph.* A præc.

Πλημμελὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, qui est contra modulationis normam, inconcinnus, absonus. *Gl. V.* inconditus; (2) immoderatus, vitiosus, culpabilis, mendosus. Σὺ δ' οὖν φοβῇ με, μή τι πλημμελὲς πάθῃς, ne quid tibi mali a me accidat, *Eurip. Med.* 305. Ex πλὴν et μέλος, *carmen.*

Πλημμέλησις, εως, ἡ, delictum. A πλημμελέω.

Πλημμελῶς, *adv.* immoderate, incondite, inconcinne; (2) perperam, male, vitiose, improbe. A πλημμελής.

Πλημμύρα, ας, ἡ, et πλημμυρίς, *Aret.* maris æstuantis accessus; inundatio, *Gl. V.* A πλήμη. Hinc

Πλημμυρέω, ῶ, fut. ήσω, æstu inundo, restagno, redundo, plenus sum. *Gl. V.* πλημμυρεῖ, inundat, exuberat.

Πλημμυρίζω, inundo, *Gl. V.*

Πλημμύριον, ου, τὸ, æstuarium, et arx in æstuario. A πλημμυρέω. Unde

Πλημμυρὶς, ίδος, ἡ, maris æstuantis accessus, exundatio, impetus fluctuum maris; (2) humiditatis abundantia, *Od.* 9, 486.

Πλημμύρω, æstuo, inundo, restagno.

ΠΛΗ'ΜΝΗ, ης, ἡ, modiolus, sive fistula rotæ, cui axis inseritur, *Il.* 5, 726.

Πλημνόδετον, ου, τὸ, ferramentum rotæ, quo radii modiolo colligantur. Ex pr. et δέω.

Πλημοχόη, ης, ἡ, vas fictile, ad turbinis figuram accedens. A πλήθω, vel πλήμη, et χέω, *fundo.*

ΠΛΗ'Ν, præterquam, præter; (2) sed, verum, tamen, verumtamen; (3) cæterum, in principio, transeundi causa, aut redeundi ad rem. πλὴν ὅσον, nisi quod, præterquam quod; πλὴν ἀλλὰ ἢ, nisi si; ἄλλος πλὴν, alius quam; πλὴν ἐὰν, si modo: πλὴν εἰ, nisi.

Πλῆντο, 3. plur. imperf. ind. pass. *Ion.* pro ἐπλῆντο, a πλῆμι.

Πλὴξ, ὁ, qu. dic. percussor, *Steph.*

Πλῆξε, *percussit*, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἔπληξε, a πλήσσω.

Πλήξας, *qui percussit*, aor. 1. part. act.

Πλήξιππος, ου, ὁ, qui pungit et stimulat equos, agitator et domitor equorum, eques; (2) bellator. Ex πλήσσω et ἵππος.

Πλῆρες, *plenum*, neut. a πλήρης, *plenus.*

Πληρέστατα, *adv.* plenissime, *Ph.* A πλήρης.

Πληρέστατος, plenissimus, πληρεστάτη, plenissima, *Gl. V.* πληρέστατον, plenius. *Ph.* plenissimum. A πλήρης.

Πλήρη, acc. sing. *contr.* pro πλήρεα, a

Πλήρης, εος, ὁ ἢ ἡ, plenus; (2) perfectus seu integer. A πλέος.

Πληροῖ, 3. sing. præs. indic. act. *contr.* pro πληρόει, a πληρόω.

Πληροσέληνον, plena luna, *Gl. V.* A

Πληροσέληνος, ὁ ἢ ἡ, plenilunium. A σελήνη.

Πληροφορέω, ῶ, fut. ήσω, justum pondus, justam mensuram do; (2) certiorem facio; (3) satisfacio dando, argumentis, testimoniis; plane probo. *Pass.* justum pondus, &c. accipio; (2) certior fio; (3) persuasum habeo, certo scio; (4) πεπληροφορημένα, res certæ. Ἕκαστος ἐν τῷ ἰδίῳ νοΐ πληροφορείσθω, *Rom.* 14, 5. A πλήρης et φέρω. Hinc

Πληροφόρημα, ατος, τὸ, plenitudo; (2) satisfactio; (3) certitudo.

Πληροφορία, ας, ἡ, certa fides, certa persuasio.

Πληρόω, ῶ, fut. ώσω, impleo, repleo; instruo; (2) prægnantem reddo; (3) suppleo, supplementum adjicio; (4) absolvo, perficio; (5) satio, *proprie et tropice;* (6) solvo quod debeo, stipem confero; πληρῶσαι, terminare, *Ph.* a. 1. inf. (7) *pass.* πληροῦσθαι dicuntur *in N. T.* vaticinia, cum eventum habent. πληρωθῇ, sarciatur, *Gl. V.* aor. 1. pass. subj. Ὅθεν χέρας πληροῦντες, *Eur. Her. Fur.* 374. Πεπληρωμένον δικαστήριον, *Dem.* A πλήρης. Hinc

Πληρωθῇ, 3. sing. aor. 1. conj. pass.

Πληρωθῶσιν, 3. plur. aor. ejusd. cum ν.

Πλήρωμα, ατος, τὸ, id quo quid completur; (2) abundantia, copia; (3) socii navales, remiges, &c. (4) naves instructæ ipsæ; (5) supplementum exercitus; (6) summa definita, numerus definitus, justus numerus; (7) dicitur et de actu, ut κυλίκων πλήρωμα. (1) κενὸν τόδ' ἄγγος, ἢ στέγει πληρώματι; vacuane est hæc arca, an tegit aliquid quod eam implet? *Eurip. Ion.* 1414. Δυσθανάτων κρατήρων πληρώματα, pocula plena liquore mortem ferente, *Id. ibid.* 1051. (2) δαιτὸς πλήρωμα, convivi abundantia, *Eurip. Med.* 203. Πλήρωμα νεκρῶν, copia cadaverum, *Id. Cycl.* 208. (3) ναῦς ἔχων πολλὰς πληρωμάτων ἐπιδεεῖς ἡγεῖτο ἐρέτας, remigibus et classiariis militibus deficientes, *Plutar. in Pyrrho.* (7) Ζηνὸς ἔχεις κυλίκων πλήρωμα, καλλίσταν λατρείαν, Jovis habes poculorum implendorum munus, pulcherrimum ministerium, *Eurip. Troad.* 823.

Πληρώσαντες, nom. pl. aor. 1. part act.

Πλήρωσις, εως, ἡ, repletio cujuslibet rei, et quacumque in parte; (2) plenitudo; (3) perfectio et absolutio; (4) solutio ejus quod debeas.

Πληρωτὴς, οῦ, ὁ, qui ἔρανον, stipem, &c. confert, unde Πληρωτὴς ἐράνου; (2) cum ἔρανος convivium de symbolis significat, πληρωτὴς est ἐρανάρχης.

λησιάρχης· (3) συμποσιάρχης, præfectus convivii curandi, cogendi, regendi.

Πληρωτικὸς, ἡ, ὸν, implendi seu replendi vim habens. *Gl. V.* explebilis. A πληρόω.

Πλησάμενοι, nom. plur. 1. part. med. v. πλήθω.

Πλήσασα, *quæ implevit*, aor. 1. part. act. f. g.

Πλησθεὶς, *impletus*, aor. 1. part. pass.

Πλησιάζω, f. άσω, accedo, propinquo, appropinquo; (2) familiariter utor; (3) sector; (4) rem habeo, cum aliqua concumbo. Οὐδὲ ἐπλησίαζε τούτων οὐδεὶς αὐτῷ οὔτε νυκτὸς, οὔτε ἡμέρας, *Xen.* Πῶς οὖν ἂν αὐτῷ πλησιασθείην ποτέ, *Eur. El.* 641. (4) ὡς δὲ Νίαιρα αὐτῇ Νικαρέτης ἦν, καὶ εἰργάζετο τῷ σώματι, μισθαρνοῦσα τοῖς βουλομένοις αὐτῇ πλησιάζειν, τοῦθ' ὑμῖν βούλομαι πάλιν ἐπεξελθεῖν, *Demosth. contra Neæram.* A πλησίον.

Πλησιαίτερος, propinquior; πλησιαίτατος, proximus. A πλήσιος.

Πλησίαλος, ου, ὁ ἡ ἡ, maritimus, mari vicinus. Hinc τὸ πλησίαλον, ου, ora maritima. Ex πλήσιος et ἅλς, *mare.*

Πλησιασμὸς, οῦ, ὁ, accessus, appropinquatio; (2) familiaris consuetudo et sectatio; (3) coitus. A πλησιάζω.

Πλησίγναθος, ου, ὁ ἡ ἡ, maxillas seu buccas implens. Ex πλήθω et γνάθος.

Πλησιέστερος, propinquior; πλησιέστατος, proximus. Πλησιέστερον αὐτοῦ μετεπέμψατο, *Joseph. de Macchab.* 12. A πλησίον.

Πλησίμοχθος, ὁ, ἡ, ærumnosus. A πλήθω.

Πλησίθεος, ου, ὁ ἡ ἡ, Deo vicinus, proximus.

Πλησίοικος, ὁ ἡ ἡ, vicinus.

Πλησίον, prope, juxta, cominus. Hinc ὁ πλησίον, propinquus, proximus. A

Πλησίος, ία, ίον, propinquus, proximus, vicinus. A πέλας, *prope.*

Πλησιόχωρα, ας, ἡ, vicina regio. A

Πλησιόχωρος, ου, ὁ ἡ ἡ, confinis, finitimus, accola, *Ph.*

Πλησισέληνον, τὸ, plenilunium, *Eust.*

Πλησίστιος, ου, ὁ ἡ ἡ, velum implens; (2) qui prospero cursu et plenis velis navigat. Ex πλήθω et ἱστίον.

Πλησιφαὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, plenam lucem habens, epith. lunæ. Ex πλήθω et φάω.

Πλῆσμα, ατος, τὸ, explementum, seu id quo aliquid expletum est. A πλήθω. Unde

Πλησμὴ, ἡ, idem quod πλῆσμα.

Πλήσμιος, ία, ιον, replens, implens; (2) delicatus, fastidiosus. Hinc τὸ πλήσμιον, ου, fastidium, satietas. A πλήθω

Πλησμίως, *adv.* ad satietatem, fastidium. A pr.

Πλησμονὴ, ῆς, ἡ, satietas; (2) intemperantia in cibo, &c. abundantia, redundantia, plenitudo, repletio in corpore humano. Ab eod. Hinc

Πλησμονώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, replens, satians.

ΠΛΗ'ΣΣΩ, vel πλήττω, f. ξω, percutio, ferio, πεπληγμένος, perf. pass. πληγεὶς, percussus, aor. 2. Ἐγὼ δὲ κοινῇ ξυμφορᾷ πεπληγμένος ἱκέτης ἀφῖγμαι πρός σε, *Aristoph. Thesm.* 186. Ἡμεῖς δ' ὑπ' ἐχθρῶν οὐδενὸς πεπλήγμεθα, *Eur. Rhes.* 868.

Πληστεύω, repleo. A πλήθω.

Πλήστιγξ, ιγγος, ἡ, flagellum. A πλήσσω.

Πλήττει, 3. sing. præs. ind. act. *Att.* pro πλήσσει, a πλήσσω.

Πλήτης, ου, ὁ, qui appropinquat. A πελάω.

Πλῆτο, 3. sing. imperf. ind. pass. *Ion.* pro ἔπληντο, a πίμπλημι.

Πλῆον, ονος, ὁ ἡ ἡ, amplior, copiosior, Comp. a πολύς.

Πλίγμα, ατος, τὸ, gradus, gressus; (2) saltus; (3) passus; (4) ictus, percussio. A πλίσσω.

Πλινθεία, ας, ἡ, laterum fictio; (2) lateritium opus; (3) agmen militare quadratum. A πλινθεύω.

Πλινθεῖον, ου, τὸ, figlina laterum, officina in qua lateres finguntur. Ab eod.

Πλίνθευσις, εως, ἡ, laterum fictio. A πλινθεύω.

Πλινθεύσωμεν, 1. pl. a. 1. conj. act. v. πλινθεύω.

Πλινθευτὴς, οῦ, ὁ, laterum fictor. Ab eod.

Πλινθεύω, f. εύσω, lateres fingo; (2) ex lateribus ædifico; (3) in lateres effingo seu formo. Ἡν δὲ πλινθεύοντ' ἴδωμεν, ὕσομεν, *Aristoph. Nub.* 1124. Καὶ πλαισία ξύμπηκτα πλ[illegible]ενα, *Id. Ran.* 812. A πλίνθος.

Πλινθηδὸν, *adv.* in lateris formam. Ab eod.

Πλίνθινος, ίνη, ινον, lateritius. Ab eod.

Πλινθίον, ου, τὸ, laterculus; (2) quævis figura quadrilatera, *impr.* oblongior; (3) laterculus et abacus; (4) genus aciei militaris; (5) machinamenti genus. Dim. ab eod.

Πλινθὶς, ίδος, ἡ, idem quod

Πλινθοποιΐα, ας, ἡ, idem quod πλίνθευσις.

Πλίνθος, ου, ἡ, later, imbrex, tegula; (2) pars quædam capitis columnæ.

Πλινθουλκέω, traho lateres. A

Πλινθουλκὸς, qui lateres trahit, *Poll.*

Πλινθουργέω, ῶ, f. ήσω, lateres conficio, vel coquo. A πλινθουργός.

Πλινθουργία, ας, ἡ, laterum confectio. Ab eod.

Πλινθουργὸς, οῦ, ὁ, qui lateres conficit. *Gl. V.* laterarius. Ex πλίνθος et ἔργον.

Πλινθοφορέω, ῶ, lateres porto. Ἕτεροι δ' ἐπλινθοφόρουν, *Aristoph. Av.* 1144. A φέρω.

Πλινθοφόρος, ὁ, qui lateres bajulat, *Ar.*

Πλινθόω, ῶ, fut. ώσω, e lateribus construo seu fabricor quidpiam. A πλίνθος.

Πλινθυφὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, lateribus contextus, i. e ex lateribus constructus. Κοὔτε πλινθυφεῖς δόμους προσείλους ἦσαν, neque lateritias domos subdiales norant, *Æschyl. Prometh.* 449. Ex ὑφαίνω.

Πλὶξ, gradus, gressus, passus; (2) spatium inter pollicem et medium digitum. A

ΠΛΙ'ΣΣΩ, πλίσσομαι, gradior, gradus glomero; (2) percutio, ferio. Εὖ δὲ πλίσσοντο πόδεσσι, *Od.* 6, 318. Hinc

Πλιχὰς, άδος, ἡ, pars corporis inter inguina et femur, cutis quæ pudendis subest.

Πλίχος, idem.

Πλοὰς, άδος, ἡ, fluitans. A πλέω, *navigo.*

Πλοηγὸς, ου, ὁ ἡ ἡ, navigationem efficiens. A πλόος et τίκτω.

Πλοιάριον, ου, τὸ, navicula. *Gl. Vet.* cimba; (2) calceamenti muliebris genus. A πλοῖον.

Πλοΐζω, f. πλοΐσω, et πλοΐζομαι, navigo, navi proficiscor. Πλωΐζεσθαι νηυσὶ, *Hes. Op.* 632. Ab eod.

Πλοΐμος, et πλοΐιμος, ου, ὁ ἡ ἡ, navigabilis, navigationi aptus. Ab eod.

Πλοιοειδὴς, ὲς, navis figuram habens.

Πλοῖον, ου, τὸ, navis, *impr.* oneraria. A πλέω.

Πλοιοφόρος, ου, ὁ ἡ ἡ, naviger, *Gl. V.* Ex πλοῖον et φέρω.

Πλοκαμὶς, ίδος, ἡ, crines plexi et intorti, cincinni, coma. A πλέκω.

Πλόκαμον, ου, τὸ, textum; (2) vitile opus.

Πλόκαμος, ου, ὁ, crines plexi et intorti, cincinni; (2) cinni, vel nodi crinium nexorum. *Gl. Vet.* crinis; πλόκαμοι, crines, cæsaries, *Ph.* Ab eod.

Πλοκαμώδης, ες, cirratus, cincinnatus, *Hes.*

Πλοκὰς, sc. κόμη, coma plexa, intorti crines, *Soph.*

Πλοκερὸς, ρὰ, ρὸν, textilis. A πλόκος.

Πλοκεὺς, έως, ὁ, textor, *Gl. V.* Ab eod.

Πλοκὴ, ῆς, ἡ, nexus, trama, *Ph.* (2) contextus, compositio, argumentum; (3) dolus, fallacia, argutiæ; (4) figura oratoria. (3) οὐ γὰρ ἐμπλέκων πλοκὰς ἐγὼ παρέξω σῷ πόσει τὸ σὸν δέμας, *Eurip. Iphig. in Aul.* 936. A πλέκω. Hinc

Πλόκιμος, ου, ὁ ἡ ἡ, textilis, nexilis.

Πλόκιον, ου, τὸ, cirrus, coma plexilis; (2) genus quoddam monilis collaris. Dim.

Πλόκιος, ία, ιον, nexilis, textilis; (2) perplexus, intricatus. A

Πλόκος, ου, ὁ, cirrus, flexus capillus, coma plexilis; (2) funis. A πλέκω.

Πλόμος, verbascum, herba, quæ et φλόμος, *Soph.*

Πλόος, *contr.* πλοῦς, ὁ, navigatio, cursus; (2) expeditio navalis. A πλέω.

Πλοῦ, gen. sing. *contr.* pro πλόου, a πλόος.

Πλουθυγίεια, ας, ἡ, sanitatis opulentia, divitiæ cum opulentia, plenissima felicitas. Ex πλοῦτος et ὑγίεια.

Πλουσιάζω, f. άσω, divitem reddo. Τότε μᾶλλον ἐπλουσιάσθη τὸ πλῆθος, *Herodian.* A πλούσιος.

Πλουσιακὸς, ὴ, ὸν, opulentus. Ab eod.

Πλουσιάω, idem quod πλουτέω, *Herodian.*

Πλουσιόδωρος, ου, ὁ ἡ ἡ, largis muneribus locupletans. A δῶρον.

Πλούσιος, ία, ιον, dives, opulentus. A πλοῦτος.

Πλουσίως, *adv.* abunde, affluenter.

Πλουταγαθὴς, ὲς, dives, refertus divitiis. Ab ἀγαθός.

Πλουτακαδημεία, ας, ἡ, commentatio ditescendi, philosophia, cujus finis sunt divitiæ. Ex πλοῦτος et ἀκαδημεία.

Πλούταξ, ακος, ὁ, valde dives, vel satis dives. Ὁ δὲ Εὐπόλιδος πλούταξ πέπαικται hæc vox πλούταξ ab Eupolide usurpata ludo jocoque fingitur. *Interpres male* ridetur. *Pollucis Onom.* 3, 109. A πλοῦτος.

Πλουτέλεια, ἡ, magnificentia, copiæ, pro πολυτέλεια, vel πλεοτέλεια.

Πλουτεὺς, έως, ὁ, Plutus. A πλοῦτος.

Πλουτεῦντας, acc. pl. *Dor.* pro πλουτοῦντας, a

Πλουτέω, ῶ, fut. ήσω, dives sum; (2) divitem reddo. Πλουτεῖν τε τέρπνον, *Eur. Ion.* 663. Τῶν δὲ συστρατευσαμένων αὐτῷ τοὺς μὲν ἀρίστους πεπλούτηκε, *Xen.* Πλουτῶν εἰς ὑπερβολὴν, *Luc.*

Πλουτίζω, f. ίσω, dito, locupleto, divitem reddo; πλουτίζεται, ditescit, *Ph.* Πλουτίζων ἑαυτὸν, *Xen.* A πλοῦτος.

Πλουτίνδην, *adv.* eligendo ditiores, vel ditissimum quemque, e censu. Ab eod.

Πλουτογηθὴς, ὲς, divitiis gaudens, dives, *Æsch.*

Πλουτοδότειρα, ας, ἡ, f. A

Πλουτοδότης, ῆρος, ὁ, qui divitias ministrat et suggerit.

Πλουτοδότης, ου, ὁ, idem.

Πλουτοδοτέω, divitias largior.

Πλούτοιο, gen. sing. *Ion.* pro πλούτου.

Πλουτοκρατία, ἡ, cum divites rerum potiuntur, *Xen.*

Πλουτοποιὸς, οῦ, ὁ ἡ ἡ, qui divitias congerit; (2) lucrosus, quæstuosus. A ποιέω.

ΠΛΟΥ~ΤΟΣ, ου, ὁ, divitiæ, opulentia, copia; (2) Plutus, deus divitiarum putatitius; (3) vitia cum divitiis conjuncta.

Πλουτοῦντι, dat. sing. præs. part. act. verbi [illegible]

Πλουτοταφὴς, ὁ ἡ ἡ, divitiis non utens, sed abscondens eas penitus. A τάφος.

Πλουτοφόρος, ου, ὁ ἡ ἡ, divitias adferens, augens. A φέρω.

Πλουτόχθων, ονος, ὁ ἡ ἡ, dives terra, *Suicer.*

Πλούτων, ωνος, ὁ, Dis, Pluto. Hic deus intellectualis est fabricator, qui animas liberat a generatione, *i. e.* a regione sublunari, *Procl. in Crat.* A πλοῦτος.

Πλουτώνεια, et πλουτώνια, sc. χωρία, seu τεμένη, loca quæ perniciosos ac pestilentes odores exhalant. A πλούτων.

Πλοχμὸς, οῦ, ὁ, crinis plexus et intortus, *Il.* 17, 52. A πλόκαμος.

Πλοώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, fluitans aut innatans. A πλόος.

Πλυθεῖσα, aor. 1. part. pass. f. g. verbi πλύνω, pro πλύω.

Πλῦμα, ατος, τὸ, aqua sordida ex lotura, aqua in qua aliquid elutum est; (2) tritum et exhaustum scortum. A πλύνω.

Πλύνεσκε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔπλυνε.

Πλυνεὺς, ὁ, qui vestimenta abluit, *Poll.*

Πλυνέω, idem quod πλύνω, *Hom.*

Πλύνος, ου, ὁ, res quæ lavatur. A πλύνω.

Πλυνὸς, οῦ, ὁ, labrum, lavacrum; item, in quo abluuntur panni, *Il.* 22, 153. (2) maledictis obrutus, infamatus, πλυνὸν ποιεῖν τινα, omnibus conviciis proscindere aliquem, maledicta infundere in aliquem.

Πλυντὴρ, ῆρος, ὁ, idem quod præc. I; (2) idem quod πλύντης.

Πλυντήρια, ων, τὰ, festum quod Athenis in honorem Aglauri, filiæ Cecropis, agitabatur. A πλύνω.

Πλυντὴρ, ῆρος, ὁ, *Steph.* πλύντρια, ἡ, *Poll.*

Πλύντης, ου, ὁ, fullo; πλυντὶς, ίδος, ἡ, *Poll.*

Πλυντικὸς, ἡ, ὸν, fullonius, fullo.

Πλύντρον, τὸ, merces, pro lotura, *Poll.* πλύντρα, τὰ, merces balneatoris.

Πλυντρὶς γῆ, terra qua lotrices in cluendis utebantur pannis. A
ΠΛΥ'ΝΩ, f. υνῶ, lavo, proprie vestes sordidas; (2) verro; (3) conviciis incesso, maledictis proscindo, objurgo; πεπλυμένος, lotus, Ph. perf. part. pass. Τὸ σῶμα μευ πλύνω, Theocr. 27, 5. Ὡρᾶν (herarum) πεπλύσεῖτι νὶν ἐπὶ κρόναισι δοκασεῖς, Theocr. 1, 150. Hinc
Πλύσιμον, lavatorium, Gl. V.
Πλύσις, εως, ἡ, lotio, lotura.
Πλύσμα, ατος, τὸ, et πλυσμὸς, ῦ, ὁ, idem.
Πλυτήν, seu πλυντήν, abluendum est.
Πλυτάσιος ἐρισκὸς, genus peculi Laconici, Sch. Ar. Suid.
Πλύτης, ϐ, ὁ, lavator, Gl. V.
Πλυτὸς, ἡ, ὸν, lotus. Πλυτοὶ χίνδροι, Aret. Ἀλήτῳ πλυτῷ, Hippocr.
Πλύω, unde πλύνω, Dorico pleonasmo τϐ ν, Eust.
Πλῶε, 3. sing. imperf. indic. act. Ion. pro ἔπλωε, a πλώω, navigo.
Πλωείσας, Dor. pro πλωήσας.
Πλωὰς, usitatius πλωῖὰς, (et πλωῒς, genus avis natatilis, Suid. Apoll.) ut
Πλωϊάδες νεφέλαι, natantes nubes et quæ crebro circumferuntur. A πλώω.
Πλωΐζεσκε, 3. sing. imperf. ind. act. Ion. pro ἐπλώϊζε, a
Πλωΐζω, et πλωΐζομαι, navigo. A πλώω.
Πλώϊμος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, navigabilis, de mari, verno tempore; (2) navigationi idoneus. Ab eod.
Πλῶς, τὸς, ὁ, pl. πλῶτες, mugiles pisces, Ath.
Πλώσιμος, ὁ ϗ ἡ, navigabilis, Suid. ex Soph.
Πλωταὶ, αἱ, anguillæ quædam in Sicilia; flutæ, Lat. Poll.
Πλωτάρχης, ὁ, (σκαφέων) navicularius primarius, Man.
Πλωτεύω, idem quod πλώω, Sibyl.
Πλωτὴρ, ῆρος, ὁ, natator; (2) nauta.
Πλώτης, ϐ, ὁ, idem quod πλώς.
Πλωτικὸς, ἡ, ὸν, navigationi vel natationi aptus; (2) qui rei nauticæ operam dat; (3) mercator. A πλώω.
Πλωτὸς, ἡ, ὸν, navigabilis, navibus pervius; (2) qui navibus adiri potest; (3) de tempore, quo mare navigari potest; (4) natatilis. Ab eod.
Πλώτωρ, ορος, ὁ, navigator, nauta. A
Πλώω, navigo; (2) nato, fluito. A πλέω.
Πνέοντας, anhelantes, acc. pl. part. præs. act. Poet. pro πνέοντας, a πνέω.
Πνέισαι, Dor. pro πνέυσαι.
Πνεῦμα, ατος, τὸ, spiritus, flatus, flamen, Gl. V. Πνεῦμα κωνῖκον, turbo, Appian. (2) nota aspirationis. In Scriptura S. Spiritus Sanctus; (3) spiritus propheticus; divina natura Christi; (4) sanctitas animi, et studium pietatis; (5) religio Christiana seu Scriptura S. (6) omnia effecta virtutis divinæ, ut miracula, &c. (7) mens humana; (8) sensus animi. Δεινῶν τ' ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισε στένοντα πόντον, [Male Musgravius jungit πνευμάτων cum τῷ ἄημα: hic genitivus regitur a præpositione ὑπὸ subintellecta,] pontum gementem furentibus ventis ὑπὸ δεινῶν πνευμάτων στένοντα. Ἄημα ἐκοίμισε, levis aura sopire solet, Soph. Aj. 683. A πνέω. Hinc
Πνευματίας, ϐ, ὁ, cui magna est et frequens respiratio; (2) cui venter flatu distenditur.
Πνευματιμφόρος, idem quod πνευματοφόρος, E. M.
Πνευματιάω, suspiro, Philox.
Πνευματίζω, spiritum scribo et pronuncio in litera. A πνεῦμα 2.
Πνευματικὸς, ἡ, ὸν, spiritualis, spiritalis, qui a spiritu cietur; (2) flatibus ventorum obnoxius, ventosus; (3) inflatus, flatu plenus, flatu seu spiritu distentus; (4) flatus ciens, inflans; in Scriptura S. divinus, sanctus, purus, perfectus, vi et efficacia præditus, item quod Scriptura S. continet, quod cum ea convenit. Hinc ἡ πνευματικὴ, ῆς, sc. ἐπιστήμη, disciplina philosophica de spiritibus agens.
Πνευματικῶς, adv. spiritualiter; (2) allegorice; (3) secundum Scripturam S. (4) vi et auxilio divino; (5) sancte, pie.

Πνευμάτιον, ϐ, τὸ, parvus flatus; (2) animula. A πνεῦμα.
Πνευμάτιος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, ventosus; (2) flatibus ventorum obnoxius. Ab eod.
Πνευματισμὸς, ῦ, ὁ, pronunciatio cum spiritu, impr. aspero. A πνευματίζω.
Πνευματοδόχος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, spiritus seu flatus recipiens. Ex πνεῦμα et δέχομαι.
Πνευματοποιὸς, ὸν, spirituum opifex, Synes.
Πνευματοκήλη, ης, ἡ, ventosa hernia, ramex.
Πνευματοκίνητος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, a spiritu motus.
Πνευματοκινήτως, adv. impulsu Divini Spiritus.
Πνευματοκλήτωρ, ορος, ὁ, spiritus vocator et quasi accersitor. Ex πνεῦμα et κλήτωρ.
Πνευματομάχος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, qui Spiritui S. repugnat, qui divinitatem Sp. S. in dubium vocat. Ex πνεῦμα et μάχομαι.
Πνευματόμφαλος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, cui umbilicus flatu protuberat. Ab ὄμφαλος.
Πνευματοποιέω, flatus concito: πνευματοποιῦντα, flatulenta.
Πνευματοφορέομαι, ῦμαι, a vento feror, vento agitor; (2) adflatu numinis feror. A
Πνευματοφόρος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, qui adflatu numinis fertur, spiritu adflatus. A φέρω.
Πνευματόω, ῶ, f. ώσω, flatu seu spiritu impleo, flatus excito; (2) in spiritum verto; (3) spiritu adflo. A πνεῦμα.
Πνευματώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, spiritu plenus, ventosus; (2) qui flatus movet, qui inflat; (3) inflatus, flatu distentus; (4) flatulentus; (5) anhelosus, qui ægre respirat. Ab eod.
Πνευμάτωσις, εως, ἡ, inflatio. A πνευματόω.
Πνευματωτικὸς, ἡ, ὸν, inflandi seu flatus excitandi vim habens. Ab eod.
Πνευμένος, ϐ, ὁ, anhelosus, difficultate spirandi laborans, Suicer. A πνέω· lege πνευμονικὸς, Ern.
Πνευμονευτικὰ, ῶν, τὰ, instrumenta quæ spiritu inflantur. Ab eod.
Πνευμονίας, ϐ, ὁ, ad pulmonem pertinens. A πνεύμων. Unde
Πνευμονικὸς, ἡ, ὸν, idem.
Πνευμῶδες, sc. πάθος, pulmonis morbus, Aret.
Πνεύμων, ονος, ὁ, pulmo, respirationis instrumentum; (2) piscis quidam marinus. A πνέω.
Πνεῦσαι, spirasse, aor. 1. inf. act. verbi πνέω.
Πνεύσειε, 3. sing. a. 1. opt. Æol. pro πνεῦσαι.
Πνεῦσις, εως, ἡ, spiratio, flatus.
Πνεύσομαι, spirabo, fut. 1. med. verbi πνέω.
Πνευσῦμαι, πνευσῇ, πνευσεῖται, idem Attice et Dorice. Τὸ λυχνίδιον γὰρ τϐτο πνευσεῖται πολύ. Aristoph. Ran. 1221.
Πνευστιάω, ῶ, anhelo, crebro spiro seu respiro, ægre respiro; πνευστιῶν, anhelans.
Πνευστικὸς, ἡ, ὸν, spiritalis; (2) inflatus.
ΠΝΕ'Ω, f. εύσω, flo, spiro, anhelo; (2) odorem spiro, oleo, Gl. Vet. Ὡς ἔτος, ἤδη κακίας ϗ συκοφαντίας πνεῖ. Aristoph. Eq. 435. Οἱ πνέοντες μεγάλα, qui magna spirant, superbi, Eurip. Andr. 188.
Πνιγαλίων, ωνος, ὁ, incubus, suppressio nocturna, qua dormientes suffocari sibi videntur. A πνίγω.
Πνιγαλών, ῶνος, ὁ, idem et ab eod.
Πνιγεῖσα, aor. 2. part. pass. f. g. verbi πνίγω.
Πνιγετὸς, ῦ, ὁ, laqueus, quo se quis strangulat, Ern. A πνίγω.
Πνιγεὺς, έως, ὁ, furnus, ahenum, in quo carbones, aut carnes, quæ inassantur, suffocantur. Ab eod. Unde
Πνιγηρὸς, ρὰ, ρὸν, æstu suffocans, æstu molestus, fervens; (2) suffocans.
Πνιγήσομαι, f. 2. ind. pass. verbi πνίγω.
Πνιγῖτις γῆ, terra quædam colore nigra.
Πνίγμα, ατος, τὸ, suffocatio, strangulatio.
Πνιγμονὴ, ῆς, ἡ, idem.
Πνιγμὸς, ῦ, ὁ, suffocatio, Ph. A πνίγω. Hinc
Πνιγμώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, suffocans, strangulans.
Πνιγόεις, όεσσα, όεν, idem, Suicer. Ab eod.
Πνῖγος, εος, τὸ, suffocatio, strangulatio; (2) calor æstivus, nos velut suffocans. Ph. æstus. (2) πνίγει ὥρα, æstate fervida, Appian. Syr. 43.
Πνίγω, f. ξω, suffoco, ango, neco, Gl. V. πνιγεὶς, suffocatus, Ph. a. 2. part. pass. πνιγήσεται, suffocabitur, fut. 2. pass. Ὃ δὲ μάλιστα με πνίγει, τϐτ' ἐστὶ, Luc. Ἐπνίγοντο ἐν τῇ θαλάσσῃ, Marc. 5, 13. (2) coquo vel asso in aheno contecto, ne quid vaporis exeat, Ern. Ἐν κλιβάνῳ διαφανεῖ πνίξαντες οὕτω τρώγουσι, Herodot. 2, 92.
Πνιγώδης, εος, ὁ, ἡ, idem quod πνιγηρός.
Πνικτὸς, ἡ, ὸν, suffocatus, præfocatus, strangulando enecatus. A πνίγω. Unde
Πνὶξ, ιγὸς, ἡ, suffocatio, strangulatio.
Πνίξαντα, nom. pl. a. 1. part. act. n. g. v. πνίγω.
Πνίξις, εως, ἡ, strangulatio.
Πνοιῆ, ῆς, ἡ, Poet. pro πνοὴ· πνοιῆς, dat. pro πνοιαῖς.
Πνοιοδότηρ, ὁ, spiritus dator, Cyr.
Πνοὴ, ῆς, ἡ, flatus, spiritus, spiraculum, aura, odor, Gl. V. A πνέω.
Πνοίπυς, οδος, ὁ ϗ ἡ, pernix pedibus, ut ventus, velocissimus, Hes. Πνοίπες, Voss.
Πνόος, ϐ, ὁ, flatus, spiritus; (2) sonus. A πνέω.
Πνύκη, ης, ἡ, idem quod πνύξ. Hinc
Πνυκίτης, ϐ, ὁ, frequentator τῆς πνύκης.
Πνῦμι, et πνῦμαι, spiro, vivo, intelligo, sapio; πέπνυται, sapit; πεπνυμένος, sapiens, cordatus, prudens.
Πνύω, sive πνύω, idem.
Πνὺξ, υκὸς, ἡ, locus Athenis ubi conciones habebantur. A πινύω, moneo.
Πνύτο, spirabat, 3. sing. imperf. ind. Ion. pro ἔπνυτο, a verbo πνῦμι, pro πνύω.
Πνυτὸς, ἡ, ὸν, prudens, Hes. pro πινυτός.
ΠΟ'Α, ας, ἡ, herba, gramen, pabulum.
Ποάζω, herbas lego, herbas inutiles evello, i. e. runco. A πόα.
Ποάριον, ϐ, τὸ, herbula, parva herba. Dim.
Ποασμὸς, ῦ, ὁ, noxiarum herbarum evulsio, runcatio. A ποάζω.
Ποάστρια, ας, ἡ, quæ noxias herbas evellit. Ab eod. Unde
Ποάστριον, ϐ, τὸ, falx qua secantur herbæ.
Πόδα, pedem, acc sing a πϐς.
Ποδαβρὸς, ῦ, ὁ, pedibus teneris mollibusque præditus. Ex πϐς et ἁβρός.
Ποδάγρα, ας, ἡ, pedica, tendicula; (2) podagra, seu articularis morbus, cum pedum articulos noxius humor infestat. Ex πϐς et ἄγρα captura. Hinc
Ποδαγράω, et ποδαγριάω, ῶ, podagra laboro, podagricus sum. Παρ' αὐτῷ μὲν γὰρ ποδαγρῶντες, Aristoph. Plut. 558.
Ποδάγρια, ἡ, idem quod ποδάγρα, Poll.
Ποδαγρίζομαι, fut. ίσομαι, idem.
Ποδαγρικὸς, ἡ, ὸν, qui podagra tentatur vel laborat, podagricus.
Ποδαγρὸς, ῦ, ὁ, idem.
ΠΟΔΑ'ΚΗΗ, vel ποδάκνης, vinculum in arcu, Pollux.
Ποδαλγέω, ῶ, f. ήσω, pedum dolore seu podagra laboro. A
Ποδαλγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, dolore pedum laborans. Ex πϐς et ἀλγέω, vel ἄλγος.
Ποδαλγία, ας, ἡ, pedum dolor, podagra. A pr.
Ποδαλγικὸς, ἡ, ὸν, qui pedum dolore seu podagra laborat. Ab eod.
Ποδαλγὸς, ῦ, ὁ, idem.
Ποδάνεμος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, velox pedibus; idem quod ποδήνεμος. Ex πϐς et ἄνεμος.
Ποδανιπτὴρ, ῆρος, ὁ, pelluvium, pelvis ad lavandos pedes. Ex πϐς et νίπτω.
Ποδάνιπτρον, ϐ, τὸ, ipsa aqua qua pedes abluuntur. Ex iisd.
Ποδανωμάω, citato pede curro, Steph.
ΠΟΔΑΠΟ'Σ, ἡ, ὸν, cujas, ex qua regione?
Ποδάργη, ης, ἡ, Podarge, equæ nomen. A
Πόδαργος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, albos vel celeres pedes habens; (2) nomen proprium equi. Ex πϐς et ἀργός.
Ποδαρίζω, salio. A
Ποδάριον, ϐ, τὸ, pediculus, i. e. pediolus, vel exiguus pes. Dim. a πϐς.
Ποδάρκης, εος, ὁ ϗ ἡ, pedibus valens, celer. Ex πϐς et ἀρκέω.
Πόδαυρος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, qui velocitate pedum auras seu ventos æquat. Ex πϐς et αὔρα.
Ποδεῖον, sive πόδειον, ϐ, τὸ, socculus, qui pedi inducitur; (2) udo. A πϐς.

Ποδεκμάγιον, et ποδεκμαγεῖον, ου, τὸ, pedale, *Gl. V.* Ex πῦς et ἐκμάσσω, *abstergo.*

Ποδένδυτον, ου, τὸ, pedis indumentum, pedica, pedis vinculum. A

Ποδένδυτος, ον, pedi indutus. Ab ἐνδύω.

Πόδεσσι, *pedibus*, dat. pl. *Poet.* pro ποσί.

Ποδεὼν, ῶνος, ὁ, pediolus, in utre pendulus, qua liquor effunditur; (2) pes navis, ut πῦς; (3) calceamenti rustici genus. A πῦς.

Ποδηγετέω, ῶ, f. ήσω, viam monstro, dux itineris sum; (2) perduco, *Lycophr.* 12. A

Ποδηγέτης, ου, ὁ, viæ dux. A

Ποδηγέω, ῶ, f. ήσω, idem quod ποδηγετέω. Αὐτὸν χωρὶς τῦ δείξαντος ποδηγεῖν, *Plato.* A

Ποδηγὸς, ῦ, ὁ ἡ, viæ dux; (2) adsecla; (3) pædagogus. Ex πῦς et ἄγω.

Ποδηγὴς, ὲς, sciens seu peritus viæ.

Ποδηγητικὸς, ἡ, ὸν, idem. *Suid.*

Ποδηγία, ας, ἡ, itineris demonstratio, ductus.

Ποδηνεκὴς, έος, ὁ ἡ, ad pedes dependens. Ex πῦς et ἠνεκής.

Ποδήνεμος, ου, ὁ ἡ, pedibus, *i. e.* pedum velocitate ventos æquans, pedibus admodum celer. Ex πῦς et ἄνεμος.

Ποδήρης, εος, ὁ ἡ, ad ipsos pedes pertingens seu dependens; ποδήρης χιτὼν, tunica talaris, *Gloss. Vet.* Ex πῦς et ἄρω. Sed ποδήρης ναῦς est navis quæ remigando impellitur, *Eust. Hes.* Ex πῦς et ἐρέσσω.

Ποδηροφορέω, ῶ, talarem vestem fero, *Suicer.*

Ποδιαῖος, αία, αῖον, pedalis, pedaneus. A πῦς. Unde

Ποδίζω, fut. ίσω, pede metior; (2) pedes ligo, seu pedicis obligo. Πεποδισμένας ἔχεσι τὰς ἵππες ἐπὶ ταῖς φάτναις, *Xen.*

Ποδῖιν, *pedibus*, dat. dual. *Ion.* pro ποδοῖν.

Ποδόκροτος, ου, ὁ ἡ, pedibus plaudens, pedibus strepitum edens. Ex πῦς et κρότος.

Πόδιον, ου, τὸ, petiolus, pedunculus; (2) tegumentum pedis, soccus, fascia, &c. *Ern.* Dim. a πῦς.

Ποδίσκος, ου, ὁ, idem et ab eod.

Ποδισμὸς, ῦ, ὁ, dimensio pedibus facta, ratio mensurandi pedibus; (2) saltationis genus. A ποδίζω. Unde

Ποδιστὴρ, ῆρος, ὁ, ad ipsos pedes pertingens seu dependens; (2) lebes, cacabus.

Ποδιῶ, f. 1. ind. act. *Att.* pro ποδίσω.

Ποδοκάκη, et ποδοκάκκη, ης, ἡ, lignum in quod inserti captivorum pedes in carcere constringuntur, cippus, pedica. Ex πῦς et κακός.

Ποδόκοιλον, ου, τὸ, vola pedis. Ex κοῖλον.

Ποδοκρουσία, ας, ἡ, plausus pedum, seu pulsatio. Ex κρούω.

Ποδοκτύπη, ης, ἡ, saltatrix. A κτύπος.

Ποδονιπτὴρ, ῆρος, ὁ, pelluvium, pelvis ad lavandos pedes. Ex πῦς et νίπτω, *lavo.*

Ποδόνιπτρον, ου, τὸ, aqua qua pedes lavantur. *Gl. Vet.* pelluvium, pollubrum. ποδόνιπτρα, labra, *Gl. Vet.*

Ποδονομέω, salto. A νόμος.

Ποδοῤῥώη, (f. ποδοῤῥώρη) *Steph.* epith. Atalantis, pedibus velox, *Call.*

Ποδόρτιον, seu ποδότριον, ου, τὸ, vestis ad pedes demissa, *Ern.*

Ποδὸς, *pedis*, gen. sing. a πῦς, *pes.*

Ποδοστράβη, ης, ἡ, instrumentum tortorium; (2) instrumentum medicum; (3) tendicula qua cervi capiuntur; (4) idem quod ποδοκάκη. A πῦς et στρέφω. Unde

Ποδόστροφον, ου, τὸ, pedum retinaculum. Ex iisdem.

Ποδότης, ητος, ἡ, pedatus. A πῦς.

Ποδότριον, ου, τὸ, vestis ad pedes demissa, *R.* Ex πῦς et ἄρω, *apto*, vel ὅρος, *terminus.*

Ποδοτρόχαλος, ου, ὁ ἡ, pede rotam circumagens, figulus, sive ipsa rota quæ pede circumagitur. Ex τροχός.

Ποδοχέω, ῶ, clavum teneo, ad gubernaculum sedeo. Ex πῦς, *clavus*, et ἔχω.

Ποδόψηστρον, ου, τὸ, pedum substragulum, *Æsch. Ag.* 935. Ex πῦς et ψάω.

Ποδοψοφία, ἡ, sonus pedum in incessu. A ψόφος.

Ποδόω, intendo funibus qui πόδες dicuntur.

Ποδώκεια, ας, ἡ, pedum pernicitas. A

Ποδώκης, εος, ὁ ἡ, pedibus celer, velox. Ex ὠκύς.

Ποδωκία, ας, ἡ, pedum pernicitas. A præc.

Πόδωμα, ατος, τὸ, pulpitum, *Gl. V.* A πῦς; seu ποδόω.

Ποδώνυχον, τὸ, vestis qua utebantur in sacris Pandrosi, *V. L.*

Ποδωτὸς, ἡ, ὸν, funibus qui πόδες dicuntur intensus.

Πόει, *fac*, 2. sing. præs. imperat. act. *Att.* pro ποίει, a ποιέω.

Ποιητρόφος, ου, ὁ ἡ, herbas alens seu nutriens, herbidus. Ex πόα et τρέφω.

Ποιητίχροος, viridis, corpore viridis. Ποιητίχροος ὄρνις, psittacus, *Oppian. Cyneget.* 2, 409.

Ποέω, ῶ, facio; pro ποιέω.

Πόη, herba, *Gl. V.* Al. πόα.

Ποηλογέω, ῶ, fut. ήσω, herbas colligo. Ex πόα et λέγω, *colligo.*

Ποηφαγέω, ῶ, fut. ήσω, herbis vescor. A

Ποηφαγὴς, ὲς, idem quod

Ποηφάγος, ου, ὁ ἡ, herbis vescens; (2) animal Indicum, duplo majus quam equus, *Nic. Th.* 783. Ex πόα et φάγος.

Ποθαίνω, idem quod ποθέω, *Eust.*

Ποθέεσκε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐπόθεε, a ποθέω.

Ποθέεσαι, *Dor.* pro ποθεῖσαι,

Ποθέοντε, nom. dual. part. præs. act.

Ποθεινὸς, ἡ, ὸν, desiderabilis, exoptatus. *Gl. V.* desideratus, amabilis. A πόθος. Hinc

Ποθεινότατος, desideratissimus, *Gl. V.*

Ποθεινῶς, *adv.* magno desiderio. *Comp.* ποθεινοτέρως.

Πόθεν, *adv.* unde? undenam? qui fiat? (2) nequaquam, *Ern.* Ab ὅθεν.

Πόθεν γὰρ, nullo modo. Ab eod.

Ποθὲν, aut sine accentu, *adv.* alicunde. Ab eod.

Ποθεινὸς, pro πόθεινος, *En.*

Ποθέρπω, fut. ψω, accedo, *Dor.* pro προσέρπω. Ex ποτὶ pro πρὸς et ἕρπω. Ἴδ', αὖ πάλιν ἅδε ποθέρπει, *Theocr.* 4, 48.

Π[illegible]α, aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἐπόθεσα, a ποθέω.

Ποθέσπερα, *adv.* vesperi. Ex ἕσπερος.

Π[illegible]ντας, acc. pl. part. præs. act. *Dor.* pro ποθῦντας.

Ποθέω, ῶ, desidero, amo; πόθεσαν pro ἐπόθεσαν, desiderarunt, aor. 1. pl. πεποθημένος, exoptatus, *Gl. V.* p. pass. part. Στυγῶν μὲν ἄστυ, τὸν δ' ἐμὸν δῆμον ποθῶν, *Aristoph. Ach.* 33. A πόθος.

Ποθέων, amans, amator, particip. verbi ποθέω. Κᾶφας δὲ δίδοι ποθέοντι μερίμνας, amantium curas allevat, *Theocr.* 17, 52. Οἱ δὲ ποθεῦντες ἐν ἤματι γηράσκεσι, *Id.* 12, 2.

Ποθὴ, ῆς, ἡ, desiderium, amor, *Il.* 1, 240. A ποθέω.

Πόθημα, ατος, τὸ, idem; (2) res desiderata. Ab eod.

Ποθήμεναι, *desiderare*, præs. inf. act. *Dor.* et *per Ectasin*, pro ποθεῖν, vel potius a

Πόθημι, desidero, requiro. A πόθος.

Ποθῆναι, potare, *Ep.*

Πόθησις, εως, ἡ, ipsa actio desiderandi; (2) desiderium, amor. A πόθος. Unde

Ποθητὸς, ἡ, ὸν, desideratus, desiderabilis.

Ποθητὺς, ἡ, amor, cupido. Οὐκ ἀμφοῖν ἀτάλαντον ἐὴν μερίσαντο ποθητὺν, *Oppian. de Venat.* 2, 609.

Πόθι, *adv.* ubi? ubinam? quo? Ab ὅθι.

Ποθὶ, *adv.* alicubi, aliquando. Ab eod.

Ποθίζω, adsideo, *Ion.* pro προσίζω.

Ποθόβλητος, ου, ὁ ἡ, desiderio tactus, vel captus; (2) Cupidinis telis ictus, a Cupidine vulneratus; (3) amatorius.

Ποθολκὶς, ίδος, ἡ, habena, qua trahuntur vel reguntur jumenta, *Dor.* pro προσολκίς.

Ποθοράω, ῶ, adspicio, *Dor.* pro προσοράω.

Ποθορεῦσαι, nom. pl. præs. part. f. g. *Dor.* pro προσορῶσαι, a προσοράω.

Ποθορέω, *Dor.* pro προσορέω.

Ποθορῆ, 3. s. præs. ind. act. *Dor.* pro προσορᾷ.

Ποθόρημι, idem et ex iisd. Ποθορῆσθα, aspicis, 2. sing. præs. ind. act. *Dor.* et *Æol.* pro προσορᾷς. Καὶ τύ νιν ἐ ποθορῆσθα, *Theocr.* 6, 8.

Ποθορῶσαν, acc. sing. part. præs. act. fem. g. *Dor.* et *contr.* pro προσορώεσαν.

ΠΟ'ΘΟΣ, ου, ὁ, desiderium, amor, cupido, *Ph.* detrimentum, *Gl. V.* Διὰ πόθε ἐλθεῖν, desiderare. Διὰ πόθε δ' ἐλήλυθα, *Eurip. Phœn.* 387.

Ποῖ, *adv.* quo? quonam? quorsum? ubi? quousque? quamdiu. Ab οἷ, *quo.*

Ποὶ, *adv.* aliquo; (2) alicubi; (3) quodammodo. Ab eod.

Ποιὰ, ᾶς, seu ποία, ας, ἡ, herba; (2) Cereales fruges; (3) annus. A πόα.

Ποιάεις, άεσσα, ᾶεν, *Dor.* pro ποιήεις.

Ποιεῦ, 2. sing. præs. imperat. med. *Dor.* pro ποιῦ.

Ποιεύμην, *fiebam*, 1. sing. imperf. ind. pass. *Ion.* et *Dor.* pro ἐποιέμην.

Ποιεῦντι, dat. sing. præs. act. *Dor.* pro ποιῦντι.

ΠΟΙΕ'Ω, ῶ, f. ήσω, facio, efficio, fabricor; (2) carmina compono; ποιῆσαι, condere, componere, *Ph.* aor. 1. inf. ποιήσω, faxo, *Gl. V.* f. 1. ποίησον, fac, effice, *Gl. V.* aor. 1. imperat. ἐποίησεν, admisit, *Ph.* aor. 1. ind. 3. sing. ποιήσασθαι ταχέως, arripere, *Ph.* a. 1. med. inf. ποιεῖν τὸν νόμον, servare legem; θυσίας, sacrificare; ἑορτὴν, diem festum celebrare; πρὸς τὶ, valere ad aliquid; λέγοντα, inducere loquentem; cum ἐπὶ, colloco, pono, &c. Ποιεῖν ἐκκλησίαν, cogere; χρόνον, commorari; ἀργυρίον τινι, acquirere; τινα κακῶς, affligere, ἔξω, emittere. In *med.* (ποιεῖσθαι νόμον, legem sancire;) (1) *intransitive*, ut χρόνον ποιεῖσθαι, morari; λόγον, dicere; ἀρχὴν, incipere; τιμωρίαν, opem ferre; (2) *ubi transitive est*, dicitur cum ratione ad subjectum, ut παῖδα ποιεῖσθαι, adoptare, de quo et ποιῦμαι simpliciter dicitur; (3) cum particulis; περὶ πολλῦ ποιεῖσθαι, magnifacere; περὶ πλείονος, περὶ παντὸς, pluris facere; περὶ ὀλίγε, περὶ ἐλάττονος, contemnere; ἐν ὀλίγῳ, idem, ἐφ' vel ὑφ' ἑαυτὸν, redigere; ἐν θαύματι, admirari, ἐν γέλωτι, irridere, &c. (4) statuere, sc. ut pœnam, v. gr. φυγὴν ποιεῖσθαι, exilii pœnam proponere. Δεινὸν vel δεινὰ ποιήσασθαι, vel ποιεῖν, sequente vel infinit. vel εἰ indigne ferre, *Herodot.* 3, 155. Οἱ Ἀθηναῖοι δεινὰ ἐποίευν, Athenienses graviter indignabantur, *Thucyd.* 5, 42. Θῶϋμα ποιήσασθαι, mirari, *Herodot.* 8, 74. καταστροφὴν, debellare, *Id.* 6, 28. λήθην, oblivisci, *Id.* 1, 127. μέγα, magnifacere, *Id.* 3, 42. ὀργὴν, irasci, *Id.* 3, 25. πρῆγμα ὐδὲν, pro nihilo ducere, *Id.* 6, 63. πρῆγμα ποιήσασθαι, magniducere, *Id.* 7, 150. Ποιῦ φρεσὶ, existima, finge in animo, *Eurip. Hec.* 300. (5) simulo.

Ποιήεις, ήεσσα, ῆεν, herbosus, herbidus, herbis consitus. A ποίη, pro ποία.

Ποιηθεὶς, aor. 1. part. pass. verbi ποιέω.

Ποίημα, ατος, τὸ, quod aliquis fecit, opus, *Gl. V.* (2) liber; (3) poema, τὰ ποιήματα, ciborum confectiones, *Ern.* A ποιέω. Hinc

Ποιηματικὸς, ῦ, ὁ, poemata conscribens, poeta.

Ποιημάτιον, ου, τὸ, parvum poema, poematium; (2) libellus. Dim.

Ποιηματοκόπος, ὁ, poeta *inpr.* maledicus. A κόπτω.

Ποιημένοι, nom. pl. part. perf. pass. *Ion.* pro πεποιημένοι, a ποιέω.

Ποιηρὸς, ρὰ, ρὸν, herbosus. A ποία.

Ποιήσατο, *fecit*, 3. sing. a. 1. ind. med. *Ion.* pro ἐποιήσατο.

Ποίησεν, *fecit*, 3. sing. aor. 1. ind. act *Ion.* et cum ν pro ἐποίησε.

Ποιῆσι, 3. sing. præs. conj. act. *Ion.* pro ποιῇ.

Ποίησις, εως, ἡ, poesis, *Gl. V.* Quidam sic distinguunt, ut ποίησις sit veluti tota Ilias, ποίημα vero Achillis armorum descriptio; (2) adoptio; (3) modus rei agendæ: ἡ κατὰ τὸ κεχαρισμένον ποίησις, si quis facit quod lubet; (4) factura, instructio, *Gl. V.* A ποιέω.

Ποιησῶ, f. 1. ind. act. *Dor.* pro ποιήσω.

Ποιητέος, έα, έον, faciendus. A ποιέω.

Ποιητὴς, ῦ, ὁ, poeta, vates, *Gl. V.* (2) factor, effector, nominatim legislator.

Ποιητίζω, poetor, *Gl. V.* A præc. Unde

Ποιητικεύομαι, rem poeticam tracto, carminibus scribendis operam do.

Ποιητικὸς, ἡ, ὸν, faciendi vim habens, per quem aliquid fit; (2) poeticus, i. e. poetis conveniens, poetarum proprius; (3) vim habens excogitandi, solerter, ingeniose inveniendi et comminiscendi, *Ern.*

Ποιητικῶς, *adv.* poetice.

Ποιητὸς, ἡ, ὸν, factus; (2) factitius; (3) adoptivus, adscititius. (1) δόμοις ἐνὶ ποιητοῖσιν, *Il.* 5, 198. A ποιέω.

Ποιήτρια, ας, ἡ, poetria; (2) effectrix; (2) τὴν τῶν εἰς αὐτὸν ἐπιβολῶν καὶ Δημαινέτην ποιήτριαν, *Heliodor. Æth.* 2. A ποιητής.

Ποιητρόφος, herbarum nutrix: Epith. terræ. Ποιητρόφος αἶα, *Oppian. Cynegel.* 1, 459.

Ποιηφαγέω, ῶ, herbis vescor. Ex ποία et φαγεῖν.

Ποικιλανθὴς, ἐος, ὁ ἡ, varie floridus, varios habens flores, variegatus. Ex ποικίλος et ἄνθος.

Ποικιλείμων, ονος, ὁ ἡ, picta seu versicolori veste indutus; (2) variegatus, multicolor. Ex εἷμα.

Ποικιλέρυθρος, ȣ, ὁ ἡ, rubris maculis distinctus.

Ποικιλήνιος, ȣ, ὁ ἡ, variegatas habens habenas. Ex ἡνία.

Ποικιλία, ας, ἡ, varietas. Τῇ ποικιλίᾳ τȣ̃ ῥαφιδευτȣ̃, *Exod.* 27, 16. A ποικίλος.

Ποικιλὶς, ίδος, ἡ, varia, versicolor, picta; (2) nomen avis, quibusdam carduelis. [*teste Schol. Theocriti ad Idyl.* 7, 141.] Ab eod.

Ποικίλλω, variego, varie distinguo, vario; (2) vafre comminiscor aut fingo; πεποικιλμένος, varius, variegatus, p. pass. part. Ποικίλλοντες ἀνθρώπων βίον, *Eur. Cyc.* 332. Βαιὰ ἐν μακροῖσι ποικίλλειν, ἀκοὰ σοφοῖς, *Pind.* Ποικίλας, part. aor. 1. (3) perplexe loquor. (3) Τί ποτε ποικίλας ἔχεις; quas mihi narras ambages? *Soph. Trach.* 412. Οὐδὲν ξυνίημ' ὧν σὺ ποικίλλεις πάλαι, nihil istorum intelligo quæ tu dudum perplexe loqueris, *Id. Ibid.* 1121. A ποικίλος. Hinc

Ποίκιλμα, ατος, τὸ, ornatus versicolor; opus quodlibet versicolor et varie ornatum. A præc.

Ποικιλμὸς, ȣ̃, ὁ, varietas. Ab eod.

Ποικιλόβουλος, ὀν, in consiliis varius; (2) astutus, versutus, callidus, vafer. Ex βȣλή.

Ποικιλόγηρυς, *Dor.* ποικιλόγαρυς, υος, ὁ ἡ, varie sonans, variam vocem sonumque habens. Ex γῆρυς, *vox.*

Ποικιλόγραμμος, ον, variis seu versicoloribus lineis distinctus; varius, pictus, maculosus. Ex γραμμή.

Ποικιλογράφος, ον, qui varia scripsit. Ex γράφω.

Ποικιλόδειρος, ον, cui collum est varium, i. e. versicolor, maculosum, pictum. Ex δειρή.

Ποικιλοδέρμων, ονος, ὁ ἡ, variam habens cutem, i. e. variegatam. Μονόχαλα δ' ὑπὸ σφυρὰ ποικιλοδέρμονας, *Eurip. Iphig. in Aul.* 225. Ex δέρμα.

Ποικιλόδινος, ον, qui varie circumagitur, seu versatur, qui in orbem agitur. Ex δίνη.

Ποικιλόδιφρος, ον, qui variis utitur bigis.

Ποικιλόδωρος, ον, varia donans, liberalis. Ex δῶρον.

Ποικιλόθριξ, τριχος, ὁ ἡ, varios habens capillos.

Ποικιλόθρονος, ον, variis floribus seu pigmentis ornata: epith. Veneris, *Sapph.*

Ποικιλόκαυλος, ȣ, ὁ ἡ, varios caules habens, cujus caulis varius est.

Ποικιλομήτης, ȣ, ὁ, varia et multiplicia habens consilia, versipellis. Ex μῆτις.

Ποικιλόμητις, ιος, ὁ ἡ, idem.

Ποικιλομήχανος, ον, qui varias machinas et technas callet, callidus, versutus. Ex μηχανή.

Ποικιλομορφία, ας, ἡ, qu. dic. multiformitas, varia formatio. A

Ποικιλόμορφος, ον, varias formas habens; (2) versicolor. Ex μορφή.

Ποικιλόμυθος, ὁ ἡ, cujus sermo varius est, vel vario distinctus lepore, facundus, disertus.

Ποικιλόνωτος, ον, varium tergum habens.

Ποικιλόπτερος, ȣ, ὁ ἡ, variegatas pennas habens. Ex πτέρον.

ΠΟΙΚΙ'ΛΟΣ, η, ον, varius, variegatus, picturatus, *Gl. V.* item varias artes callens, versutus; (2) dubius, inconstans.

Ποικιλόστερνος, ȣ, ὁ ἡ, varium pectus habens, versutus, dolosus. Ex στέρνον.

Ποικιλόστικτος, ȣ, ὁ ἡ, variis maculis notatus.

Ποικιλόστολος, ον, stolam gerens variegatam. Ex στολή.

Ποικιλόστομος, ον, cujus os seu rostrum est varium. Ex στόμα.

Ποικιλότερπος, ȣ, ὁ ἡ, varie, valde oblectans. Ex τέρπω.

Ποικιλότευκτος, ον, artificiosus, artificiose structus seu factus; callidus. Ut ποικιλότευκτος θέσις, exp. positio artificiosa in ludo duodecim scriptorum, &c. *Ern.*

Ποικιλότραυλος, ȣ, ὁ ἡ, balbutiens; (2) de cantu significat flexus vocis, μέλος ποικιλότραυλον.

Ποικιλοφόρμιγξ, γος, ὁ ἡ, qui suaviter cithara canitur.

Ποικιλοφρονέω, callidus sum; item in bonam partem, plenus sum consilio, ingenio valeo. A

Ποικιλόφρων, ονος, ὁ ἡ, cui mens est versuta et callida, *Ph.* versutus; (2) prudens, plenus consilio; (3) ingeniosus. A φρήν.

Ποικιλόφωνος, ον, varios sonos edens, suavisonus; (2) copiosus in dicendo, in varianda oratione. A φωνή.

Ποικιλόχροος, *contr.* ȣς, ȣ, ὁ ἡ, versicolor, *Ph.* A χρόα, *color.*

Ποικιλόχρωμος, ȣ, ὁ ἡ, idem. A χρῶμα.

Ποικιλόχρως, ωτος, ὁ ἡ, idem, *Gl. V.*

Ποικιλόω, idem quod ποικίλλω, *Æsch. Tr.*

Ποίκιλσις, εως, ἡ, variegatio. A ποικίλλω.

Ποικιλτὴς, ȣ̃, ὁ, qui variat, qui versicolore ornatu vestimenta elaborat. *Gl. V.* variator, plumarius. A ποικίλλω. Hinc

Ποικιλτικὸς, ἡ, ὸν, pertinens ad Phrygioniam artem; ἡ ποικιλτικὴ, ars Phrygionum.

Ποικιλτὸς, ἡ, ὸν, variatus, varie pictus, versicolor. A ποικίλλω.

Ποικιλῳδὸς, ȣ̃, ὁ ἡ, vario modulamine canens, cantum variare peritus; (2) perplexe loquens, epith. Sphyngis, *Soph.*

Ποικίλως, *adv.* varie, multis modis; (2) callide, versute. A ποικίλος.

Ποιμαίνοντι, 3. sing. præs. ind. act. *Dor.* pro ποιμαίνȣσι, a

Ποιμαίνω, fut. ανῶ, pasco, rego; (2) curam gero, curo; (3) inani spe lacto, decipio, fallo; (4) demulceo, delinio. Ποίμνας Κύκλωπος ἀνοσίȣ ποιμαίνομεν, *Eur. Cyc.* 26. Τὰ μὲν ἀμετέρα γλῶσσα ποιμαίνειν ἐθέλει, *Pind.* Σῦν δ' ἐποιμαίνοντο χαρᾷ μελέων βαλιαί τε λύγκες, *Eur. Alc.* 575. (4) ποιμαίνει τις ἐν οἴκοις, κρυπτᾷ γε κοίτᾳ τῶν σῶν λεχέων; cum demulcetne aliquis in ædibus concubitu seorsim a tuo lecto? *Eurip. Hipp.* 153. A ποιμήν.

Ποιμὰν, pro ποιμὴν, *pastor*, Dor.

Ποιμάνατε, 2. pl. aor. 1. imperat. act. verbi ποιμαίνω.

Ποιμανεῖ, 3. sing. f. 1. ind. act.

Ποιμανεὺς, ἐως, ὁ, pastor. A ποιμαίνω. Hinc

Ποιμανεύω, pasco; (2) custodio.

Ποιμανόριον, ȣ, τὸ, grex, non ovium tantum, sed et populi, *Æsch. Pr.* 74.

Ποιμαντικὸς, ἡ, ὸν, pertinens ad eos qui oves pascunt, pastorius, pastoritius; pastoralis, *Gl. V.* A ποιμαίνω.

Ποιμάντωρ, ορος, ὁ, pastor. A ποιμαίνω.

Ποιμανῶ, *pascam*, 1. sing. fut. verbi ποιμαίνω.

Ποιμάνωρ, ορος, ὁ, pastor; *Æsch. Pr.* 241. A ποιμήν.

Ποιμένεσσι, dat. plur. *Ion.* pro ποιμέσι, a ποιμήν.

Ποιμενίδης, ȣ, ὁ, pastore natus, pastoritii generis. A ποιμήν.

Ποιμενικὸς, ἡ, ὸν, pastoralis, pastoritius; (2) pascendo pecori deditus. Ab eod.

Ποιμένιος, ία, ιον, pastoralis. A

ΠΟΙΜΗ'Ν, ένος, ὁ, opilio, pastor, gregarius. *Ph.* rector, ductor; (2) *metaph.* qui curam habet alicujus, qui curat aliquem; (3) dux. (2) σέ τοι μόνον δέδορκα ποιμένων ἐπαρκέσοντα, vos inquam, solos video ex iis qui mei olim curam habuerunt, opitulari mihi paratos, *Soph. Aj.* 359. (3) ξύνθημα παραφέροντι ποιμέσι λόχων, tesseram ferenti ducibus ordinum, *Eurip. Phœn.* 1147. Hinc

Ποίμνη, ης, ἡ, grex ovium. *Gl. V.* ovile.

Ποιμνήϊος, ΐα, ϊον, ad ovium gregem pertinens.

Ποιμνήτης, ὁ, pastoralis, *Eur.*

Ποίμνιον, ȣ, τὸ, grex ovium. *Ph.* pecus. ποιμνία, pecora, *Gl. V.*

Ποιμνίτης, ȣ, ὁ, pastoralis. Ποιμνίτης ὑμέναιος, numeri sunt, qui a pastoribus canuntur, ad libidinem pecudum incendendam. Vide *Ælian. Hist. Animal.* 12, 44. Βοσκήμασι σοῖσι συρίζων ποιμνίτας ὑμεναίȣς, *Eurip. Alcest.* 579. Dicitur ποιμνίτης, ut ὁδίτης, ὁπλίτης, δενδρίτης, &c.

Ποινάζω, f. άσω, punio, pœnas exigo. A ποινή.

Ποιναῖος, αία, αῖον, pœnarius, pœnalis, pœnas infligens. Ab eod.

Ποινάτωρ, ορος, ὁ, ultor. A

Ποινάω, ῶ, άομαι, punio, pœnas exigo.

ΠΟΙΝΗ', *proprie est*, compensatio. Υἷος ποινὴν Γανυμήδεος (*scilicet* ἕνεκα υἱȣ̃), in compensationem pro filia Ganymede, *Il.* 5, 266. (2) pretium, quo injuria compensatur: *hinc* pœna, ultio injuriæ, seu peccati: *hinc* (3) Furia, *nempe* Dea pœnarum exactrix. Ἀπόλλωνδὲ Ἀργείοις ἐς τὴν πόλιν πέμπει Ποινὴν, Pœnam (seu furiam) Arges mittit, *Pausan.* 1, 43.

Ποινηλασία, ας, ἡ, exactio pœnæ, multæ. Ex ποινὴ et ἐλαύνω.

Ποινηλατέω, ῶ, f. ήσω, furiis pœnalibus agito. A

Ποινήλατος, ȣ, ὁ ἡ, furiis agitatus.

Ποίνημα, ατος, τὸ, pœna, quam quis luit. A ποινάω.

Ποινητὴρ, ῆρος, ὁ, vindex, ultor. Ab eod.

Ποινήτωρ, ορος, ὁ ἡ, idem. Ab eod.

Ποίνιμος, ȣ, ὁ ἡ, pœnalis, molestus; (2) ultor, vindex. (2) οἷς θεὸς ὁ μέγας Ὀλύμπιος ποίνιμα πάθεα παθεῖν πόροι, quibus magnus ille deus Olympius ultrices sceleris pœnas pati præbeat! *Soph. El.* 209. Ὧν σε ποίνιμος Δίκη τίσαιτ', Ἐρινύς τε, quorum a te scelera persequens Justitia pœnas reposcat, Erinnysque, *Id. Trach.* 808. A ποινή.

Ποινοποιὸς, ȣ̃, ὁ ἡ, molestiam adferens. Ex ποινὴ et ποιέω.

Ποιοίην, præs. opt. act. *Att.* pro ποιοίμι, a ποιέω.

Ποιολογεῦσαι, part. *Dor.* pro ποιολογȣ̃σαι, a

Ποιολογέω, herbas lego. A

Ποιολόγος, sive ποηλόγος, spicas colligens; (2) herbam depascens. (2) ὁ ταὼς, φησὶν Ἀριστοτέλης, σχιδανεύȣς ἐστι καὶ ποιολόγος, *Athen.* 9, 397. A ποία et λέγω.

Ποῖος, ποία, ποῖον, qualis? Ab οἷος.

Ποιὸς, ποιὰ, ποιὸν, certa qualitate præditus, certo modo adfectus; *Subst.* triticum.

Ποιότης, ητος, ἡ, qualitas. A ποῖος.

Ποιοτρόφος, ȣ, ὁ ἡ, herbas alens, herbidus, *Suicer.* Ex ποία et τρέφω.

Ποιȣ̃, *fac*, 2. sing. præs. imperat. med. vel *fias*, 2. sing. præs. imperat. pass. verbi ποιέω.

Ποιȣ́ντων, 3. plur. præs. imperat. act. *Att.* pro ποιείτωσαν.

Ποιοφάγος, ον, herbas comedens, *Opp.*

Ποιόω, ῶ, πεποιωμένος, qualitate affectus, p. part. pass. A ποῖος.

Ποιπνὸς, ȣ̃, ὁ, minister, famulus, *Hes.* A

Ποιπνύω, opus facio et quidem sedulo; pincernam ago. (1) αὐτῷ ποιπνύσαντι, *Il.* 8, 219. Ὡς ἴδον Ἥφαιστον διὰ δώματα ποιπνύοντα, *Il.* 1, 600. A ποιέω. Vid. *Ern.*

Ποιρὶν, ῖνος, ὁ, scrotum, mentula, *Etym.* sed potius legitur πηρὶν, *Ern.*

Ποίτινος, ȣ, ὁ ἡ, remuneratorius, remunerator. Ex ποινὴ et τίνω.

Ποιφύγδην, *adv.* terrifico cum flatu. Ποιφύγδην νίμεται διψήρειας ὄγμους, *Nicand. Theriac.* 371. A ποιφύσσω.

Ποίφυγμα, ατος, τὸ, vehemens spiritus emissio; (2) terriculamentum, terror, *Æsch. S. T.* 286.

Ποίφυξις, εως, ἡ, idem. A

Ποιφύσσω, fut. ξω, spiro, flatum emitto; (2) terreo, exterrefacio. Ὃν μέλαινα ποιφύξει φθιτῶν σάρκας λεβητίζουσα δαιταλουργία, *Lycophr.* 199. A φυσάω, *flo.*

Ποιώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, herbidus. A ποία.

Ποιῷην, præs. opt. act. *Att.* pro ποιοίμι, a ποιέω.

Πόκα, *adv.* quondam, olim, *Dor.* pro πότε.

Ποκάζω, idem quod ποκίζω. A ποκός. Unde

Ποκάριον, ου, τὸ, parvum vellus, Dim.

Ποκὰς, άδος, ἡ, lanigera; (2) coma.

Πόκη, ἡ, idem quod πέξ, *Suid.*

Ποκίζω, f. ίσω, tondeo; (2) como, pecto. A πόκος.

Ποκίξατο, *vulsit*, 3. sing. a. 1. ind. med. *Ion.* pro ἐποκίξατο, a ποκίζω.

Ποκοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, velleri similis. Ex εἶδος.

Πόκος, ου, ὁ, vellus, lana vellendo dempta, et in floccum conglobata. A πέκω.

Ποκόω, ῶ, fut. ώσω, vellere circumdo, vestio. Hinc πεποκωμένος, vestitus. A πόκος.

Πόκως, *vellera*, acc. plur. *Dor.* pro πόκους.

Πολέας, *multos*, acc. plur. *Poet.* pro πολλοὺς, a πολύς.

Πολέες, *multi*, nom. plur. *Poet.* pro πολλοί.

Πόλει, dat. sing. pro πόλεϊ, a πόλις.

Πολεμαδόκος, *Dor.* pro πολεμηδόκος.

Πολεμάρχειος, ου, ὁ ϗ ἡ, ad polemarchum pertinens. A πολέμαρχος. Unde

Πολεμαρχέω, exercitui præsum; belli dux sum.

Πολεμάρχης, ου, ὁ, belligerator. *Gl. V.* dux belli. Ex πόλεμος et ἄρχω. Unde

Πολεμαρχία, ας, ἡ, munus polemarchi.

Πολέμαρχος, ου, ὁ, dux belli, tribunus militum. Ex πόλεμος et ἀρχός.

Πολεματόκος, ον, bellum gignens, et

Πολεμάτοκος, ad bellum natus, fortis bellator. A τίκτω.

Πολέμειος, unde *Ion.* πολεμήϊος.

Πολεμέω, ῶ, f. ήσω, bellum gero, bello, belligero; (2) pugno; (3) bello peto, aggredior; (4) dissideo ab aliquo; (5) discepto, de re aliqua contendo, quam alter appetit. Πολεμεῖν ὑπέρ τινος, πρὸς ἀλλήλους, πρὸς μεγάλην ϗ πλουσίαν πόλιν. Πόλεμον συνεχῆ ϗ μακρὸν πολεμεῖν, *Dem.* Ἡμεῖς περὶ γυναικὸς μιᾶς πολεμήσομεν; *Aristoph. Av.* 1645. Πόλεμος πολεμηθεὶς, *Plato.* A πόλεμος.

Πολεμηδόκος, ου, ὁ ϗ ἡ, bellicosus. Ex πόλεμος et δέχομαι.

Πολεμήϊος, ου, ὁ ϗ ἡ, pro πολέμιος, *Steph.* bellicus, seu ad bellum pertinens. A πόλεμος.

Πολεμησείω, bellare gestio, bellare cupio, ad bellum specto. A πολεμέω.

Πολεμητέον, et πολεμητέα, bellandum; pugnandum. Πολεμητέον ἔσ' ἀπὸ τούτου, sc. ἀργυρίου, *Aristot.* 499. Ab eod.

Πολεμητήριον, ου, τὸ, locus hosti imminens, opportunus ad illi nocendum. Ab eod.

Πολεμητόκος, ον, bellum pariens, *Orph.*

Πολεμία, ας, ἡ, sc. χώρα, solum hostile seu hosticum. A πόλεμος.

Πολεμιζέμεν, *Ion.* pro πολεμίζειν.

Πολέμιζον, *Ion.* pro ἐπολέμιζον.

Πολεμίζω, fut. ίσω, bellum gero; (2) pugno, depugno, decerto; (3) etiam singulari certamine. Πολεμίζειν τῇ γλώττῃ, *Aristoph. Nub.* 418. Ἀργυρέῳ τόξῳ πολεμίζων φοῖβος, *Pind. Ol.* 9, 39. Ab eod.

Πολεμικὸς, ἡ, ὸν, bellicus, militaris, bellicosus. Hinc ἡ πολεμικὴ, ῆς, sc. ἐπιστήμη, ars militaris; et τὸ πολεμικὸν, οῦ, classicum, bellicum. Ab eod.

Πολεμικῶς, *adv.* bellicose, hostiliter.

Πολέμιος, ία, ιον, animo hostili erga aliquem infestus; (2) hostis, inimicus; (3) pro πολεμικὸς, militaris, (4) τὰ πολέμια, res militares. A πόλεμος.

Πολεμιστέον, bellandum, πολεμιστέα, *Att.*

Πολεμιστήριος, ου, ὁ ϗ ἡ, bellicus; (2) bellator, habilis ad bellum. Hinc τὰ πολεμιστήρια, ων, certamina equestria, *Gl. Vet.* equiria. A

Πολεμιστὴς, οῦ, ὁ, bellator, habilis ad bellum. A πολεμίζω.

Πολεμίστρια, ἡ, bellatrix, *Æsch.*

Πολεμίως, *adv.* hostiliter, hostili atque infesto animo. A πολέμιος.

Πολεμοδόκος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod πολεμηδόκος.

Πολέμοισιν, *Ion.* et cum ν pro πολέμοις.

Πολεμοκέλαδος, ον, bellicosus, bello gaudens. Epith. Palladis.

Πολεμόκλονος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem. Epith. et Martis.

Πολεμόκραντος, ον, bellum perficiens, finiens. A κραίνω.

Πολεμόνδε, in bellum, ad bellum; in prælium.

Πολεμοποιέω, ῶ, fut. ήσω, bellum moveo; (2) seditiones excito; (3) inimicum et hostem reddo. A

Πολεμοποιὸς, οῦ, ὁ, ἡ, bellum movens, hostilis.

ΠΟ'ΛΕΜΟΣ, ου, ὁ, bellum; (2) prælium, pugna.

Πολεμοτροφέω, ῶ, bellum nutrio seu foveo. Ex τρέφω.

Πολεμοφθόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, bello consumens. Ex φθείρω.

Πολεμόω, ῶ, f. ώσω, ad bellum excito, ad bellum alicui inferendum incito. *Gl. V.* oppugno; πολεμόομαι, οῦμαι, ad movendum contra aliquem bellum instigor; *in med.* hostili animo esse. A πόλεμος.

Πολεμώνιον, ου, τὸ, polemonium, herba. Ab eod.

Πολέος, gen. sing. *Poet.* pro πολλοῦ, a πολύς.

Πολέσκετο, 3. sing. imperf. ind. act. med. *Ion.* pro ἐπολέετο, a πολέω.

Πολέσκω, idem quod πολέω, *Steph.*

Πόλευς, gen. sing. *Dor.* pro πόλιος, a πόλις.

Πολεύω, fut. εύσω, verso; (2) curo, ministro; (3) versor alicubi, habito. (1) γᾶν ἱππείῳ γένει πολεύων, terram versans, *Soph. Antig.* 341. A

ΠΟΛΕ'Ω, ῶ, f. ήσω, verto, verso; (2) versor; (3) aro; (4) pasco. Εἴαρι πολεῖν, θέρεος δὲ νεωμένη οὔ σ' ἀπατήσει, *Hesiod. Op.* 460. (2) τί σὺ τῇδε πολεῖς; quid tu hic versaris? *Eur. Alc.* 30.

Πόλεως, *urbis*, Att. et Ion. formatus.

Πολέων, *urbium*, pro πολίων, *Ion.* a πόλις.

Πολιὰ, cana, *Gl. V.* πολιαὶ, cani, *Ph.* A πολιός.

Πολιαίνομαι, canesco, canus sum, spumo, de mari. Ab eod.

Πολιανομέω, ῶ, fut. ήσω, ædilis sum, præfectus urbis sum. A

Πολιανόμος, ου, ὁ, ædilis, præfectus urbis. Ex πόλις et νέμω, *rego.*

Πολιαρχέω, ῶ, fut. ήσω, urbi præsum. A

Πολίαρχος, ου, ὁ, præfectus urbis vel urbium; (2) princeps urbis vel urbium.

Πολιὰς, άδος, ἡ, Atheniensibus Minerva dea tutelaris, præses arcis. A πόλις, *arx.*

Πολιατᾶν, gen. pl. *Dor.* pro πολιητῶν, a πολιήτης pro πολίτης, *civis.*

Πολίδιον, ου, τὸ, oppidulum. Dim. ab eod.

Πολίδριον, τὸ, idem. *Ern.* Ab eod.

Πολιεὺς, έως, ὁ, urbis custos et tutor. Jov. epith. *Plut.* Ab eod.

Πολιῆς, gen. sing. *Ion.* pro πολιᾶς, a πολιός.

Πολιήταις, *civibus*, dat. plur. a πολιήτης.

Πολίζω, f. ίσω, urbem condo, urbem statuo; πεπολισμένη, condita, p. part. pass. Ἡ ποτ' Ἀμυκλαίων ἐπολίσσατο κάρτερος Ἄρης, *Dion. Per.* 377. A πόλις.

Πολιήοχος, ου, ὁ ϗ ἡ, pro πολιοῦχος.

Πολιήτης, ου, ὁ, civis, municeps. A πόλις.

Πολιῆτις, ιδος, ἡ, civis, *mulier.* Ὦ ψάμαθοι πολιήτιδος ἀκτᾶς, o arena urbani littoris, *Eurip. Hippol.* 1126.

Πόλινδε, *adv.* ad civitatem.

Πολιόθριξ, τριχος, ὁ ϗ ἡ, canos habens capillos.

Πολιοκρόταφος, ου, ὁ ϗ ἡ, cana habens tempora, senex.

Πόλιον, ου, τὸ, polium, planta. A πολιός.

Πολιὸν, οῦ, τὸ, vinum album. Ab eod.

Πολιορκέω, ῶ, f. ήσω, obsidione cingo, circumsedeo, obsideo, machinis et tormentis urbem oppugno. πολιορκεῖ, vastat, *Ph.* πολιορκεῖν, obsidere, *Ph.* πολιορκούμενοι, obsessi, *Gl. V.* πεπολιορκημένος, obsessus, *Gl. V.* p. pass. part. (2) vexo, affligo; (3) bello peto, *de regione.* Ὅπως ὅτι μάλιστα ἐοίκω πολιορκήσειν παρασκευαζόμενον, *Xen. Cyr.* 7, 22. Πολιορκηθεῖν συνοχώσια γῆς, *Plato.* Ex πόλις et εἴργω vel ἕρκος.

Πολιορκητέον, *adv. posit.* obsidendum, *Ph.* A præc.

Πολιορκητὴς, οῦ, ὁ, urbium obsessor; (2) urbium expugnator. A πολιορκέω. Hinc

Πολιορκητικὸς, ἡ, ὸν, obsidionalis, *Gl. V.*

Πολιορκία, ας, ἡ, obsessio, obsidium sive obsidio; oppugnatio, vastatio, *Gl. V.* (2) vexatio, afflictio. A πολιορκέω.

ΠΟΛΙΟ'Σ, ιὰ, ιὸν, canus, albus, candidus; πολιαὶ, sc. τρίχες, vel ἔθειραι, cani capilli.

Πολιότης, ητος, ἡ, canities. A πολιός.

Πολιοῦμαι, canesco; *Gl. Vet.* caneo; πεπολιωμένος, canus, *Gl. Vet.* p. pass. part. Πολιοῦνται οἱ κρόταφοι, *Aristot.* A πολιόω.

Πολιοῦχος, ου, ὁ ϗ ἡ, urbis præses, tutelaris, deus vel dea; (2) *de Minerva*, præses arcis. Ex πόλις et ἔχω.

Πολιοφάγος, ου, ὁ, senex helluo. Ex πολιὸς et φ.

Πολιοφυλακέω, ῶ, f. ήσω, præsidio urbem teneo, urbem defendo, intra muros me teneo. Ex φύλαξ.

Πολιόχροος, ὁ ϗ ἡ, canus, albus, candidus, ut cygnus. A χρώς.

Πολιόω, ῶ, fut. ώσω, canum facio. A πολιός.

Πολίπορθος, ὁ, urbis expugnator seu vastator. A πόλις et πορθέω.

Πολιῤῥαίστης, ου, idem. A ῥαίω.

ΠΟ'ΛΙΣ, εως, *Poet.* ιος, *Ion.* ιος, urbs, civitas, oppidum; (2) arx urbis, pro ἀκρόπολις. Ἡ οἴκοι πόλις, patria, *Soph. Œd. Col.* 759.

Πόλισμα, ατος, τὸ, urbs, oppidum, oppidulum. *Gl. V.* municipium. A πολίζω.

Πολισμάτιον, ου, τὸ, oppidulum, Dim.

Πολισμὸς, οῦ, ὁ, urbis exstructio. A πολίζω.

Πολίσσαμεν, 1. pl. aor. 1. ind. act. *Ion.* et *Poet.* pro ἐπολίσαμεν, a πολίζω.

Πολισσονόμος, ου, ὁ, urbis administrator, rector, seu gubernator. Ex νέμω.

Πολισσόος, ου, ὁ, urbium servator, epith. Martis.

Πολισσοῦχος, ου, ὁ ϗ ἡ, vide πολιοῦχος.

Πολιστὴς, οῦ, ὁ, conditor et auctor civitatis; (2) civitatis princeps. A πολίζω.

Πολιτάρχης, ου, ὁ, magister civium, seu urbis præfectus. Ex πολίτης et ἄρχω.

Πολιτεία, ας, ἡ, administratio reipublicæ, civitatis regimen; (2) reipublicæ status, vel respublica; (3) civitas, jus civitatis; (4) vitæ institutum et ratio. *Gl. V.* civile imperium, respublica, civilitas; (5) *ap. Script. Eccl.* significat etiam bona opera, vexationes corporis, per jejunia, vigilias, &c. pietatis causa. A πόλις.

Πολίτευμα, ατος, τὸ, reipublicæ regimen, reipublicæ gubernatio, vel administratio; (2) vita civilis, civitas; (3) solertia in re administranda quavis.

Πολιτεύομαι, remp. gero; guberno, in rep. versor. Ἄλλως πως πολιτεύεσθαι μᾶλλον ἢ ἐν δημοκρατίᾳ, *Xen. Cyr.* 1, 1. A πολιτεύω.

Πολιτευτὴς, οῦ, ὁ, reipublicæ seu civitatis administrator, magistratus. Ab eod.

Πολιτεύω, remp. gero; (2) *universe* aliquid curo, administro, curando, agendo, &c. (præsertim in magistratu) efficio; (3) in civitate vivo, versor, de moribus et institutis vitæ. Πρὸς τὸ ἴδιον κέρδος πολιτευόντων, *Thuc.* A πολίτης.

Πολιτηΐη, ης, ἡ, *Ion.* pro πολιτεία.

Πολίτης, ου, ὁ, civis, municeps; (2) civis, socius alterius in jure civili. A πόλις.

Πολιτίζω, f. ίσω, rempublicam administro, civilia negotia tracto. A πολίτης.

Πολιτικὸς, ἡ, ὸν, civilis, urbanus, civicus, *Gl. V.* (2) qui in administratione reip. versatur; *item* orator, concionator. Hinc ἡ πολιτικὴ, ῆς, sc. τέχνη, ratio seu ars bene instruendæ vel administrandæ reip.; (3) facilis, comis; (4) urbanus, elegans, facetus;

tus; (5) popularis, ad sensum populi accommodatus. Ab eod.

Πολιτικῶς, *adv.* civiliter, vel ut decet rempublicam administrantem, aut ipsum reipublicæ administrationem; (2) leniter; (3) leviter; (4) facete, urbane.

Πολῖτις, ιδος, ἡ, civis, *mulier*; (2) quæ ejusdem civitatis est. A πολίτης.

Πολιτισμὸς, ῦ, ὁ, administratio reipublicæ. A πολιτίζω.

Πολιτογραφέω, civium numero adscribo, civitate dono; aor. 1. ἐπολιτογραφήθην. Ex γράφω.

Πολιτογραφία, ας, ἡ, receptio in civium numerum.

Πολιτοκοπέω, ῶ, vexo cives vel remp. A πολίτης et κόπος.

Πολιτοκοπία, ας, ἡ, vexatio civium. A seq.

Πολιτοκόπος, ῦ, ὁ, vexator civium aut reip.

Πολιτοφθόρος, ον, perniciosus civibus, *Plut.*

Πολιτοφύλακες, οἱ, civium custodes. Hinc

Πολιτοφυλακέω, ῶ, f. ήσω, cives observo et ab iis caveo; (2) cives custodio, aut præsidio urbem teneo.

Πολιτοφυλακία, ας, ἡ, pars militum quæ intra muros manet, ac civium custodiæ præest; urbis custodia. A præc.

Πολίχνη, ης, ἡ, oppidulum. A πόλις.

Πολίχνιον, ῦ, τὸ, Dim. præc.

Πολιώδης, εος, ὁ ἡ, canus, canos referens: (2) facile canescens. A πολιός.

Πολίωσις, εως, ἡ, ipsa actio canum reddendi. A πολιόω.

Πολλὰ, *adv.* multum, valde; (2) plerumque, frequenter, sæpius. Ἐς πολλὰ, multum, valde, *Soph. Trach.* 1248. A πολύς.

Πολλαγόραστος, ῦ, ὁ ἡ, multa emens, emax. Ex πολλὰ et ἀγοράζω.

Πολλάκις, *adv.* sæpe, frequenter. A πολλά.

Πολλαπλασιάζω, f. άσω, multiplico. A πολλαπλάσιος. Hinc

Πολλαπλασίασις, εως, ἡ, multiplicatio.

Πολλαπλασιασμὸς, ῦ, ὁ, idem.

Πολλαπλάσιος, ία, ιον, et πολλαπλάσιος, ῦ, ὁ ἡ, multiplex. A πολὺς vel πολλός.

Πολλαπλασίων, ονος, ὁ ἡ, idem; (2) multo major, multo copiosior. Ab eod. Hinc

Πολλαπλασιόνως, *adv.* idem quod

Πολλαπλασίως, *adv.* multipliciter; (2) multo amplius, multo plus.

Πολλαπλασίωσις, εως, ἡ, multiplicatio. A

Πολλαπλασιόω, ῶ, f. ώσω, multiplico. A πολλαπλάσιος.

Πολλαπλόος, ῦς, ὁ, multiplex. A πολύς.

Πολλάσημος, ον, multa significans, *Gaz.*

Πολλασήμως, multa significando, *Gaz.*

Πολλαχῆ, *adv.* multis in locis, passim; (2) sæpe. A πολλάκις. Hinc

Πολλαχόθεν, *adv.* multis e locis, partibus, rebus.

Πολλαχόθι, *adv.* idem, multis rebus, locis.

Πολλαχόσε, *adv.* ad multa loca, ad multas partes.

Πολλαχῦ, *adv.* multis in locis.

Πολλαχῶς, *adv.* multifariam, plurifariam.

Πολλαπλήσιος, *Ion.* idem quod πολλαπλάσιος.

Πολλοδεκάκις, *adv.* multipliciter.

Πολλοὶ, infiniti, *Ph.* οἱ πολλοὶ, vulgus, *Gl. V.* A πολύς. Unde

Πολλὸν, *adv. Poet.* multum, valde, longe.

ΠΟΛΛΟ'Σ, *Poet.* pro πολὺς, multus; (2) fortis, vehemens, magnus.

Πολλοστημόριον, ῦ, τὸ, pars minima. A

Πολλοστημόριος, ῦ, ὁ ἡ, unam ex multis partibus habens; (2) minimus. Ex πολλοστὸς et μόριον, *particula.*

Πολλοστὸς, ἡ, ὸν, multesimus, *Lucret.* 6, 651. unde parvus, exiguus; (2) multiplex; Ἀσπάζεσθαι θυμὸς ἡμῖν γὰρ ἐπὶ πολλοστῷ χρόνῳ, *Aristoph. Pace,* 559. A πολλός.

Πολλοστῶς, *adv.* ex parte aliqua; (2) multifariam; (3) longo post intervallo.

Πολλῦ, *adv.* ex longo jam tempore, jam diu; (2) magno pretio. Θεατοὺς εἰ πολλῦ, *Aristoph. Nub.* 912. A πολλός.

Πόλος, ῦ, ὁ, polus cœli, seu vertex et cardo mundi; (2) cœlum. A πολέω.

Πολτάριον, ῦ, τὸ, pulticula. Dim. a πόλτος.

Πολτίον, ῦ, τὸ, idem, *Gl. V.*

Πολτοποιέω, ῶ, fut. ήσω, pultem conficio. Ex πόλτος et ποιέω.

ΠΟ'ΛΤΟΣ, ῦ, ὁ, puls, pulmentum. Hinc

Πολτώδης, εος, ὁ ἡ, qui ex pulte est, vel pulti similis.

Πολὺ, *adv.* multum; (2) valde. A πολύς.

Πολυαγάπητος, ον, carissimus.

Πολυάγκιστρον, ῦ, τὸ, multis hamis consertum, multis uncis hamatum.

Πολυαγρὴς, έος, ὁ ἡ, qui multam capit prædam; (2) venationis studiosus. Ex πολὺς et ἄγρα.

Πολύαγρος, ῦ, ὁ ἡ, idem. Ex iisd.

Πολυάδελφος, ῦ, ὁ, ἡ, multos fratres habens.

Πολυάεθλος, ῦ, ὁ, ἡ, qui multa vicit certamina.

Πολυάϊκος, ον, idem quod πολυάϊξ, dicitur de rumore vario et incerto, magno.

Πολυαίματος, ῦ, ὁ ἡ, multum sanguinis habens, sanguine abundans. Ex αἷμα.

Πολυαιμέω, ῶ, sanguine abundo.

Πολυαιμία, ας, ἡ, sanguinis abundantia. A

Πολύαιμος, ῦ, ὁ ἡ, sanguine abundans.

Πολυαίμων, ὁ, ἡ, idem.

Πολυαίνετος, ον, idem quod

Πολύαινος, ῦ, ὁ ἡ, multum laudatus, multa laude dignus; (2) loquax, garrulus.

Πολυάϊξ, κος, ὁ ἡ, impetuosus, varios impetus seu motus habens; (2) valde turbulentus, *Il.* 1, 165.

Πολυάκανθος, ῦ, ὁ, genus fruticis, sic dictum a multitudine spinarum. Ex ἄκανθα.

Πολυαλγὴς, ὲς, valde molestus, gravis.

Πολυάλγητος, ον, valde afflictus, vexatus. Ab ἀλγέω.

Πολυαλθὴς, έος, ὁ ἡ, varium ad medendum præbens usum. Ex ἀλθέω.

Πολυάλφιτος, ῦ, ὁ ἡ, multam farinam habens vel reddens.

Πολυάμπελος, ῦ, ὁ ἡ, vitibus abundans.

Πολυαναγνωσία, ας, ἡ, multa lectio. Ex ἀνάγνωσις.

Πολυανάλωτον, τὸ, in quod multa insumuntur, *Bud.*

Πολυανδρέω, ῶ, fut. ήσω, viris abundo:

Πολυάνδριος, idem quod πολύανδρος, *Hes.*

Πολυάνδριον, ῦ, τὸ, locus sepulturæ destinatus, quo multorum virorum corpora mortua feruntur; cœmeterium. *Gl. Vet.* strages. A

Πολύανδρος, ον, viris frequens; (2) *de fœm.* quæ sæpius nupsit. Ἰησῦς πολύανδρον ἐπειρήτιζε γυναῖκα, *Nonn.* Ex ἀνήρ.

Πολυάνθεμος, ῦ, ὁ ἡ, multos habens flores. Ex πολὺς et ἄνθεμον, *flos.*

Πολυανθὴς, έος, ὁ ἡ, multos habens flores, epith. veris. Ex ἄνθος.

Πολυάνθραξ, ὁ, ἡ, carbonibus abundans.

Πολυανθρωπία, ας, ἡ, multitudo et frequentia hominum. A

Πολυάνθρωπος, ῦ, ὁ ἡ, frequens hominibus. *Ph.* ἡ πολυάνθρωπος, celeberrima.

Πολυάνωρ, ὁ, ἡ, idem quod πολύανδρος de femina, quæ multos viros habuit, vel nupsit; (2) de urbe, frequens populo, celebris. (1) πολυάνορος ἀμφὶ γυναικὸς, *Æsch. Agam.* 62. (2) πολυάνορι δ' ἐν ξενόεντι θρόνῳ, *Eurip. Iph. in Tau.* 1281.

Πολυάργυρος, ον, copiosus argento, de metallis.

Πολυάρητος, ῦ, ὁ ἡ, multis votis expetitus. Ab ἀράομαι.

Πολυάριθμος, ῦ, ὁ ἡ, multiplex.

Πολυαρκὴς, έος, ὁ ἡ, ad multa sufficiens, multum sufficiens; (2) diu durans, pertinacis usus; (3) copiosus, abundans rebus necessariis, ut aliorum ope non indigeat, dives, etiam de flumine magno. Ab ἀρκέω.

Πολυαρκῶς, *adv.* abunde, copiose.

Πολυάρματος, ον, multos currus habens. Ab ἅρμα.

Πολυαρμόνιος, ῦ, ὁ ἡ, multas harmonias habens, valde harmonicus. Ex ἁρμονία.

Πολύαρνι, multas oves habenti, quasi a πολύαρς. Ex ἄρς, unde ἄρνα et ἄρνες.

Πολύαρνος, ῦ, ὁ ἡ, multos agnos habens; (2) dives. Ex πολὺς et ἄρς, *agnus.*

Πολυάρουρος, ον, agris dives. Ab ἄρουρα.

Πολυάρρηκτος, ον, valde durus, *Theog.*

Πολυάρχιον, τὸ, pro πολυαρχία, *Naz.*

Πολυαρχία, ας, ἡ, multorum dominatus; (2) dominorum multitudo. A

Πολύαρχος, ῦ, ὁ ἡ, multis dominans, potens. Ex ἀρχή.

Πολυάστερος, ον, valde stellatus, de nocte lucida. Ab ἀστήρ.

Πολύαστρος, ον, idem, de cœlo.

Πολυάσχολος, ῦ, ὁ ἡ, multis negotiis occupatus et districtus. *Gl. Vet.* occupatus.

Πολυαύλαξ, ακος, ὁ ἡ, multos sulcos habens: (2) magnus, latus, de agro.

Πολυαυξὴς, έος, ὁ ἡ, multum augescens, qui est multi incrementi. Ex αὔξω.

Πολυαύχενος, ῦ, ὁ ἡ, qu. dic. multicervix, *i. e.* multa habens capita. Ex αὐχήν.

Πολυάφορμος, ον, dives. Ab ἀφορμή.

Πολυάχητος, ῦ, ὁ ἡ, multos sonitus edens, multisonus, *Dor.* Ex ἠχέω.

Πολυάχυρος, ῦ, ὁ ἡ, multum habens paleæ. Ex ἄχυρον.

Πολυβάδιστος, ῦ, ὁ ἡ, multum tritus, de via. Ex βαδίζω.

Πολυβάτειος, ῦ, ὁ ἡ, rubis abundans. Ex βάτος.

Πολύβατος, ῦ, ὁ ἡ, tritus; (2) frequens hominibus. Ex βαίνω.

Πολυβαφὴς, έος, ὁ ἡ, multum tinctus. Ex βάπτω.

Πολυβενθὴς, έος, ὁ ἡ, valde profundus, *Il.* 1, 432. A βένθος.

Πολυβήματος, ον, multos pedes habens, seu sæpe saliens; (2) multa bemata (mensura Geom.) explens, amplus. A βῆμα.

Πολύβιβλος, ον, libris abundans, voluminosus.

Πολυβλαβὴς, έος, ὁ ἡ, valde noxius; (2) multis damnis obnoxius. Ex βλάπτω.

Πολυβλαστὴς, έος, ὁ ἡ, multum germinans. Ex βλαστάνω.

Πολυβλαστία, ἡ, uberrima germinatio, *Steph.*

Πολύβοια, Dea, Diana, al. Proserpina, *Hes.*

Πολύβολος, ον, valde extentus, epith. regionis. An πολύβωλος?

Πολυβόρος, ῦ, ὁ, ἡ, vorax. Ex βορά.

Πολύβοσκος, ῦ, ὁ ἡ, multos alens. Ex βόσκω.

Πολυβότειρα, ας, ἡ, multorum altrix, alma. Epith. terræ. Ab eod.

Πολύβοτος, ῦ, ὁ ἡ, abundans pascuis. Ab eod.

Πολύβοτρυς, υος, ὁ ἡ, racemis abundans.

Πολύβουλος, ῦ, ὁ ἡ, valde prudens, *Il.* 5, 260. Ex βουλή.

Πολυβούτης, ῦ, ὁ, multas boves seu multa pecora habens, dives.

Πολυβόρομος, ον, valde fremens seu sonans.

Πολύβροχος, ῦ, ὁ ἡ, multum madefactus; (2) multis laqueis constans; (1) prima significatio nititur tantum auctoritate lexicorum. (2) πολυβρόχ' ἀμμάτων ἐρείσμαθ' Ἡράκλειον ἀμφὶ δέμας, *Eurip. Herc. Fur.* 1035. Ex βρέχω.

Πολυβυθὴς, ὁ, ἡ, valde profundus.

Πολυβυρσος, ον, multis coriis indutus, tectus. Epith. scuti. A βύρσα.

Πολύβωλαξ, ακος, ὁ, ἡ, fertilis. A βῶλος.

Πολύβωμος, ῦ, ὁ ἡ, multas aras habens.

Πολυβῶτα, gen. sing. *Dor.* pro πολυβώτῦ.

Πολυγάλακτος, ῦ, ὁ ἡ, lacte abundans. Ex γάλα.

Πολύγαλον, τὸ, θάμνιον, Polygala, frutex, *Diosc.*

Πολυγαμέω, ῶ, plures duco uxores.

Πολυγαμία, ας, ἡ, quum quis eodem tempore duas vel plures habet uxores; (2) cum quis plures deinceps ducit uxores. A

Πολύγαμος, ῦ, ὁ ἡ, qui plures duxit uxores, vel quæ pluribus nupsit viris.

Πολυγέλωτες, οἱ, αἱ, risus, joci amantes. A γέλως.

Πολυγένειος, ῦ, ὁ, multibarbus, *Gl. V.* Ex γένειον.

Πολυγενὴς, ὲς, fœcundus. A γίγνομαι.

Πολυγηθὴς, έος, ὁ ἡ, multum lætitiæ adferens. Πολυγηθέες Ὧραι, *Il.* 21, 450. (2) lætissimus, de homine. Ex γηθέω.

Πολυγήραος, et

Πολύγηρως, ω, ὁ ϗ ἡ, vivax, *Ph.* senex. Ex γῆρας.

Πολυγλαγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, lacte abundans. Ex γλάγος, *lac.*

Πολύγλευκος, ου, ὁ ϗ ἡ, musto abundans.

Πολύγληνος, ου, ὁ ϗ ἡ, multas habens pupillas, sive multos oculos; (2) maculosus: epith. retis, quod habet multas maculas. (2) πολυγληνόν τε σαγήνην, *Opp. Cyneget.* 1, 157. (imo quod habet multos oculos.) Ex γλήνη.

Πολύγλωσσος, vel πολύγλωττος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui multarum linguarum est; (2) multarum linguarum gnarus; (2) multiloquus, verbosus; (5) loquax. (3) πρὸς τῆς πατρῴας καὶ πολυγλώσσου δρυός, *oracula* a paterna loquaci quercu edita, *Soph. Trach.* 1168. Εἰ τήνδ' ἔπαυσας τῆς πολυγλώσσου βοῆς, *Id. El.* 798. Ex γλῶσσα.

Πολυγλώχιν, ινος, ὁ ϗ ἡ, multos habens angulos; (2) multas habens cuspides.

Πολύγναμπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui variis modis flectitur et incurvatur, multos flexus habens. Ex γνάμπτω.

Πολυγνωμόνως, *adv.* prudenter, scite:

Πολυγνωμοσύνη, ἡ, prudentia, peritia. A

Πολυγνώμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, sententia et animo inconstans; (2) multarum rerum peritus. Ex γνώμη.

Πολυγνώριστος, ον, idem quod

Πολύγνωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, multis notus seu cognitus, celebris.

Πολύγομφος, ου, ὁ ϗ ἡ, multis clavis compactus.

Πολυγόμφωτος, ον, idem. A γομφόω.

Πολυγόνατον, polygonaton, herba a geniculorum frequentia dicta. Ex γόνυ.

Πολυγόνατος, ον, multum geniculatus, *Steph.*

Πολυγονέω, ῶ, et πολυγονέομαι, οῦμαι, fœcundus sum. A πολύγονος.

Πολυγονία, ας, ἡ, fœcunditas. Ab eod.

Πολύγονον, ου, τὸ, herba, quam Lat. *sanguinariam* vocant. Ab eod.

Πολύγονος, ου, ὁ ϗ ἡ, fœcundus, ferax.

Πολυγράμματος, ου, ὁ ϗ ἡ, admodum literatus. A γράμματα.

Πολύγραμμος, ου, ὁ ϗ ἡ, multis lineis interstinctus. A γραμμή.

Πολύγραος, ον, vorax, *Hipp.* A γράω.

Πολυγράφος, ου, ὁ ϗ ἡ, multa scribens. Ex γράφω.

Πολυγύμναστος, ου, ὁ ϗ ἡ, in multis exercitatus. Ex γυμνάζω, *exerceo.*

Πολυγύναιξ, αικος, ὁ, qui multas uxores habet, vel habuit. Ex π. et γυνή.

Πολυγύναιος, ου, ὁ, idem et ex iisd.

Πολυγύνης, ὁ, idem et ex iisd.

Πολυγώνιος, ου, ὁ ϗ ἡ; multangulus, angulosus, *Gl. V.* πολυγώνιον, angulosum, *Ph.* Ex π. et γωνία.

Πολύγωνος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Πολυγωνοειδὴς, ὲς, multanguli speciem gerens, *Steph.*

Πολυδαίδαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, multo et vario artificio elaboratus, adfabre factus.

Πολυδαίμων, ὁ, valde divinus, sanctus.

Πολυδάκρυος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod

Πολύδακρυς, υος, ὁ ϗ ἡ, lacrymosus; act. et pass.

Πολυδάκρυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, lacrymabilis.

Πολυδακρύτως, *adv.* cum multis lacrymis.

Πολυδάκτυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, multos digitos habens.

Πολύδαμνος, ον, multos domans, *Hes.*

Πολυδάπανος, ου, ὁ ϗ ἡ, sumptuosus, *Gl. V.* Ex δαπάνη, *sumptus.*

Πολυδαπάνως, *adv.* sumptuose.

Πολυδέγμων, ὁ ϗ ἡ, amplus, capax: idem quod πολυδέκτης, *Cornut. de Nat. Deor.* A δέχομαι.

Πολύδεινος, ον, gravissimus.

Πολυδειρὰς, άδος, ὁ ϗ ἡ, montium juga seu cacumina multa habens.

Πολυδέκτης, ου, ὁ, epithetum Plutonis, capax orcus. Χωριζομένη Πολυδέκτῃ, *Hom. Hymn. in Cererem*, 9.

Πολυδένδρεος, ου, ὁ ϗ ἡ, arboribus abundans, frequens. A δένδρον.

Πολύδενδρος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem.

Πολυδερκὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, multa cernens, acutum cernens. A δέρκω.

Πολύδεσμος, ου, ὁ ϗ ἡ, multis ligatus vinculis; (2) multis clavis compactus. Epith. navis

Πολυδευκὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, valde dulcis. Ex δεῦκος.

Πολυδεύκης, εος, *contr.* ους, ὁ, *Poll. Ph.*

Πολύδημος, ον, idem quod

Πολυδημώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, valde popularis.

Πολυδηνὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, consultus, prudens, multi consilii. Ex δῆνος, *consilium.*

Πολυδιάφθορος, ον, valde, sæpe vastatus, sterilis ob vastitatem. A διαφθείρω.

Πολυδικέω, multa litigia moveo, *Plat.*

Πολύδικος, ου, ὁ ϗ ἡ, litigiosus. Ex δίκη.

Πολυδινὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, multos vortices habens; (2) multum agitatus et circumactus, *Il.* 4, 171. Ex δίνη.

Πολυδίψιος, ου, ὁ ϗ ἡ, *Gl. V.* siticulosus; (2) multum desideratus. Ex δίψα, *sitis.*

Πολυδμοσύνη, ἡ, idem quod πολυϊδρία, *Ep.*

Πολύδονος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui multum agitatur. A δονέω.

Πολύδοξος, ου, ὁ ϗ ἡ, valde clarus, multum illustris. Ex δόξα.

Πολυδουλεία, ας, ἡ, servorum copia.

Πολύδουλος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui multos habet servos.

Πολύδρομος, ον, vagus, errabundus.

Πολύδροσος, ου, ὁ ϗ ἡ, rore plenus, valde roscidus.

Πολυδυναμία, ἡ, multa potentia seu vis, *Bud.*

Πολυδύναμος, ου, ὁ ϗ ἡ, multipotens. Ex δύναμις.

Πολυδωρία, ας, ἡ, larga munificentia. A

Πολύδωρος, ου, ὁ ϗ ἡ, multa donans; (2) qui multa dona accepit. A δῶρον.

Πολύεδνος, ὁ, ἡ, epith. sponsæ, quæ magna dona a sponso accepit. Ab ἔδνα.

Πολύεδρος, ου, ὁ ϗ ἡ, multas sedes, *item* multos angulos et latera habens, de corpore solido *in Geom.* Ex ἕδρα.

Πολυεθνὴς, ὲς, populosus. Ab ἔθνος.

Πολυειδήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, multiscius, peritus.

Πολυειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, diversas species habens, multifarius, multiplex; (2) varius, diversicolor. (2) Θέσαν πολυειδέας ἵππους, *Oppian. Cyneget.* 1, 330. Ex εἶδος.

Πολυειδία, ας, ἡ, varietas, A præc.

Πολυειδῶς, *adv.* vario modo.

Πολυέλαιος, ου, ὁ, ἡ, abundans oleo. Ab ἔλαιον.

Πολυέλεος, ου, ὁ ϗ ἡ, valde misericors.

Πολυέλικτος, ου, ὁ ϗ ἡ, multis voluminibus tortus, multis modis volubilis et tortuosus. Πολυέλικτον ἡδονὰν, multiplicem voluptatem, *Eurip. Phœn.* 319.

Πολυελκὴς, ὲς, ulceribus multis scatens, *Aret.* Ex ἕλκος.

Πολύενος, ον, multennis, *Suid.*

Πολυέπαινος, ου, ὁ ϗ ἡ, multum laudatus.

Πολυέπεια, ἡ, multiloquium, *Steph.*

Πολυέραστος, ον, valde amabilis, maxime amatus

Πολυεργὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, idem quod

Πολυεργὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, operosus, laboriosus. Ex ἔργον.

Πολυετέω, in multos annos duro, *V. L.*

Πολυέτηρος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod

Πολυετὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, longævus, annosus, grandævus, *Ph.* Πολυετὴς σεσωσμένος, post multos annos servatus, *Eurip. Or.* 473. Ex π. et ἔτος.

Πολυετία, ας, ἡ, grandævitas. Ex iisd.

Πολύευκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, multum optatus, multis expetitus; (2) votis omnibus expetendus. Ab εὔχομαι.

Πολύεφθος, ον, multum diuque coctus, *Steph.*

Πολύζαλος, ον, procellosus, fluctuosus. A ζάλη.

Πολύζηλος, ου, ὁ ϗ ἡ, quem æmulari et imitari multa animi contentione solemus; (2) magno studio expetitus; (3) invidiosus.

Πολυζήλωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, multo studio æmulandus, seu expetendus.

Πολυζήμιος, ου, ὁ ϗ ἡ, damnosus, *Ph.* Ex ζημία.

Πολύζυγος, ου, ὁ ϗ ἡ, multa habens transtra *Gl. V.* jugosus.

Πολύζωος, vivax, epith. cornicis, *Oppian. Cyneget.* 3, 117. Sed in *Codice Veneto* legitur πολύκρωζοί τε.

Πολύζωστος, ον, bene succinctus.

Πολυήγορος, ον, multiloquus, garrulus. Ab ἀγορέω.

Πολυήθης, ὁ ϗ ἡ, versutus, omnibus aptus. Ab ἦθος.

Πολυήκοος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui multa audivit vel audit. Ex ἀκούω.

Πολυήμερος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui multorum dierum est. Ab ἡμέρα.

Πολυήρατος, ου, ὁ ϗ ἡ, perjucundus, optabilis. Ex ἐράω.

Πολύηρος, ου, ὁ ϗ ἡ, i. e. πολυάρουρος, dives agri, *R.* Ex ἔρα, *terra*, R.

Πολυήσυχος, ον, valde quietus, tranquillus.

Πολυηχὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, multos sonitus edens, multisonus, valde sonorus. Ex ἦχος.

Πολυήχητος, ον, idem. Ab ἠχέω.

Πολυηχία, ἡ, magnitudo soni. A

Πολύηχος, ον, valde strepens, sonorus.

Πολυθάητος, ον, spectabilis, admirabilis.

Πολυθάλμιος, ιον, almus, omnia florere faciens, *Orph.* 67, 1. A θάλλω.

Πολυθαμβὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, multum seu vehementer stupefactus. A θάμβος, *stupor.*

Πολυθαρσὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, multa fiducia præditus; (2) audax. Hinc τὸ πολυθαρσὲς, έος, audacia, animi confidentia. A θάρσος.

Πολυθαύμαστος, ον, valde admirandus.

Πολυθεάμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, qui multa spectavit. Ex θεάομαι.

Πολυθέατος, ον, conspicuus, spectabilis.

Πολυθεΐα, ας, ἡ, deorum multitudo. A

Πολύθεος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui multos deos colit. A præc.

Πολυθεότης, ητος, ἡ, deorum multitudo.

Πολυθερὴς, ὲς, fertilis, fœcundus. A θέρος.

Πολύθερμος, ου, ὁ ϗ ἡ, multum calidus, percalidus.

Πολύθεστος, ου, ὁ ϗ ἡ, percarus, *per Sync.* pro πολυπόθεστος. Τέκνον πολύθεστε τοκεῦσι, *Call. in Cer.* 47. A ποθέω.

Πολυθέως, *adv.* multos deos statuendo.

Πολυθηρία, ἡ, ferarum copia. A

Πολύθηρος, ου, ὁ, ἡ, feris abundans. A θήρ.

Πολύθουρος, ου, ὁ ϗ ἡ, impetuosus, multo seu vehementi ruens impetu.

Πολύθραυστος, ον, valde aut in multas partes fractus. A θραύω.

Πολυθρέμματος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod

Πολυθρέμμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, pecorosus, multa alens pecora. Ex θρέμμα.

Πολύθρεπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, multos pascens seu alens. Ex τρέφω.

Πολυθρήνητος, ου, ὁ ϗ ἡ, valde deflendus. A θρηνέω.

Πολύθρηνος, ου, ὁ ϗ ἡ, luctuosus, multum luctum adferens, lacrymosus. *Gl. V.* πολύθρηνον, lamentabile.

Πολύθριξ, χος, ὁ ϗ ἡ, pilosus.

Πολύθρονος, ου, ὁ ϗ ἡ, multa habens remedia; (2) multa medendi vi præditus.

Πολύθροος, *contr.* πολύθρους, ου, ὁ ϗ ἡ, sonorus.

Πολυθρύλλητος, ου, ὁ ϗ ἡ, vulgi sermonibus celebratus, famigeratus, omnibus notus. Ex θρυλλέω.

Πολύθυρος, ου, ὁ ϗ ἡ, multas habens fores seu januas, multis portis pervius. *Gl. V.* fenestratus. Ex θύρα.

Πολυθύσανος, ον, multas fimbrias habens.

Πολυθυσίαστος, ον, cui multæ victimæ mactantur. A θυσιάζω.

Πολύθυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, victimis abundans, ubi sæpe sacrificatur. Μέλλοντι δ' αὐτῷ πολυθύτους τεύχειν σφαγὰς, *Soph. Trach.* 756. Πολύθυτον δι' ἄλσος Ἀρτέμιδος ἤλυθον ὀρομένα, *Eurip. Iphig. in Aul.* 185. Ex θύω.

Πολυθωυστος, ον, impetuosus, acer, bellicosus.

Πολυΐδμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, multa calens; multiscius.

Πολυϊδρεία, ας, ἡ, multa scientia. A

Πολύϊδρις, εως, ὁ ϗ ἡ, qui multa scit, multa callens; (2) multa expertus.

Πολύϊνος, ου, ὁ ϗ ἡ, multas habens fibras seu venas. Ex ἴς, *fibra.*

Πολυϊππία, ας, ἡ, copia equorum. *Gl. V.* equitatus.

Πολύϊππος, ου, ὁ ϗ ἡ, equis abundans.

Πολυΐστωρ, ορος, ὁ ϗ ἡ, multiscius, multiplici doctrina præditus.

[illegible]

Πολυκαγκὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, admodum aridus, siccus. Ex καγκαίνω.

Πολυκαὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, ardens, æstuosus. Ex καίω.

Πολυκάθεδρος, ου, ὁ ἡ ἡ, multa habens transtra. Ex καθέδρα.

Πολυκαινὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, multos occidens. Ex καίνω, occido.

Πολυκαισαρία, ας, ἡ, Cæsarum multitudo. Ex Καῖσαρ.

Πολυκάλαμος, ου, ὁ ἡ ἡ, qu. dic. multicalamus, [illegible]

Πολυκάματος, ὁ ἡ ἡ, laboriosus, ærumnosus; (2) multo labore, multa et varia arte factus.

Πολυκάμμορος, ου, ὁ ἡ ἡ, miser, infortunatus.

[illegible] ὁ ἡ ἡ, multos habens flexus, flexuosus. Ex καμπή.

Π[illegible]καμπτος, ου, ὁ ἡ ἡ, varie flexus, seu flexi[illegible].

Πολυκανὴς, ὲς, qui multos interficit. A καίνω.

Πολυκάπνιος, ου, ὁ ἡ ἡ, fumo abundans; (2) qui multo fumo infestari solet; (3) nimio fumo niger factus, fumosus.

Πολυκάρηνος, ου, ὁ ἡ ἡ, multa habens capita. Ex κάρηνον.

Πολυκαρπέω, ῶ, multos fructus produco. Τὸ πολυκαρπεῖν οἱ ἀγχαιοὶ ὠνόμαζον φλύειν, *Æl. V. H.* 3, 41.

Πολυκαρπία, ας, ἡ, ubertas fructuum, uber fructus. A

Πολύκαρπος, ου, ὁ ἡ ἡ, fœcundus. *Gl. V.* fructuosus.

Πολυκατασκεύαστος, ον, multa arte factus, perfectus.

Πολύκαυλος, ου, ὁ ἡ ἡ, multos caules habens.

Πολυκέλαδος, ου, ὁ ἡ ἡ, multum sonans, multum strepens, canorus.

Πολύκενος, ου, ὁ ἡ ἡ, in quo multum vacui est.

Πολυκένωτος, ον, idem quod πολύκενος.

Πολυκέρδεια, ας, ἡ, magna astutia seu vafrities A

Πολυκερδὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, multum quæstuosus, multum lucri adferens; (2) valde astutus seu vafer. Ex κέρδος.

Πολύκερως, ωτος, ὁ ἡ ἡ, multa habens cornua, corniger, *Soph. Aj.* 55. Ex κέρας.

Πολύκεστος, ου, ὁ ἡ ἡ, varie acu pictus, varius.

Πολυκέφαλος, ου, ὁ ἡ ἡ, multa habens capita; (2) genus modi tibicinum. Ex κεφαλή.

Πολυκηδεία, ἡ, mœror gravis. A

Πολυκηδὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, multum mœroris adferens, valde luctuosus. A κῆδος.

Πολυκήτης, εος, ὁ ἡ ἡ, multa cete habens; (2) magnis piscibus abundans. A κῆτος.

Πολυκίνδυνος, ον, valde periculosus.

Πολυκινησία, ας, ἡ, multiplex motus, concursatio. A κίνησις.

Πολυκίνητος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui multiplici motu agitatur. *Gl. V.* motabilis. Ex κινέω.

Πολυκλαδὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, multos ramulos habens vel emittens. Ex π. et κλάδος.

Πολύκλαδος, ου, ὁ ἡ ἡ, idem et ex iisd.

Πολύκλαυτος, ου, ὁ ἡ ἡ, multum defletus aut deflendus; (2) valde lugens seu deflens, lugubris. A κλαίω.

Πολυκλαύτειος, *Ion.* pro πολυκλαύτα. A

Πολύκλαυστος, ου, ὁ ἡ ἡ, idem quod πολύκλαυτος.

Πολύκλειστος, ου, ὁ ἡ ἡ, accurate clausus.

Πολύκλειτος, ου, ὁ ἡ ἡ, valde celeber.

Πολυκλήεις, ήεσσα, ῆεν, idem: ex κλείω.

Πολυκληὶς, ῖδος, ὁ ἡ ἡ, multis transtris instructus; (2) multa compage junctus.

Πολυκλήϊστος, ου, ὁ ἡ ἡ, percelebris. A κληΐζω.

Πολύκληρος, ου, ὁ ἡ ἡ, dives.

Πολύκλητος, ου, ὁ ἡ ἡ, multis vocatus; (2) e multis locis convocatus.

Πολυκλινὴς, ὲς, cum multis lectum socians, *Man.*

Πολύκλυστος, ου, ὁ ἡ ἡ, multum ablutus; (2) qui multis fluctibus abluitur; (3) undosus; (4) undis agitatus. A κλύζω.

Πολύκλωνος, ου, ὁ ἡ ἡ, multos habens ramos, ramulosus. Ex κλών.

Πολύκμητος, ου, ὁ ἡ ἡ, valde elaboratus, aut circa quem laboratur, a fabris videlicet. Ex π. et κάμνω.

Πολυκμὴς, ῆτος, ὁ ἡ ἡ, idem et ex iisdem.

Πολύκνημος, ου, ὁ ἡ ἡ, saltuosus.

Πολύκνισσος, ου, ὁ ἡ ἡ, nidorosus, multo nidore fumans aut redolens. Πολυκνίσσῳ παρὰ πέτρῃ, *Nonn. P.* 4, 20.

Πολυκοίλιος, ου, ὁ ἡ ἡ, amplum habens ventrem. A κοιλία.

Πολυκοίμητος, ον, quietissimus, tranquillus.

Πολύκοινος, ου, ὁ ἡ ἡ, multis communis, pervulgatus.

Πολυκοιρανίη, ης, ἡ, *Ion.* pro πολυκοιρανία, ας, ἡ, imperium vel dominium multorum. A

Πολυκοίρανος, ου, ὁ, multorum dominus et rex.

Πολυκόλλητος, ου, ὁ ἡ ἡ, ex multis conglutinatus.

Πολυκόλυμβος· ut πολυκόλυμβα μέλπει βατράχων, cantilenæ ranarum, inter quas crebro aquis se submergunt seu innatant, aut *per Hypall* epith. ipsarum. A κολυμβάω.

Πολύκολπος, ου, ὁ ἡ ἡ, plures sinus habens.

Πολύκομος, ου, ὁ ἡ ἡ, cui multa coma est, cui spissa est cæsaries. A κόμη.

Πολύκομπος, ου, ὁ, ἡ, jactans, jactabundus.

Πολύκοπος, ου, ὁ ἡ ἡ, valde plangens; (2) gestus plangentium exprimens. Ex π et κόπτομαι.

Πολύκοσμος, ον, valde ornatus.

Πολύκρανος, ου, ὁ ἡ ἡ, multa habens capita. A κράνον

Πολυκρατὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, multum habens potestatis, potentissimus. A κράτος.

Πολυκρατία, ἡ, multorum vel multa potestas. *Man.*

Πολύκροτος, ον, canorus, epith. citharæ. A [illegible].

Πολυκρήμνος, ου, ὁ ἡ ἡ, multa habens præcipitia, ideoque asper, et difficilis ascensu, præruptus.

Πολύκριθος, ου, ὁ ἡ ἡ, dives hordei. A κριθή

Πολύκριμνος, ου, ὁ ἡ ἡ, multum hordei proferens; (2) fertilis A κρίμνον

Πολύκριτος, ον, concretus e multis partibus aut mixtus. A κρίνω.

Πολύκροτος, ου, ὁ ἡ ἡ, multis plausibus resonans; (2) navis quæ pluribus remis impellitur, (3) callidus. Vide *Em.*

Πολυκρότητος, ον, idem; (2) diversos et non congruentes sonos edens. A κροτέω.

Πολύκρουνος, ου, ὁ ἡ ἡ, multas scaturigines habens

Πολύκρωζος, valde crocitans. Πολύκρωζοί τε κορῶναι, *Oppian. Cyneget.* 3, 117.

Πολυκτέανος, ου, ὁ ἡ ἡ, prædives. A κτέανον.

Πολυκτημοσύνη, ης, ἡ, divitiæ. A

Πολυκτήμων, ονος, ὁ ἡ ἡ, dives. *Ph.* locuples. *Gl. V.* agrarius. Ὦ πόλεως πολυκτήμονες ἄνδρες, *Soph. Antig.* 842. Ex κτῆμα.

Πολύκτηνος, ον, dives pecoris.

Πολυκτησία, ἡ, divitiæ. A κτῆσις.

Πολύκτητος, ου, ὁ ἡ ἡ, dives. A κτάομαι.

Πολυκτῆτις, ἡ, dives, *Em.*

Πολυκτόνος, ου, ὁ ἡ ἡ, multos interficiens. Ἐλίσσω λεγόμενος τῆς πολυκτόνου φονῆς, *Eur. Or.* 1142. A κτείνω.

Πολυκυδὴς, ὲς, admodum gloriosus, *Dolsc.*

Πολυκύδιστος, ου, ὁ ἡ ἡ, et πολυκυδίστος, ίστη, ιστον, multum venerandus; *item* nobilis, gloriosus, jactator. A κῦδος.

Πολύκυκλος, ον, flexuosus, sinuosus.

Πολυκυλίνδητος, ου, ὁ ἡ ἡ, multum volutatus. A κυλινδέω.

Πολυκύμαντος, ου, ὁ ἡ ἡ, multiplici fœtu gravida, seu potius plures enixa. A κύω.

Πολυκύμων, ονος, ὁ ἡ ἡ, fluctuosus. Ex κῦμα.

Πολυκυριότης, ητος, ἡ, multitudo dominorum.

Πολυκώθων, ωνος, ὁ ἡ ἡ, bibacissimus, vinosissimus.

Πολυκώκυτος, ου, ὁ ἡ ἡ, luctuosus. A κωκύω.

Πολύκωμος, ου, ὁ ἡ ἡ, deditus comessationibus; (2) comessationibus abundans.

Πολύκωπος, ου, ὁ ἡ ἡ, multos remos habens. A κώπη.

Πολυλαλέω, garrio.

Πολύλαλος, ου, ὁ ἡ ἡ, multiloquus, loquax.

Πολύλαος, ον, populosus, frequens hominibus.

Πολυλήϊος, ου, ὁ ἡ ἡ, multas prædas adeptus; (2) multas segetes habens, locuples. A λεία, præda, vel λήϊον, seges.

Πολύλιμος, ον, valde esuriens.

Πολυλιτάνευτος, ον, (a λιτανεύω) idem quod πολύλλιστος.

Πολυλίψιος, multum desideratus, a λίψ ἐπιθυμία. Καί κεν ἐλέγχιστος πολυλίψιον Ἄργος ἱκοίμην, *Il.* 4, 171. Ubi male legitur πολυδίψιον.

Πολύλλιστος, ου, ὁ ἡ ἡ, (a λίσσομαι) idem quod

Πολύλλιτος, ου, ὁ ἡ ἡ, multis precibus petitus; (2) multis precibus invocandus; (3) valde supplex. Ἰὴ Ἰὴ Καρνεῖε πολύλλιτε, *Callim.* Ἡμετέρη δὲ Τηλεμάχῳ τετέλεστο πολύλλιτος; *Nonn. Odyss.* 5, 445.

Πολύλοβος, ου, ὁ ἡ ἡ, multos folliculos habens, qui multis folliculis siliquatur.

Πολυλογέω, ῶ, multa dico; copiose loquor.

Πολυλογία, ας, ἡ, expositio quæ multis fit verbis, sermo aut oratio de multis. *Gl. V.* multiloquium, loquacitas, verbositas. A

Πολυλόγος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui multa verba facit. *Gl. V.* multiloquus, verbosus.

Πολύλογος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui multis verbis indiget, ut intelligatur.

Πολυλόγως, *adv.* multis verbis, longo sermone, loquaciter.

Πολύλωπος, ου, ὁ ἡ ἡ, pluribus corticibus et tunicis vestitus, pluribus tunicis involutus.

Πολυμάθεια, et πολυμαθία, ας, ἡ, multarum rerum scientia, multa eruditio seu doctrina. *Gl. V.* πολυμαθία, solertia, multa scientia.

Πολυμαθέω, ῶ, multa discere appeto.

Πολυμαθημοσύνη, ης, ἡ, multa et varia doctrina. A

Πολυμαθὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, qui multa didicit, eruditus. *Gl. V.* peritus, doctus, sagax, multiscius. Ex μανθάνω.

Πολυμαθῶς, *adv.* cum peritia multarum rerum, seu cum magna eruditione, more ejus qui multarum rerum peritus est.

Πολυμάκαρος, ὁ, felicissimus, ditissimus.

Πολύμαλλος, ον, villosus, lanosus, seu pecore lanoso abundans, *Lycophr S h.*

Πολυμάντευτος, ου, ὁ ἡ ἡ, multis vaticiniis clarus. A μαντεύω

Πολυμάσχαλος, ου, ὁ ἡ ἡ, multas habens alas; πολυμάσχαλος δρῦς, quercus corpore sinuoso. A μασχάλη, ala.

Πολυμάχητος, ου, ὁ ἡ ἡ, de quo multi et sæpe contendunt. A μάχομαι.

Πολυμέδιμνος, ου, ὁ ἡ ἡ, qu. dic. multos exhibens medimnos *frumenti*, epith. Cereris.

Πολυμεθὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, multum ebrius. A μέθη.

Πολυμέλαθρος, ου, ὁ ἡ ἡ, multas habens ædes, seu multa atria, cubicula. A μέλαθρον.

Πολυμελὴς, ὲς, varie sonans, epith. tibiæ. A μέλος.

Πολυμελῶς, *adv.* vario sono.

Πολυμελπὴς, ὲς, idem, canorus.

Πολυμεμφὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, querulus. A μέμφομαι.

Πολυμέρεια, ας, ἡ, partium multitudo, sive plures partes. A

Πολυμερὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, multis partibus constans, in multas partes divisus, multa habens membra. *Gl. V.* multiplex. A μέρος.

Πολυμέριμνος, ου, ὁ ἡ ἡ, multis curis obnoxius, anxius, solicitus. A μέριμνα.

Πολυμέριμνος, ου, ὁ ἡ ἡ, idem.

Πολυμερῶς, *adv.* varie. *Ph.* plurifariam, multifariam.

Πολυμετάβλητος, ον, valde variabilis, permultas formas adsumens, epith. Protei.

Πολυμετρία, ἡ, multitudo et varietas metrorum in carmine. Vide et ὀλιγομετρία. A

Πολύμετρος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui multis mensuris seu dimensionibus constat; (2) latus, spatiosus, amplus, magnus. A μέτρον.

Πολυμηκάδες, αἱ, epith. caprarum. V. μηκάς.

Πολυμήκιστος, ον, valde longus, *Cal.*

Πολυμήκης, ες, valde longus. A μῆκος.

Πολύμηλος, ου, ὁ ἡ ἡ, multas oves habens; (2) pomifer, *Il.* 2, 605. A μῆλον.

Πολύμηνις, ιος, ὁ ἡ ἡ, iracundus.

Πολυμήτηρ, τρος, ἡ, multorum mater.

Πολυμήτωρ,

Πολυμήτωρ, ορος, ἡ, idem.
Πολύμητις, ιος, ὁ ϗ ἡ, abundans consilio et prudentia, valde prudens vel sapiens, peritus, *Il.* 1, 10.
Πολυμηχανία, ας, ἡ, calliditas, solertia. A
Πολυμήχανος, ε, ὁ ϗ ἡ, multis artibus ac dolis instructus, industrius, solers, prudens, astutus, versutus. *Gl. V.* dædalius, factitiosus. *Il.* 2, 173. Ex μηχανή.
Πολυμιγής, έος, ὁ ϗ ἡ, ex multis mistus, varius; (2) permixtus, confusus. A μιγνύω. Hinc
Πολυμιγία, ας, ἡ, multarum rerum mistura.
Πολυμιξία, ας, ἡ, idem. A μίξις.
Πολύμικτος, ον, idem quod πολυμιγής.
Πολυμισής, έος, ὁ ϗ ἡ, invisus, odiosus. A μῖσος.
Πολύμισθος, ε, ὁ ϗ ἡ, multa mercede conducens, qui magna mercede operam suam alicui locat.
Πολυμιταρικὸς, ἡ, ὸν, sc. τέχνη, ars texendi vestes variegatas, phrygionia.
Πολύμιτος, ε, ὁ ϗ ἡ, multis liciis textus, *Gl. V.* πολύμιτα, multilicia: dicitur et de instrumentis musicis pulsatilibus.
Πολυμνήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, multarum rerum memor; (2) memoria valens. A μνήμη.
Πολυμνηστία, sc. μέλη, a Polymnesto condita, *Ar.*
Πολυμνήστευτος, ε, ὁ ϗ ἡ, a multis ambita, cujus multi sunt aut fuerunt proci. Ex π. et μνηστεύομαι.
Πολυμνήστη, idem et ex iisd.
Πολυμνήστος, et
Πολυμνήστωρ, ορος, ὁ ϗ ἡ, memoria pollens, memor multorum.
Πολύμνητος, ε, ὁ ϗ ἡ, clarus, nobilis. Ab ὑμνέω.
Πολύμνια, ας, ἡ, Polymnia, una Musarum.
Πολυμορφία, ας, ἡ, multitudo formarum. A
Πολύμορφος, ε, ὁ ϗ ἡ, multiformis, qui multarum formarum est; (2) variegatus. A μορφή.
Πολυμόρφως, *adv.* varie, varia forma, colore, &c.
Πολύμεσος, ε, ὁ ϗ ἡ, doctus, disertus, venustus, ut de musica et saltatione. A Μοῦσα.
Πολύμοχθος, ε, ὁ ϗ ἡ, ærumnosus, laboriosus. Ὦ πολύμοχθος Ἄρης, *Eurip. Phœn.* 791. Πολυμόχθοις Λαβδακίδαισιν, miseris Labdacidis, *Id. Ibid.* 807.
Πολυμύελος, ον, multum medullæ habens.
Πολύμυθος, ε, ὁ ϗ ἡ, verbosus, loquax; (2) fabulosus; (3) disertus; (4) multis laudibus celebrandus.
Πολύμυξος, ε, ὁ ϗ ἡ, multa habens ellychnia. A μύξα.
Πολύναος, ε, ὁ ϗ ἡ, multa habens delubra. *Theoc.* 15, 109.
Πολυναύτης, ε, ὁ, multos nautas habens.
Πολύνευρον, ε, τὸ, plantago, a multitudine fibrarum ac veluti nervorum.
Πολυνέφελος, ον, nebulosus. A νεφέλη.
Πολυνηνέμιος, ία, *Ion.* ίη, ιον, admodum tranquillus.
Πολυνικέω, longe vinco, *Thuc.*
Πολυνίκης, ε, ὁ, sæpius victor. A νίκη.
Πολυνιφής, έος, ὁ ϗ ἡ, multa nive tectus, nivosus, nivalis. Ex νίφω.
Πολύνιφος, ον, idem.
Πολύνοια, ας, ἡ, mens cui multum prudentiæ et sagacitatis inest. A πολύνοος.
Πολύνομος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui multis vescitur. Ex νέμω, pasco.
Πολύνοος, *contr.* πολύνες, ε, ὁ ϗ ἡ, cui multum est mentis, *i. e.* prudentiæ et sagacitatis. Hinc
Πολύνως, *adv.* prudenter, sagaciter.
Πολύνοσος, ε, ὁ ϗ ἡ, multis morbis obnoxius, morbidus.
Πολύνοστος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui sæpius revolvitur, redit.
Πολύνυμφος, ἡ, quæ sæpius nupsit. A νύμφη.
Πολύξενος, *Ion.* πολύξεινος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui multos hospites habet, qui multos hospitio excipit.
Πολυξενέω, et έομαι, hospitalis sum,
Πολύξεστος, ον, multum politus, *i. e.* pulchre ædificatus, factus.
Πολύξηρος, ον, valde siccus, aridus.
Πολύξυλος, ον, arboribus frequens. A ξύλον.
Πολυοδία, ας, ἡ, multæ viæ; (2) multum itineris. Ab ὁδός.
Πολυόδες, οντος, ὁ ϗ ἡ, multos habens dentes.
Πολύοδμος, ον, suaviter olens. Ab ὀσμή.
Πολυοζία, ας, ἡ, in plures ramos dispersum esse, in multas partes esse divisum. A
Πολύοζος, ε, ὁ ϗ ἡ, in plures dispersus ramos, in plures partes diffusus.
Πολυοινία, ας, ἡ, vini copia, item vinolentia. A
Πολύοινος, ον, vinolentus, vino abundans.
Πολύοκνος, ον, valde tardus, seu cunctator.
Πολυόλβιος, ον, idem quod
Πολύολβος, ε, ὁ ϗ ἡ, perbeatus, beatissimus; (2) prædives.
Πολυόμματος, ε, ὁ ϗ ἡ, multos habens oculos; *item* multa habens foramina. *Gl. V.* oculatus. Ab ὄμμα.
Πολυόμφαλος, ε, ὁ ϗ ἡ, multos umbones habens, multis clypeis munitus.
Πολυόνειρος, ε, ὁ ϗ ἡ, multa insomnia habens; (2) insomnia observans.
Πολύοπος, ε, ὁ ϗ ἡ, multo abundans succo; (2) multa habens foramina. Ex ὀπὸς, *succus*, vel ὀπὴ, *foramen*.
Πολύοπτος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui a multis conspicitur. Ab ὄπτομαι.
Πολυόργιος, ον, cui multa sacra fiunt, epith. Bacchi. Ab ὄργια.
Πολυορκία, ας, ἡ, consuetudo sæpe jurandi. A
Πολύορκος, ε, ὁ ϗ ἡ, multum jurans, leviter jurans.
Πολυόρμητος, ον, impetuosus, vehemens. Ab ὁρμάομαι.
Πολυόρνιθος, ε, ὁ ϗ ἡ, avibus abundans. A
Πολύορνις, ὁ ϗ ἡ, idem.
Πολυόροφος, ε, ὁ ϗ ἡ, multas concamerationes seu contignationes habens; (2) multa habens culmina.
Πολυοσμία, ἡ, odoris copia et suavitas. A
Πολύοσμος, ε, ὁ ϗ ἡ, valde fragrans. Ab ὀσμή.
Πολυόστεος, ε, ὁ ϗ ἡ, multa habens ossa. Ab ὀστέον, *os*.
Πολυέσιος, ε, ὁ ϗ ἡ, peculiatus, *Ph.* Ab ἐσία, *peculium*.
Πολυόφθαλμος, ε, ὁ ϗ ἡ, multos oculos habens; (2) herba vim habens siccandi, velut tussilago.
Πολυοχλέω, ῶ, fut. ήσω, hominum multitudine abundo. *Gl. V.* πολυοχλῆσα, celeberrima, populosa.
Πολυοχλία, ας, ἡ, populi multitudo. *Gl. V.* celebritas, populositas. A
Πολύοχλος, ε, ὁ ϗ ἡ, frequens, hominum multitudine abundans; epith. urbis.
Πολύοχος, ε, ὁ, ἡ, potens, dives. Ab ἔχω.
Πολυοψία, ας, ἡ, opsoniorum abundantia. A
Πολύοψος, ε, ὁ ϗ ἡ, abundans opsoniis; (2) opsoniis multis vescens. Ab ὄψον.
Πολυπάθεια, ας, ἡ, multorum malorum perpessio. A
Πολυπαθής, έος, ὁ ϗ ἡ, multis casibus seu malis jactatus. Ex πάθος.
Πολυπαιδία, ας, ἡ, multitudo liberorum; (2) servitiorum multitudo. A πολύπαις.
Πολυπαίπαλος, ε, ὁ ϗ ἡ, admodum vafer, valde callidus.
Πολύπαις, δος, ὁ ϗ ἡ, cui multi sunt liberi seu servi.
Πολυπάμμων, vel -πάμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, multa possidens, dives, *Il.* 4, 433. Scribendum est πολυπάμων. Vide in πᾶμα, possessio. A πάμμα, vel potius πᾶμα.
Πολυπάμφαος, ε, ὁ ϗ ἡ, lucidissimus.
Πολυπαρθένευτος, ἡ, quæ diu virgo manet.
Πολυπάρθενος, ον, virgines multas habens.
Πολυπάταξ, ὁ ϗ ἡ, multum saltans, qui fit cum saltatione, in quo saltatur. A πατάσσω.
Πολυπάτητος, ε, ὁ ϗ ἡ, multum calcatus, tritus et pervulgatus. A πατέω.
Πολύπατρις, ιδος, ὁ ϗ ἡ, plus una patria utens.
Πολυπειρία, ας, ἡ, multarum rerum experientia et peritia. *Gl. V.* sagacitas, solertia. A
Πολύπειρος, ε, ὁ ϗ ἡ, multa expertus, qui multa tentavit, peritus, callidus. *Gl. Vet.* sagax. Ex πεῖρα.
Πολυπείρων, ὁ ϗ ἡ, multiplex, varius. A πεῖρας.
Πολυπενθής, έος, ὁ ϗ ἡ, miser, luctuosus, luctu plenus; *Il.* 5, 559. A πένθος.
Πολυπευθής, έος, ὁ ϗ ἡ, multum sciscitans. Ex πεύθομαι.
Πολυπήδητος, ον, multum saliens, in quo multum exsultatur. A πηδάω.
Πολυπήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, multa damna adferens, noxius. A πῆμα.
Πολύπηνος, ε, ὁ ϗ ἡ, multo stamine textus, pinguis, epith. vestis. A πῆνος.
Πολυπίδακος, ε, ὁ ϗ ἡ, fontibus abundans, *Il.* 8, 47. Ex π. et πίδαξ.
Πολυπίδαξ, ακος, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.
Πολύπικρος, ε, ὁ ϗ ἡ, valde amarus.
Πολυπινὴς, ὲς, valde sordidus, squalidus. A πίνος.
Πολύπιστος, ε, ὁ ϗ ἡ, multum fidens seu credens; (2) fidelissimus, *Hes.*
Πολύπλαγκτος, ε, ὁ ϗ ἡ, multum errans, multivagus, *Il.* 11, 308. Epitheton ani *apud Sophoclem*.
Πολυπλαγκτοσύνη, ἡ, magna erratio, *Man.*
Πολυπλανής, έος, ὁ ϗ ἡ, idem; (2) erroris plenus. (1) ὁ δ' ἐμὸς ἐν ἁλὶ πολυπλανὴς πόσις, *Eurip. Hel.* 204. Οἱ δὲ καμόντες. Ἔργα πολυπλανέος βιοτῆς, *Nonn.* A πλάνη.
Πολυπλάνητος, ε, ὁ ϗ ἡ, idem. (1) δρομαίων δ' ὅτε πολυπλανήτων μάτηρ ἔπαυσε πόνων, *Eurip. Hel.* 1335. (2) μετὰ δ' ἔσεται ἀνδράσιν αἰὼν πολυπλάνητος αἰεὶ, *Id. Hipp.* 1109. A πλανάομαι.
Πολύπλανος, ε, ὁ ϗ ἡ, idem. Δεργμάτων κόραισι πολυπλάνοις ἐπισκοπῶν, *Eurip. Phœn.* 665. A πλάνη.
Πολυπλανῶς, *adv.* cum multo errore. Eleganter de radicibus in terra omnes in partes diffusis, aut de herba errante longe lateque.
Πολυπλασιάζω, fut. άσω, multiplico. A πολυπλάσιος. Hinc
Πολυπλασιασμὸς, ε̃, ὁ, multiplicatio.
Πολυπλάσιος, ία, ιον, multiplex; (2) multo copiosior, multo major. A πολύς. Unde
Πολυπλασίων, ονος, ὁ ϗ ἡ, multiplex, *Ph.*
Πολύπλεθρος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui multorum jugerum est; (2) qui multa jugera possidet. A πλέθρον.
Πολύπλεκτος, ε, ὁ ϗ ἡ, multum implicatus, varius, multifarius. Πολυπλέκτε χαίτας ῥύτορα κεκρύφαλον, *Analect. Brunck.* 2, 92.
Πολύπλευρος, ε, ὁ ϗ ἡ, multa habens latera. A πλευρά.
Πολυπληθέω, ῶ, fut. ήσω, multus numero sum; (2) augeor et cresco numero. A
Πολυπληθής, έος, ὁ ϗ ἡ, multus numero:
Πολυπληθία, vel πολυπλήθεια, ας, ἡ, magna multitudo, frequentia, copia, *Appian. Bell. Civil.* 1. A πλῆθος.
Πολυπληθύνω, f. υνῶ, et πολυπλήθω, multiplico. Ab eod.
Πολυπλοκία, ας, ἡ, versutia, dolus. A
Πολύπλοκος, ε, ὁ ϗ ἡ, multis nexibus implicitus, intricatus, et hinc valde impeditus, difficilis; (2) varius, multiplex; (3) dolosus, vafer, versutus. (2) πισσῶν ἡδομένες μορφαῖσι πολυπλόκοις, *Eurip. Iphig. in Aul.* 196. A πλέκω.
Πολυπλόκως, *adv.* multis nexibus, implicite, multis nodis; multipliciter, *Gl. V.*
Πολύπνοος, *contr.* πολύπνες, ε, ὁ ϗ ἡ, multum odorem emittens, valde odoratus, valde graviter spirans. A πνοή.
Πολυποδία, ας, ἡ, pedum multitudo, multi pedes. A πολύπες.
Πολυποδίνη, ἡ, genus quoddam polypi, *Aristot.*
Πολυπόδιον, ε, τὸ, parvus polypus; (2) herba quædam. Dim. ab eod. *Angl.* POLYPODY.
Πολυποδίτης, sc. οἶνος, vinum ex polypodio factum.
Πολυποδώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, polypis abundans; (2) polypo similis.

Πολυπόθητος, ε, ὁ ἡ, multum desideratus.
Πολυποίκιλος, ε, ὁ ἡ, admodum varius, multum variegatus; (2) multifarius, multiformis.
Πολύπολις, ιος, ὁ ἡ, multas habens urbes.
Πολύπονος, ε, ὁ ἡ, laboriosus; (2) ærumnosus, calamitosus; (3) multos labores strenue perficiens. Τὸ πολύπονον βιότε, multiplices ærumnæ, *Soph. Trach.* 117. Ὡς σε πολυπονωτάτην βροτῶν δαίμων ἔλαχεν, *Eurip. Hec.* 722.
Πολυπόνως, *adv.* multo cum labore.
Πολυπόρευτος, ον, frequens viatoribus, epith. viæ. A πορεύομαι.
Πολύπορος, ε, ὁ ἡ, multos meatus habens. *Gl. V.* πολυπόρος, vadosus.
Πολυποσία, ας, ἡ, multa potatio, immodicus potus. A πόσις, *potio.*
Πολυποτάμος, ε, ὁ ἡ, fluviis abundans.
Πολυποτέω, multum poto, potui indulgeo. A
Πολυπότης, ε, ὁ, qui multum bibit, magnus potator, bibosus. *Gl. V.* multibibus.
Πολυπότις, ἡ, fœm. præcedentis.
Πολύποτμος, ον, multa fata habens.
Πολυπότνια, ἡ, valde veneranda, *Ap.*
Πολύποτος, ε, ὁ ἡ, idem quod πολυπότης.
Πολύπες, ποδος, ὁ ἡ, multos pedes habens, multipes. (2) subst. ὁ polypus, *piscis*; (3) tuberculum in naribus, polypo simile.
Πολυπραγματέω, ῶ, multis rebus vaco, multas res tracto. A πρᾶγμα.
Πολυπραγμονέω, ῶ, f. ήσω, multis negotiis, iisque nihil ad me pertinentibus, me implico; ardelionem ago; (2) diligenter et solicite inquiro, curiose perscrutor. *Gl. V.* πολυπραγμονῶ, sciscitor, percontor, rimor; (3) aliquid ad curam meam pertinere arbitror; habet et significationem appetendæ rei alienæ, *impr.* imperii. Τὰ περὶ τὸν Θύμριν πολυπραγμονεῖν, *Herod.* Ὁ τὴν τε ὄντος πολυπράγμονων φύσιν, *Plato.*
Πολυπραγμοσύνη, ης, ἡ, solicitudo de multis negotiis, et quidem nihil ad nos pertinentibus, curiositas ardelionis; (2) *impr.* tribuitur privatis res publicas curantibus et arcana imperii; (3) accurata rei tractatio, cognitio; (4) studia literarum, *impr.* historiæ. A
Πολυπράγμων, ονος, ὁ ἡ, qui est multorum negotiorum, nihil in primis ad ipsum pertinentium; ardelio, multa negotia curans. *Gl. V.* scrutator, sciscitator, curiosus; (2) in bonam partem, laboribus multis et variis occupatus, variarum doctrinarum studiosus. A πρᾶγμα.
Πολυπράκτωρ, ὁ, semper curiosus, *Man.*
Πολύπραος, ον, valde mitis.
Πολύπρεμνος, ε, ὁ ἡ, multos habens stipites seu truncos. A πρέμνον.
Πολυπρέων, ωνος, ὁ ἡ, ramosus.
Πολυπρόβατος, ε, ὁ ἡ, magnam pecoris copiam habens; (2) dives, opulentus. A πρόβατον.
Πολύπροικος, ἡ, bene dotata. A προίξ.
Πολυπρόσωπος, ε, ὁ ἡ, qu. dic. multas habens facies; (2) multiformis. A πρόσωπον.
Πολυπροσώπως, *adv.* multis modis.
Πολύπτερος, ε, ὁ ἡ, multas pennas seu pinnas habens. A πτερόν.
Πολυπτοίητος, et πολυπτόητος, ε, ὁ ἡ, pavidus, meticulosus, tumultuosus, formidabilis. A πτοέω, *terreo.*
Πολύπτολις, ιος, seu ιως, ὁ ἡ, multas urbes habens, *Call. in Dian.* 225.
Πολυπτόρθος, ε, ὁ ἡ, multos habens ramos.
Πολυπτυχία, ας, ἡ, multitudo plicarum, sinuum, vallium, &c.; conglobatio, *Gl. V.* A
Πολύπτυχος, ε, ὁ ἡ, multas plicas habens, sinuosus, multiplex, multipliciter obductus ære, corio, &c. *Il.* 8, 411. A πτύξ.
Πολυπτώξ, ὁ ἡ, multos habens lepores.
Πολύπτωτος, ε, ὁ ἡ, plures casus habens. Hinc τὸ πολύπτωτον, ε, Polyptoton, figura rhetorica. A πίπτω.
Πολύπυλος, ον, multas portas habens. A πύλη.
Πολύπυργος, ε, ὁ ἡ, multis turribus munitus.

Πολύπυρος, ε, ὁ ἡ, multum triticum ferens, tritico abundans.
Πολύπυστος, *Nic.*
Πολυπώγων, ωνος, ὁ ἡ, barbatus.
Πολυρρήμων, ονος, ὁ ἡ, disertus, verbosus, *Gl. V.* A ῥῆμα, *verbum.*
Πολύρραβδος, ον, multis virgis (lineis coloratis) distinctus, virgatus.
Πολυρραγής, έος, ὁ ἡ, multas habens rupturas; (2) multis partibus erumpens, violentus. A ῥήγνυμι.
Πολυρράθαγος, ε, ὁ ἡ, magnum sonum seu strepitum edens, sonorus. Δελφῖνες δ' ἀκταῖσι πολυρραθάγοισι γάνυνται, *Oppian. Hali.* 1, 583.
[illegible]ίστης, ε, ὁ, qui multa vastat, destruit. [illegible]
[illegible]στος, ον, exitiosus, *Lyc.*
[illegible]πτος, ε, ὁ ἡ, multum sutus, multipliciter sutus seu consutus.
[illegible]ραφής, έος, ὁ ἡ, idem. A ῥάπτω.
[illegible]ραφος, ε, ὁ ἡ, idem et ab eod.
[illegible]ρημονέω, copiose, verbose dico. A
Πολυρρήμων, ονος, ὁ ἡ· vide πολυρήμων.
Πολύρρην, ηνος, et πολύρρηνος, ε, ὁ ἡ, dives pecoris, ovium copias habens; (2) opulentus, dives; *Il.* 9, 155. A ῥήν, *ovis.*
Πολύρρητος, ε, ὁ ἡ, multum dictus. A ῥέω.
Πολυρριζία, ας, ἡ, multitudo radicum. A
Πολύρριζος, ε, ὁ ἡ, cui multiplex est radix. A ῥίζα.
Πολύρρινος, ε, ὁ ἡ, corio multiplici inductus.
Πολυρρόδης, ε, ἡ, rosis abundans, multis rosis conspersus. A ῥόδον.
Πολύρροδος, ε, ὁ ἡ, idem.
Πολυρρόθιος, ε, ὁ ἡ, idem quod
Πολύρροθος, ε, ὁ ἡ, multistrepus.
Πολυρροίβδητος, ε, ὁ ἡ, multum stridorem vel strepitum edens. A ῥοιβδέω.
Πολύρροιζος, ε, ὁ ἡ, idem.
Πολυρρόως, *adv.* copiose, large fluens; (2) copiosus in dicendo.
Πολύρρευμος, ον, vehemens impetu.
Πολύρρυτος, ε, ὁ ἡ, multifluus, copiose fluens. A ῥέω.
ΠΟΛΥ'Σ, πολλή, πολύ, *gen.* πολλῦ, ῆς, ῦ, πολέος pl. *p et.* multus, numerosus; (2) magnus, amplus, spatiosus; (3) excellens, præstans; (4) vehemens, potens. Hinc (1) ἡ πολλὴ τῆς γῆς, *Att.* pro πολλὴ γῆ· (2) τί μοι πολύ; quid mihi prodest? *In plur.* οἱ πολλοί, plerique, bona pars, multitudo, plebs, vulgus, vulgares in quoque genere; (2) in sacris lib. interdum pro πάντες· (3) interdum de perpaucis reperitur; *comp.* πλείων, *superl.* πλεῖστος. (4) *Eur. Or.* 1200. *
Πολύσαθρος, ε, ὁ ἡ, multum putris, admodum detritus, valde vitiosus, rimosus.
Πολυσαρκέω, ῶ, f. ήσω, corpulentus seu pinguis sum.
Πολυσαρκία, ας, ἡ, corpulentia, obesitas. *Gl. V.* carnositas. A
Πολύσαρκος, ε, ὁ ἡ, valde carnosus, corpulentus; metaph. stupidus. A σάρξ.
Πολύσεμνος, ε, ὁ ἡ, multum reverendus, vel augustus.
Πολύσεπτος, ε, ὁ ἡ, venerabilis.
Πολυσήμαντος, ε, ὁ ἡ, multa significans. A σημαίνω.
Πολύσημος, ε, ὁ ἡ, idem. A σῆμα.
Πολύσιγμος, ον, abundans litera σ, *Steph.*
Πολύσινος, ον, valde noxius. A σίνω, *noceo.*
Πολυσιτία, ας, ἡ, frumenti copia; (2) cibi copia. A
Πολύσιτος, ε, ὁ ἡ, frumento abundans; (2) cibo repletus. A σῖτος.
Πολύσκαλμος, ον, epith. navis magnæ; multis remis agitata.
Πολύσκαρθμος, ε, ὁ ἡ, tripudians, exultans, *Il.* 2, 814. A σκαίρω.
Πολυσκελής, έος, ὁ ἡ, plura habens crura; (2) multiplex. A σκέλος.
Πολύσκεπτος, ε, ὁ ἡ, conspicuus. Παρθένος ἐγγὺς ἐῦσα πολυσκέπτοιο Βοώτε, *Arat.* 136. A σκέπτομαι.
Πολύσκιος, ον, umbrosus. A σκιά.

Πολυσκώμων, ονος, ὁ ἡ, valde dicax. A σκῶμμα.
Πολυσμάραγος, ε, ὁ ἡ, sonorus, streperus.
Πολύσοφος, ον, valde sapiens seu doctus.
Πολυσπαθής, έος, ὁ ἡ, multum densatus spatha. A σπάθη.
Πολύσπειρος, ε, ὁ ἡ, qui multas spiras habet, tortuosus. A σπεῖρα.
Πολυσπερής, έος, ὁ ἡ, late disseminatus, *Il.* 2, 804. A σπείρω.
Πολυσπερμία, ας, ἡ, adfluentia seminis genitalis. A
Πολύσπερμος, ε, ὁ ἡ, semine abundans. A σπέρμα.
Πολυσπερχής, ές, studiosus, laboriosus.
Πολυσπλαγχνία, ας, ἡ, multa seu prolixa miseratio. A
Πολύσπλαγχνος, ε, ὁ ἡ, valde misericors. A σπλάγχνον.
Πολύσπορος, ε, ὁ ἡ, semine vel segete abundans, fertilis.
Πολυσπούδαστος, ον, laboriosus, sedulus.
Πολυσταγής, έος, ὁ ἡ, multum seu abunde stillans. Ex π. et στάζω.
Πολυσταγεί, *adv.* multis stillando guttis, ubertim. Ex iisd.
Πολυστασίαστος, ε, ὁ ἡ, seditiosus, ubi crebræ moventur seditiones. A στασιάζω.
Πολυστάφυλος, ε, ὁ ἡ, uvis abundans. A σταφυλή, *uva.*
Πολύσταχυς, υος, ὁ ἡ, multas spicas ferens seu edens. Epith. culmi.
Πολυστεγής, ές, idem quod
Πολύστεγος, ε, ὁ ἡ, bene contectus; (2) multas habens contignationes, altus. A στέγη, *tectum.*
Πολύστειος, et πολύστιος, ε, ὁ ἡ, lapillis abundans, scruposus. Ἐν πεταλοῖσι πολυστίοισι νομάζων, *Nic. Th.* 950. Confer *Call. in Jov.* 26. A στία, vel στία, *calculus.*
Πολυστελέχης, εος, vel πολυστέλεχος, ε, ὁ ἡ, multos habens truncos, multos a radice caudices habens. A στέλεχος.
Πολυστέναχτος, ε, ὁ ἡ, valde gemens, seu gemitus habens multos, miserabilis, ærumnosus.
Πολυστέφανος, ε, ὁ ἡ, multis sertis redimitus, honoratus, donatus, hinc præmiis dignus magnis.
Πολυστεφής, έος, ὁ ἡ, idem. A στέφω.
Πολυστήμων, ὁ ἡ, vestis quæ multum et pingue stamen habet. A στήμων.
Πολύστιβος, ε, ὁ ἡ, multum calcatus. A στείβω.
Πολύστικτος, ε, ὁ ἡ, multis maculis notatus; (2) multis ictibus compunctus.
Πολύστιος· vide πολύστειος.
Πολυστιχία, ας, ἡ, multitudo versuum. A
Πολύστιχος, ε, ὁ ἡ, multis versibus seu ordinibus constans.
Πολύστοιχος, ε, ὁ ἡ, idem.
Πολύστολος, ε, ὁ ἡ, multam et magnam habens classem.
Πολυστομέω, ῶ, multum loquor. A
Πολύστομος, ε, ὁ ἡ, multa habens ora; (2) multa loquens. A στόμα.
Πολύστονος, ε, ὁ ἡ, multum gemens, multis gemitibus mixtus; (2) multis gemitibus prosequendus, lamentabilis, luctuosus; (3) multos gemitus ciens, tristis. Ἀργείοισι πολύστονα κήδε' ἐφῆκεν, *Il.* 1, 445. Εἶτα τὴν πολύστονον τροίαν ἰόντα, *Soph. Phil.* 1346. Τὴν δὲ δὴ πολύστονον Ἑλένην, et Helenam quæ multis gemituum causa fuit, *Eurip. Or.* 56.
Πολύστρεπτος, ε, ὁ ἡ, qui facile versari, flecti aut torqueri potest; versatilis, variabilis, mutabilis; (2) valde tortus, ut funis.
Πολύσροθος, *Poet.* πολυσρόθιος, ε, ὁ ἡ, multum strepens; (2) turbulentus, multis agitatus fluctibus. Ἄγχι πολυσροθίοιο θαλάσσης, *Nic. Al.* 6. A ῥοθέω.
Πολυστροφάλιγξ, γγος, ὁ ἡ, vorticosus, multum volutatus.
Πολύστροφος, ε, ὁ ἡ, qui multis gyris circumagitur, versatilis, mobilis. A στροφή.
Πολύστυλος, ε, ὁ ἡ, multas columnas habens.

Πολυσύγκρατος, ον, valde confusus, seu e multis mixtus. A κεράννυμι.
Πολυσύγκριτος, ον, idem.
Πολυσύλλαβος, ȣ, ὁ ἡ, plures habens syllabas.
Πολυσύνδεσμος, ὁ, multis copulis seu conjunctionibus utens, *Sch. Thuc.*
Πολυσύνδετον, ȣ, τὸ, oratio, in qua crebræ sunt conjunctiones copulativæ. A σύνδετος.
Πολυσύνδετος, ον, multas copulas habens; (2) bene compactus, firmus.
Πολυσφάραγος, ȣ, ὁ ἡ, sonorus, strepens.
Πολυσφόνδυλος, ȣ, ὁ ἡ, multas habens vertebras et internodia. A σφονδύλη
Πολυσφράγιστος, ȣ, ὁ ἡ, multis signis notatus; (2) bene signatus. A σφραγίζομαι.
Πολυσχεδής, ὲς, varius, multiplex. A σχέδη.
Πολυσχεδία, ἡ, varietas, multitudo.
Πολυσχεδῶς, *adv.* varie, multipliciter, copiose.
Πολυσχηματιστος, ον, multas formas, multa genera habens, seu e multis generibus, v. gr. versuum compositus. *Vox Gramm.*
Πολυσχημόνως, *adv.* multis formis, modis. A
Πολυσχήμων, ονος, ὁ ἡ, multas formas habens. A σχῆμα.
Πολυσχιδής, έος, ὁ ἡ, multifidus, in multas partes fissus; (2) multos ramos diffissus; (3) multiplex. A σχίζω. Hinc
Πολυσχιδία, ας, ἡ, *Ion.* πολυσχιδίη, ης, ἡ, multifida sectio, multiplex divisio.
Πολυσχιδῶς, *adv.* in multas et varias partes dividendo. *Gl. V.* multifariam
Πολύσχιστος, ȣ, ὁ ἡ, in multas partes fissus, qui findi potest.
Πολυσώματος, ȣ, ὁ ἡ, multa habens corpora; (2) magnum corpus habens, ut gigas. A σῶμα.
Πολυτάλαντος, ȣ, ὁ ἡ, multa habens talenta, i. e. dives, *item* gravis pondere.
Πολυτάραχος, ον, magnas turbas movens, valde strepens. A ταραχή.
Πολυτειρής, ὁ, ἡ, stellatus, multis stellis lucens. Ex π. et τείρεα, *stellæ.*
Πολύτειρος, ον, idem et ex iisdem.
Πολυτεκνέω, ῶ, fut. ήσω, multos habeo liberos, multam sobolem procreo.
Πολυτεκνία, ας, ἡ, multa proles, multi liberi, etiam de brutis. A
Πολύτεκνος, ȣ, ὁ ἡ, multos habens liberos, numerosam sobolem, ut sup.
Πολυτέλεια, ας, ἡ, sumptuositas, magnificentia. *Gl. V.* lautitia. A
Πολυτελής, έος, ὁ ἡ, magnos sumptus postulans, sumptuosus; (2) exquisitus; (3) magnificus. *Ph.* lautus, pretiosus, multiplex. *Gl. V.* opiparus; πολυτελῆ δεῖπνα, dapes, *Ph.* A τέλος, *vectigal.*
Πολυτελῶς, *adv.* sumptuose, magnifice, *Gl. V.* laute, abunde, opipare.
Πολυτενής, έος, ὁ ἡ, multum porrectus, longum spatium extentus. A τείνω.
Πολυτερπής, έος, ὁ ἡ, valde delectans, valde suavis. Ex τέρπω.
Πολυτεχνὴς, ές, vide πολύτεχνος.
Πολυτεχνία, ας, ἡ, artis varietas et magnitudo.
Πολύτεχνος, ȣ, ὁ ἡ, multas artes callens, multum artificii habens; (2) valde artificiosus. A τέχνη.
Πολυτιμητίζω, multo honore afficio, in magno honore habeo. A
Πολυτίμητος, ȣ, ὁ ἡ, multo honore dignus; (2) magno pretio dignus, magnifaciendus. *Gl. V.* pretiosus. A τιμάω.
Πολυτίμιος, ον, idem quod
Πολύτιμος, ȣ, ὁ ἡ, pretiosus; (2) multo honore dignus. A τιμη.
Πολυτιμώρητος, ον, valde punitus et afflictus.
Πολύτιτος, ȣ, ὁ ἡ, multum honoratus; (2) multo honore dignus. A τίω.
Πολύτλας, ὁ, multa passus seu perpessus, multis miseriis conflictatus, patiens, ærumnosus, *Il.* 9, 672. *Od.* 5, 17. A τλάω.
Πολυτλήμων, ονος, ὁ ἡ, idem.
Πολύτλητος, ȣ, ὁ ἡ, idem.
Πολυτοκέω, ῶ, multa pario, partu sum fœcundus.
Πολυτοκία, ας, ἡ, partus numerositas, fœcunditas. A
Πολυτόκος, ȣ, ὁ ἡ, pariens multos, partu fœcunda. *Gl. V.* πολύτοκος, fœcunda, fertilis. A τίκτω, vel τόκος.
Πολύτολμος, ȣ, ὁ ἡ, multum audens, audacissimus. A τόλμα.
Πολύτορος, ον, valde spinosus, multos aculeos habens, quibus pungit tangentes.
Πολυτραφής, ὲς, fertilis. A τρέφω.
Πολύτρεπτος, ȣ, ὁ ἡ, volubilis, convertibilis, mutabilis.
Πολυτρήρων, ονος, ὁ ἡ, columbis abundans, *Il.* 2, 502.
Πολύτρητος, ȣ, ὁ, ἡ, multa habens foramina.
Πολύτριμμα, τὸ, qui in versutiis veluti attritus est, *Ar.*
Πολύτριπτος, ȣ, ὁ ἡ, multum tritus.
Πολύτριχον, ȣ, τὸ, polytrichon, sive adiantum nigrum. A
Πολύτριχος, ȣ, ὁ ἡ, pilosus. A θρίξ.
Πολυτροπία, ας, ἡ, varietas modi, varii modi, varietas; (2) calliditas, fraus. A
Πολύτροπος, ȣ, ὁ ἡ, multiplex, varius; (2) versutus, moratus. A τρόπος seu τροπή.
Πολυτρόπως, *adv.* multis modis. *Ph.* multifariam, omnifariam. A præc.
Πολυτροφία, ας, ἡ, alimenti copia; (2) cum quis diu alitur. A
Πολύτροφος, ȣ, ὁ ἡ, multum alimenti accipiens; (2) bene habitus, pinguis; (3) πολυτρόφος, multum alimenti suppeditans. A τρέφω.
Πολυτρόχαλος, ȣ, ὁ ἡ, multum currens, agilis in currendo, valde mobilis, volubilis.
Πολύτρυτος, ον, valde vexatus, adflictus. A τρυω.
Πολύτυρος, ȣ, ὁ ἡ, multo caseo conditus, multum casei admistum habens.
Πολυϋδρία, ας, ἡ, aquarum copia. A
Πολύυδρος, ȣ, ὁ ἡ, aquosus. Ab ὕδωρ.
Πολύυλος, ὁ ἡ, materiosus. *Gl. V.* arboribus abundans. Ab ὕλη
Πολυύμνητος, ȣ, ὁ ἡ, celeberrimus.
Πολυυμνία, ας, ἡ, Polyhymnia, Polymnia, una Musarum. Ex π. et ὕμνος.
Πολύυμνος, ȣ, ὁ ἡ, in quem multi hymni fiunt, qui magnam laudum materiam præbet, celeber. Ex iisd.
Πολύυπνος, ον, somnolentus, qui est multi somni.
Πολυφαγέω, multum edo.
Πολυφαγία, ας, ἡ, edacitas, voracitas. A
Πολυφάγος, ȣ, ὁ ἡ, qui multum comedit, vorax, helluo. *Gl. V.* edax.
Πολύφαμος, *Dor.* pro πολύφημος.
Πολυφάνταστος, ȣ, ὁ ἡ, multas efficiens habensque visiones fictas, insomnia crebra.
Πολυφάρμακος, ȣ, ὁ ἡ, medicamentis abundans aut venenis; (2) multorum medicamentorum vel etiam venenorum peritus; (3) multis medicamentis vel venenis utens. A φάρμακον.
Πολυφασία, ας, ἡ, loquacitas. A φημί.
Πολύφατος, ȣ, ὁ ἡ, multum celebris, multorum sermone jactatus. A φατός.
Πολύφαυλος, ον, prorsus inutilis, nullius omnino pretii.
Πολυφεγγής, έος, ὁ ἡ, multum splendoris habens, multum lucidus. A φέγγος.
Πολυφειδής, ές, præparcus. A φείδομαι.
Πολύφερνος, ȣ, ἡ, bene dotata. A φέρνη.
Πολυφημία, ἡ, gloria. A
Πολύφημος, ȣ, ὁ ἡ, valde celebris, de quo varii sermones narrantur; (2) clamosus, epith. ranæ; (3) multis clamoribus, vocibus strepens, epith. fori. A φήμη.
Πολύφθογγος, ȣ, ὁ, ἡ, multisonus, epith. tibiæ.
Πολυφθονερὸς, valde invidus.
Πολυφθόρος, ȣ, ὁ ἡ, qui multos occidit, multorum interfector, *Soph. Elect.* 10. (2) perniciosus multis. A φθείρω.
Πολύφθορος, ȣ, ὁ ἡ, cædibus abundans; (2) dirutus, vastatus. Ab eod. s. φθόρος.
Πολυφιλάνθρωπος, ȣ, ὁ ἡ, valde hominum amans, humanissimus, pius.
Πολυφίλητος, ον, valde carus. A φιλέω.
Πολυφιλία, ας, ἡ, amicorum copia. A
Πολύφιλος, ȣ, ὁ ἡ, cui multi sunt amici.
Πολυφίλως, *adv.* ita ut multis carus sit.
Πολύφιλτρος, ȣ, ὁ ἡ, admodum amans, amori valde deditus. A φίλτρον.
Πολύφλοιος, ον, multum corticis habens; hinc, levis, vanus, inanis.
Πολυφλοισβοιο, *Ion.* pro πολυφλοίσβȣ, a
Πολύφλοισβος, ȣ, ὁ ἡ, multo strepitu resonans, turbulentus, sonorus, resonans. *Gl. V.* undisonus, *Il.* 1, 33.
Πολύφοβος, ον, valde timidus.
Πολύφοιτος, ȣ, ὁ ἡ, profugus, vagus. A φοιτάω.
Πολυφόνος, ȣ, ὁ ἡ, qui multos occidit, crudelis.
Πολυφόρβος, ȣ, ὁ ἡ, et πολυφόρβος, η, ον, multis pabulum suppeditans, *Il.* 9, 564. A φέρβω.
Πολυφόρητος, ον, idem quod
Πολυφόρος, ȣ, ὁ ἡ, multa ferens; (2) est et epith. vini multum aquæ ferentis; (3) fecundus. A φέρω, vel φορά. Hinc
Πολύφορτος, ȣ, ὁ ἡ, qui multo premitur pondere, multas habens sarcinas.
Πολυφραδέεσσι, *Poet.* pro πολυφραδέσι, a
Πολυφραδής, έος, ὁ ἡ, valde consultus, valde prudens. A φράζω, *delibero.*
Πολυφραδία, ἡ, prudentia, facundia. A præc.
Πολυφράδμων, ονος, ὁ ἡ, idem et ab eod.
Πολύφραστος, ον, sæpe dictus. Ab eod.
Πολυφρόντις, ίδος, ὁ ἡ, multis curis plenus.
Πολυφρόντιστος, ȣ, ὁ ἡ, admodum accuratus; (2) prudens. A φροντίζω, *curo.*
Πολυφροσύνη, ης, ἡ, variarum rerum peritia, prudentia. A
Πολύφρων, ονος, ὁ ἡ, valde prudens. A φρήν.
Πολυφυής, έος, ὁ ἡ, multiformis. A φυή.
Πολύφυλλος, ȣ, ὁ ἡ, multa folia habens, foliis abundans. A φύλλον.
Πολύφυλος, ον, in multa genera, &c. divisus. A φυλή
Πολύφυτος, ον, herbis, plantis abundans. A φυτον.
Πολυφωνία, ας, ἡ, loquacitas; (2) garrulitas. A
Πολύφωνος, ȣ, ὁ ἡ, multas edens voces, multisonus, vocalis, sonorus, magniloquus, etiam in bonam partem, ut de Homero; (2) qui multorum est verborum; (3) garrulus, loquax. Ὠρῃ ἑσπερίῃ κρώζῃ πολύφωνα κορώνη, *Aratus*, 1002. Ubi πολύφωνα est *adv.* Al. legunt πολύφωνος. Ex φωνή.
Πολύφωτος, ȣ, ὁ ἡ, multum lucens, multa luce præditus. Ex φῶς, *lux.*
Πολύχαλκος, ȣ, ὁ ἡ, multum habens æris, ære abundans, æratus; (2) cui multum est pecuniæ, dives æris; (3) firmus, validus, στερρὸς, λαμπρὸς, epitheton cœli. *Gl. V.* ærosus, æreus.
Πολυχανδής, έος, ὁ ἡ, valde capax. Πολυχανδέος ὄλμȣ, *Nic. in Th.* 951. Ex χανδάνω.
Πολυχείμων, ονος, frequens tempestatibus. Μηδὲ πιστεύειν πολυχείμωνι θαλάσσῃ, *App. Bell. Civ.* 5, 108.
Πολύχειρ, ρος, ὁ ἡ, multimanus. Hinc
Πολυχειρία, vel πολυχειρία, ας, ἡ, multitudo manuum; (2) operarum multitudo.
Πολυχίτων, ωνος, ὁ ἡ, pluribus amictus tunicis.
Πολύχνοος, ȣς, ὁ, ἡ, multam lanuginem habens.
Πολυχοέω, ῶ, multo cum fœnore refundo, fœcundus et fertilis sum. A πολύχοος.
Πολυχοΐα, ας, ἡ, varietas, fertilitas. Ab eod.
Πολυχοιρία, ας, ἡ, porcorum copia. Ex χοῖρος.
Πολύχοος, *contr.* πολύχȣς, ȣ, ὁ ἡ, multa cum usura se refundens; (2) multiplex. *Gl. V.* πολύχοος, multifarius. Ex χέω.
Πολυχορδία, ας, ἡ, chordarum multitudo. A
Πολύχορδος, ȣ, ὁ ἡ, multas habens chordas, seu fides. Ex χορδή.
Πολύχορτος, ον, herbidus, pinguis, de terra.
Πολυχρηματία, ας, ἡ, abundantia, opulentia.
Πολυχρηματίζω, ditesco, dives fio vel sum. A
Πολυχρήματος, ȣ, ὁ ἡ, cui multum est pecuniæ. *Gl. V.* pecuniosus, nummatus. Ex χρήματα.

Πολυχρηματοσύνη, ης, ἡ, vid. πολυχρηματία. A

Πολυχρήμων, ονος, ὁ ϰ ἡ, idem.

Πολυχρηστία, ας, ἡ, utilitatis magnitudo. A

Πολύχρηστος, ου, ὁ ϰ ἡ, valde utilis; (2) multum usitatus.

Πολυχροία, ας, ἡ, colorum varietas. A πολύχροος.

Πολυχρονέω, ῶ, diu duro, longævus sum. A πολυχρόνιος.

Πολυχρονίζω, f. ίσω, Att. πολυχρονιῶ, diu moror, prolongo, profero. A

Πολυχρόνιος, ὁ ϰ ἡ, longum tempus durans, diuturnus; (2) antiquus. *Gl. V.* vivax, longævus. Οἰκία θεοῖς ἔχουσι πολυχρονιώτατον αἷμα, *Call. in Del.* 282. Ex χρόνος. Hinc

Πολυχρονιότης, ητος, ἡ, diuturnitas.

Πολυχρονίως, *adv.* diutissime.

Πολύχρονος, ου, ὁ ϰ ἡ, idem quod πολυχρόνιος.

Πολύχροος, *contr.* πολύχρους, ου, ὁ ϰ ἡ, multis coloribus præditus, varius. Ex χρόα.

Πολύχρυσος, ου, ὁ ϰ ἡ multum auri habens, auro adfluens. *Ph.* opimus, aurosus.

Πολυχρώματος, ου, ὁ ϰ ἡ, multos habens colores, multicolor. Ex χρῶμα.

Πολύχρωμος, ον, multicolor, *Man.*

Πολύχρως, ωτος, ὁ ϰ ἡ, idem. A χρόα.

Πολύχυλος, ου, ὁ ϰ ἡ, multum habens succi, succulentus.

Πολύχυτος, ου, ὁ ϰ ἡ, late fluens, fluidus; (2) multum diffusus.

Πολυχώρητος, ου, ὁ ϰ ἡ, multorum capax.

Πολύχωρος, ου, ὁ ϰ ἡ, amplus, spatiosus, capax. Ex χώρα.

Πολυχώστος, ου, ὁ ϰ ἡ, multa terra adgesta exstructus, alte aggeratus. A χώννυμι.

Πολυψάμαθος, ου, ὁ ϰ ἡ, arenosus.

Πολυψηφία, ας, ἡ, multitudo suffragia ferentium, multa suffragia. A πολύψηφος.

Πολυψηφὶς, ῖδος, ὁ ϰ ἡ, multos habens calculos seu lapillos. Ex ψηφίς.

Πολύψηφος, ου, ὁ ϰ ἡ, qui multa fert seu explet suffragia.

Πολυωδυνία, ἡ, doloris gravitas. A

Πολυώδυνος, ου, ὁ ϰ ἡ, multos dolores adferens, molestus; (2) afflictus, ærumnosus. Ex ὀδύνη.

Πολυωνυμέω, multa nomina habeo.

Πολυωνυμία, ας, ἡ, multitudo nominum. *Callim. in Dian.* 7. A

Πολυώνυμος, ὁ ϰ ἡ, multa nomina habens; (2) celebris, honoratus. Ex ὄνομα.

Πολυωνύμως, *adv.* multis nominibus.

Πολυώνυχος, ον, multifidos pedes, multos ungues habens. Ab ὄνυξ.

Πολυωπὴς, ἐς, idem quod πολυωπὸς, *Nic.*

Πολυωπὸς, οῦ, ὁ, multa habens foramina. Ab ὀπή· (2) multos oculos, *Hes.* Ab ὤψ, vel ὄψ.

Πολυωρέω, ῶ, f. ήσω, multa cura dignor, magnam curam gero; (2) laute et accurate accipio; (3) honoro, in honore et pretio habeo; (4) donis afficio. Πολυωρεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἡττόνων κατὰ γένος, *Aristot.* Ex ὤρα. Hinc

Πολυωρητικὸς, ἡ, ὸν, multam curam gerens, solicitus.

Πολυωρία, ας, ἡ, multa cura, ratio, et observatio; (2) honos, reverentia.

Πολύωτος, ου, ὁ, multas habens aures. Ab οὖς.

Πολυωφελὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, valde utilis. Ex ὠφελέω.

Πολυωφελῶς, *adv.* valde utiliter.

Πολύωψ, ωπος, ὁ ϰ ἡ, multa habens foramina, multiforus.

Πόλφοι, ων, οἱ, ramenta ex farre leguminibus immixta.

Πόμα, ατος, τὸ, potio, potus. A πίνω.

Πομπαγωγέω, ῶ, fut. ήσω, pompam duco. Ex πομπὴ et ἄγω, seu ἀγωγή.

Πομπαῖος, ου, ὁ, Mercurii cognomen, qui defunctorum animas ad inferos deducere credebatur, *Soph. Aj.* 843. A πομπή.

Πομπεία, ας, ἡ, pompa, vel transvectio, qualis in pompa esse solet; (2) conviciorum jactatio, velut e curru, ap. Alexandrinos, seu in triumpho, ap. Rom. A πομπεύω. Unde

Πομπεῖον, ου, τὸ, vas quo in pompis utuntur; (2) locus celebris Athenis.

Πομπεύεσκον, *Dor.* pro πομπεύειν.

Πομπεὺς, έως, *Ion.* ῆος, ὁ, qui aliquem deducit; (2) qui pompam ducit, pompaticus.

Πόμπευσις, εως, ἡ, pompa.

Πομπευτὴς, οῦ, ὁ, pompam ducens.

Πομπεύω, fut. εύσω, transmitto, transveho, deduco; (2) munere nuntii fungor; (3) cum pompa incedo, pompam duco. *Gl. V.* triumpho; unde (4) efferor, mihi placeo, superbio, insolesco; (5) insolenter aliquem tracto, maledicendo, minando, quia obvium et prætereuntem quemque in ejusmodi pompis verborum et gesticulationum contumeliis et ludibriis incessere licebat. vide γεφυρίζειν. (6) contumelia adficio, proprie, per hominum ora traducendo. *Pass.* πομπεύεσθαι, in triumpho duci, ostendi; (2) ἀλλ' εἴπερ Ἑρμοῦ τήνδε πομπεύω τέχνην βέβαιον, at, si constanti fide hoc Mercurii fungor munere, *Soph. Trach.* 620. A

Πομπὴ, ῆς, ἡ, missio, missus; (2) impulsus, instinctus; (3) deductio, qua transmittendum aut transvehendum curamus eum, qui nobiscum aliquamdiu est versatus; (4) pompa, i. e. solennis apparatus et spectaculum solenne in modum triumphi; (5) ventus qui naves impellit. (5) οὐρίας πομπῆς σπανίζων, secundo vento carens, *Eurip. Iphig. in Aul.* 352. Μήτ' ἀνταίαν Εὐρίπῳ πνεῦσαι πομπὰν, nec ventum contrarium Euripo spirans dedisset, *Id. Ibid.* 1324. (2) πομπῇ κρείττονι, πομπῇ θεία, ὁσίᾳ πομπῇ, divino consilio, divinitus. Θηρίον γάρ τι αὐτοῖς πομπῇ κρείττονι ἐντυγχάνει, fera enim quædam divinitus missa eis occurrit, *Suidas in* Ἀναλώθησαν. Σωκράτης . . . . φωνὴν πολλάκις ἔφασκεν ὁσίᾳ πομπῇ (sic legendum) ἐγκεκληρωμένην αὐτῷ, Socrates dicebat persæpe vocem divinitus sibi datam, *Ælian. Var. Hist.* 8, 1. A πέμπω. Hinc

Πομπικὸς, ἡ, ὸν, ad pompas pertinens, pompis conveniens; magnificus, ad ostentandum ingenium, doctrinam, &c. aptus et factus.

Πομπήμων, ονος, ὁ, dux, deductor, *Ap.*

Πομπίλος, ου, ὁ, qui aliquem deducit seu transmittit. Est etiam nomen piscis. V. *Ern.*

Πόμπιμος, ου, ὁ, ἡ, et πόμπιμος, ίμη, ιμον, qui mitti seu transmitti potest; (2) qui mittere seu transmittere potest. (2) οὔτε πομπίμοις χώταις ἐρέσσων, *Soph. Trach.* 560. Τὸ δῶρον Ἡρακλεῖ τὸ πόμπιμον, donum Herculi missum, *Id. Ibid.* 871.

Πομπὸν, τὸ, caduceus, *Eust.*

Πομπὸς, οῦ, ὁ, qui aliquem deducit seu transmittit, comes, viæ dux, *Il.* 18, 416. (2) nuntius; (2) πομπὸς ὢν, nuntius cum sis, *Soph. Trach.* 617. A πέμπω.

Πομποστολέω, ῶ, fut. ήσω, classem deduco. Τῆς θεοῦ λιπαρᾷ γαλήνῃ πομποστολοῦσης τὸ σκάφος, *Luc.* Ex πόμπος et στόλος.

Πομφολυγέω, ῶ, bullas emitto. A πομφόλυξ.

Πομφολυγηρὸς, οῦ, ὁ ϰ ἡ, bullis turgens.

Πομφολυγίζω, bullas refero seu repræsento. *Diosc.*

Πομφολυγοπάφλασμα, ατος, τὸ, bulla cum strepitu erumpens, seu ebulliens. Vox Aristophanica. Ex πομφόλυξ et πάφλασμα.

Πομφολυγόω, ῶ, in bullas converto vel cogo; πομφολυγοῦσθαι, in bullas converti.

Πομφολυγώδης, εος, ὁ ϰ ἡ, bullæ similis.

Πομφολύζω, fut. ξω, bullo, bullas emitto. A

Πομφόλυξ, υγος, ἡ, bulla; (2) favilla æris. *Ph.* bulla, scatebra. A πομφός. Hinc

Πομφολύσσω, fut. ξω, bullarum instar effervesco; πομφόλυξαν, 3. pl. aor. 1. *Ion.* Rob. Ἐκ δ' ἄρ' πομφόλυξαν δάκρυα γηραλέων βλεφάρων, *Pind. Pyth.* 4, 226.

Πομφὸς, οῦ, ὁ, eminentia tumida cutis, tumor.

Πονεῖτο, *laborabat*, 3. sing. imperf. ind. med. *Ion.* et *contr.* pro ἐπονεῖτο, a πονέω.

Πονέοντο, 3. pl. *Ion.* pro ἐπονέοντο.

Πονεύμενοι, *laborantes*, nom. plur. part. præs. med. *Dor.* pro πονούμενοι.

Πονεῦμες, 1. pl. præs. ind. act. *Dor.* pro πονοῦμεν.

Πονεῦντες, *tractantes*, nom. pl. præs. part. act. *Dor.* pro πονοῦντες.

Πονέω, ῶ, fut. ήσω, laboro; (2) facio; (3 viribus frangor, laboribus succumbo, lassesco, defatigor, tolero, patior, ægroto, doleo. *Gl. V.* laboro, doleo; ἐπόνησα, dolui, *Gl. V.* aor. 1. πεπονημένος, factus, elaboratus, perf. pass. part. πονηθὲν, elaboratum, a. 1. pass. part. πονεῖτο, laborabat, imperf. *Ion.* pro ἐπονεῖτο. Πᾶς ἀνὴρ αὑτῷ πονεῖ, sibi studet, *Soph. Aj.* 1383. Ἔγωγέ τοι πεπόνηκα κομιδῇ τὰ σκέλη, *Aristoph. Pace*, 820. Πολλοὶ δὲ μέμνανται καλὸν εἴτι πονηθῇ, *Pind. Ol.* 6, 17. A πόνος. Hinc

Πόνημα, ατος, τὸ, labor, opus; (2) liber.

Πονήρευμα, ατος, τὸ, facinus improbum et scelestum, scelus. A

Πονηρεύω, et πονηρεύομαι, vitio aliquo laboro, etiam de corpore; (2) improbus sum, improbe et nequiter ago. A πονηρός. Unde

Πονηρία, ας, ἡ, misera et laboriosa vitæ conditio; (2) improbitas, nequitia, scelus, vitium, pravitas, malitia.

Πονηροδιδάσκαλος, ου, ὁ ϰ ἡ, magister improbitatis.

Πονηροκάρδιος, malicordis, *Gl. V.* Ex καρδία.

Πονηροκρατέομαι, οῦμαι, improborum imperio regor.

Πονηροκρατία, ας, ἡ, malorum potentia et imperium. Ex πονηρὸς et κράτος.

Πονηρολογία, ας, ἡ, maledictum seu maledictio, contumelia; (2) sermo de malis rebus et improbis. A λόγος.

Πονηρόπολις, εως, ἡ, improborum civitas.

Πονηρὸς, ρὰ, ρὸν, improbus, scelestus, pravus, malus, *i. e.* malitiosus, malignus, vitiosus, vitiatus. A πονέω.

Πόνηρος, ρα, ρον, laboriosus, miser, infelix; ὦ πόνηρε, miser! infelix. Ab eod.

Πονηρόφιλος, ου, ὁ ϰ ἡ, improborum amicus, malorum consortio gaudens.

Πονηρῶς, *adv.* improbe, nequiter.

Πονήρως, *adv.* male, misere, ægre, difficulter.

Πονήσαις, aor. 1. part. act. *Æol.* pro πονήσας, a πονέω.

Πονητέον, laborandum est, *Eur.*

Πονητικὸς, ἡ, ὸν, ad laborandum promptus, ad laborem perferendum aptus. A πονέω.

Πόνοιο, gen. sing. *Ion.* pro πόνου, a

Πόνος, ου, ὁ, labor, studium, et opera rei alicui impensa; (2) molestia, labor et molestia, ærumna, calamitas, morbus, dolor. (2) πόνοι λατρεύματα, servilis opera, *Soph. Trach.* 356. Vide πλέω. A πένομαι.

Πονοπαίκτωρ, ορος, ὁ, laborem ludens, *Man.*

Ποντία, ἡ, marina superficies, *V. L.*

Ποντιᾶν, *marinarum*, gen. pl. f. g. *Dor.* pro ποντιῶν, a πόντιος.

Ποντιὰς, άδος, ἡ, marina. Ποντιὰς αὔρα, aura marina, *Eurip. Hec.* 444. A πόντιος.

Ποντίζω, fut. ίσω, in pontum mergo, mergo. Εὗτε γὰρ ὁ ποντισθεὶς Μυρτίλος ἐκοιμάθη, *Soph. Elect.* 509.

Ποντικὸν, nux avellana, *Ph.* subaud. κάρυον.

Ποντικὸς, ἡ, ὸν, marinus; (2) Ponticus, qui est e Ponto. A πόντος.

Πόντιος, ου, ὁ ϰ ἡ, et πόντιος, ία, ιον, marinus, maritimus; (2) Ponticus. Πατὴρ μὲν οὖν σοι πόντιος, pater quidem marinus (Neptunus), *Eurip. Hipp.* 1318. Ab eod.

Πόντισμα, ατος, τὸ, submersio, naufragium. A ποντίζω.

Ποντόβροχος, ου, ὁ ϰ ἡ, mari immersus, in mari submersus. Ex πόντος et βρέχω.

Ποντογενὴς, ἐς, e mari natus.

Ποντογένεια, ας, ἡ, ex mari nata. Ex γίνομαι.

Ποντόθεν, *adv.* e mari. A πόντος.

Ποντομέδων, οντος, ὁ, mari imperans, maris imperator; epith. Neptuni. Ex μέδω.

Πόντονδε, *adv.* in pontum. A πόντος.

Ποντοπλάνητος, ον, in mari vagans, epith. piscis, navis, mercatoris, &c.

Ποντοπλάνος, ὁ ϰ ἡ, idem.

Ποντοπορεύω, per pontum gradior, mare pervado seu pererro. Ποντοπορευέμεναι, *Poet.* pro ποντοπορεύειν, *Od.* 5, 277. A ποντοπόρος.

Ποντοπορέω, ῶ, fut. ήσω, idem et ab eod.

Ποντοπόροιο, gen. sing. *Ion.* pro ποντοπόρου, a

Ποντοπόρος, ου, ὁ ϰ ἡ, pontum seu mare trajiciens.

ciens. *Gl. V.* fluctivagus, *Il.* 1, 439. Ex πείρω.

Ποντοποσειδῶν, ῶνος, ὁ, ponticus Neptunus, ponti, *i. e.* maris, rex, Neptunus. Voc. ὦ Ποντοπόσειδον, *Aristoph. Plut.* 1050.

ΠΟ'ΝΤΟΣ, ου, ὁ, pontus, mare; (2) regio Asiæ Minoris, Pontus. (Voc. est idem atque βένθος, βύθος.)

Πόντοφι, e mari. A πόντος.

Ποντοχάρυβδις, εως, ἡ, pontica charybdis, ponti vorago.

Πονωπόνηρος, ὁ ϗ ἡ, miser laborando, *Aristoph. Lys.* 532. A πόνος.

Πὸξ, ποκὸς, ἡ, vellus, lana detonsa aut vulsa; occurrit πόκα, acc. A πέκω.

Ποοφάγος, ου, ὁ ϗ ἡ, herbis vescens. Ex πόα et φάγος.

Πόπανον, ου, τὸ, popanon, placentula lata, tenuis, et rotunda; πόπανα, liba, *Ph.* A πέπτω.

Ποπὰς, άδος, ἡ, idem quod πόπανον, *Suid. ex Ep.*

Ποπίζειν upupæ dicuntur, ut χελιδόνες ψιθυρίζειν, *Poll.*

ΠΟ'ΠΟΙ, *interject.* admirantis; (2) indignantis, ὦ πόποι, proh dii! nam πόποι dii sunt apud Dryopes; item πόπαξ. Vid. *Ern.*

ΠΟΠΠΥ'ΖΩ, fut. ύσω, sibilo; (2) demulceo, blande attrecto; (3) applaudo, de equis; ποππύζειν etiam ululæ dicuntur. Εἶθ' ὁ Θεὸς ἐπόππυσεν, *Aristoph. Plut.* 731.

Ποππυλιάζω, idem quod ποππύζω. ποππυλιάσδει, *Dor.* pro ποππυλιάζει, *Theocr.* 5, 89.

Ποππύσδειν, *Dor.* pro ποππύζειν, *Ib.* 5, 7.

Πόππυσμα, ατος, τὸ, et ποππυσμὸς, οῦ, ὁ, sibilus; (2) palpus, sive sonus, lingua, manibus, ac similibus modis excitatus, ad favorem ostendendum; (3) adulatio, blanditiæ. A ποππύζω.

Πορδάκος, humidus, uvidus, madidus: idem quod παρδάκος. Σὺν πορδάκοισιν ἐκπεσόντες εἵμασι, *Simonid. apud Strab.* 920.

Πόρδαλις, ιος, *Ion.* pro πάρδαλις, *Il.* 17, 20. A πάρδος.

Πορδαλιαγχὲς, τὸ, aconitum, quoniam suffocat τὰς πόρδαλεις, *Nic.*

Πορδαλέος, ὁ, qui præ timore cacaturit aut pedit. A

Πορδὴ, ῆς, ἡ, crepitus ventris. *Ph.* peditus. A πέρδω.

Πόρε, 3. s. a. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔπορε, a πόρω.

Πορεία, ας, ἡ, profectio, incessus, ingressus. *Gl. Vet.* meatus, iter, itio, gressus, agmen. A πορεύομαι.

Πορεῖον, ου, τὸ, cujus ope iter facimus, aut trajicimus, machina qua promoventur onera. Πορεῖον, τὸ διδόμενον τοῖς πρεσβευταῖς περὶ τοῦ πορευθῆναι εἰς πρεσβείαν, ὥσπερ ἐφόδιον, *E. M.* Ab eod.

Πορευθέντες, nom. pl. aor. 1. part. pass. verbi πορεύομαι.

Πορευθῆναι, *perfectum esse*, infin. aor. ejusd.

Πορεύθητε, *ite*, 2. plur. imperat. aor. ejusd.

Πορευθῶ, *abiero*, 1. sing. conj. aor. ejusd.

Πόρευμα, ατος, τὸ, profectio; (2) expeditio. (2) εἴδομεν ναΐον πόρευμα, *Eurip. Iphig. in Aul.* 299. A

Πορεύομαι, fut. εύσομαι, eo, proficiscor, πορεύῃ, is, *Ph.* πορευθῆναι, aor. 1. ivisse; part. πορευθεὶς, profectus. Ξένε πρὸς ἄλλην ἑστίαν πορεύσομαι, *Eur. Alc.* 535. Ἔξω δωμάτων πορεύεται, *Ibid.* 505. A πόρος.

Πορεὺς, idem quod πορθμεὺς, *Hes.*

Πορεύσῃ, 2. sing. fut. 1. ind. med. *Att.* et *Ion.* pro πορεύσεσαι, a πορεύομαι. Unde

Πορεύσιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, vel πορεύσιμος, ίμη, ιμον, qui transiri potest, permeabilis.

Πόρευσις, εως, ἡ, ambulatio, ipsa incedendi actio.

Πορευτέον, eundum est, *Eur.*

Πορευτικὸς, ἡ, ὸν, qui incedere potest, qui ingreditur et ambulat; (2) pervius. A

Πορευτὸς, ἡ, ὸν, idem quod πορεύσιμος.

Πορεύω, fut. εύσω, trajicio, traduco, transveho, mitto, ire jubeo. Ἐγὼ πορεύσω χρυσὸν, *Eur. Ph.* 992. Καί με πρὸς τύμβον πόρευσον πατρὸς, *Or.* 778. Τάσδ' ἐπιστολὰς πατρὶ ταχεῖ' πορεύσαν ξὺν χρόνῳ, patris ea mandata celeriter exsequuntur, *Soph. Œd. Col.* 1601, transire facio, *id est*, accerso. Ἄνακτα χώρας τῆσδέ τις πορευσάτω, *Id. Ibid.* 1476. Εἰ δέ τις ὑπέροπτα χερσὶν ἢ λόγῳ πορεύεται, si quis insolenter se gerit, *Id. Œd. Tyr.* 883. Πορεύσας Πυθικὴν ἐπ' ἐσχάραν, *Eurip. Androm.* 1241. A πείρω.

Πορέω, præbeo, *Soph.*

Πορθέω, ῶ, fut. ήσω, diruo, everso, vasto, depopulor; oppugno; πεπορθημένος, perf. pass part. vastatus; πορθῆσαι, vastare, *Ph.* a. 1. inf. act. πορθήσας, populatus, *Gl. V.* part. aor. 1. Ἔπειτα δὲ ξὺν σοὶ τὰ Τροίας πεδία πορθῆσαι μολὼν, *Soph. Phil.* 912. Τί γὰρ ἐὰν πόρθωσι χώραν τὴν ἐμήν; *Ibid.* 1395. A πέρθω. Hinc

Πορθήσειν, fut. 1. inf. act.

Πόρθησις, εως, ἡ, vastatio, excidium.

Πορθητὴς, οῦ, ὁ, eversor, vastator.

Πορθητικὸς, ἡ, ὸν, vastatorius, idem quod præc.

Πορθήτωρ, ορος, ὁ, idem quod πορθητής.

Πορθμεία, ας, ἡ, trajectio fluminis vel freti; (2) merces trajectionis. A πορθμεύω.

Πορθμεῖον, οῦ, τὸ, fretum; (2) navis qua fretum aliquod seu fluvius trajicitur, *Gl. V.* πορθμεῖα, pontones, *Gl. V.* (3) naulum. Ab eod.

Πορθμεὺς, έως, ὁ, qui lintre seu rate aliquem transportat per fretum. *Ph.* portitor, vector.

Πορθμευτικὸς, ἡ, ὸν, pertinens ad trajectionem vel ad portitorem. A πορθμευτής.

Πορθμεύω, f. εύσω, transfreto, fretum trajicio. Εἰς αἱματηρὸν γάμον ἐπόρθμευσας δόλῳ, *Eur. Iph. Taur.* 372. Τάσδε πορθμεύσειν γραφὰς πρὸς Ἄργος, *Ib.* 737. A πορθμός.

Πορθμήϊον, ου, τὸ, *Ion.* pro πορθμεῖον.

Πορθμία, ας, ἡ, idem quod πορθμεία.

Πορθμικὸς, ἡ, ὸν, idem quod πορθμευτικός.

Πορθμίον, ου, τὸ, navis, qua fretum aliquod trajicitur; (2) merces, quæ pro trajectu freti persolvitur. A πορθμός. Unde

Πορθμὶς, ίδος, ἡ, parvum fretum; (2) navis piscatoria, linter, quo transfretamus. (2) ὦ λευκόπτερε Κρησία πορθμὶς, *Eur. Hipp.* 752.

Πορθμὸς, οῦ, ὁ, fretum; (2) trajectus, trajectio. (2) τοσόνδ' ὀνήσει τῶν ἐμῶν . . . πορθμῶν, *Soph. Trach.* 570. A πόρος, *transitus.*

Πορίζω, fut. ίσω, viam aperio, aditum facio; (2) invenio; (3) paro alteri, suppedito, præbeo. *In med.* comparo mihi, invenio, &c. πορισθεῖσαν, partam, *Ph.* aor. 1. part. pass. Τί πορίζεις τριβάς; moras nectis? *Aristoph. Ach.* 390. Σὺ τύχης μοι ἀγαθὸν πορίσας, *Id. Av.* 465.

Πόριμος, ου, ὁ ϗ ἡ, pervius, penetrabilis; (2) transiens; (3) quæstuosus, *Gl. V.* (4) parabilis; (5) qui facile invenit, industrius. (5) καὶ πόριμον αὐτῷ, *Aristoph. Ran.* 1429. Ab eod.

Πόριον, ου, τὸ, navigium trajiciendis militibus comparatum. Ab eod.

ΠΟ'ΡΙΣ, ιος, ὁ ϗ ἡ, vitulus, juvencus; (2) vitula, juvenca. Σκιυθραὶ λειμῶνος πόριες καὶ βυθοσίοιο, *Aratus*, 1120. Εὔηλον πόριν μυκωμένην, *Eurip. Bacch.* 737. Τᾶς παλαιομάτορος παιδογόνε, πορίος Ἰνάχου, *Id. Suppl.* 628.

Πόρισμα, ατος, τὸ, quæstus; (2) propositio consecutionem necessariam habens ex iis quæ jam probata sunt. A πορίζω.

Πορισμὸς, οῦ, ὁ, comparatio, adquisitio; (2) quæstus, *Gl. V.*

Ποριστὴς, οῦ, ὁ, qui suppeditatur; (2) *a mediante alio*, quæstor, exactor; *item*, quicunque aliquid sibi comparat, ut κακὸς ποριστὴς, qui malis artibus pecuniam facit.

Ποριστικὸς, ἡ, ὸν, qui quærere novit, industrius conquisitor; (2) in quo victus facile paratur. *Gl. Vet.* quæstuosus; ποριστικὴ, quæstuaria, *Gl. V.* A præc. vel seq.

Ποριστὸς, ἡ, ὸν, qui adquiri et parari potest, parabilis, qui facile suppeditatur. *Gl. Vet.* ποριστὸν, præstabile. A πορίζω.

Πορκεὺς, έως, ὁ, qui πόρκῳ piscatur.

ΠΟ'ΡΚΗΣ, ου, ὁ, annulus, quo ferrum hastæ cum ligno coercetur, sive quo cuspis hastæ cum hastili vincitur.

ΠΟ'ΡΚΟΣ, ου, ὁ, rete piscatorium, ex vitili contextum; (2) quidquid formæ rotundæ et orbiculatæ est, circulus. Κύρτους δεῖ ϗ δίκτυα, ϗ βρόχους, ϗ πόρκους, ϗ τὰ τοιαῦτα, οὐκ ἄλλό τι ἢ πλὴν ἕρκη δεῖ προσαγορεύειν, *Plato in Sophist.*

Πορνεία, ας, ἡ, scortatio. *Gl. Vet.* fornicatio, lenocinium. A πορνεύω.

Πορνεῖον, ου, τὸ, lupanar. *Gl. V.* fornix, ganeum. A

Πορνεύω, fut. εύσω. scortor, fornicor. A

Πόρνη, ης, ἡ, scortum, meretrix, fornicaria, scortulum, *Gl. V.* A πέρνασθαι, quia corpus vendit.

Πορνίδιον, ου, τὸ, Dim.

Πορνικὸς, ἡ, ὸν, meretricius. A πόρνη.

Πορνογέννητος, ον, spurius, qu. e πορνεῖον et γίνομαι, nisi verum est πορνογέννητος, e πόρνη.

Πορνοβοσκεῖον, ου, τὸ, locus in quo meretrices et scorta aluntur, lupanar. *Ph.* lenocinium.

Πορνοβοσκιομάχοι, qui lupanaria defendunt, et suo patrocinio comprobant. Ex seq. et μάχομαι.

Πορνοβοσκέω, ῶ, f. ήσω, lenocinium facio; *i. e.* meretrices et prostibula alo, lenocinor, alieno amori servio. A πορνοβοσκός.

Πορνοβοσκία, ας, ἡ, lenocinium, *Ph.* A

Πορνοβοσκὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, leno, lena. A βόσκω.

Πορνογενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, spurius, *Gl. Vet.* A πόρνη et γίνομαι.

Πορνογράφος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui meretrices depingit, qui de meretricibus librum conscribit. Ex γράφω.

Πορνοκοπία, ἡ, lenocinium.

Πορνοκόπος, ου, ὁ, leno. *Gl. V.* lenocinator, fornicarius. Ex πόρνος et κόπος.

Πορνομανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui insano meretricum amore flagrat. A πόρνη et μαίνομαι.

Πορνομοιχὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, adulter, impudicus. Ex πόρνος et μοιχός.

Πόρνος, ου, ὁ, qui corpus suum prostituit et veluti vendit, cinædus, puer meritorius, fornicarius, scortator. *Ph.* impudicus. A πέρνω vel πείρω.

Πορνοσκόπος, ου, ὁ, scortator, qui scorta et meretrices contemplatur.

Πορνοτελώνης, ου, ὁ, leno, qui pecuniam ærario solvit, ut lenocinium facere sibi liceat.

Πορνοφίλας, ὁ, et

Πορνόφιλος, ου, ὁ ϗ ἡ, meretrices amans.

Ποροποιέω, ῶ, f. ήσω, transitum seu viam facio. Ex πόρος. Hinc

Ποροποιΐα, ας, ἡ, meatuum et foraminum corporis apertio.

Πόρος, ὁ, transitus, trajectus; (2) ora maritima, ubi scilicet est trajectus; (3) meatus, fluvius; (4) exitus; (5) via, semita; (6) vectigal, quæstus; (7) emolumentum, adjumentum; (8) ratio alicujus rei efficiendæ et via. (4) τίς ἂν πῶς πόρος κακῶν γένοιτο; *Eurip. Alc.* 211. Εὐμάρεια πόρων, via facilis, commoda, *Soph. Phil.* 704. (8) περὶ δὲ χρημάτων πόρου, quod autem ad pecuniam comparandam attinet, *Demosth. Olynth.* 1. Πόροι ἁλίρροθοι, fluvii in more labentes, *Soph. Aj.* 412. A πείρω.

Πορπάζω, fut. άσω, *Æsch. Pr.* 61. fibula subnecto, fibulo. Πόρπας τε γναμπτάς θ' ἕλικας κάλυκάς τε ϗ ὅρμους, *Il.* 18, 401. A πόρπη.

Πορπακίζω, fut. ίσω, idem et ab eod. Πορπακισάμενος φοβέους ἀμπτάμενος ἔσα, *Aristoph. Lys.* 106.

Πορπακοφορέω, fibula utor; (2) scutum gero, milito.

Πόρπαξ, ακος, ὁ, fibula, præsertim amenti in clypeo. Ἐμβαλὼν πόρπακι γενναίαν χέρα, *Eur. Hel.* 1392.

Πορπάω, ῶ, fut. ήσω, idem quod πορπάζω.

ΠΟ'ΡΠΗ, ης, ἡ, fibula; (2) annulus clypei. *Pind. Olymp.* 1. Hinc

Πορπηδὸν, *adv.* in modum fibulæ.

Πόρπημα, ατος, τὸ, indumentum fibulatum. A πορπάω.

Πορπόω, ῶ, fut. ώσω, idem quod πορπάω.

Πόῤῥω, procul, longe, porro, protinus. *Gl. V.* in anteriorem partem. Hinc *compar.* ποῤῥώτερος,

τερος, longius dissitus. *Gl. V.* ulterior, et *superl.* πορρώτατος, longissime dissitus. A πρό. Hinc

Πόῤῥωθεν, *adv.* e longinquo, eminus, procul.

Πορρωτάτω, *adv.* longissime, maxime, procul.

Πορρωτέρω, longius, magis procul.

Πορσαίνω, paro, curo; πορσανέουσα, curatura, f. 1. part. *Ion.* pro πορσανοῦσα. Πορσαίνων βρέφος, *Pind. Ol.* 6, 55. (2) colo, in honore habeo; (3) delector. Καί ποτε Δηοῦς θυγατέρα.... ἔτι πορσαίνεσκον ἄμμιγα μελπόμεναι, filiam Cereris delectarent simul canentes, *Apoll. Rhod.* 4, 897. (2) ἢδέ σε πάγχυ θεὸν ὡς πορσανέουσιν, colent, *Ib. id.* 3, 1124. Ἡμέτερον δὲ λέχος πορσανέεις, nostrum lectum participabis, *Id.* 3, 1128. A πόρω.

Πόρσιον, *adv. Pind. N.* 9. vide πόρσω.

Πορσυνέουσαι, nom. pl. part. f. 1. act. f. g. *Ion.* pro πορσυνοῦσαι, a

Πορσύνω, fut. υνῶ, præbeo, suppedito, do; (2) paro, præparo; (3) ago, perago, administro; (4) colo, in honore habeo; (5) delector. Πρᾶγμα πορσύνων μέγα, *Soph. El.* 672. Ἐγὼ δὲ τ' ἄλλα πάντα πορσυνῶ, *Id. Aj.* 1415. Καὶ παισὶ πόρσυν' οἷα χρὴ καθ' ἡμέραν, *Eur. Med.* 1021. Σοὶ τῆσδε πορσύνει χάριν, *Id. Alc.* 1062. Κείνῳ πο[illegible] λέχος, *Il.* 3, 411. (4) ἵνα σφίσιν πορσύνωνται [illegible] ἐν μεγάροισιν, *Apoll. Rhod.* 1, 909. A [illegible].

Πόρσω, *adv.* longe ante; (2) longe, procul. Hinc *comp.* πόρσιον, item πορσωτέρω, longius, magis procul; et *superl.* πορσωτάτω, longissime, maxime procul. A πρό.

Πορτάζω, fut. ασω, vitulor. A πόρτις.

Πορτάκιον, τὸ, juvenculus, seu juvencula, *Hes.*

Πόρταξ, ακος, ὁ ϗ ἡ, vitulus, vitula, juvencus, juvenca. A [illegible]

ΠΟ'ΡΤΙΣ, ιος, ὁ ϗ ἡ, idem.

Πορτιτρόφος, ε, ὁ ϗ ἡ, vitulos nutriens. *Hom. in Ap.* 21. Ex πόρτις et τρέφω.

ΠΟΡΦΥ'ΡΑ, ας, ἡ, purpura, genus conchæ marinæ; (2) pannus liquore purpuræ tinctus, vestis purpurea; (3) vestis splendida, venusta, elegans.

Πορφυραῖος, purpureus, *Chron. Alex. Ern.*

Πορφυρανθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui purpureo flore est. Ex πορφύρα et ἄνθος, *flos.*

Πορφύρεος, idem quod

Πορφύρεος, ἐα, εον, *contr.* πορφυροῦς, ᾶ, οῦν, purpureus; (2) splendidus, venustus, elegans; (3) niger; (4) varius, versicolor. Πορφύρεος θάνατος, *Il.* 5, 83. Πορφυρέῃ νεφέλῃ πυκάσασα ἑαυτὴν, *Ib.* 17, 551. A πορφύρα.

Πορφυρεὺς, έως, ὁ, purpurarius, seu qui purpuras venatur; (2) qui purpura tingit, infector. [illegible] πορφυρέων τε πλῆθος, *Arr. Hist. Alex.* 7, 19. [illegible]b eod.

Πορφυρευτὴς, ε, ὁ, idem. A πορφυρεύω. Hinc

Πορφυρευτικὸς, ἡ, ὸν, pertinens ad purpurarum venatorem seu venationem, item ad artem purpura tingendi. Hinc ἡ πορφυρευτικὴ, ῆς, sc. τέχνη, scientia venandi purpuras.

Πορφυρεύω, purpura tingo. [illegible] πορφύρα.

Πορφυρέω, ῶ, f. ήσω, purpureo colore nigrico vel rubeo, purpurasco. [illegible] πορφύρω.

Πορφυρ[illegible] purpureo colore sum. A [illegible]

[illegible], parva purpura, *Ph.* πορφύρια, [illegible] Dim. Ab eod.

[illegible], ίδος, ἡ, purpurea vestis. *Gl. Vet.* to[illegible] avis nomen. [illegible] nomen insulæ.

[illegible], ε, ὁ, [illegible] purpuræ similis. Ab eod.

[illegible], ίδος, ἡ, idem, tœm.

[illegible], ωνος, ὁ, nomen avis aquaticæ, sic [illegible] a col[illegible] rostri et pedum; (2) piscis [illegible].

[illegible], ε, ὁ ϗ ἡ, purpureo colore im[illegible] tinctus.

Πορφυροβαφεῖον, ε, τὸ, officina ad tingendum purpureo colore.

[illegible], ὁ, ἡ, purpura tinctus.

[illegible] purpurarius, *Gl. V.* Ex πορ[illegible]

[illegible], ὁ ϗ ἡ, purpuræ speciem ge[illegible], purpureo colori similis, cæruleus. [illegible] πορφύρα et εἶδος.

Πορφυροειδῶς, *adv.* in modum purpuræ, ita ut purpuram referat.

Πορφυρόεις, όεσσα, όεν, purpuram referens, epith. maris. A πορφύρα.

Πορφυρόζωνος, ε, ὁ ϗ ἡ, violaceo seu purpureo cingulo circumdatus. Ex ζώνη.

Πορφυρόκαυλος, ε, ὁ ϗ ἡ, cujus caulis purpureus est.

Πορφυρομιγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, purpura mixtus. Ex μίγνυμι.

Πορφυρένωτος, ον, purpura vestitus, *Nonn.*

Πορφυρόπεζος, ε, ὁ ϗ ἡ, purpureos, *i. e.* pulchros habens pedes; (2) purpureum limbum habens. Ex πέζα.

Πορφυροπώλης, ε, ὁ, purpurarius, *Gl. Vet.*

Πορφυρόπωλις, ιδος, ἡ, quæ purpuram sive lanam aut vestem purpuream vendit. Ex [illegible]

Πορφυρόστρωτος, ον, purpura stratus.

Πορφυρόω, purpura tingo vel orno; πορφυρῶσαι, clavare, *Gl. Vet.* A πορφύρα. Unde

Πορφύρω, purpureo colore pertundo; (2) purpureo colore nigrico vel rubeo; (3) nigresco; (4) æstuo, *de mari*; (5) curis perturbor, sollicitor. Πολλὰ δέ οἱ κραδίη πόρφυρε μένοντι, *Il.* 21, 551. (6) πορφύρομαι idem, *Hes.* etiam πορφυρεῖν interp. κακοτεχνεῖν, et πορφύρομαι, διαλογίζεσθαι, (est proprie in abdito, profundo, imo versare et agitare, *Ern.*)

Πορφυρώτερος, έρα, ερον, magis purpureus. Compar. ab inus. πόρφυρος.

Πόρω, fut. πόρσω, præbeo, suppedito, do, *Lycophr.* (2) arcesso. (2) πῶς ἄν, εἴ τις ἔντοπος, τὸν πάντ' ἄριστον δεῦρο Θησέα πόροι; *Soph. Œd. Col.* 1457. A πείρω, unde πορίζω.

Ποσάκις, *adv.* quoties? A πόσος.

Ποσαπλάσιος, ία, ιον, quotuplex. Ab eod.

Ποσαπλασίων, ονος, ὁ ϗ ἡ, idem.

Ποσαπλῶς, *adv.* quot modis. Ab eod.

Ποσάπους, ουν, quot pedum? Ab eod. et πούς.

Ποσαχῆ, *adv.* quot in locis? A ποσάκις.

Ποσαχῶς, *adv.* quotnam modis? Ab eod.

Πόσε, *adv.* quo? quem in locum? A πῦ.

Πόσει, dat. sing. *Ion.* et *Att.* pro πόσιϊ, a πόσις.

Ποσειδᾶν, ᾶνος, ὁ, *Dor.* pro Ποσειδῶν, Neptunus. Hinc

Ποσειδάνιος, ε, ὁ ϗ ἡ, ad Neptunum pertinens. Ποσειδανίοις Ἀμυμωνίοισιν ὕδασι, *Eur. Phœn.* 196.

Ποσείδειον, τὸ, templum Neptuni.

Ποσειδεὼν, ῶνος, ὁ, mensis Atticus, ultimam Decembris partem, et primam mediamque Januarii complectens. *Gl. V.* December.

Ποσειδεωνὶς, ίδος, ἡ, halcyone. A

ΠΟΣΕΙΔΩ'Ν, ῶνος, ὁ, Neptunus, Deus intellectualis, fabricans, animas in generationem descendentes excipiens, secundum Orphicos; Romanis Consus.

Ποσειδώνια, ίων, τὰ, sacra in honorem Neptuni, Neptunalis, *Gl. V.* A præc.

Ποσειδώνειον, et ιον, ε, τὸ, templum Neptuni.

Πόσεως, gen. sing. *Ion.* et *Att.* pro πόσιος, a πόσις.

ΠΟ'ΣΘΗ, ης, ἡ, pellis qua glans pudendi virilis integitur; (2) penis.

Ποσθία, ας, ἡ, tuberculum parvum in palpebris super pilos. A præc.

Πόσθιον, ε, τὸ, pudendum virile. Dim. a πόσθη.

Πόσθων, ωνος, ὁ, qui magno pene est, aut præputio; (2) puerulus, infans. Ab eod.

Ποσὶ, *pedibus*, dat. pl. a πούς.

Ποσιδήϊον, ε, τὸ, pro ποσειδήιον.

Πόσιμος, ίμη, ιμον, potabilis, potui aptus. A πόσις.

Ποσὶν, dat. pl. *Poet.* et cum ν pro ποσὶ, a πούς.

Ποσιπτερνίδες, αἱ, venæ in calcaneo, *Steph.*

Πόσις, εως, ἡ, potio, potus. A πίνω, *poto.*

Πόσις, maritus, *apud Poet.* acc. πόσιν.

Ποσιπτερνίδες, ων, αἱ, venæ in calcaneo. Ex πὲς et πτέρνα, *calcaneum.*

Πόσος, η, ον, quantus? Hinc πόσε, (id est ἀντὶ πόσε ἀργυρίε) quanti? et πόσοι, quot? Ab ὅσος, *quantus*, citra interrogationem.

Ποσὸς, ή, ὸν, aliquantus; (2) quidam. Ab eod.

Ποσοσύλλαβος, ον, quot syllabarum. A συλλαβή.

Ποσότης, ητος, ἡ, quantitas. A πόσος.

Ποσόω, ῶ, f. ώσω, quantum facio, quantitatem attribuo; πεποσωμένος, quantitatem habens, p. pass. part. *Suid.* Ab eod.

Ποσσάκι, idem quod ποσάκις, *Call.*

Ποσσῆμαρ, *adv.* quot dies, per quot dies, quot diebus. Ex πόσος et ἦμαρ.

Ποσσίκροτος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui pedibus pulsatur. Ex πούς et κρότος, *pulsus.*

Πόσσος, *Poet.* pro πόσος.

Πόσσω, gen. sing. *Dor.* et *Poet.* pro πόσε, a πόσος.

Ποσταῖος, quoto die? quot diebus? quot dierum spatio. *Ph.* quota die. Ποσταῖος, ἂν σὺν τῷ στρατεύματι ἐκεῖσε ἀφικοίμην; *Xen.* A πόστος.

Ποστημόριος, qu. dic. quotesimus; quotæ partis; ποστημόριον, quota pars, *Gl. Vet.* hæc portiuncula. Ex πόστος et μόριον, *pars.*

Ποστὸς, ἡ, ὸν, quotus? (2) quantus? A πόσος.

Ποσῶς, *adv.* aliquantulum.

Πόταγε, 2. sing. præs. imperat. act. *Dor.* pro πρόσαγε, a προσάγω.

Ποταγχυμεν, 1. pl. præs. ind. act. *Dor.* pro προσαγχύμεν, a προσάγχυμι, *appropinquo.*

Ποτάγω, fut. άξω, adduco, accedo, *Dor.* pro προσάγω. Ποτάγει δὲ πολὺ πλέον ἄμμι γαλακτα, *Mosch.* 5, 8. Hinc

Ποταγωγίδης, ε, ὁ, explorator, delator, *Aristot.* ποταγωγίδες, (videntur lenæ esse, *Ern.*)

Ποταείδω, et ποταείδομαι, accino, cano, carmina cano, *Dor.* pro προσαείδω. Τὶν γὰρ ποταείσομαι ἅσυχα, δαῖμον, *Theocr.* 2, 11.

Ποταίνιος, ία, ιον, recens, novus, peregrinus; improvisus, *Æsch. Pr.* 102. (2) primus, antiquus. Πρὸς ἔργμα τυμβόχωστον ἔρχομαι τάφε ποταινίε, *Soph. Antig.* 848. A ποτὶ pro πρός.

Ποταινὸς, ἡ, ὸν, idem, et ab eod.

Ποταμείβομαι, fut. ψομαι, respondeo, *Dor.* pro προσαμείβομαι. Τὰν δ' ἄρα χ' ὁ Δάφνις ποταμείψατο, *Theocr.* 1, 100.

Ποτάμειος, εία, ειον, fluvialis. A ποταμός.

Ποταμέλγω, f. ξω, præterea mulgeo. Ποταμέλξεται ἐς δύο πέλλας, *Theocr.* 1, 26.

Ποταμέλξομαι, f. 1. indic. med. *Dor.* pro προσαμέλξομαι.

Ποταμηγὸς, ε, ὁ ϗ ἡ, qu. dic. fluvii vel fluviorum ductor, fluvialis, v. gr. navis, cymba. Ex ποταμὸς et ἄγω.

Ποταμηδὸν, *adv.* fluvii more. A ποταμός.

Ποταμηῒς, ΐδος, ἡ, fluvialis, v. gr. Nympha.

Ποταμηπόρος, ε, ὁ ϗ ἡ, fluvium trajiciens.

Ποταμία, ας, ἡ, fluviolus, alveolus, *Strabo.* A ποταμός. Unde

Ποτάμιον, ε, τὸ, rivus, Dim.

Ποτάμιος, ία, ιον, fluvialis, flumineus, amnicus, *Gl. V.* Πηγῶσα γὰρ δὴ ποταμίες διαῤῥοάς, *Eurip. Rhes.* 919.

Ποταμίσκος, ε, ὁ, fluviolus, Dim.

Ποταμίτης, ε, ὁ· ποταμῖται, aquilices, *Ph.*

Ποταμογείτων, ονος, ὁ ϗ ἡ, fluvio vicinus, accola fluvii.

Ποταμοῖο, gen. sing. *Ion.* pro ποταμῦ.

Ποταμόκλυστος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui amnibus alluitur. Ex ποταμὸς et κλύζομαι.

Ποταμόνδε, *adv.* ad fluvium.

ΠΟΤΑΜΟ'Σ, ῦ, ὁ, fluvius, flumen, amnis, *Ph.* (*proprie* aqua potabilis, *Ern.*)

Ποταμοφόρητος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui a fluvio aufertur sive rapitur.

Ποταμόχωστος, ε, ὁ ϗ ἡ, limo arenave a fluvio devecta opertus.

Ποτανὸς, ἡ, ὸν, volucer, volans, *Dor.* pro πετηνός. Ἵνα με πτεροῦσσαν ὄρνιν θεὸς ἐν ποταναῖς ἀγέλαισιν θείη, *Eurip. Hippol.* 733.

Ποτάομαι, ῶμαι, volo, -as. Μίσα δ' αἰετὸς ὀρανῶ ποτᾶται, *Eur. Rhes.* 530. A πέτομαι.

Ποταπὸς, ἡ, ὸν, qualis, *Ph.* vide ποδαπός.

Ποταπῶς, *adv.* qualiter, *Ph.* A præc.

Ποταυγάζειν, adspicere, præs. inf. act. *Dor.* pro προσαυγάζειν, a προσαυγάζω.

Ποταύλει, 3. sing. imperf. ind. act. *Dor.* pro προσηύλει, a

Ποταυλέω, ῶ, *Dor.* pro προσαυλέω. Ἃ πρὰν ἁμάντισσα

ἀμώντεσσι παρ' Ἱπποκόωντι ποταύλει, *Theocr.* 6, 41.

Ποταῷος, α, ον, orientalis, ad orientem vergens vel spectans, *Dor.* pro προσηῷος. Ex ποτὶ pro πρὸς, et ἠὼς, *aurora.*

Πότε, *adv.* quando? Ab ὅτε.

Ποτὲ, *adv.* aliquando. Hinc οὐδέποτε, μηδέποτε, nunquam. Ab ὅτε, *quando.*

Ποτέδραμε, *accurrit*, 3. sing. a. 2. ind. act. *Dor.* pro προσέδραμε, a προστρέχω.

Ποτειδῶ, *Dor.* pro προσειδῶ, inus. Hinc aor. 2. ποτιδὼν, intuitus; ποτίδωμαι, intuear.

Ποτεκλεπτόμην, *furtim ducebar*, 1. sing. imperf. ind. pass. *Dor.* pro προσεκλεπτόμην, a προσκλέπτομαι.

Ποτελέξατο, *Dor.* pro προσελέξατο, contra respondit. *Theocr.* 1, 92.

Ποτέομαι, volo, -as. A πέτομαι.

Ποτέοντο, *volabant*, 3. pl. imperf. indic. med. *Ion.* pro ἐποτέοντο, a ποτέομαι.

Ποτέος, έα, έον, bibendus. A πίνω.

Ποτερίζειν, præs. inf. act. *Dor.* pro προσερίζειν. A

Ποτερίσδω, *Dor.* pro προσερίζω, cum aliquo certo.

ΠΟ'ΤΕΡΟΣ, έρα, ερον, uter; πότερον, utrum.

Ποτέρχευ, *accede*, 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* et *Æol.* pro προσέρχου. A

Ποτέρχομαι, *Dor.* pro προσέρχομαι.

Ποτέρωθι, *adv.* utra in parte? utro in loco? A πότερος.

Ποτέρως, *adv.* utro modo. Ab eod.

Ποτέρωσε, *adv.* utram in partem, vel utra in parte? Ab eod.

Ποτεφύετο, *adhærebat*, 3. sing. imperf. ind. med. *Dor.* pro προσεφύετο, a προσφύομαι.

Πότεχε, *adhibe*, 2. sing. præs. imperat. act. *Dor.* pro πρόσεχε, a

Ποτέχω, *Dor.* pro προσέχω.

Ποτὴ, ῆς, ἡ, volatus. Αἰθυίη δ' εἰκυῖα ποτῇ ἀνεδύσατο λίμνης, *Odyss.* 5, 337. vel potius ποτὴν legendum est. A πέτομαι.

Πότημα, ατος, τὸ, compotatio, epulum, LXX. A πίνω, *bibo.*

Ποτηματοποιὸς, ὁ, ὁ, qui pocula conficit, *Suicer.*

Ποτῆμεν, *adire*, præs. inf. act. *Dor.* pro προσεῖναι, a πρόσειμι

Ποτηνὸς, ὴ, ὸν, *Dor.* ποτανὸς, volucris, alatus. A ποτάομαι

Ποτὴρ, ῆρος, ὁ, poculum. Ποτῆρα δ' ἐν χείρεσσι κίσσινον λαβὼν, *Eurip. Alc.* 759. A πίνω, *bibo.*

Ποτηρίδιον, ου, τὸ, pocillum, *Gl. Vet.* A ποτήριον.

Ποτηριογλύπτης, ου, ὁ, poculorum cælator. Ex ποτήριον et γλύφω.

Ποτήριον, ου, τὸ, poculum, calix, in sacris literis, portio destinata; de bonis et malis rebus.

Ποτηριοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, poculi aut poculorum gestator, seu gestatrix. Ex φέρω.

Ποτηροθήκη, ης, ἡ, caliclarium, *Gl. Vet.* ubi calices reponuntur, seu exponuntur. Abacus.

Ποτηροπλύτης, ου, ὁ, cratera, *Gl. V.* ubi calices lavantur. Ex ποτήριον et πλύνω.

Ποτὴς, ῆτος, ἡ, potio, potus, *Od.* 5, 201. A πίνω.

Πότης, ου, ὁ, potor, bibax, bibulus. Ab eod.

Ποτητὸς, ὴ, ὸν, volucris. A πετάομαι.

Ποτὶ, *Dor.* pro πρὸς, *ad*, quod in primis frequens est in compositis.

Ποτιάπτω, fut. ψω, alligo.

Ποτιβάλλω, pro προσβάλλω, objicio, obtendo.

Ποτιβλέπειν, *Dor.* pro προσβλέπειν. A

Ποτιβλέπω, fut. ψω, adspicio, intueor.

Ποτιδεγμέναις, *exspectantibus*, dat. plur. part. præs. f. g. *Dor.* pro προσδεχομέναις, a προσδέχομαι, *Il.* 2, 137.

Ποτιδεῖν, aor. 2. inf. act. *Dor.* pro προσιδεῖν, a προσειδῶ, *adspicio.*

Ποτιδέρκεται, *Dor.* pro προσδέρκεται, a

Ποτιδέρκομαι, adspicio. Τῆνον ποτιδέρκεται ἄνδρα γιλεῦσα, *Theocr.* 1, 36.

Ποτιδεύομαι, egeo, indigeo. Οὐδὲν ἐγὼ τήνω ποτιδεύομαι, *Theocr.* 5, 63.

Ποτίδοις, *adspexeris*, 2. sing. a. 2. opt. act. *Dor.* pro προσίδοις, a προσειδῶ.

Ποτιδόρπιος, ου, ὁ ϗ ἡ, ad cœnam utilis; *Il.* 7, 370. Ex δόρπον.

Ποτίδω, aor. 2. conj. act. *Dor.* pro προσίδω.

Ποτίζω, *Dor.* ποτίσδω, f. ίσω, potum præbeo, seu ministro; (2) aquatum duco. *Ph.* adaquo; (3) rigo. *Ph.* irrigo. Ταύρως ϗ πόρτιας ὧδε ποτίσδων, *Theocr.* 1, 121. A πότος.

Ποτίθει, 2. sing. præs. imperat. act. *Dor. Att.* et *per Syncop.* pro προσίθει, et hoc pro προσίθετι, a προσίθημι.

Ποτικάρδιος, ία, ιον, qui est in corde ut vulnus, *Dor.* pro προσκάρδιος. Ex καρδία.

Ποτικεκλιμένον, *Dor.* pro προσκεκλιμένον. A

Ποτικλίνομαι, *Dor.* pro προσκλίνομαι, vergo; ποτικεκλιμένος, inclinatus, part. pass.

Ποτικὸς, ὴ, ὸν, bibax. A πότος.

Ποτίκρανον, ου, τὸ, cervical, pulvinar; vide προσκεφάλαιον.

Ποτιλέγω, f. ξω, *Dor.* pro προσλέγω, alloquor, compello. Τὼς δ' αὖθις ποτιλέξαθ' ὁ βώκολος, respondit, *Theocr.* 1, 92.

Ποτιμάξατο, *attigit*, 3. sing. aor. 1. ind. med. *Dor.* et *Ion.* pro προσεμάξατο, a

Ποτιμάττομαι, pro προσμάττομαι, f. ξομαι, allido.

Πότιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, potui aptus, dulcis, de aqua, *metaph.* de aliis rebus, civilis, suavis. Ἐν τισὶ δὲ καὶ πότιμος, καὶ ἀπολαῦσαι τύφῳ δυνάμενος, in quibusdam vero civilis et suavis, fastuque perfrui valens, *Diog. Laert.* 4, 47. A πότος.

Ποτιμυθεῖσθαι, præs. inf. med. *Dor.* et *contr.* pro προσμυθεῖσθαι, a

Ποτιμυθέομαι, pro προσμυθέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, alloquor; (2) rogo. Μή τι οἱ ὁ κατὰ κνιζὸν ἔπος ποτιμυθήσαιτο Σπερχομένῳ, *Theocr.* 24, 66.

Ποτινίσσομαι, accedo, *Dor.* pro προσνίσσομαι, *Il.* 9, 381.

Ποτιόσσεται, *adspicit*, 3. sing. præs. ind. med. *Dor.* pro προσόσσεται, a verbo προσόσσομαι

Ποτιῤῥίπτειν, *projicere*, præs. inf. act. *Dor.* et *Att.* pro προσρίπτειν, a προσρίπτω.

Ποτίσδω, *Dor.* pro ποτίζω, potum præbeo.

Πότις, ιδος, ἡ, potrix, bibax. A πότης.

Ποτίσῃ, 3 sing. aor. 1. conj. act. verbi ποτίζω. Unde

Πότισις, εως, ἡ, adaquatio. *Gl. V.* potatio.

Πότισμα, τὸ, potio, *Diosc.*

Ποτισματοποιὸς, ὁ, potionum confector, *Ath.*

Ποτισμὸς, ου, ὁ, adaquatio, irrigatio; (2) potio.

Ποτιστάζω, instillo, *Dor.* pro προστάζω. Πρᾶυν δ' Ἰάσων μαλακᾷ φωνᾷ ποτιστάζων ὄαρον, *Pind. Pyth.* 4, 255.

Ποτίστατος, bibacissimus. Superl. *Att.* a πότης.

Ποτιστήριον, ου, τὸ, canalis, aqualiculus. *Ph.* popina. Ab eod. Unde

Ποτιστὴς, ου, ὁ, irrigator, qui potum præbet:

Ποτίστρα, ας, ἡ, ubi animalia aquantur, seu aquatum compelluntur. Ἵππειαι τετύχοντο Ποσειδάωνι ποτίστρην, *Call. in Dian.* 50.

Ποτίσχομαι, amplector, comprehendo.

Ποτιτέρπω, fut. ψω, *Dor.* delecto.

Ποτιφθέγγομαι, *Dor.* pro προσφθέγγομαι, f. ξομαι, compello.

Ποτίφορος, pro πρόσφορος.

Ποτιφύομαι, adhæreo, *Dor.* pro προσφύομαι, *Theocr.* 21, 46.

Ποτιφωνήεις, ήεσσα, ῆεν, *Dor.* vocalis, qui loqui potest.

Ποτιχρίμπτω, pro προσχρίμπτω.

Ποτιψαύω, *Dor.* pro προσψαύω, attingo, attrecto. Ὅσον γ' ἂν αὐτὸς μὴ ποτιψαύων χεροῖν, *Soph. Trach.* 1214.

Ποτιῶ, f. 1. ind. act. *Att.* pro ποτίσω, a ποτίζω.

ΠΟ'ΤΜΟΣ, ου, ὁ, sors, fatum, casus seu fortuna fatali sorte obveniens; (2) interitus, mors.

Πότνα, ἡ, alma, adoranda, veneranda, diva.

Πότνια, ἡ, idem.

Ποτνιάδες, αἱ, furore percellentes, ad insaniam redigentes. Epith. Baccharum. A πότνιος.

Ποτνιάζω, idem quod ποτνιάω.

Ποτνιάνακτος, ου, ὁ ϗ ἡ, dominatu venerandus. Ex πότνιος et ἄναξ.

Ποτνίασις, εως, ἡ, supplex obtestatio, præcatio cum lachrymis et clamoribus, imploratio. A ποτνιάζω.

Ποτνιασμὸς, ου, ὁ, supplicatio deorum. Ab eod.

Ποτνιάω, et ποτνιάομαι, ῶμαι, oro, imploro, obsecro, obtestor, suppliciter deprecor; (2) ægre fero, indignor, quiritor. Ἔοικε ποτνιᾶσθαι ϗ δακρύειν, *Plut.* A

ΠΟ'ΤΝΙΟΣ, ια, ιον, venerandus, honorandus, augustus. Usitatum fœm. πότνια.

Πότνος, η, ον, idem; πότνα, *fere in vocativo.*

Ποτῶ, gen. sing. *Ion.* pro ποτοῦ. a

Ποτὸν, οῦ, τὸ, potio, potus, quod bibitur; (2) fluvius. (2) ποτὸν κρηναῖον, fons aquæ limpidæ, *Soph. Phil.* 21. A πίνω

Πότος, ου, ὁ, potatio, compotatio; (2) convivium, etiam in bonam partem. Ab eod.

Ποτὸς, ὴ, ὸν, potabilis, potulentus. Πότερα δὲ χριστὸν, ἢ ποτὸν, τὸ φάρμακον; *Eurip. Hipp.* 516. Ab eod.

Ποτόσδον, præs. part. act. n. g. *Dor.* a

Ποτόσδω, idem quod προσόζω, redoleo, *Dor.*

Ποττὰν, *Dor.* pro πρὸς τὰν, πρὸς τήν.

Ποττὸν, *Dor.* pro πρὸς τόν.

Ποττῶ, *Dor.* pro πρὸς τῷ.

Ποττῷ, *Dor.* pro πρὸς τῷ.

Ποῦ, *adv.* ubi? quo in loco? ποῦ 'στι; ubi est? Ab ὅς. (vel antiq. πὸς, πὴ, πόν. vide *Ern.*)

Πού, *adv.* alicubi, uspiam, usquam; οὐ δήπου, non utique. Ab eod.

ΠΟΥΓΓΗ', πουγγίον, sacculus, *R.*

Πουλὺ, multum, *Ion.* pro πολὺ, a πολὺς, ut

Πουλυβότειρα, herba quædam, *Nic. Th.* 851.

Πουλυβότειρα, ας, ἡ, *Il.* 3, 89.

Πουλυμέλαθρος αὐλὴ, aula cum atrio amplo. Πότνια πουλυμέλαθρε, Diva multorum tectorum, *Call. in Dian.* 225.

Πουλὺς, multus, *Ion.* pro πολύς.

ΠΟΥ'Σ, alii ποῦς, ποδὸς, ὁ, pes; (2) mensura sedecim digitorum; (3) radix seu ima pars montis; (4) pes metricus; (5) funis nauticus; πόδες, *Lat.* pedes, quibus extremi anguli veli versus puppim adducuntur; (6) clavus, temo. (1) ἀνὰ πόδα, retro; (2) ἐκ ποδὸς, e vestigio, presso pede; (3) ἐν ποσὶ, præsentia, obvia, instantia prope, vulgaria; (4) ἐπὶ πόδα, cessim pede refereundo; (5) κατὰ πόδα, idem quod ἐκ ποδὸς, item cursu; (6) παρὰ ποδὸς, et παρὰ πόδας, idem quod ἐν ποσὶ, interdum quod ἐκ ποδός· (7) περὶ πόδα, apte; (8) πρὸ ποδὸς, idem quod ἐν ποσί· (9) ὑπὸ πόδας, cum de motu sermo, idem quod ἀνὰ πόδα, *Ern.* Inservit periphrasi. Κατίσχων ποδὶ γυμνάδος ἵππου, obtinens equis exercitatis, *Eurip. Hipp.* 1134. Ἐκ ποδὸς ἄνυε κράναν, ictu pedis fontem confecit, *Theocr. Idyll.* 7, 6. Ἔνθ' οὐ ποδὶ χρησίμῳ χρῆται, ubi non utitur commode pedibus, *id est*, unde frustra conatur aufugere, *Soph. Œd. Tyr.* 878.

Ποῶ, pro ποιῶ, *Ar.*

Ποώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, herbosus, herbis abundans, herbidus, herbeus; (2) herbæ similis. A πόα.

Πρᾶγμα, ατος, τὸ, res, negotium; (2) administratio reip. οἱ ἐν πράγμασι, magistratus, principes reip. *item* ipse status reip. (3) status, conditio hominis, ἐν ἀγαθοῖς πράγμασι, lætis rebus; (4) lites, controversiæ, et hinc molestiæ. Εὕρισκε πρῆγμά οἱ εἶναι, comperit ex usu suo esse, *Herod.* 1, 79. Ὡς ἀπαλλάσσεσθαι πρῆγμα εἴη, utile fore si excederent, *Id.* 4, 11. Παγχὺ εὕρισκέ οἱ οὐ πρῆγμα εἶναι, prorsus comperit non sibi utile esse, *Id.* 7, 12. Ποῦ ποτ' εἰμὶ πράγματος; quo in malo versor? *Soph. Trach.* 375. Ὦ τῶν τε Κερκυραίων οἱ ἔχοντες τὰ πράγματα, [illegible] 72. Μυρίοισι δὲ τοι πέπονθας αὐτὸ [illegible] πράγματα, ἐκπονοῦσ' ἔχοντες, innumeris autem hoc accidit in rerum administratione: ut penes ipsos sit labore consequuntur, *Eurip. Iph. in Aul.* 366. Κἀμοὶ οὐδὲν πρᾶγμ', mihi curæ non est, *Id. Med.* 450. Κἂν ἀκαρία τὶς ἢ χρεία κωλύσῃ τὸν πεῖρατον,

οὐδὲν ἐςὶ πρᾶγμα, *nihil interest*, nihil est incommodi, *Plutarch. de Tuenda Sanitate*, 130. E. A πράττω.

Πραγματεία, ας, ἡ, studium quod adhibetur ad efficiendum rem quampiam, commentatio et intentio animi; artes, etiam fraudes quibus aliquid molior; (2) opus commentatione compositum, tractatio; (3) negotiatio, mercatura, nundinatio. A præc. Hinc

Πραγματειώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, negotiator, actor.

Πραγματεύομαι, negotior, *Gl. V.* aliquid efficere cupio, studeo, laboro, quæro, et pass. efficior. Ὧν οὕνεκ' ἐγὼ ταῦτ' ἐπραγματευόμην, *Aristoph. Nub.* 526. Τούτων μὲν τοι, ἃ περὶ μόνον τὸ πάσον, πραγματεύεται, *M. Anton.* 6, 25. A πρᾶγμα. Hinc

Πραγματευτὴς, οῦ, ὁ, negotiator, actor, *Ph.*

Πραγματευτικὸς, ὁ, idem quod πραγματευτὴς, *Suid.*

Πραγματεύω, negotiis implico, vexo, *Greg.*

Πραγματικὸς, ἡ, ὸν, strenuus, solers in negotiis agendis et rebus tractandis; (2) aptus ad usum in rebus agendis. *Gl. V.* negotiosus, forensis, rerum peritus. A πρᾶγμα.

Πραγματικῶς, *adv.* solerter, perite, acriter.

Πραγμάτιον, ου, τὸ, res parva, negotiolum. Dim. a πρᾶγμα.

Πραγματιωδῶς, *adv.* negotiose.

Πραγματογραφέω, ῶ, fut. ήσω, curiose in scribendo pertracto. Ex πρᾶγμα et γράφω.

Πραγματοδίφης, ου, ὁ, qui litem seu lites scrutatur. Ex διφάω.

Πραγματοειδέστερον, laboriosius, molestius, quasi a πραγματοειδῶς.

Πραγματοκοπέω, ῶ, f. ήσω, res novas molior; (2) immisceo me rebus gerendis. Ex κόπτω, vel κόπος.

Πραγματολογέω, ῶ, f. ήσω, in disputationibus rerum versor, in narrandis rebus occupatus sum. Ex πρᾶγμα et λόγος.

Πραγματομαθὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, cui est rerum usus, negotiorum expertus, prudens; (2) industrius. Ex πρᾶγμα et μανθάνω.

Πραγματοῤῥάφος, ου, ὁ, controversiarum concitator, calumniator. A ῥάπτω.

Πραγματώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, negotiosus, operosus, molestus. A πρᾶγμα.

Πραγορίτης, sc. οἶνος, vile vinum, *Steph.*

Πρᾶγος, εος, *contr.* πράγους, τὸ, negotium, res. A πράσσω.

Πραέως. Vide πρᾴως.

Πραθέειν, *vastasse*, aor. 2. infin. act. *Ion.* et *per Metathesin*, pro παρθεῖν, a πέρθω.

Πράθον, aor. 2. ind. act. *Ion.* et *per Metath.* pro ἔπαρθον.

Πραθεὶς, *venditus*, aor. 1. part. pass. verbi πιπράσκω.

Πραιτώριον, ου, τὸ, prætorium.

Πραιτωρίδιον, ου, τὸ, Dim. *ap. Arrian.*

Πρακτέος, έα, έον, agendus, faciendus, *Ph.* πρακτέον, celerandum. Πρακτέον δὲ ἑκάςῳ τὸ ἑξῆς τῇ κατασκευῇ, *M. Anton.*

Πρακτὴρ, ῆρος, ὁ, actor, qui agit; (2) negotiator, mercator; (3) exactor, coactor tributorum; *Il.* 9, 433. ubi *Ion.* πρηκτήρ.

Πρακτήρειος, ὁ ᾗ ἡ, exactor, *Æsch.*

Πράκτης, ου, ὁ, idem quod πρακτήρ. A πράσσω.

Πρακτικεύομαι, facturio, *i. e.* opus parturio, ad operandum me applico. A πρακτικός.

Πρακτικὴ, quæstoria, quæstuaria, *Ph.* actualis scientia, *Gl. V.* A

Πρακτικὸς, ἡ, ὸν, aptus ad agendum; (2) in agendo positus; (3) efficax, strenuus, expeditus de milite cui feliciter, quod agit, procedit: qui consequitur, impetrat, quod petit; actuarius, agilis. *Gl. V.* venditarius. A πράττω

Πρακτικῶς, *adv.* efficaciter, solerter, strenue; (2) expedite, apte ad agendum.

Πρακτόρειον, pignerarium, *Ph.* A πράκτωρ.

Πρακτὸς, ἡ, ὸν, qui agi potest, sub actionem cadens, in actione versans. A πράσσω.

Πρακτοψηφιςὴς, οῦ, ὁ, actionum censor. A præc.

Πράκτωρ, ορος, ὁ, auctor facinoris; (2) exactor, quæstor; (3) ultor. (1) τῶνδ' ἐςὶν πράκτωρ, horum omnium causa est, *Soph. Trach.* 862. (3) φόνου ποτ' αὐτὸν πράκτορ' ἔξεσθαι πατρὸς, paternæ cædis ultorem, *Id. Elect.* 953. Ab eod.

Πράμνειος, vel πράμνιος, οἶνος, vinum Pramnium, ita dictum vel a rupe quadam, vel a πραΰνειν, mitigare. Οἴνῳ πραμνείῳ ἐκύκα, *Od.* 10, 235.

Πράμνημα, τὸ, palmes Pramniæ vitis, *Poll.*

Πράμος, ὁ, pro πρόμαχος, *Aristoph.* rectius πρόμος, *Etm.*

Πρὰν, *Dor.* pro πρῴην, nuper, non ita pridem.

Πρανὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, *Dor.* pro πρηνής.

Πρανίζω, fut. ίξω, *Dor.* pro πρηνίζω.

Πρανιχθεὶς, aor. 1. part. pass. *Dor.* pro πρηνιχθεὶς, a πρηνίζω.

Πρᾶξαι, *fecisse*, aor. 1. inf. act. verbi πράσσω.

Πράξαντες, *qui fecere*, nom. pl. part. m. g.

Πραξιδίκη, ης, ἡ, ultio; (2) ultrix, Dea quædam. *Ph.* laverna. Ex πρᾶξις et δίκη.

Πραξικοπέω, ῶ, f. ήσω, molitione clandestina, sive proditorum ope atque opera urbem occupo. Πραξικοπεῖν τὴν πόλιν ἐπιβαλλόμενος, *Polyb.* Ex eod. et κόπτω seu κόπος.

Πράξιμος, η, ον, qui *vel* unde exigi potest, vel debet. Εἴ τι χρῆμα ὀφείλετο αὐτοῖς, ὁμοίως ἔςαι πράξιμον, *Polyb.* 22, 26, 17.

Πρᾶξις, actio, facinus, res; (2) successus rerum; (3) exactio, repetitio; (4) dolus, proditio, *apud Polyb.* (5) sors, κακαὶ πράξεις, dira, *Soph. Antig.* 1304. αἱ πράξεις, res gestæ, historia. (1) τὴν αὐτοῦ σκοπῶν πρᾶξιν, suas res ipsius intuens, *Soph. Trach.* 151. Σχετλιώτατα πρός γε πρᾶξιν, miserrime quoad ipsam rem, *Id. ibid.* 879. (5) ἀνδρὸς εὐτυχῆ κλύουσα πρᾶξιν τήνδε, prospera hac audita conjugis sorte, *Id. ibid.* 293. (3) τᾶς φυγούσας μέλαθρα πρᾶξιν Ἑλλὰς ὡς λάβοι, ut Helenam, quæ domum deseruerat, repeteret Græcia, *Eurip. Iphig. in Aul.* 270.

Πράξωσι, *fecerint*, 3. pl. aor. 1. in conj.

Πραόνως, *adv.* Vide πραΰνοος.

ΠΡΑ´ΟΣ, et πρᾶος, ου, ὁ, lenis, mitis, mansuetus. Hinc

Πραότης, ητος, ἡ, lenitas, mansuetudo.

Πραότατα, *adv.* mitissime, mansuetissime, *Steph.*

Πραοτέρως, *adv.* lenius. Vide πρᾴως.

ΠΡΑΠΙ´ΔΕΣ, ων, αἱ, præcordia; (2) mens, solertia, solers industria. Sing. legitur *apud Pind. Pyth.* 2, 112.

ΠΡΑΣΙΑ´, ᾶς, ἡ, area, seu areola in horto:

Πρασίζω, f. ίσω, porrum imitor, porraceus seu prasinus sum. A πράσον.

Πρασίη, ἡ, cura deorum, *V. L.*

Πράσιμος, ου, ὁ ᾗ ἡ, venalis, vendibilis. A πρᾶσις.

Πράσινος, ου, ὁ ᾗ ἡ, porraceus, porro similis in viridi colore. A πράσον.

Πράσιον, ου, τὸ, origani genus; (2) marrubium. *Angl.* HOREHOUND. Καὶ χλοεροῦ πρασίοιο, τὸ δὴ μελίφυλλον ὀνομῆναι(?), *Nic. Al.* 47. Ab eod.

Πράσιος, ου, ὁ ᾗ ἡ, idem quod πράσινος.

Πρᾶσις, εως, ἡ, venditio, venundatio, auctio. A πιπράσκω.

Πρασίτης, sc. λίθος, ex eo quod porrum colore referat, *Theoph.*

Πρασοειδὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, porro similis. Ex πράσον et εἶδος.

Πρασόεις, εσσα, εν, viridis, algosus. Θῖνα δ' ἀνὰ πρασόεσσαν, *Oppian. Halieut.* 107.

Πρασοκουρὶς, ίδος, ἡ, animalculum viride porri speciem gerens, quod lactucas in hortis et inprimis porros depascitur. Ex κείρω.

Πρασόκουρον, ου, τὸ, falx qua porrum detondent.

Πράσσομες, *Dor.* pro πράσσομεν, a πράσσω.

ΠΡΑ´ΣΟΝ, ου, τὸ, porrum. *Angl.* LEEK. (2) algæ species.

Πρασσαῖος, ου, ὁ, porri colorem imitans, ranæ nomen, a viridi colore. A πράσον.

Πράσσομες, *Dor.* pro πράσσομεν. Πράσσομες οὐχ ὡς λῷςα, rem non optime gerimus, *Theocr.* 14, 3.

Πράσσοντι, 3. pl. *Dor.* pro πράσσουσι.

Πρασσοφάγος, ου, ὁ ᾗ ἡ, qui porrum comedit, seu algæ illam speciem quæ πράσον vocatur; ranæ nomen *in Batrachom.* 229. Ex πράσον et φάγω.

ΠΡΑ´ΣΣΩ, et πράττω, fut. ξω, ago, actito, facio; (2) dare operam, satagere, diligenter exquirere; (3) occulte moliri; (4) patior. ut contra πάσχω pro facio; (5) aliquid ab aliquo impetrare, *vel* conari impetrare; (6) πράττειν τι πρός τινα, aliquem certa de re convenire, agere cum illo de tali re, transigere; (7) πράττεσθαι cum duobus accusativis, uno rei, altero personæ, est, exigere aliquid ab aliquo; (8) πράττεσθαί τινα χρήματα, aliquem pecunia multare; (9) conduci. (1) πράττειν κακῶς, miser esse, τὰ τῆς πόλεως, gerere. (2) ἔπρασσεν ὅτῳ τρόπῳ τάχιςα τοῖς μὲν ξυμβήσεται, τῶν δὲ ἀπαλλάξεται, diligenter ac studiose videbat, *Thucyd.* 4, 128. (3) μετὰ Λακεδαιμονίων φασὶ Φίλιππον πράττειν τὴν τῶν Θηβαίων κατάλυσιν, Thebanorum eversionem moliri, *Demosth. Philip.* 1. Νῦν δ' αὖτ' Ἀτρεῖδαι φωτὶ παντουργῷ φρένας ἔπραξαν· (φρένας construendum cum παντουργῷ,) nunc vero machinati sunt Atridæ versipellis ac scelerati hominis causa, *Soph. Aj.* 445. (4) ἔπραξεν οἷα χρὴ πράσσειν κακούς, passus est ea quæ oportet pati malos, *Eur. Or.* 1352. (5) πράττειν παρὰ τῶν θεῶν ἀγαθόν, boni aliquid a diis impetrare, *Isocrat. ad Nicoclem.* (6) πράξαντες πρὸς αὐτὸν τὴν λῆψιν τῆς πόλεως, qui cum illo de capienda urbe egissent, *vel* transegissent, *Thucyd.* 4, 114. (7) πράττεται τοὺς παρ' αὐτοῦ σῖτον ἐξάγοντας τριακοςὴν, trigesimam (partem) exigit, *Demosth. in Leptin.* (8) τὸν δὲ τρίτον Εὐρυμέδοντα χρήματα ἐπράξαντο, pecunia multarunt, *Thuc.* 4, 65. (9) εἴ τι μὴ ξὺν ἀργύρῳ ἐπράσσετ' ἐνθένδ', nisi oblato ab aliquo cive præmia incitatus fuisset, *Soph. Œd. Tyr.* 124. Aliis modis dicitur cum præpos. qui sine formulis explicari non possunt, ut ἐς Πελοπόννησον πράττειν, mittere in Peloponnesum, qui curent item bellum et conjurationem ibi concitare; πράττειν σωτηρίαν τινὶ, de alicujus salute deliberare; πρᾶξαι κακόν τινα, malo afficere aliquem; τινὶ, malum alicui culpa sua consciscere, conciliare; πράσσειν τινὶ, clam favere alicui; de proditoribus. Ἔπραξεν εὖ, vitam finiit, *Soph. Œd. Col.* 1699. Ἀγαθόν τι πρᾶξαι τὴν πόλιν, benefacere, *Conc.* 108.

Πράσω, 1. sing. fut. 1. ind. act. v. πιπράσκω.

Πρασώδης, εος, ὁ, ἡ, porro similis, porraceus. A πράσον.

Πρατέος, έα, έον, vendendus. A πιπράσκω.

Πρατὴρ, ῆρος, ὁ, venditor, qui auctionatur:

Πρατὴς, οῦ, ὁ, idem, et ab eod.

Πρατήριον, ου, τὸ, locus in quo venalia venum exponuntur, forum. A πρατήρ.

Πρατὸς, ἡ, ὸν, vendendus, vendibilis.

Πρᾶτος, *Dor.* pro πρῶτος, primus.

Πράτρια, ας, ἡ, venditrix. A πρατήρ.

Πραΰθυμος, ου, ὁ ᾗ ἡ, qui mansueto est animo, mansuetus, mitis. Ex πραΰς.

Πραϋμενὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, idem. Ex μένος.

Πραϋμενῶς, *adv.* mansueto animo, leniter, mansuete.

Πραΰμητις, ιος, ὁ ᾗ ἡ, cujus lenia sunt consilia.

Πραΰνοος, ους, lenis, mitis animo.

Πραΰνσις, εως, ἡ, sedatio irati animi, iræ mitigatio. A πραΰνω.

Πραϋντικὸς, ἡ, ὸν, mitigandi et sedandi vim habens. Ab eod.

Πραΰνω, fut. υνῶ, lenio, mitigo, mansuefacio, sedo; (2) molliter tracto; πραΰνομαι, mitesco. Πραΰνειν τὴν ὀργήν τινος, *Diod.* A πραΰς.

Πραϋπάθεια, ας, ἡ, mansuetudo, lenitas animi, qua quis adversa facile tolerat. A

Πραϋπαθὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, mansuete omnia tolerans. Ex πραΰς et πάθος.

Πραΰς, εῖα, πραΰ, gen. έος, έιος, έος, lenis, mitis, mansuetus. A πρᾶος. Hinc

Πραΰτης, ητος, ἡ, lenitas, mansuetudo.

Πραΰτροπος, ον, lenes mores habens.

Πράω, vendo, *Dem.*

Πρέως, *adv.* leniter, mansuete. A πρᾶος.

Πρεμνίζω, fut. ίσω, una cum stipite et radice evello, una cum stipite amputo; πρεμνιζόμενος, qui cum stipite succiditur.

Πρέμνιον, τὸ, parvus stipes, *Hes.*

ΠΡΕ'ΜΝΟΝ, ου, τὸ, stipes, stirps, caudex, ramus major.

Πρέμνος, ου, ὁ, idem. Unde

Πρεμνώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, trunco similis, crassus.

Πρέπει, *imperson.* decet. Δῶρα δὲ ἦγεν οὐκ μὲν ἔπρεπε τῷ πατρί, *Xen.* Πρέπει est vocabulum mediæ significationis. Vide *Æsch. Ch.* 10, et *Agam.* 20. A πρέπω.

Πρεπέμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro πρέπειν.

Πρέποι, decet, præs. opt. act. verbi ejusd.

Πρέπον, οντος, τὸ, quod decet et convenit, decorum; (2) quod aptum est, v. gr. tempori. Τοῦτ' ἐστὶν ἤδη κἀποθαυμάσαι πρέπον, *Soph. Œd. Col.* 1586. A πρέπω.

Πρεπόντως, *adv.* convenienter, ut decet.

Πρεπτὸν, idem quod πρέπον, *Ar.*

Πρεπτὸς, venerandus. Πρεπτὸν ἀεὶν κλεῶα τὸν Ἀμυκλαῖς σιὸν, venerandum nobis celebrans Amyclarum deum. *Aristoph. Lysist.* 1298. Τῶν ἀειφάτων δ' ἐγὼ πρεπτῶν ἀγώνων, veneranda certamina, *Æsch. Eum.* 916.

ΠΡΕ'ΠΩ, [illegible] excello. [illegible] *Eur. Alc.* 509. Hinc [illegible] πρέπει, decet, convenit, dignum est. Πρέπει ὡς τύραννος εἰσορᾶν, decora est videri ut regina, *id est*, reginæ similis est, *Soph. Elect.* 664. Πρέπουσι ἰδεῖν, conspicui sunt. Πρέπουσι δ' ἄνδρες νηῒοι μελαγχίμοις γυίοισιν λευκῶν ἐκ πεπλωμάτων ἰδεῖν, conspicua vero sunt nautarum nigra membra ex vestibus albis, *Æsch. Suppl.* 727. Hinc

Πρεπώδης, ες, decens, decorus.

Πρέσβα, ης, ἡ, ætate provecta; (2) veneranda, pro πρέσβεια, *per Sync.* A πρέσβυς.

Πρεσβεία, ας, ἡ, legatio; (2) ipsi legati; (3) quod per legatos petitur; (4) deprecatio, postulatio, preces; (5) dignitas. A πρεσβεύω.

Πρεσβεῖον, ου, τὸ, honorarium, quod meretur natu maximus, quo quis honoratur veluti major natu aut tempore prior in aliqua re, munus. Ab eod.

Πρέσβειρα, ας, ἡ, honorabilis, præses, patrona. A πρ[illegible]

Πρέσβεις, acc. pl. *cont.* pro πρέσβεας.

Πρέσβευμα, ατος, τὸ, honorarium, legatio honoraria; (2) res pro persona, legatus. Πρεσβεύματ', οὐ Δήμητρος εἰς μυστήρια, tanquam legatæ, non ad mysteria Cereris, *Eur. Suppl.* 173. A πρεσβεύω.

Πρεσβεὺς, έως, ὁ, senex; (2) legatus, pl. *Ion.* πρεσβέες. Ab eod.

Πρέσβευσις, εως, ἡ, legatio. Ab eod.

Πρεσβευτὴς, οῦ, ὁ, legatus, deprecator. Ab eod.

Πρεσβευτικὸς, ἡ, ὸν, ad legatum vel legationem pertinens. A præc.

Πρεσβεύω, fut. εύσω, senior sum, natu major vel maximus sum, sum in honore et pretio, gravitatem senis præ me fero, honore adficio ut grandævum; (2) legatus eo; legatione fungor; (3) intercedo pro aliquo, causam alicujus suscipio apud alterum, *cum accus.* Gl. Vet. (4) guberno, rego. Τοὺς μὲν σέβοντας τἀμὰ πρεσβεύω κράτη, *Eur. Hipp.* 5. Πρεσβεύοντες δεῦρ' ἥκομεν παρὰ τῶν θεῶν, *Arist. Av.* 1593. Πόλιν σὺν συγγόνοις πρεσβεύομεν, μάσαι μάλιστα, *Eur. Rhes.* 942. (1) αἰσχρὸν τὸ πρεσβεύοιτ' ἐμὲ οὕτω γελᾶσθαι τοῦ κατηγόρου πάρα, *Soph. Œd. Col.* 1422. (5) τοιγάρ σφ' Ὀλύμπου τοῦδ' ὁ πρεσβεύων πατὴρ, *Soph. Aj.* 1389. A πρέσβυς.

Πρεσβῆες, nom. pl. *Ion.* pro πρέσβεις.

Πρεσβηὶς, ἴδος, ἡ, antiqua. Ab eod.

Πρεσβιόομαι, honoro, pluris facio, *Lyc.*

Πρέσβις, εως, ὁ, legatus. A πρέσβυς.

Πρέσβιστος, η, ον, et πρεσβύτατος, superl. a πρέσβυς, senex, *R.* antiquissimus, *Hom. Hymn. in Terram*, 2. Ὑγίεια πρέσβιστα μακάρων, *Ariph. Cantic. in Sanitatem*, 1.

Πρέσβος, τὸ, honor, gloria, *Æsch.*

Πρεσβυγενέθλος, ὁ, ἡ· vide πρεσβυγενής.

Πρεσβυγένεια, ας, ἡ, qu. dic. antiquior genitura, [illegible]

Πρεσβυγενὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, qu. dic. antiquus natu, maximus natu; (2) priscus. A γένος.

ΠΡΕ'ΣΒΥΣ, υος, vel εως, ὁ, *fœm.* πρέσβεια, ας, ἡ, senex; (2) avis nomen; (3) legatus; (4) honoratus. Hinc *compar.* πρεσβύτερος, senior, et *superl.* πρεσβύτατος, άτη, ατον, et πρέσβιστος, ίστη, ιστον, maximus natu; (2) antiquissimus, vetustissimus; (3) honoratissimus, augustissimus; (4) antiquissimus, i. e. potissimus.

Πρέσβευσις, εως, ἡ, legatio, sed leg. πρέσβευσις.

Πρεσβυτέριον, ου, τὸ, presbyterium, collegium presbyterorum in ecclesia Christiana, senatus ecclesiasticus; (2) senatus Judaicus. A [illegible]

Πρεσβύτερος, έρα, ερον· οἱ πρεσβύτεροι, pl. senatores *in N. T.* et doctores ecclesiæ cujusque et præsides. Πρεσβύτερον κακὸν, antiquius, *id est*, gravius, atrocius malum. Εἰ δέ τι πρεσβύτερον ἔφυ κακοῦ κακόν, si quid usquam pejus est malo malum, *Soph. Œd. Tyr.* 1364.

Πρεσβυτέρως, *adv.* antiquius.

Πρεσβύτατος, άτη, ατον. Vide πρέσβυς.

Πρεσβύτης, ου, ὁ, senex, grandævus, *Gl. V.* A πρέσβυς. Unde

Πρεσβυτικὸς, ἡ, ὸν, senilis, priscus.

Πρεσβυτικῶς, *adv.* seniliter, senum more.

Πρεσβῦτις, ιδος, ἡ, vetula, anus.

Πρεσβυτοδόχος, ὁ ἡ ἡ, senes recipiens, ubi senes sedent, commorantur. A δέχομαι.

Πρευμένεια, ας, ἡ, benevolus et propensus animus; benevolentia, placabilitas. Ἥκω, λαβοῦσα πρευμένειαν, venio, peracta placatione, *Eurip. Or.* 1323. A

Πρευμενὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, benevolus, benignus, mitis. Ex πρᾶος et εὐμενής.

Πρευμενῶς, *adv.* benevole, placide.

Πρέψας, aor. 1. part. act. verbi πρέπω.

Πρέων, idem quod πρήων. *Ep. Suid. Hom.*

Πρῆγμα, *Ion.* pro πρᾶγμα.

Πρηγορεὼν, ῶνος, ὁ, ingluvies. Τὸν πρηγορεῶνά σου κτενῶ, ingluviem tuam exscindam, *Aristoph. Pac.* 374.

Πρηδὼν, όνος, ἡ, inflatio, tumor. Αἱ τῆς φλεγμονῆς πρηδόνες, *Aret.* A πρήθω.

Πρηθῆναι, aor. 1. inf. pass. *Ion.* pro πραθῆναι, a πιπράσκω.

ΠΡΗ'ΘΩ, fut. ήσω, *proprie est* flo, inflo, tumescere facio. Hinc incendere, conflato *scilicet* igne. Ἀνεμος πρῆσεν μέσον ἱστίον, inflavit, *Il.* 1, 481; (2) πρῆσαι δὲ πυρὸς δηΐοιο θύρετρα, exurere, *Il.* 2, 415. *item* efflo. Τὸ δ' (nempe αἷμα) ἀνὰ στόμα καὶ κατὰ ῥῖνας πρῆσε χανὼν, quem (*nempe* sanguinem) et per os et per nares efflavit aperto ore, *Il.* 16, 349. Πάρειμι νεῶν πρήσων σκάφη, *Rhes.* 391.

Πρηκτὴρ, ῆρος, ὁ, idem quod πρακτὴρ, mercator. Ἀργὸς ἑαυτῶν, οἵτε πρηκτῆρες ἔασιν, princeps nautarum, qui et mercatores sunt, *Odyss.* 8, 162.

Πρήκτηρ, pro πράκτηρ, *Hom.*

Πρημαίνω, spiro, flo, vehementi et furenti impetu spiro. Πρημαίνουσας τι θύελλας, *Arist. Nub.* 335. Ex πρήθω et μαίνομαι.

Πρηνηδὸν, *adv.* procidendo in os, sive in caput; (2) impellendo pronum, prone; (3) deorsum, *Nonn. Paraph.* 4, 23. A

ΠΡΗΝΗ'Σ, έος, ὁ ἡ ἡ, pronus in caput propendens, præceps.

Πρηνίζω, fut. ξω, pronum in caput dejicio, præcipito. A πρηνής.

Πρηνισμὸς, ὁ, præcipitatio, subversio, eversio, *Nonn.*

Πρῆξαι, aor. 1. inf. *Ion.* pro πρᾶξαι, a πράσσω.

Πρήξας. Δὸς δ' ἔτι Τηλέμαχον καὶ ἐμὲ πρήξαντα νέεσθαι, *Odyss.* 3, 60.

Πρῆξις, *Ion.* pro πρᾶξις.

Πρῆξις, *Ion.* pro πρᾶξις, utilitas, profectus; (2) mercatura, negotiatio. Οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο, *Il.* 24, 254. (2) ἦ τι κατὰ πρῆξιν, numquid ad negotiationem? *Od.* 9, 253.

Πρηοσοσίη, ἡ, pro πρoσοσία, sacrificium ap. Athenienses, *Steph.*

Πρῆσαι, incendisse, a. 1. inf. act. verbi πρήθω.

Πρῆσε, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἔπρησε.

Πρῆσις, εως, ἡ, inflatio, *Hippocr.* A πρήθω.

Πρῆσμα, ατος, τὸ, combustio; (2) inflatio, tumor. A πρήθω.

Πρῆσσε, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* et *Poet.* pro ἔπραξε, a πράσσω.

Πρήσσω, facio, *Ion.* pro πράσσω.

Πρήσσω, transeo. Πρήσσουσι κέλευθον, *Od.* 13, 83, ὁδοῖο, *Ib.* 15, 47. A περάω.

Πρησεύω, *ap. Herodot.* judicium defero.

Πρηστὴρ, ῆρος, ὁ, qui incendit et inflammat, quasi flator; (2) prester, serpens quidam, ab ardore dictus; (3) turbo igneus e nubibus prorumpens. *Ph.* fulgor, turbo; (4) exterior pars gutturis faucibus subjecta, quæ in ira inflammatur. A πρήθω. Unde

Πρηστήριος, ου, ὁ ἡ ἡ, amburens, ut prester.

Πρηστικὸς, ἡ, ὸν, adurendi et inflammandi vim habens. A πρήθω. Unde

Πρῆστις, ιδος, ἡ, vide πρίστις.

Πρήσω, fut. 1. ind. act. a πρήθω.

Πρητήριον, τὸ, *Ion.* pro πρατήριον.

Πρηΰγελως, ωτος, ὁ, placido vultu ridens, leniter arridens.

Πρηΰνομος, ὁ ἡ ἡ, legibus comiter obediens; vel cui leges scriptæ sunt mites et æquæ.

Πρηΰνοος, *Poet.* pro πραΰνοος, qui animo est leni et miti.

Πρηΰνω, *Ion.* pro πραΰνω, mansuefacio.

Πρηΰς, lenis, mitis, *Ion.* pro πραΰς.

Πρηΰτένων, οντος, ὁ, qui miti et mansueta cervice est, mansuete jugum subiens. Ex πρηΰς et τένων.

ΠΡΗΩ'Ν, ῶνος, ὁ, eminentia montis, cacumen, vertex.

Πρίαιτο, 3. sing. præs. opt. pass. a

ΠΡΙ'ΑΜΑΙ, emo, redimo, conduco. Οὐκ ἂν πριαίμην οὐδενὸς λόγου βροτὸν, vilissimi pretii, *Soph. Aj.* 447. Πόσιν πρίασθαι χρημάτων ὑπερβολῇ, *Eur. Med.* 232.

Πριαμὶς, ἴδος, ἡ, Priameia. Πριαμίδος γᾶς, *Eur. Hel.* 1173. Ἐν πύλαισι πριαμίσι, *Id. Or.* 1481.

Πριαπίσκος, ου, ὁ, priapiscus, lignum in modum penis longum et teres, Dim. a πρίαπος.

Πριαπισμὸς, οῦ, ὁ, priapismus, erectio penis citra libidinem. Ab eod.

ΠΡΙ'ΑΠΟΣ, ου, ὁ, Priapus, Veneris et Bacchi filius, hortorum et vinearum custos; (2) membrum virile. *Ph.* repallus.

Πρίζω, fut. ίσω, serro, serra seco. A πρίω.

Πρίμαι, emo, *Suid.*

ΠΡΙΜΑΔΙ'ΑΙ, ῶν, αἱ, primadiæ, pisces qui sese in cœno abscondunt.

ΠΡΙ'Ν, *adv.* prius, ante, antea; (2) priusquam, antequam; (3) donec, quoad. Hinc πρὶν ἂν, priusquam, antequam; πρὶν δὴ, donec, usque dum, quoad; πρὶν ἢ, vel πρὶν, ante quam; πρὶν πρὶν, antequam, priusquam. Ἀτὰρ οὐ μὲν σφῶΐ γ' ὀΐω πρὶν γ' ἀποπαύσεσθαι, πρὶν γ' ἢ ἕτερον, *Il.* 5, 287.

Πρινίδιον, ου, τὸ, parva ilex. Dim. a πρῖνος.

Πρίνινος, ίνη, ινον, iligneus, ex ilice confectus; (2) robustus. Ab eod.

Πρῖνος, idem quod πρίνινος, *Ep.*

ΠΡΙ'ΝΟΣ, ου, ὁ, ilex, *arbor.* Hinc

Πρινώδης, ες, iligneus; (2) durus.

Πρινὼν, ῶνος, ὁ, ilicetum, *Gl. V.*

Πριόνιον, ου, τὸ, serrula, *Gl. V.* A πρίων.

Πριονοειδὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, serræ figuram habens, serratus. A πρίων et εἶδος.

Πριονοειδῶς, *adv.* in modum serræ.

Πριονώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, serræ figuram habens; serratus, *Gl. V.* A πρίων.

Πριονωτὸς, ἡ, ὸν, idem et ab eod.

Πρίω, ῶ, fut. ώσω, idem quod πρίω.

Πρίσαντες, aor. 1. part. act. verbi πρίζω.

Πρισθεὶς, *sectus*, aor. 1. part. pass.

Πρίσις, εως, ἡ, fissio seu sectio per serram.

Πρίσμα, ατος, τὸ, scobs eorum quæ serra secantur,

cantur, segmentum; (2) lignorum caries; (3) geometricum corpus. A πρίω.

Πριςηροειδὴς, ἰος, ὁ ᾗ ἡ, figuram serræ habens, *Isai.* 41, 15. Ex πριςὴρ et εἶδος.

Πριςὴρ, ῆρος, ὁ, idem quod πρίςης, item serra.

Πρίςης, ε, ὁ, qui serra aliquid secat et findit; (2) piscis generis cetacei.

Πρίςις, εως, ἡ, serra; (2) piscis cetacei generis; (3) genus poculi; (4) genus navigii.

Πριςὸς, ἡ, ὸν, serra sectus seu dissectus; sectilis. *Gl. V.* A

ΠΡΙ΄Ω, seu πρίζω, f. ίσω, serro, serra seco seu findo; (2) *proprie* premo, stringo, constringo; (3) frendeo; (4) emo; (5) idem quod πρήθω, quod inde ducitur, item πρίθω. Πρίειν τὰς ὀδόντας, *Aristoph. Ran.* 1044. (2) ζωςτῆρι πρισθεὶς, balteo constrictus, *Soph. Aj.* 1030. (5) λευγαλέον δ' ἐπὶ οἱ πρῖε χόλον, *Apoll. Rhod.* 4, 1671.

Πρίσμα, ατος, τὸ, idem quod πρίσμα, *Hes.*

Πρίων, ονος, ὁ, serra. A πρίω.

ΠΡΟ', *præp. regens gen.* ante, coram, præ, notans in compositione prioritatem temporis, dignitatis, loci. Hinc ἀπὸ πρὸ, procul a; ἀπόπροθι, et ἀπόπροθεν, procul, eminus; διάπρο, penitus; πέρπερος, summe, supra modum, vehementer, valde, interdum in comp. redundat. Πρὸ τῶνδε, ob hæc, idcirca, *Soph. Elect.* 497. Ἀργαλέω πρὸ φόβοιο, gravi præ metu, *Il.* 17, 667.

Προαγγελία, ας, ἡ, prænunciatio. A

Προαγγέλλω, fut. ελῶ, prænuncio, denuncio, prædico, certiorem facio; προηγγελμένος, perf. pass. part. Μάχην τ' ἔσεσθαι προαγγίλλουσι, *Xen.*

Προάγγελος, ε, ὁ ᾗ ἡ, prænuncius vel prænuncia; prænunciator.

Προάγγελμα, τὸ, prædictio:

Προάγγελσις, εως, ἡ, idem, denunciatio, significatio, cum aliquem certiorem facimus, quid futurum vel non futurum sit:

Προαγγελτικὸς, ἡ, ὸν, prænunciandi vim habens. A προαγγέλλω.

Προαγγελτικῶς, *adv.* prænunciando.

Προάγῃ, 3. sing. præs. conj. act. v. προάγω.

Προάγνευσις, εως, ἡ, præparatio ad sacra rite obeunda. A

Προαγνεύω, prius purifico, lustro, ad sacra sc. rite obeunda; (2) perago τὴν ἁγνείαν.

Προαγοράζω, fut. άσω, præemo.

Προαγορανομέω, ῶ, perf. part. qui ante jam ædilis fuit.

Προαγορασία, ας, ἡ, præemptio. A προαγοράζω.

Προαγοραςὴς, ε, ὁ, præemptor. Ab eod.

Προαγόρευμα, ατος, τὸ, oraculum:

Προαγόρευσις, εως, ἡ, prædictio, vaticinium. Τόνδε ὁ ὕπατος διὰ τὴν προαγόρευσιν συνελάμβανε, *Appian.*

Προαγορευτικὴ, ῆς, ἡ, ars prædicandi seu divinandi. A

Προαγορεύω, fut. εύσω, prædico, prænuncio, præmoneo; (2) denuncio, præcipio, edicto præcipio aut veto, præconis voce denuncio; (3) testor. Ἐγὼ μὲν δὴ ταῦτα προαγορεύω, *Xen.* Προηγόρευκε τὸν πόλεμον, *Thuc.*

Προαγρυπνέω, vigilo pro aliquo. Προαγρυπνῶν δὲ ὑμῶν οἶδα, ὡς καθεύδειν ἔχοιτε ὑμεῖς, *Arr. Exped. Alex.* 7, 9.

Προάγω, f. άξω, deduco, perduco, promoveo, proveho; (2) impello; (3) profero, produco, educo; (4) abduco; (5) præeo, prægredior, præcedo; (6) adeo, vado; (7) præcello, praeo; (8) perduco sc. fœminam, vide seq. ad honores proveho. Ἥτ' (ἀμηχανία) ἀνδρῶν προάγει θυμὸν ἐς ἀμπλακίην, *Theog.* 386. Προῆγε πολλὰς ἐφ' ἡγεμονίας, *Plut.* Ὧν ἵνεκεν γέγονα, ᾗ ὧν χάριν προῆγμαι εἰς τὸν κόσμον, *M. Anton.* Προαχθέντες εἰς φιλοποσίαν, ebrietati dediti, *Xen. Mem.* 1. 2, 22.

Προαγωγεία, ας, ἡ, promotio; (2) institutio; (3) perductio mulierum, lenocinium. A

Προαγωγεύω, f. εύσω, *proprie* produco; (2) instituo sed in malam partem, unde (3) perduco, perductor sum, prostituo; (4) pellicio verbo, lenociniis aut aliis artibus. Αὐτὰς ἑαυτὴν προαγωγεύων τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐβάδιζεν, *Arist. Nub.* 976. Μὴ προαγωγεύσῃς ἄλοχον, *Phocyl.* 166. A προαγωγή.

Προαγωγεῦς, ὁ, idem quod προαγωγικὸς, *Æsch.*

Προαγωγεύσῃς, 2. sing. a. 1. conj.

Προαγωγὴ, ῆς, ἡ, idem quod προαγωγεία, item ipsi honores. A πρὸ et ἄγω.

Προαγωγικὸς, ἡ, ὸν, ad lenocinium aptus; vim lenocinandi habens; (2) producendi vim habens. Ab iisd.

Προαγωγὸς, ε, ὁ, perductor, sive productor; (2) leno, prostitutor. Ab iisd.

Προαγὼν, ῶνος, ὁ, præludium certaminis; (2) prolusio actionis oratoriæ. *Ph.* præfatio.

Προαγωνίζομαι, fut. ίσομαι, ante alium certo aut pugno; (2) certo sive pugno pro aliquo, *i. e.* propugno. Ὧν ὑπερμαχεῖν ᾗ προαγωνίζεσθαι χερότατος πόνος, *Philo.*

Προαγώνισμα, τος, τὸ, præludium pugnæ. Καὶ τόδε μὲν τῆς ναυμαχίας προαγώνισμα ἦν, *App. Syr.* 22.

Προαγωνιςὴς, ε, ὁ, propugnator, defensor.

Προαγωνιςικὸν, τὸ, præjudicialis causa, *V. L.*

Προαδικέω, ῶ, f. ήσω, injuria lacesso.

Προάδω, præcino, prius cano.

Προαθρέω, ante video, perspicio.

Προαθροίζω, ante congrego, seu colligo.

Προαιδέομαι, ὅμαι, f. ήσομαι, alicui reverentiam ante alios debeo, præ ceteris in honore habeo, magis colo; reverentiam ob acceptum ante beneficium et gratum animum testari. Ἐνθαῦτα ἤγειρον δωτίνας ἐκ τῶν πολίων, αἵ τινες σφι προηδέατό κῃ τι, quæ ipsis nonnullam ante reverentiam debebant, (nempe ob accepta beneficia), *Herod.* 1, 61. Τίς ἐςι Ἑλλήνων εὐεργέτης, ᾧ ἐγὼ προαιδεῦμαι, cui ego reverentiam ante debeam, *Id.* 3, 140.

Προαικίζομαι, verberari jubeo, ante sc. supplicium, de magistratu; προαικίζω, de lictore seu carnifice, qui virgis cædit.

Προαίρεσις, εως, ἡ, propositum, institutum, studium, voluntas libera, consilium, ὄρεξις βουλευτική· (2) benevolentia; (3) factio, partes in rep. προαιρέσει, sponte, *Ph.* A προαιρέομαι

Προαιρετέον, *adv. posit.* anteponendum est. Τὰ βέλτιςα ᾗ τὰ σώζοντ' ἀντὶ τῶν ῥάςων ᾗ τῶν ἡδίςων προαιρετέον, *Dem. Phil.* 2. A προαιρέω.

Προαιρετικὸς, ἡ, ὸν, qui certo animi proposito ad rem aliquam fertur: *in neut.* quod eligitur, liberum, arbitrarium, voluntarium; (2) ῥῆμα προαιρετικὸν, verbum pertinens ad voluntatem, et actionem voluntatis exprimens.

Προαιρετικῶς, *adv.* sponte, volenti animo.

Προαιρετὸς, ἡ, ὸν, spontis humanæ et arbitrarius. Ab eod.

Προαιρέω, ῶ, fut. ήσω, promo, depromo, e penu promo; sed προαιρέομαι, ὅμαι, præfero, ante pono; (2) constituo, mihi certum est; (3) consulto, deliberatione aliquid facio, aliud alii præfero; προελὼν, depromens, aor. 2. part. προειλόμην, proposui, constitui, a. 2. προήρημαι, constitui, proposui; προήρηται, destinavit, *Ph.* p. Καθάπερ ἐκ ταμιείε προαιρῶν, *Luc.* Θάνατον ἀντ' αὐτῆ προαιρετέον ἦν, *Xen.* Τῶν ἄλλων προῃρῆντο, *Ælian.*

Προαίρημα, τὸ, idem quod προαίρεσις, *Bud.*

Προαιρεμένοις, dat. plur. part. præs. med. vel pass. a προαιρέομαι.

Προαίρω, progredior; (2) proficiscor, abeo. Ἐκέλευσεν ὡς φίλον προαίρειν, *Plut.*

Προαισθάνομαι, fut. σθήσομαι, præsentio. Προαισθάνεσθαι τῆ ςρατῆ, *Thuc.* ταῦτα, *Plut.*

Προαίσθησις, εως, ἡ, præsensio.

Προαιτιάομαι, ῶμαι, fut. άσομαι, ante criminor, ante accuso. Προῃτιασάμεθα γὰρ Ἰεδαίες τε ᾗ Ἕλληνας πάντας ὑφ' ἁμαρτίαν εἶναι, *Rom.* 3, 9.

Προαιώνιος, ε, ὁ ᾗ ἡ, qui fuit ante omne ævum, æternus.

Προακηκοῖαν, acc. sing. perf. part. med. f. g. a προακέω.

Προακμάζω, fut. άσω, in ea sum ætate, quæ vigorem antecedit, i. e. in ipsa adolescentia.

Προακονάω, acuo, sc. cuspidem.

Προακοντίζω, fut. ίσω, ante jaculor. *Pass.* -ίζομαι, jaculi modo feror.

Προακούω, fut. ύσω, prius seu prior audio, ante audio et cognosco, præsentio. Ἣν προηκούσατε ἐν τῷ λόγῳ τῆς ἀληθείας τῆ εὐαγγελίε, *Col.* 1, 5.

Προακροβολίζω, eminus jaculor.

Προακτικὸς, ἡ, ὸν, præcedens. A προάγω.

Προαλγέω, perf. προήλγηκα, prius doleo seu adfligor, v. gr. cum capitis dolor præcessit morbum.

Προαλείφω, ante ungo.

Προαλέςατον, *adv.* valde temerarie. A

Προαλὴς, έος, ὁ, ἡ, declivis; (2) temerarius, præceps, audax. *Ph.* petulans. (1) δι' ἐκ προαλὲς φέρον ὕδωρ, id est, ἐξέφερε διὰ προαλὲς ὕδωρ, per declivem transportavit aquam, *Apollon. Rhod.* 3, 73. A προάλλομαι χώρῳ ἐνὶ προαλεῖ, *Il.* 21, 262.

Προαλίσκω, prius seu ante capio. *Gl. V.* præsumo.

Προαλίζω, f. ίσω, ante congrego. Τὸν ἐπὶ ταῖς μελλέσας συμφοραῖς θυμὸν προαλίσαντες, *Jos.*

Προαλλάσσομαι, -ττομαι, prætervehor, prævehor.

Προαλλοιόω, ῶ, fut. ώσω, prius altero, ante immuto.

Προάλλομαι, prosilio; part. a. 1. προαλάμενος.

Προαλῶς, *adv.* temere, præcipitanter.

Προαμαρτάνω, ante pecco. Γράφω τοῖς προημαρτηκόσι, 2 *Cor.* 13, 2.

Προαμείβω, prætereo, prætervehor; et προαμείβομαι, responsione occupo, prompte respondeo.

Προαμύνομαι, protego, propugno.

Προαναβαίνω, fut. βήσομαι, prius vel prior conscendo.

Προαναβάλλομαι, prældo: Ἃ μὲν ἂν ἐδεδήκειν ᾗ περὶ ἐμαυτῆ, ᾗ περὶ τῶν ἄλλων, ὥσπερ χορὸς πρὸ τῆ ἀγῶνος προαναβαλέσθαι, ταῦτα ἐςιν, *Isocr.*

Προαναβοάω, ante proclamo.

Προαναβολὴ, ῆς, ἡ, dilatio; κατὰ προαναβολὰς, per intervalla.

Προαναγινώσκω, ante lego.

Προαναγράφω, ante scribo, *Appian.*

Προανάγω, ante deduco naves, seu abduco; *med.* ante discedo, de navigantibus.

Προαναθρέω· vide προαναβλέπω.

Προαναθρώσκω, prosilio; (2) in certamen descendo.

Προαναιρέω, ῶ, fut. ήσω, prius occido, prius e medio tollo; προανεῖλε, prius occidit, a. 2. Ἣν μή με προανέλῃ τὸ γῆρας, *Isocr.*

Προαναισιμόω, ῶ, fut. ώσω, prius impendo, prius insumo.

Προανάκειμαι, ante dedicatus fui.

Προανακηρύττω, ante denuncio, declaro.

Προανακινέω, ῶ, f. ήσω, ante commoveo seu impello.

Προανακλαίομαι, ante defleo.

Προανακόπτω, f. ψω, præcido, prius incido.

Προανακράζω, ante exclamo, proclamo.

Προανακρίνω, prius interrogo; part. aor. 1. προανακρίνας.

Προανάκρεσις, ἡ, exordium, initium. A

Προανακρέω, f. έσω, prior retro pello seu retro inhibeo; et προανακρέομαι, prior retro cedo inhibito cursu; (2) prior exordior.

Προαναλαμβάνω, ante suscipio; (2) ante breviter expono; (3) occupo, præverto aliquem aliquid agendo, v. gr. prior amplector.

Προαναλίσκω, fut. λώσω, prius consumo, ante absumo.

Προανάλωμα, ατος, τὸ, impensa, operis susceptionem antecedens.

Προαναμέλπω, præcino, ante decanto, *R.*

Προαναπίπτω, prius concido, ante collabor seu corruo; προαναπεσὼν, a. 2. part.

Προαναπλάττω, fut. πλάσω, prius refingo, reformo.

Προαναπνέω, fut. εύσω, prius respiro.

Προαναρπάζω, fut. άσω, ante seu prior abripio.

Προαναῤῥήγνυμι, ante prorumpere facio, seu emitto.

Προανασείω, ante concutio.

Προκατασκευάζομαι, præstruo, multo ante compono.
Προανασκοπέω, prospicio, provideo.
Προανασέλλω, f. ελῶ, ante cohibeo et reprimo, prior compesco; a. 1. προανέςειλα.
Προανατάττω, priori loco pono.
Προανατείνω, ante attollo; (2) prætendo; προανέτεινεν, 3. sing. aor. 1.
Προανατέλλω, prius orio; προανέτειλεν, 3. sing. aor. 1.
Προανατρέχω, retro ad priora redeo, superiora altius repeto.
Προανατυπόω, adumbro, delineo.
Προαναφαίνω, ante ostendo, extollo, prætendo ut cernatur.
Προαναφωνέω, ῶ, fut. ήσω, vaticinor, prædico; (2) indico, declaro, polliceor, quid facturus, dicturus sum. Hinc
Προαναφώνησις, εως, ἡ, est cum indicat poeta, &c. quid dicturus sit; (2) prædictio, vaticinium. (1) Καὶ ἦν ὥσπερ ἐν δράματι προαναφώνησις καὶ προεισόδιον τὸ γινόμενον, *Heliodor.* 8.
Προαναφώνημα, τὸ, idem.
Προαναφωνητικὸς, ἡ, ὸν, utens προαναφωνήσει.
Προαναφωνητικῶς, *adv.* vaticinando, ante declarando.
Προαναχωρέω, ante discedo. Hinc
Προαναχώρησις, ἡ, discessio ante facta.
Προαναψηφίζω, ante decerno.
Προανεκτείνω, idem quod
Προανέχω, prior attollo, elevo; (2) emineo, antecello.
Προανθέω, ῶ, fut. ήσω, præfloreo, ante primus floreo.
Προάνθησις, ἡ, primus flos.
Προανίστημι, et προανίσταμαι, ante in altum evolo; προαναστὰς, a. 2. part.
Προανίςαμαι, prior exsurgo, ante alios surgo.
Προανιςορέω, ῶ, fut. ήσω, ante seu prius commemoro, seu percontor.
Προανίσχω, ante vel prior emergo, exorior.
Προανύτω, fut. ύσω, ante vel citius perficio.
Προάξει, 3. sing. f. 1. ind. act. verbi προάγω.
Προαπαγγέλλω, prius annuncio, prænuncio; (2) obnuncio, *ap. Dion.*
Προαπαγορεύω, prius deficio; (2) renuncio, v. gr. conjugium, *cum g…*
Προαπάγχομαι, suspendo me.
Προαπαίρω, ante castra moveo.
Προαπαλείφω, ante deleo, sc. e tabulis.
Προαπαλλάττω, fut. ξω, prius libero; (2) ante interficio; (3) ante privo; (4) *in med.* ante morior, vel discedo de medio.
Προαπαντάω, fut. ήσω, qu. dic. præoccurro; (2) obviam curro. Hinc
Προαπάντησις, εως, ἡ, obviam itio.
Προαπαυδάω, ῶ, prius deficio seu defatigor. Αἴσχρον ἐστὶ ἐν ᾧ βίῳ τὸ σῶμα σοι μὴ ἀπαυδᾷ, ἐν τούτῳ τὴν ψυχὴν προαπαυδᾷν, *M. Anton.* 6, 22.
Προάπειμι, ante abeo.
Προαπείπασθαι, prius renunciare; προαπειπεῖν, ante deficere.
Προαπείρηκα, prius animum despondi.
Προαπέρχομαι, prior abeo seu discedo; (2) prior decedo, prior morior.
Προαπηγέομαι, *Ion.* pro προαφηγέομαι.
Προαποβρέχω, prius irrigo, et humecto, *Gal.*
Προαποβύω, f. ύσω, prius obturo.
Προαπογεύομαι, ante degusto, edo.
Προαποδείκνυμι, prius demonstro, indico, prodo; προαποδειχθέντων, prius demonstratis, aor. 1. part. pass. gen. pl. Hinc
Προαπόδειξις, εως, ἡ, demonstratio prævia, proposita, res ante demonstrata.
Προαποδειχθέντων, gen. plur. aor. 1. part. pass. verbi προαποδείκνυμι.
Προαποδημέω, ῶ, prius seu prior peregre abeo, prius proficiscor.
Προαποδίδωμι, ante reddo.
Προαποδύομαι, prius exuo.
Προαποθνήσκω, præmorior, ante morio.
Προαποικίζω, prius in coloniam deduco. Hinc part. perf. pass. προαπῳκισμένος, *Appian.* Ex πρὸ, ἀπὸ, et οἶκος.
Προαποκαλύπτω, ante revelo.
Προαποκάμνω, ante fatigor, deficio.
Προαποκινδυνεύω, ante periculum facio.
Προαποκλείω, ante claudo, excludo.
Προαποκληρόω, ῶ, fut. ώσω, prius sortior, ante vel modo sortior. Hinc p. part. pass. τὰ προαποκεκληρωμένα, de quibus modo sortiti sumus.
Προαποκόπτω, f. ψω, præcido.
Προαποκρούομαι, propulso.
Προαποκτείνω, prius interficio.
Προαποκτιννύω, vel προαποκτίννυμι, idem.
Προαπολαύω, fut. αύσω, prius fruor, præcerpo, præcipio.
Προαπολείπω, fut. ψω, relinquo seu deficio.
Προαπολεπίζω, fut. ίσω, prius decortico; προαπολεπισθεὶς, prius decorticatus, a. 1. part. pass.
Προαπολήγω, prius desino. Διὰ τὸ τὴν ἔνστασιν τῶν πραγμάτων, καὶ τὴν παρακολούθησιν, προαπολήγειν, *M. Anton.* 3, 1.
Προαπόλλυμι, ante perdo; *pass.* προαπόλλυμαι, prius pereo.
Προαπολούομαι, prius diluo seu refuto, me purgo.
Προαποξηραίνω, ante exsicco.
Προαποπέμπω, fut. ψω, ante demitto. Τὰς γυναῖκας ἐν ταῖς ἁμάξαις προαπεπέμψατο τῆς νυκτὸς, *Xen.*
Προαποπίπτω, ante decido.
Προαπόπτωτος, ε, ὁ καὶ ἡ, qu. dic. prædeciduus, ante decido. A præc.
Προαπορέομαι, ῦμαι, fut. ήσομαι, prior dubito, prior quæro, vel disputo.
Προαπορρέω, prius defluo, vel effluo.
Προαπορρίπτω, ante abjicio.
Προαποσβέννυμι, ante extinguo. Ὅσα τοιαῦτα λογισμοῦ συγγεγυμνασμένου πάνυ χρῄζει, προαποσβέννυται, *M. Anton.* 3, 1. Σωφροσύνη προαπεσβήσεται, *Id.* 12, 12.
Προαποσμήχω, ante detergo.
Προαποσπάω, ante detraho, abstraho.
Προαποσταυρόω, ante vallo discludo, seu excludo.
Προαποςέλλω, ante emitto, seu præmitto, *Gl. V.* prædestino, a. 2. part. pass. προαπεςάλην, præmissus sum.
Προαποςρέφω, prius converto. Εἰ μὴ τὰ σημεῖα προαπεςράφη, *Appian. Bell. Civ.* 2, 63.
Προαποσφάττω, f. ξω, ante jugulo.
Προαποτάσσω, ante finem impono, ante valedico. Τῷ βίῳ προαπετάξαντο ξίφεσιν, ἢ φαρμάκοις, ἢ ἀγχόναις, *Philo.*
Προαποτέμνω, præcido, *Steph.*
Προαποτίθημι, prius vel antea repono, depono, adservo.
Προαποτρέπομαι, ante converto, seu averto me.
Προαποφαίνω, declaro, judico.
Προαπόφημι, ante nego.
Προαποφθέγγομαι, prædico.
Προαποφοιτάω, ῶ, fut. ήσω. præmorior; προαποπεφοίτηκε, præmortuus est.
Προαποχέομαι, ῦμαι, ante occido.
Προαποχωρέω, ante recedo.
Προαρδεύω, f. εύσω, prius rigo.
Προαριθμέω, ῶ, f. ήσω, prænumero.
Προαρίθμησις, εως, ἡ, prænumeratio. A præc.
Προαριςάω, ante prandeo.
Πρόαρον, τὸ, crater ligneus in quo vinum miscetur, *Ath.*
Προαροτριάω, et όω, ante aro.
Προαρπαγὴ, ῆς, ἡ, prærreptio.
Προαρπάζω, fut. άσω, præripio. Τὴν ἐπ' ἐκεῖνον φερομένην πληγὴν προαρπάσας τῷ αὐτοῦ σώματι, *Luc.* τὰ τοιαῦτα τῶν ἐγκωμίων, *Id.*
Προαρραβωνίζομαι, prius vel ante dato pignore de reliquis et subsecuturis aliquem certum facio, in pignus do. Τὰ πρωτόλεια τῶν ἐπάθλων ἐνθένδε προαρραβωνίζεται, *Euseb. Vit. Constant.* 1, 3.
Προάρχω, προάρξας, antecessor, prædecessor, *Gl. V.* a. 1. part. Προάρχοντες, magistratus, principes.
Πρόασμα, ατος, τὸ, præcentio. E πρὸ et ᾆσμα.
Προασπίζω, fut. ίσω, clypeo objecto protego, propugno. *Gl. V.* protego. Προασπίζειν τινὸς, *Herod.* Τὴν Γοργοῦς κεφαλὴν εἰς θώρακα προασπίζουσαν, Gorgonis caput in scuto pectori præferentem, *Heliod.* 3.
Προασπιςὴρ, ῆρος, ὁ, propugnator. *Gl. V.* protector. A præc.
Προασπιςὴς, ῦ, ὁ, idem.
Προάςειον, et προάστιον, ε, τὸ, suburbium, suburbanum; τὰ προάςεια καθῄρουν, ἵνα μηδὲν εἴη χρήσιμα τοῖς πολεμίοις, *Appian. E. Civ.* Ex πρὸ et ἄςυ. Unde
Προάςειος, ε, ὁ καὶ ἡ, suburbanus, *Gl. V.*
Προασφαλίζομαι, caveo mihi; et προασφαλίζω, præmunio. Χρὴ τὴν κεφαλὴν προησφαλίσθαι τέγξεσι, *Aret.*
Προασκέω, ῶ, fut. ήσω, ante exerceo, præparo.
Προαυδάω, prædico, denuncio. Ἱερὸν πόλεμον προαυδᾶν αὐτῷ, *Aristoph. Av.* 563.
Προαυλέω, in cantu præludo.
Προαύλημα, τὸ, præludium.
Προαυλίζομαι, fut. ίσομαι, castra ante habeo.
Προαύλιον, ε, τὸ, præludium in tibiarum cantu; (2) vestibulum exterius, ut αὐλὴ, interius. Ex αὐλὸς, vel αὐλὴ, *stabulum.*
Πρόαυλον, idem quod προαύλιον, *Poll.*
Προαυξάνω, sive προαύξω, ante augeo, succresco, in subsidium futuri temporis.
Προαυξεῖται, præaugescit, præs. ind. pass. Hinc
Προαυξὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, adultior, ætate jam provectior; (2) quod ætate provectioribus accidere solet.
Προαυξὴς, sc. παῖς, cujus jam ossa formari fingique non possunt, *Hipp.*
Προαύξησις, εως, ἡ, corporis adaucta moles.
Προαφαιρέω, ῶ, f. ήσω, adimo seu aufero, præcerpo, decerpo. Πάντα διαφθείρων τὰ καὶ Λεύκολλον ἰόντα προαφαιρούμενος, *Appian.*
Προαφανίζω, aboleo, corrumpo, perdo, sc. ante maturitatem, ante tempus.
Προαφαυαίνομαι, ante arefio. τὰ προαφαυανθέντα, quæ ante exaruerunt, part. aor. 1. pass.
Προαφηγέομαι, ῦμαι, fut. ήσομαι, ante enarro, prius expono.
Προαφίημι, emitto, ante mitto.
Προαφικνέομαι, ῦμαι, prior seu ante pervenio.
Προαφίςημι, προαφίςαμαι, prior abscedo seu absisto, ante tempus abscedo; (2) prior deficio.
Προβάδην, *adv.* inter progrediendum, inter eundum. A προβαίνω.
Προβαδίζω, præcedo.
Προβαθὺς, έος, ὁ, profundus, *Suicer.*
Προβαίνω, prægredior; (2) anteeo, præcedo; (3) progredior, provehor; (4) glisco, succedo feliciter; προὔβη, προέβη, processit, a. 2. Ὥρα προβαίνειν, ὦ ἄνδρες, ἡμῖν ἐςὶ, *Aristoph. Conc.* 285. Ποῖ προβήσεται λόγος, *Eur. Hipp.* 346.
Προβακχήιος, Bacchicus, *Eur.*
Προβάλλω, projicio; (2) emitto, profero, produco; (3) propono, vel explicandum vel refellendum, promitto; προβάλλομαι, *in med.* produco, v. gr. testes, qui me adjuvent testimonio suo; sed proprie (2) projicio, clypeum sc. vel scutum, vid. προβολή. unde (3) munio me aliqua re, objicio aliquid hosti, avertendi causa; (4) defendo me, atque etam *in pass.* alios; (5) prætendo, obtendo, prætexo; (6) publici criminis accuso, *ap. Dem.* (7) aversor, execror; (8) honores peto; unde *pass.* creor, designor; (9) commemoro, in ore semper habeo; (10) supero, præsto; (11) interrogo, etiam *in act.* προβληθεὶς, objectus, *Gl. V.* præpositus, a. 1. part. pass. Χρὴ δ' ἐπ' ἀξίοις πονεῖν, ψυχὴν προβάλλοντ' ἐν κύβοισι δαίμονος, *Eur. Rhes.* 183. Ὅταν τι προβάλωμαι σοφὸν περὶ τῶν μετεώρων, proponam, *Aristoph. Nub.* 489. Ἐγὼ δέ κε σῷ νοήματι κεν προβαλοίμην, *Il.* 19, 218.
Προβάλλοιτο, 3. sing. præs. opt. med.
Προβάλοντο, 3. pl. aor. 2. ind. med. *Ion.* pro προεβάλοντο.
Πρόβαλος, ε, ὁ, sc. ἀσπὶς, clypeus, qui hosti objicitur, *Hes.* A προβάλλω.
Προβαλῶσιν, 3. pl. a. 2. conj. act. cum ν.
Προβαπτίζω, ante baptizo.

Προβὰς, *progressus*, a. 2. part. act. a προβαίνω.

Προβασανίζω, ante torqueo, vexo, crucio.

Προβασιλεύω, ante impero.

Πρόβασις, εως, ἡ, progressus, progressio; (2) proventus, seu reditus. *Gl. V.* processus. (2) ἐμοὶ δὲ κε κέρδιον εἴη, ὑμέας ἐσθέμεναι κειμήλιά τε, πρόβασίν τε, *Odyss.* 2, 75. A προβαίνω.

Προβασκάνιον, ου, τὸ, præfiscine, amuletum; (2) pudenda statua, *Suicer. Ph.* mutonium.

Προβατεία, ας, ἡ, res pecuaria. A προβατεύω.

Προβάτειος, εία, ειον, ovillus, vervecinus, *Gl. V.* A πρόβατον.

Προβατεὺς, έως, ὁ, pastor, opilio. A προβατεύω. Hinc

Προβατευτήσιμος, ου, ὁ ἢ ἡ, et προβατευσίσιμος, ίμη, ιμον, ovibus, pecoribus alendis aptus.

Προβατευτὴς, ὁ, idem quod προβατεὺς, *Poll.*

Προβατευτικὸς, ἡ, ὸν, pecuarius. Hinc ἡ προβατευτικὴ, ῆς, sc. τέχνη, ars seu vita pecuaria. A

Προβατεύω, fut. εύσω, pasco, pecus alo. A πρόβατον.

Προβατικὸς, ἡ, ὸν, ad oves seu pecudes pertinens. Ab eod.

Προβάτιον, ου, τὸ, ovicula, Dim.

Προβατοβοσκὸς, οῦ, ὁ, pecuarius.

Προβατογνώμων, ονος, ὁ ἢ ἡ, homo pecuinæ, sive parvæ atque pusillæ indolis. Ex πρόβατον et γνώμη.

Προβατοκάπηλος, ου, ὁ, qui ovibus emendis et vendendis quæstum facit.

ΠΡΟ'ΒΑΤΟΝ, ου, τὸ, pecus, ovis, vervex, pecus quodlibet. vid *Ern.*

Προβατοπώλης, ου, ὁ, ovium vel pecudum venditor.

Προβατόσχημος, ου, ὁ ἢ ἡ, ovis speciem præ se ferens. Ex πρόβατον et σχῆμα.

Προβατοτρόφος, ὁ ἢ ἡ, oves, pecora alens, pecuarius. A τρέφω.

Προβεβουλευμένως, *adv.* cogitate, prudenter.

Προβέβηκε, 3. sing. perf. ind. act. v. προβαίνω.

Προβεβήκας ἁπάντων, *Il.* 23, 890.

Προβεβηκυῖα, *quæ processit*, p. part. act. f. g.

Προβέβουλε, *prætulit*, 3. sing. perf. ind. med. verbi προβούλομαι.

Πρόβημα, ατος, τὸ, progressus. A προβαίνω Unde

Προβήσεται, 3. sing. f. 1. ind. med.

Προβιάζομαι, ante vel prior vim infero. *Æschin.*

Προβιβάζω, fut. άσω, et άω, ῶ, produco; (2) admoneo, persuadeo, impello, *Gl. V.* (3) promoveo, proveho; προβιβασθεὶς, promotus, *Ph.* aor. 1. part. pass. Ποῖ προβιβᾷς ἡμᾶς ποτε; *Aristoph. Av.* 1576; (4) adjuvo; (5) proficio, *Ern.* Hinc

Προβίβασις, εως, ἡ, idem quod

Προβιβασμὸς, οῦ, ὁ, promotio, præmotio, institutio, *Ph.*

Προβιβάω, idem quod προβίβημι, *Hom.*

Προβίβημι, progredior; προβιβὰς, progressus, a. 2. part. Κραιπνὰ ποσὶ προβιβάς, *Il.* 13, 18.

Προβιόομαι, οῦμαι. Hinc προβεβιωμένα, vita ante acta, p. part. pass. προβεβιωκότες, qui ante nos vixere. Τὴν δόξαν τῶν προβεβιωμένων ἐξέχεαν, *Plato.*

Προβιότης, τητος, ἡ, vita ante acta, *Clem. Al.*

Προβιβρώσκω, ante comedo; προβρωθεὶς, ante comesus, aor. 1. part. pass.

Προβλαστάνω, prægermino, prius germino.

[illegible]

Προβλεπτικὸς, ἡ, ὸν, qui futura prospicit. A

Προβλέπω, fut. ψω, provideo, prospicio. Τοῦ Θεοῦ περὶ ἡμῶν κρεῖττόν τι προβλεψαμένου, *Heb.* 11, 40.

Προβλεψάμενον, acc. sing aor. 1. part. med.

Πρόβλημα, ατος, τὸ, propositio, quæstio, *Gl. V.* unde dubitatio, res magnæ dubitationis; (2) quicquid defendendi causa opponitur; πρόβλημα τείχους, promurale, nempe munimentum; (3) quicquid prominet, eminet. A προβάλλω. Hinc

Προβληματίον, ου, τὸ, quæstiuncula, *Gl. V.*

Προβληματουργικὸς, ἡ, ὸν, artifex machinarum, rerum quibus via defenditur; προβληματουργικὴ, ars ipsa talium conficiendorum. Ab ἔργον.

Προβληματώδης, εος, ὁ ἢ ἡ, in quæstione et disputatione positus. A πρόβλημα.

Προβλὴς, ῆτος, ὁ ἢ ἡ, projectus, prominens; *Il.* 2, 396. Εἴκελοι προβλῆτες ἐπιμοβόβεως σκοπέλοιο, *Apoll. Rhod.* 4, 1631. A προβάλλω Unde

Προβλητικὸς, ἡ, ὸν, producendi vi præditus:

Πρόβλητος, ου, ὁ ἢ ἡ, projectus.

Προβλώσκω, prodeo, vel exeo; (2) protubero; προβλωσκέμεν, pro προβλώσκειν, *Od.* 19, 25. Οὐδ' ἔβλησι προβλωσκειν, *Oppian. Halieut.* 2, 251.

Προβοάω, ῶ, proclamo; (2) cohortor.

Προβοηθέω, ῶ, fut. ήσω, opem mature fero.

Προβόλαιον, τὸ, propugnaculum, vel scopulus eminens, qui æstum maris frangit. A

Προβόλαιος, ου, ὁ ἢ ἡ, objectus, exporrectus. A προβάλλω. Unde

Προβολεὺς, έως, ὁ, productor, auctor, qui prima alicujus rei fundamenta jacit; (2) idem quod πρόβολος. A

Προβολὴ, ῆς, ἡ, objectus, prætentus, *Gl. V.* (2) tegmen, propugnaculum, *Gl. V.* (3) pergula, *Gl. V.* inpr. et *proprie* sic dicitur projectio scuti, defendendi sui causa; unde milites dicuntur esse ἐν προβολῇ, cum se protentis magno gradu excipiunt vim hostium; (4) emissio jaculi; (5) προβολαὶ, prominentiæ quævis. (2) ὁ δὲ λισσόμενος θανάτου προβολὰν, alius supplicans ad arcendam mortem, *Eurip. Or.* 1137.

Προβόλιον, ου, τὸ, *proprie* quod tegendi ac defendendi causa projicimus nobis, venabulum, loricula, *Gl. V.* A προβολή.

Πρόβολος, ου, ὁ, scopulus eminens, qui æstum maris frangit; item protector, defensor; πρόβολοι, proceres, *Gl. V.* πρόβολος, etiam objectus, fultura. A προβάλλω.

Προβοσκὶς, ίδος, ἡ, proboscis. Ex πρὸ et βόσκω.

Πρόβοσκος, ου, ὁ, qu. dic. vicarius pastoris, *R.* Ex iisd.

Προβούλευμα, ατος, τὸ, senatus consultum, legi ac plebiscito præmissum, seu quo sancitur, ut aliquid ad populum feratur. *Gl. V.* consultum. A προβουλεύω.

Προβουλευμάτιον, ου, τὸ, Dim. præc.

Προβουλεύω, fut. εύσω, consilio prospicio, vel provideo; (2) prospicio, prævideo; (3) deliberatione populum prævenio; qu. dic. prædelibero. Προβουλεύειν τοῦ δήμου, *Dem.* et *Plut. Consultare de re aliqua priusquam populo proponatur.* Φόνος προβεβουλευμένος, *Ap.*

Προβουλέω, ῶ, inusit. sed tamen hinc est perf. med. προβέβουλα, malui, vel malo. Ex πρὸ et βουλή, *voluntas.*

Προβουλὴ, ἡ, deliberatio; ἐκ προβουλῆς, consulto; (2) providentia.

Προβούλιον, ου, τὸ, idem quod προβούλευμα.

Προβούλομαι, præfero, *Hom.*

Προβουλόπαις, δος, ἡ, qu. dic. consultatoris filia, vel consilio prognata; consultatrix.

Πρόβουλος, ου, ὁ, qui pro aliquo consultat, qui ante alios consultat; (2) senator, princeps, primarius senator. *Gl. V.* consul. A βουλή.

Προβραχὴς, ὲς, vadosus. A βραχὺς, *Ern.*

Προβρέχω, fut. ξω, præmadefacio, prius macero; προβραχεὶς, præmaceratus, aor. 2. part. pass.

Προβύσσω, idem quod προβύω, *Ar.*

Προβύω, fut. ύσω, emungo, et simul promoveo ellychnium. Κάρφος χαμάζεν σὺ νῦν λαβὼν, τὸν λύχνον πρόβυσον, *Aristoph. Vesp.* 249.

Προβώμιον, τὸ, aditus, vestibulum aræ, ara ipsa. A βωμός.

Προγάμεια, τὰ, dona quæ ante nuptias donabantur, *Poll.*

Προγαμέω, ῶ, fut. ήσω, prior nuptias contraho. A πρόγαμος.

Προγαμιαῖος, αία, αῖον, antenuptialis. A

Πρόγαμος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui vel quæ prior nuptias contraxit.

Προγαστρίδιον, ου, τὸ, ventrale, tegumen ventris.

Προγάστωρ, ορος, ὁ ἢ ἡ, cui venter prominet, ventricosus. *Gl. V.* ventrosus. A γαστήρ.

Προγεγενημένοι, nom. pl. perf. part. pass. verbi προγίνομαι.

Προγεγονότων, gen. pl. part. perf. med. verbi προγίνομαι.

Προγεγραμμένον, acc. sing. part. perf. pass. a προγράφω.

Προγένεθλος, ὁ ἢ ἡ, origine aut nativitate antecedens, antegenitus. A γένεθλον.

Προγένειος, ου, ὁ, promissam habens barbam; (2) barbatus. A γένειον.

Προγενεσία, ας, ἡ, prior creatio seu ordinatio. Ex πρὸ et γένεσις.

Προγενέστατος, ατη, ατον, antiquissimus, maximus natu. A προγίγνομαι.

Προγενέστερος, έρα, ερον, ante natus, major natu, senior, antiquior. *Gl. V.* anterior. Ex eod.

Προγεννάω, ῶ, f. ήσω, ante genero; προγεννηθεὶς, prænatus, antigena. *Gl. V.* a. 1. part. pass.

Προγεννήτειρα, ἡ, progenitrix, *Lyc.*

Προγεννήτωρ, ορος, ὁ, progenitor, *i. e.* prior vel antiquior genitor; προγεννητόρων, majorum.

Προγενομένων, gen. pl. aor. 2. part. med. verbi προγίνομαι.

Προγίνοντο, 3. pl. imperf. ind. med. *Ion.* pro προεγίνοντο.

Πρόγευμα, ατος, τὸ, prægustatio, gustus quod ante cœnam sumitur. A προγεύομαι. Hinc

Προγευματίζω, f. ίσω, ante gusto; prægusto, *i. e.* ante cœnam aliquid sumo, in balneo; (2) imbuo aliquem prægustu, offero aliquid prægustandum.

Προγεύομαι, fut. εύσομαι, idem. Hinc

Προγευστὴς, ου, ὁ, prægustator.

Προγευτὴς, οῦ, ὁ, idem, *Gl. V.*

Προγηράσκω, et προγηράω, f. άσω, ante tempus, mature senex fio.

Πρόγηρος, ὁ ἢ ἡ, qui mature senescit.

Προγίγνομαι, vel προγίνομαι, sum ante, antecedo, præcedo; (2) procedo, occurro. Κίνδυνον τὴν προγεγονυῖαν χάριν μειῶσαι, *Xen.* (2) ἰδὲ πρὸ ὁδοῦ ἐγίνοντο, et in via progressi fuerant, *Il.* 4, 382.

Προγινώσκω, prænosco, præscio, præsentio. *Gl. V.* ante cognosco, prævideo; (2) decerno, judico, existimo; (3) *in N. T.* amo, bene cupio. Οὓς προέγνω, *Rom.* 8, 29. Προεγνωσμένου μὲν πρὸ καταβολῆς κόσμου, 1 *Pet.* 1, 20.

Προγλωσσεύομαι, garrio, loquax sum. A πρόγλωσσος.

Προγλωσσὶς, ίδος, ἡ, linguæ extrema pars acuta. Ex πρὸ et γλῶσσα.

Πρόγλωσσος, ου, ὁ ἢ ἡ, garrulus, qui nil celare potest. *Gl. V.* volubilis linguæ. Ex iisd.

Πρόγνωσις, εως, ἡ, præsentio, prænotio, præscientia, præsagium; (2) rerum præsentium vel præteritarum animadversio, seu cognitio; (3) *in N. T.* decretum, voluntas, et benevolentia. A προγινώσκω.

Προγνώστης, ου, ὁ, præscius futurorum. Ab eod.

Προγνωστικὸς, ἡ, ὸν, facultate præsciendi seu præsagiendi præditus; præscius, sagax, *Ph.* Hinc τὸ προγνωστικὸν, οῦ, prognosticum, rei futuræ signum. A præc.

Προγνωστικῶς, *adv.* providenter, *Ph.*

Προγόνη, ης, ἡ, privigna. A πρόγονος.

Προγονικὸς, ἡ, ὸν, avitus, a patribus vel majoribus acceptus; (2) majoribus dignus. (2) τὸν νεανίαν ἐξέκαυσεν ἐπὶ τὸ ἔργον, ὡς ἑαυτοῦ προγονικόν, *Appian. Bell. Civ.* 2, 112. A

Πρόγονος, ου, ὁ, progenitor, ante genitus; (2) privignus, *Ph.* filiaster, *Gl. V.* (3) atavus, *Gl. V.* πρόγονοι, majores, *Philox.* (4) patricii, *Philox.* (2) Μαρκέλλῳ τῷ προγόνῳ Ἀντωνίου, Marcello privigno Antonii, *App. Bell. Civ.* 5, 73. A προγίνομαι.

Πρόγραμμα, ατος, τὸ, libellus, tabula, seu scriptum, quod publice proponitur, aliquid indicans aut fieri jubens. *Gl. V.* proscriptum, edictum. A προγράφω.

Προγραφὴ, ῆς, ἡ, præfatio; (2) descriptio rei, proposita, sc. v. gr. tabula; unde (3) proscriptio, proscriptionis tabula. A

Προγράφω, fut. ψω, ante scribo, prius scribo, proscribo; (2) præscribo; (3) prius vel ante

ante pingo; (4) publice scriptum propono; (5) scribo, simpliciter. Χορηγῦς προέγραψε, *Aristot.* Καθὼς προέγραψα ἐν ὀλίγῳ, *Ephes.* 3, 3. Προγεγραμμένοι εἰς τῦτο τὸ κρῖμα, *Judæ* 4.

Προγρηγορέω, vigilo, dormire non possum.

Προγυμνάζω, fut. άσω, exerceo, meditor; *pass.* exerceor, paro me alicui rei. Hinc

Προγυμνασία, ας, ἡ, prævia exercitatio.

Προγύμνασμα, ατος, τὸ, præparatio, meditatio; item in arte rhet. eæ partes elaborandæ orationis, seu declamationis, quibus singulatim scribendis ad ipsam accessio seu præparatio fit.

Προγυμναστὴς, ῦ, ὁ, qui exercet, qui præparat. A προγυμνάζω.

Προγνῶναι, prænoscere; προειδὼς, prænoscens, præscius, *Od.* 4, 396.

Προδανείζω, f. είσω, ante fœneror. Προδανείσας τῷ Ἀπόλλωνι τὴν χάριν, *Luc.*

Προδαπανάω, ῶ, ante impendo, *Gl. V.*

Προδέδαε, 3. sing. perf. ind. med. v. προδαίω.

Προδεδωκέναι, perf. infin. med. verbi προδίδωμι.

Προδειδίω, fut. δείσω, metuo de futuro.

Προδείελος, ε, ὁ, qui ante vesperam, vel antequam advesperascit, aliquid agit.

Προδεικνύω, vel προδείκνυμι, f. ξω, præmonstro, prætendo; (2) denuncio; (3) ante significo. Σκήπτρῳ προδεικνύς, baculo viam prætentans, (ut cæcus) plena locutio Σκήπτρῳ προδεικνὺς ἑαυτῷ τὴν ὁδὸν, *Soph. Œd. Tyr.* 456.

Προδεικτὴς, ὁ, histrio, qui in theatro personas populo ostendit.

Προδειμαίνω, idem quod προδειδίω. Προδειμαίνων πότμον, *Lycophr.* 276.

Προδειπνέω, ante cœno, seu edo.

Προδείκτωρ, ορος, ὁ, præmonstrator, futurorum præsignificator. Αἰγύπτιοι ἡλίῳ εἶναι Ἑλλήνων προδείκτορα, σελήνην δὲ σφέων, dicentes, solem Græcorum esse præmonstratorem, lunam ipsorum, *Herodot.* 7, 37. Ex προδείκνυμι. *Ion.* vero dicitur, ut ἀπόδεξις pro ἀπόδειξις. Valla, et alii interpretes, ad unum omnes, hanc vocem interpretati sunt, *præses, patronus,* pessime.

Προδέρκομαι, video prior; (2) prævideo, prospicio.

Προδεσμῶ, pro προδεσμέω, præligo, *Gl. V.*

Προδεύω, ante imbuo seu irrigo, *Steph.*

Προδηλέομαι, fut. ήσομαι, ante, prior lædo.

Προδηλοποιέω, ῶ, fut. ήσω, manifestum reddo; (2) ante declaro, præsignifico.

Πρόδηλος, ε, ὁ ἡ ἡ, manifestus, perspicuus. Ἐκ προδήλε, perspicue, *Soph. Elect.* 1429.

Προδηλόω, ostendo, clarum reddo; (2) præsignifico. Δι' αὐτῶν ἀστέρων πολλὰ προδηλῦσθαι, (λέγυσι,) *Ælian.* 2, 31.

Προδήλως, *adv.* manifeste. A πρόδηλος.

Προδήλωσις, εως, ἡ, præsignificatio, manifestatio. A προδηλόω.

Προδιαβαίνω, f. βήσομαι, prior seu prius transeo, pertranseo. Μὴ πρόσω τῦ ποταμῦ προδιαβαίνειν, *Xenoph.* 4, 209.

Προδιαβάλλω, ante calumnior; (2) criminor; (3) ante compono, seu ordino, seu constituo, προδιαβεβλημένος, criminatione insimulatus, p. pass. part. Προδιαβάλλων αὐτὸν πρὸς τὺς Ἀθηναίυς, *Liban. in 2 Phil. Dem.*

Προδιαγινώσκω, ante considero seu perpendo; (2) animo prius percipio.

Προδιάγνωσις, εως, ἡ, idem quod πρόγνωσις.

Προδιαγόρευσις, εως, ἡ, prædictio.

Προδιαγράφω, fut. ψω, ante seu prius describo.

Προδιαγωγὴ, ῆς, ἡ, aquæ ductus longior.

Προδιαδίδωμι, ante spargo, dissemino, ut famam.

Προδιαζευγμένον, τό· vide προεπιζευξις.

Προδιάθεσις, εως, ἡ, antecedens dispositio, capiens affectionem aliquam; (2) pristina adsertio.

Προδιαιρέομαι, distinguo in genera, species, &c. describo rem faciendam, προδιελέσθαι, inf. aor. 2. med.

Προδιακόσμησις, εως, ἡ, descriptio (deformatio) futuri operis, ut ædificii, &c.

Προδιαίτησις, εως, ἡ, præparatio ad rem aliquam per victum certum, item præparatio simpliciter. Ex πρὸ et διαιτάω.

Προδιακινέω, ante commoveo.

Προδιακονημένοι, *part. perf. pass. plur.* qui antea operam (in concilianda fœmina) navarunt.

Προδιαλαμβάνω, ante cognosco, judico, constituo, decretum habeo; (2) ante concipio animo, ut spem.

Προδιαλέγομαι, f. ξομαι, imprimis dico, *Gl. V.* præfor.

Προδιάλεξις, εως, ἡ, præfatio. *Gl. V.* A præc.

Προδιαλύω, ante dissolvo, seu frango.

Προδιανυκτερεύω, f. εύσω, prius per totam noctem aliquid ago, præcedentem noctem [illegible]

Προδιανύω, fut. ύσω, ante perficio, ante de-[illegible]

[illegible]

Προδιαπλέω, fut. εύσω, ante navibus transeo.

Προδιαρθρόω, ante dearticulo, explico, constituo.

Προδιαρπάζω, ante diripio.

Προδιασαλεύω, fut. εύσω, prius concutio.

Προδιασαφέω, ῶ, fut. ήσω, prius declaro. Hinc

Προδιασάφησις, εως, ἡ, prævia declaratio.

Προδιασκεδάζω, fut. άσω, prius dissipo.

Προδιασκοπέω, ante diligenter considero.

Προδιαστέλλομαι, prænuncio, præmoneo, prius discerno; προδιαστείλασθαι, prænunciare, præmonere, aor. 1. inf. med.

Προδιαστέλλομαι, prænuntio, præmoneo, *Jos.*

Προδιαστροφὴ, ῆς, ἡ, superior seu pristina perversio, seu depravatio.

Προδιασύρω, prior traduco et carpo; *item* prior violo, frango fœdus, pactum.

Προδιατάσσω, vel προδιατάττω, f. ξω, prior dispono, *in med.* ante constituo, compono.

Προδιατίθημι, ante (male) tracto.

Προδιαττάω, ῶ, f. ήσω, prius cribro, prius per cribrum transmitto.

Προδιατυπόω, ῶ, f. ώσω, prius formo, describo, deformo.

Προδιατύπωσις, εως, ἡ, qu. dic. præinformatio; (2) prærordinatio. A præc.

Προδιαφθείρω, ante corrumpo, prius constupro; *in pass.* jamdudum corruptus sum.

Προδιαχρίω, fut. ίσω, ante perlino.

Προδιαχωρέω, ῶ, fut. ήσω, prius dissideo, prior me ab amicitia alicujus separo.

Προδιδάσκω, fut. άξω, prius doceo, prædoceo; (2) doceo simpliciter. Ἀλλ' ὐ δύνατον τὺς ἀνοήτυς τύτων γνώμας προδιδάσκειν, *Soph. Aj.* 163.

Προδιδῦσι, *produnt,* 3. plur. præs. ind. act.

Προδίδωμι, f. δώσω, prodo, desero, auxilio meo destituo, deficio. *Gl. V.* prodo, prævaricor; (2) prius vel prior do; (3) dedo ut urbem. Προδιδόναι τὰς ἐλπίδας, *Aristot.* τὰ καθήκοντα, *Luc.* (2) ἀλλὰ τῦ λόγυ προδὺς, (intellige τι ante τῦ λόγυ,) sed deliberandi facultatem si dedero prius, *Eurip. Suppl.* 350. Τὰ δὲ τῆς διαλύσεως ὐ προδώσειν, pecuniam pactam pacis conciliandæ causa non daturum ante tempus, *Appian. Maced. Eclog.* 16, 1.

Προδιεξέρχομαι, prior transeo; (2) ante expono, declaro.

Προδιεορτάζω, fut. άσω, prius festum celebro, prius triumpho.

Προδιεργάζομαι, fut. άσομαι, ante elaboro.

Προδιερευνάω, ῶ, fut. ήσω, ante perscrutor et pervestigo.

Προδιερευνητὴς, ῦ, ὁ, explorator. A præc.

Προδιέρχομαι, prius percurro; (2) ante enarro.

Προδιευκρίνω, ante discutio, prius discerno, *Steph.*

Προδιηγέομαι, ῦμαι, fut. ήσομαι, prænarro.

Προδιήγησις, εως, ἡ, prævia narratio, præparatio ad narrationem. A præc.

Προδιηθέω, ante percolo.

Προδιΐστημι, fut. στήσω, prius dirimo, distraho.

Προδικάζω, fut. άσω, prius judico. Hinc

Προδικασία, ας, ἡ, præjudicatio, præjudicium.

Προδικαστὴς, ῦ, ὁ, qui vel ante, vel loco alterius judicat.

Προδικέω, ῶ, f. ήσω, curro, procurro; defendo. A πρόδικος.

Προδικία, ας, ἡ, quodvis curationis munus, patrocinium. Ab eod.

Πρόδικος, ε, ὁ, patronus, qui causam defendit, qui causam pro aliquo dicit; tutor, curator, arbiter. Ex δίκη.

Προδιοικέω, ῶ, f. ήσω, ante dispono, constituo, *in med.* de rebus meis ante constituo, mandata do.

Προδιοίκησις, εως, ἡ, præparatio, præmunitio.

Προδιοικητικὸς, ἡ, ὸν, providus, futuri curam gerens, præparans se ad futura.

Προδιομολογέω, ῶ, et έομαι, ῦμαι, prius confiteor, vel profiteor, vel testor; (2) ante vel prius polliceor, prius paciscor.

Π[illegible]ντος, ον, aspectabilis, *Man.*

Προδιόρθωσις, εως, ἡ, prævia correctio.

Προδιορίζω, fut. ίσω, prædefinio.

Προδιυλίζω, fut. ίσω, ante percolo.

Π[illegible]ώκω, fut. ξω, insequor.

[illegible]ξις, εως, ἡ, insecutio, persecutio.

[illegible], f. άσω, exspecto; (2) observo; (3) insidior.

Προδοκέω, προδοκεῖται, prius decernitur.

Προδοκὴ, ῆς, ἡ, angustus locus, insidiis aptus, *Il.* 4, 107.

Προδοκιμάζω, (ante) exploro, specto.

Προδομάτιον, τὸ, idem quod πρόδομος.

Προδομέομαι, ante construor, seu præstruor, *Steph.*

Προδομία, Ἥρα, *Paus.*

Πρόδομος, ε, ὁ, atrium, vestibulum.

Προδοξάζω, fut. άσω, prius opinor.

Προδοσέταιρος, ε, ὁ ἡ ἡ, amicos prodens. Ex προδίδωμι et ἑταῖρος.

Προδοσία, ας, ἡ, proditio, prævaricatio, *Gl. V.* A προδίδωμι.

Πρόδοσις, εως, ἡ, elargitio, erogatio. Ab eod.

Προδοσιόκομπος, ὁ ἡ ἡ, pollicendo vanus, jactator.

Προδότης, ε, ὁ, proditor, prævaricator, *Ph.*

Προδοτικὸς, ἡ, ὸν, proditorius.

Προδοτικῶς, *adv.* proditorum more, per proditionem.

Προδότις, ιδος, ἡ, fœm. a προδότης.

Πρόδοτος, ε, ὁ ἡ ἡ, proditus. A προδίδωμι.

Πρόδυλος, ον, servilis.

Προδῦναι, *prodidisse,* aor. 2. inf. act.

Προδυπέω, prius sono, *Nic.*

Προδρομὴ, ῆς, ἡ, antecessus, præcursio, incursio. A προτρέχω. Unde

Πρόδρομος, ε, ὁ ἡ ἡ, præcursor, prævius, anteambulo; (2) excursor, emissarius; (3) præcox, quod primum maturiit, de uvis, &c. et de vino; (4) *subst.* processio, *Gl. V.* Μόλε πρόδρομος, accurre, *Eurip. Phœn.* 303.

Προδυσυχέω, ante infelix sum.

Προδυσωπέω, idem quod δυσωπέω· item, bono modo quoddam averto, impedio, ut orando, &c.

Προδωμάτιον, ε, τὸ, cubiculi seu thalami vestibulum. Ex δῶμα.

Προεγγράφω, ante in literas refero.

Προεγείρω, ante excito.

Προεγκάθημαι, ante, dudum insideo. Προεγκαθημένα, dudum insita in animo.

Προέγκειμαι, fut. κείσομαι, ante insum, positus sum alicubi.

Προεγκρατεύομαι, temperantia præparo me ad quid.

Πρόεγμα, τὸ, fulcrum, fulcimentum. Ab ἔχω.

Προέγνων, aor. 2. ind. act. verbi προγινώσκω.

Προεγράφη, 3. sing. a. 2. ind. pass. verbi προγράφω.

Προέγραψαν, 3. pl. aor. 1. ind. act.

Προέδρα, ας, ἡ, prior vel principalis sedes. *Ph.* principatus.

Προέδραμον, aor. 2. ind. act. verbi προτρέχω.

Προεγχαράσσω, vel προεγχαράττω, f. ξω, prius insculpo vel incido, *Aret.*

Προεγχειρέω, ante tempus aggredior rem.

Προεδρία, ας, ἡ, ipse actus præsidendi, principatus. A

Προεδρεύω, fut. εύσω, præsideo, sum præses.

Προεδρία, ας, ἡ, prior vel principalis sedes. A πρόεδρος.

Προ-

Προέδριον, ου, τὸ, idem et ab eod. προέδρια τῆς φύσεως, prærogativa naturæ, *Suicer.*
Πρόεδρος, ου, ὁ, qui sedet in prima sede seu in primo subsellio, præses, præsul, antistes; *ap. Athen.* qui præest senatui quingentorum, seu concionibus populi, nec de singulis modo hominibus sed etiam de tribubus, &c. πρόεδροι, primores, *Gl. V.* Ex ἕδρα.
Προέδω, ante edo.
Προέεργω, prior arceo vel prohibeo. Πάντας δὲ προέεργε θοὰς ἐπὶ νῆας ἰθύειν, *Il.* 11, 568.
Προεῖκα, aor. 1. ind. act. *Ion.* pro προῆκα, a προίημι.
Προεθίζω, f. ίσω, instituo, προειθίσθαι, institutum est dudum; (2) præparo. Ὃν (Θεὸν) χρὴ μιμουμένους, εἰς ὃ δεῖ ἐλθεῖν, προεθισμένους ἡμᾶς ἀφικνεῖσθαι, *Xen.*
Προειδέναι, præsensisse, perf. inf. act. *per Sync.* pro προειδηκέναι, a προείδω. Προϊδὼν, aor. 2. part. qui prævidit; προειδὼς, p. part. præscius, *Gl. V.* Ταύτας (ναῦς) προϊδόντες οἱ Κορίνθιοι, *Thuc.*
Προειδωλοποιέω, ante animo speciem rei concipio seu efformo, ut phantasia futuræ rei. Εἴπερ τὸν νεανίαν τοῦτον ἀδελφὸν ὄντα τῆς κόρης καὶ ὁρᾶσθαί μοι μέλλοντα, προειδωλοποιηθῆναι, ὥς φατε, διὰ τῶν ὀνειράτων ἐχρῆν; *Heliodor.* 9.
Προεικάζω, fut. άσω, conjectura præsentio.
Προειλόμην, aor. 2. ind. act. a προαιρέω pro προέλω, *præopto.*
Πρόειμι, prodeo, procedo, *Gl. V.* anteeo, *Gl. V.* incedo, *Gl. V.* Ἡμεῖς δέγε προΐωμεν αὐτῶν, *Aristoph. Conc.* 280.
Προειπεῖν, prædicere; (2) jubere; (3) denunciare, a. 2. inf. act. et προεῖπον, a. 2. ind. act. verbi προέπω, part. προειπών. Προειπὼν ἑκάστοις, καὶ ἆθλα προτιθεὶς, *Xen.*
Προείργω, idem quod προέεργω.
Προείρηκα, prædixit, 3. sing. perf. ind. act. *Att.* pro προέῤῥηκε, a προῤῥέω. Προείρηκε δηλαδὴ ἐκεῖνα, *Luc.*
Προειρημένοι, *prædicti,* nom. pl. m. g. perf. part. pass. *Att.* pro προεῤῥημένοι.
Προειρηνεύω, ad pacem ante redigo, paco.
Προεισάγω, vel προσεισάγω, f. ξω, prior induco, seu ante introduco; (2) importo, quo in posterum prosint.
Προεισαγωγὴ, ῆς, ἡ, prævia introductio.
Προεισβολὴ, ῆς, ἡ, ingressio ante facta.
Προεισδέομαι, ante implicitus, astrictus sum.
Προεισέρχομαι, ante seu prius ingredior.
Προέισι, 3. pl. præs. ind. act. verbi πρόειμι.
Προεισκρίνομαι, prius ingredior, me insinuo.
Προεισόδιον, τὸ, vestibulum; (2) præludium.
Προεισπαίω, ante ingredior.
Προεισπέμπω, f. ψω, intromitto ante, accerso ante; (2) magna pompa et comitatu induco. Προεισπέμψας ἂν ὁ Κῦρος προσκόπους, καὶ δύναμιν, *Xen.*
Προεισπίπτω, prior incido, *Hes.*
Προεισφέρω, prior seu ante infero; (2) infero, induco, affero *simpl.* (3) pendo tributum prompte, libenter.
Προεισφορὰ, ἡ, tributi collatio, *Dem.* V. *Ern.*
Προεῖχον, imperf. ind. act. verbi προέχω.
Προεκβάλλω, prius emitto seu ejicio.
Προέκβασις, εως, ἡ, eventus, exitus.
Προεκδαπανάω, ante consumo.
Προεκδειματόω, ῶ, f. ώσω, prius terrorem incutio.
Προεκδέχομαι, excipio, v. gr. impetum, ictum, &c.
Προεκδιδάσκω, prædoceo, instruo, præparo.
Προεκδίδωμι, fut. δώσω, prius edo; (2) edo in publicum, de libris fere.
Προέκδοσις, εως, ἡ, editio libri. A præc.
Προεκδρομὴ, ῆς, ἡ, procursio, impetus.
Προέκθεσις, εως, ἡ, expositio quæ præmittitur, propositio. A προεκτίθημι.
Προεκθέω, procurro, procurso, ante ordines, &c.
Προεκθετικὸς, ἡ, ὸν, breviter in principio exponens.
Προεκθετικῶς, *adv.* breviter et summatim proponendo.
Προεκθορέω, prosilio; (2) ante prosilio, præsilio; προεκθορὼν, a. 2. part. act.

Προεκκομίζω, fut. ίσω, ante exporto, prius eveho seu effero.
Προεκκρίνω, ante excerno, excerno.
Προεκκρούω, ante expello, dijicio.
Προεκλέγω, prius deligo.
Προεκλείπω, desero.
Προεκνιτρόω, ῶ, fut. ώσω, nitro prius perfrico.
Προέκοπτε, *proficiebat,* 3. sing. imperf. ind. act.
Προέκοψε, *progressus est,* 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi προκόπτω.
Προεκπέμπω, fut. ψω, prius emitto.
Προεκπηδάω, prosilio, procurso.
Προεκπίνω, præebibo, prius ebibo; προεκπιὼν, qui prius ebibit, a. 2. part. προεκπεπωκὼς, perf. id.
Προεκπίπτω, ante elabor, ante emano; (2) excido; προεξέπεσον, aor. 2.
Προεκπλήσσω, fut. ξω, prius obstupefacio; προεκπεπληγμένος, p. part. pass. præexterritus.
Προεκπονηθέντα, dudum elaborata, perfecta, parata, a προεκπονέω.
Προεκρηγνύομαι, vel προεκρήγνυμαι, ante tempus erumpo, prorumpo, in conspectum venio.
Προέκριναν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi προκρίνω.
Προεκτείνω, exserto; προεκτείνουσαν, exsertantem, *Ph.*
Προεκτελέω, ante pendo, repræsento.
Προεκτήκω, ante liquefacio. *Pass.* jam tabesco, jam consumor.
Προεκτίθημι, priori loco expono, propono.
Προεκτίκτω, pario.
Προεκτίλλω, prius evello. Αἵτε θήλειαι προεκτίλλουσιν αὐτοῦ τὰ πτερὰ, *Aristoph. Av.* 293.
Προεκτρέχω, præcurro.
Προεκτρύχω, prius exhaurio, attero, consumo.
Προεκτυπόω, ante formo, seu effingo, v. gr. exemplar.
Προεκφέρω, ante profero vel exsero.
Προεκφεύγω, ante effugio.
Προεκφοβέω, ante terreo. Hinc
Προεκφόβησις, εως, ἡ, consternatio, trepidatio.
Προεκφοιτάω, ante emano, evulgor.
Προεκχέω, effundo, profundo.
Προεκχωρέω, ante excedo.
Προέλασις, εως, ἡ, provectio, procursio.
Προέλαβον, aor. 2. ind. act. a προλαμβάνω.
Προελαύνω, procedo, progredior, ante signa evehor; (2) produco in conspectum.
Προελευθερόω, ante libero.
Προέλευσις, εως, ἡ, egressus; (2) antecessus, præcursus, vel præcursio; (3) festa processio. A προέρχομαι.
Προελήλατο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* et *Att.* pro προήλατο, a προελαύνω pro προελάω.
Προελήλυθε, 3. sing. perf. ind. med. *Att.* pro προήλυθε, a προέρχομαι.
Προέλθῃς, *proveneris,* 2. sing. aor. 2. conj. act.
Προελκύω, et προέλκω, extraho, protraho; (2) elicio, illicio.
Προελοίμεθα, 1. plur. aor. 2. opt. med. verbi προαιρέομαι.
Προελπίζω, f. ίσω, ante vel prior spero. Τοὺς προηλπικότας ἐν τῷ Χριστῷ, *Eph.* 1, 12.
Προεμαντεύου, 2. sing. imperf. ind. med. *Ion.* et *Att.* pro προμαντεύου, a προμαντεύω.
Προεμβαίνω, ante gradior, præeo.
Προεμβάλλω, interpono, interjicio; (2) prius invado, prius irruo; (3) prius injicio, v. gr. spem.
Προεμβατήριον, ου, τὸ, præmium quod debetur illi qui primus conscendit navem inimicam. Ἐγὼ δὲ, ἔφη, τὸ γέρας τὸ ἐμβατήριον, τίνος ἕνεκεν οὐχὶ κομίζομαι; *Heliod.* 5.
Προεμβάτης, ου, ὁ, qui primus insilit in navem inimicam. Ἀχρεῖος ὦμαι προεμβάτης τῆς ὁλκάδος γιγνόμενος, *Heliodor.* 5.
Προεμβιβάζω, ante induco, induco, v. gr. in odium alterius.
Προεμβολὶς, ίδος, ἡ, extrema carina ad proram, supra rostrum, *V. L.*
Προέμβολοι νεῶν, rostra, *Gl. V.* προεμβολὰ, *Suid.*
Προέμεν, aor. 2. inf. act. *Ion.* pro προεῖναι, a προΐημι.

Προεμπίπτω, ante incido; (2) ante occurro, seu obvius fio; incido, occurro, *simpl.*
Προεμπλήθω, fut. ήσω, ante impleo
Προεμπορεύομαι, ante negotior vel mercaturam facio; (2) ante capto.
Προεμφαίνω, clare demonstro, ante oculos pono.
Προεμφανίζομαι, prius appareo, ante conspicior, conspicior, in conspectu sum, *simpl.*
Προεμφράττω, fut. ξω, prius obstruo.
Προενάρχομαι, f. ξομαι, ante incipio. Ἵνα καθὼς προενήρξατο, οὕτω καὶ ἐπιτελέσῃ, 2 *Cor.* 8, 6.
Προενδείκνυμι, ante demonstro.
Προενδημέω, τὰ προενδεδημηκότα, quæ antea superioribus temporibus in populum grassata fuere, increbuere.
Π[illegible]ενδίδωμι, remitto, ut *simpl.* ἐνδίδωμι.
Π[illegible]τέον, *adv. posit.* pronunciandum. A [illegible]
Π[illegible]ενεγκεῖν, aor. 2. inf. act. verbi προφέρω.
Π[illegible]α, ἡ, locus insidiis aptus.
Π[illegible]ίρω, prius insero.
Προενέπω, prædico; (2) palam edico. (2) ὃς ἀκόντι πάλαι ..... προὐνέποντά με; *Eurip. Hipp.* 1085.
Προενεργέω, ῶ, f. ήσω, prius operor; τὰ προενεργηθέντα, ante perfecta.
Προενέχομαι, ante, dudum constrictus teneor, irretitus teneor.
Προενεχυριάζομαι, *pass.* idem quod ἐνεχυριάζομαι, *ap. Chariton.* beneficio obligor.
Προενηχέω, ῶ, f. ήσω, prius insono; (2) prius inculco, ante revelo.
Προενθυμέομαι, οῦμαι, ante cogito.
Προεννέπω, idem quod προενέπω.
Προενοικέω, ῶ, f. ήσω, prius seu ante inhabito; προενοικήσαντες, priores incolæ. v. προοικέω.
Προενοίκησις, εως, ἡ, prior habitatio, de incolis prioribus, nunc expulsis, profectis.
Προενσείω, ante infligo, immitto.
Προεντυγχάνω, prius incido.
Προεξαγγέλλω, enuncio, prodo.
Προεξάγω, fut. ξω, produco, educo.
Προεξαδυνατέω, ῶ, f. ήσω, admodum fractis viribus, sive impotens sum, *Suicer.*
Προεξαιρέω, ante deleo; (2) ante extraho, eximo, ejicio; (3) ante expugno. (3) ἔδοξε Λυκίους καὶ Ῥοδίους προεξαιρεῖν, *App. Bell. Civ.* 4, 76.
Προεξαΐσσω, prorumpo, proruo. Προεξαΐσσοντες δὲ κατ᾽ ἕνα, καὶ δύο, καὶ πλεῦνές τι καὶ ἐλάσσονες συστρεφόμενοι, *Herod.* 9, 61.
Προεξαμαρτάνω, ante delinquo, pecco, seu peccavi. προεξημαρτηκότες, qui ante deliquerunt, peccavere.
Προεξανάγω, provehor in altum, e portu vel ex acie.
Προεξανθέω, effero ex me, gigno, in malam etiam partem.
Προεξάνθημα, τὸ, quod ex aliqua re enascitur in superficie: vide ἐξάνθημα.
Προεξανίσταμαι, prior exsurgo, vel ante alios surgo, *item* citius justo, ante tempus, v. gr. ex insidiis exsurgo, prorumpo.
Προεξανίστασθαι, præs. inf. med.
Προεξαποστέλλω, præmitto.
Προεξαρτάω, suspendo in re aliqua.
Προεξασθενέω, deficio viribus.
Προέξεδρα, ας, ἡ, sedes in aliquo loco prominens, ac præter cæteras eminens, ac ulterius excurrens; (2) prætorium.
Προέξειμι, prodeo, prorumpo.
Προεξειρεσία, ας, ἡ, navis pars in qua remigatur. Ex πρὸ, ἐξ, et ἐρέσσω.
Προεξείρω, ante extraho, seu emo, *Steph.*
Προεξελαύνω, vel προεξελάω, f. άσω, ante alios equo prorumpo, procurso.
Προεξεπίσταμαι, qu. dic. ante probe novi, præscio.
Προεξεργάζομαι, προεξειργασμένα, jam seu dudum perfecta.
Προεξερευνάω, ante scrutor. Ἐπίσχες, ὡς ἂν προὐξερευνήσω στίβον, *Eur. Ph.* 92.
Προεξερευνητὴς, ὁ, scrutator, *Eur.*
Προεξέρχομαι, prior percurro; (2) procurro, exeo; (3) prodeo in concionem.
Προεξετάζω, f. σω, ante examino, perpendo.

Προεξευκρινέω, ῶ, f. ήσω, diligenter et cogitate ago; (2) ante excutio, considero.

Προεξεφίεμαι, prius mando, prius jubeo. Ὡς σὺ προὐξεφίεσο, *Soph. Trach.* 759.

Προεξηγέομαι, ante narro, expono; vide προεκτίθημι et προδιηγέομαι.

Προεξίσταμαι, ante exsurgo: vide προεξανίσταμαι.

Προεξοδεύω, f. εύσω, prior egredior; (2) egredior, v. gr. e castris, de exercitu.

Προεξομαλίζω, ante complano, sc. viam.

Προεξορμάω, ῶ, fut. ήσω, prius educo, educo *simpl.* (2) *act. et med* prius egredior, erumpo, seu erumpo *simpl.*

Προεόντα, ων, τὰ, quæ ante sunt, vel facta fuerunt, præterita, *Ion.* pro προόντα. Ex εἰμί.

Προεορτάζω, f. άσω, ante vel prius festum celebro.

Προεόρτιος, ὁ ϗ ἡ, festum diem præcedens.

Προεπαγγέλλω, denuncio; (2) ante ambio; peto; (3) indico, edico; (4) *in med.* ante promitto. Ὃ προεπηγγείλατο διὰ τῶν προφητῶν, *Rom.* 1, 2. Hinc

Προεπάγγελσις, εως, ἡ, denunciatio, indictio, v. gr. belli.

Προεπαινέω, ῶ, prius laudo, ante alium laudo.

Προεπανασείω, ante concutio, *Thuc.*

Προεπαφίημι, f. ήσω, præmitto, priorem mitto ad impetum faciendum.

Προεπεξεργάζομαι, insuper expolio, exactissime tracto, *Bud.*

Προεπεξεργασία, ἡ, expolitio secunda, *Bud.*

Προεπεξορμάω, precurso et impetum facio.

Προεπιβάλλω, ante, prior injicio.

Προεπιβουλεύω, insidiis prævenio. Προεπιβουλεύειν αὐτοῖς μᾶλλον, ἢ ἀντεπιβουλεύειν, *Thuc.*

Προεπιβουλή, ἡ, insidiarum occupatio.

Προεπιδείκνυμαι, ante demonstro, ante visendum prabeo

Προεπιδίδωμι, ante dono.

Προεπίζευξις, εως, ἡ, fig. orationis, cum verbum inter duo substantiva ponitur, ut Deos obtestatur, hominesque.

Προεπικοινόω, ante communico.

Προεπιλογίζομαι, fut. ίσομαι, prius computo, ante calculo posito colligo

Προεπινοέω, ῶ, fut. ήσω, animo præsumo, ante mente agito vel in animum induco; item aliquid ut prius concipio. Οὐκ ἂν ταῦτα προεπινοήσας ἔτι ἀκοῦσαι δυνηθείη τι, *M. Anton.* 5, 10.

Προεπιξενόω, ῶ, f. ώσω, prius hospitio excipio; (2) *pass.* dudum exceptus sum.

Προεπιπλήσσω, vel -πλήττω, f. ξω, præcastigo, castigo et reprehendo præveniendo castigationem et reprehensionem alterius. Δεῖ γὰρ αὐτὸν αὐτῷ προεπιπλήττειν, *Aristot.* in *pass.* perf. jam, dudum castigatus sum.

Προεπισκοπέω, ante considero.

Προεπίσταμαι, præscio, jam ante scio et exploratum habeo. Προεπιστάμεθα γὰρ τοῦτο, *Xen.*

Προεπιχειρέω, ῶ, fut. ήσω, prior adgredior seu molior, prior invado. Παροξύνας αὐτὸν ἔπειτε Μιθριδάτη προεπιχειρεῖν, *Appian.*

Προεπιχείρησις, εως, ἡ, ipsa actio prius adgrediendi. A præc.

Προεποικέω, ῶ, fut. ήσω, ante incolo.

Προείπω, inus. vide προειπεῖν.

Προεργάζομαι, fut. άσομαι, prius seu ante conficio. Τὰ προειργασμένα, *Thuc.*

Προερέσσω, promoveo remigando, seu subduco

Προερευνάω, ῶ, f. ήσω, prius indago, vestigo.

Προερέω, fut *Ion.* pro προερῶ, prædicam. Προερέων τὸν πόλεμον, *Herodot*

Προέρυσσε, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* et *Poet.* pro προείρυσε, a προερύω.

Προερύσσω, 1. sing. aor. ejusd. in conj. *Poet.* pro προερύσω.

Προερύω, f. ύσω, protraho, *i. e.* traho, deduco.

Προέρχομαι, f. ελεύσομαι, progredior, procedo. egredior, prodeo, *inpr.* in concionem dicendi causa; (2) prævenio, anteverto; (3) præcedo, præeo, præcurro; προελθεῖν, prodire, *Gl. Vet.* a. 2. inf. προεληλύθει, processerat, *Ph.* plusq. perf. ind. Προήρχετο αὐτῶν, *Luc.* 22, 47. αὐτοὺς, *Marc.* 6, 33.

Προερωτάω, ante interrogo.

Πρόες, 2. sing. aor. 2. imperat. act. verbi προίημι.

Πρόεσαν, *præmiserunt*, 3. pl. a. 2. ind. act.

Προεσάξαντο, 3. pl. aor. 1. ind. med. *Ion.* pro προεσηξάντο, a προεσάγω.

Προεσθίω, edo ante, v. gr. cœnam.

Πρόεσις, εως, ἡ, emissio, vel ejectio; (2) profusa erogatio, largitio. *Gl. V.* proluvium. A προΐεμαι.

Προεστέατε, 2. pl. perf. ind. act. *per Sync.* pro προεστήκατε, a προΐστημι

Προεστὼς, ῶτος, ὁ, præpositus, princeps, *Ph.* A προΐσταμαι.

Προεστῶτας, acc. pl. perf. ind. act. *per Sync.* pro προεστηκότας.

Προετήσιος, annum prævertens seu præveniens, *Steph.*

Προετέος, έα, έον, amittendus, prodendus, abjiciendus, negligendus, largiendus.

Προετικὸς, ή, όν, ad largiendum propensus, qui libenter largitur, fusus. A προΐημι.

Προετικῶς, *adv.* large liberaliterque.

Προετοιμάζω, fut. άσω, præparo. Ἃ προητοίμασεν εἰς δόξαν; *Rom.* 9, 23. Οἷς προητοίμασεν ὁ Θεὸς, *Ephes.* 2, 10. Hinc

Προετοιμαστὴς, οῦ, ὁ, præparator.

Προευαγγελίζομαι, f. ίσομαι, doctrinam Christianam propono; (2) ante promitto, rem lætam pronuncio. Προευηγγελίσατο τῷ Ἀβραὰμ, *Gal.* 3, 8.

Προευδοκιμέω, ante clareo.

Προευεργετέω, gratiam inco, prior benefacio, beneficiis provoco. *Pass.* beneficium accepi, beneficio obstrictus sum.

Προευκρίνω, fut. νῶ, et προευκρινέω, fut. ήσω, bene rem considero, ante sc. quam judicem, agamve quid.

Προευλαβοῦμαι, ante suspicor malum futurum, timeo, caveo.

Προευτελίζω, contemno, sc. ante tempus, antequam causa sit.

Προευτρεπίζω, fut. ίσω, præparo.

Προεύχομαι, oro loco alterius.

Προεφήτευον, imperf. ind. act. v. προφητεύω.

Προέφθασε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. προφθάνω.

Προεφοδεύω, f. εύσω, ante percurro, lustro.

Προεφοδιάζω, fut. άσω, viatico instruo.

Προεφοράω, prævideo. Ἔξεστι ϗ τὰ ἐσόμενα προεφορᾶν, *M. Anton.* 7, 28.

Προέχω, ante me teneo seu habeo, obtendo, objicio, prætendo, prætexto; (2) promineo, præsto, primas teneo in aliqua re, præcedo; præcello. Ἐν δὲ τῇδε τῇ ὁπλίσει οὐδὲν ἡμεῖς ὑμῶν προέχομεν, *Xen.*

Προεχώρησαν, 3. pl. aor. 1. ind. act. verbi προχωρέω.

Προεψέω et προέψω, ante coquo seu præcoquo.

Προεψιάω, pronuncio, proloquor.

Προζωγραφέω, fut. ήσω, ante depingo.

Προζωννύω, præcingo, *Gl. V.*

Προήγαγον, *præcessi*, aor. 2. ind. act. *Ion.* pro προῆγον, a προάγω.

Προῆγε, *produxit*, 3. sing. aor. ejusd.

Προηγεμὼν, όνος, ὁ, qui præit, dux viæ. A

Προηγέομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι, præeo, præcedo, antegredior; (2) præcipuus sum, præcipuum locum in re aliqua teneo; προηγεῖται, antecedit, præest, *Ph.* προηγησάμενος, antecessor, decessor, *Gl. V.* Τῇ τιμῇ ἀλλήλους προηγούμενοι, *Rom.* 12, 10. Αὐτοῖς ἀετὸς δεξιὸς φανεὶς προηγεῖτο, *Xen.* Hinc

Προήγησις, εως, ἡ, progressus. *Ph.* prægressio.

Προηγήτειρα, ἡ, fœm. sequentis.

Προηγητὴρ, ῆρος, ὁ, qui præit, dux viæ.

Προηγητὴς, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

Προηγητικὸς, ή, όν, ad præeundum aptus, *Steph.*

Προηγμένα et ἀποπροηγμένα. Stoicis peculiaria verba, quæ Cicero *promota* et *remota* interpretatur. Et alias præposita seu præcipua et rejecta. *De Finib.* 4, 26.

Προηγορέω, causam alicujus ago, defendo.

ΠΡΟΗΓΟΡΕΩ'Ν, ῶνος, ὁ, ingluvies, gurgulio.

Προηγορία, ας, ἡ, primæ dicendi partes; (2) defensio causæ.

Προήγορος, ου, ὁ, qui primus causam dicit; vel *simpl.* patronus causæ; (2) præco.

Προηγουμένως, *adv.* ex antecedente vel antegressa causa; (2) præcipue.

Προήδομαι, et προηδύνομαι, ante lætor.

Προηδυνθέντες, nom. pl. aor. 1. part. pass. verbi προηδύνω.

Προῄειν, plusq. perf. ind. med. verbi πρόειμι.

Προηκὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, præacutus. Ex ἀκή.

Προήκω, fut. ξω, procedo, progredior, anteeo, præeo, præsto; προήξειν, *Ph.* a. 1. Προήκων ἐς βαθὺ τῆς ἡλικίας, *Aristoph. Nub.* 514. (προήκων, major ætate, *Ern.*)

Προῆλθεν, *prævenit*, 3. sing. a. 2. ind. act. cum ν, a προέρχομαι.

Προηλιάζω, fut. άσω, ante insolo.

Προηλπικότες, *qui priores sperarunt*, nom. pl. part. perf act. verbi προελπίζω.

Προῆμαρ, ante diem.

Προημαρτηκόσι, *qui ante peccaverunt*, dat. pl. perf. part. act. verbi προαμαρτάνω.

Προῆν, *processi*, a. 2. ind act. verbi προΐημι.

Προήνεγκαν, 3. pl. a. 1. ind. act. v. προφέρω.

Προῃρεῖτο, 3. sing imperf. ind. pass. *contr.* pro προῃρέετο, a προαιρέομαι.

Προηρόσιος, ία, ιον, arationem præcedens. Unde προηροσία Δημήτηρ, Ceres ante arationem invocata. Ex πρὸ et ἀρόω, aro.

Προήρχετο, 3. sing. imperf. ind. med. verbi προέρχομαι.

Προησκήσαντο, 3. plur. aor. 1. ind. med. a προασκέω.

Προήσομαι, fut. 1. ind. med. verbi προΐημι.

Προῃτιασάμεθα, 1. pl. aor. 1. ind. med. verbi προαιτιάομαι.

Προηττάομαι, ante vincor; p. pass.

Προηττημένος, jam victus, dudum victus.

Προθεάομαι, ῶμαι, f. άσομαι, provideo, prævideo; προθεώμενος, prospiciens.

Προθειλοπεδεύω, ante insolo.

Προθέλυμνος, ου, ὁ ϗ ἡ, e radice erutus, qui radicitus exstirpatur. Hinc προθέλυμνα, *adv.* radicitus, funditus. Φράξαντες δόρυ δουρὶ, σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ, *Il.* 13, 130. Ex πρὸ et θέλυμνον.

Πρόθεμα, τὸ, edictum publice tabula aliqua propositum, *Suid.*

Προθέντας, acc. pl. aor. 2. part. act. verbi προτίθημι.

Προθέουσι, *præmittunt*, 3. pl. præs. ind. act.

Προθεραπεία, ἡ, præparatio, *Hermog.*

Προθεραπεύω, fut. εύσω, prius curo, vel excolo; (2) præparo.

Προθερμαίνω, prius calefacio.

Πρόθεσις, εως, ἡ, propositio, propositum, promissio facta in libro, quæ et ipsa propositio dicitur. Voluntas. *Ph.* decretum. A προτίθημι.

Προθεσμία, ας, ἡ, scil. ἡμέρα, sive ὥρα, præstitutus, ante constitutus seu statutus dies, præstitutum tempus, *Ph.* spatium, dies finitus, dies statutus; dicitur et de fine rei et modo.

Προθέσμιος, ία, ιον, præstitutus, aut constitutus seu statutus; (2) dicitur et de fine rei et modo: vide *Ern.* A προτίθημι.

Προθεσπίζω, fut. ίσω, prædico, vaticinor, prædivino. *Gl. V.* præsagio.

Προθετικὸς, ή, όν, præpositivus, μόριον προθετικὸν, præpositio. A προτίθεμαι.

Προθέω, præcurro, antecurro; (2) accurro, procurro, procul vel longius curro, *Il.* 1, 291.

Προθεωρέω, ῶ, f. ήσω, ante considero, ante explico, prævideo. Hinc

Προθεωρία, ας, ἡ, qu. dic. prævia contemplatio, præmeditatio; (2) prævia cognitio rei.

Προθήγω, præacuo, *Gl. V.*

Προθήκη, ης, ἡ, propositio; (2) res proposita. A προτίθημι.

Προθησαυρίζω, f. ίσω, ad futuros usus repono in thesauro. Ἐν ᾧ προθησαυρίζουσι τὴν ἀκατέργαστον τροφὴν, *Aristot.*

Προθνήσκω, morior pro; (2) morior ante. Παίδων προθνήσκειν πατέρας, οὐδ' ἑλληνικὸν, *Eur. Alc.* 680.

Προθορὼν, aor. 2. part. act. prosiliens, *Il.* 14, 363. Ab inus. προθορέω.

Προθύμημα,

Πρόθρεμμα, ατος, τὸ, pecus.

Προθρηνέω, ῶ, f. ήσω, prius vel ante lugeo.

Προθρυλλέω, ῶ, f. ήσω, ante sermone jacto, divulgo.

Προθύελλα, (θύελλη,) impetuosa, *Hesiod.*

Πρόθυμα, ατος, τὸ, qu dic. sacrificii præludium, quod sacrificio præmittitur. A προθύομαι.

Προθυμέομαι, ῦμαι, fut. ήσομαι, alacri sum animo, studeo, propensus curo et magno studio enitor. Οὐ μὲν ἐστι πράττειν ἃ βέλτιστα, ἀνθρώπου δὲ τὰ δέοντα προθυμεῖσθαι, *Aristot.* A πρόθυμος.

Προθυμητέον, *adv. posit.* prompte, alacriter agendum.

Προθυμητέον, antenitendum, enitendum, *Plat.*

Προθυμία, ας, ἡ, animi alacritas vel præsentia; studium, cupiditas, promptitudo, alacritas. Προθυμίαν λαβεῖν, aggredi prompto animo. Προθυμίαν ἄδηλον ἔργου λαβεῖν, *Soph. Trach.* 669.

Προθυμοποιέομαι, promptum, alacrem reddo.

Πρόθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, animum alacrem habens ad aliquid, promptus; alacris, sedulus, *Gl. V.* favens. Τῇ σῇ προθύμος κυνηγίᾳ, *Soph. Aj.* 37.

Προθύμως, *adv.* alacri animo, prompte, impigre, libenter; *Ph.* sedulo, alacriter, æquo animo, enixe.

Προθύραιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui est ante januam vel vestibulum. A

Πρόθυρον, ου, τὸ, quod est ante januam, *Ph.* vestibulum, limen. Ex θύρα.

Προθύω, f. ύσω, ante sacrifico; (2) pro aliquo sacrifico. Τυγχάνω δ' ὑπὲρ χθονὸς ἀρότου προθύουσ', *Eur. Supp.* 29. Παιδὸς προθύσων ξένια, *Id. Ion.* 842.

Προθωράκιον, τὸ, clypeus, scutum. A θώραξ.

Προῒ, *adv.* mature, tempestive; pro πρωῒ.

Προϊαίτατος, omnium primus, *Suid.*

Προϊάλλω, mitto; (2) promo; προΐηλε, emisit, 3. sing. aor. 1. ind. Τίς μοι τοιάδε φάσματ' ἐπουρανίων προΐηλε; *Mosch.* 2, 21.

Προϊάπτω, f. ψω, ante mitto, *ap. Hom.* simpl mitto. Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν, *Il.* 1, 3.

Προΐαψα, *præmisi*, aor. 1. ind. act.

Προϊδέσθαι, aor. 2 inf. med. verbi προείδω.

Προϊδρύω, fut. ύσω, colloco, præjacio, fundamentum.

Προϊδὼν, aor. 2. part. act. verbi προείδω.

Προΐει, *mittebat, misit*, 3. sing. imperf. ind. act. pro προΐεε, ab inus. προΐέω. Ταλθύβιον προΐει κρείων Ἀγαμέμνων, *Il.* 3, 118. Ὣς εἰπὼν, προΐει, *Il.* 1, 326.

Προϊέμεν, pr. inf. act *Ion.* pro προϊέναι, a προΐημι.

Προϊέμενοι, nom. pl præs. part. med.

Προϊέναι, *projicere*, præs. inf. act.

Προΐζεσθαι, *ante alios sedere*, præs. inf. med.

Προϊζάνω, idem quod

Προΐζομαι, ante alios sedeo, præsideo.

Προΐηλε, 3. sing. aor. 1. ind. act. cum ν, a προϊάλλω.

Προΐημι, abjicio, negligo, omitto, prætereo, prætermitto, *Gl. Vet.* προΐεμαι, destituo; (2) largior, *Gl. Vet.* πρόες, omitte, aor. 2 imperat. προηκάμην, omisi, aor. 1. med.

Προΐητι, 3. sing. præs. ind. act. *Dor.* pro προΐησι, a προΐημι.

Προῖκα, *adv.* gratis, sine mercede. A προΐξ.

Προίκειος, εία, ειον, dotalis. Ab eod.

Προικίδιον, ου, τὸ, doticula, exigua dos. Dim.

Προικίζω, doto, *Gl. V.* προικιζομένη, dotanda. *Ph.* A προΐξ.

Προικιμαῖος, αία, αῖον, qui gratuito obtingit. *Ph.* dotalis. Ab eod.

Προίκιος, ου, ὁ καὶ ἡ, gratuitus. Ab eod.

Προϊκνέομαι, ῦμαι, advenio, accedo.

Προικὸς, gen. *adv.* ap. Att. pro προῖκα, intell. διὰ vel ἀντί.

Προικοφορέομαι, ῦμαι, dotem accipio. A

Προικοφόρος, ου, ἡ, dotata, *Gl. V.* Ex προΐξ et φέρω.

Προΐκτης, ου, ὁ, mendicus. A προϊκνέομαι.

Προικῷος, ῴα, ῷον, dotalis. A προΐξ.

Προΐμος, ου, ὁ καὶ ἡ, maturus, tempestivus, statutum tempus præveniens. A πρωΐ.

ΠΡΟΙ'Ξ, ὸς, vel προῖξ, κὸς, ἡ, dos; (2) donum, munus; (3) gratia.

Προΐξασθαι, a. 1. med. gratis dare; (2) prodere. Ab inus. προΐκω.

Προΐξεσθαι, f. 1. inf. med. verbi προϊκνέομαι pro προΐκομαι.

Προΐος, idem quod πρώϊμος.

Προϊππεύω, f. εύσω, equito ante, equo præcedo seu præeo. Προϊππεύων τοῦ στρατοῦ, *Plut.*

Προΐπταμαι, antevolo, *Gl. Vet.*

Προΐσσω, et ομαι, protensa manu do, *Steph.*

Προΐστημι, ante colloco, propono, ante oculos pono, &c. *In med. maxime est*, et illud ipsum *et præterea*, prætendo, prætexto; (2) præficio alicui rei gerendæ, curandæ; (3) prostituo, &c. (4) operam do alicui rei, studeo. *At in aor. 2. et perf. act. et in pass.* est antisto, excello, *item* præsum; (2) defendo, tueor; (3) prosto; (4) magistratum gero, προεστὼς, præpositus, princeps, *Ph.* Προΐστασθαι τῶν πραγμάτων καλῶς τῆς ἡγεμονίας, administrare, *Dem.* Στρατηγόν τινα τοῦ πολέμου τὸν ἔχοντα προεστήσατε, *Id.* (2) ἀλλὰ προὔστημεν καλῶς, *Eurip. Andr.* 220.

Προϊστορέω, ῶ, f. ήσω, ante memoro, prius commemoro; (2) ante percunctor.

Προϊχνεύω, fut. εύσω, ante vestigo; (2) præeo.

Προϊσχέμεν, pr. inf. act. *Ion.* pro προΐσχειν.

Προΐσχομαι, et προΐσχω, protendo, (*etiam* suppliciter manus); (2) porrigo, offero; (3) prætendo, obtendo. Προΐσχεσθαι ἀπολογίαν, *Luc.* προϊσχόμενοι ξυγγένειαν.

Προϊὼν, aor. 2. part. act verbi πρόειμι.

Προΐωξις, persecutio; pro προδίωξις.

ΠΡΟ'ΚΑ, *adv.* statim, subito, confestim, ex improviso.

Προκαθαιρέω, prius everto, prius destruo, prius tollo. Καὶ τῶν πολεμίων τὸ φρόνημα ἀκμάζον προκαθελεῖν, *App. Bell. Civ.* 2, 64.

Προκαθαίρω, præpurgo, ante purgo; προκαθαίρομαι, præparo, ad sacra rite obeunda; in castu sum.

Προκαθαρπάζω, ante rapio, præripio.

Προκάθαρσις, εως, ἡ, præparatio ad sacra obeunda rite; castus

Προκαθεδρία, ας, ἡ, primus locus in consessu, prima sedes. Ex καθέδρα.

Προκαθέζομαι, præsideo; (2) obsideo.

Π[illegible]εστηκυίας, gen. sing. perf part. act. verbi προκαθίστημι.

Προκαθεύδω, prius dormio.

Προκαθηγέομαι, ῦμαι, f. ήσομαι, præeo, ducem viæ me præbeo; (2) suadeo, auctor sum

Προκαθηγετὴς, οῦ, ὁ, præses. Ὁ προκαθηγετὴς τοῦ συνεδρίου, concilii præses, *Heliod.* 10

Προκάθημαι, ante sedeo, ante situs sum; (2) præsideo, præsum; (3) sum præsidio, relictus ad custodiam alicujus regionis sum. Προκαθήμενος, ἐπὶ τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν τόπων, *Polyb.*

Προκαθίζω, et προκαθίζομαι, ante consideo; (2) præsideo, tueor; (3) consideo, sedem capio. Ἐξ ὑψηλῆς καθέδρας προκαθίσασα, *Heliod.*

Προκάθισις, εως, ἡ, sessio, et quidem in loco præsigni, ut throno, tribunali; *item*, προεδρία.

Προκαθίστημι, ante constituo, seu colloco; (2) præparo.

Προκαθοσιόω, ante devoveo; (2) ante definio, constituo: de Fato. Προκαθοσιώσασθαι τοῖς θεοῖς, *Hel.*

Προκαίρως, *adv.* præmature, *Gl. V.*

Προκακοπαθέω, malis adfligor. A seq. et πάθος.

Πρόκακος, η, ον, malus. Κακὰ πρόκακα, mala gravissima, *Æschyl.*

Προκακόω, ῶ, fut. ώσω, ante adfligo, ante male tracto.

Προκαλέομαι, ῦμαι, evoco; (2) elicio; (3) provoco; (4) lacesso; (5) incito, excito; (6) optionem seu conditionem fero; (7) hortor; (8) *reperitur etiam pro* in jus voco, si non legendum προσκαλέομαι. Certe est verbum forense, quod de nunciatione aliqua adversario facta, ex postulatione servorum ad quæstionem, &c. dicitur. Προκαλοῦμαί σ' εὐγένειαν, ὦ γέρον, σέθεν, *Eur. Her. Fur.* 309. Μάχῃ με προκαλεῖτο, *Anacr.* 14, 7. Hinc

Προκάλεσμα, ατος, τὸ, incitamentum, *Ph.*

Προκαλίζετο, 3. sing. imperf. ind. med. *Ion.* pro προεκαλίζετο, a

Προκαλίζομαι, f. ίσομαι, provoco, lacesso. Ἀργείων προκαλίζετο πάντας ἀρίστους, *Il.* 3, 19.

Προκαλινδέω, ῶ, f. ήσω, provolvo, volvo ante; προκαλινδοῦμαι, provolvor; volvor ante; προκαλινδηθεὶς, provolutus, aor. 1. part.

Προκάλυμμα, ατος, τὸ, tegumentum, quod prætenditur ad tegendum; (2) prætextus peccati, *Gl. V.* *Ph.* protectio. A

Προκαλύπτομαι, f. ψομαι, prætendo ad me tegendum, prætexo facinori. Πέπλων τε προκάλυπτεν εὐπήκτοις ὑφαῖς, *Eur. Iph. in Tau.* 313. Προκαλυπτόμενα βοστρυχώδεος ἁβρὰ παρηΐδος, *Id. Ph.* 1493.

Προκαλύπτω, protego. *Ph.* prævelo, prætego.

Προκάλυψις, ἡ, obtentus, ipse actus obtendendi, *Steph.*

Προκάμνω, ante fatigor, laboro, dudum laboro; (2) ante laboro aliquo morbo, vel prius conflictor aliquo morbo seu dolore. Μὴ προκάμητε πόδα, *Eur. Her. Fur.* 119.

Προκαμὼν, *qui prælaboravit*, aor. 2. part. act.

Προκάμπυλος, de plantis dicitur, quæ cum se erexerint, in terram se rursus incurvant, *V. L.*

Προκάρδιον, ου, τὸ, quod est sub pectore depressum, molle, et carnosum. Ex καρδία.

Προκάρηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, præceps, capite deorsum vergens. Ex πρὸ et κάρηνον.

Προκαρόομαι a. 1. part. προκαρωθεὶς, qui ante gravi sopore cum torpore laboravit.

Προκάρπιον, τὸ, quod est in medio καρποῦ, post, ante, vel supra καρπὸν, *Poll.*

Πρόκαρπον, ου, τὸ, quod est ante vel supra juncturam manus cum brachio, a καρπός.

Προκὰς, άδος, ἡ, hinnulus, dama. Παρδάλιές τε θοαὶ προκάδων ἀκόρητοι, *Hom. Hymn. in Vener.* 71.

Προκαταβαίνω, ante descendo.

Προκαταβάλλω, præstruo; (2) edo, v. gr. legem, decretum. Προκατέβαλλε θεμέλιον, *Chrys. ad Act.* 20, 19.

Προκαταβολὴ, ῆς, ἡ, præparatio. A præc.

Προκατάβλημα, τὸ, accessio, corollarium, *Bud.*

Προκαταβρέχω, ante perfundo, *Steph.*

Προκαταγγέλλω, prænuncio, ante denuncio, promitto. Hinc

Προκατάγγελσις, εως, ἡ, denunciatio prævia.

Προκαταγινώσκω, ante damno; (2) præjudico, præjudicio condemno. προκαταγνωσθέντας, prædamnatos, *Ph.* aor. 1. part. pass. Τοῦτο δ' ἐστὶν οὐ μόνον τὸ μὴ προκαταγνωκέναι οὐδὲν, &c. *Dem.* Πρὸς τῶν θεῶν, μὴ προκατάγνωθ' ὦ πάτερ. Πρὶν ἂν γ' ἀκούσῃς ἀμφοτέρων, *Aristoph. Vesp.* 918. Hinc

Προκατάγνωσις, εως, ἡ, damnatio quæ fit ante causam cognitam, præjudicio. *Gl. V.* præjudicium.

Προκατάγνυμι, ante frango quam sc. incidam.

Προκατάγω, ante deduco, sc. in portum, aut hospitium.

Προκαταγωγὴ, ῆς, ἡ, deductio in portum ante facta, occupatio portus

Προκαταδικάζω, fut. άσω, prædamno.

Προκαταδουλόω, ante in servitutem redigo.

Προκαταδύνω, sive προκαταδύω, fut. ύσω, ante submergo vel demergo

Προκαταθετικὸς, ἡ, ὸν, ἐπίῤῥημα προκαταθετικὸν, adverbium concedendi. A προκατατίθεμαι.

Προκαταθέω, præcurro.

Προκαταθήγω, præacuo.

Προκατακαίω, ante comburo.

Προκατάκειμαι, ante discumbo.

Προκατακλάω, ante confringo, timore occupo.

Προκατακλίνω, ante reclino seu depono, ante alios accumbere facio. Hinc

Προκατάκλισις, εως, ἡ, locus superior in convivio.

Προκατακλύζω, fut. ύσω, ante proluo, inundo.

Προκατακοιμίζω, ante sopio.

Προκατακόπτω, contundo.

Προκατακρίνω, idem quod προκαταγινώσκω.

Προκατα-

Προκαταλαβεῖν, aor. 2. inf. act. verbi προκαταλαμβάνω.

Προκαταλαμβάνω, anticipo, anteverto, prius occupo, præoccupo; προκαταληψόμενον, occupaturum, *Ph.* f. 1. part. Ὅταν προκαταλαβεῖν τι βούληται, *Xen. Cyr.* 7, 16. Βουλόμενοι προκαταλαμβάνειν τῶν πόλεων τὰς ἀποστάσεις, *Thuc.* Hinc

Προκατάληψις, εως, ἡ, occupatio, anticipatio.

Προκαταλεαίνω, prius lævigo, *Suicer.*

Προκαταλέγω, ante enarro, enumero.

Προκαταλήγω, ante desino.

Προκαταλύω, fut. ύσω, dissolvo, ante everto, et destruo seu aboleo; (2) ante finio, ante finem impono. Τοῖς νόμοις προκαταλύειν, *Thuc.* Προκατέλυσε τῷ ἔργῳ τὸν βίον, *t ut.*

Προκαταμανθάνω, ante cognosco.

Προκαταμαντεύομαι, prædico, vaticinor.

Προκατανοέω, ante intelligo.

Προκατανύττω, ante pungo, vulnero.

Προκατατίμπρημι, ante comburo.

Προκαταπίνω, ante devoro.

Προκαταπίπτω, ante concido. Τὸ μὲν προκαταπίπτειν, τὸ δ' ὕστερον, *M. Anton* 4, 10.

Προκαταπλέω, fut. εύσω, ante navigo aliquo.

Προκαταπλήττω, ante perterreo. Τῶν μὲν συμμάχων τὰς ψυχὰς προκαταπεπληγμένας ἀνεκτήσατο, *Diod.*

Προκάταργμα, ατος, τὸ, libamen quod ante hostiæ percussionem fiebat. A προκατάρχω.

Προκαταριθμέω, ante numero.

Προκαταρκτικὸς, ἡ, ὸν, principalis, præcedens, primarius. A προκατάρχομαι.

Προκάταρξις, εως, ἡ, principium et origo; προκάταρξις ἐπὶ δίκης, contestatio *litis*, Gl. V. Ab eod.

Προκαταῤῥήγνυμι, præfringo, prærumpo.

Προκαταρτίζω, fut. ίσω, prius absolvo. Ἵνα .... προκαταρτίσωσι τὴν προκατηγγελμένην εὐλογίαν ὑμῶν, 2 *Cor.* 9, 5.

Προκαταρτύω, tempero, compono.

Προκατάρχω, anteverto, antegredior; (2) præpolleo, antiquior loco numeroque habeor; προκατάρχομαι, incipio; auspicio utor, auspice et duce utor. Ὥσπερ αὐτῇ προκαταρχόμενος, velut illa duce et auspice usus, *App. Bell. Civ.* 1, 110. (3) auspicor; et *de lite* contestor, *Gl. V.* Προκαταρχόμενοι τῶν ἱερῶν, *Thuc.*

Προκατασκέπτομαι, præmissus speculor, seu exploro, prospeculor.

Προκατασκευάζω, ante struo, ante molior, præstruo quidpiam ad id, quod efficere volo, *Gl. V.* præstruo, *med.* ante mihi paro. Τοῦτο σοὶ ἐξ αἰῶνος προκατεσκευάζετο, *M. Anton.* 10, 5.

Προκατασκευὴ, ῆς, ἡ, præstructio, præparatio; (2) schema orationis.

Προκατασκιῤῥόω, fut. ώσω· vide σκιῤῥόω, obduresco, veterasco, *Etn.*

Προκατάστασις, εως, ἡ, ad narrationem præparatio. Hinc

Προκαταστατικὸς, ἡ, ὸν, præparans ad narrationem, &c.

Προκαταστέλλω, sedo, placo, comprimo, *Eust.*

Προκαταστρέφω, f. ψω, ante morior, prius finio vitam, præmature morior. Hinc

Προκαταστροφὴ, ῆς, ἡ, mutatio status ante finem; (2) mors præmatura.

Προκατασύρω, prius populor, vel vasto.

Προκατασχέθω, coërceo; (2) præoccupo, jampridem possideo.

Προκατατίθεμαι, ante, prior colloco apud aliquem, sc. χάριν, beneficium, provoco beneficiis; (2) præmitto, præpono.

Προκαταύλησις, εως, ἡ, tibiarum recentium perpolitio et ad usum ludicra prolusione præparatio. Ex πρὸ et καταυλέω.

Προκαταφεύγω, ante vel prius confugio; (2) effugio, fuga me in tutum recipio ante Τὰς τῶν Κερκυραίων ἐβούλοντο προκαταφυγεῖν, *Thuc.*

Προκαταχράομαι, ῶμαι, me ipsum prius interficio; (2) prius absumo.

Προκαταχρίω, prius oblino, ante illino, *Steph.*

Προκατεγγυάω, ante despondeo, προκατεγγυηθεῖσα, virgo alteri jam desponsa.

Προκατεσθίω, fut. έδομαι, ante comedo, absumo.

Προκατειλημμένην, acc. sing. perf. part. pass. f. g. verbi προκαταλήθω.

Προκατελπίζω, ante spem concipio, temere spero.

Προκατεργάζομαι, ante conficio: προκατεργασθεῖσαι πράξεις, res ante gestæ.

Προκατέρχομαι, prior descendo, præcedo, prius eo, seu venio.

Προκατεύχομαι, f. ξομαι, ante preces facio, v. gr. cœnam. Προκατευξαμένου τοῦ ἱερέως, *Heliod.*

Προκατέχω, præcoërceo, jam pridem possideo seu obtineo. *Gl. Vet.* antecapio.

Προκατήγγειλαν, 3. pl. aor. 1. ind. act. verbi προκαταγγέλλω.

Προκατηγορέω, ante accuso.

Προκατηγορία, ας, ἡ, accusatio præmissa defensioni.

Προκατήμενοι, nom. pl. præs. part. med. *Ion.* pro προκαθήμενοι, a προκάθημαι.

Προκατηχέω, ῶ, fut. ήσω, qu. dic. primus instituo, erudio. Εἰ μὲν ὧν προκατηχῆσαι ταῖς ἐμαῖς διαβολαῖς, *Phal.* Ἀλλ' ἐν εἴδει μέν' ἂν προκατηχέντων, *Heliod.* 9. In exemplo allato ab *Henr. Steph. in Thesauro*, legendum est προκατέσχησαι, a προκατέχω, quod verbum nihil ad rem. Hinc

Προκατήχησις, εως, ἡ, prima institutio, rudimentum.

Προκατοπτεύω. Πόῤῥωθεν μὲν τὰ τῆς διώξεως προκατοπτεύοντα, *Heliod.* idem quod

Προκατόπτομαι, fut. όψομαι, prius speculor et exploro; (2) ante video.

Πρόκαυμα, τὸ, ustio. Ex *Joel.* 2.

Πρόκειμαι, f. κείσομαι, positus sum ante, objectus sum ante, objectus sum quasi præsidium vel propugnaculum; (2) expositus sum; (3) situs sum ante, præjaceo; (4) loco publico propositus, affixus sum; (5) de mortuis, cum in feretro jacent compositi; (6) de præmiis et pœnis, spe, metu, quæ et *latine* proponi dicuntur. Θανόντες ἂν πρὸκείμεθ' ἐχθίστῳ μόρῳ, *Soph. Aj.* 1078.

Προκεκηρυγμένος, part. perf. pass. verbi προκηρύσσω.

Προκεκυρωμένην, acc. sing. perf. part. pass. v. προκυρόω.

Προκέλευθος, ὁ, ὁ ἡ, prævius, qui præit, præcursor.

Προκελευσματικὸς, ἡ, ὸν, pes metricus ex quatuor syllabis brevibus constans. Ex πρὸ et κέλευσμα.

Προκελεύω, fut. εύσω, cohortor, incito.

Προκενεαγγέω, ante (sc. medicinam, &c.) abstineo cibo.

Προκενόω, ῶ, ante exhaurio; προκεκένωται, jamdudum exhaustum est, seu inane factum.

Προκέφαλος, ὁ, ὁ ἡ, qui caput habet prominens vel acutum; (2) qui syllaba ab initio abundat.

Προκεχειροτονημένοι, nom. pl. perf. part. pass. verbi προχειροτονέω.

Προκήδομαι, curam gero, tueor. Προκήδεσθαι τοῦ ἀνδρὸς, *Plut.*

Προκηραίνω, solicitus sum pro vel de aliquo. Κείνου προκηραίνουσα, *Soph. Trach.* 29.

Προκήρυγμα, ατος, τὸ, edictum per præconem. A προκηρύσσω.

Προκήρυξ, υκος, ὁ, qu. dic. præco, qui aliquid edicit.

Προκηρύσσω, vel ύττω, f. ξω, præsignifico, ante prædico; (2) per præconem edico. *Gl. V.* prædico. Θανουμένη γὰρ ἐξῄδειν, καὶ μὴ σὺ προὐκήρυξας, *Soph. Antig.* 467.

Προκιθάρισμα, ατος, τὸ, præludium citharistæ.

Προκινδυνεύω, fut. εύσω, periclitor pro, periculum adeo pro aliquo, propugno periclitando, propugno. Προκινδυνεύειν ὑπὲρ τῆς ἐκείνων ἐλευθερίας, Plut. *cum dat.* adversus aliquem.

Προκινέω, ῶ, f. ήσω, promoveo. Ὅσοι δὲ παραλλάξαντες αὐτῶν ἔφθασαν, προὐκίνησαν τὸ ξίφος, *Xen.*

Προκιχρῶ, præcommodo, *Gl. V.*

Προκλαίω, ante fleo, prius defleo; προκλαύσαντες, prius deflentes, aor. 1. part.

Πρόκλαστος, ου, fractus, defractus, abruptus; σίχος πρόκλαστος, idem qui λαγαρὸς, *Eust.*

Προκληδονίζομαι, ominor, auguror.

Προκληθεὶς, aor. 1. part. pass. *per Sync.* pro προκαληθεὶς, a προκαλέω. Unde

Πρόκλησις, εως, ἡ, provocatio, condictio, *Gl. Vet.* (2) sponsio, seu contentio in jure per sponsionem, seu etiam sacramentum; (3) conditio, unde δέχεσθαι πρόκλησιν, accipere conditionem; (4) conventio de exhibendo; (5) invitatio, allectamentum. Μετεόντες δεξάμενοι τὰς Καίσαρος προκλήσεις, *Appian.* (3) προὔτιθει προκλήσεις, proposuit conditiones, *Id. Bell. Civ.* 1, 4. A προκαλέομαι.

Προκλητικὸς, ὴ, ὸν, ad provocationem pertinens; (2) provocandi seu eliciendi vim habens. Ab eod.

Πρόκλητος, ου, ὁ ἡ ἡ, provocatus, promptus.

Προκλίτης, ὁ, primum inter accumbentes locum tenens, *Poll.*

Προκλύζω, ante abluo, ante imbuo, perfundo prius, *V. L.*

Πρόκλυτος, ου, ὁ ἡ ἡ, ante divulgatus, dudum notus, antiquus. Πρόκλυτ' ἀκούοντες ἔπεα θνητῶν ἀνθρώπων, *Il.* 20, 205. A

Προκλύω, ante audio seu cognosco.

Προκνήμιον, ου, τὸ, exterius os cruris et minus. Ex κνήμη.

Προκοίλιος, ου, ὁ ἡ ἡ, ventrosus, *Gl. Vet.* προκοίλιος τοῖχος, versus in medio redundans. Ex κοιλία, venter.

Προκοιμάομαι, ῶμαι, ante dormio, seu obdormio.

Προκοιτέω, ῶ, fut. ήσω, excubo pro, excubias ago pro. Ex πρόκοιτος.

Προκοιτία, et -τεία, ας, ἡ, excubiæ, vigiliæ in portis. Ab eod.

Προκοίτιον, ου, τὸ, quasi antecubiculum, antethalamus. Ab eod.

Πρόκοιτος, ου, ὁ, excubitor. A κοίτη.

Προκοιτὼν, ὁ, qu. dic. anticubiculum, *Plin.*

Προκολάζω, f. άσω, ante punio, prius castigo.

Προκολακεύω, fut. εύσω, ante adulor, blandior.

Προκόλπιον, ου, τὸ, anterior sinus pars, anterior sinus, prominentior pars in sinu. Τίς ἄρα τοῦτο (μῆλον) τῶν παρθένων μετρίως ἀπέβαλε τῷ προκολπίῳ; *Aristæt.* 1, 10. A κόλπος.

Προκόλπιος, ὁ ἡ ἡ, qui ante sinum est, *Steph.*

Προκομιδὴ, ῆς, ἡ, prolatio. *Gl. V.* exhibitio.

Προκομίζω, f. ίσω, profero, adfero. *Gl. V.* expromo, promo, antefero. Προκομίζειν τοὺς λόγους, *Pandect.*

Προκόμιον, ου, τὸ, anterior coma, antiæ seu capronæ; (2) coma quæ alterius loco ponitur sive circumponitur, *Gl. V.* A κόμη.

Προκόνδυλοι, οἱ, nodi et tubera in ea digiti curvatura et junctura quæ ungui vicina est, *Poll.*

Προκοπὴ, ῆς, ἡ, processus, progressus; (2) profectus, incrementum; (3) prærogativa, proventus. A

Προκόπτω, proficio, incrementum capio; (2) procedo, *Ph.* (1) ἀλλὰ ταῦτα μὲν τί δεῖ θρηνεῖν, προκόπτοντ' οὐδὲν ἐσπρόσθεν κακῶν, quid attinet lugere, promoventem nihil in malis? *Eurip. Hec.* 960. (2) τὰ πολλὰ δὲ πάλαι προκόψασ', ὁ πόνος πολλῷ με δεῖ, pleraque cum jam antea præpararim, *Id. Hipp.* 22. Ἡ ἡμέρα προὔκοπτε, dies procedebat, *App. Bell. Civ.* 2, 78. Καὶ Ἰησοῦς προέκοπτε σοφίᾳ καὶ ἡλικίᾳ, *Luc.* 2, ult. Ἐπὶ πλεῖον γὰρ προκόψουσιν ἀσεβείας, 2 *Tim.* 2, 16. ἐπὶ χεῖρον, *Ib.* 3, 13.

Προκοπὶς, ἡ, cæsaries, *Hes.*

Προκοσμέω, adorno, apparo.

Προκόσμημα, ατος, τὸ, res quæ ornatus causa præponitur, ut vasa, in abaco, &c. *item* ornamentum, deliciæ, ut torques, armillæ, &c. *item* gemma, in poculo, &c.

Προκόσμιος, ου, ὁ ἡ ἡ, mundo antiquior. A κόσμος.

Προκρατέω, ante occupo, ante in potestate habeo.

Προκρεμαννύω, appendo.

Πρόκρημνος, ον, prominens longe in mare, epith. saxi, promontorii.

Πρόκριμα, ατος, τὸ, prærogativa, *Ph.* præjudicium, *Ph.* A

Προκρίνω, præpono, præfero; (2) unde et deligo;

ligo; (3) judico. Πάντων προκρίνας, σωφρονέστατον βροτῶν, *Eur. Hel.* 47. Πᾶσι τοῦτο προκέκριται κάλλιστον εἶναι, *Xen.* (2) ἀνθρώπων δὲ πολλῷ προέκρινεν ὑπερφέρειν, *Id. Apol. Socr.* 15. Βέλτιστος εἶναι ὑπό τινων προκρίνομαι, *Id. Ib.* 21. Hinc

Πρόκρισις, εως, ἡ, qu. dic. prælatio, delectus; (2) præjudicatio, judicii quasi præludium. A præc.

Πρόκριτος, ου, ὁ ϗ ἡ, prælatus, qui præfertur et anteponitur; (2) princeps; (3) delectus. Ab eod.

Πρόκροσσαι νῆες, naves aliæ pone alias collocatæ, *Il.* 14, 35. A κρόσσαι.

Πρόκροσσος, ου, ὁ ϗ ἡ, capite propendens seu prominens. Ex eod.

Προκρούω, ante subagito, &c. (2) extendo vi, ut longius fiat, unde Procrustes nomen habuit.

Προκτίζω, ante condo.

Προκυβερνάω, ῶ, f. ήσω, qu. dic. præguberno, sum proreta, sive anteriorem navis partem guberno.

Προκυλινδέομαι, οῦμαι, provolvor ad pedes alicujus, more supplicis accedo ad pedes alicui vel alicujus; προκυλινδούμενος, provolutus, *Ph.* Il. 14, 18. Hinc

Προκυλίνδημα, ατος, τὸ, provolutio.

Προκυλίνδω, provolvo.

Προκύλισις, εως, ἡ, supplicatio, qua sc. supplex ad alius pedes provolvitur. A

Προκυλίω, f. ίσω, provolvo; προκυλισθεὶς, provolutus, *Ph.* aor. 1. part. pass.

Προκυμαία, ας, ἡ, moles opposita fluctibus. Ex κῦμα.

Προκυμία, ας, ἡ, et προκυμάτιον, idem, *ap. Jos.*

Πρόκυνες, ων, οἱ, reprehensores, qui prius in latratus et reprehensiones erumpunt, quam invenerint in aliquo quod reprehensione dignum sit. Ex κύων.

Προκυνεῖν, dicuntur canes ante inventam prædam latrantes, *Poll.* A præc.

Προκύπτω, f. ψω, inclinans me propendeo, seu incurvans propendeo, me inclino; (2) emineo, seu promineo, *Ph.* Προκύπτω ἔξω τείχους, *Aristoph. Av.* 503. Καρποῖσι γαῖα προκύπτει, *Anacr.* 37, 10.

Προκυρόω, ῶ, fut. ώσω, ante sancio; προκεκυρωμένος, prius sancitus, perf. part. pass.

Προκύων, Procyon, seu Antecanis, sidus ab eo appellatum, quod ante canem majorem oriatur, *Hygin.*

Προκώλυμα, ατος, τὸ, primum munimentum. Τὰς Σῆρας ὥσπερ προκώλυμα εἶναι καταλειπόντες, *Heliod.* 9.

Προκώμιον, τὸ, præludium. A κώμη.

Πρόκωνα, vel προκώνια ἄλφιτα, farina ex hordeo recenti et tenero. A χῶνος.

Πρόκωπος, ου, ὁ ϗ ἡ, remex, qui est ad remum; (2) Πρόκωπα ξίφη, enses destricti, *Herodian.* Ex πρὸ et κώπη.

Προλαγχάνω, ante sortior, sorte prior fio.

Προλάζομαι, prius apprehendo, anticipo Προλάζομαι γοῦν τῷ χρόνῳ τῆς ἡδονῆς, *Eur. Ion.* 1062.

Προλάζυμαι, idem.

Προλάκκιον, ου, τὸ, lacuna. A λάκκος.

Προλαλέω, proloquor, declaro.

Πρόλαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, præceps in loquendo, garrulus.

Προλαμβάνω, antecapio, præsumo, occupo, anticipo, *Gl. Vet.* (2) præcedo, prævenio, *Gl. Vet.* προλάβωσιν, præsumant, *Ph.* a. 2. conj. προλήψομαι, occupabo, *Gl. V.* f. 1. act. Προλάμβαν', ὦ φίλα, γένυς, *Eurip. Hel.* 1546. Νῦν δὲ οὕτω πολλὰ προείληφε, *Dem.* (3) prosum, *cum dativo personæ*; (4) suscipio, *apud Lysiam.* (3) ὃ δὴ καὶ μάλιστα προὔλαβε, quod ei maxime profuit, *Appian. Syr.* 22.

Προλάμπω, f. ψω, ante luceo, præluceo; (2) splendorem et lucem prodo, illuceo, *Ph.* προλάμπει, præfulget, antecellit; προλάμπων, antecellens, *Ph.*

Πρόλαχος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui prius sorte obvenit.

Προλεαίνω, ante lævigo, mollio, vel compleno.

Προλέγω, fut. ξω, ante dico, prænarro, prædico, edico, *Gl. Vet.* προλέγων, prædicens. Προλέγων τὴν τοῦ βίου εὐτοχίαν, *Ælian.* Ἐβούλετο προλέγειν ἑαυτῷ, Συντεύξομαι πορίερχω, &c. *M. Anton.*

Προλέγω, ante deligo. Προλελεγμένος, ante delectus Πασᾶν ἐκ πολίων προλελεγμένοι, *Theocr.* 18, 18.

Προλείπω, fut. ψω, relinquo, desero, deficio. Ἤν μὴ προλίπωσ' αἱ μυρίαι με μηχαναί, *Aristoph. Thesm.* 934. Προλιποῦσ' ἦλθεν ἕδρας σκοτίας, *Eur. Alc.* 122. (2) οἱ ἐγὼ, προλείπω, *Eurip. Hec.* 438.

Προλελοιπότας, acc. pl. m. g perf. part. med. verbi προλείπω.

Προλεπτύνω, ante extenuo.

Προλεσχηνεύω, prius garrio, prius colloquor.

Πρόλεσχος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ante alios loquitur, qui alios sermone prævenit, garrulus. Καὶ μὴ πρόλεσχος, μηδ' ἐφολκὸς ἐν λόγῳ γένῃ, *Æschyl. Suppl.* 208. A λέσχη.

Προλευκαίνω, ante dealbo.

Προλεύσσω, prævideo, prospicio.

Πρόλημμα, ατος, τὸ, quod anticipatur, seu anticipando capitur, præsumptio, prærogativa, commodum præcipuum. A προλαμβάνω.

Προλήνιον, ου, τὸ, antetorcular. A ληνός.

Προληπτικῶς, per anticipationem. A

Προληπτικός, ή, όν, ad anticipationem pertinens. A

Πρόληψις, εως, ἡ, anticipatio, occupatio; præsumptio, prærogativa, *Gl. V.* (2) suspicio, divinatio; (3) notiones insitæ de natura divina, *ap. Epicuros*; (4) cum aliquid dicitur per anticipationem temporis. A προλαμβάνω.

Προλιμνάδες ποταμῶν, stagna fluviorum.

Προλιμοκτονέω, ῶ, prius fame neco.

Προλιπὼν, aor. 2. part. act. a προλείπω.

Προλιχνεύω, prælambendo degusto, ligurio.

Προλόβιον, ου, τὸ, pendula τοῦ λοβοῦ pars in aure.

Πρόλοβος, ου, ὁ, sinus in avium gutture prominens, in quem primum cibos ingerunt, ingluvies. Ἐστὶ δὲ ὁ πρόλοβος, δέρμα κοῖλον ϗ μέγα, ἐν ᾧ ἡ τροφὴ πρώτη εἰσιοῦσα ἄπεπτός ἐστιν, *Arist.*

Προλοβώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, similis προλόβῳ.

Προλογίζω, f. ίσω, præfationem dico, præloquor; (2) primus in scenam prodiens verba facio. A

Πρόλογος, ου, ὁ, prologus, præfatio, *Ph.*

Προλούω, præluo, Gl. V. *in med.* ante me lavo.

Προλοχίζω, f. ίσω, insidiis occupo. Προλοχίζουσι τὰ περὶ τὴν πόλιν ἐνέδραις, *Thuc.*

Προλυμαίνομαι, ante corrumpo, vitio.

Προλυπέω, ῶ, f. ήσω, ante incommodo, injuria adficio.

Προλύπησις, εως, ἡ, injuria prior. A præc.

Προλύται, οἱ, prolytæ; lyris in jurisprudentia provectiores; λύται autem dicebantur a solvendis quæstionibus. A λύω.

Πρόμαδος, al. πρόμαλος, plantæ species, *Hipp.*

Προμαθεῖν, *prædidicisse*, aor. 2. inf. act. verbi προμανθάνω.

Πρόμακρος, ου, ὁ ϗ ἡ, oblongus, prælongus.

Προμαλακτήριον, ου, τὸ, prima pars balnei in qua corpora lavantium præmolliebantur. A προμαλάττω.

Προμαλακύνω, præmollio, prius emollio.

Προμαλάσσω, vel -ττω, fut. ξω, idem.

Πρόμαλος, ου, ἡ, vitex; (2) myrica. Ex μαλὸς, sive ἀμαλὸς, *tener*.

Προμάμμη, proavia, *Ph.* abavia, *Gl. Vet.*

Προμανθάνω, qu. dic. prædisco, ante disco; προμαθὼν, prædoctus, qui prius didicit, a. 2. part. Εἶτ' αὖ προμαθεῖν ἅσμ' ἐδίδασκε, *Arist. Nub.* 963.

Προμαντεία, ας, ἡ, prævaticinatio; (2) in oraculo consulendo, princeps locus alicui honoris causa datus. A προμαντεύομαι. Unde

Προμάντευμα, ατος, τὸ, præsagium, *Gl. V.*

Προμαντεύομαι, f. εύσομαι, vaticinor, prædico. *Gl. V.* præsagio. Hinc

Προμαντεὺς, έως, ὁ, oraculi antistes.

Πρόμαντις, εως, ὁ ϗ ἡ, idem; (2) vates; (3) præsaga. (2) ὦ παῖ πρόμαντι Λατοῦς, *Eurip. Ion.* 681. (3) πρόμαντις θυμὸς, ὥς τι προσδοκᾷν, *Id. Andr.* 1073. Οὐ πρόμαντις ὢν ἐτύγχανεν, *Id. Orest.* 1445. Εἶσιν ἁ πρόμαντις Δίκα, venit justitia prænuntia sui, *Soph. El.* 547.

Προμαρτύρομαι, ante testor, prænuncio. Προμαρτυρόμενον τὰ εἰς Χριστὸν παθήματα, 1 *Pet.* 1, 11.

Προμάτωρ, ορος, *Dor.* pro προμήτωρ, avia. Προμάτορες Ἰοῦς, *Eurip. Phœn.* 681.

Προμαχέω, ῶ, in prima acie pugno; (2) propugno, defendo. Ἀπὸ τῶν ἐρυμάτων προμαχοῦντες, *Xen.*

Προμαχεὼν, ῶνος, ὁ, *Ion.* pro προμαχών, propugnaculum, *Gl. V.* pinnæ. Τοῦ μὲν δὴ πρώτου κύκλου οἱ προμαχεῶνες εἰσὶ λευκοί, *Herodot.* 1, 98. A πρόμαχος.

Προμαχίζω, f. ίσω, in prima acie pugno; (2) propugno, defendo. Τρωσὶν μὲν προμάχιζεν Ἀλέξανδρος θεοειδὴς, *Il.* 3, 16. A μάχη.

Προμάχομαι, fut. ήσομαι, propugno. qu. dic. præpugno, pugno ante. Ἔθελεν δὲ πολὺ προμάχεσθαι ἁπάντων, *Il.* 11, 217. Οἱ προμαχόμενοι, propugnatores, *Arr. Hist. Alex.* 4, 23.

Προμάχοισι, dat. pl. *Poet.* pro προμάχοις, a

Πρόμαχος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui pugnam init in prima acie, antesignanus; (2) propugnator. A μάχη. Hinc

Προμαχὼν, ῶνος, ὁ, propugnaculum, *Ph.* προμαχῶνες, propugnacula, *Ph.*

Προμεθύω, ante ebrius sum, prius inebrior.

Προμελαίνομαι, nigrico, *Nic.*

Προμελετάω, ῶ, fut. ήσω, meditor, commentor, exerceor. Ξυνελέγημεν ἐνθάδε, ὅπως προμελετήσωμεν ἃ 'κεῖ δεῖ λέγειν, *Aristoph. Conc.* 117. Hinc

Προμελέτησις, εως, ἡ, meditatio, commentatio.

Προμένιον, τὸ, Punici mali genus, *Nic.*

Προμεριμνάω, ῶ, fut. ήσω, prius solicitus sum; prius curiose contemplor et commentor. Μὴ προμεριμνᾶτε τί λαλήσητε, *Marc.* 13, 11.

Προμετρέω, ῶ, f. ήσω, præmetior, demensum præbeo; (2) mercede frumentum emptoribus in foro dimetior.

Προμετρητὴς, οῦ, ὁ, qui venale frumentum in foro et alia semina emptoribus dimetiebatur. A præc.

Προμετρητὸς, οῦ, ὁ, præmensus. Ab eod.

Προμετωπίδιον, ου, τὸ, frontale, ornamentum vel tegumentum frontis.

Προμετωπίδιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ante frontem ponitur. A μέτωπον.

Προμετωπὶς, ίδος, ἡ, frontale. Ab eod.

Προμήθεια, ας, ἡ, providentia, prudentia, cura, respectus. A προμηθής.

Προμηθέστατα, *adv.* providissime, providissimo consilio, *Herodian.*

Προμηθέομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι, provideo, prospicio, de re aliqua solicitus sum, curam alicujus gero, rationem habeo, respectum habeo. Προμηθεόμενος τὸν ἀδελφεὸν, *Herodot.* A προμηθής.

Προμηθεύομαι, fut. εύσομαι, idem. A

Προμηθεὺς, έως, ὁ, is cui antequam rem adgrediatur, suppetit consilium, Prometheus. *Ph.* Summanus. A μῆδος.

Προμηθευτικὸς, ή, όν, providus, prudens.

Προμηθευτικῶς, *adv.* provide, prudenter.

Προμηθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, providus; (2) circumspectus, consultus. A μῆδος.

Προμηθία, idem quod προμήθεια, *Eur.*

Προμηθικῶς, *adv.* prudenter.

Προμηθῶς, idem quod προμηθικῶς, *Steph.*

Προμήκης, εος, ὁ ϗ ἡ, oblongus, prælongus; (2) procerus. A μῆκος.

Προμηλόω, ante specillo, tento. Vide μηλόω.

Προμηνύω, ante indico, prænuncio. *Gl. V.* præmonstro.

Προμήτωρ, ορος, ἡ, avia; (2) prima mater. Vide προμάτωρ.

Προμηχανάομαι, ante machinor seu excogito, præparo.

Προμιαίνω, ante polluo.

Προμιγῆναι, aor. 2. inf. pass. verbi προμίγνυμι, *Il.* 9, 452.

Προμίγνυμι, et προμιγνύω, f. ξω, prius misceo; προμίσγομαι,

προμίσγομαι, prius misceor, congredior. Παλλακίδι προμιγῆναι, *Il.* 9, 452.

Προμιμνήσκω, præmoneo, *Gl. V.*

Προμνάομαι, ῶμαι, fut. ήσομαι, ambio nuptias pro alio, nuptias alicui concilio, ambio pro alio, aliquid ei concilio. Προμνώμενος αὐτῷ Κιλικίαν, *Plut. Metaph.* Ὡς προμνᾶταί τί μοι γνώμη; præsagit? *Soph. Œd. Col.* 1067.

Πρόμνησις, ἡ, ipsa actio consiliandi et ambiendi pro alio, *item* antecedens memoria, *Steph.*

Προμνηστεύω, fut. εύσω, idem. Ὅς ταύτην αὐτῷ προμνηστεύσατο τὴν ἐσομένην, *Luc.*

Προμνηστική, ῆς, ἡ, scil. τέχνη, ars earum quæ pronubæ dicuntur, ars conciliandi nuptias. A προμνάομαι.

Προμνηστῖνοι, οἱ, alter post alterum; (2) alter ante alterum, alius ante alium. Ἀλλὰ προμνηστῖνοι εἰσέλθετε, μηδ' ἅμα πάντες, *Od.* 21, 230. Ex μένω.

Προμνηστὶς, ἡ, idem quod προμνήστρια, *Xen.*

Προμνήστρια, ας, ἡ, nuptiarum conciliatrix, pronuba; (2) conciliatrix. (2) τὴν κακῶν προμνήστριαν, *Eurip. Hippol.* 589. A προμνάομαι.

Προμνηστρὶς, ίδος, ἡ, idem et ab eod.

Πρόμοιρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui præmaturo fato obit, vel ante fatum occidens. Ex μοῖρα.

Προμολέω, vel προμόλω, prodeo, progredior; πρόμολ' ὧδε, procede huc, *Il.* 18, 392.

Προμολὴ, ῆς, ἡ, vestibulum per quod patet aditus, exitus.

Προμόλω vide προμολέω.

Πρόμος, ου, ὁ, antesignanus, propugnator. Φάντες ἀριστῆα πρόμον ἔμμεναι, *Il.* 3, 44. V. πρόμαχος.

Προμοσχεύω, fut. εύσω, plantaria facio; (2) ex stolonibus propago. *Gl. V.* propago.

Προμοχθέω, ῶ, fut. ήσω, prius adfligor, prius laboro. Ἄξια δ' ἡμῖν προμεμοχθήκασι σέβεσθαι, *Eur. Supp.* ult.

Προμυέω, ῶ, f. ήσω, initio, prius initio. Hinc

Προμύησις, εως, ἡ, initiatio.

Προμύθιον, ου, τὸ, fabulæ præfatiuncula ad mores informandos et ad vitæ usum apta. A μῦθος.

Προμυλία, ας, ἡ, (rectius προμυλαία, sc. θεὰ, *Ern.*) statua quæ ante molas poni solebat, Dea quæ molis præsidere credebatur. Ex μύλη.

Προμυλία, ας, ἡ, idem et ab eod.

Προμυλλαίνω, productis labris os contraho ac comprimo. A μυλλός.

Προμύσσω, vel ύττω, f. ξω, emungo; (2) pecunias extorqueo, aut mercedem exigo.

Πρόναον, ου, τὸ, vestibulum seu atrium templi. *Gl. V.* antetemplum, vestibulum.

Πρόναος, ου, ὁ καὶ ἡ, ante templum situs.

Προναυμαχέω, ῶ, fut. ήσω, ante aliquem vel alicujus tuendi gratia prælio navali dimico. Προναυμαχήσεις Πελοποννήσου, *Herod.*

Προνέμω, tribuo; (2) progredior, *proprie* pascendo seu depascendo. Ἴδεθ' ὅπη προνέμεται τὸ δυσέριστον αἷμα φυσῶν Ἄρης, *Soph. Elect.* 1384.

Προνέομαι, prodeo, progredior.

Προνεύω, fut. εύσω, promineo, propendeo; (2) incumbo, de remigibus.

Προνέω, fut. ήσω, prius accumulo.

Προνηστεύω, fut. εύσω, jejuno ante.

Προνικάω· οἱ προνενικηκότες, qui ante vicêre.

Προνοέω, ῶ, f. ήσω, consulo, prospicio, provideo, *Ph.* προνοῶ σε, prospicio tibi, *Ph.* προνόησον, provide, *Gl. V.* aor. 1. imperat. προνοηθεὶς, consultum, *Ph.* aor. 1. part. pass. Οὐ τὰ κράτιστα αὐτοῖς προνοῶν, *Thuc.* Εἰ δέ τις τῶν ἰδίων καὶ μάλιστα τῶν οἰκείων οὐ προνοεῖ, *1 Tim.* 5, 8. Οἵ τι γὰρ πατέρες προνοοῦσι τῶν παίδων, *Xen.*

Προνοήσας, aor. 1. part. act. verbi προνοέω.

Προνοητὴς, οῦ, ὁ, provisor, procurator, *Gl. V.* providus. A προνοέω. Hinc

Προνοητικὸς, ἡ, ὸν, providendi solertiam habens, vel providendi studiosus.

Προνοητικῶς, *adv.* provide, *Ph.* providenter.

Προνοητικώτατος, providentissimus, *Gl. V.*

Πρόνοια, ας, ἡ, providentia, quasi πρὸ νοῦ, quia superintellectualis actus est, consultum, provisio, consultatio, præsidium, *Ph.* prospicientia, *Gl. V.* Πρόνοια τοῦ θεοῦ, reverentia erga deum, religio dei, *Soph. Œd. Col.* 1180. A πρόνοος.

Προνομαία, ας, ἡ, elephanti proboscis. A προνομή.

Προνομεία, ας, ἡ, deprædatio quæ fit a militibus pabulatum egressis. Ab eod.

Προνομευτὴς, οῦ, ὁ, prædator, *Strabo.*

Προνομεύω, fut. εύσω, pabulatum egredior, *Appian.* (2) prædationibus infesto, e raptu captivum abigo. A

Προνομὴ, ῆς, ἡ, egressio pabuli causa, pabulatio, frumentatio; (2) direptio, et præda ipsa. A νέμω.

Προνομία, ας, ἡ, primæ, principatus; *vulg.* prærogativa, opp. δευτερεία, item præmium. Ex νόμος.

Προνόμιον, ου, τὸ, idem. τὰ πρεσβεῖα, *Hesych.*

Πρόνομος, ante urbem pascens, *Æsch.*

Πρόνοος, *contr.* πρόνους, ου, ὁ καὶ ἡ, providus, prudens.

Προνοούμενοι, nom. plur. præs. part. med. *contr.* pro προνοεόμενοι, a προνοέω.

Προνούστερος, providentior.

Προνοσέω, ante ægroto.

Προνοτίζω, f. ίσω, prius humecto, ante madefacio.

Προνουμηνία, ας, ἡ, dies qui præcedit novam lunam.

Πρόνυξ, ante noctem, *R.*

Προνωπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui est extra limen thalami; (2) præceps; (3) promptus, paratus, facilis. (1) στείχει προνωπὴς, *Eurip. Alc.* 184. (2) ἤδη προνωπής ἐστι, jam vergit ad mortem, *Id. Ib.* 141. (3) ἄγαν προνωπὴς εἰς τὸ λοιδορεῖν φέρῃ, *Id. Andr.* 730. Ex ἐνωπή.

Προνώπιον, ου, τὸ, idem quod

Προνώπιον, ου, τὸ, vestibulum; (2) compitale, locus ante fores vestibuli. Χώρας πιλοπίας προνώπιον, trœzenia sic dicta, quia Atticæ objecta prima erat peninsulæ particula, *Eurip. Hipp.* 374.

Προνώπιος, ου, ὁ καὶ ἡ, foris observans.

Πρόνωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod προνωπής.

ΠΡΟ'Ξ, οκὸς, ὁ καὶ ἡ, hinnulus, dama; (2) pro πρωξ.

Προξενέω, ῶ, f. ήσω, sum hospes publicus, hos- * pitio excipio nomine civitatis; (2) sum interpres et conciliator versurarum, aliorumque contractuum, *Gl. V.* προξενῶ, stipulor. Ταύτην σοὶ τὴν εὐδαιμονίαν προξενοῦμεν, *Luc.* Ἐγὼ δὲ προξενῶν τυγχάνω τῶν Ἡρακλειωτῶν, *Dem.* Πειράσομαι σοῦ προξενεῖν, *Eur. Med.* 724. Ἡμεῖς δ' ἄλλα προξενήσομεν, *Id. Ion.* 336. Ἔλαφοι ἰσθόμενοι ἵππων κρέα προξενήσαν, *Plut.* Τὰ πρόσθε λαμπρὰ προξένησαν ὄμματα, nitentes prius oculos concinnarunt, *Soph. Œd. Tyr.* 1483. Ὡς νῦν πᾶν τελοῦντι προξένει, interpres mihi sis omnia facere parato, *Id. Œd. Col.* 465. Οὐκ ἔστιν ἐν τοῖς μὴ καλοῖς βουλεύμασιν οὐδ' ἐλπὶς, ἥ τις καὶ θράσος τι προξενεῖ, quæ fiduciam aliquam præstet, *Id. Trach.* 726. A πρόξενος.

Προξένησις, εως, ἡ, conciliatio, *Gl. Vet.* A præc.

Προξενητὴς, οῦ, ὁ, pararius, interpres et internuncius ad paciscendum seu stipulandum. *Gl. V.* proxeneta, conciliator. Hinc

Προξενήτρια, ας, ἡ, conciliatrix, pronuba.

Προξενητικὸς, ἡ, ὸν, ad proxenetam pertinens; (2) qui proxenetæ solvitur.

Προξενία, ας, ἡ, jus hospitii; literæ quibus hospitii jus continetur. A

Πρόξενος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui peregrinos nomine totius civitatis hospitio excipit, hospes publicus, qui cavet etiam ne ei civitati aliquid incommodi a suis civibus adjungatur; (2) privatus quocum civitas aliqua publice hospitium fecit, cui opp. ἰδιόξενος· (3) qui aliquid *impr.* civitatis nomine procurat, seu procuravit alicui, seu qui alicujus rei auctor est; (4) conciliator, v. gr. nuptiarum; (5) socius, *Lys.* A ξένος.

Προξηροτριβέω, ῶ, fut. ήσω, prius sicca frictione frico.

Προξυράω, ante rado: προεξυρημένος, jam rasus, tonsus.

Προόδευσις, εως, ἡ, ductus, prægressio.

Προοδηγὸς, οῦ, ὁ, dux.

Προοδία, prævia, *Gl. V.* Ab ὁδός.

Προοδοιπορέω, ῶ, f. ήσω, viam aperio, præeo. A

Προοδοιπόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, dux viæ.

Προοδοποιέω, ῶ, fut. ήσω, viam præstruo, viam patefacio aut præbeo; (2) præparo et quasi imbuo; (3) auctor et adjutor sum, exemplum præbeo. Προοδοποιεῖ τῷ Λυκούργῳ τὴν παίδευσιν αὐτῶν, *Plutarch.* Προοδοποιεῖν δεῖ τὰ τοιαῦτα πρὸς τὰς ὕστερον διατριβὰς, *Aristot.* Hinc

Προοδοποιητικὸς, ἡ, ὸν, prævius, viam præstruens.

Πρόοδος, ου, ἡ, prodeundi seu exeundi actio; (2) incrementum, *Gl. V.* processus, processio. Sed πρόοδος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui viam præit, præcursor, præmissus.

Προόδους, ὁ, prominentes dentes habens, *Poll.*

Προόδων, idem, *Poll.*

Προοικειόω, ῶ, ante concilio: προοικειοῦμαι, ἐμαυτῷ, amicum mihi reddo in futurum.

Προοικέω, ante habito. προοικήσαντες, priores incolæ.

Προοικία, ας, ἡ, suggrunda.

Προοικοδομέω, ῶ, ædifico ante, præstruo, velut suggrundas.

Προοικονομέω, ῶ, f. ήσω, præstruo, præmolior, præparo; item paulatim colligo, concipio. ut iram, odium, &c.

Προοικονομία, ας, ἡ, præparatio, præstructio.

Προοικονομικῶς, *adv.* ex præparato, cum præparatione.

Προοιμιάζομαι, fut. άσομαι, prooemio utor, prooemior. A προοίμιον.

Προοιμιακὸς, ἡ, ὸν, ad exordium seu prooemium pertinens. Ab eod.

Προοιμιάσεαι, 2. sing. f. 1. ind. med. *Att.* et *Ion.* pro προοιμιάσῃ, a προοιμιάζομαι.

Προοίμιον, ου, τὸ, exordium quo cantores et citharœdi præludunt, præcentio, *Ph.* (2) exordium, præfatio; (3) primordium; (4) hymni; (5) simulatio et ambages quæ simulandi et fallendi causa fiunt. Ab οἴμη.

Προοίχομαι, præcedo; imperf. προῳχόμην.

Προόλλυμι, ante perdo.

Προομαλίζω, fut. ίσω, ante complano vel lævigo; mitigo.

Προομαλύνω, ante complano, præpolio, *Greg.*

Προόμνυμι, vel προομνύω, f. ομόσω, præjuro, prius juro, seu ante juro. Προομόσαντος δέ μου τὸν ἄνθρωπον, *Dem.*

Προομολογέω, ῶ, fut. ήσω, prius seu ante profiteor; προομολογηθεὶς, qui in confesso est, aor. 1. part. pass.

Προομοσία, ας, ἡ· vide προωμοσία.

Προονειδίζω, prior increpo probris, *Eust.*

Προονομάζω, primum nomino, *Eur.*

Προόντιος, et

Προούσιος, præexistens, *Synes.*

Προοπτάω, ῶ, fut. ήσω, ante asso, torreo.

Προοπτέον, *adv. posit.* prospiciendum. A προόπτομαι.

Προόπτης, ου, ὁ, qui rem prospicit, qui prævidet et ante speculatur, speculator. Καθάπερ οἱ προόπται τῶν ἱππέων, ut speculatores qui equitatum advenire vident, *Polyb.* 29, 6, 13. A

Προόπτομαι, fut. ψομαι, prospicio, prævideo.

Πρόοπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, prævisus, præcognitus; (2) manifestus, qui ante nostros est oculos; conspicuus. A προόπτομαι.

Προορατικὸς, ἡ, ὸν, prævidendi seu providendi peritus; (2) providus. A προοράω.

Προορατὸς, ἡ, ὸν, qui prævideri vel provideri potest. A

Προοράω, ῶ, ante me video, prævideo, *Ph.* prospicio, provideo, *Gl. V.* prævideo, προορῶμαι, vereor, timeo quod prævideo, præcaveo, *Gl. V.* Οὐδὲ περὶ τῶν χρημάτων προορᾶτε οὐδὲν, πρὶν, &c. *Dem.* Πάνθ' ἃ προσήκει προορώμενοι, *Id.*

Προορθρίζω, fut. ίσω, ante lucem surgo.

Προορίζω, fut. ίσω, præfinio. prius definio, prius constituo, destino. Προορίσας ἡμᾶς εἰς υἱοθεσίαν,

* προξενῶ σοι τοῦτο hujus rei sum tibi auctor: hanc rem [illegible]

θεσίαν, *Ephes.* 1, 5. προορισθέντες, *Ib.* 11. Hinc

Προορισμὸς, ȣ̃, ὁ, præfinitio, destinatio.

Προορμάω, ῶ, fut. ήσω, ante concito.

Προορύσσω, fodio ante, præfodio, *Plin.*

Προορχηστὴρ, ῆρος, et στὴς, στȣ̃, ὁ, præsultor. A

Προορχέομαι, ȣ̃μαι, fut. ήσομαι, præsulto.

Πρȣ̃, 2. sing. aor. 2. imperat. med. *Att.* et *Ion.* pro πρόεσο, a προΐημι, pro προΐω.

Προοφείλω, prior debeo, ante debeo. Κἀμοὶ γάρ τι προὔφειλε κακὸν, *Eur. Iphig. in Taur.* 523.

Προοχεύω, fut. εύσω, prior ineo, prior salio.

Προοχὴ, ῆς, ἡ, prominens locus, eminentia, promontorium. Ἑρμαῖον... ἐπὶ προοχῆς τινος ἀπεωτηριαζέσης ἐν τῷ στόματι κείμενον, Hermæum sive Mercurii fanum, eminentiæ *vel* rupi cuidam; instar promontorii in fretum prominenti structum, *Polyb.* 4, 43, 2. A προέχω, promineo.

Πρόοψις, εως, ἡ, visio rei futuræ, provisio. A προόπτομαι.

Προπαγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, prominens, protuberans. Ex πήγνυμι.

Προπάθεια, ας, ἡ, qu. dic. antepassio; (2) morbi præludium, signa, motus, adventus morbi; (3) perturbatio. Ex πρὸ et πάθος.

Προπάθημα, ατος, τὸ, idem.

Προπαιδεία, ας, ἡ, quod docebatur ante philosophiam et theologiam; primæ disciplinæ. *Gl. V.* rudimentum.

Προπαιδεύματα, ων, τὰ, rudimenta. A

Προπαιδεύω, fut. εύσω, ante instituo seu doceo.

Προπαίζω, præludo, præmeditor.

Προπαις, αιδος, ὁ, puerorum productor, leno, mango.

Προπάλαι, *adv.* olim, dudum, jam pridem.

Προπάλαιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, pervetustus.

Προπαλαίω, fut. σω, ante luctor. Ἔρωτι προπαλαίσας, *Heliod.*

Προπαππικὸς, ἡ, ὸν, avitus a proavo traditus vel relictus, ad proavum pertinens, *Poll.* A

Πρόπαππος, ȣ, ὁ, avi pater, proavus, *Gl. V.* etiam atavus.

Πρόπαρ, *adv.* ante, e regione. Πρόπαρ ὃς ἀγεῖται στρατȣ̃, qui antecedit exercitum, *Eurip. Phœn.* 121. Ἃ πεδίον πρόπαρ Ἰσμηνȣ̃ καταδεύει, quæ campum ante Ismenum rigat, *Id. ibid.* 833. A πάρος.

Προπαραβάλλω, aggero, aggeris loco præstruo, *Steph.*

Προπαραγγέλλω, ante promitto, seu despondeo.

Προπαραδίδωμι, fut. δώσω, ante trado, ante doceo; (2) prodo, *ap. Lycoph.* si lectio sana, *Ern.*

Προπαραινέω, ῶ, præmoneo, *Gl. V.*

Προπαραλαμβάνω, ante accipio.

Προπαραλήγων, -λήγȣσα, antepenultima.

Προπαρασημαίνω· προπαρασημανθὲν, ante notatum est, ante demonstratum. *Vox Gramm.*

Προπαρασκευάζω, fut. άσω, ante paro, longe ante paro, præmunio. *Gl. V.* præparo. Τοῖς μέλλȣσιν ἔσεσθαι παισὶ προπαρασκευάζει πάντα, *Xen.* Hinc

Προπαρασκευαστικὸς, ἡ, ὸν, præparationi serviens, seu aptus.

Προπαρασκευὴ, ῆς, ἡ, præparatio.

Προπαρατάσσω, -ττω, ante (seu alium, seu locum) aciem instruo.

Προπαρατέλευτος, ἡ, antepenultima, *Gl. V.* Ex πρὸ, παρὰ, et τελευτὴ, *finis.*

Προπαρατίθημι, prius appono; τίθεμαι, priori loco appono in cœna, convivio.

Προπαρεγγυάω, ante spondeo, seu promitto, *Suid.*

Προπαρέχω, fut. ξω, perf. έσχηκα, ante præbeo. Προπαρεσχηκὼς ἐμαυτόν σοι σύμμαχον, *Xen.*

Προπάροιθε, vel προπάροιθεν, sequente vocali, ante, ante oculos, in conspectu.

Προπαροξύντικος, ὁ, qui sæpe in multis vocabulis acutum in antep. ponit.

Προπαροξύνω, in antepenultima syllaba acutum accentum pono.

Προπαροξυτόνησις, ἡ, positio acuti in antep.

Προπαροξύτονος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui in antepenultima syllaba acutum habet.

Προπαροξυτόνως, *adv.* cum acuto in antep.

Πρόπας, ασα, αν, universus, totus; πρόπαν ἦμαρ, toto die, *Il.* 1, 600.

Προπαστὰς, άδος, ἡ, porticus.

Προπάστιον, τὸ, vestibulum thalami.

Προπάσχω, ante patior, prius vel prior patior, προπαθὼν, qui prior accipit beneficia. Οὐδὲν ἀγαθὸν προπεπονθυῖα, *Xen.* κακὸν, *Plato.*

Προπατορικὸς, ἡ, ὸν, ad avum seu avos vel ad progenitores pertinens; (2) a progenitoribus proveniens. A

Προπάτωρ, ορος, ὁ, avus; (2) primus pater, generis auctor. A πατήρ.

Προπαύομαι, ante dudum desino.

Προπείθω, ante persuadeo.

Πρόπειρα, ας, ἡ, periculum, quod de re fit, antequam illam adgrediamur.

Προπειράζω, protempto. *Gl. V.* prætento.

Προπειράω, ῶ, et προπειράομαι, ῶμαι, idem.

Προπεμπτήριος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, quo prosequimur et deducimus aliquem abeuntem.

Προπεμπτικὸς, ἡ, ὸν, idem.

Προπέμπω, fut. ψω, prior mitto, mitto ante, præmitto; (2) deduco, prosequor, comitor, *Gl. V.* præmitto, ante ambulo, prosequor; viatico instruo; προπέμπει, prosequitur, *Ph.* προπέμψατε, prosequimini, *Ph.* aor. 1. imperat. προπέμψωσι, prosequantur, *Ph.* a. 1. conj. Τί δὲ γόȣς προπέμπω; *Anacr.* Ἀπιόντα δὲ τὸν Κῦρον προὔπεμπον ἅπαντες, *Xen.*

Προπένθερος, ὁ, prosocer.

Προπεπευσμένοι, *qui ante aliquid intellexerunt,* nom. pl. perf. part. pass. verbi προπυνθάνομαι pro προπεύθομαι.

Προπέπτω, fut. ψω, ante concoquo. Προπεπέφθαι χρὴ, *Aret.*

Προπεριελίσσω, f. ξω, circumdo, circumvolvo; (2) ante circumduco, ante implico.

Προπερισπάω, ῶ, fut. άσω, circumflexum in antepenultima syllaba pono. Hinc προπερισπώμενον, circumflexum in antepenultima syllaba habens; et *adv. posit.* προπερισπαστέον, circumflexus in penult. ponendus.

Προπερισπωμένως, *adv.* cum circumflexo in penultima.

Προπεριχαράττω, fut. ξω, ante circumcirca incido seu circumscribo, scarifico.

Προπέρυσιν, anno tertio ante.

Προπερυσινὸς, ἡ, ὸν, qui est anni ante præsentem tertii.

Προπεσόντα, acc. sing. m. g. aor. 2. part. act. verbi προπίπτω, pro προπέτω.

Προπετάζω, seu προπεταννύω et προπετάννυμι, prætendo. Ὑμᾶς αὐτȣ̀ς προπετάσαντες ἡμῶν προπορεύεσθε ἔμπροσθεν, *Xen.*

Προπέτεια, ας, ἡ, præcipitantia, *Ph.* protervia, procacitas, protervitas, petulantia, temeritas, proclivitas, propensio. Ἐπιτιμήσαντες δὲ καὶ κολάσαντες τὴν ἀχαριστίαν καὶ προπέτειαν τȣ̃ Δημητρίȣ, *Polyb.* 3, 16, 4. A προπετής.

Προπετεύομαι, perperam, temere, præcipitanter ago. *Ph.* lascivio. Ab eod.

Προπετῆ, acc. sing. pro προπετέα, a

Προπετὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, prociduus, prominens, præceps, proclivis, qui pronus fertur vel ruit, *Ph.* perperus, protervus, temerarius, procax, petulans; humi deciduus. Τοιόνδε κεῖται προπετὲς, *Soph. Trach.* 701. Ζῇ γὰρ προπετὴς, vivit enim leto proximus, *Id. ibid.* 976. A πέτω, pro πίπτω.

Προπετῶς, *adv.* præcipitanter, temere, inconsiderate. *Ph.* perperam, proterve.

Προπεφραδμένα, nom. pl. perf. part. pass. n. g. *Dor.* pro προπεφρασμένα, a προφράζω.

Προπηγνύω, fut. ξω, prius congelo, præfigo.

Προπηδάω, ῶ, fut. ήσω, prosilio; προπηδᾷ, emicat, *Ph.* Οἱ δὲ οἰκέται προπηδῶντες τῶν δεσποτῶν ἠκόντιζον, *Ælian.*

Προπηλακίζω, fut. ίσω, *proprie* luto, seu fuligine inquino, unde ignominia adficio, per contumeliam derideo; (2) fœminam petulanter contrecto, illudendi causa; (3) stupro per vim et licentiam; προπηλακισθεὶς, ignominia affectus, aor. 1. part. pass. Βαρέως φέρω—προπηλακιζομένας ὁρῶσ' ὑμᾶς ὑπὸ Εὐριπίδȣ, *Arist. Thesm.* 393. Προεπηλακίζετο ὑπὸ τȣ̃ δήμȣ τȣ̃ τῶν Ὠρειτῶν, *Dem.* v. *Ern.*

Προπηλακισθεῖσα, aor. 1. part. pass. f. g. verbi προπηλακίζω. Unde

Προπηλάκισις, εως, ἡ, contumelia.

Προπηλακισμὸς, ȣ̃, ὁ, idem. v. προπηλακίζω.

Προπηλακιστικῶς, *adv.* contumeliose.

Προπίνω, propino, præbibo, poculo provoco, *metaph.* in gratiam alicujus alium prodo, per proditionem trado, concedo, largior. Ἐπὶ λωτίναις τε ποιαῖς στορέσας θέλω προπίνειν, *Anacr.* Πιεῖν δέ μοι δίδωσι τὸν οἶνον, ὃν προπίνει, *Id.* ταῖς γυναιξὶν, *Ælian.*

Προπιπίσκω, propino, bibendum do.

Προπιπράσκω, fut. άσω, prior vendo, *Steph.*

Προπίπτοντας, acc. pl. part. præs. act. verbi προπίπτω.

Προπίπτω, procido, ante cado, vel occumbo; (2) procido, præceps feror; προπεσὼν, prolapsus, a. 2. part. Οἱ δὲ προπεσόντες ἔρεσσον, proclinati, *Od.* 12, 194.

Προπιστεύω, fut. εύσω, ante (sc. rem cognitam) credo, prius fidem habeo.

Προπίτνω, idem quod προπίπτω, *Steph.*

Προπλέω, fut. εύσω, qu. dic. prænavigo, in navigatione priorem locum obtineo. Hinc

Πρόπλοος, *contr.* πρόπλȣς, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui in navigatione explorandi causa præmittitur. Πρόπλοι, αἱ, præcursoriæ naves. Πρόπλοι δ' αὐτῷ τινες τȣ̀ς μυχȣ̀ς τῆς θαλάσσης διερευνῶν, *Appian. Bell. Civ.* 5, 93.

Προπλύνω, prius lavo, ante abluo vel eluo, *Steph.*

Προπλώω, idem quod προπλέω.

Προπνίγειον, calida lavatio, seu caldarium in quod intrabant e frigidario, &c. *Steph.*

Πρόποδα, τὰ, infima. Τὰ πρόποδα τῶν Ἄλπεων, radices Alpium, *Appian. Illyric.* 1.

Προποδηγέτις, ιδος, ἡ, dux viæ.

Προποδηγὸς, ȣ̃, ὁ ϗ ἡ, qui anteit, dux.

Προποδίζω, f. ίσω, procedo, progredior. Ὑπασπίδια προποδίζων, *Il.* 13, 158.

Προποδισμὸς, ὁ, progressus, *Steph.*

Προποδὼν, *adv.* ante pedes, coram. Vide ἐμποδὼν et ἐκποδών.

Προποιέω, ῶ, fut. ήσω, ante vel prius facio; προποιηθεὶς, ante factus, a. 1. part. pass.

Προπολεμέω, ῶ, f. ήσω, belligero pro, propugno; (2) ante alios bellum gero, gerere cogor.

Προπολεμητήριον, ȣ, τὸ, firmum propugnaculum. A præc.

Προπολέμιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, bellum præcedens; τὰ προπολέμια, quæ ante bellum rite incipiendum fieri vel debent, vel solent. A πόλεμος.

Προπόλευμα, ατος, τὸ, ministerium, *R.* A

Προπολεύω, fut. εύσω, ministro. A πρόπολος.

Προπόλιος, ante tempus canescens. A πόλιος.

Προπόλιος, ante urbem situs, προπόλεος, *Suid.* A πόλις.

Πρόπολις, εως, ἡ, ea pars urbis quæ in ipso statim aditu occurrit.

Προπολιτεύομαι, seu προπολίτευμαι, ante jam gessi sc. honores.

Προπολλȣ̃, sc. χρόνȣ, *adv.* multo ante. A πολύς.

Πρόπολος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, anteambulo; (2) famulus, qui hero suo præit; (3) minister. (2) Ἀΐδα πρόπολον, *Aristoph. Ran.* 1333. Ἀχεῦσι προπόλων χέρες, *Eurip. Suppl.* 72. A πολέω.

Πρόπομα, ατος, τὸ, potio omnium prima et ante cibum hausta. Ex πρὸ et πίνω.

Προπομπεία, et προπομπία, ας, ἡ, deductio, cum honoris causa alicui præimus; (2) deductio in pompa solenni. A

Προπομπεύω, f. εύσω, in solenni pompa præeo vel præferor. Τὰ νενομισμένα προπομπεύσας, *Heliod.* A

Προπομπὴ, ῆς, ἡ, præmissio; (2) prosecutio; deductio et comitatus quo prævia turba in pompis solennibus anteit ferculis pomparum.

Προπόμπιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui præeundo fit; (2) idem quod

Προπομπὸς, ȣ̃, ὁ ϗ ἡ, anteambulo, deductor; (2) *adject.* prævius. A πομπή.

Προπονέω, ῶ, f. ήσω, ante labore frangor et fatigor,

tigor, prædelassor; (2) ante laboro. Οὐκ ἂν μᾶλλον προπονήσας τις ἐπ' αὐτὰ ἀΐοι, *Xen.*

Προπόρευμα, τος, τὸ, antegressio. Ἀςέριον προπόρευμα, *ex Pselli Scholiis.*

Προπορεύομαι, præeo; (2) progredior. Ὑμᾶς αὐτὰς προπετάσαντες ἡμῶν προπορεύεσθε ἐμπροσθεν, *Xen.*

Προπορεύω, fut. εύσω, prius trajicio, transmitto; (2) prætermitto.

Προπορίζω, f. ίσω, ante paro seu comparo.

Πρόπος, pro πρόπυς, *Ep.*

Πρόποσις, εως, ἡ, potio omnium prima et ante cibum hausta; (2) propinatio. A προπίνω

Προπότης, ε, ὁ, propinatorius. Τὰς προπότας πανημερεύσει θιασὰς ἑρώτων, *Eurip. Rhes.* 361.

Προποτίζω, ante bibendum præbeo.

Προπότισμα, τὸ, potio quæ ante præbetur, *Bud.*

Προποτισμὸς, ὁ, præbitio cjusmodi potionis, *Diosc.*

Πρόπους, οδος, ὁ, cui sunt grandes pedes; (2) stella ante pedes Geminorum; πρόποδες, pedes anteriores quadrupedum; (3) radices montis, velut prominentiæ montis, πρόπυς τῆς ὀρεινῆς, *Polyb.* (4) rudentes, qui sunt ante pedes.

Προπράτης, ὁ, qui prior vendit, et

Προπράττω, fut. ξω, prius vel prior facio.

Προπράτωρ, ὁ, venditoris institor, *Poll.*

Προπρεὼν, ὄνος, ὁ, benevolus, *Pind. Ern.*

Προπρηνὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, id: qu. πρηνὴς, *Il.* 3, 210.

Προπροβιάζομαι. Vide προβιάζομαι.

Προπροθέω. Vide προθέω.

Προπροκαλύπτομαι, usquequaque obvolvor, seu me involvo amiculo.

Προπροκαταΐγδην, *adv.* procurrendo cum impetu. Ἐπέτρεχε κύματι λάβρῳ προπροκαταΐγδην, *Apoll. Rhod.* 2, 594.

Προπροκυλίνδομαι, provolvor, supplex fio, *Il.* 22, 221.

Πρόπρυμνα, *adv.* funditus, prorsus, *Æsch.* Ex πρυμνὸς, *extremus.*

Πρόπταισμα, ατος, τὸ, offensio.

Προπταίω, offendo.

Προπτόρθιον, τὸ, prima frons; πρῶτος πτόρθος, primus ramulus.

Προπτύω, fut. ύσω, insputo, prius exspuo.

Πρόπτωσις, εως, ἡ, prolapsio, procidentia, temeritas. A προπίπτω.

Πρόπτωτος, ε, ὁ ϗ ἡ, prociduus, caducus.

Προπτωτικὸς, ἡ, ὸν, temerarius. A præc.

Προπύλαιος, et πρόπυλος, qui ante portam est, *Steph.*

Προπύλαιον, ε, τὸ, vestibulum domus. A πύλη.

Πρόπυλον, ε, τὸ, idem.

Προπυνθάνομαι, seu προπύθομαι, prius audio seu intelligo, præsentio, vel præsentisco; (2) prius interrogo, sciscitor, percunctor.

Προπύργιον, τὸ, propugnaculum. A

Πρόπυργος, ὁ, idem.

Προπυρεταίνω, ante febri laboro.

Προπυριάω, ante calefacio, foveo.

Προπωγώνιον, τὸ, anterior barba, *Gorr.* prima barba, *Poll.*

Προπωλέω, ῶ, sum propola, et *simpl.* vendo.

Προπώλης, ε, ὁ, propola; προπῶλαι, dardanarii, *Gl. V.* Angl. BROKERS. A πωλέω.

Προρέω, vel προῤῥέω, profluo.

Προροφάνω, et προροφέω, ante sorbeo.

Προῤῥαίνω, ante aspergo, seu conspergo, *Steph.*

Προῤῥήγνυμαι, prorumpo.

Προῤῥηθεὶς, prædictus, a. 1. part. a προείρηκα.

Πρόῤῥημα, ατος, τὸ, prædictio, prædictum.

Πρόῤῥησις, εως, ἡ, prædictio, vaticinium; (2) mandatum, jussa, interdictum. (2) δεδιότες οἱ ςρατηγοὶ τὴν πρόῤῥησιν τῶν Ἀθηναίων, *Thuc.* 1, 49.

Προῤῥητέον, prædicendum, ante dicendum, *Plat.*

Προῤῥητικὸς, ἡ, ὸν, vaticinans, vates.

Πρόῤῥητος, ε, ὁ ϗ ἡ, prædictus; (2) præmonstratus. (2) κἀμοὶ ταδ' ἦν πρόῤῥητα, *Soph. Trach.* 684. Ab eod.

Πρόῤῥιζα, et πρόῤῥιζον, *adv.* radicitus. A

Πρόῤῥιζος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui una cum radice projicitur, qui funditus deletur, *Il.* 11, 157, pro πρόσριζος. Vide πρόσριζον, vel πρόσριζα. Ex ῥίζα.

Προῤῥιπτῶ, projicio, *Greg.*

Προῤῥυθμίζω, præmoderor, *Gl. V.*

ΠΡΟ'Σ, *præp. cum gen.* a, ab, erga, adversus; *cum dat.* ad, apud, usque; *cum acc.* in, apud, inter, ad, per, contra, propter, juxta, circiter. *Absolute,* præterea. Πρός τι δ' ἱςορεῖς, cur quæris? *Soph. Trach.* 424. Οὐ γὰρ ἄρχεται ἑνὸς πρὸς ἀνδρὸς, ἀλλ' ἐλευθέρα πόλις, ab, *Eur. Supp.* 406. Πρὸς τῆς βελῆς ἐςι, e re senatus est, *Dion. Halicarn.* Πρὸς ἑαυτὰ τὸ λόγιον ἐλάμβανεν, suam in rem oraculum interpretatus est, *Zosim.* Ἐλπίσας τὴν νύκτα πρὸς τῶν νικώντων ἔσεσθαι, *Appian.* Πρὸς σὰ, ἅ ἐμὰ, φράσω, e re tua, non mea dicam, *Soph. Œd. Tyr.* 1434. Πρὸς δίκης, jure, merito, *Id. ibid.* 1014; *Elect.* 1221. Πρὸς *cum accusativo,* πρὸς βίαν, vi, *Id. Œd. Tyr.* 805; *Œd. Col.* 845; *Trach.* 388; *Phil.* 90, 103; *Elect.* 1462. Πρὸς βίαν τινὸς, invito quopiam, *Id. Œd. Col.* 557; *Aj.* 1327. Πρὸς ἰσχύος κράτος, vi, *Id. Phil.* 594. Πρὸς εὐσέβειαν, pie, *Id. Elect.* 464. Πρὸς ἡδονήν. Οὐ πρὸς ἡδονὴν λέγω τάδε; an quæ dico non grata sunt tibi? *Id. El.* 921. Πρὸς καιρὸν, e re, *Id. Œd. Tyr.* 325. Πρὸς ἐδὲν, nulla de causa, *Id. Aj.* 1018. Πρὸς ταῦτα, proinde, quapropter, propterea, *Id. Œd. Tyr.* 426; *Aj.* 1115, 1313; *Elect.* 383, 820; *Eurip. Phœn.* 524. Πρὸς χάριν, gratia, *Id. Antig.* 30.

Προσάββατον, ε, τὸ, initium Sabbati, seu dies Sabbatum antecedens. *Ph.* cœna pura, al. *Gl. V.* antesabbatum.

Προσάββατος, ε, ὁ ϗ ἡ, Sabbatum antecedens.

Προσάγαγε, *fac produxeris,* 2. sing. aor. 2. imperat. act. *Att.* pro πρόσαγε, a προσάγω.

Προσαγανακτέω, indignor insuper seu ultro.

Προσαγγελεὺς, ὁ, emissarius, *Bud.*

Προσαγγελία, ας, ἡ, nuncius. *Gl. V.* delatio. Ex ἄγγελος.

Προσαγγέλλω, nuncio; (2) defero, indico apud; (3) interpello, προσαγγέλλει, adlegat, adsignat, *Ph.*

Προσαγγελτὴς, ε, ὁ, interpellator. *Gl. V.* delator. A præc.

Προσαγελάζω, adgrego, *Gl. V.* Ab ἀγέλη.

Προσαγῆλαι, ab inusit. προσαγάλλω, honore afficere, colere.

Προσαγκαλίζομαι, amplector.

Προσαγλαΐζομαι, adornor, *Steph.*

Προσαγνοέω, ῶ, insuper vel præterea ignoro.

Προσαγοράζω, emendo, addo ei, quod ante habebam.

Προσαγόρευμα, ατος, τὸ, appellatio.

Προσαγόρευσις, εως, ἡ, compellatio, salutatio.

Προσαγορευτικὸς, ἡ, ὸν, salutatorius. A

Προσαγορεύω, fut. εύσω, compello, saluto. Ἀριςοτέλης λέγει—τὸν Πυθαγόραν Ἀπόλλωνα ὑπερβόρειον προσαγορεύεσθαι, *Ælian.*

Προσαγρυπνέω, ῶ, fut. ήσω, noctem insomnem duco in re aliqua, invigilo alicui rei.

Προσάγω, f. άξω, adduco, adhibeo, *Gl. V.* (2) appello, sc. navem; (3) impono, defero, *Gl. V.* προσάγομαι, adducor, *Ph.* προσαχθεὶς, adductus, *Ph.* aor. 1. part. pass. Ἕως ἂν αὐτὰ τοῖς τείχεσιν ἤδη προσαγάγωσαν, *Dem. Phil.* 3. *in med. est* ad me adduco, allicio, concilio; (2) in potestatem redigo; (3) cogo, vel manere in partibus vel redire ad partes; (4) accedo; (5) sumo, v. gr. cibum, medicamentum. Hinc

Προσαγωγεὺς, -έως, ὁ, qui aditum præbet, admissionalis; (2) conciliator, interpres, *Gl. V.* sequester, emissarius.

Προσαγωγὴ, ῆς, ἡ, accessus, oblatio, *Gl. V.* (2) deductio, adductio. Ἐκ προσαγωγῆς, sensim et per intervalla, *Luc.*

Προσαγωγίδης, ὁ, idem quod προσαγωγεὺς, *Plut.*

Προσαγώγιον, τὸ, instrumentum fabrorum, per quod ligna curva dirigunt.

Προσαγωγὸς, ῦ, ὁ ϗ ἡ, vim habens alliciendi, pellax, illecebrosus. A προσάγω.

Προσαγωνιςὴς, ῦ, ὁ, adjutor.

Προσαδικέω, injuria ultro afficio.

Προσᾴδω, accino. Τῇ κιθάρᾳ προσᾴδων, *Ælian.*

Προσαθροίζω, aggrego, aggero, *Gl. V.*

Προσάθροισις, εως, ἡ, congregatio. A præc.

Προσαθυμέω, despondeo in re aliqua.

Προσαθύρω, alludo, colludo.

Προσαιθερίζω, versus cœlum mitto, *Hes.*

Προσαιονάω, adspergo, perfundo.

Προσαιρέομαι, ῦμαι, allego, insuper deligo; coopto; προσαιρεῖται, adsciscit, *Ph.*

Προσαίρω, et ομαι, offero, exhibeo; *inpr.* cibum; (2) ingero; (3) sumo. Ex αἴρω.

Προσαισθάνομαι, fut. σθήσομαι, simul sentio.

Προσαΐσσω, f. ξω, ruo vel prosilio in, accedo; (2) de cane et adulatore, ut προσσαίρω, προσσαίνω, *Ern.* Προσαΐξας Ὀδυσῆα, *Od.* 22, 337.

Προσαιτέω, ῶ, f. ήσω, insuper peto; (2) stipem peto, mendico. Προσαιτῶσ' ἔμολον δεξιτερὰς θεῶν θυμέλας, *Eurip. Suppl.* 64. βίοτον, *Id.* Hinc

Προσαίτης, ε, ὁ, mendicus.

Προσαίτησις, εως, ἡ, mendicitas.

Προσαιτιάομαι, ῶμαι, fut. άσομαι, insuper accuso, vel criminor.

Προσακονάω, insuper acuo.

Προσακοντίζομαι, jaculis conficior.

Προσακούω, fut. ύσω, insuper audio. Προσακῦσαι τι παρὰ τῦ θεῦ, *Æl. V. H.* 2, 32.

Προσακροβολίζομαι, fut. ίσομαι, velitationem cieo, velitarem pugnam ineo. Προσακροβολιζομένες κινεῖν τὰς πολεμίες, *Polyb.* 3, 71, 10.

Προσακτέον, *adv. posit.* adducendum. A προσάγω.

Προσαλείφω, fut. ψω, allino, seu illino. Ἡ δὲ δι' αὐτῶν ἐρχομένη προσάλειφεν ἑκάςῳ φάρμακον ἄλλο, *Odyss.* 10, 392.

Προσαλίσκομαι, insuper capior; (2) insuper condemnor, *Aristoph. Ach.* 707.

Προσαλλάσσω, fut. άξω, immuto, vario. Τίς ἂν ἰητρὸς προσαλλάξαι τῆς φύσιος, *Aret.*

Προσάλλομαι, adsilio. Προσάλλεσθαί σε δεήσει ὥςτα κυνάρια, *Xen.*

Προσάλπιγξις, εως, ἡ, cantus tubæ ante prælium, &c. A σαλπίγξ.

Προσαμάομαι, ῶμαι, fut. ήσομαι, insuper aggero, accumulo.

Προσάμβασις, pro προσανάβασις, gradus ad ascendendum; (2) adscensus. (1) κλιμάκων προσαμβάσεις, scalarum gradus, *Eur. Phœn.* 492, 1380. (2) ἀμύνειν τειχέων προσαμβάσεις, ut prohibeant murorum adscensum, *Id. Ib.* 751.

Προσαμέλγω, insuper mulgeo.

Προσαμιλλάομαι, æmulor.

Προσαμπέχω, amplector, *Ath.*

Προσαμύνω, insuper auxilior, auxilior; (2) ultra propello vel arceo. Ἔπειτα δέ τ' ὁ προσαμύνει, *Il.* 5, 139. *Ib.* 16, 509.

Προσαμφιῶ, insuper induam, fut. 2. a προσαμφιέννυμι.

Προσαναβαίνω, f. βήσομαι, adscendo. Φίλε, προσανάβηθι ἀνώτερον, *Luc.* 14, 10. (2) intumesco, de flumine. Προσαναβεβηκότος τῦ ῥεύματος, *Polyb.* 3, 72, 4.

Προσαναβάλλω, una projicio, seu ejaculor, *inpr.* sursum.

Προσανάβασις, εως, ἡ, adscensus.

Προσανάβηθι, *adscende,* 2. sing. aor. 2. imperat. act. a προσαναβαίνω.

Προσαναγινώσκω, lego.

Προσαναγκάζω, f. σω, insuper cogo; (2) arcte adstringo quid vel adprimo. Προσηνάγκαζε τὰς τοιέτυς παρεῖναι, *Xen.*

Προσαναγράφω, fut. ψω, insuper scribo, etiam adscribo.

Προσανάγω, adduco, sed versus superiora.

Προσαναδέχομαι, exspecto, sc. ut accedat, addatur. Ἐνταυθοῖ προσανεδέχετο τὰς ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς, *Polyb.* 5, 13, 8.

Προσαναδίδωμι, do, trado, sc. post alia, insuper distribuere. Προσανέδωκε κλίμακας πλείες τῶν πρότερον, *Polyb.* 10, 14, 3.

Προσαναθλίβω, fut. ψω, insuper comprimo.

Προσαναιρέω, ῶ, f. ήσω, insuper occido, contrucido, insuper respondeo; (2) tollo, everto; (3) insuper suscipio. Προσανεῖλον δὲ τὰς παῖδας τῦ Κλεάνδρυ, *Herodot.* πόλεμον, *Thuc.*

Προσαναισιμόω, impendo, ultro impendo.

Προσανα-

Προσανακεῖμαι, f. κείσομαι, deditus et addictus sum, vel devovi me et velut consecravi.
Προσανακινέω, in oculis alicujus quatio, vel terrendi causa vel incendendi; hinc ostento.
Προσανακλαίομαι, f. αύσομαι, defleo apud, vel una defleo. *Gl. V.* προσανακλαίω, collacrymo. Σοί με δεῖ προσανακλαύσασθαι τὰς τῆς ἐνεγκούσης συμφοράς, *Synes.*
Προσανακλίνομαι, accumbo, sc. juxta quem; (2) adjaceo.
Προσανάκλισις, εως, ἡ, accubitus; (2) situs juxta quid.
Προσανακοινόομαι, οῦμαι, communico cum aliquo
Προσανακουφίζω, subievo.
Προσανακρίνω, ulterius exquiro, seu inquiro.
Προσανακρούω, et ούομαι, exordior, initium dicendi facio.
Προσαναλαμβάνω, f. λήψομαι, insuper adsumo; (2) adsumo, sumo; (3) recreo. Προσαναλαβὼν δὲ τοὺς ἐφελκομένους, receptis militibus qui tardius sequebantur, *Polyb.* 5, 80, 2: ἑαυτόν, reficere, recipere se. Δύο ἡμέρας ἐκ τοῦ πλοῦ προσαναλαβόντες αὐτούς, *Id.* 22, 25, 6.
Προσαναλέγομαι, insuper recito seu narro.
Προσαναλίσκω, fut. ώσω, insuper sumptum facio, impendo. Εἰς ἰατροὺς προσαναλώσασα ὅλον τὸν βίον, *Luc.* 8, 43. Τὴν νεότητα ταῖς ἁμαρτίαις προσαναλίσκειν, *Basil.*
Προσανάλλομαι, adsilio, subsilio.
Προσαναλογίζω, præterea mecum reputo, ac mente revolvo, *Steph.*
Προσαναλογίζομαι, insuper cogito.
Προσαναμαλάσσω, mollio, subigendo mollio.
Προσαναμένω, expecto.
Προσαναμιμνήσκω, in memoriam revoco alicui. Προσαναμιμνήσκοντες μόνον τῶν κατὰ τοὺς αὐτοὺς καιροὺς ἐν τῇ προτέρᾳ βίβλῳ δεδηλωμένων, obiter tantum in memoriam revocatis, quæ circa eadem tempora gesta superiore libro ostendimus, *Polyb.* 4, 28, 6.
Προσαναμνάω, idem.
Προσανανεόω, fut. ώσω, insuper renovo, insuper in memoriam revoco; instauro *simpl.*
Προσαναπαύομαι, adquiesco, *Gl. V.* Τὸ τεχνίον ὃ ἔμαθες φίλει, τούτῳ προσαναπαύου, *M. Anton.* 4, 20.
Προσαναπαύω, requiem do.
Προσαναπείθω, persuadeo, persuadendo adduco ad partes alicujus.
Προσαναπειράομαι, subinde tento, subinde exerceo, v. gr. milites.
Προσαναπέμπω, missito, *Gl. V.*
Προσαναπίμπλημι, repleo, refercio; (2) inficio.
Προσαναπίπτω, recumbo, seu accumbo, epulis, mensæ. Καὶ περιττοπονούμενος, οὗ μὲν προσεκάθιζεν, οὗ δὲ προσανέπιπτε, *Polyb.* 31, 4, 6.
Προσαναπλάσσω, vel άττω, fut. σω, adfingo, vel adjungendo in opere, vel mentiendo in sermone: προσαναπλάττομαι, adhæreo. ἢ πολὺ πρόσκειται τὸ εἰκῆ προσαναπλαττόμενον, *Longin.* 7.
Προσαναπλέκω, adnecto, adjungo.
Προσαναπληρόω, ῶ, fut. ώσω, suppleo addendo, repleo aut compleo. Τὸ γὰρ ὑστέρημά μου προσανεπλήρωσαν οἱ ἀδελφοί, 2 *Cor.* 11, 9.
Προσαναπτύσσω, explico, insuper replico.
Προσανάπτω, adjungo.
Προσαναῤῥήγνυμι, prorumpere facio.
Προσαναῤῥιπίζω, insuper exsuscito, al. denuo exsuscito, id.
Προσαναρτάω, ῶ, f. ήσω, suspendo vel appendo.
Προσανασείω, insuper concutio, seu impello; (2) magis irrito, seu commoveo. Ταχὺ δὲ προσανασεισθέντες οἱ πολλοὶ τοῖς τοιούτοις λόγοις, *Polyb.* 1, 69, 8.
Προσανασπάω, ... cohibeo, reprimo impetum, v. gr. equi.
Προσανατείνομαι, insuper minitor; minor *simp.* Προσανατεινάμενος part. aor. 1. pass. Πτολεμαίοις δὲ βραχέα προσανατεινάμενος καὶ καταμεμψάμενος ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις τὸν Ἀντίοχον, pauca comminatus, *Polyb.* 5, 87.
Προσανατέλλω, exorior, surgo, attollor.
Προσανατίθημι, et προσανατίθεμαι, insuper impono mihi, insuper suscipio, communico et consilia confero cum aliquo. Εὐθέως οὐ προσανεθέμην σαρκὶ καὶ αἵματι, *Gal.* 1, 16.
Προσανατρέπω, fut. τρέψω, insuper everto; (2) everto.
Προσανατρέφω, f. θρέψω, alendo corpus reficio, ut carnem recipiat.
Προσανατρέχω, fut. ξομαι, procurro in vel ad; (2) redeo narrando ad superiora, altius repeto, *Polyb.* 1, 5, 4. nude προσαναδραμόντες, eadem notione. Διὸ καὶ νῦν βραχὺ προσαναδραμόντες περὶ τῆς Ἀντιόχου καὶ Πτολεμαίου βασιλείας πειρασόμεθα .... *Polyb.* 5, 31, 8.
Προσανατρίβομαι, leniter frico; (2) nova exercitatione utor.
Προσαναφέρω, f. προσανοίσω, offero; (2) refero.
Προσαναφυσάω, leniter, paulatim inflo, incipio inflare, sc. tibiam.
Προσαναχρώννυμαι, exp. transformo me in eosdem colores, eundem colorem sumo.
Προσανδραποδίζω, f. ίσω, præterea in servitutem redigo vel abstraho.
Προσανείπω, insuper edico, addo edicto.
Προσανείρομαι, insuper interrogo.
Προσανέρπω, serpo, seu perrepo ad, vel in. Προσανείρπει τῷ τραχήλῳ, *Plut.*
Προσανερωτάω, ῶ, fut. ήσω, insuper interrogo.
Προσανεστάσθησαν, *convulsi fuerunt*, 3. plur. aor. 1. indic. pass. verbi προσανασπάω.
Προσανευρίσκω, una, insuper reperio.
Προσανέχω, nitor; (2) confido, deditus sum, incumbo; (3) exspecto, sustineo me, quiesco, ut expectem. Προσανέχων ταῖς τῶν Αἰγυπτίων ἐπαρχίαις, *Polyb.* (3) Προσανέχοντες δ' ἀεὶ ταῖς ἐκ τοῦ Τύνητος βοηθείαις, *Polyb.* 1, 84.
Προσανίστημι, rebellionem, seditionem concito; *in aor.* 2. *perf. et med.* rebellor, impingor. Τῆς γλώσσης ἄκροις τοῖς ὀδοῦσι προσανισταμένης, lingua ad extremos dentes impacta, *Dionys. Halic. de Composit. Verb.*
Προσανοίγω, fut. ξω, adaperio, aperio.
Προσανοικοδομέω, ῶ, fut. ήσω, reædificando adstruo, restaurando ædificatis addo.
Προσανοιμώζω, fut. ώξω, insuper suspiro, vel in ejulatus et fletus etiam erumpo.
Προσαντέλλω, *Poet.* pro προσανατέλλω. Τὴν εἰς οὐρανὸν κόνιν προσαντέλλουσαν, *Eur. Supp.* 689.
Προσαντεπιτάττω, contra jubeo, h.e. imperanti aliquid ipse impero.
Προσάντης, εος, ὁ καὶ ἡ, arduus, acclivis, adversus, præruptus. Τοῖς δ' αὖ προσάντης εἰμί, *Eurip. Med.* 306. Ex πρὸς et ἄντα vel ἄντην.
Προσαντιβολέω, ultra supplico vel obsecro, *Eust.*
Προσαντιλαμβάνω, invicem prehendo. Προσαντιλαμβανόμεναι τῶν χειρῶν, *Strab.* 3.
Προσαντλέω, ῶ, haurio; (2) foveo, sc. affusa aqua. Vide ἐπαντλέω.
Προσάντως, *adv.* aspere, hostiliter, infeste.
Προσαξιόω, insuper rogo; (2) assidue rogo. Ἀσμένως δὲ καταινεύσαντος αὐτοῦ, καί τι προσαξιώσαντος παιδικῶς, *Polyb.* 3, 2.
Προσαπαγγέλλω, insuper nuncio. Ἀλλὰ πάντως, ἔφη, καὶ προσαπαγγέλλειν κελεύω, *Xen. Hell.* 4, 3.
Προσαπαγορεύω, insuper veto, nego. Προσαπηγόρευσεν αὐτῷ, μήτε τῆς χώρας σφῶν ἐπιβαίνειν, *Dio. Cass.* 38, 34.
Προσαπαιτέω, ῶ, fut. ήσω, insuper exigo, desidero, requiro.
Προσαπαντάω, ῶ, fut. ήσω, occurro. Τὸν λῄσαρχον οἱονεὶ βασιλέα τινὰ ἑαυτῶν προσαπαντῶντες ὑπεδέχοντο, *Heliod.*
Προσάπαξ, *adv.* semel, duntaxat.
Προσαπατάω, insuper decipio.
Προσαπειλέω, ῶ, fut. ήσω, insuper minitor, minas addo. Οἱ δὲ προσαπειλησάμενοι ἀπέλυσαν αὐτούς, *Act.* 4, 21.
Προσαπειλή, ῆς, ἡ, adjecta interminatio, minæ additæ.
Προσαπεκδύομαι, præterea exuo, ultra exuo, *Greg.*
Προσαπείπω, insuper veto.
Προσαπεργάζομαι, insuper efficio. Νῆές τε εἰσὶν αὐτῷ κατάφρακτοι τριακόσιαι, καὶ ἑτέρας προσαπεργάζεται, *Appian.*
Προσαπερείδομαι, fut. είσομαι, innitor alicui.
Προσαπέρχομαι, insuper discedo.
Προσαποβάλλω, insuper amitto. Προσαποβάλεις ἄρ' αὐτὰ πρὸς ταῖς δώδεκα, *Aristoph. Nub.* 1258.
Προσαποβλέπω, adspicio.
Προσαπογράφω, defero, vel insuper defero apud magistratum, *R.*
Προσαποδείκνυμι, demonstro insuper. Δεῖ δὲ προσαποδεῖξαι ἔτι, *Plut.*
Προσαποδίδωμι, addo.
Προσαποδύομαι, fut. ύσομαι, præterea exuo; (2) accingor rei, paro me.
Προσαπόθεσις, εως, ἡ, adsignatio; (2) abjectio, amissio.
Προσαπωθέω, repello, excludo.
Προσαποθνήσκω, insuper vel etiam morior.
Προσαποκρίνομαι, f. νοῦμαι, ultra respondeo, seu plura respondeo quam interrogatus sum. Οὕτις ἔγνω προσαποκρίνεται τοῖς ἐρωτωμένοις, *Plato.* Hinc
Προσαποκριτέον, *adv. pos.* ultra respondendum est.
Προσαποκτείνω, fut. ενῶ, insuper occido. Ὅτι οὐ καὶ προσαπέκτεινα, *Xen. Cyr.* 5, 10.
Προσαπολαύω, simul reporto; fero, fruor, in utramque partem, ut *sin p'er*, q. v.
Προσαπολείπω, desero, relinquo.
Προσαπολοῦντες, nom. pl. f. 2. part. verbi seq. pro προσαπολέω.
Προσαπολλύω, sive προσαπόλλυμι, f. λέσω, præterea vel simul perdo; προσαπόλλυμαι, simul pereo. Τὴν ὑπόληψιν προσαπολεῖς, *Phal.* Δεδιέναι ἔφασαν μὴ κἀγὼ προσαπόλωμαι, *Isocr.*
Προσαπομένω, insuper emaneo, vel una absens maneo, *Steph.*
Προσαποπειράομαι, leniter, paulatim rem tento, periculum facio.
Προσαποπνίγω, fut. ξω, suffoco, strangulo. Προσαποπνίξας τὸν ἄνθρωπον, *Aret.*
Προσαποσκευάζομαι, insuper amolior aut demolior.
Προσαποσμήχω, insuper detergo.
Προσαποστέλλω, insuper mitto.
Προσαποστερέω, ῶ, insuper privo.
Προσαποστερίσκω, idem quod προσαποστερέω, *Chrys.*
Προσαποστρέφω, insuper averto.
Προσαποσφάττω, insuper jugulo.
Προσαποτείνομαι, dirigo adversus, invehor.
Προσαποτίθεμαι, abjicio, omitto.
Προσαποτίω, insuper solvo.
Προσαποφαίνομαι, insuper commonstro vel adfirmo, insuper statuo.
Προσαποφέρω, insuper aufero, seu accipio.
Προσαποφράττω, insuper obstruo et obturo.
Προσαποψήχω, insuper derado, detergo.
Προσαπτέον, attingendum, *Naz.*
Προσάπτομαι, fut. ψομαι, leviter, primoribus digitis tango, attingo.
Προσάπτω, adjungo, applico, adnecto, apto, adfigo, adapto, attribuo, *Gl. V.* Τῷ τεθνηκότι τιμὰς προσάπτειν, *Soph. El* 858. Σιμωνίδης δὲ προσάπτουσι τὴν προμήθειαν ταύτην, *Luc.* Φίλην προσάψας χεῖρα, *Eur. Supp.* 362.
Προσαπωθέω, ῶ, insuper expello; pass. προσαπωθοῦμαι, amplius expellor.
Προσάραξις, εως, ἡ, illisio. Ταῖς συγκρούσεσι, καὶ προσαράξεσι τῶν νηῶν, *Schol. Æsch. ad Pers.* 412. A
Προσαράσσω, et άττω, fut. ξω, allido, impingo. Προσαραξάτωσαν ἐς τὸ μέτωπον εὐθὺ τὴν θύραν, *Lucian. Tot.* 22.
Προσάρδω, fut. άρσω, irrigo.
Προσαρήγω, fut. ξω, præterea adjuvo vel succurro, *Aret.*
Προσαρήσεται, 3. sing. præs. ind. med. verbi
Προσαρήρομαι, adjungo, apto. Ex ἄρω.
Προσαρηρότα, nom. plur. part. perf. med. n. g. verbi προσάρω.
Προσαρθρόω, ῶ, fut. ώσω, per articulos annecto. Hinc
Προσάρθρωσις, εως, ἡ, ossium mobilium naturalis commissura.
Προσαριθμέω, adnumero. Προσαριθμήσεις δὲ φησι τοῖς

ταῖς ὑπὸ τῦ λιμῦ τεθνηκέσι τῆς ἵππυς; *Joseph. Antiq.* 9, 4.

Προσαριςάω, insuper prandeo.

Προσαρκέω, ῶ, fut. ίσω, auxilio venio, auxilior.

Προσαρκτικὸς, ῦ, ὁ ᾗ ἡ, septemtrionalis. Ex ἄρκτος.

Προσάρμα, τὸ, cibus. A προσαίρω.

Προσαρμόζω, adapto, accommodo. Τὰν πρὸς ἔτερον κλίνοιον ὁοανῦ προσαρμόσας, *Eur. Or.* 792. Περιπτυχαῖσι χέρας προσαρμόσας, *Id. Supp.* 816. μαςῷ σῷ τάδε, *Id. Ion.* 799.

Προσαρπάζω, arripio, *Gl. V.*

Πρόσαρσις, εως, ἡ, usus cibi, cibus. A προσαίρω

Προσαρτάω, ῶ, fut. ήσω, appendo, annecto, προσαρτᾶμαι, dependeo; (2) deditus sum alicui rei et velut ex ea pendeo, concilio mihi aliquem, et devincio studiis et beneficiis. Τῇ ἡδονῇ προσηρτημένος, *Luc.* Hinc

Προσάρτημα, ατος, τὸ, appendix, accessio, veluti ψυχῆς· (2) adfectus (πάθος).

Προσάρτησις, ἡ, idem.

Προσαρτίως, *adv.* integre; (2) cohærenter.

Προσαρόω, adapto.

Προσασκέω, ῶ, fut. ήσω, exerceo.

Προσαςειάζεσθαι, insuper jocari, *Suid.*

Προσαςράπτω, affulgeo, *Naz.*

Προσασχολέω, ῶ, occupo; προσασχολῦμαι, occupor.

Προσατιμόω, f. ώσω, insuper contumelia afficio, præterea infamia noto, *Dem.*

Προσαυαίνω, exsicco. Ὁ προσαυαινόμενος, qui exsiccatur, *Æsch. Pr.* 146.

Προσαυγάζω, specto; (2) resplendeo.

Προσαυγὴ, ῆς, ἡ, splendor, lumen, pro προσαύγησις.

Προσαυδάω, ῶ, alloquor, compello. Φίλυς προσαυδῶν, *Eurip. Supp.* 775. σὲ τὸν θανόντα, *Ib.* 805.

Προσαύλειος, ὁ ᾗ ἡ, villaticus, rusticanus. Ab αὐλὴ

Προσαυλέω, ῶ, f. ήσω, accino tibia. Ἄξιον ἐμῦ ᾗ σῦ προσαύλησιν μέλος, *Aristoph. Conc.* 889.

Προσαυλίζω, fut. ίσω, in aula sto. Ex αὐλή.

Προσαυξάνω, vel προσαύξω, fut. ξήσω, adaugeo, insuper augeo.

Προσαύξησις, εως, ἡ, incrementum. A præc.

Προσαυτουργέω, ῶ, fut ήσω, præterea facio, et operor; (2) insuper excogito.

Προσαυτοχειρία, ἡ, propria cædes, vel suimet interfectio, *vox suspecta*, Steph.

Προσαφαιρέω, ῶ, fut. ήσω, ῦμαι, insuper aufero. Προσαφαιρῆται με ᾗ τὰ λείψανα περιβαλεῖν, *Heliod.*

Προσαφεψέω, ῶ, fut. ήσω, una decoquo.

Προσαφὴ, ῆς, ἡ, attactus. A προσάπτομαι.

Προσαφὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, attiguus. *Gl. V.* contiguus. Ex πρὸς et ἀφὴ, *tactus.*

Προσαφίςημι, præterea et alios ad defectionem solicito: προσαφίςαμαι, insuper et ipse deficio.

Προσαφοδεύω, proluviem alvi projicio.

Προσαφρίζω, spuma oppleo.

Προσβαίνω, fut. βήσομαι, adscendo, conscendo. Ἰσθμῦ ναταίας ἔλεγε προσβαίνειν πλάκας, *Eur. Her. Fur.* 961. Οὐχ ἧσσ' ὀρθὸς σανίδα προσβῆναι κάρα, *Id. Hel.* 1271.

Προσβάλλω, adjicio, applico, admoveo, impingo; (2) irruo, adorior, invado, irruptionem vel impressionem facio. Ἐμοὶ πικρὰς ὠδῖνας αὐτῦ προσβαλὼν ἀποίχεται, infligens, *Soph. Trach.* 42. Φθόνῳ τοῖς σοῖσι χἀμοῖς παισὶ χεῖρα προσβαλεῖ, *Eur. Alc.* 304.

Προσβάρησις, εως, ἡ, pressus. *Gl. V.* pressio. Ex βαρέω.

Προσβὰς, aor. 2. part. act. verbi προσβαίνω.

Προσβασανίζω, torqueo insuper, vel torqueo.

Πρόσβασις, εως, ἡ, adscensus, adscensio; (2) accessus, aditus, adventus. *Gl. V.* adgressio. A προσβαίνω. Unde

Πρόσβατος, η, ον, pervius, accessus.

Προσβαττάνιον, τὸ, idem quod simplex, *Steph.*

Πρόσβημι, idem quod προσβαίνω, *Hom.*

Προσβιάζω, et προσβιάζομαι, adurgeo, instando cogo.

Προσβιβάζω, fut. άσω, admoveo, adjungo, accedere facio, promoveo.

Προσβιβάω, ῶ, transeo ad. Καὶ τὸ δεῦρο προσβιβᾷ λέγων, *Aristoph. Av.* 431.

Προσβλαβὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, noxius. Ex βλάπτω.

Προσβλάπτω, f. ψω, præterea lædo vel damno adficio, *Aret.*

Προσβλασφημέω, male dico insuper.

Προσβλέπω, f. ψω, obtueor, intueor, adspicio. Προσβλέπειν δ' ἔξεςι σοὶ τὰ τῆδε πράγη, *Soph. Aj.* 346. Κάτω κεκυφὼς, ᾗ μηδένα τῶν ἀπάντων ἐξ ἐναντίας προσβλέπων, *Luc.*

Πρόσβλεψις, εως, ἡ, adspectus.

Πρόσβλησις, ἡ, adplicatio, adjunctio, *Ion.*

Πρόσβλητος, η, ον, adjectus, *LXX.* A προσβάλλω.

Προσβοάω, ῶ, acclamo, *Gl. V.*

Προσβοηθέω, ad opitulandum accurro, succurro.

Προσβολὴ, ῆς, ἡ, adjectus seu adjectio, admotio, contagio; (2) impetus, concursus in prælio, lucta, oppugnatio, v. gr. urbis; (3) appulsus navium ad terram, ἐν προσβολῇ εἶναι, locus dicitur ubi commode appelli ad terram aliquam potest, et ea teneri; (4) aditus, cum ad locum aliquem acceditur. *Gl. V.* offensio, impressio. A προσβάλλω.

Προσβόρειος, προσβόρεος, item πρόσβοῤῥος, et πρόσβορος, ῦ, ὁ ᾗ ἡ, quod a borea perflatur; (2) ad boream vergens. Ex βορέας.

Προσβραχὺς, εῖα, ὺ, *Gen.* έος, είας, έος, parvus, minime altus, vadosus. *Strab.* 6.

Προσβρέχω, f. ξω, insuper irrigo s. madefacio

Πρόσγειος, ῦ, ὁ ᾗ ἡ, terræ propinquus et contiguus, humilis. Ex γέα, *contr.* γῆ.

Προσγελάω, fut. άσω, arrideo. Ἄψυχον εἰκὼ προσγελῶσα σώματος, *Eur. Med.* 1165

Προσγενὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, cognatus, *Gl. V.* A γένος vel γίνομαι.

Προσγίγνομαι, vel προσγίνομαι, accedo ad aliquem, alicui me adjungo; (2) adnascor, accedo; προσεγένετο, accessit, aor. 2. προσγενήσεσθαι, affore, *Gl. V.* f. 1. m. Τῶς γὰρ θανῦσιν μόχθος ὁ προσγίνεται, *Soph. Trach.* 1189

Προσγλισχραίνω, fut. ανῶ, magis glutinosum reddo.

Προσγλίχομαι, insuper appeto.

Προσγναθίδιον, ῦ, τὸ, focale, *Gl. V.* qu. dic. maxillare. A γνάθος.

Πρόσγραμμα, ατος, τὸ, quod jam scriptis additum est, adscriptio. A προσγράφω.

Προσγραφεὺς, έως, ὁ, adscriptor.

Προσγραφὴ, ῆς, ἡ, adscriptio.

Πρόσγραφος, ῦ, ὁ ᾗ ἡ, adscriptitius; (2) qui annotatur; (3) recens adscriptus, v. gr. civis, miles. A

Προσγράφω, fut. ψω, insuper scribo, scriptis addo, adscribo; (2) adscribo, *i. e.* attribuo. Πυθαγόραν τῇ πολιτείᾳ προσέγραψαν, *Plut.* Εἶθ' ἡ αἰτία προσγέγραπται, δι' ἣν τῦτ' ἐγένετο, *Dem.*

Προσγυμνάζω, paulatim exerceo quem. *In med.* paulatim exerceor; (2) exerceo cum aliquo, contendo cum aliquo.

Προσδανείζομαι, insuper mutuum sumo.

Προσδαπανάω, ῶ, fut. ήσω, insuper absumo seu insumo. Καὶ ὅ,τι ἂν προσδαπανήσῃς, *Luc.* 10, 35.

Πρόσδεγμα, ατος, τὸ, susceptio. A προσδέχομαι.

Προσδεὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, qui insuper eget. A προσδέω.

Προσδεῖ, *imperson.* opus est. Προσδεῖ τῆς διδασκαλίας ἐμοὶ, *Dem.* Λύπης τι προσδεῖ σ', ἢ φιλεῖς ὅτω φάος; *Eur. Her. Fur.* 90.

Προσδείκνυμι, fut. ξω, insuper ostendo.

Προσδεκτέος, α, ον, recipiendus, admittendus, exspectandus.

Προσδεκτὸς, ἡ, ὸν, acceptus, gratus.

Προσδέξασθαι, exspectasse, aor. 1. inf. med. a προσδέχομαι.

Προσδέομαι, fut. δεήσομαι, insuper egeo; (2) indigeo; (3) insuper rogo, supplex sum. Οὐδενὸς ἑτέρυ προσδεόμενον, *Plat.* χρημάτων, *Xen.*

Προσδέρκομαι, adspicio. Τῇ μὲν σ' ἡδέως προσδέρκομαι, partim, *Eur. Or.* 340. τὴν ὄψιν, *Id. Hel.* 564.

Πρόσδεσις, εως, ἡ, alligatio, *Gl. V.*

Προσδεσμεύω, alligo, astringo.

Προσδεσμέω, idem.

Πρόσδετος, ῦ, ὁ ᾗ ἡ, alligatus.

Προσδέομαι, opus habeo, *Theoc.*

Προσδέχομαι, fut. ξομαι, admitto; (2) exspecto; (3) excipio, sustineo impetum, προσδεχόμενος, operiens, *Ph.* part. præs. Νῦν δὲ τινα βίᾳ ἐλπίδα προσδέχομαι, *Eur. Alc.* 128.

Προσδέω, alligo, adstringo; προσδεδεμένος, aptus, *Gl. V.* p. pass. part. προσδεθεὶς, aor. 1. part. pass. alligatus, adnexus. Σαμίοις σανίσι προσδήσας, *Pl.*

Προσδηλέω, ῦμαι, insuper noceo, seu perdo.

Προσδιαβάλλω, insuper criminor. Ὡς προσδιαβληθείη μᾶλλον εἰς τὸν Λακωνισμὸν, *Plut.*

Προσδιάθεσις, εως, ἡ, adiectio sive dispositio alia alii superveniens. Ex διατίθημι.

Προσδιαιρέομαι, ῦμαι, insuper divido, nova divisione utor.

Προσδιαιτάω, ῶ, fut. ήσω, apud aliquem victito, *Steph.* Unde

Προσδιαίτησις, εως, ἡ, conversatio et victus apud aliquem.

Προσδιαλέγομαι, f. ξομαι, sermocinor cum aliquo, colloquor, *Gl. V.* adloquor, adfor. Τῷ τοιῦτ' ἔχοντι προσδιαλέγεσθαι, *Synes.* Hinc

Προσδιάλεξις, εως, ἡ, allocutio, colloquium.

Προσδιαμαρτυρέω, insuper testor.

Προσδιαναγκάζω. Vide προσαναγκάζω.

Προσδιανέμω, insuper divido.

Προσδιανοέομαι, ῦμαι, insuper cogito, considero.

Προσδιαπασσαλεύω, trajecto paxillo affigo.

Προσδιαπολεμέω, post alia bello subigo.

Προσδιαπορέω, ῶ, fut. ήσω, insuper vel valde dubito.

Προσδιαπράσσομαι, άττομαι, insuper efficio.

Προσδιαρπάζω, insuper etiam diripio.

Προσδιασαφέω, ῶ, fut. ήσω, insuper explico.

Προσδιαςαλτέον, nominatim excipiendum, *Steph.*

Προσδιαςέλλω, et προσδιαςέλλομαι (1) nominatim excipio et stipulatione caveo; (2) diduco, dilato. Προσδιεςειλάμην τῷ ποδὶ μὲν, ἵνα παρὰ τὴν γῆν πλέῃ, *Athen.*

Προσδιαςολὴ, ῆς, ἡ, exceptio et conditionalis conventio, cum additur, excepto vel præter. A præc.

Προσδιαςρέφω, depravo, corrumpo.

Προσδιασύρω, insuper traduco et carpo.

Προσδιαταράσσω, insuper perturbo.

Προσδιατάσσω, seu τάττω, insuper constituo seu præcipio.

Προσδιατριβὴ, ῆς, ἡ, commoratio in aliqua re, usus frequens. A

Προσδιατρίβω, f. ψω, immoror alicui rei, *Gl. V.* consector; (2) cunctor. Ἑαυτὰς αἰτιάσονται οἱ προσδιατρίβοντες σοι, *Plat.*

Προσδιαφθείρω, insuper corrumpo, aut præterea interficio, insuper perdo. Καὶ σὲ προσδιαφθερῶ ξυνὼν, *Soph. Phil.* 76.

Προσδιδάσκω, addoceo. *Gl. V.* insuper doceo.

Προσδίδωμι, insuper do, impertior. *Gl. V.* addo.

Προσδιέρχομαι, insuper percurro et enarro; προσδιελθὼν, aor. 2. part.

Προσδιηγέομαι, insuper narro, narro *simpl.*

Προσδικάζω, adjudico.

Προσδιοικέω, una rego, administro, constituo.

Προσδιορίζω, fut. ίσω, conditionem addo et restringo verbis id quod simpliciter enunciatum erat; (2) insuper explico, explano, exprimo. (2) ἡμέραν καὶ ὥραν προσδιορίζοντας, *Heliodor.* 5.

Προσδιορισμὸς, ῦ, ὁ, circumscriptio verborum et determinatio.

Προσδιώκω, ulterius persequor, insequor.

Προσδοκάω, ῶ, fut. ήσω, exspecto; (2) spero. Ἐγὼ δὲ γ' ὑμᾶς προσδοκῶσ' ἐγρηγορῶ τὴν νύκτα πᾶσαν, *Aristoph. Conc.* 32 Τί προσδοκῶσα κέρδος; *Eur. Iph. in Taur.* 1316. Hinc

Προσδοκέω, ῶ, *Ion.* pro προσδοκάω.

Προσδόκημα, ατος, τὸ, exspectatio.

Προσδόκητος, ῦ, ὁ ᾗ ἡ, qui exspectatur, prævisus.

Προσδοκία, ας, *Ion.* ίη, ης, ἡ, exspectatio; (2) metus futuri.

Προσδόκιμος, ῦ, ὁ ᾗ ἡ, qui exspectatur, de quo exspectatio est. *Gl. V.* opinatus, exspectatus.

ων. Μάλιστα γὰρ ἦν τότε προσδόκιμος ὁ περὶ τῶν ὅλων κίνδυνος, *Polyb.* 29, 8, 11. Ab eod.

Προσδοκίμως, *adv.* exspectato, *Gl. V.*

Προσδόμα, ατος, τὸ, mantissa, *Gl. V.* A ...

Προσδοξάζω, fut. άσω, opinione aliquid addo.

Προσδοξοποιέω, ῶ, fut. ήσω, variis opinionibus imbuo. Hinc p. part. pass. προσδεδοξοποιημένος, variis præterea rationibus imbutus, *ap. Polyb.* Ex δόξα et ποιέω.

Προσδόρπιος, ε, ὁ ϗ ἡ, ad cœnam utilis. Ex δόρπον.

Προσδραμὼν, aor. 2. p. act. v. προστρέχω. Hinc

Προσδρομὴ, ῆς, ἡ, decursus. *Gl. V.* accursus.

Προσδυσκολαίνω, insuper ægre fero, seu indignor.

Προσδωρέομαι, ῦμαι, insuper dono.

Προσεάω, ῶ, insuper sino; (2) sino, permitto; (3) admitto, accedere sino. Μὴ προσεῶντος ἡμᾶς τῦ ἀνέμυ, *Act.* 27, 7.

Προσεβήσατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. verbi προσβαίνω.

Προσεγγιλῶσι, 3. pl. præs. ind. act. *contr.* pro προσεγγιλάυσι, a προσεγγιλάω.

Προσεγγίζω, fut. ίσω, appropinquo, accedo. Καὶ μὴ δυνάμενοι προσεγγίσαι αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον, *Marc.* 2, 4. Καὶ προσεγγίσας ἤρετο, *Polyb.* 39, 1, 4. Hinc

Προσεγγισμὸς, ῦ, ὁ, appropinquatio. A

Προσεγγράφω, fut. ψω, insuper adscribo vel inscribo. Εἰκότως δ' ὑ προσενεγράψατο τὴν ποίησιν τῇ διαμαρτυρίᾳ, *Dem.*

Προσεγγυάομαι, ῶμαι, insuper sponsor fio, insuper spondeo.

Πρόσεγγυς, *superl.* προσεγγύτατα, proxime.

Προσεγκαλέω, ῶ, insuper accuso, seu incuso.

Προσέγκειμαι, incumbo, urgeo, prægravo.

Προσεγκελεύομαι, f. εύσομαι, insuper adhortor, præterea suadeo.

Προσεγχέω, et -έομαι, adfundo, infundendo addo, *Ath.*

Προσεγχρίω, illino, *Ep.*

Προσεδαφίζω, f. ίσω, solo allido; (2) solo æquo; προσηδάφισται, allisus, applicatus est, perf. pass. 3. sing.

Προσεδεχόμεσθα, 1. pl. imperf. ind. med. *Dor.* pro προσεδεχόμεθα, a προσδέχομαι.

Προσεδόκησαν, 3. plur. aor. 1. ind. act. verbi προσδοκάω.

Προσεδόκων, imperf. ind. act. *contr.* pro προσεδόκαον.

Προσέδραμον, aor. 2. ind. act. verbi προστρέχω.

Προσέδρεια, vel προσεδρία, ας, ἡ, perseverantia in labore, qualis est ejus qui alicui semper adsidet, adsiduitas. *Gl. V.* προσεδρία, sedulitas; (2) obsidio. A

Προσεδρεύω, fut. εύσω, adsideo, adsiduus sum; (2) curo, vaco, alicui rei; (3) obsideo. Οἱ τῷ θυσιαστηρίῳ προσεδρεύοντες, 1 *Cor.* 9, 13. Προσεδρεύειν πρὸς τὸ ἴδιον, *Aristot.* Προσεδρεύσαν τοῖς καιροῖς, *Polyb.* 38, 5, 9. A

Πρόσεδρος, ε, ὁ ϗ ἡ, assessor; (2) adsiduus in re aliqua. Ex ἕδρα.

Προσέειπεν, 3. sing. a. 2. ind. act. *Poet.* et cum ν, pro προσεῖπε, a προσέπω.

Προσειδέναι, insuper scire; προσειδέναι χάριν, insuper gratiam habere.

Προσεῖδον, adspexi; προσιδὼν, intuitus; προσίδωντα, viderint.

Προσέθηκαν, 3. plur. aor. 1. indic. act. verbi προστίθημι.

Προσεθίζω, adsuefacio. Ταῦτα δὲ ποιῶν ἡγεῖτο προσεθίζειν αὐτὺς θεραπεύειν, *Xen.*

Προσεθισμὸς, ῦ, ὁ, adsuefactio. A præc.

Πρόσεθυ, 2. sing. aor. 2. imperat. med. *Att.* et *Ion.* pro προσέθεσο, a προστίθημι.

Προσεικάζω, fut. άσω, adsimilo, comparo. Τινὶ προσεικάζω, scil. αὐτὸν; *Eur. Rhes.* 697. Πλύτυ γὰρ οἶκος ἄξιος προσεικάσαι, *Id. Hel.* 69.

Προσείκελος, ε, ὁ ϗ ἡ, et προσείκελος, έλη, ελον, adsimilis.

Προσείκω, fut. ξω, adsimilis sum; (2) videor; προσέοικα, perf. med. προσεοικὼς, adsimilis, part. Μῶν σοι λέοντι φαίνεται προσεοικέναι, *Eur. Bac.* 1285. Ἔξωρα πράσσω κὐκ ἐμοὶ προσεικότα, *Soph. Elect.* 620. Δρᾷ τὰ μὴ προσεικότα, *Id. Phil.* 924.

Προσειλέω, ῶ, f. ήσω, contorqueo, convolvo in fascem, collectum contorqueo.

Προσειλήφει, 3. sing. plusq. perf. ind. act. *Att.* pro προσειλελήφει, a προσλαμβάνω.

Πρόσειλος, ε, ὁ ϗ ἡ, solis calori expositus. Ex εἵλη.

Προσείλυ, 2. sing. aor. 2. imperat. med. verbi προσαιρέω.

Πρόσειμι, insum, adsum. Ταῦτα πάντα προσεῖναι δεῖ τοῖς καλῶς κειμένοις νόμοις, *Isocr.*

Πρόσειμι, accedo; (2) accedo, *i. e.* adgregor, adeo, *Ph.* partes, a quibus stabam, deserendo ad alios accedo. Οὕτω προσῄεσαν τοῖς φάλαγγες ἐπὶ τὸ Κύρυ στράτευμα, *Xen.* Προσιέναι μηδένα ἔα πρὸς αὐτὸν, *Aristoph. Thesm.* 939.

Προσεῖναι, *adesse*, præs. inf. verbi πρόσειμι.

Προσειπεῖν, alloqui, aor. 2. inf. act. verbi προσέπω· προσειπὼν, adfatus. *Gl. V.* allocutus. Ἀντὶ τύτων τήνδε νυνὶ τὴν θεὸν προσείπατε, *Aristoph. Pace*, 579. Προσεῖπε δ' Ὀρέστας λάκαιναν κόραν, *Eur. Or.* 1415.

Προσείρηκα, allocutus sum.

Προσείρω, annecto.

Πρόσεισιν, 3. sing. ind. act. cum ν, a πρόσειμι.

Προσείσκω, sum similis; item comparo.

Προσεισπράττω, insuper exigo, *Steph.*

Προσεισφέρω, infero ad quem.

Προσεισφορὰ, ᾶς, ἡ, præmium, *ap. Jos.* si sanus locus, *Ern.*

Προσεῖχον, imperf. ind. act. verbi προσέχω.

Προσείω, fut. είσω, ante aliquem concutio, al. προσσείω. Vide προσανακινέω.

Προσεκβαίνω, ex mea nave transilio in aliam (sc. hostilem).

Προσεκβοάω, simul exclamo.

Προσεκδέρω, excorio.

Προσεκδέχομαι, excipio, sustineo.

Προσεκδιδάσκω, insuper doceo quoque.

Προσεκέατο, 3. pl. imperf. ind. med. *Ion.* pro προσέκειντο, a πρόσκειμαι.

Προσέκειτο, 3. sing. imperf. ejusd.

Προσεκζητέω, insuper inquiro.

Προσεκθλίβω, fut. ψω, insuper exprimo.

Προσεκκαίω, insuper exuro, vel insuper accendo. Προσεκκαῦσαι ὀργῇ, *Luc.*

Προσεκκαλύπτω, aperio, demonstro.

Προσέκκειμαι, promineo.

Προσεκλέγω, -γομαι, deligo insuper. Προσεκλέγονται δ' ὗτοι πάλιν αὐτοὶ τὺς ἴσυς ὑραγὺς, *Polyb.* 6, 24, 2.

Προσεκλογίζομαι, fut. ίσομαι, insuper expendo.

Προσεκλύω, debilito.

Προσεκολλήθη, 3. sing. aor. 1. ind. pass. verbi προσκολλάω.

Προσέκοψαν, 3. plur. aor. 1. ind. act. verbi προσκόπτω.

Προσεκμαίνομαι, etiam insanio, præterea in furorem agor, *Aret.*

Προσεκπέμπω, f. ψω, insuper mitto. Πεζὺς τε, ὅσυς ἐδύναντο, προσεξέπεμψαν, *Xen.*

Προσεκπηδάω, ῶ, fut. ήσω, exsilio seu prosilio.

Προσεκπίπτω, aberro, excido, recedo.

Προσεκπονέω, ῶ, præterea laboro, allaboro.

Προσεκποτέον, insuper ebibendum.

Προσεκπρίαμαι, insuper emo.

Προσεκπυρόω, ῶ, magis accendo, valde inflammo. Ἱκανὸν δὲ ϗ τῦτο βλάκα ἐραστὴν προσεκπυρῶσαι, *Luc.*

Προσεκσπάω, una extraho.

Προσεκταπεινόω, ῶ, insuper deprimo.

Προσεκτέα, et προσεκτέον, *adv. posit.* attendendum. Προσεκτέον μᾶλλον τῇ εὐκαιρίῃ, *Aret.* A προσέχω.

Προσεκτήσαντο, 3. pl. aor. 1. ind. med. verbi προσκτάομαι.

Προσεκτικὸς, ή, ὸν, attentus, accuratus; (2) attentum faciens. Comp. προσεκτικώτερος. A προσέχω.

Προσεκτικῶς, *adv.* attente.

Προσεκτίλλω, simul evello.

Προσεκτυφλόω, insuper, simul excæco.

Προσεκύλισα, aor. 1. ind. act. verbi προσκυλίω.

Προσεκύνει, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro προσεκύνεε, a προσκυνέω.

Προσέκυρσα, *appuli*, aor. 1. ind. act. *Æol.* pro προσέκυρα, a προσκύρω.

Προσεκφέρειν, insuper pendere, *Polyb.* 3, 27, 3.

Προσεκφοβέω, simul terreo.

Προσεκχλευάζω, irrideo, vel etiam irrideo.

Προσελάβετο, 3. sing. aor. 2. ind. med. verbi προσλαμβάνω.

Προσελασία, ας, ἡ, de navibus, appulsus; de equis impetus. A

Προσέλασις, ἡ, impetus, *impr.* equitum, v. gr. in hostem. A

Προσελαύνω, advehor; (2) impetum facio. Αὐτὸς δὲ τοῖς ἵπποις προσελάσας πρὸς τὰ τῶν Μήδων φρύρια, *Xen.* Ἐξοπλισάμενος προσέλασε τῷ ἵππῳ, *Ibid.*

Προσελεῖν, contumelia vel injuria afficere, ὑβρίζειν, ab Elide urbe Arcadiæ, vel ab ipsis Arcadibus convitiatoribus, qui προσέληνοι dicebantur; προσελῶμεν, contumelia afficimus, *Lex.*

Προσέλεκτο, 3. sing. plusq. perf. ind. med. *Poet.* pro προσελέλεκτο, a προσλέγω.

Προσελέξατο, 3. sing. aor. 1. ind. med.

Προσέλευσις, εως, ἡ, accessus, *Gl. V.* προσέλευσις κληρονόμυ, accretio, *Ph.* supplicatio Deorum, *Ern.* A προσέρχομαι.

Προσελεύσονται, 3. pl. f. 1. ind. med. verbi προσέρχομαι.

Προσελήλυθε, *accessit*, 3. sing. perf. ind. med.

Προσεληναῖος, idem quod

Προσέληνος, qu. dic. antelunis, *i. e.* antiquior luna. Arcades ob antiquitatem dicebantur προσέληνοι. A σελήνη, *luna.*

Προσελθὼν, aor. 2. part. act. verbi. προσέρχομαι.

Προσελκύω, f. ύσω, attraho, adprimo, v. gr. ad pectus; (2) ad pectus applico, complector. Τῇ δὲ ἑτέρᾳ χειρὶ τὸν μέγιστον τῶν ἄρτων προσειλκύσατο, *Ælian. V. H.* 2, 17. (2) λάβε σὸν παῖδ' ἐν ἀγκάλαισι, καὶ προσέλκυσαι, *Eurip. Hipp.* 1432. Προσέλκυσαί νιν ὕστατον θεωμένη, *Id. Iphig. in Aul.* 1452.

Προσέλκω, fut. ξω, attraho, extraho; (2) illicio, sc. in fraudem. Ἁ μ' ἐθέλοντα προσέλκει καλλιρόοισι πνοαῖς, *Pind. Ol.* 6, 142.

Προσελλείπω, insuper deficio.

Προσελπίζω, spero.

Προσελυτρόω, ῶ, circumposito involucro munio et intego. Ex ἔλυτρον.

Προσελώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, palustris.

Προσεμβαίνω, insuper ingredior, ingredior; descendo in; insulto; προσεμβῆναι, insultare, a. 2. inf. Προσεμβαίνειν εἰς ὕδωρ, *Diosc.* Οὐ γὰρ θανόντι ϗ προσεμβῆναι σε χρή; *Soph. Aj.* 1365.

Προσεμβάλλω, insuper adjicio, immitto, &c.

Προσεμβριμάομαι, ῶμαι, fremo in aliquem, amplius minor; προσενεβριμησάμην, aor. 1. med.

Προσέμενε, 3. sing. imperf. indic. act. verbi προσμένω.

Προσέμιξα, aor. 1. ind. act. verbi προσμίγνυμι.

Προσεμματεύω, contrecto.

Προσεμπάσσω, fut. άσω, præterea inspergo.

Προσεμπεδόω, ῶ, fut. ώσω, insuper confirmo.

Προσεμπικραίνομαι, f. νῦμαι, insuper exacerbor in re aliqua.

Προσεμπίπτω, incido in, insuper incido.

Προσεμπίμπρημι, vel προσεμπιμπράω, fut. ήσω, *Aret.* idem quod

Προσεμπρήθω, f. ήσω, insuper vel præterea incendo, inflammo; aor. 1. προσεμπρῆσαι.

Προσεμφανίζω, declaro, insuper declaro.

Προσεμφερὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, similis, adsimilis.

Προσεμφέρω, similis sum.

Προσεμφορέω, insuper ingero, inculco, seu ingero, *simpl.*

Προσενδείκνυμι, insuper demonstro.

Προσέναγχος, *adv.* nuper. Ἐζήτησε τις τῶν φιλοσόφων προσέναγχος, *Longin.* 44.

Προσενεδρεύω, insidior, in insidiis sum.

Προσένᾱχε, 3. sing. imperf. act. *Dor.* pro προσένηχε, a προσνήχω.

Προσενθυμητέον, *adv. posit.* insuper cogitandum.

Προσενεγκάτω, 3. sing. a. 1. imperat. act. verbi προσφέρω. Unde

Προσ-

Προσενεκτέον, *adv. pos.* adferendum, offerendum.
Προσενεχθέντας, acc. pl. aor. 1. part. pass.
Προσενέπω, seu προσεννέπω, alloquor, compello. Παλαιὰ σ' ἡμέρα προσεννέπω; *Eur. Rhes.* 388. Ὅμως δὲ χαίρειν τὰς ξένας προσεννέπω; *Id. El.* 555. Αὐτίκα δ' ἐκ μεγάρων Χείρωνα προσήνεπε φωνᾷ, *Pind.*
Προσενεχυράζω, pignora capio ex aliquo.
Προσενήνοχε, 3. sing. perf. ind. med. *Att.* pro προσήνοχε, a προσφέρω.
Προσενθυμεῖται, 3. sing. præs. ind. pass. *contr.* pro προσενθυμέεται, a προσενθυμέω, præterea cogito.
Προσεννοέω, ῶ, f. ήσω, una cogito et mente concipio.
Προσενοίκησις, εως, ἡ, habitatio apud aliquem.
Προσενοχλέω, magis turbo, molestia adficio.
Προσενυβρίζω, etiam contumelia adficio.
Προσενυφαίνω, et ομαι, una intexo.
Προσενόω, ῶ, fut. ώσω, adjungo. Hinc aor. 1. part. pass. προσενωθεὶς, unitus.
Προσεντείνω, magis intendo; (2) magis cædo.
Προσεντέλλω, et προσεντέλλομαι, insuper mando seu injungo. Προσεντειλάμενος ὅτω σπεύδειν, *Xen. Cyr.* 4, 21.
Προσεντίκτω, insuper genero.
Προσεξαγριαίνω, etiam irrito, ad iram provoco.
Προσεξαιρέομαι, οῦμαι, insuper eximo.
Προσεξαίρω, amplius extollo.
Προσεξαμαρτάνω, amplius erro.
Προσεξανδραποδίζομαι, etiam in servitutem redigo.
Προσεξαπατάω, ῶ, fut. ήσω, insuper decipio.
Προσεξαπλόω, insuper, etiam explico, seu expono.
Προσεξάπτω, magis accendo, seu irrito.
Προσεξασκέω, magis excolo, et excolendo orno.
Προσεξελαύνω, (insuper) impetum facio, erumpo, de equitatu, aut classe.
Προσεξελέγχω, f. ξω, præterea demonstro, arguo, convinco.
Προσεξελίσσω, insuper educo, v. gr. exercitum.
Προσεξεργάζομαι, f. άσομαι, insuper conficio et absolvo.
Προσεξερείδομαι, innitor alicui.
Προσεξέρχομαι, accedo, appropinquo.
Προσεξετάζω, una, simul, præterea exploro, quæro.
Προσεξευρίσκω, præterea invenio, invenio aliquid novi.
Προσεξηγέομαι, οῦμαι, insuper narro, præterea narrando adjicio; a. 1. part. med. προσεξηγησάμενος.
Προσεξηπειρόω, ῶ, in continentem verto.
Πρόσεξις, εως, ἡ, attentio. A προσέχω.
Προσεξίστημι, valde perturbo.
Προσεοικότας, acc. pl. perf. part. med. a προσείκω.
Προσεπαγγέλλομαι, adpromitto. *Gl. V.* simul promitto.
Προσεπάγω, subjungo, addo etiam.
Προσεπαινέω, ῶ, f. ήσω, insuper laudo, collaudo.
Προσεπαίρω, attollo, *Gl. V.* Προσεπήρθη ὑπὸ τῆς ξυμμαχίας, *Arrian. Hist. Alex.* 4, 5.
Προσέπαισεν, 3. sing. aor. 1. ind. act. cum ν, a προσπαίζω.
Προσεπαιτιάομαι, ῶμαι, insuper accuso.
Προσεπανέρομαι, insuper interrogo.
Προσεπαπειλέω, insuper minor.
Προσεπαράομαι, -ῶμαι, fut. άσομαι, insuper imprecor.
Προσεπάρχω, præterea impero.
Προσεπαυξάνω, fut. ξήσω, aor. 1. προσεπηύξησα, insuper augeo.
Προσεπαυρίσκομαι, una, insuper fruor.
Προσεπειπεῖν, iterum ac tertio dixisse vel edicere.
Προσεπεισφέρω, insuper induco; (2) cum χάριν, habeo, refero gratiam. Λείψανα τῶν Ἰλιακῶν παθημάτων διὰ τῆς Ὀδυσσείας προσεπεισφέρειν, *Longin.* 9.
Προσεπελπίζω, fut. ίσω, insuper spem injicio.
Προσεπεμβαίνω, insuper inscendo, insulto.
Προσεπεμβάλλω, adjicio.
Προσεπεξεργάζομαι, f. άσομαι, insuper expolio, aliam expolitionem addo. Hinc
Προσεπεξεργασία, ας, ἡ, expolitio secunda.
Προσεπεξευρίσκω, insuper invenio.
Προσεπεξηγέομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι, insuper enarro.
Προσεπεῖπω, addo dicendo, præterea dico.
Προσεπερωτάω, insuper vel præterea interrogo, *Steph.*
Προσέπεσεν, 3. sing. a. 2. ind. act. cum ν, pro προσέπεσε, a προσπίπτω.
Προσεπεύχομαι, f. ξομαι, insuper precor; opto.
Προσεπηρεάζω, addo contumeliam, injuriam, damnum.
Προσεπιβάλλω, adjicio.
Προσεπιβλαστάνω, fut. ήσω, incrementum germinum suscipio.
Προσεπιβλέπω, insuper inspicio.
Προσεπιβοάω, insuper acclamo.
Προσεπιβουλεύω, insidior.
Προσεπιγεννάω, ῶ, insuper ingenero.
Προσεπιγίγνομαι, adnascor, accedo,
Προσεπιδείκνυμι, fut. ξω, insuper ostendo.
Προσεπιδείξαιμι, aor. 1. opt. med.
Προσεπιδεσμῶ, alligo, *Gl. V.*
Προσεπιδέω, alligo, adstringo.
Προσεπιδημέω, peregre veniens aliquo diverto.
Προσεπιδιδάσκω, fut. άσω, præterea doceo.
Προσεπιδίδωμι, fut. δώσω, insuper addo.
Προσεπιδοξάζω, approbo mea opinione, al. coopinor.
Προσεπιζευγνύω, adjungo, *Gl. V.*
Προσεπιζητέω, ῶ, insuper inquiro. Ὅμοιός ἐστιν ἀμπέλῳ βότρυν ἐνεγκούσῃ, καὶ μηδὲν ἄλλο προσεπιζητούσῃ, *M. Anton.* 5, 6.
Προσεπιθεωρέω, præterea observo.
Προσεπικαλλωπίζω, interpolo formam, arte augeo et quæro pulchritudinem.
Προσεπικαλέω, accuso præterea.
Προσεπικαταδέω, insuper impono et alligo.
Προσεπικατατείνω, insuper intendo, augeo, v. gr. vocem, motum, &c.
Προσεπικηρύσσω, simul edico.
Προσεπικοσμέω, ῶ, fut. ήσω, insuper orno.
Προσεπικρατέω, rursus vinco.
Προσεπικρεμάω, insuper appendo.
Προσεπικρούω, illido, allido, impingo.
Προσεπικτάομαι, ῶμαι, insuper adquiro.
Προσεπιλαμβάνω, insuper adsumo.
Προσεπιλέγω, f. ξω, dictis addo, insuper dico.
Προσεπιμανθάνω, addisco præter superiora.
Προσεπιμελοῦμαι, insuper curo.
Προσεπιμετρέω, ῶ, f. ήσω, ultra mensuram admetior, ad cumulum addo, largior. Προσεπιμετροῦντες ἔτι πλείω τούτων, *Luc.*
Προσεπινοέω, ῶ, f. ήσω, recens excogito, excogitatis adjicio.
Προσεπιορκέω, falsiter dejero, *Ar.*
Προσεπιπάσσω, vel προσεπιπάττω, f. άσω, præterea inspergo, *Aret.*
Προσεπιπίπτω, incido, incumbo.
Προσεπιπλέω, adnavigo.
Προσεπιπλήττω, fut. ξω, insuper increpo.
Προσεπιπονέω, ultra laboro.
Προσεπιῤῥέω, ῥύω, ῥεύσω, adfluo.
Προσεπιῤῥώννυμι, insuper corroboro, vires addo.
Προσεπισεμνύνω, alio insuper honore adficio.
Προσεπισημαίνομαι, una indico, demonstro.
Προσεπισιτίζομαι, rem frumentariam adaugeo, novo me commeatu instruo.
Προσεπισκευάζω, una amplius apparo, instituo.
Προσεπισκώπτω, insuper cavillor, illudo.
Προσεπισπάομαι, ῶμαι, f. άσομαι, adjungo mihi, insuper attraho, assumo.
Προσεπίσαμαι, scio.
Προσεπιστείχω, leniter, sensim accedo.
Προσεπιστέλλω, insuper mando, jubeo.
Προσεπισυνάπτω, adjungo, *Gl. V.*
Προσεπισφάττω, fut. ξω, insuper, cum aliis jugulo, post alios jam mactatos.
Προσεπισφραγίζομαι, fut. ίσομαι, insuper sigillo meo comprobo.
Προσεπισχυρίζω, insuper confirmo et corroboro.
Προσεπισωρεύω, adaggero. *Gl. V.* accumulo.
Προσεπιταλαιπωρέω, plus ærumnarum perfero, persevero in tolerandis ærumnis.
Προσεπιτάττω, f. ξω, insuper impero seu mando.
Προσεπιτείνω, intendo, augeo; (2) *cum acc. pers.* magis premo, vexo.
Προσεπιτερατεύομαι, insuper prodigiose adfingo.
Προσεπιτέρπομαι, insuper oblector.
Προσεπιτίθημι, insuper addo; (2) addo.
Προσεπιτιμάω, ῶ, f. ήσω, insuper increpo, increpo.
Προσεπιτραγῳδέω, ῶ, f. ήσω, tragice rem exaggero.
Προσεπιτρέπω, insuper permitto, trado, mando.
Προσεπιτρίβω, f. ψω, majori molestia adficio; (2) adfligo, attero.
Προσεπιτροπεύω, diutius tutor sum; *pass.* diutius in tutela sum.
Προσεπιτυγχάνω, simul consequor, impetro.
Προσεπιφέρω, infero, addo.
Προσεπιφημίζω, insuper rumorem spargo.
Προσεπιφθέγγομαι, accino, acclamo, *de hominibus et avibus.*
Προσεπιφοιτάω, accedo, advenio.
Προσεπιφύομαι, insuper adnascor.
Προσεπιφωνέω, ad extremum addo in dicendo.
Προσεπιχαρίζομαι, ultra, præterea gratificor.
Προσεπιχειρέω, ῶ, fut. ήσω, insuper adgredior.
Προσεπιχέω, adfundo, præterea infundo.
Προσεπιχόω, ῶ, insuper obturo et operio, terra adgesta obruo, *R.*
Προσεπλάκην, a. 2. ind. pass. verbi προσπλέκω.
Προσεποιεῖτο, 3. sing. imperf. ind. pass. *contr.* pro προσεποιέετο, a προσποιέομαι.
Προσεπόμνυμι, juro insuper, *Gl. V.*
Προσεπομόω, idem.
Προσεποφλισκάνω, præterea debeo.
Προσέπταισε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi προσπταίω.
Προσέπτυκτο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. verbi προσπτύσσω.
Προσέπω, inus. Vid. προσειπεῖν.
Προσερανίζω, collectam addo, seu congero, cumulo.
Προσεργάζομαι, fut. άσομαι, præterea facio seu efficio, lucrifacio. Ἡ μνᾶ σου προσειργάσατο δέκα μνᾶς, *Luc.* 19, 16.
Προσερείδω, f. είσω, applico, adapto aliquid alicui rei; (2) adfigo vel insuper fulcio et firmo. *Gl. V.* defigo; (3) obsideo, v. gr. urbem; *med.* adnitor alicui rei, innitor, fretus sum, confido; (4) studiose et pertinaciter rem consector.
Προσερείσεις, 2. sing. f. 1. ind. act.
Προσερεύγω, ομαι, cum ructu adflo; (2) de mari, fluctus adspergere, *Il.* 15, 621.
Προσερέω, *Ion.* pro προσερῶ, alloquar. Ὕστατον δή σε προσεροῦσι νῦν οἱ ἐπιτήδειοι, *Plat. Phæd.* 3. perf. act. προσείρηκα.
Προσερίζω, certo, *Theocr.*
Προσέρομαι, f. ήσομαι, insuper interrogo; προσηρεῖτο, interrogabat, imperf.
Προσερπύζω, fut. ύσω, adrepo.
Προσερπύω, idem.
Προσέρπω, idem; (2) advenio velut reptando. Τύμβου προσεῖρπον ἆσσον, *Soph. El.* 906.
Προσεῤῥήθην, aor. 1. pass. verbi inusit. *compellatus sum.* Κοὔτις ἦν ὅτω κακὸς ὃν οὐ προσεῖπε, καὶ προσεῤῥήθη πάλιν, *Eurip. Alc.* 192.
Προσέρχομαι, adeo, accedo, advenio, adgredior, interpello, *Gl. V.* (2) coeo; (3) suppliciter adeo; (4) propinquitate conjunctus sum cum aliquo; (5) in concionem prodire, προσερχόμενος, adiens, *Ph.* προσῆλθεν, accessit, *Ph.* aor. 2. πρόσελθε, accede, *Gl. V.* προσέλθοιμι, accesserim, *Ph.* Πρὸς τοὺς Κολιάδας προσῆλθες; *Aristoph. Av.* 1217. Προσέρχεσθαι τῇ βουλῇ, *Dem.*
Προσερωτάω, ῶ, insuper interrogo. Τοῖς λιχθεῖσί τι προσερωτῆσαι, *Æl. V. H.* 4, 17.
Προσέσθε, admisistis, 2. pl. aor. 2. ind. med. verbi προσίημι.
Προσεσπέριος, ου, ὁ καὶ ἡ, occidentalis.
Προσέσχατος, ου, ὁ καὶ ἡ, contiguus, conterminus.
Προσέσχηκε, 3. sing. perf. ind. act. v. προσέχω.
Προσεταιρέομαι, οῦμαι, idem quod
Προσεταιρίζω, et *med.* προσεταιρίζομαι, mihi sodalem seu socium adscisco, mihi amicum adjungo,

adjungo, concilio. Πιστεύεται προσεταιριξάμενος τὰς βασιλέας, *Appian.*

Προσεταιριστὸς, ἡ, ὸν, in societatem et adjumentum adscitus, sodalis. A præc.

Προσέταξαν, 3. pl. aor. 1. ind. act. verbi προστάττω.

Προσετέθη, 3. sing. a. 2. ind. act. v. προστίθημι.

Προσετέον, *adv. posit.* admittendum. A προσίημι.

Προσέτι, *adv.* adhuc, insuper, præterea.

Προσετίθει, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro προσετίθεε, a προστιθέω.

Προσετίθετο, 3. sing. imperf. ind. pass. verbi προστίθημι

Προσευεργετέω, insuper benefacio.

Προσευκτήριον, ου, τὸ, locus in quo precamur. A προσεύχομαι.

Προσευκτικὸς, ἡ, ὸν, in precationibus assiduus.

Προσεύξομαι, f. 1. ind. med. verbi προσεύχομαι.

Προσευπορέω, ῶ, et προσευπορέομαι, οῦμαι, præterea mihi adquiro. Οὗτός ἐσθ' ὁ νόμος ὁ τοιῶν προσευπορεῖσθαι, *Dem.*

Προσευρίσκω, ultra invenio. Ὃν ποτ' ἐκ πολλῶν ἐγὼ μόνον προσεῦρον πιστὸν, *Soph. El.* 1368

Προσευσχολέω, ῶ, f. ήσω, operam pono in; (2) accurate contemplor.

Προσεύτροχος, ου, ὁ ἡ ἡ, etiam bene currens vel volubilis. Προσεύτροχα βλέφαρα, *Aret.*

Προσευχὴ, ῆς, ἡ, precatio. *Gl. V.* obsecratio, oratio, locus, seu sacellum precibus destinatum ap. Judæos, proseucha.

Προσεύχομαι, f. εύξομαι, precor, preces fundo, oro. *Gl. V.* obsecro, adoro. Ἴθι νῦν προσεύχου τοῖσιν ἰδιώταις θεοῖς, *Aristoph. Ran.* 1004. Προσευχόμεσθα τοῖσι σοῖς ἀγάλμασι, δέσποινα Κύπρι, *Eur. Hipp.* 121. Προσηυξάμην σε, *Idem, Tro.* 888.

Προσεφίρει, 3. sing. imperf. ind. act. cum ν, a προσφέρω.

Προσεφευρίσκω, insuper adinvenio, insuper comminiscor.

Προσέφην, aor. 1. ind. act. verbi πρόσφημι.

Προσεφώνεον, 3. pl. imperf. ind. act. v. προσφωνέω.

Προσεχεῖα, ἡ, idem quod προσοχὴ, *Suid.*

Προσεχέστερον, *adv.* attentius; προσεχέστερος, proprior. A

Προσεχὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, attentus, intentus. *Gl. V.* sectator, qui se sectatorem alicui exhibet; (2) continens, contiguus, cohærens, proximus, finitimus; (3) obversus, apertus, importuosus. Προσεχὴς αἰγιαλὸς, littus apertum et ventis expositum. Ῥαχιώδης γὰρ καὶ προσεχὴς ὁ πλησίον αἰγιαλὸς, *Strab.* 5, 373, quæ vox immerito suspecta videbatur τῷ πάνυ Casaubono. Ἐπὶ τάδε τῆς πόλεως ὁρμεῖν οὐκ ἐδύνατο, διὰ τὸ προσεχεῖς εἶναι ἀκτὰς τοῖς ἐτησίαις, *Anonym. apud Suid.* A προσέχω.

Προσέχοντος, gen. sing præs. part. act. verbi προσέχω.

Προσεχόντως, *adv.* attente. Ab eod.

Προσέχω, attendo, intendo, animadverto; (2) obtempero; (3) applico, v. gr. navem; προσέχομαι, adhæreo, adhæresco. Προσέχειν τὸν νοῦν ὡς οἷόν τε μάλιστα. quam maxime, *Plat.* τίνι στόλῳ προσέσχες τήνδε γῆν πλέων; adnavigasti, *Soph. Phil.* 253.

Προσεχῶς, *adv.* attente, studiose; (2) proxime.

Προσεψιὰ, ᾶς, vel προσεψία, ἡ, alloquium.

Προσέψημα, τὸ, cibus coctus. A

Προσέψω, una coquo, aliis additum coquo, incoquo.

Προσεῶντος, gen. sing. præs. part. act. a προσεάω.

Προσέωξαν, 3. plur. aor. 1. ind. act. *Att.* pro προσῷξαν, a προσοίγω.

Προσεῷος, ου, ὁ, orienti vicinus, qui versus orientem habitat.

Προσζευγνύω, adjungo; προσεζύγης, adjunctus es, implicatus es, a. 2. part. pass. Ὦ τλῆμον, οἵᾳ συμφορᾷ προσεζύγης; *Eur. Hipp.* 1391.

Προσζημιόω, ῶ, f. ώσω, insuper damno adficio.

Προσῇ, 3. sing. præs. conj. verbi πρόσειμι.

Πρόσηβος, ου, ὁ, adolescens, puber, qui pubertatem attigit; proximus pubertati, *Gl. V.* Ex ἥβη.

Προσηγγισαν, 3. plur. aor. 1. ind. act. verbi [illegible]

Προσῆγεν, 3. sing. aor. 2. ind. act cum ν, a v. προσάγω.

Προσηγόρευκε, 3. sing. perf. ind. act. v. προσαγορεύω.

Προσηγορέω, ῶ, compello, alloquor. Προσηγορήσαντ' εἶμι καὶ σώζων πόλιν, *Eur. Ph.* 996.

Προσηγόρημα, ατος, τὸ, alloquium; (2) salutatio; (3) appellatio. (3) ὦ πικρὸν φίλων προσηγόρημα ματέρων, *Eurip. Suppl.* 802. A præc.

Προσηγορία, ας, ἡ, allocutio, alloquium, compellatio. *Ph.* appellatio, salutatio, vocabulum. A προσήγορος. Hinc

Προσηγορικὸς, ἡ, ὸν, appellativus, salutatorius *Gl. V.* προσηγορικὸν, appellativum.

Προσηγορικῶς, *adv.* appellative, *Gl. V.* A pr.

Προσήγορος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui alloquitur, salutat, ut familiaris, comis, qui adire obvium quemque in via, nominatim appellare et ultro alloqui et sermones conserere amat Εὐγμάτων προσήγορος, qui preces adhibet, *Soph. Antig.* 1185. Τῷ προσήγορος; quis me adloquetur? *Id. Phil.* 1353. Ex ἀγορέω.

Προσήδομαι, delector ad rei alicujus sensum et perceptionem. Ex πρὸς et ἥδω.

Προσήϊκται, 3. sing. perf. indic. pass. *Ion.* pro προσέοικται, a προσείκω.

Προσήκατο, *admisit*, 3. sing. aor. 1. ind. med. verbi προσίημι.

Προσήκοντος, gen. sing. præs. part. act. verbi προσήκω.

Προσηκόντως, *adv.* convenienter, decenter, recte; congruenter, *Gl. V.* A

Προσήκω, pertineo, attineo, cognatus, conjunctus sum; (2) venio. (2) ἐνταῦθ' ἐλπίδος προσήκομεν, *Eur. Or.* 692. Προσήκει, *imperson.* convenit, *Ph.* προσῆκεν, attinet, *Ph.* προσήκοντες, pertinentes, necessarii, *Gl. V.* προσῆκον, conveniens, congruum, *Ph.* opus, *Gl. V.* τὰ προσήκοντα, officia. Οὔτε γένει προσῆκεν ἐμοὶ ἢ ἄνθρωπος οὐδὲν, *Dem.* Οἱ τούτων προσήκοντες, *Plat.*

Προσῆλθον, aor. 2. ind. act. verbi προσέρχομαι.

Προσήλιος, ου, ὁ ἡ ἡ, soli expositus, solem spectans; apricus, *Gl. V.*

Πρόσηλος, ου, ὁ ἡ ἡ, idem.

Προσηλόω, ῶ, fut. ώσω, adfigo, *Gl. V.* προσηλωμένος, clavis affixus, perf. part. pass. Προσηλώσας αὐτὸ τῷ σταυρῷ, *Col.* 2, 14. ᾧ προσηλῶσαι δεήσει, *Luc.* Ab ἧλος.

Προσήλυσις, ιος, ἡ, adventus, accessus. A προσέρχομαι.

Προσηλύτευσις, εως, ἡ, habitatio in loco aliquo instar advenæ seu peregrini. A

Προσηλυτεύω, fut. εύσω, sum advena. A

Προσήλυτος, ου, ὁ ἡ ἡ, advena; (2) opp. civi, estque inquilinus; (3) qui se creditori sponte in nexum dedit; (4) proselytus, qui a Gentilismo se contulit ad Judaismum A προσέρχομαι.

Προσήλωσις, εως, ἡ, adfixio. A προσηλόω.

Πρόσημαι, adsideo, obsideo.

Προσημαίνω, ante significo, portendo. Κατὰ σπλάγχνων πτύχας μάντεις προσημαίνουσιν, *Eur. Supp.* 213. Προσημαίνουσι ἅ τε χρὴ ποιεῖν, καὶ ἃ οὐ χρὴ, *Xen.* Hinc

Προσημαντικὸς, ἡ, ὸν, futurum portendens.

Προσημασία, ας, ἡ, portentum aliquid præsignificans.

Προσημειόω, præsignifico, *med.* prænoto. Τοὺς μυκτῆρας προσημειωμένους τὸν θάνατον, *Joseph. Maccab.* 15.

Πρόσημον, et πρόσσημον, τὸ, signum, *impr.* mortis. A σῆμα.

Προσῆν, imperf. ind. act. verbi πρόσειμι.

Προσηνδραποδίσθαι, perf. inf. verbi προσανδραποδίζομαι.

Προσήνεγκαν, 3. plur. aor. 1. ind. act. verbi προσφέρω.

Προσήνεια, ας, ἡ, benignitas, lenitas.

Προσήνεμος, ου, ὁ ἡ ἡ, vento expositus, auræ patens. Ab ἄνεμος.

Προσηνέχθη, 3. sing a. 1. ind pass. v. προσφέρω.

Προσηνὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, bonus, benignus. *Ph.* gratus, lenis, acceptus, affabilis; προσηνὲς, jucundum, *Ph.* Ab ἦνς.

Προσηνῶς, *adv.* benigne, leniter.

Προσήπτω, ante macero. &c. mitescere sino.

Προσηρτημένοι, nom. pl. perf. part. pass. verbi προσαρτάομαι.

Προσηύδα, 3. sing imperf. ind. act. *contr.* pro προσηύδαε, a προσαυδάω.

Προσηύξαντο, 3. plur. aor. 1. ind. med. verbi προσεύχομαι.

Προσῆχε, 3. sing perf ind. act. verbi προσέχω.

Προσηχέω, ῶ, f. ήσω, circumsono, sono impello.

Προσηχὴς, ὲς, circumsonus.

Προσηῷος, α, ον, ad auroram spectans, orientalis.

Προσθακέω, adsideo, insideo. A θᾶκος.

Προσθάλπω, foveo insuper.

Πρόσθε, et πρόσθεν, *adv.* ante, coram, prius. Πλήθει πρόσθε βαλόντες, *Il.* 23, 639. *Numero superantes.* A πρό.

Προσθεῖναι, aor. 2. inf. act. verbi προστίθημι.

Προσθείσης, gen. sing. a. 2 part. act. f. g.

Πρόσθεμα, ατος, τὸ, id ipsum quod apponitur, additamentum. *Gl. V.* appendix; (2) penis, *Ph.* (3) clunis, *Hes.* (2) τῶν παίδων, Διδώρη, τὰ προσθέματ' εἰς τρία πίπτει σχήματα, *Analecta Brunckii*, 2, 359. A προστίθεμαι.

Προσθέμενον, acc. sing. aor. 2. part. med. verbi προστίθημι. Unde

Πρόσθεσις, εως, ἡ, appositio, admotio, applicatio, additio, adjectio. *Gl. V.* additamentum, augmentum, incrementum.

Προσθετέον, *adv. posit.* addendum.

Πρόσθετος, ου, ὁ ἡ ἡ, appositītius, addititius; (2) addictus et deditus sua sponte in servitutem; (3) etiam de coma fictitia et addititia.

Προσθετὸς, ἡ, ὸν, idem. *Gl. V.* accessivus.

Προσθέω, accurro. Οἱ δὲ, προσθέοντες καὶ προσελαύνοντες ἠκόντιζον, *Xenoph. Cyri Exped.* 6, 2, 5.

Πρόσθη, ης, ἡ, idem quod πρόσθεσις.

Προσθήκη, ης, ἡ, additamentum, accessio, incrementum, auctus, adjectio; προσθῆκαι, accessiones, *Ph.* προσθήκη ποταμοῦ, alluvio, *Gl. V.* Προσθήκη τῆς γυναικὸς, *Plut.* Ab eod.

Πρόσθημα, ατος, τὸ, appendix, auctarium, additamentum. Ὀλίγου δεῖν οὐ φορήματι, ἀλλὰ προσθήματι ἐοίκασιν, *Xen. Memor.* 3, 10, 13. Προσθήματ' ἀγλαΐας, *Eurip. El.* 192.

Προσθήσομεν, 1. pl. f. 1. ind. act. v. προστίθημι.

Προσθιγγάνω, attingo, prehenso. Ἁπάσης δεξιᾶς προσθιγγάνων, *Eur. Iph. in Au.* 343.

Προσθίγω, fut. θίξομαι, idem. Ὅτ' οὔτε λοιβῆς ἡμῖν οὔτε θυμάτων παρῆν ἑκήλοις προσθιγεῖν, *Soph. Phil.* 9. Μή σου προσθίγω γενειάδος, *Eurip. Hec.* 350.

Πρόσθιος, ία, ιον, anterior. A πρόσθε.

Προσθλίβω, fut. ψω, apprimo, v. gr. pectori, amoris causa; (2) attero; (3) adgravo.

Πρόσθλιψις, εως, ἡ, adpressio, *Gl. V.* A præc.

Προσθόδομος, ὁ, qui ante domum habuit, incoluit. *Æsch.* anterior pars domus.

Προσθροέω, ῶ, alloquor, *R.*

Προσιατρεύω, curo ægrotum.

Προσιδεῖν, adspicere; προσιδὼν, intuitus. Ὁππότε κεν δὴ πάντες ἐλαυνομένην προσίδωνται, *Od.* 13, 155. A προσεῖδον.

Προσίεμαι, admitto; προσηκάμην, admisi, *Gl. V.* a. 1. med. A προσίημι.

Προσιέναι, præs. inf. act. *per Metathes.* pro προσεῖναι, a πρόσειμι.

Προσιζάνω, adsideo, hæreo, adhæreo.

Προσίζω, insideo, adsideo, *Eur. Andr.* 228.

Προσίημι vid. προσίεμαι

Προσίεσαν, 3. pl. imperf. ind. act. *Poet.* pro προσῄεσαν, a πρόσειμι.

Προσικνέομαι, οῦμαι, accedo, advenio.

Προσίκτωρ, ορος, ὁ, qui supplex alicui ad genua accedit, supplex. A προσικνέομαι.

Προσίνω, prior lædo, prior noceo; (2) noceo. Προσινόμενοι ἀορίη, *Aret.*

Προσιόντι, dat. sing. a. 2. part. act. v. πρόσειμι.

Προσιππάζομαι, idem quod

Προσιππεύω, f. εύσω, adequito, juxta equito.

Προσίπτημι, et προσίπταμαι, advolo; unde προσίπταν, advolarunt, pro προσίπτησαν, 3. pl. a προσίπτην· προσίπτατο, advolavit, 3. sing. imperf. med.

Προσίσαμαι, adsum, adsto, obvenio, proximus sum; (2) obsisto, adversor; (3) offendo. Καθάπερ ἀθληταὶ προσισώμεθα πρὸς τῦτον αὖ τὸν λόγον, aggrediamur, *Plato.*

Προσίστημι, sisto, adpono; item appendo, pondero.

Προσιστορέω, ῶ, fut. ήσω, insuper sciscitor; (2) insuper scribo et prodo; προσιστορεῖται, insuper narratur.

Προσίσχω, adhibeo, adverto; (2) appello aliquo, i. e. appropinquo, pervenio navi; (3) attendo, ausculto; προσίσχομαι, adhæreo Προσίσχοντες τοῖς ἐσχάτοις, *Thuc.*

Προσιτέον, *adv. posit.* accedendum.

Προσιτὸς, ἡ, ὸν, qui adiri potest, accessu facilis. A πρόσειμι.

Προσκαθαιρέω, una, simul destruo.

Προσκαθέζομαι, adsideo; (2) adsidue incumbo, operam do; (3) obsideo, hostiliter consideo. Πολιορκία προσκαθεζόμενοι, *Thuc.*

Προσκαθέλκω, una detraho, de navi, una deduco.

Προσκαθηλόω, ῶ, f. ώσω, clavis adfigo; προσκαθηλῦμαι, clavis affigor.

Προσκάθημαι, adsideo; (2) obsideo; (3) præsideo.

Προσκαθίζω, et προσκαθίζομαι· vide προσκαθέζομαι. Προσκαθίζω θᾶκον ἐκ εὐδαίμονα, *Eur. Hel.* 901. Οὐδὲν παύομαι τὴν ἡμέραν ὅλην παντταχῦ προσκαθίζων, *Plat.*

Προσκάθισις, εως, ἡ, adsessus. A præc.

Προσκαθίσαμαι, insuper constituo, ordino; (2) in potestatem redigo, ut παρίσαμαι.

Προσκαθοπλίζω, fut. ίσω, insuper armo; (2) armo.

Προσκαθοράω, una, insuper respicio.

Προσκαινυργέω, aliquid novi addo, sed in rebus malis.

Πρόσκαιρος, ε, ὁ ἡ, temporarius, ad tempus durans, caducus, fluxus. *Gl. V.* momentaneus.

Προσκαίρως, *adv.* ad tempus.

Προσκαίω, f. αύσω, aduro; (2) incendo, v. gr. amore.

Προσκακοπαθέω, ῶ, fut. ήσω, doleo aliqua re, dolore adficior ob aliquid.

Προσκακυργέω, ῶ, fut. ήσω, insuper malitiose ago.

Προσκακόω, molestia afficio. *Pass.* male adficior, male me habeo.

Προσκαλεσάμενοι, nom. pl. a. 1. part. med. a

Προσκαλέω, ῶ, et προσκαλέομαι, ῦμαι, advoco, adscisco, arcesso, in auxilium advoco; (2) in jus voco; προσκαλεσάμην, advocavi, a. 1. med. at προσεκλήθην, accitus sum, aor. 1. pass. Τί με προσκαλεῖς, *Dem.* Προσκαλῦμαί σ', ὦ γέρων, ὕβρεως, accuso, *Aristoph. Ves.* 1406.

Προσκαλύπτω, fut. ψω, insuper tego. Ταῦτα δὲ δεῖ πάντα προσκεκαλύφθαι, *Xen.*

Προσκάμνω, allaboro, elaboro, annitor.

Προσκάρδιος, ον, in corde, *Bion.*

Προσκαρτερέω, ῶ, f. ήσω, tolero, persevero, perpetior; (2) adsum assidue. Προσκαρτερῦντες ὁμοθυμαδὸν τῇ προσευχῇ, *Act.* 1, 14. Hinc

Προσκαρτέρησις, εως, ἡ, adsidua et tolerans aliqua in re perseverantia.

Προσκαρτερῦντες, nom. pl. præs. part. ind. act.

Προσκαταβαίνω, descendo ad. Αὗται ἀπὸ τῦ κρημνῦ προσκαταβαίνυσι, *Celes.*

Προσκατάβλημα, ατος, τὸ, moræ mulcta; (2) accessio, accessio sortis, corollarium.

Προσκαταβολὴ, ῆς, ἡ, idem; (2) altera pars pecuniæ, quam solvebant publicani.

Προσκαταβόλημα, τὸ, idem quod προσκατάβλημα, *Suid.*

Προσκαταγελάω, ῶ, f. άσω, insuper irrideo.

Προσκαταγινώσκω, secus existimo de aliquo; (2) adjudico.

Προσκαταγράφω, insuper conscribo, seu adscribo.

Προσκαταδείδω, insuper timeo.

Προσκαταδείκνυμι, insuper constituo, vel constituo per edictum.

Προσκαταδέω, insuper obligo, adstringo.

Προσκαταίρω, solvo, proficiscor classe.

Προσκατακλαίομαι, lacrymas fundo, *Polyb.*

Προσκατακλύζω, fut. ύσω, inundo, submergo.

Προσκατακτάομαι, insuper possideo.

Προσκατακυκάω, insuper turbo, perturbo.

Προσκαταλαλέω, ῶ, et έομαι, ῦμαι, loquacitate obruo, obstrepo et obtundo, objurgo.

Προσκαταλαμβάνω, insuper occupo.

Προσκαταλέγω, fut. ξω, allego.

Προσκαταλείπω, fut. ψω, insuper relinquo.

Προσκαταλλάσσω, vel άττω, reconcilio.

Προσκατανέμω, insuper distribuo.

Προσκαταξαίνω, fut. νῶ, attero, *Lycophr.* 173.

Προσκαταξύω, tero, attero.

Προσκαταπλήσσω, f. ξω, insuper perterrefacio.

Προσκαταποντόω, ῶ, f. ώσω, insuper in pontum seu mare demergo, *Suicer.*

Προσκαταπράττομαι, perficio.

Προσκαταπυκνόω, ῶ, fut. ώσω, constipo, condenso.

Προσκαταριθμέω, ῶ, fut. ήσω, annumero.

Προσκαταῤῥήγνυμι, discindo.

Προσκατασήπω, una putrefacio.

Προσκατασκάπτω, insuper diruo.

Προσκατασκευάζω, insuper exstruo, vel construo, vel comparo.

Προσκατασπάω, una detraho, deduco.

Προσκαταστρέφω, -στρέφομαι, insuper everto, vasto.

Προσκατασύρω, insuper traho vel attraho; (2) simul traho.

Προσκατατάσσω, addo, appono.

Προσκατατείνω, insuper extendo, vel repono luxata.

Προσκατατίθημι, insuper dependo, seu persolvo.

Προσκατατρέχω, insuper populor.

Προσκαταφεύγω, confugio ad.

Προσκαταφρονέω, insuper contemno.

Προσκαταχέω, adfundo insuper, vel perfundo.

Προσκαταχράομαι, insuper interficio.

Προσκαταψεύδομαι, perf. προσκατέψευσμαι, mendacium adversus aliquem confingo.

Προσκατέδω, insuper comedo.

Προσκατεργάζομαι, f. άσομαι, insuper perficio, conficio; (2) interficio; (3) amplius acquiro, lucror.

Προσκατεύχομαι, fut. ξομαι, insuper imprecor, insuper execratione utor.

Προσκατέχω, detineo apud, vel retineo in; προσκατέχομαι, detineor in vel apud.

Προσκατηγορέω, ῶ, fut. ήσω, insuper accuso Προσκατηγορῶ ἐπιδεῖξιν τινα ἐπὶ χρήμασι, *Thuc.*

Προσκατοικίζω, una colloco in colonia, simul habitare jubeo.

Προσκάτημαι, *Ion.* pro προσκάθημαι.

Προσκατόμνυμι, et προσκατόμνυμαι, insuper dejero, præterea dejero. Οἱ δὲ ἄνδρες οἱ ἀθληταὶ ἢ τέδε ἔτι προσκατόμνυνται, *Paus.*

Προσκατορθόω, præterea recte et laudabiliter efficio, *Suicer.* Καὶ προσκατορθώσειν τῷ Θυάμιδι λῃστάρχῳ τῷ σφῶν, et insuper egregiam operam navaturos, *Heliodor.* 6.

Προσκαυλέω, ῶ, f. ήσω, in caulem aut scapum abeo.

Πρόσκαυμα, ατος, τὸ, adustio. A προσκαίω.

Πρόσκειται, 3. sing. præs. ind. med. *Ion.* pro πρόσκειται, a

Πρόσκειμαι, fut. κείσομαι, positus seu situs sum ad, adjaceo, addor, apponor, sto apud, adsto; (2) addictus sum alicui, faveo, adsentior, transeo in partem seu opinionem alicujus; (3) insto, urgeo, premo, resisto; (4) hortor; (5) incumbo, impositus sum alicui. Δείξας ἐν ἀνθρώποισι τὴν ἀβυλίαν, ὅσῳ μέγισον ἀνδρὶ πρόσκειται κακὸν, *Soph. Antig.* 1257. Ἐχθρὰ δὲ τῷ θανόντι προσκείσῃ δίκῃ, merito censeberis. Ἐγνωκε κλύδωνα πολεμίων προσκείμενον, *Eur. Iph. in T.* 317.

Προσκειμένως, *adv.* instanter, addicte.

Προσκελευσάμενον, acc. sing. a. 1. part. med.

Προσκέλλω, adpello navi.

Προσκέλομαι, f. ήσομαι, adhortor.

Προσκέπτομαι, ante contemplor, rimor; (2) prospicio alicui, consulo aliqui. Ἐγὼ δ' ἰὼν προσκέψομαι τὸν Παφλαγόνα, *Aristoph. Equit.* 154. (2) Ἔγωγε πατρὸς δωμάτων προσκεψάμην τύμον τε καὶ τόδε, *Eurip. Phœn.* 476.

Προσκερδαίνω, amplius, insuper lucror.

Προσκεφαλάδιον, τὸ, Dim. seq.

Προσκεφάλαιον, ε, τὸ, cervical, pulvinus seu pulvinar.

Προσκηδὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, curam gerens, solicitus de aliquo; (2) adfinitatis vinculo conjunctus. Ἀρχὴν ξεινοσύνης προσκηδέος, *Od.* 21, 35. A π. et κῆδος.

Προσκήδομαι, curo. Σῦ γὰρ ὗν προσκήδομαι, *Soph. Antig.* 752. Ab iisd.

Προσκήνιον, ε, τὸ, proscenium, vestibulum scenæ; (2) aulæum scenæ, vel velum quod scenæ obtenditur; (3) locus ante scenam porrectus, ubi pulpitum excitatur. Ex σκηνή. Unde

Προσκήνιος, ε, ὁ ἢ ἡ, qui ante scenam est.

Προσκήπτω, fut. ψω, prædico, præsignifico, denuncio.

Προσκηρυκεύομαι, fut. εύσομαι, caduceatorem mitto, per caduceatores cum altero aliquid ago, contraho

Προσκηρύσσω, vel ύττω, f. ύξω, per præconem indico. A κήρυξ.

Προσκιαγραφέω, ante adumbro. A σκιά.

Προσκινδυνεύω, insuper in periculum venio.

Προσκινέω, admoveo; *in med.* admoveo me. Κακῶς χαρίζω, κἀχὶ προσκινήσομαι, *Aristoph. Lys.* 228.

Πρόσκιος, ε, ὁ ἢ ἡ, umbrosus; τὸ πρόσκιον, *subst.* adumbratio, *Strab.* A σκιά.

Προσκιρτάω, ῶ, exsultans anteeo. Hinc

Προσκίρτησις, εως, ἡ, exsultatio præeuntis.

Προσκλαίω, f. αύσω, defleo. Αἴλινον αἰάγμασιν ἃ τοῖσδε προσκλαίω, *Eur. Ph.* 1520.

Πρόσκλαυσις, εως, ἡ, fletus; (2) primus pœnitentium gradus. A præc.

Προσκληδονίζομαι, insuper auguror.

Πρόσκλημι, exaresco, extabesco, *Suid.*

Προσκληρόω, ῶ, fut. ώσω, sorte allego, seu sorte lectum adjungo; (2) adjungo, consocio; (3) sorte addico, vel attribuo; προσεκληρώθην, sorte allectus sum, a. 1. pass. Προσεκληρώθησαν τῷ Παύλῳ, *Act.* 17, 4. *In med.* adjungo me.

Πρόσκλησις, εως, ἡ, *proprie*, si quis ad Areopagum vocatur, ob causam dicendam; (2) in jus vocatio quævis, quæ alias κλῆσις, *Ph.* πρόσκλησει, accitu. A προσκαλέω.

Προσκλητὴς, ὁ, advocatus, *V. L.*

Πρόσκλητος, ὁ ἢ ἡ, convocatus, *Ar. Sch.*

Προσκλινὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, acclivis, *Gl. V.*

Πρόσκλιντρον, ε, τὸ, id cui aliquid acclinare possumus. A

Προσκλίνω, acclino; (2) faveo partibus alicujus; (3) accedo ad aliquid, adjungo me alicui, ut virtuti; (4) facio inclinare ad, propensum reddo. Αὐτῦ δ' ὠκὺ βέλος καλῇ προσέκλινε κορώνῃ, *Od.* 21, 138.

Πρόσκλισις, εως, ἡ, inclinatio in alteram partem, studium partium, favor, accessio ad partes alicujus, item ad rem quamcunque, velut virtutem; benevolentia. A præc.

Πρόσκλιτον, τὸ, in quo accumbimus, *Suid.*

Προσκλύζω, fut. ύσω, alluo, *cum Dat.* (2) proluo, colluo, perluo; (3) inundo. Θάλαττα δὲ προσκλύζει, *Xen.* Hinc

Πρόσκλυσις ποταμῦ, alluvio, *Gl. V.* cum aliquid alluitur flumine, mari, aut perfunditur aqua.

Πρόσκλυσμα, ατος, τὸ, quo utimur ad colluendum seu fovendum.

Προσκνάω, ῶ, f. ήσω, scalpo, adfrico, vel pruriens adfrico. Ἐπιθυμῶν Εὐθυδήμῳ προσκνᾶσθαι, *Xen.*

Προσκνύζομαι, fut. ύσομαι, gannitu inclamo seu appello.

Προσκοινόω, communico, refero ad aliquem.

Προσκολλάω, ῶ, fut. ήσω, adglutino, applico; προσκολλάομαι, ῶμαι, adjungo, adplico me ad aliquem, sector, adhæresco, *Gl. V.* προσκολληθεῖσα, inflicta, *Ph.* aor. 1. part. pass. Προσκολληθήσεται πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτῦ, *Marc.* 10, 17. Hinc

Προσκόλλησις, εως, ἡ, adglutinatio; (2) arctissima conjunctio; (3) accessio, applicatio, sectatio.

Προσκομιδή, ῆς, ἡ, advectio. *Gl. V.* oblatio. A

Προσκομίζω, fut. ίσω, apporto, adfero, offero, adveho, adduco. Προσκομίσαι πρὸς τὰ σύσσιτα, *Thuc.*

Σύσσιτα

Πρόσκομμα, ατος, τὸ, obstaculum in via in quod pedes incurrunt. *Gl. V.* offendiculum, scandalum; (2) vulnus, tuber ex offensione in pedibus; (3) noxa, damnum. A προσκόπτω.

Προσκοπέω, ῶ, f. ήσω, provideo, prospicio, rationem habeo. Σὺ δ' ἐν πέφυκα πάντα προσκοπεῖν, *Soph. Antig.* 699. Ἃ κεῖνον πάντα προσκοπεῖν χρεὼν, *Eur. Herac.* 470. τὰ κοινὰ, *Thuc.*

Προσκοπὴ, ῆς, ἡ, offendiculum, scandalum, offensio. *Gl. V.* offensus. A προσκόπτω.

Προσκόπησις, εως, ἡ, provisio. A προσκοπέω.

Πρόσκοπος, ου, ὁ, speculator, seu explorator, qui præmitti solet.

Προσκόπτω, fut. ψω, offendo, impingo; (2) pecco. Προσέκοψαν γὰρ τῷ λίθῳ, *Rom.* 9, 32. Μήποτε προσκόψῃς πρὸς λίθον τὸν πόδα σου, *Matt.* 4, 6.

Προσκορέω, et προσκορέννυμι, satio, exsaturo. A

Προσκορὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, satietatem inducens vel adferens, fastidium inducens et satietate ingratus, nimius. A κόρος.

Πρόσκορος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem et ab eod.

Προσκόρως, *adv.* satis superque, abunde.

Προσκοσμέω, insuper orno, ornandi causa addo.

Προσκόσμημα, ατος, τὸ, *proprie* auctarium ornatus, ut torques, armillæ; (2) ornamentum. A præc.

Προσκοτόω, obtenebro.

Προσκόψῃς, 2. sing. aor. 1. conj. act. verbi προσκόπτω.

Προσκράνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, capiti adhærens; προσκράνιον, cervical. Ex κράνιον.

Προσκρεμάω, άομαι, appendo, adhæreo.

Προσκρίνω, adjudico, addico; et *in Pass.* accresco, adglutinor, coagmentor, *Gl. V.* προσκριθὲν, adplicitum, *Ph.* aor. 1. part. pass.

Πρόσκρισις, εως, ἡ, accretio; (2) adjudicatio.

Πρόσκρουμα, sive πρόσκρουσμα, ατος, τὸ, quo quis offenditur, offendiculum, offensio.

Προσκρουσάσης, gen. sing. part. præs. act. f. g. verbi προσκρούω.

Πρόσκρουσις, εως, ἡ, offensio, offensa, *Gl. V.*

Προσκρουστικὸς, ἡ, ὸν, offendens, infestus, inimicus. A

Προσκρούω, fut. ούσω, impingo, offendo, incurso; προσκεκρουκότα, offensum, *Ph.* eum qui offendit, p. part. Προσκρούειν τοῖς πολίταις, *Plut.*

Προσκτάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, insuper adquiro seu comparo, adjungo. *Gl. V.* adipiscor. Οἱ ἄλλοι ἂν τοῦτον τὸν χρόνον ἀκμάζειν τε μᾶλλον ἑαυτῶν ἐδόκουν, καὶ προσκτᾶσθαί τι, *Xen.* Hinc

Πρόσκτησις, εως, ἡ, possessio.

Πρόσκτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, adquisitus.

Προσκτίζω, fut. ίσω, insuper condo, condendo addo.

Προσκυδὴς, ὲς, gloriosus, venerandus, *V. L.*

Προσκυλινδέω, advolvo.

Προσκυλίσας, a. 1. part. act. verbi προσκυλίω.

Προσκυλισμὸς, οῦ, ὁ, volutatio; (2) ipsa actio ad genua procumbendi. A

Προσκυλίω, f. ίσω, advolvo. Προσκυλίσας λίθον μέγαν τῇ θύρᾳ τοῦ μνημείου, *Matt.* 27, 60.

Προσκυμαίνω, fluctuando vel undis alluo, *V. L.*

Προσκυνέω, ῶ, f. ήσω, osculor, veneror, adoro, venerabundus saluto; (2) colo, observo. Καὶ προσκυνῶ γε πρῶτα μὲν τὸν ἥλιον, *Arist. Plut.* 770. Προσκυνεῖ σου τὰ ἀρχέτυπα παραδείγματα, *Luc.*

Προσκύνημα, ατος, τὸ, adoratio. *Gl. V.* veneratio. A præc.

Προσκυνῆσαι, a. 1. inf. act. verbi προσκυνέω.

Προσκύνησις, εως, ἡ, adoratio, veneratio:

Προσκυνητὴς, οῦ, ὁ, adorator. Ab eod.

Προσκυνητὸς, ἡ, ὸν, adorabilis, adorandus, adoratione dignus. *Gl. V.* venerandus.

Προσκύπτω, f. ψω, inclino me ad aliquid. Τῷ ἀγγείῳ προσκύψας, *Ælian.* Πρὸς τὸ οὖς, *Luc.*

Προσκυρέω, ῶ, fut. ήσω, nanciscor, consequor; (2) vicinus sum.

Προσκύρησις, ἡ, autoritas, *Hipp.*

Προσκυρόω, ῶ, f. ώσω, auctoritate mea comprobo, ratum habeo, adjudico; addico, *Gl. V.* προσκυρωθεῖεν, adjudicentur, *Philoxen.* opt. a. 1. pass. 3. pl.

Προσκύρω, accedo, a. 1. προσέκυρσα. Ὦ δεινότατον πάντων, ὅσ' ἐγὼ προσέκυρσ' ἤδη, *Soph. Œd. Tyr.* 1298.

Προσκύρωσις, εως, ἡ, confirmatio. *Gl. V.* addictio. A προσκυρόω.

Προσκύω, fut. ύσω, osculando saluto, saluto; πρόσκυσον, aor. 1. imperat. Ἴωμεν προσκύσαντες τὴν ἔσω ἄοικον εἰσοίκησιν, *Soph. Phil.* 537.

Πρόσκωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, remex, qui remum manu tractat. Ex πρὸς et κώπη.

Προσλαβόμενος, aor. 2. part. med. verbi προσλαμβάνω.

Προσλάζομαι, adsumo, apprehendo.

Προσλάζυμαι, idem.

Προσλαχεῖν, ῶ, προσλελαχηκέναι, sortitum, adeptum esse, *Athen.*

Προσλαλέω, ῶ, fut. ήσω, alloquor, colloquor. Καὶ Πλάτωνι καὶ ἀληθείᾳ προσλαλῶ, *Luc.* Προσλαλοῦντες αὐτοῖς, *Act.* 13, 43.

Προσλαλιὰ, ᾶς, ἡ, allocutio. *Gl. V.* adfatus.

Προσλαμβάνεσθε, 2. pl. præs. imperat. med. a

Προσλαμβανόμενος, sonus apud Musicos; acquisitus interpretatur a *Martiano Capel.* vid. *Vitruv.* lib. 5.

Προσλαμβάνω, accipio præterea; (2) adsumo, adhibeo, adscisco, adjungo mihi. Ἱππέας τε προσέλαβε πολλοὺς, *Xen.* Ὁ Θεὸς γὰρ αὐτὸν προσελάβετο, *Rom.* 14, 3.

Προσλάμπω, alluceo.

Προσλέγω, insuper dico; προσλέγομαι, *Poet.* alloquor; προσελέξατο, aor. 1. med. 3. sing. προσελέλεκτο, plusquam perf. alloquebatur. Ὅς μιν ὁμαρτήσας τοίῳ προσελέξατο μύθῳ, *Theocr.* 25, 192.

Προσλεπτύνω, extenuo, *Gl. V.*

Προσλεύσσω, adspicio, intueor, contueor. Μὴ πρόσλευσσε γενναῖος περ ὢν ἡμῶν, *Soph. Phil.* 1059.

Πρόσλημμα, ατος, τὸ, quod præterea est acceptum seu adsumptum. A προσλαμβάνω.

Προσληπτέον, *adv. posit.* intelligendum, subaudiendum. *Vox Gramm.* in explicanda ellipsi.

Προσληπτικὸς, ἡ, ὸν, adsumptivus. Ab eod.

Πρόσληψις, εως, ἡ, adsumptio; (2) comparatio; (3) in dialecticis etiam adsumptio sic vocatur. Ab eod.

Προσλιμενίζω, portum ingredior.

Προσλιπαίνω, pinguiorem reddo.

Προσλιπαρέω, ῶ, f. ήσω, adsiduus sum in re aliqua, insto, urgeo; (2) obsecro, obnixe rogo; flagito; προσλιπαρῶν, adsiduus, *Gl. V.* Χρήμασιν αὐτοὶ, ὥσπερ κηρίοις μέλιτται, προσλιπαροῦντες, *Plut.* Hinc

Προσλιπάρησις, εως, ἡ, obsecratio, adsiduæ seu obnixæ præces; (2) adsidua præsentia apud aliquem.

Προσλογίζομαι, fut. ίσομαι, refero, adscribo, adnumero. *Gl. V.* imputo.

Προσλογιστέος, έα, έον, adnumerandus, adjiciendus, rationibus vel numero addendus. A προσλογίζομαι.

Προσλογοποιέω, adfingo, fingendo addo.

Προσλοιδορέω, insuper convicior.

Προσλυμαίνομαι, perniciem adfero.

Προσλυσσάω, ῶ, fut. ήσω, furibundo impetu in modum rabidi canis agor in aliquid.

Προσμαλάσσω, fut. ξω, emollio.

Προσμανθάνω, addisco, insuper addisco. Σχολὴν παρέχει σεαυτῷ τοῦ προσμανθάνειν ἀγαθόν τι, *M. Anton.* 2, 4.

Προσμαρτυρέω, ῶ, fut. ήσω, attestor; (2) meo testimonio confirmo, adstipulor; (3) alicui aliquid adscribo, tribuo. Προσμαρτυρῶ τῷ τοῦτο εἰπόντι, *Plut.*

Προσμάρτυρος, ον, attestaturus, *Man.*

Προσμάσσω, fut. ξω, adjungo, agglutino. Ἐκουσίαν σμωδίγγα προσμάσσων δέμῃ, *Lycophr.* 783.

Προσμάχομαι, oppugno. Προσμάχομαί σοι, *Plato.*

Προσμειδιάω, ῶ, f. άσω, arrideo. Τὴν τύχην ὁρῶν ἤδη ἁπαλὸν μοι προσμειδιῶσαν, *Luc.*

Προσμεῖναι, a. 1. inf. act. verbi προσμένω.

Προσμελέομαι, curo. A μέλει.

Προσμελῳδέω, ῶ, f. ήσω, admodulor, accino.

Προσμένω, f. ενῶ, permaneo, persevero, adsiduus sum in, adhæreo; (2) expecto. Τὸν ἄνδρα τὸν βοτῆρα προσμεῖναι μόνον, *Soph. Œd. Tyr.* 847. Ἡμέρας τρεῖς προσμένουσί μοι, *Marc.* 8, 2. ταῖς δεήσεσι, 1 *Tim.* 5, 5.

Προσμερίζω, divido inter, seu divisione facta addo, attribuo aliis, ut eos augeam.

Προσμεταπέμπομαι, f. ψομαι, accieo, accerso.

Προσμετρέω, ῶ, fut. ήσω, admetior.

Προσμηχανάομαι, ῶμαι, machinor, molior, excogito, adstruo.

Προσμηχανεύω, idem.

Προσμιγνύω, vel προσμίγνυμι, fut. ξω, admisceo in, applico, admoveo; (2) appello, subeo, succedo; (3) manum consero, confligo; (4) adeo quem. Οὐκ ἄρ' ἐκείνῳ γ' οὐδὲ προσμίξαι θρασύ; accedere? *Soph. Phil.* 105. Ποδὶ βοηδρόμῳ μέλαθρα προσμίξει, *Eurip. Or.* 1272. Κράτει δὲ προσέμιξε δεσπόταν, *Pind. Ol.* 1, 34.

Πρόσμιξις, ἡ, admistio, *Steph.*

Προσμίσγω, idem. Προσμίσγειν τῷ τείχει, *Thuc.*

Προσμισέω, una, simul odi.

Προσμισθόω, ῶ, f. ώσω, mercede loco; προσμισθοῦμαι, mercede conduco.

Προσμολέω, sive προσμόλω, adeo, accedo; προσμολὼν, aor. 2. part. Προσμολεῖν καλῶ, *Soph. Aj.* 72. Μέσον δὲ προσμολὼν στρατηγὸν, *Il.* 732.

Προσμονὴ, ῆς, ἡ, permansio et exspectatio apud aliquem, perseverantia in re aliqua. A προσμένω.

Πρόσμορος, ου, ὁ καὶ ἡ, eidem fato subjectus; (2) morte dignus, vel cædis cum alio auctor.

Προσμυθέομαι, alloquor, compello, *Theoc.*

Προσμυθεύω, et προσμυθεύομαι, fabulam addo fabulis, fabulor insuper. Μικρὰ μὲν προσμεμυθεῦσθαι, *Polyb.* 34, 11, 9.

Προσμυθολογέω, idem.

Προσμυθοποιέω, ῶ, idem.

Προσμύρομαι, simul fluo.

Προσναυπηγέω, ῶ, f. ήσω, insuper naves fabrico, insuper classem ædifico.

Προσναυτιάω, ῶ, fut. άσω, insuper nauseo, nauseo ad; *metaph.* respuo.

Προσνεανιεύομαι, fut. εύσομαι, juvenili jactantia addo.

Προσνέμω, attribuo, adjungo, adscribo; προσνενεμημένα, attributa, *Ph.* p. part. pass. Πρόσνειμαι δέ μοι χάριν βραχεῖαν πρὸς μακροῖς ἄλλοις δίδους, *Soph. Trach.* 1232. Προσνείμασθαι δὲ πρέποντας τοῖσι θεοῖσι, *Aristoph. Av.* 571.

Προσνεύω, fut. εύσω, innuo. *Gl. V.* adnuo; (2) pronus sum. Ἐν τάξει δὲ προσνεύουσιν, *Xen.*

Προσνέω, fut. εύσω, adnato; (2) accedo.

Προσνήχω, προσνήχομαι, idem. Παντᾷ δὲ παρ' αὐτὰν Θαλεῦσαν καλύβαν τρυφερὸν προσέναχε θάλασσα, *Theocr.* 21, 18. Εὐμαρῶς προσνηχθέναι τῇ Ζακύνθῳ, *Luc.*

Προσνικάω, vinco, insuper vinco.

Προσνίσσομαι, accedo.

Προσνοέω, ῶ, fut. ήσω, insuper mente agito et considero.

Προσνωμάω, ῶ, imperf. προσενώμαον, me ipsum moveo ad, proficiscor.

Προσογκάομαι, ῶμαι, fut. ήσομαι, ad aliquid vel aliquem rudo, rugio. Εὐαγγέλιον αὐτοῖς ἐμοῦ προσογκησαμένου, *Luc.*

Προσογκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, in ampla mole extentus. Ex ὄγκος, moles.

Προσοδεύομαι, fut. εύσομαι, reditus percipio, emolumenta capio, *Ph.* προσοδεύεται, percipit, dicitur etiam *pass.* de eo qui pendit vectigal, usuras, unde alteri reditus fit. Οἴκτις

* προσλαμβανειν manus operi admovere Anab. 2.3.11

Οἵτιϛ προσοδεύονται λαμπρῶς ἀπὸ τῶν ἰδίων, *Strabo*. A πρόσοδος.

Προσοδιάζομαι, idem et ab eod.

Προσοδιακὸς, ἡ, ὸν vid. προσῳδιακὸς, nam et sic scribitur, sed illud verius, *Etn.*

Προσοδικὸς, ἡ, ὸν, habens reditus et proventus, lucrosus. Ab eod.

Προσόδιος, ία, ιον, qu. dic. itinerarius; προσόδια μέλη, carmina quæ canebantur ἐν προσόδοις, in supplicationibus, maxime Apollinis.

Πρόσοδος, ου, ὁ, adventus, accessus; (2) supplicatio, qua itatur ad aras deorum; πρόσοδοι, supplicationes; (3) reditus, proventus; (4) fructus ex re quavis, præmium; (5) coitus, concubitus, *Hipp.* Ab ὁδός.

Προσοδύρομαι, lamentor ob aliquid.

Προσόζω, *Dor.* ποτόσδω, odorem perfero aliquo; (2) oleo, redoleo; (3) putresco; perf. προσόδωδα.

Προσοίγω, fut. ξω, aperio.

Προσοικειόω, ῶ, et προσοικειόομαι, οῦμαι, accommodo, mihi concilio et adjungo, ineo; προσοικειοῖ, conciliat, *Ph.* προσοικειοῦμαι, adsocio mihi, *Gl. V.*

Προσοικέω, ῶ, fut. ήσω, domicilia et sedes conjunctas habeo, habito ad, *Gl. V.* προσοικῶ, adhabito, accolo. Προσοικοῦσι δ' αὐτὴν Ταυλάντιοι βάρβαροι, *Thuc.*

Προσοικίζω, accolam alteri facio, accolam seu colonum addo.

Προσοικοδομέω, ῶ, fut. ήσω, adstruo, ædificio addo; (2) addo.

Προσοικονομέομαι, οῦμαι, insuper mihi provideo; (2) insuper dispenso, dispono, constituo.

Πρόσοικος, ου, ὁ καὶ ἡ, vicinus, accola; (2) finitimus.

Προσοιμώζω, illacrymo, lugeo ob.

Προσοίσειν, f. 1. inf. act. verbi προσφέρω.

Προσοίσησθε, 2. pl. aor. 1. conj. med.

Πρόσοισμα, ατος, τὸ, quod offertur, quod adhibetur seu adsumitur.

Προσοιστέος, α, ον, adferendus, adhibendus.

Προσοίσω, adferam, *Gl. V.*

Προσοίχομαι, accedo.

Προσοκέλλω, appello, applico, impingo; προσώκειλεν, appulit, impegit, 3. sing. aor. 1.

Προσολοφύρομαι, insuper ejulo; apud aliquem ejulo.

Προσομαρτέω, comitor.

Προσομαρτῇ, 3. sing. præs. conj. act.

Προσομίλει, 2. sing. præs. imperat. act. *contr.* pro προσομίλεε, a

Προσομιλέω, ῶ, fut. ήσω, versor, cum aliquo consuetudo mihi est, congredior, colloquor; (2) versor in aliqua re, rem aliquam tracto, contingo aliquid, aggredior aliquid, *Gl. V.* προσομιλῶ, adloquor, adfor. Κακοῖσι δὲ μὴ προσομίλει Ἀνδράσιν, *Theog.* 30. Πείρᾳ δ' οὐ προσωμίλησά πω, nunquam experta sum, *Soph. Trach.* 600. Hinc

Προσομιλητικὸς, ἡ, ὸν, ad conversationem seu commercium aptus; (2) sermocinator. Hinc ἡ προσομιλητικὴ, ῆς, sc. δύναμις, facultas sermocinatrix.

Προσομιλία, ας, ἡ, consuetudo, congressus; (2) allocutio, sermocinatio, et colloquium.

Προσόμνυμι, -ομνύω, insuper vel præterea juro, *Plut.*

Προσόμοιος, ου, ὁ, adsimilis, valde similis.

Προσομοίως, *adv.* similiter, simillime.

Προσομολογέω, ῶ, fut. ήσω, insuper fateor vel spondeo; (2) fateor, confiteor.

Προσομόργνυμι, et προσομόργνυμαι, imprimo, inuro; προσωμόρξατο, adlevit, adfricuit, a. 1. med.

Προσομουρέω, ῶ, f. ήσω, confinis seu conterminus sum.

Προσόμουρος, ου, ὁ καὶ ἡ, vicinus, confinis.

Προσὸν, *præsens*, præs. part. n. g. verbi προσείμι, *adsum.* Τὸ προσὸν, quod superest, summa excurrens. Τὰς δισχιλίας δραχμὰς καὶ τὸ προσὸν, *Demosth.*

Προσονειδίζω, f. ίσω, præterea objicio, præterea exprobro.

Προσονίνημι, juvo, recreo, *Hom.*

Προσονομάζω, f. άσω, qu. dic. insuper nomino; (2) appello, nomino.

Προσονομασία, ἡ, cognominatio, agnominatio, al. παρονομασία, *Steph.*

Προσόπτομαι, fut. ψομαι, adspicio, intueor. Σύ τ' οὐδαμᾷ τοὐμὸν προσόψει κρᾶτ' ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρῶν, *Soph. Antig.* 775.

Προσοράω, ῶ, adspicio. Ἀνδρῶν μνηστήρων προσορῶν ἀΐδηλον ὅμιλον, *Od.* 16, 29.

Προσοργίζομαι, fut. ίσομαι, insuper irascor.

Προσορέγομαι, appeto.

Προσορέω, ῶ, fut ήσω, finitimus sum. Ab ὅρος.

Προσορίζω, fut. ίσω, addo finibus imperii; (2) præfinio, *Gl. V.* Βρέφος τι τἀμὸν σῷ προσορίσας πύλῳ, *Eur. I. A.* 1151.

Προσορμάω, ῶ, fut. ήσω, cum impetu et hostiliter accedo vel advenio, irruo.

Προσορμέω, ῶ, stationem habeo, *Gl. V.* προσορμῶ εἰς λιμένα, applico.

Προσορμίζω, fut. ίσω, appello, in stationem navem applico. Χαλεπῶς τε καὶ σὺν ἱδρῶτι πολλῷ τῇ νήσῳ προσορμίσαντες, *Hel.* [illegible] προσωρμίσθη, *Ælian.* Hinc

Προσόρμισις, εως, ἡ, appulsus ad littus.

Πρόσορμος, ὁ, statio navium.

Πρόσορος, ου, ὁ καὶ ἡ, conterminus, vicinus.

Προσορχέομαι, οῦμαι, salto ad.

Προσόσσομαι, adspicio, præsentio, *Hom.*

Πρόσου, *admitte*, 2. sing. aor. 2. imperat. med. *Att.* et *Ion.* pro πρόσεσο, a προσίημι.

Προσουδίζω, fut. ίσω, humo allido, adfigo terræ. Ex οὖδας.

Προσουρέω, permeio, commingo; pessime *Hen Stephanus* secundo utor vento: nam derivatur ἀπὸ τοῦ οὔρου, τοῦ ἐκκρινομένου ὑγροῦ, ut optime tradit Schol. ineditus *Aristophanis* Regiæ Bibliothecæ: Ἃ φροῦδα θᾶττον, ἢν μόνον χορὸν λάβῃ, ἅπαξ προσουρήσαντα τῇ τραγῳδίᾳ, qui, si modo chorum acceperint, et semel tantum in tragœdiam minxerint, viribus exhausti protinus evanescunt, *Aristoph Ran.* 94. Ab οὖρον, *urina.*

Προσουρίζω, secundo vento navigo, allido, *apud Eur.* sed leg. videtur προσουδίζω, *Etn.*

Προσούριος, idem quod οὔριος, *Suid.*

Πρόσουρος, ου, ὁ καὶ ἡ, conterminus, vicinus.

Προσοῦσαν, acc. sing. f. g. part. verbi πρόσειμι.

Προσοφείλω, insuper vel præterea debeo; (2) æs alienum contraho præter quæstus proprios; (3) præterea mulctor; (4) debeo; (5) relinquor, superor. Τῶν ὑμετέρων αὐτῶν χάριν προσοφείλετε, *Dem.* Σεαυτόν μοι προσοφείλεις, *Philem.* 19.

Προσοφλισκάνω, idem.

Προσόφλω, idem; (2) idem quod ὀφλεῖν, ut γέλωτα, &c.

Προσοχὴ, ῆς, ἡ, attentio, animadversio, diligentia; (2) prudentia. προσοχὴ νόμου, conservatio seu observatio legis. A προσέχω.

Προσοχθέω, ῶ, fut. ήσω, offendo, vel offensus sum; (2) tædium molestiamque capio, cum tædio fero.

Προσοχθίζω, fut. ίσω, idem. Διὸ προσώχθισα τῇ γενεᾷ ἐκείνῃ, *Hebr.* 3, 10. Hinc

Προσόχθισμα, ατος, τὸ, offensa, offensio.

Προσοχθισμὸς, οῦ, ὁ, idem.

Προσοχλέω, obstrependo molestus sum, seu molestiam affero alteri.

Πρόσοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, attentus, intentus, solers, *Gl. V.* A προσέχω.

Προσοχυρόω, ῶ, fut. ώσω, insuper vel amplius munio.

Προσοψάομαι, ῶμαι, vescor cum pane, opsonium edo. Hinc

Προσόψημα, ατος, τὸ, id quo cum pane vescimur.

Πρόσοψις, εως, ἡ, adspectus, conspectus, obtutus, species, *Gl. V.* Οὐχ ἡ πρόσοψίς μ', ἀλλὰ τἄργ' αἰκίζεται, *Eurip. Or.* 388. A προσόπτομαι.

Προσοψωνέω, opsonium edo.

Προσπάθεια, ας, ἡ, adfectio, qua rei alicui sumus omnino addicti, eique adhæremus. A

Προσπαθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui adfectu ad rem aliquam fertur. Ex πάθος.

Προσπαθῶς, *adv.* alicui rei adhærendo.

Προσπαίζω, f. αίσω, vel αίξω, jocor cum, alludo. Ἄλλοις προσπαίζειν διὰ τὸν σχολὴν, *Ælian.*

ΠΡΟ'ΣΠΑΙΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, recens, subitus, fortuitus. Πρόσπαιον ἐκτίνων χάριν, *Lycoph.* 211. Εἰ δὲ σύγε μητέρα λαιδρὴν ἀγρεύσεις πρόσπαιον, *Nic. Ther.* 689. Ἐκ προσπαίου, *adv.* recens, subito, repente, *Aristot. Eth.* 9.

Προσπαίρω, palpito ad.

Προσπαιστέον, *adv. posit.* alludendum. A προσπαίζω.

Προσπαίω, impingo, illido. Ὑψηλὸν ἐς δίκας βαθρὸν προσέπαισας, *Soph. Antig.* 867.

Προσπαίως, *adv.* subito, repentino animi motu. Προσπαίως εὔνοι γίνονται καὶ ἐπιπολαίως στέργουσιν, *Aristoph. Eth.* 9, 5.

Προσπαλαίω, fut. αίσω, colluctor, obluctor. Ἄτλας οὐρανῷ προσπαλαίει, *Pind. Pyth.* 4, 527. Προσπαλαίειν χαλεπῷ νοσήματι, *Luc.*

Προσπαραβάλλομαι, adgero insuper. Προσπα[illegible] ται σφίσι λίθους, *Thuc.*

Προσπαράγραμμα, τὸ, aliis adscriptio, *Steph.*

Προσπαραγράφω, fut. ψω, jam scriptis addo. Προσπαραγράφουσι πρώτους, εἰ ἂν ἐπαινῶσιν αὐτοὺς, *Plato.*

Προσπαραιρέομαι, insuper detraho, eripio.

Προσπαρακαλέω, ῶ, fut. έσω, vel ήσω, insuper vel præterea hortor. Προσπαρακαλέσαντες ἀμφοτέρους Ἀθηναίους, *Thuc.*

[illegible] adjacens.

Προσπαρακελεύομαι, insuper jubeo.

Προσπαραλαμβάνω, ultra accipio, præterea adsumo. Προσπαραλαμβάνων τὸν δυνάμενον, &c. *Marc. Anton.* 7, 5. Hinc

Προσπαράληψις, εως, ἡ, adsumptio.

Προσπαρασκευάζω, una apparo.

Προσπαρατίθημι, insuper, præterea addo.

Προσπαρατρώγω, una arrodo, sc. dictis.

Προσπαρδεῖν, oppedere. Ex πρὸς et παρδεῖν, *pedere*, aor. 2. inf. a πέρδω, *pedo*.

Προσπαρέχω, insuper præbeo, insuper exhibeo.

Προσπαρίσταμαι, venio in mentem; (2) in deditionem redigo.

Προσπαροικέω, accola, vicinus sum.

Προσπαροξύνω, fut. υνῶ, præterea vel insuper exaspero.

Προσπασσαλεύω, vel προσπατταλεύω, fut. εύσω, paxillis adfigo; προσπατταλευθήσεται, adfigetur, f. 1. pass. Μικροῦ δεῖν προσεπατταλεύσα, *Luc.*

Προσπασσαλόω, ῶ, idem. A πάσσαλος.

Προσπάσσω, vel πάττω, f. άσω, inspergo, adspergo.

Προσπάσχω, erga aliquid affectus sum; (2) addictus sum alicui et ei adhæreo, naturali studio vel inclinatione; προσπαθὼν, aor. 2. part. affectus. Οὗτοι ὅταν προσπαθῶσιν, ἤτε φαγεῖν, ἤτε κοιμηθῆναι θέλουσι, *M. Anton.* 5, 1.

Προσπατταλεύω. Vide προσπασσαλεύω.

Προσπάω, ῶ, attraho, *R.*

Πρόσπεινος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui valde esurit, famelicus. A πεῖνα.

Προσπειράζω, attento, *Gl. V.*

Προσπελάζω, vel προσπελάω, ῶ, fut. άσω, appropinquo, accedo; (2) admoveo, *Gl. V.* applico, appello, adverto, accedo. Ἤδη τε τῷ Βυζαντίῳ προσπελάζοντα, *Appian.* Ὅμοιον ὁμοίῳ ἀεὶ προσπελάζει, *Aristænet.* Hinc

Προσπέλασις, εως, ἡ, applicatio, appropinquatio.

Προσπελάτης, ου, ὁ, cliens, adsecla, famulus.

Προσπέμπω, f. ψω, insuper mitto; (2) mitto ad; (3) immitto alicui, v. gr. percussorem. Ἀμητά τε προσέπεμψεν ἡμῖν τουτονί, *Aristoph. Plut.* 999.

Προσπεπλασμένως, *adv.* simulate. A προσποιέομαι.

Προσπέρδω, oppedo; προσπαρδεῖν, oppedere, aor. 2. inf.

Προσπεριβάλλω, et προσπεριβάλλομαι, circumdo, circumvallo; (2) ultra modum amplector, et ultra justos fines prorogo imperium. *Gl. V.* adoperio. Προσπεριβάλλεται τὸν πεζὸν στρατὸν ταῖς ναυσὶ, *Plut.*

Προσπεριγίγνομαι, supersum.

Προσπεριεργάζομαι, curiose ago, curo.

Προσπεριλαμβάνω, simul complector.

Πρ[illegible]

Προσπεριοδεύω, f. εύσω, insuper vel simul obeo; (2) una velut peragrando describo.

Προσπεριορίζω, insuper includo. Μεγάλην τινὰ ἔννοιαν τῷ ἐπαίνῳ προσπεριωρίσατο, Longin.

Προσπεριποιέομαι, insuper ex demonstratis cogo et demonstro.

Προσπερονάω, ῶ, fibula annecto, adfigo.

Προσπεσοῦσαν, acc. sing. aor. 2 part. act. f. g. verbi προσπίπτω.

Προσπετάννυμι, extendo ad.

Προσπέτομαι, et προσπέταμαι, fut. πτήσομαι, advolo.

Προσπεφυκότως, adv. inhærenter. A προσφύομαι.

Πρόσπηγμα, ατος, τὸ, adfixum, quod adhæsit tenaciter, concrevit. A

Προσπηγνύω, et προσπήγνυμι, fut. ξω, adfigo Τοῦτον—διὰ χειρῶν ἀνόμων προσπήξαντες ἀνείλετε, Act. 2, 23.

Προσπηδάω, ῶ, prosilio, insulto, adsilio.

Προσπήξαντες, nom. pl. aor. 1. part. act. verbi προσπήγνυμι

Προσπήσσομαι, idem quod προσπήγνυμαι, Steph.

Προσπηχύνομαι, ulnis amplector; (2) cubito metior. Ζεῦ, σὲ δὲ Κυρβάντων ἑταραι προσεπηχύναντο, Callim. A πῆχυς.

Προσπιέζω, una, simul premo.

Προσπίλναμαι, appellor, admoveor, propinquus fio, Od. 13, 95.

Προσπιπίσκω, una, insuper bibo. aor. 1. inf. προσπίσαι.

Προσπιπράσκω, cum alio vendo, quasi in compendium.

Προσπίπτω, accido, evenio; (2) accido ad, v. gr. pedes, unde supplex fio, item (3) adulor; (4) adorior, irruo; (5) occurro, obvius sum, incido; προσπεσὼν, adortus, aor. 2. part Πότερα προσπέσω γόνυ Ἀγαμέμνονος τοῦδ', ἢ φέρω σιγῇ κακά, Eurip Hec. 726. Τὸ σκυλακῶδες, τὸ πᾶσιν προσπίπτειν, more catulorum omnes assultando adire, Xenoph. Cyrip. 1. Μείζω βροτείας προσπεσὼν ὁμιλίας, habens consuetudinem majorem humana, Eur. Hipp. 19.

Προσπιτνέω, accido ad genua, supplex fio, accido, cado ad; (2) supervenio, intervenio. Ἄφνω προσελθὼν δῶμα προσπίτνει νεκρῷ, Eur. Med. 1208. Τέκνον Αἰγέως, προσπίτνομέν σοι Soph. Œd. Col. 1757. Προσπίτνω σε γόνασι, Id. Phil. 485. (2) ἐν τῷδε μήτηρ ἡ τάλαινα προσπίτνει, Eurip. Phœn. 1438.

Προσπλάζω, pro προσπελάζω imperf. προσέπλαζον, Il. 12, 285.

Προσπλάθω, fut. άσω, idem.

Προσπλάσσω, vel πλάττω, fut. άσω, adfingo; (2) illino, adhærere facio; προσπλαττόμενος, adhærens.

Προσπλαστικὸς, ἡ, ὸν, obstruendi seu opplendi vim habens. A προσπλάσσω.

Πρόσπλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui appropinquare aliquis potest, ad quem accessus patet. A προσπλάζω.

Προσπλέκω, fut. ξω, addo, adjungo, annecto. Gl. V. applico; προσπλακεὶς, adnexus, Ph. aor. 2. part. pass. (2) pro συμπλέκω· συμπλέκεσθαι, conserere manus.

Προσπλέω, f. εύσω, adnavigo. Κατιδόντες εἴκοσι ναῦς Ἀθηναίων προσπλεούσας, Thuc. ἀπὸ Σικελίας.

Προσπληρόω, ῶ, f. ώσω, impleo; (2) suppleo.

Προσπλήσσω, fut. ξω, percutio.

Πρόσπλους, ὁ, adnavigatio.

Προσπλωτὸς, ἡ, ὸν, navigabilis; vel qu. dic adnavigabilis.

Προσπλώω, adnavigo.

Πρόσπνευμα, τὸ, afflatus. Προσπνεύματι, acriter. Ἔτι δὲ τῷ προσπνεύματι συνηλωμένων καὶ ... μένων ἐκ διάρσεως ταῖς μαχαίραις, Anonym. ap. Suid. Vide πνεύσις.

Πρόσπνευσις, εως, ἡ, adspiratio. A

Προσπνέω, ῶ, f. εύσω, adflo, adspiro. Ὡς ἡδύ μοι προσέπνευσε χοιρείων κρεῶν! Aristoph. Ran. 339.

Προσποιέομαι, οῦμαι, vindico mihi; (2) adquiro, in potestatem redigo; (3) concilio mihi; (4) simulo; προσποιήσασθαι, adlectare, Ph. aor. 1. inf. A

Προσποιέω, ῶ, idem; (2) addo, adjungo, fut. 1. προσποιήσειν, vindicaturum esse, rarius occurrit. Ἐπὶ τῷ κομᾶν καὶ κομψὸς εἶναι προσποιεῖς; Aristoph. Vesp. 1306. Καί σε προσποιούμεθα εὖ ... Eurip. Hel. 1102. Ἐγὼ μὲν προσεποιούμην βήττειν, Xen.

Προσποιῇ, 2. sing præs. ind. pass.

Προσποίημα, ατος, τὸ, quod nobis vindicamus; (2) id quod simulamus. Οὐδὲν αἱρέσεως, ἢ χειροτονίας, ἢ προσποιήματος ἔτι δεηθεὶς, App. Bell. Civ. 1, 5. (2) δεόμενος δ' ἄρα καὶ τοῦ προσποιήματος αἱρετὸς εἶναι δοκεῖν, Id. Ibid. 1, 98.

Προσποίησις, εως, ἡ, vindicatio, vindiciæ, Ph. (2) acquisitio; (3) simulatio. Gl. V. dissimulatio. A προσποιέομαι.

Προσποιητικὸς, ἡ, ὸν, simulator, simulationi studens. A

Προσποίητος, ου, ὁ καὶ ἡ, et προσποιητὸς, ἡ, ὸν, simulatus, fictus. A προσποιοῦμαι.

Προσποιήτως, adv. simulate; (2) adsciscendo, per adquisitionem.

Προσπολεμέω, ῶ, fut. ήσω, bello aggredior.

Προσπολεμόω, ῶ, f. ώσω, insuper hostem facio aliquem alicui.

Προσπολέω, ῶ, fut. ήσω, famulor, ministro seu ministræ munere fungor.

Προσπολέομαι, advenio, accedo.

Πρόσπολος, ου, ὁ καὶ ἡ, famulus, minister. A πολέω, versor.

Προσπονέω, laboribus præteritis alium suscipio. Ἰατρεῦσαι προσπονῆσαι, App. Bell. Civ. 11, 81.

Προσπορεύομαι, fut. εύσομαι, proficiscor ad, accedo vel venio ad; (2) aggredior aliquid; (3) advenio. Καὶ προσπορεύονται αὐτῷ Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης, Marc. 10, 35.

Προσπορίζω, adquiro, comparo insuper, vel simp. alteri; in med. comparo mihi. Προσπορεῖ τὰ λοιπὰ αὐτὸ τὸ στράτευμα ἀπὸ τοῦ πολέμου, Dem. Hinc

Προσπορισμὸς, οῦ, ὁ, adquisitio nova, item ejus quo adhuc egebamus; (2) quod adquiritur per eos qui in nostra sunt potestate.

Προσπορπάζω, vel προσπορπάω, et προσπορπάομαι, ῶμαι, fibula annecto, affigo. Hinc

Προσπορπατὸς, ἡ, ὸν, fibula annexus, adfixus.

Προσπράσσομαι, insuper pendere pecuniam cogor.

Πρόσπταισις, εως, ἡ, ipsa actio offendendi seu impingendi, offensio. A προσπταίω.

Πρόσπταισμα, ατος, τὸ, offensio pedis, prolapsio. Ab eod.

Προσπταίω, fut. αίσω, offendo, impingo; (2) pecco, erro; (3) indignationem aut odium alicujus incurro; (4) cladem accipio, adversa utor fortuna. Διὰ Φειδίου προσέπταισε τῷ δήμῳ, Plut.

Πρόσπτημι, -πέτομαι, advolo, Soph.

Προσπτῆσαι, aor. 1. inf act. verbi προσίπτημι.

Πρόσπτυγμα, ατος, τὸ, amplexus; (2) id quod amplectimur. A

Προσπτύσσω, fut. ξω, applico; προσπτύσσομαι, amplector, complector, amice saluto, blande compello. Τὴν μητρὸς αὐτῶν πατέρα προσπτύξῃ, Eur. Bac. 1321. Προσπτύξαί με τὸν αἰπόλον, Theocr. 3, 19. Ἐς δ' ὑγρὸν ἀγκῶν' ἔτ' ἔμφρων παρθένῳ προσπτύσσεται, Soph. Antig. 1251.

Προσπτύω, f. ύσω, inspuo in aliquem; (2) contemptim rejicio; (3) abominor, despuo.

Πρόσπτωσις, εως, ἡ, impetus irruentis, offendentis; (2) offensio, allisio; (3) casus, eventus.

Προσπυνθάνομαι, insuper percontor.

Προσπυρόω, amplius accendo; (2) accendo.

Προσραίνω, adspergo. Πολὺν ἡ μίλτος γέλων, παρέσχεν, ἣν προσέῤῥαινεν κύκλῳ, Aristoph. Conc. 379.

Πρόσρηξις, εως, ἡ, collisio, conflictus, conflictatio. A προσράσσω, vel -άττω.

Προσραπτέον, adv. posit. adsuendum. A

Προσράπτω, fut. ψω, adsuo.

Προσράσσω, vel προσράττω, fut. ξω, allido.

Προσρέπω, accedo, sc. augendi causa.

Προσρέω, adfluo, allabor, Gl. V. (2) accedo; (3) alloquor.

Προσρήγνυμι, vel προσρηγνύω, f. ξω, allido, illido; προσρήγνυμαι, allidor, irruo. Προσέῤῥηξεν ὁ ποταμὸς τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ, Luc. 6, 48. Hinc

Πρόσρηξις, εως, ἡ, inlisio. Gl. V. impetus, conflictus.

Προσρήσσω, idem quod προσρήγνυμι.

Πρόσρημα, ατος, τὸ, appellatio; (2) salutatio. A προσρέω, alloquor. Unde

Πρόσρησις, εως, ἡ, appellatio, compellatio, salutatio.

Προσρητέον, adv. posit. alloquendum, appellandum.

Προσρητέος, έα, έον, insuper commemorandus, compellandus.

Προσρητὸς, ἡ, ὸν, compellatus, salutatus.

Πρόσριζα, vel πρόσριζον, adv. stirpitus, radicitus, una cum radicibus.

Προσριζόφυλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, juxta radices folia, radicem foliatam habens. Ex πρὸς, ῥίζα, et φύλλον.

Προσριζόω, ῶ, fut. ώσω, actis radicibus adfigo.

Προσρίπτω, allido, impingo.

Προσρωννύω, vel προσρώννυμι, fut. ρώσω, insuper confirmo, corroboro.

Προσσαίνω, adblandior, adblandiendo delecto. Φῶτα προσσαίνειν κακὸν, viro adblandiri malo. Æschyl. Agam. 1674. Προσσαίνουσί με, Eur. Hipp. 865.

Προσσαίρω, inhio, idem quod præc.

Προσσημαίνω, f. ανῶ, præterea significo, adsignifico. Ῥῆμα δέ ἐστι τὸ προσσημαῖνον, χρόνον, Aristot.

Προσσημαντικὸς, ἡ, ὸν, præterea significans, adsignificativus.

Προσσημασία, ας, ἡ, signum additum vel concurrens aliis signis, R.

Προσσιελίζω, fut. ίσω, adspuo, despuo in.

Προσσκώπτω, dicteriis incesso insuper.

Πρόσσοθεν, adv. e longinquo. A πρόσσω.

Προσσπαίρω, palpito ad.

Προσσπένδω, adfundo, insuper libo.

Προσστασιάζω, insuper ad seditionem concito.

Προσσταυρόω, vallo insuper munio, Thuc.

Προσστέλλω, contraho, adduco; inde p. part. pass. προσεσταλμένος, adstrictus, contractus, Suicer.

Προσστρατοπεδεύω, fut. εύσω, castra pono ad.

Προσσυκοφαντέω, insuper criminor, calumnior.

Προσσυλλαμβάνομαι, adjuvo, augeo, confirmo.

Προσσυμβάλλομαι, una, insuper prosum.

Προσσυνάπτω, addo, adjungo, adnecto.

Προσσύνειμι, simul adsum, attendo.

Προσσυνθερμαίνω, una calefacio.

Προσσυνίημι, una intelligo.

Προσσυνίστημι, una laudo, seu commendo, una demonstro, sc. laudis consequendæ causa.

Προσσυνοικέω, accedo alicui accola, in eandem domum vel urbem recipior.

Προσσυνοικίζω, fut. ίσω, in matrimonium præterea seu insuper colloco, Suicer.

Προσσυντίθημι, simul caupono; in med. paciscor cum aliquo præterea.

Πρόσσω, adv. ante se, in anteriorem partem. A πρός.

Προσσωματοποιέω, ῶ, fut. ήσω, præterea corpus facio, corpori adjungo.

Προσσωρεύω, adaggero, accumulo, Gl. V.

Προστάζω, instillo, Pind.

Προσταγὴ, ἡ, idem quod

Πρόσταγμα, ατος, τὸ, præceptum, præceptio, imperium, auctoritas; Ph. jussum; al. Gl. V. A προστάσσω. Unde

Προστακτικὸς, ἡ, ὸν, imperiosus, imperativus.

Προστακτικῶς, adv. imperative, in imperativo, imperando.

Προσταλαιπωρέω, ῶ, f. ήσω, labores et ærumnas in aliqua re suffero; miseratione alterius tangor. Ἀλλ' ἀνάσχεσθ', ὦ 'γαθαι, καὶ προσταλαιπωρήσατε, adhuc durate, Arist. Lys. 765.

Προστανύω, extendo, Steph.

Προστάξαι, aor. 1. inf. act. verbi προστάττω.

Πρόσταξις, εως, ἡ, mandatum, imperium. Gl. V. præceptum, præceptio. A προστάσσω.

Προστάξομεν, 1. plur. f. 1. ind. act. verbi προστάττω.

Προσταράσσω, fut. ξω, amplius, præterea turbo.

Προσταργανόω, ῶ, annecto, alligo. A ταργάνη.

Προστὰς, άδος, ἡ, porticus vestibulum, et ipsa porticus. Etiam prostibulum seu scortum; προστάδες, scorta, prostibula. A προΐσταμαι.

Προστασία, ας, ἡ, imperium quo aliquibus præsumus,

sumus, præfecturæ dignitas; (2) patrocinium, tutela, præsidium, auxilium; (3) cultus externus, species, comitatus, magnificentia pompæ, *ap. Polyb.*

Προέστασις, εως, ἡ, excellentia, principatus, eminentia; (2) *ap. Hipp.* humoris dominantis significatio. Ab eod.

Προστάσσω, vel άττω, f. ξω, præficio aliquem, imperium ei aliquod et munus mandans; *Gl. V.* προστάσσειν, destinare; (2) impero, præcipio, *Gl. V.* Τί δῆτ' ἀμαυρῷ φωτὶ προστάσσεις ποιεῖν; *Soph. Œd. Col.* 1011. Ἡ ταῖς Ἀθήναις τόνδε προστάσσεις πόνον; *Eurip. Supp.* 185. Ἅπαντα τ' αὐταῖς ἔτι προστεταγμένα, ἃ τοῖσιν ἀστοῖς εἶπεν, *Arist. Conc.* 459

Προστασία, ας, ἡ, præfectura, procuratio; (2) patrocinium, defensio. A

Προστατεύω, fut. εύσω, præsum, præsideo. Ἀνθρώπων ἄλλων προστατεύειν, *Xen.*

Προστατέω, ῶ, fut. ήσω, idem; (2) patrocinor, tueor, defendo. Ἤπερ μόνη (ἀναιδεία) προστατεῖ τῶν ῥητόρων, *Aristoph. Eq.* 325. τῆσδε χθονὸς, *Eur. Herac.* 207.

Προστατήριος, ου, ὁ, præses, adjutor, auxiliator. Apollinis epithetum, quasi vestibularius, et liminaris, quasique janitor dictus. *Gl. V.* tutelaris. Φοῖβε προστατήριε, Apollo tutelaris. *Soph. El.* 637. A

Προστάτης, ου, ὁ, præpositus, præses, antistes; (2) quicunque est in aliquo genere primus. Προστάτεω ἐπιλαβόμενοι, ducem nacti *Herodot.* 1, 127. Ὅς ἐσθ' ὁ προστάτης, quis ille sit qui ad aram sedet, *Soph. Œd. Col.* 1171, 1278. Ὅς ἦν τῶν Ἀλλοβρίγων προστάτης, patronus, *Appian. Bell. Civ.* 2, 4.

Προστάτις, ιδος, ἡ, patrona; (2) hospita; (3) curatrix, tutatrix. A præc.

Προστατικὸς, ἡ, ὸν, ad προστάτην, pertinens

Προστατικῶς, *adv.* cum magna προστασίᾳ, dignitate, magnificentia.

Προστατοῦντα, acc. sing præs. part. v. προστατέω.

Προστάττω. Vide προστάσσω.

Προσταυρόω, ῶ, vallis seu palis in terram depactis præmunio *Thuc.*

Προστέγιον ου, τὸ, tecti prominentia. A στέγος.

Προστέγισμα, ατος, τὸ, idem et ex eod.

Προστεθεὶς, a. 1. part. pass. verbi προστίθημι.

Προστεθήσομαι, apponar, fut. 1. ind pass.

Προστείνομαι, insto, instanter posco, *Steph.*

Προστειχίζω, fut. ίσω, murum addo, præterea muro cingo.

Προστείχω, advenio, vel venio ante; adeo, accedo, *Hom.*

Προστεκμαρτέος, α, ον, una conjiciendus, conjectura e signis intelligendus.

Προστεκταίνομαι, insuper struo et machinor.

Προστελέω, solvo, numero, erogo, impendo.

Προστέλλω, protego. *Gl. V.* adstringo. Προστέλλομαι, eo, proficiscor. προὐστάλην, aor. 2. pass. Μακρὰν προὐστάλης ὁδὸν, longam confecisti viam, *Soph. Œd. Col.* 20.

Προστενάζω, ante gemo, seu doleo.

Προστένω, idem.

Προστερατεύομαι, fut. εύσομαι, prodigiose adfingo. Ex τέρας.

Προστερνίδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, pectori anterius applicatus. *Gl. V.* pectoralis. Hinc τὸ προστερνίδιον, ου, pectorale. Ex στέρνον.

Προστερνίζομαι, fut. ίσομαι, pectori meo applico, amplector, complector, *Joseph.* A π. et στέρνον.

Πρόστερνος, ον, pectori impositus, adpositus, oppositus. Ex iisd.

Προστέρπω, oblecto, *Hom.*

Προστεταγμένοι, nom. pl. perf. part. pass. verbi προστάττω.

Προστεφανόω, ῶ, f. ώσω, ante corono, prius corona redimio; (2) redimio.

Προστηθίδιον, ου, τὸ, antilena, imaguncula ex pectore suspensa. Ἔχοντες προστηθίδια καὶ τύπους, *Polyb.* 22, 20, 6. *Gl. V.* A

Προστηθίδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, appositus seu applicatus pectori. Ex π. et στῆθος.

Προστηθὶς, ίδος, ἡ, anterior pars τοῦ στήθους, quasi pectus manus seu pedis, *h. e.* eminentia illa prope digitos manuum et pedum. Ex iisd.

Προστήκω, f. ξω, liquefactum adfundo; (2) adhæreo, assideo; προστετηκὼς, adhærens, affixus, assiduus, in re aliqua, p. part. Ὅμως γίγνεται τὸ χρῶμα τῷ χρυσῷ προστετηκὼς αὐτῷ, *Luc.* Πλευρᾷ προσαχθέντος ἰοῦ, lateri adfixo veneno, *Soph. Trach.* 833. Ὕδρας προστετακὼς φάσματι, *Id. Ibid* 836. Vide φάσμα.

Προστῆναι, aor. 2. inf. act. verbi προΐστημι.

Προστιβὰς, άδος, ἡ, vestigium impressum ab eo qui praiit, *Suid* al. cubile.

Προστιθεὶς, præs. part. act.

Προστίθεμεν, apponimus, 1. pl. præs. ind. act.

Προστίθημι, addo, adjicio; (2) applico; (3) adjungo; (4) adaugeo; (5) addico, et proprium trado; προστίθεμαι, addor, adjungo me, assentior. *Gl. V.* adstipulor, faveo, addico me; προστίθεσθαι, adhiberi, addi, *Ph.* προστέθηκεν, addidit, *Ph* aor. 1. act. προσετέθη, additum est, addita est, *Gl. V.* aor. 1. pass. προστεθὲν, additum, *Ph.* aor. 1. part. pass προστεθειμένος, additus, *Gl. V.* devotus, perf part. pass. Ἐάν τις εἰκῆς ἐστιν ἡμῖν, εἰ πόλεμος γένοιτο, προστίθεσθαι, *Appian.* Μόνον τόδ' ἔργον προστιθεὶς ἐμῷ τέκνῳ, *Eur. Supp.* 27.

Προστιλάω, ῶ, f. ήσω, stercore contamino, vel stercore emisso inquino.

Προστιμάω, ῶ, fut. ήσω, mulcto. Προστιμᾶν τῷ δημοσίῳ, *Dem.* Τῷ δημοσίῳ προστετίμηται κατὰ νόμον, *Id.*

Προστίμημα, ατος, τὸ, mulcta, pœna; (2) æstimatio litis. A προστιμάω.

Προστίμησις, εως, ἡ, idem. Ab eod.

Προστίμιον, ου, τὸ, idem, *Ph.* Μεγίστων ἄξιον προστίμων, diris suppliciis dignissimum, *Polyb.* 2, 56, 15

Προστίμιος, ὁ, ἡ, qui pœnæ causa imponitur. A τιμή.

Προστιμωρέω, ῶ, fut ήσω, opem fero, auxilior.

Προστομία, ἡ, labiorum commissura, *Poll.*

Προστόμιος, ον, præacutus, epith. gladii; acuta cuspide præfixus, seu acutus in summa sui parte, ut προστόμιον ξίφος, *Steph.* A στόμα.

Προστοὸν, τὸ, locus ante porticum, vel porticus ante ædes. Vide πρόστωος

Προστοχαστικὸς, ἡ, ὸν, rectam conjecturam faciens de futuro, futuri providus.

Προστραγῳδέω, ῶ, f. ήσω, tragice exaggero; (2) tragice alloquor Ἔχει πολὺ τὸ ἔξωθεν προστραγῳδούμενον, magnificum, *Longin.*

Προστρατοπεδεύω, castra pono ante.

Προστραχηλίζω, arrepto collo luctor.

Προστρέπω, f ψω, oro, obsecro, precor, ad genua provolutus et adorans. Τοσαῦτά σ', ὦ Ζεῦ, προστρέπω, *Soph. Aj.* 842. Κακῶς ὀλέσθαι πρόστρεπ' Ἀργείων χθόνα, *Eurip. Suppl.* 1195

Προστρέχω, accurro, occurro, *Gl. V.* (2) gratiam capto alicujus; (2) adstipulor. Γυνή τις ἡμᾶς ἐστεφανωκυῖα προστρέχει, *Aristoph. Thesm.* 579. Πρὸς τὸν πάππον προσδραμεῖν, *Xen.*

Προστρίβω, fut. ψω, attero, incutio, infligo. *Gl. V.* affrico; προστρίβομαι, imprimo, infligo, *Gl. V.* aspergo, v. gr. maculam; cupidius adjungo me alteri, adhæresco, *Ern.* Πληγὰς ἀεὶ προστρίβεται τοῖς οἰκέταις, *Aristoph. Eq.* 5. Αὐτὸς δ' ὢν ἐνεκαλεῖτο, τὰς αἰτίας τῇ Φυλβίᾳ προσετρίβετο, attribuit, *Plut.* Hinc

Πρόστριμμα, ατος, τὸ, fragmentum; (2) afflictio, calamitas.

Πρόστριψις, εως, ἡ, attritus, adfrictus.

Προστρόπαιος, ου, ὁ, cui supplicamus, seu ad cujus genua supplices provolvimur; (2) qui supplex alicui ad genua accidit; (3) qui piaculum importat, ob quem religio oboritur; (4) vindex et ultor homicidiorum et aliorum scelerum. *Æschyl. Choeph.* 285. Θάκει δὲ προστρόπαιος, supplex adside, *Soph. Aj.* 1173. *Œd. Col.* 1374. *Philoct.* 953.

Προστροπὴ, ῆς, ἡ, supplicatio, supplices preces; (2) devotio, detestatio; (3) reatus ob homicidium; (4) piaculum, labes sceleratæ contagionis. (1) τίνα πόλεως ἐπέστης προστροπὴν ἐμοῦ τ' ἔχων, quidnam a civitate et a me supplici prece petitum venisti, *Soph. Œd. Col.* 558. Βωμός τι κνισσᾶν βεθύτοισι προστροπαῖς, *Eurip. Alcest.* 1159. A προστρέπω.

Προστρόπιος, ὁ, qui piaculo se obstrinxit. A præc.

Προστρόπος, ου, ὁ καὶ ἡ, supplex, qui supplex alicui ad genua procidit. Ab eod.

Πρόστροχος, ὁ, ἡ, accurrens; (2) ad quem accurri potest; (3) rotundus. *Hes.* A προστρέχω.

Προστυγχάνω, occurro, obvius fio, offero me; (2) consequor aliquid; (3) alicui rei deditus sum, aor. 2. προσέτυχον, part. προστυχὼν, obvius. Οὕτως ἐξ ἴσως ὑπήκουσεν, ὡς οὐδεὶς πώποτε ὧν ἐγὼ προσέτυχον νέων, *Plato.* Ὁ προστυχὼν, quilibet, quivis, obvius; *item, cæt.* qu. v προστυχής. Ἡ χαρίεσσα δὲ ἐν ἀστείων μὲν γύναιον, ἑταιρικὸν δὲ ἐκτόπως· καὶ τοῖς προστυχόντος, ἀεὶ, καὶ εἰ πάνυ ἐπ' ὀλίγῳ ἐθελήσειέ τις, *Lucian.*

Πρόστυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, ab anteriore parte columnas habens.

Πρόστυμμα, τὸ, si a τύφω, accensio, incensio; res ipsa accensa; si a τύπτω, afflictio, allisio rei ad aliam, res ipsa afflicta, &c. vid. *Ern.*

Πρόστυπος, ου, ὁ καὶ ἡ, proprie extra corpus paululum eminens; (2) cœlatus, sigillatus, habens eminentes figuras, &c. *opp.* περιφανῆ, quæ totam rem exprimunt, et extrinsecus allegantur.

Προστυπόω, ῶ, fut. ώσω, cœlo, vid. super.

Πρόστυπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, adstrictus, substrictus. A

Προστύφω, fut. ψω, ante adstringo, ante spisso seu constipo.

Προστυχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, obvius; (2) qui in aliqua re versatus est, didicit aliquid, ut προστυχὴς τῇ φιλοσοφίᾳ. A προστυγχάνω.

Πρόστωος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ante porticum est; scribitur et πρόστοος. A στοά.

Προσυβρίζω, fut. ίσω, nova insuper injuria adficio, insuper contumeliosus sum.

Προσυγγίνομαι, antea congredior vel colloquor; προσυγγινόμενοι, prius collocuti.

Προσύγκειμαι, ante ex pacto constitutus sum.

Προσυζεύγνυμι, ante conjungo.

Προσυλακτέω, allatro *proprie* et *tropice.*

Προσυλάω, ante spolio, prior spolio.

Προσυλλέγω, ante colligo.

Προσυλλογισμὸς, οῦ, ὁ, syllogismus, in quo præmissæ principalis syllogismi concluduntur.

Πρόσυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, materiæ adhærens; (2) qui rebus mundanis deditus est. Ex ὕλη.

Προσυμμίσγω, commisceo, confundo.

Προσυμνέω, carmina cano, hymnis celebro, *Schol. Theoc. ad Idyll.* 2, 11.

Προσυμφύω, ante adnascor.

Προσυμφωνέω, ante consentio.

Προσυναθροίζω, ante congrego.

Προσυνάπτω, ante conjungo.

Προσυνίημι, ante intelligo.

Προσυνίστημι, ante commendo.

Προσυνοικήσασα, quæ ante cohabitavit et nupta fuit; a προσυνοικέω, ῶ.

Προσυνοικίζω, ante colloco in colonia, in matrimonio. Χώραν τοῖς προσυνοικιζομένοις παρέχουσιν, *M. Anton.* 4, 13.

Προσυντίθεμαι, ante paciscor, prius convenio.

Προσυντρίβω, ante confringo vel confringi jubeo.

Προσυπακουστέον, *adv. posit.* subaudiendum. A

Προσυπακούω, subaudio: de ellipsi.

Προσυπαντάω, ῶ, fut. ήσω, venio obviam, occurro.

Προσυπάρχειν, insuper concedi, seu dari, *Dem.*

Προσυπεδείξαμεν, 1. pl. a. 1. ind. med. verbi προσυποδείκνυμι.

Προσυπεμφαίνω, ostendo. *Pass.* appareo.

Προσυπεργάζομαι, subministro.

Προσυπισχνέομαι, insuper polliceor.

Προσυποβάλλω, subjicio, *Gl. V.*

Προσυπογράφω, f. ψω, insuper, una subscribo. Ἔτι δὲ μᾶλλον, εἰ κἀκεῖνο τῇ διανοίᾳ προσυπογράφοιεν, *Longin.* 14.

Προσυποδείκνυμι, fut. ξω, ostendo.

Προσυπολαμβάνω, præterea, insuper existimo.

Προσυπομιμνήσκω, admoneo, *Gl. V.* προσυπέμνησεν, insuper submonuit.

Προσυπομνηματίζω, et ομαι, in commentario addo.

Προσυποπτεύω, ῶ, fut. ήσω, insuper suspicor, præterea suspectum habeo.

Προσυποπτεύω, idem.

Προσυποτίθεμαι, una suppono, una intelligi[illegible]

Προσυρίσσω, vel -συρίττω, f. ξω, sibilo signum do, ante vel prius sibilo.

Προσυφαίνω, attexo.

Προσυφίσαμαι, accedo, τὰ προσυφιστῶτα, adventitia, quæ extrinsecus accedunt.

Προσυψόω, ῶ, f. ώσω, altius extollo, attollo.

Προσφάγιον, ου, τό, id quo cum pane vescimur, opsonium. *Ph.* pulmentum, pulmentarium. A

Προσφαγεῖν, cum pane vesci.

Πρόσφαγμα, ατος, τὸ, hostia, victima. Τύμβῳ φίλον πρόσφαγμα, *Eurip. Hecub.* 41. Πλεόνων προσφαγμάτων, *Id. Alc.* 848. A

Προσφάζω, idem cum προσφάττω. Προσφάζεται μὲν αἷμα πρῶτα νερτέροις, *Eur. Hel.* 107.

Προσφαίνομαι, appareo, significor. [illegible] πολλοὶ προσεφάνησαν, *Xen.*

Πρόσφατος, ου, ὁ καὶ ἡ, recens seu nuper interfectus; (2) recens dictus; (3) recens, novus. Νῦν δέ μοι ἑρσήεις, καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροισι Κεῖσαι, *Il.* 24, 757. Ex πρὸς et φάω, *occido* vel *dico.*

Προσφάττω, fut. ξω, macto seu jugulo ante. Ἱερεῖα προσφάττειν, *Plato.*

Προσφάτως, *adv.* recens, nuperrime, novissime.

Προσφερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, similis. A προσφέρω

Προσφέρτατος, præstantissimus, *Soph.*

Προσφέρω, offero, adfero, apporto, adhibeo. *Gl. V.* πρόσφερε, adfer, *Ph.* προσφέρομαι, offeror; (2) adferor, &c. (3) irruo; (4) æquo; (5) *in med.* sumo, v. gr. cibum; (2) tracto aliquem, utor aliquo; (3) manus consero, invehor in aliquem; (4) accedo aliquem, adjungo me alicui, assentior, προσήνεγκεν, admovit, *Ph.* aor. 1. προσηνέγκατο, adhibuit, *Ph.* aor. 1. med. προσηνέχθη, oblata est, *Gl. V.* aor. 1. pass. προσενεχθεὶς, allatus, *Gl. V.* προσενεχθὲν, oblatum, *Ph.* part. προσοίσω, adferam, *Gl. V.* fut. 1. ind. act. Τίς οὐ σίδηρον προσφέρει; *Eur. Andr.* 1152. Προσεφέρετο τῷ σκοτίλῳ, *Luc.*

Προσφεύγω, fugio ad, confugio. Προσφεύγειν τοῖς βωμοῖς, *Plut.*

Πρόσφημι, alloquor; προσέφη, allocutus est, affatus est, *Il.* 8, 84, &c.

Προσφθέγγομαι, f. ξομαι, alloquor, compello, appello, saluto, *Gl. V.* προσφθεγξάμενος, adfatus, *Gl. V.* Ὕστατον γάρ σ' εἰσορῶν προσφθέγγομαι, *Eur. Hipp.* 1100. Πάγον Κρόνου προσεφθέγξατο, *Pind. Ol.* 10, 60.

Προσφθεγκτήριος, salutatorius. Hinc προσφθεγκτήρια, ων, τὰ, dona quæ sponsus pro virginitate ablata donabat, sponsam salutans.

Προσφθεγκτικὸς, ἡ, όν, allocutorius.

Πρόσφθεγκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, dignus, quem alloquaris seu compelles. A προσφθέγγομαι.

Πρόσφθεγμα, ατος, τὸ, alloquium, allocutio. *Gl. V.* appellatio; προσφθέγματι, adfatu, *Ph.* Ab eod.

Πρόσφθεγξις, εως, ἡ, salutatio, compellatio.

Προσφθείρομαι, accedo. *Interpretantur* et cum pernicie mea accedo; (2) depereo, insano amore teneor; *sed non est necesse*, Ern. Προσφθαρεὶς, adortus, amore perdite captus.

Πρόσφθογγος, ου, ὁ καὶ ἡ, salutatorius.

Προσφθονέω, ῶ, fut. ήσω, insuper invideo.

Προσφίγγω, alligo.

Προσφιλία, ας, ἡ, amicitia, benevolentia. A προσφιλής.

Προσφιλεστάτως, *adv.* amantissime. A seq.

Προσφιλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, gratus, amabilis, charus; (2) amicus, benevolus, προσφιλέστατος, amantissimus, gratissimus, *Gl. V.* Ex φίλος.

Προσφιλοκαλέω, ῶ, elegantiam adscisco, comminiscor.

Προσφιλονεικέω, ῶ, fut. ήσω, insuper contendo, certo de aliqua re.

Προσφιλοπονέω, ῶ, f. ήσω, naviter alicui rei operam do.

Προσφιλοσοφέω, ῶ, f. ήσω, philosophor cum aliquo, in aliqua re; eam diligenter meditor.

Προσφιλοτεχνέω, ῶ, fut. ήσω, studium et industriam rei alicui adhibeo; (2) solerter comminiscor; (3) inventis aliquid adjicio.

Προσφιλῶς, *adv.* amice, ut amicum decet; (2) grate, ita ut gratum est.

Προσφοιτάω, ῶ, fut. ήσω, accedo; (2) adeo sæpe, frequento, de discipulis. Ζήνωνι προσεφοίτησε πλείονα χρόνον, *Ælian.*

Προσφορὰ, ᾶς, ἡ, oblatio; (2) utilitas, commodum; [illegible]; (4) exprobratio, insectatio, crimen (sed hoc posterius est potius προφορὰ, nam προφέρειν τιν. ὄνειδος *exprobrare alicui turpitudinem* dicitur, non προσφέρειν)· (2) ἡ σὴ προσφορὰ, commodum ex te oriundum, *Soph. Œd. Col.* 581. (4) προσφορὰ δ' οὐκ ἔσ' ἔτι, at ea exprobrare nihil amplius adtinet, *Soph. Œd Col.* 1270.

Προσφορέω, adgero, apporto. Hinc

Προσφόρημα, τὸ, cibus, ferculum.

Πρόσφορος, ου, ὁ καὶ ἡ, commodus, aptus, conveniens, utilis. Ὅπως ἂν γυμνάσω τὰ πρόσφορα, ut exercere possim commode, *Eurip. Hipp.* 111. Πρόσφορά μ' αἴρετε, commode corpus tollite, *Id. Ibid.* 1361.

Προσφόρως, *adv.* commode, convenienter, utiliter.

Προσφραγίζω, f. ίσω, ante insignio vel obsigno.

Προσφυγὴ, ῆς, ἡ, clientela, *Ph.* refugium.

Προσφυέως, *Ion.* pro προσφυῶς. A

Προσφυὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, coalescens, adhærens; (2) ingenitus, innatus, adnatus; (3) natura accommodatus, aptus, congruens. Οἰκειώσασθαι προσφυέστατος, *Longin.* 31.

Πρόσφυμα, τὸ, quod extrinsecus adhæsit, adnatum est. A προσφύω.

Πρόσφυμι, προσφῦναι, aor. 2. inf. adhærescere. Partic. προσφὺς, inhærens. Vid. προσφύομαι.

Πρόσφυξ, γος, ὁ καὶ ἡ, qui confugit ad aliquem, cujus patrocinium expetit; cliens, *Ph.* perfuga, transfuga. A προσφεύγω.

Προσφῦσαι, nom. pl. a. 2. part. act. f. g. verbi [illegible]

Προσφῦσα, adhærens, *Il.* 24, 213.

Προσφυσάω, ῶ, adflo, *Gl. V.*

Πρόσφυσις, εως, ἡ, coalitio, adhæsio, junctura. A προσφύω.

Προσφυτεύω, adsero, *Gl. V.* juxta planto.

Προσφύω, fut. ύσω, agnasci facio, et προσφύομαι, agnascor, accresco, adhæreo, adhæresco; προσπέφυκα, perf. act. agnatus sum, adhæreo; προσπεφυκὼς, adhærens, part. Προσπεφυκὼς τῇ σκέψει, *Plato.*

Προσφυῶς, *adv.* apte, concinne, convenienter, congruenter; scite, *Herodot.* 1. A προσφυής.

Προσφωνέω, ῶ, f. ήσω, alloquor, compello, acclamo; (2) voco ad, advoco; (3) dico seu dedico, nuncupo. Καὶ σοὶ προσφωνῶ πρὸς τάδ' Αἴγισθον θανεῖν, *Eur. El.* 692. Ἵν' εἶχον μηδὲ προσφωνεῖν τινα, *Hipp.* 651.

Προσφωνήεις, ήεσσα, εν, vocalis, *Hom.*

Προσφώνημα, ατος, τὸ, allocutio, compellatio, acclamatio. A προσφωνέω.

Προσφωνηματικὸς, ἡ, όν, nuncupativus, dedicatorius. Ab eod.

Προσφώνησις, εως, ἡ, allocutio, compellatio, oratio qua quis compellatur, etiam interrogatio; (2) dedicatio, nuncupatio. Ab eod.

Προσφωνητικὸς, ἡ, όν, allocutione personæ utens. Ab eod.

Προσφωνητικῶς, *adv.* cum allocutione, compellatione.

Προσχαίνω, f. ανῶ, perf. προσκέχηνα, hianti ore excipio, rei alicui immineo, cupide eam inspecto, seu cupio; *item* admiror, obstupesco aliqua re.

Προσχαιρητήρια, festum apud Athenienses, *Harpoc.*

Προσχαλκεύω, ferro alligo seu ferrumino.

Προσχαρίζομαι, f. ίσομαι, gratificor, ad gratiam loquor.

[illegible], prætendo.

Πρόσχειρος, vel πρόσχειρος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad manum situs. A χείρ.

Πρόσχεσις, εως, ἡ, obtentus, *Gl. V.*

Προσχέω, adfundo; (2) perfundo, adfundendo rigo. Τὸ αἷμα πίνοντες τοῖς βωμοῖς προσχεόμενον, *Luc.*

Πρόσχημα, ατος, τὸ, prætextus, obtentus, species, *Ph.* (2) dignitas, decus, ornamentum; (3) status rei, et conditio. Καὶ δὴ καὶ τῆς Ἰωνίης ἦν πρόσχημα Μίλητος, Ioniæ decus et ornamentum, *Herod.* 5, 28. Ἡ δὲ πρόσχημα τῆς Τυῤῥηνίας ἡ πόλις, *Plut. in Cam.* Ἐπὶ τῷ τὸ πρόσχημα τῆς ἀκροτάτης καὶ μεγίστης ἀρχῆς ὑφεῖσθαι καὶ συμπηλακίσθαι δι' αὐτὸν, quod summi imperii maximique majestas in ordinem coacta propter ipsum atque diminuta esset, *Plut. in Fabio.* Vide et *Soph. El.* 682. A προέχω.

Προσχηματισμὸς, οῦ, ὁ, figura grammatica, quæ et *Paragoge* dicitur.

Πρόσχῃς, 2. sing. aor. 2. conj. act. v. προσέχω.

Προσχίζω, proscindo. *Gl. V.* præscindo.

Πρόσχισμα, ατος, τὸ, in adversa parte fissum; (2) genus calceamenti. A præc.

Προσχλευάζω, fut. άσω, insuper rideo et subsanno.

Προσχόντας, acc. plur. aor. 2. part. act. verbi προσέχω.

Πρόσχορδος, ὁ καὶ ἡ, ad chordas conveniens, chordis consonus; (2) consonus. Ex χορδή.

Πρόσχορος, ου, ὁ καὶ ἡ, choro seu choreæ junctus. Epith. saltatoris.

Προσχόω, προσχωννύω, et προσχώννυμι, f. χώσω, adgero, seu terra adgesta munio.

Προσχράομαι, ῶμαι, fut. ήσομαι, insuper utor; (2) utor. Ἡ ψυχὴ ὅταν μὲν τῷ σώματι προσχρῆται, *Plat. Phæd.* 20.

Προσχρῄζω, fut. ήσω, insuper peto vel flagito.

Πρόσχρησις, εως, ἡ, usus, *Longin.* 37. A προσχράομαι.

Προσχρηστέον, insuper petendum.

Προσχρίμπτω, appropinquo, *Orph.*

Προσχρίω, illino, allino.

Προσχρώζω, idem.

Πρόσχυσις, εως, ἡ, adfusio.

Προσχύτης, ου, ὁ, perfusor, *Gl. V.* A

Προσχύω, adfundo.

Πρόσχωμα, ατος, τὸ, agger; (2) terra et limus a fluvio adgestus. A

Προσχώννυμι vide προσχόω.

Προσχωρέω, ῶ, f. ήσω, progredior; (2) accedo ad, vicinus sum; (3) dedo me, deditionem facio, venio in fidem, accedo, accommodo me. Χρὴ δὲ ξένον μὲν κάρτα προσχωρεῖν πόλει, se accommodare, *Eur. Med.* 222. Καὶ τοῖς τοῖσδε προσχωρεῖν λόγοις, obsequi, *Soph. Phil.* 955. Προσκεχωρήκασι πρὸς τούτους (λόγους), *Dem.*

Πρόσχωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, vicinus, habitans in loco vicino, accola. *Gl. V.* adjacens. Κλύοντι τῶνδε προσχώρων ξένων; *Soph. Œd. Col.* 493.

Πρόσχωσις, εως, ἡ, exaggeratio, *Gl. V.* terræ aggestio. Ἄπορον πολλαχῇ τὴν πρόσχωσιν τοῖς Μακεδόσιν ἐποίησαν, *Arrian. Hist. Alex.* 11, 18. A προσχώννυμι.

Προσψαύω, f. αύσω, attingo, attrecto. Καὶ αὐτοὶ ἑνὶ τῶν δακτύλων ὑμῶν οὐ προσψαύετε τοῖς φορτίοις, *Luc.* 11, 46.

Προσψεύδομαι, affingo; (2) ementior.

Προσψηφίζομαι, f. ίσομαι, decretis adjicio, ultra decerno; (2) aliud scisco et decerno. Τὴν ἑτέραν πενταετίαν προσεψηφίσαντο, *Appian.*

Προσψιθυρίζω, fut. ίσω, insusurro, sibilo.

Πρόσω, *adv.* in anteriorem partem; (2) ultra, longe, procul. *Compar.* προσωτέρω. *Superl.* προσωτάτω. Πρόσω μὲν ἤδη βίοτος, provecta quidem jam est ætas, *Eurip. Hipp.* 795. Κόμπων μεταρσίων πρόσω, a fastu sublimi longe distantia, *Eurip. Androm.* A πρὸ, *ante.*

Προσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, olidus, fœtidus, male olens. Ex ὄζω, præt. m. ὦδα.

Προσῴδης, εος, ὁ καὶ ἡ, inflatus. Ex οἰδέω.

Προσῳδία, ας, ἡ, accentus; sonus, apex, *Ph.* Ex πρὸς et ᾠδὴ, *cantus.* Est enim reipsa aliud nihil προσῳδία quam cantiuncula quædam et modulatio quæ adhibetur syllabis dictionum. Hinc

Προσῳδιακὸς, ἡ, όν, ad accentus pertinens; (2) προσῳδίοις serviens, seu aptus, seu usitatus. προσῳδιακὸν μέτρον, modi in προσῳδίοις usitati, *h. e.* pes e duabus longis et una brevi: scribitur προσοδιακὸς, quod melius.

Προσῳδικὸς, ἡ, όν, idem.

Προσῴδιον, ου, τὸ, carmen quod canitur in sacris Apollinis, seu ab iis qui accedunt Apollinem; scribitur et προσόδιον· vid. supra, quod melius.

Προσῳδὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, qui musicis instrumentis accinit; (2) consonus, congruens. Ex πρὸς et ᾠδὴ, cantus.

Πρόσωθεν, adv. e longinquo. Ἀ πρόσω.

Προσωθέω, ῶ, fut. θήσω et ώσω, impello; προσώθησεν, adegit.

Προσωνομασία, ας, ἡ, agnominatio; potius προσονομασία.

Προσωνυμία, ας, ἡ, appellatio, cognomen. Gl. V. cognomentum. Ex πρὸς et ὄνομα.

Προσώπας, per Metapl. pro πρόσωπον, inde προσώπασι, Eust.

Προσωπεῖον, ου, τὸ, larva, persona, vultus fictus; (2) prætextus, species. A πρόσωπον.

Προσωπίδιον, τὸ, Dim. A præc.

Προσωπικὸς, ἡ, ὸν, personalis. Ab eod.

Προσώπιον, ου, τὸ, idem quod προσωπεῖον.

Προσωπὶς, ίδος, ἡ, idem et ab eod.

Προσωποληπτέω, ῶ, f. ήσω, personæ rationem habeo, gratiæ vel odio subscribo, gratiam vel odium sequor. Εἰ δὲ προσωποληπτεῖτε, ἁμαρτίαν ἐργάζεσθε, Jacob. 2, 9. A

Προσωπολήπτης, ου, ὁ, qui personarum habet rationem, gratiam aut odium sequens. Ex πρόσωπον et λαμβάνω.

Προσωποληψία, ας, ἡ, personæ respectus; Ph gratia vel odium. Ex iisd.

Πρόσωπον, ου, τὸ, vultus, facies, os; persona Quod autem in homine πρόσωπον est, in brutis irrationabilibusque προτομὴ dicitur, sicut in avibus ῥύγχος et ῥάμφος, Ph. πρόσωπα, ora, Ph. πτύσας προσώπῳ, vultu dicta respuens, Soph. Ant. 1232. Ex ὤψ.

Προσωποποιέω, ῶ, f. ήσω, personas fictas induco, personas fingo.

Προσωποποιΐα, ας, ἡ, personarum confictio, figura oratoria, Prosopopœia. A

Προσωποποιὸς, οῦ, ὁ, qui personas seu larvas fabricatur. Ex πρόσωπον et ποιέω.

Πρόσωπος, pro πρόσωπον, Eust.

Προσωποῦττα, Att. pro προσωπόεσσα, quasi personata, vas habens figuram animalis, in ostio vel ore, Poll.

Προσωρεύω, in acervum congero.

Προσωρμίσθησαν, 3. pl. aor. 1. ind. pass. verbi προσορμίζομαι, in portum appello.

Προσώτατα, adv. longissime.

Προσώτατος, η, ον, qui longissime ante est, longissime provectus, seu progressus:

Προσωτάτω, adv. idem. Λήγει δ' ἔρις δραμοῦσα τοῦ προσωτάτου, ad summum progressa, Soph. Aj. 742. A

Προσώτερος, έρα, ερον, qui longius ante est, longius provectus, seu progressus. A πρόσω.

Προσωτέρω, adv. longius ante, ulterius.

Προσωφελέω, ῶ, fut. ήσω, insuper commodo; (2) adjuvo, auxilium adfero. Καὶ τοῖς δέ γ' οἴκοις ἐνδίκως προσωφελεῖν, Eur. Alc. 42. κακοὺς, Id. Herac. 519. Hinc

Προσωφέλημα, ατος, τὸ, subsidium, auxilium, utilitas. Ἀλλ' εἴτι βούλει παισὶν, ἢ σαυτῇ, φυγῆς προσωφέλημα, Eurip. Med. 610.

Προσωφέλησις, εως, ἡ, idem, res utilis.

Προσώχθισαν, 3. pl. aor. 1. ind. act. verbi προσοχθίζω.

Προταινὶ, adv. nuper, proxime, nuperrime, novissime; (2) ante. A πρὸ, ante.

Προταίνιον, adv. paullo ante. A præc.

Προταίνιος, α, ον, nuperus, novissimus.

Προτακτέον, anteponendus, præponendus. Τὴν εὐγνωμοσύνην ἀεὶ προτακτέον τοῦ λόγου, Æschin. A προτάσσω. Unde

Προτακτικὸς, ἡ, ὸν, præpositivus.

Πρόтακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, in fronte collocatus, antesignanus, in prima acie pugnans; (2) præfinitus.

Προταλαιπωρέω, vel οῦμαι, ante labores, ærumnas sustineo, suscipio.

Προταμιεύω, fut. εύσω. προτεταμιευμένα, condita et reposita dudum.

Προτάμνω, proscindo; idem quod προτέμνω.

Προταμοίμην, aor. 2. opt. med. verbi προτέμνω.

Πρόταξις, εως, ἡ, propositio; (2) prima acies; (3) aperta pugna. A προτάσσω.

Προταράσσω, ante turbo, perturbo.

Προταρβέω, ῶ, fut. ήσω, primus metuo, timore ante corripior. Μή μου προτάρβει, τὸν σὸν ἐξόρθου βίον, Soph. Antig. 83.

Προταριχεύω, fut. εύσω, prius sale condio, sale præmacero, præmacero; (2) ante exsicco et arefacio.

Πρότασις, εως, ἡ, propositio apud logicos, ut homo currit. Aristoteles in Topicis tradit πρότασιν esse quæstionem, quæ in unam duntaxat partem effertur; ut, suntne divitiæ bonæ? (2) initium dramatis; (3) prior pars periodi. A προτείνω.

Προτάσσω, vel προτάττω, fut. ξω, præstituo; (2) ante colloco, præpono; præficio, Gl. V. (3) antepono, præfero, Ern. προέταξε, præfecit, Ph. aor. 1. προτεταγμένος, præfectus, Ph. perf. pass. part. προτετάχθαι, præfici, Ph. inf. Ἐποίησεν ὡς προσέταξεν αὐτῷ ὁ ἄγγελος Κυρίου, Matt. 1, 24. Ὁρίσας προτεταγμένους καιροὺς, Act. 17, 26.

Προτατικὸς, ἡ, ὸν, ad πρότασιν in fabulis pertinens, propositione constans, propositionis formam habens. A προτείνω.

Προτατικῶς, adv. in modum propositionis.

Προτέγισμα, τὸ, quod tecto superjectum est ad arcendum imbrem. A τέγος, Ern.

Προτεθεὶς, aor. 1. part. pass. verbi προτίθημι.

Προτείνω, protendo; (2) porrigo; (3) offero, polliceor; (4) in med. eadem fere, et prætendo, obtendo; (5) adstringo, funibus tendo. Pass. προτεταμένος, pronus, promptus, Ph. Ἀλλὰ δεξιὰν πρότεινε χεῖρα, καὶ κράτει τῶν σῶν ὅπλων, Soph. Phil. 1280. σκῆψιν ὡς ὑπὲρ τέκνου, Eur. El. 1081.

Προτειχίζω, f. ίσω, muro, præmunio, propugnaculo tueor. Hinc

Προτείχισμα, ατος, τὸ, murus, quo quid præmunitur; (2) propugnaculum.

Προτέλεια, ων, τὰ, dona ante nuptias dari sponsalia solita; (2) sponsalia; (3) victimæ mactari solitæ ante nuptias. (3) προτέλεια δ' ἤδη παιδὸς ἔσφαξας θεᾷ; Eurip. Iphig. in Aul. 718. Æschyl. Agam. 65. et Pers. 235.

Προτέλειον, ου, τὸ, qu. dic. tirocinium; (2) omne primordium rei sacræ faciendæ. A

Προτέλειος, ου, ὁ καὶ ἡ, ante perfectus; (2) præcidaneus; (3) qui fit ante nuptias. vid. Ern. Ex πρὸ et τέλος.

Προτελευτάω, ante, prius finio vitam.

Προτελέω, ῶ, f. έσω, ad initiationem præparo, vel ante rem sacram expio; (2) præparo, edoceo, erudio ad aliquid; (3) pecuniam repræsento et ante diem solvo.

Προτελὴς, ές· vide προτέλειος, 2, 3.

Προτελίζω, fut. ίσω, idem quod προτελέω· vel simpliciter, initio. Ἀρτέμιδι προτελίζουσι τὴν νεανίδα, Eurip. Iphig. in Aul. 433.

Προτεμένισμα, ατος, τὸ, vestibulum templi et quidquid est ante fanum. Τὰ ἐν τοῖς προτεμενίσμασι χέρνιβα, Synes. Epist. 121. Κἀγὼ τἀνθρώπιον οἶδα τῶν συνεδρευόντων ἐν τῷ προτεμενίσματι τοῦ βουλευτηρίου λαλίστερον, Id. Epist. 127.

Προτέμνω, proscindo vel præscindo, ut sulco agrum reseco.

Προτενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, prætensus, protensus, protentus. A προτείνω.

Προτενθεύω, fut. εύσω, prægusto, seu ante alios manus patinæ infero; (2) gulosus sum, catillo, cupediis inhio. Διὰ τοῦτο προὐτένθευσαν ἡμέρᾳ μιᾷ, Aristoph. Nub. 1202. A

Προτένθης, ου, ὁ, qui prior comedit, prægustator; (2) catillo et gulosus, Aristoph. Nub. 1200. Ex πρὸ et τένθω, comedo.

Προτεραῖος, αία, αῖον, prior, præcedens; τῇ προτεραίᾳ, pridie, Gl. V. A πρότερος.

Προτεραίτερος, prior, Aristoph. A præc.

Προτερεύω, fut. εύσω, prior sum, loco, tempore, dignitate, priores partes obtineo, supero. A

Προτερέω, ῶ, f. ήσω, idem. Προτερεῖ εἰς τὴν φθορὰν, Theophr. Hinc

Προτέρημα, ατος, τὸ, priores partes; (2) major seu potior rei alicujus gerendæ commoditas; (3) privilegium, prærogativa; (4) res bene gestæ, victoria; (4) ἀσμενίζων ἐπὶ τῷ γεγονότι προτερήματι, Polyb. 5, 87.

Προτερηγενὴς, ὲς, prius natus, antiquior. A γίνομαι.

Προτέρησις, εως, major, seu potior rei alicujus gerendæ commoditas. Εἰ δὲ πλείονα τῇ μελλήσει τὴν προτέρησιν αὐτοῖς παρασχοῖμεν, quod si cunctatione majorem illis facultatem (ad effugiendum) præbuerimus, Heliod. 4.

Προτερικὸς, ἡ, ὸν, prior. A πρότερος.

Προτέροισι, dat. pl. Ion. pro προτέροις.

Πρότερον, adv. prius, antea; (2) superiori tempore. Ab eod.

Πρότερος, έρα, ερον, prior, superior, Ph.

Προτέρω, adv. longius, ulterius.

Προτέρως, et προτέρωσε, idem.

Προτετύχθαι, inf. pass. perf. verbi προτυγχάνω. Ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν, Il. 18, 112.

Προτεύχομαι, seu προτύχομαι, ante fio, prior sum.

Προτεχνολογέω, ῶ, f. ήσω, prius de arte dissero; (2) prius artificiose dissero, tradove.

Προτήθη, ης, ἡ, proavia, avi seu aviæ mater.

Πρότηξις, εως, ἡ, tabes.

Προτὶ, præp. a, ab, Dor. pro πρός.

Προτιάπτω, Dor. pro προσιάπτω, Il. 24, 110.

Προτιβάλλεαι, coerces, 2. sing. præs. ind. med. Dor. et Ion. pro προσβάλλεσαι. A

Προτιβάλλομαι, Dor. pro προσβάλλομαι.

Προτιδέγμενοι, nom. pl. perf. part. pass. Dor. et Æol. pro προσδεδεγμένοι, a προσδέχομαι.

Προτιείδειν, adspicere, præs. inf. act. Dor. pro προσείδειν, a προσείδω.

Προτιειλέω, Dor. pro προσειλέω, Il. 10, 347.

Προτιειπεῖν, Dor. pro προσειπεῖν, Il. 22, 329.

Προτίθημι, propono, vel oratione, vel in publico; unde (2) edico; (3) ante pono; (4) objicio, sc. devorandum, appono edendum; (5) suadeo; (6) prodo, indico; (7) in med. (1) statuo, constituo mecum; (2) constituo decreto vel edicto; (3) cibum, convivium appono; (4) spectandum propono, imp. mortuum; (5) prætextu utor. προτίθεμαι, destino; προὔθετο, destinavit, Ph. Ἅμιλλαν γὰρ σὺ προὔθηκας λόγων, Eur. Supp. 429. Τὰς τιμὰς ἑκάστῳ προτιθέναι, Xen. Cyr. 2, 14.

Προτίκτω, ante pario.

Προτίλλω, prævello, Gl. V.

Προτιμάσσω, attingo, Dor. pro προσμάσσω.

Προτιμάω, ῶ, fut. ήσω, pluris facio, majoris æstimo, præfero, antepono, malo; (2) rationem habeo, curo. Οὐδὲν προτιμῶ σου, Aristoph. Plut. 883. Τὸ γὰρ τῆς δ' οὐ προτιμήσω κακὸν, Eur. Hipp. 48. Πῶς δ' ἂν μᾶλλον ἐνδείξαιτο τίς, πόσιν προτιμῶσ', ἢ θέλουσ' ὑπερθανεῖν; Id. Alc. 152. Hinc

Προτίμησις, εως, ἡ, ipsa actio pluris æstimandi et præferendi; prærogativa, Gl. V.

Προτιμητέος, præferendus, Ph.

Προτιμητικὸς, ἡ, ὸν, honoratus, honorandus.

Πρότιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, pluris æstimandus, præferendus, præponendus. Ex πρὸ et τιμή.

Προτιμυθέομαι, Dor. pro προσμυθέομαι, Odyss. 11, 42.

Προτιμωρέω, prior punio, prior ulciscor; (2) prior auxilium fero; (3) prompte subvenio.

Προτιόσσομαι, adspicio, præsagio, auguror. Μηδέ τιν' ἀνθρώπων προτιόσσεο, Od. 7, 31. Οἱ κραδίη προτιόσσετ' ὄλεθρον, Ib. 5, 389. Μητέρα δ' οὐκ ἄλλην προτιόσσομαι, Apoll. Rhod. 4, 1372.

Προτίω, honoro, honore dignor. Τὸν μὲν προτίσας, τὸν δ' ἀτιμάσας ἔχει, Soph. Antig. 22.

Πρότμησις, εως, ἡ, ipsa præscindendi actio; (2) quod præscinditur; (3) umbilicus. Ex πρὸ et τέμνω.

Προτολμάω, ῶ, f. ήσω, prior audeo, prius patro, prior audaciæ exemplum do.

Προτολμίζομαι, prætentare, audendi exemplum dare, al. præire, Suid.

Προτομὴ, ῆς, ἡ, proprie effigies animalis, ut canis, &c. (2) species, persona, imago; (3) effigies solida exhibens hominem ad umbilicum usque. A προτέμνω.

Προτονίζω, fut. ίσω, rudentes laxos intendo.

Προτόνιον, τὸ, vestis sacerdotalis, *Suid.*

Πρότονος, ου, ὁ, sc. κάλως, funis a malo summo ad proram tensus, malumque firmans, *Gl. V.* rudens; πρότονοι, rudentes, *Gl. V.* A προτείνω.

Προτοῦ, prius, antea, antehac; pro πρὸ τούτου, *Ph.*

Προτραγῳδέω· part. aor. 1. προτραγῳδήσας, qui jam ante tragœdias egit in re aliqua.

Προτρέπομαι, hortor, adhortor, exhortor, invito, *Ph.* προὐτρέψατο, hortatus est, a. 1. med. pro προετρέψατο. Προτρεψάμενοι οἱ ἀδελφοὶ ἔγραψαν τοῖς μαθηταῖς, *Act.* 18, 27. (convertor ad aliquid, dedo me alicui, fugio, *Ern.*) Καί σοί γ' ἐπισκήπτω τε, καὶ προτρέψομαι, *Soph. Œd. Tyr.* 1446.

Προὐτρέποντο, 3. pl. imp. ind. pass. *Ion.* pro προετρέποντο, a προτρέπω. Unde

Προτρεπτικὸς, ή, όν, exhortatorius.

Προτρεπτικῶς, *adv.* exhortando, incitando.

Προτρέπω, f. ψω, *Gl. V.* usitatius προτρέπομαι.

Προτρέχω, præcurro, curro ante, anteverto. Πολλοῖς γὰρ ἡ γλῶττα προτρέχει τῆς διανοίας, *Isocr.*

Προτρίτα, *adv.* triduo ante, seu tertio ante die. Ex πρὸ et τρίτος.

Προτροπάδην, *adv.* cursu vel impetu concitato, summa cum celeritate, fugiendo. Προτροπάδην φοβέοντο, *Il.* 16, 304. *versis ubique tergis fugabantur.* A προτρέπω.

Προτροπάω, ῶ, idem quod προτρέπω.

Προτροπὴ, ῆς, ἡ, exhortatio, incitatio, impulsus monitis mixtus, hortatus; invitatio, *Ph.* A προτρέπω. Unde

Πρότροπος οἶνος, vinum quod sua sponte defluit, antequam uvæ calcentur.

Προτρυγαῖος, ὁ, idem quod

Προτρύγης, ου, ὁ, Bacchi cognomentum, qui vindemiæ præest. Ex τρύγη.

Προτρυγητὴρ, ῆρος, sive προτρυγητὴς, οῦ, ὁ, q. d provindemiator; stella lucida quæ est ad dextram alam Virginis. Τῆς (παρθένου) ὑπὲρ ἀμφοτέρων ὤμων εἰλίσσεται ἀστὴρ δεξιτερῇ πτέρυγι· προτρυγητὴρ δ' αὖτε καλεῖται, *Arat.* 137. Ex πρὸ et τρυγάω.

Προτρώγω, ante comedo.

Προτυγχάνω, prior sum, ante sum.

Πρότυπον, ου, τὸ, futuri operis præcedens typus et forma. Ex πρὸ et τύπος.

Πρότυπος, ου, ὁ, idem et ex iisd.

Προτυπόω, ῶ, f. ώσω, præformo; (2) præinformo, *impr.* rem futuram, ut imaginatio, v. c. per somnium facit; (3) conformo, sequente εἰς vel πρός. Hinc

Προτύπωμα, ατος, τὸ, exemplar, exemplum quod sequimur vel sequi debemus.

Προτύπτω, f. ψω, ante verbero, prior verbero seu cædo; (2) prorumpo, erumpo; (3) irrito; (4) appello; aor. 1. προέτυψα, προὔτυψα. (4) ἔνθ' Ἀργὼ προὔτυψεν, *Apoll. Rhod.* 1, 958.

Προὔβαλε, *projecit*, 3. sing. aor. 2. ind. act. *Att.* pro προέβαλε, a προβάλλω.

Προὔβη, *progressus est*, 3. sing. aor. 2. ind. act. *Att.* pro προέβη, a προβαίνω.

Προϋγραίνω, præhumecto, humectatione ad aliquid præparo.

Προὔγραφε, 3. sing. imperf. ind. act. *Att.* pro προέγραφε, a προγράφω, *ante scribo.*

Προὐδιδάξατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. *Att.* pro προεδιδάξατο, a προδιδάσκω, *ante s. prior doceo.*

Προὔδωκα, *prodidi*, aor. 1. ind. act. *Att.* pro προέδωκα, a προδίδωμι.

Προὔθετο, *proposuit*, 3. sing. aor. 2. ind. med. *Att.* pro προέθετο, a προτίθημι.

Προὔθηκε, *propositus erat*, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Att.* pro προέθηκε.

Προὔκειτο, 3 sing. imperf. ind. med. *Att.* pro προέκειτο, a πρόκειμαι.

Προὐκινδύνευε, 3. sing. imperf. ind. act. *Att.* pro προεκινδύνευε, a προκινδυνεύω.

Προυνικία, et Πρωνικία, ἡ, præludium amatorium, *Hesychius.*

Προύνικος, η, ον, qui fit ante pugnam. Προύνικα φιλήματα, basia quæ dantur ante rem perfectam, præludia amatoria, *Strat. Analecta Brunckii*, 2, 371.

ΠΡΟΥΝΗ, ης, ἡ, prunus, arbor.

Προὐξένησε, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Att.* pro προεξένησε, a προξενέω.

Προὐξερευνάω· vide προεξερευνάω.

Προὐξερευνητὴς, οῦ, ὁ, explorator præmissus, *Eur. Rhes.* 296.

Προϋπάγω, et ομαι, ante induco ad aliquid, pellicio, in *Act.* ante decedo, subduco me. Ἐπαμινώνδας βουληθεὶς τοὺς Ἀχαιοὺς προϋπαγαγέσθαι, *Xenoph. Hellen.* 7, 1.

Προϋπαντάω, obvius fio, prior occurro.

Προϋπαντιάζω, idem.

Προΰπαρξις, εως, ἡ, præexistentia.

Προϋπαρχὴ, ῆς, ἡ, priora beneficia; beneficentia qua quis alterum prævenit. A

Προϋπάρχω, fut. ξω, prævenio, præverto; (2) sum ante, tempore præcedo; (3) prior incipio, initium facio, provoco, lacesso, v. gr. beneficiis, προϋπηργμένα, beneficia prius collata, perf. pass. part. Ἐτεοκλῆς προὔπηρξ' ἀπ' ὀρθῆς σταθεὶς πύργου, *Eur. Ph.* 1229. Προϋπῆρχον γὰρ ἐν ἔχθρᾳ ὄντες πρὸς ἑαυτοὺς, *Luc.* 23, 12.

Προϋπεκλύω, dissolvo, consumo ante tempus. Τὴν ῥύμην τῶν ἱππέων τῶν μεταξὺ προϋπεκλύων, impetum equitum ante conflictum dissolvens, *Heliodor.* 9.

Προὔπεμψα, aor. 1. ind. act. *Att.* pro προέπεμψα, a προπέμπω, *ante mitto.*

Προϋπεξέρχομαι, ante exeo, egredior.

Προϋπεξορμάω, ῶ, fut. ήσω, ante erumpo.

Προϋπεργάζομαι, prius efficio. Hinc

Προϋπεργασία, ας, ἡ, præmunitio, præparatio, causæ instructio, *apud Rhet.*

Προὐπῆν, 3. sing. imperf. verbi προέπειμι. Καὶ γάρ τι καὶ ζῆλος προὐπῆν ἐς αὐτὸν ἤδη καὶ φθόνου, *Appian. Syr.* 9.

Προϋπῆρκται, 3. sing. perf. indic. pass. verbi προϋπάρχω, *prævenio.*

Προϋπισχνοῦμαι, ante promitto; προϋπέσχετο, a. 2. ante promisit. Σωτηρίαν προϋπισχνοῦνται ἐν τοῖς ἱεροῖς, *Xen.*

Προϋποβάλλω, et προϋποβάλλομαι, qu. dic. præsubjicio, præstruo. Εἰ δὲ ἡ φύσις προϋποβάλλεται τὰς δυνάμεις, *Themist.*

Προϋπογράφω, tacite factis indico, significo.

Προϋποδείκνυμι, ante demonstro, seu explicando ostendo.

Προϋπόκειμαι, qu. dic. prius subjaceo, prius subjectus sum; (2) prius in naturam rerum editus sum; προϋπόκειται, præsupponitur. Προϋποκεῖσθαι σώματι, *Philo.*

Προϋπολαμβάνω, prius existimo, prius animo concipio et præsumo.

Προϋπομιμνήσκω, antemoneo.

Προϋπομνηματίζομαι· προϋπομνηματισάμενοι, qui ante commentarios scripsere.

Προϋποπτεύω, ante suspicor.

Προϋπόστασις, εως, ἡ, præexistentia.

Προϋποστρώννυμι, prius substerno, *Steph.*

Προϋποτέμνω, præcido. Εἰ προλήψει τοῦ ὅρκου τὸ πιστὸν τοῦ τρόπου προϋποτέμνεται, *Heliodor.* 4.

Προϋποτίθημι, præsuppono.

Προϋποτοπέω, ante suspectum habeo.

Προϋποτυπόω, ante delineo seu describo.

Προὔπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ante oculos positus; (2) manifestus, *Ph.* προὔπτον, perspicuum, ἐκ τοῦ προὔπτου, palam. Τίς ἄν σ' ὁρμώμενον εἰς προὔπτον Ἅιδην κατασχεῖν; *Soph. Œd. Col.* 1440. Προὔπτον εἰς Ἀΐδαν στείχω κατὰ γᾶς, *Eurip. Hippol.* 1366. Ex πρὸ et ὄπτομαι.

Προὐργιαίτερα, potiora, utiliora. A προὐργιαίτερος.

Προὔργου, operæ pretium. Ex πρὸ et ἔργον.

Προὔστημεν, pro προέστημεν, 1. plur. aor. 2. verbi [illegible]

Προὐτίθει, 3. sing. imperf. ind. act. *Att.* pro προετίθει, a προτιθέω, *propono.*

Προὐτρέπετο, 3. sing. imperf. ind. med. *Att.* pro προετρέπετο, a προτρέπω, *impello.*

Προὔτυψα, aor. 1. ind. act. *Att.* pro προέτυψα, a προτύπτω.

Προϋφαιρέω, ante subtraho seu aufero.

Προὔφάνη, *prædixit*, 3. sing. a. 2. verbi προφαίνεσθαι, *Soph. Œd. Tyr.* 790.

Προϋφαρπάζω, ante surripio.

Προὔφειλες, 2. sing. imperf. ind. act. *Att.* pro προώφειλες, a προοφείλω.

Προϋφίσταμαι, præexisto; προϋφεστηκὼς, præexistens, perf. part. A προϋφίστημι.

Προὔφυ, 3. sing. aor. 2. verbi προφύομαι, *genero, gigno.* Σοῦ πατρὸς μὲν ὃς προὔφυ πατὴρ, *Soph. Aj.* 1291.

Προὔχειν, præs. infin. act. *Att.* pro προέχειν, a προέχω, antecello; præcedo; emineo.

Προφαγεῖν, ante alia edere, in cibo præsumere.

Προφαίνω, præluceo, lumen præfero, præmonstro, seu præmonstro speciem futuri, et quasi polliceor, portendo aliquid, ac significo prodigio; προὔφαινε, præmonstrabat, imperf. προὐφαίνετο, apparebat; imperf. pass. Σφετέραν ῥίζαν πρόφανε, *Pind.* Ἄλλα προὔφηνε τοῖς ταξιάρχαις, *Xen.* Ἤδη αὐτοῖς ἐκ τῶν πυλῶν προὐφαίνετο ὁ Κῦρος, *Ib.*

Προφανῇ, 3. sing. aor. 2. conj. pass. verbi προφαίνω, *præmonstro.*

Προφανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, conspicuus, manifestus, apertus. A προφαίνω.

Προφάνεια, ας, ἡ, perspicuitas. A προφανής.

Προφάντις, ιδος, ἡ, interpres sacrorum. Προφῆτις, sacerdos.

Πρόφαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, præmonstratus, ante significatus, prædictus; τὸ πρόφαντον, oraculum, vaticinium; (2) evidens, conspicuus. Ἐμοὶ γὰρ ἦν πρόφαντον ἐκ πατρὸς πάλαι, *Soph. Trach.* 1159. A προφαίνω.

Προφανῶς, *adv.* conspicue, aperte.

Προφασίζομαι, fut. ίσομαι, fingo causas, causificor, tergiversor causando et prætexendo aliquid, prætexo, prætendo, causæ loco adfero, excuso. *Gl. V.* causor; προφασίζεται, prætendit, *Ph.* προὐφασίσαντο, prætenderunt, 3. pl. aor. 1. med. Οὐδὲ τὸν αὐλητὴν προφασίζομαι, *Theog.* 985. A

Πρόφασις, εως, ἡ, prætextus; (2) excusatio, *Ph.* (3) dilatio, occasio, materia, *Ph.* causa quæcunque etiam vera et arcana. Εὐνῆς πρόφασιν, *Il.* 19, 262. *Ibid.* 302. Πάσας προφάσεις προφασίζεσθε, *Plut.* A πρόφημι. Hinc

Προφασιστικὸς, ή, όν, ad excusandum, ad prætexendum excogitatus, dictus, &c. (usitatius προφασιαστικός, *Ern.*)

Προφείδομαι, abstineo, servo, tempero. Τὴν πόλιν ἀναξίως προφεισαμένην ἑαυτῆς, *Isocr.* 2, 10. A προφείδομαι.

Προφερέστερος, præstantior, *Gl. V.* item prior motu, incessu, et pronior. A

Προφερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui est provecta ætate; (2) præstans; superl. προφερέστατος, προφέρτατος, *Soph. Œd. Col.* 1531.

Προφέρῃσιν, 3. sing. præs conj. act. *Ion.* cum ν, a

Προφέρω, profero, promo, depromo, in medium adfero, exhibeo, propono; (2) objicio, exprobro; (3) enuncio, loquor; (4) præsto, antecello, anteeo, ulterius fero seu porto, promoveo; προενέγκατε, proferte, *Gl. V.* a. 1. imperat. προενεχθεὶς, prolatus, antelatus, *Gl. V.* a. 1. part. pass. προενηνεγμένος, prolatus, *Gl. V.* perf. part. (1) προφέρονται ἔριδα, conflictum adferunt, *Il.* 8, 7. Προφέρησιν μάστακα, escam adfert, *Iliad* 9, 323. Ἔριδα προφέρουσαι, certamen preferentes, *id est*, certatim, certantes inter se studio et labori, *Odyss.* 6, 92. (2) μή μοι . . . . πρόφερε, ne mihi exprobra, *Il.* 3, 64. προφέρουσα, abripiens, *Iliad.* 6, 344. Προφέρων πολλὸν ἀπὸ, remanens procul, *Iliad.* 16, 669. (4) καὶ φημὶ προφέρειν εἰς εὐτυχίαν τῶν γειναμένων, *Eurip. Med.* 1092. Ὅσσον παρθενικὴ προφέρει τριγάμοιο γυναικὸς, præstat, *Theoc.* 12, 5. Ἐν πάντα δὲ νόμον εὐθύγλωσσος ἀνὴρ προφέρει, *Pind.* Προφέρει ὠδῖνες ὑμῶν ῥώμῃ, *Thuc.* σὺ ἐς εὐτυχίαν, *Eur.*

Προφεύγω, effugio; προφυγὼν, a. 2. part. elapsus, *Il.* 14, 81.

Πρόφημι, prædico. Ex πρὸ et φημὶ, *dico.*

Προφημίζω, ante dissipo famam.

Προφητάζω, idem quod προφητεύω, *Man.*

Προφητάναξ, ακος, ὁ, rex propheta; Davidis epith. A προφήτης et ἄναξ.

Προφητεία, ας, ἡ, prædictio futurorum, vaticinatio aut vaticinium; (2) munus prophetæ. A προφητεύω.

Πϱοφητεῖον, ου, τὸ, templum in honorem alicujus prophetæ erectum. Ab eod.

Πϱοφητεύω, f. εύσω, futura prædico, vaticinor; (2) fanorum antistes sum oraculorumque interpres, divinitus afflatus sum, vocem divinam audio; (2) *in N. T.* interpretor vaticinia, et alia Sc. S. dicta. Οὐκ ἔστιν ὅστις σοὶ προφητεύσει τάδε, *Eur. Ion.* 370. A

Πϱοφήτης, ου, ὁ, propheta; προφῆται, antistites, vates, *Ph.* (2) *in N. T.* etiam de Poeta; (3) doctor divinitus missus et afflatus. A πρόφημι. Hinc

Πϱοφητικὸς, ή, όν, propheticus, ad prophetas pertinens, a prophetis ortus.

Πϱοφητικῶς, *adv.* more vatum.

Πϱοφῆτις, ιδος, ἡ, quæ futura prædicit; (2) sacerdos.

Πϱοφητοκτόνος, ου, ὁ ϗ ἡ, prophetæ vel prophetarum interfector. A προφήτης et κτείνω.

Πϱοφητόφθεγκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, a propheta dictus vel pronunciatus; (2) propheta dignus. Ex προφήτης et φθέγγομαι.

Πϱοφητοφόντης, ου, ὁ, prophetarum interfector.

Πϱοφήτωρ, ορος, ὁ, idem quod προφήτης, *Man.*

Πϱοφθαδὴν, *adv.* præveniendo, antevertendo. A

Πϱοφθάνω, f. άσω, idem quod *simpl.* φθάνω, *Ph.* προέφθασεν, prævení, *Gl. V.* aor. 1. imperat. Προέφθασεν αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς, *Matt.* 17, 25. Hinc

Πϱοφθασία, ἡ, occupatio.

Πϱοφθέγγομαι, anteloquor, *Gl. V.* Hinc

Πϱόφθεγξις, εως, ἡ, anteloquium.

Πϱοφθίμενος, ου, ὁ, præmortuus seu antemortuus. Ex πρὸ et φθίομαι, pereo.

Πϱοφοβέω, ῶ, fut. ήσω, ante terreo, absterreo. Hinc

Πϱοφοβητικὸς, ή, όν, absterrendi vim habens.

Πϱοφοινάζω, f. άσω, ante purifico. Ὄφρα προφοινάζωσι δέμας ζαθέοισι καθαρμοῖς, *Nonn. P.* 11, 55. Vide φοινάζω.

Πϱοφορὰ, ᾶς, ἡ, prolatio, pronunciatio; (2) vox, verbum; (3) exprobratio, *ap. Polyb.* A προφέρω.

Πϱοφορέομαι, οῦμαι, tramam filumque duco atque reduco; (2) ultro citroque cursito. Ἀπολόμεθ' ἄλλως τὴν ὁδὸν προφορουμένω, *Aristoph. Av.* 4. A προφέρω.

Πϱοφορικὸς, ή, όν, qui ore profertur, enunciativus. *Gl. V.* eloquens, facundus. A

Πϱόφορος, ου, ὁ, humor inter membranas quibus fœtus continetur. A προφέρω.

Πϱοφόωσδε, in lucem. A πρὸ, φῶς, et δέ.

Πϱόφραγμα, ατος, τὸ, septum alicui loco prætentum; (2) propugnaculum, tutamen; (3) proscenium. A προφράσσω.

Πϱοφράζω, fut άσω, prædico, prænuncio. Τὰ δὲ προπεφρασμένα πολλὰ Ἀλλ' ἔτεσαν παῖδες μεγαλήτορος, *Hesiod. Oper.* 653.

Πϱόφρασσα, ης, ἡ, propensa, benevola, lubens, deliberato consilio agens, *Od.* 10, 386. et 5, 161. A πρόφρων.

Πϱοφράσσω, vel προφράττω, fut. ξω, ante sepio vel munio, i. e. ante aliquem locum, vel prior altero.

Πϱοφρονέως, *adv.* Poet. pro

Πϱοφρόνως, *adv.* prompto seu propenso animo, benevole, lubenter. A

Πϱόφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, prudens; (2) propensus, benevolus, promptus. A φρήν.

Πϱοφύγοι, 3. sing. aor. 2. conj. act. v. προφεύγω.

Πϱοφυλακὴ, ῆς, ἡ, excubiæ, vigiliæ, statio, munitio ad arcendum, propugnaculorum observatio; (2) præcautio, cautio; (3) amuletum. A προφύλαξ.

Πϱοφυλακὶς ναῦς, navis quæ ante exercitum excubat, aut ante alias naves; (2) navis præsidiaria. Ab eod.

Πϱοφυλακτικὸς, ή, όν, ad præcautionem aptus, qui adhibetur ad præcavendum. A προφυλάσσω.

Πϱοφύλαξ, ακος, ὁ, qui ante excubat, excubitor, speculator, præsidiarius.

Πϱοφύλαξις, εως, ἡ, cautio, providentia. A

Πϱοφυλάσσομαι, præcaveo, *Gl. V.* A seq.

Πϱοφυλάσσω, vel άττω, f. ξω, qu. dic. ante excubo, pro statione excubias ago. Οὐ γὰρ ἔθ' ὡς ἐχθρὸν προφυλασσόμεθ', *Epigr. de Adulatore.* Εἰ μὴ ἐγὼ προφυλάττοιμι ὑμᾶς, *Xen.*

Πϱοφύραμα, ατος, τὸ, massa farinacea, quæ in mactra subigitur ut inde panes fiant. A

Πϱοφυράω, ῶ, ante misceo, præparo ante. Καὶ προπεφύραται λόγος εἴς μοι, *Aristoph. Av.* 468.

Πϱοφύρητος, ον, ante subactus, et quidem recte, satis.

Πϱοφύσια, ων, τὰ, præmunimina quibus follium fistulæ in metallis teguntur. Ex φυσάω.

Πϱόφυσις, εως, ἡ, germinatio, germen. A προφύω

Πϱοφυτεύω, fut. εύσω, prius planto vel sero.

Πϱοφύω, fut. ύσω, ante genero seu gigno.

Πϱοφώγνυμι, ante torreo, *Steph.*

Πϱοφωνέω, ῶ, fut. ήσω, prius vocem edo, præloquor; (2) prædico, præmoneo, denuncio. Φεύγειν προφωνῶ πᾶσι, *Eur. Hipp.* 959. Nonnulli vero legunt προσφωνῶ.

Πϱοφωτίζω, f. ίσω, prius illumino, prius patefacio; (2) prius baptizo.

Πϱοχάζομαι, procedo.

Πϱοχαίνω, hiante ore (cupidissime) in aliquid feror.

Πϱοχαίρω, gaudium præcipio, frustra gaudeo.

Πϱοχαλάομαι, promineo. Ἰδὼ προκεχάλασαι ἡ γλῶττα, prominet lingua, *Joseph. Maccab.* 10.

Πϱοχαλάω, ῶ, fut. άσω, relaxo, *Aret.*

Πϱοχανὴ, ῆς, ἡ, prætextus. Προχανὴ δ' εὐρίσκετο πᾶσα, *Call. in Cer.* 73. idem quod πρόφασις, *Eust.* Ex χαίνω.

Πϱοχάραγμα, ατος, τὸ, futuræ rei repræsentatio, imago, ac prævia descriptio; (2) exemplum imitationi propositum. A

Πϱοχαράσσω, vel άττω, fut. ξω, prima lineamenta duco, primam sculpturam facio ante polituram, præformo; (2) ante delineo, adumbro.

Πϱοχαρίζομαι, f. ίσομαι, ante vel prius gratificor, ante condono.

Πϱοχάρισμα, idem quod χάρισμα, Sibyl.

Πϱοχαριστήρια, τὰ, dies festus apud Athenienses, quo magistratus, finita jam hyeme, et fructibus germinare incipientibus, Minervæ sacra facere omnes solebant.

Πϱοχειλίδιον, τὸ, prominens labii pars. A

Πϱόχειλος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui prominentibus est labiis; labrosus, *Gl. V.* A χεῖλος.

Πϱόχειλον, τὸ, prominens labiorum pars, *Poll.*

Πϱοχειμάζω, prior hyberno, vel in hyberna concedo, vel ante statum tempus sum tempestuosus.

Πϱοχείμασις, ἡ, tempestas ante statutum diem.

Πϱοχειρίζω, *ap. Dion. H.* si lectio sana, (*Ern.*) idem quod

Πϱοχειρίζω, f. ίσω, omnibus notum facio; (2) deligo, sumo ad aliquid faciendum, destino; (3) instituo, paro, inchoo; (4) promo, depromo; προχειρίζομαι, profero, promo, *Gl V.* pass. deligor. Ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν προεχειρίσατό σε, *Act.* 22, 14. Δυναμίν τινα φημὶ προχειρίσασθαι δεῖν ὑμᾶς, *Dem.* A

Πϱόχειρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui est in promptu, inventu facilis, expeditus, *Ph.* πρόχειρον, promptum, ad manum. Ex πρὸ et χείρ.

Πϱοχειροτονέω, ῶ, f. ήσω, ante seu prius creo; (2) præ aliis et ante tempus aliquid designo. Γινομένης ἐκκλησίας προεχειροτόνησεν δῆμος, *Dem.* Μάρτυσι τοῖς προκεχειροτονημένοις ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, *Act.* 10, 41.

Πϱοχειροτέρως, *adv.* promptius.

Πϱοχείρως, *adv.* prompte; (2) temere.

Πϱοχειρουργέω, ante manibus operor.

Πϱοχέοντι, 3. plur. præs. ind. act. *Dor.* pro προχέουσι, a προχέω, *profundo.*

Πϱόχευμα, ατος, τὸ, profusio, profusum. A

Πϱοχέω, f. εύσω, profundo, effundo. Προχέει λίγειαν ὀμφὰν, *Anacr. Il.* 2, 465.

Πϱόχθες, ante hesternum diem, nudiustertius, *Steph.*

Πϱόχνυ, *adv.* in genua, geniculatim; (2) funditus, radicitus; (3) omnino, prorsus. Στύπος ἀμπέλου πρόχνυ γηράνδρυον, truncus vitis penitus annosus, *Apoll. Rhod.* 1, 1113. Ex πρὸ et γόνυ.

Πϱοχὸη, ης, ἡ, gutturnium. A προχέω.

Πϱοχοὴ, ῆς, ἡ, fluxus aquæ; unde (2) diluvium, inundatio; (3) gurges; (4) ostium, quo fluvius in mare effunditur. *Il.* 17, 263. *Od.* 5, 453. Ab eod.

Πϱοχοΐδιον, ου, τὸ, aqualiculus, qua aqua effunditur manibus abluendis, *Strab.* 17. item vas vinarium, ut lagena. A

Πϱοχοῒς, ΐδος, ἡ, matula. A προχέω.

Πϱόχοος, *contr.* πρόχους, ου, ὁ, aqualis, vas aquarium quo aqua manibus datur, gutturnium, *pl.* πρόχοι (sed est a πρόχος, *Hom. Ern.*) Ab eod.

Πϱοχορεύω, præsulto, salto. Κῶμον ἀναυλότατον προχορεύουσ', *Eurip. Phœn.* 797.

Πϱόχους, ου, ἡ, aqualis, guttus. Ἐκ τ' εὐκροτήτου χαλκέας πρόχου, *Soph. Antig.* 430.

Πϱοχόω, χωννύω, χώννυμι, aggere præmunio, *Herod.*

Πϱοχρίω, fut. ίσω, ante inungo. Ὦ, προὔχρισεν, *Soph. Trach.* 696.

Πϱοχρονέω, ῶ, f. ήσω, tempore sum prior, tempore præcedo. A

Πϱόχρονος, ου, ὁ ϗ ἡ, tempore prior, tempore præcedens.

Πϱόχυμα, ατος, τὸ, quod profunditur aut profusum est; (2) vinum sponte defluens ante quam uvæ calcentur. A προχέω.

Πϱόχυσις, εως, ἡ, profusio, effusio; (2) terra ante locum aliquem adgesta. Ab eod.

Πϱοχυταῖος, αία, αῖον, natus vel habitans in insula Prochyta. A

Πϱοχύτη, cum νῆσος, est terra avulsa a continente et insula facta; (2) patera ad libandum.

Πϱοχύται, ων, fruges, seu mola salsa quæ inspergebatur victimæ jam mactandæ; (2) variarum rerum missilia, ut florum et fructuum, quæ jaci solerent a populo faustis acclamationibus principes salutante; quod et victori in certaminibus fieri consueverat. (1) Νικοὺς δὲ προχύτας . . . ἀνάξεται, *Eur. Iphig. in Aul* 955. (2) προχύταις βαλλόντων, *Plut. in Dion.* 1776. edit. *Steph.* A προχέω.

Πϱοχυτήριον, ου, τὸ, fusorium, *Gl. V.* A

Πϱοχύτης, ου, ὁ, poculi species:

Πϱοχύτιος, α, ον, profusus, *Clem.* A

Πϱοχυτὸς, ή, όν, profusus. A

Πϱοχύω, f. ύσω, profundo, effundo; (2) terra adgesta exstruo. Τὸ Περσικὸν εἶδμα προχύων, *Dion. Per.* 52.

Πϱόχωλος, ον, claudus.

Πϱοχῶναι, αἱ, clunes, nates, *Poll.*

Πϱοχωρέω, ῶ, f. ήσω, procedo, progredior; (2) succedo, prospere cedo. Ἡμῖν δὲ δόξας εὖ προχωρῆσαι δόμος, *Eur. Herac.* 486. Ἤδη τὸ πλεῖον τῆς νυκτὸς προεκεχωρήκει, *Herod.* Impersonaliter sumitur: Προχωρεῖ, licet, commodum est. Ἡνίκ' ἂν ἑκάστῳ προχωρῇ, quando cuique commodum sit, *Xenoph. Cyri Inst.* 1, 2. Ἦν ἂν αὐτῷ πέμψῃς ὁπόσα σοι προχωρεῖ, quantum tibi commodum erit, *Id. Ibid.* 3, 172. Hinc

Πϱοχώρημα, ατος, τὸ, quod succedit seu successit; (2) excrementum.

Πϱοχώρησις, εως, ἡ, successio, progressus, processio. Ab eod.

Πϱόχωσις, ἡ, terra aggesta, *Steph.*

Πϱοψηφίζω, ante scisco, decerno.

Πϱοψύχω, f. ξω, prius refrigero.

Πϱοῳδικὸς, præcinens, *Steph.* vid. et in ἐπῳδικός.

Πϱοώδιος, ὁ, ἡ, qui dentes exsertos, eminentes habet. Ab ὀδούς.

Πϱοωδοποιοῦμαι, proclivis sum, præparatus sum, *Aristot.*

Πϱοῳδὸς, ἡ, prolusio in cantu, introitus, et quasi præcentio.

Πϱοωθέω, ῶ, fut. ήσω, et ώσω, protrudo, propello. Τ' ἄλλα παρακαλεῖν ϗ προωθεῖν, *Longin.* 32.

Πϱοώλης, petulans. *Ph.* perditus. Ab ὄλλυμαι.

Πϱοωμοσία, ας, ἡ, jusjurandum ante testimonium. Ab ὄμνυμι.

Πϱοωνύμιον, ου, τὸ, prænomen, *Ph.* Ab ὄνομα.

Πϱοώνυμος, ου, ὁ ϗ ἡ, prænomen habens.

Πϱοώριος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui justum legitimumque tempus

tempus prævenit, præmaturus, præcox. Ex πρὸ et ὥρα, *tempus*.

Πρόωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem et ex iisd. Πρόωρον, *adv.* ante tempus. Ab eod.

Προώρισαν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi προορίζω.

Προωρώμην, imperf. ind. med. *contr.* pro προωραόμην, a προοράω.

Πρῶσις, εως, ἡ, protrusio, expulsio. A προωθέω.

Προώστης, ου, ὁ, caput lignorum prominentium, quæ pondus dejiciendum suspendebant. Ab eod. Hinc

Προωστικὸς, ἡ, ὸν, vim propellendi habens.

ΠΡΥΛΕ'ΕΣ, ων, οἱ, milites pedites; *Il.* 5, 744. (2) populi multitudo conferta. Hinc

Πρύλις, εως, ἡ, saltatio armata, quam pedites saltant, Pyrricha. Οὖλα δὲ Κούρητές γε περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο, *Callim. in Jov.* 52.

Πρύμνα, ης, ἡ, extrema navis pars, puppis. Hesychius explicat κατὰ πρύμνην per εἰς τὰ ὀπίσω, retrorsum. Hinc χωρεῖ δὲ πρύμναν (subintellecta præposit. κατὰ), retro cedit, *Eurip. Andr.* 1121. A πρυμνός.

Πρύμνηθεν, *adv.* a puppi; vide πρυμνόθεν. A pr.

Πρυμναῖος, ad πρύμνην pertinens, *Ep.*

Πρυμνήσια, τὰ, funes quibus navis religatur ad terram. *Gl. V.* retinacula; *Il.* 1, 47. A πρυμνός.

Πρυμνήσιος, ία, ιον, qui est in puppi, ad puppim pertinens. Ab eod.

Πρυμνήτης, ου, ὁ, gubernator in puppi sedens; *adj.* pro πρυμνήσιος. Ab eod.

Πρυμνητικὸς, ἡ, ὸν, ad puppim pertinens.

Πρυμνόθεν, *adv.* a puppi; ab eod. (2) funditus. A

ΠΡΥΜΝΟ'Σ, ἡ, ὸν, extremus, ultimus; (2) crassus, gravis, ut lapis, *Hom.* Πρύμνον, τὸ, extremitas, finis, τὰ πρύμνα, idem.

Πρυμνοῦχος, ου, ὁ καὶ ἡ, puppim tenens. Ex πρύμνα et ἔχω.

Πρυμνώρεια, ας, ἡ, extrema montis pars, radix montis. Ex πρυμνὸς et ὄρος, *mons*.

Πρυτανεία, ας, ἡ, dignitas seu potestas prytanica, munus vel imperium prytanicum. A πρύτανις.

Πρυτανεῖα, ων, τὰ, pecunia quam deponebant actor et reus judicio disceptaturi, *Lat.* sacramentum. A

Πρυτανεῖον, ου, τὸ, locus Athenis in quo Prytanes judicia exercebant, et in quo viri bene de republica meriti publicis alebantur sumptibus; (2) curia; (3) palatium augustale. A πρυτανεύω.

Πρυτανεὺς, ὁ, idem quod πρύτανις, *Lys.*

Πρυτανεύω, f. εύσω, senator sum, aut magistratus, aut aliud quod πρύτανις notat, summam potestatem teneo, præses sum; (2) rego, moderor, administro; (3) suppedito, subministro, procuro. Τὴν εἰρήνην ἐπρυτάνευσε, *Isocr.* περὶ εἰρήνης, *Aristot.* Πρυτανευσέμεν ἀθανάτοισι, *Hom. in Apoll.* 68. A πρύτανις. Unde

Πρυτανικὸς, ἡ, ὸν, ad πρύτανιν pertinens.

ΠΡΥ'ΤΑΝΙΣ, εως, ὁ, Athenis senator ex numero 500, quorum decima pars decima anni parte rebus præerat; (2) in aliis civitatibus interdum summum magistratum notat, unde (3) summus magistratus, ἄρχων ὕπατος· (4) princeps in aliquo genere artis aut rei; (5) curator, præfectus alicujus rei, dispensator: vid. *Ern.*

Πρῲ, πρῷ, *adv.* mane; (2) mature, tempestive; (3) prius. (1) ἀλλ' ἐς τρίτην γοῦν ἡμέραν σοι πρῲ πάνυ ἥξει παρ' ἡμῶν τὰ τρίτ' ἐπεσκευασμένα, *Aristoph. Lys.* 612. (3) δέδοικα γὰρ μὴ πρῲ λέγοις ἂν τὸν πόθον τὸν ἐξ ἐμοῦ, *Soph. Trach.* 630.

Πρῴην, *adv.* nuper, ante, olim, *Ph.* pro πρωίην sc. ὥραν.

Πρωθήβης, ου, ὁ, qui primos pubertatis annos agit, puber. Ἔκτα πρωθήβην Ὑάκινθον, *Nic. Th.* 905. Ex πρῶτος et ἥβη.

Πρωθήβος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem et ex iisd.

Πρωθύστερος, præposterus, *Gl. V.* πρωθύστερον, præposterum, *Gl. V.* Ex πρῶτον et ὕστερον.

ΠΡΩΙ', *adv.* mane; (2) mature, tempestive; præmature, ante tempus. *Compar.* πρωϊαίτερος, έρα, ερον, et *superl.* πρωϊαίτατος. Hinc

Πρωΐα, ας, ἡ, scil. ὥρα, matutinum tempus.

Πρωϊαίτατα, admodum tempestive, præmature.

Πρωϊαίτερον, *adv.* citius; (2) maturius.

Πρωϊανθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, mature vel præmature florens. Ex πρωΐ et ἄνθος.

Πρωϊβλαστος, ον, idem quod -βλαστὴς, Theophr.

Πρωϊβλαστέω, ῶ, f. ήσω, mature germino. A

Πρωϊβλαστὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, mature germinans. Ex πρωΐ et βλάστη, *germen*.

Πρωϊβλαστία, ας, ἡ, matura seu præcox germinatio. A πρωϊβλαστέω.

Πρωϊζὰ, vel πρώϊζα, *adv.* non ita dudum, hodie, mane; (2) præmature, citius, intempestive, ante tempus. A πρωΐ. Unde

Πρωΐζον, vel πρωϊζὸν, idem; (2) hesternum; (3) nudius tertius.

Πρωΐθεν, *adv.* a mane, a tempore matutino.

Πρωϊκαρπέω, ῶ, f. ήσω, mature fructus reddo.

Πρωϊκαρπία, ἡ, matura fructuum editio.

Πρωΐκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, cujus fructus mature proveniunt.

Πρώϊμος, ου, ὁ καὶ ἡ, maturus, tempestivus, *Ph.* πρώϊμον, præcox. A πρωΐ.

Πρωϊνὸς, ἡ, ὸν, matutinus. Ab eod.

Πρωϊνῶς, matutine, mane, *Ath.*

Πρώϊον, ου, τὸ, hora matutina. A πρώϊος.

Πρώϊος, ΐα, ϊον, matutinus. A πρωΐ. Hinc

Πρωϊότης, ητος, ἡ, præcox maturitas.

Πρωϊσπορέω, ῶ, f. ήσω, præmature sero, mature semino. A

Πρωΐσπορος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui mature seritur; (2) præmature serendus. A πρωΐ et σπείρω.

ΠΡΩΚΤΟ'Σ, οῦ, ὁ, podex, anus, culus.

Πρωκτοτηρέω, ῶ, nates specto, observo, *Aristoph. Eq.* 874. ut et πρωκτοπεντετηρίς.

Πρὼν, ωνὸς, ὁ, locus acclivis, collis; (2) vertex seu cacumen montis. A πρώων.

Πρὼξ, ωκὸς, ὁ, gutta, stillicidium, *proprie* roris. *Call. in Apoll.* 40. A πρωΐ.

Πρῷος, idem quod πρώϊος.

ΠΡΩ'ΡΑ, ας, ἡ, prora, anterior pars navis; (2) hinc, *tropice*, os, adspectus, quod ab *adj.* πρωρὸς, ρὰ, ρόν. A πρό.

Πρωράζω, in prora deprimo; πρωράζεσθαι dicitur navis, cum prora ponderum vi deprimitur. A præc.

Πρώραθεν, *adv.* e prora. Ab eod.

Πρωρατεύω, f. εύσω, sum proreta, seu in prora navem rego. A

Πρωράτης, ου, ὁ, proreta, qui navem in prora regit. A πρῶρα.

Πρωρατικὸς, ἡ, ὸν, ad proram pertinens, qui est in prora, *Jul. Polluc. Onomast.*

Πρωρεὺς, έως, ὁ, proreta, *Ph.* navis curator. Τὸν δὲ τοῦ κυβερνήτου διάκονον, ὃς πρωρεὺς τῆς νεὼς καλεῖται, *Xenoph. Œconom.* 8, 14. A πρῶρα.

Πρῶτα, *adv.* primum. A πρῶτος.

Πρωτάγγελος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui primo aliquid nunciat, prænuncius.

Πρωτάγρια, ίων, τὰ, venationis primitiæ, prima captura. *Callim. in D.* 104. Ab ἄγρα.

Πρωταγωνιστέω, primas partes in scena ago, primas i. e. præcipuas partes obtineo; (2) primam orationem in judicio habeo. A

Πρωταγωνιστὴς, οῦ, ὁ, primarum partium actor; (2) qui in quovis certamine primum locum tenet, præstantissimus.

Πρώταθλος, ου, ὁ, primus athleta. Ab ἆθλος.

Πρωταίτιος, ὁ καὶ ἡ, qui maxime in culpa est.

Πρωταίχμια, et πρωταίχμεια, τὰ, præda præmio data. Ab αἰχμή.

Πρωτάρχης, ὁ, militiæ princeps, seu præfectus τῶν προτοστάτων, *Steph.*

Πρώταρχος, ου, ὁ, dux primarius, militiæ princeps. Ex πρῶτος et ἄρχος.

Πρωτεία, ας, ἡ, primatus. A πρῶτος.

Πρωτεῖον, ου, τὸ, primatus, primæ partes, principatus. A πρωτεύω.

Πρωτέκδικος, ὁ, primus defensor.

Πρωτερικὴ, ῆς, ἡ, sc. συκῆ, ficus quæ prius fructum suum quam aliæ maturat, præcox seu festina ficus. A πρωΐ· alii tamen a πρότερος deducunt, sed et προτερικὴ scribunt, non bene.

Πρωτεὺς, έος, ὁ, Proteus, intellectus angelicus quidam, ordinis Neptuni, in se continens omnes mundi formas. *Procl. in Crat.*

Πρωτεύω, f. εύσω, primus sum, primas partes teneo, principatum obtineo, summo honore habeor; πρωτεύων, principalis, *Gl. V.* Πρωτεύουσαι ἐν ταῖς πόλεσι γυναῖκες, *Isocr.* κατὰ δόξαν, *Plut.* τῆς Ἑλλάδος, *Id.* A πρῶτος.

Πρωτηρότης, ου, ὁ, qui primus aravit vel arat. Οὕτω κ' ὀψαρότης πρωτηρότῃ ἰσοφαρίζει, *Hesiod. Op.* 488. Ex ἀρότης.

Πρωτιστεύω, f. εύσω, idem quod πρωτεύω.

Πρώτιστον, et πρώτιστα, *adv.* primum, primo loco, ante omnia. A

Πρώτιστος, ίστη, ιστον, primus, *Il.* 2, 702. A πρῶτος.

Πρωτόαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, primum mare expertus, primum navigans. Ab ἅλς, *mare*.

Πρωτοβαθρέω, ῶ, f. ήσω, in primis subselliis, aut in subsellio primum colloco. A

Πρωτόβαθρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui in primis subselliis aut in subselliis judicum primus sedet, qui in loco primo seu eminentissimo sedet. Ex πρῶτος et βάθρον.

Πρωτοβολέω, ῶ, fut. ήσω, primus jaculor; (2) primum protrudo vel emitto. A

Πρωτοβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui primus jaculatur. Ex πρῶτος et βάλλω. Unde

Πρωτόβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui primum feritur; (2) equus qui primum dentes edidit, et nondum domitus est. (2) ἵπποις πρωτοβόλοις, *Malalæ Chron.* 379.

Πρωτόγαλα, ακτος, τὸ, colostrum, i. e. lac primum post partum, quod sponte concrescit.

Πρωτόγαμος, ὁ καὶ ἡ, primas nuptias agens.

Πρωτογένειος, εία, ειον, primogenitus. Ex πρῶτος et γίνομαι.

Πρωτογενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem; πρωτογενέστερος, antiquior. Ex iisd.

Πρωτογέννημα, ατος, τὸ, quod primum enatum est.

Πρωτογέννητος, ου, ὁ καὶ ἡ, primogenitus, *Ph.*

Πρωτογεύστης, ου, ὁ, prægustator, qui primus gustat. *Ph.* gustator. Ex γεύω.

Πρωτογνώμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, qui primus sententiam dicit, princeps senatus. A γνώμη.

Πρωτόγονος, ου, ὁ καὶ ἡ, primigenius, primigenus, primogenitus, primitivus. Ἔνθα πρωτόγονός τε φοῖνιξ, *Eurip. Hec.* 458. Ex πρῶτος et γέγονα· a γίνομαι.

Πρωτογόνος, ου, ἡ, primum pariens, primum enixa. Ex iisd.

Πρωτογύναικες, ων, οἱ, qui primi uxores ducunt, *Hes.* Ex γυνή.

Πρωτοδαὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui primus scit, qui primus didicit. Ex δαίω.

Πρωτόζευκτος, ὁ καὶ ἡ, idem quod

Πρωτόζυξ, υγος, ὁ καὶ ἡ, primis nuptiis junctus, primum matrimonio junctus. A ζυγός.

Πρωτόθετον, τὸ, primitivum verbum. A τίθημι.

Πρωτοθοινία, ας, ἡ, prima convivii portio. Ex θοινὴ, *convivium*.

Πρωτόθρονος, ὁ, ἡ, primo throno sedens.

Πρωτόθροος, *contr.* πρωτόθρους, ου, ὁ καὶ ἡ, qu. dic. primisonus, primo sono editus; (2) primo locutus. Πρωτόθροος κήρυξ, *Nonn. Paraphr.* 3, 26. *Conf.* et 6, 45.

Πρωτοκαθεδρία, ας, ἡ, primus in consessu aliquo locus.

Πρωτοκήριος, ου, ὁ, primicerius, primus dignitate. Ex κηρὸς, *cera*, quia primus in tabula cerata scribebatur.

Πρωτόκλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, primo vocatus.

Πρωτοκλισία, ας, ἡ, primus in convivio locus.

Πρωτοκλίσια, ίων, τὰ, inauguratio, cum quis primam sedem, v. gr. imperii, occupat. Ex κλίσις, *inclinatio*.

Πρωτοκόμιον, ου, τὸ, prærogativa. A κομίζω.

Πρωτοκουρία, ας, ἡ, prima tonsio. A

Πρωτόκουρος, ου, ὁ καὶ ἡ, primum tonsus, qui primum tondetur. Ex κουρά.

Πρωτοκτίστης, ου, ὁ, primo creans.

Πρωτόκτιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, primo conditus seu creatus. *Gl. V.* primitivus.

Πρωτοκτόνος, qui primus occidit. A κτείνω.

Πρωτόκτονος, qui primus occisus est. Ab eod.

Πρωτοκύων, ὁ, princeps Cynicorum.

Πρωτόλειον, ου, τὸ, seu πρωτόλεια, ων, τὰ, primitiæ prædæ seu manubiarum; (2) quævis primitiæ; (2) τῶν σῶν δὲ γονάτων πρωτόλεια θιγγάνω, primitias tuorum genuum attingo, tua autem genua attingo princeps, *Eur. Or.* 382. Ex λεία, *præda*.

Πρωτολογέω, ῶ, fut. ήσω, primus dico; primas dicendi partes sortitus sum:

Πρωτολογία, ας, ἡ, primæ partes dicendi, sermonis principium. A

Πρωτολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui prior verba facit, qui primo loco loquitur.

Πρωτολοχία, ας, ἡ, prima acies, ordo primipilarium. Ex λόχος.

Πρωτόμαντις, εως, ὁ καὶ ἡ, princeps vates.

Πρωτομάρτυρ, υρος, ὁ, primus testis, qui primus mortem passus ob Christ. religionem.

Πρωτόμισθος, ον, primus mercede conductus.

Πρωτόμορος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui primus mortuus est.

Πρωτόμφαλον, umbilicus clypei, *Hesych.*

Πρῶτον, *adv.* primum, primo, primo loco, ante omnia. A πρῶτος.

Πρωτόπλοος, ω, ὁ, ἡ, qui primum navigat.

Πρωτονύμφιος . . . . *Stob.* 593.

Πρωτοπαγής, έος, ὁ καὶ ἡ, recens fabricatus, recens compactus; *Il.* 5, 194. A πηγνύω.

Πρωτοπαγὸς, nuper compactus, recenter constructus, *V. L.*

Πρωτοπάθεια, ας, ἡ, adfectus, quo quis primum adficitur non per consensum alterius, initium percipiendi mala:

Πρωτοπαθέω, ῶ, f. ήσω, primo patior, seu primum afficior, (vid. *Ern.*) A

Πρωτοπαθὴς, ὲς, qui primus incommodo afficitur, vel malum sentit. A πάσχω.

Πρωτοπαθῶς, *adv.* ante alios malum sentiendo

Πρωτόπαλος, ου, ὁ, luctator primarius.

Πρωτοπάτωρ, ορος, ὁ, primus pater, generis humani auctor. A πατήρ.

Πρωτόπειρα, ας, ἡ, tirocinium, *Ph.*

Πρωτοπειρία, ας, ἡ, rudimentum, *Ph.* A

Πρωτόπειρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui rei alicujus primus periculum fecit, qui aliquid primum est expertus. Ex πεῖρα.

Πρωτοπήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, primum seu præcipuum damnum adferens. A πῆμα.

Πρωτόπλασις, εως, ἡ, initium fingendi, formandi, creandi, procreandi v. gr. sobolem.

Πρωτόπλαστος, ου, ὁ, qui primus fictus formatusque est, primus homo.

Πρωτόπλοος, *contr.* πρωτόπλους, ου, ὁ καὶ ἡ, primo navigationem expertus, qui primus navigandi fecit periculum.

Πρωτοπολίτης, ου, ὁ, princeps, *Ph.* πρωτοπολῖται, proceres, optimates, *Ph.*

Πρωτοπορεία, ας, ἡ, præeundi dignitas; (2) primum agmen in bello, prima acies.

Πρωτοπόρος, ὁ, qui primus vadit, transit.

Πρωτόποσις, ἡ, quæ virgo alicui nupsit; al. πρωτόπειρος, *Poll.*

Πρωτοπραξία, ας, ἡ, prima exactio; (2) quod primum exigitur. A πρᾶξις.

Πρωτόῤῥιζος, ου, ὁ καὶ ἡ, primum proferens radicem. A ῥίζα.

Πρωτόῤῥυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui primum defluxit, epith. vini et lactis. Ex ῥύω.

Πρῶτος, πρώτη, πρῶτον, primus; (2) prior, præstantior; (3) primus, i. e. primarius, primum locum obtinens. *Superl.* a πρὸ, pro πρότατος, unde *Ion.* fit πρῶτος, et *Att.* πρῶτος. Hinc οἱ πρῶτοι, ων, primores, primates. Τὰ πρῶτα Latini dicunt prima virorum. Τὰ πρῶτα μὲν δορὶ κρατύνων, πρῶτα δ' οἰωνῶν ἕδρας, armis qui primas obtinet, primasque auspiciis, *Soph. Œd. Col.* 1312 Τὰ πρῶτα κατὰ Πελασγὸν ἕδος Ἀργείων, quæ primas obtinetis Argis, primariæ inter Argivas mulieres, *Eurip. Or.* 1247. *Gl. V.* τὴν πρώτην, sc. ὥραν, primum; τὰ πρῶτα, sc. γέρα vel γέρα, primæ partes.

Πρωτοσέληνος, ον, prima dies, initium mensis. A σελήνη.

Πρωτοσπόρος, ου, ὁ, qui primus serit aut sevit, progenitor, parens. A πρωτόσπορος, primo seminatus, primo satus.

Πρωτόσταχτος, ον, qui primus destillavit.

Πρωτοστασία, ας, ἡ, principatus. A στάσις.

Πρωτοστατέω, ῶ, f. ήσω, primus in ordine sto, antistitor seu antesignanus sum. A

Πρωτοστάτης, ου, ὁ, qui primus stat in acie, *Ph.* princeps, dux; πρωτοστάται, primores, *Gl.V.* Ex ἵστημι.

Πρωτόσφακτος, ον, primus omnium interfectus. A σφάττω.

Πρωτοτοκέω, primum pario, primum edo partum, *Steph.*

Πρωτοτοκεῖα, ων, τὰ, jus primogenituræ. A

Πρωτοτοκεύω, f. εύσω, primogenituræ jura tribuo.

Πρωτοτοκία, ίων, τά· vide πρωτοτοκεῖα. A

Πρωτοτόκος, ου, ἡ, quæ primum peperit, primipara, *Gl. V. Il.* 17, 5. Ex πρῶτος et τίκτω

Πρωτότοκος, ου, ὁ καὶ ἡ, ille, ante quem nullus alius ex iisdem parentibus editus est. *Ph.* primogenitus, primitivus. Ex iisd.

Πρωτοτομέω, ῶ, f. ήσω, primum cædo seu seco, in primis puto. A

Πρωτότομος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui primus cæsus et putatus est. Ex πρῶτος et τέμνω.

Πρωτότροφος, ον, primum educatus, *Man.*

Πρωτοτυπία, ἡ, est verborum πρωτοτύπων (2).

Πρωτότυπον, ου, τὸ, originale, principale, *Ph.* (2) verbum πρωτότυπον, seu primitivum. a Gramm. opp. κτητικοῖς, ut ἕλλην, a quo κτητικὸν ἑλληνικός· dicitur et ἁπλοῦν· (3) in Dialecticis πρωτότυπα, prædicamenta, *Phil.* A

Πρωτότυπος, ου, ὁ καὶ ἡ, exemplar, ex quo simile facimus. *Gl. V.* primitivus, principalis.

Πρωτοτύπως, *adv.* principio. *Gl. V.* principaliter, primitive.

Πρωτοΰπνιον, τὸ, primus somnus. Ex ὕπνος.

Πρωτουργὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, primas in opere aliquo partes obtinens, primario efficiens. Ex ἔργον.

Πρωτοφάνεια, ας, ἡ, prima apparitio. A

Πρωτοφανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, primo apparens. Ex φαίνομαι.

Πρωτοφόνος, ου, ὁ, primus homicida; ita vocatur Cain.

Πρωτοφορέω, ῶ, f. ήσω, primus seu inter primos gero aliquid.

Πρωτοφόρημα, ατος, τὸ, fructus terræ, qui primus prodit; primitiæ, omninoque quod quis primo loco fert. A præc.

Πρωτοφυὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, primo natus seu exortus. Ex φύομαι.

Πρωτόχνοος, *contr.* πρωτόχνους, ου, ὁ καὶ ἡ, primam lanuginem habens.

Πρωτόχρονος, ου, ὁ καὶ ἡ, primævus, *Gl. V.*

Πρωτόχυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, primum effusus.

Πρώτως, *adv.* primum, primo loco, ante omnia, primo, primario, i. e. per se et sua natura, non per accidens. *Gl. V.* primo, primitus. A πρῶτος.

Πρωφανὴς, ὲς, primum lucens seu apparens, epith. lunæ, *Tryph.*

ΠΡΩ'ΩΝ, ωνος, ὁ, idem quod πρών.

Πταίη, 3. sing. a. 2. opt. act. v. πτῆμι, *volo.*

Πταίουσαν, *offendentem*, acc. sing. præs. part. act. f. g. *Dor.* pro πταίουσαν, a πταίω.

ΠΤΑΙ'ΡΩ, sternuo, sternuto; ἔπταρον, aor. 2. *Od.* 17, 541.

Πταίσειν, f. 1. inf. act. verbi πταίω, *offendo.*

Πταῖσμα, ατος, τὸ, offensio, lapsus, *Ph.* (2) culpa, noxa, delictum, menda, error; (3) calamitas bellica.

Πταισμάτιον, ου, τὸ, offensiuncula, *Gl.V.* A

ΠΤΑΙ'Ω, f. πταίσω, *proprie* impingo, offendo, titubo, vacillo, labor; (2) pecco, erro; (3) cladem accipio, fortuna adversa utor. Τῇ γνώμῃ καὶ τύχῃ πταίειν, *Herodian.* Μὴ Μαρδονίῳ πταίσῃ ἡ Ἑλλὰς, cedat, *Thuc.*

Πτάκαλα, storea qua acatia sternuntur, *Poll.*

Πτακὶς, ίδος, timor, pavor. A πτήσσω.

Πτάκισμα, ατος, τὸ, trepidatio, quum quis metu contrahitur. A præc.

Πτακισμὸς, ὁ, trepidatio, *Hes.*

Πτακωρεῖν, trepidare, formidare, *Hes.*

Πτάμενοι, nom. pl. præs. part. med. v. πτῆμι

Πτὰξ, ακὸς, ὁ καὶ ἡ, idem quod πτακίς.

Πταρμική, ῆς, ἡ, fruticis genus, qui in cacumine capitulum habet, quod acri odore suo sternutare cogit. A

Πταρμικὸς, ή, ὸν, qui sternutare potest vel solet; (2) sternutare cogens. A

Πταρμὸς, οῦ, ὁ, sternutatio, sternutamentum.

Πτάρνομαι, sternuo; sternuto, *Ph.* Πτάρνοιντο, *Aristot.* 3. pl. opt.

Πτάρνυμαι, idem. A πταίρω.

Πτάρνυμι, sternuo. *Gl. V.* Ab eod.

Πτάτο, 3. sing. imperf. ind. med. *Ion.* pro ἔπτατο, a πτῆμι, *volo.*

Πτάω, πτῶ, est thema, unde πτήσσω, πτίσσω, πταίρω, πτύρω, πτύω, πτώσσω, &c. in quibus omnibus est significatio commotionis, agitationis, &c. *Ern.*

ΠΤΕΛΕ'Α, ας, ἡ, ulmus. Hinc

Πτελέινος, ίνη, ινον, ulmeus, ex ulmo.

Πτελεόθρον, pro πτέλεθρον.

Πτελεὺς, ὁ, pro πτελέα, *Hes.*

Πτελεὼν, ῶνος, ὁ, ulmetum, *Gl. V.*

Πτέλος, ὁ, aper. Πτέλας, *Lys.*

Πτερέως, celeriter, *Steph.*

Πτερία, ἡ, pro πτερὶς, *Theophr.*

Πτέρινος, ίνη, ινον, alatus, pennatus, e pennis contextus. *Gl. V.* πτέρινον, plumatile. Εὐπαγεῖ κύκλῳ πτερίνῳ, flabello, *Eurip. Or.* 1428. A πτερόν.

Πτέρις, ιδος, sive πτερὶς, ίδος, ἡ, filix mas, *herba*, Gl. V. πτερὶς, βοτάνη, filix. Ab eod. *Angl.* FERN, *or* BRAKES; (2) locus filicibus plenus, *Ern.*

ΠΤΕ'ΡΝΑ, *Ion.* πτέρνη, ης, ἡ, calx, calcaneus, πτέρναι, calces, *Ph.* (2) inferior pars mali erecti, quæ ἱστοπέδῃ inseritur. Ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης, *Il.* 22, 397. (3) extremitas, ut montis, &c. postica pars, *Ern.*

Πτερνίζω, fut. ίσω, calce peto, contingo, vel ferio. *Gl. V.* supplanto, unde insidior, decipio. A præc.

Πτέρνιξ, ικος, ὁ, caulis cacti, plantæ spinosæ. Ab eod.

Πτερνίον, ου, τὸ, pernio, *Gl. V.* Ab eod.

Πτερνὶς, ίδος, ἡ, idem quod πτέρνα.

Πτερνισμὸς, οῦ, ὁ, ictus calcitrantis; (2) supplantatio, deceptio. Ὁ ἄνθρωπος τῆς εἰρήνης μου, ἐφ' ὃν ἤλπισα, ὁ ἐσθίων ἄρτους μου, ἐμεγάλυνεν ἐπ' ἐμὲ πτερνισμόν, *Psalm.* 40, 10. A πτερνίζω.

Πτερνιστὴρ, ῆρος, ὁ, qui calce petit et verberat, qui calcibus ferire solet; (2) calcar:

Πτερνιστὴς, οῦ, ὁ, idem, *R.* Ab eod.

Πτερνοβάτης, ου, ὁ, qui calci inter ambulandum insistit. Ex πτέρνα et βαίνω.

Πτερνογλύφος, ου, ὁ, qui pernam rodit; nomen muris *in Batrachom.* 232. Ex πτέρνα et γλύφω. Πτερνοφάγοι, idem, *Ib.* et

Πτερνοτρώκτης, ου, ὁ, idem. A τρώγω.

Πτερνοκοπέω, ῶ, calcaneis seu pedibus strepitum moveo, pedibus supplodo; (2) explodo, tumultuor. Ex πτέρνα et κόπτω.

Πτεροδόνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, pennis agitatus; pennas, alas agitans, celer; epith. navis. A πτερὸν et δονέω.

Πτεροείμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, alis seu pennis vestitus, alatus. Ex πτερὸν et εἷμα.

Πτερόεις, όεσσα, όεν, alatus, pennatus, volucris, *Gl. V.* volatilis. A

ΠΤΕΡΟ'Ν, οῦ, τὸ, ala, pluma, pinna; *Ph.* pinnula; al. *Gl. V.* penna; πτερὸν πλοίου, aplustra, *Ph.* in veste, idem quod πτερύγιον, *Ern.* (2) augurium. (2) πιστὸν ἐξ ὑμῶν πτερὸν, certum a vobis missum augurium, *Soph. Œd. Col.* 97.

Πτερόομαι, πτεροῦμαι, plumesco, *Gl. V. metaph.* attollor, quasi alis; ἐπτερωμένος, alatus, p. part. pass. Ὑπὸ τοῦ τὸ ἐν ἰδεῖν ἱμέρου πτερωθεὶς, *Philo.* A πτερόω.

Πτεροποίκιλος, ου, ὁ καὶ ἡ, varias et pictas pennas habens.

Πτερόπους, -ποδος, ὁ καὶ ἡ, alatos pedes habens. *Gl. V.* alipes.

Πτεροῤῥέω, ῶ, pennas amitto. Οὐκ' ἀλλὰ τὸν χειμῶνα πάντα, τὰ ὄρνεα πτεροῤῥεῖ, *Aristoph. Av.* 106. A πτερὸν et ῥέω.

Πτεροῤ-

Πτεροῤῥυέω, ῶ, f. ήσω, idem. Καλλίας ἄρ' οὗτος ὁ ὄρνις ἐστίν; ὡς πτεροῤῥυεῖ, *Aristoph. Av.* 291. A πτερὸν et ῥύω.

Πτερότης, ητος, ἡ, pennatus. A πτερόν.

Πτεροῦσσα, forma contracta pro πτερόεσσα. Πτεροῦσσαν ὄρνιν, *Eurip. Hipp.* 732. *Phœn.* 1026.

Πτερόφοιτος, ον, alatus. Ex eod. et φοιτάω.

Πτεροφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, aliger, penniger. Ex πτερὸν et φέρω.

Πτεροφυέω, ῶ, fut. ήσω, pennas produco, plumesco. Ex eod. et φύω.

Πτεροφυὴς, ὲς, alatus. Ex iisd.

Πτεροφυΐα, ας, ἡ, pennarum productio.

Πτερόφυτος, ον, alatus.

Πτερόω, ῶ, fut. ώσω, alas addo, alitem facio; (2) *metaph.* erigo, uti spe; (3) de navi, cum paratur ad cursum. Ἔπειτα δ' ὅπως φρονίμως πρὸς ἄνδρ' ὁρῶν πτερώσεις, *Arist. Av.* 1339. Λόγοισι τ' ἄρα ϗ πτεροῦνται, *Ib.* 1452. A πτερόν.

Πτερ[illegible], dat. pl. *Ion.* pro πτέρυξι, a πτέρυξ.

Πτερυγίζω, fut. ίσω, pennas rostro purgo; (2) alas pando seu explico, tento volatum, de pullis avium; (3) frustra et inaniter conor, *Gl. V.* πτερυγίζειν, crissare. Ἀλλὰ φλυαρεῖς ϗ πτερυγίζεις, *Aristoph. Plut.* 574. A πτέρυξ.

Πτερύγινος, plumarius; Adject. *Gl. V.*

Πτερύγιον, ου, τὸ, alula, plumula; (2) pinnaculum, seu pinna in ædificio; (3) summa auricula, Dim. (4) in veste anguli extremi; (5) extremitas, ut gubernaculi, &c. A πτέρυξ.

Πτερυγοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, alæ formam habens. Ex πτέρυξ et εἶδος.

Πτερυγοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, penniger; (2) agmen quoddam militare; (3) cursor tabellarius surrectas in capite pennas gerens, ut Mercurius, parasitus. Ex πτερὸν et φέρω.

Πτερυγώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, alæ speciem gerens, alam referens; (2) alatus; (3) scapulas exstantes habens. A πτέρυξ.

Πτερυγωκὺς, vel πτερύγωκυς, έος, ὁ ϗ ἡ, alis celer. Ex πτέρυξ et ὠκύς.

Πτερύγωμα, ατος, τὸ, ala, pinna; (2) extremitas; quasi a πτερυγόω.

Πτερυγωτὸς, ἡ, ὸν, alatus, pennatus, pinnatus.

Πτέρυξ, υγος, ἡ, ala, pinna, penna, pluma. A πτερόν.

Πτέρυξις, εως, ἡ, alarum plausus; (2) conatus volandi in pullis. A

Πτερύσσομαι, fut. ξομαι, alis latera ferio; (2) gestio, seu passis alis gestio, gaudeo, lætor. *Lys.* 1106. A πτέρυξ.

Πτερύομαι, idem.

Πτέρωμα, ατος, τὸ, pennosum in avibus tegmen; (2) pinnæ murorum. A πτερόν.

Πτέρωσις, εως, ἡ, idem; (2) pennarum productio.

Πτερωτὴς, ῦ, ὁ, qui alas addit, qui alis sublevat. Ab eod.

Πτερωτὸς, ἡ, ὸν, alatus, pennatus, aliger, *Gl. V.* Ab eod.

Πτέσθαι, *volasse*, aor. 2. inf. med. pro πτῆσθαι. a πτῆμι. Unde

Πτηκτικὸς, ἡ, ὸν, pavidus, aptus ad trepidandum, ut pauper, *Etn.* A πτήσσω.

Πτῆμα, ατος, τὸ, volatus, *Gl. V.*

Πτῆμι, fut. πτήσω, volo. Verbum inus. unde tamen ἵπταμαι et alia descendunt.

Πτῆναι, *volasse*, aor. 2. inf. act. verbi ejusd.

Πτηνολέτις νεφέλη, aves perdens, vel perimens laqueus vel rete. Ab ὄλλυμι.

Πτηνοπέδιλος, ον, alatos calceos habens, ut Mercurius; celer pedibus.

Πτηνὸς, ἡ, ὸν, volucris, volatilis. Hinc τὸ πτηνὸν, ῦ, ales, avis, sc. ὄρνις. A πτῆμι.

Πτῆξαι, aor. 1 inf. act. verbi πτήσσω.

Πτήσει, 3 sing. f. 1 ind act. verbi πτῆμι, *volo.*

Πτῆσις, εως, ἡ volatus. Ab eod.

Πτήσσω, fut. ξω, [illegible] de ave cum frigore metuve alas contrahit; (2) metu contrahor, expavesco, fugio, me abscondo, *Gl. V.* extimesco; (3) perterrefacio, *Il.* 14, 40, sed lectio variat. Τάχ' ἂν, ἐξαίφνης εἰ σὺ φανείης, σιγῇ πτήξειαν ἄφωνοι, *Soph. Aj.* 170. Ὁπόταν πτήξωσι χελιδόνες εἰς ἕνα χῶρον, *Aristoph. Lysist.* 770. Πόλις δὲ πρὸς πόλιν ἔπτηξε, χειμασθεῖσα, civitas, ad civitatem trepida fugere solet, *Eurip. Suppl.* 268. A πτοίω.

Πτητικὸς, ἡ, ὸν, volatilis. A πτῆμι.

Πτητικῶς, *adv.* volatilium modo, *Suicer.*

Πτίλλος, lippus, *Ph.* vide πτίλος, quæ melior est lectio.

Πτιλοβάφος, ου, ὁ, plumarius, *Ph.* Ex πτίλον et βάπτω.

Πτίλον, ου, τὸ, penna mollis, *Ph.* pluma.

Πτιλόνωτος, ον, epith. avis, cui tergum est pilis mollibus obsitum.

ΠΤΙ'ΛΟΣ, cui ex ciliis pili periere; (2) lippus. Hinc

Πτίλωσις, εως, ἡ, pennarum plumarumque annua mutatio; (2) defluvium pilorum e palpebris callosis et rubentibus; (3) lippitudo.

Πτιλωτὸς, ἡ, ὸν, pennatus seu pinnatus; (2) membrana sicca volans. Ab eod.

Πτισάνη, seu πτισσάνη, ης, ἡ, ptisana, *i. e.* hordeum pistum et a cortice purgatum; (2) potio vel sorbitio e tali hordeo.

Πτισανοῤῥοφία, ἡ, sorbitio ptisanæ.

Πτίσανος, idem quod πτισάνη, *Nic.*

Πτίσμα, ατος, τὸ, hordei granum, a cortice purgatum et comminutum.

Πτισμὸς, ου, ὁ, contusio, comminutio tundendo facta. A

ΠΤΙ'ΣΣΩ, tundo; (2) pinso; (3) decortico. Ἐπτισμέναις κριθαῖς, *Aristot.*

Πτιστικὸς, ἡ, ὸν, pistioni aptus, qui contundi, comminui potest. A πτίσσω.

Πτόα, ας, ἡ, pavor, consternatio, metus; (2) impotens amor.

ΠΤΟΕ'Ω, ῶ, f. ήσω, metu consterno, terrefacio, exterreo; obstupefacio, attonitum reddo, *Ph.* (2) amore, cupiditate aliqua vehementi incendo, etiam lætitia effero; πτοῶ, terreo, territo; πτοοῦμαι, trepido, paveo, pavesco, expavesco, *Gl. Vet.* ἐπτοημένος, pavidus, *Gl. Vet.* p. part. pass. percussus amore. Μή τις σ' ἴδῃ στείχουσαν ἐπτοημένην, *Eur. Iph. in Au.* 1054. Hinc

Πτοηθῆτε, 2. pl. a. 1. conj. pass. verbi πτοέω.

Πτόησις, εως, ἡ, idem quod πτόα.

Πτοία, ας, ἡ, idem. Hinc

Πτοιαλέος, ου, ὁ ϗ ἡ, pavidus, timidus; (2) amore, cupiditate incensus.

Πτοιάω, ῶ, idem quod

Πτοιέω, ῶ, f. ήσω. Μοὶ ὄντως διὰ φρένας ἐπτοίησαν, *Mosch.* 4, 122. A

Πτοίησις, εως, ἡ, idem quod πτόησις.

Πτοιὸς, ου, ὁ, timor, metus. A πτοία.

Πτοιοῦμαι, præs. ind. pass. *contr.* pro πτοιέομαι, a πτοιέω, *Poet.* pro πτοέω.

Πτολεμίζω, *Il.* 13, 644. Pro πολεμίζω.

Πτολεμιστὴς, ῦ, ὁ, pro πολεμιστής.

Πτολεμόνδε, ad vel in bellum; pro πολεμόνδε.

Πτόλεμος, ου, ὁ, bellum, pugna.

Πτολίαρχος, ου, ὁ, præfectus aut princeps urbis, vel pro πολίαρχος.

Πτολίεθρον, pro πολίεθρον, oppidum.

Πτολίεσσι, dat. pl. *Att.* et *Ion.* pro πόλεσι.

Πτολιπόρθης, ου, ὁ, idem quod

Πτολιπόρθιος, ου, ὁ, urbium populator, vastator seu eversor. *Od.* 9, 504. Ex πόλις et πορθέω. Cicero hoc nomine solum Ulyssem insigniri apud Homerum ait. Reperitur tamen non semel de Achille.

Πτολίπορθος, idem, *Il.* 2, 278.

Πτολιπόρθω, dat. sing. *Att.* pro πτολιπόρθῳ.

Πτόλις, εως, ἡ, urbs, civitas. Pro πόλις.

Πτόλισμα, ατος, τό. Pro πόλισμα.

Πτορθάκανθος, ου, ὁ ϗ ἡ, ramos habens spinosos seu aculeatos. Ex πτόρθος et ἄκανθα.

Πτόρθοιο, gen. sing. *Ion.* pro πτόρθου, a

Πτόρθος, ου, ὁ, ramus, surculus. Ab ὀρθός.

Πτοώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, terrore perculsus, perterrefactus, pavidus. A πτοέω.

Πτυαλίζω, vel πτυελίζω, fut. ίσω, frequenter spuo, os sputo plenum habeo. A πτύαλον, sive πτύελον. Hinc

Πτυαλισμὸς, vel πτυελισμὸς, ῦ, ὁ, screatus, exscreatio; (2) crebra sputi ejectio. A præc.

Πτύαλον, ου, τὸ, sputum. A πτύω.

Πτυάριον, ου, τὸ, parvum ventilabrum. A πτύον.

Πτυὰς, ἡ, sputatrix, aspidis species quædam, *Gal.*

Πτύγμα, ατος, τὸ, plica, sinus, sinus rei complicatæ; *Il.* 5, 315. A πτύσσω.

Πτυγμάτιον, ου, τὸ, parva plicatura, Dim.

ΠΤΥ'ΓΞ, γὸς, ἡ, ptynx, avis genus.

Πτυελίζω, saliva abundo, *Hipp.* A πτύελον.

Πτυελισμὸς, ῦ, ὁ, qu. dic. salivatio, salivæ abundantis fluxus. A præc.

Πτύελον, ου, τὸ, vas in quod sputum ejicitur.

Πτυκτίον, ου, τὸ, ruga; (2) libellus plicatilis, pugillares. A

Πτυκτὸς, ἡ, ὸν, plicatus, plicatilis. A πτύσσω.

Πτὺξ, πτυχὸς, ἡ, plica, plicatura; (2) ruga et sinus vestis; (3) lamina pugillarium; πτύχες, januæ, valvæ, *Gl. V.* tabella; (4) sinus clivi, valles montium. *Il.* 20, 22. Ab eod.

Πτυξαγρὶς, cancri epith. *V. L.*

Πτύξας, aor. 1. part. act. verbi πτύσσω.

Πτύξις, εως, ἡ, plicatio, plicatura. Ab eod.

Πτύον, ου, τὸ, ventilabrum, pala, *Ph.*

Πτυόφι, *Poet.* ventilabro, *Il.* 13, 588.

Πτύρμα, ατος, τὸ, consternatio. Τούτων φοιτωμένων, ἐγένετο πτύρμα, *Malalæ Chronogr.* 235. (dubia lectio. vide *Hes.* v. πτυρμός)

Πτυρμὸς, ῦ, ὁ, pavor, consternatio.

Πτυρτικὸς, ἡ, ὸν, qui facile consternatur. A

Πτύρω, fut. ρῶ, consterno, terrefacio, terreo; πτύρομαι, trepido, *Ph.* πτύρεται, consternatur, *Ph.* Μὴ πτυρόμενοι ἐν μηδενὶ ὑπὸ τῶν ἀντικειμένων, *Phil.* 1, 28.

Πτύσις, εως, ἡ, exscreatio, sputi ejectio.

Πτύσκω, idem quod πτύω.

Πτύσμα, ατος, τὸ, sputum. Ab eod.

Πτυσμὸς, ῦ, ὁ, sputatio, exspuitio. Ab eod.

ΠΤΥ'ΣΣΩ, f. ξω, plico, complico, in rugas et sinus contraho; ἐπτυγμένος, complicatus, plicatus, perf. part. pass. πτυχθεὶς, plicatus, aor. 1. part. pass. Πτύξας ἐπ' αὐταῖς χεῖρας, complexus, *Soph. Œd. Col.* 1606

Πτυχὴ, ῆς, ἡ, plica, plicatura; (2) αἱ πτυχαὶ, vestes, imprimis, duplices; (3) recessus montis. Ναπαίαις ἐν Κιθαιρῶνος πτυχαῖς, *Soph. Œd. Tyr.* 1026. A præc.

Πτυχθεῖσα, aor. 1. part. pass. f. g. v. πτύσσω.

Πτυχίον, ου, τὸ, libellus seu codicillus plicatilis, pugillares. A πτύξ.

Πτυχὶς, ίδος, ἡ, pars navis ubi nomen navis scriptum. Ab eod.

Πτυχώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, multas habens plicas, rugosus, plicatilis. A πτυχή.

ΠΤΥ'Ω, fut. ύσω, spuo, exspuo, exscreo; (2) contemno, despuo. Τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον, *Theocr.* 6, 39. (2) ἀλλὰ πτύσας ὡσεί τε δυσμενῆ, *Soph. Antig.* 653. Πτύσας προσώπῳ, vultu dicta respuens, contemnens, *Id. ibid.* 1232. Vide *Scholiast.* Αἷμα παχὺ πτύοντα, *Il.* 23, 697.

Πτωκάζειν, præs. inf. act. *Ion.* pro πτωκάζειν, a

Πτωκάζω, metu contrahor, expavesco; *Il.* 4, 372. A πτὼξ. Unde

Πτωκὰς, άδος, ἡ, pavida, timida, fugax.

Πτῶμα, ατος, τὸ, casus, lapsus; (2) clades; (3) delictum seu erratum; (4) cadaver. (4) Ἑλένης πτῶμ' ἰδὼν ἐν αἵματι, *Eurip. Or.* 1196. A πίπτω. Hinc

Πτωματίζω, fut. ίσω, cadere facio, vel præcipito.

Πτωματὶς, ίδος, ἡ, poculi seu alius vasis genus. Ab eod.

Πτὼξ, πτωκὸς, ὁ ϗ ἡ, pavidus, timidus; (2) *substant.* pro lepore, *Il.* 17, 676. *Æschyl. Agam.* 141. A πτοίω.

Πτώσιμος, ίμη, ιμον, caducus; πτώσιμον et πτῶμα ἐπὶ νεκροῦ, cadaver, *Gl. V. Æschyl. Agam.* 673. A πίπτω.

Πτῶσις, εως, ἡ, casus, ruina. *Ph.* strages, Al. *Gl. V.* Ab eod.

Πτώσσῃ, 3. sing. præs. conj. act. v. πτώσσω.

Πτώσσοντι, 3. plur. præs. ind. act. *Dor.* pro πτώσσουσι, a

Πτώσσω,

Πτώσσω, f. ξω, perterreor, trepido, expavesco, metu perculsus concido, abscondo me præ metu; (2) timide mendicans oberro, mendico. Ἄλλην δ' ἄλλος εἰς ἐρημίαν πτώσσουσαν εὐναῖς ἀρσένων ὑπηρετεῖν, Eur. Bacc. 223. A πτοέω.

Πτώσω, cadam, f. 1. ind. act. verbi πίπτω.

Πτωτικὸς, ή, όν, casualis. Vox Gramm. A

Πτωτὸς, ή, όν, qui cadere potest vel solet, caducus. A πίπτω.

Πτωχαλάζων, ονος, ὁ ϗ ἡ, pauper, arrogans, ap. Athenæum. Ex πτωχὸς et ἀλαζών.

Πτωχὰς, άδος, ἡ, idem quod πτωκὰς, vel semper esuriens. A πτὼξ vel πτωχὸς, sed verbum est dubium.

Πτωχεία, ας, ἡ, mendicitas, paupertas.

Πτωχεῖον, ου, τὸ, locus in quo mendici degunt vel aluntur, domus mendicorum. A

Πτωχεύω, fut. εύσω, pauper sum, mendico; πτωχεύεσκον, mendicabam, imperf. Ion. pro ἐπτώχευον. Ὅτι δι' ὑμᾶς ἐπτώχευσε, πλούσιος ὢν, 2 Cor. 8, 9. A πτωχός.

Πτωχελένη, ἡ, mendica Helena, cognomen meretricis, Ath.

Πτωχίζω, fut. ίσω, ad mendicitatem redigo, pauperem facio. A πτωχός. Unde

Πτωχικὸς, ή, όν, mendicus; (2) mendico conveniens.

Πτωχίστερος, compar. irregul. a πτωχός.

Πτωχοδοχεῖον, ου, τὸ, receptaculum mendicorum.

Πτωχόμουσος, ου, ὁ ϗ ἡ, pauper Musis, i. e imperitus. Ex πτωχὸς et Μοῦσα.

Πτωχοπλούσιοι, qui paupertatem mentiuntur, qui specie paupertatis reipsa sunt ditissimi.

Πτωχοποιὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, ad mendicitatem redigens. A ποιέω.

Πτωχὸς, ή, όν, proprie timidus; (2) mendicus, pauper, egenus, Ph. A πτώσσω.

Πτωχότατος, pauperrimus. A præc.

Πτωχοτροφεῖον, ου, τὸ, locus alendis mendicis destinatus.

Πτωχοτροφέω, ῶ, fut. ήσω, pauperes alo.

Πτωχοτροφία, ας, ἡ, mendicorum nutritio. A

Πτωχοτρόφος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui vel quæ mendicos alit. Ex πτωχὸς et τρέφω.

Πύαμος, pro κύαμος, Poll

Πυανέψια, ων, τὰ, festum quoddam Athenis. A

Πυανέψιος, ία, ιον, in quo legumina seu fabæ coquuntur. Ex πύανον et ἕψω.

Πυανεψιὼν, ῶνος, ὁ, mensis, cujus initium est quando Sol Scorpionem ingreditur, Gl. V October. In hoc mense celebrabantur πυανέψια, festa Apollini sacra, quibus πύανα coquebant, hoc est, fabas et legumina quædam, unde et nomen mensi. A præc.

Πυάνιος, ου, ὁ, fabaginus, e leguminibus. A

Πύανον, ου, τὸ, faba, vel legumen; (2) triticum coctum.

ΠΥ'ΑΡ, τὸ, coagulum; (2) primum lac a partu. Hinc

Πυαρίτης, ου, ὁ, idem.

Πυγαῖα, ων, τὰ, sc. μέρη, nates, clunes. A

Πυγαῖος, αία, αῖον, posticus, ad nates pertinens; (2) salax, libidinosus; (3) cinædus.

Πυγαλία, ας, ἡ, natium morbus, ficus in natibus enascens, Strab. 13. Ab eod.

Πυγαλίαι, οἱ, qui natium morbo afficiuntur, Strab.

Πύγαργος, ου, ὁ ϗ ἡ, nates albas habens, effœminatus. Subst. aquilæ genus cauda albicante, albicilla. Ex πυγὴ et ἀργός.

Πυγαρίζω, idem quod πυγίζω.

ΠΥΓΗ', ῆς, ἡ, nates, clunes.

Πυγηδὸν, adv. secundum clunes, vel nates, averse. A πυγή.

Πυγίδιον, ου, τὸ, exiles nates, clunes aridæ et depressæ. Dim. Ab eod.

Πυγίζω, fut. ίσω, nates alicujus ferio; (2) pædico; πεπυγισμένος, padicatus, Ph. p. part. pass. Ab eod. Hinc

Πύγισμα, ατος, τὸ, verberatio qua nates alicujus verberantur; pædicatio.

Πυγιστὴς, οῦ, ὁ, pædico. Ab eod.

Πυγμαιομάχος, ου, ὁ ϗ ἡ, cum pygmæis pugnans; epith. gruis. Ex seq. et μάχομαι.

Πυγμαῖος, ου, ὁ, æquans seu explens πυγμὴν, pygmæus, nanus, pumilio, pusillus homo. A πυγμή.

Πυγμαχέω, ῶ, pugilatu decerto, Apoll.

Πυγμαχία, ας, ἡ, pugilatus. A

Πυγμάχος, ου, ὁ, pugil, pugilatu decernens cum aliquo. Ex πὺξ et μάχομαι.

Πυγμὴ, ῆς, ἡ, pugnus, manus in pugnum contracta; (2) mensura spatii, a cubito ad pugnum; (3) dimicatio, pugna, Ph. Al. Gl. V. cæstus, pugilatus. Πυγμὴν ϗ παγκράτιον ἀγωνίζεσθαι, Plut. A πύξ.

Πυγμῇ, adv. crebro; (2) enixe. A πυγμὴ, cujus proprie est dativus.

Πυγολαμπὰς, άδος, vel πυγολαμπὶς, ίδος, ἡ, cicindela, insecti genus cujus clunes seu nates noctu lucent. Ex πυγὴ et λάμπω.

Πυγονιαῖος, αία, αῖον, mensuram cubiti æquans. A πυγών.

Πυγοστόλος, ου, ἡ, epith. meretricis, quasi clunes ornans. Ex πυγὴ et στέλλω.

Πυγούσιος, ου, ὁ, idem quod πυγονιαῖος, Od. 10, 517. A

Πυγὼν, όνος, ὁ. vide πυγμὴ (2). A πύξ.

Πυδαρίζω, salio, ut ποδαρίζω· (2) resilio; (3) calcitro; calce nates alterius ferio. Ἀπεπυδάρισε Μάθωνα, Aristoph. Equit. 697.

Πυέλιον, ου, τὸ, labrum seu solium æreum, in quo se lavant. A πύελος.

Πυελὶς, ίδος, ἡ, cavum annuli, in quod gemma inseritur, pala annuli. Ab eod.

Πύελον, ου, τὸ, idem quod

ΠΥ'ΕΛΟΣ, ου, ὁ vel ἡ, solium, loculus in quo mortui cadaver deponitur; (2) solium balneare; (3) alveus, in quo lac aut alius liquor excipitur. Hinc

Πυελώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, concavus in modum πυέλου

Πυετία, ας, ἡ, coagulum; vide πυτία.

Πυέω, ῶ, fut. ήσω, suppuro, ad suppurationem perduco. A πύον.

Πύη, ης, ἡ, suppuratio, morbus pulmonis, φθίσις. Ab eod.

Πυθαγόρειος, ου, ὁ ϗ ἡ, Pythagora ortus, Pythagoreus. A Πυθαγόρας.

Πυθαγορίζω, fut. ίσω, Pythagoræ sectator sum.

Πυθαγορικὸς, ή, όν, Pythagoricus. Ab eod.

Πυθαγορὶς, ίδος, ἡ, sectatrix Pythagoricæ philosophiæ.

Πυθαγορισμὸς, ὁ, sectatio, studium philosophiæ Pythagoricæ.

Πυθαγοριστὰς, Dor. pro Πυθαγοριστὴς, Pythagoræ sectator.

Πυθαύλης, ὁ, Pythii carminis cantor, vel qui Apollinis cum Pythone certamen tibia exprimit, V. L.

Πυθεδὼν, όνος, ἡ, putredo. A πύθω.

Πυθεῖον, ου, τὸ, Pythium oraculum. A πύθιος, vel a πυθέσθαι, Etm.

Πυθέσθαι, aor. 2. inf. med. verbi πυνθάνομαι.

Πύθευ, 2. sing. aor. 2. imperat. med. Dor. pro πύθου.

Πύθῃ, 3. sing. præs. conj. act. verbi πύθω.

Πύθηαι, 2. sing. aor. 2. conj. med. Ion. pro πύθῃ, a πυνθάνομαι.

Πυθία, ας, ἡ, sc. ἱέρεια, Pythia Apollinis sacerdos, Pythia. A πύθω.

Πύθια, ίων, τὰ, Pythia, festum Græcorum in honorem Apollinis Pythii, ob interemptum serpentem Pythonem. Ab eod.

Πυθιάζω, vaticinor; pro quo libri etiam πυθαΐζω, sed male. Ab eod.

Πυθιὰς, άδος, ἡ, Pythius, tempus inter duo Pythia; (2) sacerdos Pythia. Ab eod.

Πυθικὸς, ή, όν, Pythicus. Ab eod.

Πυθιονίκης, ου, ὁ, qui Pythiis ludis vicit. Ex πύθιος et νίκη.

Πυθιόνικος, ου, ὁ, idem et ex iisd.

Πύθιος, ία, ιον, Pythius, ad Pythios ludos vel Apollinem Pythium, sive Pythonem etiam et Oraculum Pythium pertinens; (2) Apollinis cognomen, a serpente Pythone ei impositum, quem jaculis suis interemisse fertur. A πύθων.

Πυθίων, ονος, ὁ, Pythion, bulbi genus.

Πυθμένοθεν, adv. funditus, prorsus, omnino. A

ΠΥΘΜΗ'Ν, ένος, ὁ, fundum, ima pars, radix arboris; (2) ramus, propago, culmus, LXX. Ἐκ πυθμένων ἐκλιπεῖν κοῖλα κλῇθρα, Soph. Œd. Tyr. 1261.

Πυθοῖ, Pythone, in Pytho. A πυθώ.

Πυθοίατο, 3. pl. aor. 2. opt. med. Ion. pro πύθοιντο, a πυνθάνομαι, Il. 1, 251.

Πυθόκραντος, ον, ab Apolline prædictus et certo futurus. A πύθιος et κραίνω.

Πυθοκτόνος, ὁ, epith. Phœbi, interfector serpentis; vide πύθων.

Πυθόληπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, a Pythio correptus, furens ex Apolline, afflatus a Phœbo. A πύθιος et λαμβάνω.

ΠΥ'ΘΟΜΑΙ, audio.

Πυθόμαντις, εως, ὁ ϗ ἡ, Pythicus vates. Πυθόμαντις ἑστία, fatidica Delphis ara, Soph. Œd. Tyr. 965.

Πυθόμενοι, nom. pl. aor. 2. part. med. verbi πυνθάνομαι.

Πύθοντο, 3. plur. aor. 2. ind. med. Ion. pro ἐπύθοντο, a verbo eod.

Πυθόχρηστος, ου, ὁ ϗ ἡ, Pythio oraculo editus vel comprobatus. Ex πύθιος et χράω, oraculum edo.

ΠΥ'ΘΩ, fut. πύσω, putrefacio; et πύθομαι, putresco, putrefio. Ἵνα μὴ πύθῃ Διὸς ὄμβρος, Hesiod. Op. 624.

Πυθὼ, οῦς, ἡ, Pytho, urbs Phocidis, quæ et Delphi appellatur, Apollini sacra.

Πυθώδε, adv. ad locum oraculi Apollinis Pythii. A πυθώ.

Πύθων, ωνος, ὁ, Pytho, draco vel serpens, quem Apollo interemit, unde et Pythius cognominatus fuit. A πύθω, quia e putredine terræ ortus credebatur. Hinc

Πυθωνικὸς, ή, όν, Pythonicus; (2) a spiritu divinatorio correptus.

Πυθωνόθεν, Pythone, Plut.

Πυῖον, ου, τὸ, pro πύον, Hes. Kust.

ΠΥ'ΚΑ, adv. dense, spisse; (2) prudenter, accurate; adfabre, Il. 5, 70.

Πυκάζω, fut. άσω, denso, stipo; (2) tego, intego, contego; (3) orno, exorno; (4) obsero, claudo; πεπυκασμένος, densatus, p. part. pass. Ph. crinitus. (2) ἅρματα εὖ πεπυκασμένα, currus bene tecti, Il. 2, 777. Κόσμῳ πυκάζω τῷδ', Eur. Herac. 725. Ἕκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἀμφιμελαίνας, circumtexit, Il. 17, 82. (3) στεφάνοις πυκασθεὶς, Eurip. Alcest. 799. Ῥόδοις δὲ κρᾶτα πύκασον, Anacr. 4, 14. (4) πύκαζε θᾶσσον, ocius januam operi, Soph. Aj 581. A πύκα.

Πυκάσαι, aor. 1. inf. act. verbi præc.

Πυκάσδεν, præs. inf act. Dor. pro πυκάζειν.

Πύκασμα, ατος, τὸ, idem quod seq. Symm.

Πυκασμὸς, οῦ, ὁ, densatio; (2) ornatio. A πυκάζω.

Πυκιμήδης, εος, ὁ ϗ ἡ, prudens, accuratus, sedulus. Ex πυκινὸς et μῆδος.

Πυκινὰ, adv. frequenter; (2) prudenter; (3) eleganter. A πυκινός.

Πυκινᾶν, gen. pl. f. g. Dor. pro πυκινῶν.

Πυκινᾶς, gen. sing. f. g. Dor. pro πυκινῆς.

Πυκινοκίνητος, ον, qui crebro movetur.

Πυκινόῤῥιζος, ον, multas et diffusas late radices habens. A ῥίζα.

Πυκινὸς, ή, όν, densus, creber, frequens; (2) prudens, callidus; (3) elegans. A πύκα.

Πυκινόφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, prudens. Ex φρήν.

Πυκινῶς, adv. dense, spisse, crebro, frequenter; (2) prudenter, sapienter; (3) accurate, firmiter. A πυκινός.

Πυκνὰ, adv. crebro, frequenter. A πυκνός.

Πυκνάζω, frequento, Gl. V. spisso; πυκνάζει, continuat, Ph. A πυκνός.

Πυκνάκις, adv. frequenter. A πυκνά.

Πυκνόβλαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, dense germinans. Ex πυκνὸς et βλαστάνω.

Πυκνογόνατος, ου, ὁ ϗ ἡ, densis geniculis constans, crebris distinctus geniculis et internodiis. Ex πυκνὸς et γόνυ, genu.

Πυκνόκαρπος, ου, ὁ ϗ ἡ, densos seu multos fructus habens.

Πυκνοκίνδυνος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui frequenter periclitatur, qui crebris se periculis objicit.

Πυκνόκομον, ου, τὸ, Pycnocomum, *herba*. Ex πυκνὸς et κόμη.

Πυκνόκομος, ὁ, qui densa coma est, *Steph.*

Πυκνὸν, *adv.* crebrò, frequenter. A πυκνός.

Πυκνοπνεύματος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui crebro respirat. Ex πυκνὸς et πνεῦμα.

Πυκνόπορος, ου, ὁ ϗ ἡ, densos meatus habens, *R.*

Πυκνόπτερος, ον, densas, *i. e.* firmas alas habens. A πτερόν.

Πυκνόῤῥιζος, ου, ὁ ϗ ἡ, densas aut crebras radices habens, qui est densa radice. Ex πυκνὸς et ῥίζα.

Πυκνόρρωγες, ον, idem quod

Πυκνόῤῥαξ, ωγος, ὁ ϗ ἡ, densus acinis.

Πυκνὸς, ἡ, ὸν, *per Sync.* a πυκινός.

Πυκνόσαρκος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui densa est carne, qui solidum habet corpus et succi plenum. Ex πυκνὸς et σὰρξ, *caro.*

Πυκνοσπορέω, ῶ, f. ήσω, dense sero vel semino; πυκνοσπορῦμαι, dense seror. A

Πυκνόσπορος, ου, ὁ ϗ ἡ, dense satus, dense seminatus.

Πυκνόστημος, ου, ὁ ϗ ἡ, vestis densum stamen habens. A στήμων.

Πυκνόστικτος, ου, ὁ ϗ ἡ, crebris punctis distinctus, maculosus. Πυκνοστίκτων ἐλάφων, *Soph. Œd. Col.* 1092.

Πυκνόστυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, multas habens columnas.

Πυκνότερον, *adv.* sæpius, crebrius, spissius, *Ph.* A πυκνός.

Πυκνότης, ητος, ἡ, densitas, spissitudo; (2) crebritas; (3) prudentia. A πυκνός.

Πυκνόφθαλμος, ου, ὁ ϗ ἡ, crebros oculos seu gemmas habens.

Πυκνόφυλλος, ου, ὁ ϗ ἡ, densa habens folia, densus foliis.

Πυκνόω, ῶ, f. ώσω, denso, spisso, spissifico, stipo; πυκνοῖ, densat, *Ph.* πυκνῦμαι, densor; πυκνῦται, spissescit, *Ph.* πεπυκνωμένος, densatus, p. part. pass. Πάντα τρόπον τι σαυτὸν στρόβει πυκνώσας, *Aristoph. Nub.* 702. Πυκνωθεῖσαι φλέβες, *Hippocr.* A πυκνός.

Πύκνωμα, ατος, τὸ, idem quod πυκνότης.

Πυκνῶς, *adv.* dense, spisse, crebro. A πυκνός.

Πύκνωσις, εως, ἡ, densatio, spissatio. A πυκνόω.

Πυκνωτικὸς, ἡ, ὸν, densandi vim habens. Ab eod.

Πυκταλίζω, idem cum πυκτεύω, *Eust.*

Πυκτεῖον, ου, τὸ, tablinum, armarium libellorum. A πυκτός.

Πύκτευσις, εως, ἡ, dimicatio, *Ph.*

Πυκτευτὴς, ῦ, ὁ, pugil; pugnator, *Gl. V.* A

Πυκτεύω, f. εύσω, pugilatu certo, pugilor, dimico; (2) pugnos incutio. Ὥσπερ δὲ οἱ βάρβαροι πυκτεύουσιν, ὅτω πολεμεῖτε Φιλίππω, *Dem.* A

Πύκτης, ου, ὁ, pugil. *Ph.* pugnator. A πύξ.

Πυκτικὸς, ἡ, ὸν, pugilatui aptus. A præc.

Πυκτίον, ου, τὸ, idem quod

Πυκτὶς, ίδος, ἡ, libellus seu tabula plicatilis. A πυκτός.

Πυκτὶς, ἡ, quoddam animal, *Ar.* πυκτίδες, exp. fidiculæ, *Steph.*

Πυκτὸς, ἡ, ὸν, plicatus, complicatus, pro πτυκτός. A πτύσσω.

Πυκτομαχέω, idem quod πυκτεύω.

Πυκτοσύνη, ης, ἡ, pugilatus, ars pugilum. A πύκτης· (potius a πὺξ, *Ern.*)

Πυλαγόραι, οἱ, legati qui a singulis Græciæ civitatibus ad Amphictyonum concilium, quod ad Thermopylas habebatur, publice et de re publica mittebantur. Ex πύλαι et ἀγορά. Hinc

Πυλαγορέω, ῶ, sum Pylagoras.

Πύλαι, ῶν, αἱ, Pylæ. Vide πύλη.

Πυλαία, ας, ἡ, sc. σύνοδος, Amphictyonum concilium, quod ad Pylas sive Thermopylas haberi solebat. A πύλαι.

Πυλαΐκη ὀχλαγωγία, trivialis loquacitas, sc. quæ Thermopylarum ineptias redolet, *Plut.* Ab eod.

Πύλαιος, αία, αιον, qui est extra portas; (2) Pylis oriundus. Ab eod.

Πυλαίσατοι, οἱ, ineptissimi homines, qui Pylas ad concilium Amphictyonicum confluebant, *Suid.* Ab eod.

Πυλαΐτης, ου, ὁ, unus e vulgo, quod ad Thermopylas confluebat, homo nihili, homo de circo. Ab eod.

Πυλαῖτις, ιδος, ἡ, epith. Minervæ, utpote quæ in portis urbium pingi solebat. A πύλη.

Πυλαορὸς, ῦ, ὁ ϗ ἡ, janitor vel janitrix, *R.* Ex πύλη et ὖρος, *custos portæ.*

Πυλάρταο, gen. sing. *Ion.* pro πυλάρτυ, a

Πυλάρτης, ου, ὁ, habens portas validas et bene compactas. Ex πύλη et ἄρω, *apto.*

Πυλάτις, ίδος, ἡ, epith. conventus qui fit ad Pylas Ἔνθ' Ἑλλάνων ἀγοραὶ Πυλάτιδες καλέονται, *Soph. Trach.* 639.

Πυλαωρὸς, ῦ, ὁ, portæ custos. Ex πύλη et ὦρος, *Il.* 21, 530.

Πυλεὼν, ῶνος, ὁ, vestibulum, atrium. *Ph.* janua. A πύλη.

Πυλέων, gen. pl. *Ion.* pro πυλῶν, a

ΠΥ'ΛΗ, ης, ἡ, porta, et *in pl.* πύλαι, portæ: (2) fauces montium quibus per illos transitur; (3) locus Græciæ, Pylæ, quæ et Thermopylæ dicuntur.

Πυληγενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, Pylo ortus seu oriundus, in insula Pylo natus. Ex πύλος et γίνομαι.

Πυληδόκος, ου, ὁ, janitor. Ex πύλη et δέχομαι.

Πυλὶς, ίδος, ἡ, portula. A πύλη.

Πυλιώριον, τὸ, domicilium τῦ πυλωρῦ, *Vitruv.*

Πύλος, ου, ὁ, porta, vestibulum; (2) Pylus, insula exigua ad Peloponnesum. A πύλη.

Πυλυρὸς, ῦ, ὁ, ἡ, portæ custos, *Gl. V.* janitor, janitrix, *Ph.* Ex πύλη et ὖρος.

Πυλῦχος, ου, ὁ ϗ ἡ, portas sustinens. Ex πύλη et ἔχω.

Πυλόω, ῶ, fut. ώσω, portis munio seu claudo. Καὶ νῦν ἅπαντ' ἐκεῖνα πεπύλωται πύλαις, *Aristoph. Av.* 1163. A πύλη. Hinc

Πύλωμα, ατος, τὸ, porta seu janua. Ὠγύγια δ' εἰς πυλώμαθ' Ἱππομέδων ἄναξ ἔστειχε, *Eurip. Phœn.*

Πυλὼν, ῶνος, ὁ, atrium seu vestibulum; (2) porta, ostium. *Ph.* janua; πυλῶνες, januæ, *Gl. V.* A πύλη.

Πυλωρέω, ῶ, f. ήσω, portæ præsum custodiæ. A

Πυλωρὸς, ῦ, ὁ, custos portæ, janitor; (2) custos, defensor; (3) introitus seu vestibulum; (4) meatus ventriculi inferior. Ex πύλη et ὖρος, *custos.*

Πύματον, *adv.* tandem, *Soph. Œd. Col.* 1235.

Πύματα, et πύματον, *adv.* ultimum. A

Πύματος, η, ον, extremus, ultimus, postremus. Πυμάτης νυκτὸς, *Aret.* Οὖτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι, *Odyss.* 9, 369. A πυθμήν.

ΠΥ'ΝΔΑΞ, ακος, ὁ, fundus in modio, &c. operculum; (2) manubrium gladii.

ΠΥΝΘΑ'ΝΟΜΑΙ, et πεύθομαι, fut. πεύσομαι, p. πέπυσμαι, audio, intelligo, cognosco, rescisco, certior fio, etiam sentio, *ap. Hom.* (2) interrogo, quæro, sciscitor, *Gl. V.* consulto, rogito, percontor, *Ph.* Ἀλλὰ βραχέα σου πυθέσθαι βούλομαι, *Aristoph. Nub.* 482. Ὡς ἐγὼ τῶν παραγινομένων τινὸς ἐπυθόμην, a quodam, *Xen.* Παρὰ πολλῶν ἐστι πυθέσθαι, τοῖς εἰδέναι βυλομένοις, licet audire, *Isocr.* Ἐγὼ γὰρ ὐκ ἂν ἦλθον ἀγγελῶν, εἰ μὴ πεπύσμην ταυτὶ τῶν σάφ' εἰδότων, *Aristoph. Thesm.* 603.

ΠΥ'Ξ, *adv.* pugno vel pugnis, *Il.* 23, 621.

Πὺξ, πυγὸς, ἡ, nates, clunes. A πυγή.

Πυξάκανθα, ης, ἡ, arbor quædam spinosa. Ex πύξος et ἄκανθα.

Πυξεὼν, ῶνος, ὁ, buxetum. A πύξος.

Πυξίδιον, ου, τὸ, parva pyxis; (2) parva tabella. Dim. a πυξίον.

Πυξίνεος, εα, *Ion.* ίη, εον, buxeus, e buxo. A

Πύξινος, ίνη, ινον, buxinus, *Ph.* A πύξος.

Πυξίον, ου, τὸ, tabella scriptoria; (2) parva pyxis. Dim. a πύξος.

Πυξὶς, ίδος, ἡ, pyxis, vasculum e buxo teres et oblongum, et operculo clausum. *Ph.* fritillum. A

ΠΥ'ΞΟΣ, ου, ἡ, buxus. Hinc

Πυξοειδὴς, ὲς, buxi speciem gerens, *Steph.*

Πυξώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, buxo abundans; (2) buxeus.

Πυοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, puri similis, purulentus. Ex πύον et εἶδος.

Πύον, ου, τὸ, pus, sanguis putrefactus; (2) pro πύος.

Πυοποιέω, ῶ, fut. ήσω, pus moveo. A

Πυοποιὸς, ῦ, ὁ, ἡ, pus movens, suppurationem adjuvans. Ex πύον et ποιέω.

Πυοῤῥοέω, ῶ, f. ήσω, pure mano, pus effundo.

Πυόῤῥοια, ας, ἡ, fluxus puris, suppuratio. A

Πυόῤῥοος, πυοῤῥῦς, ου, ὁ ϗ ἡ, pure fluens, e quo pus manat. Ex πύον et ῥέω.

Πύος, ου, ὁ, vel πυὸς, ῦ, ὁ, colostrum seu colostra, primum lac a partu in omnibus animantibus; πύος, εος, τὸ, pus.

Πυουλκὸς, ῦ, ὁ ϗ ἡ, pus extrahens. Ex πύον et ἕλκω, *traho.*

Πυόω, ῶ, f. ώσω, suppuro, ad suppurationem perduco. A πύω.

Ποππάζω, poppysmate adulor, demulceo. A

ΠΥ'ΠΠΑΞ, vox palpi seu poppysmatis.

ΠΥ'Ρ, πυρὸς, τὸ, ignis; (2) febris.

Πυρὰ, ᾶς, ἡ, pyra, rogus, lignorum strues igne subjecto ardens. A præc.

Πυρὰ, τὰ, ignes, *Herod.*

Πυράγρα, ας, ἡ, forceps quo ignita tenemus, aut ex igne eximimus, *Il.* 8, 417.

Πυραγρέτης καρκίνος, pro πυράγρα, qu. dic. cancer ignita tenens.

Πυράζω, exuro, cremo; (2) pro πυῤῥάζω, rubeo, rutilo. A πυρά.

Πυραίθω, ignem accendo. Ἀμφὶ ναυσὶ πυραίθειν Ἀργείων στρατὸν, *Eur. Rhes.* 824.

Πυράκανθα, ης, ἡ, pyracantha, qu. dic. ignea spina, *i. e.* valde urens et pungens. *Nic. Th.* 856.

Πυράκτιος, ία, ιον, rufus. Ex πῦρ et ἄγω.

Πυρακτέω, ῶ, f. ήσω, in igne verso et candefacio; (2) uro, incendo, inflammo. Ex iisd.

Πυρακτόω, ῶ, fut. ώσω, in igne verso, candefacio; πεπυρακτωμένος, candefactus, perf. pass. part. Ex iisd. Hinc

Πυράκτωσις, εως, ἡ, actio ipsa in igne versandi; (2) incendium.

Πυραλὶς, vel πυραλλὶς, ίδος, ἡ, ignaria, nomen avis. *Gl. V.* spinturnix. Ex πῦρ et ἅλλομαι, *salio.*

Πυράμη, ης, ἡ, falx qua triticum demetitur; (2) falx messoria. A πυρὸς et ἀμή. Hinc

Πυραμητὸς, ῦ, ὁ, messis tritici; (2) tempus messis.

Πυραμὶς, ίδος, ἡ, pyramis, figura in conum, velut flamma ignis, attenuata; (2) placenta quædam. A πῦρ.

Πυραμοειδὴς, ὲς, ὁ ϗ ἡ, speciem pyramidis gerens, seu pyramidatus. A præc. et εἶδος.

Πυραμῦς, ῦντος, sc. ἄρτος, panificii genus ex tritico admixto melle, quod præmii loco dabatur iis qui insomnes pernoctassent in symposiis; (2) placenta quævis; (3) *metaph.* victoria, palma. (3) ἦν δ' ἀναιδείᾳ παρέλθῃς, ἡμέτερος ὁ πυραμῦς, *Aristoph. Eq.* 277. A πυρός.

Πυραυγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, igne fulgens, qui ignei fulgoris est, igne rutilans. E πῦρ et αὐγή.

Πυραυλικὰ ὄργανα, *Bud.* bombardas vocat.

Πύραυνον, ου, τὸ, igniarium, vas quo prunæ ardentes in mensam inferuntur. E πῦρ et αὔω.

Πυραύστης, ου, ὁ, pyrausta, insectum lucernis advolans, exustisque alis concidens et periens. Ex iisd.

Πυράφλεκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, ardens, sed ita ut igne non absumatur.

Πυργηδὸν, *adv.* catervatim, turmatim. A πύργος.

Πυργηρέω, et πυργηρῦμαι, in turri sto, turrim custodio, sum in arce, contineo me intra muros, quasi a πυργήρης, qui turri continetur, obsideo. Σῶμα πυργηρύμεθα, *Eurip. Or.* 760. Δόμων δ' ἐπ' ἄκρων τύς δε πυργηρυμένυς, *Id. Ib.* 1574. A πύργος et ἄρω, *apto.*

Πυργηρῶς, *adv.* excelse instar turris, *Hes.*

Πυργίδιον, τὸ, turricula, *Poll.*

Πύργινος, qu. turreus, *Gl. V.* turriformis; (2) firmus, firmans. A πύργος.

Πυργίον, ου, τὸ, turricula. Dim. ab eod.

Πυργισκάριον, ου, τὸ, turricula, armarium. A

Πυργίσκος, ου, ἡ, idem.

Πυργίσκιον, τὸ, idem.

Πυργίτης, ου, ὁ, in turribus degens; στρυθὸς, passer muralis, *Gl. V.* Ab eod.

Πυργόβαρις, εως, ἡ, propugnaculum turritum, *Hes. Suid.* Ex πύργος et βάρις.

Πυργοδάϊκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, turribus infestus, turres vastans et destruens. Ex eod. et δαΐζω.
Πυργοειδὴς, ἐς, turris speciem habens.
Πυργομαχέω, ῶ, f. ήσω, e turri pugno. Ἐπυργομάχουν πρὸς ἀλλήλους, *Appian.* A μάχομαι.
Πυργοποιέω, turrifico. *Gl. V.* Hinc
Πυργοποιΐα, ἡ, exstructio turrium.
ΠΥ'ΡΓΟΣ, ου, ὁ, turris; (2) arx, castellum; (3) mœnia quæ fere turribus exstructa, et hinc (4) urbs munita, seu cum arce; (5) villa magnifica, turri etiam instructa; (6) præsidium, propugnaculum etiam de homine; (7) acies quadrata, phalanx, *Il.* 4, 334; (8) fritillus, *Ern.*
Πυργοσκάφος, ου, ὁ, dirutor turrium et mœnium. Ex πύργος et σκάπτω.
Πυργοῦχος, ὁ, turris fulcrum, pars navis. Ex eod. et ἔχω.
Πυργοφορέω, ῶ, fut. ήσω, turrim sustineo. A
Πυργοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, turrifer, seu turriger.
Πυργόω, ῶ, fut. ώσω, turri instruo et munio; (2) in altum tollo, in turris altitudinem eveho, amplifico, exaggero; πεπύργωσαι, elatus es, superbis, 2. sing. perf. pass. Ἐπειδὴ καὶ λίαν πυργοῖς χάριν, *Eur. Med.* 526. Μενέλαον εἶπον, ὃς πεπύργωται θράσει, *Id. Or.* 1546. χερὶ, *Id. Rhes.* 122. Σὺ μὲν λέγ' ἡμᾶς, οἷς πεπύργωσαι λόγοις, *Id. Hercul. Fur.* 238.
Πυργοῦμαι, circumdor, *Eur.* ita *Bud* al. πυργήσομαι, fut. πυργωθήσομαι vel πυργώσομαι, *B.*
Πυργώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, turritus.
Πύργωμα, ατος, τὸ, turris; (2) ædificatio. (2) ὡς σ' ἐκείσειν ἀθλίως τείχη πατρῷα, Λοξίου πυργώματα, *Eurip. Troad.* 1173. A πυργόω.
Πύργωσις, εως, ἡ, idem quod πυργοῦχος, in nave:
Πυργῶτις, ιδος, ἡ, turrita.
Πυργωτὸς, ἡ, ὸν, turritus, fastigiatus. Ab eod.
Πυρδαὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, igni ardens, ambustus, candens. Ex πῦρ et δαίω.
Πύρδαλον, ου, τὸ, igniarium, vas in quo prunæ feruntur, servantur, titio ignitus, qui cineribus obruitur ad conservandum ignem; (2) culina, coquina. Ex iisd.
Πύρδανον, ου, τὸ, idem et ex iisd.
Πύρεθρον, ου, τὸ, pyrethrum, *herba*, Nic. Th. 938. A πῦρ. Unde
Πυρεῖον, ου, τὸ, igniarium, ignitabulum, ligna *inpr.* quorum attritu ignis excitari solebat. *Gl. V.* thuribulum, *Il.* 24, 269. (2) templum igni consecratum apud Persas. *Niceph. Brev. Hist.* 12. *Theodorit. Hist. Ecclesiast.* 5, 39.
Πυρεκβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, ignem ejiciens seu evomens, silex, scintillas edens. *Gl. V.* ignivomus, flammivomus; πυρεκβόλον, fomes, *Gl. V.* Ex πῦρ et ἐκβάλλω.
Πυρεκτικὸς, ἡ, ὸν, febrilis. A πυρέσσω.
Πύρεξις, εως, ἡ, febris, seu paroxysmus febrilis. Ab eod.
Πυρέσσω, vel ἔττω, fut. ξω, febricito, febrico. Ἰατρῷ αἰσχρὸν ξενίζεσθαι εἰ πεπύρεχεν οὗτος, *M. Anton.* 8, 11. A πῦρ.
Πυρεταίνω, idem. A πυρετός.
Πυρέτιον, ου, τὸ, febricula. Dim. ab eod.
Πυρετὸς, οῦ, ὁ, igneus calor, igneus æstus; (2) febris. A πῦρ. Καί τε φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσιν, *Il.* 22, 31.
Πυρετοφόρος, ον, febrim afferens, gignens.
Πυρετώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, febrilis, vel cum febrili calore conjunctus; (2) febres excitans seu invehens; (3) callidus. A πυρετός.
Πυρεὺς, έως, ὁ, qui igne inflammat, qui ignem subjicit. A πυρεύω.
Πυρευστικὸς, ἡ, ὸν, igniarius. Ab eod.
Πυρευτὴς, οῦ, ὁ, piscator igne fallens pisces.
Πυρευτικὸς, ἡ, ὸν, igni utens, qui per ignem facit, vel fit: πυρευτικὴ, sc. θήρα, piscatio, quæ noctu ad lumen fit. A
Πυρεύω, f. εύσω, ignem immitto, igne inflammo. Πυρεύων τὴν ὕλην, *Plato.* A πῦρ.
Πυρὴ, ῆς, ἡ, *Ion.* pro πυρά.
Πυρήϊον, ου, τὸ, igniarium, *Ion.* pro πυρεῖον.
ΠΥΡΗ'Ν, ῆνος, ὁ, nucleus. *Gl. V.* bacca, nucleus, *inpr.* olivæ; (2) specilli pars altera, in nuclei modum rotunda; (3) granum thuris; (4) gemma quædam.

Πυρήνεμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ignem ventilans. Ex πῦρ et ἄνεμος.
Πυρήνη, ης, ἡ, nucleus, ossiculum in pomis, mespilis, cerasis, aut palmulis. A πυρήν.
Πυρηνοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, baccæ vel nucleo similis. Ex πυρὴν et εἶδος.
Πυρηνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lignosus, interiore ligno multum dives. Ex iisd.
Πυρητόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, igniarius. λίθον πυρητόκον, silicem cujus collisione ignem eliciunt, *Anal. Brunck.* 2, 212.
Πυρηφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, triticum ferens, tritici ferax. Ex πυρὸς et φέρω.
Πυρία, ας, ἡ, sicca sudatio; (2) vas caldarium, quo excalefacto sudatio cietur. A πῦρ. Hinc
Πυριάζω, calore foveo, *Gl. V.*
Πυρίαμα, ατος, τὸ, fomentum. A πυριάω.
Πυρίασις, εως, ἡ, fomentum, fomentatio, *Ph.* Ab eod.
Πυριατήριον, ου, τὸ, locus in quo sudantes πυριῶνται (2) cella caldaria, hypocaustum, vaporarium. Ab eod.
Πυριάτης, ου, ὁ, colostratus; (2) idem quod supra πυαρίας.
Πυριατὸς, ἡ, ὸν, fomentatus, calefactus; (2) igni coctus. A
Πυριάω, ῶ, f. άσω, foveo; et πυριάομαι, ῶμαι, foveor; (2) sudo et incalesco e πυρίας, sive camini calefactione. Πυριῶν θερμῇ θαλάσσῃ, *Diosc.* A πῦρ.
Πυριβήτης, ὁ, ignem ingrediens, qui igni admovetur, ut λέβης, *Hom. Sch.*
Πυρίβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, in igne vivens.
Πυριβρεμέτης, ου, ὁ, ignistrepus, seu inter faces, lumina, strepens, ut saltatio nocturna. Ex πῦρ et βρέμω.
Πυρίδρομος, ὁ, lucidissimus, de sole, *Ern.*
Πυρίβρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, igne exesus, absumtus.
Πυριγενέτης, ου, ὁ, idem quod
Πυριγενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, igne satus seu genitus, factus. Πυριγενεῖ τέμνειν παλάμᾳ, ense igne cuso, *Eurip. Or.* 818. Ex πῦρ et γίνομαι.
Πυρίγληνος, ου, ὁ καὶ ἡ, igneas pupillas habens. Ex eod. et γλήνη, *pupilla.*
Πυριγλώχιν, ινος, ὁ καὶ ἡ, ignitam cuspidem vel aciem habens. Ex eod. et γλωχίς.
Πυριγόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, ignem generans. Ex eod. et γίνομαι unde p. m. γέγονα.
Πυρίδαπτος, ον, igni consumtus. Ex eod. et δάπτω.
Πυρίδιον, ου, τὸ, igniculus. Dim. a πῦρ.
Πυρίδρομος, ον, epith. solis, stellarum, etiam Jovis fulminantis, et Cupidinis; igneus.
Πυριευτὴς, et πυριευτικὸς, *Poll.* V. πυρευτικός.
Πυρίεφθος, ου, ὁ καὶ ἡ, igni coctus, *Gl. V.* πυρίεφθον, colostra, imperat. Ex πῦρ et ἕψω.
Πυριήκης, εος, ὁ καὶ ἡ, in igne acutus, seu cujus acies ignita est. Ex πῦρ et ἀκή.
Πυριήτης, ὁ, pro πυρίτης, λίθος, *Suid.*
Πυριθαλπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, igne calefactus. Ex πῦρ et θάλπω.
Πυρικαὴς, ὁ, igne combustus, *Man.*
Πυρίκαος, ου, ὁ καὶ ἡ, igne cremans. Ex πῦρ et καίω.
Πυρίκαυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, igne exustus vel adustus. Ex iisd.
Πυρίκαυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. Ex iisd.
Πυρίκμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, igne elaboratus; (2) ab igne adustus. Πυρίκμητοι λέβητες, *Call. in Del.* 145. Ex πῦρ et κάμνω.
Πυρικρόταφος, ὁ, cujus tempora ignita sunt, *Hes.*
Πυρίκτυπος, ου, ὁ, ἡ, igne crepans aut crepitans.
Πυριλαμπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, igne micans vel rutilans, splendens. Ex πῦρ et λάμπω.
Πυριλαμπὶς, ίδος, ἡ, vermiculus quidam in tenebris lucens, cicindela, noctiluca. Ex iisd.
Πυρίληπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, igne occupatus, ignem concipiens. Ex πῦρ et λαμβάνω.
Πυριμανέω, ῶ, vi flammea glisco. Ex eod. et μαίνομαι.
Πυριμάρμαρος, ον, ignitus; epith. astri, *Man.*
Πυρίμαχος, ου, ὁ καὶ ἡ, fervens in pugna, qui tam acriter depugnat, ut ei resisti nequeat, non magis quam igni furenti. Ex πῦρ et μάχομαι.
Πυρίμορφος, ου, ὁ καὶ ἡ, ignis formam habens. Ex eod. et μορφή.
Πύρινος, ίνη, ινον, igneus; (2) triticeus. A πῦρ, vel πυρός.
Πυρινώδης, idem quod πυρηνώδης, *Aristot.*
Πυρίπαις, puer ex igne natus. Epith. Bacchi. Καὶ πυρίπαιδι πᾶσαι ὑπηντίασαν Καδμηΐδες, puero ex igne nato omnes obviam occurrebant Thebanæ, *Oppian. Cyneget.* 4, 287.
Πυριπνείοντας, acc. pl. *Poet.* pro πυριπνέοντας, a πυριπνέων.
Πυριπνεύσοισι, dat. pl. *Ion.* pro πυριπνεύσεσι, a πυρίπνευστος, igneam vim habens.
Πυριπνέω, ῶ, ignem spiro. Τὰν πυριπνέουσαν ἐναίρει τρισώματον ἀλκὰν, *Eur. Ion.* 203.
Πυρίπνοος, *contr.* πυρίπνους, ου, ὁ καὶ ἡ, ignem spirans. Ex πῦρ et πνοή, *flatus.*
Πυριπόλος, ὁ, vide πυρπόλος.
Πυρίῤῥηγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, igne fractus. Ex πῦρ et ῥήγνυμι.
Πυρισμάραγος, ου, ὁ καὶ ἡ, igne crepans. Ex eod. et σμαραγέω, *resono.*
Πυρίσπαρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, in quo ignes sparsi sunt. Ex eod. et σπαρτός.
Πυρίσπορος, ον, igni satus, *Opp. Cyn.* 4, 304. at πυρισπόρος, ignem spargens, fulgens. Ex iisd.
Πυρίσταπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, in quem ignis stillat; (2) seu ex quo ignis stillat. Ex πῦρ et στάζω.
Πυριστάτης, ου, ὁ, tripes ferreus. Ex eod. et ἵσταμαι.
Πυρισφάραγος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ignis instar cum quodam strepitu lacerat et absumit.
Πυρίσσω, ardeo. A πῦρ.
Πυρίτης, ου, ὁ, sc. λίθος, lapis pyrites, ignem edens. *Gl. V.* silex. A πῦρ.
Πυρίτης, ου, ὁ, triticeus. A πυρός.
Πυρῖτις, ιδος, ἡ, ut πυρῖτις λίθος, lapis pyrites. A πῦρ.
Πυριτρεφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, igne nutritus. Ex πῦρ et τρέφω.
Πυριτρόφος, ου, ὁ καὶ ἡ, ignem alens seu nutriens. Ex iisd.
Πυρίφατος, ον, igni absumtus. Ex πῦρ et φάω.
Πυριφεγγὴς, ἐς, igni fulgens, epith. solis. Ex eod. et φέγγος.
Πυριφλεγέθης, ὁ καὶ ἡ, igneo ardore afflictus.
Πυριφλεγέθων, οντος, ὁ, igne ardens, vel igneo ardore flagrans; (2) fluvius infernalis igne ardens. Ex πῦρ et φλεγέθω.
Πυριφλεγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, igne ardens, vel igne adustus, igneo ardore flagrans. Ex eod. et φλέγω.
Πυρίφλεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem et ex iisd.
Πυρίφοιτος, ον, epith. solis, &c. ut πυρίδρομος. Ex πῦρ et φοιτάω.
Πυρίχαλκος, ου, ὁ, igneum æs.
Πυρίχρως, ωτος, ὁ καὶ ἡ, ignei coloris, rutilus, fulvus. Ex χρόα, *color.*
Πυρκαεὺς, έως, ὁ, qui incendit, inflammat:
Πυρκαϊὰ, ᾶς, ἡ, rogus, ustrina, *Ph.* inflammatio, incendium. Ex πῦρ et καίω.
Πύρνα, ης, ἡ, panis frustum; (2) panis. A πύρνος.
Πυρναῖος, α, ον, maturus, edulis. A
Πύρνος, η, ον, triticeus; (2) *Subst.* fragmentum panis, bolus, esca, victus, alimentum. A πυρὸς, *per Syncop.* pro πύρινος.
Πυρόβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, in igne vivens.
Πυροβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, ignes jaculans vel aptus ad jaculandos ignes. Ex πῦρ et βάλλω.
Πυρογενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, frumento ortus, tritico genitus. Ex πυρὸς et γίνομαι.
Πυροδαίσιον, ου, τὸ, locus ubi ignem accendunt, focus, culina. Ex πῦρ et δαίω.
Πυροδόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, triticum recipiens. A πυρὸς et δέχομαι.
Πυροειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, igni similis, igneus. Ex πῦρ et εἶδος.
Πυροειδῶς, *adv.* ignea specie. A præc.
Πυρόεις, όεσσα, όεν, igneus, ignitus, vel urens in modum ignis, fervens. A πῦρ.
Πυροεργὴς, ὁ, ignifaber, *Man.*
Πυροῖο, gen. sing. *Ion.* pro πυροῦ, a πυρός.

Πυροκαπηλεύω, frumento negotior.
Πυρολαβὶς, ίδος, ἡ, forceps. Ex πῦρ et λαβή.
Πυρολαμπὶς· vid. πυριλαμπίς.
Πυρολόγος, ου, ὁ ϗ ἡ, triticum colligens seu metens. Ex πυρὸς et λέγω.
Πυρομαντία, ας, ἡ, divinatio ex igne. A
Πυρόμαντις, εως, ὁ ϗ ἡ, ex igne divinans.
Πυρομετρέω, frumentum metior.
Πυροποίκιλος, punctis ignei coloris distinctus et varius.
Πυροπωλέω, ῶ, f. ήσω, triticum vendo. A
Πυροπώλης, ου, ὁ, tritici venditor.
Πυρορραγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, igne ruptus, ignis vi ruptus seu fractus, inutilis. Ex πῦρ et ῥήγνυμι.
ΠΥΡΟ'Σ, ῦ, ὁ, triticum, frumentum.
Πυροσθενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, ignipotens, *Gl. V.* Ex πῦρ et σθένος.
Πυροστάτης, ου, ὁ, vas quod igni imponitur, olla, lasanum. Χυτρόπους δὲ ὁ κοινῶς πυροστάτης, ὃ καὶ λάσανον λέγεται, *Schol. Antiq. ad Soph Ajac. Mastig.* 1424. Τρίποδα, ἤγουν χυτρόπουν, τὸν κοινῶς πυροστάτην, ὃ καὶ λάσανον λέγεται, triclinii *Schol.* ad eundem vers. *Sophoclis.* Vide λάσανον.
Πυροτομία, ας, ἡ, messis tritici, messis. Ex πυρὸς et τέμνω.
Πυροτρόφος, epith. flabelli, *Ep.* seu Πυροτρέπος. A πυρὸς et τρέπω.
Πυροῦμαι, præs. ind. pass. *contr.* pro πυρόομαι, a πυρόω.
Πυροφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, triticum ferens, tritici ferax. Ex πυρὸς et φέρω.
Πυροφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, ignifer. Ex πῦρ et φέρω.
Πυρόχρως, idem quod πυρίχρως.
Πυρόω, ῶ, fut. ώσω, accendo, incendo, ustulo, torreo, cremo, comburo; (2) accenso igne lustro. πυροῦμαι, calesco, ardeo, *Gl. V.* πεπύρωται, calet, *Ph.* perf. pass. Οὐδ᾽ ὅσια πυρώσας ἐν θαλάμοις, *Eur. Hel.* 1069. (2) καθαρῷ δὲ πυρώσατε δῶμα θεείῳ, *Theocr.* 24, 94. A πῦρ
Πυρπαλαμᾶσθαι, in malis artibus agilem esse; ardelionem agere, *Eust.* A
Πυρπαλάμη, ης, ἡ, de callido et versuto homine, de ardelione, *Eust. Suid.*
Πυρπάλαμος, vel πυρπαλάμης, ου, ὁ, idem.
Πυρπάλαμος, et πυριπάλαμος, ου, ὁ ϗ ἡ, ignem protrudens, ignitus; (2) versutus. Ex πῦρ et παλάμη.
Πύρπνοος, ου, ὁ ϗ ἡ· vide πυρίπνοος.
Πυρπολέω, ῶ, f. ήσω, circa ignem versor, ignem accendo; (2) igne et incendiis vasto, igne depopulor; πυρπολοῦμαι, incendor; πεπυρπολημένος, incensus, perf. part. pass. Πυρπολεῖν τὴν χώραν, *Luc.* Πυρπολεῖν θ᾽ ὅσον τάχος, *Aristoph. Thesm.* 734. Πυρπόλει τοὺς ἄνθρακας, *Idem Av.* 1586. *Od.* 10, 30.
Πυρπόλημα, ατος, τὸ, vastatio per ignem. A præc. Unde
Πυρπόλησις, εως, ἡ, idem; (2) incendium.
Πυρπόλος, ου, ὁ, igni utens, epith. Bacchi, ob nocturna sacra, ignitus. Ὃν Ζεὺς κεραυνῷ πυρπόλῳ καταιθαλοῖ, *Eurip. Suppl.* 640. Ab eod.
Πυῤῥαγὴς, pro πυρορραγὴς, *Steph.*
Πυῤῥάζω, fut. άσω, rubeo. *Gl. V.* rutilo. Πυῤῥάζει γὰρ ὁ οὐρανὸς, *Matt.* 16, 2. A πυῤῥός.
Πυῤῥάκης, ου, ὁ, rufus. Ab eod.
Πυῤῥὴν, pro πυρὴν, *Ep.*
Πυῤῥίας, ου, ὁ, serpens coloris rubri; (2) servi comici nomen, Pyrrhias; Burria. A πυῤῥός.
Πυῤῥιάω, ῶ, idem quod
Πυῤῥίζω, fut. ίσω, rufus sum, rubesco, rufum colorem imitor. *Gl. V.* flaveo, rufeo. A πυῤῥός.
Πυῤῥίχη, ης, ἡ, sc. ὄρχησις, Pyrrhica, saltatio armata; (2) cantus ad quem saltatur. A
Πύῤῥιχος, qui hujus saltationis fuit auctor.
Πυῤῥιχιακῶς, *adv.* per Pyrrichios pedes.
Πυῤῥιχίζω, fut. ίσω, Pyrrhicam salto, cum armis tripudio. A πυῤῥίχη. Hinc
Πυῤῥιχιστὴς, ῦ, ὁ, qui Pyrrhicam saltat.
Πυῤῥίχιος ποὺς, Pyrrhichius pes, duabus syllabis brevibus constans. Ab eod.

Πύῤῥιχος, ίχη, ιχον, rufus. A πυῤῥός.
Πυῤῥόθριξ, τριχος, ὁ ϗ ἡ, qui rufa seu rutila coma est, cui rufi seu rutili pili sunt.
Πυῤῥοκόμης, ὁ, qui rutila coma est seu fulva, *Ep.*
Πυῤῥοκόραξ, ακος, ὁ, corvi genus luteo rostro.
Πυῤῥοπίπης, ου, ὁ, flavarum fœminarum amator. Ex πυῤῥὸς et ὀπιπεύω, *inspecto.*
Πυῤῥὸς, ρὰ, ρὸν, fulvus, et veluti ex flavo candicantem habens colorem; rufus, flavus, *Gl. V.* A πῦρ. Hinc
Πυῤῥότης, ητος, ἡ, color rufus seu rutilus.
Πυῤῥότριχος, ου, ὁ ϗ ἡ· vid. πυῤῥόθριξ.
Πυῤῥούλας, ου, ὁ, avis nomen a rufo colore, dicta rubecula vel rubicilla. A πυῤῥός.
Πυῤῥόω, rufo, -as, *Gl. V.* Ab eod.
Πυῤῥώδης, ες, rubicundus. Ab eod.
Πυρσαίνω, rufum facio, rufo. A πυρσὸς pro πυῤῥός.
Πυρσεία, ας, ἡ, significatio quæ fit succensis et sublatis facibus. A πυρσεύω.
Πυρσευτὴς, ῦ, ὁ, qui significationem facit accensis et sublatis facibus, qui e specula signum dat igne. A
Πυρσεύω, face accensa signum do; (2) uro. (2) ἴχνια πυρσευθέντα διὰ ῥινοῖο τέτανται, *Opp. Cyneget.* 3, 390. A πυρσός.
Πυρσέω, pro πυρσεύω, *Ep.*
Πυρσοβολέω, instar faculæ emitto, *Man.*
Πυρσόγλωσσος, ου, ὁ ϗ ἡ, flammeis linguis micans. Ex πυρσὸς et γλῶσσα.
Πυρσοδυνάστης, ου, ὁ, ignipotens.
Πυρσομορφόω, ῶ, fut. ώσω, igne formo.
Πυρσόνωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, rufum habens tergum.
Πυρσὸς, ῦ, ὁ, fax; *Plur.* πυρσοὶ, et πυρσὰ, faces, ignes, amor vehemens. Πυρσοί δὲ φλεγέθουσιν ἐπήτριμοι, *Il.* 18, 211. Sed
Πυρσὸς, ἡ, ὸν, pro πυῤῥὸς, a πῦρ.
Πυρσοτόκος, ου, ὁ ϗ ἡ, ignem pariens; ut πυρσοτόκος λίθος, silex. E præc. et τίκτω.
Πυρσοῦχος, ὁ, facem accensam tenens, *Steph.* A πυρσὸς et ἔχω.
Πυρσόω, ῶ, f. ώσω, ignes excito. A πυρσός.
Πυρφέρεος, idem quod πυρφόρος, *Man.*
Πυρφορέω, ῶ, f. ήσω, ignem seu faces gesto. A
Πυρφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, ignifer, *Gl. V.* flammifer; (2) pro πυροφόρος. Ex πῦρ et φέρω.
Πυρφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, triticum ferens, tritici ferax. Ex πυρὸς et φέρω.
Πυρώδης, εος, ὁ, ἡ, igneus, ignitus; (2) urens in modum ignis; πυρώδης λίθος, silex, *Gl. V.* A πῦρ.
Πυρωθέντων, gen. pl. aor. 1. part. pass. verbi πυρόω.
Πύρωμα, ατος, τὸ, callosa durities, seu collectio, quæ in callum concrevit. A πυρόω. (Sed lege potius πώρωμα, *Ern.*)
Πυρῶπις, ιδος, ἡ, rutila adspectu, cujus facies rutilat. Νεαλέον τόδε σῆμα πυρώπιδος ἤγαγον ὥρας, *Nonn.* Ex πῦρ et ὤψ.
Πυρωπὸς, ῦ, ὁ, cujus facies rutilat, seu rutilus adspectu, igneo colore rubens; (2) metalli genus, mixtura trium æris partium et quartæ auri constans; (2) gemma, pyropus, carbunculus. Ex iisd.
Πύρωσις, εως, ἡ, coctio ad ignem; (2) usus ignarius; (3) probatio per ignem; (4) incendium; (5) uredo. A πυρόω.
Πυρωτὴς, ῦ, ὁ, qui igne excoquit et purgat:
Πυρωτικὸς, ὴ, ὸν, igneus, urendi vi præditus, fervens. Ab eod.
Πυρωτὸς, ἡ, ὸν, ignitus. A πυρόω.
Πῦς, *adv.* quo? qua? qui? quonam modo? A πῆ, pro ποῖε, *Ern.*
Πύσει, *putrefaciet*, 3. sing. fut. 1. ind. act. v. πύω.
Πυσθεῖσαι, nom. pl. f. g. a. 1. part. pass. verbi ejusd.
Πύσμα, ατος, τὸ, quæsitum, quæstio, sciscitatio, interrogatio. *Gl. V.* percontatio. A πυνθάνομαι.
Πυσματικὸς, ἡ, ὸν, interrogativus. A præc.
Πυσματικῶς, *adv.* interrogative.
Πύσις, εως, ἡ, auditio, fama, rumor; (2) percontatio, interrogatio. A πυνθάνομαι.
Πυστὸς, ἡ, ὸν, notus, clarus. Ab eod.

Πυτία, ας, ἡ, coagulum, *Ph.* A πύος.
Πυτίζω, fut. ίσω, crebro spuo, sputo; (2) liquorem sumptum vi ex ore expressum rejicio; unde (3) vinum degusto et probo. A πτύω.
Πυτιναῖος, α, ον, viminalis, e viminibus, quibus vasa vinaria religantur, confectus. A
ΠΥΤΙ'ΝΗ, ης, ἡ, lagena vini vimine obducta; (2) vas nexum e surculis.
Πυτινοπλόκος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui viminibus dolia religat, vietor. Ex πυτίνη et πλέκω.
Πύτισμα, ατος, τὸ, id quod exspuitur; (2) pytissatio, vini degustatio probandi causa; (3) sonus pytissando effectus. A πυτίζω.
Πυώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, purulentus; πυῶδις, purulentia, *Gl. V.* A πυόω.
Πύωσις, εως, ἡ, suppuratio. Ab eod.
Πῶ, *vox enclit.* quodammodo, alicunde; οὔπω, nondum.
Πῶ, *bibe*, 2. sing. præs. imperat. act. *per Apoc.* pro πῶθι, pro quo *per Ectasin* dicitur πῶθι, a verbo πῶμι, *bibo.*
ΠΩ'ΓΩΝ, ωνος, ὁ, barba.
Πωγωνιαῖος, ου, ὁ, barbatus, *Gl. V.* A
Πωγωνίας, ου, ὁ, barbatus; ut πωγωνίας ἀστὴρ. Λειογένειος αὖ καὶ μετὰ τοῦτο πωγωνίας ἐξετάζετο, *Dio Cassius* 931. Πωγωνίας ἀστὴρ, cometa crinita, *Schol. Æschyli ad Agamemn.* 314. A πώγων. Unde
Πωγωνιήτης, *Ion.* pro πωγωνιάτης, ου, ὁ, barbatus; epith. Jovis, stella barbata.
Πωγώνιον, ου, τὸ, barbula. Dim. a πώγων.
Πωγωνίτης, ου, ὁ, barbatus. Ab eod.
Πωγωνοκουρεῖον, tonstrina. Ex κουρά. Unde
Πωγωνοκουρία, ας, ἡ, barbatoria, *Ph.* tonsoria.
Πωγωνοτροφέω, ῶ, fut. ήσω, barbam nutrio, seu alo. A πωγωνοτρόφος, *barbam alens.*
Πωγωνοφορία, ας, ἡ, gestatio barbæ.
Πωγωνοφόρος, ου, ὁ, barbam gerens. A φέρω.
Πῶν, *greges*, acc. pl. n. g. *contr.* pro πῶια, a πῶϋ, *grex.*
Πωλάριον, ου, τὸ, parvus pullus. Dim. a πῶλος.
Πώλεαι, *vendaris*, 2. sing. præs. conj. pass. *Ion.* pro πωλῆται, a πωλέω, *vendo.*
Πωλέεσκε, *vendebat*, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐπώλει, a verbo eod.
Πωλεία, ἡ, idem quod πωλεύσις, Xen.
Πωλέομαι, οῦμαι, versor, proficiscor, eo, ventito. A πολέομαι. Hinc
Πωλέσκετο, 3. sing. imperf. ind. pass. *Ion.* pro ἐπωλεῖτο, seu ἐπωλεῖτο, *Il.* 1, 490.
Πωλεύμην, *vendebar*, imperf. ind. pass. *Ion.* et *Dor.* pro ἐπωλούμην, a πωλέω.
Πώλευσις, εως, ἡ, cura domandi et erudiendi pullos equinos. A πωλεύω.
Πωλευτικὸς, ἡ, ὸν, ad equuleos domandos erudiendosque idoneus.
Πωλεύω, fut. εύσω, pullos equinos domo et erudio. A πῶλος.
ΠΩΛΕ'Ω, ῶ, fut. ήσω, vendo, vendito, venundo; πωλοῦμαι, veneo. Πώλει βαδίζων αὐτὰ τοῖς Αἰγυπτίοις, *Aristoph. Pace*, 1242. Πωλεῖται πρὸς διπλοῦν ἀργύριον, *Diosc.* Hinc
Πωλὴ, ῆς, ἡ, venditio, pro πώλησις.
Πώλημα, ατος, τὸ, id quod venditur seu venum exponitur, res venalis. Ab eod.
Πώλης, ου, ὁ, venditor. Ab eod.
Πωλῆσαι, aor. 1. inf. act. verbi πωλέω, *vendo.*
Πωλήσεαι, *vendes*, 2. sing. f. 1. ind. med. *Ion.* pro πωλήσεσαι, a verbo eod.
Πώλησις, εως, ἡ, venditio, auctio. Ab eod.
Πωλητήριον, ου, τὸ, locus ubi res venales exponuntur; (2) forum. Ab eod.
Πωλητὴς, ῦ, ὁ, venditor; πωληταὶ, magistratus Athenis, quibus commissa erat elocatio vectigalium, metallorum, auctionum, et similium. Ab eod.
Πωλητικὸς, ἡ, ὸν, vendax, *Gl. V.* Ab eod.
Πωλικὸς, ἡ, ὸν, pullinus; virgineus, *Æsch. S. T.* 460. Πωλικὴ ἀπήνη, rheda equis juncta, *Soph. Œd. Tyr.* 802. A πῶλος. Unde
Πωλίον, ου, τὸ, parvus pullus, equuleus, Dim. a πῶλος.
Πωλοδαμαστὴς, ῦ, ὁ, equorum domitor. A πῶλος et δαμάζω.
Πωλοδαμνέω, ῶ, fut. ήσω, pullos domo; (2) ut pullum

pullum domo et erudio. Πωλοδαμνεῖν τινὰ ἐκ νομοῖς πατρὸς, *Soph. Aj.* 449. Ex iisd.
Πωλοδάμνης, ου, ὁ, pullorum vel equorum domitor. Ex iisd.
Πωλοκόμος, ου, ὁ, pullarius. Ex πῶλος et κομέω.
Πωλομάχος, ου, ὁ ἢ ἡ, cum pullis seu equis pugnans. Ex πῶλος et μάχομαι.
ΠΩ͂ΛΟΣ, ου, ὁ ἢ ἡ, pullus, plerumque equinus, equulus, sive teneræ sive adultæ ætatis; equus, etiam bos; unde ζεῦγος πωλικὸν, de jugo boum; (2) πῶλοι, qu. pulli Veneris; et pro virgine dicitur, *Ern.*
Πωλοτρόφος, ου, ὁ ἢ ἡ, pullos nutriens. Ex πῶλος et τρέφω.
Πῶλυψ, υπος, ὁ, polypus, piscis quidam; (2 caruncula in naribus seu in corde crescens. Ex πολὺς et ποῦς.
ΠΩ͂ΜΑ, ατος, τὸ, operculum, operimentum.
Πωμάζω, f. άσω, operculo claudo, obturo. A præc.
Πῶμα, ατος, τὸ, potus; (2) poculum. A πίνω, seu πόω, *bibo*.
Πώμαλα, *adv.* haudquaquam, nequaquam, nullo modo. Ex πῶ et μάλα.
Πωματίας, ου, ὁ, cochleæ terrestris species, quod est quasi operculo tecta. A πῶμα.
Πωμάτιον, ου, τὸ, operculum, cooperculum.
Πώποτε, *adv.* unquam, *Gl. V.*
Πωρέω, ῶ, lugeo; (2) mœrore adficio, luctu adficio. A πῶρος.
Πώρη, ης, ἡ, luctus, miseria, calamitas. Ab eod.
Πωρητὺς, ύος, ἡ, idem et ab eod.
Πωριαῖος, αία, αῖον, callosus, asper.
Πώρινος, ίνη, ινον, e poro factus, tophinus. A πῶρος.
Πωροκήλη, ἡ, ramex callosus (seu tophus) in testiculo, &c. vide *Steph.*
Πωρόμφαλον, τὸ, tophi concretio in umbilico, *Gorr.*
ΠΩ͂ΡΟΣ, ου, ὁ, luctus; (2) callus; (3) tophus, seu porus, lapis levis et porosus.
ΠΩΡΟ͂Σ, ρὰ, ρὸν, cæcus.
Πωρόω, ῶ, fut. ώσω, callum induco; (2) in lapidosam duritiem et tophum commuto; (3) sensum adimo, induro. *Pass.* occallesco, callum duco; (4) in tophum convertor; (5) sensum amitto, obduresco adversus aliquid: πεπωρωμένος, profligatus, *Gl. V.* induratus. Πεπώρωκεν αὐτῶν τὴν καρδίαν, *Joan.* 12, 40. πεπωρωμένη, *Marc.* 6, 52. ἐπωρώθησαν, *Rom.* 11, 7. A πῶρος.
Πωρόω, excæco. A πωρός. Hinc
Πώρωμα, ατος, τὸ, callosa durities, seu quod in callum concrevit.
Πώρωσις, εως, ἡ, concretio in callum, consolidatio et ferruminatio ossium fractorum. *Gl. V.* induratio; (2) stupor.
Πώρωσις, εως, ἡ, excæcatio. A πωρός.
Πῶς, *adv.* quo modo? quo pacto? qui? qua ratione? (2) quam? (3) certo modo Hinc πῶς ποτε, quonam tandem modo? cur nam? πῶς δὴ τοῦτο; qui fieri istud potest? πῶς γὰρ, *ap. Dem.* nullo modo, qui possit fieri; πῶς γὰρ οὐ; quidni? πῶς φής; quid ais? *Aristoph. Pl* 268. Non semper inservit interrogationi: Πῶς ἀεὶ idem est ac ἀεὶ ποτε semper, *Id. Ibid.* 246. Εἰ πῶς vide in εἰ. Πῶς ἂν, utinam: Πῶς ἂν ὀλοίμαν, utinam peream! *Eurip. Med.* 96. Πῶς ἂν δροσερᾶς ἀπὸ κρηνῖδος .... πῶμ' ἀρυσαίμαν; utinam ex roscido fonte potum hauriam, *Id. Hippol.* 209. Πῶς ἂν σύ μοι λέξειας; utinam tu mihi diceres! *Id. Ibid.* 346. Πῶς ἂν ξίφος νῷ ταὐτὸν, εἰ θέμις, κτάνοι; utinam idem gladius nos interficiat, si fas sit! *Id. Orest.* 1056. Πῶς ἂν ἀντ' ἐμοῦ τὸν ἴσον χρόνον τρέφοιτε τήνδε τὴν νόσον; utinam pro me tot annos aleretis hunc morbum! *Sophocl. Philoct.* 807. nusquam ista ceperunt interpretes. Πῶς ἂν οὖν πρὸς τοῖς ἀγαθοῖς τέτοισιν ἐξεύροις ὅπως .... utinam ergo præter bona ista excogitare queas quanam ratione, *Aristoph. Thesmoph.* 24. Aliquoties tamen interrogative sumitur: quomodo? ut *Id. Lysist.* 912.
Πως, *adv. et vox enclit.* quodammodo, aliquo modo, quantum. Hinc εἴπως, si forte; μήπως, ne forte.
Πώσω, *libam*, f. 1. ind. act. verbi πίνω.
Ποτάομαι, ῶμαι, fut. ήσομαι, volo, -as, volito. Οἷαι ἀηδονίδες ἐφεζόμεναι ἐπὶ δένδρων Πωτῶνται, *Theoc.* 15, 122. A πέτομαι.
Πωτήεις, εσσα, εν, volaticus, *Sibyl.*
Πώτημα, ατος, τὸ, volatus. A præc.
Πωτήσεαι, *volabis*, 2. sing. f. 1. ind. med. *Ion.* et *Att.* pro πωτήσῃ, a πωτάομαι, *volo*.
Πῶϋ, εος, τὸ, grex. Οἰῶν μέγα πῶϋ, *Il.* 3, 198. A πάομαι, *possideo*.
ΠΩ͂ΥΓΞ, γγος, ἡ, mergus, fulica.

Ρ.

Ρ EST litera decima septima Græcorum, quæ suo nomine ῥῶ dicitur, idque ab Hebræorum Resch; (2) in numeris valet *centum*, et cum lineola inferne apposita ͵ρ, *centum millia*.
ῬΑ, *conjunct. expletiva*, certe, utique, omnino; sed ῥα, quidem.
Ῥὰ, vel potius ῥᾶ, facile, *Soph.* Ex ῥᾴδιον.
ῬΑ͂, τὸ, rha, *radix quædam*.
Ῥαβάττω, sursum ac deorsum curro, *Hes.*
Ῥαββὶ, Rabbi. *Vox Syr.* ἄκλιτον, *Magister*.
Ῥαβδεία, verberatio quæ fit virga, *V. L.*
Ῥαβδεύω, fut. εύσω, virgas quatio, virgis cædo;
Ῥάβδια, ων, τὰ, virgulta; (2) radioli in ore quorundam piscium. A ῥάβδος.
Ῥαβδίζω, fut. ίσω, virgis cædo; perticis cædo seu decutio, excutio. Τρὶς ἐρραβδίσθην, 2 *Cor.* 11, 25. Ab eod. Unde
Ῥάβδινος, ίνη, ινον, virgeus, *Gl. V.*
Ῥαβδίον, vel ῥάβδιον, ου, τὸ, virgula, parva virga, ramulus, scapus. *Gl. V.* virgultum. Dim. ab eod.
Ῥαβδοειδὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, virgatus, virgæ similis; et *in plur.* ῥαβδοειδεῖς, sc. ῥαφαὶ, suturæ in calvaria. Ex ῥάβδος et εἶδος.
Ῥαβδομαντεία, ας, ἡ, genus vaticinationis, dum sagittæ mittuntur in pharetram, mistæque et inscriptæ sortientium nominibus exeundo sortem indicare creduntur. Ex μάντις.
Ῥαβδομαχία, ας, ἡ, pugna quæ fit virgis seu baculis. Ex ῥάβδος et μάχομαι.
Ῥαβδονομέω, ῶ, f. ήσω, certamen guberno. A
Ῥαβδονόμος, ου, ὁ, lictor, minister, qui summovet turbam; (2) qui victori præmium dat. Ex ῥάβδος et νέμω.
ῬΑ΄ΒΔΟΣ, ου, ἡ, virga, vimen, festuca, fustis, *Ph.* rudis, caduceus, sceptrum, fasces, hastile; (2) venæ auri et argenti in metallis; (3) lineæ in vestibus.
Ῥαβδουχέω, ῶ, fut. ήσω, virgas seu fasces gesto; (2) anteeo, lictoris officium præsto. Αἱ Ἐξάδες ῥαβδουχοῦνται, *Plut.* A ῥαβδοῦχος.
Ῥαβδούχη, ης, ἡ, virgam seu bacillum, aut fasces gestans. Ab eod.
Ῥαβδουχία, ἡ, ipsum munus gestandi fasces; in pl ipsæ fasces.
Ῥαβδουχικὸς, ἡ, ὸν, lictorius, *Gl. V.* A
Ῥαβδοῦχος, ου, ὁ, qui virgam aut virgas gestat, lictor, viator. Ab ἔχω.
Ῥαβδοφορέω, virgas seu baculum gesto. A
Ῥαβδοφόρος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui virgam seu virgas gestat; (2) lictor. Ex φέρω.
Ῥαβδῳδία, ἡ, quidam pro ῥαψῳδία· vide *Steph.*
Ῥαβδῳδὸς, οῦ, ὁ, qui canit virgam manu tenens, rhapsodus; et ῥαβδῳδία, rhapsodia. Ex ῥάβδος et ᾠδὴ, *cantus*.
Ῥάβδωσις, εως, ἡ, qu. dic. virgatio, striatio columnæ. A ῥάβδος. Unde
Ῥαβδωτὸς, ἡ, ὸν, qu. dic virgatus, pectinatim divisus, striatus. *Gl. V.* virgeus.
Ῥαγαδαγεύω, in rimam me insinuo. A
Ῥαγὰς, άδος, ἡ, ruptura, fissura, rima, *Ph.* ῥαγάδες, fissuræ, *Gl. V.* rupes, *Ph.* A ῥήσσω.
Ῥαγδαῖος, αία, αῖον, impetuosus, vi perrumpens. A ῥάγδην. Hinc
Ῥαγδαιότης, ητος, ἡ, impetus, vehementia.
Ῥάγδην, *adv.* abrupte. A ῥήσσω.
Ῥαγεῖσα, *rupta*, aor. 2. part. pass. f. g. verbi ῥήγνυμι, pro ῥήγω, *rumpo*.
Ῥαγήσεσθαι, *rupturum esse*, aor. 2. inf. med. verbi ejusd.
Ῥαγίζω, fut. ίσω, acinos, uvæ grana colligo; (2) uvas lego, *Theocr.* 5, 133. A ῥάξ.
Ῥαγικὸς, ἡ, ὸν, qu. dic. acineus. Ab eod.
Ῥάγιον, τὸ, acinus parvus, *item* phalangii species, *Steph.*
Ῥαγοειδὴς, ὲς, acini formam habens, *item* secunda oculi tunica, *Gorr.*
Ῥαγόεις, όεσσα, όεν, rimosus. A ῥήσσω.
Ῥαγολογέω, acinos lego, *Sch. Theoc.*
Ῥαγολόγος, ου, ὁ ἢ ἡ, acinorum collector. Ex ῥὰξ et λέγω, *colligo*.
Ῥαγόω, ῶ, f. ώσω, scindo, disrumpo. A ῥήσσω.
Ῥαγώδης, εος, ὁ ἢ ἡ. acinosus, racemosus. A ῥάξ.
Ῥαγώδης, εος, ὁ ἢ ἡ, rimosus. A ῥήσσω.
Ῥαδαλὸς, ἡ, ὸν, *Hesych.* pro
ῬΑΔΑΝΟ͂Σ, ἡ, ὸν, mollis, tener; (2) procerus.
ῬΑ΄ΔΑΜΝΟΣ, ου, ὁ, germen, ramus tener.
Ῥαδινάκη, ἡ, oleum sic dictum a Persis, *Herod.*
Ῥαδινῇς, dat. pl. f g. *Ion.* pro ῥαδιναῖς, a
Ῥαδινὸς, ἡ, ὸν, gracilis, tenuis; (2) agilis, mobilis, *Il.* 23, 583.
ῬΑ΄ΔΙΞ, ικος, ἡ, *Nic. Th.* 378, ramus.
ῬΑ΄ΔΙΟΣ, ία, ιον, et ῥάδιος, ὁ ἢ ἡ, facilis. Hinc *compar.* ῥᾴων, facilior, expeditior; et *superl.* ῥᾷστος, et ῥήϊστος.
Ῥᾳδιουργέω, ῶ, fut. ήσω, facile ad scelus aliquod patrandum prorumpo; (2) mala fide ago, *Gl. V.* decipio; (2) negligenter ago. Τὰς ῥᾳδιουργεῖν ὅλης τῆς ἡμέρας τοὺς ἀνθρώπους, *Xen.* A ῥᾳδιουργός. Hinc
Ῥᾳδιούργημα, ατος, τὸ, scelus, veteratorum facinus.
Ῥᾳδιουργία, ας, ἡ, scelus, facinus, fraus, maleficentia: (2) desidia, mollities, incuria. *Gl. V.* falsum. A
Ῥᾳδιουργὸς, οῦ, ὁ ἢ ἡ, facinorosus, sceleratus, veterator, versipellis. *Gl. V.* falsarius; (2) mollis, lascivus. (2) ῥᾳδιουργότερον ἐγγεγράφθαι ἔφασαν τῷ Ἀσσυρίῳ ὀνόματι, *Arr. Hist. Alex.* 2, 5.
Ῥᾳδίως, *adv* facile. Σοὶ ῥᾳδίως πάρεστιν, tibi adest facultas, *Eurip. Androm.* 231. A ῥάδιος.
Ῥάζω, et ῥάζομαι, perfundo, adspergo; ῥάσσον, ῥάσσατε, rigate, aor. 1. imperat. pro ῥάσον, ῥάσατε, *Od.* 20, 150. ἐρράδατο, adspersi erant, plusq. perf. pass. *Il.* 12, 431. A ῥαίνω, vel ῥήσσω.
Ῥάζω, voro, *inpr.* de canibus, a sono, *Hes.*
Ῥαθαγέω, strepo, fragorem edo; (2) frango. A
ῬΑ΄ΘΑΓΟΣ, ου, ὁ, strepitus, *proprie* ex aqua concussa, sonitus, tumultus.
Ῥαθαίνω, idem quod ῥαίνω.
Ῥαθάμη, ἡ, idem quod ῥαθυμία, *Hes.*
ῬΑΘΑ΄ΜΙΓΞ, ιγγος, ἡ, gutta, *Il.* 11, 536.
Ῥαθαμίζω, adspergo. A ῥαθαίνω.
Ῥαθαπυγίζω· vide ῥαθαπυγίζω.
Ῥαθάσσω, ferio, percutio. A ῥάσσω.
Ῥάθυμα, τὰ, desidia, *Aristot.*
Ῥαθυμέω, ῶ, f. ήσω, remisso sum animo, deses sum, quiesco, quieti me trado. *Gl. V.* desideo. Οὐδὲ ῥαθυμῶν διετέλεσε τὸν βίον, *Isocr.* A ῥάθυμος. Unde
Ῥαθυμία, ας, ἡ, desidia, segnities, socordia, ignavia. *Ph.* levitas animi.
Ῥαθυμίζω, fut. ίσω, socordem reddo; (2) sublevo, levo, demulceo, recreo. Ab eod.
Ῥαθυμοποιὸς, οῦ, ὁ ἢ ἡ, desidem et inertem reddens. Ex ῥάθυμος et ποιέω.
Ῥάθυμος, ου, ὁ ἢ ἡ, desidiosus, deses, socors, *Ph.* segnis, *Gl. V.* Ποῖ γὰρ μενεῖς ῥάθυμος; quousque enim conquiesces? *Soph. El.* 958. Ex ῥᾴδιος et θυμός.
Ῥαθυμότερον, *adv.* segnius, indulgentius, negligentius.
Ῥαθυμοῦντας, acc. plur. part. præs. *contr.* pro ῥαθυμέοντας, a ῥαθυμέω, *levis animi*, *socors sum*.
Ῥαθύμως, *adv.* remisse, segniter, languide.
Ῥαῖα, ας, ἡ, sanitas, *Hesych.* A ῥώω.
Ῥαιβοειδὴς, ὲς, curvus, obliquus;

Ῥαιβόκρανος, ον, incurvum caput habens. A

ῬΑΙΒΟ'Σ, ὴ, ὸν, varus, cruribus incurvis; (2) incurvus, intortus, *Nic. Th.* 788.

Ῥαιβοσκελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, cui crura sunt intorta. Ex ῥαιβὸς et σκέλος, *crus*.

Ῥαιβόω, varico, -as, *Gl. V.* incurvo. A ῥαιβός.

Ῥαΐγδην, *adv.* pro ῥάγδην, *Ern.*

Ῥαΐζω, fut. ίσω, convalesco, e morbo recreor; revalesco, *Gl. V.* A ῥάων.

Ῥαικάνη, ἡ, flagellum, *Steph.*

ῬΑΙ'ΝΩ, fut. ῥανῶ, perfundo, adspergo, irroro. *Ph.* spargo; ῥάνον, sparge, *Gl. V.* a. 1. imperat. Μέλανι ῥαίνων φόνῳ σίδιον, *Pind. Ist.* 8, 110.

Ῥαῖστα, *adv.* facillime. A ῥᾴδιος.

Ῥαιστὴρ, ῆρος, ὁ, malleus, *Il.* 18, 477. A ῥαίω.

Ῥαιστήριος, ία, ον, corrumpendi vim habens; (2) fabrilis. A ῥαιστὴρ, vel ῥαίω.

Ῥαιστὴς, ῦ, ὁ, corruptor, destructor. A ῥαίω.

Ῥαιστὸς, ὴ, ὸν, corruptibilis; (2) corruptus.

Ῥαιστότυπος, ον, malleo tundendus, *Man.*

Ῥαιφάσσω, caste vivo, purus sum, *Hes.*

ῬΑΙ'Ω, fut. ῥαίσω, profligo, corrumpo, destruo, disperdo. Δῦλος ἀνδρὸς ὡς ἐλευθέρου ῥαίοιτο. defatigaretur, *Soph. Trach.* 267.

Ῥακὰ, vox convicii apud Syros; inanis, fatuus.

Ῥακιάζω, vestimenta desicco. Ex ῥάκος et ἀζω, *sicco*.

Ῥακενδύτης, ῦ, ὁ ϗ ἡ, lacera veste indutus, monachus. Ex ῥάκος et ἐνδύω.

Ῥακένδυτος, ον, lacera veste indutus, *Steph.*

Ῥάκινος, panneus, *Gl. V.* A ῥάκος.

Ῥάκιον, ῦ, τὸ, vestis vilis, detrita et lacera, vilis et detritus panniculus. *Gl. V.* pannuleo. Dim. a ῥάκος.

Ῥακιοσυῤῥαπτάδης, ῦ, ὁ, qui vestes viles et detritas consuit; *Aristoph. Ran.* 925. Ex ῥάκιον et συῤῥάπτω.

ῬΑΚΙ'Σ, ίδος, ἡ, surculus, ramus.

Ῥακοδυτέω, ῶ, f. ήσω, pannis laceris obsitus sum, pallium lacerum gesto, inpr. *ap. Eccles.* monachus fio. A

Ῥακοδύτης, et ῥακόδυτος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, idem quod ῥακενδύτης.

Ῥακόεις, όεσσα, όεν, pannis laceris obsitus, pannosus. A ῥάκος.

Ῥάκος, εος, τὸ, lacera vestis, detritus panniculus, *Ph.* pannus, *Gl. V.* linteolum, *ap. Sacr. Eccles.* pallium, τριβώνιον, quo monachi usi; (2) ruga oris senilis. A ῥήσσω ✠. Ῥάκος μὲν τὸ διεῤῥωγὸς, τοῖδων δὲ τὸ ἀποσεσιληκὸς τὰς κροκίδας, *Eustath. ad Od.* 14, 559.

Ῥακοφορέω, ῶ, f. ήσω, laceram vestem gesto.

Ῥακόω, ῶ, fut. ώσω, lacero, pannosum reddo; (2) corrumpo, *inpr.* de senectute, rugosum reddo, debile; *in pass.* in rugas contrahor; rugosus, deformis fio. A ῥάκος.

Ῥακτήριον, ῦ, τὸ, saltatio quædam. A

Ῥακτήριος, ία, ιον, strepitum multum edens. Μίλη βοῶν ἄναυδα καὶ ῥακτήρια, *Soph. in Philoctete ad Trojam.* A ῥάσσω.

Ῥάκτος, ῦ, ὁ, vallis, petra, præcipitium; (2) collis, tumulus. Ab eod. Unde

Ῥάκτρια, τὰ, saltatio quædam strepera; (2) baculi quibus fructus decutiuntur.

Ῥακώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, lacer, attritus, fractus, *Ph.* pannosus, senilis, rugosus. A ῥάκος.

Ῥάκωμα, ατος, τὸ, ex attritis panniculis consuta vestis. A ῥακόω. Unde

Ῥάκωσις, εως, ἡ, deformitas e senilibus rugis, *item* contractio quævis in rugas.

Ῥάμμα, ατος, τὸ, sutura. *Ph.* acia. A ῥάπτω.

ῬΑ'ΜΝΟΣ, ῦ, ὁ, rhamnus alba, *frutex spinosus. Ph.* spina alba.

Ῥαμνουσία, ας, ἡ, Rhamnusia, Nemesis. A pago Attico.

Ῥαμφὶς, ἡ, navis quoddam genus, *Steph.*

ῬΑ'ΜΦΟΣ, εος, τὸ, rostrum, *avium proprie.*

Ῥανθεὶς, *rigatus*, aor. 1. part. pass. verbi ῥαίνω.

Ῥανὶς, ίδος, ἡ, stilla, gutta. A ῥαίνω.

Ῥαντὴρ, ῆρος, ὁ, qu. dic. perfusor, irrorator, locus in oculis ex quo lacrymæ fluunt.

Ῥαντήριος, α, ον, respersus, *Æsch.*

Ῥαντίζω, fut. ίσω, adspergo, inspergo, irroro; ῥαντιεῖς, adsperges, *Ph.* f. 1. *Att.* pro ῥαντίσεις. Πάντα τὸν λαὸν ἐῤῥάντισε, *Hebr.* 9, 19. Ἐῤῥαντισμένοι τὰς καρδίας, *Ib.* 10, 22. A ῥαντός. Hinc

Ῥάντισμα, ατος, τὸ, idem quod

Ῥαντισμὸς, ῦ, ὁ, adspersio, irroratio, perfusio.

Ῥαντὸς, ὴ, ὸν, adspersus; (2) maculosus. Ἐδόλευσεν Ἰακὼβ τῷ Λάβαν ὑπὲρ τῶν ῥαντῶν καὶ πολυμόρφων θρεμμάτων, *Justin. Martyr.* 424. *ex edit. Oxon.* A ῥαίνω.

ῬΑ'Ξ, ῥαγὸς, ἡ, acinus.

Ῥάξις, εως, ἡ, conflictus. A ῥάσσω. Unde σύῤῥαξις, idem.

Ῥᾷον, *adv.* facilius. A ῥάων, pro ῥᾷιον.

Ῥαόνως, *adv.* facile. Ab eod.

Ῥαπαταύλης, ῦ, vel ῥαπάταυλος, ῦ, ὁ, calamum vel tibiam inflans. Ex ῥάπτω et αὐλός.

Ῥαπίζω, fut. ίσω, virga cædo seu percutio, aut etiam fuste; (2) alapam infligo, palmis cædo. *Gl. V.* expalmo, alapo. Ὅστις σε ῥαπίσει ἐπὶ τὴν δεξιάν σου σιαγόνα, *Matt.* 5, 39. A

ῬΑΠΙ'Σ, ίδος, ἡ, virga; (2) pro ῥαφίς.

Ῥαπίσας, aor. 1. part. act. verbi ῥαπίζω.

Ῥάπισμα, ατος, τὸ, ictus qui virga incutitur; (2) alapa, colaphus. A ῥαπίζω.

Ῥάπτης, ῦ, ὁ, sutor, consutor. *Gl. V.* sarcinator, sutor. A ῥάπτω.

Ῥαπτικὸς, ὴ, ὸν, sutorius, *Gl. V.* A præc.

Ῥάπτις, ἡ, sarcinatrix. Ab eod.

Ῥαπτὸς, ὴ, ὸν, sutus, consutus, vel sutilis. Hinc τὸ ῥαπτὸν, ῦ, pulvinus, cento. A

ῬΑ'ΠΤΩ, fut. ψω, suo, consuo, sarcino, consarcino; (2) struo, machinor. Δόλους ῥάπτειν, *Phocyl.* 2. Μῶν εἰς γυναῖκ' ἔῤῥαψας, οἷα δὴ γυνή; *Eur. Andr.* 910. Ἐκεῖνος ἐν μηρῷ ποτ' ἐῤῥάφη Διὸς, *Id. Bac.* 243.

ῬΑ'ΠΥΣ, υος, ἡ, rapa.

Ῥαριὰς, άδος, ἡ, Ceres, *Suid.*

Ῥάριον, ῦ, τὸ, infans, cui solus venter adhuc curatur. A

ῬΑ'ΡΟΣ, ῦ, ὁ, venter; (2) robustus, *Hesych.*

Ῥάσατε, *rigate*, 2. pl. a. 1. imperat. act. verbi ῥάζω, pro ῥαίνω, *rigo*.

Ῥασβαπυγίζω, f. ίσω, planta pedis nates alicujus ferio; (2) concava lataque manu idem facio. Τὰς πρεσβείας τ' ἀπελαύνεις ἐκ τῆς πόλεως ῥασβαπυγίζων, *Aristoph. Eq.* 793.

Ῥάσμα, ατος, τὸ, adspersio, perfusio. A ῥάζω.

ῬΑ'ΣΣΩ, fut. ξω, allido, collido, deturbo.

Ῥᾶστα, pro ῥᾷστα, *adv.* facillime. A

Ῥᾷστος, vel ῥᾷστος, ἴστη, ἴστον vide ῥᾴδιος.

Ῥαστώνευσις, εως, ἡ, idem quod ῥαστώνη. A

Ῥαστωνεύω, fut. εύσω, facile vel libere ago; (2) otior, langueo otio, inertiæ indulgeo. Ῥαστωνεύειν τῇ ψυχῇ παρὰ κρήναις ϗ ὑπὸ σκιαῖς ἀναπαυόμενος, *Xen.* A

Ῥαστώνη, ης, ἡ, facilitas; (2) laboris levamentum, seu facilis ratio aliquid conficiendi; (3) facultas; (4) facultas et indulgentia fortunæ, res secundæ; (5) doloris remissio; (6) relaxatio animi; (7) otium, inertia. A ῥᾷστος, *superl.* a ῥᾴδιος.

Ῥάστωρ, ορος, ὁ, genus poculi. A ῥάζω.

Ῥαφανέλαιον, τὸ, oleum e raphano.

ῬΑΦΑ'ΝΗ, ης, ἡ, raphanus. Hinc

Ῥαφανηδὸν, *adv.* in modum raphani.

Ῥαφανιδόω, ῶ, f. ώσω, podicem raphano trajicio, raphano in anum immisso crucio, quæ pœna mœchorum erat. Τί δ' ἢν ῥαφανιδωθῇ γε πειθόμενός σοι; *Aristoph. Nub.* ~~1109~~ 1070

Ῥαφανιδώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, raphani similitudinem habens. A

Ῥαφανὶς, ίδος, ἡ, idem quod ῥάφανος, *Gl. V.* radix.

Ῥαφανῖτις, ἡ, iris, quia radix ejus raphano similis. A

ῬΑ'ΦΑΝΟΣ, ῦ, ἡ, brassica, raphanus. *Ph.* radix. *Angl.* RADISH.

Ῥαφανώδης, ες, raphano similis. A præc.

Ῥαφεῖον, ῦ, τὸ, sutrina, *Gl. V.* A seq.

Ῥαφεὺς, έως, ὁ, sutor, sartor. A ῥάπτω.

Ῥαφὴ, ῆς, ἡ, sutura, compages. Ab eod.

Ῥαφία, ας, ἡ, idem et ab eod.

Ῥαφιδεὺς, έως, ὁ, sutor. A ῥαφιδεύω.

Ῥαφιδευτὴς, ῦ, ὁ, idem et ab eod.

Ῥαφιδευτὸς, ὴ, ὸν, sutus, consutus; (2) acupictus. Ab eod.

Ῥαφιδοθήκη, ης, ἡ, aciarium. Ex ῥαφὶς et θήκη.

Ῥάφιον, ῦ, τὸ, parva acus; (2) subula. Dim. a

Ῥαφὶς, ίδος, ἡ, acus, subula; (2) nomen piscis. A ῥάπτω.

Ῥαχάδην, *adv.* in spinæ modum. A ῥάχις.

Ῥαχὰς, άδος, ἡ, locus saltuosus et abruptus. A ῥαχία.

Ῥάχεις, tesqua, *Ph.* A ῥάχις.

Ῥαχετρίζω, fut. ίσω, disseco, et *proprie* quidem per mediam spinam. A

Ῥάχετρον, ῦ, τὸ, media spina, meditullium spinæ. A ῥάχις.

Ῥαχθέντες, *allisi*, nom. pl. aor. 1. part. pass. masc. gen. verbi ῥάσσω, *allido*.

Ῥαχία, ας, ἡ, crepido littoris petrosa, littus petrosum, rupes in mare procurrens, scopulus; (2) restagnatio maris in oceani littore; *unde* (3) strepitus. A ῥάχις.

Ῥαχιαῖος, α, ον, ad dorsum pertinens, in dorso hærens. Ab eod.

Ῥαχίζω, fut. ίσω, per spinam disseco; (2) disseco. Ἐνθ' εἰσπεσὼν ἔκειρε πολύκερων φόνον κύκλῳ ῥαχίζων, *Soph. Aj.* 56. A

Ῥάχις, ιως, ἡ, spina dorsi; (2) lumbus; (3) dorsum montis; (4) spina sive osseum nasi, quod ad genas utrimque recedit. A ῥήσσω.

Ῥαχιστὴρ, ῆρος, et ῥαχιστὴς, ῦ, ὁ, dissector, carptor; (2) mendax, mendaciis gaudens, jactator. A ῥαχίζω.

Ῥαχίτης, ὁ, et ῥαχῖτις, ἡ, qui est in dorso. A ῥάχις.

Ῥαχιώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, scopulosus. A ῥαχία.

Ῥάχος, εος, τὸ, pars avulsa. A ῥήσσω.

Ῥάχος, ῦ, ὁ, palus, stipes acutis ramorum resectorum radiis. Ab eod.

Ῥάψις, εως, ἡ, sartura. A ῥάπτω.

Ῥαψῳδέω, ῶ, fut. ήσω, carmina contexo, et quasi consuo; (2) carminibus decanto; (3) carmine heroico perscribo vel trado; (4) rhapsodias recito. Ἃ περὶ εἱμαρμένης ϗ τῶν μοιρῶν ἐκεῖνοι ἐῤῥαψῳδήκασιν, *Luc.* Ex ῥάπτω et ᾠδὴ, vide *Ern.*

Ῥαψῴδημα, τὸ, mendacium, nugæ. A præc.

Ῥαψῳδία, ας, ἡ, contextura carminum, præcipue epicorum, liber carminis epici, *inpr.* Homerici. *Gl. V.* collecta, collectanea. A

Ῥαψῳδὸς, ῦ, ὁ ϗ ἡ, carminum contextor, et quasi consutor; (2) rhapsodiarum recitator; (3) carminis Homerici recitator. A ῥάπτω et ᾠδή.

Ῥάων, pro ῥᾴων, facilior, *Gl. V.* ῥάων, ὁ ὑγιάνας, sanus, *qui convaluit.* A ῥᾴδιος.

Ῥάως, *adv.* facile. A præc.

Ῥέα, *adv.* facile, commode. A ῥέζω, vel ῥέω.

Ῥέα, it. Ῥεία, ας, ἡ, Rhea, *Gl. V.* Ops, Opis. Dea intellectualis ordinis, et causa omnis divinæ, intellectualis, animalis, et mundanæ vitæ.

Ῥεγιστὴρ, ῆρος, ὁ, tinctor. A ῥέγος, unde ῥεγίζω, &c. *Ern.*

Ῥέγκος, εος, τὸ, sonus nasi, qui stertendo editur, rhoncus. A

ῬΕ'ΓΚΩ, f. ῥέγξω, sterto. Οἱ δ' οἰκέται ῥέγκουσιν, *Aristoph. Nub.* 5. Ῥέγκει μεθύων ἐν ταῖσι βύρσαις, ὕπτιος, *Id. Eq.* 104.

Ῥέγμα, τὸ, idem quod ῥῆγος.

Ῥέγξις, εως, ἡ, idem quod ῥέγκος. A ῥέγκω.

Ῥέγος, τὸ, idem quod ῥῆγος, *Ern.*

Ῥέγχος, εος, τὸ, idem quod ῥέγκος.

Ῥέγχω, sterto, rhonchisso, *Gl. V.*

Ῥεγχώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, stertens. A ῥέγχος.

ῬΕ'ΔΗ, ης, ἡ, rheda.

Ῥέδιον, ῦ, τὸ, parva rheda. Dim. a ῥέδη.

Ῥέε, *fluebat*, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔῤῥει, a verbo ῥέω, *fluo*.

Ῥέεθρον, ῦ, τὸ, vide ῥεῖθρον. A ῥέω.

Ῥέζεσκε, *sacrificabat*, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔῤῥεζε, a verbo ῥέζω, *sacrifico*.

Ῥέζοισαν, acc. sing. part. *Dor.* pro ῥέζουσαν, a verbo eod.

ῬΕ'ΖΩ, fut. ξω, facio; (2) facio, *i. e.* rem sacram facio, sacrifico; qua de re proprie ut lat. *operari.* Φοίβῳ θ' ἱερὴν ἑκατόμβην

Ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν, *Il.* 1, 444. Κάλλιστα ῥέξας, *Pind.* Ὅσα δὴ βροτοῖς ἔρεξας ἤδη κακά; *Eur. Med.* 1295.

Ῥεμμέλκτος, epith. mulctralis.

Ῥεθόμαλις, ιδος, ἡ, quæ est pulchra facie. Αἰολεῖς δὲ ῥέθος, τὸ πρόσωπον, καὶ ῥεθομαλίδας, τὰς εὐπροσώπους, *Schol. ad Il.* 22, 68.

ῬΕ΄ΘΟΣ, εος, τὸ, membrum, quævis pars corporis; (2) corpus; (3) facies, *Il.* 16, 856. (3) Οὐκ ἔτι ἐρευθος σώζεται ἐπὶ ῥεθέεσσι, præ luctu nimio, *Mosch. Idyl.* 4, 3. Αἱματοῖν ῥέθος αἰσχύνει, *Soph. Antig.* 528.

Ῥεῖα, *adv.* facile. A ῥεῖα.

Ῥείῃ, *fluat*, 3. sing. præs. conj. act. *Poet.* pro ῥέῃ, a verbo ῥέω, *fluo*.

Ῥεῖθρον, pro ῥέεθρον, ου, τὸ, alveus; (2) flumen, fluvius. *Ph.* rivus, torrens. *Gl. V.* fluor, fluentum, canale. A ῥέω.

Ῥείτης, ὁ, flumen, *Suid.*

Ῥειὼ, ἡ, Juno, *E. M.*

Ῥέκος, τὸ, cingulum, *Hes.*

Ῥεκτὴρ, ῆρος, ὁ, idem quod

Ῥέκτης, ου, ὁ, efficax in agendo, strenuus. Ἐδόκει γὰρ οὗτος νέος τε εἶναι, καὶ ῥέκτης ἀνὴρ, *Synes. Epist.* 67. A ῥέζω.

Ῥεκτήριος, ία, ιον, acer et promptus ad agendum. A ῥεκτήρ.

Ῥεμβάζω, f. άσω, vagor mente seu animo sum districto. A ῥεμβῶ. Hinc

Ῥεμβασμὸς, οῦ, ὁ, occupatio mentis, v. *Ern.*

Ῥεμβεύω, vagor, fluctuo. A ῥέμβω. Unde

Ῥέμβη, ης, ἡ, vagatio, erratio.

Ῥέμβομαι, vagor, erro, palor, *Gl. V.* ῥεμβομένους, palantes. *Ph.* Ῥεμβόμενος ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου, καὶ τὴν τάξιν ἐκλείπων, *Plut.* Παῦσαι ῥεμβόμενος, *M. Anton.* 2, 4.

Ῥεμβονάω, funda jaculor. A ῥεμβών.

Ῥεμβὸς, ἡ, ὸν, vagus, erro; (2) tortuosus.

Ῥέμβος, ου, ὁ, divagatio, aberratio. A

ῬΕ΄ΜΒΩ, in gyrum circumago; (2) circumago, circumvolvo; (3) tenere inambulo, spatior, vagor, erro.

Ῥεμβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, vagus; (2) animo districtus. A ῥέμβος.

Ῥεμβὼν, ῶνος, funda. A ῥέμβω.

Ῥέμφος, vide ῥάμφος.

Ῥέξε, *sacrificavit*, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἔρρεξε, a verbo ῥέζω, *sacrifico*.

Ῥέξαι, aor. 1. inf. act. verbi ejusdem.

Ῥέξει, 3. sing. f. 1. ind. act. verbi ejusd.

Ῥέξειε, 3. sing. a. 1. opt. act. *Æol.* pro ῥέξαι, a verbo eod.

Ῥέον, 1. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔρρεον, a ῥέω, *fluo*.

Ῥέοντες, *fluentes*, nom. dual. part. præs. act. verbi ejusd.

Ῥέος, ῥέεος, ῥεῦς, τὸ, fluxus, fluxio. Δακρυσίστακτον λειβομένα ῥέος, *Æschyl. Prometh.* 399. A ῥέω.

ῬΕ΄ΠΩ, f. ψω, vergo, propendeo; (2) *metaph.* propensus sum ad aliquid; (3) benevolus sum. Ὁ χρησμὸς εἰς τουτὶ ῥέπει, *Aristoph. Plut.* 51. Πλῆθος ἔρρεπε πρὸς τοὺς θρασυτέρους, *Joseph.* πρὸς τὰς ἡδονὰς, *Gal.*

Ῥέριφε, 3. sing. perf. ind. act. *Poet.* pro ἔρριφε, a ῥίπτω, *projicio*.

Ῥεῦμα, ατος, τὸ, fluentum, fluvius, vel fluminis impetus, fluxio, fluxus, profluvium; aquæ cursus, humor, eluvies. A ῥέω.

Ῥευματίζω, fut. ίσω, fluxione vel gravedine infestor. A ῥεῦμα. Unde

Ῥευματικὸς, ἡ, ὸν, fluxionibus obnoxius.

Ῥευμάτιον, ου, τὸ, parvum fluentum; (2) rivus; (3) minuta fluxio, seu decubitus humorum in aliquid membrum. Dim. a ῥεῦμα.

Ῥευματισμὸς, οῦ, ὁ, fluxio. A ῥευματίζω.

Ῥεύμενον, *fluentem*, acc. sing. præs. part. med. *Dor.* pro ῥέομενον, a ῥέω, *fluo*.

Ῥεύσεται, 3. sing. fut. 1. ind. med. verbi ejusd.

Ῥεύσῃ, *diffluat*, 3. sing. a. 1. conj. act.

Ῥεῦσις, εως, ἡ, fluxus, fluxio. *Gl. V.* fluor, profluvium. A ῥέω.

Ῥευσαλέος, έα, έον, fluidus. A ῥέω.

Ῥευστικὸς, ἡ, ὸν, fluidus, fluxus, *Gl. V.*

Ῥευστικῶς, *adv.* abunde, adfluenter.

Ῥευστὸς, ἡ, ὸν, fluxus; (2) fluidus, evanidus, mortalis, caducus. A ῥέω.

Ῥευστῶς, *adv.* fluxe, inconstanter.

Ῥεύσω, *fluam*, f. 1. ind. act. verbi ῥέω.

Ῥεχθέντα, *facta*, nom. pl. aor. 1. part. pass. n. g. a ῥέζω, *facio*.

ῬΕ΄Ω, f. ῥεύσω, fluo, mano, stillo, *Ph.* (2) decido, de fructibus, &c. *metaph.* evanesco, intereo, solvor, labor, defluo. Ποταμὸς διὰ μέσης τῆς πόλεως ῥεῖ, *Xen.* Ἔρρει χειρὶ παῖς Ἀχιλλέως χοὰς θανόντι πατρὶ, fundebat, *Eur. Hec.* 529.

Ῥέω, dico, loquor; inus. in usu εἴρηκα, dixi; εἰρημένος, dictus, perf. part. pass. ἐρῶ, dicam, fut. Ἐπεὶ δὲ ταῦτα ἐρρήθη, *Xen.* τὸ ῥηθὲν, *Matt.* 1, 22. κατὰ τὸ εἰρημένον, *Rom.* 4, 18.

Ῥέων, ὁ, poculum, *Hes.*

Ῥεώς, fluxio, fluxus, *Eust.*

Ῥηγεὺς, έως, ὁ, tinctor. A ῥῆγος.

Ῥηγὴ, ῆς, ἡ, fissura, rima. A ῥήσσω.

Ῥηγῆναι, a. 2. inf. pass. verbi ῥήγνυμι, pro ῥήγω, s. ῥήσσω, *rumpo*.

Ῥῆγμα, ατος, τὸ, ruptum; (2) ruptio, eruptio, fractura, rima, *Gl. V.* vulsura. A ῥήγνυμι Hinc

Ῥηγματίας, ου, ὁ, cui abscessus intro rumpitur, et pus emittit; qui rupturis laborat.

Ῥηγματώδης, ες, idem.

Ῥηγμὶν, ῖνος, ἡ, scissura; (2) littus. Ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης, *Il.* 1, 437.

Ῥηγμὸς, οῦ, ὁ, littus.

Ῥηγμοχασμὸς, οῦ, ὁ, hiatus e diruptione. Ex ῥῆγμα et χασμός.

Ῥήγνυνται, 3. pl. præs. ind. pass. verbi

Ῥηγνύω, vel ῥήγνυμι, f. ῥήξω, frango, rumpo, scindo. Ἔρραγη, dissiluit, *Ph.* prorupit, a. 2. pass. Ἔρρηξεν αὐτὸν τὸ δαιμόνιον, *Luc.* 9, 42. Ῥήγνυνται οἱ ἀσκοὶ, *Matt.* 9, 17.

Ῥῆγος, εος, τὸ, culcita, lodix, stragula, *inpr.* tincta; usitatum ῥήγεα, pl. Ῥήγεα καλὰ πορφύρε' ἐμβαλέειν, στορέσαι δ' ἐφύπερθε τάπητας, *Il.* 24, 644, (scribitur et ῥίγος.) A præc.

Ῥηξισθενὴς, ὲς, frangens robur, sc. hostium, *Apollin.*

Ῥηθεὶς, a. 1. part. pass. verbi ῥέω, *dico*.

Ῥηθὲν, *dictum*, a. 1. part. pass. n. g.

Ῥηΐδιος, δία, διον, facilis. Hinc *Compar.* ῥηΐτερος, et *Superl.* ῥήϊστος, *Poet.* pro ῥᾴδιος.

Ῥηϊδίως, *adv.* facile, *Poet.* pro ῥᾳδίως.

Ῥηΐζω, fut. ίσω, levo, allevo, juvo. A ῥήϊος, (quod idem est ac ῥηΐδιος) pro ῥᾷος.

Ῥήϊστος, ίστη, ίστον, facillimus. A ῥηΐδιος.

Ῥηΐστατα, *adv.* facillime; *Od.* 21, 75. A

Ῥηΐτερος, ρα, ρον, facilior.

Ῥήκτης, ου, ὁ, ruptor, effractor. A ῥηγνύω.

Ῥηκτικὸς, ἡ, ὸν, vim rumpendi habens. A præc.

Ῥηκτὸς, ή, όν, qui frangi potest, fr[illegible]. A ῥήσσω vel ῥήγνυμι.

Ῥῆμα, ατος, τὸ, verbum, dictum; (2) res, Hebr. *Gl. V.* A ῥέω, *dico*.

Ῥήμασιν, dat. pl. cum ν, a ῥῆμα.

Ῥηματικὸς, ἡ, ὸν, verbalis. A ῥῆμα.

Ῥημάτιον, ου, τὸ, vocula, verbulum, *Gl. V.* Dim. ab eod.

Ῥηματίσκιον, ου, τὸ, idem et ab eod.

ῬΗ͂ΜΟΣ, ου, ὁ, instrumentum quo panes in furnum immittuntur, pala; *Lat.* remus.

Ῥὴν, νὸς, ὁ, ovis; unde πολύῤῥηνος· εὔρηνος.

Ῥήνικες, αἱ, ovium pelles. A præc.

Ῥηνοχορεὺς, έος, ῆος, inter pecudes saltans. A præc. et χορεύω, *Epigr.*

Ῥῆξαι, a. 1. inf. act. verbi ῥήγνυμι, pro ῥήγω, [illegible]

Ῥῆξεν, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* et cum ν ἐφελκ. pro ἔρρηξε, a verbo eod.

Ῥηξηνορία, ας, ἡ, fortitudo. A

Ῥηξήνωρ, ορος, ὁ, viros frangens, vel virilitate sua frangens et perrumpens hostium agmina; strenuus, bellicosus. Ex ῥήσσω et ἀνήρ.

Ῥηξικέλευθος, ου, ὁ καὶ ἡ, viam perrumpens.

Ῥηξίνοος, *contr.* ῥηξίνους, ου, ὁ καὶ ἡ, animum enervans et frangens.

Ῥῆξις, εως, ἡ, diruptio, fractura; (2) ipsa eruptio. A ῥήγνυμι.

Ῥηξίφλοιος, ου, ὁ καὶ ἡ, corticem habens disruptum seu rimosum. Ex ῥήσσω et φλοιός.

Ῥηξίφρων, ὁ καὶ ἡ, frangens animi ferociam. Ex eod. et φρήν.

Ῥηξίχθων, ὁ, ἡ, terram rumpens saltando, &c.

Ῥῆξον, 2. sing. a. 1. imperat. act. verbi ῥηγνύω.

Ῥήξω, *rumpam*, f. 1. ind. act. verbi ejusd.

ῬΗΙΑΙ', ῶν, αἱ, sublicæ, tigna ad substructiones.

Ῥήσαντο, *dixerunt*, 3. pl. a. 1. ind. med. *Ion.* pro ἐρρήσαντο, a ῥέω, *dico*.

Ῥησείδιον, ου, τὸ, sententiola, breve dictum. D[illegible]

Ῥῆσις, εως, ἡ, dictum, sententia, oratio, dictio; (2) locus certus in libro. A ῥέω.

Ῥησικοπέω, concionor, concionando ostento eloquentiam. A ῥῆσις et κόπτω.

Ῥησιμετρέω, verba seu orationem metior; de iis qui ad aquam dicunt.

Ῥησκυνθὶς, ίδος, ἡ, Rescynthis; epith. Junonis, *Nic.*

ῬΗ΄ΣΣΩ, fut. ξω, frango, rumpo; (2) vehementer ferio, pulso, allido; (3) erumpo, prorumpo; (4) proclamo, *intensive* φωνήν. Ῥήσσει ὁ οἶνος ὁ νέος τοὺς ἀσκοὺς, *Marc.* 2, 22. (1) μὴ τὰ τοῦ Θεοῦ στέμματα ῥήξῃς χερὶ, *Eurip. Ion.* 522. (2) μήποτε καταπατήσωσιν αὐτοὺς ἐν τοῖς ποσὶν αὐτῶν, καὶ στραφέντες ῥήξωσιν ὑμᾶς, in terram projiciant vos, *Matth.* 7, 6. Ἔρρηξεν αὐτὸν τὸ δαιμόνιον, terræ allisit illum dæmonium, *Luc.* 9, 42. Οὐχ ἅπαξ, οὐδὲ δὶς, ἀλλὰ καὶ τρὶς ἐπιχειρήσαντας, καὶ ῥαγέντας, καθάπερ ἐν τοῖς ὀλυμπιακοῖς ἀγῶσι, et solo afflictos prostratosque, ut in olympiacis fieri solet certaminibus, *Chrysostom. Homil.* 11. *in Jud.* Ῥῆξας δηνάριον, denarium solo allidere, ut sonitu bonitatem experiaris, *Arrian. in Epictetum*, 1, 20. Sic omnes editiones, excepta illa *Jo. Uptoni*, qui non intellecta voce ῥήξας, temere mutavit in ῥίψας.

Ῥητέος, α, ον, dicendus.

Ῥητὴρ, ῆρος, ὁ, sermocinator, orator. A ῥέω, *dico*.

Ῥητίνη, ης, ἡ, resina, humor liquidus et oleaginosus, e cortice sponte diffluens. A ῥέω.

Ῥητινίζω, fut. ίσω, resinam refero; (2) sum resinaceus. A ῥητίνη.

Ῥητινίτης, ου, ὁ, ut ῥητινίτης οἶνος, vinum resinatum. Ab eod.

Ῥητινολόγος, ου, ὁ, resinam colligens. A ῥητίνη et λέγω, *colligo*.

Ῥητινόω, resinam addo; ἐρρητινωμένος, resinosus.

Ῥητινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, resinosus.

Ῥητὸν, οῦ, τὸ, dictum seu scriptum pronunciabile, *Ph.* A ῥητός.

Ῥητορεία, ας, ἡ, oratorium artificium, amplificatio oratoria. A

Ῥητορεύω, fut. εύσω, rhetoricam exerceo; (2) orationem habeo, i. e. pronuncio; (3) oratorum modo extollo, augeo, rhetorum artibus utor; (4) garrio. Ἀνὴρ ἥδιστος εἰπεῖν τι καὶ ῥητορεῦσαι, *Appian.* A ῥήτωρ.

Ῥητορικὸς, ἡ, ὸν, oratorius; (2) ad rhetorem seu ad artem oratoriam pertinens; (3) qui artem oratoriam callet, eloquens. Hinc ἡ ῥητορικὴ, ῆς, sc. τέχνη, *Gl. V.* oratoria.

Ῥητορικῶς, *adv.* oratorie. A præc.

Ῥήτορσιν, dat. pl. cum ν, a ῥήτωρ.

Ῥητὸς, ἡ, ὸν, dicendus, fandus, memorandus, celebris; (2) dictus, præscriptus, præfinitus, constitutus, certus, ratus. A ῥέω.

Ῥήτρα, ας, ἡ, dicendi potestas, accepta a senatu, magistratu, &c. (2) dictio, i. e. oraculum; unde Lycurgi leges ῥῆτραι dictæ, *Plut.* (3) pactum, pactio, conventio; (4) oratio ipsa oratoris. A

Ῥητρεύω, idem quod ῥητορεύω.

Ῥητροφύλαξ, ακος, ὁ, custos tabularii.

Ῥήτωρ, ορος, ὁ, rhetor, declamator, qui artem rhetoricam profitetur; (2) orator. A ῥέω.

Ῥητῶς, *adv.* certis verbis, expresse, manifeste, plane, nominatim. *Gl. V.* aperte. A ῥητός.

Ῥηχίη, ης, ἡ, maris æstus et restagnatio, sive exundatio.

exundatio. Ῥηχίη δ' ἐν αὐτῷ καὶ ἄμπωτις ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν γίνεται, quotidie æstus et recessus est, *Herodot.* 2, 11. Pro ῥαχία.

Ῥάχις, ἡ, promontorium, *Hes.* præcipitium, *V. L.*

Ῥαχὸς, ῦ, ὁ, sepes, septum; (2) maceria; (3) vallum. A ῥήσσω.

Ῥηχώδης, ες, asper, salebrosus, *Nic.*

Ῥιγεδανὸς, ἡ, ὸν, horribilis, horrorem incutiens, *Il.* 19, 325. Ex ῥῖγος et δάνος.

Ῥιγέω, ῶ, f. ήσω, horreo, exhorreo; (2) rigeo. Ῥίγησεν δ' ὁ γέρων, *Il.* 3, 259. A ῥῖγος.

Ῥιγηλὸς, ἡ, ὸν, horrendus, horrificus. Ab eod.

Ῥιγήσειν, f. 1. inf. act. verbi ῥιγέω, *horreo.*

Ῥίγιον, magis horrendum, deterius. A ῥῖγος

Ῥίγιος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, rigidus, horridus, frigidus.

Ῥίγιστος, ίστη, ιστον, maxime horrendus: ῥίγιστον, *adv.* teterrime.

Ῥιγνὸς, ἡ, ὸν, idem quod ῥίγιος, *Ern.*

Ῥιγομάχης, ῦ, ὁ, cum frigore pugnans, frigus contemnens. A ῥῖγος et μάχομαι.

Ῥιγοπύρετος, ὁ, febris in qua paroxysmus cum gravi horrore.

ῬΙ͂ΓΟΣ, εος, τὸ, rigor, frigus vehemens, algor; (2) febris.

Ῥιγοσίδιος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, perpetuo frigens seu algens. Ex ῥῖγος· potius ῥιγωσίδιος. A

Ῥιγόω, ῶ, fut. ώσω, frigeo, algeo. Τὸ μὴ ῥιγῶν πολὺ κάλλιον τῦ ἀμπεχόνης εὐπορεῖν, *Luc.* A ῥῖγος.

Ῥιγώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, rigens, *Aret.* Ab eod.

ῬΙ´ΖΑ, ης, ἡ, radix, stirps, *Ph. in N.* 7. *per Ebr.* surculus; vid ὄζος.

Ῥίζαγρα, ἡ, instrumentum quo extrahunt spicula, aut alia, quæ manibus seu digitis prehendi non possunt.

Ῥιζὰς, άδος, ἡ, radix; (2) radicum acervus.

Ῥίζῃσιν, *radicibus*, dat. pl. *Ion.* et cum ν, pro ῥίζαις, a ῥίζα, *radix.*

Ῥιζίας, ῦ, ὁ, ut ῥιζίας ὀπὸς, succus qui e radice exprimitur. Ab eod.

Ῥιζιδᾶ, *adv.* minutim. Δή ποτε ῥιζιδᾶ τρίβε, [sic legendum, non ῥιζίδα], *Nic. Alexiph.* 531.

Ῥιζίον, ῦ, τὸ, radicula, *Gl. V.* A ῥίζα.

Ῥιζοβολέω, ῶ, fut. ήσω, radices ago. A

Ῥιζοβόλος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, radices emittens. Ex ῥίζα et βάλλω.

Ῥιζόθεν, *adv.* radicitus, stirpitus. A ῥίζα.

Ῥιζολαβέω, ῶ, fut. ήσω, radices ago seu capio. Ex ῥίζα et λαμβάνω, (sed leg. ῥιζοβολέω, *Ern.*)

Ῥιζολογέω, ῶ, f. ήσω, radices colligo. Καθέλε πάντας τυράννυς ῥιζολογήσας, *Diod.* A

Ῥιζολόγος, ῦ, ὁ, ἡ, radicum collector, herbarius. Ex ῥίζα et λέγω, *colligo.*

Ῥιζοπώλης, ῦ, ὁ, radicum venditor.

Ῥιζοτομέω, ῶ, fut. ήσω, radices exscindo seu seco; (2) ablaqueo. Ῥιζοτομεῖν βοτάνας, *Hipp.* A ῥιζοτόμος. Hinc

Ῥιζοτομία, ας, ἡ, radicum sectio seu excisio; (2) herbarum ad medicamenta lectio seu collectio. Hinc

Ῥιζοτομικὸς, ἡ, ὸν, pertinens ad radicum excisionem, seu herbarum lectionem. A

Ῥιζοτόμος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, radicum excisor seu sector; qui radices colligit, earum peritus herbarius. Ex ῥίζα et τέμνω.

Ῥιζῦχος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, radicem (*item* fundamenta) continens. Ex ῥίζα et ἔχω.

Ῥιζοφαγέω, ῶ, f. ήσω, radicibus vescor. A

Ῥιζοφάγος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, radicibus vescens. Ex ῥίζα et φαγεῖν.

Ῥιζόφλοιος, ον, cui cortex radicis speciem gerit, *Theoph.*

Ῥιζοφοίτητος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, e radice proveniens, e radice natus. Ex ῥίζα et φοιτάω.

Ῥιζοφυέω, ῶ, fut. ήσω, radicem vel radices emitto, radices ago. A

Ῥιζοφυὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui radicem seu radices emisit; (2) e radice proveniens. Ex ῥίζα et φύω.

Ῥιζόφυλλος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, e radice foliatus. Ex ῥίζα et φύλλον.

Ῥιζόφυτον, τὸ, stirps, *Bud.*

Ῥιζόφυτος, ον, radice natus, *V. L.*

Ῥιζόω, ῶ, fut. ώσω, radicibus firmo seu fulcio; (2) confirmo, stabilio, corroboro; ἐῤῥίζωται, radices egit, perf. pass. Ἐν ἀγάπῃ ἐῤῥιζωμένοι, *Ephes.* 3, 18. Ἐξ ἀμαθίας πάντα κακὰ πᾶσιν ἐῤῥίζωται ϗ βλαστάνει, *Plato.* A ῥίζα. Unde

Ῥιζώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, radici similis.

Ῥίζωμα, ατος, τὸ, quod radices egit, quod stabilitum est velut fixis radicibus, radix. A ῥιζόω.

Ῥιζῶνυξ, χος, ὁ, radix unguis.

Ῥιζωνύχια, τὰ, et ῥιζωνυχία, ἡ, idem.

Ῥιζωρυχέω, ῶ, f. ήσω, radicem effodio. A

Ῥιζωρύχος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, radicem effodiens. Ex ῥίζα et ὀρύσσω.

Ῥίζωσις, εως, ἡ, radicum emissio. A ῥιζόω.

Ῥιζωτὴς, ῦ, ὁ, stabilitor, *Synes.*

Ῥικνήεις, εσσα, εν, rugosus, vetus, obsoletus. A ῥικνὸς.

Ῥικνόομαι, ῦμαι, distrahor et omnibus modis distorqueor; (2) indecenter me flecto; (3) in saltando lumbis incurvatis agitor. Φθινάσης δ' ἐξαῦτις ἀφαυροτέροισι μέλεσσι ῥικνῦσ', *Oppian. de Piscat.* 5, 593. A

ῬΙΚΝΟ´Σ, ἡ, ὸν, rugosus, curvus; (2) tenuis, macilentus.

Ῥικνότης, ητος, ἡ, curvitas. A ῥικνὸς.

Ῥικνώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, rugosus. Ab eod.

Ῥικνώσῃ, 2. sing. fut. 1. ind. med. *Ion.* pro ῥικνώσεσαι, a ῥικνόομαι, *rugis deformibus indicor.*

Ῥίκνωσις, εως, ἡ, rugositas et corrugatio in cute, cum extenuata concidit et corrugatur. Ab eod.

Ῥίμμα, ατος, τὸ, jactus. A ῥίπτω. Unde

Ῥίμφα, *adv.* leviter, statim, celeriter.

Ῥιμφάρματος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, qui citato et celeri cursu fit. Ῥιμφαρμάτῳ διφρηλασίᾳ, *Pind. Olymp.* 3, 66. Ῥιμφαρμάτῳ ἁμίλλᾳ, *Soph. Œd. Col.* 1062. Ex ῥίμφα et ἅρμα.

ῬΙ´Ν, ῥινὸς, ἡ, nasus, et *in plur.* nares.

Ῥινάριον, τὸ, Dim. a præc.

Ῥιναυλέω, per nares cum strepitu spiritum mitto, *Schol. Lucian.*

Ῥινάω, ῶ, decipio, *proprie* nares, ut quum canes falluntur olfactu. A ῥὶν.

Ῥινᾶν, ῥινᾷ, limat, *Ph.* A ῥίνη.

Ῥινεγχυσία, ἡ, infusio in nares.

Ῥινεγχυτέομαι, infundor in nares. A

Ῥινεγχύτης, ῦ, ὁ, specillum, seu instrumentum, quo quid in nares infunditur. A ῥὶν et ἐγχέω.

Ῥινέω, ῶ, f. ήσω, lima polio, limo. A

ῬΙ´ΝΗ, ης, ἡ, lima; (2) piscis quidam.

Ῥινηλασία, ἡ, fragrantia; (2) indagatio, vestigatio, quæ fit per nares.

Ῥινηλατέω, ῶ, fut. ήσω, narium olfactu persequor; (2) sagaciter indago. A

Ῥινηλάτης, ῦ, ὁ, qui naribus seu olfactu indagat, sagax. Ex ῥὶν et ἐλαύνω. Unde

Ῥινήλατος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, olfactu feriens, sc. nares, epith. vini boni.

Ῥίνημα, ατος, τὸ, ramentum. A ῥινέω.

Ῥινητήριον, ῦ, τὸ, lima, *Gl. V.* Ab eod.

Ῥινητὴς, ῦ, ὁ, limator, *Gl. V.* Ab eod.

Ῥινίζω, limo, *Ph.* Ab eod.

Ῥινίον, lima, *Gl. V.* Ab eod.

Ῥίνισμα, ατος, τὸ, ramentum. A ῥινίζω.

Ῥινοβάτης, ῦ, ὁ, rhinobates, *piscis, apud Aristot.*

Ῥινόβολος, ὁ, ἡ, qui e naribus ejicitur.

Ῥινοβόλος, nares feriens odore, ut vinum. A ῥὶν et βάλλω.

Ῥινοδέψης, ῦ, ὁ, coriarius. A ῥινὸς et δέψω.

Ῥινόκερως, ωτος, ὁ, rhinoceros, animal unius in nare cornu. Ex ῥὶν et κέρας.

Ῥινοκολύστης, ῦ, ὁ, decurtator narium. Ex ῥὶν et κολύω, *amputo.*

Ῥινοκοπέω, ῶ, f. ήσω, nasum amputo. Ex eod. et κόπτω.

Ῥινολαβὶς, ίδος, ἡ, instrumentum, quo nasus arreptus torquebatur. A ῥὶν et λαμβάνω.

Ῥινομάκτρον, ῦ, τὸ, linteolum abstergendis naribus aptum, muccinium. A μάσσω.

Ῥινοπύλη, ης, ἡ, portula, ostium. Ex ῥινάω.

ῬΙΝΟ´Σ, ῦ, ὁ vel ἡ, pellis, cutis, corium; (2) clypeus, scutum, *Il.* 4, 477.

Ῥινόσιμος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, qui naso est simo.

Ῥινότμητος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, cujus nasus est amputatus seu defectus. Ex ῥὶν et τέμνω.

Ῥινοτομέω, ῶ, fut. ήσω, nasum amputo. A

Ῥινοτόμος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, nasum amputans. Ex ῥὶν et τέμνω.

Ῥινοτόρος, ῦ, ὁ, scuta seu clypeos perforans, *item* aciem dirumpens. Ἄρης Ῥινοτόρος, *Il.* 21, 392. Ex ῥινὸς et τορέω.

Ῥινῦχος, ῦ, ὁ, idem quod ῥινεγχύτης.

Ῥινωτηρία, ἡ, pars navis prope carinam, *Poll.*

ῬΙΌΝ, ῦ, τὸ, montis cacumen, promontorium.

Ῥιπὰς, άδος, ἡ, idem quod ῥιπή.

Ῥιπαύλης, ῦ, ὁ, qui stipula canit, Athen. ad verbum, qui canit libro detracto saligno ramulo. A ῥὶψ et αὐλέω, *Ern.*

Ῥιπὴ, ῆς, ἡ, impetus venti, ictus seu jactus teli velut fulminis; (2) incitamentum, impetus; ῥιπὴ ὀφθαλμῦ, momentum, vibratus oculi; (3) ventilatio; (3) περὶ σῇ ῥιπῇ μᾶλλον ἐγειρόμενον, *Analecta Brunck.* 2, 354. A ῥίπτω.

Ῥιπίδιον, flabellum, i. e. ventilationis instrumentum; (2) muscarium. A ῥιπίς. Unde

Ῥιπίζω, fut. ίσω, ventilo, flabello ventulum factito; (2) excito ignem sufflando, follibus accendo. Ὁ γὰρ διακρινόμενος ἔοικε κλύδωνι θαλάσσης ἀνεμιζομένῳ ϗ ῥιπιζομένῳ, *Jac.* 1, 6. Τὰ τεμάχη ῥιπίζεται, assantur, *Aristoph. Conc.* 839.

Ῥιπὶς, ίδος, ἡ, flabellum, i. e. ventilationis instrumentum; (2) muscarium; (3) ventilabrum ac follis, quo excitantur carbones; (4) vas ex vimine contextum. A ῥίπτω.

Ῥίπισις, εως, ἡ, ventilatio; (2) refrigeratio. A ῥιπίζω.

Ῥίπισμα, ατος, τὸ, idem et ab eod.

Ῥιπισμὸς, ῦ, ὁ, idem et ab eod.

Ῥιπιστήριον, ῦ, τὸ, flabellum, *Ph.*

Ῥιπιστὸς, ἡ, ὸν, qui ventilari potest, aut qui ventilatur, vel ventilatione refrigeratur; (2) perflabilis et ventis expositus. Ab eod.

Ῥῖπος, εος, τὸ, vel ῦ, ὁ, crates e viminibus, aut calamis, arundinibusque. Φράξε δέ μιν ῥίπεσσι διαμπερὲς οἰσυΐνῃσι, *Od.* 5, 256. Ῥιπὸς in acc. plur. *Agatharch. in Geog. Minor.* 7. Κατεῤῥαμμένη ῥιπεῖ καλάμων, consuta vimine arundinum (crates), *Herodot.* 2, 96. A ῥίψ.

Ῥιπτάζω, fut. άσω, jacto, projicio, præcipitem do, prosterno, proturbo; ῥιπτάζομαι, jactor, *Gl. V.* ῥιπτάζεται, jactatur, fluctuat, *Ph.* ῥιπτασθεὶς, jactatus, *Ph.* a. 1. part. *Il.* 14, 257. Τοσαῦτα ῥιπτάζεσθαι τῇ ψυχῇ, *M. Anton.* A ῥίπτω.

Ῥίπτασκον, *jactabam*, imperf. ind. act. *Ion* pro ἐῤῥίπτασκον, a ῥιπτάσκω, pro ῥιπτάζω, *Il.* 23, 827.

Ῥιπτασμὸς, ῦ, ὁ, corporis jactatio, disjectio, incontinentia. A ῥιπτάζω.

Ῥιπταστικὸς, ἡ, ὸν, qui se crebro jactat, levis, inconstans. Ab eod.

Ῥιπτέω, projicio; idem quod ῥίπτω. Κραυγαζόντων δὲ αὐτῶν, ϗ ῥιπτύντων τὰ ἱμάτια, *Act.* 22, 23. Ῥιπτῦτε χλαίνας, *Arist. Conc.* 505.

Ῥιπτῦμαι, præs. ind. pass. *Att.* pro ῥίπτομαι.

Ῥιπτὸς, ἡ, ὸν, projectus; (2) præcipitatus, celer. A

ῬΙ´ΠΤΩ, f. ψω, jacio, dejicio, projicio, conjicio, jacto. *Gl. V.* ῥίπτονται, jactantur, *Ph.* ἔῤῥιψα, abjeci; ἔῤῥιμμαι, projectus sum, *Gl. V.* perf. pass. ῥιφθεὶς, projectus, a. 2. part. pass. Ῥιπτεῖ πρὸς ἀμφίκλυστον ἐκ πόντυ πέτραν, allidit, *Soph. Trach.* 93. Χρὴ ῥίπτειν ἑαυτὸν, *Ibid.* 803. Μάτην λόγος ἔῤῥιπται, *Eur. Med.* 1407. Παρὰ χαίταν ῥίψαι βέλος, telum ab aure dextra, vel a capite libratum vibrare, *Eurip. Hipp.* 220.

Ῥὶς, ῥινὸς, ἡ, idem quod ῥίν.

ῬΙ´ΣΚΟΣ, ῦ, ὁ, riscus, cista pelle inducta.

Ῥίσσον, τὸ, flabellum, ventilabrum, *Hes.*

Ῥιφθεὶς, *projectus*, a. 1. part. pass. v. ῥίπτω. Unde

ῬΙΦΗ´, ῆς, ἡ, jactus, *Lycophr.* 235.

ῬΙ´Ψ, ῥιπὸς, ὁ, ramus salignus, vimen flexile; (2) crates viminea; ἐπὶ ῥιπὸς πλεῖν, magno se periculo committere.

Ῥῖψαι, aor. 1. inf. act. verbi ῥίπτω.
Ῥίψαις, *qui projecit*, a. 1. part. act. *Æol.* pro ῥίψας.
Ῥίψασπις, ιδος, ὁ ϗ ἡ, clypeo abjecto fugiens, ignavus, timidus. Ex ῥίπτω et ἀσπίς.
Ῥιψαυχενέω, ῶ, cervicem seu caput jacto. A
Ῥιψαύχην, ενος, ὁ ϗ ἡ, cervicem vel caput jactans. Ex ῥίπτω et αὐχήν.
Ῥίψεν, *projecit*, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* et cum ν, pro ἔῤῥιψε, a ῥίπτω. Unde
Ῥίψις, εως, ἡ, projectio, impetus, jactus.
Ῥιψοκινδυνέω, ῶ, in pericula me præcipito projecta quadam audacia. A
Ῥιψοκίνδυνος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui se in pericula præcipitat, ad audendum projectus. *Ph.* periculosus, temerarius. Τὸ ῥιψοκίνδυνον, temeritas, præceps audacia. Λέγων οὐκ εὔλογον εἶναι τὸ ῥιψοκίνδυνον, *App. Bell. Civ.* 5, 84. Ex ῥίπτω et κίνδυνος.
Ῥιψοκινδύνως, *adv.* temere, audacter, contemptu periculi. Βιασάμενοι ἐς τὴν ἀρχὴν ῥιψοκινδύνως. *App. Bell. Civ.* 1, 103.
Ῥιψολογέω, ῶ, temere verba fundito vel effutio. Ex ῥίπτω et λόγος.
Ῥίψοπλος, ου, ὁ ϗ ἡ, arma abjiciens; (2) sævus, qu. faciens, ut arma abjiciantur. Ex ῥίπτω et ὅπλα.
ῬΟΑ', ᾶς, ἡ, malus Punica, *arbor*; (2) malum Punicum, *fructus*, *Gl. V.* malogranum, malum granatum.
Ῥοαῖσιν, dat. pl. *Ion.* et cum ν, pro ῥοαῖς.
Ῥοὰς, άδος, ἡ, defluvium acinorum, vitis vitium, quo acini defluunt. A ῥέω. V. ῥυάς.
Ῥογμὸς, οῦ, ὁ, sonus quem quis supinus stertendo edit, rhonchus. A ῥέγχω.
Ῥογχάζω, rhonchisso. A seq.
Ῥόγχος, ου, ὁ, rhonchus, *Gl. V.* ῥέγχος, idem; stertentium spiritus. A ῥέγχω.
Ῥόδαμνος, ου, ὁ, idem quod ῥάδαμνος.
ῬΟΔΑ'ΝΗ, ης, ἡ, trama, subtemen, *Ph.*
Ῥοδανίζω, torqueo, *Gl. V.* A præc.
ῬΟΔΑΝΟ'Σ, ἡ, όν, valde rapidus; sed quum *roseus* notat, est a ῥόδον, *Il.* 18, 576.
Ῥόδαξ, ακος, ἡ, parva rosa, rosula. Dim. a ῥόδον.
Ῥοδαρὸς, ἡ, όν, roseus; bonum colorem habens. A ῥόδον. Unde
Ῥόδεος, et ῥόδειος, εα, εον, idem.
Ῥοδάνθειος, ον, roseus, pulcher. Ab ἄνθος.
Ῥοδέη, idem quod ῥοδῆ. Ῥοδέησιν ἴσοσι, *Apoll. Rhod.* 3, 1020.
Ῥοδεία, ἡ, sertum e rosis.
Ῥοδεὼν, ῶνος, ὁ, rosetum, *Gl. V.*
Ῥόδη, ης, ἡ, frutex rosas producens. A ῥόδον.
Ῥοδιαῖος, α, ον, idem quod ῥόδιος, *Anac.*
Ῥοδιὰς, άδος, ἡ, poculi genus. A ῥόδον.
Ῥόδινος, ινη, ινον, rosaceus. Ab eod.
Ῥοδίζω, rosæ similis sum, rosam refero, sc. odore vel colore, *Diosc.*
Ῥοδὶς, ίδος, ἡ, pastillus e rosis. A ῥόδον.
Ῥοδίτης, ου, ὁ, sc. οἶνος, vinum rosatum vel rosaceum. Ab eod.
Ῥοδοδάκτυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, roseos digitos habens Ῥοδοδάκτυλος Ἠώς, *Il.* 1, 477.
Ῥοδοδάφνη, ης, ἡ, taxus, laurea, viburna, rosa Græca, *Ph.* Ex ῥόδον et δάφνη.
Ῥοδοδένδρον, ου, τὸ, frutex, rosæ similitudine.
Ῥοδοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, rosarum colorem referens. Ex ῥόδον et εἶδος.
Ῥοδόεις, όεσσα, όεν, rosaceus, roseus, suavissimus. A ῥόδον. *Il.* 23, 186.
Ῥοδόμελι, mel rosaceum. Ex ῥόδον et μέλι.
Ῥοδόμηλον, ου, τὸ, confectio ex rosis et malis cotoneis. Ex ῥόδον et μῆλον.
Ῥοδομιγὴς, ὴς, rosaceus, de colore. A
ῬΟ'ΔΟΝ, ου, τὸ, rosa.
Ῥοδόπεπλος, roseum peplum habens, *Call.*
Ῥοδόπηχυς, εος, ὁ ϗ ἡ, roseos habens cubitos, *i. e.* pulcher.
Ῥοδόπνοος, *contr.* ῥοδόπνους, ου, ὁ ϗ ἡ, rosarum odorem spirans, *i. e.* suavis.
Ῥοδοπώλης, ου, ὁ ϗ ἡ, rosarius, *Gl. V.* qui rosas vendit.
Ῥοδόσταγμα, ατος, τὸ, rosarum liquor. Ex ῥόδον et στάζω.
Ῥοδόσταχτον, ου, τὸ, idem et ex iisd.
Ῥοδόσφυρος, ου, ὁ ϗ ἡ, roseos pedes habens, *i. e.* pulcher. Ex ῥόδον et σφυρόν.
Ῥοδοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, rosas ferens. Ex eod. et φέρω.
Ῥοδόχροος, *contr.* ῥοδόχρους, ου, ὁ ϗ ἡ, roseus, roseum colorem habens. *Gl. V.* ῥοδόχρους, roseo colore, *i. e.* pulcher, cum de homine dicitur. Ex eod. et χρόα.
Ῥοδόχρως, ωτος, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.
Ῥοδουντία λοπὰς, olla odoratissima, *Bud.* odorati edulii genus, *V. L.*
Ῥοδῶν, ῶνος, ὁ, idem quod sequens; (2) totus cespes et planta rosæ. Unde
Ῥοδωνιὰ, ᾶς, ἡ, rosetum, locus ubi rosæ nascuntur. *Gl. V.* rosarium, rubicetum.
Ῥοδῶπις, ιδος, ἡ, quæ roseo est adspectu, de fœmina. Ex ῥόδον et ὤψ.
Ῥοδωπὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.
Ῥοδωτὸν, rosatum, *Gl. V.* quasi a ῥοδόω.
Ῥόζω, latro; (2) sterto; *item* ῥάζω, et ῥώζω.
Ῥοὴ, ῆς, ἡ, fluentum, fluxus, unda. A ῥέω.
Ῥοθέω, ῶ, impetu feror, ruo; (2) obmurmuro. (1) λέγοι δ' ἐν ἀλλήλοισιν ἐῤῥόθουν κακοί, *Soph. Antig.* 259. (2) ἐῤῥόθουν ἐμοί, *Id. Ibid.* 290. A ῥόθος.
Ῥοθιάζω, cum impetu et contente remigo; (2) cum impetu et strepitu voro porcorum modo. Ab eod.
Ῥοθιὰς, ἡ, sonora, epith. remi, *Æsch.*
Ῥόθιον, ου, τὸ, impetus undarum, fluctus.
Ῥόθιος, ου, ὁ ϗ ἡ, impetuosus, cum impetu ruens. A ῥόθος.
Ῥοθοπυγίζω, idem quod ῥαθαπυγίζω.
ῬΟ'ΘΟΣ, ου, ὁ, undarum strepitus, strepitus remorum; (2) strepitus, tumultus, impetus.
Ῥοιὰ, ᾶς, ἡ, malum granatum, pro ῥοά· (2) volutabrum in lacu.
Ῥοιβδέω, ῶ, fut. ήσω, strido; (2) sorbeo, absorbeo, *Od.* 12, 106. A ῥοῖβδος. Hinc
Ῥοίβδησις, εως, ἡ, stridor, cantus. Ταρβοῦσαν ἐν ῥοιβδήσει βουκόλων, *Eurip. Iph. in Aul.* 1085.
Ῥοιβδμὸς, et ῥοιβδμὸς, idem quod
Ῥοῖβδος, ου, ὁ, stridor. A ῥοίζω.
Ῥοϊδάριον, τὸ, idem quod
Ῥοΐδιον, vel ῥοΐδιον, (*sed illud melius*) ου, τὸ, exiguum malum Punicum. A ῥοιά.
Ῥοίζασκε, *stridebat*, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐῤῥοίζεε, a
Ῥοιζέω, ῶ, f. ήσω, strido, stridorem edo; (2) latro; (3) sibilo innuo. Ῥοίζησεν δ' ἄρα, πιφαύσκων Διομήδεϊ δίῳ, *Il.* 10, 502. A ῥοῖζος. Hinc
Ῥοιζηδὰ, et ῥοιζηδὸν, *adv.* cum stridore; (2) magno cum impetu.
Ῥοίζημα, ατος, τὸ, stridor seu impetus, qualis est sagittæ volantis:
Ῥοιζήτωρ, ορος, ὁ, sibilator, magnum stridorem edens. Ab eod.
ῬΟΙ͂ΖΟΣ, ου, ὁ, stridor, sibilus; (2) impetus, *Gl. V.* Hinc
Ῥοΐζω, voluto equum in flumine vel lacu ad abluendas sordes.
Ῥοιζώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, stridorem aut magnum strepitum edens, streperus. A ῥοῖζος.
Ῥοιζωτὴρ, ῆρος, ὁ, idem; quasi a ῥοιζόω.
Ῥοϊκὸς, ἡ, όν, qui fluxione laborat, profluvio laborans; (2) fluidus, fluxus; (3) incurvus, inflexus; (4) qui naturaliter incurvis cruribus est, *Theocr.* 49. A ῥέω.
Ῥοΐσκοι, corymbi aurei, stolis sacris attexti; ad mali punici similitudinem sic dicti. A ῥοιά.
Ῥοΐτης, ου, ὁ, ut ῥοΐτης οἶνος, vinum e malis Punicis. Ab eod.
Ῥομβέω, ῶ, f. ήσω, volvo et circumago in modum rhombi. A ῥόμβος. Hinc
Ῥομβητὸς ἡ, όν, versatilis in modum rhombi; (2) stridens. (2) χαλκόεντα, τὸν πόκα τήνος πολλάκι ῥομβητὸν ἐκ χειρὸς ἠκροβόλει, *Anthol.* 6. Ἔνθεν ῥομβητὴν ἐρσοφάλιξ φόβην, stridentem rotavit jubam, *Analecta Brunckii*, 1, 488. (imo *vibratam, in orbem agitatam.*)
Ῥομβηδὸν, *adv.* per gyros, *Man.*
Ῥομβηταὶ, οἱ, sese circumagentes in modum rhombi. Epith. Curetum, *Orph.*
Ῥομβοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, figuram rhombi habens. Ex ῥόμβος et εἶδος.
Ῥόμβος, ου, ὁ, tornus, turbo, *Ph.* girgillus, *Gl. V.* rhombus; (2) figura geometrica, scutula; (3) genus fasciæ, quo chirurgi utuntur. A ῥέμβω. Hinc
Ῥομβοστωμυλήθρα, ἡ, volubilis lingua, garrula. A ῥόμβος et στωμύλος, al. ῥαΐβος.
Ῥομβώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, rhombi figuram habens. A ῥόμβος.
Ῥομβωτὸς, ἡ, όν, idem, scutulatus.
Ῥόμμα, τὸ, pro ῥόφημα, *Hipp.*
Ῥόμος, ὁ, teredo, *Ern.*
Ῥομφάζω, bajulo, *Hes.*
Ῥομφαία, ας, ἡ, romphæa, gladius; framea, *Ph.* A ῥέμβω. Unde
Ῥομφεῖς, ῶν, οἱ, lora quibus calcei consuuntur.
Ῥόος, *contr.* ῥοῦς, οῦ, ὁ, fluentum, fluxus. A ῥέω.
Ῥοπαληφορέω, ῶ, clavam gesto. Ex ῥόπαλον et φέρω.
Ῥοπαλίζω, fut. ίσω, clava percutio, vel verso tanquam clavam. A ῥόπαλον. Hinc
Ῥοπαλισμὸς, οῦ, ὁ, percussio quæ fit clava. Sed dicitur de tentigine seu satyriasi.
Ῥοπαλοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, clavæ similis. Ex ῥόπαλον et εἶδος.
Ῥόπαλον, ου, τὸ, clava, *Ph.* ῥόπαλα, fustes, *Gl. V.* A ῥέπω.
Ῥοπαλωτὸς, ἡ, όν, in clavæ speciem formatus, epith. poculi, *Dion. C.* A præc.
Ῥοπὴ, ῆς, ἡ, præponderatio, libramentum, *Ph.* momentum, *Ph.* nutus, *Gl. Vet.* Ῥοπὰς ἔχεσθαι, vergere ad ruinam, *Aristoph. Vesp.* 1[illegible]7. A ῥέπω.
Ῥοπτὸς, ἡ, όν, sorbilis. A ῥόφω. Unde
Ῥόπτρον, ου, τὸ, clava, fustis; (2) marculus seu annulus ostii, lignum incurvum.
Ῥοῦς, ῥοὸς, arbuscula quædam inficiendis coriis serviens; excoriarium.
Ῥούσιος, ου, ὁ, color, qualis est rubricæ Sinopicæ, *Lat.* russus. A ῥοά, cujus granum rubet.
Ῥοφάνω, ῥοφάνειν, *Hipp.* item
Ῥοφάω, ῶ, *Ph.* ῥοφᾷ, sorbet; idem quod
ῬΟΦΕ'Ω, ῶ, fut. ήσω, sorbeo, sorbillo, haurio. Μισθοῦ τρύβλιον ῥοφήσεται, *Arist. Eq.* 901. Ὅσον ῥοφήσεις ζωμὸν ἡμερῶν τριῶν! *Id. Pace*, 715.
Ῥόφημα, ατος, τὸ, sorbitio, haustus. A præc.
Ῥοφημάτιον, ου, τὸ, sorbitiuncula:
Ῥόφησις, εως, ἡ, sorbitio, *Gl. V.* suctus. A ῥοφέω.
Ῥοφητικὸς, ἡ, όν, vim absorbendi habens. Ab eodem.
Ῥοφητὸς, ἡ, όν, sorbilis. Ab eod.
Ῥόφω, pro ῥοφέω, *Etym.* unde ῥοπτὸς et ῥόμμα.
Ῥοχθέω, ῶ, fut. ήσω, strepitum seu stridorem edo. *Od.* 5, 402; et 12, 60. A
Ῥόχθος, ου, ὁ, fluctuum strepitus, fluctus. Κακοῖς ῥόχθοισι θαλάσσης, *Nic. Al.* 289.
Ῥοχθίζω, idem quod ῥοχθέω, *Orph.*
Ῥοώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, fluidus, fluxus; (2) undosus, fluctuosus. *Gl. V.* rapidus. A ῥόος.
Ῥόω, moveo, quatio. *Steph.* unde ἐπεῤῥώσαντο.
Ῥοὼν, ῶνος, ὁ, locus malis Punicis consitus. A ῥοά.
Ῥύαμα, τὸ, custodia, *V. L.*
Ῥύαξ, ακος, ὁ, profluvium, rivus, proluvium, proluvies, eluvies. *Gl. V.* rivus. A ῥύω.
Ῥυὰς, άδος, ἡ, qu. dic. defluva, decidua; (2) vitium oculi, quum lacrymæ constanter fluunt; (3) defluvium acinorum; ῥυάδες, vites fructum non retinentes. Ab eod.
Ῥύβδην, *adv.* pro ῥύδην.
Ῥυγγάχετος, *Ar.* (vid. *Thes. Gr. P.*) tumultus.
Ῥύγχαινα, ἡ, nasuta, *Gl. V.* A ῥύγχος.
Ῥυγχελέφας, αντος, ὁ ϗ ἡ, rostrum elephantinum habens. Ex ῥύγχος.
Ῥυγχίον, ου, τὸ, rostellum. Dim. a ῥύγχος.
Ῥυγχομαχεῖν, rostro pugnare.
ῬΥ'ΓΧΟΣ, εος, τὸ, rostrum, rictus; (2) dicitur tamen et de facie humana.
Ῥύδην, *adv.* adfluenter, abundanter; (2) vehementer, impetuose, cum vehementi strepitu. A ῥύω. Unde
Ῥυδὸν, *adv.* fuse, adfatim, abunde.
Ῥυεὶς, *qui fluxit*, a. 2. part. pass. v. ῥύω, *fluo.*
Ῥύεο, *libera*, 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* pro ῥύεσο, a verbo ῥύω, *solvo*, *libero.*
Ῥύζω, latro, allatro, *Suid.* ῥοίζω, *Eust.*

Ῥυεῖ, *fluxeris*, 2. sing. aor. 2. imperat. pass. verbi ῥύω, *fluo*.
Ῥύημα, ατος, τὸ, intritum, *bellarii genus*. A ῥύω.
Ῥυῆναι, aor. 2. inf. pass.
Ῥυήσεται, *fluet*, 3. sing. f. 1. ind. med.
Ῥυηφενία, et -ίη, ας, ἡ, opulentia, adfluentia divitiarum seu opum. *Nonn. P.* 8, 33. A
Ῥυηφενὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, adfluens opibus, vel servans opus, opulentus. *Callim. in Jov.* 84. Ex ῥύω et ἄφενος.
Ῥυσθῆναι, aor. 1. inf. pass. verbi ῥύομαι, *liberor*.
Ῥυθμίζω, fut. ίσω, ad numeros aptos redigo, numerorum concinnitatem tribuo; (2) tempero, formo, compono et effingo, recte colloco, moderor, mores informo; ῥυθμισθεὶς, moratus, *Ph.* a. 1. part. pass. Τί δαὶ, ῥυθμίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὅπου; *Soph. Antig.* 324. Καὶ τὰ ἄλλα ῥυθμίζουσι, *Xen.* A ῥυθμός.
Ῥυθμικὸς, ὴ, ὸν, rhythmicus; (2) numerorum peritus, qui numeros aut modos facit. Ab eodem.
Ῥυθμικῶς, *adv.* ad numerum, modulate.
Ῥυθμιστὴς, οῦ, ὁ, moderator, *Ph.*
ῬΥΘΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, rhythmus, concinnitas; (2) numerus seu modulus certa dimensione et proportione constans. *Gl. V.* modulus: vid. *Ern.*
Ῥυΐσκομαι, fluo, mano. A ῥύω.
Ῥυκάνη, ης, ἡ, runcina, *Ph.*
Ῥυκανίζω, runcino, *Ph.* A præc.
Ῥῦμα, ατος, τὸ, fluentum; (2) tutamen, munimentum, propugnaculum, defensio, munitio, remedium e mortis periculo hominem conservans; (3) tractus, funis ad remulcum trahendum; (4) examen in trutina. A ῥύω.
Ῥῦμαι, *liberari*, perf. ind. pass. *Ion.* pro ἔῤῥυμαι, a ῥύομαι, *libero*.
Ῥυμάρχης, ου, ὁ, præfectus regionis, magister vici. Ex ῥύμη et ἀρχή.
Ῥυμβίον, ου, ὁ, rotula, quæ agitatur a sagis seu veneficis. Dim. a ῥύμβος.
Ῥυμβονάω, dissipo, disjicio. A
Ῥύμβος, ου, ὁ, rotula; (2) turbo, seu turbinatum quidpiam, quod scutica circumactum sonum reddebat; (3) impetus, motus, vertigo. A ῥέμβω.
Ῥυμβὼν, όνος, idem quod ῥύμβος, *Ap.*
Ῥύμη, ης, ἡ, impetus; (2) vicus, platea. A ῥέω.
Ῥύμμα, ατος, τὸ, purgamentum, sordes, et id quo sordes purgantur, *Ern.* A ῥύπτω.
Ῥυμὸς, οῦ, ὁ, temo currus; (2) lorum, *Il.* 5, 729. A ῥύω.
Ῥυμοτομέω, ῶ, f. ήσω, per vicos partior et seco, in strigas seco. Ῥυμοτομοῦσι δὲ εὐθυκρίτως ἔσω τὸ στρατόπεδον, *Jos.* Ex ῥύμη et τέμνω.
Ῥυμοτομία, ας, ἡ, viarum vicorumque sectio et metatio, partitio in strigas. Ex iisd.
Ῥυμουλκέω, ῶ, fut. ήσω, loris funibusque traho, remulco traho et educo, remulcando traho. Ex ῥῦμα et ἕλκω.
Ῥυμφάνω, et ῥυμφάνομαι, sorbeo, haurio, *Aret.* A ῥοφέω, *sorbeo*.
Ῥύομαι, libero, eripio, *Gl. V.* ῥῦσαι, *Gl. V.* aor. 1. imperat. Ῥύσασθαί τέκνον ἐμὸν, *Eur. Med.* 858. Τήνδε ῥυσαίμην πόλιν, *Soph. Œd. Tyr.* 72.
Ῥύονται, 3. pl. præs. ind. med. verbi ῥύομαι.
Ῥύοντο, 3. pl. imperf. ind. med.
Ῥυπαίνω, sordido, maculo, sordidum reddo; (2) infamem reddo, famæ alicujus notam inuro; ῥυπαίνομαι, obsolesco, sordesco, *Gl. V.* Οὐ πείθομαι Ἀριστείδην ῥυπαίνειν τὸν ἄνδρα βουλόμενον, *Dion. Hal.* A ῥύπος.
ῬΥΠΑΠΑΙ', acclamatio nautica.
Ῥυπαρευθήτω, 3. sing. a. 1. imperat. pass. verbi
Ῥυπαρεύομαι, sordidus sum. A ῥύπος.
Ῥυπαρία, ας, ἡ, sordes, spurcitia, situs, illuvies. Ab eod.
Ῥυπαρὸς, ρὰ, ρὸν, sordidus, illotus, squalidus; *metaph.* avarus. Ab eod.
Ῥυπαρῶς, *adv.* sordide; *metaph.* avare.
Ῥύπασμα, ατος, τὸ, sordes. A
Ῥυπάω, ῶ, sordeo, sordidus sum. *Gl. V.* ῥυπῶ, squaleo; ῥυπόωντα, *Poet.* pro ῥυπάοντα, ῥυπῶντα, part. act. *Arist. Plut.* 266. A ῥύπος.
Ῥυπογράφος, ου, ὁ καὶ ἡ, sordidarum humiliumque rerum pictor. Ex ῥύπος et γράφω.
Ῥυπόεις, όεσσα, όεν, sordidus. A ῥύπος.
Ῥυποκόνδυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, sordidus, valde parcus, qui ne sordes quidem unguium a tonsore purgandas sibi curet. Ex ῥύπος.
Ῥύπον, τὸ, sordes; pl. ῥύπα pro ῥύποι.
Ῥυπόομαι, οῦμαι, obsolesco, sordeo; ῥερυπωμένα, sordidata, perf. part. pass. *Od.* 6, 59. A
ῬΥ'ΠΟΣ, ου, ὁ, squalor, sordes, *Ph.* proluvies, *Gl. V.* alicubi etiam pro cera sigillari. (A ῥύπτω, *Ern.*)
Ῥυπτὴρ, ῆρος, ὁ, lotor. A ῥύπτω.
Ῥυπτικὸς, ὴ, ὸν, aptus ad abluendas sordes, abstergendi vim habens. A
Ῥύπτω, sordes eluo, purgo, abstergo; ῥύπτομαι, abstergor, a sordibus purgor. Ἀλλ' οὐδὲ πώποτ' ἐξ ὅτου 'γὼ ῥύπτομαι, *Aristoph. Ach.* 17. A ῥύπος.
Ῥυπώδης, ες, sordidus. Ab eod.
Ῥυσὰ, ᾶς, ἡ, senectus. A ῥύσος.
Ῥῦσαι, 2. sing. aor. 1. imperat. med. verbi ῥύομαι.
Ῥύσαιτο, 3. sing. aor. ejusd. in opt.
Ῥύσασθαι, *liberasse*, aor. idem in infin.
Ῥυσάσθω, 3. sing. aor. ejusd. in imperat.
Ῥυσὴ, ῆς, ἡ, rugarum sulcus; (2) senectus.
Ῥύσθαι, perf. inf. pass. *Ion.* pro ἐῤῥῦσθαι, a ῥύομαι, *liberor*.
Ῥυσθῶ, aor. 1. conj. pass. verbi ejusd.
Ῥυσιάζω, f. άσω, pignoris loco capio. Ἄψομαι, κοὐ ῥυσιάζω, *Eur. Ion.* 525. Ῥυσιάζομαι λόγῳ, *Ib.* 1449. opprimor sermone, i. e. verbis tanquam pignore me tibi devincire studeo. A ῥύσιον.
Ῥυσίβωμος, ὁ καὶ ἡ, epith. Dei tutelaris qui aliquo loco colitur, et propterea eum tuetur.
Ῥυσίδιφρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui trahendo currum regit. Ex ῥύω et δίφρος.
Ῥύσιμον, ου, τὸ, ruta, *Nicand.* A ῥύω, quod a venenis ῥύεται, i. e. *liberat*.
Ῥύσιμος, η, ον, idem quod ῥυσταλέος, *Nic.*
Ῥύσιον, ου, τὸ, quod pro alicujus liberatione datur; unde et donum, quod Diis dabatur pro restituta valetudine aut conservata salute; (2) quod loco ejus, quod aut debetur nobis, aut ereptum est, vel retinetur, vel aufertur, ut pignora quæ capiuntur, ut præda, quæ in hostico agitur, *Ern.* Il. 11, 673. A ῥύω.
Ῥύσιος, ια, ιον, liberandi vim habens.
Ῥυσίπονος, ου, ὁ καὶ ἡ, a labore liberans, laboris [illegible]
Ῥυσίπτολις, et ῥυσίπολις, εως, ὁ καὶ ἡ, urbem seu civitatem servans, seu liberans.
Ῥύσις, εως, ἡ, liberatio, redemptio. A ῥύομαι.
Ῥῦσις, εως, ἡ, fluxus; (2) phiala. A ῥύω.
Ῥύσκω, seu ῥύσκομαι, tueor, e periculo conservo, *Il.* 24, 730. A ῥύομαι.
Ῥυσμὸς, οῦ, ὁ, rerum series, tractus. A ῥύω.
Ῥυσόω, ῶ, fut. ώσω, rugo, corrugo. A
Ῥυσὸς, ὴ, ὸν, rugosus. A ῥύω.
Ῥυσαίνω, rugo, corrugo; *pass.* senesco. Ῥυσαίνεται ἕλκα, *Nic. Al.* A ῥύσος.
Ῥυσταλέος, έα, έον, rugosus. Ab eod.
Ῥύστημα, τὸ, ruga, pellis in rugas contracta, *Suid.*
Ῥυσόκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, rugosum fructum ferens; (2) qui rugosis est surculis. Ex ῥυσὸς et καρπός.
Ῥυσσὸς, ὴ, ὸν, idem quod ῥυσός. Hinc
Ῥυσσότης, ητος, ἡ, rugositas.
Ῥυσσόω, ῶ, fut. ώσω, idem quod ῥυσόω.
Ῥυσσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ῥυσσός.
Ῥύσταγμα, ατος, τὸ, violenta tractio; (2) vis mulieri illata, compressio. A
Ῥυστάζω, f. ξω, trahendo capto, traho; unde, pignus capio, vim fœminæ facio; ῥυστάζεσκον, trahebant, imperf. *Ion.* pro ἐῤῥύσταζον, *Il.* 24, 755. Ῥυστάζοντας δμωὰς, *Od.* 319. A ῥύω. Hinc
Ῥυστακτὺς, ύος, ἡ, tractio, violentia, raptus.
Ῥύστης, ου, ὁ, liberator, *Gl. V.* A ῥύω.
Ῥυτὰ, ῶν, τὰ, habena, frænum, quo equus trahitur. Ab eod.
Ῥυταγωγεὺς, εως, ἡ, lorum, quod fræno inseritur et quo equus ducitur, habena. Ex ῥυτὰ et ἀγωγεὺς, *ductor*.
Ῥυταίνω, fœdo, convitior, *V. L.*
Ῥύτη, ης, vel ῥυτὴ, ῆς, ἡ, ruta, *Nic. Al.* 306. A ῥύω.
Ῥυτὴρ, ῆρος, ὁ, retinaculum habenæ; (2) custos, defensor. (1) σπεύδειν ἀπὸ ῥυτῆρος, effusis habenis currere, *Soph. Œd. Col.* 900. Ἐν δὲ ῥυτῆρσι τάνυσθεν, *Il.* 16, 475. Ab eod.
Ῥυτιδόφλοιος, ου, ὁ καὶ ἡ, corticem rugosum habens, ipse cortex rugosus. Ex ῥυτὶς et φλοιός.
Ῥυτιδόω, ῶ, f. ώσω, corrugo, in rugas contraho; ἐῤῥυτιδωμένος, corrugatus, rugosus, perf. pass. part. Τὴν ὄψιν ἐῤῥυτιδωμένος, *Luc.*
Ῥυτιδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, rugosus. A ῥυτίς.
Ῥυτίδωμα, ατος, τὸ, corrugatio, rugæ.
Ῥυτίδωσις, εως, ἡ, idem. A ῥυτιδόω.
Ῥυτίζω, rugo, *Gl. V.* A ῥυτίς.
Ῥυτὶς, ίδος, ἡ, ruga. A ῥύω, *traho*.
Ῥύτο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἔῤῥυτο, vel 3. sing. a. 1. ind med. *Ion.* et *per Sync.* pro ἐῤῥύσατο, a ῥύομαι, *liberor*.
Ῥυτὸν, οῦ, τὸ, poculi genus, superne lati, infra acuti. Κυμβία, καὶ ῥυτὰ, καὶ φιάλας ὀνομάζων, *Demosth. contra Midiam.* A ῥύω.
Ῥυτὸς, ὴ, ὸν, tractus; (2) fluidus, fluxus.
Ῥύτρον, τὸ, idem quod ῥύσιον.
Ῥύτωρ, ορος, ὁ, tractor; (2) custos, servator, adjutor. A ῥύω.
Ῥύψις, εως, ἡ, purgatio. A ῥύπτω.
Ῥύω, fluo, *Gl. V.* a. 2. pass. ἐῤῥύην, fluxi; part. ῥυείς· inf. ῥυῆναι. Hinc
Ῥυώδης, ες, fluidus, humidus.
Ῥωὰ, ᾶς, ἡ, pro ῥοιά.
Ῥωβικώτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui vix literam ῥῶ pronunciare potest. A ῥῶ.
Ῥωγαλέος, έα, έον, fissus, fractus, ruptus. Χαλκὸν ῥωγαλέον, ruptum fero, *Il.* 2, 417. *Nonn. P.* 6, 13. A ῥώξ. Unde
Ῥωγὰς, άδος, ἡ, lacera, fracta, rimosa; (2) locus abruptus et præceps; (3) rima terræ. Ab eod.
Ῥωγὴ, ῆς, ἡ, fissura. Ab eod.
Ῥωγματίας, ου, ὁ, qui in fissuris, cavernis habitat; idem quod ῥηγματίας.
Ῥωγμὴ, ῆς, ἡ, rima; (2) divisio calvariæ superficiaria. A ῥώξ.
Ῥωγμὸς, οῦ, ὁ, idem et ab eod. Χὠ λίθος ἐς ῥωγμὸν κοιλαίνεται, *Bion. Fragm.* 5.
Ῥώδης, pro ῥοώδης, *Plut.*
ῬΩ'ΘΩΝ, ωνος, ὁ, naris, nasus, *Nic.* 213.
Ῥῶμα, ατος, τὸ, vis, impetus. A ῥωννύω.
Ῥωμαΐζω, fut. ίσω, Romanis faveo. A
Ῥωμαϊκὸς, ὴ, ὸν, Romanus, Latinus.
Ῥωμαῖος, αία, αῖον, idem. A ῥώμη.
Ῥωμαῒς, ΐδος, ἡ, Romana.
Ῥωμαϊστὶ, *adv.* Romane, Latine.
Ῥωμαλέος, έα, έον, robore præditus, robustus. Προβάτων ἀποκτείνας τὰ ῥωμαλέα, *Alciphr.* 3, 41. A ῥώμη. Hinc
Ῥωμαλεότης, ητος, ἡ, robur.
Ῥωμαλεόω, ῶ, f. ώσω, robustum reddo, firmo; ῥωμαλεοῦμαι, robur et vires acquiro. A
Ῥώμη, ης, ἡ, robur, vis, vires.
Ῥώμη, ης, ἡ, Roma.
ῬΩΝΝΥ'Ω, vel ῥώννυμι, fut. ῥώσω, confirmo, roboro. Hinc ῥώννυμαι, corroboror; reficior, recreor, valesco; ἔῤῥωμαι, perf. valeo, prospera valetudine fruor; ἔῤῥωσο, vale; imperat. perf. ἐῤῥωμένος, part. corroboratus, confirmatus, confirmatus animo, qui animo est forti, robustus, valens, validus; et ἐῤῥωμένως, *adv.* robuste, firmiter, vehementer, fortiter, forti animo, valenti et forti corpore. Ῥώσας τὸ σῶμα διαγωνίσασθαι, *Plut.* τὰς πόλεις, *Id.*
Ῥώοντο, 3. pl. imperf. ind. pass. *Ion.* pro ἐῤῥώοντο, a ῥώω, *quatio*.
Ῥὼξ, ῥωγὸς, ἡ, vel etiam ὁ, fissura; (2) scala; (3) acinus, granum, bacca; pro ῥάξ· (4) phalangium quoddam ab acini similitudine, *Nic. Th.* 716. A ῥηγνύω.
Ῥώομαι, agitor, ruo. Hinc ῥώοντ', imperf. pro ῥώοντο, ἐῤῥώοντο, *Il.* 11, 50.
Ῥωπὰς, άδος, ἡ, planta quædam flexilis, *Hes.* A ῥώψ.

Ῥωπεύειν, vilia scruta vendere. A ῥῶπος.

Ῥωπήϊον, ου, τὸ, locus virgultis plenus; ῥωπήϊα, virgulta. A ῥώψ.

Ῥωπίζω, miscellaneam condituram facio, confundo; (2) indocte et stolide aliquid facio. A ῥῶπος.

Ῥωπικὸς, ἡ, ὸν, vilis et parvi pretii; (2) speciem inanem habens. Ab eod.

Ῥώπιον, ου, τὸ, molle virgultum. Ab eod.

Ῥωποπερπερήθρας, ου, ὁ, futilis et vanus homo. A

Ῥωποπερπερὸς, ut ῥωποπερπερὴ φράσις, futilis et inanis locutio, R.

Ῥωποπωλέω, ῶ, viles et minutas variasque merces vendo. A

Ῥωποπώλης, ου, ὁ ϗ ἡ, scrutarius, seu rerum minutarum venditor. A

Ῥῶπος, ου, ὁ, et ῥῶπον, ου, τὸ, merx parvi pretii; (2) sarcina omnifaria, fasciculus e variis iisque nullius momenti rebus colligatus. A ῥώψ.

Ῥωρὸς, ρὰ, ρὸν, vehemens. A ῥώννυμι.

Ῥώσει, *roborabit*, 3. sing. f. 1. ind. act. v. ejusd.

Ῥωσθεὶς, a. 1. part. pass. verbi ῥώννυμι pro ῥόω, *roboro*.

Ῥῶσις, εως, ἡ, firmitudo, robur, vires. *Ph.* incolumitas, sanitas, valetudo; (2) corroboratio, confirmatio. A ῥώννυμι.

Ῥωστὴρ, ῆρος, ὁ, malleus. Ab eod.

Ῥωστήριον, ου, τὸ, impetus, incitatio; (2) ad roborandum valens. Ab eod.

Ῥωστικὸς, ἡ, ὸν, vehemens; (2) corroborans, corroborandi vim habens. Ab eod.

Ῥωτάζω, literam ῥῶ sæpius itero. A ῥῶ.

Ῥωταχίζω, idem et ab eod. Hinc

Ῥωταχισμὸς, οῦ, ὁ, frequens literæ ῥῶ repetitio.

Ῥωχμὴ, ῆς, ἡ, idem quod

Ῥωχμὸς, οῦ, ὁ, scissura, fissura, rima, hiatus. A ῥήσσω. *Il.* 23, 420.

ῬΩ'ΧΩ, dentibus fremo.

Ῥὼψ, ῥωπὸς, ὁ, merx, nullius momenti; (2) virgultum. A ῥέπω.

ῬΩ'Ω, roboro, sed pro eo usurpatur ῥώννυμι, vel ῥωννύω, ῥώομαι, agitor, et *med.* ruo, irruo, festino. Hinc ῥώοντο, ἐῤῥώοντο, *Il.* 11, 50. Τοῖσι ἡγήτορες ῥώοντο, operam strenuam navabant, *Il.* 16, 166. Χαῖται δ' ἐῤῥώοντο μετὰ πνοιαῖς ἀνέμοιο, fortiter movebantur, *Id.* 23, 367. Νύμφαι ἀμφὶ Ἀχιλῶϊον ἐῤῥώσαντο, *Id.* 24, 616. Πολλοὶ δ' ἥρωες ἀχαιοὶ τεύχεσιν ἐῤῥώσαντο περὶ πυρὴν, *Odyss.* 24, 69.

Σ.

Σ Sive ut majusculum rectius pingitur, C, decima octava litera, Σίγμα, ab Hebr. Samech; (2) nota numeralis valens *ducenta*, et cum virgula inferne apposita ,σ, *ducenta millia.*

Σὰ, nom. pl. n. g. a σὸς, *tuus.*

Σαβάζιος, ου, ὁ, Sabazius, cognomen Bacchi. A σαβοῖ.

Σαβάζειν, bacchari, bacchantes imitari σαβοῖ clamitando; (2) motu indecoro persultare.

Σαβακαὶ, ῶν, αἱ, Dionysiacæ, Thyadum modo bacchantes. A præc.

Σαβακὸς, ἡ, ὸν, purulentus, rancidus, cariosus.

Σαβακῶς, *adv.* acerbe, aspere, duriter, *Hes.*

ΣΑ'ΒΑΝΟΝ, ου, τὸ, sabanum, pannus vel linteum asperius, siccandis balneis aptum.

Σαβασμὸς, οῦ, ὁ, vociferatio bacchantium. A σαβάζω.

Σαβαὼθ, exercitus. Vox Hebr. ἄκλιτος.

Σαββατίζω, septimo die requiesco, ferior, sabbatum more Judæorum servo. A σάββατον

Σαββατισμὸς, οῦ, ὁ, sabbatismus, quies. A præc.

ΣΑ'ΒΒΑΤΟΝ, ου, τὸ, septimus quisque dies quieti ab omnibus operibus destinatus; (2) hebdomas; (3) festum Judæorum quodvis; (4) quies. Vox Hebr. *Gl. V.* sabbata.

Σαββαὼθ, idem quod σαβαώθ.

Σαβοὶ, ῶν, οἱ, Baccho initiati; Bacchi sacerdotes, *item* loca Baccho consecrata.

ΣΑΒΟΙ˝, vox bacchantium, quam voci εὐοῖ fere subjungebant.

Σαγάπηνον, τὸ, herba succi similis ferulæ.

ΣΑ'ΓΑΡΙΣ, εως, ἡ, bipennis sive ensis Amazonicus; (2) gladius Persicus; (3) securis.

Σάγη, ης, ἡ, id quod asinis seu mulis insternitur, ut tegmen, clitella, &c. (2) vestis militaris, vel quivis habitus externus. *Æschyl. Coeph.* 558. A σάττω.

Σαγηνεία, ας, ἡ, inclusio in sagena, piscatus per sagenam. A σαγηνεύω.

Σαγηνεὺς, έως, ὁ, qui sagena utitur, piscator. A σαγήνη.

Σαγηνευτὴρ, ῆρος, ὁ, idem: et

Σαγηνευτὴς, οῦ, ὁ, idem. A

Σαγηνεύω, f. εύσω, sagena includo vel irretio, verriculo piscor, irretio; *item*, corona cingo urbem, saltum indagine cingo. A

Σαγήνη, ης, ἡ, sagena, verriculum, genus retis piscatorii. A σάττω.

Σαγηνοβόλος, ου, ὁ ϗ ἡ, sagenam jaciens, piscator. Ex σαγήνη et βάλλω.

Σαγηνόδετος, ου, ὁ ϗ ἡ, sagenæ alligatus. Ex σαγήνη et δέω, *ligo.*

Σαγηφορέω, ῶ, sagum fero, sago utor. Ex σάγος et φέρω.

Σάγιον, ου, τὸ, lodix, *Gl. V.* A σάγος.

Σάγμα, ατος, τὸ, onus jumenti sarcinarii, clitellæ; (2) congeries stipata, acervus; (3) theca scuti et aliorum armorum, involucrum, tegmen. A σάττω. Hinc

Σαγμάρια, scil. ὑποζύγια, jumenta, quibus sagmata seu clitellæ imponuntur.

Σαγοειδὴς, ὲς, sago similis.

ΣΑ'ΓΟΣ, ου, ὁ, sagum. *Vox Lat.*

ΣΑΘΕ'ΡΙΟΝ, ου, τὸ, animal quadrupes e mari victum quærens.

Σαθεύω, foveo, *V. L.*

ΣΑ'ΘΗ, ης, ἡ, membrum virile.

Σάθραξ, ὁ, pediculus. A

Σαθρὸς, ρὰ, ρὸν, putris, flaccidus, marcidus, vietus; (2) debilis, fragilis, quassus, futilis, frivolus; (3) vitio aliquo occulto laborans, et *in neut.* vitium ipsum. A σήπω. Vid. *Ern.*

Σαθρότης, ητος, ἡ, debilitas, infirmitas; fragilitas, *Gl. V.* A præc.

Σαθρόω, ῶ, f. ώσω, marcidum reddo, debilito, quasso, *Gl. V.* σαθροῦμαι, quassor, macresco; σεσαθρωμένος, quassatus, *Gl. V.* perf. part. pass. Ab eod. Hinc

Σάθρωμα, ατος, τὸ, labes, ruina, vitium.

Σαθρῶς, *adv.* debiliter. A σαθρός.

Σάθων, ωνος, ὁ, idem quod σάθη· (2) bene vasatus.

Σαινίδωρος, ου, ὁ ϗ ἡ, donis blandiens. Ex σαίνω et δῶρον.

Σαίνοντι, 3. pl. præs. ind. act. *Dor.* pro σαίνουσι, a verbo σαίνω, *adulor.*

Σαινουρὶς, ίδος, ἡ, idem quod

Σαίνουρος, ου, ὁ ϗ ἡ, caudam movens; (2) blandiens cauda. Ex σαίνω et οὐρά.

Σαίνω, *proprie*, moveo, quatio; (2) hio, ore hio; (3) adulor, blandior, *Gl. V.* (4) delecto; (5) delinio; (6) perturbo. Σαίνει μ' ἔννυχος φρυκτωρία, *Eur. Rhes.* 55. Σαίνεσθαι ἐν ταῖς θλίψεσι, 1 *Thes.* 3, 3. Λύκοι κρατερώνυχες ἠδὲ λέοντες σαῖνον, *Od.* 10, 219. A σείω, *moveo.*

ΣΑΙ'ΡΩ, f. σαρῶ, hio, ore hio; unde rideo, irrideo; *item* de canibus; (2) scopis purgo, verro; (3) orno. Hinc σέσηρα, ore sum hianti et aperto, perf. med. Σαίρειν τε δῶμα, κισσίνη τ' ἐφεσάναι, *Eur. Hec.* 369.

Σάκανδρος, ου, ὁ, pudendum muliebre, *Aristoph. Lys.* 830. Ex σηκὸς et ἀνήρ.

Σακέλλα, et σακέλλιον, saccus, sacculus, *Hes.*

Σακέσπαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, scuti vibrator, bellicosus, fortis. Ex σάκος et πάλλω.

Σακεσφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, scutum ferens, scutifer. Ex σάκος et φέρω.

Σακεύω, depopulor, *V. L.*

Σακίταν, *stabularium*, acc. sing. *Dor.* pro σηκίτην, a σακίτης. A σηκὸς, *stabulum.*

Σακκελίζω, fut. ίσω, idem quod

Σακκεύω, et σακεύω, vel

Σακκέω, ῶ, fut. ήσω, per saccum transmitto, colo. A σάκκος.

Σακκίζω, f. ίσω, et σακίζω, idem et ab eod.

Σάκκιον, ου, τὸ, sacculus. Dim. ab eod.

Σακκίας οἶνος, vinum per saccum transmissum, *Eurip.*

Σάκκινος, mollis, debilis, *Nic.*

Σακκοπλόκος, ου, ὁ, saccarius, *Gl. V.* qui saccos conficit. Ex σάκκος et πλέκω, *necto.*

ΣΑ'ΚΚΟΣ, ου, ὁ, saccus; (2) cilicium; (3) colum, e linteo ad percolandum vinum.

Σακκοφορέω, ῶ, saccum fero; (2) cilicio sum indutus.

Σακκοφορία, ας, ἡ, sacci gestatio. A

Σακκοφόρος, ου, ὁ, ἡ, saccum ferens. A φέρω.

Σάκος, εος, τὸ, clypeus, scutum, *Gl. V.* (2) saccus, antiqua et vera scriptura.

Σάκτας, ου, ὁ, saccus; (2) genus arundinis, *Poll.* A σάττω.

Σακτὴρ, ῆρος, ὁ, idem et ab eod.

Σακτὸς, ἡ, ὸν, in thesauris repositus, reconditus. Ab eod.

Σάκτωρ, ορος, ὁ, onerans, implens. Ab eod.

ΣΑ'ΚΧΑΡ, αρος, τὸ, saccharum; melius

Σάκχαρι, et Σάκχαρον, ου, τὸ, idem.

Σακχυφάντης, ου, ὁ, saccorum contextor; (2) reticulorum muliebrium textor.

Σαλαγέω, quatio; (2) strepo; (3) turbo. A

Σαλάγη, clamor, strepitus, *Hes.* A

ΣΑΛΑ'ΓΕΙΝ, stuprare; (2) quatio, agito.

Σαλαΐζειν, lamentari. A σαλάω.

ΣΑΛΑ'ΚΩΝ, ωνος, ὁ, pauper opulentiam simulans, jactabundus; *Lat.* salax.

Σαλακωνεία, vel σαλακωνία, ας, ἡ, simulatio divitiarum in paupertate; (2) pecuniarum profusio illegitima et superflua; (3) mollities, deliciæ, luxus. A

Σαλακωνεύω, f. εύσω, opes jacto in paupertate; (2) sumptus facio, ubi non decet; (3) delicias facio, mollitie diffluo. A σαλάκων.

Σαλακωνίζω, idem, et ab eod.

ΣΑΛΑΜΑ'ΝΔΡΑ, ας, ἡ, salamandra, animal lacertæ figura. Hinc

Σαλαμάνδρειος, ου, ὁ ϗ ἡ, ad salamandram pertinens.

ΣΑΛΑ'ΜΒΗ, ης, ἡ, fenestra, *Lycophr.*

ΣΑΛΑ'ΣΣΩ, vel σαλάττω, f. ξω, moveo, concutio, ut modium; (2) impleo largiter, ut diffluat. A σαλεύω.

Σαλάω, ῶ, fut. άσω, idem quod præc.

Σάλγαμα, τὰ, quæcunque in vasis condita servantur ad usum nostrum, *V. L.*

Σαλευθήσονται, 3. pl. f. 1. ind. pass. verbi

Σαλεύω, f. εύσω, idem; (2) labefacto, moveo; (3) *dicitur et neutraliter*, ut bello, periculo jactari, in periculo esse, σαλεύειν ἐπὶ πολέμου, ἐν ἐσχάτοις, *Gl. V. Ph.* Σαλεύει πόλις, *Eur. Rhes.* 248. A σάλος. Hinc

Σάλευμα, τὸ, idem quod

ΣΑ'ΛΟΣ, ου, ὁ, salum, locus profundus maris; (2) jactatio ejus qui navigat, fluctuatio; (3) *metaph.* cura, dubitatio, &c.

Σάλη, ἡ, cura, *Hes. E. M.*

Σαλεῦσθαι, curiose incedere, et accurate, *Steph.*

ΣΑ'ΛΠΗ, ης, ἡ, piscis; *Lat.* Salpa.

Σαλπιγγολογχυπηνάδαι, qui tuba, hasta barbaque formidabiles sunt. Vox comica, *Arist. Ran.* 183. Ex σάλπιγξ, λόγχη, et ὑπήνη.

Σαλπίγγω, f. ξω, tuba cano, buccino, *Il.* 21, 388. A σάλπιγξ. Hinc

Σαλπιγκτὴς, οῦ, ὁ, buccinator, tubicen, *Gl. V.* liticen; σαλπιγκταὶ, tubicines, *Ph.*

ΣΑ'ΛΠΙΓΞ, ιγγος, ἡ, tuba, buccina, *Gl. V.* et lituus; (2) classicum; (3) avis quædam; (4) piscis quidam. Ἴαχε σάλπιγξ, *Il.* 18, 219. Hinc

Σαλπίζω, f. ίσω, tuba cano, buccino. Καὶ ὁ ἕβδομος ἄγγελος ἐσάλπισε, *Apoc.* 11, 15.

Σαλπίσῃς, 2. sing. aor. 1. conj. act. verbi σαλπίζω.

Σάλπισμα, ατος, τὸ, tubæ sonus, tubæ clangor. A σαλπίζω.

Σαλπιστὴς, οῦ, ὁ, tubicen, tuba canens; σαλπισταὶ, classicarii, *Ph.* Ab eod.

Σάμαινα, ης, ἡ, navigii genus bireme. Ὑπο-

σαμ...

τρυφὴς μὲν τὸ σίμωμα, κοιλοτέρα δὲ ϗ γαστροειδής, *Plut. in Pericl.* 26.

Σαμαίνεται, 3. sing. præs. ind. pass. *Dor.* pro σημαίνεται, a σημαίνω, *significo.*

Σαμὰξ, butomus juncus aut gramen, crates, sporta, *Poll.*

Σάμβαλα, calceamenta, ut σάνδαλα, *Hes. Æol.*

ΣΑΜΒΥ΄ΚΗ, ης, ἡ, vel σαμβύκης, ου, ὁ, sambuca, instrumentum musicum; (2) machina oppugnandis urbibus idonea, *Polyb.*

Σαμβυκιστὴς, οῦ, ὁ, qui canit sambuca; quasi a σαμβυκίζω. Hinc fœm.

Σαμβυκίστρια, ας, ἡ, quæ canit sambuca. Οἰκίαι χαμαιτύπαις ϗ σαμβυκιστρίαις ἐπισαθμευόμεναι, *Plut.*

Σάμος, locus celsior, *ap. Vet. Gr. Strab.*

Σαμφόρας, ου, ὁ, equus literam σὰν vel σῖγμα armo inustam ferens. Ex σὰν et φέρω.

Σαμψυχίζω, f. ίσω, sampsuchi odorem habeo.

Σαμψύχινος, ίνη, ινον, sampsuchinus, e sampsucho confectus. A

ΣΑ΄ΜΨΥΧΟΝ, ου, τὸ, sampsuchum, *herba*, Plin. *Angl.* MARJORAM.

Σὰν, τὸ, litera σῖγμα, *apud Dores.*

ΣΑΝΔΑ΄ΛΙΟΝ, ου, τὸ, sandalium, *Gl. V.* solea.

Σανδάλισκος, ὁ, idem. Dim ejusd.

Σανδαλοθήκη, ἡ, sandaliorum repositorium.

Σάνδαλον, ου, τὸ, sandalium.

ΣΑΝΔΑΡΑ΄ΚΗ, ης, ἡ, cibus quidam apum.

ΣΑΝΔΑΡΑ΄ΧΗ, ης, ἡ, sandaracha, gummi sive succus concretus terreusque.

Σανδαραχίζω, sandaracham colore imitor. A præc.

Σανδαράχινος, ίνη, ινον, sandarachinus, e sandaracha confectus, sandaracham referens. Πέμπτου δὲ σανδαραχινοί, *Herod.* 1, 98.

ΣΑ΄ΝΔΥΞ, υκος, ἡ, cerussa rufa et usta, sandyx.

Σανίδιον, ου, τὸ, tabella, tabulæ, catalogus. Dim. a σανίς. Unde

Σανιδόω, ῶ, f. ώσω, contabulo, tabulis sterno.

Σανιδώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, tabulæ seu asseri similis; (2) cui scapulæ instar alarum protuberant. Ab eod

Σανίδωμα, ατος, τὸ, tabulatum, pulpitum, *Ph.* laquear, *Gl. V.* A σανιδόω Unde

Σανιδωτὸς, ἡ, ὸν, tabulatus, contabulatus.

ΣΑΝΙ΄Σ, ίδος, ἡ, tabula, asser, tabula, cui maleficos alligabant. Hinc σανίδες, tabulæ, quibus leges et similia inscribebantur; asseres, *Gl. V. item*, catalogus.

ΣΑ΄ΝΝΑΣ, vel σάννος, ου, ὁ, stultus, fatuus. (A σαίνω, *Ern.*)

ΣΑΝΝΙ΄ΟΝ, ου, τὸ, penis, cauda, hasta.

Σαννίων, sannio, histrio ille, cujus partes sunt dicteriis et sannis jaciendis risum movere, *Ern.*

ΣΑ΄ΝΤΑΛΟΝ, santalum, *arbor.*

Σάοι, 3. sing. præs. opt. act. verbi σάω.

Σάος, ου, ὁ, salvus, incolumis, sospes, ut σόος.

Σαοσίμβροτος, ου, ὁ ϗ ἡ, homines servans. Ex σαόω et βροτός.

Σαοφρονέω, ῶ, modestus, temperans sum; (2) castus et pudicus sum. Ἡ δὲ σαοφρονέ[illegible] ἁγνοῖς εἶναι μόνον, *Epigr.* A σαόφρων.

Σαόφρονι, dat. pl. cum ν, a σαόφρων, *prudens.*

Σαοφροσύνη, ης, ἡ, temperantia. Ab eod.

Σαόφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, cui mens est sana, temperans, prudens, ut σώφρων, *Il.* 21, 462. Ex σάος et φρήν.

Σαόω, ῶ, f. ώσω, servo, salvo; ἐσάωσεν, aor. 1. servavit. *Il.* 21, *ult.* A σάος.

Σαπείσης, *put efactæ*, gen. sing. aor. 2. part. pass. verbi σήπω.

ΣΑΠΕ΄ΡΔΗΣ, ου, ὁ, saperda, *piscis.*

Σαπρία, ας, ἡ, putredo. A σαπρός.

Σαπρίας, ου, ὁ, ut οἶνος σαπρίας, vinum herbis in eo putrescentibus seu marcescentibus conditum. Ab eod.

Σαπρίζω, f. ίσω, putreo, marceo; (2) putridum oleo, vel reddo. Ab eod.

Σαπρόκνημος, ου ὁ ϗ ἡ, cui marcidæ sive putridæ sunt tibiæ *Aristoph.* Ex κνήμη.

Σαπρὸς, ρὰ, ρὸν, putris, mucidus, rancidus; (2) fœdus, obscœnus; (3) nugatorius, nugax, nullius pretii; (4) obsoletus, cascus, *Ph.* Πᾶν ὃ, μὴ τὴν ἰδίαν χρείαν πληροῖ, σαπρὸν λέγομεν, *Chrysost.* A σήπω.

Σαπρότης, ητος, ἡ, putredo, rancor, *Gl. V.* nugacitas, *Ph.* A præc

ΣΑ΄ΠΦΕΙΡΟΣ, ου, ἡ, sapphirus, *gemma.*

Σαπφικὸς, ἡ, ὸν, Sapphicus. A Σαπφώ.

Σάπων, ονος, ὁ, sapo, *Gl. V.*

Σαπὼν, a. 2. part. act. verbi σήπω, *putrefacio.*

Σαπώνιον, τὸ, Dim. A σαπών. *Sch. Theocr.*

ΣΑΡΑ΄ΒΑΡΑ, ων, τὰ, Sarabara, tibialia Persica, vel alia pars vestitus, *ap. Daniel.* (Vox Arab.)

ΣΑ΄ΡΑΒΟΣ, ου, ὁ, pudendum muliebre, *Suid. Hes.*

Σαραπιεῖον, et -πιῖον, templum Serapidis.

Σαράπις, ιδος, ὁ, Serapis, Deus Ægyptiorum.

Σάραπος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui magnis est pedibus et eos velut trahit. Ex σαίρω et πούς.

Σαράπους, οδος, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

ΣΑΡΓΑ΄ΝΗ, *Attice* ταργάνη, ης, ἡ, sporta, cista; (2) vinculum.

Σαργῖνοι, οἱ, pisces gregales, *V. L.*

ΣΑ΄ΡΓΟΣ, vel σαργὸς, οῦ, ὁ, sargus, *piscis*, *Gl. V.* sargulus. Dicitur et σαργῖνος.

Σαρδάζειν, Sardonium, scil. risum, ridere. A Σαρδώ.

Σαρδάνιον. Μείδησε δὲ θυμῷ Σαρδάνιον, *Od.* 20, 302. Vide Σαρδόνιος.

Σάρδεις, ων, οἱ, Sardes, urbs Lydiæ princeps.

Σάρδινος, vel σάρδιος, ου, ὁ, scil. λίθος, Sardius, *gemma.* A Σαρδώ.

Σάρδιον, ου, τὸ, lapis Sardius. Ab eod.

Σάρδιος, ου, ὁ· vide Σάρδινος.

Σαρδόνιος, ου, ὁ, Sardonius. Hinc γέλως Σαρδόνιος, Sardous risus, i. e. amarulentus, insanus, fictus, hominem enecans ab herbis sardois, *ap. Virg.* A Σαρδώ.

Σαρδόνυξ, υχος, ὁ, Sardonyx, *gemma.* Ex Σάρδιος et ὄνυξ, *unguis*, quod colore suo unguem humanum referat.

ΣΑΡΔΩ΄, όος, vel Σαρδὼν, όνος, ἡ, Sardinia, *insula.*

Σαρδωνίζω, idem quod σαρδάζω.

Σαρδωνικὸς, ἡ, ὸν, idem quod Σαρδόνιος.

Σαρδώνιος, ία, ιον, vel Σαρδώνιος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem.

Σαρδῷος, ῴα, ῷον, idem et ab eod.

Σαρεῖ, 3. sing. f. 1. ind. act. verbi σαίρω, *verro.*

Σάρι, τὸ, planta quæ nascitur circa Nilum.

ΣΑ΄ΡΙΣΣΑ, ης, ἡ, sarissa, hasta Macedonica.

Σαρισσοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, sarissam ferens.

Σαρκάζω, f. άσω, carnes detraho; (2) diducto rictu irrideo. Οἶδ' οἱ Μεγαρῆς δρῶσ' οὐδὲν, ἕλκουσι δ' ὅμως, γλισχρότατα σαρκάζοντες, *Aristoph. Pace*, 480. Σαρκάζουσι τὰ ἀμφόδοντα τῶν προφάγων, *Hipp.* A σάρξ.

Σαρκασμὸς, οῦ, ὁ, irrisio amara, inimica subsannatio. A præc n. 2.

Σαρκαστικὸς, ἡ, ὸν, sarcasticus; (2) qui sarcasmis uti solet. Ab eod.

Σαρκαστικῶς, *adv.* sarcastice, amarulente, irrisione.

Σαρκίδιον, ου, τὸ, caruncula. Dim. a σάρξ.

Σαρκίζω, fut. ίσω, carnes carpo, carnes vello, detraho. A σάρξ

Σαρκικὸς, ἡ, ὸν, carnalis, carneus, corporeus *In S. S.* (1) imperfectus, debilis, imbecillus; (2) corruptus, pravus, impius. Ab eod.

Σαρκικῶς, *adv.* carnaliter.

Σάρκινος, ίνη, ινον, carne constans, carneus; (2) qui est crasso corpore. A σάρξ.

Σαρκίον, ου, τὸ, caruncula; (2) per contemtum de corpore humano. Dim. a σάρξ.

Σαρκοβόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, carnivorus, *Ph.* carnifex. Ex σὰρξ et βορὸς, *edax.*

Σαρκογενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, a carne natus seu profectus. Ex σὰρξ et γίνομαι.

Σαρκοδαὴς, ὲς, carnivorus. A δαίω. *Orph.*

Σαρκοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, carni similis, carnis figuram habens. Σαρκοειδέστερον τῶν λεπτῶν ἐντέρων τὸ κῶλον, *Aret* Ex εἶδος.

Σαρκοθλάσματα, ων, τὰ, carnis contusiones.

Σαρκοκήλη, ης, ἡ, carnosus ramex, genus herniæ.

Σαρκοκόλλα, ης, ἡ, carnis gluten, lacryma arboris Persicæ.

Σαρκολαβὶς, ίδος, ἡ, vel σαρκολάβος, ου, ὁ, forceps ad particulas carnis prehendendas, instrumentum chirurgicum. Ex σὰρξ et λαμβάνω.

Σαρκολάτρης, ου, ὁ ϗ ἡ, qui carnem colit et adorat.

Σαρκολιπὴς, ὲς, ὁ ϗ ἡ, quem caro reliquit, carne nudatus, extenuatus, macer, exilis. Ex σὰρξ et λείπω.

Σαρκοπαγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, carne concretus, carnosus, densus. Ex eod. et πήγνυμι.

Σαρκοποιέω, carnem facio; *in pass.* caro fio, homo fio. A

Σαρκοποιὸς, ὸν, carnem efficiens, gignens, alens. E σὰρξ et ποιέω.

Σαρκόπυον, τὸ, pus carnosum, velut cum pulmones purulenti fiunt et exspuuntur.

Σαρκοπυώδης, ες, idem et ex iisd.

Σαρκόῤῥιζος, ου, ὁ ϗ ἡ, carnosam radicem habens. Ex σὰρξ et ῥίζα.

Σαρκοσχίζω, carnem conscindo.

Σαρκοτροφέω, ῶ, fut. ήσω, carnem alo, cutem belle curo. Ex σὰρξ et τρέφω.

Σαρκοφαγέω, ῶ, fut. ήσω, carnem edo, carne vescor. *Gl. V.* σαρκοφαγῶ, excarnifico.

Σαρκοφαγία, ας, ἡ, carnium esus. A

Σαρκοφάγος, ου, ὁ ϗ ἡ, carnivorus, carne vescens; (2) sarcophagus, arca mortuorum.

Σαρκοφανὴς, ὲς, carne tectus, seu vestitus, ut corpus hominis. A φαίνομαι.

Σαρκοφθόρος, ον, homines perimens. A φθείρω.

Σαρκοφορέω, ῶ, carnem gesto. A

Σαρκοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, carnem gestans, carne vestitus. Ex φέρω.

Σαρκοφυέω, carnem extendo, produco. A φύω.

Σαρκοφυΐα, ἡ, carnis extensio. A præc.

Σαρκόφυλλος, ου, ὁ ϗ ἡ, folia carnosa habens. A φύλλον.

Σαρκόω, ῶ, fut. ώσω, carneum reddo, incarno; (2) corpulentum reddo. A σάρξ.

Σαρκώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, carnosus, *Gl. V.* carneus. Ab eod.

Σάρκωμα, ατος, τὸ, carnis præter naturam incrementum; (2) carnis incrementum in naribus. *Gl. V.* pulpamentum. A σαρκόω.

Σάρκωσις, εως, ἡ, carnis generatio, excrescentia carnis. Ab eod.

Σαρκωτικὸς, ἡ, ὸν, carnem restituendi vim habens. Ab eod.

Σάρμα, τὸ, hiatus. A σαίρω.

ΣΑ΄ΡΞ, σαρκὸς, ἡ, caro, pulpa: σάρκες, pulpæ, *Ph.* (2) *in S. S.* homo, ejus imperfectio, imbecillitas, corruptio, &c. (3) lex Mosis, propter imbecillitatem in sanandis hominum vitiis.

Σαρὸν, et σάρον, scopæ, verriculum. Ἀστερίη πόντοιο κακὸν σαρὸν, *Call. in Del.* 225.

Σάρος, ου, vel σαρὸς, οῦ, ὁ, idem; (2) res, homo nullius pretii. A σαίρω.

Σαρόω, ῶ, f. ώσω, verro, mundo; σεσαρωμένος, scopis purgatus, perf. pass. part. Σαροῖ τὴν οἰκίαν, *Luc.* 15, 8. Σεσαρωμένον, *Matt.* 12, 44. A σαίρω.

ΣΑ΄ΡΠΟΣ, ου, ὁ, arca, domus lignea, *Hes.*

Σάρωθρον, ου, τὸ, scopæ. A σαρόω.

Σάρωμα, ατος, τὸ, sordes, quisquiliæ verrendo collectæ. Ab eod.

Σάρων, ωνος, ὁ, libidinosus, vel pudendum muliebre; item venatorium rete. Est et Σάρων, nauticus deus.

Σαρωνίδες, ων, αἱ, *Call. in Jov.* 22, quercus excavatæ, hiantes ob vetustatem: (2) arbores vetustæ quævis; (3) quercus arbor.

Σάρωσις, εως, ἡ, ipsa actio verrendi. Sordes, quisquiliæ. A σαρόω.

Σαρωτὴς, οῦ, ὁ, οἱ σαρωταὶ, scoparii, *Gl. V.*

Σὰς, *tuas*, acc. pl. f. g. a σὸς, *tuus.*

Σάσσω, sagino, *Ph.* vide σάττω.

Σαταρὶς, vel σαταρίς, ἡ, capitis ornatus fœmineus, *Steph.*

Σατίνη, ης, ἡ, plaustrum, vehiculum. Θηρῶν ὅπου ζυγίους ζεύξασα διὰ σατίναν, *Eurip. Helen.* 1326. A σάττω.

Σατίνον, ου, τὸ, (Πειρῆσαι σάτινα ϗ ἅρματα χαλκῷ, *Hom. in Ven.* 13.) idem et ab eod.

Σατινὸς, ὁ, hornus seu hornotinus, qui hujus anni est, *Att.* τητινός.

Σάτον, ου, τὸ, mensura frumenti tertiam partem ephæ continens, sesquimodius. *Vox Syr.*

Σατραπεία, ας, ἡ, Satrapia, præfectura; (2) provincia cui præest satrapa.

Σατραπεύω, sum satrapa, sum præfectus provinciæ. Σατραπεύων τῆς ἄνω Φρυγίας, *Plut.*

ΣΑΤΡΑ'ΠΗΣ, ου, ὁ, satrapa, præfectus provinciæ, *proprie* Persicæ. *Vox Persica.*

Σατραπικὸς, ἡ, ὸν, ad satrapam pertinens, satrapæ conveniens. Satrapicus. A præc.

ΣΑ'ΤΤΩ, f. ξω, onero, onus impono; (2) refercio, constipo, impleo; σεσαγμένος, saginatus, *Ph.* perf. pass. part. Σεσαγμένος ψάμμῳ, *Luc.*

Σατυρία, ας, ἡ, genus esculenti ex herba.

Σατυριάκη, ἡ, nomen cujusdam antidoti, &c. [illegible]

Σατυρίας, ου, ὁ, morbus hominis faciem ita immutans, ut satyro similis evadat.

Σατυρίασις, εως, ἡ, pruritus venereus; priapismus, et totius corporis cancer, elephantiasis. Vide *Nicolaum Leonicem, de morbo Gallico.* A σάτυρος. Unde

Σατυρίζω, fut. ίσω, prurio ad Venerem instar Satyri; (2) Satyrica petulantia proscindo.

Σατυρικὸς, ἡ, ὸν, satyricus, satyro conveniens; (2) dicax, mordax, more satyrorum.

Σατύριον, ου, τὸ, herba ad Venerem incitans.

Σατυρίσκος, -ου, ὁ, parvus satyrus. Dim.

Σατυρισμὸς, ου, ὁ, idem quod σατυρίασις· (2) pruritus Veneris. A σατυρίζω. Unde

Σατυριστὴς, ου, ὁ, ludio, *Ph.* scenicus.

Σατυρογράφος, ὁ, satirarum scriptor.

Σάτυρος, ου, ὁ, *proprie* simius; (2) Deus Bacchi comes; satyrus; Σάτυροι, Fauni, *Gl. V.* A σάθη, *Etym.*

Σατυρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, satyros seu satyrorum mores imitans; (2) hispidus. A σάτυρος.

ΣΑΥΚΟ'Σ, ἡ, ὸν, aridus, siccus.

Σαυλὰ, *adv.* tarde. A σαυλός.

Σαυλόομαι, οῦμαι, delicior, luxu diffluo; (2) tripudio. Ἀοιδαῖς βαρβίτων σαυλούμενοι, *Eur. Cyc.* 40. A σαυλός.

Σαυλοπρωκτιάω, ῶ, ceveo, lascive podicem moveo. Καὶ μὴν προθυμοῦμαί γε σαυλοπρωκτιᾶν, *Aristoph. Vesp.* 1173. Ex σαυλὸς et πρωκτός.

ΣΑΥΛΟ'Σ, ἡ, ὸν, delicatus, mollis; (2) fluxus, levis, quietus, tardus.

Σαύλωμα, ατος, τὸ, deliciæ. A præc.

Σαυνιάζω, saunio percutio, *R.* A σαύνιον.

Σαύνιον, ου, τὸ, saunium, *jaculi barbarici genus.*

Σαυνὸς, mollis, tener, *Steph.*

ΣΑΥ'ΡΑ, vel σαύρα, ρας, ἡ, lacerta, lacertus.

ΣΑΥ'ΡΗ, ης, ἡ, nasturtium.

Σαυρία, ας, ἡ, jaculum, *Gl. V.* ubi *jaculus.*

Σαυρίδιον, τὸ, nasturtium, *Hipp.*

Σαυροβριθὴς, ὲς, gravis ab cuspide; epith. hastæ.

Σαυροειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, lacertæ formam habens. Ex σαῦρα et εἶδος.

Σαῦρος, ου, ὁ, lacertus, *Gl. V.*

Σαυρωτὴρ, ῆρος, ὁ, cuspis in ima hasta, quo hasta erigi et solo infigi potest. A σαῦρος. Unde

Σαυσαρισμὸς, ἡ, ὸν, aridæ linguæ hærentis affectio; linguæ hæsitatio, *Aristot.*

Σαὐτῆς, gen. sing. f. g. *per Crasin* pro σεαυτῆς, a σεαυτοῦ, *tui ipsius.*

Σαὐτοῦ, *tui ipsius*, masculinum genitivi antecedentis eodem modo formati.

Σάφα, *adv.* certo, vere, manifeste, perspicue.

Σαφέστατα, *adv.* manifestissime, apertissime. A σαφέστατος, *superl.* a σαφής.

Σαφέστερον, *adv.* manifestius, apertius.

Σαφεστέρως, *adv.* idem et ab eod.

Σαφέω, ῶ, fut. ήσω, manifesto, declaro, notum facio.

Σαφέως, *Ion.* pro σαφῶς. A σαφής.

Σαφῆ, acc. sing. *contr.* pro σαφέα, a σαφὴς, *clarus.*

Σαφήνεια, ας, ἡ, perspicuitas, dilucida oratio, explanatio. *Ph.* distinctio.

Σαφηνέως, *adv.* idem quod σαφῶς. A

Σαφηνὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem quod σαφής. Hinc

Σαφηνίζω, f. ίσω, explano, exprimo, declaro, distinguo. Οὕτως, ἐσαφήνιζε μὲν τοὺς κρατιστεύοντας παρ' ἑαυτῷ, *Xen.* Hinc

Σαφηνισμὸς, οῦ, ὁ, perspicuitas, declaratio.

Σαφηνιστικὸς, ἡ, ὸν, declarandi vim habens; (2) *subst.* declarator, explanator. A præc.

Σαφηνιῶ, *manifestabo*, fut. 1. ind. act. *Att.* pro σαφηνίσω, a σαφηνίζω.

Σαφηνῶς, *adv.* idem quod σαφῶς.

ΣΑΦΗ'Σ, έος, ὁ καὶ ἡ, manifestus, apertus, perspicuus, certus, clarus, planus.

Σαφήτωρ, ορος, ὁ, declarator, explanator, *Hes.*

Σαφῶς, *adv.* manifeste, perspicue, dilucide, *Ph.* evidenter, plane, aperte, palam, *Gl. V.* al. liquido, ad liquidum, diserte.

Σαχθέντες, nom. pl. a. 1. part. pass. v. σάττω, *constipo.*

Σάω, idem quod σαώζω, *proprie* eripiendo e periculo vi alterius, &c. Vid. *Ern.*

Σάω, *servavit*, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* et *per Apoc.* pro ἐσάωσε· vel *servabat*, pro ἐσάωε, 3. sing. imperf. ind. act. vel *serva*, pro σάωζε, 2. sing. imperat. act. verbi σαώζω. *Il.* 16, 364.

Σαώζω, servo, sospito. A σάος.

Σάωσα, aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἐσάωσα, verbi σαώζω.

Σαώσει, 3. sing. f. 1. ind. act. verbi ejusd.

Σαωσέμεν, f. 1. ind. act. *Ion.* pro σαώσειν, verbi ejusd.

Σαώσετον, 2. dual. f. 1. ind. act. verbi ejusd.

Σαώσομεν, *servabimus*, 1. pl. f. 1. ind. act. verbi ejusd.

Σαώτερος, magis salvus, incolumis. *Comp.* a σάος.

Σαωτὴρ, ῆρος, ὁ, servator. A σαόω.

Σαωτηρία, pro σωτηρία, *Hes.*

Σαωτὶς, ἡ, conservatrix. Θεὸς τύχα σαωτὶς, dea fortuna conservatrix, *in Inscriptione.*

Σβεννυμενάων, gen. pl. part. præs. f. g. *Æol.* pro σβεννυμένων, a

ΣΒΕ'ΝΝΥΜΙ, sive σβεννύω, f. σβέσω, exstinguo, restinguo; (2) compesco, comprimo; σβέσον, exstingue, *Gl. V.* a. 1. imperat. act. ut σβέννυμαι, exstinguor; *metaph.* etiam morior. Καὶ μὴ θεῶν τις τῆνδε πεῖραν ἔσβεσεν, *Soph. Aj.* 1076. Αἱ λαμπάδες ἡμῶν σβέννυνται, *Matt.* 25, 8.

Σβέσα, *exstinxi*, a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἔσβεσα, a verbo præc. pro inus. σβέω.

Σβέσις, εως, ἡ, exstinctio. A σβέννυμι.

Σβέσσαι, a. 1. inf. act. *Ion.* pro σβέσαι.

Σβέσω, *exstinguam*, fut. 1. ind. act.

Σβεστὴρ, ῆρος, ὁ, exstinctor. A σβέννυμι.

Σβεστήριος, ία, ιον, exstinguendi vim habens; aptus ad exstinguendum. Ab eod.

Σβεστικὸς, ἡ, ὸν, idem et ab eod.

Σβήσομαι, fut. ind. pass. verbi σβέννυμι.

Σεαυτὸν, temet, teipsum, temetipsum, *Ph.*

Σεαυτοῦ, ῆς, οῦ, tui ipsius. Ex σέο, pro σοῦ, et αὐτοῦ, ipsius.

Σεβάζομαι, fut. άσομαι, colo, veneror, vereor. Ἐσεβάσθησαν καὶ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει, *Rom.* 1, 25. A

Σέβας, τὸ, reverentia, veneratio, pudor, admiratio, stupor; (2) res sacra. Vox ἄκλιτος.

Σεβάσθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. *Ion.* pro ἐσεβάσθησαν, a σεβάζομαι, *colo.* Unde

Σέβασις, εως, ἡ, veneratio, adoratio.

Σέβασμα, ατος, τὸ, veneratio, *Ph.* res sacra, signum Dei, *Ph.* σεβάσματα, sacra.

Σεβασμιάζω, veneror, pius sum. A

Σεβάσμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, vel σεβάσμιος, ία, ιον, venerabilis, colendus, augustus, *Ph.* A σεβάζομαι. Hinc

Σεβασμιότης, ητος, ἡ, sanctimonia, *Gl. V.*

Σεβασμίως, *adv.* venerabiliter, *Gl. V.* Ab eod.

Σεβασμὸς, οῦ, ὁ, veneratio, adoratio, cultus; (2) religio. Ab eod.

Σεβάσσατο, 3. sing. a. 1. ind. med. *Ion.* et *Poet.* pro ἐσεβάσατο, a σεβάζομαι, *colo.*

Σεβαστεύω, idem quod σεβάζομαι. A σεβαστός.

Σεβαστικῶς, *adv.* cum magna veneratione; cum ἔχειν, colere. Ab eod.

Σεβαστὸς, ἡ, ὸν, veneratione et adoratione dignus, venerandus, adorandus; (2) augustus, *Ph.* cognomen imperatorum Rom. ut σεβαστὴ, imperatricum; σεβαστοτάτη, augustissima, *Ph.* Ab eod.

Σεβαστοφόρος, ὁ καὶ ἡ, sacerdos Cæsaris, ut flamines Augustales. A præc. et φέρω.

ΣΕΒΕ'ΝΙΟΝ, ου, τὸ, palmæ involucrum, sive corticosum illud quod in summa palmula enascitur.

Σεβίζω, colo, veneror. Φιλτάτων θηλάμων χλιδάχον, ὃ σεβίζομεν, *Eur. Hipp.* 545. Θεὸν τὰν ἀφαῆ λιταῖς σεβίζειν, *Soph. Œd. Col.* 1551. A σέβω.

Σέ[illegible] 3. pl. præs. ind. act. *Dor.* pro σέβ[illegible]

ΣΕ'ΒΩ, [illegible] veneror, [illegible] servo; [illegible] color; (2) pudet me, revereor. Κακὸς γὰρ, ὅστις μὴ σέβει τὰ δεσποτῶν, *Eur. Hel.* 732. Θυσίας θεοῖς, *Ibid.* 1072.

Σε[illegible]ὺς, έως, ὁ, patella, in qua aliquid movetur [illegible] frigitur; sartago, A σείω.

Σ[illegible], *Lac.* pro θεός.

Σ[illegible]ρ, σειρὸς, ὁ, sol, *Suid.*

ΣΕΙΡΑ', ᾶς, ἡ, catena, funis, linea.

Σειραγωγεὺς, ὁ, catena, funis, quo quis ducitur vel trahitur.

Σειράδιον, ου, τὸ, funiculus. Dim. a σειρά. Unde

Σειράζω, fut. άσω, vinculum traho, *R.*

Σειράζω, exsicco. A σείρ, *Ern.*

Σειραῖος, αία, αῖον, catenatus, catena vinctus, funalis, ut equus. A σειρά.

Σειρὰς, et σειρὶς, idem quod σειρά, *Hes.*

Σειραφόρος, et σειρασφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, catenam ferens; alias σειραῖος dicitur, *Æsch. Ag.* 1646. *Eur. Iphig. Aul.* 223. *Angl.* THE FORE HORSE; cui opponitur ζύγιος, THE SHAFT HORSE. Ex σειρὰ et φέρω.

Σειρεύω, catena, fune constringo; (2) constringo, connecto, *R.* Σὺν τῷ γέροντι δέσμα σειρεύων βρόχῳ, *Eur. Her. Fur.* 1012.

Σειρέω, ῶ, f. ήσω, exsicco, exinanio. A σείρ.

Σειρὴν, ῆνος, ἡ, Siren, *monstrum marinum*; (2) insectum api simile. A σειρά.

Σειρίασις, εως, ἡ, capitis inflammatio ex vehementi solis ardore. A

Σειριάω, fulguro, luceo; (2) capitis inflammatione laboro; (3) suffraginum vitio laboro, de equis. A σείριον.

Σείρινος, ίνη, ινον, astralis. Ab eod.

Σειριόεις, όεσσα, όεν, canicularis. A σείριος.

Σείριον, ου, τὸ, astrum. A

Σείριος, ου, ὁ, Sirius, stella, *canicula*; item sol. A σείρ.

Σειρομάστης, ου, ὁ, jaculi genus, lanceola.

Σείρωμα, τὸ, opobalsami sedimentum.

Σείρωσις, εως, ἡ, religatio. A σειρά.

Σεισάχθεια, ας, ἡ, qu. dic. onus excussum, allevatio æris alieni communis; tabulæ novæ, *Plut. in Sol.* 15. Ex σείω et ἄχθος.

Σέθεν, *tui*, gen. sing. *Æol.* pro σοῦ, a σὺ, *tu.*

Σεῖο, *tui*, gen. sing. *Poet.* et *Ion.* pro eod.

Σεῖοθεν, *tui*, Poet. idem.

Σεισαμένας, acc. pl. a. 1. part. m. verbi σείω.

Σεισθεὶς, *commotus*, a. 1. part. pass.

Σεῖσις, εως, ἡ, motio, quassatio, concussio. A σείω.

Σεισίχθων, ονος, ὁ, motor seu quassator terræ; epith. Neptuni. Αὐτὸν δὲ Κρονίδην σεισίχθονα, *Orph. Argon.* 343. Ex eod. et χθών.

Σεῖσμα, ατος, τὸ, concussio, quassatio. A σείω.

Σεισματίας, ου, ὁ, ut σεισματίας τάφος, sepulchrum eorum quos ruina e terræ motu oppressit. A σεῖσμα.

Σεισμὸς, οῦ, ὁ, terræ motus, *Ph.* concussio, *Ph.* excussio, *Gl. V.* A σείω.

Σεισοπυγὶς, ίδος, ἡ, motacilla, *avis.* A πυγή.

Σείσουρα, ας, ἡ, idem. Ex σείω et οὐρά.

Σειστὸς, ἡ, ὸν, qui concuti seu quassari potest, concussus. Ab eod.

Σεῖστρον, ου, τὸ, sistrum, crepitaculum, in sacris Isidis adhiberi solitum. A

ΣΕΙ'Ω, f. σείσω, moveo, quatio, vibro, libro; (2) depello; (3) calumnior, criminor; item vexo, terreo, *Gl. Vet.* σείει, concutit, quatit, crispat, *Ph.* σεῖσαι, vibrare, *Ph.* inf. a. 1. Ἠίας χειροῖν ἔσεισαν, *Soph. El.* 715. Πῶς τοῦτ' ἔσεισε μου δοκεῖς τὴν καρδίαν, *Aristoph. Ach.* 12.

Σέλα, dat. sing. *Att.* et *Ion.* pro σέλατι, a σέλας, *jubar.* Unde

Σελαγέω, ῶ, f. ήσω, splendeo, fulgeo. Σὺν πεύκαις σελαγεῖ, *Aristoph. Nub.* 604. Σελαγεῖτο δὲ ἀπ᾽ ἀπὸ πυρὸς ἐπιβώμιον Ἀργείων, *Eur. El.* 722.

Σελαγίζω, fut. ίσω, idem et ab eod.

Σελάγισμα, τὸ, fulgetrum, *Man.*

Σελαηγενέτης, ε, ὁ, lucis autor, epith. solis.

Σελάναν, *lunam*, acc. sing. *Dor.* pro σελήνην.

Σελαναία, ας, ἡ, *Ion.* et *Dor.* pro σελήνη.

ΣΕ΄ΛΑΣ, ατος, τὸ, fulgor, lumen; *Gl. V.* fulgor, jubar.

Σελασμὸς, idem quod σέλας, fulgor, *Man.*

Σελάσσεται, splendet, *Nic. T.* 46.

Σελασφόρος, ε, ὁ ϗ ἡ, splendorem seu lumen ferens. Ex σέλας et φέρω.

Σελατηφόρος, ον, splendidus, idem quod σελάφορος, *Man.*

Σελάχιον, ε, τὸ, piscium genus cartilaginosum, cui cartilago pro cute est. Dim. a σέλαχος.

Σελαχοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, cartilagineus, cartilaginis speciem referens. Ex εἶδος et

ΣΕ΄ΛΑΧΟΣ, εος, τὸ, et *pl.* τὰ σέλαχη, genus piscium cartilaginosorum. Hinc

Σελαχώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, cartilagineus.

Σελάω, ῶ, splendeo, luceo. A σέλας.

ΣΕΛΕΥΚΙ΄Σ, ίδος, ἡ, poculi, navis vel vestis genus; *item* avis locustis vescentis.

Σεληνάζω, idem quod σεληνιάζομαι, *Man.*

Σεληναία, et *Dor.* σελαναία, luna; (2) equi solea. (1) ἀντὶ σελαναίας τὸ δίδε φάος, *Mosch* 7, 5. (2) χαλκὸν δὲ λέγει τὰ σεληναῖα τὸ ὑπὸ τοῖς ποσὶ τῶν ἵππων, *Eustath. in Homer.* 836, linea penultima: hoc sensu σεληναῖα dicitur tantum in neutro plurali.

Σεληναῖος, αία, αῖον, lunaris, lumine lunari illustratus. Hinc *subst.* σεληναία, ας, ἡ, luna, *Ion.* A σελήνη.

Σεληνάφως, lunæ lux, *Ath.*

Σελήνη, ης, ἡ, luna; σελῆναι, placentæ quædam rotundæ et latæ. A σέλας.

Σεληνιάζομαι, lunaticus sum, conflictor morbo per certa lunæ intervalla redeunte, *Matt.* 4, 24. A σελήνη.

Σεληνιακὸς, ἡ, ὸν, lunaris; (2) lunaticus, morbo comitiali laborans. Ab eod.

Σεληνίδιον, ε, τὸ, lunula. Dim. a σεληνίς.

Σελήνιον, ε, τὸ, lunæ lux, cum luna pernox est, vel luna sive lunæ sidus. A σελήνη.

Σεληνὶς, ίδος, ἡ, lunula; (2) figura lunulæ; (3) amuletum puerorum. Ab eod. Unde

Σεληνίτης, ε, ὁ· ut σεληνίτης λίθος, lapis lunaris; *Gl. V.* σεληνίτης, lunaticus.

Σεληνόβλητος, ε, ὁ ϗ ἡ, qu. dic. a luna percussus, lunaticus. Ex σελήνη et βάλλω.

Σεληνοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, lunæ speciem referens. Ex σελήνη et εἶδος.

Σεληνόφως, ωτος, τὸ, lunæ lumen, radii lunæ.

Σελίδιον, ε, τὸ, chartula, pagella; *Gl. V.* paginula. Dim a σελίς.

Σελίδωμα, ατος, τὸ, tabula lata. Ab eod.

Σελινίτης, ε, ὁ· ut σελινίτης οἶνος, vinum ex apio. A σέλινον.

Σελινοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, apii figuram habens. Ex seq. et εἶδος.

ΣΕ΄ΛΙΝΟΝ, ε, τὸ, apium, *herba.* Angl. PARSLEY. Ἐλεόθρεπτόν τε σέλινον, *Il.* 2, 776.

Σέλινος, ε, ὁ, idem. Hinc

Σελινουσία, ας, ἡ, species brassicæ, apio similis.

ΣΕΛΙ΄Σ, ίδος, ἡ, pagina, *Ph.* margo, *Gl. V.*

Σέλλα, ης, ἡ, sella, *Gl. Vet. Aristoph. Sch. Eust.* Vox Lat.

Σελλάστερνις, εως, ἡ, sellisternium, *Gl. Vet.*

Σελλίζειν, σελλίζεσθαι, divitias simulare in paupertate. A Sello jactatore quodam, quem *Aristophanes* perstringit, *Av.* 126.

Σέλλω, cieo, urgeo; -ομαι, proficiscor, cum impetu feror, *Eust.*

Σέλμα, ατος, τὸ, transtrum, jugum, tabula quævis lata, *Gl. V.* et σέλματα, eluvies, *Ph.* (sed legendum videtur ibi τέλματα, *Ern.*) Hinc

Σελματιαῖοι ποταμοὶ, lutulenti fluvii.

Σελμὶς, ἡ, funiculus piscatorius, *Hes.*

Σέλω, compingo, *Ern.*

Σεμεληγενέτης, Semeligena; epith. Bacchi. *Orph.*

ΣΕΜΙ΄ΔΑΛΙΣ, εως, ἡ, simila, similago, flos farinæ triticeæ.

Σεμιδαλίτης, ε, ὁ, ut σεμιδαλίτης ἄρτος, panis e simila confectus. A præc.

Σεμναὶ θεαὶ, Eumenides, sive Furiæ, *apud Athenienses.* E σεμνός. Unde

Σεμνεῖον, ε, τὸ, locus sacer, sanctuarium, monasterium; (2) fanum Furiarum.

Σεμνηγορέω, ῶ, fut. ήσω, magnifice, cum gravitate loquor seu prædico:

Σεμνηγορία, ας, ἡ, oratio gravitatem præ se ferens, *Plut. in Num.* 8. A

Σεμνηγόρος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui graviter loquitur, qui magnifice prædicat. Ex σεμνὸς et ἀγορεύω.

Σεμνόθεοι, οἱ, divini humanique juris peritissimi ac religioni dediti; philosophi Indorum, et Gymnosophistæ *ap. Laert.*

Σεμνοκόπτω, cum gravitate et modestia tundo, *Æsch.*

Σεμνολῆρέω, difficiles nugas, cum gravitatis specie nugor.

Σεμνολογέω, ῶ, f. ήσω, graviter et speciose loquor. Ταῦτα σεμνολογεῦσιν οἱ ποίηται περὶ τῶν θεῶν, *Luc.* ἀμφὶ τῦ θεῖυ, *App.* A σεμνολόγος.

Σεμνολόγημα, ατος, τὸ, dictum grave et magnificum, quo quis se jactat. A præc.

Σεμνολογία, ας, dictio gravis; (2) sermo venustus. A

Σεμνολόγος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui graviter de re quapiam disserit; etiam ostentator, jactator. E σεμνὸς et λέγω, *dico.*

Σεμνολογικῶς, idem quod

Σεμνολόγως, *adv.* jactanter.

Σεμνόμαντις, εως, ἡ, vates venerabilis ac gravis.

Σεμνομυθέω, cum gravitate loquor; (2) cum fastu et insolentia loquor. Τὸ σεμνομυθεῖς, κεὶς ἀγῶν᾽ ἔρχῃ λόγων, *Eur. Andr.* 234. Ex σεμνὸς et μῦθος, *sermo.*

Σεμνοπαράσιτοι, οἱ, qu. dic. graves parasiti, adulatores, qui gravitate superciliosa parasiticam adulationem tegunt.

Σεμνοποιέω, ῶ, fut. ήσω, magnifice extollo; (2) auctoritatem addo, reverentiam et majestatem concilio, illustro, orno.

Σεμνόπονος, ὁ ϗ ἡ, arte exquisita factus. (*ap. Ath.* si lectio sana, *Ern.*)

Σεμνοπρέπεια, ας, ἡ, gravitas decora, dignitas oris, dignitas. A

Σεμνοπρεπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, gravem virum decens; (2) gravi et eximia dignitate præditus. E σεμνὸς et πρέπει.

Σεμνοπρεπῶς, *adv.* cum dignitate, graviter, decore.

Σεμνοπροσωπέω, gravitatem in vultu præfero. Καθ᾽ ἡμῖν σεμνοπροσωπεῖς, *Aristoph. Nub.* 362.

Σεμνοπροσωπία, ας, ἡ, gravitas seu dignitas oris, persona gravis. A

Σεμνοπρόσωπος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui gravitatem aliquam vultu præfert. A πρόσωπον.

ΣΕΜΝΟ΄Σ, ἡ, ὸν, venerabilis, castus, *Ph.* σεμνὸν ἀξίωμα, majestas, *Gl. Vet.* σεμνὴ, pudica, casta, affectata fœmina, *Gl. Vet.* σεμνὸς, etiam honestus, gravis, magnificus.

Σεμνόστομος, ε, ὁ ϗ ἡ, gravis ore, qui graviter loquitur. E σεμνὸς et στόμα.

Σεμνότης, ητος, ἡ, gravitas, majestas; (2) reverentia; (3) sanctimonia, honestas; (4) pudicitia. A σεμνός.

Σεμνότιμος, ὁ ϗ ἡ, venerandus. A τιμή.

Σεμνοτυφία, ας, ἡ, gravitas fastuosa. A τῦφος.

Σεμνόω, ῶ, fut. ώσω, exorno, illustro, magnifice prædico. A σεμνός.

Σεμνύνω, venerandum et augustum reddo; (2) orno, honore et dignitate adficio; et σεμνύνομαι, gravitatem præ me fero; efferor, glorior, jacto me, superbio. Σεμνύνεσι τὴν τραγῳδίαν, *Luc.* Σεμνύνεσθαι ἐπὶ τῇ τῆς ὄψεως εὐπρεπείᾳ, *Dem.* Ταῦτα δὲ περὶ ἑωϋτὸν ἐσέμνυνε, *Herod.* 1, 99. Ab eod.

Σέμνωμα, ατος, τὸ, ornamentum, decus. A σεμνόω.

Σεμνῶς, *adv.* honeste, decenter, graviter. *Gl. V.* pudice. A σεμνός.

Σέο, *tui*, gen. sing. *Ion.* pro σῦ, a σύ, *tu.*

Σεῖο, *tui*, *Poet.* idem quod antecedens σέο.

Σέομαι, σεῦμαι, pro σείομαι.

Σεπτεύω, veneror. A σεπτός.

Σεπτήριος, ία, ιον, ad cultum seu venerationem pertinens. Hinc τὸ σεπτήριον, ε, sc. ἱερὸν, novennalia Delphis in honorem Apollinis celebrari solita. Ad eod.

Σεπτικὸς, ἡ, ὸν, idem quod

Σεπτὸς, ἡ, ὸν, venerabilis, venerandus, augustus, *Æsch. Pr.* 811. *Ph.* τον σεπτὸν, sacrum. A σέβω.

ΣΕΡΑΠΙΑ΄Σ, άδος, ἡ, Serapias, *herba.*

ΣΕ΄ΡΙΣ, ιδος, ἡ, cichorii sive intybi genus, *Gl. V.* intybus, intubum, intuba, acc. sing. σέριν, et σέριδα. *Angl.* ENDIVE.

ΣΕΡΙ΄ΦΙΟΝ, ε, τὸ, absinthium marinum.

Σέριφον, ε, τὸ, idem.

ΣΕ΄ΡΦΟΣ, ε, ὁ, insecti genus, culex. Ἔνι κἀν μύρμηκι κἀν σέρφῳ χολή, *Proverb.*

Σέσαγμαι, perf. pass. verbi σάττω.

Σεσαρυῖαι, *ridentes*, nom. pl. part. perf. med. f. g. a σαίρω, *rideo.*

Σεσαρωμένον, acc. sing. perf. part. pass. verbi σαρόω, *scopis verro seu pergo.*

Σεσεῖσθαι, *motum esse*, perf. inf. pass. verbi σείω.

ΣΕ΄ΣΕΛΙ, εως, τὸ, Seseli, *herba.*

Σέσελις, εως, ἡ, idem.

Σέσηπε, 3. sing. perf. ind. med. verbi σήπω.

Σέσηρα, *verri*, perf. ind. med. verbi σαίρω.

Σεσιγαμένοι, nom. pl. præs. part. pass. *Dor.* pro σεσιγημένοι, a σιγάω, *sileo.*

Σεσοφισμένον, acc. sing. perf. part. pass. verbi σοφίζω.

Σεσοφισμένως, *adv.* captiose, dolose, more sophistarum, callide. A σοφίζω.

Σέσωκε, 3. sing. perf. ind. act. verbi σόω, sive σώζω.

Σεῦ, gen. sing. *Dor.* pro σῦ, a σύ, *tu.*

Σεῦα, a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἔσευα, a σεύω, *agito.*

Σεύατο, *fugavit*, 3. sing. aor. 1. indic. med. *Ion.* pro ἐσεύατο, a verbo eod.

Σεύθω, *concitetur*, 3. sing. a. 1. imperat. med. *per Syncop.* pro σευάσθω.

Σεὺς, ὁ, nom. inus. unde σέων, gen. pl. σέας, acc. pl. &c. vermis, tinea.

Σευτλαῖος, ε, ὁ, qu. dic. betarius, ranæ nomen *in Batrachom.* 208. A σεῦτλον.

Σευτλίον, ε, τὸ, parva beta; σεύτλια, betæ, *Gl. V.* Dim. a

ΣΕΥ΄ΤΛΟΝ, ε, τὸ, beta, *Ph.*

ΣΕΥ΄Ω, cieo, agito, concito, fugo; σεύομαι, feror, concitor, prorumpo, ruo; ἐσεύατο, a. 1. med. pro ἐσεύσατο, *Il.* 5, 208. (2) propero, vado. (2) σεῦται ἐπ᾽ οἴκυς, *Soph. Trach.* 645. A σείω.

Σεφθῆναι, *cultum esse*, aor. 1. inf. pass. v. σέβω.

Σέψασθαι, *coluisse*, a. 1. inf. med. verbi ejusd.

Σεωϋτῦ, *tui ipsius*, gen. sing. *Ion.* pro σεαυτῦ.

Σεωῦτυ, *tui ipsius*, idem quod antecedens.

Σήγεστρον, τὸ, stragulum, *V. L.*

Σήθω, cribro, *Gl. V.* σήθει, cernit, *Ph.* Σηθέντα χρησίμη, *Aret.* A σείω.

Σηκάζω, stabulo includo, *Il.* 8, 131. A σηκός.

Σήκασθεν, 3. pl. aor. 1. ind. pass. *Ion.* et *Bœot.* pro ἐσηκάσθησαν, a præc.

Σηκηκόρος, *Dor.* σηκακόρος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui stabulum verrit seu purgat; (2) æditnus, qui deorum delubra purgat. Ex σηκὸς et κορέω, *verro.*

Σηκίζω, sagino. A σηκός.

Σηκὶς, ίδος, ἡ, ancilla, famula rerum domesticarum curam gerens. Ab eod.

Σηκίτης, ε, ὁ, stabulo adhuc inclusus, lactens, *de agno.* Ab eod.

Σηκοκόρος, idem quod σηκίτης, *Theocr.*

ΣΗΚΟ΄Σ, ῦ, ὁ, *proprie* septum, *Gl. V.* Unde (2) stabulum; (3) templum, fanum; (4) loculi avium, niduli; (5) domus cujusque; (6) sacra olea, *ap. Ath.* quæ et μορία, *in quibus omnibus septi notio inest*; (7) dicitur et de libra, *Eust.*

Σηκόω, pondero, *Ph.* σηκοῖ, perpendit, examinat; σήκωσον, pondera, *Ph.* aor. 1. imperat.

Σηκύλη, ἡ, idem quod σηκὶς, *Eust.*

Σήκωμα, ατος, τὸ, libramentum, examen, temperamentum, *Ph.* æquipondium, *Gl. V.* item, libratio jaculi missilis, ut momentum accipiat, unde de accessione virium, quæ momentum facit, *Ern.*

Σηκωτὴρ, ῆρος, τὸ, lorum jugi.

Σηκωτὸς, loculatus, *Gl. V.* A σηκὸς, n. 4.

ΣΗ͂ΜΑ, ατος, τὸ, signum, nota; (2) portentum, augurium; (3) vexillum; (4) bustum, sepulchrum, monumentum.

Σημάδιον, τὸ, Dim. a σῆμα, *Man.*

Σημαία, ας, ἡ, vexillum, signum militare; (2) milites sub uno signo militantes, cohors; (3) simulacrum, insignia familiæ sive nobilitatis. Τὰς σημαίας ἐκφέρειν, *Plut.* A σῆμα.

Σημαίνεσα, *significans*, præs. part. act. f. g. *Dor.* pro σημαίνεσα, a

Σημαίνω, signo, significo, signum do, portendo; (2) nuncio; (3) impero, præsum; σημαίνοντες, signatores, *Gl. V.* σημάνῃ, designet, *Ph.* aor. 1. conj. σεσημασμένος, obsignatus, perf. pass. part. ἐσήμηνε, signum dedit, a. 1. act. σημῆναι, declarare, *Ph.* σημαίνομαι, e signis colligo; (2) obsigno. Τοῖς ἄλλοις δὲ ἐσήμαινε πᾶσι ἐκβοηθεῖν, *Xen.* πρός τινα, *Plat.* τὸ ἀνακλητικὸν, *Plut.* στρατῦ ἄλλυ, præesse, *Il.* 14, 85. Τὰ μὲν σημαίνομαι, τὰ δ' ἐκπέπληγμαι, *Soph. Aj.* 32. A σῆμα.

Σημαιοφόρος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, signifer. Ex σημαία et φέρω.

Σημαλέος, έα, έον, significandi vim habens.

Σημᾶναι, aor. 1. inf. act. verbi σημαίνω.

Σημανέω, f. 1. ind. act. *Ion.* pro σημανῶ.

Σημαντέον, *adv. posit.* significandum est:

Σημαντὴρ, ῆρος, ὁ, qui signum dat, qui classicum canit, pastor, dominus, dux; (2) annulus signatorius. A σημαίνω. Hinc

Σημαντήριον, ϐ, τὸ, signaculum, sigillum.

Σημαντικὸς, ἡ, ὸν, significandi vim habens. A σημαίνω.

Σημαντικῶς, *adv.* Unde superl.

Σημαντικώτατα, *adv.* cum magna vi et emphasi; proprie, aptissime.

Σημαντρὶς γῆ, terra sigillaris, cimolia, creta.

Σήμαντρον, ϐ, τὸ, sigillum, signum. Σήμαντρ' ἀντὶς, *Eurip. Iphig. in Aul.* 325.

Σημάντωρ, ορος, ὁ, qui aliquid significat; (2) dux, imperator, præses, præfectus; (3) *adject.* significans, indicans. (3) αὐτός μοι σὺ σημάντωρ γενῦ, *Soph. Œd. Tyr.* 957.

Σημασία, ας, ἡ, significatio, significatus, significatum, *Ph.* (2) signi datio, classicum.

Σημάτεσσι, dat. pl. *Poet.* pro σήμασι.

Σηματίζομαι, fut. ίσομαι, signis colligo. A σῆμα.

Σημάτιον, ϐ, τὸ, parvum signum. Dim. a σῆμα.

Σηματόεις, όεσσα, όεν, multa habens sepulchra. Ab eod.

Σηματυργὸς, ϐ, ὁ, qui insignia facit. Ex σῆμα et ἔργον.

Σημειογραφέω, ῶ, notis in scribendo utor. A

Σημειογράφος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, notarius, qui per notas scribit. Ex σημεῖον et γράφω.

Σημεῖον, ϐ, τὸ, nota, punctum, *ap. Mathem.* Unde terminus a quo; (2) signum quodlibet militare, vexillum; (3) monstrum, ostentum, miraculum; (4) signum pugnæ vel receptus; (5) argumentum. *Pl.* pro σημείωσις, *ap. Gramm.* (3) ὕπατόν τι ὄντα, καὶ τῶν σημείων ἱερέα, qui et consul et augur esset, *App. Bell. Civ.* 3, 7. A σῆμα.

Σημειοφόρος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, signifer. A præc. et φέρω.

Σημειόω, ῶ, et σημειόομαι, ῦμαι, noto, signo, denoto, designo, *Gl. V.* (2) in commentarios refero; σημείωσαι, imperat. aor. 1. med. nota, observa, scito. *Vox Sch.* σεσημειωμένος, signatus. Τῦτον σημειῦσθε, 2 *Thess.* 3, 14. A σημεῖον.

Σημειώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, significans, significandi vim habens; (2) insignis, insignitus, notabilis. Ab eod.

Σημειωδῶς, *adv.* ita ut facile appareat, notabiliter. A præc.

Σημείωμα, ατος, τὸ, constitutio, declaratio, decretum. A σημειόω.

Σημείωσις, εως, ἡ, notatio, designatio, observatio. *In pl.* brevia scholia in scriptorem aliquem, notæ grammaticæ, criticæ, &c. Ab eod.

Σημειωτέον, *adv. posit.* notandum. Ab eod.

Σημειωτικὸς, ἡ, ὸν, significativus. Hinc ἡ σημειωτικὴ, ῆς, pars medicinæ quæ signa morborum dijudicat. Ab eod.

Σημερινὸς, ἡ, ὸν, hodiernus, *Ph.* A

Σήμερον, *adv.* hodie; ἡ σήμερον, item ἡ σήμερον ἡμέρα, hodiernus dies. Ab ἡμέρα.

Σημήϊον, signum, *Ion.* pro σημεῖον.

Σημήνῃ, 3. sing. aor. 1. conj. act. *Att.* pro σημάνῃ, a σημαίνω.

Σὴν, *tuum*, acc. sing. f. g. a σὸς, *tuus.*

Σήνορος, idem quod σαίνορος.

Σηπεδονώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, putredine vitiatus. A

Σηπεδὼν, όνος, ἡ, putredo, *Gl. V.* (2) lacertæ genus. A σήπω.

Σηπία, ας, ἡ, sepia, piscis atrum succum in timore emittens; unde et atramentum ita dicitur. Σηπιὰς, άδος, ἡ, idem. Σηπιάδος φυξήλιδος, *Nic. Al.* 472. Ab eod.

Σηπιδάριον, τὸ, idem quod

Σηπίδιον, ϐ, τὸ, parva sepia, sepiola. Dim.

Σήπιον, ϐ, τὸ, pars quædam dura et solida sepiæ. Ab eod.

Σηπιόω, idem quod σήπομαι, *Man.*

Σηποποιὸς, ϐ, ὁ ϗ ἡ, putrefaciens, putrefaciendi vim habens. Ex σήπω et ποιέω.

Σηπτικὸς, ἡ, ὸν, idem. A σήπω.

Σηπτὸς, ἡ, ὸν, idem; (2) putridus. Ab eod.

ΣΗ'ΠΩ, putrefacio, putredine vitio; σήπομαι, putrefio, putresco; marceo, *Gl. V.* σεσηπὼς, putridus, *Gl. V.* σεσηπὸς, putridum, *Ph.* p. part. med. Αἷμα δ' ἔτι πατρὸς κατὰ σέγας μέλαν σέσηπεν, *Eur. Elec.* 321. Χρὼς σήπεται, *Il.* 24, 414.

Σὴρ, ὸς, ὁ, vermiculus, a quo sericum fit.

Σηράγγιον, τὸ, caverna; (2) balneum.

Σηραγγόομαι, in modum antri fornicor. Οἷα πολλὰ περὶ γῆν τε, ϗ ὑπὸ γῆν αὐτόματα σηραγγῦνται, *Heliod.*

Σηραγγώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, rimosus, cavernosus, fistularum plenus. A

Σήραγξ, γος, ἡ, fissura, hiatus, antrum, caverna, specus. A σεσηρέναι, hiare, perf. inf. med. a σαίρω.

ΣΗ͂ΡΕΣ, ων, οἱ, Seres, gens Asiæ; (2) bombyces, *vermes.*

Σηρικοδιαστὴς, ϐ, ὁ, sericum stamen conficiens, epith. bombycis. A διάζομαι.

Σηρικοπλόκος, sericarius, *Gl. V.* opifex sericarius. Ex seq. et πλέκω, *necto.*

Σηρικὸς, ἡ, ὸν, sericus, *Gl. V.* σηρικὴ, sericum. A σῆρες.

Σηρικοφόρος, sericatus, *Gl. V.* A φέρω.

ΣΗ͂Σ, σητὸς, ὁ, tinea, vermiculus vestibus noxius; (2) omne id quod aliquid corrodit. *Ph.* tinea, rubigo.

Σῇς, *tuis*, dat. pl. f. g. *Ion.* pro σαῖς. A σός.

ΣΗΣΑ'ΜΗ, ης, ἡ, sesama, frumenti Indici genus; (2) placenta a sesamo. Hinc

Σησάμινος, ίνη, ινον, e sesamo factus.

Σησαμὶς, ίδος, ἡ, placenta e sesamo et melle; (2) herba quædam.

Σησαμίτης, ϐ, ὁ, sc. ἄρτος, panis e sesamo.

Σησαμοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, sesamo similis, sesami speciem referens. Ab εἶδος.

Σησαμόεις, όεσσα, όεν, ex sesamo paratus. Ab eod.

Σήσαμον, ϐ, τὸ, sesamon. Ab eod.

Σήσαμος, sesamus, *Gl. V.*

Σησαμότυρος, ϐ, ὁ, cibus e sesamo et caseo.

Σησαμῦς, ῦντος, ὁ, placenta e sesamo.

Σῇσι, *tuis*, dat. pl. f. g. *Ion.* et *Poet.* pro σαῖς.

Σῆσις, εως, ἡ, cribratio, cribri agitatio. A σήθω.

Σῆστρον, ϐ, τὸ, cribrum. Ab eod.

Σητάνειος, εία, ειον, vel σητάνιος, ία, ιον, cribratus; (2) factus e farina succreta; (3) hornus, hornotinus; (4) *Subst.* mespili genus. A σήθω, vel σῆτες.

ΣΗ͂ΤΕΣ, *adv.* hoc anno, *Dor.* σᾶτες, *Att.* τῆτες.

Σητινὸς, ἡ, ὸν, hornus, *R.* A σῆτες.

Σητόβρωτος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, a tinea adesus sive corrosus. Ex σὴς et βρωτός.

Σητόδοκις, ἡ, papilio, *Hes.*

Σητόκοπος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, a tineis pertusus seu derosus. Ex σὴς et κόπτω, *tundo.*

Σὴψ, σηπὸς, ὁ, parvus serpens, seps. A σήπω, eo quod vulnera ex ejus morsu putrescunt. A σήπω.

Σῆψις, εως, ἡ, putrefactio, putredo; tabum, *Gl. V.* Ab eod.

Σθενερὸς, ρὰ, ρὸν, robustus, validus. A σθένος.

Σθενοβλαβὴς, ὲς, vires enervans. Τηλόθι σθενοβλαβέος κυθερείης, *Oppian. Cyneget.* 2, 82.

Σθένος, εος, τὸ, robur, vis, potentia. Inservit periphrasi. Σθένος νίκας, fortis victoria, *Soph. Trach.* 497. Ποταμῦ σθένος, magna vi præditus fluvius, *Id. Ibid.* 507.

Σθενόω, ῶ, fut. ώσω, roboro, confirmo. A

ΣΘΕ'ΝΩ, valeo, possum. Ἡμεῖς ὐδὲν σθένομεν πρὸς ταῦτ' ἀπαλλάξασθαι, opem afferre, *Soph. Aj.* 165.

Σθενῶσαι, aor. 1. inf. act. verbi σθενόω, *roboro.*

Σιαγόνιον, ϐ, τὸ, pars maxillæ; σιαγόνια, maxillæ. A

ΣΙΑΓΩ'Ν, ῶνος, ἡ, mala, maxilla.

Σιαλενδρὶς, ἡ, avis nomen, *Call.*

Σιαλίζω, fut. ίσω, salivam emitto. A σίαλον.

Σιαλικὸς, ἡ, ὸν, salivarius, *Gl. V.* A σίαλον.

Σιαλὶς, ίδος, ἡ, sputum, saliva, salivarius lentor. Ab eod.

Σιαλισμὸς, ϐ, ὁ, morbus, quum saliva nimia in os influit. A σιαλίζω. Unde

Σιαλιστήριον, ϐ, τὸ, fræna equis indita, spumam excitantia ipsis mandentibus.

ΣΙ'ΑΛΟΝ, ϐ, τὸ, saliva, sputum.

Σίαλος, ϐ, ὁ, saliva, *Gl. V.* (2) porcus saginatus; (3) pinguedo, axungia. A præc.

Σιαλοχέω, idem quod

Σιαλοχοέω, ῶ, fut. ήσω, salivam ore effundo, *Hippocr.* 3. *de Morbis.* A

Σιαλόχοος, ϐς, ϐν, qui multam salivam ore effundit. Ex σίαλον et χέω.

Σιαλόω, sagino; (2) circumdo clypeum gemma, ferro, ære, &c. A σίαλος.

Σιαλώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, salivosus, salivam referens; (2) pinguis, opimus. Ab eod.

Σιάλωμα, ατος, τὸ, munimen et ambitus scuti ferreus. Ἔχει δὲ περὶ τὴν ἴτυν ἐκ τῶν ἄνωθεν καὶ κάτωθεν μερῶν σιδηρῦν σιάλωμα, *Polyb.* 6, 652.

Σίβδη, ἡ, malum punicum. *Vox Dor.* vide σίδη.

Σιβύνη, pro σιβύνη, *Poll.*

ΣΙ'ΒΥΛΛΑ, ης, ἡ, Sibylla; (2) vates, vaticinatrix, a denunciandis deorum consiliis; σιὸς enim deos, et βυλὴν consilium Æoles vocabant. Vide *Suidam.*

Σιβυλλαίνω, vaticinor, reddo oracula; (2) more senum deliro. A præc.

Σιβύλλειος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, Sibyllinus, ad Sibyllam pertinens. Ab eod.

Σιβυλλιάω, ῶ, idem quod σιβυλλαίνω. (2) Sibyllinis oraculis intentus sum. Εἶθ' ὁ γέρων σιβυλλιᾷ, *Aristoph. Eq.* 61.

Σιβυλλισταὶ, οἱ, fatidici. Quasi a σιβυλλίζω.

ΣΙΒΥ'ΝΗ, ης, ἡ, telum, jaculum, spiculum. *Gl. V.* venabulum.

Σιβύνιον, ϐ, τὸ, hastula, spiculum, vel hastile parvum. Dim. a σιβύνη.

Σῖγα, *adv.* tacite. A σιγή.

Σιγάζω, fut. άσω, conticescere jubeo:

Σιγαλέος, έα, έον, tacitus. Ab eod.

Σιγαλόεις, όεσσα, όεν, qui pulchritudine sua silentium et admirationem inducit, splendidus, elegans; (2) qui ob teneritudinem suam nullum crepitum aut sonitum edit, mollis, tener; σιγαλόεντα, splendida, miranda. Ἡνία σιγαλόεντα, habenas miro artificio factas, *Il.* 5, 226. Ab eod. Vide *Ern.*

Σιγᾶν, præs. inf. act. *contr.* pro σιγάειν, a

ΣΙΓΑ'Ω, ῶ, fut. ήσω, taceo, sileo, conticesco, *Gl. V.* σίγησον, tace, *Ph.* aor. 1. imperat. Σιγῶμεν αὐτὰ, πατρὶ τιμωρῶν ἐμῷ, *Eur. Iph. in Tau.* 928. Τί σεσίγηται δόμος Ἀδμήτε; *Id. Alc.* 79. Ἐξ ἐμῦ πάντα σιγηθήσεται, *Id. Iph. in Tau.* 1079.

Σιγέρπης, serpens, vel canis clam subrepens et morsum inferens. Τῷ καὶ νῦν δέδοικα μὴ

μὴ παρεισδὺς οὗτος ὁ σιγίζητης εἰς τὸν ἔρωτα βάλῃ, *Callim. Epig.* 46.

Σιγὴ, ῆς, ἡ, silentium, taciturnitas, reticentia, *Ph.* pro σίγησις. A σιγάω.

Σιγῇ, *adv.* tacite, submissa voce, clam.

Σιγηθεῖσα, a. 1. part. pass. f. g. v. σιγάω, *taceo.*

Σιγηλὸς, ἡ, ὸν, tacitus, taciturnus. Ab eod.

Σιγηλῶς, *adv.* tacite. A præc.

Σιγημονάω, pro σιγάω, *Hes.* quod a σιγήμων.

Σιγῆν, *silere,* præs. inf. act. *Dor.* pro σιγᾶν

Σιγηνοσάλπιγξ, γος, ὁ, præco, tuba silentium indicens. E σιγάω et σάλπιγξ.

Σιγηρὸς, ρὰ, ρὸν, tacitus, *Gl. V.* A σιγή.

Σιγηρῶς, *adv.* tacite.

ΣΙ΄ΓΛΑΙ, inaures, *Hes.* unde σιγλοφόρος, minister, cui monilia servanda traduntur.

ΣΙΓΛΑΙ΄, ῶν, αἱ, cifræ, notæ compendiariæ in scribendo.

Σίγλος, ὁ, pro σίκλος, *Xen.* Vox Hebr.

ΣΙ΄ΓΜΑ, τὸ, Sigma, litera Græca; mensa sive cœnaculum semirotundum instar hemicycli, vel C Latini. Hinc

Σιγματίζω, Sigma crebrius usurpo. Hinc

Σιγματισμὸς, ῦ, ὁ, literæ Σ crebrior usurpatio, sive concursus.

Σιγματοειδὴς, έος, ὁ ἡ, habens formam literæ Σ, vel potius C. A σίγμα et εἶδος.

Σιγμὸς, ῦ, ὁ, stridor, qualis est ferri candentis in aqua extincti; (2) sibilus. A σίζω.

Σιγνοφόρος, ῦ, ὁ ἡ, manipularius, *Gl. V.* signifer. Ex σίγνον, *signum,* Lat. et φέρω.

Σίγυμνον, idem quod σίγυνον, *Lyc.*

Σιγύνης, ῦ, ὁ, jaculum e ferro. A σιβύνη.

Σίγυνον, ῦ, τὸ, jaculum, telum hastæ adsimile, spiculum, jaculum Romanis usitatum, hastile. Ab eod.

Σίγυνος, ῦ, ὁ, idem et ab eod.

Σιγῶντι, *silent,* 3. pl. præs. ind. act. *Dor.* pro σιγῶσι, a σιγάω.

Σιδάρεος, et σιδαρέος, *Dor.* pro σιδήρειος.

Σιδαρόδετος, ῦ, ὁ, ἡ, *Dor.* pro σιδηρόδετος.

Σίδαρον, *ferrum,* acc. sing. *Dor.* pro σίδηρον.

Σιδαρόφρων, *Dor.* pro σιδηρόφρων, *Eurip. Phœn.* 676.

Σιδαροχάρμας, qui ferreis armis gaudet, bellicosus, *Dor.* pro σιδηροχάρμης, *Pind. Pyth.* Ex σίδηρος et χαίρω.

ΣΙ΄ΔΗ, ης, ἡ, malus Punica; (2) malum Punicum.

Σιδηρεία, ας, ἡ, tractatio seu negotiatio ferri; (2) ars ferrum effodiendi.

Σιδηρεῖον, ῦ, τὸ, fabri ferrarii officina, ferraria:

Σιδήρειος, εία, ειον, ferreus; (2) ferri modo durus. A σίδηρος.

Σιδήρεος, έα, εον, *contr.* σιδηροῦς, ῆ, ῦν, idem.

Σιδηρεὺς, έως, ὁ ἡ, faber ferrarius. A

Σιδηρεύω, fut. εύσω, ferrum tracto. A σίδηρος.

Σιδηρικὸς, ἡ, ὸν, ferrarius. Hinc ἡ σιδηρικὴ, ῆς, sc. τέχνη, ars ferraria sive tractandi ferrum. Ab eod.

Σιδήριον, ῦ, τὸ, ferrum, ferramentum, instrumentum ferreum. *Gl. V.* σιδήρια, ferramenta. Ab eod.

Σιδηρίτης, ῦ, ὁ, ferrarius; σιδηρίτης λίθος, magnes. Ab eod.

Σιδηρῖτις, ίδος, ἡ, fabrilis; γῆ, terra, ubi ferrum effoditur; λίθος, magnes; et σιδηρῖτις, herba quædam. Ab eod.

Σιδηροβόλος, ῦ, ὁ ἡ, ferrum jaculans. Ex σίδηρος et βάλλω.

Σιδηροβόρος, ferrum exedens. Epith. limæ, *Oppian. Cyneget.* 2, 174.

Σιδηροβριθὴς, έος, ὁ ἡ, gravis ferro; (2) ferreus. Ex σίδηρος et βρίθω.

Σιδηροβρὼς, ῶτος, ὁ ἡ, ferrum edens, ferrum adedens. Σιδηροβρῶτι θηγάνῃ νεηκονὴς, *Soph. Aj.* 832. A βρώσκω.

Σιδηροδάκτυλος, ῦ, ὁ, ἡ, ferreos digitos habens.

Σιδηρόδεσμος, ῦ, ὁ ἡ, ferreos nexus seu ferrea vincula habens.

Σιδηρόδετος, ὁ, ἡ, ferro ligatus. A δέω.

Σιδηροδμὴς, ῆτος, ὁ ἡ, ferro occisus. A δαμάω.

Σιδηροθώραξ, ακος, ὁ, ferrea lorica indutus.

Σιδηροκατάδικος, ῦ, ὁ ἡ, ad ferrum damnatus. Ex καταδίκη.

Σιδηροκμὴς, ῆτος, ὁ ἡ, e ferro factus, arte fabrili seu ferraria elaboratus. Ἐν μέσοις βροτοῖς σιδηροκμῆσιν ἥσυχος θακεῖ πεσών, *Soph. Aj.* 324. Ex σίδηρος et κάμνω, unde κεκμηκότες, mortui.

Σιδηροκόπος, ῦ, ὁ, faber ferrarius, *Gl. V.* A κόπτω.

Σιδηρομήτωρ, ορος, ὁ ἡ, qu. dic. ferri mater, i. e. ferrum producens; epith. terræ.

Σίδηρον, ῦ, τὸ, ferrum, pro σίδηρος.

Σιδηρονόμος, ον, ferro dividens, i. e. vi utens et bello in disceptatione de possessionibus. A νέμω.

Σιδηρόνωτος, ον, ferreum dorsum habens, i. e. æratus et firmus, de scuto vel clypeo. Σι[illegible] δ' ἀσπίδος τύποις ἐπῆν γίγας, *Eur.* [illegible]

Σ[illegible], ἡ, pedica ferrea.

Σ[illegible]τος, ὁ, ἡ, e ferro demens. V. *Ern.*

Σ[illegible]τος, *Dor.* pro -πλήκτος, ferro percussus.

Σ[illegible]ατος, ον, idem quod σιδηρόσπαρτος, *Lu*[illegible]

Σ[illegible]ποίκιλος, ῦ, ὁ, lapis quidam.

Σιδηρόπτερος, ον, alas ferreas habens.

Σιδηροπώλης, ῦ, ὁ, ferri venditor.

ΣΙ΄ΔΗΡΟΣ, ῦ, ὁ, ferrum; (2) ex ferro confectum, ut ensis, telum, thorax ferreus.

Σιδηρόσπαρτος, ῦ, ὁ ἡ, ferro satus, *Suicer.* (ferro concitatus seu illatus, ut chirurgicis instrumentis, &c. *Ern.*)

Σιδηροτέκτων, ονος, ὁ faber ferrarius.

Σιδηρότευκτος, ῦ, ὁ ἡ, e ferro factus. A τεύχω.

Σιδηροτόκος, ῦ, ὁ ἡ, ferrum gignens, ferri ferax. A τίκτω.

Σιδηροτομέω, ferro seco seu incido. A τέμνω.

Σιδηρουργεῖον, ῦ, τὸ, fodina ferraria, officina, fabrica ferraria.

Σιδηρουργία, ας, ἡ, ars ferraria, fabrile opus. A

Σιδηρουργὸς, ῦ, ὁ ἡ, qui ferrum tractat, faber ferrarius. Ex σίδηρος et ἔργον.

Σιδηροφορέω, ῶ, f. ήσω, ferrum gesto, gladio accinctus sum, arma fero. Πᾶσα ἡ Ἑλλὰς ἐσιδηροφόρει, *Thuc.* Ἐσιδηροφοροῦντο οἱ Ἕλληνες, *Id.* A

Σιδηροφόρος, ῦ, ὁ ἡ, ferri ferax. A φέρω.

Σιδηρόφρων, ονος, ὁ ἡ, ferreus animo, durus, immitis. Ex φρὴν. Vid. σιδαρόφρων.

Σιδηροφυὴς, ὲς, e ferro natus, *Steph.*

Σιδηροχάρμης, ὁ, ferro gaudens, *Pind.*

Σιδηρόω, ῶ, f. ώσω, ferro obduco, ferro præfigo. *Gl. V.* ferro, -as. A σίδηρος. Hinc

Σιδήρωμα, ατος, τὸ, ferrumen, *Gl. V.*

Σιδιοειδὴς, έος, ὁ ἡ, pallidus instar corticis mali Punici. Ex σίδιον et εἶδος.

Σιδιόεις, όεσσα, όεν, puniceus. A σίδη.

Σίδιον, ῦ, τὸ, cortex seu putamen mali Punici, *Gl. V.* Ὁ δὲ τῶν ῥοιῶν τὰ περικάρπια, ἃ σίδια ἡμῖν τοῖς Ἀττικοῖς προσαγορεύειν ἔθος, ἀπέγλυφε τοῖς ὄνυξιν, *Alciphr.* 3, 60. Ab eod. Unde

Σιδόεις, όεσσα, όεν, puniceus. *V. Lex.*

Σιελίζω, fut. ίσω, salivam emitto. A σίελος.

Σιελισμὸς, ῦ, ὁ, emissio salivæ. A præc.

Σιελιστήρια, ων, τὰ, fræna equorum spumam moventia mordentibus. Ab eod.

Σίελον, ῦ, τὸ, saliva. A

Σίελος, ῦ, ὁ, sputum, saliva, *Att.* pro σίαλος.

ΣΙ΄ΖΩ, f. σίσω, vel σίξω, strido, sibilo. Ὡς τοῦ σίζ' ὀφθαλμὸς, *Od.* 9, 394.

Σικάριος, ῦ, ὁ, sicarius. Vox Latina.

Σικελὸς, Siculus.

ΣΙ΄ΚΕΡΑ, τὸ, vox ἄκλιτος, sicera; (2) quivis potus inebrians, præter vinum.

Σικιννίζω, sicinnidem salto. A σίκιννις.

Σικίννη, ἡ, idem quod

ΣΙΚΙΝΝΙ΄Σ, saltatio militaris, *Rob.* (satyrica, *Ern.*) Κρότος σικιννίδων, *Eur. Cyc.* 37. Ὀρχήσεως τινὸς πολισχημάτυ εἶδος. Vid. *Casaub. de Satyrica Poesi,* 1.

Σικιννοτύρβη, ης, ἡ, modus quidam tibia canendi; caterva seu chorus saltantium. E σίκιννις et τύρβη.

Σίκλος, ῦ, ὁ, siclus, didrachmum, (tetradrachmum, *Ern.*) Vox Hebr.

Σικύα, ας, ἡ, cucurbita; (2) cucurbitula medica. Ναὶ μὴν ᾗ σικύην χαλκήρεα λοιγίῳ τύψει. Προσμάξας ἰὸν τε ᾗ ἀθρόον αἷμα κενώσεις, *Nic. Th.* 911. A σίκυος.

Σικυάζω, cucurbito, *Gl. V. Ph.* A σικύα.

Σικύδιον, ῦ, τὸ, cucumis; σικύδια, cucumeres, *Gl. V.* Dim. ab eod.

Σικυδὸν, *adv.* in modum cucurbitæ.

Σικυηδὸν, *adv.* cucumeris in modum, *Gorr.*

Σικυήλατον, ῦ, τὸ, cucumerarium, *Gl. V.* Ex σίκυος et ἐλαύνω, *propello.*

Σικυήρατον, ῦ, τὸ, idem.

Σικυΐα, ἡ, pro σικύα, *Gal.*

Σίκυον, ῦ, τὸ, granum seu semen cucumeris. A σίκυος.

Σικυοπέπων, ονος, ὁ, cucumeris genus.

ΣΙ΄ΚΥΟΣ, ῦ, vel σικυὸς, ῦ, ὁ, cucumis.

Σίκυς, υος, ὁ, idem, *Gl. V.*

Σικυώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, cucumeraceus. A σίκυος.

Σικυώνη, ης, ἡ, idem quod σικύα.

Σικυωνία, ας, ἡ, idem et ab eod.

Σιχάζομαι, derideor, irrideor, *Hes.* A σίχος.

Σιχαίνω, et σιχαίνομαι, fastidio, tædet me, *Gl. V.* fastidio, abominor, *M. Anton.* 5, 7.

Σιχαντὸς, ἡ, ὸν, molestus, injucundus, teter, tædiosus, *Gl. V.* A σιχαίνω. Unde

Σιχασία, ας, ἡ, fastidium, tædium, *Gl. V.*

Σίχχος, ὁ, tædium, *Ph.* A

ΣΙΚΧΟ΄Σ, ἡ, ὸν, injucundus, molestus; (2) derisorius; (3) imbecillus, *Ph.* fastidiosus, tædiosus, teter adspectu. (3) εἰ δὲ σικχοὶ καὶ νοσώδεις ἄρτον καὶ οἶνον προσφερόμενοι ναυτιῶσιν, *Plut.* 2, 87. *Aristot. Eudem.* 3, 7. (Anglice SICK.)

Σιληνὸς, Silenus, Silvanus, *Gl. V.*

Σιληπορδέω, delicior, delicias facio, mollis sum.

Σιληπορδία, ἡ, deliciæ, mollities, insolentia. A σίω vel σίλλω, et πορδὴ, *Ern.*

Σιλίγνιον, siligo, *Gl. V.* A

ΣΙ΄ΛΙΓΝΙΣ, εως, ἡ, siligo, optimum purissimumque triticum, vel farina ejus.

Σιλιγνίτης, ῦ, ὁ· ut σιλιγνίτης ἄρτος, panis siligineus. A præc.

Σιλλαίνω, ludo σίλλοις· (2) per ludibrium oculos agito seu moto, dicteriis proscindo, dicaciter illudo. Σιλλαίνει τοὺς δογματικοὺς, *Diog. Laert.* A σίλλος.

Σιλλικύπρια, arbores in quadam Ægypti parte, *Herod.*

Σιλλογραφία, ας, ἡ, sillorum scriptio. A

Σιλλογράφος, ῦ, ὁ, sillorum scriptor. Ex σίλλος et γράφω.

ΣΙ΄ΛΛΟΣ, ῦ, vel σιλλὸς, ῦ, ὁ, Sillus, genus poëseos comicæ, scomma et irrisorium poëma; (2) dicacitas, convicium; σιλλοὶ, dicacitates, scommata; σιλλὸς, *adj.* etiam recalvaster.

Σίλλω, idem quod σιλλαίνω. *R.*

Σιλουανὸς, ῦ, ὁ, Silvanus. Nomen viri, *Lat.*

Σιλουρισμὸς, ὁ, esus siluri. A

Σίλουρος, ῦ, ὁ, silurus, *piscis.* Ex σείω vel σίλλω, et οὐρά.

Σίλυβον, τὸ, spina lata, *V. L. ex Diosc.*

ΣΙ΄ΛΦΗ, ης, ἡ, blatta, genus insecti senectutem exuens.

Σιλφιόεις, ad σίλφιον pertinens, *Nic.*

ΣΙ΄ΛΦΙΟΝ, ῦ, τὸ, laserpitium, *frutex.*

Σιλφιοπώλης, ῦ, ὁ, qui laserpitium vendit.

Σιλφιοφόρος, ον, silphii ferax. A φέρω.

Σιμβλεύω, apes alveariibus condo. A

Σίμβλη, ης, ἡ, idem quod σίμβλον. Unde

Σιμβλήϊος, α, ον, melleus.

Σιμβλὴϊς, ΐδος, ἡ, alveola, instar alvearis excavata. Ab eod.

Σιμβλίδες, ων, αἱ, apes. Ab eod.

Σίμβλιος, ία, ιον, ad alveare pertinens, melleus. A

ΣΙ΄ΜΒΛΟΝ, ῦ, τὸ, alveare, alveus apum.

Σίμβλος, ῦ, ὁ, idem.

Σιμβλοποιεῖν, mel facere, et in alveare reponere, *Eust.*

Σιμικίνθιον, ῦ, τὸ, semicinctium. *Vox Lat.* rectius σημικίνθιον.

Σιμοπρόσωπος, ῦ, ὁ ᾗ ἡ, simus, i. e. sima seu depressa nare. E seq. et πρόσωπον.

ΣΙΜΟ΄Σ, ἡ, ὸν, simus, qui depressis est naribus

Ph.

Ph, simus, cilico, silo, silus; (2) arduus, acclivis. Hinc τὰ σιμὰ, ῶν, loca ardua et acclivia. Hinc

Σιμότης, ητος, ἡ, naris sima.

Σιμόω, ῶ, f. ώσω, simum reddo. Ab eod. Hinc

Σίμωμα, ατος, τὸ, forma sima, recurva.

Σινάμωρος, idem quod σινάμωρος, *Anac.*

Σιναμωρέω, ῶ, damno seu detrimento adficio, noceo, perdo, vasto; (2) subigo fœminam, *Aristoph. Nub.* 1066.

Σιναμωρία, ας, ἡ, maleficentia, natura noxia et prava. A

Σινάμωρος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui quasi in fatis est nocere aliis, ad alios lædendos natus, malignus. Ex σίνω et μόρος. Vid. *Ern.*

Σίναπι, idem quod σίνηπι. Hinc

Σιναπίζω, f. ίσω, cataplasma ex sinapi impono. Hinc

Σιναπισμὸς, οῦ, ὁ, cataplasma ex sinapi.

Σινάπιον, sinapi, *Gl. V.* A σίναπι.

Σιναρὸς, ρὰ, ρὸν, noxius; (2) damno adfectus, læsus. A σίνος.

Σινὰς, ἄδος, ἡ, noxia. Ab eod.

Σινδόνη, ης, ἡ, tela Tyria, sindon. A σινδών.

Σινδονοφορέω, ῶ, sindonem gesto. Ex φέρω.

Σινδονυφὴς, ὲς, e sindone textus. Ab ὑφή.

ΣΙΝΔΩ´Ν, όνος, ἡ, sindon, linteum pertenue; (2) amictus ex lino. *Gl. V.* tunica lintea.

ΣΙ´ΝΗΠΙ, vel σίναπι, εως, τὸ, sinapi.

Σινιάζω, fut. άσω, cribro, ventilo, vanno; σινιάσον, cerne, *Gl. V.* aor. 1. imperat. Ὁ Σατανᾶς ἐξῃτήσατο ὑμᾶς, τοῦ σινιάσαι ὡς τὸν σῖτον, *Luc.* 22, 31. A σινίον. Hinc

Σινίασμα, ατος, τὸ, retrimentum, noxa, intertrimentum

ΣΙΝΙ´ΟΝ, ου, τὸ, cribrum. A σίνω.

Σίνις, ιδος, ὁ ϗ ἡ, homo noxius, damna et mala cæteris inferens; raptor. Λέοντα Ὕψιος κατέπεφνε, βοῶν σίνιν Εὐρυπύλοιο, *Call. in Apoll.* 92. A σίνω

Σινόδους, οντος, ὁ ϗ ἡ, dentibus nocens. Ex σίνω et ὀδούς.

Σῖνος, εος, τὸ, damnum, clades. *Ph.* vitium.

Σινότης, ητος, ἡ, vitiositas, *Ph.* A præc.

Σινόω, ῶ, fut. ώσω, noceo; σινοῖ, vitiat, *Ph.* σινοῦντες, infestantes, *Ph.* Ab eod.

Σίντης, ου, ὁ, noxius. Ab eod.

Σίντωρ, ορος, ὁ, idem et ab eod.

ΣΙ´ΝΩ, proprie agitationem motu significat, deinde vexo, noceo; usurpatur tantum in medio. Αἰδὼς ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἠδ' ὀνίνησι, *Hes. Op.* 316.

ΣΙΝΩ´ΔΩΝ, οντος, ὁ, piscis quidam.

ΣΙΝΩ´ΠΗ, ης, ἡ, Sinope, nomen scorti; (2) nomen urbis in Ponto; (3) rubrica.

Σινωπίζειν, lascivire more scorti Sinopes. A præc.

Σινωπὶς, ίδος, ἡ, rubrica. *Gl. V.* miltum.

Σίξις, εως, ἡ, stridor; sibilus. A σίζω.

ΣΙ´ΟΝ, ου, τὸ, sium, laver.

Σιὸς, deus, *Dor.* pro θεός· τὼ σιὼ, Castor et Pollux, gemini Dii.

ΣΙ´ΠΑΛΟΣ, deformis, impurus, *Hes.*

ΣΙΠΥ´Η, ης, ἡ, panarium, mactra. Ἡ μὲν σιπύη μεστὴ 'στι λευκῶν ἀλφίτων, *Aristoph. Pl.* 807.

Σιπυὶς, ίδος, ἡ, vas fictile adservandæ farinæ. A σιπύη.

ΣΙ´ΡΑΙΟΝ, ου, τὸ, defrutum, sapa.

Σιρίασις, εως, ἡ, inflammatio capitis ex vehementi solis ardore. A

ΣΙΡΙΑ´Ω, ῶ, f. άσω, capitis inflammatione ab æstu laboro; a σείριος, *Ern.*

Σιρὸς, οῦ, ὁ, scrobs in qua condita frumenta asservantur; (2) quodvis receptaculum subterraneum. Alii σειρός· al. σιῤῥός· sed σιρὸς verum est, *Ern.*

Σισαμὶς, ίδος, ἡ, idem quod σησαμίς.

ΣΙ´ΣΑΡΟΝ, ου, τὸ, siser, *olus.*

ΣΙΣΟ´Η, ης, ἡ, cincinnus; *Suid.* tonsuræ genus, *Hes.* incerta est vis verbi, quo *LXX.* utuntur.

Σισμὸς, οῦ, ὁ, stridor. A σίζω.

ΣΙ´ΣΥΒΟΣ, ου, ὁ, fimbria, *R.*

ΣΙΣΥ´ΜΒΡΙΟΝ, ου, τὸ, sisymbrium, serpillum silvestre. *Gl. V.* cunila.

Σισύμβρον, ου, τὸ, idem, *Nic. Th.* 896.

ΣΙΣΥ´ΡΑ, ας, ἡ, sagum pelliceum, vestis e pellibus caprinis; (2) penula, crassum et vile stragulum. *Gl. V.* lodix.

Σισύρνα, ης, ἡ, idem. *Sch. Theoc.*

Σισύρνιον, ου, τὸ, idem quod σισύρα, *Sch. Theoc.*

Σισυρνοδύτης, ου, ὁ, pellitus, veste pellicea utens. Οἱ δ' ἀμφικλύσους χοιράδας Γυμνασίας σισυρνοδῦται καρκίνοι πεπλωκότες, *Lycoph.* 633.

Σίσυρνς, genus ligamenti medici.

Σισυρνώδης, ώδης, pelliceus, *Soph.* A σισύρνα.

Σίσυς, ἡ, tenue et vile vestimentum, *Sch. Lys.*

ΣΙ´ΣΩΝ, ωνος, ὁ, semen exiguum apio simile.

Σῖτα, *pl.* cibus, annona, victus; *per metaplasmum.* A σῖτος vel σῖτον.

Σιταγωγέω, ῶ, f. ήσω, frumentum, commeatum adveho.

Σιταγωγία, ας, ἡ, frumenti advectio. A

Σιταγωγὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, frumentum advehens; (2) frumento vehendo aptus; *subst.* ἡ, navis frumentaria. Ex σῖτος et ἄγω.

Σιτάθη, 3. sing. a. 1. ind. pass. *Ion.* et *Dor.* pro ἐσιτήθη, a σιτέω.

Σιτανίας, ου, ὁ, genus tritici, frumentago. A σῖτος.

Σιτάνιος, ου, ὁ, sc. πυρὸς, idem et ab eod.

Σιτάριον, ου, τὸ, parvum frumentum; (2) exiguus panis. Dim. a σῖτος.

Σιταρκία, ας, ἡ, annona; (2) annona militaris, quæ militibus stipendii loco in singulos menses dabatur. A

Σιταρκέω, ῶ, f. ήσω, cibaria vel annonam subministro, frumentum seu annonam suppedito; (2) mercede conduco. A σῖτος et ἀρκέω.

Σιταρκία, ας, ἡ, idem quod σιταρκεία.

Σιταρχέω, ῶ, fut. ήσω, annonæ præsum. A

Σιτάρχης, ου, ὁ, præfectus annonæ; (2) curator convivii. Ex σῖτος et ἀρχή.

Σίταρχος, ου, ὁ, idem et ex iisd.

Σιταρχία, ἡ, præfectura annonæ; (2) annona ipsa, quæ militibus datur.

Σιτάρχημα, τὸ, idem quod σιταρχία, *Att.*

Σιτεία, ας, ἡ, sagina, *Gl. V.* A σιτεύω.

Σιτέομαι, comedo, vescor; σιτεῖσθαι, epulari, *Gl. V.* σιτέσκετο, comedebat, imperf. *Ion.* pro ἐσιτεῖτο. Τί δαί, κυνηδὸν τὴν σοφίαν σιτήσομαι; *Aristoph. Nub.* 491. Τὰ γλυκέα σιτεῖται, *Luc.* A σῖτος.

Σιτευτὴς, οῦ, ὁ, saginator, *Gl. V.* fartor, *Ph.*

Σιτευτὸς, ἡ, ὸν, saginatus, altilis. A

Σιτεύω, fut. εύσω, frugibus sagino, pinguefacio, alo. *Gl. V.* sagino, farcio; σιτεύομαι, victito, *Gl. V.* A σῖτος.

Σιτέω, ῶ, fut. ήσω, nutrio, pasco; v. σιτέομαι.

Σιτηγέω, ῶ, frumentor, *Gl. V.* A

Σιτηγὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, frumentarius, *Gl. V.* Εὐπορίαν γὰρ τὰ σιτηγὰ τῆς ἀγορᾶς παρασχεῖν, *Plut. Crass.* 20. Ex σῖτος et ἄγω.

Σιτήγονος, qui in eum usum nascitur ut esui sit, *Nic.*

Σιτηρεσιάζω, frumentum et stipendium præbeo. A

Σιτηρέσιον, ου, τὸ, annonæ demensum, frumentum quod militibus pro stipendio in singulos menses datur. *Ph.* frumentatio, frumentum, stipendium, commeatus, annona. Ex σῖτος et ἄρω, *apto.*

Σιτηρέσιος, annonarius, *Gl. V.*

Σιτηρὸς, ρὰ, ρὸν, frumentaceus, qui frumenti loco censetur; (2) frumentarius, escarius, *Gl. V.* A σῖτος.

Σίτησις, εως, ἡ, jus epulandi, jus cibum capiendi; (2) victus, pastus, *Gl. V.* A σιτέω.

Σιτία, τὰ, victus, epulæ, *Gl. V.* A σιτίον.

Σιτίζω, fut. ίσω, nutrio, pasco, cibo, sagino, cibum præbeo, pinguefacio; σιτίζομαι, edo, comedo, vescor; σιτισθεὶς, pastus, aor. 1. part. Μὴ πρῶκας σιτίζεται, ὥσπερ ὁ τέττιξ, *Theocr.* 4, 16. A σῖτος.

Σιτικὸς, ἡ, ὸν, frumentarius. Ab eód.

Σιτίον, ου, τὸ, cibus, alimentum frumentaceum, annona, commeatus. Ab eod.

Σίτισις, εως, ἡ, idem quod

Σιτισμὸς, οῦ, ὁ, subministratio cibi; (2) esca, cibus.

Σιτιστὴς, οῦ, ὁ, fartor, *Gl. V.* A σιτίζω.

Σιτιστὸς, ἡ, ὸν, altilis, saginatus. Ab eod.

Σιτοβόλιον, ου, τὸ, horreum, in quo frumenta reponuntur, *Gl. V.* granarium. A βάλλω.

Σιτοβολὼν, ῶνος, ὁ, idem.

Σιτοβολῶνας, horrea, acc. plur. a σιτοβολών.

Σιτοδεία, ας, ἡ, penuria rei frumentariæ. A

Σιτοδεόμαι, annonæ penuria premor, annona seu commeatu deficio.

Σιτοδόκη, ης, ἡ, ciborum horreum. A

Σιτοδόκος, ου, ὁ ϗ ἡ, capiens seu recipiens frumentum vel cibum. Ex δέχομαι.

Σιτοδοσία, ας, ἡ, frumenti datio, largitio seu distributio, frumentatio. Ex δόσις, *datio.*

Σιτοδοτέω, ῶ, fut. ήσω, frumentum distribuo seu dimetior, et *pass.* frumentum mihi datur, annonam accipio, cibum capio. A

Σιτοδότης, ου, ὁ, frumenti largitor seu divisor.

Σιτοδοχεῖον, ου, τὸ, horreum.

Σιτοδόχος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod σιτοδόκος.

Σιτοθήκη, ης, ἡ, horreum.

Σιτοκάπηλος, ου, ὁ, propola frumenti, negotiator frumentarius. *Ph.* dardanarius.

Σιτοκλονέω, frumentum congero.

Σιτόκουρος, ου, ὁ ϗ ἡ, homo fruges consumere natus, inutilis, qui frustra alitur. Ex κουρά, vel κείρω.

Σιτολογέω, ῶ, fut. ήσω, frumentum comporto, frumentum exigo, frumentor. Τὴν χώραν σιτολογεῖν, *Polyb.*

Σιτολογία, ας, ἡ, frumentatio, exactio frumenti. A

Σιτολόγος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui frumenta colligit, qui annonam exigit. A σῖτος et λέγω.

Σιτομετρέω, frumentum dimetior, frumentum certa mensura distribuo; *pass.* accipio. A

Σιτομέτρης, ου, ὁ, qui frumentum certa mensura distribuit, frumenti mensor, annonæ divisor. Ex μετρέω. Hinc

Σιτομετρία, ας, ἡ, frumenti dimensio, frumenti distributio, quæ fit certa mensura.

Σιτομέτριον, ου, τὸ, idem quod

Σιτόμετρον, ου, τὸ, cibarium, diarium. *Gl. V.* dimensum.

Σιτονομονέω, ῶ, frumentum dimetior, notatis accipientium nominibus.

Σιτονόμος, ου, ὁ ϗ ἡ, cibum distribuens, præbens, seu subministrans. Ex νέμω.

Σιτοποιέω, ῶ, f. ήσω, panem conficio; (2) ad panificium utor vel accommodo; (3) alo, cibum subministro; et σιτοποιέομαι, in panificio occupatus sum; (4) frumentum mihi comparo, frumentatum eo; (5) pro cibo utor, vescor. Τὴν τεκοῦσαν Ἕκτορα σιτοποιεῖν, *Eur. Tro.* 490.

Σιτοποιΐα, ας, ἡ, panificium.

Σιτοποιϊκὸς, ἡ, ὸν, ad cibaria coquenda et conficienda pertinens; (2) ad farinam conficiendam aptus. A

Σιτοποιὸς, οῦ, ὁ, panifex, pistor; ἡ σιτοποιὸς, pistrix, *Gl. V.* Ex σῖτος et ποιέω.

Σιτοπομπεία, ας, ἡ, frumenti transmissio, procuratio frumenti sive annonæ. A πέμπω.

Σιτοπομπεῖον, ου, τὸ, idem et ab eod.

Σιτοπομπία, ας, ἡ, idem et ab eod.

Σιτοπόνος, ου, ὁ ϗ ἡ, pistor; (2) coquus.

Σιτοπωλέω, frumentum vendo.

Σιτοπώλης, ου, ὁ, venditor frumenti, *Gl. V.* frumentarius, frumentator. Reperitur σιτόπωλος, sed vitiosa scriptura, *Ern.*

ΣΙ´ΤΟΣ, ου, ὁ, frumentum, triticum; (2) cibus, annona, commeatus; (3) cœna seu actus edendi; *pl.* σῖτα.

Σιτόσπελτον, τὸ, festuca, *Gorr.*

Σιτόσπορος, ου, ὁ ϗ ἡ, frumento consitus. Ex σπείρω.

Σιτουργὸς, ὁ ϗ ἡ, pinsens, molens, pistor, molitor. A σῖτος et ἔργον.

Σιτοφάγος, ου, ὁ ϗ ἡ, frumento vescens, pane victitans. Ex σῖτος et φάγος.

Σιτοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, frumentum ferens, frumentum subvectans, commeatum seu cibaria vehens. *Gl. V.* dapifer. Ex φέρω.

Σιτοφυλακεῖον, et σιτοφυλάκιον, ου, τὸ, locus, seu vas, in quo frumentum adservatur; (2) horreum, cumera. A

Σιτοφύλακες, frumenti custodes; magistratus Athenis.

Σιτοφυλακέω, ῶ, frumentum custodio vel adservo. A præc.

Σιτόχροος, *contr.* σιτόχρους, ου, ὁ ϗ ἡ, colorem frumenti habens. Ex σῖτος et χρόα.

ΣΙ'ΤΤΑ, vel σίττε, vox pastorum gregem ad festinandum compellentium.

Σιττακὸς, ῦ, ὁ, idem quod ψιττακός.

ΣΙ'ΤΤΗ, ης, ἡ, sitta, avis quædam.

ΣΙΤΤΥ'ΒΑ, vestis pellicea, *Hes.*

ΣΙ'ΤΤΥΒΟΣ, ου, ὁ, genus vasis; *Eust.*

Σιτὼ, όος, ἡ, Ceres. Vox Syracusia. A σῖτος.

Σιτώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, frumentaceus, qui frumenti nomine censetur. Ab eod. Unde

Σιτὼν, ῶνος, ὁ, ager frumentarius.

Σιτώνη, ἡ, res frumentaria, potius idem cum σιτωνία, *Steph.*

Σιτώνης, ου, ὁ, frumenti emptor; (2) annonæ coemendæ præfectus. Ex ὠνέομαι.

Σιτωνέω, ῶ, f. ήσω, frumentum coemo; (2) rei frumentariæ curandæ præfectus sum. A præc.

Σιτωνία, ας, ἡ, frumenti emptio, munus publicum coëmendæ annonæ. Ab eod.

Σιτωνικὸς, ἡ, ὸν, pertinens ad annonæ publicæ curatorem, *Steph.*

Σιφαῖος, α, ον, siligineus, *Lucian. Lex.*

Σιφλὸς, ἡ, ὸν, deformis, et odiosam faciem habens; (2) mutilus, oblæsus; (3) debilis, invalidus, ad agendum ineptus; (4) vorax. A σιπαλός.

Σίφλος, ου, ὁ, reprehensio, irrisio. Ab eod.

Σιφλόω, ῶ, f. ώσω, deformem reddo, ignominiam adfero, debilito. Θεὸς δὲ ἐσίφλωσεν, *Il.* 14, 142. A σιφλός.

Σιφλάζω, exsibilo, *Gl. V.*

Σιφνεὺς, ὁ, talpa, *E. M.*

ΣΙΦΝΟ'Σ, ἡ, ὸν, vacuus, *Hes.*

Σιφόνιον, τὸ, herba, quæ et βοόμος, *Diosc.*

ΣΙ'ΦΩΝ, ωνος, ὁ, siphon, tubus, canalis; (2) herba quædam. Hinc

Σιφωνίζω, elicio, extraho, quasi siphone. Σιφωνίζομεν τὸν σῖτον, *Aristoph. Th.* 564.

Σιῶπα, 2. sing præs. imperat. act. a

ΣΙΩΠΑ'Ω, ῶ, f. ήσω, sileo, taceo, conticesco. *Gl. V.* reticesco, silentio prætereo; σιώπησον, tace, *Ph.* Οὐκ ἂν δυναίμην σιωπῆσαι πρὸς σε, *Luc.*

Σιωπὴ, ῆς, ἡ, silentium, taciturnitas. Hinc σιωπῇ, tacite. A σιωπάω.

Σιωπηλὸς, ἡ, ὸν, taciturnus. Μήτε σιωπηλὴν κίθαριν, *Call. in Apoll.* 12. Γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος ῥᾴων φυλάσσειν, ἢ σιωπηλὸς σοφὸς, *Eurip. Med.* 319. A σιωπή. Unde

Σιωπηρὸς, ρὰ, ρὸν, tacitus, *Gl. V.*

Σιωπηρῶς, *adv.* tacite, *Gl. V.*

Σιωπήσῃ, *taceret*, 3. sing. aor. 1. conj. act. verbi σιωπάω.

Σιώπησις, εως, ἡ, taciturnitas.

Σιωπητέος, α, ον, tacendus. Ab eod.

Σιωπικὸς, idem quod σιωπηλὸς, *Suid.*

ΣΚΑ'ΖΩ, claudico. *Gl. V.* titubo, vacillo. *apud Metricos* iambi σκάζοντες dicuntur, quorum ultimus pes spondæus est. Σκάζων ἐκ πολέμου, *Il.* 11, 810.

Σκαιμβατεῖν, et σκαιοβατεῖν, inepte et non observato rhythmo incedere seu saltare, *Suid.*

Σκαιῇ, dat. sing. fem. gen. *Ion.* pro σκαιᾷ, a σκαιὸς, *scævus.*

Σκαιόθεν, *adv.* a læva, a sinistra. A

Σκαιὸς, ὰ, ὸν, scævus, importunus, vanus, pravus, stupidus, durus, rusticus, inhumanus, *Ph.* A σκάζω. Hinc

Σκαιοσύνη, ης, ἡ, ineptum et stupidum ingenium; (2) rusticitas, stultitia. Σκαιοσύναν φυλάσσων, qui est sinistri ingenii, *Soph. Œd. Col.* 1213.

Σκαιότης, ητος, ἡ, importunitas, *Ph.* ruditas, *Gl. V.* Ab eod.

Σκαιόρειον, τὸ, mons difficilis et arduus, *Hes.* A σκαιὸς et ὄρος.

ΣΚΑΙ'ΡΩ, salio, saltito, tripudio. Περὶ σκαίροντες ἕποντο, *Il.* 18, 572.

Σκαιωρέω, maleficio adficio. A σκαιός.

Σκαιώρημα, ατος, τὸ, maleficium. A præc.

Σκαιῶς, *adv.* sinistre, inepte, stupide, stolide, rustice. A σκαιός.

Σκαλαβώτης, ου, ὁ, stellio. Ab ἀσκάλαβος.

Σκαλάθυρμα, ατος, τὸ, ludicrum:

Σκαλαθυρμάτιον, ου, τὸ, ludicrum, nugæ. Dim. subtilitates. Ὅτις σκαλαθυρμάτι' ἄττα μικρὰ μανθάνων, *Aristoph. Nub.* 630.

Σκαλαθύρω, ludibundus fodio, fodicans ludo cum aliquo, ludo simpliciter; (2) ineo, coeo. (2) ἣν μείρακ' ἰδὼν, ἐπιθυμήσῃ καὶ βούληται σκαλαθῦραι, *Aristoph. Conc.* 611. Ex σκάλλω et ἀθύρω, *fodico.*

Σκαλεία, ας, ἡ, sarritio. A σκαλεύω.

Σκάλευθρον, ου, τὸ, sarculum; (2) instrumentum quo ignis et prunæ proruuntur. Ab eod.

Σκάλευμα, ατος, τὸ, fossio, effossio, sarritio; (2) ludicrum, ἄθυρμα.

Σκαλεὺς, έως, ὁ, sarritor, sartor, qui sarculo solum induratum circa plantam laxat, qui in segetibus herbas noxias effodit.

Σκάλευσις, εως, ἡ, sarritura, *Gl. V.* A

Σκαλεύω, fodio. Σκαλεύειν ἄνθρακας, *Arist. Pace*, 439. A σκάλλω.

Σκαληνὸς, ῦ, ὁ, obliquus et inæqualis; (2) inæqualia crura habens; (3) impar, de numero. A σκάζω.

Σκαληνόω, ῦμαι, obliquo. A præc.

Σκαλίας, fructus cacti, *Theophr.*

Σκαλίζω, fodio, sarrio, *Ph.* A σκάλλω.

Σκαλὶς, ίδος, ἡ, sarculum, *Ph.* Ab eod.

Σκάλισις, εως, ἡ, sarritio, sarritura. A σκαλίζω.

Σκαλισμὸς, ῦ, ὁ, idem et ab eod.

Σκαλιστήριον, ου, τὸ, sarculum. Ab eod.

ΣΚΑ'ΛΛΩ, fodio, sarculo circumcirca sarrio, findo; (2) scrutor, *LXX.*

Σκάλμη, ης, ἡ, gladius Thracius. A præc.

Σκαλμίδιον, τὸ, Dim. a

Σκαλμὸς, ῦ, ὁ, scalmus, paxillus ad quem alligatur remus, seu theca, in quam reponitur; (2) ordo remigum. A σκάλλω.

Σκάλοψ, οπος, ὁ, talpa. Ab eod.

Σκάλσις, εως, ἡ, sarritio, sarritura. Ab eod.

Σκάλωμα, ατος, τὸ, incisura sarculo cavata. Ab eod. sed tamen quasi a σκαλόω.

Σκαμβὸς, ἡ, ὸν, qui obliquus in latus procedit, incurvus, tortus, cui crura introrsus torta sunt. *Ph.* scaurus, valgus, varus, curvus. A σκάζω.

Σκάμμα, ατος, τὸ, fossa; (2) sulcus stadii, seu spatii, in quo certabant saltu. A σκάπτω.

ΣΚΑΜΜΩΝΙ'Α, ας, ἡ, scammonia.

Σκαμμώνιον, ου, τὸ, idem, *herba.*

Σκάμνη, scamna, *Isocr.*

Σκανδάλα, vel -λη, decipula. A σκάζω.

Σκανδαλαβρίστης, ῦ, ὁ, qui decipulam tendit.

Σκανδαληθρίζω, decipulam tendo. A

Σκανδάληθρον, ου, τὸ, lignum decipulæ incurvum, cui esca solet alligari. A σκανδάλη.

Σκανδαλίζω, fut. ίσω, offendere vel impingere facio; sum scandalo, scandalum præbeo. Ἵνα μὴ τὸν ἀδελφόν μου σκανδαλίσω, 1 *Cor.* 8. ult. Ἵνα μὴ σκανδαλισθῆτε, *Joann.* 16, 1. Σκανδαλισθήσονται ἐν σοὶ, *Matt.* 26, 33. A σκάνδαλον.

Σκανδαλισθῇ, 3. sing. aor. 1. conj. pass.

Σκάνδαλον, ου, τὸ, offendiculum. A σκάζω.

Σκάνδαλος, ὁ, idem quod σκάνδαλον, *Hes.*

Σκάνδεια, ἡ, galeæ quoddam genus, *Steph.*

Σκανδικοπώλης, ου, ὁ, vilissimi oleris venditor. A

ΣΚΑ'ΝΔΙΞ, ικος, ὁ, genus oleris silvestris ac vilis.

Σκανθαρίζω, al. σκινθαρίζω, medio digito nasum ferio, *Eust. Poll.*

Σκαπανεὺς, έως, ὁ, fossor. A

Σκαπάνη, ης, ἡ, ligo. *Gl. V.* rastrum; (2) fossio. A σκάπτω. Hinc

Σκαπανήτης, ου, ὁ, fossor.

Σκαπάνιον, ου, τὸ, ligo. Ab eod.

ΣΚΑΠΕ'ΡΔΑ, ης, ἡ, ludi genus, in quo alter alterum e fune per trabem erectam trajecto, suspensum ad summum evehebat; (2) res quævis difficilis.

Σκάπετος, ου, ὁ, fossa, *Hes.* A σκάπτω.

Σκαπτητὸς, pro σκαφητὸς, *Steph.*

Σκάπτειρα, ας, ἡ, quæ fodit, fodiens. A σκαπτήρ.

Σκαπτέον, *adv. posit.* fodiendum. *Ph.* iterandum. A σκάπτω. Unde

Σκαπτὴρ, ῆρος, ὁ, fossor, qui fodit.

Σκάπτοιτο, 3. sing. præs. opt. pass. v. σκάπτω.

Σκᾶπτον, sceptrum, *Dor.* pro σκῆπτρον.

Σκαπτὸς, ἡ, ὸν, fossus, fossilis. A

ΣΚΑ'ΠΤΩ, f. ψω, fodio, fodico, *Gl. V.* Ἔσκαψε, ϗ ἐβάθυνε, ϗ ἔθηκε θεμέλιον ἐπὶ τὴν πέτραν, *Luc.* 6, 48.

Σκάραβος, ὁ, fullo; *item* insectum quoddam.

Σκαρδαμυκτέω, ῶ, oculis crebro conniveo, nicto. A σκαρδαμύττω.

Σκαρδαμυκτὶ, *adv.* nictantibus vel conniventibus oculis. Ab eod.

Σκαρδαμυκτικὸς, ἡ, ὸν, crebro nictans. A

Σκαρδαμύσσω, vel σκαρδαμύττω, fut. ξω, oculis crebro salientibus conniveo. *Gl. V.* nicto, conniveo. Οὐδὲ πνεῖν ἐῶ, ὃ σκαρδαμύσσειν, *Eur. Cyc.* 618. Ex σκαίρω et μύω.

Σκαρθμὸς, ῦ, ὁ, saltus. A σκαίρω. Unde

Σκαρίζω, f. ίσω, salio, palpito, bullio.

Σκαρὶς, ίδος, ἡ, genus lumbricorum. A σκάρος.

Σκαρισμὸς, ῦ, ὁ, saltus, palpitatio. A σκαρίζω.

Σκαρίτης, ου, ὁ, ut σκαρίτης λίθος, scarites, gemma scari piscis colorem referens. A σκαρός.

Σκαριφάομαι, ῶμαι, rado, fodio, scalpo, scarifico, superficiem scindo. A σκάριφος.

Σκαριφεύειν, leviter delineare; adumbrare.

Σκαριφεύω, idem. Ab eod.

Σκαριφήματα, ων, τὰ, lineamenta; (2) res nullius pretii, nugæ tenues philosophorum, *ap. Sch. Aristoph.* A σκαριφάομαι.

Σκαριφισμὸς, ῦ, ὁ, delineatio rei prima, quæ fere punctis fit. Quasi a σκαριφίζω.

ΣΚΑ'ΡΙΦΟΣ, ου, ὁ, et σκάριφον, ου, τὸ, stilus, penicillus, stipula, festuca, sarmentum. Hinc *scarifico.*

Σκάρος, ου, ὁ, scarus, piscis. A σκαίρω. Unde

Σκάρτης, ου, ὁ, agilis in saltu, velox.

Σκατὸν, ῦ, τὸ, vel σκατὸς, ῦ, ὁ, merda. A σκώρ.

Σκατοφάγος, ου, ὁ ϗ ἡ, quasi merdivorus, sordidus in victu. A præc. et φάγω.

Σκαφητὸς, fossura, occatio, bidentatio, iteratio, *Ph.* A σκαφή.

Σκαφεία, ας, ἡ, fossio. A σκαφεύω.

Σκαφείδιον, pro σκαφίδιον, *Suid. MS.*

Σκαφεῖον, ου, τὸ, idem; (2) instrumentum fossoris, ligo latior breviorque. *Gl. V.* rutrum. A σκαφεύς.

Σκαφεῖσα, *fossa*, aor. 2. part. pass. fem. g. a σκάπτω.

Σκαφεὺς, έως, ὁ, fossor; σκαφεῖς, fossores, *Gl. V.*

Σκάφευσις, εως, ἡ, fossio. A σκαφεύω.

Σκαφευτὴς, σκαφευταὶ, fossores, *Gl. V.* A

Σκαφεύω, fut. εύσω, fodio; (2) inter scaphas neco. A σκάπτω.

Σκάφη, ης, ἡ, scapha, alveus, cymba, linter, *Gl. V.* Ab eod.

Σκαφὴ, ῆς, ἡ, fossa; (2) fossio. Ab eod.

Σκαφητὸς, ῦ, ὁ, fossio, pastinatio. Ab eod.

Σκαφηφορέω, scapham gesto, fero.

Σκαφηφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, scapham ferens. *Gl. V.* alvearius. Ex σκάφη et φέρω.

Σκαφθῆναι, a. 1. inf. pass. verbi σκάπτω, *fodio.*

Σκαφίδιον, ου, τὸ, scaphula, navigiolum, linter; faselus, *Gl. V.* Dim. a σκαφίς.

Σκαφίον, ου, τὸ, idem; (2) vas, *inpr.* in quod aqua distillat; (3) matulæ genus mulieribus proprium; (4) genus tonsuræ meretriciæ; (5) ventilabrum; (6) caput, *Aristoph.* A σκάφη. Unde

Σκαφὶς, ίδος, ἡ, scaphula; (2) alveus; (3) vas ligneum concavum oblongum; (4) mensura, quantum concha capit; *Nic. Th.* 618.

Σκαφιλυτρέω, in scapha lavo, *Alex. Trall.*

Σκαφίτης, ου, ὁ, qui scapham remo impellit.

Σκαφοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, scaphæ similis. Ex σκάφη et εἶδος.

Σκάφος, εος, τὸ, fossa; (2) scapha, navigium; (3) alveus

(3) alveus navis. *Gl. V.* lembus, barca, cymba; (4) cisterna, piscina. A σκάπτω.

Σκαφώρη, ἡ, vulpes, *Hes.*

Σκεδᾷ, 3. sing. fut. *Att.* pro σκεδάσει Πάχνην δ' ἑῴαν ἥλιος σκεδᾷ πάλιν, dissipabit. *Æsch. Prom. Vinc.* 25. Sic Attici dicunt ἀποσκεδῶ pro ἀποσκεδάσω, ἐξελῶν pro ἐξελάσων, κατασκιῶσι pro κατασκιάσουσι.

Σκεδᾷ, 2. sing. f. 1. ind. med. *Beot.* vel *Ion.* et *Att.* pro σκεδάσῃ, et sublato σ, σκεδάῃ, σκεδᾷ, a

Σκεδάζω, fut. άσω, idem quod

Σκεδάννυμι, et σκεδαννύω, dissipo; σκεδάννυμαι, dissipor; ἐσκεδάσθησαν, dissipati sunt, a. 1. pass.

Σκεδάσεις, 2. sing. f. 1. ind. act. v. σκεδάζω.

Σκέδασις, εως, ἡ, dissipatio, dispersio.

Σκεδασμὸς, ῦ, ὁ, idem. A σκεδάω.

Σκεδαστικὸς, ἡ, ὸν, dissipandi vim habens, dissipans, discutiens. Ab eod. Unde

Σκεδαστὸς, ἡ, ὸν, dissipatus, dispersus; (2) dissipabilis, qui dissipari seu dispergi potest.

ΣΚΕΔΑ'Ω, ῶ, f. άσω, dissipo, dispergo, discutio. Σκεδάσαι θέλω μερίμνας, *Anacr.* 4. ult. Λαὸν σκέδασον, populum dimitte, *Il.* 19, 171

ΣΚΕΘΡΟ'Σ, ρὰ, ρὸν, exactus, exquisitus, diligens.

Σκεθρῶς, *adv.* exacte, exquisite, diligenter, accurate; *Æsch. Pr.* 102. A præc.

Σκίρα, ρας, ἡ, festum quoddam Athenis; *item* σκίρα, *item* σκίρρα.

Σκειράφιον, τὸ, locus in quo tesseris luditur, *Isocr.*

ΣΚΕΙ'ΡΩΝ, ωνος, ὁ, ventus e Scironiis saxis spirans.

Σκέλεαι, vel σκελέαι, ῶν, αἱ, fæminalia, tibialia, calceamentorum genus. A σκέλος.

Σκελετάζω, idem quod σκέλλω.

Σκελετεία, ας, ἡ, et *Ion.* σκελετίη, exsiccatio, arefactio. A σκελετεύω.

Σκελέτευμα, ατος, τὸ, idem quod σκελετόν.

Σκελετεύω, f. εύσω, exsicco, arefacio. Σκελετευθεῖσα σὰρξ, *Diosc.* A σκελετός.

Σκελετὸν, ῦ, τὸ, sc. σῶμα, cadaver exsiccatum sive aridum, *R.* Ab eod.

Σκελετὸς, ἡ, ὸν, exsiccatus, arefactus, aridus. *Gl. V.* larva, sceletus. A σκέλλω.

Σκελετώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, corporis arefacti speciem gerens. A σκελετόν.

Σκελιφρὸς, tenuis ex ariditate, *Erotian.*

Σκελίω, ῶ, idem quod σκέλλω.

Σκελιαγὴς, έος, τὸ, cruris fractio. *Gl. V.* crurifragium. Ex σκέλος et ἄγω.

Σκελίζω, fut. ίσω, supplanto, subverto. *Gl. V.* varico. A σκέλος.

Σκελὶς, ίδος, ῦ, perna, femur porci vel alius pecoris, una cum carne pulposa a spina usque ad imum ventrem. Ab eod.

Σκελιφρὸς, ὰ, ὸν, idem quod σκληφρός. Reperitur et σκέλεφρος, et σκόλιφος, *sed vitiose.* Hipp.

Σκελλὶς, ίδος, ἡ, σκελλίδες, spicæ capita; (2) nuclei allii et segmina ceparum. A σκέλλω.

Σκελλὸς, ἡ, ὸν, aridus; (2) distortus. *Ph.* scaurus, pandus. Ab eod.

ΣΚΕ'ΛΛΩ, exsicco, arefacio, attenuo, tenuem reddo; σκέλλομαι, arefio; vid. σκλῆμι. *Il.* 23, 191.

Σκελόδεσμος, ῦ, ὁ, crurum vinculum.

Σκελοκοπία, ας, ἡ, tibiæ resectio, crurifragium, *Gl. V.* Ex σκέλος et κόπτω.

ΣΚΕ'ΛΟΣ, εος, τὸ, crus, pes, suffrago; (2) Ἐπὶ σκέλος, cessim, paulatim, *Eur. Ph.* Ε῎ξαν ἐπὶ σκέλος ποιούμενοι τὴν ἀναχώρησιν, *Plut.*

Σκελοτύρβη, ης, ἡ, species paralyseos, qua membra solvuntur, et dentes etiam excidunt, *Strab.* 16. *Vulgo,* Scorbutus. *Angl.* THE SCURVY. Ex σκέλος et τύρβη.

Σκελύδριον, ῦ, τὸ, vitiose pro σκελύδριον.

Σκέμμα, ατος, τὸ, id quod animo perpendimus, commentatio, speculatio. *Gl. V.* consilium. A σκέπτομαι.

Σκεμμὸς, ῦ, ὁ, idem et ab eod.

Σκέπα, *tecta,* nom. vel acc. pl. *per Apocop.* pro σκεπάσματα, a σκέπασμα; vel potius pro σκέπεα, a σκέπος.

Σκεπάζω, f. άσω, tego, operio, cooperio, protego, obnubo, *Ph.* intego, velo, *Gl. V.* ἐσκεπασμένος, velatus, perf. pass part. Τὸ δὲ καῦμα τῶν ἐρώτων Κραδίην, τινὶ σκεπάζω; *Anacr.* 21, ult. Ab eod.

Σκέπανον, τὸ, tegumentum seu tegmen, *Suid.*

Σκεπανὸς, ὁ, piscis, *ap. Opp.* al. σκεπινός.

Σκεπαρνηδὸν, *adv.* asciæ modo et forma. A σκέπαρνον.

Σκεπαρνίζω, fut. ίσω, ascia percutio, ancipiti securi ferio. Ab eod. Hinc

Σκεπαρνισμὸς, ῦ, ὁ, fractura calvæ in duas partes, quum ossa graviore ictu percussa dissiliunt, *R.*

ΣΚΕ'ΠΑΡΝΟΝ, ῦ, τὸ, ascia, dolabra, runcina, *Od.* 5, 237.

Σκέπας, τὸ, idem quod

Σκέπασμα, ατος, τὸ, tegumentum, *Ph.* velamen, velamentum, amictus, *Gl. V.* A σκεπάζω.

Σκεπαστήριον, ῦ, τὸ, idem. Ab eod.

Σκεπαστήριος, ῦ, ὁ ᾗ ἡ, tegendi vim habens.

Σκεπαστὴς, ῦ, ὁ, qui tegit et operit; (2) protector, defensor.

Σκεπαστικὸς, ἡ, ὸν, tegendi et operiendi vim habens; (2) qui libenter tegit. Ab eod.

Σκεπαστὸς, ἡ, ὸν, opertus, tectus. Ab eod.

Σκέπαστρον, ῦ, τὸ, tegumen. Ab eod.

Σκεπάω, ῶ, tego, operio. σκεπόωσι, 3. pl. pro σκεπῶσι, σκεπάουσι, *Od.* 13, 99. A σκέπω.

Σκέπη, ης, ἡ, tegmen, tegumentum, vestis; (2) prætextus; (3) protectio. *Ph.* tutamen, præsidium.

Σκεπηνὸς, ἡ, ὸν, munitus, tectus. Ab eod.

Σκεπτέον, *adv. posit.* videndum est. A σκέπτομαι.

Σκέπτεο, 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* pro σκέπτεσο, a σκέπτομαι, *speculor.*

Σκεπτήριον, τὸ, spectaculum, *Man.*

Σκεπτικὸς, ἡ, ὸν, disputator subtilis, qui subtiliter disquirere et considerare solet; (2) scepticus, qui nihil certi esse statuit. A

ΣΚΕ'ΠΤΟΜΑΙ, fut. ψομαι, circumspicio, dispicio; (2) inviso, viso, visito; (3) speculor, perpendo, delibero, consulto. *Gl. V.* cogito, consulto, alterno, considero; ἐσκεμμένος, consideratus, perf. particip. pass. Οὐκῦν ἐκ τῶν ὁμολογυμένων τῦτο σκεπτέον, *Plat.* Ὅστις τὸ μὲν δίκαιον ὐκ ἐσκέψατο, *Eur. Or.* 478.

ΣΚΕ'ΠΩ, tego, operio, velo. Τὴν κεφαλὴν ἀεὶ σκέπων, *Herodian.*

Σκερβολέω, ῶ, convicior, cor dictis mordacibus impeto. Σκερβολεῖν πονηρὰ, *Aristoph. Eq.* 818. Ex ἐς, κέαρ, et βάλλω.

Σκερβόλλω, idem et ex iisd.

Σκέρβολος, ῦ, ὁ, conviciator. Ex iisd.

Σκευαγωγέω, ῶ, fut. ήσω, vasa et utensilia castrensia bajulo, sarcinas et impedimenta veho; (2) comporto, conveho. Σκευαγωγεῖν τὰ ἐκ τῶν ἀγρῶν, *Dem.*

Σκευαγωγία, ας, ἡ, vasorum et utensilium castrensium vectio. A

Σκευαγωγὸς, ἡ, ὸν, vasa seu instrumenta vehens, qui vasa et utensilia castrensia bajulat aut vehit. Ex σκεῦος et ἄγω.

Σκευάζω, f. άσω, instruo, orno, gestamine corporis instruo, apparo, conficio, condio, molior, struo. Περιεκόμματ' ἐκ σῦ σκευάσω. *Aristoph. Eq.* 371. Εἰς γάρ τι πρᾶγμα νεοχμὸν ἐσκευάσμεθα; *Eur. Supp.* 1054. Σκευάζεται θοινὴν, *Id. Her. Fur.* 960. A σκεῦος.

Σκευάριον, ῦ, τὸ, vasculum. Hinc τὰ σκευάρια, ων, utensilia quævis, supellex minuta. *Gl. V.* frivola. Dim. a σκεῦος.

Σκευασία, ας, ἡ, apparatus qui in vestibus, armis, cultuque corporis adhibetur. *Gl. V.* cultus; (2) apparatio et confectio ciborum:

Σκεύασμα, ατος, τὸ, confectio, compositio; (2) id quod confectum seu compositum est. A σκευάζω.

Σκευαστὸς, ἡ, ὸν, paratus, factus, confectus; (2) factitius. Ab eod.

Σκευὴ, ῆς, ἡ, apparatus quo aliquis instructus est, habitus cultusque corporis, omnia gestaminum genera, arma quoque complectens, supellex. *Gl. V.* ornatus. A σκεῦος.

Σκευηφορέω vide σκευοφορέω, *Ar. Sch.*

Σκευηφόρος, ῦ, ὁ ᾗ ἡ· vide σκευοφόρος.

Σκευοθήκη, ης, ἡ, vasorum instrumentorumque repositorium; (2) armarium. *Gl. V.* ... rium.

Σκευοποιέω, ῶ, fut. ήσω, vasa et instrumenta diversi usus fabricor; (2) fabricor, machinor. *Gl. V.* σκευοποιῶ, instruo. Ὄργανα ἐσκευοποίητο, *Plut.* (2) in med. armo me.

Σκευοποίημα, ατος, τὸ, instrumentum scenicum, cultus apparatusque scenicorum:

Σκευοποιΐα, ἡ, vasorum, instrumentorum, &c. confectio. A

Σκευοποιὸς, ῦ, ὁ ᾗ ἡ, qui vasa et instrumenta diversi usus conficit. *Gl. V.* vasculari (2) qui personas et indumenta alia scenic parat. Ex σκεῦος et ποιέω.

Σκευοπώλης, ῦ, ὁ, qui vasa et utensilia alia vendit. *Gl. V.* vascularius.

ΣΚΕΥ͂ΟΣ, ῦ, τὸ, vas, instrumentum, utensile quodvis; *dicitur etiam* de ministro, *ap. Polyb.* *in Sc. S. de corpore,* ut *Lat.* negotium; σκεύη, vasa, cupæ, sarcinæ. *Gl. V.* impedimenta.

Σκευουργία, ἡ, idem quod σκευοποιΐα.

Σκευοφορέω, ῶ, f. ήσω, vasa et instrumenta fero seu bajulo. Τὰ ἐν Πελοποννήσῳ σκευοφορέμενον, *Dem. Phil.* 3. Χιλίαις σκευοφορούμενοις καμήλοις, *Plut. in C.* ...

Σκευοφορία, ας, ἡ, vasorum sarcinarumque bajulatio:

Σκευοφορικὸς, ἡ, ὸν, pertinens ad σκευοφόρον. A

Σκευοφόρος, ῦ, ὁ ᾗ ἡ, qui vasa seu instrumenta portat seu bajulat, qui sarcinas fert; σκευοφόρα, impedimenta, *Ph.* σκευοφόροι, lixæ, calones, *Gl. V.* Ex φέρω.

Σκευοφόριον, vel σκευοφορεῖον, lignum a quo vasa suspensa feruntur, seu bajulantur, *Steph.*

Σκευοφορίτης, ῦ, ὁ, pro σκευοφόρος, *Eur.*

Σκευοφυλακέω, ῶ, fut. ήσω, vasa et utensilia seu sarcinas custodio:

Σκευοφυλάκιον, ῦ, τὸ, locus custodiendis vasis et utensilibus destinatus. A

Σκευοφύλαξ, ακος, ὁ, vasorum seu utensilium custos.

Σκευόω, ῶ, vasis instruo; vel simpliciter, instruo, armo, accingo, σκευοῦσθαι, *Hes.* exponit ἑτοιμάζεσθαι, parari. A σκεῦος.

Σκευωρέω, sive σκευωρέομαι, vasa et utensilia custodio; (2) struo, molior, capto, insidior; (3) satago, perscrutor, curiose excutio. Σκευωρούμενοι περὶ αὐτὰ, *Dem.* A σκευωρός.

Σκευώρημα, ατος, τὸ, insidiosum inceptum, machinamentum. A præc.

Σκευωρία, ας, ἡ, vasorum utensiliumque custodia; (2) curiosa et solers observatio, vehemens occupatio seu adfectatio; (3) insidiosa observatio. *Gl. V.* factio. A

Σκευωρὸς, ῦ, ὁ, vasorum utensiliumque custos; *Gl. V.* testamentarius. Ex σκεῦος et ὠρέω.

Σκέψασθαι, a. 1. inf. med. verbi σκέπτομαι.

Σκέψις, εως, ἡ, contemplatio, inspectio; (2) consideratio et cogitatio, qualis est Scepticorum; (3) commentatio, tractatio; (4) deliberatio, consultatio, consilium, meditatio. A σκέπτομαι.

Σκήλῃ, *arefaceret,* 3. sing. a. 1. conj. *Æol.* pro σκείλῃ, a σκέλλω, vel *Att.* pro σκάλῃ, a σκάλλω, *Il.* 23, 191.

Σκῆλημα, ατος, τὸ, arefactio. Quasi a σκηλέω, quod idem esset ac σκέλλω.

Σκήμπτω, idem quod σκήπτω.

Σκῆμψις, ἡ· vide σκῆψις.

Σκηνάω, ῶ, et σκηνάομαι, ῶμαι, tentorium figo, tabernaculum pono, habito. A σκηνή.

Σκηνίτης, ῦ, ὁ, in tentorio seu in scena habitans. Ab eod.

Σκηνέω, ῶ, fut. ήσω, tentorium figo, tabernaculum figo; (2) in tabernaculo habito, contubernalis sum. Σκηνησάμενος καλύβην, *Plut.* Διὰ τῶν Καὐστρίων πεδίων ἐδοιπλανῦντες ἐσκηνημένοι, *Aristoph. Ach.* 69. A

ΣΚΗΝΗ', ῆς, ἡ, tabernaculum, tentorium, *Ph.* taberna, casa, tugurium, *Gl. V.* contubernium,

nium, *Gl. V.* scena, *Gl. V.* item vestis stragula, aulæum, *etiam* convivium.

Σκήνημα, ατος, τὸ, idem. A σκηνέω.

Σκηνήτης, ου, vel σκηνητὴς, οῦ, ὁ, in tentoriis seu umbraculis habitans; (2) tabernacula integens. Ab eod.

Σκηνίδιον, ου, τὸ, tentoriolum, mapale, tugurium. Dim. a σκηνή. Unde

Σκηνικὸς, οῦ, ὁ, scenicus, *Gl. V.* σκηνικοὶ, Attellani, *Ph.* σκηνικὸν, ludicrum, *Ph.*

Σκηνικῶς, *adv.* scenice, more scenæ.

Σκηνὶς, ίδος, ἡ, idem quod σκηνή.

Σκηνίτης, idem quod σκηνήτης, *Suid.*

Σκηνοβατέω, ῶ, fut. ήσω, in scenam seu theatrum prodeo; (2) in theatrum produco; (3) pervulgo, omnium oculis expono; σκηνοβατεῖσθαι, in scenam produci.

Σκηνογραφέω, ῶ, scenas pingo, tanquam in scena repræsento. Ἢ τάχα καὶ ἐξ ὁρμῆς θείας, ἡ σύμπαντα ταῦτα ἐσκηνογράφησεν, *Heliod.* 10.

Σκηνογραφία, ας, ἡ, scenæ imaginaria conformatio, delineatio.

Σκηνογραφικὸς, ἡ, ὸν, pertinens ad pictorem scenæ; (2) scenæ pictæ similis, scenicus. A

Σκηνογράφος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui scenas pingit. Ex σκηνὴ et γράφω, *pingo.*

Σκηνοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, tentorio similis. Ex σκηνὴ et εἶδος.

Σκηνοπηγέω, ῶ, f. ήσω, tabernaculum seu tentorium figo seu pono. Ex σκηνὴ et πήγνυμι.

Σκηνοπηγία, ας, ἡ, tabernaculi compactio; (2) tabernaculi collocatio; (3) festum Judæorum. Ex iisd.

Σκηνοπήγια, ων, τὰ, festum Judæorum, in memoriam commorationis ipsorum sub tentoriis celebrari solitum; *Ph.* tentoria, tabernacula.

Σκηνοποιέω, ῶ, fut. ήσω, tabernacula conficio, umbracula fabricor. Συμπηγνύντες αὐτὰ καὶ ἁρμόζοντες, σκηνοποιεῦνται, *Herod.*

Σκηνοποιΐα, ας, ἡ, confectio tabernaculorum; *item,* vestium stragularum. A

Σκηνοποιὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, qui tentoria conficit, fabricator tabernaculi. Ex σκηνὴ et ποιέω.

Σκηνορραφεῖον, ου, τὸ, locus ubi tentoria consuuntur. A

Σκηνορράφος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui tentoria consuit. Ex σκηνὴ et ῥάπτω.

Σκῆνος, εος, τὸ, tentorium, tabernaculum, umbraculum; (2) corpus, *in S. S.* Ἐὰν ἡ ἐπίγειος ἡμῶν οἰκία τοῦ σκήνους καταλυθῇ, 2 *Cor.* 5, 1. (3) alveare. Σκήνη μελισσῶν ἐς τοὺς ἐργαζομένους ἐνέβαλον, *App.* A σκηνή.

Σκηνοφύλαξ, ακος, ὁ καὶ ἡ, tentorii custos.

Σκηνόω, ῶ, f. ώσω, tentorium figo; (2) in tabernaculo ago, habito, commoror; (3) simpliciter habito, *in S. S.* Οἱ μὲν Ἕλληνες παρ' αὐτὴν ἐσκήνωσαν, *Xen.* Σκηνώσει μετ' αὐτῶν, *Apoc.* 21, 3. ἐπ' αὐτοὺς, *Ib.* 7, 15. ἐν ἡμῖν, *Joann.* 1, 14. A σκηνή.

Σκηνύδριον, ου, τὸ, idem quod σκηνίδιον.

Σκήνωμα, ατος, τὸ, tentorium, tabernaculum, domicilium; etiam de corpore humano, *in Sc. S.* A σκηνόω. Unde

Σκήνωσις, εως, ἡ, ipsa actio tentorium figendi; (2) commoratio, habitatio.

Σκηνώτης, οῦ, ὁ, qui in tabernaculis agit; (2) contubernalis. Ab eod.

Σκηπάνιον, et σκιπάνιον, ου, τὸ, scipio, baculus. A σκήπτομαι.

Σκήπτεσθαι, præs. inf. med. verbi σκήπτομαι.

Σκῆπτον, pro σκῆπτρον, *Pind.*

Σκηπτὸς, οῦ, ὁ, fulmen, quod in terram impetu violento illisum ruit seu infigitur; (2) vortex procellosus, qui cum impetu in terram defertur. Καὶ τότ' ἐξαίφνης χθονὸς τυφὼς ἀείρας σκηπτὸν, turbinem in altum tollens, *Soph. Antig.* 417.

Σκηπτουχία, ας, ἡ, sceptri gestatio, imperium, potestas regia; (2) provincia. A

Σκηπτοῦχος, ου, ὁ καὶ ἡ, sceptrum gestans, sceptrifer. Ex σκῆπτον pro σκῆπτρον, et ἔχω.

Σκηπτοφανῶς, *adv.* fulminea celeritate et vi. Hæc vox minime Græca reperitur apud *Appian. Bell. Civ.* 5, 101; sed legendum cum manuscriptis, οἷα σκηπτὸς ἀφανῶς ἐμπίπτων. Ex σκηπτὸς et φαίνομαι.

Σκῆπτρον, ου, τὸ, baculus, scipio, cui innitimur inter eundum; (2) sceptrum, regum et imperatorum gestamen. A σκήπτω.

Σκηπτροφόρος, ου, ὁ, ἡ, sceptrifer. A pr. et φέρω.

ΣΚΗ'ΠΤΩ, fut. ψω, *proprie,* immitto cum impetu; (2) nitor, innitor, incumbo; (3) cado, incido; σκήπτομαι, fulcio me, fulcior; (2) fingo, simulo. Τὸν σὸν δ' ἀλάστορ' εἰς ἔμ' ἔσκηψαν θεοὶ, *Eur. Med.* 1333. Μαλακῶς τὸ ἔχειν ἐσκήπτετο, ægrotare se simulabat, *Heliod.* Ἐσκήψατο μεμηνέναι, *Plut.* Hinc

Σκήπων, ωνος, ὁ, scipio, baculus.

Σκηρίπτω, f. ψω, fulcio, firmo, figo. *Pass.* innitor alicui rei, ut baculo, argumento, *Od.* 11, 594. Ab eod.

Σκῆψις, εως, ἡ, speciosa causa, pretextus, simulatio, excusatio, commentum; (2) impetus. Ab eod.

ΣΚΙΑ', ᾶς, ἡ, umbra; (2) adumbratio.

Σκιαγραφέω, ῶ, fut. ήσω, adumbro. A σκιαγράφος.

Σκιαγράφημα, ατος, τὸ, delineatio, adumbratio. A præc.

Σκιαγραφία, ας, ἡ, idem.

Σκιαγραφικὸς, ἡ, ὸν, ad umbratilem descriptionem pertinens; (2) adumbratus.

Σκιαγράφος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui umbram rei alicujus describit, qui rem aliquam adumbrat. Ex σκιὰ et γράφω.

Σκιάδαι, ῶν, οἱ, rami majores et umbrosiores.

Σκιάδειον, ου, τὸ, idem quod

Σκιάδιον, ου, τὸ, umbella, quæ in herbis nonnullis cernitur, ut cicuta, aniso, et quæ σκιὰς propterea nominatur; *Lat.* muscarium. A σκιά.

Σκιαδεὺς, et σκιαθὶς, piscis genus, al. σκίαινα, [illegible]

Σκιαδηφορέω, umbellam gesto.

Σκιαδίσκη, ἡ, idem cum σκιάδιον, et σκιὰς, *Anac.*

Σκιαδοφόρος, et σκιαδηφόρος, umbraculum ferens, *Poll.*

Σκιάζω, fut. άσω, obumbro, umbra opaca tego. Λεπτὰ φάρεα ξανθὰν κεφαλὰν σκιάζειν, *Eurip. Hipp.* 139. Ἐπεὶ δὲ τέκνων γένυς ἐμῶν σκιάζεται, scil. *barba.* Id. Phœn. 63. A σκιά.

Σκίαινα, ης, ἡ, umbra, piscis quidam.

Σκιαινὶς, ίδος, ἡ, idem et ab eod.

Σκιαθήρας, ου, ὁ, solarium, in quo tempus per umbram designatur. Ex σκιὰ et θήρα.

Σκιαμαχέω, ῶ, f. ήσω, cum umbra, seu in umbra domi, (non vero cum hoste) pugno; (2) inaniter laboro. Ἀνάγκη ἀτεχνῶς ὥσπερ σκιαμαχεῖν (με) ἀπολογούμενον, *Plat. Ap. Socr.* 2. Ex σκιὰ et μάχομαι.

Σκιαμαχία, ας, ἡ, dimicatio cum umbra, sive non repugnante adversario, adeoque inanis; (2) præludium pugnæ. Ex iisd.

Σκιάπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, umbram sibi pede faciens, umbra pedis se protegens; latos pedes habens.

Σκιαρῶν, gen. plur. f. g. *Dor.* pro σκιαρῶν, a σκιαρὸς, *umbrosus.*

Σκιαρόκομος, ου, ὁ καὶ ἡ, umbrosa coma præditus; (2) opacus. Ex σκιαρὸς et κόμη.

Σκιαρόκομος, ον, umbra comata, epith. silvæ, *Eur.*

Σκιαρὸς, ρὰ, ρὸν, umbrosus. *Gl. V.* σκιαρὸν, umbratile. A σκιά.

Σκιὰς, άδος, ἡ, umbraculum fornicatum; (2) tabernaculum, tentorium; (3) vitis arbustiva; (4) piscis quidam. Ab eod.

Σκίασμα, ατος, τὸ, adumbratio. A σκιάζω.

Σκιαστικὸς, ἡ, ὸν, umbram faciens, solis ardorem arcens. Ab eod.

Σκιατραφέω, ῶ, fut. ήσω, in umbra nutrio seu educo; σκιατραφοῦμαι, in umbra dego, umbratilem vitam ago. Ἐσκιατραφημένος, in umbra nutritus, molliter habitus. A

Σκιατραφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, in umbra seu vita umbratili educatus. Ex σκιὰ et τρέφω. Hinc

Σκιατραφία, et σκιατροφία, ας, ἡ, vita umbratilis seu umbratica; (2) otium umbratile, deliciæ umbratiles:

Σκιατροφίας, ου, ὁ, in umbratili vita educatus, *R.* Ex iisd.

Σκιαυγέω, ῶ, cæcutio more eorum qui ex umbra prodeunt in lucem. Ex σκιὰ et αὐγή.

Σκιάω, ῶ, obumbro, umbra opaca tego; σκιάομαι, ῶμαι, obumbror; σκιόωντο, pro ἐσκιῶντο, ἐσκιάοντο, imperf. *Od.* 2. 388. A σκιά.

ΣΚΙ'ΓΓΟΣ, ου, ὁ, scincus, crocodilus terrestris.

Σκίδναμαι, dissipor; (2) σκίδνασθαι, dissentire, sed de pluribus. Αὐτοὶ δ' ἐσκίδναντο κατὰ κλισίας τε νέας τε, *Il.* 1, 487. A σκίδνημι.

Σκιδναμένης, gen. sing part. præs. pass. f. g. v.

Σκίδνημι, et σκιδνῶ, dissipo. A σκεδάω.

Σκιερὸς, ρὰ, ρὸν, umbrosus, opacus. A σκιά.

Σκιὴ, ῆς, ἡ, umbra, *Ion.* pro σκιά.

Σκιητροφέω, ῶ, fut. ήσω, *Ion.* pro σκιατραφέω.

ΣΚΙΘΑΚΟ'Σ, οῦ, ὁ, piscis, qui et trachurus dicitur.

ΣΚΙ'ΛΛΑ, ης, ἡ, scilla, squilla, herba bulbum insignem habens.

Σκιλλιτικὸν, οῦ, τὸ, acetum scilliticum, ex scilla vel squilla confectum. A σκίλλα.

Σκιλλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, scillaceus, scillæ figuram habens. Ab eod.

Σκιμαλίζειν, digitum infamem, i. e. medium, ostendere, contemptus et ignominiæ causa. Proprie significare putatur gallinam digito tentare, an ovum conceperit. Ὅπως ἂν αὐτοὺς ῥηματίοις σκιμαλίσω, ut eos verbalis ludificer, *Aristoph. Ach.* 444. Ὁ δὲ δρεπανουργὸς, οὐχ ὁρᾷς, ὡς ἥδεται, καὶ τὸν δορυξόον εἶτ' ἐσκιμάλισεν, digito infami notet? *Arist. Pac.* 449.

Σκιμβάζω, claudico. A

Σκιμβὸς, ἡ, ὸν, claudus. A σκίμπτω.

Σκιμπάζω, claudico, al. σκιμβάζω, *Hes.*

Σκιμπίον, τὸ, parvus scipio, *Steph.*

Σκιμπόδιον, ου, τὸ, lectulus discubitorius, grabatus. A

Σκίμπους, οδος, ὁ, idem. A σκίμπτω et πούς.

Σκίμπος, pro σκίμπους, *Suid.*

Σκιμπτύω, idem quod

Σκίμπτω, f. ψω, nitor, innitor, incumbo, fulcio me; incumbo, ingruo, irruo; (2) verbero, ferio; (3) vicinus sum. Ἀλλ' ὅτ' Ἀνήτας ἀδαμάντινον ἐν μέσσοις ἄροτρον σκίμψατο, *Pind.* A σκήπτω.

Σκίμπτω, fut. ψω, idem et ab eod. Unde

Σκίμπων, ωνος, ὁ, baculus, scipio. Dim. σκιμπίον.

Σκίμφθη, 3. sing. aor. 1. ind. pass. *Ion.* pro [illegible]

Σκίναξ, ακος, ὁ, ἡ, τὸ, agilis ad subsiliendum, *Nic. Al.* 67. A κινέω.

Σκίναρ, αρος, τὸ, fœtus, *Nicand.*

Σκινδάλαμος, ου, ὁ, scrupulus, scrupulum, *Gl. V.* Vide seq.

Σκινδαλμὸς, οῦ, ὁ, assula, scindula, festuca; (2) *pl.* subtiles nugæ. Πῶς οὖν γέρων ὢν, κἀπιλήσμων, καὶ βραδὺς, λόγων ἀκριβῶν σκινδαλμοὺς μαθήσομαι, *Aristoph. Nub.* 129. A σχίζω

Σκινδαλμοφράστης, ου, ὁ, qui de rebus subtilibus, sed et nugatoriis, loquitur; nugatorias subtilitates effutiens. Ex φράζω.

ΣΚΙΝΔΑΨΟ'Σ, οῦ, ὁ, herba hederæ similis; (2) instrumentum musicum; (3) verbum inane.

Σκινθίζομαι, calcitro, *Hes. Suid.*

ΣΚΙΝΘΟ'Σ, ἡ, ὸν, naufragus; (2) *subst.* urinator.

Σκινὶς, ίδος, ἡ, piscis quidam. A σκιά.

Σκιογραφέω, idem quod σκιαγραφέω.

Σκιογραφία, ας, ἡ, idem quod σκιαγραφία.

Σκιογράφος, ου, ὁ, ἡ, idem quod σκιαγράφος.

Σκιοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, umbræ similis; (2) umbrosus, opacus. Ex σκιὰ et εἶδος.

Σκιόεις, όεσσα, όεν, umbrosus, opacus, obscurus. Ἄλσος σκιόεν Ἄρεος, *Apoll. Rhod.* 2, 404. A σκιά.

Σκιοθηρικὸς, ἡ, ὸν, per umbram indicans. A

Σκιόθηρον, ου, τὸ, idem quod σκιαθήρας.

Σκιοθηρὸς, ρὰ, ρὸν, *adject.* umbræ indagandæ idoneus, *Ptol.*

Σκιολογέω, de umbra, i. e. nugis, dissero. A λέγω.

Σκιομαχία, ας, ἡ, idem quod σκιαμαχία.
Σκιοτροφία. Vide σκιατροφία, *Steph.*
Σκίουρος, ου, ὁ, sciurus, animalculum cauda sibi umbram faciens. Ex σκιὰ et οὐρά.
Σκιοφόρον, umbriferum, *Gl. V.* Ex φέρω.
Σκιόφως, obscurus. Τὸ μεταίχμιον ἡμέρας καὶ νυκτὸς σκιόφως ἀπετέλεσεν, effecit, *Heliod.* 5.
Σκιόωντο, obumbrabant, 3. plur. imperf. ind. med. *Ion.* et *Poet.* pro ἐσκιῶντο, *contr.* ex ἐσκιάοντο, a σκιάω.
Σκιπαῖος, αία, αῖον, tardus, lentus, qui baculo innitens incedit, *R.* A σκήπτω.
Σκίπων, scipio, *Coll. in Ep.* a σκήπτω.
Σκίπων, pro σκίμπων, *Eur.*
Σκίπωσις, ἡ, idem quod σκίπων, *item* radius, *V. L.*
Σκιρὰς, άδος, epith. Minervæ. A σκίρα.
Σκίραφος, ὁ, idem quod σκίρος.
Σκιραφεία, ας, ἡ, lusus scruporum in tabella latruncularia. A σκιραφεύω.
Σκιραφεῖον, et σκιράφιον, ου, τὸ, aleatorium, locus ubi tesseris luditur. Ab eod.
Σκιραφευτὴς, οῦ, ὁ, qui tessera ludit. A
Σκιραφεύω, fut. εύσω, tesseris ludo. A σκίρος.
Σκίρον, ου, τὸ, umbraculum; et *in plur.* σκίρα, ων, festum quoddam Atheniensium. A σκιά.
ΣΚΙ'ΡΟΣ, ου, ὁ, marmoris fragmentum; (2) cæmentum; (3) gypsum; (4) tessera, scrupus.
Σκιροφόρια, ων, τὰ, scirophoria, festum quoddam Atheniensium.
Σκιροφοριὼν, ῶνος, ὁ, mensis Atticus, incidens in Maium et Junium nostrum, in quo σκιροφόρια celebrata.
Σκιροφόρος, ον, protervus, lascivus, umbraculum gestans, *Steph.*
Σκίῤῥα, sc. γῆ, terra alba in modum gypsi, seu argilla, *Aristoph. Sch.*
Σκίῤῥος, ου, ὁ, tumor quidam durus in hepate, liene, vel utero; scirrhus, *Gl. V.* callus. A σκίρος.
Σκιῤῥόω, ῶ, f. ώσω, in scirrhum induro, tumefactus induro. A σκίῤῥος. Unde
Σκιῤῥώδης, εος, ὁ ἡ, callosa duritie rigidus, induratus; (2) durus, contumax.
Σκίῤῥωμα, et σκίρωμα, idem quod σκίῤῥος, *Suid.*
Σκιρτάω, ῶ, f. ήσω, salio, exsilio, saltu lascivio. Ἐσκίρτων φόβῳ, *Eur. Ph.* 1132. Πρὸς ὀργάδας σκιρτῶσι, *Id. Bac.* 446. A σκαίρω. Hinc
Σκιρτηθμὸς, ὁ, idem quod
Σκίρτημα, ατος, τὸ, saltus; (2) lascivia.
Σκιρτῆσαι, *saltasse*, aor. 1. inf. verbi σκιρτάω.
Σκίρτησις, εως, ἡ, saltatio, exsultatio lasciva.
Σκιρτητὴς, οῦ, lascive exsultans.
Σκιρτητικὸς, οῦ, ὁ, idem quod
Σκιρτικὸς, ἡ, ὸν, petulcus sive saltator lascivus. Ab eod.
Σκιρτοπόδης, ου, ὁ, pedibus et saltu lasciviens; (2) lascivus saltator. Ex σκιρτάω et πούς.
ΣΚΙ'ΤΑΛΟΙ, ων, οἱ, homines viles et improbi.
Σκιφίνιον, τὸ, corbis e palmeis virgis contexta, *Hes.*
Σκιφύδριον, ου, τὸ, genus conchylii, *Athen.*
Σκιώδης, εος, ὁ ἡ, umbrosus, opacus, obscurus, caliginosus. *Gl. V.* umbraticus. A σκιά.
Σκιωδῶς, *adv.* obscure, et quasi per umbram.
Σκλέω, durus sum ex nimia ariditate; ut hinc sit ἐσκληκὼς, perf. exsiccatus, aridus. A σκέλλω. Hinc
Σκλῆμα, ατος, τὸ, exsiccatio ossis.
Σκλῆμι, idem quod σκλάω vel σκλέω.
Σκλῆναι, *aruisse*, aor. 2. inf. act. verbi σκλῆμι.
Σκληραγωγέω, ῶ, f. ήσω, dure educo, duriter habeo. Ὁ Δαναὸς δὲ σκληραγωγεῖ τὰς θυγατέρας, *Luc.* Ex σκληρὸς et ἄγω. Hinc
Σκληραγωγία, ας, ἡ, dura educatio seu tractatio, sc. disciplina severa.
Σκληραύχην, ενος, ὁ ἡ, cui dura est cervix, qui cervice indomita est; *proprie*, equus; *tropice*, homo pertinax.
Σκληρία, ας, ἡ, durities. A σκληρός.
Σκληρίασις, εως, ἡ, dutities, *R.* A
Σκληριάω, ῶ, duram naturam habeo. A σκληρός.
Σκληρόγεως, ω, ὁ ἡ, durum habens solum. Ex σκληρὸς et γῆ.
Σκληρόδερμος, ου, ὁ ἡ, duram habens pellem seu cutem; (2) durum habens putamen. Ex eod. et δέρμα.
Σκληροδίαιτος, ου, ὁ ἡ, qui duram vivit vitam, qui victu utitur non delicato, sed duro. Ex δίαιτα.
Σκληρόθριξ, τριχος, ὁ ἡ, qui duros habet pilos.
Σκληροκαρδία, ας, ἡ, contumacia. A
Σκληροκάρδιος, ου, ὁ ἡ, contumax, difficilis in obediendo. Ex καρδία.
Σκληροκέφαλος, ου, ὁ ἡ, qui durum habet caput; (2) *subst.* animalculum quoddam. Ex κεφαλή.
Σκληρόκηρος, ου, ὁ ἡ, dura cera obductus.
Σκληροκοίλιος, ου, ὁ ἡ, qui durum habet ventrem, qui dura est alvo. Ex κοιλία.
Σκληροκοιτέω, ῶ, f. ήσω, duro cubili seu strato utor. Ex κοίτη.
Σκληροκοιτία, ας, ἡ, durum cubile.
Σκληρόκοκκος, ου, ὁ ἡ, dura habens grana.
Σκληροποιὸς, ὸν, durum reddens, durans. A ποιέω.
Σκληρόπους, οδος, ὁ, duripes, *Gl. V.*
Σκληροπρόσωπος, ου, ὁ ἡ, qui dura est facie; (2) cordis duritiem vultu prodens.
Σκληροπύρηνος, ου, ὁ ἡ, durum nucleum habens. Ex πύρην, *nucleus.*
Σκληρὸς, ρὰ, ρὸν, durus, rigidus; (2) contumax; (3) gravis auditu, difficilis captu, improbabilis, *Ph.* Σκληρὰ τῇ φύσει διδὺς, dura injungens naturæ, id est, sibi; exercens naturam in duris, *Eurip. Suppl.* 884. A σκλῆμι.
Σκληρόσαρκος, ου, ὁ ἡ, duriusculam carnem habens. Ex σάρξ.
Σκληρόστομος, ου, ὁ ἡ, qui duri oris est. Ex στόμα.
Σκληρόστρακος, ου, ὁ ἡ, dura testa opertus. Ex ὄστρακον.
Σκληροσώματος, ὁ ἡ, qui duri corporis est.
Σκληρότης, ητος, ἡ, durities, rigor, *Ph.* A σκληρός.
Σκληροτράχηλος, ου, ὁ ἡ, rigidam cervicem habens; (2) pertinax, pervicax, contumax.
Σκληρότριχος, ου, ὁ ἡ, idem quod σκληρόθριξ.
Σκληρουχία, ἡ, idem quod κακουχία.
Σκληροφθαλμία, ας, ἡ, oculorum durities. A
Σκληρόφθαλμος, ου, ὁ ἡ, qui duris est oculis, qui dura lippitudine laborat.
Σκληρόψυχος, ὁ ἡ, duro animo. A ψυχή.
Σκληρόω, ῶ, induro. A σκληρός.
Σκληρυντικὸς, ἡ, ὸν, indurandi vim habens. A
Σκληρύνω, duro, obduro; (2) duriter habeo, nil commodi tribuo, *in S. S.* Ὃν δὲ θέλει, σκληρύνει, *Rom.* 9, 18. Ἵνα μὴ σκληρυνθῇ τις ἐξ ὑμῶν ἀπάτῃ τῆς ἁμαρτίας, *Hebr.* 3, 13. σκληρύνομαι, rigesco. A σκληρός. Hinc
Σκλήρυσμα, ατος, τὸ, tumor durus, durities.
Σκληρυσμὸς, οῦ, ὁ, durities; induratio.
Σκληρῶ, gen. sing. *Dor.* pro σκληροῦ, a σκληρὸς, *durus.*
Σκλήρωμα, ατος, τὸ, duritia, scirrhi species. A σκληρόω.
Σκληρῶς, *adv.* dure, duriter. A σκληρός.
Σκληφρὸς, ὰ, ὸν, aridus, tenuis. Ἐκεῖνος μὲν σκληφρὸς, οὗτος δὲ προφερὴς, καὶ καλὸς, καὶ ἀγαθὸς τὴν ὄψιν, *Plat. Euthyd.* sub initium. A σκλῆμι.
Σκνιπὸς, ἡ, ὸν, parcus. A σκνίψ.
Σκνιποφάγος, ου, ὁ ἡ, qui culicibus vescitur. Ex σκνὶψ et φάγος.
Σκνίπτω, pungo. A σκνίψ.
Σκνίφος, τὸ, tenebræ, *apud Hes.* Μεγαλόφθαλμος, δειλὸς, σκνιφὸς, *Melal. Chronog.* 390.
Σκνιφὸς, ἡ, ὸν, hebes visu. *Gl. V.* tenax, avarus, cupidus. A præc. aut seq.
Σκνὶψ, πὸς, ὁ, vermiculus ligna erodens; (2) culex. *Gl. V.* curculio. A κνίψ.
Σκοιὰ, ἡ, pro σκιὰ, *Hes.* Hinc
Σκοιὸς, ὰ, ὸν, densus, umbrosus, *Hes.*
Σκοίδιον, τὸ, pro σκιάδιον, *Hes.*
Σκολιάζω, f. άσω, obliquo, obliquum reddo; (2) oblique et tortuose incedo. A σκολιός.
Σκολιαίνω, obliquum reddo. Ab eod.
Σκολιῇσιν, *obliquis*, dat. pl. *Ion.* pro σκολιαῖς.
Σκολιόβουλος, ον, vafer, fraudulentus. A βουλή.
Σκολιόγραπτος, ου, ὁ ἡ, tortuosis, obscuris notis pictus. A γράφω.
Σκολιοδρομέω, ῶ, flexuosum iter carpo. A
Σκολιόδρομος, ὁ ἡ, vagus, errabundus. A τρέχω.
Σκολιὸν, οῦ, τὸ, carmen convivale, quod gesta fortium virorum complectebatur, atque a primo cani cœptum, non a secundo, sed ultro citroque ordine tortuoso excipiebatur. A σκολιός.
Σκολιόνειρος, ου, ὁ ἡ, qui prava et terrifica somnia videt. *Subst.* malum somnium.
Σκολιωπὰ, (γῆς) obliquitates.
Σκολιοπλανὴς, έος, ὁ ἡ, oblique incedens, *R.* Ex seq. et πλάνη.
ΣΚΟΛΙΟ'Σ, ὰ, ὸν, obliquus, tortuosus, tortus; (2) pravus, perversus. *Gl. V.* versutus, *P.* 16, 387. Hinc
Σκολιότης, ητος, ἡ, tortuositas, curvitas, obliquitas; (2) inæqualitas; (3) pravitas.
Σκολιόφρων, ονος, ὁ ἡ, prava cogitans, qui prava est mente. A φρήν.
Σκολιόχειλος, ον, aduncum rostrum habens.
Σκολιόω, ῶ, f. ώσω, tortuosum reddo, perverto. A σκολιός.
Σκολίωμα, ατος, τὸ, obliquitas, anfractus.
Σκολίωσις, εως, ἡ, detorsio in obliquum; (2) spinæ dorsi depravatio.
Σκολιῶς, *adv.* tortuose, intorte, oblique; (2) prave, perverse, *Gl. V.* perplexe, *Ph.*
ΣΚΟ'ΛΛΥΣ, ὁ, villus, *Gl. V.* cirrus. Juvenes comam alebant ad annos pubertatis tum a parentibus ad tribules adducebantur, ut comam tonderent, quæ μαλλὸς, et σκόλλυς, dicebatur, *Casaubon. Comm. ad Theophrast.* Legitur et σκόλλις.
Σκολομαχαίριον, τὸ, ferramentum chirurgicum, &c. Vide *Steph.*
ΣΚΟΛΟ'ΠΑΞ, ακος, ὁ, gallinago, avis in arbore nunquam sedens, *Aristot.* Dicitur et ἀσκαλώπας.
Σκολοπειδὴς, pro σκολοποειδὴς, *Theophr.* seu σκολοπώδης, *Steph.*
ΣΚΟΛΟ'ΠΕΝΔΡΑ, ας, ἡ, scolopendra, animal ex genere multipedum. *Gl. V.* centipes, centipeda; (2) herba quædam, scolopendrium, buglottis.
Σκολοπένδριον, τὸ, herbæ nomen, *Diosc.*
Σκολόπενδρος, ου, ὁ, idem. Hinc
Σκολοπενδρώδης, εος, ὁ ἡ, scolopendræ formam habens, *Strab.* 13.
Σκολοπηῒς, ἡ, cruciaria, *Man.*
Σκολοπία, ας, ἡ, idem quod σκολόπενδρα. A σκόλοψ.
Σκολοπίζω, palo infigo; ἐσκολοπισμένος, palo fixus, perf. pass. part. Ab eod.
Σκολοποειδὴς, έος, ὁ ἡ, pali seu valli præacuti formam habens. Ab eod. et εἶδος.
Σκολοπόεις, όεσσα, όεν, palis seu vallis abundans. A σκόλοψ.
Σκολοπώνυμος, ὁ, suspendiosus, *Plin.* cruce vel suspendio dignus, *Steph.*
ΣΚΟ'ΛΟΨ, οπος, ὁ, palus præacutus, vallus. *Ph.* sudes, palus; (2) crux; (3) veru.
Σκολύθριον, ου, τὸ, scabellum, sella. Ὥσπερ οἱ τὰ σκολύθρια τῶν μελλόντων καθίζησθαι ὑποσπῶντες, χαίρουσι καὶ γελῶσιν ἐπειδὰν ἴδωσιν ὕπτιον ἀνατετραμμένον, *Plat.* 1, 278.
ΣΚΟ'ΛΥΜΟΣ, ου, ὁ, scolymus, cardui species. *Angl.* ARTICHOKE.
Σκολυμώδης, εος, ὁ ἡ, scolymo seu carduo similis. A præc.
ΣΚΟΛΥ'ΠΤΩ, lacero; (2) evello.
ΣΚΟ'ΛΥΦΡΟΣ, tetricus, *Hesych.*
Σκομβρίδες, αἱ, Dim. a σκόμβροι.
Σκομβρίζω, murmuro, *Hesych. Suid.* A
ΣΚΟ'ΜΒΡΟΣ, ου, ὁ, scombrus, *piscis.*
ΣΚΟΠΑΙ'ΟΣ, ου, ὁ, nanus, pumilio.
Σκοπάρχης, ου, ὁ, speculatorum seu exploratorum præfectus, qui exploratoribus præest. Ex σκοπὸς et ἀρχή.
Σκόπαρχος, ου, ὁ, idem et ex iisd.
Σκόπει, 2. sing. præs. imperat. verbi σκοπέω.
Σκοπελόδρομος, ὁ ἡ, per rupes ac montes vagans.
Σκοπελοειδὴς, ὲς, rupis speciem habens. A
Σκόπελον, ου, τὸ, scopulus.

Σκόπελος, ϐ, ὁ, scopulus, locus editus, ex quo circumjacentia lustrari possunt; (2) rupes in mare prominens. A σκοπός.

Σκοπευτήριον, ϐ, τὸ, specula. A

Σκοπεύω, fut. εύσω, speculor, contemplor. A

Σκοπέω, ῶ, f. ήσω, it. έομαι, ϐμαι, speculor, exploro, quæro; (2) video, observo; (3) considero, expendo. Οὐδὲν τὸ τϐτϐ μᾶλλον ἢ τὐμὸν σκοπῶν, scil. μέρος, *Soph. Aj.* 124. Οὐκ ἐλινύειν ἐχρῆν, ἀλλὰ σκοπεῖν τὸν ἄνδρα, *Arist. Thesm.* 606. Σκοπϐμαι δ' ὄμμα πανταχϐ στρέφων, *Eurip. Iphig. in Taur.* 68. A σκοπός.

Σκοπὴ, ῆς, ἡ, specula; (2) speculatio, ipsa speculandi actio. A σκέπτομαι.

Σκόπησις, εως, ἡ, contemplatio. A σκοπέω.

Σκοπιὰ, ᾶς, ἡ, specula, speculatio; (2) *metaph.* arx. (2) πόσι δὴ, πότε τὰν Ἰλιάδα σκοπιὰν πέρσαντες, ἤξετ' οἴκϐς; *Eurip. Hec.* 930. A σκοπή.

Σκοπιαζέμεν, *speculari*, præs. inf. act. *Ion.* pro σκοπιάζειν, a verbo σκοπιάζω.

Σκοπιάζω, f. άσω, speculor, e specula observo. Ὀλεὸν πέρας ἐσκοπίαζεν, *Theocr.* 25, 214. Ὁν φιλέεις, σκοπίαζε, *Nonn.* A σκοπιά.

Σκοπιάω, idem quod σκοπιάζω, *Eust.*

Σκοπιὴ, speculatio, *Gl. V. Ion.* pro σκοπιά.

Σκοπιῆ, *speculæ*, dat. sing. *Ion.* pro σκοπιᾶ.

Σκοπιήτης, ϐ, ὁ, speculator, explorator. A præc.

Σκόπιμος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, qui velut scopus spectatur, quem velut scopum nobis proposuimus. A σκοπέω.

Σκοπιωρέομαι, ϐμαι, speculor, velut ab alta specula observo; (2) in insidiis collocatus observo, *Aristoph. Vesp.* 360. A

Σκοπιωρὸς, ϐ, ὁ, custos speculæ, qui e specula observat. Ex σκοπιά et ὥρος.

Σκοπὸς, ϐ, ὁ, ἡ, speculator, explorator, observator, inspector, spectator; (2) præfectus, præses, herus. Οἷσι νῦν ἐφεστᾶσι σκοποί, *Soph. Aj.* 958. (3) consilium, propositum, quod spectatur seu petitur, scopus, meta, *Metaph.* Τόξον δ' ἐντανύσαι, ϗ ἐπὶ σκοπὸν εἶναι ὀϊστόν, *Theocr. Il.* 24, 105. *Il.* 2, 792. A σκέπτομαι.

Σκοπϐντας, *speculantes*, acc. pl. m. g. *contr.* pro σκοπέοντας, a σκοπέω.

Σκορακίζω, f. ίσω, ad corvos abire jubeo, contumeliose repello. Ab ἐς κόρακας, *ad corvos.* Hinc

Σκορακισμὸς, ϐ, ὁ, contumeliosa repulsio, qua aliquem ad corvos amandamus.

ΣΚΟΡΔΙΝΑ'ΟΜΑΙ, ῶμαι, f. ήσομαι, pandiculor, extendo membra cum oscitatione. Ὡς δ' ϐτος ἤδη σκορδινᾶται, *Aristoph. Vesp.* 640.

Σκορδινέομαι, ϐμαι, idem; *Suicer.* Hinc

Σκορδίνημα, ατος, τὸ, pandiculatio, totius corporis extensio cum oscitatione.

Σκορδινισμὸς, ϐ, ὁ, idem: quasi a σκορδινίζομαι.

Σκόρδιον, ϐ, τὸ, herba quæ odorem allii habet. A σκόρδον.

Σκορδοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, allio similis. Ex σκόρδον et εἶδος.

Σκόρδον, ϐ, τὸ, allium, *Gl. V.* pro σκόροδον *Angl.* GARLICK.

Σκορδόπρασον, ϐ, τὸ, herba quæ gustu et odore porrum et allium refert.

Σκοροδοπώλης, ϐ, ὁ, alliorum venditor.

Σκορδύλος, piscis, parvus thunnus, *V. L.*

Σκοροδάλμη, ης, ἡ, muria allio condita. Ex σκόροδον et ἅλμη.

Σκοροδίζω, fut. ίσω, alliis pasco; (2) allium refero; ἐσκοροδισμένος, allio infectus, perf. pass. part. A σκόροδον.

Σκορόδιον, ϐ, τὸ, allii caulis, aut ipsum allium. Ab eod. Unde

Σκοροδουητὸς, ἡ, ὸν, alliaris; σκοροδομίμητος, *Ern.*

ΣΚΟ'ΡΟΔΟΝ, ϐ, τὸ, allium.

Σκοροδοφόρος, ὁ, ἡ, ferax allii. Ex pr. et φέρω.

Σκορδόω, coeo cum fœmina, *Ern.*

Σκοροδὼν, ῶνος, ὁ, plantarium allii. A σκόροδον.

Σκόρπαινα, et σκορπὶς. ἡ, piscis, *Aristot.*

Σκόρπειος, pro σκόρπιος, *Man.*

Σκορπίομαι, irritor, *V. L.* sed sine exemplo.

Σκορπιαίνω, exaspero, exacerbo, irrito. A σκορπίος.

Σκορπιακὸς, ἡ, ὸν, in scorpio natus. Ab eod.

Σκορπίδιον, ϐ, τὸ, parvus scorpius; (2) machina bellica. Dim. ab eod.

ΣΚΟΡΠΙ'ΖΩ, f. ίσω, dissipo, spargo, dispergo; ἐσκορπισμένος, dissipatus, perf. pass. part. Ὁ λύκος—σκορπίζει τὰ πρόβατα. *Joann.* 10, 12. Ἵνα σκορπισθῆτε ἕκαστος εἰς τὰ ἴδια, *Ib.* 16, 32.

Σκορπιόδηκτος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, a scorpio morsus, *R.* Ex σκορπίος et δάκνω, *mordeo.*

Σκορπιοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, scorpii figuram referens, scorpio similis. Ex eod. et εἶδος.

Σκορπιόεις, όεσσα, όεν, ad scorpium pertinens. A σκορπίος.

Σκορπιόπληκτος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, a scorpione ictus. Ex eod. et πλήσσω.

ΣΚΟΡΠΙ'ΟΣ, ϐ, ὁ, scorpius, nepa, *Ph.* et *Gl. V.* Vide σκορπίων. Hinc

Σκορπιόω, ῶ, fut. ώσω, exaspero, exacerbo.

Σκορπίουρος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, scorpionis caudam habens, cujus cauda caudæ scorpii similis est. Ex σκορπίος et ϐρά.

Σκορπισθῆτε, 2. plur. aor. 1. conj. pass. verbi σκορπίζω. Unde

Σκορπισμὸς, ϐ, ὁ, dispersio, dissipatio.

Σκορπίτης, ϐ, ὁ, ut σκορπίτης λίθος, scorpites, *gemma.* A σκορπίος.

Σκορπιώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, scorpioni similis; (2) ad iracundiam pronus, venenosus, perniciosus, ut scorpio. Ab eod.

Σκορπίων, arcubalista, *Gl. V.* Ab eod.

Σκοτάζω, f. άσω, obscuro, tenebras obduco; (2) obtenebresco, obscurus fio, tenebris offundor. *Gl. V.* σκοτάζειν, noctescere. A σκότος.

Σκοταῖος, αία, αῖον, tenebricosus; (2) qui aliquid facit vesperi seu tenebris ingruentibus. Ab eod.

Σκοτασμὸς, ϐ, ὁ, caligo, obscuritas. A σκοτάζω.

Σκοτεινὸς, ἡ, ὸν, tenebrosus, obscurus. Σκοτεινὰ πράττειν, obscure degere, *Eur. Suppl.* 324. A σκότος. Hinc

Σκοτεινότης, ητος, ἡ, obscuritas, *Gl. V.*

Σκοτεινοφόρος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, tenebrosa, i. e. tenebras adferens. Ex σκοτεινὸς et φέρω.

Σκοτεινῶς, *adv.* tenebrose, obscure.

Σκότειος, α, ον, idem quod

Σκοτερὸς, ὰ, ὸν, idem quod σκοτεινός.

Σκοτεύω, clam, sive tenebricoso tempore, aufugio. A σκότος.

Σκοτία, ας, ἡ, tenebræ. Σκοτίᾳ κρύπτεται, *Eur. Phœn.* 338. Ab eod.

Σκοτίας, ϐ, ὁ, tenebrio. Ab eod.

Σκοτίζω, fut. ίσω, obscuro, tenebras obduco; σκοτίζομαι, tenebricor, *Gl. V.* Τὰς βροτῶν γνώμας σκοτίζων, *Eurip. Fragm. Œnei,* 5. Ἐσκοτισμένοι τῇ διανοίᾳ, *Ephes.* 4, 18.

Σκότιος, ία, ιον, tenebricosus; (2) furtivus; (3) obscuris natalibus ortus, spurius. (3) θεῶν σκότιοι φθίνϐσι παῖδες ἐν θανάτῳ, deorum nothi filii, *Eurip. Alc.* 992. Ab eod.

Σκοτισμὸς, ϐ, ὁ, vertigo, *Ph.* vi vocis, tenebricatio. A σκοτίζω.

Σκοτοδασυπυκνόθριξ, ιχος, ὁ ϗ ἡ, nigrum, hirtum et densum capillitium habens. Vox comica, *Aristoph. Ach.* 393. Ex σκότος, δασὺς, πυκνὸς, et θρίξ.

Σκοτόδειπνος, ὁ ϗ ἡ, qui cœnat in tenebris, seu qui conviviis sordidis utitur. Ex δεῖπνον.

Σκοτοδινέω, ῶ, fut. ήσω, vertigine tenebricosa laboro. A σκοτόδινος. Unde

Σκοτοδίνη, ης, ἡ, vertigo tenebricosa.

Σκοτοδινία, ας, ἡ, idem et ab eod.

Σκοτοδινίασις, ἡ, idem. A seq.

Σκοτοδινιάσαι. aor. 1. inf. act. verbi

Σκοτοδινιάω, ῶ, fut. άσω, idem quod σκοτοδινέω.

Σκοτόδινος, ϐ, ὁ, vertigo tenebricosa, cum omnia circumagi atque nigra esse videntur. Ex σκότος et δίνη.

Σκοτοδίνως, *adv.* more vertigine laborantium, *Aret.*

Σκοτοειδὴς, ὲς, idem quod

Σκοτόεις, όεσσα, όεν, tenebricosus. A σκότος.

Σκοτοεργὸς, ὁ, in tenebris operans, *Man.*

Σκοτοιβόρος, ὁ ϗ ἡ, dolosus, fraudulentus.

Σκοτόμαινα, ἡ, nox, nocturna caligo, *Naz.*

Σκοτομήδης, ες, occultus in consiliis, fraudulentus. A μῆδος.

Σκοτομήνη, ης, ἡ, tenebrosa nox. *Gl. V.* illunis. Ex σκότος et μήνη.

Σκοτομηνία, ας, ἡ, idem et ex iisd.

Σκοτομήνιος νὺξ, nox illunis, tenebricosa.

ΣΚΟ'ΤΟΣ, ϐ, ὁ, vel εος, τὸ, tenebræ, caligo. Βλέποντα σκότον, *cernentem caliginem*, id est, nihil, *Soph. Œd. Tyr.* 419. Ἀλλ' ἐν σκότῳ τὸ λοιπὸν ὧς μὲν ϐκ ἴδοι ὀψοίατο, *visuros in tenebris*, id est, non visuros in posterum quos non oporteat videre, *Soph. Œd. Tyr.* 1273. (2) σκότϐ πύλας λιπὼν, inferorum portis relictis, *Eurip. Hec.* 1. Τὸ κατὰ γῆς κνέφας μετοικεῖν σκότϐ, sub terra migrare caliginem inferorum, *Id. Hipp.* 836. Hinc

Σκότϐς, gen. sing. pro σκότεος.

Σκοτόω, ῶ, f. ώσω, obscuro, tenebras obduco; (2) vertigine occupo; σκοτϐμαι, tenebresco, vertiginor, *Gl. V.* Καὶ ἐγένετο ἡ βασιλεία αὐτϐ ἐσκοτωμένη, *Apoc.* 16, 10.

Σκοτώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, tenebrosus, tenebricosus; (2) vertigine laborans. Hinc τὰ σκοτώδεα, vertigines, oculorum caligines. A σκότος.

Σκότωμα, ατος, τὸ, vertigo. A σκοτόω.

Σκοτωματικὸς, ἡ, ὸν, vertiginosus; (2) qui vertigines facit. A præc.

Σκότωσις, εως, ἡ, obscuratio, tenebra; (2) vertigo. Ab eod.

Σκυβαλοπάζω, turbo, *V. L.*

Σκυβαλίζω, vilipendo, adspernor, rejicio; σκυβαλίζομαι, rejicior. A σκύβαλον.

Σκυβαλικὸς, ut σκυβαλικὸν ἀργύριον, argentum vile, *Plut.* Ab eod.

Σκυβάλισμα, ατος, τὸ, res quæ rejicitur:

Σκυβαλισμὸς, ϐ, ὁ, rejectio rei quam vilipendimus. A σκυβαλίζω.

ΣΚΥ'ΒΑΛΟΝ, ϐ, τὸ, stercus, fimus, retrimentum, minutiæ. *Gl. V.* σκύβαλα, stercora, quisquiliæ. *Ph.* fæx. Hinc

Σκυβαλώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, fæculentus.

Σκυδίζω, vel σκυνίζω, calcitro, *Hes.*

Σκυδμαινος, η, ον, tetricus, tristem vultum præ se ferens. A

Σκυδμαίνω, irascor, succenseo; (2) tristi seu tetrico sum vultu, *Il.* 24, 592. A σκύζω.

Σκύδνος, convitium, ira, tristitia, *V. L.*

Σκύζα, ης, ἡ, catulitio, libido et appetitus coeundi. A κύων. Hinc

Σκυζάω, ῶ, catulio, gannio; σκυζᾷ, gannit, *Gl. V.* (2) in Venerem pronus sum.

Σκύζω, f. ύσω, placide admurmuro, *Ph.* σκύζει, gannit; (2) ad iram concito, irrito; σκύζομαι, irritor, irascor. A κύων.

Σκύθα, *Scytha*, voc. sing. a Σκύθης, *Scytha.*

Σκύθαινα, ἡ, ancilla, *Suid. ex Ar.*

Σκύθης, ὁ, ferrum, *Steph.*

ΣΚΥ'ΘΗΣ, ϐ, ὁ, Scytha, qui est e Scythia; (2) homo ferus.

Σκύθομαι, succenseo. A præc.

Σκυθίζω, fut. ίσω, Scythas imitor; (2) Scythis faveo, Scythicarum partium sum; (3) ebrius sum; (4) Scythico more tondeo vel rado. Καὶ κρᾶτα, πλόκαμον τ' ἐσκυθισμένον ξυρῷ, *Eurip. El.* 241. Ab eod.

Σκυθικὸς, ἡ, ὸν, Scythicus. Hinc Σκυθικαὶ, αἱ, calceamenti genus. Ab eod.

Σκυθὶς, ίδος, ἡ, mulier e Scythia. Ab eod.

Σκυθιστὶ, *adv.* Scythice, lingua et more Scytharum. Ab eod.

Σκυθοπιεῖν, Scythico more potare. Ex πιεῖν.

Σκυθοτοξότης, ϐ, ὁ, sagittarius Scythicus; (2) qui in arte sagittandi Scythas imitatur.

Σκυθράζω, f. άσω, vultu sum tetrico et mœsto. Χ' ὢ μὲν σκυθράζει, *Eur. El.* 838. A σκυθρός. Unde

Σκύθραξ, ακος, ὁ, adolescens, puber.

Σκυθρὸς, ὰ, ὸν, idem quod σκυθρωπός.

Σκυθραστασμὸς, ϐ, ὁ, vultus tetricus et mœstus; supercilium tetricum. A

Σκυθρωπάζω, f. άσω, vultu tetrico et tristi sum; contristor, mœstus sum. Μὴ θαυμάζε εἴ τινες ἐσκυθρώπασαν ἀκϐσαντες τῶν ἀγγελλομένων, *Xen. Cyr.* 6, 16.

Σκυθρωπέω, ῶ, idem. A

Σκυθρωπὸς, ἡ, ὸν, tristem vultum gerens, austerus, vultuosus, morosus, difficilis. Dicitur etiam de rebus tristibus auditu, de sævitia pœnarum;

pœnarum; item de rebus quæ specie sua terrorem incutiunt, ut lictores, fasces, secures. Ex σκυθρὸς et ὤψ. Hinc

Σκυθρωπότης, ητος, ἡ, mœstitia, tristitia; tetrica et superciliosa facies.

Σκυθρωπῶς, *adv.* vultu tetrico et superciliis contractis.

Σκυλάδεψος, pro σκυλοδέψης, *Eust.*

Σκυλαία, ἡ, idem quod σκῦλον, *Hes.*

Σκύλακα, acc. sing. a σκύλαξ Unde

Σκυλάκαινα, ἡ, canicula.

Σκυλακεία, ας, ἡ, canum admissura; (2) catulorum educatio. A σκυλακεύω. Unde

Σκυλάκειον, catulinum, *Gl. V.*

Σκυλάκεσσι, *catulis*, dat. pl. *Ion.* pro σκύλαξι, a σκύλαξ.

Σκυλάκευμα, ατος, τὸ, catulus. Ab eod.

Σκυλακεύω, f. εύσω, canes admitto; (2) canes alo, catulos educo. A σκύλαξ.

Σκυλάκη, ἡ, idem quod σκύλαξ, *fœm.* Orph.

Σκυλακία, ἡ, catuli, catulorum nutritio.

Σκυλακινὸς, catulinus, *Gl. V.* A σκύλαξ

Σκυλάκιον, ου, τὸ, catellus. Dim. ab eod.

Σκυλακῖτις, ἡ, epith. Dianæ, quia est venatrix, &c. *Orph. H.* 35.

Σκυλακοτροφίη, ἡ, catulorum nutricatus. Εἰδείη τοι πάντη σκυλακοτροφίη μεμέληται, *Opp. Cyn.* 1, 435.

Σκυλακώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, inverecundus, caninus. Τὸ σκυλακῶδες, mos catulorum, item infantium cunctis assiliendi et abblandiendi, *Xenoph. Cyri Instit.* 1, 4. A

Σκύλαξ, ακος, ὁ, catulus; (2) compedes.

Σκυλατικὸς, ἡ, ὸν, prædatorius; ἡ σκυλατικὴ, prædatrix, bellatrix; epith. Minervæ. A

Σκυλάω, ῶ, spolio. A σκῦλα.

Σκυλεία, ας, ἡ, spolia. A σκυλεύω.

Σκύλευμα, ατος, τὸ, spolium. Ab eod.

Σκυλεύσαντας, acc. pl. aor. 1. part. act. verbi σκυλεύω. Hinc

Σκυλευτὴς, οῦ, ὁ, spoliator, *Gl. V.* A

Σκυλεύω, f. εύσω, spolio, despolio. A σκῦλον.

Σκυλεύω, f. εύσω, spolio. A σκῦλον. (2) vexo, *Ph.* σκυλευθεὶς, vexatus, jactatus, *Gl. V.* aor. 1. part. pass. A σκῦλαι, vexare: a σκύλλω.

Σκυλῆναι, a. 2. inf. pass. verbi σκύλλω, *vexo.*

Σκυλήτρια, ας, ἡ, spoliatrix, prædatrix. A σκυλάω.

Σκύλια, ων, τὰ, caniculæ, *Pisces.* A σκύλαξ.

ΣΚΥ'ΛΛΩ, fatigo, vexo, jacto; σκύλλομαι, jactor, *Gl. V. in N.T.* etiam active, σκύλλεται, jactatur, *Ph.* σκυλεὶς, jactatus, fatigatus, *Ph.* a. 2. part. pass. σκυλήσονται, vexabuntur, *Ph.* f. 2. pass. Τί ἔτι σκύλλεις τὸν διδάσκαλον; *Marc.* 5, 35.

Σκύλμα, ατος, τὸ, vexatio. A præc.

Σκυλμαίνω, fut. νῶ, irascor, succenseo. A præc.

Σκυλμανεῖς, *irasceris*, 2. sing. fut. 1. ind. act. verbi præc.

Σκυλμὸς, οῦ, ὁ, vexatio, fatigatio. Ab eod.

Σκυλοδέψης, *item* σκυλαδέψης, ου, ὁ, coriarius. Ab eod. et δέψω.

Σκῦλον, sive σκυλὸν, ου, τὸ, spolium, exuviæ.

Σκύλος, idem quod σκῦλον, *Nic.*

Σκυλοφόρος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui spolia fert, exuvias ferens; (2) spoliator. E præc. et φέρω.

Σκυλοχαρὴς, ὲος, ὁ ἡ ἡ, spoliis seu exuviis gaudens. Ex eod. et χαίρω.

Σκυμνεύω, alo catulos vel catulum (de leæna).

Σκυμνίον, ου, τὸ, catulus.

Σκύμνος, ου, ὁ, catulus, *proprie* leonis, *Il.* 18, 319. Οὐ χρὴ λέοντος σκύμνον ἐν πόλει τρέφειν, *Aristoph. Ran.* 1462.

Σκυμνοτοκέω, ῶ, f. ήσω, catulos pario; (2) dicitur etiam de piscibus. A præc. et τίκτω.

Σκύμνως, *catulos*, acc. pl. *Dor.* pro σκύμνους, a σκύμνος.

ΣΚΥ'ΝΙΟΝ, ου, τὸ, summa palpebra, cilium.

Σκύπφος, pro σκύφος.

Σκύριον, ου, τὸ, herba, al. erythrodanum dicitur; τὰ σκύρα, *Nic. Th.* 72. A σκίρος.

Σκύρον, pro σκύριον, *Nic.* Ab eod.

Σκυρόω, ῶ, in lapidem verto; unde σκυρωθῆναι, a. 1. inf. pass. Ab eod.

Σκυρώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, petrosus. Ab eod.

Σκυρωτὸς, ἡ, ὸν, idem. A σκυρόω.

Σκυτάλη, ης, ἡ, scutica, lorum; (2) fustis, clava; (3) apud Lacedæmonios genus secretæ epistolæ; etiam genus serpentis. A σκύτος.

Σκυταληφορέω, ῶ, clavam vel vectem fero, *Strab.* 15. A

Σκυταληφόρος, ου, ὁ ἡ ἡ, clavam gerens, scuticam, virgam, seu vectem ferens. Ex σκυτάλη et φέρω.

Σκυταλίας, ου, ὁ, σκυτάλῃ similis, teres, oblongus:

Σκυτάλιον, ου, τὸ, vectis, clava, fustis; (2) herba, Lat. etiam umbilicus Veneris. A σκυτάλη.

Σκυταλὶς, ίδος, ἡ, baculus, virga; (2) vectis; (3) parva scytala, adhibita in circuitione vigiliarum; (4) strigilis; (5) instrumentum ad ignem jaculandum. Ab eod.

Σκυταλισμὸς, οῦ, ὁ, fustuarium, qu. a σκυταλίζω.

Σκύταλον, ου, τὸ, clava, fustis. Ab eod. Hinc

Σκυταλόω, ῶ, fut. ώσω, fuste cædo. Hinc

Σκυταλωτὸς, virgatus.

Σκυτεῖον, ου, τὸ, sutrina, officina sutoris. A

Σκυτεὺς, έως, ὁ, cerdo, coriarius, sutor. Hinc

Σκυτεύω, f. εύσω, artem coriariam seu sutoriam factito, sum cerdo.

Σκυτίζω, lacero, dilanio, *Hes.*

Σκυτικὸς, ἡ, ὸν, coriaceus; (2) coriarius:

Σκύτινος, ίνη, ινον, e corio factus. A σκύτος.

Σκυτὶς, ίδος, ἡ, pellicula, parvum corium. Dim. ab eod.

Σκυτοβραχίων, ονος, ὁ ἡ ἡ, coriaceum brachium habens.

Σκυτοδεψέω, pelles mollio seu subigo, ut coriarii solent; (2) pelles tingo, *Ar. Pl.* 513.

Σκυτοδέψης, ου, ὁ, coriarius, cerdo, qui pelles subigit. Ex σκύτος et δέψω.

Σκυτόδεψος, ὁ, idem et ex iisd.

Σκυτοδεψικὸς, ἡ, ὸν, ad coriarium pertinens.

ΣΚΥ'ΤΟΣ, εος, τὸ, corium, pellis, flagrum, scutica.

Σκυτοτομέω, ῶ, f ήσω, artem sutoriam exerceo, incido coria. Ὁ μὲν αὐτῶν σκυτοτομεῖ καθήμενος, *Aristoph. Plut.* 162. A σκυτοτόμος.

Σκυτοτομία, ἡ, sutoria, coriaria. Ab eod.

Σκυτοτομικὸς, ἡ, ὸν, ad artem sutoriam, sive qui eam factitat, pertinens. Ab eod.

Σκυτοτόμιον, τὸ, sutrina. A

Σκυτοτόμος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui coria scindit ad lora, calceos, et similia. *Gl. V.* sutor. Ex σκύτος et τέμνω.

Σκυτοτρωγέω, ῶ, corium arrodo. Ex eod. et τρώγω.

Σκυτοφάγος, ὁ, ἡ, corium devorans, corrodens.

Σκυτόω, ῶ, fut. ώσω, corio obduco. A σκύτος.

Σκυφίον, ου, τὸ, parvum poculum. Dim. a σκύφος.

Σκυφοειδὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, scyphi formam habens, scypho similis. Ex σκύφος et εἶδος.

ΣΚΥ'ΦΟΣ, ου, ὁ, vel εος, τὸ, scyphus, poculum majus.

Σκύφωμα, ατος, τὸ, idem, *Athen.*

Σκωλήκησις, εως, ἡ, vitium in rebus quæ corruptione vermiculantur. Quasi a σκωληκέω.

Σκωληκίασις, εως, ἡ, idem. A

Σκωληκιάω, ῶ, vermibus scateo, vermes genero, vermino, *Gl. V. Ph.* σκωληκιῶν, verminosus, *Gl. V.* part. A σκώληξ.

Σκωληκίζω, fut. ίσω, vermem refero, et σκωληκίζομαι, instar vermium moveor. Ab eod.

Σκωλήκιον, ου, τὸ, vermiculus. Dim. ab eod.

Σκωληκόβρωτος, ου, ὁ ἡ ἡ, a vermibus exesus seu erosus. *Gl. V* σκωληκόβρωτον, vermiculatum. Ex σκώληξ et βρώσκω.

Σκωληκοειδὴς, ὲος, ὁ ἡ ἡ, vermis speciem gerens, vermiculo similis. Ex σκώληξ et εἶδος.

Σκωληκοποιέω, vermem genero, in vermem converto, *Steph.*

Σκωληκοτοκέω, ῶ, fut. ήσω, vermes genero, seu procreo:

Σκωληκοτοκία, ας, ἡ, vermium procreatio vel generatio. A

Σκωληκοτόκος, ου, ὁ ἡ ἡ, vermes pariens, vermes generans. Ex σκώληξ et τίκτω.

Σκωληκοφάγος, ου, ὁ ἡ ἡ, vermibus vescens.

Σκωληκόω, ῶ, f. ώσω, vermibus infesto; σκωληκοῦμαι, vermiculor, vermibus scateo:

Σκωληκώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, vermem imitans, vermi similis. A σκώληξ.

Σκωλήκωσις, εως, ἡ, idem quod σκωλήκησις.

ΣΚΩ'ΛΗΞ, ηκος, ὁ, vermis, lumbrix, *Gl. V.*

Σκωλοβάτης, ου, ὁ, verminulus frumento noxius, *Hes.* Ex σκῶλος et βαίνω.

Σκωλοβατίζω, claudus ligneo pedi innitor, gralla incedo. Ex iisd.

ΣΚΩ'ΛΟΝ, ου, τὸ, offendiculum, impedimentum in via occurrens; (2) lignum præacutum.

ΣΚΩ'ΛΟΣ, ου, ὁ, spinæ genus, quod in igne versatum validius evadit; (2) id. qu. pr.

Σκωλύπτομαι, volutor, obliquo tractu moveor, *V. L. ex Nic.*

Σκῶμμα, ατος, τὸ, cavillum, cavillatio, sales, dicterium. A σκώπτω.

Σκωμμάτιον, ου, τὸ, mordax dicteriolum, cavillum. Dim. a præc.

Σκ[illegible]υμα, τὸ, idem quod σκῶμμα, *Æsch.*

Σκώπτης, ου, ὁ, cavillator, derisor, dicax, scurra, scommata jactitans. A σκώπτω.

Σκωπτικὸς, ἡ, ὸν, qui scommatis dicteriisque mordacibus incessere solet, cavillis valens, mordax. *Gl. V.* dicaculus. Ab eod.

Σκωπτικῶς, *adv.* illudendi causa.

Σκωπτόλης, ου, ὁ, qui acerbis et mordacibus dictis perdit et qu. proscindit homines, cavillis et scommatis gaudens. Ex σκώπτης et ὄλλυμι, (sed ολης est terminatio, *Ern.*)

ΣΚΩ'ΠΤΩ, fut. ψω, cavillor, contumelioso gestu subsanno, dicteriis mordacibus irrideo. Οἱ παῖδες ἔσκωπτον αὐτὸν, *Xen.* Οὐδ' ἔσκωψε τοὺς φαλακροὺς, *Aristoph. Nub.* 540.

ΣΚΩ'Ρ, σκατὸς, τὸ, stercus, oletum, merda. Μεμαγμένον σκῶρ ἐσθίειν, *Aristoph. Plut.* 305.

Σκωραμὶς, ἡ, sella familiaris, *Ar.*

Σκωρία, ας, ἡ, scoria, fæx metalli; (2) retrimentum, stercus, excrementum. A σκῶρ.

Σκωριοειδὴς, ὲς, stercori similis. Ab εἶδος.

Σκωροειδὴς, pro σκωριοειδὴς, *V. L.*

Σκὼψ, σκωπὸς, ὁ, avis ex genere noctuarum, noctua, bubo. Ex σκία et ὤψ.

Σκῶψις, εως, ἡ, derisio quæ fit dictis mordacibus, cavillatio. A σκώπτω.

Σμαραγδίζω, f. ίσω, smaragdum colore refero.

Σμαράγδινος, ίνη, ινον, smaragdinus, e smaragdo factus.

Σμαράγδιον, τὸ, id. quod σμάραγδος.

Σμαραγδίτης, ου, ὁ, ut σμαραγδίτης λίθος, smaragdus. A

Σμάραγδος, ου, ὁ, ἡ, smaragdus, *gemma.* A μάραγδος.

ΣΜΑΡΑΓΕ'Ω, ῶ, f. ήσω, resono, strepitum edo, strido. Σμαραγεῖ δέ τε πόντος, *Il.* 2, 210.

Σμαραγίζω, fut. ίσω, idem quod præc.

Σμαράσσω vide μαράσσω.

ΣΜΑΡΙ'Σ, ίδος, ἡ, piscis quidam pusillus, smaris.

ΣΜΑ'Ω, ῶ, f. ήσω, abstergo, detergo, purgo. Τὴν κεφαλὴν σμᾶται μοῦνον βασιλεὺς, *Herod.*

Σμερδαλέος, έα, έον, adspectu seu intuitu terribilis. Hinc σμερδαλέον vel σμερδαλέα, *adv.* horrendum in modum, horribiliter, terribiliter. A μέρδω, *intueor.*

Σμερδαλέως, *adv.* terribiliter, horrendum in modum, *Hom.*

Σμερδνὸς, ἡ, ὸν, idem quod σμερδαλέος.

Σμέω, idem quod σμάω.

Σμῆγμα, ατος, τὸ, smegma, quo utimur in abstergendo. *Gl. V.* lomentum, σμήγματα, lomenta, *Ph.* A σμήχω.

Σμηγματοπώλης, ου, ὁ, lomentarius. *Gl. V.* qui lomenta vendit.

Σμηγματώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, smegmatis formam habens. Σμηγματώδεα σιτία, *Aret.* Σμηγματώδεις χυλοὶ, *Id.* A σμῆγμα.

Σμήκτης, ου, ὁ, pumicator, politor, *Ph.* A σμήχω.

Σμηκτικὸς, ἡ, ὸν, detersorius, abstergendi vim habens. Ab eod.

Σμηκτὶς, ίδος, ἡ, idem, *subst.* Ab eod.

Σμηκτρὶς, ίδος, ἡ, idem et ab eod.

Σμήλη,

Σμήλη, ης, ἡ, sapo, smegma, quo ad abstergendum utimur. A σμίω.

Σμῆγμα, ατος, τὸ, idem et ab eod.

Σμήνεσιν, *examinibus apum*, dat. pl. cum ν, a σμῆνος.

Σμηνίον, ου, τὸ, alveare, examen. Dim. a σμῆνος.

Σμηνοδόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui excipit apum examina. Ex σμῆνος et δέχομαι.

Σμηνοκόμος, ὁ, curator apum. A seq. et κομέω.

ΣΜΗ͂ΝΟΣ, εος, τὸ, examen apum; (2) alveare; *Met.* magna multitudo.

Σμηνουργεῖσθαι dicuntur apes, cum fœtificant et sua examina ponunt. A præc. et ἔργον.

Σμῆξις, εως, ἡ, detersio, abstersio. A σμήχω.

Σμῆριγξ, γγος, ἡ, crinis, capillus, *Lyc.*

Σμήχω, fut. ξω, abstergo, extergo, detergo, *Gl. V.* lomento, *Od.* 2, 226. A σμάω.

Σμικροκήρυξ, κος, ὁ, tenuis præco.

Σμικρολογέω, ῶ, usitatius σμικρολογέομαι vid. μικρολογέομαι, &c.

Σμικρολογία, ας, ἡ· vid. μικρολογία.

Σμικρολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ· vid. μικρολόγος.

Σμικρολόγως, *adv.* tenuiter, parce. A præc.

Σμικρομερής, έος, ὁ καὶ ἡ, pro μικρομερής.

Σμικροπρέπεια· vid. μικροπρέπεια.

Σμικροπρεπής· vid. μικροπρεπής.

Σμικρὸς, ρὰ, ρὸν, *Att.* pro μικρός.

Σμικρότατα, *superl. adv.* minime, *Aret.*

Σμικρόφθαλμος, ὁ καὶ ἡ, parvos oculos habens.

Σμικροφωνία, ας, ἡ, tenuitas vocis. A

Σμικρόφωνος, ὁ καὶ ἡ· vid. μικρόφωνος.

Σμικροφώνως, *adv.* tenui voce.

Σμικρύνω, minuo; pro μικρύνω.

ΣΜΙ΄ΛΑΞ, ακος, ἡ, taxus; (2) arbor a taxo diversa folium habens ilicis; (3) smilax, frutex hortensis, phaseolus; (4) convolvulus, herba quædam, *Plin. Angl.* BINDWEED.

Σμίλευμα, ατος, τὸ, segmen scalpro amputatum, ramentum; σμιλεύματα, minutiæ. Σμιλεύματά τ' ἔργων, *Aristoph. Ran.* 819. A

Σμιλεύω, fut. εύσω, scalpello amputo. A

ΣΜΙ΄ΛΗ, ης, ἡ, scalprum.

Σμιλίον, ου, τὸ, scalpellum. Dim. a σμίλη.

Σμίλλα, ἡ, ligo, *Steph.*

Σμῖλος, idem quod σμίλαξ, *Nic. Theophr.*

Σμίνθα, ας, ἡ, mus domesticus.

Σμινθεὺς, έως, ὁ, mintheus, cognomen Apollinis a confectis muribus Smintham urbem infestantibus. A σμίνθα.

Σμίνθος, ου, ὁ, idem quod σμίνθα.

ΣΜΙ͂ΝΟΣ, ου, ὁ, bidens, ligo, rastrum.

Σμινύη, ης, ἡ, idem; *Aristoph. Pace*, 546.

Σμίρις, ιδος, ἡ, idem quod σμύρις.

Σμυγεὶς, *exustus*, a. 2. part. pass. verbi σμύχω.

Σμυγερὸς, ρὰ, ρὸν, ærumnosus. A σμύχω, quia malis quasi atteritur.

Σμυγερῶς, *adv.* ærumnose. A præc.

Σμύξαι, aor. 1. inf. act. verbi σμύχω.

Σμύραινα, ης, ἡ, *Gl. V.* pro μύραινα.

ΣΜΥ΄ΡΙΣ, ιδος, ἡ, smyris, lapis, quo annularii et gemmarii utuntur ad expoliendas gemmas.

Σμυρίτης, ου, ὁ, ut σμυρίτης λίθος, smyrites lapis. A præc.

Σμύρνα, ης, ἡ, myrrha; (2) Smyrna, *urbs.* A μύῤῥα. Hinc

Σμυρνίζω, myrrha imbuo; ἐσμυρνισμένος, perf. pass. part. *Marc.* 15, 23.

Σμυρνῖον, τὸ, pro σμύρνιον, *Nic.*

Σμύρνινος, ίνη, ινον, myrrhinus. Ab eod.

Σμύρνιον, ου, τὸ, planta myrrham resipiens.

Σμυρνοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, myrrham ferens. *Gl. V.* oleastrum; oliva. A φέρω.

ΣΜΥ΄ΧΩ, f. ξω, *proprie* de igne latente sine flamma et paulatim rem consumente. Unde (2) attero, velut lenta tabe absumo, corrumpo; σμυγεὶς, exustus, aor. 2. part. pass. Ἔρως δ' ἐσμύχετ' ἀμοιβᾷ, *Mosch.* 6, 4. *Il.* 22, 411.

Σμώδιγξ, ιγγος, ἡ, vibex, livor ab ictu. A

ΣΜΩ΄ΔΙΞ, ικος, ἡ, idem. Σμῶδιξ δ' αἱματόεσσα μεταφρένου ἐξυπανέστη, *Il.* 2, 267.

ΣΜΩ΄ΧΩ, mando, -ere; manduco; (2) convicior, *Aristoph. Pace*, 1298.

Σοβαρεύομαι, fut. εύσομαι, insolenter et fastuose me infero, superbe incedo, cum impetu ruo. A σοβαρός.

Σοβαροβλέφαρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui fastuoso et superbo est supercilio. A βλέφαρον.

Σοβαρὸς, ὰ, ὸν, severus, tetricus, durus. *Ph.* concitatus, fastuosus, impetuosus, de vento; magnificus. A σοβέω.

Σοβαρῶς, *adv.* superbe, fastuose, insolenter et superbe se inferendo; (2) concitate, violenter, magno impetu.

Σοβὰς, άδος, ἡ, quæ insolenter se affert; (2) citato gradu incedens; (3) saltatio ridicula A

ΣΟΒΕ΄Ω, abigo, expello; (2) insolenter incedo, σεσοβημένος, concitatus, perf. pass. part. Ἄγε νῦν ἐπειδὴ τουτονὶ σεσόβηκαμεν, *Aristoph. Ach.* 211. Πρὸς τὸ ἐνθουσιῶδες σοβηθεῖσα, *Heliod.* Ῥυθμὸς κεκλασμένος λόγῳ καὶ σεσοβημένος, *Longin.* 41. Hinc

Σόβη, ης, ἡ, muscarium, cauda, *Gl. V.*

Σόβοι, οἱ, satyri, *Steph.* A σοβέω.

ΣΟ΄ΓΚΟΣ, et σόγχος, ου, ὁ, soncus, vel sonchus, cucurbita, lactuca leporina. Hinc

Σογκώδης, et σογχώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, sonco vel soncho similis.

Σοὶ, *tibi*, dat. sing. a σὺ, *tu.*

Σοίγε, idem, *Att.*

Σοῖο, *tui*, gen. sing. *Ion.* pro σοῦ, ab eod.

Σοῖσι, *tuis*, dat. pl. *Ion.* pro σοῖς· a σός.

Σολοικία, ας, ἡ, idem quod σολοικισμός.

Σολοικίζω, f. ίσω, refero solœcos in loquendo, non loquor more probato. A Σόλοικοι. Hinc

Σολοικισμὸς, οῦ, ὁ, solœcismus, vitium sermonis contra Syntaxin. *Metaph.* quidquid perperam fit, non recte aut ordine.

Σολοικιστὴς, οῦ, ὁ, qui in loquendo solœcismum admisit. Ab eod.

Σόλοικοι, ων, οἱ, Solœci, qui Solis, Ciliciæ urbe habitantes, Attica puritate relicta, linguam ex Attica et Soliça mixtam loquebantur; (2) barbari, barbare et vitiose loquentes. Hinc Σόλοικος, natura et moribus barbarus, ineptus, insulsus.

Σολοικοφανὴς, ὲς, solœcismi speciem habens, cum sit rectus. A φαίνομαι.

Σολοιτύπος, ὁ, faber ferrarius. A seq. et τύπτω.

ΣΟ΄ΛΟΣ, ου, ὁ, massa ferri solidi, *proprie*, atque adeo quævis massa bene compacta, solida; (2) discus lapideus, quo in exercitationibus utebantur, *Il.* 23, 826. A σίλω, *compingo.*

ΣΟΜΦΟ΄Σ, ἡ, ὸν, inanis, fungosus, spongiosus. Hinc

Σομφότης, ητος, ἡ, inanitas, fungositas.

Σομφώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem quod σομφός.

Σόοις, 2. sing. præs. opt. act. verbi σόω.

Σόομαι, moveor; hinc σοῦσθε, movemini, facessite; σούσθω, currat, imper. A σείω.

ΣΟ΄ΟΣ, salvus, incolumis, sospes, integer, perfectus; (2) salutaris.

Σόος, *contr.* σοῦς, σοῦ, ὁ, motus corporum, quæ sursum feruntur. A σείω, *moveo.*

Σοόω, persequor, in fugam conjicio.

Σοραΐσμος, ὁ, coacervatio ac miscella quædam ex variis idiomatibus, *V. L.*

Σορέλλην, ὁ, capularis senex, *Eust. Hes.*

Σορεύω, cadavera in loculo condo. A σορός.

Σορηδὸν, *adv.* modo loculi seu busti. Ab eod.

Σοροβλέφαρος, ου, ὁ καὶ ἡ, magnis et adductis superciliis; (2) superciliosus, superbus. Ex σορὸς et βλέφαρον.

Σοροδαίμων, ονος, ὁ, dæmon capularis, larva bustuaria seu sepulchralis; (2) senex capularis et morti vicinus. Ex eod. et δαίμων.

Σοροεργὸς, (*Man.*) idem quod σοροποιός.

Σοροπηγὸς, οῦ, ὁ, qui loculos compingit, sandapilarum fabricator. Ex σορὸς et πήγνυμι.

Σορόπληκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qu. dic. a loculo percussus, i. e. loculo mox includendus, senex capularis. Ex eod. et πλήσσω.

Σοροπλὴξ, ῆγος, ὁ καὶ ἡ, idem et ex iisd.

Σοροποιὸς, qui sandapilas conficit, idem quod σοροπηγός.

ΣΟΡΟ΄Σ, οῦ, ὁ, loculus, conditorium, capulum, *Gl. V.* arca funebris, *Il.* 23, 91.

Σὸς, σὴ, σὸν, tuus, tua, tuum. A σύ.

Σοῦ, *tui*, gen. sing. a σὺ, *tu*, vel *serva*, 2. sing. præs. imperat. med. *contr.* pro σόου, a σόω.

Σουβλίζω, subula transfigo seu perforo, *Steph.*

Σοῦβος, ὁ, animalis nomen, *Opp.*

ΣΟΥ͂ΒΟΣ, ου, ὁ, animal terrestre marinis infestum.

Σουδάριον, ου, τὸ, sudarium. *Vox Lat.*

Σούσθω, *servet, servato*, 3. sing. præs. imperat. med. *contr.* pro σοέσθω, a σόω vel *vadat*, 3. sing. perf. imperat. pass. *Ion.* pro σεσύσθω, a σόω, *vado.* Σοῦσθε, properate. Σοῦσθέ νυν, ὦ ξένοι, σοῦσθ' πελασγιάδες, *Call.* Οὐχὶ σοῦσθ' ἐς κόρακας; οὐκ ἄπιτε; *Aristoph. Vesp.* 457.

Σοῦσις, εως, ἡ, itio, cursus. A σόω.

Σούσινος, ίνη, ινον, ex liliis confectus.

ΣΟΥ͂ΣΟΝ, τὸ, lilium. *Vox Phœn.*

Σοφία, ας, ἡ, sapientia; i. e. intellectus et scientia circa eas res quæ præstantissimæ natura sunt, hoc est, quæ necessariæ sunt, et semper eodem modo se habent, secundum *Aristotelem.* Ἐν σοφίᾳ, sapienter. Σοφίᾳ γὰρ ἔκ του κλεινὸν ἔπος πέφανται, *Soph. Antig.* 620. A σόφος.

Σοφιζομένῳ, dat. sing. part. præs. pass. verbi

Σοφίζω, fut. ίσω, sapientem reddo, doceo sapientiam. *Gl. V.* sapientiam præsto; σοφίζομαι, sapientiam doceor, seu disco; *med.* argute aliquid comminiscor vel conficio, artem in aliqua re expromo, de oratoribus et poetis; (2) dolose et fraudulenter dico. *Gl. V.* cavillor; (3) comminiscor, *Ph.* Χαρίεντα γ' ὦ πρεσβῦτ', ἐσοφίσω, καὶ σοφά, *Aristoph. Av.* 1407. Οὐδὲν σοφιζόμεσθα τοῖσι δαίμοσιν, *Eur. Bac.* 200. A σόφος.

Σοφίσαι, a. 1. inf. act.

Σόφισμα, ατος, τὸ, inventum quodcunque, etiam in bonam partem; sed maxime inventum callidum, consilium aut facinus astutum; *Ph.* commentum. A σοφίζω. Hinc

Σοφισματικὸς, ἡ, ὸν, captiosus, dolosus, cavillationum peritus; (2) cavillatorius.

Σοφισμάτιον, τὸ, Dim. a σόφισμα.

Σοφισμὸς, οῦ, ὁ, callida nimis et coacta interpretatio. A σοφίζω.

Σοφιστεία, ας, ἡ, ars sophistica, inanis sapientia; idem quod σόφισμα. *Gl. V.* argutia; (2) species vel imitatio sapientiæ. A σοφιστεύω.

Σοφιστέον, solerter excogitandum et tentandum est, *Aristot.*

Σοφιστεύω, f. εύσω, artem dicendi doceo et profiteor; (2) philosophor; (3) argutor; *Ph.* σοφιστεύω, profiteor. *Gl. V.* σοφιστεύομαι, argutor. Οὐδὲ ἐσοφίστευεν ἔτι τὸν ἔρωτα, texit, *Heliod.* A σοφιστής.

Σοφιστήριον, ου, τὸ, schola, *inpr.* rhetoris; (2) commentum. Ab eod.

Σοφιστὴς, οῦ, ὁ, Sophista, doctus et peritus artifex, *inpr.* in dicendo; unde Orator, et quidem in bonam partem; (2) doctus et sapiens; (3) qui tantum ostentationis causa philosophatur, vel dicit, orationes scribit; (4) deceptor, veterator, qui verbis dolosis circumvenit. A σοφίζω.

Σοφιστία, ἡ, pro σοφιστεία, *Steph.*

Σοφιστιάω, ῶ, argutor, sophistam ago, Sophistarum in modum magnificis me verbis ostento. Σοφιστιᾷς κάκιστε, *Eubulides apud Athen.* 10, 10. A præc.

Σοφιστικὸς, ἡ, ὸν, captiosus, cavillatorius; (2) sophistis proprius, conveniens. Ab eod.

Σοφιστικῶς, *adv.* sophistice, more Sophistarum, captiose, callide, fraudulenter.

Σοφιστομανέω, ῶ, fut. ήσω, insano Sophistarum amore flagro, nimis studiosus sectator Sophistarum sum. Ex σοφιστὴς et μαίνομαι.

Σοφίστρια, ας, ἡ, magistra Sophistices, deceptrix. A σοφιστής.

Σοφοδότις, ἡ, largitrix sapientiæ.

Σοφόδωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, sapientiam, sapienter fabrefacta, donans. A δῶρον.

Σοφοκλεῖς· vid. *Steph. Erasm. Adag. Plin. Ep.* 1, 14.

Σοφόνοος, *contr.* σοφόνους, ου, ὁ καὶ ἡ, sapienti mente præditus, sapiens.

Σοφοποιέω,

Σοφοποιέω, ῶ, f. ήσω, sapientem reddo. Hinc
Σοφοποίησις, εως, ἡ, institutio ad sapientiam.
Σοφοποιὸς, ȣ̃, ὁ ϗ ἡ, sapientem reddens.
ΣΟΦΟ'Σ, ἡ, ὸν, sapiens; (2) peritus alicujus rei vel artis; (3) prudens, callidus, eruditus. Hinc
Σοφόω, ῶ, sapientem reddo, doceo.
Σοφῶς, adv. sapienter, docte, apte, ingeniose, scite, argute, perite, callide. Ab eod.
Σόω, moveo, incito; (2) eripio, sc. e periculo; unde servo; σόωσι, 3. pl. subj. pro σώζωσι, Il. 9, 393. (3) in fugam conjicio, fugo; et σόομαι, in fugam vertor, fugio, incitato cursu feror, curro. (3) σȣ̃σθε νυν, ὦ ξανθαὶ, σȣ̃σθε Πελασγιάδες, properate, Callim. Lava. Pallad. 4. 'Αλλ' ἄγε πᾶς φίλος ὅςις ἀνὴρ φησὶ παρεῖναι, σȣ́σθω, βάτω, Soph. Aj. 1413. A σόος vel σείω.
Σωναύτης, ȣ, ὁ, servator nautarum.
Σπαδίζω, pro σπάω, Herod.
Σπαδίζω, fut. ίσω, vel ίξω, avello, detraho. A σπάω, traho.
Σπάδιξ, ικος, ἡ, termes, palmes, ramus palmæ, seu avulsus e palma termes; (2) cortex radicis iligneæ; (3) instrumentum musicum; (4) est et epith. equorum et canum, ob colorem puniceum. Ab eod.
Σπαδόνισμα, ατος, τὸ, evulsio; (2) penis pendens, ut spadonis scilicet. Hinc σπαδονίσματα μαςῶν, mammæ pendentes, flaccidæ, Anal. Brunckii, 1, 22.
Σπάδων, ωνος, vel οντος, ὁ, spado, eunuchus, cui testiculi sunt avulsi; (2) vulsura, spasmus, convulsio; Nic. Al. 317. A σπάω. Hinc
Σπαδωνίζω, f. ίσω, proprie revello, evello; (2) castro, spadonem efficio. Σπαδωνίζει τὸν ἦχον, castrat vocem, emittit vocem quasi castratam, id est, exilem, Dionys. Halic. de Structura Orat. 14.
Σπαδώνισμα, et σπαδόνισμα, τὸ, evulsio, laceratio.
Σπαδωνισμὸς, ȣ̃, ὁ, castratio. A præc.
Σπάζω, fut. άσω, divello, traho; (2) haurio. 'Εσπάζε τȣ̃ ὕδατος, Philostr. A σπάω.
Σπαθαλάω, ῶ, prodigo; rectius usitat. σπαταλάω, Ern. A σπαθάω.
Σπαθάλιον, ȣ, τὸ, spathula, ramus palmæ, palmes. Dim. a σπάθη.
Σπαθάω, ῶ, f. ήσω, licium inculco spatha, vel tudicula, texo; (2) profuse insumo, prodigo; dilapido, luxurior. Ὦ γύναι, λίαν σπαθᾷς, Aristoph. Nub. 55. A
ΣΠΑ'ΘΗ, ης, ἡ, spatha, spathula, rudes vel rudis, rudicula, radius textoris, virga, gladius, Gl. V. item costa, Gl. V. σπάθαι, costæ, Ph. item palma, vel ramus palmæ.
Σπάθημα, ατος, τὸ, densitas telæ spatha arctatæ et densatæ, aut tela sic laborata. A σπαθάω.
Σπαθήρος, et σπαθίερος, animal ex crasso in caudam abiens tenuem, Æsch.
Σπάθησις, εως, ἡ, telæ densatio, cum haud parce licium inculcatur; (2) prodiga erogatio, profusio. A σπαθάω.
Σπαθητὸς, ἡ, ὸν, densatus, cui licium large inculcatum. Ab eod.
Σπαθίζω, f. ίσω, spathula agito; (2) spathula aliquid alicunde exemptum illino, ungo. A σπάθη.
Σπάθιον, ȣ, τὸ, spathula, culter chirurgicus, scalpellum; (2) specillum. Dim. ab eod.
Σπαθὶς, ἡ, densa vestis, Hes.
Σπάθισμα, ατος, τὸ, (a σπαθίζω,) idem quod
Σπαθισμὸς, ȣ̃, ὁ, percussio, quæ fit gladio.
Σπαθίτης, ȣ, ὁ, palmeus. A σπάθη.
Σπαθομήλη, ης, ἡ, specillum latum spathæ speciem habens. Ab eod. et μήλη.
Σπαθοποιὸς, ȣ̃, ὁ, gladiarius, Gl. V. qui spathas et gladios facit. Ex σπάθη et ποιέω.
Σπαθοφοίνικον, ȣ, τὸ, spatha palmæ, i. e. fructus palmæ adhuc florentis involucrum. Ex eod. et φοῖνιξ.
Σπαθόφυλλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cujus folia spathæ similia sunt. Ex eod. et φύλλον.
ΣΠΑΙ'ΡΩ, palpito, vibro, tremo; (2) spiro sive exspiro animam, more animalium, palpitando animam efflantium. Ὁ μὲν γὰρ παίδων σπαίρει πέλας, Epigr.
Σπαλαχία, ας, ἡ, cæcitas, qualis est talparum. A
Σπάλαξ, ακος, ὁ, talpa. A σπάω, quoniam terram semper unguibus vellicat.
Σπαλεὶς, missus, aor. 2. part. pass. Æol. pro σαλεὶς, a σέλλω.
Σπαλὶς, ἡ, novacula, item pro ψαλὶς, V. L.
Σπαλίωνες, οἱ, plutei, seu musculi bellici, V. L.
Σπαναχὸν, τὸ, oleris quoddam genus, V. L.
Σπανανδρία, ας, ἡ, paucitas seu raritas hominum. Ex σπάνις et ἀνὴρ.
Σπάνη, ἡ, idem quod
Σπανία, ας, ἡ, paucitas, raritas, penuria; (2) Hispania. A σπάνις.
Σπανιάκις, adv. raro, Gl. V. A σπάνιος.
Σπανίζω, fut. ίσω, penuria laboro; (2) rarus sum. Δοκεῖς σπανίζειν δῶμα βασίλειον πέπλων; Eur. Med. 960. Σπανίζοντες βίȣ, Supp. 240. A σπάνις.
Σπάνιος, ία, ιον, rarus; (2) pretiosus, nam quæ rara sunt, pretiosa sunt. (2) νίκην ἀρίςην τε καὶ σπάνιον ἐξενεγκάμενος, Appian. Bell. Annibal. 26. Ab eod. Hinc
Σπανιότης, ητος, ἡ, paucitas, penuria.
Σπάνις, εως, ἡ, penuria, inopia.
Σπανισθῆναι, privatum esse, aor. 1. inf. pass. v. σπανίζω.
Σπανιςὸς, ἡ, ὸν, cujus inopia seu penuria est; (2) inops. A σπανίζω.
Σπανίως, adv. raro. A σπάνιος.
ΣΠΑΝΟ'Σ, ȣ̃, ὁ, rarus.
Σπανοπώγων, ωνος, ὁ, cui rara est barba.
Σπανοσιτία, ας, ἡ, annonæ penuria. A
Σπανόσιτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, annonæ penuria laborans.
Σπανόφυλλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, rara habens folia.
Σπάνυδρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cui raræ sunt aquæ, aquæ penuria laborans. Ex ὕδωρ.
ΣΠΑ'Ξ, σπακὸς, ὁ ϗ ἡ, canis; Vox Pers.
Σπάραγμα, ατος, τὸ, frustum rei dilaceratæ seu discerptæ; (2) laceratio, convulsio. (2) σπάραγμα κόμας θήσομαι, Eurip. Andr. 827. A σπαράσσω.
Σπαραγματώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, lacer, discerptus, pannis obsitus. A præc.
Σπαραγμὸς, ȣ̃, ὁ, laceratio, convulsio; (2) perturbatio, distractio. A σπαράσσω. Hinc
Σπαραγμώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, qui convulsione tentatur.
Σπαράκτης, ȣ, ὁ, lacerator.
Σπάραξις, εως, ἡ, laceratio, carptus. A
ΣΠΑΡΑ'ΣΣΩ, vel σπαράττω, fut. ξω, lacero, dilacero, dilanio, carpo, vellico; ἐσπαραγμένος, carptus, Ph. dilaceratus, p. pass. part. Ὑμεῖς τȣ̃τον ὥσπερ κυνίδι' ἐσπαράττετε, Aristoph. Pace, 639.
Σπαργανάω, idem quod
Σπαργανίζω, f. ίσω, fasciis involvo. A σπάργανον.
Σπαργάνιον, ȣ, τὸ, fasciola; (2) herba quædam. Dim. ab eod.
Σπαργανίσασα, fasciis involuta, a. 1. part. act. f. g. verbi σπαργανίζω.
Σπαργανιώτης, ȣ, ὁ, fasciatus, fasciis involutus. A σπαργάνιον.
ΣΠΑ'ΡΓΑΝΟΝ, ȣ, τὸ, fascia qua infans involvitur; σπάργανα, cunabula, Ph.
Σπαργανόω, ῶ, f. ώσω, fasciis involvo, fascio; (2) involvo; σπαργανȣ̃σθαι, fasciari, Gl. V. ἐσπαργανωμένος, fasciis involutus, perf. pass. part. Ἡμεῖς ἐν ὀρφνῇ σπαργανώσαντες πέπλοις, Eur. Ion. 989. Ἐσπαργάνωσεν αὐτὸν, Luc. 2, 7. A σπάργανον. Hinc
Σπαργάνωμα, ατος, τὸ, id quo aliquid involvitur, velut fascia; involucrum, fasciæ usum præbens.
Σπαργάνωσις, εως, ἡ, fasciatio, involutio in fascias; (2) tumor mamillarum a partu recente. Ab eod.
ΣΠΑΡΓΑ'Ω, ῶ, f. ήσω, tumeo et distentus sum, de uberibus ita distentis, ut lac stillet, de arboribus succo turgentibus; (2) de vehementiori cupiditate; (3) de libidine Venerea. Σπαργῶντας μοὶ τȣ̀ς μαςȣ̀ς χάλασον, Eur. Cyc. 55. Δι' εὐτυχίαν ἐπηρμένῳ ϗ σπαργῶντι τῷ δήμῳ χαλινὸν ἐμβαλεῖν, Plut. M. Hinc
Σπαργὴ, ῆς, ἡ, libido, proprie exonerandi lac mamillas distendens, seu ipse tumor e copia nimia, pro σπάργησις, Ern.
Σπάργω, fut. ξω, inus. idem quod σπαργανόω, Hom.
Σπάργωσις, ἡ, pro σπαργάνωσις, Diosc.
Σπαρεὶς, satus, aor. 2. part. pass. verbi σπείρω.
Σπαρίζω, palpito, R. A σπαίρω.
Σπαρίχνιον, corbis, sportula, Poll.
Σπαρνοπόλιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cujus per tempora rari sparsi sunt cani. Ex σπαρνὸς et πόλιος.
Σπαρνὸς, ἡ, ὸν, rarus, paucus, infrequens. Σπαρνὸν γὰρ ὅτ' Ἄρτεμις ἄςυ κάτεισιν, Call. in Dian. 19. A σπανὸς.
Σπάρος, pusillus quidam piscis, Ep.
Σπάρτη, ης, ἡ, funis sparteus, restis spartea; (2) funiculus fabrorum, quo rubrica vel alio colore tincto lineam in ligno vel lapide signant, quam in poliendo sequantur.
Σπαρτίνα, ης, ἡ, funiculus sparteus. A
Σπάρτινος, ίνη, ινον, sparteus, ex sparto confectus. A σπάρτον.
Σπάρτιον, vel σπαρτίον, ȣ, τὸ, funiculus sparteus, restis, funiculus. Dim. a σπάρτη.
Σπαρτόδετος, spartaceus. Σπαρτόδετον μήρινθον, Oppian. Cyneget. 1, 156. Σπαρτόδετον τανύȣσι περίδρομον, Id. Ibid. 4, 415.
Σπάρτον, ȣ, τὸ, spartum, vitile; (2) funis sparteus. Σπάρτα λέλυνται, Il. 2, 135. Non rudentes, sed funiculi vel lora quibus naves consuebantur, Salmasius.
Σπαρτοπλόκος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui spartum seu restes e sparto plectit, restio. Ex πλέκω.
Σπαρτοπόλιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, semicanus, cui sparsi per tempora sunt cani. Gl. V. incanus.
Σπαρτοπώλης, ȣ, ὁ, qui spartum seu utensilia sparta vendit. Ex σπάρτον et πώλης.
Σπαρτὸς, ἡ, ὸν, seminatus, sparsus; (2) satu editus. Σπαρτοὶ, Thebani, (utpote orti e draconis dentibus seminatis quem Cadmus interfecit,) Soph. Œd. Col. 1534. Ἀργείȣς ἐπιπνεύσας Σπάρτων γένναν, Eurip. Phœn. 801. Ab eod. et σπείρω.
Σπάρτος, ὁ, idem quod σπάρτον, Poll.
Σπαρτοφόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, sparti ferax. A φέρω.
Σπασάμενοι, qui traxerunt, nom. pl. aor. 1. part. med. verbi σπάω.
Σπάσε, traxit, 3. sing. aor. 1. ind. act. Ion. pro ἔσπασε, a verbo eod.
Σπάσις, εως, ἡ, tractus, attractus, suctus; (2) convulsio, divulsio. A σπάω.
Σπάσμα, ατος, τὸ, acies nuda gladii; (2) id quod in corpore animalis convulsum est. Gl. V. ruptum; convulsio; σπάσμα θαλάσσης, maris æstus, Appian. Bell. Civ. 5, 89. Ab eod.
Σπασμάτιον, ȣ, τὸ, levis convulsio, distensio. Dim. a σπάσμα.
Σπασματώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, convulsionis speciem gerens, convulsivus. Ab eod.
Σπασμὸς, ȣ̃, ὁ, extractio, eductio; (2) convulsio in corpore humano; σπασμὸς θαλάσσης, æstus maris. A σπάω. Hinc
Σπασμώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, convulsivus.
Σπαςικὸς, ἡ, ὸν, trahendi, attrahendi, seu extrahendi vim habens; (2) convulsioni obnoxius. A σπάω.
ΣΠΑ'ΤΑΓΓΟΣ, ȣ, ὁ, spatangus, echinorum species; item σπατάγγη, vel σπαταγγή.
Σπαταλάω, ῶ, f. ήσω, lascivio, delicior, vitam voluptariam dego. Ἡ δὲ σπαταλῶσα ζῶσα τέθνηκε, 1 Tim. 5, 6. A
Σπατάλη, ης, ἡ, deliciæ, lautitiæ. Gl. V. lascivia, deliciæ. A σπαθάω.
Σπατάλημα, ατος, τὸ, luxus, deliciæ. A σπαταλάω.
Σπάταλος, delicatus, Ph. A σπατάλη.
Σπάτειος, εία, ειον, pelliceus, e pellibus factus, Hes. A σπάτος.
Σπατίλη, ης, ἡ, coriorum resegmina; (2) stercus humanum humidum, liquida alvi egestio. Ab eod.
ΣΠΑ'ΤΟΣ, εος, τὸ, corium, pellis, Hes.

ΣΠΑ'Ω,

ΣΠΑ'Ω, ῶ, fut. άσω, traho, attraho, extraho, educo, vello, convello, divello, sugo, bibo: σπᾶται ξίφος, stringit gladium, *Gl. V.* Ἔτι μοι φάσγανον σπάσας χερὶ, *Eur. Iph. in T.* 323. Αὕτη μὲν ἡ μήρινθος οὐδὲν ἔσπασεν, *Aristoph. Thesm.* 935. Σπάομαι, convellor, dolore convellor. Ἐσπᾶτο γὰρ πέδονδε καὶ μετάρσιος, *Soph. Trach.* 786.

Σπεῖο, *sequere*, 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* et *per Ectas.* pro σπέο, quod *Ion.* dicitur pro σποῦ, a verbo poetico σπέω, pro ἕπομαι.

ΣΠΕΙ'ΡΑ, vel σπεῖρα, ας, ἡ, spira, linea flexuosa orbes faciens in se non redeuntes, funis in orbem convolutus, funis nauticus; (2) cohors, globus militum.

Σπεῖραι, a 1. inf. act. verbi σπείρω, *semino.*

Σπειραία, ας, ἡ, spiræa, frutex lentus et vitilis, qui in spiram contorqueri potest. *Angl.* MOCK-WILLOW. A σπειράω.

Σπείραμα, ατος, τὸ, spira serpentum; (2) multitudo. A σπειράω.

Σπειραχθὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, cui spira, sc. caudæ, est gravis et ponderosa. Ab ἄχθος.

Σπειράω, ῶ, in spiram contraho seu colligo. A σπεῖρα.

Σπειρηδὸν, *adv.* in modum spiræ vel in orbem; (2) per cohortes. Ab eod.

Σπείρημα, ατος, τὸ, idem quod σπείραμα· (2) semen, pro σπέρμα. Ab eod.

Σπειρίον, ου, τὸ, vestimentum tenue. A

Σπεῖρον, ου, τὸ, fascia; (2) vestis lacera et mendicis propria; σπεῖρα, panni; (3) velum navis; (4) funis nauticus in orbem convolutus. *Od.* 5, 28. Ab eod.

Σπείροντι, dat. sing. part. præs. verbi σπείρω.

Σπειροπώλης, ου, ὁ, qui tritas et veteres vestes vendit; (2) venditor vestium.

Σπειροπῶλις ἀγορὰ, vestiarium forum, *Poll.*

Σπειρόω, ῶ, fut. ώσω, fasciis involvo; (2) in spiram colligo. Ab eod.

Σπεῖρος, τὸ, idem quod σπέρμα, *Nic.*

ΣΠΕΙ'ΡΩ, f. ερῶ, sero, semino; (2) dissemino, spargo; (3) liberos procreo; σπαρεὶς, satus, *Gl. V.* σπαρὲν, satum, *Ph.* aor. 2. part. pass. ἐσπαρμένος, satus, *Gl. V.* perf. pass. part. Ἔσπειρεν ἡμῖν παῖδα, *Eur. Ph.* 22. Τόξα τ' ἔσπαρται πέδῳ, *Eur. Herc. Fur.* 1102.

Σπειρώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, spiræ similis, orbem spiris suis faciens. A σπεῖρα.

Σπεῖσαι, *libasse*, aor. 1. inf. act. verbi σπένδω pro σπεῖδω.

Σπείσαντο, *libaverunt*, 3. pl. aor. 1. ind. med. *Ion.* pro ἐσπείσαντο, e verbo eod.

Σπείσασκε, *libavit*, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἔσπεισε, a verbo eod.

Σπεῖσις, εως, ἡ, libatio. A σπένδω.

Σπείσω, *libabo*, f. 1. ind. act. verbi σπένδω.

Σπεκλόω, ῶ, implico, *R.* σπλεκοῦν, coire. A πλέκω.

Σπεκουλάτωρ, ορος, ὁ, speculator. *Vox Lat.*

ΣΠΕ'ΛΕΘΟΣ, ου, ὁ, stercus, merda, fimus, excrementum.

Σπέλληξ, vel σπίλληξ, vestis fœminæ, *Ern.*

Σπενδαυλέω, inter libandum et sacrificandum cano tibia. Ex σπένδω et αὐλέω.

Σπενδεῖον, ου, τὸ, vas libaminibus dicatum; *ex Athenæo*, pro σπονδεῖον. A σπένδω.

Σπένδεσκε, *libabat*, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔσπενδε. Ab eod. verbo.

Σπενδόμενοι, nom. plur. præs. part. med. vel pass. Ab eod. verbo.

Σπενδοποιέω, *Athen.* pro σπονδοποιέω.

ΣΠΕ'ΝΔΩ, f. σπείσω, guttatim defundo; (2) libo, *i. e.* vino, lacte, aut simili liquore Diis sacrifico; σπένδω et σπένδομαι, paciscor, fœdus ineo, fœdus libatione facio; σπένδομαι, mactor, immolor, sacrificor; σπεῖσον, liba, *Ph.* aor. 1. imperat. ἐσπεισμένα, pacta et fœderata, perf. pass. part. σπένδεσκον, libabam, libabant, imperf. *Ion.* pro ἔσπενδον. Θεοῖς ἐσπεισάμην σπονδὰς, *Eur. Alc.* 1003. Σπείσομαι τὸ σοὶ φίλιον αἷμα πάμόν, *Heliod.* Σπονδὴν λαβὲ δὴ, ᾗ σπεῖσον ἀγαθοῦ δαίμονος, *Aristoph. Eq.* 106. Σπένδομαι δὲ συμφοραῖς, Μινύλαι, καὶ σοὶς, Λοξία, θεσπίσμασιν, redeo ingratiam cum fortunis. *Eurip. Or.* 1680.

ΣΠΕΌΜΑΙ, sequor, pro ἕπομαι, *Od.* 22, 324.

ΣΠΕ'ΟΣ, εος, τὸ, specus, spelunca.

Σπέραδος, εος, τὸ, semen, *Nic.* A σπείρω.

Σπερχνὸν, *adv.* valide. A σπέρχω.

Σπέρμα, ατος, τὸ, semen, seminarium, seminium, *Gl. V. in SS.* genus, posteri, filius; σπέρματα, grana frugum, legumina. A σπείρω.

Σπερμαίνω, sero, semino; (2) liberos procreo, *Hesiod. Op.* 734. A σπέρμα. Unde

Σπερματίας σικυὸς, cucumeris species.

Σπερματίζω, fut. ίσω, semento, semino.

Σπερματικὸς, ἡ, ὸν, seminalis, genitalis.

Σπερματικῶς, *adv.* per semen, serendo; (2) σπερματικῶς λέγειν, elementa tradere.

Σπερμάτιον, ου, τὸ, parvum seu exile semen. Dim. σπερμάτια, τὰ, grana frugum.

Σπερματὶς, ίδος, ἡ, seminaria.

Σπερματισμὸς, οῦ, ὁ, seminis emissio. A σπερματίζω.

Σπερματολόγος, ου, ὁ ᾗ ἡ· vide σπερμολόγος.

Σπερματοπώλης, ου, ὁ, seminum venditor.

Σπερματοφάγος, ου, ὁ ᾗ ἡ, qu. dic. seminivorus, qui e seminibus alitur.

Σπερματοφυέω, ῶ, semen fero, semento. A φύω.

Σπερματόω, ῶ, fut. ώσω, semino. A σπέρμα.

Σπερματώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, seminalis. Ab eod.

Σπερμάτωσις, ἡ, satio. A σπερματόω.

Σπερμεῖον, idem quod σπέρμα, *Nic.*

Σπερμεὺς, ὁ, ἡ, sator, epith. Apoll. et Cer. A σπέρμα.

Σπερμοβολέω, semen jacio. Ex βολή.

Σπερμογονέω, ῶ, semen pario. A

Σπερμογόνος, ου, ὁ, ἡ, semen pariens, fœcundans. A γίνομαι.

Σπερμολογέω, ῶ, f. ήσω, semen lego, de animalibus semen ad pastum legentibus; (2) nugor, blatero, deblatero; *item* scurror, scurram ago.

Σπερμολογία, ας, ἡ, vaniloquentia. A præc.

Σπερμολογικὸς, ἡ, ὸν, nugatorius. A

Σπερμολόγος, ου, ὁ ᾗ ἡ, qui semina colligit, ut aves; (2) homo vilis, qui in foro semina e saccis profusa instar avium semen legentium colligit, et inde victum sibi parat; (3) garrulus, nugator. *Gl. V.* loquax. A λέγω.

Σπερμονόμος, ὁ, qui semina depascitur, nomen avis, idem cum σπερμολόγος, *Eust.*

Σπερμοφορέω, ῶ, f. ήσω, semen fero, semento. A

Σπερμοφόρος, ου, ὁ ᾗ ἡ, semen ferens; (2) fructum ferens. A φέρω.

Σπερμοφυέω, ῶ, fut. ήσω· vide σπερματοφυέω.

Σπερμοφυὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, semine erumpens vel nascens. Ex σπ. et φύω.

Σπερὸς, curvus, *V. L.*

Σπερχθέντες, *irritati*, nom. pl. aor. 1. part. pass. verbi σπέρχω.

Σπερχνὸς, ἡ, ὸν, pro σπερχνὸς, celer, festinus; (2) cum impetu irruens; (3) vehemens, urgens; (4) adsiduus. A

Σπέρχνω, pro σπέρχω, *Erot.*

ΣΠΕ'ΡΧΩ, f. ξω, vehementer cupio seu appeto; (2) urgeo, premo, propello et festinare cogo; (3) festino, propero; et σπέρχομαι, fugor, ira concitor, irascor, succenseo; σπερχθεὶς, iratus, concitatus, a. 1. pass part. Νῆα κυβερνῆσαι ὁπότε σπέρχοιεν ἄελλαι. *Od.* 283. Σπερχόμενος δ' ἀπὸ τοῖιν ἐσύλα τεύχεα καλὰ, *Il.* 11, 110.

Σπερῶ, *seminabo*, f. 1. ind. act. verbi σπείρω.

Σπὲς, *dic*, 2. sing. a. 2. imperat. act. *per Parogog.* pro σπὲ, a σπέω, vel σπῶ, *dico.*

Σπέσθαι, *sequi*, præs. inf. med. verbi poetici σπέομαι pro ἕπομαι.

Σπέτε, *dicite*, 2. pl. a. 2. imperat. act. v. σπέω.

Σπευδάζω, fut. άσω, festinare cogo, incito, impello, instigo. A σπεύδω.

Σπεύδει, *festinet*, 3. sing. præs. opt. act. et

Σπεύδωντι, *festinant*, 3. pl. *Dor.* pro σπεύδουσι. A

ΣΠΕΥ'ΔΩ, f. εύσω, studeo, valde cupio; (2) festino, propero; σπεῦσον, festina, *Gl. Vet.* σπεύσατε, maturate, *Ph.* aor. 1. imperat. Διὰ κακὰ σπεύδεις, acceleras, *Eur. Ph.* 583. Ὑμεῖς δὲ εἰς μὲν τὸ αὐτὸ ἡμῖν σπεύδετε, *Xen.*

Σπεύδωμες, properemus, 1. plur. præs. conj. act. *Dor.* pro σπεύδωμεν, a præc.

Σπεύσαντες, nom. pl. aor. 1. part. act.

Σπευστέος, α, ον, properandus. A præc. Unde

Σπευστικὸς, ἡ, ὸν, festinus, qui properare solet.

Σπηλάδιον, ου, τὸ, parva spelunca. Dim. a

Σπήλαιον, ου, τὸ, spelæum, spelunca. A σπέος. Hinc

Σπηλαιώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, speluncæ formam habens, in modum speluncæ factus.

Σπηλάδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, idem et ab eod.

Σπήλυγξ, υγγος, ἡ, spelunca. Ab eod.

Σπήλωνες, ων, οἱ, lapides prægrandes in itineribus loco pontis projecti. A σπιλάς.

Σπιδεὸς, idem quod

Σπιδὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, amplus, spissus, longus. A σπίζω.

Σπιδνὸς, ἡ, ὸν, idem, pro σπιδνός. Ab eod.

Σπιδόεις, εσσα, εν, idem quod σπιδεὸς, *Hes.*

Σπιδόθεν, *adv.* eminus, procul. A σπιδής.

Σπίζα, et σπίζη, ης, ἡ, fringilla. *Angl.* CHAFFINCH. A σπίζω.

Σπιζίας, ου, ὁ, fringillarius. A σπίζα.

Σπιζίτης, ου, ὁ, idem et ab eod.

Σπίζιον, Dim. a σπίζη, *Hes.*

Σπιζίτης, αἰγιθαλὸς, cæteris αἰγιθαλοῖς, major, quippe qui σπίζαν magnitudine æquat,

ΣΠΙ'ΖΩ, extendo, expando; (2) pipio, ut aves.

Σπιθαμαῖος, αία, αῖον, spithamæ seu dodrantis longitudinem æquans, dodrantalis. A

ΣΠΙΘΑΜΗ', ῆς, ἡ, spithama, spatium inter pollicem et minimum digitum expansos; (2) palmus major, dodrans. A σπίζω.

Σπιθαμιαῖος, idem quod σπιθαμαῖος.

Σπιθαμώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, idem et ab eod.

Σπιλάδεσσι, dat. pl. *Poet.* pro σπιλάσι, a σπιλὰς, *procella.*

Σπιλαδώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, saxosus. A

Σπιλὰς, άδος, ἡ, rupes, scopulus maris, cautes, glarea, terra glareosa; (2) procella. Φῶκαι Εἰνάλιαι τίκτουσιν ἐπὶ σπιλάδεσσιν ἐρῆμοις, *Call. in Delum*, 243. (2) Θαλάττῃ προσπταίσαντας ἂν τοὺς ἄνδρας αἰφνιδίῳ σπιλάδι κατασεισθέντας, *Heliod.* 5. A

ΣΠΙ'ΛΟΣ, vel σπίλος, ου, ὁ, macula, labes; (2) vitiligo; (3) idem quod σπιλάς.

Σπίλλιον, τὸ, *Æol.* pro ψίλλιον, armilla, *V. L.*

Σπιλόω, ῶ, fut. ώσω, maculo, labem adspergo, fœdo; σπιλοῦσιν, infuscant, *Ph.* σπιλωθεὶς, infuscatus, *Ph.* aor. 1. part. pass. Σπιλοῦσα ὅλον τὸ σῶμα, *Jac.* 3. 6.

Σπίλωμα, ατος, τὸ, macula et labes adspersa, nævus; (2) locus salebrosus, saxum asperum. A præc.

Σπιλωτὸς, ἡ, ὸν, maculatus. Ab eod.

ΣΠΙ'ΝΔΑΡΙΣ, ιος, ἡ, avis peregrina, avis incendiaria.

Σπινθάρυγες, αἱ, scintillæ, *Ap.* al. σπινθάριγγες.

Σπινθάριγγες, item σπινθάρυγες, scintillæ. A

ΣΠΙΝΘΗ'Ρ, ῆρος, ὁ, scintilla; σπινθῆρες, stricturæ, *Gl. V.* Hinc

Σπινθηρίζω, fut. ίσω, scintillo.

Σπίνθιον, τό· vide σπίνος.

Σπινθηροβόλος, ου, ὁ ᾗ ἡ, scintillas emittens. Ex σπινθὴρ et βάλλω.

Σπινθηρότομος, idem. Ex eod. et τέμνω.

Σπίνα, ης, ἡ, fringilla. *Angl.* A SISKIN. A σπίζω.

Σπίνος, ου, ὁ, idem et ab eod. Καὶ σπίνος ἠῷ ἀσπίζων, *Aratus*, 1024.

Σπλάγχνα· vide σπλάγχνον. Unde

Σπλαγχνεύω, fut. εύσω, exta in manus sumo et attrecto; (2) extorum et viscerum particeps sum; (3) auguror per exta. Σπλαγχνεύειν ἐπιθυμῶ, *Aristoph. Av.* 990.

Σπλαγχνίδιον, ου, τὸ, viscus. A σπλάγχνον.

Σπλαγχνίζω, f. ίσω, sacrifico; σπλαγχνίζομαι, summa misericordia et ex animo moveor. Ἐσπλαγχνίσθη περὶ αὐτῶν, *Matt.* 9, 36. ἐπ' αὐτοὺς, *Ib.* 14, 14. ἐπ' αὐτοῖς, *Marc.* 6, 34. τοῦ δούλου, *Matt.* 18, 27. Ab eod.

Σπλαγχνικὸς, ἡ, ὸν, ad viscera pertinens.

Σπλαγχνὶς, ίδος, ἡ, cor. Ab eod.

Σπλαγχνισμὸς, ῦ, ὁ, sacrificium; (2) visceratio; (3) misericordia. A σπλαγχνίζω.

ΣΠΛΑ'ΓΧΝΟΝ, ῦ, τὸ, viscus; σπλάγχνα, viscera, exta, cor, pulmones; (2) *Hebr.* affectus maternus, commiseratio; amor; (3) animus. Εἴ τις ὑφ' ἥσης σπλάγχνον εὔτονον φέρων, *Eurip. Hipp.* 118.

Σπλαγχνόπτης, ῦ, ὁ, qui exta seu viscera torret. E præc. et ὀπτάω.

Σπλαγχνοσκόπος, ῦ, ὁ, extispex, qui exta seu viscera victimæ cæsæ inspiciens vaticinabatur, *Gl. V.* haruspex, ariolus.

Σπλαγχνοτόμος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, viscerum sector, qui viscera victimæ cæsæ cultro aperit. A τέμνω.

Σπλαγχνοφάγος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, viscerum vorator; (2) violentus spoliator pauperum.

Σπληδὸς, ῦ, ὁ, cinis, *Nic. Th.* 763.

ΣΠΛΗ'Ν, σπληνὸς, ὁ, splen, lien.

Σπληνιάω, ῶ, splenis dolorem sentio, e splene laboro. A σπλήνιον.

Σπληνικὸς, ἡ, ὸν, lienosus, splenicus. A σπλήν.

Σπλήνιον, τὸ, splenis dolor; (2) splenium: (1) *ap. medicos*, panniculus vel linteolum, quo emplastra vel alia medicamenta imponuntur locis læsis; (2) ineptæ fœminarum deliciæ, *les mouches*; (3) herba, quæ et τεύκριον. A σπλὴν, *Ern.*

Σπληνόδετος, ον, spleniatus, splenio obvolutus. A præc. et δέω.

Σπληνισκὸς, ὁ, Dim. a σπλήνιον, n. 2. *Ern.*

Σπληνῖτις, ιδος, ἡ, splenica. Ab eod.

Σπληνοδάπανος, ον, splenem consumens et minuens, *Steph.*

Σπληνώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, lienosus, splenicus.

Σπογγάριον, ῦ, τὸ. Dim. a σπόγγος.

Σπογγεὺς, έως, ὁ, spongiarius, qui spongias quærit et secat. A σπόγγος.

Σπογγία, ας, ἡ, spongia. Ab eod.

Σπογγίζω, f. ίσω, spongia detergo. Μὴ φροντίσῃς· ἕτερος γὰρ αὐτὰ σπογγιεῖ, *Arist. Thesm.* 254. Ab eod.

Σπόγγιον, τὸ, Dim. a σπόγγος, *Ar.*

Σπόγγισμα, τὸ, purgamentum, sordes spongia detersæ, *Eust.*

Σπογγίτης λίθος, spongites, *Plin.* 37, 10.

Σπογγοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, spongiæ similis. Ex σπόγγος et εἶδος.

Σπογγοθήρας, ῦ, ὁ, qui spongias venatur. Ex eod. et θήρα.

Σπογγοκολυμβητὴς, ῦ, ὁ, qui aquas subit, ut spongias petris adnascentes avellat et colligat.

Σπογγολογέω, spongias colligo, v. gr. micas in mensa detergendi causa. A seq. et λέγω.

ΣΠΟ'ΓΓΟΣ, ῦ, ὁ, spongia, *Ph.* peniculus, *Gl. V. Angl.* SPONGE. σπόγγοι, tonsillæ, *Il.* 18, 414.

Σπογγοτήρης, ῦ, ὁ, observator spongiarum. E præc. et τηρέω. Vide σπογγοθήρας.

Σπογγοτόμος, ὁ, qui spongias secat, *Æsch. Sch.*

Σποδεύναν, acc. sing. *Dor.* pro σποδεύνην, a

Σποδεύνης, ῦ, ὁ, qui in cinere jacet ac dormit. Ex σποδὸς et εὐνή.

Σποδέω, ῶ, fut. ήσω, ferventi cinere obruo; (2) altaria purgo cinerem detergendo; (3) cinere adspergo; (4) ferio. cædo, percutio, tanquam pulverem excussurus; (5) coeo. A σποδός.

Σποδησιλαύρα, ας, ἡ, meretrix publica. E præc. et λαύρα, *vicus, platea.*

Σποδιὰ, ᾶς, ἡ, cinis, cinerum acervus.

Σποδίζω, f. ίσω. sub cinere coquo, cinere obrutum asso vel torreo; (2) comburo velut in cinere; (3) in cinereum colorem vergo; (4) coeo. Ἡ με κεραυνῷ διαπυρβαλέῳ σποδίσου ταχέως, *Aristoph. Av.* 328. A σποδός.

Σπόδιον, ῦ, τὸ, cinerula; (2) recrementum metallorum ustorum. Ab eod.

Σπόδιος, ία, ιον, cinereus. Ab eod.

Σποδίτης, ῦ, ὁ· ut σποδίτης ἄρτος, panis subcineritius, sub cinere coctus. Ab eod.

Σποδοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ. visu cinereus, seu cineris speciem gerens. E seq. et εἶδος.

ΣΠΟΔΟ'Σ, ῦ, ἡ, cinis. Hinc

Σποδόω, ῶ, f. ώσω, in cinerem redigo, in nihilum redigo; (2) cinere inspergo; (3) obruo tanquam cinere. (3) σποδῷ δὲ νιφάδι πάντοθεν σποδούμενος, *Eurip. Andr.* 1130. Σποδούμενος μὲν πρὸς πέτρας φίλον κάρα, *Id. Hipp.* 1238.

ΣΠΟΛΑ'Σ, άδος, ἡ, vestis coriacea, *Vox Æol.* pellis, vestis e pelle, sagum. Καταστίκτου κυνὸς σπολὰς Λίβυσσα, *Soph. Fragm. ex Aj. Locr.* Οὗτος, σὺ μὲν τοι σπολάδα καὶ χιτῶν' ἔχεις, *Aristoph. Av.* 933.

Σπόλια, ων, τὰ, lanæ, quæ ex ovium cruribus avelluntur, *Hes.* Vox Lat. σπόλεια, *Voss.*

Σπόμενοι, *sequentes*, nom. plur. præs. part. med. verbi σπόμαι pro ἕπομαι, *sequor.*

Σπονδάζομαι, propitium reddo. A σπονδή.

Σπονδαικὸς, ἡ, ὸν, spondaicus, ex spondaicis constans.

Σπονδαϊκῶς, *adv.* per spondæos.

Σπονδεῖον, ῦ, τὸ, vas quo vinum libant in sacrificiis et conviviis. A σπονδή. Unde

Σπονδεῖος, εία, εῖον, qui libationibus adhiberi solet; *item*, epith. Jovis, qui fœderibus præest, tanquam vindex et defensor; σπονδεῖος πῦς, pes ex duabus syllabis longis constans, et in carminibus cantatis in libationibus olim adhiberi solitus.

Σπονδὴ, ῆς, ἡ, libatio, libamen, libamentum, *i. e.* vinum quod libatur; (2) fœdus, induciæ libatione sancitæ. A σπένδω.

Σπονδηφόρος, ον, libationi serviens, v. gr. patera.

Σπονδήσιμος, ον, ad libandum necessarius vel utilis. A σπονδή.

Σπονδήτης, ῦ, ὁ, idem quod σπονδεῖος.

Σπονδῆτις, vel σπονδῖτις, ἡ, libatoria, libationi serviens.

Σπονδιακὸν, sc. κολλύριον, a cinereo colore, *Gorr.*

Σπονδιὰς, άδος, ἡ, silvestris prunus, al. σπόνδιας, *Ath.*

Σπόνδικες, οἱ, qui vinum pateris libant. A σπονδὴ, *Hes.*

Σπονδοποιέομαι, ῦμαι, f. ήσομαι, libo sacrum laticem; (2) fœdus et inducias facio.

Σπονδοφορέω, fecialis munere fungor.

Σπονδοφόρος, *plur.* σπονδοφόροι, feciales, *Gl. V. Ph.* Ex σπονδὴ et φέρω.

Σπονδύλη vid. σφονδύλη.

Σπονδύλιον, ῦ, τὸ, vertebra, verticillus; *item* nomen herbæ, quæ et σφονδύλιον, Dim. a

ΣΠΟ'ΝΔΥΛΟΣ, ῦ, ὁ, spondylus, vertebra, spinæ dorsi, verticillum; (2) sculptura vertebrata; (3) verticillus, cui immittitur ima pars fusi; (4) caput cinaræ.

Σπορὰ, ᾶς, ἡ, satio, satus, semen; *metaph.* genus, proles, soboles, fœtus, semen genitale. A σπείρω.

Σποράδην, sparsim, palatim. A σποράς.

Σποράδης, ες, idem quod

Σποραδικὸς, ἡ, ὸν, palans, vagans, vagabundus. A

Σποράς, άδος, ὁ ϗ ἡ, sparsus, dispersus, qui dissipatus huc illuc vagatur; (2) passim grassans, *de morbis*. A σπορά.

Σπορεὺς, έως, ὁ, sator, seminator. Ab eod.

Σπορευτὴς, ῦ, ὁ, idem. A

Σπορεύω, fut. εύσω, sero, semino. A σπείρω.

Σπορητὸς, ἡ, ὸν, satio, satus; (2) *subst.* tempus serendi. A σπόρος. Unde

Σπόριμος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, qui seminari solet; sativus, sementitius, *Gl. V.* σπόριμα, sationes, sata, *Ph.* segetes, *Gl. V.* σπορίμη γῆ, arvum, sativa terra, *Gl. V.*

Σπόρος, ῦ, ὁ, satio, seminatio, semen, sementis, *Ph.* A σπείρω.

Σπόρω, gen. sing. *Dor.* σπόρυ, a præc.

Σπῦ, *sequere*, 2. sing. præs. imperat. med. *Att.* et *Ion.* pro σπέου, a σπόμαι pro ἕπομαι.

Σπυδάζω, f. άσω, festino, propero; (2) studeo; operam do, affecto, *Gl. V.* σπυδάζει, curat, *Ph.* (3) notent tyrones cum præp. περὶ, significare studium pertinens ad utilitatem nostram, cum πρὸς ad alienam; (4) serio ago, loquor; σπυδάζομαι, color, æstimor; color, diligor; ἐσπυδασμένος, properatus, perf pass. part. Περὶ χρήματα σπυδάζειν, *Plut.* πρὸς χρήματαν κτῆσιν, *Dem.* Πέλας γὰρ πᾶν ὅ,τι σπυδάζεται, *Eur. Supp.* 762. Τὴν Ἀσπασίαν ὑπὸ τῦ Περικλέυς σπυδασθῆναι λέγεται, *Plut.* A

Σπυδαιολογέω, de rebus gravibus loquor; (2) gravi et serio sermone utor. Ex λόγος.

Σπυδαῖος, αία, αῖον, studiosus, sedulus, industrius, officiosus, serius, *Ph.* item bonus, probatus, laudatus. Οὐ σπυδαῖον εἰς ὄψιν, adspectu non æstimandum, *Soph. Œd. Col.* 577. A σπυδή. Hinc

Σπυδαιότατα, *adv.* accuratissime, magnopere.

Σπυδαιότερον, festinantius, properantius.

Σπυδαιοτέρως, *adv.* studiosius, diligentius.

Σπυδαιότης, ητος, ἡ, idem quod σπυδή.

Σπυδαίως, *adv.* studiose, sedulo, enixe, naviter, strenue.

Σπυδαρχέω, ῶ, f. ήσω, magistratibus gerendis studeo, magistratum ambio. A

Σπυδάρχης, ῦ, ὁ, magistratus ambiens, magistratui gerendo studens. Εἰ ἀνδράσιν ἐκκεκαθαρμένοις τὰς ψυχὰς, ὥσπερ ὑμῖν, ὁ ἀνδρῶν κεκοσμημένος εἴη μᾶλλον, ἢ εἰ στρατηγοῖς, καὶ ἱππάρχαις, καὶ σπυδάρχαις, *Xen. Symp.* 1, 4. Ex ἀρχή. Hinc

Σπυδαρχία, ας, ἡ, ambitio. A σπυδαρχιάω.

Σπυδαρχίας, ὁ, idem quod σπυδάρχης, *Hes.*

Σπυδαρχιάω, ῶ, magistratus ambio, *impr.* malis artibus.

Σπυδαρχίδης, ῦ, ὁ, idem quod σπυδάρχης, forma patronymica fictum *ab Aristoph.*

Σπυδάσμα, ατος, τὸ, res studiose elaborata, res cui studetur. A σπυδάζω.

Σπυδαστέον, studendum et enitendum est, *Synes.*

Σπυδαστὴς, ῦ, ὁ, qui alicui studet, fautor.

Σπυδαστικὸς, ἡ, ὸν, diligens, strenuam operam navans; (2) seriis gaudens. A præc.

Σπυδὴ, ῆς, ἡ, *proprie* festinatio; (2) *deinde* sedulitas, ardor; (3) studium, instantia, industria, solertia, *Ph. item* studium partium; factio, *Gl. V.* (4) scholæ, sive munus atque exercitatio scholarum, disputatio. (2) μὴ θανεῖν σπυδὴν ἔχων, operam navans ne moreris, *Eurip. Orest.* 1056. (4) μεσημβρία δὲ ὡς ἐγίνετο, διέλυσαν τὴν σπυδὴν, disputationem abruperunt, *Philostr. Vit. Apoll.* 6, 14. A σπεύδω.

Σπυδῇ, *dat. adv.* festinanter, propere; (2) studiose, summa diligentia, enixe, magno labore; (3) ægre, vix, serio, *Il.* 5, 893.

Σπυδογέλοιος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, in seriis jocans, qui seria jocosis miscet.

Σπῦσμα, pro σπύδασμα, *Hes.*

Σπυραθία, ας, ἡ, caprarum stercus, fimus caprinus. A

Σπύραθος, ῦ, ὁ vel ἡ, idem; (2) pillula sive bacca caprini stercoris; (3) stercus ovillum. Hinc

Σπυραθώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, similis stercori caprarum.

Σπυρὰς, άδος, ἡ, pillula seu globulus stercoris caprini; (2) pillula.

Σπυρίδιον, ῦ, τὸ, sportula, corbula. *Gl. V.* sportella. Dim. a

ΣΠΥΡΙ'Σ, ίδος, ἡ, sporta, corbis, fiscella, calathus vimineus, vas junceum.

Στάγδην, *adv.* guttatim, stillatim, *Aret.* A

Στάγιον, ῦ, τὸ, nota senarii, ϛ, *R.*

Στάγη, ἡ, capsa, seu arca panaria, *Hes.*

Στάγμα, ατος, τὸ, gutta, stilla, liquor, qui stillatur. *Ph.* liquamen. A ςάζω.

Σταγονίας, ῦ, ὁ, stillans, stillatim manans. A

Σταγὼν, όνος, ἡ, stilla, gutta; (2) ferrum defæcatum. A ςάζω.

Σταγόνιον, τὸ, guttula, *Steph.*

Σταδαῖος, αία, αῖον, stans, erectus. A

Στάδην, *adv.* stando, statim. Ab ἵςημι.

Σταδιάζω, pro ςασιάζω, *V. L.*

Σταδιαῖος, αία, αῖον, stabilis, statarius; (2) stadii mensuram æquans. A ςάδιον.

Σταδιάρχης, ὁ, stadio seu curriculo præfectus, *Poll.*

Σταδίας, ῦ, ὁ, qui stadium currit, qui stadio certat. A ςάδιον.

Σταδιασμὸς, ῦ, ὁ, stadiorum dimensio, dimensio terræ per stadia; quasi a ςαδιάζω.

Σταδιεὺς, έως, ὁ, stadio certans. A ςάδιον.

Σταδίη, sc. μάχη, stataria pugna, *Hom.*

Σταδιοδρομέω, cursu seu stadio contendo. Οἱ ἐγὼ σταδιοδραμοῦμαι στέρνον εἰς Ἡρακλέος, *Eur. Her. Fur.* 866. A

Σταδιοδρόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui stadium decurrit.

Στάδιον, ου, τὸ, stadium, spatium pedum sexcentorum, seu pass. 125; (2) curriculum, quod stadium æquat. *Gl. V.* stadium, curriculum. Ab ἵσταμαι.

Στάδιος, ία, ιον, stabilis, statarius, firmus, bene compactus, longus et rectus, pondere demensus, appensus; cum est epith. vestis, talaris, non succincta; vid. στατὸς, quæ et ἐνστάδιος, *subst.* stadium. Ab eod.

Σταδισμὸς, οῦ, ὁ, idem quod σταδιασμός.

ΣΤΑΖΩ, fut. ξω, stillo, *transitive et neutraliter.* Αἷμα δ' ἐξ ἄκρου ἔσταζε κρατός, *Eur. Med.* 102. Στάζει γὰρ αὖ μοι φοίνιον τόδ' ἐν βυθοῦ κηκῖον αἷμα, *Soph. Phil.* 781. Ἀπ' ὀμμάτων ἔσταξα, *Eur. Her. Fur.* 1360. (Θέτις) νέκταρ ἐρυθρὸν στάξε κατὰ ῥινῶν, *Il.* 19, 39.

Σταθεὶς, a. 1. part. pass. verbi ἵστημι, pro στάω, sisto.

Στάθεν, *steterunt*, 3 plur. a. 1. ind. pass. *Ion.* et *Bœot.* pro ἐστάθησαν, a verbo eod.

Σταθερὸς, ρὰ, ρὸν, stabilis, firmus, constans; (2) de die est meridianus. Ab ἵσταμαι, *sto.* Hinc

Σταθερότης, ητος, ἡ, constantia, stabilitas.

Σταθευτὸς, ἡ, ὸν, adustus, calefactus. Σταθευτὸς ἡλίου φλογὶ, *Æschyl. Prom.* 22. A

Σταθεύω, f. εύσω, foveo, calefacio; (2) torreo, lento igne asso. Οὐκ οἶδας εἰ τῇδ' ὡς ἔχω τῇ λαμπάδι σταθεύσω, *Arist. Lys.* 378. Σταθεύειν τὰ Σταρκία, *Aristot.* Ab ἵστημι.

Σταθῇ, 3 sing. aor. 1. conj. pass. verbi ἵστημι.

Σταθηρὸς, ρὰ, ρὸν, idem quod σταθερός. Μισημβρίας οὔσης σταθηρᾶς, *Alciphr.* 3, 12.

Σταθηρότης, ητος, ἡ, stabilitas, firmitas, constantia. A præc.

Στᾶθι, 2 sing. aor. 2. imperat. act. *Dor.* pro στῆθι, ab ἵστημι.

Σταθμάω, ῶ, et usitatius σταθμάομαι, ῶμαι, ad amussim exigo, pondero, libro, æstimo, perpendo; (2) conjecturam facio, argumentum duco, pensito, expendo, *Gl. V.* Τούτων δὲ τί, ἔφη, σταθμᾷ, ὦ Σωκράτης, ὧν ὅδε λέγει; *Plat.* Σταθμώμενοι μικρῷ λόγῳ τὰ μεγάλα, *Id.* A στάθμη.

Σταθμεύμενον, acc. sing. part. præs. med. *Dor.* pro σταθμώμενον, a σταθμάομαι, *conjicio.*

Σταθμεύω, fut. εύσω, stabulor, stativa habeo, diversor. A σταθμός.

Στάθμη, ης, ἡ, amussis, regula, perpendiculum, *Il.* 15, 410. Ab ἵσταμαι.

Στάθμησις, εως, ἡ, ponderatio, æquamentum, *Gl. V.* A σταθμάω.

Σταθμητέα, perpendenda, *Ph.* Ab eod.

Σταθμητὸς, οῦ, ὁ, ad amussim exactus;

Σταθμητικὸς, ἡ, ὸν, ad librandum pertinens: … σταθμητικὴ. verbum dici solitum de li…ndo. Ab eod.

Σταθμίδες, αἱ, ligna in navi quibus tabulæ super imponuntur, *Eust.*

Σταθμίδιον, τὸ, idem quod στάθμιον.

Σταθμίζω, fut. ίσω, pondero, appendo, perpendo, libro, pensito, trutino, *Ph.* σταθμισθείσας, perpensas, aor. 1. part. pass. A …

Στάθμιον, ου, τὸ, statera, libra. *Ph.* libella; (2) pondus; στάθμια, pondera, *Ph.* Dim. ab eod.

Σταθμιστὴς, οῦ, ὁ, ponderator, *Ph.* A σταθμίζω.

Σταθμοδότης, ου, ὁ, qui mansiones distribuit et cuique adsignat, qui hospitia in comitatu principum distribuit.

Σταθμόνδε, *adv.* ad caulam. A σταθμός.

Σταθμόομαι, οῦμαι vid. σταθμάομαι Σταθμώμενος τοῖς λεγομένοις, *Herodot.*

Σταθμὸς, οῦ, ὁ, stabulum, caula; (2) statio, mansio, stativa, ubi subsistunt qui iter faciunt; (3) postis; (4) statera, libra, pondus; (5) dicitur et de magnis locorum intervallis. Ex ἵστημι.

Σταθμοῦχος, ου, ὁ, qui habet stationes; hospes, apud quem aliquis diversari potest. *Ph.* cœnacularius; item σταθμοῦχος, libripens, *Gl. V.* Ex σταθμὸς et ἔχω.

Σταθμώδης, ες, gravis, atque e gravitate subsidens. A στάθμη.

Σταῖμεν, *constiterimus*, 1. pl. a. 2. opt. act. *per Syncop.* pro σταίημεν, ab ἵστημι.

ΣΤΑΙ͂Σ, vel σταὶς, σταιτὸς, τὸ, farina triticea aqua subacta; (2) adeps, pinguedo.

Σταίτινος, ίνη, ινον, vel σταίτινος, ου, ὁ καὶ ἡ, confectus ex farina triticea. A præc.

Σταιτίτης, ου, ὁ, ut σταιτίτης πλακοῦς, placenta ex farina triticea. Ab eod.

Σταιτώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, plurimum σταιτὸς admixtum habens. Ab eod.

Στακτὴ, ῆς, ἡ, stacte, unguenti seu balsami genus.

Στακτικὸς, οῦ, ὁ, idem quod

Στακτὸς, ἡ, ὸν, stillatus, stillatitius, liquidus; (2) colatus; στακτὴ, gutta, *Gl. V.* A στάζω.

Στακτὶς, ἡ, atramenti sutorii species, al. σταλακτίς, *Gorr.*

Σταλαγέω, idem quod σταλάζω, *Sibyl.*

Στάλαγμα, ατος, τὸ, gutta, stilla. A σταλάζω

Σταλαγμίας, ου, ὁ, de chalcantho seu atramento sutorio A

Σταλαγμὸς, οῦ, ὁ, destillatio; (2) gutta, stilla; *metaph.* homo parvæ staturæ.

Σταλάζω, fut. άσω, stillo. Πλείων δὲ τοῖς ὄρουσιν ἐστάλαξ' ἱδρώς, *Eur. Ph.* 1397. A σταλάω.

Σταλακτικὸς, ἡ, ὸν, stillans. A σταλάζω.

Σταλακτὶς, ίδος, ἡ, stillatitia; (2) genus atramenti sutorii. Ab eod.

Σταλακτὸς, ἡ, ὸν, stillans. Ab eod.

Στάλαν, *columnam*, acc. sing. *Dor.* pro στήλην, a στήλη.

Σταλάσσω, vel -άττω, fut. άξω, stillo. A

Σταλάω, ῶ, idem. Οἷόν τε σταλάει ψοφέει ἐπὶ ὕδατι ὕδωρ, *Aratus*, 962. A στάζω.

Σταλῆναι, *missum esse*, a. 2. inf. pass. v. στέλλω.

Σταλίδωμα, τὸ, plaga. A σταλίς.

Στάλικες, αἱ, plagæ, amites, *Ph.* paxilli sive surculæ, quibus attolluntur et sustinentur retia, *Plut.* Ab ἵστημι.

Σταλὶς, ίδος, ἡ, idem, *Ern.*

Σταλουργὸς τάφος, sepulchrum in quo exstructa est columna. A στάλα pro στήλη. et ἔργον.

Σταλτέος, α, ον, contrahendus, componendus, mittendus, &c. A στέλλω.

Σταλτικὸς, ἡ, ὸν, qui vim habet contrahendi, cui vis inest reprimendi vel adstringendi. Ab eod.

Στάμεν, *stetisse*, aor. 2. inf. act. *Ion.* pro στῆναι, ab ἵστημι.

Σταμὶν, ῖνος, ἡ, lignum in navi erectum, statumen, *Od* 5, 252. Ab eod.

Σταμνάριον, ου, τὸ, parvum vas fictile ad vina condienda; urceolus. Dim. a στάμνος.

Σταμνίον, ου, τὸ, idem et ab eod.

Σταμνίσκος, ου, ὁ, urceus, urceolus, *Gl. V.* A

ΣΤΑ'ΜΝΟΣ, ου, ὁ vel ἡ, urna, amphora fictilis vinaria; urceus.

Στὰν, *steterunt*, 3. pl. a. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔσταν, et hoc *Bœot* pro ἔστησαν, ab ἵστημι.

Στὰξ, σταγὸς, ἡ, gutta. A στάζω.

Στάξαν, *stillaverunt*, 3. pl. a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἔσταξαν, a στάζω.

Σταξεῦμες, *stillabimus*, 1. pl. f. 1. ind. *Dor.* et *Æol.* pro στάξομεν. Ab eod. verbo.

Στάξις, εως, ἡ, stillatio sanguinis e naribus. A στάζω.

Στάξουσιν, *stillabunt*, 3. pl. f. 1. ind. act. *Æol.* et cum ν, pro στάξουσι. Ab eod.

Σταότα, nom. vel acc. pl. n. g. part. perf. pass. *Ion.* et *Att.* pro ἑστακότα, ab ἵστημι.

Στὰς, *qui stetit*, a. 2. part. act. verbi ejusd.

Στασάνη, ἡ, pignus, hypotheca, *Hes.* A στάσις

Στάσῃ, 2. sing. a. 1. conj. med. *Dor.* pro στήσῃ. a verbo ἵστημι, *sisto.*

Στασιάζω, f. άσω, seditionem excito; (2) factionibus contendo, dissideo seditione; (3) contendo, certo; (4) insurgo. Τοῖς τ' ἱππεῦσι μεθ' ἡμῶν στασιάζει, *Aristoph. Eq.* 387. Ἐστασίαζον πρὸς αὐτοὺς περὶ τῶν ὄντων, *Luc.* A στάσις.

Στασιάρχης, et στασίαρχος, ου, ὁ, princeps, caput, auctor seditionis.

Στασιασμὸς, οῦ, ὁ, seditio, seditionis concitatio. A στασιάζω. Unde

Στασιαστὴς, οῦ, ὁ, seditiosus, factiosus.

Στασιαστικὸς, ἡ, ὸν, ad seditionem commovendam aptus, seditiosus. A præc.

Στασιαστικῶς, *adv.* seditiose, factiose.

Στάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, stativus, stabilis, firmus; (2) constans; (3) quietus, sedatus; (4) appensus; (5) de pecunia sub usura sumta vel data, quia στήσασθαι est pro δανείσασθαι (6) de carmine quod sine saltatione in scena canitur. A στάσις.

Στασίμως, *adv.* firme, constanter.

Στασιοποιέω, discordiam moveo.

Στασίωρον, τὸ, montana statio, *Eur.*

Στάσις, εως, ἡ, status, statio, ipsa actio standi, collocatio, quies, locus in quo consistitur; (2) seditio, factio, (proprie στάσις hoc sensu est coitio factiosorum in locum aliquem publicum, ubi συνίστανται, consistunt et consilia inter se conferunt; *statio*, h. e. consistentia); (3) ventus vehementior; (4) agger; (5) appensio. Ὡς αὕτη 'στι λοιπὴ σφῷν στάσις. nam hæc ultima est appensio, *Aristoph. Ran.* 1401. Στάσις λόγου, status sermonis, *periphrastice pro* sermo. Εἰς λόγου στάσιν τοιάνδ' ἐπελθὼν, *Soph. Trach.* 1179. Ab ἵστημι.

Στασιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, seditiosus. A στάσις.

Στασίωρος, caula montana, *Eur. Cyc.* 54.

Στασιωτεία, ας, ἡ, status seditiosus, factio. A

Στασιώτης, ου, ὁ, qui factionis alicujus est; (2) philosophus, qui motum negat, *Aristot. apud Sext. Empiricum.* A στάσις. Hinc

Στασιωτικὸς, ἡ, ὸν, factiosus, seditiosus.

Στασιωτικῶς, *adv.* seditiose.

Στάσκω, sto. Ut hinc sit στάσκεν, stabat, *apud Il.* 3, 217. imperf. *Ion.* quasi a στάω.

Στάσομαι, *stabo*, f. 1. ind. med. *Dor.* pro στήσομαι, ab ἵστημι.

Στάσω, f. 1. ind. act. *Dor.* pro στήσω, a verbo eod.

Στατέον, *adv. posit.* statuere oportet. Ab eod.

Στάτευσις, εως, ἡ, calefactio, tostio. A

Στατεύω, foveo, calefacio, torreo, asso, et quidem *proprie* igne lento. Al. σταθεύω.

Στατὴρ, ῆρος, ὁ, stater, moneta, seu pondus quatuor drachmarum; stater aureus erat viginti ad viginti octo drachmarum. Ab ἵστημι.

Στατηρίδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, staterem valens, qui stateris pretio æstimatur. A præc.

Στατηρὸς, ρὰ, ρὸν, stabilis, firmus. Ab ἵστημι.

Στατίζω, fut. ίσω, sisto; (2) *pass.* sto, consisto, stabulor. Οὐ μὴν ὅδ' εἰς ἀμφιπόλων στατίζετ' ἀμφὶ πύλας, *Eurip. Alc.* 89. Πρὸς δ' ἕδρας Ἀσιήτιδος δμωαὶ στατίζουσ', *Id. El.* 318. Ab eod.

Στατικὸς, ἡ, ὸν, sistendi vim habens. Hinc ἡ στατικὴ, ῆς, statice, herba sistendi alvum vim habens; sed ἡ στατικὴ, sc. ἐπιστήμη, statica, scientia ponderum. Ab eod.

Στατικῶς, *adv.* cum vi sistendi.

Στατὸς, ἡ, ὸν, qui stetit aut stat; (2) stabilis, constans, firmus; (3) cum est epith. tunicæ, significat talarem et non succinctam, quæ et στάδια dicitur.

Σταυρόδην, *adv.* modo crucis. A σταυρός.

Σταυροειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, crucis formam habens, cruci similis. Ex σταυρὸς et εἶδος.

Σταυροειδῶς, *adv.* in formam crucis. A præc.

ΣΤΑΥΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, vallus, palus ligneus acutus et erectus, crux, *Il.* 24, 453.

Σταυρότυπος, ου, ὁ καὶ ἡ, crucis typum gerens, crucis habens formam.

Σταυροτύπως, *adv.* in formam crucis.

Σταυροφάνια, ας, ἡ, crucis inventio. Ex φαίνομαι.

Σταυροφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, crucifer. A φέρω.

Σταυρόω, ῶ, fut. ώσω, vallum seu palum figo; (2) palo seu cruci adfigo, in crucem ago; ἐσταυρωμένος, crucifixus, perf. pass. part. Ἵνα σταυρώσωσιν αὐτὸν, *Marc.* 15, 20. Δι' οὗ ἐμοὶ κόσμος ἐσταύρωται, *Gal.* 6, 14. Μὴ Παῦλος ἐσταυρώθη ὑπὲρ ὑμῶν, 1 *Cor.* 1, 13. A σταυρός. Hinc

Σταυρώμα, ατος, τὸ, valli seu pali in terram fixi, munimentum ex vallis seu palis.

Σταυρώσιμος, ου, ὁ ἡ ἡ, ad crucifixionem pertinens. A

Σταύρωσις, εως, ἡ, palorum seu stipitum defixio; (2) crucifixio. A σταυρόω.

Σταυρωτήρ, ῆρος, ὁ, vide σαυρωτὴρ σαυρωτῆρες, spicula. Ab eod.

Σταυρωτής, οῦ, ὁ, qui vallos seu palos depangit; (2) qui cruci adfigit. Ab eod.

Σταφιδιουταῖος, α, ον, qui fit e defruto.

Σταφίδιον, τὸ, Dim: a σταφίς.

Σταφιδίτης, ου, ὁ, ut σαφιδίτης οἶνος, sapa. *Gl. V.* vinum ex uvis passis, defrutum. A

ΣΤΑΦΙ'Σ, ίδος, ἡ, uva passa.

Σταφυλάγρα, ἡ, instrumentum chirurgicum, volsella (seu forceps) qua uvula comprehenditur. A seq. et ἄγρα.

Σταφυλή, ῆς, ἡ, uva; (2) adfectio uvulæ seu curculionis, quum is per laxionem laxior reddita superna sui parte tenuis est, inferna autem crassior et lividus. *Ph.* σταφυλὴ ἀνθρώπου, uva, columella. A σταφ...

Σταφύλη, ης, ἡ, perpendiculum seu libella fabrilis; (2) funiculus rubrica illitus, quo fabri utuntur ad lineam rectam in ligno exprimendam, *Il.* 2, 765. al. διαβήτης, στάθμη. Hinc

Σταφυλίζω, ad perpendiculum exigo. A pr

Σταφυλῖνος, ου, ὁ ἡ ἡ, pastinaca, *Plin.* 19, 327. *Angl.* PARSNIP. Ab eod.

Σταφύλινος, uveus, *Gl. V.* A σταφυλή.

Σταφύλιον, τὸ, Dim. a σταφυλή.

Σταφυλίς, ίδος, ἡ, uva, racemus. *Gl. V.* uva passa. Ab eod.

Σταφυλοβολεῖον, ου, τὸ, locus ubi uvæ calcantur, vel etiam reconduntur. Ex βάλλω.

Σταφυλοβόλιον, ου, τὸ, idem et ab eod.

Σταφυλοδένδρον, τὸ, vitis in modum arboris alta.

Σταφυλοδρόμοι, οἱ, qui instigabant vindemiatores.

Σταφυλοκλοπίδης, ου, ὁ, uvarum fur. Ex κλέπτω.

Σταφυλοτομία, ας, ἡ, uvæ sectio. Ex τέμνω.

Σταφυλοφόρος, ου, ὁ ἡ ἡ, uviger, uvas ferens. Ex φέρω.

Σταφύλωμα, ατος, τὸ, vitium oculi, cum humor aqueus e plaga corneæ dilata fluit, et simul prolabitur tunica uvea, quia existit species et similitudo acini. A σταφυλή.

Στατάνη, ης, ἡ, trutina. Ab ἵστημι.

Σταχυηκομέω, σταχυηκομόω, spicas fero, alo. Πάντη δ' εἰσέτι νῦν σταχυηκομέουσιν ἄρουραι, *Opp. Cyneget.* 11, 150.

Σταχυηλόγος, ὁ ἡ ἡ, metens. A λέγω.

Σταχυηρός, ρὰ, ρὸν, spicatus, spicam ferens. A στάχυς.

Σταχυητόμος, ὁ ἡ ἡ, secans spicas; epith. falcis messoriæ. A τέμνω.

Σταχυηφόρος, ου, ὁ ἡ ἡ, spicas ferens.

Σταχύϊνος, spiceus, *Gl. V.* A στάχυς.

Σταχυοβολέω, spicas emitto, protrudo aristas. A βολέω, pro βάλλω.

Σταχυολογέω, ῶ, fut. ήσω, spicas lego seu colligo.

Σταχυολογία, ας, ἡ, spicilegium. A

Σταχυολόγος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui spicas legit seu colligit. Ex στάχυς et λέγω.

Σταχυόομαι, οῦμαι, fut. ώσομαι, spicor, spicas protrudo. A στάχυς.

Σταχυοπλόκαμος, ὁ ἡ ἡ, spicis, i. e. corona spicea coronata; epith. Cereris.

Σταχυοστέφανος, ου, ὁ ἡ ἡ, spicea corona redimitus.

Σταχυοτρόφος, ον, spicas alens, epith. Cereris. A τρέφω.

Σταχυοφόρος, ου, ὁ ἡ ἡ, spicifer, spicifera, *Gl. V.* Ex seq. et φέρω.

ΣΤΑ'ΧΥΣ, υος, ὁ, spica, arista, culmus, *Ph.* (2) herba quædam.

Σταχυώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, spicatus, spicam ferens. A præc.

ΣΤΕ'ΑΡ, ατος, τὸ, sevum, sebum, adeps, axungia; (2) farina aqua subacta addito fermento, fermentum.

Στεάτινος, ίνη, ινον, adipalis. A στέαρ.

Στεάτιον, ου, τὸ, aliquantulum sevi seu sebi; (2) aliquantulum fermenti. Dim. a στέαρ.

Στεατόω, ῶ, fut. ώσω, in sebum seu sevum, vel etiam adipem converto; pinguem, obesum reddo.

Στεατώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, sebum seu sevum odore vel colore referens. *Gl. V.* adipatus. Ab eod.

Στεάτωμα, ατος, τὸ, tumor præter naturam adipem intra se membrana conclusam habens; abscessus. A στεατόω.

Στεγάζω, f. άσω, tego, operio, occulto. Στεγάζειν ὕπνον, capere somnum, *Soph. Elect.* 780. A στέγω.

Στεγανογραφία, ας, ἡ, occulta scriptura, occulte seu notis vel characteribus, aliove modo, quem alius non intelligat, scribendi ratio. A

Στεγανογράφος, ου, ὁ ἡ ἡ, peculiari et aliis non intelligendo modo scribens. Ex στεγανὸς et γράφω.

Στεγ[illegible], ου, τὸ, merces quæ datur pro hospitio. A

Στεγανόμος, ου, ὁ ἡ ἡ, caupo, paterfamilias, mater familias. Ex στεγανὸς et νέμω.

Στεγ[illegible]πους, οδος, ὁ ἡ ἡ, planipes, latipes, pal mipes; opp. σχιζόπους.

Στεγανός, ἡ, ὸν, tectus, opertus; (2) qui secreta in pectore clausa retinet, tacitus; (3) densus, durus, firmus. Hinc τὰ στεγανὰ, ῶν, tecta. A στέγω.

Στεγανῶς, *adv.* arcte, stricte, ita ut nihil effluat, *Il.* 1, 482. A præc.

Στεγανώματα, τὰ, nexus et vincula quæ parietes continent, ne collabantur, *Hes.*

Στέγαρχος, ου, ὁ, qui tecto sive domui præest, præfectus ædium.

Στεγάρχων, idem.

Στέγασις, εως, ἡ, tignatio, *Gl. V.*

Στέγασμα, ατος, τὸ, tegmen, operimentum. A στεγάζω.

Στεγαστής, οῦ, ὁ, tector tignarius, *Gl. V.* Ab eod.

Στεγαστὸς, ἡ, ὸν, tectus, opertus. Ab eod.

Στεγαστρὶς, ίδος, ἡ, idem quod

Στέγαστρον, ου, τὸ, quo tegere aliquid possumus, tegmen, tegmentum, integumentum. *Ph.* segestrum. A στεγάζω.

Στέγη, ης, ἡ, tectum; (2) ædificium contignatum et tectum, domus; (3) lupanar, vel cella meretricis; (4) antrum. A στέγω.

Στεγνὸς, ἡ, ὸν, *per Sync.* pro στεγανός.

Στεγνότης, ητος, ἡ, adstrictio. A præc.

Στεγνόω, ῶ, f. ώσω, tego; (2) adstringo. Πώμασι στεγνοῦντες ἀκριβῶς, *Gal.* Ab eod.

Στεγνοφυής, ὲς, quem natura στεγνὸν creavit, *Ep.*

Στέγνωσις, εως, ἡ, adstrictio, constrictio.

Στεγνωτικὸς, ἡ, ὸν, adstringendi seu constringendi vim habens. Ab eod.

Στέγος, εος, τὸ, idem quod στέγη. A

ΣΤΕ'ΓΩ, tego, operio, occulto; contineo, non sino elabi; (3) sustineo, tolero, (ut desiderium, lætitiam.) Πάντα στέγει (ἡ ἀγάπη) 1 *Cor.* 13, 7. Οὐ γὰρ ἔχω πῶς ἂν στέξαιμι, κακὸν τόδε λεύσσων, me continere nequeo, *Soph. Trach.* 991. Ὥστε τὰς πληγὰς στέγειν, *Aristoph. Vesp.* 1295.

Στειβεὺς, έως, ὁ, qui viam pedibus calcat, viator. A

Στειβία, ας, ἡ, idem quod στοιβία, quod vide.

ΣΤΕΙ'ΒΩ, calco, stipo; (2) vestigo, indago. Ἵνα χορὸς στείβουσι πέδον Ἀγραύλου κόραι τρίγονοι, *Eurip. Ion.* 495. Πᾶν ἐξέσηται τὸ ἰσοῦρον ἔστειβον νεῶν, *Soph. Aj.* 874. (2) στείβοντι δ' ἀμοχέντοισιν ὀπωπαῖς, *Oppian. Cyneget.* 1, 455.

Στείλαντο, 3. pl. aor. 1. ind. med. *Ion.* pro ἐστείλαντο, a στέλλω, mitto, contraho.

Στειλαιὸς, ὁ, *Hipp.* idem quod

Στειλειά, ᾶς, ἡ, foramen securis, in quod immittitur lignum; manubrium, capulus. *Ion.* στειλεὴ, pro στειλειά.

Στειλειὸν, vel στειλεῖν, οῦ, τὸ, manubrium, *Ion.* pro στειλεὸν, *Od.* 5, 236.

Στεινᾶυχην, ενος, ὁ ἡ ἡ, arctæ cervicis.

Στείνομαι, arctor; (2) tristor, suspiro. A στεινὸς.

Στεινομένην, arctatam, acc. sing. præs. part. pass. *Ion.* pro στενομένην, a στένω.

Στείνοντο, resonabant, 3 pl. imperf. ind. med. *Ion.* pro ἐστείνοντο, a verbo eod.

Στεινόπορος, ου, ὁ ἡ ἡ, angustum habens transitum.

Στεινὸς, angustus, *Ion.* pro στενός.

Στεῖνος, εος, τὸ, via augusta; locus angustus; (2) anxietas animi. A στεινός.

Στεινόω, f. ώσω, *Ion.* pro στενόω. A στεινός.

Στεινωπὸς, *Ion.* pro στενωπὸς, angiport[illegible]

Στειπτὸς, ἡ, ὸν, calcatus. A στείβω.

Στεῖρα, ας, *Ion.* στείρη, ης, ἡ, carina navis

Στεῖ[illegible]ον, τὸ, vestis tenuis ac transluce[illegible]

Στεῖρος, ου, ὁ, sterilis; στεῖρα, sterilis privo. (A στάω, stans, solidus. [illegible]

Στειρόω, ῶ, f. ώσω, sterilem [illegible] sterilis sum; στειρώσεω[illegible] A præc.

[illegible]

ΣΤΕΙ'ΧΩ, [illegible]

[illegible] *E* [illegible]

Στείωμεν, 1. plur. aor. 2. co[illegible] pro στῶμεν, et hoc pro στῶμεν, ab ἵστημι.

Στελγιδοληκυθὸς, vel στλεγγιδοληκύθος, vel στλεγγιδοληκυθος, puer qui athletæ in certamen descendenti strigilem portabat, &c. *Steph.*

Στελγιδοποιὸς, οῦ, ὁ ἡ ἡ, qui strigiles conficit. Ex στελγὶς et ποιέω

Στελγίζω, f. ίσω, strigili rado, distringo. A

Στελγὶς, ίδος, ἡ, strigilis; (2) coronamenti genus, lam[illegible]. Alias στεγγίς.

Στέλγισμα, ατος, τὸ, sordes strigili abrasæ;

Στέλγιστρον, ου, τὸ, strigilis. A στελγίζω.

Στελεγγίζω, pro στλεγγίζω, *Steph.*

Στελεή, ῆς, ἡ, idem quod στειλειά. Ὀξείης ἐπὶ στειλεῇ τυπίδος βαρὺν ὦμον ἐρείσας, *Apollon. Rhod.* 4, 957.

Στελεὸν, οῦ, τὸ, στελεὸς, ὁ, idem; *Ph.* Φιλόδοξον φάσγος ἅμα στελεῷ χῆρον ἐλαΐνέῳ, sonans securis manubrii destituta oleagini, *Anthol. Reisk.* 58.

Στελεὸς, ὁ, idem quod στελεὸν, *V. L.*

Στελεφῦρος, ὁ, plantago angustifolia, *Theophr.*

Στελεχοτόμος, ου, ὁ ἡ ἡ, truncos secans. Ex στέλεχος et τέμνω.

Στελεχιαῖος, α, ον, arboris trunco similis, ut vena magna, quæ in plures ramos dividitur.

Στελεχόκαρπος, ου, ὁ ἡ ἡ, caudice fructum ferens.

ΣΤΕ'ΛΕΧΟΣ, εος, τὸ, caudex, truncus, stipes. Hinc

Στελεχόω, ῶ, fut. ώσω, caudicem emitto.

Στελεχώδης, εος, ὁ, ἡ, idem quod στελεχιαῖος.

ΣΤΕΛΙ'Σ, ίδος, ἡ, arbori innascens viscum.

Στέλλεν, præs. inf. act. *Dor.* pro στέλλειν, a

ΣΤΕ'ΛΛΩ, fut. στελῶ, p. ἔσταλκα, mitto; (2) instruo, apparo, orno, exorno, compono, ut mortuum, amicio, induo; (3) contraho, ut vela, reprimo, inhibeo, sisto, compesco στέλλομαι, contendo, *Gl. V.* (2) timeo, caveo, vito; (3) expeditionem suscipio, navigo; (4) lateo, fallo; (5) minuo verbis. Στέλλειν εὐπορίαν, *Plut.* στρατὸν, *Eur.* Στεῖλον χιτῶνι τῷδε, ornare. *Soph. Trach.* 620. Ἐς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἐστέλλετο, *Herodian.* (2) Οὖς ἑτάρους στέλλοντα, *Il.* 4. 294. Ἐστάλην, veni, prodii. Εὗρον αὐτὸν τό τε σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν ἐσταλμένον, invenerunt corpore animoque defectum, *App. Bell. Civ.* 5, 112. Hinc

Στέλμα, ατος, τὸ, corona, *Hes.* sertum (nisi melior lectio est στέμμα, *Ern.*)

Στελμονίαι, ῶν, αἱ, fasciæ quibus canum latera præmuniuntur. A præc.

Στελῶ, mittam, f. 1. ind. act. verbi στέλλω.

Στεμβάζω, convicior, irrideo, *Hes.* A

ΣΤΕ'ΜΒΩ, contumelia adficio, injuriose tracto; (2) assidue moveo.

Στέμμα, ατος, τὸ, velamentum, infula, mitra.

Gl. V. corona; στέμματα, serta, infulæ, *Ph.* Στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος, χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, *Il.* 1, 14. A στέφω. Hinc

Στεμμάτιον, ου, τὸ, coronula, *Gl. V.*

Στεμματόω, ῶ, f. ώσω, sertis redimio; (2) vittis corono, *Eur. Herac.* 529.

Στεμφυλίδες, ων, αἱ, olivæ nigræ.

Στεμφυλίτης, ου, ὁ· ut στεμφυλίτης οἶνος, lora.

Στεμφυλῖτις, ἡ, ex vinaceis facta. A

Στέμφυλον, ου, τὸ, vel potius τὰ στέμφυλα, ων, vinacei, vinacea, solida uvarum in torculari expressarum retrimenta; (2) fraces, i. e. olivarum expressarum reliquiæ. A σταφὶς, vel σταφυλή.

Στέμφω, moveo, pro στέμβω, n. 2.

Στέναγμα, ατος, τὸ, suspirium, gemitus.

Στεναγμὸς, οῦ, ὁ, gemitus. A

Στενάζω, fut. άξω, gemo, ingemisco, suspiro. Τίς δ' ὁ στενάζων οἰκτρὸν ἐν πύλαις ὅδε; *Eur. Supp.* 104. Στενάζων ἀρὰς τέκνοις, gemitibus deplorans execrationes quas in liberos effuderat, *Eurip. Phœn.* 336. A στένω.

Στενακτικὸς, ἡ, ὸν, gemebundus, lamentabilis.

Στενακτὸς, ἡ, ὸν, idem, act. et pass. A στενάζω.

Στεναύχην, ὁ, ἡ, tenues cervices habens.

Στεναχέω, ῶ, gemo, ingemisco. A στενάχω.

Στενάχιζεν, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* et cum ν, pro ἐστενάχιζε, a

Στεναχίζω, fut. ίσω, idem et ab eod. Στενάχιζε δὲ γαῖα πελώρη, *Hes. Theog.* 858.

Στενάχω, idem; στενάχοντο, suspirabant, gemebant, imp. *Ion.* med. pro ἐστενάχοντο. Παρὰ γὰρ στενάχειν, καὶ τᾶδ' ἀΰτεῖν, *Eur. Phil.* 1546. A στένω.

Στενόεις, όεσσα, όεν, gemebundus, *Hes.* seu στονόεις, *Ern.* Ab eod.

Στενόεντας, acc. plur. m. g. a στενόεις.

Στενεπιμήκης, ες, in longitudinem magis quam latitudinem factus.

Στενοθώραξ, ακος, ὁ καὶ ἡ, qui angusto est pectore.

Στενοκύμων, ὁ καὶ ἡ, ob angustias fluctuosus; epith. freti. A κῦμα.

Στενοκώκυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, graviter gemens et lugens, vel lamentum ciens. A κωκύω.

Στενολεσχέω, ῶ, f. ήσω, de rebus male subtilibus garrio, de rebus frivolis et nullius momenti subtiliter disputo. Περὶ καπνοῦ στενολεσχεῖν, *Aristoph. Nub.* 319. A

Στενολέσχης, ου, ὁ, qui de rebus subtilibus garrit; argutator, nugator. Ex στενὸς et λέσχη.

Στενολεσχία, ας, ἡ, disputatio de rebus nihili, argutiæ. A præc.

Στενολογέω, ῶ, f. ήσω, idem quod στενολεσχέω. A

Στενολόγος, ὁ, idem quod στενολέσχης.

Στενόπορθμος, ου, ὁ καὶ ἡ, arctum fretum habens.

Στενοπορθμὶς, ίδος, ἡ, idem; epith. loci, urbis ad fretum sitæ, &c. A præc.

Στενοπορία, ας, ἡ, transitus angustia. A

Στενόπορος, ου, ὁ καὶ ἡ, angustos et arctos meatus habens; (2) angustus, arctus. (2) Στενόπορ' Αὐλίδος βάθρα ἤκουσι, Aulidis sedes angusto freto vicinas, *Eurip. Iphig. in Aul.* 81.

Στενοπρόσωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui non lata est facie, angustus. Ex στενὸς et πρόσωπον.

Στένος, εος, τὸ, metus, timor. A

ΣΤΕΝΟ'Σ, ἡ, ὸν, angustus, arctus. Hinc τὰ στενὰ, ῶν, angustiæ, angusti transitus in montibus seu fretis, fauces.

Στενόσημον, ου, τὸ, angusticlavis vestis, *Gl. V.* Ex στενὸς et σῆμα.

Στενόστομος, ὁ, ἡ, os habens angustum. A στόμα.

Στενότης, ητος, ἡ, angustia. A στενός.

Στενοτράχηλος, ον, angustum collum habens.

Στενοφυλλία, ας, ἡ, exilitas foliorum. A

Στενόφυλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, exilia folia habens.

Στενόφωνος, ου, ὁ, ἡ, exilem sonum edens. A φωνή.

Στενοχωρέω, ῶ, fut. ήσω, arcto, angusto. *Gl. V.* coangusto, coarcto; στενοχωρεῖται, suspirat; *Ph.* arctatur, angitur. Ἐν παντὶ θλιβόμενοι, ἀλλ' οὐ στενοχωρούμενοι, 2 *Cor.* 4, 8.

Στενοχωρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, angustum habens spatium, angustus. A

Στενόχωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem.

Στενοχωρία, ας, ἡ, angustum spatium, angustus locus; (2) angor, sollicitudo; (3) inopia pecuniæ, &c. *Ph.* arctatio, angustia; στενοχωρίαι, angustiæ, *Gl. V.* Ab eod.

Στενόω, ῶ, f. ώσω, arcto, angusto, coarcto, *Gl. V.* (2) in angustias redigo, *metaphorice.* Τὰς δὲ διεξόδους ἐστένωται, *Herodian.* A στενός.

Στενυγρὸς, οῦ, ὁ, ἡ, arctus, angustus; de angustia in mari, fluvio, et similibus. Hinc

Στενυγρόω, ῶ, meatus humorum constringo et sicco, coarcto locum in quo humor est.

Στενυγροχωρία, ἡ, idem quod στενοχωρία, seu στενότης, *Gal.*

Στένω, gemo, ingemisco, suspiro; (2) deploro, defleo, lugeo. Ἦ τοῦ στένεσι τλήμονος φυγὰς ἐμᾶς; *Eur. Ph.* 381. Κοὐκ ἂν μονωθεὶς ἔστενον κακοῖς ἐμοῖς, *Id. Alc.* 648. Τὴν τε δυστυχεστάτην στένων στρατείαν, *Id. Supp.* 23. A στενός.

Στένωμα, ατος, τὸ, angustus locus, angustia. A στενόω.

Στενωπάρχος, ου, ὁ, curator vicorum. Ex στενωπὸς et ἄρχων, vel ἄρχος.

Στενωπὸς, οῦ, ὁ, ἡ, de via, vico, loco; angiportus, angustiportum, *Ph.* στενωπὰ, arcta, *Ph.* Ex στενὸς et ὤψ, (vel ωπος est mera terminatio, *Ern.*)

Στενῶς, *adv.* arcte, anguste, *Gl. V.* A στενός.

Στένωσις, εως, ἡ, angustia, coarctatio. A στενόω.

Στέωμεν, 1. plur. aor. 2. conj. act. *Ion.* pro στῶμεν, ab ἵστημι, pro στάω. *sisto.*

Στεπτήρια, ων, τὰ, serta, quæ ex arborum ramis suspendi solebant. A

Στεπτήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, idoneus ad coronas nectendas. A

Στεπτὸς, ἡ, ὸν, coronatus, serto redimitus. A στέφω.

Στέργηθρον, ου, τὸ, amoris illecebræ; (2) herba quædam, umbilicus Veneris. (1) εὔλυτα δ' εἶναι στέργηθρα φρενῶν, *Eurip. Hipp.* 256. A στέργω.

Στέργημα, ατος, τὸ, amoris illecebræ, poculum amatorium, philtrum. Στέργημα γὰρ δοκοῦσα προσβαλεῖν τέθει, *Soph. Trach.* 1138. Ab eod.

Στέργοισαι, nom. plur. part. præs. act. f. g. *Dor.* pro στέργουσαι, a στέργω, *diligo.*

Στεργοξύνευνος, ὁ καὶ ἡ, amans conjugem, seu appetens conjugium alicujus. A σύνευνος.

ΣΤΕ'ΡΓΩ, fut. ξω, naturali quadam caritate complector, amo, *Æsch. Pr.* 11. (2) adquiesco, sum contentus aliqua re. Στέργει γὰρ οὐδεὶς ἄγγελον κακῶν ἐπῶν, *Soph. Antig.* 283. Στέργειν τοῖς ἤδη συμβεβηκόσι, *Isocr.* (3) peto, cupio, oro. Δείσαντες, ἢ στέρξαντες; numquid metuentes, cupientesve? *Œd. Tyr.* 2.

Στέργωσι, 3 plur. præs. conj. act.

Στερέησις, ἡ, pro στέρησις, *Man.*

Στερεὶς, aor. 2. pass. part. a στέρω. Οὔτι που σῷ φασγάνῳ βίον στερείς; *Eurip. Hel.* 95. Φρονήματος τοῦ πρὶν στερέντες, *Eurip. Hec.* 622. Στερεῖσα, *Eurip. Bacch.* 1351. *Id. Phœn.* 1273. *Id. Suppl.* 795. Στερέντες, στερέντα, *Alcest.* 625. [Larcherus hæc omnia per Syncopen posita censet pro στερηθεὶς, &c. sed falso.]

Στερέμνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, solidus, durus, firmus. A στερεός.

Στερεμνιῶς, *adv.* solide, firme.

Στερεογνώμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, firmæ sententiæ, obfirmati animi. Ex στερεὸς et γνώμη.

Στερεοκάρδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui duro corde est; (2) contumax. A καρδία.

Στερεομετρεῖν, solida metiri. A

Στερεομέτρης, ου, ὁ, qui solida metitur, stereometra A μετρέω. Hinc

Στερεομετρία, ας, ἡ, solidorum dimensio.

Στερεοποιέω, ῶ, consolido, validum reddo.

ΣΤΕΡΕΟ'Σ, εὰ, εὸν, solidus, validus, firmus. *Gl. V.* rigidus, durus, sterilis ob duritiem. Hinc τὸ στερεὸν, idem quod

Στερεότης, ητος, ἡ, soliditas. A præc.

Στερεόσαρκος, ὁ, ἡ, compactum carnem habens. A σάρξ.

Στερεόφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, dura et rigida mente præditus, crudelis, immitis, pertinax, *Soph. Aj.* 925. A φρήν.

Στερεόω, ῶ, f. ώσω, solido, firmo, firmum solidumque reddo. Τοῦτον ὃν θεωρεῖτε, καὶ οἴδατε, ἐστερέωσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ, *Act.* 3, 16. Ἐστερεώθησαν αὐτοῦ αἱ βάσεις, καὶ τὰ σφυρὰ, *Il.* 7. A στερεός.

Στερέσαι, aor. 1. inf. act. *Poet.* pro στερῆσαι, a

ΣΤΕΡΕ'Ω, ῶ, fut. ήσω, privo, orbo; ἐστερήθη, caruit, *Ph.* aor. 1. pass. ἐστέρηνται, 3. plur. perf. pass. carent, *Ph.* ἐστερημένος, carens, *Gl. V.* part. στερηθεὶς, privatus, *Gl. V.* a. 1 part. pass. Διπλῶν τέκνων μ' ἐστέρησε Φοῖβος, *Eur. Andr.* 1212.

Στερέωμα, ατος, τὸ, firmamentum, statumen, robur, *Ph.* columen, *Gl. V.* A στερεόω.

Στερεῶς, *adv.* solide, firmiter, constanter.

Στερέωσις, εως, ἡ, solidatio, firmatio. A στερεόω.

Στερηθεῖσαν, *privatam*, acc. sing. aor. 1. f. g. pass. verbi στερέω.

Στερήσαντες, nom. plur. aor. 1. part. act.

Στέρησις, εως, ἡ, privatio, *Ph.* fraus, orbitas; in *Philos.* cum quid de re aliqua negatur. A στερέω.

Στερητικὸς, ἡ, ὸν, privativus. *Gl. V.* fraudulentus. Ab eod.

Στερητικῶς, *adv.* privative.

Στερθήμεν, aor. 1. inf. pass. *per Syncop.* et *Ion.* pro στερηθῆναι, a στερέω.

Στερίζω, ίσκω, pro στερέω. Νῦν δὲ σ' ὁ γραμματικὸς, καὶ ποδὸς ἐστέρισεν, *Epigr.* Εἶτα παιδὸς τοῦ στερίσκομαι, *Eur. Supp.* 1090. Στερισκόμενοι ταύτης τῆς ἐπιθυμίας, *Xen.*

Στεριφόπεπλος, parvus peplus, *Suid.* Proprie, qui rigidum et vilem peplum gestat.

Στεριφοποιέω, ῶ, solido, firmo, duro. A

Στέριφος, ίφη, ιφον, sterilis, infœcundus; (2) solidus, firmus. (1) Στεριφὴ γάρ εἰμι, κοὐκ ἐκύησα πώποτε, *Aristoph. Thesmoph.* 641. (2) αὐτοὶ δὲ ... καταβάντες ... ἐς τὸ ὁμαλὸν, καὶ διὰ τοῦ ἕλους, ᾗ πηλῶδες ἦν καὶ στεριφώτατον, *Thucyd.* 6, 101.

Στερίφωμα, ατος, τὸ, firmamentum, firmus agger. Καὶ τὸν χάρακα τοῖς στεριφώμασιν ἐπιτιθεὶς, aggerem muniens vallo, *App. Bell. Civ.* 4, 109. Quasi a στεριφόω.

Στερκτικὸς, ἡ, ὸν, amans, qui facile re aliqua acquiescit. A στέργω.

Στερκτὸς, ἡ, ὸν, amabilis. Ab eod.

Στερνίδιον, ου, τὸ, pectusculum, *Gl. V.* A στέρνον.

Στέρνιξ, ικος, ὁ, medulla, *Hes.* A στέρνον.

Στερνίτης, ου, ὁ, pectoralis. Ab eod.

Στερνῖτις, ιδος, ἡ, idem. A præc.

Στερνοκοπέομαι, οῦμαι, plango pectus. A κόπτω.

Στερνόμαντις, εως, ὁ καὶ ἡ, qui dæmonem in præcordiis habens responsa dat et factum prædicit. Ex στέρνον et μάντις.

ΣΤΕ'ΡΝΟΝ, ου, τὸ, pectus.

Στερνοσώματος, ον, *vox inepta comica vel dythyrambica*, pro capax, *apud Athen.*

Στερνοτυπέομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι, pectus ferio, tundo, plango. A

Στερνοτυπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, pectora tundens. Ex στέρνον et τύπτω. Στερνοτυπεῖς ἀνὰ τέκνον πάλιν, κτύπει φανέντα, *Eurip. Suppl.* 604. Hinc

Στερνοτύπτης, ου, ὁ, idem.

Στερνοτυπία, ας, ἡ, planctus pectoris.

Στερνοῦχος, ου, ὁ καὶ ἡ, pectore suo continens, cavus. Epith. terræ. Στερνοῦχος χθὼν, gremium terræ, *Soph. Œd. Col.* 691. Ex στέρνον et ἔχω.

Στερνόφθαλμος, ὁ, ἡ, oculum in pectore habens.

Στερνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, pectorosus, *Gl. V.* A στέρνον.

Στέρξαι, aor. 1. inf. act. verbi στέργω.

Στέρξις, εως, ἡ, amor sincerus; (2) animus præsentibus contentus. A στέργω.

Στέρομαι, privor. Στέρομαι δ' εἰκων, στέρομαι παίδων, *Eur. Ion.* 902. A στερέω.

Στεροπὴ, ῆς, ἡ, fulgor, splendor; (2) fulgur. Ab ἀστράπτω.

Στεροπηγερέτα, voc. sing. a

Στεροπηγερέτης, ου, ὁ, qui fulgur suscitat, seu congregat, *Il.* 6, 298. Ex στεροπὴ et ἐγείρω, vel ἀγείρω.

Στέροψ, οπος, ὁ, fulgor vel fulgur.

Στερρόβαρος, ὲς, et στερεοβαρὴς, gravis.

Στερρόβοας, ὁ, magna voce præditus, clamosus. A βοή.

Στερρόγυιος, ὁ ϗ ἡ, validus. A γυῖον.

Στερροποιέω, ῶ, fut. ήσω, solidum facio, solido, firmo; (2) potentem reddo. (2) ὃ χρὴ στερροποιεῖν ἐκεῖνον ἀμφότερας, *Appian. Punic.* 61.

Στεῤῥὸς, ρὰ, ρὸν, pro στερεός.

Στεῤῥότης, ητος, ἡ, pro στερεότης.

Στεῤῥόω, pro στερεόω.

Στεῤῥῶς, *adv.* vide στερεῶς. στεῤῥότατα, vehementissime, *Suicer.*

Στέρφος, ου, τὸ, corium, pellis, *Dor.* τέρφος.

Στέρφινος, η, ον, coriaceus. A præc.

Στέρφνιον, durum, *Hes.*

Στέρφνιος, pro στέριφος, *Hes.*

Στερφόπεπλος, ὁ, pelliceo seu coriaceo peplo indutus, epith. Herculis, *Lyc.*

Στερφόω, pelle tego. A στέρφος. Hinc

Στέρφωσις, ἡ, cum res pelle contegitur.

Στερφωτὴρ, ῆρος, ὁ, pellibus tectus, instructus. Ibycus, *ap. Sch. Apoll.*

Στερχθέντα, acc. sing. aor. 1. part. pass. verbi στέργω.

Στεῦμαι, promitto, firmo. Στεῦται (*per Sync.* pro στεύεται) γάρ τι ἔπος ἐρέειν, *Il.* 3, 83. Στεῦτο (ἐστεύετο) γὰρ εὐχόμενος νικησέμεν, *Ib.* 2, 597. Confer *Æsch. Pr.* 49.

Στεῦτο, 3. sing. imperf. ind. pass. *Ion.* et *per Syncop.* pro ἐστεύετο, a στεῦμαι.

Στεῦται, 3. sing. *per Syncop.* pro στεύεται.

Στεφάνη, ης, ἡ, cujusque rei fastigium, aut circuitus, quicquid quamque rem cingit, ambit; unde *inpr.* corona, sertum, fascia, ungula. Καὶ ὃ στεφάνην ἐδίηνεν, neque ungulam tinxit, *Oppian. Cyneg.* 1, 232. A στέφω.

Στεφανηδὸν, *adv.* in modum coronæ, circumcirca, in orbem. A præc.

Στεφανηπλοκέω, coronam necto seu plico. A

Στεφανηπλόκος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui nectit coronas, coronarius. Ex στεφάνη et πλέκω.

Στεφανηφορέω, coronam gero, coronatus sum.

Στεφανηφορία, ας, ἡ, coronæ gestatio. *Ph.* supplicatio. A

Στεφανηφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, coronam gestans, coronatus, *Gl. V.* Ex στεφάνη et φέρω.

Στεφανιαῖος, αία, αῖον, coronatus. A στεφάνη. Unde

Στεφανίζω, corono; a. 1. ἐστεφάνιξα, *Dor. apud Aristoph. Eq.* 1221, pro ἐστεφάνισα.

Στεφανικὸς, ἡ, ὸν, coronarius.

Στεφάνιον, ου, τὸ, corolla, parva corona. Dim.

Στεφανίσκος, ου, ὁ, idem et ab eod. Ῥοδίνοισι στεφανίσκοις πεπυκασμένος, *Anacr.* 5, 15. Unde

Στεφανίτης, ου, ὁ, coronarius, coronatus; στεφανίτης ἀγὼν, certamen in quo corona victori datur: *Plut. in Lycurg.* 22.

Στεφανῖτις, ιδος, ἡ, coronaria. A præc.

Στεφανίων, ὁ, species graculi, *Hes.*

Στεφανοπλοκέω, ῶ, idem quod στεφανηπλοκέω.

Στεφανοπλοκία, ἡ, sertorum confectio. A

Στεφανοπλόκος, ου, *Ph.* idem quod στεφανηπλόκος.

Στεφανοποιὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, qui coronas conficit. Ex στέφανος et ποιέω.

Στεφανοπώλης, ου, ὁ, venditor coronarum.

Στεφανόπωλις, ιδος, ἡ, quæ coronas vendit.

Στέφανος, ου, ὁ, corona, corolla, sertum, *Met.* ornamentum, decus, honos. Πόλις ἅδ' ἐπ' ἄκροις ἴσοις Ἀρείοις στεφάνοισιν, urbs hæc ad summos Martis honores erecta est, *Eurip. Phœn.* 839. A στέφω.

Στεφανοῦνται, 3. pl. præs. ind. pass. pro στεφανόονται, a στεφανόω.

Στεφανοφορέω, ῶ, idem quod στεφανηφορέω.

Στεφανοφορία, ας, ἡ, idem quod στεφανηφορία.

Στεφανόω, ῶ, fut. ώσω, corono, corona cingo, circumdo, cingo; (2) honoro, orno, decoro; ἐστεφανωμένος, redimitus, *Ph.* perf. part. pass. Στεφάνῳ σε χρυσῷ τῷδε, σοφίας οὕνεκα, στεφανοῦσι ϗ τιμῶσιν οἱ πάντες λεῴ, *Aristoph. Av.* 1280. Κισσῷ στεφανωθεὶς, *Eur. Bac.* 81. Στεφανωσάμενος (postquam se ipse coronaverat) ϗ λευκὴν ἐσθῆτα λαβὼν ἐθεύετο, *Æsch.* A στέφανος.

Στεφανώδης, ες, coronarius, coronis aptus. Στεφανώδει τε χλόᾳ, et cum gramineis coronis, *Eurip. Iphig. in Aul.* 1058.

Στεφάνωμα, ατος, τὸ, coronamentum; στεφανώματα, serta, *Gl. V.* Hinc

Στεφανωματικὸς, ἡ, ὸν vide στεφανώδης.

Στεφάνωσις, εως, ἡ, coronatio. A στεφανόω.

Στεφανωτικὸς, ἡ, ὸν, coronarius. A στεφανόω.

Στεφανωτίδες μυῤῥίναι, myrti provenientes modo coronarii operis, *Theophr.*

Στεφανωτρὶς, ίδος, ἡ, coronaria.

Στεφίτης, ὁ, supplex corolla oleaginum ramum cinctum gerens, *Hes.*

Στεφηπλόκος, ου, ὁ ϗ ἡ, coronas texens, serta nectens. Ex στέφος et πλέκω.

Στεφηφορέω, ῶ, fut. ήσω, coronam gesto. A στέφος et φέρω.

Στεφηφόρος, et στεφοφόρος, coronam seu sertum gestans, Lyc. *Lat.* Flamen.

Στέφον, 3. pl. aor. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔστεφον.

Στέφος, εος, τὸ, corona, corolla, sertum; ramus oleæ lana obvolutus, velamentum. Τάδ' ἐν χεροῖν στέφη λαβοῦσα, *Soph. Œd. Tyr* 912. A

ΣΤΕ'ΦΩ, f. ψω, corono, redimio; (2) orno; (3) cingo; circumdo, circumfundo, tego; (4) impleo, repleo, de poculis; στέφομαι, redimior, *Gl. V.* ἐστεμμένος, redimitus, *Ph.* comptus, *Gl. V.* Σὲ δ' ἐπὶ κάρα στέψουσι καλλικόμαν, *Eur. Iph. in Aul.* 1105. Στέφεται καλοῖς ἰούλοις, *Anac.* 5, 10.

Στέψας, aor. 1. part. act. verbi στέφω. Hinc

Στέψις, εως, ἡ, coronatio.

Στέωμεν, 1. pl. aor. 2. conj. act. *Ion.* pro στῶμεν, ab ἵστημι pro στάω.

Στῆ, 3. sing. aor. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔστη.

Στῇ, *steterit*, 3. sing. ejusd. temp. conj.

Στήδην, *adv.* pondere, qu. dic. appensim, *Nic. Al.* 327. Ab ἵστημι.

Στήῃ, 3. sing. aor. 2. conj. act. *Poet.* pro στέῃ, et hoc *Ion.* pro στῇ, ab ἵστημι.

Στήθεσσι, dat. plur. *Poet.* pro στήθεσι, a στῆθος.

Στήθεσφιν, dat. *per Paragogen*, pro στήθεσι.

Στῆθι, 2. sing. aor. 2. imperat. act. v. ἵστημι.

Στηθιαῖος, α, ον, pectoralis. A στῆθος.

Στηθίδιον, ου, τὸ, pectusculum. Dim. a στῆθος. Unde

Στηθικὸς, ἡ, ὸν, pectoralis, qui pectoris est.

Στηθίνιον, ου, τὸ, medium pectoris, quasi pectusculum, *Poll.* (melius στηθύνιον, *Ern.*)

Στηθοδεσμὶς, ίδος, ἡ, fascia pectoralis. A

Στηθόδεσμον, ου, τὸ, pectorale, fascia, *Gl. V.*

Στηθόδεσμος, στηθόδεσμοι, fasciæ pectorales, *Gl. V.*

ΣΤΗ'ΘΟΣ, εος, τὸ, pectus, τὰ στήθη, aggeres arenæ, vel saxa in mari latentia, *Ern.*

Στηθύνιον, ου, τὸ, pectusculum. Dim.

Στήκω, firmiter sto. Στήκετε ἐν τῇ πίστει, 1 *Cor.* 16, 13. Ab ἵστημι, pro ἑστήκω

ΣΤΗ'ΛΗ, ης, ἡ, cippus, *inpr.* in sepulchro, columna, titulus (sc. inscriptus lapidi) *Gl. V.* *item* fœdus (sc. inscriptum stelæ) *op. Polyb. ap. Jos.* de tribunali dicitur, et *Sept.* loca excelsa στήλας vertunt, *Ern.*

Στηλίδιον, ου, τὸ, cippus parvus, columella; στηλίδια, termini, limites, *Hes.* Dim. A

Στηλὶς, ίδος, ἡ, idem. A στήλη.

Στηλίτευσις, εως, ἡ, inscriptio in cippum; (2) invectiva in aliquem, qua quasi in cippo ejus facinora notamus; (3) proscriptio.

Στηλιτευτικὸς, ἡ, ὸν, invectivus. A

Στηλιτεύω, f. εύσω, in cippo inscribo, memoriæ prodo; (2) facinora alicujus noto et omnibus manifesto. Ἐστηλίτευσας τὴν εὐεργεσίαν, *Greg.* (3) proscribo. A

Στηλίτης, ου, ὁ, in cippum inscriptus; (2) ob crimina infamiæ caussa proscriptus; (3) columnaris, ad columnam pertinens; (4) in columna degens, sedens. A στήλη.

Στηλογραφέω, ῶ, f. ήσω, in columna inscribo; (2) proscribo. Ex στήλη et γράφω.

Στηλογραφία, ας, ἡ, inscriptio columnæ, tituli inscriptio, *Gl. V.* Ex γραφή.

Στηλοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, cippo vel columnæ similis. Ex εἶδος.

Στηλοκοπέω, ῶ, statuas mutilo. *Item* cippo incido; ἐστηλοκοπημένος, perf. pass. part. A κόπτω.

Στηλοῦχος τάφος, sepulchrum in quo instructa erat columna, *Ep.*

Στηλόω, ῶ, fut. ώσω, cippum erigo; (2) erigo et stabilio ut cippum, statuo, pono; στηλῶμαι, adfigor alicui rei, immotus sto seu cippus; (2) sto. A στήλη.

Στῆμα, ατος, τὸ, stamen, *inpr.* in herbis. Ab ἵστημι.

Στήμνιος, ου, ὁ ϗ ἡ, *per Syncop.* pro στημόνιος.

Στημονητικὸς, ἡ, ὸν, staminis nendi peritus; *fœm.* ars nendi stamen, ei opponitur κροκονητική. A στήμων.

Στημονίαι, ῶν, αἱ, cincinni tenues, staminibus similes, cincinni prolixi et teneri.

Στημονίζομαι, fut. ίσομαι, stamen duco seu tendo; (2) ordior. A στήμων.

Στημονικὸς, ἡ, ὸν, quasi staminarius, stamina nens. Ab eod.

Στημόνιον, ου, τὸ, stamen. Ab eod.

Στημόνιος, ου, ὁ ϗ ἡ, epith. vestis; multum, densum stamen habens.

Στημονοφυὴς, ἐς, aptus stamini, habens firmitatem aptam stamini. A φύω.

Στημονώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, idem quod στημόνιος.

Στημοῤῥαγέω, stamen rumpo, vestem discindo. A ῥήγνυμι.

Στήμων, ονος, ὁ, stamen. Ab ἵσταμαι, *sto.*

Στῆναι, aor. 2. inf. act. verbi ἵστημι.

ΣΤΗΝΙ'Α, ων, τὰ, festum Athenis, quo se mutuis scommatibus proscindebant, *Hes. Male in lexicis* στηνία, ας, ἡ· *nam omnia Græcorum festa efferuntur plurali numero.* Χρὴ προεδρίαν τ' αὐτῇ δίδοσθαι Στηνίοισι ϗ Σκίροις, *Arist. Thesm.* 834.

ΣΤΗ'ΝΙΟΝ, ου, τὸ, pectus, *R.* A στῆναι, *firmum stare*, quod est ab ἵστημι.

Στηνιόω, στηνιῶσαι, conviciis incessere, *Hes.* A στηνία.

Στῆρ, idem quod στέαρ.

Στήριγμα, ατος, τὸ, fulcrum, stabilimentum. *Gl. V.* firmamentum, columna, furca.

Στηριγμὸς, οῦ, ὁ, ipsa actio stabiliendi seu fulciendi; (2) firmitas; (3) dicitur et de planetis, cum consistunt, consistionem *Gellius* vocat, *Ern.*

Στήριγξ, ιγγος, ὁ, fulcrum; (2) furca qua currus sustinetur. A

ΣΤΗΡΙ'ΖΩ, fut. ίξω, statuo, firmiter figo, stabilio, firmo, fulcio; (2) stabilio, confirmo, probo; στηρίζω, et στηρίζομαι, sto, consisto, firmo pedem, incumbo; ἐστήρικται, fixus est, firmatus est, perf. part. pass. 3. sing. Οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη, cœlo condit caput, *Il.* 4, 443. Ὅπου μακραίωνι στηρίζῃ ποτὲ τᾶδ' ἀγωνίῳ σχολᾷ, ubi nimis longa hæres defixus hanc anxia mora, *Soph. Aj.* 194. Στηρίξατε τὰς καρδίας ὑμῶν, *Jac.* 5, 8. Αὐτὸς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐστήριξε τοῦ πορεύεσθαι εἰς Ἱερουσαλὴμ, *Luc.* 9, 51. Χάσμα μέγα ἐστήρικται, *Luc.* 16, 26. στηριχθῆναι, *Rom.* 1, 11.

Στήριξεν, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* et cum ν, pro ἐστήριξε.

Στῇς, *steteris*, 2. sing. a. 2. conj. act. verbi ἵστημι.

Στῆσαι, *statuisse*, a. 1. inf. act. verbi ejusd.

Στήσαντο, 3. plur. aor. 1. ind. med. *Ion.* pro ἐστήσαντο.

Στήσασα, aor. 1. part. act. f. g.

Στῆσε, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἔστησε.

Στήσει, 3. sing. fut. 1. ind. act.

Στήσιος, ου, ὁ, stator, epith. Jovis. Ab ἵστημι.

Στησίχορος, ὁ, nomen Poetæ Lyrici; (2) jactus talorum octonarium denotans, sic dictus quod monumentum Stesichori octangulare esset.

Στησίφυλλον, τὸ, telephium, herba, *Hes.*

Στήσομεν, 1. plur. fut. 1. ind. act. verbi ἵστημι.

Στῆτε, 2. plur. aor. 2. imperat. act.

Στήτην, 3. dual. aor. 2. ind. act. *Ion.* pro ἐστήτην.

ΣΤΗ'ΤΗ, vel στῆτα, ης, ἡ, fœmina, mulier. Εἰ μάργαινές με στήτας πόσις, semivir mulieris maritus, *Dosiad. Ar.* 2. Στήτας εἶργε σαίτας, mulieris Lydæ furor, *Theocrit. Fistul.* 14.

Στητώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, sevosus; pro στεατώδης.

Στήωσι, 3. pl. aor. 2. conj. act. *Poet.* pro στέωσι, et hoc *Ion.* pro στῶσι, ab ἵστημι.

ΣΤΙ'Α, ας, ἡ, lapillus, calculus, seu στῖα.

Στιάζω, lapides jacio. A στία.

Στιβάδιον,

Στιβάδιον, ου, τὸ, torulus ex herba, seu gramine et frondibus, stibadium. A στιβάς.

Στιβαδοκοιτέω, ῶ, fut. ήσω, in toro, stramento, seu frondibus humi stratis cubo, in stibadio cubo. Ex στιβὰς et κοίτη.

Στιβαδοποιέω, ῶ, fut. ήσω, lectisternium ex gramine, frondibus, vel similibus conficio.

Στιβάζω, calco, tero. Item exponitur, fugio, declino. A στείβω. Unde

Στιβαρὸς, ρὰ, ρὸν, densus, crassus, firmus; ponderosus, gravis, *Il.* 5, 400. Τί δὲ στιβαρώτερον ἔοικες; *Call. in Del.* 24.

Στιβαρῶς, *adv.* dense, firmiter.

Στιβὰς, άδος, ἡ, stratum, torus e frondibus, gramine, herbis. *Gl. V.* stramentum; (2) frons in toris adhiberi solita. Καταφεύγει μὲν ἔν τινι σπηλαίῳ τρεῖς στιβάδας ἔχοντι, *Diodor. Sic.* 17, 85. A στείβω.

Στιβεία, ας, ἡ, ingressus, quo terra calcatur et pedibus teritur; (2) vestigatio. A

Στιβεὺς, έως, ὁ, qui viam calcat seu terit, viator; (2) fullo; (3) indagator. (3) σὺν ἴπποισιν εὐρίνοισι κύνεσσιν, *Oppian. Cyneg.* 1, 462. A στίβος.

Στιβευτὴς, οῦ, ὁ, idem. *Gl. V.* vestigator. A

Στιβεύω, fut. εύσω, calco, obeo; (2) feras per campos saltusque investigo, et *tropice* quæro, exquiro.

Στιβευόμενος τόπος, *Plut.* Στιβεύειν τὸ μέλλον, *Id.* A στίβω.

Στιβέω, ῶ, idem. Πᾶν ἐστίβηται πλευρὸν ἕσπερον νεῶν, *Soph. Aj.* 883. Ab eod.

Στίβη, ης, ἡ, ros matutinus frigere concretus et condensatus, pruina, *Od.* 5, 467. *Call. Ep.* Στίβῃ καὶ νιφετῷ κεχρημένος, al. κεχαρημένος. Ab eod.

Στιβήεις, ήεσσα, ῆεν, pruinosus. A στίβη.

ΣΤΙ´ΒΙ, fucus, pigmentum, stibi, stibium.

Στιβία, ας, ἡ, via, semita; (2) indago. Στιβίης εὐκερδέα ἔργα, *Opp. Cyn.* 1, 37. A στίβος.

Στιβίζω, ῶ, rigeo, trigeo. A στίβη.

Στιβίζομαι, fut. ίσομαι, stibio faciem fuco. A στίβι.

Στίβος, ου, ὁ, iter tritum, trames; vestigium.

Στιβὺς, ύος, ὁ, fullo. (nisi est στιβεύς.) A στείβω.

Στίβω, pro στείβω, *Eur. Sic.*

Στιγεὺς, έως, ὁ, subula, vel omne id quo pungimus, *Suid.* A στίζω.

Στίγμα, ατος, τὸ, stigma, nota aut signum inustum aut impressum alicui, macula seu nota, qua aliquid distinctum ac veluti punctis variatum est. Ab eod.

Στιγμαῖος, αία, αῖον, qui unius puncti est, punctum magnitudine æquans. A στιγμή.

Στιγματηφορέω, ῶ, f. ήσω, stigmata inusta habeo, notis compunctus sum. Ex στίγμα et φέρω.

Στιγματίας, ου, ὁ, stigmate notatus, notis compunctus, *inpr.* de servis improbis. A στίγμα.

Στιγματίζω, fut. ίσω, notis compungo, notis inustis signo, stigmata inuro. Ab eod.

Στιγμὴ, ῆς, ἡ, punctum; (2) spatium angustissimum, momentum; (3) dicitur et de aliis rebus valde parvis, de vestigiis rei leniter impressis. A στίζω.

Στιγὼν, ῶνος, ὁ, punctis notatus, obsignatus, *Eust.* Ab eod.

ΣΤΙ´ΖΩ, f. ίξω, pungo, notis compungo, stigmata inuro, inustis notis signo; (2) interpungo, notis distinguo; (3) cædo. *Metaph.* infamo; ἐστιγμένος, notis compunctus, perf. pass. part. Ἔστιζον εἰς τὸ μέτωπον γλαῦκας, *Plut.* Ἐγὼ δ' ἀπόλωλα στιζόμενος βακτηρίᾳ, *Arist. Vesp.* 1286.

Στικτέον, *adv. pos.* distinguendum est punctis.

Στικτὸς, ἡ, ὸν, punctus, variis notis compunctus seu distinctus. A στίζω.

Στιλβηδὸν, *adv.* nitide, splendide. A στίλβη.

Στιλβηδὼν, όνος, ὁ, nitor, splendor. A

Στίλβη, ης, ἡ, idem. A στίλβω.

Στιλβοποιέω, ῶ, nitidum reddo. Ex στίλβη.

Στιλβὸς, ἡ, ὸν, lucidus, fulgidus. *Gl. V.* splendidus. Ab eod. Hinc

Στιλβότης, ητος, ἡ, splendor.

Στιλβόω, ῶ, nitidum reddo, splendorem concilio, coloro.

ΣΤΙ´ΛΒΩ, f. ψω, splendeo, luceo, fulgeo, *Il.* 3, 392. Στίλβων νῶτον πτερύγοιν χρυσαῖν, *Aristoph. Av.* 703.

Στίλβωμα, ατος, τὸ, id quo aliquid nitidum et splendidum redditur, quod nitorem conciliat; (2) ipse splendor. A στιλβόω.

Στίλβων, nitens, micans. Nomen planetæ, stella Mercurii, vel Veneris. A στίλβω.

Στίλβωσις, εως, ἡ, politio, qua aliquid nitidum ac splendidum redditur; (2) splendor, nitor. Ab eod.

Στιλβωτὴς, οῦ, ὁ, colorator, *Ph.* A στιλβόω.

Στιλβωτρον, ου, τὸ, idem quod στίλβωμα.

ΣΤΙ´ΛΗ, ης, ἡ, nummulus minimi pretii; (2) minimum quid, quasi punctum.

Στιλπνὸς, ἡ, ὸν, lucens, fulgens, fulgidus, *Gl. V.* A στίλβω. Hinc

Στιλπνότης, ητος, ἡ, nitor, nitiditas.

Στίλψις, εως, ἡ, splendor. A στίλβω.

ΣΤΙ´ΜΜΙ, τὸ, stibium, dicitur etiam στίμι, στίμις, et στίμμις, ἡ. Hinc

Στιμμίζομαι, fut. ίσομαι, stibio supercilia fuco, stibio ad pigmentum oculorum utor.

Στίμμισμα, ατος, τὸ, pigmentum. A præc.

Στὶξ, χὸς, ἡ, ordo; (2) versus; (3) agmen; στίχες, ordines. (3) εἶδέ με Καδμείων ἔναρον στίχες ἐν κονίαισιν, *Eurip. Suppl.* 821. A στείχω.

Στίξις, εως, ἡ, compunctio, notarum inustio. A στίζω.

Στίον, ου, τὸ, idem quod στία.

Στιπτὸς, ἡ, ὸν, calcatus; (2) densus, solidus.

Στίφος, εος, τὸ, turba, caterva, *inpr.* bellicum agmen, globus militum. Οἰκετῶν στίφος, *Alciphr.* 3, 10. A στείβω.

Στιφρόω, denso, solido. A

Στιφρὸς, ρὰ, ρὸν, densus, firmus, rigidus; (2) aridus, contractus, compressus. A στείφω.

Στιφρότης, ητος, ἡ, densitas, soliditas. A præc.

Στιχαδικὸν ὄξος, acetum e stœchade.

Στιχαδίτης οἶνος, vinum e stœchade confectum. A στιχάς.

Στιχαοιδὸς, οῦ, ὁ, poeta, rhapsodus. Ex στὶξ et ἀοιδός.

Στιχάριον, ου, τὸ, tunica, vestis episcoporum undulata; (2) liber ritualis, liturgicus Eccles. Gr.

Στιχὰς, άδος, ἡ, series; (2) herbæ nomen, stœchas, quæ est potius στοιχάς.

Στίχας, *ordines*, acc. pl. a στὶξ, *ordo*.

Στιχάω, ῶ, ordine eo, vado; ἐστιχόωντο, ordine incedebant, imperf. *Ion.* ἐστιχῶντο, ἐστιχάοντο, *Il.* 2, 92. A στείχω.

Στίχη, ης, ἡ, idem quod στίξ.

Στιχηδὸν, *adv.* in modum versuum; (2) catervatim; (3) ordine. A στίχος vel στίχη.

Στιχήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, per versus scriptus.

Στιχηρὸς, ρὰ, ρὸν, idem et ab eod.

Στιχηρῶς, *adv.* per versus.

Στιχθεὶς, aor. 1. part. pass. verbi στίζω.

Στιχίδιον, ου, τὸ, versiculus. Dim. a στίχος.

Στιχίζω, f. ίσω, ordine dispono; (2) carmina scribo. Ab eod. Unde

Στίχινος, ινη, ινον, per versus descriptus.

Στιχιστὴς, οῦ, ὁ, versuum scriptor, poeta. A στιχίζω.

Στιχολογέω, versus recito. A στίχος et λέγω.

Στιχολογία, ἡ, recitatio versuum. Ex iisd.

Στιχομυθέω, ῶ, alternis versibus respondeo, ut in comœdia vel tragœdia. Ex σ. et μῦθος.

Στιχομυθία, ας, ἡ, actio seu collocutio, quæ fit alternis versibus apud poetas. Ex iisd.

Στιχοποιΐα, ας, ἡ, versificatio. A

Στιχοποιὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, qui facit versus. Ex seq. et ποιέω.

Στίχος, ου, ὁ, ordo; (2) versus; (3) linea libri vel scripti, vel periodus et ejus membra; (4) ordo arborum et vitium, antes; (5) series militum.

Στιχουργέω, ῶ, f. ήσω, versus facio. Ex ἔργον.

Στιχούργημα, τὸ, carmen. A præc.

Στιχουργία, ἡ, versuum scriptio. A

Στιχουργὸς, ὁ, poeta.

Στίχω, f. pro στείχω, *Steph.*

Στιχῳδὸς, οῦ, ὁ, rhapsodus, versuum recitator.

Στιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, durus, asper. A στία.

Στλεγγίδιον, ου, τὸ, strigilecula, *Gl. V.* A στλεγγίς.

Στλεγγιδοποιὸς, οῦ, ὁ, qui strigiles conficit. Ex στλεγγὶς et ποιέω.

Στλεγγίζω, fut. ίσω, abrado strigili, rado; ἐστλεγγισμένος, strigili depexus, perf. pass. part. A

ΣΤΛΕΓΓΙ´Σ, ίδος, ἡ, strigilis; (2) laminula aurea; tænia, ornamentum capitis.

Στλέγγισμα, ατος, τὸ, sordes quæ strigili auferuntur, strigmentum. A στλεγγίζω.

ΣΤΟΑ´, ᾶς, ἡ, porticus; στοαὶ, etiam loca in quibus frumentum reconditur.

Στοᾶκοὶ, οἱ, Stoici, per contemptum ita dicti, *Ath.*

Στοβάζω, convicior, obtrecto, *R.* A στόβος.

Στόβασμα, ατος, τὸ, convicium. A præc.

Στόβος, ου, ὁ, idem, pro στόμβος. Κόκκυγα κομπάζοντα μαψαύρας στόβους, cuculum jactantem vana convicia, *Lycoph.* 395.

Στοιά, ἡ, pro στοά, *At.*

Στοιβαδιζόμαι, in toro repono, torum sterno. A στοιβάς.

Στοιβάζω, f. άσω, stipo, compono, struo, coacervo. Σὺ δὲ παραλαμβάνων στοιβάζε, *Luc.* A στοιβή.

Στοιβὰς, άδος, ἡ, frons; (2) virgulta loco lecti seu tori strata. A στείβω.

Στοιβασία, ας, ἡ, structio. A στοιβάζω.

Στοιβάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, stipabilis, *Gl. V.* Ab eod.

Στοιβαστὴς, οῦ, ὁ, stipator, *Gl. V.* Ab eod.

Στοιβὴ, ῆς, vel στοίβη, ης, ἡ, herba, qua in extruendis stibadiis utebantur veteres; (2) acervus, constructio, exstructio, *Gl. V.* stipatio, stramentum, *Plut.* (3) res exigua, velut lapillus, quæ ad explendum aliquid adhibetur, verbum inane explendi versus causa inculcatum. A στείβω.

Στοιβοειδὴς, ές, stœben sua mollitie et laxitate referens, tomentitius, *Alex. Aphr.*

Στοΐδιον, ου, τὸ, parva porticus. A στοά.

Στοιχάριον, ου, τὸ, parvus ordo. Dim. a στοῖχος.

Στοιχὰς, άδος, ἡ, ordine posita; (2) herba stœchas. Ab eod.

Στοιχειακὸς, ἡ, ὸν, elementarius, qui per elementa fit, vel scribitur. A στοιχεῖον.

Στοιχειακῶς, *adv.* per elementa.

Στοιχεῖον, ου, τὸ, principium, ex quo aliquid componitur, elementum, rudimentum; (2) umbra solarii, στοιχεῖα, de mente literæ alphabeticæ, *in N. T.* de lege ceremoniali; *item* de partibus mundi, astris, &c. A στοῖχος.

Στοιχειόω, ῶ, fut. ώσω, rudimenta artis trado. A στοιχεῖον.

Στοιχειώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, elementarius; (2) simplex. Ab eod.

Στοιχείωμα, ατος, τὸ, elementum, principium. A στοιχειόω. Hinc

Στοιχειωματικὸς, ἡ, ὸν, elementarius.

Στοιχείωσις, εως, ἡ, elementorum et primorum rudimentorum traditio. A στοιχειόω.

Στοιχειωτὴς, οῦ, ὁ, qui elementa tradit. Ab eod.

Στοιχειωτικὸς, ἡ, ὸν, elementarius. A præc.

Στοιχέω, ῶ, f. ήσω, in versus rectos porrigor; (2) ordine procedo; (3) incedo, ambulo; *in N. T.* sequor aliquid, mente, factis; sic et *Polyb.* (4) utor. (4) μιᾷ στοιχεῖν, una uti uxore, *Schol. Aristoph. ad Plut.* 773. Τῇ τοῦ Ζηνοδότου γραφῇ στοιχοῦντες, utentes scriptura Zenodoti, *Eustath. in Il.* 1. Στοιχεῖν δὲ καὶ ἐφίεσθαι τῇ τῶν προπατόρων εὐσεβείᾳ, uti pressisque vestigiis consectari majorum pietatem, *Euseb. Præparat. Evangel.* 4, 130. Ὁ μὲν τούτῳ στοιχῶν; qui illo utitur, *Sext. Empiricus*, 10. *advers. Mathemat.* 255. Hoc sensu frequens est apud Paulum et scriptores ecclesiasticos. Εἰ ζῶμεν πνεύματι, πνεύματι καὶ στοιχῶμεν, *Gal.* 5, 25. τῷ κανόνι, *Ib.* 6, 16. A στοῖχος.

Στοιχηγορέω, ῶ, ordine narro, ordine recenseo. Ex στοῖχος et ἀγορέω.

Στοιχηδὸν, *adv.* ordine, ordinatim. A στοῖχος.

Στοίχημα, pro ἆθλον, *Sch. Theoc.* a στοιχεῖν, quod

quod Græci recentiores et *I. C.* dixere pro pacisci; *item* (2) pignus.

Στοιχίζω, f. ίσω, indagine cingo; (2) ordine dispono, præscribo. Στοιχίζειν ὑψηλὰ, *Xen.* Ab eod.

Στοιχισμὸς, ῦ, ὁ, quum indagine cinguntur silvæ, expansio plagarum. A præc.

Στοιχομυθίω vid. στιχομυθέω.

Στοῖχος, ȣ, ὁ, ordo, versus; (2) ordo militum in acie; (3) indago et series plagarum. A στείχω.

Στοιχῶμεν, 1. pl. præs. conj. act. pro στοιχέωμεν, a στοιχέω.

Στολάρχης, ȣ, ὁ, dux classis, qui classi præest. Ex στόλος et ἀρχή.

Στόλαρχος, ȣ, ὁ, idem et ex iisd.

Στολὰς, άδος, ἡ, genus armaturæ, lorica. A

Στολὴ, ῆς, ἡ, stola, vestis, amictus, vestimentum, indumentum; (2) ornatus A στέλλω.

Στολίδιον, ȣ, τὸ, sagulum. Dim. a στολίς.

Στολιδόω, ῶ, fut. ώσω, induo, amicio. Νεβρίδα στολιδωσαμένα, cervi pellem induta, *Eurip. Phæn.* 1742. Ab eod.

Στολιδώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, rugas et plicas habens, rugosus. Ab eod.

Στολιδωτὸς, ἡ, ὸν, idem. A στολιδόω.

Στολίζω, fut. ίσω, vestio, apparo; ἐστολισμένος, stolatus, *Gl. V.* perf. part. pass. Εὐκόσμως στολίσας νηὸς, πτέρα ποντοπόροιο, *Hesiod. Op.* 626. A στολή.

Στόλιον, ȣ, τὸ, parva stola, amiculum; (2) vestis philosophica. Ab eod.

Στολὶς, ίδος, ἡ, ruga vestis; (2) stria frontis; (3) ruga, plica. Ab eod.

Στολίσαντα, acc. sing. aor. 1. part. act. verbi στολίζω. Hinc

Στόλισμα, ατος, τὸ, idem quod στολίς.

Στολισμὸς, ῦ, ὁ, amictus, cum vestes induuntur. A στολίζω. Unde

Στολιστὴς, ῦ, ὁ, vestiarius. *Gl. V.* vestitor.

Στολμὸς, ῦ, ὁ, idem quod στολισμὸς, *Æschyl Suppl.* 723.

Στόλος, ȣ, ὁ, expeditio militaris; (2) classis, copiæ, quæ aliquo mittuntur; (3) profectio, iter; (4) apparatus, ornatus, amictus. (3) τίνι στόλῳ προσέσχες τήνδε γῆν; quonam suscepto itinere huc appulisti? *Soph. Phil.* 243. (4) τίς σ' ἐξῆγεν οἴκοθεν στόλος; *Id. Œd. Col.* 358. (5) Κινύρων δὲ δώδεκα στόλοι ναῶν ἦσαν, *Eurip. Iphig. in Aul.* 277. Αἴρε δ' ἱστία .... ὑπὲρ στόλον ἐκπετάσαντε πόδα ναὸς, *Id. Iphig. in Taur.* 1134. A στέλλω.

ΣΤΟ'ΜΑ, ατος, τὸ, os, orificium; ostium fluvii; acies ferri; acies, frons exercitus. Κατὰ στόμα βιάζεσθαι, *Plut.* sermo, passim apud *Sophoclem.* Ἀλόγως τὸ τᾶς εὐφήμου στόμα φροντίδος ἱέντες, *Soph. Œd. Col.* 131. Τὸ γὰρ σὸν, ȣ τὸ τȣδ', ἐποικτείρω στόμα ἐλεινόν *Id. Œd. Tyr.* 671. Σȣ γ' εἰς τόδ' ἐξελήλυθεν ἀνόσιον στόμα, *Id. Œd. Col.* 981.

Στομακάκη, vel στομοκάκη, ης, ἡ, oris vitium, scorbutici morbi genus, *Strabo.* Ex στόμα et ἀκή.

Στομαλγία, ας, ἡ, oris dolor, oris morbus; (2) loquacitas. Ex στόμα et ἄλγος.

Στομαλίμνη, ης, ἡ, lacus prope mare, qui ipsum mare ostio suo ingreditur.

Στομάλιμνον, ȣ, τὸ, idem, *Theoc.* 4, 23.

Στόμαργος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, loquax, nugator, *Æsch. Sept. ad Theb.* 453. *Gl. V.* rabula.

Στομάτεσσι, dat. pl. *Ion.* pro στόμασι.

Στοματικὸς, ἡ, ὸν, ad os pertinens. A στόμα.

Στοματȣργὸς, ῦ, ὁ, ore opus suum conficiens. Ex στόμα et ἔργον.

Στομαυλέω, ῶ, fut. ήσω, ore tibiam inflo. Ex αὐλός.

Στομαχικὸς, ἡ, ὸν, stomachicus; (2) stomachi vitio laborans, ad vomitum proclivis. A

ΣΤΟ'ΜΑΧΟΣ, ȣ, ὁ, os, orificium; (2) stomachus, ventriculus; (3) gula, guttur, jugulum, orificium ventriculi superius.

Στομβάζω, ore dilatato gravem vocem edo, ore late diducto loquor; (2) convicior. A

Στόμβος, η, ον, qui ore dilatato sonum edit, convicium faciens. A στόμβω.

Στομίας, ȣ, ὁ, magnum os habens; στομίας ἵππος, oris duri equus. A στόμα.

Στόμιον, ȣ, τὸ, osculum, parvum os; (2) orificium vasis, venæ, et similium introitus angustior; (3) fræni pars, quæ ori equi inditur. Dim. ab eod.

Στόμις, ὁ, idem quod στομίας.

Στομοδόκος, ȣ, ὁ, ἡ, loquax. A δέχομαι.

Στόμος, ȣ, ὁ, garrulitas, convicium. A στόμα.

Στομόω, ῶ, fut. ώσω, os claudo, os obstruo; (2) os seu ostium facio sive aperio; (3) ferrum acuo et induro, roboro; (4) frontes in exercitu sive acie struo. Μέμνησ' ὅπως εὖ μοι στομώσεις αὐτὸν, *Aristoph. Nub.* 1106. Τῆνδε δ' ȣχ ὁρᾷς ἄδε δράκαιναν,——ὡς δειναῖς ἐχίδναις εἰς ἔμ' ἐστομωμένην; *Eur. Iph. T.* 288. Τὰ δ' ὑγιεινὰ λέγεται στομȣσθαι ἢ κρατύνεσθαι τὴν ἕξιν, *Plut.* Ab eod.

Στομφάζω, utor grandibus verbis, magnifice loquor; (2) convicior, *Aristoph. Vesp.* 721. A στόμφος.

Στόμφαξ, ακος, ὁ, grandiloquus; (2) acerbus, durus. Ab eod.

Στομφαστικὸς, ἡ, ον, grandiloquus. Ab eod.

Στόμφος, ȣ, ὁ, grandiloquentia; (2) convicium. Ἐν τραγῳδίᾳ, πράγματι ὀγκηρῷ φύσει ἢ ἐπιδεχομένῳ στόμφον, *Longin.* Ἐκφέρεσθαι εἰς ἀλληγορικὸν στόμφον, *Id.*

Στομώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, qui magno seu amplo ore est. A στόμα.

Στόμωμα, ατος, τὸ, id quod exacutum est; (2) id quo duratur acies; (3) robur aciei; ferrum durum, *Gl. V. Plut.* A στομόω.

Στόμωσις, εως, ἡ, induratio ferri; (2) acies, acumen, robur. Στόμα πολλὴν ἔχον στόμωσιν, *Soph. Œd. Col.* 795. Ab eod.

Στομωτὴς, ῦ, ὁ, indurator, *Gl. V.*

Στοναχεῦντι, 3. pl. præs. ind. act. *Dor.* pro στοναχȣσι, a

Στοναχέω, ῶ, fut. ήσω, gemo, cum gemitu requiro, *Soph. El.* 131. A στένω.

Στοναχὴ, ῆς, ἡ, gemitus, suspirium, dolor. A στόνος.

Στοναχίζετο, *Ion.* pro ἐστοναχίζετο, a

Στοναχίζω et στοναχίζομαι, gemo, ingemisco. Μεγάλα στοναχίζων, *Il.* 23, 172. ἀδινὰ, *Il.* 225. θυμῷ, *Ib.* 7, 95. A στοναχή.

Στόναχος, ȣ, ὁ, idem quod στοναχή.

Στονόεις, όεσσα, όεν, gemebundus, gemendus; vid. στένος. A

Στόνος, ȣ, ὁ, gemitus, suspirium, gemitus cum fletu. A στένω.

Στόνυξ, υχος, ὁ, unguium extremitas; (2) unguis; (3) præacutæ cautes etiam στόνυχες, *ap. Apoll. Rh.* Πετραίῃ στόνυχι χρίμψε στύφλον, *Apoll. Rhod.* 4, 1679. Πλέων πρὸς ἐξὺν στόνυχα πετραῖα λέπας, *Eurip. Cycl.* 400. Ab ὄνυξ.

Στοργέω, ῶ, pio et vehementi amore complector. A

Στοργὴ, ῆς, ἡ, amor; (2) *inpr.* amor conjugum; (2) *vulgatissime* parentum erga liberos et liberorum erga parentes. *Gl. V.* adfectio. A στέργω.

Στορέννυμι, et στορεννύω, sterno. A στορέω.

Στορέσαι, aor. 1. inf. act. verbi στορέω.

Στορεσεῦντι, 3. pl. fut. 1. ind. act. *Dor.* et *Æol.* pro στορέσȣσι.

Στρ..ὺς, έως, ὁ, strator, qui sternit; (2) fomes, qui substerni solet ad ignem concipiendum A

ΣΤΟΡΕ'Ω, ῶ, fut. έσω, sterno, prosterno. Ἀνέρχαιν στορέσας, *Il.* 9, 213. τάνατας, *Ib.* 24, 645.

ΣΤΟ'ΡΘΥΓΞ, γος, ἡ, cuspis hastæ; (2) cuspis sagittæ; (3) priapus, veretrum, *in epigrammate*; (4) ramus cervi. (4) ἄγρωσα κεραστόρȣς στόρθυγγας εἶδε' ἔλαφος. *Soph. in Fragm. Aloadum.*

Στόρνη, ἡ, zona, *Lyc.*

Στόρνυμι, idem quod στορέω. Εἶδε κοῖλα δέμνια στορνύντα, *Soph. Trach.* 901.

Στορύνη, ης, ἡ, instrumentum quoddam chirurgicum ad sanguinem e naribus detrahendum, *Aret.* A στορέω.

Στοσχάζω, pecora stabulis seu septis includo, *Hes.*

Στȣχος, ὁ, varus, *V. L.*

ΣΤΟΧΑ'ΖΟΜΑΙ, f. άσομαι, collineo ad scopum, recta ad scopum tendo; *metaph.* in scopum destino, propositum mihi specto; ἐστοχασμένος βλασφημίας, maledicendi causa; (2) conjicio, conjecturam facio; (3) satisfacio alicui, facio quæ quis velle videtur, studeo alicui rei vel personæ; hinc (4) misereri, parcere, consulere. Στοχάζεσθαι σκοπȣ ȣκ ἠδύνατο, *Polyb.* πρός τι, *Plat.* τῆς τῶν θεῶν διανοίας, *Isocr.* ἀπό τινος, *Phal.*

Στοχὰς, άδος, ἡ, retium tentio; (2) strues ad loca æquanda, quo plagæ tendi queant.

Στοχασάμενοι, nom. pl. a. 1. part. med. verbi στοχάζομαι.

Στόχασμα, ατος, τὸ, id quod in scopum intenditur, sive quo ad scopum collineatur; (2) idem quod

Στοχασμὸς, ῦ, ὁ, collineatio ad scopum; (2) conjectatio, conjectura. A στοχάζομαι.

Στοχαστὴς, ῦ, ὁ, conjector, qui conjecturas colligit; (2) qui bene collineat et recta ad scopum tendit. Ab eod. Hinc

Στοχαστικὸς, ἡ, ὸν, recta collineans et ad scopum tendens; (2) qui s..lers in conjecturis, consultus; (3) conjecturalis, conjectura assequendus.

Στοχαστικῶς, *adv.* conjectando; (2) more conjectantium.

Στρέβαι, αἱ, compedes. A στρέφω.

Στρεβλοκομάω, ῶ, crispa sum coma. A

Στρεβλοκόμης, ȣ, ὁ, qui crispa est coma. A seq. et κόμη.

Στρέβαλος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, qui tereti corpore est; (2) tortuosus. A στραβός.

Στράβηλος, ὁ, genus conchylii, sic dictum a figura, quod simile est tubæ. Ab eod.

Στραβίζω, fut. ίσω, sum strabo. Ab eod.

Στραβισμὸς, ῦ, ὁ, distortio oculorum. A præc.

Στραβὸς, ἡ, ὸν, qui est oculis distortis, luscus; *proprie*, pravus, perversus. A στρέφω.

Στραβων, ωνος, ὁ, idem et ab eod.

Στραγγαλάω, ῶ, strangulo, suffoco. *R.* A

Στραγγάλη, ης, ἡ, laqueus, strangulatio. A στραγγ..

Στραγγαλιὰ, ᾶς, ἡ, tortuosus laqueus; (2) dolosum concilium. Ab eod.

Στραγγάλια, ων, τὰ, tophi et durities ex humore concreto, maxime in articulis:

Στραγγαλίαι, αἱ, tormenta, *Gl. V.* Ab eod.

Στραγγαλίζω, f. ίσω, obtorqueo. *Gl. V.* strangulo. A

Στραγγαλὶς, ίδος, ἡ, idem quod στραγγαλιά.

Στραγγαλισμὸς, ῦ, ὁ, strangulatio. A στραγγαλ..

Στραγγαλιώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, tortuosus, distortus; (2) perversus, dolosus. A στραγγαλιά.

Στραγγαλόω, ῶ, strangulo, torqueo, stringo. Ἡ ȣρὰ στραγγαλȣται ἀπὸ τῆς ξηρότητος, *Al. Aphr.* quod a στράγγαλος. A στράγγος.

Στραγγαλωτὸς, ἡ, ὸν, valde tortus, nodosus, de fune. A præc.

Στραγγεῖον, ȣ, τὸ, instrumentum quo humor exprimitur, ut stillatim defluat. A

Στραγγεύω, fut. εύσω, guttatim exprimo; (2) premo, adfligo; στραγγεύομαι, *med.* cunctor, moror, tempus tero; (3) laboro, vexor. Ἐννοῶν τί ταῦτ' ἔχων στραγγεύομαι, *Aristoph. Nub.* 131. A στράγξ.

Στραγγίζω, idem quod στραγγεύω, *Hes.*

ΣΤΡΑΓΓΟ'Σ, ῦ, ὁ, tortuosus, obliquus, perversus; (2) impudens, *Hes.* στραγὸς, *Suid.*

Στραγγȣρία, ας, ἡ, urinæ stillicidium, quum urina stillatim excernitur. Ex στράγξ et ȣρον. Hinc

Στραγγȣριάω, ῶ, urinæ stillicidio laboro.

Στραγγȣρικὸς, ἡ, ὸν, ad stranguriam proclivis, stranguria laborans, τὰ στραγγȣρικὰ, stranguria.

ΣΤΡΑ'ΓΞ, γγος, ἡ, gutta, stilla.

Στράπτω, fulguro, fulgeo, corusco, ejaculor, emitto, spiro. Στράπτειν Ἕως ἤδειαν ἀπὸ φλόγα, *Apoll. Rhod.* 3, 1018. Τὰ πολλάκις στράψαντα χειρὸς τῆς ἀνικήτȣ βέλη, *Soph. Œd. Col.* 1514.

Στρατάομαι,

Στρατάομαι, ῶμαι, exercitum colloco, castra pono. Hinc ἐστρατόωντο, imperf. *Ion.* pro ἐστρατῶντο, ἐστρατάοντο, *Il.* 3, 187. A στρατός.

Στραταρχέω, ῶ, fut. ήσω, dux sum exercitus, exercitui præsum. A

Στρατάρχης, ου, ὁ, imperator, copiarum dux. Ex στρατὸς et ἀρχή. Hinc

Στραταρχία, ας, ἡ, præfectura exercitus.

Στράταρχος, ου, ὁ, idem quod στρατάρχης.

Στρατεία, ας, ἡ, militia, expeditio militaris; (2) stipendia, in pl. (3) agmen et copiæ. A στρατεύω.

Στράτευμα, ατος, τὸ, exercitus qui in expeditionem educitur, agmen. Ab eod.

Στρατευματικὸς, ἡ, ὸν, militaris, bello habilis. A στράτευμα.

Στρατεύομαι, milito. A στρατεύω.

Στρατευσείω, expeditionem cogito. Ab eod.

Στρατεύσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui in expeditionem educi potest, militiæ aptus seu maturus. A

Στράτευσις, εως, ἡ, expeditio.

Στρατευτέον, *adv. posit.* bellandum.

Στρατευτικὸς, ἡ, ὸν, idem quod στρατεύσιμος· (2) bellicosus, pugnax; (3) muniis militaribus adsuetus. A

Στρατεύω, f. εύσω, exercitum in expeditionem educo, cum exercitu venio; (2) bello invado; στρατεύω, et στρατεύομαι, milito, stipendia facio. Στρατεύειν ἐπὶ τοὺς ἐναντίους, *Æsch.* ἐπὶ Τροίαν, *Thuc.* τινὶ, *Dem.* Ἐπὶ τούτους ἡμεῖς καὶ δὴ στρατευσόμεθα, *Xen. Cyr.* 4, 18. Ἐπὶ γὰρ τὴν ἐμὴν στρατεύομαι πόλιν, *Eur. Ph.* 435. A στρατός.

Στρατηγεῖον, τὸ· vide στρατήγιον, quod melius.

Στρατηγέτης, ου, ὁ, idem quod στρατηγός.

Στρατηγέω, ῶ, f. ήσω, præsum exercitui, exercitum duco, imperatoris munere fungor; (2) furto militari circumvenio, strategemate vinco. Ἐστρατήγει τῶν νεῶν, *Thuc.* τὸ στρατόπεδον, *Plut.* Δυοῖν γερόντοιν δὲ στρατηγεῖται φυγὴ, *Eur. Herac.* 39. A στρατηγός.

Στρατήγημα, ατος, τὸ, res a duce exercitus acta; (2) facinus callidum et solers consilium, quo imperator hostem circumvenit; strategema, furtum militare. A præc.

Στρατηγηματικὰ, τὰ, pro στρατηγικὰ, sc. libri, quos Frontinus conscripsit et edidit, sic dicti, *Ap.*

Στρατηγία, ας, ἡ, imperatorium munus, præfectura exercitus; (2) peritia ducendi exercitum. A στρατηγός. Hinc

Στρατηγιάω, ῶ, munus imperatoris adfecto seu ambio.

Στρατηγικὸς, ἡ, ὸν, imperatorius; (2) peritus muneris imperatorii; (3) qui fuit imperator.

Στρατηγικῶς, *adv.* imperatorie.

Στρατήγιον, ου, τὸ, tentorium aut domus imperatoris, prætorium. Μέσον δὲ προσμολὼν στρατήγιον, media ingressus castra, *Soph. Aj.* 752. A στρατηγός.

Στρατηγὶς, ίδος, ἡ, prætoria. Δείξας τὴν στρατηγίδα ναῦν οὖσαν ἐξήρη, *Plut.* Ἡ στρατηγὶς ἀρχὴ, prætura, *Appian. Bell. Civ.* 2, 87. Ab eod.

Στρατηγὸς, οῦ, ὁ, dux exercitus, imperator. Ex στρατὸς et ἄγω.

Στρατηλασία, ας, ἡ, eductio exercitus, expeditio. Ex στρατὸς et ἐλασία.

Στρατηλατέω, ῶ, fut. ήσω, exercitum duco, expeditionem suscipio, bellum infero. Διοῦ ἄναξ στρατηλατεῖ, *Eur. Herac.* 465. A

Στρατηλάτης, ου, ὁ, qui exercitum educit in expeditionem, dux agminis militaris, *Ph.* magister militum, dux exercitus, *Eur. Cyc.* 85. Ab ἐλαύνω.

Στρατιὰ, ᾶς, ἡ, exercitus, agmen militum quod in expeditionem educitur; (2) militia, expeditio, pro στρατεία. *Sed hoc vitiose.*

Στρατιάρχης, ου, ὁ, tribunus militum. E præc. et ἀρχή.

Στρατίαρχος, ου, ὁ, idem et ex iisd.

Στρατιάων, gen. pl. *Æol.* pro στρατιῶν.

Στράτιον, *adv.* exp. μέγα, φοβερὸν, *Ar.*

Στράτιος, ία, ιον, militaris, castrensis, exercituum præses. Epith. Martis. A στρατός.

Στρατιώτης, ου, ὁ, miles. A στρατιά. Hinc

Στρατιωτικὸς, ἡ, ὸν, militaris, ad milites pertinens; (2) qui militiæ studet; (3) militiæ peritus. Hinc τὰ στρατιωτικὰ, res militares.

Στρατιωτικῶς, *adv.* militariter, ut militem decet.

Στρατιῶτις, ιδος, ἡ, fœmina militans; στρατιώτιδες νῆες, naves quæ milites vehunt.

Στρατιωτὶς, ίδος, ἡ, herba fluviatilis, *Plin.*

Στρατοκήρυξ, υκος, ὁ, exercitus præco.

Στρατολογέω, ῶ, fut. ήσω, delectum ago, cogo et conscribo milites. Ἵνα τῷ στρατολογήσαντι ἀρέσῃ, 2 *Tim.* 2, 4.

Στρατολογία, ας, ἡ, delectus militaris. A

Στρατολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui exercitum conscribit, delectum habet. A λέγω.

Στρατόμαντις, εως, ὁ, vates, augur exercitus, ut Calchas *ap. Hom.*

Στρατοπεδάρχης, ου, ὁ, qui castris præest, castrorum præfectus; (2) imperator, dux exercitus. Ex στρατόπεδον et ἀρχή. Hinc

Στρατοπεδαρχία, ας, ἡ, castrorum præfectura.

Στρατοπεδεία, ας, ἡ, castrametatio; (2) castra ipsa; (3) dispositio exercitus, *Polyb.*

Στρατοπεδεύσις, ἡ, idem cum στρατοπεδεία, *Plat.*

Στρατοπεδευτικὸς, ἡ, ὸν, ad castrametationem pertinens. A

Στρατοπεδεύω, castra metor. Νῦν μίκρον πορευθέντες ἐστρατοπεδεύκασι, *Xen.* A

Στρατόπεδον, ου, τὸ, castra; (2) exercitus.

Στρατόπλωτος, ον, exercitum trajiciens mare, seu jubens trajicere. Ῥήτρας πολίταις τὰς στρατοπλώτους ἐρεῖ, orationem habebit ad cives hortans eos mare trajicere, *Lycophr.* 1037. A πλώω.

ΣΤΡΑΤΟ'Σ, οῦ, ὁ, exercitus, copiæ militares, sive terrestres sive navales; (2) multitudo; dicitur et adjective, *Ern.*

Στρατόφι, vel στρατόφιν, *adv.* ab exercitu.

Στρατοφύλαξ, ακος, ὁ, custos exercitus, copiarum dux sive præfectus.

Στρατόωντο, 3. pl. imperf. ind. med. *Ion.* et *Poet.* pro ἐστρατῶντο et ἐστρατάοντο, a στρατάομαι.

Στρατωνίδης, ὁ, pro στρατιώτης, *Ar.*

Στραφεὶς, aor. 2. part. pass. verbi seq.

Στρεφθεὶς, aor. 1. part. pass. verbi στρέφω.

Στραφῆναι, *conversum esse*, aor. 2. inf. pass.

Στρέβλη, ης, ἡ, instrumentum nauticum; (2) tormentum, instrumentum tortorum. (1) γεγόμφωται σκάφος στρέβλαισι ναυτικαῖσιν ὡς προσηγμένον, veluti cuneis nauticis adductum, *Æschyl. Suppl.* 450. A στρεβλός.

Στρεβλόκερως, ὁ καὶ ἡ, cornua vara habens.

Στρεβλόπους, οδος, ὁ, scaurus, *Ph.*

Στρεβλὸς, ἡ, ὸν, tortuosus, flexuosus; (2) perversus, callidus, versutus; (3) strabo, qui perversis et distortis est oculis. A στρέφω. Hinc

Στρεβλότης, ητος, ἡ, tortuositas; (2) perversitas.

Στρεβλόω, ῶ, fut. ώσω, torqueo, tormentis distraho, distorqueo, perverto, depravo. Ἃ οἱ ἀμαθεῖς καὶ ἀστήρικτοι στρεβλοῦσιν, 2 *Pet.* 3, 16. Ὑμεῖς στρεβλώσαντες αὐτὸν ἀποκτείνατε, *Dem.* A στρέφω. Hinc

Στρέβλωσις, εως, ἡ, tortura, vexatio.

Στρεβλωτήριον, ου, τὸ, tormentum, locus tormentorum.

Στρεβλωτὴς, οῦ, ὁ, eculeus, *Ph.* (2) tortor.

Στρέμμα, ατος, τὸ, tortum, intortum; (2) luxatum; (3) opus pistorium. A στρέφω.

Στρεψαίγλες, ου, ὁ καὶ ἡ, fulgorem seu lucem avertens; radios deflectens, vox dithyramb. inepta ab *Aristoph.* irrisa, *Nub.* 334. Ex στρεπτὸς et αἴγλη.

Στρεπτίκιος, ἄρτος, idem cum στρεπτὸς, *Ath.*

Στρέπτινδα, lusus genus, *Poll.*

Στρεπτεῖο, gen. sing. *Ion.* pro στρεπτοῦ.

Στρεπτὸς, ἡ, ὸν, versatilis, versabilis, volubilis, tortilis, flexilis; (2) tortus, χιτὼν, lorica conserta annulis. (1) διὰ στρεπτοῖο χιτῶνος, per tortilem annulis tunicam, *Il.* 5, 113. A στρέφω.

Στρεπτὸς, οῦ, ὁ, torques. Ab eod.

Στρεπτοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, torquatus, torquem gestans. A præc. et φέρω.

Στρέπτω, pro στρέφω, *Steph.*

Στρευγεδὼν, όνος, ἡ, adstrictio gutturis, hinc animi deliquium. Στρευγεδόνι προδέδοντι δαμαζόμενος καμάτοισιν, dolore victus jacet præ animi deliquio, *Nicand. Alexiph.* 313. A

Στρεύγω, *proprie* idem quod στραγγεύω, guttatim exprimo; unde dolore adficio; στρεύγομαι, paullatim deficio, tabesco, consumor, vexor; (2) cunctor, cesso, tempus tero, ut στραγγεύομαι, *Il.* 15, 512. *Od.* 12, 351. Μεγάλη δ' ἐστρεύγετο νύσσα, *Call.* A στράγξ.

Στρεφάσκω, verto. A στρέφω.

Στρεφεδινέω, ῶ, f. ήσω, in gyram ago; στρεφεδίνηθεν, vertigine correpti sunt, 3. pl. aor. 1. pass. pro ἐστρεφεδινήθησαν, *Il.* 16, 792. Ex στρέφω et δινέω.

Στρεφθεῖσα, aor. 1. part. pass. f. g. verbi στρέφω.

Στρεφθέντε, nom. dual. aor. 1. part. pass.

Στρέφος, εος, τὸ, idem quod στρέμμα, et pellis, quo sensu melius est σέρφος. A στρέφω. Hinc

Στρεφόω, ῶ, pelle tego, (melius στερφόω, *Ern.*)

ΣΤΡΕ'ΦΩ, fut. ψω, verto, verso, flecto, torqueo; (2) torqueo, *i. e.* ango; (3) verso, voluto, cogito; (4) reverto, remeo; στρέφομαι, convertor, mutor, contorqueor, contorquendo luxor; (2) versor, occupatus sum; ἐστράφην, aor. 2. στραφεὶς, conversus; ἐστραμμένος, tortus, perf. pass. Θανοῦ, πάλιν με στρέψον, ὡς ἴδω τέκνα, *Eur. Herc. Fur.* 1412. Στρέψον ἀνταυγεῖς κόρας, *Aristoph. Thesm.* 909. Πρὸς κέρδος ἴδιον ἄλλος ἄλλοσε στρέφει, *Eur. Supp.* 414. Ἐπὶ γῆς στρέφεσθαι, *Plato.* εἰς τὰ ἔθνη, *Act.* 13, 46. (1) στρέψασα φᾶμαι, fama convertit se, *Eurip. Med.* 416. Τὸ δὲ σὸν ψόφον οὐκ ἂν στραφείην, tuam enim vaniloquentiam nihil moror, *Soph. Aj.* 1135.

Στρέφωσις, εως, ἡ, rectius στέρφωσις, quum quid operitur corio. A στρεφόω.

Στρεψάσκω, verto; imperf. στρέψασκον, *Il.* 18, 546. A στρέφω.

Στρεψαύχην, ενος, ὁ καὶ ἡ, torquens collum, *Apoll.*

Στρεψίμαλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, intortum, *i. e.* crispum habens vellus; (2) versipellis, versutus. Ex στρέψις et μαλλός.

Στρέψις, εως, ἡ, versio, conversio; (2) fraus. A στρέφω.

Στρεψοδικέω, causam perverto, jus perverto malis artibus. Στρεψοδικῆσαι, καὶ τοὺς χρήστας διολισθεῖν, *Aristoph. Nub.* 433. A præc. et δίκη.

Στρεψοδικοπανουργία, ας, ἡ, versutia in pervertendis caussis seu litibus, *Aristoph. Av.* 1474.

Στρεψοδινέω, ῶ, fut. ήσω, in gyrum flecto.

Στρηνὲς, *adv.* aspere. Στρηνὲς δὲ περὶ στυφελὴ βέβρυχεν ἀκτὴ, *Apoll. Rhod.* 2, 323. A

ΣΤΡΗΝΗ'Σ, έος, ὁ καὶ ἡ, asper, acutus; (2) qui moribus asperis est; turgidus, turgescens. Vide *Ern.*

Στρηνιάω, ῶ, fut. άσω, luxuriose vivo, lascivio, *Gl. V.* gestio in malam partem. Ὅσα ἐδόξασεν ἑαυτὴν, καὶ ἐστρηνίασε, *Apoc.* 18, 7. στρηνιάσαντες, *Ib.* 9. A

ΣΤΡΗ'ΝΟΣ, εος, τὸ, luxus, deliciæ; (2) tumultuatio; (3) fastus, morum asperitas.

Στρηνόφωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, vocem asperam habens. Ex στρηνὴς et φωνή.

Στριβιλικὶγξ, ne nauci quidem, ne tantilium quidem, *Aristoph. Ach.* 1040. idem quod

ΣΤΡΙ'ΒΟΣ, ου, ὁ, exilis et tenuis vox avis.

Στριγμὸς, οῦ, ὁ, stridor. A στρίζω, pro τρίζω.

Στριξ, γὸς, ἡ, columnæ canaliculus, striatura, strix, nycticorax, *Ern.*

Στριφνὸς, ἡ, ὸν, strigosus, *Gl. V.* στριφνὸν, acerbum, *Ph.* A στρέφω.

Στροβάνικος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui exagitando vincit, *Hes.* Ex στρόβος et νίκη.

Στροβιλὸς, ἡ, ὸν, tortuosus, flexuosus, incurvus. A στροβέω.

Στροβεὺς, έως, ὁ, instrumentum fullonicum, *Ern.* A

Στροβέω, ῶ, fut. ήσω, circumago, torqueo; (2) perturbo, terreo. Πάντα τρόπον τε σαυτὸν στρόβει πυκνώσας, *Aristoph. Nub.* 702. Ἀλλ' ἴθι καὶ στρόβει, μηδὲν ὀλίγον ποίει, *Id. Eq.* 385.

Μανίας

Μανίας ὑπὸ δεινῆς ὄμματα στροβήσεται, *Id. Ran.* 918. A στρέφω.

Στροβητὸς, ἡ, ὀν, impetuosus; (2) qui circumagitur, circumrotatus, ut Ixion. A præc.

Στροβιλέα, nux pinea, *Ph.* A στρόβιλος.

Στροβιλέω, ῶ, fut. ήσω, turbineo vortice circumago. *Gl. V.* intorqueo. Ab eod.

Στροβιλιὼν, pinetum, *Gl. V.* Ab eod.

Στροβίλη, ἡ, linamentum, aut aliud quid in turbinis modum contortum. Ab eod.

Στροβίλινος, ίνη, ινον, pineus. Ab eod.

Στροβιλίτης, ου, ὁ, ut στροβιλίτης οἶνος, vinum pineis nucibus conditum. Ab eod.

Στροβιλοβλέφαρος, ον, quasi oblique videns, idem quod ἑλικοβλέφαρος, vividos, nitidos, pulchros oculos habens, rotatiles, versatiles.

Στροβιλοειδὴς, έος, ὁ ἡ, similis turbini seu cono, seu nuci pineæ. Ex seq. et εἶδος.

Στρόβιλος, ου, ὁ, vortex, turbo, trochus; genus saltationis flexuosum; (2) pinus, *Gl. V.* nux pinea, nucleus nucis pineæ. A στρόβος. Hinc

Στροβιλόω, ῶ, f. ώσω, verso, circumago. Στροβιλοῖ τὴν γλῶτταν, *Plut.*

Στροβιλώδης, εος, ὁ ἡ, turbinatus; (2) frequens anfractibus. Ὄρος στροβιλῶδες, *Plut.* A στρόβιλος.

Στρόβος, ου, ὁ, vertex, vertigo, gyrus. A στρέφω.

Στροβύλος, ὁ, *Sch. Theoc.* idem quod στρόβιλος.

Στρογγυλαίνω, rotundo, rotundum efficio. A στρογγύλος.

Στρογγύλευμα, τὸ, opus rotundum, ut globus, cylindrus. A

Στρογγυλεύω, f. εύσω, idem quod στρογγυλαίνω.

Στρογγυλίζω, fut. ίσω, idem; (2) ore rotundo loquor. Στρογγυλίζειν τὰ νοήματα, *Dion. Hal.* A στρογγύλος.

Στρογγύλη, ἡ, rapum, *Steph.* στρογγύλαι, αἱ, teretes zonæ, *Poll.*

Στρογγυλιώδης, ες, potius στρογγυλώδης, et

Στρογγυλοδίνητος, ον, rotundus. A δινέω.

Στρογγυλοειδὴς, έος, ὁ ἡ, idem.

Στρογγυλόκαυλος, ου, ὁ ἡ, qui rotundum habet caulem.

Στρογγυλόλοβος, ου, ὁ ἡ, rotunda siliqua inclusus.

Στρογγύλομαι, rotundus fio. A στρογγύλος: sed præstat aut στρογγύλλομαι, aut στρογγυλοῦμαι, *Ern.*

Στρογγυλοναύτης, ου, ὁ, qui oneraria navi navigat, quæ Gr. στρογγύλα dicitur.

Στρογγυλόπλευρος, ον, rotundum latus habens.

Στρογγυλοπρόσωπος, ου, ὁ ἡ, qui rotunda est facie. A πρόσωπον.

ΣΤΡΟΓΓΥ'ΛΟΣ, ύλη, ύλον, rotundus, teres, globosus.

Στρογγυλότης, ητος, ἡ, rotunditas, figura rotunda aut teres. A στρογγύλος. Unde

Στρογγυλόω· vide στρογγυλεύω. Καταφερόμενον ὕδωρ ἐξ ὕψους στρογγυλοῦται, *Al. Aphr.*

Στρογγύλωμα, τὸ, orbis, coagmentum rotundum, *V. T.*

Στρογγύλως, *adv.* rotunde; (2) figura tereti.

Στρογγύλωσις, εως, ἡ, rotundatio exercitus, *V. T.*

Στροιβέω, idem quod στροβέω.

Στροίβηλος, ου, ὁ, tuber, vibex, *Hes.* A

Στροιβὸς, οῦ, ὁ, idem quod στρόβος, vel στρόμβος.

Στρομβεῖον, ου, τὸ, turbo, conus, *Nic. Th.* 629. A στρόμβος.

Στρομβηδὸν, *adv.* turbinis in modum. Ab eod.

Στρομβοειδὴς, ές, idem quod στροβιλοειδὴς, *Steph.*

Στρόμβος, ου, ὁ, turbo. A στρέβω.

Στρομβόω, ῶ, f. ώσω, turbineo vortice verso seu circumago; (2) verso, circumago. A præc.

Στρομβώδης, εος, ὁ ἡ, turbinis seu coni figuram habens. Ab eod.

Στρουθάριον, ου, τὸ, passerculus, et universe quævis avicula. Dim. a στρουθός.

Στρούθειος, εία, ειον, strutheus. Ab eod.

Στρουθίζω, fut. ίσω, passeris in modum strido; (2) radicula purgo.

Στρουθίον, ου, τὸ, passerculus. Dim. a στρουθός.

Στρούθιος, ία, ιον, struthius; (2) radix quædam. Ab eod.

Στρουθοκάμηλος, ου, ὁ vel ἡ, struthiocamelus, avis; struthio, *Ph.*

Στρουθοκέφαλος, ου, ὁ ἡ, habens caput passeris aut struthiocameli; (2) monstrosus. Ex στρουθὸς et κεφαλή.

Στρουθόπους, οδος, ὁ ἡ, pedes struthiocameli habens.

ΣΤΡΟΥΘΟ'Σ, οῦ, ὁ, passer; (2) struthio, struthiocamelus; (3) avis quævis parvula; (4) herba quædam.

Στρουθοφάγος, ου, ὁ ἡ, struthiones vorans; (2) passeres vorans.

Στροφαῖος, ου, ὁ, versutus, qui multas novit strophas, epith. Mercurii. A στροφή.

Στροφάλιγξ, ιγγος, ἡ, conversio, vertigo, vortex, flexus; (2) rotula, orbis, orbiculus; (3) caseus, *Il.* 16, 775. Μεσσηγὺ γὰρ πᾶσα περιστρέφεται στροφάλιγγι, *Arat.* 43. A

Στροφαλίζω, f. ίσω, verto, verso. *Od.* 18, 314. A στρέφω

Στροφὰς, άδος, ἡ, quæ circumagitur, tortuosa, anfractuosa, ut via.

Στροφάω, ῶ, verto, volvo, verso.

Στροφεῖον, ου, τὸ, instrumentum vertendo navem; (2) pars theatri. *Gl. V.* versoria.

Στροφεὺς, έως, ὁ, vertebra; (2) summus dorsi spondylus; (3) cardo in foribus.

Στροφέω, ῶ, versutiis et strophis utor.

Στροφὴ, ῆς, ἡ, versio, versura, flexus; (2) chori ad spectatores conversio, pars carminis lyrici habens antistrophen suam; (3) tergiversatio fraudulenta, stropha, versutia. *Gl. V.* στροφαί, strophæ. A στρέφω.

Στρόφιγξ, γος, ἡ, vertebra, cardo; (2) versura, flexus, versio. Στρόφιγξιν ἔνδοθεν κυκλούμεναι, *Eurip. Phœn.* 1133. Καὶ περὶ τὸν διαυχένιον ἅμα καὶ νωτιαῖον μυελὸν ἐξ αὐτοῦ σφονδύλους πλάσας, ὑπέτεινεν οἷον στρόφιγγος, quasi cardines subdidit, *Plato in Timæo*, 3, 74. A στροφεύς.

Στρόφιον, ου, τὸ, zona, qua mulieres cingi solebant; (2) redimiculum, quo viri et fœminæ caput ligabant. A στρόφος.

Στροφὶς, ίδος, ἡ, conversio; (2) volumen, spira; (3) laqueus. (3) ὡς ἐγὼ πλεκτὰς ἱμάντων στροφίδας ἐξανήσομαι, *Eurip. Andr.* 719. A στροφή.

Στροφοδινέω, circumago. Vide στροφοδινέω.

Στροφολογία, ἡ, versutia in dicendo, fraus. A λέγω.

Στροφέομαι, οῦμαι, fut. ώσομαι, intestina mihi torquentur, torminibus vexor seu laboro. Στροφούμενος ἵππος, *Hipp.* A

Στρόφος, ου, ὁ, funiculus e loro vel cannabi, aliave materia; fascia, cirrus, cincinnus; (2) torsio, tormina intestinorum; στρόφοι, tormina, *Gl. V.* A στρέφω. Hinc

Στροφώδης, ες, cui densi quid innatat, ut in urina.

Στροφωτὸς, ἡ, ὀν, versatilis. A στροφόομαι.

Στρυφνὸς, ἡ, ὀν, austerus, acerbus; (2) de homine austero, acerbo, moroso. A στυφός.

Στρυφνότης, ητος, ἡ, acerbitas. A præc.

Στρύχνον, ου, τὸ, idem quod

ΣΤΡΥ'ΧΝΟΣ, ου, ὁ, solanum, *herba. Angl.* NIGHTSHADE.

Στρῶμα, ατος, τὸ, stratum, stragulum, stramentum, vestis stragula variegata; unde et στρώματα, τὰ, liber varii et mixti argumenti. A στρωννύω. Hinc

Στρωματεὺς, έως, ὁ, vestis sutilis; (2) saccus ex pannis lineis laneisve consutus, quibus stragula deponi et colligari solebant; (3) piscis quidam dorso variegato; (4) liber varii argumenti. *Gl. V.* pulvinar.

Στρωματίζω, fut. ίσω, sterno, insterno.

Στρωματόδεσμον, ου, τὸ, ligamen seu vinculum quo vestis stragula constringitur; fascia qua stragula convoluta solent ligari; (2) vestis stragula vinculo colligata. Ex στρ. et δεσμός.

Στρωματόδεσμος, ου, ὁ, idem et ex iisd.

Στρωματοφύλαξ, ακος, ὁ ἡ, cui stragulorum custodia demandata est.

Στρωμνὴ, ῆς, ἡ, stratum, lectus, stragulum, lectisternium, torus. Στρωμνῆς ἐς ἀλκὴν οὕνεκ' ἤλθομεν πέρι, eo quod venimus in certamen de stragulis, *Eurip. Phœn.* 424. A

Στρώννυμι, seu στρωννύω, fut. στρώσω, sterno, *i. e.* dejectum humi expando aut alio in loco plano, στρῶσον, sterne, *Gl. V.* a. 1. imperat. ἐστρωμένον, stratum, *Gl. V.* perf. pass. part. Αὐτὸς κλίνην στρώννυσι, τράπεζαν κοσμεῖ, *Xen.* Κάστρωσε γ' εὐνὰς καὶ κάλυψε σώματα, *Eur. Supp.* 767. Ἔστρωται λέχος, *Id. Med.* 41. A στορέω. Hinc

Στρῶσις, εως, ἡ, stratura.

Στρῶσον, 2. sing. a. 1. imperat. act. v. στρώννυμι, pro στρόω, *sterno.*

Στρωτὴρ, ῆρος, ὁ, strator; (2) parva trabs, asser. *Gl. V.* asserculus; (3) crates textilis; στρωτῆρες, asseres, *Ph.* asserculi, *Gl. V.*

Στρώτης, ου, ὁ, strator, *Gl. V.*

Στρωτὸς, ἡ, ὀν, stratus, instratus, stragulis intectus.

Στρωφᾶσθαι, præs. inf. med. pro στρωφάεσθαι, a

Στρωφάω, ῶ, verso, circumago. Ἀλλ' ἐπὶ κυανέων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε Στρωφᾶται, *Hesiod. Op.* 526. *Od.* 7, 105. A στροφή.

Στρωφώμενοι, nom. pl. part. præs. med. *contr.* pro στρωφαόμενοι.

Στυβαραὶ χρυσοῦ, crustæ auri, *V. L.*

Στυγάνωρ, ορος, ὁ ἡ, odio prosequens viros. Ex στύγος et ἀνήρ.

Στυγερὸς, ρά, ρὸν, terribilis, horribilis, tristis, gravis; (2) odio dignus. *Gl. V.* invisus, odiosus. A στυγέω. Hinc

Στυγερότης, ητος, ἡ, tristitia, mœstitia.

Στυγερώπης, εος, ὁ ἡ, invisus; (2) cum odio adspiciens, inviso adspectu et torvis oculis cernens. Ex στυγερὸς et ὤψ.

Στυγερωπὸς, οῦ, ὁ, invisus, cujus adspectum aversamur; ingratus adspectu. Ex iisd.

Στυγερῶς, *adv.* horribiliter, horrendum in modum.

ΣΤΥΓΕ'Ω, ῶ, fut. ήσω, odio prosequor, odi, reformido, exhorresco, extimesco; στυγέομαι, odio et horrori sum, invisus sum; στύξαι, odisse, aor. 1. inf. a fut. στύξω, quasi a στύγω· ἔστυγον, aor. 2. Στυγοῦσι θεοὶ τοὺς κακούς, *Soph. Aj.* 133. Στυγοῦμαι δ' ἀνδρὶ φαρμάκοισι σοῖς, *Eur. Andr.* 157.

Στύγημα, ατος, τὸ, odium; (2) quod aliquis odio habet. A στυγέω. Unde

Στυγητὸς, ἡ, ὀν, odiosus, qui odio et horrori est, odio dignus. *Gl. V.* detestabilis.

Στυγηρὸς, pro στυγερὸς, *Hes.*

Στύγιος, ία, ιον, stygius, infernalis. A Στύξ.

Στυγνάζω, fut. άσω, tristitia adficior, triste et sævum tueor. Ὁ δὲ στυγνάσας ἐπὶ τῷ λόγῳ ἀπῆλθε λυπούμενος, *Marc.* 10, 22. Στυγνάζων ὁ οὐρανός, *Matt.* 16, 3. A στυγνός.

Στυγνάσαντα, acc. sing. aor. 1. part. act.

Στυγνοποιὸς, ὀν, tristitiam adferens. A ποιέω.

Στυγνὸς, ἡ, ὀν, odiosus, invisus, gravis, tristis, terrificus; στυγνή, anxia, *Ph.* στυγνὸν, dirum, *Ph.* στυγνότερος, tristior, *Ph.* Στυγνὸν εἰμώξας, *Soph. Antig.* 1226. A στύγος. Hinc

Στυγνότης, ητος, ἡ, mœstitia, mœror.

Στυγνόω, ῶ, fut. ώσω, contristo. A στύγος.

Στυγοδέμνιος, pro στυγοδέμνος, *Steph.*

Στυγόδεμνος, ου, ὁ ἡ, qui odit cubilia, conjugium. Ex στυγέω et δέμνιον, *cubile.*

Στύγος, εος, τὸ, odium. A στυγέω.

Στύγω, fut. ξω, (ut hinc sit στύξαι, et στύξαιμι) vide στυγέω, *Od.* 11, 501.

Στυλὶς, ίδος, ἡ, columella, pila. Dim. a στῦλος.

Στυλίσκος, ου, ὁ, idem et ab eod.

Στυλίτης, ου, ὁ, supra columnam locatus, in columna stans. A στῦλος.

Στυλοβάτης, ου, ὁ, columnæ pes seu basis. Ex στῦλος et βαίνω.

Στυλοειδὴς, έος, ὁ ἡ, columnæ similis. Ex εἶδος.

Στυλόομαι, οῦμαι, f. ώσομαι, columnis fulcio. A

ΣΤΥ'ΛΟΣ, ου, ὁ, columna; (2) fulcrum.

Στύμα, ατος, τὸ, tentigo. A στύω.

Στύμμα, ατος, τὸ, spissamentum, adstringendi vim habens. A στύφω.

Στὺξ, γὸς, ἡ, Styx, *fluvius infernalis*, causa Diis immutabilitatis secundum Orphicos; (2) fons ad Nonacrin in Arcadia horribili frigiditate; (3) horror tremorque ex perfrictione. A στυγέω.

Στύξαιμι, aor. 1. opt. act. verbi στύγω.
Στυπάζω, stipite pello, *Hes.*
Στυπεῖον, et στυππεῖον, et στυππίον, linum, stupa. A στύπη.
Στύπαξ et στύππαξ, κος, ὁ. Dim. a στύπη.
Στυππειοπώλης, et στυππειοπώλης, et στυπειοπώλης, ου, ὁ, venditor stupearum vestium, *Aristoph Eq.* 122.
Στύπη, et στύππη, ης, ἡ, stupa. Hinc
Στύπινος, η, ον, stupeus.
Στυπόγλυφος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ligna vel stipites polit et scalpit, *Hes.* A γλύφω.
Στύπος, εος, τὸ, stipes, caudex, truncus. Καὶ τὰ μὲν ἐν στύπει προβαλὼν πολυχανδέος ὅλμου, *Nic. Th.* 951. A στύπω.
Στυππακὶς, ὁ, pro στύπαξ, *Ar. Sch.*
Στυπτηρία, ας, ἡ, sc. γῆ, alumen. A στύφω.
Στυπτηριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, aluminosus, alumen resipiens. A præc.
Στυπτικὸς, ἡ, ὸν, adstringendi vim habens. A στύφω.
Στυρακίζω, f. ίσω, pungo, stimulo ; (2) styracem refero odore. A στύραξ.
Στυράκινος, ίνη, ινον, e styrace confectus, de genere unguenti. Ab eod.
Στυράκιον, ου, τὸ, idem quod
ΣΤΥ'ΡΑΞ, ακος, ἡ, styrax, *arbor Syriæ* ; (2) lacrima ejus, suffimen. Ὧι πλεῖστῳ χρῶνται θυμιάματι οἱ δεισιδαίμονες, *Strabo* ; (3) gen. masc. ὁ, lignum jaculi, hastile, atque inde pro jaculo ipso, *Plut. Gl. V.* tonsilla.
Στυφελίζω, fut. ξω, *Dor.* pro σω, aspere tracto, duris verbis verberibusque incesso ; (2) dispello, discutio, disjicio ; (3) coerceo. Ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλοις ἐπενώμα στυφελίζων, *Soph. Ant.* 143. *Il.* 7, 261. *Od.* 16, 108. A στυφελός. Hinc
Στυφελισμὸς, οῦ, ὁ, injuria, contumelia, quum quis injuriose loco deturbatur.
Στυφλὸς, ἡ, ὸν, vel στυφελὸς, ἡ, ὸν, asper, durus, adstrictus, firmus. Ἔῤῥιψ' ἐμαυτὴν τῆσδ' ἀπὸ στύφλου πέτρας, *Æsch. Pr.* 747.
Στυφόεις, όεσσα, όεν, adstringendi, densandi vim habens. A στύφω.
Στυφοκόμπος, ὁ, pugnax. A seq. et κομπέω.
Στυφὸς, ἡ, ὸν, asper, densus. Hinc
Στυφότης, ητος, ἡ, densitas, asperitas.
Στυφρὸς, ρὰ, ρὸν, durus, rigidus ; (2) retorridus, duratus, callosus.
ΣΤΥ'ΦΩ, adstringo, *de gustu* ; (2) spisso, denso. Στύφειν τὸ δέρμα, *Gal.*
Στύψις, εως, ἡ, adstrictio ; (2) spissatio ; (3) tinctura. A præc.
ΣΤΥ'Ω, f. στύσω, adstringo, denso, durum reddo ; (2) tristitia afficio ; (3) *pass.* densor, adstringor ; (4) tentigine laboro ; (5) tristis sum, *Lys.* 152. Κἀγὼ καθεύδειν βούλομαι, καὶ στύομαι, *Aristoph. Ach.* 1333.
Στωϊκὸς, ἡ, ὸν, stoicus. A στοά.
Στωμοδόκος, pro μεδίκος, *Hes.*
Στωμυλέω, ῶ, fut. ήσω, loquax sum, garrulus sum, nugor. Ἃ (μειράκια) στωμυλεῖται τουδὶ, καθήμενα, *Aristoph. Eq.* 1372.
Στωμυλεύομαι, fut. εύσομαι, idem.
Στωμυλήθρης, ου, ὁ, loquax, garrulus.
Στωμυλία, ας, ἡ, loquacitas, garrulitas ; (2) facundia, lepos. A στωμύλος.
Στωμύλιος, pro στωμύλος, *Hes.*
Στωμυλιοσυλλεκτάδης, ου, ὁ, loquacium nugarum consarcinator, garrulus, nugator ; vox Aristophanica forma patronymicorum, *Ran.* 951. Ex στωμυλία et συλλέγω.
Στωμυλλάομαι, idem quod
Στωμύλλω, idem quod στωμυλέω. Hinc
Στώμυλμα, ατος, τὸ, idem quod στωμυλία.
Στωμύλος, ου, ὁ καὶ ἡ, garrulus, loquax, dicax, lepidus, facundus, facetus. A στόμα.
ΣΥ', tu, *gen.* σοῦ, tui.
Συαγρίδες, αἱ, piscium genus, *Ath.*
Συάγριος, ου, ὁ καὶ ἡ, aprinus, aprugnus :
Συάγριος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. A
Σύαγρος, ου, ὁ vel ἡ, qui sues capit ; (2) qui apros venatur. *Soph. in Achillis Amatoribus. Subst.* aper. Ex σῦς et ἄγριος, vel ἄγρα.
Συαγρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, apro similis. A præc.
Σύαγχος, ου, ὁ καὶ ἡ, sues strangulans, suffocans. Ex σῦς et ἄγχος.
Σύαινα, ης, ἡ, piscis quidam ; (2) poculi genus. A σῦς.
Συὰς, άδος, sus, *Hes.*
Σύβαξ, ακος, ὁ καὶ ἡ, qui porcinis est moribus ; (2) salax et proclivis ad Venerem, subax. Est et genus piscis.
Συβαρίζω, f. ίσω, sybaritarum more luxu et deliciis diffluo, *Aristoph. Pac.* 344. A
ΣΥ'ΒΑΡΙΣ, ιδος, vel ιος, Sybaris, *urbs Italiæ* ; (2) luxus, qui incolas urbis dictæ quondam occupaverat. Hinc
Συβαρίτης, ου, ὁ, Sybarita, qui est e Sybari.
Συβαριτικὸς, ἡ, ὸν, Sybariticus ; (2) mollis, luxuriosus. A præc.
Συβαρῖτις, ιδος, ἡ, fœmina Sybaritica.
Σύβας, idem quod σύβαξ.
Συβήνη, ης, ἡ, theca ex corio, *proprie* suillo ; (2) venabulum. A σῦς.
Συβίνη, ἡ, pro συβήνη, *Poll.*
Συβόσιον, ου, τὸ, grex suum pascentium ; (2) suile, hara. Ex σῦς et βόσις, *pastus.*
Συβωτέω, porcos pasco, *Hes.*
Συβώτης, ου, ὁ, subulcus. Ex σῦς et βόσκω.
Συβωτικὸς, ἡ, ὸν, ad subulcos pertinens, subulcis proprius. A præc.
Συβώτρια, ας, ἡ, subulca ; (2) subulcorum propria. Ab eod.
Συγγάλακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, collactaneus, collacteus. Ex σὺν et γάλα.
Σύγγαμβρος, ου, ὁ, congener. *Gl. V.* σύγγαμβροι, mariti duarum sororum.
Συγγαμία, ας, ἡ, connubium, *Gl. V.* A
Σύγγαμος, ου, ὁ καὶ ἡ, conjux, maritus vel uxor ; (2) rivalis. (2) καὶ ξυγγάμοισι δυσμενὴς μάλιστ' ἀεὶ, *Euripid. Androm.* 182.
Συγγεγραφότας, acc. pl. part. acc. v. συγγράφω.
Συγγείτων, ονος, ὁ, vicinus, *Eur.*
Συγγελάω, ῶ, fut. άσω, simul cum alio rideo. *Gl. V.* συγγελῶ, corrideo.
Συγγενεαλογέω, ῶ. fut. ήσω, ad idem genus refero ; eidem familiæ ascribo. Συγγενεαλογεῖν τινὰ, *Herodot.*
Συγγένεια, ας, ἡ, cognatio, adfinitas. *Ph.* propinquitas, prosapia. A συγγενής.
Συγγενέσθαι, aor. 2. inf. med. verbi συγγίνομαι
Συγγενέσι, *cognatis*, dat. pl. a συγγενής.
Συγγενέτειρα, ἡ, communis mater, communis soror.
Συγγενέτις, ἡ, idem, *ap. Phil.* ubi est soror.
Συγγενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, consanguineus, cognatus ; gentilis, *Ph.* Ex γίνομαι. Unde
Συγγένησις, εως, ἡ, congressus, coitus.
Συγγενήτωρ, ορος, ὁ, communis pater.
Συγγενικὸς, ἡ, ὸν, idem quod συγγενής· πόλεμος συγγενικὸς, bellum inter cognatos ; (2) patrius, ut ἔθνη συγγενικὰ, mores patrii.
Συγγενικῶς, *adv.* ut cognatos decet, *i. e.* amice.
Συγγενικώτατα, *adv.* familiarissime, *Ph.* A pr.
Συγγενὶς, ίδος, ἡ, cognata, consanguinea.
Συγγεννάω, ῶ, congenero.
Συγγεννήτωρ, ορος, ὁ, idem quod συγγενής.
Συγγενώμεθα, 1. pl. aor. 2. conj. med. verbi συγγίνομαι.
Συγγενῶς, *adv.* cognatione.
Συγγεύομαι, una gusto, una edo.
Συγγεωργὸς, οῦ, ὁ, socius in agro colendo.
Συγγηθέω, una gaudeo.
Συγγηράσκω, fut. ράσω, senesco simul, consenesco.
Συγγηράω, idem.
Σύγγηρος, ου, ὁ καὶ ἡ, sociam senectutem habens, consenescens. Ex σὺν et γῆρας.
Συγγίνομαι, simul sum, conversor ; (2) consuetudo est mihi cum aliquo ; (3) convenio, congregor ; (4) concumbo, coeo ; (5) adsum, auxilior ; (6) simul gignor, congignor ; aor. 2. συνεγενόμην, una fui. Εἴ μέ τις γνοίη σκοπῶν ζητοῦντ' ἀδελφὴν ὡς συγγίνωμαι, *Eur. Elect.* 100. Ὦ θεοὶ πατρῷοι, συγγένεσθέ γ' ἀλλὰ νῦν, *Soph. El.* 413.
Συγγινώσκω, consentio ; (2) conscius sum ; (3) cognosco, agnosco ; (4) ignosco, veniam do ; συγγνῶθι, ignosce, *Gl. V.* Συγγνώσεται σοι τήνδ' ἁμαρτίαν πόσις, *Eurip. Andr.* 839. Καὶ ἐγώ σοι συνεγίγνωσκον, *Xen.* (4) Ζεύς τ' ἂν συνέγνω ξὺν δίκῃ χειρουμένῳ, ignosset, *Soph. Trach.* 279.
Σύγγνοια, ας, ἡ, venia. A συγγινώσκω. Unde
Συγγνώμη, ης, ἡ, venia ; (2) consensus ; (3) indulgentia, concessio, permissio.
Συγγνωμονέω, veniam do.
Συγγνωμονικὸς, ἡ, ὸν, ad veniam dandam propensus, facilis in danda venia ; (2) venia dignus. A συγγνώμων.
Συγγνωμονικῶς, *adv.* indulgenter, ignoscendo.
Συγγνωμοσύνη, ης, ἡ, venia. Μεγάλην μὲν ἐμοὶ τούτων θέμενοι ξυγγνωμοσύνην, *Soph. Trach.* 1264. A
Συγγνώμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, facilis in danda venia, mitis, indulgens ; (2) consentiens, qui est ejusdem sententiæ. A συγγνώμη.
Συγγνωσθῆναι, aor. 1. inf. pass. v. συγγινώσκω.
Σύγγνωσις, εως, ἡ, cognitio.
Συγγνωστὸς, ἡ, ὸν, dignus cui ignoscatur, venia dignus ; συγγνωστοὶ, excusabiles, *Gl. V.* A συγγινώσκω.
Συγγογγυλίζω, retorqueo, converto, *Ar.*
Συγγομφόω, infigo, configo, clavis compingo.
Συγγονεὺς, *Att.* ξυγγονεὺς, έως, ὁ καὶ ἡ, qui est ex eadem cognatione. A
Σύγγονος, ου, ὁ καὶ ἡ, cognatus ; (2) germanus, frater vel soror.
Σύγγραμμα, ατος, τὸ, scriptum, liber, opus ; (2) res scriptis comprehensa. A γράφω.
Συγγραμμάτιον, τὸ, opusculum, libellus. Dim.
Συγγραμματοφύλαξ, ακος, ὁ, præfectus tabulario.
Συγγραφικῶς, *adv.* historicorum more.
Συγγραφεὺς, εως, ὁ, scriptor, *maxime* historicus.
Συγγραφὴ, ῆς, ἡ, scriptio ; (2) scriptio historica, historia ; (3) scriptum, liber quivis, commentarius ; (4) syngrapha, cautio scripturæ.
Συγγραφία, vel ξυγγραφία, ας, ἡ, idem. A
Συγγράφω, f. ψω, conscribo, scriptis mando ; (2) historiam scribo ; (3) scripto caveo, stipulor. Παλινῳδίαν τινὰ συγγράφω, *Luc.* Τὰ δ' ἄλλα μετὰ τῆς γραμματέως συγγράψομαι, *Aristoph. Thesm.* 439.
Συγγυμνάζω, fut. άσω, una exerceo. Hinc
Συγγυμνασία, ας, ἡ, exercitatio communis.
Συγγυμναστὴς, οῦ, ὁ, socius exercitationis.
Συγκαθαγίζω, fut. ίσω, consecro ; (2) adoleo.
Συγκαθαιρέω, una everto, tollenti (vel potius deponenti) onus auxilior. Συγκαθαίρειν ἀγῶνας, *Herodot.* Ἐκείνην τοῖς ὑπηρέταις συγκαθεῖλε, *Plutarch. in Agide.*
Συγκαθαρεύω, una purgo.
Συγκαθαρμόζω, fut. όσω, copulo, accommodo, adopto, adorno. Πέπτωκ' ἀδελφὸν τόνδε συγκαθαρμόσαι, *Soph. Aj.* 934.
Συγκάθεδρος, ου, ὁ, assessor, *Ph.* A καθέδρα.
Συγκαθέζομαι, fut. 2. συγκαθεδοῦμαι, una sedeo. *Gl. V.* consideo, adsideo.
Συγκαθείμαρμαι, destinatus sum ; συγκαθειμαρμένα, quæ homini ab initio destinata sunt fato.
Συγκαθείργνυμι, pro συγκαθείργω, *Steph.*
Συγκαθείργω, fut. ξω, una concludo, tanquam carcere Ἐγὼ γάρ σε συγκαθεῖρξα τούτῳ τῷ ἀμάχῳ πράγματι, *Xen.*
Συγκαθελκύω, fut. ύσω, deorsum traho.
Συγκαθέλκω, fut. ξω, idem.
Συγκάθεσις, εως, ἡ, submissio, qua se quis alicui submittit ac cedit ; (2) contentio duorum inter se, comparatio. A συγκαθίημι.
Συγκαθεύδησις, ἡ, concubitus. A
Συγκαθεύδω, fut. ήσω, simul, una dormio, *Gl. Vet.* concumbo, *Ph.* Τοῖς τηλικούτοις ξυγκαθεύδουσ' ἥδομαι, *Aristoph. Conc.* 1003. Ταύτῃ συνεκάθευδον, *Luc.*
Συγκαθεψέω, ῶ, fut. ήσω, simul decoquo.
Συγκαθέψω, fut. ψήσω, idem.
Συγκάθημαι, una sedeo. Οἱ συγκαθήμενοι αὐτοῖς, *Act.* 26, 30. κατὰ τῶν ὑπηρετῶν, *Marc.* 14, 54.
Συγκαθίδρυμι, una dedico ; in eodem templo consecro, de diis assessoribus.
Συγκαθιδρύω, fut. ύσω, simul colloco.

Συγκαθιερόω, ῶ, fut. ώσω, una consecro, simul dedico.

Συγκαθίζω, fut. ίσω, p. ικα, una sedeo; (2) συγκαθίζομαι, una colloco. Συγκαθισάντων αὐτῶν, *Luc.* 22, 55. Συνεκάθισεν ἐν τοῖς ἐπουρανίοις, *Ephes.* 2, 6.

Συγκαθίημι, f. ήσω, una demitto; abscondo; (2) submitto me.

Συγκαθίστημι, una constituo, confirmo; συγκαθίσταμαι, una consisto. Ἀδλὰ κυνὸς κόμισε ἐς Ἄργος συγκατάστασιν μολὼν, *Eurip. Herc. Fur.* 1385. Γυναῖκες αἵδε συγκαθίσταιντ' ἂν τέσον, *Id. Hipp.* 294.

Συγκαθορμίζω, in portum eundem deduco.

Συγκαθορμόζω, una apto.

Συγκαθοσιόω, consecro, instituo, de ritibus sacris.

Συγκαθυφαίνω, simul intexo, *R.*

Σύγκαιρος, ὁ, ἡ, tempori aptus.

Συγκαίω, fut. καύσω, simul uro, comburo. *Gl. V.* conflagro.

Συγκακοπαθέω, ῶ, fut. ήσω, adflictionum sum particeps, una patior; (2) miseratione doloris alieni tangor. Συγκακοπάθησον τῷ εὐαγγελίῳ κατὰ δύναμιν Θεοῦ, 2 *Tim.* 1, 8.

Συγκακουργέω, ῶ, fut. ήσω, simul cum alio mala ago vel facio. *Liban.* Hinc

Συγκακούργημα, ατος, τὸ, res per collusionem actoris et rei transacta, prævaricatio.

Συγκακουργία, ας, ἡ, collusio.

Συγκακουχέομαι, οῦμαι, una affligor, una conflictor malis. Μᾶλλον ἑλόμενος συγκακουχεῖσθαι τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ, ἢ, &c. *Heb.* 11, 25.

Συγκαλέω, ῶ, convoco, congrego, aor. 1. συνεκάλεσα; pass. συνεκλήθησαν, 3. pl. Συγκαλέσας πάντας τοὺς Περσῶν στρατιώτας, *Xen.* Συγκαλεῖται τὰς φίλας καὶ τὰς γείτονας, *Luc.* 15, 9. τοὺς ἀρχιερεῖς, *Ib.* 23, 13.

Συγκαλινδέεσθαι, simul volutari.

Συγκαλλύνω, simul orno; (2) verro. Τὸ γὰρ διαῤῥιπτόμενον συγκαλλύνοντες λαμβάνουσι τὰ λείψανα, *Aristot.*

Συγκάλυμμα, ατος, τὸ, idem quod simplex.

Συγκαλυπτέος, occultandus, *Æsch.*

Συγκαλυπτὸς, ἡ, ὸν, cooperiendus. A

Συγκαλύπτω, fut. ψω, contego, cooperio, *Gl. V.* obnubo, obruo, condo; συγκεκαλυμμένος, obvolutus, tectus, perf. pass. part. Ἃ συγκαλύψαι παῖδες Οἰδίπου χρόνῳ χρῄζοντες, *Eur. Ph.* 879. Δεσπότην Ἀνακρέοντα πτεροῖσι συγκαλύψω, *Anacr.* 9, 32. Ταῦτ' εἰπὼν, καὶ πάντας δεξιωσάμενος, συνεκαλύψατο, *Xen.*

Συγκαλύψειε, 3. sing. aor. 1. opt. *Æol.* pro συγκαλύψαι.

Συγκάλυψις, εως, ἡ, occultatio.

Συγκάμνω, simul laboro, collaboro; (2) adjuvo. Ἥκω κακοῖσι σοῖσι συγκάμνων, τέκνον, *Eur. Alc.* 610. ἀδελφῷ, *Soph. El.* 993.

Συγκαμπὴ, ῆς, ἡ, inflexio; (2) junctura.

Συγκαμπτὸς, ἡ, ὸν, incurvus. A

Συγκάμπτω, f. ψω, inflecto, incurvo, flexuose contraho et convolvo. Συνέκαμψε τὸ σκέλος, *Plat.* Τὸν νῶτον αὐτῶν διαπαντὸς σύγκαμψον, *Rom.* 11, 10. Hinc

Σύγκαμψις, εως, ἡ, inflectio, incurvatio.

Συγκαρκινοῦσθαι, dicitur de frumentis, cum radices agunt inter se implexas.

Συγκασιγνήτη· vide σύγκασις, *Eur.*

Σύγκασις, ιος, ὁ vel ἡ, qui una frater vel soror est; (2) frater vel soror. (2) σύγκασι κόρα, germana soror, *Eurip. Alc.* 412.

Συγκαταβαίνω, fut. βήσομαι, simul et una descendo; (2) descendo, simpl. v. gr. in aciem; (3) ad alterius captum me accommodo, seu conditionem probo, accipio; aor. 2. συγκατέβην. Ἐγὼ δὲ σῷ πτέρυγι συγκαταβαίνω, *Eur. Andr.* 506. Συγκαταβάντες, *Act.* 25, 5.

Συγκαταβάλλω, una impendo, una operam navo; (2) simul creo; *pass.* simul creor.

Συγκαταβάντες, nom. plur. aor. 2. part. act. verbi συγκαταβαίνω.

Συγκατάβασις, εως, ἡ, descensus, transitus; (2) cum alteri cedimus; (3) accommodatio ad aliorum ingenia, mores, &c. (4) comitas, facilitas; (5) dexteritas in conversatione, unde calliditas et prudentia. A συγκαταβαίνω. Unde

Συγκαταβατικὸς, ἡ, ὸν, lenis, comis, facilis.

Συγκαταβατικῶς, *adv.* comiter.

Συγκαταβιβάζω, longe produco, procedere jubeo.

Συγκαταβιόω, ῶ, fut. ώσω, una vitam transigo.

Συγκαταγηράσκω, consenesco. Hinc

Συγκαταγήρασις, ἡ, senectutis adventus, senectus, productio vitæ cum alio.

Συγκαταγινώσκω, una damno cum aliis.

Συγκαταγομφόω, ῶ, clavis compingo, *R.*

Συγκαταγράφω· vide συγγράφω.

Συγκατάγω, fut. άξω, una reduco, adjungo in reducendo exsule, restituentes adjuvo. Συγκατήγαγε δὲ τὸν δῆμον, *Æschin.*

Συγκαταδαίζομαι, partem porrigo eorum quæ distribuuntur.

Συγκαταδαρθεῖν, condormire; concumbere.

Συγκατάδεσις, ἡ, colligatio, copulatio.

Συγκαταδουλόω, ῶ, f. ώσω, una subjugo, in servitutem redigo multos una necessitate.

Συγκαταδύομαι, una demergor, una occido.

Συγκατάδυσις, εως, ἡ, quum quid cum altero occidit. A præc.

Συγκαταζάω, ῶ, fut. ήσω, una vitam (omnem) transigo.

Συγκαταζεύγνυμι, fut. ξω, conjungo. Ὅδ' ἔνεκ' ἄτῃ συγκατέζευκται κακῇ, *Soph. Aj.* 123.

Συγκαταθάπτω, fut. ψω, sepelio. Ἐκέλευσε δὲ καὶ τοὺς Πέρσας συγκαταθάπτειν, *Xen.*

Συγκαταθέσθαι, aor. 2. inf. med. verbi συγκατατίθημι. Unde

Συγκατάθεσις, εως, ἡ, adsensio, approbatio, suffragium, consensus, consensio, concordia, pactum.

Συγκαταθετικὸς, ἡ, ὸν, approbativus, adsentiens.

Συγκαταθετικῶς, *adv.* assentiendo.

Συγκαταθέω, una decurro.

Συγκαταθλάω, una confringo; (2) confringo.

Συγκαταθνήσκω, simul morior, una pereo. Ἀλλὰ τίς κείνῳ χάρις, ξυγκατθανόντι κατθανεῖν; *Eur. Hel.* 1118.

Συγκαταίθω, comburo. Ὃ δὴ λέλειπτο, συγκατήθομεν, *Soph. Antig.* 1216.

Συγκατάινεσις, εως, ἡ, adsensus. A

Συγκαταινέω, ῶ, approbo, adsentior, ratum facio. Ἢν δὲ τὰ τῶν θεῶν ἡμῖν θᾶττον συγκαταινῇ, ἐξίωμεν ὡς τάχιστα, *Xen.*

Συγκάταινος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui adsentitur, qui adstipulatur. Ex αἶνος.

Συγκαταίρω, simul descendo, *Plut.*

Συγκαταιτιάομαι, ῶμαι, una accuso.

Συγκατακαίνω, fut. ανῶ, simul interficio; (2) concido, contrucido.

Συγκατακαίω, fut. αύσω, simul comburo; (2) comburo.

Συγκατακαλύπτω, fut. ψω, contego.

Συγκατάκειμαι, f. κείσομαι, concumbo, una jaceo. Τοῖς ἀνδράσι ξυγκατακεῖσθαι, *Aristoph. Conc.* 612.

Συγκατακλάω, confringo.

Συγκατακλείω, fut. είσω, una includo, simul cum alio includo, in eundem locum includo. *Gl. V.* concludo. Συγκατακλείει με τῇ γυναικὶ, *Luc.*

Συγκατακλίνω, una recumbere vel accumbere facio; συγκατακλίνομαι, una recumbo, una accumbo vel discumbo; συγκατεκλίθην, una accubui, concubui, aor. 1. Hinc

Συγκατάκλισις, εως, ἡ, accubitus ad eandem mensam; (2) concubitus.

Συγκατακοιμάω, in lecto alicujus colloco feminam; συγκατακοιμῶμαι, concumbo.

Συγκατακολουθέω, ῶ, fut. ήσω, comitor, sequor.

Συγκατακομίζω, fut. ίσω, deporto.

Συγκατακόπτω, fut. ψω, simul concido seu interficio.

Συγκατακοσμέω, in ordinem digero, compono.

Συγκατακτάομαι, ῶμαι, fut. ήσομαι, simul adquiro, simul in potestatem redigo, *R.*

Συγκατακτείνω, una interficio; aor. 2. συγκατέκτανον; part. συγκατακτάς. Συγκατακτὰς κελαινοῖς ξίφεσιν βοτὰ, *Soph. Aj.* 230.

Συγκατακυλίω, una devolvo.

Συγκαταλαμβάνω, occupo, capio.

Συγκαταλλάττω, concilio, compono.

Συγκαταλέγω, fut. ξω, recenseo cum aliis, connumero.

Συγκαταλογίζομαι, cogito de aliqua re.

Συγκαταλύω, f. ύσω, una everto et aboleo; (2) una finio; (3) una cum aliis aliquem in locum advenio, ibique commoror.

Συγκαταμίγνυμι, vel συγκαταμιγνύω, admisceo, commisceo. Οὐ παύσομαι τὰς χάριτας μούσαις συγκαταμιγνὺς, *Eur. Her. Fur.* 677.

Συγκαταμύω, claudo, concludo.

Συγκατανaυμαχέω, una navali prælio pugno.

Συγκατανέμω, una partior, una distribuo; (2) adscribo, annumero.

Συγκατανεύω, f. εύσω, adnuo, adsentior, consentio. Συγκατανεύειν τοῖς λεγομένοις, *Polyb.*

Συγκαταπατέω, conculco.

Συγκαταπαύω, una claudo seu finio.

Συγκαταπίπτω, una concido.

Συγκαταπλέκω, implico, immisceo.

Συγκαταπολεμέω, una debello, in debellando adjuvo.

Συγκαταπράσσω, aliquem in negotio aliquo conficiendo adjuvo.

Συγκαταπρήθω, una comburo.

Συγκαταριθμέω, una enumero, adnumero. Ἀγώνισμα εἰς τιμὴν τοῦ Καλάνου συγκατηριθμήσατο τοῖς ἄθλοις, *Ælian.*

Συγκαταῤῥέω, simul defluo; (2) simul decido.

Συγκαταῤῥίπτω, una abjicio.

Συγκατάρχω, simul impero.

Συγκατασβέννυμι vel συγκατασβεννύω, fut. σβέσω, simul extinguo.

Συγκατασήπω, putrefacio.

Συγκατασκάπτης, ου, ὁ, vastator, *Lycophr.* 222. A

Συγκατασκάπτω, fut. ψω, diruo et everto, perdo, etiam de hominibus. Συγκατασκάπτεις ἂν ἡμᾶς, *Eur. Or.* 717.

Συγκατασκεδάζω, una dissipo.

Συγκατασκευάζω, fut. άσω, instruo et adorno. Οἱ τὸν βίον ἡμῖν συγκατεσκευάκασι τέχνας, *Plato.*

Συγκατασκευάσας, aor. part. act.

Συγκατασκηνόω, ῶ, f. ώσω, una tentorium figo, in eodem tabernaculo habito; (2) in uno eodemque tabernaculo colloco. Τοὺς δὲ ἄλλους συγκατεσκήνου, *Xen.*

Συγκατασκήπτω, f. ψω, una ingruo; (2) una invado et incesso.

Συγκατασπάω, ῶ, fut. άσω, pariter, una convello. Ἐπὶ τὴν ὁμοίαν διαβολὴν συγκατασπᾶσθαι, *Luc.*

Συγκατασπείρω, consero, insero.

Συγκαταστασιάζω, una seditionem concito.

Συγκατάστασις, εως, ἡ, conflictus, dimicatio. A συγκαθίσταμαι.

Συγκαταστρέφομαι, subigo, in potestatem redigo.

Συγκατατάσσω, vel άττω, f. άξω, una cum aliis colloco. Συγκατατέτακται γὰρ καὶ συγκοσμεῖ τὸν αὐτὸν κόσμον, *M. Anton.* 7, 7.

Συγκατατείνω, contendo, una tendo.

Συγκατατήκομαι, contabesco, assidue versor in aliqua re.

Συγκατατίθημι, una depono; συγκατατίθεμαι, adsentior, adstipulor. Τοῖς λεγομένοις συγκατατίθεσθαι, *Diod.* Οὗτος οὐκ ἦν συγκατατεθειμένος, (part. p. pass.) τῇ βουλῇ καὶ τῇ πράξει αὐτῶν, *Luc.* 23, 51.

Συγκατατρώγω, simul comedo, simul comedendo consumo.

Συγκαταφάγω, devoro; (2) convivor.

Συγκαταφέρομαι, simul deorsum feror; (2) adsentior, *cum dat.*

Συγκαταφέρω, simul infero, infligo. Συγκατήνεγκαν γὰρ δὴ τὰς πληγὰς ἐπὶ τὸν Καίσαρα, *App. Bell. Civ.* 2, 122.

Συγκαταφεύγω, una confugio.

Συγκαταφλέγω, f. ξω, comburo; συγκατεφλέχθη, una combustus est, aor. 1. pass.

Συγκαταφρονέω, contemno quem, non timeo.

Συγκαταχράομαι, utor, abutor.

Συγκαταψεύδομαι, fut. εύσομαι, mendacio opprimo.

Συγκαταψηφίζω, f. ίσω, una damno seu condemno,

demno, adjicio; (2) coopto. Συγκατεψηφίσθη μετὰ τῶν ἕνδεκα ἀποστόλων, *Act.* 1, 26.

Συγκατέδω, comedo.

Συγκατέλθωμεν, 1. pl. aor. 2. conjunct. act. v. συγκατέρχομαι.

Συγκατεπείγω, una urgeo; coerceo.

Συγκατεργάζομαι, f. άσομαι, una conficio, adjuvo aliquem in conficienda re aliqua. Λυγρὰ δὲ συγκατεργάσω μοῖρα, *Eur. Her. Fur.* 1027. Συγκατεργάζεσθαί τινι τὴν ἀρχὴν, *Herodot.*

Συγκατέρχομαι, f. ελεύσομαι, simul redeo, una revertor.

Συγκατεσθίω, una comedo.

Συγκάτευγμα, ατος, τὸ, votum una cum alio conceptum, res quam quis una cum alio vovit. A

Συγκατεύχομαι, una precor, simul voveo. Ἀλλ' ὧν ἐγὼ μὲν ταῦτα συγκατευξάμην, *Soph. Antig.* 1383.

Συγκατεύνασις, ἡ, concubitus.

Συγκατέχω, contineo.

Συγκατηγορέω, ῶ, f. ήσω, simul accuso; (2) simul prædico. Hinc

Συγκατηγόρημα, ατος, τὸ, vox conjunctas habens significationes. Hinc

Συγκατηγορηματικὸς, ὴ, ὸν, plura simul notans.

Συγκατηγορηματικῶς, *adv.* consignificative.

Συγκατηγόρησις, εως, ἡ, accusatio.

Συγκατηρεφὴς, ὲς, contectus.

Συγκατοικέω, una habito.

Συγκατοικίζω, fut. ίσω, una colloco habitatores, vel frequentem locum incolis reddo. Ἄφθογγα δ' αὐταῖς συγκατοικίζειν δάκη θηρῶν, scil. χρῆν, *Hipp.* 650.

Συγκατοικτίζω, f. ίσω, commisereor. Τά δ' οἷα πάσχω συγκατοικτιεμένη, *Soph. Trach.* 541.

Συγκατολισθαίνω, concido, collabor.

Συγκατορθόω, ῶ, f. ώσω, recte facio, compono, emendo; (2) una cum alio rem bene gero.

Συγκατορύξαι, aor. 1. inf. act. verbi

Συγκατορύσσω, vel ύττω, fut. ύξω, defodio. Καὶ τὸν ἄλλον κόσμον συγκατώρυξαν, *Luc.*

Συγκαττύω, consuo, consarcio. *Gl. V.* concinno.

Σύγκαυσις, εως, ἡ, exustio. A συγκαίω.

Σύγκειμαι, simul positus sum; (2) consto, compositus sum; (3) dicitur et de rebus confictis; (4) de quibus inter aliquos convenit, unde συγκείμενα, pacta conventa; (5) συγκείμενος, compositus, comptus. *Gl. V.* constitutus; συνέκειτο, conventum erat, imperf. Τῇδε σύγκειται δόλος, *Eur. Rhes.* 215.

Συγκειμένως, *adv.* contexte, *Gl. V.* A præc.

Συγκεκραμένως, *adv.* adtemperate, temperatissime, *Gl. V.* A συγκεράννυμι.

Συγκεκροτημένως, *adv.* dense, compacte.

Συγκελεύω, jubeo, hortor.

Συγκεντέω, ῶ, f. ήσω, compungo, conficio, confodio, trucido.

Συγκεράννυμι, sive συγκεραννύω, commisceo; a. 1. συνεκέρασα· συγκέρασον, tempera, *Gl. V.* perf. pass. part. συγκεκραμένος, commistus. Οὕτω πολυφόρῳ συγκέκραμαι δαίμονι, obrutus infortunio, *Aristoph. Plut.* 853. Μὴ συγκεκραμένος τῇ πίστει τοῖς ἀκούσασιν, *Heb.* 4, 2. Ὁρῶ Τέκμησσαν οἴκτῳ τῷδε συγκεκραμένην, *Soph. Aj.* 905. (2) arctissimis amicitiæ vinculis conjungor. (2) καὶ ταχὺ μὲν τοῖς ἡλικιώταις συνεκέκρατο, *Xen. Cyr.* 1, 4. Hinc

Συγκέρασμα, ατος, τὸ, temperamentum, *Ph.*

Συγκερασμὸς, οῦ, ὁ, temperies, *Ph.*

Συγκερατὸς, ὰ, ὸν, commistus seu mistus cum, temperatus cum; συγκερατὸν, scil. ὕδωρ, vel πόμα, calda aqua, potio medicata. *Gl. V.*

Συγκερατίζω, et συγκερατίζομαι, cornu ferio, confligo.

Συγκεραυνόω, ῶ, f. ώσω, fulmino, fulmine ferio. Δρυΐνους συγκεραυνοῦσα κλάδους, *Eur. Bac.* 1104.

Συγκεράω· vide συγκεράννυμι, *Plut.*

Συγκερκίζω, fut. ίσω, contexo, a κερκίς.

Συγκεφαλαιόω, ῶ, fut. ώσω, capitulatim complector, summatim et breviter recenseo. Οὕτω ϗ ὁ Κῦρος συνεκεφαλαιώσατο τὰς οἰκονομικὰς πράξεις, *Xen.* Hinc

Συγκεφαλαίωσις, εως, ἡ, summaria complexio, collectio per capita, *Ph.* æquatio.

Συγκεφαλαιωτικὸς, ὴ, ὸν, in summam redigens.

Συγκεχυμένην, acc. sing. perf. part. pass. f. gen. verbi συγχέω.

Συγκεχυμένως, *adv.* confuse, promiscue.

Συγκηδέμων, ονος, ὁ, qui simul curat.

Συγκηδεσταὶ, ῶν, οἱ, qui duas sorores in matrimonio habent.

Συγκηδεύω, fut. εύσω, una sepelio.

Συγκήρυγμα, ατος, τὸ, præconium commune, *i. e.* plurium comprobatio.

Συγκινδυνεύω, f. εύσω, una periclitor. Τὸν κοινὸν ἐκεῖνον αὐτῇ θάνατον συγκινδυνεύσαντες, *Luc.*

Συγκινέω, ῶ, f. ήσω, una vel simul moveo, una agito; commoveo, concito, *Gl. V.* Συνεκίνησαν τὸν λαὸν, *Act.* 6, 12. Ἀμφότεραι δ' ὅμως τοῦτ' ἐπιζητοῦσι τὸ συγκεκινημένον, *Longin.* Hinc

Συγκίνημα, ατος, τὸ, idem quod

Συγκίνησις, εως, ἡ, commotio.

Συγκιρνάω, ῶ, commisceo, tempero. Συγκιρνᾶσθαι τῷ οἰκείῳ, *M. Anton.* 9, 6.

Συγκλαίω, fut. αύσω, cum alio ploro vel fleo. Αὐτὸς συνέκλαιεν ἐκείνῃ τῇ καλῇ παρθένῳ, *Luc.*

Σύγκλασις, εως, ἡ, confractio.

Συγκλασμὸς, ὁ, idem. A

Συγκλάω, ῶ, fut. άσω, confringo.

Σύγκλεισις, εως, ἡ, conclusio, inclusio. A συγκλείω.

Σύγκλεισμα, ατος, τὸ, junctura. Ab eod.

Συγκλεισμὸς, οῦ, ὁ, conclusio. Ab eod.

Συγκλειστὸν, οῦ, τὸ, idem quod σύγκλεισμα.

Συγκλείω, fut. είσω, concludo, claudo; (2) occludo. Ζῇ, ϗ θανούσης, ὄμμα συγκλείσει τὸ σὸν, *Eur. Hec.* 432. Οὐχὶ συγκλείσεις στόμα; *Id. Hipp.* 502. Οὐχὶ συγκλείσαντες οὖν τὰς ἀσπίδας ἐχώρουν, *Xen.* Συγκεκλεισμένοι εἰς τὴν μέλλουσαν πίστιν ἀποκαλυφθῆναι, *Gal.* 3, 23.

Συγκλέπτης, ου, ὁ, socius furti.

Συγκληΐζω, fut. ίσω, idem cum συγκλείω. Οἵ σε ϗ Ἑρμιόναν ἔριδι στυγερᾷ συνεκλήϊσαν, *Eur. Andr.* 122.

Συγκληρικὸς, ejusdem cleri collega, *Steph.*

Συγκληρονομέω, ῶ, fut. ήσω, cohæres sum. A

Συγκληρονόμος, ου, ὁ ϗ ἡ, cohæres.

Σύγκληρος, ου, ὁ, ἡ, consors. Hinc

Συγκληρόω, ῶ, f. ώσω, sorte consocio; (2) consortem do, necessitudine sortis conjungo. Οἷς συγκεκλήρωσαι πράγμασι, τούτοις συνάρμοζε σεαυτὸν, *M. Anton.* 6, 29.

Συγκλήρωσις, εως, ἡ, consociatio quorundam eadem sorte, communio, societas. *Gl. V.* consortium. A præc.

Συγκλησία, ας, ἡ, convocatio, concilium senatorum. A συγκαλέω.

Συγκλητικὸς, ὴ, ὸν, senatorius, *Gl. V.* συγκλητικὸς, senator, *Gl. V.* A

Σύγκλητος, ου, ὁ ϗ ἡ, convocatus; (2) indictus. *Subst.* ἡ, sc. βουλὴ, senatus, *inpr.* Romanus. A συγκαλέω.

Συγκλινὴς, ὁ ϗ ἡ, consors tori.

Συγκλίνιαι, αἱ, convexitates, *V. L.*

Συγκλίνω, fut. ινῶ, v. συγκατακλίνω· συνεκλίθη, concubuit, *Ph.* aor. 1. pass. Οὐκ ἔστιν ἥτις τῷδε συγκλιθήσεται, *Eur. Alc.* 1078.

Συγκλίτης, ου, ὁ, qui simul accubat. A præc.

Συγκλονέω, ῶ, fut. ήσω, conturbo, concutio. Hinc

Συγκλόνησις, εως, ἡ, concussio, impulsus.

Συγκλύζω, f. ύσω, inundo, obruo, submergo; συγκλύζομαι, inundor. Hinc

Σύγκλυσμα, ατος, τὸ, clyster.

Σύγκλυς, υδος, ὁ, collectitius, *Appian.* de colluvie hominum vilissimorum, pro quo nonnulli ubique volunt rescribi συνηλύς, *Ern.* Ἐν πλήθει συγκλύδων ἀνδρῶν ἀρτιπολέμων, in miscellanea multitudine novellorum militum, *Arrian. Syr.* 37.

Συγκλύω, fut. ύσω, consentio.

Συγκλώθω, fut. ώσω, stamina necto seu nendo connecto. Ἡ ἐπιπλοκὴ τῶν αἰτιῶν συνέκλωθε, *M. Anton.* 10, 5. Hinc

Σύγκλωσις, εως, ἡ, *proprie*, nexus staminis; (2) nexus rerum a fato pendens.

Συγκνισάω, vel όω, una coquo, *Athen.*

Συγκοιλαίνω, fut. ανῶ, cavo, excavo.

Συγκοιμάομαι, ῶμαι, una dormio, una cubo; (2) concumbo, coeo. Μητέρ' εἰ χρεὼν ταύτην προσαυδᾶν τῷδε συγκοιμωμένην, *Soph. El.* 276. Hinc

Συγκοίμημα, ατος, τὸ, concubitus; (2) conjux. (2) ὦ γενναῖα συγκοιμήματα, o generosa conjux, *Eurip. Andr.* 1274.

Συγκοίμησις, εως, ἡ, idem.

Συγκοιμητὴς, οῦ, ὁ, concubitor, *Gl. V.*

Συγκοινοῦμαι, idem quod

Συγκοινωνέω, ῶ, f. ήσω, una sum particeps, una communico. Συγκοινωνήσαντες μου τῇ θλίψει, *Phil.* 4, 14. τοῖς ἔργοις, *Ephes.* 5, 11. ταῖς ἁμαρτίαις, *Apoc.* 18, 4.

Συγκοινωνὸς, ὴ, ὸν, particeps, consors.

Συγκοιτάζομαι, concumbo; συνεκοιτάσθησαν, concubuerunt, *Ph.* Ex σὺν et κοίτη.

Συγκοίτιον, ου, τὸ, concubitus; (2) merces quæ datur meretrici. A σύγκοιτος.

Σύγκοιτις, ιδος, ἡ, concubina, *Ph.*

Σύγκοιτος, ου, ὁ ϗ ἡ, consors tori in eodem lecto cubans. *Gl. V.* concubina.

Συγκολάζω, fut. άσω, simul punio.

Συγκολλάω, ῶ, fut. ήσω, conglutino, glutine compingo; (2) compono, consarcino, concinno; συγκεκόλλημαι, cohæreo, *Gl. V.* συγκεκόλληται, cohæret, *Ph.* p. pass. συγκεκολλημένα, cohærentia, *Ph.* part. Hinc

Συγκόλλησις, εως, ἡ, conglutinatio, compactio.

Συγκολλητὴς, οῦ, ὁ, glutinator; (2) concinnator, consarcinator.

Σύγκολλος, ου, ὁ ϗ ἡ, glutine compactus sive conjunctus. Ex σὺν et κόλλα.

Συγκόλλως, *adv.* more eorum quæ glutinata sunt, apte, concinne, congrue.

Συγκολυμβάω, ῶ, f. ήσω, simul nato.

Συγκομιδὴ, ῆς, ἡ, comportatio, collectio, compositio; (2) confluxus hominum in aliquem locum, habitandi causa; (3) apparatus funeris. A

Συγκομίζω, fut. ίσω, conveho, comporto; (2) una porto, simul fero aut duco; (3) compono mortuum ad sepulturam. Συνεκόμισαν δὲ τὸν Στέφανον ἄνδρες εὐλαβεῖς, *Act.* 8, 2. Τούς τε ἰατροὺς τοὺς ἀρίστους συνεκομίσατο πρὸς αὐτὸν, *Xen.* Τὸ δεῖπνον ἄρτι συνεκομίζετο, *Luc.*

Συγκομιστήρια, ων, τὰ, festum, quo in frugum comportatione sacra fiebant.

Συγκομιστὸς, ὴ, ὸν, comportatus; (2) collatitius; (3) confusaneus, ex farina non excussa constans. Ab eod.

Συγκομμάτιον, ου, τὸ, genus edulii, e concisis carnibus, &c. A συγκόπτω.

Συγκονίομαι, οῦμαι, in eodem pulvere versor; (2) colluctor.

Συγκοπιάω, in labore adjuvo.

Συγκοπὴ, ῆς, ἡ, collisio. *Gl. V.* amissio repentina omnium virium in corpore humano; (2) Syncope, figura grammatica, qua syllaba e medio abjicitur. A

Σύγκοπος, ὁ ϗ ἡ, qui viribus defectus concidit:

Συγκοπτικὸς, ὴ, ὸν, syncopen (seu animæ defectiones) inducens, *Gal.*

Σύγκοπτος, ον, concisus. A

Συγκόπτω, f. ψω, concido. *Gl. V.* contundo, torqueo; (2) contraho. συγκοπεὶς, concisus, contusus, aor. 2. part. pass. Συγκόψασα τὸν σαυτῆς κόσμον, *Xen.* τινὰ ξύλῳ, *Luc.*

Συγκορυβαντιᾷν, cum aliis Corybantum more insanire.

Συγκορυφόω, ῶ, in unum apicem seu summam colligo. Τὸ εἰς ἓν ἐνηχὸν συγκορυφοῦν τὰ πλείονα, *Longin.* 24.

Συγκοσμέω· vid. κοσμέω. Δοκῶσι συνισχυρεῖν τε ὑμᾶς ϗ συγκοσμήσειν, *Xen.*

Συγκουφίζω, fut. ίσω, allevo, adjuvo in levando aut portando. Συμπαραμένειν ϗ συγκουφίζειν, *Luc.*

Συγκραδαίνω, concutio, vibro. Πολλὰ μέρη συνεκράδανε πνεῦμα, *Aristot.*

Συγκραθεὶς, part. aor. 1. pass. v. συγκεράννυμι, imbutus, delibutus, mixtus, temperatus; (2) aptus, implicitus, vestitus. Τᾶς πειθοῦς παγχρίστῳ συγκραθεὶς, suadela delibuto implicitus peplo, *Soph. Trach.* 661.

Σύγκραμα, ατος, τὸ, commistum seu temperatum, quod concrevit seu coaluit; (2) portio diluta seu mista ex aqua et vino. A *συγκεράννυμι*. Unde

Σύγκρασις, εως, ἡ, commistio, temperatio.

Συγκρατέω, ῶ, f. ήσω, contineo, tueor, servo. *Τὸν ἡμέτερον βίον αἱ προσευχαὶ συγκρατᾶσι, Chrysost.*

Σύγκρατος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, commistus, temperatus; (2) arctissimis amoris et amicitiæ vinculis conjunctus. (2) *καὶ μὴν ἰσορῶ τόδε σύγκρατον ζεῦγος, Eurip. Andr.* 494. Vide *συγκεράννυμι*.

Συγκρατύνω, corroboro.

Συγκρημνίζω, per præceps dejicio.

Σύγκριμα, ατός, τὸ, coagulum, concretum; (2) concentus; (3) interpretatio, ut somnii. *LXX*. (4) edictum. A *συγκρίνω*.

Συγκριμάτιον, τὸ, Dim. compages.

Συγκρῖναι, a. 1. inf. act. verbi

Συγκρίνω, commisceo, coagmento. Sic vet. et Attici. Recentiores pro (2) comparo, confero; (3) contendo, concerto, judicio experior; *συγκρίνεσθαι*, confligere, disceptare; (4) interpretor, *LXX*. item *Paulus*, *συγκρῖναι*, conferre, *Ph.* aor. 1. inf. *Πνευματικοῖς πνευματικὰ συγκρίνοντες*, 1 *Cor.* 2, 13. *ἑαυτὰς ἑαυτοῖς*, 2 *Cor.* 10, 12. *Ἄξιος συγκριθῆναι παρασίτῳ τῷ σώματι, Luc.* Hinc

Σύγκρισις, εως, ἡ, concretio; congregatio; (2) comparatio; (3) constitutio corporis, sive temperamentum. *Δεύτερος, ὁ παρὰ τὰς τῶν ἀνθρώπων φύσεις κατὰ ἔθνη καὶ συγκρίσεις, Diog. Laert.* 9, 80. (sed ibi legendum *συγκράσεις. B.*) A præc.

Συγκριτικὸς, ἡ, ὸν, coagmentandi vim habens; (2) comparativus. Ab eod.

Συγκριτικῶς, adv. comparando, per comparationem.

Συγκροτέω, ῶ, f. ήσω, complodo, collido; (2) conflo more fabrorum ferrariorum; (3) instituo, apparo, instruo, velut convivium, &c. (4) colligo, congrego; velut copias, milites, item edico conventum; (5) incito, incendo, favore, &c. *συγκεκροτημένος*, agitatus, *Ph.* conflatus, compactus; *item*, qui est compacto corpore, *συγκεκροτημένην*, conflatam, *Ph.* p. part. pass. *De adv. συγκεκροτημένως*, vid. supra. *Συνωμοσίας συγκροτεῖν*, conjurationem facere, *Luc.* *Συνεκρότησε τῷ χεῖρ', Xen.* Hinc

Συγκρότημα, ατος, τὸ, id ipsum quod conflatum est; (2) agmen compositum, manus; (3) conspiratio multorum.

Συγκρότησις, εως, ἡ, sustentatio, favor, *Ph.* (2) conjuratio, conspiratio; (3) compulsio, congregatio, ut copiarum, &c.

Σύγκροτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, conflatus, coagmentatus, compactus. Ex *σὺν* et *κρότος*.

Σύγκρȣμα, ατος, τὸ, pecunia mutuo sumta, *Hes.*

Σύγκρȣσις, εως, ἡ, collisio. *Ph.* conflictio; (2) mutua offensio, odium et inimicitia; (3) fraus, impostura. A *συγκρȣ́ω*.

Συγκρȣ́σιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qu. dic. concussorius, qui concutit, ut risus vehementior.

Συγκρȣσμὸς, ȣ̃, ὁ, collisio.

Συγκρȣ́ω, f. ȣ́σω, collido, complodo, committo. *Gl. V.* confligo; *inpr.* est modium concutere, ut excidat aliquid. Hinc (2) vi aut arte efficere, ut aliquis confiteatur ea quæ celabat. *Ern. συγκρȣ́σσιν*, confligunt, *Ph.* *Συγκρȣ́ειν ἀλλήλοις, Thuc. τῷ χεῖρ', Aristoph. Ran.* 1147. *Μὴ συγκρȣ́ειν ἡμᾶς εἰς ἀλλήλȣς, Appian.*

Συγκρύπτω, f. ψω, occulto, celo. *Φθάνοις δ' ἂν ȣ̓κ ἂν τοιόσδε συγκρύπτων δέμας, Eur. Herac.* 721.

Συγκρύψαι, aor. 1. inf. act.

Σύγκρυψις, εως, ἡ, occultatio. A *συγκρύπτω*.

Συγκτάομαι, ῶμαι, fut. *ήσομαι*, simul cum alio adquiro, socius sum in adquirendo.

Συγκτερεΐζω, f. ίσω, parento, justa facio. *Συνεκτερεΐζε δὲ λαὸς, Apoll.*

Συγκτήτωρ, ορος, ὁ, qui simul possidet. A *συγκτάομαι*.

Συγκτίζω, f. ίσω, simul condo, simul creo, coloniam deduco.

Συγκτίστης, ȣ, ὁ, ejusdem coloniæ deducendæ socius. A præc.

Συγκυβευτὴς, ȣ̃, ὁ, collusor aleæ. A

Συγκυβεύω, f. εύσω, alea colludo, alea seu tesseris ludo cum alio.

Συγκυκάω, ῶ, f. ήσω, misceo, permisceo. *Ἐς αὐτὸν ὑμᾶς συγκυκήσας τρύβλιον, Arist. Plut.* 1109.

Συγκυκλέω, et *Συγκυκλόω*, circumdo, cingo.

Συγκυλινδέω, ῶ, f ήσω, convolvo; *συγκυλινδȣ̃μαι*, una volutor. *Ἀπολογȣ́μενος ὑπὲρ τῶν ἀκρασία συγκυλινδȣμένων, Xen.*

Συγκυλίω, fut. *ίσω*, una voluto, *συγκυλίομαι*, una volutor, consuetudinem habeo cum aliquo.

Συγκυναγὸς, vid. *συγκυνηγός*.

Συγκυνηγετέω, ῶ, fut. *ήσω*, simul venor. A

Συγκυνηγέτης, ȣ, ὁ, idem quod *συγκυνηγός*.

Συγκυνηγέω, ῶ, simul venor. A

Συγκυνηγὸς, Dor. συγκυναγὸς, ȣ̃, ὁ, venationis socius.

Συγκύπται, οἱ, capreoli.

Συγκύπτω, f. ψω, simul inclino, pariter incumbo; (2) deorsum adspicio; (3) incurvus vel inflexus sum; (4) coeo, conspiro, consentio. *Καὶ ἦν συγκύπτȣσα, ϗ μὴ δυναμένη ἀνακύψαι εἰς τὸ παντελὲς, Luc.* 13, 11. *Τȣ̃το δ' εἰς ἓν ἐςὶ συγκεκυφὸς, Aristoph. Eq.* 850.

Συγκυρέω, ῶ, fut. *ήσω*, accido, evenio; (2) incido in aliquem, obviam alicui fio; (3) pertineo; *συνεκύρησεν*, attigit, *Ph.* contigit, accidit, a. 1. act. *Συνεκύρησε γενέσθαι, Herodot.* Hinc

Συγκύρημα, ατος, τὸ, quod forte evenit, casus.

Συγκύρησις, εως, ἡ, idem.

Συγκυρία, ας, ἡ, idem.

Συγκυριολογέω, ῶ, dominum dico, domini titulo honesto.

Συγκυρκανάω, misceo, liquores misceo. *Ἑσμὸν μελίσσης τῆς ἀκραχόλȣ γλυκὺν Συγκυρκανήσας ἐν σκύφῳ, Ep. apud Ath.* 432.

Συγκυρόω, fut. *ώσω*, ratum facio.

Συγκύρω, fut. *ύρσω*, incido; (2) accido, evenio. *Il.* 23, 435.

Συγκύφων, ὁ, qui simul deflectit, qui se incurvat. A *συγκύπτω*.

Συγκωθωνίζομαι, una inebrior.

Σύγκωλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, solidus, compactus, firmus. Ex *κῶλον*.

Συγκωμάζω, fut. *άσω*, simul comissor. A

Σύγκωμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, socius comissationis.

Συγκωμῳδέω, una comœdiam ago, una irrideo, perstringo.

Συγξαίνω, simul carmino vel carpo.

Συγχάζω, idem quod *χάζω*, vel *συγχωρέω*.

Συγχαίρω, una gaudeo, lætor cum lætante. *Gl. V.* congaudeo. *Συγχαίρω πᾶσιν ὑμῖν, Phil.* 2, 17. *Συγχαίρει πάντα τὰ μέλη*, 1 *Cor.* 12, 26. *Συνέχαιρον αὐτῇ, Luc.* 1, 58.

Συγχαρεῖται, 3. sing. f. 2. ind. med.

Συγχάρητε, 2. pl. a. 2. imperat. act.

Συγχαλκεύω, ære vas alligo.

Συγχαρητικὸς, ἡ, ὸν, seu *συγχαρτικὸς*, congratulatorius. A *συγχαίρω*.

Συγχαρίζομαι, gratificor.

Συγχειλίαι, αἱ, labiorum compressiones, seu commissuræ, *Aristot.*

Συγχειμάζω, f. άσω, una in hibernis sum, una hiberno; *συγχειμάζομαι*, una tempestate jactor; (2) una hiemali frigore infestor.

Συγχειροπονέω, ῶ, simul operi manum admoveo.

Συγχειρȣργέω, ῶ, fut. *ήσω*, una operor.

Συγχέω, vel *συγχεύω, f. εύσω*, confundo, permisceo, confundendo misceo, perturbo; unde et tristitia afficio, &c. *τὸ συγκεχυμένον τȣ̃ προσώπȣ*, tristitia in ore conspicua; (2) turbando moveo, vel efficio, ut bellum; *συνέχεε*, permiscuit, *Ph.* 3. sing. a. 1. *Καὶ ταυτὰ πάλιν γράμματα συγχεῖς; Eur. Iph. in Au.* 37. *Τὴν πάρος συγχεῖν χάριν, Soph. Trach.* 1245.

Συγχιλίαρχος, ὁ, tribunus in eadem legione.

Συγχόνδρωσις, εως, ἡ, interventio cartilaginis, quum ossa coalescunt. Ex *χόνδρος*.

Συγχορδία, ἡ, concentus, concinnitas. A

Σύγχορδος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, ad chordas quadrans, concinens, concinnus. Ex *σὺν* et *χορδή*.

Συγχορευτὴς, ȣ̃, ὁ, qui una choros exercet.

Συγχορεύτρια, ας, ἡ, quæ una choros exercet. A

Συγχορεύω, f. εύσω, una tripudio, salto. *Χαρίτεσσι συγχορεύω, Anac.* 5, 11.

Συγχορηγέω, ῶ, f. ήσω, simul præbeo sumptus, simul choragus sum, ipse aliquid in choragium confero; (2) adjuvo præbendo pecuniam, &c.

Συγχορηγὸς, ȣ̃, ὁ, qui simul præbet et subministrat sumptus, aut aliud quid.

Σύγχορτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, gramine consitus; (2) vicinus, conterminus. (1) Imo sensu sine ullo idoneo auctore affertur: exempla ex Euripide quæ profert Scapulæ Lexicon hac significatione usurpari nequeunt; (2) *χθόνα σύγχορτον Συρίᾳ φεύγομεν*, terram Syriæ conterminam fugimus, *Æsch. Suppl.* 6. *Σύγχορτα ναίω πεδία*, arva vicina habito, *Eurip. Androm.* 17. *Πηλιάδες Θεράπναι, σύγχορτοί τ' Ὀμόλας ἔναυλοι*, vicini qui Omolæ incolæ, *Id. Herc. Fur.* 370. non audiendus Scapula, qui pessime vertit torrentes piceis arboribus consiti: nam post *ἔναυλοι* ponenda distinctio. *Μενοίτιος ἐξ Ὀπόεντος σύγχορτος Μινύαις*, Menoetius ex Oponte Minyis vicinus, *Orph. Argonaut.* 191. Ex *σὺν* et *χόρτος* septum, area. hinc apud Latinos chors vel cohors.

Συγχόω, ῶ, fut. *ώσω*, humo congesta tego.

Συγχράομαι, ῶμαι, simul vel una utor. *Gl. V.* utor, commercium habeo. *Οὐ γὰρ συγχρῶνται Ἰȣδαῖοι Σαμαρείταις, Joann.* 4, 9.

Σύγχρησις, εως, ἡ, communis usus, commercium, consuetudo familiaris. A *συγχράομαι*.

Συγχρησηριάζομαι, una oraculum consulo.

Συγχρίμπτω, f. ψω, collido, committo, coire facio; *συγχριμφθεὶς*, collisus, aor. 1. part. pass.

Σύγχρισμα, ατος, τὸ, unguentum quo illinitur aliquid. A

Συγχρίω, f. ίσω, simul ungo; (2) ungo, oblino.

Συγχρονεῖν dicuntur qui eodem tempore vivunt.

Συγχρονίζω, fut. *ίσω*, æqualis ætate sum; (2) commoror. A *σύγχρονος*. Hinc

Συγχρονισμὸς, ȣ̃, ὁ, convenientia temporis, sive ea quæ in idem tempus concurrunt.

Σύγχρονος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, contemporaneus, æqualis.

Σύγχροος, contr. *σύγχρȣς, ȣ, ὁ ϗ ἡ*, concolor. Ex *σὺν* et *χρόα*, color.

Συγχρώζω, f. ώσω, colore imbuo, inficio, *inpr.* attactu.

Συγχρωμάτιςος, ὁ, concolor.

Συγχρωτίζω, f. ίσω, tango, tango ad cutem; appropinquo, me applico; *συγχρωτίζεσθαι Suidas* exponit appropinquare, se applicare.

Συγχύνω, vel *συγχύω*, confundo; *συγκεχυμένος*, confusus, *Gl. V.* p. pass. part. *Ἦν γὰρ ἡ ἐκκλησία συγκεχυμένη, Act.* 19, 32.

Σύγχυσις, εως, ἡ, confusio, commixtio, conturbatio. *Σύγχυσις τῶν ὅρκων*, fœderum violatio, *Argument. lib.* 4. *Il. Hom.* A *συγχύω*. Unde

Συγχυτικὸς, ἡ, ὸν, confundendi vim habens.

Σύγχωμα, τὸ vide *χῶμα, Sibyl.*

Συγχωνεύω, conflo, *Gl. V.* *Τὸν μὲν χρυσὸν καὶ ἄργυρον . . . μολύβδῳ καὶ χαλκῷ συνεχώνευσαν, Appian. de Rebus Hispan.* 435.

Συγχωννύω, et *συγχώννυμι*, fut. *χώσω*, aggere communio, terra adgesta obruo seu tumulo.

Συγχωρέω, ῶ, f. ήσω, concedo, adsentior, consentio, non repugno; (2) indulgeo, gratiam facio, condono, remitto, ignosco, veniam do. *συγκεχώρηται*, concessum est, *Ph.* p. pass. *Ἡμεῖς αὐτοῖς ὀλίγον ξυγχωρήσωμεν, Aristoph. Vesp.* 1505. *Γυναῖκα γὰρ χρὴν πάντα συγχωρεῖν πόσει, Eur. E.* 1066. *Ἡ ϗ τύραννος*

ταῦτα συγχωρήσεται; *Eur. Iph. in Tau.* 743. Hinc

Συγχώρημα, ατος, τὸ, concessio; (2) venia; (3) adstipulatio. A pr.

Συγχώρησις, εως, ἡ, concessio, remissio, indulgentia, *Ph.* Ab eod.

Συγχωρητέα, neut. plur. concedenda, reconcilianda. Ἡμῖν δ' οὐχὶ συγχωρητέα, *Soph. Œd. Col.* 1426. Ab eod.

Συγχωρητέον, *adv.* concedendum. Ab eod.

Συγχωρητικὸς, ἡ, ὸν, ad veniam dandam propensus. Ab eod.

Συγχωρία, ας, ἡ. *Att.* et *Ion.* ξυγχωρίη, ης, ἡ, concessio, indulgentia in cibis agro largiendis. Ex σὺν et χώρα.

Σύγχωρος, ου, ὁ ϗ ἡ, confinis, *Ph.*

Συγχῶσαι, a. 1. inf. act. verbi συγχώννυμι.

Σύγχωσμα, ατος, τὸ, obstructio; (2) macula contracta a terra, qua quid obrutum fuit. A συγχόω.

Σύδην, *adv.* celeriter et inferendo se cum impetu, erumpendo cum impetu, impetuose. A σείω, seu σεύω.

Σύειος, εία, ύειον, suillus, porcinus. A σῦς.

Σύετο, 3. sing. a. 2. ind. med. *Ion.* pro ἐσύετο, a σύομαι.

Συζάω, ῶ, f. ήσω, una vivo, cum aliquo vivo; συζῆν, vivere in matrimonio. Συζῶ τῇ φιλοπραγμοσύνῃ, *Dem.* Πιστεύομεν ὅτι ϗ συζήσομεν αὐτῷ, *Rom.* 6, 8.

Συζεύγνυμι, vel συζευγνύω, f. ζεύξω, conjungo, copulo, connubio jungo; συνεζευγμένος, annexus, *Gl. V.* p. pass. part. Ὃ οὖν ὁ Θεὸς συνέζευξεν, ἄνθρωπος μὴ χωριζέτω, *Matt.* 19, 6. Ἕκτορα, ᾧ συνεζύγην, *Eur. Andr.* 98. Hinc

Σύζευξις, εως, ἡ, conjunctio, copulatio; (2) conjugium.

Συζέω, fervefacio; σύζεσον, a. 1. imperat.

Συζῆν, præs. inf. act. *Dor.* pro συζῇν, *contr.* ex συζάειν, a συζάω.

Συζήσομεν, 1. pl. f. 1. ind. act.

Συζητέω, ῶ, f. ήσω, mutuo quæro, una rationes ad rei alicujus indagationem confero, disputo; (2) altercor, litigo, discepto; (3) quæro, indago; *Ern.* Ἐλάλει τε ϗ συνεζήτει πρὸς τοὺς Ἑλληνιστάς, *Act.* 9, 29. Ἤρξαντο συζητεῖν αὐτῷ, *Marc.* 8, 11. Hinc

Συζήτησις, εως, ἡ, disceptatio, disputatio:

Συζητητὴς, οῦ, ὁ, curiosus scrutator rei, disputator, philosophus, doctus.

Συζοφόω, una tenebras effundo. Ὅτ' ἐκ ζαῆτου λίβος, ἐκ ζαοῦς νότου συνεζοφώθη πόντος, cum ex vehementer flante africo et austro violento obscuratus esset pontus, *Anthol.* 42.

Συζυγέω, ῶ, συζυγεῖν, et συστοιχεῖν, verba sunt significantia aciem in versum jugumque directam et compositam; (2) et conservationem ordinis in procedendo. Ἐφ' ὅσον συζυγοῦντας ϗ συστοιχοῦντας διαμένειν, *Polyb.* A σύζυγος.

Συζυγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, copulatus, conjugatus, conjunctus; (2) qui copulari vel cum alio conjungi potest. Ab eod.

Συζυγία, ας, ἡ, conjunctio, copulatio, jugale vinculum, conjugium; *in Gramm.* conjugatio:

Συζύγιος, conjugalis. Συζύγιαι χάριτες, *Eur. Hipp.* 1147. A

Σύζυγος, ου, ὁ ϗ ἡ, conjunctus, copulatus; compar, conjux. *Gl. V.* socius.

Σύζυξ, υγος, ὁ ϗ ἡ, idem. A συζεύγνυμι.

Συζυμόω, commisceo in subigendo, v. gr. mel farina.

Σύζωμα, τὸ, præparatio, præcinctus. A

Συζώννυμαι, accingor, aor. 1. συνεζωσάμην σύζωσον ἀνύσας, *Aristoph. Thesm.* 262.

Συζωοποιέω, ῶ, f. ήσω, una vitam reddo, simul in vitam revoco. Συνεζωοποίησε (ἡμᾶς) τῷ Χριστῷ, *Ephes.* 2, 5.

Συηβόλος, ου, ὁ ϗ ἡ, aprorum jaculator, interfector. Συηβόλος εὔρατο κούρη, *Oppian. Cyneget.* 2, 27.

Συῆλαι, ῶν, αἱ, volutabra suum. A σῦς.

Συηνέω, ῶ, immunditia sui similis sum, spurcitie porcum æquo. A

Συηνία, ας, ἡ, immunditiès, fœditas porcinæ similis; *item* fœda conviciandi libido. A

Συηνὸς, ἡ, ὸν, porcinis est moribus; (2) stupidus, insulsus, maledicus. A σῦς.

Συθεὶς, aor. 1. part. pass. verbi σύομαι.

Σύθεν, *impetum fecerunt*, 3. pl. aor. 1. ind. *Ion.* et *Bœot.* pro ἐσύθησαν.

Σύθι, *festina*, 2. sing. a. 1. imperat. pass. *per Sync.* pro σύθητι.

Συΐδιον, τὸ, porcellus. Dim.

Συϊκὸς, idem quod συηνὸς, suillus, porcinus, *Steph.*

Σῦκα αἱμώνια, ficuum genus in Paro insula, *Ath.*

Συκάζω, f. άσω, ficus lego, ficus comedo; (2) calumnior, calumniis circumvenio; (3) contumelia adficio. Τρυγῶσι ταῖς γλώτταισι, συκάζουσί τε, *Aristoph. Aves*, 1705. A συκάς.

Συκαλὶς, ίδος, ὁ, ficedula, avis ficuum esu pinguescens. Ab eod.

Συκαμηνόβορος, stultus, *Hes.*

Συκαμινέα, ας, ἡ, morus.

Συκάμινον, ου, τὸ, sycaminum, fructus sycamini arboris. *Gl. V.* συκάμινα, mora. A

Συκάμινος, ου, ὁ, sycomorus, sycaminus, *arbor. Gl. V.* συκάμινος, morus. Hinc

Συκαμινώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, sycamini seu mori speciem gerens.

Συκάριον, ου, τὸ, ficus, *Gl. V.* Dim. a σῦκον.

Συκὰς, άδος, ἡ, ficus novella. A συκῆ.

Συκαστὴς, οῦ, ὁ, qui ficus legit seu colligit. *Gl. V.* συκασταὶ, delatores, quadruplatores. A συκάζω. Hinc

Συκάστρια, ας, ἡ, calumniatrix, *Hes.*

ΣΥΚΕ'Η, *contr.* συκῆ, ῆς, ἡ, ficus, *arbor*; (2) ficus, marisca, tumor seu excrescentia carnis in modum ficus.

Συκηγορία, ἡ, idem quod συκοφαντία, *Ib.*

Συκιδαφόρος, ὁ, pro συκοφάντης, vel συκόπρωκτος, *Ib.*

Συκίδιον, τὸ, ficus. Dim. a σῦκον.

Συκίζω, ficubus alo, vid. συκόω.

Σύκινος, ίνη, ινον, ficulneus, e ficis confectus; (2) imbecillus, debilis, fragilis, inutilis, quia lignum ficulneum est invalidum; (3) delator, calumniator. A συκῆ.

Συκινόφυλλον, ου, τὸ, folium ficulneum, *Gl. V.*

Συκίον, ου, τὸ, decoctum e ficubus arefactis.

Συκὶς, ίδος, ἡ, plantarium ficuum; (2) surculus qui e ficu avulsus vel excisus plantatur. A σῦκον.

Συκίτης, ου, ὁ, ut συκίτης οἶνος, vinum e ficubus factum. Ab eod.

Συκοβασιλεία, τὰ, regiæ ficus, *Ath.*

Συκόβιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ficis victitat; (2) qui victum sibi parat e sycophantia. *Gl. V.* ficarius. Ex σῦκον et βίος.

Συκολογέω, ῶ, fut. ήσω, ficus lego vel colligo. Οὐ πράγματ' ἔχοντες, ἀλλὰ συκολογοῦντες, *Aristoph. Pace*, 1338. A

Συκολόγος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ficus colligit; (2) qui de ficubus loquitur.

Συκομορέα, ας, ἡ, sycomorus.

Συκομορίτης, ου, ὁ, ut συκομορίτης οἶνος, vinum quod conficitur ex sycomoris.

Συκόμορον, ου, τὸ, sycomorum, fructus sycomori arboris. A

Συκόμορος, ου, ὁ, sycomorus, *arbor*, ficus Ægyptia, de qua *Plin.* 14. Ex σῦκον et μόρος, morus, *arbor*.

Συκόμωρον, et -ρος, idem quod συκόμορον, *Steph.*

Σῦκον, ου, τὸ, ficus, *fructus*; (2) marisca, tumor, a fici similitudine ita dictus. A συκῆ.

Συκόομαι, οῦμαι, in ficum convertor, ficosus fio. Ab eod.

Συκόπαις, αιδος, ὁ, qui ficubus in modum puerorum gaudet. Ex συκῆ et παῖς.

Συκοπέδιλος, ου, ὁ, *vox comica*, notans sycophantam, alludens ad Homericum χρυσοπέδιλος et similia.

Συκοπρίστης, ου, ὁ, ficuum sector, sordidus, avarus. Ex συκῆ et πρίστης, *sector*.

Συκόπρωκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui nates habet ficosas. Ex συκῆ et πρωκτός.

Συκοσπαδίας, ὁ, idem quod συκοφάντης, *Hes.*

Συκοτρώκτης, ου, ὁ, qui ficis alitur vel delectatur. A τρώγω.

Συκουρὸς, οῦ, ὁ, ficeum custos. Ex οὖρος.

Συκοφαντέω, ῶ, f. ήσω, sycophantam ago, falso calumnior, falsas delationes comminiscor. Νικίας ὢν, συκοφαντεῖς τοὺς ξένους; *Aristoph. Av.* 1437. Συκοφαντῆσαι τὸν Σωκράτην στασιαζόντων ἐκείνων, *Ælian.* A συκοφάντης. Hinc

Συκοφάντημα, ατος, τὸ, crimen quod alicui falso adfingitur, calumnia.

Συκοφάντης, ου, ὁ, sycophanta, delator. *Proprie* qui indicat si quis ficus vetitas exportet. Ex σῦκον et φαίνω. Vid. *Ern.*

Συκοφαντητὸς, ἡ, ὸν, calumniis seu obtrectationibus obnoxius, vel vexatus. A συκοφαντέω.

Συκοφαντία, ας, ἡ, calumniosa delatio, calumnia, sycophantia. A συκοφάντης. Unde

Συκοφαντικὸς, ἡ, ὸν, ad sycophantam pertinens, calumniosus.

Συκοφαντικῶς, *adv.* more sycophantarum, calumniose.

Συκοφάντρια, ας, ἡ, calumniatrix. Ἦτου ϗ σὺ συκοφάντρια ἐν ταῖς γυναιξὶν ἦσθα; *Aristoph. Plut.* 970. A συκοφάντης.

Συκοφαντώδης, εος, ὁ ϗ ἡ. vid. συκοφαντικός.

Συκοφαντωδῶς, *adv.* idem quod συκοφαντικῶς.

Συκοφάσις, ὁ, sycophanta, calumniator, delator, *Ep. ap. Suid.*

Συκοφορεῖον, ου, τὸ, ficarium, ficaria, *Gl. V.*

Συκοφορέω, ῶ, f. ήσω, ficos fero, produco. A

Συκοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, ficus ferens, ficuum ferax. Ex σῦκον et φέρω.

Συκόω, ῶ, f. ώσω, ficis pasco; et (2) συκόομαι, in ficum vertor; (3) ficosus fio. A σῦκον.

Συκχὶς, ίδος, calcei genus, soccus. Μονόπελμον, συκχίδα, *Anth. l. Reisk.* 56.

Συκώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, ficosus, ficui similis.

Σύκωμα, ατος, τὸ, ficosum germen; (2) ficosus tumor. A συκόω.

Συκὼν, ῶνος, ὁ, locus in quo ficus plantantur, locus ficubus consitus. *Gl. V.* ficetum.

Συκωρέω, ficus custodio, *Poll.*

Συκωρὸς, οῦ, ὁ, vide συκουρός. (2) sycophanta.

Σύκωσις, εως, ἡ, idem quod σύκωμα. A συκόω.

Συκωτὸς, ἡ, ὸν, ficatus, ficubus conditus. *Gl. V.* συκωτὸν, ficatum. Ab eod.

Συλαγωγέω, ῶ, fut. ήσω, prædas ago, aliquem spolio; (2) illudo alicui. Βλέπετε μή τις ὑμᾶς ἔσται ὁ συλαγωγῶν διὰ τῆς φιλοσοφίας, *Col.* 2, 8. Ex σύλη et ἄγω.

Συλαθεῖσαι, nom. pl. aor. 1. part. pass. f. g. *Dor.* pro συληθεῖσαι, a συλάω.

Σύλασκε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐσύλασκε. A

Συλάω, ῶ, f. ήσω, spolio, deprædor, compilo; adimo, detraho, eripio. Τίς σε δαίμων, ἢ πότμος συλᾷ πάτρας; *Eur. Hel.* 675. Ἄλλας ἐκκλησίας ἐσύλησα, 2 *Cor.* 11, 8. Αὐτίκ' ἐσύλα τόξον ἐΰξοον, statim eduxit arcum perpolitum, *nempe e theca*, *Il.* 4, 105. A σύλη.

Συλεύω, idem, *Il.* 23, 436.

Συλέω, idem et ab eod.

Συλεύμενοι, *prædantes*, nom. pl. præs. part. med. *Dor.* pro συλώμενοι, verbi συλέω.

ΣΥ'ΛΗ, ης, ἡ, præda, spolium; (2) prædatio, direptio. Vid. *Ern.*

Συληθεὶς, a. 1. part. pass. verbi συλάω.

Σύλημα, ατος, τὸ, spolia, exuviæ. A συλέω.

Συλήσαντε, *deprædati*, nom. dual. a. 1. part. act. verbi συλέω.

Σύλησις, εως, ἡ, spoliatio, deprædatio, compilatio. Ab eod.

Συλήτειρα, ας, ἡ, prædatrix. A

Συλητὴς, οῦ, ὁ, spoliator, deprædator, compilator. v. συλέω.

Συλήτρια, ας, ἡ, idem quod συλήτειρα.

Συλήτωρ, ορος, ὁ. vid. συλητής.

Συλλαβεῖν, aor. 2. inf. act. verbi συλλαμβάνω.

Συλλαβὴ, ῆς, ἡ, syllaba; quasi comprehensio. A συλλαμβάνω, eo quod plures literas comprehendat. Hinc

Συλλαβίζω, fut. ίσω, syllabas connecto.

Σύλλαβος, ου, ὁ, scil. πίναξ, index libri.

Συλλαβοῦσαι, nom. pl. a. 2. part. act. verbi συλλαμβάνω.

Συλλαγνεύω, f. εύσω, una scortor.

Συλλαγχάνω, simul sortior; *συλλαχὼν*, una sortitus, a. 2. part.

Συλλαλέω, ῶ, f. ήσω, colloquor, ago cum aliquo. Καὶ ἦσαν συλλαλοῦντες τῷ Ἰησοῦ, *Marc.* 9, 4. μετ' αὐτοῦ, *Matt.* 17, 3. πρὸς ἀλλήλους, *Luc.* 4, 36.

Συλλαμβάνω, f. λήψομαι, complector; (2) prehendo, manum alicui injicio; (3) intelligo; *item* conscius sum; (4) concipio, *de fœmina*; (5) adjuvo, opitulor; συνέλαβε, concepit, *Ph.* aor. 2. *In med.* conjicio, conjectura assequor, συνειλημμένος, conceptus, *Gl. V.* p. pass. part. Σεαυτὸν ξυλλαβὼν ἐκ τῆσδε γῆς, te abripe ex hac terra, *Soph. Phil.* 577. (6) compono, (eo sensu quo clauduntur mortuis oculi et os) comprimo, claudo. (6) ἰδὼν δὲ ὁ Κρίτων συνέλαβε τὸ στόμα τε καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς, *Plato Phædo sub finem.* ξυλλάμβαν' αὐτοῦ τὸ στόμα, comprime ei os, *Aristoph. Acharn.* 926. Τῇ πόλει γὰρ ἄξιον, συλλαβεῖν τὸν ἄνδρα τοῦτον, *Ib.* 210. Συλλήψομαι δὲ τοῦδέ σοι κἀγὼ πόνου, *Eur. Med.* 946.

Συλλάμπω, fut. ψω, simul luceo. Hinc

Σύλλαμψις, εως, ἡ, collustratio, *R.*

Συλλανθάνω, una lateo, delitesco, *R.*

Συλλαφύσσω, f. ξω, simul diripio. Τὰ πάντα πάτρας συλλαφύξαντες πάλῳ, *Lycophr.* 1267.

Συλλεαίνω, simul lævigo vel polio, *Aret.*

Συλλέγω, f. ξω, colligo; συνειλεγμένοι, collecti, congregati, p. pass. part. Ὁ Κῦρος συνέλεξε τοὺς στρατιώτας πάντας, *Xen.* σθένος, *Eur. Ph.* 857. Πνεῦμα συλλέξασθαι, *Heliod.* οὐσίαν, *Diod.* Ὁ νοῦς μὲν ἔξω συλλέγων ἐπύλλια, οὐκ ἔνδον, versiculos, *Aristoph. Ach.* 402.

Συλλείβω, f. ψω, confundo et misceo; συλλείβομαι, stillo, fluo, in unum confluo, colliquesco, liquor, *Plut. in Æmil.* 14.

Συλλειόω, ῶ, f. ώσω, contero, una tero et frico.

Συλλειτουργέω, ῶ, socius sum in obeundo munere publico. A

Συλλειτουργὸς, οῦ, ὁ, socius seu collega in obeundo aliquo munere publico.

Σύλλεκτρος, ου, ὁ ἡ ἡ, consors tori, conjux.

Συλλέξατε, 2. pl. aor. 1. imperat. act. verbi συλλέγω Unde

Σύλλεξις, εως, ἡ, collectio, coactio.

Συλλεσχηνεύω, fut. εύσω, sermocinor seu colloquor cum aliquo

Συλλήβδην, *ad* qu. dic. comprehensim, in summa summatim, *Ph.* Ὡς ἀγαθὰ συλλήβδην ἅπαντα σοι φέρω; *Aristoph. Plut.* 645. A συλλαμβάνω.

Συλλήπτειρα, ας, ἡ, adjutrix, *R.* Ab eod.

Συλληπτικὸς, ἡ, ὸν, qui comprehendere seu complecti potest; (2) collectivus; (3) qui concipere potest. Ab eod.

Συλληπτικῶς, *adv.* per comprehensionem, subintelligendo *Vox Gramm.*

Συλλήπτρια, ας, ἡ, adjutrix. A

Συλλήπτωρ, ορος, ὁ, adjutor. Σὺ δ' ἡμῖν τοῦδε συλλήπτωρ γενοῦ, tu vero esto adjutor hac in re, *Eurip. Or.* 1230. A συλλαμβάνω.

Συλληρέω, ῶ, f. ήσω, una nugor, una deliro.

Συλλῃστεύω, una latrocinor.

Συλληφθεὶς, a. 1. part. pass. verbi συλλαμβάνω.

Συλληφθῆναι, *conceptum esse*, a. 1. inf. pass.

Συλλήψῃ, *concipies*, 2. sing. f. 1. ind. med.

Σύλληψις, εως, ἡ, comprehensio, complexio, prehensio; (2) opitulatio, auxilium; (3) conceptus, conceptio, *de fœmina*; (4) Syllepsis, *fig. gramm.* A συλλαμβάνω.

Σύλλιβα, τὰ, *Poet.* fimbriæ, *Id.*

Συλλιπαίνομαι, simul pinguesco, simul liquor, *Strabo*, lib. 5. pinguefieri, *Ern.*

Συλλογεὺς, έως, ὁ, collector, coactor, *Gl. V.* legulus A συλλέγω.

Συλλογὴ, ῆς, ἡ, collectio. Ab eod.

Συλλογίζω, f. ίσω, delectum habeo; συλλογίζομαι, colligo, ratiocinor, argumentor; (2) perpendo, rependo, considero; (3) connumero, computo. Αὐτὸς πρὸς ἑαυτὸν συλλογιζόμενος τὸ μέγεθος τοῦ τολμήματος, *Plut.* Οἱ δὲ συνελογίσαντο πρὸς ἑαυτοὺς, *Luc.* 20, 5.

Συλλογιμαῖος, αία, αῖον, collectitius, miscellaneus, confusaneus et undique collectus. A συλλογή.

Συλλογισμὸς, οῦ, ὁ, computatio, pensatio, argumentatio, ratiocinatio. *Gl. V.* deliberatio, accurata cogitatio. Syllogismus. A συλλογίζομαι.

Συλλογισταὶ, ratiocinatores, *Gl. V.*

Συλλογιστικὸς, ἡ, ὸν, syllogisticus, ratiocinativus. A pr.

Συλλογιστικῶς, *adv.* more syllogismorum.

Σύλλογος, ου, ὁ, conventio, concio, cœtus, concilium, collegium, consessus. *Gl. V.* collocutio, colloquium. A συλλέγω.

Συλλοιδορέω, ῶ, fut. ήσω, reprehendo, objurgo, increpo.

Συλλούω, fut. ούσω, simul lavo; συλλούομαι, una lavor.

Συλλοχάω, ῶ. fut. ήσω, concenturio; (2) in decurias colligo, simul colligo. A σὺν et λόχος.

Συλλοχία, ας, ἡ, conjunctio plurium λόχων, cohors collecta. Ex iisd.

Συλλοχίζω, f. ίσω, concenturio, in decurias vel centurias colligo aut distribuo. Συλλελοχισμένη δύναμις εἰς ἑκατοντάδας, *Plut.* Hinc

Συλλοχισμὸς, οῦ, ὁ, collectio in re militari.

Συλλοχίτης, ου, ὁ, ejusdem manipuli seu cohortis socius. Τῶν οἱ συλλοχιτέων διεφθαρμένων, commilitonibus interfectis, *Herod.* 1, 82. Ex σὺν et λόχος.

Συλλυπέομαι, οῦμαι, condolesco, alterius dolore moveor. Συλλυπούμενος ὑμῖν, *Ælian.* Συλλυπούμενος ἐπὶ τῇ πωρώσει τῆς καρδίας αὐτῶν, *Marc.* 3, 5.

Σύλλυσις, ἡ, compositio litis seu controversiæ, *Diod.*

Συλλυσσάω, ῶ, fut. ήσω, una insanio.

Συλλύω, f. ύσω, simul solvo; (2) compono litem seu dissidium, dirimo lites, reconcilio. Εἰ μὴ ξυνήψων, ἀλλὰ συλλύσων πάρει, *Soph. Aj.* 1334.

Σύλον, ου, τὸ, spolium, præda; (2) pignus. A σύλη.

Συλόνυξ, υχος, ὁ ἡ ἡ, quasi spolians ungues, *Suid.*

Συλώμενον, acc. sing. præs. part. med. *contr.* pro συλεόμενον, a συλέω.

Συλωτία, ας, ἡ, vestium compilatio seu furatio. Ex σύλη et λῶπος, *vestimentum.*

Συμβαδίζω, una incedo. Συμβαδίζειν τῷ Πλάτωνι, *Ælian.*

Συμβαίη, 3. sing. a. 2. opt. act. verbi

Συμβαίνω, fut. βήσομαι, contingo, accido; (2) congredior, pedem confero; (3) transigo, paciscor, fœdus ineo; (4) consentio; (5) una navem conscendo. συμβαίνει, evenit, contingit, *Ph.* συμβεβηκέναι, obtigisse, *Gl V.* accidisse, p. infin. συμβεβηκὸς, accidens, p. part. neut. συνέβη, contigit, accidit, *Ph.* a. 2. συμβῇ, eveniat, contingat, *Gl. V.* a. 2. conjunct. Οὔτε γὰρ Ἀθηναίοισι συνέβαινεν Αἰσχύλος, *Aristoph. Ran.* 905. (2) ἐπακτίᾳ Τίρυνθι συμβέβηκεν, *Soph. Trach.* 1151. Ἀνάμεινον, ὦ δαιμόνι', ἐὰν ξυμβῶ τί σοι, paciscar, *Ibid.* 176. Οὐ γὰρ ἂν ξυμβαῖμεν ἄλλως, *Eur. Ph.* 593. Κοινῇ ξυνέβημεν, convenimus, *Aristoph. Nub.* 67. (5) ἀνέκραγέ τις τῶν συμβεβηκότων ἀπὸ τῆς Ζακυνθίων, *Heliodor.* 5.

Συμβακχεύω, fut. εύσω, una bacchor, una cum aliis bacchanalia celebro. Πᾶν δὲ συνεβάκχευσ' ὄρος, *Eurip. Bacch.* 725.

Συμβάκχη, Baccha. Νυκτιπόλοις ἅμα συμβάκχαις, *Eurip. Ion.* 718.

Σύμβακχος, ὁ ἡ ἡ, qui una cum aliis bacchatur, socius bacchanaliorum; *vel simpliciter* comes. Ὦ τέκνον, ὦ σύμβακχη Κασσάνδρα θεοῖς, *Eurip. Troad.* 504.

Συμβαλεῖν, aor. 2. inf. act. verbi συμβάλλω.

Συμβαλεόμενοι, *conjicientes*, nom. pl. præs. part. med. *Att.* et *Ion.* pro συμβαλλόμενοι.

Συμβάλλετον, 2. dual. præs. ind. act.

Συμβάλλω, confero, congero; (2) comparo; (3) colligo conjectura; (4) compingo; (5) congredior; (6) paciscor; (7) pecuniam mutuam do; (8) compono, contexo, ut mendacia, fraudes. συμβάλλομαι, *in med.* conjectura assequor; (2) rationem ineo, supputo; (3) confero aliquid de meo. Unde (4) largior; et (5) adjuvo, prosum, in aliqua re comparanda, &c. Συμβαλεῖν ἔπη κακὰ, *Soph. Aj* 1340. Συμβάλλεται δὲ πολλὰ τοῦδε δείματος, congruunt cum, *Eur. Med.* 28. Βοήθειαν οὐ σμικρὰν ξυμβάλλονται, *Plat.* Αἰσχρὸν δέ μοι γυναιξὶ συμβάλλειν λόγους, *Eur. Iph. in Aul.* 843. Βουλεύματα πρός τινα, *Id. Ph.* 700.

Σύμβαμα, ατος, τὸ, eventus, casus fortuitus; (2) propositio ex nomine et verbo perfectam sententiam reddens. A συμβαίνω.

Συμβάμεναι, aor. 2. inf. act. *Dor.* pro συμβῆναι, a συμβαίνω, pro συμβάω.

Συμβάντας, acc. pl. a. 2. part. act.

Συμβαπτίζω, simul baptizo.

Συμβαρβαρίζω, pariter barbaros imitor.

Συμβαρύνω, una gravo.

Συμβασείω, compositionis desiderio teneor. A σύμβασις.

Συμβασιλεύω, f. εύσω, una regno. Ἵνα ἡ ἡμεῖς ὑμῖν συμβασιλεύσωμεν, 1 *Cor.* 4, 8.

Σύμβασις, εως, ἡ, compositio, pacificatio, fœdus, pactum, conventum. Δὸς δὲ σύμβασιν τέκνοις, *Eurip. Phœn.* 85. A συμβαίνω.

Συμβαστάζω, fut. άσω, simul fero, una porto; (2) comparo, confero. *Gl. V.* conveho.

Συμβατήριος, ου, ὁ ἡ ἡ, ad compositionem seu pacificationem pertinens, *item* pronus et facilis ad compositionem. A συμβαίνω.

Συμβατικὸς, ά, ὸν, idem et ab eod. Οὐδὲν ξυμβατικὸν ἐνδιδόσαν, *Arr. Hist. Alex.* 4, 27.

Συμβατικῶς, *adv.* ad pacificandum apte.

Συμβεβαιόω, confirmo.

Συμβεβάναι, perf. inf. act. *per Sync.* pro συμβεβηκέναι, a συμβαίνω. Unde

Συμβέβηκα, *congressus sum*, perf. ind. act.

Συμβεβηκότως, *adv.* casu, per accidens.

Συμβῇ, 3. sing. aor. 2. conj. act. verbi συμβαίνω.

Συμβιάζω, simul vim infero, *Dem.*

Συμβιβάζω, f. άσω, concilio, ad amicitiam fœdusque adduco; coagmento; accommodo; (2) doceo, instruo, collatis scripturæ locis probo; συμβιβῶ, fut. 1. pro συμβιβάσω, instruam. Συμβιβάζων, ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ Χριστὸς, *Act.* 9, 22. Τίς γὰρ ἔγνω νοῦν Κυρίου, ὃς συμβιβάσει αὐτόν; 1 *Cor.* 2, *ult.* Συμβιβασθέντων ἐν ἀγάπῃ, *Col.* 2, 2.

Συμβιβασθέντων, gen. pl. a. 1. part. pass.

Συμβίβασις, εως, ἡ, instructio, persuasio, doctrina, comparatio. A συμβιβάζω. Unde

Συμβιβασμὸς, οῦ, ὁ, transactio, *Ph.*

Συμβιβαστὴς, οῦ, ὁ, conciliator, *Ph.*

Συμβιβαστικὸς, ἡ, ὸν, pacificatorius.

Συμβιβάω, una eo, comitor, *Hes.*

Σύμβιος, ου, ὁ ἡ ἡ, contubernalis, qui cum aliquo vivit. *Ph.* conjunx.

Συμβιόω, ῶ, f. ώσω, convivo, una vivo. Hinc

Συμβίωσις, εως, ἡ, convictus, conjugium. *Ph.* contubernium.

Συμβιωτὴς, οῦ, ὁ, convictor, contubernalis.

Συμβλαστάνω, una germino, cresco.

Συμβλαστὴς, οῦ, ὁ, congerminans; (2) germinationem adjuvans. Ex βλαστάνω.

Συμβλήδην, et ξυμβλήδην, idem quod συλλήβδην.

Σύμβλημα, ατος, τὸ, commissura, commissio. A συμβάλλω. Unde

Συμβλὴς, ῆτος, ὁ ἡ ἡ, collisus.

Σύμβλησις, εως, ἡ, commissio, compago; (2) comparatio; (3) conjectura.

Συμβλητέον, *adv. posit.* conferendum, *Ph.*

Συμβλητὸς, ἡ, ὸν, conferendus; (2) qui comparari potest, comparabilis.

Συμβοάω, ῶ, fut. ήσω, simul clamo. Οἱ δ' ἀμφὶ τὸν Γωβρύαν συνεβόων αὐτοῖς, *Xen.*

Συμβοήθεια, ας, ἡ, ad auxilium ferendum concursus, seu auxilium.

Συμβοηθέω, ῶ, fut. ήσω, ad auxilium ferendum convenio. Συμβοηθεῖν πρός τινα, *Thuc.*

Συμβοηθὸς, οῦ, ὁ ἡ ἡ, qui ad suppetias ferendas una cum aliis convenit, auxiliaris.

Συμβολαιογράφος, ου, ὁ ἡ ἡ, tabularius, qui contractus scribit. Ex seq. et γράφω.

Συμβόλαιον, ου, τὸ, pactum, conventum, contractus;

tractus; (2) syngrapha, unde, *Gl. V.* instrumentum, hinc (3) æs alienum; *et* (4) pecunia credita; (5) negotium quodcunque pecuniarium; (6) necessitudo, conjunctio, *ap. Lys.* (2) τὰ συμβόλαιά σου, signa, quæ tibi inerant, signa, quæ dabas, *Soph. Phil.* 884. A σύμβολον.

Συμβόλαιος, α, ον, epith. controversiæ ad pacta, &c. pertinentis.

Συμβολατεύω, paciscor, contraho, *Hes.* A συμβολή.

Συμβολεὺς, έως, ὁ, piscatorum instrumentum, circa quod retia texunt. A συμβάλλω.

Συμβολέω, ῶ, fut. ήσω, obvius fio, occurro. A σύμβολος. Hinc

Συμβόλησις, ἡ, commissura, v. gr. per suturam.

Συμβολὴ, ῆς, ἡ, commissio, commissura, junctura. *Gl. V.* congressio, congressus, prælium, *Ph.* conjectura; item collatio. A συμβάλλω.

Συμβολικὸς, ὴ, ὸν, conjecturalis, ænigmaticus, symbolicus, significativus. A σύμβολον.

Συμβολικῶς, *adv.* conjecturaliter, ænigmatice, allegorice.

Συμβολοκοπέω, ῶ, f. ήσω, symbolas do in convivia; (2) comissationes frequento. Ex σύμβολον et κόπος, *labor.*

Σύμβολον, ου, τὸ, symbolum, indicium, tessera, auspicium, *Ph.* collatio, *Gl. V. item* conventum, pactum, *item* hypotheca; idem quod συμβόλαιον. Πῖλον τὶς ἐπὶ δόρατος ἔφερε σύμβολον ἐλευθερώσεως, *Appian.* A συμβάλλω.

Σύμβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, obvius; (2) conjector, interpres omnium, &c. Ab eod.

Συμβόσκω, simul pasco. Ex σὺν et βόσκω.

Σύμβοτον, τὸ, pascuum commune. A præc.

Σύμβοτος, ὁ καὶ ἡ, compascuus, *Steph.*

Συμβούλευμα, ατος, τὸ, consilium, quod datur. Ex συμβουλεύω. Unde

Συμβούλευσις, ἡ, idem quod συμβουλὴ, sed parum usitatum, *Steph.*

Συμβουλευτὴς, οῦ, ὁ, consiliarius, senator. Hinc

Συμβουλευτικὸς, ὴ, ὸν, idem; (2) suasorius.

Συμβουλεύω, f. εύσω, consulo, consulto, auctor sum, suadeo, censeo, *Ph.* Ἐγὼ ἰδίᾳ μὲν ταῦτα συμβουλεύω, *Plat.* Εὖ συμβουλεύειν τοῖσι φίλοισιν, *Theog.* 37. Συνεβουλεύσαντο ἵνα ἀποκτείνωσιν αὐτὸν, *Joann.* 11, 53.

Συμβουλὴ, ῆς, ἡ, consilium, consultatio, suasio.

Συμβουλία, ας, ἡ, idem, *Gl. V.*

Συμβούλιον, ου, τὸ, consilium, *Ph.* A βουλή.

Σύμβουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui consilium dat, consiliarius, consultor, suasor. Ab eod.

Συμβραβεύω, fut. εύσω, adjuvo.

Συμβράζω, simul ejicio.

Συμβρέμω, murmuro.

Συμβύω, constipo, condenso. Οἱ δὲ πρὸς τοῖς τειχίοις ξυμβεβυσμένοι, *Aristoph. Vesp.* 1104.

Σύμβωμος, ου, ὁ καὶ ἡ, epith. Dei, qui in eadem ara cum alio colitur.

Συμμαθητὴς, οῦ, ὁ, condiscipulus. Hinc

Συμμαθητιάω, ῶ, simul discere cupio; condiscipulus esse cupio.

Συμμαίνομαι, simul insanio.

Συμμαλάσσω, vel άττω, fut. ξω, una mollio, una subigo.

Συμμανθάνω, simul seu una disco. *Gl. V.* condisco; (2) interdum transitive usurpatur; docere, condocefacere. Κοὐδεὶς ἐπίσταταί με συμμαθεῖν τόπος, nec tamen ullus est locus qui me condocefacere queat, *Sophocl. Aj.* 869.

Συμμάρπτω, fut. ψω, corripio, comprehendo, *Il.* 10, 467.

Συμμάρτυς, ὁ, qui simul testimonium dicit, *Plat.*

Συμμαρτυρέω, ῶ, fut. ήσω, una testor, testimonio meo comprobo. Συμμαρτυροῦμαι γὰρ παντὶ ἀκούοντι, *Apoc.* 22, 18.

Συμμαστιγόω, ῶ, fut. ώσω, una verbero.

Συμμαχέω, ῶ, fut. ήσω, sum pugnæ socius; (2) in bello gerendo adjuvo; (3) sto a partibus alicujus, defendo, tueor. Ὅδ', ὡς ἔοικε, τῇ γυναικὶ ξυμμαχεῖ, *Soph. Antig.* 751. Ὑμῖν μέλλοντες συμμαχήσεσθαι, *Xen.* A σύμμαχος.

Συμμαχία, ας, ἡ, societas in bello. *Gl. V.* auxilium, subsidium. Ab eod. Unde

Συμμαχικὸς, ὴ, ὸν, socialis, auxiliaris; τὸ συμμαχικὸν, societas, item socii, socialis exercitus.

Συμμαχικῶς, *adv.* socii more, socialiter, ut socium decet.

Συμμαχὶς, ίδος, ἡ, socia in bello, fœderata.

Συμμάχομαι, simul pugno; (2) a partibus alicujus sto, tueor, defendo. Συνεμάχετο εἰς ὥραν οὐδὲν, contulit, *Ælian.*

Σύμμαχος, ου, ὁ καὶ ἡ, pugnæ seu belli socius, commilito; (2) socius. A μάχομαι.

Συμμεθαρμόζω, apto, conveniens alteri reddo.

Συμμεθίστημι, una traduco, in alias partes duco; συμμεθίσταμαι, in alias partes transeo, in sententiam discedo.

Συμμεθύσκομαι, simul inebrior.

Συμμεθύω, idem.

Συμμελαίνω, una nigrum facio. *Pass.* niger fio.

Συμμελανειμονέω, ῶ, fut. ήσω, simul pullis vestibus indutus sum.

Συμμεμετρημένως, *adv.* apta proportione.

Συμμενία, ἡ, constantia, *V. L.*

Συμμένω, f. ενῶ, una maneo; (2) consisto, permaneo, duro.

Συμμερίζομαι, una partem accipio; participo. Τῷ θυσιαστηρίῳ συμμερίζονται, 1 *Cor.* 9, 13.

Συμμεριστὴς, οῦ, ὁ, particeps. A συμμερίζω.

Συμμεριστρία, ἡ, socia, particeps.

Συμμεσουράνησις, έως, ὁ, situs eorum quæ simul cœli medium tenent. Ex σὺν et μέσος et οὐρανός.

Συμμεταβαίνω, simul digredior vel transeo, una migro.

Συμμεταβάλλω, et συμμεταβάλλομαι, una deficio.

Συμμεταδίδωμι, communico.

Συμμεταίτιος, idem cum συναίτιος, *Plat.*

Συμμετακινέω, una transfero.

Συμμετακλίνω, ομαι, una accumbo, reclino, &c.

Συμμετακοσμέω, una in melius muto, seu melius ordino.

Συμμεταλαμβάνω, particeps fio.

Συμμεταπίπτω, una concido, intereo una; (2) una mutor, *Ern.*

Συμμεταποιέω, una vel simul commuto, *Steph.*

Συμμεταστρέφω, commuto, perverto.

Συμμετατίθημι, una transfero.

Συμμεταφέρω, simul vel una transfero.

Συμμεταχειρίζομαι, fut. ίσομαι, una cum alio tracto vel administro.

Συμμετέρχομαι, concomitor.

Συμμετεῖχεν, 3. sing. imperf. ind. act. cum ν, a μετέχω.

Συμμετέχω, una particeps sum. Οἵ τε συμμετασχόντες δορὸς, et consortes belli, et milites, *Eurip. Suppl.* 648. χορῶν, *Id. Bac.* 63.

Συμμετεωρίζω, una attollo.

Συμμετεωροπολέω, ῶ, una in sublimi gradior, simul per sublimia eo.

Συμμετίσχω, idem quod συμμετέχω, *Soph. Ant.* 537.

Συμμετοικέω, una alieno loco vivo.

Συμμετοικίζω, una in alio loco habitatum deduco.

Συμμέτοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, consors, una particeps. A συμμετέχω.

Συμμετρέω, ῶ, f. ήσω, quantitate accommodo, seu apto alteri, colligo quantitatem e proportione. Οὔτε πρὸς ἄλληλα συμμετροῦνται, *Plat.* Ξυνεμετρήσαντο δὲ ταῖς ἐπιβολαῖς τῶν πλίνθων, *Thuc.* Ἦμαρ ἤδη ξυμμετρούμενον χρόνῳ, dies computantem die (nempe, ex quo abiit.) *Soph. Œd. Tyr.* 73. Μακρῷ ξυμμετρούμενος χρόνῳ, longam emensus ætatem, *Id. Ibid.* 963. Hinc

Συμμέτρησις, εως, ἡ, commensio, mensio cum aliqua re comparata, accommodatio magnitudinis.

Συμμετρία, ας, ἡ, apta compositio membrorum, modus, proportio. *Ph.* moderatio, temperamentum. A

Σύμμετρος, ου, ὁ καὶ ἡ, quasi dic. commensus, qui est ejusdem vel paris mensuræ; (2) qui justæ magnitudinis est; (3) modicus, mediocris; (4) accommodatus, aptus, congruens. Ξύμμετρος ὡς κλύειν, prope adest ut audire possit, *Soph. Œd. Tyr.* 81. Τῷδε τ' ἀνδρὶ ξύμμετρος, prope adest huic viro ætate, æqualis est huic viro, (nempe ætate,) *Id. ibid.* 1113. Ποία ξύμμετρος προὔβη τύχη; quænam contigit fortuna felix? ecquid contigit satis ex sententia, *Id. Antig.* 387. Ex σὺν et μέτρον.

Συμμέτρως, *adv.* moderate, mediocriter. *Ph.* modice, satis, congruenter, convenienter.

Σύμμηρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui est contractis femoribus.

Συμμηρύομαι, contexo. Ἀφ' ἧς πάντα τὰ γινόμενα συμμηρύεται, *M. Anton.* 8, 20.

Συμμήρυσις, εως, ἡ, contextus, conglomeratio. Οἷά τις ἡ σύνησις καὶ συμμήρυσις, *M. Anton.* 4, 25. A præc.

Συμμήστωρ, ορος, ὁ, consiliarius.

Συμμητιάομαι, ῶμαι, una ineo consilium; (2) consilium do, *Il.* 10, 197.

Συμμηχανάομαι, simul excogito, comminiscor. Τὰ ἐπιτήδεια τοῖς στρατιώταις συμμηχανᾶσθαι, *Xen.*

Συμμιαίνω, simul inquino, coinquino.

Σύμμιγα, *adv.* promiscue, una cum.

Συμμίγδην, *adv.* mixtim, *Man.*

Συμμιγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, permistus, promiscuus.

Συμμιγία, ἡ, commistio.

Σύμμιγμα, ατος, τὸ, id quod commistione constat, quod ex commistis rebus coaluit, cinnus. A

Συμμίγνυμι, vel συμμιγνύω, fut. μίξω, commisceo, permisceo, socio. *Gl. V.* (2) consero manus; (3) colloquor. (1) Βιάζομαι γάμοισι Πρωτέως παιδὶ συμμῖξαι λέχος, *Aristoph. Thesm.* 898. Κακῷ γὰρ ἐσθλὸν οὐ συμμίγνυται, *Eur. Ion.* 1017. Ὡς δ' οἱ Μῆδοι στρατευσάμενοι τοῖσι Πέρσῃσι συνέμισγον, *Herodot.* 1, 127. (3) ἐθέλοντα τῇ μητρὶ συμμῖξαι, cupientem cum matre colloqui, *Herodot.* 2, 64. Ἐθέλων σφι συμμῖξαι, *Id.* 8, 67. Συμμίξας τῷ Δερκυλλίδᾳ, *Xen. Hell.* 3, 283. Eodem sensu reperitur hoc verbum apud *Demosth.* et *Aristoph.*

Συμμικτέον, *adv. posit.* commiscendum.

Σύμμικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, commistus, permistus, promiscuus, miscellaneus. A συμμίγνυμι.

Συμμίκτως, *adv.* mistim. A præc.

Συμμιμνήσκομαι, simul memini, recordor.

Συμμιμοῦμαι, eadem imitor, pariter imitor.

Συμμιμητὴς, οῦ, ὁ, ejusdem rei imitator.

Συμμίξῃς, 2. sing. aor. 1. conj. act. v. συμμίγνυμι pro συμμίγω. Unde

Σύμμιξις, εως, ἡ, commistura, consortium.

Συμμίσγω, commisceo; συμμίσγομαι, commisceor, *Il.* 2, 753. dicitur et de concubitu.

Συμμισέω, ῶ, fut. ήσω, simul odio prosequor.

Συμμισοπονηρέω, ῶ, fut. ήσω, una improbitatem odi, una indignor ob facti improbitatem.

Συμμιχθῇς, 2. sing. aor. 1. conj. pass verbi συμμίγνυμι.

Συμμνημονεύω, simul memini, simul memor sum. Συμμνημόνευε, ὅτι μόνον ζῇ ἕκαστος τὸ παρὸν τοῦτο, τὸ ἀκαριαῖον, *M. Anton.* 3, 8. A σὺν et μνημονεύω, *memor sum.*

Συμμοιράομαι, ῶμαι, participo, simul partem capio, *M. Ant.* 2, 2.

Σύμμολπος, ου, ὁ, ἡ, concentor. A μολπή.

Συμμολύνω, coinquino, *Gl. V.*

Συμμοναρχέω, ῶ, simul impero seu dominor, tyrannidis socius sum.

Συμμονὴ, ῆς, ἡ, contubernium.

Συμμονοῦμαι, solus sum cum aliquo.

Συμμορία, ας, ἡ, contubernium, collegium, factio. *Gl. V.* societas, ordo, decuria. Ex σὺν et μόριον. Hinc

Συμμορίτης, ου, ὁ, qui est ejusdem decuriæ.

Συμμοριάρχης, ου, ὁ, qui præest symmoriæ. Ex συμμορία et ἄρχω.

Συμμορφὴ, ῆς, ἡ, conformatio vel similitudo. A

Σύμμορφος, ου, ὁ, ἡ, conformis. A μορφή.

Συμμορφίζω, conformo. A præc.

Συμμορφόω, ῶ, f. ώσω, conformem facio; συμμορφοῦμαι, conformis fio. Συμμορφούμενος τῷ θανάτῳ αὐτοῦ, *Phil.* 3, 10.

Συμμοχθέω, ῶ, simul laboro, simul adlaboro adversis.

Συμμυολόγος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, cui sermo in ore comprimitur, i. e. taciturnus, tacens.

Σύμμυσις, εως, ἡ, compressio, compressus. A συμμύω.

Συμμύστης, ϐ, ὁ, iisdem sacris initiatus, socius in sacrorum initiatione. *Gl. V.* consacraneus.

Συμμύω, fut. ύσω, claudor, clausus sum, comprimor, compressus sum; (2) conniveo

Συμπάθεια, ας, ἡ, consensus in adfectibus; (2) convenientia naturæ; (3) commiseratio. A συμπαθής.

Συμπαθέω, ῶ, fut. ήσω, juxta adficior, adficior aliorum malis; (2) assentior eidem opinioni, placito. Συμπαθῆσαι ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν, *Heb.* 4, 15. Τοῖς δεσμοῖς μϐ συνεπαθήσατε, *Ib.* 10, 34. A

Συμπαθής, έος, ὁ ϗ ἡ, cui sunt iidem adfectus, qui simul cum alio adficitur et angitur ejus malo. *Gl. V.* adfectuosus. Ex σὺν et πάθος, *adfectus.*

Συμπαθία, ἡ, idem ac συμπάθεια, *Ep.*

Συμπαθῶς, *adv.* cum consensu adfectuum; (2) cum commiseratione.

Συμπαιανίζω, fut. ίσω, simul pæanem canto.

Συμπαιγνία, ἡ, collusio, *Bud.*

Συμπαιδαγωγέω, ῶ, f. ήσω, simul pueros instituo

Συμπαιδεύω, condoceo, condocefacio; *item,* adsuefacio, *pass.* adsuesio; (2) cum alio instituo. Συνεπαιδεύθησαν κοινῷ διδασκάλῳ, *Ælian. V. H.* 13, 44. Ὁ δὴ βίᾳ ϗ θυμῷ συμπεπαιδευμένος, *Polyb.*

Συμπαίζω, *Dor.* συμπαίσδω, colludo, simul cum alio ludo. Μετ' ἐμϐ ξύμπαιζε τὴν ἑορτήν, *Aristoph. Pace,* 118. νύμφαις, *Id. Av.* 1103 *Theocr.* 11, 77.

Συμπαίκτρια, ἡ, sodalis, socia lusuum. A

Συμπαίκτωρ, ορος, ὁ, collusor, socius lusuum, sodalis. Καὶ παῖδας δέ σοι ἐγὼ συμπαίκτορας παρέξω, *Xenoph. Cyri Instit.* 1, 3. A συμπαίζω.

Συμπαίσδειν, præs. inf. act. *Dor.* pro συμπαίζειν, a συμπαίζω. Unde

Συμπαίστης, ϐ, ὁ, collusor. Hinc

Συμπαίστρια, ας, ἡ, idem quod συμπαίκτρια.

Συμπαίστωρ, ορος, ὁ, collusor. V. συμπαίκτωρ.

Συμπαίω, f. σω, simul ferio, impingo, illido Μέτωπα συμπαίουσι Βαρκαίοις ὄχοις, *Soph. El.* 729.

Συμπαιωνίζω, idem quod συμπαιανίζω. Τϐ παντὸς ϛρατοπέδϐ συμπαιωνίζοντος, *Polyb.*

Συμπαλαίω, fut. αίσω, collucter.

Σύμπαν, -τος, τὸ, universum, universitas, summa, *Ph.* A σύμπας.

Συμπανηγυρίζω, fut. ίσω, una festum seu ludos celebro. Hinc

Συμπανηγυρισταὶ, οἱ, participes sacris ludorum solennium.

Συμπανουργέω, ῶ, f. ήσω, colludo, contechnor, cum alio aliquid malitiose facio.

Συμπαραβάλλω, comparo cum alio.

Συμπαραδύω, fut. ύσω, simul inculco et infercio. Μετὰ ταῦτα ξυμπαραδυσθεὶς, *Luc.*

Συμπαραγγέλλοντες, οἱ, competitores, *Dion. Hal.*

Συμπαραγγέλλω, competitor sum, una candidatus sum.

Συμπαραγίνομαι, una accedo, una adsum, etiam reo in judicio. Οὐδείς μοι συμπαρεγένετο, 2 *Tim.* 4, 16.

Συμπαράγω, pariter, eodem tempore traduco

Συμπαραδηλέω, una indico, seu doceo.

Συμπαραθέω, cursitando adsector, simul accurro, concurro. Συμπαραθεῖτε ἄνω ϗ κάτω, *Dem.* Συμπαραθεῖ τοῖς ῥήμασι χάρις, *Aristæn.*

Συμπαραινέω, ῶ, simul exhortor, una cum aliis hortor. Τὸν ἱερὸν χορὸν δίκαιον ἐςὶ χρηςὰ τῇ πόλει ξυμπαραινεῖν, *Aristoph. Ran.* 705.

Συμπαρακαθίζω, f. ίσω, una cum aliis juxta me colloco. Συμπαρακαθισάμενος Δήμωνα τὸν ἀδελφὸν, *Dem. mid.* una assideo.

Συμπαρακαλέω, ῶ, una advoco vel adhortor: συμπαρακαλῦμαι, communem exhortationem vel consolationem percipio. Συμπαρακληθῆναι ἐν ὑμῖν διὰ τῆς ἐν ἀλλήλοις πίςεως, *Rom.* 1, 12.

Συμπαρακληθῆναι, aor. 1. inf. pass.

Συμπαρακατακλίνω, una in lecto (triclinari) colloco; (2) una jaceo vel cubo.

Συμπαράκειμαι, adjaceo.

Συμπαρακολουθέω, ῶ, f. ήσω, adsector, comitor. Συμπαρακολουθῶ τῷ λόγῳ ὀρθῶς, *Plato.*

Συμπαρακομίζω, fut. ίσω, deduco, prosequor.

Συμπαρακύπτω, fut. ψω, simul inclinato capite adspicio, una considero, lego, disco.

Συμπαραλαμβάνω, una excipio, una adsumo; συμπαραληφθέντων, adhibitis, *Ph.* aor. 1. part. pass. Συμπαρέλαβε δὲ τις τὸ συμπόσιον ϗ τὺς ἰδιοξένϐς, *Ælian.* Συμπαραλαβόντες Ἰωάννην, *Act.* 12, 25.

Συμπαραληφθῇς, 2. sing. aor. 1. conj. pass.

Συμπαράληψις, ἡ, adsumptio, v. gr. socii. A συμπαραλαμβάνω.

Συμπαραμένω, fut. ενῶ, simul maneo, semper adsum, permaneo. Συμπαραμενῶ πᾶσιν ὑμῖν, *Phil.* 1, 25.

Συμπαραμιγνύω, commisceo.

Συμπαρανίσγω, idem.

Συμπαραναλίσκω, consumo, debilito, frango.

Συμπαρανεύω, annuo, adsentior.

Συμπαρανήχομαι, fut. ξομαι, simul nato, una ad latus nato.

Συμπαρανομέω, fut. ήσω, una delinquo, sceleris socius sum.

Συμπαραπέμπω, f. ψω, una deduco, una prosequor.

Συμπαραπλέκω, simul adjungo, pariter annecto.

Συμπαραπλέω, f. εύσω, simul adnavigo; simul præternavigo.

Συμπαραπόλλυμαι, una pereo. Δεδιὼς μὴ συμπαραπόλλωμαι διὰ τϐτϐς, *Dem.*

Συμπαρασκευάζω, f. άσω, una apparo, adjuvo in apparando; (2) simul efficio. Ὁ δαίμων ἡμῖν ταῦτα συμπαρεσκεύακεν, *Xen.*

Συμπαρασπονδέω, una fœdus frango.

Συμπαραςάτης, ϐ, ὁ, qui a latere adstat; (2) socius, adjutor, auxiliarius. A

Συμπαραςατέω, ῶ, adsto; (2) auxilium fero. Δήμητερ, ἁγνῶν ὀργίων ἄνασσα, συμπαραςάτει, *Aristoph. Ran.* 384.

Συμπαράταξις, εως, ἡ, conflictus, prælium.

Συμπαρατάσσομαι, ττομαι, prælior cum aliquo

Συμπαρατείνω, simul extendo, seu protraho, aut prorogo, *Steph.*

Συμπαρατηρέω, ῶ, fut. ήσω, una observo. Συμπαρατηρεῖν τινα, *Dem.*

Συμπαρατίθημι, adpono.

Συμπαρατρέφω, simul nutrio; συμπαρατρέφομαι, simul nutrior. Συμπαρατρέφειν θηρία, *Xen.*

Συμπαρατρέχω, ad latus alicui curro.

Συμπαρατροχάζω, fut. άσω, una prætercurro.

Συμπαραφέρομαι, una prætervehor.

Συμπαραφύομαι, prope nascor.

Συμπαρεδρεύω, fut. εύσω, simul adsideo.

Συμπάρειμι, una seu simul adsum. Πάντες οἱ συμπαρόντες ἡμῖν ἄνδρες, *Act.* 25, 24.

Συμπαρεισέρχομαι, simul subingredior, simul irrepo.

Συμπαρεισφθείρομαι, idem.

Συμπαρέκτασις, εως, ἡ, contentio, collatio, comparatio. A

Συμπαρεκτείνω, juxta extendo; (2) comparo, contendo. Συμπαρεκτείνειν (δεῖ) τὴν νόησιν λεγομένοις, *M. Anton.* 7, 22.

Συμπαρέοντες, nom. pl. part. præs. *Poet.* pro συμπαρόντες, a συμπάρειμι.

Συμπαρέπομαι, concomitor. Ἄλλαι τιμαὶ αἱ πρέπουσαι ἑκάςοις συμπαρείποντο, *Xen.*

Συμπαρέςασι, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Dor.* pro συμπαρέςησε, a συμπαρίςημι

Συμπαρέχω, præbeo. Κύνες τε τῇ ἐρημίᾳ τὴν ἀσφάλειαν συμπαρέχουσαι, *Xen.*

Συμπάρθενος, ϐ, ὁ, virgo æqualis, sodalis.

Συμπαρίπτημι, simul prætervolo.

Συμπαρίςημι, juxta colloco, adesse alicui curo; (2) adjuvo, opem fero. συμπαρέςασε Μοίρας, adesse ei curabat Parcas, *Pind. Ol.* 6, 72. (2) ἐμὴ ξυμπαραςήσει φρενὶ, adjuvabis mentem meam, *Soph. Œd. Col.* 1340.

Συμπάροικος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, contubernalis.

Συμπαρολισθαίνω, simul delabor, prolabor.

Συμπαρομαρτέω, ῶ, comitor, adsector, adsequor. Συμπαρομαρτεῖ τοῖς δεσμοῖς, *Heliod.* Τϐτο γὰρ δεῖ συμπαρομαρτεῖν, *Xen.* τῷ βασιλεύοντι, *Id.*

Συμπαροξύνω, una irrito, irrito.

Συμπαρορμάω, excito, incito in aliquem.

Συμπαροτρύνω, idem.

Σύμπας, ασα, αν, universus, totus, cunctus, simul omnis.

Σύμπασμα, ατος, τὸ, id quo quid conspergitur. A

Συμπάσσω, fut. άσω, conspergo.

Συμπάσχω, simul patior, una adficior, moveor. *Gl. V.* compatior; συμπάσχω σοι, doleo vicem tuam, *Ph.* Κινδυνῶ pariter periclitari. Εἴπερ συμπάσχομεν, ἵνα ϗ συνδοξασθῶμεν, *Rom.* 8, 17. Συμπάσχει πάντα τὰ μέλη, 1 *Cor.* 12, 26.

Συμπαταγέω, ῶ, simul strepo; fragorem, strepitum seu crepitum simul edo.

Συμπατάσσω, fut. ξω, simul pulso, simul percello et attonitum reddo, collido. Συμπατάξαντες μέτον πάντα ςρατὸν, *Eur. Supp.* 700.

Συμπατέω, ῶ, f. ήσω, conculco. Τὸν παράδεισον ξυμπατήσωσιν, *Luc. Gall.*

Συμπατριώτης, ϐ, ὁ, qui ejusdem est patriæ, conterraneus, popularis.

Συμπαχύνομαι, una pinguesco.

Συμπεδάω, vel συμπεδέω, ῶ, fut. ήσω, colligo, constringo; συμπεπεδημένος, colligatus, constrictus, perf. pass. part.

Συμπείθω, f. πείσω, una persuadeo; (2) persuadeo, suadendo flecto; συμπείθομαι, persuadeor, consentio, idem sentio; συμπείθεται, obsequitur, *Gl. V.* Εἰ τὺς Θηβαίυς συμπείθοι βαδίζειν ἐφ' ὑμᾶς, *Dem.*

Σύμπειρος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, qui idem cum aliquo expertur. Ex πεῖρα.

Συμπείρω, configo, *Steph.*

Συμπέμπω, fut. ψω, simul mitto. Σύμπεμψον τοίνυν μοι τῶν ἀξιοπίςων τϐτων τινὰ, *Xen.* Πτερόεντα νέον σύμπεμψον ὕμνον, *Pind.*

Συμπενθέω, ῶ, fut. ήσω, cum alio lugeo, pari luctu adficior. Συμπενθήσατ', ἔλθετ' εἰς τάφον παίδων, *Eur. Her. Fur.* 1395.

Συμπεπλεγμένως, *adv.* implicite. A συμπλέκω.

Συμπένομαι, pariter, una laboro cum aliquo.

Συμπεπτικὸς, ἡ, ὸν, concoquendi vim habens, concoquens. A

Συμπέπτω, fut. ψω, concoquo.

Συμπεραίνω, una perficio, adjuvo in perficiendo; (2) syllogistice concludo; (3) colligo; (4) coitum perago. Hinc

Συμπέρασμα, ατος, τὸ, conclusio, complexio, id quod ex positis vel concessis concluditur et syllogistice efficitur. Hinc

Συμπερασματικὸς, ἡ, ὸν, concludendi vim habens.

Συμπερασματικῶς, *adv.* concludendi causa, conclusione utendo.

Συμπερασικῶς, *adv.* idem.

Συμπεριάγω, f. άξω, mecum duco, mecum quoquoversum duco; (2) simul circumago.

Συμπεριαγωγὸς, ὁ ϗ ἡ, qui adjuvat in deducendo aliquo. *Plut.*

Συμπεριαιρετέον, *adv. posit.* undique tollendum, *R.* Ex

Συμπεριαιρέω, ῶ, undique tollo, *R.*

Συμπεριβομβέω, ῶ, fut. ήσω, simul bombo circumsono, simul constrepo.

Συμπεριγίνομαι. Vide συμπεριλαμβάνω.

Συμπεριγράφω, circumscribo pariter, seu tollo, coerceo.

Συμπεριδινέω, una circumago.

Συμπέριειμι, una circumeo seu ambulo.

Συμπεριέρχομαι, idem, peragro; (2) accommodo, conformo.

Συμπεριέχω, una contineo, complector.

Συμπεριζώννυμαι, cingo me, cingor.

Συμπεριθέω, una circumcurso.

Συμπεριλαμβάνω, simul comprehendo; (2) circumligo, circumdo velut veste; συμπεριλαμβάνομαι, simul adjuvo. Καταβὰς δὲ ὁ Παῦλος ἐπέπεσεν αὐτῷ ϗ συμπεριλαβὼν, εἶπε, &c. *Act.* 20, 10.

Συμπεριvοέω, ῶ, mente simul complector.

Συμπεριvοστέω, ῶ, una circumeo, circumvagor, oberro. Μὴ ᾗ κάμπτης ἡμῖν τῇ ἀπορίᾳ συμπεριvοστεῖς, Luc.

Συμπεριοδεύω, fut. εύσω, una lustro, una circumeo. Συμπεριοδεύειν τῇ σελήνῃ, Aristot.

Συμπεριπατέω, ῶ, simul cum alio circumambulo.

Συμπεριπλοκὴ, ῆς, ἡ, complexio, complexus.

Συμπεριποιέω, adjuvo aliquem in comparando seu consequendo, una comparo.

Συμπεριπολέω, ῶ, simul in orbem agor.

Συμπεριστέλλω, tego, occulto, ut περιστέλλω.

Συμπεριστρέφω, una circumverto, una circumago seu circumfero.

Συμπεριτειχίζω, pariter muro amplector, seu circumdo.

Συμπεριτίθημι, una circumpono, simul circumdo.

Συμπεριτρέπω, una circumago.

Συμπεριτυγχάνω, incido in quem, invenio.

Συμπεριφαντάζομαι, mente simul fingo, imaginor.

Συμπεριφέρω, una circumfero et circumrapio; et συμπεριφέρομαι, pass. una circumferor; (2) comitor, assector; (3) una versor, familiariter utor; (4) obsequor; una ploro, gaudeo, &c. (5) versor in re aliqua, tracto. Τὴν πυγὴν τῇ χύτρᾳ ἐμοῦ συμπεριφέρεις, Luc. Τρόχῳ ἄλλος προσδεθεὶς συμπεριφέρεται μετ' αὐτοῦ ἀεὶ, Id.

Συμπεριφθείρομαι, una corrumpor et pereo; (2) erro, vagor. (2) ἀλλ' ἴσασιν ἐκεῖνοι ... ὡς παραδοὺς σεαυτὸν τῷ ὀλέθρῳ ἐκείνῳ στρατιώτῃ, συμπεριφθείρῃ πάντα ὑπηρετῶν, Lucian. Pseudolog. 18.

Συμπεριφορὰ, ᾶς, ἡ, comitatus et frequens adsectatio; (2) familiaritas; (3) obsequium, ad alterius captum accommodatio; (4) consuetudo quævis, ut compotatio, &c. Diodor. Sic. 3, 63. ubi vid. Wessel. (5) comitas, lenitas, mansuetudo; (6) modus rei tractandæ, vel hominis; (7) usus, peritia. A συμπεριφέρομαι.

Συμπεριφράττω, una circumsepio, una circumvallo.

Συμπέτομαι, simul volo.

Συμπέττω, idem quod συμπέσσω.

Συμπήγνυμι, vel συμπηγνύω, f. ξω, compingo, coagmento, commisceo, concrescere et coalescere facio, cogo. Παρ' οἰκτροὺς τούσδε συμπήξας τάφον, Eur. Supp. 938. Ψεύσαν δὲ ποιητὸν συνέπαξε λόγον, Pind.

Συμπηδάω, ῶ, fut. ήσω, una cum alio salio.

Συμπήδημα, ατος, τὸ, saltus qui fit cum alio vel pluribus. A præc.

Σύμπηκτος, ου, ὁ ᾗ ἡ, compactus, coagmentatus; (2) compactilis. A συμπήγνυμι.

Σύμπηξις, ἡ, compactio, coagmentatio, Plut.

Συμπήσσω, compingo, coagulo, congelo.

Συμπιέζω, fut. έσω, comprimo, opprimo.

Συμπιλέω, cogo, constipo, condenso.

Συμπίλησις, εως, ἡ, coactio et constipatio. A præc.

Συμπιλητὴς, οῦ, ὁ, qui cogit et constipat, qui lanas et villos densat. Ab eod.

Συμπιλῖται, οἱ, qui lanas cogunt ac constipant, Poll.

Συμπιλόω, ῶ, f. ώσω, idem quod συμπιλέω. Hinc

Συμπιλωτικὸς, ἡ, ὸν, densus, constipatus, compactus.

Συμπίνω, bibo cum aliquo; (2) absorbeo. Οἵτινες συνεφάγομεν ᾗ συνεπίομεν αὐτῷ, Act. 10, 41.

Συμπιπράσκω, una vendo, venditionis socius sum.

Συμπίπτοντας, acc. pl. part. præs. verbi συμπίπτω.

Συμπίπτω, incido, concurro, evenio, contingo; συνέπεσε, ruit, Ph. contigit, aor. 2. συμπεπτωκὼς, lapsus, collapsus, Gl. V. Ὅς εἰς ἀγῶνα τοῦδε συμπεσὼν μάχης, ἐκλύεται με, Soph. Trach. 20. Ἐμοὶ σὺ συμπίπτωκας εἰς ταὐτὸν λόγου, Id. Tro. 1037. εἰς μάχην τοῖς ἐναντίοις, Heliod. κακοῖς, Soph. Aj. 429.

Συμπίτνω, in unum coeo, coincido. Τὸ γὰρ ὑπέγγυον δίκᾳ, καὶ θεοῖς οὐ ξυμπίτνει, ὀλέθριον, ὀλέθριον κακόν, Eurip. Hec. 1029.

Συμπιστεύω, tecum credo, assentior.

Συμπλάζομαι, simul erro.

Συμπλανάομαι, ῶμαι, idem; (2) comitor.

Συμπλακήσομαι, fut. 2. indic. pass. verbi συμπλέκω.

Σύμπλασις, εως, ἡ, confictio, Gl. V.

Σύμπλασσε, 3. sing. aor. 1. ind. act. Ion. et Poet. pro συνέπλασε, a

Συμπλάσσω, fut. άσω, confingo, comminiscor. Σκεραμὴ ξυμπλάττεται, Aristoph. Pace, 869.

Συμπλαταγέω, ῶ, manibus complosis strepo. Il. 23, 102.

Συμπλέονες, όνων, οἱ ᾗ αἱ, complures, plures simul, collecti non sigillatim.

Συμπλεκὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, connexus, conjunctus, copulatus. A συμπλέκω. Unde

Συμπλεκτεῖρα, ἡ, copulatrix.

Συμπλεκτικὸς, ἡ, ὸν, conjunctivus, copulativus.

Συμπλεκτικῶς, adv. copulative, conserte, contexte.

Συμπλέκω, f. ξω, connecto, copulo; pass. conjungor; (2) concumbo cum femina; (3) consero manus. Συμπλέκειν τὰς χεῖρας, Polyb. Τῷδε συμπεπλέγμεθα ξένῳ, Eur. Bac. 800. Hinc

Σύμπλεξις, εως, ἡ, complectio, implicatio.

Σύμπλευρος, ον, latus lateri alterius adjunctum habens. A πλευρά.

Συμπλέω, fut. εύσω, una navigo. Οὗτος δὲ συμπλεῖ τῶν ἐμῶν μόχθων χάριν. Eur. Iph. in Taur. 601. Συμπλεῖν τοῖς φίλοισι δυστυχοῦσιν, Id. Her. Fur. 1230.

Συμπληγάδες, ων, αἱ, sc. πέτραι, insulæ, quæ cominus collidi videbantur. Sunt autem Symplegades Homero πλαγκταὶ insulæ duæ sive duo scopuli in Bosphoro, dictæ quod inter se aliquando concurrisse fabulis traduntur. A συμπλήττω.

Συμπλήγδην, adv. collidendo. Ab eod.

Συμπληθύνω, simul impleo, compleo; (2) una multiplico et augeo.

Συμπληθύω, idem.

Συμπλήρης, εος, ὁ ᾗ ἡ, totus; (2) plenus.

Συμπληροῦνται, 3. plur. præs. ind. pass. contr. pro συμπληρόονται, a

Συμπληρόω, ῶ, fut. ώσω, compleo, expleo; (2) perficio; συμπληρωθῇ, consummetur, Gl. V. aor. 1. conj. pass. Καὶ ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, Act. 2, 1. Hinc

Συμπλήρωμα, ατος, τὸ, complementum.

Συμπλήρωσις, εως, ἡ, ipsa complendi actio; consummatio, perfectio, Gl. V.

Συμπληρωτικὸς, ἡ, ὸν, complendi vim habens; (2) ad complementum faciens.

Συμπληρωτικῶς, adv. complendi causa.

Συμπλησιάζω, coeo.

Συμπλήσσω, vel συμπλήττω, fut. ξω, qu. dic. collido, confligo.

Σύμπλοια, ας, ἡ, navigationis societas. A σύμπλοος.

Συμπλοϊκὸς, ἡ, ὸν, navigationis socius. Ab eod.

Συμπλοκὴ, ῆς, ἡ, complicatio, amplexus, connexio, complexio; (2) complexus in coitu; (3) manuum consertio in prælio; (4) figura oratoria. A συμπλέκω.

Σύμπλοκος, ὁ ᾗ ἡ, complicatus. Nonn. P. 6, 10.

Σύμπλοκος, ον, complexus, Nonn.

Σύμπλοος, contr. σύμπλους, ου, ὁ ᾗ ἡ, qui una navigat, navigationis socius; (2) socius. (2) οὐκ αἰσχύνομαι ξύμπλουν ἐμαυτὴν τοῦ πάθους ποιουμένη, Soph. Antig. 540. A συμπλέω.

Συμπνευσμὸς, οῦ, ὁ, conspiratio, consensus. A

Συμπνέω, f. εύσω, conspiro, conflo, Gl. V. (2) uno sensu molior, consentio. Συμπνεῖν τῷ περιέχοντι ἀέρι, M. Anton. 8, 45.

Συμπνιγὴς, ἑος, æstuosus, præ æstu suffocans. A

Συμπνίγω, fut. ξω, suffoco et strangulo; comprimo in strangulatione; (2) coarcto et coarctando quasi suffoco. Οἱ ὄχλοι συνέπνιγον αὐτὸν, Luc. 8, 42. συνέπνιξαν, Marc. 4, 7. συμπνίγονται, Luc. 8, 14.

Σύμπνοια, ας, ἡ, conspiratio, consensus. A

Σύμπνοος, contr. σύμπνους, ου, ὁ ᾗ ἡ, qui conspiravit. A συμπνέω.

Συμποδίζω, e pedibus colligo, pedes constringo. A ποῦς.

Συμποδηγέω, ῶ, f. ήσω, una duco, simul duco; (2) dirigo. Αὐτὸς ὁ θεὸς συμποδηγεῖ πορευομένοις, Plato.

Συμποδίσας, aor. 1. part. act.

Συμποδίζω, fut. ίσω, impedio, compedibus implico, ligo, vincio; (2) cohibeo, coerceo. Στήξας αὐτοὺς ᾗ συμποδίσας, Aristoph. Ran. 1646. Αὐτὸς ὑπὸ σοῦ συμποδισθεὶς, Plato.

Συμποδοστραβέω, ῶ, fut. ήσω, compedes injicio, compedibus ligo. A ποῦς et δεσμέω.

Συμποθὲν, aor. 1. part. pass. neut. gen. verbi συμπίνω, pro συμπόω, absorbeo.

Συμποιέω, ῶ, fut. ήσω, una facio, adjuvo, auxilior, societatem cum aliquo jungo; etiam in med. in quo est etiam, cogere, veluti exercitum.

Συμποικίλλω, variego.

Συμποιμαίνομαι, una, in eodem loco pascor.

Συμπολεμέω, ῶ, f. ήσω, belli socius sum, bello adjuvo. Οὔτ' ἐν ἡλικίαν ἔχω συμπολεμεῖν ἔτι σχεδὸν οὐδεί. Plato.

Συμπολεμίζω, idem cum συμπολεμέω, Steph.

Συμπολίζω, fut. ίσω, in civitatem conflo.

Συμπολιορκέω, una obsideo; (2) una vexo.

Συμπολιτεία, ας, ἡ, jus una remp. administrandi; (2) communia reip. jura et instituta. A

Συμπολιτεύω, et συμπολιτεύομαι, una rempublicam administro; (2) in eadem cum aliquo civitate seu rep. versor; (3) versor cum, vivo cum.

Συμπολίτης, ου, ὁ, concivis.

Συμπολῖτις, ἡ, idem.

Συμπομπεύω, f. εύσω, una pompam duco; (2) ludos una celebro.

Συμπονέω, ῶ, fut. ήσω, una laboro, laborantem adjuvo; (2) simul tolero et sustineo. Καὶ ξυμπονῆσαι σοῖς κακοῖσι βούλομαι, Eur. Or. 666. Σὺ γὰρ δὴ συμπονεῖς ἐμοὶ πόνους, Ib. 1213. πατρὶ, Soph. El. 992.

Συμπονηρεύομαι, simul cum alio male ago, male perpetro. Ὅταν γὰρ αὐτοὶ ξυμπονηρευώμεθα παισὶν γυναιξὶ, Aristoph. Lys. 407.

Συμπόνως, adv. una laborando, conjunctis viribus.

Συμπορεύομαι, proficiscor cum, sum itineris comes; (2) congredior cum aliquo; (3) congregor. Συνεπορεύοντο αὐτῷ οἱ μαθηταὶ, Luc. 7, 11. πρὸς αὐτὸν, Marc. 10, 1.

Συμπορθέω, ῶ, f. ήσω, simul depopulor. Ὃς σῷ πατρὶ συνεπόρθει Φρύγας, Eur. Or. 882.

Συμπορίζω, fut. ίσω, una præbeo. In med. una quæro, una acquiro; (2) conquiro, comparo. Κατὰ μικρὸν αὐτοῖς συνεπορίσαντο, Dem.

Συμπορνεύω, fut. εύσω, simul scortor.

Συμπορπάω, fibula connecto. Hinc

Συμπορπητὸς, ἡ, ὸν, fibula nexus, non sutura.

Συμπροσύνω, juxta prosum, seu adjuvo.

Συμποσία, ας, ἡ, compotatio. A συμπίνω.

Συμποσιάζω, f. άσω, una convivor. A præc.

Συμποσιακὸς, ἡ, ὸν, convivalis. A συμπόσιον.

Συμποσιαρχέω, ῶ, f. ήσω, sum præfectus convivii, sum magister convivii, Aristot. A

Συμποσιάρχης, ου, ὁ, magister convivii; impr. quod fit e symbolis. Ex συμπόσιον et ἄρχων.

Συμποσίαρχος, ου, ὁ, idem.

Συμποσιαρχία, ας, ἡ, præfectura convivii, officium magistri compotationis.

Συμποσιαστὴς, ὁ, convivator, Steph.

Συμπόσιον, ου, τὸ, compotatio, convivium; (2) convivii locus; (3) convivæ; (4) libellus seu enarratio de convivio. A συμπίνω.

Συμπότης, ου, ὁ, compotator, conviva. Ab eod.

Συμποτικὸς, ἡ, ὸν, convivalis; (2) convivio conveniens; (3) compotor, conviva suavis et jucundus. A præc.

Συμπότις, ιδος, ἡ, compotrix. Ab eod.

Συμπότειρα, ας, ἡ, idem et ab eod.

Συμπραγματεύομαι, fut. εύσομαι, una cum alio seu aliis negotium procuro, una operam navo; (2) simul negotior. Συμπραγματευσάμενος τὰ περὶ νόμους, Plut.

Συμπράκτωρ, ορος, ὁ, adjutor. Συμπράκτωρ ὁδοῦ, comes itineris, *Soph. Œd. Tyr.* 117. A

Συμπράσσω, vel άττω, fut. άξω, socius sum et adjutor in re aliqua, una facio, adjuvo. Τὰ δ' ἄλλα καὶ ξυμπράττε, *Soph Aj.* 1413. Σὺν κακῶς πράσσουσι συμπράσσω κακῶς; *Eur. Herac.* 27. Μᾶλλον ἢ συνέπραξαν ἄν τι ἀλλήλοις ἀγαθὸν, *Xen.*

Συμπράτης, ου, ὁ, qui cum alio aliquid vendit.

Συμπρεπὴς, ὲς, decens. A πρέπω.

Συμπρεσβευτὴς, οῦ, ὁ, legationis collega. A

Συμπρεσβεύω, fut. εύσω, collega et socius sum legationis.

Σύμπρεσβυς, εως, ὁ, pl. συμπρέσβεις, idem quod συμπρεσβευτής:

Συμπρεσβύτερος, ου, ὁ, qui et ipse presbyter et e seniorum simul collegio est.

Συμπρίαμαι, coemo.

Συμπροάγω, fut. άξω, mecum adduco, vel produco.

Συμπροαύξομαι, una cresco.

Συμπρόεδρος, ὁ, qui una est proedrus.

Συμπρόειμι, simul procedo, simul progredior. Ἐμοὶ μὲν συμπρόεισι ἐνιαυτοὶ καὶ ἡ φίλτρα προσθήκη, *Heliod.*

Συμπροέρχομαι, idem.

Συμπροθυμέομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι, contendo ad idem efficiendum, in eamdem causam incumbo; (2) adjuvo in aliqua re. Οἵ τε ἄλλοι πάντες ἀνιώμενοι συμπροθυμήσεσθαι ταῦτ' ἔφασαν, *Xen.*

Συμπρονομεύω, fut. εύσω, simul frumentatum egredior; (2) direptionum in pabulatione socius sum.

Συμπροξενέω, ῶ, f. ήσω, in aliqua re consequenda adjuvo. Τὴν Θεσπιῳδὸν Θεονόην χρῄζων ἰδεῖν, συμπροξένησον, *Eur. Hel.* 145.

Συμπροπέμπω, fut. ψω, et ομαι, una deduco et comitor. Συμπροὔπεμπε δὲ αὐτὸν ὁ πατὴρ, *Xen.*

Συμπροπέμψαι, aor. 1. inf. act.

Συμπροπορεύομαι, prægredior, dux sum.

Συμπροσάγω, una adduco.

Συμπρόσειμι, adhæreo, simul adsum, particeps sum; συμπρόσεστιν, adhæret.

Συμπροσέχω, simul adhæreo, attendo.

Συμπροσκυνέω, ῶ, fut. ήσω, simul adoro.

Συμπροσμίγνυμι, accedo, vel colloquendi vel oppugnandi causa.

Συμπροσπίπτω, simul accido. Τοῦτο δὲ γίνεται, ἐὰν συμπροσπίπτῃ σοι, ὅτι καὶ συγγενεῖς καὶ δι' ἄγνοιαν, καὶ ἄκοντες ἁμαρτάνουσι, *M. Anton.* 7, 15.

Συμπροσπλέκω, fut. ξω, simul adnecto.

Συμπροτερέω, prior sum, præcedo.

Συμπροτρέπω, cohortor, impello ad quid.

Συμπροφητεύω, una, pariter vaticinor.

Συμπροχέω, profundo, præterea profundo; dicitur et de libatione.

Συμπροχωρέω, una procedo.

Συμπρύτανις, ὁ, collega in ordine Prytanum.

Συμπτυκτικὸς, ή, ὸν, complicandi et contrahendi vim habens, constrictivus.

Σύμπτυξις, εως, ἡ, clausura, conclusio; complicatio A

Συμπτύσσω, fut. ξω, claudendo complico; (2) complico. Κάμπτει συμπτύξασ' ἀλαμπὲς ἡλίῳ κοῖλον ζυγάστρον, *Soph. Trach.* 701.

Σύμπτυστος, ον, conspuendus, i. e. contemnendus, quod a συμπτύω.

Σύμπτωμα, ατος, τὸ, casus; (2) adfectus cum morbo conjunctus, qui in morbo oritur; (3) calamitas quælibet. A συμπίπτω. Hinc

Συμπτωματικὸς, ή, ὸν, qui est ex accessione morbi; (2) fortuitus, qui casu accidit.

Συμπτωματικῶς, *adv.* per accidens, casu, fortuito.

Σύμπτωσις, εως, ἡ, casus, accidens; (2) lapsus, ruina; (3) incursio rerum eodem desinentium, vel qu. dic. coincidentia, etiam fluminum; (4) conflictus. A συμπίπτω.

Συμπυκάζω, fut. άσω, contego, cooperio; συμπεπυκασμένος, contectus, *Diod.*

Σύμπυκνος, ον, bene compactus, firmus.

Συμπυκνόω, compingo, denso.

Συμπυνθάνομαι, simul audio, simul quæro. Συμπυθέσθαι (θέλω) παρθένου θεσπίσματα, *Eur. Hel.* 335.

Συμπυρόω, ῶ, fut. ώσω, simul incendo, simul comburo aut igne torreo. Συμπυροῦται μυρίων πέπλων χλιδὴ, *Eur. Rhes.* 961. Σοὶ μὲν οὐ φίλον, ἡμῖν δὲ, καὶ τῷ συμπυρουμένῳ πόσει, *Eurip. Suppl.* 1070.

Συμπωρόω, ῶ, fut. ώσω, in tophum seu callum cogo; συμπωροῦμαι, concresco in tophum, aut callosam duritiem.

Συμφαγεῖν, una edere; συνέφαγον, una edi vel ederunt, aor. 2. Οἵτινες συνεφάγομεν καὶ συνεπίομεν αὐτῷ. *Act.* 10, 41.

Συμφανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, manifestus, apertus. Ex σὺν et φαίνομαι.

Συμφαντάζομαι, fut. άσομαι, simul animo imaginor, simul concipio.

Σύμφασις, εως, ἡ, multarum stellarum emersus et conspectus eodem tempore.

Συμφέρει, expedit. *Ph.* convenit. *Gl. V.* conducit, prodest. Συμφέρει αὐτῷ πλεῖν, *Plat.* πρὸς τὴν τροφὴν, *Aristot.*

Συμφέρον, τος, τὸ, commodum, *Gl. V.*

Συμφερόντως, *adv.* commode, utiliter.

Συμφερτὸς, ή, ὸν, confertus, congestus, adgestus, collatitius; (2) solidus. A

Συμφέρω, simul porto, simul fero; (2) comporto, conveho; συμφέρειν, convenire, conferre, prodesse. συμφέρομαι, una moveor; (2) convenio, congruo alicui, consentio; (3) congredior cum aliquo; (4) coeo; (5) pugno, manus consero; (6) acquiesco in re aliqua; (7) evenio, accido; συνοίσοντα, profutura, *Ph.* fut. 1. part. συνήνεγκα, contuli, aor. 1. ind. act. συνηνέχθη, evenit, contigit, aor. 1. pass. Ψυχὴν βιάζου τἀμὰ συμφέρειν κακὰ, *Eur. Herc. Fur.* 1371. Ἐπὶ τὸ βέλτιον τὸ πρᾶγμα τῇ πόλει ξυνοίσεται, melius cedet, *Aristoph. Nub.* 594. Αὐτή τε πάντα συμφέρουσ' Ἰάσονι, adjuvans, *Eur. Med* 13. Συμφέρεται τὰ πολλὰ πολλοῖς, *Id. Herac.* 919. Συνήνεγκαι δ' ὅμως, attamen prosit! nihilominus bene vertat, *Eur. Iph. in Aul.* 724.

Συμφεύγω, una fugio; (2) fugio. Σὺν φεύγουσι συμφεύγω τέκνοις, *Eur. Her.* 26. Συμφεύξομαι τῷδ' ἀθλιωτάτῳ πατρὶ, *Id. Ph.* 1673.

Σύμφημι, adsentior, consentio, approbo, fateor. Ξυμφήσουσι σοφοί μοι, *Eur. Hipp.* 270

Συμφήτωρ, ορος, ὁ, adstipulator, testis. A præc.

Συμφθέγγομαι, concino, de musicis.

Σύμφθογγος, ον, consonus. A præc.

Συμφθείρω, simul perdo; (2) everto, labefacto.

Συμφθίνω, una diminuor, simul decresco. Συμφθίνουσι γὰρ καὶ αἱ ῥίζαι τῷ ἄλλῳ σώματι, *Theophr.*

Συμφιλέω, mutuo amore prosequor. Οὔτοι συνέχθειν, ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφυν, *Soph. Antig.* 529.

Συμφιλία, ας, ἡ, consensus mutuus, concordia. n.

Συμφιλοδοξέω σοι, gloriæ tuæ servio, *Bud.*

Συμφιλοκαλέω, ῶ, f. ήσω, simul honestatis studiosus sum, socius sum in rebus honestis. (2) aliquem in dignitate retinenda vel augenda adjuvo.

Συμφιλολογέω, ῶ, una studiis literarum vaco, una de rebus ad eruditionis quamcunque partem pertinentibus dissero.

Συμφιλονεικέω, ῶ, f. ήσω, simul rixor.

Συμφιλοσοφέω, ῶ, f. ήσω, una operam do philosophiæ, una philosophor, una de rebus eruditis disputo. Βοηθός τε, ᾧ συνεφιλοσοφήσαμεν ἡμεῖς τῷ Ἀριστοτέλει, *Strabo.*

Συμφιλοτιμέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, simul magno studio contendo.

Συμφλάω, collido, confringo, contundo.

Συμφλεγμαίνω, simul æstuo vel intumesco. Συμφλεγμαίνουσι φλέβες, *Aret.*

Συμφλέγω, f. ξω, comburo; (2) uro, incendo, inflammo, *R.* Σύμφλεγε δώματα Πενθέως, *Eur. Bac.* 595.

Συμφλογίζω, f. ίσω, simul comburo, concremo.

Συμφλυαρέω, pariter nugor, una garrio.

Συμφοβέω, una terreo, conterreo.

Συμφοιτάω, ῶ, f. ήσω, ventito, *Ph.* commeo; (2) sum condiscipulus. Hinc

Συμφοίτησις, εως, ἡ, condiscipulatus, *Gl. V.* (2) congressus, conventus.

Συμφοιτητὴς, οῦ, ὁ, condiscipulus; (2) congressus particeps.

Συμφονεύω, fut. εύσω, simul cum alio interficio. Συμφονεύειν παῖδ' θέλω σοι, ἐπειδὴ ἐλθὼν δόμους, *Eur. Ion.* 858.

Συμφορὰ, ᾶς, ἡ, collatio; (2) quod accidit, casus, eventus, et quidem in utramque partem; *sed mpr.* (3) infelix eventus, fortuna adversa, calamitas, clades, infortunium: unde (4) de singulis formis malorum dicitur, de tristitia, odio, morte, &c. (2) τὰς ξυμφορὰς ζώσας ὁρῶ τῶν βουλευμάτων, eventus consiliorum vigentes video, id est, eventu felici consilia vigere video, *Soph. Œdip. Tyr.* 44. (3) συμφορὴν πνιῶ ἢ ποιεῦμαι, calamitatis loco duco, *Herod.* 1, 83. A συμφέρω Hinc

Συμφοραίνω, calamitatem alicujus deploro.

Συμφοράζω, ῶ, fut. άσω, idem.

Συμφορεῖς, εἰ, comites, *Ern.*

Συμφορέω, ῶ, fut. ήσω, confero, congero, comporto, accumulo. Σκώμματα καὶ λοιδορίας συμφορήσας, *Dem.* Οὐκ οἶδ' ὅθεν ταῦτα ἥκεις μοι συμπεφορηκὼς, *Luc.*

Συμφορὴ, *Ion.* pro συμφορὰ, calamitas.

Συμφόρημα, ατος, τὸ, quod congestum est, congeries. A συμφο... Unde

Συμφόρησις, εως, ἡ, coacervatio; (2) multitudo collecta; (3) pro casu infelici, *Hes.* Τὴν νόσον ἡ τοῦ χωρικοῦ πλῆθος εἰς τὸ ἄστυ συμφόρησις ἐργάζεται, *Plut.*

Συμφορητὸς, ή, ὸν, congestus, conflatus.

Σύμφορος, ου, ὁ καὶ ἡ, utilis, commodus, aptus; (2) adsecla, comes; (3) congestitius. A συμφέρω.

Συμφόρως, *adv.* commode, utiliter. Πλάτων γὰρ ἔστι τοῦτο συμφορώτατον, *Aristoph. Plut.* 1162. A præc.

Συμφράδμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, qui una consilia agitat, consiliarius, consultor; (2) unanimis, concors. *Il.* 2, 372. A

Συμφράζομαι, fut. άσομαι, simul consulto seu delibero; (2) mecum reputo; συμφράσσατο, una consultavit, aor. 1. *Poet.* et *Ion.* pro συνεφράσατο. Νόσων δ' ἀμηχάνων φυγὰς ξυμπέφρασται, *Soph. Antig.* 370. Συμφράσσατο βουλὰς, *Il.* 1, 537.

Συμφράσασθαι, aor. 1. inf. med.

Συμφράσσω, vel άττω, f. ξω, consepio, munio.

Συμφρονέω, ῶ, f. ήσω, eadem sum mente, consentio, adsentior, conspiro; (2) una intelligentia concipio et comprehendo; (3) cogito, animadverto, intelligo, percipio. Συμφρονήσαντες ἐπὶ δόλῳ, *Polyb.* Συμφρονεῖν τῷ περιέχοντι πάντα νοερῷ, *Anton.* Hinc

Συμφρόνησις, εως, ἡ, consensio, consensus.

Συμφρονίζω, idem quod σωφρονίζω, moneo, castigo, &c.

Συμφροντίζω, pariter curo, una meditor.

Συμφροσύνη, ης, ἡ, concordia, consensus, conspiratio. A σύμφρων.

Σύμφρουρος, ὁ, qui una custodit; (2) custos, defensor. Ὦ μέλαθρον ξύμφρουρον ἐμοὶ, o tectum, mea custodia, *Soph. Phil.* 1453.

Συμφρύγω, fut. ξω, torreo, torrefacio, frigo.

Σύμφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, qui eadem est mente qua alius; concors, consentiens. Ex φρήν.

Συμφυγὰς, άδος, ὁ καὶ ἡ, exsilii comes.

Συμφυεῖσαι, *una enatæ*, nom. plur. aor. 2. part. pass. f. g. verbi συμφύω.

Συμφυὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ejusdem naturæ; (2) ingenitus, innatus; (3) adhærens, qui coaluit cum aliquo; (4) unanimis, consentiens. A συμφύω. Hinc

Συμφυΐα, ας, ἡ, concretio, coalitus.

Συμφυλακίτης, ὁ, in eodem carcere detentus, *Bud.*

Σύμφυλαξ, κος, ὁ, consors custodiæ, excubiarum.

Συμφυλάσσω, vel άττω, f. άξω, una custodio; (2) una conservo. Τὴν οὐσίαν συμφυλάττειν, *X.*

Συμφυλέτης, ου, ὁ, qui est ex eadem tribu, tribulis, contribulis, gentilis, cognatus.

Σύμφυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, gentilis, vernaculus, cognatus. Ex φυλή.

Συμφύρδην, *adv.* commixtim, confuse, promiscue. A συμφύρω. Unde

Σύμφυρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, commixtus, confusus.

Συμφύρω, commisceo, confundo; συμπεφυρμένος, commistus, confusus, perf. pass. part. Ὁ δ' ἀικίσι πλαγαῖς Πᾶν συνέφυρε πρόσωπον ἀνίκατος Πολυδεύκης, fœdabat, *Theocr.* 22, 111.

Συμφυσάω, ῶ, f. ήσω, una sufflo vel inflo; (2) conspiro. Καὶ ταῦτ' ἐφ' οἷσιν ἐστὶ συμφυσώμενα, *Aristoph. Eq.* 466.

Σύμφυσις, εως, ἡ, concretio, consociatio, cohærentia; v. gr. naturalis ossium conjunctio. A συμφύω.

Συμφυτεύω, f. εύσω, simul planto vel sero; (2) simul auctor sum; συμπεφυτευμένος, implantatus, ingenitus, perf. pass. part. Ἴσθι γὰρ δοκῶν ἐμοὶ καὶ ξυμφυτεῦσαι τοὔργον, *Soph. Œd. Tyr.* 355. Συμπεφυτευμέναι τῇ ψυχῇ ἡδοναί, *Xen.*

Συμφυτικὸς, quo fit ut quid coalescat, *Arist.*

Σύμφυτον, ου, τὸ, nomen herbæ conglutinandi vim habentis; Consolida major. A συμφύω. *Angl.* COMFREY.

Σύμφυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, congenitus, innatus; (2) firmiter adhærens, ut *Lat.* insitus, de consuetudine diuturna in utramque partem; (3) arboribus consitus, opacus; (4) qui coire potest, sociabilis; (5) similis, similitudine conjunctus; (6) consentaneus, non abhorrens. Τὸ σύμφυτον, cognatus sexus. Ἄγαν ἐφῆκας γλῶσσαν εἰς τὸ σύμφυτον, *Eurip. Andr.* 955. A

Συμφύω, f. ύσω, coalescere facio, coagmento; συμφύομαι, coalesco, cohæresco, complector, complexus hæreo; συμπεφυκὼς, concretum, *Ph.* perf. part. act. Συμπέφυκεν αὐτοῖς, *Ælian.*

Συμφυῶς, *adv.* more eorum quæ congenita sunt; h. e. firme, tenaciter, constanter. Vide σύμφυτος (2).

Συμφωνέω, ῶ, f. ήσω, consono, concino. *Gl. V.* convenio, paciscor; συνεφώνητα, pepigi, *Gl. V.* aor. 1. συμπεφωνημένον, pactum, conventum, *Gl. V.* perf part. pass. Καὶ τούτῳ συμφωνοῦσιν οἱ λόγοι τῶν προφητῶν, *Act.* 15, 15. περὶ πράγματος, *Matt.* 18, 19. δηναρίου τινι, *Ib.* 20, 13. μετὰ τῶν ἐργατῶν ἐκ δηναρίου, *Ib.* ver. 2. Καὶ οὐδὲ ἐνταῦθα πάντες συμφωνοῦσι, *M. Anton.* Τί ὅτι συνεφωνήθη ὑμῖν πειράσαι τὸ πνεῦμα Κυρίου; *Act.* 5, 9. Hinc

Συμφωνηθεὶς, *de quo inter aliquos convenit,* a. 1. part. pass.

Συμφωνήσας, *qui cum aliquo convenit,* aor. 1. part. act.

Συμφώνησις, εως, ἡ, vocis seu soni consensus; (2) consensus, concordia.

Συμφωνία, ας, ἡ, convenientia vocum inter se, consonantia; concentus, *Ph.* consensus, adsensus, consensio, convenientia, *Ph.* pactio, conventum, *Gl. V.* A

Σύμφωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, voce seu sono consentiens, consonus; (2) concors, consentiens, consentaneus, conveniens. Ex φωνή

Συμφώνως, *adv.* voce seu sono inter se conveniente; (2) unanimi consensu, concorditer; convenienter, *Gl. V.*

Συμφωτίζω, fut. ίσω, collustro, simul illumino. Ex σὺν et φῶς.

Σύμψαλμα, τὸ, concentus musicus instrumentorum et vocum. A ψάλλω.

Σύμψαυσις, εως, ἡ, contactus. A

Συμψαύω, fut. αύσω, contingo, tactu mutuo conjunctus sum, coeo.

Συμψάω, ῶ, fut. ήσω, corrado, radendo complano, vestigia alicujus ita conturbo, ut non appareant amplius; deleo, contero. Εἶτ' αὖ πάλιν αὖθις ἀνεπαμένας συμψῆσαι καὶ προσοήσαι, *Aristoph. Nub.* 971.

Συμψελλίζω, simul balbutio; (2) ad alterius captum me accommodo.

Συμψηφίζω, f. ίσω, supputo. *Gl. V.* computo; συμψηφίζεται, computat. Συνεψήφισαν τὰς τιμὰς αὐτῶν, *Act.* 19, 19.

Συμψηφιστὴς, οῦ, ὁ, computator. A præc.

Σύμψηφος, ου, ὁ καὶ ἡ, cujus idem est suffragium, seu eadem sententia, consentiens. *Gl. Vet.* assensor.

Συμψήχω, corrado, contero.

Συμψιθυρίζω, f. ίσω, consusurro, una susurro

Συμψοφέω, ῶ, f. ήσω, simul strepitum seu crepitum edo, simul sonitum do; (2) collisione, v. gr. armorum, strepitum facio.

Συμψυχία, ας, ἡ, unanimitas, concordia. A

Σύμψυχος, ου, ὁ, ἡ, qui ejusdem animi et sententiæ est, unanimis; (2) amicus. Ex ψυχή

Σύμψυχω, una refrigero.

ΣΥ'Ν, *præp.* cum. *In compos.* una, pariter, eodem tempore; *item* cum de pluribus sermo, ut πολλοὶ συνήκουον, *multi audiverunt*; sæpe tamen redundat. *Itaque usus semper consulendus.* Σὺν χρόνῳ, sero, *Soph. Trach.* 204.

Συναγαγεῖν, aor. 2. inf. act. *Att.* pro συναγεῖν, a συνάγω.

Συναγάγετε, 2. pl. aor. 2. imperat. act. *Att.* pro συνάγετε.

Συναγαγὼν, a. 2. part. act. *Att.* pro συναγών.

Συναγανακτέω, simul indignor; (2) condoleo.

Συναγανάκτησις, εως, ἡ, indignatio communis. A præc.

Συναγαπάω, amore communi prosequor.

Συναγγέλλω, simul nuncio, *R.*

Συνάγγελος, ου, ὁ, qui una mittitur nuncius, legationis socius.

Συναγείρω, congrego, colligo. *Gl. V.* agglomero. *In med.* recipio animum, colligo me. Συνήγειρε στρατιὰν εἰς Βαβυλῶνα, *Xen.* Χαλκὸν χρήματα συναγείρεσθαι, *Ælian.*

Συναγελάζω, fut. άσω, adgrego, congrego; συναγελάζομαι, congregor, gregatim vivo.

Συναγελασμὸς, οῦ, ὁ, congregatio, adgregatio, *Gl. V.* A præc.

Συναγελαστικὸς, ἡ, ὸν, congregabilis.

Συναγένητος, et συναγέννητος, ον, pariter non genitus, non creatus. *Vox Eccles.*

Συνάγερθεν, 3. pl. aor. 1. ind. pass. *Ion.* et *Bæot.* pro συνηγέρθησαν, a συναγείρω.

Συνάγκεια, ας, ἡ, convallis, *i. e.* locus in quo duæ valles inter se conveniunt. Ex σὺν et ἄγκος, *vallis.*

Συναγκὶς, ἡ, nomen piscis, *Aristot.*

Συναγλαΐζω, exquisite orno, etiam per verba.

Σύναγμα, ατος, τὸ, sedimentum, lotii collectio. A συνάγω.

Συναγνοέω, ῶ, pariter ignoro.

Συναγοράζω, coemo, *Ph.*

Συναγόρευσις, ἡ, adstipulatio, ejusdem rei, causæ defensio; (2) patrocinium, defensio in judicio. A

Συναγορεύω, fut. εύσω, adstipulor, adsentior, eandem causam, v. gr. in senatu, vel populo, defendo; (2) tueor, defendo, *i. e.* patrocinor. Συναγορεύειν ταῖς ὑμετέραις ἐπιθυμίαις, *Isocr.* Χρυσάντας δὲ συναγορεύων αὐτῷ ὧδε ἔλεξεν, *Xen.*

Συναγορέω, consentio. Οὐ κἄτοισθ' ὅθ' οὕνεκα ξυνηγορεῖς σιγῶσα τῷ κατηγόρῳ; *Soph. Trach.* 813

ΣΥΝΑΓΡΙ'Σ, ίδος, Synagris, *piscis.*

Συναγρόμενος, congregatus; pro συναγειρόμενος. A συναγείρω.

Συναγρόμενοι, nom. pl. præs. part. med. verbi poetici συνάγρομαι pro συναγείρομαι.

Συναγυρμὸς, οῦ, ὁ, congregatio

Συνάγυρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, simul collectus, *R.*

Συνάγχη, angina, *Ph.* Ex ἄγχω. Hinc

Συναγχικὸς, ἡ, ὸν, angina laborans.

Συνάγω, fut. ξω, confero, congrego, recolligo, adgrego; (2) concilio, aduno, *Gl. V.* (3) contraho; (4) idem quod συγκλείω. συναγαγεῖν, coadunare, conflare, *Ph.* aor. 2. inf. συνάγαγε, confer, coge, *Gl. V.* imperat. συνηγμένα, congesta, *Ph.* perf. part. pass. συναχθὲν, adunatum, *Ph.* aor. 1. part. pass. Σύναγεν πλείστην δύναμιν, *Isocr.* τὴν ἐκκλησίαν, *Luc.* Πάντα δ' ἐν ἤματι τῷδε συνήγαγεν, *Eur. Ph.* 1573. Τὰς ὀφρῦς συνήγομεν, contraximus *Aristoph. Nub.* 582. Συνήχθησαν πρὸς αὐτὸν ὄχλοι πολλοὶ, *Matt.* 13, 2. συναχθήσονται οἱ ἀετοί, *Ib.* 24, 28.

Συνάγω, confringo; ut hinc sit συνέαξα, a. 1. confregi.

Συναγωγεὺς, έως, ὁ, coactor, congregator. *Ph.* conciliator. A συνάγω.

Συναγωγὴ, ῆς, ἡ, collectio, congregatio, exactio; (2) cœtus, concilium, conventus; schola; (3) apparatus rerum v. gr. bellicarum, dicitur et de sinu maris arctius coeunte. Ab eod. Hinc

Συναγώγιμος, collativus. *Gl. V.* collectilis:

Συναγώγιον, ου, τὸ, convivium e symbolis:

Συναγωγὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, collectivus, aptus ad colligendum vel conjungendum.

Συναγωνιάω, ῶ, pariter anxius sum.

Συναγωνίζομαι, fut. ίσομαι, una certo, certamen adjuvo, certaminis socius sum; (2) opem fero, auxilior. *Ph.* concerto, opitulor. Συναγωνίσασθαί μοι ἐν ταῖς προσευχαῖς, *Rom.* 15, 30. Καὶ τὸ τῶν θεῶν εὐμενὲς, καὶ τὸ τῆς τύχης ἡμῖν συναγωνίζεται, *Dem.* Hinc

Συναγώνισμα, τὸ, adjumentum.

Συναγωνιστὴς, οῦ, ὁ, certaminis socius; (2) qui certanti opitulatur.

Συνάδελφος, ου, ὁ, qui fratrem seu fratres habet; (2) qui alteri loco fratris est.

Συναδικέω, ῶ, f. ήσω, injuriæ inferendæ socius sum.

Συναδοξέω, ignominiæ particeps sum.

Συνάδω, fut. άσω, seu συνᾳσόμαι, concino, consono; (2) consentio, adstipulor. Μῶσαι Πιερίδες, συναείσατε τὰν ῥαδινάν μοι παῖδ', *Theocr.* 10, 24. Συνᾴδετε δὲ Χάριτες ᾠδὰν, *Aristoph. Av.* 865.

Συνάεθλος, ου, ὁ καὶ ἡ, certaminis socius et adjutor.

Συναείδω vid. συνᾴδω, *Theoc.*

Συναείρω, simul tollo, *Hom.*

Συναθετέω, una improbo, rejicio.

Συναθλέω, ῶ, f. ήσω, simul certo, sum certaminis particeps aut adjutor. Αἵτινες ἐν τῷ εὐαγγελίῳ συνήθλησάν μοι, *Phil.* 4, 3.

Συναθλος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod συνάεθλος.

Συναθροίζω, fut οίσω, congrego, colligo; congero, conglobo, glomero, conglomero, *Ph.* συνήθροισεν, collegit, contraxit, *Ph.* συνηθροισμένος, congregatus, conglomeratus, concretus, *Gl. Vet.* perf part. pass. συναθροισθέντες, adglomerati, *Ph.* aor. 1. part. pass. Οὓς συναθροίσας, *Act.* 19, 25. Οὗ ἦσαν ἱκανοὶ συνηθροισμένοι, *Ibid.* 12, 12. Συναθροίσειεν εἰς ἕν, *Aristoph. Lys.* 587. Οὐ συνήθροισαι στρατῷ, *Eur. Rhes.* 612. Hinc

Συνάθροισις, εως, ἡ, congestio, conglomeratio, congregatio, agmen, cœtus, *Ph.*

Συνάθροισμα, ατος, τὸ, adgregatio, *Ph.*

Συναθροισμὸς, οῦ, ὁ, collectio.

Συναθύρω, una ludo, ludo cum. Τῆσιν ἀεὶ συναθύρειν, *Mosch.* 2, 30.

Συναΐγδην, simul, uno impetu, *Suid.* Ab ἀΐσσω.

Συναΐδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, coæternus, una æternus.

Συναίκλεια, ας, ἡ, convivium. *Vox Dor.* ab αἶκλον, *Etm.*

Συναίχθην, 3. dual. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro συνηίχθην, a συναΐσσω.

Σύναιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, consanguineus, frater vel soror. Ἢ δὲ σύναιμον λέχος ἦλθεν, *Eurip. Phœn.* 824. Σὺ καὶ τόδε νεῖκος ἀνδρῶν ξύναιμον ἔχεις ταράξας· ξύναιμον est pro ξυναίμων, *Soph. Antig.* 793. Ex σὺν et αἷμα, *sanguis.*

Συναίμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, idem et ex iisd.

Συναίνεσις, εως, ἡ, adsensus, consensus:

Συναινέτης, ου, ὁ, comprobator, adstipulator. A

Συναινέω, ῶ, f. έσω, adsentio, consentio, comprobo, approbo. Σὺ δ' οὐχὶ πείσῃ καὶ συναινέσεις ἐμοί, *Soph. El.* 404. Οἱ δ' ἄλλοι πάντες ταῦτα συνῄνουν, *Xen*

Σύναινος, ου, ὁ, qui est ejusdem sententiæ, adstipulator.

Συναίρομαι, simul capio; (2) colligo; (3) aufero.

Συναίρεμα, τὸ, contractio. *Vox Gramm.*

Συναίρεσις, εως, ἡ, idem; (2) complexio. A

Συναιρέω, ῶ, f. ήσω, simul affligo, everto, conficio; (2) simul amplector, contraho; συνῃρημένος, contractus, perf. pass. part. συνεῖλον, contraxi, aor. 2. ind. Ὅτι συνεῖλεν σοι φόνον πατρός, *Eur. Or.* 749. Συναιρεῖται δόρυ, *Id. Rhes.* 494.

Συναίρω, una attollo, adjuvo in attollendo; (2) adjuvo,

× swept away as a torrent. Her. 1. 189.

adjuvo, opitulor. Συναίρει μετ' αὐτῶν λόγον, *Matt.* 25, 19. Συναιρόμαι, adjuvare, opitulari, facere cum aliquo. Γράμμα ξυναιρόμενον τῇ κατὰ σὲ πολιτείᾳ, litteræ facientes pro tua administrandi ratione, *Menander Historicus.* Πλὴν παραμυθήσατο αὐτὸν ἡ συναιρομένη τότε τοῖς ἐκείνου πράγμασι τύχη, adspirabat, *Herodian.* 3, 29.

Συναισθάνομαι, f. σθήσομαι, sensu percipio. Συναισθάνεσθαι ϗ συναλγεῖν ἀλλήλοις, *Plut.*

Συναίσθησις, εως, ἡ, conscientia morbi, sive illa adfectio qua æger eorum quæ in corpore suo minus recte habent ipse sensum obtinet. A συναισθάνομαι.

Συναΐσσω, f. ξω, simul irruo, consurgo.

Συναιτία, ας, ἡ, caussa socia, societas culpæ; (2) in bonam partem, caussa adjutrix, vel caussa adjuvans. Ex σὺν et αἰτία.

Συναίτιον, ου, τὸ, idem. A

Συναίτιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui simul cum alio vel aliis caussa est alicujus rei, seu auctor. Ab αἰτία.

Συναιχμάζω, una bellum gero, intersum bello seu prælio.

Συναιχμαλωτίς, ίδης, ἡ, captivitatis socia, pariter captiva.

Συναιχμάλωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, captivitatis socius.

Σύναιχμος, ου, ὁ ϗ ἡ, socius in bello, commilito. Ex σὺν et αἰχμή.

Συναιωρέομαι, una attollor in altum. Hinc

Συναιώρησις, εως, ἡ, sublatio in altum facta pariter.

Συνακμάζω, fut. άσω, coadolesco, simul vigeo et ætate floreo.

Συνακολασταίνω, fut. ανῶ, una intemperanter vivo, seu insolenter, lascive ago.

Συνακολουθέω, ῶ, fut. ήσω, una sequor. Γυναῖκες αἱ συνακολουθήσασαι αὐτῷ, *Luc.* 23, 49. Οἱ δ' ἔτυχον συνηκολουθηκότες αὐτῷ, *Xen.*

Συνακολουθία, ἡ, correspondentia, *Steph.*

Συνακόλουθος, ου, ὁ, comes

Συνακοντίζω, f. ίσω, telis confodio, telis peto.

Συνακούω, simul audio

Συνακρατίζομαι, una jento; una offulas meraco imbutas in jentaculo comedo.

Συνακροάομαι, simul audio.

Συνακτέον, *adv. posit.* brevi dicendum.

Συνακτὴρ, ῆρος, ὁ, collector, contractor; (2) genus femoralium. A συνάγω.

Συνακτήριον, ου, τὸ, accumulatio. Ab eod.

Συνακτικὸς, ἡ, ὸν, collectivus, aptus ad colligendum seu cogendum; (2) τὸ συνακτικὸν, sc. ἦθος, vis conciliandi in oratore, seu persuadendi. Ab eod.

Συναλαλάζω, f. ξω, simul clamorem edo militarem. Ἦν πάντες ὑμεναίοισι Καδμεῖοι ποτὶ λωτῷ συνηλάλαξαν, *Eur. Herc. Fur.* 11.

Συναλγέω, ῶ, f. ήσω, condoleo, una doleo. Συναλγεῖ δ', ὡς ἔοικε, σοῖς κακοῖς, *Eurip. Rhes.* 808. Τότε ξυναλγεῖν χρῆν σ', ὅτ' ὠλλύμην ἐγὼ, *Id. Alc.* 629. γάμον, *Pind.*

Συναλγηδὼν, όνος, ὁ, dolor, cruciatus; (2) consors doloris, *res pro persona.* (2) ὦ ξυναλγηδόνες, *Eurip. Suppl.* 74.

Συναλδὴς, ές, simul crescens, *Nic.*

Συναλεαίνω, calefacio, calorem adjuvo, confoveo, *Plut.*

Συναλέγω, cordi habeo, non negligo.

Συναλοιφητικῶς, *adv.* per Synalœphen. A

Συναλείφω, fut. ψω, collino; (2) commisceo, confundo, in unum contraho; (3) expungo, deleo, oblitero. Τὰ φαῦλα συναλείφειν, *Aristot.*

Συναληθεύω, f. εύσω, simul sum verus. Συναληθεύειν τὰς προτάσεις, *Aristot.*

Συναλήθω, commolo, *Gl. V.*

Συναλητεύω, una erro, oberro. Εἴτε συναλητεύειν ἡμῖν καὶ χαρίζεσθαι ἕτοιμος, *Heliod.* 6.

Συναλθάσσομαι, una curo, sano, consanesco.

Συναλθέομαι, οῦμαι, idem.

Συναλιάζω, idem quod

Συναλίζω, fut. ίσω, congrego, coacervo, cogo; συναλίζομαι, congregor, simul convenio; συναλισθέντες, congregati, aor. 1. part. pass. Συναλιζόμενος παρήγγειλεν αὐτοῖς, *Act.* 1, 4.

Συναλίσκω, simul capio.

Συναλλαγὴ, ῆς, ἡ, commercium, contractus. *Ph.* consuetudo, conversatio; (2) conciliatio; (3) interventus. (3) ἔν τε δαιμόνων ξυναλλαγαῖς, *Soph. Œd. Tyr.* 34. νόσου ξυναλλαγῇ, *Id. Ibid.* 960. Ποίας φανείσης ξυναλλαγῆς; *Id. Œd. Col.* 410. Γερόντων ἐν ξυναλλαγῇ λόγου, interventu sermonis senum, id est, sermone senum, *Id. Aj.* 732. (2) ὀλεθρίαις ξυναλλαγαῖς, *Id. Trach.* 845. A συναλλάττω.

Συνάλλαγμα, ατος, τὸ, commercium, contractus, *impr.* de pecunia, unde æs alienum. Συναφείας ἔννομον συνάλλαγμα, conjunctionis legitimum commercium, id est, nuptiæ legitimæ, *Heliod.* 4. Ab eod. Hinc

Συναλλαγματικὸς, ἡ, ὸν, ad commercia, rem pecuniariam pertinens.

Συναλλαγματικῶς, *adv.* per commercia, per contractus.

Συναλλακτὴς, οῦ, ὁ, conciliator; (2) consors, socius negotiationis, simul paciscens.

Συναλλακτικὸς, ἡ, ὸν, conciliativus, ad conciliandum pertinens, aptus seu efficax.

Συνάλλαξις, εως, ἡ, contractio, commercium. A

Συναλλάττω, f. ξω, paciscor cum aliquo, contraho pactiones; (2) congredior cum aliquo, rem habeo; (3) concilio, reconcilio; συνηλλάγην, conciliatus sum, aor. 2. pass. Ἑλένῃ συναλλαχθεῖσαν εὐναίοις γάμοις, *Eur. Andr.* 1245. Συναλλαγῆναι πρὸς ἐκείνους, transigere, *Thuc.* (2) εἰ χρή τι κἀμὲ, μὴ ξυναλλάξαντά πω, Πρέσβυ, σταθμᾶσθαι, *Soph. Œd. Tyr.* 1110.

Συναλλοιόω, simul immuto, diversum reddo.

Συνάλλομαι, una salio. *Gl. V.* consilio.

Σύναλμα, ατος, τὸ, saltus communis, qui fit a pluribus.

Συναλμὸς, ὸν, consalaneus, *Ath.*

Συναλοιάω, et συναλοάω, ῶ, contero, contundo. Μέχρι συνηλοίησε παρήια, *Theocr.* 22, 128.

Συναλοιφὴ, ῆς, ἡ, commixtio; (2) vocalium duarum in unam contractio. A συναλείφω

Σύναλος, ου, ὁ ϗ ἡ, convictor. Ex ἅλς, *sal.*

Συναλύω, f. ύσω, simul vagor et temere exspatior. Συνεπλανᾶτο ϗ συνήλυε, *Plut.*

Σύναμα, *adv.* simul cum.

Συναμαθύνω, una perdo, deleo.

Συναμάομαι, congero, corrado, coacervo.

Συναμαρτάνω, simul erro, una erro.

Συναμιλλάομαι, una pugno, adjuvo.

Σύναμμα, ατος, τὸ, copula, vinculum. A συνάπτω.

Συναμπέχω, et συναμπίσχω, tego, occulto.

Συναμπίσχομαι, circum induor, circum tegor

Συναμπορεύω, congredior, una eo, *V. L.* sed suspecta vox est, *Steph.*

Συναμπρεύω, f. εύσω, una traho, ut jumenta trahunt plaustrum, in trahendo adjuvo, *Plut.*

Συναμύνω, una opitulor. Τούτῳ συναμύνειν, εἴ τις ἐκ δόμων λαβὼν οἴχοιτο, *Eur. Iph. in Aul.* 61.

Συναμφιέζω, vestio, tego, convestio.

Συναμφότερον, utrumque simul.

Συνάμφω, ambo simul.

Συναμωρέω, ῶ, lædo, vasto; potius συναμωρέω

Συναναβαίνω, simul adscendo, coadscendo; συνανέβην, coadscendi. Καὶ ἄλλαι πολλαὶ αἱ συναναβᾶσαι αὐτῷ εἰς Ἱεροσόλυμα, *Marc.* 15, 41. Κύρῳ συνανέβη, *Ælian.*

Συναναβᾶσι, dat. pl. a. 2. part. act. v. συναναβαίνω.

Συναναβλαστάνω, una germina protrudo.

Συναναβοάω, una exclamo, vociferor. Συνανεβόησαν δὲ αὐτῇ ϗ αἱ δμωαί, *Xen.*

Συναναβόσκομαι, una alor, una adolesco.

Συναναγινώσκω, simul lego.

Συναναγκάζω, fut. άσω, simul cogo; (2) cogo Κρίναντες συναναγκάζουσι σώσαντα στέφανον, *Pol*

Συνανάγνωσις, εως, ἡ, communis lectio. A συναναγινώσκω.

Συναναγράφω, una in literas refero, una adscribo in numerum.

Συναναγυμνόω, ῶ, simul nudo.

Συνανάγω, una abduco, seu aveho.

Συναναδέχομαι, una excipio vel suscipio.

Συναναδίδωμι, una distribuo, una digero.

Συναναδίπλωσις, conduplicatio, *Gl. V.*

Συναναζεύγνυμι, una proficiscor, comes eo.

Συναναζέω, f. έσω, confervefacio; (2) fervere facio. Ἄλλο ἐπιδὴς ὕδωρ συνανάζεσον αὐτῷ, *Diosc.*

Συναναιρέω, simul tollo. Συναναιρεῖ πάντας ϗ θάττερον, *Longin.* 2.

Συνανακάμπτω, una revertor.

Συνανάκειμαι, simul accumbo vel discumbo. Συνανέκειντο τῷ Ἰησοῦ ϗ τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ, *Matt.* 9, 10.

Συνανακεράννυμι, sive συνανακεράω, f. ράσω, una permisceo, commisceo, attempero. Πίνειν ἀπὸ χρυσῆς φιάλης κωνείῳ, ϗ ἀκόνιτῳ συνανακεραθεῖσαν φιλοτησίαν, *Luc.*

Συνανακεφαλαιόω, repeto summatim, in summam contraho; ad pauca redigo.

Συνανακινέω, una commoveo.

Συνανακίρναμαι vide συνανακεράννυμι, *Eust.*

Συνανακλίνομαι, simul accumbo, alicui accumbo. Ἐκέλευε συνανακλίνεσθαι μετ' αὐτοῦ, *Luc.*

Συνανακοινολογοῦμαι, conscius sum alicui, ago cum aliquo, confero sermones.

Συνανακομίζω, ομαι, una restituo, in restituendo alicui aliquid adjuvo.

Συνανακόπτω, fut. ψω, simul retundo.

Συνανάκρασις, εως, ἡ, commistio, temperatura. A συνανακεράννυμι.

Συνανακυκλέω, idem quod

Συνανακυκλόω, ῶ, fut. ώσω, simul revolvo, convolvo.

Συναναλαμβάνω, recipio.

Συναναλίσκω, una sumptum facio; (2) una consumo, simul absumo. Συμβοηθεῖ τὰ μὲν συναναλίσκων, τὰ δὲ συμπράττων, *Xen.*

Συναναμίγνυμι, fut. ξω, simul commisceo; (2) commisceo. Μὴ συναναμίγνυσθαι πόρνοις, 1 *Cor.* 5, 9. Hinc

Συνανάμιξις, εως, ἡ, commistio, conjunctio.

Συναναμιμνήσκω, simul in memoriam revoco.

Συναναπαύομαι, f. αύσομαι, simul quiesco, seu requiesco, una cum alio quiesco, una refocillor. Συναναπαύσωμαι ὑμῖν, *Rom.* 15, 32.

Συναναπείθω, fut. πείσω, simul suadeo, una hortor.

Συναναπέμπω, dimitto.

Συναναπέρχομαι, simul abeo, *Aret.*

Συναναπίμπλημι, pariter repleo.

Συναναπίπτω, una accumbo, ex *Ph.*

Συναναπλάττω, fut. άσω, simul confingo.

Συναναπλέκω, implico, intexo.

Συναναπλήθω, f. ήσω, simul impleo, una compleo.

Συναναπληρόω, ῶ, idem; (2) exæquo alicui rei.

Συναναπράττω, una exigo.

Συναναπτάζω, simul rapio, corripio, trahendo sc. sursum.

Συναναρρίπτέω, una sursum et in sublime jacio.

Συνάναρχος, ου, ὁ ϗ ἡ, pariter carens principio, coæternus.

Συνανασκάπτω, fut. ψω, simul effodio.

Συνανασπίζω, fut. ίσω, simul dimico.

Συνανασομόομαι, una effundor per ostium, seu idem quod ἀνασομόομαι.

Συναναστρέφω, f. ψω, una revertor, una refero pedem, seu retrocedo; συναναστρέφομαι, conversor, *Gl. V.* Συναναστρέφομαι σοι, *Plut.*

Συναναστροφὴ, ῆς, ἡ, reversio; (2) conversatio seu consuetudo quotidiana cum aliquo. A præc.

Συνανασώζω, fut. ώσω, adjuvo in conservando; (2) simul restituo pristinæ incolumitati; una servo; (2) recupero.

Συνανατέλλομαι, una orior.

Συνανατήκω, colliquefacio, *R.*

Συνανατίθημι, una donarium pono s. consecro.

Συνανατολὴ, ῆς, ἡ, conjunctio, exortus. A συνανατέλλω.

Συνανατρέφω, simul nutrio, una alo seu educo; συνανετράφη, connutritus est, aor. 2. pass.

Συνανατρέχω, una procurro.

Συνανατρίβω, fut. ψω, simul contero, affrico. συνανατριβόμενος, sodalis.

Συναναφαίνω, una ostendo.

Συναναφέρω, simul subveho vel eveho, aufero, asporto. Συναναφέρει γὰρ ἑαυτῷ τὸν κόσμον, *Naz.*

Συναναφθέγγομαι, una loquor seu clamo.

Συνανaφλέγω, concremo, simul uro.

Συναναφορὰ, ἡ, relatio rei ad aliquem, ut causam, autorem, &c.

Συναναφύρω, simul commisceo, confundo. Ἐν τῷ πηλῷ συναναφύρονται κυλινδόμενοι, ὥσπερ σύες, Luc. ταῖς γυναιξὶ, Id.

Συναναχορεύω, fut. εύσω, una salto.

Συναναχρέμπτομαι, f. ψομαι, una exscreo, una cum screatu egero. Συναναχρεμψάμενος τὴν ψυχὴν μετὰ τὸ φλέγματος, Luc.

Συναναχρώννυμι, fut. χρώσω, pari colore per contactum inficio, contagio adficio.

Συνανάχρωσις, εως, ἡ, contagium, quale est corporum quæ contactu colorem aliquem imbibunt. A præc.

Συναναχωρέω, una discedo vel recedo.

Συνανδάνω, al. συνευάδω, Ap. Phocyl.

Συνανδραγαθέω, una rem bene gero, una fortiter pugno.

Συνανδρόομαι, una cum ætate adolesco seu cresco.

Συνανείργω, una inhibeo, cohibeo. Συνανείργειν τὸ πνεῦμα, Aristot.

Συνανελκύω, et

Συνανέλκω, simul in altum traho.

Συνανέρχομαι, simul adscendo, proficiscor aliquo. Αἱ ἔτυχον αὐταῖς συνανελθοῦσαι, Ælian.

Συνανεστράφη, 3. sing. a. 2. ind. pass. verbi συναναστρέφω

Συνανίσχω, una in lucem prodeo, eodem tempore inclaresco, provehor.

Συνανηβάω, ῶ, simul rejuvenesco.

Συνανθέω, ῶ, simul floreo, una floreo.

Συνανθρωπεύω, et συνανθρωπεύομαι, inter homines vivo. Τῶν ζώων τὰ συνανθρωπευόμενα, Theophr. Ex σὺν et ἄνθρωπος.

Συνανθρωπέω, ῶ, f. ήσω, idem et ex iisd.

Συνανθρωπίζω, fut. ίσω, idem. Hinc

Συνανθρωπιστικὸς, ἡ, ὸν, qui cum hominibus versatur et degit.

Συνανιάω, ῶ, fut. άσω, una mœrore adficio.

Συνανίημι, simul remitto seu levo.

Συνανίπταμαι, simul evolo; συνανέπτη, una evolavit, a. 2.

Συνανίστημι, una exsurgere facio; συνανίσταμαι, consurgo; συνανέστη, consurrexit, a 2. Συνανέστησαν μὲν αὐτῇ πᾶσαι αἱ ἀμφ' αὐτὴν, Xen.

Συνανίσχω, simul vel una orior.

Συνανοηταίνω, pariter demens sum, seu dementer, stulte, insolenter ago.

Συνανοιμώζω, fut. ξω, simul ploro vel ejulo.

Συνανταγωνίζω, una repugno, seu contra pugno.

Συναντάω, ῶ, fut. ήσω, occurro, obvius fio, incido in aliquem; συναντᾷ, occurrit, evenit. Μὴ συναντῶ ἐν Θεῷ; Eur. Iph. in Tau. 1213. Ἀνίσταταί τι, ὃ ξυναντᾷ δρατέταις, Aristoph. Ach. 1201. Ὅτῳ ξυναντήσειεν ἐκ Θεοῦ, οὐδεὶς πρῶτον πόσις σὸς, Eurip. Ion. 787. Ἰὼν ἰόντι δῆλον ὅτι συνήντετο, Ib. 831. Δίκα συναντόμενος, Pind. Ol. 2, 174.

Συναντέω, ῶ, idem.

Συνάντημα, ατος, τὸ, occursus; (2) eventus; (3) plaga. A συναντάω. Unde

Συνάντησις, εως, ἡ, occursus. Τίνα συνάντησιν; in quo occursu? Eurip. Ion. 535.

Συναντιάζω, fut. άσω, occurro. Κἀπὶ τῳλικῆς ἀνὴρ ἀπήνης ἐμβεβὼς, οἷον σὺ φῂς, συνηντίαζον, Soph. Œd. Tyr. 813.

Συναντιβάλλω, confero simul vel una.

Συναντιλαμβάνομαι, fut. λήψομαι, una capesso, vel suscipio; (2) una incumbo in rem aliquam; (3) adjuvo seu opitulor. Τὸ πνεῦμα συναντιλαμβάνεται ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν, Rom. 8, 26.

Συναντίληψις, ἡ, opitulatio, auxilium, Ath.

Συναντλέω, ῶ, simul haurio, simul laboro, simul laborem perficio. Κοινὰς αἱ γύμνες πόνους δίῳ παιδὶ συναντλεῖ, Eur. Ion. 200.

Συνάντομαι, simul occurso.

Συνανττώντων, gen. plur. pro συναντάντων, a συναντάω.

Συναντῶσι, 3. pl. præs. conj. act.

Συναναλίσκω, perdo, interimo, Æsch.

Συνάξει, 3. sing. f. 1. ind. act. verbi συνάγω. Hinc

Σύναξις, εως, ἡ, collectio, congregatio, conventus; συνάξεις, conventicula, Gl. V. (2) conventus ad celebrandam sacram cœnam, celebratio ipsius cœnæ sacræ.

Συναξιόω, dignor, sed de pluribus.

Συναοιδὸς, οῦ, ὁ, concentor. Συναοιδοὶ Νύμφαι, Eurip. Herc. Fur. 787.

Συναορέω, ῶ, comitor, sum comes, Pind. A

Συνάορος, ου, ὁ καὶ ἡ, comes, socius, conjunctus A συναείρω, unde p. m. συνήορα. συνάορα.

Συναπαγόμενοι, nom. pl præs. part. med. verbi

Συναπάγω, simul abduco seu abripio. συναπάγομαί τινι, sequor, imitorque. Ἐκέλευσε τῶν σκηπτούχων τινὰ συναπαγαγεῖν αὐτῷ, ὅπου κελεύσεις, Xen. Τοῖς ταπεινοῖς συναπαγόμενοι, Rom. 12, 16. Συναπήχθη αὐτῶν τῇ ὑποκρίσει, Gal. 2, 13.

Συναπαίρω, simul abeo, simul migro; συναπῆρε, simul abiit, a. 1. Συναπῆρεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, Luc.

Συναπαντίζω, concurro, Themist.

Συναπαρτίζω, fut. ίσω, perfectum et absolutum reddo; (2) adaquo. Συναπαρτίζειν γὰρ τοῖς τύποις αὐτὰ ἀναγκαῖον, Them. Hinc

Συναπαρτισμὸς, οῦ, ὁ, consummatio, Ph.

Συνάπας, ασα, αν, simul omnis.

Συναπαυγάζομαι, una effulgeo.

Συναπειλέω, ῶ, comminor, simul minor.

Συνάπειμι, una absum, vel abeo.

Συναπέκρυψε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi συναποκρύπτω.

[illegible]ύνω, una expello, Steph.

Συναπελεύθερος, ου, ὁ, conlibertus, Ph.

Συναπεργάζομαι, fut. άσομαι, conficio, simul efficio, in re aliqua efficienda juvo, in reconficienda meam navo operam; (2) actioni subservio. Ὅσα δὲ δυνατὸν, καὶ τοῖς σχήμασιν συναπεργαζόμενον ποιεῖν, Aristot.

[illegible], impingo, infligo. Κάτωνος τὴν ἱπόνοιαν ἅμα τῷ λόγῳ συναπερείσαντες αὐτῷ, Plut.

Συναπέρχομαι, una cum alio abeo.

Συναπευθύνω, guberno, seu una guberno.

Συναπεχθάνομαι, simul inimicitias exerceo.

Συναπλόω, explico, evolvo.

Συναποβαίνω, una abeo.

Συναποβάλλω, simul abjicio; simul amitto.

Συναπογράφομαι, una profiteor nomen, v. gr. inter candidatos cives, &c. ut in tabulas referatur, v. ἀπογράφομαι. Προσκρίθη δέκα δυοῖν ἀνδρῶν συναπογραψάμενων, Plut.

Συναποδείκνυμι, una demonstro.

Συναποδημέω, ῶ, fut. ήσω, simul peregrinor, socius peregrinationis sum. Μήτε συνδειπνεῖν αὐτῷ πάντως, μήτε συναποδημεῖν ἐπάναγκες, M. Anton. 1, 13. τῷ Θεῷ, Ælian.

Συναπόδημος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui simul peregrinatur.

Συναποδίδωμι, una reddo.

Συναποδοκιμάζω, una reprobo.

Συναποδράω, ῶ, una aufugio. Καὶ ξυναποδεδρακέναι δεῦρ' ἐπιχειρήσεις μοι, Aristoph. Ran. 81.

Συναποδύρομαι, una lamentor.

Συναποδύω, fut. ύσω, una exuo.

Συναποθνήσκω, simul morior, commorior. Ἐάν με δέῃ συναποθανεῖν, Marc. 14, 31.

Συναποικίζω, una in coloniam mitto.

Συναποίχομαι, simul discedo, Aret.

Συναποκαθαίρω, simul expurgo.

Συναποκάμνω, simul defatigor, deficio. Συναποκαμεῖν μέλη, Eur. Iph. in Tau. 1376.

Συναπόκειμαι, repositus seu reconditus sum. Ἐν οἷς γὰρ χάρις ἡ χθονία ξυναπόκειται πενθεῖν οὐ χρὴ, Soph. Œd. Col. 1755.

Συναποκλείω, una includo vel excludo.

Συναποκλίνω, una, pariter inclino.

Συναποκλύζω, fut. ύσω, simul abluo.

Συναποκομίζω, una defero.

Συναποκόπτω, fut. ψω, simul abscindo.

Συναποκρύπτω, fut. ψω, simul abscondo.

Συναποκτείνω, una occido.

Συναποκτίννυμι, idem.

Συναπολαμβάνω, una recipio; (2) una intercludo.

Συναπολάμπω, f. ψω, simul effulgeo, una resplendeo.

Συναπολαύω, fut. αύσω, simul fruor.

Συναπολείπω, una relinquo.

Συναπολέσῃς, 2. sing. aor. 1. conj. act. v. συναπόλλυμι.

Συναπόλῃ, una pereas, 2. sing. aor. 2. conj. med.

Συναπόλλυμι, simul perdo: συναπόλλυμαι, simul pereo. Οὐ συναπώλετο τοῖς ἀπειθήσασι, Heb. 11, 31.

Συναπολογέομαι, οῦμαι, una defendo.

Συναπομαραίνω, una marcescere facio, simul languidum reddo.

Συναπομειόω, ῶ, simul extenuo.

Συναπονεύω, simul innuo; simul nuto.

Συναπονοέομαι, pass. et med. pari dementia utor, paria patro, vel patrare tento.

Συναποπέμπω, una dimitto.

Συναποπλέω, una discedo navi.

Συναπορρήγνυμι, una abrumpo.

Συναποσβέννυμι, simul extinguo. Θυγατέρα ταῖς νυμφικαῖς λαμπάσι συναπέσβεσε, Heliod.

Συναποσεμνύνω, una honoro, laudo.

Συναποστάτης, ου, ὁ, qui simul desciscit, defectionis socius.

Συναποστέλλω, fut. ελῶ, una mitto seu ablego. Συναπέστειλα τὸν ἀδελφὸν, 2 Cor. 12, 18.

Συναποστερέω, una privo.

Συναποτελέω, perficio.

Συναποτερματίζω, pariter finio. Pass. pariter desino.

Συναποτίθημι, simul depono, una exuo.

Συναποτίκτω, una cum partu edo.

Συναποτίλλω, simul avello.

Συναποτροχάζω, cursu aufugio.

Συναποφαίνω, simul ostendo, pronuncio; (2) cum Dat. consentio, adstipulor.

Συναπόφασις, εως, ἡ, negatio ejusdem rei.

Συναποφέρω, simul aufero, tollo, vel abripio.

Συναποχράομαι, utor.

Συναποχωρέω, ῶ, simul discedo.

Συναπτέον, adv. posit. conjungendum.

Συναπτικὸς, ἡ, ὸν, colligandi vim habens. A συνάπτω.

Συναπτικῶς, adv. copulative, vi copulandi.

Συναπτὸς, ἡ, ὸν, continuus. Ab eod.

Συνάπτω, fut. ψω, adnecto, copulo, conjungo, ferrumino, continuo; (2) attingo, advenio, adsum; συνάπτει, committit, combinat, condensat, Ph. coeo. Gl. V. convenio; συνημμένον, connexum, Gl. V. p. part. pass. συναφθὲν, unitum, Gl. V. a. 1. part. pass. Ξυνάπτετον λόγοισιν, conferte consilia, Soph. El. 21. Ξυνάπτων στρογγύλεις τοῖς ῥήμασι, Arist. Ach. 692. Χεροῖν σύναπτε χεῖρα, Id. Thesm. 964. μάχην, Eur. Alc. 499. Ὡς εἰς λόγους ξυνῆψα Πολυνείκει μολὼν, Eurip. Phœn. 709. neutraliter. Τῷ δὲ συνάπτει λύπη τε φρενῶν, χερσίν τε πόνος. Id. Hipp. 188.

Συναπωθέω, una repello, repudio.

Συνᾶραι, aor. 1. inf. act. verbi συναίρω.

Συνάρασθαι, contulisse, a. 1. inf. med.

Συναράσσω, vel άττω, f. ξω, collido, confringo. Μή μοι δορὶ συναράξῃς, τὰν εὐχαρίστως ἔχουσαν πόλιν, Eur. Herac. 378. (2) coapto, coagmento. Θοῇ συνάραξε καρήνῳ, acuto coaptavit apici, Apoll. Rhod. 3, 1318.

Συναρέσκω, f. έσω, complaceo. Hinc Impers. συναρέσκει, complacitum est. Συναρέσκει τινὶ, Dem.

Συναρήγω, fut. ξω, simul auxilior.

Συναράχαται, collisus est, 3. sing. perf. ind. pass. Att. pro συνήρακται, a συναράσσω.

Συνάρθρος, ου, ὁ καὶ ἡ, articulo copulatus.

Συναρθρόω, articulo compingo. A præc.

Συνάρθρωσις, ἡ, conjunctio membrorum per articulos. A præc.

Συναριθμέω, ῶ, fut. ήσω, connumero. Hinc

Συναρίθμησις, εως, ἡ, connumeratio.

Συνάριθμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui eodem numero continetur.

Συναριστάω, ῶ, fut. ήσω, simul prandeo. Ἔνθα τοῖς ἥρωσιν ἄνθρωποι συναριστῶσι, Aristoph. Av. 1492.

Συναριστεύω, f. σω, simul cum alio rem optime gero, excello cum alio. Συναριστεύσων ἅμ' Ἀλκμήνης γόνῳ, Eur. Tro. 805.

Συνάριστος, ου, ὁ, qui simul prandet, comprans-sor. Ex ἄριστον.

Συναρκέομαι, οῦμαι, sufficio, satisfacio.

Συναρμογὴ, ῆς, ἡ, apta compositio, concinnitas. A

Συναρμόζω, f. όσω, coapto, coagmento, concinno, apte compono; (2) congruo, convenio, quadro; συνηρμοσμένος, compactus, *Gl. V.* p. pass. part. Αὐτόματον ὄψιν δ' ὀμμάτων ξυνήρμοσεν, *Eur. Iph. in Tau.* 1170. Ξυνάρμοσον δὲ βλέφαρά μου τῇ σῇ χερὶ, *Id. Ph* 1460.

Συναρμολογέω, ῶ, fut. ήσω, congruenter coagmento, apte concinno et compingo. *Ph.* compagino; συνηρμολογημένος, compactus, *Ph.* Ἐν ᾧ πᾶσα ἡ οἰκοδομὴ συναρμολογουμένη αὔξει εἰς ναὸν ἅγιον ἐν Κυρίῳ, *Ephes.* 2, 21.

Συναρμονιάω, apte convenio, de numeris versuum et concentu musico.

Συνάρμοξε, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro συνήρμοξε, a συναρμόζω. Unde

Συναρμοσία, ας, ἡ, congruentia, convenientia:

Συνάρμοσις, εως, ἡ, conjunctio:

Συναρμοστέον, accommodandum, aptandum.

Συναρμοστέω, aptus, congruens sum:

Συναρμοστὴς, οῦ, ὁ, concinnator; (2) conciliator, moderator. Ab eod.

Συναρμοστικὸς, ἡ, ὸν, idem; concinnandi vim habens.

Συναρμόττω, idem quod συναρμόζω.

Συναρπαγὴ, ῆς, ἡ, direptio, rapina. A

Συναρπάζω, f. άσω, corripio, abripio, diripio; (2) concio, concito. (1) Φώνημ' ἀκούω, καὶ ξυναρπάζω φρενὶ, corripio mente, *Soph. Aj.* 16. Ὁ γὰρ κρατῶν ἅμα πάντα συνήρπακε, *Xen.* Σκύμνον ἐν χεροῖν ξυνήρπασαν, *Eur. Or.* 1468. (2) ξυναρπάσας στρατὸν, *Eurip. Iphig. in Aul.* 521.

Συναρπάσας, a. 1. part. act.

Συναῤῥωστέω, una ægroto.

Σύναρσις, εως, ἡ, copulatio, apta harmonia, &c.

Συναρτάω, ῶ, fut. ήσω, appendo, annecto; et (2) συναρτάομαι, ῶμαι, appendor; (3) adhæreo, sequor. Συναρτήσας γένος, *Eurip. Med.* 564. Hinc

Συνάρτησις, εως, ἡ, connexio rerum et colligatio, cum una ab alia dependet.

Συναρτύω, f. ύσω, instruo, adapto, simul paro. Ἀσπίσιν ἤια συναρτύναντες ἔρεψαν, *Apoll.*

Συναρχαιρεσιάζω, fut. άσω, in petitione adjuvo, candidato faveo et adsum.

Συναρχία, ας, ἡ, magistratuum collegium. *Ph.* collegium. A

Σύναρχος, ου, ὁ, in magistratu collega.

Συνάρχων, οντος, ὁ, idem, *Ph.*

Συνάρχω, fut. ξω, una impero, una magistratu fungor, collega sum in magistratu.

Συνάρω, coagmento, compingo, apte compono.

Συναρωγὸς, οῦ, ὁ, auxiliator.

Συνασεβέω, impietatis particeps sum, seu impii facinoris.

Συνασκέω, ῶ, f. ήσω, simul exerceo; (2) exerceo; συνησκημένος, agitatus, *Ph.* perf. part. pass. eruditus. Hinc

Συνάσκησις, εως, ἡ, exercitatio.

Συνασοφέω, ῶ, fut. ήσω, simul desipio. Καὶ τοῦτο λυπρὸν, συνασοφεῖν τοῖς μὴ σοφοῖς, *Eur. Ph.* 397.

Συνασπάζομαι, una saluto, complector. Ἐφ' ἑκάστῳ (λόγῳ) συνησπάζοντο ἀλλήλους, *Heliod.*

Συνασπιδόω, idem quod συνασπίζω, *Xen.*

Συνασπίζω, fut. ίσω, consertis clypeis pugno, testudine facta pugno; συνασπίζειν, clypeos conserere. Συνασπίζοντες Ἀλθαίας δόμους, *Eur. Cyc.* 39. Παντες ἅμα συνασπίσωμεν ἐπ' αὐτὸν, *Luc.* Hinc

Συνασπισμὸς, οῦ, ὁ, consertio clypeorum, testudo; (2) agmen consertis clypeis pugnantium.

Συνασπιστὴς, οῦ, ὁ, qui una clypeo armatus pugnat, commilito. Ab eod.

Συνασταχύω, una aristas, fruges edo. Ab ἄσταχυς, *spica.*

Συναστραγαλίζω, fut. ίσω, simul talis ludo.

Συναστράπτω, fut. ψω, pariter corusco, simul fulgeo. Εἰ δέ κεν ἀθρήσητε συναστράπτοντα τοκῆϊ Ἀστερίων—Ἀνθρώπου πάλιν υἷα, *Nonn. Paraphr.* 8, 62.

Συνασφαλίζομαι, confirmo, claudo fores, caveo pro altero.

Συνασχαλάω, ῶ, simul mœreo, una succenseo. Σοῖσιν δ' συνασχαλᾷ μόχθοις, *Æschyl.*

Συνασχάλλω, idem.

Συνασχημονέω, pariter turpiter ago.

Συνασχολέω, ῶ, simul occupatus sum, simul operam navo, *R.*

Συνατενίζω, contueor; συνατενίζει, contuetur.

Συνατιμάζω, una contumelia adficio, pari ignominia adficio.

Συνατυχέω, una miser seu infortunatus sum.

Συναυαίνω, fut. νῶ, simul exsicco. [illegible] κόρας, *Eur. Cyc.* 456.

Συναυγασμὸς, οῦ, ὁ, radiorum seu lucis e variis locis in unum concursus.

Συναύγεια, ας, ἡ, idem. Ab αὐγή.

Συναυδάω, ῶ, fut. ήσω, simul loquor; (2) consentio, adsentior, *Soph. Aj.* 956.

Συναυλέω, ῶ, fut. ήσω, tibia cano, una cano.

Συναυλία, ας, ἡ, tibiarum concentus, consonantia. Ex αὐλός.

Συναυλία, ας, ἡ, cohabitatio, contubernium. Ex αὐλή.

Συναυλίζομαι, fut ίσομαι, una commoror, contubernalis sum. Ἔξεστι τούτοις εἰς τοὺς τελείους ἄνδρας συναυλίζεσθαι, *Xen.*

Σύναυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, cohabitator, contubernalis, ex αὐλή. (2) consonus, vel, tibiarum cantu mixtus, ex αὐλός. (1) χώροις μάλιστα πρὸς τίσι ξύναυλος ὤν; *Soph. Œd. Tyr* 1126. Θείᾳ μανίᾳ ξύναυλος habitans, cum furore a deis immisso, id est, lymphatus, *Id. Aj.* 611. (2) ξύναυλον ὕμνων βοὰν φθεγξώμεθ', *Aristoph. Ran.* 212.

Συναυξάνεσθαι, *crescere una*, præs. inf. med. v.

Συναυξάνω, vide συναύξω. Ἄφετε συναυξάνεσθαι ἀμφότερα μέχρι τοῦ θερισμοῦ, *Matt.* 13, 30.

Συναυξηθῇ, 3. sing. aor. 1. conj. pass.

Συναύξησις, εως, ἡ, coauctio, *Gl. V.* A

Συναύξω, fut. ξήσω, augeo, locupleto, uberiorem reddo, etiam verbis augeo quid; συναύξει, concrescit, *Ph.* συναύξομαι, inolesco, *Gl. V.* συνηυξημένος, concretus, *Gl. V.* p. pass. part. Συναύξαντες τὴν ἀρχὴν τῷ Κύρῳ, *Xen.* Εἰ μὴ ξυναύξοινθ' οἱ πέπλοι τῷ σώματι, *Eur. El.* 547. Ταῦτα συναύξειν πρὸς ἃ φέρονται, *M. Anton.* 5, 1.

Συναφαιρέω, una detraho, aufero.

Συναφανίζω, una aboleo, perdo.

Συνάφεια, ας, ἡ, conjunctio, connexio; *Ph.* contextus, series, continuatio, condensatio. A συναφής.

Συνάφεσις, εως, ἡ, versus eundem locum impetus; *de fluviis*, confluentia. Ab ἀφίημι.

Συναφὴ, ῆς, ἡ, connexio, cohærentia. *Gl. V.* conjunctio, series, conjugium.

Συναφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, conjunctus, contiguus. A συνάπτω.

Συναφίημι, fut. ήσω, simul emitto.

Συναφικνέομαι, una pervenio.

Συναφίσταμαι, una deficio, una descisco.

Συναφιστάω, una abstraho, avoco.

Συναφομοιόω, ῶ, fut. ώσω, adsimilo.

Συναφορίζω, una segrego, secerno.

Συναχθῆναι, aor. 1. inf pass verbi συνάγω.

Συναχθήσομαι, *congregabor*, fut. 1. ind. pass.

Συνάχθομαι, vicem alicujus doleo; condolesco, *Gl. V.* συνηχθέσθην, condolui, aor. 1. Τοῖς παισὶ δὲ ὡς ἀνάξια πάσχουσι συνήχθονται, *Dem.* Συναχθόμενος μοῦ τῇ συμφορᾷ, *Xen.*

Σύναψις, εως, ἡ, conjunctio, connexio, cohærentia, contactus. A συνάπτω.

Συνάψομεν, *connectemus*, 1. pl. fut. 1. ind. act.

Συνδαΐζω, fut. ίξω, simul occido. Ἀλλά με συνδαΐξειν, *Soph. Aj.* 361.

Συνδαίνυμαι, convivor, una edo.

Συνδαιταλεῖς, οἱ, compotores.

Συνδαίτωρ, ορος, ὁ, conviva.

Συνδαίω, f. σω, simul disco, cognosco; (2) conscius sum; (3) simul epulor. Ὡς τοὺς γάμους τοὺς τῆσδε συνδαίσας ἐμοί, *Eur. Hel.* 1154.

Συνδάκνω, fut. δήξω, commordeo.

Συνδακρύω, fut. ύσω, una lacrymor.

Συνδάμναμαι, simul subigor, *Nic.*

Συνδανείζω, f. είσω, fœnori colloco insuper. *In med.* insuper fœnori sumo.

Συνδαπανάω, ῶ, fut. ήσω, una consumo.

Συνδείδω, perf. συνδέδια, simul timeo seu metuo.

Συνδειπνέω, ῶ, fut. ήσω, cum alio cœno; (2) simul vescor seu edo.

Συνδείπνησον, 2. sing. aor. 1. imperat. act.

Συνδείπνιον, ου, τὸ, idem quod

Σύνδειπνον, ου, τὸ, concœnatio, convivium.

Σύνδειπνος, ου, ὁ καὶ ἡ, conviva. A συνδειπνέω.

Συνδεκάζω, corrumpo donis, colludo.

Σύνδενδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, arboribus consitus. A δένδρον.

Συνδέομαι, una precor; συνεδεήθην, aor. 1. Συν[illegible]θην σου μὴ ποιεῖν ταῦτα, *Plato.*

Σύνδεσις, ἡ, colligatio, *Steph.*

Συνδεσμεύω, colligo, connecto, *Polyb.*

Συνδεσμέω, ῶ, colligo, adnecto, *Gl. V.*

Συνδέσμιος, ου, ὁ, in eodem carcere, pariter vinctus, convinctus, *Gl. V.*

Σύνδεσμος, ου, ὁ, colligatio, conjunctio, vinculum, copula, copulatio, nexus. A συνδέω.

Συνδεσμώτης, ὁ, qui una vinctus est, *Steph.*

Συνδεσποτεία, ἡ, dominii societas, dominium duobus commune, *Steph.*

Συνδέτης, ου, ὁ, colligatus cum altero catena, &c.

Συνδετικὸς, ἡ, ὸν, colligandi vim habens.

Σύνδετος, colligatus, *Soph.*

Συνδεύμενον, acc. sing. part. præs. pass. *Dor.* pro συνδεόμενον, a

Συνδέω, colligo, simul ligo, connecto; (2) conjungo, consocio, consilio; συνδεδεμένος, connexus, colligatus, p. part. pass. Τοὺς ζῶντας αὖ δεσμοῖσι συνδήσας βοῶν, *Soph. Aj.* 62. Ταύτην προτέραν ξύνδησον, ὅτι καὶ λαλεῖ, *Aristoph. Lys.* 445. Ξυμμάχους ξυμμάχοις συνδεῖ, *Eurip. Ph.* 541.

Σύνδηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, simul cognitus; (2) cognitus, manifestus, *R.*

Συνδημαγωγέω, pariter capto gratiam populi, vel ad conciliandum populi gratiam juvo.

Συνδημιουργέω, ῶ, f. ήσω, una condo, curo, &c.

Συνδημιουργὸς, ὁ, qui una aliquid efficit, elaborat, curat, gubernat, unde et nomen muneris publici est.

Συνδιαβαίνω, una transeo per flumen.

Συνδιαβάλλω, in invidiam adduco; (2) una detero.

Συνδιαβαττίζω, et *in med.* ομαι, conflictor cum aliquo, seu vim vi repello, urgentem seu vexantem; pariter vexo, *Dem.*

Συνδιαβαστάζω, una fero seu sustineo.

Συνδιαβιβάζω, fut. άσω, una traduco.

Συνδιαγινώσκω, simul adsentior; (2) adsentior.

Συνδιάγω, fut. ξω, simul dego. Συνδιαγεῖν τινι, *Diosc.*

Συνδιαγωγὴ, ῆς, ἡ, commercium, consuetudo cum alio vel aliis. A præc.

Συνδιαθερμαίνω, simul vel contactu calefacio.

Συνδιάθετος, ον, proclivis valde, factus a natura ad. A διατίθημι.

Συνδιαθέω, una peragro, vagor.

Συνδιαιρέω, fut. ήσω, simul divido, simul distinguo.

Συνδιαιτάομαι, ῶμαι, fut. ήσομαι, cohabito, contubernalis sum; (2) una convivor; (3) una versor, sum cum aliquo; (4) concumbo cum aliqua.

Συνδιαίτης, ου, ὁ, convictor, contubernalis, *R.* Ex σὺν et δίαιτα, *victus.*

Συνδιαίτησις, εως, ἡ, cohabitatio, eadem vivendi ratio. A συνδιαιτάομαι.

Συνδιαιτητὴς, οῦ, ὁ, contubernalis. Ab eod.

Συνδιαιωνίζω, fut. ίσω, pariter sum æternus, æternitate cum alio seu aliis fruor.

Συνδιακαίω, fut. αύσω, una peruro.

Συνδιακινδυνεύω, f. εύσω, una periculum subeo.

Συνδιακομίζω, fut. ίσω, una transporto vel transveho, una transmitto.

Συνδιάκονος, ου, ὁ, et aliquando ἡ, simul cum alio ministrans.

Συνδιακοσμέω, simul ordino, simul compono.

Συνδιακρίνω, simul judico, dijudico, sed de rebus pluribus.
Συνδιάκτορος, ὁ, ὁ, socius legationis.
Συνδιακυβερνάω, una guberno, una rego.
Συνδιαλέγομαι, colloquor, *Gl. V.*
Συνδιάληψις, εως, ἡ, cogitatio seu consideratio rei cum alio instituta.
Συνδιαλλαγὴ, ἡ, reconciliatio. A
Συνδιαλλάσσω, vel συνδιαλλάττω, fut. ξω, concilio, reconcilio.
Συνδιαλυμαίνω, una corrumpo, perdo.
Συνδιαλύω, fut. ύσω, simul dissolvo.
Συνδιαμένω, fut. νῶ, una permaneo cum. Καὶ συνδιαμένειν δὲ παρακαλεῖτε, *Xen.*
Συνδιαμνημονεύω, memor sum, recordor. Πειρᾶσθε διαμνημονεύειν, *Demosth. de Falsa Legat.*
Συνδιανέμω, simul divido.
Συνδιανεύω, annuo, *proprie et tropice*; (2) una specto ad aliquid.
Συνδιανοέομαι, οῦμαι, cum alio delibero.
Συνδιαπεραίνω, una absolvo.
Συνδιαπλέω, fut. εύσω, simul trajicio, seu navigando transmitto.
Συνδιαπονέω, una laboro.
Συνδιαπορέω, ῶ, fut. ήσω, una dubito, simul quæro.
Συνδιαπράττω, vel πράσσω, fut. ξω, una conficio, seu efficio, una administro. Ὁπόσοι τι ἡμῖν συνδιαπράττουσι τῆς ἀρχῆς, *Luc.*
Συνδιαρθρόω, ῶ, fut. ώσω, una digero, compono.
Συνδιαρκέω, ῶ, f. έσω, et -έομαι, οῦμαι, simul duro, perduro, permaneo.
Συνδιαῤῥέω, una perfluo, effluo, dilabor.
Συνδιασκέπτομαι, fut. ψομαι, una contemplor, despicio; (2) considero mecum, perpendo; (3) consulto, delibero.
Συνδιασκοπέω, -έομαι, -οῦμαι, idem; una disputo, seu disputando exquiro.
Συνδιαστρέφω, una converto.
Συνδιασώζω, una servo.
Συνδιαταλαιπωρέω, ῶ, miser una sum. Ἤ γὰρ οὐ χρὴν ποιῆσθαι παῖδας, ἢ ξυνδιαταλαιπωρεῖν, *Plato.*
Συνδιαταράσσω, una perturbo.
Συνδιατείνω, una intendo.
Συνδιατελέω, pariter, una perficio.
Συνδιατηρέω, una conservo, seu retineo.
Συνδιατίθημι, una ordino, v. gr ludos. Πολλάκις ἀχθόμενον τι πρὸς μεγαλοφροσύνην τὴν ψυχὴν μὴ συνδιατιθῇ, *Longin.* 7.
Συνδιατρέπομαι, una pudefio.
Συνδιατρίβω, fut. ψω, commoror apud vel cum, versor cum, consuetudinem habeo cum. *Gl. V.* conversor, congredior; (2) versor in, operam et studium pono in. Αἱροῦνται συνδιατρίβειν ταῖς ἀλλήλων ἀνοίαις, *Xen.*
Συνδιαφέρω, cum alio perfero aut sustineo, adjuvo in tolerando. Πολλὰ γὰρ δὴ πράγματα συνδιήνεγκαν μεθ' ἡμῶν, *Aristoph. Eq.* 594.
Συνδιαφεύγω, una effugio.
Συνδιαφθείρω, simul vel una corrumpo, perdo, συνδιεφθάρη, una periit, aor. 2. pass.
Συνδιαφορέω, ῶ, simul distraho, dissipo. Ἅμα ἑαυτοῖς συνδιαφορεῖ καὶ τὸ ὕψος, *Longin.*
Συνδιαφυλάσσω, custodio.
Συνδιαχειμάζω, fut. άσω, simul hiberno.
Συνδιαχειρίζω, fut. ίσω, contrucido, cum aliquo trucido.
Συνδιαχέω, perfundo, una exhilaro.
Συνδιδάσκω, fut. ξω, doceo.
Συνδίδωμι, fut. δώσω, simul do, do in unum locum, cedo, remitto; συνδίδοσθαι, congregari, item pro ἐνδίδωμι, langueo, subsido, consido, *R.* τὰ συνδιδόντα, laxata.
Συνδιεκκύπτω, una emergo.
Συνδιέξειμι, una dissero, edissero.
Συνδιέρχομαι, idem.
Συνδιέτριψε, 3. sing aor. 2. ind. act. verbi συνδιατρίβω.
Συνδιηθέω, ῶ, fut. ήσω, percolo simul.
Συνδιημερεύσις, εως, ἡ, consuetudo quotidiana cum aliquo. A
Συνδιημερεύω, fut. εύσω, una diem totum vel totos dies transigo, versor cum aliquo, consuetudine alicujus utor. Οὐδεὶς δὲ δύναται συνδιημερεύειν τῷ λυπηρῷ, *Aristot.*
Συνδιῃτᾶτο, 3. sing. imperf. ind med. pro συνδιῃτάετο, a συνδιαιτάομαι.
Συνδικάζω, fut. άσω, una judico. Ζεύς σοι τάδε συνδικάσει, *Eur. Med.* 157.
Συνδικαστὴς, οῦ, ὁ, qui simul judex est, *R.*
Συνδικέω, ῶ, f. ήσω, alterius causam defendo, patrocinor. *Gl. V.* defendo. A
Συνδίκη, ης, ἡ, commune causæ patrocinium, causa communis, pro συνδίκησις.
Σύνδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui causam alicujus curat, defendit. *Gl. V.* defensor.
Συνδίκως, *adv.* jure, pro σὺν δίκῃ. A præc.
Συνδιοικέω, ῶ, una ordino, curo, administro.
Συνδιόλλυμι, una perdo.
Συνδιορθόω, una corrigo, restituo.
Συνδιορθρίζω, fut. ίσω, cum alio mane evigilo, simul matutinus aliquid ago.
Συνδιορίζω, simul distinguo.
Συνδισκεύω, colludo disco
Συνδιωθίζω, in unum vi cogo ruere.
Συνδιώκω, f. ξω, (idem, *Ern.*) simul persequor. Τοῦ πάθους τὸ συνδιωκόμενον, *Longin.* 21.
Συνδιωκομένως, *adv.* præcipitanter. A præc.
Συνδοιάζω, conjungo, combino, *Gl. V.* συνδοιάζει, compactum facit, concludit, *Ph.*
Συνδοιασμὸς, οῦ, ὁ, conjunctio, conludium, conlusio, et compactum, *Ph.* A præc.
Συνδοκεῖ, mihi quoque videtur. Ὡς εἴ τι μάντεις φασὶ, καὶ ἐμοὶ συνδοκεῖ, *Xen. Cyr.* 3, 22. Τοῖς δὲ φίλοις ἅπασι συνέδοξε ταῦτα, *Xen. Cyr.* 2, 15.
Συνδοκέω, ῶ, consentio; συνδοκεῖ, consentit.
Συνδοκιμάζω, f. άσω, simul exploro seu probo.
Συνδοκιμάσοντας, acc. pl. part. f. 1.
Συνδοξάζω, f. άσω, simul glorifico seu honoro. Εἴπερ συμπάσχομεν, ἵνα καὶ συνδοξασθῶμεν, *Rom.* 8, 17.
Συνδοξασθῶμεν, 1. pl. aor. 1. conj. pass.
Συνδοξολογέω, ῶ, fut. ήσω, simul laudibus extollo.
Σύνδορπος, ου, ὁ, ἡ, qui una cœnat. Ex δόρπον.
Σύνδοσις, εως, ἡ, communicatio; (2) effusio, *Aret* (3) relaxatio, remissio.
Συνδοτὴρ, ῆρος, ὁ, qui una largitur.
Συνδουλεύω, simul servio, *Eur.*
Σύνδουλος, ου, ὁ, ἡ, conservus.
Συνδραμόντων, gen. pl. aor. 2. part. act. verbi συντρέχω
Συνδράω, ῶ, simul perpetro, adjuvo in faciendo. Πατήρ τε θυγατρὶ Μενέλεως συνδρᾷ τάδε, *Eur. Andr.* 40. Τὸ συνδρῶν γάρ σ' ἀναγκάσει, opera enim a te commodata te coget, *Eur. Andr.* 337. Ὡς οὐχὶ συνδράσουσα νεθεῖς τάδε; *Soph. El.* 1031.
Σύνδρομα, τὰ, concursus, *Ap.*
Συνδρομάδες, ων, αἱ, concurrentes. A
Συνδρομὴ, ῆς, ἡ, concursus. A συντρέχω.
Σύνδρομος, ου, ὁ καὶ ἡ, concurrens, in unum idemque concurrens; (2) consentiens, congruens; (3) qui cum aliquo currit, cursus socius, comes. Ab eod.
Συνδρόμως, *adv.* una currendo.
Συνδυάζω, f. άσω, conjungo, copulo; (2) consuetudinem cum aliquo habeo. *Ph.* συνδυάζει, compactum facit.
Συνδυὰς, αδος, compar, uxor. Τοιαύτης εἴη μοι κύρσαι συνδυάδος φίλας ἀλόχου, *Eurip. Alcest.* 475.
Συνδυασμὸς, οῦ, ὁ, copulatio, conjunctio; (2) consuetudo et coitus conjugalis. *Gl. V.* collusio. A συνδυάζω.
Συνδυαστικὸς, ή, όν, ad conjunctionem et copulationem aptus; (2) copulatione et conjunctione gaudens. Ab eod.
Συνδυναστεύω, una dominatum exerceo.
Σύνδυο, οἱ, αἱ, τὰ, duo simul, bini.
Συνδυστυχέω, pari calamitate adfligor. Ἐς κοινὸν λέγεις ξυνδυστυχεῖν ἐλθόντα ὡς ἂν Μενέλεως ξυνδυστυχῇ, *Eurip. Or.* 1098.
Συνδώδεκα, duodecim omnino, *Eur.*
Συνεαρίζω, f. ίσω, simul vernum tempus dego; (2) simul veris amœnitatem refero. Συνεαρίζων τοῖς μειρακίοις, *Plut.*
Συνέβαλε, 3. sing. a. 2. ind. act. v. συμβάλλω.
Συνέβη, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi συμβαίνω.
Συνεβιβάζετο, 3. sing. imperf. ind. pass. v. συμβιβάζω.
Συνεβούλευον, imperf. ind. act. verbi συμβουλεύω.
Συνεβουλεύσαντο, 3. pl. aor. 1. ind. med.
Συνεγγίζω, f. ίσω, appropinquo, coeo. Συνεγγίζει τῷ φλοιοτέρῳ, *Diosc.* Hinc
Συνεγγισμὸς, οῦ, ὁ, accessio, coitus.
Συνεγγράφω, una inscribo, in numerum refero.
Σύνεγγυς, *adv* prope, proxime; cominus.
Συνέγειρον, 2. sing. a. 1 imperat. act. verbi
Συνεγείρω, simul excito; συνεγείρομαι, consurgo, *Ph.* Καὶ συνήγειρε, καὶ συνεκάθισεν ἐν τοῖς ἐπουρανίοις, *Ephes.* 2, 6. Ἐν ᾧ καὶ συνηγέρθητε διὰ τῆς πίστεως, *Col.* 2, 12.
Συνεγκαλέομαι, ejusdem criminis reus sum.
Συνεγκλίνω, *Vox Gramm.* una declino.
Συνέδρα, ας, ἡ, statio militum.
Συνεδρευόντων, gen. pl part. præs. act. verbi
Συνεδρεύω, fut. εύσω, consideo, adsideo in consessu; (2) consulto, συνεδρεύσαντες, senatores. Ἐπειδὴ πᾶσι τοῖς πράγμασι φύσει συνεδρεύει τινὰ μόρια ταῖς ὕλαις συνυπάρχοντα, *Longin.* 10.
Συνεδρία, et συνεδρεία, ας, ἡ, consessus, concilium, conciliabulum. *Gl. V.* (2) dicitur in disciplina augurali de avibus συνέδροις. A σύνεδρος. Hinc
Συνεδριάζω, fut. άσω, in eodem consessu sum.
Συνεδριακὸς, ή, όν, ad publicum consessum seu concilium pertinens. Ab eod.
Συνεδριάομαι, ῶμαι, consideo; συνεδριόωντο, *Poet.* pro συνεδριῶντο, συνεδριάοντο, imp.
Συνέδριον, vel συνέδρειον, ου, τὸ, consessus, concilium, collegium, curia, locus in quem conveniunt senatores; (2) schola. A
Σύνεδρος, ου, ὁ, consessor, adsessor; (2) consiliarius; (3) adjutor; (4) aves σύνεδροι, quæ pacem inter se servant. Ex ἕδρα.
Συνεείκοσι, simul viginti, *Od.* 14, 98.
Συνεεργάθω, *Il.* 14, 36. idem quod
Συνείργω, concludo, in unum concludo, colligo, constringo, *Od.* 9, 427. *Ib.* 14, 72.
Συνεζευγμένοι, nom. plur. perf. part. pass. v. συζεύγνυμι.
Συνεζευγμένως, *adv.* conjuncte.
Συνέζευξε, *conjunxit*, 3. sing. aor. 1. ind. act.
Συνεζήτει, 3 sing. imperf. ind act. v. συζητέω.
Συνεζωοποίησε, 3. sing. a. 1. ind. act. cum ε, a συζωοποιέω.
Συνέηκα, aor. 1. ind. act. *Ion.* pro συνῆκα, a συνίημι.
Συνεθέλω, simul volo.
Συνέθεμεθα, 1. pl. a. 2. ind. med. v. συντίθημι.
Συνέθεντο, *componebant*, 3. pl. aor. ejusd.
Συνέθευ, 2. sing. aor. 2. ind. med. *Dor.* pro συνέθου.
Συνεθίζω, fut. ίσω, consuefacio, adsuefacio; συνεθισμένος, consuefactus, *Gl. V.* perf. pass. part. Εἰ τὰ βέλτιστα ἀκούειν ὑμᾶς συνεθίζω, *Dem.*
Συνεθισθῇς, 2. sing. aor. 1. conj pass.
Συνεθισμὸς, οῦ, ὁ, consuetudo. A præc.
Συνειδέναι, conscium sibi esse. συνειδὼς, conscius, *Gl. V.* part. perf. τὸ συνειδὸς, conscientia, *Gl. V.* (2) scire, percipere. Συνειδέναι, σαυτῷ δοκεῖς οὐ πώποτ' ἀμελήσας αὐτοῦ, *Xen.* Ἐγὼ γὰρ αὐτὴ—ξύνοιδ' ἐμαυτῇ πόλλα, *Aristoph. Thesm.* 484.
Συνείδησις, εως, ἡ, conscientia; (2) intelligentia, judicium. A συνειδῶ
Συνεῖδον, aor. 2. ind act. verbi συνειδῶ.
Συνειδὸς, τὸ, pro συνείδησις, *Orph.*
Συνειδυῖα, perf. part. f. g. act. *per Sync.* pro συνειδηκυῖα, a συνειδῶ.
Συνεικάζω, simul imitor, exprimo gestu, voce, subsanno.
Συνείκω, cedo, obsequor, ut tempori.
Συνειλεγμένα, nom. pl. perf. part. pass. n. g. *Att.* pro συλλελεγμένα, a συλλέγω.
Συνειλέω, ῶ, f. ήσω, cogo, congrego, in locum aliquem compello, et in eo concludo.
Συνειλήφας, 2. sing. perf. ind. act. *Att.* pro συλλέληφας, a συλλαμβάνω.
Συνείληχε, 3. sing. perf. ind. act. *Att.* pro συλλέληχε, a συλλαγχάνω, pro συλλήχω.

Συνειλοχέναι, perf. ind. act. *Att.* pro συλλελεχέναι, a συλλέγω.

Σύνειμι, una sum, consuetudinem habeo, dissero, sermocinor, in conventu aut convivio discepto, disputo; συνεῖναι, una esse; συνὼν, conversans; οἱ συνόντες τῷ Σωκράτει, familiares Socratis, discipuli; τὸ συνεσόμενον, conventus imminens. Τῷ κόσῳ ξυνεῖναι, *Aristoph. Plut.* 321. Σαλαμίνιος γάρ ἐστιν ὦ ξύνειμ' ἐγὼ, *Id. Conc.* 38. Ἐκ τε σοῦ κακοῖς πολλοῖς ἀεὶ ξυνοῦσα, *Soph. El.* 602.

Σύνειμι, coeo, ad arma coeo, congredior, infesto Marte congredior seu concurro, convenio; συνιέναι, convenire, coire, *Gl. V.* συνιὼν, congrediens.

Συνειπεῖν, assentiri, patrocinari, defendere. Συνεῖπε δ' αὐτῷ Ὑσάσπας, *Xen.*

Συνείπετο, 3. sing. imperf. ind. med. verbi συνέπομαι.

Συνείργνυμαι, una habito, cubo, *Ern.*

Συνείργνυμι et Συνείργω, f. ξω, concludo, cohibeo, coerceo, in custodia teneo. Οὐ ξυνέρξεθ' ὡς τάχος; *Soph. Aj.* 597.

Συνειρηκὼς, patrocinatus, defensor. Ex εἴρηκα.

Συνειρμὸς, ου, ὁ, series continuata, nexus.

Συνεῖρυε, contrahebat, *Ep.*

Συνείρω, connecto, consero. Συνείρων τοὺς Στίνους, *Aristoph. Av.* 1084.

Συνεὶς, *conscius*, a. 2. part. act. verbi συνίημι.

Συνεισάγω, fut. ξω, simul introduco, mecum intromitto, confero, in commune confero. Πάντα τὰ ἀγαθὰ συνεισήγαγεν αὐτῇ, *Chrys.*

Συνείσακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, simul introductus, qui vel quæ una introducitur; (2) *in Eccl.* fœmina quam clericus cælebs secum duceret, ut sociam cælibatus, *Ern.* A præc.

Συνεισβαίνω, simul ingredior. Ὅσοι ταὐτὸν συνεισέβησαν Ἀργῴου σκάφος, *Eur. Med.* 477.

Συνεισβάλλω, simul adgredior seu invado. Συνεισέβαλον δὲ αὐτῷ, καὶ οἱ ἐγγύτατα τεταγμένοι, *Xen.* Hinc

Συνεισβολὴ, ἡ, impetus, invasio eodem tempore facta.

Συνείσειμι, una subeo, simul ingredior.

Συνεισελθεῖν, aor. 2. inf. act. A

Συνεισέρχομαι, idem. Συνεισῆλθε τῷ Ἰησοῦ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἀρχιερέως, *Joan.* 18, 15.

Συνεισευπορέω, copiam alicujus rei alicui præsto.

Συνεισέφερσε, 3. sing. a. 1. ind. act. *per Syncop. Att.* pro συνεισεφόρησε, a συνεισφορέω.

Συνεισηγέομαι, simul, una suadeo, consilium do; *proprie*, de republ. deinde vero etiam de rebus privatis. V. εἰσηγέομαι.

Συνεισῆλθεν, 3. sing. aor. 2. ind. act. cum ν, a συνεισέρχομαι.

Συνεισθορέω, una ingredior, irruo, insilio.

Συνεισκατοικέω, habito in.

Συνεισκομίζω, una infero.

Συνεισκρίνω, simul intromitto, vel ingredi facio, incerno, immisceo.

Συνεισπηδάω, idem quod

Συνεισπίπτω, simul irruo, irrumpo; συνεισέπεσεν, una incidit, aor. 2. Συνεισπίπτων τοῖς φεύγουσι, *Plut.*

Συνεισπλέω, una ingredior portum nave.

Συνεισποιέω, ῶ, f. ήσω, insero, immitto; *in med.* una adscisco, una adopto mihi.

Συνεισπορεύομαι, una ingredior, *Steph.*

Συνεισπράττω, una exigo.

Συνεισρέω, vel ῥύω, una irrepo.

Συνεισρέχω, una irruo, una cursu peto, v. gr. castra, urbem.

Συνεισφέρω, simul infero. *Ph.* confero, collationem facio. Συνεισφέροντες αὐτῷ τὸν νόμον, *Plut.*

Συνεισφορὰ, ᾶς, ἡ, collatio, collecta. A præc.

Συνεισφορέω, fut. ήσω, simul induco.

Συνεῖχε, 3. sing. imperf. ind. act. verbi συνέχω.

Συνείχετο, 3. sing. imperf. ind. pass.

Συνεκάθισε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi συγκαθίζω.

Συνεκαίετο, 3. sing. imperf. ind. pass. verbi συγκαίω.

Συνεκβαίνω, una ingredior, procuro impetum faciendi causa.

Συνεκβάλλω, simul expello, una ejicio.

Συνεκβοάω, ῶ, fut. ήσω, una cum alio vel aliis acclamo.

Συνεκβιβάζω, extraho, educo, ejicio.

Συνεκβράσσω, una ejicio, effundo; *pass.* ebullio, exundo.

Συνεκδέχομαι, una excipio seu recipio.

Συνεκδημέω, *Gl. V.* συνεκδημῶ, comitor; συνεκδημεῖ, comitatur, *Ph.*

Συνεκδημία, ας, ἡ, comitatus, *Ph.* A

Συνέκδημος, ου, ὁ καὶ ἡ, peregrinationis socius; comes; (2) libellus geographicus quo in itinere utimur.

Συνεκδίδωμι, et συνεκδίδομαι, simul nuptum do, colloco, adjuvo ad locandam puellam; (2) simul edo seu profero. Συνεξέδωκεν αὐτὴν ἑτέρῳ, *Plut.*

Συνεκδοχὴ, ῆς, ἡ, perceptio, *Ph.* (2) figura grammatica, Synecdoche. Ex δέχομαι.

Συνεκδρομὴ, ῆς, ἡ, excursio seu procursio simul facta.

Συνεκδρομικῶς, *adv. Vox Gramm.* cum aliquid dicitur de omnibus sine exceptione, ubi aliquid excipi debebat, seu quod in unum aut alterum non convenit.

Συνεκδύομαι, simul exuo, una depono.

Συνεκέρασας, 2. sing. aor. 1. ind. act. verbi συγκεράννυμι.

Συνεκθερμαίνω, concalefacio; (2) excito, inflammo. Συνεξεθέρμαινε αὖθις καὶ συνερρίπιζε, *Plut.*

Συνεκθηλύνω, una effœmino.

Συνεκθλίβω, una exprimo.

Συνεκθνήσκω, commorior.

Συνεκκαίδεκα, sedecim simul.

Συνεκκαίω, una incendo seu irrito; incendo.

Συνεκίνησαν, 3. pl. aor. 1. ind. act. verbi συγκινέω.

Συνεκκεντέω, ῶ, f. ήσω, transfodio, confodio.

Συνεκκλέπτω, furtum, dolum adjuvo, particeps sum furti, fraudis, clam subduco, *R.* Κόρην, *Eur. Hel.* 1085. γάμους, *Id. Elec.* 566.

Συνεκκλησιάζω, concioni intersum; (2) concionis commune jus habeo; (3) ad eandem ecclesiam pertineo.

Συνεκκλίνω, inclino; -ομαι, inclino me.

Συνεκκλύζω, fut. ύσω, simul eluo.

Συνεκκομίζω, fut. ίσω, qu. dic. simul exporto; (2) simul perfero vel sustineo, alterius mala mea puto; (3) juvo. Χρὴ γὰρ οὕτω τῶν ὁμαιμόνων κακὰ συνεκκομίζειν, *Eur. Or.* 667. Δεῖ με συνεκκομίζειν σοὶ πόνους, *Id. Elec.* 73. (3) πόσους δὲ (δοκεῖς) παισὶ πατέρας ἡμαρτηκόσι ξυνεκκομίζειν κύπριν; juvare filios in amoribus? *Eurip. Hipp.* 464.

Συνεκκόπτω, exscindo.

Συνεκκρίνω, simul excerno seu exhaurio.

Συνεκλαλέω, simul pronuncio, enuncio.

Συνεκλάμπω, f. ψω, simul effulgeo.

Συνεκλεαίνω, simul tero et comminuo.

Συνεκλέγω, -ομαι, una deligo, eligo.

Συνεκλείπω, simul deficio.

Συνέκλεισα, aor. 1. ind. act. verbi συγκλείω.

Συνέκλεισαν, 3. pl. aor. 1. ejusd.

Συνεκλεκτὸς, ἡ, όν, una electus.

Συνεκλύω, fut. ύσω, pariter dissolvo, frango.

Συνεκμαχέω, una pugno, in prælio juvo.

Συνεκμοχλεύω, simul vectes avello, januam refringo, *Aristoph. Lys.* 433.

Συνεκπέμπω, fut. ψω, una emitto; (2) deduco. Ἐνίους δὲ καὶ συνεξέπεμψε, *Plut.*

Συνεκπεταίνω vide συνεκπίπτω.

Συνεκπεράω, ῶ, fut. άσω, simul transeo, simul evado.

Συνεκπέττω, prorsus concoquo, excoquo.

Συνεκπίνω, simul ebibo.

Συνεκπίπτω, simul elabor, simul decido; (2) simul auferor, ejicior; (3) evenio, contingo. Ταῦτα ἐκ τῆς ὑγρᾶς ἀναθυμιάσεως πέφυκε συνεκπίπτειν, *Aristot.*

Συνεκπλέω, f. εύσω, simul enavigo, simul solvo. Συνεκπλεύσας γὰρ εἰς τὴν Αἴγυπτον ὁ Δημήτριος Ἀντιφίλῳ, *Luc.*

Συνεκπληρόω, una expleo vel suppleo.

Συνεκπλήττω, simul percello; (2) percello.

Συνεκπνέω, simul exspiro; (2) simul animam efflo. Οὐ χρὴ συνεκπνεῦσαί μέ σοι, *Eur. Iph. in Tau.* 686.

Συνεκποιέομαι, οῦμαι, abunde suppetit mihi, adjuvor, instructus sum, *cum dat.* Polyb. v. ἐκποιέω.

Συνεκπολεμέω, ῶ, f. ήσω, simul debello; (2) simul belligero.

Συνεκπολεμόω, ῶ, f. ώσω, una ad bellum contra aliquem suscipiendum incito.

Συνεκπονέω, ῶ, fut. ήσω, simul labores perfero, operam meam laboranti alteri adjungo, *R.* adjuvo in perficiendo, una molior, seu paro. Ὡς τῷ θανόντι χάριτα δὴ συνεκπονῶν, *Eur. Hel.* 1093. τάδε, *Ib.* 1121.

Συνεκπορίζω, simul subministro, *Steph.*

Συνεκποτέον, simul ebibendum. *Aristoph. Plut.* 1085. A συνεκπίνω.

Συνεκπράσσω, -ττω, simul exigo. *In med.* una ulciscor, adjuvo in ulciscendo.

Συνεκπυρόω, concalefacio, contactu, vicinia.

Συνεκρέω, una effluo.

Συνεκροφέω, fut ήσω, simul exsorbeo.

Συνεκστρατεύω, una in bellum eo, belli particeps sum.

Συνεκσώζω, operam confero ad salutem alicujus, servo. Ὥστ' . . . οὐδένα . . . ὑπεκτρέποιμην μὴ οὐ συνεκσώζειν, *Soph. Œd. Col.* 566.

Συνεκταπεινόω, submitto *me.*

Συνεκταράσσω, vel -άττω, f. άξω, insuper conturbo, perturbo.

Συνεκτάσσω, vel -ττω, pariter aciem instruo. Συνεξέταττον γὰρ παρῶν αὐτοὺς, *Xen.*

Συνεκτείνω, una contendo, seu extendo.

Συνεκτελέω, ῶ, fut. έσω, ad consummationem confero.

Συνεκτέμνω, simul exscindo, aboleo.

Συνεκτίθημι, una expono, sc. cum infante.

Συνεκτιθηνέω, nutricis modo foveo, foveo, curo.

Συνεκτέον, *adv. pos.* retinendum est. Τοὺς δ' ἀγαθοὺς ἄνδρας ἐγίγνωσκε συνεκτέον εἶναι, *Xen.*

Συνεκτικὸς, ἡ, όν, cohibendi seu continendi vim habens; (2) continens et in statu suo conservans; (3) compactus; συνεκτικώτατα, *adv.* per paucissima capita, brevissima summa. A συνέχω.

Συνεκτικῶς, *adv.* summatim.

Συνεκτίκτω, una cum partu edo, vel ad partum prosum et conduco. Τὰ μὲν συνεκτίκτει τῶν ζώων τοσαύτην τροφὴν, *Plato.*

Συνεκτιννύω, συνεκτίνω, συνεκτίω, f. τίσω, simul solvo, vel pendo. Συνεκτιννύοντες τὰ χρέα, *Plut.*

Συνεκτρέφω, simul nutrio et educo. Ὦ συγκυναγὲ, καὶ συνεκτραφεὶς ἐμοὶ, *Eur. Iph. in Tau.* 711.

Συνεκτρέχω, una excurro, seu procurro, sc. ad pugnam; (2) evenio; (3) adjuvo.

Συνεκτρίβω, fut. ψω, (simul) attero seu elido.

Συνέκτροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, simul educatus seu enutritus, *R.* A συνεκτρέφω.

Συνεκφαίνω, indico, innuo, significo.

Συνεκφέρω, una educo, una ejicio; (2) una effero de mortuis; (3) una pronuncio; Συνεκφέρειν τῷ νοσήματι τὸν λόγον, *Plut.* Hinc

Συνεκφορὰ, ἡ, cum duæ literæ, &c. simul pronunciantur in una syllaba.

Συνεκφωνέω, ῶ, simul exclamo, una pronuncio. Γίνεται δὲ τοιόνδε, ἐπειδὰν ὑπὸ ἐκ παθείας μεγέθει τινὶ συνεκφωνῶνται περιστάσεως, *Longin.*

Συνεκφώνησις, ἡ, idem quod συνεκφορά. A præc.

Συνεκφωτίζω, simul illustro, *R.*

Συνεκχέω, ῶ, una effundo, *Aret.* (2) una egredior, de multitudine.

Συνεκχυμόω, una effundo. A χυμός.

Συνέλαβε, 3. sing. aor. 2. ind. act. verbi συλλαμβάνω.

Συνελαβόμην, *comprehendi*, aor. 2. ind. med.

Συνελάλουν, imperf. ind. act. pro συνελάλεον, a συλλαλέω.

Συνελαύνω, fut. άσω, compello, cogo, in angustum redigo; συνήλασεν, compulit, *Ph.* a. 1. committo, compello, adigo, *item* amicos reddo, reconcilio inter se. Συνήλασεν αὐτοὺς εἰς εἰρήνην, *Act.* 7, 26. Συνελάσας εἰς τὰ ἱππάσιμα χωρία τὰ θηρία, *Xen.* Συνεληλαμένοι, *Arat.* 176. ubi *Schol.* ἤγουν συνηρμοσμένοι.

Συν[illegible]χω, coarguo, confuto.

Συνέλεξαν, 3. pl. aor. 1. ind. act. verbi συλλέγω.

Συνελευθερόω, una in libertatem adfero, in libertate asserenda juvo, in libertatem adfero, *sed de pluribus*.

Συνέλευσις, εως, ἡ, conventus, concursus. A συνέρχομαι. Unde

Συνελευστικὸς, ἡ, ὸν, ad congressum, coitum incitans, sc. iis rebus indulgens; τὸ συνελευστικὸν, congressus, coitus cupiditas.

Συνεληλυθότες, nom. pl. part. perf. med.

Συνελθεῖν, aor. 2. inf. act.

Συνελήφθη, 3. sing. aor. 1. ind. pass. verbi συλλαμβάνω.

Συνέλιξις, εως, ἡ, involutio. A

Συνελίσσω, vel -ίττω, fut. ξω, convolvo.

Συνελκύω, f. ύσω, simul traho, contraho. Τὴν θυαλλίδ' εἰς ἑαυτὸν εὐθέως συνελκύσας, *Aristoph. Nub.* 585.

Συνέλκω, fut. ξω, idem, et (2) traho.

Συνελογίσαντο, 3. pl. aor. 1. ind. med. verbi συλλογίζομαι.

Συνελόντα, acc. sing. aor. 2. part. act. verbi συναιρέω.

Συνελπίζω, spero.

Συνεμάχησας, 2. sing. aor. 1. ind. act. verbi συμμαχέω.

Συνεμβαίνω, simul, pariter, itidem ingredior; (2) una insurgo. Εἰς τὰ ἡρωϊκὰ μεγέθη συνεμβαίνειν ἐθίζειν, *Longin.* 9. εἰς ποιητὰς ὕλας καὶ φράσεις, *Id.* 13.

Συνεμβάλλω, simul injicio; (2) simul irrumpo, ingredior. Ξυνεμβάλωμεν εἰσιοῦσαι τοὺς μοχλοὺς, *Aristoph. Lys.* 246. Hinc

Συνεμβολὴ, ἡ, *proprie* immissio, irruptio, impetus, ictus, &c. plurium eodem tempore, v. g. remorum ejusdem navis.

Συνέμβολον, τὸ, insertio, injectio, *Æsch.*

Συνέμεν, aor. 2. inf. act. *Dor.* et *Æol.* pro συνεῖναι, a συνίημι.

Συνεμπάσσω, simul inspergo.

Συνεμπίπτω, simul incido, incurro.

Συνεμπλέκω, simul implico, vel implico, ut causæ, crimini.

Συνεμπίπρημι, idem quod

Συνεμπρήθω, fut. ήσω, una cum alio incendo et inflammo; (2) una comburo. Εἰ δ' αἰσχρὸν ἡγῇ μὴ συνεμπρῆσαι νεῶν πρύμνας, *Eur. Rhes.* 488.

Συνέμπορος, ου, ὁ καὶ ἡ, comes et socius itineris, *Gl. V.* commercator; (2) socius. Οὐδ' ὄνομα πρὸς τοῦ τῶν ξυνεμπόρων ἔχεις, *Soph. Trach.* 322.

Συνέμπτωσις, εως, ἡ, concursus, collisio.

Συνεμφαίνω, simul refero, ostendo. Τὰ δὴ πολλὰ συνεμφαίνει τινὰ γινομένοις ὀσμὴν, *Theophr.*

Συνέμφασις, εως, ἡ, allusio seu respectus ad aliquid, significatio latens alicujus rei.

Συνενδείκνυμαι, conjunctam indicationem habeo, indicationi confero, *Gal.*

Συνενδεκάζω, idem quod

Συνενδεκατίζω, festum diem una celebro conviviis agitandis, *proprie*, diem undecimum a nato infante.

Συνενδιάω, una versor, *V. L.* sed v. ἐνδιάω, seu ἐνδιάζω.

Συνενδίδωμι, concedo.

Συνενδύνω, -νω, induo.

Συνένδωσις, εως, ἡ, remissio, relaxatio.

Συνενέγκω· vide συμφέρω, *Eur.*

Συνενείκειεν, 3. pl. aor. 1. act. opt. *Æol.* et *Poet.* pro συνενέγκειεν, a συμφέρω.

Συνενείκεται, 3. sing. præs. ind. pass. verbi

Συνενείκω, *Poet.* pro συμφέρω, *Hes. Scut.* 440.

Συνενθουσιάζω, fut. άσω, idem quod

Συνενθουσιάω, ῶ, fut. άσω, simul fanatico seu divino furore agor; (2) numine adflor. Καὶ οὐκ ἐᾷ τὸν ἀκροατὴν σχολάζειν περὶ τοῦ πλήθους ἔλεγχον, διὰ τὸ συνενθουσιᾶν τῷ λέγοντι, *Longin.* 32.

Συνεννέπω, adsentior. Σὺν δ' ἔννεπον ἀσχαλόωντι, *Apoll. Rhod.* 4, 1276.

Συνεννοέω· vide συνεπινοέω.

Συνενόω, ῶ, f. ώσω, coaduno, connecto; συνηνωμένος, cohærens, continuatus, *Gl. V.* p. part. pass.

Συνέντασις, εως, ἡ, intentio, quæ simul fit.

Συνεξάγω, simul educo; (2) vita privo. (2) συνεξήγαγεν ἑαυτὴν, *App. Bell. Civ.* 4, 23.

Συνεξαιθριάζω, fut. άσω, una sub dio pono.

Συνεξαιματόω, una cruento, *Philo.*

Συνεξαιρέω, ῶ, f. ήσω, una diripio seu populor, adjuvo in diripiendo; (2) adjuvo in expugnando. Συνεξαιρεῖ δόμων, *Eur. Ion.* 1044. Αἵ συνεξεῖλον Φρύγας, *Id. Tro.* 94. (2) συνεξαιρεῖ αὐτοῖς Σελλασίαν, *Xenoph. Hellen.* 7, 4.

Συνεξαίρω, fut. αρῶ, simul tollo vel effero, ut animum; (2) una discedo, vel pedibus vel navibus.

Συνεξακολουθέω, sequor.

Συνεξακούω, f. ούσω, simul audio, seu audio, *cum de pluribus sermo est.* Καὶ ταῦτα πολλοὶ πρὸς μέσῃ Τραχινίων ἀγορᾷ συνεξήκουον ὡσαύτως ἐμοὶ, *Soph. Trach.* 376.

Συνεξαλείφω, fut. ψω, simul deleo.

Συνεξάλλομαι, una exsilio, seu exsulto, una prosilio.

Συνεξαμαρτάνω, una erro vel delinquo. Τοῖς συνεξαμαρτάνουσι πλησιάζειν, *Isocr.*

Συνεξαμιλλάομαι, ῶμαι, contendo cum aliquo.

Συνεξαναλίσκω, consumo impensis.

Συνεξαναπληρόω, repleo, impleo.

Συνεξανθέω, una effloresco, seu enascor.

Συνεξανίστημι, simul surgere jubeo, excito; συνεξανίσταμαι, una surgo; συνεξανέστη, una surrexit, aor. 2. Οἱ κιττοὶ τοῖς ἰσχύουσι τῶν δένδρων περιπλεκόμενοι, συνεξανίστανται, *Plut.*

Συνεξανοίγω, fut. ξω, simul aperio.

Συνεξαντλέω, simul exhaurio.

Συνεξανύττω, simul perficio.

Συνεξαπατάω, ῶ, fut. ήσω, simul decipio.

Συνεξαποστέλλω, una mitto.

Συνεξάπτω, simul accendo, accendo, incendium augeo.

Συνεξαριθμέω, adnumero, connumero.

Συνεξαρκέω, sufficio, satis magnus, &c. sum.

Συνεξάρχω, una præeo, auctor sum operis.

Συνεξατμίζω, fut. ίσω, exhalando aufero.

Συνεξατονέω, ῶ, fut. ήσω, simul deficio, simul imbecillis sum.

Συνεξαυαίνω, simul arefacio, simul exsicco.

Συνεξεγείρω, excito, incito.

Συνέξειμι, simul exeo.

Συνεξελαύνω, fut. λάσω, simul abigo, simul expello.

Συνεξελεύθερος, ου, ὁ, ejusdem domini libertus.

Συνεξελίσσω, convolvo, sc. in spiram, gyrum.

Συνεξεμέω, una evomo.

Συνεξεπρήξαντο, 3. pl. aor. 1. ind. med. *Ion.* pro συνεξεπράξαντο, a συνεκπράττω.

Συνεξερευθέω, pariter rubeo.

Συνεξερευνάω, una exploro.

Συνεξερύω, una detraho.

Συνεξέρχομαι, simul exeo, una exeo, *Dem.*

Συνεξετάζω, fut. άσω, cum alio examino; συνεξετάζομαι, annumeror; (2) advocatus sum alicujus, sto a partibus alicujus. Ἐγὼ δὲ καὶ συνεξετάζεσθαι σοι ἕτοιμος ἐπὶ τῆς δίκης, *Luc.*

Συνεξευπορέω, ῶ, copiam facio, adjuvo; (2) abundo copia alicujus rei.

Συνεξευπορίζω, adjuvo quem, largior, &c.

Συνεξευρίσκω, simul adinvenio, una excogito. Καὶ σὺ συνέξευρ' αὐτὸν, *Aristoph. Thesm.* 608. Ταῦτ' ὄνομα σὺ, καὶ συνεξεύρισκ', *Eur. Heracl.* 420.

Συνεξιδρόω, una exsudo, per sudorem expello.

Συνεξισόω, ῶ, fut. ώσω, coæquo.

Συνεξίσταμαι, una egredior, seu proficiscor.

Συνεξιχνεύω, una indago, exploro.

Συνεξοδεύω, una egredior, (in publicum.)

Συνεξοκέλλω, simul impingo. Συνεξώκειλλον αὐταῖς ὑπὸ ὁρμῆς οἱ διώκοντες, *App. Bell. Civ.* 5, 121.

Συνεξομοιοῦσθαι, præs. inf. pass. pro συνεξομοιόεσθαι, a

Συνεξομοιόω, ῶ, f. ώσω, adsimilo. Μιμούμενοι τῇ φωνῇ καὶ συνεξομοιοῦντες ἑαυτοὺς, *de adulatoribus*, Plut. Ἀναγκάζειν βαίνειν ἐν ῥυθμῷ, καὶ συνεξομοιοῦσθαι τῷ μέλει τὸν ἀκροατὴν, *Longin.* 39. Hinc

Συνεξομοίωσις, εως, ἡ, adsimulatio.

Συνεξοπλίζω, fut. ίσω, una armis instruo.

Συνεξορθιάζω, fut. άσω, una erigo.

Συνεξορμάω, ῶ, fut. ήσω, concito, impello, commoveo; (2) *in med.* una erumpo. Συνεξώρμησαν δὴ καὶ οἱ ἄλλοι ἁρματηλάται, *Xen.*

Συνεξορμέω, una erumpo.

Συνεξορύττω, fut. ξω, simul effodio.

Συνεξοστρακίζω, fut. ίσω, simul in exsilium ejicio, per testulas.

Συνεξουρέω, ῶ, fut. ήσω, simul emeio.

Συνεξυγραίνω, una mollio, seu mollifico.

Συνεξωθέω, una expello.

Συνεξωραΐζω, una orno, ornatum augeo, ornaturum adjuvo.

Συνεορτάζω, fut. άσω, una festum celebro. *Gl. V.* concelebro. Hinc

Συνεορταστὴς, οῦ, ὁ, celebritatis festivæ socius.

Συνεοχμὸς, οῦ, ὁ, pro συνοχμὸς, junctura, commissura, qua duo inter se coeunt et continua quadam cohærentia copulantur. A συνέχω.

Συνεπάγω, fut. ξω, una adduco, comitem assumo.

Συνεπαγωνίζομαι, una certo, certantem adjuvo; (2) adjuvo, *simp.*

Συνεπᾴδω, una accino, concento, *Gl. V.* (2) simul incanto. Ὦ νεάνιδες, συνεπαείδετ' Ἄρτεμιν, *Eur. Iph. in Au.* 1541.

Συνεπαθήσατε, 2. pl. aor. 1. ind. act. verbi [illegible]

Συνεπαινέω, ῶ, collaudo, comprobo, adstipulor, adsentior. Συνεπῄνει καὶ χάριν ὡμολόγει, *Herodot.* Συνεπαινεσάντων δὲ πάντων, καὶ οὐδενὸς εἰπόντος ἐναντίον οὐδὲν, *Demosth.* Οἱ δὲ πάντες συνεπῄνουν ἰσχυρῶς ταῦτα ποιεῖν, *Xen.*

Συνέπαινος, ὁ, ἡ, consentiens, adstipulator.

Συνεπαίρω, una tollo; (2) una excito, seu effero, ut spe vana. Συνεπαίρῃ τοῖς νομιζομένοις, *Xen.*

Συνεπαισθάνομαι, una sensum et fructum percipio, intelligo. Αἱ δυνάμεις ἀφανεῖς καὶ τῶν τοιούτων συνεπαισθανονται, *Greg.*

Συνεπαιτιάομαι, ῶμαι, simul criminor, simul vel una accuso. Οὓς συνεπῃτιᾶτο τοῦ Λακωνισμοῦ, *Plut.*

Συνεπαιωρέομαι, suspensus sum, in alto pendeo, vel feror, ut aves volitant.

Συνεπακολουθέω, ῶ, fut. ήσω, simul sequor.

Συνεπακτὴρ, ῆρος, ὁ, venationis comes seu socius.

Συνεπαλαλάζω, una clamorem (militum more) tollo.

Συνεπαμύνω, opem fero alicui, adjuvo.

Συνεπανίστημι, una excito; συνεπανίσταμαι, una insurgo; συνεπανέστη, una insurrexit, a. 2.

Συνεπανορθόω, emendo, constituo, ad meliorem statum redigo.

Συνέπαξε, 3. sing. aor. 1. ind. *Dor.* pro συνέπηξε, a συμπήγνυμι.

Συνεπαπερείδω, una et simul impingo, fulcio, innitor.

Συνεπαρήγω, una juvo, auxilior.

Συνεπαυξάνω, una cresco.

Συνεπαφίημι, simul injicio seu projicio in quem.

Συνεπάψασθαι, aor. 1. inf. med. *Ion.* pro συνεφάψασθαι, a συνεφάπτω.

Συνεπεγείρω, simul excito, *Æsch.*

Συνέπεια, ας, ἡ, contextus verborum. Ex ἔπος.

Συνεπείγω, fut. ξω, simul urgeo vel impello. Συνεπείγωσι ἐς τὸν κίνδυνον, *Arel.*

Συνέπειμι, una accedo, invehor, inferor.

Συνεπείσειμι, una ingredior.

Συνεπεισφέρομαι, una irruo.

Συνεπεκπίνω, simul ebibo, simul abligurio.

Συνεπεκτίω, abligurio, *Ep.*

Συνεπεκτείνω, una produco, seu produco in longum, simpliciter.

Συνεπελαφρύνω, simul allevo.

Συνεπεμβαίνω, idem quod ἐπεμβαίνω.

Συνεπεμφαίνω, una in lucem edo, vel patefacio, (melius συναπεμφαίνω.)

Συνέπεμψε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi συμπέμπω.

Συνεπερείδω, simul infigo, una et simul impingo; συνεπερείδομαι, connitor.

Συνεπέστην, *una præfui*, aor. 2. ind. act. verbi συνεφίστημι, pro συνεπιστάω.

Συνεπευθύνω, una dirigo, una rego vel moderor, vel adjuvo in dirigendo, (melius συναπευθύνω.)

Συνεπευφημέω, ῶ, f. ήσω, una cum aliis fausta acclamatione approbo, *Diod.*

Συνεπεύχομαι, una vota facio, una preces facio. Ξυνεπεύχοντο δὲ καὶ ὁ ἄλλος ὅμιλος, *Thucydid.* 6, 32.

Συνέπηξε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi συμπήγνυμι.

Συνεπηχέω, una acclamo, vel accino, admurmuro, applaudo. Πάντες συνεπήχησαν μεγάλη τῇ φωνῇ, *Xen.* Συνεπήχησε δὲ πᾶς ὁ στρατός, *Id.*

Συνεπιβαίνω, simul conscendo, simul ingredior.

Συνεπιβάλλω, simul injicio; (2) incurro eodem, congruo. Ὅσα δὲ συνεπιβάλλει τοῖς ὑφ' ἡμῶν γραφομένοις καιροῖς, *Polyb.*

Συνεπιβλάπτεσθαι, una lædi, *Aristot.*

Συνεπιβουλεύω, una insidior. Συνεπιβουλεύομαι, mihi quoque insidiæ struuntur.

Συνεπιγραφεὺς, έως, ὁ, qui una fungitur munere describendi tributum. A

Συνεπιγράφω, fut. ψω, simul inscribo, simul auctorem esse dico; (2) consortem laudis facio. Δαίμονα καὶ Τύχην τοῖς κατορθώμασι συνεπιγράφεσι, *Plut.*

Συνεπιδείκνυμι, demonstro.

Συνεπιδέω, una impono et deligo, de medicamentis, quæ imponuntur locis affectis.

Συνεπιδημέω, una peregrinor, versor alicubi.

Συνεπιδίδωμι, una, pariter præbeo, adjungo, cresco. Ἑκὼν σεαυτὸν τῇ Κλωθοῖ συνεπιδίδου, *M. Anton.* 4, 22.

Συνεπιζεύγνυμι, simul jungo vehiculo, de pluribus jumentis.

Συνεπιθήγω, acuo, vel acuo magis, currentem incito, vim insitam augeo.

Συνεπιθορυβέω, una fremo, una plaudo, &c.

Συνεπιθρηνέω, ῶ, f. ήσω, una lamentor. Μὴ συνεπιθρηνεῖν, μὴ σφύζειν, *M. Anton.* 7, 25.

Συνεπίθρυψις, εως, ἡ, voluptatis, deliciarum societas.

Συνεπιθυμέω, ῶ, f. ήσω, una cupio, una desidero.

Συνεπιθυμητὴς, ȣ̃, ὁ, ejusdem rei appetens, ut competitor.

Συνεπιθωύσσω, una irruo.

Συνεπίκειμαι, simul incumbo, insurgo, insto. Ξυνεπικεῖσθ' ὑμεῖς, *Aristoph. Eq.* 266.

Συνεπικλάω, ῶ, fut. άσω, una confringo.

Συνεπικοσμέω, ῶ, fut. ήσω, una orno, ad ornamentum addendum juvo. Συνεπικοσμεῖ καὶ ψυχαγωγεῖ, *M. Anton.* 3, 2.

Συνεπικραδαίνω, una concutio, *Xen.*

Συνεπικουρέω, ῶ, una opitulor. Συνεπικουρεῖν ταῖς ἀπορίαις αὐτῶν, *Xen.*

Συνεπικουφίζω, f. ίσω, una cum aliquo sublevo, ad sublevandum adjuvo.

Συνεπικρίνω, fut. νῶ, simul judico, una sententiam fero. Αὐτὸς δ' ἡμῖν, ἑταῖρε, τὰ ἐπὶ μέρους (ὡς πέφυκας καὶ καθήκει) συνεπικρινεῖς ἀληθέστατα, *Longin.* 1.

Συνεπικροτέω, ῶ, simul applaudo.

Συνεπικρύπτω, fut. ψω, simul occulto.

Συνεπικύπτω, simul incumbo, *V. L.*

Συνεπικυρόω, ῶ, f. ώσω, simul probo, seu ratum facio, confirmo. Ὁ δὲ πεισθεὶς ἀνεῖπε καὶ συνεπεκύρωσε τȣ̃ δήμȣ τὴν γνώμην, *Plut.*

Συνεπικωμάζω, una comessatum eo ad quem.

Συνεπιλαμβάνω et συνεπιλαμβάνομαι, una prehendo, vel simul capesso, vel simul adgredior; (2) adjuvo, opitulor. Συνεπιλαβέσθαι τȣ̃ πολέμȣ, *Diod.* Συνεπιλήψεται τῷ ἔργῳ αὐτῷ καὶ ὁ Θηβαῖος ποιητὴς, *Luc.*

Συνεπιλαμπρύνω, ad res præclaras incito magis. *Pass.* res præclaras gero, cum aliis, vel simpliciter.

Συνεπιλέγομαι, una lego. Πλησίον παρεῖναι καὶ συνεπιλέγεσθαι τȣ̀ς γυμνοσοφιστὰς παρακαλέσας, *Heliod.* 10.

Συνεπιλεκτέον, *adv.* una dicendum, addendum.

Συνεπιλογίζομαι, simul cogito, seu computo.

Συνεπιμαρτυρέω, ῶ, una testimonium perhibeo alicui, testimonio judicii mei comprobo. Συνεπιμαρτυρȣ̃ντος τȣ̃ Θεȣ̃ σημείοις τε καὶ τέρασι, *Heb.* 2, 4. Hinc

Συνεπιμαρτύρησις, εως, ἡ, testimonium.

Συνεπιμειδιάω, ῶ, arrideo, una lætor, in societatem lætitiæ venio.

Συνεπιμελητὴς, ȣ̃, ὁ, curationis alicujus collega.

Συνεπιμελȣ̃μαι, una curo. Ὅπως τὰ ἐπιτήδεια ἔχοιεν συνεπεμελεῖτο, *Xen.*

Συνεπιμερίζω, juxta, pariter divido.

Συνεπιμετρέω, ῶ, fut. ήσω, una vel simul admetior, cumulum addo.

Συνεπινεύω, f. εύσω, annuo, adsentior. Συνεπινεύει τῇ φθορᾷ, *Plut.*

Συνεπινήχομαι, una innato.

Συνεπινοέω, una intelligo, (vulgo subintelligo,) cogitatione addo; (2) excogito.

Συνεπίομεν, 1. pl. aor. 2. ind. act. verbi συμπίνω pro συμπίω.

Συνεπιορκέω, ῶ, simul pejero.

Συνεπιπάσχω, idem quod συμπάσχω.

Συνεπιπλέκω, immisceo, admisceo, implico.

Συνεπιπλέω, una adnavigo.

Συνεπιπονέω, ῶ, simul allaboro, simul laboro. Ἐν γὰρ τοῖς τοιȣ́τοις οἱ ἀγαθοὶ συνεπιπονεῖν ἐθέλȣσι, *Xen.*

Συνεπιῤῥώννυμι, roboro, robur addo.

Συνεπισημαίνομαι, una applaudo, acclamo, pariter voce, manu, &c. significo quodcunque; (2) reprehendo, vitupero.

Συνεπισκέπτομαι, fut. ψομαι, una inspicio, seu una lustro, una considero et dispicio.

Συνεπισκοπέω, simul inspicio vel curo, *Strabo.*

Συνεπίσκοπος, ὁ, collega in præfectura vel curatione; in *N. T.* idem qui συμπρεσβύτερος.

Συνεπισκοτέω, ῶ, f. ήσω, una tenebras offundo.

Συνεπισκυθρωπάζω, pariter tristitiam vultu præfero.

Συνεπισπάω, ῶ, fut. άσω, una attraho: συνεπισπάομαι, ῶμαι, simul vel una attraho.

Συνεπισπεύδω, fut εύσω, una accelero.

Συνεπίσπομαι, simul sequor. Τȣ́τῳ δὲ τῷ μύθῳ καὶ πλάνῳ ξυνεπισπόμενος, *Plut.*

Συνεπίσταμαι, sum conscius; (2) scio. Ταῦτα ȣ̃ν ξυνεπιστάμενοι αὐτοῖς, *Luc.*

Συνεπιστατέω, et -έω, una pariter curo, seu præfectus sum.

Συνεπιστέλλω, una mitto.

Συνεπιστένω, congemisco, condoleo, *Plut.*

Συνεπιστρατεύω, una bellum infero.

Συνεπιστρέφω, fut. ψω, una converto, seu una convertor et revertor. Συνεπιστρέφεσθαι τοῖς ἤθεσι, *Plut.*

Συνεπισχύω, viribus meis aliquem adjuvo, auxilior; (2) confirmo, suppetias fero. *Gl. V.* adjuvo. Ἐάν τινα εὖ ποιῆσαι, δέῃ, συνεπισχύει, *Xen.*

Συνεπίτασις, εως, ἡ, intentio, incitatio. A

Συνεπιτείνω, una intendo; (2) intendo, adaugeo. Συνεπιτείνει τοῖς πάθεσι, *Aristot.*

Συνεπιταχύνω, una accelero, *Steph.*

Συνεπιτελέω, ῶ, ad consummationem confero, (una celebro sc. sacra; cano sc. hymnum, v. gr. pæana, *Ern.*) Τὸν παιᾶνα τῷ Θεῷ συνεπιτέλει, *Xenoph. Agesil.* 2, 17.

Συνεπιτέλλω, una orior, *Steph.*

Συνεπιτέμνω, una concido, concido, contraho.

Συνεπιτίθημι, simul impono, *i. e.* imputo; συνεπιτίθεμαι, simul adorior et invado, insurgo, adgredior; (2) infestus sum alicui; (3) utor, abutor, ut tempore, &c. Προορώμενοι μὴ συνεπιτίθηνται τοῖς τότε περιεστῶσιν αὐτȣ̀ς καιροῖς, *Polyb.*

Συνεπιτιμάω, insuper laudo, ultro laudo.

Συνεπιτρέπω, permitto.

Συνεπιτρίβω, pariter (omnia) contero, *i. e.* corrumpo, pessundo.

Συνεπίτροπος, ὁ, contutor, tutelæ princeps.

Συνεπιτροχάζω, simul decurro. *Pass.* simul deproperor.

Συνεπιτυφόω, magis inflo animum, magis effero animos, ad stultum fastum.

Συνεπιφαίνομαι, simul appareo, præsto sum, vel exorior.

Συνεπιφάσκω, assentior. Vide σύμφημι.

Συνεπιφέρω, simul infero.

Συνεπιφεύγω, confugio, *de pluribus.*

Συνεπιφθέγγομαι, una vociferor, acclamo, una vocem intendo. Εἴτε δαιμονίȣ τινὸς . . . συνεπιφθεγξαμένȣ, *Plut. in Timol.* 454.

Συνεπιχειρέω, una aggredior.

Συνεπιψεύδομαι, commentior, una pariter mentior. Οὐ γάρ σφιν λαγόνες συνεπιψεύσονται, *Callim. Hymn. in Dian.* 223.

Συνεπιψηφίζω, una cum aliis suffragio meo confirmo. Συνεπιψηφίσαι τὰ δόξαντα τοῖς γέρȣσι, *Aristot.*

Συνέπνιγον, 3. plur. imperf. ind. act. verbi συμπνίγω.

Συνέπνιξαν, 3. plur. aor. 1. ind. act.

Συνεποκέλλω, una ad littus appello.

Συνέπομαι, sum comes et adsecla. Οἱ δ' αὐτῷ ἀριστῆες συνέποντο, *Theocr.* 13, 17.

Συνεπόμνυμι, simul juro, conjuro. Συνεπόμνυσθ' ὑμεῖς ταῦτα πᾶσαι; *Aristoph. Lys.* 237.

Συνεποπτεύω, fut. εύσω, simul inspicio.

Συνεποτρύνω, magis incito et ipse impello.

Συνεπούλωσις, εως, ἡ, cicatricis inductio, cum vulneris cicatrix contrahitur, vel coit.

Συνεπουρίζω, fut. ίσω, una impello ventum secundum immittendo, *Aristot.*

Συνεπτυγμένως, *adv.* confertim, adstricte. A συνεπτυγμένος, complicatus, a συμπτύσσω.

Συνεπτώκει, 3. sing. plusq. perf. ind. act. *Ion.* pro συνεπεπτώκει, a συμπίπτω, pro συμπτόω.

Συνεπωάζω, pariter (diverso tamen tempore) incubo.

Συνεπωθέω, ῶ, simul detrudo.

Συνερανίζω, f. ίσω, colligo, congero; (2) confero, contribuo; (3) opitulor ad aliquid conficiendum. Συνερανίζειν τȣ̀ς λόγȣς, *Isocr.*

Συνερανιστὴς, ὁ· vide ἐρανιστὴς, *Ath.*

Συνεραστὴς, ȣ, ὁ, rivalis. A

Συνεράω, ῶ, simul amo, pariter amo. Καλὸν δέ τ' ἐρασσαμένῳ συνερᾶσθαι, *Mosch.*

Συνεράω, f. άσω, confero, collationem do. Ab ἐράω, *fundo.*

Συνεργάζομαι, f. άσομαι, cooperor. *Gl. V.* conficio, subigo. Εἰ συμπονήσεις καὶ ξυνεργάσῃ σκόπει, *Soph. Antig.* 41. Συνεργασμένοι λίθοι, coagmentati, *Thuc.*

Συνεργάτης, ȣ, ὁ, operis socius, adjutor.

Συνεργατίνης, ȣ, ὁ, idem.

Συνεργάτις, ἡ, fœm. a συνεργάτης.

Συνεργία, et συνεργία, ας, ἡ, auxilium, *ap. Jos.* (2) *ap. Script. Eccles.* cooperatio, mutua opera, mutuum auxilium. A

Συνεργέω, ῶ, adjuvo, prosum, confero. *Gl. V.* suppedito. Πάντες εἰς ἓν ἀποτέλεσμα συνεργȣ̃μεν, *Marc. Anton.* 6, 31. A συνεργός. Unde

Συνέργιον, et συνεργεῖον, ȣ, τὸ, officina, *Ph.*

Συνέργημα, ατος, τὸ, occasio rei agendæ, adjumentum; (2) mutua opera, mutuum auxilium. A συνεργέω.

Συνεργήσεις, 2. sing. f. 1. ind. act. verbi συνεργέω.

Συνεργητικὸς, ή, όν, ad opem ferendam promptus, opem mutuam præstans.

Συνεργολάβος, ȣ, ὁ, in conductione operis socius, qui communiter opus conduxit.

Συνεργὸς, ȣ̃, ὁ καὶ ἡ, cooperator, adjutor, collega, administer. Ex σὺν et ἔργον.

Συνεργȣ̃ντες, nom. plur. part. præs. act. pro συνεργέοντες, a συνεργέω.

Συνέργω, f. ξω, adjuvo. Ἐν ȣ̃ν ῥοπῇ τοιᾷδε κειμένῳ (πατρὶ) τέκνον, ȣ̓κ εἰ ξυνέρξων; *Soph. Trach.* 83. Ab eod.

Συνέργω, concludo, in unum concludo, copulo, *Plat.*

Συνέρδω, simul facio. Ἐμȣ̃ δὲ πατρὶ πάντα τιμωμȣμένης, ȣ̈τε ξυνέρδεις, τήν τε δρῶσαν ἐκτρέπεις, *Soph. El.* 352.

Συνερείδω, fut. είσω, defigo, impingo, fortiter comprimo, ut dentes, cum conteruntur; συνερείδομαι, incumbo, impressionem facio. Χρυσέαισι συνερείδει περόναις κρυπτὸν ἀφ' Ἥρας, *Eur. Bac.* 97. Hinc

Συνέρεισις, εως, ἡ, collisio, consertio, connexio.

Συνερειστικὸς, ή, όν, suo nixu se continens, ut arcus ædificii. A συνερείδω.

Συνερέσσω, una remigo.

Συνερετμέω, ῶ, idem.

Συνερέω, pariter dico, adsentior, item defendo.

Συνερίζω, fut. ίσω, contendo, litigo.
Συνέριθος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui vel quæ lanificium simul exercet, socius vel socia in lanificio; (2) socius in aliquo opere, socius laboris.
Συνερειπῶ, simul everto, disturbo, *Greg.*
Συνερκτικὸς, οῦ, ὁ, bene connectens, constringens. A συνείργω. Unde
Σύνερξις, εως, ἡ, copulatio. *Gl. V.* copula.
Συνέρομαι, interrogo, *Hes.*
Σύνερος, conjux, *V. L.*
Συνέρπω, conrepo, *Gl. V.*
Συνέρχομαι, convenio, in unum eundemque locum, finem, consilium venio; (2) dicitur et de ineuntibus matrimonium; (3) et pro accidere, συμβαίνειν· συνελθόντες, congressi, aor. 2. part. Εἰς ἓν συνελθὼν, *Eur. Ph.* 465. Τί κόθορνος καὶ ῥόπαλον συνηλθέτην; *Aristoph. Ran.* 47.
Συνερωτάω, ῶ, f. ήσω, simul interrogo, quæstionem propono. Εἰ δὲ γε ἐθελήσειε κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαί μοι συνερωτωμένη, *Luc.*
Σύνες, 2. sing. aor. 2. imperat. act. v. συνίημι.
Συνέσει, dat. sing. *Ion.* et *Att.* pro συνέσει.
Σύνεσις, εως, ἡ, intellectus, prudentia, sapientia, *Gl. V.* (2) conscientia; (3) commissio, coitio. A συνίημι.
Συνεσθίω, una comedo, simul vescor. Συνεσθίει αὐτοῖς, *Luc.* 15, 2. μετὰ τῶν Ἑβραίων ἄρτους, *Gen.* 43, 32.
Συνεσκευασμένως, *adv.* confertim, simul. A συσκευάζω.
Συνεσκιασμένως, *adv. proprie*, sub umbra, in umbra; (2) obscure. A συσκιάζω.
Συνεστάραξε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi συνταράσσω.
Συνεσπίπτω, fut. med. πεσοῦμαι, simul incido, cado. Συνεσπεσοῦμαι γὰρ μετὰ σοῦ, *Aristoph. Conc.* 1089.
Συνέσπομαι, una vel simul sequor, comitor; (2) utilis sum. (2) οὐ σοι τῷ βίῳ ξυνέσπετο, non tibi in commodum vitæ cesserunt, *Soph. Œd. Tyr.* 1523.
Συνεσταλμένοι, *contracti*, nom. plur. perf. part. pass. verbi συστέλλω. Hinc
Συνεσταλμένως, *adv.* correpte, correpta syllaba; (2) parce.
Συνέστασαν, 3. plur. aor. 2. ind. act. *Dor.* pro συνέστησαν, a συνίστημι.
Συνεσταυρώθη, 3. sing. aor. 1. ind. pass.
Συνεσταυρωμένοι, nom. plur. part. perf. pass. v. συσταυρόω.
Συνέστειλαν, *composuerunt ad sepulturam*, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi συστέλλω.
Συνέστη, 3. sing. aor. 2. ind. act. verbi συνίσταμαι.
Συνεστήκει, 3. sing. plusq. perf. ind. act. *Ion.* pro συνειστήκει.
Συνεστηκότως, *adv.* constricte, contracte, contracto animo. A συνίστημι.
Συνεστηκυῖαι, nom. pl. part. perf. act. f. g. v. συνίστημι.
Συνεστήσατε, 2. plur. aor. 1. ind. act.
Συνεστίασις, εως, ἡ, qu. dic. coepulatio, commune epulum. *Gl. V.* convivium. A
Συνεστιάω, ῶ, f. άσω, convivio seu epulo excipio; συνεστιῶμαι, convivor, *Gl. V.* Συνεστιώμενός τε αὐτοῖς ἀφιλῶς, *Ælian.*
Συνεστίη, ης, ἡ, convivium, *Ion.* A
Συνέστιος, ου, ὁ, domesticus, contubernalis, convictor. *Gl. V.* conviva. Ex ἑστία.
Συνεστὼς, part. perf. med. a συνίσταμαι, contractus, tetricus. τοῦ νῦν σκυθρωποῦ καὶ ξυνεστῶτος φρενῶν, tetrica et contracta mente, *Eurip. Alc.* 800.
Συνεστῶτας, acc. plur. perf. part. act. *Ion.* et *Att.* pro συνεστηκότας, a συνίστημι.
Συνέσχον, aor. 2. ind. act. verbi συνέχω.
Συνεταιρίζομαι, οῦμαι, una societatem cum aliquo ineo. Ex ἑταῖρος. Unde
Συνεταιρὶς, ίδος, ἡ, sodalis, socia, amica.
Συνέταξε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi συντάττω.
Συνετάφημεν, 1. plur. aor. 2. ind. pass. verbi συνθάπτω.
Συνετέθειντο, 3. pl. plusq. perf. ind. pass. verbi συντίθημι.

Συνετέλεσαν, 3. plur. aor. 1. ind. act. verbi συντελέω.
Συνετήρει, 3. sing. imperf. ind. act. pro συνετήρει, a συντηρέω.
Συνετὴς, οῦ, ὁ, intelligens. Ex συνίημι.
Συνετίζω, intelligentem reddo, intelligere facio, moneo. A συνετός.
Σύνετις, ἡ, conjux, *Man.*
Συνετιῶ, fut. 1. ind. act. *Att.* pro συνετίσω, a συνετίζω.
Σύνετο, 3. sing. a. 2. ind. med. verbi συνίημι.
Σύνετον, τὸ, prudentia, *Eur.*
Συνετὸς, ἡ, ὸν, qui intelligi potest; (2) intelligens, perspicax in judicando, sciens, *Ph* prudens, solers; (3) compactus, coagmentatus. Ὠνήσασθε τὸν συνετώτατον, τὸν πάντα ὅλως ἐπιστάμενον, *Lucian.*
Συνετρίβην, aor. 2. ind pass. verbi συντρίβω.
Συνετῶς, *adv.* intelligenter, prudenter. *Gl. V.* sapienter. A συνετός.
Συνεύαδε, *complacuit*, 3. sing. aor. 2. verbi συνανδάνω. Οὐδ' αὐτοῖς ἄρσην θήρεσσι συνεύαδεν εὐνὴ, *Phocyl.* 179.
Συνεύαδον, 3. plur. aor. 2. ind. act.
Συνευαστὴς, ῆρος, ὁ, idem quod σύμβακχος.
Συνευδαιμονέω, ῶ, fut. ήσω, simul beatus sum.
Συνευδοκέω, ῶ, fut. ήσω, comprobo, adsentio, consentio, *Ph.* συνευδοκεῖ, consentit, invicem videtur, complacet. Συνευδοκεῖτε τοῖς ἔργοις τῶν πατέρων ὑμῶν, *Luc.* 11, 48. τῇ ἀναιρέσει αὐτοῦ, *Act.* 8, 1. Συνευδοκεῖ οἰκεῖν μετ' αὐτοῦ, 1 *Cor.* 7, 12. Hinc
Συνευδοκητὴς, οῦ, ὁ, qui cum alio conspirat, cui idem cum alio placet.
Συνεύδω, una dormio, condormio, una cubo. Ἥτις συνεύδεις τῷ παλαμναίῳ, *Soph. El.* 539.
Συνευημερέω, ῶ, lætitiæ sum particeps.
Συνευνάζομαι, simul dormio, concumbo.
Συνευνάω, idem, *Phal. Epist.*
Συνευνάσθεν, *consopiti sunt*, 3. pl. aor. 1. ind. pass. *Bœot.* pro συνευνάσθησαν.
Συνευνέτης, ου, ὁ, qui eodem cubili utitur, maritus. Ex εὐνάω, *dormio.* Hinc
Συνευνέτις, ιδος, ἡ, uxor, conjux. Κρονίδαο συνευνέτις, Juno. *Anal. Br.* 1, 165.
Συνεύνιος, ου, ὁ, ἡ, qui vel quæ eodem cubili utitur; (2) maritus, uxor, concubina. Ex εὐνή.
Σύνευνος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem.
Συνευπαίδευτος, ὁ καὶ ἡ, simul recte institutus. Συνευπαίδευτος ἀνείλησις, *Aret.*
Συνευπάσχω, pari felicitate utor, pariter lætor.
Συνευπορέω, ῶ, comparo, aliquem in comparando seu adquirendo adjuvo, operam meam alicui navo; συνευποροῦμαι, una abundo. Ἐδεῖτο μοῦ τριάκοντα μνᾶς συνευπορῆσαι, *Dem.*
Συνευρίσκω, una invenio, *Steph.*
Συνευτυχέω, ῶ, simul felix seu fortunatus sum, pariter rem feliciter gero, simul rebus secundis floreo.
Συνευφημέω, bene ominor, *sed de pluribus bene ominantibus*, seu una bene ominor, fausta precor, faveo.
Συνευφράζομαι, idem. Ἐσθλὸς δὲ συνευφράσσασθαι ἰδέσιν, *Apoll. Rhod.* 3, 918.
Συνευφραίνομαι, collætor, congaudeo, simul me oblecto.
Συνεύχομαι, una precor, simul vota facio; (2) bene precor alicui, exitum felicem opto. Ταῦτα δὲ συνεύχομαι, *Eur. Hel.* 651.
Συνευωχέω, ῶ, fut. ήσω, una convivio excipio; et συνευωχέομαι, una epulor. Συνευωχούμενοι ὑμῖν, ἀφόβως ἑαυτοὺς ποιμαίνοντες, *Jude* 12.
Συνεφάπτομαι, fut. ψομαι, simul capesso, simul suscipio et aggredior; (2) adjuvo, opitulor. τῆς ἡδονῆς, *Luc.* τῶν πόνων, *Chrys.*
Συνεφαρμόζω, adjungo.
Συνεφεδρεύω, εύσω, in subsidiis sum, *item* insidiis.
Συνεφελκύω, idem quod
Συνεφέλκω, et συνεφέλκομαι, simul traho. Μηδὲν τοῦ σώματος συνεφέλκουσα, *Plat.*
Συνεφέπομαι, et συνεφέσπομαι, una sequor. Συνεφείπετο δὲ καὶ πᾶσα ἡ φάλαγξ δρόμῳ, *Xen.* Ἡ δὲ λαβοῦσα αὐτὴν συνεφείπετο, *Id.*
Συνεφηβεύω, una pubesco seu adolesco. Ex
Συνέφηβος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui una pubescit, pubertatis et adolescentiæ socius, æqualis.

Συνεφίσταμαι, una præficio; (2) attendo animum. συνεφιστάνοντες, lectores libri, *cum dat.* item, attentum facio, intellige τὸν νοῦν. συνεφίσταμαι, una præsum, una insurgo. Καὶ συνεπέστη ὁ ὄχλος κατ' αὐτῶν, *Act.* 16, 22.
Συνεφώνησας, 2. sing. aor. 1. ind. act. verbi συμφωνέω.
Συνέχεια, ας, ἡ, continuitas, perpetuitas, adsiduitas; (2) crebritas, densitas. A συνεχής.
Συνέχεον, 3. plur. imperf. indic. act. verbi συγχέω.
Συνεχὲς, *adv.* continenter, sine intermissione, *L.* 12, 26. Οὐρανῷ ἕλκονται πάντ' ἤματα συνεχὲς αἰεὶ, *Arat.* 20.
Συνεχέστερον, *adv.* sæpius, *Gl. V.* συνεχέστατα, *adv.* sæpissime, *Gl. V.* A συνεχής.
Συνεχέως, *adv.* pro συνεχῶς.
Συνεχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, continuus, continens, cohærens, perpetuus; (2) creber, frequens, assiduus; τὸ συνεχὲς, quod proximum est, proxime sequitur. A συνέχω.
Συνεχθαίρω, simul odio persequor, *Ep.*
Συνεχθραίνω, una odi, eosdem inimicos, seu habeo, seu duco.
Συνέχθω, idem. Οὔτοι συνέχθειν ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφυν, *Soph. Antig.* 529.
Συνεχίζω, continuo, conjungo, *Bud.*
Συνεχύθη, 3. sing. a. 1. ind. pass. v. συγχύω.
Συνέχω, fut. ξω, teneo, cohibeo, contineo, comprimo, coarcto, coerceo; (2) conservo, tueor; (3) comprehendo, calleo; (4) mecum retineo, non dimitto a me; (5) συνέχομαι, premor, opprimor. Συνέχονται, premuntur, *Philox.* Συνεκτέον, retinendum, continendum. Τὸ συνέχον, summa, caput rei cujusque. (5) ὅτι ἐν ἀγῶνι ξυνέχεται τὰ κατὰ σφᾶς, in discrimine versetur, *Arr. Hist. Alex.* 3, 15. Ἡ γὰρ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ συνέχει ἡμᾶς, 2 *Cor.* 5, 14. Συνέσχον τὰ ὦτα αὐτῶν, *Act.* 7, 57. Συνέξουσί σε πάντοθεν, *Luc.* 19, 43. Συνεχομένη πυρετῷ μεγάλῳ, 4, 38. Συνείχετο τῷ πνεύματι, *Act.* 18, 5.
Συνεχῶς, *adv.* continenter, sine intermissione; (2) crebro, frequenter, adsidue.
Συνεψήφισαν, 3. pl. aor. 1. ind. act. verbi συμψηφίζω.
Συνεψιάζω, fut. άσω, colludo, simul ludo.
Συνέψω, simul coquo. *Gl. V.* concoquo.
Συνηβάω, una pubesco, æqualis et sodalis sum. *Anacr.*
Συνηβολέω, *Poet.* pro συμβάλλω.
Συνηβολίη, ης, ἡ, pro συμβολὴ, congressus. Ἀριστῆες δὲ συνηβολίῃ κεχάροντο, *Apoll. Rhod.* 2, 1157.
Συνηγάγετε, 2. pl. aor. 2. ind. act. *Att.* pro συνήγετε, a συνάγω.
Συνήγειρε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi συνεγείρω.
Συνηγέομαι, una dux sum, una præsum exercitui.
Συνηγέρθητε, 2. pl. aor. 1. ind. pass.
Συνῆγεν, 3. sing. aor. 2. ind. act. cum ν, a συνάγω.
Συνηγμένοι, nom. plur. perf. part. pass.
Συνηγόρει, 3. sing. imperf. ind. act. pro συνηγόρεε, a
Συνηγορέω, ῶ, fut. ήσω, patrocinor, patrocinio meo defendo; (2) adsentior, adstipulor. Συνηγοροῦσιν ἐκ τίνων; *Aristoph. Nub.* 1085. Συνηγορεῖς σιγῶσα τῷ κατηγόρῳ, *Soph. Trach.* 827. Ab ἀγορά, *forum.* Hinc
Συνηγόρημα, ατος, τὸ, patrocinium, defensio.
Συνηγορία, ας, ἡ, defensio causæ. A συνήγορος. Hinc
Συνηγορικὸς, ἡ, ὸν, qui defendit.
Συνήγορος, ου, ὁ καὶ ἡ, advocatus, patronus.
Συνηγοροῦμεν, 1. pl. imperf. ind. act. pro συνηγορέομεν, a συνηγορέω.
Συνῄδηται, *cognovit*, 3. sing. perf. ind. pass. *Att.* et *Ion.* pro συνείδηται, a συνειδέω.
Συνῄδει, 3. sing. plusq. perf. ind. act. *Att.* pro συνείδει.
Συνήδομαι, pari voluptate et gaudio adficior, gratulor. συνήσθην, aor. 1. pass. (2) delector, vel, gaudeo aliqua re. (2) Τί τάλας τοῖσδε συνήδῃ; *Eurip. Hipp.* 1286. Οὐ μὴν θανόντι

γ

γ' ἐδαμῶς συνήδομαι, *Id. Rhes.* 958. Συνήδομαι γὰρ τῷ νόμῳ τῷ Θεῷ, *Rom.* 7, 22. ἄλγισι δώματος, *Eur. Med.* 136.

Συνηδύνω, una exhilaro, oblecto.

Συνήθεια, ας, ἡ, consuetudo, familiaritas; (2) convivium. A

Συνήθης, εος, ὁ ᾗ ἡ, consuetus; (2) familiaris. Ex ἦθος, *mos*.

Συνήθλησα, aor. 1. ind. act. verbi συναθλέω.

Συνηθροισμένοι, nom. plur. perf. part. pass. v. συναθροίζω.

Συνήθυς, gen. sing. *contr.* a συνήθης.

Συνηθῶν, gen. pl. *contr.* pro συνηθέων.

Συνήθως, *adv.* pro more, pro consuetudine, *Ph.* solenniter, *Gl. V.* familiariter.

Συνῆκαν, 3. plur. aor. 1. ind. act. v. συνίημι.

Συνήκοος, ε, ὁ, condiscipulus. Ab ἀκέω.

Συνήκω, convenio, coeo. Τὰ δὲ σχίσμαθ' ὅλα εἰς ὀξὺ συνήκοντα, *Theophr.*

Συνήλασαν, 3. plur. aor. 1. ind. act. verbi συνελαύνω.

Συνῆλθον, aor. 1. ind. act. verbi συνέρχομαι.

Συνηλικιώτης, ε, ὁ, coætaneus, æqualis.

Συνῆλιξ, κος, ὁ, æqualis; συνήλικες, æquales.

Συνηλοίησα, aor. 1. ind. act. verbi συναλοιάω.

Συνηλόω, ῶ, conclavo. *Gl. V.* clavis compingo.

Σύνηλυς, υδος, ὁ ᾗ ἡ, convena; συνήλυδες, convenæ, *Ph.* Ab ἔρχομαι, unde ἤλυθον.

Συνηλυσίη, ης, ἡ, conventus; (2) coitus, *Ion.* pro συνηλυσία. Ab eod.

Συνήλυσις, εως, ἡ, idem et ab eod. *Suicer.*

Συνήλωσις, εως, ἡ, conclavatio, *Gl. V.* A συνηλόω.

Συνημέρευσις, εως, ἡ, consuetudo, familiaritas:

Συνημερευτής, ῦ, ὁ, is quocum est nobis consuetudo quotidiana, is quo familiariter utimur. A

Συνημερεύω, f. εύσω, una diem totum vel totos dies transigo; (2) versor cum aliquo. Ἃ λέγων συνημέρευε τοῖς συνδιατρίβουσι, *Xen.*

Συνημερόω, ῶ, fut. ώσω, una mansuefacio, una cicuro.

Συνημμένως, *adv.* conjunctim. *Ph.* continuatim. A συνάπτω.

Συνημοσύνη, ης, ἡ, societatis aut fœderis sanctio, pactum, quod a συνήμων, a σύνειμι, *Il.* 22, 261.

Συνήμων, ονος, ὁ, socius, amicus, confœderatus. Δέχθαι ἐμειλίξαντο συνήμονας, *Apoll. Rhod.* 4, 1210.

Συνηνέχθην, *conductus sum*, aor. 1. ind. pass. verbi συμφέρω pro συνηνέγκω.

Συνηνιοχέω, una aurigor.

Συνήντησα, aor. 1. ind. act. verbi συναντάω.

Συνήορος, ε, ὁ ᾗ ἡ, congruens et velut quodam vinculo connexus; (2) consors, compar, socius. Ex ἀείρω.

Συνηπεροπεύω, fut. σῶ, simul decipio. Καὶ μὴν ἐγὼ συνηπεροπεύσω, παραμένεσ' ἐνθαδί, ᾗ ξυνσαθεύσω τῦτον, *Aristoph. Lys.* 845.

Συνήργει, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro συνήργεε, a συνεργέω.

Συνηρετμεῖν, una remigare; *metaph.* concorditer aliquid facere. Ἔξεςι ἂν εἰπόντι τἀληθῆ φίλῳ σοι μηδὲν ἧσσον ἢ πάρος συνηρετμεῖν, *Soph. Aj.* 1346.

Συνηρεφέω, opaco, inumbro. Ὥςε τῷ τρίτῳ ἔτει συνηρεφεῖν, *Theophr.* A

Συνηρεφής, έος, ὁ ᾗ ἡ, tectus umbra spissa tanquam tecto, umbrosus, opacus, consitus, obsitus, refertus, densus. Ἐν τόποις συνηρεφέσι ᾗ κοίλοις, *Plut.* Ab ἐρέφω. Hinc

Συνηρεφία, vel συνηρέφεια, ας, ἡ, condensitas arborum.

Συνηρημένως, *adv.* contracte, per contractionem. A συναιρέω.

Συνηρής, ὲς, congruens, *Nic.*

Συνηρίθμος, ε, ὁ ᾗ ἡ, connumerandus; pro συνάριθμος.

Συνηρμοσμένως, *adv.* apte. A συναρμόζω.

Συνήρχετο, 3. sing. imperf. ind. med. verbi συνέρχομαι.

Συνησθησις, εως, ἡ, congratulatio. Ἐπὶ συνησθήσει τῦ κήδυς, ut de affinitate gratularetur, *Appian. Bell. Civ.* 5, 69.

Συνησθιον, imperf. ind. act. verbi συνεσθίω.

Συνησχημένως, polite, *Ph.* A συνησχημένος, part. a συνασκέω.

Συνῆτε, 2. plur. aor. 2. conj. act. verbi συνίημι.

Συνηττάομαι, ῶμαι, perf. συνήττημαι, una superor, vincor. Τῶν δὲ πολεμίων πολλοὶ μὲν συνήττηνται κατ' αὐτῶν, *Xen.*

Συνήφθη, 3. sing. aor. 1. ind. pass. v. συνάπτω.

Συνηχέω, ῶ, fut. ήσω, consono, concrepo.

Συνήχησις, εως, ἡ, concentus. A præc.

Συνήχθης, 2. sing. aor. 1. ind. pass. v. συνάγω.

Συνῆψαν, 3. plur. aor. 1. ind. act. v. συνάπτω.

Συνθακέω, adsideo. Ex σὺν et θᾶκος.

Σύνθακος, ε, ὁ, consessor, cohabitator, cohabitatrix. Λητῦς κόρη, ξύνθακε, συγκύναγε, *Eur. Hipp.* 1092. Ex iisd.

Συνθάλπω, fut. ψω, confoveo, concalefacio.

Συνθαμβέω, terreor, constupesco.

Συνθάπτω, f. ψω, consepelio, una sepelio. Καὶ τὸν θανόντα τόνδε συνθάπτειν θέλω, *Soph. Aj.* 1395. Συνετάφημεν (aor. 2.) ὖν αὐτῷ, *Rom.* 6, 4. Συνταφέντες αὐτῷ, *Col.* 2, 12.

Συνθαυμάζω, pariter et ipse admiror, miror.

Συνθεάζω, vel συνθειάζω, fanatico furore correptus sum.

Συνθεάομαι, ῶμαι, una specto, conspicor.

Συνθεατής, ῦ, ὁ, qui simul spectat, spectationis socius. A præc. Hinc

Συνθεάτρια, ας, ἡ, quæ simul spectat.

Συνθεία, ἡ, eadem divinitas, *Steph.*

Συνθέλω, simul volo, consentio.

Σύνθεμα, ατος, τὸ, signum quod ex composito datur, tessera; (2) pactum; (3) compositio libri. A συντίθεμαι.

Συνθέμενος, aor. 2. part. med. verbi συντίθημι.

Σύνθεο, *compone*, aor. 2. imperat. med. *Ion.* pro σύνθεσο, ab eodem. Σὺ δὲ σύνθεο, καί μοι ὄμοσσον, *Il.* 1, 76.

Συνθεολογέω, ῶ, f. ήσω, simul cum alio deitatem alicui adfero; συνθεολογῦμαι, simul cum alio deitas mihi adseritur.

Συνθερίζω, f. ίσω, una meto, una messem facio.

Συνθερμαίνω, concalefacio.

Συνθεσία, ας, ἡ, compositio. *Gl. V.* continuatio; pactum, fœdus, *Il.* 5, 319.

Σύνθεσις, εως, ἡ, compositio, coagmentatio, commissura cujuslibet rei; (2) Synthesis, *figura grammatica*. A συντίθημι.

Σύνθετο, 3. sing. aor. 2. ind. act. *Ion.* pro συνέθετο, a συντίθημι.

Συνθετέον, *adv.* componendum, conveniendum.

Συνθέτης, ε, ὁ, compositor, auctor. A συντίθημι.

Συνθετίζω, arte compono, v. gr. comas; -ζομαι, comam compositam habere. A σύνθετος.

Συνθετικὸς, ἡ, ὸν, qui componere et struere novit. A præc.

Σύνθετος, ε, ὁ ᾗ ἡ, et συνθετὸς, ἡ, ὸν, compositus, coagmentatus. A συντίθεμαι.

Συνθέτως, *adv.* composite, verbo composito.

Συνθέω, ῶ, concurro, una curro, *Od.* 20, 245.

Συνθεωρέω, ῶ, f. ήσω, simul adspicio, *Suicer.* (2) animadverto, cognosco, video; (3) una sacra solemnia celebro, et ludos specto.

Συνθήγω, exacuo, irrito. Ὀργῇ συντεθηγμένος φρένας, *Eur. Hipp.* 689.

Συνθήκη, ης, ἡ, compositio, coagmentatio, acervus; (2) sponsio, pactum, conventio, fœdus. A συντίθημι.

Συνθηκοποιῦμαι, pactum, &c. facio.

Συνθηκοφύλαξ, ακος, ὁ, cui custodiendæ traditæ sunt tabulæ pactorum. *Ph.* sequester.

Σύνθημα, ατος, τὸ, compositum, constitutum, compactum; (2) signum, tessera; *Ph.* insigne, sigillum; *pl.* literæ per notas scriptæ. A συντίθημι.

Συνθηματιαῖοι ςέφανοι, locatitiæ coronæ, de quibus conficiendis constitutum et conventum est. A σύνθημα. Unde

Συνθηματικὸς, ut συνθηματικαὶ ἐπιςολαὶ, epistolæ per signa ac notas arcanas scriptæ.

Συνθημάτιον, ε, τὸ, tesserula, *Gl. V.*

Συνθηματικῶς γράφειν, per signa et notas scribere.

Συνθηράω, una venor, *proprie et tropice.* Ὁ μὲν ὡς φίλῳ συνεθήρα, *Xen.* Hinc

Συνθηρατής, ὁ, idem quod

Συνθηρευτής, ῦ, ὁ, venationis socius. A

Συνθηρεύω, v. συνθηράω. Ἃ δ' ἐ κιχτήμεθα, μίμησις ἤδη ταῦτα συνθηρεύεται, *Aristoph. Thesm.* 163.

Σύνθηρος, ε, ὁ ᾗ ἡ, vide συνθηρευτής.

Συνθήσει, 3. sing. f. 1. ind. verbi συντίθημι.

Συνθιασεύω, una thiasos duco, una bacchor.

Συνθίασος, ὁ, vid. seq.

Συνθιασώτης, ε, ὁ, consors τῦ θιάσυ; (2) socius, sodalis, *Aristoph. Plut.* 507.

Συνθιγγάνω, una tango, contrecto.

Συνθλάσαι, aor. 1. inf. act. verbi συνθλάω.

Συνθλασθήσεται, 3. sing. f. 1. ind. pass.

Συνθλάω, ῶ, fut. άσω, confringo. *Gl. V.* συνθλῶ, contundo, *Ph.* συνθλᾷ, contundit, conlidit; συνθλασθῶσιν, oblidantur, *Ph.* conlidantur, aor. 1. pass. conj. Καὶ ὁ πεσὼν ἐπὶ τὸν λίθον τῦτον, συνθλασθήσεται, *Matt.* 21, 44. et *Luc.* 20, 18.

Συνθλίβω, fut. ψω, comprimo. Συνέθλιβον αὐτὸν, *Marc.* 5, 24.

Συνθνήσκω, commorior. Πολλάκις συνθνήσκυσι καλοῖς οἱ συμπαρεόντες, *Phocyl.* 127. Συνθάνοιμι σοι, *Eur. Med.* 1213.

Συνθοινάτωρ, *Dor.* pro συνθοινήτωρ, ορος, ὁ, conviva. Πικρὸν συνθοινάτορα, *Eur. El.* 638.

Συνθοίνιος, ε, ὁ, idem. Ex θοίνη.

Σύνθοινος, ὁ, conviva, concœnator, *Ath.*

Συνθολόω, idem quod simplex, *Steph.*

Συνθορυβέω, una tumultuor, strepo, obstrepo.

Συνθρανόω, idem quod συνθραύω, confringo. Συντεθράνωται δ' ἅπαν (δῶμα), domus tota contrita est, *Eurip. Bacch.* 633.

Συνθραύω, confringo, *Gl. V.* Τῷ δὲ θριγκῷ κράτα συνθραύσω σέθεν, *Eur. Or.* 1547.

Συνθρηνέω, ῶ, lamentor una, condoleo.

Σύνθρηνος, ε, ὁ ᾗ ἡ, luctus seu lamentorum socius.

Σύνθρονος, ε, ὁ ᾗ ἡ, qui eodem in throno sedet. *Gl. V.* particeps regni.

Σύνθροος, ε, ὁ ᾗ ἡ, consonus.

Συνθρύπτω, fut. ψω, confringo; (2) deliciis frango, delicatum seu mollem reddo. Συνθρύπτοντές με τὴν καρδίαν; *Act.* 21, 13.

Συνθυμέω, unanimis et concors sum, ejusdem animi sum; (2) simul irascor.

Συνθυμόω, ῶ, f. ώσω, simul ad iram concito.

Συνθύω, f. ύσω, una sacrifico, una sacra facio. Εἰ δὲ ξένυς ἀςοῖσι συνθύειν χρεὼν, *Eur. El.* 803.

Συνθωκέω, una sedeo. A θῶκος.

Σύνθωκος, ὁ, consessor, *Synes.*

Συνιδεῖν, aor. 2. inf. act. verbi συνείδω.

Συνιδρόω, ῶ, consudo, una sudo.

Συνίδρυμι, una colloco; (2) in eodem templo dedico, consecro, de diis adsessoribus.

Συνιεράω, una sacerdotem facio seu inauguro. *Pass.* simul sacerdos fio.

Συνιεῖν, perf. inf. act. *contr.* pro συνιέειν, a συνιέω.

Συνιεὶς, præs part. act. verbi συνίημι.

Συνιέμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro συνιέναι.

Συνιέντες, nom. pl. præs. part. act.

Συνιερεὺς, έως, ὁ, in sacerdotio collega.

Συνιεροποιὸς, ὁ, ἡ, idem, *Ern.*

Συνίερος, ε, ὁ ᾗ ἡ, qui una sacris fruitur.

Συνιερεργέω, ῶ, fut. ήσω, una sacrifico, sacris operor.

Συνίετε, 2. pl. præs. imperat. act. v. συνίημι.

Συνιζάνω, consideo, subsido; (2) devergo, declino, ut caput in pectus. Σάρκες δ' αἱ μὲν ἰδρῶτι συνίζανον, *Theocr.* 22, 112.

Συνίζησις, εως, ἡ, sedimentum, subsidentia terræ, labes; ἡ λύπη συνίζησιν ποιεῖ γίνεσθαι τῶν σωμάτων, *Alex. Aphrod.* (2) Synizesis, *figura grammatica*, quum duæ vocales in unam syllabam quasi considunt.

Συνίζω, idem quod συνιζάνω.

Συνίημι, fut. ήσω, committo, sc. pugnaturos; (2) intelligo, sentio, *unde* (3) gusto, edo, vel bibo; συνίησιν, perspicit, *Ph.* συνῆκα, intellexi, *Gl. V.* aor. 1. Συνήκατε ταῦτα πάντα, *Matt.* 13, 51. Ἐνταῦθα Ταλὰν παῖς συνῆκε θέσφατα; *Eur. Ph.* 425. Εἶτ' ὁ ξυνὶης τὴν ἐπίνοιαν τῦ θεῦ, *Aristoph. Plut.* 45.

Συνικμάζω, fut. άσω, simul humecto; (2) humecto, humefacio.

Συνικνέομαι,

Συνικνέομαι, evenio, contingo.

Συνίμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro συνιέναι, a σύνειμι.

Συνιόντες, nom. pl. aor. 2. part. act.

Συνιόντος, gen. sing. part. ejusd.

Συνίεν, 3. pl. imperf. ind. act. pro συνίεσαν, a συνίω.

Συνιῦσιν, 3. pl. præs. ind. *contr.* et cum ν, pro συνιοῦσι.

Συνιππάζομαι, una equito.

Συνιππαρχὸς, ὁ, collega præfecti equitum.

Συνιππεὺς, έως, ὁ, in eodem equitatu militans.

Συνιππεύω, fut. εύσω, simul equito.

Συνιππία, ας, ἡ, *Gl. V.* συνιππία, ἀγέλη ἵππων, equitium, grex equorum. Ex ἵππος.

Συνίσαν, 3. pl. imperf. ind. act. verbi σύνειμι.

Συνίσασι, 3. pl. præs. ind. act. verbi συνίσημι.

Συνίσημι, *inus.* idem quod σύνοιδα, *Steph.*

Συνίσαμαι vide συνίςημι.

Συνιςάμενοι, nom. pl. præs part. pass.

Συνιςάντος, gen. sing. part. præs. act.

Συνιςάνω, commendo; idem quod συνίςημι. Ἀρχόμεθα πάλιν ἑαυτοὺς συνιςάνειν; 2 *Cor.* 3, 1. Οὐ γὰρ πάλιν ἑαυτοὺς συνιςάνομεν ὑμῖν, *Ib.* 5, 12.

Συνίςαται, 3. sing. præs. ind. pass. verbi συνίςημι.

Συνιςάω, ῶ, *Gl. V.* συνιςῶ, commendo; *Ph.* Τῇ φανερώσει τῆς ἀληθείας συνιςῶντες ἑαυτοὺς, 2 *Cor.* 4, 2.

Συνίςημι, f. συςήσω, constituo, compono, creo, molior; (2) firmo, stabilio; (3) commendo; (4) demonstro, doceo; (5) contraho; συνέςηκα, constiti, adstiti, *Gl. V.* p. συνεςηκὼς, constans, *Gl. V.* part. et συνεςὼς, consistens, *Gl. V.* compos, compos mentis; συνίςαμαι, consisto, adsisto, *Gl. V.* συνίςαται, constat, congreditur, *Ph.* Διὰ ταῦτα συνέςησαν ἐφ' ἡμᾶς τὸν τελευταῖον τουτονὶ πόλεμον, excitarunt, *Dem.* Βούλομαι αὐτὸν ἰατρῷ συςῆσαι, *Plato.* Καί μ' οὐ λέληθεν οὐδὲν ἐν τῇ πόλει συνιςάμενον, *Arist. Eq.* 859. Γνῶμαι μὲν αὗται συνέςασαν, atque hæ quidem fuerunt contrariæ sententiæ, *Herodot.* 1, 208. Συνεςήκεε δὲ ταύτῃ τῇ γνώμῃ ἡ Γοβρύεω, diversæ sententiæ erat Gobryas, *Id.* 4, 132. συνεςηκυῖαι γνῶμαι, contrariæ ac pugnantes sententiæ, *Id.* 7, 142. συνεςηκότων τῶν ςρατηγῶν, contra se consistentibus ducibus, *Id.* 8, 79. (3) συνεςάθη Κύρῳ, Cyro commendatus est, *Xen. Cyr. Exped.* 3, 132. Συςήσω δέ σοι ἐγὼ καὶ Ἀσπασίαν, *Id. Œconom.* 3, 14, 22. Ἀρταβάζῳ.... ξυστήσας Φαρασμάνην ἀποπέμπει ἐς τὰ ἤθη, cum Artabazo Pharasmanem commendas-et, *Arr. Hist. Alex.* 4, 15.

Συνιςορέω, fut. ήσω, conscius sum. A συνίςωρ.

Συνιςῶν, præs. part. act. *contr.* pro συνιςάων, a συνιςάω, pro συνίςημι.

Συνιςῶντες, nom. pl. pro συνιςάοντες.

Συνίςωρ, ορος, ὁ ϗ ἡ, conscius, testis.

Συνισχναίνω, una mitigo, emollio. Ἀλλ' ὁ νόμος αὐτὰ τῷ χρόνῳ συνισχνάνει, *Eurip. Iphig. in Aul.* 694. ante Musgravium legebatur συνισχάνει.

Συνισχυρέω, ῶ, idem cum seq. Οἱ ἂν ἡμῖν μάλιστα δοκῶσι συνισχυρεῖν, *Xen.*

Συνισχυρίζω, f. ίσω, corroboro, confirmo; συνισχυρίζεται, confortat, *Ph.*

Συνισχύω, f. ύσω, (suppetias ferendo) roboro.

Συνίσχω, teneo, contineo.

Συνιῶν, præs. part. act. pro συνιέων, a συνίημι.

Συνκτερίζω, una sepelio, *Ap.*

Συνκωμάξατε, 2. pl. aor. 1. imperat. act. *Dor.* pro συγκωμάσατε, a συγκωμάζω.

Συνναίεσκε, 3. sing. imp. act. *Ion.* pro συνέναιε, a συνναίω.

Σύνναιος, ου, ὁ ϗ ἡ, (σύνναος, *Alb.*) contubernalis, *Hes.* A

Συνναίω, cohabito. Μητέρι συνναίεσκεν, *Apoll.*

Σύνναος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui in eodem templo colitur.

Συνναυβάτης, ου, ὁ, navigationis socius.

Συνναυκλήρος, ου, ὁ, qu. dic. simul navis dominus, consors navis, *metaph.* socius.

Συνναυμαχέω, una navali prælio decerto.

Συνναύτης, ου, ὁ, navigationis socius. Ὦ μοι, κατέπεφνες, ἄναξ, τόνδε συνναύταν, *Soph. Aj.* 901.

Συννεάζω, una cum aliquo juventutem transigo.

Συννεανιεύομαι, una ago juveniliter, ludo, lascivio, glorior, jacto me, cum aliquo.

Συννέμω, compasco, contribuo. *Gl. V.* συννέμομαι, compascor, una pascor. Συννέμονται ταῖς θηλείαις, *Aristot.*

Συννένηνται, 3. pl. perf. ind. pass. *Ion.* pro συννένηνται, a συννέω.

Συννεύρωσις, εως, ἡ, ossium per nervos connexio. A νεῦρον, *nervus.*

Σύννευσις, εως, ἡ, actio qua quid aliquorsum vergit; (2) consensus, conspiratio. A

Συννεύω, fut. εύσω, vergo, specto ad; (2) contrahor; (3) consentio, conspiro. Συννεύει δὲ εἰς ἓν ἐκ τῆς περιφερείας κέντρον, *Plut.*

Συννεφία, ας, ἡ, cœlum nubilum. A συννεφής.

Συννέφελος, ον, nubilus. A νεφέλη.

Συννεφέω, ῶ, nubes cogo, obnubilo. Συννεφοῦσαν ὄμματα, *Eur. El.* 1092. Ὑπαιθριάζει τὰς νεφέλας, ἢ ξυννεφεῖ; *Aristoph. Av.* 1508. Ab eod.

Συννεφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, nubilus; συννεφὲς, nubilum, *Gl. V.* (2) tristis. (2) ἀλλὰ γὰρ χορεύοντα λεύσσω τόνδε δεῦρο συννεφῆ πρὸς δόμους στείχοντα, *Eurip. Phœn.* 1318. A νέφος. Hinc

Συννέφω, obnubilo, *med.* tristi vultu sum.

Συννεφόω, ῶ, fut. ώσω, coactis nubibus obscuro. *metaph.* frontem corrugo; tristis sum vultu.

Συννεχὲς, *adv.* continenter, adsidue, *Poet.*

Συννεχέως, idem. A συνεχής.

Συννέω, sive συννήω, f. ήσω, innecto et intexo; (2) in unum acervum congero, coacervo. Συννήσας πυρὴν μεγάλην, *Herod.*

Συννεωτερίζω, fut. ίσω, simul res novas molior.

Συννηπιάζω, f. άσω, una cum aliis infans sum; (2) ad aliorum captum me demitto, quasi cum pueris pueriliter me gero.

Συννῆσαι, aor. 1. inf. act. verbi συννέω. Unde

Σύννησις, εως, ἡ, coacervatio.

Συννηστεύω, fut. εύσω, simul vel una jejuno.

Συννήχομαι, simul nato, simul fluctuo. *Gl. V.* connato. Ὅςις τοιούτοις θηρίοις ξυννήξομαι, *Aristoph. Conc.* 1098.

Συννικάω, ῶ, simul vinco. Συννενικήκατε μετ' ἀλλήλων, *Xen.*

Συννοέω, οῶ, apud me æstimo, mecum reputo et perpendo; (2) intelligo; (3) agnosco. Τὰς δὲ ὁδοὺς τούτων οὐ ῥᾴδιον συννοεῖν, *Plato.*

Συννοητὸς, ή, όν, intelligentia assequendus.

Σύννοια, ας, ἡ, cogitatio diligens et seria; (2) consideratio, unde et tristitia oris; (3) intelligentia. A σύννους.

Συννομεὺς, έως, ὁ, compastor, *Gl. V.*

Συννομίζω, idem sentio cum quo.

Συννομικὸς, ή, όν, qui una pasci solet. A σύννομος.

Συννομοθετέω, ῶ, f. ήσω, una leges fero, socius sum in ferendis legibus, *Dem.*

Σύννομος, ὁ ϗ ἡ, qui iisdem pascuis utitur; (2) una educatus; (3) una habitans; (4) ejusdem ordinis homo; (5) conjunctus, cognatus; (6) est et epith. lapidum cæsorum et æqualium. (1) σύννομον ἦν μετεῖπαν, compascuam suam (sociam) persequens, *Apoll. Rhod.* 4, 1359. Αἱ δὲ σύννομοι τάχα βίᾳ προφῦσα προσφύσεσθ' ἀεὶ, uxores, *Soph. Œd. Col.* 340. A νομή.

Συννοσέω, ῶ, f. ήσω, simul, pariter ægroto; (2) una pecco. συννοσεῖν αὐτῇ θέλει, *Eur. An.* 917.

Σύννους, ου, ὁ ϗ ἡ, cogitabundus, meditabundus.

Συννυκτερεύω, fut. εύσω, simul seu cum aliquo pernocto.

Συννυμφοκόμος, ου, ὁ, qui cum alio sponsam comitatur et curat. Συννυμφοκόμον τι δίκαιον, *Eurip. Iph. in Aul.* 48.

Σύννυμφος, ου, ἡ, connupta. *Gl. V.* janitrix; σύννυμφοι, janitrices, *Ph.* A νυμφή.

Συνοδεύω, fut. εύσω, itineris socius sum, una iter facio. *Gl. V.* comitor. *Ph.* συνοδεύει, convenit. Οἱ δὲ ἄνδρες οἱ συνοδεύοντες αὐτῷ, *Act.* 9, 7.

Συνοδία, ας, ἡ, iter commune, comitatus. *Ph.* comitatus, conventus. A συνοδός.

Συνοδικὸς, ή, όν, qu. dic. conventionalis, conjunctionalis; συνοδικὴ μήνη, cum luna est in conjunctione solis; (2) ad conventum pertinens; τὸ συνοδικὸν, liber de conciliis, sc. βιβλίον. Ab eod.

Συνόδιον, ου, τὸ, conjunctio seu coitus lunæ cum sole. Ab eod.

Συνοδίτης, ου, ὁ, comes. Ab eod.

Συνοδοιπορέω, ῶ, f. ήσω, itineris socius sum, una iter facio. A

Συνοδοιπόρος, ου, ὁ, itineris socius, comes.

Συνοδοντὶς, piscis nomen, *Num.*

Συνοδοντίτης λίθος, gemma a cerebro eorundem piscium, *Plin.*

Συνοδὸς, ου, ἡ, conventus *impr.* solennis, cœtus, concilium, conventio, *Ph.* (2) concubitus, *Gl. V.* (3) etiam congressus hostilis ac conflictus; (4) convivium; (5) reditus, proventus. (5) ἐῤῥίζωσε τὴν τυραννίδα, ἐπικούροισί τε πολλοῖσι καὶ χρημάτων συνόδοισι, *Herod.* 1, 64.

Σύνοδος, ου, ὁ ϗ ἡ, et

Συνοδότης, ου, ὁ ϗ ἡ, comes itineris.

Συνόδους, οντος, ὁ ϗ ἡ, cui dentes continui sunt. *Ph.* dentex, piscis quidam.

Συνοδυνάω, ῶ, simul torqueo, vexo; συνοδυνῶμαι, condoleo.

Συνοδύρομαι, simul lamentor.

Συνόζω, simul redoleo.

Σύνοιδα, *conscius sum*, perf. ind. med. verbi συνείδω, *considero.*

Συνοιδέω, ῶ, fut. ήσω, una intumesco.

Συνοικειόω, ῶ, f. ώσω, familiarem reddo, benevolentiam alicujus comparo; (2) accommodo, dedico. *Pass.* societatem ineo.

Συνοικείωσις, εως, ἡ, conciliatio; (2) figura rhetorica; *Quintilian.* 9, 3.

Συνοικέσιον, ου, τὸ, connubium, matrimonium, contubernium. A συνοικέω.

Συνοικέτης, ου, ὁ, qui in eadem domo habitat, familiaris, contubernalis. Ab eod.

Συνοικέω, ῶ, fut. ήσω, una habito, eadem domo utor, sum contubernalis. Ὁ νοῦς ὁ σός μοι μὴ ξυνοικείν γύναι, *Eur. Andr.* 237. Στάρτῃ ξυνοικεῖ τῷ πάρος ξυνευνέτῃ, *Id. Iph. in Tau.* 524. Συνοικῆσαι πόσει, *Id. Hel.* 1371. ἄλλῃ συνεύνῳ, *Id. Med.* 1001.

Συνοίκημα, ατος, τὸ, contubernium; (2) cœnaculum. A συνοικέω.

Συνοίκησις, εως, ἡ, cohabitatio, contubernium, familiaris consuetudo, consortium, connubium. Ab eod.

Συνοικητὴρ, ῆρος, ὁ, qui una habitat cum aliquo, contubernalis. Ab eod.

Συνοικήτωρ, ορος, ὁ, idem.

Συνοικία, ας, ἡ, *proprie*, plures domus eodem loco conjunctæ; (2) una domus quidem, sed in qua plures habitant, *unde vertitur etiam* contubernium. *Ph.* insula, conclavia. A σύνοικος.

Συνοίκια, ων, τὰ, festum Athenis in honorem Thesei, eo quod ille, cæterorum oppidorum conciliabulis et magistratibus abolitis, uno instituto concilio, et curia, omnes conjunxisset, et Athenis collocasset. Ab eod.

Συνοικίζω, fut. ίσω, una jungo, una habitare facio, ejusdem domus participem facio, contubernio mihi, ut connubio, jungo; (2) nuptum do, *Gl. V.* marito; (3) urbem civibus frequento, conducendis hominibus e pagis aliisque urbibus, *Thucyd.* coloniam deduco. Ἐπίσημον εὐνὴν Ἡρακλεῖ συνοικίσας, *Eur. Her. Fur.* 68.

Συνοίκισις, εως, ἡ, est, cum urbis frequentia efficitur conducendis hominibus e pagis et aliis urbibus, *Thuc.*

Συνοικισμὸς, οῦ, ὁ, cohabitatio, contubernium; (2) colonia, urbs recens condita; (3) ædificatio civitatis; *Appian.* A συνοικίζω. Unde

Συνοικιςὴς, οῦ, ὁ, qui cum aliquo ædificat, socius alicujus in condenda urbe seu domo.

Συνοικιςὴρ, ῆρος, ὁ, idem.

Συνοικοδομέω, ῶ, fut. ήσω, una ædifico, exstruo. Ἐν ᾧ ϗ ὑμεῖς συνοικοδομεῖσθε, *Ephes.* 2. ult. Οἰκία εὖ συνῳκοδομημένη, *Philo.*

Σύνοικος, ου, ὁ ϗ ἡ, eadem domo habitans, contubernalis. *Gl. V.* cohabitator; σύνοικος ἐπὶ ἀνδρὸς

ἀνδρὸς ϗ γυναικὸς, *de viro et fœmina*, conjux, *Gl. V.*

Συνοικουρέω, ῶ, socius sum in custodienda domo, vitæ domesticæ socius sum, ut conjux.

Συνοικουρὸς, ῦ, ὁ ϗ ἡ, socius in custodienda domo, consors rei familiaris.

Συνοικτίζω, f. *ίσω*, commisereor. Ὅγε μὴν πατὴρ αὐτῦ ϗ συνῳκτίσε με, *Xen.* Ξυνῴκτισαν δὲ ϗ τῶν Κορινθίων τινὲς, *Thuc.*

Συνοίμιος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, consonus, qui uno concentu a multis canitur. Ab *οἶμη*.

Συνοίομαι, idem puto, adsentior. Συνοίομαι, ἔφη, ϗ ἐγὼ, ὅν γε τρόπον δύναμαι, *Plato.*

Συνοίσειν, conferre, expedire, *Gl. V.* συνοίσοντα, profutura, *Ph.* Ὡς δὲ ϗ τῦτο ξυνοίσει; ῥᾳδίως διδάξομεν, *Aristoph. Nub.* 590.

Συνοισόμεθα, *congrediemur*, 1. pl. fut. 1. ind. med. verbi *συμφέρω*, pro *συνοίω*.

Συνοιστὸς, collatitius, *Eust.*

Συνοκλάζω, f. *άσω*, genibus flexis consido, genu succiduo me submitto.

Συνοκωχὴ, ἡ, commissura, compages; (2) contractio, coarctatio, præsertim contra naturam; (3) conflictus, pugna.

Συνολισθαίνω, idem quod

Συνολισθέω, ῶ, fut. *ήσω*, in unum locum labor, confluo.

Συνολκὴ, ῆς, ἡ, contractio. Ex *ἕλκω*.

Συνόλλυμι, simul amitto, *R.* Οὐ ἕνεκ' αὐτῷ γ' ἐκ ξυνωλόμην ὁμῦ, *Eur. Hel.* 103. Συνώλεσεν ἱερὸν εἶδος, *Bion.* 1, 29.

Συνολολύζω, simul vociferor cum lætitia. Συνωλόλυζον δὲ καὶ αἱ γυναῖκες ἅπασαι, *Xenoph. Cyr. Exped.* 4, 207.

Σύνολον, in universum, omnino. Ab *ὅλος*.

Συνολοφύρομαι, una lamentor.

Συνόλως, *adv.* prorsus, omnino.

Συνόμαιμος, ὁ, idem quod

Συνομαίμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, frater vel soror.

Συνομαλύνω, complano, planum reddo.

Συνομαρτέον, *adv. posit.* concomitandum vel inserviendum est. Τὸ διάφραγμα ξυνομαρτέον, *Arist.*

Συνομαρτέω, ῶ, sequor, comitor, concomitor.

Συνομευνος, ὁ ϗ ἡ, conjux.

Συνομᾶλιξ, *Dor.* συνομῆλιξ, ικος, ὁ ϗ ἡ, ætate par vel æqualis, paris vel ejusdem ætatis.

Συνομηρὴς, ὲς, simul coagmentatus, *Nic.*

Συνομιλέω, ῶ, f. *ήσω*, versor cum aliquo, colloquor. Συνομιλῶν αὐτῷ, *Act.* 10, 27.

Συνόμιλος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, confabulator, congerro.

Συνόμνυμι, vel *συνομνύω*, una cum aliis juro, simul juro; (2) conjuro, conspiro. Ἐπὶ τῷ δήμῳ ξυνώμνυντον πάλαι, *Aristoph. Eq.* 236. Ὅσοι μετασχόντες τῶν τότε κινδύνων ὑμῖν ξυνώμοσαν, *Thuc.*

Συνομοιοπαθέω, ῶ, (item *συνομοπαθέω*,) similes seu iidem sunt mihi adfectus, similiter adficior.

Συνομολογέω, ῶ, adsentior; (2) fateor, confiteor; (3) convenio, paciscor. Τὸ νοσερὸν τῆς ψυχῆς συνομολογεῖν ἠσχύνετο, *Heliod.* Τὰ δ' ἄλλα συνομολογήσαντες, *Xen. Cyr.* 7, 9. Πάντες σοὶ συνομολογήσουσι, *Luc.*

Συνομολογία, ἡ, assensus, confessio, pactum.

Συνομόλογος, ὁ, adstipulator.

Συνομορέω, ῶ, confinis sum. Οὗ ἡ οἰκία ἦν συνομορῦσα τῇ συναγωγῇ, *Act.* 18, 7. A

Συνόμορος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, confinis, *Ph.*

Συνωμοσία, ας, ἡ, conjuratio, conspiratio. A *συνόμνυμι*.

Συνομωμότης, idem quod *συνωμότης*, *Ar.*

Συνοξύνω, in acutum sensim extenuo, *Polyb.*

Σύνοξυς, υος, ὁ ϗ ἡ, cujus anguli in mucronem coeunt, sensim mucronatus.

Συνοπαδὸς, ῦ, ὁ ϗ ἡ, adsecla, comes, adsectator.

Συνοπάων, ὁ, comes, adsectator, *Orph.*

Σύνοπλος, ῦ, ὁ, armorum socius. Ex *ὅπλα*.

Συνοπλοφορέω, ῶ, simul arma gesto, *Suicer.* Ex *σὺν*, *ὅπλα*, et *φέρω*.

Συνοπτάω, una asso.

Συνοπτικὸς, ἡ, ὸν, perspicax; (2) compendiose collectus; *τὸ συνοπτικὸν*, perspicacitas, *Gl. V.* A *σύνοπτος*.

Συνοπτικῶς, *adv.* compendiose, breviter.

Συνόπτομαι, conspicio, perspicio.

Σύνοπτος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, conspicuus, qui conspici et cognosci potest; (2) qui facile intelligi et cognosci potest. A præc.

Συνόρασις, εως, ἡ, perspicientia. A

Συνοράω, ῶ, conspicio, perspicio, conspicor; (2) animadverto, intelligo. Ὁ δὲ Μάρκος συνορῶν τὸν περὶ τὰς ἐργασίας ϗ τὰς ἱππαγὰς ἀγῶνα, *Polyb.*

Συνοργιάζω, orgia pariter celebro.

Συνοργίζομαι, una vel simul irascor.

Συνοργιστὴς, ὁ, idem quod *συνοργιάζων*.

Συνορέω, ῶ, conterminus sum. A *σύνορος*.

Συνορθόω, bene constituo, bene gero:

Συνορία, ἡ, confinium, *Gl. V.* Ab eod.

Συνοριγνώμενοι, οἱ, cupientes, *Suid.*

Συνορίζω, f. *ίσω*, confinia jungo, confinia facio, diremta copulo et quasi iisdem limitibus concludo. Ξυνωρίζε χέρα, *Eur.*

[illegible] concito, commoveo, *Il.* 24, 467.

Σύνορκος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, eodem jurejurando adstrictus, fœdere conjunctus.

Συνορμάδες, αἱ, vide *συμπληγάδες*.

Συνορμάω, ῶ, f. *ήσω*, una commoveo, concito. *Ph.* συνορμᾷ, concurrit, competit.

Συνορμίζω, fut. *ίσω*, una in stationem appello.

Σύνορος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, conterminus, confinis.

Συνορύω, una ruo, irruo.

Συνοροφόω, ῶ, contego, concamero.

Συνορχέομαι, ῦμαι, una salto, una tripudio.

Συνουλόω, ῶ, f. *ώσω*, cicatricem contraho, cicatricem coire facio, *Gl. V.* Hinc

Συνούλωσις, εως, ἡ, cicatricis contractio.

Συνουλωτικὸς, ἡ, ὸν, cicatricem efficiens.

Συνουσία, ας, ἡ, conversatio, consuetudo familiaris; (2) congressus, colloquium, cœtus, conventus, concio; (3) convivium; (4) reperitur et pro *ὀσία*.

Συνουσιάζω, fut. *άσω*, in eundem cœtum convenio; (2) coeo, concumbo. Hinc

Συνουσιασμὸς, ῦ, ὁ, coitus, concubitus.

Συνουσιαστὴς, ῦ, ὁ, familiaris; (2) discipulus. Ab eod. Hinc

Συνουσιαστικὸς, ἡ, ὸν, facilis ad congressus familiares, facilis ad cœtus convivales.

Συνουσιόομαι, ῦμαι, essentia alterius commisceor et contemperor. *Vox Eccles.* A *συνουσία*. Hinc

Συνουσίωσις, εως, ἡ, conjunctio cum alterius natura, commixtio.

Συνοφρυόομαι, ῦμαι, supercilia contraho, tristis sum. Ὡς ἀηδὴς καὶ ξυνωφρυωμένη, *Soph. Trach.* 869. Ὡς τοῖς γε σεμνοῖς καὶ συνωφρυωμένοις, *Eurip. Alc.* 803. A

Συνόφρυς, υος, ὁ ϗ ἡ, cui supercilia coeunt; (2) tristis, trux, arrogans.

Συνοφρύωμα, τὸ, pars frontis in qua supercilia concurrunt, *Hom. Sch.*

Συνοχέω, ῶ, una veho; *συνοχῦμαι*, una vehor.

Συνοχὴ, ῆς, ἡ, continuatio, vel continua cohærentia; (2) compressio, pressura, coarctatio; (3) angustia et anxietas; (4) conflictus in prælio. A *συνέχω*, *Il.* 23, 330. Hinc

Συνοχηδὸν, *adv.* stricte, arcte, tenaciter.

Συνοχικὸς, ἡ, ὸν, vim habens continendi et conservandi. A *συνέχω*.

Συνοχμάζω, idem quod *ὀχμάζω*.

Συνοχμὸς, ῦ, ὁ, idem quod *συνοχή*.

Σύνοχος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, continuus, febris continua. Ab eod.

Συνοχωκὼς, ότος, ὁ, coarctatus, in angustum coiens; *συνοχωκότε*, coarctati, Dual. *Il.* 2, 218. (sed rectius *συνοκωχὼς*, *Ern.*) Ab inus. *συνοχόω*, quod est a *σύνοχος*.

Σύνοψις, εως, ἡ, conspectus, intellectus; (2) compendium; (3) taxatio, *Ph.* æstimatio, *Gl. V.* opinio, *Ph. Gl. V.* ἐν συνόψει, in conspectu, coram. A *συνόπτομαι*.

Συνοψοφαγέω, ῶ, una opsonia voro.

Συνσαθεύω, simul asso, torreo, etiam *metaph.* Ξυνσαθεύσω τῦτον, *Aristoph. Lys.* 845.

Συνστεφανηφορέω, una coronam gesto.

Συνσύφω, idem quod *σύφω*, *in med.* idem quod *συσκευωρεῖν*, *Ern.*

Συνσωφρονέω, ῶ, sapio cum. Συνσωφρονεῖν σοι βύλομ', ἀλλ' ὁ συννοσεῖν, *Eur. Iph. in Aul.* 418.

Συνταγὴ, ῆς, ἡ, ordinatio, præceptum, signum. *Ph.* constitutio, condictio:

Σύνταγμα, ατος, τὸ, ordinatio, compositio. *Ph.* constitutum, constitutio; (2) liber, volumen; etiam (3) exercitus, agmen. A *συντάσσω*.

Συνταγματάρχης, ῦ, ὁ, qui præest *συντάγματι* militum. Ab *ἀρχή*.

Συνταγματικὸς, ἡ, ὸν, ad syntagma pertinens, vi et ratione scriptus. A *σύνταγμα*.

Συνταγμάτιον, ῦ, τὸ, opusculum, parvum volumen. Dim. ab eod.

Συντακτήριος, ῦ, ὁ, qu. dic. compositor, conscriptor; (2) quasi quadam componendi libros facultate præditus; (3) valedictorius:

Συντακτικὸς, ἡ, ὸν, idem. A *συντάσσω*.

Συνταλαιπωρέω, ῶ, fut. *ήσω*, in iisdem ærumnis vescor. Χ' ἡμεῖς γε μετὰ σῦ ξυνταλαιπωρήσομεν, *Aristoph. Lys.* 1225. (2) condoleo, *Soph. Œd. Col.* 1135.

Συνταλασιουργέω, una lanificio operam do.

Συνταμίας, et *συνταμιίας*, quæstoris collega.

Συντάμνω, concido, præcido; (2) breve facio vel reddo, *Ion.* pro *συντέμνω*.

Συντανύσαις, *qui tetendit*, a. 1. part. act. *Æol.* pro *συντανύσας*, a

Συντανύω, tendo, simul extendo.

Σύνταξις, εως, ἡ, constructio; (2) ordo classis; (3) series; (4) volumen; (5) stipendium, solutio stipendii militaris; (6) quicquid certo modo præscriptum, imperatum est. (4) διὰ τῶν κατὰ μέρος ἐπὶ ποσὸν γνῶναι συντάξεων, ex particularibus libris (vel historiis) aliquatenus cognosci, *Polyb.* 8, 4. Αἱ πρὸ τῦ συντάξεις, libri superiores, *Id.* 11, 2. Σύνταξιν τελεῖν, vectigal, tributum solvere, *Id. Excerpt. e Legat.* (5) ἐπὶ μεγίσταις συντάξεσι Σελεύκῳ συνὼν, *App. Syr.* 59. A *συντάσσω*.

Συνταπεινόω, una deprimo; *συνταπεινῦσθαι*, simul deprimi, i. e. decrescere, v. gr. de aqua.

Συντάραξις, εως, ἡ, conturbatio. A

Συνταράσσω, vel *άττω*, f. *ξω*, conturbo, concito, commoveo, *Gl. V.* συνταράσσονται, consternantur, *Ph.* συντεταραγμένος, conturbatus, perf. part. pass. Κᾆτ' εὐθύμῳ ἅπαντα ταῦτ' ἐναντίαις γνώμαισι συνταράξαι, *Aristoph. Nub.* 1033. Ἀπάγυσι τὸν Εὐφραῖον εἰς τὸ δεσμωτήριον, ὡς συνταράττοντα τὴν πόλιν, *Dem.* Συνταραχθεὶς οἴκος, *Eur. Iph. in Tau.* 557.

Συνταργανόω, implico, constringo, impedio, *Lycophr.*

Σύνταφος, ὁ, qui cum aliquo conjunctus ταφὴν efficit, *Steph.*

Σύντασις, εως, ἡ, contensio, distensio, adstrictio. A *συντείνω*.

Συντάσσω, vel *-τάττω*, fut. *ξω*, compono, colloco, constituo, *Gl. V.* συντάσσομαι, condico, *Ph.* συνεταξάμην, constitui, *Gl. V.* συνετάξατο, peregit, pepigit, *Ph.* aor. 1. med. συντεταγμένος, ordinatus, *Gl. V.* præparatus, perf. part. pass. Πρῶτον μὲν ἐπὶ τὴν αὐτῦ τράπεζαν συνέταξεν, *Xen.* Κἀκ' τοιαύτης ἀναρμοσίας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος συντέτακται, *Luc.* Συνέταξέ μοι Κύριος, *Matt.* 27, 10. *Apud recentiores* valedico; *Charit.* 2, 1. *Lucian. Solœc.* 5. *item* colloquor; *Schol. Soph. Trach.* 540. *Schol. Theocr.* 14, 5.

Συντατέον, contendendum seu connitendum est, *Plat.*

Συντατικὸς, ἡ, ὸν, contrahendi vim habens. A *συντείνω*.

Συνταττόμενοι, nom. pl. præs. part. pass. verbi *συντάττω*.

Σύνταφος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, sepulchrum commune habens.

Συνταχύνω, accelero, properare vel festinare cogo.

Συντείνω, contendo, intendo, concito, pergo, studiose laboro, festino, *Gl. V.* συντεταμένος, intensus, perf. part. pass. Στερρὰν παιδείαν μοίραι συντείνουσι θεαὶ, *Eur. Iph. in Tau.* 207. Σύντειν' ὦρα ποδὸς ὁρμὰν, *Id. Elec.* 112.

Συντειχίζω, fut. *ίσω*, mœnibus circumdo.

Συντεκμαίρομαι, conjicio, conjecturam facio. Συντεκμηράμενοι ὑπὸ τὸ χῶμα, *Thuc.*

Συντεκνοποιέω, ῶ, una liberos procreo.
Συντεκνόω, idem.
Σύντεκνος, ου, ὁ καὶ ἡ, pater vel mater suscepti filii vel filiæ. Ex σὺν et τέκνον.
Συντεκταίνομαι, una molior vel struo.
Συντελέθω, simul efficio. conficio. Ἵνα οἱ χθονὸς αἶσαν αὐτίκα συντελέθειν ἔννομον δωρήσηται, *Pind. Ph.* 9, 100.
Συντέλεια, ας, ἡ, collatio. pensio, tributum ; qui in commune confert pecunias, &c. (2) finis et consummatio, absolutio operis alicujus ; (3) improbitas, impietas, *LXX.* A συντελής.
Συντελέσθειν, præs. inf. act. verbi *Poet.* συντελέσθω, pro συντελέω, *perficio.*
Συντελεστὴς, οῦ, ὁ, qui una cum alio festum celebrat ; (2) municeps, *Ph.* tributarius, oblator ; συντελεσταῖς, conditoribus, *Ph.* (3) consummator. A συντελέω.
Συντελέστρια, ἡ, municeps, *Prisc.* A συντελεστής
Συντελευτάω, commorior, una morior, finio.
Συντελέω, ῶ, fut. έσω, finio, conficio, consummo, perficio, perago ; contribuo ; *item* sacra facio cum aliis ; συντετελέσθαι, confectum esse, *Ph.* inf. perf. pass. Συντελέσω ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰσραὴλ, καὶ ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰούδα, διαθήκην καινὴν, *Hebr.* 8, 8. Συντελέσας πάντα πειρασμὸν ὁ διάβολος, *Luc.* 4, 13. Ὅταν μέλλῃ πάντα ταῦτα συντελεῖσθαι ; *Marc.* 13, 4. Οἱ εἰς τοὺς ἱππέας συντελοῦντες, *Arrian Hist. Alex.* 2, 5.
Συντελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, simul tributum pendens, vectigalis ; (2) eodem pertinens. A τέλος.
Συντελικὸς, ή, όν, valens ad reddendum aliquid perfectum ; (2) perfectus ; συντελικὸν, perfectum, *tempus*, *Ph.* pl. qui eodem conferunt tributa. A συντελέω.
Συντελοῦντας, acc. pl. præs. part. act. *contr.* pro συντελέοντας, a συντελέω.
Συντέμνω, fut. εμῶ, conscindo, concido ; (2) præcido, in angustum contraho, decurto, diminuo ; συντετμημένος, concisus, perf. part. pass. severus, *LXX.* Συντέμνουσι γὰρ θεῶν ποδώκεις τοὺς κακόφρονας βλάβαι, *Soph. Antig.* 1116. Εἰς ἓν γὰρ αὐτοῦ πάντα τὰ μέλη συντεμῶ, *Aristophh. Ran.* 1379. Σοφοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ὅς τις ἐν βραχεῖ πολλοὺς καλῶς οἷός τε συντέμνειν λόγους, *Idem, Thesm.* 185. Ἓν συντεμοῦσα πάντα νικήσω λόγον, *Eur. Iph. in Au.* 1277.
Συντέριον, pro συντηρητικὸν, Herodian. seu pro σωτήρια, et σωτήρικον, *Steph.*
Συντερμονέω, ῶ, finitimus seu vicinus sum, fines alicujus attingo.
Συντέρμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, finitimus, vicinus.
Συντέρπω, una oblecto.
Συντεταγμένως, *adv.* composite, composito agmine ; (2) eleganter, *de dictione.* A συντάσσω.
Συντέτακται, 3. sing. perf. ind. pass. v. συντάσσω.
Συντεταμένως, *adv.* contente, enixe, maximopere. A συντείνω.
Συντετραίνω, perforo.
Συντετριμμένοι, nom. pl. perf. part. pass. v. συντρίβω.
Σύντευξις, εως, ἡ, colloquium, congressus. A συντυγχάνω.
Συντεχνάζω, una machinor, colludo.
Συντεχνίτης, ου, ὁ, ejusdem artis peritus, *Gl. V.* idem opificium exercens.
Σύντεχνος, ου, ὁ, idem ; (2) in malam partem ; confusaneus, *Ph.* iisdem technis utens. A σὺν et τέχνη.
Σύντηγμα, ατος, τὸ, liquefactio. *Vox medica*, cum resolvuntur humores, et corpus nimiis excretionibus, v. gr. sudoris, contabescit. A συντήκω.
Συντηκτικὸς, ή, όν, cui colliquandi seu contabefaciendi vis inest. Ab eod.
Συντήκω, fut. ξω, liquatum jungo et unio, vel commisceo, conflo et coalescere facio in unum, colliquefacio, i e. liquefaciendo consumo ; (2) contabefacio, tabe et macie consumo ; (3) *cum dat.* adhærere alicui constanter ; συντετηκὼς, emaciatus, *Gl. V.* perf. part. συντήκομαι, maceo, *Gl. V.* Τὸν πάντα συντήκουσα δακρύοις χρόνον, *Eur. Med.* 25. λύπαις, *Idem, El.* 240. Ἄργυρον τῷ νεκρῷ συνέτηξε, *Ælian.* Hinc
Σύντηξις, εως, ἡ, colliquatio ; (2) tabes.
Συντηρέω, ῶ, fut. ήσω, conservo, tueor, observo ; (2) mecum servo, premo. Συνετήρει αὐτὸν, *Marc.* 6, 20. τὰ ῥήματα ταῦτα, *Luc* 2, 19. Hinc
Συντήρησις, εως, ἡ, conservatio, observatio ; (2) conscientiæ dictamen.
Συντηρητικὸς, ή, όν, conservandi vim habens.
Συντήρια, τὰ, ludi et sacrificia diis facta pro salute.
Συντιθέναι, *componere*, præs. inf. act. a
Συντίθημι, compono, conjungo, concinno, constituo, constipo, *Ph. In med.* consentio, paciscor, *Gl. V.* συντίθεται, paciscitur, *Ph.* συνεθέμην, pepigi, *Gl. V.* συνέθετο, pepigit, peregit, spopondit, *Ph.* a. 2. At συνέθηκα, composui, a. 1. act. Συνέθεντο αὐτῷ ἀργύριον δοῦναι, *Luc.* 22, 5. Ἐν βραχεῖ ξυνθεὶς λέγω, *Soph. El.* 675. Ἕως ἂν ἡμεῖς ταῦτα συντιθώμεθα, *Aristoph. Lys.* 178.
Συντίκτω, f. ίξω, simul pario, gigno. Συντίκτει ἤδε (φύσις) τὰ οἰκεῖα, ἑκάστῃ ἡλικίῃ, *Aret.*
Συντιμάω, ῶ, fut. ήσω, magni æstimo, pretium augeo, carius indico. *Gl. V.* συντιμῶμαι, æstimo ; συντιμᾶται, æstimat, *Ph.* συντετιμημένος, æstimatus, *Gl. V.* perf. part. pass. Hinc
Συντίμησις, εως, ἡ, æstimatio, indicatio pretii.
Συντιμωρέω, simul ulciscor ; opitulor, in ulciscendo.
Συντινάσσω, f. ξω, concutio, conquasso.
Συντιταίνω, simul punio, simul intendo. Συντιταίνει τῷ μηρῷ ἐς τὰς γαστροκνημίας, *Hipp.*
Συντιτράω, ῶ, vel συντράω, ῶ, fut. τρήσω, perforo.
Συντιτρώσκω, confodio.
Συντομία, ας, ἡ, concisa seu succincta brevitas, compendium. A
Σύντομος, ου, ὁ καὶ ἡ, concisus, brevis ; compendiarius, compendiosus, *Gl. V.* A συντέμνω Hinc
Συντόμως, *adv.* concise, breviter, compendiose ; (2) brevi, actutum, continuo, sine mora. Hinc
Συντομωτάτως, *adv.* brevissime. Συντομωτάτως μὲν ἂν τύχοιμι λέξας Οἰδίπουν ὀλωλότα, *Soph. Œd. Col.* 1579.
Συντομωτέρως, *adv.* brevius, concisius.
Σύντονα, σύντονον, *adv.* valide, non remisse, contento virium nixu, vel æquali nixu, *Eur.*
Συντονία, ας, ἡ, contentio, firmitas et robur, continuus et non interruptus tenor. A
Σύντονος, ου, ὁ καὶ ἡ, contentus, qui cum animi et virium contentione fit, acer, vehemens. Συντόνῳ σπουδῇ, *Herodian.* A συντείνω. Συντόνῳ χειρὶ λύει τὸν αὑτῆς πέπλον, *Soph. Trach.* 923.
Συντόνως, *adv.* summa cum contentione, acriter, vehementer.
Συντραγῳδέω, ῶ, f. ήσω, partes tragœdiæ ago.
Συντράπεζος, ου, ὁ καὶ ἡ, ejusdem mensæ particeps, convictor. A τράπεζα.
Συντραυλίζω, f. ίσω, simul balbutio.
Συντράω, idem quod συντιτράω, *Steph.*
Σύντρεις, οἱ, αἱ, simul tres, terni, tres omnino.
Συντρέπω, convolvo, converto.
Συντρέφω, futur. θρέψω, simul nutrio, simul educo.
Συντρέχω, concurro, in unum concurro ; (2) convenio, consentaneus sum, consentio ; (3) adjuvo ; (4) evenio ad alicujus voluntatem ; *cum dat.* συντρέχει, concurrit, competit, *Ph.* a. 2. συνέδραμον. Καὶ γὰρ χρόνου τὸ μῆκος αὐτὸ συντρέχει, *Eur. Or.* 1204. Πολλὴ δ' ἀνάγκη τῇδε τοῦτο συντρέχειν, *Soph. Trach.* 299.
Σύντρησις, εως, ἡ, perforatio. A συντιτράω.
Σύντρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, perforatus. Ab eod.
Συντριαινόω, ῶ, tridente concutio. Στριπτᾷ σιδήρῳ συντριαινώσειν πόλιν, *Eur. Her. Fur.* 949.
Συντριβὴ, ῆς, ἡ, contritio, contusio, confractio. A
Συντρίβω, fut. ψω, contero, confundo, comminuo ; (2) attero, crucio, voro ; labore, dolore, et tristitia veluti contero et contundo ; (3) rumpo, frango. συντρίβονται, fatigantur, *Ph.* συντετριμμένος, confectus, attritus, tribulatus, *Gl. V.* perf. part. pass. συνετρίβη, contritus est, a. 2. pass. τὴν χύτραν, *Aristoph. Ach.* 288. ἐπίνειαν, *Idem, Vesp.* 1044. Ὀστοῦν οὐ συντριβήσεται αὐτοῦ, *Joann.* 19, 36. (3) ἔνθα δὴ καὶ Ἀλεξάνδρῳ ξυντρίβεται τὸ δόρυ ἐν τῇ μάχῃ, *Arr. Hist.* 1, 15.
Συντριηραρχέω, ῶ, tetrarchiæ sum socius, simul cum alio trierarchi munere fungor.
Συντριήραρχος, ὁ, qui in eadem est trierarchia.
Σύντριμμα, ατος, τὸ, vide συντριβή.
Συντριμμὸς, οῦ, ὁ, idem et ab eod. Unde
Σύντριψ, ιβος, ἡ, idem ; (2) cum aliquo familiaritate conjunctus.
Συντρῖψαι, a. 1. inf. act. verbi συντρίβω.
Σύντριψις, εως, ἡ, contritio, plaga. Ab eod.
Συντροφία, ας, ἡ, communis educatio, nutritionis communitas, convictus, sodalitium. A
Σύντροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, simul nutritus et educatus. *Ph.* conlactaneus. Οὐκέτι συντρόφοις ὀργαῖς ἔμπεδος, *Soph. Aj.* 647. A τρέφω.
Συντροχάζω, et συντροχάω, fut. άσω, concurro, in unum concurro ; (2) occurro. Ἔρως βαδίζων ἐκέλευσε συντροχάζειν, *Anacr.* 7, 3.
Συντρυφάω, ῶ, f. ήσω, una luxuriæ deditus sum, luxuriose vivo, in deliciis vitam ago.
Συντυγχάνω, concurro, obviam fio ; (2) convenio, adeo ; (3) colloquor, commercium et consuetudinem habeo ; (4) accido, evenio ; συντυχὼν, congressus, collocutus, a. 2. part. τὸ συντυχὸν, obvium, de cibo. Τηνικαῦτα δ' οὐκέτ' ἦν ἀσφαλὲς ξυντυγχάνειν, *Aristoph. Av.* 1495. Ποῦ σοι συντυχὼν ἀμνημονῶ, *Eur. Her.* 687. Ἡ σελήνη συντυχοῦσ' ἡμῖν, *Aristoph. Nub.* 608. (5) particeps fio una cum. Τῆς μὲν δόξης οὐ μετέσχον, τῆς δὲ τιμωρίας τοῖς ἁμαρτοῦσι συνετυχὸν, *Appian.*
Συντυμβωρυχέω, ῶ, fut. ήσω, una busta eruo.
Συντυραννέω, tyrannidis consors sum, una tyrannidem exerceo.
Συντυραννοκτονέω, una tyrannum interficio.
Συντύραννος, ου, ὁ καὶ ἡ, tyrannici dominatus particeps, in tyrannide socius.
Συντυρέω, ῶ, qu. dic. in caseum cogo ; συντυρούμενα, coagulata, coagmentata. *Vox Aristophanica.* A τυρός.
Συντυχία, ας, ἡ, occursus ; (2) colloquium, congressus ; (3) eventus, casus ; dicitur et *per Periphrasin* (ut συντυχία τῆς χρείας pro χρεία.) (4) de re, quæ fieri solet ; (5) κατὰ συντυχίαν, forte, casu ; (5) conjunctio, affinitas ; (6) Καὶ ἦν ἐν τιμῇ παρ' αὐτῷ, εἴπερ τινὶ ἐπὶ ξυντυχίᾳ τοιαύτῃ, *Arr. Hist. Alex.* 4, 20. A συντυγχάνω.
Συντυχίην, acc. sing. *Ion.* pro συντυχίαν, a præc.
Συνυθλέω, nugor, *sed de pluribus.*
Συνυμεναιόω, una hymenæum cano, nuptias concelebro.
Συνυμνέω, ῶ, una cano, una celebro.
Συνυπάγω, subjicio, addo, annecto. *Vox Gramm.*
Συνυπακούω, subaudio, *Ph.*
Συνύπαρκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui simul est, qui simul existit.
Συνύπαρξις, εως, ἡ, coexistentia. *Vox Eccl.* A συνυπάρχω.
Συνύπαρχος, ου, ὁ, collega præfecti.
Συνυπάρχω, simul vel una sum ; (2) pro ὑπάρχω, *Polyb.*
Συνυπατεύω, sum collega in consulatu.
Συνύπατος, ου, ὁ, collega in consulatu.
Συνυπερβάλλω, una transeo, trajicio.
Συνυπηρετέω, ῶ, simul ministro, vel *simpl.* ministro.
Συνυπηχέω, adstrepo, accino.
Συνυποβάλλω, prosum, confero ad quid. *Clem. Al.* nisi leg. συνεπιβάλλω, *Ern.*
Συνυποδείκνυμι, demonstro, ostendo.
Συνυποδύομαι, simul subeo.

Συνυπεκ-

Συνυποκορίζομαι, id. quod ὑποκορίζομαι.
Συνυποκρίνομαι, simul simulo; (2) simulatione utor; (3) accommodo me rebus. Καὶ συνυπεκρίθησαν αὐτῷ οἱ λοιποὶ Ἰουδαῖοι, *Gal.* 2, 13.
Συνυποπονέω, vide συμπονέω.
Συνυποτάσσω, una subjicior, seu una intelligor.
Συνυπόστατος, ὁ, consubstantialis, *Vox Eccles.*
Συνυπουργέω, ῶ, una subservio, una operam confero. Συνυπουργούντων καὶ ὑμῶν ὑπὲρ ἡμῶν τῇ δεήσει, 2 *Cor.* 1, 11. Ὥσπερ αὐτῇ τὰ πολλὰ ξυνυπουργεῖ, *Luc.*
Συνυποφέρω, vid. συνυποτάσσω. *Vox Gramm.*
Συνυποχωρέω, una retrocedo, *Steph.*
Συνυφαίνω, contexo, attexo; (2) molior. Νῦν δ' αὖ δεῦρ' ἱκόμην, ἵνα τοι σὺν μῆτιν ὑφήνω, *Odyss.* 13, 303. Hinc
Συνύφανσις, εως, ἡ, contextio.
Συνύφασμα, ατος, τὸ, contextus, *Gl. V.*
Συνυφάω, contexo, *Steph.*
Συνυφὴ, ῆς, ἡ, contextus, tela.
Συνυφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, contextus.
Συνυφίσταμαι, subsisto, i. e. una in rerum natura sum; (2) una suscipio ac fero. Ex ὑφίστημι.
Συνυψόω, ῶ, una exalto, tollo.
Συνῳδὴ, ῆς, ἡ, concentus, *Ph.*
Συνῳδία, ας, ἡ, concentus. A συνῳδός.
Συνωδίνω, una parturio; (2) simul dolore afficior. Συνωδίνειν κακοῖς τινος, *Eur. Hel.* 733. Πᾶσα ἡ κτίσις συστενάζει ϗ συνωδίνει ἄχρι τοῦ νῦν, *Rom.* 8, 22.
Συνῳδὸς, ὁ, ὁ ϗ ἡ, concentor; (2) non absonus, congruens, consentaneus. Ταδ' ὦ ξυνῳδὰ τοῖσιν ἐξηγγελμένοις, *Eur. Med.* 1008.
Συνωθέω, ῶ, simul detrudo; (2) contrudo, compulso, trudendo in unum locum cogo, cogo, coarcto, compello, impello. Συνωθοῦντες αὐτὸν εἰς τὸν ἔρωτα, *Luc. Toxar.*
Συνώθησις, εως, ἡ, compulsio, *Gl. V.* A præc.
Συνωκηκυῖα, perf. part. act. f. g. v. συνοικέω.
Συνώμεθα, 1. pl. a. 2. conj. med. v. συνίεμαι.
Συνωμία, ας, ἡ, compages humerorum vel armorum. *Gl. V.* scapula; συνωμίαι, scapulæ, *Ph.* Ex ὦμος.
Συνωμοσία, ας, ἡ, conjuratio, *Ph.* conspiratio *Gl. V.* perduellio. A συνόμνυμι.
Συνωμόσιον, ὁ, τὸ, idem et ab eod.
Συνωμότης, ὁ, ὁ, conjuratus, conjurationis socius. Ab eod.
Συνωμότης, eodem jurejurando astrictus, *Ar.*
Συνωμοτικῶς, *adv.* facta conjuratione seu conspiratione, *R.* Ab eod.
Συνώμοτον, τὸ, conjuratio, seu jusjurandum de conspiratione datum, *Thuc.*
Συνωμοτὸς, pro συνωμότης, *V. L.*
Συνωνέομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι, coemo; συνωνήσασθαι, comparare, *Ph.*
Συνωνυμέω, synonymus sum, *Steph.*
Συνωνυμία, ας, ἡ, nominis cum alio in significatione communio. Figura rhetorica qua vocabula idem significantia conjunguntur. A
Συνώνυμος, ὁ, ὁ ϗ ἡ, nomen commune habens, idem significans. Ex ὄνομα.
Συνωνυμούντως, *adv.* idem quod
Συνωνύμως, *adv.* eadem diversorum vocabulorum significatione.
Συνῶπται, *Aristot.* pro exploratum est, compertum est, intellectum est.
Συνωριαστὴς, ῦ, ὁ, bigarum auriga seu agitator. A συνωρίς.
Συνωρίζω, simul servo, *Man.*
Συνωρικεύομαι, bigas agito. Ἱππάζεταί τε ϗ ξυνωρικεύεται, *Aristoph. Nub.* 17. A
Συνωρὶς, ίδος, ἡ, bijuges equi, par equorum aut mulorum currum trahentium. *Gl. V.* biga, bigæ; συνωρίδες, bigæ, *Gl. V.* par quodcumque, ut liberorum, amicorum, &c. *melius* ξυνωρίς. Οἴχεται τέκνων Ἀποσπάσας με τὴν μόνην ξυνωρίδα, *Soph. Œd. Col.* 894. ξυνωρίδες λόχων, duplices manipuli, cohortium paria, *Eurip. Phœn.* 451. A συναείρω.
Σύνωρος, consonus, cognatus, *Hes.*
Σύνωσις, εως, ἡ, compulsio, coarctatio. A συνωθέω.
Συνωφελέω, ῶ, f. ήσω, una prosum seu adjuvo, *Gl. V.* commodo, *Xen.*

Συνῶχα, pro συνωχαδὸν, *Eur.* σύνοχα, *Scal.*
Συνωχαδὸν, *adv.* continenter, continuo. A συνοχή.
Συξέω, rado, rado, lævigo, ut arcte cohærere possint, ut λίθοι συνεξεσμένοι et hinc λέξεις συνεξεσμέναι, quæ non aspere concurrunt.
Συοβοιῶτοι, οἱ, porcini Bœoti, *Steph.*
Συοβρίμμων, ὁ ϗ ἡ, sues alens, *Naz.*
Συοκτασίη, ης, ἡ, *Ion.* pro συοκτασία, suis mactatio seu cædes. Ex σῦς et κτείνω.
Συοκτονία, ας, ἡ, idem et ex iisd.
Συοκτόνος, ὁ, ὁ ϗ ἡ, apri interfector seu interfectrix. Ἀταλάντην Κώρην Ἰασίοιο συοκτόνον Ἀρκασίδαο, *Call. in Dian.* 216.
Συοτρόφος, ον, qui sues alit, apros nutriens, *Steph.*
Συοφόντης, ὁ, ἡ, suum occisor. Ex φόνος.
Συοφόντις, ιδος, ἡ, suum interfectrix.
Συοφορβέω, ῶ, simul cum suibus pasco, (melius συφορβέω.) Οἷα τὰ περὶ τὴν ἄστιν ϗ τὰς ἐκ Κίρκης συοφορβουμένας, *Longin.* 9.
Συοφόρβιον, ὁ, τὸ, grex suum pascentium.
Συοφορβὸς, ῦ, ὁ, subulcus. Ex φορβή.
Σύρτιγαι, αἱ, parvæ vilesque lucernæ, *V. L.*
Συρβᾶν, tumultuari, incompositum esse, *V. L.*
ΣΥΡΒΗ, ης, ἡ, tumultus, *Æol.* pro τύρβη.
Συρβηνεὺς, έως, ὁ, tumultuosus; ut hinc sit συρβηνέων χορὸς, *apud Athen.* chorus tumultuosus, (aut est part. v. συρβηνέω.) A præc.
Συργαστρος, ὁ, ὁ, operarius, exp. et subulcus. A σῦς et ἐργάζομαι.
Σύρδην, *adv.* tractim; (2) funditus, impetuose. A σύρω.
Συρεμβολὸς, *per Sync.* pro
Συριγγέμβολος, vel συριγγοέμβολος, canalis subterraneus quo aqua in castella obsessorum ducitur, *Eust.*
Συρέντας, acc. pl. a. 2. part. pass verbi σύρω, *traho.*
Συριγγίας, ὁ, ὁ, fistularis; ut συριγγίας κάλαμος. A σύριγξ.
Συρίγγιον, ὁ, τὸ, parva fistula. *Ph.* canna; etiam ulcus, *Gl. V.* Dim. ab eod.
Συριγγὶς, ίδος, ἡ, fistularis, *Theophr.*
Συριγγόω, ῶ, fut. ώσω, in fistulam excavo.
Συριγγώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, fistulosus, aut cavernosus et perforatus.
Σύριγμα, ατος, τὸ, sibilus, sonitus seu stridor ille qui sibilando vel etiam fistulando editur; *item* venti.
Συριγμὸς, ῦ, ὁ, idem.
Σύριγξ, ιγγος, ἡ, fistula; (2) quidquid fistulosum est, siphonis instar et cavernosum, ut in rota cavum cui axis inseritur, venæ colli et pedis grandiores, fistula putris in corpore, cavernæ terræ profundæ, &c. sed *inpr.* (3) Σύριγγες sunt cuniculi in opere militari; (4) viæ tectæ, sæpe cum σύραγξ permutatur. (2) Ἐκ δ' ἄρα σύριγγος πατρώϊον ἐσπάσατ' ἔγχος, e theca, *Il.* 19, 387. Ἔτι γὰρ θερμαὶ σύριγγες ἄνω φυσῶσι μέλαν μένος, calidi vulneris ora. *Vide* μένος, *Soph. Aj* 1411. Συρίγγων αἴω φθόγγον ὑπαξονίων, *Call* A συρίσσω.
Συρίζω, fut. ίσω, vid. συρίττω; σύρισον, a. 1. imperat. Ὅταν αὐλίοις συρίζῃς, ὦ Πᾶν, τοῖσι σοῖς ἐν ἄντροις, *Eur. Ion.* 501. A σύριγξ.
Συρίζω, Syriace loquor aut ago; (2) Syrorum modo sum molliculus. A Σύρος.
Συριηγενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, Syrus origine seu genere, in Syria natus, Syrus. Ex Συρία et γίγνομαι.
Συρικτὴς, ῦ, ὁ, sibilator; (2) fistulator, qui fistula ludit. A συρίσσω.
Συρίξαις, a. 1. part. act. *Æol.* pro συρίξας, a verbo συρίσσω, *sibilo.*
Συρίσδεν, *sibilare*, præs. infin. act. et
Συρίσδειν, *Dor.* pro συρίζειν.
Συρίσκος, vel ὑρίσκος, vas quoddam ex vimine aliave materia contextum, in quod ficus imponebant, *Hes.*
Σύρισμα, ατος, τὸ, fistulæ cantus aut sonus, fistula. A συρίζω.
Συρισμὸς, ῦ, ὁ, sibilus, stridor. Ab eod.
Συριστὴς, ῦ, ὁ, fistulator, *Gl. V.* Ab eod.
Συριστὶ, *adv.* Syriace.

Συρίττω, vel συρίσσω, f. ξω, sibilo, sibilum edo; (2) sibilo ejicio, exsibilo. *Gl. V.* sibilo explodo; (3) fistula cano. Εἶτα μοὶ συρίττεσθαι συμβῆ πρὸς τῶν θεατῶν, *Luc.* διὰ τὴν ἀσχημοσύνην, *Æschin.*
Σύρμα, ατος, τὸ, quod trahitur seu attrahitur, vestis caudata; (2) σύρματα, paleæ, quæ rastris corraduntur, et alia purgamenta, sordes; (3) tractus, impetus, ut venti, imbris, &c. A σύρω. Unde
Συρμαία, ας, ἡ, raphanus et succus maxime raphani, ciendæ alvo aptus; (2) cibi peculiaris genus ex adipe et melle; (3) potus ex aqua et sale, purgationi serviens. Hinc
Συρμαΐζω, fut. σω, ventrem purgo succo raphani.
Συρμαιοπώλης, ὁ, ὁ, raphani venditor.
Συρμαϊσμὸς, ῦ, ὁ, modica vacuatio alvi per succum raphani. A συρμαΐζω.
Συρματὶς, ίδος, ἡ, quæ stipulas rastro vel sordes scopis coacervat.
Συρματίτις κόπρος, stipularius fimus, *Gez.*
Συρμιστὴρ, ῆρος, ὁ, qui ligna in silva collecta vendit, *Hes.* (si lectio sana.)
Συρμὸς, ῦ, ὁ, tractus. A σύρω.
Σύρνια, striges, aves inauspicatæ, *Steph.*
Σύροισαι, *trahentes*, nom. pl præs. part. act. *Dor.* pro σύρουσαι, a σύρω, *traho.*
Συρομένως, *adv.* vide σύρδην. Ab eod.
Συροπέρδιξ, ικος, ὁ, nomen avis.
Συροφοίνιξ, ικος, ὁ, Syrophœnix. Hinc
Συροφοίνισσα, ης, ἡ, Syrophœnissa, ex Syrophœnice oriunda.
Συῤῥαγαθέω, confringo, *Nic.*
Συῤῥᾳδιουργέω, ῶ, una facinus, fraudem patro vel molior.
Σύῤῥαδος, adulterinus, mixtus, *Hes.*
Συῤῥαθαγέω, ῶ, confringo, contero, collido.
Σύῤῥαξις, εως, ἡ, conflictus. A συῤῥάσσω.
Συῤῥάπτω, f. ψω, consuo, simul suo, consarcino. Δέρματα συῤῥάπτειν νεύρῳ βοὸς, *Hesiod. Op.* 542.
Συῤῥάσσω, vel άττω, fut. ξω, confligo, invado; συνέῤῥαξεν, conflixit, *Ph.* aor. 1. Συνέῤῥαξε τοῖς πολεμίοις, *Heliod.*
Συῤῥαφεὺς, έως, ὁ, sartor, consarcinator. A συῤῥάπτω.
Συῤῥαφὴ, ῆς, ἡ, consarcinatio; (2) *met.* excogitatio, v. gr. fraudum, &c. Ab eod.
Συῤῥέμβομαι, una vagor.
Συῤῥέπω, devergo, inclino. *Met.* de cogitatione, dirigere animum aliquo.
Σύῤῥευσις, εως, ἡ, confluxus. A
Συῤῥέω, confluo; συῤῥυεὶς, qui confluxit, a. 2. part. Συνέῤῥει τοίνυν τὰ πλήθη, *Ælian.* Εἰς τοῦτο πάντες συνεῤῥήκεσαν, *Xenoph.* 5, 260.
Σύῤῥηγμα, τὸ, conflictus. A
Συῤῥήγνυμι, vel συῤῥηγνύω, f. ξω, confringo; (2) committo, sc. bellum concito; (3) confligo, quo sensu 2, 3. proprie medium dicitur, συνεῤῥωγὼς πόλεμος, bellum conflatum. Συῤῥήξασ' εἰς ἓν ἅπαντα, *Aristoph. Conc.* 672.
Συῤῥηγνύναι, præs. inf. act. verbi συῤῥήγνυμι.
Σύῤῥηξις, εως, ἡ, conflictus. A συῤῥήγνυμι.
Συῤῥιζόομαι, οῦμαι, simul radices ago.
Συῤῥίπτω, conjicio in unum locum.
Συῤῥοὴ, ῆς, ἡ, confluxus, confluens, confluvium colluvies. A συῤῥέω. Unde
Σύῤῥοια, ας, ἡ, confluxio.
Σύῤῥους, ὁ, ἡ, locus ubi aqua confluit.
Σύῤῥυσις, qui confluxit seu confluit, tanquam a συῤῥύνημι, *Steph.*
Σύῤῥυσις, εως, ἡ, idem quod συῤῥοή.
Σύρσις, εως, ἡ, tractio, tractus, *Gl. V.* A σύρω.
Σύρτης, ὁ, ὁ, qui trahit, ut funis, &c.
Σύρτις, εως, ἡ, Syrtis. Ab eod.
Συρτὸς, ἡ, ὸν, tractus, qui trahitur, qu. dic. tractilis. Ab eod. Unde
Σύρφαξ, ακος, ὁ ϗ ἡ, vilis et abjecta populi multitudo, plebis colluvies, turba.
Συρφετὸς, ῦ, ὁ, sordes, purgamenta, rastro aut scopis corrasa. *Gl. V.* turba. Λύματα γῆς ϗ πολλὸν ἐφ' ὕδατι συρφετὸν ἕλκει, *Call. in Ap.* 109. Hinc
Συρφετώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, e variis sordibus mixtus;

tus; (2) vilis, abjectus, plebeius; (3) inconditus, incompositus.

ΣΥ'ΡΩ, traho; (2) vexo, rapto; σῦρον, trahe, *Gl. V.* a. 1. imperat. Σύροντες τὸ δίκτυον τῶν ἰχθύων, *Joan.* 21, 8. Ἔσυρον (τὸν Παῦλον) ἔξω τῆς πόλεως, *Act.* 14, 19.

ΣΥ~Σ, συὸς, ὁ ϗ ἡ, sus, porcus; (2) aper. *Æol.* pro ὗς.

Συσκάπτω, f. ψω, simul fodio; (2) terram accumulo, pastino.

Συσκεδάζω, fut. άσω, una dissipo, dispergo simul; (2) dissipo, dispergo.

Συσκεδάω, ῶ, idem. Συσκεδᾷν πολλὰς ἀλινδήθρας ἐπῶν, *Aristoph. Ran.* 925.

Σύσκεμμα, ατος, τὸ, cogitatio, consideratio, deliberatio. A συσκέπτομαι.

Συσκεπάζω, contego.

Συσκέπτομαι, fut. ψομαι, consulto cum alio.

Συσκευάζω, fut. άσω, in fasciculum colligo, in unam sarcinam connecto; (2) compilo; (3) subdole struo, insidiis capto; (4) in potestatem redigo. Τὸ δεῖπνον, Χρυσὲ, συσκεύαζε νῷν, *Aristoph. Vesp.* 1242. Σὺ μὲν, ἔφη, συσκεύαζε, ϗ τὸν λόχον προτομπὸν ἄγε, *Xen.* Hinc

Συσκευασία, ας, ἡ, apparatus; (2) vasorum collectio itineris causa.

Συσκευαστὴς, ȣ, ὁ, structor, machinator, concinnator, architectus. Ab eod.

Συσκευὴ, ῆς, ἡ, fraudulenta molitio, insidiarum machinatio, captatio. *Gl. V.* factio.

Συσκευοφορέω, ῶ, una vasa porto.

Συσκευωρέω, ῶ, una dolose machinor, commolior.

Συσκηνέω, ῶ, contubernalis sum, in eodem tabernaculo habito. Hinc

Συσκηνήτρια, ας, ἡ, contubernalis.

Συσκηνία, ας, ἡ, contubernium, *Gl. V.* A σκηνή. Unde

Σύσκηνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, contubernalis.

Συσκήνιον, τὸ, contubernium, *Xen.*

Συσκηνόω, fut. ώσω, idem quod συσκηνέω.

Συσκιάζω, f. άσω, obumbro, opaco, inumbro, obnubo, occulto, obtego, tenebris et caligine obduco; συσκιάσαι, a. 1. inf. act. Ἀλλ' ȣ̓ φθονεῖν χρὴ συσκιάζοντας γένυν, *Eur. Supp.* 1216. Hinc

Συσκίασις, εως, ἡ, obumbratio.

Συσκίασμα, ατος, τὸ, obumbratio, umbraculum, involucrum, velamen.

Συσκιασμὸς, ȣ̃, ὁ ϗ ἡ, idem et ab eod.

Σύσκιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, umbrosus, opacus, umbra obtectus. Ex σὺν et σκιά.

Συσκοπέω, una considero.

Συσκοτάζω, f. άσω, obnubilo; συσκοτάζει, advesperascit, tenebrat; συνεσκόταζε, advesperascebat. Ἐπειδὴ συνεσκότασε, *Xen.*

Συσκυθρωπάζω, fut. σω, pariter tristi vultu sum.

Συσπάζω, pro συσπάω, *Steph.*

Συσπαράσσω, vel συσπαράττω, f. ξω, discerpo, concerpo. Ἔρρηξεν αὐτὸν τὸ δαιμόνιον, ϗ συνεσπάραξεν, *Luc.* 9, 42.

Σύσπασις, εως, ἡ, contractio, convulsio.

Σύσπαστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, contractus, qui contrahi potest. A

Συσπάω, f. άσω, attraho, simul pertraho; (2) contraho, adduco, contorqueo, convello; συνεσπάσθη, contractus est, *Ph.* aor. 1. pass. Τὰς ὀφρῦς ὑπὲρ τῶν ἀῤῥώσων συσπάσαντες, *M. Anton.* 4, 30.

Συσπειράω, ῶ, in spiram colligo, convolvo; (2) conglomero, condenso. Ἐπεὶ δὲ οὕτω συνεσπειράθησαν, *Xen.*

Συσπείρω, consero.

Συσπένδω, fut. σπείσω, simul libo, *Dem.*

Συσπεύδω, fut. εύσω, studiose cum aliis alicui faveo, meamque operam navo; (2) æmulor cum aliquo.

Συσπλαγχνεύω, exta simul edo. Ἄγε δὴ, θεαταὶ, δεῦρο συσπλαγχνεύετε μετὰ νῷν, *Aristoph. Pace,* 1124. A σὺν et σπλάγχνον.

Συσποδέω, vel δῶ, concido, *Hes. Ern.*

Σύσπονδος, ὁ, qui una libat. A συσπένδω.

Συσπουδάζω, f. άσω, idem quod συσπεύδω. Συσπουδάζειν περὶ τῆς νίκης, *Aristoph. Pace,* 768.

Συσπουδαστικὸς, ὁ, æmulus ejusdem studii. A præc.

Συσσαίνομαι, simul adulor vel blandior; item colloquor in familiari conventu, *Polyb.*

Συσσαρκία, ας, ἡ, carnis bonitas, firmitas, coalescentia carnis. A σὺν et σάρξ.

Συσσαρκόω, ῶ, f. ώσω, carnem cum carne coalescere facio. Ex iisd. Hinc

Συσσάρκωσις, εως, ἡ, carnis compactio.

Συσσεισμὸς, ȣ̃, ὁ, concussio; (2) turbo. A

Συσσείω, fut. είσω, concutio, commoveo.

Συσσεύω, fut. εύσω. idem.

Συσσημαίνομαι, obsigno, signo ratum facio aut certum, *ap. Rhet.*

Σύσσημον, ȣ, τὸ, omne signum de quo inter duos pluresve convenit; tessera. A

Σύσσημος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, una significans. Ex σὺν et σῆμα.

Συσσήπω, fut. ψω, putrefacio; (2) macero.

Συσσιτέω, ῶ, fut. ήσω, una cibum capio, convictor sum; (2) contubernalis sum, in contubernio alicujus sum. Συσσιτεῖν μετ' ἀλλήλων, *Aristot.*

Συσσιτία, ας, ἡ, convictus, sodalitas. A σύσσιτος. Unde

Συσσιτικὸς, ἡ, ὸν, ad convictum pertinens.

Συσσίτιον, ȣ, τὸ, contubernium et hominum eadem quadra viventium, cœtus; (2) commune et publicum convivium, *Plut.*

Συσσίτοισιν, dat. pl. *Ion.* et cum ν, pro συσσίτοις, a σύσσιτος, *sodalis, commensalis.*

Συσσιτοποιέω, ῶ, pinso, vel in cibum concinno.

Σύσσιτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, simul cibum capiens, convictor. *Gl. V.* sodalis. Ex σῖτος.

Σύσσοια, et συσσοὴ, ἡ, corporum plurium motus versus eundem locum, *Democr.* A σόω.

Συσσοῦμαι, versus eundem locum moveor.

Συσσύρω, divexo, contumeliose tracto, *R.*

Συσσώζω, fut. ώσω, simul servo, conservo; (2) contineo et stringo, ne dilabatur; (3) omnia simul accurate observo. Τὸ γάρ τοι τέκνα συσσώζειν καλὸν, *Eur. Iph. in Au.* 1237.

Συσσωματοποιέω, ῶ, in unum corpus cogo.

Σύσσωμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui ejusdem corporis est, ejusdem corporis particeps. A σῶμα.

Συσσωρεύω, fut. εύσω, coacervo.

Συσσωφρονέω, ῶ, una recte ago, sapio, &c.

Συστάδες, ων, αἱ, ut συστάδες ἄμπελοι, vites ordine non plantatæ. A συνίστημι.

Συστάδην, *adv.* cominus. Ab eod.

Συσταδὸν, *adv.* idem, *Gl. V.* Ab eod.

Συσταθεὶς, aor. 1. part. pass. verbi συνίστημι, pro συστάω.

Συσταθμία, ἡ, ponderis æqualitas, *Steph.*

Συσταθμὸς, ȣ̃, ὁ ϗ ἡ, ejusdem cum aliquo ponderis.

Συσταλτικὸς, ἡ, ὸν, contrahendi vim habens. A συστέλλω.

Συσταμνίζω, confundo, *proprie* in unum urceum, seu poculum. A στάμνος.

Συστὰς, άδος, ἡ, cisterna, ubi aqua consistit. A συνίστημι.

Συστάσις, nom. pl. *Ion.* et *Att.* pro συστάσεις, a σύστασις, *constitutio.*

Συστασιάζω, fut. άσω, seditionis socius sum.

Συστασιαστὴς, ȣ̃, ὁ, socius seditionis. A præc.

Σύστασις, εως, ἡ, constitutio; (2) coagmentatio, compositio, coagmentum, concrementum, crassitudo, concretio; (3) substantia; (4) natura rei; (5) confirmatio per argumenta; (6) conciliatio animorum ad concordiam, amicitia et concordia ipsa; (7) origo rei, ortus, initium, *Polyb.* (8) coitio, conspiratio, conjuratio; (9) cœtus, conventus; (10) commendatio. A συνίστημι.

Συστασιώτης, ȣ, ὁ, factionis particeps seu socius.

Συστατέω, commendo, probo, *V. L.*

Συστάτης, ὁ, qui simul stat, *Steph.*

Συστατικὸς, ἡ, ὸν, constituendi et compingendi vim habens; (2) commendatitius; συστατικὰ, commendatitiæ literæ, *Ph.* A σύστασις.

Συσταυρόω, ῶ, fut. ώσω, una crucifigo, una in crucem tollo; συνεσταυρώθη, concrucifixus est, aor. 1. pass. Οἱ συνεσταυρωμένοι αὐτῷ ὠνείδιζον αὐτὸν, *Marc.* 15, 32. Ὁ παλαιὸς ἡμῶν ἄνθρωπος συνεσταυρώθη, *Rom.* 6, 6. συσταυρωθέντες, *Matt.* 27, 44.

Συστεγάζω, fut. άσω, contego, operio.

Συστέλλω, f. ελῶ, p. συνέσταλκα, compono, coarcto, coerceo. *Gl. V.* contraho, compesco; (2) consterno; (3) compono, ut mortuum; (4) ἐμαυτὸν, minus facio quam possim, submitto me; συστέλλει, corripit, *Ph.* συστέλλομαι, contrahor. *Gl. V.* mœreo, ἀλλάντας, *Aristoph. Eq.* 430. Θοιμάτια, *Id. Conc.* 99 Συνέσταλμαι κακοῖς, *Eur. Her. Fur.* 1423 Συνέστειλα τῆς ἐπιστολῆς τὸ μῆκος, *Synes.*

Συστενάζω, fut. ξω, congemisco, gemo, *simp.* Ὡς συστενάζειν γ' οἶδα γενναίως φίλοις, *Eur. Ion.* 969. Πᾶσα ἡ κτίσις συστενάζει ϗ συνωδίνει ἄχρι τȣ̃ νῦν, *Rom.* 8, 22.

Σύστενος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, angustus, in arctum coactus.

Συστενοχωρέω, ῶ, in angustum cogo.

Συστεφανόω, ῶ, f. ώσω, simul corono, vel *simpl.* corono.

Σύστημα, ατος, τὸ, coagmentatio, concretio, compages, compositio, collectio, congregatio; (2) cœtus, conventus, collegium, turba, globus, manus militum; (3) acervus, cumulus, multitudo; (4) opus quodlibet arte compositum; *in musicis*, corpus e consonantiarum conjunctione consistens. A συνίστημι. Hinc

Συστηματικὸς, ἡ, ὸν, collectitius; (2) qu. dic. acervalis; (3) ad σύστημα pertinens; (4) arte compositus in certum corpus.

Συστῆναι, *constitisse*, aor. 2. inf. act. v. συνίστημι.

Συστοιχέω, ῶ, f. ήσω, ejusdem ordinis sum, in eadem serie seu eodem versu sum collocatus, conjunctus; (2) respondeo, congruo, similis sum. Συστοιχεῖ δὲ τῇ νῦν Ἱερȣσαλὴμ, *Gal.* 4, 25. A σύστοιχος.

Συστοιχία, ας, ἡ, militum conjugatio; (2) series in altum porrecta, pendentem catenam referens; (3) quævis seriei seu ordinis rerum communio, natura, convenientia. Ab eod.

Σύστοιχος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui ejusdem est ordinis seu seriei; (2) conjunctus, vicinus; (3) similis.

Συστοίχως, *adv.* eodem ordine et serie.

Συστολέω, ῶ, idem cum συστολίζω. Συστολῆσαι χρῄζȣσα λίνῳ φάρεα πορφύρεα, *Eur. Or.* 1412.

Συστολὴ, ῆς, ἡ, contractio, coarctatio; (2) parsimonia; (3) correptio, *Ph. figura grammatica* qua syllaba longa in versu corripitur. A συστέλλω. Unde

Συστολίζω, fut. ίσω, apparo, adorno, orno. Ἀγάλματα συστολίσαι χρῄζȣσα λίνῳ φάρεα πορφύρεα, *Eur. Or.* 1435.

Σύστομος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui est ore sensim compresso et contracto; (2) mutus, elinguis. A στόμα. Hinc

Συστομόω, os contraho, ostium constringo et coangusto; (2) in fauces contraho.

Συστοχάζομαι, rationem habeo.

Συστρατεία, ας, ἡ, communis militia, contubernium. A

Συστρατεύω, et συστρατεύομαι, una expeditionem suscipio, in militiam una proficiscor, simul milito. Ὅς ϗ Ἀχιλλεῖ συνεστράτευσεν ἐν πρώτοις ἐπὶ Ἴλιον, *Heliod.* Ὅπȣ ἂν δέῃσει στρατεύειν συστρατεύσομαι σοὶ, *Xen.*

Συστρατηγέω, una exercitum duco, collega imperatoris seu ducis exercitus sum.

Συστράτηγος, ȣ, ὁ, collega imperii militaris, aut collega in prætura. Καὶ ξυστρατήγȣς, et ducibus collegas addas, *Eurip. Phœn.* 752.

Συστρατιώτης, ȣ, ὁ, commilito.

Συστρατοπεδεύομαι, una, eodem loco castra pono.

Σύστρεμμα, ατος, τὸ, coagmentum compactile, globus, involutio, vortex; (2) agmen, globus seditiosorum; (3) tumultus e concursu hominum. A συστρέφω.

Συστρεμματάρχης, ȣ, ὁ, præfectus agmini militum; (2) dux seditiosorum.

Συστρεμμάτιον, τὸ, globulus; (2) vortex. Dim.

Συστρεπτικὸς, cogendi et condensandi vim habens, *Hipp.*

Συστρέφω, fut. ψω, contorqueo, convolvo in fascem,

fascem, seu collectum contorqueo, colligo, cogo, coacervo, conglobo; συνεστραμμένος, convolutus, p. part. pass. συστρέφονται, glomerantur, *Ph.* Συστρέψαντος δὲ τοῦ Παύλου φρυγάνων πλῆθος, *Act.* 28, 3. Αὐτὴν ὥσπερ τοὺς θωμοὺς μεγάλῳ τυφῷ καὶ πρηστῆρι ξυστρέψας, *Aristoph. Lys.* 976. Ἀπέσχισε μὲν νυν τὸ Μηδικὸν ἔθνος συνέστρεψε μοῦνον, contraxit in unam gentem, omnes interpretes *subegit*, pessime, *Herod.* 1, 101.

Συστραδέω, concito, *Ern.*

Συστρογγυλίζω, fut. ίσω, corrotundo, conglobo.

Συστρογγύλλω, idem.

Συστροφὴ, ῆς, ἡ, conversio et involutio in orbem, vortex, vertigo. *Gl. V.* globus, involucrum; (2) tumultuosa et seditiosa turba, concursus. *Ph.* συστροφὴ ἐπὶ ὄχλου, *de multitudine hominum*, caterva; συστροφὴ ἀνέμων, turbo, *Ph.* A συστρέφω. Hinc

Συστροφία, ας, ἡ, acriter et vehementer agentis contentio; (2) consuetudo cum aliquo.

Σύστυλος, ὁ καὶ ἡ, columnas habens, e columnis compositus.

Συστῶ, *constiterim*, 1. sing. aor. 2. conj. act. verbi συνίστημι.

Συσφάζω, una macto seu interficio.

Συσφαιρίζω, fut. ίσω, una cum aliis pila ludo.

Συσφαιριστὴς, οῦ, ὁ, collusor pilæ. A præc.

Συσφαιρόω, ῶ, fut. ώσω, conglobo, rotundo.

Συσφάττω, fut. ξω, simul jugulo seu macto. Συσφαγῆναι, *Eur. Iph. in Tau.* 687.

Συσφηκόω, quod confusum erat, informo, compono; coasso, clavis configo.

Συσφίγγω, fut. ξω, constringo, constringendo cogo et contraho.

Συσχεθῇ, *constrictus fuerit*, 3. sing. aor. 1. conjunct. pass. verbi συνέχω, pro συσχέω.

Συσχηματίζω, fut. ίσω, configuro, conformo. Μὴ συσχηματίζεσθε τῷ αἰῶνι τούτῳ, *Rom.* 12, 2. ταῖς πρότερον . . . . ἐπιθυμίαις, 1 *Pet.* 1, 14.

Συσχολάζω, fut. άσω, simul otior, una ferior; (2) sum condiscipulus. Hinc

Συσχολαστὴς, οῦ, ὁ, condiscipulus.

Σύσχορος, ὁ καὶ ἡ, una choreas agens, *Steph.*

Σύτο, *concitatus erat*, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐσέσυτο, a σεύω.

Συφαιὸς, ὁ, subulcus, porculator, *Hes.*

ΣΥ'ΦΑΡ, τὸ, exuvium anguis vel cicadæ; (2) pellicula rugosa lacti innatans; (3) rugosa et exsucca pellis senum; (4) cutis *simpl.*

Συφεὺς, οῦ, ὁ, *Poet.* pro συφεός.

Συφεόνδε, in haram. A σῦς.

Συφεὸς, οῦ, ὁ, hara, suile. Κατὰ συφεοῖσιν ἔεργνυ, *Odyss.* 10, 238. Καὶ αὐτὸν ἤλασεν ἐς συφεὸς, *Parthen. Erotic.* 12.

Συφεών, ῶνος, ὁ, idem, *Gl. V. Agathias*, 5. A σῦς.

Συφορβία, ἡ, grex porcorum, *Suid.*

Συφόρβιον, ου, τὸ, grex suum qui simul pascuntur. *Gl. V.* hara. Ex σῦς et φέρβω.

Συφορβὸς, οῦ, ὁ, subulcus, *Il.* 21, 282. Ex iisd.

Συφὸς, οῦ, ὁ, (idem, *Ern.*) hara. A σῦς.

Συχνὰ, συχνὸν, *adv.* pro συχνῶς, *Xen.*

Συχνάζω, f. άσω, denso, spisso, frequento. A συχνός.

Συχνάκις, *adv.* sæpe. Ab eod.

Συχνὸς, ἡ, ὸν, frequens, creber, multus, copiosus, spissus, confertus, continuus. A συνεχής.

Συχνῶς, *adv.* crebro, assidue, *Gl. V.*

Σύω, quatio, concutio, moveo; σύομαι, moveor, incitor; ἐσσυμένος, incitatus, concitatus; ἔσσυτο, ruebat. Ὄττω ξυναντήσειεν ἐκ θεοῦ σύθεὶς, *Eur. Ion.* 825. A σεύω.

Συώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, porcinus, suillus. A σῦς.

Σφάγανον, ου, τὸ, ensis. A σφάττω.

Σφαγεῖον, ου, τὸ, vas quo jugulatæ pecudis sanguis excipitur. Ab eod.

Σφαγεῖσα, aor. 2. part. pass. f. g. verbi σφάζω, *trucido.*

Σφαγεὺς, έως, ὁ, jugulator, mactator, percussor. *Ph.* occisor, sicarius; (2) gladius. Ὁ μὲν σφαγεὺς ἕστηκεν, occisor ensis, *Soph. Aj.* 815. Σφαγεῖς ξυνόρου, cultri mactatorii, *Eurip. Andr.* 1135. (1) Ὁ δὲ σφαγεὺς τίς; *Id. Iphig. in Taur.* 623.

Σφαγὴ, ῆς, ἡ, jugulatio, mactatio, occisio, *Ph.* internecio, nex, *Gl. V.* cædes; (2) jugulus seu jugulum, *Ph.* (3) vulnus. Ἀπεγύμνωσε τὴν σφαγὴν, *App.* Ἐπὶ τῆς σφαγῆς τὸ ξίφος ἤρεισε πρῶτος, *Ib.* (3) ἀμφίθρεπτον αἷμα τῶν ἐμῶν σφαγῶν, vulneris mei concretum sanguinem, *Soph. Trach.* 572. Ἐκ δὲ τῶνδε σφαγῶν διελθών, quod e *Nessi* vulnere fluxit, *Id. Ibid.* 716. Vide πολύθυτος. (2) τεκούσης εἰς σφαγὰς ὦσαι ξίφος, in jugulum matris, *Eurip. Or.* 291. Ab eod.

Σφαγία, ας, ἡ, dies sacrificii, qua sacra fiunt mactatis victimis; (2) cædes promiscua, *Plato.* A σφαγή.

Σφαγιάζω, fut. άσω, victimas jugulo, hostias macto, seu victimis mactatis sacrifico. *Gl. V.* σφαγιάζει, mactat, *Ph.* Σφαγιάζειν τοὺς παρ' αὐτῶν δωρηθέντας ἐκ εὐαγεῖς, *Heliod.* Ἠθελον εἴρξω σφαγιαζομένῳ, *Aristoph. Av.* 577. Ab eod. Hinc

Σφαγιασμὸς, οῦ, ὁ, mactatio, trucidatio, *R.*

Σφαγίδιον, ου, τὸ, cultellus quo jugulum petitur, culter coquorum. Dim. a σφαγίς.

Σφάγιον, ου, τὸ, victima, hostia; (2) bestia quæ jugulatur vel mactatur; (3) locus vel vas quo excipitur sanguis victimarum. A σφαγή.

Σφάγιος, *adj.* cruentus. Σφάγιον γυναικεῖον μόρον, *Soph. Antig.* 1291.

Σφαγὶς, ίδος, ὁ, culter quo resolvunt seu feriunt jugula pecorum mactandorum, secespita; (2) jugulatio. A σφάζω.

Σφαγίτης, ου, ὁ, jugularis, ad jugulum pertinens. A σφαγή.

Σφαγῖτις, ιδος, ἡ· ut σφαγίτιδες φλέβες, venæ jugulares. A præc.

ΣΦΑΔΑ'ΖΩ, fut. άσω, pedes jacto, palpito, de morientibus; (2) difficulter morior; (3) indignor, graviter irascor, *proprie* cum plosione pedum. Σφαδάζοντες, καὶ τῷ μεγέθει τῶν κακῶν ἀπειρηκότες, oppressi, *Philo.* Ὁ δὲ (ἵππος) σφαδάζων ἀποσείεται τὸν Κῦρον, *Longin.* 25. Ἐσφάδαζεν ὑπὸ θυμοῦ καὶ φιλοτιμίας πρὸς τὸν ἀγῶνα τῇ παραβάσει καὶ τῇ παραλλάξει τῶν σκελῶν, *Plut.* Hinc

Σφαδανὸς, ἡ, ὸν, vehemens, terribilis.

Σφαδασμὸς, οῦ, ὁ, pedum jactatio, palpitatio imprimis moribundi; (2) ira vehementior.

ΣΦΑ'ΖΩ, fut. ξω, jugulo, macto; (2) cædo, interficio, trucido, neco, occido. Καὶ σὺ σφάζε παρθένον δέρην, *Eur. Or.* 1188.

ΣΦΑΙ'ΡΑ, ας, ἡ, sphæra, globus, pila.

Σφαιρηδὸν, *adv.* in modum pilæ seu pilulæ. A præc.

Σφαιρητικὸς, ἡ, όν· ut νόμοι σφαιρητικοὶ, ap. Clem. Al. *sed leg. videtur* σφαιριστικοί.

Σφαιρίδιον, ου, τὸ, pilula. *Gl. V.* A σφαιρίον.

Σφαιρίζω, fut. ίσω, pila ludo. A σφαῖρα.

Σφαιρικὸς, ἡ, ὸν, ad sphæram pertinens, sphæræ seu globi proprius; (2) globosus, sphæræ formam habens. Ab eod.

Σφαιρικῶς, *adv.* modo sphæræ, globi, pilæ.

Σφαίριον, ου, τὸ, globulus, pilula. Dim. a σφαῖρα.

Σφαίρισις, εως, ἡ, lusio pilaris, ludus pilæ. A σφαιρίζω. Unde

Σφαίρισμα, ατος, τὸ, idem.

Σφαιριστήριον, ου, τὸ, locus in quo pila luditur, sphæristerium. Ab eod.

Σφαιριστὴς, οῦ, ὁ, qui pila ludit, qui callet artem ludendi pila. *Gl. V.* pilarius. Ab eod.

Σφαιριστικὸς, ἡ, ὸν, pertinens ad σφαιριστήν· (2) peritus pila ludendi. Hinc ἡ σφαιριστικὴ, ῆς, sc. τέχνη, ars sive peritia ludendi pila. A præc.

Σφαίριστρα, ας, ἡ, sphæristerium, area.

Σφαιρίτης, ου, ὁ, rotundus, globosus; *fæm.* σφαιρῖτις, ιδος· ut σφαιρῖτις κυπάρισσος, cupressus conifera. Ab eod.

Σφαιροειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, sphæræ similis, pilæ speciem gerens. *Ph.* globosus, pilarius, pilaris. Ex σφαῖρα et εἶδος.

Σφαιρομαχέω, ῶ, fut. ήσω, pila ludo; (2) pila cum aliquo certo; (3) cæstu pugno. Ex eod. et μάχομαι. Hinc

Σφαιρομαχία, ας, ἡ, pugna pilaris; (2) pilaris lusio; (3) pugilum certamen.

Σφαιροπαικτέω, ῶ, pila ludo. E σφ. et παίζω.

Σφαιροπαίκτης, ου, ὁ, lusor pilæ. Ex iisd.

Σφαιροποιέω, ῶ, sphæram facio. Hinc

Σφαιροποιὸς, οῦ, ὁ, qui pilas facit.

Σφαιρόω, ῶ, fut. ώσω, conglobo, in pilam cogo, in rotundam et globosam massam conformo; (2) præpilo, pilam gladii vel hastæ cuspidi præfigo; ἐσφαιρωμένος, præpilatus, *Gl. V.* p. part. pass. σφαιροῦται, præpilare, *Gl. V.* aor. 1. inf. act. Στήθεα δ' ἐσφαίρωτο Πελώρια, *Theocr.* 22, 46. Ξίφη ἐσφαιρωμένα, *Angl.* SWORDS BUTTONED, FOILS. A σφαῖρα. Hinc

Σφαίρωμα, ατος, τὸ, massa rotunda seu globosa in modum pilæ. *Gl. V.* lumbus.

Σφαιρωτὴρ, ῆρος, ὁ, corrigia seu lorum calcei. *Apud LXX. interpretes* sæpe notat sphærulam candelabri. Ab eod.

Σφαιρωτὴς, ὁ, rotator, *Synes*

Σφαιρωτὸς, ἡ, ὸν, rotundatus in globosam rotundamque massam, coactus in modum pilæ; (2) præpilatus.

Σφακελίας, ου, ὁ, qui infestatur σφακέλῳ.

Σφακελίζω, et σφακελίζομαι, sphacelo laboro, carie exedor atque tabe, gangræna vitior; (2) idem quod σφαδάζω. Ab eod.

Σφακελισμὸς, οῦ, ὁ, partis alicujus inflammationem perpessæ mortificatio; (2) idem quod σφαδασμός. A præc.

Σφάκελλος, ου, ὁ, fasciculus, fascis. A φάκελλος. idem, (*at videtur vitium scripturæ; nam et σφάκελος pro φάκελος sæpe male editum est.* Ern.)

ΣΦΑ'ΚΕΛΟΣ, ου, ὁ, membri imflammationem perpessi mortificatio; (2) gangræna, sive σφάκελος incipiens; radicum in arboribus nigredo ac mors; (3) salvia, *mas.* A

ΣΦΑ'ΚΟΣ, ου, ὁ, salvia, *herba.* *Angl.* SAGE.

Σφάκτης, ου, ὁ, sicarius, *Ph.* σφάκται, jugulatores, *Ph.* A σφάττω.

Σφακτὸς, ἡ, ὸν, mactatus. Ab eod. Hinc

Σφακτρία, ἡ, sacricula.

Σφακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, salvia abundans. A σφάκος.

Σφάλαξ, κος, ὁ, genus spinæ, paliurus. A

Σφαλάσσω, fut. ξω, pungo, lacero, *Hesych.*

Σφαλερόνηκτος, ὁ, in quo non tuto natatur, *Steph.*

Σφαλερὸς, ρὰ, ρὸν, qui inter eundum lapsat, qui titubat fallente vestigio, *Gl. V.* titubans; (2) lubricus, instabilis, fallax; (3) periculosus, noxius. A σφάλλω.

Σφαλερῶς, *adv.* lubrice, parum tuto, dubie, inconstanter.

Σφαλῆναι, a. 2. inf. pass. verbi σφάλλω, *everto.*

Σφαλλὸς, οῦ, ὁ, compedes linguæ, *Hes.*

Σφάλλοντι, *evertenti*, dat. sing. part. præs. act.

ΣΦΑ'ΛΛΩ, supplanto, everto, prosterno; (2) fallo, circumvenio, in errorem induco, *Gl. V.* decipio; σφάλλομαι, titubo, *Ph. item* rem infeliciter gero in bello, spe excido; ἔσφηλα, aor. 1. act. ἐσφάλην, aor. 2. pass. erravi; ἐσφαλμένος, vitiosus, perf. pass. part. (1) ξὺν φθόνῳ σφάλλειν δυνάμει τι δίκαν, cum invidia et opum vi justitiam subvertere, *Eurip. Andr.* 781. Δειναί τι τύχαι σφάλλουσι δόμους, *Eur. Med.* 198. Οὔ τι μὴ σφαλῶ γ' ἐν σοί ποτε, peccabo, *Soph. Trach.* 630. Ἀνδρὸς τοῦδε γ' εἰ σφαλήσεται, privabitur, *Ib.* 1129. Ταχὺ γὰρ σφάλλει, mutaris, *Eurip. Hipp.* 183. Σφαλεὶς οὖν ταύτης τῆς ἐλπίδος, *Luc.* Ἀπ' ἐλπίδος ἔσφηλας, idem. Hinc

Σφάλμα, ατος, τὸ, lapsus, casus, error, peccatum, derelictum, offensa, *Gl. V.* vitium; (2) infortunium, infelix successus, clades.

Σφαλμὸς idem quod σφάλλομαι, *Suid.*

Σφαλτὴς, ὁ, supplantator, *Lyc.*

Σφάνιον, ου, τὸ, lectulus, *Hes.*

Σφάξαι, aor. 1. inf. act. verbi σφάζω, *trucido.*

Σφάξωσιν, 3. pl. aor. 1. conj. act. cum ν.

Σφαραγεῦντο, *Od.* 9, 440. 3. pl. imperf. ind. med. *Ion.* et *Dor.* pro ἐσφαραγοῦντο, a

Σφαραγέω, ῶ, gutture sonum edo, strideo. strepo; (2) distentus sum.

Σφαραγίζω, cum strepitu excito. A

ΣΦΑ'ΡΑΓΟΣ, ου, ὁ, guttur, fauces, interdum sonus qui gutture emittitur, *item* stridor strepitus.

Σφάττω, fut. ξω, jugulo, macto; ἐσφάγη, mactatus est, aor. 2. pass. ἐσφαγμένος, mactatus. perf. part. pass. Ἔσφαξε τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, 1 *Joann.* 3, 12. Ἵνα ἀλλήλους σφάξωσι, *Apoc.* 6, 4.

Σφὲ, se, vel *ipsos*, acc. dual. ab οὗ, *sui*; item *seipsum*, vel *seipsam*, acc. sing. *Poet.* pro ἕ, item *se*, vel *ipsos*, *ipsas*, *ipsa*, acc. plur. *Æol.* pro σφᾶς, ab eod.

Σφέας, *illos*, vel *se*, acc. plur. *Ion.* pro σφᾶς, ab οὗ, *sui*.

ΣΦΕΔΑΝΟ'Σ, ἡ, ὸν, vehemens, festinus, intensus, asper, durus, *Nic. Th.* 642. Σφεδανὸν, vehementer, *Il.* 21, 542.

Σφεῖ, *illi*, *illæ*, nom. dual. *Ion.* pro σφὲ, ab οὗ, *sui*.

Σφέες, *illi*, *ipsi*, nom. pl. *Ion.* pro σφεῖς.

Σφείας, *illos*, *illas*, acc. plur. *Ion.* pro σφᾶς.

Σφεῖες, *illi*, *illæ*, nom. plur. *Ion.* pro σφεῖς.

Σφεῖς, *illi*, *illæ*, nom. plur. ab eod.

Σφείων, *illorum*, vel *sui*, gen. dual. *Ion.* et *Poet.* pro σφῶν, ab eod.

Σφέλα, *contr.* pro σφέλατα. (1) πολλά οἱ ἀμφὶ κάρη σφέλα ἀνδρῶν ἐκ παλαμάων, *Odyss.* 17, 231. A

Σφέλας, ατος, τὸ, scabellum; (2) lignum cavum, ut pila, *Nic. Th.* 644. Etiam de sede remigum in navi. Ab σφέλα.

Σφέλμα, τὸ, flos ilicis vel lentisci, *Hes.*

Σφενδάμνινος, ίνη, ινον, acernus; *metaph.* durus, firmus, solidus, *Julian.* A

Σφένδαμνον, ου, τὸ, idem quod

ΣΦΕ'ΝΔΑΜΝΟΣ, ου, ἡ, acer, *arbor. Angl.* THE SYCAMORE TREE. (2) species cannabis.

Σφενδονάω, ῶ, fut. ήσω, funda utor, fundam torqueo, funditor sum; (2) funda insequor, funda peto; (3) more fundæ roto seu torqueo. Σφενδονᾶν Σηρία, *Luc.*

Σφενδονέω, ῶ. fut. ήσω, idem. A

ΣΦΕΝΔΟ'ΝΗ, ης, ἡ, funda. *Ph.* balistra, funda; (2) pala annuli; (3) ornamentum quoddam muliebre; (4) funda seu bursa nummaria.

Σφενδονηδὸν, *adv.* in modum fundæ.

Σφενδόνησις, εως, ἡ, jaculatio glandis per fundam. A σφενδονάω.

Σφενδονήτης, ου, ὁ, funditor. Ab eod.

Σφενδονητικὴ, sc. τέχνη, ars funditoris.

Σφενδονίζω, fut. ίσω, idem quod σφενδονάω.

Σφενδονιστὴς, οῦ, ὁ, funditor, *Ph.* A præc.

Σφενδονίτης, ου, ὁ, idem quod σφενδονήτης.

Σφενδονοειδὴς, έος, ὁ ἡ, fundæ habens formam. Ex σφενδόνη et εἶδος.

Σφέος, ου, ὁ, suus. Ab σφεῖς, quod idem significat. Σφέα, τα, ista. Πολλ᾽ ἀπειλήσας, εἰ μὴ σφέα ποιήσαιμι, *Herodot.* 1, 111. Ἀπολέεσθαί τε τάχιστα, ἢν μὴ σφέα ποιήσῃ. *Id.* 1, 112.

Σφὶς, *illi*, vel *illos*, nom. vel acc. pl. *Dor.* et *Æol.* pro σφεῖς, vel σφᾶς, ab οὗ, *sui*.

Σφετέρην, *suam*, acc sing. *Ion.* pro σφετέραν.

Σφετεριεῖσθαι, fut. inf. verbi σφετερίζομαι, *Dio Cass.*

Σφετερίζω, et σφετερίζομαι, meum facio, in meum converto commodum, usurpo. *Gl. V.* σφετερίζομαι, peculor; σφετερίζεται, usurpat, *Ph.* Τά τε πράγματα κατὰ τὴν πόλιν οὕτως ἐσφετερίσαν, *Plat.* Τοὺς πολλοὺς σφετερίζονται, *Xen.* A σφέτερος. Hinc

Σφετερισμὸς, οῦ, ὁ, actio qua quis aliena facit sua. *Gl. V.* usurpatio, peculatus.

Σφετεριστὴς, οῦ, ὁ, interversor, qui aliena vel communia in suam rem vertit; usurpator, *Ph.* Ab eod.

Σφέτερος, έρα, ερον, suus; (2) proprius; (3) vester, *Ph.* σφέτερον, peculium. A σφέος.

Σφέων, *ipsorum* vel *sui*, gen. plur. *Ion.* pro σφῶν, ab οὗ, *sui*.

Σφηκεῖον, idem quod σφηκίον, *item* phalangii quoddam genus, *Nic.*

Σφηκιὰ, ᾶς, ἡ, nidus vesparum. A σφὴξ.

Σφηκία, ας, ἡ, examen vesparum; (2) cera.

Σφηκίαι, crabrones, *Gl. V.* Ab eod. Unde

Σφηκίον, ου, τὸ, cella seu nidus vesparum.

Σφηκίσκος, ου, ὁ. parvus cuneus. Μέγαν λαβόντες ἡμίονον σφηκίσκον, *Aristoph. Plut.* 301. Ab eod.

Σφηκισμὸς, οῦ, ὁ, cantus tibicinis similis bombo vesparum, quod a σφηκίζω, *Hes.*

Σφηκοειδὴς, έος, ὁ ἡ, crabronis formam habens. Ex σφὴξ et εἶδος.

Σφηκόω, ῶ, f. ώσω, e lato et crasso in angustum contraho, cuneo; (2) constringo, cingo; (3) fulcio, firmo. *Il.* 17, 52.

Σφηκώδης, εος, ὁ ἡ, vespæ modo in acutum et angustum desinens; (2) homo gracilis. Ab eod.

Σφήκωμα, ατος, τὸ, id quod e lato in angustum contractum est; (2) galeæ pars, cui crista inseritur; (3) tenuis funis, fascia, vinculum, quo quid constringitur. *Gl. V.* nodus. A σφηκόω.

Σφῆλαι, aor. 1. inf. act. verbi σφάλλω, *everto*. Οὐδ᾽ Ὀδυσσεὺς δύνατο σφῆλαι. *Il.* 23, 719.

Σφηλὸς, ὁ, mobilis, qui facile labefactari aut commoveri potest, *Nic.*

ΣΦΗ'Ν, σφηνὸς, ὁ, cuneus. Hinc

Σφηνεὺς, έως, ὁ, cuneus; genus mugilis.

Σφηνοειδὴς, έος, ὁ ἡ, cuneatus, cuneo similis. Ex σφὴν et εἶδος.

Σφηνοκέφαλος, ου, ὁ ἡ, caput cuneo simile habens. Ex σφὴν et κεφαλή.

Σφηνοπώγων, ωνος, ὁ, barbam habens latam, ab imo tenuiorem.

Σφηνόω, ῶ, f. ώσω, cuneo findo, cuneo adacto divello; (2) obstruo et obturo cuneo, vel obturo et obfirmo velut adacto cuneo, condenso, stipo; ἐσφηνωμένος, cuneatus, *Gl. V.* perf. part. pass. A σφήν.

Σφήνωμα, ατος, τὸ, conus in galea, *Ern.*

Σφήνωσις, εως, ἡ, cunei adactio, aut cuneo adacto divulsio, scissio; (2) obstructio per cuneum. A σφηνόω.

ΣΦΗ'Ξ, σφηκὸς, ὁ, vespa, crabro. Ἵπποι γὰρ σφηκῶν γένεσις, ταῦροι δὲ μελισσῶν, *Nicand. Th.* 741.

Σφήττιος, ὁ, qui est e tribu qui vocatur σφήττος, al. acer, *Ar.*

Σφὶ, vel σφὶν, *ipsis*, vel *sibi*, dat. plur. *Poet.* pro σφίσι, ab οὗ, *sui*.

Σφιγγία, ας, ἡ, parsimonia, sordes. A σφίγγω

Σφιγγίον, ου, τὸ, torques. Ab eod.

Σφιγγόπους, ου, pedes habens (v. gr. mensa, lectus.) ad sphingis speciem factos.

ΣΦΙ'ΓΓΩ, fut. ξω, stringo, adstringo, comprimo, coerceo, *Ph.* ἐσφιγμένος, strictus, *Ph.* p pass. part. σφίγξον, stringe, *Phil.* a. 1. imperat. act. Ἔσω δ᾽ ἔσφιγξε χαλινῷ, *Mus.* 242. Ἀμφὶ δέ οἱ στήθεσσι γέρων ἐσφίγγετο πέπλος, *Theocr.* 7, 17. Hinc

Σφιγκτὴρ, ῆρος, ὁ, qui constringit. *Apud medicos* musculus rotundus anum constringens, ne excrementa ante tempus effluant.

Σφιγκτὸς, ἡ, ὸν, constrictus, ligatus, vinctus.

Σφιγκτῶς, *adv.* constricte.

Σφίγμα, ατος, τὸ, quod adstringit.

Σφίγξ, σφιγγὸς, ἡ, Sphinx, monstrum alatum faciem virgineam habens, reliquo corpore leoni simile, ænigma hominibus solvendum proponens, nesciosque illud solvere dilanians; *item* qui ænigma loquitur.

Σφίγξαι, aor. 1. inf. act. v. σφίγγω, *constringo*.

Σφίγξις, εως, ἡ, adstrictio, constrictio. Σφίγξις τῶν λίθων, *Aret.* A σφίγγω.

Σφὶν, *ipsis*, vel *sibi*. Vide σφί.

Σφόδρα, vehementer, valde, nimis, *Ph.* A

ΣΦΟΔΡΟ'Σ, ρὰ, ρὸν, vehemens, acer, acerbus, alacer, violentus, pertinax, *Ph.*

Σφοδρότης, ητος, ἡ, vehementia, vis, acerbitas, alacritas, *Gl. V.* A præc.

Σφοδρύνω, et σφοδρύνομαι, vehemens reddor, vires accipio. Ab eod.

Σφοδρῶς, *adv.* vehementer, valde. Ab eod.

Σφόκος, avis quædam, *V. L.*

Σφονδύλη, seu σπονδύλη, ης, ἡ, radix silphio similis; (2) insectum de blattarum genere. A σπόνδυλος. Unde

Σφονδύλιον, ου, τὸ, verticillus nentium fœminarum; (2) herba quædam, *Nic. Th.* 948.

Σφόνδυλος, ου, ὁ, vertebra, *Il.* 20, 483.

Σφονδυλοδίνητος, ου, ὁ ἡ, verticillo vel fuso tortus. Ex σφόνδυλος et δινέω.

Σφονδυλόεις, εσσα, εν, vertebrosus, *Man.* A

Σφόνδυλος, ου, ὁ, verticillus nentium fœminarum; (2) vertebra. *Att.* pro σπόνδυλος.

Σφοῦ, *sui*, gen sing. a *Dorico* σφὸς, pro σφέτερος, *suus*.

Σφράγιαι, Νηρηΐδες, exp. ædicolæ, *Orph.*

Σφραγίδιον, ου, τὸ, sigillum, annulus signatorius. A σφραγίς.

Σφραγιδονυχαργοκομήτης, ου, ὁ, qui comam alit, et digitos usque ad ungues annulis ornat; *Vox Aristoph. Nub.* 331. Ex σφραγὶς, ὄνυξ, ἀργὸς, *albus* vel *piger*, et κόμη.

Σφραγιδοφυλάκιον, ου, τὸ, loculus in quo reponuntur vel adservantur σφραγῖδες, armarium. A

Σφραγιδοφύλαξ, ὁ, custos sigilli.

Σφραγίζω, f. ίσω, signo, sigillo, nota impressa insignio; *in S. S.* confirmo, conservo, *item* occulto, aboleo; ἐσφραγισμένος, obsignatus, p. part. pass. Τοῦτον γὰρ ὁ πατὴρ ἐσφράγισεν, *Joann.* 6, 27. Σφραγίσαντες τὸν λίθον, *Matt.* 27, ult. Ἐσφραγίσθητε τῷ πνεύματι, *Ephes.* 1, 13. A

ΣΦΡΑΓΙ'Σ, ῖδος, vel ίδος, ἡ, figura, species (ex alio expressa), sigillum, signum, obsignatio, *Gl. V.*

Σφραγίσαντας, acc. pl. aor. 1. part. act. verbi σφραγίζω. Unde

Σφράγισμα, ατος, τὸ, signum seu nota alicui rei impressa. *Gl. V.* signaculum. A σφραγίζω

Σφραγιστὴρ, ῆρος, ὁ, annulus signatorius, sigillum. *Ph.* signaculum. Ab eod.

Σφραγιστήριον, ου, τὸ, signaculum, *Ph.* A præc.

Σφραγιστὴς, οῦ, ὁ, sigillator. Ab eod.

Σφραγιστικὸς, ἡ, ὸν, signatorius, *Gl. V.*

Σφραγίτιδες, Nymphæ, *Plut.*

Σφρηγίζω, fut. ίσω, *Ion.* pro σφραγίζω.

Σφρηγὶς, ῖδος, ἡ, *Ion.* pro σφραγίς.

Σφριγανὸς, ἡ, ὸν, vehemens; (2) florens, vegetus. A

ΣΦΡΙΓΑ'Ω, ῶ, f. ήσω, turgeo, (*inpr.* de papillis fœminarum) luxurio, lascivio, vigeo; (2) delector alicujus rei usu; (3) insolesco, efferor, de animo, *Ern.* Ὡς δὲ σφριγᾷ τὸ σῶμα σοῦ; *Aristoph. Lys.* 80. Εὖ σωματεῖ γὰρ καὶ σφριγᾷ, *Id. Nub.* 797. Σφριγῶντα θυμὸν ἐσχάσας βίᾳ, *Æschyl.* Hinc

Σφριγώδης, εος, ὁ ἡ, turgidus bonis succis.

Σφυγματώδης, εος, ὁ, ἡ, idem quod σφυγμώδης.

Σφυγμὴ, ῆς, ἡ, pulsus inordinatus et incompositus arteriæ. A σφύζω.

Σφυγμικὸς, ἡ, ὸν, vim habens ciendi pulsus; (2) in quo pulsus consistunt. A

Σφυγμὸς, οῦ, ὁ, pulsus, *Gl. V.* motus cordis et arteriarum, dilatione et contractione factus; (2) genus terræ motus, *Aristot.* A σφύζω.

Σφυγμώδης, εος, ὁ ἡ, pulsitans, pulsui similis, qualis est in pulsu. A præc.

Σφυγμωδῶς, veluti cum vena pulsu distenditur, *Gal.*

Σφυδὼν, ὁ, validus, robustus, durus, *Hes.*

ΣΦΥ'ΖΩ, fut. ξω, salio, pulso, mico, palpito; σφύζει, palpitat, *Gl. V.* Σφύζουσι οἱ κρόταφοι, *Gal.* (2) doleo, crucior, cupio vehementer, *Ern.* Hinc

Σφύξις, εως, ἡ, pulsus, micatio arteriarum, cordis palpitatio.

ΣΦΥ'ΡΑ, ας, ἡ, malleus.

Σφύραινα, ης, ἡ, piscis quidam, *Ph.* σφύραινα ἰχθὺς, sudis. A σφύρα.

Σφυρὰς, άδος, ἡ, caprini stercoris pilula aut globulus. A σπυράς.

Σφυρήλατος, ου, ὁ ἡ, malleo ductus seu fabricatus, *Ph.* unde ferreus, et *metaph.* durus; epith. necessitatis, *ap. Pind.* σφυρήλατον, solidum. Ex σφύρα et ἐλατὸς, *ductilis*.

Σφύριον, vel σφυρίον, ου, τὸ, malleolus, fabrile instrumentum. A σφύρα.

Σφυρὶς, ίδος, ἡ, pro σπυρὶς, *Suicer.*

Σφυρῖτις φλὲψ, malleoli vena, *Gorr.*

Σφυροκόπανον, ου, τὸ, malleus, *Ph.*

Σφυροκοπέω, malleo tundo. A κόπτω.

Σφυροκόπος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui malleo percutit seu tundit, *Gl. V.* malleator. Ex κόπτω.

Σφυρὸν, οῦ, τὸ, malleolus pedis. *Gl. V.* planta; (2) extremitas ima, ut montis; (3) pes ipsa. A σφύρα.

Σφυρόω, ῶ, fut. ώσω, malleolos pedis calceis seu ocreis munio, vel corrigia substringo *Gl. V.* σφυροῦμαι, malleo. Ab eod. Hinc

Σφυρωτὴρ, ῆρος, ὁ, corrigia calceamenti.

Σφυρωτὸς, ἡ, ὸν, malleatus, *Gl. V.* Ab eod.

Σφύσδειν, præs. inf. act. *Dor.* pro σφύζειν, a σφύζω, *salio.*

Σφῶ, *vos* duo vel *vos* duos, nom. vel acc. dual a σὺ, *tu*, vel *ipsi* duo, *ipsos* duos, nom. vel acc. dual. *Dor.* pro σφὲ, ab οὗ, *sui.*

Σφωὶ, *se*, vel *ipsi*, vel *ipsos*, nom. vel acc. dual. ab οὗ, *sui.*

Σφῶϊ, *vos* duo vel duos, nom. vel acc. dual. a σὺ, *tu.*

Σφῶϊν, *vestrûm* duorum, gen. vel *vobis* duobus, dat. dual ab eod. vel *ipsorum* duorum, vel *ipsis* duobus, dat. dual. ab οὗ, *sui.*

Σφωΐτερος, έρα, ερον, suus; (2) vester A σφῶϊ.

Σφῶν, *sui*, vel *ipsorum*, gen. plur. ab οὗ, vel *vestrûm* duorum, vel *vobis* duobus, gen. vel dat. dual. a σὺ, *tu.*

ΣΧΑΔΩ'Ν, όνος, ὁ, animal pedibus et pennis carens; (2) jactus quidam talorum; σχαδόνες, (3) apum soboles, et favi, *Arist. Theoc.* 1, 147.

Σχάζω, fut. άσω, scarifico; (2) demitto, deduco; (3) dimitto, relinquo, intermitto, instituti mei tenorem abrumpo; (4) inhibeo, cohibeo. (3) Σιμόεντι δ' ἐπ' εὐρεῖτα πλάταν ἔσχασε ποντοπόρον, *Eur. Troad.* 809 Τούτων γενοῦμαι, σχασάμενος τὴν ἱππικὴν, rem equestrem missam face, *Aristoph. Nub.* 107 Σχάσαντος δὲ τὰς μηχανὰς τοῦ Ἀρχιμήδους, ubi tormenta laxavit Archimedes, *Plutarch in Marcello.* (4) Ἴθι νυν καλύπτου, καὶ σχάσας τὴν φροντίδα λεπτὴν, *Arist. Nub* 740. A σχάω

ΣΧΑΛΙ'Σ, ίδος, ἡ, varus, paxillus seu furcula, qua attolluntur sustentanturque retia

Σχάσαις, aor. 1. part. act. *Dor.* pro σχάσας, a σχάζω, *cohibeo.*

Σχασθείην, aor. 1. opt. pass. verbi ejusd.

Σχάσις, εως, ἡ, scarificatio, incisio quæ fit cultro. A σχάζω. Unde

Σχαστὴρ, ῆρος, ὁ, tendicula, *Gl. V.* Hinc

Σχαστηρία, ας, ἡ, funis, trochlea, aut aliquid aliud quo organum intentum laxetur, vel erectum demittitur; (2) funis ille qui in circo cursoribus prætendi solebat, et quo laxato in cursum effundebantur.

Σχαστήριον, ου, τὸ, pugio seu scalpellus, quo utuntur in scarificando; (2) pars quædam navis. A

ΣΧΑ'Ω, ῶ, fut. άσω, scarifico, scalpro incido aut pertundo; (2) remitto, laxo; (3) traduco, transfero. Σχάσον δὲ σεῖο ὄμμα, *Eur. Ph.* 457.

Σχὲ, *habe*, 2. sing. aor. 2. imperat. act. v. ἔχω, pro σχῶ, *habeo.*

Σχεδάριον, ου, τὸ, tabella, schedula, libellus pugillaris. Τῷ σχεδαρίῳ opponitur τὸ τετρὰς, *apud Epiphanium.* Dim. a

Σχέδη, ης, ἡ, scheda, tabula, in qua scribimus, et quidem proprie ex tempore. A σχεδὸν, (potius a σχίζω, *Ern.*)

Σχέδην, *adv.* cum lenitudine quadam decora, pedetentim, modeste, composite, *Plut. in Publicol.* 12. A σχεδὸν, (potius a σχέω, *Ern.*)

Σχεδία, ας, ἡ, ratis seu navis tumultuarie facta, *Ph.* ratis. Ab eod.

Σχεδιάζω, fut. άσω, ex tempore et tumultuario opere facio, negligenter, parum curiose ago. *Gl. V.* ex tempore dico, *Polyb.* Τὸ δέος ἐκ τοῦ παραυτίκα σχεδιασθὲν, metus repentinus, subito ortus, *Arr. Hist. Alex.* 3, 2. Ab eod.

Σχεδιὰς, άδος, ἡ, anchusa, *Hipp.* A præc.

Σχεδίασμα, ατος, τὸ, opus ex tempore factum, celeriter, negligenter. Ab eod.

Σχεδιασμὸς, οῦ, ὁ, idem; (2) temeritas. Ab eod

Σχεδιαστικῶς, *adv.* negligenter, *Ern.*

Σχεδίην, *adv.* cominus. A σχέδιος.

Σχέδιον, ex tempore dictum, ex tempore. A

Σχέδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui prope est; (2) extemporalis, subito factus, inelaboratus, simplex. A σχεδὸν. Hinc

Σχεδίως, *adv.* temere, frustra, ut fit in festinatione.

Σχεδογραφία, ἡ, delineatio seu descriptio rei in charta, ut astrorum in sphæra, *ap. Sch. Arati.* A σχέδη et γράφω.

Σχεδόθεν, *adv.* prope, cominus.

ΣΧΕΔΟ'Ν, *adv.* prope, propemodum, fere, ferme, pene, *Ph.* (2) cominus.

Σχεδουργὸς, οῦ, ὁ, qui rates conficit, ratium opifex; analogice σχεδιουργός. Ex σχεδία et ἔργον.

Σχεδρὸς, patiens, laboriosus, *Hes.*

Σχέθεν, 2. sing. præs. imperat. act. *Arat.* 1154. 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔσχεθε, a verbo poetico σχέθω, *Il.* 1, 219.

Σχεθεὶς, *habitus*, aor. 1. part. pass. verbi ἔχω, pro σχέω.

Σχεθέμεν, præs. inf. act *Ion.* pro σχέθειν. A

Σχέθω, habeo, teneo, inhibeo, cohibeo, reprimo, detineo. Φέρε τοὺς μοχλοὺς, ὅπως ἂν αὐτὰς τῆς ὕβρεως ἐγὼ σχέθω, *Aristoph. Lys.* 428. A σχέω pro ἔχω.

Σχελὶς, ίδος, ἡ, segmentum carnis, *Hes.*

Σχέμεν, *habuisse*, a. 2. inf. act. *Ion.* pro σχεῖν.

Σχέμεναι, aor idem, sed *Dor.* factus.

Σχενδύλη, ἡ, instrumentum quoddam fabrile, *Hes.*

Σχενόω, macero, *Steph.*

Σχέο, 2. sing, aor. 2. imperat. med. *Ion.* pro σχέσο, ab ἔχω, pro σχέω, *habeo.*

Σχὲς, 2. sing a. 2. imperat. act. *per pleonasm.* pro σχὲ, a verbo eod.

Σχέσις, εως, ἡ, habitudo seu constitutio corporis, qua quis carnosus vel gracilis est; (2) dicitur etiam de cultu externo, ut σχέσις ἐσθῆτος, *Ph.* habitus; σχέσιν, tenorem, *Ph.* A σχέω.

Σχετέος, α, ον, cohibendus, retinendus; τὰ σχετέα, cibi, &c. qui vomitu rejiciuntur, *Hipp.* Ab eod.

Σχέτο, *tenebatur*, 3 sing. aor. 2. ind. med. *Ion.* pro ἔσχετο, ab ἔχω, pro σχέω.

Σχετήριον, ου, τὸ, qu. dic. retinaculum, remedium ad sedandum. Ἀλλ' ἡδὺ λιμοῦ καὶ τόδε σχετήριον, *Eur. Cyclop.* 134. Ab eod.

Σχετικὸς, ἡ, ὸν, qui cum aliquo convenit; (2) qui habitum admittit; (3) retinendi et cohibendi vim habens; (4) relativus, *ap. Dial.* Ab eod.

Σχετικῶς, *adv.* per convenientiam quandam et conjunctionem; relative.

Σχετλιάζω, fut. άσω, conqueror, tanquam acerba et misera passus; (2) lamentor. *Gl. V.* quirito. Τί δακρύεις καὶ σχετλιάζεις; *Luc.* Οὐ δεῖ σχετλιάζειν καὶ βοᾶν, πρὶν ἂν μάθῃς, *Aristoph. Plut.* 475. A σχέτλιος. Hinc

Σχετλιασμὸς, οῦ, ὁ, quiritatio, lamentatio.

Σχετλιαστικὸς, ἡ, ὸν, conveniens quiritanti seu lamentanti; (2) lamentabilis.

ΣΧΕ'ΤΛΙΟΣ, ία, ιον, miser, miserabilis, infelix; (2) asper, severus, intractabilis, durus; (3) acer, audax, laborum patiens. Σχέτλιός ἐσσι, γεραιὲ, *Il.* 10, 165; (4) scelestus, nefarius, injustus. *Gl. V.* importunus.

Σχετλιότεκνος, ὁ καὶ ἡ, infelix liberis, *Cyr.*

Σχετλίως, *adv.* misere, miserabiliter; (2) injuste, scelerate.

ΣΧΕ'Ω, habeo, teneo; inus. Hinc futurum verbi ἔχω, σχήσω· præt. ἔσχηκα. Οὔτι μὰ τὰς Κερχνῇδας ἔτι σοῦ σχήσομαι, tolerabo, *Aristoph. Av.* 1340. Hinc

Σχῆμα, ατος, τὸ, habitus, gestus, figura, cultus, vestis ornatusque exterior; *item* decus, dignitas; *etiam* prætextus; (2) decus, ornamentum; (3) inservit periphrasi. Ὦ σχῆμα πέτρας δίπυλον, o gemina patens fore rupes, *Soph. Phil.* 952. (2) Ἀσιατίδος γῆς σχῆμα, *Eurip. Androm.* 1.

Σχηματίζω, fut. ίσω, effingo, figuro, formo; (2) gesticulor; (3) simulo, in medio. (1) λαμπρῷ κατόπτρῳ σχηματίζεται κόμην, componit comam, *Eurip. Med.* 1161. (2) ἀλλ' ἔγωγ' οὐ σχηματίζειν βούλομαι, *Aristoph. Pace,* 324. A σχῆμα.

Σχημάτιον, ου, τὸ, staticulus; gestus, *Dim.*

Σχημάτισις, εως, ἡ, situs, habitus. A σχηματίζω.

Σχηματισμὸς, οῦ, ὁ, figuratio, figura; cultus corporis et comptura; corporis compositio in certum modum; *item*, orationis, gestus; (2) simulatio, prætextus. Λέγεται ὄγκον καὶ σχηματισμὸν περιβαλέσθαι, *Plut.* Ab eod.

Σχηματογραφέω, fingo vel oratione vel pictura, &c. A σχῆμα et γράφω.

Σχηματοποιέω, ῶ, fut. ήσω, fingo, conformo, informo; (2) gesticulationi servio, schemata saltationis cujusdam imitor, *Gl. V.* σχηματοποιῶ, gesticulor, *Xen.* Hinc

Σχηματοποιΐα, ας, ἡ, gestuum schematumque in saltando effictio.

Σχήσειν, fut. 1. inf. act. verbi ἔχω, pro σχέω.

Σχήσεσθαι, *habiturum esse*, fut. 1. inf. med.

Σχῆσις, εως, ἡ, habitus. A σχέω.

Σχητηρία, ας, ἡ, anchora. Ab eod.

Σχιδακηδὸν, *adv.* in modum assularum, assulatim. A σχίδαξ.

Σχιδακώδης, εος, ἡ, assulosus, Ab eod.

Σχιδανόπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, cujus pedes in digitos fissi sunt. Ex σχίζω et πούς.

Σχίδανος, fissus, scissus, *Steph.* sine exemplo.

Σχίδαξ, ακος, ἡ, assula, fragmentum aut segmentum e ligno scisso. *Ph.* talea. A σχίζω.

Σχίδη, ης, ἡ, idem; scida, scidula.

Σχίδος, εος, τὸ, idem et ab eod.

Σχιδίον, τὸ, assula, *Vitruv.*

Σχιδώνυχος, ου, ὁ καὶ ἡ, ungulas fissas habens. Ex σχίζω et ὄνυξ.

Σχίζα, vel σχίζη, ης, ἡ, fissura. *Ph.* talea; lignum fissum, *Il.* 1, 462. A σχίζω.

Σχίζῃς, dat. pl. *Ion.* pro σχίζαις. a σχίζη, *fissura.*

Σχιζοποδία, ας, ἡ, fissi pedes, fissura pedum in digitos. A

Σχιζόπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, cujus pedes in digitos fissi sunt; (2) digitatus. Ex σχίζω et πούς.

Σχιζόπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, alas fissas habens. Ex σχίζω et πτερόν.

ΣΧΙ'ΖΩ, fut. ίσω, findo, scindo, diffindo, discindo, disseco; ἐσχισμένον, scissum, *Ph.* perf. part. pass. Μὴ σχίσωμεν αὐτὸν (χιτῶνα), *Joann.* 19, 24. Εἶδε σχιζομένους τοὺς οὐρανοὺς, *Marc.* 1, 10. Ὅπως δρῦν ὑλοτόμοι σχίζουσι κάρα φονίῳ πελέκει, *Sophocl. El.* 99.

Σχινδάλαμος, ου, ὁ, assula, festuca, segmentum e calamo fisso; vid. σκινδάλαμος.

Σχινδαλμὸς, οῦ, ὁ, idem.

Σχινδύλησις, εως, ἡ, fissio in assulas, quasi a σχινδυλέω. *Hipp.*

Σχίνελαιον, τὸ, lentiscinum oleum, *Diosc.*

Σχινίζομαι, ad dentes repurgandos et candefaciendos lentiscum mando. A σχῖνος.

Σχίνινος, ίνη, ινον, lentiscinus. Ab eod.

Σχινὶς, ίδος, ἡ, bacca lentisci, *Hipp.*

Σχινοκέφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, habens caput bulbo simile, i. e. oblongum, *Aristoph. Plut. in Pericle,* 3. Ex σχῖνος et κεφαλή.

Σχῖνος, ου, ἡ, lentiscus, hodie mastix; (2) scilla, bulbus. A σχίζω.

Σχινοτρώκτης, ου, ὁ, qui lentiscum mandit. Ex σχῖνος et τρώγω, *edo.*

Σχινοτρὼξ, ῶγος, ὁ καὶ ἡ, idem et ex iisdem.

Σχινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lentiscum ferens; (2) qui est e lentisci genere. A σχῖνος.

Σχίσας, *qui fidit*, a. 1. part. act. verbi σχίζω.

Σχισθῆναι, *fissum esse*, aor. 1. inf. pass.

Σχίσις, εως, ἡ, scissio, fissio, scissura. A σχίζω.

Σχίσμα, ατος, τὸ, idem; (2) dissidium, dissensio, discordia; (3) schisma, ruptio unionis in Ecclesia. Ab eod.

Σχισματικὸς, ἡ, ὸν, schismaticus; (2) qui a sosietate se segregat. A præc.

Σχισμὴ

Σχισμὴ, ῆς, ἡ, scissio, fissio, fissura. A σχίζω.
Σχισμὸς, ὁ, laceratio, *Æsch.*
Σχίσσας, *qui conscidit*, a. 1. part. act. *Poet.* pro σχίσας, a σχίζω.
Σχισαὶ, ῶν, αἱ, calceamenti lautioris genus. Οὐ δεινὰ ταῦτα γ' Ἀργείας φέρειν σχισὰς ἐν ἔργῳ. *Eupolis apud Ammon.*
Σχιστὸς, ἡ, ὸν, fissus, scissus; (2) fissilis, qui findi vel scindi potest. *Gl. V.* σχιστὸν, scissile, fissile; *Subst.* σχιστὸν, genus stolæ muliebris; σχισαὶ, calceamenti genus, *Poll.*
Σχοίατο, 3. plur. aor. 2. opt. med. *Ion.* pro σχοῖντο, ab ἔχω, pro σχέω, *contineo.*
Σχοίην, aor. 2. opt. act. *Att.* pro σχοῖμι.
Σχοίνανθος, squinanthus, *ap. Med.*
Σχοινία, ας, ἡ, junci planta seu stirps una cum suo cespite; (2) funale, funis:
Σχοινίζω, fut. ίσω, fune dimetior, agrum metior, divido:
Σχοινίκλος, ου, ὁ, nomen avis. *Gaza* junconem interpretatur. A σχοῖνος.
Σχοίνινος, ίνη, ινον, junceus, e junco factus.
Σχοινίον, ου, τὸ, funiculus, e junco tortus, funis, restis. Dim. ab eod.
Σχοινιοστρόφος, ὁ ϗ ἡ, *proprie* funem contorquens, qui aquam per amphoram e fune pendentem attollit e puteo, et quicunque simili modo laborat, *item* restio. A pr. et στρέφω.
Σχοινιοσυμβολεὺς, ὁ, idem, *Poll.* (2) qui tegetes e junco texit. Ex eod. et συμβολή.
Σχοινὶς, ίδος, ἡ, epith. Veneris. A σχοῖνος, al. a σχῖνος, *lentiscus*, unde debeat esse σχινὶς, *Ern.*
Σχοίνισμα, ατος, τὸ, pars agri fune dimensa ac descripta. Καὶ ἐγενήθη μερὶς κυρίου λαὸς αὐτοῦ Ἰακώβ· σχοίνισμα κληρονομίας αὐτοῦ Ἰσραήλ, *Deuteron.* 32, 9. A σχοινίζω.
Σχοινισμὸς, οῦ, ὁ, dimensio et descriptio quæ fit fune; (2) torturæ genus quod funibus fit et fidiculis tractoriis. Ab eod.
Σχοινῖτις, ιδος, ἡ, e junco facta. A σχοῖνος.
Σχοινοφιλίνδα, lusus quoddam genus, *Poll.*
Σχοινοβατέω, ῶ, funi inambulo. A
Σχοινοβάτης, ου, ὁ, qui per funem ambulat, funambulus. Ex σχοῖνος et βαίνω.
Σχοινοβατία, ας, ἡ, incessus per funem. A præc.
Σχοινοειδὴς, ὲς, ad funis speciem factus. Ex eod. et εἶδος.
Σχοινόπλεκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, e junco plexus, junco nexus. Ex σχοῖνος et πλεκτός.
Σχοινοπλοκικὸς, ἡ, ὸν, funibus texendis aptus. A
Σχοινοπλόκος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui funes e junco torquet seu nectit, *Gl. V.* restio, resticularius. Ex σχοῖνος et πλέκω.
Σχοινοπώλης, ου, ὁ, spartarius. *Gl. V.* qui restes vendit.
ΣΧΟΙ͂ΝΟΣ, ου, ὁ, et aliquando ἡ, juncus; (2) funis e junco plexus, funis, restis; (3) mensura Ægyptiaca sexaginta stadia complectens, *ap. Herod.* alii autem 30. *Ph. Phil.* σχοῖνος γεωμετρικὸς, *schœnus geometricus*, arvipendium.
Σχοινοστρόφος, ου, ὁ, idem quod σχοινιοστρόφος.
Σχοινοτενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, extensus seu protensus, ut funis; (2) longus; (3) rectus. Λόγος σχοινοτενὴς, oratio soluta et in concinnis longisque periodis constans. Ex σχοῖνος et τείνω.
Σχοινοτενῶς, *adv.* in modum funis extensi; (2) porrecte, extente; (3) recte.
Σχοινοτονία, ας, ἡ, longitudo. A
Σχοινότονος, ου, ὁ ϗ ἡ, e junceo aut sparteo fune nexus et contextus; (2) longus, extentus. Ex σχοῖνος et τείνω.
Σχοινοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, junceum funem gestans, seu simpl. funem gerens. Ex eod. et φέρω.
Σχοινοχάλινος, ου, ὁ ϗ ἡ, frænum e fune factum habens
Σχοῖντο. Vide σχοίατο.
Σχοινώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, juncosus, junceus, juncum referens, e junci genere. A σχοῖνος.
Σχολάζω, fut. άσω, vaco, otior, ferior, *Gl. V.* σχολάζει, cessat, vacat, *Ph.* σχολάζων, vacuus, *Gl. V.* σχολάζουσα, vacua, *Ph.* σχολάζοντες, cessantes, *Ph.* σχολάζομαι, otium mihi est, vacat mihi. Ἵνα σχολάζητε τῇ νηστείᾳ ϗ τῇ προσευχῇ, 1 *Cor.* 7, 5. Μουσικὴ ἐστὶ τῷ δεῖπνον σχολάζειν, *Luc.* τοῖς φίλοις, *Xen.* ἀπό τινος, *Ib.* A σχολή.
Σχολαῖος, αία, αῖον, lentus, tardus, segnis. *Gl. V.* otiosus, vacuus. Ὡς σχολαιτέρῳ χρήσασθαι τῷ ῥεύματι, *Arr. Hist. Alex.* 5, 20. Ab eod.
Σχολαιότης, ητος, ἡ, tarditas. A σχολαῖος.
Σχολαίτατα, *adv.* tardissime. Ab eod.
Σχολαίως, *adv.* per otium, lente, tarde, cunctanter. *Gl. V.* otiose.
Σχολαρχέω, ῶ, scholarcha sum, scholæ præsum, *R.* A
Σχολάρχης, ου, ὁ, scholarcha, i. e. qui scholæ præest, *Ph.* σχολάρχαι, professores. Ex σχολὴ et ἄρχων.
Σχολαστήριον, ου, τὸ, locus in quo commode otium agitur post labores; (2) exhedra; (3) schola. A σχολή.
Σχολαστὴς, οῦ, ὁ, otium agens, otio indulgens, otiosus. *Gl. V.* cessator. A σχολάζω.
Σχολαστικὸς, ἡ, ὸν, qui otiari solet, otio deditus; *Gl. V.* scholaris; τὸ σχολαστικὸν, οῦ, otiandi facultas, otium. Ab eod.
Σχολέω, vaco, *V. L.* A σχολή.
Σχολεῖον, ου, τὸ, ludus literarius, schola. A
ΣΧΟΛΗ', ῆς, ἡ, otium, vacatio et feriatio a negotiis, mora ejus qui lente agit; (2) lucubratio per otium, seu in otio composita disputatio; (3) ipse locus in quo vacamus alicui rei, schola. Vide *Ern.*
Σχολῇ, *adv.* otiose, per otium, perfunctorie, sine diligentia, lente, tarde, more hominum otiosorum, sensim, *Gl. V.* (2) vix, ægre, magno cum labore; (3) haudquaquam, nullo modo, nullatenus; (4) multo minus, si non illud, hoc multo minus.
Σχολιαστὴς, οῦ, ὁ, qui scholiis auctorum illustrat, scholiastes. A σχολιάζω.
Σχολικὸς, ἡ, ὸν, ad scholas pertinens, scholis conveniens; (2) puerilis; unde ineptus, frigidus in oratione. A σχολή.
Σχολικῶς, scholæ modo, ut fit in scholis. A pr.
Σχολιογράφος, ὁ, qui scholia scripsit. A
Σχολιογραφέω, ῶ, f. ήσω, brevia scholia scribo.
Σχόλιον, ου, τὸ, glossa, notula, brevis explicatio vocabulorum difficilium. A σχολή.
Σχόμενοι, nom. pl. a. 2. part. med. verbi ἔχω.
Σχοῦ, *habe*, 2. sing. aor. 2. imp. med. *Ion.* et *Att.* pro σχέσο.
Σχῶ, aor. 2. conj. act.
Σῶ, cerno, incerno, cribro, *Etymol. Mag.* Vide σῶσι infra pro σήθω.
Σῶδες, aves quædam, *Opp.*
Σώεσκε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐσώε, a σώω, *servo.*
Σῶζε, 2. sing. præs. imperat. act. verbi σώζω.
Σωζόμενον, acc. sing. præs. part. med.
Σώζω, fut. ώσω, salvo, *Ph.* servo, sospito, *Gl. V.* σώζει, conservat, sanat, *Ph.* σωθῆναι, sanari, *Ph.* salvari; σωθεὶς, salvus, *Ph.* a. 1. pass. σῶζε, vale, *Ph.* imperat. præs. pass. σῶσαι, sanare, *Ph.* inf. act. aor. 1. σῶσόν με, salvum me fac, *Gl. V.* imperat. act. aor. 1. *item* (2) a periculo munire, tutum præstare in futurum. Σώζει τὰ πολλὰ σώμαθ' ἡ πειθαρχία, *Soph. Antig.* 687. Ἐν σοὶ πᾶσ' ἔγωγε σώζομαι, *Id. Aj.* 519. Ἦ σὺ κεῖνος εἶ, ὅς τόνδε κἀμ' ἔσωσας ἐκ πολλῶν πόνων; *Idem, El.* 1372. Τὸ δὲ μάθημα τοῦτο, σώζει παῖδας, οἶκον, χρήματα, *Aristoph. Av.* 385. A σόος.
Σωθεὶς, aor. 1. part. pass. verbi σώζω.
Σωθῆναι, *servatum esse*, aor. 1. inf. pass.
Σωθῶσιν, 3. plur. aor. 1. conj pass. cum ν.
Σωκέω, ῶ, valeo, possum. A σῶκος. Σωκῶ idem valet quod ἰσχύω, Etymol. ἰσχύει, βοηθεῖ, *Hes.* ex Æschyl. *Eum.* 36.
Σῶκος, ου, ὁ, servator; epith. Mercurii, *Il.* 20, 72. A σώζω.
Σωκρατίω, Socratem ago, *Ar.*
Σώκω, pro σωκέω, *Hes.*
ΣΩΛΗ'Ν, ῆνος, ὁ, canalis, tubus, fistula, veluti in aquæductu; (2) piscis quidam testaceus.
Σωληνάριον, ου, τὸ, canaliculus, tubulus, siphunculus. Dim. a σωλήν.
Σωληνίσκος, ου, ὁ, idem et ab eod.
Σωληνιστὴς, οῦ, ὁ, qui piscatur σωλῆνας.
Σωληνοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, canaliculo similis, canaliculum referens. Ex σωλὴν et εἶδος.
ΣΩ͂ΜΑ, ατος, τὸ, corpus, παρὰ τὸ σῆμα, hoc est a sepulchro, quod anima in corpore sit quasi sepulta, secundum Orphicos. *Ph.* (2) mancipium; (3) dicitur et in foro de capite, *ap. Lys.* (4) de pudendis virilibus: inservit periphrasi. Σῶμά τ' ἀνικάτου θηρὸς, invicta belua, *Œd. Col.* 1568.
Σωμασκέω, corpus exerceo. Ἡ ϗ σχολὴ, ἔφη, ἔσται σωμασκεῖν τοῖς στρατιώταις, *Xen.* Hinc
Σωμασκία, ας, ἡ, corporis exercitatio, *Gl. V.*
Σωματεῖον, ου, τὸ, corpus, i. e. multitudo sedes conjunctas habens, et iisdem legibus vivens, collegium. A σῶμα
Σωματεμπορέω, ῶ, mancipia emo ac reverdo, mango sum, *Strabo.*
Σωματεμπορία, ας, ἡ, mangonium. A
Σωματέμπορος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui mancipia emit ac vendit. *Ph.* venalitiarius, mango, leno. Ex σῶμα et ἔμπορος.
Σωματηγέω, dux sum agminis, cohortis.
Σωματικὸς, ἡ, ὸν, corporalis, qui est corporis; (2) corporeus, corpore constans. A σῶμα.
Σωματικῶς, *adv.* corporeo modo, more corporum.
Σωμάτινος, η, ον, corporeus, *Gl. V.* A σῶμα.
Σωμάτιον, ου, τὸ, corpusculum; (2) hominis defuncti cadaver; (3) codex, liber, tabula deletilis; palimpseston, membrana, *Ph.* Dim.
Σωματοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, corporis speciem gerens, corpulentus, corporeus; quicquid quod in corpus quoddam, systema, redactum est; σωματοειδέστερον, *Longin.* 24. Ex σῶμα et εἶδος.
Σωματοκάπηλος, ου, ὁ, hominum venditor, mango.
Σωματοποιέω, ῶ, f. ήσω, corpoream figuram tribuo, corporea specie effingo; (2) unum corpus facio, quod ante dispersum erat; (3) corpulentum reddo, reficio, etiam de animo; σωματοποιοῦμαι, augeor, validior fio; (4) augeo, validiorem seu potentiorem reddo. Σωματοποιεῖν τὰ ἔθνη, *Polyb.* Σωματοποιούμενα τῇ κοινωνίᾳ, *Longin.* 40.
Σωματοπρεπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, corpori conveniens; (2) corporalis, corporeus.
Σωματοπρεπῶς, *adv.* corpori convenienter, in modum corporis.
Σωματοτροφεῖον, ου, τὸ, locus in quo servi vel mancipia aluntur. Ex σῶμα et τροφεῖον.
Σωματοφθορέω, corpus corrumpo, debilito, frango.
Σωματόφορβος, ὁ, corporis altor, *Man.* A φέρβω.
Σωματοφρουρητωρ, ὁ, corporis custos, *Man.*
Σωματοφυλακέω, ῶ, f. ήσω, sum corporis custos.
Σωματοφυλακία, ἡ, custodia corporis.
Σωματοφυλάκιον, ου, τὸ, corporum conditorium. A
Σωματοφύλαξ, ακος, ὁ, corporis custos, seu qui latus alicujus stipat. *Ph.* satelles, stipator.
Σωματόω, ῶ, fut. ώσω, corpus facio, corporea natura induo; σωματοῦσθαι, q. d. corporescere, corporeum fieri, *Aristot.* A σῶμα.
Σωματώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, corporeus, corporea præditus natura. Ab eod.
Σωματωδῶς, *adv.* corporaliter.
Σωμάτωσις, εως, ἡ, cum rei corpus tribuitur. A σωματόω.
Σώοντο, ruebant, σωομένοι, concitati, *Apoll. Rhod.* 3, 307. Vide σόω in (2).
Σῶος, ου, vel σῶς, ὁ ϗ ἡ, salvus, incolumis, sospes, *Ph.* A σόος.
Σωρακὶς, ἡ, instrumentum equisonis cavum quo equi crines cohibentur, *Poll.*
Σώρακος, ου, ὁ, qualus, *Ph.*
Σωρεία, ας, ἡ, cumulus, acervus, congeries. A σωρεύω.
Σωρείτης, ου, ὁ, Sorites, argumentationis genus, in qua superiori semper aliquid additur, tanquam granum acervo; sophisma inexplicabile, cavillatio. Ab eod.

Σωρὸς, ῦ, ὁ, idem quod *σωρός*.
Σώρευμα, ατος, τὸ, accumulatio. A *σωρεύω*.
Σωρεύσασαν, acc. plur. a. 1. part. act. f. g. v. *σωρεύω*. Unde
Σώρευσις, εως, ἡ, acervatio, cumulatio.
Σωρευτὸς, ἡ, ὸν, acervatus, cumulatus.
Σωρεύω, cumulo, acervo, aggero, congero. Ἄνθρακας πυρὸς σωρεύσεις ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτῦ, *Rom.* 12, 20. Ἄλλον ἐπ' ἀλλῶν σωρεύειν αἰεὶ πλῦτον ἐπειγόμενος, *Epgr.* A *σωρός*.
Σωρηδὸν, *adv.* acervatim, cumulatim. Ab eod.
Σωρείτης, ῦ, ὁ, *Gl. V.* Vide *σωρείτης*.
Σωρῖτις, ιδος, epith. Cereris. A
ΣΩΡΟ'Σ, ῦ, ὁ, cumulus, acervus, agger, congeries.
Σῶς, ὁ ἡ ἡ, salvus, incolumis, sospes, integer, perfectus. Εἴπερ ἐςὶ σων (ποτὸν), siquidem sospes est, si quidem scaturit (de fonte), *Soph. Phil* 21. Ex *σόος*, vel *σάος*
Σῶσαι, aor. 1. inf. act. verbi *σώζω*, *servo*.
Σώσει, 3. sing. fut. 1. ind. act.
Σῶσι, *incernunt*, 3. plur. præs. ind. act. verbi *σῶ*, *incerno*. Σῶσι διὰ σινδόνος, *Herodot.* 1, 200.
Σωσιάνειρα, ἡ, servans viros, *Cyr.*
Σωσίκοσμος, ὁ, mundi servator.
Σῶσιν, *servant*, 3. pl. præs. ind. act. *per Crasin*, et cum ν ἐφελκ. pro *σώζουσι*.
Σωσίοικος, ῦ, ὁ, domus conservator. Ex *σώζω* et *οἶκος*.
Σωσίπολις, urbis conservator, *Aristoph. Ach.* 167. A *σώζω* et *πόλις*.
Σῶσον, 2. sing. aor. 1. imperat. act. v. *σώζω*.
Σωστέον, *adv. posit.* servandum est. Ἀθλίως δὲ σωστέον, *Eur. Her. Fur.* 139. A *σώζω*.
Σωστικὸς, ἡ, ὸν, servandi seu conservandi vim habens, conservator, tutator. A *σώζω*.
Σωστικῶς, *adv.* salutariter, salubriter.
Σῶστρον, ῦ, τὸ præmium quod ægrotus sanitati restitutus medico aut deo salutari reddit; *item* quod datur ei qui fugitivum retraxit, et domino restituit, *item* quod pro libertate datur. A *σώζω*.
Σώτειρα, ας, ἡ, servatrix, Minervæ cognomen, quia fingit intellectum omnem partialem in intellectionibus totalibus Jovis.
Σωτέον, idem quod *σωστέον*, *Steph.*
Σωτὴρ, ῆρος, ὁ, servator, conservator, liberator, *Ph.* sospitator. *adj.* usurpatur, ὁ ἡ ἡ, felix. Εἰ γάρ ἐν τύχῃ γε τῶς Σωτῆρι βαίη, *Soph. Œd. Tyr.* 80. Νύμφαις ἁλίαισιν ἐπευξάμενοι νόςυ σωτῆρας ἱκέσθαι, *Id. Phil.* 1470. A *σόος*.
Σωτηρία, ας, ἡ, salus, incolumitas; conservatio, *Ph.* A *σωτήριος*.
Σωτήρια, ίων, τὰ, sacra quæ agitantur in honorem deorum sospitalium; (2) foricæ; *Agathias in Anthologia.* Ab eod. *P.*
Σωτηριακὸν, ῦ, τὸ, pretium quod pro funeris elatione datur. Ab eod.
Σωτήριος, ῦ, ὁ ἡ ἡ, salutaris, prosper, saluber. sospitalis, *Gl. V.* (2) sospitator, protector. Hinc τὸ σωτήριον, ῦ, salus; (2) expiatio, *LXX.* (1) Δέξεσθαι τὸν ἱκέτην σωτήριον, *Soph. Œd. Col.* 487. (2) ἐν δὲ τῷ λέγειν κἂν ἂν λάβοις τὰ πλεῖον' ἢ σωτήρια, *Id. ibid.* 795. Σωτήριος σὰς, *Eurip. Or.* 656. A *σωτήρ*.
Σωτήριχος, ῦ, ὁ, servator. A *σωτήρ*.
Σωτηριώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, salutaris, sospitalis. *Gl. V.* saluberrimus. A *σωτήριος*.
Σωτηριωδῶς, *adv.* salutariter, salubriter.
Σωτηρίως, idem, *Gl. V.* A *σωτήριος*.
Σῶτρον, ῦ, τὸ, lignum orbiculare rotæ extimum, quod radios in se continet. A *σώω*.
Σωφρονέω, ῶ, f. ήσω, sanæ mentis sum, mentis compos seu prudens sum, prudenter me gero; (2) modestia utor, modestus sum; (3) temperanter et modeste me gero; castus sum et pudicus. Οὐδέ σ' αἱ τύχαι, τέκνον, ἐσωφρονήκασιν, *Eur. Tro.* 342. A *σώφρων*.
Σωφρόνημα, ατος, τὸ, moderate factum, facinus pudicum et castum. A *σωφρονέω*.
Σωφρονήσατε, 2. pl. aor. 1. imperat. act. verbi *σωφρονέω*. Unde
Σωφρονητικὸς, ἡ, ὸν, modestiæ, temperantiæ amans seu studiosus.
Σωφρονίζω, f. ίσω, ad sanam mentem reduco, facio ut quis sapiat; castigo, emendo, coerceo, compesco, reprimo, tempero, moderor. Ἵνα σωφρονίζωσι τὰς νέας, *Tit.* 2, 4. A *σώφρων*.
Σωφρονικὸς, ἡ, ὸν, natura comparatus ad temperantiam; (2) modestiæ et moderationi deditus. Ab eod.
Σωφρονικῶς, *adv.* temperanter, modeste. A pr.
Σωφρόνισις, εως, ἡ, castigatio, emendatio.
Σωφρόνισμα, ατος, τὸ, id quo quis castigatur et emendatur.
Σωφρονισμὸς, ῦ, ὁ, castigatio, emendatio, ad meliorem mentem revocatio, coercitio.
Σωφρονιςὴρ, ῆρος, ὁ, admonitor, castigator; (2) dens genuinus. *Ph.* A *σωφρονίζω*.
Σωφρονιςήριον, ῦ, τὸ, carcer ad emendationem morum Ab eod.
Σωφρονιςὴς, ῦ, ὁ, castigator, emendator, monitor, præceptor; qui aliquid prudenter agit, et concipit; cum gen. rei quæ prudenter instituitur, *Plut.* Ab eod. Unde
Σωφρονιςικὸς, ἡ, ὸν, monendi, emendandi vim habens, ad emendandum ac monendum comparatus.
Σωφρονιςὺς, ύος, ἡ, emendatio, correctio. A *σωφρονίζω*.
Σωφρονέντως, modeste, prudenter, vel moderate se gerendo, *Steph.*
Σωφρόνως, *adv.* sana mente, prudenter; (2) moderate, modeste, continenter, temperanter, pudice. *Gl. V.* sobrie, caste.
Σώφροσι, *temperantibus*, dat. pl. a *σώφρων*.
Σωφροσύνη, ης, ἡ, modestia, pudicitia, castitas, *Philox.* temperantia, *Gl. V.* A
Σώφρων, ονος, ὁ ἡ ἡ, cui mens est salva et incolumis; (2) prudens, sapiens; (3) moderatus, temperans, continens, sobrius; (4) honestus, bene moratus, probus; (5) castus, pudicus, continens. Ex *σῶς* et *φρήν*.
Σωχέω, idem quod seq. *Nic. Th.* 590.
ΣΩ'ΧΩ, tero, lævigo.
Σώω, incito; *σώοντο*, pass. imperf. A *σεύω*.
Σώω, incito, moveo; (2) servo, sospito; *σώομαι*, servor incolumis. A *σῶς*, vel *σόω*.

T.

T Decima nona litera Græcorum, quæ Tau dicitur ab Hebræorum litera cognomini; (2) in notis numeralibus valet *trecenta*, et cum lineola subjecta, ͵τ, *trecenta millia*.
Τὰ, *hæc*, nom. pl. n. g. ὁ, ab *hic*.
Ταβαῖται, lignea quædam pocula, *Ath.*
Ταβαρίτης, sc. ἄρτος. *Ath.*
Ταβερνεῖον, ῦ, τὸ, caupona. A *taberna*.
Τάβλα, tabula, *Gl. V.* A *tabula*.
Ταβλίζειν, tesseris ludere in tabula. A præc.
Ταβλιςὴς, ῦ, ὁ, qui ludit in tabula.
Τάγαθὰ, *bona*, nom. plur. *Dor.* pro τὰ ἀγαθὰ, *bona*, ab ἀγαθὸν, *bonum*.
Ταγαῖος, ῦ, ὁ, qui facit quidpiam ab alio jussus; (2) subjectus. A *ταγός*.
Ταγέω, impero. Ab eod.
ΤΑΓΓΗ', ῆς, ἡ, rancor.
Ταγγίασις, εως, ἡ, idem. Quasi a *ταγγιάζω*, quod esset *rancesco*.
Ταγγίζω, rancesco, rancidus fio. A *ταγγή*.
Ταγγὸς, ἡ, ὸν, rancidus, qui rancorem contraxit, *Ph.* ταγγὸν, rancidum. Ab eod.
Ταγεία, ας, ἡ, principatus; (2) præfectura. A *ταγεύω*.
Ταγεὶς, *ordinatus*, a. 2. part. pass. v. *τάττω*.
Ταγεύω, sum summus magistratus, *Xen.* (2) præficio, *Æschyl.* A
Ταγὴ, ῆς, ἡ, principatus, præfectura; (2) præceptum. A *τάσσω*.
Ταγηνίας, ῦ, ὁ, ut ταγηνίας ἄρτος, panis in sartagine coctus, admixto caseo.
Ταγηνίζω, frigo, *Gl. V.* A *τάγηνον*.
Ταγηνιςὸς, ἡ, ὸν, in sartagine frictus seu coctus. A præc.
Ταγηνίτης, ῦ, ὁ, ut ταγηνίτης ἄρτος, idem quod *ταγηνίας*. A
Τάγηνον, ῦ, τὸ, sartago, *Gl. V.* Alias *τήγανον*.
Εὔχομαι δέ σοι τὸ μὲν τάγηνον πιθέδων ἐφεςάναι σίζον, *Aristoph. Equit.* 928. A *τήκω*.
Τάγκιςρον, *hamo*, *Att.* vel *Æol.* pro τῷ ἀγκίςρῳ, ab ἄγκιςρον.
Τάγμα, ατος, τὸ, ordo, factio, agmen, globus, legio, *Ph.* A *τάσσω*.
Ταγματάρχης, ῦ, ὁ, qui agmini præest. Ex *τάγμα* et *ἄρχω*.
Ταγματικὸς, legionarius, *Gl. V.* A *τάγμα*.
Ταγὸς, ῦ, ὁ, dux, imperator, præfectus, præses, summus est magistratus in Thessalia; *Il.* 23, 160. A *τάσσω*.
Ταγῦχος, ῦ, ὁ, idem. A *ταγὴ* et *ἔχω*.
Ταχειοί, minime, *Suid.*
Τάζω, extendo, corripio, apprehendo; ut hinc sit *τεταγὼν*, a. 2. cum reduplicatione, qui prehendit, *Il.* 1, 591. A *τείνω*.
Ταθεὶς, aor. 1. part. pass. verbi *τείνω*.
Ταθῶσι, 3. plur. aor. 1. conj. pass.
Ταὶ, nom. plur. f. g. *Ion.* pro *αἱ*, ab *ὁ*, articulo præpos.
Ταινία, ας, ἡ, tænia, fascia, vitta, redimiculum; (2) agger ex arenæ colluvie; (3) cautes scrupulosa sub aquis latens, in longumque porrecta, syrtis; (4) genus vermium longiorum; (5) genus piscis *apud Aristotelem.* A *τείνω*.
Ταινίδιον, ῦ, τὸ, Dim. a præc.
Ταινίον, ῦ, τὸ, idem et ab eod.
Ταινιόπωλις, ιδος, ἡ, mulier quæ fascias vendit. Ex *ταινία* et *πωλέω*.
Ταινιόω, ῶ, fut. ώσω, redimio fascia; (2) orno, *Aristoph. Conc.* 1026. A *ταινία*.
Ταινιωτικὸς, ἡ, ὸν, in tænia natus. Vide *ταινία* No. 2 et 3. Τύτυ δὲ καλλίων ὁ ταινιωτικὸς καλύμενος, *Athen.* 1, 25.
Τάκεαι, 2. sing. præs. ind. pass. *Dor.* et *Ion.* pro *τήκεσαι*, a *τήκω*.
Τακεῖθεν, *Dor.* pro τὰ ἐκεῖθεν, *quæ illic.*
Τακεὶς, aor. 2. part. pass. *Dor.* pro *τηκείς*.
Τακερὸς, ρὰ, ρὸν, liquefactus, maceratus, liquatus, humidus; mollis, tener, delicatus, de oculis, vultu. A *τήκω*. Hinc
Τακερόω, ῶ, f. ώσω, macero; (2) coctione ita tenerum reddo, ut velut liquescens dilabatur et diffluat, *Diosc.*
Τακερόχρως, ωτος, ὁ ἡ ἡ, corpus liquatum habens. Ex *τακερὸς* et *χρώς*.
Τακερῶς, instar eorum quæ *τακερὰ* dicuntur, *Ath.*
Τάκην, aor. 2. ind. pass. *Ion.* pro *ἐτάκην*, a *τήκω*.
Τακήσομαι, *liquefiam*, fut. 2. ind. pass.
Τακτικὸς, ἡ, ὸν, ordinandi peritus, *peculiariter*, ordinandi peritus milites et aciei instruendæ; *τακτικὰ*, quæ ad rem et disciplinam militarem spectant; *τακτικοὶ*, scriptores de acie ordinanda. A *τάσσω*.
Τακτικῶς, *adv.* militariter, cum peritia aciei struendæ. *Gl. V.* ordinate.
Τακτὸς, ἡ, ὸν, ordinatus, in quo servatur ordo; (2) certus, statutus, definitus, ut dies, &c.
Τάκτὸς, pro τὰ ἐκτὸς, aliena. Τί τἀκτὸς τῶν κακῶν με δεῖ λέγειν, *Eurip. Phœn.* 43. A *τάσσω*.
Ταλῶνες, οἱ, pastilli ex adipe conciso minutatim, adjectis et aliis, *Poll.*
Ταλαεργὸς, ῦ, ὁ ἡ ἡ, qui patienter et constanter opus facit, patienter laborem subiens ac perferens. Ex *τάλας* et *ἔργον*.
Ταλαίμοχθος, ὁ, patiens laborum, *Eust.*
Ταλαιπείριος, pro quo *ταλαπείριος*, *Steph.*
Ταλαιπωρέω, ῶ, f. ήσω, laboro, ærumnas et labores perfero; (2) in ærumnas ac miserias conjicio. *Gl. V.* affligo. Πρὸς ταλαιπωρήσατέ γ' ὀλίγον χρόνον, *Aristoph. Lys.* 769. A *ταλαίπωρος*. Hinc
Ταλαιπώρημα, ατος, τὸ, idem quod
Ταλαιπωρία, ας, ἡ, miseria, ærumna, *Ph.* labor, molestia, et fatigatio. A
Ταλαιπωροποιὸς, ὸν, ærumnosum reddens.
Ταλαίπωρος, ῦ, ὁ ἡ ἡ, ærumnosus, miser, misellus, *Gl. V.* Ex *ταλάω* et *πωρή*.
Ταλαιπώρως, *adv.* ærumnose, misere, laboriose.
Ταλαίφρων, ονος, ὁ ἡ ἡ, ærumnosus, qui animo patienti est. Ex *ταλάω* et *φρήν*.

Ταλακάρδιος, ου, ὁ ϰ ἡ, qui toleranti et forti est animo, cujus cor adversa tolerare novit; (2) fortis, magnanimus. Ex καρδία.

Τάλαν, miser, voc. sing. a τάλας. Unde

Ταλανίζω, fut. ίσω, miserum et ærumnosum voco, defleo, misereor.

Ταλανταῖος, et ταλαντιαῖος, αία, αῖον, talentum æquans. A τάλαντον.

Ταλάντατος, miserrimus. A τάλας.

Ταλαντάω, ῶ, appendo, libro. A τάλαντον.

Ταλάντερος, miserior. A τάλας.

Ταλαντεύω, f. εύσω, libro, pondero, appendo; (2) huc illuc exagito, suspensum teneo, *Luc.* (3) vergo, inclino.

Ταλαντίζω, idem. A

ΤΑ'ΛΑΝΤΟΝ, ου, τὸ, statera, libra, trutina, lanx; (2) id quod lanci imponitur ponderandum, et nominatim talentum, pondus 125 librarum, summa pecuniæ apud Atticos thalerorum 750, secundum computationem vulgarem, ap. Atticos et Babylonios 1000. Hinc

Ταλαντοῦχος, ὁ, libripens. E pr. et ἔχω.

Ταλαντόω, ῶ, libro. Hinc

Ταλάντωσις, εως, ἡ, ponderatio, examinatio, quæ fit pondere appenso et libratione: (2) *metaph.* de aquæ marinæ agitatione seu libratione.

Ταλαός, ἡ, όν, miser, ærumnosus. A ταλάω.

Ταλαπαθὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, qui incommoda et ærumnas patienter tolerat, ærumnæ patiens, ærumnosus, miser. Ex τάλας et πάθος.

Ταλαπείριος, ου, ὁ ϰ ἡ, ærumnas expertus, calamitosus et miser. Ex πεῖρα.

Ταλαπενθὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, luctu adfectus; (2) fortiter luctum et mœrorem perferens, *Od.* 5, 222. Ex πένθος.

Ταλάριον, τὸ, et ταλαρίσκος, ὁ, quasillus. A

Τάλαρος, ου, ὁ, vas seu instrumentum in quo lanas et fusos reponunt; qualus, quasillus. *Gl. Vet.* calathus, fiscella; vas in quo cibaria aut alia geruntur; item vas in quo lac reponunt bubulci, et quo utuntur in premendo lacte et caseo formando, *Il.* 18, 568. A ταλάω.

Τάλας, αινα, άλαν, *gen.* ανος, αίνης, ανος, miser, ærumnosus. Ab eod.

Ταλαστήιος, *Poet.* ταλάσιος, *Ap.* Ab eod.

Ταλασία, ας, ἡ, lanificium. Ab eod.

Ταλάσιον, ου, τὸ, lana. Ab eod.

Ταλάσιος, ου, ὁ, lanificus. Ab eod.

Ταλασιουργέω, ῶ, f. ήσω, lanas tracto, lanarius sum, *Xen.*

Ταλασιουργία, ας, ἡ, lanificium.

Ταλασιουργικὸς, ἡ, όν, ad lanificium pertinens. A

Ταλασιουργὸς, οῦ, ὁ ϰ ἡ, qui vel quæ lanas tractat. Ex ταλασία et ἔργον.

Τάλασις, εως, ἡ, patientia, tolerantia. A ταλάω.

Ταλασίφρων, ονος, ὁ ϰ ἡ, qui animo patienti est, qui omnia tolerat, nec ullis vincitur ærumnis, fortis. Ὑπὸ κεν ταλασίφρονά περ δέος εἷλεν, *Il.* 4, 421. Ex ταλάω et φρήν.

Ταλαύρινος, ου, ὁ, patiens ærumnarum et laborum; (2) audax, fortis. *Il.* 5, 289.

Ταλάφρων, idem quod ταλασίφρων. A

ΤΑΛΑ'Ω, ῶ, suffero, perpetior; (2) sustineo, i. e. audeo.

Ταλεῖαι, αἱ, olearum rami, *V. L.*

Τἀληθὲς, *verum*, Dor. pro τὸ ἀληθές.

ΤΑ'ΛΙΣ, ιδος, ἡ, *Soph. Antig.* 645. puella, virgo nubilis.

Τἄλλα, *adv.* alioqui, cæterum.

Τἀλλότρια, *aliena*, nom. vel acc. pl. n. g. *Dor.* pro τὰ ἀλλότρια.

Τἀμὰ, *Dor.* pro τὰ ἐμὰ, *mea.*

Ταμάλιστα, *adv.* maxime, vehementer.

Τἄματα, *Dor.* et *Att.* pro τὰ ἤματα, *dies.*

Τάμε, *scidit*, 3. sing. a. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔταμε, a τέμνω, *seco.*

Ταμέει, 3. sing. f. 2. ind. act. *Ion.* pro ταμεῖ.

Ταμεία, pro ταμία, *Poll.*

Ταμείας, ου, ὁ, idem quod ταμίας.

Ταμεῖν, aor. 2. inf. act. verbi τέμνω.

Ταμεῖον, ου, τὸ, *Ph.* τὸ ἰδιωτικὸν, *privatum*, cella, promptuarium, fiscus, *Gl. V.* Vid. ταμιεῖον. A ταμίας.

Ταμέσθαι, a. 2. inf. med. verbi τέμνω.

Ταμεσίχρως, οος, ὁ ϰ ἡ, corpus seu cutem incidens ac vulnerans. *Il.* 4, 511. Ex τέμνω et χρώς.

Ταμία, ας, ἡ, dispensatrix. A

ΤΑΜΙ'ΑΣ, ου, ὁ, promus condus, dispensator eorum quæ condenda et promenda sunt; (2) qui ærario præest, quæstor; (3) dispensator, arbiter, administer, præfectus.

Ταμιεία, ας, ἡ, quæstura, *Gl. V.* (2) dispensatio. A ταμιεύω.

Ταμιείας, ου, ὁ, idem quod ταμίας.

Ταμιείδιον, τὸ, Dim. repositoriolum, *Steph.*

Ταμιεῖον, ου, τὸ, *Gl. V.* ταμιεῖον, τὸ δημόσιον, *publicum*, fiscus, ærarium. Vid. ταμεῖον. A ταμιεύω. Unde

Ταμίευμα, τὸ, administratio rei familiaris, vel dispensatio.

Ταμίευσις, εως, ἡ, fiscatio, proscriptio; (2) administratio rei vel privatæ vel publicæ, i. e. ærarii; (3) parsimonia.

Ταμιευτήριον, τὸ, cella penaria, *Ern.*

Ταμιευτικὸς, ἡ, όν, quæstorius; (2) qui bene dispensat, parcus, qui recondere novit in futurum. A

Ταμιευτικῶς, *adv.* parce, frugaliter, bona cum dispensatione.

Ταμιεύτωρ, idem quod ταμίας, *Man.*

Ταμιεύω, fut. εύσω, quæstor sum, quæstoris munus obeo; (2) sum promus seu cellarius; (3) repono, sc. in publicum, unde et bona publico, proscribo. *In med.* repono, recondo, præsertim mea; (2) promo; (3) repono, recondo in futurum velut iram, ultionem differo; (4) vires non uno impetu effundo, sed parce, ut sufficiant universo itineri, labori; unde et v. gr. moderate impero, moderate utor opibus; (2) constituo, definio. Ὡς οὐκ ἔτι ἔμοι ταμιεύσεις, *Aristoph. Eq.* 913. Ἅπαντα γ' ἄρ' αὐτῷ ταμιεύει; *Id. Av.* 1543. Εἰς ἄλλον καιρὸν ταμιεύεσθαι, reservare, *Luc.* χιλιαρχίας ἔτυχε πρῶτον, εἶτα ἐταμίευσεν, *Plut.* A ταμίας.

Ταμίης, *Ion.* pro ταμίας.

Ταμιοῦχος, ου, ὁ, præfectus cellæ penuariæ vel ærarii. Ab ἔχω.

Τάμισος, vel ταμισὸς, οῦ, ὁ, coagulum; (2) pellis hirco recens detracta, *R. Nicand. in Al.* 373. (1) τάμισον δερμίαν ἐνίεσα, *Theocr.* 11, 66. A τάμνω.

Τάμνε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔταμνε, a τάμνω, pro τέμνω.

Τάμνω, *Ion.* pro τέμνω, *Il.* 11, 88.

Ταμῶ, *incidam*, f. 2. ind. act. verbi τέμνω.

Τὰν, pro τὴν, *Dor.* acc. sing. partic. præpos. a nom. ἡ, *Dor.* ἁ.

Τἂν, *Dor.* pro τὰ ἐν, *et in.*

ΤΑΝΑ'ΓΡΑ, ας, ἡ, vas æreum in quo condebantur carnes, *Hes.* ταναγρὶς, *Poll.*

Ταναήκης, εος, ὁ ϰ ἡ, vel secundum alios τανάηκης, εος, protensam seu longam habens aciem, acutus. Ex τανύω et ἀκή.

Ταναηχέτης, valde sonorus. Ταναηχέτα πάντος, *Oppian.* 2, 144.

Ταναιμύκης, εος, ὁ ϰ ἡ, multum et vehementer mugiens. Ex ταναὸς et μυκάω.

Ταναήκης, idem quod ταναήκης, *R.*

Ταναόδειρος, ου, ὁ ϰ ἡ, longum collum habens. A δειρή.

Ταναὸς, οῦ, ὁ ϰ ἡ, et ταναὸς, ἡ, όν, protensus, extensus, promissus, longus, procerus, *Il.* 16, 588. A τείνω.

Ταναϋφὴς, ὲς, subtiliter textus. Ex ὑφή.

Τανάχαλκος, ου, ὁ ϰ ἡ, epith. rei longæ, ex ære.

Τἀνδιᾶ, pro τὰ ἐνδιᾶ, vide in ἐνδιὴς, *Soph. Œd. Col.* 1430.

Τανεῖαι, ῶν, αἱ, porrecta ligna. A ταναός.

Τανηλεγὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, longum somnum vel longam quietem adferens, epith. mortis. Ex λέγω, *cubare facio.*

Τανθάριον, τὸ, rubor, *Hes.*

Τανθαρύζω, *Dor.* τανθαλύζω, tremo, palpito.

Τανταλίζω, concutio, decutio, *Fragm. Anacreontis apud Schol. Soph. Antig.* 137. *Hesychius* ταντάλιζεται, σαλεύεται.

Ταντάλοω, vehementer concutio, labefacto. Ἐπὶ γᾶν πέσε ταντάλωθεὶς, *Soph. Antig.* 137.

Τανύγλωσσος, ου, ὁ ϰ ἡ, linguam protensam habens, *Od.* 5, 66. Ex τανύω et γλῶσσα.

Τανυγλώχιν, ινος, ὁ ϰ ἡ, cuspides extensas ac promissas habens.

Τανύδρομος, ὁ ϰ ἡ, longum curriculum absolvens.

Τανύέθειρος, ὁ ϰ ἡ, longam comam habens. Ab ἔθειρα.

Τανυήκης, εος, ὁ ϰ ἡ, protensam sive longam habens aciem. Ex τανύω et ἀκή.

Τανύθριξ, τριχος, ὁ ϰ ἡ, qui laxo est capillo, prolixos et promissos crines habens; (2) hirsutus. A θρίξ.

Τανύκραιρος, ὁ, longam comam habens; longa cornua habens. Τανυκραίροισιν ἐλάφοισι, *Oppian. Cyneg.* 1, 191. A κραῖρα.

Τάνυμαι, tendor, extendor, distendor. A τείνω.

Τανυμήκης, ες, in longum protensus, prolixus, altus, *Ep.*

Τάνυντο, 3. pl. imperf. ind. pass. *Ion.* pro ἐτανύοντο, a τανύω.

Τανυπλέκτος, ον, plexus, plexilis. Οἱ δὲ τανυπλέκτοισιν ἐν ἕρκεσιν ἤριπον αὐτοὶ, *Oppian. Halieut.* 1, 33.

Τανύπεπλος, ου, ὁ ϰ ἡ, extenso et promisso peplo amictus, cui est vestis laxa et sinuosa. Ex τανύω et πέπλος.

Τανύπλευρος, ου, ὁ ϰ ἡ, cujus latera in longum latumque tensa sunt; (2) amplus; *Nonn. P.* 5, 2. A πλευρά.

Τανυπλόκαμος, idem quod τανύθριξ, *Nonn.*

Τανύπους, ποδος, ὁ ϰ ἡ, pedes extendens, *Od.* 9, 464. Σεμνὰς Ἐρινῦς τανύποδας, venerandas celeripedes Erinnyas, *Soph. Aj.* 837.

Τανύπρεμνος, ον, extensos habens stipites seu truncos, *Coluth.*

Τανύπρωρος, ον, proram extensam et promissam habens, *Call.*

Τανύπτερος, ου, ὁ ϰ ἡ, cui alæ extensæ sunt, extensis et patulis alis volans, velox. Ex τανύω et πτερόν.

Τανυπτερύγεσσι, dat. pl. *Poet.* pro τανυπτέρυξι, a

Τανυπτέρυξ, υγος, ὁ ϰ ἡ, idem et ex iisd. *Gl. V.* τανυπτέρυγες, præpetes.

Τανύρριζος, ου, ὁ ϰ ἡ, radices extensas et longe lateque expansas habens; (2) longus. (2) βαλλόμενος πυκινῇσι τανυρρίζοισιν ἀκωκαῖς, *Oppian. Cyneg.* 4, 195. A ῥίζα.

Τανυσθεὶς, aor. 1. part. pass. verbi τανύω.

Τανυσίπτερος, idem quod τανύπτερος.

Τανύσκιος, ου, ὁ ϰ ἡ, magnam et late diffusam umbram habens. Ex σκιά.

Τανυσκόπελος, ου, ὁ ϰ ἡ, amplos scopulos habens; *Nonn. P.* 4, 21.

Τανυσκόπελος, ον, scopulos in longum pretentos vel altos habens, *Nonn.*

Τάνυσσαν, 3. pl. aor. 1. ind. act. *Ion.* et *Poet.* pro ἐτάνυσαν, a τανύω.

Τανυστὺς, ύος, ἡ, extensio, intensio, *Od.* 21, 112. A τάνυμαι.

Τανύσφυρος, ου, ὁ ϰ ἡ, malleolos pedum extendens inter eundum, amplis latisque passibus progrediens; (2) longa et gracilia crura habens, procerus; (3) qui festinat, celer. Ex τανύω et σφυρόν.

Τανύφθογγος, ον, extendens vocem, *Tryph.*

Τανύφλοιος, ου, ὁ ϰ ἡ, corticem habens amplum seu longum, i. e. longa et ampla arbor. A φλοιός.

Τανύφυλλος, ου, ὁ ϰ ἡ, folia habens ampla et lata, sive etiam diffusa. A φύλλον.

Τανυχειλὴς, ὁ ϰ ἡ, extendens labra, *Col.*

Τανύω, idem quod τείνω. Βοείην τανύειν, *Il.* 17, 390. Νύκτ' ὀλοὴν τάνυσε, *Il.* 16, 567. A τείνω.

Ταξίδιον, ου, τὸ, parva cohors. A τάξις.

Ταξιαρχέω, centuriæ præfectus sum, sum centurio, cohorti præfectus sum, aut etiam ordines duco. Κεἴ τις ἐπιθυμῶν ταξιαρχεῖν, σοὶ φθονεῖ, *Aristoph. Pace,* 444. A ταξίαρχος.

Ταξιάρχης, ου, ὁ, idem quod ταξίαρχος. Ex τάξις et ἀρχή. Hinc

Ταξιαρχία, ας, ἡ, cohortis præfectura, præfectura legionis, tribunatus, *item* decurionatus.

Ταξίαρχος, ου, ὁ, ordinum ductor, centurio, tribunus; *item* decurio.

Ταξιόω, ordino. A

Τάξις, εως, ἡ, ordo, series, *Ph. item* vices, officium, apparitura; *Gl. V.* (2) exercitus, legio, cohors, cuneus, acies, *Ph.* τάξεις, classes, *Gl. V.* (3) constitutio, ordinatio, ut νόμων τάξις· (4) tributa, vectigalia; (5) modestia in ore. A τάσσω. Hinc

Ταξιώτης, ου, ὁ, apparitor; officialis, *Gl. V.*

Ταξιωτικὸς, ἡ, ὸν, officialis, ῥαβδὸς ταξιωτικὴ, virga lictoris. A præc.

ΤΑ'ΞΟΣ, ου, ἡ, taxus, *arbor feralis et venenata.*

Τάξω, pro τὰ ἔξω, quæ sunt foris, *Soph. Œd. Col.* 341.

Ταπεινολογία, ας, ἡ, submissa et humilis oratio. Ex ταπεινὸς et λόγος.

Ταπεινορρημοσύνη, ης, ἡ, idem. A ῥῆμα.

ΤΑΠΕΙΝΟ'Σ, ἡ, ὸν, humilis, *Ph.* summissus, *Gl. V.* tenuis, de fluvio; humilis, de planta. Hinc

Ταπεινότης, ητος, ἡ, humilitas, animi demissio et abjectio.

Ταπεινοφρονέω, ῶ, fut. ήσω, animo sum humili et dejecto, demisse et humiliter, *item* modeste sentio.

Ταπεινοφροσύνη, ης, ἡ, animi demissio, animus demissus et humilis. *Gl. V.* modestia, in sacris. A

Ταπεινόφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, qui est animo humili et abjecto. A φρήν.

Ταπεινόω, ῶ, fut. ώσω, humilem reddo, demitto seu submitto, deprimo; *in S. S.* affligo, calamitatibus premo, *item* vitio, stupro; τεταπεινωμένος, summissus, *Gl. V.* perf. part. pass. Ὅστις ταπεινώσει ἑαυτὸν, ὑψωθήσεται, *Matt.* 23, 12. Μὴ πάλιν ἐλθόντα με ταπεινώσῃ ὁ Θεός μου πρὸς ὑμᾶς, 2 *Cor.* 12, 21. Οἶδα δὲ ταπεινοῦσθαι οἶδα ϗ περισσεύειν, *Phil.* 4, 12. A ταπεινός.

Ταπεινωθήσεται, 3. sing. f. 1. ind. pass.

Ταπεινώθητε, 2. pl. aor. 1. imperat. pass. verbi ταπεινόω. Unde

Ταπείνωμα, ατος, τὸ, depressio, humilitas.

Ταπεινῶς, *adv.* humiliter, abjecte, demisso animo, modeste.

Ταπείνωσις, εως, ἡ, animi demissio et abjectio; (2) imminutio; (3) inopia, tenuitas; (4) in sacris, modestia. A ταπεινόω.

Ταπεινωτικὸς, ἡ, ὸν, deprimendi vim habens. Ab eod.

ΤΑ'ΠΗΣ, ητος, ὁ, tapes, tapetium, vestis stragula.

Τάπις, ιδος, ἡ, idem.

Ταπολλὰ, *adv.* plerumque, sæpe.

Ταπρῶτα, *adv.* primum, ut primum, simul atque.

Τάραγμα, ατος, τὸ, perturbatio, consternatio, terror. Μιλάθρῳ τάραγμα ταρτάρειον πίμπλησι, *Eurip. Herc. Fur.* 907. Ὡς ἐν κλύδωνι καὶ φρενῶν ταράγματι πέπτωκα δεινῷ, *Id. Ib.* 1091.

Ταραγμὸς, οῦ, ὁ, idem. A ταράσσω. Unde

Ταράκτης, ου, ὁ, turbator:

Ταρακτικὸς, ἡ, ὸν, turbandi seu perturbandi vim habens, turbulentus. *Gl. V.* turbidus. Τῶν αἰσθητηρίων ἡ ἀκοὴ ταρακτικώτατόν ἐστι τῆς ψυχῆς, *Appian.*

Ταρακτὸς, ἡ, ὸν, perturbatus; (2) qui perturbari potest. Unde

Ταράκτωρ, ορος, ὁ, perturbator, *R.*

Ταραντινίδιον, τὸ, vestis mollis et pellucida, quæ apud Tarentinos in usu fuit.

Ταραντινίζω, Tarentinos imitor, *impr.* decurro [illegible]

Ταράξῃ, 3. sing. a. 1. conj. act. verbi ταράσσω.

Ταραξίας, ὁ, turbulentus, turbis studens, *Suid.*

Ταραξικάρδιος, ον, animum mordens, perturbans. A ταράσσω et καρδία.

Ταράξιππος, ον, qui equos turbat, &c. Pelopis cognomentum.

Ταραξιππόστρατος, ὁ, equestrium copiarum perturbator, *Ar.*

Ταρασσέσθω, 3. sing. præs. imperat. pass. verbi ταράσσω.

Ταρασσομένων, gen. pl. part. præs. med.

ΤΑΡΑ'ΣΣΩ, vel άττω, f. ξω, commoveo, turbo, perterreo; τεταραγμένος, turbatus, *Ph.* p. part. pass. Οἴμοι μ' ὦ τέκνος, βωμολοχεύμασιν ταράττεις; *Aristoph. Eq.* 898. Ὥς μοι ὑφ' ἥπατι δεῖμα χλοερὸν ταράσσει, *Eur. Supp* 600. Ἐταράχθησαν πρὸς τὸ παράδοξον τῆς ὄψεως, *Luc.*

Ταραχὴ, ῆς, ἡ, turba, turbatio, confusio, tumultus, consternatio. A præc.

Ταράχθητε, 2. pl. aor. 1. imperat. pass. verbi ταράσσω. Unde

Τάραχος, ου, ὁ, tumultus. *Gl. V.* turbatio.

Ταραχώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, turbulentus. *Ph.* turbarum plenus. A præc.

Ταραχωδῶς, *adv.* turbulente, tumultuose; (2) pavide.

Ταρβαλέος, έα, έον, terribilis, timorem et metum adferens; (2) metuens, timidus. Ταρβαλέοι δ' ἀλάλαζον, *Nonn.* (2) ὅπως .... μὴ ταρβαλέα θάνοιμι, *Soph. Trach.* 955, 957. A τάρβος.

Ταρβέω, paveo, timeo, trepido; (2) vereor, honoro. (1) οὐ ταρβήσας, *Il.* 5, 286. (2) ταρβεῖν μὲν τἀνθυμήματα πολλή 'στ' ἀνάγκη τἀπὸ σοῦ, *Soph. Œd. Col.* 292. Ταρβεῖν μὲν ἔργα δεῖν' ἀναγκαίως ἔχει, *Soph. Trach.* 736. Ταρβῶν ὀρφάνευμα τέκνων, *Eurip. Herc. Fur.* 549. Ab eod.

Ταρβῆ, ῆς, ἡ, idem quod τάρβος.

Ταρβήσαντε, *pavefacti*, n. dual. (*Il.* 1, 331.) et

Ταρβήσαντες, nom. pl. aor. 1. part. act.

ΤΑ'ΡΒΟΣ, εος, τὸ, terror, timor, metus.

Ταρβοσύνη, ης, ἡ, idem.

Ταρβόσυνος, ον, territus, pavidus.

Ταργαίνω, turbo, *Hes.*

Ταριχεία, ας, ἡ, conditura quæ sale fit, *item* pollinctura. *Gl. V.* succidia. A ταριχεύω.

Ταριχέμπορος, ου, ὁ, salsamentarius, salsamentorum venditor. Ex τάριχος et ἔμπορος.

Ταρίχευσις, εως, ἡ· vide ταριχεία.

Ταριχευτὴρ, ὁ, conditor, *Man.*

Ταριχευτὴς, οῦ, ὁ, salitor, *Ph.*

Ταριχευτὸς, ἡ, ὸν, sale conditus et aliquamdiu adservatus. A

Ταριχεύω, f. εύσω, sale, arena, fumo, condio, macero, induro et arefacio, *Gl. V.* salso; ταριχεύω νεκρὸν, mortuum pollingo, *Gl. V.* Κρέα τεταριχευμένα, *Longin.* 43. A τάριχος.

Ταριχηγὸς, ὁ, qui salsamenta advehit, *Bud.*

Ταριχηρὸς, ρὰ, ρὸν, qui est ex genere salsamentorum, qui saliri solet; (2) sale conditus et servatus, salsus. *Ph.* ταριχηρὸν, præsalsum. A τάριχος.

Ταρίχιον, ου, τὸ, salsamentum. A τάριχος.

Ταριχοπωλέω, ῶ, f. ήσω, salsamenta vendito. A

Ταριχοπώλης, ου, ὁ, qui salsamenta venditat. *Gl. V.* salsamentarius.

Ταριχοπωλεῖον, τὸ, taberna salsamentarii.

ΤΑ'ΡΙΧΟΣ, ου, ὁ, vel εος, τὸ, salsamentum piscium; (2) caro sale condita.

ΤΑΡΟ'Σ, ρὰ, ρὸν, velox, *R.*

Τάρπημεν, 1. pl. aor. 2. ind. pass. *Ion.* pro ἐτάρπημεν, a τέρπω.

Ταῤῥίον, ου, τὸ, craticula. Dim. a ταῤῥός.

ΤΑ'Ρ'ΡΟΘΟΣ, ου, ὁ, auxiliator, *R.*

Ταῤῥὸς, οῦ, ὁ, crates, *Gl. V.* Att. pro

Ταρσὸς, οῦ, ὁ, crates, super qua casei aliaque solent siccari; (2) aliquid ταρσῷ simile, ut ala avis, palmula remi, palmula manus seu pedis, *Ph.* ταρσὸς τοῦ ποδὸς, planta; ταρσοὶ, tali, *Ph.* plantæ, *Gl. V.* Ταρσοὺς καλάμων διασοιβάζαντες, *Herodot.* 1, 179. Ἐν ταρσοῖς καλάμου πηλὸν ἐπιλέοντες, *Thucyd.* 2, 76. A τέρσω.

Ταρσὰ, τὰ, pedes, *Ep.*

Ταρσόω, sive ταῤῥόω, ῶ, f. ώσω, instruo et munio crate, crati impono. A ταρσός. Unde

Ταρσώδης, sive ταῤῥώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, in modum cratis implicitus seu implexus; epith. arborum quarum radices sic implicantur.

Τάρσωμα, ατος, τὸ, idem quod ταρσός.

Ταρτάρειος, et ιος, α, ον, tartareus.

Ταρταρίζω, f. ίσω, tartareo frigore tremo. A

ΤΑ'ΡΤΑΡΟΣ, ου, ὁ, et plur. τὰ τάρταρα, ων, tartarus, profundissimus inferorum locus; (2) locus tenebricosus, carcer.

Ταρταρόπαις, ὁ ϗ ἡ, Tartari proles.

Ταρταρόω, ῶ, fut. ώσω, in tartarum (*item* carcerem) detrudo vel dejicio. Σειραῖς ζόφου ταρταρώσας, 2 *Pet.* 2, 4. A τάρταρος.

Ταρφέα, *adv.* frequenter, crebro. A ταρφής, *Il.* 22, 142.

Ταρφειὸς, ά, όν, densus, creber, frequens. A [illegible]

Ταρφεῖς, nom. pl. pro ταρφέες, a ταρφής.

Τάρφεσιν, *densis*, dat. pl. cum ν.

Ταρφθήμεναι, aor. 1. inf. pass. *Dor.* pro τερφθῆναι, a τέρπω.

Ταρφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, idem quod ταρφειός.

ΤΑ'ΡΦΟΣ, εος, τὸ, densitas, peculiariter silvæ, locus silvæ densus. A

Τάρφω, sicco. Quasi a τέρσω, *R.*

Ταρφὺς, densus, frequens, idem quod ταρφής, *Æsch.*

ΤΑ'ΡΧΕΑ, ων, τὰ, et τάρχαι, ῶν, αἱ, inferiæ, justa, parentalia. Hinc

Ταρχεύω, sepelio.

Ταρχύω, fut. ύσω, exsequias facio, funus curo, sepelio, *Lycophr.* 728.

Τᾶς, pro τῆς, *Dor.* gen. sing. f. g. ab artic. præpos. ὁ.

Τάσις, εως, ἡ, extensio, contentio. *Ap. Rhet.* longissima periodus. A τείνω.

ΤΑ'ΣΣΩ, vel τάττω, fut. ξω, ordino, colloco, statuo; (2) constituo, destino; (3) mando, impero, ut tributa; τέταγμαι, ordinatus sum, *Gl. V.* p. pass. τεταγμένος, ordinatus, status, fixus, *Gl. V.* part. *In med.* τάσσομαι, certis pensionibus solvo. Ἐκείναι μὲν ἅπαντα νόμῳ τέτακται, *Dem.* Ἐὰν μόνον τὸ ταχθὲν εὖ τολμᾷ τελεῖν, *Soph. Aj.* 528.

Τατικὸς, ἡ, ὸν, tendens, tendendi vim habens. A τείνω.

Τάττωμεν, 1. plur. præs. conj. act. *Att.* pro τάσσωμεν, a τάσσω.

Τατυρὰς, ὁ, phasianus, *Ath.*

Ταχώμενοι, nom. plur. præs. part. pass. *Dor.* et *contr.* pro τηταόμενοι, a τητάω, privo.

Ταυράω, ῶ, de tauro vaccam appetente. A ταῦρος.

Ταυρεία, item ταυρέα, scil. δορὰ, taurinum corium. A ταύρειος.

Ταύρειος, εία, ειον, taurinus. A ταῦρος.

Ταύρεος, έα, εον, idem et ab eod.

Ταυρηδὸν, *adv.* in modum tauri, torve. Τὸ ταυρηδὸν ἐπιβλέπειν, *Lucian. Philop.* 2. Ταυρηδὸν ἐπὶ τῶν βασάνων ὁρῶντας, *Joseph. Maccab.* 15. Ab eod.

Ταυρία, festum in honorem Neptuni.

Ταυριάω, pro ταυράω, *Steph.*

Ταυρίδιον, ου, τὸ, parvus taurus. Dim.

Ταυρικὸς, ἡ, ὸν, tauricus; (2) taurinus.

Ταύριος, taurinus, *Soph.*

Ταυροβόας, ὁ, clamosus; *proprie*, tauri vocem habens. A βοή.

Ταυροβόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, taurivorus, taurum vorans. A βορά.

Ταυρογάστωρ, ορος, ὁ, vorax. A γαστήρ.

Ταυρόδετος, η, ον, cui taurus alligatus est. A δέω.

Ταυροειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, tauri formam habens. Ex εἶδος.

Ταυρόθυτος, ον, in quo taurus immolatus est. A θύω.

Ταυρόκερως, ωτος, ὁ ϗ ἡ, cornua taurina habens. Ex κέρας.

Ταυροκέφαλος, ον, taurinum caput habens. A κεφαλή.

Ταυρόκολλα, ης, ἡ, glutinum taurinum, quod fit ex auribus et genitalibus taurorum. A κόλλα, *gluten.* Hinc

Ταυροκολλώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, glutini taurino similis, glutinosus.

Ταυρόκρανος, ου, ὁ ϗ ἡ, taurinum caput habens. A κρανίον.

Ταυροκτονέω, ῶ, taurum occido. Ταυροκτονεῖ μὲν ὡδὸς' ἐντελεῖς βοῦς, *Soph. Tr.* 779. A

Ταυροκτόνος, ου, ϗ ὁ ϗ ἡ, tauri interfector. A κτείνω.

Ταυρόκτονος, ου, ὁ ϰ ἡ, a tauro occisus.

Ταυρομέτωπος, ον, taurinam i. e. torvam frontem habens. A μέτωπον.

Ταυρόμορφος, ου, ὁ ϰ ἡ, tauri formam habens. A μορφή.

Ταυροπάρθενος, ἡ, epith. Europæ, tauro vectæ.

Ταυροπάτωρ, ορος, ὁ ϰ ἡ, ex tauro procreatus. A πατήρ.

Ταυροπόλια, festum in honorem Dianæ, *Hes.*

Ταυροπόλος, ου, ἡ, et Ταυροπόλη, ης, ἡ, Diana, vel quod apud Tauros Scythiæ gentem colatur, vel quod taurorum gregibus præsit; tauris vecta, epith. Dianæ, quæ, eadem ac Luna, tauris vecta fingitur. Ταυροπόλα Διὸς Ἄρτεμις, Tauris vecta Jovis filia Diana, *Soph. Aj.* 172. Ex πολέω.

Ταυρωπὸς, seu ταυρωπὸς, qui taurino aspectu seu taurina facie est, *Ath.*

Ταυρόπους, ποδος, ὁ, ἡ, tauri pedes habens.

ΤΑΥ῀ΡΟΣ, ου, ὁ, taurus; (2) signum cœleste; (3) Taurus, mons vastissimus Asiæ; (4) penis.

Ταυροσφαγέω, ῶ, tauros macto. Ταυροσφαγοῦντες εἰς μελάνδετον σάκος, *Æschyl. ap. Longin.* 15. Ex σφάττω seu σφάζω.

Ταυροσφάγος, ου, ὁ ϰ ἡ, taurum mactans; dies in quo tauri mactantur. Ἡμέρα ταυροσφάγος, *Soph. Trach.* 609.

Ταυροφάγος, ου, ὁ, taurorum vorator.

Ταυροφανὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, qui taurus esse videtur, tauro similis. A φαίνομαι.

Ταυρόφθογγος, ου, ὁ ϰ ἡ, vocem edens taurinæ similem.

Ταυροφόνος, ου, ὁ ϰ ἡ, qui taurum vel tauros cædit. A φόνος.

Ταυρόφορος, ὁ, qui fertur, trahitur, a tauris. A φέρω.

Ταυρόω, ῶ, taurum facio, in taurum muto; (2) stupro, comprimo; (3) exasperor, efferor. (3) Ἤδη γὰρ εἶδον ὄμμα νιν ταυρουμένην τοῖσδε, *Eur. Med.* 92. (1) τεταύρωσαι γὰρ οὖν, formam tauri geris, *Id. Bacch.* 920. Ταυροῦμαι, taurus fio, taurinam naturam induo; (2) comprimor a viro. A ταῦρος.

Ταυρὼ, ἡ, Taurica Diana, *Steph.*

Ταυρώδης, ες, taurinus, qui taurina facie est. At ταυρωδῶς, *adv.* tauri in modum, torvum, *Aic.*

Ταυρωπὸς, οῦ, ὁ ϰ ἡ, tauri faciem habens, tauriformis. Ab ὤψ.

Ταὔτα, *eadem*, pro τὰ αὐτά· ἄνακτ' ἄνακτι ταὔθ' ὁρῶντ' ἐπίσταμαι μάλιστα Φοίβῳ Τειρεσίαν, *Soph. Œd. Tyr.* 284.

Ταύταν, *hanc*, acc. sing. f. gen. *Dor.* pro ταύτην. ab οὗτος, *hic.*

Ταύτῃ, *adv.* eatenus, ea ratione, eo modo; (2) ea ex parte; (3) ea de causa, ideo, (4) hac. Ab οὗτος, *hic.*

Ταυτίζω, in unum confero, unum idemque censeo et pono. A

Ταυτὸ, vel ταυτὸν, et ταὐτὸ, ταὐτὸν, idem illud. Ἐς ταυτὸν ἥκεις, convenit inter nos, eodem redis, *Eurip. Hipp.* 273. Ἐς ταυτὸν ἥκειν vel ἐλθεῖν, convenire cum aliquo. Ἐς ταυτὸν ἥκειν φημὶ τὰς βροτῶν τύχας, τὸν δ' ὃν καλοῦσιν αἰθέρα, similem aio esse mortalium casibus hunc quem æthera vocant, *Id. Fragm. Danae.* Ex τὸ et αὐτό.

Ταυτοβουλία, ας, ἡ, voluntatis consensus, eadem voluntas. Ex ταυτὸ et βουλή.

Ταυτογραφέω, eodem modo scribo; ταυτογραφούμενα, quæ eodem modo scribuntur. A γράφω.

Ταυτόδοξος, ὁ ϰ ἡ, idem sentiens. A δόξα.

Ταυτοδυναμέω, æquipolleo, idem significo. A

Ταυτοδύναμος, ὁ ϰ ἡ, æquipollens. A δύναμις.

Ταυτοειδὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, ejusdem formæ, uniformis. Ex ταυτὸ et εἶδος.

Ταυτοέπεια, ας, ἡ, repetitio ejusdem rei aliis verbis. Ex ταυτὸ et ἔπος.

Ταυτοεπέω, ῶ, idem dico. Ab ἔπω.

Ταυτοεργέω, ῶ, eadem operor. Ex τ. et ἔργον.

Ταυτοεργία, ας, ἡ, idem opus. Ex iisd.

Ταυτοθελὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, idem volens; ταυτοθέλεια, identitas seu consensus voluntatis. A θέλω.

Ταυτόθρους, ὁ, ἡ, idem sonans. τὸ αὐτὸ θροῶν. A θρόος.

Ταυτοκινητὸς, οῦ, ὁ ϰ ἡ, qui eodem cum altero movetur, parem motum habens.

Ταυτοκλινὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, in idem vergens. A κλίνομαι.

Ταυτολογέω, idem dico, idem loquendo itero, etiam de iis quæ alii dixere. Περὶ τῶν καλῶς ϰ πολλοῖς εἰρημένων ταυτολογεῖν, *Polyb.*

Ταυτολογία, ας, ἡ, vitium sermonis, quando res eadem pluribus, et plane idem significantibus verbis, redditur:

Ταυτολογικῶς, *adv.* per tautologiam. A

Ταυτολόγος, ου, ὁ ϰ ἡ, idem dicens. Ex ταυτὸ et λέγω.

Ταυτόματον, vel ταὐτόματον, quod fit casu vel fortuito, forte; ἀπὸ ταυτομάτου, forte fortuna; item sponte. Ex τὸ et αὐτόματον.

Ταυτομολέω, idem cum αὐτομολέω, *V. L.*

Ταυτοπάθεια, ἡ, eventus, fortuna similis in [illegible]. A

[illegible]

[illegible] A [illegible].

Ταυτοπροσωπικῶς, *adv.* in eadem persona. A ταυτοπροσωπικὸς, ejusdem personæ.

Ταυτοσήμαντος, ον, idem significans. A σημαίνω.

Ταυτόσημος, ον, idem. A σῆμα.

Ταυτοσθενὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, ejusdem virtutis et roboris. Ex ταυτὸ et σθένος.

Ταυτοσυνδρομὴ, ῆς, ἡ, concursus in eundem locum.

Ταυτότης, ητος, ἡ, res eadem. A ταυτό.

Ταυτοφωνία, ἡ, similitudo soni. A

Ταυτόφωνος, ον, similiter sonans. A φωνή.

Ταυτώνυμος, ον, idem nomen habens. Ab [illegible].

Τάφε, 3. sing. a. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔταφε, a θάπτω.

Ταφεὶς, a. 2. part. pass. verbi θάπτω.

Ταφεὺς, έως, ὁ, vespillo, libitinarius, sandapilarius, qui sepulturam dat. Ὅταν σύ μου ταφεὺς γένῃ, *Soph. Œd. Col.* 582. A

Ταφὴ, ῆς, ἡ, sepultura, funus, exsequiæ; (2) quod numeratur pro sepultura. A θάπτω.

Ταφήϊον, ου, τὸ, vestis quæ sternitur super sepulchrum.

Ταφήϊος, ου, ὁ, ad sepulturam pertinens, sepulchralis, funereus. A ταφή.

Τάφιος, ία, ιον, sepulchralis. A

Τάφος, ου, ὁ, collis, tumulus; monumentum, *Soph. Aj.* 1187. (2) sepultura, funus, exsequiæ; (3) epulum funebre, silicernium. *Il.* 23, 29. A θάπτω.

Ταφρεία, ας, ἡ, fossio, fossæ excavatio; (2) valli exstructio pro castris. A ταφρεύω.

Τάφρευμα, ατος, τὸ, munitio castrorum. A

Ταφρεύω, fossam duco, castra munio.

Τάφρη, ἡ, idem quod τάφρος, *Herod.*

Τάφρος, ου, ἡ, fossa, fossatum, *Ph.* sepes, *Ph.* vallum, *Gl. V.* etiam pro carcere sc. in terram defosso maxime reperitur. A θάπτος.

Ταφροειδὴς, ὴς, fossæ similis. Ab εἶδος.

Ταφρορύχος, ου, ὁ, valiorum effossor, *R.* Ex τάφρος et ὀρύσσω, *fodio.*

Τάχα, *adv.* velociter, properanter, mox; (2) forsan, fortassis, forte; (3) facile. A ταχύς.

Τάχει, dat. sing. pro τάχεϊ, a τάχος.

Ταχεῖα, ας, ἡ, celeritas. A ταχύς.

Ταχέως, *adv.* idem quod τάχα.

Ταχθῆναι, a. 1. inf. pass. verbi τάσσω.

Ταχινὰ, *adv.* celeriter. A ταχινός.

Ταχινὸς, ἡ, ὸν, celer, velox. A τάχος.

Ταχινῶς, *adv.* celeriter. A præc.

Τάχιον, *adv.* citius, celerius, velocius; (2) cito. A ταχίων, comp. a ταχύς.

Τάχιστα, *adv.* celerrime, velocissime. A

Τάχιστος, ίστη, ιστον, celerrimus, velocissimus τὴν ταχίστην, sc. ἡμέραν seu ὥραν, quamprimum, *Ph.* actutum, *Gl. V.* superl. a ταχύς.

Ταχίων, ονος, ὁ ϰ ἡ, celerior, velocior, citior. Comparat. a ταχύς. Unde

Τάχος, εος, τὸ, celeritas, velocitas.

Ταχὺ, *adv.* velociter, cito.

Ταχυάλωτος, ου, ὁ ϰ ἡ, qui facile capi potest, *R.* Ex ταχὺς et ἁλωτός.

Ταχυβάδιστος, ου, ὁ, qui celeriter incedit, *R.* A βαδίζω.

Ταχυβάμων, ονος, ὁ ϰ ἡ, idem. A βαίνω.

Ταχυβάτης, ου, ὁ, idem. Ex inus. βατέω.

Ταχυβλαστία, ας, ἡ, germinandi celeritas. A βλαστέω.

Ταχύβουλος, ου, ὁ ϰ ἡ, promptus consilio, aut qui cito consilium mutat. Ex βουλή.

Ταχυγήρως, ω, ὁ, ἡ, cito senescens. A γῆρας.

Ταχύγλωσσος, ου, ὁ ϰ ἡ, inconsulte loquens; (2) effrenata linguæ incontinentia præditus. Ex γλῶσσα.

Ταχύγονος, ου, ὁ, ἡ, velox, celer. A γόνυ.

Ταχυγράφος, ου, ὁ ϰ ἡ, qui velociter scribit; utens literis vulgaribus, quæ cursim scribuntur; oppon. καλλιγράφος, notarius. Ex [illegible].

[illegible] ἡ, facile lacrimans.

[illegible], qui celeriter vortice circumagitur; versatilis. A δίνη.

Ταχυδρομέω, ῶ, celeriter curro. A

Ταχυδρόμος, ου, ὁ ϰ ἡ, velociter currens, *Ph.* cursor. A τρέχω.

Ταχυεργὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, celer in opere aliquo, acer, promptus manu. Ex ἔργον.

Ταχυεργία, ας, ἡ, celeritas in conficiendo negotio, celeritas rei conficiendæ. A præc.

Ταχυεργὸς, οῦ, ὁ, idem quod ταχυεργής.

Ταχυήρης, ες, qui celeriter movetur, vehitur. Epith. navis, currus. Ab ἐρέσσω.

Ταχυθάνατος, ου, ὁ ϰ ἡ, subito moriens; (2) subitam mortem adferens.

Ταχύϊππος, ὁ, eques bonus.

Ταχυκίνητος, ου, ὁ ϰ ἡ, qui celeriter movetur. A κινέω.

Ταχυμαθὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, qui cito discit; (2) qui cito didicit. Ex μανθάνω.

Ταχύμηνις, εως, ὁ ϰ ἡ, qui subito irascitur, iracundus. A μῆνις.

Ταχυμήτης, ου, ὁ, vel ταχύμητις, ιος, ὁ ϰ ἡ, celer in capiundo consilio. Ex μῆτις.

Ταχυμήτωρ, ορος, fœcundus.

Ταχύμορος, ὁ ϰ ἡ, brevis ævi.

Ταχυναυτέω, ῶ, f. ήσω, celeriter navigo, *App.* Ταχυναυτῶν, σκάφος εὐτρέπιστον, *Luc.* Ex ναύτης.

Ταχυνεῖ, 3. sing. f. 1. ind. act. verbi ταχύνω.

Ταχύνοια, ας, ἡ, mentis celeritas. A

Ταχύνοος, *contr.* ταχύνους, ου, ὁ ϰ ἡ, qui celeri est ingenio.

Ταχύνω, accelero, propero, festino. A ταχύς.

Ταχυπειθὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, qui facile paret; (2) credulus, *Theoc.* 2, 138. Ex πείθομαι.

Ταχυπέτης, ου, ὁ ϰ ἡ, celeriter volans. A πέτομαι.

Ταχυπλοέω, ῶ, celeriter navigo.

Ταχυπλοΐα, ἡ, celer[illegible] navigatio. A

Ταχύπλοος, ους, ουν, [illegible]ter navigans.

Ταχύπνοια, ἡ, celeritas respirationis. A

Ταχύπνους, celerem respirationem habens, seu celeriter et frequenter respirans.

Ταχύπομπος, ου, ὁ ϰ ἡ, qui celeriter deducit seu transmittit, *R.* Ex πέμπω.

Ταχυύποπτος, ου, ὁ ϰ ἡ, suspiciosus. Ex ὕποπτος.

Ταχυπόρος, ου, ὁ ϰ ἡ, celeriter gradiens. A [illegible]

Ταχύποτμος, ου, ὁ ϰ ἡ, citæ morti obnoxius. Ταχύποτμοι ἀνέρων ἔπεος, *Pind.*

Ταχύπους, ποδος, ὁ ϰ ἡ, pedibus celer, velox. *Gl. V.* alipes.

Ταχύπτερος, ου, ὁ ϰ ἡ, celeriter volans, velox. Ex πτερόν. Unde

Ταχυπτερυγέω, *Alciph. Aristænet.* 21.

Ταχύπωλος, ου, ὁ ϰ ἡ, celeres equos habens; (2) rei equestris peritus.

Ταχύῤῥοθος, ον, tumultuosus, trepidus, velox, citus. Ταχύῤῥοθοι λόγοι, *Æsch. Sept. ad Theb.* 287.

Ταχύ-

Ταχύῤῥωστος, ὁ, ὁ ϗ ἡ, qui cito convaluit; (2) velox, præpes. Ταχύῤῥωστες πτέρυγες, Soph. Œd. Col. 1081. Ex ῥώννυμι.

ΤΑΧΥ'Σ, εῖα, ὺ, celer, citus, velox, rapidus, Ph. festinus, Gl. V.

Ταχυστροφάλιγξ, ιγγος, ὁ ϗ ἡ, velox, celeriter volubilis, Nonn.

Ταχύτατα, adv. celerrime, superl.

Ταχύτερον, adv. ocius, citius, celerius, velocius, maturius, Ph. A ταχύτερος, comp.

Ταχυτὴς, ῆτος, et ταχύτης, ητος, ἡ, celeritas, pernicitas, velocitas. A ταχύς.

Ταχυτόκος, ὁ, ὁ ϗ ἡ, facile et celeriter pariens. A τίκτω.

Ταχυφθίμενος, η, ον, cito periens, Nonn.

Ταχύχειρ, ειρος, ὁ ϗ ἡ, promptus manu.

Ταχυχειρία, ας, ἡ, celeritas, agilitas manuum in laborando. A præc.

ΤΑ'Ω, capio; supponitur tantum, ut hinc sit τῆ, cape, sume, apud Il. 14, 219. est et verbum τάζω, ejusdem significationis.

Τάων, Æol. pro τῶν, gen. pl. f. g. articuli præpos. ὁ.

Ταώνιος, ὁ, ὁ, pavoninus, pavonius. A

ΤΑΩ'Σ, ῶ, et ταῶς, ῶ, et ταῶν, ῶνος, pavo.

ΤΕ', conjunct. que, et, atque. Vid. Ern.

ΤΕ'ΓΓΩ, fut. ξω, tingo, madefacio, humecto; (2) mollio, emollio; (3) fundo; (4) lavo. Τέγγεσθαι, molliri, cedere. Τί χλωροῖς δακρύοις τέγγεις κόρας; Eur. Med. 922. Ἀλλ' ὁμοῦ μέλας ὄμβρος χαλάζης αἵματος ἐτέγγετο, manabat, Soph. Œd. Tyr. 1287. Πυκναῖς δρόσοις τεγγόμενος κόμας λυγρὰς, Id. Aj. 1227. (3) ἀδινῶν χλωρὰν τέγγει δακρύων ἄχναν, Soph. Trach. 847. (4) Πορφύρεα φάρεα ποταμίᾳ δρόσῳ τέγγουσα, Eurip. Hipp. 126.

Τέγεος, ὁ, ὁ, tectus, opertus; (2) altus, sublimis. A τέγος.

Τέγη, ης, ἡ, tectum; (2) ipsa domus. A στέγω.

Τεγκτὸς, ἡ, ὸν, tinctus, madefactus; (2) qui tingi et humectari potest; (3) qui frangi oratione et molliri potest. A τέγγω. Unde

Τέγξις, εως, ἡ, madefactio, humectatio.

Τέγος, εος, τὸ, tectum, domus; (2) lupanar, cella meretricia. A στέγω.

Τεὴν, acc. sing. f. g. a Dor. τεὸς pro σὸς, tuus.

Τεθαλότα, acc. sing. part. perf. med. Dor. pro τεθηλότα, a θάλλω.

Τεθαλυῖα, nom. sing. f. g. ejusd. Dor. pro τεθηλυῖα.

Τεθάῤῥηκε, 3. sing. perf. ind. act. v. θαῤῥέω.

Τεθαῤῥηκότως, adv. confidenter. A præc.

Τεθαρσήκασιν, 3. pl. perf. ind. act. cum ν, a θαρσέω.

Τεθάφαται, 3. pl. perf. ind. pass. Ion. pro τεθαμμένοι εἰσί. a θάπτω.

Τεθέαμαι, perf. ind. pass. verbi θεάομαι.

Τεθεάμεθα, spectavimus, 1. pl. perf. ejusd.

Τεθεῖεν, 3. pl. a. 1. opt. pass. Att. et per Sync. pro τεθείησαν, a τίθημι.

Τέθεικας, 2. sing. perf. ind. act. Bœot. pro τέθηκας.

Τεθεμελιωμένοι, nom. pl. perfect. part. pass. verbi seq.

Τεθεμελίωτο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. Ion. pro ἐτεθεμελίωτο, a θεμελιόω.

Τέθηλας, 2. sing. perfect. ind. med. verbi θάλλω.

Τεθῆναι, aor. 1. inf. pass. verbi τίθημι.

Τέθηπα, perf. ind. med. verbi θάπτω.

Τέθηχα, acui, perf. ind. act. verbi θήγω.

Τέθιχα, attigi, perf. ind. act. verbi θιγω.

Τεθλασμένοι, fracti, nom. pl. perf. part. pass. verbi θλάω, frango.

Τεθλιμμένον, pressum, acc. sing. perf. part. pass. verbi θλίβω, premo.

Τέθμιον, τὸ, et τεθμὸς, ὁ, lex, ritus, institutio, Pind.

ΤΕΘΜΟ'Σ, lex, Lascar. Hinc τέθμιος, legitimus, solennis, pro θέσμιος· τέθμια, leges, mores, instituta. Callim. Hymn. in Apoll. 87. in Dian. 174.

Τέθναα, perf. ind. med. verbi inus. θνάω.

Τέθναθι, 2. sing. præs. imperat. act. verbi τέθνημι.

Τεθναίην, moriar, præs. opt. verbi ejusd.

Τεθναῖμεν, moriamur, 1. plur. præs. optat. per Syncop. Att. pro τεθναίημεν.

Τεθνάκαμες, 1. plur. perf. ind. act. Dor. pro τεθνήκαμεν, a θνήσκω.

Τεθνακὼς, perf. part. act. Dor. pro τεθνηκώς.

Τεθνάμεν, præs. infin. act. Dor. pro τεθνάναι, a τέθνημι pro θνήσκω.

Τεθνὰς, mortuus, præs. part. act.

Τεθνᾶσι, 3. plur. perf. ind. med. per Synæres. pro τεθνάασι, a θνήσκω.

Τέθνασο, 2. sing. præs. imperat. pass. v. τέθνημι.

Τεθνάτω, 3. sing. præs. imperat. act.

Τέθνεικα, perf. ind. act. Bœot. pro τέθνηκα, quod per Sync. pro τεθάνηκα, a θνήσκω.

Τεθνειῶτα, mortuum, acc. sing. part. perf. act. Bœot. et Ion. pro τεθνηκότα.

Τεθνεὼς, perf. idem, Poet. pro τεθνηὼς, et hoc pro τεθνηκὼς, quod per Sync. pro τεθανηκώς.

Τέθνηα, mortuus sum, perf. ind. act. Ion. pro τέθνηκα, per Sync. ex τεθάνηκα.

Τέθνηκα, perf. ind. act. verbi θνήσκω.

Τέθνημι, pro θνήσκω, Hom.

Τεθνηξόμενος, moribundus. Gl. V. moriturus. A θνήσκω.

Τεθνήξω, fut. 1. ind. act. verbi θνήσκω.

Τεθνήσω, fut. 1. ind. act. Ion. pro θνήσω, a verbo θνάω, vel per Sync. a θανέω.

Τεθνιώς· vide antecedens τεθνιώς.

Τεθνὼς, Poet. pro τεθνεὼς, quod vide.

Τεθόλωται, 3. sing. perf. ind. pass. v. θολόω.

Τεθορεῖν, a. 2. inf. act. Ion. pro θορεῖν, a θόρω.

Τεθορυβημένως, adv. tumultuose, turbulente. A θορυβέω.

Τεθραμμένην, acc. sing. part. perf. pass. f. g. v. τρέφω.

Τεθρᾶσθαι, perf. ind. pass. Dor. pro τεθρῆσθαι, a τίτρημι pro τράω, perforo.

Τεθριππηλάτης, ὁ, ὁ, quadrigarius, Gl. V. A τέθριππος et ἐλαύνω.

Τεθριπποβάμων, ονος, ὁ, quadrijugus. Τεθριπποβάμονι στόλῳ, Eurip. Or. 990.

Τεθριπποβάτης, ὁ, ὁ ϗ ἡ, qui quadrigis vehitur. Ex τέθριππον et βαίνω.

Τέθριππος, ὁ, ὁ ϗ ἡ, quatuor equos habens; quadriga, Gl. V. τέθριππον, scil. ἅρμα, quadriga. Ex τετρὰς et ἵππος.

Τεθριπποτροφέω, ῶ, quadrigas, sive quadrijuges equos alo. A

Τεθριπποτρόφος, ὁ, ὁ, quadrigas, sive equos quadrijuges alens. Ex τέθριππος et τρέφω.

Τεθρυλλημένως, adv. pervulgate. A θρυλλέω.

Τεθυμένον, acc. sing. perf. part. pass. v. θύω.

Τεθυμῶσθαι, perf. inf. pass. verbi θυμόω.

Τεθυωμένος, perf. part. pass. verbi θυόω.

Τεῒν, tibi, Ion. et Poet. pro σοὶ, a σὺ, tu.

Τεῖνα, aor. 1. ind. act. Ion. pro ἔτεινα, a τείνω.

Τείνας, qui tetendit, part. a. ejusd.

Τεινεσμὸς, ὁ, ὁ, tenesmus, continua alvum exonerandi cupiditas, qua tamen præter pauca cruenta et mucosa nihil egeritur, Nic. Al. [illegible]. A τείνω. Hinc

Τ[illegible]ης, εος, ὁ ϗ ἡ, tenesmo similis; (2) [illegible] laborans.

ΤΕΙ'ΝΩ, νῶ, tendo, extendo, distendo, intendo, contendo; proprie et tropice de itinere; item de oculis; (2) tendo, pertineo, specto; τείνομαι, occupor, sed cum tædio, distendor, distineor, protrahor, ut παρατείνομαι, τεταμένος, tentus, Gl. V. perf. pass. part. ἐτάθη, tentus est, aor. 1. pass. ταθεὶς, tentus, tensus, part. Τί μάτην τείνεις βοάν; Eur. Med. 201. Ἀλλ' εἴ σε τείνει τῶνδε διάλυσις κακῶν, Id. Ph. 438. Μὴ τεῖνε μακρὰν, ne sermonem longius extende, Soph. Aj. 1040.

Τείρεα, ων, τὰ, astra, Il. 18, 485. A τείρω.

Τείρετο, 3. sing. imp. ind. pass. Ion. pro ἐτείρετο, a τείρω.

Τειρομένοισιν, dat. pl. præs. part. pass. Ion. pro τειρομένοις.

Τείρουτι, 3. pl. præs. ind. act. Dor. pro τείρουσι.

ΤΕΙ'ΡΩ, vexo, adfligo, infesto, molesto; (2) domo, subigo, adsumo, tero, attero; τείρετο, adfligebatur, imperf. Ion. pro ἐτείρετο, Il. 5, 352.

Τειχεσιβλήτης, ὁ, ὁ, murorum eversor. Ex τεῖχος et βάλλω.

Τειχεσιπλήτης, ὁ, ὁ, potius -πλήκτης, mœnium oppugnator, Il. 5, 31. Ex πλήσσω, aut πελάζω.

Τειχέω, pro τειχίζω, muris cingo seu circumdo, munio, Herodot. A τεῖχος.

Τειχήρης, εος, ὁ ϗ ἡ, mœnibus conclusus, qui se intra muros continet, qui obsidetur. Ex ἄρω, apto.

Τ[illegible]χία, ας, ἡ, munitio; proprie, muralis. A [illegible]

Τειχίζω, f. ίσω, murum ædifico seu struo; (2) muro cingo; munio; communio; τετειχισμένος, munitus, Gl. V. muratus, p. part. pass. (3) pro ἀποτειχίζω. ἔρυμα τῷ στρατοπέδῳ, Thuc. Ab eod.

Τειχικὸς, ἡ, ὸν, muralis, Gl. V. Ab eod.

Τειχιόεις, όεσσα, όεν, muris bene cinctus, muris circumdatus. Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν, Il. 2, 559. Ab eod.

Τειχίον, ὁ, τὸ, parvus murus; (2) munimentum; (3) domus, Hom. Dim. ab eod.

Τειχίσαι, aor. 1. inf. act. verbi τειχίζω.

Τείχισμα, ατος, τὸ, munimentum, munitio, propugnaculum. A τειχίζω.

Τειχισμὸς, ὁ, ὁ, muri exstructio. Ab eod.

Τειχιστὴς, ὁ, ὁ, qui muros struit. Ab eod.

Τειχογραφέω, muros depingo. Ex γράφω.

Τειχοδομέω, murum erigo seu exstruo.

Τειχοδομία, ας, ἡ, muri exstructio. A

Τειχοδόμος, ὁ, ὁ, ædificator seu structor murorum. Ex τεῖχος et δομέω.

Τειχολέτης, ὁ, ὁ, murorum destructor, R. Ex ὄλλυμι.

Τειχολύτης, ὁ, ὁ, idem. Ex λύω.

Τειχομαχέω, murum oppugno. Τί δὲ, τειχομαχεῖν μοι διανοεῖ; Aristoph. Nub. 481. A

Τειχομάχης, ὁ, ὁ, idem quod τειχομάχος.

Τειχομαχία, ας, ἡ, muri oppugnatio. A

Τειχομαχικὸς, ἡ, ὸν, oppugnationi inserviens. A

Τειχομάχος, ὁ, ὁ ϗ ἡ, muri oppugnator; (2) muri defensor, propugnator. A μάχομαι.

Τειχομελὴς, ὲς, epith. citharæ Amphionis. A μέλος.

Τειχοποιΐα, ας, ἡ, muri exstructio; (2) cura exstruendorum aut reficiendorum murorum. A

Τειχοποιὸς, ὁ, ὁ, qui muros struit; (2) qui instaurandis seu reficiendis mœnibus præest. A ποιέω.

Τεῖχος, εος, τὸ, murus; τείχη, mœnia; (2) locus quivis munitus, urbs, castellum, præsidium. A τεύχω.

Τειχοσκοπία, ἡ, spectatio e muro, ut Helenæ, ap. Hom. cum certamen spectat.

Τειχοφυλακέω, ῶ, fut. ήσω, muros custodio, custos sum in mœnibus constitutus. A

Τειχοφύλαξ, ακος, ὁ, murorum custos.

Τειχύδρια, τὰ, oppidula. Dim. a τ[illegible]ς.

Τείχωμα, ατος, τὸ, murale tormentum, muralis machina, qua utuntur ad oppugnandos et subruendos muros. Quasi a τειχόω.

Τείως, adv. pro τέως.

Τέκε, 3. sing. aor. 2. ind. act. Ion. pro ἔτεκε, a τίκτω.

Τεκεῖν, parere, peperisse, a. 2. inf. act.

Τεκέσθαι, peperisse, aor. 2. inf. med.

Τέκεσσι, dat. pl. Ion. et Poet. pro τέκεσι, a τέκος.

Τέκετο, pro ἐτέκετο, 3. sing. a. 2. ind. med. v. τίκτω.

Τεκμαίρω, certis signis ostendo et probo; τεκμαίρομαι, conjicio, conjecto, argumentor, Gl. V. item destino, ad finem perduco, a. 1. m. ἐτεκμηράμεν. Τεκμαίρει χρῆμ' ἕκαστον, Pind. Ἐτεκμαίρετο δὲ ϗ ἐκ τῶν ἄλλων ζώων, Xen. Ἑπτὰ προσβάσεις τεκμαίρεται πύργων, Eur. Ph. 187.

ΤΕ'ΚΜΑΡ, τὸ, finis, exitus rei; (2) signum, ostentum.

Τέκμαρσις, εως, ἡ, conjectura, conjecturalis cognitio, interpretatio, præsagium:

Τεκμαρτέον, conjiciendum. A τεκμαίρω.

Τεκμήριον, ὁ, τὸ, conjectura, argumentum, argumentatio, exemplum, Ph. certum signum. A τέκμαρ. Hinc

Τεκμηριόω, certis conjecturis nitor, pronuncio,

ac probo. Τοσαῦτα μὲν Ὅμηρος ἐτεκμηρίωσεν, *Thuc.*

Τεκμηριώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, constans signis, quæ τεκμήρια vocantur. Ab eod.

Τεκμηρίωσις, ἡ, documentum, argumentum.

Τέκμωρ, τὸ, finis, exitus rei; (2) finis seu scopus quem quis in actionibus suis proponit; (3) testimonium, signum. A τέκμαρ.

Τεκνίδιον, τὸ, idem quod

Τεκνίον, ου, τὸ, filiolus, filiola. Dim. a τέκνον.

Τεκνογονέω, liberos gigno. Βούλομαι οὖν νεωτέρας γαμεῖν, τεκνογονεῖν, &c. 1 *Tim.* 5, 14.

Τεκνογονία, ας, ἡ, liberorum procreatio. A

Τεκνογόνος, ου, ὁ ϗ ἡ, liberos pariens. Ex τέκνον et γίνομαι.

Τεκνοκτονέω, liberos interficio.

Τεκνοκτονία, ας, ἡ, gnaticidium, *Gl. V.* Μετὰ γέ τοι τὴν τεκνοκτονίαν Ἡρακλῆς φησὶ, *Longin.* 40. A

Τεκνοκτόνος, ου, ὁ ϗ ἡ, liberorum interfector seu interfectrix. Ex τέκνον et κτείνω.

Τεκνολέτειρα, ας, ἡ, quæ liberos suos perdidit; (2) quæ liberos suos amisit; (2) τεκνολέτειρ' ὥς τις ἀηδὼν, *Soph. Elect.* 107.

Τέκνον, ου, τὸ, fœtus, proles, filius vel filia. *Plur.* τέκνα, liberi, nati. A τίκτω.

Τεκνοποιέω, ῶ, fut. ήσω, liberos procreo: (2) filium adopto; *pass.* nascor. A τεκνοποιός.

Τεκνοποιηθήσομαι, *nascar*, f. 1. ind. pass.

Τεκνοποιητικὸς, ἡ, ὸν, liberis procreandis idoneus. A τεκνοποιέω.

Τεκνοποιΐα, ας, ἡ, liberorum procreatio; (2) adoptio, *Ph.* A

Τεκνοποιὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, liberos procreans, fœcundus. Τεκνοποιὸν ἔχουσα τᾶς δὲ γᾶς πόσιν ἐν θαλάμοισιν, *Eurip. Troad.* 853. Ex τέκνον et ποιέω.

Τεκνόποινος, ον, ulciscens liberos, seu in liberis sibi factam injuriam. A ποινή.

Τεκνορραιστὴς, ου, ὁ, liberos perdens. A ῥαίω.

Τεκνοσπορία, ας, ἡ, liberorum cædes seu occisio. Ex σπορά.

Τεκνοσφαγία, ας, ἡ, liberorum procreatio. Ex τέκνον et σφαγή.

Τεκνοτροφέω, ῶ, fut. ήσω, liberos educo seu alo. Εἰ ἐτεκνοτρόφησεν, 1 *Tim.* 5, 10.

Τεκνοτροφία, ας, ἡ, liberorum seu sobolis educatio. A

Τεκνοτρόφος, ου, ὁ ϗ ἡ, liberos alens. Ex τέκνον et τρέφω.

Τεκνότροφος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui a liberis alitur.

Τεκνοῦσσα, ἡ, mater, *Soph. Trach.* 308. forma contracta ex τεκνόεσσα· τὰς δὲ γυναῖκας τεκνούσας (sic legendum) ποιεῖ, *Theophrast. apud Athen.* 1, 24, 31.

Τεκνοφαγία, ας, ἡ, liberorum devoratio. A

Τεκνοφάγος, ου, ὁ ϗ ἡ, liberorum devorator.

Τεκνοφθορία, ας, ἡ, liberorum corruptio. Ex φθορά.

Τέκνοφι, *adv.* per filium, opera filii. A τέκνον.

Τεκνοφονέω, ῶ, liberos interficio. A

Τεκνοφόνος, ου, ὁ ϗ ἡ, liberos occidens seu interficiens.

Τεκνόω, ῶ, fut. ώσω, liberos procreo, genero, gigno; (2) liberos habeo, peperi; (3) adopto. Εἰ γὰρ τεκνώσεις παῖδ', ἀποκτενεῖ σ' ὁ φὺς, *Eur. Ph.* 19. (4) τεκνοῦμαι, genero, gigno. (4) ἐξ οὗ τεκνώθη Λάϊος βίᾳ θεῶν, *Eur. Phœn.* 875. A τέκνον. Hinc

Τέκνωμα, ατος, τὸ, filius, proles.

Τέκνωσις, εως, ἡ, liberorum procreatio; (2) adoptio.

Τέκνον, aor. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔτεκον, a τίκτω.

Τέκος, εος, τὸ, fœtus, proles. A τίκτω.

Τεκοῦσα, a. 2. part. act. f. g. verbi τίκτω.

Τεκταίνω, et τεκταίνομαι, fabricor, struo, machinor, *Gl. V.* fabrefacio; (2) artem fabrilem exerceo; τεκτήνατο, struxit, aor. 1. med. pro ἐτεκτήνατο. Ναῦς τεκταινεῖται, *Aristoph. Lys.* 677. A τέκτων.

Τεκτήνατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. *Ion.* et *Att.* pro ἐτεκτήνατο, a τεκταίνω.

Τεκτόναρχος, ὁ, architectus, fabrorum materiariorum præses, *Ath.*

Τεκτονεῖον, ου, τὸ, fabrica, *Gl. V.* A

Τεκτονεύω, fabrico, *Gl. V.* A τέκτων. Unde

Τεκτονία, ας, ἡ, structura, opus fabrile.

Τεκτονικὸς, ἡ, ὸν, ad fabrum pertinens, fabrilis. qui artis fabrilis seu lignariæ peritus est; τεκτονικὸν, fabrica, *Gl. V.*

Τεκτονικῶς, *adv.* ex artis fabrilis legibus.

Τεκτονουργὸς, ὁ, architectus, *Hes.*

Τεκτοσύνη, ης, ἡ, structura, seu ars fabrilis. Εὖ εἰδὼς τεκτοσυνάων, *Od.* 5, 250. A

Τέκτων, ονος, ὁ ϗ ἡ, faber, faber lignarius, faber tignarius, materiarius, *Gl. V.* *item* artifex quivis. A τεύχω.

Τεκὼν, aor. 2. part. act. verbi τίκτω.

Τελαμὼν, ῶνος, ὁ, lorum ensis, et ex quo scutum pendet; (2) vinculum, ligamen, fascia. A ταλάω. Hinc

Τελαμωνίαι, ῶν, αἱ, baltea coriacea, quibus armantur canes adversus feras.

Τελαμωνίζω, fascia involvo, *R.* Ab eod.

Τελαμώνιος, ου, ὁ ϗ ἡ, ad cingulum et lorum pertinens. Ab eod.

Τελάρχης, ου, ὁ, qui præest agmini seu legioni quæ τέλος vocatur. Ex ἀρχή.

Τελαρχία, ας, ἡ, præfectura τέλους.

Τελεαρχία, ας, ἡ, munus eorum qui curabant ut stercora fimusque ex angiportis ejicerentur, et rivi averterentur. A

Τελέαρχος, ου, ὁ, τελεαρχίας munus habens. Ex τέλος et ἄρχω.

Τελέεσθαι, *finiri*, præs. inf. pass. verbi τελέω.

Τελέῃς, *perficias*, 2. sing. præs conj. act.

Τελέθοντι, *sunt*, 3. pl. præs. ind. act. *Dor.* pro τελέθουσι, a τελέθω.

Τελέθω, sum, fio, orior, venio aliquo. Ἀτροῦσαι δ' ἐπὶ τοῖσι μεσήπειροι τελέθουσι, *Dion. Per.* 207. A τέλλω.

Τέλει, dat. sing. *contr.* pro τέλεϊ, a τέλος.

Τελείετο, 3. sing. imperf. ind. pass. *Ion.* pro ἐτελείετο, a τελείω, pro τελέω.

Τελειογονέομαι, οῦμαι, absolvor, perficior, *Ph.*

Τελειογονία, ας, ἡ, perfecta generatio. A

Τελειογόνος, ου, ὁ ϗ ἡ, perfectum pariens. Ex τέλειος et γονὴ seu γόνος, *genitura.*

Τελειοκαρπέω, ῶ, ad maturitatem fructum perfero. Ex καρπός.

Τελειοποιὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, perfectum reddens, seu perfectionem adferens. Ex ποιέω.

Τέλειος, ου, ὁ ϗ ἡ, et τέλειος, εία, ειον, perfectus, integer, eximius, de victimis, *Phil.* solidus, concinnatus, finitus. *Gl. V.* consummatus. τέλεια θύματα, hecatombe; τέλειον ἅρμα, currus in sacris ludis decertans. A τέλος.

Τελειοστιχὶς, ίδος, ἡ, versus seu versuum quorum primæ et ultimæ syllabæ connexæ esculentum aliquid, aut poculentum, aut vas seu utensile notant, *Steph.*

Τελειοστιγμὴ, ῆς, ἡ, perfectissima interpunctio, quum oratio ad perfectam sententiam pervenit, *R.* pro τελεία στιγμή.

Τελειότης, ητος, ἡ, perfectio, integritas; consummatio, *Ph.* A τέλειος.

Τελειοτοκέω, ῶ, f. ήσω, perfectum edo partum; (2) perfectum fructum pario:

Τελειοτοκία, ας, ἡ, partus perfectus, perfecta generatio. A

Τελειοτόκος, ου, ὁ ϗ ἡ, perfectum edens partum. Ex τέλειος et τίκτω.

Τελειοῦται, 3. sing. præs. ind. pass. *contr.* pro τελειόεται, a τελειόω.

Τελειόω, ῶ, fut. ώσω, perficio, finio, conficio, consummo, termino, *Ph.* (2) sacro, initio, *Gl. V.* τελειοῦμαι, perficior, *Gl. V.* τελειωθὲν, definitum, *Ph.* perfectum, aor. 1. pass. part. τελειῶσαι, perorare, *Ph.* aor. 1. act. inf. Τὸ ἔργον ἐτελείωσα, *Joann.* 17, 4. τὸν δρόμον, *Act.* 20, 24. Ἐν τούτῳ τετελείωται ἡ ἀγάπη, 1 *Joann.* 4, 17. Ἵνα τελειωθῇ ἡ γραφὴ, *Joann.* 19, 28. Ἀλλ' οὐδὲν εἴργει σοὶ τελειοῦσθαι τάδε, perfici, *Soph. Trach.* 1273. A τέλειος.

Τελειούσθω, 3. sing. præs. imperat. pass. pro τελειέσθω, a τελέω.

Τελείται, 3. sing. præs. ind. pass. pro τελέεται.

Τελείω, perficio. Διὸς δ' ἐτελείετο βουλὴ, *Il.* 1, 5. Ab eod.

Τελειωθῇς, 2. sing. aor. 1. conj. pass. verbi τελειόω. Unde

Τελείωμα, ατος, τὸ, perfectio, consummatio.

Τελείως, *adv.* perfecte, absolute; (2) integre, plene; (3) prorsus, omnino.

Τελειωσάντων, gen. pl. a. 1. part. act. verbi τελειόω.

Τελείωσις, εως, ἡ, perfectio, consummatio; (2) maturitas. A τελειόω.

Τελειωτὴς, οῦ, ὁ, qu. dic. perfector, consummator, finitor; (2) qui baptismum consecrat et confert. Ab eod. Hinc

Τελειωτικὸς, ἡ, ὸν, perficiendi vim habens.

Τελεόγονα, τὰ, perfecti fœtus, *Steph.* A

Τελεόγονος, ον, perfecte generatus, *Ib.*

Τελέοι, 3. sing. præs. opt. act. verbi τελέω.

Τελεοκαρπέω, ῶ, fructum ad maturitatem perfero; (2) ad frugem pervenio. *Theophr.* Ex τέλεος et καρπός.

Τελεόμηνος, ὁ, annus integer; (2) fœtus qui justum mensium numerum in utero peregit. (1) ὁπότε τελεόμηνος ἐκφέροι δωδέκατος ἄροτος, *Soph. Trach.* 824. A μήν.

Τέλεον, *adv.* omnino, prorsus. Οἱ δὲ πολλοὶ τέλεον κατεφρόνουν, *Appian.* (2) postremo. A

Τέλεος, έα, εον, perfectus, absolutus, integer, ad exitum perductus. A τέλος.

Τελεόω, ῶ, fut. ώσω, absolvo, perficio; (2) voti compotem facio. A præc.

Τελέσαι, aor. 1. inf. act. verbi τελέω.

Τελέσαις, a. 1. part. act. *Dor.* pro τελέσας.

Τέλεσαν, 3. pl. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἐτέλεσαν.

Τέλεσε, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἐτέλεσε.

Τελέσεις, 3. sing. aor. 1. opt. act. *Æol.* pro τελέσαι.

Τελέσητε, 2. pl. a. 1. conj. act.

Τελεσθῇ, 3. sing. a. 1. conj. pass.

Τελεσθήσεται, 3. sing. f. 1. ind. pass.

Τελεσιάζω, sacrifico, sacra perago, *R.* A τελέσιος.

Τελεσικαρπέω, ῶ, fructum ad maturitatem perduco, fructum maturum habeo. A

Τελεσίκαρπος, ου, ὁ ϗ ἡ, fructum ad maturitatem perducens, seu fertilis. Ex τελέσιος.

Τελεσίνοος, ους, qui perficit quæ voluit seu destinavit.

Τελέσιος, ου, ὁ ϗ ἡ, finem imponens; (2) ultimus. A τέλος.

Τελεσιουργέω, ῶ, qu. dic. perficio opus; (2) perficio, conficio. Ἀλλὰ τελεσιουργείτω ἀγαθῇ τύχῃ, *Luc.* A τελεσιουργός. Hinc

Τελεσιούργημα, ατος, τὸ, operis confectio seu absolutio, consummatio; (2) ultimus finis et fructus perfecti operis.

Τελεσιουργία, ας, ἡ, perfectio seu effectio operis; (2) efficacia.

Τελεσιουργικὸς, ἡ, ὸν, ad perficiendum aptus. A

Τελεσιουργὸς, οῦ, ὁ, qu. dic. perfector vel effector operis; (2) efficax; (3) perficiens, perfectum reddens. Ex τελέσιος et ἔργον.

Τελεσίφρων, ὁ· vide τελεσίνοος.

Τέλεσμα, ατος, τὸ, vectigal, pensitatio; tributum, *Ph.* (2) functio, *Ph.* A τελέω.

Τελεσμὸς, οῦ, ὁ, transactio, *Ph.* A τελέω.

Τέλεσον, 2. sing. aor. 1. imperat. act. v. τελέω.

Τέλεσσαν, 3. pl. aor. 1. ind. act. *Ion.* et *Poet.* pro ἐτέλεσαν.

Τελέσσῃ, 3. sing. aor. 1. conj. act. *Poet.* pro τελέσῃ.

Τελεσσιγάμοισι, dat. pl. *Poet.* et *Ion.* pro τελεσιγάμοις. A

Τελεσσίγαμος, ου, ὁ ϗ ἡ, nuptias perficiens; pro τελεσίγαμος. Ex τελέω et γάμος.

Τελεσσίγονος, ου, ὁ ϗ ἡ, fœtum perficiens, prolificus, pro τελεσίγονος.

Τελεσσιδάτειρα, ἡ, quæ res ad finem perducit.

Τελεσσίμορος, ον, efficiens seu afferens mortem, *Nonn.*

Τελέσσω, fut. 1. ind. act. *Poet.* pro τελέσω, a τελέω.

Τελεστήριον, ου, τὸ, locus in quo fit initiatio, sacrarium. A τελέω.

Τελεστὴς, οῦ, ὁ, finitor, perfector; (2) initiator.

Τελεστικὸς, ἡ, ὸν, perficiendi vim habens; (2) initiatorius, mysticus. A præc.

Τελεςικῶς, *adv.* mystice.

Τελέςωρ, ορος, ὁ, qui omnia quæ vult perficit.

Τελεσφορέω, ῶ, ad finem perduco, perficio, ad maturitatem perduco; (2) prosum. Συμπνίγονται ϰ̀ ὐ τελεσφορῦσι, *Luc.* 18, 24.

Τελεσφορία, ας, ἡ, initiatio, consecratio, et quidquid ad eam adhibetur; (2) utilitas, emolumentum. *Call. in Apoll.* 78. A

Τελεσφόρος, ε, ὁ ϰ̀ ἡ, qu. dic. finem adferens, ad finem perducens; (2) utilis, fructifer; (3) ad finem perductus, perfectus, completus. Ἔτος τελεσφόρος, *Eur. Med.* 714. *Il.* 19, 31. Τελεσφόρος Δίκη, *Soph. Aj.* 1390. Ex τέλος et φέρω.

Τελεσφορῦσι, 3. sing. præs. ind. act. *contr.* pro τελεσφορέυσι, a τελεσφορέω.

Τελετάρχης, ε, ὁ, ceremoniarum conditor, præfectus. Ex τελετὴ et ἀρχή. Hinc

Τελεταρχία, ας, ἡ, cura ceremoniarum.

Τελετὴ, ῆς, ἡ, finis, exitus; (2) initiatio, sacrificium mysticum, maximum et honoratissimum; (3) expiatio; (4) sacerdotium, *Ph.* consecratio, al. *Gl. V.* cæremoniæ, feriæ. (4) αἱ παρ' οἴνῳ τελεταὶ, sacra Baccho convivia, *Anacr. Od.* 18.

Τελετηφορία, ἡ, sacra cæremonia, *Synes.*

Τελετεργέω, ῶ, consecro, initio, dedico.

Τελετεργία, ας, ἡ, consecratio, initiatio: A

Τελετεργὸς, ῦ, ὁ ϰ̀ ἡ, divinis operatus, consecrans. Ex τελετὴ et ἔργον.

Τελεῦντι, 3. plur. præs. ind. act. *Dor.* pro τελῦσι, a τελέω.

Τελευταῖον, *adv.* demum, *Ph.* A

Τελευταῖος, αία, αῖον, finalis, ultimus, postremus, novissimus, extremus. A τελευτή.

Τελευτᾷν, præs. inf. act. pro τελευτάειν, a τελευτάω.

Τελευτᾶς, gen. sing. *Dor.* pro τελευτῆς.

Τελευτάσει, 3. sing. f. 1. ind. act. *Dor.* pro τελευτήσει, a

Τελευτάω, finio, ad finem perduco; (2) morior, *Gl. V.* occumbo, decedo, defungor; (3) facio. Τελευτῶντες, tandem, postremo, ubi de pluribus sermo; etiam de exitu morbi et transitu in alium. Ἤτη βιῦς ἐννέα ϰ̀ πέντε ἐτελεύτησεν, *Æsch.* Ποῖ τελευτήσω βίον, *Eur. Hec.* 421. Εἰ καί σφιν πρὸ γάμοιο τελευτήσει κακὸν ἦμαρ, *Od.* 15, 523. (3) καὶ τελευτήσω τάδε, *Eurip. Alc.* 375. Τελευτάσεταί τε καινὸν δόμοις, *Id. Hippol.* 370. A

Τελευτὴ, ῆς, ἡ, finis, exitus; (2) mors, decessus, obitus. A τέλος.

Τελευτῆσαι, aor. 1. inf. act. verbi τελευτάω.

Τελευτήσας, *mortuus*, aor. 1. part. act.

Τελέω, ῶ, fut. έσω, ad finem perduco, finio, perficio, effectum reddo, absolvo; (2) vendo, solvo; (3) est et attribuor; (4) initio sacris; (5) *neutr.* tendo, pertineo aliquo; τελῦσιν, pensitant, *Ph.* est et initio; τετελεσμένος, perfectus, transactus, *Ph.* perf. pass. part. Ἐὰν μόνον τὸ ταχεῖν εὖ τολμᾷ τελεῖν, *Soph. Aj.* 528. Πάντα γὰρ ἤδη τετέλεσται βασιλεῦσι, *Eur. Alc.* 129. (2) δύο δραχμὰς μισθὸν τελεῖς; *Aristoph. Ran.* 173. A τέλος.

Τελέως, *adv.* Vide τελείως.

Τελεώσις, ἡ· vide τελείωσις, *Steph.*

Τελεωτικὸς, ἡ, όν· vide τελειωτικός.

Τελήεις, ήεσσα, ῆεν, perfectus; (2) eximius, solennis. A τέλος.

Τεληέσσας, acc. plur. fem. gen. a τελήεις.

ΤΕ'ΛΘΟΣ, *Hes.* debitum, præmium; τέλθος ἀπαιτήσων ἑκατὸν βόας, *Call. in Cer.* 77. *Dor.* pro τέλος.

Τελικὸς, ἡ, όν, finalis, ad finem pertinens; (2) extremus. A τέλος.

Τελίσκομαι, compleor, perficior; (2) initior; τελισκόμενος, completus, initiatus. Ab eod.

Τελλίνη, ἡ, piscis quidam, *Ath.*

ΤΕ'ΛΛΩ, inus. facio, fio, orior.

ΤΕ'ΛΜΑ, ατος, τὸ, lacuna, locus cœnosus seu palustris, *Plut.* Angl. A SLOUGH.

Τελματιαῖος, αία, αῖον, cœnosus, palustris:

Τελματόομαι, ῦμαι, in cœnum cogor. Αἱ λίμναι τελματῦνται διὰ τὴν τῦ ἡλίυ ἀναθυμίασιν, *Strabo.* A τέλμα.

Τελματόω, exsicco, *Strabo.*

Τελματώδης, εος, ὁ ϰ̀ ἡ, cœnosus, lutosus et fæculentus, uliginosus. A τέλμα.

Τελμὶς, μῖνος, ὁ, cœnum in stagno, vel e stagno ortum. Ab eod.

ΤΕ'ΛΟΣ, εος, τὸ, finis, terminus, exitus, extremus effectus; (2) vectigal, portorium; (3) impensa, sumptus; (4) dignitas, qualis fungentium magistratu, qui οἱ ἐν τέλει dicuntur; (5) magistratus ipsi, τὰ τέλη; (6) legio, turma, cohors, agmen; (7) maturitas virginis, unde et nuptiæ; (8) mysteria sacra arcana; (9) *Periphr.* δίκης τέλος pro δίκη; (10) formulæ; τέλος, εἰς τέλος, πρὸς τέλος, ἐπὶ τέλει, denique, ad extremum; διὰ τέλυς, in perpetuum; (11) τέλος δὲ, ad finem, ad mortem usque. Τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι πείσομαι, *Soph. Ant.* 69. magistratibus. Ἔλιπον Ζηνὶ τροπαίῳ πάγχαλκα τέλη, ærea arma, *Id. Ibid.* 142. (6) τὰ νυμφικὰ τέλη λαχὼν, connubialia sacra, *Id. Ibid.* 1240. (1) τέλος ἔχει δαίμων βροτοῖσι ὅπα θέλει, eventum, *Eurip. Or.* 1545.

Τελῦσιν, 3. pl. præs. ind. act. *contr.* et cum ν, pro τελέυσι, a τελέω.

Τέλσον, ε, τὸ, finis, extremitas. Ex τέλος.

Τελῶ, fut. *Att.* verbi τελέω, pro τελέσω. Τὸ γὰρ κέρδος τελῶ 'γω, mercedem persolvam, *Soph. Œd. Tyr.* 231.

Τελῶν, præs. part. act. pro τελέων, a τελέω.

Τελὼν, ωνος, ὁ, publicanus, *N. T.*

Τελωνάρχης, ε, ὁ, publicanorum princeps. Ex τελώνης et ἀρχή.

Τελωνεία, vel τελωνία, ας, ἡ, vectigalium redemptura; (2) vectigalis *inpr.* portorii exactio.

Τελωνεῖον, ε, τὸ, portitorium, *Ph.* portorium.

Τελωνέω, portorium conduco; (2) vectigal exigo, portitor sum. A

Τελώνης, ε, ὁ, exactor vectigalium, portitor, *Ph.* (2) publicanus, qui portorium redemit seu conduxit. Ex τέλος et ὠνέομαι.

Τελωνήτης, ὁ, idem quod τελώνης, *Man.* Hinc

Τελώνιον, ε, τὸ, telonium, locus in quo sedent portitores; (2) portitorum mensa.

Τελωνικὸς, ad publicanos pertinens, *item* vectigalis, *Steph.*

Τεμαχίζω, fut. ίσω, in frustula seco. A

Τεμάχιον, ε, τὸ, frustulum sectione alicunde ablatum; (2) tomaculum seu tomaclum, tomacina, lucanica. Dim. a

Τέμαχος, εος, τὸ, frustum sectione ablatum, *inpr.* piscis; (2) pisces, salsamenta. A τέμνω.

Τεμαχίσκος, Dim. vide τεμάχιον, *Ath.*

Τεμαχίτης ἰχθὺς, piscis qui in frusta secari solet, et muria condiri, *Ar. Sch.*

Τεμαχοπώλης, ε, ὁ, piscium *inpr.* salsamentorum venditor.

Τεμένει, dat. sing. a τεμένεϊ, a τέμενος.

Τεμενίζω, fut. ίσω, lucum facio, consecro, templum facio. Τὸ ἱερὸν τῦ Διὸς τεμενίσας, *Thuc.* A τέμενος.

Τεμένιος, ία, ιον, ad fanum seu delubrum pertinens, ad lucum pertinens. Ὀρίζει τεμενίαν φυλλάδα, id est, τέμενος πολύφυλλον, *Soph. Trach.* 754. Ab eod.

Τεμένισμα, ατος, τὸ, fanum seu delubrum, templum. A τεμενίζω.

Τέμνοισαι, præs. part. act. f. g. *Dor.* pro τέμνυσαι, a τέμνω.

Τέμενος, εος, τὸ, agri portio a cæteris resecta, seorsum ab aliis sita, et deo dedicata; (2) ager sacer, nemus sacrum, delubrum, fanum, *Il.* 6, 194. A τέμνω.

Τεμενωρὸς, ὁ, sacri agri cultor, *Hes.*

Τεμμάχιον, pro τεμάχιον, *Steph.*

ΤΕ'ΜΝΩ, fut. τεμῶ, seco, scindo; (2) reseco; (3) succido; (4) concido; (5) ferro vasto agros; (6) castro; (7) etiam fœdus ferio, jurejurando sancio, aor. 2. ἔταμον, scidi; [illegible] sectus, *Gl. V.* perf. pass. part. Τμηθεῖσα πεύκη, aor. 1. part. *Eur. Med.* 4. Ὦ τὴν ἐν ἄστροις οὐρανῷ τέμνων ὁδὸν, *Id. Ph.* 1. Οὐδὲ ἐγὼ πρωτὸς ταύτην ἐτεμόμην τὴν ὁδὸν, *Luc.*

Τέμπεα, *contr.* Τέμπη, τὰ, Tempe, angustiæ inter Olympum et Ossam, Thessaliæ montes; (2) fauces, et angusti exitus quorumvis montium; (3) loca arboribus consita et pratis virentibus amœna. A τέμνω.

Τεμῶ, *secabo*, f. 1. ind. act. verbi τέμνω.

Τεναγίζω, fluvius dicitur τεναγίζειν, cum decrescit et limum inducit. A

Τέναγος, εος, τὸ, locus humidus seu humectus, limus aquæ exiguæ restagnantis, et herbæ in ejus superficie apparentis, locus cœnosus et palustris. *Gl. V.* vadum, lacuna. A τέγγω. Hinc

Τεναγώδης, εος, ὁ ϰ̀ ἡ, cœnosus, limosus, palustris. *Gl. V.* vadosus.

ΤΕ'ΝΔΩ, comedo, rodo, arrodo, Ὅτ' ἄνοςτος ὃν πόδα τένδει, *Hes.* 522.

Τενθεία, ας, ἡ, catillatio, gulositas. A

Τενθεύω, sum catillo et gulosus. A

Τένθης, ε, ὁ, liguritor, catillo, gulosus. A τένδω.

Τενθρηδὼν, όνος, ἡ, insectum aculeatum vespæ simile. Ab eod.

Τενθρήνη, ης, ἡ, idem et ab eod. Hinc

Τενθρήνιον, ε, τὸ, favus τενθρήνης. (2) locus ejusdem.

Τενθρηνιώδης, εος, ὁ ϰ̀ ἡ, foraminulentus et rarus. A præc.

Τένθω, idem quod τένδω, *Ar. Sch.*

Τένος, ὁ, lorum, *Man.*

Τένων, οντος, ὁ, tendo, *Ph.* cervix. Τένοντ' ἐς ὀρθὸν ὄμμασι σκοπυμένη, *Eurip. Med.* 1166. A τείνω.

Τέξεσθαι, f. 1. ind. med. verbi τίκτω.

Τέξεται, *pariet*, 3. sing. f. 1. ind. med.

Τέξις, εως, ἡ, partus. A τίκτω.

Τέο, *cujus*, gen. sing. artic. præpos. *Ion.* pro τῦ ab ὁ. Τέο μέχρις, quousque? pro τίνος χρόνυ μέχρις, *Il.* 24, 128.

Τεοῖς, *tuis*, dat. plur. a *Dor.* τεὸς pro σός.

Τεὸς, ἡ, ὸν, tuus. A σὸς, *tuus.*

Τεράζω, portendo, signa narro. A τέρας.

Τέραμνα, τὰ, tecta domorum; (2) fana seu delubra. Ἀνῆξε ὑπὲρ τέραμνα τ' ἀγχόνας, *Eurip. Phœn.* 333 et 35. A τείρω, quoniam in eorum constructione instrumenta ferrea teruntur.

Τέραμνος, ε, ὁ, arca; (2) tectum; (3) tentorium; (4) *adject.* mollis, scribitur et τέρεμνον, τέρεμνος.

Τεραμνότης, ητος, ἡ, teneritas, qualis leguminum coctibilium. A præc.

Τεραμότης, ἡ, teneritas leguminum coctibilium, *Theophr.*

Τεράμων, ονος, ὁ ϰ̀ ἡ, tener, mollis.

ΤΕ'ΡΑΣ, ατος, τὸ, portentum, prodigium, pl. τέρατα et τεράατα, *ap. Dionys.*

Τερασκόπος, ε, ὁ, idem quod τερατοσκόπος.

Τεράσιος, ε, ὁ, portentosus, monstrosus.

Τερασίως, *adv.* admirabiliter, prodigiose. A τεράσιος, idem quod τεράςιος.

Τερατεία, ας, ἡ, (et τερατεία) prodigiosa narratio, mendacia prodigiosa.

Τερατίας, idem cum τερατικὸς, *Steph.*

Τερατεύω, et frequentius τερατεύομαι, portenta et monstra loquor, monstrosa et vana fingo, jacto; (2) fraudulenter ago. Ἅπερ ἐκάστοτε ἐν ταῖς τραγῳδίαισιν ἐτερατεύετο, *Aristoph. Ran.* 944. (2) ἔγνων ἂν καιρὸν εἶναι τερατεύεσθαι πρὸς αὐτὸν, *Heliod.* 3. A τέρας. Unde

Τερατίας, ε, ὁ, idem quod τερατυργός.

Τερατικὸς, ἡ, ὸν, monstrosus, prodigiosus.

Τερατικῶς, *adv.* prodigiose.

Τερατογονία, ἡ, partus monstrosus. A γόνος.

Τερατογραφέω, ῶ, monstrosa scribo, monstra describo. Μορφὴν Σκύλλης ϰ̀ ἄλλα πλείω τοιαῦτα τερατογραφῦντος, *Strabo.* A τέρας et γράφω.

Τερατόδευμα, τὸ, opus monstrosum, seu monstrum, *Steph.*

Τερατοκέω, ῶ, monstra pario. A τόκος. Unde

Τερατοκία, ας, ἡ, monstrosus partus.

Τερατολογέω, de monstris loquor, prodigiosa, mirabilia narro.

Τερατολογία, ας, ἡ, narratio aut oratio de monstris, incredibilibus, monstrosa et prodigiosa:

Τερα-

τελεω censeor, πεπολιτογραφημαι *Sch. Œd. R.* 222.
τελειν εις ἱππαδα 'to belong to the knights'

Τερατολογίας, ὁ, idem cum τερατολόγος, *Suid.*

Τερατολόγος, ου, ὁ ϰ ἡ, qui de monstris et prodigiis loquitur. Ex τέρας et λέγω.

Τερατοποιέω, ῶ, fut. ήσω, prodigia vel miracula facio. A

Τερατοποιὸς, οῦ, ὁ ϰ ἡ, prodigia et miracula faciens. *Gl. V.* monstrificus. A ποιέω.

Τερατοσκοπία, ας, ἡ, divinatio ex portentis, haruspicina.

Τερατοσκόπος, ου, ὁ ϰ ἡ, qui portenta interpretatur, haruspex; hariolus, *Soph. Œd. Tyr.* 605.

Τερατοτοκέω, ῶ, f. ήσω, monstrum pario, portentosum edo fœtum.

Τερατοτοκία, ας, ἡ, partus monstrosus. A

Τερατοτόκος, ου, ὁ ϰ ἡ, monstra pariens. Ex τέρας et τίκτω.

Τερατουργέω, monstrosa et prodigiosa efficio.

Τερατουργία, ας, ἡ, effectus prodigiosi operis, rei prodigiosæ; (2) opus prodigiosum, vel etiam facinus portentosum. A

Τερατουργὸς, οῦ, ὁ ϰ ἡ, monstrificus, monstra et prodigia edens seu efficiens. Ex ἔργον.

Τερατώδης, εος, ὁ ϰ ἡ, portentosus, monstrosus, pro prodigio habendus. A τέρας.

Τερατωδῶς, *adv.* monstrose.

Τερατωπὸς, οῦ, ὁ ϰ ἡ, monstrosus adspectu, prodigiosus, portentosus. Ex τέρας et ὤψ.

Τερεβινθίζω, terebinthinæ resinæ similis sum.

Τερεβίνθινος, ίνη, ινον, terebinthinus. A

ΤΕΡΕ´ΒΙΝΘΟΣ, ου, ἡ, terebinthus.

Τερεβινθώδης, ες, terebinthinus.

Τέρεινα, tenera; fœm. a τέρην.

Τερεινότερος, α, *l. a.* η, ον, tenerior.

Τέρεμνον, tectum. Κέδρωτὰ παστάδων ὑπὲρ τέρεμνα, *Eurip. Orest.* 1371. Vide τέραμνα.

Τέρενα, *tenerum*, acc. sing. a τέρην.

Τερενοπλόκαμος, ου, ὁ ϰ ἡ, molles capillos habens. Ex τέρην et πλόκαμος.

Τερενόχροος, ου, gen. οος, tener, pulcher.

Τερενόχρως, ωτος, idem.

Τερετίζω, cantum edo, sono; lascive canto, garrio, cantillo. A τεττίζω. Hinc

Τερέτισμα, ατος, τὸ, cantus, sonus musicus, ut avium, &c. (2) cantus mollis; (3) nugæ sonoræ, fallaces, argutæ, verba inania, ludicra.

Τερετισμὸς, οῦ, ὁ, idem.

Τερέτριον, ου, τὸ, terebellum, terebella. Dim. a

Τέρετρον, ου, τὸ, terebra vel terebrum. *Odyss.* 5, 246. A

ΤΕΡΕ´Ω, ῶ, fut. ήσω, terebro, torno; (2) vulnero.

Τερηδονίζομαι, a teredine infestor. *Gl. V.* vermiculor. A

Τερηδὼν, όνος, ἡ, teredo, vermis lignum terebrans seu rodens. A τερέω.

Τέρην, τέρεινα, τέρεν, tener, tenellus, mollis, qui facile atteritur. A τείρω.

Τερθρεία, ας, ἡ, præstigiæ, incantatio; (2) garriendi subtilitas. A τερθρεύω.

Τέρθρευμα, ατος, τὸ, idem. Ab eod.

Τερθρευὴς, έως, ὁ, præstigiator. A τέρθρον.

Τερθρεύω, vel τερθρεύομαι, præstigiis illudo, incanto, imposturis utor; τερθρευόμενοι, argutantes.

Τέρθριος, α, ον, epith. funis, ad summam veli partem nexus. A

Τέρθρον, ου, τὸ, artemo; (2) funis quo utrinque velum trahitur; (3) *proprie* antennæ summum extremumque jugum; *metaph.* summitas. A τείρω.

Τερθρωτὴρ, locus in prora, unde in mare prospicit proreta, *V. L.*

ΤΕ´ΡΜΑ, ατος, τὸ, terminus, meta, finis; *adv.* tandem, ad extremum; inservit periphrasi. Τέρμα τῆς σωτηρίας, salus, *Soph. Œd. Col.* 725. Hinc

Τερματίζω, fut. ίσω, termino, finio, ad extremum perduco.

Τερμιεὺς, ὁ, (Ζεὺς) terminalis, *E. M.*

Τερμίνθος, ου, ὁ ϰ ἡ, arbor, vulgo τερέβινθος; (2) tumor seu tuberculum in quo pustula nigra eminet.

Τερμιόεις, όεσσα, όεν, ad pedes usque demissus, talaris, *Il.* 16, 803. A τέρμα. Unde

Τέρμιος, ία, ιον, finalis, terminalis, ultimus. Ἐμοὶ τερμίαν ἄγων ἡμέραν, *Soph. Antig.* 1331. Ἐλθόντι χώραν τερμίαν, regionem mihi fatalem, *Id. Œd. Col.* 85.

Τερμὶς, ἡ, idem quod τέρμα, *item* pes, *Hes.*

Τερμοδρομέω, ad finem curro, *Man.*

Τερμόνιος, ία, ιον, finalis, ultimus, extremus, *Æsch. Pr.* 117. A

Τέρμων, ονος, ὁ, terminus. Τερμόνων Ἀτλαντικῶν. *Eurip. Hippol.* 3. Τέρμονα βίου, *Id. Phœn.* 1361. A τέρμα.

Τέρπεο, 2. sing. præs. imperat. pass. *Ion.* pro τέρπου, a τέρπω.

Τερπέσθω, 3. sing. præs. imperat. pass.

Τέρπετο, 3. sing. imperf. ind. pass. *Ion.* pro [illegible]

Τερπικέραυνος, ου, ὁ, fulmine gaudens; Jovis epith. *Il.* 1, 419. Ex τέρπομαι.

Τερπνίστατος, η, ον, jucundissimus, superl. irregular. a

Τερπνὸς, ἡ, ὸν, delectationem et voluptatem adferens; jucundus, delectabilis, *Ph.* A τέρπω. Hinc

Τερπνότης, ητος, ἡ, jucunditas, suavitas.

Τερπνῶς, *adv.* jucunde.

Τερποίμην, præs. opt. pass. verbi τέρπω.

Τερπόμενοι, nom. pl. præs. part. med.

Τέρποντο, 3. pl. imperf. ind. pass. *Ion.* pro ἐτέρποντο.

Τέρπου, 2. sing. præs. imperat. pass. *Att.* et *Ion.* pro τέρπεσο, a

ΤΕ´ΡΠΩ, fut. ψω, delecto, oblecto, exhilaro, juvo; τέρπομαι, delector, gaudeo. Διὰ στόμα πτηνοῖσι μέλεσι ἀδακτάνως τέρψω φρένας, *Eur. Or.* 1165.

Τερπωλὴ, ῆς, ἡ, delectatio, oblectatio. A τέρπω.

Τερσαίνω, arefacio, sicco, *Il.* 16, 519. A τέρσω.

Τέρσει, 3. sing. f. 1. ind. act. *Æol.* pro τερσεῖ, a τερσέω.

Τέρσετο, 3. sing. imperf. ind. med. *Ion.* pro ἐτέρσετο, a τέρσω.

Τέρσηνε, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* et *Att.* pro ἐτέρσηνε, a τερσαίνω.

Τερσία, ἡ, siccitas, arefactio, *Jul. Ep.*

ΤΕ´ΡΣΩ, arefacio, sicco; τέρσομαι, aresco, arefio. *Od.* 5, 152.

Τερφθῇ, 3. sing. a. 1. conj. pass. verbi τέρπω.

Τέρψαν, aor. 1. part. act. neut. gen.

Τερψίμβροτος, ου, ὁ ϰ ἡ, delectans seu oblectans homines. Ex τέρψις et βροτός.

Τερψίνοος, ου, ὁ ϰ ἡ, animam oblectans, suavis; (2) voluptuarius.

Τέρψις, εως, ἡ, delectatio, voluptas. A τέρπω.

Τερψιχόρη, ης, ἡ, Terpsichore; una Musarum.

Τερψίχορος, ου, ὁ ϰ ἡ, vel τερψίχορος, όρη, ορον, tripudiis se vel alios oblectans.

Τέρω, contero, domo, *V. L.*

Τέσσαρα, ων, τὰ, quatuor.

Τεσσαράβοιος, ου, ὁ ϰ ἡ, quatuor boves æquans, v. gr. pretium; (2) quatuor boum coriis factum, ut scutum. Ex τέσσαρες et βοῦς.

Τεσσαρακαίδεκα, οἱ, αἱ, τὰ, quatuordecim.

Τεσσαρακαιδεκάδωρος, ον, quatuordecim palmos æquans. A δῶρον.

Τεσσαρακαιδεκαταῖος, αία, αῖον, decimus quartus.

Τεσσαρακαιδεκέτης, ἡ, quatuordecim annos habens. Ex τέσσαρες, δέκα, et ἔτος.

Τεσσαρακονθήμερος, ον, quadraginta dies durans. Ab ἡμέρα.

Τεσσαράκοντα, sive τετταράκοντα, οἱ, αἱ, τὰ, quadraginta. A τέσσαρες.

Τεσσαρακονταέτης, ου, ὁ, vel τεσσαρακονταέτης, ιος, ὁ ϰ ἡ, qui quadraginta annorum est, quadragenarius. Ex τέσσαρες et ἔτος. Hinc

Τεσσαρακονταετία, ας, ἡ, quadraginta annorum spatium.

Τεσσαρακονταῖος, αία, αῖον, qui fit intra dies quadraginta, seu die quadragesimo. A τεσσαράκοντα.

Τεσσαρακοντάκις, sive τετταρακοντάκις, *adv.* quadragies. Ab eod.

Τεσσαρακονταοκτὼ, οἱ, αἱ, τὰ, quadraginta octo.

Τεσσαρακοντάπηχυς, εως, ὁ ϰ ἡ, qui quadraginta cubitorum est.

Τεσσαρακοντὰς, άδος, ἡ, numerus seu tempus quadraginta dierum.

Τεσσαρακοντατρεῖς, οἱ ϰ αἱ, et τεσσαρακοντατρία, τὰ, quadraginta tres vel tria.

Τεσσαρακοντήρης, εος, ἡ, navis quadraginta ordinum, *R.* Ex τεσσαράκοντα et ἐρέσσω.

Τεσσαρακοντόργυιος, ον, quadraginta passus æquans. Ab ὀργυιά.

Τεσσαρακοντούτης, vel τετταρακοντούτης, ου, ὁ, qui quadraginta annorum est. Ex ἔτος.

Τεσσαρακοσταῖος, αία, αῖον, qui quadragesimo die aliquid facit. A

Τεσσαρακοστὸς, ἡ, ὸν, quadragesimus. A

ΤΕ´ΣΣΑΡΕΣ, vel τέτταρες, οἱ ϰ αἱ, et τέσσαρα, vel τέτταρα, τὰ, quatuor; (2) quaterni.

Τεσσαρεσκαίδεκα, οἱ, αἱ, τὰ, quatuordecim.

Τεσσαρεσκαιδεκαταῖος, α, ον, decimum quartum annum agens, *Aet.*

Τεσσαρεσκαιδεκατῖται, Sabbatiani, qui non die Dominica, ut reliqui Christiani, sed quarta decima luna, Pascha cum Judæis celebrabant. A τεσσαρεσκαίδεκα.

Τεσσαρεσκαιδέκατος, άτη, ατον, quartus decimus.

Τέσσερες, οἱ ϰ αἱ, et τέσσερα, τὰ, quatuor, *Ion.* pro τέσσαρες.

Τεσσερήκοντα, οἱ, αἱ, τὰ, *Ion.* pro τεσσαράκοντα.

Τεταγμένοι, nom. pl. perf. part. pass. verbi τάσσω. Hinc

Τεταγμένως, *adv.* ordinate, servato certo ordine, *Gl. V.* ex ordine; (2) stato tempore, seu statis temporibus, statis vicibus.

Τεταγὼν, *Ion.* pro ταγὼν, aor. 2. A τάζω.

Τέτακας, 2. sing. perf. ind. act. verbi τείνω.

Τέτακται, 3. sing. perf. ind. pass. verbi τάσσω, ordino.

Τέταλμαι, perf. ind. pass. verbi τέλλω.

Τεταμιευμένως, *adv.* moderate ac parce.

Τετανικὸς, ἡ, ὸν, laborans τετάνῳ, cujus musculi ita rigent ut flecti nequeant. A τέτανος.

Τετανόθριξ, τριχος, ὁ ϰ ἡ, qui laxo est capillo, promissos crines habens, hirsutus; *Plat.*

Τετανοειδὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, tentiginem referens; tentiginosus. Ex τέτανος et εἶδος.

Τετανὸς, ἡ, ὸν, tentus, extentus, porrectus, promissus; (2) glaber, lævis, æqualis; *Nic. Al.* 464. A τείνω.

Τέτανος, ου, ὁ, distentio, æqualis et perpetua totius corporis convulsio, *Gl. V.* tentigo; *Aristoph. Lysistr.* 560. Ab eod.

Τετανόω, reddo τετανὸν, *i. e.* rugas tollo. Χρῶτα ῥύπτει ϰ τετανοῖ. *Diosc.* A τετανός.

Τέτανται, 3. pl. perf. ind. pass. verbi τείνω.

Τετάνωθρον, ου, τὸ, vim habens extendendi et erugandi cutem, in primis faciei.

Τετάνωμα, ατος, τὸ, idem. A τετανόω.

Τετάραγμαι, perf. ind. pass. verbi ταράσσω.

Τεταραγμένως, turbate, confuse, inordinate.

Τεταρπόμενος, aor. 2. part. med. *Ion.* pro ταρπόμενος, a τέρπω.

Τεταρπώμεσθα, 1. pl. aor. 2. conj. med. *Dor.* et *Ion.* pro ταρπώμεθα, a verbo eod. *Il.* 23, 9.

Τεταρτάζω, in quatuor divido. A τέταρτος.

Τεταρταΐζω, febre quartana laboro.

Τεταρταῖος, αία, αῖον, qui quarto die aliquid agit, aut patitur, quatriduanus, quartanus. Ab eod.

Τεταρτημόριον, ου, τὸ, quarta pars, quadrans.

Τεταρτημοριαῖος, α, ον, quadrantarius, *ex Gl. V.* A præc.

Τεταρτήμορον, pro τεταρτημόριον, *Poll.*

Τεταρτίζω. Hinc ὁ τεταρτίζων, quartanarius, *Gl. V.* A τέταρτος.

Τεταρτολογεῖσθαι. Hinc τεταρτολογηθῶμεν, quarteamur, *Ph.* aor. 1. conj. pass. A λόγος.

Τέταρτος, άρτη, αρτον, quartus. A τέσσαρες.

Τετάρτως, *adv.* quarto gradu vel loco, *Steph.*

Τέτατο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐτέτατο, a τείνω.

Τετάχαται, 3. pl. perf. ind. pass. *Ion.* pro τεταγμένοι εἰσὶ, a τάσσω.

Τέτελκα, *perfeci*, perf. ind. med. verbi τελέω.

Τετελειωμένη, perf. part. pass. f. g. a τελειόω.

Τετελείωται, *perfectus est*, 3. sing. perf. ind. pass.

Τετέλεκε, *perfecit*, 3. sing. perf. ind. act.

Τετελεσμένον, *peractum*, perf. part. pass.

Τετυγμένον, acc. sing. perf. part. pass. pro τετυγμένον, a τυγχάνω, pro τεύχω.

Τετύχαται, *fabrefacti sunt*, 3. pl. perf. ind. pass. *Ion.* pro τετυγμένοι εἰσί. Ἢ δὴ ταῦτά γε πάντα τετύχαται, i. e. *Certe jam hæc ipsa re advenerunt*, Il. 14, 53.

Τετεχνημένως, *adv.* artificiose, cum arte exquisita. A τεχνάω.

Τέτηκα, perf. ind. med. verbi τήκω.

Τετήρηκας, 2. sing. perf. ind. act. v. τηρέω.

Τετηρημένως, *adv.* cum magna observatione, accurate. A τηρέω.

Τετίημαι, *punitus sum*, perf. pass. ind.

Τετιημένε, voc. sing. part. perf. pass. v. τιέω.

Τετίησθον, *cruciati sunt*, 3. dual. perf. ind. pass.

Τετιηκότες, nom. pl. part. perf. act.

Τετιμένοι, nom. pl. perf. part. pass. verbi τίω.

Τετιμημένον, perf. part. pass. n. g. verbi τιμάω.

Τετιμῆσθαι, *honoratum esse*, perf. inf. pass.

Τετίμηται, *honorata est*, 3. sing. perf. ind. pass.

Τέτλα, 3. sing. præs. imperat. act. *per Apocop.* pro τέτλαθι, a verbo τέτλημι pro τλάω.

Τέτλαα, *toleravi*, perf. ind. act. *per Syncop.* et *Ion.* pro τέτληκα.

Τετλαίην, præs. opt. act. verbi τέτλημι.

Τετλάμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro τετλάναι.

Τετλάναι, præs. idem, sed regulariter.

Τέτληκα, perf. ind. act. verbi τλῆμι seu τλάω.

Τετληώς, perf. part. act. *Ion.* pro τετληκώς.

Τέτμη, 3. sing. præs. conj. act. verbi τέτμω.

Τέτμηκε, 3. sing. perf. ind. act. verbi τέμνω.

Τετμημένον, *incisum*, acc. sing. perf. part. pass.

Τέτμω, invenio, offendo, nanciscor, *Il.* 6, 374. *Od.* 5, 58. Ὅς δέ κε τέτμη ἀπαρτηροῖο γενέθλης, *Hes. Theog.* 610. A τέμνω.

Τέτοκε, 3. sing. perf. ind. med. verbi τίκτω.

Τετοκυίης, gen. sing. perf. part. med. f. g. *Ion.* pro τετοκυίας.

Τετολμηκέναι, perf. inf. act. verbi τολμάω. Unde

Τετολμηκότως, *adv.* audacter, nihil metuens.

Τέτομα, *incidi*, perf. ind. med. verbi τέμνω.

Τέτορε, nom. dual. *Ion.* pro τέσσαρες, vel pro τέτορα, *quatuor*, nom. plur. itid. *Ion.* pro τέσσαρα, vel pro τέτορα, *vexavi*, perf. ind. med. verbi τείρω.

Τέτορες, οἱ & αἱ, et τέτορα, τὰ, *Poet.* pro τέσσαρες.

Τέτρα, in compositione est idem quod τέτταρα, quatuor, seu *adv.* quater.

Τετραβάμων, ονος, ὁ & ἡ, quadrupes; (2) quadrijugus. (1) Διὸς ἃ λεχέων ἐπέβας τετραβάμοσι γυίοις, *Eurip. Hel.* 381. (2) τετραβάμονες ἵπποι, *Id. El.* 476. Ἅρμασι καὶ ψαλίοις τετραβάμοσι μώνυχα πῶλον, *Id. Phœn.* 799. (1) τετραβάμοσιν ἐν χηλοῖσι τείχεσι χριμπτομένα, *Id. Ibid.* 815. Ex τέτρα et βαίνω.

Τετραβόειος, ε, ὁ & ἡ, vid. τεσσαραβόειος. Φάεα μηνόγληνα, σάκει ἴσα τετραβοείῳ, *Call. in Dian.* 53.

Τετράβοιος, ὁ & ἡ, idem. Ex τέτρα et βοῦς.

Τετράγλωσσος, ε, ὁ & ἡ, quadrilinguis, *Gl. V.* Ex τέσσαρα et γλῶσσα.

Τετραγλώχιν, ινος, ὁ & ἡ, quatuor cuspides seu angulos cuspidatos habens; quadrata forma. Καὶ σὺ τετραγλώχιν μηλοσσόε Μαιάδος Ἑρμᾶ *Antholog.* 4.

Τετράγναθος, ε, ὁ, ἡ, quatuor malas habens.

Τετραγράμματος, ε, ὁ & ἡ, quatuor literis constans. Ex τέτρα et γράμμα.

Τετράγραμμος, ε, ὁ & ἡ, idem et ex iisd.

Τετράγυος, ε, ὁ & ἡ, qui quatuor jugerum est. Hinc τὸ τετράγυον, ε, quatuor jugera; (2) diurnus labor aratori propositus. Νεῖον (novale) τετράγυον, *Call. in Dian.* 176. Ex γύα.

Τετραγωνέω, ῶ, e quadrante intueor.

Τετραγωνία, ας, ἡ, arboris cujusdam nomen, quadrangularis, vel quadrantalis.

Τετραγωνίζω, f. ίσω, in quadratam formam redigo. *Gl. V.* quadro. Hinc

Τετραγωνισμὸς, ε, ὁ, quadratio, quadratura.

Τετραγωνοπρόσωπος, ὁ, ἡ, quadrato ore effictus, pictus, &c. *Herodot.* A πρόσωπον.

Τετράγωνος, ε, ὁ & ἡ, quadrangulus, quadratus, *metaph.* perfectus, constans. A γωνία.

Τετράδα, acc. sing. a τετράς.

Τετραδακτυλιαῖος, αία, αῖον, quatuor digitorum spatium explens, semidodrantalis. A

Τετραδάκτυλος, ε, ὁ & ἡ, quatuor digitos habens.

Τετραδαρχία, ας, ἡ, munus ejus qui quatuor λόχοις præest. Ex τετρὰς et ἀρχή.

Τετραδαρχοῦμαι, a tetrarchis regor vel administror. A præc.

Τετραδεῖον, et τετράδιον, ε, τὸ, quaternio. A τετράς.

Τετραδιστὴς, ε, ὁ, qui ærumnosam degit vitam. Ab eod. eo quod Hercules quarto die mensis natus multas ærumnas exantlare coactus fuit. A τετράς. Unde

Τετραδῖται, ῶν, οἱ, dicti Sabbatiani, quod in festo Paschatis jejunarent, seu feria quarta.

Τετράδραχμον, ε, τὸ, nummus, valens quatuor drachmas. *Gl. Vet.* tetradrachmum. Ex τ. et δραχμή.

Τετράδραχμος, ε, ὁ & ἡ, qui pretii quatuor drachmarum est. Ex iisd.

Τετράδυμος, ε, ὁ & ἡ, quadrigeminus; (2) quadrifidus. Ex τέτρα et δίδυμος.

Τετράδωρος, ε, ὁ & ἡ, quatuor palmorum. Ex δῶρον, *palmus.*

Τετράελιξ, κος, ὁ & ἡ, idem quod

Τετραέλικτος, ε, ὁ & ἡ, quatuor voluminibus tortus, quater circumvolutus, tortuosus; *Nonn. P.* 4, 35. Ab ἑλίσσω.

Τετραετηρία, ας, ἡ, quadriennium, *Gl. Vet.* A [illegible]

Τετραετηρικὸς, ἡ, ὸν, quadriennalis, quadriennio recurrens.

Τετραετηρὶς, ίδος, ἡ, quadriennium, *Gl. V.*

Τετραέτηρος, ὁ & ἡ, quadrimus, quadriennis:

Τετραέτης, εος, ὁ & ἡ, sive τετραέτης, ε, ὁ, qui quatuor annorum est. *Gl. V.* quadrimus, quadriennis. Ex τέτρα et ἔτος.

Τετραετία, ας, ἡ, quadriennium. A præc.

Τετράζυγον, ε, τὸ, quadriga. A

Τετράζυξ, υγος, ὁ & ἡ, qu. dic. quadrijugis; τετράζυγες, quadrijugi, *Gl. V.* (2) quadruplex. Ex τέτρα et ζεύγνυμι.

Τετράζω, proprie, de gallinarum voce, cum ova parturiunt.

Τετράζων, fraxini genus, *V. L.*

Τετραήμερος, ε, ὁ & ἡ, qu. dic. quatriduanus, quatuor dies durans; τετραήμερον, quatriduum, *Gl. V.* Ex τέτρα et ἡμέρα.

Τετραθέλυμνος, ε, ὁ & ἡ, quatuor habens fundamenta, seu quadruplex, *Il.* 15, 479. Ex θέλυμνον.

Τετράθυρος, ε, ὁ & ἡ, quatuor habens fores, quadriforis. Ex θύρα.

Τετραίνω, fut. τρήσω, perforo, terebro, aor. 1. τέτρηνα· τετρημένος, perforatus; perf. pass. part. *Il.* 22, 396. *Od.* 5, 237. A τετράω.

Τετρακαιδεκαέτης, ε, ὁ, vel τετρακαιδεκαέτης, εος, ὁ & ἡ, qui quatuordecim annorum est. Ex τέτρα, &, δέκα, et ἔτος.

Τετράιππον, ε, τὸ, quadriga, *Gl. V.* Ex ἵππος.

Τετρακέρων, quadricornium. Ex τέτρα et κέρας.

Τετρακέφαλος, ον, quatuor capita habens. A κεφαλή.

Τετράκις, *adv.* quater. A τέσσαρες.

Τετρακισμύριοι, αι, α, quadragies mille.

Τετρακισχίλιοι, αι, α, quatuor millia.

Τετρακίων, ονος, ὁ & ἡ, quatuor columnis fultus.

Τετράκλινος, ε, ὁ & ἡ, quatuor lectos habens. A κλίνη.

Τετράκναμος, *Ion.* pro τετράκνημος, ε, ὁ & ἡ, quatuor habens radios, *Pind.* Ex κνήμη.

Τετρακνήμων, idem quod τετράκνημος, *Pind.*

Τετράκωλος, ε, ὁ & ἡ, quadrupes. A κῶλον.

Τετράκοος, *Ath.*

Τετρακόρυμβος, ε, ὁ & ἡ, quaternos corymbos habens.

Τετρακόσιοι, αι, α, quadringenti, æ, a. A τέσσαρες. Hinc

Τετρακοσιοστὸς, ἡ, ὸν, quadringentesimus.

Τετρακότυλος, quatuor cotylas capiens, *Ath.*

Τετρακτὺς, ύος, ἡ, quaternio, id est numerus quaternarius. Per hunc Pythagorici jurabant, intelligibile mundi exemplar innuentes. Vid. *Platonis Timæum.* A τετράς.

Τετράκυκλος, ὁ & ἡ, quatuor circulis seu orbibus constans; (2) quatuor rotas habens.

Τετράκωλος, ε, ὁ & ἡ, quatuor membra habens. Ex κῶλον.

Τετράκωμος, ε, ὁ, saltatio Herculi sacra.

Τετράλινον, τὸ, monile, quadruplici filo unionum.

Τέτραλιξ, herba quædam, *Theoph.*

Τετραλογία, ἡ, quatuor δράματα, *Diog. L.*

Τετραμερὴς, έος, ὁ & ἡ, quadripartitus. *Gl. V.* quadrimembris. Ex μέρος.

Τετραμερῶς, *adv.* quadripartito, quadrifariam.

Τετραμετρηταῖος, quatuor metretas capiens, *Ath.*

Τετράμετρος, ε, ὁ & ἡ, qui est quatuor metrorum. Ex μέτρον.

Τετραμηνιαῖος, quadrimenstruus, *Gl. V.* A μήν.

Τετράμηνος, ε, ὁ & ἡ, idem.

Τετράμηνον, τὸ, quatuor mensium spatium, *Steph.*

Τέτραμμαι, perf. inf. pass. verbi τρέπω.

Τετραμμένον, *versutum*, perf. part. pass. n. g.

Τετράμνες, et τετραμναῖος, qui quatuor minarum est. Ex τέτρα et μνᾶ, *mina.*

Τετράμοιρος, ον, quadruplum accipiens. Hinc

Τετραμοιρία, ας, ἡ, quadrupla portio, quarta portio. Ex μοῖρα.

Τετράμορφος, ε, ὁ & ἡ, quadriformis, *Gl. V.* A μορφή.

Τετραντιαῖος, αία, αῖον, quartam partem æquans, *R.* A τετράς.

Τετρανυκτία, ας, ἡ, quadrinoctium, *Gl. Vet.* Ex τέτρα et [illegible]

Τετράξοος, ε, ὁ & ἡ, quaternas furcas seu fissuras habens. Ex ξέω, *acuo.*

Τέτραξ, avis quædam gallo similis. Ἡ δὲ τέτραξ, ἣν καλέσιν οἱ Ἀθηναῖοι ὄρτυγα, *Aristot.*

Τετραοδία, ας, ἡ, quadrivium, *Gl. V.* A

Τετράοδον, ε, τὸ, idem, *Gl. V.* Ab ὁδός.

Τετραόργυιος, ον, quatuor passus habens. Ab ὀργυιά.

Τετραορία, ἡ, certamen quadrigarium. A

Τετράορος, ε, ὁ & ἡ, quadrijugus; in quo quatuor equi juncti sunt; (2) quadrupes. (1) τετράορον ἅρμα, quadrigæ. (2) τετράορον φάσμα ταύρε, *Soph. Trach.* 508. Ex ἀείρω.

Τετραπάλαι, *adv.* qu. dic. quater olim, i. e. ante multa tempora; jamdudum.

Τετραπάλαιστος, ον, quatuor palmos habens.

Τετράπεδος, ε, ὁ & ἡ, quadratus, quadrangulus. Ex πέδον.

Τετραπήχυς, εος, ὁ & ἡ, qui quatuor cubitorum est.

Τετραπλασιάζω, fut. άσω, quadruplico. A

Τετραπλάσιος, ία, ιον, quadruplus. A τέσσαρα, vel τέτταρα, *per Sync.* τέτρα.

Τετραπλασίων, ονος, ὁ & ἡ, quadruplo major seu amplior. A præc.

Τετράπλεθρος, ε, ὁ & ἡ, qui quatuor jugerum est. Ex πλέθρον.

Τετράπλευρος, ε, ὁ & ἡ, quatuor latera seu costas habens, *Gl. V.* τετράπλευρον, quadrilaterum. Ex πλευρά.

Τετραπλῆ, *adv.* quadrupliciter. A

Τετραπλόος, όη, όον, *contr.* τετραπλῆς, ῆ, ῦν, quadruplus. A τέσσαρες.

Τετραπλῶς, *adv.* quadrifariam, *Gl. V.* A præc.

Τετράπνες, ε, ὁ, quatuor habens spiracula. Ex πνέω.

Τετραποδηδὸν, *adv.* more quadrupedum.

Τετραπόδητι, quatuor pedibus, *Suid.*

Τετραποδητὶ, *adv.* more quadrupedum. Διὰ τὸ τὰς μὲν ἄλλας τόπες, εἰ μὴ τετραποδητὶ τρόπον τινὰ προσπλεκόμενοι βιάζοιντο, *Polyb.* 5, 60.

Τετραποδίζω, incedo ut quadrupes, quaternis pedibus ingredior. *Gl. V.* quadrupedo. A τετράπες. Hinc

Τετραποδιστὴς, ε, ὁ, quadrupedum more gradiens aut vivens.

Τετραποδιστὶ, *adv.* idem quod τετραποδηδόν.

Τετράπολις, εως, ἡ, quatuor urbes habens.

Τετράπολος, ε, ὁ & ἡ, quater aratro versus. Ex πολέω.

Τετράπορος,

Τετράπορος, ου, ὁ ϗ ἡ, quatuor meatus seu foramina habens.
Τέτρατος, ου, ὁ ϗ ἡ, quadrupes.
Τετράπους, οδος, ὁ ϗ ἡ, idem.
Τέτραπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem.
Τετραπρόσωπος, ου, ὁ ϗ ἡ, quadruplicem faciem habens. Ex πρόσωπον.
Τετράπτερος, ου, ὁ ϗ ἡ, quaternas gerens pinnas. Ex τ. et πτερόν.
Τετραπτερυλλίς, ίδος, ἡ, locusta, *Aristoph. Ach.* 877. Ex iisd. quod quatuor habet alas.
Τετράπτιλος, quaternas pinnas gerens, *Ath.*
Τετράπτυχος, ον, quadruplex. A πτυχή.
Τετράπυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, quatuor portas habens. Ex πύλη.
Τετραπυργία, ἡ, proprie quatuor turres, ædificatio quatuor turribus constans, deinde castellum seu villa magnificentior et amplior. A πύργος.
Τετραπώγων, nomen herbæ, *Diosc.*
Τετραπωλία, ας, ἡ, quadrigæ. A πῶλος.
Τετράρραβδος, ον, quatuor radios habens. Epith. rotæ.
Τετραρρυθμος, ον, quatuor numeris seu pedibus constans.
Τετράρυμος, vel τετράρρυμος, ου, ὁ ϗ ἡ, quadrijugis, quatuor temones habens.
Τετραρχέω, ῶ, sum tetrarcha. Τετραρχοῦντος τῆς Γαλιλαίας Ἡρώδου, *Luc.* 3, 1. A
Τετράρχης, ου, ὁ, qui quatuor λόχοις præest, tetrarcha; (2) regium imperium sine nomine habens regio. Ex ἀρχή
Τετραρχία, ας, ἡ, tetrarchæ imperium. A præc.
Τετραρχικός, ή, όν, tetrarchicus; (2) ad tetrarcham vel tetrarchiam pertinens. Ab eod.
Τετράς, άδος, ἡ, quaternio. Ἀνοίας ἐκ ἀμπλακῶν ἐν τέτρασιν παίδων γυίοις, *Pindar. Olymp.* 8, 89. A τέσσαρες, vel τέτταρα.
Τετρασκαλμός, όν, quatuor remis instructus, seu agi solitus.
Τετρασκελής, έος, ὁ ϗ ἡ, quadrupes. Τετρασκελὴς μόσχος, *Eurip. Phœn.* 642. A σκέλος.
Τετράσσαρον, τό, quatuor asses.
Τετραστάδιος, ου, ὁ ϗ ἡ, quatuor continens stadia; *subst.* τετραστάδιον, quatuor stadia.
Τετραστατήρ, numisma Cyrenaicum, seu quatuor valens stateribus, *Poll.*
Τετραστάτηρος, ον, quatuor stateras æquans.
Τετράστεγος, ον, quatuor contignationes habens. Epith. domus.
Τετράστιχος, ου, ὁ ϗ ἡ, quatuor constans ordinibus aut versibus.
Τετραστοιχί, quatuor ordinibus, quaterna serie, *Philo.*
Τετραστοιχία, ας, ἡ, quadripartitus ordo, seu ordo et series constans quaternis versibus. A στοῖχος.
Τετραστῷον, ου, τό, atrium, *Gl. V.* A στοά.
Τετρασυλλαβία, ἡ, quatuor syllabæ.
Τετρασύλλαβος, ου, ὁ ϗ ἡ, quatuor habens syllabas. Ex συλλαβή.
Τετρασυλλάβως, *adv.* quatuor syllabis.
Τετράστυλος, quatuor columnas habens, *Vitruv.*
Τετράσχιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, quadrifidus, *Gl. V.*
Τετράσχοινος, ον, quatuor schœnis constans.
Τέτρατος, άτη, ατον, quartus, pro τέταρτος.
Τετράτρυφος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui in quatuor partes frangi potest; (2) in quatuor partes fractus. Ex τέτρα et θρύπτω.
Τετραφαλαγγία, ας, ἡ, quatuor phalanges, copiæ in quatuor agmina partitæ. Ex φάλαγξ
Τετραφαλαγγαρχία, ἡ, præfectura quatuor phalangum. Ab ἀρχή.
Τετραφάληρος, ου, ὁ ϗ ἡ, quatuor conos seu eminentias habens, *Il.* 5, 743. A φάληρα.
Τετράφαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem.
Τετραφάρμακος, quatuor medicamentis constans, antidoti nomen, al. κυσήρεον, *Gorr.*
Τετράφαται, 3. pl. perf. ind. pass. *Ion.* pro τετραμμένοι εἰσί, a τρέπω.
Τετράφατο, 3. pl. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro τετραμμένοι ἦσαν.
Τετραφόροι, οἱ, qui quaterni aliquid ferunt seu bajulant, *Steph.*
Τετράφυλος, in quatuor tribus distinctus, *Steph.*

Τέτραχα, *adv.* quadrifariam, quatuor modis. A τετράκις.
Τετραχῆ, *adv.* quadrifariam, vel in quatuor partes. Ab eod.
Τετραχθά, *adv.* idem. Τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διατρυφὲν ἔκπεσε χειρός, *Il.* 3, 363. Ab eod.
Τετράχειρ, ειρος, ὁ ϗ ἡ, quatuor manus habens.
Τετραχίζω, in quatuor partes divido. A τετραχῆ.
Τετράχμον, ου, τό, genus nummi valens quatuor drachmas, pro τετράδραχμον.
Τετραχοινικός, quatuor χοίνικας implens, *Diosc.*
Τετραχοίνιξ, ικος, quatuor chœnicas habens.
Τετραχορδικά, τά, quæ habent quatuor chordas, *Vitruv.*
Τετράχορδος, ου, ὁ ϗ ἡ, quatuor instructus chordis. Ex χορδή.
Τετραχρονία, ἡ, quatuor tempora. *Vox Gr.* A
Τετράχρονος, ον, quatuor tempora habens, qualia sc. duo conveniunt in syllabam longam.
Τετραχῶς, *adv.* quadrifariam, quatuor modis; quadripartito. A τετράκις.
Τετράψομαι, paulo post f. ind. verbi τρίπω.
Τετράων, et τέτριξ, avis nomen, *Eust. Aristot.*
Τετράωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, quatuor habens aures. Ex τέτρα et οὖς, *auris.*
Τετρεμαίνω, tremo. Οὕτως αὐτὰς τετρ[illegible] περιδῆναι, *Aristoph. Nub.* 293. Τοῦτό με τ[illegible] τετρεμαίνειν, *Ib.* 373. A τρέω.
Τετρήγει, 3. sing. plusq. perf. ind. med. *Ion.* et *per Sync.* pro ἐτεταράγει, a ταράσσω.
Τετρήμερος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui quatuor dierum est. Ex τέτρα et ἡμέρα.
Τετρήναντο, *Call. in Dian.* 244. 3. pl. imperf. pass. a τετραίνω.
Τέτρηνε, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* et *Att.* pro ἐτέτρηνε, a verbo τετραίνω, *perforo.*
Τετρήρης, εος, ἡ, quadriremis. Ex τέτ. et ἐρέσσω.
Τετρηρικός, ή, όν, ad quadriremem pertinens. A præc.
Τέτρηται, 3. sing. perf. ind. pass. *per Sync.* pro τετόρηται, a τορέω, *terebro.*
Τετρήχει, 3. sing. plusq. perf. ind. act. *Ion.* pro ἐτετρήχει, a τρήχω, *asper sum.*
Τετρηχυῖα, perf. part. act. f. g. a verbo eod.
Τετρίγει, *striduerat*, 3. sing. plusq. perf. ind. med. *Ion.* pro ἐτετρίγει, a τρίζω.
Τετριγῶτας, acc. pl. m. g. part. perf. med. *Poet.* pro τετριγότας, a verbo eod.
Τετρόργυιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui quatuor orgyarum est. Ex τέτρα et ὀργυιά.
Τέτροφε, 3. s. perf. ind. med. v. τρέφω, *nutrio.*
Τέτρυμαι, perf. ind. pass. verbi τρύω, *tero.*
Τετρωβολιαῖος, idem quod τετρώβολος, *Suid.*
Τετρωβολίζω, accipio quatuor obolos, *Poll.*
Τετρώβολον, ου, τό, nummus quatuor obolis valens. Ex τέτρα et ὀβολός.
Τετρώβολος, ου, ὁ ϗ ἡ, quatuor obolos valens. Ex iisd.
Τέτρωκε, 3. sing. perf. ind. act. v. τιτρώσκω.
Τετρώρινος, quadrijugus. Τετρώρινος δίφρος, quadrigæ, *Soph. in Amphiarao, apud Strab.* 9, 612.
Τέτρωρος, ου, ὁ ϗ ἡ, quadrijugus. Φόβον τέτρωρον ἐκμαίνων ὄχον, perterrefaciens insano metu quadrijugum currum, *Eurip. Hippol.* 1229. Ex ἀείρω.
Τετρώροφος, ου, ὁ ϗ ἡ, quatuor habens contignationes, cameras, seu tecta. Ex τέτρα et ὀροφή, seu ὄροφος.
Τετρώρυχος, qui quatuor vallorum seu fossarum est. Ab ὀρύσσω.
ΤΕΤΤΑ', vox qua, benevolentiæ aut honoris causa, junior seniorem compellat, *Il.* 4, 412.
Τέτταρες, *Att.* pro τέσσαρες, *quatuor*; ubi quærenda incipientia a τετταρ—.
Τεττιγομήτρα, ας, ἡ, cicadæ matrix, seu cicadarum mater. Ex τέττιξ et μήτρα.
Τεττίγια, sive τεττιγόνιαι, cicadæ minores. Dim. a τέττιξ.
Τεττιγοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, cicadifer; τεττιγοφόροι vocabantur Athenienses, eo quod comæ cincinnis implicitas gestarent cicadas aureas, ut se αὐτόχθονας probarent. Ex τέττιξ et φέρω.

Τεττιγώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, cicadæ similis, cicadæ naturam habens.
Τεττίζω, strido, ut cicada, fritinio, *Steph.* A
ΤΕ'ΤΤΙΞ, γος, ὁ, cicada. gen. τέττιγος
Τέτυγμαι, perf. ind. pass. pro τέτευγμαι, a τεύχω, vel a verbo inus. τύχω, *fabrico.*
Τετύκοντο, 3. pl. a. 2. ind. med. *Ion.* pro ἐτύκοντο, a τύκω, *Il.* 1, 467.
Τέτυκται, 3. sing. perf. ind. pass. verbi ejusd.
Τετυφωμένως, *adv.* superbe, dementer. A τύφω.
Τετύφωται, 3. sing. perf. ind. pass. v. τυφόω.
Τετύχηκε, 3. sing. perf. ind. act. verbi τυγχάνω, pro τυχέω.
Τετύχησι, 3. sing. a. 2. conj. act. *Ion.* et cum ν ἐφελκ. pro τύχῃ, a verbo eod.
Τετύχθαι, perf. inf. pass. verbi τύχω, *fabrico.*
Τεῦ, *tui*, gen. sing. *Dor.* pro τοῦ, et hoc pro σοῦ, a σύ, *tu.*
Τεῦγμα, ατος, τό, structura, opus. A τεύχω.
Τευθήν, ῆνος, ὁ, explorator, *Suid.*
Τευθίς, ίδος, ἡ, loligo, piscis quidam. Ἡ μὲν τευθὶς καθάπερ αἱ τευθίδες, μάχαιραν μὲν ἔχειν, καρδίαν δὲ οὐκ ἔχειν, *Plut.* A
ΤΕΥ'ΘΟΣ, ου, vel τευθός, οῦ, ὁ, piscis ex sepiarum genere, qui existimatur esse loligo major, *Gl. V.* τευθός, lolius.
Τευκρίς, ἡ, herbæ nomen, *Diosc.*
Τεύκριον, τό, idem al. hemionion, *Plin.*
Τευκτήρ, ῆρος, ὁ, fabricator, instructor, apparator. A τεύχω.
Τευκτικός, ή, όν, consequendi vim habens, qui adsequi et adipisci potest. A τυγχάνω.
Τευκτός, ή, όν, fabricatus. A τεύχω.
Τεῦξε, *fecit*, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἔτευξε, a verbo τεύχω.
Τεύξεαι, 2. sing. f. 1. ind. med.
Τεῦξις, εως, ἡ, fabrica seu confectio alicujus, &c. Ab eod.
ΤΕΥΤΑ'ΖΕΙΝ, *in Lex. Gr.* expon. struere, moliri, satagere, necnon militare.
Τευτασμός, οῦ, ὁ, assiduitas in re aliqua, et cunctatio. A præc.
Τευτάω, idem quod τευτάζω.
Τεύτλιον, ου, τό, τευτλίς, ίδος, ἡ, idem quod
ΤΕΥ'ΤΛΟΝ, ου, τό, beta, *oleris genus.*
Τευτλοφακή, ἡ, edulium ex beta et lente mistis, *Diosc.*
Τεῦχε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔτευχε, a τεύχω, *facio*, *fabrico.*
Τεύχε', pro τεύχεα, *arma*, acc. pl. a τεῦχος.
Τευχεσφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, armiger. Ex τεῦχος et φέρω.
Τευχήεις, ὁ ϗ ἡ, armatus. Ἀλλὰ θ' ὅσοισιν ὕπερθε καρήατα τευχήεντα, *Oppian. Cyneg.* 3, 4.
Τευχήρης, εος, armatus. Ex τ. et ἄρω.
Τευχηστήρ, ῆρος, ὁ, idem quod
Τευχηστής, οῦ, ὁ, armatus miles, *Æsc. S. T.* 650. A τεῦχος.
Τευχήτης, ου, ὁ, idem et ab eod.
Τευχῖτις σχοῖνος, juncus Babylonius vel Arabicus, *Diosc.*
Τεύχοισα, præs. part. f. g. act. *Dor.* pro τεύχουσα, a τεύχω.
Τεύχοντο, 3. pl. imperf. ind. pass. *Ion.* pro ἐτεύχοντο, a verbo eod.
Τευχοπλάστις, ἡ, figuli uxor vel soror. A πλάσσω.
Τεῦχος, εος, τό, vas, alveus; (2) liber, volumen; *plur.* instramenta bellica, arma. A τεύχω.
Τεύχου, 2. sing. præs. imperat. med. a τεύχω.
Τευχοφόρος, ον, arma ferens, armatus. A φέρω.
ΤΕΥ'ΧΩ, τεύξω, fabricor, struo, paro. *Il.* 1, 4. Ἄλγεα τεῦχε, *Ib.* 110. Θυμὸς ὑπερχόμενος μανίης ὀλεθρία τεύχει, *Phocyl.* 58.
ΤΕ'ΦΡΑ, ας, ἡ, cinis, *Il.* 18, 25.
Τεφρίζω, imitor cinerem, vergo in colorem cineris. A præc. Unde
Τέφριον, ου, τό, collyrium coloris cinerei.
Τεφροειδής, έος, ὁ ϗ ἡ, cinereus, *Arct.* A
Τεφρός, ρά, ρόν, cinereus, cineraceus.
Τεφρόω, ῶ, fut. ώσω, in cinerem redigo; τεφροῦμαι, cineresco. Καὶ πόλεις Σοδόμων ϗ Γομόῤῥας τεφρώσας καταστροφῇ κατέκρινεν, *2 Pet.* 2, 6. Τεφρώσας γυῖα Λημναίῳ πυρί, *Lycophr.* 227. A præc.
Τεφρώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, cinereus, cineraceus. A τεφρός.

Τέφρωσις,

Τέφρωσις, εως, ἡ, mutatio, redactio in cinerem. A τεφρόω.
Τεχθεὶς, aor. 1. part. pass. verbi τίκτω, *pario.*
Τεχθεῖσαι, nom. pl. aor. 1. part. pass. f. g.
Τεχθῆναι, *natum esse*, aor. 1. inf. pass.
Τεχθήσομαι, *natus ero*, f. 1. ind. pass.
Τεχνάζω, fut. άσω, et τεχνάζομαι, idem quod τεχνάω. Πάσας μηχανὰς τεχνάζοντες, *Philo.*
Τεχνάσις, *Dor.* pro τεχνήεις.
Τέχνασμα, ατος, τὸ, ars dolosa, machinamentum, dolus. *Gl. V.* commentum, inventum, artificium: (2) opus. (2) Κάδρα τεχνάσματα, *Eurip. Or.* 1053. A τεχνάζω.
Τεχνασμὸς, ὁ, artificium, *Man.*
Τεχναστέον, artificiose conandum. Ab eod.
Τεχναστὴς, ῦ, ὁ, solerti ingenio præditus; (2) machinator, fabricator, machinator doli:
Τεχναστὸς, ἡ, ὸν, artificiosus seu artificialis, arte factus. Ab eod.
Τεχνάω, ῶ, et τεχνάομαι, ῶμαι, arte paro et conficio, artificiose fabricor, fabricor; (2) machinor et molior, solerter invenio et comminiscor; callide solerter ago. Τὰ μὲν φράσουσα, χερσὶν ἃ τεχνησάμην, *Soph. Trach.* 543. A
ΤΕ'ΧΝΗ, ης, ἡ, ars; (2) dolus, fraus. Ἀντισθένην τὶς καλεσάτω πάσῃ τέχνῃ, *Aristoph. Conc.* 366. i. e. Antisthenem huc quispiam evocet quam celerrime. A τεύχω.
Τεχνίδιον, vel τεχνύδριον, ου, τὸ, parva ars; (2) inventiuncula; (3) versutia. Dim. a τέχνη.
Τεχνήεις, ήεσσα, ῆεν, arte excultus, artificiosus Ab eod. Hinc
Τεχνηέντως, *adv.* artificiose, solerter, scite.
Τέχνημα, ατος, τὸ, opus arte confectum, artificiosum commentum seu inventum; (2) artifex; solemne apud poetas rem poni pro persona. (2) πανουργίας δεινῆς τέχνημ' ἔχθιστον, *Soph. Phil.* 927. A τεχνάω.
Τεχνήμων, ονος, ὁ ἢ ἡ, artificiosus, artificiose factus. A τέχνη.
Τεχνητικὸς, ἡ, ὸν, idem quod
Τεχνητὸς, ἡ, ὸν, artificiosus, artificiose factus; (2) ementitus, fucatus. A τεχνάω.
Τεχνίζομαι, fabricor, *Steph.*
Τεχνικὸς, ἡ, ὸν, qui artis est aut artium; (2) ad artem vel artes pertinens, artificialis; (3) artificiosus, arte valens, ingeniosa præditus solertia. A τέχνη.
Τεχνικῶς, *adv.* artificiose, solerter.
Τέχνιον, ου, τὸ, artificium, *Gl. V.* Dim. a τέχνη
Τεχνιτεία, ας, ἡ, idem.
Τεχνίτευμα, ατος, τὸ, idem. A
Τεχνιτεύω, artificiose fabricor; (2) arte molior, machinor. A
Τεχνίτης, ου, ὁ, artifex, qui artem aliquam factitat; (2) histrio. A τέχνη. Hinc
Τεχνῖτις, ιδος, ἡ, artifex, perita, ingeniosa.
Τεχνογραφικὸς, ἡ, ὸν, idem quod
Τεχνογράφος, ου, ὁ, artis alicujus scriptor, qui artis alicujus præcepta mandavit literis. Ex τέχνη et γράφω.
Τεχνοδίαιτος, ον, artifex, artis studiosus. Ex eod. et δίαιτα.
Τεχνολογέω, de arte dissero, artis rationem aut præcepta trado; (2) arte loquor seu persequor, artificiose disputo, argutor. Περὶ τῆς προσοχῆς ὧδε πῶς τεχνολογοῦσι, *D. Hal.*
Τεχνολογία, ας, ἡ, oratio seu disputatio de artibus; (2) oratio artificiosa, disputatio subtilis et arguta. A
Τεχνολόγος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui de arte loquitur; (2) qui artificiose loquitur, qui technas sermoni suo adhibet; argutator, sophista. Ex τέχνη et λόγος.
Τεχνοπαίγνιον, ου, τὸ, ludicrum artificium. Ex τέχνη et παίζω.
Τεχνοποιέω, ῶ, artificiose conficio.
Τεχνοπωλικὸς, ἡ, ὸν, artem suam vendens, arte sua quæstum faciens. A τέχνη et πωλέω.
Τεχνοσύνη, ης, ἡ, ars, artificium. A τέχνη.
Τεχνουργέω, fabricor. Ex τέχνη et ἔργον. Hinc
Τεχνούργημα, ατος, τὸ, factum artificiosum.
Τεχνουργία, ας, ἡ, artificium, *Ph.* Ex ἔργον.
Τεχνόω, ῶ, f. ώσω, arte instruo, *Gal.* A τέχνη.
Τεχνύδριον, ου, τὸ, idem quod τεχνίδιον.

Τέῳ, *cui*, dat. sing. *Ion.* pro τίνι.
Τέως, *adv.* tamdiu; (2) aliquamdiu, aliquod tempus; (3) interea, interim; (4) tunc. Ab ἕως.
Τῇ, *hac, ea parte*, dat. sing. f. g. adverbiascens ab artic. præpos. ὁ.
Τῆ, *cape*, 2. sing. præs. imperat. act. *contr.* pro τάε, a verbo τάω, *capio*, Il. 14, 219.
ΤΗ'ΒΕΝΝΑ, ης, ἡ, toga, vestis Romana.
Τηβεννικὸς, ἡ, ὸν, togatus; τηβεννικὴ ἐσθὴς, toga. A τήβεννα.
Τήβεννος, ου, ἡ, idem quod τήβεννα.
Τηβεννοφόρος, ου, ὁ ἢ ἡ, togatus, trabeatus. Ex τήβεννα et φέρω.
Τηγανίζω, f. ίσω, sartagine coquo seu torreo. *Gl. V.* frigo. A τήγανον. Unde
Τηγάνιον, ου, τὸ, sartago, *Gl. V.* Dim.
Τηγανισμὸς, ῦ, ὁ, coctio seu frictio sartagine. A τηγανίζω. Unde
Τηγανιστὸς, ἡ, ὸν, sartagine frixus seu coctus. *Gl. V.* τηγανιστὸν, frixum.
Τηγανίτης, ου, ὁ, ut τηγανίτη ἄρτος, panis in sartagine coctus admixto caseo.
Τήγανον, ου, τὸ, sartago, patella, in qua butyrum oleumve liquefit ad pisces, carnes, aut similia frigenda. A τήκω.
Τῇδε, *adv.* hic, huc, hac. A τῇ, ab ἡ.
Τήθεα, ων, τὰ, ostrea. A τῆθος.
Τηθελλαδοῦς, ου, ὁ, et τηθαλλαδοῦς, item τηθαλλωδοῦς, ab avia nutritus et educatus; (2) deliciosus, luxuriosus; (3) stolidus, fatuus, *Eust.* A τηθή.
Τηθεύω, fut. εύσω, nutrio. A
Τήθη, ης, vel τηθὴ, ῆς, ἡ, nutrix; (2) avia; (3) amita seu matertera. A τιτθός.
Τηθηνὸς, ῦ, ὁ ἢ ἡ, nutricor, nutritius, educator; (2) amabilis. A præc.
Τηθία, ας, ἡ, vetula, quam reverentiæ causa aviam vocamus. Ab eod.
Τηθίδιος, idem quod τηθία, *Steph.*
Τηθὶς, ίδος, ἡ, idem quod τήθη.
Τῆθος, εος, τὸ, et τήθυον, ου, τὸ, ostreorum genus, *Il.* 16, 474. A
Τηθὺς, ύος, ἡ, Tethys, uxor Oceani; fontalis dea, causa separationis et puritatis fluminibus Oceani, *secundum Procl. in Crat.* A τήθη.
Τηκεδανὸς, ἡ, ὸν, liquens; (2) liquans, liquefaciens, *Aristot.* A τήκω.
Τηκεδονικὸν, tabificabile, *Ph.* A
Τηκεδὼν, όνος, ἡ, liquefactio; (2) tabes.
Τηκόλιθος, ὁ, lapides liquefaciens, *Paul. Ægin.*
Τηκτικὸς, ἡ, ὸν, liquefaciendi seu liquandi vim habens, liquans, resolvens. A τήκω.
Τηκτὸς, ἡ, ὸν, liquefactus, liquatus; (2) qui liquefieri potest, liquabilis. A
ΤΗ'ΚΩ, f. ξω, liquefacio, liquo, macero, consumo, mollio; τήκομαι, marceo, marcesco, liquor, tabesco, macresco, *Gl. Vet.* τέτηκεν, tabuit, *Ph.* p. med. τετηκὼς, vietus, marcidus, marcens, *Ph.* part. Στοιχεῖα καυσούμενα τήκεται; 2 *Pet.* 3, 12.
Τηλαυγέω, ῶ, longe splendorem spargo, eminus splendeo. A τηλαυγής. Hinc
Τηλαύγημα, ατος, τὸ, splendor late dispersus aut eminus apparens.
Τηλαυγὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, longe splendorem spargens, lucidus, præfulgens; (2) conspicuus, altus. (2) τηλαυγεῖ παρ' ὄχθῳ ἧστο, *Soph. Trach.* 524. Ex τῆλε et αὐγή.
Τηλαύγησις, εως, ἡ, splendor longe dispersus. A τηλαυγέω.
Τηλαυγῶς, *adv.* splendorem late spargendo; (2) clare. A τηλαυγής.
ΤΗ'ΛΕ, *adv.* procul, longe.
Τηλεβόας, ὁ, longe sonans, valde sonorus, clamosus. Ex præc. et βοή.
Τηλεβόλος, ου, ὁ ἢ ἡ, longe seu procul jaculans, eminus feriens. Ex eod. et βάλλω.
Τηλέγονος, ου, ὁ ἢ ἡ, in longinquo solo natus, *item* sero, in senectute natus, et inde carus parentibus. *Ph.* proculus. A γίνομαι.
Τηλεδαπὸς, ἡ, ὸν, e longinquo solo, qui e longinquo advenit, peregrinus, longinquus, procul remotus. Ex δαπέδον, *solum.* Νήσων ἔπι τηλεδαπάων, *Il.* 21, 454.
Τηλεθάω, ῶ, vireo, germino, pullulo; (2) virescο, floreo. Hinc τηλεθόωντα, florentem, part. pro τηλεθῶντα, τηλεθάοντα· item τηλεθόωσα, fœm. pro τηλεθῶσα, τηλεθαῦσα, *Il.* 22, 423. *Ib.* 6, 148. A θάλλω.
Τηλεθόωσα, *virens*, part. præs. act. *Poet.* pro τηλεθῶσα, *contr.* ex τηλεθαῦσα, a τηλεθάω.
Τηλέθω, *Poet.* pro θάλλω, *Steph.*
Τηλεκλειτοῖο, gen. sing. *Ion.* pro τηλεκλειτοῦ, a
Τηλεκλειτὸς, ῦ, ὁ, procul celebris, valde inclitus.
Τηλεκλυτὸς, ῦ, ὁ, idem.
Τηλέκλητος, ου, vel τηλεκλητὸς, ῦ, ὁ, e longinquo vocatus, arcessitus.
Τηλεμάχος, ου, ὁ ἢ ἡ, eminus pugnans, jaculis et tormentis pugnans. A μάχομαι.
Τηλέπλαγκτος, ὁ ἢ ἡ, longe vagans, longinquus.
Τηλέπομπος, ον, longe missus. A πέμπω.
Τηλέπορος, ου, ὁ ἢ ἡ, in longum vadens, in longinquum penetrans.
Τηλέπυλος, ου, ὁ ἢ ἡ, cujus portæ in longinquo solo sunt remotæ, de urbe, dissitæ; (2) cujus portæ longo inter se distant intervallo; (3) amplas et spatiosas portas habens. A πύλη.
Τηλεσίφαντος, ον, idem quod τηλεφανής.
Τηλέσκοπος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui e longinquo videtur, procul apparens. A σκέπτομαι.
Τηλεσκόπος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui longe oculorum suorum aciem porrigit, maximo intervallo distantia cernens, *Aristoph. Nub.* 289.
Τηλεφανὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, procul apparens, dissitus, longinquus, *Aristoph. Nub.* 280. Ex τῆλε et φαίνομαι.
Τηλέφιλον, seu τηλόφυλλον, papaveris folium, *Theoc. Sch.*
Τηλέφιον, τὸ, portulaca agrestis.
ΤΗΛΙ'Α, ας, ἡ, vas situlæ figura; (2) arca, qualis est frumentaria; (3) ambitus cribri; (4) fumarii operculum; (5) tabula, in qua tesseris luditur, *Gl. V.* τηλίαι, lucernicula.
Τηλίκος, ου, ὁ, tantus, tantæ ætatis, *Od.* 1, 297. Ab ἡλίκος.
Τηλικοῦτον, *adv.* tantopere, *Gl. V.* A
Τηλικοῦτος, τηλικαύτη, τηλικοῦτο, et frequentius τηλικοῦτον, idem quod τηλίκος.
Τῆλις, εως, ἡ, fœnugræcum, al. siliqua, *Theoc. Sch.*
Τηλόθεν, *adv.* procul, e longinquo, eminus:
Τηλόθι, *adv.* procul. A τῆλε.
Τηλοπέτης, procul volans. A πέτομαι.
Τηλόσε, *adv.* longe, procul. A τῆλε.
Τηλοτάτω, *adv.* maxime, procul, longissime, *superl.* ab eod.
Τηλοτέρω, *adv.* ultra, longius, *compar.* ab eod.
Τηλοῦ, *adv.* procul. Ab eod.
Τηλουρὸς, ῦ, ὁ ἢ ἡ, cujus termini procul sunt, longinquus, extremus. *Æsch. Pr.* 1. Ex τῆλε et οὖρος, *terminus.*
Τηλυγέτης, ου, ὁ, et τηλύγετος, έτη, ετον, *proprie*, natus procul, absente patre; (2) in senectute genitus; (3) natu minimus; (4) carus parentibus. (2) ἄμφω τηλυγέτω, ambo provecta ætate geniti, *Il.* 5, 153. Ex τῆλε et γίνομαι.
Τηλωπὸς, ῦ, ὁ, qui e longinquo cernitur; (2) procul semotus; (3) peregrinus. Ex ὤψ.
Τηλῶπις, ἡ, longe conspicua. A præc.
Τημέλεια, ας, ἡ, cura, ornatus, *Ph.* curatio, cultus. A τημελής.
Τημελέω, ῶ, f. ήσω, curam habeo, *proprie* eorum quæ ad cultum corporis, vel etiam ad humaniter aliquem tractandum pertinent, *Gl. V.* τημελῶ, colo. Σώματός τ' ἐτημέλει, *Eur. Iph. in Taur.* 312. Ab eod.
Τημελὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, diligens, alicujus rei curam gerens. Ex τάω et μέλει.
Τημελητὴς, ὁ, idem qui et ἐπιμελητὴς, *Theoc. Sch.*
Τήμερα, pro σήμερον, *Ar.*
Τήμερον, *adv.* hodie, *Att.* pro σήμερον.
Τῆμος, *adv.* tum. Ab ἦμος, *quum.*
Τημόσδε, *adv.* idem. Ex τῆμος et δέ.
Τημοῦτος, *adv.* tum, *Hes. Op.* 574. *Call. Hymn. in Dian.* 175. A τῆμος.
Τηνάλλως, *adv.* obiter, leviter; (2) gratis, nullo periculo; (3) inaniter, frustra, temere; (4) ali-

(4) alioqui, alias. Ex τὴν, artic. et ἄλλως, *frustra.* quasi *τὴν ἄλλως ὁδόν. Οὐδ᾽ ἵνα τηνάλλως ἀδολεσχῶ, Dem.* Πλανάσθαι με τηνάλλως *κ᾽ τὴν νέαν ἀγνοεῖν, Heliod.*

Τηνεὶ, *Dor.* pro ἐκεῖ, illic, ibi; (2) illuc.

ΤΗ'ΝΕΛΛΑ, ης, ἡ, lyræ harmonia, soni imitatio oralis, *Aristoph. Av.* 1703. videtur esse vox acclamantium victori; unde pro carmine triumphali, *Ern.*

Τήνελλος, ου, ὁ, idem.

Τηνεσμὸς, οῦ, ὁ, idem quod τεινεσμός.

Τηνίκα, *adv.* tunc. Ab ἡνίκα.

Τηνικάδε, *adv.* tunc; (2) illic. A τηνίκα.

Τηνικαῦτα, *adv.* tum, tunc. Ab eod.

ΤΗ'ΝΙΟΙ, *ων, οἱ,* Laconibus amygdalæ dulces.

Τηνόθι, *adv.* illic, ibi, pro ἐκεῖ, *ibi.*

Τῆνος, τήνα, τῆνον, ille, *Dor.* pro ἐκεῖνος.

Τήνω, *illius,* gen. sing. *Dor.* pro τήνου, a τῆνος, *iste.*

Τηνῶθε, *adv.* illinc. A τῆνος.

Τηξιμελὴς, έος, ὁ κ᾽ ἡ, membra liquefaciens. Τηξιμελὴς νοῦσος, tabes, præcipue pulmonis, phthisis. Τηξιμελεῖ νούσῳ κεκολυμένος, tabifico morbo præpeditus, *Anthol.* 3. Ex τῆξις et μέλος.

Τῆξις, εως, ἡ, liquefactio; (2) maceratio, *Gl. V.* tabes. A τήκω.

Τῆπερ, *adv.* quemadmodum; (2) ubi.

Τήρει, 2. sing. præs. imperat. act. pro τήρεε.

Τηρέοντι, 3. plur. præs. ind. act. *Dor.* pro τηρέουσι, a

ΤΗΡΕ'Ω, ῶ, f. ήσω, p. τετήρηκα, servo, conservo, tueor, adservo, reservo, custodio, observo; (2) insidior, insidiose observo; (3) expecto. Τὸ γὰρ υἱίδιον τηρεῖ με, κἄστι δύσκολον, *Aristoph. Vesp.* 1345. παρθενίην, *Phocyl.* 11.

Τηρήσῃ, 3. sing. aor. 1. conj. act.

Τηρήσητε, 2. plur. aor. 1. conj. act.

Τήρησις, εως, ἡ, servatio, observatio; (2) tutela; (3) custodia. A τηρέω.

Τηρητέον, *adv. posit.* servandum, observandum.

Τηρητὴς, οῦ, ὁ, custos, observator. A τηρέω.

Τηρητικὸς, ἡ, ὸν, observandi studiosus, ad custodiam aptus. A præc.

Τῇσι, *his,* dat. pl. f. g. *Ion.* pro ταῖς, ab artic. præpos. ὁ.

Τησίχρυσος, ὁ, aurum atterens, al. τισίχρυσος· verum et hoc et illud suspecta sunt, *Steph.*

Τητᾷς, 2. sing. præs. ind. act. *contr.* pro τητάεις, a

ΤΗΤΑ'Ω, ῶ, privo; (2) quæro, tento. Τητώμενοι φρενῶν, *Soph. El.* 1340. Ὅς γὰρ θανόντες χαρμάτων τητώμεθα, *Eur. Or.* 1073. χώρας Ἑλλάδος, *Id. Her.* 31.

Τῆτες, hoc anno; alicubi et τῆτα, *Gl. V.* τῆτες, *adv.* horno; *item* hornum. Ab ἔτος.

Τήτη, ης, ἡ, penuria, privatio, *Hes.* A τητάω.

Τήτινος, ίνη, ινον, qui est unius seu hujus anni, hornus. A τῆτες.

Τήτυμος, verus, *Hes.* pro ἐτήτυμος.

Τηΰσιος, ια, ιον, inanis, vanus. Hinc

Τηϋσίως, *adv.* temere, frustra, irrito conatu.

Τὶ, vide τίς.

Τιάρα, ας, ἡ, capitis gestamen apud Persas, tiara, *Gl. V.* τιάραι, apices. Hinc

Τίαρις, ιδος, ἡ, crista galeæ, *Hes.*

Τιαροειδὴς, ὲς, tiaræ similis. Ab εἶδος.

ΤΙΒΗ'Ν, ῆνος, ὁ, tripus, *Lycoph.*

ΤΙ'ΓΡΙΣ, ιδος, vel ιος, ἡ, tigris.

Τιγροειδὴς, ὲς, speciem tigridis habens, maculosus ut tigris, epith. equi. Ab εἶδος.

Τίεν, *honorabat,* 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔτιε, a τίω.

Τίεσκε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔτιε.

Τίεται, *honoratur,* 3. sing. præs. ind. pass.

Τιέω, punio, crucio; ut hinc fit τετιηότες, mœsti, perf. part. pro τετιηκότες, *Il.* 9, 13; et τετιημένος, *Il.* 11, 555.

Τιήνη, ἡ, regina, *Hes.*

ΤΙΘΑΙΒΑ'ΣΣΩ, et τιθαιβώσσω, mel conficio, mellifico; (2) nutrico, alo, *Nicand. Th.* 199.

Τιθὰς, ἡ, ὄρνις, mansueta avis, i. e. gallina, *Ep.*

ΤΙΘΑΣΟ'Σ, οῦ, ὁ κ᾽ ἡ, cicur, mansuetus.

Τιθασεία, ας, ἡ, mansuefactio:

Τιθάσευσις, εως, ἡ, cicuratio, mansuefactio. Τιθασεύσεως δεόμενον, *Plutarch. de Virtute Morali.*

Τιθασευτὴς, οῦ, ὁ, qui cicurat. *Gl. V.* τιθασσευταὶ, mansuetarii. A τιθασεύω. Hinc

Τιθασευτικὸς, ἡ, ὸν, qui cicurare potest, vi mansuefaciendi præditus. A præc.

Τιθασευτὸς, qui mansuefieri potest.

Τιθασεύτωρ, ορος, ὁ, qui cicurat. Τιθασευτῆρες ἄνδρες, *Oppian. Cyneget.* 2, 543.

Τιθασεύω, fut. εύσω, cicuro, mansuefacio; et τιθασεύομαι, mansuefio, mansuesco, mitesco. Ὑμᾶς ὑπάγουσιν ἐπὶ ταῦτα, κ᾽ τιθασεύουσι, *Dem.* A τιθασός.

Τιθάσιον, τὸ, natura cicur et mansueta, *Theoph.*

Τιθασοτρόφος, ὁ, ἡ, qui columbas alit, *Opp.* A præc. et τρέφω.

Τιθασῶς, *adv.* mansuete.

Τίθεαι, *poneris,* 2. sing. præs. ind. pass. *Ion.* pro τίθεσαι, a τίθημι.

Τιθέαμεν, *ponimus,* 1. plur. præs. ind. act. *Poet.* pro τίθεμεν.

Τιθέασι, *ponunt,* 3. plur. præs. indic. act. *Ion.* pro τιθεῖσι.

Τιθέαται, 3. plur. præs. ind. pass. *Ion.* pro τίθενται.

Τιθέῃσι, 3. sing. præs. conj. act. *Ion.* pro τιθῇ.

Τίθει, *ponebat,* 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐτίθει, *Att.* pro ἐτίθη.

Τιθεῖμεν, *ponamus,* 1. plur. præs. opt. act. *per Syncop.* pro τιθείημεν.

Τιθέμεν, *ponere,* præs. inf. act. *Ion.* pro τιθέναι.

Τίθεμμι, *Æol.* pro τίθημι, *pono.*

Τίθεν, *posuerunt,* 3. plur. imperf. ind. act. *Ion.* et *Bœot.* pro ἐτίθεσαν.

Τίθεμαι, (v. τίθημι) eadem fere significat, sed *prop.* cum quadam reciprocatione et reflexione ad subjectum agens, ut τιθέναι νόμον, legem scribere aliis; θέσθαι, sciscere legem, sc. qua ipse teneare; θέσθαι ὅπλα, arma capere; πόλεμον θεῖναι, bellum alicui commovere; θέσθαι, bellum inferre; ἄλοχον θέσθαι, uxorem sibi ducere; θέσθαι υἱὸν, adoptare filium; θεῖναι ὑποθήκην, pignus dare; θέσθαι, curare ut sibi detur pignus, accipere, &c. sed non est perpetuum hoc, ut in his, τίθεσθαι παρ᾽ οὐδὲν, nihili ducere; ἐν αἰσχρῷ τίθεσθαι, turpe ducere. Significat et (1) administrare; (2) struere, ut domum; (3) proponere, ut sententiam; (4) instituere, ut certamen; (5) servit et periphrasi, ut τίθεσθαι μάχην, pugnare.

Τιθευτὴρ, ῆρος, ὁ, nutritor. A

Τιθεύω, nutrio, nutrico, nutricor. A τιθή.

Τιθέω, ῶ, pono, *Gl. V.* τιθῶ, pono; τιθεῖ, ponit, *Ph.* usitatius τίθημι. Πιστὰ τιθεῖν ἐθέλων, fidem sibi fieri volens, *Theogn.* 280. Τοὺς θεοὺς ψευδεῖς τιθεῖς, deos mendacii auctores facis, *Soph. Phil.* 992. Τιθεῖς ὕβριν ἐν ἄντλῳ, insolentiam eorum ponis in sentina, *id est,* submergis, opprimis, *Pind. Pyth.* 8, 14.

Τιθὴ, ῆς, ἡ, nutrix. A τιτθός.

Τιθήμεναι, *ponere,* præs. inf. act. *Dor.* et *per Ectasin,* pro τιθέναι, a

ΤΙ'ΘΗΜΙ, loco, pono. Hinc iisdem modis quibus Latini pono et colloco dicunt, ut (2) duco, v. gr. in laude; (3) propono, v. gr. præmium; (4) refero, v. gr. in numerum; (5) propono disputandum, vel explicandum oratione; (6) suppono, de hypothesi; (7) concedo aliquid esse. Ac præterea, (8) offero alicui, præbeo, præsto; (9) reddo aliquem v. gr. felicem, miserum; (10) tribuo, attribuo, adscribo in utramque partem; (11) pignori oppono; θήσω, ponam, *Gl. V.* ἔθηκα, a. 1. τίθεμαι, ponor; τίθεσθαι τινι, probare quem, obedire, assentiri; ἐθηκάμην, a. 1. med. θὲς, pone, *Ph.* aor. 2. act. imperat. Τιθέσθαι ἐν μεγάλῳ παρ᾽ οὐδὲν, ἐν οὐδενὶ λόγῳ, *Soph. Antig.* 510. Εἰς σὰς μὲν ἔγωγε θήσομαι χέρας, *Eur. Alc.* 1101.

Τιθηνέω, ῶ, f. ήσω, nutrio, nutricor, *Gl. V.* foculo; (2) colo, ut agrum, curo, veluti nutricis more tracto; (3) permulceo, foveo, ut nutrix; (4) fingo, formo. A

Τιθήνη, ης, ἡ, nutrix. A τιθή.

Τιθήνημα, ατος, τὸ, id ipsum quod nutritur; (2) soboles. A τιθηνέω.

Τιθήνησις, εως, ἡ, nutritio, educatio:

Τιθηνήτειρα, ας, ἡ, nutrix. Ab eod.

Τιθηνητὴρ, nutritor, nutritius, *Ep.*

Τιθηνητήριος, α, ον, nutritius, quod a τιθηνητὴρ, *nutritor.*

Τιθηνία, ας, ἡ, nutricatio, cura, cultura.

Τιθηνίδια, τὰ, qu. dic. nutricalia, festum Laced. *Ath.*

Τιθηνὸς, οῦ, ὁ κ᾽ ἡ, nutritor, nutritius, educator. A τιθή.

Τίθητι, *ponit,* 3. sing. præs. ind. act. *Dor.* pro τίθησι, a τίθημι.

Τιθὸς, ἡ, ὸν, mansuetus, cicur, *Arat.*

Τιθυμαλὶς, ίδος, ἡ, tithymalis, herba lactaria. A

Τιθύμαλλον, ου, τὸ, herba lactaria, *Ph.* Angl. SPURGE.

Τιθύμαλος, ου, ὁ, idem et ab eod.

Τίκτε, *pariebat,* 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔτικτε, a τίκτω.

Τικτικὸς, parturiens, brevi parituros, *Poll.*

ΤΙ'ΚΤΩ, fut. τέξω, vel τέξομαι, p. m. τέτοκα, pario, procreo, gigno; τεχθεὶς, natus, creatus, genitus, progenitus, editus, *Gl. V.* aor. 1. part. pass. Χάρις χάριν γάρ ἐστιν ἡ τίκτουσ᾽ ἀεὶ, *Soph. Aj.* 522.

Τίλαι, ων, αἱ, parvæ quisquiliæ, seu corpuscula, quæ infusis per fenestram radiis solis, aëri videntur innatare, præsertim vero quisquiliæ e panno vulso evolantes. A τίλλω.

Τιλάω, ῶ, caco, stercus edo. A τίλος.

Τίλλε, *vellebat,* 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔτιλλε, a τίλλω.

Τίλλοισα, *vellens,* præs. part. act. *Dor.* pro τίλλουσα, a

ΤΙ'ΛΛΩ, vellico, vello, divello, evello, discerpo; τετιλμένος, vulsus. Ἅτε γὰρ ὢν γενναῖος, ὑπὸ τῶν συκοφαντῶν τίλλεται, *Arist. Av.* 292.

Τίλλων, vel τίλων, ωνος, ὁ, tillo, piscis quidam. A τίλλω.

Τίλμα, ατος, τὸ, linamentum concerptum, turunda; (2) vulsio, vellicatio. *Gl. V.* volsura. Ab eod.

Τιλμάτιον, ου, τὸ, idem. Dim. a præc.

Τιλμὸς, οῦ, ὁ, vulsio, vellicatio. A τίλλω.

ΤΙ'ΛΟΣ, ου, ὁ, stercus, merda.

Τίλσις, εως, ἡ, vulsio. A τίλλω.

Τιλτὸν, οῦ, τὸ, linamentum, *Gl. V.* nempe concerptum vel vulsum. A

Τιλτὸς, ἡ, ὸν, vulsus, concerptus. A τίλλω.

Τίλφη, ης, ἡ, blatta, tinea; *Att.* pro σίλφη.

Τιμᾷ, 3. sing. præs. ind. act. *contr.* pro τιμάει, a τιμάω.

Τιμαδία, ας, ἡ, parvus honor, *Hes.* Dim. a τιμή.

Τιμαῖσι, dat. pl. *Ion.* pro τιμαῖς, a τιμὴ, *honor.*

Τιμαλφέω, ῶ, f. ήσω, honoro. Τιμαλφεῖν λέγοις νίκαν, *Pind.* τοὺς θεοὺς, *Aristot.* A

Τιμαλφὴς, έος, ὁ κ᾽ ἡ, qui honorem sibi invenit et adquisivit, qui in honore et pretio habetur, honoratus, pretiosus, *Gl. V.* τιμαλφὲς, vendibile. Ex τιμάω et ἀλφέω.

Τιμὰν, acc. sing. *Dor.* pro τιμὴν, a τιμή.

Τιμᾶντα, acc. sing. *Dor.* pro τιμῆντα, et hoc *per Syncop.* pro τιμήεντα, a τιμήεις.

Τιμάορος, vel τιμήορος, ου, ὁ κ᾽ ἡ, punitor, ultor, pœnæ et vindictæ exactor; (2) opitulator. (3) vindex honoris, laudator: ἦλθον τιμάορος, veni laudator, laudavi, *Pind. Olymp.* 9, 124. Ex τιμὴ et ἀείρω. (vel a τιμάω.)

Τιμάοχος, ου, ὁ κ᾽ ἡ, honoris jus habens. Ex τιμὴ et ἔχω, *Hom. H. Cer.* 266.

Τιμαρχία, ας, ἡ, censura, officium censoris. Ex τιμὴ et ἀρχή.

Τιμαρχώδης, ες, censorius.

Τιμάσας, aor. 1. part. act. *Dor.* pro τιμήσας, a τιμάω, *honoro.*

Τιμασεῦντι, *honorabunt,* 3. plur. fut. 1. ind. act. *Dor.* et *Æol.* pro τιμήσουσι, a

Τιμάω, ῶ, f. ήσω, honoro, decoro, in honore habeo, magnifacio, æstimo, dignum judico; (2) multo, punio; ἐτίμησαν, honestarunt, *Phil.* 2, 1. τετιμημένος, honorem adeptus, honoratus, *Phil.* multatitius, al. *Gl. V.*

Gl. V. perf. part. pass. τιμήσατε, celebrate, *Phil.* aor. 1. imperat. act. Τὸν αὐτῆς ἄνδρα μεῖζον τῆς ἑαυτῆς ψυχῆς ἐτίμησεν, *Xen. Cyr.* 6, 26. Πολλοῦ τιμῶμαι τὴν παρὰ σοὶ κατάκλισιν, plurimi æstimo, *Plat.* Τί δ' ἄττως εἰ λείῳ τιμῶσί με; *Aristoph. Av.* 1281. Τιμώμενοι χαίρουσιν ἀνθρώπων ὕπο, *Eur. Hipp.* 8. Ὦ περισσὰ τιμηθεὶς τέκνον, *Id. Tro.* 737. A τιμή.

Τιμὴ, ῆς, ἡ, honor, cultus, veneratio, decus, dignitas; (2) pretium quo res aliqua æstimatur; (3) pœna, ultio, mulcta, census, id quod per capita, focos, &c. solvitur. Τιμὴν ἀρνύμενοι, *Il.* 1, 159, pœnas expetentes. (3) ὡς αὐτίκ' Ἄργος ἢ τὸ Καδμεῖον πέδον τιμῇ καθέξον, *Soph. Œd. Col.* 380. Τιμὰς νέμειν, obsequi, *Soph. Aj.* 1351. Ab eod.

Τιμήεις, ήεσσα, ῆεν, honoratus, honorabilis, qui honore et pretio habetur. A præc.

Τίμημα, ατος, τὸ, pretium, æstimatio, valor; (2) in causis privatis, mulcta pecuniaria; in publicis, pœna capitis, supplicium; (3) census. (1) τοῦ τιμήματος τῆς ἀξίας, pro census amplitudine, *Eurip. Hipp.* 622. A τιμάω.

Τιμῆντα, acc. sing. *per Crasin*, pro τιμήεντα, a τιμήεις, *honoratus.*

Τιμήορος, ου, ὁ· Vide τιμάορος. Αἰζηὺς τιμήοροι, *Apoll. Rhod.* 4, 1309.

Τιμησελκέω, ῶ, vel τιμιελκέω, pretium augeo. Ex τιμὴ vel τίμιος, et ἕλκω.

Τίμησας, 2. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἐτίμησας, a τιμάω, *honoro.*

Τιμήσης, *honoraveris*, 2. sing. a. 1. conj. act.

Τίμησις, εως, ἡ, litis æstimatio, multa, supplicium, pœna; (2) census. *Gl. V.* censio, judicatio; *Ph.* dictatura. A τιμάω.

Τιμήσουσι, 3. plur. fut. 1. ind. act. v. τιμάω.

Τιμητεία, ας, ἡ, censura, officium τοῦ τιμητοῦ. Τιμητείαν ὁ Κάτων παρήγγελλε κορυφὴ δέ τις ἐστὶ τιμῆς ἁπάσης, *Plut.* A τιμητεύω.

Τιμητέος, έα, έον, honorandus. A τιμάω. Πρὸ ἀληθείας τιμητέος ἀνὴρ, *Plato.*

Τιμητεύω, censor sum. A

Τιμητὴς, οῦ, ὁ, æstimator litium; (2) censor. A τιμάω. Hinc

Τιμητικὸς, ἡ, ὸν, propensus ad honorandum. *Gl. V.* honorificus, honorarius; (2) censorius, *Gl. V.*

Τιμητὸν, οῦ, τὸ, æstimatio litis. *Gl. V.* census, æstimabile. A τιμάω.

Τιμητὸς, ὁ καὶ ἡ, æstimandus; τιμητὸς δίκη, cui pecuniaria pœna lege constituta non est, sed actor vel judex æstimat, *Ern.*

Τιμιὸν, *adv.* pro τιμίως, *Ar.*

Τιμιοπωλέω, ῶ, fut. ήσω, care vendo.

Τιμιοπώλης, ου, ὁ, qui pretio vendit, aliis pollinctor; *proprie* rerum pretiosarum venditor.

Τίμιος, ία, ιον, honoratus, honorabilis; (2) pretiosus, carus. A τιμή. Hinc

Τιμιότης, ητος, ἡ, qu. dic. honorabilitas, pretiositas; (2) nobilitas, excellentia, pretium; (3) opulentia.

Τιμίως, *adv.* magno pretio, care.

Τιμιώτατος, carissimus, honestissimus, honorificentissimus, *Ph.* Superl. a τίμιος.

Τιμογραφέω, æstimo, taxo. Ex τιμὴ et γράφω.

Τιμόδημος, ὁ, populum honorans, seu a populo honoratus, *Ep. Call.*

Τιμόθεος, ου, ὁ, Timotheus, colens Deum.

Τιμοκρατία, ας, ἡ, reip. status, in quo a censu magistratus creantur. Ex τιμὴ et κράτος.

Τιμοκρατικὸς, ἡ, ὸν, censu potens; (2) ambitiosus. A præc.

Τιμόπτολις, εως, ὁ καὶ ἡ, qui civibus honori est et ornamento; (2) qui civitatem honestat. Χάριν τ' ἔχει τὰν ἰσαιεὶ τιμόπτολις, *Eurip. Suppl.* 375. Ex τιμὴ et πτόλις.

Τιμοῦχος, qui primum locum tenet, qui summo honore præditus est: unde sic appellantur magistratus in nonnullis Græcorum civitatibus. Vide *Casaubon. ad Athen.* 4, 13.

Τιμωρέω, ῶ, fut ήσω, *cum dat.* auxilior, opem fero, tueor, defendo. At τιμωροῦμαι, *cum acc.* punio; ulciscor; τιμωρεῖται, punit, animadvertit, coercet, *Ph.* Τιμωρήσειν τὸν φονέα σὺν θεοῖς ὑπισχνοῦμαι, *Xen.* Τιμωρήσομαι Ἱππόλυτον ἐν τῷδ' ἡμέρᾳ, *Eur. Hipp.* 21. A τιμωρός.

Τιμωρητέος, α, ον, puniendus. A præc.

Τιμώρημα, ατος, τὸ, ultio, vindicta, pœna, supplicium. A τιμωρέω.

Τιμώρησις, εως, ἡ, idem et ab eod. Unde

Τιμωρητὴρ, ῆρος, ὁ, vindex, ultor, *R.*

Τιμωρητὴς, οῦ, ὁ, idem.

Τιμωρητέον, vindicare oportet et auxilio esse, *Thuc.*

Τιμωρητικὸς, ἡ, ὸν, pertinens ad τιμωρητήν· (2) ad pœnas exigendas propensus, crudelis. A præc.

Τιμωρία, ας, ἡ, ultio, vindicta, pœna, supplicium, animadversio; (2) auxilium, subsidium. A

Τιμωρὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, vindex, ultor; (2) adjutor, auxiliator, defensor. Ex τιμὴ et ὁράω, nisi ωρος mera est terminatio. *Ern.*

Τιμωροῦν, præs. part. act. n. g. *contr.* pro τιμωρέον, a τιμωρέω.

Τὶν, *tibi*, dat. sing. *Dor.* pro σοὶ, a σὺ, *tu.* Ἄρτεμι, τὶν τόδ' ἄγαλμα Φιληρατὶς εἵσατο τῇδε, *Callim. Epig.* 35. 1.

Τίν' pro τίνα, *quem*, acc. sing. a τίς, *quis?*

Τίναγμα, ατος, τὸ, vibratio, concussio. A τινάσσω.

Τιναγμὸς, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

Τινάκτειρα, ἡ, quæ concutit, quod a τινακτὴρ, idem quod τινάκτωρ.

Τινακτοπήληξ, ὁ, qui galeam quassat, *Steph.*

Τινάκτωρ, ορος, ὁ, quassator, concussor. A

ΤΙΝΑ'ΣΣΩ, f. ξω, quatio, concutio, vibro. Καὶ δὴ τινάσσει κρᾶτα βαλβίδων ἄπο, *Eur. Her. Fur.* 870.

Τίνεσθαι, *ulcisci*, præs. inf. med. verbi τίνω.

Τίνεσκε, *luebat*, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔτινε, a verbo eod.

ΤΙΝΘΑΛΕ'ΟΣ, έα, έον, calidus, tepidus. *Nic. Alc.* 445.

Τινθὸς, οῦ, ὁ, lebes, vas quodvis, *inpr.* in quo cibi coquuntur, unde et pro ventriculo; *item* cavum capax. *Sch. Lycophr.* habet et τινωθός.

Τιννύω, seu τίννυμι, luo, solvo, pendo, rependo; (2) punio, pœnas exposco, ulciscor. A τίω.

Τίνω, idem et ab eod. Τίνειν δίκας, *Luc.* ζημίαν, *Plat.* τιμωρίας, *Idem.* μισθόν τινι, *Xen.* Οὐ μὴν γ' ἴσην (supple ποινὴν) ἔτισεν, *Soph. Œd. Tyr.* 810. Τοῦ χάριν τίνων, *Id. El.* 534.

Τίον, 3. plur. aor. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔτιον, a τίω, *honoro.*

Τίποτε, quidnam? cur?

Τίπτε, idem; *per Sync.*

ΤΙ'Σ, ὁ καὶ ἡ, καὶ τὸ, τὶ, *Gen.* τινὸς, aliquis, quispiam, quidam, certus; *cum numeralibus* circiter, ferme; cum πᾶς, ἕκαστος, αὐτὸς, πολὺς, μέγας, ποῖος, τοσοῦτος, ὅδε, abundat: sed τίς, τί, *Gen.* τίνος, quis? quæ? quid? qualis? qualisnam?

Τῖσαι, *honorasse*, aor. 1. inf. act. verbi τίω.

Τισαίατο, 3. plur. aor. 1. conj. med. *Ion.* pro τίσαιντο, a τίω, *ulciscor.*

Τισαίμεθα, 1. plur. aor. 1. opt. med.

Τίσειε, 3. sing. aor. 1. opt. act. *Æol.* pro τίσαι.

Τίσεις, *lues*, 2. sing. fut. 1. ind. act.

Τῖσεν, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* et cum ν ἐφελκ. pro ἔτισε.

Τίσις, εως, ἡ, punitio, pœna, ultio; (2) persolutio, remuneratio, *Il.* 22, 19. A τίω.

Τίσουσιν, 3. plur. fut. 1. ind. act. cum ν, a τίω.

Τίσωσι, 3. plur. aor. 1. conj. act.

Τίταινε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐτίταινε, a

Τιταίνω, punio, ulciscor; (2) tendo, intendo; *Il.* 2, 390; (3) traho. Τυδείδη ἐπὶ τόξα τιταίνετο, *Ib.* 11, 370. (3) εὔξοον ἅρμα τιταίνων, politum currum trahens, *Il.* 2, 390. A τίω, vel τείνω.

Τιτὰν, ᾶνος, ὁ, Titan, Sol, at *in plur.* Titanes, Cœli et Terræ filii, a Jove sub terram detrusi. A præc.

Τιτανία, ἡ, Titania, seu Titanica, *E. M.*

Τιτανικὸς, ἡ, ὸν, Titanicus, *Plut.*

Τιτανογραφία, ἡ, historia gigantum. A τιτὰν et γράφω.

Τιτανοκράτωρ, ορος, ὁ, Titanum dominator, vel Titanum domitor. Ex Τιτὰν et κράτος.

Τιτανοκτόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Titanum interfector. Ex Τιτὰν et κτείνω.

Τιτανομαχία, ἡ, bellum Titanum, *Ath.*

ΤΙ'ΤΑΝΟΣ, ου, ὁ, calx; *Lucian.* (2) gypsus; *Hesiod. in Scut.* 141. Hinc

Τιτανόω, ῶ, fut. ώσω, calce oblino. Hinc

Τιτανωτὸς, ἡ, ὸν, calce vel gypso oblitus.

Τιτανώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Titanicus. Hinc Τιτανωδῶς, *adv.* more Titanum; (2) torve, torvum. A Τιτάν.

Τίτας, ὁ καὶ ἡ, ultor, ultrix. Τίτας φόνος πέπηγεν, ultrix cædes fixa est, *Æschyl. Chœph.* 65. A τίω.

Τιτάω, ῶ, idem quod τητάω, *Ern.*

Τιτηνὶς, ἡ, Diana, *Nic.*

Τιτθεία, ἡ, nutritio, cura, *Dem.* A τιτθεύω.

Τιτθεύω, fut. εύσω, nutrio. A τιτθός.

Τιτθὴ, ῆς, sive τιτθὴ, ῆς, ἡ, mamma, mamilla; (2) nutrix, altrix; (3) avia materna. Ab eod.

Τιτθεύζω, cacabo, *Gl. V.*

Τιτθίζω, fugo, subrumo, *Gl. V.*

Τιτθίον, ου, τὸ, mamilla. Dim. a τιτθός.

Τιτθὶς, ίδος, ἡ, nutrix; (2) soror matris vel patris, matertera, amita. A τιτθή.

ΤΙΤΘΟ'Σ, οῦ, ὁ, mamma, mamilla.

ΤΙΤΙ'ΖΩ, pipio seu vocem edo avium, *inprimis* pullorum.

Τίτλος, ου, ὁ, titulus. *Lat. vocabulum.*

Τίτος, ου, ὁ, Titus. *Lat. honoratus.* A τίω.

Τιτράω, seu τίτρημι, et τιτραίνω, fut. τρήσω, perforo, terebro. *Gl. V.* τιτραίνω, foro; τετρημένος, perfossus, *Gl. V.* perf. pass. part. A τρέω, vel inus. τράω, *foro.*

ΤΙΤΡΩ'ΣΚΩ, fut. τρώσω, vulnero, cutem telo pertundo seu perfodio; (2) lædo, damnum infero; τιτρωμένος, saucius, cruentus, *Gl. V.* perf. part. pass. τρωθεὶς, sauciatus, *Gl. V.* part. pass. a. 1. Ἐπεί με ἔρως ἔτρωσεν, *Eur. Hipp.* 396. Ἔρωτος βέλεσι τιτρώσκεσθαι, *Philo.* Hinc

Τιτρωσμὸς, ὁ, vulneratio.

Τιττυβίζω, vocem edo hirundinum seu perdicum, cacabo. A τιτίζω.

Τιτυοκτόνος, ου, ἡ, Tityi interfectrix; *Callim. Hymn. in Dian.* 110. Ex κτείνω.

Τιτύρινος, ου, ὁ, fistula pastoralis ex stipula:

Τιτυριστὴς, οῦ, ὁ, saltator turpes motus edens. A

Τίτυρος, ου, ὁ, Satyrus; (2) aries major, dux gregis; (3) calamus; (4) otiosus; (5) pastorculus, parvus puer pastoritius, rusticanus.

Τιτύσκετο, 3. sing. imperf. ind. med. *Ion.* pro ἐτιτύσκετο, a

ΤΙΤΥ'ΣΚΟΜΑΙ, intentissime dirigo, ut certum ictum inferam, collineo, dirigo ad scopum; (2) paro, *Il.* 13, 23. *Il.* 8. 41.

Τιτύσκω· Vide τιτύσκομαι, *Lyc.*

Τιτὼ, dies. Ἔγρετο τιτώ, *Call. Frag.* 206.

ΤΙ'ΦΗ, ης, ἡ, frumenti genus.

Τίφιος, ία, ιον, palustris. A

ΤΙ῀ΦΟΣ, εος, τὸ, locus palustris, palus.

Τίφυον, ου, τὸ, tiphyum, *herba* coronaria.

Τιφώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, palustris. A τῖφος.

ΤΙ'Ω, fut. τίσω, honoro, in honore habeo, magni æstimo, carum habeo; (2) punio, vindico, ulciscor; (3) persolvo, solvo, luo; dependo; τίεσκεν, honorabat, imperf. *Ion.* τίεσκετο, honorabatur, imperf. *Ion.* pass. *Il.* 13, 176. Κεῖνος δὲ τίσει τήνδε κοὐκ ἄλλην δίκην, *Soph. Aj.* 113. Τίσασθε πατρὸς φόνον ἡμετέρου, *Id. El.* 115. Τὴν δὲ τίσομαι δίκην, *Eur. Med.* 1819.

Τλᾶθι, 2. sing. præs. imperat. act. *Dor.* pro τλῆθι, a τλῆμι, *tolero.*

Τλάθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ærumnarum patiens; *Pind.* A τλάω et θυμός.

Τλαίην, *tolerem*, præs. opt. act. verbi τλῆμι.

Τλάμονα, acc. sing. com. gen. *Dor.* pro τλήμονα.

Τλαπαθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ· vide τλησιπαθής.

Τλὰς, *tolerans*, præs. part. act. verbi τλῆμι.

Τλασίφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, patiens. Ex τλάω et φρήν.

ΤΛΑ'Ω, f. τλήσω, p. τέτληκα, perfero, patior; (2) sustineo, i. e. audeo; τετληότι, pro τετληκότι, patienti, p. part. Vide τλῆμι. Πῶς μοι τλήσεται τοῦτ' εἰσιδεῖν; *Soph. Aj.* 463.

Τλῆ, *tolerat*, 3. sing. aor. 2. conj. act.

Τλήμονος, ου, ὁ ϗ ἡ, vide τλήμονες. Σὺ δ' ἀλλὰ παγκρατίου τλάμονος ἀέξει, *Pind. Nem.* 2, 23.

Τλῆμεν, 1 pl. a. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔτλημεν.

Τλῆναι, perfero, tolero: τλῆ, perpessus est, aor. 2. *Ion.* pro ἔτλη: τλῆναι, pati, tolerasse, a. 2. inf. τλάω, suffer, a. 2. imperat. pl. τλῆτε, tolerate; τλὰς, passus, a. 2. part. Vide τλάω.

Τλήμονες, *miseri*, nom. pl. com. gen. a τλήμων.

Τλημόνως, *adv.* misere, calamitose; (2) patienter. (2) μένειν χρὴ τλημόνως, *Eurip. Suppl.* 947. Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα τλημόνως ἤντλουν κακά, *Æschyl. Choeph.* 746.

Τλημοσύνη, ης, ἡ, ærumna, miseria, infortunium. A

Τλήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, sustinens, patiens, ferens; (2) audax, fortis; (3) miser, ærumnosus, calamitosus. A τλάω.

Τλῆναι, *passum esse*, a. 2. inf. act. v. τλῆμι.

Τλησιπαθέω, ῶ, patiens sum laborum et molestiarum, *item* miseriis adfligor: τλησιπάθεια, ἡ, patientia; (2) afflictio. A

Τλησιπαθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, patiens laboris; (2) calamitosus. Ex τλάω et πάθος.

Τλησικάρδιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui toleranti et forti est animo, *Æsch. Pr.* 159. Ex τλάω et καρδία.

Τλησίμοχθος, ὁ ϗ ἡ, idem quod

Τλησίπονος, ου, ὁ ϗ ἡ, patiens laboris; (2) audax. Ex τλῆσις et πόνος.

Τλῆσις, εως, ἡ, patientia, tolerantia; (2) audacia. A τλάω.

Τλήσω, *tolerabo*, fut. 1. ind. act. verbi τλάω.

Τλητικὸς, ῆ, ὸν, patiens. Ab eod.

Τλητικῶς, *adv.* toleranter. A præc.

Τλητὸς, ή, όν, tolerabilis, qui tolerari potest; (2) tolerans, patiens. Ab eod. vel τλῆμι.

Τμάγεν, 3. pl. a. 2. ind. pass. *Ion.* et *Bœot.* pro ἐτμάγησαν, a τμήσσω, seu τμήγω.

Τμάω, seco, inus. sed hinc τέτμηκα et τμήσσω.

Τμαγεὶς, *scissus*, part. a. 2. verbi τμήσσω.

Τμήγης, ου, ὁ, sector, incisor, arator, fossor, qui secat. A τμήσσω, seu τμήγω.

Τμῆγος, εος, τὸ, sectura, fissum. Ab eod.

Τμήγω, f. ξω, seco, scindo, succido; ἐτμάγην, aor. 2. pass. A τέμνω.

Τμήδην, *adv.* in modum secantium; (2) incidendo seu secando, cæsim; (3) leviter. Ab inus. τμάω pro τέμνω.

Τμηθεὶς, a. 1. part. pass. verbi τέμνω pro τμάω.

Τμῆμα, ατος, τὸ, segmentum, frustum sectione alicunde ablatum; (2) particula, portio. Ab eod. Hinc

Τμηματώδης, ες, in partes sectus, seu qui in partes secari potest.

Τμῆσις, εως, ἡ, sectio. Ab eod.

Τμησίθεος, ον, dividens Deum, *Cyr.*

Τμήσω, *secabo*, fut. 1. ind. act. v. τμάω.

Τμήσσω, fut. ξω, scindo. A τμάω.

Τμητέον, *adv. postl.* secandum:

Τμητὴρ, ῆρος, ὁ, sector, incisor. Ab eod.

Τμητὴς, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

Τμητικὸς, ή, όν, incidendi vim habens; (2) incisus, sectilis. A τμητός.

Τμητικῶς, more eorum quæ τμητικὰ sunt, *Suid.*

Τμητὸς, ή, όν, sectus, incisus; (2) sectilis. A τμάω.

Τὸ, *art. n. g.* sæpe pro τοῦτο et ellipsi præpos. διὰ, signific. quamobrem. Τὸ καὶ κλαίουσα τέτηκα, ideo, *Il.* 3, 176.

Τοπαλαιὸν, *adv.* olim, antiquitus.

Τόδε, *adv.* huc. Ex τὸ et δε.

Τὸδεύτερον, *adv.* iterum, secundum.

Τοπάπαν, *adv.* omnino, penitus; (2) plerumque.

Τόθεν, *adv.* inde, ex loco illo. Ab ὅθεν.

Τόθι, *adv.* ibi, illo in loco; (2) ubi. Ab ὅθι.

Τοὶ, particula enclitica, quæ aliis jungitur, ut καί τοι, quamvis, quanquam, *Gl. V.* atqui, *Ph.* οὔ τοι, nequaquam, num, *Gl. V.* Aliquando præponitur, ut in τοιγαροῦν, proinde, ergo, igitur, itaque, *Ph.* Est et pronomen *Dor.* τοὶ, tibi, et articulus pro οἱ.

Τοιαῦτα adverbialiter sumitur, ut sæpe adj. plur. n. g. hunc ad modum, *Soph. Œd. Col.* 1620.

Τοιβορύσσω, quatio, concutio. *Hes.*

Τοίνυν, igitur, itaque, ergo, *Ph.*

Τοῖο, *hujus*, gen. sing. *Ion.* pro τοῦ, ab ὁ, *hic.*

Τοῖος, τοία, τοῖον, talis, hujusmodi. Ab οἷος.

Τοιόσδε, τοιάδε, τοιόνδε, talis, ejusmodi.

Τοιοσδὶ, idem, *Attice.*

Τοιοῦτος, τοιαύτη, τοιοῦτο et τοιοῦτον, talis, hujusmodi. Ex τοῖος et οὗτος, *hic.*

Τοιουτότροπος, ου, ὁ ϗ ἡ, hujusmodi, talis; τοιουτότροπα, hujusmodi, *Gl. V. Plat.*

Τοιουτοτρόπως, *adv.* tali modo.

Τοιουτόχροος, ος, ον, talem colorem habens.

Τοιουτώδης, ες, talis.

Τοῖς, *ipsis*, dat. plur. ab ὁ, *hic.*

Τοίσδεσσι, *ipsis*, dat. plur. art. præpos. *Ion.* et *Poet.* pro τοῖσδε, ab ὅδε.

Τοίχαρχος, ου, ὁ, qui præest navis lateri, sive remigibus et latere navis sedentibus. Ex τοῖχος et ἀρχός.

Τοιχογραφία, ας, ἡ, *Ion.* τοιχογραφίη, descriptio muralis, picturati parietes, *Ath.* Ex γράφω.

Τοιχοδιφήτωρ, ορος, ὁ, qui parietes scrutatur, qua parte aperiri possint; (2) fur. A διφάω.

Τοιχομαχέω, parietem oppugno, *Steph.*

Τοιχορύκτης, ου, ὁ. Vide τοιχωρύχος.

ΤΟΙ'ΧΟΣ, ου, ὁ, paries, murus. Etiam latus navis. Hinc

Τοιχέω, ῶ, f. ήσω, murum seu parietem facio; τοιχεῖσθαι, murum fieri, *Plut.*

Τοιχωρύκτης, ὁ, pro τοιχορύκτης, *Steph.*

Τοιχωρυχέω, ῶ, fut. ήσω, parietem effringo et pertoro. *Ph.* τοιχωρυχεῖ, expilat. Τὸν τοῖχον, *Aristot.* A τοιχωρύχος. Hinc

Τοιχωρύχημα, ατος, τὸ, foramen parietis perfossi.

Τοιχωρυχία, ας, ἡ, parietis perfossio. A

Τοιχωρύχος, ου, ὁ, qui murum perfodit, furandi causa, effractor. *Gl. V.* perfossor. Ex τοῖχος et ὀρύσσω.

Τοίω, *tales*, nom. dual. a τοῖος, *talis.*

Τοίως, *adv.* tali modo; (2) sic, ita. A τοῖος.

Τόκα, tunc, *Dor.* pro τότε.

Τοκαρίδιον, et τοκαρίδιον, ου, τὸ, usurula, *Gl. V.* quasi a τοκάριον, quod esset a τόκος.

Τοκὰς, άδος, ἡ, quæ peperit et enixa est. *Gl. V.* paritura: parens, mater. Ὅσαι δὲ τοκάδες ἦσαν, *Eurip. Hec.* 1157. A τόκος. Unde

Τοκάω, ῶ, parturio, partui sum vicina.

Τοκέεσσι, dat. pl. *Ion.* pro τοκεῦσι, a τοκεύς.

Τοκετὸς, οῦ, ὁ, partus, puerperium. *Ph.* exponitur et nativitas. A τίκτω.

Τοκεὺς, έως, ὁ, parens, genitor. Ἐπεί ῥα τοκεῦσιν ἅμ' ἕσπετο, *Il.* 4, 476. Ab eod.

Τοκῆϊ, dat. sing. *Ion.* pro τοκεῖ, a τοκεύς.

Τοκίζω, fut. ίσω, fœnori do, fœneror. *Gl. V.* fœnero. A τόκος.

Τοκισμὸς, οῦ, ὁ, fœneratio. A τοκίζω.

Τοκιστὴς, οῦ, ὁ, fœnerator. Ab eod.

Τοκογλυφέω, ῶ, f. ήσω, tabulis insculpo nomina eorum quibus pecunia fœnori credita est, fœneratorem ago; (2) anatocismum exerceo. A

Τοκογλύφος, ου, ὁ, fœnerator, qui fœnori dat, qui fœnus facit. Γνῶναι εἶναι ϗ τοκογλύφον, *Luc.* Ex τόκος et γλύφω.

Τοκοληψία, ας, ἡ, usuræ acceptio, fœneratio. Ex eod. et λῆψις.

Τόκος, ου, ὁ, partus, ipse pariendi actus; (2) quod partu edidit mater, fœtus partu editus; (3) fœnus, usura. A τίκτω.

Τοκοφορέω, ῶ, usuram pendo; (2) usuram accipio. Ex τόκος et φορέω.

ΤΟ'ΛΜΑ, ης, ἡ, audacia.

Τολμᾷ, 3. sing. præs. ind. act. *contr.* pro τολμάει, a τολμάω.

Τολμασεῖς, 2. sing. f. 1. ind. act. *Dor.* pro τολμήσεις.

Τολμάω, ῶ, f. ήσω, audeo, patior, tolero, impetro a me, tametsi invito et reluctante. Τολμᾷ πανουργεῖν, *Eurip. Med.* 583. Ἥτω τετλάμεν ἔργον ἀέξιγον τόδε; *Il.* 695. Τόλμα τάδε, perfer hæc, *Il. Hec.* 326. τολμᾷ δ' ὁ μὴ χρὴ, sustinet, *Il. Ib.* 333. A τόλμα.

Τολμήεις, ήεσσα, ῆεν, audens, audax, intrepidus; (2) tolerans. Ab eod.

Τόλμημα, ατος, τὸ, facinus, quod quis perpetrare ausus est, ausum. A τολμάω.

Τολμηρία, ας, ἡ, audacia. A τολμηρός.

Τολμηρὸς, ρά, ρόν, audax, temerarius. A τόλμα.

Τολμηρῶς, *adv.* audacter, temere.

Τολμῇς, sing. præs. ind. act. *Dor.* pro τολμᾷς, a τολμάω. Unde

Τόλμησις, εως, ἡ, quæ dic. ausio, conatus audax. *Ph.* τολμήσεως, desperatione.

Τολμητέον, audendum est, *Steph.*

Τολμητὴς, οῦ, ὁ, qui aliquid suscipere et adgredi audet, homo audax. A τολμάω.

[illegible], ου, ὁ, audax, *Gl. V.* Ab eod.

[illegible], audendus, suscipiendus, *Soph.*

Τολμίστατος, ου, ὁ, audacissimus. A τόλμα.

Τολμῶσι, 3. plur. præs. ind. act. *contr.* pro [illegible].

Τολμῷεν, 3. pl. præs. opt. act. *contr.* pro τολμάοιεν, a τολμάω.

[illegible], *adv.* posthac, deinceps; (2) cæterum.

Τολύπευμα, ατος, τὸ, glomus lanæ.

Τολυπευτικὸς, ἡ, ὁν, qui novit glomerare. A

Τολυπεύω, fut. εύσω, glomero, conglomero, globo, necto, contexo; (2) machinor, fabricor, struo; (3) conficio, ad finem perduco; (4) ærumnas patior, labores molestos exantlo. Τολυπεύειν ἀργαλέους πολέμους, *Il.* 14, 86. A

ΤΟΛΥ'ΠΗ, ης, ἡ, lana carpta et pexa, pila seu glomus lanæ carptæ et ad nendum paratæ, et carminatæ in globos. Est et cucurbita agrestis.

Τομαῖος, ου, ὁ ϗ ἡ, vel τομαῖος, αία, αῖον, sectus, cæsus, succisus, recisus; (2) idoneus ad secandum; *Eur. Alc.* A τομή.

Τόμαρος, ου, ὁ, sacrificulus, haruspex, *Hes.* al. τμάρος, τομουρὸς, *Lycophr.*

Τομάω, ῶ, sectione egeo, sectione mihi opus est. Οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ θρηνεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι, *Soph. Aj.* 583.

Τομεῖον, ου, τὸ, instrumentum quo aliquid scindi aut dissecari potest, ut forceps.

Τομεὺς, sector, incisor, *Hes.*

Τομεύω, idem quod τέμνω, *Hes.*

Τομὴ, ῆς, ἡ, sectio, sectura, incisio, amputatio; (2) portio sectione demensa; segmen, *Gl. V.* vulnus. Τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν, *Il.* 1, 235. Στενάζοντος ἐν τομᾷ σιδήρου, *Soph. Trach.* 887. A τέμνω, fut. τεμῶ.

Τομίας, ου, ὁ, sectionem seu scalprum expertus, incisionem passus; (2) castratus. *Gl. V.* τομίας χοῖρος, majalis.

Τόμιον, ου, τὸ, frustum sectione ablatum:

Τομικὸς, ή, όν, ad incidendum idoneus. A τομή.

Τομὶς, ίδος, ἡ, forceps, *Gl. V.* Ab eod.

Τομὸς, ή, όν, scindens, incidens, acutus. Ἀλλ' ἔμπης ἔχω τι τομώτερον ἢ ἀπὸ δάφνης, *Call. Del.* 94. A τέμνω.

Τόμος, ου, ὁ, frustum sectione seu scissione ablatum; (2) tomus, scapus chartæ, pars libri. Ab eod. (vid. Etym.)

Τομῶς, *adv.* more eorum qui scindunt seu incidunt; (2) acriter, cum vi penetrante, τομώτερον, penetrantius. A τομός.

Τοναῖος, αία, αῖον, vehemens, contentus, intentus, de voce. A τόνος.

Τονάριον, ου, τὸ, fistula qua musici tonos præmonstrant. Ab eod.

Τονέω, idem quod τονόω.

Τονθολυγέω, et τονθορυγέω, proprie de sono aquæ ab æstu ferventis, deinde eadem quæ

ΤΟΝΘΟΡΥ'ΖΩ, vel τονθορύζω, murmuro vel submissa voce murmuro, musso, submisse loquor; (2) tremo, ut τανθαρύζω. Τί δὲ, τονθορύζων ἥνίκ' ἂν πληγὰς λαβὼν πολλὰς, ἀπίῃ θύραζε; *Aristoph. Ran.* 765. Εἰρίνι κνυζηθμοῖσιν ἀναιδέα τονθορύσουσι, *Opp. Venat.* 3, 169.

Τονθρύζω, idem.

Τονθορυγέω, idem quod τονθορύζω, *Ath.*

Τονθρὸς, ὀος, ἡ, murmur aquæ ebullientis seu ferventis,

ferventis, *per Onomatopœiam.* Hes. τονθορὺς, *V. L.*

Τονθρυσὴς, ῦ, ὁ, murmurator. A τονθρύζω.

Τονιαῖος, αία, αῖον, toni (qui sc. sermoni opp.) magnitudinem æquans. A τόνος.

Τονίζω, accento, *Gl. Vet.* Ab eod.

Τονικὸς, ὁ, qui tenore seu extensione fit, *item* firmus, *Steph.*

Τόνος, ȣ, ὁ, tonus, accentus, *Ph.* tenor, tentigo, *Ph.* intensio, et quo intenditur, ut funis, restis, vis rei intensiva, et impulsiva, ut vesicæ, &c. A τείνω, *tendo.*

Τονόω, ῶ, f. ώσω, intendo, sc. vocem; (2) robero, firmo; (3) accentum pono alicubi. Ὅταν ἡ ὁρμὴ τȣ̃ φθεγγομένȣ πρὸς φωνὴν τονώσῃ τὸ μέρος, *Greg.* A τόνος.

Τονώδης, εος, ἡ, tonum habens.

Τονώσις, εως, ἡ, qu. dic. corroboratio, confirmatio; (2) accentus. A τονόω.

Τονωτικὸς, ἡ, ὸν, vim habens intendendi seu roborandi et firmandi. Ab eod.

Τοξάζομαι, fut. άσομαι, arcu jaculor. *Od.* 22, 72. A τόξον.

Τοξαλκὴς, ὁ ᾗ ἡ, epith. Cupidinis, sagittis vim suam exserentis. Ab eod. et ἀλκή.

Τοξάριον, ȣ, τὸ, parvus arcus, arculus. Dim.

Τοξάρχης, ȣ, ὁ, præfectus sagittariorum. A τόξον et ἀρχή.

Τόξαρχος, ὁ, dux, *Æsch.*

Τοξεία, ας, ἡ, ars sagittandi. A τοξεύω. Unde

Τόξευμα, ατος, τὸ, quod arcu emissum est, sagitta, jaculum; sagitta, *Gl. Vet.* (2) ipse ictus seu jactus sagittæ aut teli.

Τοξευτὴρ, ῆρος, ὁ, arcitenens, sagittarius; fœm. τοξευτηρία, sagittaria. Ab eod.

Τοξευτὴς, ȣ̃, ὁ, idem. Ab eod.

Τοξευτικὸς, ἡ, ὸν, sagittariæ artis peritus. *Gl. V.* sagittarius.

Τοξευτὸς, sagitta vulneratus. Οἷȣ δ' ὕπο τοξευτὸς, *Soph. Phil.* 334.

Τοξεύω, fut. εύσω, ex arcu sagittam emitto, jaculor, arcu peto, sagittis impeto vel ferio. *Gl. Vet.* sagitto. Καὶ ταῦτα μὲν δὴ νȣ̃ς ἐτόξευσεν μάτην, *Eur. Hec.* 603. Καθ' ὑπερβολὰν τεξεύσας, mira ingenii solertia, *Soph. Œd. Tyr.* 1196. *Metaph.* ducta ab iis qui in jaculando bene collimantes scopum attingunt. A τόξον.

Τοξήρης, εος, ὁ ᾗ ἡ, sagittifer, arcitenens, arcu et jaculis instructus. A τόξον et ἄρω.

Τοξικὸς, ἡ, ὸν, sagittarius, ad sagittas aptus; τὸ τοξικὸν, sagittarii; (2) venenum, sc. ἔγχριμα, quod sagittis illinebatur. A τόξον.

Τοξοβέλεμνος, ὁ, idem. Ex eod. et βέλος.

Τοξοβόλος, ὁ, jaculator, *Steph.* A βάλλω.

Τοξοδάμας, ὁ, idem, *Æschyl. Prom. Vinct.* 30.

Τοξόδαμνος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, arcu jaculisve subigens, interficiens. Τὴν τοξόδαμνον Ἄρτεμιν μαρτύρομαι, *Eur. Hippol.* 1462. Ex τόξον et δαμνάω.

Τοξοειδὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, arcuatus, *Gl. V.* Ex τόξον et εἶδος.

Τοξοθήκη, ης, ἡ, pharetra.

ΤΟ'ΞΟΝ, ȣ, τὸ, arcus; (2) pharetra cum telis; (3) ars sagittaria; τόξα, tela, *Ph.*

Τοξοποιέω, ῶ, arcus conficio. Τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς, contrahere, *Aristoph. Lys.* 8.

Τοξοποιΐα, ἡ, arcuum confectio.

Τοξοποιὸς, ὁ, qui arcus et jacula conficit, *Steph.*

Τοξοσύνη, ης, ἡ, ars sagittandi. A τόξον.

Τοξοτευχὴς, ὲς, arcus faciens. Ex eod. et τεύχω.

Τοξότης, ȣ, ὁ, sagittarius, arcitenens; (2) Sagittarius, i. e. sideris cœlestis nomen; (3) ap. Atticos minister publicus, apparitor magistratus. Ab eod.

Τοξότις, ιδος, ἡ, sagittaria, arcitenens; *Cal. Hymn. in Dian.* 223. A præc.

Τοξυλκὸς, ȣ̃, ὁ, peritus artis sagittariæ. Ab ἕλκω.

Τοξοφόρος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, qui arcum gestat et sagittas, sagittarius; arcifer, *Gl. V.* A τόξον et φέρω.

Τοξόω, ῶ, idem quod τοξεύω. Τοξȣ̃ται ἐς τὸ τραχὺς, *A el.*

Τοπάζιον, ȣ, τὸ, topazium, topazius lapis, gemmæ nomen. A τοπάζω.

Τοπάζιος λίθος, topazius lapis.

Τόπαζον, et τόπαζος, idem quod τοπάζιον, seu τοπάζιος λίθος, *Dion.*

Τοπάζω, fut. άσω, statuo, colloco, qu. dic. in loco pono; (2) conjicio, suspicor, quæro, investigo. Τὸ γὰρ τοπάζειν τȣ̃ σαφ' εἰδέναι δίχα, *Æsch. Agam.* 1378. A τόπος.

Τοπάλαι, *adv.* olim, quondam, jampridem.

Τοπαλαιὸν, *adv.* antiquitus, olim.

Τοπᾶν, *adv.* perpetuo, omnino. A πᾶς.

Τοπαράπαν, *adv.* omnino, prorsus.

Τοπαραυτίκα, *adv.* statim, tunc statim.

Τοπαροιθὲς, vel τοπάροιθεν, *adv.* antea.

Τοπάρος, *adv.* prius, antea.

Τοπάρχης, ȣ, ὁ, loci præses, qui loco alicui præfectus est, seu præest, toparcha. *Ph.* præfectus regionis. Ex τόπος et ἀρχή.

Τοπαρχία, ας, ἡ, toparchia, munus toparchæ. *Ph.* pagus. A præc.

Τόπαρχος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, idem quod τοπάρχης.

Τοπαστέον, conjiciendum et suspicandum est, *Hes.* A τοπάζω.

Τοπεῖον, τοπίον, *Ion.* τοπήϊον, funis, rudens, *Suid. Poll.*

Τοπέω, idem quod τοπάζω, *Suid.*

Τοπηγορία, ας, ἡ, communis loci tractatio. Τȣ̃το δὲ εἴτε διὰ τοπηγορίαν, εἴτε δείνωσιν, hoc autem sive per communis loci tractationem fiat, sive per exaggerationem, *Longin.* 11. A τόπος et ἀγορεύω.

Τοπήϊα, ων, τὰ, *Ion.* pro τοπεῖα, arma navis, seu supellex nautica. *Call. in Del.* 314.

Τοπικὸς, ἡ, ὸν, localis; situs, *Gl. V.* Hinc ἡ τοπικὴ, ῆς, sc. τέχνη, ars topica, ostendens τόπȣς, sive locos, e quibus argumenta desumenda sunt ad probandum vel amplificandum. A τόπος.

Τοπικῶς, *adv.* ratione loci; (2) per locos communes, per capita.

Τοπλέον, *adv.* magis; (2) frequentius.

Τοπογραφέω, ῶ, locum describo.

Τοπογραφία, ας, ἡ, loci vel locorum descriptio. A

Τοπογράφος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, locorum descriptor. Ex τόπος et γράφω.

Τοποθεσία, ας, ἡ, loci situs vel positus. *Ph.* loci positio, situs, canalis; item designatio, descriptio locorum. Ex τόπος et θέσις.

Τοποθετέω, locorum descriptionem instituo. Ex τόπος et inusit. θετέω.

Τοποκλισία, ας, ἡ, locus accubitus, ubi quis accumbit. Ab eod. et κλίσις.

Τοπομαχέω, ῶ, variis in locis prælior, i. e. modo hoc, modo illo in loco; (2) loci opportunitate utor ad pugnandum. A μάχομαι.

ΤΟ'ΠΟΣ, ȣ, ὁ, locus, tractus, regio; (2) τόποι, sedes et domicilia argumentorum *apud dialecticos;* (3) τόπος, argumentum seu thema, quod tractatur *apud rhetores;* (4) locus affectus, *apud medicos;* (5) vulva; (6) facultas, occasio.

Τοποτηρητὴς, ȣ̃, ὁ, qu. dic. loci servator, vicarius; locum tenens. A præc. et τηρέω.

Τοπρὶν, *adv.* prius, antea, olim.

Τοπρόσθεν, *adv.* antea, olim.

Τοπρότερον, *adv.* prius, antea, olim.

Τοπρῶτον, *adv.* primum, primo, primo loco, ante omnia.

Τόρβηλος, querulus, *Hes.*

Τόργος, cycnus, *Lyc.* vultur, *Suid.*

ΤΟΡΔΥ'ΛΙΟΝ, ȣ, τὸ, tordylium, seseli Creticum, *herba.*

Τορεία, ας, ἡ, ipsa actio cælandi, scalpendi.

Τόρευμα, ατος, τὸ, opus cælatum. *Gl. V.* toreuma. A τορεύω.

Τορεὺς, ὁ, idem quod τορευτὴς, *item* instrumentum quo utuntur οἱ τορευταὶ, *Poll.*

Τόρευσις, εως, ἡ, cælatura, *Ph.* A τορεύω.

Τορευτὴς, ȣ̃, ὁ, cælator. Ab eod.

Τορευτικὸς, ἡ, ὸν, ad cælaturam pertinens, seu cujus usus est in cælando; (2) cælandi facultate præditus. A τορευτής.

Τορευτὸς, ἡ, ὸν, cælo elaboratus. A

Τορεύω, fut. εύσω, cælo, *Ph.* Τόρευε πᾶσαν ᾠδὴν, concinna, *Aristoph. Thesm.* 995. κύπελλον ἡδὺ, *Anacr.* 18, 1. A τορός.

Τορέω, ῶ, fut. ήσω, perforo, perterebro, ferro trajicio, penetro; (2) perspicue declaro et denuncio, *Il.* 11, 236. Ab eod. Hinc

Τορητὸς, ὁ, vulnerabilis.

ΤΟ'ΡΜΗ, ης, ἡ, vel τόρμος, ȣ, ὁ, modiolus rotæ, in quem axis inseritur; (2) meta; (3) carceres et repagula; (4) cursus in hippodromo; (5) vestigium rotæ; (6) fibula, uncus, clavus.

Τορνεία, ας, ἡ, tornatio. A τορνεύω. Unde

Τόρνευμα, ατος, τὸ, quod tornando confit; (2) scobs, ramenta.

Τορνευτασπιδολυροπηγὸς, ȣ̃, ὁ ᾗ ἡ, torno scutolyrifici, vox comica, *Aristoph. Av.* 497. A τορνευτὴς, ἀσπὶς, λύρα, et πήγνυμι.

Τορνευτήριον, ȣ, τὸ, instrumentum quo aliquid tornatur et excavatur. A

Τορνευτὴς, ȣ̃, ὁ, tornator.

Τορνευτικὸς, ἡ, ὸν, ad tornatorem vel tornaturam pertinens; (2) tornandi peritus. Hinc ἡ τορνευτικὴ, ῆς, sc. τέχνη, ars tornandi. A

Τορνεύω, f. εύσω, torno; (2) circino describo. Τὰ δὲ τορνεύει, τὰ δὲ κολλομελεῖ, *Aristoph. Thesm.* 59. A

Τόρνος, ȣ, ὁ, tornus, instrumentum quo aliquid tornatur et excavatur. A τορέω.

Τορνόω, ῶ, f. ώσω, torno; (2) rotundum facio, circulo, circumscribo. *Il.* 23, 255. *Od.* 5, 249. A τόρνος.

Τορνωτασπιδολυρογλύφοι, οἱ, qui torno concinnant ac scalpunt clypeos lyrasque, *Ar.*

Τόρος, ȣ, ὁ, instrumentum lapicidarum, fabrorum, terebrum. Χαλύβων πελέκει καὶ τορόῳ, chalybum securi et terebro, *Eurip. in Cret. Fragm.* 2.

Τορὸς, ρὰ, ρὸν, penetrans, acutus; (2) perspicuus, clarus. A τορέω.

Τορυνάω, ῶ, tudicula agito. A

Τορύνη, ης, ἡ, id quo in olla aliquid teritur et agitatur inter coquendum. *Ph.* tudicula. A τείρω.

Τορύνω, idem quod τορυνάω, *Ar.*

Τορῶς, *adv.* acute; (2) perspicue, aperte, clare, acuta voce. A τορός.

Τοσάκις, *adv.* toties. A τόσος. Unde

Τοσάτιος, vel τοσσάτιος, tantus.

Τοσαυτάκις, *adv.* toties. A τοσȣ̃τος.

Τοσαυτάκως, *adv.* tot modis. Ab eod.

Τόσος, η, ον, tantus. Ab ὅσος.

Τοσόσδε, τοσσόσδε, τοσσῆσδε, tantus. Τίνος χάριν τοσόνδ' ἀνάλωσας λέγον; *Soph. Aj.* 1049.

Τοσȣταριθμος, ον, tantum numerum explens.

Τοσȣ̃τος, αύτη, ȣ̃το, tantus; τοσέτῳ, tantidem, tanto, *Ph.* Ex τόσος et ȣ̃τος.

Τόσσα, *tanta,* nom. pl. *Poet.* pro τόσα, a τόσος.

Τοσσάκις, et τοσσάκι, *Poet.* pro τοσάκις.

Τοσσῆνον, *tantum,* acc. sing. *Dor.* pro τόσον.

Τόσσος, *Poet.* pro τόσος.

Τόσω, *adv.* tanto, tanto magis. A τόσος.

Τοτάχος, *adv.* cito, passim apud *LXX.* Οὐ δυνήσῃ ἐξαναλῶσαι αὐτȣ̀ς τοτάχος, *Deut.* 7, 22.

Τότε, *adv.* tunc, tum, deinde, *Ph.* τότε δὴ, ita demum, *Ph.* tum demum, *Gl. V.*

Τοτὲ, *adv.* aliquando. Ab ὅτε.

Τοτελευταῖον, *adv.* postremo, demum, denique, tandem.

Τοτηνικάδε, *adv.* tunc.

Τοτρίτον, *adv.* tertium, tertio.

Τȣ̀κεῖθεν, pro τὸ ἐκεῖθεν, illinc. Τȣ̀κεῖθεν ἄλσȣς τȣ̃δε, in ulteriori hujus luci parte, *Soph. Œd. Col.* 505.

Τȣ̀λασσον, *deterius, Att.* vel *Dor.* pro τὸ ἔλασσον, compar. a μικρός.

Τȣ̀μὸν, *meum, Att.* vel *Dor.* pro τὸ ἐμόν.

Τȣ̀ναντίον, *contra, Att.* vel *Dor.* pro τὸ ἐναντίον.

Τȣ̃νεκα, *Att.* vel *Dor.* pro τȣ̃ ἕνεκα.

Τȣ̀πέκεινα, ultra. Ἀκτή τις ἐστὶ τȣ̀πέκεινα τῆσδε γῆς, *Eurip. Hippol.* 1199. pro τὸ ἐπέκεινα.

Τȣ̀πιὸν, pro τὸ ἐπιὸν, aor. 2. part. act. n. g. v. ἔπειμι, aggredior, immineo, insto. Τȣ̀πιὸν κακὸν, imminens malum, *Eurip. Alc.* 171.

Τȣ̀πίσω, *in posterum, Att.* vel *Dor.* pro τὸ ὀπίσω.

Τȣρκογενὴς, ὁ, Turcus, *M. Mus.*

Τȣ̀ς, *hos,* acc. pl. ab ὁ, *hic.*

Τȣ̃τ', pro τȣ̃το, *hoc.*

Τȣτάκι, et τȣτάκις, *adv.* interea vero, tunc; (2) hic, ibi; (3) toties. *Call. in Jov.* 44.

Τȣ̃τερον, *Att.* vel *Dor.* pro τὸ ἕτερον.

Τȣτέστι, *Att.* vel *Dor.* pro τȣ̃τό ἐστι, hoc est.

Τȣτέων, gen. pl. *Ion.* pro τȣ́των, ab ȣ̃τος, *hic.*

Τυτόθι, pro ἐντεῦθεν, hinc, ex eo. Κἤχιτ' ἔχων σκαπανάν τι καὶ εἴκατι τυτόθι μᾶλα, *Theocr. Id.* 4, 10.

Τόφρα, *adv.* tamdiu, donec; (2) tunc; (3) ut. Ex τὸ et ὄφρα.

Τράγαιναι, ῶν, αἱ, capræ utriusque sexus genitalia habentes. A τράγος.

Τραγάκανθα, ης, ἡ, qu. dic hircina spina, frutex. Ex τράγος et ἄκανθα.

Τραγαλίζω, rodo; *verbum Aristoph. Vesp.* 672. quasi a τραγεῖν, a τράγω.

Τραγανὸν, callosum, *Gl. V.* et τράγανον, callosum, *Ph.* cartilago, al. *Gl. V.*

Τράγανος, ου, ὁ, herba quædam, quæ et τράγος.

Τραγάω, ῶ, hircum refero; (2) libidine incipio tentari; unde et pubesco; (2) luxurio, ut seges, arbor. A τράγος.

Τραγεῖν, *comedisse*, a. 2. inf. act. verbi τρώγω.

Τράγειος, et τράγεος, hircinus; ut τραγέη, et τραγῆ, scil. δορὰ, hircina pellis; τράγειον κρέας, hircina caro, *Gl. V.* A τράγος.

Τραγέλαφος, ου, ὁ, hircocervus, animal hirci et cervi figuram mixtam habens; (2) poculi genus. Ex τράγος et ἔλαφος.

Τράγεος, έα, εον, hircinus. A τράγος.

Τράγημα, ατος, τὸ, tragema, quod secundis mensis apponitur. *Ph.* τραγήματα, bellaria. A τραγάω. Hinc

Τραγηματίζομαι, comedo bellaria. Hinc

Τραγηματισμὸς, οῦ, ὁ, comestio bellariorum.

Τραγηφόρος, ὁ, hircinam pellem gestans, *Hes.*

Τραγίαμβος, ὁ, tragiambus, genus versus Iambici, cui opp. τὸ ἰαμβικὸν κωμικόν.

Τραγίζω, f. ίσω vid. τραγάω, *Aristot.* A τράγος. Unde

Τραγικὸς, ἡ, ὸν, pertinens ad tragœdum, tragœdorum proprius, conveniens tragicis, dignus tragicis, tragicus poeta.

Τραγικεύομαι, tragice loquor, *Ar. Sch.*

Τραγικῶς, *adv.* tragice, more tragicorum.

Τράγιον, seu τραγεῖον, ου, τὸ, herba, cujus folia autumno virus hirci olent. A τράγος.

Τραγίσκος, ου, ὁ, hirculus, parvulus hircus, aut hœdus. Dim. ab eod.

Τραγιστὴς, ὁ, sacrilegus, sc. qui hircum immolationi destinatum surripuisset, *Hes.*

Τραγοβάμων, ὁ, hircinis pedibus incedens, ut Pan. Ex τράγος et βαίνω.

Τραγόκερως, hircina cornua habens. Ex eod. et κέρας.

Τραγοκουρικὸς, ἡ, ὸν, ad capros tondendos aptus. Ex eod. et κουρά.

Τραγοκτόνος, ου, ὁ ϗ ἡ, hircos occidens. Ἀγρεύων αἷμα τραγοκτόνον, *Eur. Bacch.* 139. Ex eod. et κτείνω.

Τραγομάσχαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, hircosus, *Gl. V.* hircum olens. Ex eod. et μασχάλη.

Τραγόπους, ποδος, ὁ, hircinos pedes habens.

Τραγοπώγων, ωνος, ὁ, hircinam barbam habens; (2) nomen herbæ.

Τραγορίγανον, ου, τὸ, origanum hircinum, *Nic. Al.* 310. Hinc τραγοριγανίτης οἶνος, vinum e tragorigano confectum.

ΤΡΑ'ΓΟΣ, ου, ὁ, hircus, caper; (2) libido et salacitas; (3) fœtor, qualis hircorum; (4) luxuries arborum, segetis.

Τραγοσκελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui hircinis est cruribus. A præc. et σκέλος.

Τραγοφαγέω, ῶ, hircos vel capros edo. Ex eod. et φάγος.

Τραγῳδάριον, ου, τὸ, levis tragœdia. Dim. a τραγῳδία.

Τραγῳδέω, tragœdiam decanto; (2) tragice decanto; (3) tragice exaggero, tragice vociferor, exclamo, deploro, tragice ostento, res supra modum augeo. Τήν τε πολυθρύλλητον ἀρετὴν τραγῳδοῦσι, *Luc.* A τραγῳδός. Hinc

Τραγῴδημα, ατος, τὸ, tragœdia, tragica oratio.

Τραγῳδητὴς, οῦ, ὁ, tragœdus.

Τραγῳδία, ας, ἡ, tragœdia; (2) rerum terribilium opinio, jactatio. A τραγῳδός.

Τραγῳδικὸς, ἡ, ὸν, pertinens ad tragœdum, tragœdorum proprius. Ab eod.

Τραγῳδιογράφος, ου, ὁ, tragœdiarum scriptor. Ex τραγῳδία et γράφω.

Τραγῳδιοδάσκαλος, et τραγῳδοδιδάσκαλος, ου, ὁ, qui tragœdias docet, tragicus, *Arist. Thesm.* 94. Ex τραγῳδία vel τραγῳδός.

Τραγῳδοποιὸς, οῦ, ὁ, tragicus poeta. Ex τραγῳδία vel τραγῳδὸς, et ποιέω.

Τραγῳδὸς, οῦ, ὁ, tragœdus, qui tragœdias agit, tragicus poeta, *Gl. V.* cantator. Ex τράγος et ᾠδὴ, *cantus*, quoniam hirco remunerabantur qui tragœdia vicerant.

Τραίνω, idem quod τορέω, *Ep. Suid.*

Τρακταΐζω, dealbo, candidum reddo, *Phav.*

Τράκτος κηρὸς, cera quæ tractando inalbuit, *Æsch.*

Τράκτωμα, τὸ, emplastrum quod equorum scapulis imponitur, *V. L.*

Τράμις, vel τράμη, podex; sive linea quæ medium scrotum dividit in duas partes.

Τράμπις, ιδος, ἡ, navis. *Lycoph. Nic.*

Τρανέω, idem quod τρανόω, *Steph.*

Τρανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, perspicuus, manifestus. Ἴσμεν οὐδὲν τρανὲς, *Soph. Aj.* 24.

Τρανὸς, ἡ, ὸν, idem. *LXX.* opp. obscuro.

Τρανότης, ητος, ἡ, perspicuitas. A præc.

Τρανόω, ῶ, f. ώσω, clarum et perspicuum reddo, declaro, manifesto; (2) illumino, illustro.

Τρανῶς, *adv.* manifeste, aperte, diserte; expresse, *Ph.* ad liquidum, clare. al. *Gl. V.*

Τρανωτικὸς, ἡ, ὸν, explanandi, illustrandi vim habens. A τρανόω.

Τράπε, *vertit*, 3. sing. a. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔτραπε, a τρέπω.

ΤΡΑ'ΠΕΖΑ, ης, ἡ, mensa cibaria; (2) cœna ipsa, seu cibi in mensa positi; (3) mensa argentaria; (4) fiscus, ærarium; (5) dicitur et de multis rebus mensæ figuram habentibus; διακονεῖν τραπέζαις, cibum ministrare, in *N. T.* stipis colligendæ ac distribuendæ curam gerere. Τράπεζα βορᾶς, mensa, *Soph. Œd. Tyr.* 1464.

Τραπεζεὺς, έως, ὁ, mensæ adsecla, parasitus.

Τραπεζήεις, ήεσσα, ῆεν, mensarius, ad mensam pertinens, mensæ inserviens.

Τραπεζία, ας, ἡ, mensarum confectio.

Τραπέζιον, ου, τὸ, mensula, abaculus, figura geometrica. Dim.

Τραπεζιτεύω, fut. εύσω, mensarius sum. A

Τραπεζίτης, ου, ὁ, nummularius, mensularius, *Phil.* argentarius, *Gl. V.* A τράπεζα. Hinc

Τραπεζιτικὸς, ἡ, ὸν, ad mensarium pertinens, *Ph.* τραπεζιτικὰ, arcaria.

Τραπεζοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, mensæ formam habens. Ex τράπεζα et εἶδος.

Τραπεζοκόμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui mensam curat et instruit, *Longin.* 43. Ex eod. et κομέω.

Τραπεζοκόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui satiatur cibis appositis, vel curator dapum. Ex eod. et κορέω.

Τραπεζολοιχὸς, οῦ, ὁ, qui mensas lingit, mensarum adsecla, parasitus. Ex eod. et λείχω.

Τραπεζοποιΐα, ἡ, mensarum fabricatio. A

Τραπεζοποιὸς, οῦ, ὁ, qui mensam instruit; (2) mensam fabricans. Ex τράπεζα et ποιέω.

Τραπεζορήτωρ, ορος, ὁ, qui in mensa disserit.

Τραπεζότης, ητος, ἡ, abstractum a τράπεζα, *ap. Diog. Laert.*

Τραπεζοφόρον, ου, τὸ, caliculare, ubi calices reponuntur. Ex τράπεζα et φέρω.

Τραπεζοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui mensam fert seu sustinet. Ex iisd.

Τραπεζόω, ῶ, f. ώσω, mensæ impono. A τράπεζα.

Τραπεζώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, mensarius, mensæ similis, figuram mensæ habens. Ab eod.

Τραπέζωμα, ατος, τὸ, quod mensæ imponitur, ut vasa. A τραπεζόω. Unde

Τραπέζωσις, εως, ἡ, apparatus mensæ, id quod mensæ imponitur.

Τραπεῖν, præs inf. act. *Ion.* pro τρέπειν, a τρέπω

Τραπείομεν, *vertamus*, 1. pl. aor. 2. conj. act. *Ion.* et *Poet.* pro τραπῶμεν.

Τραπελίζω, verto, converto. A

Τραπελὸς, ἡ, ὸν, mutabilis. A τρέπω.

Τράπεν, 3. sing. aor. 2. ind. act. *Ion.* et cum ν, pro ἔτραπε, a τρέπω, *verto.*

Τράπισδαν, acc. sing. *Dor.* pro τράπεζαν.

Τραπέσθαι, aor. 2. inf. med. verbi τρέπω.

Τραπέω, ῶ, uvas calco in lacu. Οἱ γε μὲν ἐτράπεον, τοὶ δ' ἤρυον, *Hesiod. Scut.* 301. Ab eod. Hinc

Τραπητέον, *adv. pos.* vertendum, convertendum.

Τραπητὴς, οῦ, ὁ, calcator uvarum.

Τράπηξ, ηκος, ὁ, hasta. A τρέπω.

Τράπομαι, vertor, convertor, *Ion.* pro τρέπομαι.

Τράπωμαι, aor. 2. conj. med. verbi τρέπω.

Τρασιὰ, ᾶς, ἡ, tabula seu corbis, ubi siccantur casei et ficus, et alii fructus. A τέρσω.

Τραυλίζω, fut. ίσω, balbutio, balbus aut blæsus sum. Εἶτ' Ἀλκιβιάδης εἶπε πρός με, τραυλίσας, *Aristoph. Vesp.* 44. A τραυλός.

Τραυλισμὸς, οῦ, ὁ, balbuties. A præc.

ΤΡΑΥΛΟ'Σ, ἡ, ὸν, balbus, blæsus. Τραυλὸς profert λ pro ρ. Vide *Plut. in Alc.* 1.

Τραυλότης, ητος, ἡ, balbuties. A τραυλός.

Τραῦμα, ατος, τὸ, vulnus; (2) clades, strages, detrimentum bello acceptum. A τραύω, pro quo usitatum est τιτρώσκω. Hinc

Τραυματίας, ου, ὁ, vulneratus, saucius.

Τραυματίζω, f. ίσω, vulnero, saucio. Οἱ δὲ ϗ τοῦτον τραυματίσαντες ἐξέβαλον, *Luc.* 20, 12. Κεῖσαι δὲ θύρσοις ἐξενεῦσαι χερῶν, ἐτραυμάτιζον, *Eurip. Bac.* 763. Τετραυματισμένους, *Act.* 19, 16.

Τραυματικὸς, ἡ, ὸν, vulneribus sanandis aptus.

Τραυματοποιὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, vulniferus, *Gl. V.* vulnificus. Ex τραῦμα et ποιέω.

Τράφαξα, τὰ, quæ ex jumentorum præsepi decidunt, *item* spinosa ligna et arida, *Pherec.*

Τράφαλλος, idem quod τρεφαλὶς, *Hes.*

Τράφε, *aluit*, 3. sing. aor. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔτραφε, a τρέφω.

Τράφειν, *educare*, præs. inf. *Ion.* pro τρέφειν.

Τραφέμεν, *aluisse*, a. 2. inf. act. *Ion.* pro τραφεῖν.

Τράφεν, *nutriti sunt*, 3. pl. aor. 2. ind. pass. *Ion.* et *Bœot.* pro ἐτράφησαν, *Il.* 1, 251.

Τραφερὸς, ρὰ, ρὸν, aridus, siccus; (2) compactus, firmus; (3) alens, alendi vim habens; *Apoll. Rhod.* 4, 281. (4) grandis, bene saginatus. (1) φῦλα κολοιῶν ἐκ νομοῦ ἐρχόμενα τραφεροῦ, *Aratus*, 1026. Τραφερὰ, terra sicca, continens, *Il.* 14, 308. Ἵπποι . . . Ἑστᾶσ', οἵ μ' οἴσουσιν ἐπὶ τραφερήν τε ϗ ὑγρὴν, *Il.* 14, 308. (4) καί τις τῶν τραφερῶν ὠρέξατο, unus ex grandibus, *Theocr.* 21, 44. A τρέφω.

Τράφηξ, ηκος, ὁ, pro τράπηξ, *Lycophr.*

Τραφήσομαι, 1. sing. f. 2. ind. pass. v. τρέφω.

Τραφθέντας, acc. plur. aor. 1. part. pass.

Τράφοισαν, acc. sing. a. 2. act. *Dor.* et *Æol.* pro τραφοῦσαν.

Τραχαλὸς, asper, scaber, salebrosus, *Suid.* al. τραχηλός.

Τραχέως, *adv.* aspere. A τραχύς.

Τραχηλιαῖος, αία, αῖον, ad collum pertinens.

Τραχήλια, ων, τὰ, edulia ab extremis partibus animalium, ut cervicibus, pedibus, alis, anserum et aliorum; (2) minores victimarum partes, majores sunt κῶλα. A τράχηλος.

Τραχηλιάω, ῶ, collum seu cervicem attollo; (2) superbio, ferocio. Ab eod. Unde

Τραχηλίζω, fut. ίσω, in collum seu cervicem resupino; (2) obtorqueo collum, obtorto collo traho; (3) nudo, præbeo conspiciendum; (4) converto seu convertere facio cervicem ac vultum; τραχηλιζόμενος, qui alicujus rei videndæ cupiditate incensus, convertit eo collum et caput. Διαλαμβάνων τοὺς ἀνταγωνιστὰς ἐτραχήλιζεν, *Plutarch.* Πάντα δὲ γυμνὰ ϗ τετραχηλισμένα τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ, aperta, *Metaph. Hebr.* 4, 13.

Τραχηλιμαῖος, αία, αῖον, idem quod τραχηλιαῖος.

Τραχηλισμὸς, οῦ, ὁ, cervicis resupinatio vel flexus. A τραχηλίζω.

Τραχηλοκοπέω, ῶ, fut. ήσω, collum abscindo seu amputo, *Gl. V.* τραχηλοκοπῶ, decollo. Ex τράχηλος et κόπτω. Unde

Τραχηλοκοπία, ας, ἡ, decollatio, *Gl. V.*

ΤΡΑ'ΧΗΛΟΣ, ου, ὁ, collum, cervix; *proprie* cervices, vertebræ ad collum. A τραχὺς, *Etym.*

Τράχουρος, vel τραχοῦρος, ου, ὁ, trachurus, piscis quidam. Ex τραχὺς et οὐρά.

Τραχύνω, ῶ, durum, asperum reddo, *ap. Jos.*

Τραχυβατέω, ῶ, per aspera incedo.

Τραχυδέρμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, cutem seu pellem habens asperam et scabram. Ex τραχὺς et δέρμα.

Τραχυ-

Τραχυντικὸς, ἡ, ὸν, exasperandi vim habens. A
Τραχύνω, aspero, exaspero. A τραχύς.
Τραχυόστρακος, ου, ὁ καὶ ἡ, asperam et scabram testam habens. Ex eod. et ὄστρακον.
Τραχύπους, ποδος, ὁ καὶ ἡ, qui asperos et scabros habet pedes.
ΤΡΑΧΥ'Σ, εῖα, ὺ, asper, scaber, confragosus, salebrosus; scruposus, hirsutus, *Gl. V.* acer, acerbus, torvus, *Ph.* ferox.
Τράχυσμα, ατος, τὸ, asperitas, seu aspredo, v. gr. cutis. A τραχύνω.
Τραχυσμὸς, οῦ, ὁ, idem et ab eod.
Τραχύστομος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui aspera voce est, seu qui aspere loquitur. A τραχὺς et στόμα.
Τραχύτατα, *adv.* asperrime. A τραχύς.
Τραχύτης, ητος, ἡ, asperitas, scabrities. Ab eod.
Τραχύφλοιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui aspero et scabro cortice est.
Τραχυφωνία, ας, ἡ, asperitas vocis. A
Τραχύφωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui aspera vox est. A τραχὺς et φωνή.
Τραχώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, asper, durus. A τραχύς.
Τράχωμα, ατος, τὸ, asperitas, exasperatio. Ab eod.
Τραχωματικὸν, κολλύριον, tollendis oculorum asperitatibus efficax, *Gal.*
Τραχὼν, ῶνος, ὁ, locus asper et salebrosus, *Gl. V.* sentes, cautes. A τραχύς.
Τρείτην, *timebant*, 3. dual. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐτρείτην, a τρέω.
Τρεῖν, *tremere*, præs. inf. act. *contr.* pro τρέειν.
Τρεῖς, οἱ καὶ αἱ, τρία, τὰ, tres, tria.
Τρείω, tremo, paveo, territus fugio. Κουρὴν τρείοντες ἐνιπήν, *Oppian. Cyneg.* 3, 178.
Τρέμω, tremo, intremisco, trepido. Ἀνὴρ ὃ τρέμει τὸ πρᾶγμα, *Aristoph. Ach.* 499. Πόσον τρέμουσα, *Eur. Andr.* 808. A τρέω.
Τρέον, 3. pl. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔτρεον.
Τρέπον, 3. plur. imperf. indic. act. *Ion.* pro ἔτρεπον, a τρέπω.
Τρεπτέον, vertendum est, *Plut.*
Τρεπτὸς, ἡ, ὸν, qui verti potest, qui mutari potest, mutabilis; (2) exorabilis. A τρέπω.
Τρεπτότης, ἡ, conversio, versio, *Hes.*
ΤΡΕ'ΠΩ, f. τρέψω, verto, converto; (2) in fugam converto; (3) muto; (4) verso, considero, perpendo; ἐτράπησαν, in fugam versi sunt; a. 2. pass. 3. pl. τετραμμένος, conversus, perf. part. pass. Τρέπειν αἰτίαν ἐκείνῳ, *Soph.* Πρὸς χρηματισμὸν τρέπεσθαι, *Plat.* Εἰς τὴν κεφαλὴν ἅπαντα τὴν σὴν τρέψεται, *Aristoph. Nub.* 40. Βούλομαι χρηστοῖς λόγοις τρέψαι πρὸς ἔργον νόμιμον, *Id. Av.* 1455.
Τρέσσαν, *territi sunt*, 3. pl. aor. 1. ind. act. *Ion.* et *Poet.* pro ἔτρεσαν, a τρέω, *tremo.*
Τρέστης, ου, ὁ, timidus. A τρέω.
Τρέφοιν, præs. opt. act. *per Syncop.* pro τρεφοίην, quod *Att.* pro τρέφοιμι, a τρέφω.
Τρέφος, εος, τὸ, quod nutritur, alumnus. A
ΤΡΕ'ΦΩ, f. θρέψω, alo, nutrio, nutrico, educo; ἐτράφην, nutritus sum, a. 2. pass. τεθραμμένος, educatus, p. part. pass. (2) habeo; (3) coagulo; (vide τραφερὸς, *Ern.*) (4) τρέφομαι, versor; (2) τἀληθὲς γὰρ ἰσχύον τρέφω, vim enim veritatis habeo, *Soph. Œd. Tyr.* 356. (3) μιᾶς τρέφῃ πρὸς νυκτὸς, continua in nocte versaris, *Soph. Œd. T.* 374. Ἔτραφον, a. 2. act. passiva significatione, *Il.* 2, 661. ἐτραφέτην, nutriti sunt: Sic *Callim. H. Jov.* 55. *Orph. Arg.* 378. Δεῖ σ᾽ ὅπως πατρὸς δείξῃς ἐν ἐχθροῖς οἷος ἐξ οἵου 'τράφης, *Soph. Aj.* 558. Ἡ σ᾽ ἐθρέψατο, *Eur. Med.* 1335. Ἐν ἀγορᾷ κἀγὼ τέθραμμαι, *Aristoph. Eq.* 293. Πῶς ἂν ἀντ᾽ ἐμοῦ τὸν ἴσον χρόνον τρέφοιτε τήνδε νόσον; sustinuissetis? *Soph. Phil.* 791.
Τρεχέδειπνος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ad cœnam festinanter accurrit, parasitus. E seq. et δεῖπνον.
ΤΡΕ'ΧΩ, curro, festino, propero; f. m. θρέξομαι, et δραμοῦμαι, curram; aor. 2. ἔδραμον· imperat. δράμε, curre, *Gl. V.* Ἀγῶνα θανάσιμον δραμούμενον, qui currat letale certamen, *Eurip. Orest.* 876. Καὶ τύνη, ἔφη, βραδὺς καὶ τρέχεις τὸν ἡμίονον, muli cursum imitaris, *Plutarch.* 150. Πάντες μὲν τρέχουσιν, εἷς δὲ λαμβάνει τὸ βραβεῖον, 1 *Cor.* 9, 24.

Τρέψαις, aor. 1. part. act. *Æol.* pro τρέψας, a τρέπω.
Τρέψειε, 3. sing. aor. 1. opt. act. *Æol.* pro τρέψαι, a τρέπω.
Τρέψις, εως, ἡ, conversio vel confectio ciborum, *Aret.* A τρέπω.
Τρεψίχρως, ωτος, ὁ, epith. polypi, qui colorem mutat.
ΤΡΕ'Ω, ῶ, f. έσω, tremo, intremisco, trepido, timeo; (2) territus seu pavefactus fugio. Φίλαι, τρέσητε μηδὲν, *Soph. Œd. Col.* 1758. Τοὺς πολεμίους οὐδεπώποτε ἔτρεσας, *Luc.*
Τρέω, foro, *Gl. V.* Hinc f. 1. τρήσω. Τετρημένον ξύλον, *Aristoph. Lys.* 685.
Τρῆμα, ατος, τὸ, foramen; (2) pudenda muliebria, *Ern.* A τρέω.
Τρηματίκτης, ου, ὁ, aleator; (2) qui fœminas stuprat. A τρῆμα et τίζω.
Τρηματίζω, alea ludo; (2) stupro. A τρῆμα.
Τρηματόεις, όεσσα, όεν, multis foraminibus pertusus, multa habens foramina. A τρῆμα.
Τρηματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem et ab eod.
Τρήμη, ης, ἡ, foramen. A τρέω, *timeo.*
Τρήρων, ωνος, ἡ, columba, *Il.* 5, 778. A τρέω.
Τρῆσις, εως, ἡ, perforatio, perfossio, trajectio, quæ fit terebra. A τρέω.
Τρητοῖο, gen. sing. *Ion.* pro τρητοῦ, a
Τρητὸς, ἡ, ὸν, perforatus, foramina habens. Μελισσᾶν ἀμείβεται τρητὸν πόνον, favos, *Pind. Pyth.* 6, 52. Ab eod.
Τρηχαλέος, έα, έον, asper. *Ion.* a τρηχύς.
Τρηχέως, *Poet.* pro τραχέως, *Steph.*
Τρηχύνω, *Ion.* pro τραχύνω, exaspero.
Τρηχὺς, εῖα, ὺ, *Ion.* pro τραχύς.
Τρήχω, asper et salebrosus sum. Τετρήχει δ᾽ ἀγορή, *Il.* 2, 95. A τρηχύς.
Τριαγμὸς, οῦ, ὁ, victoria, *proprie* in triplici certamine. A τριάσσω.
Τριάζω, vinco in triplici certamine. A τρεῖς.
Τρίαινα, ης, ἡ, tridens; fuscina. Ab eod.
Τριαινατὴρ, ῆρος, ὁ, agricola qui tridente utitur. A τρίαινα.
Τριαινοειδὴς, ὲς, speciem tridentis habens. Ab eod. et εἶδος.
Τριαινοειδῶς, *adv.* specie tridentis.
Τριαινόω, tridente moveo, *Ar.*
Τριακαίδεκα, οἱ, αἱ, τὰ, tredecim.
Τριακαιδεκέτης, ὁ, tredecim annos natus. A præc. et ἔτος.
Τριακὰς, άδος, ἡ, trigesima dies mensis; (2) numerus tricenarius. A τριά.
Τριάκις, *adv.* ter. A τρία.
Τριακονθάμματος, ου, ὁ καὶ ἡ, constans 30 nodis seu vinculis. Ex τριάκοντα et ἅμμα.
Τριακονθήμερος, ὁ καὶ ἡ, qui 30 dierum est, qui habet 30 dies. Ex eod. et ἡμέρα.
Τριάκοντα, οἱ, αἱ, τὰ, triginta. A τρεῖς.
Τριακονταέτης, ου, ὁ, qui triginta annorum est. Ex τριάκοντα et ἔτος. Hinc
Τριακονταετία, ας, ἡ, tempus 30 annorum.
Τριακονταέτις, ιδος, ἡ, quæ 30 annorum est.
Τριακοντάζυγος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui triginta transtra habet. Ex τρ. et ζυγά.
Τριακοντάκις, *adv.* tricies. A τριάκοντα.
Τριακοντάκλινος, ου, ὁ καὶ ἡ, triginta lectis instructus. Ex eod. et κλίνη.
Τριακοντάμηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui est triginta mensium. Ex eod. et μήν.
Τριακονταμναῖος, ου, ὁ, qui triginta minarum seu pondo est. Ex eod. et μνᾶ.
Τριακονταπέντε, οἱ, αἱ, τὰ, triginta quinque.
Τριακοντάπηχυς, εος, ὁ καὶ ἡ, triginta cubitorum mensuram æquans.
Τριακοντάπους, ουν, 30 pedes æquans.
Τριακονταρχία, ἡ, dominatus triginta virorum, *Xen.*
Τριακοντήρης, εος, ἡ, navis triginta ordinum. Ex τριάκοντα et ἐρέσσω.
Τριακοντόργυιος, ου, ὁ καὶ ἡ, passus 30 æquans Ex eod. et ὀργυιά.
Τριακόντορος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui triginta remis agitur. Ex eod. et ἐρέσσω.
Τριακοντούτης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui triginta annorum est. Ex eod. et ἔτος.

Τριακοντοῦτις, ἡ, quæ triginta annorum est, *Steph.*
Τριακοντωρυγὸς, triginta vallos habens, *Steph.*
Τριακόσιοι, ιαι, ια, trecenti, æ, a. A τρεῖς.
Τριακοσταῖος, αία, αῖον, qui trigesimo die, vel spatio triginta dierum aliquid facit. A
Τριακοστὸς, ἡ, ὸν, trigesimus. A τριάκοντα.
Τριακτὴρ, ὁ, victor, *Æsch.*
Τρίακτος, ου, ὁ, devictus; (2) superabilis. A τριάσσω.
Τριάνωρ, ορος, ἡ, quæ ter vel sæpius nupsit. Ab ἀνήρ.
Τριὰξ, pro τριὰς, *Hes.*
Τριάρμενος, ου, ὁ καὶ ἡ, trinis instructus velis. Ex τρία et ἄρμενον.
Τριαρχία, ας, ἡ, triumviratus. E τρεῖς et ἀρχή.
Τριὰς, άδος, ἡ, numerus ternarius, ternio, tria; (2) Tres Personæ S. Trinitatis, *Gl. V.* Trinitas. A τρεῖς.
Τριασμὸς, ὁ, trinarii numeri ratio, al. τριαγμὸς, *Steph.*
Τριάσσω, vinco, supero, *proprie* certamine triplici. A τριάς.
Τριαύλαξ, κος, ὁ καὶ ἡ, trisulcus, *Gl. V.*
Τριαύχην, ενος, ὁ καὶ ἡ, tria capita habens, epith. Hecates.
Τριαχθῆναι, a. 1. inf. pass. verbi τριάσσω, *vinco.*
Τριβάδες, ων, αἱ, fœminæ lasciviæ, nefandæ. A τρίβω.
Τριβακὸς, ἡ, ὸν, homo tritus, i. e. veterator, in rebus agendis exercitatus. At τριβακὸν, οῦ, τὸ, lacerna seu vestis trita; obsoletum, *Gl. V.* Ab eod.
Τριβαλλοὶ, οἱ, sycophantæ, *Sch. Ar.*
Τρίβαλος, ου, ὁ, tritus, lacer. Ab eod.
Τρίβανον, ου, τὸ, id quo teritur fomes, id quod terit fomitem. Ab eod.
Τριβάρβαρος, ου, ὁ, ter barbarus, valde barbarus.
Τριβελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, tres cuspides habens. Ex τρεῖς et βέλος.
Τριβεὺς, έως, ὁ, tritor, qui fricat seu defricat. A τρίβω. Unde
Τριβὴ, ῆς, ἡ, tritus, i. e. tritura; (2) usus, exercitatio; (3) occupatio; (4) mora, procrastinatio. (4) Μὴ τριβὰς ἔτι, ne moreris amplius, (suppl. ποιεῖτε,) *Soph. Antig.* 577. Ἐς τριβὰς ἐλᾷ, moras quærit, *Soph. Œd. Tyr.* 1160. Πορίζεις τριβὰς, moras nectis, *Aristoph. Ach.* 386. Οὐ μακρᾶς χρόνου τριβῆς, *Soph. Antig.* 1078.
Τριβίκια, τὰ, ricini, *V. L. ex Sch. Hom.*
Τριβολεκτράπελος, ου, ὁ καὶ ἡ, nugacissimus, inconditus, *Aristoph. Nub.* 999. A τρίβω et ἐκτράπελος.
Τριβολεκτράπελος, ον, durus, inconditus, absurdus, *Ar. Sch.*
Τρίβολος, ου, ὁ, tribulus, herba quædam; sentis, spina, *Gl. V.* Ex τρεῖς et βολή.
Τρίβος, ου, ἡ, semita, trames, callis, limes, *Ph.* (2) quicquid stantes, cubantes, &c. terimus, ut planta pedis, &c. A τρίβω.
Τρίβραχυς, υος, ὁ, tribrachys, pes prosodicus, ex tribus syllabis brevibus constans.
Τρίβροχος, ον, ter madefactus, ter rigatus, *Steph.* A βρέχω.
ΤΡΙ'ΒΩ, fut. ψω, tero, frico, trituro, *Gl. V.* τετριμμένος, tritus, *Gl. V.* perf. pass. part. Δυστυχῆ τρίβει βίον, *Soph. El.* 604. Ἐτύγχανε γὰρ οὐ τρίβων ὢν ἱππικῆς, imperitus, *Aristoph. Vesp.* 1418. Σοφὸς γὰρ ἀνὴρ, καὶ τρίβων τὰ τοιάδε, *Eur. Med.* 686. Hinc
Τρίβωμες, *teramus*, 1. pl. præs. conj. act. *Dor.* pro τρίβωμεν.
Τρίβων, ωνος, ὁ, ἡ, pallium tritum. Hinc
Τριβωνάριον, ου, τὸ, palliolum tritum. Dim.
Τριβωνεύομαι, τρίβων εἰμὶ πραγμάτων, *Suid.*
Τριβωνικῶς, *adv.* modo pallii detriti. A
Τριβώνιον, ου, τὸ, palliolum tritum, lacernula detrita, *Gl. V.* velum, palliastrum, ricinus, Dim. a τρίβων.
Τριβωνοφορέω, ῶ, pallium tritum gesto.
Τριβωνοφορία, ας, ἡ, triti pallii gestatio. A
Τριβωνοφόρος, ου, ὁ, pallium tritum gestans seu detritam vestem. *Gl. V.* palliatus. Ex τρίβων et φέρω.
Τριγαμία, ας, ἡ, tertium matrimonium. A

Τρίγαμος,

Τρίγαμος, ου, ὁ ϗ ἡ, ter uxorem ducens, vel ter nupta. Ex τρὶς et γάμος.

Τριγένεια, vel τριγενία, ας, ἡ, tertius generis gradus, tertia ætas, tertia generatio. A

Τριγενής, έος, ὁ ϗ ἡ, tertia perfectus generatione; (2) triplicem habens generationem. Ex τρὶς et γένος.

Τριγεννητὸς, ὁ ϗ ἡ, ter genitus, *Lyc.*

Τριγερήνιος, ὁ, senex trium seculorum, qui ætatem Nestoris assecutus est, qui γερήνιος, *ap. Hom.*

Τριγέρων, οντος, ὁ, qu. dic. trisenex, valde senex.

Τριγίγας, αντος, ὁ, ter gigas, *Orph.*

Τριγχέω, pro θριγχέω, *Hes.*

Τρίγλα, seu τρίγλη, ης, ἡ, mullus, piscis dictus a trino partu, quoniam ter anno parit. *Angl.* A SURMULLET.

Τρίγληνος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui tres oculos habet; (2) pulcherrimus. Ex τρὶς et γλήνη.

Τριγλὶς, ίδος, ἡ, mullulus. Dim. a τρίγλα.

Τριγλοβόλος, ὁ ϗ ἡ, mullos venans. *Plutarch. de Solertia Animal.* 966. A τρίγλα et βάλλω seu βολή.

Τριγλοφόρος, mullifer. Τριγλοφόρους χιτῶνας θῆκε Κλείτωρ τῷ Πανὶ, retia mullifera, *Anthol.* 565.

Τριγλύφη, τρίγλυφον, et τρίγλυφος, qu. dic. trisculptus; tres sculpturas seu triplicem cælaturam habens, vel pulcherrime cælatus, *Eur. Or.* 1374. E τρὶς et γλύφω.

Τριγλώχιν, ινος, ὁ ϗ ἡ, tres cuspides habens, tridens, trisulcus, *Il.* 5, 393.

Τριγμὸς, ῦ, ὁ, stridor. A τρίζω.

Τρίγναθος, ου, ὁ ϗ ἡ, trifaux, *Gl. V.* triceps, epith. Cerberi.

Τρίγομφος, tribus clavis compactus, *Soph. Er.*

Τριγονέω, ῶ, tertio genero vel pario.

Τριγονία, ας, ἡ, tertium genus, ut nepos. A

Τριγόνος, ου, ὁ ϗ ἡ, tertio generans vel pariens. Ex τρὶς et γονή.

Τριγράμματος, ον, tribus literis constans. A τρ. et γράμμα.

Τριγχὸς, maceria, *Gl. V.* Vid. θριγκός.

Τριγωνίζω, in trigonum formo, seu in triangularem formam. A τρίγωνος.

Τριγωνοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, triangularis, trianguli formam habens. E τρίγωνον et εἶδος.

Τριγωνίστρια, ἡ, quæ trigonum pulsat. A

Τρίγωνον, ου, τὸ, figura triangularis; (2) instrumentum musicum triangularis formæ; (3) forum judiciarium Athenis, a simili forma. A

Τρίγωνος, ου, ὁ ϗ ἡ, triangulus; (2) tres cuspides habens; (3) pastillus ad sistendos dolores, dictus a figura. Ex τρὶς et γωνία.

Τρίδακνος, ον, ter morsus, aut mordendus, *Plin.*

Τριδάκτυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, tres habens digitos; (2) qui trium digitorum est.

Τρίδειρος, ον, tria capita habens, de Sicilia, *Lycophr.*

Τριδέσποτος, ον, qui tres dominos habet.

Τρίδουλος, ου, ὁ ϗ ἡ, cujus pater et avus, sicut ipse, servi fuerunt; item ter servus.

Τρίδραχμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui pretio, pondere, aut mensura, trium drachmarum est. Hinc τὸ τρίδραχμον, ου, tres drachmæ. A δραχμή.

Τρίδυμος, ου, ὁ ϗ ἡ, trigeminus.

Τριέλικτος, ου, ὁ ϗ ἡ, triplici volumine sinuatus, sinuosus. Ex τρὶς et ἑλικτός.

Τριέμβολος, ου, ὁ ϗ ἡ, triplici armatus rostro.

Τριένος, ου, ὁ ϗ ἡ, triennis.

Τριέσπερος, ου, ὁ ϗ ἡ, trivesperus, i. e. tres vesperas habens.

Τριέτες, triennio, *Hom.*

Τριετὴρ, ῆρος, ὁ, idem quod

Τριετηρικὸς, ἡ, ὸν, triennalis; unde τριετηρικὰ, trieterica, sacra Bacchi, quia tertio quoque anno celebrabantur. A

Τριετηρὶς, ίδος, ἡ, triennium. A

Τριετὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, trimus. Ab ἔτος.

Τριετία, ας, ἡ, triennium. A præc. Unde

Τριετίζω, triennium ago. Μόσχος τριετίζων, 1 *Reg.* 1, 25.

Τρίζυξ, υγος, ὁ ϗ ἡ, trijugis. A ζυγός.

ΤΡΙΖΩ, f. ίσω, strido, strideo. Τρίζει τοὺς ὀδόντας, *Marc.* 9, 28.

Τριηκὰς, άδος, ἡ, pro τριακάς. A τρεῖς.

Τριηκονθήμερος, ου, ὁ ϗ ἡ, pro τριακονθήμερος.

Τριήκοντα, triginta, *Ion.* pro τριάκοντα, ubi reliqua quærenda.

Τριηκόντορος, ου, ἡ, sc. ναῦς· vide τριακόντορος.

Τριημερία, ας, ἡ, triduum. A τριήμερος.

Τριημερόνυκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, tres dies et tres noctes durans. Ex τρεῖς, ἡμέρα, et νύξ.

Τριήμερος, ου, ὁ ϗ ἡ, qu. dic. triduanus, tres dies durans, seu a tertio die durans. *Gl. V.* triduus; τριήμερος ὑπέρθεσις, comperendinatio, *Ph.* Ex τρὶς et ἡμέρα.

Τριημίεκτος, ον, sesqui-sextus.

Τριημιπόδιον, ου, τὸ, tres dimidiati pedes.

Τριημιτόνιον, ου, τὸ, tonus cum dimidio.

Τριημιχοίνιξ, ικος, ἡ, chœnix cum dimidia, terni semisextarii.

Τριημιωβόλιον, τὸ, obolus cum dimidio.

Τριηραρχέω, ῶ, fut. ήσω, trierarchi munere fungor; (2) sumtus præbeo ad triremem. Οὐκοῦν ἐθέλει γε τριηραρχεῖν πλουτῶν οὐδεὶς διὰ ταῦτα, *Aristoph. Ran.* 1183. A τριηράρχης.

Τριηράρχης, ου, ὁ, triremis, seu triremium præfectus; (2) qui in publicam triremem seu publicas triremes sumptus suppeditat. Ex τριήρης et ἀρχή. Hinc

Τριηραρχία, ας, ἡ, triremis, seu triremium præfectura; (2) triremium tutela.

Τριηραρχικὸς, ἡ, ὸν, ad trierarchiam pertinens.

Τριήραρχος. Vide τριηράρχης.

Τριηραύλης, ου, ὁ, tibicen in triremi. Ex τριήρης et αὐλέω.

Τριηρετικὸς, ἡ, ὸν, ad triremes pertinens. A τριήρης.

Τριηρημιολία, ας, ἡ, navis minor justa triremi, et quidem hemiolia tres remorum ordines habens. Ex τριήρης et ἡμιόλιος, *sesquialter.* Νῆες σὺν ἡμιολίαις, *Appian.*

Τριήρης, εος, ἡ, triremis; (2) poculi genus. Ex τρὶς et ἐρέσσω. Hinc

Τριηρικὸς, ἡ, ὸν, ad triremem pertinens.

Τριηριάρχημα, τὸ, sumptus qui fit in trierarchiam, *Steph.*

Τριηρίτης, ου, ὁ, qui triremi vehitur; (2) remex in triremi. Ab eod.

Τριηρονόμος, ου, ὁ, trierarchus, præfectus triremi. Ex τριήρης et νόμος.

Τριηροποιὸς, ῦ, ὁ, triremes struens.

Τριθάλασσος, seu τριθάλαττος, ου, ὁ ϗ ἡ, trimaris. Ex τρὶς et θάλασσα.

Τριθαλὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, ter virens seu florens; nomen herbæ. Ex τρὶς et θάλλω.

Τριθεΐα, ας, ἡ, deitatis ternio, qua tres dii statuuntur. Ex τρὶς et θεός.

Τριθεΐται, ῶν, οἱ, Tritheitæ, qui tres deos esse statuunt. A præc.

Τριθημερινὸς, ἡ, ὸν, triduanus. Ex τρίτη et ἡμέρα.

Τρίθρονος, ον, tribus soliis, sedibus constans. Epith. Trinitatis.

Τριΐππον, ου, τὸ, triga, *Gl. V.* Ab ἵππος.

Τρικαλίνδητος, ου, ὁ ϗ ἡ, ter volutatus; (2) sæpe volutatus. Ex τρὶς et καλινδέω.

Τρικάρηνος, ου, ὁ ϗ ἡ, triceps. A κάρηνον.

Τρίκαρπος, ου, ὁ ϗ ἡ, triferus, i. e. ter fructus quotannis reddens.

Τρίκερων, tricornium, *Gl. V.* A κέρας.

Τρικέφαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, tria habens capita. *Gl. V.* triceps, tricipitinus. A κεφαλή.

Τρίκλινος, ου, ὁ ϗ ἡ, tribus lectis instructus. Hinc τὸ τρίκλινον, ου, triclinium, conclave tribus lectis instructum; (2) tres lecti contigui. Ex τρὶς et κλίνη.

Τρίκλυστος, ου, ὁ ϗ ἡ, ter, i. e. sæpius, bene elutus. A κλύζω.

Τρίκλωστος, ου, ὁ ϗ ἡ, ter fuso ductus seu nexus. A κλώθω.

Τρίκοκκος, ου, ὁ ϗ ἡ, triplici fœtus grano, tria ferens grana; (2) epith. monilis.

Τρικόλωνος, ου, ὁ ϗ ἡ, triplicem habens collem, vel tres colles.

Τρικόνδυλος, ternas in digitis juncturas curvaturasque habens, alternos in iis nodos, seu tubera extantia, *Steph.*

Τρικοπάνιστος· vid. τρισκοπάνιστος, *V. L.*

Τρικόρυμβος, ὁ ϗ ἡ, ter eminens, *Synes.*

Τρίκορυς, ὁ, idem.

Τρικόρυθος, galea tribus cristis ornata: τρικόρυθες Αἴας, *Eurip. Or.* 1480.

Τρικόρυφος, ου, ὁ ϗ ἡ, triplicem habens verticem. Ex τρὶς et κορυφή.

Τρικόρωνος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui tres cornicis ætates degit; (2) cujus vita est admodum longæva. Ex κορώνη.

Τρικότυλος, ὁ, tres cotylas capiens, ebibens. A κοτύλη.

Τρίκουρος, ου, ὁ ϗ ἡ, ter tonsus. A κείρω.

Τρικρανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, trifidus, triceps. A τρ. et κράνον.

Τρίκρανος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem. Ἅιδου τρίκρανον σκύλακα, *Soph. Trach.* 1098. Ex iisd.

Τρίκροτος, ὁ ϗ ἡ, triremis, *V. L.*

Τρικύαθος, ον, tres cyathos capiens.

Τρικυλίνδητος, ter aut sæpius volutatus, *V. L.*

Τρικυμία, ας, ἡ, fluctus magnus, *Lat.* decumanus, *Ern.* risus quo quis veluti fluctibus obruitur, *Plat.* τρικυμία λόγου, *Id.* A κῦμα.

Τρίκωλος, ου, ὁ ϗ ἡ, tria membra habens. A κῶλον.

Τριλάγηνος, ου, ὁ ϗ ἡ, tres lagenas continens.

Τριλαμπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, valde splendens. A λάμπω.

Τρίλιθος, ου, ὁ ϗ ἡ, trigemmis, *Gl. V.*

Τρίλινον, κόσμος γυναικὸς, trifilum gemmarium, *ornatus muliebris*, Gl. V.

Τρίλιτρον, ου, τὸ, tripondium. A λίτρα.

Τρίλλιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, ter, i. e. multis precibus petitus, sæpe optatus. A λίσσομαι.

Τρίλοβος, ον, tres lobos habens.

Τριλογέω, tribus modis dico, ut idem verbum tribus terminationibus. A λέγω.

Τριλοφία, ας, ἡ, trium cristarum gestatio in galea, gestatio galeæ, quæ tres cristas habet. A λόφος.

Τρίμαμμα, tritavia. A μάμμη.

Τριμερὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, tripartitus, in tres partes divisus; (2) triplex. A μέρος. Hinc

Τριμερίζω, f. ίσω, in tres partes divido.

Τριμερῶς, *adv.* tripartito, *Gl. V.*

Τρίμετρος, ου, ὁ ϗ ἡ, tribus pedibus constans, *Gr.* sex pedibus, *Lat.* epith. versus senarii. A μέτρον.

Τριμηνιαῖος, αία, αῖον, trimestris; (2) qui tertio mense maturescit. *Gl. V.* trimenstruus.

Τρίμηνος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem. A μήν.

Τρίμιθος, ὁ, terebinthus, *Nic. Sch.*

Τριμίτινος, ίνη, ινον, ternis textus liciis. A τρ. et μίτος.

Τρίμιτος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd. *Gl. V.* triplex. Epith. vestis vel telæ densæ.

Τρῖμμα, ατος, τὸ, quod tritum seu intritum est, potio ex aromatibus intritis, seu cui aromata sunt intrita. *Ph.* moretum; (2) in aliqua re diu exercitatus, vafer, fraudulentus. A τρίβω

Τριμμάτιον, τὸ, Dim. pro τρῖμμα, *Ath.*

Τριμμὸς, ῦ, ὁ, tritus, tritura. *Gl. V.* trames. A τρίβω.

Τριμναῖος, αία, αῖον, qui trium minarum est. A μνᾶ.

Τρίμνως, idem quod τριμναῖος, *Poll.*

Τριμοιρία, ας, ἡ, tres partes, tripla portio. A μοῖρα. Hinc

Τριμοιρίτης, ου, ὁ, qui tres portiones accipit.

Τριμοιρος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem.

Τριμορος, οἱ, fauces, *Orph.*

Τρίμορφος, ου, ὁ ϗ ἡ, triformis; τρίμορφος Ἑκάτη, Trivia, *Gl. V.* Ex τρὶς et μορφή.

Τρίμυξος, ου, ὁ ϗ ἡ, tria habens ellychnia. A μύξα.

Τρίναξ, ακος, ὁ, tridens, *instrumentum rusticum.* A τρεῖς.

Τρινύκτιον, ου, τὸ, trinoctium, *Gl. V.* A νύξ.

Τριξὸς, ἡ, ὸν, triplex. A τρισσός.

Τριξώλης, εος, ὁ ϗ ἡ, exitio dignissimus, perditissimus. Ex τριξὸς et ὄλλυμι.

Τριόβολον

Τριωβολαῖος, sive τριωβολιμαῖος, αία, αῖον, triobolaris, tres obolos pondere vel pretio æquans; (2) vilis, nullius pretii. Ex τρεῖς et ὀβολός.
Τριώβολον, ου, τό, tres oboli. Vid. τριώβολον.
Τριοδία, ας, ἡ, trivium, *Gl. V.* A τρίοδος.
Τριοδίτης, ὁ, qui in trivio est, *Steph.*
Τριοδῖτις, ιδος, ἡ, qu. dic. trivia, Dianæ epith.
Τριόδοισιν, dat. pl. *Ion.* et cum ν, pro τριόδοις.
Τριοδοντία, ας, ἡ, piscatus. A τριόδους.
Τριοδόντιον, ου, τό, tridens, fuscina, *Gl. V.*
Τρίοδος, ου, ἡ, trivium. Ex ὁδός.
Τριόδους, οντος, ὁ καὶ ἡ, tridens; fuscina, *Gl. V.* Ex ὀδούς.
Τρίοζος, ου, ὁ καὶ ἡ, in tres ramos divisus vel fissus, seu trinodis. Ex ὄζος.
Τριόνυχος· vid. τρίων, *Lyc.*
Τριόπιον, τό, fanum Triopis, *Theocr.*
Τριόπτιος, ον, idem quod τρίγληνος.
Τριοπίς, ίδος, ἡ, tria foramina habens, seu ternos oculos, *Poll.*
Τριόργυιος, ον, tres passus æquans.
Τριορία, ας, ἡ, trifinium, *Gl. V.* Ab ὅρος.
Τριόροφος· vid. τριώροφος, *Steph.*
Τριόρχης, et τρίορχος, ου, ὁ, triorcha, buteo, species quædam accipitris; (2) herbæ genus; (3) tres testiculos habens. Ab ὄρχις.
Τριόττιον, τό, et τριοττίς, ίδος, ἡ, inauris, monile. Ab ὄττε, *Att.* pro ὄσσε.
Τριόφθαλμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qu. dic. trioculus, cui tres sunt oculi; (2) gemmæ nomen.
Τριόφυλλον, τό, idem quod τρίφυλλον, *Nic.*
Τριπαία, ἡ πνοή, contrarius flatus, *E. M.* ex *Soph.* sed leg. τροπαία, *Steph.*
Τρίπαις, τρίπαιδος, ὁ καὶ ἡ, cui tres sunt liberi. Αἱ τρίπαιδες, *Plut.*
Τρίπαλαι, *adv.* qu. dic. ter olim, i. e jam inde a priscis temporibus, diutissime ante.
Τριπάλαιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui est trium palmarum. Ex παλαιστή.
Τρίπαλτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ter vibratus, ter exsiliens. *Vox Trag.* pro vehementissimus, acerrimus. A πάλλω.
Τρίπαππος, ου, ὁ, tritavus.
Τριπάρθενος, ον, tribus virginibus constans.
Τριπάροδος, ον, triplicem aditum habens.
Τρίπατρος, ον, qui tres dominos habuit, *Lycoph.*
Τριπέτηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, tria habens folia; τριπέτηλον, τό, trifolium, herba. Φορέεσιν, Ὠκύθοον τριπέτηλον, *Call. in Dian.* 165. A πέτηλον.
Τριπηχυῖος, ον, idem quod
Τρίπηχυς, εος, ὁ καὶ ἡ, trium cubitorum.
Τριπιθήκινος, ίνη, ινον, ter seu valde simiam referens. A πίθηξ.
Τρίπλαξ, ακος, ὁ, triplex, velut ex tribus crustis constans.
Τριπλανής, ὲς, trivagus, *Lycophr.*
Τριπλασιάζω, fut. άσω, triplico, triplo majorem facio. A
Τριπλάσιος, ία, ιον, triplo major seu amplior. A τριπλῆ, vel τριπλόος.
Τριπλασίων, idem quod τριπλάσιος, *Steph.*
Τριπλασίως, *adv.* tripliciter, quam plurimum.
Τρίπλεθρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui trium jugerum est. A πλέθρον.
Τριπλεκής, έος, ὁ καὶ ἡ, ter plicatus. A πλέκω.
Τρίπλευρος, ου, ὁ καὶ ἡ, tria latera habens; valida valde latera habens: est apud *Pind.* epitheton bovis vel tauri fortissimi: τριπλεύρῳ φωτὶ, staturæ amplissimæ, *Pind. Pyth.* 4, 419. Ubi *Schmidius* tamen eodem sensu habet τριπλεύρου. A πλευρὰ vel πλευρόν.
Τριπλῆ, *adv.* tripliciter. A τριπλόος.
Τρίπλοκος, ου, ὁ καὶ ἡ, triplex. A πλοκή.
Τριπλόος, όη, όον, *contr.* τριπλοῦς, ῆ, οῦν, triplus, triplicatus. A τρεῖς.
Τριπλῶς, *adv.* trifariam, *Gl. V.* A præc.
Τριποδήϊος, ον, ad tripoda pertinens, *Call.*
Τριπόδης, ου, ὁ, tripedalis. A τρίπους.
Τριποδηφορέω, ῶ, tripodem aufero vel fero. Ex τρίπους et φορέω.
Τριποδίζω, tripedo, *Gl. V.* A τριπόδης.
Τριποδολάλος, ὁ, e tripode loquens, epith. Apollinis, *Ep.*
Τριπόδιον, ου, τό, parvus tripus, *Gl. V.* tripodium. Dim. a τρίπους.

Τριποδίσκιον, ου, τό, idem et ab eod.
Τριποδίσκος, ου, ὁ, idem et ab eod.
Τριπόθητος, ου, ὁ καὶ ἡ, ter desideratus, desideratissimus, exoptatissimus.
Τριπόλιον, ter canescens, herbæ nomen, τριπόλιον, *Hes.*
Τρίπολις, εως, ἡ, triurbs, triplex urbs, regio tribus urbibus constans.
Τριπόλιστος, ον, multiplex. A πολίζω pro πολέω, *Soph. Aj.* 871.
Τρίπολος, ου, ὁ καὶ ἡ, ter versus seu versatus; *Il.* 18, 542. A πολέω.
Τριπόνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, ter elaboratus; (2) ter textus. A πονέω.
Τρίπορθος, ου, ὁ καὶ ἡ, ter captus et direptus. A πέρθω.
Τριπορνία, ἡ, triplex vel ter admissi stupri probrum.
Τρίπορνος, ἡ, quæ ter stuprata est, seu meretricis filia et neptis, ipsa ejusdem flagitii rea. A πόρνη.
Τρίπος, ου, ὁ, idem quod
Τρίπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, tripus. *Ph.* tripes, cortina.
Τρίπρατος, ον, ter venditus. A πιπράσκω.
Τριπρόσωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, tres habens facies, seu triceps. A πρόσωπον.
Τριπροσωποφανής, ές, triformis visu, Epith. Jani, *Musur.*
Τριπτήρ, ῆρος, ὁ, tritor; (2) instrumentum quo aliquid teritur; (3) vas in quo aliquid teritur. A τρίβω.
Τριπτήριον, ου, τό, instrumentum quo aliquid teritur. Ab eod.
Τρίπτης, ου, ὁ, tritor; (2) famulus, qui herum suum fricat. Ab eod. Unde
Τριπτός, ή, όν, tritus, contusus, concisus.
Τρίπτυχος, ου, ὁ καὶ ἡ, triplex, triplicatus. A πτυχή.
Τρίπωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, tres equos habens. *Gl. V.* τρίπωλον, triga; et τρίπωλα, trigæ.
Τρίρρυθμος, ον, tribus pedibus constans, sc. versus.
Τρίρρυμος, ον, trijugis, epith. currus.
Τρίς, *adv.* ter; (2) multoties, sæpe. A τρεῖς.
Τρισάγιος, ου, ὁ καὶ ἡ, vel τρισάγιος, ία, ιον, ter sanctus, i. e. sanctissimus. *Subst.* τὸ τρισάγιον, canticum *ex Es.* 6.
Τρισαενάος, ον, tribus fontibus perennans.
Τρισάθλιος, ία, ιον, ter miser, miserrimus.
Τρισάλαστος, ον, intolerabilis, gravissimus.
Τρισαλιτήριος, ου, ὁ, scelestissimus.
Τρισάλυπος, ου, ὁ καὶ ἡ, minime dolorem adferens; (2) pergratus, jucundissimus.
Τρισάνθρωπος, ου, ὁ, ter homo, i. e. miserrimus; *item*, humanissimus.
Τρισάνοικτος, commiseratione dignus, *Cyr.*
Τρισάποτμος, ου, ὁ καὶ ἡ, infortunatissimus, *Epigr.*
Τρισαριστεύς, έως, ὁ, qui ter palmam ob strenuitatem obtinuit, fortissimus.
Τρισάριστος, ter optimus, *Naz.*
Τρισάσμενος, ένη, ενον, lubentissimus.
Τρισάωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, ter, i. e. admodum intempestivus.
Τρισδιαστάτον σῶμα, corpus triplici constans intervallo, i. e. altum, latum, et densum, *i L.*
Τρισεινὰς, άδος, ἡ, ter nonus dies mensis, vigesimus septimus. Ex εἰνὰς seu ἐννέα.
Τρισέληνος, ου, ὁ καὶ ἡ, qu. dic. trilunis, i. e. tres lunas habens. A σελήνη.
Τρισέλικτος, ὁ καὶ ἡ, ter circumvolutus, tortuosus, *Synes.*
Τρισεξώλης, ὁ, perditissimus.
Τρισέπαρχος, ου, ὁ, maximus prætor.
Τρισευδαίμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, ter beatus, i. e. felicissimus.
Τρισευτυχής, ὁ, ter fortunatus, felicissimus. Τέλος, συνήθεις τρισευτυχεῖ σῷ νυμφίῳ, [In versibus ad calcem Heliodori.]
Τρισήλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, fulgentissimus.
Τρίσημος, ον, tria tempora habens, ut Trochæus et Iambus.
Τρισκαίδεκα, οἱ, αἱ, τὰ, tredecim.
Τρισκαιδεκαέτης, ου, ὁ, qui tredecim annorum est. Ex ἔτος.

Τρισκαιδεκάκλινος, tredecim lectis instructus, seu triginta lectorum capax, *Ath.*
Τρισκαιδεκάμηνος, ον, qui est tredecim mensium. A μήν.
Τρισκαιδεκάπηχυς, εος, ὁ καὶ ἡ, qui tredecim cubitorum est, *Theocrit.* 15, 17.
Τρισκαιδεκαστάσιος, ον, qui est ad alterum ut terdecies ad unum, pondere, pretio.
Τρισκαιδεκαταῖος, ον, qui decimo tertio die fit, vel facit quid. A
Τρισκαιδέκατος, άτη, ατον, decimus tertius.
Τρισκαιδεκαφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, uno anno tredecies ferens (sc. fructus). A φέρω.
Τρισκαιδεκέτης, ες, tredecim annos natus. Ab ἔτος.
Τρισκαιδεκήρης, εος, ἡ, sc. ναῦς, navis tredecim ordinum. Ex ἐρέσσω.
Τρισκαιδεκόργυιος, qui triginta orgyiarum seu ulnarum est, *Steph.*
Τρισκακοδαίμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, infortunatissimus, *Aristoph. Ach.* 1029.
Τρίσκαλμος, ον, quæ tribus remis agitur.
Τρισκατάρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, prorsus exsecrabilis, detestabilis; (2) trifurcifer.
Τρισκελής, έος, ὁ καὶ ἡ, tria habens crura, qui tribus nititur cruribus. A σκέλος.
Τρισκοπάνιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, ter pistus; ter pistillo subactus. A κοπανίζω.
Τρισκορέω, sæpe, diligenter, verro, vel purgo, vel orno.
Τρίσλιπος, ου, ὁ καὶ ἡ, genitali succo turgescens, pinguis. A λίπος.
Τρισμάκαρ, αρος, ὁ καὶ ἡ, beatissimus.
Τρισμακάριος, ία, ιον, idem, *Aristoph. Nub.* 166.
Τρισμακάριστος, ίστη, ιστον, idem.
Τρισμακαρίτης, ὁ, ter beatus, *Ath.*
Τρισμέγιστος, η, ον, ter maximus.
Τρισμός, οῦ, ὁ, stridor. A τρίζω.
Τρισμύριοι, οἱ, tricies mille, seu triginta millia.
Τρισμυριόπαλαι, *adv.* jamdudum.
Τρισοϊζυρός, οῦ, ὁ, calamitosissimus.
Τρισόλβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ter quaterve beatus.
Τρισολυμπιονίκης, ου, ὁ, qui ter in ludis Olympicis vicit.
Τρισπίθαμος, ου, ὁ καὶ ἡ, tres spithamas longus, bipedalis. A σπιθαμή.
Τρίσπονδος, ον, *proprie* in quo ter libatur, seu sæpe libatur. Vide τριτόσπονδος.
Τρισσάκις, *adv.* ter. A τρισσός.
Τρισσάτιος, ου, ὁ, tertius, ternus. Ab eod.
Τρισσαχῆ, *adv.* tribus locis. A τρισσάκις.
Τρισσεύω, f. εύσω, ter vel tertium facio. A
Τρισσός, vel τριττός, ή, όν, triplex; (2) ternus, trinus; (3) tres. A τρεῖς. Hinc
Τρισσόθεν, *adv.* ter.
Τρισσοκάρηνος, ον, triceps, *Orph.* Vid. *Thes. Gr. Pr.*
Τρισσοκέφαλος, ον, triceps. A κεφαλή.
Τρισσοφαής, ές, tribus personis illustris, *Naz.*
Τρισσόω, ῶ, fut. ώσω, ter vel tertium facio; (2) triplico. A τρισσός.
Τρισσῶς, *adv.* tripliciter, trifariam; (2) tertio, i. e. tertia vice.
Τριστάδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, tria habens stadia. A στάδιον.
Τριστάλας, ter miser, *Eur.*
Τριστάσιον, quod triplum appenditur, et triplicato pondere æstimatur, *Arrian.*
Τριστάσιος, triplicato pondere æstimatus. Εἶναι γὰρ καὶ παρ' Ἰνδοῖσι τὸν Μαργαρίτην τριστάσιον κατὰ τιμὴν πρὸς χρυσίον τὸν ἄπεφθον, *Arr. Ind.* 8, 13.
Τριστάτης, ου, ὁ· vide τριτοστάτης.
Τρίστεγον, ου, τό, domus trium contignationum; (2) altitudo trium contignationum; (3) tertia contignatio. A
Τρίστεγος, ου, ὁ καὶ ἡ, tria habens tecta, triplici tecto opertus. A στέγη.
Τρίστιχος, ου, ὁ καὶ ἡ, trisulcus. *Gl. V.* tres versus habens.
Τριστοιχεὶ, *adv.* triplici serie, triplici ordine. A
Τρίστοιχος, ου, ὁ καὶ ἡ, tribus ordinibus constans, in trium versuum ordines atque strophas explicatus.
Τριστοιχία, ἡ, tres ordines, seu triplex series, *Steph.*

Τρίστομος, ου, ὁ ϗ ἡ, tria habens ora seu ostia; (2) cui triplex est acies. A στόμα.
Τρισυλλαβία, ἡ, tres syllabæ, *Steph.*
Τρισύλλαβος, ου, ὁ ϗ ἡ, tribus constans syllabis. A συλλαβή.
Τρισυλλάβως, *adv.* tribus syllabis.
Τρισύνθετος, ον, e tribus compositus.
Τρισύπατος, ου, ὁ, ter consul.
Τρισυπόστατος, ου, ὁ ϗ ἡ, tres hypostases habens. Ex ὑφίστημι.
Τρισχίλιοι, ιαι, ια, ter mille.
Τρισχιλιοφόρος, ον, 3000 sc. amphoras capiens. Epith. navis.
Τρίσχιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, trisulcus, *Gl. V.*
Τρίσχοινος, ου, ὁ ϗ ἡ, tres schœnos continens.
Τρισώματος, ου, ὁ ϗ ἡ, tricorpor. A τρ. et σῶμα.
Τρίσωμος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.
Τριταγωνιστέω, ῶ, tertias fabulæ partes ago, sum tertiarum actor, *Dem.* A
Τριταγωνιστής, οῦ, ὁ, qui tertias fabulæ partes agit, i. e. vilissimus.
Τριταΐζω, tertiana febre laboro. A τριταῖος.
Τριταϊκός, ἡ, όν, tertianus; τριταϊκαὶ περίοδοι, circuitus febris tertianæ. Ab eod.
Τριταϊκῶς, *adv.* more febrium tertianarum; (2) alternis et tertio quoque die.
Τριταιογενής, ἐς, idem quod τριταιοφυής.
Τριταιογενῶς, *adv.* idem quod τριταϊκῶς.
Τριταῖος, αία, αῖον, tertius, tertianus; (2) triduanus, qui tertio die aliquid facit, seu cui tertio die aliquid accidit. *Gl. V.* τριταῖον, tertiana. A τρίτος.
Τριταιοφυὴς πυρετὸς, febris tertianæ naturam habens. Ex τριταῖος et φυή.
Τριταλαντιαῖος, α, ον, idem quod
Τριτάλαντος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui trium est talentorum. Ex τάλαντον.
Τριτάλας, αινα, αν, miserrimus.
Τριτάνυστος, ου, ὁ ϗ ἡ, ter extensus, longus. A τανύω.
Τριτάτοισιν, dat. pl. *Ion.* pro τριτάτοις, a τρίτατος. *Il.* 1, 252.
Τρίτατος, άτη, ατον, tertius. A τρίτος.
Τριτεγγόνη, ης, ἡ, trineptis. A τριτέγγονος.
Τριτέγγονος, ου, ὁ, trinepos.
Τριτεία, ας, ἡ, vel τὰ τριτεῖα, sc. μέρη, præmia vel munia certaminis tertia ex ordine dignitatis; tertiæ partes, tertia palma. A τριτεύω.
Τριτεύς, έως, ὁ, tertia medimni pars. A
Τριτεύω, f. εύσω, tertius sum, tertias obtineo. A τρίτος.
Τριτημοίριος, ρία, ριον, qui facit tertiam partem, tertia pars. Ex τρίτη et μοῖρα.
Τριτημορίζω, tertio, in tres partes divido, *Gl. Vet.*
Τριτημόριον, ου, τὸ, tertia pars rei, triens:
Τριτημορὶς, ίδος, ἡ, tertia pars, tertia portio, i. e. una de tribus. Ex iisd.
Τριτοβάμων, ὁ ϗ ἡ, epith. baculi, cui innitimur, qui tertii pedis vicem præstat. A βαίνω.
Τριτογένεια, ας, ἡ, Tritogenia, Minervæ epith. Ex τριτὼ, *Bœot.* caput, et γίνομαι, nascor; quia ex capite Jovis nata; vel a τρίτος, quia tertia mensis die; (2) *ap. Aristophanem* genus est saltationis in armis in Minervæ honorem.
Τριτογενής, ὁ ϗ ἡ, ter genitus.
Τριτοκόλλυβον, tertia collybi pars, triens collybi, *Steph.*
Τριτόμηνις, ιδος, ἡ, tertia mensis dies. A μήν.
Τρίτον, *adv.* tertium, tertio. A τρίτος.
Τριτοπάτρεις, pro τριτοπάτορες, *E. M.*
Τριτοπάτωρ, ορος, ὁ, tertius pater, proavus; (2) generis auctor; (3) Athenis τριτοπάτρεις, Cottus, Gyges, et Briareus.
Τρίτος, η, ον, tertius. A τρεῖς.
Τριτόσπονδος, ον, sæpe libans. A σπονδή.
Τριτόσπορος, ὁ ϗ ἡ, nepos vel neptis. A σπορή.
Τριτοστάτης, ου, ὁ, et τριστάτης, *per Sync.* qui præsuli seu præcentori (κορυφαίῳ) tertius est, qui tertias partes tenet. Ex τρίτος et ἵστημι.
Τριτόω, ῶ, fut. ώσω, tertio facio; (2) in tres partes divido. A τρίτος.
Τριτταῖος, α, ον, triplex. A

Τριττός· vide τρισσός.
Τριττύα, ας, ἡ, et τριττὺς, ύος, ἡ, ternio; (2) sacrificium perfectum, sue, hirco, et ariete constans, *authore Aristotele.* A τριττύς.
Τριττυαρχέω, sum τριττυάρχης.
Τριττυάρχης, et τριττύαρχος, ου, ὁ, qui præest tertiæ parti tribus. Ex τριττὺς et ἄρχω.
Τριττὺς, vel τριτὺς, ύος, ἡ, ternio; (2) triens, tertia pars; (3) tribus. A τρίτος.
Τριτὼ, *Æol.* caput, *Sch. Ar.* unde τριτογένεια.
Τρίτως, *adv.* tertio loco. A τρίτος.
Τριφαής, ἐς, triformis, *Synes.*
Τριφαλαγγία, ας, ἡ, triplicata phalanx, tres phalanges. Ex τρὶς et φάλαγξ.
Τριφάλης, qui æquo membrosior est, bene vasatus: comœdia Aristophanis sic inscribitur. Vid. *Athen.* 12, 525.
Τριφάσιος, ία, ιον, triplex, trifarius; (2) qui tribus modis dicitur. Ex τρὶς et φάσις.
Τριφίλητος, ου, ὁ ϗ ἡ, maxime amabilis, carissimus, *Theoc.* 15, 86. A φιλέω.
Τριφορέω, ter fructum fero, *Theophr.*
Τριφόρος, ου, trifera, epith. fici. A φέρω.
Τριφυής, έος, ὁ ϗ ἡ, triplicem naturam habens; (2) trifidus, triplex. *Gl. V.* triceps, tricapitinus. Ex τρὶς et φυή.
Τρίφυλλον, ου, τὸ, trifolium, *Ph.* Angl. TREFOIL. A
Τρίφυλλος, ου, ὁ ϗ ἡ, terna folia habens, trifolius. Ex τρὶς et φύλλον.
Τρίφυλος, ον, tribus tres habens. A φυλή.
Τρίχα, *adv.* tripliciter, trifariam. A τρίς.
Τριχάϊκες, quorum capilli et cristæ agitantur, cristati, celeres, bellicosi. Ex θρὶξ et ἀΐσσω.
Τρίχακτον, τὸ, pectunculus, *Suid.*
Τρίχαλος, ὁ ϗ ἡ, hirsutus, asper, a θρὶξ, τριχὸς, crinis; *Æsch. S. T.* 766.
Τρίχαπτον, τὸ, textum quoddam tenue, et bombycinum, *Suid.*
Τρίχαπτες, ὁ, ἡ, *proprie*, e pilis textus: unde τὸ τρίχαπτον, vestis talis proprie; (2) vestis e tenuissimis filis, ut sericis, &c. texta, subtilis, pretiosa, *apud LXX. Interpp.*
Τριχὰς, άδος, ἡ, turdi species. A θρίξ.
Τρίχας, *pilos*, accus. pl. a θρίξ.
Τριχῆ, *adv.* tripliciter, in tres partes. A τρίχα. Unde
Τριχθὰ, *adv.* Il. 2, 668, idem.
Τρίχηλος, ον, trisulcus, *Æsch.*
Τριχθάδιος, α, ον, triplex, trinus, *Ep.*
Τριχία, ίας, ἡ, morbus, quo vexatur nutrix in mammis, quoties pilum hauserit; pilaris morbus. A θρὶξ, *pilus.*
Τριχίας, ου, ἡ, piscis nomen. A τριχίς.
Τριχίασις, εως, ἡ, vitium in oculis, cum pili in palpebris pungentes et inutiles enascuntur; (2) adfectio, quum in urinis feruntur quædam capillis albis similia; (3) pilare malum in mammis. A τριχία.
Τριχιάω, pilosus sum, crinitus sum, *Steph.*
Τριχίδιον, Dim. pro τριχιὰς, *Steph.*
Τριχίνιον, τὸ, vestis ex pilis confecta, *V. L.*
Τρίχινος, ίνη, ινον, qui ex pilis est, cilicinus. A θρὶξ, *pilus.*
Τριχίον, ου, τὸ, pilus. Ab eod.
Τριχὶς, ίδος, ἡ, piscis quidam ossa pilis similia habens. Ab eod.
Τριχισμὸς, idem quod τριχίασις, *Gorr.*
Τριχίτης, et τριχῖτις, pilaris, *Diosc.*
Τριχοβόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, pilos arrodens. Ex θρὶξ et βορά.
Τριχοβρὼς, ῶτος, pilos arrodens, tinea, *Arr.*
Τριχοβρῶτες, ων, οἱ, vermiculi pilos arrodentes, tineæ, teredines. Ex θρὶξ et βιβρώσκω.
Τριχοβρωτήριον, ου, τὸ, vermiculus pilos arrodens. Ex iisd.
Τριχοειδὴς, ἐς, pilorum seu capillorum formam habens, *Steph.*
Τριχοειδῶς, *adv.* pilorum seu capillorum modo. Ex θρὶξ et εἶδος.
Τριχόθεν, *adv.* tribus e locis. A τριχῆ.
Τριχοίνικος, ου, ὁ ϗ ἡ, trium chœnicum capax. A χοῖνιξ.
Τριχοκόμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui comæ curam impendit, capillorum studiosus. Ex θρὶξ et κόμη.

Τριχοκοσμητής, οῦ, ὁ, comæ ornandæ artifex. Ex θρὶξ et κοσμέω.
Τριχοκουρία, ἡ, tonsura comæ. A κουρά.
Τριχολάβιον, ου, τὸ, vel τριχολαβὶς, ίδος, ἡ, volsella. Ex θρὶξ et λαμβάνω.
Τριχολαβὶς, ἡ, volsella, *Steph.*
Τριχολογέω, ῶ, fut. ήσω, pilos lego seu colligo, aut floccos. Ex θρὶξ et λέγω.
Τριχόμαλλος, ου, ὁ ϗ ἡ, villosus. Ex θρὶξ et μαλλός.
Τριχομανὲς, filicula herba, *Diosc.*
Τριχοπλάστης, qui capillum fucat, seu ornat, *Cam.*
Τρίχορδος, tres habens chordas, triplici intentus chorda, *Steph.*
Τριχορία, ας, ἡ, triplex chorus. A χορός.
Τριχορῥοέω, ῶ, f. ήσω, pilorum seu capillorum defluvio laboro. Ex θρὶξ et ῥόος.
Τριχορῥυέω, ῶ, idem. Ex iisd.
Τριχοτομέω, ῶ, fut. ήσω, pilos deseco. A τομή.
Τριχοτομέω, in tres partes divido. Ex τρίχα et τομή.
Τριχοτομία, ας, ἡ, sectio seu partitio in tres partes. Ex iisd.
Τριχοτρώκτης, ου, ὁ, pilos arrodens. A τρώγω.
Τριχοῦ, *adv.* tripliciter, tribus in locis. A τριχῆ.
Τρίχουλος, qui crispo est capillo, seu simpl. crispus, *Steph.*
Τριχουναῖος, trium congiorum capax, *Diosc.*
Τρίχους, ουν, tres congios capiens.
Τριχοφυέω, ῶ, capillos produco. *Gl. V.* τριχοφυῶ, oppilasco; et τριχοφυεῖν, crinire.
Τριχοφυής, έος, ὁ ϗ ἡ, capillos producens. Ex θρὶξ et φύω.
Τριχόφυλλος, ὁ ϗ ἡ, folia habens capillata, seu capillamentis similia. Ex θρὶξ et φύλλον.
Τριχόω, ῶ, fut. ώσω, pilosum reddo, pilos induco, *Gl. V.* pilo, capillo; τετριχωμένος, setosus, *Gl. V.* p. part. A θρίξ.
Τρίχρονος, qui trium temporum est, *Steph.*
Τρίχρωμος, ου, ὁ ϗ ἡ, tricolor. A χρῶμα.
Τρίχρως, ωτος, ὁ ϗ ἡ, idem. A χρόα.
Τρίχυφος, ον, trilicio textus, densus textura, vel e pilis textus, *item* subtilis, &c. Ab ὑφή.
Τριχώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, pilosus, villosus, *Gl. V.* (2) capillis similis, capilli speciem referens. A θρίξ.
Τρίχωμα, ατος, τὸ, capillamentum. *Ph.* pilosum villosumque tegmen. A τριχόω.
Τριχωμάτιον, Dim. pro τρίχωμα, *Arist.*
Τριχῶς, *adv.* tripliciter, trifariam, in tres partes. A τρίχα.
Τρίχωσις, εως, ἡ, pilorum emissio; (2) idem quod τριχία. *Gl. V.* pilositas, capillamentum. A τριχόω.
Τριχωτὸς, ἡ, όν, pilosus, crinitus, capillatus. Ab eod.
Τρίψαις, aor. 1. part. act. *Dor.* pro τρίψας, a τρίβω.
Τρίψαντας, *eos qui trivere*, acc. pl. aor. ejusd.
Τριψεργία, ἡ, assiduitas in labore. A τρίψις et ἔργον.
Τριψημερέω, ῶ, diem tero, diem extraho, cunctor. Οἴ μοι διατρίψεις, κἀπολεῖς τριψημερῶν, *Aristoph. Vesp.* 845. Ex seq. et ἡμέρα.
Τρίψις, εως, ἡ, tritus, tritura; (2) frictus seu frictio. A τρίβω.
Τριψίχρως, polypus, qui attritu colorem inducit, *Arist.*
Τριωβολιμαῖος, α, ον, triobolaris. A
Τριώβολον, ου, τὸ, tressis, *Gl. V.* Ex ὀβολός.
Τριώλαξ, certamen cursus virginum, *Hes.*
Τριωνυμία, ας, ἡ, tria nomina. A
Τριώνυμος, ου, ὁ ϗ ἡ, tria nomina habens. Ex ὄνομα.
Τριώνυχος, ον, tres cuspides habens, tridens. Τριωνύχῳ δορὶ, tridente, *Lycophr.* 392. Ab ὄνυξ.
Τριώπης, ου, ὁ, informis. Ab ὤψ.
Τριωτὶς, ίδος, ἡ, inauris, monile, *Hes.* τριωτὶς, *Poll.* Vide τρίγληνος, τριόφθαλμος, &c.
Τριώροφος, ου, ὁ ϗ ἡ, tres habens contignationes, triplex habens tectum. Ex ὄροφος.
Τριώττης, ου, ὁ, idem quod τριόττιον, *E. M.*
Τρομάζω, intremo, *V. L.*

Τρομεῖστε,

Τρομέοιτο, 3. pl. præs. opt. med. *Ion.* pro τρομέοιντο, a τρομέω.
Τρομέοντι, 3. pl. præs. ind. *Dor.* pro τρομέουσι.
Τρομερὸς, ὰ, ὸν, tremulus, trepidus. A τρόμος. Unde
Τρομέω, ῶ, tremo, trepido; (2) contremisco; (3) horreo, timeo aliquem. *Il.* 15, 627. Τρομέοντο δὲ οἱ φρένες ἐντὸς, *Ib.* 10, 10.
Τρομητὸς, idem quod τρομερὸς, *Steph.*
Τρομικὸς, tremebundus, *Gl. V.* A τρόμος.
Τρομοποιῶ, tremefacio, *Gl. V.*
Τρόμος, ου, ὁ, tremor, timor, *Ph.* A τρέμω.
Τρομώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, tremulus, trepidus. A pr.
Τρόνος, et τρόνα, stuppa, stamen, fusum, *Hes.*
Τρόπα, lusus puerilis genus, *Steph.*
Τροπαία, ἡ, mutatio, *Æsch.*
Τρόπαιον, vel τροπαῖον, ου, τὸ, monumentum fugæ hostium; tropæum, *Ph.* τρόπαιον πολεμίων, pro κατὰ πολεμίων, de hostibus devictis erectum. A
Τροπαῖος, αία, αῖον, is cujus fit conversio, seu qui convertitur; (2) fugator hostium, regnorum eversor. Epith. Jovis. (2) ἔλιπον Ζηνὶ τροπαίῳ πάγχαλκα τέλη, *Soph. Antig.* 142. Ὦ Ζεῦ τροπαῖε, *Id. Trach.* 303. A τροπή.
Τροπαιουχέω, trophæum teneo, *al.* trophæum statuo, *Steph.*
Τροπαιοῦχος, ου, ὁ, tropæum tenens, vel in cujus potestate sunt tropæa. Ex ἔχω.
Τροπαιοφορία, ας, ἡ, tropæorum gestatio in triumpho. A
Τροπαιοφόρος, ου, ὁ, ἡ, tropæum gestans. A φέρω.
Τροπαλίζω, verto. A τροπή. Hinc
Τροπαλισμὸς, οῦ, ὁ, conversio, mutatio.
Τροπαλλὶς, fasciculus alliorum, *Ar. Sch.*
Τροπάω, ῶ, verto, converto; τροπάομαι, ῶμαι, vertor. *Il.* 15, 666. A τροπή.
Τροπέω, ῶ, verto, in fugam verto. Ἀτὰρ καλλίτριχες ἵπποι, Ἂψ ὄχεα τρόπεον, *Il.* 18, 224. Ab eod.
Τροπὴ, ῆς, ἡ, conversio, versio, mutatio, conversio in fugam. *Gl. Vet.* consternatio; Τροπὴ χειμερινὴ, bruma, *Ph.* τροπὴ θερινὴ, solstitium. Sed et de æquinoctio dicitur τροπή. Ἐν τροπῇ δορὸς, adversa pugna, *Soph. Aj.* 1292. A τρέπω.
Τρόπηλις, idem quod τροπαλλὶς, *Suid.*
Τρόπηξ, manubrium remi, *Hes.*
Τροπιάζω, solstitium facio, *Gaz.*
Τροπίας, ου, ὁ, ut τροπίας οἶνος, qu. dic. vinum versum, fugiens, vappa. A τροπή.
Τροπίδια ξύλα, ligna apta ad fabricandas navium carinas, *Plat.*
Τροπίζω, carina instruo, *Hipp.*
Τροπικὸς, ἡ, ὸν, tropicus; de conversionibus solaribus, ut τροπικοὶ κύκλοι, tropici circuli, τροπικὰ σημεῖα, signa in zodiaco, ubi fiunt τροπαί. At τροπικαὶ λέξεις, figuratæ dictiones. A τροπὴ vel τρόπος.
Τροπικῶς, *adv.* tropice, figurate.
Τρόπις, ιος, vel ιδος, ἡ, carina, ima navis pars; *metaph.* principium. *Od.* 5, 130. A τρέπω.
Τροπολογέω, ῶ, f. ήσω, tropis in sermone utor, tropice seu figurate loquor. Ex τρόπος et λέγω.
Τροπολογία, ας, ἡ, tropicus et figuratus sermo; (2) sermo ad emendationem morum directus. Ex iisd.
Τρόπος, ου, ὁ, modus; (2) mos, ritus, consuetudo; (3) studium, institutum, secta, mores, ingenium, indoles, animus; (4) tropus, in verbis deflectio a communi usu. A τρέπω.
Τροπὸς, οῦ, ὁ, rudens et funis nauticus, lorum quo remus scalmo alligatur. Ab eod.
Τροποφορέω, ῶ, fut. ήσω, mores et ingenium alicujus fero seu tolero. Τεσσαρακονταετῆ χρόνον ἐτροποφόρησεν αὐτοὺς ἐν τῇ ἐρήμῳ, *Act.* 13, 18.
Τροπόω, in fugam verto et vinco. Τῶν κακῶν ἑκάστη τετρόπωται, *Luc.* A τρέπω. Hinc
Τροπωτὴρ, ῆρος, ὁ, idem quod τροπός.
Τροφάλιον, *Ath.* et
Τροφαλλὶς, pro τροφαλὶς, *Eust.*
Τροφαλὶς, ίδος, ἡ, caseus, quod ex lacte coagulato fit; frustum e recenti et tenero caseo. *Gl. V.* colostrum. A τρέφεσθαι, quod nonnunquam idem significat quod πήγνυσθαι, *figi.* *Od.* 16, 476. Occurrit *ap. Athen.* et *Samuel.* 1, 17. A τρέφω.
Τροφεῖον, ου, τὸ, merces seu præmium nutritionis et educationis. *Gl. V.* alimonium, nutrimentum, alimentum. A
Τροφεὺς, έως, ὁ, altor, nutritor. A
Τροφεύω, fut. εύσω, nutrio, alo. A
Τροφέω, ῶ, alo, nutrio. A τρέφω. Unde
Τροφὴ, ῆς, ἡ, victus, cibus, esca, pabulum, alimonia, *Ph.* τροφαὶ, cibaria, *Gl. V.* (2) alendi cura; (3) locus in quo quis commoratur; (4) proles, progenies: *metaph.* omne id quo nobis paramus victum, ut arcus, *apud Soph. Philoct.* (2) κοὐκ ἔτι τὴν δυσπόνητον ἕξετ' ἀμφ' ἐμοὶ τροφὴν, mei alendi curam, *Id. Œd. Col.* 1613. (3) ζητοῦσα τὴν σὴν, τοῦ κατοικοίην, τροφὴν, *Id. Ibid.* 362. (4) Κάδμου τοῦ πάλαι νέα τροφὴ, veteris Cadmi nova progenies, *Id. Œd. Tyr.* 1.
Τρόφης, *Gal.* al. τρόφις, *Hes.*
Τρόφι κῦμα, magnus fluctus vi ventorum excitatus; pro τρόφιμον. A τρέφω.
Τροφίας, ου, ὁ, altilis, alumnus. A τροφή.
Τρόφιμος, ίμη, ιμον, alimentum præbens, alens, herus, qui famulitium alit; (2) alumnus, is quem domi nostræ alimus, *Ph.* nutricius et alumnus, *Phil.* Ab eod. Hinc
Τροφιμότης, ητος, ἡ, nutritio, vis alendi.
Τρόφις, ιος, ὁ καὶ ἡ, bene nutritus, crassus, pinguis, educatus, adultus, magnus. *Subst.* cibus. Ab eod. Hinc
Τροφιοῦχος, ὁ, almus. A præc. et ἔχω.
Τροφιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, densus, coagulatus.
Τροφόεις, όεντος, bene altus et nutritus, ideoque crassus, pinguis. *Il.* 15, 621. A τροφή.
Τροφοποιὸς, ὸν, nutritor, *Man.*
Τροφὸς, οῦ, ὁ, ἡ, altor, nutrix, nutricula; (2) alumna vel alumnus, θρέμμα. A τρέφω.
Τροφοφορέω, ῶ, f. ήσω, educo, educationis molestias perfero. Τροφοφορήσει σε Κύριος ὁ Θεός σου, *Deut.* 1, 31. A
Τροφοφόρος, ου, ὁ, educator. A τροφὴ et φέρω.
Τροφώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, alimento abundans; (2) densus, coagulatus. A τροφή.
Τροχάζω, f. άσω, citato gradu feror, propero, festino. Τετραόροις τροχάζων, *Eur. Hel.* 730; (2) decurro, genus exercitationis. Τροχάζειν ἐπὶ σταδίου ἐν τοῖς ὅπλοις, *Polyb.* A τρέχω.
Τροχαϊκὸς, ἡ, ὸν, trochæis constans, trochaicus. A
Τροχαῖος, αία, αῖον, cursorius, cursui aptus, vel qui cursu fit; trochæus, pes metricus, constans priore longa et posteriore brevi, ἡ τροχαία, *substrata* via. A τρόχος.
Τροχαϊκῶς, *adv.* per trochæum vel -æos.
Τροχαλεῖον, ου, τὸ, orbis, globus. *Arat.*
Τροχαλία, ας, ἡ, rota quæ circumagitur ad aquam educendam, trochlea. A τροχαλός.
Τροχαλιώδης, ες, εος, habens formam τροχαλίας.
Τροχαλὸς, ἡ, ὸν, velox, citus, currens; (2) rotundus, circularis; (3) *in neutro*, circulus. (1) τροχάλοισιν ὄχοις παραμειψαμένη, *Eurip. Iph. in Aul.* 146. (3) κεῖνο περιγληνὲς τροχαλὸν, γάλα μιν καλέουσι, constellatum circulum, quem galaxiam vocant, *Arat. Phæn.* 475. A τρέχω.
Τρόχαλος, ου, ὁ, septum aulæ, cortis, maceria ex rotundis lapidibus; (2) rotundus lapillus; *item* globus. Ab eod.
Τροχαλῶς, *adv.* cito, velociter, cursim.
Τροχαντὴρ, ῆρος, ὁ, pars puppis; (2) genus tormenti; (3) coxæ caput. A τροχάζω.
Τροχάω, curro, cursito; τροχόων et τροχόωσα, currens, *Poet.* pro τροχῶν, τροχάων, ῶσα, άουσα. Ἄρκτοι ἅμα τροχόωσι, τὸ δὴ καλέονται ἅμαξαι, *Arat.* 27. A τρόχος. Unde
Τροχερὸς, ὰ, ὸν, et τρόχιος, rotundus, volubilis in modum rotæ; (2) currens, citus.
Τρόχιος, idem quod τροχόεις, *Nic.*
Τροχὴ, ῆς, ἡ, via. A τρέχω. *Ern.*
Τροχηλασία, ας, ἡ, rotarum agitatio et cursus, aurigatio. Ex τρόχος et ἐλαύνω.
Τροχηλατέω, ῶ, aurigor. Τὸ μητρὸς δ' αἷμα νιν τροχηλατεῖ μανίαισιν, exagitat, *Eur. Or.* 3[illegible]
Τροχηλάτης, ου, ὁ, auriga, *Soph. Œd. Tyr.* [illegible]. Λαΐου τροχηλάτης, *Eurip. Phœn.* 39. A pr
Τροχήλατος, rotis agitatus. Epith. currus. Ἐκ τροχηλάτων δίφρων κυλισθεὶς, *Soph. El.* [illegible] Ἥτις σφαγὰς μὲν Ἕκτορος τροχηλάτους κατεῖδον, *Eurip. Andr.* 399.
Τροχηλία, ας, ἡ, trochlea. Vide τροχαλία.
Τροχήλιον, ου, τὸ, idem.
Τροχιὰ, ᾶς, ἡ, rotæ vestigium, orbita. A τροχὸς, rota. Hinc
Τροχίας, ου, ὁ, cursor, nuncius. Τροχίας χαλκὸς, æs fusile, *Pollux* 10, 24.
Τροχίζω, rota torqueo. *Pass.* in rota (equuleo) torqueor.
Τροχιλαία, et -λία, ας, ἡ, idem quod τροχαλία. A
Τρόχιλος, sive τροχίλος, ου, ὁ, aviculæ nomen, trochilus, regulus, rex avium. A τρέχω.
Τρόχις, ιος, ὁ, cursor, nuncius, pedissequus; (2) diligens. Ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ τόνδε τὸν Διὸς τρόχιν, *Æschyl. Prometh.* 940. Ab eod. Unde
Τροχίσκος, ου, ὁ, rotula; (2) pastillus, *Ph.*
Τρόχμαλος, ὁ, et τρόχμαλον, ου, τὸ, acervus lapidum, *al.* maceria rustica. Ἀνεχεύατο δὲ πάντα τρόχμαλα, *Nicand. Ther.* 142. Vide τρόχαλος.
Τροχοδινέω, in orbem circumago. A δινέω.
Τροχοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, rotæ seu orbis speciem gerens, rotundus. Ex εἶδος.
Τροχόεις, όεσσα, όεν, rotundus; (2) volubilis in modum rotæ vel orbis. A τροχός.
Τροχοκουράδες, οἱ, Judæi, a tonsura rotundæ formæ, *Euseb. Ar.*
Τροχοπέδη, ης, ἡ, sufflamen quo rotarum cursus ligatur, seu lignum quod per duas trajectum rotas cursum sistit.
Τροχοποιέω, ῶ, rotas facio, *Aristoph. Plut.* 512.
Τροχοποιὸς, οῦ, ὁ, rotarum faber.
Τρόχος, ου, ὁ, cursus; (2) locus in quo curritur, in quo se cursu exercebant. (2) ἀλλ' οὐδὲ παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι στείχουσι, *Eur. Med.* 46. A τρέχω.
Τροχὸς, οῦ, ὁ, rota; (2) equuleus; (3) massa rotunda, ut adipis, &c. Τροχὸς ἅρματος γὰρ οἷα βίοτος τρέχει κυλισθεὶς, *Anacr.* Ab eod.
Τροχόων, τροχόωσα, currens. Vide τροχάω.
Τροχόωσαι, nom. pl. f. g. *Poet.* pro τροχῶσαι, ex τροχάουσαι, a τροχάω, propero.
ΤΡΥ'ΒΛΙΟΝ, aut τρίβλιον, ου, τὸ, catinus, parapsis, patina.
Τρυγαδόλιον, ου, τὸ, potius τρυγηδόλιον, locus in quem reconditur triticum. *Hes.* Ex τρύγη et βολή.
Τρυγάω, ῶ, fut. ήσω, fruges colligo; (2) uvas carpo, vindemio. *Metaph.* fruor, percipio; *item*, emungo aliquem pecunia. *Ern.* Οὐδὲ ἐκ βάτου τρυγῶσι σταφυλὴν, *Luc.* 6, 44. ἄμπελον, *Apoc.* 14, 19. βότρυας, *Ib.* 18. *Il.* 18, 566. A τρύγη.
Τρυγερὸς, ὰ, ὸν, fæculentus. A τρύξ.
Τρυγητὸς, οῦ, ὁ, vindemia, pro τρυγητός. A
Τρυγέω, ῶ, sicco, arefacio; τρυγοῦσθαι, exsiccari. Ab eod.
ΤΡΥ'ΓΗ, ης, ἡ, cereales fruges, fructus; messis; (2) vindemia; (3) etiam pro siccitate.
Τρυγητὴρ, ῆρος, ὁ, vindemiator, qui demit et colligit cereales fruges et uvas. A τρυγάω. Unde
Τρυγητήριον, ου, τὸ, torcular, torculare, *Gl. V.*
Τρυγητὴς, οῦ, ὁ, vindemiator.
Τρυγητικὸς, ἡ, ὸν, vindemialis, *Gl. V.*
Τρυγητὸς, οῦ, ὁ, vindemia, vindemiæ tempus.
Τρυγηφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, cerealium frugum comestor, ut curculio.
Τρυγηφάνιος, ὁ, ἡ, qui fit e fracibus uvarum, epith. vini secundarii, τὸ τρυγηφάνιον, fraces. A τρύγη et φαίνομαι.
Τρυγηφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, uvæ seu uvarum ferax; (2) frugum ferax. Ex φέρω.
Τρυγία, ας, ἡ, fæx, fex, *Gl. V.* amurca, *Gl. V.* de oleo. A τρύξ.
Τρυγίας, ου, ὁ, sc. οἶνος, vinum fæculentum, vini reliquiæ cum fæce.

Τρυγίζω, fut. ίσω, fæculentus evado, *Aret.* A τρύγη.

Τρυγικὸς, ἡ, ὸν, fæculentus; (2) idem quod τρυγῳδικὸς, ut τρυγικὸς χόρος. Ab eod.

Τρύγινος, ίνη, ινον, fæcatus, e fæcibus expressus. Ab eod.

Τρυγόβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, fæce vivens, victitans. Ex βίος.

Τρυγοδαίμονες, dæmones perunctι fæcibus ora, *Ar.*

Τρυγοδιφάω, ῶ, fæcem scrutor. A τρὺξ. Hinc

Τρυγοδίφητις, εως, ἡ, lusus in quo ore extrahitur aliquid in fæce demersum, *Poll.*

Τρύγοιπος, ου, ὁ, vas vimineum, quod coli loco supponitur vino recens calcato et e torculari effluenti. Ex ἶπος.

Τρύγοιπος, colum, cribrum, sacculus, *Ar.*

Τρυγοιπῶ, fæces premo, *Suid.*

Τρυγονάω, rado, scalpo, *Suid.*

Τρυγόῳεν, 3. pl. præs. opt. act. *Poet.* pro τρυγῷεν. τρυγάοιεν, a τρυγάω.

Τρυγῳδέω, ῶ, f. ήσω, conviciis incesso. Ὅς τις ἀπήλλαξεν χαρὰν τρυγῳδῶν, *Arist. Vesp.* ult.

Τρυγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fæce plenus; (2) fæcem referens, fæculentus:

Τρυγῳδία, ἡ, comœdia. Hinc

Τρυγῳδικὸς, ἡ, ὸν, comicus.

Τρυγῳδὸς, ῦ, ὁ, qui fæcibus peruncta facie et curru vectus conviciis incessit prætereuntes, comicus poeta. *Eun.* A τρὺξ et ᾠδὴ.

Τρυγὼν, όνος, ὁ, turtur; (2) piscis marinus. A

Τρύζω, f. ύσω· vid. τρίζω. Ἁ δ' ὀλολυγὼν Τηλόθεν ἐν πυκιναῖσι βάτων τρύζεσκεν ἀκάνθαις, *Theocr.* 7, 140. *Il.* 9, 311. Τρύζει ὀλολυγὼν, *Arat.* 948.

ΤΡΥΗ΄ΛΗΣ, εος, ὁ καὶ ἡ, vel trulla, aut poculum, a τρύω, vel, *ut aliis placet*, clavatus. Ab eod. et ἧλος, *Lucian.*

Τρυλίζω, vel τρυλλίζω, idem quod τρίζω.

Τρύμα, ατος, τὸ, vel τρύμη, ης, ἡ, foramen a terebra; (2) veterator, longo rerum usu veluti tritus. A τρύω. Hinc

Τρυμαλιὰ, ᾶς, ἡ, foramen.

Τρυμάτιον, ου, τὸ, parvum foramen. Dim.

Τρὺξ, υγὸς, ἡ, vinum recens, mustum nondum percolatum; (2) fæx vini, fæx olei; (3) scoria ferri.

ΤΡΥ΄ΠΑ, ης, ἡ, foramen; (2) terebra.

Τρυπάνη, ης, ἡ, terebra. A præc. Hinc

Τρυπανίζω, fut. ίσω, terebro, pertundo.

Τρυπάνιον, τὸ, Dim. a

Τρύπανον, ου, τὸ, terebrum, terebra; (2) veterator. A τρύπα.

Τρυπανοῦχος, ὁ, terebræ manubrium. Ab ἔχω.

Τρυπάω, ῶ, f. ήσω, terebro, perforo, pertundo, etiam de coitu dicitur, cum derivativis. Τρυπᾷν ἀμφότερα τὰ ὦτα, *Xen.* A τρύπα.

Τρύπημα, ατος, τὸ, foramen. A τρυπάω.

Τρύπησις, εως, ἡ, terebratio. Ab eod.

Τρυπητὴς, ῦ, ὁ, terebrator. Ab eod.

Τρυσάνωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, virum s. homines atterens, i. e. conficiens, excrucians, emacerans. Ex τρύω et ἀνὴρ.

Τρυσίβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, vitam vexans, molestus, *Aristoph. Nub.* 420. Ex τρύω et βίος.

Τρυσίππιον, τρυσίππιον, vel τρυσίππειον, ου, τὸ, nota quæ inuritur equo longo labore trito et confecto. Ex τρύω et ἵππος.

Τρῦσις, εως, ἡ, adflictio, ærumna. A τρύω.

Τρυσμὸς, ῦ, ὁ, idem, murmur, susurrus. A τρύω.

Τρύσκω, idem quod τρύω, *Steph.*

Τρυτὸς, ἡ, ὸν, adflictus, æger.

Τρυτανεύω, expendo, *Gl. V.* A τρυτάνη.

Τρυτάνη, ης, ἡ, trutina. A τρύω, pro τορέω.

Τρυτάνδικη, *per Sync.* pro τρυτανοδίκη, *Ep.*

Τρυφάλεια, είας, ἡ, galea tres conos habens. Ex τρεῖς et φάλος.

Τρυφαλὶς, ίδος, ἡ, caseus. pro τροφαλίς.

Τρυφάω, ῶ. fut. ήσω, delicate vivo, deliciis indulgeo, laute vivo; (2) efferor et exsulto lætitia; (3) insolens sum, et arrogans. *Gl. Vet.* τρυφῶ, luxurior, abundo. Σιμωνὴν, τρυφῶσαν (ἔγημα), *Aristoph. Nub.* 48. Τρυφᾷν ταῖς ἐσθήσεσι, *Iscr.* Ἐτρυφήσατε ἐπὶ τῆς γῆς, *Jac.* 5, 5. A τρυφὴ.

Τρυφεραίνομαι, idem. Hinc τρυφερανθεὶς, emollescens, aor. 1. part. pass. *Aristoph. Vesp.* 686.

Τρυφερεύομαι, idem.

Τρυφεραμπέχων, ὁ, delicate vestitus, *Ath.*

Τρυφερόβιος, ου, ὁ, molliter, laute, delicate vivens. A

Τρυφερὸς, ρὰ, ρὸν, tener, mollis, delicatus. A τρυφή.

Τρυφερὸν, τὸ, delicata vita, *Thuc.*

Τρυφεροσήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, mollis, delicatus. epith. vestis.

Τρυφερότης, ητος, ἡ, mollities. A τρυφερός.

Τρυφεροχρὼς, ῶτος, vel τρυφερόχροος, όχροος, ὁ καὶ ἡ, habens cutem teneram, delicatulus

Τρυφερῶς, *adv.* delicate, molliter.

Τρυφὴ, ῆς, ἡ, deliciæ, mollities, luxus, delicata vita; (2) insolentia, fastus. A θρύπτω.

Τρυφηλὸς, ἡ, ὸν, delicatus, deliciis deditus. A præc.

Τρύφημα, ατος, τὸ, id ex quo deliciæ percipiuntur; (2) deliciæ. A τρυφάω.

Τρυφητὴς, ῦ, ὁ, deliciarum consectator, delicatæ vitæ amator, heluo, vorax. Ab eod.

Τρυφητιάω, ῶ, delicias capto. A præc.

Τρυφητικὸς, ἡ, ὸν, libidini et voluptati deditus. Ab eod.

Τρυφοκαλάσιρις, εως, ἡ, calasiris delicatior, mollior. E θρύπτω et καλάσιρις.

Τρύφος, εος, τὸ, fragmentum, frustum. A θρύπτω.

Τρυχηρὸς, ρὰ, ρὸν, attritus et lacer in modum τρύχους. A τρύχος.

Τρύχινος, ίνη, ινον, tritus et scissus, consutus e pannis attritis. Ab eod.

Τρυχίον, ου, τὸ, pannus attritus seu lacer. Dim. a τρύχος.

Τρύχνος, mollis. Ἁ φωνὰ δὲ τρύχνα, *Theocrit.* 10, 37.

Τρυχνόω, pro τρυχόω, *Gal.*

Τρύχος, vel τρῦχος, εος, τὸ, pannus lacer et attritus; (2) attritio. (1) δυστάλαινα δ' ἀμφὶ τρύχη τάδε σκότι' ἀμπίσχομαι, *Eurip. Phœn.* 329. A τρύχω.

Τρυχόω, ῶ, f. ώσω, attero, absumo, exhaurio. conficio; τετρυχωμένος, afflictus, perf. pass. part. Τετρυχωμένοι χαμάστεις, *Herodian.* A τρύω. Hinc

Τρύχωσις, εως, ἡ, vexatio, adflictio.

Τρύχω, f. ξω, adflicto, *Gl. V.* τρύχεται, carpitur, *Ph.* Μηδὲν ἐπ' ἀπορᾳ τρύχω βίον ἐν κακότητι, *Theog.* 909. *Od.* 17, 388. Ἐνδυαλείς, κύναις τ' ἀναιδῶσι τρυχέσθαι, *Soph. Trach* 112. A

ΤΡΥ΄Ω, tero, attero; (2) vexo, divexo, defatigo, exhaurio, domo, conficio, adfligo, eneco. Τετρυμένος ἡλίῳ, *Plato.* γήρᾳ καὶ πενίῃ, *Epigr.*

Τρωγάλια, ων, τὰ, bellaria, *Gl. V. Aristoph. Plut.* 797. A

Τρωγάλιος, ου, ὁ, edulis. A τρώγω.

Τρώγλη, ης, ἡ, caverna, seu foramen rosione factum. Ab eod.

Τρωγλῖται, hirundinum genus in cavernis nidulantium. A τρώγλη.

Τρωγλοδύνω, cavernam subeo, in caverna habito, *Hom. Batr.* 52. Ex τρώγλη et δύνω, subeo.

Τρωγλοδυτέω, ῶ, f. ήσω, idem et ex iisd. Unde

Τρωγλοδύτης, ου, ὁ, qui cavernas subit, qui in cavernis habitat. Troglodytes, gens Afrorum.

Τρωγλοδυτικὸς, ἡ, ὸν, cavernas subiens; (2) pertinens ad Troglodytas. A præc.

Τρωγλοδυτικῶς, *adv.* Troglodytarum more.

Τρωγλοδύτης, ὁ καὶ ἡ, idem quod τρωγλοδύτης.

Τρωγεύσας, acc. pl. f. g. part. præs. act. *Dor.* pro τρωγούσας, a τρώγω.

ΤΡΩ΄ΓΩ, fut. τρώξομαι, rodo, comedo, *Od.* 6, 90. (2) crudum aliquid comedo. Οὐ σῦκα δὲ ἔχουσι τρώγειν, *Herodot.* 1, 71. Τοὺς τι γινομένους (κυάμους) οὔτε τρώγουσι, οὔτε ἕψοντες πατέονται, *Id.* 2, 37. Hinc τρωκτὰ et τρώξιμα exponit Galenus ὠμὰ ἐσθιόμενα.

Τρώεσσι, dat. plur. *Poet.* pro Τρωσὶ, a Τρώς.

Τρωθῇ, 3. sing. aor. 1. conj. pass. verbi τιτρώσκω.

Τρώκτης, ου, ὁ, comestor, vorator; (2) impostor, versutus, deceptor; (3) piscis quidam. *Gl. V.* tructa, piscis. A τρώγω.

Τρωκτὸς, ἡ, ὸν, qui comedi potest aut solet, edulis, esculentus. Τρωκτὰ exponit Galenus per ὠμὰ ἐσθιόμενα. Vide τρώγω, *No.* 2. Ab eod.

Τρῶμα, ατος, τὸ, vulnus; (2) damnum, detrimentum, clades, *Ion.* pro τραῦμα. A τιτρώσκω. Hinc

Τρωματίας, ου, ὁ, saucius, vulneratus.

Τρωματίζω, f. ίσω, saucio, vulnero.

Τρωνύω, vel τρώννυμι, idem, *Schol. Aristoph.*

Τρώμη, ἡ, *Ion.* pro τρῶσις, *Eust.*

Τρὼξ, γὸς, ὁ, gurgulio, vermiculus, qui legumina arrodit. *Gl. V.* curculio.

Τρώξαλλις, ίδος, ἡ, grillus, acetaria, *Th.* escaria, al. *Gl. V.* A τρώξις.

Τρώξανα, τὰ, rami tenelli qui a pecore arrodi solent. Ab eod.

Τρωξάρταο, gen. sing. *Æol.* pro τρωξάρτου.

Τρωξάρτης, ου, ὁ, panivorus, nomen muris in *Batrachom.* Ex τρώγω et ἄρτος.

Τρώξιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui comedi potest aut solet; edulis. A τρώγω. *maturus Theoc.* 1. 46.

Τρῶξις, εως, ἡ, esio, rosio. Ab eod.

Τρωοφθόρος, Trojanos perdens, *Op.*

Τρωπάσκετο· vide τρωπάω.

Τρωπάω, *Poet.* pro τροπάω· τρωπάσκετο, in fugam vertebatur, imperf. *Ion.* pro ἐτρώπατο, *Il.* 11, 567.

Τρωπέω, pro τροπάω, *Steph.*

Τρῶσε, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἔτρωσε, a τιτρώσκω.

Τρώσῃς, 2. sing. a. 1. subj. verbi τιτρώσκω. Ἢν δ' ἂν διεῖξῃς σφάγια, καὶ τρώσῃς φόνον, *Eurip. Suppl.* 1205.

Τρῶσις, εως, ἡ, vulneratio, vulnus, ictus.

Τρωσμὸς, ῦ, ὁ, idem et ab eod.

Τρώσκω, pro τρώω, *Hipp.*

Τρώσω, f. 1. ind. act. verbi τιτρώσκω. Unde

Τρωτὸς, ἡ, ὸν, vulneratus, læsus; (2) vulnerabilis, qui vulnerari lædive potest.

Τρῶϋμα, ατος, τὸ, *Ion.* pro τραῦμα, vulnus.

Τρωχάω, ῶ, curro, *Poet.* pro τροχάω, *Il.* 22, 163.

Τρώω, vulnero. Οὔ τίς σε τρώσει μειλιχίοις, ἔπεσι καὶ ἄλλως βλάπτει, ὅς ἄν μιν χαλεπὸν ἕλῃ, μηδ' αἴσιμα τίνῃ, *Od.* 21, 293.

Τὺ, *Dor.* pro σὺ, *tu.*

Τυγχάνω, fut. τεύξομαι, vel τυχήσω, sum; (2) accidit ut sim, forte sum, contingo, evenio, accido; (3) adsequor, *proprie* scopum attingo, adipiscor, impetro, *Gl. V.* ἔτυχεν, consecutus est, *Gl. Vet.* ὁ τυχὼν, quilibet, *Ph.* τυχόντες, adepti, *Ph.* τῇ τυχούσῃ, qualibet, *Ph.* aor. 2. Τυχὼν ἀνὴρ, vulgaris, *Longin.* 9. Τυγχάνειν συγγνώμης, ἐλέου, εἰρήνης, εὐεργεσίας, δίκης, &c. *Dem.* Ἀτίμους οἱ τῆς ἀξίας ἐτύγχανες, *Aristoph. Av.* 1229. Κείνος δ' ὀλβιώτατος, ὅτῳ κατ' ἦμαρ τυγχάνει μηδὲν κακὸν, *Eur. Her.* 623.

Τυκάνη, ης, ἡ, tribula, *Ph.* A τύκω.

Τυκίζω, fut. ίσω, sculpo, polio. Τύπους δ' (λίθους) ἐτύκιζον αἱ Κρᾶκες τοῖς ῥύγχεσιν, *Aristoph. Av.* 1143.

Τυκίον, Dim. a τύκος, *Eust.*

Τύκισμα, ατος, τὸ, *proprie* lapis politus instrumento ferreo τύκος nominato. Hinc muri. Κανόνων τυκίσματα Φοίβου, muros ad regulam a Phœbo factos, *Eurip. Troad.* 814.

Τύκος, sive τύχος, ου, ὁ, instrumentum ferreum, quo lapicidæ utuntur in poliendis lapidibus. *Suidas*, cœlum. A τύκω.

Τυκτὸς, ἡ, ὸν, factus, fabricatus: τυκτὸν κακὸν, ἀλλοπρόσαλλον, *Iliad.* 5, 831. i. e. *præter naturam ascitum malum.* A τύχω.

Τύκω, paro; τετύκοντο, parabant. pro ἐτύκοντο, imperf. *Il.* 1, 467. Ab eod.

Τύλα, sive τύλη, ης, ἡ, callus; (2) culcita, lodix; (3) gibbus cameli, &c. A τύλος.

Τυλαίνεος, ια, ον, callosus. Τυλαίνεα ἴλεια, *Aret.* Ab eod.

Τύλαρος, ὁ, pessulus, *proprie* idem quod τύλος.

Τυλαρόω, f. ώσω, pessulum addo, obsero.

Τυλὰς, turdorum genus; al. ἰλλὰς, *Eust.*

Τυλεία, ας, ἡ, et τυλεῖον, ȣ, τὸ, et τυλία, ας, ἡ, culcita. A τύλος.

Τύλιμος, crumena pellicea, *V. L. ex Ep.*

Τυλίσσω, sive τυλίττω, fut. ξω, in modum culcitæ convolvo; (2) perscrutor, indago. Οὐδ' ἐτυλίχθη τὰν ψυχάν, *Theoc.* 22, 54. A τύλος.

Τυλοειδὴς, ὲς, calli speciem gerens, *Gorr.*

Τυλόεις, όεσσα, όεν, callosus. A

ΤΥ'ΛΟΣ, ȣ, ὁ, callus, seu callum, cutis in aliqua corporis parte obdurata ex labore vel opere; (2) tuber, gibbus, torus in pectore, &c. unde (3) clavus ligneus vel etiam nodus; etiam pudendum, *Hes.* Et τύλοι, pl. pili superciliorum, *Poll.* Hinc

Τυλόω, ῶ, f. ώσω, callosum reddo, callum obduco; τυλȣ̃μαι, calleo, *Gl. V.* perf. pass. τετύλωμαι, calleo, *Gloss. Vet.* perf. pass. τετυλωμένος, callosus, *Gl. V.* perf. part. pass. Ὁ μὲν χαλινὸς ἄγαν ταῖς γνάθοις ἐνοχλῶν τυλοῖ τὸ ςόμα, *Xen.*

Τυλυφάντης, seu τυληφάντης, qui culcitas texit, *Poll.*

Τυλώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, callosus. *Ph.* tuberosus. Ab eod.

Τύλωμα, ατος, τὸ, idem quod τύλος.

Τύλωσις, εως, ἡ, callositas.

Τυλωτὸς, ἡ, ὸν, nodosus, callosus.

Τυμβὰς, άδος, ἡ, venefica, quod circa sepulchra versetur.

Τυμβαύλης, fidicen, *Gal.*

Τυμβιὰς αὐδὴ, vox sepulchralis. A τύμβος.

Τυμβεία, ας, ἡ, tumulatio, inhumatio. A τυμβεύω.

Τυμβείτης, ȣ, ὁ, sepulchralis. A præc.

Τύμβευμα, ατος, τὸ, id quod busto infertur, cadaver. A

Τυμβεύω, fut. εύσω, busto infero, tumulo, sepelio; (2) devoro, in ventre quasi sepelio. Σῶμα τυμβεῦσαι τάφῳ, *Soph. Aj.* 1082. Τυμβεύσει, sepulta jacebit; activum pro passivo, more Atticorum. Εἶτ' ἐν τοιαύτῃ ζῶσα τυμβεύσει ςέγῃ, *Soph. Antig.* 888. Σῶμα τυμβεῦσαι τάφῳ, cadaver humo condere, *Id. Aj.* 1063. Πατρὶ τυμβεῦσαι χοάς, patris tumulo infundere libamina, *Id. El.* 406. Οὐχ ὧδε ναύτας ὀλομένȣς τυμβεύομεν, sepelimus, *Eurip. Hel.* 1261. A τύμβος.

Τυμβήρης, εος, ὁ ἡ ἡ, conditus monumento. Ex τύμβος et ἄρω.

Τυμβιὰς, ἡ, sepulchralis, *Nonn.*

Τυμβίδιος, α, ον, funebris A τύμβος.

Τυμβίτης, seu τυμβείτης, idem, *Ep. ap. Suid.*

Τυμβογέρων, οντος, ὁ, senex capularis, silicernium.

Τυμβοδόμος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, qui in monumentis pascitur, monumenta obsidens. A νέμω.

ΤΥ'ΜΒΟΣ, ȣ, ὁ, bustum, sepulchrum, tumulus. Γέρων τύμβος, idem quod τυμβογέρων, senex capularis. Τίς τὸν γέροντα τύμβον ὀρφανὸν σέθεν τίθησιν; *Eurip. Med.* 1209.

Τυμβοχοέω, ῶ, f. ήσω, tumulum struo, tumulo, sepelio, humo adgesta tego. Ex τύμβος et χοέω, seu χέω.

Τυμβοχοὴ, ῆς, vel τυμβοχόη, ης, ἡ, pro τυμβοχόησις, tumulus; *Il.* 21, 323.

Τυμβοχόος, ον, adgestor tumuli.

Τυμβόχοσις, idem quod

Τυμβόχωστος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, busto vel sepulchro adgesto exstructus; (2) effossus.

Τυμβωρυχέω, busta eruo, sepulchra deprædor.

Τυμβωρυχία, ας, ἡ, sepulchrorum effossio. A

Τυμβωρύχος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, busta eruens, spoliator mortuorum. *Ph.* vespillator, sepulchri violator, *Aristoph. Ran.* 1266. Ex ὀρύσσω.

Τύμμα, ατος, τὸ, ictus, vulnus, plaga. A τύπτω

Τυμμὴ, ῆς, ἡ, idem et ab eod.

Τυμπανίας, ȣ, ὁ, ut τυμπανίας ὕδρωψ, hydropis species quo venter ut tympanum intenditur, pulsusque sonat. A τύμπανον.

Τυμπανίζω, f. ισω, tympanum pulso seu tundo; (2) fustibus cædo; *item* fustibus ad necem cædo; (3) quovis violento supplicio adficio. Ἄλλοι δὲ ἐτυμπανίσθησαν, *Hebr.* 11, 35. Ab eod.

Τυμπάνιον, ȣ, τὸ, parvum tympanum. Dim.

Τυμπανισμὸς, ȣ̃, ὁ, tympani pulsatio; excruciatio quæ fit tormentis.

Τυμπανιςὴς, ȣ̃, ὁ, tympanista, qui tympanum pulsat; (2) tortor.

Τυμπανίςρια, ας, ἡ, tympanistria, quæ tympanum pulsat. A præc.

Τυμπανίτης, ȣ, ὁ· vide τυμπανίας.

Τυμπανόεις, εντος, ὁ, idem.

Τυμπανοειδὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, tympano similis. Ex seq. et εἶδος.

Τύμπανον, ȣ, τὸ, tympanum, instrumentum quo pulsato sonus cietur; (2) palus; machina ad quam devincti plagis cædebantur; (3) fustis, baculus. A τύπτω.

Τύμπανος, ὁ, idem quod τύμπανον, *Ep. ap. Suid.*

Τυμπανοτερπὴς, ὁ ἡ ἡ, tympanorum strepitu gaudens. A τέρπομαι.

Τυμπανοφορέομαι, tympanum fero, seu porto, *Ath.*

Τυμπανώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, tympano similis.

Τύνη, tu, *Dor.* pro σύ.

ΤΥ'ΝΟΣ, vel τυνὸς, parvus, *Hes.* τυννὸς, idem, *Theoc.* Hinc

Τυννȣ̃τος, parvillus, parvulus, tantillus.

Τυντλάζω, lutum calco, glebas frango. Οὐ γὰρ οἷόν τ' ἐςὶ πάντως τυντλάζειν, *Aristoph. Pace*, 1147. (2) blatero. A

Τυντλὸς, ȣ̃, ὁ, lutum; locus cœnosus; (2) nugæ.

Τυντλώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, lutosus. A præc.

Τύξις, ἡ, seu τεῦξις, apparatus, *Hes.*

Τύπανον, ȣ, τὸ, idem quod τύμπανον.

Τυπὰς, άδος, ἡ, malleus. A τύπτω.

Τυπετὸς, ȣ̃, ὁ, percussio, verberatio; (2) planctus, plangor. Ab eod.

Τυπὴ, ῆς, ἡ, ictus, percussus, plaga; *Il.* 5, 887. Ab eod.

Τυπέω, idem quod κτυπέω, *Hes.*

Τύπης, ȣ, ὁ, percussor, *Hes.*

Τυπίας, (subaudi χαλκὸς,) æs ductile, malleo ductum. Dicitur et ἐλατός. Vide *Pollac. Onomastic.* 7, 24.

Τυπικὸς, ἡ, ὸν, figuratus, symbolice quid innuens et figurans. A τύπος.

Τυπικῶς, *adv.* figurate, symbolice. A præc.

Τυπὶς, ίδος, ἡ, malleus. A τυπή.

Τυποειδὴς, ὲς, typo similis, *Sibyl.*

Τυποπλαςία, ἡ, typorum formatio. A πλάσσω.

Τύπος, ȣ, ὁ, forma, simulacrum; (2) formula, norma, exemplar, institutum; (3) definitio crassior, non subtilis. A τύπτω. Hinc

Τυπόω, ῶ, f. ώσω, formo, informo, figuro; (2) signum imprimo vel insculpo. Ἐτύπωσεν ἐπιςολὴν τῇ σφραγῖδι τȣ̃ Μαρκέλλȣ, *App.*

Τυπτέω, fut. ήσω, pro τύπτω· τυπτηθεὶς, cæsus, *Ph.* τυπτηθὲν, batutum, *Ph.* aor. 1. part. pass. Οὐ γάρ με τυπτήσεις ςέφανον ἔχοντά γε, *Aristoph. Plut.* 21. Ἀλλ' αὖθις αὖ τυπτήσομαι, *Id. Nub.* 1182. A τύπτω.

Τύπτομες, 1. plur. præs. ind. act. *Dor.* pro τύπτομεν.

Τυπτόντων, gen. pl. præs. part. act. *Att.* pro 3. pl. præs. imperat. positus.

ΤΥ'ΠΤΩ, fut. ύψω, verbero, percutio, pulso, tundo, cædo, ferio; τύπτομαι, vapulo, plango, lugeo mortuum. Οὐ ἡ τύπτει τὰς ἴσας πληγὰς ἐμοί; vapulas, *Arist. Ran.* 655. Καυσάντων δὲ τῶν ἱρῶν, τύπτονται πάντες, omnes sese verberant, *Herodot.* 2, 40. Ταῦτα δὲ ποιήσαντες, τύπτονται οἱ περὶ τὸ ἱρὸν ἅπαντες τὸν κριὸν, semet verberant, plangunt arietis causa, arietem lugent, *Id. Ibid.* 42.

Τύπω, gen. sing. *Dor.* pro τύπȣ, a τύπος.

Τυπώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, non exactus, rudi descriptione comprehensus. A τύπος. Hinc

Τυπωδῶς, *adv.* crassiore Minerva, crassiore Musa.

Τυπωθέντας, acc. plur. aor. 1. pass. verbi τυπόω.

Τύπωμα, ατος, τὸ, figura, idem quod τύπος· (2) vas. (1) ὁρῶ δέ πως μορφῆς τύπωμα, σῆμα τ' ἐξηκασμένα, *Eurip. Phœn.* 166. (2) τύπωμα χαλκόπλευρον ἠρμένοι χεροῖν, *Soph. Elect.* 54. A τυπόω.

Τύπωσις, εως, ἡ, figuratio, formatio, expressio. Ab eod.

Τυπωτικὸς, ἡ, ὸν, fingens; (2) formandi vim habens; (3) qui formari, formam recipere potest. A

Τυπωτὸς, ἡ, ὸν, informatus, expressus, effictus. A τυπόω.

Τυραννεῖον, ȣ, τὸ, domus seu domicilium tyranni. A τύραννος. Unde

Τυραννεύω, fut. εύσω, sum τύραννος, regno, impero. Ἀλλὰ ἐμȣ̃ μὲν ȣ̓ τυραννεύσȣσιν φίλοι βασιλῆες δικαίως, *Eur. El.* 885.

Τυραννέω, ῶ, f. ήσω, idem. Πότερα τυραννεῖν ἢ πόλιν σῶσαι θέλεις, *Eur. Ph.* 563.

Τυραννησείω, cupio τυραννεῖν, tyrannidem et imperium adfecto. A τυραννέω.

Τυραννία, ας, ἡ, tyrannis, tyrannicus dominatus. A τύραννος. Hinc

Τυραννιάω, ῶ, tyrannidem adfecto.

Τυραννίζω, fut. ίσω, cum tyranno facio, *Dem.*

Τυραννικὸς, ἡ, ὸν, tyrannicus, ad tyrannum pertinens, a tyranno profectus, tyrannum decens, tyrannidem exercens; (2) dominandi peritus. A τύραννος.

Τυραννικῶς, *adv.* tyrannorum more.

Τυραννὶς, ίδος, ἡ, regnum, imperium; (2) tyrannis, dominatus injustus et crudelis, summa potentia; (3) uxor tyranni seu principis. A τύραννος.

Τυραννοδιδάσκαλος, ȣ, ὁ, qui ad tyrannidem instruit; qui tyrannum esse docet.

Τυραννοκτονέω, ῶ, f. ήσω, tyrannum occido. *Pass.* τυραννοκτονέομαι, tanquam tyrannus occidor.

Τυραννοκτονία, ας, ἡ, tyrannorum seu tyranni cædes; tyrannicidium, *Gl. V.*

Τυραννοκτονικὸς, ἡ, ὸν, ad tyrannicidam pertinens. A

Τυραννοκτόνος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, tyrannicida, tyranni interfector. Ex τύραννος et κτείνω.

Τυραννοποιὸς, tyrannum seu tyrannos efficiens, *Plat.*

ΤΥ'ΡΑΝΝΟΣ, ȣ, ὁ ἡ ἡ, tyrannus, rex, regina. *Adject.* tyrannicus, ad tyrannum pertinens. Τύραννα δόξαν, *Soph. Œd. Tyr.* 588. Πριάμȣ τυράννον ἑςίαν ἀφικόμην, *Eurip. Androm.* 3.

Τυραννοφόνος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, tyrannicida.

Τυραννόφρων, ονος, ὁ ἡ ἡ, tyrannico spiritu tumidus, et insolens. Ex τύραννος et φρήν.

Τυρβάζω, f. άσω, turbas seu tumultum excito, tumultuor; τυρβάζομαι, turbor, solicitus sum. Μεριμνᾷς ἡ τυρβάζῃ περὶ πολλὰ, *Luc.* 10, 41. A

Τύρβη, ης, ἡ, pro σύρβη.

Τυρεία, ας, ἡ, lactis coagulatio, et in caseum densatio; confectio casei; (2) commixtio, et callida machinatio rei cujusque. *Ern.* A τυρός.

Τύρευσις, εως, ἡ, idem.

Τύρευμα, ατος, τὸ, caseus. A

Τυρεύω, fut. εύσω, in caseum cogo et denso; (2) agito, turbo, commisceo, machinor, struo, fabricor. Ὁ δὲ ἔνδον ἐτύρευε ταῦτα, *Dem.* A τυρός.

Τυρίδιον, ȣ, τὸ, caseolus. Dim.

Τυρίον, τὸ, caseolus, Dim. *Steph.*

Τυροβόλιον, ȣ, τὸ, quo servantur casei, fiscella. Ex τυρὸς et βολή.

Τυρόγαλα, serum, *Hes.*

Τυρογλύφος, ȣ, ὁ, nomen muris, sic dicti ab excavando caseo; *in Batr.* 136. Ex γλύφω.

Τυρόεις, όεσσα, όεν, caseo similis, seu e caseo factus. Τυρόεις, εντος, *vel* τυρȣ̃ς, placenta, cui immixtus est caseus, vel simpliciter caseus. Τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος, *Theoc. Idyll.* 1, 58. (subauditur ἄρτος.) A τυρός.

Τυρόκνη, idem quod τυρόκνησις, *Steph.*

Τυρόκνησις, ἡ, radula caseo radendo; *Aristoph. Lys.* 226. Ex τυρὸς et κνάω.

Τυροκομεῖον, ȣ, τὸ, caseale, casearia taberna. A

Τυροκομέω, caseos curo, conficio.

Τυροκοπέω, idem. A κόπτω.

Τυροκομία, curatio eorum quæ ad caseos pertinent, *Steph.*

Τυροκόσκινον, ȣ, τὸ, caseus cretus in cerniculo, vel cribrum quo caseus cernitur.

Τυρόνωτος, dorsum habens ex caseo: epith. placentæ. Πλακȣ̃ντος τυρόνωτον κύκλον, *Arist. Ach.* 1125.

Τυροποιέω, ῶ, fut. ήσω, caseum facio seu cogo.

Τυρο-

Τυροπωλέω, ῶ, f. ήσω, caseos vendo; (2) pondero et examino more eorum qui caseos venditant. *Aristoph. Ran.* 1502.

ΤΥΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, caseus; (2) forum ubi casei venduntur.

Τυροτόμος, ὁ ϗ ἡ, caseum secans, radens. A τέμνω.

Τυροφορεῖον, τὸ, asser in caseali dispositos caseos sustinens, *Steph.*

Τυροφόρος, ὁ ϗ ἡ, caseum ferens, epith. placentæ, sc. cui caseus admistus, τυρωτός. A φέρω.

Τυρόω, ῶ, fut. ώσω, coagulo et in caseum cogo; (2) agito, turbo, commisceo. Τυροῦντες ἅπαντα, *Athen.* A τυρός.

Τυῤῥηνολέτης, ὁ, Tyrrhenorum perditor, epith. Bacchi, *Ep.*

Τυροῦς, pro τυρόεις, *Eust.*

ΤΥ'ΡΣΙΣ, ιος, ἡ, turris, propugnaculum.

Τύρσος, ου, ὁ, idem, *Suid.*

Τυρχὴ, ῆς, ἡ, furca. Quæ est ὕρχη, *R.*

Τυρῶ, gen. sing. *Dor.* pro τυροῦ, a τυρός.

Τυρώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, caseo similis, e genere caseorum. A τυρός.

Τυρωτὸς, ἡ, ὸν, caseatus, *Gl. V.* A τυρόω.

Τυτθὸς, ἡ, ὸν, vel τυτθὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, parvus, pusillus. Hinc *adv.* τυτθὸν, paululum. Οὐδὲ τυτθὸν, ne tantillum quidem, *Il.* 1, 354.

Τυτῶ, noctua, *Hes.*

Τυφεδανὸς, οῦ, ὁ, decrepitus, cujus cadaver propediem cremandum est, *Aristoph. Vesp.* 1359. A

Τυφεδὼν, όνος, ἡ, accensio, inflammatio. A τύφω.

Τυφέω, pro τύφω, *Steph.*

Τύφη, ης, ἡ, planta aquatica sive palustris. Ab et pro τίφη.

Τυφήρης, factus ex planta palustri quæ Græcis vocata est τύφη. Λαμπάδα κηροχίτωνα Κρόνου τυφήρεα λύχνον, cereum e typha factum, *Analect. Brunckii*, 2, 112.

Τυφθεῖμεν, 1. plur. aor. 1. opt. pass. *Att.* pro τυφθείημεν, a τύπτω.

Τύφλη, ἡ, piscis quidam, *Ath.*

Τυφλίναι, idem quod τυφλῖνοι, *Arist.*

Τυφλῖνοι, ων, οἱ, serpentes cæci, cæciliæ. *Angl.* SLOW-WORMS. A τυφλός.

Τυφλογενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, cæcigena, *Gl. V.* Ex τυφλὸς et γίνομαι.

Τυφλοπλαστέω, ῶ, cæcum fingo. Ex πλάστης.

Τυφλόπους, ουν, cæcus. Πόδα σὸν τυφλόπουν, *Eurip. Phœn.* 1542.

ΤΥΦΛΟ'Σ, ἡ, ὸν, cæcus, oculis captus; (2) qui non videtur, vix apparens, obscurus; (3) epith. parietis in quo nulla fenestra; (4) surdus.

Τυφλόστομα, ατος, τὸ, obscurum ostium.

Τυφλότης, ητος, ἡ, cæcitas. A τυφλός.

Τυφλοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, cæcum ferens. Ex τυφλὸς et φέρω.

Τυφλόω, ῶ, f. ώσω, excæco, oculis privo. Ὄψιν τυφλώσας, *Eur. Ph.* 771. Τῶν δὲ μελλόντων τετύφλωνται φράδαι, *Pind.* A τυφλός. Unde

Τυφλώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, qui mutus sedet, velut attonitus sensibusque captus.

Τυφλωμανία, pro τυφομανία, *V. L. Steph.*

Τύφλωσις, εως, ἡ, excæcatio; (2) cæcitas. A τυφλόω.

Τυφλώττω, cæcutio. Ὁ δὲ Πλαυτιανὸς τυφλώττων τῇ ἐπιθυμίᾳ, *Herodian.* A τυφλός.

Τυφλὼψ, ῶπος, ὁ, cæcus; (2) serpens quidam, *Nic. Th.* 492. Ex ὤψ.

Τυφογέρων, οντος, ὁ, fastuosus senex, *Aristoph. Nub.* 905. Ex τῦφος et γέρων.

Τυφομανία, ας, ἡ, insolentia et fastus cum furore, furor cum insolentia et fastu.

Τύφος, seu τῦφος, ου, ὁ, fumus; (2) jactantia, arrogantia, fastus, insolentia; (3) stupor attonitus. A τύφω. Hinc

Τυφόω, ῶ, f. ώσω, fumo infesto vel eneco; (2) effero, insolentem reddo; (3) stupidum reddo; τετυφωμένος, inflatus, insanus, stultus, cæcus, p. pass. part. Τετύφωται μηδὲν ἐπιστάμενος, 1 *Tim.* 6, 4. τυφωθεὶς, *Ibid.* 3, 6. Ἐπὶ πλοῦτῳ τετυφωμένος, *Luc.*

ΤΥ'ΦΩ, f. θύψω, *proprie* incendo paulatim, ut gliscat ignis sine flamma; calefacio; unde τύφομαι, glisco; (2) amoris aut alius cupiditatis latente igni maceror; (3) incendo *simpliciter*, et *pass.* ardeo, uror, adeoque (4) amore ardeo. *Ern.* Λίνον τυφόμενον οὐ σβέσει, *Matt.* 12, 20.

Τυφωγερὼν, pro τυφογερὼν, *Ar. Sch.*

Τυφώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, decrepitus et capularis; (2) fastuosus, elatus, arrogans. A τύφος.

Τυφὼν, ῶνος, ὁ, ventus acrior, procella, vortex igne factus, seu vortex procellosus et everberans, *Gl. V.* τύφων, δαίμων, Typho, præses ultimæ rerum processionis. A τύφω.

Τυφωνικὸς, οῦ, ὁ, typhonicus, procellosus. A pr.

Τυφωνοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, similis vehementi turbini, turbineus. Ex τυφὼν et εἶδος.

Τυφωνοειδῶς, *adv.* vehementi turbine.

Τυφὼς, ῶ, ὁ, idem quod τυφὼν, a τύφω.

Τυχάζω, idem quod τυγχάνω, *Hes.*

Τυχαῖον, ου, τὸ, delubrum Fortunæ. A τύχη.

Τυχαῖος, αία, αῖον, fortuitus. Ab eod.

Τυχαίως, *adv.* forte, *ap. Jos.*

Τύχαισι, dat. pl. *Poet.* pro τύχαις.

Τύχε, *nactus est*, 3. sing. a. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔτυχε, a τυγχάνω.

Τυχεῖν, *nactum esse*, aor. 2. inf. act.

Τυχέειν, *nactum esse*, aor. idem, *Poet.*

Τυχέω, f. ήσω, consequor, nanciscor, contingo. Ὑπὸ στερνοῖο τυχήσας, *Il.* 4, 106. A τυγχάνω. Unde

Τύχη, ης, ἡ, fortuna; (2) eventus seu casus fortuitus; (3) plerumque in plurali, sed aliquoties in singulari calamitates, fortuna adversa. (3) ἐπὶ μέντοι τῇ τῶν Ἀρκάδων τύχῃ οὐ πολὺ ἧττον Λακεδαιμονίων ἥσθησαν οἱ Θηβαῖοί τε καὶ Ἠλεῖοι, *Xenoph. Hellen.* 7, 1. Τύχη δαιμόνων· vide δαίμων. Τύχην παρέχειν, rem restituere, *Soph. Œd. Tyr.* 52. Διὰ τύχης τοιᾶσδ' ἰὼν, cum in tali discrimine verser, *Id. Ibid.* 773. Ποῦ σοι τύχης ἕστηκεν; quænam ei sors obtigit? *Id. Aj.* 102. Τὴν ἐλπίδ' οὐ χρὴ τῆς τύχης κρίνειν πάρος, ante eventum, *Id. Trach.* 737.

Τυχηρὸς, ρὰ, ρὸν, fortuitus; τυχηρὰ, adventitia bona, *Gl. V.* A præc.

Τυχηρῶς, casu fortuito, *Gl. V.* A præc.

Τύχῃς, 2. sing. aor. 2. conj. act. v. τυγχάνω.

Τυχήσω, f. 1. ind. act. verbi τυχέω.

Τυχίζω· vide τυκίζω.

Τυχθεὶς, aor. 1. part. pass. verbi τεύχω.

Τυχικὸς, ἡ, ὸν, fortuitus. Ab eod.

Τυχικῶς, *adv.* fortuito casu.

Τυχίον· vide τυκίον.

Τύχοιμι, aor. 2. opt. verbi τυγχάνω.

Τυχοίσαν, acc. sing. part. aor. 2. f. gen. act. *Dor.* pro τυχοῦσαν.

Τυχὸν, fors, fortasse. A τυγχάνω. Unde

Τυχόντι, dat. sing. aor. 2. part. act.

Τυχόντως, *adv.* prout contigit seu contigerit, quolibet modo, temere, utcumque. A τυχὼν, όντος.

Τύχος· vide τύκος.

Τύχω· vide τύκω.

Τύχωσι, 3. pl. aor. 2. conj. act. verbi τυγχάνω.

Τύψαις, aor. 1. part. act. *Dor.* pro τύψας, a τύπτω.

Τυψάντων, *verberent*, gen. plur. aor. 1. part. act. *Att.* pro 3. plur. præs. imperat. act.

Τύψε, 3. sing. aor. 1. indic. act. *Ion.* pro ἔτυψε.

Τύψις, ιος, vulnus, plaga. Νεαλεῖ δὲ πατῷ περὶ τύψιν ἐλίξαις, recenti stercore vulnus obducito, *Nicand. Theriac.* 933.

Τύψον, 3. sing. aor. 1. imperat. act.

Τυψοῦντι, 3. plur. præs. indic. act. *Dor.* pro τύψουσι.

Τῷ, *huic*, dat. sing. ab ὁ, *hic.*

Τώγ' pro τώγε, *hi*, nom. dual. ab eod.

Τὤγαλμα, *Dor.* pro τὸ ἄγαλμα, *simulacrum.*

Τὤγκιστρον, *Dor.* vel *Att.* pro τὸ ἄγκιστρον.

ΤΩΘΑ'ΖΩ, f. άσω, irrideo, dicteriis, conviciis incesso. Ἵν' αὐτὸν τωθάσω νεανικῶς, *Aristoph. Vesp.* 1351. Οὐ μόνον οὐκ ἀποδέξεται, ἀλλὰ πάνυ με ϗ τωθάσεται, *Plato.*

Τωθάσδοισαι, nom. pl. part. præs. act. f. g. *Dor.* pro τωθάζουσαι, a τωθάζω. Unde

Τωθασμὸς, οῦ, ὁ, irrisio, ludibrium.

Τωθαστὴς, οῦ, ὁ, irrisor. A τωθάζω. Unde

Τωθαστὶ, *adv.* irridendo, cum irrisione.

Τωθαστικὸς, ἡ, ὸν, irrisorius. Ab eod. Hinc

Τωθαστικῶς, *adv.* cum irrisione.

Τὤλγεος, *Dor.* vel *Att.* pro τοῦ ἄλγεος, *doloris*, gen. ab ἄλγος.

Τῶ μῶ, *mei*, gen. sing. *Dor.* et *Att.* pro τοῦ ἐμοῦ.

Τὤντρῳ, dat. sing. *Dor.* vel *Att.* pro τῷ ἄντρῳ.

Τωόντι, *adv.* revera, in veritate, *Plato.*

Τὠργείου, gen. sing. *Dor.* pro τοῦ Ἀργείου.

Τὤρνεον, *Dor.* vel *Att.* pro τὸ ὄρνεον, *avis.*

Τὠρχαῖον, *Dor.* vel *Att.* pro τὸ ἀρχαῖον.

Τῶς, sic, *Dor.* pro οὕτως, et ὡς, *Call. in Del.* 8.

Τὼς, *per Aphæresin*, pro οὕτως, et ὧς, *sic.*

Τὠστέα, *Dor.* vel *Att.* pro τὰ ὀστέα, *ossa.*

Τωὐτοῦ, *Att.* et *Ion.* pro τοῦ αὐτοῦ, *ipsius.*

Τωὐτῶ, *Dor.* pro eod.

Υ.

Ὑ, Litera Græcorum vigesima, quæ suo nomine υ ψιλὸν vocatur; (2) nota numeralis, valens *quadringenta*, et cum lineola inferne apposita, ͵υ, *quadringenta millia.*

Ὗ, *adv.* olfacientis.

Ὑάγχη, ης, ἡ, angina porcina. Ex ὗς et ἄγχω.

Ὑάδες, ων, αἱ, Hyades, stellæ septem in cornibus Tauri. *Ph.* succulæ. Ab ὕω, *pluo*, quoniam ortu occasuque suo pluvias largosque imbres concitare creduntur.

Ὕαινα, ης, ἡ, succula, porcella; (2) piscis quidam; (3) hyæna, fera ex genere luporum. Ab ὗς, *sus.*

Ὑαινὶς, ἡ, piscis nomen, Hyænula, *Ath.*

Ὑακίζω, fut. ίσω, pluo. Ab ὕω.

Ὑακίνθια, ων, τὰ, Hyacinthia, festum in honorem Hyacinthi pueri. Ab Ὑάκινθος.

Ὑακινθίζω, hyacinthum refero. Ab eod.

Ὑακινθοβαφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, hyacinthino tinctus colore. Ex ὑάκινθος et βάπτω.

Ὑακίνθινος, ίνη, ινον, hyacinthinus, purpureus, subniger in modum hyacinthi. Ὑακίνθινα ἄνθεα, *Eurip. Iphig. in Aul.* 1298. Ab

ὙΑ'ΚΙΝΘΟΣ, ου, ὁ ϗ ἡ, hyacinthus, nomen herbæ et floris. *Phil.* vaccinium; *Angl.* HYACINTH *or* JACINTH; (2) nomen gemmæ, coloris hyacinthini; (3) lana seu fila hyacinthino colore imbuta.

Ὑακινθὶς, ἡ, nom. prop. Hyacinthis, *Ath.*

Ὑακινθόκωμος, idem quod ὑακίνθια, τὰ, *Hes.*

Ὑακινθώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, hyacinthinus, hyacintho similis. Ab ὑάκινθος.

Ὑαλέος, έα, έον, *contr.* ὑαλοῦς, ῆ, οῦν, e vitro confectus, vitreus. Ab ὕαλος.

Ὑάλη, pro ὕαλος, *Hes.*

Ὑαλίζω, vitrum imitor colore et pelluciditate. Ab ὕαλος.

Ὑάλινος, ίνη, ινον, vitreus. Ab ὕαλος.

Ὑαλῖτις, ιδος, ἡ, vitraria. Ab eod.

Ὑαλοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, vitreus, vitrum referens, pellucidus. Ex ὕαλος et εἶδος.

Ὑαλόεις, όεσσα, όεν, idem. Ab eod.

ὝΑΛΟΣ, ου, ὁ vel ἡ, vitrum; (2) electri sive succini genus, vitri instar pellucidum; (3) crystallus.

Ὑαλοτέχνης, ου, ὁ, artifex vitri conficiendi. Ex ὕαλος et τέχνη, *ars.*

Ὑαλουργεῖον, ου, τὸ, vitrarium, *Gl. V.* Ab

Ὑαλουργὸς, οῦ, ὁ, qui vitra conficit, vitrarius, vitriarius. Ex ὕαλος et ἔργον.

Ὑαλόω, in vitrum converto, *Steph.*

Ὑαλώδης, idem quod ὑαλοειδὴς, *Steph.*

Ὑάλωμα, τὸ, vitium in oculis equorum, *Steph.*

Ὑαλῶπις, ιδος, ἡ, vitrei coloris. Ex ὤψ.

Ὑανεὸς, ὰ, ὸν, adspectu terribilis, *Hes.*

Ὑὰς, άδος, ἡ, secula, *Eust.* Ὑάδες, αἱ, Bacchæ.

Ὑβάζω, fut. άσω, vomo; (2) incurvo me, ut vomentes solent. Ab ὑβὸς, *curvus.*

Ὑβάλλειν, *Dor.* seu *Æol.* pro ὑποβάλλειν.

Ὑββάλλειν, *interpellare*, Il. 19, 80.

Ὑβιὸς, pro ὑβὸς, *Steph.*

Ὑβλαῖος, αία, αῖον, Hyblæus. Hinc μέλι ὑβλαῖον, mel hyblæum, *i. e.* optimum, quale

quale fertur in Hybla fuisse propter thymi copiam. Ab Ὕβλη, *Hybla*.

Ὑβὸς, ἡ, ὸν, curvus, inflexus. Hinc

Ὕβος, ου, ὁ, tuber in dorso cameli.

Ὑβόω, fut. ώσω, curvo, incurvo. Ab eod.

Ὑβριγέλωτες, contumeliosi in risu, *Man.*

Ὑβρίζω, f. ίσω, injurius sum, protervus et insolens sum, insolesco; (2) injuria et contumelia adficio; petulanter injuriam adfero; convicior, convicium facio; *item* stupro; (3) convicior. Ὑβρίζεσθ' ὡς ἀεὶ πράξοντες εὖ, *Eur. Supp.* 465. Ἧπε νοσοῦντας θεῖος ὑβρίσειν δόμους; *Id. Iphig. in Taur.* 933. εἴς τινα, *Aristoph. Plut.* 899. Ὑβρίζομαι πρὸς ἀνδρὸς, *Eur. Med.* 255. Ὑβρισμένος, injurius, arrogans: οὐ στομεῖ ἔχων ὑβρισμένα, *Eurip. Phœn.* 1118. Οἷον ὑβρίσθην ἄρα, quantum in probrum incidi, *Soph. Aj.* 367. Ab ὕβρις.

Ὑβριοπαθέω, ῶ, injuriam patior, injuria adficior. Ex ὕβρις et πάθος.

ὝΒΡΙΣ, εως, ἡ, injuria quævis, maledicendo, &c. sed in foro *proprie* contumelia insignis et petulans, &c. unde ὕβρεως γραφή. Unde et (2) insolentia, superbia insignis; (3) stuprum vel adulterium per vim et insolentiam illatum; (4) adjective usurpatur pro ὑβριστής, injurius, injuriosus. Καὶ ὕβριν ἀνέρα τιμήσουσι, *Hesiod. Op.* et *Di.* 191.

Ὑβρίσαι, aor. 1. inf. act. verbi ὑβρίζω.

Ὑβρισδεῖν, *Dor.* pro ὑβρίζειν.

Ὑβρισθέντας, acc. pl. aor. 1. part. pass.

Ὑβρισθήσεται, 3. sing. f. 1. ind. pass.

Ὕβρισμα, ατος, τὸ, injuria, contumelia; (2) quod quis pro ludibrio habet. Ab ὑβρίζω.

Ὑβρισμὸς, idem quod ὕβρισμα, *Æsch.*

Ὑβριστὴρ, idem quod ὑβριστής, *Steph.*

Ὑβριστὴς, οῦ, ὁ, injuriosus, contumeliosus, insolens et protervus; (2) qui per vim stuprum infert, stuprator. Ab ὑβρίζω. Hinc

Ὑβριστικὸς, ἡ, ὸν, pronus ad faciendum injuriam et contumeliam.

Ὑβριστιάω, idem quod ὑβρίζω, *Anac.*

Ὑβριστικῶς, *adv.* injuriose, contumeliose, insolenter, petulanter.

Ὑβριστοδίκαι, οἱ, qui causas et crimina in judicium pertrahere nolunt, *Poll.*

Ὑβριστότατος, ου, ὁ, petulantissimus, insolentissimus, contumeliosissimus, *Aristoph. Vesp.* 1293. Ab ὑβριστής.

Ὑβριστότερος, ου, ὁ, protervior, petulantior, insolentior. Ab eod.

Ὑβρίστρια, ίας, ἡ, conviciatrix, superba, arrogans, insolens. Ab eod.

Ὕβωμα, ατος, τὸ, curvamen, curvatura. Ab ὑβόω.

Ὕβωσις, εως, ἡ, adfectio spinæ dorsi incurvatæ, qua gibbosi fiunt. Ab eod.

Ὑγία, ας, ἡ· vide ὑγίεια.

Ὑγιάζω, f. άσω, sano; ὑγιάζομαι, convalesco. Τοὺς κάμνοντας ὑγιάζειν, *Aristot.* Ab ὑγιής.

Ὑγιαίνῃς, 2. sing. præs. conj. act. verbi

Ὑγιαίνω, valeo; (2) sano. Ἄμεινον δ' ὑγιαίνειν, *Dem.* Ab ὑγιής. Hinc

Ὑγίανσις, εως, ἡ, qu. dic. convalescentia, via ad sanitatem; (2) sanatio. Unde

Ὑγιαντὸς, ἡ, ὸν, sanabilis, qui sanari potest.

Ὑγιαστικὸς, ἡ, ὸν, sanandi vim habens.

Ὑγίασμα, ατος, τὸ, medicamentum.

Ὑγιαστὸς, ἡ, ὸν, idem quod ὑγιαντός. Ab ὑγιάζω.

Ὑγιῆ, *sanum*, acc. sing. ab ὑγιής.

Ὑγίεια, ας, ἡ, sanitas, bona valetudo, Dea salutis. Ab ὑγιής.

Ὑγιείης, gen. sing. *Ion.* pro ὑγιείας.

Ὑγιεινὸς, ἡ, ὸν, sanus, prospera valetudine utens; (2) sanitatis capax; (3) conferens ad sanitatem corporis vel tuendam vel recuperandam; salutifer, salutarius. Ab ὑγίεια.

Ὑγιεινῶς, *adv.* salubriter.

Ὑγιεινοτέρως, *comp.* salubrius.

Ὑγιηρὸς, ρὰ, ρὸν, sanus, integer, incolumis.

Ὑγιηρῶς, *adv.* integre.

ὙΓΙΗ'Σ, έος, ὁ ϗ ἡ, sanus, valens, incolumis, sospes, integer, *Ph.* (2) vetus, rectus, utilis; (3) bonus, faustus; (4) ratus.

Ὑγιοζυγία, ἡ, conjunctio, concubitus cum sano, seu cum aliquem bene valentem convenimus, recipimus. Ab ὑγιὴς et ζυγός.

Ὑγιόω, sano. Ab ὑγιής.

Ὑγιῶς, *adv.* salubriter. Ab eod.

Ὑγιώτερος, pro ὑγιέστερος, *E. M.*

Ὑγρὰ, seu ὑγρὰ (subintell. κέλευθος) mare, *Hom.*

Ὑγράζω, idem quod

Ὑγραίνω, f. ανῶ, humecto, madefacio, irrigo; ὑγραίνομαι, madefio. Ὑγραίνει γυίας, *Eur. El.* 3. βλέφαρον δάκρυσιν, *Ib.* 679. Ab ὑγρός. Hinc

Ὕγρανσις, εως, ἡ, humectatio.

Ὑγρασία, ας, ἡ, humiditas, humor, uligo.

Ὕγρασμα, ατος, τὸ, idem, et ab eod.

Ὑγρέμπλαστρον, τὸ, emplastrum liquidum, *Steph.*

Ὑγροβάτης, ου, ὁ, per humida ambulans. Ex ὑγρὸς et βαίνω. Hinc

Ὑγροβατικὸς, ἡ, ὸν, idem.

Ὑγρόβιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui in locis humidis vivit, qui in aquis degit. Ex ὑγρὸς et βίος.

Ὑγροβόλος, ὁ ϗ ἡ, humidus. Epith. guttæ cadentis. Ex βολή.

Ὑγροθηρικὴ, ἡ, sc. τέχνη, piscatus. Ex θήρα.

Ὑγροκέλευθος, ον, epith. maris et deorum marinorum, humidum iter habens seu faciens.

Ὑγροκέφαλος, qui humido capite est, *Alex. Aphrod.*

Ὑγροκήλη, hernia aquosa, seu ὑδροκήλη, *Poll.*

Ὑγροκισσοκήλη· vide *Steph.*

Ὑγροκοίλιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui fluida alvo est. Ex ὑγρὸς et κοιλία.

Ὑγροκολλύρια, ων, τὰ, humida collyria, quæ e succis aliisque rebus humidis componuntur. Ex ὑγρὸς et κολλύριον.

Ὑγρομελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, membra habens tenera et flexibilia. Ex ὑγρὸς et μέλος.

Ὑγρόμυρον, ου, τὸ, unguentum liquidum.

Ὑγρόνοος, *contr.* ὑγρόνους, ου, ὁ ϗ ἡ, humidam, i. e. mollem et effeminatam habens mentem.

Ὑγρόπισσον, ου, τὸ, pix liquida. Ex πίσσα.

Ὑγροπορέω, ῶ, fut. ήσω, per humida gradior, humida loca permeo. Νῆες ὑγροπόρουν, *Epigr.* Ab

Ὑγροπόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, per humida gradiens, humida permeans. Ὑγροπόρου Σίμωνος ἀδελφεὸς ἰχθυβολῆες, *Nonn.* Ἐν ὑγροπόροιο θαλάσσης βένθεσιν, *Oppian.* 2, 566. Ex πείρω.

Ὑγροπόρευτος, ον, epith. viæ, humidus. A πορεύομαι.

ὙΓΡΟ'Σ, ρὰ, ρὸν, humidus, humectus, madidus, aquatilis, in aquis degens; (2) liquidus, mollis; (3) viridis; (4) *tropice* de eo qui est omnium temporum et hominum, obsequitur omnium studiis; (5) *inpr.* dicitur de petulanti mobilitate oculorum in fœminis libidinosis; (6) tener, de pulchritudine; (7) flexibilis, de arcu; (8) facilis, leniter fluens, de oratione, ἐν ὑγρῷ ἐστιν ἡ γλῶσσα, *prov.* de loquacibus. Ὑγρὸν πνεῦμα, fluxum, inconstans, *Longin.* 34.

Ὑγρόσαρκος, ου, ὁ ϗ ἡ, humidam, *i. e.* fluxam, mollem, parum compactam carnem habens. Ex ὑγρὸς et σάρξ.

Ὑγροσκελὴς, ὲς, humida crura habens, *Cyr.*

Ὑγροτέρως, *adv.* mollius, flexibilius, *Xen.*

Ὑγρότης, ητος, ἡ, humiditas, humor, uligo; (2) flexibilitas, agilitas; (3) teneritas, mollitudo; (4) de moribus, humanitas, facilitas; (5) prodigalitas, luxuria. Ab ὑγρός.

Ὑγροτράχηλος, ου, ὁ ϗ ἡ, mollem et flexibilem habens cervicem.

Ὑγροτροφικὸς, ἡ, ὸν, qui in humido ali solet. Ex ὑγρὸς et τροφή.

Ὑγροφθαλμία, lippitudo, *Steph.*

Ὑγρόφθαλμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui humidis est oculis; *item* mobilibus, vividis, lascivis.

Ὑγρόφθογγος, sc. poculum in quo liquores resonabant, *Ep.*

Ὑγροφοίνιξ, nomen avis, *Æol.*

Ὑγρόφοιτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui per humida incedit, palustris, epith. viæ. Ex φοιτάω.

Ὑγροφυῶς, *adv.* molliter. A φύη.

Ὑγρῶς, *adv.* humide, liquide, fluide; (2) agiliter, molliter. Ab ὑγρός.

Ὑγρώσσω, madeo. Ab eod.

Ὑδαλέος, έα, έον, aquosus, aqueus. Ab inus. ὕδας pro ὕδωρ.

Ὑδαποτέω, ῶ, aquam poto. Ex ὕδας et πίνω.

Ὑδαρόω, aqueum seu aquosum reddo, *Bud.*

Ὑδαρὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, aquosus, aqueus; (2) fluxus, infirmus; (3) non sincerus. Ὑδαρεῖ σαίνειν φιλότητι, *Æschyl. Agam.* 807. Ab ὕδωρ. Unde

Ὑδαταίνω et ὑδαταίνομαι, aquosus fio, aquesco; (2) aquosum reddo, *Hipp.*

Ὑδατηγὸς, οῦ, ὁ, idem quod ὑδραγωγός.

Ὑδατικὸς, ὁ, aquarius, *Theophr.*

Ὑδάτινος, ου, ὁ ϗ ἡ, aqueus, aquatilis; (2) molliculus, roscidus.

Ὑδάτιον, ου, τὸ, aquula; (2) aqua pluvia. Ab ὕδας pro ὕδωρ. Unde

Ὑδατὶς, ίδος, ἡ, vesicula, *Gl. V.*

Ὑδατοειδὴς, idem quod ὑδατώδης, *Theophr.*

Ὑδατόεις, όεσσα, όεν, aquosus, aqueus, pluviosus.

Ὑδατοθρέμμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, in aqua nutritus et altus; (2) aquatilis seu aquaticus. A θρέμμα, *alumnus.*

Ὑδατόκλυστος, ου, ὁ ϗ ἡ, aqua lotus seu ablutus. A κλύζω.

Ὑδατοπήγης, ες, aquarum scatebras habens, *Opp.*

Ὑδατοπληγὴς, undis verberatus. Ὑδατοπλήγεσσιν ἄγραις, *Oppian. Cyneget.* 2.

Ὑδατοποσία, ίας, ἡ, aquæ potus. A πόσις.

Ὑδατοποτέω, aquam bibo. A πότης.

Ὑδατόστρωτος, in aqua stratus, *Io. Dam.*

Ὑδατοτρεφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, in aqua nutritus. A τρέφω.

Ὑδατόχλοος, virens aqua, *Hipp.*

Ὑδατόχολος, ου, ὁ ϗ ἡ, aquosus et perliquidus, pallidaque aut flava bile permixtus. A χολή.

Ὑδατόχροος, *contr.* ὑδατόχρους, ου, ὁ ϗ ἡ, aqueo colore præditus; (2) aquæ similis. A χρόα.

Ὑδατόω, ῶ, aquosum reddo; ὑδατοῦσθαι, aquescere. Ab ὕδωρ.

Ὑδατώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, aquosus, multum aquæ continens. Ab eod.

Ὕδει, *aquæ*, dat. sing. ab ὕδος, εος, *aqua.*

Ὑδείω, *Poet.* pro ὕδω, *Ap.*

Ὑδερίασις, ἡ, aquæ intercutis adfectus. Ab

Ὑδεριάω, ῶ, hydropicus sum, intercutibus aquis laboro, *Diosc.* Ab ὕδερος.

Ὑδερικὸς, ἡ, ὸν, hydropicus. Ab eod.

Ὕδερος, ου, ὁ, aqua intercus, hydrops. Ab ὕδωρ.

Ὑδερώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, hydropicus. A præc.

Ὑδέω, ῶ, celebro, canto. Ἑπτάπορος δή ταίγε μετ' ἀνθρώπους ὑδέονται, *Aratus.* Καὶ χλοερῷ πρασίοιο, τὸ δὴ μελίφυλλον ὑδεῦσι, *Nic. Al.* 47. Ab ὕδω.

Ὑδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui perite canit; (2) sapiens, prudens. Ab eod.

Ὑδνέω, nutrio. Ab ὕω.

Ὕδνης, εος, ὁ ϗ ἡ, idem quod ὑδής.

Ὕδνον, ου, τὸ, tumor terræ, tuber; ὕδνα, tubera, *Gl. V.* Ab ὕω.

Ὑδνόφυλλον, τὸ, folium tuberis, *Hes.*

Ὑδογενὴς, ὲς, ex aqua natus. A γίνομαι.

Ὕδος, εος, τὸ, aqua turbida cum miscetur terræ, vel cum pluvia, mixta aquæ fontanæ turbidam eam efficit. Νῦν δ' ἤδη πεφέλωται, ὕδωρ δ' ἀναμίσγεται ὕδει, *Theogn.* 955. (939.)

Ὕδρα, ας, ἡ, hydra, serpens aquatilis. Ab ὕδωρ.

Ὑδραγωγεῖον, ου, τὸ, aquæductus.

Ὑδραγωγέω, ῶ, aquam educo.

Ὑδραγωγία, ας, ἡ, aquæductus, aquæ deductio. Ab

Ὑδραγωγὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, aquam educens, aquæ ductor, aquagium seu aquæductus. Ab ὕδωρ et ἀγωγὸς, *deductor.*

Ὑδραίνω, lavo, irrigo, aqua pefundo. Μέλλω κρατῆρά τε τὸν φθιμένων ὑδραίνειν γαίας ἐν νώτοις, *Eur. Iph. in Taur.* 162. *Od.* 4, 750. Ab ὕδωρ.

Ὑδραλέσια, molinæ, *Gl. V.* Ex ἀλέω, *molo.*

Ὑδραλέτης, ου, ὁ, mola aquaria. Ab eod.
Ὑδράλμη, ης, ἡ, aqua salsa. Ex ἅλμη.
Ὑδράργυρος, ου, ὁ, argentum vivum.
Ὑδραύλαξ, sulcus aquarius, *Bud.*
Ὑδραύλης, ου, ὁ, organarius, *Gl. V.* Ex αὐλός.
Ὑδραυλικὸν ὄργανον, idem quod ὕδραυλις.
Ὕδραυλις, ιος, ἡ, hydraula, instrumentum. *Gl. V.* ὑδραυλὶς, organum. Ex ὕδωρ et αὐλέω.
Ὑδρεία, ας, ἡ, aquatio; (2) rigatio, irrigatio. Ab ὑδρεύω.
Ὑδρεῖον, *Ion.* ὑδρήϊον, ου, τὸ, vas quo utimur in aquando, hydria, situla, urna. Ab eod.
Ὑδρέλαιον, ου, τὸ, aqua oleo mista. Ex ...
Ὑδρεντεροκήλη, ἡ, herniæ species composita, vid. *Steph.*
Ὕδρευμα, ατος, τὸ, aquatio; *Ern.*
Ὕδρευσις, εως, ἡ, idem quod ὑδρεία.
Ὑδρευτὴς, οῦ, ὁ, aquator, *Gl. V.* Ab
Ὑδρεύω, ... aquor, aquam peto, haurio; (2) rigo, irrigo. Πηγαῖς ὑδρευσομένα, *Eur. Tro.* 197. *Od.* 7, 131. Ab ὕδωρ.
Ὑδρηγὸς, sulcus aquarius, aquæductus, *Hes.*
Ὑδρήϊον, *Ion.* pro ὑδρεῖον, *Herod.*
Ὑδρηλὸς, ἡ, ὸν, humidus, aquosus; (2) irriguus, *Od.* 9, 133. Στεγόνας ὑδρηλὰς, *Eurip Suppl.* 206. Ab ὕδωρ.
Ὕδρην, *hydram*, acc. sing. *Ion.* pro ὕδραν.
Ὑδρηρὸς, idem quod ὑδρηλὸς, *Eur. Fr.*
Ὑδροχόος, ου, ὁ, aquarius, *Gl. V.* A ...
Ὑδρία, ας, ἡ, hydria, vas aquarium, aqualis, cadus, urna, sitella. Ab ὑδρεύω.
Ὑδριὰς, άδος, ἡ, aquatica. A præc.
Ὑδριαφόρος, ου, ὁ, ἡ, situlam gestans.
Ὑδρίον, ου, τὸ, aquula; (2) parvum vas aquarium, parva hydra. Ab ὕδωρ.
Ὑδρὶς, idem quod ὑδραγωγὸς, *Man.*
Ὑδρίσκη, ης, ἡ, parva hydria, urnula. Ab ὑδρία.
Ὑδροβαφὴς, ἐος, ὁ ϗ ἡ, aqua tinctus. Ex ὕδωρ et βαφή.
Ὑδρόγαρον, ου, τὸ, garum aqua dilutum.
Ὑδροδόκος, ου, ὁ ϗ ἡ, aquam excipiens seu recipiens. Ex ὕδωρ et δέχομαι.
Ὑδροδρόμος, ου, ὁ ϗ ἡ, per aquas vagans, ut pisces, Nymphæ marinæ.
Ὑδροειδὴς, ὲς, aquæ similis, aqueus. Ab εἶδος.
Ὑδρόεις, aqua abundans; inde Ὑδρόεσσα, nomen insulæ, *Steph.*
Ὑδροθήκη, ης, ἡ, cisterna; (2) in navi locus ad adservandam aquam dulcem.
Ὑδροκήλειθος, ὁ ϗ ἡ, humidus, epith. nubium.
Ὑδροκέφαλον, τὸ, tumor capitis aquosus, *Gorr.*
Ὑδροκήλη, ἡ, ramex aquosus, tumor aquosus corporum scrotum implicantium, *Gal.*
Ὑδροκηλικὸς, qui laborat aquoso ramice, *Paul.*
Ὑδρολάπαθον, τὸ, lapathum aquaticum, *Plin.*
Ὑδρομαντεία, ἡ, per aquas divinatio, *Steph.*
Ὑδρόμαντις, εως, ὁ ϗ ἡ, qui vel quæ ex aqua prædicit futura.
Ὑδρομαστευτὴς, ὁ, aquarum investigator, *Steph.*
Ὑδρομαστευτικὴ, sc. τέχνη, ars et scientia indagandi aquas, *Steph.*
Ὑδρομέδουσα, ης, ἡ, aquarum regina; (2) nomen ranæ. Ex ὕδωρ et μέδω.
Ὑδρόμελι, ιτος, τὸ, aquæ mulsæ genus ex imbre purissimo et melle temperatum, et jam vetustate vini saporem referens.
Ὑδρόμηλον, ου, τὸ, hydromelum, genus potionis sic dictum a malis cotoneis, quæ Græci μῆλα vocant.
Ὑδρομιγὴς, ἐος, ὁ ϗ ἡ, aqua commixtus, *Aret.* Ex ὕδωρ et μίγνυμι.
Ὑδρομύλον, ου, τὸ, aquæ mola, *Gl. V.* Ex ὕδωρ et μύλος.
Ὑδρόμυλος, ὁ, mola quæ ab aqua circumagitur, seu molendinum aquarium, *Steph.*
Ὑδρόμφαλον, supervacui humoris circa umbilicum collectio, *Gorr.*
Ὑδρονεμέομαι, οῦμαι, aquam dispenso, aquam admetior. Ex ὕδωρ et νέμω.
Ὑδροπαραστάται, ῶν, οἱ, aquarii.
Ὑδροπέπερι, piper aquaticum, *Diosc.*
Ὑδροπικὸς, pro ὑδρωπικὸς, *Suid.*
Ὑδροποσία, ας, ἡ, vel ὑδροποτία, aquæ potio seu potus. Ex ὕδωρ et πόσις.

Ὑδροποτέω, ῶ, fut. ήσω, aquam poto seu bibo. Ὅσος ἱκανὸς ἐστὶ δεῖξαι ἡμᾶς αὐτὸς ὑδροποτεῖν, *Xen.* 6, 18. Μηκέτι ὑδροπότει, 1 *Tim.* 5, 23. Ab
Ὑδροπότης, ου, ὁ, aquæ potor, *Gl. V.*
Ὑδροῤῥόδινος, τὸ, aqua rosaceo oleo mista, *Gorr.*
Ὑδροῤῥοΐα, ἡ, pro ὑδρορῥόα, *Ar. Sch.*
Ὑδροῤῥόσατον, τὸ, potio ex rosis facta, *Gorr.*
Ὑδροῤῥόα, ας, ἡ, cloaca, emissarium, canalis per quem aqua pluvialis effluit. A ῥέω.
Ὕδρος, ου, ὁ, serpens aquaticus, coluber in aquis vivens, natrix; (2) sidus quoddam. Ab ὕδωρ.
Ὑδροσκοπέω, ῶ, sive ἐρευνάω, aquas indago.
Ὑδροσκοπικὸν, τὸ, subint. σύγγραμμα· v. *Steph.*
Ὑδροσκόπιον, ου, τὸ, clepsydræ genus, quo horæ discernuntur. Ex ὕδωρ et σκοπέω.
Ὑδροσκόπος, aqualices, *Gl. V.* A σκέπτομαι.
Ὑδροσπάσιον, τὸ, aquæ haustus, *Bud.*
Ὑδρόσπονδα, τὰ, sacra, in quibus aquæ fiebant libationes. Ex σπονδή.
Ὑδροστάσιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, aqua stagnans.
Ὑδροστάσιον, ου, τὸ, stagnum, lacus. A στάσις sive στάζω.
Ὑδροστατέομαι, οῦμαι, stagno. Ab ἵσταμαι.
Ὑδροτόκος, aquam pariens, epith. fontis Ap...
Ὑδροφάντης, ου, ὁ, qui aquas latentes detegit. A φαίνω. Hinc
Ὑδροφαντικὴ, ῆς, ἡ, ars producendi aquas.
Ὑδροφοβία, ας, ἡ, aquæ metus, morbus, e morsu canis rabiosi. Ab ὑδροφόβος. Hinc
Ὑδροφοβιάω, ῶ, aquam timeo, seu laboro eo morbo qui ὑδροφοβία dicitur, *Diosc.*
Ὑδροφοβικὸν πάθος est ὑδροφοβία.
Ὑδροφόβος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui aquam timet. *Gl. V.* lymphatus. Ex ὕδωρ et φόβος.
Ὑδροφορέω, ῶ, fut. ήσω, aquam fero.
Ὑδροφορία, ας, ἡ, aquæ gestatio, et festum Athenis lugubre, in eorum institutum memoriam qui diluvio periissent, ut author est Apollonius. Ab
Ὑδροφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, aquæ gerulus, lixa, calo. *Gl. V.* aquarius, aquæ portator. A φέρω.
Ὑδροχαρὴς, ἐος, ὁ ϗ ἡ, aquis gaudens. Ὑδροχάρις, nomen ranæ *in Batr.* A χαίρω.
Ὑδροχεῖον, ου, τὸ, aquale, *Gl. V.* A χοή.
Ὑδροχοεὺς, έως, ὁ, aquam fundens; (2) aquarium; *signum zodiaci.* Ab ὕ. et χέω.
Ὑδροχόη, ης, ἡ, canalis, *Gl. V.* Ex iisd.
Ὑδροχόος, ου, ὁ, aquarius, canalis, *Gl. V.*
Ὑδρόχυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, aquam fundens.
Ὑδρόω, ῶ, fut. ώσω, sudo. Ab ὕδωρ.
Ὕδρωα, τὰ, pustulæ quædam, &c. *Hipp.* vid. *Steph.*
Ὑδρώδης, ες, aquosus, humidus, *Steph.*
Ὑδρωπιάω, ῶ, hydrope laboro. Ab ὕδρωψ.
Ὑδρωπικὸς, ἡ, ὸν, hydrope laborans. Ab eod.
Ὑδρωπιώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, idem.
Ὑδρωποειδὴς, ἐος, ὁ ϗ ἡ, aqua intercute laborans; (2) hydropi similis, serosus et aqueus. Ex εἶδος.
Ὕδρωψ, ωπος, ὁ ϗ ἡ, hydrops, aqua intercus; (2) hydropicus. Ex ὕδωρ et ὤψ.
ΥΔΩ, celebro, cano, dico.
ΥΔΩΡ, ὕδατος, τὸ, aqua.
Ὕειος, εία, ειον, porcinus, suillus. Ab ὗς.
Ὑειὸς, ἡ, ὸν, idem et ab eod.
Ὑέλιος, ία, ιον, contr. οῦς, ῆ, οῦν, e vitro confectus, vitreus. Ab ὕαλος.
Ὑελέψης, ου, ὁ, qui vitra coquit, vitriarius. Ex ὕαλος et ἕψω.
Ὑελίζω, vitrum imitor colore et pelluciditate, in modum vitri sum pellucidus. Ab ὕαλος.
Ὑέλινος, idem quod ὑάλινος, *Alex. Aphr.*
Ὕελος, ου, ἡ, vitrum, *Att.* pro ὕαλος· unde et ὑελοτέχνης, ὑελεψὸς, &c. idem significat quod ὑαλοτέχνης, ὑαλεψὸς, &c.
Ὑελοτέχνης, ὁ, artifex vitri, *Hes.*
Ὑελουργεῖον, τὸ, officina vitriaria, *Steph.*
Ὑελουργὸς, ὁ, vitriarius, *Bud.*
Ὑελώδης, ὁ, ἡ, vitreus, *Gl. V.* Ab ὕαλος.
Ὕεσθαι, præs. inf. pass. verbi ὕω.
Ὑετίζω, pluo, *Hes.*
Ὑέτιος, ία, ιον, pluvius, pluviosus. Jovis epith. *Pausan.* 9, 39. Ab ὑετός.

Ὑετόεις, όεσσα, όεν, idem et ab eod.
Ὑετόμαντις, εως, ὁ, ἡ, pluviæ præsagus.
Ὑετὸς, οῦ, ὁ, pluvia; unde superl. ὑετώτατος, άτη, ατον, maxime pluvius. Ab ὕω. Hinc
Ὑετώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, pluvialis, pluviosus.
Ὑετώτατος, pluviosissimus, *Herod.*
Ὑεὺς, seu Ὑῆς, epith. Bacchi. Ab
Ὕη, Semele, *Eust.*
Ὑηνία, vel ὑηνέα, ας, ἡ, hara; (2) mores suilli, porcina insulsitas vel stupiditas, ingenium suillum. Ab ὗς. Hinc
Ὑηνεὺς, έως, ὁ, qui porcinis est moribus.
Ὑηνὸς, ἡ, ὸν, idem.
Ὑηνέω, sum insulsus in modum porci, *Plut.*
Ὕης, ου, ὁ, pluvius, Bacchi epitheton *apud Aristoph.* Semelen enim ὕην, et natrices Bacchi ὕαδας vocat *Pherecydes*, et epith. Jovis. Ab ὕω.
Ὑθλέω, ῶ, f. ήσω, nugor, garrio. *Gl. V.* ὑθλεῖν, ineptire. Ὑθλεῖς, ἀτεχνῶς, οὐκ ἂν διδαξαίμην σ' ἔτι, *Aristoph. Nub.* 781. Ab ὕθλος.
Ὑθλήματα, nugamenta, *Gl. V.* A præc.
ΥΘΛΟΣ, ου, ὁ, nugæ, ineptiæ, loquacitas.
Υἱ', pro υἱῷ, *filio*, vel pro υἱέα, dat. vel acc. sing. ab inus. υἱεὺς.
Υἷα, *filium*, acc. sing. ab υἷς.
Υἱαρχία, ας, ἡ, principatus filii. Ab ἀρχή.
Υἱάσι, *filiis*, dat. pl. ab υἷς.
Υἱδεὺς, ὁ, idem quod υἱωνὸς, *Isocr.*
Υἱδῆ, ῆς, ἡ, filii filia, neptis ex filio.
Υἱδιον, ου, τὸ, filiolus, Dim. ab υἱός. Unde
Υἱδοῦς, οῦ, ὁ, filii filius, nepos ex filio.
Υἱέ, *filii*, nom. dual. ab eod.
Υἱέα, *filium*, acc. sing. ab υἱεὺς, *filius.*
Υἱεῖς, *filii*, nom. plur. *contr.* pro υἱέες.
Υἱεὺς, έος, ὁ, filius. Hinc υἱῆος, *Ion.* et υἱῆας, &c. *Il.* 11, 691. γνήσιοι, *Od.* 14, 402. Ab υἱός.
Υἱῆα, acc. sing. *Ion.* pro υἱέα, ab υἱεὺς.
Υἱῆος, *filii*, gen. sing. *Ion.* pro υἱέος.
Υἱὴς, ὁ, filius, *item* vitis, quasi filius arboris cui jungitur, *Hes.*
Υἱῖ, *filio*, dat. sing. ab υἷς, *filius.*
Υἱίδιον, ου, τὸ, filiolus, Dim. ab υἱός.
Υἱικὸς, ἡ, ὸν, idem quod υἱκός.
Υἱικῶς, *adv.* filii more.
Υἷις, ὁ, *contr.* υἷς, υἷος, filius.
Υἱκὸς, ἡ, ὸν, filialis. Hinc
Υἱκῶς, *adv.* filialiter, filii more.
Ὕινος, η, ον, suinus, suillus. Ab ὗς.
Υἱοθεσία, ας, ἡ, adoptio filii, *Gl. V.* adrogatio. A θέσις.
Υἱοθετέω, ῶ, fut. ήσω, adopto. Ab
Υἱοθέτος, ου, ὁ, adoptatus. A τίθημι.
Υἱοῖο, *filii*, gen. sing. *Ion.* pro υἱοῦ, ab υἱός.
Υἱοπατορία, ας, ἡ, cum quis et filius et pater est; nomen hæreseos patropassionorum seu Apollinaristarum. Ab
Υἱοπάτωρ, ορος, ὁ, patre superstite filios habens. Ex υἱὸς et πατήρ.
Υἱοποιέω, potius *in med.* υἱοποιοῦμαι, filium adopto.
Υἱοποίησις, εως, ἡ, adoptio. A præc.
Υἱοποιητὸς, ὁ ϗ ἡ, adoptatus, adoptivus. Ab eod.
Υἷος, genit. a recto υἷς, filius. Υἷος ἑοῖο, *Il.* 13, 522. Τιτύοιο φόνον υἷος, *Apoll. Rhod.* 4, 742.
ΥΙΟ'Σ, οῦ, ὁ, filius, gnatus, natus. Hinc
Υἱότης, ητος, ἡ, qu. dic. filiatio, τὸ, filium esse, vel filium appellari.
Υἱόω, ῶ, fut. ώσω, adopto. Ab eod.
Υἱωδία, ἡ, pro υἱότης, *Sch. Eur.*
Υἱωνὸς, οῦ, ὁ, idem quod υἱωνὸς.
Υἱωνὴ, ῆς, ἡ, filia filii, neptis ex filio. Ab
Υἱωνὸς, οῦ, ὁ, filii filius, nepos. Ab υἱός.
Υἱώσατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. verbi υἱόω.
Υἱώσις, ἡ, adoptatio, *Steph.* Ab υἱόω.
ΥΚΕΛΟΣ, ίλη, ιλον, sanus, *Hes.*
ΥΚΗΣ, vel ὕκκης, ου, ὁ, piscis quidam. *Angl.* A STURGEON.
Ὕλαγμα, ατος, τὸ, latratus. Ab ὑλάω.
Ὑλαγμὸς, οῦ, ὁ, idem; (2) clamor. Ab eod.
Ὑλαγωγέω, materiam, ligna, &c. fero. Ab ὕλη et ἄγω.
Ὑλαγωγία, ἡ, ipsa lignorum vectura, *Bud.*

Ὑλαγωγὸς,

Ὑλαγωγὸς, qui ligna vehit vel materiem comportat, *Poll.*

Ὑλάζομαι, fut. *άσομαι*, ligna colligo, lignor. Ab ὕλη. Unde

Ὑλαῖος, *αία*, *αῖον*, silvestris; (2) luxurians frondibus et silvescens; (3) materialis.

Ὑλακὴ, ῆς, ἡ, latratus. Ab *ὑλάω*.

Ὑλακόμωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad latratum natus, epith. canis; (2) latrando se exercens et fatigans. Ex *ὑλακὴ* et *μόρος*, *fatum*.

Ὑλακόω, idem quod *ὑλακτέω*, *Opp.*

Ὑλακτέω, ῶ, fut. *ήσω*, latro; (2) *cum acc.* allatro, latratu prosequor; *met.* maledico, *ὑλακτοῦσι*, latrant, baubantur, *Ph.* Ἀγαθὸς γ' ὑλακτεῖν, καὶ διαλείχειν τὰς χύτρας, *Aristoph. Vesp.* 898. Τοὺς δὲ πταίοντας ἀποδιδράσκειν ὑλακτῶν, *Luc.* *Il* 18, 586. Ab *ὑλάω*.

Ὑλακτήτης, ὁ, latrator, *Ep.*

Ὑλακτικὸς, pronus ad latrandum, *Hom. Sch.*

Ὑλαστρία, ἡ, lignatrix, *Steph.*

ὙΛΑ'Ω, fut. *άσω*, latro.

Ὑλειώτης, ὁ, sylvaticus, in sylvis degens.

ὝΛΗ, ης, ἡ, materia quæcunque, unde aliquid fit; unde et cibi ὕλη vocantur; (2) silva; (3) fæces cibi decocti, item vini, omninoque sedimentum cujusque liquidi.

Ὑληβάτης, et *ὑλοβάτης*, ου, ὁ, silvigradus, qui per silvas graditur, in silvis vivens, epith. Panis. Ex *βαίνω*.

Ὑληγενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qu. dic. ex materia natus, corporeus. Ex *γένος*.

Ὑλήεις, ήεσσα, ῆεν, silvosus, arboribus densus et opacus. Ab ὕλη.

Ὑληκοίτης, ου, ὁ, cubile in silvis habens. Ex *κοίτη*.

Ὕλημα, ατος, τὸ, frutices et stirpes humiliores mediæ inter arbores et herbas. Ex ὕλη, quasi intercederat *ὑλέω*.

Ὑλημανέω, ῶ, fut. *ήσω*, silvesco. A *μαίνομαι*.

Ὑληουργία, ας, ἡ, opus materiarum, ars lignaria, fabrilis. Ab

Ὑληουργὸς, οῦ, ὁ, faber lignarius. Ab *ἔργον*.

Ὑληρεὺς, *ὑληρὸς*, (*Hes.*) et epith. Panis, *Ep.*

Ὑλητόμος, ου, ὁ, lignicida, lignator. Δρῦν ὑλοτόμοι σχίζουσι, *Soph. El.* 97. A *τέμνω*.

Ὑληφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui materiam seu lignum comportat. Ex ὕλη et *φέρω*.

Ὑληωρης, ου, ὁ, *Nicand.* idem quod

Ὑλήωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, silvæ custos. Ab *ὠρέω*.

Ὑλίαι, ων, αἱ, præsegmina coriorum; (2) res fæculentæ. Ab ὕλη, *fæx*. Unde

Ὑλίζω, fut. *ίσω*, defæco, fæcibus expurgo, vel per colum transfundo defæcandi causa; liquo, colo, *Gl. V. Diosc.*

Ὕλιγξ, lancea, *Hes.*

Ὑλικὸς, ἡ, ὸν, materialis; (2) crassus, mundanis sordibus inquinatus. Ab ὕλη.

Ὕλιμος, idem quod *ὑλήεις*, Naz.

Ὑλιουργὸς, vid. *ὑληουργός*. Ab ὕλις, pro ὕλη, *Steph.*

Ὑλισμὸς, οῦ, ὁ, colatio. Ab *ὑλίζω*.

Ὑλιστὴρ, ῆρος, ὁ, colum, cribrum, sacculus per quem aliquid transfunditur, ut a fæcibus repurgetur, aut minuatur vis ejus. *Gl. V.* saccus, saccus vinarius. Ab *ὑλίζω*.

Ὑλιστήριον, ου, τὸ, idem:

Ὑλίστριον, ου, τὸ, idem et ab eod.

Ὑλοβάτης, ου, ὁ, in silva degens. A *βαίνω*.

Ὑλόβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, in silvis degens, e frondibus ac silvestribus fructibus vivens.

Ὑλογενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, in silvis vel fruticetis natus, *Gl. V.* sylva natus. A *γείνομαι*.

Ὑλογράφος, ὁ, ligni pictor, *Man.*

Ὑλοδίαιτος, ὁ καὶ ἡ, corporeus, *Synes.*

Ὑλοδρόμος, ὁ, ἡ, in silvis vagans.

Ὑλόεις, εσσα, εν, sylvosus, nemorosus, *Synes.*

Ὑλοκάτοικος, ου, ὁ καὶ ἡ, silvicola, *Gl. V.*

Ὑλόκομος, ου, ὁ καὶ ἡ, silvis seu arboribus comans, arboribus silvosus. A *κόμη*.

Ὑλοκόμος, ὁ καὶ ἡ, silvas curans, silvarum studiosus. Ὑλοκόμον νάπος, *Eurip. Andr.* 283. A *κομέω*.

Ὑλοκουρὸς, οῦ, ὁ, lignator. A *κουρά*.

Ὑλομανέω, inutili fruticatione luxurio et fere insanio, frondibus ac sarmentis luxurio, *Gl. V.* *ὑλομανεῖν*, silvescere, *Hipp.* (2) me jacto, effero. (2) ὑφ' ἡδονῆς ἀκράτου πρὸς δόξαν αὐθάδως θρασυνόμενον ἐξυβρίζει καὶ ὑλομανεῖ, *Plutarch.* 2, 15. Ab

Ὑλομανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui mirum in modum silvis gaudet, silvosus. A *μαίνομαι*.

Ὑλομαχέω, ῶ, f. *ήσω*, in saltibus pugno. Ὑλομαχῆσαι δὲ εἰσι δεινοὶ, *Appian.* A *μάχομαι*.

Ὑλομήτρα, ἡ, genus vermiculi, quidam bombycen volunt, *Hes.*

Ὑλονόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, in silvis degens. A *νέμω*.

Ὑλοτομέω, ῶ, fut. *ήσω*, materiam cædo, succido, ligna in silvis cædo.

Ὑλοτομία, ας, ἡ, materiæ succisio; (2) ars seu scientia cædendi ligna et materiam. Ab

Ὑλοτόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad succidendas arbores aptus; (2) lignorum cæsor. A *τέμνω*.

Ὑλοτομικὸς, ad materiarium pertinens, *Steph.*

Ὑλοτόμιον, τὸ, cædua sylva, *Strab.*

Ὑλότροφος, in sylvis nutritus, *Cal.*

Ὑλουργία, ας, ἡ, opus materiarum, ars lignaria. Ab

Ὑλουργὸς, οῦ, ὁ, materiarius, seu lignarius faber. Ex ὕλη et *ἔργον*.

Ὑλοφάγοιο, gen. sing. *Ion.* pro *ὑλοφάγου*, ab

Ὑλοφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui silvas depascitur, qui in silvis pascitur seu degit. A *φέρβω*.

Ὑλοφορέω, ῶ, f. *ήσω*, materiam comporto. Ab

Ὑλοφόρος, ου, ὁ, qui materiam et ligna comportat, calo; (2) silvosus.

Ὑλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, silvosus, arboribus densus et opacus, *Gl. V.* silvester; (2) qui crassæ materiæ est, fæculentus. Ab ὕλη.

Ὑλωρὸς, οῦ, ὁ, silvæ custos. Ex *ὠρέω*.

Ὕμα, τὸ, pro ὕσμα, pluvia, *Erot.*

Ὑμέας, vos, acc. pl. *Ion.* pro *ὑμᾶς*, a *σὺ*, *tu*.

Ὑμεδαπὸς, οῦ, ὁ, vestras, popularis, vester, civis. Τῆς δὲ ὑμεδαπῆς ἀπωλείας ἐχόμενοι, vestro exitio adhærescentes, *Clemens Alex. in Protrept.* 35. Οὐχ ὡς ὑμεδαποὶ Ἀθηναῖοι, *Athen.* 9, 366. Ex ὑμεῖς et *δάπεδον*. (nisi *δαπος* est mera terminatio. *Ern.*)

Ὑμέες, vos, nom. plur. *Ion.* pro *ὑμεῖς*.

Ὑμείας, vos, acc. plur. *Ion.* pro *ὑμᾶς*.

Ὑμείες, vos, nom. plur. *Ion.* pro *ὑμεῖς*.

Ὑμεῖς, vos, nom. plur. ab eod.

Ὑμέλη, sterilis, *Suid.*

Ὑμεναιάω, idem quod *ὑμεναιόω*, *E. M.*

Ὑμέναιος, ου, ὁ, Hymenæus; (2) nuptiarum præses, genius; (3) nuptiale carmen; (4) nuptiæ. Ab *ὑμήν*. Hinc

Ὑμεναιόω, ῶ, fut. *ώσω*, uxorem duco; (2) hymenæum cano. Οὐ γὰρ οἷόν τε ἡμῖν πρὶν διδόναι, πρὶν καὶ λύκος οἶν ὑμεναιοῖ, *Aristoph. Pace*, 1112.

Ὑμενειόω, ῶ, idem et ab eod.

Ὑμεναῖος, nuptialis, *Ep.*

Ὑμένιον, seu *ὑμένιον*, τὸ, membranula, *Steph.*

Ὑμένινος, et *ὑμίνιος*, membraneus vel membranaceus, *Steph.*

Ὑμενοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, membranæ speciem gerens, membranaceus; (2) membrana constans. Ex *ὑμὴν* et *εἶδος*.

Ὑμενόπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, alas membranaceas habens, vespertiliones et cicadæ. A *πτερόν*.

Ὑμενόστρακος, ου, ὁ καὶ ἡ, testa tenui et subtili velut membrana tectus seu constans. Ex *ὑμὴν* et *ὄστρακον*.

Ὑμενώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, membranaceus, tenui membrana constans; (2) membranæ speciem gerens. Ab *ὑμήν*.

Ὑμὲς, vos, nom. plur. *Dor.* pro *ὑμεῖς*.

Ὑμέτερος, έρα, ερον, vester; (2) tuus. Ab *ὑμεῖς*.

Ὑμέων, gen. pl. *Ion.* pro *ὑμῶν*.

ὙΜΗ'Ν, ένος, ὁ, membrana, pellicula, tunica seu tunicula; (2) membrana, qua involutus est fœtus; (3) carmen nuptiale, Hymen.

Ὑμηττὸς, οῦ, ὁ, locus Atticæ, in quo optimum mel nascitur, *Etym.*

Ὕμμας, vos, accus plur. *Æol.* pro *ὑμᾶς*.

Ὕμμες, vos, nom plur. *Æol.* pro *ὑμεῖς*.

Ὕμμι, vel ὕμμιν, dat. pl. *Æol.* pro *ὑμῖν*.

Ὑμναγόρας, seu *ὑμναγόρης*, ὁ, qui carmina dicit seu pangit; epith. Apollinis, *Ep.*

Ὑμνᾶσαι, aor. 1. inf. act. *Dor.* pro *ὑμνῆσαι*.

Ὑμνεῦσαι, nom. plur. part. præs. act. f. g. *Poet.* pro *ὑμνέουσαι*, ab

Ὑμνείω, *Poet.* pro *ὑμνέω*.

Ὑμνέομες, 1. plur. præs. indic. act. *Dor.* pro *ὑμνέομεν*.

Ὑμνεῦσαι, nom. plur. f. g. part. præs. act. *Dor.* pro *ὑμνοῦσαι*, ab

Ὑμνέω, ῶ, fut. *ήσω*, carmine celebro, hymnis decanto; (2) prædico, celebro, laudo, etiam soluta oratione; (3) convicior, incuso seu accuso, carmine perstringo et diffamo, deploro et lamentor. Χθονὸς τῆσδ' ἔκτος ὑμνήσεις κακὰ, *Soph. El.* 384. Ἀργεῖαι τέ νιν ὑμνοῦσιν ὑμεναίοισιν, *Eur. Iph. in Taur.* 365. Ὑμνηθήσεται πόλις, *Id. Ion.* 1685. Ὕμνησαν σεμνὰν Θέτιν, *Pind.* τοὺς θεοὺς, *Xen.* ἀπιστοσύναν, *Eur. Med.* 423. Ab ὕμνος.

Ὑμνηπολέω, ῶ, f. *ήσω*, hymnis et carminibus occupor, cano. Ab

Ὑμνηπόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, hymnos tractans, poeta.

Ὑμνήσαντας, acc. plur. a. 1. part. act. verbi *ὑμνέω*.

Ὕμνησις, εως, ἡ, celebratio per hymnos aut carmina; (2) laudum decantatio. Ab *ὑμνέω*.

Ὑμνητὴρ, ῆρος, ὁ, cantator, laudator, *proprie* carminibus. Ab eod.

Ὑμνητὴς, οῦ, ὁ, idem et ab eod. Unde

Ὑμνητικὸς, ἡ, ὸν, ad laudes canendas pertinens; (2) artifex laudum canendarum.

Ὑμνητὸς, ἡ, ὸν, celebris, laudibus celebrandus.

Ὑμνήτρια, ας, ἡ, cantatrix, *Poll.* ab *ὑμνητήρ*.

Ὑμνητρὶς, ίδος, ἡ, idem. *Poll.*

Ὑμνογράφος, ου, ὁ, hymnorum scriptor. Ex ὕμνος et *γράφω*.

Ὑμνοθέτης, ου, ὁ, poeta; (2) poeticus, versibus scriptus. (1) κὴν Μούσαις ποικίλος ὑμνοθέτας, *Meleag. in Anthol. Br.* (2) ὁ καὶ τεύξας ὑμνοθέταν στέφανον, corollam poeticam, *Id. Ibid.*

Ὑμνολογέω, ῶ, hymnum canto, celebro:

Ὑμνολογία, ας, ἡ, hymnorum decantatio:

Ὑμνολογίζω, fut. *ίσω*, hymnum dico. Ab

Ὑμνολόγος, ου, ὁ, hymnos dicens.

Ὑμνοποιὸς, οῦ, ὁ, qui hymnos conficit; (2) poeta laudes celebrans. Ex ὕμνος et *ποιέω*.

Ὑμνοπολεύω, idem quod *ὑμνέω*, seu *ὑμνῳδέω*, *Synes.*

Ὑμνοπόλος, ου, ὁ καὶ ἡ· vide *ὑμνηπόλος*.

Ὕμνος, ου, ὁ, carmen in honorem Dei; hymnus, carmen; (2) oraculum. Ab *ὕδω*.

Ὕμνουν, 3. plur. imperf. ind. act. *contr.* pro ὕμνεον, ab *ὑμνέω*.

Ὑμνῳδέω, ῶ, fut. *ήσω*, hymnos canto, carmina decanto; (2) oraculum edo. Ὀμφαλὸν μέσον καθίζων Φοῖβος ὑμνῳδεῖ βροτοῖς, *Eur. Ion.* 6.

Ὑμνῳδία, ας, ἡ, hymnorum decantatio; (2) hymnus qui decantatur.

Ὑμνῳδογράφος, ὁ, hymnorum scriptor. Τὸν ὑμνῳδογράφον ἐμελῴδει ἡμῖν Δαυίδ, *Joseph. Maccab.* (sub finem.)

Ὑμνῳδὸς, οῦ, ὁ, hymnorum cantor, qui carmina decantat. Ex ὕμνος et *ᾠδός*.

Ὕμοιος, *Æol.* pro *ὅμοιος*, *Steph.*

Ὑμὸς, ἡ, ὸν, idem quod *ὑμέτερος*, vester.

ὝΝΙΣ, sive ὕννις, εως, ἡ, vomer, vomis.

Ὑνὰς, capra agrestis, *Hes.*

ὝΝΝΟΣ, ου, ὁ, equuleus, mannus.

Ὑοβοσκὸς, οῦ, ὁ, subulcus. Ex ὗς et *βόσκω*.

Ὑοβοσκότης, ου, ὁ, idem et ex iisdem.

Ὑοειδὴς, sui assimilis, figuram gerens literæ Υ, *Gorr.* *ὑοειδὴς*, *V. L.*

Ὑομουσία, ας, ἡ, Musa porcina, cantus suum grunnitum referens; cantus invenustus. Ex ὗς et *μοῦσα*.

Ὑοπόλος, ου, ὁ, qui ad sues versatur, subulcus. Ex ὗς et *πολέω*.

Ὑὸς, *suis*, gen. ab ὗς, *sus*.

Ὑὸς, pro *υἱὸς*, *Att.*

Ὑόσερις, ἡ, herbæ nomen, porcina seris, *Steph.*

Ὑοσκυαμάω, ῶ, insanio more eorum qui hyoscyamum gustarunt. Ab

Ὑοσκύαμος, ου, ὁ, et -*μον*, τὸ, hyoscyamus, faba porcina, *Nic. Al.* 416. *Angl.* HENBANE.

Ὑοσκυαμέω, pro *ὑοσκυαμάω*, *E. M.*

Ὑοσκυάμινος, ex hyoscyamo confectus, *Diosc.*

Ὑοφορβεῖον, ου, τὸ, hara. Ab ὑοφορβός.

Ὑοφόρβιον, ου, τὸ, grex suum quæ pascuntur. Ab

Ὑοφορβός, ου, ὁ, subulcus. Ex ὗς et φέρβω.

Ὑπαγανακτέω, ῶ, fut. ήσω, subindignor, indignor.

Ὑπαγαπάω, amo, valde amo.

Ὑπαγγείλασαι, nom. pl. f. 2. part. act. *Ion.* pro ὑπαγγιλοῦσαι. ab

Ὑπαγγέλλω, clam nuncio, pronuncio; annuncio. Νεύμασι λαθριδίοισιν ὑπαγγείλασα Λεάνδρῳ, *Mus.* 106.

Ὑπάγγελος, ου, ὁ, nuncius. A præc.

Ὑπάγγελτος, ου, ὁ καὶ ἡ, patefactus, denunciatus. Ab eod.

Ὑπάγεται, 3. sing. præs. ind. pass. v. ὑπάγω.

Ὑπαγκαλίζω, f. ίσω, in ulnis gesto. Hinc

Ὑπαγκάλισμα, ατος, τὸ, quod ulnis gestatur; (2) amplexus. Καὶ νῦν οὐ ἔσται, μίμνομεν μιᾶς ὑπὸ χλαίνης ὑπαγκάλισμα, *Soph. T.* 545.

Ὑπαγκάλιος, ὁ, puer qui in ulnis gestatur, *Suid.* Ab ἀγκάλη.

Ὑπάγκαλος, et -άλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ulnis gestatur. Ex ὑπὸ et ἀγκάλη.

Ὑπαγκώνιον, ου, τὸ, cubital. Ab ἀγκών.

Ὑπαγορευτέον, *adv. posit.* respondendum.

Ὑπαγόρευσις, εως, ἡ, dictatio; (2) hortatio de inspiratione divina, *Jos.* Ab

Ὑπαγορεύω, fut. εύσω, dicto, verba subjicio; (2) respondeo; (3) post factum verba addo; (4) nuncupo; (5) interpretor, expono. Κλινοπετὴς ὑπηγόρευσα τὴν ἐπιστολήν, *Synes.*

Ὑπάγροικος, ον, subrusticus.

Ὑπάγρυπνος, ὁ καὶ ἡ, vigilans, non dormiens, insomnis.

Ὑπάγω, fut. άξω, subduco, clam eximo; unde (2) ventrem ὑπάγειν, i. e. ciere, laxare; (3) subjicio, jugo subdo, maxime *in med.* (4) defero, in judicium adduco; (5) paullatim deduco; (6) recedo, abeo, eo; (7) *in med.* est præter subjicio mihi, illicere in fraudem, pellicere ad stuprum, item subjicere vel suggerere alicui aliquid; ὕπαγε, vade, ὑπάγεις, abis, ὑπήγαγεν, redegit, et ὑπηγάγετο, subegit, *Phil.* ὑπαχθεὶς, inductus. *Gl. V.* (1) Ἔκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεὺς, *Il.* 11, 163. (2) ὑπάγουσα κοιλίη, alvus fæces excernens, *Hippoc.* (3) ὕπαγε ζυγὸν ἵππους, equos sub jugum junxit, *Il.* 16, 148; 23, 291. (4) *apud Xenophontem, Thucydidem et Herodotum.* Εἰς δίκην, deferre: ὑπάγω σε θανάτου, accuso te criminis capitalis, *apud Xenoph. et Herodot.* (5) ἐπειδὰν ὑπάγωσι τοὺς πολεμίους ὑποφεύγοντες οἱ Ἀρμένιοι, *Xenoph. Cyr.* 3, 164. Πειρᾶσθαι τοὺς πολεμίους εἰς ἐνέδρας ὑπάγειν, *Xenoph. in Hipparch.* 75. Τίν' ὑπάγεις μ' εἰς ἐλπίδα, *Eur. Hel.* 832. Ὑπαχθέντες οἱ Μεγαρεῖς τῇ ὄψει, pellecti, *Plut. in Sol.* 82. (6) ὑπάγετε ὑμεῖς τῆς ὁδοῦ, *Aristoph. Ran.* 175. Τοὺς δ' ἄλλους ἐκέλευσεν ὑπάγειν, lente ire, *Xen. Cyr. Exp* 4, 198.

Ὑπαγωγεὺς, έως, ὁ, instrumentum fabrile; (2) tormentum. Ab ὑπάγω.

Ὑπαγωγὴ, ῆς, ἡ, subductio, *Gl. V.* captio; (2) receptus, recessus, qui fit, cum receptui canitur; *item*, fuga; (3) deceptio, dolus, fraus; (4) submissio et succidua exceptio maris in animalibus. Ab eod.

Ὑπαγωγὸς, ὁ, ὸν, vim habens subducendi, decipiendi, &c. Ab eod.

Ὑπᾴδω, succino. Κυκλίοισι χοροῖσιν ὑπᾴδων, *Aristoph. Ran.* 365.

Ὑπαείδω, idem. Ὑπήεισαν δὲ λίγειαι ἐκ παλάμων σύριγγες, *Call. in Dian.* 242.

Ὑπαὶ, *Poetis.* pro ὑπό.

Ὑπαιάζω, sublamentor.

Ὑπαιδειδίσσομαι, pro ὑποδείδω, *Hom.*

Ὑπαιδέομαι, subrevereor, *al.* revereor, *ut simpl.*

ὙΠΑΙΘΑ, *adv.* coram, recta; ex obliquo, *Il.* 15, 519.

Ὑπαιθριάζω, fut. σω, sub sereno sum vel ago. Ὑπαιθριάζει τὰς νεφέλας, ἢ ξυνοικεῖ, *Aristoph. Av.* 1508.

Ὑπαίθριος, ου, ὁ καὶ ἡ, subdialis, qui est sub dio.

Ὑπαιθρον, ου, τὸ, area, subdiale, *Gl. V.*

Ὕπαιθρος, ου, ὁ καὶ ἡ, subdialis, qui est sub dio; (2) *met.* de vita viri in rep. administranda aut bello gerendo versantis; opp. umbraticæ; (3) in re militari ὕπαιθρα opp. locis munitis, in quibus latere milites possunt. Ex ὑπὸ et αἴθρα.

Ὑπαίθω, ardeo. Καὶ πῶς ὑπαίθων, σῶμ' ἂν ἰώμην τὸ σόν; *Soph. Trach.* 1226.

Ὑπαικάλλω, adsentor, clam adsentor.

Ὑπαινίσσομαι, fut. ίξομαι, subobscure declaro sive innuo, tacite et occulte innuo. Τὴν μέλλουσαν αὐτῇ τύχην ὑπαινιττόμενος, *Ælian.*

Ὑπαίρω, elevo, attollo, *V. L.*

Ὑπαΐσσω, fut. ΐξω, clam prosilio, proruo, sc. ex inferiori loco. *Il.* 2, 310.

Ὑπαισχρον, subturpe, *Gl. V.*

Ὑπαισχύνομαι, suppudet, *Gl. V.*

Ὑπαίτιον, ου, τὸ, culpa, quod vitio vertitur. (melius ἐπαίτιον.) Ab

Ὑπαίτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, obnoxius crimini. *Gl. V.* sons. Ab αἰτία.

Ὑπαιτίως, reprehensionem merendo, reddendo se crimini obnoxium, *Bud.*

Ὑπακοὴ, ῆς, ἡ, obedientia. Ab ὑπακούω.

Ὑπάκουσον, 2. sing. a. 1. imperat. act. *Dor.* pro ὑπάκουσον, ab ὑπακούω.

Ὑπακουὸς, οῦ, ὁ, qui ex altero audivit, interpres alterius.

Ὑπακουστέον, *adv. posit.* intelligendum, pro quo alias ἐλλείπει. Ab

Ὑπακούω, f. ούσω, obedio, obtempero; (2) cedo, admitto; (3) subintelligo in Ellipsi. Ἀλλὰ τῷ γ' ἐν παιδίῳ ὑπάκουσον, *Aristoph. Lys.* 879. Ἐστιν κ' αὐταῖς ὑπακούσω, *Theocr.* 11, 78. Ὑπακούειν, dicitur is, qui apud fores auscultat, τῷ θύραν κόπτοντι, *Act. Apost.* 12, 13. Κρούσαντος δὲ τοῦ Πέτρου τὴν θύραν τοῦ πυλῶνος, προσῆλθε παιδίσκη ὑπακοῦσαι.

Ὕπακρος, ον, primarius, perfectus in aliquo genere, quo alias τέντακλος.

Ὑπακτικὸς, ἡ, ὸν, vim edendi, subducendi (v. gr. alvum) habens. Ab ὑπάγω.

Ὑπάλειμμα, ατος, τὸ, inunctio:

Ὑπάλειπτον, ου, τὸ, quod illinitur. Ab ὑπαλείφω.

Ὑπαλειπτρὶς, ίδος, ἡ, ungendo seu illinendo serviens. Ab

Ὑπάλειπτρον, ου, τὸ, instrumentum quo ad illinendum utimur, velut specillum. Ab

Ὑπαλείφω, fut. ψω, sublino, lino, subungo. Ὑπαλειψαμένοις νεανικῶς, *Aristoph. Pace*, 902. Ὑπάλειψον τοῦ 'φθάλμω, *Idem.*

Ὑπαλεύασθαι, aor. 1. inf. med. verbi ὑπαλεύω pro ὑπαλύσκω.

Ὑπαλεύεο, subterfuge, 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* pro ὑπαλεύου.

Ὑπαλεύομαι, fugio, elabor, vito. Δεινὴν δὲ βροτῶν ὑπαλεύεο φήμην, *Hes. Op.* 758.

Ὑπαλλαγὴ, ῆς, ἡ, immutatio. *Gl. V.* submutatio; hypallage, *figura grammatica.*

Ὑπάλλαγμα, ατος, τὸ, commutatio subsidiaria, res quæ vicem alterius præstat. *Gl. V.* pignus. Ab

Ὑπαλλάττω, fut. ξω, muto, immuto; (2) unum loco alterius pono, seu exhibeo. Ὑπαλλάττων, ἀεὶ τὸ ἐπικείμενον εἴδωλον, *Gal.*

Ὑπαλλακτικὸς, ἡ, ὸν, commutativus. A præc.

Ὑπάλληλος, ου, ὁ καὶ ἡ, subalternus.

Ὑπαλύξαι, aor. 1. inf. act. verbi ὑπαλύσκω.

Ὑπάλυξις, εως, ἡ, effugium, devitatio. Ab eod. *Il.* 22, 270.

Ὑπαλύσκω, fut. ύξω, subterfugio, effugio, evito. *Hom. Batr.* 97.

Ὑπαμάω, ῶ, demeto, subobtundo.

Ὑπαμβλύνω, obtundo.

Ὕπαμμος, ὁ καὶ ἡ, arenosus.

Ὑπάμπελος, ου, ὁ καὶ ἡ, vitibus consitus.

Ὑπαμπίσχω, induo, indumento tego.

Ὑπαναβάλλομαι, cunctor, *Phal. Ep:*

Ὑπαναγινώσκω, lego, recito. Hinc

Ὑπαναγνώστης, ου, ὁ, lector.

Ὑπανάγω, subduco, abduco.

Ὑπαναδίπλωσις, εως, ἡ, duplicatio.

Ὑπαναδύομαι, fut. ύσομαι, tergiversor, subduco me alicui rei.

Ὑπαναδύω, sensim vel clam emergo, in *V. L.* subeo.

Ὑπαναθλίβω, premendo expello.

Ὑπανακινέω, ῶ, abeo, *ap. Aristoph.* saltans abeo. Ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὑπανακινεῖν, *Arist. Conc.* 1159.

Ὑπανακλίνω, et όμαι, subcumbo, *Gl. V.*

Ὑπαναλίσκω, paulatim insumo, paulatim attero. Πολυανθρωπία τὴν ὀλιγότητα τρίβειν καὶ ὑπαναλίσκειν βιβλιζόμενος, *Plutarch. in Fabio.*

Ὑπαναλόω, sensim vel clam consumo, *Steph.*

Ὑπανάστασις, ἡ, assurrectio, honor habitus in cedendo loco, *Aristot.*

Ὑπαναστατέον, *adv. posit.* assurgendum. Ab ὑπανίσταμαι.

Ὑπαναστρέφω, reverto, redeo.

Ὑπανατρέφω, f. θρέψω, insuper alo vel nutrio. Ὑπανατρέφειν τὸν νοσέοντα, *Aret.*

Ὑπαναφλέγω, incendo, paulatim incendo vel calefacio, de vino, amore. Ἐκ τοῦ οἴνου ὑπαναφλεγόμενος, *Ælian.*

Ὑπαναφύομαι, paulatim nascor. Ὑπαναφύεσθαι δέ τι ἐκ τοῦ εἴδους φοβερὸν τῷ Ἀλεξάνδρῳ λέγουσιν, *Ælian.* Ex φύομαι.

Ὑπαναχωρέω, ῶ, sensim recedo, retro abeo.

Ὑπαναχώρησις, εως, ἡ, recessio, abitus. A pr.

Ὕπανδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, viro subjectus seu obnoxius. *Ph.* ὕπανδρος, maritata. Καὶ ταύτῃ ὑπάνδρῳ, et ei conjugi, *Heliod.* 10. Ex ἀνήρ.

Ὑπανειμένως, remisse, *Steph.*

Ὑπανέχω, sustineo, velut humeris, &c.

Ὑπανθέω, floreo, vigeo.

Ὑπανιάομαι, ῶμαι, discrucior, molestia affectus sum. Ἕωθεν ὑπανιῶντο τῇ νουμηνίᾳ, *Arist. Nub.* 1197.

Ὑπανίημι, remitto vel intermitto, *Gaz.*

Ὑπανίσταμαι, et ὑπανίστημι, adsurgo, honoris causa alicui; (2) exsurgo. Τῶν θάκων τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανίστασθαι προσιοῦσι, *Aristoph. Nub.* 989.

Ὑπανίστασο, surge, 2. sing. præs. imperat. pass.

Ὑπανοίγνυμι, idem quod

Ὑπανοίγω, fut. ξω, subtus aperio, v. gr. infra pedes, clam, paululum. Τῶν δὲ χειλίων αὐτῆς ὑπανοιχθέντων, *Aristæn.*

Ὑπαντάω, ῶ, fut. ήσω, obviam eo; (2) nanciscor; (3) occurro, præoccupo, præripio; (2) νῦν δ' ἀνδρῶν ἀγαθῶν παισὶν ὑπαντήσας, *Soph. Phil.* 718. (3) μολὼν δ' ὑπαντᾷ τοῖς ἐμοῖς βουλεύμασιν, *Eurip. Suppl.* 398. κατὰ πρόσωπον, *Heliod.*

Ὑπαντέω, ῶ, idem. Hinc

Ὑπάντησις, εως, ἡ, occursus.

Ὑπαντὴ, ἡ, pro ὑπάντησις, *V. L.*

Ὑπαντιάζω, fut. άσω, occurro. Τῶνδ' ἀκούσας αὐτὸς ὑπηντίασε, *Pind.* Ὑπηντίαζον ἡμῖν, *Lucian.* τοὺς πολεμίους, *Plut.* Ex ἀντιάω.

Ὑπαντιάξαισα, aor. 1. part. act. f. g. *Æol.* pro ὑπαντιάσασα, ab ὑπαντιάω.

Ὑπαντιάω, idem quod ὑπαντάω, *Steph.*

Ὑπάντομαι, occurro. Οὐκ ἀναμείνας ὁ Ἀρτάξανος, ὑπήντετο αὐτῷ, *Herodian.*

Ὑπάντλησις, εως, ἡ, exhaustio, velut e sentina.

Ὕπαντρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui in antro degit, *item adject.* cavernosus. Ex ἄντρον.

Ὑπανύω, subministro; (2) ministro.

Ὑπαξόνιος, ον, axem continens. Συρίγγων αἴω φθόγγον ὑπαξονίων, *Call.*

Ὑπαπειλέω, una minor.

Ὑπάπειμι, paullatim abeo vel me subduco.

Ὑπαποκινέω, abeo paulatim seu clam.

Ὑπαποκινητέον, clam discedendum est, *Aristoph. Thesm.* 931. Ex ὑπὸ, ἀπὸ, et κινέω.

Ὑπαποτρέχω, abeo; (2) clam abeo.

Ὑπάπτω, *Ion.* pro ὑφάπτω.

ὝΠΑΡ, τὸ, *nomen indeclinabile*, visio vera, *Od.* 19, 547. *Ib.* 20, 90. *Adverb.* videndo et vigilando, *intell.* κατά.

Ὑπαράττω, fut. ξω, succutio; (2) quatio.

Ὑπάργιλος, ου, ὁ καὶ ἡ, argillam in se continens. Epith. terræ.

Ὑπαργύρευσις, εως, ἡ, æs alienum. Ab

Ὑπαργυρεύω, f. εύσω, argentum anxie quæro, et veluti effodiendo investigo; (2) ὑπαργυρεύομαι, obæratus sum, *Gl. V.*

Ὑπάργυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, in quo argentum est mixtum; (2) argento par.

Ὑπαρίθ-

Ὑπαρίθμησις, ἡ, qu. dic. subnumeratio, *Naz.*
Ὑπαρκτικὸς, ἡ, ὸν, substantivus.
Ὑπαρκτὸς, ἡ, ὸν, existentiam habens. Ab ὑπάρχω.
Ὕπαρνος, ἡ, ovis lactans agnum, *Coll. in Apoll.* 55. Ab ἄρς, ἀρνός.
Ὕπαρνος, ον, negans aliquid, ut ἔξαρνος. Ὕπαρνος γάρ τις ὥς ἀπόλλυσαι, *Euripid. Andr.* 558. Πᾶσαι δέ κεν εἶεν ὕπαρνοι, *Callim. in Apoll.* 53. Ab ἀρνέομαι.
Ὑπάρξαι, a. 1. inf. act. verbi ὑπάρχω. Unde
Ὕπαρξις, εως, ἡ, existentia, subsistentia, substantia, vertex essentiæ secundum Platonicos; (2) bona, facultates.
Ὑπαρπάζω, fut. αξω, surripio, præripio, *Ion.* pro ὑφαρπάζω. Ὑπαρπάσας λόγον, *Herodot.*
Ὑπαρτάω, ῶ, subligo, suspendo ex.
Ὑπῆρχεν, *erat*, 3. sing. imperf. ind. act. *Dor.* pro ὑπῆρχεν, ab ὑπάρχω.
Ὑπαρχὴ, ῆς, ἡ, principium, initium, ortus; (2) beneficium ultro datum.
Ὑπαρχία, ἡ, munus seu potestas legati; (2) dominatus, potestas in alium. Ab
Ὕπαρχος, ου, ὁ, qui sub alio imperium obtinet, ut legatus in exercitu aut provincia; (2) dux, idem quod ἔπαρχος. (3) subditus. Ὕπαρχος ἄλλων δεῦρ' ἔπλευσας, subditus aliis, *Soph. Aj.* 1124. Ἴτω δέ τις φράσων ὑπάρχοις τοῖς ἐμοῖς, ducibus, *Eurip. Helen.* 1451.
Ὑπάρχιος, *Tryph.* vid. *Merr. et Thes. Gr. Pr.*
Ὑπαρχούσης, gen. sing. part. præs. f. g. verbi
Ὑπάρχω, fut. ξω, initium do, primus facio aut dico, vel initium rei do, lacesso, excito contentionem; (2) sum, existo, suppeto; (3) adsum; (4) sum ὕπαρχος, ὑπάρχω, *cum infin. item* καλῶς ὑπάρχον, facultas est, occasio, materia adest, licet; ὑπάρχουσιν, habentur, *Ph.* ὑπῆρξεν, provenit, licuit, *Gl. V.* ὑπάρχοντα, bona fortunæ, *Ph.* Πολλῶν ὑπάρξει κῦρος ἡμέρα καλῶν, *Soph. El.* 925. Οὐκοῦν ὑπάρχειν τόνδε κατθανόντα χρή; *Eur. Rhes.* 632. Μέμνησ' ὅτι θνητὸς ὑπάρχεις, *Phocyl.* 104. Διὰ τὰς εὐεργεσίας ὡς ὑπῆρξαν εἰς ὑμᾶς, *Dem.* Ἀδικήσων μὲν οὐδένα, τοὺς δὲ ὑπάρχοντας βίας ἀμυνόμενος, *Plut. in Theseo.*
Ὑπαρωματίζω, aromata redoleo, *Diosc.*
Ὑπασπίδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, clypeo tectus. Ὑπασπίδιος κόσμος, armorum ornatus, *Soph. Aj.* 1407. Ὑπασπίδια προβιβῶντι, ad lævam progredienti, *Il.* 13, 807. Ex ὑπὸ et ἀσπίς.
Ὑπασπίζω, fut. ίσω, clypeum gesto, armiger sum. Ex iisdem. Hinc
Ὑπασπιστὴς, οῦ, ὁ, clypeatus satelles. *Gl. V.* protector, armiger. Ξενοφῶντα δὲ ὁ ὑπασπιστὴς, ἔχων τὴν ἀσπίδα, ἀπέλιπεν, *Xen. Cyr. Exp.* 4, 199.
Ὑπασπιστὴρ, ῆρος, ὁ, idem et ab eod.
Ὑπάσσω, exeo, exilio. *Att.* pro ὑπαΐσσω. Τέλος δ' ὑπάξας διὰ θυρῶν, *Soph. Aj.* 301.
Ὑπαστρος, ον, sidereus, cœlestis, a sideribus ortus, ductus Ab ἄστρον.
Ὑπασώδης, ες, idem quod ἀσώδης.
Ὑπατεία, ας, ἡ, consulatus. Ab
Ὑπατεύω, f. εύσω, sum consul. Ab ὕπατος.
Ὑπάτη, sc. χορδὴ, principalis, *Mart. Cap.*
Ὑπατικὸς, ἡ, consularis, *Suid.*
Ὑπατία, pro ὑπατεία, *Ep.*
Ὑπατικὸς, ἡ, ὸν, consularis, ad consulem pertinens. Ab eod.
Ὑπάτιος, ὁ, vir consularis, *Ep.*
Ὑπατμίζω, fut. ίσω, vaporem subjicio. Ex ἀτμὸς, *vapor.* Hinc
Ὑπατμισμὸς, οῦ, ὁ, vaporis excitatio, emissio.
Ὑπάτοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, subabsurdus.
Ὕπατος, άτη, ατον, summus, supremus; (2 *Subst.* consul, quia penes illum Romæ erat summa potestas. Ab ὑπέρ.
Ὑπαττικίζω, fut. ίσω, Atticæ linguæ elegantiam adfecto.
Ὑπαυγάζω, fut. άσω, splendesco, illucesco. Ἐπεὶ ἡμέρα ὑπηύγαζεν, *Luc.*
Ὕπαυγος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui est sub luce. Ex αὐγὴ. *splendor.*
Ὑπαυθαδίζομαι, subarroganter me gero, *Steph.*
Ὑπαυλία, succino tibia, *Luc.*
Ὕπαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui est in aula; (2) qui est in tentorio, vel tecto. (2) ἐκεῖνον εἴργειν Τεῦκρος ἐξεφίεται σκηνῆς ὕπαυλον, illum intra tentoria cohibere Teucer jubet, *Soph. Aj.* 795. Ex αὐλή.
Ὑπαύστηρος, ον, subausterus, *Diosc.*
Ὑπαυχένιον, ου, τὸ, cervical, quod cervici supponitur. Ex ὑπὸ et αὐχήν.
Ὑπαυχένιος, qui est sub cervice. Ἀλλ' ἡ μὲν πολλὴ καὶ ὑπαυχένιος, coma quæ sub collo erat, *Heliod.* 3.
Ὑπαφίσταμαι, recedo, decedo, v. gr. de via.
Ὑπαφρίζω, spumo, spumare incipio.
Ὑπαφρονέστερος, inscite vivens, *Herod.*
Ὕπαφρος, ου, ὁ καὶ ἡ, spumeus, spumosus.
Ὑπάφωνος, ον, alienus, non conveniens, non regularis, *Hipp.*
Ὑπαχλύνω, subobscuro, *Cal.*
Ὑπέασιν, 3. plur. præs. ind. act. *Ion.* et cum ν, pro ὕπεισι, ab ὕπειμι.
Ὑπέβαλε, 3. sing. a. 2. indic. act. v. ὑποβάλλω.
Ὑπεβλέποντο, 3. plur. imperf. ind. med. verbi ὑποβλέπω.
Ὑπέγγυος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui fidejussores dedit, ut datis vadibus liberatus; (2) sponsioni obnoxius.
Ὑπεγγύως, *adv.* satisdato, vadato.
Ὑπεγκλίνω, leniter, paululum inclino.
Ὑπέδδεισαν, 3. plur. aor. 1. ind. act. *Poet.* pro ὑπέδεισαν, ab ὑποδείδω.
Ὑπεδείδισαν, *timuerant*, 3. plur. plusq. perf. ind. med. *per Sync.* pro ὑπεδεδοίκεσαν.
Ὑπέδειξα, aor. 1. ind. act. verbi ὑποδείκνυμι.
Ὑπέδεκτο, 3 sing. plusq. perf. ind. pass. *Poet.* pro ὑποδέδεκτο, ab ὑποδέχομαι.
Ὑπεδέξατο, 3. sing. aor. 1. ind. med.
Ὑπέδρασεν, 3. sing. aor. 1. ind. act. cum ν, ab ὑποδιδράσκω.
Ὑπεθήκαο, 2. sing. aor. 1. ind. med. *Ion.* pro ὑπεθήκασο, ab ὑποτίθημι.
Ὑπείδομαι, suspicor, suspectum habeo; (2) contemplor. Νικῶντα δ' ἵπποις ὡς ὑπείδετο στρατὸν Κρέων, *Eur. Supp.* 695. Οἱ μὲν μετὰ τὴν ἔχθραν ὑπείδοντο μόνον ἀλλήλους καὶ παρώδευσαν, i. e. torve aspiciebant, *Appian.*
Ὑπεικάθω, cedo, me subjicio. Ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἄν ποτ'—τούτοις ὑπεικάθοιμαι, *Soph. El.* 363.
Ὑπεικάθω, *Att.* pro ὑπείκω, *Soph.*
Ὑπεικτέον, *adv. pos.* cedendum est, *Soph. Aj.* 667.
Ὑπεικτικὸς, ἡ, ὸν, qui cedit. Ab
Ὑπείκω, fut. είξω, cedo, concedo, locum do, remitto, obsequor, obtempero, obedio. Γέρα μηδὲν ὑπείκων, *Eur. Iph. in Aul.* 138.
Ὕπειμι, subsum, adsum, suppedito.
Ὕπειμι, subeo, irrepo: præt. ὑπῆα, et solutione ὑπήϊα. Τὸν δὲ καὶ αὐτὸν ὑπήϊε δάκρυσι κώρης Ἔρως, *Apoll. Rhod.* 3, 1077.
Ὕπειξις, εως, ἡ, cessio; (2) obsequium. Ab ὑπείκω.
Ὑπείξομαι, fut. 1. ind. med. verbi ὑπείκω.
Ὑπειπεῖν, præfari, prædicere, *inpr.* monendi causa; *unde etiam* pro monere. Πᾶσιν δ' ὑπεῖπον τούσδε τοὺς αὐτοὺς λόγους, *Eur. Supp.* 1168. Οὐδενὸς ἀκοὴν ὑπειπὼν, *Her. Fur.* 965. [illegible] ἐν ἀρχῇ ὑπείπομεν, *Thuc.*
Ὑπεὶρ, *Poet.* pro ὑπέρ.
Ὑπειράλιος, pro ὑπεράλιος, *Dion.*
Ὑπηρεσία, ἡ, remigatio, *Orph.* pro ὑπηρεσία. [illegible] ἐρέττω.
Ὑπείρεχον, 3. pl. imperf. ind. act. *per Metath.* pro ὑπερεῖχον, ab ὑπερέχω, *Il.* 2, 426.
Ὑπειρέχω, emineo, supero, pro ὑπερέχω· ὑπείρεχε, tene supra, super extende.
Ὑπείροχος, ου, ὁ καὶ ἡ, eminens, excellens; superior. Ab ὑπειρέχω.
Ὑπειρῶν, superior, *V. L.*
Ὑπεὶς, aor. 2. part. *Ion.* verbi ὑφίημι. Καὶ ὑπεὶς τῆς ὀργῆς, remissaque iracundia, *Herodot.* 1, 156.
Ὑπείσαντες, nom. pl. a. 1. part. act. v. ὑπείω, pro ὑφίημι, *submitto.*
Ὑπείσειμι, subeo, subingredior, irrepo; ὑπεισιέναι, subrepere, *Gl. V.*
Ὑπεισέρχομαι, idem. Εἶτα λαβὼν ὑπεισῆλθε τὸ γῆρας, *Plat.*
Ὑπεισέλευσις, ἡ, aditio, *V. L.*
Ὑπὲκ, *Præpos.* e, ex. Ex ὑπὸ et ἐκ, *ex.*
Ὑπεκβαίνω, procedo, v. gr. in aciem.
Ὑπεκβάλλω, ejicio; (2) prætervehor, transeo. (2) οὐδ' ἔτι δηρὸν μέλλον ὑπὲκ ποταμοῖο βαλεῖν Ἀμύροιο ῥέεθρα, *Apoll. Rhod.* 1, 59.
Ὑπεκδέχομαι, fut. δέξομαι, exspecto, *Epigr.* (2) intelligo, colligo ex aliqua oratione aliquid.
Ὑπεκδιδράσκω, subterfugio.
Ὑπεκδραμέω, idem quod ὑπεκτρέχω, *Ep.*
Ὑπεκδύνω, vel ὑπεκδύω, f. ύσω, clam exuo seu excutio; (2) *In med.* emergo, clam elabor; (3) declino. Πόνους μὲν Τρωϊκοὺς ὑπεξέδυν, *Eur. Cyc.* 340.
Ὑπεκθαίρω, expurgo.
Ὑπεκθέσις, εως, ἡ, idem quod ὑπέθεσις, *Hes.*
Ὑπεκκαλύπτω, paulatim nudo, vel nudo.
Ὑπεκθῶνται, 3. plur. a. 2. conj. act. *Ion.* pro ὑπεκθῶνται, ab ὑπεκτίθημι, *subduco.*
Ὑπεκκαίω, fut. καύσω, succendo. Hinc
Ὑπέκκαυμα, ατος, τὸ, id quo aliquid succendimus, fomes ad succendendum, suscitabulum ignis, irritamentum.
Ὑπέκκειμαι, aliquo sum exportatus; (2) in locum aliquem subducor, *Aristot.*
Ὑπεκκενόω, evacuo, expilo.
Ὑπεκκλέπτω, furto subduco. Ὑπεκκλαπέντα διὰ τῶν φίλων χρήματα, *Plut.*
Ὑπεκκλίνω, clam paulatim declino.
Ὑπεκκομίζω, f. ίσω, clam exporto, clanculum effero.
Ὑπεκκρίνω, excerno, ejicio, *inpr.* de iis quæ per alvum ejiciuntur.
Ὑπεκλαμβάνω, excipio.
Ὑπεκλύω, paulatim frango, item frango, debilito; (2) libero, solvo.
Ὑπεκπέμπω, f. ψω, clam emitto. Ὅς με ὑπεξέπεμψε Τρωϊκῆς χθονὸς, *Eur. Hec.* 6. Ὑπεξεπέμφθην σῇ προμηθίᾳ χεροῖν, *Soph. El.* 1366.
Ὑπεκπεράω, transeo, trajicio, sed cum significatione loci, unde progressa, v. gr. navis trajecit.
Ὑπεκπηδάω, ῶ, fut. ήσω, subsilio, prosilio.
Ὑπεκπνέω, exspiro, deficio; ὑπεκπνέουσι, abeunt.
Ὑπεκποιέω, elaboro, laborando perficio.
Ὑπεκπροθέω, longe præcurro, sc. ex acie, portu, seu procurro, *Il.* 9, 502. Τυτθὸν ὑπεκπροθέοντα, parvo intervallo præcurrentem, *Il.* 21, 604.
Ὑπεκπροθόρω, prosilio. Αὐτὰρ ὅγε σπήλυγγος ὑπεκπροθορὼν ἀλίαστος, *Oppian. Cyneget.* 4, 160.
Ὑπεκπρολύω, prius solvo, seu potius solvo, v. gr. curru equos, *Od.* 6, 88.
Ὑπεκπρορέω, profluo, *Od* 6, 87.
Ὑπεκπροτάμνει, de navi, progressa, v. gr. e portu, secat mare.
Ὑπεκπροφεύγω, clam profugio, effugio. Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀσπασίη ὑπεκπροφύγῃ κακότητα Νόσου ὑπ' ἀργαλέης, *Hesiod. Scut.* 42.
Ὑπεκπροφύγῃ, 3. sing aor. 2. conj. act.
Ὑπέκπυρος, ον, ardens, vehemens.
Ὑπεκρέω, qu. dic. subeffluo, sensim et clam effluo, evanesco. Τὸ δὲ πορίζόμενον ἀεὶ ὑπεκρεῖ, *Plut.*
Ὑπεκρήγνυμι, suberumpo, *Steph.*
Ὑπεκσαώζω, libero, e periculo eripio, *Il.* [illegible] 292.
Ὑπεκσώζω, idem.
Ὑπεκτήκομαι, colliquesco, ut cum caro in aquam abit existitque hydrops.
Ὑπεκτίθημι, seu ὑπεκτίθεμαι, aliquo transportandum curo, securitatis gratia, aut alia de causa, *Ern.* Τὸν ἄνδρα εἰς βίον ἀκύμαντα ὑπεκτιθέμενος, *Plut.* Ὃν ἔξω δωμάτων ὑπεξέθου, *Eur. Andr.* 69. *Soph. El.* 299.
Ὑπεκτρέπω, paullulum deflecto, clam averto; (2) paullulum declino, paullatim aversor et vito. Τῶν ὑπεκτρέπειν πόδα φιλεῖ), *Soph. Trach.* 357. Ταύτην ἅπας φεύγει τε καὶ ὑπεκτρέπεται, *Plato.* Ὥσπερ ξένον γ' ἂν οὐδέν' ὄνθ', ὥσπερ σὺ νῦν, ὑπεκτραποίμην, *Soph. Œd. Col.* 565.
Ὑπεκτρέχω, longe excurro, procurro, effugio, supero. Ἦν δ' οὖν ἐγὼ μὲν μὴ θανεῖν ὑπεκδράμω, *Eur. Andr.* 339. μόρον, *Il.* 415. Τὸν στρατηγὸν

στρατηγὸν ὑπεκδραμὼν τὸν ἐκ Πύλυ, *Aristoph. Eq.* 739.

Ὑπεκτροφὴ, ἡ, nutritio, educatio, recreatio.

Ὑπεκφαίνομαι, in lucem edor, appareo, conspicuus sum.

Ὑπεκφέρω, clam effero; (2) perfero, tolero, *Od.* 3, 496. (1) ἐὰν φίλον υἱὸν ὑπεξέφερεν πολέμοιο, *Il.* 5, 318.

Ὑπεκφεύγοντι, dat. sing. præs. part. act.

[illegible], 3. sing. aor. 2. ind. act. verbi ὑπεκφεύγω.

Ὑπεκφεύγω, clam effugio, subterfugio, refugio, effugio. Οὐ φεύξῃ σ' ὑπεκφυγεῖν, *Soph. Antig.* 599. μίασμα, *Ib.* 787.

Ὑπεκχέω, et ύω, effundo. Τὸ δὲ πολλὸν ὑπεξέχυτ' αὐτίκα δάκρυ, *Apoll. Rhod.* 3, 705.

Ὑπεκχωρέω, ῶ, sensim abscedo seu excedo; (2) ex aliquo loco me subduco; *item* de facibus alvi. Ὑπεκχωρεῖν τῷ βίῳ, *Plut.* τῷ θανάτῳ, *Id.*

Ὑπεκχώρησις, ἡ, excretio per alvum. A præc.

Ὑπεκχωρητικὸς, ἡ, ὸν, vim alvi purgandi habens.

Ὑπέλαβον, aor. 2. ind. act. verbi ὑπολαμβάνω.

Ὑπέλαιον, ου, τὸ, olei fæx seu sordes.

Ὑπελαύνω, subigo, subagito. *Gl. V.*

Ὑπελαφρύνω, sublevo. Ex ὑπὸ et ἐλαφρύνω.

Ὑπελείφθη, 3. sing. aor. 1. ind. pass. verbi ὑπολείπω.

Ὑπελείφθησαν, *relicti sunt*, 3. pl. aor. ejusd.

Ὑπελύσαο, 2. sing. aor. 1. ind. med. *Ion.* pro ὑπελύσασο, ab ὑπολύω.

Ὑπέμβρυον, ου, τὸ, infans adhuc lactens.

Ὑπεμβρυόω, gravidam reddo. Κόρην πλευρωνίαν ὑπημβρύωσεν, *Soph. Fragm.* apud *Clem. Alex. Strom.* 5, 715. Ab ἔμβρυον.

Ὑπέμειναν, 3. plur. aor. 1. ind. act. verbi ὑπομένω.

Ὑπέμεινεν, *remansit*, 3. sing. cum ν, aor. ejusd.

Ὑπέμενε, 3. sing imperf. ind. act.

Ὑπεμήμυκε, *deflexit*, 3. sing. perf. ind. act. *Att.* pro ὑπήμυκε, ab ὑπημύω. Πάντα δ' ὑπεμνήμυκε, *Il.* 22, 491. Vide *Toup. Ep. Crit.* 73.

Ὑπεμνήσθη, 3. sing. aor. 1. ind. pass. verbi ὑπομνάομαι.

Ὑπεμπίμπρημι, succendo.

Ὑπεμφαίνω, subostendo, significo, adumbro.

Ὑπεναντιόομαι, ῦμαι, adversor, repugno. Ὑπεναντιούμενος ἐκείνοις, *Plut.* Ab

Ὑπεναντίος, ία, ίον, contrarius, e regione positus, &c. (2) adversarius, hostis; (3) obvius, obviam factus. Hinc

Ὑπεναντιότης, ητος, ἡ, contrarietas, quædam diversitas; (2) vicissitudo.

Ὑπεναντίωμα, ατος, τὸ, repugnantia. Ab ὑπεναντιόομαι.

Ὑπεναντίωσις, εως, ἡ, idem. Ab eod.

Ὑπεναντίως ἀλλήλοις ἔχει, sibi mutuo adversantur.

Ὑπενδίδωμι, paulatim cedo, clam cedo, tergum verto, *Thuc.*

Ὑπένδυμα, ατος, τὸ, idem quod

Ὑπενδύτης, ου, ὁ, interula, quævis interior vestis. Ex ἐνδύομαι.

Ὑπενεγκεῖν, aor. 2. inf. act. verbi ὑποφέρω.

Ὑπένερθε, vel ὑπένερθεν, *adv.* infra, subtus, subter.

Ὑπενόει, imperf. ind. act. *contr.* pro ὑπενόεε, ab ὑπονοέω.

Ὑπεξάγω, subduco, subtraho. Σαυτὸν ὑπεξήγαγες τῆς τοιαύτης λειτυργίας, *Chrys.*

Ὑπεξαγωγὴ, ῆς, ἡ, idem quod seq. A præc.

Ὑπεξαίρεσις, εως, ἡ, subtractio, detractio; (2) exceptio, *Plut.* Ab

Ὑπεξαιρέω, ῶ, et έομαι, ῦμαι, clam aufero et averto, interverto, subduco, subtraho, *Gl. V.* ὑπεξαιρῦμαι, interverto, suppilo; ὑπεξεῖλε, præcepit, *Ph.* aor. 2. ὑπεξῃρημένων, deductis, exceptis, *Ph.* p. part. pass. Πολύῤῥητον [illegible] σέντες, *Soph. El.* 1443. Οὐδενὸς ὑπεξῃρημένου τὸ παράπαν, excepto, *Philo.* Τὤγκλημ' ὑπεξελὼν αὐτὸς καθ' αὑτοῦ, *credens* crimen a se amoliri, *Soph. Œd. Tyr.* 227.

Ὑπεξαιρετέον, *adv.* excipiendum.

Ὑπεξαίρω, et ὑπεξαίρομαι, eximo, submoveo, clam de medio tollo. Ὅταν δὲ τοὺς δικαίους καὶ ἀνδρείους διὰ τὸν φόβον ὑπεξαίρωνται, *Xen.*

Ὑπεξακρίζω, per cacumina ambulo, ad summum evado, cacumina seco, (sed leg ὑπεραχρίζω, quod vide suo loco, *Ern.*) (2) *active*, per cacumina duco. (2) ἀγελαῖα μὲν βοσκήματ' ἄρτι πρὸς λέπας μόσχων ὑπεξήκριζον, *Eurip. Bacch.* 666.

[illegible]

Ὑπεξαλύσκω, effugio, subterfugio, devito; ὑπεξαλύξαι, evitare, a. 1. Τοῖο γ' ὑπεξήλυξε βαρὺν χόλον, *Hesiod. Theog.* 615.

Ὑπεξαναβαίνω, transcendo.

Ὑπεξανάγομαι, clam e littore solvo et enavigo.

Ὑπεξαναδύομαι, et ὑπεξανάδυμι, sensim vel clam emergo, *item* emergo. Ἀλλ' ὅγ' ὑπεξανέδυ κεφαλῇ, *Theocr.* 22, 123. *Il.* 13, 352.

Ὑπεξαναδὺς, *emersus*, aor. 2. part. pass.

Ὑπεξανίσταμαι, adsurgo honoris causa alicui. Ὑπεξαναστῆναι τῷ πρεσβυτέρῳ, *Plut.*

Ὑπεξαντλέω, ῶ, exhaurio, v. gr. sentinam. Κακῶν γὰρ ἄρτι κῦμ' ὑπεξαντλῶν φρενὶ, *Eur. Ion.* 961.

Ὑπεξάπτω, succendor, inflammo. Ὑπεξαπτόμενος ἐκ τῦ οἴνυ ἐγένετο φονικώτερος, *Ælian.*

Ὑπεξαφύω, exhaurio, *Apoll.*

Ὑπέξειμι, procurro in quem, impetum facio; (2) idem quod ὑπεξίσαμαι.

Ὑπεξελαύνω, clam progredior longius.

Ὑπεξέλευσις, εως, ἡ, supplicium, tormentum, quæstio. Ab ὑπεξέρχομαι.

Ὑπεξελθεῖν, aor. 2. inf. act. verbi ὑπεξέρχομαι.

Ὑπεξέρχεσθαι, *clam exire*, præs. infin.

Ὑπεξερύω, subtraho, eripio, *Ap.*

Ὑπεξέρχομαι, clam egredior; (2) ulciscor, punio. Κἂν τῷ δ' (interea) ὑπεξῆλθε Ἀντιγόνη στρατῦ δίχα, *Eurip. Ph.* 1474. τῆς πόλεως, *Plut.*

Ὑπεξέσχε, *excessit e vita, decessit*, 3. sing. aor. 2. ind. act. Hæc vox restituenda Suidæ in Φιλήμων, 3, 600, 15. ubi legitur ἡσυχῆ ἔκειτο, κἆτα ὑπερέσχε. legendum ὑπεξέσχε.

Ὑπεξέφερον, imperf. ind. act. verbi ὑπεκφέρω.

Ὑπεξέχω, clam abeo, solum verto.

Ὑπεξηγητικὸς, ἡ, ὸν, explicandi vim habens. τὸ ὑπεξηγητικὸν, interpretatio.

Ὑπεξήλυξε, aor. 1. ind. act. v. ὑπεξαλύσσω.

Ὑπεξίσαμαι, cedo, excedo; (2) declino, vito; (3) clam, repente surgo, consurgo ex insidiis. Ὑπεξίστασθαι τῆς ἀρχῆς, *Herodot.* τῆς καθέδρας, *Plut.*

Ὑπέξοδος, ἡ, alvi fluxus, *Hipp.*

Ὑπεξούσιος, ου, ὁ, qui est sub potestate, sc. patris, filius familias. Ex ἐξουσία. Hinc

Ὑπεξουσιότης, ητος, ἡ, subjectio.

Ὑπεπικυφίζω, aliquantum sublevo, *Steph.*

Ὑπεπιμόριος, numerus obversaria serie respondens τῷ ἐπιμορίῳ, *Bud.*

Ὑπεπλεύσαμεν, 1. plur. aor. 1. ind. act. verbi ὑποπλέω.

ΥΠΕ'Ρ, *præp. cum genit.* super, supra, pro: θνήσκω ὑπὲρ σέθεν, *Eurip. Alcest* 287. propter, per, de; *cum accusat.* ultra, trans, supra, præter vel contra. Sine casu adverbiascit. *In compositione* notat *supra, super, pro, præ, trans, præter*, et *intensionem*. Ἀλγέων ὕπερ, propter dolores, *Eurip. Suppl.* 1125. Ὑπὲρ παθέων, propter mala, *Id. Hipp* 159. Ἔριδος ὕπερ, ob discordiam, *Id. Andr.* 490. Ὑπὲρ ὅρκια, præter fœdera, *Il.* 4, 67. Ὑπὲρ αἶσαν, ὑπὲρ μόρον, contra et præter fatum destinatum, *Hom.* passim Οὐδ' ὅγε δηιοτῆτος ὑπὲρ μόρον ἔμελλεν οἴκαδ' ἱκέσθαι, *Apoll. Rhod.* 1, 1030.

Ὑπέρα, ας, ἡ, funis, quo antennarum cornua transferuntur, seu tenduntur et laxantur. *Od.* 5, 260. Ab ὑπὲρ.

Ὑπεράγαθος, ου, ὁ καὶ ἡ, valde bonus, optimus.

Ὑπεραγαθότης, ητος, ἡ, summa bonitas.

Ὑπεράγαμαι, demiror, vehementer miror; (2) mirifice gaudeo, lætor. Ὑπερηγάσθη τὴν ὑγίειαν, *Ælian.*

Ὑπεράγαν, *adv.* valde, maxime, vehementissime, *Gl. V.* supra modum.

Ὑπεραγανακτέω, ῶ, valde indignor, vehementer stomachor. Ὑπεραγανακτήσας διέφθειρε τὸν Ἀρχίλαον, *Ælian.*

Ὑπεραγαπάω, ῶ, fut. ήσω, vehementer amo.

Ὑπεράγνωστος, ου, ὁ καὶ ἡ, valde ignotus, ignotissimus.

Ὑπεραγόντως, *adv.* excellenter, supra modum. Ab ὑπεράγω.

Ὑπεραγορεύω, patrocinor, pro aliquo dico. [illegible]

Ὑπεράγω, excello, supero.

Ὑπεραγρυπνέω, pro alio vigilo, *cum gen.*

Ὑπεραγωνιάω, valde sum sollicitus de aliquo. Τὴν ἐκείνυ τρῶσιν ὡς ἰδίαν σφαγὴν ὑπεραγωνιῶσα, *Heliodor.* 10.

Ὑπεραγωνίζομαι, defendo, propugno.

Ὑπεραεῖ, *desuper flanti*, dat. sing. ab

Ὑπεραὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, desuper flans. Ex ἄημι.

Ὑπεραθλέω, ῶ, fut. ήσω, certo pro aliquo.

Ὑπεραιδέομαι, valde revereor.

Ὑπεραίμωσις, εως, ἡ, nimia sanguinis abundantia. Ex αἷμα· unde αἱμόω.

Ὑπεραινετὸς, ῦ, ὁ, supra modum laudabilis.

Ὑπεραίρω, extollo, effero; (2) antecello, supero; τὸ ὑπεραῖρον, excessus, quod modum superat; (3) prætervehor. Ὑπερῆρε τῇ δόξῃ τοὺς πάντας, *Plut.* Ὑπεραιρόμενος ἐπὶ πάντα λεγόμενον Θεὸν, *2 Thess.* 2, 4.

Ὑπεραίρωμαι, 1. sing. præs. conj. pass. verbi ὑπεραίρω.

Ὑπεραισχρος, ου, ὁ καὶ ἡ, supra modum turpis.

Ὑπεραισχύνομαι, supra modum verecundor.

Ὑπεραιωρέω, ῶ, fut. ήσω, suspendo, sublimem reddo, *Diosc.*

Ὑπεραιώρησις, εως, ἡ, suspensio. A præc.

Ὑπερακμάζω, vegetior sum, *Ath.*

Ὑπέρακμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ætatis florem, ætatem vegetam egressus; exoletus, *Ph.* sed virgo ὑπέρακμος est, quæ jam aliquamdiu nubilis fuit, *Hes.* magnus. Ex ἀκμή.

Ὑπερακοντίζω, fut. ίσω, supra jaculor, ultra aut ulterius jaculor, jactu jaculi vinco, ultra finem jaculor; (2) præsto, supero. Κλέπτων δὲ τοὺς βλέποντας ὑπερηκόντισεν, furando superavit, *Aristoph. Plut.* 665. Ὑπερακοντίζεις σύ γ' ἤδη Νικίαν ταῖς μηχαναῖς, *Id. Av.* 368.

Ὑπερακρατῶς, *adv.* valde intemperanter.

Ὑπεράκρια, ων, τὰ, montium cacumina. Ab ὑπεράκριος.

Ὑπερακριβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, valde accuratus, nimis diligens.

Ὑπερακρίζω, per summum evado, supero, per summa montium transeo. Τί ποτ' αἰθερίαν ἕστηκε πέτραν, ἢ τῶνδε δόμων ὑπερακρίζει; *Eur. Suppl.* 987. Τειχία ὑπερακρίζειν, *Xen. Hipp.* 6. Ex ὑπὲρ et ἄκρος.

Ὑπεράκριος, ου, ὁ καὶ ἡ, loca montana incolens. Ex iisd.

Ὑπεραλγέω, ῶ, f. ήσω, perdoleo, supra modum doleo; ὑπεραλγῶ σῦ, vicem tuam doleo. Οὕτως ὑμῶν ὑπεραλγῶ, *Aristoph. Av.* 472. Μηδ' ὑπεράλγει φρένιδα λύπα, *Eur. Herac.* 619. Μή τι πάθῃ, *Id. Med.* 118. Ὑπεραλγήσας ἐπὶ τῇ ἐμαυτῦ μεταβολῇ, *Luc.*

Ὑπεραλγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, valde dolens; (2) dolor immoderatus. Ὦ, τὸν ὑπεραλγῆ χόλον νέμουσα, *Soph. El.* 176. Ex ἄλγος.

Ὑπεράλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, maritimus, qui est supra mare, mari impositus. Ex ἅλς.

Ὑπεράλλομαι, transilio, ultra salio, *Il.* 20, 327.

Ὑπέραλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, eximius, aliis præstans.

Ὑπεράλμενον, acc. sing. part. præs. med. *per Syncop.* pro ὑπεραλλόμενον, ab ὑπεράλλομαι.

Ὑπεράλπειος, ου, ὁ καὶ ἡ, transalpinus, *Gl. V.* Ex ὑπὲρ et Ἄλπεις.

Ὑπεραμφισβητέω, valde discepto.

Ὑπεραναβαίνω, transcendo.

Ὑπεραναιδέομαι, vincor impudentia. Οἴμοι τάλας, ὑπεραναιδευθήσομαι, *Aristoph. Eq.* 1202.

Ὑπεραναίσχυντος, ου, ὁ, impudentissimus.

Ὑπερανάκειμαι, super accumbo, una accumbo ex parte superiore.

Ὑπερανάστης, ου, ὁ, exsul, qui solum vertit et alio commigrat. Ex ἀνίσταμαι, (suspectum, *Ern.*)

Ὑπερανατείνω, sursum extendo seu assurgo.
Ὑπερανατέλλω, emergo, exorior.
Ὑπερανέχω, promineo.
Ὑπερανθέω, ῶ, fut. ήσω, egregie floreo.
Ὑπεράνθρωπος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui est supra hominem, qui humanam conditionem excedit.
Ὑπερανίσαμαι, emineo, exsurgo, præsto, supero, excello.
Ὑπερανίσχω, emineo, supero.
Ὑπεραντλέω, hausta aqua nimium perfundo, *Pass.* ὑπεραντλέομαι, hausta aqua redundo; *tropice*, gravibus malis laboro, opprimor, periculo ultimo versor, &c. *Ern.* Ab
Ὑπέραντλος, ου, ὁ ϗ ἡ, *proprie* navis, cujus sentina exhauriri non potest, ut periculum sit ne mergatur, &c. Hinc *tropice* oppressus malis, in ultimo periculo versans, *item* ultimum periculum afferens, opprimens hominem, &c. *Ern.* Χαλεπῇ δ' ὑπέραντλος οὖσα ξυμφορᾷ, *Eurip. Hipp.* 767. Μὴ σ' ὣν χειμαζομένην ἔτ' αὐτὴν περιίδῃς· ὁρᾷς γὰρ ὡς ὑπέραντλός ἐςι, *Dio Cass.* 52, 16. Ex ἀντλέω.
Ὑπεράνω, *adv.* supra.
Ὑπεράνωρ, ορος, ὁ, *Dor.* pro ὑπερήνωρ, supra modum hominis, immodicus. Μεγαληγορίαν ὑπεράνορα, *Eurip. Phœn.*
Ὑπεραπατάω, valde decipio.
Ὑπεραποθνήσκω, morior pro aliquo. Ἀντίοχος δὲ τοῦ πατρὸς ὑπεραποθανών, *Xen.*
Ὑπεραποκρίνομαι, patrocinor, defendo. Χαλεπὸν μὲν, ὦ ἄνδρες, ἐςὶ διαβεβλημένου ὑπεραποκρίνεσθαι κυνός, *Aristoph. Vesp.* 944. Ἐὰν—ὑπεραποκρίνῃ μου, σαφῶς σῶσεις ἐμὲ, respondeas pro me, *Aristoph. Thesm.* 193.
Ὑπεραπολογέομαι, οῦμαι, causam ago alicujus.
Ὑπεραπόλλυμαι, morior pro quo.
Ὑπεραποφαντικός, ἡ, όν, enunciationem enunciationi addens. Ex ἀποφαίνω.
Ὑπεραποχρῶ, plusquam satis est, abunde sufficit. Hinc
Ὑπεραποχρώντως, *adv.* abunde, plusquam satis.
Ὑπεραρέσκω, f. ρέσω, valde placeo, valde sum gratiosus. Ὑπερήρεσκε τῷ δήμῳ, *Appian.*
Ὑπεραρθῆναι, *supra modum elatum esse*, aor. 1. inf. pass. verbi ὑπεραίρω.
Ὑπεράριθμος, ου, ὁ, ἡ, supernumerarius.
Ὑπεραρρωδέω, valde timeo; (2) pro aliquo timeo, alicui timeo. Ὑπεραρρωδέω τῇ Ἑλλάδι, *Herodot.*
Ὑπέραρσις, εως, ἡ, elevatio, præstantia, excellentia. Ab ὑπεραίρω.
Ὑπεράρχιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui principium omne excedit, qui est supra quodvis principium. Ex ἀρχή.
Ὑπερασθενής, έος, ὁ ϗ ἡ, supra modum infirmus, valde infirmus.
Ὑπέρασθμος, ου, ὁ ϗ ἡ, admodum anhelans. Ex ἆσθμα, *anhelitus.*
Ὑπερασμενίζω, libentissime amplector et suscipio, *R.* valde lætor.
Ὑπερασπάζομαι, valde amplector, valde amanter tracto. Ὁ δὲ ὑπερησπάσατο αὐτὸν, *Ælian.*
Ὑπερασπίζω, fut. ίσω, clypeo tego, propugno, protego. Ὑπερασπίζων τινὸς, *Greg.* Ex ἀσπίς. Hinc
Ὑπερασπισμός, οῦ, ὁ, propugnatio, defensio.
Ὑπερασπιςής, οῦ, ὁ, propugnator, defensor.
Ὑπερασπίςρια, ἡ, propugnatrix.
Ὑπερασπιῶ, fut. 1. ind. act. *Att.* pro ὑπερασπίσω.
Ὑπεράςειος, ον, supra modum urbanus, valde facetus.
Ὑπεραςράπτω, valde splendeo.
Ὑπερασχημονέω, ῶ, valde indecenter me gero, *Plut.*
Ὑπεραττικίζω, nimium adfecto Atticismum.
Ὑπεραττικισμός, οῦ, ὁ, Atticismi nimia adfectatio. A præc.
Ὑπεραττικός, ἡ, όν, valde, putide Atticus.
Ὑπεραυγάζω, fut. άσω, valde splendeo.
Ὑπεραυγής, έος, ὁ ϗ ἡ, valde splendens. Ex αὐγή.
Ὑπεραυξάνω, fut. ξήσω, supra modum augeo; ὑπεραυξάνομαι, supra modum augesco vel cresco. Ὑπεραυξάνει ἡ πίςις ὑμῶν, 2 *Thess.* 1, 3. Hinc
Ὑπεραύξησις, εως, ἡ, excessus, quod in re quaque superfluum est.
Ὑπεραύξω, idem quod ὑπεραυξάνω. Τοὺς ὑπεραυξομένους φυλάττεσθαι χρή, *Andoc.*
Ὑπεραυχέω, ῶ, f. ήσω, valde glorior, valde me jacto. Ὑπεραυχεῖ [illegible], *Plut.* Ab
Ὑπέραυχος, έος, ὁ ϗ ἡ, valde gloriosus, vel elatus. Ab αὐχή.
Ὑπέραυχος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem.
Ὑπεραφρίζω, valde spumo.
Ὑπεραχθής, ές, plenus, gravis, *Theoc.*
Ὑπεράχθομαι, valde doleo, iniquissimo animo fero; ὑπεραχθεσθείς superindignatus. Μήθ' [illegible] μήτ' ἐπιλάθου, *Soph. El.* 179.
Ὑπερβαθμιος, ου, ὁ ϗ ἡ, supergrediens limen; (2) immodicus, immodestus. A βαθμός.
Ὑπερβαίνω, transgredior, prætergredior, transcendo, transeo; (2) excedo, supero, antecello, præsto; (3) prætereo, omitto, transmitto, non dico; (4) ingredior. ὑπερέβη, excessit, *Ph.* aor. 2. Ὑπερβαίνειν τοὺς νόμους, *Soph. Antig.* 455. Τάφρους ὑπερβὰς νυκτὸς ἐν καταςάσει, *Eur. Rhes.* 111. Ἐν τῷ Θεῷ μου ὑπερβήσομαι τεῖχος, *Psal.* 18, 29. (4) Εἰ λησθήσομαι δόμους ὑπερβαίνουσα, *Eur. Med.* 381.
Ὑπερβάλλῃ, 3. sing. præs. conj. act.
Ὑπερβαλλόντως, *adv.* supra modum, excellenter, *Ph.* Ab
Ὑπερβάλλω, projicio ultra; (2) supero, excello; (3) excedo, redundo, abundo; (4) certo cum aliquo licitando, contra liceor; (5) trajicio, ὑπερβάλλων, nimius, *Gl. V.* Πᾶσαν εὐδαίμονα τύχην ὑπερβέβληκε, *Heliod.* Ἀλλ' οὐχ' ὑπερβαλεῖς με θωπείαις, *Aristoph. Eq.* 886. Ὅπως μηδεὶς εἰς ὑπερβάληται τὴν ἀλήθειαν, *Luc.* Δέδοικα μὴ σου γλῶσσ' ὑπερβάλῃ κακοῖς, *Eur. Hipp.* 927. Πλήθει γε οὐκ ἂν ὑπερβαλοίμεθα τοὺς πολεμίους, *Xen.* Ὑπερβάλλομαι, in aliud tempus rejicio, differo. Ποιέειν αὐτίκα μοι δοκέει, καὶ μὴ ὑπερβάλλεσθαι, *Herodot.* 3, 71. Οἱ μὲν ἀμφὶ τὸν Ὀτάνην πάγχυ κελεύοντες ὑπερβαλέσθαι, *Herodot.* 3, 76.
Ὑπερβαρής, ές, prægravis. A βαρύς.
Ὑπερβασία, ας, ἡ, transgressio; (2) superbia, fastus, *Il.* 23, 589. Ὑπερβασίῃ δηλήσηται, violabit, transgredietur, *Id.* 3, 107. (2) ὑπερβασίησιν ἀτίσσει, *Apoll. Rhod.* 2, 9. Ab ὑπερβαίνω.
Ὑπερβάσιος, ον, violatus, v. gr. de lege. Ab
Ὑπέρβασις, εως, ἡ, transgressio, transitus; (2) præstantia, excellentia; (3) violatio legis, fœderis, &c. Ab ὑπερβαίνω.
Ὑπερβατέον, *adv. posit.* transiliendum, transgrediendum.
Ὑπερβατόν, οῦ, τὸ, hyperbaton, trajectus verborum ordo. *Phil.* præposterum. Ab
Ὑπερβατός, ἡ, όν, qu. dic. qui transcendi seu transiri potest; (2) præstantissimus, superans. Ab eod.
Ὑπερβατῶς, *adv.* in transitu, in transcursu, perfunctorie; (2) trajectione quadam verborum.
Ὑπερβεβλημένως, *adv.* supra modum. Ab ὑπερβάλλω.
Ὑπερβερεταῖος, οῦ, ὁ, extremus anni mensis apud Macedones.
Ὑπερβῇ, 3. sing. aor. 2. conj. act. *Att.* pro ὑπερβῇ: ab ὑπερβαίνω.
Ὑπερβῆναι, *superare*, aor. 2. inf. act.
Ὑπερβῇς, *transeas*, 2. sing. aor. 2. conj. act.
Ὑπερβιάζομαι, vi supero, *Thuc.*
Ὑπερβιβάζω, traduco, trajicio.
Ὑπερβιβασμός, ὁ, figura, *op. Gramm.* sc. cum vel accentus vel litera ex una syllaba in aliam traducitur.
Ὑπερβίη, ης, ἡ, vis seu injuria modum excedens. Ex βία, *vis.*
Ὑπέρβιον, *adv.* ultra vires, per vim, *Il.* 17, 19.
Ὑπέρβιος, ου, ὁ ϗ ἡ, omnem vim excedens; (2) violentus; (3) generosus.
Ὑπερβλαςάνω, valde ac lætius germino.
Ὑπερβλαςής, ές, germinationis modum excedens, *Theophr.*
Ὑπερβλήδην, *adv.* supra modum. Ab ὑπερβάλλω.
Ὑπέρβλητος, ὁ ϗ ἡ, excellens, *Bud. ex Dem.* Vide *Steph.*
Ὑπερβλύζω, fut. ύσω, supra modum scateo, seu exundo, redundo, exubero, circumfluo; (2) effundo, abundanter emitto. Ὑπερβλύζουσι εἶναι αἱ ληνοί, *Chrys.*
Ὑπέρβλυσις, εως, ἡ, exuberantia. A præc.
Ὑπερβοάω, clamore supero.
Ὑπερβολάδην, supra modum, *Theog.*
Ὑπερβολή, ῆς, ἡ, exsuperatio, excessus; (2) transmissio, dilatio, procrastinatio; (3) de magnitudine quacunque cujusque rei; (4) de eo quod accedere, addi, augendi causa, potest, ut τίς ὑπερβολή, quid addi ad hanc, v. gr. malitiam potest; ὑπερβολαί, salus, loca montana. Ab ὑπερβάλλω.
Ὑπερβολία, ας, ἡ, excessus. Ab eod.
Ὑπερβολικός, ή, όν, excedens, nimius.
Ὑπερβολικῶς, *adv.* supra fidem.
Ὑπερβόλιμος, ον, excedens, *Cam.*
Ὑπέρβολος, sc. λίθος, saxum quod injici solebat iis qui in mare demergebantur, *Ath.*
Ὑπερβόρεος, ου, ὁ, qu. dic. superborealis, supraquilonaris, ultra Scythas habitans.
Ὑπερβριθής, έος, ὁ ϗ ἡ, prægravis. Ἄγαν δ' ὑπερβριθὴς τόδ' ἄχθος ἤνυσαν, *Soph. Aj.* 965. A βρίθω.
Ὑπερβρυχάομαι, supra modum resono, *Tryph. Ath.*
Ὑπερβρύω, supra modum plenus sum.
Ὑπερβράζω, ομαι, ebullio, exæstuo, exundo.
Ὑπερβύθιος, ον, demersus undis.
Ὑπεργάζομαι, f. άσομαι, clam facio seu efficio; (2) subigo. Ὡς ὑπείργασμαι μὲν εὖ ψυχὴν ἔρωτι, *Eur. Hipp.* 508. Ἐπεὶ νῷν πόλλ' ὑπείργασαι φίλα, *Id. Med.* 871.
Ὑπεργαμία, ἡ, seræ nuptiæ. Ex γάμος.
Ὑπέργειος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui supra terram est. Ex γέα, pro γῆ, *terra.*
Ὑπεργέλοιος, ον, valde ridiculus.
Ὑπεργεμίζω, valde plenus sum.
Ὑπεργέμω, idem.
Ὑπεργέμων, valde plenus, *Ath.*
Ὑπεργηράσκω, valde senex sum.
Ὑπεργηράω, valde senex sum, *Æsch.*
Ὑπεργήρειος, valde senex. Ab
Ὑπέργηρος, ον, idem quod
Ὑπεργήρως, ω, ὁ ϗ ἡ, senex, decrepitus. A γῆρας.
Ὑπέργομος, ου, ὁ ϗ ἡ, nimis onustus.
Ὑπεργράφω, superpingo.
Ὑπέργυιος, ου, ὁ ϗ ἡ, jugeri spatium excedens; (2) valde magnus, modum excedens. Ex γυῖα.
Ὑπερδάσυς, εια, ὁ ϗ ἡ, valde hirsutus.
Ὑπερδέα, *per Sync.* pro ὑπερδέεα, ab [illegible] 17, 330.
Ὑπερδέης, εος, ὁ ϗ ἡ, trepidus. Ex δέος. At ὑπερδεής, valde pauper. A δέομαι.
Ὑπερδείδω, f. είσω, supra modum timeo, vehementer timeo; (2) pro aliquo timeo, alicui metuo. Οἴμοι ταλαίνης ὡς ὑπερδέδοικά σου, *Soph. Antig.* 82.
Ὑπερδειμαίνω, supra modum metuo, *Suid.*
Ὑπέρδεινος, ου, ὁ ϗ ἡ, supra modum gravis.
Ὑπερδειπνέω, ῶ, f. ήσω, ultra modum cœno; (2) non invitatus cum alio ad cœnam eo.
Ὑπερδεκατάλαντος βλάβη, damnum quod est plusquam decem talentorum, *Steph.*
Ὑπερδέξιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui alterum (ut hostem in prælio) circumvenit, aut superior est loco viribus, *item* locus ipse; τὰ ὑπερδέξια, locus superior. *Arrian. Hist. Al.* 14.
Ὑπερδεξίως, *adv.* superiori loco, &c.
Ὑπερδέω, superligo, *Steph.*
Ὑπερδιαλέγομαι, insuper colloquor, *Lucian.*
Ὑπερδιατείνομαι, supra modum contendo, mira vi contendo. Ὑπερδιατεινόμενος κύριον ποιῆσαι τὸν νόμον, *Dem. adv. Lept.*
Ὑπερδίδωμι, do pro aliquo, alicujus servandi causa.
Ὑπερδικέω, ῶ, f. ήσω, defendo in judicio, patrocinor; (2) potiores fero partes. Ὑπερδικεῖν τοῦ λόγου, *Plato. Phæd.* Καὶ αὐτὸς μὲν δεῖν

οὐδὲν ἄξιον μνήμης ἐπράξε, πλὴν ὅτι καὶ τότε ὑπερεδίκησεν. Dio Cass. 6, 26. Ab

Ὑπέρδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, supra modum justus, summe justus; (2) ultor. Ex δίκη.

Ὑπερδίκως, adv. summo jure, summa æquitate; (2) contra jus et fas, Æsch.

Ὑπερδίπηχυς, εος, ὁ καὶ ἡ, duos cubitos excedens.

Ὑπερδισκεύω, f. εύσω, jaculando disco supero, metaph. longo intervallo supero.

Ὑπερδισύλλαβος, ον, duabus syllabis major. A συλλαβή.

Ὑπερδοκέω, ῶ, supra modum placeo. Ταῦτά μοι ὑπερδοκεῖ, Philostr.

Ὑπερδράμωμεν, supercurrimus, 1. pl. a. 2. ind. act. verbi ὑπερτρέχω, pro ὑπερδράμομεν.

Ὑπέρδυμα, τὸ, indumentum, Ep.

Ὑπερδυναμόω, ῶ, f. ώσω, prævaleo. Ex δύναμαι

Ὑπερέζομαι, supra sedeo.

Ὑπερεθέμην, aor. 2. ind. med. verbi ὑπερτίθημι.

Ὑπερεθίζω, subirrito, aliquantum irrito; (2) suscito, ventilo. (2) εἰκότα δ' αὐτοῦ τις τῶν ὑπερεθιζόντων τὸ λογοποίημα τῆς βασιλείας ἐστεφάνωσε δάφναις, quidam ex eis qui sermones de regno ventilare studebant, App. Bell. Civ. 11, 108.

Ὑπερεῖδον, despexi. Τοὺς μὲν οὖν χρόνους τῆς ἀγνοίας ὑπεριδὼν ὁ Θεὸς, Act. 17, 30. Ὑπεριδὼν τὴν κλῆσιν, Ælian.

Ὑπερείδω, f. είσω, suffulcio, sustineo. Ὑπερείδων ὀροφὴν κίων, Plut.

Ὑπερειπεῖν, pro aliquo dicere. Πολλὰ τοῦ κεκομμένου νομίσματος ὑπερειπεῖν, Aristot.

Ὑπερείπω, subverto, expugno, Il. 21, 271. Ταῦτα τῶν στρατιωτῶν ἀκουόντων τὸ θάρσος ὑπέρειπε, Appian. Εὖγε, ὦ Τύχη, τὸν Ἀλέξανδρον αὔξεις καὶ μέγαν ποιεῖς, διορύττουσα πανταχόθεν, ὑπερείπουσα... Plut. de Alex. Virt. 341.

Ὑπερεῖσαι, a. 1. inf. act. verbi ὑπερείδω.

Ὑπέρεισις, εως, ἡ, idem quod

Ὑπέρεισμα, ατος, τὸ, fulcimentum, fultura. Ab ὑπερείδω.

Ὑπερειστικός, ή, όν, fulciens, ad fulciendum aptus. Ab eod.

Ὑπερέκεινα, adv. ultra, trans. Ab ἐκεῖνος.

Ὑπερεκθεραπεύω, valde colo, vehementer gratiam capto.

Ὑπερέκκειμαι, in conspectu positus sum, promineo.

Ὑπερεκκρεμάω, ῶ, desuper appendo.

Ὑπερεκπαίω, longe egredior, seu excedo.

Ὑπερεκπέμπω, fut. ψω, ultra emitto.

Ὑπερεκπερισσοῦ, adv. supra modum.

Ὑπερεκπίπτω, exsupero, excello. Πᾶσαν ὑπερεκπίπτων εὔνοιαν, Greg. Naz.

Ὑπερεκπλήσσω, valde obstupefacio. Ὑπερεξεπλήκτο ἐπ' αὐτῷ, Xen. Τὸ μέγεθος οὖν αὐτῆς ὑπερεκπλαγεὶς ὁ βασιλεὺς, Ælian.

Ὑπερεκπλύνω, superfluo, V. L.

Ὑπερέκπτωσις, εως, ἡ, excessus. Τὰ μὲν παρὰ τοῖς ποιηταῖς μυθικωτέραν ἔχει τὴν ὑπερέκπτωσιν, Longin. 15. Ab ὑπερεκπίπτω.

Ὑπερεκτείνω, ultra, vel ultra modum, extendo. Οὐ γὰρ ὡς μὴ ἐφικνούμενοι εἰς ὑμᾶς, ὑπερεκτείνομεν ἑαυτοὺς, 2 Cor. 10, 14.

Ὑπερεκτίνω, fut. τίσω, solvo vel pendo pro.

Ὑπερέκτισις, εως, ἡ, dependio, Gl. V. A præc.

Ὑπερεκτρέπομαι, valde aversor, Aret.

Ὑπερεκφεύγω, insuper effugio.

Ὑπερεκχέω, ῶ, supereffundo.

Ὑπερεκχύνομαι, supereffundor, superfluo, exundo. Ὑπερεκχυνόμενον (μέτρον) δώσουσιν εἰς τὸν κόλπον ὑμῶν, Luc. 6, 38. Hinc

Ὑπερέκχυσις, εως, ἡ, exundatio.

Ὑπερέλασις, ἡ, transmissio, V. L.

Ὑπερέλαφρος, ὁ καὶ ἡ, valde levis.

Ὑπερελθὼν, aor. 2. part act verbi ὑπερέρχομαι.

Ὑπερεμβάλλω, insero, interpono.

Ὑπερεμέω, ῶ, evomo, retundo.

Ὑπερεμπίπλημι, et ὑπερεμπιπλάω, supra modum impleo; ὑπερεμπίπλαμαι, impleor; ὑπερεμπλησθεὶς, expletus, a. 1. part. pass. Πειρῶμαι μηδέποτε ὑπερεμπίπλασθαι, δύσφορον γὰρ, Xen.

Ὑπερεμφορέομαι, οῦμαι, supra modum repleor, ingurgitor.

Ὑπερένδοξος, ου, ὁ καὶ ἡ, valde gloriosus.

Ὑπερενιαυτίζω, ultra annum duro.

Ὑπερεντελής, έος, ὁ καὶ ἡ, plusquam sufficiens.

Ὑπερέντευξις, εως, ἡ, intercessio, P. deprecatio pro quo, Ern.

Ὑπερεντρυφάω, illudo per delicias, supra modum ludificor, Ath.

Ὑπερεντυγχάνω, convenio et compello, interpello et intercedo pro. Αὐτὸ τὸ πνεῦμα ὑπερεντυγχάνει ὑπὲρ ἡμῶν στεναγμοῖς ἀλαλήτοις, Rom. 8, 26.

Ὑπερέξει, 3. sing. f. 1. ind. act verbi ὑπερέχω.

Ὑπερεξελευσόμεθα, 1. pl. f. 1. ind. med. verbi ὑπερεξέρχομαι.

Ὑπερεξαίρω, supra modum, valde extollo.

Ὑπερεξανθέω, effloresco.

Ὑπερεξαπατάω, valde decipio.

Ὑπερεξερύω, eximo, libero, v. gr. servitute. Ἐπεὶ τοὺς τῇ ἀρετῇ οἱ Ἕλληνες ὑπερεξέρουσαν, Herod. 7, 225.

Ὑπερεξηκοντέτης, ὁ, ἡ, ultra 60 annos natus. Ab ἔτος.

Ὑπερεξίσταμαι, aor. 2. cedo alicui, Jos. nisi scripsit ὑπεξίσταμαι. Ern.

Ὑπερεπαινέω, ῶ, f. ήσω, seu έσω, valde laudo. Ὁ μὲν λαβὼν ἀργύριον, ὑπερεπῄνησεν, Aristoph. Conc. 186. Τὸ δίκαιον ὑπερεπαινέσας, Luc. Τοσαύτην ἀξιωτέραν ὑπερεπαινεῖσθαι ἀποφαίνεις σεαυτὴν, Luc.

Ὑπερεπαίρω, supra modum extollo. Τούτων τὸν κίνδυνον καὶ φόβον ὑπερεπαίρων, Appian.

Ὑπερεπείγω, vehementissime urgeo, seu festino. Ὑπερεπειγόμενος Μάριον ἐκλῦσαι τῆς πολιορκίας, App. Bell. Civ. 1, 92.

Ὑπερεπιθυμέω, ῶ, admodum cupio. Ὁρῶ γάρ σε ὑπερεπιθυμοῦντα ἐν Πέρσαις περίβλεπτον περιβλέπειν, Xen.

Ὑπερεπλεόνασα, aor. 1. ind. v. ὑπερπλεονάζω.

Ὑπερέπτω, f. ψω, idem quod ὑπερείπω· (2) subtraho, aufero, clam arrodo. (1) λυγρὸν δ' ὑπέρεπτον ἀνίαι, Quint. Calab. 9, 376.

Ὑπερεράω, ῶ, vehementer amo. Ælian.

Ὑπερέρχομαι, supervenio, Aret. intervenio; (2) supero, trajicio. (2) ἐπορεύθησαν.... μέχρι ὑπερελθεῖν τὰς πηγὰς τοῦ Τίγρητος ποταμοῦ, Xen. Cyr. Exped. 4, 212.

Ὑπερεσθίω, supra modum edo.

Ὑπερέσχε, 3. sing. aor. 2. indic. act. verbi ὑπερέχω.

Ὑπέρευ, quam optime. Demosth. pro Corona.

Ὑπερευγενής, ές, nobilis supra quam dici possit, Steph.

Ὑπερεύγομαι, emittor sub, effundor sub. Κυρτὴν ὑπερεύγεται ἄκρην, Apoll. Rhod. 2, 984. Ex ὑπὸ et ἐρεύγω.

Ὑπερευδαιμονέω, ῶ, felicissimus sum. Ἐγέλασας ἂν ἐπὶ σαυτῷ πρῶτον οἰηθέντι ὑπερευδαιμονήσειν ἀεὶ τὸν πλοῦτον. Luc.

Ὑπερευδοξέω, ῶ, fut. ήσω, maxime celebror. Οὐδ' ἂν ὑμᾶς μὲν ὑπερευδοκιμοῦντας θεωρῶν, ἐμαυτὸν δὲ διαβεβλημένον, Plut.

Ὑπερευδοκιμέω, ῶ, fut. ήσω, idem.

Ὑπερευκαιρέω, multa opportunitate utor, etiam de rebus dicitur, commodum, opportunum esse.

Ὑπερευπρεπῶς, adv. valde honeste, decenter.

Ὑπερεύφημος, eximia et præstanti laude prædicandus, Bud.

Ὑπερευφραίνω, magna lætitia adficio; ὑπερευφραίνομαι, admodum lætor. Αὐτὸ τοῦτο ὑπερευφραίνομαι, τὸ πέρα πίστεως εὐτυχεῖν, Luc.

Ὑπερεύχομαι σοῦ, precor pro te, Bud.

Ὑπερεχθαίρω, impense odi. Ζεὺς γὰρ μεγάλης γλώσσης κόμπους ὑπερεχθαίρει, Soph. Antig. 130.

Ὑπερεχόντως, adv. præ cæteris, imprimis.

Ὑπερέχω, teneo super aut supra, supra aliquid attollo; (2) emineo, supereminco, exsto; (3) præsto, supero. Ἀλλήλους ἡγούμενοι ὑπερέχοντας ἑαυτῶν, Phil. 2, 3. Ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ ἡ ὑπερέχουσα πάντα νοῦν, Ibid. 4, 7. Οὐ γὰρ ἔσθ' οἷός τ' εἰμ' ὑπερέχειν τῆς ἀντλίας, sustinere, Aristoph. Pace, 17. Θεῶν δ' ὑπερέσχε νόος, Theog. 202.

Ὑπερέψω, valde coquo.

Ὑπερῴων, ῶνος, ὁ, tabula, V. L.

Ὑπέρζεσις, εως, ἡ, vehemens effervescentia. Ab ὑπερζέω.

Ὑπέρζεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, vehementer effervefactus. Ab eod.

Ὑπερζέω, ῶ, supra modum ferveo, vehementer ferveo, efferveo. Ἀνὴρ παφλάζει—ὑπερζέων, Aristoph Eq. 916.

Ὑπέρζωος, ου, ὁ καὶ ἡ, superstes. Ex ζωή.

Ὑπερηγορέω, idem quod ὑπεραγορεύω, Steph.

Ὑπερηδέως, adv. perlubenter.

Ὑπερήδιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, suavissimus, jucundissimus. adv. ὑπερήδιστα, lubentissime.

Ὑπερήδω, fut. ήσω, supra modum exhilaro vel delecto; ὑπερήδομαι, admodum lætor, a. 1. ὑπερήσθην. Ἡ μὲν εὐχαρία σε τοῦ χρυσοῦ ὑπερήδει, Basil. Ὁ δὲ ὑπερησθεὶς αὐτοῦ τῇ χρηστότητι, Ælian.

Ὑπερῆλιξ, κος, ὁ καὶ ἡ, qui ætatem florentem excessit.

Ὑπερημερία, ας, ἡ, delatio ejus, qui præstitutum diem prætergreditur, quo debitum solvere, aut aliud quid præstare debuit; (2) fœnus pro debito ad diem non solutum. Ex

Ὑπερήμερος, ου, ὁ καὶ ἡ, qu. dic. supergrediens diem præstitutum, seu condictum, qui intra diem non solvit debitum, vel implet quod promisit; (2) qui judicatum non facit intra diem a judice præstitutum; Plut. Ex ἡμέρα.

Ὑπερημίσεις, excedentes numero dimidium. Ex ἥμισυς.

Ὑπέρημος, ου, ὁ καὶ ἡ, prope desertus, non valde habitatus.

Ὑπερηνορέα, ἡ, ferocia, insolentia, inpr. e fiducia virium.

Ὑπερηνορέω, supra modum virilis et fortis sum; (2) ferocio, superbio. Od. 2, 266. (2) Τρώων ὑπερηνορεόντων, Il. 4, 176.

Ὑπερηνορία, fortitudo, Euseb. in Translat. Eclogæ Virgil. 27. In Vita Constant. 5.

Ὑπερήνωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, valde virilis, fortis; (2) superbus, ferox. Ex ἀνήρ.

Ὑπερηφάνεια, ας, ἡ, superbia, arrogantia.

Ὑπερηφανεύομαι, Basil. idem quod

Ὑπερηφανέω, ῶ, fut. ήσω, superbio, insolesco; (2) effero, vel superbe effero; (3) fastidio, vel superbe contemno. Il. 11, 693; (4) cum acc. jacto. Ab

Ὑπερηφανής, ές, eminens; (2) superbus, arrogans.

Ὑπερηφανία, ας, ἡ, superbia, arrogantia, fastidium. Ab

Ὑπερήφανος, ου, ὁ καὶ ἡ, superbus, qui supra alios vult videri; (2) subst. cum gen. in masc. contemptor; (3) in neutr. magnificentia, pulchritudo eximia. A φαίνομαι.

Ὑπερηφάνως, adv. superbe, arroganter.

Ὑπερηχέω, ῶ, fut. ήσω, supra modum resono; (2) sono pleniore supero vel vinco.

Ὑπερθαλάσσιος, ον, ultramarinus, ap. Herod. ὑπερθαλασσιδίως. A θάλασσα.

Ὑπερθαρρέω, præfidens sum, forti animo sum.

Ὑπερθαυμάζω, supra modum demiror. Τοῦ κάλλους ὑπερθαυμάζει, Heliod. τὸν ἄνδρα, Ælian.

Ὑπερθε, sive ὑπερθεν, adv. desuper, superne, in superiore parte, supra. Ab ὑπέρ.

Ὑπέρθεμα, ατος, τὸ, augmentum pretii mercis in licitando. Hinc

Ὑπερθεματίζω, licitor; (2) pretium augeo.

Ὑπερθεματισμός, οῦ, ὁ, licitatio; (2) auctio pretii; melior conditio in paciscendo.

Ὑπερθεματιστής, οῦ, ὁ, licitator.

Ὑπέρθεος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui est supra Deum.

Ὑπερθεραπεύω, impense, nimis curo, colo.

Ὑπερθερμαίνομαι, supra modum calefio, seu calesco, effervesco. Steph.

Ὑπέρθεσις, εως, ἡ, transpositio; (2) transitus per excelsa, transcensus; (3) dilatio, procrastinatio, mora; (4) excellentia, abundantia; (5) rejectio ad alterius judicium; (6) superl. gradus. Ab ὑπερτίθημι.

Ὑπερθετικός, ή, όν, superlativus. Ab eod.

Ὑπερθετέον, transponendum, differendum est, Philo.

Ὑπερθετικῶς, *adv.* superlative.

Ὑπερθέω, fut. εύσομαι, præcurro, ultra curro; (2) emineo, promineo; (3) præsto. (2) τύχῃ θ' ὑπερθῶ, fortuna superior sum, *Eur. Andr.* 194.

Ὑπερθνήσκω, morior pro aliquo. Ψυχὴν δὲ δώσω τῆσδ' ὑπερθανεῖν χθονὸς, *Eur. Ph.* 1005.

Ὑπερθορέω, supersilio, transilio; ut hinc sit ὑπέρθορον, a. 2. *Ion.* Ὑπέρθορον ἑρκίον αὐλῆς, *Il.* 9, 472. *Ib.* 16, 380. Ἵπποι δὲ ῥέα τάφρον ὑπερθορέονται ὀρυκτὴν, *Il.* 8, 179.

Ὑπέρθορον, aor. 2. ind. act. verbi ὑπερθορέω.

Ὑπερθορυβέω, ῶ, f. ήσω, supra modum tumultuor.

Ὑπερθόρω, idem quod ὑπερθορέω, *Hom.*

Ὑπερθρασύνομαι, supra modum audax sum, insolens.

Ὑπερθρώσκω, supersilio metam, transilio fossam, in altum salio.

Ὑπερθυμέομαι, ῦμαι, totis animi viribus incumbo. Ab

Ὑπερθύμοιο, gen. sing. *Ion.* pro ὑπερθύμου.

Ὑπέρθυμος, ου, ὁ ἡ, valde animosus, magnanimus, superbus. Ὑπέρθυμος Διομήδης, *Il.* 5, 376.

Ὑπερθύμως, *adv.* animose.

Ὑπερθύριον, ου, τὸ, limen superius, superliminare. Ex ὑπὲρ et θύρα.

Ὑπέρθυρον, ου, τὸ, idem et ex iisd.

Ὑπεριάχω, clamore alios supero.

Ὑπεριδὼν, *qui conniventia dissimulavit*, aor. 2. part. act. verbi ὑπεροράω.

Ὑπερίημι, f. ερήσω, supero jaculando scopum.

Ὑπερίκανος, ου, ὁ ἡ, plus quam sufficiens.

ὙΠΕΡΙΚΟΝ, ου, τὸ, hypericum, herba.

Ὑπερικταίνομαι, valde gestio pedibus, seu subsulto, præ lætitia, *Hom.*

Ὑπερίνησις, εως, ἡ, immodica purgatio.

Ὑπέρινος, ου, ὁ ἡ, nimium purgatus seu evacuatus. Ex ὑπὲρ et ἰνέω.

Ὑπεριονίδαο, *Hyperionidæ*, gen. sing. *Æol.* pro Ὑπεριονίδου, ab Ὑπεριονίδης.

Ὑπερίπταμαι, supervolo, superne volo.

Ὑπερίσταμαι, tueor, protego. Ἀς φίλος ὅστις ἀνὴρ ὑπερίσταται, *Soph. El.* 190.

Ὑπερισθμίω, ῶ, navim ab altero mari ad alterum traho machinis; (2) isthmum supero. Ex ὑπὲρ et ἰσθμός.

Ὑπερισθμίζω, idem.

Ὑπερίστωρ, ορος, ὁ, supra modum sciens. Κἀγὼ τοῦδ' ἴστωρ, ὑπερίστωρ, *Soph. El.* 850.

Ὑπερίσχνος, ον, valde tenuis.

Ὑπερισχυρὸς, ὰ, ὸν, robustissimus, prævalidus.

Ὑπερισχύω, f. ύσω, prævalidus seu præpotens sum, prævaleo, *Theophr.*

Ὑπερίσχω, emineo, exsto; (2) superior sum, supero, vinco, prævaleo.

Ὑπερίων, ονος, ὁ ἡ, supergrediens, Solis epith. Ex ὑπὲρ et εἶω, εο.

Ὑπερκαγχάζω, fut. άσω, effuse cachinnor.

Ὑπερκαθαίρω, valde purgo. Hinc

Ὑπερκάθαρσις, εως, ἡ, immodica purgatio.

Ὑπέρκαιρος, ον, intempestivus.

Ὑπερκάθημαι, supra consido, locum superiorem obtineo. Hinc (2) *metaph.* superior sum, ut v. c. domina ancillæ. (1) ὑπερκάθηνται δ' ἡμῶν, *Xenoph. Cyr. Exped.* 5, 256 Ὑπερκαθέηντο ἐπὶ τῶν ἄκρων, *Id. Ib.* 259.

Ὑπερκακέω, ῶ, malo succumbo, *P.* κακόω, multis malis affligo, *Ern.*

Ὑπερκαλλὴς, έος, ὁ ἡ, perpulcher, valde elegans. A κάλλος.

Ὑπέρκαλος, ου, ὁ ἡ, idem.

Ὑπερκάμνω, pro aliquo laboro, valde afflictus sum. Ὑπερκάμνειν τέκνων, *Eur. Iph. in Aul.* 942. Μόνος σὺ πόλεως τῆσδ' ὑπερκάμνεις, μόνος, *Id. Bac.* 962.

Ὑπερκαρπέω, supra modum fructifico, *Steph.*

Ὑπέρκαρπος, ον, supra modum fructificans, fructuosissimus, *Steph.*

Ὑπερκαταβαίνω, transcendo, *Il.* 13, 50.

Ὑπερκαταγέλαστος, ου, ὁ ἡ, valde ridiculus.

Ὑπερκατάκειμαι, supra aliquem discumbo.

Ὑπερκατάληκτος, ου, ὁ ἡ, versus in cujus fine syllaba abundat. Ex ὑπὲρ et καταλήγω.

Ὑπερκατηφὴς, έος, ὁ ἡ, supra modum tristis.

Ὑπερκαχλάζω, effervescere facio, *Lucian.*

Ὑπέρκειμαι, superjaceo, superpositus sum. *Gl. V.* supercubo.

Ὑπερκέρασις, εως, ἡ, alterius cornu in prælio circumventio. Ab

Ὑπερκεράω, ῶ, alterum cornu circumvenio, cornua extendendo hostes claudo. Ὅταν ἤδη ὑπερκεράσαι τοὺς πολεμίους βούλονται, *Ælian.* Ex ὑπὲρ et κέρας, *cornu.* Unde

Ὑπέρκερως, ω, ὁ, valde cornutus.

Ὑπερκηλέω, ῶ, admodum delinio, permulceo.

Ὑπερκινδυνεύω, periclitor pro. Ἤδη γάρ τις καὶ ὑπερκινδυνεύοντες τοῦ ἐχθροῦ, *Chrys.*

Ὑπερκολακεύω, supra modum adulor; (2) adulando supero.

Ὑπερκομίζω, insuper ingero.

Ὑπέρκομπος, ου, ὁ ἡ, nimis jactabundus.

Ὑπερκόμπως, *adv.* cum magna jactantia.

Ὑπέρκοπος, ου, ὁ ἡ, supra modum lassatus, valde defessus; (2) insolens, superbus, pro ὑπέρκομπος, metri causa, *P.* nimis molestus; nimis prægravans, *Ern.* Ὑπέρκοπον μηδὲν σοτ' εἴπῃς αὐτὸς εἰς θεοὺς ἔπος, *Soph. Aj.* 126.

Ὑπερκόπτω, fut. ψω, supero, superscando, supervehor.

Ὑπερκόπως, magnifice, *Æsch.*

Ὑπερκορέσαι, 3. sing. aor. 1. opt. act. verbi

Ὑπερκορέω, exsaturo. Οὔτε γὰρ ἂν πλοῦτε θυμὸν ὑπερκορέσαις, *Theog.* 1154.

Ὑπερκορὴς, έος, ὁ ἡ, supra modum satur. Ex ὑπὲρ et κόρος.

Ὑπέρκορος, ου, ὁ ἡ, idem et ex iisd.

Ὑπερκόρως, *adv.* satis superque. A præc.

Ὑπερκορύφωσις, εως, ἡ, vertex, caput cujusque rei, ut capita extorum.

Ὑπερκόσμιος, ου, ὁ ἡ, qu. dic. supramundanus, qui est supra mundum; θεοὶ ὑπερκόσμιοι sunt dii, qui non corporibus connectuntur. Ex κόσμος.

Ὑπερκοσμίως, *adv.* supra mundum.

Ὑπέρκοτος, ου, ὁ ἡ, valde iratus.

Ὑπερκότως, *adv.* magna cum ira. A præc.

Ὑπερκρατέω, ῶ, fut. ήσω, supero, superior seu firmus sum.

Ὑπερκρεμάω, et ὑπερκρεμαννύω, super vel supra suspendo. Τὰν (ἅταν) οἱ πατὴρ ὑπερκρέμασε, *Pind.* Αὐτίχ' ὑπὲρ κεφαλῆς γῆρας ὑπερκρέμαται, *Theog.* 1016.

Ὑπερκτάομαι, fut. ήσομαι, a. 1. ὑπερεκτησάμην, abunde possideo. Πολὺ γάρ τι κακῶν ὑπερεκτήσω, *Soph. El.* 219.

Ὑπερκυάνεος, ὁ, ἡ, valde cœruleus.

Ὑπερκυβευτάω, periculosissime ago, periculum manifestum temere subeo.

Ὑπερκύδαντα, acc. sing. ab

Ὑπερκύδας, αντος, ὁ, gloria eminens, summa gloria insignis. Ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς, *Il.* 4, 66. A κῦδος.

Ὑπερκυδὴς, έος, ὁ ἡ, idem.

Ὑπερκύπτω, f. ψω, caput profero ad prospiciendum. *Gl. Vet.* exsupero. Ἀνδρῶν ἐν ὅπλοις λησρικοῖς ὄρους ὑπερκύψαντες, *Heliod.*

Ὑπερλαλέω, nimis loquax sum.

Ὑπέρλαμπρος, ου, ὁ ἡ, valde splendidus et illustris, admodum clarus et fulgidus. *Gl.V.* præclarus, illustris.

Ὑπερλαμπρύνομαι, præ cæteris claresco, glorior, *Xen.*

Ὑπερλάμπω, fulgore supero, super alios clarus et conspicuus sum.

Ὑπέρλεπτος, ου, ὁ ἡ, supra modum tenuis, pertenuis.

Ὑπέρλευκος, ον, nimis albus.

Ὑπερλυπέομαι, ῦμαι, f. ήσομαι, supra modum contristor.

Ὑπερμαζάω, ῶ, supra modum luxurior in mazis parandis; præ nimia saturitate lascivio, petulans sum ex nimio delicatarum mazarum esu; petulans sum, turgesco; (2) turgidiores habeo mammas; effero me.

Ὑπερμαίνομαι, supra modum insanio, vehementer furo.

Ὑπερμαντεύομαι, vaticinor super. Ἦτοι φιλοῦσα γῆς ὑπερμαντεύεται, *Eur. Ion.* 432.

Ὑπέρμαργος, ου, ὁ ἡ, supra modum insanus.

Ὑπερμαχέω, ῶ, propugno, pugno pro aliquo. Σὺ ταῦτ', Ὀδυσσεῦ, τοῦδ' ὑπερμαχεῖς ἐμοί; *Soph. Aj.* 1363. Νῦν πόλεως ὑπερμαχεῖς, *Eur. Ph.* 1285. Ab ὑπέρμαχος. Hinc

Ὑπερμάχησις, εως, ἡ, propugnatio.

Ὑπερμαχητικὸς, ἡ, ὸν, ad propugnandum aptus, promtus.

Ὑπερμάχομαι, propugno, defendo.

Ὑπέρμαχος, ου, ὁ ἡ, qui pro aliquo pugnat, propugnator. A μάχη.

Ὑπερμέγας, idem quod

Ὑπερμεγέθης, εός, ὁ ἡ, supra modum magnus, maximus, immensus. *Gl. V.* amplus. A μέγεθος.

Ὑπερμεθύσκομαι, supra modum inebrior.

Ὑπερμενέα, acc. sing. ab ὑπερμενής.

Ὑπερμενέτης, ου, ὁ, viribus præpollens.

Ὑπερμενέω, ῶ, viribus præpolleo, viribus alios antecello et supero; (2) superbio, superbus sum, *Od.* 19, 62. Ab

Ὑπερμενὴς, έος, ὁ ἡ, viribus prævalidus aut præpotens, viribus cæteros præcellens; (2) nimium violentus. A μένος.

Ὑπέρμετρος, ου, ὁ ἡ, mensuram excedens. *Ph.* ὑπέρμετρον, cumulatum. *Gl. V.* superpondium. A μέτρον.

Ὑπερμέτρως, *adv.* supra modum.

Ὑπερμετώπιον, τὸ, frontale, *Cam.*

Ὑπερμήκης, εος, ὁ ἡ, prælongus, supra modum longus; (2) præaltus. Ex μῆκος.

Ὑπερμιξολύδιος, ἡ, genus harmoniæ, *ap. Athen.*

Ὑπέρμορα et ὑπέρμορον, præter vel supra fatum, *Il.* 2, 155. Ex ὑπὲρ et μείρω.

Ὑπερνέφελος, ου, ὁ ἡ, qui est ultra nubes, excedens nubes. Ex νεφέλη.

Ὑπερνεφέω, ῶ, supra nubes me effero.

Ὑπερνεφὴς, έος, ὁ ἡ, nubes superans. Ex νέφος.

Ὑπερνεωλκέω, vel ὑπερνεολκέω, ῶ, idem quod ὑπερισθμίω.

Ὑπερνήχομαι, supernato.

Ὑπερνικάω, ῶ, victor sum, longe supero, *Gl. Vet.* ὑπερνικῶ, exsupero; ὑπερνικηθεισῶν, superatis, *Ph.* aor. 1. part. pass. fœm. Ἀλλ' ἐν τούτοις πᾶσιν ὑπερνικῶμεν διὰ τοῦ ἀγαπήσαντος ἡμᾶς, *Rom.* 8, 37.

Ὑπερνοέω, ultra cogito, insuper cogito. Τί δῆθ' ὑπερνοεῖς; *Soph. Œd. Col.* 1741.

Ὑπερνότιος, ον, ultra austrum situs.

Ὑπερξανθίζω, valde flavus sum, de comis.

Ὑπερξηραίνω, valde, prorsus exsicco; ὑπερξηραίνομαι, prorsus exaresco.

Ὑπερξηρασία, ας, ἡ, nimia ariditas.

Ὑπέρξηρος, ου, ὁ ἡ, supra modum aridus vel siccus, aridissimus.

Ὑπέρογκος, ου, ὁ ἡ, supra modum tumidus et turgidus, gravis et magnificus; (2) superbus, valde fastuosus. *Gl. V.* inflatus, turgidus, superbus.

Ὑπεροειδὴς, ὲς, pistilli formam habens, *Hes.*

Ὑπεροιάζομαι, idem quod ὑπεροίομαι, *Hes.*

Ὑπεροιδαίνω, idem quod

Ὑπεροιδάω, ῶ, fut. ήσω, valde intumesco.

Ὑπεροικέω, ῶ, fut. ήσω, habito supra aliquem, *item* trans aliquem locum. Ὑπεροικέειν τούτων, *Herodot.* τούτοις, *Id.*

Ὑπεροικοδομέω, ῶ, f. ήσω, inædifico, superstruo.

Ὑπέροικος, ου, ὁ ἡ, in superiori parte domus habitans.

Ὑπεροίομαι, fut. οιήσομαι, nimis magnam de me opinionem habeo, nimis arroganter de me sentio.

Ὑπεροϊστεύω, sagittando supero.

Ὑπέρολβος, ου, ὁ ἡ, perbeatus.

Ὑπερομβρία, ας, ἡ, immodica pluvia. Ex ὄμβρος.

ὝΠΕΡΟΝ, ου, τὸ, pistillum.

Ὑπερόξυς, υ, valde acutus.

Ὑπεροπλέστατος, superl. ab

Ὑπεροπλὴς, idem quod ὑπέροπλος, *Hom.*

Ὑπεροπλήεις, superbus, arrogans. superl. ὑπεροπλήεστατος, *Apoll. Rhod.* 2, 4.

Ὑπεροπλία, ας, ἡ, superbia, arrogantia, fastus, *et in pl.* Il. 1, 205. Ab ὑπέροπλος.

Ὑπερ-

Ὑπεροπλίζομαι, audax sum, audacter aliquid facio; (2) superbio, insolesco, per insolentiam noceo, *Od.* 17, 268. Ab

Ὑπέροπλος, ου, ὁ ϗ ἡ, robustissimus; (2) audax, temerarius; (3) ferox viribus, arrogans. Ex ὅπλον.

Ὑπέροπτα. *adv.* contemptim. Εἰ δέ τις ὑπέροπτα χερσὶν ἢ λόγῳ πορεύεται, *Soph. Œd. Tyr.* 883.

Ὑπεροπτάω, ῶ, supra modum torreo.

Ὑπερόπτης, ου, ὁ, contemptor, qui superbe contemnit et despicit. *Gl. V.* fastidiosus, arrogans. Στρατιῶν ὑπερόπτης, *Appian.* Ab ὑπερόπτομαι. Hinc

Ὑπεροπτικὸς, ή, όν, qui contemnere et superbe despicari solet. *Gl. V.* superbus, fastidiosus, insolens.

Ὑπεροπτικῶς, *adv.* more eorum qui despicantur et superbe contemnunt. *Ph.* insolenter.

Ὑπερόπτιος, α, ον, superbus, fastuosus.

Ὑπερόπτομαι, despicio, contemno.

Ὑπερόρασις, εως, ἡ, despicientia, contemptus. Ab

Ὑπεροράω, ῶ, ultra seu ulterius specto; (2) contemno, negligo, posthabeo, nihili facio. *Gl. V.* ὑπερορῶ. despicio, sperno; ὑπεροφθεὶς, spretus, aor. 1. part. pass. Αὐτὸς δὲ πάντα τἀνθρώπινα ὑπεριδὼν πρὸς τὴν παρὰ τῶν θεῶν συμβουλίαν, *Xen.* τῶν νόμων, *Id.* Οὕτε ὤφθη ἄν ποτέ τις ὑπεροφθῆναι ὑπ' αὐτοῦ, *M. Anton.* 1, 12.

Ὑπερορία, ας, ἡ, quod extra fines nostros est; (2) exilium.

Ὑπερορίζω, fut. ίσω, extermino, limitibus et finibus meis expello. Ὑπερορίζειν τὸν ἄνδρα τῆς πόλεως, *Greg.* Ἅπαξ γὰρ οἱ νέμει τὰ σώματα τῶν τυράννων ὑπερορίζουσι, *App. Bell. Civ.* 3, 18. Ab

Ὑπερόριος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ultra seu extra fines est, exterus, qui est e regione ultra seu extra fines nostros situs; (2) peregrinus, inusitatus. Ex ὅρος.

Ὑπερομαίνω, superjacio, *Man.*

Ὑπερορος, ὁ ϗ ἡ, qui non die constituta solvit quod debet, Sch. Aristoph. *sed legi videtur* ὑπερήμερος.

Ὑπερόροφος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui supra tectum seu cameram est. Ex ὄροφος.

Ὑπεῤῥῥωδέω, ῶ, valde timeo, maxime vereor. Ὑπεῤῥῥωδῶ' ἐμῶ, *Eur. Supp.* 345.

Ὑπερορῶντας, acc. plur. pro ὑπερορώντας, ab ὑπεροράω.

Ὕπερος, ου, ὁ, pistillum, idem quod ὕπερον.

Ὑπερουράνιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui supra cœlos est; (2) cœlestis.

Ὑπερούσιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui est supra essentiam alterius, cujus natura comprehendi nequit. Ex οὐσία. Hinc

Ὑπερουσίως, *adv.* supernaturaliter.

Ὑπερουσιότης, ητος, ἡ, incomprehensibilitas naturæ.

Ὑπεροφρυόομαι, οῦμαι, supercilia tollo. Ab

Ὑπέροφρυς, υος, ὁ ϗ ἡ, superciliosus, qui elato supercilio est, superbus.

Ὑπεροχὴ, ῆς, ἡ, eminentia, summitas; (2) excellentia, eminentia, qua aliis superiores sumus; (3) insolentia; (4) pl. magistratus, imperia. Ab ὑπερέχω. Hinc

Ὑπεροχικὸς, ή, όν, eminens, princeps, præstantissimus.

Ὑπέροχος, ον, idem.

Ὑπερόχως, acc. pl. *Dor.* pro ὑπερόχους, ab ὑπέροχος, *ingens.*

Ὑπεροψία, ας, ἡ, despectus, despicientia, contemptus, superbia et fastidium, quo quis cæteros præ se contemnit. Ab ὑπερόπτομαι. Unde

Ὑπέροψις, εως, ἡ, idem.

Ὑπερπαγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, admodum glacie constrictus. A πηγνύω.

Ὑπερπαδεῦντι, 2. plur. præs. ind. act. *Dor.* pro ὑπερπηδῶσι, ab ὑπερπηδάω.

Ὑπεραλγέω, ῶ, valde adficior et commoveor. Μῆτηρ ὑπεραλγήσασ', ἥρπασεν νεκροῦ ξίφος, *Eur. Ph.* 1465. Ex ὑ. et πάθος.

Ὑπερπαθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui supra perturbationes est, qui perturbationibus dominatur. Ex iisd.

Ὑπερπαίω, supergredior, supero, excedo. Ὑπερπεπαικότα πᾶσαν ὕβριν, *Luc.* Πᾶσαν ὑπερπέπαικε τερατείαν καὶ μυθολογίαν, *Plutarch.* 2, 379.

Ὑπερπαλαίω, supero, vinco lucta, et de omni victoria quæcunque sit. Πάντα ὑπερπαλαίει μωρίᾳ τὰ ὑπὸ Λύκωνος εἰρημένα, *Arist. apud Euseb. Præp. Ev.* 15, 792. A.

Ὑπερπαφλάζω, f. άσω, supra modum ferveo, ebullio.

Ὑπερπαχύνω, supra modum pinguefacio.

Ὑπερπαχὺς, εος, ὁ ϗ ἡ, supra modum crassus, pinguis, obesus.

Ὑπερπέλομαι, emineo, supereemineo. Ἤ τ' ἄλλων ὑπερέπλετο εἰν ἁλὶ νήσων, *Apoll. Rhod.* 4, 1637.

Ὑπερπέμπω, f. ψω, mitto super vel ultra; (2) ultra scopum jaculor.

Ὑπερπέπτω, fut. ψω, supra modum concoquo.

Ὑπερπερισσεύω, fut. εύσω, superabundo, vehementer exundo. Οὗ δὲ ἐπλεόνασεν ἡ ἁμαρτία, ὑπερεπερίσσευσεν ἡ χάρις, *Rom.* 5, 20. Ὑπερπερισσεύομαι τῇ χαρᾷ, 2 *Cor.* 7, 4.

Ὑπερπερισσὸς, ή, όν, supra modum abundans.

Ὑπερπερισσῶς, *adv.* supra modum abundanter.

Ὑπερπετάζομαι, idem quod ὑπερπέταμαι.

Ὑπερπετὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui supervolat, vel superne volat. Ab

Ὑπερπέτομαι, supervolo, superne volo.

Ὑπερπηδάω, ῶ, fut. ήσω, transilio.

Ὑπερπιαίνω, supra modum pinguefacio, vel pinguem et obesum reddo; ὑπερπιαίνομαι, nimis pinguesco.

Ὑπέρπικρος, ον, valde amarus.

Ὑπερπίμπλημι vide ὑπερπλήθω.

Ὑπερπίνω, nimium bibo. Νομίζοντες τὸ μὴ ὑπερπίνειν ἧττον ἂν ϗ σώματα ϗ γνώμας σφάλλειν, *Xen.*

Ὑπερπίπτω, excedo, supero; (2) præterlabor, prætereo.

Ὑπερπλεονάζω, fut. άσω, superabundo. Ὑπερεπλεόνασε δ' ἡ χάρις τοῦ Κυρίου, 1 *Tim.* 1, 14.

Ὑπερπλέω, præter navigo, nave supero.

Ὑπερπλήθω, nimis repleo. *In pass.* etiam de intemperantia cibi et potus.

Ὑπερπλημμυρέω, ῶ, inundo, *Gl. V.*

Ὑπερπληρόω, superimpleo, *Gl. V.*

Ὑπερπλούσιος, ου, ὁ ϗ ἡ, admodum dives.

Ὑπερπλουτέω, ῶ, f. ήσω, divitiis abundo, ditissimus seu prædives evado, *Aristoph. Plut.* 354.

Ὑπέρπλουτος, ου, ὁ ϗ ἡ, prædives.

Ὑπερποκλάζω, inundo, expleo, de aqua.

Ὑπέρπολλα, permulta, quamplurima, *Poll.*

Ὑπέρπολυς, ὁ, valde multus.

Ὑπερπονέω, ῶ, nimio labore me exerceo, labore conficior. Ἐπεὶ καλόν μοι τοῦδ' ὑπερπονουμένῳ θανεῖν προδήλως, *Soph. Aj.* 1327.

Ὑπέρπονος, ου, ὁ ϗ ἡ, nimio labore fessus.

Ὑπερπόντιος, ὁ, ἡ, qui in mari natat, ut navis, aut vadit; (2) ultra mare situs. A πόντος.

Ὑπερποτάομαι vide ὑπερποτάομαι.

Ὑπερπρόθεσμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui præstitutum diem excessit.

Ὑπερπροθυμοῦμαι, prægestio, *Gl. V.*

Ὑπέρπταμαι, pro ὑπερίπταμαι, *Ap.*

Ὑπέρπυκνος, ου, ὁ ϗ ἡ, prædensus, *Gl. V.*

Ὑπερπυππάζω, f. άσω, demulceo poppysmate, *Aristoph. Eq.* 677.

Ὑπερπυῤῥιάω, ῶ, magis sudo. Ὁδὶ δὲ δείσας ὑπερπυῤῥιᾷ σου, *Aristoph. Ran.* 309.

Ὑπερπυῤῥιάω, supra modum rufus sum, rufo colore perfundor, *Ar.*

Ὑπέρπυρος, ου, ὁ ϗ ἡ, admodum excalefactus, fervens, valde calidus. A πῦρ.

Ὑπερσάρκωσις, ἡ, excrescentis carnis vitium, &c. vide *Steph.*

Ὑπερπωτάομαι, super volo. Οἱ δέ τε κῶροι ὑπερπωτῶνται ἔρωτες, *Theocr.* 15, 120.

Ὑπεῤῥάγη, 3. sing. a. 2. ind. pass. verbi ὑποῤῥήγνυμι.

Ὑπερσαρκέω, ῶ, fut. ήσω, admodum carnosus fio; (2) supra modum corpulentus evado, *Diosc.* A σάρξ.

Ὑπερσαρκίζω, idem.

Ὑπερσάρκωμα, ατος, τὸ, et ὑπερσάρκωσις, εως, ἡ, carnis excrescentia, carnis inutile incrementum in quacumque corporis parte. Ab ὑπερσαρκέομαι.

Ὑπερσεμνὸς, ὁ, ἡ, valde gravis, magnificus, &c.

Ὑπερσεμνύνομαι, glorior, *Xenoph. Symp.* 1, 12.

Ὑπερσεμνύνω, immodicis laudibus adficio.

Ὑπερσκελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui cruribus est grandioribus. A σκέλος.

Ὑπέρσκληρος, ου, ὁ ϗ ἡ, prædurus.

Ὑπερσοφιστὴς, οῦ, ὁ, excellens artifex.

Ὑπέρσοφος, ου, ὁ ϗ ἡ, supra, quam dici possit, sapiens.

Ὑπερσπουδάζω, supra modum studeo. Ὑπερεσπουδακέναι περὶ τὴν ἀναίρεσιν τῶν τηλικούτων, *Luc.*

Ὑπερσταθμίζομαι, pondere vinco, prægravo, *Bud.*

Ὑπερσπαζω, defendo, propugno.

Ὑπερστατικὸν, τὸ, germinans, seu exuperans, [illegible]

Ὑπερστρωννύω, seu υμι, superinsterno.

Ὑπερσυντέλικος, ή, όν, plus quam perfectus.

Ὑπερσχέθω, emineo, emico, exsto; (2) protendo, extendo, supra.

Ὑπερτάζω, fut. άσω, superficie tenus sulcum produco, non alte terram moveo atque proscindo, *Theophrast.* Ab

Ὑπερταλαντάω, præpondero, ponderis gravitate supero, *V. L.*

Ὑπέρτατος, άτη, ατον, supremus, summus, altissimus; (2) maximus, *Superl.* ab ὑπέρ.

Ὑπέρτεγος, ὁ, qui supra tectum est, *Hes.*

Ὑπερτείνω, supra modum tendo, intendo; ὑπερτείνω et ὑπερτείνομαι, extollor supra vel ultra; (2) supero, excedo; (3) tensus sum supra vel super. Ἀκτῆς ὑπερτείνασα ποντίας πόδα, *Eur. Med.* 1291. Σῆμα δ' ὑπερτέταται νοτιώτατον ἐς στόμα Νείλου, *Dion. Per.* 18.

Ὑπερτέλειος, vel ὑπερτέλειος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod

Ὑπερτελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, plus quam perfectus; (2) qui perfecit, qui confecit, qui victoriam reportavit; (3) exoriens super. (2) ἡνίκ' ἄλλων τῶν δ' ὑπερτελὴς ἔφυ, *Soph. Trach.* 36. (3) Τίς οἴκων διαδόχων ὑπερτελής; *Eurip. Ion.* 1549. Ex ὑπὲρ et τέλος.

Ὑπερτελέω, supervado, *Æsch.*

Ὑπερτέλλω, f. ελῶ, orior et exsto supra alios, supereemineo. Ὃς τοὺς ὑπερτείλαντας ἐκ γαίας ποτὲ στάχυας ἄνακτας τῆσδε γῆς ἱδρύσατο, *Eur. Ph.* 1015.

Ὑπερτενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, tensus vel tendens; (2) altus, sublimis, eminens. Ab ὑπερτείνω.

Ὑπερτερέω, ῶ, fut. ήσω, superior sum.

Ὑπερτερώτερος, έρα, έρον, superior.

Ὑπερτερία, ας, et ὑπερτερίη, ἡ, *Poet.* contabulatio currus, cui onus imponitur; (2) storea superior. Ab ὑπέρτερος.

Ὑπερτερίης, gen. sing. *Ion.* pro ὑπερτερίας.

Ὑπέρτερος, έρα, ερον, superior, præstantior, major, potior, *Compar.* ab ὑπέρ.

Ὑπέρτεχνος, ου, ὁ ϗ ἡ, valde artificiosus, peritus. A τέχνη.

Ὑπερτήκω, colliquefacio, (præstat ὑπεκτήκω.)

Ὑπερτηρ, ῆρος, ὁ, et ὑπερτήριον, ου, τὸ, pars currus. Ab ὑπέρ.

Ὑπερτιθέμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro ὑπερτιθέναι, ab

Ὑπερτίθημι, superpono, vel superimpono, super attollo, præpono; (2) et ὑπερτίθεμαι, differo, procrastino; (3) ad alium judicem rejicio; (4) supero. Ὑπερθέντες τὸ ἄροτρον, *Plut.* (4) ὑπερτιθέναι et ὑπερτίθεσθαί τι τινι, aliquid communicare cum aliquo, (phrasis usitatissima *Herodoto*). Ὑπερθέμενος τῶν Μάγων τοῖσι ὀνειροπόλοισι τὸ ἐνύπνιον, *Herodot.* 1, 107. Τῷ Γύγῃ τὰ σπουδαιέστερα τῶν πρηγμάτων ὑπερετίθετο, *Id. Ibid.* 8. Ὑπερθέμενος τοῖσι ὀνειροπόλοις, *Id. Ibid.* 108.

Ὑπερτιμάω, ῶ, f. ήσω, supra modum honoro, supra alios honore adficio. Πότερον ὑπερτιμῶντες

μάντις ὡς εὐεργέτην ἔκρυπτον αὐτόν, *Soph. Antig.* 290.

Ὑπερτίμιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui magni pretii est, qui summo honore habetur. Ex ὑπὲρ et τιμή.

Ὑπερτίμιος, ον, pretii magnitudine excedens modum, *Arist.*

Ὑπερτοκεῖν, exuberare fœtura, *Steph.*

Ὑπερτόλμος, ον, valde audax.

Ὑπερτοξεύσιμος, ον, qui sagitta superari potest.

Ὑπέρτονος, ου, ὁ ϗ ἡ, nimium tentus, ultra modum contentus. Ab ὑπερτείνω.

Ὑπερτραγίζω, admodum hircum oleo.

Ὑπερτρέχω, supercurro; (2) transcurrendo deponulor. Ἄκρον γὰρ πεσὼν ὑκ ὑπερδραμούμεν, *Theog.* 620.

Ὑπερτρισύλλαβος, ον, plus quam tres syllabas habens.

Ὑπερτρυφάω, supra modum delicior, luxurior, insolesco.

Ὑπερυγραίνω, valde humecto.

Ὑπέρυδρος, ου, ὁ ϗ ἡ, admodum aquosus, aqua inter cutem collecta distentus et suffusus. Ex ὕδωρ.

Ὑπερυθριάω, fut. σω, rubore suffundor. Ἀλλ' Ἴσασι μέν τις ἀπολουθεῖν ἅμα, ὑπηρυθρίασι, *Aristoph. Plut.* 701.

Ὑπέρυθρος, ου, ὁ ϗ ἡ, subruber, rubidus.

Ὑπερυμνητος, vel ὑπερυμνητός, ὁ, ἡ, laudibus super omnia evectus vel evehendus.

Ὑπερύπτιος, ου, ὁ ϗ ἡ, valde supinus.

Ὑπερύψηλος, ου, ὁ ϗ ἡ, supra modum excelsus, excellentissimus.

Ὑπερυψόω, ῶ, fut. ώσω, supra alia extollo, supra modum extollo et eveho. *Gl. V.* exalto. Διὸ ϗ ὁ Θεὸς αὐτὸν ὑπερύψωσε, *Phil.* 2, 9.

Ὑπερύψωσε, 3. sing. aor. 1. ind. act.

Ὑπερφανής, ὲς, valde conspicuus.

Ὑπερφαίνομαι, appareo vel conspicior supra, superemineo; (2) illucesco. Ὑπερφάνησαν τῷ λόφῳ, *Thuc.* Hinc

Ὑπερφανής, έος, ὁ ϗ ἡ, vide ὑπερφανής.

Ὑπερφαλαγγέω, ῶ, longe extendo aciem seu cornua. Ἐβουλεύοντο γὰρ ὅτι πλεῖον ὑπερφαλαγγήσαι τῷ σῷ ςρατεύματος, *Xen.* A φάλαγξ.

Ὑπερφερέστατος, præstantissimus; ὑπερφερέστερος, præstantior. Ab

Ὑπερφερής, έος, ὁ ϗ ἡ, præstans, qui excellit.

Ὑπερφερέτης, ου, ὁ, Feretrius, epith. Jovis, *Dion. H.*

Ὑπερφέρω, fut. ὑπεροίσω, fero super, vel ultra, transveho, v. gr. per isthmum ab uno mari ad alterum navem traduco; (2) præsto, antecello, anteeo. Ὑπερφέρεις τόλμῃ τι τόλμαν. ϗ λόγῳ χρηςῷ λόγον, *Eur. Her.* 553. Τῶν ἄλλων ὑπερφέρουσι κατὰ πολύ, *Ælian.*

Ὑπέρφευ, *adv.* valde, supra modum, nimium. Τί τὴν τυραννίδα τιμᾷς ὑπέρφευ; *Eurip. Phœn.* 558. Εἰ σὺ μὲν θνητὸς γεγὼς φέρεις ὑπέρφευ τὰς τύχας, *Id. Herc. Fur.* 1320.

Ὑπερφθέγγομαι, fut. ξομαι, qu. dic. sono supra alium, sono clarius, clariorem sonum edo. Πᾶσαν λοιπὸν σκηνὴν ὑπερφθέγγεται, *Heliod.*

Ὑπερφίαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, fœdifragus, infidus, perfidus. Exponitur etiam vinosus; item superbus, arrogans, insolens, item immanis magnitudinis et roboris homo, quia inde nasci solet ferocia; dicitur tamen etiam in bonam partem. A φιάλη, quia fœdera per phialas fiebant.

Ὑπερφιάλως, *adv.* fœdifrage, more eorum qui sunt fœdifragi; (2) superbe arroganter; (3) valde, vehementer, mirum in modum.

Ὑπερφιλέω, ῶ, fut. ήσω, supra modum amo. *Gl. V.* ὑπερφιλῶ, adamo. Σάκας ἤδη ὑπερεφίλει αὐτόν, *Xen.*

Ὑπερφιλοσοφέω, philosophor de aliqua re.

Ὑπερφιλότιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui supra modum honoribus studet, nimium ambitiosus.

Ὑπερφιλοτίμως, nimio honoris studio, summa cum æmulatione et contentione, *Ath.*

Ὑπερφλεγμαίνω, nimia pituita laboro.

Ὑπέρφλοια μῆλα, supra modum virentia seu vigentia, *Plut.*

Ὑπέρφλοιος, ου, ὁ ϗ ἡ, extra corticem situs.

Ὑπερφλύζω, fut. ύσω, effervesco, inundo.

Ὑπερφοβέομαι, οῦμαι, in summo timore versor. Ὑπερεφοβεῖτο, μὴ εἰ ὁ πάππος ἀποθάνοι, *Xen.* Ab

Ὑπέρφοβος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui valde timet, meticulosus.

Ὑπερφορέω, fero super, ut ventus fert nivem, v. gr. super vias.

Ὑπερφρίττω, vel -σσω, fut. ξω, supra modum horreo. Ὑπερέφριττον μεταξὺ ἀκούων τῶν ἐπῶν, *Luc.*

Ὑπερφρονέστερος, α, ον, arrogantior, superbior. Ab ὑπερφρων. Unde

Ὑπερφρονέω, ῶ, fut. ήσω, supra modum de me sentio, insolesco, superbio; (2) plus sapio, admodum vel supra modum sapio; (3) contemno, despicio, *Gl. V.* ὑπερφρονῶ, amplius sapio, sperno. Εἰ δ' ἐςιν ὅςις δαιμόνων ὑπερφρονεῖ, *Eurip. Bac.* 1327. Hinc

Ὑπερφρόνησις, εως, ἡ, contemptus.

Ὑπερφρόνως, perbe, arroganter.

Ὑπερφροσύνη, ης, ἡ, insolentia.

Ὑπερφρυγιος, ἡ, genus harmoniæ.

Ὑπέρφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, superbus, arrogans; (2) magnanimus. A φρήν.

Ὑπερφυᾶ, acc. sing. pro ὑπερφυέα, ab

Ὑπερφυής, έος, ὁ ϗ ἡ, naturæ modum excedens; (2) valde admirandus, insignis. *Gl. V.* ingeniosus, vehemens, amplus, ingens, copiosus; (3) *sed et in malam partem pro* atrox, velut excedens humanitatem. A φυή.

Ὑπερφύομαι, supernascor, supero, potior sum.

Ὑπερφύομαι, valde cresco.

Ὑπερφυσάομαι, ῶμαι, supra modum inflor et efferor.

Ὑπερφυῶς, *adv.* excedendo consuetum naturæ modum; (2) mirum in modum, mirifice, eximie. Ab ὑπερφυής.

Ὑπερφωνέω, ῶ, voce clariore utor.

Ὑπέρφωτος, ον, prælucidus. A φῶς.

Ὑπερχαίρω, summopere lætor. Ἰππεύειν μανθάνων ὑπερέχαιρεν, *Xen.* δώροις, *Eur. Med.* 1168.

Ὑπερχαλάζω, desuper emitto, *Ep.*

Ὑπερχαλάω, demitto e superiori loco, v. gr. per funem.

Ὑπερχαρής, έος, ὁ ϗ ἡ, supra modum hilaris seu lætus sum.

Ὑπερχειλής, έος, ὁ ϗ ἡ, qui supra labia est, qui labra excedit, redundans, exsuperans. A χεῖλος.

Ὑπέρχειλος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem.

Ὑπερχέω, superfundo, superfusione obruo.

Ὑπερχθόνιος, ον, super terram, *Man.*

Ὑπερχλιδάω, ῶ, fut. ήσω, in deliciis modum excedo; (2) insolentia et petulantia modum supero. (2) κεῖνοι δ' ὑπερχλιδῶντες ἐκ γλώσσης κακῆς, qui superbe insultarunt Herculi petulanti lingua, *Soph. Trach.* 281.

Ὑπερχολάω, ῶ, valde biliosus sum, vehementer irascor.

Ὑπέρχολος, ου, ὁ ϗ ἡ, admodum iratus. A χολή.

Ὑπέρχομαι, subeo, succedo; (2) circumvenio, decipio, insidias struo; (3) submitto me alicui, obsequiose colo; (4) procedo, eo. *Gl. V.* obrepo. (1) ὥς μ' ὑπῆλθέ τις φόβος, *Soph. Phil.* 1231. Οὐ γάρ τις οἶκτος σῆς μ' ὑπέρχεται φυγῆς, *Eurip. Hippol.* 1103. (2) οἶδ' ὑπέρχεται, viden' quomodo nobis subrepit, *Aristoph. Eq.* 269. Ὡς εὖ τὸν ἄνδρα ποικίλοις δ' ὑπῆλθες ἐν λόγοισι, *Id. Ibid.* 459. Οἷ' ς μ' ὑπῆλθες, qua me fraude circumvenisti! *Soph. Phil.* 1007. Λάθρα μ' ὑπελθών, clam mihi struens insidias, *Soph. Œd. Tyr.* 386. (4) ἐπεὶ δὲ ἐδόκει ἱκανὸν ἤδη ὑπεληλυθέναι τῷ Μυσῷ, *Xenoph. Cyri Exped.* 5, 2, 30. Θαῦμά τοι μ' ὑπέρχεται, *Soph. El.* 934.

Ὑπέρχρεως, ω, ὁ ϗ ἡ, qui supra facultates debet. A χρέος.

Ὑπερχρονίζω, nimis tardo vel moror.

Ὑπέρχρονος, ου, ὁ ϗ ἡ, omne tempus exsuperans.

Ὑπέρχυσις, εως, ἡ, effusio immodica, inundatio. Ab

Ὑπερχύω, superfundo.

Ὑπερχωρέω, supero, superscando.

Ὑπέρψυχρος, ου, ὁ ϗ ἡ, supra modum frigidus.

Ὑπερψύχω, valde refrigero.

Ὑπερῴα, ας, et -ῴη, ης, ἡ, palatum. Ab ὑπερῷος.

Ὑπερωδυνία, ας, ἡ, dolor vehementissimus. Ex ὀδύνη.

Ὑπερωέω, retrocedo, regredior, *Il.* 8, 122.

Ὑπερώησαν, 3. pl. aor. 1. ind. act.

Ὑπερωϊόθεν, *adv.* ex summa ædium parte, e cœnaculo. Ab ὑπερώϊος.

Ὑπερώϊον, ου, τό· vide ὑπερῷον.

Ὑπερώϊος, ου, ὁ, qui in summa ædium parte est. A præc.

Ὑπερωκεάνιος, ον, ultra oceanum situs.

Ὑπερωμία, ἡ, eminentia humerorum, *Steph.*

Ὑπερωνέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, majori pretio emo.

Ὑπερώνυμος, ον, omnium verborum vim excedens, qui exprimi verbis non potest.

Ὑπερῷον, ου, τό, summa ædium pars; cœnaculum, pergula, *Ph.* (2) palatium. Ab

Ὑπερῷος, ου, ὁ ϗ ἡ· vide ὑπερώϊος.

Ὑπέρωρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui excessit tempus legitimum. Ex ὥρα, *tempus.*

Ὑπερώσιος, ου, ὁ ϗ ἡ, sanctissimus, maxime sanctus. Ex ὅσιος.

Ὑπερωτάω, ῶ, fut. ήσω, clam interrogo, *Dem.*

Ὑπεσθίω, edo, comedo, seu devoro, quod sub pedibus subjectum est, de equis, &c.

Ὑπεσπληνισμένος, η, ον, splenio utens, splenio devinctam habens aliquam corporis partem. A σπλήνιον.

Ὑπέσσεται, 3. sing. f. 1. ind. *Poet.* et *Dor.* pro ὑπέσεται, ab ὕπειμι.

Ὑπέςαν, aor. 2. ind. act. *Dor.* pro ὑπέςην vel 3. pl. aor. 2. ind. act. *Bœot.* pro ὑπέςησαν, ab ὑφίςημι.

Ὑπέςη, 3. sing. aor. 2. ind. act.

Ὑπεςειλάμην, aor. 1. ind. med. verbi ὑποςέλλω.

Ὕπεςι, 3. sing. præs. ind. act. verbi ὕπειμι.

Ὑπέςρεφε, 3. sing. imp. ind. act. v. ὑποςρέφω.

Ὑπέςρεψαν, *reversi sunt*, 3. pl. a seq.

Ὑπέςρεψε, *avertit*, 3. sing. aor. 1. ind. act.

Ὑπέσχεν, 3. s. a. 1. ind. act. cum ν, ab ὑπέχω.

Ὑπέσχετο, 3. sing. aor. 2. ind. med. verbi ὑπισχνέομαι.

Ὑπέσχημαι, *sum pollicitus*, perf. ind. pass.

Ὑπετάγησαν, 3. pl. aor. 2. ind. pass. verbi ὑποτάσσω.

Ὑπέταξε, *subjecit*, 3. sing. aor. 1. ind. act.

Ὑπεύδιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui est in tranquillo, qui tranquillat, qui in tranquillo tenet navim. Μάλα κεν τόθ' ὑπεύδιος εἴης, *Aratus*, 990.

Ὑπεύθυνος, ὁ, ἡ, obnoxius rationi reddendæ, reus, sons, nocens, *Ph.* Ex εὐθύνη.

Ὑπευθύνως, ita ut crimini sis obnoxius, vel ut rationem reddere tenearis, *Steph.*

Ὑπευνάω, congredior, *Hes.*

Ὑπέφθη, 3. sing. aor. 2. ind. verbi ὑποφθάνω.

Ὑπέχω, f. ὑφέξω, suppono, submitto; (2) sustineo; (3) subeo. Δίκην ὑπόσχες αἵματος, subi judicium de sanguine, *Eurip. Or.* 1649. Αὐτοὶ τὴν δίκην ὑφέξομεν ἐν σοῖσι γαμβροῖς, *Id. Andr.* 358. Οὔ ποτε δίκην ὑφέξω σῶμ' ἐμὸν καθυβρίσαι, *Eur. El.* 705. Βαθεῖαν ὑπέχων μέριμναν, *Pind.* Ἔδρασεν οὐδέν, ὧν ὑπέσχετο, promisit, *Eur. Ph.* 485.

Ὑπῆθλον, depositum ad usuram, *Suid.*

Ὑπηέριος, ον, subdivalis, aërius, subobscurus. Κεῖνο δ' ὑπηέριον πέλαγος, *Apoll. Rhod.* 4, 1577.

Ὑπήκοος, ου, ὁ ϗ ἡ, morigerus, dicto audiens, *Gl. V.* Ἅπαντα τῷ πλουτεῖν γὰρ ἐσθ' ὑπήκοα, *Aristoph. Plut.* 147. Ab ὑπακούω.

Ὑπήκουον, imperf. ind. act. verbi ὑπακούω.

Ὑπηκούσατε, 2. pl. aor. 1 ind. act.

Ὑπήλατα φάρμακα, medicamenta alvum subducentia. Ab ὑπὸ et ἐλαύνω, *pello.*

Ὑπήνεικαν, 3. pl. aor. 1. ind. act. *Poet.* pro ὑπήνεγκαν, ab ὑποφέρω.

Ὑπηνέμιον, ᾠόν, τό, subventaneum, inefficax ovum, quod citra coitum editur, sed Veneris imaginatione. Dicitur etiam ζεφύριον ᾠόν.

Ὑπηνέμιος, ὁ, ἡ, ventosus, cui subest ventus; (2) inanis, vanus, futilis. Ex ὑ. et ἄνεμος.

Ὑπήνεμος, ου, ὁ ϗ ἡ, aversus ab aura, vento non expositus, tranquillus. Ὑπήνεμον ἀκτήν, placidum

cidum

cidum littus, *Theocrit.* 22, 32. Καλὸν μὲν ἄκραν ἐκ πάγων ὑπήνεμον, *Soph. Antig.* 411. ubi vide *Scholiast.*

ΥΠΗ'ΝΗ, ης, ἡ, barba. Hinc

Ὑπηνήτης, ου, ὁ, juvenis, pubescens, *Il.* 24, 348.

Ὑπήντησαν, 3. pl. a. 1. ind. act. v. ὑπαντάω.

Ὑπηντίασα, aor. 1. ind. act. verbi ὑπαντιάζω.

[illegible], ία, ιον, matutinus. Ex ἠώς.

[illegible]ργμένα, nom. pl. perf. part. pass. verbi ὑπάρχω.

Ὑπηρεσία, ας, ἡ, ministerium, officium; (2) de ministris ipsis quod in quacunque re præstatur; *inpr.* vilioribus; (3) de apparatu ludorum; (4) adulatio; (5) ὑπηρεσίαι, naves ministræ majorum, quæ milites vehunt. (2) ὑπηρεσίαν κρατίστην ἐμισθωσάμην, *Demosth. contra Polyclem.* Ex ὑ. et ἐρεσία.

Ὑπηρέσιον, ου, τὸ, pellis aut aliud quidpiam quod remiges sibi substernebant; (2) actuarium navigium; (3) quod equo insterni solet. Ex iisd.

Ὑπηρετεῖτο, 3. sing. imperf. ind. med. *contr.* pro ὑπηρετέετο, ab ὑπηρετέω.

Ὑπηρετέω, ministro, inservio, operam alicui navo; (2) obsequor, gratificor. Ἐγὼ δ' ἐκείνῳ πάντα ταῦθ' ὑπηρετῶν, *Aristoph. Plut.* 978. Ἀλλ' ἔργον ἤδη σὸν, τὰ λοίφ' ὑπηρετεῖν, *Soph. Phil.* 16. Ἐσθλοῦ γὰρ ἀνδρὸς τῇ δίκῃ θ' ὑπηρετεῖν, *Eur. Hec.* 833. Ab ὑπηρέτης. Hinc

Ὑπηρέτημα, ατος, τὸ, ministerium; (2) auxilium; (3) obsequium.

Ὑπηρέτης, ου, ὁ, minister, famulus; (2) minister publicus, apparitor, minister pœnarum, torturæ; (3) subdiaconus, qui episcopo, presbyteris, et diaconis ministrabat. Ex ἐρέτης.

Ὑπηρετησάμην, a. 1. ind. med. verbi ὑπηρετέω. Unde

Ὑπηρέτησις, εως, ἡ, ministerium.

Ὑπηρετήσιον, τὸ, pro ὑπηρέσιον, *Suid.*

Ὑπηρετητικὸς, ἡ, ὸν, famularis, servilis, obsequiosus. Ab ὑπηρέτης.

Ὑπηρετικὸς, idem quod ὑπηρετητικός· (2) lembus, linter, navicula ad peragenda cita quædam subitanea, et minuta negotia, vel ministeria (subauditur πλοῖον). (2) ἀφικνεῖται ἐκ Μεθώνης ὑπηρετικὸν εἰς Θάσσον, ἄγον ἄνδρα καὶ ἐπιστολὰς, *Demosth. contr. Polyclem.*

Ὑπηρέτις, ιδος, ἡ, ministra. Ab eod.

Ὕπῃρμαι, perf. ind. pass. verbi ὑπαίρω.

Ὑπῆρξε, 3. sing. aor. 1. ind. act. v. ὑπάρχω.

Ὑπῆρχε, 3. sing. perf. ind. act.

Ὑπήσειν, fut. 1. inf. act. *Ion.* pro ὑφήσειν, ab ὑφίημι.

Ὑπήτριον, ου, τὸ, uber, mamma, *Suid.* sumen, abdomen, *V. L.*

Ὑπηχέω, resono, sono; (2) succino. [illegible] δ' αὐδὴν, ὥς θ' ὑπηχῆσαι χθόνα, *Eurip. Supp.* 711. Αἰγυρὸν ὑπηχοῦσι τέττιγες, *Luc.*

Ὑπηῷος, α, ον Vide ὑπηοῖος.

Ὑπίεναι, *Ion.* pro ὑφιέναι, *Steph.*

Ὑπίλλω, claudo. Σοὶ δ' ὑπίλλουσι στόμα, *Soph. Antig.* 515.

Ὑπινέω, ῶ, evacuo.

Ὑπίστασθαι, præs. inf. pass. *Ion.* pro ὑφίστασθαι, ab ὑφίσταμαι.

Ὑπισχνέομαι, οῦμαι, polliceor, promitto, adfirmo. Τιμωρήσειν τὸν ζωὴν σὺν θεοῖς ὑπισχνοῦμαι, *Xen.* Μή μοι τούτων μηδὲν ὑπισχνοῦ, *Aristoph. Vesp.* 748. Ab ὑπίσχομαι.

Ὑπίσχνος, ου, ὁ ᾗ ἡ, aliquantum macer.

Ὑπίσχομαι, polliceor, promitto, *Il.* 23, 209.

Ὑπναλέος, έα, έον, somno gravatus, somnolentus. Ab ὕπνος.

Ὑπναλὴ, ἡ, aspidis genus somno necantis, nisi sit epitheton pro ὑπναλέα, *Steph.*

Ὑπναπάτης, somno fallens, *Ep.*

Ὑπνάω, dormio, somnum capio.

Ὑπνέω, idem quod ὑπνόω, *Steph.*

Ὑπνηλὸς, ἡ, ὸν, somnolentus, somniculosus.

Ὑπνητικὸς, ἡ, ὸν, idem. Ab ὑπνάω.

Ὑπνικὸς, ἡ, ὸν, idem. Ab ὕπνος.

Ὑπνοδότειρα, ας, ἡ, quæ somnos præbet et adfert, somnifera. Ex ὕπνος et δότης.

Ὑπνοδότις, ιδος, ἡ, idem.

Ὑπνοδῶτις, ἡ, idem.

Ὑπνοδότης, somnum efficiens, *Æsch.*

Ὑπνομαχέω, ῶ, cum somno pugno, somno me opprimere conanti reluctor. A μάχομαι.

Ὑπνοποιέω, somnum concilio seu adfero. Ab

Ὑπνοποιὸς, οῦ, ὁ ᾗ ἡ, somnificus, somnum adferens. Ex ὕπνος et ποιέω.

ΥΠΝΟΣ, ου, ὁ, somnus, sopor.

Ὑπνοῦντας, acc. plur. part. pro ὑπνόοντας, ab ὑπνόω.

Ὑπνοφανὴς, ἐς, somno visus, *Man.*

Ὑπνοφόβος, ου, ὁ, in somnis terrens, in somniis per quietem terrens. Ex φόβος.

Ὑπνοφόρος, ου, ὁ ᾗ ἡ, somnifer, somnum adferens. Ex ὕπνος et φέρω.

Ὑπνόω, ῶ, fut. ώσω, dormio; (2) somnum adfero. Ὅταν δ' ὑπνώσῃ βακχίῳ νικώμενος, *Eurip. Cyc.* 447. Ab ὕπνος.

Ὕπνω, *somni*, gen. sing. *Dor.* pro ὕπνου.

Ὑπνώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, somniculosus, somnolentus. Μὴ ὑπνώδεα εὐνᾶς ἐγείρετε, *Eurip. Herc. Fur.* 1050.

Ὑπνωτικὸς, ἡ, ὸν, idem; in somnum pronus, somno deditus. Ab ὑπνόω.

Ὑπνωτικῶς, *adv.* somniculose. A præc.

Ὑπνώττω, et -ώσσω, idem quod ὑπνόω. Ὑπνώσσει, dormit, *Eurip. Or.* 173.

ΥΠΟ', *Præpos. cum pass. et gen.* ab; *cum neut.* culpa, vi alterius, propter, præ, per, cum; *cum dat.* sub, in, cum, ad, auspicio, ductu, comite; *cum acc.* sub; *de loco et tempore*, ad, *de loco*. Ὑπό τι, propemodum, quodammodo, aliquatenus, nonnihil. Εἰσὶν ᾗ ὑπό τι ἀσεβῆ, *Plut.* in compositis sæpe significat πρὸ, ante, præ; minuit item significatum.

Ὑποάγροικος, ὁ, subrusticus, *Plat.*

Ὑποβάθρα, ας, ἡ, fulcrum, solum, fundamentum, scabellum.

Ὑπόβαθρον, ου, τὸ, scabellum, subsellium.

Ὑποβαίνω, subeo; (2) inferior sum; (3) progredior. *In med.* submitto, demitto me.

Ὑποβάκχειος, ὁ, pes una brevi et duabus longis, al. Antibacchius.

Ὑποβάλλω, subjicio, suppono; (2) suggero, moneo; (3) spurium, falsum, pro genuino, vero vendito; sic inpr. *med.* ut *Soph. Aj.* 188. (4) interloquor; (5) objicio, v. gr. invidiæ, ὑποβεβλημένος, subjectus, *Gl. V.* perf. pass. part. Τότε ὑπέβαλον ἄνδρας λέγοντας, &c. *Act.* 6, 11. Ἀμφὶ μαστὸν ὑποβάλω σποδὸν, *Eur. Supp.* 1157. Δυλὶς δ' ἀφ' αἵματος μαστῷ γυναικὸς σῆς ὑπεβλήθην λάθρα, *Id. Alc.* 635.

Ὑποβαρβαρίζω, subbarbare loquor.

Ὑποβάρβαρος, ον, subbarbarus.

Ὑποβὰς, aor. 2. part. act. verbi ὑποβαίνω.

Ὑπόβασις, εως, ἡ, decrementum, ipsa descendi actio; item fundamentum, basis. Ab ὑποβαίνω.

Ὑποβάσκανος, fascinans, *Man.*

Ὑποβαστάζω, f. άσω, sustento, sustineo.

Ὑποβάτης, ου, ὁ, scabellum. Ab ὑποβαίνω.

Ὑποβδέλλω, clam flatum ventris emitto, *Luc.*

Ὑποβήττω, fut. ξω, tussio, subtussio.

Ὑποβιάζω, fut. άσω, violenter depello.

Ὑποβιβάζω, fut. άσω, deduco; (2) minuo, deprimo, *in med.* submitto me. Ὑποβιβάζει τὰ χολώδη, *Diosc.*

Ὑποβιβαστικὸς, subducendi vim habens, *Steph.*

Ὑποβινητιῶντα, edulia quæ libidinem proritant, *V. L. ex Men.*

Ὑπόβλαισος, ὁ ᾗ ἡ, qu. dic. subvalgus, obliquus, distortus.

Ὑποβλαστάνω, fut. ήσω, succresco, de subole.

Ὑπόβλεμμα, ατος, τὸ, adspectus qui fit oculis limis vel torvis. Ab ὑποβλέπω.

Ὑποβλεπτικῶς, *adv.* limis oculis adspiciendo.

Ὑποβλέπω, f. ψω, subapertis oculis et leviter suspicio, qu. dic. subadspicio, dejectis oculis adspicio; (2) improbe et torve adspicio; (3) suspicor, suspectum habeo; (4) aversor, contemno. Οὐδ' εἰ μ' εἶδες ὑποβλέψας ἔφασκε, *Aristoph. Lys.* 521. Δεινόν τι ᾗ θηριῶδες ἐν τοῖς ὄμμασι ὑποβλέπειν, *Luc.* Τί με ὑποβλέπεις, *Idem.* Ὑποβλεπώμεθ' ὡς ἐγνωσμένοι, *Eur. Her. Fur.* 1292.

Ὑπόβλεψις, εως, ἡ, idem quod ὑπόβλεμμα.

Ὑποβλήδην, *adv.* subjiciendo, vel interpellando sermone, excipiendo verba dicentis nondum finita oratione. Ab ὑποβάλλω.

Ὑποβλητικῶς, *adv.* idem:

Ὑπόβλημα, ατος, τὸ, substramen:

Ὑπόβλητος, ου, ὁ ᾗ ἡ, supposititius, subdititius, *Ph.* subornatus, subdolus. Ὑπόβλητον στόμα, sermo subdolus, *Soph. Œd. Col.* 794 (828). Ὑπόβλητον λόγον ἔλεξας, subdititium vel a te alienum sermonem protulisti, *Soph. Aj.* 481. Ab eod.

Ὑποβλήτως, *adv.* ficte, simulate.

Ὑποβλίττω, exprimendo aufero, emungo. Τοὺς δὲ τοιούτους ὑποβλίττουσιν οἱ πεκρατῆνται, *Philostr.* 278.

Ὑποβολεὺς, έως, ὁ, subjector, submissor, monitor, *Ph.* Ab

Ὑποβολὴ, ῆς, ἡ, subjectio, et qu. dic. substratio; (2) culcitra, aut quidquid insternendi aut incubandi causa paratur; cujusmodi sunt tapetes, tegetes, storeæ, et id genus alia; (3) subjectio rei falsæ pro vera, fraus; (4) admonitio; (5) subjectio, *i. e.* sermonis interpellatio; (6) vices, alternatio; ἐξ ὑποβολῆς, per vices; (7) insidiæ occultæ; (8) figura rhetorica, qua multa, quæ pro adversario dici possunt, breviter et minutim proposita breviter confutantur. Hinc

Ὑποβολιμαῖος, αία, αῖον, supposititius, subdititius, *Ph.* Ἐννεα ὑποβολιμαία ᾗ παρέγγραφος, *Plut.*

Ὑπόβολος, ου, ὁ ᾗ ἡ, obnoxius pignerationi, oppositus pignori. *Gl. V.* pigneratitius, τὸ ὑπόβολον, pignus. Ab ὑποβάλλω.

Ὑποβόρβορος, ου, ὁ ᾗ ἡ, cœnosus, fæculentus.

Ὑποβορβορύζω, fut. σω, submurmuro, *Aret.*

Ὑποβουλεύω, insidias struo, *R.*

Ὑποβούλημα, ατος, τὸ, insidiæ.

Ὑπόβραγχος, ον, subraucus; ὑποβραγχότερον, *adv.* subrauce.

Ὑποβρέμω, fremo, seu murmuro sub.

Ὑποβρέχω, qu. dic. submadefacio, aliquantum madefacio, irrigo, imbuo; ὑποβεβρεγμένος, imbutus leviter, paululum appotus. Καὶ οἴνῳ δὲ παλαιῷ πολλῷ ὑποβεβρεγμένος, *Luc.* Hinc

Ὑπόβρυχα, *adv.* in profundo, sub aqua.

Ὑποβρυχία, acc. sing. ab

Ὑποβρυχὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, aquis submersus.

Ὑποβρυχὴς, pro ὑποβρύχιος, *V. L. ex Men.*

Ὑποβρύχιος, ια, ιον, demersus, submersus et profundus.

Ὑποβρύχιος, ία, ιον, frendens, fremens, mugiens.

Ὑπόβρωμος, ου, ὁ ᾗ ἡ, subvirosus, aliquantum fœtidus.

Ὑποβρώσκω, aliquantum edo; ὑποβέβρωται, subrosum est, perf. pass. 3. sing. Ὑποβέβρωται δὲ ταῦτα τὰ δένδρα, *Theophr.*

Ὑπόγαιος, ου, ὁ ᾗ ἡ, subterraneus. A γαῖα.

Ὑπογαμφηλαὶ, submaxillares dentes, *Man.*

Ὑπογαστρίζομαι, saturor. A γαστὴρ. Unde

Ὑπογάστριον, ου, τὸ, sumen, abdomen.

Ὑπόγειος, ου, ὁ ᾗ ἡ, subterraneus, sub terra latitans. Ex ὑπὸ et γέα, vel γῆ, *terra.*

Ὑπόγεισος, ου, ὁ ᾗ ἡ, subgrundiis tectus. A γεῖσον.

Ὑπογελάω, renideo, subrideo, *Gl. V.*

Ὑπογέμω, plenus sum.

Ὑπογενειάζω, fut. άσω, mentum ejus prendo, quem rogo, supplico, demulceo. Ὑπογενειάζων τὸν ἄνθρωπον, *Æschin. contra Timarch.* 24. Καὶ ἅμα ἰδάκρυσεν ἂν ὑπογενειάζουσα τὰ παιδάρια, *Synes. de Provid.* 108. D. A γένειον.

Ὑπογενειάσκω, barbesco, pubesco.

Ὑπογεῖον, ου, τὸ, locus subterraneus, *Suid.*

Ὑπογίγνομαι, subnascor, subcresco; (2) occurro, in mentem venio. (1) ἵνα σφι γίνα ὑπογίνηται, *Herodot.* 8, 159.

Ὑπογλαυκίσκω, subglaucus sum. Ὄσσε δ' ὑπογλαυκίσκει, *Mosc.* 2, 86. Ab

Ὑπόγλαυκος, ου, ὁ ᾗ ἡ, subglaucus.

Ὑπογλαύσσω, subluceo, splendorem emitto.

Ὑπόγλισχρος, ου, ὁ ᾗ ἡ, viscosus.

Ὑπογλουτὶς, ίδος, ἡ, nates, quæ sub clunibus sunt,

sunt, i. e. quiddam commune clunibus et femori. A γλουτός.

Ὑπογλυκαίνω, subdulce reddo. Ὑπογλυκαίνω ῥηματίοις μαγειρικοῖς, *Aristoph. Eq.* 216.

Ὑπόγλυκυς, εος, ὁ ϗ ἡ, subdulcis.

Ὑπογλώσσιον, vel -ώττιον, ου, τὸ, tuberculum sub lingua, aut linguæ pars inferior intumescens et indurata. *Gl. V.* sublingua. Ex ὑ. et γλῶσσα.

Ὑπογλωσσὶς et -ττὶς, ίδος, ἡ, intima lingua, i. e. ortus ac radix illius, qua parte ad imam annectitur maxillæ. Ex iisd.

Ὑπόγλωσσον, ου, τὸ, hypoglossum, frutex. *Gl. V.* sublingua. Ex iisd.

Ὑπογλώττιον. Vide ὑπογλώσσιον.

Ὑπογνάμπτω, fut. ψω, inflecto, incurvo. Καὶ ψυχῆς ἀπατηλὸν ὑπογνάμψαι φρεσὶν ὁρμὴν, *Hom. Hymn. in Mart.* 13.

Ὑπογογγύζω, musso, *Gl. V.* Hinc

Ὑπογογγυστὴς, οῦ, ὁ, mussitator.

Ὑπογονάτιον, ου, τὸ, quod genibus subjicitur.

Ὑπόγραμμα, ατος, τὸ, subscriptio; (2) idem quod ὑπογραφή (4). Ab ὑπογράφω.

Ὑπογραμματεὺς, έως, ὁ, scribæ vicarius, scribæ administer, scriba secundus, inferior, *item* scriba *simpl.* Hinc

Ὑπογραμματεύω, facio scriptum.

Ὑπογραμμὸς, οῦ, ὁ, forma delineata, præscriptum exemplar. Ὑπομονῆς γενόμενος μέγιστος ὑπογραμμὸς, patientiæ summum exemplar, *Clemens Roman.* 5, (sub finem). A γραμμή.

Ὑπογραφεὺς, έως, ὁ, amanuensis, qui dictata excipit; item qui subscribit. *Gl. V.* ὑπογραφεῖς, amanuenses.

Ὑπογραφὴ, ῆς, ἡ, subscriptio; (2) descriptio prima, rudis et crassa adumbratio. *Gl. V.* lineamentum. *Angl.* THE OUTLINES; (3) figurate et ridicule dictum; (4) cum ὀφθαλμῶν est ciliorum nigredo a stibio, *Ern.* (5) commentaria, liber memorialis. (5) ἐντυχὼν ἄρα ταῖς ὑπογραφαῖς τοῦ πατρὸς, *App. Pun.* 136.

Ὑπογράφω, fut. ψω, subscribo, subsigno; (2) describo, vel breviter definio; (3) fuco, præsertim *tropice* de oratione; (4) sub aliquo scribo, dictata alicujus excipio; (5) delineo, lineamenta duco; (6) præscribo, doceo scribere; (7) probo me, ostendo; (8) tacite indico; item propono, ut spem; (9) in commentaria refero; (10) καὶ αὐτίκα ἑαυτῷ εἰς μνήμην ὑπογράψασθαι, *Appian. Pun.* 136. Εἶτ' εἴ τι καινὸν ὑπογράφη τῷ μῷ βίῳ, *Eur. Her. Fur.* 1122. Πᾶσιν ὑπογράφειν ἐλπίδας, *Polyb.* Ὑπογραφόμενος τοὺς ὀφθαλμοὺς, *Herodian.*

Ὑπόγρυπος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui est subadunco naso.

Ὑπόγυιον, nuper, *Gl. V.* etiam ὑπόγυιον. Ab

Ὑπόγυιος, et ὑπόγυος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui est præ manibus et instat, recens. Ἐξ ὑπογυίου, recenter, de subito. Ἐκ παλαιοῦ, et ἐκ τοῦ πολλοῦ χρόνου, *Aristoph.* Ex γυῖον *plur.* γυῖα, pedes.

Ὑπογυιότατα, *adv.* nuperrime. A præc.

Ὑπογυίως, *adv.* nuper, recens.

Ὑποδάκνω, fut. δήξω, leviter mordeo.

Ὑπόδακρυς, υ, lacrymosus, flens.

Ὑποδακρύω, fut. ύσω, fleo, lacrymor.

Ὑποδαμάω, ὑποδάμναμαι, et ὑποδάμνημι, subjugo; subjugor, subjectus sum, cedo. Ὃς (ἔρως) ἀνδρῶν φρένας εὐμαρέως ὑποδάμναται, *Theocr.* 29, 23. *Od.* 3, 214.

Ὑπόδασυς, εος, ὁ ϗ ἡ, paulum hirsutus.

Ὑποδδείσας, aor. 1. part. act. *Poet.* pro ὑποδείσας, ab ὑποδείδω.

Ὑποδέδεικται, 3. sing. perf. ind. pass. verbi ὑποδέχομαι.

Ὑποδεδεμένους, acc. pl. part. perf. pass. verbi ὑποδέω.

Ὑποδεὴς, vel ὑποδεὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, inferior. Ab ὑποδέομαι.

Ὑπόδειγμα, ατος, τὸ, documentum, indicium, exemplar, formula, *Ph.* exemplum, *Gl. V.* Ab ὑποδείκνυμι.

Ὑποδειδίζω, timeo, *Rob.* Ab

Ὑποδείδω, fut. είσω, subvereor, subtimeo. Παταγεῦσιν, ἅτε πτηνῶν ἀγέλαι μέγαν αἰγυπιὸν ὑποδείσαντες, *Soph. Aj.* 169. Ὑποδεδιὼς ἔγωγε Λιβυκὸν ὄρνεον, *Aristoph. Av.* 65.

Ὑποδείελος, ου, ὁ ϗ ἡ, subvespertinus.

Ὑποδείκνυμι et ύω, fut. είξω, submonstro; (2) præmonstro, suggero, subjicio, submoneo. Πάντα ὑπέδειξα ὑμῖν, *Act.* 20, 35. Τὸ εἶδος ὡς οἷον τε ὑποδεῖξον τῷ λόγῳ, *Luc.* Hinc

Ὑποδείκτης, ου, ὁ, præmonstrator, *Gl. V.*

Ὑποδειμαίνω, timeo.

Ὑποδεῖξαι, aor. 1. inf. act. verbi ὑποδείκνυμι.

Ὑποδείξω, *indicabo,* fut. 1. ind. act. verbi ejusd.

Ὑποδειπνέω, ῶ, conviva sum, vocatus seu destinatus in locum alterius, si ille neget se venturum. Ὥς με ὑποδειπνεῖν ἔδει, *Luc.*

Ὑποδέκομαι, *Ion.* pro ὑποδέχομαι. Hinc

Ὑποδεκτήριον, ου, τὸ, receptaculum, *Gl. V.*

Ὑποδέκτης, ου, ὁ, exceptor, susceptor; (2) quæstor, cui ærarii publici cura commissa est.

Ὑποδεκτικὸς, ἡ, ὸν, ad excipiendum idoneus, facile recipiens, hospitalis. A præc.

Ὑποδενδρυάζω, vide seq.

Ὑποδενδρύομαι, vel όομαι, οῦμαι, arboresco, paullulum in arborem abeo. A δένδρον.

Ὑποδέξαι, a. 1. inf. act. *Ion.* pro ὑποδεῖξαι, ab ὑποδείκνυμι.

Ὑποδεξίη, ης, ἡ, apparatus, quo quis accipitur; (2) commoditas accipiendi; (3) susceptio. Ab ὑποδέχομαι.

Ὑποδέξιος, ία, ιον, ad suscipiendum aptus, capax, opportunus; *Subst.* susceptor.

Ὑπόδεξις, εως, ἡ, pro ὑποδοχή, *Hes.*

Ὑποδέομαι, rogo humiliter; (2) egeo.

Ὑποδέραιον, ου, τὸ, ornamentum colli. Ex δέρη.

Ὑποδερὶς, ίδος, ἡ, torquis, monile; (2) extremi colli pars prior, vel ultima colli anterioris pars, cui proxime subest jugulum. Ex eod.

Ὑποδέρω, pelle denudo.

Ὑπόδεσις, εως, ἡ, subligatio, vel fascia, quæ ante injectas plagulas fracturis additur; (2) calceatio, calceatus, calceamentum. *Gl. V.* soccus. Ab ὑποδέω.

Ὑποδέσματα, τὰ, pignora, *V. L.*

Ὑποδεσμὶς, ίδος, ἡ, fascia ad deligandum, ut fiat ὑπόδεσις.

Ὑποδεσμεύω, idem quod

Ὑποδεσμῶ, subligo. *Gl. V.* calceo.

Ὑπόδεσμοι, οἱ, fasciæ quæ fracturis post injectos pannos superdantur, *Hipp.*

Ὑποδέχνυμαι, idem quod

Ὑποδέχομαι, fut. δέξομαι, suscipio, excipio, recipio; (2) probo, credo; (3) promitto. Ἣν πόντος ἑοῖς ὑπεδέξατο κόλποις, *Dion. Per.* 359. Οὐδ' ἀκλεὴς νιν δόξα πρὸς ἀνθρώπων ὑποδέξεται, *Eurip. Heracl.* 623. Ἱκέτας ὑποδεχθεὶς, *Ib.* 757.

Ὑποδέω, subligo, subtus ligo, calceo; ὑποδεδεμένος, calceatus, perf. pass. part. ὑπόδησον, calcea, *Gl. V.* a. 1. imperat. act. Ὑπόδησαι τὰ σανδάλιά σου, *Act.* 12, 8. Τοὺς δὲ πόδας σανδάλοις ὑπεδοῦντο, *Ælian.*

Ὑπόδηλος, ον, conspicuus, non ignotus.

Ὑποδηλόω, ῶ, f. ώσω, occulte declaro, significo, indico. Σημεῖον ὑπηδήλωσεν Πειραιεὺς ἐκδραμὼν, *Aristoph. Thesm.* 1020.

Ὑπόδημα, ατος, τὸ, calceamentum, calceus, caliga. *Gl. V.* Ὑποδήματα ϗ λινοῦς ἐσθὰς ἐσθιόντων, *Plut.* Ab ὑποδέω. Hinc

Ὑποδημάτιον, τὸ, calceolus.

Ὑποδηματοῤῥάφος, ου, ὁ ϗ ἡ, sutor. Ex ὑπόδημα et ῥάπτω, *suo*, a quo ῥαφή.

Ὑποδῆσαι, aor. 1. inf. pass. verbi ὑποδέω.

Ὑπόδησις, εως, ἡ, idem quod ὑπόδεσις.

Ὑποδιαβιβρώσκω, paullulum erodo, seu corrodo.

Ὑποδιαζευκτικὸς, ἡ, ὸν, subdisjunctivus.

Ὑποδιαίρεσις, εως, ἡ, subdivisio. Ab

Ὑποδιαιρέω, ῶ, subdivido, minutius divido.

Ὑποδιακονέω, subdiaconus sum.

Ὑποδιάκονος, ου, ὁ, subdiaconus.

Ὑποδιασπάω, leniter diduco, vel distraho; vel diduco, distraho, *simpl.*

Ὑποδιαστολὴ, ῆς, ἡ, subdistinctio; (2) interpunctio minima; separatio.

Ὑποδιαφέρω, clam in partes traduco.

Ὑποδιαφθείρω, fut. ερῶ, paulatim corrumpo.

Ὑποδιδάσκαλος, ου, ὁ, subpræceptor, præceptoris vicarius.

Ὑποδιδράσκω, fut. σω, clam aufugio, *Aret.*

Ὑποδίδωμι, fut. ώσω, cedo, minuor.

Ὑποδιήγησις, εως, ἡ, quasi secundaria narratio, cum rei narratæ causas subjicimus.

Ὑποδικάζω, fut. άσω, loco judicis decerno.

Ὑπόδικος, ου, ὁ ϗ ἡ, reus, obnoxius. A δίκη.

Ὑποδινέω, ῶ, fut. ήσω, verso, agito.

Ὑποδιοικητὴς, οῦ, ὁ, propræfectus.

Ὑποδιπλόω, ῶ, duplico. Hinc

Ὑποδίπλωσις, εως, ἡ, duplicatio.

Ὑποδίφθερος, ου, ὁ ϗ ἡ, vel ὑποδιφθέρος, ίνα, ινον, pellibus vestitus, pellitus. A διφθέρα.

Ὑποδίψιος, siticulosus, *Man.*

Ὑποδμάω, idem quod ὑποδαμάω, *Hom.*

Ὑποδμηθεὶς, εῖσα, ὲν, subjectus, aor. 1. part. pass. Ἀνωΐσοισιν ὑποδμηθεὶς βελέεσσιν Κυπρίδος, *Mosch.* 2, 75. A δαμάω.

Ὑποδμὼς, ῶος, ὁ, qu. dic. servitute domitus, servus; (2) satelles, minister. Ποσειδάωνος ὑποδμὼς, Neptuno subditus, *Odyss.* 4, 386.

Ὑπόδοσις, successio, *Æsch.* al. ὑπόδυσις, *Hes.*

Ὑπόδουλος, ου, ὁ, subjectus, qui in potestate est alterius.

Ὑποδοχεῖον, ου, τὸ, locus ubi quis excipitur, hospitium. Ab ὑποδοχή.

Ὑποδοχεὺς, έως, ὁ, exceptor, susceptor, receptor. Ab eod.

Ὑποδοχὴ, ῆς, ἡ, exceptio, receptio, receptatio, receptaculum, ipse excipiendi actus; (2) convivium, quo quis excipitur; (3) favor in causa alicujus; (4) approbatio, fides, quæ, v. gr. historico tribuitur, *nisi istis locis leg.* ἀποδοχή, *Ern.* Ab ὑποδέχομαι.

Ὑπόδρα, *adv.* torve, torvis oculis, *Il.* 1, 148. Ex ὑπὸ et ὁράω.

Ὑποδραματουργέω, subservio fabulæ alicujus; dicitur de actoribus.

Ὑποδραμὼν, aor. 2. part. act. verbi ὑποτρέχω.

Ὑπόδραξ, vel ὑποδρὰξ, idem quod ὑπόδρα, *Nic. Ther.* 765.

Ὑποδρασία, ας, *Ion.* σίη, ἡ, torvus adspectus; (2) odium; (3) suspicio, pro ὑποδραξία.

Ὑποδράω, ῶ, f. άσω, famulor, inservio, *Od.* 15, 332.

Ὑπόδρης, ου, ὁ, suspiciosus, *Nonn. P.* 8, 61.

Ὑποδρήσειν, f. 1. inf. act. verbi ὑποδράω.

Ὑποδρήσσω, idem quod ὑποδράω. Παρθένος οὐκ ἐπέοικεν ὑποδρήσσειν Ἀφροδίτη, *Mus.* 143.

Ὑποδρηστὴρ, ῆρος, ὁ, minister, famulus. A præc.

Ὑπόδριμυς, εος, ὁ ϗ ἡ, subacer, subacerbus.

Ὑποδρομὴ, ῆς, ἡ, accessio ad locum editiorem; (2) idem quod ὑπόδρομος. Ab ὑποτρέχω. Unde

Ὑποδρόμος, ὁ ϗ ἡ, qui accedit ad locum; navis appellens aliquo, ad littus, in portum.

Ὑπόδρομος, ὁ, recessus in mari, *Ern.*

Ὑπόδροσος, ου, ὁ ϗ ἡ, roscidus.

Ὑπόδυμα, τὸ, pro ὑπόζωμα, *Cal. Aur.*

Ὑποδύνω, et ὑπόδυμι, fut. ύσω, subeo; (2) insinuo, occulto; (3) induo sub. Ὑποδύνειν κίνδυνον, *Herodot.* ὑπὸ τοὺς πίλους, *Id.* χιτῶνας τοῖς εἵμασι, *Id.* Τὰς δ' ὃ ἀνύσας ὑπόδυθι τὰς Λακωνικὰς, *Aristoph. Vesp.* 1152.

Ὑποδύομαι, fut. δύσομαι, idem. Ἐγὼ γὰρ ἂν τλαίην ὑποδύσασθαί ποτε ἐχθρῶν παρ' ἀνδρῶν δυσμενῆ καττύματα, *Aristoph. Vesp.* 1153. Ἄλλος ἄλλον ὑπεδύετο θάμνον, *Heliod.*

Ὑπόδυσις, εως, ἡ, refugium. *Gl. V.* submersio. A præc.

Ὑποδύσκολος, ον, paulo gravior, seu molestior.

Ὑποδυσφορέω, ῶ, fut. ήσω, subirascor, subindignor, aliquantum ægre fero. Λέγοντες ὑποδυσφορεῖν σε, *Plato.*

Ὑποδύσφορος, ον, paulo impatientius ferens incommodum, morbum; nimis jactans corpus in morbo.

Ὑποδυσχεραίνω, f. ανῶ, idem quod ὑποδυσφορέω.

Ὑποδυσώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, aliquantum olidus.

Ὑποδύτης, ου, ὁ, interior vestis seu subucula. Ab

Ὑποδύω, fut. ύσω, ύσομαι, subeo, ingredior; (2) subrepo, clam ingredior; (3) de actione capesso, suscipio. Ὑπέδυσαν πόλεμον, *Aristot.*

Ὑποδώριος, subdorius.

Ὑποδωριστὶ, subdorice.

Ὑπείκω, f. ειξω, είξομαι, cedo, concedo, decedo alicui; (2) evito, Il. 4, 62. Il. 23, 602.

Ὑπεργὸς, ȣ, ὁ, vide ὑπουργός.

Ὑποδύτης, ητος, ἡ, vestis interior, interula, subucula, Hes.

Ὑποζάκορος, ȣ, ὁ, ἡ, æditui famulus.

Ὑποζακορεύω, adituo famulor.

Ὑποζευγνύω, seu υμι, fut. ζεύξω, subjugo, jugo submitto; (2) subjicio potestati, &c. Εἶδεν ἵππȣς ὑπεζευγμένȣς, Æl. Κἀγὼ θέλοντας τῷδ' ὑπεζύγην πόνῳ, Soph. Aj. 24. Hinc

Ὑπόζευξις, εως, ἡ, subjunctio, subjectio.

Ὑποζύγιον, ȣ, τὸ, jumentum, veterina bestia Ἐφέρετο κατὰ τῶν κρημνῶν ἅμα τοῖς φορτίοις, πολλὰ τῶν ὑποζυγίων, Polyb. 3, 51, 4.

Ὑποζύγιος, ία, ιον, subjugis, subjugalis.

Ὑποζυγιώδης, ες, instar jumenti subditus, E. M.

Ὑποζυγόω, ῶ, f. ώσω, subjugo, submitto.

Ὑπόζω, suboleo.

Ὑπόζωμα, ατος, τὸ, septum transversum; (2) pars media gubernaculi sive clavi, Ph. subcinctum, al. Gl. V. semicinctum. Ab ὑποζώννυμι.

Ὑποζώνιον, ȣ, τὸ, præcinctorium, Gl. V. A ζώνη.

Ὑποζώννυμι, vel ὑποζωννύω, fut. ὑποζώσω, succingo, accingo; ὑποζωσμένος, subcinctus, præcinctus, Gl. V. p. pass. part. Ὑποζωννύντες τὸ πλοῖον, Act. 27, 17. Τὴν μάχαιραν ἣν ὑπέζωστο ἐφαρπάσας, Ælian. Ὑποζωννύειν ναῦς, succingere naves, id est, instruere, parare, Polyb. 27, 3, 3.

Ὑποθάλπω, fut. ψω, foveo, calefacio, Jos.

Ὑπόθεμα, ατος, τὸ, quod supponitur, seu subjicitur, pedamentum, basis, Gl. V. suppositorium. Ab ὑποτίθημι.

Ὑποθέναρ, spatium a digito qui λιχανὸς vocatur usque ad minimum, Poll.

Ὑποθερμαίνω, aliquantulum calefacio. Πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι, Il. 16, 333.

Ὑπόθερμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, calidus.

Ὑποθέσθαι, a. 2. inf. med. v. ὑποτίθημι. Unde

Ὑπόθεσις, εως, ἡ, fundamentum, basis alicui rei supposita seu subjecta; (2) suppositio, conditio sub qua; (3) sumptio; (4) ap. Rhet. quæstio finita, legis casus; (5) argumentum, de quo agitur, controversia, Ph. (6) conditio, sors; (7) institutum, consilium; (8) causa, ut ὑπόθεσις δέȣς, causa timoris; (9) consilium, præceptum; (10) opinio. Κατὰ τὰς ἐντολὰς τὰς Ἀράτȣ καὶ τὰς ὑποθέσεις, ex Arati monitis, Polyb. 2, 48, 8 Τὴν ὑπόθεσιν τηρεῖν, servare propositum, institutum, Id. 5, 5, 5. Κατασκέψασθαι τὴν τῶν ὑπεναντίων ἐπίνοιαν καὶ τὴν ὅλην ὑπόθεσιν, Id 3, 50, 6. Ταύτης τῆς ὑποθέσεως προεστῶτες, harum partium principes, Id. 31, 8, 12. Ab ὑποτίθημι.

Ὑποθετέον, supponendum seu subjiciendum est, Steph.

Ὑποθέτης, ȣ, ὁ, qui subjicit aut suggerit; (2) auctor; (3) consultor. Ab ὑποτίθημι.

Ὑποθετικὸς, ἡ, ὸν, hortatorius; (2) conditionalis. A præc.

Ὑπόθετος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, suppositus, supposititius, qui supponi solet. Ab eod.

Ὑποθέω, fut. εύσομαι, cursu subeo, Pind. P. 2.

Ὑποθεωρέω, ῶ, fut. ήσω, conspicio, Plut.

Ὑποθήκη, ης, ἡ, suppositio; (2) hypotheca; obligatio, fiducia. Ph. pignus; (3) admonitio, consilium. Ab ὑποτίθημι. Hinc

Ὑποθηκιμαῖος, fiduciarius, Gl. V.

Ὑπόθημα, ατος, τὸ, idem quod ὑπόθεμα.

Ὑποθημοσύνη, ης, ἡ, præceptum, monitum, consilium. Ab ὑποτίθημι.

Ὑποθήσομαι, f. 1. ind. med. verbi ὑποτίθημι.

Ὑποθλίβω, fut. ψω, leviter premo, ut uber.

Ὑποθορυβέω, ῶ, fut. ήσω, incipio tumultuari, fremo.

Ὑποθράττω, fut. άξω, leviter turbo; (2) nonnihil terrefacio; (3) conturbo, perturbo. Ὑπέθραττεν αὐτὸν ὁ τῆς καθόδȣ καιρὸς, Plut.

Ὑποθραύω, fut. αύσω, leviter vulnero.

Ὑποθρηνέω, carmine seu cantu deploro.

Ὑποθρύπτομαι, fut. ψομαι, deliciis aliquantum indulgeo, Plut.

Ὑποθρώσκω, subsilio; dicitur et de navigantibus.

Ὑποθυμίαμα, τὸ, idem quod

Ὑποθυμιὰς, άδος, ἡ, sertum appensum collo; corolla collaris, Alcæus et Sappho apud Athen. 674.

Ὑποθυμίασις, εως, ἡ, suffumigatio. Ab

Ὑποθυμιάω, ῶ, f. ασω, suffio, suffumigo.

Ὑποθυμὶς, ίδος, ἡ, suffumigatio, Plut. A θυμός.

Ὑποθυρὶς, ίδος, ἡ, limen inferius, subliminare. Ab ὑπὸ et θύρα.

Ὑπόθυρον, ȣ, τὸ, idem et ex iisd.

Ὑπόθυψις, εως, ἡ, fomes, incentivum, incitamentum. Τὸ γὰρ μανθάνειν ἀψευστεῖν πρὸς τὸ θεὸς, ὑπόθυψίς ἐστι τῆς πρὸς ἀλλήλȣς ἀληθείας, Polyb. 6, 59, 4.

Ὑποθωπεύω, fut. εύσω, subblandior. Εἰ δέ τις ὑμᾶς ὑποθωπεύσας, Aristoph. Ach. 645.

Ὑποθωρήσσω, f. ήξω, clam armo, Il. 18, 513.

Ὑποϊάχω, subsono, Epigr.

Ὑποΐγνυμι, οίγω, f. οίξω, clam aperio. Ὑποῖξαι τὴν θύραν, Aristoph. Thesm. 481.

Ὑποιδαίνω, idem quod

Ὑποιδέω, ῶ, fut. ήσω, subtumeo, subinflatus et subtumidus sum.

Ὑποιδαλέος, α, ον, subtumidus.

Ὑποικέω, ῶ, f. ήσω, habito sub; (2) latito sub.

Ὑποικίζομαι, idem.

Ὑποικοδομέω, ῶ, f. ήσω, substruo, ædifico.

Ὑποικȣρέω, ῶ, f. ήσω, ȣμαι, domi latito, et veluti imos ædium recessus custodio; vid. οἰκȣρέω (2) latito, delitesco, met. ut de vitio, odio.

Ὑποιμώζω, ejulor, lamentor.

Ὑποινος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, vinolentus, ebrius.

Ὑποΐομαι, suspicor.

Ὑποΐσχάνω, ὑποΐσχομαι, Poet. pro ὑπισχάνω, et ὑπίσχομαι, polliceor, promitto; (2) excipio. (2) σελήναίην . . . λεπταλέῳ ἐαρῷ ὑποΐσχεται, Apol. Rhod. 4, 169.

Ὑποίσω, perferam, sufferam.

Ὑποιστὸς, ἡ, ὸν, ferendus, tolerabilis.

Ὑποκαθαίρω, leviter purgo; (2) inferiores partes purgo.

Ὑποκάθαρσις, εως, ἡ, purgatio levis, vel inferiorum. A præc.

Ὑποκαθίζομαι, subsideo; ὑποκαθεσθῆναι, subsidere, Ph. a. 1. inf. pass.

Ὑποκάθημαι, subsideo, desideo, otiosus sedeo, contineo me in loco aliquo; (2) insidior. Ὑποκαθήμενοι τὸν βάρβαρον, Herod.

Ὑποκαθίζω, f. ίσω, in insidiis colloco. In pass. subsideo; ὑποκάθισον, subside, Gl. V. a. 1. imperat. act.

Ὑποκαθίημι, ίεμαι, demitto; (2) idem quod pr.

Ὑποκαθίστημι, fut. στήσω, substituo, sufficio; ὑποκατέστησεν, substituit, Ph. aor. 1.

Ὑποκαίω, fut. αύσω, succendo, ignem subdo.

Ὑποκαππέω, pro ὑποκαταχέω, profundo, effundo.

Ὑποκαλύπτω, fut. ψω, tego, occulto.

Ὑποκάμνω, nonnihil ægroto.

Ὑποκάμπτω, f. ψω, flecto, circumago, converto. Ὑποκάμπτȣσι ϗ καταδύονται εἰς φάραγγας, Xen.

Ὑποκαπνίζω, fut. ίσω, suffio, suffumigo.

Ὑποκαπνισμὸς, pro ἀποκαπνισμὸς, Steph.

Ὑποκάπτω, fut. άψω, præripio et deglutio, Aristoph. Ex κάπτω.

Ὑποκάρδιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, sub vel in corde latens, Nonn. P. 6, 15. A καρδία.

Ὑποκαρόω, ῶ, fut. ώσω, sopore lævi tentor, Diosc.

Ὑποκάρφισμος, ὁ, palearum excussio, Plut.

Ὑποκάρφω, subsicco, leviuscule sicco. Νίατος δ' ὑποκάρφεται ἰσχμὸς, Nic. Al. 80.

Ὑποκαρώδης, ες, altum soporem habens, vel cum alto sopore conjunctus.

Ὑποκαταβαίνω, descendo; (2) collabor ac subsideo; (3) remitto, ut animum, iram. Dicitur et de morbo. (1) ἐκ τῶν τειχῶν ὑποκατέβησαν, Thucyd. Πολλȣς δὲ τȣς ὑποκαταβαίνοντας, Herodot. 2, 15. (3) Hippocr. Aphorism.

Ὑποκαταβάλλω, subjicio, suppono.

Ὑποκατάβασις, εως, ἡ, submissio, demissio, decrementum.

Ὑποκατακλάω, frango, debilito.

Ὑποκατακλίνω, f. ινῶ, sub alio accumbere facio, inter infimos convivas accubitum tribuo; (2) declino, effugere tento, vito; ὑποκατακλίνομαι, ultimus vel extremus recumbo. Ὑποκατακλινέσθαι ὑμῖν αὐτοῖς, Plato. Ἀλλήλων ὑπερέχειν θέλοντες, ἀλλήλοις ὑποκατακλίνονται, M. Anton. Οὔτε δ' ἀγνοιαν οἱ πολλοὶ προΐεντο, ἀλλ' ὑποκατακλινόμενοι, cedentes temporibus, Dem.

Ὑποκατάκλισις, εως, ἡ, declinatio, vitatio; submissio, dedecus. Τὴν δόξασαν αὐτοῖς ὑποκατάκλισιν . . . παρηγορȣντες, Heliodor. 10. A præc.

Ὑποκαταλείπω, relinquo.

Ὑποκαταμένω, paulisper maneo apud, expecto. Αὐτοὶ δ' ἐν ἀργοτέρᾳ χώρᾳ ὑποκαταμένειν, Xen.

Ὑποκατασκευάζω, præparo, elaboro.

Ὑποκατάστασις, εως, ἡ, substitutio, Gl. V.

Ὑποκατάστατος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, substitutus, subrogatus. A καθίστημι.

Ὑποκατηφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, subtristis, demissior.

Ὑποκατορύττω, fut. ξω, sub terra defodio.

Ὑποκάτω, adv. in ima parte, in inferiori loco; infra, subter, subtus, Ph.

Ὑποκάτωθεν, adv. inferne, ex inferiore parte.

Ὑποκατώρυχος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, defossus sub terra.

Ὑπόκαυμα, ατος, τὸ, id quo aliquid succendimus, suscitabulum. Ab ὑποκαίω.

Ὑπόκαυσις, εως, ἡ, succensio; (2) hypocaustum. Ab eod.

Ὑπόκαυστον, ȣ, τὸ, quod succenditur; (2) vaporarium; (3) hypocaustum, locus, seu diæta, cujus pavimentum interne calefit, in balneis. Ab eod. Unde

Ὑποκαύστρα, ας, ἡ, fornax, Gl. V.

Ὑπόκειμαι, subjaceo, subjectus sum, subsum; succubo, Gl. V. ὑποκείμενος, suppositus, Gl. V. ὑποκείμενον, objectum, quod tractatur; propositum. Ζῶσιν οἱ γὰρ ὑποκείμενοι, Soph. El. 1442. Ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οὗτοσι ἄεθλος γ' ὑποκείσεται, Pind.

Ὑποκείρω, corrodo, exedo, lanio.

Ὑποκελεύομαι, fut. εύσομαι, subhortor, tacite hortor.

Ὑπόκενος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cavus, inanis, vacuus; (2) vanus.

Ὑποκεντέω, ῶ, fut. ήσω, suffodio.

Ὑποκεραυνὰλέος, α, ον, stridulus, asper. In neut. raucedo, asperitas faucium.

Ὑποκευθὴς, ὲς, occultus.

Ὑποκεύθω, fut. σω, abscondo.

Ὑποκεφάλαιον, ȣ, τὸ, cervical capiti suppositum, Aret. A κεφαλή.

Ὑπόκηρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, fato aut morti obnoxius; (2) impurus, corruptus. A κήρ.

Ὑποκηρύττω, fut. ύξω, silentium indico, audientiam facio, de præcone, sed ὑποκηρύττομαι, de eo qui per præconem facit; (2) polliceor aliquid publicum.

Ὑποκινέω, ῶ, f. ήσω, leviter moveo; (2) commoveo. Ὑποκίνει τῆς ὁδȣ̃, discede, Aristoph. Av. 1017. Ζεφύρȣ ὑποκινήσαντες, Il. 4, 423.

Ὑποκίρναμαι, commisceor.

Ὑπόκιῤῥος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, subrufus.

Ὑποκιστὶς, seu ὑποκισὶς, ἡ, quod sub cisto ad radices nascitur, Diosc.

Ὑποκλαδὸν, adv. flexis genubus. Ἐπὶ γαῖαν ὑποκλαδὸν ἐξετανύσθη, Opp. Cyn. 4, 205.

Ὑποκλάζω, fut. σω, submisse genua flecto. Ὑπόκλασε τι ἦρέμα, ϗ τὰς χεῖρας εἰς ἱκετηρίαν προτείνας, &c. Heliod. 1, 7.

Ὑποκλαίω, fut. αύσω, sublacrimor.

Ὑποκλάω, ῶ, fut. άσω, suffringo, infringo.

Ὑποκλέπτω, fut. ψω, suffuror, minuo; (2) abscondo, occulo, occulto, prætexo; (3) fallo, dissimulo. Τὰς τὰς εὐνὰς ὑποκλεπτομένȣς, Soph. Elect. 115. Ἕλκος ὑποκλέπτων, Mus. 1, 85. Ἀχέριδιν ἀχάλινον ὑποκλέπτοντες ἰωὴν, Nonn. P. 6, 61.

Ὑποκλητίζω, f. ίσω, clam divulgo. Οἵαν ἰδήλωσας ἀνδρὸς αἴθωνος ἀγγελίαν—τῶν μεγάλων Δαναῶν

ταῶν ὑποκλαζομέναν, *Soph. Aj.* 225. *sed hic divisim legi videtur,* Ern.

Ὑποκλινὴς, ἐς, subjectus, obnoxius. Ab

Ὑποκλίνω, reclino sub, submitto, subigo, subdo; ὑποκλίνομαι, succumbo; (2) cedo. Ἣν δὲ ὑποκλίνῃ γε δευρὶ, *Aristoph. Eq.* 272.

Ὑποκλιθεὶς, a. 1. part. pass. verbi ὑποκλίνω.

Ὑποκλονέω, ῶ, fut. ήσω, subagito, turbo, *Il.* 21, 556.

Ὑποκλοπέω, ῶ, fut. ήσω, occulo, occulto, *Od.* 22, 381.

Ὑποκλύζω, fut. ύσω, proluo, expurgo; (2) inundo, submergo, *Epigr.* Hinc

Ὑπόκλυσις, εως, ἡ, sordes quæ subtus e fundo eluuntur.

Ὑποκλύω, subaudio, *R.*

Ὑποκνάω, ῶ, succido, *R.*

Ὑποκνίζω, fut. ίσω, pruritum moveo, titillo; (2) exstimulo, incito, *pass.* prurio; (3) libidine uror.

Ὑποκοιλαίνω, excavo; (2) sum concavus.

Ὑποκοίλιον, ου, τὸ, subventrale, abdomen. A κοιλία.

Ὑπόκοιλος, ου, ὁ ϗ ἡ, cavus; (2) in imo cavus.

Ὑποκολακεύω, fut. εύσω, adulationibus corrumpo.

Ὑποκόλοβος, ου, ὁ ϗ ἡ, aliqua ex parte truncatus.

Ὑποκολπίδιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui sub sinu est, in sinu latens. Ab ὑ. et κόλπος.

Ὑποκόλπιος, et ὑπόκολπος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui est sub vel in sinu, in amplexu; infans in utero; (2) occultus, *item* cavus. Ex iisd.

Ὑπόκομμα, τος, τὸ, intercisio insectorum in medio corpore; (2) præcinctio.

Ὑποκομπέω, ῶ, f. ήσω, crepitum vel sonitum subtus edo.

Ὑποκομψίας, ου, ὁ, elegans, facetus. Ab

Ὑπόκομψος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem.

Ὑποκοναβέω, sono sub, *Hom.*

Ὑποκονίω· vide ὑποκονίω.

Ὑποκόνισις, εως, ἡ, pulveris excitatio, pulveratio; (2) pars quædam agriculturæ. Ab

Ὑποκονίω, fut. ίσω, pulverem suscito, vel pulvere adspergo; (2) pulvere sublino, *Plut.* A κόνις.

Ὑπόκοπος, ου, ὁ ϗ ἡ, nonnihil lassatus, lassus.

Ὑπόκοπρος, ον, stercorosus, cui aliquid stercoris admistum est.

Ὑποκόπτω, fut. ψω, succido.

Ὑποκορίζομαι, f. ίσομαι, subblandiens diminuta voce appello, subblandior, seu blandis verbis compello; (2) honestiori, *item* turpiori, et invidioso, nomine appello. Εἰ λυπουμένην γ' αἴσθοιτό με, Νηττάριον ἂν ϗ Βάτιον ὑπεκορίζετο, *Aristoph. Plut.* 1011.

Ὑποκόρισμα, ατος, τὸ, malæ rei speciosum ac honestum nomen auribus blandiens. A præc.

Ὑποκορισμὸς, οῦ, ὁ, blandior appellatio, extenuatio, qua rei turpi honestum prætexitur nomen. *Ph.* diminutio. Ab eod.

Ὑποκοριστικὸς, ἡ, ὸν, blandus, extenuatorius, quod ab ὑποκοριστής.

Ὑποκοριστικῶς, *adv.* blande, subblandiendo; (2) more diminutivorum. *Gl. V.* diminutive.

Ὑποκουρίζομαι, juvenesco, juveniliter cano vel ago, *Pind. P.* 3, 33.

Ὑποκουφίζω, sublevo, *Gl. V.*

Ὑπόκουφος, ου, ὁ ϗ ἡ, allevatus, *Gl. V.*

Ὑποκράζω, succlamo.

Ὑποκρέκειν, succinere, sonum edere, qualis citharæ, dum fides tenduntur et in harmoniam rediguntur; (2) plectro pulso; (3) *met.* cum dat. sono similem esse; *item* textorium vocabulum. Μανίαισιν ὑποκρέκει, *Pind.*

Ὑποκρεμάω, suspendo, *Hom. in Apoll.* 184.

Ὑπόκρημνος, ον, declivis, paulum præruptus, seu præceps.

Ὑπόκρηνος, ον, sub capite, *Suid.*

Ὑποκρητηρίδιον, ου, τὸ, basis crateris. Ex κρατήρ.

Ὑποκρίνομαι, simulo, fingo; (2) respondeo; (3) interpretor, explico, seu judicium fero. Ἀπέστειλαν . . . . ὑποκρινομένους ἑαυτοὺς δικαίους εἶναι, *Luc.* 20, 20. Καὶ νῦν ὑποκρίνεσθαι ὅπως τελέεσθαι ἔμελλεν Ἠιόνη, *Theocr.* 24, 66. Μυρίοις ἔρωτας ὑποκρινομένη, *Luc.* (4) καὶ γὰρ δεῖ τὸν ὑποκρινόμενον τὸ τοῦ Αἴαντος πρόσωπον ἀπηνεστέρῳ χρήσασθαι τῷ φθέγματι, *Schol. Soph. ad Ajacem*, 334. Ὑπεκρίνετο μετὰ τῶν γελωτοποιῶν, histrionem agebat, *Polyb.* 31, 4, 8. Hinc

Ὑποκρισία, ας, ἡ, idem quod

Ὑπόκρισις, εως, ἡ, simulatio, qua quis probitatem præ se fert, nequitiæ et improbitatis plenus. *Ph.* dissimulatio; (2) histrionis gestus, personam alienam referens seu exprimens; (3) pronunciatio seu actio oratoris. *Phil.* pronunciatio; (4) responsio.

Ὑποκριτὴρ, ῆρος, ὁ, idem quod seq. (2)

Ὑποκριτὴς, οῦ, ὁ, hypocrita, simulator, dissimulator; (2) histrio, ludius; (3) conjector, interpres.

Ὑποκριτικὸς, ἡ, ὸν, cui inest simulatio; subdolus, simulatus; (2) ad histriones, seu ad histrionum artem pertinens, histrionicus; (3) in pronunciatione seu actione oratoria exercitatus.

Ὑποκριτικῶς, *adv.* simulate; (2) histrionice.

Ὑποκρούω, fut. ούσω, cithara responso; (2) obturbo, interpello, obloquor; (3) aspere alloquor, *Ern.* Σὺ μὲν ὦ τὸν ἐμὸν βίον ἐξήκας. τῶν πτωχῶν δ' ὑπεκρούσω (2. sing. a. 1. m.) *Aristoph. Plut.* 547. Τί δ' ἂν ὑποκρούσωσι τι; *Id. Conc.* 256.

Ὑποκρύπτω, fut. ψω, occulto, condo, clanculum repono; (2) dissimulo, celo, reticeo. Πειρώμενος χρῆσθαι τοῖς τῶν ὑποκρυπτομένων χρήμασι, *Xen.*

Ὑπόκρυψις, εως, ἡ, occultatio. A præc.

Ὑπόκρυφα, latenter, clam. Αἰδὼς ὑπόκρυφα κέρδει κλέπτεται, *Pindar.*

Ὑποκρώζω, crocito.

Ὑποκτείνω, f. νῶ, occulte occido. Ὡς ὑποκτενῶ κέκραχθ', *Aristoph. Ach.* 339.

Ὑποκυβερνάω, proreta sum.

Ὑπόκυκλον, ου, τὸ, orbis, qui tripodi aut alii ejusmodi vasi supponitur. Ab

Ὑπόκυκλος, ου, ὁ ϗ ἡ, rotundus. Epith. calathi, *Hom.*

Ὑποκυμαίνω, instar fluctus jactor, fluctuo; de capillo in humeris fluctuante; (2) redundantia luxurior, de oratione. Ἡ κόμη δὲ ἔτι πάντη διάπλοκος, ἔτι ἀσύνδετος, ἀλλ' ἡ μὲν πολλὴ ὤμοις τε ϗ νώτοις ὑπεκύμαινε, *Heliod.*

Ὑποκυματίζειν, subeffundi, *V. L.*

Ὑποκύομαι, prægnans vel gravida sum. Vid. ὑποκύω.

Ὑποκύπτω, fut. ψω, caput submitto seu inclino, conquinisco. [illegible] *Aristoph. Vesp.* 553. [illegible] *Luc.*

Ὑπόκυρτος, ου, ὁ ϗ ἡ, leviter incurvus.

Ὑποκυρτόω, ῶ, obliquo, *Gl. V.* ὑποκυρτοῦν, obliquare. Ex ὑπὸ et κυρτός.

Ὑποκυσσαμένην, acc. sing. a. 1. part. med. *Poet.* pro ὑποκυσαμένην, ab ὑποκύομαι.

Ὑπόκυφος, ου, ὁ ϗ ἡ, aliquantum incurvus.

Ὑποκυφώνιον, τὸ, subcatasta, pars currus.

Ὑποκύω, fut. ύσω, gravida fio, *Il.* 6, 26. Ἡ δ' ὑποκυσσαμένη τίκτε κρατερόφρονα τέκνα, *Hesiod. Theog.* 308.

Ὑποκύων, nom. cujusdam tragœdiæ Varronis.

Ὑποκώλιον, ου, τὸ, pars subjecta femori, femur. Ex κῶλον.

Ὑποκωμῳδέω, ῶ, fut. ήσω, subirrideo more comico, tacite mordeo dicterio comico seu scommate; (2) adsimilo. Τὰ πολλὰ ὑπεκωμῴδουν, *Luc.*

Ὑπόκωφος, ου, ὁ ϗ ἡ, subsurdus, surdaster.

Ὑπολάβῃς, 2. sing. a. 2. conj. act. verbi ὑπολαμβάνω.

Ὑπολαΐς, ΐδος, ἡ, idem quod ὑπολαΐς.

Ὑπολαλέω, ῶ, f. ήσω, submurmuro, mussito.

Ὑπολαμβάνω, fut. λήψομαι, suscipio; (2) excipio, sc. insidiis, &c. *unde et pro* surripio; (3) respondeo, excipio orationem alicujus respondendo; (4) excipio impetum irruentis hostis, &c. *item* cohibeo, reprimo; (5) suspicor, conjicio, puto, arbitror; (6) prenso: ὑπολάβωσιν, duxerint, *Ph.* aor. 2. conj. 3. pl. ὑπελήψαμεν, duximus, *Ph* p. 1. pl. Νεφέλη ὑπέλαβεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, *Act.* 1. 9. Πάντας αὐτοὺς καταφρονεῖν ὑπολαμβάνει, *Epigr.* Ὁ Κῦρος ὑπολαβὼν, εἶπεν, *Xen.* Τί ἂν αἴτιον εἶναι ὑπολαμβάνω, ἐγὼ ὑμῖν ἐρῶ, *Plat.* Ψεύδεσθω, ὅστις τούτων τι περί σου ὑπολήψεται, *M. Anton.*

Ὑπολαμπὰς, ἡ, fenestræ ex speculari lapide aut lucernæ inclusæ modicum lumen efficientes, *Ern.*

Ὑπολαμπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, sublucidus, subfulgidus. Ab

Ὑπολάμπω, f. ψω, subluceo, subtus luceo; (2) aliquantum luceo, *Il.* 18, 492.

Ὑπόλαμψις, εως, ἡ, lucis fulgor seu nidor. A præc.

Ὑπολανθάνω, lateo, occultor, *R.*

Ὑπολαπάζω, et -άσσω, subtus evacuo, evacuando deduco; (2) paullum evacuo.

Ὑπόλαπαρος, ον, mollis, vacuus, ut ὑπόκενος.

Ὑπολεαίνω, aliquantum lævigo, extenuo.

Ὑπολέγω, pronuncio, addo dicendo, præeo verba, rationem habeo.

Ὑπολέθριος, α, ον, nonnihil perniciosus.

Ὑπολείβομαι, fut. ψομαι, subtus fluo, scaturio, vel leniter fluo aut stillo, aut diffluo, [illegible]

Ὑπολείβω, libo, *Æsch.*

Ὑπόλειμμα, ατος, τὸ, quod residuum est, reliquiæ; *item* reliqua *in re pecuniaria*, R. Ab

Ὑπολείπω, fut. ψω, relinquo, reliquum facio; (2) deficio, minuor; (3) *in med.* non solvo sc. totum quod debeo, ὑπολείπομαι, relinquor, minuor, deficio. Δέδοικα δὲ μᾶλλον μὴ ϗ τοῖς παισὶν αὐτὸν ὑπολίπωμεν, *Thuc.* Τίν' ὑπολείπομαι τύχην; *Eur. Hel.* 300. Ὁπόταν δνοφερὰ νὺξ ὑπολειφθῇ, recesserit, *Soph. El.* 91. Ὑπολέλειμμαι ἐγὼ μονώτατος, 1 *Reg.* 19, 10. Οὐχ' ὑπέλιπε μοὶ εὐλογίαν, πάτερ; *Gen.* 27, 36.

Ὑπολειφθῆναι, *relictum esse*, aor. 1. inf. pass.

Ὑπόλειψις, idem quod ὑπόλειμμα, *Theoph.*

Ὑπόλεπρος, ου, ὁ ϗ ἡ, paullum scaber.

Ὑπόλεπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, gracilis, subtenuis.

Ὑπολευκαίνω, subalbidum seu subcandidum reddo; ὑπολευκαίνομαι, albesco, *Il.* 5, 502.

Ὑπόλευκος, ου, ὁ ϗ ἡ, candicans, albicans, albidus, vel subalbidus. *Gl. V.* subalbus, albidus.

Ὑπολήγω, f. ξω, paulatim desino, intereo. Καὶ ἡ ἐξ ἀρχῆς αὐτῶν ἀρετὴ κατὰ μικρὸν ὑπέληξεν, *Ælian.*

Ὑπόλημμα, ατος, τὸ, id ipsum quod susceptum est; (2) conceptus. Ab ὑπολαμβάνω.

Ὑπολήνιον, ου, τὸ, vas quod torculari subjacet, lacus. *Gl. V.* torcularium. Ex ληνός.

Ὑπολήνιος, ου, ὁ ϗ ἡ, torcularius, *Gl. V.*

Ὑποληνὶς, ίδος, ἡ· vide ὑπολήνιον. Ἐν δὲ χρυσείας ὑποληνίδας ἐπλήσαντο, *Callim.*

Ὑπόληξις, εως, ἡ, cessatio, finis, ab ὑπολήγω.

Ὑποληπτικὸς, ἡ, ὸν, suspiciosus, *Gl. V.* (2) opinator, δύναμις ὑποληπτικὴ, facultas opinandi.

Ὑποληπτικῶς, *adv.* opinando, per opinionem.

Ὑποληπτὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, de quo opinio concipitur, concipi potest, aut jam concepta est. Ab ὑπολαμβάνω. Unde

Ὑπόληψις, εως, ἡ, susceptio; (2) responsio, qua aliquem excipimus loquentem aut canentem; (3) suspicio; (4) opinio, existimatio; (5) etiam de bona fama, ut Lat. existimatio.

Ὑποληρέω, deliro, ut *simp.*

Ὑπολίζων, ονος, ὁ ϗ ἡ, paulo minor, vel minor. *Il.* 18, 519.

Ὑπόλιθος, ου, ὁ ϗ ἡ, lapidosus, saxosus, petrosus, vel aliquatenus lapidosus.

Ὑπολιμπάνω, relinquo; (2) deficio; ἡμῖν ὑπολιμπάνων ὑπογραμμὸν, 1 *Pet.* 2, 21.

Ὑπολιμώδης, εος, ὁ, ἡ, paulum famelicus.

Ὑπολιπαίνω, pinguefico.

Ὑπολίπαρος, ὁ ϗ ἡ, subpinguis, pinguiusculus.

Ὑπολιπὴς, έος, ὁ, ἡ, reliquus. Ab ὑπολείπω.

Ὑπολισθαίνω, f. σθήσω, sublabor. *Gl. Vet.* paulatim delabor.
Ὑπόλισπος, ου, ὁ καὶ ἡ, nates graciles habens.
Ὑπόλιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, tenuiculus, *Gl. V.*
Ὑπόλιχνος, ου, ὁ καὶ ἡ, gulosus, gulæ deditus.
Ὑπολογέομαι, οῦμαι, deducor; ὑπολογηθέντων, deductis, *Ph.* Ab ὑπόλογος.
Ὑπολογίζομαι, f. ίσομαι, reputo, rationem alicujus rei ad excusandum habeo; *unde pro* excuso, ignosco, absolvo; *item* imputo: dicitur tamen de personis, quarum ratio, respectus habetur, in rationibus deductionem facere. Ὑπολογίζεσθαι κίνδυνον τοῦ ζῆν, *Plat.* Οὐδὲν οἴομαι τοῦτο ὑπολογιστέον, ὅτι πλεῖ ἐν τῇ νηΐ, *Id.* Ὑπολογίζεσθαι τὴν τιμὴν ἐκ τῶν ὀψωνίων, *Polyb.* 6, 39, 15. Hinc
Ὑπολογισμὸς, οῦ, ὁ, cum alicujus rei ratio habetur.
Ὑπόλογος, ου, ὁ, cujus ratio habetur, maxime in excusando vel absolvendo; (2) numerus ad alterum ita relatus, ut minoris vicem obtineat.
Ὑπόλοιπος, ου, ὁ καὶ ἡ, reliquus, restans. Οὐκοῦν ὑπόλοιπόν σοι τὸ Βάραθρον γίνεται, *Aristoph. Plut.* 430. Ab ὑπολείπω.
Ὑπόλοξος, ον, leviter obliquus.
Ὑπολοχαγὸς, οῦ, ὁ, propræfectus cohortis.
Ὑπολύδιος, sublydius eadem forma qua ὑποδώριος.
Ὑπολύριος, ὁ καὶ ἡ, aptus modulationi, *Ar.*
Ὑπόλυσις, εως, ἡ, solutio, resolutio, dissolutio. Ab
Ὑπολύω, f. ύσω, qu. dic. subsolvo, subtersolvo. *Gl. V.* excalceo; ὑπολύομαι, discalceor, excalceor, *Gl. V.* (2) solvo, exsolvo, resolvo; (3) debilito. Ταύτας (περσικὰς) ὑπολύσας, ἀναμέτρει τὸ χωρίον, *Arist. Nub.* 152. *Il.* 1, 401.
Ὑπολαΐς, ΐδος, ἡ, curruca, *avis.* Angl. A HEDGE SPARROW.
Ὑπολωφάω, desino paulatim, vel desino.
Ὑπομάζιον, τὸ, mamillare, *V. L.*
Ὑπομάζιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui adhuc est lactens; ὑπομαζίδιοι, subrumi, *Gl. V.* A μαζός.
Ὑπομάσθιος, et ὑπομαστίδιος, idem.
Ὑπομαίνεσθαι, paulum furere.
Ὑπόμακρος, ον, paulum longior.
Ὑπομαλακίζομαι, paululum timeo, *item* languesco.
Ὑπομαλάσσω, vel ὑπομαλάττω, fut. ξω, subtus mollio; (2) paullum mollio.
Ὑπόμαξον, 2. sing. aor. 1. imperat. act. verbi ὑπομάσσω.
Ὑπομαραίνομαι, qu. dic. submarcesco, subflaccesco.
Ὑπόμαργος, ου, ὁ καὶ ἡ, vecors, stolidus; (2) petulans.
Ὑπομάσσω, vel άττω, f. ξω, conspergo, illino. Ὑπόμαξον τᾶς τήνω φλιᾶς καθυπέρτερον, *Theoc.* 2, 60.
Ὑπομάσχαλον, ου, τὸ, qu. dic. subalare. *Gl. V.* laterale. A μασχάλη.
Ὑπόμαυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, obscurus; subluculus.
Ὑπόμβρος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui subest humor, proprie ex imbre.
Ὑπομειδάω, subrideo, *Anac.*
Ὑπομειδιάω, ῶ, f. άσω, subrideo, aut clam rideo. Ὑπεμειδίασε Κύπρις, *Anacr.* 44.
Ὑπομείνας, aor. 1. part. act. verbi ὑπομένω.
Ὑπομείων, ονος, ὁ καὶ ἡ, qui infimi ordinis et sortis est. *Xen.* Exponitur etiam centurio, subminister.
Ὑπομελαίνω, nigrico.
Ὑπομελανδρυώδης, ες, salsamento thunnino similis. A μελάνδρυς, vel μελανδρύαι.
Ὑπομέλας, αινα, αν, subniger, nigricans.
Ὑπομεμψίμοιρος, ον, paullum querulus de sorte.
Ὑπομενετικὸς, ἡ, όν, patiens. Ab ὑπομένω.
Ὑπομενητέα, subeunda, *Ph.* Ab eod.
Ὑπομενητικὸς, ἡ, όν, patiens, tolerans; perpessitius, *Gl. V.* Ab eod.
Ὑπομενητὸς, ὁ καὶ ἡ, tolerabilis. Ab
Ὑπομένω, f. νῶ, sustineor, patior, perpetior, tolero, fero, persevero, *Ph. Gl. V.* item remaneo, exspecto; ὑπομεῖναι, tolerare, *Ph* a. 1. inf. Ὑπὲρ ἧ οὐδὲν ὅ, τι τῶν δεινῶν οὐχ ὑπομενητέον, *Isocrat.* Πολλὴν ἄθλησιν ὑπεμείνατε παθημάτων, *Heb.* 10, 32. Μακρὸν οὐχ ὑπέμεινεν ὄλβον, *Pind.* Πάντα κίνδυνον ὑπομεῖναι τοῦ ἐπαινεῖσθαι ἕνεκα, *Xen.*
Ὑπομεμενηκότα, acc. sing. perf. part. act.
Ὑπομερίζω. fut. ίσω, subdivido. Hinc
Ὑπομερισμὸς, οῦ, ὁ, subdivisio.
Ὑπομηκάομαι, ῶμαι, admugio.
Ὑπομήκης, εος, ὁ καὶ ἡ, qu. dic. sublongus, longiusculus, oblongus. Ex ὑπὸ et μῆκος.
Ὑπομηλίζω, fut. ίσω, sum colore in luteum vergente.
Ὑπόμιγμα, ατος, τὸ, admixtio. Ab
Ὑπομίγνυμι, fut. ίξω, clam misceo, vel paullatim misceo.
Ὑπομιμνήσκω, in memoriam revoco, admoneo, præmoneo, ὑπέμνησεν, admonuit, *Ph.* a. 1. Ὑπομνήσει ὑμᾶς πάντα ἃ εἶπον ὑμῖν, *Joan.* 14, 26. Ὑπομιμνάσκων τῶ τραύματος, *Theoc.* 21, 50. Ὑπεμνήσθη ὁ Πέτρος τοῦ λόγου τοῦ Κυρίου, *Luc.* 22, 61.
Ὑπομισέω, leviter odi.
Ὑπόμισθος, ου, ὁ καὶ ἡ, conductus mercede.
Ὑπομνάομαι, ῶμαι, clam ambio nuptias, feminam ad adulterium pellicio.
Ὑπόμνημα, ατος, τὸ, quod rei alicujus reminisci facit, monumentum; (2) commentarius, i. e. liber, in quo capita tantum in rerum memoriam attinguntur, ὑπομνήματα, gesta, *Ph.* al. *Gl. V.* annales. Ab ὑπομιμνήσκω. Hinc
Ὑπομνηματίζω, fut. ίσω, in commentarium refero, commentariis scriptis interpretor. *Gl. V.* commentor, admonefacio, peto, rogo. Ἐπεὶ δ' ἐνεκελεύσω καὶ ἡμᾶς τι περὶ ὕψους πάντως εἰς σὴν ὑπομνηματίσασθαι χάριν, *Longin.* 1. Οἱ ὑπομνηματισάμενοι, commentatores, interpretes, passim apud Scholiastes. Vide *Scholiast. Sophoclis ad Œd. Col.* 389. Hinc
Ὑπομνηματισμὸς, οῦ, ὁ, interpretatio quæ fit commentariis scriptis; (2) literæ publicæ, commentarii; (3) decretum in literas relatum.
Ὑπομνηματικὰ συγγράμματα, scripta ad memoriæ tantum subsidium, *Bud.*
Ὑπομνηματιστὴς, οῦ, ὁ, commentator, commentarius, *Gl. V.* (2) scriba publicus.
Ὑπομνηματογράφος, ου, ὁ, qui hypomnemata scribit, commentariorum scriptor. *Gl. V.* actuarius, memoralis. Ex ὑπόμνημα et γράφω.
Ὑπομνῆσαι, aor. 1. inf. act. verbi ὑπομιμνήσκω.
Ὑπομνήσει, 3. sing. fut. 1. ind. act.
Ὑπόμνησις, εως, ἡ, monitio, admonitio, commonefactio, commemoratio rerum præteritarum. Εἰς δάκρυα περβμεύεσ' ὑπόμνησιν κακῶν, *Eurip. Or.* 1032. Ab ὑπομιμνήσκω.
Ὑπομνηστεύω, et ὑπομνηστεύομαι, despondeo.
Ὑπομνηστικὸν, οῦ, τὸ, commentarius, et memoriale. *Ph.* commentarium, commonitorium. Ab ὑπομιμνήσκω.
Ὑπόμνυμι, prorogo rem jurejurando, excusans me cum jurejurando, dilationem peto. Ὑπομνυσαμένου δὲ Μενεκλέους, καὶ πάλιν διαχειροτονίας γενομένης, *Xen.*
Ὑπομονὴ, ῆς, ἡ, sustentatio qua impetus et incursus alicujus rei sustinetur; (2) remansio, perseverantia, ut belli; (3) tolerantia, patientia. Ab ὑπομένω.
Ὑπομονητικὸς, ἡ, όν, patiens, tolerans.
Ὑπομονητικῶς, *adv.* patienter.
Ὑπομονικὸς, ἡ, όν, idem. Ab eod.
Ὑπομοσία, ας, ἡ, dilatio, quæ jurejurando postulatur et impetratur, rectius ὑπωμοσία. Ab ὑπόμνυμι.
Ὑπομοσχεύω, fut. εύσω, novellos surculos sero, *met.* sero, v. gr. bellum, odia. A μόσχος.
Ὑπομόχθηρος, ου, ὁ καὶ ἡ, subimprobior, ineptior.
Ὑπομόχλιον, ου, τὸ, quod vecti subjicitur.
Ὑπομυθέομαι, οῦμαι, proloquor.
Ὑπομυκάομαι, qu. dic. submugio, *Æsch.*
Ὑπόμυξος, ον, mucosus. A μύξα.
Ὑπομύσαρος, ου, ὁ καὶ ἡ, fœtidus, olidus, graveolentior.
Ὑπομύω, comprimo, *Ath.*
Ὑπόμωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, stultior.
Ὑπονεάζω, juvenesco.
Ὑπονεάω, ῶ, terram, agrum novo.
Ὑπονέμομαι, depascor, *Epigr.* (2) suffodio muros, unde decipio. *Hes.* Ex νέμω.
Ὑπονευρίζω, subnervo, *Gl. V.* Ex νεῦρον.
Ὑπονεύω, innuo, nutu significo; (2) annuo.
Ὑπονέφελος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sub nubibus est; nubilus, *Gl. V.* Ex νεφέλη.
Ὑπονέω, subter aquas nato, aquas subeo.
Ὑπονήϊος, sub Neïo situs, Neïo subjectus, *Hom.*
Ὑπονήχομαι, fut. ξομαι, idem.
Ὑπονίπτω, fut. ψω, lavo ut pedes.
Ὑπονιτρώδης, ες, paullum nitrosus. A νίτρον.
Ὑπονίφω, aliquantum ningo, *Ph.* -ομαι, nive obruo; νὺξ ὑπονιφομένη, nox nivosa.
Ὑπονοέω, ῶ, f. ήσω, suspicor, suspectum habeo; (2) conjicio, opinor. Σὺ μηδὲν εἰς ἔμ' ὑπονόει τοιοῦτο, *Aristoph. Plut.* 361. Ὑπονόησεν σύ μοι, *Id. Lys.* 38. Ἃ δ' οὐ λέγουσιν, ταῦθ' ὑπονενοήκαμεν, *Ib.* 1238. Ὑπονοεῖς θ' ἃ μή σε χρὴ, *Eur. Iph. in Au.* 1159. Τίνα με ὑπονοεῖτε εἶναι; *Act.* 13, 25. Hinc
Ὑπονόημα, ατος, τὸ, cogitatum, opinio.
Ὑπονοητὴς, οῦ, ὁ, suspiciosus, *Gl. V.*
Ὑπονόθευσις, εως, ἡ, corruptela.
Ὑπονοθευτὴς, οῦ, ὁ, corruptor. Ab
Ὑπονοθεύω, f. εύσω, clam adultero, *Ph.* corrumpo. Ὑπενόθευσεν Ἰάσων ὁ ἀδελφὸς Ὀνίου τὴν ἀρχιερωσύνην, *2 Macc.* 4, 7. Καὶ ὁ μὲν Ἰάσων ὁ τὸν ἴδιον ἀδελφὸν ὑπονοθεύσας, ὑπονοθευθεὶς ὑφ' ἑτέρου, *Ib.* 26.
Ὑπόνοια, ας, ἡ, suspicio, opinio; (2) allegoria. Figura est, quum aliud dicitur quam audiens expectabat. (2) Θεομαχίας ὅσας Ὅμηρος πεποίηκεν, οὐ παραδεκτέον εἰς τὴν πόλιν, εἴτ' ἐν ὑπονοίαις πεποιημένας, εἴτ' ἄνευ ὑπονοιῶν, *Plat. de Republ.* 2, 378. Οὓς (μύθους) ταῖς πάλαι μὲν ὑπονοίαις, ἀλληγορίαις δὲ νῦν λεγομέναις, *Plutar. de audiend. Poet.* 19. A νόος.
Ὑπονομεύω, fut. εύσω, cuniculos ago; (2) per fraudem et quasi cuniculos conscisco alteri malum:
Ὑπονομηδὸν, *adv.* per cuniculos. Ab
Ὑπόνομος, ου, ὁ καὶ ἡ, occulte depascens; (2) cuniculosus, qui est instar fossæ subterraneus; (3) occultus, et cuniculo similis. *Subst.* fossa subterranea et operta. *Ph.* cuniculus, cloaca; ὑπόνομοι, tubi, *Ph.* (3) Μαρίου καταδύντος ἐς τάφρους ὑπονόμου, *App. Bell. Civ.* 1, 94. Ῥηγνῦσι δὲ ἡ γυνὴ νυκτὸς ἐς ὑπόνομον λυμάτων καθῆκεν, *Id. ibid.* 4, 40. A νέμω.
Ὕπονος, et ὑπονίσκος, ὁ, asellus suppositus, genus machinæ, quo fit extensio ad inferiora. Ab ὄνος.
Ὑπονοσέω, ῶ, ægrotare incipio, languesco. Ὑπενόσει τοιγαροῦν ἤδη, καὶ πονήρως εἶχεν, *Luc.*
Ὑπονοστέω, ῶ, f. ήσω, me recipio, recedo. Hinc Herod 17.62
Ὑπονόστησις, εως, ἡ, quum quid retrorsum abit, aut subsidit; recessus, reditus, detectio.
Ὑπονοτίζω, fut. ίσω, humecto.
Ὑπονυμφὶς, ίδος, ἡ, mulier quæ a latere sponsæ est. A νύμφη.
Ὑπονύσσω, fut. ξω, stimulos subdo, vel clam pungo, vexo. Ἄκρα δὲ χειρῶν Δάκτυλα πάνθ' ὑπένυξεν, *Theocr.* 19, 3.
Ὑπονυστάζω, paullum dormio.
Ὑπόνωθρος, ον, subobscurus, stolidus, &c.
Ὑπόξανθος, ου, ὁ καὶ ἡ, subflavus, flavescens. *Gl. V.* rubeus.
Ὑποξενίζω, fut. ίσω, peregrino sermone utor; (2) peregrina ratione utor. Ἐπακροῶμαι σοῦ .... παρασάγγας ὑποξενίζοντος, *Luc.*
Ὑποξέω, fut. έσω, radendo polio.
Ὑποξηραίνω, idem quod simplex.
Ὑποξηρασία, ἡ, ariditas.
Ὑπόξηρος, ου, ὁ καὶ ἡ, aridus; (2) in angustum tenuatus.
Ὑποξίζω, subacidus sum. Ὑποξίζων ἄρτος; *Athen.*
Ὑπόξυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, subtus ligneus.
Ὑποξυρέω, ῶ, f. ήσω, subrado, vel leviter novacula rado.
Ὑποξὺς, εος, ὁ καὶ ἡ, leviter acuminatus seu mucronatus, subacutus; (2) subacidus, acorem quadamtenus referens.

Ὑποξύω, subrado, *Gl. V.* Θῖνας ὑποξύουσα Λι ὄφρυόεσσα, *Dion. Per.* 385.
Ὑποπαίζω, alludo.
Ὑποπαλαίω, fut. αίσω, qu. dic. subluctor, luctando subservio.
Ὑποπαραληρέω, paulum deliro.
Ὑποπαρθένος, ἡ, paullum adhuc virgo, h. e non cuivis se prostituens.
Ὑποπαρωθέω, ῶ, fut. ωθήσω, vel ώσω, clam submoveo, latenter dejicio.
Ὑπόπασον, ου, τὸ, quod inspersum est; (2) stratum. Ab
Ὑποπάσσω, fut. άσω, inspergo, adspergo.
Ὑποπαταγέω, ῶ, fut. ήσω, adstrepo.
Ὑποπατέω, ventrem levo, melius ἀποπατέω.
Ὑπόπαχυς, εος, ὁ ϗ ἡ, crassiusculus, subpinguis.
Ὑποπεινάω, ῶ, paullum esurio. Καὶ παιδαρίων ὑποπεινώντων, *Aristoph. Plut.* 535.
Ὑποπέλιδνος, idem quod ὑποπέλιος. Unde
Ὑποπελιάζω, sublividus sum, *R.*
Ὑποπέλιος, ου, ὁ ϗ ἡ, subfuscus, sublividus.
Ὑποπέμπω, fut. ψω, submitto, clam mitto, suborno, suppono.
Ὑποπεπτηῶτας, acc. plur. perf part. act. *Ion.* et per *Ectas.* pro ὑποπεπτηχότας, ab ὑποπτήσσω.
Ὑποπεράτωσις, εως, ἡ, perfectio, consummatio. A περατόω.
Ὑποπέρδομαι, suppedo. Ὁ δὲ πυττόμενος ταῖσι πλατείαις ὑποπερδόμενος, *Aristoph. Ran.* 1215.
Ὑποπερικλάω, infringo, *V. L.*
Ὑποπεριπλύνομαι, leviter eluor, de levi proluvie ventris.
Ὑποπερκάζω, fut. άσω, paulatim nigresco, paulatim maturesco, *Od.* 7, 126.
Ὑποπετάζω, substerno. Hinc
Ὑποπέτασμα, τος, τὸ, quod substratum est.
Ὑπόπετρος, ου, ὁ ϗ ἡ, sub se petras sive lapides habens, saxosus, petrosus. Ex πέτρα.
Ὑπόπηλος, ου, ὁ ϗ ἡ, paulum lutosus.
Ὑποπιέζω, fut. έσω, et άζω, άσω, exprimo, elido.
Ὑποπιθηκίζω, simiam imitor. Ὑπό τι μικρὸν ἐπιθήκισα, *Aristoph. Vesp.* 1280.
Ὑπόπικρος, ου, ὁ ϗ ἡ, subamarus.
Ὑποπίμελος, ου, ὁ ϗ ἡ, pinguiusculus.
Ὑποπίμπλημι, f. πλήσω, impleo, repleo, quamproxime impleo; ὑποπίμπλαμαι, impleor.
Ὑποπίμπρημι, suburo. Ἥτις ἐκείνας ὑποπίμπρησιν ἀνήρ, *Aristoph. Lys.* 350.
Ὑποπίνω, subbibo, i. e. plusculum vel largius bibo. Ὑπέπινον ἐν ἄστει, *Aristoph. Av.* 500. Ἐκ τούτου δὴ ἔτι ὑπέπινον, *Xen.*
Ὑποπίπτω, cado sub, succido, me submitto; succumbo, *Gl. V.* supplex provolvor ad genua. Est etiam, in manus venio, occurro, incido; item subjectus sum, de locis, ut monti; unde obnoxius, ὑπέπεσεν, succubuit, *Gl. V.* a. 2. Ὑποπεσὼν τὸν δεσπότην, *Aristoph. Eq.* 47. Ὑποπιπτέτω τοῖς σοῖς βελέμασι, *Heliod.*
Ὑποπιττόω, et -σσόω, ῶ, fut. ώσω, pice sublino, (*Met.* concumbo, *P.*) Ἱκανὸν, γὰρ αὐτὴν πρότερον ὑπεπίττου χρόνον, *Aristoph. Plut.* 1094.
Ὑπόπλακος, vel ὑποπλάκιος, ου, ὁ ϗ ἡ, planitiei subjacens, i. e. planus, campestris. A πλάξ.
Ὑποπλάττομαι, fut. σομαι, subeffingo, formo more figuli. Ὑπὸ τοῖς ὄνυξι κηρὸν ὑποπεπλασμένος, *Aristoph. Vesp.* 108.
Ὑπόπλατυς, υος, ὁ ϗ ἡ, aliquantum latus.
Ὑποπλέκω, subnecto, *Gl. V.*
Ὑπόπλεος, ου, ὁ ϗ ἡ, plenus, refertus.
Ὑποπλέω, fut. εύσω, navi subvehor; sublego. Κἀκεῖθεν ἀναχθέντες ὑπεπλεύσαμεν τὴν Κύπρον, *Act.* 27, 4.
Ὑπόπλεως, ου, ὁ ϗ ἡ, *Att.* pro ὑπόπλεος.
Ὑποπλήθω, fut. ήσω, impleo. Ὑποπλησθεὶς τῶν ἀρίστων, *Ælian.*
Ὑποπληρόω, ῶ, idem.
Ὑποπλήσσω, vel -ττω, fut. ξω, succutio, percutio.
Ὑπόπλους, ὁ, navigatio, v. gr. per pontem.
Ὑπόπλουτος, ου, ὁ ϗ ἡ, infra se seu in se opes habens conditas.

Ὑποπνευσάντος, gen. sing. a. 1. part. act. verbi ὑποπνέω.
Ὑποπνέω, fut. εύσω, subtus spiro; (2) leviter spiro; (3) adspiro. Ὑποπνεύσαντος δὲ Νότου, *Act.* 27, 13.
Ὑποποδίζω, retrocedo, *Cam.*
Ὑποπόδιον, ου, τὸ, scabellum, suppedaneum, *Ph.* Ab ὑπόπους.
Ὑποπόδιος, pedi suppositus, *Steph.*
Ὑποποδισμὸς, ὁ, regressus, *Steph.*
Ὑποποιέω, ῶ, et έομαι, οῦμαι, qu. dic. sub me esse facio, adquiro, comparo, consilio. Ἵνα μὴ δι' ὑμῶν αὐτοὺς οἱ Φωκεῖς ὑποποιήσονται, *Dem.* Hinc
Ὑποποίητος, ου, ὁ ϗ ἡ, adquisitus.
Ὑποποίκιλος, ου, ὁ ϗ ἡ, paulum variegatus.
Ὑποπόλιος, ου, ὁ ϗ ἡ, paulum canus.
Ὑποπολιτεύομαι, subdole remp. administro.
Ὑποπόμπη, ῆς, ἡ, jussum, edictum. Ab ὑποπέμπω.
Ὑποπορεύομαι, eo sub, subeo, clam occupo.
Ὑποπόρευσις, εως, ἡ, ingressus subterraneus. A præc.
Ὑπόπορτις, ιος, ἡ, vitulum habens vacca; (2) quæ liberos habet.
Ὑποπορφυρίζω, fut. ίσω, purpurasco. Ab
Ὑποπόρφυρος, ου, ὁ ϗ ἡ, purpureum colorem referens. Ex πορφύρα.
Ὑπόπους, οδος, ὁ ϗ ἡ, pedes habens, pedibus subnixus.
Ὑποπραΰνω, aliquantum latenterque mitigo.
Ὑπόπρεμνος, ου, ὁ ϗ ἡ, habens aliquid stipitis.
Ὑποπρεσβύτερος, ον, natu grandior, paulo provectior ætate.
Ὑποπρήθω, fut. ήσω, succendo, igne subjecto cremo.
Ὑποπρίω, fut. ίσω, frendeo.
Ὑπόπρωρος, ου, ὁ ϗ ἡ, proram habens depressiorem, *Plut.* Ex πρῶρα.
Ὑπόπτερος, ου, ὁ ϗ ἡ, alatus; pennatus; (2) velox; *Æsch. Ch.* 601. Ex πτερόν.
Ὑποπτεύησι, 3. sing. præs. ind. act. *Dor.* pro ὑποπτεύει.
Ὑποπτεύοντας, acc. plur. præs. part. act. verbi ὑποπτεύω.
Ὑποπτεύω, fut. εύσω, suspicor; (2) suspectum habeo; (3) observo, circumspicio. Οὐδ' ὑποπτεύσωσιν (σε) ὧδ' ἠνθισμένον, *Soph. El.* 43. Τῶν μὲν ὄντων ὑποπτεύων, *Heliod.* Τίν' αἰτίαν ἔχων; ὑποπτεύω τί γὰρ, *Eur. Iph. in Taur.* 1039. Ab ὕποπτος.
Ὑπόπτευτος, idem quod ὕποπτος, *Poll.*
Ὑπόπτης, ου, ὁ, suspicax, suspiciosus; (2) qui apparet et in conspectum venit. Ab ὑπόπτομαι.
Ὑποπτήσσω, f. ξω, præ timore me submitto; (2) formido, revereor; ὑποπεπτηῶτες, perculsi, perf. part. pro ὑποπεπτηχότες. Ὑπέπτησσον οἱ ἥλικες αὐτῷ, *Xen.* Ὑπέπτησσεν ἀεὶ τοὺς Σκύθας, *Luc.*
Ὑπόπτομαι, suspicor, suspectum habeo.
Ὕποπτον, τὸ, suspicio, *Thuc.*
Ὕποπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, suspectus; (2) suspicax, suspiciosus, qui omnia habet suspecta, ac proinde formidolosus; (3) *active*, suspicans. (3) ὕποπτος ὢν δὴ Τρωϊκῆς ἁλώσεως, *Eurip. Hec.* 1135.
Ὑποπτύσσω, f. ξω, complico, in sinus et rugas contraho. Hinc
Ὑποπτυχὶς, ίδος, ἡ, compago, commissura.
Ὑπόπτως, *adv.* suspiciose, per suspicionem.
Ὑπόπτωσις, εως, ἡ, casus, ruina; (2) submissio, humiliatio. Ab ὑποπίπτω.
Ὑποπτώσσω, fut. ξω, idem quod ὑποπτήσσω. Σμικρὸν τι ὑποπτώξασα ἡ νοῦσος, *Aret.*
Ὑποπυθμένιος, α, ον, qui est in fundo.
Ὑποπυθμὴν, ὁ ϗ ἡ, idem.
Ὑποπυθμίδιος, ὁ ϗ ἡ, *Ep. Suid.*
Ὑποπυΐσκω, suppuro.
Ὑποπυκνάζω, suffrequento, *ap. Luc.*
Ὑπόπυος, ον, suppuratus, purulentus. Ex πύον.
Ὑποπυρρίζω, fut. ίσω, subrufus sum. Ab
Ὑπόπυρρος, ου, ὁ ϗ ἡ, subrufus, *Gl. V.* rufus.
Ὑπόπωλος, ὁ, ἡ, pullum habens secum.
Ὑποῤῥάπτω, subsarcio, subsuo, resarcio, *Gl. V.* Vide ὑποῤῥάπτω.

Ὑποῤῥαφὴ, ῆς, ἡ, subsutio, resarcinatio, plicatura, *Ph.* A præc.
Ὑποργίζομαι, subirascor.
Ὑπορέγχω, paululum, leniter sterto.
Ὑπόρειος, ου, ὁ ϗ ἡ, in ima parte montis situs, monti subjectus; ὑπόρειον, et ὑπόριον, τὸ, parvum promontorium. Ex ὄρος.
Ὑπορθόω, ῶ, fut. ώσω, subrigo, erigo, fulcio, *Gl. V.* ὑπορθοῖ, subrigit, fulcit, *Ph.*
Ὑπόρθριος, ου, ὁ ϗ ἡ, matutinus.
Ὑπόρθωμα, ατος, τὸ, fulcimentum, pedamentum, *Gl. V.* Ab ὑπορθόω.
Ὑπορόφιος, idem quod ὑπωρόφιος, *Poll.*
Ὑπόροφος, ὁ ϗ ἡ, tenuis, imbellis, de voce, ab ὄροφος, tectum, i. e. non exiens ædibus, quæ foris non auditur; vel calamus, per quem stridula vox emittitur.
Ὑποῤῥάπτω, fut. ψω, qu. dic. subsuo, adsuo. Ὑποῤῥαμμένος, subsutus, epith. vestis duplicis; (2) consarcino, ut mendacia. Ὡς δὴ τί δράσων τόνδ' ὑποῤῥάπτεις λόγον, *Eur. Alc.* 534.
Ὑποῤῥαχὶς, ίδος, ἡ, cavum sub dorso ad lumbos.
Ὑποῤῥέω, subterfluo, subterlabor; (2) sensim fluo, seu influo, emano. Ἠρέμα ὑποῤῥεῖ πρὸς τὰ ἤδη, *Plato.* Ὑποῤῥέοντος τοῦ χρόνου, *Aristoph. Nub.* 1292.
Ὑποῤῥήγνυμι, seu ὑποῤῥηγνύω, fut. ξω, rumpo, abrumpo, discindo, ὑποῤῥήγνυμαι, subtus rumpor, erumpo; ὑπεῤῥάγη, aor. 2. pass. *Il.* 8, 558, et 16, 300.
Ὑπόῤῥηνος, ου, ὁ ϗ ἡ, agnum sub se habens. A ῥήν.
Ὑπόῤῥιζος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui est sub radice, radici subjectus, radice nixus. A ῥίζα.
Ὑποῤῥίνιον, τὸ, barba quæ sub naribus enascitur, *Poll.*
Ὑπόῤῥινον, ου, τὸ, barba quæ sub naribus nascitur, mustax. Ex ὑ. et ῥίν.
Ὑπόῤῥινος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui sic loquitur ut vox in naribus stridat. Ex iisd.
Ὑποῤῥιπίζω, fut. ίσω, ignem prope extinctum flatu exsuscito, *App. Bell. Civ.* 1, 105.
Ὑποῤῥιπτέω, ῶ, subjecto, *Gl. V.*
Ὑποῤῥίπτω, fut. ψω, subjicio; *inpr.* alterius potestati.
Ὑποῤῥοιζέω, ῶ, fut. ήσω, substrido, substrepo.
Ὑπόῤῥυσις, εως, ἡ, defluxio.
Ὑποῤῥωδέω, ῶ, fut. ήσω, paullulum metuo et horreo. Οὔ ἡ τεκοῦσα σὺ, χ' ὑποῤῥωδοῦσ' ἐμοῦ, *Eur. Supp.* 345.
Ὑποῤῥὼξ, ῶγος, rupes, saxum, *Sch. Aristoph.* nisi leg. ἀποῤῥὼξ, *Ern.*
Ὑπορύσσω, vel ύττω, fut. ξω, subtus fodio, suffodio, cuniculos ago, subruo. Δίδια γὰρ μή τις ὑπορύξας τὸν τοῖχον ὑφέληται ταῦτα, *Luc.* Ὑπορύττων τὰ τείχη, *Ælian.*
Ὑπορχέομαι, οῦμαι, salto ad cantum. Ὀρχησις ἀλτική, ἣν ὑπωρχοῦντο διαπορευόμενοι τὴν πόλιν, *Plut.* Hinc
Ὑπόρχημα, ατος, τὸ, cantilena, quæ saltantibus accinitur, vel ad quam chorus choreas saltat, *Aristot.* 1, 26. Hinc
Ὑπορχηματικὸς, ή, όν, qui ad cantilenas saltantium pertinet.
Ὑπόρχησις, ἡ, saltatio ad cantum.
Ὑπόρω, excito. Τοῖον γὰρ ὑπώρορε μοῦσα λίγεια, *Odyss.* 24, 62.
Ὑποσαγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, clitellarius. Ex σάγη.
Ὑπόσαθρος, ου, ὁ ϗ ἡ, subputris, ex parte putris, *P.* vitiosus, *Ern.*
Ὑποσαίνω, subblandior.
Ὑποσακκίζειν, subcolare; (2) furari. Ὑποσακκίζειν χρήματα, *Herodot.* Vide *Ern.*
Ὑποσαλεύω, f. εύσω, submoveo, leniter moveo vel concutio. Ὑπεσαλεύετο αὖθις ὁ δῆμος εἰς ὀργὴν, *Appian.*
Ὑπόσαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui est in jactatione, instabilis. A σάλος.
Ὑπόσαπρος, ου, ὁ ϗ ἡ, aliquid occultæ putredinis habens.
Ὑποσαρκίδιος, ου, ὁ ϗ ἡ, subtercutaneus, *Gl. V.* Ex ὑ. et σάρξ.
Ὑποσάρκιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui sub carne latet. Ex isd.
Ὑποσαρκόω, carne subter repleo, *Gal.*

Ὑποσεισθεὶς, aor. 1. part. pass. verbi ὑποσ-

Ὑπόσεισμα, ατος, τὸ, micæ concussio elisæ.

Ὑποσεισμὸς, ῦ, ὁ, succussio, succussus. Ab

Ὑποσείω, fut. είσω, succutio, latenter excutio, *Od.* 9, 385.

Ὑπόσιμος, ὁ ϗ ἡ, idem quod σιμός.

Ὑποσεύομαι, irruo. Τῶν δ' ὑποσευομένων καναχίζε πέσ' εὐρέῖ χθὼν, *Hesiod. Scut.* 378.

Ὑποσευόμενοι, nom. plur. præs. part. pass.

Ὑποσημαίνω, indico, significo; (2) signum do, antesignanum et auctorem me præbeo; (3) subscribo nomen. Τῷ δὴ μέλας αὐταῖς τὸ ἐνδόσιμον ὁ ἕτερος χορὸς ὑπεσήμαινεν, *Heliod.*

Ὑποσημασία, ας, ἡ, subscriptio. A præc.

Ὑποσημειόω, ῶ, f. ώσω, notis excipio; (2) annoto, *Gl. V.* ὑποσημειοῦμαι, adumbro, designo. Hinc

Ὑποσημείωσις, εως, ἡ, subscriptio, *Gl. V.* subnotatio; (2) annotatio.

Ὑποσήπω, putrefacio, *R.*

Ὑποσιγάω, sileo, nihil dico ad ea quæ alius dicit, non accino vel concino canenti.

Ὑποσίδηρος, ον, ferreus.

Ὑπόσιμος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, paululum simus, *Gl. V.* subsimus. Hinc

Ὑποσιμόω, ῶ, fut. ώσω, leniter pando, incurvo.

Ὑποσιωπάω, ῶ, fut. ήσω, reticeo, celo, supprimo.

Ὑποσιώπησις, ἡ, figura oratoria, reticentia, suppressio sermonis, *Steph.*

Ὑποσκάζω, f. άσω, leviter claudico; *Ph.* ὑποσκάζει, vacillat.

Ὑποσκαλεύω, fut. εύσω, surculo suscito. Τὸ πῦρ ὑποσκάλευε, *Aristoph. Ach.* 1019.

Ὑποσκαλμὶς, ίδος, ἡ, scalmi basis, seu quod sub scalmo est. A σκαλμός.

Ὑπόσκαμβος, ον, leviter inflexus.

Ὑποσκάπτω, fut. ψω, suffodio, subtus fodio, in ima parte circumfodio. Μακρά μοι ὁ αὐτόθεν ἅλμαθ' ὑποσκάπτοι τις, *Pind.* Hinc

Ὑποσκαφὴ, ῆς, ἡ, suffossio; (2) locus cavus sub terra.

Ὑποσκαφισμὸς, ῦ, ὁ, purgatio frumenti quæ fit alveo, vanno, *Plut.* quod a σκαφίζω.

Ὑποσκελίζω, f. ίσω, subjecto crure everto, supplanto; (2) decipio. Τὰς προθυμίας ὑποσκελίζετε τῶν ἀνδραγαθίζεσθαι προῃρημένων, debilitate, *Philo.* A σκέλος. Hinc

Ὑποσκέλισμα, ατος, τὸ, lapsus seu ruina ex supplantantis fraude; (2) fraus.

Ὑποσκελισμὸς, ῦ, ὁ, cum aliquem crure subjecto labefactamus. Ab eod.

Ὑποσκέπτομαι, considero.

Ὑποσκευὴ, ῆς, ἡ, substructio, *Gl. V.*

Ὑποσκιάζω, obumbro, *Ath.*

Ὑποσκίασις, εως, ἡ, inumbratio. Ab

Ὑποσκιάω, ῶ, f. άσω, obumbro, umbra tego.

Ὑποσκιόεις, όεσσα, όεν, idem quod

Ὑπόσκιος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, umbrosus, opacus, umbra obtectus. A σκιά.

Ὑπόσκληρος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, subdurus, paulo durior.

Ὑποσκόλιος, ίῦ, ὁ ϗ ἡ, paululum obliquus vel tortus. Ὑποσκόλιος αὐχὴν, *Aret.*

Ὑποσκότεινος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, subobscurus.

Ὑποσμὸς, ῦ, ὁ ϗ ἡ, subolens, leviter fragrans; (2) qui odoratur, qui olfacit. Ex ὑπὸ et ὀσμή.

Ὑποσμύχω, fut. ξω, suburo, paulatim igni latente exuro; (2) paulatim exedo, ut cura, amore.

Ὑποσόλοικος, aliquantum solœcus, *Cic.*

Ὑπόσομφος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, qu. dic. subinanis et subfungosus veluti spongia.

Ὑπόσοφος, ον, sapienti similis.

Ὑποσπαθισμὸς, ὁ, incisio tribus divisionibus super frontem facta, &c. *Steph.*

Ὑποσπαίρω, subpalpito, *Suid.*

Ὑποσπανίζω, fut. ίσω, aliquantum laboro penuria, aliquantum egeo. Τί δ' ἐστὶ χρείας τοῦδ' ὑπεσπανισμένον, *Soph. Aj.* 751.

Ὑποσπάω, ῶ, fut. ασω, subtraho, subduco. *Gl. V.* ὑποσπῶ, subvello; ὑποσπᾷ, subtrahit, *Ph.* Οὐδ' ὑπέσπασε ψυχὴ πόδ', *Eur. Bac* 846.

Ὑποσπείρω, occulte sero seu semino. Ταῦτα [illegible] τὸ αὐτῷ, [illegible]. Ταῖς πόλεσι Μηδισμοῦ ὑπέσπειρεν ἀρχὰς, *Plut.*

Ὑποσπληνίζομαι, splenis utor.

Ὑπόσπληνος, ον, lienis incommodis obnoxius, seu paululum vexatus.

Ὑποσποδίζω, aliqua ex parte cinericeus sum, aliquatenus cinerem refero; (2) comprimo fœminam, *Etn.*

Ὑπόσπονδος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, dicitur aliquid facere, qui facit pactis induciis; (2) fœderatus, *Ph. Plut. in Pelopid.* 18. Ex σπονδή.

Ὑποστάζω, stillo, distillo.

Ὑποστάθμη, ης, ἡ, quod subsidit, atque in imo consistit. Unde (2) fæx, seu sedimentum; (3) fundamentum, *Diodor.* Ab ὑφίσταμαι.

Ὑποσταίην, aor. 2. opt. act. verbi ὑφίστημι.

Ὑποστὰς, [illegible] aor. 2. part. act.

Ὑπο[illegible] aor. 1. part. act. [illegible] pro ὑποστήσαντες.

Ὑπόστασις, εως, ἡ, subsistentia, seu naturæ subsistentia, res natura et revera subsistens, persona; (2) sedimentum, fæces, *item* crassitudo humorum, vaporum, &c. (3) præsentia animi, fiducia; (4) insidiæ; (5) statio militum; (6) subjecta materia de qua disseritur, hypothesis, principia; *item* propositio, *impr.* ap. Diodor. (7) certa persuasio, opinio. Τὰ καθ' ὑπόστασιν, *quæ re ipsa sunt.* Quibus oppon. τὰ κατ' ἔμφασιν. Ab eod.

Ὑποστάτις, *fœm.* ab ὑποστάτης, *Bud.*

Ὑποστάτης, ῦ, ὁ, qui naturam rerum produxit; (2) fulcrum, *P.* Ὁ γὰρ οἱ Ἕλληνες ὑποστάτην ϗ στήριγμα, τοῦτε Ῥωμαῖοι φέρκαν ὀνομάζουσι, *Plut. in Marc. G.* 24. *Angl.* A FROR. Hinc

Ὑποστατικὸς, ἡ, ὸν, auctor et conditor substantiæ; (2) qui ferre omnia potest; (3) personalis.

Ὑποστατικῶς, *adv.* constanter, toleranter, perseveranter, confidenter, fortiter.

Ὑποστατὸς, ὁ ϗ ἡ, tolerabilis, ferendus; ille cui resisti potest. Ἡμῖν γὰρ ἦν τότ' Ἄργος οὐχ ὑποστατὸν, *Eurip. Suppl.* 737. Θνητοῖς γ' οὐδαμῶς ὑποστατός, *Id. Antig. Fragm.* 17.

Ὑποσταχύομαι, augeor in modum spiciferarum plantarum, *Od.* 20, 212. A στάχυς.

Ὑποσταχύοιτο, *succresceret*, 3. sing. præs. opt. pro ὑποσταχύοιτο, *Odyss.* 20, 212.

Ὑπόστεγος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, qui sub tecto seu in ædibus est opertus, occultus. Βεβᾶσιν δωμάτων ὑπόστεγοι, *Soph. Elect.* 1386. A στέγη.

Ὑποστέγω, tego seu occulto.

Ὑποστέλλω, contraho, subtraho, me recipio seu præ metu subduco; *in pass.* contrahor, *inpr.* dolore, metu, *unde sicut in med.* subduco me, desero signa, seu partes, prævaricor, reformido, refugio; (2) aliqua ex parte dissimulo. Ὑπέστειλ' ἱστίον ἀμφὶ τράπεζαν, *Pind.* Ὡς οὐδὲν ὑπεστειλάμην τῶν συμφερόντων, *Act.* 20, 20.

Ὑποστενάζω, f. άξω, idem quod seq. Ὑπεστέναζε ταῦρος ὡς μυκώμενος, *Soph. Aj.* 322.

Ὑπόστενος, subangustus, ima sui parte angustus, *Steph.*

Ὑποστένω, ingemisco, vel suspiria duco. Ὑποστένοι μὲν τ' ἂν ὁ Θεσπίτης λεὼς, *Aristoph. Ach.* 166.

Ὑποστερέω, et

Ὑποστερίσκω, clanculum privo, privo.

Ὑποστερνίζω, fut. ίσω, pectori subdo seu subjicio. Ab

Ὑπόστερνος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, qui sub pectore est. A στέρνον.

Ὑπόστημα, ατος, τὸ, fulcrum; (2) sedimentum; (3) statio, *item* manus, globus conjuratorum, *LXX.* militum. Ab ὑφίσταμαι.

Ὑποστῆναι, aor. 2. inf. act. verbi ὑφίστημι.

Ὑποστήριγμα, ατος, τὸ, quod rei alicui firmandæ et fulciendæ substituitur et supponitur. *Gl. V.* fulcrum. Ab

Ὑποστηρίζω, fut. ίξω, suffulcio, substituo, et suppono aliquid alicui stabiliendo, subrigo, *Ph.* Τῷ λαιῷ βραχίονι τὸ τόξον ὑπεστήριξε,

Ὑποστήσομαι, fut. 1. ind. med. verbi ὑφίστημι.

Ὑποστήτω, 3. sing. aor. 2. imperat. act.

Ὑποστιγμὴ, ῆς, ἡ, subdistinctio. Ab

Ὑποστίζω, subdistinguo, media interpunctione utor, ut colo.

Ὑποστικτέον, *adv. posit.* subdistinguendum. A præc.

Ὑποστίλβω, aliquantulum splendeo, subluceo.

Ὑποστολὴ, ῆς, ἡ, contractio animi, timiditas; (2) hinc fuga, desertio, *inpr.* de milite; (3) dissimulatio, remissio in agendo, prævaricatio etiam. Ab ὑποστέλλομαι.

Ὑποστολίζω, demitto, ut vestem, &c.

Ὑποστομία, fræni ferramenta quæ mandit equus, *Poll.*

Ὑποστοναχίζω, ingemisco, suspiria vel gemitus duco. Γαῖα δ' ὑπεστονάχιζε, *Il.* 2, 781.

Ὑποστορέω, et ὑποστορέννυω, seu ὑποστορέννυμι, substerno, subjicio. Ὑποστόρεσαι νῦν πρῶτα τῆς ὀργάνου, *Aristoph. Conc.* 1024.

Ὑποστόρνυμι, per *Sync.* pro ὑποστορέννυμι. *Steph.*

Ὑποστρατεύω, fut. εύσω, sub aliquo milito.

Ὑποστρατηγέω, ῶ, secundum ab imperatore locum obtineo. Ab

Ὑποστράτηγος, ῦ, ὁ, imperatoris legatus, dux, sed non summus, *Xen. Cyr. Exped.* 5, 140.

Ὑποστρατοφύλαξ, ακος, ὁ, idem.

Ὑποστρεπτέον, *adv. posit.* revertendum, &c. Ab

Ὑποστρέφω, f. ψω, converto, averto; convertere gressum et referre pedem cogo; reduco et reverti facio; (2) pedem refero; in *med.* revertor; (3) recedo, *Gl. V.* Βακχείαν ὑποστρέψων ἅμιλλαν, *Soph. Tr.* 224. Πάλιν ὑποστρέψει βίοτον εἰς αἴδαν, *Eur. Her. Fur.* 739. Ἐπὶ τὴν ἀκμὴν ὑποστρέψει, *Æl.*

Ὑποστρόγγυλος, ον, subrotundus, turbinatus, *Aristot.*

Ὑποστροφὴ, ῆς, ἡ, reversio, reflexio, *Gl. V.* reditus, regressus; ἐξ ὑποστροφῆς, rursus, iteratis vicibus, pedem paulatim referendo, *Eur.*

Ὑπόστροφος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, redux; ὑπόστροφοι, reduces, *Gl. V.*

Ὑποστροφώδης, ες, reversionem efficiens, ut in morbis.

Ὑπόστρυφνος, subacerbus, qui est sapore leviter acerbo, *Diosc.*

Ὑπόστρωμα, ατος, τὸ, stratum, fulcrum. Ab

Ὑποστρώννυμι, seu ὑποστρωννύω, fut. ώσω, substerno, stratum subjicio. Ἵνα μὴ λέκτρ' ὑποστρώσω τινί. *Eur. Hel.* 59. Σποδὸν ὑποστρώσῃς, *Isai.* 58, 5.

Ὑποστρωτέον, substernendum est, *Steph.*

Ὑπόστυλος, ον, columnis fultus seu impositus.

Ὑπόστυφος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, subadstringens. Ab

Ὑποστύφω, leviter adstringo, *Gal.*

Ὑποσυγχύτως, confuse, *Suid.*

Ὑποσυγχύω, et ύνω, confundo, permuto. *In pass.* confuse tractari; (2) confusus, animo perturbatus, *Jos.*

Ὑποσύμβολος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, notas seu signa alicujus rei occulta continens, *R.* seu per notas seu per symbola propositus. A σύμβολον.

Ὑποσυρίζω, fut. ίσω, sibilum quendam et sonum edo, resono, interstrepo.

Ὑποσύρω, subtraho, *Gl. V.* (2) leviter perstringo, paucis defungor in narrando.

Ὑπόσυχνος, ῦ, ὁ, paululum frequens. Εἶχον, ὡς οἶσθα, ὑπόσυχνον ἀργύριον, *Alciphr.*

Ὑπόσφαγμα, ατος, τὸ, diruptio venæ. Unde effusus cruor seu sanguis, qui colligitur vasculo supposito pecudi jugulatæ; *item* suffusio livida. Ab

Ὑποσφάττω, jugulo, jugulum succido, velut supposito cultro.

Ὑποσφὰξ, άγος, ἡ, cavitas illa juguli cui subditur σίδηρος ὁ σφαγεὺς, vel hiatus qui est inter partes juguli dissectas, *Eust.*

Ὑποσφίγγω, substringo, *Gl. V.*

Ὑποσφραγίζω, subsigno, *Gl. V.*

Ὑποσφραγὶς, ῖδος, ἡ, idem quod σφραγίς.

Ὑποσχάζω, fut. άσω, supplanto.

Ὑποσχιδακώδης, ες, assulatim scissilis, *V. L.*

Ὑποσχίζω, submitto.

Ὑπόσχεο, 2. sing. aor. 2. imperat. med. *Ion.* pro ὑπόσχεσο, ab ὑπισχνέομαι, pro ὑποσχοῦ.

Ὑποσχεσίη, ης, ἡ, idem quod

Ὑπόσχεσις, εως, ἡ, promissio; (2) significatio verbi. Ab eod.

Ὑπο-

Ὑποσχετικὸς, ἡ, ὸν, qui facile promittit.
Ὑποσχήσομαι, f. 1. ind med. Ab eod.
Ὑποσχίζω, subtus scindo vel findo. Hinc
Ὑπόσχισμα, ατος, τὸ, subtus fissum; fissura interior. Est et calceamenti genus.
Ὑποσχόμενοι, nom. pl. a. 2. part. med. verbi ὑπισχνέομαι.
Ὑποσχὼν, aor. 2. part. act. verbi ὑπέχω.
Ὑποσώζω, quodammodo, sic satis servo.
Ὑποταγὴ, ῆς, ἡ, subjectio sub imperium alterius, imperium, ditio. Ab ὑποτάσσω.
Ὑποτάγητε, 2. pl. aor. 2. imperat. pass.
Ὑποτακτικὸς, ἡ, ὸν, subjunctivus; (2) qui subjungi potest vel solet. Ab eod.
Ὑποτάμνον, vel ὑποτομὸν, herba succisa quæ inservit incantationibus: ut e contra ἀντίτομον est remedium nempe ab herbis quæ in potionem conciduntur, *Hom. Hym. in Cerer.* 228.
Ὑποτάμνω, *Ion.* pro ὑποτέμνω, *Il.* 5, 74.
Ὑποτανύω, fut. ύσω, subtendo, subter protendo seu extendo, *Il.* 1, 486.
Ὑπόταξις, εως, ἡ, imperium, potestas in quem
Ὑποτάξαντα, acc. sing. aor. 1. part. act. verbi ὑποτάττω.
Ὑποταράσσω, vel ράττω, f. ξω, leviter turbo, nonnihil terrefacio. Μ' ὑπεταράττεν ἐπιχειμένος, *Aristoph. Vesp.* 1275. Κἀγὼ μὲν ὡς εἶδον, ὑπεταράχθην, *Luc.*
Ὑποταρβέω, paveo, timeo, trepido. *Il.* 17, 533.
Ὑποταρτάριος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, qui sub tartaro est, seu tartarum incolens, vel sub tartarum detrusus.
Ὑποτασσόμενοι, nom. pl. part. pass. verbi
Ὑποτάσσω, et ὑποτάττω, fut. ξω, subdo, suppono, subjicio, subjugo, subigo, in potestatem redigo; ὑποτεταγμένος, subjectus, *Gl. V.* Πάντα γὰρ ὑπέταξεν ὑπὸ τȣ̀ς πόδας αὐτȣ̃, 1 *Cor.* 15, 27.
Ὑποταύριον, ȣ, τὸ, locus subjectus peni et testiculis. Ex ὑπὸ et ταῦρος.
Ὑποταφρεύω, fut. εύσω, subruo cuniculis, &c.
Ὑποτείνω, f. ενῶ, subtendo; (2) subjicio, suggero, sc. monendo; (3) *In med.* disputando interrogo, disputando propono. Τὸ γὰρ ἐσλιύσσειν οἰκεῖα πάθη .... μεγάλας ὀδύνας ὑποτείνει, subdit, *Soph. Aj.* 262. Τὰς ἐλπίδας ὑμῖν ὑποτείνων, *Dem.*
Ὑποτειχίζω, f. ίσω, murum substruo, murum subtus munio.
Ὑποτείχισις, εως, ἡ, muri substructio, munitio. A præc.
Ὑποτειχισμὸς, ȣ̃, ὁ, idem.
Ὑποτείχισμα, τὸ, murus substructus, *Thuc.*
Ὑποτελέω, ῶ, fut. έσω, solvo, pendo tributum.
Ὑποτελὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, vectigalis. *Gl. V.* tributarius, *Appian.* A τέλος.
Ὑποτέλλομαι, orior, fio.
Ὑποτέμνω, fut. εμῶ, succido, præseco, præcido; (2) adimo, subtraho, *Gl. V.* ὑποτέμνομαι, intercipio. Ἀγνοεῖ δὲ ὅτι ᾗ ὅλȣ πολιτεύματος ἅμα ὑποτέτμηκεν ἑαυτὸν, *M. Anton.* Ὑποτεμȣ̃μαι τὰς ὁδȣ̀ς σȣ, *Aristoph. Eq.* 291.
Ὑποτέταρτος, ὁ, numerus qui toto quarta parte minor est.
Ὑπότεφρος, paululum cineraceus, cinereum colorem aliquatenus referens, *Ap.*
Ὑποτηρέω, observo, speculor.
Ὑποτίθημι, suppono, subjicio; (2) suppedito; (3) suppono, i. e. veluti principium pono; (4) pignori oppono, oppignero; obligo, *Gl. V.* (5) subjicio alterius potestati; (6) propono, veluti spem, *Eur. Or.* 1186. *In med.* moneo, consulo, edoceo, suggero; (2) pono, statuo, censeo, decerno, propono, propositum mihi habeo; (3) hypothecam do; (4) fingo. ὑποτίθεμαι, pignero. Sed rectius Phrynichus et Thomas magister: Ὑποτίθησι μὲν τὰ ἐνέχυρα ὁ δανειζόμενος, ὑποτίθεται δὲ ὁ λαμβάνων ἤγȣν ὁ δανείζων. ὑποτεθειμένος, suppositus, *Phil.* perf. part. pass. ὑποτεθεῖσαν, obligatam, *Phil.* aor. 1. part. pass. ὑπέθεντο, obligaverunt, *Phil.* aor. 2. med. ὑποτιθέμενος, fiduciarius, *Ph.* præs. part. Σοὶ δ', ὦ νεανίσκ', ȣ̓ κακῶς ὑποθήσομαι, suggeram, *Aristoph. Av.* 1368. Ὑποτιθεὶς τιν' ἐλπίδα; *Eur. Or.* 1175. Ἄκος ὑποτίθεσθαι τῆς λύπης, *Luc.*
Ὑποτίλλω, evello. Ὑποτίλλειν τὴν βοτάνην, *Theophr.*
Ὑποτιμάω, ῶ, fut. ήσω, et άομαι, ῶμαι, proprie litem, mulctam, secundo loco æstimo. Hinc quia id fere reus faciebat; (2) litem mihi æstimo contra actorem; (3) irrogo pœnam; (4) causor, prætextu vel excusatione utor. Τȣ̀ς τε φόρȣς πράσσεσθαι ἐκέλευεν, ὅσȣς αὐτοὶ ὑπετιμήσαντο, *Aristot.*
Ὑποτίμησις, εως, ἡ, pœna, mulctæ æstimatio, *Ern.* (2) prætextus, *P.* excusandi materia. A præc.
Ὑποτιμητὴς, ȣ̃, ὁ, subcensor, æstimator litis, &c. Ab eod.
Ὑποτίτθιος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, qui adhuc e mamilla pendet et lactet. A τίτθος.
Ὑποτιτραίνω, -τιτράω, subtus perforo, subter pertundo, et perterebro, *Steph.*
Ὑποτλάω, -τλῆμι, suffero, sustineo, subeo, *Ep.*
Ὑποτμήσσω, idem quod ὑποτέμνω.
Ὑποτομὰς, ἡ, præcisa, succisa, *Steph.*
Ὑποτομεὺς, έως, ὁ ᾗ ἡ, qui succidit aut præcidit; (2) instrumentum quo aliquid succiditur. Ab ὑποτέμνω.
Ὑποτομὴ, ῆς, ἡ, succisio. Ab eod.
Ὑποτονθορίζω, et
Ὑποτονθορύζω, murmuro, submissa voce loquor. Ὑποτονθορύζȣσι δὲ συγκεκυφότες, αἰτιώμενοι τὸν χρόνον, *Luc.*
Ὑποτοπάζω, conjicio, suspicor. Hinc
Ὑποτοπασμὸς, ȣ̃, ὁ, conjectura, suspicio.
Ὑποτοπέω, ῶ, f. ήσω, conjicio, suspicor; (2) existimo, ut judex. Ἵν' ἀνὴρ, ἀπὸ τȣ̃ τείχȣς εἰσιὼν, μηδὲν κακὸν δρᾶν ὑποτοπῆται, *Aristoph. Thesm.* 503.
Ὑποτραυλίζω, fut. ίσω, balbutio, paulum balbutio, *Luc.*
Ὑποτραχήλιον, ȣ, τὸ, colli pars infra cervicem. A τράχηλος.
Ὑποτραχύνω, parum suaviter adficio, de sono, aspero sono lædo aures.
Ὑπότραχυς, εος, ὁ ᾗ ἡ, subasper.
Ὑποτρείω, *Poet.* pro ὑποτρέω, *ap. Plut.*
Ὑποτρέμω, paululum tremo et trepido, subtimeo. Καὶ εἶπον ὑποτρέμων, *Plato. Il.* 22, 241.
Ὑποτρέφω, fut. θρέψω. clam alo, latenter nutrio. *Gl. V.* subalo. Νόσων ὑποτρέφει σπέρματα, *Gal.*
Ὑποτρέχω, currens subeo; (2) cursu comprehendo, fugientem prehendo; (3) cursu suffugio, subeo, subrepo, insinuo me. Κἀχ ὑποτρέχων σε τȣ̃το θωπείᾳ λέγω, *Eurip. Or.* 653.
Ὑποτρέω, ῶ, f. έσω, intremisco, perterrefio; (2) terrefactus et timore perculsus suffugio, *Il.* 7, 217.
Ὑπότρητος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, (subtus) perforatus et pertusus. A τράω, foro.
Ὑποτρίβω, fut. ψω, subtero, contero. Hinc
Ὑπότριμμα, ατος, τὸ, edulii genus, ex variis rebus leviter tritis et contusis constans. *Gl. V.* moretum.
Ὑποτριμμάτιον, τὸ, Dim. pro ὑπότριμμα, *Poll.*
Ὑποτρίζω, paululum strideo.
Ὑποτριόρχης, accipitrum genus. *Angl.* THE HOBBY-HAWK. *Aristoph.* Ex τρεῖς et ὄρχις.
Ὑπότριτος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, subtertius, i. e. toto tertia parte de numero minor.
Ὑποτρομέω, ῶ, tremore succutior, tremo, *Il.* 20, 28. *Ib.* 22, 241.
Ὑπότρομος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, qui timore et pavore velut succutitur. Ab ὑποτρέμω.
Ὑποτροπὴ, ῆς, ἡ, reversio, reciprocatio. Ab ὑποτρέπω.
Ὑποτροπιάζω, revertor, reciproco, de morbis per vices redeuntibus. A τροπὴ, *inversio.*
Ὑποτροπιασμὸς, ȣ̃, ὁ, idem quod ὑποτροπή.
Ὑποτροπὶς, ιος, ἡ, reversio. Στονόεντος ὑποτροπίη πολέμοιο, *Apoll. Rhod.* 1, 1052.
Ὑποτροπικὸς, ἡ, ὸν, reverti solitus, de morbis, *Hipp.*
Ὑπότροπος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, qui revertitur, redux. *Od.* 20, 332. A [illegible]
Ὑποτροχάλα, *adv.* rotunde. Ab
Ὑποτρόχαλος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, rotundus, lubricus a rotunditate. Ab
Ὑποτροχάω, ῶ, idem quod ὑποτρέχω. Τὴν δὲ θάλασσαν Νῆρευ ὑποτροχάει, *Mosch.* 8, 5.
Ὑποτροχίζομαι, e curru excussus sub rotam decido, *Suid.*
Ὑπότροχος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, rotas subjectas habens.
Ὑποτρύζω, f. ύσω, paullulum murmuro, leviter murmuro, gemo, submisse loquor, musso. Βαρύ τι ᾗ δυσηχὲς ὑποτρύζων, *Heliod.*
Ὑποτρώγω, una comedo, seu obsonium cum pane.
Ὑποττοβέω, submurmuro, *Æsch.*
Ὑποτυγχάνω, protinus apposite que respondeo; (2) respondeo, *simpl.* Ἀλλ' ἴσως ὑποτυχὼν ἂν φαίης, *Plut.*
Ὑποτύπτω, eximo fundo. Οἱ χῆνες ὑποτύπτοντες ὥσπερ ταῖς ἅμαις, *Aristoph. Av.* 1150. Κοντῷ ὑποτύπτοντες ἐς λίμνην, *Herodot.* 2, 136. Ὑποτύπτȣσα δὲ αὐτέων ἑκάστη φιάλῃ, *Id.* 3, 130. Ὑποτύψας δὲ τȣ́τῳ ἀντλέει, *Id.* 6, 119.
Ὑποτύπτω, verbero, suffringo, decutio, *Greg.*
Ὑποτυπόω, ῶ, fut. ώσω, informo, delineo; oculis subjicio, repræsento. Τοιαύτας ἐν τυραννίδος εἰκόνας ὑποτυπȣ́μενος, ἐδεδίει τι ᾗ ἠλπίζεν, *Herodian.* Hinc
Ὑποτύπωσις, εως, ἡ, rei alicujus informatio, informata descriptio, lineamenta præformata ad colores illinendos; (2) forma, exemplar; (3) figura rhetorica, qua species rei audientibus vel legentibus exprimitur accurate.
Ὑποτυρὶς, ίδος, ἡ, placenta e lacte, melle, et farina, casei formam habens. A τυρός.
Ὑπότυφλος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, lusciosus, cæcutiens.
Ὑπότυφος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, aliquantum fastuosus et elatus, sub quo latet jactantia et superbia.
Ὑποτύφω, suffumigo, fumum subtus excito; unde (2) succendo, ignem subjicio; (3) paullatim accendo alicujus rei studio, amore, &c. irrito, provoco; (4) succendo, ignem subjicio. Ὑποτύφεται τὰ σίρια, *Philostr.*
Ὑποτυχȣ̃σαν, *contr.* a. 2. part. act. f. g. verbi ὑποτυγχάνω.
Ὑπȣδαῖος, αία, αῖον, subterraneus. Ex ὑπὸ et ȣ̓̃δας.
Ὕπȣλος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, molliter tumidus, inanis; (2) aliquid vitii (*prop. et metaph.*) abditi tegens, occultus, fallax, subdolus. Κάλλος κακῶν ὕπȣλον, pulchritudinis speciem malorum ulceri obductam, *Soph. Œd. Tyr.* 1396. Ex ȣ̓λή.
Ὑπȣλότης, ητος, ἡ, vitium latens et occultum. A præc.
Ὑπȣ́λως, *adv.* simulate, subdole, latenter.
Ὕπȣρα, quæ montibus subjacent seu subjecta sunt, *Hes.*
Ὑπȣραῖος, idem quod simplex, ad caudam pertinens.
Ὑπȣράνιος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, qui sub cœlo est; (2) cœlestis.
Ὑπȣργέω, ῶ, f. ήσω, operam navo, adjuvo, inservio, obsequor, subministro, *Phil.* ὑπȣργῶ, ministro, subservio, suppedito, suggero. Ἀδμήτῳ ὑπȣργῆσαι χάριν, *Eur. Alc.* 838. Τί δὴ πρὸς ὑμῖν ἀλλ' ὑπȣργῆσαι με χρή; *Id. Supp.* 1177. Πάνθ' ὑπȣργεῖν σοί τε ᾗ τέκνοις θέλω, *Id. Med.* 620. Ἐς τε τὸν φίλον τοσαῦθ' ὑπȣργων ὠφελεῖν βȣλήσομαι, *Soph. Aj.* 690. Σοὶ δ' ὑπȣ́ργησον τάδε, *Id. El.* 463. Ab ὑπȣργός. Hinc
Ὑπȣ́ργημα, ατος, τὸ, ministerium, opera quam alicui navamus, obsequium.
Ὑπȣ́ργησις, εως, ἡ, idem. Ab ὑπȣργέω.
Ὑπȣργία, ας, ἡ, adjumentum, officium, ministerium; (2) de adulatione, assentatione, *Jos.*
Ὑπȣργικὸς, ἡ, ὸν, adjumentum seu ministerium adferens, subserviens, *Suicer.* Ab
Ὑπȣργὸς, ȣ̃, ὁ ᾗ ἡ, adjutor, qui operam navat, minister. Ex ἔργον.
Ὑπȣργικῶς, *adv.* idem quod

Ὑπείργως, obsequiose, obsecundanter, ὑπηρετικῶς.

Ὑπερίς, ίδος, ἡ, postilena, *Gl. V.* Ab οὐρά.

Ὑποφαίνεσθαι, declarasse, præs. inf. med. verbi

Ὑποφαίνω, qu. dic. subluceo, illucesco; (2) ostendo, declaro; ὑποφαίνομαι, subappareo. Λευκοτέραν αὐγὰν Παρίας ὑπέφαινε λίθοιο, *Theocr.* 6, 38. Ἐπεὶ δὲ ἡμέρα ὑπέφαινετο, *Xen.* Hinc

Ὑπόφανσις, ἡ, qu. dic. sublucentia, *P.*

Ὑποφακώδης, ες, lentis colorem habens. A φακός.

Ὑποφαρμάσσω, et άττω, f. ξω, fuco, aut adultero; vel etiam medicor.

Ὑπόφασις, εως, ἡ, qu. dic. sub-apparentia, rei quæ sub alia conspici potest conditio, cum aliquid leviter apparet. *Ern.* Ὡς ἢ τὰ λευκὰ ὁρᾶσθαι ἐξ ὑποφάσιος, *Aret.*

Ὑποφᾶτις, interpres, antistita, *Dor.* pro ὑποφῆτις. Διαβολιᾶν ὑποφάτιες, *Pind. Pyth.* 2, 140.

Ὑπόφαυσις, εως, ἡ, hiatus, per quem transitus patet luci (ut fenestra), navibus, hominibus, &c. Διέκπλοον δὲ ὑπόφαυσιν κατέλιπον τῶν πεντηκοντέρων, *Herod.* 7, 36.

Ὑπόφαυλος, ον, vilis, vulgaris.

Ὑποφαύσκω, subluceo, *Aristot.*

Ὑποφείδομαι, fut. είσομαι, parco.

Ὑποφέρω, fut. ὑποίσω, suffero, sustineo, fero, tolero; (2) aufero, rapio, abripio; (3) submitto, subjicio; (4) subduco, eximo; (5) exprobro; (6) *pass.* recido, incido; (2) labor, ruo in deterius; (3) labare, non firmiter stare; (4) auferor; (5) eximor, absum; ὑποφέρομαι, labasco, labo, *Gl. V.* ὑπήνεγκεν, tulit, pertulit, *Ph.* aor. 2. ὑπενεγκών, perpessus, *Gl. V.* part. Ὅπλα ὑποφέρειν, *Xen.* τὰς μεταβολὰς, *Ibid.* ἐλπίδ', *Soph. El.* 837. Ἡ κοιλία αὐτοῦ ὑποίσει δόλον, *Job.* 15, 35.

Ὑποφεύγω, clam effugio, subterfugio, item perfugio. Κύνας πάρδ' ὑποφεύγων, *Eurip. El.* 1360.

Ὑποφητεία, ἡ, munus seu functio τοῦ ὑποφήτου, *Suid.*

Ὑποφητεύω, fungor munere interpretis rerum divinarum; (2) interpretor. Ὑποφητεύειν τινὶ, *Luc.* Ab

Ὑποφήτης, ου, ὁ, vaticiniorum et oraculorum internuncius, sacerdos, antistes oraculi; (2) interpres, explanator divinarum rerum, *Gl. V.* interpres, præsagus, *Il.* 16, 234. A φημί. Hinc

Ὑποφητικὸς, ή, όν, pertinens ad ὑποφήτην, seu ad ejus munus et functionem.

Ὑποφητικῶς, *adv.* more ejus qui fungitur munere interpretandi divina.

Ὑποφήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, idem quod ὑποφήτης.

Ὑποφθάλμιος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui oculis subjacet. Ab ὀφθαλμός.

Ὑποφθάμενος, acc. sing. a. 2. part. med verbi ὑποφθάνω.

Ὑποφθάνω, fut. φθάσω, prævenio, præverto, anteverto; ὑποφθάμενος, præveniens, *Il.* 7, 144. Τὴν δ' Ἑλένη προτέρη ὑποφθαμένη φάτο μύθῳ, *Odyss.* 15, 171.

Ὑποφθέγγομαι, subloquor, in *V. L.* interloquor, immurmuro.

Ὑποφθείρω, corrumpo, *Gl. V.*

Ὑποφθονέω, ῶ, fut. ήσω, subinvideo. Κύρ[illegible] ἅμα μὲν, ὅτι ἐκεῖνοι ἤχθοντο τοῦ λόγου, ὥσπερ ὑπεφθόνει, *Xen.* Hinc

Ὑποφθόνως, *adv.* cum invidia quadam.

Ὑποφθορεὺς, έως, ὁ, corruptor, *Gl. V.*

Ὑποφλεγίζω, leviter aduro, suburo.

Ὑποφλέγω, idem.

Ὑποφλεγμαίνω, subæstuo, subinflammatus sum; item, tumesco.

Ὑποφλοισβέω, ... strepens, murmurans, fremens, de mari.

Ὑποφοινικίζω, fut. ίσω, purpurasco.

Ὑποφοινίσσω, idem.

Ὑποφόνια, τὰ, cædis mulcta. Πόσα τὰ ὑποφόνια καταβαλόντα, ὑμῶν ἔδει τυχεῖν, *Aristid.* 2, 436.

Ὑποφορὰ, ᾶς, ἡ, objectio, adversarii propositio et oratio; (2) vectigal, tributum; (3) ulcus cavernosum, profundum, subductum et in fistulam dehiscens; (4) os ulceris, quod importune contrahitur; (5) alvi subductio. Ab

Ὑπόφορος, ου, ὁ ἢ ἡ, tributo obnoxius, vectigalis, tributarius. Ab ὑποφέρω.

Ὑποφρασμοσύνη, ης, ἡ, consilium, suggestio, prudentia.

Ὑποφράζομαι, animadverto, subanimadverto, *Ap.*

Ὑπόφρικτος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui horrore levi tenetur. Ab

Ὑποφρίσσω, et ίττω, fut. ξω, cohorresco, horrore corripior.

Ὑποφρονέω, ῶ, despicio, contemno.

Ὑποφρύγιος, ον, genus harmoniæ.

Ὑποφυγὴ, ῆς, ἡ, perfugium, effugium.

Ὑποφύομαι, fut. ύσομαι, subnascor, succresco, *Gl. V.* suborior. Χιτὼν ὑποφύεται, *Theophr.* Hinc

Ὑπόφυσις, εως, ἡ, soboles arborum, surculi ex arborum radicibus; *item* stolones.

Ὑποφυτεύω, subsero, *Gl. V.*

Ὑποφωνέω, ῶ, f. ήσω, succlamo, acclamo; (2) currentem clamore excito. Αἱ δ' ὑπεφώνεον Ὀρειάδες, *Mosch.* 3, 49. Hinc

Ὑποφώνησις, εως, ἡ, adhortatio certantium.

Ὑποφώσκει, illucesco, illucescere incipio.

Ὑποχάζομαι, f. άσομαι, sensim recedo, pedem subduco. ὑπεχάσσατο, a. 2. ind. med. Ὑπὸ δὲ Τρῶες κεχάδοντο, *Il.* 4, 497.

Ὑποχαίνω, aliquantum hio, subhio.

Ὑποχαίρω, latenter et in sinu gaudeo; (2) gaudeo.

Ὑποχαλάω, ῶ, fut. άσω, paululum laxo, vel remitto, vel clanculum laxo.

Ὑποχαλεπαίνω, subirascor.

Ὑποχαλινίδιος, α, ον, freno aptus, adnexus. A χαλινός.

Ὑπόχαλκος, ου, ὁ ἢ ἡ, subæratus, sub quo æs latet, cui æris aliquid suffusum est. Epith. nummorum adulterinorum.

Ὑποχαλκόω, ῶ, subæro, *Gl. V.*

Ὑποχαράττω, fut. ξω, subsigno.

Ὑποχαροπὸς, οῦ, ὁ, fere cæsius, cæsio colori similis.

Ὑποχάσκω, aliquantum hio, vel *simpl.* hio, præ cogitandi contentione hio ore; *unde* cogitabundus sum, &c. Σὺ δ' Ἀρίσυλλος ὑποχάσκων ἐρεῖς, *Aristoph. Plut.* 314.

Ὑπόχαυνος, ου, ὁ ἢ ἡ, subtumidus.

Ὑποχαυνόω, ῶ, fut. ώσω, paululum inflo, superbum aut tumidum reddo.

Ὑποχείριος, ου, ὁ ἢ ἡ, et ὑποχείριος, ια, ιον, qui sub manu vel sub manibus est; (2) qui est in potestate alicujus, in potestatem redactus; (3) obnoxius, *Gl. V.* subjectus. Γίνεται τὸ πλεῖον ὑποχείριον, *Plut.* A χείρ.

Ὑπόχευμα, ατος, τὸ, liquor, humor, *R.* Ab

Ὑποχέω, ῶ, et ὑποχεύω, suffundo, item profundo leniter. *Od.* 16, 47.

Ὑποχὴ, ἡ, retis genus, *V. L.*

Ὑποχθόνιος, ου, ὁ ἢ ἡ, subterraneus.

Ὑποχίτων, ωνος, ὁ ἢ ἡ, sub tunica latens. *Gl. V.* subucula.

Ὑποχλιαίνω, leviter calefacio.

Ὑπόχλωρος, ον, subpallidus. Ὑπόχλοον ἔσχε παρειάν, *Call. in Del.* 80.

Ὑποχλωρόμελας, ὁ, e pallore nigricans, colore inter pallidum et nigrum medio.

Ὑπόχλωρος, ου, ὁ ἢ ἡ, subviridis, pallens. *Gl. V.* luteus.

Ὑποχοιρὶς, ίδος, ἡ, oleris species, *Theophr.*

Ὑπόχολος, ου, ὁ ἢ ἡ, subiratus; (2) ex atra bile laborans. A χολή.

Ὑποχονδριακὸς, ή, όν, ad hypochondrii inflammationem pertinens. Ab

Ὑποχόνδριος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui sub cartilagine est. Hinc τὸ ὑποχόνδριον, ου, tota illa corporis humani pars, quæ a mucronata cartilagine utrimque ad ilia usque protenditur, *Phil.* ὑποχόνδρια, præcordia. A χόνδρος.

Ὑποχορηγέω, ῶ, subministro, suggero, *Phil.*

Ὑποχορηγία, ας, ἡ, suppeditatio, liberalis largitio.

Ὑποχος, ὁ, subditus, *Æsch.*

Ὑπόχρεως, ω, ὁ ἢ ἡ, obæratus, qui ære alieno premitur, *Ph.* obligatus, v. gr. beneficio, obnoxius alicui. A χρέος.

Ὑποχρέμπτομαι, leniter exspuo.

Ὑποχρίζω, idem quod

Ὑποχρίω, sublino, *Gl. V.* Ὑποχρίουσί τι ἢ ἐντρίβουσιν αὐτοὺς, *Xen.* Ὑποχρίεσθαι δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσεῖτο, *Ib.*

Ὑπόχρυσος, ου, ὁ ἢ ἡ, subauratus, *Gl. V.* (2) dives. (2) ἔμπορος ὑπόχρυσος, *Heliodor. Æthiop.* 2.

Ὑπόχυμα, ατος, τὸ, suffusio, id quod suffusum est. Ab ὑποχύω.

Ὑπόχυσις, εως, ἡ, suffusio; (2) in oculis vitium. Ab eod.

Ὑποχυτὴρ, ῆρος, ὁ, guttus olearius, quo oleum lychno suffundunt. Ab eod.

Ὑπόχυτος, ου, ὁ ἢ ἡ, cui aliquid suffusum est et ex eo subturbidus. Ab eod. Vid. *Ern.*

Ὑποχύω, suffundo, *prop. et trop. ut Latini.*

Ὑποχωλεύω, nonnihil claudico, *Phil.* ὑποχωλεύει, vacillat.

Ὑποχωρέω, ῶ, fut. ήσω, sensim recedo, clam me subduco, pedem refero; (2) decedo, cedo, discedo, cesso, secedo; (3) excernor de alvo. Κἀκεῖνος ὑπεχώρησεν αὐτῷ τοῦ θρόνου, *Aristoph. Ran.* 888. Ὑπεχώρησε κατ' ἰδίαν εἰς τόπον ἔρημον, *Luc.* 9, 10. Hinc

Ὑποχώρημα, ατος, τὸ, excrementum.

Ὑποχώρησις, εως, ἡ, discessio, recessus, fuga; (2) excrementum. Ab eod.

Ὑποχωρητικὰ μέλη, carmina quæ canebantur in catastrophe fabulæ, *Ar. Sch.*

Ὑποψάθυρος, ου, ὁ ἢ ἡ, paullum friabilis.

Ὑποψαλλάσσω, f. ξω, subtus contrecto; (2) leviter contrecto. Ἅπερ ἥδιον τοί μ' ὑποψαλλάσσετε, *Aristoph. Lys.* 84.

Ὑπόψαμμος, ου, ὁ ἢ ἡ, aliquid arenæ habens admistum, arenosus, epith. terræ.

Ὑπόψαρος, ου, ὁ ἢ ἡ, versicolor.

Ὑποψαύω, fut. αύσω, leviter tango.

Ὑποψεκάζω, fut. άσω, leviter irroro, leviter bibo.

Ὑποψεύδομαι, paululum mentior, non omnino verum dico.

Ὑποψηφιστὴς, οῦ, ὁ, supputator. *Gl. V.* calculator.

Ὑποψία, ας, ἡ, suspicio, opinio. Ab ὑπόπτομαι. Hinc

Ὑποψιαστικῶς, *adv.* suspiciose.

Ὑποψιθυρίζω, fut. ίσω, clanculum murmuro.

Ὑπόψιος, ου, ὁ ἢ ἡ, suspectus. Ab ὑπόπτομαι.

Ὑποψοφέω, ῶ, fut. ήσω, leviter strepo.

Ὑπόψυχρος, ου, ὁ ἢ ἡ, subfrigidus.

Ὑποψύχω, fut. ξω, leviter refrigero.

Ὑποψωνέω, ῶ, fut. ήσω, in opsoniis coemendis decipio. Οὐδ' ἄλλος ἀπέδωκεν ὑποψωνῶν σε πημανεῖται, *Aristoph. Ach.* 848.

Ὑπτιάζω, fut. άσω, supinus sum, supinor, supinus relabor, *Gl. V.* supino, resupino. Ὑπὸ δὲ ἀσθενίας ἢ ἀθυμίας αὖθις ὑπτιάζει, *Herodian.* Κάρα γὰρ ὑπτιάζεται τόδε, *Soph. Phil.* 882. Ὑπτιάζοντι, καὶ τρυφῶντι, *Herod.* 3, 20. Ab ὕπτιος. Hinc

Ὑπτίασμα, ατος, τὸ, supinitas.

Ὑπτιασμὸς, οῦ, ὁ, idem.

ὙΠΤΙΟΣ, ία, ιον, supinus, resupinus, in dorsum versus.

Ὑπτίως, *adv.* supine, remisse, segniter. Αὐτὴ δὲ οὕτως ὑπτίως προσιέσα τῷ σαυτῆς ἔρωτι, cum ipsa tam segniter cures tuum amorem, *Heliodor.* 8.

Ὑπτιότης, ητος, ἡ, supinitas.

Ὑπτιόω, ῶ, resupino. Ab ὕπτιος.

Ὑπτιωτέρως, *adv.* remissius. Ab eod.

Ὑπώβολος, res quæ in usuras sextantes oppignerata est, *Bud.*

Ὑπωθέω, summoveo, *Hom.*

Ὑπωλένιος, ία, ιον. vel ὑπωλένιος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui sub ala est, sub axilla gestatur. Ex ὠλένη.

Ὑπωμαδὸν, *Arat.* 1115. Epith. pedis anterioris in bestiis.

Ὑπωμία, ας, ἡ, pars infra humeros. Ab ὦμος.

Ὑπωμοσία, ας, ἡ, dilatio propter morbum aut aliam causam jurejurando postulata. Ab ὑπόμνυμι.

Ὑπωπιάζω, f. άσω, suggillo eam faciei partem quæ sub oculis est; (2) suggillo aliquam corporis partem, et plagis contundo; ὑπωπιασθεὶς, suggillatus, subgillatus, *Ph.* aor. 1. part. pass. Ἀλλ' ὑπωπιάζω μȣ τὸ σῶμα, ϗ δȣλαγωγῶ, 1 *Cor.* 9, 27. Καὶ ταῦτα δαιμονίως ὑπωπιασμέναι ἀπαξάπασαι, *Arist. Pace*. 539. Ab ὑπώπιον. Hinc

Ὑπωπιασμὸς, ȣ̃, ὁ, suggillatio, contusio alicujus partis, quæ fit ictibus.

Ὑπώπιον, ȣ, τὸ, pars quæ subjacet oculis; (2) suggillatio sub oculo. Ex ὤψ.

Ὑπωπὶς, ίδος, ἡ, herba, al. θαψία.

Ὑπωρεία, ας, ἡ, ima montis pars, pes seu radix montis. Ἀλλ' ἴδ' ὑπωρείας ὤκιον πολυπίδακος Ἴδης, *Il.* 20, 218. Ex ὑπὸ et ὄρος.

Ὑπωρόφιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, item ια, ιον, qui sub tecto seu camera est; (2) contubernalis, domesticus. Φόρμιγγες ὑπωρόφιαι, *Pind. Pyth.* 1, 188. Καὶ νῆσσαι οἰκȣροὶ ὑπωρόφιοι τε κολοιοὶ, *Aratus*, 970. Ex ὑ. et ὄροφος.

Ὑπώροφος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui sub tecto est; (2) excelsus. (1) κλύεις ὑπώροφον βοάν; *Eurip. El.* 1166. (2) ὑπώροφα μέλαθρα πετρῶν, *Id. Phœn.* 306. Ὑπώροφα μέλαθρα καὶ γεραιὰ λιπὼν δίμνια, *Id. Herc. Fur.* 107.

Ὑπωρυχία, ας, ἡ, suffossio, v. gr. muri. Ab ὑπορύττω.

Ὕπωχρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, subpallidus.

Ὗραξ, ακος, ὁ, sorex, *mus*, Nic. Al. 37. Ab ὗς, *sus*, quia rostrum habet suillum.

Ὑριατόμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui apum favos eximit, *Hes.* Ex ὕριον et τέμνω.

Ὕριον, ȣ, τὸ, favus, opus apum. Ab

ΥΡΟΝ, ȣ, τὸ, examen.

Ὑῤῥὶς, ίδος, ἡ, sporta, *Suid.* Ab εἴρω.

Ὑῤῥισσὸς, ȣ̃, ὁ, vas vimineum, *Hes.* A præc.

Ὑρτάνα, ἡ, ollæ operculum, *Hes.*

Ὑρτὴρ, ῆρος, ὁ, ollæ operculum, *Hes.*

ὙΡΧΗ, ης, ἡ, instrumentum in quo nautæ onera bajulant; (2) vas fictile imprimis, cui imponuntur salsamenta. Sed ὑρχὴ, ῆς, ἡ, est porca seu porcus fœmina, a sono grunnitus ita dicta.

ὟΣ, ὑὸς, ὁ ϗ ἡ, sus, porcus.

Ὕσγη, ἡ, herba quædam, *Suid.* Vide ὕσγινον. Unde

Ὑσγινόεις, εσσα, εν, ruber hysginum referens, *Nic.*

Ὑσγινοβαφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, tinctus colore hysgini herbæ. Ex ὕσγινον et βάπτω.

ὝΣΓΙΝΟΝ, ȣ, τὸ, hysginum, plantæ genus quo color tingitur purpureo similis.

Ὕσδοι, οἱ, rami arborum. Ἀμφὶ δ' ὕδωρ ψυχρὸν κελαδεῖ δι' ὕσδων μαλίνων, *Sapph. Fragm.* 53.

Ὑσθῆναι, aor. 1. inf. pass. verbi ὕω, *pluo*.

Ὕσθριξ, idem quod ὕστριξ, *Opp.* seu ὕστριξ.

Ὕσις, ἡ, pluitio, *Hes.*

Ὕσματα, τὰ, pluvia. Ab ὕει.

ὙΣΜΙΝΗ, ης, ἡ, pugna, prælium.

Ὑσμίνηδε, *adv.* ad pugnam, vel in prælium.

Ὑσπίλεθος, ȣ, ὁ, succerda, stercus suillum.

Ὑσπλάτις, ἡ, pro ὕσπληξ, *Ar.*

Ὑσπληγξ, γγος, sive ὕσπληξ, ηγος, ἡ, scutica qua sues et alia animalia pulsantur; (2) sonus scuticæ vibratæ, et nominatim is, quo cursoribus in stadio signum cursus datur; (3) carceres sive locus, unde dimittuntur, qui cursu ad metam contendunt, equi et cursores; (4) laquei genus quo capiuntur aves, *Gl. V.* transenna. Ex ὗς et πλήξ, *stimulus*.

Ὑσπολέω, ῶ, circa sues versor, eos pascendo vel alio modo curam eorum habendo. Ab

Ὑσπόλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, subulcus, *R.* Ex ὗς et πολέω.

ὙΣΣΟΣ, ȣ, ὁ, verutum, missile, pilum, telum, *Plut. in Camill.* 40.

ὝΣΣΩΠΟΣ, ȣ, ἡ, et ὕσσωπον, ȣ, τὸ, hyssopus, herba. Angl. HYSSOP.

Ὑσσωτὸς, ἡ, ὸν, verutus, veru seu mucronem præfixum habens. Ab ὑσσός.

Ὑστάτιον, *adv.* postremum, tandem. Ab

Ὑστάτιος, ία, ιον, postremus, ultimus, *Hom.* Ab ὕστατος.

Ὕστατον, et ὕστατα, *adv.* postremum, ultimo.

Ὕστατος, άτη, ατον, ultimus, postremus, supremus, novissimus, imus, *Phil.*

Ὑστέρα, ας, ἡ, vulva, uterus, matrix, *Gl. V.*

Ὕστερα, τὰ, secundæ, *Diosc.*

Ὑστεραῖος, αία, αῖον, postridianus; τῇ ὑστεραίᾳ, postridie, *Gl. V.*

Ὑστερεύω, posterior vel inferior sum, *Gl. V.* οἱ ὑστερεύοντες, infimates. Ab ὕστερος.

Ὑστερέω, ῶ, fut. ήσω, posterior sum seu venio; desum, *Gl. V.* postero, *Ph.* ὑστέρησε, defuit. Ἦν δ' ὑστερήσῃς, οἰχόμεσθα, κατθανῇ, *Eur. Ph.* 983. Παιδὸς ὑστερήσομαι, *Id. Iph. in Au.* 1231. Ὑστερȣ̃νται τῆς δόξης τȣ̃ Θεȣ̃, *Rom.* 3, 23. Ab ὕστερος. Hinc

Ὑστέρημα, ατος, τὸ, partes posteriores, inprimis cursu certantis; (2) inopia, penuria.

Ὑστερήσαντος, gen. sing. aor. 1. part. act. verbi ὑστερέω. Unde

Ὑστέρησις, εως, ἡ, penuria, inopia.

Ὑστερητικὸς, ἡ, ὸν, qui solet tardius venire.

Ὑστερίζω, fut. ίσω, sum posterior, tardo, cunctor, tardius venio; (2) destituor, deficior; (3) inferior sum, superor, vincor. Ὑστερίζω τῆς ἀκμῆς τῆς ἐμαυτȣ̃, *Isocr.* Ὑστερίζομεν γὰρ ἁπάντων, *Dem.* Ab ὕστερος.

Ὑστερικὸς, ἡ, ὸν, ad vulvam pertinens; τὰ ὑστερικὰ, suffocationes uteri seu vulvæ. Ab ὑστέρα.

Ὑστεροβȣλέω, ῶ, fut. ήσω, post factum sapio, sera consilia capio. A βȣλή.

Ὑστεροβȣλία, ας, ἡ, serum consilium, sera pœnitentia. Ab eod.

Ὑστερόβȣλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, post factum consultans. Ex ὕστερον et βȣλή.

Ὑστερογενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, posterior natu seu ortu. Ex ὕστερος et γίνομαι.

Ὑστερογονία, ας, ἡ, posteritas. A γονή.

Ὑστερόληπτος, ον, revocabilis, qui recuperari potest. A λαμβάνω.

Ὑστερολογία, ας, ἡ, dictio præpostera, cum ordo dicendorum invertitur. Ab

Ὑστερολόγος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui posterior verba facit, seu qui secundo loco loquitur; (2) qui priori loco dicit dicenda loco posteriori, et vice versa. Ex ὕστερος et λέγω.

Ὑστερόμητις, ὁ, qui post factum sapit.

Ὕστερον, *adv.* post, postea, posteriori loco; (2) serius, tardius, deinceps, posthac.

Ὑστερόποινος, ον, sero puniens, *P.* ultor, *Ern.* A ποινή, *Æsch. Agam.* 58.

Ὑστερόποτμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui pro mortuo habitus est, et vivus redit.

Ὑστερόπȣς, οδος, ὁ, ἡ, tardus, qui sero venit, *Eur.*

Ὑστερόπρωτον, præposterum, *Ph.*

ὝΣΤΕΡΟΣ, έρα, ερον, posterior, serior; (2) sequens, secundus, posterus, inferior, posthabendus; (3) proximus, futurus, proxime futurus vel venturus; victus. Γυναικὸς ὕστερον, a femina devictum, *Soph. Antig.* 746. (2) ὅσος ὄχλος νιν ὑστέρῳ ποδὶ πάνοπλος ἀμφέπει, *Eurip. Phœn.* 150.

Ὑστεροφημία, ας, ἡ, fama apud posteros, nomen celebre post obitum. A φήμη.

Ὑστεροφθόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, post perditurus. Ὑστεροφθόροι λωβητῆρες, *Soph. Antig.* 1086. Ab ὕστερος et φθείρω.

Ὑστερόφωνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui posterior vocem edit. Epith. echus. Ex ὕστερος et φωνή.

Ὑστέρως, *adv.* idem quod ὕστερον.

Ὑστεροχρονέω, serius, post existo. A χρόνος.

Ὑστήρια, ων, τὰ, suum immolatio, festum in quo sues immolabantur. Ab ὗς, *sus*.

Ὕστριξ, ιχος, ἡ, hystrix, animal ex erinaceorum genere pilos suis habens; (2) scutica. Ex ὗς et θρίξ, *pilus*.

Ὑστριχὶς, ίδος, ὁ, ἡ, hystrix; (2) flagellum ex setis suillis, quo cædebantur servi. Ὑστριχίδι μαστιγῶν, δέρων, στρεβλῶν, *Aristoph. Ran.* 632. Ab ὕστριξ.

Ὕσχος, ὁ, venter, *Steph.*

Ὕφα, pro ὕφασμα, *Suid.*

Ὑφάγεο, 2. sing. præs. imperat. med. *Dor.* pro ὑφηγȣ̃, ab ὑφηγέομαι.

Ὑφάζω, idem quod ὑφαίνω, *R.*

Ὕφαιμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, sanguine suffusus, cui subest sanguis; (2) sanguineus, etiam ex ira et furore. Ex ὑπὸ et αἷμα.

Ὑφαίνω, texo, detexo; (2) struo, ædifico; (3) solerter excogito, *inpr.* dolos; ὑφασμένος, textus, *Gl. V.* perf. part. pass. Τȣ̃το τοῖσι βαρβάροις ὑφαίνεται πολλαῖς δαπάναις, *Aristoph. Vesp.* 1140. Ταῦτ' ὕφηναν ἡμῖν ἀνδρὸς ἐπὶ τυραννίδι, struxere, *Lys.* 633. Ab ὑφάω.

Ὑφαίρεσις, εως, ἡ, subtractio, subductio, diminutio. Ab ὑφαιρέω.

Ὑφαιρετρία, ας, ἡ, obstetrix. Ab eod.

Ὑφαιρέω, ῶ, fut. ήσω, subtraho, *Gl. V.* ὑφαιρȣ̃μαι, demo, detraho, aufero, intercipio, sublego; ὑφαιρεθέντων, deductis, *Ph.* Τὸ ξίφος ὑφαιρεῖ λάθρα τῆς θήκης, educit, *Heliod.* Ὁρᾷς, ἐγὼ δ' ὡς δεξιῶς ὑφειλόμην, *Aristoph. Vesp.* 1334.

Ὑφαιρȣ́μενος, perf. part. med. ab ὑφαιρέω.

Ὑφαλικὸς, ἡ, ὸν, subsalsus; (2) mari vicinus.

Ὑφάλλομαι, subsilio, *Gl. V.*

Ὑφαλμὸς, subsalsus, aliquantum salsuginis habens, *Diosc.* Unde

Ὑφαλμύζων ἐπιπάγος, concreta salsilago, gelata salsugo, *Diosc.*

Ὑφαλμυρίζω, saporem salis refero, *Plut.* Ab

Ὑφάλμυρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, subsalsus.

Ὕφαλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui est sub mari, sub mari latens; ὕφαλος πέτρα, latens saxum, *Gl. V.* Ex ἅλς.

Ὕφαμμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, arenam admistam habens, arenosus.

Ὑφανίζω, subsido, *Alex. Aphr.*

Ὕφανσις, εως, ἡ, textura.

Ὑφάντης, ȣ, ὁ, textor. Ab ὑφαίνω. Hinc

Ὑφαντικὸς, ἡ, ὸν, textorius. Hinc ἡ ὑφαντικὴ, ῆς, sc. τέχνη, ars textoria.

Ὑφαντικῶς, more textorum, textorio ritu, *Alex. Aphr.*

Ὑφαντοδίνητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, a textore contortus. Ὃς ὑφαντοδίνητον ἔσθος ȣ̓ πέπαται, *Aristoph. Av.* 949. Ab ὑφαντὸς et δινέω.

Ὑφαντὸς, ἡ, ὸν, textus, textilis. Ab ὑφαίνω.

Ὑφάντρια, ας, ἡ, textrix, *Ph.* Ab ὑφάντης.

Ὑφαπλόω, substerno stragulas vestes, quasi explico sub aliquo.

Ὑφάπτω, f. ψω, succendo, accendo. Πότερον ὑφάψω δῶμα νυμφικὸν πυρὶ; *Eur. Med.* 378. Πόλις ὑφάπτεται πυρὶ, *Tro.* 1274.

Ὑφαρπάζω, fut. άσω, vel άξω, surripio, clam rapio. Ἐπεὶ ϗ τὴν ἕδραν σȣ ὑφάρπασε, *Xen.*

Ὑφάρπασις, εως, ἡ, usurpatio.

Ὑφὰς, άδος, ἡ, calathus quo sacra feruntur, *Alex. Aphr.*

Ὑφασία, ας, ἡ, textura. Ab ὑφαίνω.

Ὕφασμα, ατος, τὸ, opus injustum, *Ph.* rapina; textile, tela, textura, *Gl. V.* Ab ὑφαίνω.

ὙΦΑ'Ω, ῶ, texo. Hinc *Ion.* ὑφόω, pro ὑφῶ; ὑφόωσι pro ὑφῶσιν, ὑφάȣσιν, *Od.* 7, 105.

ὙΦΕ'ΑΡ, αρος, τὸ, visci genus, quod in abiete et larice nascitur.

Ὑφεδρεύω, fut. εύσω, inferior sedeo. Ab ἕδρα.

Ὑφεδρία, ας, ἡ, inferior sedes. Ab eod.

Ὑφεῖμαι, perf. ind. pass. verbi ὑφίημι.

Ὑφειμένος, submissus, remissus, permissus, *Eur.*

Ὑφειμένως, *adv.* summisse, *Ph.* Ab ὑφίημι.

Ὑφεὶς, aor. 2. part. act. verbi ὑφίημι.

Ὑφελκτέον, *adv. posit.* subtrahendum est. Ὑφελκτέον δὲ τῶν ξύλων, *Aristoph. Eq.* 916. Ab ὑφέλκω.

Ὑφελκυσμὸς, ȣ̃, ὁ, subtractio, *Gl. V.* Ab

Ὑφελκύω, subtraho; ὑφελκύσῃ, subtraxerit. Ab

Ὑφέλκω, idem. Ὕφελκε θᾶττον αὐτὸν, *Aristoph. Vesp.* 187. Καὶ τὰς ἐκείνης Περσικὰς ὑφέλκεμαι, *Aristoph. Conc.* 319.

Ὑφελοίατο, 3. plur. aor. 2. opt. med. verbi ὑφαιρέω.

Ὑφελοῖσαι, nom. pl. part. act. f. g. *Dor.* pro ὑφελȣ̃σαι.

Ὑφελόμενοι, nom. pl. aor. 2. part. med.

Ὑφὲν, simul. *Vox Gramm.* al. ὑφ' ἕν.

Ὑφέντες, nom. pl. aor. 2. part. verbi ὑφίημι.

Ὑφέξει, 3. sing. fut. 1. ind. act. verbi ὑπέχω.

Ὑφέρπω, subrepo, *Gl. V.* Ὑφέρπει γὰρ πολὺ, alta

alta enim mente infixum hærebat, *Soph. Œd. Tyr.* 786. Πάλιν ὑφεῖρπε τὸν σκοπὸν, occulte tendebat ad scopum, *Heliodor.* 10.

Ὕφεσθε, 2. pl. a. 2. imperat. med. v. ὑφίημι.

Ὕφεσις, εως, ἡ, remissio; (2) diminutio, imminutio; (3) submissio. Ab ὑφίημι.

Ὑφεσμὸς, ὁ, impedimentum, *V. L.*

Ὑφέσπερα, *adv.* vesperi.

Ὑφέστιος, ὁ, ἡ, qui sub tecto, domi est. Ab ἑστία.

Ὑφετυμολογέω, originem verbi declaro.

Ὑφὴ, ῆς, ἡ, textura, textus, tenor, *Gl. V.*

Ὑφηγέομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι, præeo; (2) incipio, exordior; (3) hortor, suadeo; (4) dicto, doceo; (5) præsum; (6) clam duco, vel duco. Πρῶτιστα μὲν νῦν τῷδ' ὑφήγησαι, γέρον, *Eur. El.* 671. Καὶ δαίμων ἐκείνην ὑφηγεῖτο τὴν ὁδὸν, *Plut.* Τόδ' ὑφηγεῖται κ' ὁ κοινὸς νόμος, *Aristot.* Hinc

Ὑφήγησις, εως, ἡ, qu. dic. præitio et ductus quidam; (2) doctrina quam quis alii velut præsens tradidit; (3) enarratio; (4) suasio.

Ὑφηγητὴρ, ῆρος, ὁ, dux, prætor.

Ὑφηγητὴς, οῦ, ὁ, qui præit alii in re quapiam, suasor.

Ὑφῆκας, 2. sing. a. 1. ind. verbi ὑφίημι.

Ὑφημιόλιος, ου, ὁ κ' ἡ, subdimidius, i. e. dimidio minor.

Ὕφηνα, aor. 1. ind. act. *Att.* pro ὕφανα, ab ὑφαίνω.

Ὑφηνιοχέω, ῶ, f. ήσω, aurigæ administer sum; (2) aurigor; dicitur et *tropice.* Ab

Ὑφηνίοχος, ου, ὁ κ' ἡ, administer aurigæ; (2) auriga.

Ὑφηρεῖτο, 3. sing. imperf. ind. pass. *contr.* pro ὑφηρέετο, ab ὑφαιρέω.

Ὑφήσσων, ονος, ὁ κ' ἡ, qu dic. subminor, paulo minor et junior.

Ὑφίφασαι, alii ὑφύφασαι, quod vide.

Ὑφιεμένως, *adv.* sensim, leviter. Τὸ πνεῦμα ὑφιεμένως δέχεσθαι, *Heliod.* 5.

Ὑφιζάνω, f. ζήσω, subsideo, sedeo sub. Ἀλλ' ὑφίζανον κύκλοις, continebant se sub clypeorum ambitu, *Eurip. Phœn.* 1391. Hinc

Ὑφίζησις, εως, ἡ, sedimentum, subsidentia, depressio, qu. dic. subsessio, unde cessio, depressio velut terræ.

Ὑφίζω, subsido, *Steph.*

Ὑφίημι, fut. ήσω, submitto, demitto; (2) suborno: ὑφίημι, et ὑφίεμαι, remitto, concedo, cedo; ὑφειμένος, submissus, perf. pass. part. Σῶμ' ὑφεῖσ' ἀλγηδόσι, *Eur. Med.* 24. Τὸν ἐμὸν ὠδίνων πόνον μαστοῖς ὑφεῖτο, *Id. Ph.* 31. Νῦν δ' ἐν κακοῖς μοι πλεῖν ὑφειμένῃ δοκεῖ, demissiori velo, *Soph. El.* (2) ὑφεὶς μάγον τοιόνδε, *Soph. Œd. Tyr.* 387. Οὐδ' ἀντὶ σοῦ γε κατθανεῖν ὑφειμένην, *Eurip. Alc.* 527. Ex ὑπὸ et ἵημι.

Ὑφίησι, 3. s. præs. ind. act. *Dor.* pro ὑφίησι.

Ὑφίστημι, suppono, subjicio, substituo; (2) propono; in a. 2. et præt. neutraliter dicitur subeo, succedo, sustineo, suscipio; (3) recipio, polliceor; ὑφίσαμαι, *pass.* supponor, sufficior; (2) excipio impetum; (3) tolero, perfero; *in med.* est etiam subsideo, demergor; (2) occulte sto; (3) digredior; (4) puto, arbitror; (5) polliceor, recipio; ὑποσταίη, exstiterit, *Ph.* a. 1. opt. Μόνη δύναιτ' ἂν τόνδ' ὑποστῆναι πόνον, *Eur. Supp.* 189. (2) γνώμας ὑποστήσας σοφὰς, post edita sapienter effœta, *Soph. Aj.* 1091. Τόνδ' ὑφίσαμαι πόνον, *Eur. Rhes.* 157. Ταῖς συμφοραῖς γὰρ ὅστις οὐχ' ὑφίσαται, *Id. Her. Fur.* 1354.

Ὑφόλμιον, ου, τὸ, quod mortario supponitur, quod mortarium sustinet; (2) pars tibiæ sub ligulis quæ ori opponitur. Ab ὅλμος.

Ὑφόρασις, εως, ἡ, pudor; (2) metus, suspicio.

Ὑφορατικὸς, ἡ, ὸν, suspiciosus. Ab

Ὑφοράω, ῶ, et ὑφοράομαι, ῶμαι, suspecto, suspectum habeo, suspicor; (2) suspicio, revereor; (3) caveo ab aliquo. Ὑμεῖς ὑφορώμενοι τὰ περιεστραμμένα, *Dem.* Μηδένα κίνδυνον ὑφορᾶσθαι, vereri, *Luc.* Ὑφορῶνται γὰρ τὰ ἐν αὐτῷ θηρία, *Ælian.* (3) ἐκέλευε τὴν σύγκλητον ὑφορᾶσθαι νέον ἐχθρὸν εὐδοκιμοῦντα καὶ γειτονεύοντα, *Appian. Maced. Eclog.* 9, 1.

Ὑφορβὸς, οῦ, ὁ, subulcus. Ex ὗς et φέρβω.

Ὑφορμέω, ῶ, in statione immineo, insidior, seu in statione navium sum.

Ὑφορμίζω, et ὑφορμίζομαι, in stationem subduco. Ὑφορμισάμενοι νυκτὸς οὐκ ἔλαθον, *Thuc.*

Ὑφόρμιον, ου, τὸ, monile. Ab ὅρμος.

Ὑφορμιστὴς, ὁ, formidolosus seu periculosus appellentibus, *Opp.*

Ὕφορμος, ου, ὁ, locus stationi aptus, *Appian.*

Ὕφος, εος, τὸ, textile, id quod textum est, tela, tapes, vestis, aut simile quidpiam, *Ph.* textura, contextus. Ab ὑφάω.

Ὑφὸς, pro κυφὸς, gibbosus, curvus, *Steph.*

Ὑφόω, pro ὑφάω, *Steph.*

Ὑφόωσι, 3. pl. præs. ind. act. *Poet.* pro ὑφῶσι, ex ὑφάουσι, ab ὑφάω.

Ὕφυγρος, ου, ὁ κ' ἡ, subhumidus, humidus.

Ὕφυδρος, ου, ὁ κ' ἡ, qui sub aquis est, sub aquas demersus; (2) aqua intercute laborans. Ex ὑπὸ et ὕδωρ.

Ὑφυπνόω, paulatim obdormiscere facio. *In med. et pass.* obdormisco.

Ὑφύφασαι, 3. sing. perf. ind. pass. *Att.* pro ὕφασται, ab ὑφαίνω.

Ὑψαγόρας, ὁ· vide ὑψηγόρας.

Ὑψάντυξ, υγος, ὁ κ' ἡ, alte cameratus, altos fornices habens. Ex ὕψος et ἄντυξ.

Ὑψαυχενέω, ῶ, fut. ήσω, cervicem effero, cervice erecta incedo; (2) effero me, superbus sum, *Plut.* Ab ὑψαύχην.

Ὑψαυχέω, ῶ, fut. ήσω, idem. Ὑψαυχεῖ δ' ὁ πολὺς πλοῦτος, *Phocyl.* 57. Ex ὕψος et αὐχέω.

Ὑψαύχην, ενος, ὁ κ' ἡ, elatam cervicem habens; (2) superbus, arrogans. Ex ὕψος et αὐχήν. Hinc

Ὑψαυχενίζω, idem quod ὑψαυχέω.

Ὑψεῖται, οἱ, nummularii, trapezitæ, *Hes.*

Ὑψερεφὴς, έος, ὁ κ' ἡ, alte tectus, altum tectum habens; (2) altus, celsus, *Il.* 5, 213. Ex ὕψος et ἐρέφω.

Ὑψηγόρας, ου, ὁ, *Ion.* ὑψηγόρης, vanus jactator, gloriosus. Ex ὕψος et ἀγορά.

Ὑψηγορέω, fut. ήσω, glorior, superbe loquor. Ab ἀγορεύω.

Ὑψηγορία, ας, ἡ, jactantia; (2) superbia.

Ὑψηγόρος, idem quod ὑψαγόρης, *E. M.*

Ὑψήεις, εσσα, εν, celsus. Ab ὕψος.

Ὑψηλαυχενία, ας, ἡ, elatio cervicis; superbia.

Ὑψηλαύχην, ενος, ὁ κ' ἡ, cervicem extollens; superbus. Ex ὑψηλὸς et αὐχήν.

Ὑψηλῇσιν, dat. plur. *Ion.* et cum ν, pro ὑψηλαῖς, ab ὑψηλός.

Ὑψηλοβατέω, ῶ, sublimem aeris regionem perambulo; (2) sublimia, alta tracto, appeto, loquor. A βαίνω, vel inus. βατέω.

Ὑψηλοκάρδιος, ου, ὁ κ' ἡ, qui animo est elato, superbus, arrogans. Ex καρδία.

Ὑψηλόκρημνος, ου, ὁ κ' ἡ, alta habens præcipitia, altus, epith. rupis.

Ὑψηλολογέω, ῶ, alta loquor; (2) utor verbis sublimibus, orationis sublimitatem affecto.

Ὑψηλολογία, ας, ἡ, sermonis sublimitas; (2) orationis arrogantia. Ab

Ὑψηλολόγος, ου, ὁ, magniloquus, qui orationis sublimitatem affectat.

Ὑψηλόνοος, *contr.* ὑψηλόνους, ου, ὁ κ' ἡ, qui est mente elata.

Ὑψηλόνωτος, ον, alta juga habens, i. e. altus.

Ὑψηλοπέτης, έος, ὁ κ' ἡ, præpes; (2) illustris, *Ph.* Ex ὑψηλὸς et πέτομαι.

Ὑψηλὸς, ἡ, ὸν, altus, excelsus, sublimis. Ab ὕψος. Hinc

Ὑψηλότης, ητος, ἡ, excelsitas, eminentia.

Ὑψήλοφος, *V. L.* pro

Ὑψίλοφος, alte cristatus, *Ar.*

Ὑψηλοφρονέω, ῶ, f. ήσω, alta sum mente; (2) animo sum elato, superbio. Μὴ ὑψηλοφρόνει, ἀλλὰ φοβοῦ, *Rom.* 11, 20.

Ὑψηλοφροσύνη, ης, ἡ, mens alta; (2) animus superbus, nimium se referens. Ab

Ὑψηλόφρων, ονος, ὁ κ' ἡ, qui est mente excelsa; (2) superbus, qui alta sapit. Ex ὑψηλὸς et φρήν.

Ὑψηλοφυὴς, έος, ὁ κ' ἡ, celsus natu. A φύομαι.

Ὑψηλόφωνος, ον, alta voce clamans, seu loquens, seu lamentans. A φωνή.

Ὑψηλῶς, *adv.* alte. Ab ὑψηλός.

Ὑψήνωρ, ορος, ὁ κ' ἡ, alta seu celsa virilitate præditus; (2) celsos viros faciens. Ex ὕψος et ἀνήρ.

Ὑψηρεφὴς, έος, ὁ κ' ἡ· vide ὑψερεφής.

Ὑψητὸς, ἡ, ὸν, altus, celsus, sublimis. Ab ὕψος.

Ὑψηχὴς, έος, ὁ κ' ἡ, altisonus, altum et clarum sonum edens, *Il.* 5, 772. Ex ὕψος et ἦχος.

Ὕψι, *adv.* alte. Ab ὕψος.

Ὑψιβαθὺς, longus, promissus. Ὀφρύας ὑψιβαθείας, *Opp. Cyn.* 3, 26.

Ὑψιβάμων, *Hes.* idem quod

Ὑψιβάμων, et ὑψιβάτης, ὁ, idem quod

Ὑψίβατος, ὁ κ' ἡ, alte incedens; (2) in alto situs. A βαίνω.

Ὑψιβιβὰς, άντος, ὁ, idem, *Hom. in Apoll.* 416. A βίβημι.

Ὑψιβόας, ου, ὁ, alte clamans. Ex βοάω.

Ὑψιβρεμέτης, ου, ὁ, qu. dic. altifremens, altistrepens; altisonans, *Il.* 1, 354. Ex ὕψος et βρέμω.

Ὑψιγένεθλος, in alto natus, *Nonn.*

Ὑψιγέννητος, ον, in alto natus, de ramo altæ arboris, *Æsch.*

Ὑψίγυιος, seu -γυος, alta habens membra, altus, *Pind.*

Ὑψίδομος, ὁ κ' ἡ, altas domos habens vel alte exstructas, *Cal.*

Ὑψίζυγος, ου, ὁ κ' ἡ, qui in sublimi sedet sedili, *Il.* 4, 166.

Ὑψιθέμεθλος, ου, ὁ κ' ἡ, alta habens fundamenta, *Nonn. P.* 4, 2. Ex θέμεθλον.

Ὑψίθρονος, ὁ κ' ἡ, celsus dignitate.

Ὑψίθωκος, et

Ὑψιθόωκος, ὁ, altum solium habens, *Synes. Cyr.*

Ὑψικάρηνος, ου, ὁ κ' ἡ, altum caput habens; (2) altum cacumen habens. Εἰς ὄρος ὑψικάρηνον ἀνῄει, *Nonn. P.* 6, 3. Ex ὕψι et κάρηνον.

Ὑψικέλευθος, ου, ὁ κ' ἡ, per alta loca incedens.

Ὑψίκερας, ατος, ὁ κ' ἡ, celsa gerens cornua, Ὑψικέρατα πέτραν, *Aristoph. Nub.* 597.

Ὑψίκερας, et

Ὑψικέρατος, ὁ κ' ἡ, idem quod ὑψίκερως, *Ar.*

Ὑψικέραυνος, ὁ, ἡ, in alto fulminans.

Ὑψίκερως, ω, ὁ κ' ἡ, idem, *Od.* 10, 258. Ὑψίκερω ταύρου, *Soph. Trach.* 507. Ex ὕψι et κέρας.

Ὑψικόλωνος, ὁ, ἡ, altus, epith. montis, *Opp.*

Ὑψίκομος, ου, ὁ κ' ἡ, alte comatus. Ὑψικόμων πέραν ἐλατᾶν, *Eurip. Alcest.* 588. Ex ὕψι et κόμη.

Ὑψίκομπος, elatus, superbus jactator, *Steph.*

Ὑψικόμπως, *adv.* arroganter, fastuose. Ὁ δ' ὑψικόμπως κἀφρόνως ὑμείψατο, *Soph. Aj.* 777.

Ὑψικόρυμβος, altum cacumen vel altam eminentiam habens, *Cyr.*

Ὑψικρατέω, in alto (i. e. cœlo) impero.

Ὑψικρεμὴς, alte suspensus. Καὶ ῥ' ὁ μὲν ὑψικρεμὴς ἀμνὸς αὐτίκ', *Opp. Cyn.* 4, 93.

Ὑψίκρημνος, ου, ὁ κ' ἡ· vide ὑψηλόκρημνος.

Ὑψιλοειδής. Vide ὑψοειδής, *Steph.*

Ὑψίλυχνος, ον, excelsum habens lychnum, *item*, ab excelso resplendens lychno, *Ath.*

Ὑψιμέδων, οντος, ὁ, in alto regnans. Ex ὕψι et μέδω, *regno.*

Ὑψιμέλαθρος, ου, ὁ κ' ἡ, altas habens ædes; (2) excelsa habens atria.

Ὑψιμέλας, αινα, αν, altus et niger, epith. navis.

Ὑψίμεσος, altus in medio, *Man.*

Ὑψινεφὴς, έος, ὁ κ' ἡ, qui est in altis nubibus, epith. Jovis.

Ὑψίνοος, elatam mentem habens, superbus, *Nonn.*

Ὑψιπαγὴς, ὲς, altus, epith. rupis. A πάγνυμι.

Ὑψίπεδος, ον, alte situs, epith. urbis.

Ὑψιπέταλος, pro ὑψιπέτηλος, *Ath.*

Ὑψιπε-

Ὑψιπετήεις, ήεσσα, ῆεν, altivolus, altivolans. Ex ὕψι et πέτομαι.

Ὑψιπέτηλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, epith. arboris, altus, procerus. Ex ὕψι et πέτηλον.

Ὑψιπέτης, ȣ, ὁ, alte volans, altivolus. Ex πέτομαι.

Ὑψιπετὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, idem; (2) ex alto lapsus. Ex πέτομαι vel πίπτω.

Ὑψίπολις, ὁ, ἡ, princeps civitatis, *Soph. Antig.* 370.

Ὑψιπόλος, in sublimi versans, præpes. Ὑψιπόλοις ἀγέλαισιν οἰωνῶν, *Opp. Cyn.* 3, 3.

Ὑψιπόρος, sublimis. Ἠέρος ὑψιπόροισιν ἐπιπλώουσιν κελεύθοις, *Opp. Cyn.* 3, 497.

Ὑψίπυς, ȣν, excelsus.

Ὑψίπρυμνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, altam habens puppim. Ex πρύμνα.

Ὑψίπυλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, altas portas habens. Ex πύλη.

Ὑψίπυργος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, altis turribus insignis.

Ὑψιρεφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, pro ὑψηρεφής.

Ὑψιστάριος, pro ὕψιστος, *Hes. Suid.*

Ὑψίστολος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, alte stolatus, alte succinctus. A στολή.

Ὕψιστος, ιστη, ιστον, altissimus, excelsissimus, *Superlat.* ab ὕψος.

Ὑψιτενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, in altum tendens; (2) in alto extensus. Ex ὕψι et τείνω.

Ὑψιτένοντας, acc. pl. ab

Ὑψιτένων, οντος, ὁ, qui alta et erecta cervice incedere solet. Ex iisd.

Ὑψίτερος, altior, *Theoc.*

Ὑψίτοκος, ὁ ϗ ἡ, quæ sero peperit, *Naz.*

Ὑψιφανὴς, et ὑψιφαὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, celsus, e longinquo conspicuus. A φάω.

Ὑψιφερὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, in altum latus, sublimis. Ναοὶ ὑψιφερεῖς, *Aristoph. Nub.* 305. A φέρω.

Ὑψιφόρητος, ὁ ϗ ἡ, in altum tendens, *Procl.*

Ὑψίφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, altum et elatum animum habens. A φρήν.

Ὑψιχαίτης, ȣ, ὁ, alte comatus. Ex χαίτη.

Ὑψόθεν, *adv.* ex alto, desuper. Ab ὕψος.

Ὑψόθι, *adv.* in alto, in sublimi; (2) super, supra; (3) alte, in altum. Ab eod.

Ὑψόπρωρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, altam habens proram. Ex ὕψος et πρώρα.

Ὑψόροφος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, altam cameram seu concamerationem habens; (2) excelsus.

Ὑψόροφος, idem quod ὑψηρεφὴς, *Hom.*

ΥΨΟΣ, εος, τὸ, altitudo, celsitudo, sublimitas; (2) cacumen, fastigium, vertex.

Ὑψόσε, *adv.* in altum, in sublime. Ab ὕψος.

Ὑψȣ̃, *adv.* alte, in alto; (2) in altum, *Il.* 1, 486. Ab eod.

Ὑψόφρων, idem quod ὑψηλόφρων, *Steph.*

Ὑψόω, ῶ, fut. ώσω, exalto, in altum tollo, extollo, sublimo, *Gl. V.* Τȣ̃τον ὁ Θεὸς ἀρχηγὸν ϗ σωτῆρα ὕψωσε τῇ δεξιᾷ αὐτȣ̃, *Act.* 5, 31. Οὕτως ὑψωθῆναι δεῖ τὸν υἱὸν τȣ̃ ἀνθρώπȣ, *Joan.* 2, 14. ὑψωθήσεται, *Luc.* 18, 14. Ab ὕψος.

Ὑψώθη, 3. sing. aor. 1. ind. pass. verbi ὑψόω.

Ὑψωθῆναι, *sublatum esse*, aor. 1. inf. pass.

Ὕψωμα, ατος, τὸ, exaltatio, elevatio; (2) altitudo, sublimitas; (3) res alta seu illustris. Ab ὑψόω.

Ὑψώσας, aor. 1. part. act. verbi ὑψόω.

Ὑψώσῃ, 3. sing. aor. 1. conj. act.

Ὕψωσις, εως, ἡ, exaltatio, elevatio. Ab eod.

ΥΩ, fut. ὕσω, pluo; (2) irrigo, pluvia perfundo. Πȣ̃ γὰρ πώποτ' ἄνευ Νεφελῶν ὕοντ' ἤδη τεθέασαι; *Aristoph. Nub.* 369. Ὕσομεν πρώτοισιν ὑμῖν, *Ib.* 1116.

Ὑώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, suillus, porcinus, sui similis; *metaph.* spurcus et immundus, stupidus. Ab ὗς. Hinc

Ὑωδία, ας, ἡ, porcina insulsitas vel stupiditas, porcini mores.

Φ.

Φ, Litera Græcorum vigesima prima, quæ φῖ appellatur, ortaque est ab Hebræorum Pe; (2) in numeris notat *quingenta*, at cum lineola inferne apposita, ͵φ, *quingenta millia.*

Φᾶ, *dixit*, 3. sing. imperf. vel a. 2. ind. act. *Ion.* et *Dor.* pro ἔφη, a φημί.

Φάανθεν, *visi sunt*, 3. pl. aor. 1. ind. *Ion.* et *Poet.* pro ἔφανθεν, et hoc *Bœot.* pro ἐφάνθησαν, a φαίνομαι, *Il.* 1, 200.

Φαάντατος, η, ον, splendidissimus, lucidissimus; quasi a φααντὸς, quod esset lucidus. A φαίνω, *luceo.*

Φαάντερος, έρα, ερον, splendidior; *comp.* ab eod.

Φαβοτύπος, ȣ, ὁ, qu. dic. qui tundit et percutit columbas, genus accipitris, falco. Ex φὰψ et τύπτω.

Φάγαινα, ης, ἡ, adfectus stomachi, quum vehementer appetens cibum immodice sumit, nec satiari vorando potest; (2) ulcus quoddam exedens et cancri genus; (3) morbus quidam favorum. A φάγος.

Φαγάνθρωπος, ȣ, ὁ, ἡ, pro ἀνθρωπόφαγος, *Hes.*

Φαγέδαινα, ης, ἡ, idem quod φάγαινα, sed maxime, n. 2. (*Cels.* 6.) Ex φάγος et ἔδω.

Φαγεδαινικὸς, ἡ, ὸν, phagedænicus, gangrænosus; ut φαγεδαινικὰ ἕλκη. A præc.

Φαγέειν, *comedisse*, aor. 2. inf. act. *Ion.* pro

Φαγεῖν, comedere, esse, manducare, *Gl. Vet.* a. 2. sine præsenti; ἔφαγον, comedi; φάγομαι, comedam, fut. 1. φάγε, comede, imperat. a. 2. ἐὰν φάγω, si comedam, conj. φάγοιμι, opt. φαγὼν, part. Ὦ πολλὰ δὴ τῷ δεσπότῃ ταὐτὸν θύμον φαγόντες, *Arist. Plut.* 253. Μὴ βρώσει ἐφάγομεν ἐκ τȣ̃ βασιλέως, 2 *Sam.* 19, 42. Τὰς σάρκας αὐτῆς φάγονται, *Apoc.* 17, 16.

Φάγεσαι, pro φάγῃ, 2. sing. præs. ind. med.

Φαγέσωρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, vorax, inexplebilis edo seu comedo, *Poll.* A φάγος.

Φάγημα, ατος, τὸ, id quod comeditur, esculentum. Ab eod.

Φαγήσια, ίων, τὰ, festum quoddam in quo cibo ad satietatem usque exhilarabantur. Alias et φαγησία, ας, ἡ, scil. ἑορτή. A φάγησις.

Φαγησιπόσια, ίων, τὰ, idem: dicitur et φαγησιποσία, ας, ἡ, scil. ἑορτή. Ex φάγησις et πόσις, *potio.*

Φάγησις, εως, ἡ, esus, voratio. A φαγεῖν.

Φάγιλος, ȣ, ὁ, phagilus, agnus cum edulis esse incipit. Ab eod.

Φάγος, ȣ, ὁ, vorax, edax, comedo. Ab eod.

Φάγρος, ȣ, ὁ, *Phil.* φάγρος ἰχθὺς, *piscis* dentatus, barbulus, puellius, dentex. Cretensium lingua ἡ ἀκόνη, i. e. cos. A φαγεῖν.

Φαγύλιον, τὸ, marsupium, *Suid.*

ΦΑΓΩ, inus. Vid. φαγεῖν.

Φάγωντι, *vorent*, 3. pl. præs. conj. act. *Dor.* pro φάγωσι, a φάγω, *edo.*

Φαγὼν, όνος, ὁ, maxilla; (2) idem quod φάγος, *Ern.*

Φαδάζω, flecto, *Hes. V. L.*

Φάε, *lucebat*, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔφαε, a φάω.

Φαέθοντα, *adv.* per diem. Πάννυχα καὶ φαέθοντ' ἀνεστέναζες, *Soph. Aj.* 930.

Φαεθοντιὰς, solaris. Ἀντία δ' αἴγλη χαλκȣ̃ ἀποθρώσκει φαεθοντιὰς, *Opp. Cyn.* 1, 218.

Φαεθοντὶς, ἡ, *adj.* Phaethontea, *Ep.*

Φαέθȣσα, proprie Phaethontis soror, *Hom.*

Φαέθων, οντος, ὁ, lucidus; solis epith. (2) stella Jovis. A φάω, *luceo.* Unde

Φαεινὸς, ἡ, ὸν, splendidus, lucidus. A

Φαείνω, splendeo, fulgeo, luceo, *Od.* 18, 342.

Φαεννὸς, ἡ, ὸν, lucidus.

Φαεσίμβροτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, lucem hominibus adferens, lucens hominibus, *Il.* 24, 785.

Φαεσφορία, ας, ἡ, lux, illuminatio, *Callim. in Dian.* 11. A

Φαεσφόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, lucifer, lucem adferens. Ex φάος et φέρω.

Φάζω, interficio; ut hinc sit πεφασμένος, occisus. Ἐγὼ γὰρ ἡγεμὼν σφῷν αὖ πέφασμαι καινὸς, *Soph. Œd. Col.* 1537. Significat etiam decretorius, ut Μȣ̃θον ἀτιμήσαντι πεφασμένον, *Il.* 14, 127. A φάω.

Φάθι, *dic*, 2. s. præs. imperat. act. verbi φημί.

Φαιδιμόεις, όεσσα, όεν, illustris. A

Φαίδιμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem. A φαιδρός.

Φαιδρόνȣς, ὁ, ἡ, hilaris, lætus. A seq. et νȣ̃ς.

ΦΑΙΔΡΟ'Σ, ρὰ, ρὸν, nitidus, splendidus; (2) hilaris, lætus, faustus, *Gl. V.* luculentus. Φαιδρότεροι γνώμῃ, *Aret.* Hinc

Φαιδρότης, ητος, ἡ, hilaritas, alacritas, nitor vultus; (2) nitor.

Φαιδρύω, ῶ, exhilaro; (2) nitidum reddo.

Φαιδρύνεσθαι, præs. inf. pass. verbi φαιδρύνω.

Φαιδρυντὴς, ȣ̃, ὁ, æditus; (2) lotor, mundator. A φαιδρύνω. Hinc

Φαιδρύντρια, ας, ἡ, lotrix, purgatrix.

Φαιδρύνω, hilaro, exhilaro; (2) splendidum, nitidum, aut tersum reddo, expurgo; (3) orno; (4) ungo, *ap. Jos.* A φαιδρός.

Φαίδρυσμα, ατος, τὸ, quicquid nitidum ornatumve facit, *Ern.*

Φαιδρωπὸς, ȣ̃, ὁ ϗ ἡ, qui hilari est vultu. Ex φαιδρὸς et ὤψ.

Φαιδρῶς, *adv.* nitide, splendide, laute; (2) hilariter.

Φαίην, *dixerim*, præs. vel a. 2. opt. act. verbi φημί.

Φαίκαιον, τὸ, ruta, *Steph.*

ΦΑΙΚΑ'ΣΙΟΝ, ȣ, τὸ, calceamenti genus Atticum, dictum κονίπȣς, *Clem. Al.*

Φαικὸς, levis, *Ep. Suid.*

Φαῖμεν, *diximus*, 1. pl. a. 2. opt. act. v. φημί.

Φαινακίζω, pro φενακίζω, *Hes.*

Φαινέμεν, *indicare*, præs. inf. act. *Ion.* pro φαίνειν.

Φαινέσκετο, *apparebat*, 3. sing. imperf. ind. med. *Ion.* pro ἐφαίνετο, a φαίνομαι.

Φαινίνδα, (*indecl.*) genus ludendi pila. A φαίνω.

Φαινὶς, ἡ, anemone, *ap. Laced.*

Φαίνοισαι, *ostendentes*, nom. pl. fœm. præs. part. act. *Dor.* pro φαίνȣσαι, a φαίνω.

Φαίνοιτο, 3. sing. præs. opt. med.

Φαινόλης, ȣ, ὁ, *Gl. V.* φαινόλης, τὸ φελόνιον, penula. Al. *Gl. V.* φαινόλη, lacerna, penula.

Φαινολὶς, ἡ, splendide apparens, *Soph.*

Φαινολοθήκη, ης, ἡ, penularium, *Gl. V.* ubi penulæ reponuntur. Ex φαινόλης et θήκη.

Φαινομένην, acc. sing. præs. part. med.

Φαινομένηφι, *apparenti*, dat. sing. *per Paragog.* syllabæ φι.

Φαινομηρὶς, ίδος, vel φαινόμηρις, ιδος, ἡ, quæ femora ostendit; de Lacænis, *Plut.* Ex φαίνω et μηρὸς, *femur.*

Φαινοπροσωπέω, faciem meam ostendo, conspiciendum me præbeo, *Cic.*

Φαίνω, f. φανῶ, in lucem edo. *Gl. V.* ostendo; (2) defero; *unde et* φαίνοντες, quadruplatores; (3) luceo, appareo; quod proprie est φαίνομαι. *pass.* φαίνομαι, appareo, *Gl. V.* φαίνεται, panditur, videtur, ostenditur, apparet, *Phil.* φαινόμεθα, dignoscimur, *Phil.* ἐφάνη, apparuit, aor. 2. pass. (2) deferor, accusor; (3) adsum, appareo; τὰ φαινόμενα, astronomia sphærica; *item* quæ ante oculos sunt; τὸ φαινόμενον, sententia pronunciata, *Ern.* Τὸ φῶς ἐν τῇ σκοτίᾳ φαίνει, *Joan.* 1, 5. Ἄρηξον, ἐλθὲ ϗ σκιὰ φάνηθι μοὶ, *Eur. Her. Fur.* 496. Σὲ μὲν ἐν τῇ πόλει δεῖ τινὰ φαίνεσθαι, *Dem.* A φάος.

Φαίνων, ὁ, stella Saturni, *Cic.*

Φαινῶπις, ἡ, splendens, *Man.*

Φαιὸς, ὰ, ὸν, fuscus, subniger, qui medio est inter candidum et nigrum colore. *Gl. V.* aquilus, pullus, fuscus. Ab eod. Hinc

Φαιȣρὸς, ὰ, ὸν, idem.

Φαιστὸς, ἡ, ὸν, seu φαῖστος, η, ον, luminosus, lucens. Ab eod.

Φαιωχίτων, ὁ, ἡ, pullatus, nigra veste indutus.

Φάκελλος, et φάκελος, ȣ, ὁ, fascis aut fasciculus. A σφάκελος.

ΦΑΚΗ῀, vel φακὴ, ῆς, ἡ, lens, lenticula, lens cocta, ipsum ex lente pulmentum, *Angl.* LENTILS. Hinc

Φάκινος, ίνη, ινον, qui ex lente est.

ΦΑΚΙ'ΟΛΟΣ, ȣ, ὁ, fascis, fasciculus.

Φάκιον, ȣ, τὸ, lenticulæ decoctum aut cremor. Dim. a φακή.

Φακοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, lenticulæ similis. *Gl. V.* lenticularis. Ex φακὸς et εἶδος.

Φακοπτισσάνη, ης, ἡ, edulium ex lente et ptisana. Ex φακὸς et πτισσάνη.

Φακὸς, ȣ̃, ὁ, lens cruda, ut volunt *Gramm.* sed

promiscue

promiscue cum φακὴ dicitur; (2) lenticula, i. e. vas lenticulatum, aut lenticulæ forma, quo aqua calente aut oleo pleno fotus adhibebantur; (3) vas in quo mortuorum cineres conduntur; (4) lentigo, verruca, facies verrucosa; (5) nigra quædam oculi macula. *Gl. V.* lens, lentigo; φακὸς προσώπε, *faciei* nævus, *Ph.* A φακή.

Φακόψις, lentiginosus, sparso ore, *Ph.* Ex φακὸς et ὄψις, *vultus*.

Φακώδης, εος, ὁ ἡ, lenti similis. A φακός.

Φακωτὸς, ἡ, ὸν, in modum lentis conformatus. Ab eod.

ΦΑ'ΛΑ, ornamentum galeæ, *Suid.*

Φαλαγγάρχης, ε, ὁ, præfectus phalangis. Ex φάλαγξ et ἀρχή. Hinc

Φαλαγγαρχία, ας, ἡ, imperium quod habet is qui phalangi præest.

Φαλαγγηδὸν, *adv.* per phalanges; (2) turmatim. A φάλαγξ.

Φαλαγγιόδηκτος, ε, ὁ ἡ, morsus a phalangio, aranei genere. Ex φαλάγγιον et δάκνω.

Φαλάγγιον, ε, τὸ, aranei genus, a crurum longioribus internodiis dictum; (2) herba quædam. A φάλαγξ.

Φαλαγγίτης, ε, ὁ, miles legionarius; (2) herba quædam. Ab eod.

Φαλαγγιτικὸς, ἡ, ὸν, ad phalangem pertinens, e phalange sumptus, &c.

Φαλαγγίτιον, τὸ, herba quædam, al. φαλάγγιον, et φαλαγγίτης, *Diosc.*

Φαλαγγομαχέω, phalange, peditatu pugno; (2) cum phalange prælior. A

Φαλαγγομάχης, ε, ὁ, phalangibus pugnans. Ex φάλαγξ et μάχη.

Φαλαγγόω, ῶ, efferor, in ferinam naturam vertor, irritor. A φάλαγξ, n. 4. Hinc

Φαλάγγωμα, ατος, τὸ, pompa quædam in Bacchanalibus.

Φαλάγγωσις, εως, ἡ, oculi adfectio, quum cilium introspectat, ita ut pili oculum compungant. Ab eod.

Φάλαγξ, αγγος, ἡ, *proprie* quædam acies Macedonum, ut legio Rom. (2) peditatus; unde legio, acies, cohors, *Ph.* (3) internodium, *Gl. V.* (4) tarantula, *Gl. V.* araneus; (5) baculus quisque longus, teres, ad cylindri formam; φάλαγγες etiam ligna quibus naves fulciuntur.

Φάλαι, pro φάλαιναι, balænæ, *Lyc.*

ΦΑ'ΛΑΙΝΑ, ης, ἡ, cicindela, lampyris, quæ noctu lucernis advolat, *Nic. Th.* 760. (2) balæna, *Aristoph. Vesp.* 35.

Φαλάκρα, ας, ἡ, calvities, calvitium, calvaria, calvarium, *Gl. V.*

Φαλακράω, calveo, *Gl. V.* A præc.

Φαλακροειδὴς, ὲς, qui calvus esse videtur. E seq. et εἶδος.

ΦΑΛΑΚΡΟ'Σ, ρὰ, ρὸν, calvus. Hinc

Φαλακρότης, ητος, ἡ, calvities.

Φαλακρόω, ῶ, fut. ώσω, calvum reddo; calvo, *Gl. V.* φαλακρῶσθαι, calvescere, *Gl. V.* Hinc

Φαλάκρωμα, ατος, τὸ, calvitium.

Φαλάκρωσις, εως, ἡ, idem, *Aret.*

Φαλακτόνος, accipitris genus, *Hes.*

Φαλανθίας, et -θίας, ε, ὁ, calvus. A φάλανθος

Φάλανθος, calvus. Ex φαλὸς et ἄνθος, *flos.* (nisi ανθος mera terminatio est, *Ern.*)

Φάλαρα, ων, τὰ, phaleræ, ornamenta equorum aut equitum; (2) lora. A φαλός.

Φαλαρὶς, ίδος, ἡ, phalaris, avis quædam marina seu palustris. Ab eod.

Φαλαρισμὸς, ὁ, crudelitas: a Phalaride tyranno.

Φάλαρον, ε, τὸ, crista galeæ; item fascia, diadema; φάλαρα, τὰ, *Æschyl.* A φαλός.

Φαληριάω, ῶ, albesco spuma; unde φαληριόωντα pro φαληριῶντα, *Il.* 13, 799. A

Φαληρὸς, ρὰ, ρὸν, albus, spumeus; (2) *Subst.* ferrum galeæ. A φαλός.

Φαληρίεις, idem quod φαληριὸς, *Steph.*

Φάλης, ητος, ὁ, idem quod φαλλός· scribitur et φαλῆς.

Φαλιόπεις, οδος, ὁ ἡ, albos pedes habens.

Φάλιος, ία, ιον, albus, splendidus. A φαλός.

Φαλλὶς, ἡ, pars navis ubi est sentina.

Φαλλαγώγια, ων, τὰ, festum Priapo celebrari solitum. Ex φαλλὸς et ἀγωγή.

Φαλληφόρια, ίων, τὰ, idem. A φαλλοφόρος.

Φαλλικὸς, ἡ, ὸν, phallicus, ad phallos pertinens. A φαλλός.

Φαλλοβατέω, fut. ήσω, phallum conscendo, phallo insideo, *Lucian.* A

Φαλλοβάτης, ε, ὁ, Priapi conscensor. Ex φαλλὸς et βαίνω.

ΦΑΛΛΟ'Σ, ε, ὁ, penis ligneus vel coriaceus; vel lignum oblongum in summo habens penem talem.

Φαλλοφορέω, phallum gesto. A

Φαλλοφόρος, ε, ὁ, qui in sacris Priapi phallum vel veretrum gestat. Ex φαλλὸς et φέρω.

ΦΑΛΟ'Σ, splendidus; (2) albus.

ΦΑ'ΛΟΣ, ε, ὁ, conus galeæ, crista.

Φαλύνω, splendidum seu album reddo, a φαλὸς, *Steph.*

Φάμαν, acc. sing. *Dor.* pro φήμην, a φήμη, *fama.*

Φαμὲς, *dicimus*, 1. pl. præs. ind. act. v. φημί.

Φάμενοι, nom pl. præs. vel a. 2. part. med. verbi ejusd.

Φαμὶ, *Dor.* pro φημὶ, *dico.*

Φὰν, *dicebant*, 3. pl. imperf. vel a. 2. ind. act. *Ion.* et *Bœot.* pro ἔφησαν, a verbo eod.

Φαναὶ, ῶν, αἱ, seu φάναι, splendores, illuminationes. Μυστηρίων τε τῶν ἀπορρήτων ἔδειξεν Ὀρφεὺς, *Eur. Rhes.* 943. A φανός.

Φάναι, *dicere*, præs. inf. verbi φημί.

Φαναῖος, α, ον, splendidus, illustris. A φανός.

Φανάριον, τὸ, Dim. a φάνιον, sed non bonum verbum, *Ern.*

Φανείην, *apparuerim*, aor. 2. opt. pass. verbi φαίνομαι.

Φάνεν, *apparuerunt*, 3. pl. a. 2. ind. pass. *Ion.* et *Bœot.* pro ἐφάνησαν.

Φανὲν, *nuntiatum*, neutrum particip. φανεὶς. Ὡς φανέν γε τἄπος ὧδ' ἐπίσταο, *Soph. Œd. Tyr.* 848. Φανεὶς simplex pro composito ἀποφανεὶς, enuntiatus, pervulgatus. Λόγος μὲν ἐστ' ἀρχαῖος ἀνθρώπων φανεὶς, *Id. Trach.* 1.

Φανερολογία, ας, ἡ, cum quid palam dicitur.

Φανερόμισος, ε, ὁ ἡ, qui palam odit, *Aristot. Ethic.* Ex φανερὸς et μῖσος.

Φανεροποιέω, ῶ, declaro, *Gl. V.* Φανεροποιῆσαι, certiorari. Ex φανερὸς et ποιέω.

Φανεροποίησις, εως, ἡ, declaratio, manifestatio. A præc.

Φανερὸς, ρὰ, ρὸν, manifestus, evidens, apertus, clarus, illustris, celebris. A φαίνω.

Φανερόφιλος, ε, ὁ ἡ, qui palam amat, *Aristot. Ethic.*

Φανερόω, ῶ, f. ώσω, manifestum facio, declaro, clarum efficio, manifesto, illustro, propalo. *Gl. V.* φανεροῦμαι, claresco, patefio. Φανερώσει τὰς βελὰς τῶν καρδιῶν, 1 *Cor.* 4, 5. Φανέρωσον σεαυτὸν τῷ κόσμῳ, *Joann.* 7, 4. Τότε καὶ ὑμεῖς σὺν αὐτῷ φανερωθήσεσθε ἐν δόξῃ, *Col.* 3, 4. A φανερός.

Φανερῶς, *adv.* manifeste, evidenter, aperte, palam. Ab eod.

Φανερώσει, 3. sing. f. 1. ind. act. verbi φανερόω.

Φανέρωσις, εως, ἡ, manifestatio, patefactio, declaratio. A φανερόω.

Φάνεσκε, *ostendit*, 3. sing. aor. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔφανε, a φαίνω.

Φάνη, ἡ, splendor enitescens, fulgor, *Hes. V. L. ex Eur.*

Φάνη, *apparuit*, 3. sing. aor. 2. ind. pass. *Ion.* pro ἐφάνη, a φαίνομαι.

Φανῇ, *videatur*, 3. sing. aor. 2. conj. pass. *per Epenthes.* pro φανῇ, a verbo eod.

Φανήμεναι, a. 2. inf. pass. *Dor.* pro φανῆναι.

Φανῇς, *appareas*, 2. sing. aor. 2. conj. pass.

Φάνης, ητος, ὁ, sol; (2) amor. A φαίνομαι, quod iste quotidie quasi novus existat, hic primus e chao apparuerit.

Φανήσεται, 3. sing. f. 2. ind. pass. v. φαίνω.

Φαννητιάω, ῶ, videri aliquid volo. Ab eod.

Φανήτω, 3. sing. a. 2. imperat. verbi φαίνω.

Φανθεὶς, *qui apparuit*, a. 1. part. pass. v. ejusd.

Φανθὲν, *quod factum est*, neutrum aor. 1. part. pass. Τὸ γὰρ φανθὲν τίς ἂν δύναιτ' ἂν ἀγένητον ποιεῖν; reddere? *Soph. Trach.* 742.

Φανίον, ε, τὸ, laternula, facula. Dim. a φανός.

Φανόπτης, ε, ὁ, laterna. Ab eod. et ὄπτομαι.

Φανὸς, ἡ, ὸν, lucidus, splendidus. A φαίνω.

Φανὸς, ε, ὁ, laterna, candela, *Gl. V.* (2) sol et luna. Λαμπτῆρ, ὃν οἱ πολλοὶ φανὸν ὀνομάζουσι, *Galen.*

Φανόω, idem quod φαίνω, ap. *Strab.*

Φαντάζω, fut. άσω, speciem præbeo, ostendo; (2) φαντάζομαι, *pass.* cernor; (2) accusor, deferor; *in med.* imaginem seu speciem mente concipio, imaginor, contemplor; (2) ostento me, tanquam mirandum quoddam spectaculum in omnium oculos incurro, conspiciendum me præbeo. Μή τις πολιτῶν ἐν τρίβῳ φαντάζεται, appareat, *Eur. Ph.* 93. Μὴ δὲ φαντάζε δόμων πάροιθε τῶνδε, *Id. Andr.* 875. Φαντασθῆναι περὶ τὸ κατὰ φύσιν βίε, *M. Anton.* 1, 14. Hinc

Φαντασία, ας, ἡ, visio [i. e. imago rei absentis, tanquam præsentis], visum, species in animo concepta; (2) vana species vel imago, mera species; *item* quod ad speciem modo fit; (3) etiam in bonam partem, de splendore, dignitate. A præc.

Φαντασιαστικὸς, ἡ, ὸν, ad visiones concipiendas aptus. Ab eod.

Φαντασιοδοκήτης, ε, ὁ, genus hæretici qui Christum non verum hominem fuisse, sed tantum speciem corporis habuisse dicit. Ab eod. et δοκέω.

Φαντασιοκοπέω, ῶ, f. ήσω, imaginationibus indulgeo, iisque me inaniter vexo. Μὴ ἴσθι ὡς λέων ἐν τῷ οἰκίᾳ σε, καὶ φαντασιοκοπῶν ἐν τοῖς οἰκέταις σε, *Sapient. Sirach.* 4, 30. Ex φαντασία et κόπος.

Φαντασιοκόπος, ὁ, qui vanis imaginationibus percellitur, *Eust.*

Φαντασιοπλήκτως, *adv.* cum stupore hominum, homines specie quadam obstupefaciendo. Ab eod. et πλήσσω.

Φαντασιόω, ῶ, f. ώσω, imaginibus ludo, inani specie decipio. A φαντασία.

Φαντασιώδης, εος, ὁ, ἡ, idem quod φανταστικός.

Φάντασμα, ατος, τὸ, visum, spectrum, *Ph.* (2) visio vana, larva, ostentum, prodigium. Φαντάσματα γὰρ ἀλλ' ἐκ ὄντα ποιῦσι, *Plato.* A φαντάζω. Hinc

Φαντασμάτιον, ε, τὸ, parvum visum. Dim. a præc.

Φανταστικὸς, ἡ, ὸν, qui facile visiones et imaginationes concipit; (2) speciem meram habens. Ab eod.

Φανταστικῶς, *adv.* concipiendo visiones. Ab eod.

Φανταστὸς, ἡ, ὸν, efficiens aut concipiens visiones. Ab eod.

Φαντὶ, *dicunt*, 3. pl. præs. ind. act. *Dor.* pro φασὶ, a φημί.

Φανῶσι, 3. pl. a. 2. conj. pass. verbi φαίνομαι.

Φάο, *dixisti*, 2. sing. imperf. vel aor. 2. ind. med. *Ion.* pro ἔφασο, a φημί.

Φαόβιος, ὁ καὶ ἡ, splendidum (v. gr. aureum) arcum habens. A φάος et βιός.

Φάος, εος, τὸ, lumen, lux, dies, solis ortus, diluculum; (2) oculus; φάη, oculi; (3) vita, salus; (4) victoria, gaudium. Φάεα μυνόγληνα, σάκεϊ ἴτα τετραδιίων, *Call.* A φάω.

Φαράγγιον, ε, τὸ, parva convallis, Dim. a φάραγξ.

Φαραγγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, abruptus, præruptus. Ab eod.

ΦΑ'ΡΑΓΞ, αγγος, ἡ, vallis, convallis, *Ph.* vorago. *Gl. V.* hiatus.

Φαρέεσσι, dat. pl. *Ion.* et *Poet.* pro φάρεσι, a φάρος, *palia.*

ΦΑΡΕ'ΤΡΑ, ας, ἡ, pharetra, theca sagittarum; *Ion.* φαρέτρη.

Φαρετρεὼν, ῶνος, ὁ, idem.

Φαρέτριον, ε, τὸ, parva pharetra. Dim. ab eod.

Φαρετροφόρος, ε, ὁ καὶ ἡ, pharetram gestans. Ex eod. et φέρω.

Φαρικὸν, τὸ, idem quod φαρικὸν, *Ath.*

ΦΑΡΙΚΟ'Ν, ε, τὸ, genus veneni.

Φάριον, ε, τὸ, laneum redimiculum. A φᾶρος.

Φαρκιδόω, ῶ, rugo, capero. A φαρκίς.

Φαρκιδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, rugosus. Ab eod.

ΦΑΡΚΙ'Σ,

ΦΑΡΚΙ'Σ, ίδος, ἡ, ruga.
Φαρμάζω, inficio; *item* curo. *Lex. Vet.*
Φαρμακάω, ῶ, refertus sum medicamentis; (2) indigeo medicamentis, expeto medicamenta; (3) deliro, furo. A φάρμακον.
Φαρμακεία, ας, ἡ, veneficium; (2) ipsa medicandi actio; (3) ipsa medicamenta. A φαρμακεύω.
Φαρμακεὺς, έως, ὁ, magus, veneficus. *Ph.* venenarius; (2) confector medicamentorum. A φάρμακον.
Φαρμάκευσις, ἡ, idem quod φαρμακεία, *Plat.*
Φαρμακευτὴς, ȣ͂, ὁ, idem quod φαρμακεύς.
Φαρμακευτικὸς, ἡ, ὸν, ad veneficia pertinens; (2) pertinens ad medicamenta. A
Φαρμακευτρία, ἡ, venefica, *Eust.*
Φαρμακεύω, f. εύσω, veneficio aut veneno utor; (2) præstigiis utor; φαρμακεύομαι, medicamento purgante utor. A φάρμακον.
Φαρμακίη, ἡ, idem quod φαρμακεία.
Φαρμακικὸς, ἡ, ὸν, medicamentarius, *Gl. Vet.* Ab eod.
Φαρμάκιον, ȣ, τὸ, medicamentum. Ab eod.
Φαρμακὶς, ίδος, ἡ, venefica. Ab eod.
Φαρμακίτης, ȣ, ὁ, epith. vini Pramnii, a salubritate, *Eust.*
Φαρμακόεις, όεσσα, όεν, medicamentarius, medicamenti vim habens; (2) pigmentarius; (3) venenatus. Ab eod.
ΦΑ'ΡΜΑΚΟΝ, ȣ, τὸ, pharmacum, medicamentum, medicamen; (2) venenum; (3) pigmentum. *Ph.* etiam *tropice* color quo tingitur quid.
Φαρμακοποιέω, medicamenta, venena facio.
Φαρμακοποιία, ας, ἡ, ars medicamenta faciendi; (2) veneficium. A
Φαρμακοποιὸς, ȣ͂, ὁ, qui medicamenta conficit, pharmacopœus; (2) venenarius. *Gl. V.* Ex φάρμακον et ποιέω.
Φαρμακοποσία, ας, ἡ, medicamenti potus seu haustus; (2) veneni potus seu haustus. Ex eod. et πόσις, *potio.*
Φαρμακοποτέω, ῶ, f. ήσω, medicamentum bibo seu sorbeo. Ex eod. et πότης.
Φαρμακοπωλέω, ῶ, sum pharmacopola, vendo medicamenta. Ex eod. et πωλέω.
Φαρμακοπώλης, ȣ, ὁ, medicamentorum et pigmentorum venditor, pharmacopola. *Gl. V.* aconitarius, pigmentarius.
Φαρμακὸς, ȣ͂, ὁ, veneficus, maleficus. *Ph.* magus, incantator; (2) homo qui piaculum fit, ut κάθαρμα. A φάρμακον.
Φαρμακοτρίβης, ȣ, ὁ, qui pharmaca terit et apparat; (2) qui pharmaca vendit. Ex eod. et τρίβω.
Φαρμακοτρὶψ, ϐος, ὁ, idem et ex iisd.
Φαρμακουργὸς, ὁ, idem qui φαρμακοποιός. Ex eod. et ἔργον.
Φαρμακοφόρος, ον, ferax venenis, seu herbis venenatis. Ex eod. et φέρω.
Φαρμακόω, ῶ, fut. ώσω, medicamenta misceo. A φάρμακον.
Φαρμακτὴρ, ῆρος, ὁ, veneficus, qui veneno inficit. A φαρμάσσω.
Φαρμακτήριος, α, ον, idem; (2) medicatus.
Φαρμακτὸς, idem quod φαρμακόεις, *Man.*
Φαρμακώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, medicamentarius, medicamenti vim habens; (2) venenatus, veneno tinctus. A φάρμακον.
Φαρμακὼν, ῶνος, ὁ, officina tinctorum:
Φαρμάκων, ωνος, ὁ, qui medicamentis seu venenis læsus est. Ab eod.
Φάρμαξις, εως, ἡ, tinctura, immersio; (2) maleficium. *Gl. V.* veneficium. A
Φαρμάσσω, seu -ττω, f. ξω, veneno adficio vel inficio, veneno noceo; (2) lenocinio adficio; adultero, fuco; (3) intingo, immergo. Ἀλλ' ἤ πεφάρμαχϑ', ἤ κακόν τι μέγα πέπονθατ' ἄλλο, *Aristoph. Thesm.* 541. *Od.* 9, 393.
Φαρμȣϑὶ, mensis Aprilis apud Ægyptios.
ΦΑ'ΡΟΣ, vel φάρος, εος, τὸ, palla, pallium, vestis exterior, velum, velamen, tegmen.
ΦΑ'ΡΟΣ, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, turris maxima prope Alexandriam, navigantibus nocturno tempore lumen præbens; (2) quævis turris ejusmodi.

Φαρόω, aro, *Callim.*
Φάρσος, τὸ, velamen, tegumentum, vestis stragula, vestimentum; (2) tractus, regio, pars. (2) ἔτι δὲ δύο φάρσεα τῆς πόλιος, *Herodot.* 1, 180.
Φαρύγγεϑρον, et φαρύγεϑρον, τὸ, id. quod φάρυγξ
Φαρυγγίδην, *adv.* cum ingluvie seu voracitate, *Hes.*
Φαρυγγίζω, pro λαρυγγίζω, *Dem.*
ΦΑ'ΡΥΓΞ, υγγος, et ϱυγος, ὁ ᾗ ἡ, gula, caput œsophagi. Hinc
Φαρυγγὶς, ίδος, ἡ, voracitas, ingluvies.
Φαρυγίνδην, *adv.* avide vorando, *E. M.* Φαρῥυγγίνδην, *Hes.*
Φὰς, *dicens*, præs. a. 2. part. act. verbi φημί.
Φάσαξ, ακος, ὁ, delator, *Hes.*
Φασγανάω, ense interficio, *Hes.*
Φασγανὶς, ἡ, idem quod φάσγανον, *Suid. Ep.*
Φάσγανον, ȣ, τὸ, ensis, gladius; (2) herba quædam. A σφάζω. (A φάω, *Ern.*)
Φασγανουργὸς, ȣ͂, ὁ, faber ferrarius. A præc. et ἔργον.
Φᾶσε, *dixit*, 3. sing. a. 1. ind. act *Ion.* et *Dor.* pro ἔφησε, a φημί.
Φασεῖς, *dices*, 2. sing. f. 1. ind. act. *Dor.* pro φήσεις, a verbo eod.
ΦΑ'ΣΗΛΟΣ, et φασῆλος· item φάσιλος, et φασίολος, ȣ, ὁ, phaselus, *Ph.* leguminis oblongi genus; (2) navigium oblongum.
Φᾶσϑαι, *dixisse*, a. 1. inf. med. verbi φημί.
Φασὶ, *inquiunt*, 3. pl. præs. ind. act.
Φασιανικὸς, a φασιανὸς, *Ath.*
Φασιανὸς, ȣ͂, ὁ, ut φασιανὸς ὄρνις, phasianus, *avis.* A φᾶσις, Phasis, *fluvius.*
Φάσιμος, conspicuus, *E. M.*
Φάσις, εως, ἡ, visum, somnium; (2) delatio, accusatio. A φαίνω vel φαίνομαι.
Φάσις, εως, ἡ, dictio, dictum, sententia, apophthegma, simplex adfirmatio, propositio; (2) rumor, fama. A φαίνω vel φάω, *dico.*
Φασκάδες, aves quædam, *Ath.*
Φάσκαλος, fasciculus, vel sarcina vectium, *V. L.*
Φάσκε, *dictitabat*, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔφασκε, a verbo φάσκω, *dico.*
Φάσκω, dico, dictito, *Gl. V.* aio. Φάσκοντες ταῦτα ȣ̓́τως ἔχειν, *Act.* 24, 9. A φάω.
Φασκώλιον, τὸ, pera, mantica, capsa coriacea.
Φάσκωλος, ȣ, ἡ, vestigerula.
Φάσμα, ατος, τὸ, visum, spectrum, ostentum, portentum, prodigium; (2) quod speciem alicujus rei habet, ut imago. (1) φάσμα νυκτὸς, spectrum nocturnum, *Soph. El.* 502. Φάσματα δισσῶν ὀνείρων, *Id. ibid.* 644. (2) τετράορον φάσμα ταύρȣ, *Soph. Trach.* 508. Φάσμα ὕδρας, *Id. ibid.* 836. periphrasis pro hydra. A φαίνω.
Φάσομαι, *dicam*, f. 1. ind. med. *Dor.* pro φήσομαι, a φημί.
ΦΑ'ΣΣΑ, vel φάττα, ης, ἡ, palumbus, *avis.*
Φασσοφόνος, ȣ, ὁ, palumborum interfector, accipitris quoddam genus. *Gl. V.* palumbarius, *Il.* 15, 238. Ex φάσσα et φένω, *occido.*
Φασῶ, *dicam*, f. 1. ind. act. *Dor.* pro φήσω, a verbo φημί.
Φατειὸς, ά, ὸν, dicendus, nominandus. A
Φατὴς, ȣ͂, vel φάτης, ȣ, ὁ, loquax; (2) mendax. A φάω.
Φατὶ, *dicit*, 3. sing. præs. ind. *Dor.* pro φησὶ, a φημί.
Φατίζω, fut. ίσω, dico; (2) rumorem spargo. Οὕτω τῆς ϑεᾶς σὴν παῖδ' ἄλοχον φατίσας, *Eur. Iph. in Au.* 134. A
Φάτις, ιως, ἡ, dictum, sententia; (2) responsum vatis, oraculum; (3) rumor, fama; (4) gloria. Ἀπ' αἰωνῶν φάτις, augurium, *Soph. Œd. Tyr.* 310. (5) δέρκομαι φάτιν ἄφραστον, rem infandam, *Soph. Trach.* 693. A φάω.
ΦΑ'ΤΝΗ, ης, ἡ, præsepe; (2) laquear, sc. in præsepis formam excavatum. Sed φάτναι, vel φατνίαι, ῶν, αἱ, sunt etiam loculamenta dentium. Ὄνων φάτνη, asellorum præsepe, nomen stellæ, *Theocrit.* 22, 21. Hinc
Φατνόω, ῶ, f. ώσω, laquearibus tego. *P.* excavo (ξέω) ut fiat præsepe, lacus, lacunar, *Ern.*

Φατνώματα, ων, τὰ, lacunaria, laquearia; (2) navium foramina, per quæ in adnavigantes missilia emittuntur; φάτνωμα, mandibulum. *Ph.* alveolus dentis. A præc.
Φατνωματικὸς, ἡ, ὸν, laqueatus. A præc.
Φατνωτὸς, ἡ, ὸν, idem et ab eod.
Φάτο, *dixit*, 3. sing. aor. 2. ind. med. *Ion.* pro ἔφατο, a φημί.
Φατὸς, ἡ, ὸν, dicendus, nominandus; (2) celebris; (3) cæsus. A φάω.
Φατρία, ας, ἡ, curia. *Ph.* idem quod φρατρία.
Φατριακὸς, ἡ, ὸν, curialis. A præc.
Φάτριον, τό· vide φράτριον, *Eust.*
Φάττα, palumbus, *Att.* pro φάσσα.
Φάττιον, ȣ, τὸ, palumbula, *Gl. V.* A præc.
ΦΑΥ'ΖΩ, frigo, *Hes.*
Φαυλεπίφαυλος, ον, plane nullius pretii.
Φαυλία, ας, ἡ, ut φαυλία ἐλαία, oliva minuta, genus olivarum vile; Φαυλότεροι φαυλίων μήλων. *Proverb. apud Athenæum* 3, 82. A φαῦλος.
Φαυλίζω, fut. ίσω, pro vili habeo, flocci facio, pro nihilo duco, contemno. Τὴν δίαιταν μὴ φαυλίζεις, *Xen.* Ab eod. Hinc
Φαυλισμὸς, ȣ͂, ὁ, contemptio, irrisio:
Φαυλίστρια, ας, ἡ, contemptrix, cavillatrix.
Φαυλόηθος, ον, improbos mores habens.
Φαυλοῤῥημόνως, *adv.* contumeliose, maledice. A φαυλοῤῥήμων, maledicus.
ΦΑΥ'ΛΟΣ, η, ον, pravus, malus, nequam, *Gl. Vet.* vilis, levis; (2) in bonam partem, facilis, simplex, mediocris, tenuis, opp. difficili, arguto, sumtuoso, &c. Hinc
Φαυλότης, ητος, ἡ, vilitas, improbitas.
Φαυλȣργὸς, ὁ ᾗ ἡ, qui nihil egregie facit. epith. artificis vilis. A φαῦλος et ἔργον.
Φαύλως, *adv.* male; (2) facile, leviter, leniter, moderate. A φαῦλος.
Φαῦρος, ρα, ρον, idem quod φαῦλος.
Φαυσίβροτος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, mortalibus lucem adferens; *Pind.* Ex φαῦσις et βροτός.
Φαῦσις, εως, ἡ, lux, splendor; (2) signum per ignes. A φάω vel φαύω.
Φαύσκω, luceo. A
Φαύω, fut. αύσω, idem. A φάω.
Φαυστήριος, seu φαυτήριος, Bacchi epith. quod cum facibus celebrarentur ejus mysteria, *Lyc.*
ΦΑ'Ψ, αϐὸς, ἡ, palumbes, *avis.*
ΦΑ'Ω, *inus.* luceo, splendeo, fulgeo, mico; (2) interficio; (3) dico; (4) uro.
ΦΕ'ΒΟΜΑΙ, fugio; (2) timeo, metuo, *Il.* 11, 121. *Ib.* 5, 232.
Φεϐώμεϑα, *fugiamus*, 1. pl. præs. conj. med.
Φεγγίτης, ȣ, ὁ, phengites, lapis specularis; (2) laterna. A φέγγος.
Φεγγοϐολέω, illumino, *Man.*
Φεγγοϐόλος, ον, splendorem vibrans, *Cyr.*
ΦΕ'ΓΓΟΣ, εος, τὸ, splendor, lux, lumen, jubar seu lumen solis, dies.
ΦΕ'ΓΓΩ, illumino; lucidum reddo. A φέγγος.
Φεγγώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, splendore seu luce abundans, luminosus. Ab eod.
Φειδαλφιτέω, it. -ιτέω, parcus sum. A
Φειδάλφιτος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, qui farinæ parcit; *i. e.* parcus, tenax. Ex φείδομαι et ἄλφιτον.
Φειδαλφίτως, *adv.* parce, tenaciter.
Φείδεο, *parce*, 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* pro φείδεσο, a φείδομαι.
Φείδεσϑε, *parcatis*, 2. pl. præs. ejusd.
Φειδῖται, qui φειδίτια celebrant, *Ath.*
Φειδιτικὸς, pertinens ad φειδίτια, *Ath.*
Φειδίτιον, φειδιτεῖον, et φιδίτιον, ȣ, τὸ, pl. φειδίτια, sodalitas quædam apud Spartanos simul epulari solitorum, sed cum parsimonia et valde frugaliter; *Plat.* A
ΦΕΙ'ΔΟΜΑΙ, f. φείσομαι, parco, remitto pœnam, do veniam, ignosco; (2) parco, parce utor, sum parcus, abstineo, tempero. Διὰ ταῦτα ὑμῶν ἐχὼ φείσεται, εἴπερ ἐγκρατὴς γενήσεται, *Dem. Phil.* 4. Εἶτ' ἐγώ σȣ φείσομαι; *Aristoph. Ach.* 316. Hinc
Φειδομένως, *adv.* parce, cum parsimonia.
Φειδὸς, ἡ, ὸν, parcus, tenuis. Ab eod.
Φειδὼ, όος, ȣ͂ς, ἡ, parsimonia. A φείδομαι.
Φειδωλὴ, ῆς, ἡ, idem, *Il.* 22, 241. A φειδώ.

Φειδω-

* τὸ Φατ[illegible] [illegible]

Φειδωλία, ας, ἡ, idem. A

Φειδωλὸς, ἡ, ὸν, et φειδωλὸς, ῦ, ὁ ϗ ἡ, parcus, tenax, abstinens, *Gl. Vet.* φειδωλότατος, perparcus, parcissimus, tenacissimus, *Gl. V.* A φείδομαι.

Φειδωλῶς, *adv.* parce. A præc.

Φειδὼν, nom. prop. *ex Ep.* al. vas olearium, *Aristot.*

Φείσεται, *parcet*, 3. sing. f. 1. ind. med. verbi φείδομαι.

Φεισμονὴ, ῆς, ἡ, parsimonia; (2) adfectus quo adducimur ad parcendum, misericordia. A φείδομαι.

Φειστέον, parcendum est, *Steph.*

Φέκλη, ης, ἡ, fæcula. *Vox Lat.*

Φελῖναι, aves quædam, *Opp.*

Φελλαγωγία, ἡ, quædam πανήγυρις ap. Rom., *Suid.*

Φελλὰς, ἄδος, ἡ, id quo libri integuntur, *Suid.*

ΦΕΛΛΕΥ΄Σ, έως, ὁ, locus petrosus in Attica; (2) salebrosus, lapidosus quivis.

Φελλεύω, fluito more suberis. A φελλός.

Φελλίνας, ȣ, ὁ, levis in modum suberis.

Φέλλινος, η, ον, suberinus. A φελλός.

Φελλόδρυς, υος, ἡ, arbor nomen habens ex suberis et quercus appellatione. Ex φελλὸς et δρῦς.

Φελλόποδες, οἱ, quasi suberipedes, *i. e.* tantæ levitatis homines, ut per mare currentes non submergerentur, *Lucian.*

ΦΕΛΛΟ΄Σ, ῦ, ὁ, suber; cortex.

Φεναχία, ας, ἡ, fraus. A φέναξ. Unde

Φενάκη, ης, ἡ, coma additiia, galericulum.

Φενακίζω, f. ίσω, decipio, fallo; (2) illudo, subsanno. Ταῦτ' ἄρ' ἐφενάκιζες σὺ δύο δραχμὰς φέρων, *Aristoph. Ach.* 90. Αἰσχρὸν ἐςὶν φενακίζειν ἑαυτὸς, *Dem.*

Φενακισμὸς, ῦ, ὁ, deceptio, impostura; (2) illusio, ludificatio. A præc.

Φενακιςὴς, ῦ, ὁ, impostor. Ab eod. Hinc

Φενακιςικὸς, ἡ, ὸν, fraudulentus.

Φενακιςικῶς, *adv.* fraudulenter, fallaciter.

ΦΕ΄ΝΑΞ, ακος, ὁ, impostor; (2) derisor.

Φενόλης, ȣ, ὁ, penula; idem quod φαινόλης.

ΦΕ΄ΝΩ, p. m. πέφονα, occido, interficio; *inus.*

Φέπτερυξ, alas ferens, alatus, *Opp.*

Φερανθὴς, έος, ὁ, qui fert flores, floridus. Φερανθέος εἴαρος ὥρη, *Analect. Br.* 31.

Φέρασπις, ιδος, ὁ ϗ ἡ, clypeum ferens, clypeatus; (2) bellicosus. Ex φέρω et ἀσπίς.

Φεραυγὴς, ὲς, lucem edens, lucidus, *Epigr.* A φέρω et αὐγή.

Φερβέμεν, *pascere*, præs. inf. act. *Ion.* pro φέρβειν.

Φέρβεσθαι, *alere*, præs. infinit. med.

ΦΕ΄ΡΒΩ, pasco, alo, nutrio. Ὕδωρ δ' ἄλλα φέρβει, *Pind.* Καί μ' ἔφερβε σὸς δόμος, πένητα μὲν, χρῆσθαι δὲ γενναῖον φίλοις, *Eur. Or.* 868. Παρίξω δαῖθ', ὑφ' ὧν ἐφερβόμην, *Soph. Phil.* 948. Φερβόμενοι κλεινοτάταν σοφίαν, *Eur. Med.* 827.

Φέρε, age, agedum, agesis. A φέρω.

Φερέγγυος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, par et idoneus seu sufficiens alicui rei, ut fidejussor locuples vadimonio, sponsor fide dignus. Τοιῶδε τίς φερέγγυος, *Plut. ex Æschyl. Sept. ad Theb.* 455. Τί γὰρ κελεύεις, ὧν ἐγὼ φερέγγυος; quod ego præstare valeam? *Soph. El.* 942. Ex φέρω et ἐγγύη.

Φερεγλαγὴς, ὲς, lac præbens. Ex eod. et γλάγος.

Φερέδειπνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cœnam adferens. *Nonn. P.* 6, 8. Ex eod. et δεῖπνον.

Φερέζωος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, vitam adferens. Ex eod. et ζωή.

Φερέκακος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, laborum tolerans et patiens. Ex eod. et κακόν.

Φερέκαρπος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, fructum ferens.

Φερέμεν, *ferre*, præs. inf. act. *Ion.* pro φέρειν.

Φερεμμελίης, ὁ, fraxineam hastam ferens, bellicosus, *Ep.*

Φερένικος, (et φερόνικος) victoriam ferens seu reportans, victor, de equo, *Pind.*

Φερέοικος, et φέροικος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, ferens domum; (2) *Subst.* testudo, qu. dic. domiporta cochlea.

Φερέπολις, et φερέπτολις, ιος, ὁ ϗ ἡ, urbem ferens, *i. e.* sustinens ac sustentans; (2) qui urbem cepit.

Φερεπονία, ας, ἡ, laborum tolerantia. A

Φερέπονος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, laborum tolerans vel patiens. Ex φέρω et πόνος.

Φερέσβιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, adferens vitam; (2) ferens quod ad vitam degendam necessarium est. Ex eod. et βίος.

Φέρεσκον, *ferebant*, 3. pl. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔφερον, a φέρω.

Φερεσσακὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, scutifer, scutum ferens; (2) bellicosus. Ex φέρω et σάκος.

Φερεςάφυλος, ον, uvas ferens, *Analect. Br.* 31. Ex eod. et ςαφυλή.

Φέρετο, *ferebatur*, 3. sing. imperf. ind. pass. verbi φέρω.

Φερετρεύω, circumfero in pompa, transveho in pompa. A φέρετρον.

Φερέτριος, ȣ, ὁ, feretrius. Epith. Jovis.

Φέρετρον, ȣ, τὸ, feretrum, capulum; (2) lectica, *Il.* 18, 236. A φέρω.

Φέριςος, ȣ, ὁ, optimus, *Superl.* a φέρω.

Φέρμα, τὸ, proventus. A φέρω vel φέρβω.

Φερνὴ, ῆς, ἡ, dos quam sponsa adfert. Ab eod.

Φερνίζω, f. ίσω, doto. Φερνῇ φερνιεῖ αὐτὴν αὐτῷ γυναῖκα, *Exod.* 22, 16. A præc.

Φερνίον, τὸ, (al. male φέρνιον, *item* φερνεῖον) sporta, sportula, in qua pisces feruntur. A φέρω.

Φέροισαι, *ferentes*, nom. pl. part. præs. act. f. g. *Dor.* pro φέρουσαι, a φέρω.

Φερόλβιος, ον, felicitatem adferens. *Orph. Hym.* 63, 12; 67, 2. Scaliger interpretatur *opulentifer.* Ex φέρω et ὄλβος.

Φερόμεθεν, *ferimur*, 1. pl. præs. ind. pass. *Æol.* pro φερόμεθα.

Φερόμεσθα, *ferimur*, idem; *Dor.*

Φέρομαι, *pass.* feror, ruo, et abripior; (2) in manibus, sermonibus hominum versor; (3) studio alicujus rei teneor; (4) εὖ φέρεσθαι, rem bene gerere; *item* res quæ bene succedit, opp. κακῶς φέρεσθαι, πλέον φέρεσθαι cum ἐν, augeri ex re aliqua. Παρά τινι in gratia, autoritate majori esse apud aliquem, *cum gen.* excellere, præstare; (5) *in med.* sentire, censere, intelligendo γνώμην.

Φέροντε, nom. dual. part. præs. verbi φέρω.

Φέροντι, 3. pl. præs. ind. act. *Dor.* pro φέρουσι.

Φερσεφόνη, ης, ἡ, Proserpina, dea supermundana, causa separationis animarum a corporibus per conversionem ad superos. *Procl. in Crat.*

Φέρτατος, άτη, ατον, validissimus, robustissimus; (2) præstantissimus, utilissimus. A φέρω.

Φέρτε, *ferte*, 2. plur. præs. imperat. act. *per Sync.* pro φέρετε, a φέρω.

Φέρτερος, έρα, ερον, validior, robustior, potentior; (2) præstantior, melior, utilior: *compar.* Ab eod.

Φερτὸς, tolerabilis, *Eur.*

Φέρτρον, pro φέρετρον, *Eust.*

Φέρω, fero, tolero, porto; (2) valeo, prosum ad aliquid; (3) aufero, v. gr. præmium, accipio; (4) pendo, solvo; (5) adfero, pario; (6) aufero, rapio; (7) φέρων, sua sponte, libenter. Additur et verbis vehementiorem motum, vim, studium significantibus, interdum redundat; (8) φέρε, age; οἴσω, feram, *Gl. V.* f. 1. οἴσειν, esse laturus, *Ph.* inf. f. 1. ἤνεγκα, tuli, attuli, *Gl. V.* ἤνεγκον, tulit, attulit, *Phil.* a. 1. et 2. ἐνεγκὼν, qui tulit, part. a. 2. ἐνεγκοῦσα, patria, *Gl. V.* part. fœm. a. 2. ἐνήνοχα, perf. med. Φέρειν ὀργὰς, concitare, *Plut.* εὐδοξίαν τινι, *Aristot.* βαρέως τι, *Xen.* χαλεπῶς, *Dem.* τὰς ἀρχὰς, eligere, *Id.* ψῆφον περί τινος, *Id.* χάριν τινι, conferre, *Hom.* Τὸ μὴ πυθέσθαι τὴν αἰσχύνην φέρει, *Soph.* 66. Οὐδέ γ' ἐς θυμὸν φέρω, non venit in mentem, *Id. El.* 1362. Ἔξω φέρεσθαι τῶν καιρῶν, aberrare, *Isocr.* Εὖ, καλῶς, κακῶς φέρεσθαι ἐν πράγμασι, succedere, &c. Φέρον interdum sumitur pro passivo φερόμενον. Τὸ φέρον ἐκ Θεῶ, quod allatum est a deo, quod fors fert, *Soph. Œd. Col.* 1694.

Φερωνυμέομαι, ῦμαι, nomen et omen habeo. A

Φερώνυμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qu. dic. ferens nomen suum, *i. e.* veritatem nominis sui, cui vere convenit nomen, quod habet; (2) qui alterius nomen fert. Ex φέρω et ὄνομα.

Φερωνυμία, ἡ, nominis congruentia.

Φερωνύμως, *adv.* nomine rei vere respondente, nomine rei congruo.

Φετμὴ, pro ἐφετμὴ, *Hes.*

ΦΕΥ΄, heu, vah, ha! *Ph.*

Φεῦγον, *fugiebam*, imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔφευγον, a verbo φεύγω.

Φεύγοντι, *fugiunt*, 3. pl. præs. ind. act. *Dor.* pro φεύγουσι.

Φευγόντων, *fugientium*, gen. pl. part. præs. act.

Φεύγοισαι, nom. pl. part. præs. act. f. g.

Φεύγυδρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui aquam fugit. Ex φεύγω et ὕδωρ.

ΦΕΥ΄ΓΩ, f. φεύξομαι, fugio, fugam capio; (2) effugio, evado; (3) refugio, vito, declino, aversor; (4) exsulo, verto solum; (5) fugo, in fugam do. Ἡ φεύγει τὰ ἐραςὰ, fugat. *Strabo* 16. (6) reus sum, accusor, sed de exule dicitur φευγὼν et φυγὼν, de reo tantum φεύγων· (7) desero aliquem, *Xen.* φεύγειν γραφὴν ὕβρεως, accusari, *Æschin.* δικαςήριον, declinare, *Plat.* τὴν ἐλπίδα, rejicere, *Plut.* τὴν πατρίδα, exulare, *Id.* δίκην παρὰ τῷ κριτῇ, defendere, *Dem.* κοινωνεῖν τινι, vitare, *Plato.* Τὰς ἀξίας δὲ τῆς ἐμῆς ὁμιλίας ἔφευγον, *Aristoph. Plut.* 775. Πάντα φεύγει πᾶς τις ἐκποδὼν φίλος, *Eur. Med.* 561. Ἐγὼ δ' ἐρημὸς τῆσδε φεύξομαι χθόνα, *Ibid.* 604. Φεύξει γραφὰς ἑκατονταλάντους τέτταρας, accusaberis, *Aristoph. Eq.* 440. Δεχοίμ' ἂν τῆς νόσȣ πεφευγέναι, *Soph. Phil.* 1036. (4) οὐδέ σοι φεύγειν καλὸν, *Soph. Œd. Col.* 590. (2) φύγοι γ' ἂν χὼ κακὸς τὸν κρείσσονα, *Soph. Aj.* 456.

Φεύζω, fut. ξω, clamo φεῦ. A φεῦ.

Φευκταῖος, ὁ, averruncus:

Φευκτέος, έα, έον, fugiendus. A φεύγω.

Φευκτικὸς, ἡ, ὸν, fugax. A φευκτός.

Φευκτὸς, ἡ, ὸν, qui effugi seu vitari potest, vitabilis, evitabilis; (2) fugiendus, vitandus, detestabilis. A φεύγω.

Φεύξῃ, *fugies*, 2. sing. f. 1. indic. med. *Dor.* pro φεύξῃ, a φεύγω.

Φεύξιμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, a quo fugiendum est; (2) qui effugi seu vitari potest; (3) ad quem confugitur, ad quem confugere licet. A

Φεῦξις, εως, ἡ, fuga. A φεύγω.

Φεύξομαι, f. 1. indic. med. verbi φεύγω.

ΦΕ΄ΨΑΛΟΣ, et φέψελος, ȣ, ὁ, scintilla, vel scintilla parva.

Φεψαλόω, ῶ, comburo. Ἐφεψαλώθη κἀξεβροντήθη σθένος, *Æschyl. Prometh.* 362. A præc.

Φεψάλυξ, υγος, ἡ, scintilla; *Aristot. Lysistr.* 106. idem quod φέψαλος, *Archil.*

ΦΕ΄ΩΣ, ω, ὁ, pheos, *planta.*

Φῆ, *dixit*, 3. sing. a. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔφη, a verbo φημί.

Φῇ, *dixerit*, 3. sing. aor. 2. conj. act. v. ejusd.

Φηγαλεὺς, Bacchi cognomentum ob fagos quæ viti pedamentum præbent, *Eust.*

Φήῃ, *dicat, dixerit*, 3. sing. a. 2. conj. act. pro φῇ, a verbo eod. vel præs. opt. pro φαίη, vel præs. conj. pro φάῃ.

Φηγίνεος, έα, εον, *contr.* φηγινῦς, ῆ, ῦν, idem quod

Φήγινος, ίνη, ινον, faginus, fagineus. A φηγός.

Φηγότευκτος, ον, e fago fabricatus, *Lyc.*

ΦΗΓΟ΄Σ, ῦ, ἡ, fagus; æsculus, *Gl. Vet. Item* faginus. Φηγῷ ὑπὸ πρέμνῳ, *Call. in Dian.* 239. Hinc

Φηγὼν, ῶνος, ὁ, æsculetum, *Gl. V.*

Φήγω, pro φάγω, *Eust.*

Φηλέω, ῶ, fut. ήσω, impono, decipio. A φῆλος.

Φηλὴξ, ηκος, ὁ, impostor; (2) grossus sive ficus nondum matura, etsi maturitatis speciem præ se ferat. Ab eod.

Φηλήτης, ȣ, ὁ, impostor, deceptor. Φηλητῶν ἄναξ, *Eurip. Rhes.* 217. Ὅρκος γὰρ οὐδεὶς ἀνδρὶ φηλήτῃ βαρὺς, *Soph. ex incerta Tragœdia.* A φηλέω.

Φηλή-

Φηλήτησι, *furibus*, dat. pl. *Ion.* pro φηλήταις, a præc.

ΦΗ´ΛΟΣ, ϐ, ὁ, impostor, fallax.

Φηλόω, ῶ, fut. ώσω, idem quod φηλέω. Λώβαισι κ̕ κλαυθμοῖσι φηλώσας πρόμον, *Lycoph.* 785. *Menand.* 11. Hinc

Φήλωμα, ατος, τὸ, fraus, impostura.

Φήλωσις, ἡ, impostura, fallacia. A φηλέω.

Φῆμα, ατος, τὸ, verbum. A φημί.

Φήμη, ης, ἡ, fama, rumor, celebritas, opinio et existimatio concepta de aliquo; (2) omen, prædictio. A

Φημὶ, fut. ήσω, aio, dico, adfirmo. Φήσομεν πρὸς τὰς ςρατηγὰς, *Aristoph. Av.* 403. A φάω, *dico*.

Φημίζω, fut. ίσω, *Dor.* ίξω, divulgo. Ἥν τινα (φήμην) πολλοὶ λαοὶ φημίξωσι, *Hesiod. Op.* 762. Τὰνεκά μιν κ̕ κοινᾶ ἐφημίξαντο μέτωπον, *Dionys. Per.* 90. A

Φῆμις, ιως, ἡ, sermo, verbum; (2) rumor, fama; (3) omen. A φημί.

Φημισμὸς, ϐ, ὁ, fama, rumor. A φημίζω.

Φῆμυς, υος, fama, rumor, *Steph.*

Φῆν, a. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔφην, a φημί, *dico*.

Φῆναι, *dixisse*, aor. 2. inf. act. verbi ejusd.

Φήνασθαι, aor. 1. inf. med. verbi φαίνω. Καὶ τοῖσιν Ἀργείοισι φήνασθαι θέλει, *Soph. Phil.* 944

ΦΗ´ΝΗ, ης, ἡ, ossifraga, avis major quam aquila; *item* aquila.

Φὴρ, φηρὸς, ὁ, fera; (2) centaurus. (2) φηρσὶν ὀρεσκώοισι, centauris monticolis, *Il.* 1, 268. Φῆρας ἐτίσατο, *Il.* 2, 743. Pro θήρ.

ΦΗΡΕΑ, ων, τὰ, nervorum tumores et tensiones circa aures, *Hipp.*

Φηρομανὴς, ἐος, ὁ κ̕ ἡ, insaniens in feras, qui insano ferarum amore tenetur. Ex φὴρ et μαίνομαι, *furo*.

Φηρσὶν, dat. pl. cum ν ἐφελκ· pro φηρσὶ, a φήρ.

Φῆς, 2. sing. præs. ind. act. verbi φημί.

Φῆς, *dixeris*, 2. sing. aor. 2. conj act.

Φήσειε, *dixerit*, 3. s. a. 1. opt. *Æol.* pro φήσαι.

Φήσεις, *dices*, 2. sing. fut. 1. ind. act.

Φῆσθα, *dicebas*, 2. sing. imperf. ind. act. *Ion.* et *Æol.* pro ἔφης.

Φησὶ, *dicit*, 3. sing. præs. ind. act.

Φῆσι, *dixerit*, 3. sing. a. 2. conj. act. *Ion.* pro φῆ, a φημί, *dico*.

Φήσω, *dicam*, fut. 1. ind. act. verbi ejusd.

ΦΗΤΡΗ, ης, ἡ, tribus.

Φθαίη, *anticipaverit*, 3. sing. a. 2. opt. verbi φθῆμι, pro φθάω.

Φθάμενον, acc. s. a. 2. part. med. verbi ejusd.

Φθὰν, 3. pl. aor. 2. ind. act. *Ion.* et *Bœot.* pro ἐφθήσαν, a verbo eod.

Φθάναι, *prævenire*, præs. inf. act. verbi ejusd

ΦΘΑ´ΝΩ, fut. άσω, prævenio, occupo, prior aliquid facio; (2) assequor, attingo. Unde (3) ϐ φθάνω, non possum; (4) servit celeritati exprimendæ; (5) ϐκ ἂν φθάνοις, est, necesse est, non potes non; *interdum tamen*, statim, mox. Οὐκ ἂν φθάνοντον τϐτο πράττοντ', *Aristoph. Plut.* 484. Φθάνω cum particula negativa ϐ per omnia tempora redditur, simul ac, quamprimum. Ἀλλ' ϐ φθάνειν χρὴ συσκιάζοντας γένυν, oportet quamprimum barba genas vestiverit, *Eur. Suppl.* 1219. Οὐ φθάνω βρέξας ἄκρον τὸ χεῖλος, simul ac irrigavi summa labra, *Lucian. Dial. Mort.* Ὀργὴ κ̕ προπετεία φθάσαι τὸν λογισμὸν ἁμαρτῶν ἔφησε, *Dem.* Φθάνω προφεύγων, *Æsch.* Ἔφθασε δὲ ἐπ' αὐτὰς ἡ ὀργὴ, 1 *Thess.* 2, 16. Ἄχρι γὰρ κ̕ ὑμῶν ἐφθάσαμεν, 2 *Cor.* 10, 14.

Φθαρεὶς, *corruptus*, a. 2. part. pass. v. φθείρω.

Φθαρεὶ, *pereas*, 2. sing. aor. 1. imperat. pass. *per Syncop.* pro φθαρέντι.

Φθάρμα, ατος, τὸ, corruptio, corruptela. A φθείρω.

Φθαρτικὸς, ἡ, ὸν, corrumpendi vim habens; (2) exitialis, lethalis. Ab eod.

Φθαρτὸς, ἡ, ὸν, qu. dic. corruptibilis, corruptioni aut interitui obnoxius, mortalis; (2) corruptus, *Gl. V.* Ab eod.

Φθὰς, aor. 2. part. act. verbi φθῆμι.

Φθάσας, aor. 1. part. act. verbi φθάνω.

Φθάσω, *præveniam*, fut. 1. ind. act.

Φθέγγετο, 3. sing. imperf. ind. med. *Ion.* pro ἐφθέγγετο, a

ΦΘΕ´ΓΓΟΜΑΙ, fut. γξομαι, vocem seu sonum emitto, sonum edo; (2) loquor. Ὑποζύγιον ἄφωνον ἐν ἀνθρώπϐ φωνῇ, φθεγξάμενον, 2. *Pet.* 2, 16. Οὐ γὰρ τϐτό ἂν ἐφθέγξω λόγϐς, *Eur. Med.* 1310. Ὅτι τὸ δεύτερον ἀλεκτρυὼν ἐφθ.) ; τε, *Aristoph. Conc.* 391.

Φθέγγοντο, *sonabant*, 3. plur. imperf. indicat. med. *Ion.* pro ἐφθέγγοντο.

Φθεγκτὸς, vocalis, *Ep.*

Φθέγμα, ατος, τὸ, loquentis vox; (2) quævis vox; (3) sonus. A φθέγγομαι.

Φθεγξαμένη, dat. sing. aor. 1. part. med.

Φθέγξεῖται, *dicet*, 3. sing. f. 1. ind. med. *Dor.* pro φθέγξεται.

Φθέγξῃ, *loqueris*, 2. sing. temp. ejusdem et eadem dialecto adfecti.

Φθείμην, aor. 2. opt. med. verbi φθῆμι, pro φθίω, *corrumpo*.

Φθείομεν, 1. plur. aor. 2. conj. act. *Ion.* pro φθῶμεν, a φθῆμι, *anticipo*.

Φθεὶρ, ρὸς, ὁ, pediculus; (2) fructus piceæ; (3) nomen piscis, quem Gaza *pediculum* vocat. A φθείρω.

Φθεὶρ, pro θὴρ, *Eust. Ar.*

Φθείρῃ, *corrumpat*, 3. sing. præs. conj. act. verbi φθείρω.

Φθειρίασις, ιως, ἡ, morbus pedicularis, pediculatio, *Gl. V.*

Φθειριάω, ῶ, fut. άσω, pediculis scateo, pediculari morbo laboro; φθειριῶν, pediculosus, *Gl. V.* A φθείρ.

Φθειριάζω, fut. άσω, idem; vermibus scateo.

Φθειριζάω, idem, ap. Lucian. *si lectio sana.* A ζάω, *Ern.*

Φθειρίζω, et φθειρίζομαι, pediculos venor, vel quæro, vel a pediculis mordeor:

Φθειρικὸς, ἡ, ὸν, pedicularis. A φθείρ.

Φθειριστικὸς, ἡ, ὸν, venans pediculos.

Φθειροκομιδὴς, ὲς, pedicosus, *Hes.*

Φθείροντι, *corrumpunt*, 3. plur. præs. ind. act. *Dor.* pro φθείρϐσι.

Φθειροποιὸς, ϐ, ὁ κ̕ ἡ, pediculos producens. Ex φθεὶρ et ποιέω.

Φθειροτρωγέω, ῶ, pediculos edo. Ex eod. et τρώγω.

Φθειροφάγος, ϐ, ὁ κ̕ ἡ, pediculorum esor.

Φθειροφόρος, ϐ, ὁ κ̕ ἡ, piceæ species, quæ minimos fert nucleos. Ex φθεὶρ et φέρω.

Φθείρω, f. ερῶ, corrumpo, vitio, violo; (2) stupro; (3) comburo, vexo, vasto; (4) interimo, interficio; φθείρομαι, pereo, *Gl. V.* φθαρῆναι, convelli, *Gl. V.* a. 2. pass. φθαρεὶν, corruptum, *Ph.* a. 2. part. pass. ἐφθαρμένος, corruptus, perf. Οὐ γάρ τι τϐτον, ἀλλὰ τὰς θεῶν νόμϐς φθείροις ἄν, *Soph. Aj.* 1360. Κακῶς θεῶν τις Οἰδίπϐ φθείρει γένος, *Eurip. Ph.* 382. Φθείρεσθαι, vagari, ire, abire; (2) abire in malam rem. Φθαρῆναι ἀγάμϐς ὑμᾶς χρεών, *Soph. Œd. Tyr.* 1502. Ἄλλον ἐφθείρϐ πλάνον; *Eurip. Hel.* 783. Εἰ μὴ φθερεῖ τῆσδ' ὡς τάχις' ἀπὸ ςέγης, *Eurip. Andr.* 709. Φθείρεσθε τῆσδε, δμῶες; discedite ab ista, *Id. ibid.* 716. Φθείρϐ, abi in malam rem. Τότε νοσήσεις, νῦν δὲ φθείρϐ, *Aristoph. Plut.* 610. A φθείω. Vide *Etn.*

Φθειρώδης, εος, ὁ κ̕ ἡ, aptus ad procreandos pediculos; (2) pediculis scatens, pediculosus. A φθείρ.

Φθερεῖ, *corrumpet*, 3. sing. fut. 1. indic. act. verbi φθείρω.

Φθέρρω, *Æol.* pro φθείρω.

Φθερσιγενὴς, ὁ κ̕ ἡ, ad perdendum factus seu natus, epith. Furiæ. A φθείρω et γίγνομαι.

Φθέρσω, *vastabo*, f. 1. ind. act. *Æol.* pro φθερῶ.

ΦΘΕ´Ω, corrumpo, labefacto, perdo, interimo, *Od.* 11, 329.

Φθέωμεν, *anticipavimus*, 1. plur. aor. 2. conj. act. *Ion.* pro φθῶμεν, a φθῆμι, pro φθάω.

Φθῆ, 3. sing. aor. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔφθη.

Φθήῃ, *præoccupaverit*, 3. sing. a. 2. conj. act. *per Epenthesin* τϐ η, pro φθῇ.

Φθῆμι, idem quod φθάνω, *Hom.*

Φθῆσι, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἔφθησι.

Φθῇσι, 3. sing. a. 2. conj. act. *Ion.* pro φθῇ.

Φθήσομαι, *præveniam*, fut. 1. ind. med.

Φθιμένος, mortuus, part. perf. pass. a φθίνω (2) mortalis. (2) Καί τοι φθιμένῳ μέγ' ἀκϐσαι τοῖς ἰσοθέοις ἔγκληρα λαχεῖν, *Soph. Ant.* 836.

Φθίνα, ης, ἡ, rubigo. A φθίνω. Unde

Φθινὰς, άδος, ἡ, decrescens; (2) tabificus.

Φθίνασμα, ατος, τὸ, tabes, phthisis; (1) de die, sole, &c. ad occasum, finem vergens, et sensim ac sine sensu evanescens.

Φθινικὸς, ἡ, ὸν, tabificus. A φθίνω.

Φθινόκαρπος, ὁ κ̕ ἡ, qui fructum amisit.

Φθινόκωλος, perdens membra, *Man.*

Φθινοπωρινὸς, ἡ, ὸν, qui est autumni ad finem vergentis, brumalis. A

Φθινοπωρὶς, ίδος, ἡ, autumnalis, epith. olivæ.

Φθινοπωρισμὸς, ὁ, autumnus, perceptio fructuum autumnalium.

Φθινόπωρον, ϐ, τὸ, senescens autumnus et in hiemem vergens; autumnus. Ex φθίνω et ὀπώρα.

Φθινύθεσκε, *consumebat*, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐφθίνυθε, a

Φθινύθω, perdo, profligo; (2) corrumpo, consumo; (3) contabesco, maceror, pereo, *Od.* 14, 95. *Il* 6, 327. A φθίνω.

Φθινύλλα, pestifera, *Aristoph. Conc.* 907.

Φθίνω, corrumpor, consumor, pereo, deficio, tabesco. Εἰ τὰ μὲν φθίνει, φίλοι, *Soph. Aj.* 405. ἐξ αὐτῆς, *Id. Trach.* 690. A φθίω. Hinc

Φθινώδης, εος, ὁ κ̕ ἡ, qui jam phthisi correptus est, vel, qui ad phthisin natura proclivis est; (2) tabidus, qui tabe conficitur.

Φθισήνωρ, ορος, ὁ κ̕ ἡ, homines perdens, hominibus exitiosus, *Il.* 2, 833. Ex φθίω et ἀνήρ.

Φθίσθαι, periisse, perf. infinit. pass. *Ion.* pro ἐφθίσθαι, a φθίνω.

Φθίσθω, *perditor*, 3. sing. perf. imperat. pass. *Ion.* pro ἐφθίσθω· vel *perdere*, *perí*, 2. sing. præs. imperat. pass. *per Syncop.* pro φθίεσθω, a φθίω.

Φθισιάω, ῶ, tabe laboro, consumor. *Aristot.* A φθίσις.

Φθισίβροτος, et φθισίμβροτος, ϐ, ὁ κ̕ ἡ, hominum interemptor; (2) lethalis. Ex φθίω et βροτός.

Φθισικὸς, ἡ, ὸν, qui laborat tabe, pulmonarius; (2) tabeficus. A

Φθίσις, ιως, ἡ, corruptio, extenuatio, consumptio, decrementum, tabes, præsertim pulmonis, phthisis. A φθίω.

Φθισίφρονος, mentis corruptor. Πευκεδανὸς, μαλερὸς, φθισίφρονας, *Oppian. Cyneg.* 2, 423.

Φθισίφρων, perdens animum, *Opp.*

Φθίσω, *tabefaciam*, f. 1. ind. act. verbi φθίω.

Φθιτὸς, ἡ, ὸν, corruptibilis, corruptioni seu interitui obnoxius; (2) mortalis; (3) mortuus. (3) ἐμοὶ γὰρ ϐ θέμις φθιτϐς ὁρᾶν, *Eur. Hipp.* 1448. Τὰ γὰρ φθιτῶν τοῖς ὁρῶσι κόσμος, *Id. Suppl.* 78. Ab eod.

Φθίω, fut. ίσω, corrumpo, labefacto, perdo, interimo, macero, tabefacio; (2) consumor, deficio, tabesco; et φθίομαι, corrumpor, perdo, pereo, morior, *Il.* 6, 407. *Od.* 16, 369. *Id.* 20, 67. *Il.* 11, 820. *Il.* 14, 87. A φθέω.

Φθογγάζομαι, vocem seu sonum edo, *Ep.*

Φθογγὴ, ῆς, ἡ, sonus, vox. A φθέγγομαι.

Φθόγγος, ϐ, ὁ, sonus, vox. Ab eod.

Φθογγήεις, et

Φθογγὸς, ῆντος, vocalis, vocem seu sonum edens, *Steph.*

Φθόη, ης, ἡ, tabes. A φθέω.

Φθοῖς, φθοῖς, ΐδος, ΐς, placentæ genus, e caseo et siligine; pl. φθόεις, φθοῖς. Τρωχιὰν ἐν κανέῳ φθοῖδα, *Anthol. Ceph. Epig.* 567, 2.

Φθοΐσκος, ϐ, ὁ, pastillus. A præc.

Φθονερία, ας, ἡ, invidia, invidentia, i. e. habitus invidiæ a natura insitus. A

Φθονερὸς, ρὰ, ρὸν, invidus, qui invidiæ morbo laborat. A φθόνος.

Φθονερῶς, *adv.* invide, invidiose.

Φθονέω, ῶ, fut. ήσω, invideo; (2) nego, denego, concedere nolo, recuso. Τῷ χρόνῳ γὰρ

γὰρ οὐ φθονῶ, *Eur. Hec.* 240. Μὴ φθόνει φράσαι, *Id. Med.* 63. Ὦ τί γώ σοὶ οὐ φθονήσω, *Xen.* A φθόνος. Hinc

Φθονήσασα, aor. 1. part. act. f. g.

Φθόνησις, εως, ἡ, invidia; (2) recusatio, eodem sensu quo usurpatur φθονέω (2). (2) φορᾶς γέ τοι φθόνησις οὐ γενήσεται, gestandi non renuam officium, *Soph. Trach.* 1212.

Φθόνος, ου, ὁ, invidia, invidentia, livor; (2) reprehensio. Οὐδεὶς φθόνος, libenter. Ἃ μέντοι τυγχάνω ἀκηκοὼς οὐδεὶς φθόνος λέγειν, *Plut.* (2) τοῦ λόγου δ' οὐ χρὴ φθόνον προσεῖναι, *Soph. Trach.* 250. Ἄνευ φθόνου, dicto absit invidia, *Id. Elect.* 1466.

Φθονοῦμεν, 1. pl. præs. indic. act. *contr.* pro φθονέομεν, a φθονέω.

Φθορὰ, ᾶς, ἡ, corruptio, corruptela; (2) lues, pestis; (3) stuprum, *Ph.* (4) cum multi homines cæde vel lue pereunt; (5) mixtum colorum apud pictores, *Ern.* A φθείρω.

Φθορεὺς, έως, ὁ, corruptor, stuprator. A φθορὰ, vel φθόρος. Unde

Φθόριος, ου, ὁ ϗ ἡ, corrumpendi seu perdendi et exstinguendi vim habens, *inpr.* abortum efficiens.

Φθοριμαῖος, corruptus, *V. L.*

Φθόριμος, noxius, *Man.*

Φθορόοικος, domestica pernicies, *V. L.*

Φθοροποιέω, perdo, exitio sum.

Φθοροποιὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, corruptionem seu interitum, aut perniciem efficiens; perniciosus, pestifer, exitialis. Ex φθορὰ et ποιέω.

Φθόρος, ου, ὁ, internecio, strages, pestis. A φθείρω.

Φθύζω, susurrum edo, al. spuo, *Steph.*

Φι, vel φιν, *syllaba paragogica*, quam *Poetæ* dativis sing. et pl. addunt, syllaba ultima plerumque mutata. Ἐτίηφι, nom. sing. *Hes. Op.* 204. Ἐξ εὐνῆφι, gen. sing. ἐξ εὐνῆς, *Od.* 2, 2. Παλάμηφι, dat. *Il.* 3, 338. Ἐπ' αὐτόφι, accus. pro ἐπ' αὐτὸν, *Aret.* 980.

Φιαλέω, ῶ, phiala libo, sacrifico. Ὅπως ἐγὼ φιαλοῦμεν εὐξάμενοι τοῖσι θεοῖς, *Aristoph. Pace*, 431. (v. f. φιάλλω, inus, *Ern.*) A

ΦΙΑ'ΛΗ, ης, ἡ, phiala, poculum, patera; (2) ornamentum lacunaris et januæ.

Φιαληφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, phialam gestans et thensam ducens. Ex φιάλη et φέρω.

Φιαλὶς, ίδος, ἡ, parva phiala. A φιάλη.

Φιάλιον, τὸ, idem. Dim. a φιάλη.

Φιαλίσκη, ἡ, Dim. pro φιάλη, *V. L.*

Φιαλοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, phialæ formam habens. *Gl. V.* φιαλοειδὴς, baciola. Ex φιάλη et εἶδος.

Φιαλώδης, ες, idem.

Φιαρὸς, ρὰ, ρὸν, nitens, splendens; (2) pinguis, *quia pinguia nitent*; (3) *Sch. Theocr.* acerbus. Ὄρνιθες φιαρῆς πυρὶ τηκομένη σάρξ, *Nic. Al.* 387. Φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμῆς, *Theocr.* 11, 21.

Φιβαλέη, ἡ, carica, ficus arida, *E. M.*

Φιβάλεον, τὸ, et φίβαλις, ἡ, ficus. Hinc φιβαλεῖς, graciles homines, *E. M.*

Φιδάκνη, pro πιθάκνη, *Ar. Sch.*

Φίκειος, η, ον, qui, quæ, quod pertinet ad sphingem. Φίκειον τέρας, *Lycoph.* 1465.

Φίλα, *adv.* pro φίλον, seu φίλως, *Hom.*

Φιλάβουλος, ὁ, ἡ, inconsultus. Ex ἄβουλος.

Φίλαβρος, elegantiæ amans, *Heliodor.* 7.

Φιλαγαθὴς, ὲς, hilaris, risum amans; *Dor.* pro φιλογηθής. Ex φίλος et γηθέω.

Φιλαγαθία, ας, ἡ, amor bonorum.

Φιλάγαθος, ου, ὁ ϗ ἡ, amator probitatis, bonitatis studiosus, amans bonorum; benignus, *Gl. V.* Ex φίλος et ἀγαθός.

Φιλαγάθως, *adv.* benigne, probe, leniter.

Φιλαγέννητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ingenito sive non genito favet, cui placet τὸ ἀγέννητον.

Φιλαγλάος, ὁ ϗ ἡ, idem quod φιλόκαλος.

Φιλάγραυλος, ὁ ϗ ἡ, ruricola.

Φιλαγρέτις, ἡ, venatrix, studiosa venandi.

Φίλαγρος, ου, ὁ ϗ ἡ, ruris amans.

Φιλαγρότις, ἡ, venatrix.

Φιλάγρυπνος, ου, ὁ ϗ ἡ, vigiliarum amans, vigilantiæ studiosus.

Φιλάδελφα, *adv.* pro φιλαδέλφως, *Soph.*

Φιλαδελφία, ας, ἡ, fraterna caritas.

Φιλάδελφος, ου, ὁ ϗ ἡ, fratris seu fratrum amans; (2) carus fratri, *Gl. V.*

Φιλαδέλφως, *adv.* fraterne, *Gl. V.* A præc.

Φιλαδύναμος, ον, vires frangens.

Φιλάεθλος, ον, idem quod

Φιλαθλητὴς, οῦ, ὁ, certaminum studiosus.

Φιλαθεὶς, *amatus*, aor. 1. part. pass. *Dor.* pro φιληθεὶς, a φιλέω.

Φιλαθήναιος, Atheniensium amator, *Ar.*

Φίλαθλος, amans certaminum, aut etiam laborum, *Steph.*

Φίλαι, *fave*, imperat. verbi φίλημι, *amo*. Νῦν αὖτ' ἐμὲ φίλαι, Ἀθήνη, *Il.* 5, 117.

Φιλαίακτος, ον, lugubris. Ab αἰάζω.

Φιλαίματος, ον, et φιλαίμων, ονος, ὁ, ἡ, sanguinarius, *Gl. V.* (2) sanguinem amans; (3) bellicosus. (2) γῆς φιλαιμάτου χοαί, *Eurip. Phœn.* 178. Φιλαιμάτους ἀλκὰς κορύσσοντα, bellicosas acies, *Id. Rhes.* 932. Ex φίλος et αἷμα.

Φιλαίμων, idem quod φιλαίματος, *Hes.*

Φιλαίτατος, superlat. *Att.* pro φίλτατος, amicissimus. Ὁ φιλαίτατος μὲν ὢν Λακεδαιμονίοις, *Xen. Hellen.* 7, 3.

Φιλαίτερος, -τατος, *Att.* pro φίλτερος et φίλτατος.

Φιλαίτιον, τὸ, propensio ad accusandum, *Call. Theocr.* Erasm.

Φιλαίτιος, ου, ὁ ϗ ἡ, querulus; (2) contentiosus, litigiosus. Ex φίλος et αἰτία.

Φιλαιτίως, *adv.* culpandi, contendendi studio.

Φιλακίζομαι, jocor, illudo, *E. M.*

Φιλακόλαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui amat intemperantiam, luxuriam, seu lasciviam.

Φιλακόλουθος, ὁ, qui libenter sequitur, *Ar.*

Φιλάκρητος, ου, ὁ ϗ ἡ, meri cupidus, vinolentus. Μετὰ θαῦμα φιλακρήτων ὑμεναίων, *Nonn. Par.* 4, 54.

Φιλακριβέω, nimis diligens sum. Ab ἀκριβής.

Φιλακροάμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, qui acroamatibus delectatur. Ab ἀκρόαμα.

Φιλαλάζων, ostentationis amator, *Bud.*

Φιλαλειπτέω, unctor esse cupio, aliptas amo in, *V. L.* delector pigmentis.

Φιλαλέξανδρος, ου, ὁ ϗ ἡ, Alexandri amicus vel studiosus.

Φιλαλήθεια, amor seu studium veritatis, *Steph.*

Φιλαλήθης, εος, ὁ ϗ ἡ, veri seu veritatis amans.

Φιλαλήθως, *adv.* veritatis amore vel studio.

Φιλαλληλία, ας, ἡ, mutuus amor. A

Φιλάλληλος, ου, ὁ ϗ ἡ, mutuo amore flagrans.

Φιλαλλήλως, *adv.* amore mutuo.

Φιλαλλογενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, amans alienigenarum.

Φιλάλυπος, ον, expers doloris seu tristitiæ.

Φιλαμαρτήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, amans peccata, avidus peccandi, *R.* Ab ἁμαρτάνω.

Φιλάμπελος, ον, ferax vitium, frequens vineis.

Φιλαναγνωστέω, cupidus sum legendi. Πραγματείαν δὲ πασῶν εὐχρηστοτάτην συντάξαιτο τοῖς φιλαναγνωστοῦσιν, *Diodor. Sicul.* 1, 3.

Φιλαναγνώστης, ου, ὁ, cupidus seu studiosus legendi.

Φιλαναλωτὴς, οῦ, ὁ, sumptuosus, *Gl. V.*

Φιλανάλωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem.

Φιλανδρία, ας, ἡ, amor mariti; (2) amor virorum. (2) μὴ τὴν τεκοῦσαν τῇ φιλανδρίᾳ ζήτει παρελθεῖν, *Eurip. Andr.* 228. A

Φίλανδρος, ου, ὁ ϗ ἡ, amans viri. Γυναῖκες φίλανδροί τε καὶ μοιχεύτριαι, *Plat. in Convivio.* Ex φίλος et ἀνήρ.

Φιλανθὴς, ον, flores amans seu fovens.

Φιλανθρακεὺς, έως, ὁ, carbonarius. Ἀπολεῖς ἄρα τὸν ἥλικα τόνδε φιλανθρακέα; *Aristoph. Ach.* 340.

Φιλανθρώπευμα, ατος, τὸ, liberale facinus et benignitatis plenum. A

Φιλανθρωπεύομαι, fut. εύσομαι, humanus sum, humanum me præbeo. Ταῦτα ἡμᾶς ἡ τύχη τὰ μεγάλα φιλανθρωπεύεται, *Heliod.* Φιλανθρωπευόμενος πρὸς αὐτοὺς, *Demosth.* A φιλάνθρωπος.

Φιλανθρωπέω, ῶ, fut. ήσω, sum humanus; (2) humaniter tracto. Τοὺς δὲ προσδεχομένους ἐφιλανθρώπει, *Polyb.* Ab eod.

Φιλανθρωπία, ας, ἡ, humanitas, clementia, indulgentia. *Ph.* Ab eod.

Φιλανθρωπινία, ἡ, idem quod φιλανθρωπία, *Sch. Hom.*

Φιλανθρώπινος, ου, ὁ ϗ ἡ, humanus.

Φιλανθρωπίνως, *adv.* humaniter.

Φιλάνθρωπος, ου, ὁ ϗ ἡ, humanus, clemens, benignus, comis.

Φιλανθρώπως, *adv.* humaniter, comiter.

Φιλάνωρ, ἡ, idem quod φίλανδρος, et ex iisd.

Φίλαο, *dilexisti*, 2. sing. aor. 1. med. pro ἐφιλήσω, *Æol.* Call. in Dian. 185.

Φιλαοιδὸς, οῦ, ὁ, amator cantorum seu poetarum; (2) amator cantus.

Φιλαπεχθημόνως, *adv.* eorum more qui libenter inimicitias suscipiunt, aut susceptas exercent, infesto animo:

Φιλαπεχθημοσύνη, ης, ἡ, improbitas in omnium odia incurrens; (2) amor et studium rixarum; (3) inimicitia. A

Φιλαπεχθήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, inimicitiarum amans. Ex φίλος et ἀπεχθάνομαι.

Φιλαπεχθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, idem; *item* inimicus, acerbus. Ab ἔχθος.

Φιλαπλοϊκὸς, ἡ, ὸν, simplicitatis et sinceritatis amans.

Φιλάπλους, ου, ὁ, incautus, *Gl. V.* simplex.

Φιλαπόδημος, ον, libenter peregrinus.

Φιλαργυρέω, ῶ, f. ήσω, pecuniæ avidus sum.

Φιλαργυρία, ας, ἡ, argenti amor, pecuniæ cupiditas, avaritia. A

Φιλάργυρος, ου, ὁ ϗ ἡ, amans argenti, pecuniæ studiosus, cupidus, avarus.

Φιλάρετος, ου, ὁ ϗ ἡ, virtutis studiosus. Ab ἀρετή.

Φιλαριστείδης, ὁ, Aristidis amator, *Ep.*

Φιλάρματος, ον, rei equestris, certaminum equestrium seu curulium, belli denique amans. Ab ἅρμα.

Φιλάρχαιος, vel φιλαρχαῖος, ου, ὁ, antiquitatis amator: antiquarius, *Gl. V.*

Φιλαρχέω, ῶ, fut. ήσω, imperii seu dominationis cupidus sum. A φίλαρχος.

Φιλαρχία, ας, ἡ, imperii seu imperandi cupiditas; ambitus, *Gl. V.*

Φιλαρχικὸς, ἡ, ὸν, idem quod

Φίλαρχος, ου, ὁ ϗ ἡ, imperii seu imperandi cupidus. *Gl. V.* ambitiosus. E φίλος et ἀρχή.

Φιλᾶσαι, *amavisse*, aor. 1. inf. act. *Dor.* pro φιλῆσαι, a φιλέω.

Φιλάσε, *amavit*, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* et *Dor.* pro ἐφίλησε.

Φιλασεῖς, *amabis*, 2. sing. fut. 1. ind. act. *Dor.* pro φιλήσεις.

Φίλατο, *amabatur*, 3. sing. imperf. ind. pass. *Ion.* pro ἐφίλατο, a φίλημι, pro φιλέω, *amo*.

Φιλαυθόμαιμος, ὁ ϗ ἡ, amans fratris seu sororis.

Φίλαυλος, ὁ ϗ ἡ, tibicen, vel cantum tibiarum amans.

Φιλαυτέω, ῶ, fut. ήσω, me ipsum amo, mihi placeo. A φίλαυτος.

Φιλαυτία, ας, ἡ, amor sui ipsius, nimius sui amor. A

Φίλαυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, sibi carus, qui nimis sibi placet.

Φιλαύτως, *adv.* nimio sui amore.

Φιλέγγυος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui sponsionibus seu fidejussionibus gaudet. Ex ἐγγύη.

Φιλεγκλήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, querulus; (2) quadruplator, criminator. Ex ἔγκλημα.

Φιλεγκλημόνως, *adv.* criminose, calumniatorie.

Φιλεγκώμιος, ον, qui laudes amat, qui laudari cupit.

Φιλέεσκε, *diligebat*, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐφίλει, a φιλέω.

Φιλειδήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, sciendi seu cognoscendi cupidus, scientiæ cupidus. Ex φίλος et εἰδέναι.

Φιλέκδημος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui peregrinandi studio et cupiditate tenetur.

Φιλέλαιος, ον, oleas libenter comedens seu appetens.

Φιλελεήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, summe misericors.

Φιλέλεος, ου, ὁ, idem.

Φιλελευθέριος, α, ον, liberalis, magnanimus.

Φιλελεύθερος, ου, ὁ ϗ ἡ, libertatis amans.

Φιλέλλην, ηνος, ὁ ϗ ἡ, studiosus vel amicus Græcorum, Græcarum literarum studiosus.
Φιλέμπορος, ὁ, mercaturæ deditus, mercator.
Φιλενδεικτέω, me vendito, seu ostento. *Eust. ad Homerum* 1325, 39, Δεικνύμενος ὁ παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον, ἐπιδεικνύμενος λέγεται, ἀντὶ τοῦ φιλοτιμούμενος, φιλενδεικτῶν.
Φιλενδείκτης, ου, ὁ, jactator sui, ostentator. Τὸν ὑψηλεύοντα, κενόδοξον ἀποκαλεῖ, καὶ τὸν σπουδαῖον ἐν ψαλμῳδίᾳ, φιλενδείκτην, *St. Ephraim* 9, *ex edit. Oxoniensi* 1709.
Φιλένδοξος, ον, gloriam appetens, ambitiosus.
Φιλένθεος, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἔνθ.
Φιλέοισι, *solent*, 3. plur. præs. ind. act. *Dor.* et *Æol.* pro φιλοῦσι.
Φίλεον, *diligebam*, imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐφίλεον.
Φιλέοντι, *amant*, 3. plur. præs. ind. act. *Dor.* pro φιλοῦσι, a φιλέω.
Φιλεορταστὴς, οῦ, ὁ, idem quod
Φιλέορτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui amat festa seu dies festos. Ex ἑορτή.
Φιλεπιεικεία, ἡ, æqui bonique studium, *Steph.*
Φιλεπιστήμων, ὁ ϗ ἡ, amans doctrinæ.
Φιλεπιτιμητὴς, οῦ, ὁ, qui libenter objurgat et increpat, ad reprehendendum pronus.
Φιλεραστέω, diligo amatorem seu amatores, *Steph.*
Φιλεραστὴς, οῦ, ὁ, amator, amoribus deditus.
Φιλέραστος, ὁ, ἡ, idem.
Φιλεραστία, ἡ, amor quo amasius suum amatorem complectitur, *Bud.*
Φιλεργέω, ῶ, f. ήσω, sedulus sum, labores amo.
Φιλεργία, ας, ἡ, sedulitas, agendi seu operandi studium. A
Φιλεργὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, operis amans, operi deditus, sedulus. *Gl. V.* φίλεργος, gnavus. Ab ἔργον.
Φιλεργῶς, *adv.* industrie.
Φιλέρημος, ου, ὁ ϗ ἡ, solivagus, *Gl. V.*
Φιλέριθος, ον, lanificii seu lanificiorum studiosus, *Theoc.* 28, 1.
Φίλερις, ιδος, ὁ ϗ ἡ, contentionum amans, jurgiosus. *Gl. V.* pertinax.
Φιλεριστέω, ῶ, contentiones amo. A
Φιλεριστικὸς, ἡ, ὸν, idem quod
Φιλέριστος, ου, ὁ ϗ ἡ, contentionis studiosus. *Gl. V.* pertinax. Ex ἐριστής.
Φίλερως, ωτος, ὁ ϗ ἡ, amoribus deditus.
Φιλεταίρεια, et ία, ας, ἡ, studium erga sodales seu amicos.
Φιλεταιρία, ἡ, idem quod φιλεταίρεια, *Steph.*
Φιλεταίριον, -ριος, et
Φιλέταιρις, herba quædam, apanine, aspergula, *Nic.*
Φιλέταιρος, ου, ὁ ϗ ἡ, sodalium seu amicorum studiosus.
Φιλεταίρως, socialiter, concorditer, *Bud.*
Φιλεύϊος, evandi cupidus, evationis studiosus, *Ep.* al. qui Evium amat.
Φιλευκτικὸς, optativum modum amans, optativo gaudens. (*Vox Gramm.*) *Steph.*
Φιλευλαβὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, religionis amans, religiosus.
Φιλευνὸς, ὁ ϗ ἡ, amans lecti, *Anac.*
Φιλεῦνται, *amantur*, 3. plur. præs. ind. pass. *Dor.* pro φιλοῦνται.
Φιλεῦντι, *amant*, 3. plur. præs. ind. act. *Dor.* pro φιλοῦσι.
Φιλευποιΐα, ἡ, amor seu studium beneficentiæ, *Steph.*
Φιλεῦσαι, *osculantes*, nom. plur. præs. part. act. *Dor.* pro φιλοῦσαι.
Φιλεῦσιν, *amant*, 3. pl. præs. ind. act. *Dor.* et cum ν ἐφελκ. pro φιλοῦσι.
Φιλευτράπελος, ὁ ϗ ἡ, jocosus, qui jocis gaudet.
Φιλεύχειλος, ὁ ϗ ἡ, epith. helluonis.
Φιλεχθὴς, odiosus, vel invidiam amans, *Theoc. Idyll.* 5, 137.
Φιλεχθρέω, ῶ, fut ήσω, inimicitias exerceo, studeo simultatibus serendis. A
Φίλεχθρος, ου, ὁ ϗ ἡ, inimicitiis indulgens.
Φιλέχθρως ἔχειν πρός τινα, libenter cum aliquo inimicitias exercere, vel occasionem inimicitiarum quærere, *Dem.*

Φιλέω, ῶ, fut. ήσω, amicus sum, amo, amice tracto, amicitiæ officiis prosequor; (2) osculor, suavior; (3) soleo, *Gl. V.* φιλεῖ, amat, adamat, solet, *Gl. V.* Τοὺς δὲ σώφρονας θεοὶ φιλοῦσι, *Soph. Aj.* 133. Ἐκ καρδίας φιλεῖν, *Luc.* Φιλεῖς δὲ δρῶσ' αὐτὸ σφόδρα, *Aristoph. Plut.* 644. Φιλεῖ γάρ πως τὰ τοιαῦθ' ἑτέρως τρέπεσθαι, *Id. Nub.* 810. Ἐφίληθεν ἐκ Διὸς, *Il.* 2, 668. A φίλος.
Φίλη, ης, ἡ, amica. A φίλος.
Φιληδέω, ῶ, fut. ήσω, delector, capio voluptatem, et qu. dic. amo suavitatem. Φιληδεῖν τινι, *Athen.* Φοῖβος γὰρ ἀεὶ πτελέεσσι φιληδεῖ, *Callim. in Apoll.* 56. A φιληδής.
Φιληδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, suavitatis, voluptatis amans. Ex ἡδύς.
Φιληδία, ἡ, amor suavium rerum, studium voluptatis, *item* suavitas, voluptas, *Ar.*
Φιληδονέω, ῶ, fut. ήσω, voluptatibus delector, voluptatibus indulgeo:
Φιληδονία, ας, ἡ, amor voluptatis, *Long.* 34. A
Φιλήδονος, ου, ὁ ϗ ἡ, voluptatem amans, voluptarius. *Phil.* obscœnus. Ab ἡδονή.
Φιληκοέω, ῶ, audiendi studio teneor, sc. fabulas; (2) historiæ sum studiosus, *Polyb.*
Φιληκοΐα, ας, ἡ, audiendi studium. A
Φιλήκοος, ου, ὁ ϗ ἡ, cupidus, qui studiose audit. *Gl. V.* attentus; (2) qui delectatur fabulis; (3) studiosus historiæ et doctrinæ. Ab ἀκούω.
Φιληκόως, *adv.* attente, *Gl. V.* A præc.
Φιληλάκατος, ον, lanificus, lanificio serviens.
Φιληλιαστὴς, ὁ, litigiosus, qui judicio in Heliæa contendere amat, *Ar.*
Φίλημα, ατος, τὸ, osculum, suavium. A φιλέω.
Φιλημάτιον, τὸ, Dim. a præc.
Φιλήμεναι, *dilexisse*, aor. 2. inf. med. *Dor.* pro φιλῆναι, a
Φίλημι, amo, *Il.* 22, 265. A φιλέω.
Φιλήνεμος, ον, ventosus, vento expositus. Ab ἄνεμος.
Φιλήνιος, α, ον, qui habenis regitur, epith. equi. Ab ἡνία.
Φιλήνωρ, conjugalis, amans conjugem, *Æsch.*
Φιλήρετμος, ου, ὁ ϗ ἡ, remorum, i. e. rei nauticæ studiosus.
Φίλησε, *amavit*, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἐφίλησε, a φιλέω.
Φιλῆσαι, *amare*, seu *amavisse*, aor. 1. inf. act.
Φιλησία, ἡ, furacitas, *Hes.*
Φιλησίμολπος, ὁ ϗ ἡ, amicus cantus seu symphoniæ, lætans concentibus. Ex φιλέω et μολπή.
Φίλησις, εως, ἡ, amor, dilectio. A φιλέω.
Φιλήσυχος, ον, quietis amans, tranquillæ vitæ studiosus, *Steph.*
Φιλησύχως διάκειμαι, quietis amore teneor, *Steph.*
Φιλητέος, α, ον, amandus. A φιλέω.
Φιλητεύω, osculor. A
Φιλητὴς, οῦ, ὁ, amator, basiator, *Gl. V.* A
Φιλήτης, ου, ὁ, fur, latro; al. φηλήτης. Latronum more, quos *Philetas* Ægyptii vocant, in hoc nos *amplectantur*, ut strangulent, *Senec. Epist.* 51. Ὃς δὲ γυναικὶ πέποιθε, πέποιθ' ὅγε φιλήτῃσι, *Hes. Op.* 1, 373. *Æschyl. Ch.* 1001. Πέμψειεν Ἑρμῆς ὅς γε φιλητῶν ἄναξ, *Eur. Rhes.* 217.
Φιλητικὸς, ἡ, ὸν, ad amandum propensus; (2) libenter osculans. A
Φιλητὸς, ἡ, ὸν, amabilis, amore dignus. A φιλέω.
Φιλήτωρ, ορος, ὁ, amator, amasius; (2) amans, sensu honesto; *fœm.* amica, amasia, *Æsch.* Ab eod.
Φιλία, ας, ἡ, amor, caritas, amicitia. A φίλος.
Φιλιάζω, ineo amicitiam, fio amicus. Φιλιάζειν φίλοις ϗ ἀδελφοῖς, 1 *Esdræ* 3, 22. Πᾶς φίλος ἐρεῖ, ἐφιλίασα αὐτῷ κἀγὼ, *Eccl.* 37, 1. A φιλία.
Φιλιατρέω, ῶ, medicinæ studiosus sum, *Diosc.* A
Φιλίατρος, ου, ὁ ϗ ἡ, medicinæ studiosus.
Φιλικὸς, ἡ, ὸν, amicitiæ conveniens, amabilis, ad amandum propensus; amatorius, *Gl. V.* A φίλος.

Φιλικῶς, *adv.* amanter, amatorie. *Gl. V.* amice.
Φιλῖνος, idem quod φίλος, *E. M.*
Φίλιος, ια, ιον, et φίλιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui est amicorum seu fœderatorum; (2) qui in amicitia est, fœderatus, amicus, carus, dilectus, pacatus. Etiam Jovis epith. amicitiæ præses. Μὰ τὸν φίλιον, per Jovem amicitiæ præsidem, *Plato.* Τὸν σὸν λιποῦσα φίλιον, tuum relinquens Jovem conjugalem, *Eurip. Andr.* 601. A φίλος.
Φιλίππειος, ὁ, nummus aureus a Philippo dictus, æquans coronatum.
Φιλιππιδόω, unde πεφιλιππιδῶσθαι, extenuari, tenui corpore esse. A φιλιππίδης, qui talis fuit. Al. πεφιλιππῶσθαι, *per Sync.*
Φιλιππίζω, Philippo studeo, inservio. H
Φιλιππισμὸς, ὁ, studium partium Philippi.
Φίλιππος, ου, ὁ ϗ ἡ, equorum amans seu studiosus, qui agitandis equis delectatur; (2) bellicosus; (3) Philippus, nomen viri.
Φιλὶς, ίδος, canna, φίλινος, η, ον, ex canna seu cannis, *Herod.*
Φιλίσιον, nomen herbæ. Vide φιλεταιρίς.
Φιλιστορέω, ῶ, cognoscendarum rerum cupidus sum, historiæ studeo, *Strabo.*
Φιλίστωρ, ορος, ὁ, doctrinæ, *inpr.* historiæ, antiquitatis studiosus.
Φίλιχθυς, ὁ ϗ ἡ, libenter pisces comedens.
Φιλίων, compar. et φίλιστος, superl. pro φίλτερος et φίλτατος, *Hom. Soph. Ar.*
Φιλίως, *adv.* ut decet eos qui sunt in amicitia, more fœderatorum, amice, amanter. A φίλιος.
Φιλιωτὴς, ὁ, conciliator, *Suid.*
ΦΙΛΛΥΡΕ'Α, ας, ἡ, arbor ligustro similis.
Φιλόβακχος, ὁ, amans Bacchum, *Ep.*
Φιλοβάρβαρος, ου, ὁ ϗ ἡ, barbaros amans; (2) barbariem amans et osor elegantiæ.
Φιλοβάρβιτος, ὁ ϗ ἡ, amans lyram, cantans lyra.
Φιλοβασιλεὺς, έως, ὁ, regis amans.
Φιλοβασίλειος, ου, ὁ ϗ ἡ, regiæ potestatis amans, *R.*
Φιλόβιβλος, ου, ὁ ϗ ἡ, studiosus librorum, qui libros multos emit.
Φιλόβοτρυς, υος, ὁ ϗ ἡ, amans uvas.
Φιλογαῖος, ον, epith. vomeris. A γαῖα.
Φιλόγαμος, ου, ὁ ϗ ἡ, nuptiarum conciliandarum studiosus, procus.
Φιλογελοιαστὴς, οῦ, ὁ, qui scurras amat.
Φιλογέλοιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui jocos et facetias amat, scurra. A
Φιλόγελως, ωτος, ὁ ϗ ἡ, risus amans, qui libenter ridet.
Φιλογενναῖος, ου, ὁ, gravitatis studiosus, gravis.
Φιλογεωργέω, ῶ, agriculturæ studiosus sum. A
Φιλογέωργος, ου, ὁ ϗ ἡ, agricolarum seu agriculturæ studiosus. Hinc
Φιλογεωργία, ἡ, amor rei rusticæ.
Φιλογηθὴς. Vide φιλαγαθής.
Φιλόγλυκος, ον, idem quod
Φιλόγλυκυς, υος, ὁ ϗ ἡ, qui dulcia amat; (2) qui dulci vino gaudet.
Φιλογονία, ἡ, amor seu cupido prolis. A
Φιλόγονος, ου, ὁ ϗ ἡ, amans liberorum, cupidus prolis.
Φιλογραμματέω, ῶ, literas amo, *Plut.* A
Φιλογράμματος, ου, ὁ ϗ ἡ, amans literas, literarum studiosus, doctus. A γράμματα.
Φιλογραφέω, ῶ, pingendi studio teneor, *R.* A γραφή.
Φιλογρήγορος, ὁ ϗ ἡ, vigil. A γρηγορέω.
Φιλογυμνασία, ἡ, exercitationum corporis studium.
Φιλογυμναστέω, ῶ, fut. ήσω, amo exercitationem, exercitationis cupidus sum, *Plat.* A
Φιλογυμναστὴς, οῦ, ὁ, exercitationis amans, exercitationibus utens gymnasii et palæstræ.
Φιλογυμναστικὸς, ἡ, ὸν, fere idem.
Φιλογυμναστία, ἡ, studium palæstræ et gymnasii.
Φιλογύναιος, ου, ὁ ϗ ἡ, mulierum amans, mulierosus. A φ. et γυνὴ, vel γύναιον.
Φιλογύναιξ, αικος, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.
Φιλογύνης, ου, ὁ, idem et ex iisd.
Φιλόγυνος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.
Φιλογυνεία, et ία, ἡ, mulierositas, *Cic.*

Φιλαγώνιος, ον, amans angulum seu locum abditum, non ambitiosus, *Tzet.*

Φιλοδαίμων, ὁ, dæmonum cultor, *Greg.*

Φιλόδακρυς, υος, ὁ ϗ ἡ, item φιλοδάκρυος, ον, proclivis ad lacrymas, tristis, lacrymans large.

Φιλόδαφνος, ον, laureatus, lauriger. A δάφνη.

Φιλοδειπνιστής, ȣ̃, ὁ, qui libenter cœna alios excipit. A δειπνίζω.

Φιλόδειπνον, τό, cœnarum seu conviviorum amor, *Plut.*

Φιλόδειπνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cœnarum seu conviviorum amans; (2) qui libenter convivatur. A δεῖπνον.

Φιλοδέμνιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, amans cubilis. A δέμνιον.

Φιλόδενδρος, ον, nemoris cultor, pastor, venator.

Φιλοδαιτυμών, ȣ̃, convivator, conviviis gaudens, quasi a δαιτάζω.

Φιλοδέσποινος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, dominæ amans. A δέσποινα.

Φιλοδεσποτεύομαι, dominum amo, seu dominationem ...

Φιλοδεσποτεῖον, τό, dominii amor, seu dominii aliorum in se, *Steph.*

Φιλοδέσποτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, domini amans, i. e. qui alterius in se dominium libens patitur. Ex δεσπότης.

Φιλοδημία, ας, ἡ, popularitas. A

Φιλόδημος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, amans populi, popularis.

Φιλοδημοτικός, ἡ, όν, popularis status amans.

Φιλοδημώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, idem quod φιλόδημος, unde etiam formatur.

Φιλοδήμως, *adv.* populariter.

Φιλοδίκαιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, justi amans.

Φιλοδικαστής, ȣ̃, ὁ, litigiosus. A δικάζομαι.

Φιλοδικέω, ῶ, f. ήσω, libenter in litibus versor, lites amo, *Thucyd.* A

Φιλοδικία, ας, ἡ, libido litigandi. A

Φιλόδικος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, litium amans, litigiosus. Ex φίλος et δίκη.

Φιλοδίτης, ȣ, ὁ, viator, peregrinator.

Φιλοδοξέω, ῶ, fut. ήσω, gloriæ sum cupidus; (2) gloriæ servio.

Φιλοδοξία, ας, ἡ, gloriæ cupiditas, ambitio. A

Φιλόδοξος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui opiniones sectatur; (2) qui bona opinabilia sectatur; (3) gloriæ cupidus, ambitiosus. Ex φίλος et δόξα.

Φιλοδόξως, *adv.* cum gloriæ cupiditate, ambitiose.

Φιλοδορπίος, ον, idem quod φιλόδειπνος, *Nonn.*

Φιλόδουλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, servorum amans.

Φιλόδουπος, ὁ ϗ ἡ, strepens, multum sonans.

Φιλόδρομος, ὁ ϗ ἡ, vagus, errans.

Φιλόδυρτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, lugubris, lamentabilis, *R.*

Φιλοδωρία, ἡ, liberalitas, munificentia, *Suid.*

Φιλόδωρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, munificus, liberalis. A δῶρον.

Φιλοδώρως, *adv.* munifice, liberaliter.

Φιλόεργος, ὁ ϗ ἡ, laboriosus, assiduus in laborando. Ab ἔργον.

Φιλοζέφυρος, ὁ ϗ ἡ, Zephyri amator vel amatrix, *Ep.*

Φιλοζητητής, ȣ̃, ὁ, discendi cupidus, disputator.

Φιλοζωέω, ῶ, fut. ήσω, vitæ cupidus sum, vitæ parco:

Φιλοζωΐα, ας, ἡ, vitæ amor. A

Φιλόζωος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cupidus vitæ, et quidem fere in partem deteriorem; (2) animantium amans, vel studiosus. A ζωή, vel ζῶον, *animal.*

Φιλόθακος, ὁ, ἡ, deses, ignavus.

Φιλοθεαμοσύνη, ἡ, amor spectaculorum. A

Φιλοθεάμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, spectaculorum amans, spectandi cupidus. Οἱ φιλοθεάμονες τȣ̃ καλλȣς, *Aristænet.* 1, 10. A θέαμα, vel θεάμων.

Φιλοθεέω, pius sum in Deum, (*Ern.*) A φιλόθεος.

Φιλοθεΐα, ας, ἡ, amor Dei, pietas. A

Φιλόθεος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, Dei amans, pius. At *passive*, qui a Deo amatur, Deo placens et gratus.

Φιλόθερμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, calidorum seu caloris amans.

Φιλοθεώρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui spectaculis gaudet; (2) visendarum rerum cupidus.

Φιλοθέως, *adv.* cum pietate in Deum.

Φιλοθηρία, ας, ἡ, studium venandi.

Φιλοθηρέω, ῶ, f. ήσω, venationis studiosus sum, venatione delector. A

Φιλόθηρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, venandi studiosus. A θήρα.

Φιλοθουκυδίδης, ὁ, amator Thucydidis, *Ep.*

Φιλοθρηνής, έος, ὁ ϗ ἡ, indulgens luctui.

Φιλόθρηνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem. Φιλοθρήνω παρὰ τύμβῳ, *Nonn. P.* 11, 13.

Φιλόθυρσος, ὁ ϗ ἡ, Bacchi sacris initiatus, Bacchi sacra celebrans.

Φιλοθύτης, ȣ, ὁ, rei divinæ faciendæ studiosus, qui studiose sacrificat.

Φιλοῖ, 3. sing. præs. opt. act. pro φιλέοι, a φιλέω.

Φιλοίκειος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, benevolus necessariis seu propinquis.

Φιλοικόδομος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui ædificare amat, cupidus ædificandi. Ex οἰκοδομή.

Φιλοικτιρμόνως, *adv.* per misericordiam.

Φιλοικτίρμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, qui libenter commiseratur, pronus ad misericordiam.

Φιλοίκτιστος, idem quod φιλοικτίρμων, *Soph.*

Φιλοικτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, misericors.

Φιλοινία, ας, ἡ, amor vini. A

Φίλοινος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, vini amans seu cupidus. *Gl. V.* vinosus.

Φιλοιστρομανής, ὁ, insani œstri amans, *Orph.*

Φιλοιστρος, ὁ ϗ ἡ, furore percitus; (2) *de Diis*, furorem immittens.

Φιλοΐστωρ, ορος, ὁ, cupidus sciendi.

Φιλοίφης, ȣ, ὁ, libidinosus. Voc. φιλοῖφα, *Theocrit.* 4, 62. E φίλος et οἰφέω.

Φιλόκαινος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, novitatis amans vel studiosus.

Φιλόκακος, ȣ, ὁ, rerum malarum studiosus, rebus malis gaudens.

Φιλοκακοῦργος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, dolosus, fraudulentus.

Φιλοκακούργως, *adv.* dolose, fraudulenter.

Φιλοκαλέω, ῶ, pulchritudinem amo, honestatis aut rerum honestarum sum studiosus, *Gl. Vet.* φιλοκαλῶ, polio, mundo, verro. Μάλιστα δὲ πάντων περὶ παιδοτροφίαν φιλοκαλȣ̃μεν, ϗ τὸ φυλάττειν τȣ̀ς νόμȣς, *Jos.*

Φιλοκάλημα, τὸ, honestamentum non improbandum.

Φιλοκαλία, ας, ἡ, studium pulchritudinis; elegantia; studium honestatis sive rerum honestarum. A

Φιλόκαλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, pulchritudinis studiosus; (2) honestatis seu rerum honestarum studiosus; (3) studiosus elegantiæ vel munditiæ, lautitiæ studiosus. *Gl. V.* mundus, politus, elegans.

Φιλοκάλως, *adv.* culte, ornate.

Φιλοκάματος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, amans laboris, *R.*

Φιλόκαμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem, *R.*

Φιλοκαρποτόκος, ὁ ϗ ἡ, frugifer; epith. æstatis.

Φιλόκενος, vana amans, seu rerum inanium studiosus.

Φιλοκέρδεια, ας, ἡ, amor lucri; (2) avaritia.

Φιλοκερδέω, ῶ, lucrum amo, avarus sum. Ἴσως δὲ ϗ πρὸς τὸ φιλοκερδεῖν ȣ̓κ ἀφυῶς ὄντες, *Xen. Cyr.* 1, 24. A

Φιλοκερδής, έος, ὁ ϗ ἡ, amans seu studiosus lucri, avarus, *Gl. Vet.* φιλοκερδεῖς, lucriones. Ex κέρδος.

Φιλοκερδῶς, *adv.* cum aviditate lucri.

Φιλοκέρτομος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui maledictis incessere amat, qui cavillari et deludere amat, contumeliosus, *Od.* 22, 287.

Φιλοκηδέμων, ὁ ϗ ἡ, idem quod

Φιλοκηδής, έος, ὁ ϗ ἡ, adfinium suorum studiosus, benignus in cognatos.

Φιλόκηπος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, hortorum studiosus.

Φιλοκιθαριστής, ȣ̃, ὁ, citharistarum amans; (2) qui cithara ludere amat.

Φιλοκίνδυνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, periculi adeundi cupidus, temerarius.

Φιλοκινδύνως, *adv.* more eorum qui periclitari amant.

Φιλοκισσοφόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, amans hederæ gestandæ, qui hederam gestat, *R.*

Φιλόκνημις, ῖδος, ὁ ϗ ἡ, ocreatus; (2) armorum amans, armatus.

Φιλόκνισος, ὁ ϗ ἡ, pruritum concitans, amans nidoris et lautarum epularum. A κνίζω.

Φιλόκοινος, ὁ ϗ ἡ, amans reipublicæ, civilis.

Φιλοκόλαξ, ακος, ὁ ϗ ἡ, adulator; (2) adsentatorum amans.

Φιλοκομπέω, ῶ, f. ήσω, jactito et effero me. A

Φιλόκομπος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, jactationis amans, qui sese jactare et efferre amat.

Φιλοκομπία, ας, ἡ, jactatio, ostentatio.

Φιλόκοπρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui stercorari debet, fimo opus habens.

Φιλοκοσμία, ας, ἡ, ornatus seu cultus studium. A

Φιλόκοσμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, ornatus seu cultus amans, cultus studiosus; (2) qui amat mundum, i. e. res mundanas et terrenas.

Φιλόκρημνος, ὁ ϗ ἡ, qui in rupibus esse, nasci, pasci solet.

Φιλοκρινέω, ῶ, f. ήσω, studiose discerno vel distinguo, accurate expendo vel examino, *Lucian.* A κρίνω.

Φιλοκρινητικός, ἡ, όν, vim habens studiose discernendi vel dijudicandi. A φιλοκρινέω.

Φιλοκρόταλος, ον, idem quod

Φιλόκροτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, amans strepitum; (2) strepitum faciens, strepens plausibus.

Φιλοκτεανώτατος, -ώτατος, possessionum amantissimus, *Hom.*

Φιλοκτέανος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, divitiarum amans; (2) avarus, lucri avidus; φιλοκτεανώτατε, avarissime; *Il.* 1, 122. A κτέανον.

Φιλοκτήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, idem. A κτῆμα.

Φιλοκτησία, ας, ἡ, divitiarum cupiditas; (2) avaritia. A κτῆσις.

Φιλοκτίστης, ȣ, ὁ, qui libenter ædificat.

Φιλόκτιστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem.

Φιλόκυβος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, aleæ studiosus, qui tesseris ludere amat; *Aristoph. Vesp.* 75.

Φιλοκυδής, έος, ὁ ϗ ἡ, amans vel studiosus gloriæ. Ex φίλος et κῦδος.

Φιλοκυνηγέτης, ȣ, ὁ, venationis studiosus.

Φιλοκυνήγος, venationis amans seu studiosus, *Plut.*

Φιλόκυνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui canibus gaudet. A κύων.

Φιλοκωθωνιστής, ὁ, bibax, vinolentus, ebriosus, *Ath.*

Φιλόκωμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui amat comessationes.

Φιλόκωπος, ον, rei nauticæ studiosus.

Φιλόλαγνος, ὁ ϗ ἡ, libidinosus.

Φιλολήϊος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, amans prædæ. A λεία.

Φιλόλιθος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui gemmas amat, lapidum pretiosorum studiosus.

Φιλόλιχνος, ὁ ϗ ἡ, gulæ deditus.

Φιλολογέω, ῶ, fut. ήσω, libenter dissero; (2) philosophor et dissero cum philosophis. Ἀλλὰ γὰρ ἅλις ὑπὲρ τῆς εἰς τὰ ὑψηλὰ τῶν σχημάτων χρήσεως ἐκ παρενθήκης τοσαῦτα πεφιλολόγηται, *Longin.* 29.

Φιλολογία, ας, ἡ, studium seu amor disserendi; (2) studium seu amor literarum. A

Φιλόλογος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui disserere amat: (2) qui libenter audit alios loquentes seu disserentes; (3) literarum studiosus; (4) literatus, doctus. Φιλολόγον δὲ ἄνδρα καὶ φιλόμυσον, *Plut de tuenda Sanitate*, 132.

Φιλολόγως, *adv.* more philologorum, amore literatorum.

Φιλολοιδορία, ας, ἡ, dicacitas, *Gl. V.* A

Φιλολοίδορος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, dicax, maledicus, contumeliosus.

Φιλολοιδόρως, *adv.* contumeliose.

Φιλολουτρέω, ῶ, f. ήσω, libenter lavo, præcupidus sum lavandi, i. e. balnei. A

Φιλόλουτρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui balneum adfectat, balnei avidus. A λȣ̃τρον.

Φιλομάθεια, et -ία, ας, ἡ, discendi cupiditas:

Φιλομαθέω, ῶ, f. ήσω, discere cupio, discendi studio teneor, *Plato.* A

Φιλομαθής, έος, ὁ ϗ ἡ, cupidus seu studiosus discendi. A μανθάνω.

Φιλομαθῶς, discendi cupiditate. A præc.

Φίλομαι, amo; unde aor. 1. ἐφίλαμην, φίλατο, prima longa; (2) amor, *Apoll. R.*

Φιλομαντευτής, ȣ̃, ὁ, vates, augur, hariolus.

Φιλόμαντις, εως, ὁ, idem.

Φιλό-

Φιλόμαστος, ὁ ϗ ἡ, lactens, sugens ubera.
Φιλομαχέω, ῶ, f. ήσω, appeto pugnam, cupide pugno; (2) fervide et incaute prælior. *Plut.* A μάχομαι.
Φιλόμαχος, ου, ὁ, bellicosus, ferox. A μάχη.
Φιλόμβριος, pro φιλόμβρος, *Ep.*
Φίλομβρος, ον, imbre multo opus habens; epith. plantarum.
Φιλομειδής, έος, ὁ ϗ ἡ, amans risus. Hinc τὸ φιλομειδὲς, amor risus. A μειδάω.
Φιλομεμφής, έος, ὁ ϗ ἡ, qui libenter conqueritur et expostulat. A μέμφομαι.
Φιλομεμφότατος, delator acerrimus, *V. L.*
Φιλομηδής, έος, ὁ ϗ ἡ, coitum appetens. A μήδεα.
Φιλομήλα, ης, ἡ, philomela. *Gl. Vet.* φιλομήλη, acredula. A μέλος.
Φιλομήλειος, α, ον, qui est lusciniæ.
Φιλόμηλος, ὁ, amator malorum seu pomorum, *Ath.*
Φιλόμηρος, ου, ὁ ϗ ἡ, studiosus Homeri, qui libenter imitatur Homerum.
Φιλομήτωρ, ορος, ὁ, matris amans. A μήτηρ.
Φιλομισέω, ῶ, odio indulgeo. A
Φιλόμισος, ου, ὁ ϗ ἡ, odio indulgens.
Φιλομίσως, more eorum qui odiorum sunt amantes, *Steph.*
Φιλομμειδής, έος, ὁ, ἡ, idem quod φιλομειδής.
Φιλομμηδής, έος, ἡ, idem quod φιλομηδής.
Φιλόμολπος, ου, ὁ ϗ ἡ, amans cantum; (2) cantor; (3) carmina amans; (4) gloriæ appetens. A μολπή.
Φιλομουσέω, musas seu musicam amo, *Ath.*
Φιλομουσία, ας, ἡ, Musarum seu Musices amor, studium Musices. A
Φιλόμουσος, ου, ὁ ϗ ἡ, Musarum vel Musices amans; (2) qui studiorum humaniorum seu politioris literaturæ amans est. Vid. supra in φιλολόγος. A Μοῦσα.
Φιλομόχθηρος, ον, malorum seu improborum amans vel improbitatis, *Poll.*
Φιλόμοχθος, laborum amans, *Steph.*
Φιλομυθέω, ῶ, f. ήσω, libenter fabulor, confabulationum seu fabularum amans sum:
Φιλομυθία, ας, ἡ, fabularum studium. Unde
Φιλόμυθος, ου, ὁ ϗ ἡ, confabulationum vel fabularum amans.
Φιλόμυθον, τὸ, confabulationum seu fabularum amor, *Longin.*
Φιλόμωμος, idem quod φιλόψογος, *Plat.*
Φιλονάματος, ὁ ϗ ἡ, humori appetens; epith. solis. A νᾶμα.
Φιλοναύτης, ου, ὁ, rei navalis studiosus.
Φιλονεικέω, ῶ, fut. ήσω, rixor, contendo; (2) æmulor, æmulus sum; (3) contendo, i. e. laboro efficere, enitor; *Gl. Vet.* φιλονεικῶ, certo, contendo, altercor. Φιλονεικεῖν τινὶ πρὸς ἀρετὴν, *Plato.* Πέρα τοῦ μετρίου φιλονεικεῖν αἱρούμενος, *Philo.*
Φιλονεικία, ας, ἡ, contentio, rixarum amor, jurgium, pertinacia; (2) æmulatio; (3) contentio virium in certamine. A
Φιλόνεικος, ου, ὁ ϗ ἡ, contentiosus; altercator, *Gl. V.* (2) in bonam partem studiosus alicujus rei, multum in re aliqua laborans.
Φιλονείκως, *adv.* contentiose; (2) cum æmulatione; (3) *Gl. V.* certatim.
Φιλόνεος, ὁ ϗ ἡ, qui juvenum amore tenetur.
Φιλονικέω, vincere, præstare cupio. A
Φιλόνικος, ου, ὁ ϗ ἡ, studiosus seu cupidus victoriæ. A νίκη.
Φιλονύμφιος, ἡ, nuptiis gaudens, nuptiis favens; epith. Veneris.
Φιλοξεινος, pro φιλόξενος, *Hom.*
Φιλοξενέω, ῶ, hospites amore prosequor, hospites libenter excipio; (2) peregrinos amo, peregrinos amo mores.
Φιλοξενία, ας, ἡ, hospitalitas. A
Φιλοξενίζω, liberalis sum erga hospites.
Φιλόξενος, ου, ὁ ϗ ἡ, hospitalis, liberalis in hospites.
Φιλοξένως, *adv.* hospitaliter.
Φιλοξύτονος, ον, *in pl.* φιλοξύτονα, verba quæ acui fere solent.
Φιλόοινος, ον, vinosus, vino deditus.
Φιλοπαιγμόνως, *adv.* jocose, studio joci, &c.
Φιλοπαιγμοσύνη, ἡ, studium jocandi, ludendi, &c.
Φιλοπαίγμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, amans jocos et lusus; (2) facetus, festivus. A παῖγμα.
Φιλοπαίκτης, ου, ὁ, idem.
Φιλόπαις, αιδος, ὁ ϗ ἡ, amans liberorum, qui pueros amat; *Gl. V.* puerarius.
Φιλοπαίσμων, ὁ, idem.
Φιλοπαίστης, ου, ὁ, idem; a παίζω.
Φιλοπάννυχος, ον, noctem vigiliis consumere solitus; epith. etiam Veneris.
Φιλοπαράβολος, ὁ, qui projectæ audaciæ facinora amat, *Plut.*
Φιλοπάρθενος, ου, ὁ ϗ ἡ, virginum amator; (2) virginitatis studiosus.
Φιλοπατορία, ἡ, pietas in patrem.
Φιλοπατρία, ἡ, patriæ amor, *Ar.*
Φιλόπατρις, ιδος, ὁ ϗ ἡ, patriæ amans.
Φιλοπάτωρ, ορος, ὁ ϗ ἡ, amans patris. A πατήρ.
Φιλοπενθής, έος, ὁ ϗ ἡ, ad luctum proclivis. A πένθος.
Φιλοπένταθλος, ον, *proprie* quinquertio esse cupiens; *Met.* qui excellere in omni genere cupit.
Φιλοπευθής, έος, ὁ ϗ ἡ, qui sciscitari et percontari amat, ideoque discendi cupidus est, curiosus scrutator. Ἀγόρευε γυνὴ φιλοπευθέϊ μύθῳ, *Nonn. P.* 4, 9. A πεύθομαι.
Φιλοπευστέω, ῶ, f. ήσω, libens audio et sciscitor, curiosus sum in sciscitando, *Ph.* φιλοπευστεῖ, percontatur, sciscitatur. A seq.
Φιλοπεύστης, ου, ὁ, sciscitator, *Gl. V.*
Φιλοπευστία, ἡ, amor et studium sciscitandi, *Steph.*
Φιλόπευστος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod φιλοπευθής.
Φιλοπλακοῦντος, ὁ ϗ ἡ, qui placentis delectatur.
Φιλόπλεκτος, ον, bene textus, sc. plicatus, cincinnatus, amans crinium crispatorum. Τὸν δὲ φιλοπλέκτοιο κόμας σφιγκτῆρα, *Analect. Br.* 2, 11.
Φιλόπλοος, ου, ὁ ϗ ἡ, navigandi cupidus.
Φιλόπλος, ὁ, armorum studiosus, qui arma tractare amat, *Ep.*
Φιλοπλουσία, idem quod φιλοπλουτία, *Heliod.* 9. (nisi leg. φιλοπλουτίας.)
Φιλοπλουτέω, ῶ, f. ήσω, ditescere cupio, nimio studio divitiis inhio, *Plut.*
Φιλοπλουτία, ας, ἡ, divitiarum amor, divitiarum cogendarum cupiditas. A
Φιλόπλουτος, ου, ὁ ϗ ἡ, divitiarum amans, ditescendi studiosus.
Φιλοποιέω, ῶ, et έομαι, οῦμαι, amicum seu benevolum reddo, concilio; φιλοποιεῖ, reconciliat, *Ph.* φιλοποιοῦμαι, concilio, *Gl. V.*
Φιλοποίησις, εως, ἡ, reconciliatio, conciliatio, *Gl. V.* A præc.
Φιλοποιητής, οῦ, ὁ, amicitiæ conciliator.
Φιλοποιΐα, ας, ἡ, conciliatio. A ποιέω.
Φιλοποίμην, ενος, ὁ, pastorum amans, vitæ pastoritiæ.
Φιλοποίμνιος, ὁ ϗ ἡ, gregis amans, gregem curans; epith. canis. A ποίμνιον.
Φιλοποιὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, amicos efficiens, amicorum effector seu effectrix. A ποιέω.
Φιλοπόλεμος, ου, ὁ ϗ ἡ, belli amans; (2) bellicosus.
Φιλόπολις, εως, ὁ ϗ ἡ, civitatis amans; (2) suæ patriæ et civitatis commodis studens.
Φιλοπολίτης, ου, ὁ, amans et studiosus civium, ac saluti eorum consulens.
Φιλοπονέω, ῶ, fut. ήσω, laborum amans sum; (2) cum labore efficio, studiose et gnaviter aliquid facio; (3) elaboro, elucubro. *Gl. V.* studeo. Φιλοπονεῖν τὸ σύγγραμμα, *Naz.* Δεῖ μᾶλλον φιλοπονεῖσθαι περὶ τῶν μεταφορῶν, *Aristot.* A φιλόπονος.
Φιλοπόνημα, τὸ, opus elaboratum, *Steph.*
Φιλοπόνηρος, ου, ὁ ϗ ἡ, improborum amans.
Φιλοπονία, ας, ἡ, laborum amor, studium, industria, *Ph.* A
Φιλόπονος, ου, ὁ ϗ ἡ, amans laborum, gnavus; studiosus, industrius, *Ph.* τὸ φιλόπονον, studium, *Gl. V.*
Φιλοπονοῦσι, 3. pl. præs. ind. act. *contr.* pro φιλοπονέουσι, a φιλοπονέω.
Φιλοπόνως, *adv.* gnaviter, diligenter, studiose. A φιλόπονος.
Φιλόπορνος, ὁ ϗ ἡ, scortator. A πόρνη.
Φιλοπόρφυρος, ὁ ϗ ἡ, qui veste purpurea utitur, delectatur. A πορφύρα.
Φιλοποσία, ας, ἡ, amor potationis, inexhausta et inexplebilis bibendi aviditas. A πόσις.
Φιλοποτέω, ῶ, amo potationes. A
Φιλοπότης, ου, ὁ, amator vini, potator, bibax. *Gl. V.* bibaculus.
Φιλοπότις, ἡ, bibula, vinosa.
Φιλοπραγματίας, ου, ὁ, rerum alienarum curiosus. A φιλοπράγμων.
Φιλοπραγμόνως, *adv.* more eorum qui se libenter implicant negotiis alienis; (2) cum desiderio facessendi negotium. Ab eod.
Φιλοπραγμονέστερον, diligentius, *V. L.*
Φιλοπραγμοσύνη, ης, ἡ, amor aliis seu variis se implicandi negotiis; (2) amor et voluntas litigandi; (3) solertia. A
Φιλοπράγμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, qui libenter variis negotiis se implicat, qui sibi et aliis negotia libenter facessit. A πρᾶγμα.
Φιλοπρεπής, ὲς, decori amans, elegans.
Φιλοπρεπῶς, *adv.* amice, eleganter. A πρέπει.
Φιλοπροσηγορία, ας, ἡ, salutandi studium, adfabilitas. A
Φιλοπροσήγορος, ου, ὁ ϗ ἡ, adfabilis. *Gl. V.* salutator. A προσηγορέω.
Φιλοπροσηγόρως, *adv.* salutandi studio, adfabiliter.
Φιλοπρωτεία, ας, ἡ, amor principatus seu primatus.
Φιλοπρωτεύω, f. εύσω, primatum obtinere cupio, primatum ambio. Ἀλλ' ὁ φιλοπρωτεύων αὐτῶν Διοτρεφὴς οὐκ ἐπιδέχεται ἡμᾶς, 3 *Joann.* 9. A
Φιλόπρωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, primatum affectans. Φύσει δὲ πολλῶν ὄντων ϗ μεγάλων παθῶν ἐν αὐτῷ, τὸ φιλόνεικον ἰσχυρότατον ἦν ϗ τὸ φιλόπρωτον, *Plut.*
Φιλοπτόλεμος, ου, ὁ ϗ ἡ, belli amans, bellicosus.
Φιλοπτωχία, ας, ἡ, amor pauperum et in mendicos liberalitas. A
Φιλόπτωχος, ου, ὁ ϗ ἡ, promptus ad juvandos pauperes et mendicos.
Φιλόπυρος, ὁ ϗ ἡ, amans triticum, *Ep.*
Φιλόπυστος, ὁ ϗ ἡ, idem quod φιλοπευθής.
Φιλοπωριστής, οῦ, ὁ, qui auctumnales fructus decerpere et iis vesci amat. Ab ὀπώρα.
Φιλοργής, έος, ὁ ϗ ἡ, iracundus. Ab ὀργή.
Φιλόργιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui Orgia celebrare amat; *Nonn. P.* 6, 4. Epith. festi diei, solennis, celeber. Ab ὄργια.
Φιλορήτωρ, seu φιλορρήτωρ, ορος, ὁ ϗ ἡ, rhetoricæ amans et studiosus.
Φιλορμίστειρα, ἡ, in portum deducens navigantes; epith. Veneris. Ab ὁρμίζω.
Φιλορνιθία, ας, ἡ, avium amor. A
Φίλορνις, ιθος, ὁ ϗ ἡ, avium amans.
Φιλορρώθων, ὁ ϗ ἡ, epith. cami.
Φιλοῤῥὼξ, amans acinorum, vitis epith. *Ep.*
Φιλόρτυξ, ὁ ϗ ἡ, amans coturnices.
Φιλορχήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, saltationem amans. Ex ὀρχέομαι. Unde
Φιλόρχηστος, ου, ὁ ϗ ἡ, saltandi cupidus.
Φιλορχηστεῖρα, ἡ, amans saltationis, epith. Veneris, *Ep.*
ΦΙ'ΛΟΣ, ου, ὁ, amicus. Sed φίλος, η, ον, carus, amicus, gratus. Hinc *comp.* φίλτερος, et *superl.* φίλτατος, amicissimus. Φίλον ἐστὶ, solitum est, *Il.* 4, 372.
Φιλοσαρκέω, ῶ, voluptatis studio teneor, carnem amo et cuticulam curo.
Φιλοσαρκία, ας, ἡ, amor carnium, libido edendi carnes; (2) corporearum voluptatum studium. A
Φιλόσαρκος, ου, ὁ ϗ ἡ, carnem amans, corporeis oblectamentis totus deditus. A σάρξ.
Φιλοσίγματος, ὁ, crebro usurpans literam ς. A σίγμα.
Φιλόσιτος, ὁ ϗ ἡ, frumenti comparandi cupidus; (2) cibi appetens.
Φιλόσκεπος, ου, ὁ ϗ ἡ, tegmine gaudens, *Suicer.* A σκέπη.
Φιλοσκήπτρος, ὁ, epith. regis, sceptriger.

Φιλόσκιος, ου, ὁ ϗ ἡ, amans umbræ, umbram captans. A σκιά.

Φιλοσκωμμόνως, more eorum qui scommata dicere amant.

Φιλοσκωμμοσύνη, ἡ, amor scommatum, *Poll.*

Φιλοσκώμμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, dicteriis mordacibus gaudens. *Gl. V.* dicax. A σκῶμμα.

Φιλοσκωπτέω, ῶ, fut. ήσω, dicax sum. A

Φιλοσκώπτης, ου, ὁ, dicax, urbanus.

Φιλοσοφέω, ῶ, f. ήσω, sapientiam amo, sapientiæ deditus sum, studium meum in doctrina et sapientia colloco, philosophiam capesso, philosophiæ me dedo; (2) philosophorum more disputo, dissero seu disquiro et commentor mecum, philosophiam doceo seu profiteor; (3) universe pro exquiro aliquid, curo, video, *Lys.* (4) sapientiæ et modestiæ in moribus studeo. *Apud Script. Eccles.* vitæ operam do austeræ et severæ. Τοῦτο πεφιλοσόφηκα μετὰ τοῦ ἀδίκου σοφιστοῦ τοῦ ἔρωτος, *Xen.* A φιλόσοφος. Hinc

Φιλοσόφημα, ατος, τὸ, philosophica quæstio, seu res quam quis philosophica commentatione exquirit.

Φιλοσοφία, ας, ἡ, philosophia, sapientiæ amor, cognitio rerum divinarum atque humanarum, vel homini cum deo similitudo, quantum homo assequi potest, *secundum Platonem*; sed *secundum Aristotelem*, artium ars est, scientiarumque scientia; (2) secta, *Gl. V.* (3) eloquentia, *Isoc.* (4) vita ascetica et monastica, *ap. Scr. Eccl.* A φιλόσοφος.

Φιλοσοφικὸς, philosophicus, ad philosophum pertinens vel philosopho dignus.

Φιλοσοφομειρακίσκος, adolescentulus philosophiæ deditus, seu qui adolescens admodum philosophatur, *Ath.*

Φιλόσοφος, ου, ὁ ϗ ἡ, amans seu expetens sapientiam, sapientiæ studio deditus; (2) sapiens, doctus, philosophus.

Φιλοσοφοῦντες, nom. pl. part. præs. act. *contr.* pro φιλοσοφέοντες, a φιλοσοφέω.

Φιλοσόφως, *adv.* philosophice, ut philosophum decet.

Φιλοσπήλυγξ, γος, ὁ ϗ ἡ, speluncas amans, libenter in antris commorans.

Φιλόσπονδος, ὁ ϗ ἡ, libationi aptus, seu serviens, v. gr. vinum. A σπονδή.

Φιλοστασιώτης, ου, ὁ ϗ ἡ, seditiosus, *Gl. V.*

Φιλοστένακτος, ον, gemebundus, *Ep.*

Φιλοστεφανέω, ῶ, coronarum amans sum; seu coronam adsequi contendo, coronam ambio, *Polyb.* A

Φιλοστέφανος, ου, ὁ ϗ ἡ, coronarum amans seu cupidus.

Φιλόστονος, ου, ὁ ϗ ἡ, gemebundus.

Φιλοστόνως, *adv.* cum gemitu.

Φιλοστοργέω, ῶ, ad amandum propensus sum, seu valde amo; dicitur *inpr.* de amore conjugum, et eo qui inter parentes et liberos est; (2) naturali adfectu generandorum liberorum ducor.

Φιλοστοργία, ας, ἡ, amor vehemens quivis inter parentes et liberos, conjugesque. A

Φιλόστοργος, ου, ὁ ϗ ἡ, propensus ad amorem, qualis est inter parentes et liberos. *Ph.* indulgens. A στοργή.

Φιλοστόργως, *adv.* amantissime, indulgenter.

Φιλοστρατιώτης, ου, ὁ, militum amans, seu militibus nimis indulgens; (2) ad rem militarem pronus.

Φιλόστρατος, ὁ, amans militiæ, *Ar.*

Φιλόστροφος, ου, ὁ, ἡ, mutabilis, inconstans. A στροφή.

Φιλόσυκος, ου, ὁ ϗ ἡ, amans ficuum, qui ficuum esu delectatur. A σῦκον.

Φιλοσύμμαχος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui amat suos belli socios, amans commilitonum; (2) qui se libenter belli socium adjungit.

Φιλοσυνήθης, εος, ὁ ϗ ἡ, amans familiaritates, consuetudines.

Φιλοσυνουσιάζω, frequenti congressu gaudeo.

Φιλοσυνουσιάστης, ου, ὁ, salax. A præc.

Φιλοσύντομος, ὁ ϗ ἡ, brevitatis studiosus, brevis.

Φιλοσωματέω, ῶ, nimium sum amans corporis mei, nimis curo corpus. A

Φιλοσώματος, ου, ὁ ϗ ἡ, corporis sui nimium studiosus, qui nimis amat curare cutem suam. A σῶμα.

Φιλοσωμάτως, *adv.* nimia in corpus indulgentia, nimia corporis cura. A præc.

Φιλοσώφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, moderatus vel prudens; (2) pudicos et castos amans.

Φιλοτάριον, et φιλοττάριον, τὸ, Dim. a φιλότης, n. 3. amicellus, in compellatione ὑποκοριστικῶς.

Φιλοτάριχος, ὁ, salsamentorum amans, *Ath.*

Φιλοτάσιος, *Dor.* pro φιλοτήσιος, *Soph. El.* 1073.

Φιλοτεκνία, ας, ἡ, amor in liberos:

Φιλότεκνος, ου, ὁ ϗ ἡ, amans liberorum. A τέκνον.

Φιλοτεχνέω, ῶ, f. ήσω, artium studiosus sum; (2) artificiose elegantiæ studio teneor; (3) dissero de arte aliqua velut ejus studiosus; (4) artificiose et ingeniose ago. A φιλότεχνος.

Φιλοτέχνημα, ατος, τὸ, opus solers artificiosum, *Basil.* A præc.

Φιλοτεχνήμων, ονος, ὁ, ingeniosus artifex.

Φιλοτέχνης, ου, ὁ, artificiosus. A τέχνη.

Φιλοτέχνησις, εως, ἡ, ipsa actio solerter aliquid efficiendi; (2) artificium, opificium. A φιλοτεχνέω.

Φιλοτεχνία, ας, ἡ, artium studium, vel studium elegantiæ et artificii, solertia; (2) usus calidorum consiliorum, doli, in efficiendo. A

Φιλότεχνος, ου, ὁ ϗ ἡ, artis aut artium studiosus, industrius, solers. A τέχνη.

Φιλοτέχνως, *adv.* more eorum qui artium sunt studiosi; (2) artificiose, ingeniose.

Φιλότης, ητος, ἡ, amicitia, amor, benevolentia; (2) concubitus; (3) *Gl. V.* amicus, in compellationibus, ὦ φιλότης. A φίλος.

Φιλοτησία, ας, ἡ, propinatio, invitatiuncula ad bibendum; (2) propinatio post cœnam benevolentiæ ergo. A

Φιλοτήσιος, ου, ὁ ϗ ἡ, ad amicitiam pertinens, amicitiæ conveniens, aptus ad conciliandam amicitiam. A φιλότης.

Φιλότησις, εως, ἡ, amicitia. Ab eod.

Φιλοτιμεῖσθαι, præs. infinit. med. *contr.* pro φιλοτιμέεσθαι, a

Φιλοτιμέομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι, honoris consequendi gratia facio; (2) ambitiosius et magno studio conor et annitor, more nimirum eorum qui honoris causa toti sunt in re aliqua; (3) æmulor, æmulatione ductus contendo cum aliquo; (4) efferor, glorior, mihi placeo; (5) munificentia et liberalitate inclaresco, largior populariter; (6) *simpl.* dono largior; (7) gaudeo aliqua re, delector; (8) est etiam, odio prosequor, vel ulcisci cupio. Φιλοτιμοῦμαι ἐξανευρεῖν, *Xen.* φιλοτιμεῖσθαι πρός τινα, *Dem.* A φιλότιμος. Hinc

Φιλοτίμημα, ατος, τὸ, conatus, contentio, studium aliquid efficiendi; (2) in quo aliquis sibi placet, et quo honorem aucupatur; (3) liberalitas, facinus liberale; (4) ornamentum, magnificentia.

Φιλοτιμία, ας, ἡ, honoris seu honorum studium, ambitio; (2) æmulatio, æmula virtus et contentio animi ad certamen excitati; (3) studium, contentio; (4) erogatio publice facta; munificentia, velut in ludis; unde φιλοτιμίαι, ludi; (5) liberalitas. (1) τί τῆς κακίστης δαιμόνων ἐφίεσαι Φιλοτιμίας; *Eurip. Phœn.* 534. A φιλότιμος.

Φιλότιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, honoris seu honorum cupidus seu studiosus, ambitiosus, qui ad rem aliquam contendit, et ex eo honorem sibi parere nititur; (2) generosus, magnificus. *Phil.* ambitiosus, munerarius, liberalis. Τὸ φιλότιμον, principatus. Καὶ τὸ φιλότιμον γλυκὺ μὲν, λυπεῖ δὲ προσιστάμενον, *Eurip. Iph. in Aul.* 22. Τὸ φιλότιμον ἐν μέσῳ, imperium omnibus propositum, *Id. Ibid.* 342. A τιμή.

Φιλοτίμως, *adv.* studio honoris, nimio honoris studio, ambitiose, solicite. *Gl. V.* comiter, enixe, certatim.

Φιλότμητος, ου, ὁ ϗ ἡ, incisione gaudens; epith. diei qua circumcisio fit apud Judæos. A τέμνω.

Φιλοτοιοῦτος, ου, ὁ, rei alicujus valde studiosus.

Φιλοτραγήμων, ὁ, ἡ, bellaria amans, libenter edens. A τράγημα.

Φιλοτράπεζος, ὁ ϗ ἡ, parasitus, scurra, dicax, facetus. A τράπεζα.

Φιλοτροφέω, ῶ, f. ήσω, lubenter alo, multos alo.

Φιλοτρόφος, ὁ, ἡ, almus, beneficus; epith. deorum. A τρέφω.

Φιλοττάριον, idem quod φιλτάτιον, *Ar.*

Φιλοτύραννος, ου, ὁ ϗ ἡ, fautor, sectator tyrannorum; (2) tyrannidis amans, seu cupidus.

Φιλοτωθάζω, libenter derideo, dicax sum.

Φιλοτωθάσσω, idem.

Φιλόφθογγος, ον, clamosus, latrator.

Φιλόφθονος, ὁ ϗ ἡ, invidus.

Φιλοφιλία, ας, ἡ, amor et studium erga amicos. A

Φιλόφιλος, ου, ὁ ϗ ἡ, amicorum studiosus.

Φιλοφόρμιγξ, γγος, ὁ ϗ ἡ, lyræ amans; epith. cantus.

Φιλοφρονέω, benevolus sum, *Herod.*

Φιλοφρονέομαι, οῦμαι, comitate prosequor et humanitate, amanter complector. *Gl. V.* φιλοφρονοῦμαι, concilio. Περιπλακεῖσα αὐτῷ κατὰ τὸν συνήθη τρόπον ἐφιλοφρονεῖτο, *Ælian.*

Φιλοφρόνημα, τὸ, factum benigne, beneficium, humanitas. A præc.

Φιλοφρόνησις, εως, ἡ, comitas, benevolentia.

Φιλοφρονητικὸς, ἡ, ὸν, comis, blandus.

Φιλοφροσύνη, ης, ἡ, benevolentia, comitas; (2) amicitia, familiaritas.

Φιλοφρόνως, *adv.* benevolo animo, benevole, comiter, amanter.

Φιλόφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, cui mens est benevola erga quempiam, benevolus, comis. A φρήν.

Φιλόφωνος, ου, ὁ ϗ ἡ, loquax, garrulus. A φωνή.

Φιλόχλαινος, ου, ὁ ϗ ἡ, *proprie* læna seu pingui veste utens; cupidus lænæ, appetens lænam seu vestem quamcunque, *R.* Ex χλαῖνα.

Φίλοχλος, ὁ ϗ ἡ, amans vulgum, popularis.

Φιλοχορευτὴς, οῦ, ὁ, choreas ducendi studiosus. Ep. Bacchi.

Φιλόχορος, ου, ὁ ϗ ἡ, chori seu chorearum amans.

Φιλοχρηματέω, pecuniæ avidus sum, *Plato.*

Φιλοχρηματία, ας, ἡ, pecuniæ cupiditas, avaritia. Ἡ γὰρ φιλοχρηματία, πρὸς ἣν ἀπλήστως ἤδη νοσοῦμεν, ϗ ἡ φιληδονία δουλαγωγοῦσι, *Longin.* 44. A

Φιλοχρηματιστὴς, οῦ, ὁ, pecuniæ comparandæ cupidus seu studiosus.

Φιλοχρηματιστικῶς, *adv.* studio comparandarum divitiarum. A præc.

Φιλοχρήματος, ου, ὁ ϗ ἡ, cupidus pecuniæ, avarus. Ex φίλος et χρήματα.

Φιλοχρημάτως, *adv.* cum cupiditate pecuniæ, avare.

Φιλοχρημονέω, ῶ, fut. ήσω, pecuniæ avidus seu avarus sum:

Φιλοχρημοσύνη, ης, ἡ, pecuniæ cupiditas. A

Φιλοχρήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, cupidus pecuniæ.

Φιλόχρηστος, ου, ὁ ϗ ἡ, amans bonorum; (2) honesti studiosus, benignus, æquus.

Φιλόχριστος, ου, ὁ ϗ ἡ, amans et studiosus Christi.

Φιλόχρονος, ου, ὁ ϗ ἡ, *proprie* amans temporis, cunctator.

Φιλοχρυσία, ἡ, auri amor, *Steph.*

Φιλόχρυσος, ὁ ϗ ἡ, auri amans, auro inhians.

Φιλοχωρέω, ῶ, f. ήσω, libenter in loco versor et habito; (2) versor, habito. Ἕκαστος κατὰ τῇ πατρίδι φιλοχωρεῖ, *Philo.*

Φιλοχωρία, ας, ἡ, amor quo quis libenter in aliquo loco commoratur. A

Φιλόχωρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui locum amat, qui aliquo in loco libenter versatur.

Φιλοψεύδεια, et ία, ἡ, studium mentiendi. A

Φιλοψευδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, mendaciorum amans, libenter mentiens, fingens. A ψεῦδος.

Φιλοψεύστης, ου, ὁ, amans mendacium, mendax.

Φιλοψία, ας, ἡ, opsoniorum cupido, s. appetitus. A φίλοψος.

Φιλόψιλος, ὁ ϗ ἡ, qui summo in chorea loco est, *Alcm.*

Φιλοψογία,

Φιλοψογέω, reprehendendi studio teneor. A

Φιλόψογος, ε, ὁ ϗ ἡ, reprehendere amans. *Φιλόψογον δὲ χρῆμα θηλειῶν γένος*, *Eurip. Phœn.* 206.

Φιλοψόγως, *adv.* reprehendendi studio s. libidine.

Φίλοψος, ε, ὁ ϗ ἡ, opsoniorum amans. Ex ὄψον.

Φιλόψοφος, ὁ ϗ ἡ, garrulus, jactator.

Φιλοψυχέω, ῶ, f. ήσω, nimium amo animulam meam, vitæ turpiter et ignave parco. *Καὶ γὰρ ἐδὲ τοὶ λίαν γ' ἐμοὶ φιλοψυχεῖν χρεών*, *Eur. Iph. in Aul.* 1436. A φιλόψυχος.

Φιλοψυχητέον, cum ἐ, non nimium amanda vita.

Φιλοψυχία, ας, ἡ, nimius vitæ amor. A

Φιλόψυχος, ε, ὁ ϗ ἡ, animarum amans; (2) nimium vitæ cupidus, nimium timens ne vita privetur. A ψυχή.

Φιλόψυχρος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui frigida amat, frigoris cupidus, amans frigidi.

Φιλοψύχως, *adv.* nimio vitæ amore.

Φιλόω, in amicitiam redigo, concilio, amo, *V. L.*

Φίλτ' pro φίλτατε, *carissime*, voc. sing. *per Apoc.* a φίλτατος.

Φιλτάτιον, ε, τὸ, amiculus. A

Φίλτατος, η, ον, carissimus, sodalis, *Gl. V.* sc. in compellatione. A φίλος.

Φίλτρον, ε, τὸ, amoris illecebra, amatorium poculum; (2) res amicitias, seu amorem, benevolentiam, concilians. Ab eod.

Φίλυβρις, ὁ ϗ ἡ, contumeliosus, insolens.

Φιλυγιὴς, ὲς, bonæ valetudinis studiosus.

Φίλυδρας, ὁ, et φιλύδωρ, *Steph.* idem quod

Φίλυδρος, ε, ὁ ϗ ἡ, aquæ amans, gaudens aquis. Ab ὕδωρ.

Φιλύδρηλος, ον, idem.

Φιλυδριάω, aquas amo, locis irriguis gaudeo, *Hes.*

Φιλύκη, ἡ, phylace, arbor semper virens, *Theoph.*

Φίλυμνος, ε, ὁ ϗ ἡ, amans hymnos, amator cantus, studiosus canendi, musicus.

Φιλυπήκοος, ὁ, ἡ, obsequiosus, facile obediens.

Φίλυπνος, ε, ὁ ϗ ἡ, amans somni, somniculosus.

Φιλυπόδοχος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui solet excipere convivio, *R.* Ex ὑποδοχή.

Φιλυπόστροφος, ε, ὁ ϗ ἡ, redire solitus, facile rediens. *Φιλυπόστροφον κακὸν*, *Aret.*

Φιλυποστροφώδης, ες, idem. Ab ὑποστροφή.

Φιλυποψία, ας, ἡ, natura ad suspicandum propensa. Ex ὕποψις.

ΦΙ'ΛΥΡΑ, ας, ἡ, tilia, *arbor.* Angl. The LIME, or LINDEN TREE. (2) ejusdem arboris bractea, i. e. tenuior membrana inter lignum et extimum corticem latitans.

Φιλύρινος, ίνη, ινον, tiliaceus, *Gl. V.* φιλύρινον, corticatum. A præc.

Φιλύριος, ία, ιον, idem et ab eod.

Φιλῳδὸς, ε, ὁ, studiosus cantus, musicus. Ex ᾠδή.

Φίλως, *adv.* libenter. *Νῦν δὲ φίλως χ' ὁρόωτε*, libenter videretis, *Il.* 4, 347. A φίλος.

Φίλωψ, ωπος, ὁ, ἡ, qui amico vultu est, amicus

Φίμον, τὸ, idem quod φίμος, *Ep.*

ΦΙΜΟ'Σ, ε, ὁ, camus, capistrum; (2) fiscella; (3) *apud Etym.* obturamentum quo sibi os obligant urinatores, ne aquam sorbere cogantur; (4) piscatorium instrumentum; (5) pyrgus in ludo aleatorio, turricula in qua concutiuntur tesseræ aut tali. *Φιμοὶ*, V. *Schol. ad Æsch. Theb.* 469. reperitur et φιμὸν *in neutr.*

Φιμόω, f. ώσω, camo obligo aut adstringo, capistro, obtūro, coarcto, constringo, os occlūdo, compesco; φιμῦμαι, obmutesco. *Εἶτα φιμώσατε τέτῳ τῷ ξύλῳ τὸν αὐχένα*, *Aristoph. Nub.* 592. *Ἐφίμωσε τὲς Σαδδεκαίες*, *Matt.* 22, 34. *Φιμώθητι, ϗ ἔξελθε ἐξ αὐτῦ*, *Luc.* 4, 35. A præc.

Φιμώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, cami seu fiscellæ formam habens; (2) cami usum præbens; (3) constringens. Ab eod.

Φίμωσις, εως, ἡ, obligatio, obstrictio, quæ fit camo; (2) coarctatio, seu constrictio quælibet. A φιμόω.

Φὶν, *sibi* vel *ipsis*, dat. pl. pro σφὶν, *Ion.* pro σφίσι.

Φίνις, essifragus, genus aquilarum. A φίνη.

Φίντατος, *Dor.* pro φίλτατος.

ΦΙ'ΝΤΙΣ, ὁ, auriga; (2) animus, qu. *corporis auriga et rector.* Vox Dorica.

Φὶξ, ικὸς, ἡ, *Bœot.* pro σφίγξ. *Ἡ δ' ἄρα Φῖκ' ὀλοὴν τέκε*, *Hesiod. Theog.* 326.

ΦΙΤΡΟ'Σ, ε, ὁ, stipes, truncus; (2) caulis: reperitur et neutrum.

Φίττα, *adv.* accelerandi. Ab et pro σίττα.

Φίτυ, τὸ, *Aristoph.* idem quod

Φίτυμα, ατος, τὸ, germen, stirps, proles, soboles, filius.

Φίτυς, υος, ὁ, pater, genitor. A

Φιτύω, f. ύσω, sero, planto; (2) genero, gigno. *Τίς δ' ὁ φιτύσας πατήρ*; *Soph. Trach.* 315. A φύω.

Φλαδιάω, ῶ, contundendo mollio; unde subigo. A φλάω.

ΦΛΑ'ΖΩ, stulte et inarticulate loquor; (2) ferveo.

Φλανύσσω, garrio, ineptio, deliro. A φλέω.

Φλάσαν, *fregerunt*, 3. pl. a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἔφλασαν, a φλάω. Unde

Φλάσις, εως, ἡ, *Ion.* pro θλάσις, fractura.

Φλάσμα, τὸ, pro θλάσμα, quod confractum, contusum est, contusio. A φλάω, pro θλάω.

Φλασμὸς, ε, ὁ, fastus. A φλάζω.

Φλαςὸς, ἡ, ὸν, qui contundi seu conteri possit. A φλάω.

Φλασῶ, *frangam*, fut. 1. ind. act. *Dor.* pro φλάσω, a φλάω.

Φλαυρίζω, fut. ίσω, pro vili habeo, contemno. *Φλαυρίζων δὲ τὴν τε Πομπηΐε τὴν παρασκευὴν*, *Plut.* A

Φλαῦρος, ρα, ρον, idem quod φαῦλος. *Οὐδ' ἀγγελῦμεν φλαῦρα*, *Soph. Œd. Col.* 1429.

Φλαυροτόκεια, ἡ, malam seu inutilem prolem pariens, *Cyr.*

Φλαυρῦργος, ὁ ϗ ἡ, vilis. *Φλαυρέργε τινὸς ἀνδρὸς τέχνημα*, *Soph. Phil.* 35.

Φλαύρως, *adv.* pro φαύλως.

Φλάω, ῶ, contundo, contero, frango, rumpo; (2) subigo, tero; unde (3) contundendo mollio; (4) masturbo; (5) voro, avide comedo. *Ἔφλα ἐν τῇ θυσίᾳ*, *Aristoph. Plut.* 717. *Ἀλλ' ἔ νιν φλάσαν*, *Pind.*

Φλεβάζω, scaturio tamquam e vena. A φλέψ.

Φλεβικὸς, ἡ, ὸν, ad venas pertinens, qui venarum est. Ab eod.

Φλέβιον, ε, τὸ, venula. Dim. ab eod.

Φλεβοδονώδης, venas agitans et conturbans, *Gal.* al.

Φλεβονευρώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, veninerveus.

Φλεβοῤῥαγία, ας, ἡ, venæ ruptio. Ex φλὲψ et ῥηγνύω.

Φλεβοτομέω, ῶ, sanguino, *Gl. V.* venam seco; φλεβοτομῦμαι, sanguinor, *Gl. V.* A φλὲψ et τομή.

Φλεβοτομία, ας, ἡ, venæ sectio, venæ incisio. A

Φλεβοτόμος, η, ον, venam incidens. Hinc τὸ φλεβοτόμον, ε, scalpellum, seu instrumentum quo vena inciditur. Ex φλὲψ et τέμνω.

Φλεβοτονώδης, venas distendens, *Gorr.*

Φλεβώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, venosus, venis abundans. A φλέψ.

Φλεγεθοίατο, *urant*, 3. pl. præs. opt. med. *Ion.* pro φλεγέθοιντο, a φλεγέθω.

Φλεγέθοντες, gen. sing. part. præs. act.

Φλεγέθω, uro, incendo, comburo, *Il.* 17, 738. *λαμπρᾷ στεροπᾷ*, *Soph. Trach.* 100. (2) ardeo, *Il.* 18, 211. A φλέγω.

Φλεγὶς, *combustus*, aor. 2. part. pass. verbi φλέγω.

Φλεγυὸς, ά, ὸν, ruber, qualis est flammæ color, *R.* Ab eod.

Φλέγμα, ατος, τὸ, inflammatio, ardor, incendium; (2) pituita, *Phil.* Ab eod. *Il.* 21, 337.

Φλεγμαίνω, ardeo, æstuo, exæstuo, effervesco; (2) intumesco, tumeo. *Gl. V.* suppuro; φλεγμαίνει, turget, *Ph.* Vid. *Ern.* *Εἶτ' ἐφλέγμηνεν αὐτῷ τὸ σφυρὸν*, *Aristoph. Vesp.* 276. *Φλεγμαίνεσα πόλις*, urbs luxu turgens, tumens, *Plat.* A φλέγμα.

Φλεγμαῖος, αία, αῖον, inflatus. Ab eod.

Φλέγμανσις, εως, ἡ, idem quod

Φλεγμασία, ας, ἡ, inflammatio, æstus, ardor.

Φλέγμας, genus aquilæ flavæ, *Hes.*

Φλεγματίας, *Ion.* pro φλεγματης, ε, ὁ, pituitosus, qui bilioso opponitur. A φλέγμα.

Φλεγματικὸς, ἡ, ὸν, abundans pituita. Ab eod.

Φλεγμάτιον, τὸ, Dim. pro φλέγμα, *Solades.*

Φλεγματοειδὴς, ὲς, abundans pituita. A φλέγμα et εἶδος.

Φλεγματόεις, όεσσα, όεν, idem, et ab eod.

Φλεγματώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, inflatus, suppuratus; (2) pituitosus, biliosus.

Φλεγμῆναι, aor. 1. inf. act. *Att.* pro φλεγμᾶναι, a φλεγμαίνω.

Φλεγμονὴ, ῆς, ἡ, inflammatio. *Gl. V.* suppuratio, tumor. A φλέγω. Hinc

Φλεγμονώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, inflammationem habens, cum inflammatione conjunctus.

Φλεγοίατο, 3. pl. præs. opt. pass. *Ion.* pro φλεγοίντο, a φλέγω, *uro.*

Φλέγοντι, 3. plur. præs. ind. act. *Dor.* pro φλέγεσι.

Φλέγος, τὸ, idem, *Hes.*

Φλεγύας, ε, ὁ, aquila. A φλέγω. Unde

Φλεγυρὸς, ρὰ, ρὸν, ignitus, ardens; (2) splendens; (3) injuriosus, damnosus.

ΦΛΕ'ΓΩ, f. ξω, uro, cremo, incendo, inflammo; (2) amore mei incendo; (3) illustro, illumino; (4) fulgeo; φλέγομαι, ardeo, ardesco, flagro, *Gl. V.* *Αἷμα δάϊον φλέγει τᾶδε*, *Eur. Ph.* 248. *φέγγος*, *Soph. Aj.* 682. *Μηδ' ἄγαν ἔτω φλέγεσθον*, lugete, *Id. Œd. Col.* 1693. *Μανίαις φλέγων*, *Aristoph. Thesm.* 687. *Ἄνθεμα δὲ χρυσῦ φλέγει*, micat, *Pind. Ol.* 2, 131. (4) *ἀμφὶ δὲ πόλιν νέφος ἀσπίδων πυκνὸν φλέγει*, *Eurip. Phœn.* 257.

Φλεδονεία, ας, ἡ, nugacitas, ineptiæ. A

Φλεδονεύω, et -νέω, nugor, garrio. A φλεδών. Unde

Φλεδονώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, nugax, garrulus.

Φλέδων, ονος, vel φλεδὼν, ῶνος, ὁ, homo ineptus et nugax. A φλέω.

Φλεδὼν, όνος, ἡ, nugæ, *Suid.*

Φλέξας, aor. 1. part. act. verbi φλέγω.

Φλέξις, εως, ἡ, incensio, incendium. A φλέγω.

Φλεχθεὶς, aor. 1. part. pass. verbi φλέγω.

ΦΛΕ'Ψ, εβὸς, ἡ, vena; (1) animalis, (2) aquarum et similium.

ΦΛΕ'Ω, nugor; (2) plenus seu refertus sum, redundo, etiam bonis rebus; hinc et Bacchum veteres Phleonem cognominant, *Ælian.* (3) ebullio, effervesco; (4) erumpo, *Æsch. Ag.* 1425. A φλύω.

Φλέως, ω, ὁ, papyrus, planta aquatica spinis carens. A φλέω, *Suicer.*

Φληδάω, ῶ, fut. ήσω, nugor. Ab eod.

Φληναφάω, ῶ, fut. ήσω, idem, *Ph.*

Φληναφέω, ῶ, idem et ab eod. *Ἐνταῦθα σαυτῷ παραφρονεῖ ϗ φληνάφει*, *Aristoph. Nub.* 1477.

Φληναφία, ας, ἡ, nugæ. A

Φλήναφος, ε, ὁ ϗ ἡ, nugæ; (2) nugator, nugatrix, nugax, stultiloquus.

Φληναφώδης, ὁ, nugator, *Gal.*

Φληνέω, ῶ, fut. ήσω, nugor. A φλέω.

Φληνύω, fut. ύσω, idem et ab eod.

ΦΛΙΑ', ᾶς, ἡ, portæ pagmentum, antæ; (2) vestibulum, limen. Hinc et φλιαὶ, valvarum postes; *item*, ligna directa et ex transverso depacta, et scalarum firmamenta, quæ gradus transversarios, per quos ascenditur, utrimque compingunt. *Gl. V.* postis, limen.

Φλίβω, premo, comprimo, *Æol.* pro θλίβω.

ΦΛΙΔΑ'Ω, et φλιδιάω, ῶ, putresco, putrefio; (2) rumpor, lacĕror, lanior; (3) rugas contraho, *Nicand. Al.* 563. *Σηπεδόσι φλιδόωσα*, putredine dehiscens.

Φλιδόνες, ων, αἱ, rugæ et sinus vestium. A præc.

Φλίψις, ἡ, *Æol.* pro θλίψις.

Φλόγιος, ία, ιον, flammeus; (2) splendidus, fulgidus. A φλὸξ, *flamma.*

Φλογερὴν, acc. sing. f. g. *Ion.* pro φλογερὰν, a

Φλογερὸς, ρὰ, ρὸν, idem et ab eod.

Φλογίτης,

Φλογετὸς, ῦ, ὁ, ardor, *Ph.* A φλὸξ. Unde
Φλογιάω, ῶ, inflammor cum rubore.
Φλογίδιον, ου, τὸ, parvum frustum carnis assæ. Dim. a φλογίς.
Φλογίζω, f. ίσω, ardeo; (2) ustulo, inflammo, incendo. Φλογιζόμενον ἄλλοις, ἄλλοις αὐτῶ, *Soph. Trach.* 95. Ἦν δὲ ἡ χάλαζα καὶ τὸ πῦρ φλογίζον ἐν τῇ χαλάζῃ, *Exod.* 9, 24. A φλόξ.
Φλογίη, ἡ, idem quod φλὸξ, *Nic.*
Φλόγινος, ίνη, ινον, flammeus. Ab eod.
Φλόγιον, Dim. flammula, *Longin.*
Φλογὶς, ίδος, ἡ, caro, assa. *Gl. Vet.* flammeum.
Φλογισμὸς, ῦ, ὁ, ustulatio. A φλογίζω.
Φλογιστὸς, ή, όν, ustulatus; (2) inflammabilis. Δέμας φλογιστὸν ἤδη, *Soph. El.* 58. Ab eod.
Φλογμὸς, ῦ, ὁ, ardor, æstus, flamma, incendium; (2) fulgur. Ab eod.
Φλογογενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, flammigena, *Gl. V.* Ex φλὸξ et γίνομαι, *nascor.*
Φλογόδιοπτοι, οἱ, carbones, *Hes.*
Φλογοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, flammæ similis; (2) flammeus, ignitus. Ex φλὸξ et εἶδος.
Φλογόεις, όεσσα, όεν, flammeus, flagrans, ardens. A φλόξ.
Φλογοιδοῦμαι, ardore intumesco.
Φλογόλευκος, ον, e rubro albicans.
Φλογοφαῖος, ον, color ex flammeo et fusco, *Steph.*
Φλογόω, ῶ, fut. ώσω, inflammo, incendo; φλογοῦσθαι, flammescere, *Gl. V.* A φλόξ.
Φλογώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ardens, fervens; (2) flammeus et incensus. Ab eod.
Φλόγωμα, ατος, τὸ, ustulati panis quasi pustula. A φλογόω.
Φλογωπὸς, όν, rutilus, splendens. A φλὸξ et ὤψ.
Φλόγωσις, εως, ἡ, inflammatio. A φλογόω.
Φλοιὰ, *Ion.* φλοιὴ, ἡ, pro φλιὰ, *ap. Apoll. Rh.* ubi tamen alii φλιή· (2) Proserpina, ap. Lacedæmonios.
Φλοιάριον, ου, τὸ, parvus cortex. Dim. a φλοιός.
Φλοιδέμενος, inflammatus, ambustus, *al.* turbatus, *Lyc.*
Φλοίζω, fut. οίσω, decortico, *Theophr.* A φλοιός.
Φλόϊνος, η, ον, e cortice factus. Ab eod.
Φλοιοβαρὴς, ὲς, levis. A φλοιὸς et βαρύς.
Φλοιοῤῥαγέω, sum cortice disrupto seu rimoso, *Diosc.*
Φλοιοῤῥαγία, ας, ἡ, corticis ruptio. A
Φλοιοῤῥαγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, corticem habens diruptum. Ex φλοιὸς et ῥήγνυμι.
ΦΛΟΙΟ'Σ, ῦ, ὁ, cortex, stirps, suber, *Ph. Il.* 1, 237.
Φλοίσβοιο, gen. sing. *Ion.* pro φλοίσβου, a
ΦΛΟΙ͂ΣΒΟΣ, ου, ὁ, sonitus quem aqua edit, præsertim cum fluctus excitantur; (2) murmur, tumultus; (3) strepitus.
Φλοισμὸς, ῦ, ὁ, decorticatio. A φλοίζω.
Φλοιστικὸς, ad decorticationem pertinens vel aptus, *Bud.*
Φλοιόω, fut. οίσω, idem quod φλοίζω.
Φλοιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cortici similis, corticosus. Φλοιώδης ἀνὴρ, *Longin.* A φλοιός.
Φλοιῶτις, ἡ, corticosa, *Lyc.*
Φλομὶς, ίδος, ἡ, verbasculum. Dim. a
ΦΛΟ'ΜΟΣ, et φλῶμος, ου, ἡ, verbascum, *herba.* Angl. MULLEIN.
Φλονὶς, ίδος, ἡ, squama, *Hes.*
Φλονῖτις, ἡ, herba quædam, *al.* ὄνωνις, *Diosc.*
Φλὸξ, ογὸς, ἡ, flamma. A φλέγω.
Φλέος, φλοῦς, ου, ὁ, cortex. *Ph* scirpus; (2) teges, storea, stragulum ex ulva vel scirpo, aut sparto vel junco. A φλοιός.
Φλοῦν, acc. sing. pro φλέον, a φλέος.
Φλυάκιον, τὸ, pustula. A φλύαξ.
Φλυακογράφος, vel
Φλυαρογραφία, ἡ, nugarum scriptio.
Φλύαξ, ακος, ὁ, jocator, scurra, nugator. A φλύος.
Φλυαρέω, ῶ, fut. ήσω, nugor, garrio, blatero. Φλυαρίαν φλυαρεῖν, *Plut.* Φλυαρεῖς καὶ πτερυγίζεις, *Aristoph. Plut.* 574. Λόγοις πονηροῖς φλυαρῶν ἡμᾶς, 3 *Joann.* 10. A φλύαρος. Hinc

Φλυάρημα, τὸ, dictum nugatorium, seu sermo nugatorius, ineptus, impudens.
Φλυαρία, ας, ἡ, nugæ, garrulitas, verbositas, *Gl. V.* φλυαρίαι, argutiæ, *Gl. V.* Ab eod.
Φλυαρογράφος, scriptor φλυάκων, ut Sopater, vel scriptor nugax, ineptus, *Ath.*
Φλυαρογραφέω, nugas scribo, *Nic. Sc.*
Φλυαρολογέω, ῶ, fut. ήσω, nugas loquor:
Φλυαρολογία, ας, ἡ, sermo nugatorius. A
Φλυαρολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui nugas loquitur, nugator. Ex φλύαρος et λόγος.
Φλύαρος, ου, ὁ καὶ ἡ, vanus et futilis; (2) nugator, stultiloquus, *Gl. V.* nugax, *Phil.* argutus, garrulus, verbosus, Al. *Gl. V.* frivolus. A φλύος.
Φλυαρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, nugatorius, nugax. A præc.
Φλυάσσω, nugor; (2) eructo. A φλύω.
Φλυδαρὸς, ρὰ, ρὸν, humidus A
Φλυδάω, ῶ, humesco; (2) flaccesco. A φλύω.
Φλυζάκιον, τὸ, bulla, pustula. A
Φλύζω, idem quod φλύω.
Φλύκταινα, ης, ἡ, pustula, papula. *Ph.* proprie ab igni. A φλύκτις. Hinc
Φλυκταινίδιον, ου, τὸ, parva pustula.
Φλυκταινοειδὴς, ὲς, pustulatus, pustulæ formam habens. Ex eod. et εἶδος.
Φλυκταινόομαι, οῦμαι, in pustulas erumpo.
Φλυκταίνωσις, ἡ, eruptio pustularum. A præc.
Φλυκταινώδης, ες, cui pustulæ insunt, pustularum speciem gerens, *Steph.*
Φλυκτὶς, ίδος, ἡ, pustula, tumor. A φλύω.
Φλύος, nugæ. Ab eod.
Φλύσις, εως, ἡ, eruptio in cute e redundantia humoris. A φλύω.
Φλύσσω, pro φλύζω, *Steph.*
Φλύω, f. ύσω, nugor; (2) ferveo, bullio, ebullio, fervendo seu bulliendo strido; (3) evomo, *Il.* 21, 361. A φλέω.
Φοβαθῇς, 2. sing. aor. 1. conj. pass. *Dor.* pro φοβηθῇς, a φοβέω, *terreo.*
Φοβέεσκον, *terrebant,* 3. pl. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐφόβεον, a verbo eod.
Φοβεῖσθαι, præs. inf. pass. *contr.* pro φοβέεσθαι.
Φοβεῖσθε, 2 pl. præs. imp. pass. pro φοβέεσθε.
Φοβερίζω, terreo; φοβερίζει, deterret, *Phil.* Ἐνύπνιον ἴδον, καὶ ἐφοβέρισέ με, *Dan.* 4, 5. A φοβερός.
Φοβέριος, ου, ὁ, timendus, formidabilis. Ab eod.
Φοβερισμὸς, ῦ, ὁ, terror, *Phil.* A φοβερίζω.
Φοβερὸς, ρὰ, ρὸν, terribilis, formidolosus, *Ph.* Ἐκτέταμαι φοβερὰν φρένα, *Soph. Œd. T.* 153. A φόβος. Hinc
Φοβερότης, ητος, ἡ, timor, terror.
Φοβερῶς, *adv.* metum incutiendo, formidabiliter. Ab eod.
Φοβερώψ, ὁ καὶ ἡ, terribilis specie. Ex eod. et ὤψ.
Φοβεσιστράτη, sc. Minerva, quæ fugam hostibus affert, *Ar.*
Φοβέστρατος, pro φοβεσίστρατος, *E. M.*
Φοβεύμενον, *timentem,* acc. sing. part. præs. pass. *Dor.* pro φοβούμενον, a
Φοβέω, ῶ, fut. ήσω, terreo, absterreo, *Phil.* φοβοῦμαι, timeo, formido, paveo, expavesco, *Gl. V.* φοβεῖται, pavet, pavescit, veretur, timet, *Ph.* φοβεῖσθαι, trepidare, *Phil.* ἐφοβήθη, horruit, *Ph.* a. 1. pass. πεφόβημαι, timeo, p. pass. Οὔτ' ἄλλο οὐδὲν οὕτως ἐφόβησεν, *Thuc.* Πεφόβημαι πτηνῆς ὡς ὄμμα πελείας, *Soph. Aj.* 139. Στρατὸν δ' Ἀχαιῶν οὐ φοβῇ πράσσων τάδε; *Id. Phil.* 1238. Οἱ δεισιδαίμονες ἧττον τοὺς ἀνθρώπους φοβοῦνται, *Xen.* Πόνος ὁ μὴ φοβῶν, labor timorem nullum incutiens, *Soph. Phil.* 864. A φόβος. Hinc
Φόβη, ης, ἡ, coma, juba, *de equo et leone.*
Φοβηθεῖσα, aor. 1. part. pass. f. g. a φοβέω.
Φοβηθῆναι, aor. 1. inf. pass.
Φοβηθῇς, 2. sing. aor. 1. conj. pass.
Φοβηθήσῃ, 2. sing. f. 1. ind. pass. *Att.* et *Ion.* pro φοβηθήσεσαι.
Φοβηθῆτε, *terreamini,* 2. pl. a. 1. conj. seu imperat. pass.
Φόβημα, τὸ, terror, *Soph.*
Φοβητικὸς, ή, όν, meticulosus. A φοβέω.
Φοβητὸς, metuendus, *Soph.*

Φόβητρον, ου, τὸ, quod metum incutit, seu incutere potest; terriculum, terriculamentum. A φοβέω.
Φοβόδιψος, qu. dic. cum timore sitiens, idem quod ὑδροφόβος, *Steph.*
Φοβονδὲ, *adv.* in vel ad fugam. A φόβος.
Φόβος, ου, ὁ, timor, metus, formido. *Ph.* fuga. Μήστωρε φόβοιο (de equis), apti bello, *Il.* 5, 272. Τὸν σὸν ὁ ταρβῶ φόβον, terrorem quem tu vis mihi incutere, *Soph. Phil.* 1251. Διὰ φόβου ἐλθεῖν, formidare. A φέβομαι.
Φοβοῦ, *time,* 2. sing. præs. imperat. pass. *Att.* et *Ion.* pro φοβέεσο, a φοβέω.
Φοιβάζω, f. άσω, vaticinor Phœbi numine adflatus, vaticinans dico. Ὀρνιθόπαιδες ἴσμα φοιβάζων πόποις, *Luc.* 731. Οἱονεὶ φοιβάζοντας λόγους, *Longin.* 8. A φοῖβος.
Φοιβαίνω, idem et ab eod.
Φοιβὰς, άδος, ἡ, Phœbas, fatidica, vaticinatrix utpote Phœbi numine adflata. *Gl. V.* saga. Ab eod.
Φοιβαστικὴ, ῆς, ἡ, vates, fatidica. A φοιβάζω.
Φοιβαστικὸς, ή, όν, vaticinus. Ab eod.
Φοιβάστριος, α, ον, idem.
Φοιβάω, ῶ, lustro, purgo; (2) splendidum reddo; et φοιβάομαι, ῶμαι, vaticinor, auguror. Ἐφοίβασεν δὲ παγέντα πάντα χαλινοφάγων ἀφρὸν ἀπὸ στομάτων, *Callim. in L. Pall.* 12. A φοῖβος.
Φοίβη, ἡ, Diana, *Ep.*
Φοιβήϊος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad Phœbum pertinens, *Ion.* pro φοίβειος. Ἐς τὸ Τροίας φοιβήϊον δάπεδον, *Eurip. Iphig. in Aul.* 755.
Φοιβηὶς, ἡ, Phœbea, *Ep.*
Φοιβητεύω, idem quod φοιβάζω, vel φοιβάω.
Φοιβητὴς, ὁ, lustrator, *Man.*
Φοιβήτρια, ἡ, antistita templi fatidica.
Φοιβήτωρ, ορος, ὁ, fatidicus, vates.
Φοιβίτης, ου, ὁ, hariolus, *Ph.* A φοῖβος.
Φοιβόλαμπτος, *Ion.* pro φοιβόληπτος, *Herod.*
Φοιβόληπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Phœbo adflatus, Phœbi numine correptus, *Longin.* 16. Ex φοῖβος et λαμβάνω.
Φοιβονομέομαι, puritatem consequor, *V. L.*
ΦΟΙ͂ΒΟΣ, ου, ὁ, purus, impollutus, castus; (2) vaticinus, vaticinandi peritus; (3) Phœbus, Sol, Apollo.
Φοινήεις, ήεσσα, ῆεν, puniceus, purpureus. A φοῖνιξ, vel φόνος.
Φοίνιγμα, ατος, τὸ, idem quod
Φοινιγμὸς, ῦ, ὁ, rubefactio. A φοινίσσω.
Φοινίζω, rubefacio, *V. L.*
Φοινικάνθεμος, ον, flores purpureos efferens seu habens. Epith. veris. Ex ἄνθος.
Φοινικάω, rubefacio, *Gl. V.* A φοῖνιξ.
Φοινίκειος, ου, ὁ καὶ ἡ, et ήϊος, α, ον, puniceus; (2) palmeus, e palma factus. Ab eod.
Φοινίκεος, έα, εον, idem. Ab eod.
Φοινικελίκτης, fallax, *Hes.* φοινικελίτης, *Suid.*
Φοινίκη, ης, ἡ, Phœnicia.
Φοινικήϊος, *Ion.* pro φοινίκειος, *Herod.*
Φοινικίας, ου, ὁ, Phœnicias, ventus a Phœnice flans; euronotus, thrasciæ oppositus.
Φοινικίζω, f. ίσω, Phœnices imitor aut æmulor; (2) ad puniceum colorem vergo, purpurasco, *Luc.* (3) tingo purpura. Ab eod. Unde
Φοινικικὸς, ή, όν, Phœnicius, Punicus.
Φοινίκινος, ίνη, ινον, puniceus aut rutilus; (2) palmeus, ex palmulis confectus.
Φοινίκιος, ία, ιον, puniceus; palmeus, *Gl. V.*
Φοινικὶς, ίδος, ἡ, vestis punicei coloris, puniceus amictus, purpurea vestis, purpureus amictus, (ob coloris affinitatem,) pannus puniceus. *Gl. V.* paludamentum. Ab eod.
Φοινικιστὴς, ῦ, ὁ, purpurarius, purpuræ tinctor. A φοινικίζω.
Φοινικιστὶ, *adv.* Punice. Ab eod.
Φοινικίτης οἶνος, palmeum vinum, *Diosc.*
Φοινικοβάλανος, ου, ὁ, fructus palmæ Ægyptiacæ (postquam maturuit).
Φοινικόβαπτος, ον, colore puniceo tinctus.
Φοινικοβαφὴς, ὲς, idem. A βαφή.
Φοινικοβατέω, ῶ, palmas scando. Ex βαίνω.
Φοινικογενὴς, ὲς, e Phœnice ortus.

Φοινικοδάκτυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, digitos purpureos, *i. e.* pulchros, habens.

Φοινικόεις, όεσσα, όεν, Puniceus. A φοῖνιξ.

Φοινικόκροκος, ου, ὁ ϗ ἡ, puniceam tramam habens. Ex φοῖνιξ et κρόκη.

Φοινικόλεγνος, avis, *al.* πηνέλοψ, *Aristot.*

Φοινικόλοφος, ου, ὁ ϗ ἡ, rubram cristam habens.

Φοινικοπάρειος, ου, ὁ ϗ ἡ, puniceas habens genas, *i. e.* pulchras, pulcher. Ex φοῖνιξ et παρειά.

Φοινικοπάρηος, ου, ὁ ϗ ἡ, *Ion.* pro præc.

Φοινικοπάρυφος, ου, ὁ ϗ ἡ, puniceo limbo prætextam vestem gerens, prætextatus.

Φοινικόπεδος, ου, ὁ ϗ ἡ, solum habens puniceum seu rubrum. Ex φοῖνιξ et πέδον.

Φοινικόπεζα, ης, ἡ, purpureos pedes habens, *i. e.* pulchros.

Φοινικόπεζος, puniceos pedes habens, epith. Cereris, *Pind.*

Φοινικόπτερος, ου, ὁ ϗ ἡ, rubeas alas seu pinnas habens. Ex φοῖνιξ et πτερόν.

Φοινικορόδιαι, ων, αἱ, punicea rosaria. Ex eod. et ῥόδον.

Φοινικόρυγχος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui est rostro puniceo, nempe a sanguine, ut leo, lacerato animali: (2) de homine foret, purpurea labia habens, vel os pulchrum.

Φοινικὸς, ἡ, ὸν, puniceus; (2) punicus. A φοῖνιξ.

Φοινικοσκελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ. qui est puniceis, *i. e.* pulchris, cruribus. Ex eod. et σκέλος.

Φοινικοστερόπης, *Dor.* -πας, ὁ, fulminator; *proprie* rubra fulmina mittens. Ex eod. et στεροπή.

Φοινικόστολος, purpura ornatus, *Pind.*

Φοινικοτρόφος, ου, ὁ ϗ ἡ, qu. dic. palmas alens, palmifer. Ex eod. et τρέφω.

Φοινίκουρος, ου, ὁ, avis quædam solitaria, a quibusdam *Silvia* vocata. Ex eod. et οὐρά.

Φοινικοῦς, puniceus, *Ph.* A φοῖνιξ.

Φοινικοφαὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, purpureus, puniceus adspectu. Ex eod. et φάος.

Φοινικόφυτον, ου, τὸ, palmetum. A

Φοινικόφυτος, ὁ ϗ ἡ, palmis consitus. Ex eod. et φύω.

Φοινικὼν, ῶνος, ὁ, palmetum. A

ΦΟΙ͂ΝΙΞ, ῖκος, ὁ, palma, arbor; (2) palmæ ramus vel fructus, palmula, *i. e.* palmæ fructus; (3) herba quædam, spicam ferens lolio similem et ad palmulæ maturæ colorem accedentem; (4) avis quædam Phœnix dicta, a puniceo pennarum colore; (5) color ruber seu phœniceus, qualis est palmulæ; (6) instrumentum quoddam musicum a Phœnicibus inventum; (7) collyrium, tollendis oculorum asperitatibus efficax; (8) Phœnix, e Phœnice oriundus. *Gl. V.* Punicus. Sed *adject.* ὁ ϗ ἡ, ad rubrum colorem accedens; rutilus.

Φοίνιξις, εως, ἡ, rubefactio. A φοινίσσω.

Φοίνιος, ίου, ὁ ϗ ἡ, cæde contaminatus, homicida; sanguinarius, cruentus; (2) ruber. A φόνος, *cædes.*

Φοίνισσα, ης, ἡ, Phœnissa, ex Phœnicia oriunda. A φοῖνιξ.

Φοινίσσετο, *rubefaciebat*, 3. sing. imperf. ind. med. *Ion.* pro ἐφοινίσσετο, a

Φοινίσσω, fut. ξω, rubefacio, sanguine inficio, cruento, purpureo aut etiam puniceo colore inficio. Φοινισσοῦσα παρῄδ' ἐμὰν αἰσχύνᾳ νεοθαλεῖ, *Eur. Iph. in Au.* 185. Μάστιγι πρῶτον νῶτα φοινιχθεὶς θάνῃ, *Soph. Aj.* 110. Σφάγια φοινίσσειν, victimam mactare, *Eur. Or.* 1285. A φοῖνιξ.

Φοινίχθη, *rubefactus est*, 3. sing. aor. 1. ind. pass. *Ion.* pro ἐφοινίχθη, a φοινίσσω.

Φοινὸς, ἡ, ὸν, cruentus, cruentatus. A φόνος.

Φοίτα, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* et *contr.* pro ἐφοίταε, a φοιτάω, *ito.*

Φοιτάλιος, ου, ὁ ϗ ἡ, vel φοιταλέος, έα, έον, insanus, furiosus; (2) errabundus, vagus; (3) per certa temporum intervalla rediens. A φοιτάω.

Φοιταλιεὺς, έως, ὁ, idem. Epith. Bacchi.

Φοιταλιώτης, ου, ὁ, idem. A præc.

Φοιτὰς, άδος, ἡ, insana, furiosa; (2) vaga: (3) meretrix; (4) epith. viæ, trita. (1) οὐ μὴ ... ἀναστήσεις φοιτάδα δεινὴν νόσον, *Soph. Trach.* 979. A

ΦΟΙΤΑ´Ω, ῶ, f. ήσω, ito, frequento, commeo, *Gl. Vet.* dicitur de discipulis, nunciis *inprimis*; (2) insanio, furo; (3) redeo, de fructibus, vectigalibus. Παῖς ὢν, ἐφοίτας ἐς τίνος διδασκάλου, *Aristoph. Eq.* 1231. Ἐφοίτων πρὸς ὑμᾶς μισθοφόροι, *Xen.* ἐπὶ θύρας, *Id.* (2) ἐγὼ δὲ φοιτῶντ' ἄνδρα μανιάσιν νόσοις ὤτρυνον, *Soph. Aj.* 59.

Φοιτέω, *Ion.* pro φοιτῶ, φοιτάω.

Φοιτῇ, *itat*, 3. sing. præs. ind. act. *Dor.* pro φοιτᾷ, ex φοιτάω. Unde

Φοίτησις, εως, ἡ, initio, frequens aditus.

Φοίτης, præco, *Hes.*

Φοιτητὴρ, ῆρος, ὁ, idem quod

Φοιτητὴς, οῦ, ὁ, qui ventitat; (2) qui ad præceptorem ventitat, discipulus. A φοιτάω.

Φοιτίζω, eo, venio, accedo. Ab eod.

Φοῖτος, ου, ὁ, insania, furor; (2) vagatio, error. Ab eod.

Φοιτῶν, præs. part. act. *contr.* pro φοιτάων.

Φολιδώδης, ες, idem quod

Φολιδωτὸς, ἡ, ὸν, squameus, squamatus, corticatus. A φολίς.

ΦΟ´ΛΙΞ, ικος, ἡ, asperitas cutis.

ΦΟΛΙ´Σ, ίδος, ἡ, squama, qualis est serpentis.

Φολκὸς, οῦ, ὁ, strabus seu strabo, qui habet oculos distortos. E φάος et ἕλκω.

ΦΟ´ΛΛΙΣ, εως, ἡ, obolus; (2) marsupium sive sacculus condendis obolis; (3) follis.

Φολλιώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, follicularis; fungosus; inanis, instar follis. A præc.

Φόλυνις, οἱ, canum genus, *Hes.*

Φολύνω, inquino, *Hes.*

Φονάω, et -όω, ῶ, cædem appeto. Φονᾷ, φονᾷ νέος ἤδη, *Soph. Phil.* 1209. A φόνος.

Φονεργάτης, ου, ὁ, auctor cædis.

Φόνευμα, ατος, τὸ, quod occisum est, cadaver, *R.* A φονεύω.

Φονεὺς, έως, ὁ, homicida, sicarius. *Il.* 18, 334.

Φονευτὴς, οῦ, ὁ, idem. A

Φονεύω, fut. εύσω, cædem perpetro, occido. Φασγάνῳ λευκὴν φονεύων τὴν ταλαιπώρου δέρην, *Eur. Iph. in Au.* 889. Παῖδας φονεύσας, *Id. Her. Fur.* 1017. A φόνος.

Φονέως, gen. sing. *Att.* pro φονέος, a φονεύς.

Φονὴ, ῆς, ἡ, cædes; (2) locus occisorum. A φένω.

Φονικὸς, ἡ, ὸν, ad cædem pertinens; (2) qui facile ad cædem perpetrandam incitatur, cædis cupidus; (3) truculentus, crudelis; (4) mortifer, lethalis. A φόνος. Unde

Φονικῶς, *adv.* crudeliter.

Φόνιος, ου, ὁ ϗ ἡ, et φόνιος, ία, ιον, cæde contaminatus, homicida, cruentus; (2) lethalis, mortifer.

Φονοκτονέω, ῶ, cædem perpetro, interficio; (2) cæde polluo. A

Φονοκτόνος, ου, ὁ ϗ ἡ, occisor, qui per cædem interficit. Ex φόνος et κτείνω.

Φονοκτονία, ας, ἡ, cædes. A præc.

Φονολιβὴς et -λιβὴς, ὲς, *proprie* sanguine stillans, crudelis, sævus. Ex φόνος et λείβω.

Φονόρρυτος, ον, sanguine redundans. Ex eod. et ῥέω.

Φόνος, ου, ὁ, homicidium; cædes, nex, *Gl. V.* (2) sanguis, sed qui in cæde effunditur, *Soph. Œd. Tyr.* 1278. vide μυδάω. Διὰ φόνου χωρεῖν, necem intentare, dare. Παρὰ Νέσσου φθίνοντος ἐκ φόνων ἀνειλόμην, ex Nessi morientis vulnere, *Soph. Trach.* 557. A φένω.

Φονώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, sanguinarius, crudelis. Αἱμοβόρος καὶ φονώδης, *Joseph. Maccab.* 10.

ΦΟ´ΞΙΝΟΣ, ου, ἡ, piscis quidam in ostiis fluviorum celerite nascens.

ΦΟΞΟ´Σ, ἡ, ὸν, cujus caput est acutum et veluti turbinatum, verticem habens fastigiatum; (2) qui est vultu distorto, *Gl. Vet.* φοξοὶ, cilones. Hinc

Φοξότης, ητος, ἡ, capitis acuminatio.

Φοξόχειλος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui labris est coarctatis et in acutum desinentibus.

Φορὰ, ᾶς, ἡ, latio, gestatio, bajulatio; (2) motus vehementior, ut in jactu, conversione, lapsu; *item* impetus, v. gr. fluctuum; (3) vectigal, portorium, pensio, collatio, tributum; (4) feracitas, ubertas, proventus, annona. A φέρω. Hinc

Φοράδην, *adv.* portando, gestando, *Plut.* Πᾷ μοι φθογγὰ πέταται φοράδην; *Soph. Œd. Tyr.* 1310. Καὶ μὴν ὅδ' ἄναξ ἤδη φοράδην δῶμα πελάζει, *Eurip. Androm.* 1167.

Φοραίνω, pro φέρω, *Poet.*

Φορὰς, άδος, ἡ· ἵππος φορὰς, equa. Ἵπποι φορβάδες, καὶ φοράδες, *Artemid. Oneirocr.* 4, 58. Vide et *Hesych.* v. φοράδες.

Φορβαιὰ, ᾶς, al. φορβαία, ας, ἡ, capistrum. A φέρβω.

Φορβαῖος, αία, αῖον, pascuus. Ἥξει φορβαίων Ἴναχος, ἐξ ὀρέων, *Call. P.* 50. A φορβή.

Φορβὰς, άδος, ὁ ϗ ἡ, alimentum suppeditans; (2) gregarius, gregalis, *Ph.* φορβὰς ἡ, θήλεια ἵππος, equa, φορβάδες, equæ, *Ph.* Ab eod.

Φορβειὰ, ᾶς, ἡ, et φορβεὶα, item φορβειά, cibus, esca; (2) capistrum; (3) corium, quo tibicines ora muniebant. Ab eod.

Φορβὴ, ῆς, ἡ, pabulum, alimentum, esca. Ὄρνισι φορβὴ παραλίοις γενήσεται *Soph. Aj.* 1065. A φέρβω.

Φόρβιον, τὸ, idem quod φορβειά, *Sch. Ar.*

Φορειαφόρος, ου, ὁ, qui lecticam portat, lecticarius. Ex φορεῖον et φέρω.

Φορεῖον, ου, τὸ, gestatorium, sella gestatoria, lectica; (2) vehiculum, *Gl. V.* petoritum; (3) merces quæ datur bajulo, *Plut.* Ἐν χρυσόποσι φορείοις, *Polyb.* 31, 3, 18. A φορεύς.

Φορείτω, *portato*, 3. sing. præs. imperat. act. *contr.* pro φορεέτω, a φορέω, *fero, porto.*

Φορέοισι, 3. pl. præs. ind. act. *Dor.* pro φορέουσι, a verbo eod.

Φορέοντας, *ferentes*, acc. pl. part. præs. act.

Φόρετρον, ου, τὸ, vectura; (2) merces bajuli. A φορά.

Φορεύμενος, part. præs. med. *Dor.* pro φορούμενος, *contr.* ex φορεόμενος, a φορέω.

Φορεῦντος, *ferentis*, gen. sing. part. præs. act. *Dor.* pro φοροῦντος, *contr.* ex φορέοντος, a verbo eod.

Φορεὺς, έως, ὁ, portator, bajulus; (2) lecticarius, seu is qui fert sellam domini.

Φορεύω, pro φορέω, *Hes.*

Φορέω, ῶ, fut. ήσω, gesto, fero, porto. Φορήσω τὸ ξίφος τὸ λοιπὸν ἐν μύρτου κλαδὶ, *Aristoph. Lys.* 635. Μὴ νῦν ἓν ἦθος μοῦνον ἐν σαυτῷ φόρει, *Soph. Antig.* 716. A φέρω. Hinc

Φορηδὸν, *adv.* sarcinæ in modum; (2) acervatim; (3) portando, gestando.

Φόρημα, ατος, τὸ, quod gestatur, gestatio. Τὴν πρώτην ἔχων χώραν τοῦ φορήματος, primum locum habens inter eos qui gestabant (aprum), *Polyb.* 8, 31, 7. gestamen: τὰ τῶν ὅπλων φορήματα, *Xenoph. Cyrip.* 2, 3, 14. onus: οἷον φόρημα ὁ φόβος, *Id. Ibid.* 3, 1, 25. Τινὶ δοῦναι φόρημα, alicui gestandum tradere, *Appian. de Reb. Syriacis*, 56.

Φόρημι, idem quod φορέω.

Φορῆναι, *tulisse*, a. 1. inf. act. *Att.* pro φοράναι, a φοραίνω, pro φέρω.

Φόρησις, εως, ἡ. gestatio. A φορέω.

Φορητὸς, ἡ, ὸν, qui ferri et portari potest, tolerabilis. Ab eod.

Φορίγγες, αἱ, tubera, *al.* ὕδνα, *Hes.*

Φόριμος, ου, ὁ ϗ ἡ, utilis, commodus. A φορέω.

Φορίνη, ἡ, cutis suilla, quæ crassa; (2) cutis hominis, *Harp.* de homine stupido.

Φορὶς, ίδος, ἡ, quæ gerit, gestat, fert; (2) epith. fœminæ, terræ, &c. gravida, fecunda. A φορός.

Φόρκος, canus, *Lyc.*

Φόρκυν, υνος, ὁ, portus; (2) monstrum marinum. A φέρω.

Φορμηδὸν, *adv.* in modum sportæ seu corbis; (2) in modum tegetis seu storeæ. A φορμός.

Φορμιγκτὴς, ὁ, pro φορμικτὴς, *Ep.*

ΦΟ´ΡΜΙΓΞ, ιγγος, ἡ, cithara, testudo.

Φορμίδιον, ου, τὸ, tegeticula, *Gl. V.* A φορμός.

Φορμίζω, fut. ίσω, *Dor.* ξω, citharam pulso, cithara ludo, celebro. *Od.* 4, 13. A φόρμιγξ. Hinc

Φορμικτὰς, *Dor.* pro φορμικτὴς, ȣ, ὁ, citharœdus. A præc.

Φορμίον, ȣ, τὸ, sportula, corbula; (2) tegeticula, parva storea. Dim. a φορμός.

Φορμὶς, ἴδος, ἡ, idem et ab eod.

Φορμίσκιον, ȣ, τὸ, idem. A φορμίς.

Φόρμισκος, ȣ, ὁ, idem et ab eod.

Φορμοκοιτέω, ῶ, fut. ήσω, super tegete cubo, storeæ incubo. Ex φορμὸς et κοίτη.

Φορμοραφέω, vel φορμοῤῥαφέω, in tegete vel storea insuo, *Æschin.* Ex eod. et ῥάπτω.

Φορμοραφὶς, ἴδος, acus ad storeas consuendas apta. A seq. et ῥαφίς.

ΦΟΡΜΟ'Σ, ȣ, ὁ, sporta, corbis, calathus, nexus vitilium, seu textum e junco, sparto, et id genus aliis; (2) teges, storea. Χώσας δὲ φορμοῖς ἀχύρων σεσαγμένοις τὰς τάφρους, *Polyb.* 1, 19, 13.

Φορμοφορέω, ῶ, fut. ήσω, storeas gesto, bajulus sum. A

Φορμοφόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui storeas portat, bajulus. E φορμὸς et φέρω.

Φοροθετεῖν, quæstui habere, *Steph.*

Φοροῦσαι, *ferentes*, nom. pl. part præs. *Dor.* pro φορῦσαι, *contr.* ex φορέουσαι, a φορέω.

Φορολογέω, ῶ, f. ήσω, tributum exigo. Πολλὰ μέρη τῆς Σικελίας ἐφορολόγουν, *Polyb.* A φορολόγος.

Φορολόγητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, a quo tributum exigitur, tributarius. A præc.

Φορολογία, ας, ἡ, tributi exactio. A

Φορολόγος, ȣ, ὁ, tributi exactor. E φόρος et λέγω.

Φορὸς, ȣ, ὁ ϗ ἡ, ferens, de vento. Φορὸν ἄνεμον καὶ λαμπρὸν, *Polyb.* 1, 60, 6: unde (2) secundus, felix; (3) cum impetu ferens, celer, vehemens, ut fulmen; (4) fertilis, ferax; (5) fœcunda, *de muliere.* A φέρω.

Φόρος, ȣ, ὁ, tributum, pensio; (2) forum tum negotiantium tum judiciarium. Ab eod.

Φορῦντας, acc. pl. part. præs. act. pro φορέοντας, a φορέω.

Φορταγωγέω, ῶ, onera porto. Πλῆθος ὑποζυγίων φορταγωγούντων πάντα τὰ πρὸς τρυφὴν ϗ ἀπόλαυσιν τραπεζῶν χορηγήματα, *Longin.* 43. A

Φορταγωγὸς, ȣ, ὁ ϗ ἡ, onera ferens. E φόρτος et ἄγω.

Φόρταξ, ακος, ὁ, bajulus. A φόρτος.

Φορτηγέω, ῶ, fut. ήσω, onera fero:

Φορτηγία, ας, ἡ, mercaturæ genus quæ exercetur navibus onerariis:

Φορτηγικὸς, ἡ, ὸν, onerarius. A

Φορτηγὸς, ȣ, ὁ ϗ ἡ, onera vehens; ut φορτηγὸς ναῦς, oneraria navis. Ex φόρτος et ἄγω.

Φορτηγὶς, ἡ, idem quod φορτὶς, *Poll.*

Φορτίζω, fut. ίσω, onero: πεφορτισμένη, onusta, *Ph.* perf. part. pass. Φορτίζετε τὰς ἀνθρώπους φορτία δυσβάστακτα, *Luc.* 11, 46. πεφορτισμένοι, *Matt.* 11, 28. A φόρτος.

Φορτικεύομαι, sum molestus, odiosus, ineptus. A

Φορτικὸς, ἡ, ὸν, onerarius. *Gl. V.* onerosus; (2) ineptus, insulsus; (3) fastuosus, arrogans, insolens; (4) molestus, gravis, non ferendus. Τὸ φορτικὸν ἐκκλίναντες, *Appian.* Τὰς δὲ ἀναγκασθέντας ἐπαινεῖν αὐτὰς, ἱλαρότερας παρέχει τὸ μὴ πάντα προσποιεῖν ἑαυτοῖς, ἀλλ' ὥσπερ φορτικὰς τῆς δόξης τὸ μὲν εἰς τὴν τύχην, τὸ δὲ εἰς τὸν θεὸν ἀποτίθεσθαι, *Plut. de Sui Laude.* Sic enim debet legi, non φορτικὰ ut libri editi, et interpres inepte A φόρτος. Hinc

Φορτικότης, ητος, ἡ, inepti, stulti, arrogantes, molesti mores.

Φορτικῶς, *adv.* odiose, moleste, inepte, arroganter, insolenter. Ἐδόκει μὲν ἂν πᾶσι φορτικῶς κατακόρεσθαι τῆς ὁμιλίας, *Polyb.* 17, 1, 10. Ab eod.

Φορτίον, ȣ, τὸ, onus, sarcina, fascis, merx, *Ph.* φορτίοις, mercibus, *Ph.* A φόρτος.

Φορτὶς, ἴδος, ἡ, oneraria navis. Ab eod.

Φορτοβαστάκτης, ȣ, ὁ, bajulus. Ex eod. et βαστάζω.

ΦΟ'ΡΤΟΣ, ȣ, ὁ, onus, *proprie* navium; (2) res molesta, tædium. A φέρω.

Φορτοτόλος, ον, ad vehendas merces aptus, *Man.*

Φορτοφόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, onus portans, bajulus. E φόρτος et φέρω.

Φορτόω, fut. ώσω, onero. Βωμὸν τε παμμιγέεσσι . . . μυρίαις φορτώσαντες, *Heliod.* A φόρτος.

Φορυκτὸς, ἡ, ὸν, tinctus, coloratus.

Φορύνω, vel φορύσσω, fut. ύξω, pinso, subigo, misceo, confundo; (2) fœdo, polluo. *Od.* 18, 335. *Il.* 22, 21. A φορύω.

Φόρυς, podex, *Hes.*

Φορυτὸς, ȣ, ὁ, quisquiliæ e variis rebus commixtis; (2) funis ex congestis stramentis et vitilibus ad πλέγματα· (3) cœnum. Σύες φορυτῷ ἐπιμαργαίνουσαι, *Aratus*, 1123. Ab eod.

ΦΟΡΥ'Ω, idem quod φορύνω.

Φόως, τὸ, lux, lumen, (spes, gaudium, salus, *P.*), *Il.* 6, 6. A φῶς.

Φόωσδε, *adv.* in lucem, in luminis auras.

Φραγέλλη, ἡ, idem quod

Φραγέλλιον, ȣ, τὸ, flagellum. *Vox Lat.*

Φραγελλόω, ῶ, fut. ώσω, flagello.

Φραγῇ, 3. s. a. 2. conj. pass. v. φράσσω, *obstruo.*

Φράγμα, ατος, τὸ, sepimentum, septum, sepes, maceria, vallum, munimentum. A φράσσω.

Φραγμίτης, ȣ, ὁ, ad sepes pertinens, sepimentis idoneus; (2) qui circa sepes nascitur. A præc.

Φραγμὸς, ȣ, ὁ, sepimentum, septum, sepes; dumus, carectum, *Gl. V.* Ab eod. Unde

Φραγμὼν, ῶνος, ὁ, dumetum, *Gl. V.*

Φράγνυμι, idem quod φράττω.

Φραδάω, ῶ, indico, declaro. Γᾶν φράδασσε, *Poet.* pro ἐφράδασε, *Pind.* A φράζω, cujus p. m. est πέφραδα.

Φραδεύω, idem et ab eod.

Φράδε, *dixit*, 3. sing. aor. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔφραδε, a φράζω.

Φραδὴ, ῆς, ἡ, scientia, prudentia; (2) *Plural.* mentes; (3) consilium. Τῶν δὲ μελλόντων τετύφλωνται φραδαὶ, *Pind.* (3) δίας δ' ἀμάτορος Παλλάδος φραδαῖς, *Eurip. Phœn.* 671. Ab eod.

Φραδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, consultus, prudens. Φραδέος νόα ἔργα τέτυκται, *Il.* 24, 354. A præc.

Φραδμοσύνη, ης, ἡ, consilium, prudentia, peritia. A φράδμων.

Φραδμοσύνῃσι, dat. plur. *Ion.* pro φραδμοσύναις.

Φράδμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, consultus, circumspectus, solers. A φράζομαι.

Φραδῶς, *adv.* prudenter, consulte; (2) diserte, aperte. A φραδής.

Φράζεαι, 2. sing. præs. ind. med. *Ion.* pro φράζηαι, a φράζω.

Φράζεο, 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* pro φράζεσο, a verbo eod.

Φράζεσκε, *dicebat*, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔφραζε, a verbo eod.

Φράζετο, 3. sing. imperf. ind. med. *Ion.* pro ἐφράζετο, a verbo eod.

Φράζευ, 2. sing. præs. imperat. med. *Dor.* pro φράζου, a

ΦΡΑ'ΖΩ, *Dor.* φράσδω, fut. άσω, dico, memoro, commemoro, indico; φράζομαι, in animo verso, delibero, statuo, perpendo; (2) animadvertendo caveo, vito; (3) animadverto, deprehendo, intelligo. Ἅ σοι καθ' ὁδὸν ἔφραζον, *Aristoph. Thesm.* 1183. Πρὸς δ' ἄνδρ' ἀγαθὸν πιστόν τι φράσεις, *Eur. Iph. in Au.* 45. Φράσδει πάνθ' ἅλιος ἄμμι, indicat, *Theocr.* 1, 102. Φράσον πολίταις ϗ πόλει σωτηρίαν, *Eur. Ph.* 905. *Il.* 23, 453.

Φρακτὴρ, ῆρος, ὁ, sepes. A φράσσω.

Φρακτικὸς, ἡ, ὸν, cataphractus, circumquaque armis munitus. Ab eod.

Φρακτὸς, ἡ, ὸν, septus, munitus. Ab eod.

Φραξάμενον, *munitum*, acc. sing. aor. 1 part. med. verbi φράσσω, *munio.*

Φρασαίατο, 3. pl. aor. 1. opt. med. *Ion.* pro φράσαιντο, a φράζω, *dico.*

Φράσασα, *quæ dixit*, aor. 1. part. act. f. g.

Φράσδειν, præs. inf. act. *Dor.* pro φράζειν.

Φρασεολογία, ας, ἡ, loquendi formularum collectio. Ex φράσις et λέγω.

Φρασὶ, dat. plur. *Dor.* pro φρεσὶ, a φρὴν, *mens.*

Φράσις, ιως, ἡ, dictio, ipsa dicendi actio, locutio, phrasis, genus loquendi. *Gl. V.* loquela, eloquentia. A φράζω.

Φράσμων, idem quod φράδμων, *item* attentus, *Hes.*

Φρασσόμεθα, *consultabimus*, 1. plur. f. 1. ind. med. *Dor.* pro φρασόμεθα, à φράζω.

Φράσον, *edissere*, 2. sing. a. 1. imperat. act.

Φρασσόμεθα, *dicemus*, *consultabimus*, 1. pl. f. 1. ind. med. *Poet* pro φρασόμεθα.

ΦΡΑ'ΣΣΩ, vel φράττω, f. ξω, sepio, munio, communio, obstruo, obturo, constipo; πεφραγμένος, septus, armatus, perf. pass. part. Κἀκεῖ πέφρακται λαὸς ἀσπίσιν πέριξ, *Eur. Ph.* 740. Τί δ' ἦλθες γυνὴ (ἦσα) πρὸς ἄνδρας ἀσπίσιν πεφραγμένους; *Id. Iph. in Au.* 839.

Φραστέος, έα, έον, dicendus. A φράζω.

Φραστὴρ, ῆρος, ὁ, elocutor, indicator, explicator. Ab eod.

Φραστικὸς, ἡ, ὸν, eloquens. Ab eod.

Φραστὺς, ύος, ἡ, idem quod φράσις.

Φράστωρ, ορος, ὁ, idem quod φραστήρ.

Φρατὴρ, ῆρος, ὁ, qui ejusdem curiæ vel tribus est, tribulis. A φρατρία.

Φρατορία, ας, ἡ, societas. A φράτωρ.

Φρατορικὸς, ἡ, ὸν, curialis, tribulis. A præc.

Φρατόριος, α, ον, idem.

Φράτρα, ἡ, idem quod

Φρατρία, ας, ἡ, curia. Hinc φρατρίαι dicuntur conventus quidam hominum, aut conventicula, quasi pagi, propria sibi sacra peculiariaque communiter habentium; (2) tertia pars tribus Athenis. *Gl. Vet.* φρατρία, contubernium. A φράτωρ.

Φρατριάζω, f. άσω, sum unus e curialibus, sum particeps curiæ; (2) conjuro, sodalitates facio. Μεθ' ὧν ϗ Θεόπομπος ἐφρατρίαζε, *Dem.* A φρατρία.

Φρατριακὸς, ἡ, ὸν, curialis, ad curiam pertinens. Ab eod.

Φρατρίαρχος, ȣ, ὁ, præfectus curiæ vel sodalitii, quod φρατρία vocatur. Ex ἀρχή.

Φρατριαστὴς, ȣ, ὁ, curialis. A φρατριάζω.

Φρατριαστικὸς, ἡ, ὸν, idem. Ab eod.

Φρατριεὺς, έως, ὁ, idem. Ab eod.

Φρατρίζω, fut. ίσω, idem quod φρατριάζω.

Φρατρικὸς, ἡ, ὸν, idem quod φρατριακός.

Φράτριον, τὸ, locus in quem conveniunt curiales, *Eust.*

Φράτριος, ȣ, ὁ, curialis, ad curiam pertinens.

Φράττω, *Att.* pro φράσσω.

Φράτωρ, ορος, ὁ, curialis; (2) tribulis, contribulis. A φρατρία.

Φραχθεὶς, *septus*, a. 1. part. pass. v. φράσσω.

Φρεάντλης, ȣ, ὁ, qui aquam e puteo haurit. Ex φρέαρ et ἀντλέω.

ΦΡΕ'ΑΡ, ατος, τὸ, puteus, cisterna.

Φρεατία, et εία, ας, ἡ, idem. A φρέαρ. Unde

Φρεατιαῖος, αία, αῖον, putealis:

Φρεατίδιος, ία, ιον, idem. Ab eod.

Φρεατικὸς, ἡ, ὸν, putealis, *Gl. V.* A φρέαρ.

Φρεάτιον, ȣ, τὸ, parvus puteus; (2) fossa profunda. Dim. ab eod.

Φρεάτις, ἡ, favus et cella apum, *Bud.*

Φρεατορυκτὴς, ὁ, putei fossor, putearius.

Φρεατοτύπανα, puteorum tympana, haustra, *V. L.*

Φρεατώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, in putei modum profundus. A φρέαρ.

Φρεατωρυχέω, ῶ, idem quod φρεορυκτέω.

Φρεατώρυχες, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem quod φρεορύκτης.

Φρέγιλος, nomen avis, *Ar.*

Φρεῖαρ, ατος, τὸ, puteus, *Ion.* pro φρέαρ, *Il.* 21, 197.

Φρεῖν, *ferre*, præs. inf. act. *per Sync.* pro φέρειν, a verbo φέρω, *fero.*

Φρένα, *mentem*, accus. sing. a φρήν.

Φρεναπατάω, ῶ, fut. ήσω, mentem seu mentes decipio; (2) decipio. Ἑαυτὸν φρεναπατᾷ, *Gal.* 6, 3. Ex φρὴν et ἀπατάω.

Φρεναπάτης, ȣ, ὁ, impostor, deceptor. Ex iisd.

Φρενήρης, εος, ὁ ϗ ἡ, mentis compos, aut cordatus. *Gl. V.* sapiens. Ex φρὴν et ἄρω.

Φρενήτης, ὁ, mente captus. Unde

Φρενῆτις, ἡ, *Steph.*

Φρενητιάω, ῶ, sum phreneticus. A φρενῖτις.

Φρενητικὸς, ἡ, ὸν, phreneticus, *Gl. V.*

Φρενικὸς, ad mentem pertinens. Vid. *Steph.*
Φρενιτίασις, ἡ, idem quod φρενῖτις, *Jul.*
Φρενιτιάω, ῶ, sum phreniticus, phrenitide laboro. A φρενῖτις.
Φρενιτίζω, fut. ίσω, idem et ab eod.
Φρενιτικὸς, ἡ, ὀν, phreniticus, qui phrene laborat. Ab eod.
Φρενῖτις, vel φρενίτις, ιδος, ἡ, mentis delirium, inflammatio membranarum cerebri, febrem acutam et mentis perturbationem inducens. A φρήν.
Φρενοβλάβεια, ας, ἡ, amentia, dementia. A
Φρενοβλαβὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, mente læsus vel captus, desipiens. Ex φρὴν et βλάπτω.
Φρενόβλαβος, insanus, *Dolsc.*
Φρενοβλαβῶς, *adv.* dementer, insane.
Φρενογηθὴς, ὲς, lætus, hilaris. E φρὴν et γηθέω.
Φρενοδαλὶς, ίδος, ἡ, amentia, furor. Ex eod. et δηλέω.
Φρενοδινὴς, ὲς, mentem versans, *Nonn.*
Φρενοθελγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, mentem demulcens. Εἰς θεὸν οἰσρηθέντες ἐνὶ φρενοθελγεῖ μύθῳ, *Nonn. P.* 4, 30. Ex φρὴν et θέλγω.
Φρενόθεν, *adv.* a mente, ex mente, sponte. Οὔ ποτε γὰρ φρενόθεν γ' ἐπ' ἀριστερὰ ἔβας, *Soph. Aj.* 183. A φρήν.
Φρενοκλεπέω, ῶ, decipio, impono præstigiis. Ex φρὴν et κλέπτω.
Φρενοκλόπος, ὁ ϗ ἡ, impostor, decipiens. A φρὴν et κλοπή.
Φρενόληπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, mente captus. Ex φρὴν et λαμβάνω.
Φρενομανὴς, ὲς, furiosus, fanaticus, etiam bono sensu. A μαίνομαι.
Φρενόμορος, ου, ὁ ϗ ἡ, mente captus, furiosus, insanus.
Φρενομόρως, *adv.* insane, dementer. Νῦν ὅταν νοσοῦντα φρενομόρως ἀκούσῃ, *Soph. Aj.* 630.
Φρενοπληγὴς, phreneticus, *Æsch.*
Φρενόπληκτος, ον, furiosus, demens. Ex πλήσσω.
Φρενοπλὴξ, ῆγος, ὁ ϗ ἡ, idem.
Φρενοτέκτων, ονος, ὁ ϗ ἡ, qui sua mente aliquid componit.
Φρενόω, ῶ, fut. ώσω, ad mentem sanam reduco, moneo, castigo; (2) desipio, fallo, seduco Οὐ μὴ φρενώσεις μ', *Eurip. Bac.* 792. Κλαίων φρενώσεις, ὧν φρενῶν αὐτὸς κενὸς, *Soph. Antig.* 763. Πολλῷ γ' ἀμείνων τοὺς πέλας φρενοῦν ἔφυς Ἢ σαυτὸν, *Æschyl. Prom. Vinct.* A φρήν.
Φρενώλης, mente captus; *Æsch. Sept. ad Theb.* 763. Ex φρὴν et ὀλέω, *perdo.*
Φρένωσις, εως, ἡ, castigatio, admonitio. A φρενόω.
Φρενωτήριον, τὸ, idem. Ab eod.
Φρεορυκτέω, ῶ, fut. ήσω, puteum fodio. A
Φρεορύκτης, ου, ὁ, putei fossor, putearius. Ex φρέαρ et ὀρύσσω, (melius hæc per ω.)
Φρὲς, *fer*, aor. 2. imperat. act. a φρῆμι, pro φρέω.
Φρεσὶν, *mentibus*, dat. plur. cum ν, a φρήν.
ΦΡΕ΄Ω, fut. φρήσω, *fodio*, P. emitto, adigo, *Etm.*
Φρεωρυχέω, ῶ, puteum effodio. Ὡς πάλαι γέ μ' ἐφρεωρύχει, *Aristoph. Lys.* 1034. A
Φρεώρυχος, ου, ὁ, putei seu puteorum fossor, putearius. Ex φρέαρ et ὀρύσσω.
ΦΡΗ΄Ν, ενὸς, ἡ, mens; (2) sapientia; at φρένες, prudentia, ingenium; (3) præcordia, tamquam mentis sedes. Vide *Ern.*
Φρητία, ας, ἡ, puteal, os putei. A φρέαρ.
Φρήτρη, ης, ἡ, tribus, curia. A φρατρία.
Φρικαλέος, έα, έον, horribilis. A φρίξ.
Φρικασμὸς, οῦ, ὁ, horror, quasi a φρικάζω, quod esset horreo. A
Φρίκη, ης, ἡ, horror, torpor, *Ph.* (2) metus.
Φρικίαι, αἱ, et φρικία, τὰ, horror sub accessionem febris. A præc.
Φρικιάω, ῶ, horresco. A φρίκη. Hinc
Φρικίασις, εως, ἡ, idem quod φρίκη.
Φρικοποιὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, horrificus, *Gl. V.* Ex φρίκη et ποιέω.
Φρικόω, horrifico, *Gl. V.* φρικοῦμαι, horresco, *Gl. V.* A φρίκη.
Φρικτοβόας, ὁ, horribiliter clamans, *Cyr.*
Φρικτὸς, ἡ, ὀν, horrendus, horrorem incutiens. A φρίσσω.
Φρικτῶς, *adv.* horribiliter, horrendum in modum.
Φρικώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, horribilis, horrendus. A φρίκη.
Φριμαγμὸς, οῦ, ὁ, fremitus; (2) flatus quem equi naribus emittunt; (3) hinnitus; (4) exultatio præ gaudio, insolentia, ferocia.
Φριμάσσεο, *freme*, 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* pro φριμάσσεσο. A
ΦΡΙΜΑ΄ΣΣΟΜΑΙ, f. ξομαι, idem quod φρυμάσσομαι. Φριμάσσεο πᾶσα τραγίσκων Νῦν ἀγέλα, *Theocr.* 5, 141.
Φριμάω, ῶ, fremo. Φριμάα τε λαγωείης ὑπ' ἀϋτμῆς, *Oppian. Cyneget.* 1, 490.
Φριμήσσεται, *fremit*, 3. sing. præs. ind. med. *Ion.* pro φριμάσσεται, a verbo præc.
ΦΡΙ΄Ξ, φρικὸς, ἡ, maris horror, motus maris incipiens, primaque agitatio fluctuum superficiaria, veluti quum mare exigua stringitur aura, et in eo breves humilesque exsurgunt undæ, velut pili in homine exhorrescente; *Il.* 21, 126.
Φριξαύχην, ενος, ὁ ϗ ἡ, cervicem habens horrentem setis. Ex φριξὸς et αὐχήν.
Φριξόθριξ, τριχος, ὁ ϗ ἡ, horrens pilis.
Φριξοκόμης, ου, ὁ, horrens coma. Ex φριξὸς et κόμη.
Φριξόλοφος, horrentes jubas seu setas habens, *Hes.*
Φριξὸς, ἡ, ὀν, horridus. A φρίσσω.
Φρίσσον, imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔφρισσον, a
Φρίσσω, vel φρίττω, fut. ξω, horreo, horresco, cum horrore reformido; (2) adhibetur tam de lætitia quam de metu. Οὐδὲ σκότον φρίσσουσι τὸν ξυνεργάτην, *Eur. Hipp.* 421. Χαίτη πέφρικε, *Id. Ph.* 1128. ἐν ἔρωτι, *Soph. Aj.* 702. (2) ἔφριξ' ἔρωτι, horreo præ lætitia, *Id. Ibid.* 693.
Φροιμιάζω, et φροιμιάζομαι, pro προοιμιάω, -άζομαι, exordio seu principio utor, procemii loco dico, præfationem instituo. *Gl. V.* φροιμιάζω, exordior. Τί φροιμιάζῃ νεοχμὸν, ἐξαῦδα σαφῶς, *Eurip. Iph. in Tau.* 1165. A φροίμιον.
Φροιμιάσαι, aor. 1. inf. act. verbi *Att.* φροιμιάζω, pro προοιμιάζω, *exordio utor.*
Φροίμιον, ου, τὸ, procemium, exordium. Ab et pro προοίμιον.
Φρόνει, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* et *contr.* pro ἐφρόνει, a φρονέω, *intelligo.*
Φρονείσθω, *adfectus sit*, 3. sing. præs. imperat. med. *contr.* pro φρονεέσθω, a verbo eod.
Φρονέω, ῶ, sapio. *Ph.* intelligo, mentis compos sum; (2) delibero; (3) cogito, sentio, judico; (4) dicitur de conditione et habitu animi, qui ex adjunctis intelligitur, ut εὖ vel κακῶς φρονεῖν, *item* ἀγαθὰ, vel κακὰ, benevolus vel malevolus sum, faveo, invideo; μέγα vel μικρὰ, elato vel demisso animo sum: sæpe quoque φρονεῖν usurpatur pro μέγα φρονεῖν, altum sapere, magnos gerere spiritus. Μὴ μόνον λέγ', ἀλλὰ ϗ φρόνει τάδε, *Eur. Or.* 242. Ἐφ' ἑαυτῷ φρονεῖν, arroganter sentire, *Dem.* Δηλώσαιμ' ἂν οἷ' αὐτοῖς φρονῶ, *Soph. El.* 336. Ἥκουσα μεῖζον αὐτὸν ἢ Θήβας φρονεῖν, *Eurip. Phœn.* 710. Σφάλλω δ' ὅσοι φρονοῦσιν εἰς ἡμᾶς μέγα, *Id. Hippol.* 6. Φρονοῦσα τἄδικ', *Id. Ibid.* 930. A φρήν. Hinc
Φρόνημα, ατος, τὸ, cogitatio, animus, sensus animi; (2) elatio animi, fastus; (3) animi impetus, superbia. Hinc
Φρονηματίας, ου, ὁ, qui est elato animo, vir excelsi animi, *Longin.* 9.
Φρονηματίζω, fut. ίσω, facio, ut aliquis animos tollat, vel se efferat; φρονηματίζομαι, animos tollo; majores spiritus sumo; (2) magnifice de me sentio. Ὄγκου πλήρης ϗ πεφρονηματισμένος, *Diod.* φρονηματισθέντες ἐκ τῶν ἔργων, *Aristot.* Hinc
Φρονηματισμὸς, οῦ, ὁ, animi elatio.
Φρονηματώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, qui excelsi est animi, magnanimus. A φρόνημα.
Φρόνησις, εως, ἡ, prudentia, sapientia, intelligentia. Proprie est virtus rationalis potentiæ, præparatrix eorum quæ ad beatitudinem conferunt. A φρονέω.
Φρόνιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, prudens, sapiens; cordatus, astutus, *Ph.* A φρόνις.
Φρονιμώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, animosus; (2) constans. A φρόνιμος.
Φρονίμως, *adv.* prudenter, sapienter.
Φρονιμώτατος, sagacissimus, *Ph.*
Φρόνις, εως, ἡ, ingenium; (2) astutia; (3) contemptus. A φρήν.
Φρονοῦντας, *intelligentes*, acc. pl. part. præs. act. *contr.* pro φρονέοντας, a φρονέω. Unde
Φρονούντως, sapienter, prudenter.
Φροντίζετε, 2. plur. præs. ind. act. verbi
Φροντίζω, fut. ίσω, curo, curam gero; (2) cogito, commentor, meditor; (3) studeo, studium et operam pono, præsertim in literis; φροντίζων, solicitus, *Gl. V.* πεφροντικότα, suspensum, *Ph.* cogitabundum, p. part. act. Τὰ δ' ἐνθάδ' ἡμεῖς οἷα φροντιζόμεθα; *Eur. Iph. in Taur.* 344. Σὺ μὲν οὐδὲν φροντίζων, *Plato.* A
ΦΡΟΝΤΙ΄Σ, ίδος, ἡ, cogitatio; (2) cura, solicitudo; occupatio, *Gl. V.* Αἱ δεύτεραι πως φροντίδες σοφώτεραι, *Eur. Hipp.* 440.
Φρόντισμα, ατος, τὸ, cura, officium. *Ph.* occupatio. A φροντίζω. Unde
Φροντιστέον, *adv. pos.* curandum est. Πάνυ ἡμῖν οὕτω φροντιστέον, *Plat. Crit.* 3.
Φροντιστήριον, ου, τὸ, locus in quo cogitationes seu commentationes nostras instituimus, schola, musæum, sequiori seculo etiam monasterium. Ab eod.
Φροντιστὴς, οῦ, ὁ, curator, procurator, tutor, *Ph.* (2) commentator, qui commentationibus et speculationibus est deditus; studiosus, philosophus, monachus, asceticus. Ab eod.
Φροντιστικὸς, ἡ, ὀν, ad commentationem seu meditationem aptus; (2) meditabundus; sollicitus. A præc.
Φροντιστικῶς, cogitabunde, sollicite.
Φροῦδος, ούη, οῦδον, qui disparuit, qui abiit evanidus. *Gl. V.* cassus; Attici sic dicunt, qui nimia animi levitate nimis effertur gaudio, etiam in re levi. Ἀλλὰ φροῦδος ἀρτίως, modo abiit, *Soph. Aj.* 735. Φροῦδα, acc. plur. neutrius generis adverbialiter. Φροῦδα, φροῦδ', ὦ γᾶ, γᾶ, βαρβάροισι δρασμοῖς, *Eurip. Or.* 1373. Ex πρὸ et ὁδὸς, quasi πρόοδος, *contr.* πρόδος.
Φρούδως, incassum, *Ph.* A præc.
Φρουρὰ, ᾶς, ἡ, præsidium, custodia; (2) milites ipsi præsidiarii et custodes; (3) corporis custodes, ut stipatores, satellites; (4) ipse locus aut statio custodiæ et præsidii; (5) carcer. Ex πρὸ et οὖρος, *custos.*
Φρουραρχέω, præsidiariis militibus præsum, *Plut.*
Φρουράρχης, vel φρούραρχος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui præsidiariis militibus præest, præsidiariæ cohortis præfectus. Ex φρουρὰ et ἀρχή.
Φρούρει, *custodi*, 2. sing. præs. imperat. act. *contr.* pro φρούρεε, a
Φρουρέω, ῶ, f. ήσω, in præsidio me tutor, custodio, excubo. Ἱκεσίοις δὲ σὺν κλάδοις φρουροῦσι μ', *Eur. Supp.* 103. Ὀχυροῖσι παρθενῶσι φρουροῦνται καλῶς, *Iph. in Aul.* 751. Ὄμμα φρουρέω, oculum vigilem intendo, *Soph. Trach.* 914. A φρουρός.
Φρούρημα, ατος, τὸ, præsidium, custodia; (2) id quod custoditur. (2) ξύμμικτα λείας βουκόλων φρουρήματα, *Soph. Aj.* 53. A præc.
Φρούρησις, εως, ἡ, custodia, excubiæ. Ab eod.
Φρουρητὴρ, ὁ, satelles, *Man.*
Φρουρικὸς, ἡ, ὀν, præsidiarius, *Gl. V.* A φρουρά.
Φρούριον, ου, τὸ, præsidium, i. e. locus aut munitio cui præsidia imponuntur. *Gl. V.* castellum; (2) custodia, carcer. Ab eod.
Φρουρὶς, ἡ, præsidiaria, *Xen.*
Φρουροδόμος, ου, ὁ ϗ ἡ, domi custos; v. gr. canis, *Epigr.*
Φρουρὸς, οῦ, ὁ, custos, *Gl. V.* præsidiarius, excubitor. Ex πρὸ et οὖρος.
Φρουρῶμες, *custodiamus*, 1. plur. præs. conj. *Dor.* et *contr.* pro φρουρέωμεν, a φρουρέω.
Φρύαγμα, ατος, τὸ, fremitus equorum; (2) fastus hircorum. A φρυάσσω.
Φρυαγματίας, ου, ὁ, ferociens, v. gr. equus; (2) fastuosus, insolens. A præc.

Φρυαγμὸς, ῦ, ὁ, idem quod φρύαγμα.
Φρυακτὴς, ῦ, ὁ, idem quod φρυαγματίας, de equo fremitum indicem ferociæ edente dictum. A
ΦΡΥΑ´ΣΣΩ, vel άττω, fut. άξω, med. άττομαι, fremo, proprie de equo; (2) insolesco, effero me; (3) intempestive glorior, vana spe efferor, Μὴ μάτην μετεωρίζυ φρυαττόμενος ἀδήλοις ἐλπίσιν, 2 Macc. 7, 34. Ἐν τοῖς περὶ ἄλλων ἐπαίνοις ϗ ψόγοις φρυαττόμενοι, M. Anton. 10, 15. Τὸν αὐχένα ἐπαίρειν ϗ φρυάττεσθαι, Philo.
Φρυγανίζομαι, fut. ίσομαι, cremia seu virgulta arida colligo; (2) lignor. A φρύγανον.
Φρυγανικὸς, ὴ, ὸν, Vide φρυγανώδης.
Φρυγάνιον, ȣ, τὸ, parvum virgultum aridum; (2) exiguus frutex. Dim. a φρύγανον.
Φρυγανισμὸς, ῦ, ὁ, lignatio, sarmentorum lectio.
Φρυγανίστρια, ἡ, collectrix virgultorum aridorum, Poll. ex Ar.
Φρυγανοειδὴς, ὲς, idem quod φρυγανώδης, Diosc.
Φρύγανον, ȣ, τὸ, sarmentum, virgultum; φρύγανα, nidus e sarmentis, quisquiliæ, Gl. V. A φρύγω.
Φρυγανοφόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, sarmenta ferens. Ex φρύγανον et φέρω.
Φρυγανώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, e virgultis constans; (2) virgultis aridis similis; (3) cremiorum modo lignosus; (4) fruticosus. Gl. V. surcularis. A φρύγανον.
Φρύγετρον, τὸ, instrumentum quo vertebant quid in frixorio. A φρύγω.
Φρυγεὺς, ὁ, qui torret, Diosc.
Φρυγία, ας, ἡ, quæ torret, Hes. A φρύγω.
Φρυγία, ας, ἡ, Phrygia. A φρύξ.
Φρυγίζω, Phrygios mores imitor, Steph.
Φρύγιλος, ὁ, frigilla, avis.
Φρυγίνδα, ἡ, sc. παιδιὰ, genus ludi in quo utebantur fabis tostis.
Φρύγιον, ȣ, τὸ, lignum aridum, cremium. Gl.V. φρυγίον, frictorium. A φρύγω.
Φρύγιος, ία, ιον, aridus. Ab eod.
Φρυγιςὶ, modo sive concentu Phrygio. A φρύξ.
Φρυγμὸς, ῦ, ὁ, frixio, torrefactio. A
ΦΡΥ´ΓΩ, f. ύξω, torreo, torrefacio, frigo, arefacio. Gl. V. φρύγει, frigit. Ph. πεφρυγμένος, frixus, tostus, perf. pass. part. Κύαμον δέ τις ἐν πυρὶ φρυξεῖ, Theocr. 7, 66. Καθήμεναι φρύγυσι, ὥσπερ ϗ πρoτȣ̃, Aristoph. Conc. 221. Hinc
Φρυκτὸς, ἡ, ὸν, tostus, frixus.
Φρυκτωρέω, ῶ, f. ήσω, excubias ago, e specula signa per ignem observando vel dando, et hostium aut aliorum adventum denunciando.
Φρυκτωρία, ας, ἡ, excubiæ speculatoriæ, ad signum dandum per faces.
Φρυκτώριον, ȣ, τὸ, specula τῶν φρυκτωρῶν. A
Φρυκτωρὸς, ῦ, ὁ, observans faces hostilis adventus prænuncias, ut et ipse tales. Ex φρυκτὸς, fax, et ὠρέω.
Φρυκτώριος, idem quod φρυκτὸς, Æsch.
Φρῦν, νὸς, ὁ, rubeta.
Φρυνίος, ȣ, ὁ, idem.
ΦΡΥ´ΝΗ, ης, ἡ, idem.
Φρύνιον, ȣ, τὸ, frutex utilis adversus rubetas; (2) rubeta, Diosc.
Φρυνοειδὴς, ὲς, ὁ ϗ ἡ, rubetæ similis. Ex φρῦνος et εἶδος.
Φρυνολόχος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qu. dic. rubetis insidians.
ΦΡΥ˜ΝΟΣ, ȣ, ὁ, rubeta, rana venenosa.
Φρὺξ, γὸς, ὁ, Phryx, Phrygius.
Φρυξεῖς, torrebis, 2. sing. fut. 1. ind. act. Dor. pro φρύξεις, a φρύγω.
Φρύσσω, vel φρύττω, idem quod φρύγω. Τὸ καλὸν θέρος ἄνεκα φρύττει, Theocr. 6, 16.
Φρῶ, contr. pro φρέω, et hoc per Sync. pro φερέω.
Φῦ, 3. sing. a. 2. ind. act. Ion. pro ἔφυ, a φύμι.
Φύγαδε, adv. in fugam. A φυγή. Unde
Φυγαδεία, ας, ἡ, fugatio, exsilium.
Φυγαδεῖον, ȣ, τὸ, confugium; (2) urbs quæ asylum habet, quo rei confugiunt et exsules. Ab eod.
Φυγαδευτήριον, ȣ, τὸ, idem. Ab eod.
Φυγαδευτικὸς, ἡ, ὸν, vim habens abigendi. A
Φυγαδεύω, fut. εύσω, fugo, depello; (2) fugio, exulo, Gl. V. Φυγαδεύειν ἀφ' ἑαυτȣ̃ πορρωτάτω, Philo. ἐκ τῆς πόλεως, Dem. A φυγάς.
Φυγαδικὸς, ἡ, ὸν, ad exsulem seu exsules pertinens, vel qualis est exsulis aut exsulum; (2) exsul, seu profugus. Ab eod.
Φυγαδικῶς, adv. more exsulum.
Φυγαδοθήρας, ȣ, ὁ, exsulum inquisitor. Ex φυγὰς et θήρα.
Φυγαίχμης, ȣ, ὁ, timens bellum. Ab αἰχμή.
Φυγανθρωπεύω, f. σω, hominum consortium fugio. Φυγανθρωπεύυσι ἐς ἐρημίην, Aret. Ex φυγὴ et ἄνθρωπος.
Φυγανθρωπία, ας, ἡ, hominum consortii devitatio, Aret. Ex iisd.
Φυγάνω, seu φυγγάνω, fugio, pro φεύγω.
Φυγανδρία, ἡ, virifugium, Man.
Φυγὰς, άδος, ὁ ϗ ἡ, profugus ob metum periculi; (2) exsul; (3) fugitivus. A φυγή.
Φύγδην, et φύγδα, adv. fugaciter; fugæ modo. Ab eod.
Φύγεθλον, ȣ, τὸ, panus, tumor quidam. Cels. 3, 25. A φύω.
Φύγε, fugit, 3. sing. a. 2. ind. act. Ion. pro ἔφυγε, a φεύγω, fugio.
Φυγεῖν, aor. 2. inf. act. verbi φεύγω, fugio.
Φυγεργὸς, ὁ ϗ ἡ, fugiens opus; iners, socors, Bud.
Φυγὴ, ῆς, ἡ, fuga, fugacitas; (2) effugium, vitatio aut evitatio; (3) exsilium; (4) timor, pavor. (4) φυγᾶ μ' ȣ̓κ ἔτι πελᾶτε, non amplius pavidæ ad me accedite, Soph. Phil. 1149. A φεύγω.
Φυγοδέμνιος, et φυγόδεμνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, fugiens torum, a conjugio abhorrens. Ex φεύγω et δέμνιον.
Φυγοδικέω, ῶ, detrecto certamen et judicium, lateo, Ph. φυγοδικεῖν, tergiversari, Dem. Ab eod. et δίκη.
Φυγοδικία, ας, ἡ, tergiversatio, Ph. Ex iisd.
Φύγοις, 2. sing. aor. 2. opt. act. verbi φεύγω.
Φυγόλεκτρος, ὁ ϗ ἡ, conjugium abhorrens. Ex φεύγω et λέγομαι.
Φυγομαχέω, ῶ, f. ήσω, detrecto pugnam, App. A
Φυγόμαχος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui detrectat pugnam, fugax. Θάνατος ἔκιχε καὶ τὸν φυγομάχον, Simonid. apud Stob. Ex φυγὴ et μάχη, pugna.
Φυγόξενος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, hospites fugiens, inhospitalis, Pind. Olymp. 11. Ex φυγή.
Φυγοπόλεμος, pro quo φυγοπτόλεμος, Hom.
Φυγοπονία, ἡ, laboris fuga, Polyb.
Φυγόπονος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui laborem seu labores fugit.
Φυγοπτόλεμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, bellum fugiens.
Φυεὶν, natum, a. 2. part. pass. verbi φύω, nascor.
Φύεται, nascitur, 3. sing. præs. ind. med.
Φύζα, ης, ἡ, fuga cum timore, idem quod φυγή. A φεύγω. Hinc
Φυζακινὸς, ἡ, ὸν, fugax, pavidus, timidus.
Φυζαλέος, έα, έον, idem et ab eod.
Φύζηλις, timidus, Hes.
Φυζικὸς, fugitivus, V. L.
Φυζίπολις, exul, Opp.
Φύζω, in fugam verto, fugo, Il. 21, 6. A φεύγω.
Φυὴ, ῆς, ἡ, natura, indoles; (2) statura, habitus oris; (3) stirps, germen, Il. 22, 370. A φύω.
Φυῆ, natus sit, 3. sing. aor. 2. conj. act. verbi φύω, nascor.
Φυκὴν, ὁ, idem quod φυκὶς, Ath.
Φυκίδιον, Dim. a φυκὶς, Aristot.
Φυκιόεις, όεσσα, όεν, algosus, alga abundans, Il. 23, 693. Αὐτὰρ ἐπ' αἰόνος κατετάκετο φυκιοέσσας, Theocr. 11, 14. A
Φυκίον, vel φύκιον, ȣ, τὸ, Dim. a φῦκος.
Φυκιοφάγος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui alga vescitur.
Φυκοφάγος, ὁ ϗ ἡ, idem.
Φυκιόω, ῶ, fuco, Gl. V. A φυκίον.
Φυκὶς, ίδος, ἡ, fuca, piscis, cujus mas vocatur φύκης, Gl. V. φυκὶς ἰχθὺς, saxatilis piscis; φυκίδες, saxatiles, Ph. Ex φῦκος vel φύκιον, quoniam loca amat algosa.
ΦΥ˜ΚΟΣ, εος, τὸ, alga, Angl. SEA-WRACK; muscus; (2) purpurissum, color ruber ex alga; (3) fucus ruber; (4) fucus quilibet; (5) φῦκος ἰχθὺς, saxatilis piscis, Ph.
Φυκόω, ῶ, fut. ώσω, fuco, fuco oblino. Φυκῶσθαι τὸ πρόσωπον, Plut. A præc.
Φυκτὸς, ἡ, ὸν, qui effugi seu vitari potest, vitabilis, vitandus; Il. 16, 128. A φεύγω.
Φυκώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, algosus, alga abundans. A φῦκος.
Φύλαγμα, ατος, τὸ, quod custoditur seu servatur, vel quod datum est ad custodiendum; (2) custodia, præceptum, mandatum. A φυλάσσω.
Φυλάκειον, vel φυλακεῖον, ȣ, τὸ, locus in castris ubi sunt excubiæ; (2) statio, præsidium, arx. A
Φυλακὴ, ῆς, ἡ, custodia, ipsa custodiendi actio, conservatio. Gl. V. tutela; (2) vigilia, excubatio, excubiæ; (3) præsidium; (4) quarta pars noctis; quoniam in quatuor partes divisa erat, in quibus vigiliarum munus permutatis vicibus ad alios perveniebat; (5) custodia, i. e. custodes cingentes latus principum, satellites, stipatores. Ph. φυλακαὶ, præsidia. Stationarii milites, al. Gl. V. (6) carcer, Ph. (7) locus ubi positi sunt custodes; (8) cautio; (9) amolitio alicujus incommodi. Φυλακὰς ἔχω, observo. Φυλακὰς ἔχων ȣ̓ μίμνον, Eurip. Andr. 960. A φυλάσσω.
Φυλακίζω, fut. ίσω, in carcerem conjicio, Act. 22, 19. A præc. Unde
Φυλάκιον, ȣ, τὸ, idem quod φυλάκειον.
Φυλακικὸς, custodiendi peritus, aptus ad custodiam, Plat.
Φυλακὶς, ίδος, ἡ, custos, fœmina; φυλακίδες, naves præsidiariæ. A φύλαξ.
Φυλάκισσα, ης, ἡ, idem. A præc.
Φυλακίτης, ȣ, ὁ, carcerarius, Gl. V. A φυλακή.
Φύλακος, ȣ, ὁ, custos, excubitor, vigil. A φύλαξ.
Φυλακτέον, adv. posit. custodiendum, cavendum. A φυλάσσω, vel φυλάσσομαι. Unde
Φυλακτὴρ, ῆρος, ὁ, custos, excubitor, vigil.
Φυλακτήριον, ȣ, τὸ, servatorium, promptuarium, Ph. (2) statio excubitorum seu vigilum, præsidium, munimentum, arx, aut quicquid nos custodit; (3) antidotum contra venena, amuletum. Hinc τὰ φυλακτήρια, ων, quasi conservatoria legis, quæ membranæ tenues, quibus inscriptæ erant quatuor pentateuchi sectiones. A præc.
Φυλακτήριος, aptus ad custodiendum, Diosc.
Φυλακτικὸς, ἡ, ὸν, custodiendi seu servandi et observandi, item conservandi peritus; (2) qui sibi cavere novit, cautus, qui se tueri potest; (3) vim habens amoliendi. A φυλάσσω.
Φυλακτικῶς, adv. studio et solicitudine, studiose cavendo, caute.
Φύλαξ, ακος, ὁ ϗ ἡ, custos, servator, conservator, excubitor, vigil; φύλακες, vigiles, Ph. milites præsidiarii. A φυλάσσω.
Φυλάξαι, aor. 1. inf. act. verbi φυλάσσω.
Φύλαξαι, 2. sing. aor. 1. imperat. med.
Φυλάξατε, 2. plur. aor. 1. ind. act. Ion. pro ἐφυλάξατε.
Φυλάξιμος, ὁ, custodiens, qui custodiri potest, Steph.
Φύλαξις, ιως, ἡ, custodia. A φυλάσσω.
Φυλαρχέω, ῶ, sum tribus præfectus seu princeps, præsum tribui, sum tribunus, Aristot. A
Φυλάρχης, vel φύλαρχος, ȣ, ὁ, tribus præfectus, qui tribui præest, tribunus, Ph. tribunus plebis. Ex φυλὴ et ἀρχή.
Φυλάσσαι, a. 1. infin. act. Ion. pro φυλάξαι, a verbo φυλάσσω.
Φυλασσέμεναι, præs. inf. act. Dor. pro φυλάσσειν, a verbo eod.
Φυλάσσῃ, 3. sing. præs. conj. act.
Φυλάσσοισι, 3. plur. præs. ind. act. Dor. pro φυλάσσυσι, a
ΦΥΛΑ´ΣΣΩ, vel φυλάττω, fut. άξω, custodio, servo, conservo, asservo, tueor, tutor; φυλάσσομαι, et φυλάττομαι, custodior; (2) caveo, vito; (3) custodias ago, excubo; (4) speculor, observo, item capto; (5) insidias pono;

pono; φύλαξον, custodi, Gl. V. a. 1. imperat. act. φύλαξαι, cave, a. 1. imperat. med. πεφυλαγμένος, asservatus, cautus, perf. part. pass. Κλῆδας γάμου φυλάττει (Ἥρα), Aristoph. Thesm. 985. Καὶ μὴν πέλας γε προσπόλοις φυλάσσεται, servatur a, Soph. Aj. 539. Τὰ μὲν λελεγμένα ἄῤῥητ' ἐγὼ σοὶ κἀπιλῆ φυλάξομαι, secreta servabo, Id. El. 1018. Φύλαττε πᾶς ἀήρ περινίφελον, Arist. Av. 1196. Τοῦτο μέν τοι σὺ φυλάττε, Id. Pace, 1109.

Φυλαττόμενος, præs. part. med. Att. pro φυλασσόμενος.

Φυλετεύω, tribules facio, in tribus describo. A

Φυλέτης, ου, ὁ, qui est ex eadem tribu, contribulis; Gl. V. tribulis, paganus; φυλέται, curiales, Gl. V. A φυλή. Hinc

Φυλετικὸς, ή, όν, ad tribules pertinens.

Φυλετικῶς, adv. more tribuum.

Φυλέτις, ιδος, ἡ, quæ est eadem tribu; (2) quæ fit per tribus, tributa. Φυλέτις ἐκκλησία, comitia tributa, App. Bell. Civ. 3, 30. A φυλέτης.

ΦΥΛΗ', ῆς, ἡ, tribus, classis; genus, ordo.

Φυλία, ἡ, oleaster, Hom.

Φυλίη, ἡ, ficus quædam, vel oleaster, Od. 5, 477.

Φυλλάζω, frondesco, Gl. V. A φυλλάς.

Φυλλάκανθος, ου, ὁ ἡ, planta quædam foliis spinosis seu aculeatis. Ex φύλλον et ἄκανθα.

Φυλλάμπελος, ου, ἡ, pampinus, Gl. V. Ab eod. et ἄμπελος.

Φυλλανθές, herba quædam, Theophr.

Φυλλάριον, ου τὸ, foliolum. Dim. a φύλλον.

Φυλλὰς, άδος, ἡ, strues seu cumulus foliorum, frondes. Ὀρίζει τεμενίαν φυλλάδα, id est, τέμενος πολύφυλλον, Soph. Trach. 754. Ab eod.

Φυλλεῖον, ου, τὸ, folia, frondes.

Φύλλια, τὰ, olera condimentis usitata, Gal.

Φυλλιάω, ῶ, folia emitto, frondesco. A φύλλον.

Φυλλικὸς, ή, όν, qu. dic. foliaris. Ab eod.

Φύλλινος, ίνη, ινον, e foliis confectus. Gl. V. foliaceus, frondarius; epith. ludi, cujus præmium corona. Ab eod.

Φύλλιον, ου, τὸ, folium; (2) flos terræ.

Φυλλίτης, ου, ὁ, vide φύλλινος.

Φυλλῖτις, ιδος, ἡ, Dioscor. 3, 121. Phyllitis, herba vulgo Lingua cervina. Angl. HARTSTONGUE.

Φυλλοβολέω, ῶ, f. ήσω, folia amitto, folia mihi decidunt; (2) folia spargo, foliis conspergo. Ὄζων λεύκης φυλλοβολούσης, Aristoph. Nub. 1003.

Φυλλοβολία, ας, ἡ, foliorum amissio; (2) foliorum sparsio sive conjectio. A

Φυλλοβόλος, ου, ὁ ἡ, folia abjiciens seu amittens, cui folia decidunt; (2) qui folia et frondes spargit. Ex φύλλον et βάλλω.

Φυλλόκομος, ὁ ἡ, frondosus, foliis comatus. Ex eod. et κόμη.

Φυλλοκοπέω, ῶ, f. ήσω, folia amputo seu abscindo. Ex φύλλον et κόπτω.

Φυλλολογέω, ῶ, fut. ήσω, folia lego; (2) pampino, Gl. V. Ex φύλλον et λέγω.

Φυλλομανέω, ῶ, f. ήσω, foliis luxurio, Theophr. Ex eod. et μαίνομαι.

ΦΥ'ΛΛΟΝ, ου, τὸ, folium, frons.

Φυλλορέω, idem quod φυλλοροέω, Ar.

Φυλλοῤῥοέω, ῶ, f. ήσω, folia vel frondes amitto. Τοῦ δὲ χειμῶνος πάλιν τὰς ἀσπίδας φυλλοῤῥεῖ, Aristoph. Av. 1487.

Φυλλοῤῥία, ας, ἡ, defluxio foliorum. A

Φυλλόῤῥοος, ου, ὁ ἡ, folia abjiciens. Φυλλορόῳ φθινοπώρῳ, Opp. Cyn. 1, 116. Ex φύλλον et ῥοή, fluxio.

Φυλλοστρὼς, ῶτος, foliis constratus, Theocr.

Φυλλόστρωτος, ὁ ἡ, idem. Ex φύλλον et στρώννυμι.

Φυλλοτόκος, folia pariens. Εἴαρι φυλλοτόκῳ, Opp. Cyn. 1, 116.

Φυλλοτόμος, ου, ὁ, frondator, Gl. V. Ex φύλλον et τέμνω.

Φυλλοτρὼξ, ῶγος, ὁ ἡ, folia comedens. Ex eod. et τρώγω.

Φυλλοφορέω, ῶ, f. ήσω, folia fero, foliatus sum, Theophr. A

Φυλλοφόρος, ου, ὁ ἡ, folia ferens, foliatus. Ex φύλλον et φέρω.

Φυλλοφυέω, ῶ, frondeo, Gl. V. Ex eod. et φύω.

Φυλλοχοέω, ῶ, f. ήσω, idem quod φυλλοῤῥοέω.

Φυλλοχόος, ου, ὁ ἡ, qu. dic. folia fundens; φυλλοχόοι μῆνες, menses in quibus folia decidunt; Plut. Ex φύλλον et χέω.

Φυλλώδης, εος, ὁ ἡ, foliis abundans, foliatus, folia habens, Gl. V. frondens. Ex φύλλον et εἶδος.

Φύλλωμα, τὸ, folia, frondes.

Φυλοβασιλεὺς, έως, ὁ, tribunus, olim dictus Athenis, qui post δήμαρχος.

Φυλοκρινέω, sum judex tribus, Eust.

Φυλοκρίνησις, εως, ἡ, dijudicatio generum, quod a φυλοκρινέω.

Φυλοκρινητικὸς, ή, όν, genera dijudicans. Ab eodem.

Φυλοκρίνομαι, ἐν τῇ φυλῇ διακρίνομαι, Hes.

Φῦλον, ου, τὸ, genus, gens, natio. A φυλή.

Φύλοπις, ιδος, ἡ, pugna, prælium; (2) clamor bellicus. Φύλοπιν αἰνὴν ὄρσομεν, Il. 4, 15. A φῦλον et ὄψ.

Φῦμα, ατος, τὸ, tuber, vomica. A φύομαι.

Φυματίας, ὁ, idem quod φυματώδης, Hipp.

Φυμάτιον, τὸ, tuberculum. A φῦμα.

Φυματόω, tubero, Gl. V. A φῦμα. Hinc

Φυματώδης, ες, tuberculis plenus.

Φῦμι, gigno; φῦναι, nasci; φὺς, natus. A φύω.

Φῦναι, nasci, a. 2. inf. act. verbi φῦμι, nascor.

Φύντο, 3. plur. imperf. ind. pass. Ion. pro ἐφύντο.

Φυξάνωρ, ορος, ὁ ἡ, fugam viris immittens, fugæ occasionem dans. Ex φύξις et ἀνήρ.

Φυξήλιος, ον, qui est exulis, Nic. A

Φύξηλις, ιδος, ὁ ἡ, profugus, exsul; (2) fugax, timidus; Il. 17, 143. Παρὰ τὸ φεύγειν τὰς ἴλας, Porph. A φύξις.

Φύξιμος, ου, ὁ ἡ, a quo fugiendum est, qui effugi seu vitari potest; (2) ad quem confugitur; (3) fugans, qui in fugam vertit; (4) τὸ φύξιμον, perfugium. Γαῖαν ἰδὼν ἰδόμην ὅθι μοι φάτο φύξιμον εἶναι, Odyss. 5, 359. Ab eod.

Φύξιος, ου, ὁ, qui fugat; (2) fugæ favens, Gl. V. φύξια, fugalia. A

Φύξις, εως, ἡ, fuga; (2) effugium. A φεύγω.

Φύομαι, orior, nascor, provenio, cresco.

Φυομένῳ, dat. sing. part. præs. med. v. φύω.

Φύοντι, 3. pl. præs ind. Dor. pro φύουσι.

Φυράδην, adv. vide φύρδην.

Φύραμα, ατος, τὸ, massa farinæ subactæ et humore maceratæ ad panificium; (2) massa luti. Ph. massa. A φυράω.

Φύρασις, εως, ἡ, commistio, maceratio, subactio ad conficiendas massas. Ab eod.

Φύρασον, 2. sing. a. 1. imperat. act. v. φυράω.

Φυράτης, ου, ὁ, et φυράτης, ου, ὁ, decoctor, Ph. interversor, Gl. V. A

Φυράω, ῶ, fut. άσω, misceo, macero, subigo; φυρῶμαι, misceor; πεφυραμένος, subactus, perf. pass. part. Οὐδ' ἂν μαλακὴν φυρασάμενος τὴν φωνὴν πρὸς τὸν ἐραστὴν, Aristoph. Nub. 975. Οἷον μεθ' οἵων φύρωνται, μεμνημένος διατελεῖ, M. Anton. 3, 4. Τοῦτο τὸ σωμάτιον οὐκ ἔστι σὸν, ἀλλὰ πηλὸς κομψῶς πεφυραμένος, Arrian. A φύρω.

Φύρδην, adv. mixtim, permixtim; (2) confuse, inordinate. Ab eod.

Φύρμα, ατος, τὸ, inquinamentum, sordes, strigmentum, recrementum. Ab eod.

Φυρμὸς, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

Φύρσιμος, ου, ὁ ἡ, mixta; Nic. A

Φυρτὸς, ή, όν, mistus, subactus, maceratus; (2) vilis. A

ΦΥ'ΡΩ, f. φύρσω, misceo, commisceo; (2) inquino, fœdo; (3) perfundo, rigo; (4) macero, subigo, pinso; πεφυρμένος, inquinatus; (5) subactus. Γαῖαν ὕδει φύρειν, Hesiod. Op. 61. Ἀκμαῖον δ' ἄνθος ἔφυρε κόνις, Epigr. Κόνει φύρουσα δύσηνον κάρα, Eur. Hec. 496. Πεφυρμέναι αἵματι, Theocr. 26, 23. Δάκρυσιν εἵματ' ἔφυρον, Il. 16, 161.

Φὺς, natus, aor. 2. part. act. verbi φῦμι pro φύω.

Φῦσα, vel φύσσα, ης, ἡ, follis, vesica; (2) flatus et spiritus crassior in corpore, Il. 18, 470. A φυσάω.

Φυσαθεὶς, aor. 1. part. pass. Dor. pro φυσηθείς.

Φῦσαι, genuisse, aor. 1. inf. act. verbi φύω.

Φυσαλὶς, et φυσσαλὶς, ίδος, ἡ, bulla in aqua nascens; (2) tibia seu fistula; (3) vesicaria, frutex. A φῦσα. Unde

Φύσαλος, vel φύσσαλος, ου, ὁ, bufo, venenatum id ranarum genus quod se mirum in modum inflat; (2) piscis quidam.

Φύσας, qui genuit, a. 1. part. act. verbi φύω.

Φυσατήριον, ου, τὸ, instrumentum quod inflatur, ut tibia. A

ΦΥΣΑ'Ω, vel φυσσάω, ῶ, f. ήσω, sufflo, inflo, flatu distendo; (2) spiro; (3) efflo. Ἐπὶ γὰρ θερμαὶ σύριγγες ἄνω φυσῶσι μέλαν μένος, Soph. Aj. 1429. Ψυχὴν περισπαίροντι φυσήσει νεκρῷ, exspirabit, 68. Ἐπί τινι φύσασθαι, Dem. ταῖς τυχηραῖς εὐπραγίαις, Philo. Φυσῶντ' ἄνω πρὸς ῥῖνας μελανθὲν αἷμα, Soph. Aj. 918.

Φύσει, 3. sing. fut. 1. ind. act. verbi φύω.

Φύση, ης, ἡ, idem quod φῦσα.

Φύσημα, ατος, τὸ, inflatio, flatus; metaph. arrogantia, insolentia; (2) bulla, eruptio aquæ, sanguinis effervescentis; (3) resina pinea. Μέλανος αἵματος φυσήματα, Eurip. Iphig. in Aul. 1114. A φυσάω. Hinc

Φυσημάτιον, ου, τὸ, bullula, Gl. V.

Φύσησις, εως, ἡ, flatus, sufflatio. Gl. V. inflatio. Ab eod.

Φυσητὴρ, vel φυσσητὴρ, ῆρος, ὁ, flabellum, follis, ventilator. Ph. fistula; (2) fistula piscium cetaceorum, et piscis ipse, physeter; (3) meatus polypodis quo ova sua parit. Ab eod.

Φυσητήριον, ου, τὸ, qu. dic. sufflatorium. Gl. V. spiramentum. A φυσάω.

Φυσητὴς, οῦ, ὁ, inflator, Gl. V. vid. φυσητήρ.

Φυσητικὸς, ή, όν, inflandi vim habens. A φυσάω.

Φυσήφρων, ονος, ὁ ἡ, qui animo est inflato. Ex φυσάω et φρήν.

Φυσίαμα, ατος, τὸ, flatus.

Φυσιασμὸς, οῦ, ὁ, flandi seu efflandi actio; (2) flatus. A φυσιάω.

Φυσιάω, ῶ, fut. άσω, flo, sufflo. A φυσάω.

Φυσιγγόομαι, οῦμαι, inturgesco; πεφυσιγγωμένοι, tumidi, perf. pass. part. Καθ' οἱ Μεγαρῆς ὀδύναις πεφυσιγγωμένοι, Aristoph. Ach. 531. A φύσιγξ.

Φυσίγναθος, ου, ὁ ἡ, buccas inflans, superbus; nomen ranæ in Batrachom. 17.

Φυσιγνώμων, ὁ, Theocr. Vide φυσιογνώμων.

Φύσιγξ, γος, ἡ, vesicula, pustula; (2) vesicula et quasi cortex bulborum, alliorum. A φῦσα.

Φυσίζοος, ου, ὁ ἡ, qu. dic. vitam producens, i. e. quæ ad vitam degendam sunt necessaria, almus. Φυσίζοος αἶα, Il. 3, 243. Φυσίζοον ὕδωρ, Nonn. P. 4, 11. Ex φύω et ζάω.

Φυσικίλλος ἄρτος, panis quoddam genus, Ath.

Φυσικὸς, ή, όν, naturalis, ad naturam pertinens, naturæ conveniens; (2) physicus, naturæ seu rerum naturalium investigator. A φύσις, vel φῦσα.

Φυσικῶς, adv. naturaliter, secundum naturam, naturali ratione.

Φύσιμος, ου, ὁ ἡ, vim habens germinandi; (2) editus, natus. A φύω.

Φυσιογνωμονέω, ῶ, fut. ήσω, de indole hominis judicandi peritus sum, vel de natura judico ex adspectu oris; (2) diligenter cognosco faciem alicujus et annoto, ut postea noscatur, Dem.

Φυσιογνωμονία, ας, ἡ, naturas cognoscendi seu de natura judicandi peritia. A

Φυσιογνώμων, ονος, ὁ ἡ, naturæ ex oris habitu cognoscendæ peritus. Ex φύσις et γινώσκω.

Φυσιογνωμονικῶς, adv. ex arte physiognomonum.

Φυσιολογέω, ῶ, f. ήσω, de natura seu de rebus naturæ dissero, naturam rerum disserendo indago seu exquiro; (2) physica seu naturali ratione probo, ostendo, *Aristot.*

Φυσιολογία, ἡ, studium naturæ indagandæ, vel speculandæ ratio, *Ph.* naturæ ratio. A

Φυσιολόγος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui de natura seu rebus ad naturam rerum pertinentibus disserendo exquirit aut indagat. Ex φύσις et λέγω.

Φυσιοποιέω, naturam fingo.

Φυσιῦται, *inflatur*, 3. sing. præs. indic. pass. *contr.* pro φυσιόεται, a φυσιόω.

Φυσιόω, ῶ, fut. ώσω, anhelo, spiro; φυσιοῦμαι, tumeo, turgeo; πεφυσιωμένος, inflatus, *Il.* 4, 427. *Il.* 16, 506. A φυσάω.

Φύσις, εως, ἡ, natura, nativitas. *Ph.* ortus; (2) ingenium, indoles; (3) sexus; (4) pudenda; (5) statura, figura; φύσει, valde; interdum notat, item, vere, necessario. Φύσιν ἔχειν, secundum naturam esse. Ἀλλ' οὐτ' εὔλογον, οὔτ' ἔχον ἐςὶ φύσιν τοῦτό γε. Ἔτι δὲ ἕνα ἐόντα τὸν Ἡρακλέα, καὶ ἔτι ἄνθρωπον, ὡς δή φασι, κῶς φύσιν ἔχει πολλὰς μυριάδας φονεῦσαι, *Herodot.* 2, 45. Πρὸς μὲν γὰρ φύσιν, quantum ex ætate conjicere licet, *Soph. Trach.* 308. A φύω.

Φυσίωσις, εως, ἡ, inflatio, tumor animi, superbia, arrogantia. A φυσιόω.

Φύσκη, ης, ἡ, vesica; (2) crassum intestinum, venter; (3) vesicula manibus oborta e vehementiore attritu. A φυσάω.

Φύσκιον, ου, τὸ, vesicula, folliculus, utriculus. Dim. a φύσκη.

Φύσκος, ου, ὁ, botulus, *Ph.* A φυσάω. Unde

Φύσκων, ωνος, ὁ, ventricosus; (2) obesus.

Φυσόβαθρον, βάθρον cui superponuntur αἱ φῦσαι, *Suid.*

Φυσόω, ῶ, fut. ώσω, inflo, superbum reddo, *Il.* 23, 218. A φυσάω.

Φύσσα· vide φῦσα.

Φυσσᾶν, *inflare*, præs. inf. act. *Poet.* et *contr.* pro φυσάειν, a φυσάω.

Φυσσητὴρ, ῆρος, ὁ· vide φυσητήρ.

Φύστη, vel φυστὴ, ἡ, maza, non multum subacta vino, *Ern.*

Φύσις, ἡ, idem; (2) flatura, genus.

Φυσώδης, εως, ὁ ϗ ἡ, flatuosus, flatu abundans; (2) flatus seu inflationes movens, *Longin.* 28. A φυσάω.

Φυταλιὰ, ᾶς, ἡ, terra plantas seu stirpes ferens; locus arboribus consitus, ut hortus, vinea; (2) plantatio. A φύω.

Φυταλιάζω, idem quod φυταλίζω, *V. L.*

Φυταλίζω, fut. ίσω, planto. A φυταλιά.

Φυτάλμιος, ου, ὁ ϗ ἡ, et ιος, ια, ιον, aptus ad progenerationem, fœcundus, almus; (2) naturalis, ex natura. (1) ἀπειμπολήτης τῆς φυταλμίας χθονός, *Lycoph.* 341. Λέκτροις ἐπλάσθην Στρυμόνος φυταλμίοις, thalamis genitalibus, *Eurip. Rhes.* 920. (2) ἀλαῶν ὀμμάτων ἆρα καὶ ἦσθα φυτάλμιος, es natura cæcus, *Soph. Œd. Col.* 150. A φύτλη.

Φυτάνη, ης, ἡ, plantationis tempus. A φυτόν.

Φυτάομαι, fut. ήσομαι, planto. Αὐτὰρ τοι Κεφάλῳ φυτήσατο φαίδιμον υἱὸν, *Hesiod. Theog.* 986. A φυτόν.

Φυτάριον, ου, τὸ, arbuscula. Dim. a φυτόν.

Φυτὰς, άδος, ἡ, planta, stirps. A

Φυτεία, ας, ἡ, plantatio. *Ph.* consitio, satio; (2) planta quæ deponitur et conseritur, *Ph.* φυτεῖαι, plantæ. A φυτεύω.

Φύτευθεν, 3. plur. aor. 1. ind. pass. *Ion.* et *Bœot.* pro ἐφυτεύθησαν.

Φυτεύθην, a. 1. ind. pass. *Ion.* pro ἐφυτεύθην.

Φυτεύθητι, 2. sing. aor. 1. imperat. pass.

Φύτευμα, ατος, τὸ, planta quæ deponitur et conseritur; (2) semen. Ab eod.

Φυτεύσατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. *Ion.* pro ἐφυτεύσατο, a φυτεύω. Unde

Φυτεύσιμος, ον, qui plantis conseri potest.

Φύτευσις, εως, ἡ, plantatio, consitio.

Φυτευτέον, plantandum seu serendum est.

Φυτευτήριον, ου, τὸ, planta quæ in terra deponitur. *Gl. V.* seminarium, plantarium; (2) surculus, stolo.

Φυτευτήριος, plantarius, seminarius, *Steph.*

Φυτευτὴς, οῦ, ὁ, plantator. *Gl. V.* pastinator.

Φυτευτικὸς, ἡ, ὸν, ad plantationem pertinens, qui amat serere, seminarius, *Gl. V.*

Φυτευτὸς, ἡ, ὸν, plantatus. A

Φυτεύω, f. εύσω, planto, complanto, novello, semino, colloco, *Gl. Vet.* nasci facio. *metaph.* molior, struo, machinor. Τοὶ γὰρ φυτεύων παῖδας οὐκ ἔτ' ἂν φθάνοις, *Eur. Alc.* 658. *Od.* 2, 165. *Ib.* 15, 178. A φυτόν.

Φυτηκομέω, plantas curo, colo plantas, vel, vites produco. Ὁππότε γαῖα βροτοῖσι φυτηκομέουσι γέγηθεν, *Oppian. Cyn.* 1, 122. Ἦεν μέλλεν ἀνήμερος ἢ περὶ ἔμπα γαῖα φυτηκομέει ὑπὸ λυσιπόνῳ Διονύσῳ, *Id. Cyn.* 4, 253.

Φυτηκόμος, vel φυτοκόμος, ου, ὁ ϗ ἡ, plantas seu stirpes curans, hortulanus, olitor, vinitor. Ex φυτὸν et κομέω.

Φυτικὸς, ἡ, ὸν, ad plantam seu plantas pertinens; (2) vegetativus, crescendi vim dans. A φυτόν.

Φύτιος, α, ον, almus, generationem juvans, epith. Jovis, Dianæ. Ab eod.

Φύτλη, ης, ἡ, generatio, genus. *Gl. V.* sexus. A φύω.

Φυτοεργὸς, et φυτουργὸς, οῦ, ὁ, qu. dic. qui circa plantas opus facit, plantator. Ex seq. et ἔργον.

Φυτὸν, οῦ, τὸ, planta, germen, virgultum, *Gl. V.* A φύω.

Φυτὸς, ἡ, ὸν, sativus, aptus ad concipiendum semen. Ab eod.

Φυτοσκαφία, ἡ, labor, munus hortulani, &c. A

Φυτοσκάφος, ου, ὁ, agricola, rusticus, fossor, hortulanus, *Apoll. Rhod.* 1, 1172. Ex φυτὸν et σκάπτω.

Φυτοσπόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, plantam seu stirpem ferens. Ex eod. et σπείρω.

Φυτοτρόφος, ὁ ϗ ἡ, plantas alens, hortulanus. Ex eod. et τρέφω.

Φυτουργέω, ῶ, f. ήσω, plantis occupor, plantas colo, sero, et curo. Εἰ τοὺς ἀνέμους φυτουργοῦντας λέγοιμι, *Luc.*

Φυτούργημα, τὸ, plantatio, consitio, *Poll. item* locus consitus.

Φυτουργία, ας, ἡ, plantatio, consitio, cura plantarum.

Φυτουργικὸς, ad φυτουργίαν pertinens, *Steph.*

Φυτούργιον, ου, τὸ, seminarium, *Gl. V.* A

Φυτουργὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, idem quod φυτοκόμος. (2) pater. (2) φυτουργὸν Θέτιδος, *Eurip. Iphig. in Aul.* 949. Ex φυτὸν et ἔργον.

Φυτοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, plantifer. A φέρω.

Φύτρα, ας, ἡ, generatio. A φύω.

Φύτωρ, ορος, ὁ, sator, genitor. Ab eod. Hinc

Φυτώριον, seu -ιον, ου, τὸ, locus in quo sunt plantæ e semine enatæ, quæ postmodum transplantantur in viridariis, plantarium.

ΦΥ'Ω, fut. ύσω, gigno, produco, edo, pario; et φύομαι, nascor, orior. Καὶ δὶς ἕτερα φύομεν, *Arist. Av.* 106. Σαυτῷ γὰρ, εἴτε δυσυχὴς, εἴτ' εὐτυχὴς, ἔφυς, *Eur. Alc.* 682. πατρὸς ἐσθλοῦ πεφυκέναι, *Id. Herac.* 298. In perf. et a. 2. natus sum, sum, evado, soleo, natura comparatus sum. Hoc sensu construitur, 1mo, cum infinitivo; ut πέφυκε μισεῖν, naturali odio persequitur. *Plat. Phæd.* Πέφυκε γὰρ ἡ Λυσίου λέξις ἔχειν τὸ χαρίεν, ἡ δὲ Ἰσοκράτους βούλεται, in Lysiæ dictione est nativa quædam elegantia, in Isocratis vero, adfectata, *Dionys. Halic. de Antiq. Orat.* Τὰ ἔμπαλιν πεφυκέναι τῶν ἄλλων ποταμῶν, (subint. ὥστε) ut sit natura sua diversus ab cæteris fluviis, *Herod.* 2, 19. 2do, illi infinitivo præmittitur præpositio εἰς cum articulo; ut Καλῶς πέφυκεν εἰς τὸ μαθεῖν, ad discendum pulchre natura ejus est comparatus. 3tio, construitur cum præpositione πρὸς: ut Πέφυκε γὰρ πρὸς τοῦτο πᾶν ζῶον, τὰ μὲν βλαβερὰ φαινόμενα καὶ τὰ αἴτια αὐτῶν φεύγειν, *Epictet. Ench.* 38. 4to, participium πέφυκως eodem sensu accipiendum est; ut Οὕτως ἐγινώσκομεν περὶ αὐτῶν, ὡς ἀνθρώπῳ πέφυκοτι πάντων τῶν ἄλλων ζώων εἴη ῥᾷον ἢ ἀνθρώπων ἄρχειν, ea esse hominem natura, ut facilius illi sit aliis omnibus animantibus, quam hominibus imperare, *Xenoph. Cyri Inst.* 1, 1.

Φωγνύω, vel -υμι, torreo, uro. Καίεται, ϗ ἐπτῶται, ϗ φώγνυται, *Diosc.* A

Φώγω· vide φώζω.

Φῷδες, pustulæ; pro φῴδες.

Φώζω, seu φώγω, fut. ώξω, in foco aliquid torreo. A φῶς.

Φώϊξ, avis, *Aristot. V. L.*

ΦΩ'ΚΑΙΝΑ, ης, ἡ, phocæna, balæna, *piscis.*

Φώκη, ης, ἡ, vitulus marinus, phoca.

Φωκὶς, ἡ, pyri genus, *Theoph.*

Φωλάζω, in lustro et specu lateo. A

Φωλὰς, άδος, ἡ, in specu habitans. Ὦ ἄν' ὥρας φωλάδας ἄρκτοι, *Theoc. Idyl.* 1, 115. A

Φωλεὰ, ᾶς, ἡ, lustrum, latibulum, antrum. A φωλεός.

Φωλεία, vel φωλία, ας, ἡ, latebra, vel delitescentia in latebroso antro; (2) morbus ursi, quum præpinguis factus latebras quærit. A φωλεύω.

Φωλειὸς, idem quod φωλεὸς, *Opp.*

ΦΩΛΕΟ'Σ, οῦ, ὁ, lustrum, latibulum, latebræ, cubile, *Ph.* (2) ludus quo docentur pueri.

Φωλεύω, f. εύσω, latibulum habeo, in lustro aut specu lateo; (2) nidifico; (3) habito, *impr.* trepice. Κνώδαλα φωλεύοντα, *Theocr.* 24, 83. A φωλεός.

Φωλέω, ῶ, idem. Ab eod.

Φωλεώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, latebrosus. *Gl. V.* in modum antri factus. Ab eod.

Φωλητὴρ, ῆρος, ὁ, qui eodem in loco assidue habitat. A φωλέω. Hinc

Φωλητήριον, ου, τὸ, locus ubi quis habitat, vel quo assidue habitat discendi causa.

Φωλήτορες, οἱ, convivales domus, ubi clam potatur, *Suid.*

Φωλιδωτὸς, ὁ, qui nidum facit, qui latitat, *V. L.*

Φωλὶς, ίδος, ἡ, piscis nomen. Ab eod.

Φῶμεν, 1. plur. aor. 2. conj. act. verbi φημὶ, *dico.*

Φωνάεντα, *vocalia*, nom. plur. *Dor.* pro φωνήεντα, a φωνήεις.

Φωνᾶντα, *vocalem*, acc. sing. *Dor.* et *contr.* pro φωνήεντα. Ab eod.

Φωνᾶσαι, *vocasse, clamasse*, a. 1. inf. act. *Dor.* pro φωνῆσαι, a φωνέω.

Φωνάριον, τὸ, vox. Dim. a φωνή.

Φωνασκέω, ῶ, fut. ήσω, vocem exerceo sub magistro, *Dem.* A φωνασκός.

Φωνασκητὴς, οῦ, ὁ, magister exercendæ vocis; al. φωνασκὸς, vociferarius, *Gl. V.* Ex φωνὴ et ἀσκέω.

Φωνασκία, ας, ἡ, ars exercendæ vocis. Ab eod.

Φωνασκικὸς, ἡ, ὸν, ad phonascum pertinens. A seq.

Φωνασκὸς, οῦ, ὁ, qui vocem exercet, i. e. vocis exercendæ magister, phonascus. *Gl. V.* vocalis. Ex φωνὴ et ἀσκέω.

Φωνεῦντα, acc. sing. part. præs. act. *Dor.* pro φωνοῦντα, *contr.* ex φωνέοντα, a φωνέω.

Φωνέω, ῶ, fut. ήσω, vocem emitto, sonum edo; (2) dico, loquor; (3) compello, nomino. Γυνὴ φωνοῦσα τοιάδ' ἐξονειδίζει κακὰ, *Soph. El.* 290. A

ΦΩΝΗ', ῆς, ἡ, vox, sonus, sonitus; (2) vox, vocabulum, verbum, dictum; (3) lingua; (4) rumor, fama. A φάω, *dico.*

Φωνήεις, ήεσσα, ῆεν, et *Dor.* φωνάεις, voce præditus, vocalis; φωνῆεν, vocale, vocalis, *Gl. V.* A φωνή.

Φώνημα, ατος, τὸ, quod quis locutus est, dictum; (2) vox. A φωνέω.

Φωνήσασα, a. 1. part. act. f. g. verbi φωνέω.

Φώνησε, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἐφώνησε.

Φώνησις, εως, ἡ, vocis emissio; (2) inclamatio. A φωνέω.

Φωνητήριος, ία, ιον, vocalis. Ab eod.

Φωνητικὸς, ἡ, ὸν, vocis emittendæ facultate præditus, vocalis. Ab eod.

Φωνομαχέω, de vocibus pugno, de verbis discepto, *Steph.* A φωνή.

ΦΩ'Ρ, ωρὸς, ὁ, fur; (2) fucus.

Φωρὰ, ᾶς, ἡ, furtum. A φώρ.

Φωρᾶν, præs. inf. act. *contr.* pro φωράειν, a φωράω.

Φωρασίδιια, ας, ἡ, sacrilegium.

Φώρασις, εως, ἡ, qui deprehendit furtum, vel indagat. A φωράω.

Φωρατὴς, ȣ̃, ὁ, deprehensor. Ab eod.

Φωράω, ῶ, fut. άσω, furor; (2) furtum investigo; (3) in furto deprehendo, furtum invenio; (4) *simpl.* pervestigo, deprehendo. *Gl. Vet.* deprehendo; φωραθεῖσιν, deprehensis, *Ph.* Ἀλλ' ȣ̓χὶ φωράσων ἐγὼ γ' εἰσέρχομαι, *Aristoph. Nub.* 499. Τὴν γυναῖκα φωράσας, *Herod.* Ἀλλ' ὅμως τάχιστα κακὸς ἐφωράθη φίλοις, *Eur. Or.* 722. Τάτε ἄλλα μεγαλόφρων ὢν πεφώραται, *Ælian. V. H.* 3, 6. A φάω.

Φωρεία, ἡ, latrocinium, *Suid.*

Φωριαμὸς, ȣ̃, ὁ ϗ ἡ, arcula, scrinium; *Il.* 24, 228. Ab et pro χωριαμός.

Φωριάω, ῶ, idem quod φωράω.

Φωρίδιος, ία, ιον, furtivus, furto ablatus. A

Φώριον, ȣ, τὸ, furtum. A φώρ. Unde

Φώριος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, furtivus, *Longin.* 4.

Φωρῶν, præs. part. act. pro φωράων, a φωράω.

Φῴς, φῳδὸς, ἡ, ustio; φῷδες, pustulæ. A φώζω.

Φὼς, φωτὸς, ὁ, vir, *Poetis.*

Φῶς, φωτὸς, τὸ, idem quod φάος, lumen, lux; (2) focus; φῶτα, luminaria, *Ph.* A φάω, *luceo.*

Φώσκω, illucesco. A φῶς.

Φωσὴρ, ῆρος, ὁ, luminare; (2) splendor. A φῶς.

Φωσφορέω, ῶ, lumen præbeo seu ministro.

Φωσφόρια, ίων, τὰ, phosphoria, festum apud Gentiles. A

Φωσφόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, lucifer, lumen adferens; (2) phosphorus, stella Veneris solem antegrediens. *Gl. V.* φωσφόρος ἀσὴρ, Lucifer. Φωσφόρος ἡ Ἥρα, Lucina, Juno, *Gl. V.* E φῶς et φέρω.

Φώσων, vel φώσσων, ωνος, ὁ, velum, carbasus. A φυσάω. Hinc

Φωσώνιον, ȣ, τὸ, linteolum, sudariolum.

Φῶτ' pro φῶτα, *virum*, acc. sing. a φώς.

Φωταγωγέω, ῶ, illumino; (2) instituo in divinis rebus:

Φωταγωγία, ας, ἡ, lucis seu luminis illatio; (2) illuminatio:

Φωταγωγικὸς, ἡ, ὸν, illuminandi vim habens. A

Φωταγωγὸς, ȣ̃, ὁ ϗ ἡ, lucem adducens vel adferens. *Gl. V.* luminarium. Ex φῶς et ἄγω.

Φωταύγεια, ας, ἡ, splendor. A

Φωταυγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, splendidus. E φῶς et αὐγή.

Φωταυγὸς, lucide splendidus, *Steph.*

Φωταψία, accensio luminum, festus dies apud Græcos recentiores.

Φῶτε, *viros*, acc. dual. a φὼς, φωτὸς, *vir.* Poet.

Φωτεινοειδὴς, ὲς, lucidus. E seq. et εἶδος.

Φωτεινὸς, ἡ, ὸν, lucidus, luculentus, *Gl. V.* A φῶς.

Φωτεμβολέω, ῶ, fut. ήσω, lucem immitto. Ex φῶς et ἐμβάλλω.

Φωτεύω, homines gigno. A φώς.

Φωτίγγιον, ȣ, τὸ, fistulæ genus. A

ΦΩ'ΤΙΓΞ, ιγγος, ἡ, lotina fistula.

Φωτίζȣ, 2. sing. præs. imperat. pass. *Att.* et *Ion.* pro φωτίζεσο, a verbo

Φωτίζω, fut. ίσω, lumino, illumino, illustro, lucifico, *Gl. Vet. Metaph.* mentis oculos illumino, doceo; baptizo, *apud Script. Eccles.* (2) in lucem profero, patefacio. Ὃς ϗ φωτίσει τὰ κρυπτὰ τȣ̃ σκότȣς, 1 *Cor.* 4, 5. Καὶ ἡ γῆ ἐφωτίσθη ἐκ τῆς δόξης αὐτȣ̃, *Apoc.* 18, 1. A φῶς.

Φωτίσει, 3. sing. f. 1. ind. act. verbi φωτίζω.

Φώτισμα, ατος, τὸ, et φωτισμὸς, ȣ̃, ὁ, illuminatio mentis et institutio in rebus divinis quæ baptismum præcedit; (2) baptismus. A φωτίζω. Unde

Φωτισμὸς, ȣ̃, ὁ, illuminatio, lux, *Gl. Vet.*

Φωτισήριον, ȣ, τὸ, baptisterium. *Ph.* φωτισήρια λυχνικὰ, luminaria. Ab eod.

Φωτισικὸς, ἡ, ὸν, illuminandi seu illustrandi vim habens. Ab eodem.

Φωτοβολέω, splendeo, resplendeo. A φῶς et βολή.

Φωτογονία, ἡ, lucis origo. Ex eod. et γονή.

Φωτοδοσία, ας, ἡ, luminis datio, illuminatio. Ex φῶς et δόσις.

Φωτοδότης, ȣ, ὁ, luminis dator. Ex eod. et δίδωμι.

Φωτοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qu. dic. luminis speciem præ se ferens; (2) luminosus; (3) illuminatus. Ex φῶς et εἶδος.

Φωτολήγιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cui lux deficit, qui luce frui desiit. Ex φῶς et λήγω.

Φωτοφάνεια, ας, ἡ, illuminatio. Ex eod. et φαίνω.

Φωτοφορέω, lucem fero, vel affero. A

Φωτοφόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, lucem ferens. Ex φῶς et φέρω.

Φωτοχυσία, ας, ἡ, luminis effusio, luminis abundantia. Ex φῶς et χύσις.

Φωτωνυμία, ας, ἡ, lucis nomen; quando nimirum Deus vocatur lux. Ex φῶς et ὄνομα.

Φωχθεὶς, *tostus*, a. 1. part. pass. verbi φώγνυμι, pro φώγω, *torreo.*

Φῶψ, lux. A φάος.

X.

Χ Litera Græcorum vigesima secunda, χῖ dicta, et τῷ Cheth Hebræorum respondens; (2) nota numeralis valens *sexcenta*, et cum lineola inferius addita, ͵χ *sexcenta millia*; (3) nota, qua Athenienses nummos adulterinos signabant, item Atticorum et Gramm.

Χαβάζιος, lapis, *Orph.*

Χαβὸν, curvum, item angustum, *Hes.*

Χάδε, *recessit*, 3. sing. aor. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔχαδε, a χάζω.

Χαδέειν, aor. 2. inf. act. *Ion.* pro χαδεῖν.

Χάζεο, 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* pro χάζεσο, a χάζω.

Χάζευ, imperat. idem, sed *Dorice.*

ΧΑ'ΖΩ, fut. άσω, cedo, do locum, recedo, retrocedo; (2) privo; (3) capio, capax sum, contineo; aor. 2. ἔχαδον, *Ion* χάδον, χάδε. Inf. a. 2. χαδέειν, *Ion.* pro χαδεῖν. Χάζομαι, cedo, recedo; χάσσατο, recessit, *Poet.* pro ἐχάσσατο, aor. 1. med. κέχανδα, perf. med. pro κέχαδα. *Il.* 11, 539. *Ib.* 462. Δὶς θανεῖν ȣ̓ χάζομαι, *Eur. Or.* 1105. Πρὸ τȣ̃τȣ γὰρ λέγειν ȣ̓ χάζομαι, *Id. Alc.* 323. (sed in his locis leg. ȣ̓χ ἅζομαι.)

Χαίνω, fut. ανῶ, hio, hisco, dehisco; (2) hiante ore, i. e. intente aliquid specto, exspecto; (3) cupide appeto; (4) admiror valde; (5) cupide excipio. *Gl. V.* χαίνειν, fatiscere, dehiscere; χανὼν, hiscens, aor. 2. part. κέχηναι, hisco, *Ph.* ore aperto intueor, perf. med. κεχηνέναι, hiscere, *Ph.* inf. κεχηνὼς, hiulcus, *Gl. V.* part. Καὶ νῦν τί κέχηνας; *Aristoph. Av.* 20. Τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθὼν, *Il.* 4, 182. Ἀργύριον κεχηνέναι, *Luc.* πρὸς τὸ τέλος, *Id.* Σὲ δὴ τὰ δεινὰ ῥήματ' ἀγγέλλȣσί μοι τλῆναι καθ' ἡμῶν ὧδ' ἀνοιμωκτὶ χανεῖν; *Soph. Aj.* 226. A χάω.

ΧΑΙΟ'Σ, probus, bonus; χαΐα, proba. Χαΐα μὲν, ναὶ σιὼ, Κορινθία δ' αὖ, quasi dicam bellam esse, sed non castam: Corinthi enim meretrices plurimæ, *Aristoph. Lys.* 90.

Χαῖος, ȣ, ὁ, virga, baculus, *Apoll.* τὸ χαῖον, pedum, *Call.*

Χαιρεκακία, ας, ἡ, gaudium ex alieno malo. A

Χαιρέκακος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, aliorum calamitate seu malis gaudens. Ex χαίρω et κακός.

Χαίρετε, 2. pl. præs. imperat. act. v. χαίρω.

Χαιρετίζω, fut. ίσω, saluto, salvere jubeo. A χαίρω. Hinc

Χαιρετισμὸς, ȣ̃, ὁ, salutatio.

Χαιρέφυλλον, ȣ, τὸ, chærephyllum, herbæ seu oleris nomen. Ex χαίρω et φύλλον.

Χαιρέω, pro χαίρω, unde χαιρήσειν, *Hom.*

Χαιρηδὼν, όνος, ἡ, gaudium, lætitia, *Aristoph. Acharn.* 4. A χαίρω.

Χαίρην, *gaudere*, præs. inf. *Dor.* pro χαίρειν.

Χαίρῃς, *gaudeas*, 2. sing. præs. conj. act.

Χαίροισαι, nom. plur. part. præs. act. f. g. *Dor.* pro χαίρȣσαι.

Χαῖρον, τὸ, gaudium, lætitia, seu ea pars animi quæ gaudium percipit, *Steph.*

Χαιροσύνη, ης, ἡ, lætitia. A

ΧΑΙ'ΡΩ, gaudeo, lætor; χαῖρε, salve, ave, gaude, *Phil.* χαίρειν, salutem, *Phil.* χαίροις, ave, *Phil.* f. 1. χαιρήσω. Οὔτοι χαιρήσεις, haudquaquam lætaberis, *Aristoph. Plut.* 64. Ab alio f. χαρῶ est; aor. 2. pass. ἐχάρην, gavisus sum, gaudeo. Σὺ δ' ἐπειδὴ τȣ̃το κεχάρηκας πολὺ, *Id. Vesp.* 761. Χαίροντ' εὔφρονι μολπᾷ, *Eur. Alc.* 584. Χαίρει ἐπ' αὐτῷ, *Matt.* 18, 13. Χαίρομεν δι' ὑμᾶς, 1 *Thess.* 8, 9. Χαίρετε ἐν Κυρίῳ, *Phil.* 3, 1. Ἀδελφοῖς χαίρειν, *Act.* 15, 23. Ὁ δὲ κόσμος χαρήσεται, *Joann.* 17, 20.

Χαιτάεντι, *comoso*, dat. sing. *Dor.* pro χαιτήεντι, a χαιτήεις.

ΧΑΙ'ΤΗ, ης, ἡ, juba, seta. *Ph.* coma. Hinc

Χαιτήεις, ήεσσα, ῆεν, jubatus, comatus.

Χαιτόεις, όεσσα, όεν, idem, et ab eod.

Χαίτωμα, ατος, τὸ, juba. Ab eod.

Χαλαβέω, tumultuor, tumultum edo, *Steph.* trepido, *V. L.*

ΧΑ'ΛΑΖΑ, ης, ἡ, grando; (2) tubercula grandini similia, per cutem et carnem sparsa, præcipue in suibus. Χαλάζαι αἵματος, grandines sanguinis, i. e. crebræ sanguinis guttæ, *Soph. Œd. Tyr.* 1279. Hinc

Χαλαζάω, ῶ, grandino; χαλαζᾶν etiam dicitur sus tuberculis, quæ χάλαζαι dicuntur, sparsam habens carnem.

Χαλαζεπὴς, ὲς, *proprie* qui grandinem loquitur, h. e. qui mordaces et contumeliosos sermones facit, vel versus scribit. Ab ἔπος.

Χαλαζήεις, ήεσσα, ῆεν, grandinosus.

Χαλαζίας λίθος, Chalazias lapis, grandinis colore et figura, *Plin.*

Χαλαζιάω, laboro τῷ χαλαζίῳ, *Ath.*

Χαλάζιον, ȣ, τὸ, vitium palpebræ quum in ea tubercula nascuntur; χαλάζια, tubercula in carne suilla. A χάλαζα.

Χαλαζοβολέω, ῶ, f. ήσω, grandine ferio, grandinem ejaculor. Ex eod. et βάλλω.

Χαλαζοβόλος, ὁ, ἡ, grandine feriens: at

Χαλαζόβολος, ὁ, ἡ, grandine percussus. Ex iisd.

Χαλαζοκοπέω, ῶ, fut. ήσω, grandine ferio, seu verbero, aut contundo, *Ph.* χαλαζοκοπεῖ, grandinat, *Theophr.* Ex eod. et κοπή.

Χαλαζοκοπία, ας, ἡ, calamitas, quum fruges vel vites grandine contunduntur. Ex iisd.

Χαλαζοφύλαξ, ακος, ὁ, speculator et observator grandinis futuræ.

Χαλαζόω, ῶ, grandino, *Gl. V.* χαλαζȣ̃σθαι, grandine infestari. A χάλαζα. Unde

Χαλαζώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, grandinosus, grandinis speciem habens.

Χαλάζω, quidam pro χαλάω.

Χαλάζωσις, ἡ, grandinatio, eminentiæ quædam intra palpebras grandini similes, *Gorr.*

Χαλαίνοντε, nom. dual. part. præs. act. verbi

Χαλαίνω, laxo. Ἐφίεσαν ὠκέας ἵππȣς, Ῥυτὰ χαλαίνοντες, *Hes.* 303. A χαλάω.

Χαλαίπȣς, οδος, ὁ ϗ ἡ, pedes habens laxatos, claudus. Ex χαλάω et πȣ̃ς.

Χαλάνδρα, nomen avis, *Opp.*

Χαλάξαις, aor. 1. part. act. *Dor.* et *Æol.* pro χαλάσας, a χαλάω, *laxo.*

Χάλαρα, catena, *Hes.*

Χαλαργὸς, *Dor.* pro χηλαργὸς, celeripes, velox pedibus, de equis. Χαλαργοῖς ἐν ἁμίλλαις, *Soph. El.* 861.

Χαλαρὸς, ρὰ, ρὸν, laxus, laxatus. *Gl. V.* languidus, flaccidus. Hinc

Χαλαρότης, ητος, τὸ, laxitas, lentitudo.

Χαλαρῶς, *adv.* leviter.

Χαλάσας, aor. 1. part. act. verbi χαλάω.

Χαλάσατε, 2. pl. aor. 1. imperat. act. verbi ejusd.

Χαλᾶσι, *laxant*, 3. pl. præs. ind. act. *Dor.* et *Æol.* pro χαλῶσι, a verbo eod.

Χάλασις, εως, ἡ, laxatio, remissio, resolutio.

Χάλασμα, ατος, τὸ, laxamentum, *Gl. V.* (2) intervallum.

Χαλασμὸς, ȣ̃, ὁ, laxatio. A χαλάω.

Χαλασήριον, ȣ, τὸ, cataracta, *Suicer.* Ab eod.

Χαλασικὸς, ἡ, ὸν, laxandi vim habens.

Χαλασὸν, ȣ̃, τὸ, catena. Ab eod.

Χαλασὸς, ἡ, ὸν, qui laxari, demitti potest.

Χαλα-

Χαλαστραῖον, ου, τὸ, sapo, smegma, nitrum. A

ΧΑΛΑ'Ω, ῶ, f. άσω, laxo, demitto, *Gl. V.* (2) flacceo, langueo, languesco, *Gl. V.* ἐχάλασεν, demisit, *Ph.* aor. 1. χάλασον, laxa, *Gl. V.* Χαλῶσι τὸν κράββατον, *Marc.* 2, 4. τὸ δίκτυον, *Luc.* 5, 5. Χαλᾶτε κλῇθας ὡς τάχιστα, *Eur. Med.* 1317. Τὴν ὀργὴν χαλάσας, *Aristoph. Vesp.* 726. Χάλα τοκεῦσι εἰκότως θυμουμένοις, ignosce, *Eur. Hec.* 409. Ἐν σαργάνῃ ἐχαλάσθην διὰ τοῦ τείχους, 2 *Cor.* 11, 33.

ΧΑΛΒΑ'ΝΗ, ης, ἡ, galbanum, succus ferulæ nascentis in Syria. *Gl. V.* chalba.

Χαλβανόεις, όεσσα, όεν, galbaneus. A præc.

Χαλδαῖοι, οἱ, astrologi, vates.

Χαλεπᾷ, *difficili*, dat. s. f. g. *Dor.* pro χαλεπῇ.

Χαλεπαίνω, f. ανῶ, acerbo. *Gl. V.* exacerbo; (2) sævio. *Gl. V.* irascor; χαλεπαίνομαι, sævio, irascor. Πασὶ δὲ μὴ χαλέπαινε τεοῖς, *Phocyl.* 195. τοῖς ἀρχομένοις, *Xen.* A χαλεπός.

Χαλεπάω, ῶ, idem, et ab eod.

Χαλεπὸς, ἡ, ὸν, sævus, severus, acerbus, durus, atrox, *Ph.* difficilis, *Gl. V.* A χαλέπτω. Hinc

Χαλεπότης, ητος, ἡ, difficultas; (2) asperitas, sævitia. *Gl. V.* atrocitas; (3) severitas, sensu bono, *Thucyd.*

Χαλεπτὺς, ύος, ἡ, idem, *Hes.* A

ΧΑΛΕ'ΠΤΩ, f. ψω, damno adiicio, lædo; (2) everto, labefacto. Πάντα χαλέπτων, *de auro*, *Phocyl.* 40. *Od.* 4, 428.

Χαλεπῶς, *adv.* moleste, graviter, ægre; (2) vix, difficulter, magno cum labore; (3) male, difficili cum fortuna; (4) irate, acerbe, aspere. A χαλεπός.

Χαλία, ας, ἡ, quies qua corpora laxantur a laboribus, *Hes.* A χαλάω.

Χαλίδιον, τὸ, tabella, *Hes.*

Χαλικάζω, pro χαλιμάζω. A χάλιξ, *Eust.*

Χαλίκρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, merum vinum. Ex χάλις et κεράω.

Χαλικροτέρη, πόσις, *per Sync.* pro χαλικρατοτέρη, *Nic. Steph.*

Χαλίκωμα, ατος, τὸ, cæmentum; χαλικώματα, cæmenta, *Gl. V.* A χάλιξ.

Χαλιμάζω, more Bacchæ in libidinem ruo. A

Χαλιμὰς, άδος, ἡ, Baccha, quasi soluta in furorem. A χαλάω.

Χαλίμη, ης, ἡ, scortum impudens; (2) venefica. A

Χάλιμος, ου, ὁ, veneficus, *Hes.* qui hominum corpora et animos potest χαλᾷν.

Χαλιναγωγέω, ῶ, freno duco, ut sessor equum freno, rego ac moderor, freno, refreno. Ex χαλινὸς et ἀγωγός.

Χαλινοποιητικὴ, ῆς, ἡ, ars conficiendorum frenorum. A χαλινοποιέω.

Χαλινοποιὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, qui frena conficit. Ex χαλινὸς et ποιέω.

ΧΑΛΙΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, frenum, habena, *Il.* 19, 393.

Χαλίνου, *frena*, 2. sing. præs. imperat. act. *contr.* pro χαλίνοε, a χαλινόω.

Χαλινοφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, frenos rodens seu mordens, *Call. L. P.* 12. Epith. equi.

Χαλινόω, ῶ, f. ώσω, freno, frenum injicio; (2) freno injecto rego. Ὁ μὲν ἵππον χαλινοῖ, *Xen.* A χαλινός. Hinc

Χαλίνωσις, εως, ἡ, frenatio, seu freni injectio.

Χαλινωτήριον, ου, τὸ, retinaculum navis. Καὶ χαλινωτήρια νεῶν δὸς ἡμῖν, *Eurip. Hec.* 539.

ΧΑ'ΛΙΞ, ικος, ὁ καὶ ἡ, silex, cæmentum, *Ph.* χάλικες, silices, cæmenta, *Ph.*

ΧΑ'ΛΙΣ, ὁ, Bacchus, vinum, merum.

ΧΑΛΙ'Σ, ίδος, ὁ, impos sui, insanus.

Χαλίφρονα, acc. sing. a χαλίφρων. Unde

Χαλιφρονέω, ῶ, demens sum et stolidus.

Χαλιφροσύνη, ης, ἡ, mens sua sede emota, dementia, amentia:

Χαλίφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, cui mens laxata et emota est; amens, demens. Ex χαλάομαι et φρήν.

Χαλκάνθη, ης, ἡ, sive χάλκανθον, ου, τὸ, atramentum sutorium. Italici vitriolum appellant diversum ab atramento quod *Celsus* scriptorium, *Vitruvius* librarium nominat. *Ph.* χάλκανθος, æris flos. Al. *Gl. V.* χαλκάνθη, sutorium. Ex χαλκὸς et ἄνθος, *flos.*

Χαλκάρματος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui æreo curru vehitur, *R.* Ex χαλκὸς et ἅρμα.

Χάλκασπις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, æreum clypeum gestans, bellicosus. Χάλκασπις Ἄρης, *Eurip. Iph. in Aul.* 764.

Χαλκέγχης, εος, ὁ καὶ ἡ, ærea seu ferrea hasta utens. Ex ἔγχος.

Χαλκεῖον, ου, τὸ, officina fabri ærarii vel ferrarii. *Gl. V.* æris officina; (2) vas æreum ad calefaciendam aquam aptum; ahenum, olla, *Gl. V.* (3) tabula ærea. A χαλκεύς.

Χάλκειος, εία, ειον, æreus, ex ære factus. A χαλκός.

Χαλκείων, gen. pl. *Poet.* pro χαλκέων, a χάλκεος.

Χαλκέλατος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex ære ducto factus. Ex ἐλαύνω.

Χαλκέμβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, æreo armatus rostro; (2) laboriosus, industrius. *Ern.*

Χαλκέντερος, ου, ὁ καὶ ἡ, ærea intestina habens, laborum patiens. Ex ἔντερον.

Χαλκεντεὺς, έως, ὁ, idem quod

Χαλκεντὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui æreis armis utitur. Ex ἔντεα.

Χαλκεόγομφος, ον, ferreis clavis firmatus.

Χαλκεοθώρηξ, ηκος, ὁ καὶ ἡ, qui æreo thorace utitur, æreo thorace indutus seu armatus; *Il.* 4, 448.

Χαλκεοκάρδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui æneum pectus habet; (2) fortis et invictus. A καρδία.

Χαλκεομήτορος, inexorabilis. Οὐδ' ἄρα μὴν τάδε Μοίραις ἥνδανε χαλκεομήτοις, *Tzetzes in Ante-Homericis*, 28.

Χαλκεομίτρας, et -τρης, ου, ὁ καὶ ἡ, æream gestans mitram, i. e. galeam, ac proinde armipotens, bellator, *R.* A μίτρα.

Χαλκεομίτωρ, ορος, ὁ, idem.

Χαλκέοπλος, ου, ὁ καὶ ἡ, æreis armis indutus, vel *simpl.* armatus, *R.* Ex ὅπλα.

Χάλκεος, έη, εον, *contr.* χαλκοῦς, ῆ, οῦν, et χάλκεος, ου, ὁ καὶ ἡ, æreus, æneus, *Il.* 18, 222. A χαλκός.

Χαλκεοτεχνὴς, ὁ, ærifaber, epith. Vulcani, *Call.*

Χαλκεόφωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, æream vocem habens, i. e. vel valde acutam, vel valde firmam. Ex χάλκεος et φωνὴ, *vox.*

Χάλκευμα, ατος, τὸ, machina ærea, seu quævis res ex ære facta, *R.* A χαλκεύω.

Χαλκεὺς, έως, ὁ, faber ferrarius, ærarius; item quilibet artifex e metallo opera elaborans; *inpr.* (2) faber ferrarius, qui seras, claustra fabricat. Ab eod.

Χαλκευτήριον, ου, τὸ, officina fabri ærarii vel ferrarii. Ab eod. Unde

Χαλκευτὴς, οῦ, ὁ, qui æramenta cudit. *Gl. V.* ærarius; fabricator, artifex.

Χαλκευτικὸς, ἡ, ὸν, ad fabrum ærarium seu ferrarium pertinens. *Ph.* fabrilis. A præc.

Χαλκεύω, fut. εύσω, ærariam artem tracto, æs exerceo et malleo tundo; (2) ex ære vel ferro fabrico, cudo. Ἕτερος δὲ χαλκεύει τις, *Aristoph. Plut.* 163. Ἆρ' οὐκ Ἐριννὺς τοῦτ' ἐχάλκευσε ξίφος, *Soph. Aj.* 1053. *Il.* 18, 400. A χαλκός.

Χαλκεὼν, ῶνος, ὁ, fabri ærarii officina. Ab eod.

Χαλκέως, *adv.* ex ære, *R.* A χάλκεος.

Χάλκη, flos, seu animal marinum quo purpura tingitur; *Nic. Sch.* al. κάλχη.

Χαλκήϊος, ου, ὁ, *Ion.* pro χάλκειος.

Χαλκήλατος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex ære ductus, æneus. Ex χαλκὸς et ἐλαύνω, seu ἐλάω.

Χαλκήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, ære compactus, æreus. Χαλκήρεϊ δουρὶ, *Il.* 5, 145. Ex eod. et ἄρω.

Χαλκιδεὺς, ὁ, e Chalcide urbe oriundus.

Χαλκίδιον, τὸ, vasculum ex ære.

Χαλκιδῖτις, sc. πόρνη, triviale scortum, quod vel æreo nummo sese prostituit, *Joseph.*

Χαλκίζω, ludo χαλκισμὸν, quod vide.

Χαλκίζω, æs refero, æri similis sum, *Steph.*

Χαλκικὸς, ἡ, ὸν, idem quod χάλκειος.

Χαλκίνασος, ἡ, idem quod χαλκίοικος.

Χαλκίνδα, ἡ, sc. παιδιὰ, genus ludi.

Χαλκίοικος, ου, ἡ, æream domum habens. Minervæ epith. apud Spartanos.

Χαλκίον, ου, τὸ, ahenum seu æreum vas, æramentum. *Gl. V.* scutra, coculum; χαλκίον θερμοῦ, caldaria, *Gl. V.* A χαλκός.

Χαλκὶς, ίδος, ἡ, *Gl. V.* ὄρνεον, pica maritima. Est et urbis nomen ad Euripum, in Eubœa.

Χαλκισμὸς, οῦ, genus ludi. Vid. *Ern.*

Χαλκίτης, ὁ, cujus fœm.

Χαλκῖτις, ἡ, lapis Chalcitis. Vid. *Steph.*

Χαλκοαρᾶν, gen. pl. *Dor.* pro χαλκοαρῶν, a

Χαλκοάρης, εος, ὁ καὶ ἡ, æreis aut ferreis armis sublatus ac interfectus; (2) qui ferro interficit hostes, *R.* E χαλκὸς et αἴρω.

Χαλκοβαρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ære gravis; (2) firmus, solidus. Ex eod. et βαρύς.

Χαλκοβατὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui æri seu æreis fundamentis insistit, firmus, solidus; *Il.* 1, 426. Ex eod. et βαίνω.

Χαλκοβόας, ὁ, *Dor.* pro χαλκοβόης, epith. Martis, *Soph. Œd. Col.* 1046.

Χαλκογένειος, ου, ὁ καὶ ἡ, æreas malas seu maxillas habens. Ex eod. et γένειον.

Χαλκόγενυς, υος, ὁ καὶ ἡ, æreas vel ferreas genas seu maxillas habens.

Χαλκογλώχιν, ινος, ὁ καὶ ἡ, æream habens cuspidem.

Χαλκογράφος, ου, ὁ καὶ ἡ, æreis literarum notis scribens; (2) in æs scribens, seu in æs incidens. Ex γράφω.

Χαλκοδαίδαλος, ον, æs artificiose tractans, sive homo, seu ars.

Χαλκοδάμας, αντος, ὁ καὶ ἡ, *pr.* æs domans. Epith. cotis, fabri ferrarii, &c.

Χαλκόδετος, ου, ὁ καὶ ἡ, æreis vinculis ligatus vel alligatus.

Χαλκοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, æris speciem gerens, æri similis. Ex εἶδος.

Χαλκόθετος, æratus, *Æsch.*

Χαλκοθήκη, ης, ἡ, locus ubi æs et ærea supellex reponitur.

Χαλκοθώραξ, ακος, ὁ καὶ ἡ, qui æreo thorace utitur, *Soph. Aj.* 179.

Χαλκοῖο, *æris*, gen. sing. *Ion.* pro χαλκοῦ, a χαλκὸς, οῦ.

Χαλκοκέραυνος, ære fulminans, *Æsch.*

Χαλκοκνήμιδες, ων, οἱ, æreis armati ocreis, ærea habentes tibialia; (2) æreis induti armis. A κνημίς.

Χαλκοκόλλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, ferruminatus, *Gl. V.* A κολλάω.

Χαλκοκορυστᾷ, dat. sing. *Dor.* pro χαλκοκορυστῇ, a

Χαλκοκορυστὴς, οῦ, ὁ, ære seu æreis armis armatus; (2) armatus. Ex κόρυς.

Χαλκόκρας, vel χαλκόκρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, ære mistus, de nummis adulterinis. A κεράω.

Χαλκόκροτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ære circumstrepens; (2) ære cusus, æratus. *Ph.* ærarius, æreus. Χαλκόκροτον φάσγανον, *Eurip. Phœn.* 1570.

Χαλκόκτυπος, ου, ὁ καὶ ἡ, ære pulsato sonitum edens.

Χαλκολίβανον, ου, τὸ, electri species auro pretiosior, orichalcum. Ex λίβανος.

Χαλκολογέω, ῶ, fut. ήσω, æra lego, æs colligo, *i. e.* nummos colligo. *Gl. V.* χαλκολογῶ, æsculor. A

Χαλκολόγος, nummularius, æsculator, *Ph.*

Χαλκόλοφος, ex ære conum seu cristam habens, *Hes.*

Χαλκόνωτος, ὁ καὶ ἡ, *proprie* æneum dorsum habens, epith. scuti, clypei ære induti; æratus.

Χαλκοπαγὴς, ὲς, ex ære factus, æneus. A πήγνυμι.

Χαλκοπάρειος, vel -πάρηος, ὁ καὶ ἡ, æreas habens malas.

Χαλκόπεδος, ου, ὁ καὶ ἡ, æreum pavimentum habens. A πέδον.

Χαλκοπέταλον, ου, τὸ, lamina ærea vel ferrea.

Χαλκοπλάστης, ου, ὁ, qui ex ære statuas aut alia opera fingit, faber ærarius.

Χαλκόπλευρος, ου, ὁ καὶ ἡ, ærea habens latera. Τύπωμα χαλκόπλευρον, *Soph. El.* 54. A πλευρά.

Χαλκοπληθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qu. dic. ære impletus; (2) armatus. Ex πλήθω.

Χαλκόπληκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ære vel ferro cusus.

Χαλκό-

Χαλκόπληκτος γένυς, *Soph. Elect.* ... πλήσσω.

Χαλκόπους, ποδος, ὁ ἡ, æreos habens pedes. *Gl. V.* æripes.

Χαλκοπρόσωπος, ου, ὁ ἡ, *prop.* æream habens faciem, h. e. impudens. Ἡμῖν ἔθος πολλάκις, τοὺς ἐρυθριᾷν μὴ εἰδότας χαλκοπροσώπους καλεῖν, *B. Chrysost. adv. Jud.*

Χαλκόπρωρος, ου, ὁ ἡ, æream habens proram. A πρῶρα.

Χαλκόπυγος, ου, ὁ, ἡ, ferreis natibus præditus, i. e. laboriosissimus, assiduus. A πυγή.

Χαλκόπυλος, ου, ὁ ἡ, æreas portas habens; (2) æreis munitus claustris. Ex πύλη.

Χαλκοπώγων, ωνος, ὁ, rutilam habens barbam, ænobarbus, barbarossa.

ΧΑΛΚΟ'Σ, οῦ, ὁ, æs; (2) arma ærea seu ferrea; (3) moneta, pecunia.

Χαλκοσμάραγδος λίθος, gemma, *ap. Plin.*

Χαλκοστέφανος, ον, *prop.* ære cinctus, nitidus. Epith. templi; vel valde firmus ac munitus.

Χαλκόστομος, ου, ὁ ἡ, æreum os, faciem, seu rostrum habens; (2) æream cuspidem habens. (1) χαλκοστόμου κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς, (supple φώνημα,) *Soph. Aj.* 17. (2) δόρυ μελίαν χαλκόστομον ἐπισείων, *Heliodor.* 3. Ex στόμα.

Χαλκότευκτος, ου, ὁ ἡ, ex ære factus. A τεύχω.

Χαλκοτευχὴς, έος, ὁ ἡ, ære armatus. A τεύχεα.

Χαλκότοξος, ου, ὁ ἡ, æreum arcum habens. Ex τόξον.

Χαλκοτόρευτος, ον, ære cælatus, æneus.

Χαλκοτορέω, ex ære fabricor, de armis.

Χαλκότορος, ον, æratus, ex ære factus; de armis: alii, æs penetrans.

Χαλκοτυπέομαι, οῦμαι, a fabro ærario seu ab æris fusore fingor. A

Χαλκοτύπος, ου, ὁ ἡ, ære percussus, ære seu ense inflictus, *Il.* 19, 25. Ex χ. et τύπτω.

Χαλκότυπος, ου, ὁ, ἡ, faber ærarius, ærifusor, *Ph.* Ex iisd. Hinc

Χαλκοτυπικὴ, ἡ, ars ferraria, ars æris, ferri tractandi, æris fundendi, et ex eo signa et alia fingendi.

Χαλκουργέω, æs, ferrum tracto. A χαλκουργός.

Χαλκούργημα, ατος, τὸ, opus ex ære seu ferro confectum; (2) signum æneum. A præc.

Χαλκουργικὸς, ἡ, ὸν, ad artem ærariam pertinens; ἡ χαλκουργικὴ, ars æris ferrique tractandi. A

Χαλκουργὸς, οῦ, ὁ, qui æs tractat et elaborat, faber ærarius. Ex ἔργον.

Χαλκουργεῖον, τὸ, officina æraria, *Steph.*

Χαλκοῦς, æreus, *Gl. V.* χαλκοῦν, *subst.* tabella ænea, vas æneum. A χάλκεος.

Χαλκοῦσθαι, præs. inf. pass. *contr.* pro χαλκόεσθαι, a χαλκόω.

Χαλκοφάλαρος, ον, æreas habens phaleras, *Ar.*

Χαλκοφανὴς, ὲς, æreo colore splendens, *Steph.*

Χαλκόφι, *adv.* ab ære. A χαλκός.

Χαλκοφόρος, ου, ἡ, terra ex qua æs eruitur, habens metalla æris et ferri. A φέρω.

Χαλκόφωνος, ου, ὁ ἡ, æream habens vocem, i. e. valde sonoram. Ex φωνή.

Χαλκοχάρμης, ου, ὁ, qui armis delectatur, bellicosus. Ex χάρμη.

Χαλκοχιτώνων, gen. plur. a

Χαλκοχίτων, ονος, ὁ ἡ, æream loricam gestans; *Il.* 1, 371.

Χαλκόω, ῶ, fut. ώσω, ex ære facio; (2) ære obduco et munio. *Gl. V.* æro. A χαλκός.

Χαλκώδης, εος, ὁ ἡ, æreus. Χαλκώδεις ὄρτεις, *Aret.* Ab eod.

Χαλκώδων, seu -δους, æreos habens dentes, *Hes.*

Χάλκωμα, ατος, τὸ, æramentum, vas aut aliud opus ex ære factum. *Gl. V.* æramentum, ferramentum, ærificium. A χαλκόω.

Χαλκωμάτιον, τὸ, Dim. a præc.

Χαλκώνητος, ου, ὁ ἡ, ære emptus.

Χαλκώνυξ, χος, ὁ ἡ, æneas ungulas habens, de equis Acetæ. Ab ὄνυξ.

Χαλκωρυχεῖον, vel χαλκωρύχιον, ου, τὸ, ærifodina, æraria. Ex χ. et ὀρύσσω.

Χαλκωρυχέω, ῶ, fut. ήσω, æs effodio. Ex iisd.

Χαλκωρύχιον, ου, τὸ, idem.

Χαλκωρύχος, ου, ὁ, metalli fossor.

Χάλλωνες, pro χελῶνες, labeones, *Hes.*

Χαλύβδικον, τὸ, ferrum, *Eur.*

Χαλυβδικὸς, ἡ, ὸν, e chalybe factus. A

ΧΑ'ΛΥΨ, υβος, ὁ, chalybs, genus ferri durissimi.

Χαμάδις, *adv.* humi, in terram.

Χαμᾶζε, *adv.* idem. A

ΧΑΜΑΙ', *adv.* humi, in terra; (2) in terram, ad terram.

Χαμαιάκτη, ης, ἡ, humi sparsa acte, sive humilis sambucus, ebulus. *Ph.* ebulum.

Χαμαίβατος, ου, ὁ, rubus humilis, rubus humi serpens.

Χαμαιγενὴς, έος, ὁ ἡ, humi natus, e terra ortus, humo prognatus. Ex γίνομαι.

Χαμαιγλυκύμερις, ἡ, cancri genus, *Plin.*

Χαμαιδάφνη, ης, ἡ, laurus humilis, laureola, *Ph.* χαμαιδάφνη λάχανον, *olus*, fraga, labrusca, ruscum.

Χαμαιδιδάσκαλος, ὁ, ludimagister, *Gl. V.*

Χαμαιδικαστὴς, οῦ, ὁ, pedaneus judex, arbiter, *Ph.*

Χαμαίδρυς, υος, sive χαμαίδρωψ, ωπος, ἡ, herba ex eo sic nominata, quod folia habeat quercui similia. *Ph.* χαμαίδρυς, trissago, chamædrops; *Plin.* Angl. GERMANDER.

Χαμαιευνὰς, άδος, ὁ ἡ, humi cubans. Ex χαμαὶ et εὐνή.

Χαμαιεύνης, ου, ὁ, qui humi cubat. Ὑποφῆται χαμαιεῦναι, *Il.* 16, 334. Ex iisd.

Χαμαιεύνη, pro χαμεύνη, *Steph.*

Χαμαιεύρετος, humi inventus, *Suid.*

Χαμαίζηλον, ου, τὸ, viburnum, genista, *Gl. V.* A

Χαμαίζηλος, ου, ὁ ἡ, et χαμαίζηλος, ήλη, ηλον, humilis, humi depressus, abjectus, qu. dic. humilia æmulans; (2) terræ adfixus, humi repens.

Χαμαίκαυλος, ου, ὁ ἡ, qui humi strato caule est, cujus caulis humi repit.

Χαμαικέρασος, ου, ὁ, humilis seu pumila cerasus.

Χαμαίκισσος, ου, ὁ, hedera humilis, hedera terrestris.

Χαμαικλινὴς, έος, ὁ ἡ, humi prostratus, qui humi procubuit. Ex χ. et κλίνω.

Χαμαικοιτέω, humi cubo seu jaceo, *Philostr.*

Χαμαικοιτία, ας, ἡ, humi cubatio.

Χαμαικοίτης, ὁ ἡ, idem quod

Χαμαίκοιτος, ου, ὁ ἡ, humi cubans. Ex χαμαὶ et κοίτη.

Χαμαικυπάρισσος, cupressus pumila, *Plin.*

Χαμαίλεος, idem quod χαμαιλέων, *Nic.*

Χαμαιλεύκη, populus alba humilis, *Plin.*

Χαμαιλεχὴς, ὲς, humi cubans. Ex χαμαὶ et λέχος.

Χαμαιλέων, έοντος, ὁ, leo pumilus, animal quod subinde colorem mutat. *Ph.* versipellis; (2) herbæ nomen sic dictæ a varietate foliorum. *Gl. V.* carduus.

Χαμαίμηλον, τὸ, herba camomilla, *Plin.*

Χαμαιμυρσίνη, ἡ, myrtus pumila, *Plin.*

Χαμαιπελωρὶς, cancri genus, *Steph.*

Χαμαιπέτεια, ἡ, humilitas, *Suid.*

Χαμαιπετέω, humi irritus cado, *Pind.*

Χαμαιπετὴς, έος, ὁ ἡ, qui humi seu in terram cecidit, in terram prociduus; *unde*, (1) humilis, de stylo; (2) irritus. Ἐπὶ φονῷ χαμαιπετεῖ ματρὸς, *Eurip. Or.* 1491. Ex χ. et πίπτω, seu πέτομαι.

Χαμαιπετοῖσα, *humi cadens*, part. præs. act. f. g. *Dor.* pro χαμαιπετοῦσα.

Χαμαιπετῶς, *adv.* humiliter, in terram procidendo; (2) humili prope terram volatu.

Χαμαιπεύκη, ἡ, larix pumila, *Plin.*

Χαμαίπιτυς, υος, ἡ, humilis pinus, herba quædam. *Gl. V.* confica.

Χαμαίπους, ὁ, qui iter faciens pedibus terram calcat, *Poll.*

Χαμαιρεπῶς, in terram vergendo seu inclinando, *Hes.*

Χαμαιρεφὴς, in terram dejectus, humi prostratus, *Theophr.*

inclinans. Ex χ. ...

Χαμαίρωψ, idem quod χαμαίδρωψ, seu χαμαίδρυς, *Plin.*

Χαμαιστρωσία, ἡ, humile stratum, seu lectus humi stratus. *Schol. Soph.*

Χαμαίστρωτος, ον, in terra stratus. A στρώννυμι.

Χαμαισύκη, ἡ, humilis ficus, herba.

Χαμαισχιδὴς, ὲς, humi fissus, vel ab imo, *Theophr.*

Χαμαιῖτις ἄμπελος, vitis quæ humi serpit; *al.* χαμίτις, *Eust.*

Χαμαιτυπεῖον, ου, τὸ, locus in quo scorta trivialia se prostituunt; lupanar, *Gl. V.* A

Χαμαιτύπη, ης, ἡ, prostibulum, scortum, quod cuivis se prostituit. Χαμαιτύπαι καὶ σαμβυκιστρίαι, *Plut.*

Χαμαιτυπὴς, ὲς, humi prostratus. *Met.* vilis, vulgaris.

Χαμαιτυπία, ἡ, vita meretricia.

Χαμαιτυπικὸς, ἡ, ὸν, lupanaris, *Gl. V.* A

Χαμαιτύπος, ου, ὁ, humi feriens et tundens. Χαμαιτύποι, ganeones, *Gl. V.* A τύπτω.

Χαμαιφερὴς, ὲς, in terram vergens, humilis.

Χαμαίφρων, humilia seu terrena sapiens, *Cyr.*

Χαμελαία, ας, ἡ, olea pumila, oleago vel oleastellum; *Plin.* 24, 82.

Χαμερπὴς, έος, ὁ ἡ, humi repens seu serpens, a terra sese non attollens; (2) abjectus. Ex ἕρπω.

Χαμερπῶς, *adv.* humi serpendo; (2) humiliter, abjecte, crasse. A præc.

Χαμεταίρα, *Plin.* 36, 5.

Χαμεταιρὶς, ίδος, ἡ, prostibulum.

Χαμευνὰς, άδος, ἡ, stibadium humi stratum; (2) humi cubans. A

Χαμεύνη, ης, ἡ, stibadium humi stratum; (2) humilis et vilis lectus. Ex εὐνή.

Χαμευνεῖν, humi cubare, *Hes.*

Χαμευνία, ας, ἡ, ipsa actio humi cubandi.

Χαμεύνιον, ου, τὸ, idem quod χαμεύνη.

Χαμευνὶς, ἡ, thorus, *Theocr.*

Χαμηλὸς, ἡ, ὸν, humilis, vilis. A χαμαί.

Χαμίτις· vide sup. χαμαῖτις.

Χαμόθεν, *adv.* e terra, ex humo.

Χαμουλκὸς, οῦ, ὁ, traha; (2) machina qua navis in siccum pertrahitur. Ex ἕλκω.

ΧΑ'ΜΟΣ, ου, ὁ, frenum, camus.

Χάμψαι, οἱ, crocodili, *Hesiod.*

Χανδάνω, capio, capax sum. Ἓξ δ' ἄρα μέτρα χάνδανεν, *Il.* 23, 742. A χάζω.

Χανδόθεν, *adv.* ore hiante, *Hipp.* A

Χανδὸν, *adv.* ore hiante, faucibus magno hiatu diductis. Οἶνός σε τρώει μελιηδὴς, ὅς τε καὶ ἄλλους βλάπτει, ὃς ἄν μιν χανδὸν ἕλῃ, μηδ' αἴσιμα πίνῃ, *Od.* 21, 293. A χαίνω.

Χανδοπότης, ου, ὁ, avide bibens.

Χανδὸς, ἡ, ὸν, hians, capax. A χαίνω.

Χανεῖν, *hiasse*, a. 2. inf. act. v. χαίνω. Unde

Χάνη, ης, ἡ, vel χάννος, ου, ὁ, hiatula, *piscis.*

Χάνος, os apertum, *Poll.*

Χανοῦμαι, *hiscam*, fut. 1. ind. med. verbi χαίνω.

Χανύω, loquor, clamo. A χαίνω.

Χανῶ, *hiabo*, fut. 1. ind. act. verbi ejusd.

Χάος, εος, τὸ, *proprie* hiatus vastus, principium secundum post ineffabilem causam rerum omnium, nam primum est *æther* secundum Orphicos. *Gl. V.* tenebræ. Εἴτι περ ἐσθλὸν χαῶν τῶν ἔτ' ἄνωθεν, (forte ἐπάνωθεν), si quid boni restat ex antiquis illis nobilibus, *Theoc. Idyll.* 7, 4. A χάω.

Χάος, τὸ, aer, *Ar.*

Χαὸς, bonus, illustris, antiquus, al. et χαιός.

Χαρὰ, ᾶς, ἡ, gaudium, lætitia. A χαίρω.

Χάραγμα, ατος, τὸ, nota, impressum vestigium et veluti sulcus, sculptura, character; (2) incisio, morsus; (3) numus. (2) πληγέντ' ἐχίδνης ἀγρίῳ χαράγματι, *Soph. Phil.* 267. A χαράσσω.

Χαραγμὴ, ῆς, ἡ, (melius χαραγὴ) et

Χαραγμὸς, οῦ, ὁ, incisura, incisio. Ab eod.

Χαραδίας, acervatim, confertim; *al.* impetuose. f. χαραδραίως, *Steph.*

Χαράδρα, ας, ἡ, terræ fissura e terræ motu facta, caverna, vorago, sulcus, quem torrens rapido suo impetu efficit et excavat;

(2) torrens, qui imbribus eam excavat. *Gl. V.* fossa, vallis, canalis, *Il.* 4, 454. A χαράσσω.

Χαραδραῖος, αία, αῖον, e χαράδρα desumptus aut lectus; *Nonn. P.* 10, 31. A præc.

Χαραδρεὼν, ῶνος, ὁ, torrentis alveus; (2) locus frequens torrentibus. Ab eod.

Χαράδρην, *alveum*, acc. sing. *Ion.* pro χαράδραν, a χαράδρα.

Χαραδριὸς, ῦ, ὁ, avis quæ in salebris et alveis torrentium degit; *Aristoph. in Av.* (2) vorax avis et homo.

Χαραδρόω, ῶ, fut. ώσω, cavernosum reddo, torrentibus impetuosis excavo, *Herod.*

Χαραδρώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, salebrosus, confragosus; (2) ubi multæ sunt convalles; (3) ubi multi sunt torrentes.

Χαρακίας, ε, ὁ, in vallibus degens aut proveniens. Χαρακίας τιθύμαλλος, planta. *Diosc.* 4, 165. A χάραξ.

Χαρακίζω, fut. ίσω, tanquam palis in sublime tollo; (2) vallis depactis munio. Ab eod.

Χαράκιον, ε, τὸ, vallus, pedamentum, sustentaculum. Ab eod.

Χαρακισμὸς, ῦ, ὁ, munitio, quæ palis defixis fit, palorum defixio. A χαρακίζω.

Χαρακοποιέομαι, ῦμαι, vallum seu aggerem quo castra muniri solent, facio.

Χαρακοποιΐα, ας, ἡ, munitio seu communitio educto vallo et aggere. A præc.

Χαρακόω, ῶ, f. ώσω, vallo communio, circumvallo. A χάραξ.

Χαρακτὴρ, ῆρος, ὁ, nota impressa (*inpr.* nummis) vel insculpta aut inscripta. *Gl. V.* signaculum, nota, *Ph.* figura, lineamentum, titulus, vultus, habitus oris, insigne, et quicquid est ejusmodi, ut inde res agnosci et ab aliis discerni possit, velut sexus, forma rei, &c. A χαράσσω. Hinc

Χαρακτηρίζω, fut. ίσω, insignio, charactere et nota distinguo, notam et formam exprimo. Οὐκ ἐμέλησε δὲ ἐδὲ χαρακτηρίσαι τὰς ῥήτορας, *Plut.*

Χαρακτηρικὸν, in quo est nota characteris et styli vel differentia, *Bud.*

Χαρακτήριας, incidendi vim habens, aptus ad secandum.

Χαρακτήρισμα, ατος, τὸ, idem quod

Χαρακτηρισμὸς, ῦ, ὁ, designatio, denotatio, rei alicujus suis veluti notis insignitæ demonstratio. A χαρακτηρίζω.

Χαρακτηριστικὸς, ἡ, ὸν, in quo est nota differentiæ, aptus ad rem ab aliis discernendam. Ab eod.

Χαρακτηριστικῶς, *adv.* expresso alicujus charactere, seu idiomate, proprietate.

Χάρακτρος, *per Sync.* pro χαρακτῆρος, *Nic.*

Χαράκωμα, ατος, τὸ, vallum; septum, *Ph.* pedamen, pedamentum, *Gl. V.* A χαρακόω. Unde

Χαράκωσις, εως, ἡ, vallum Romanum, et id genus aliæ munitiones; (2) palorum seu stipitum defixio. *Gl. V.* pedatio.

Χάραξ, ακος, ὁ, sulcus terræ, aratro aut fossorisinstrumento excavata fossa, *peculiariter* vallus, vallum, quo castra muniri solent. Gl. V. *Fœm.* ἡ, vallus, sudis pertica, adminiculum vitis. A χαράσσω.

Χαραποιέω, lætitia adficio, gaudium adfero.

Χαρασσέμεναι, *sculpere*, præs. inf. act. *Dor.* pro χαράσσειν.

Χαράσσοισαι, nom. plur. part. præs. act. f. g. *Dor.* pro χαράσσεσαι. A

ΧΑΡΑ'ΣΣΩ, vel -άττω, f. ξω, scalpo, imprimo, *inpr.* nummos cudo; (2) *cum acc.* formo, fingo, etiam *met.* ut animum; (3) scarifico, incido; (4) sulco, ut ceram, terram, mare, unde pro scribere, arare, navigare, dicitur. Κεῖνῳ τόδε μὴ χαράσσῃ, imputes, *Eur. Med.* 156. Γράψον ᾗ τόδε γράμμα. τὸ σοὶ σίχοισι χαράξω, *Theocr.* 23, 47. Νῶτον χαραχθεὶς, *Eur. Rhes.* 73.

Χαρείης, *gavisus sis*, 2. sing. aor. 2. opt. act. verbi χαίρω.

Χαρεὶς, *gavisus*, a. 2. part. pass. verbi ejusd.

Ἰον. pro ἐχάρη, a verbo eod.

Χαριδότης, et χαριδώτης, ε, ὁ, gratiæ dator, Bacchi et Mercurii epitheta. Ex χαρά.

Χαριδῶτις, ἡ, gratiæ datrix, *Orph.*

Χαρίεις, ίεσσα, ίεν, venustus, elegans, lepidus, festivus; (2) jucundus. *Ph.* gratiosus; (3) doctus, valde doctus, opp. τοῖς πολλοῖς. A χάρις.

Χαριεντίζω, jocor et facete cavillor, *E. M.* ex *Ar.*

Χαριεντίζομαι, jocor, lepida urbanitate utor, facete aliquid dico. Τῦτ' ἂν εἴη ὃ ἐγὼ φημί σε αἰνίττεσθαι ᾗ χαριεντίζεσθαι, *Plat. Ap Socr.* 10. A χαρίεις. Hinc

Χαριέντισμα, ατος, τὸ, idem quod

Χαριεντισμὸς, ῦ, ὁ, lepos et venustas sermonis, dictum salsum et facetum; (2) cavillatio.

[illegible], ἡ, idem quod χαριεντισμὸς, *Plut.*

Χαριέντως, *adv.* lepide, scite, festive, *Ph.* eleganter.

Χαριεργὸς, venustus in suis operibus, *Ep. Suid.*

Χαριέστατα, venustissime, pulcherrime. A

Χαριέστατος, η, ον, gratissimus. A χαρίεις.

Χαριέστερον, *adv.* elegantius, urbanius. A

Χαριέστερος, α, ον, gratior, *Gl. V.*

Χαριεστέρως, *adv.* gratius, elegantius.

Χαρίζομαι, fut. ίσομαι, gratificor; (2) morigeror; (3) indulgeo; (4) munero, dono; (5) copiam corporis facio, de fœmina. Χαρίζομαι ἐμαυτῷ, adrogo mihi, *Gl. V.* χαρίζεται, donat, *Ph.* κεχαρισμένος, gratus, perf. partic. pass. Ἐπειδήπερ ἐχαρίσω μοι ταδὶ, *Aristoph. Ach.* 441. Χαρίσομαι γάρ ἔν γε τῦτό σοι, *Id. Thesm.* 763. Χάρισαι βραχύ τί μοι, *Ibid.* 945. Παφλαγὼν κεχάρισαι τῦτο, *Id. Eq.* 54. A χάρις.

Χάριν, *adv.* causa, ergo. Ab eod.

Χαρίξῃ, 3. sing. aor. 2. conj. med. *Dor.* pro χαρίσῃ, a χαρίζομαι.

Χαρίσασθαι, *gratificatum esse*, a. 1. inf. med.

Χάρις, ιτος, ἡ, gratia, venustas; (2) beneficium; (3) gratus animus; (4) præmium; (5) amicitia, benevolentia. χάριτες, grates, gratiæ, *Ph.* Χάριτες θεαὶ, Gratiæ deæ, *Gl. V.* Κεινὴ χάρις, *metonym.* mors grata, *Soph. Œd. Col.* 1752. Πρὸς χάριν, idem valet ac ἕνεκα, propter; passim apud auctores, tragicos præsertim. Χάριν παρασχεῖν, obsequi, *Id. Ibid.* 1183. Ἔστιτε πρὸς χάριν ἐμᾶς σαρκὸς αἰόλος, accedite ad saturandum vos carne mea livida, *Id. Phil.* 1155. A χαρὰ, vel χαίρω.

Χάριν, accus. a χάρις, (subaudita præpositione πρὸς, vel κατὰ,) causa, gratia, *Soph. Trach.* 485.

Χαρίσιον, pro χαριστήριον, *Suid.*

Χαρίσιος, α, ον, lætus vel lætitiæ causa datus: τὰ χαρίσια, et οἱ χαρίσιοι, placentæ genus. A χαρίζομαι.

Χάρισμα, ατος, τὸ, quod aliquis gratificando donavit, donum; præmium ex gratia collatum. *Ph.* donativum, donum; χαρίσματα, munera, *Gl. V.* Ab eod.

Χαριστήριον, ε, τὸ, munus quod datur gratiæ referendæ causa, *Ph.* donatum, donum; χαριστήρια, donaria. *Ph.* A

Χαριστήριος, ε, ὁ ᾗ ἡ, ad gratiarum actionem pertinens, gratiæ referendæ causa factus. A χαρίζομαι.

Χαρίσιος, ad gratiarum actionem pertinens, *Nuz.*

Χαριτία, ας, ἡ, lepidum et joculare factum. A χάρις.

Χαριτοβλέφαρος, ε, ὁ ᾗ ἡ, cujus ori gratia inest, opp. supercilioso, superbo; (2) fruticis nomen, *Plin.* Ex χάρις et βλέφαρον.

Χαριτογλωσσέω, ῶ, sive -ωττέω, gratiam lingua aucupor, ad voluptatem loquor, ad gratiam loquor; *Æsch. Pr.* 294. Ex eod. et γλῶσσα.

Χαριτοδότης, ε, ὁ vide χαριδότης.

Χαριτόφωνος, ὁ ᾗ ἡ, suaviter loquens vel canens. A φωνή.

Χαριτόω, ῶ, fut. ώσω, gratiosum seu amabilem reddo; κεχαριτωμένος, gratiosus, facetus, *Gl. V.* perf. part. pass. Ἐν ᾗ ἐχαρίτωσεν ἡμᾶς ἐν τῷ ἠγαπημένῳ, *Ephes.* 1, 6. Χαῖρε, κεχαριτωμένη, *Luc.* 1, 28. A χάρις.

Χαριτώπης, ε, ὁ, venustus forma, ore, facie. Ex ὤψ.

Χάρμα, ατος, τὸ, gaudium, lætitia; (2) id quod gaudium et lætitiam adfert. A χαίρω.

Χάρμη, ης, ἡ, gaudium, lætitia; (2) animus ad pugnam promptus et eam lætus iniens; (3) pugna, conflictus, prœlium, certamen. *Apud Homer.* semper, *Phocylidem* quoque, Μήτε κακοῖς ἄχθε, μήτ' ἂν ἐπαγάλλεο χάρμῃ, 111. Ab eod.

Χαρμονὴ, ῆς, ἡ, gaudium, lætitia. A χάρμη.

Χαρμοσύνη, ης, ἡ, idem. Ab eod.

Χαρμοφόρων, gaudium ferens, *Hom.* al. χαρμόφρων.

Χαρμόφρων, ονος, ὁ ᾗ ἡ, mentem exhilarans. Mercurii epith. Ex χάρμη et φρήν.

Χαροδότης· vide χαριδότης.

Χαροδῶτις, ἡ, lætifica, lætitiæ datrix.

Χαροειδὴς, ὲς, lætus vultu, hilaris. Ab εἶδος.

Χαροπαίγμων, ὁ ᾗ ἡ, ludicrus, jocosus, lætus. A παῖγμα.

Χαροποιέω, ῶ, lætifico, *Gl. V.* χαροποιεῖ, exhilarat, *Ph.* Ex χάρις. Hinc

Χαροποιὸς, ῦ, ὁ ᾗ ἡ, gaudii et lætitiæ efficiens. Χαρίτες χαροποιοὶ, *Eurip. Phœn.* 795.

Χαροποῖο, gen. sing. *Ion.* pro χαροπῦ. A

Χαροπὸς, ῦ, ὁ ᾗ ἡ, lætus; lætitiam vultu præferens, efficiens; (2) cæsius; (3) χαροπὸν, trucem, *Ph.* Χήτει χαροποῖο σελήνης, *Arat.* 1152. Ex χαρὰ et ὤψ.

Χαροπότης, ητος, ἡ, color cæruleus, seu cæsius. A præc.

Χαρῦσι, 3. plur. fut. 1. ind. act. verbi χαίρω.

ΧΑ'ΡΤΗΣ, ε, ὁ, charta, scapus, *Ph.* Χάρται βιβλίων, *Longin.* 43. Hinc

Χαρτίον, ε, τὸ, chartula, parva charta. Dim.

Χαρτογράφος, ε, ὁ, chartularius, *Gl. V.* Ex χάρτης et γράφω.

Χαρτοπράτης, ε, ὁ, chartarum venditor.

Χαρτοπώλης, ε, ὁ, chartularius. *Gl. V.* chartam vendens. Ex χάρτης et πωλέω.

Χαρτὸς, ἡ, ὸν, lætificus, dignus, de quo lætemur et gaudeamus. A χαίρω.

Χαρτοφυλάκιον, ε, τὸ, scrinium in quo reponuntur et adservantur chartæ. A

Χαρτοφύλαξ, ακος, ὁ, chartarum custos, chartularius, præfectus scriniorum.

Χαρυβδίζω, demergo, deglutio. A

ΧΑ'ΡΥΒΔΙΣ, εως, ἡ, Charybdis, vortex maris *apud Poetas. Gl. V.* vorago. Οἶδ' ἤρπασεν Χάρυβδις οἰωνοσκόπον, *Eurip. Suppl.* 500.

ΧΑ'ΡΩΝ, ωντος, ὁ, Charon, Orci portitor *apud Poetas Ethnicos. Ph.* Orcus.

Χάρων, ὁ, leo, *Lyc.*

Χαρώνειον, χαρωνεῖον, ᾗ χαρώνειος θύρα, porta per quam damnati educebantur ad supplicium. A Χάρων.

Χαρωνίτης, ε, ὁ, senator orcinus seu orcivus; *Plut.*

Χαρωπὸς, ῦ, ὁ ᾗ ἡ· vide χαροπός.

Χάρωψ, ωπος, ἡ, idem.

Χάσις, εως, ἡ, privatio; (2) segregatio, separatio. A χάζω.

Χασκάζω, hio, hisco. Σὺ δὲ χασκάζεις τὸν κωλακρέτην, *Aristoph. Vesp.* 693. A

Χάσκω, hisco. A χαίνω. Unde

Χασκωρέω, speculor, *proprie* hiante ore.

Χάσμα, ατος, τὸ, hiatus, vorago, *Ph.*

Χασμάομαι, vel χασμέομαι, hio; (2) oscito. Θύρα κασμωμένη, *Plato.* A præc.

Χάσμαξ, ὁ, qui ore hiante stat. Hinc

Χασματικὸς, idem quod χασματίας, *Plin.*

Χασματίας, ε, ὁ, ut χασματίας σεισμὸς, terræ motus quum hiatus fiunt. A χάσμα.

Χασμέω, *Gl. V.* Vide χασμάομαι.

Χασμώμενοι, *inhiantes*, nom. plur. præs. part. med. *Dor.* pro χασμώμενοι, a verbo χασμάομαι, *Theoc.* 4, 53.

Χάσμη, ης, ἡ, hiatus, hiatio; (2) hiatus oris inter oscitandum; oscitatio, oscedo. A χαίνω.

Χάσμημα, ατος, τὸ, hiatus; (2) rictus. A χασμάω.

Χάσμησις, εως, ἡ, oscitatio.

Χασμαδίω,

Χασμωδέω, ῶ, oscito; (2) versus facio cum hiatu, i. e. concursio vocalium sine elisione. Ab ᾠδή.

Χασμώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, qui frequenter oscitat. A χάσμα.

Χασμωδία, ας, ἡ, oscitantia; (2) χασμωδίαι, hiatus in versibus, seu consuetudo hiatus in versus admittendi. Ab eod.

Χασσάμενον, acc. sing. aor. 1. part. med. *Poet.* pro χασάμενον, a χάζω, recedo.

Χασώμεσθα, recedamus, 1. plur. aor. 1. conj. med. *Dor.* pro χασώμεθα, a verbo eod.

Χατέουσιν, indigentibus, dat. pl. part. præs. act. cum ν ἐφελκ· a χατέω.

Χατέρων, et aliorum, gen. pl. *Dor.* et *Att.* pro ϗ ἑτέρων, ab ἕτερος.

Χατεύω, idem quod

ΧΑΤΕ'Ω, ῶ, egeo, indigeo; (2) desidero, cupio, percupio, *Od.* 15, 375. *Il.* 3, 48. Hinc

Χατίζω, idem. Οὐ σὺ χατίζων, δεῦρ' ἄναξ στρατηλατεῖ, *Eur. Herac.* 465. *Il.* 18, 392.

Χατὶς, ίδος, ἡ, indigentia seu usus, (2) desiderium, cupiditas. A χατέω.

Χάτος, εος, τὸ, idem.

Χαυλιόδους, οντος, ὁ ϗ ἡ, exsertos dentes habens; (2) ipse dens exsertus: [illegible]. Ex χαλάω et ὀδούς.

Χαυλιόδων, ὁ, idem et ab eod.

Χαύναξ, ακος, ὁ, homo tumida et inani inflatus superbia. A χαῦνος. Unde

Χαυνιάζω, decipio, in errorem induco.

Χαυνολόγος, ὁ, qui χαύνως loquitur, futilis, levis, *Steph.*

Χαυνοποιὸς, ὁ, inani ac tumida inflans superbia, seu de homine qui facit ea quæ χαῦνα sunt, *Steph.*

Χαυνοπολίτης, ὁ, civis elatus, et stulta superbia inflatus, *Ar.*

Χαυνόπρωκτος, ὁ, exoletus, pathicus.

ΧΑΥ͂ΝΟΣ, η, ον, laxus, fungosus, mollis; (2) inflatus, tumidus, superbus; (3) futilis, levis, negligens. *Nic. Th.* 897. Hinc

Χαυνότης, ητος, ἡ, fungositas, laxitas; (2) levitas; (3) stolida et inanis superbia. Θρύψεως διάπλεος ϗ χαυνότητος, *Plut.*

Χαυνόω, ῶ, f. ώσω, laxum fungosumque reddo, laxo et aperio. *Gl. V.* laxo, lento; (2) inflo, stolide superbum reddo. (2) αἵ μοι λέγουσαι τούσδ' ἐχαύνωσαν λόγους, *Eurip. Andr.* 932.

Χαύνως, *adv.* laxe. A χαῦνος.

Χαύνωσις, εως, ἡ, laxatio, laxitas, *Gl. V.*

Χαυνωτικὸς, ἡ, ὸν, vim habens laxandi. A χαυνόω.

Χαυῶνας, placentas, *Jerem.* 7, 18. legitur et καυῶνας.

ΧΑ'Ω, hio; (2) vacuus sum; (3) capio, *R.*

Χέαι, *fudisse*, a. 1. inf. act. pro χεῦσαι, a χέω.

Χέασθαι, *fundere*, aor. 1. med. inf. verbi χέω. Χοὰς χέασθαι, *Soph. Œd. Col.* 477.

Χεδροπὰ, ῶν, τὰ, legumina. A χέδροψ.

Χεδροπώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, leguminibus similis. A

ΧΕ'ΔΡΟΨ, οπος, ὁ, legumen, *Gl. V.*

Χέει, 3. sing. præs. ind. act. verbi χέω.

Χεζανάγκη, ἡ, emplastrum seu unguentum; quicquid affert cacandi necessitatem, *Gorr.*

Χεζητιάω, idem quod χεσείω.

ΧΕ'ΖΩ, f. έσω, caco, ventris onus depono; p. med. κέχοδα· κεχεσμένος, perf. pass. part.

Χειὰ, ᾶς, ἡ, sive χειὴ, ῆς, ἡ, latibulum serpentis; *inpr.* in hiatu terræ, *Il.* 22, 93. Λέγεται δὲ κυρίως χειὰ ἡ καταδύσις τοῦ ὄφεως, *Moschopul.* περὶ σχεδῶν, 149. A χέω.

Χειλάριον, ου, τὸ, labellum, *Gl. V.* Dim. a χεῖλος.

Χείλεσιν, dat. plur. cum ν, a χεῖλος.

Χειλεύω, fut. εύσω, idem quod χειλόω.

Χειλοποτέω, avide bibo, ut labia proluantur, *pleno se proluit auro*, Virg. Ἡ τρὶς ἐρίξης εἶδον ἄκρητον χειλοποτεῖν κύλικα, *Antholog.* 329, pessime interpres *pitissare*.

ΧΕΙ͂ΛΟΣ, εος, τὸ, labrum, labium; (2) sermo; (3) littus seu ora maris. Hinc

Χειλοστρόφιον, ου, τὸ, instrumentum quo labra torquent, *Synes.*

Χειλόω, ῶ, fut. ώσω, labro circumdo, labrum in ambitum duco.

Χείλων, ωνος, ὁ, labeo; (2) piscis.

Χειλωτὴρ, pro χιλωτὴρ, *Hes.*

ΧΕΙ͂ΜΑ, ατος, τὸ, hiems, tempestas.

Χειμαδεύω, fut. εύσω, hiemo, hiemem traduco. A χειμάς.

Χειμάδιον, ου, τὸ, hibernaculum; χειμάδια, hiberna, *Gl. V.* Ab eod.

Χειμάδιος, ου, ὁ ϗ ἡ, hibernus, ad hibernandum accommodus. Ab eod.

Χειμάζω, fut. άσω, hiberno, hiemo, hiemem traduco; (2) tempestate jacto seu vexo; (3) molestia afficio; χειμάζομαι, tempestate agitor; χειμασθεὶς, agitatus tempestate, part. a. 1. pass. Χειμάζω δ' ἐν κοίλαις ἄντροις, *Aristoph. Av.* 1102. Ἄλλη δ' [illegible], *Eurip. Hipp.* 319. [illegible] χειμάζεται, *Id. Ion.* 1001. [illegible] αἷς ἐχειμάσθην τότε, *Soph. Antig.* 397. A χεῖμα. Unde

Χειμαίνω, hiemo, sævio, *de tempestate*; (2) fluctuare facio; χειμαίνεσθαι, fluctuare. Ἐν πυρὶ δὲ δρυΐνῳ χορία ζεῖ, ἐν πυρὶ δ' αὖαι φαγοὶ χειμαίνοντος, *Theocr.* 9, 20. Φόβῳ δ' οὐ κεχείμανται φρένες, *Pind. Pyth.* 9, 57.

Χειμάμυνα, ης, ἡ, hiemis injuriam arcens; (2) lana crassior. Ex ἀμύνω.

Χείμαρος, ου, ὁ, paxillus seu clavus ligneus sub carina, in foramine quodam fixus, quo exempto defluit aqua in sentina collecta ex pluviis, vel quam rimæ receperint. Ex χεῖμα et ῥέω. Unde

Χείμαῤῥος, et χειμάῤῥους, ου, ὁ, torrens. Hinc

Χειμάῤῥω, gen. sing. *Dor.* pro χειμάῤῥου.

Χειμαῤῥώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, torrenti similis.

Χειμὰς, άδος, ἡ, tempus hibernum, hiems. A χεῖμα.

Χειμασία, ας, ἡ, hiematio, hiemis traductio; (2) procella, tempestas. A χειμάζω.

Χειμασκέω, ῶ, fut. ήσω, hibernis exercitationibus occupor, hieme exerceor. Ex ἀσκέω.

Χείμαστρον, ου, τὸ, vestis hiemalis. A χειμάζω.

Χειματίζω, tempestate jacto seu vexo. A χεῖμα. Unde

Χειμάω, ῶ, frigore hiberno infestor.

Χειμεθλιάω, ῶ, sum perniosus. A

Χείμεθλον, ου, τὸ, pernio, morbus a frigore. Ex χεῖμα et θλάω.

Χειμερίζω, hiberno, hiemem traduco. A χειμέριος.

Χειμερινὸς, ἡ, ὸν, hiemalis, hibernus; χειμερινὴ τροπὴ, bruma, *Gl. V.* A χεῖμα.

Χειμέριος, ου, ὁ ϗ ἡ, et χειμέριος, ία, ιον, tempestuosus: dicitur et de animi perturbationibus. Ἀλύοντα χειμερίῳ λύπᾳ, *Soph. Phil.* 1193. Ab eod.

Χειμέτλη, ης, ἡ· vide χείμεθλον.

Χειμετλιάω, pernionibus laboro, manus pedesve hiberno frigore exulceratos habeo. A

Χείμετλον, ου, τὸ, idem quod χείμεθλον.

Χειμέω, ῶ, idem quod χειμάω.

Χειμὴν, ἡ, hybernum frigus, vel *simpl.* frigus, *Gal.*

Χειμοθνὴς, ῆτος, ὁ, hiemali frigore enectus. Ex χεῖμα et θνήσκω.

Χειμοσπορέω, ῶ, fut. ήσω, hieme semino. A

Χειμόσπορος, ου, ὁ ϗ ἡ, hieme satus; χειμοσπόρος, hieme sementem faciens. Ex χεῖμα et σπείρω.

Χειμοφυγέω, ῶ, hiemem vito seu fugio, *Suicer.* Ex χεῖμα et φεύγω.

Χειμὼν, ῶνος, ὁ, hiems, bruma, *Ph.* (2) tempestas, *Ph.* A χεῖμα.

Χειμωνοτύπος, ον. hibernus, vehemens, de vento.

Χεῖος, ου, ὁ, prodigus, *R.* A χέω.

Χείουσι, *fundunt*, 3. plur. præs. ind. act. *Poet.* pro χέουσι.

ΧΕΙ'Ρ, χειρὸς, ἡ, manus, palma, in elephantis proboscis, in aliis pedes anteriores, quibus res arripere et comprehendere solent; (2) scriptura, chirographum; (3) opes, copiæ, exercitus; (4) in janua, βαλανός· (5) χεῖρες, de pugnantibus, ut ἐν χερσὶν ἀπέκτεινε, in prælio interfecit; ἐν χερσὶν εἶναι, pugnare; ἰέναι ἐς χεῖρας, in prælium ire, prælium committere; χειρῶν νόμῳ, in acie; ἐκ χειρὸς, vi, in prælio; (6) διὰ χειρὸς ἔχειν vel χειρῶν, manu, manibus tenere; sed sæpius, studiose tractare, curare, administrare. Τά τε τῶν ξυμμάχων διὰ χειρὸς ἔχειν, *Thucyd.* 2, 13. (Οἱ Ῥόδιοι τὰς ναῦς διὰ χειρὸς εἶχον; *Appian. P.*) est, (1) in manu; (2) in potestate; (3) vi, violenter; (4) parata pecunia; (5) ἐν χερσὶ dicuntur et præsentia, *Ern.* Ἐκ χειρὸς, cominus, *Arr. Hist. Alex.* 4, 24; 7, 10.

Χειράγρα, ας, ἡ, chiragra, morbus articularis, qui manus velut captas et irretitas tenet. Ex χεὶρ et ἄγρα.

Χειραγωγέω, manu duco, ut cæcum. *Aristotel.* dixit de eo qui instrumenta [illegible]

Χειραγωγία, ας, ἡ, actio ducendi manu. A

Χειραγωγὸς, οῦ, ὁ, qui manuducit; deductor seu dux.

Χειραλειπτέω, manus ungo; vel me exerceo, *Suid.*

Χειραπτάζω, fut. άσω, manibus attingo seu tracto. Χειραπτάζοντες θάπτουσι, *Herodot.* 2, 90. Ex χεὶρ et ἅπτω.

Χειρὰς, άδος, ἡ, fissura in manibus; (2) fissura in pedibus. A χείρ.

Χειράφετος, manumissus, emancipatus, *Suid.*

Χειραψία, ας, ἡ, tactio manu; (2) levis frictio, quæ fit suspensa manu; (3) pugna; (4) lucta, *Plut. in Apophth.* Ex ἅπτω.

Χειροθεσία, ἡ, impositio manuum, ritus Judaicus et Christianus. Ab τίθημι.

Χειρόεργον, ου, τὸ, opus manuum, labor.

Χείρεσσιν, dat. plur. *Ion.* et *Poet.* cum ν, a χείρ.

Χειριάω, ῶ, laboro manuum fissura; (2) laboro chiragra; (3) doleo ex labore; (4) laboro fissura pedum. A χειράς.

Χειρίδιον, τὸ, Dim. a χειρὶς, parva manica, vel a χείρ, parva manus, *Steph.*

Χειριδωτὸς, οῦ, ὁ, ut χειριδωτὸς χιτὼν, tunica manicata, vel manuleata. A χειρίς.

Χειρίζω, f. ίσω, manu tracto; (2) manibus administro, tracto, gero. Ταῦτα χειρίζεται διὰ τῆς συγκλήτου, *Polyb.* A χείρ.

Χείριξις, ἡ, idem quod χειρουργία, *Hipp.*

Χείριος, α, ον, idem quod ὑποχείριος, *Eur.*

Χειρὶς, ίδος, ἡ, manica, manus involucrum seu integumentum. A χείρ.

Χείρισμα, ατος, τὸ, et χειρισμὸς, οῦ, ὁ, manus tractatio, quum medicus in parte adfecta aliquid agit; (2) administratio; (3) dispositio in oratione, item artificium. A χειρίζω.

Χειρίσοφος, ου, ὁ ϗ ἡ· vide χειρόσοφος.

Χειρίστην, pessimam, acc. sing. f. g. a χείριστος.

Χειριστὴς, οῦ, ὁ, dispensator, œconomus, administrator; procurator. A χειρίζω.

Χείριστος, η, ον, deterrimus, *Gl. V.* A χείρων.

Χειροβαλίστρα, ας, ἡ, falarica. Ex βάλλω.

Χειροβάναυσος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui caminum incendit ad facienda opera, opifex sedentarius.

Χειροβαρὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, pondere suo manum gravans, ponderosus. Ex βάρος.

Χειρόβιος, ου, et χειροβίωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, manibus i. e. manuum labore vivens. Ex βίος, vel βιωτός.

Χειροβλημάομαι, manibus leviter premo et contrecto mammas, *Luc.*

Χειροβλήματα, vel -βλητα, τὰ, manipuli, *Suid.*

Χειροβολέω, manu jacio. Ex χεὶρ et βάλλω.

Χειρόβολον, vel χερόβολον, τὸ, manipulus, *Tzet.*

Χειροβοσκὸς, ὁ, ἡ, idem quod χειρόβιος.

Χειροβρὼς, ῶτος, ὁ, manum atterens. A βιβρώσκω.

Χειρογάστωρ, ορος, ὁ ϗ ἡ, cui manuum labor ventri alimentum suppeditat, qui manuum labore vivit. Ex χεὶρ et γαστήρ.

Χειρογονία, ἡ, Proserpinæ cognomentum, *Hes.*

Χειρογραφέω, ῶ, chirographo caveo vel promitto, aliquid mea manu scribo. A

Χειρόγραφον, ου, τὸ, chirographum, cautio manu alicujus scripta. Ex χεὶρ et γράφω.

Χειροδάικτος, ου, ὁ ϗ ἡ, manu seu manibus cæsus, i. e. interfectus. Χειροδάικτα σφάγι' αἱμοβαφῆ, *Soph. Aj.* 218. Ex χεὶρ et δαΐζω.

Χειροδεικτέω, ῶ, fut. ήσω, manu ostendo. A

Χειρόδεικτος, ου, ὁ ϗ ἡ, manu ostensus, manifestus, *Soph. Œd. Tyr.* 901. Ex χεὶρ et δείκνυμι.

Χειρίδισμος, ου, ὁ, manica, copula, *Gl. V.*

Χειριδωτὸς, ὁ ϗ ἡ, manuleatus, ad manum usque pertinens; de tunica, *Jos.*

Χειροδίκης, ου, ὁ, qu. dic. cujus jus est in manibus, *i. e.* manuum robore, qui jus robore suo seu potentia sua metitur. Ex χεὶρ et δίκη.

Χειροδόσιον, ου, τὸ, manupretium, *Gl. V.* Ex χεὶρ et δόσις.

Χειρόδοτος, ου, ὁ ϗ ἡ, manu datus, vel in manum; (2) qui sine usura datur. Ex χεὶρ et δίδωμι.

Χειροδράκων, οντος, ἡ, epith. Furiæ, quia flagellum e serpentibus tortum gerit. Χειροδράκοντες, χρῶτα κελαιναὶ, *Eurip. Electr.* 1344.

Χειροδρόπος, ὁ ϗ ἡ, qui, vel quæ, manu colligit, *Nic. Th.* 652.

Χειροεργάτης, idem quod χειρουργὸς, *Hes.*

Χειροήθης, εος, ὁ ϗ ἡ, tractabilis, mansuetus, cicur. Χειροήθεις ὄφεις, *Plut. in Alex.* 2. Ex χεὶρ et ἦθος.

Χειροθεσία, ας, ἡ, manuum impositio. *Ph* gestus, rei tractatio, quæ fit manu, v. gr. instrumenti musici. Ex χεὶρ et θέσις.

Χειροθετέω, ῶ, f. ήσω, manus impono; (2) manu tracto. Ex χεὶρ et τίθημι.

Χειροθήκη, ἡ, chirotheca, qu. dic. manus repositorium, *Steph.*

Χειροκαλαβίσκος, saltationis quoddam genus, *Cam. Poll.*

Χειρόκμητος, ου, ὁ ϗ ἡ, manu laboratus, vel elaboratus; (2) manu factus. A κάμνω.

Χειροκοπείσθω, 3. sing. præs. imperat. pass. *contr.* pro χειροκοπεέσθω, a χειροκοπέω.

Χειροκοπέω, ῶ, fut. ήσω, manum abscindo vel amputo. A κόπτω.

Χειροκρασία, ας, ἡ, manuum consertio. A κρᾶσις, *mixtio.*

Χειροκρατία, ας, ἡ, manuum vis seu potestas, (2) potentia quæ usurpatur ab iis qui viribus plus pollent. Οὐκέτι πολιτείαν, ἀλλὰ χειροκρατίαν ϗ βίαν, *Appian.* A κράτος. Hinc

Χειροκρατικὸς, ἡ, ὸν, ad χειροκρατίαν pertinens; (2) qualis est χειροκρατίαν exercentium.

Χειρόκτυπος, ον, manu strepens, de musico, citharam v. gr. pulsante.

Χειρολαβὶς, ίδος, ἡ, stivæ pars curva, cui manum inserit arator. Ex λαμβάνω.

Χειρόμακτρον, ου, τὸ, qu. dic. manuum abstersorium, linteolum ad abstergendas manus, mantile, mappa. A μάσσω.

Χειρομαντεία, ας, ἡ, divinatio ex inspectione manuum.

Χειρομάντης, ου, ὁ, idem quod

Χειρόμαντις, εως, ὁ ϗ ἡ, ex manuum inspectione divinans.

Χειρομάχος, ου, ὁ ϗ ἡ, manibus pugnans. A χεὶρ et μάχη.

Χειρομύλη, ἡ, idem quod χειρομύλων, *Xen.*

Χειρόμυλον, ου, τὸ, mola manuaria. Ex χεὶρ et μύλη.

Χειρομύλων, ωνος, ἡ, idem et ex iisd.

Χειρόνιπτρον, ου, τὸ, pelvis in qua manus abluuntur; pelluvium, *Gl. V.* (2) manuum ablutio seu lotio. A νίπτρον.

Χειρονομέω, ῶ, f. ήσω, manus certa lege motito, concinnos gestus edo. *Gl. V.* gesticulor.

Χειρονομία, ας, ἡ, gesticulatio; (2) saltatio pantomimica; (3) pugna quæ fit cominus. (2) τῆς κατὰ συστάδην χειρονομίας ἐπιστήμονες, *Heliod.* 9.

Χειρονομικὸς, ἡ, ὸν, ad chironomiam pertinens, *Steph.*

Χειρονόμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui certa lege manus motitat, gesticulator. A νόμος.

Χειρόνως, *adv.* deterius. A χείρων.

Χειροπέδη, ης, ἡ, manuum vinculum.

Χειροπέδιον, ου, τὸ, manica ferrea.

Χειρόπληκτος· vide χειρόπληκτος, *Soph.*

Χειροπληθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, manum implens, tam magnus multusque ut manum impleat. *Gl. V.* corpulentus; χειροπληθεῖς, manuplctium. A πλῆθω.

Χειροπληθιαῖος, ὁ, ἡ, idem.

Χειροποιέομαι, οῦμαι, manu facio. Αὐτὴ πρὸς αὐτῆς, χειροποιεῖται τάδε, *Soph. Trach.* 907.

Χειροποίητος, ου, ὁ ϗ ἡ, manu factus, artificio humano factus aut structus. *Gl. V.* χειροποιητὸς, manufactus. A præc.

Χειροποιήτως, *adv.* manus artificio, opera humana.

Χειροπόνητος, ου, ὁ ϗ ἡ, manu elaboratus.

Χειροπονία, ας, ἡ, festum opificum. A πόνος.

Χειρόπους, οδος, ὁ, ἡ, qui χειρὰς in pedibus habet.

Χειροσιδήριον, τὸ, manus ferrea, *Thuc.*

Χειροσκοπικὸς, ἡ, ὸν, ad chiroscopi artem pertinens. A

Χειροσκόπος, ου, ὁ ϗ ἡ, manus seu manuum inspector, ut ex iis divinationem instituat.

Χειρόσοφος, ου, ὁ ϗ ἡ, qu. dic. manu sapiens, gesticulator, artifex inpr. scenicus.

Χειροτένων, οντος, ὁ ϗ ἡ, qui manibus est nervosis.

Χειρότερος, α, ον, deterior. *Vox Poet.*

Χειρότευκτος, ον, manu factus. A τεύχω.

Χειροτεχνέω, ῶ, fut. ήσω, manu artem aliquam conficio, opifex sum. A χειροτέχνης. Hinc

Χειροτέχνημα, ατος, τὸ, opus manu factum.

Χειροτέχνης, ου, ὁ, opifex. Τίς ὁ χειροτέχνης ἰατορίας, *Soph. Trach.* 1001. A χ. et τέχνη.

Χειροτεχνία, ας, ἡ, opificium, artificium manu factum. Ex iisd.

Χειροτεχνικὸς, chirurgicus, vel ipse artifex, *Ar.*

Χειροτεχνικῶς, manus artificio, vel more eorum qui manu opera conficiunt.

Χειροτεχνῶς, idem, *Steph.*

Χειρότμητος, ου, ὁ ϗ ἡ, manibus excisus.

Χειροτονέω, ῶ, fut. ήσω, manum protendo et attollo, per suffragia creo, protensa manu eligo. *Ph.* χειροτονεῖ, nuncupat, creat; χειροτονῆσαι, creare, *Ph.* aor. 1. inf. act. χειροτονηθεὶς, designatus, *Ph.* aor. 1. part. pass. ἐχειροτόνουν, creabant, *Ph.* imperf. act. κεχειροτονημένος, designatus, *Ph.* p. part. pass Εἰ τοῦτό γ' ἐχειροτόνησαν οἱ θεοὶ, *Aristoph. Av.* 1577. Ἐχειροτόνησαν γάρ με, *Id. Ach.* 604. A τείνω.

Χειροτονητέον, porrigendæ sunt manus, *Ar.*

Χειροτονητὴς, οῦ, ὁ, creator. *Gl. V.* qui designat. A χειροτονέω. Unde

Χειροτονητὸς, ἡ, ὸν, suffragiis creatus et constitutus.

Χειροτονία, ας, ἡ, creatio, ordinatio; (2) suffragium, *Ph.*

Χειροτόνος, seu χειρότονος, ὁ ϗ ἡ, epith. precum quæ sublatis manibus fiunt. A τείνω.

Χειροτριβέω, ῶ, f. ήσω, manu frico. *Ph.* χειροτριβεῖ, ruspinat. Ex χεὶρ et τρίβω.

Χειροτριβία, ἡ, exercitatio, *Hipp.*

Χειροῦν, præs. inf. act *contr.* pro χειρόειν, a χειρόω.

Χειρουργέω, ῶ, fut. ήσω, manibus operor seu opus facio, operor. A χειρουργός. Hinc

Χειρούργημα, ατος, τὸ, opus manu factum, opificium.

Χειρουργία, ας, ἡ, actio vel operatio quæ fit manibus. Ab eod. Hinc

Χειρουργικὸς, ἡ, ὸν, qui in manuum opere versatur, *i. e.* qui manu exercetur, seu qui manus opera indiget; (2) chirurgicus, ad chirurgum pertinens. Hinc ἡ χειρουργικὴ, ῆς, sc. τέχνη, chirurgia; ars sive scientia chirurgi.

Χειρουργικῶς, *adv.* arte chirurgica.

Χειρουργὸς, οῦ, ὁ, qui manu operatur; (2) chirurgus, qui manus medicas alicui adfert. Ex ἔργον.

Χειρόχωλος, ου, ὁ ϗ ἡ, manu debilis seu mancus.

Χειρόω, ῶ, et χειρόομαι, οῦμαι, manuum viribus supero, vel manibus superatum capio, in potestatem redigo, subigo, domo; (2) tracto. Δάμαρτα τὴν ἐμὴν χειρώσομαι Ἑλένην, *Eurip. Tro.* 862. Τῷ καλλίνικῳ τῷδ' ὅπλῳ χειρώσομαι, *Id. Her. Fur.* 573. Ἀφράστῳ τῆδε χειρωθεὶς πέδῃ, *Soph. Trach.* 1074. Ὡς ἐχειρώθησαν ὑπὸ Δαρείου, *Xen.* Τόξοισιν Ἀταλάντην κάπρον χειρουμένην Αἰτωλόν, (*active*,) *Eur. Phœn.* 1115. ὤμωξα κἀγὼ πρὸς τέκνων χειρουμένης, (*passive*,) *Id. Elect.* 1168. A χεὶρ.

Χειρύδριον, et χειρίδριον, τὸ. Dim. A χεὶρ.

Χείρω, nom. pl. n. g. *Att.* et *Ion.* pro χείρονα, a χείρων, pejor.

Χείρωμα, τὸ, quicquid manu fit vel factum est, ut cædes, &c. A χειρόω.

Χείρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, pejor, deterior. *Comp.* a κακός.

Χείρων, ονος, ὁ, Chiron, Centaurus.

Χειρωνάκτης, ου, ὁ, idem quod χειρώναξ.

Χειρωνακτικὸς, ἡ, ὸν, opificialis. A

Χειρῶναξ, ακτος, ὁ, opifex, operarius. Ex χεὶρ et ἄναξ. Hinc

Χειρωναξία, ας, ἡ, opificium, *Æsch. Pr.* 44.

Χειρωνάξιον, τὸ, vectical quod exigebatur viritim a vulgo, *Aristot.*

Χειρώνειον, ου, τὸ, sive χειρωνὰς, άδος, ἡ, centaurium magnum. A χείρων.

Χειρώνειον, ἕλκος, seu χειρώνιον, ulcus malignum Chirone eximio medico opus habens, *Diosc.*

Χειρώσασθαι, aor. 1. inf. med. verbi χειρόω.

Χείρωσις, ἡ, subjugatio, subactio, *Steph.* A χειρόω.

Χειρωτικὸς, ἡ, ὸν, in potestatem redigens, vim redigendi in potestatem habens; ἡ χειρωτικὴ, *ap. Plat.* ars augendæ rei familiaris, quæ fit, v. gr. præda, &c.

Χειρωτὸς, ὁ, qui subjugari seu capi possit. Ab eod.

Χείσεται, 3. sing. f. 1. ind. med. verbi

Χείω, fut. χείσομαι, capio, capax sum; (2) fundo. *Od.* 18, 17. pro χέω.

Χέλειον, τὸ, tegmen, seu operimentum testudinis, testa, *Nic.*

Χελεὺς, idem quod χέλυς, *Hes.*

Χελιδόνειος, ου, ὁ ϗ ἡ, hirundineus. A χελιδών. Unde

Χελιδονεὺς, έως, ὁ, pl. χελιδονεῖς, pulli hirundinum.

Χελιδόνιας, ου, ὁ, idem cum χελιδόνιος, nomen piscis et venti, *Ath.*

Χελιδονιδεῖς, hirundinum pulli, *Eust.*

Χελιδονίζω, fut. ίσω, hirundines imitor garrulitate; (2) barbare loquor; (3) hirundini stipem colligo, circumeundo oppidanorum ædes et cantilenam quamdam canendo de hirundinis adventu.

Χελιδόνιον, ου, τὸ, *Dioscor.* 2, 214. Chelidonia. *Plin.* 25, 50, 8. Hirundinaria. *Gaza* 7, 14. Chelidonium, herba, *Theophr.* A χελιδών. *Angl.* CELANDINE, seu SWALLOW-WORT; *Nic. Ther.* 857. *Plin.* (2) gemmæ genus.

Χελιδόνιος, ία, ιον, vel χελιδόνιος, ου, ὁ ϗ ἡ, hirundininus, hirundinarius. Ab eod.

Χελιδόνισμα, τὸ, cantilena quam canunt οἱ χελιδονίζοντες.

Χελιδονισμὸς, ὁ, ipsa circuitio et collectio stipis, *Steph.*

Χελιδονιστὴς, οῦ, ὁ, qui hirundini stipem colligit. A χελιδονίζω.

Χελιδὼ, όος, ἡ, idem quod χελιδὼν, *Hes.*

ΧΕΛΙΔΩ´Ν, όνος, ἡ, hirundo; (2) piscis polypo similis; (3) cavum in ungula equorum.

Χελίζω, no, navigo, *V. L.*

Χέλισκον, τὸ, catinus, *Erot. ex Hipp.*

Χελλάρης, nomen piscis, *Æl.*

Χελύειν, tussire, *Hes.*

Χελύδρος, ου, ὁ, testudo marina seu aquatica. Ex χέλυς et ὕδωρ.

Χελύκλονος, lyræ modo sonans.

Χελυνάζειν, irridere, *Hes.*

Χελυνίδης, ὁ, magnum et crassum habens labrum, *Steph.*

Χελυνοίδης, idem, *Eust.*

Χελύνιον, ου, τὸ, et χελύνη, ἡ, labrum, labium. A χεῖλος.

Χέλυον· vide χέλειον.

ΧΕ´ΛΥΣ, υος, ἡ, testudo, animal durissimæ testæ; (2) testudo, *i. e.* instrumentum musicum; (3) pectus, quia testudini simile. Hinc

Χελύσκιον, ου, τὸ, sicca tussicula, *Hipp.*

Χέλυσμα, ατος, τὸ, assamentum, quod postremum clavis substernitur carinæ et adfigitur, ne atteratur frangaturve, quum navis subjicitur. A

Χελύσσω, χελύω, χελύσσομαι, expectoro, tussio, screo. Κλύδωνα χελύσσουσα, *Lycophr.* 727.

Ξηρὰ δ' ἐπιλίζων ὀλοῇ χελύσσεται ἄτῃ, *Nic. Al.* 81. *Vox Lacon.*

Χελὼν, mugilis quædam species, *Ath.* al. pro χελώνη.

Χελωνάριον, τὸ, Dim. a

Χελώνη, ης, ἡ, testudo; (2) testudo, *i. e.* continuata series scutorum, curvata in modum testudinis; (3) instrumentum bellicum quo veteres in expugnandis urbibus utebantur. A χέλυς. Hinc

Χελώνιον, vel χελώνειον, ου, τὸ, tegumentum testudinis; (2) convexa dorsi pars, seu pars gibbosa, quæ in scapulis prominet.

Χελωνιὰς, insecti genus, cantharis, *Hes.*

Χελώνιος, et

Χελωνίτης, testudinarius. Unde χελωνία, et χελωνῖτις, λίθος, *Plin.*

Χελωνὶς, ίδος, ἡ, musicum instrumentum, testudo; (2) limen ostii; (3) scabellum. Ab eod.

Χελωνοφάγος, ου, ὁ ϗ ἡ, testudines comedens.

Χέμετλον, pro χίμετλον, *Steph.*

Χέννιον, τὸ, avicula, coturnicis genus in Ægypto, *Athen.*

Χέουσαι, nom. pl. part. præs. act. f. g. v. χέω.

Χέραδος, τὸ, idem quod χέρας, *Hom.*

Χερὰς, άδος, ἡ, acervus parvorum lapidum, qui una tolli possunt; (2) colluvies mista cœno et lapidibus; *Il.* 21, 319. *Pind. Pyth.* 6, 13, ubi *Schol.* Χεράς ἐστιν ὁ μετὰ ἰλύος ϗ λίθων συρφετός. A χείρ.

Χερείονα, *pejora*, nom. pl. n. g. a χερείων, *Poet.* pro χείρων.

Χέρεσσιν, dat. pl. *Poet.* et cum ν, pro χερσὶ, a χείρ, *manus.*

Χέρηϊ, *pejori*, dat. sing. *Poet.* pro χερείονι, quod pro χείρονι, a χείρων.

Χεριαρᾶν, gen. pl. *Dor.* pro χεριαρῶν, a

Χεριάρας, ου, vel α, ὁ, qui aliquid manu aptat et compingit. *R.* Ex χεὶρ et ἄρω.

Χεριφυρὴς, έος, ὁ, ἡ, manu subactus. A φύρω.

Χέρμα, τὸ, lapis, telum missile, *V. L.*

Χερμάδιον, ου, τὸ, lapis missilis, qui manum implet. *Il.* 4, 518. et

Χερμὰς, άδος, ἡ, idem. A χείρ.

Χερμαστὴρ, ῆρος, ὁ, funda. A χερμάς.

Χέρνα, ης, ἡ, paupertas, quum quis victum manu quærit. A χεὶρ et νέω. (ab ant. χάρω, vel χέρω, qu. χέρινες, χέρινα. *Ern.*)

Χερνὴς, ῆτος, ὁ ϗ ἡ, manu victum quærens, manu se sustentans. Ab iisd.

Χερνήτης, ου, ὁ, idem, et ex iisdem.

Χέρνησος, idem quod χεῤῥόνησος, peninsula. Ἐνὶ πείρασι χερνήσοιο, *Apoll. Rhod.* 4, 1175.

Χερνητὴρ, ὁ, idem quod χερνήτης, *Man.*

Χερνητικὸς, ὴ, ὸν, pertinens ad χερνῆτας, vel qualis est eorum qui χερνῆτες, aut χερνῆται, dicuntur.

Χερνῆτις, ιδος, ἡ, manuum labore vivens.

Χερνίβιον, τὸ, idem quod χερόνιπτρον, *Ath.*

Χέρνιβον, ου, τὸ, malluvium, pelvis, *Il.* 24, 304. A χέρνιψ.

Χέρνιμμα, ατος, τὸ, manuum lotio. A

Χερνίπτω, fut. ψω, manus lavo; χερνίψαντο, a. 1. med. pro ἐχερνίψαντο. Χαίτην ἀμφὶ σὴν χερνίψομαι, *Eur. Iph. in Tau.* 623. A

Χέρνιψ, ιβος, ἡ, aqua qua abluuntur manus ante cibum; (2) lavacrum et ipsa manuum ablutio; (3) malluvium, aqua lustralis. Χέρνιβας νέμειν, aqua lustrali adspergere, *Soph. Œd. Tyr.* 240. quid sit χέρνιψ docebit *Athenæus* 9, 409. A νίπτω.

Χερνίψαντο, 3. pl. aor. 1. ind. med. *Il.* 1, 449.

Χερόβολον· vide χειρόβολον.

Χεροκένως, *adv.* vacuis manibus, sine munere. Ex χεὶρ et κενός.

Χερόπληκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, ictus manu impactus. Χερόπληκτοι δοῦποι, *Soph. Aj.* 637. A πλήσσω.

Χερὸς, *manus*, gen. sing. *Poet.* pro χειρὸς, a χείρ.

Χεῤῥονησιάζω, figuram gero Cherronesi seu peninsulæ. A χεῤῥόνησος. Unde

Χεῤῥονησίζω, sive χερσονησίζω, fut. ίσω, idem.

Χεῤῥονήσιος, ία, ιον, ad Cherronesum pertinens, vel ex Cherroneso oriundus.

Χεῤῥονησιτέω, ῶ, peninsulam refero. A

Χεῤῥονησίτης, ου, ὁ, idem quod χεῤῥονήσιος.

Χεῤῥονησιώτης, ου, ὁ, idem.

Χεῤῥονησιώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, peninsulæ similis, peninsulæ speciem habens.

Χεῤῥονησοειδὴς, vel χερσονησοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, Cherronesi seu Chersonesi figuram habens. Ex χεῤῥόνησος et εἶδος.

Χεῤῥόνησος, vel χερσόνησος, ου, ἡ, peninsula. Ex χέῤῥος, sive χέρσος, et νῆσος.

ΧΕ'ΡΡΟΣ, sive χέρσος, ου, ὁ ϗ ἡ, desertus, incultusque, asper; (2) *Subst.* solum desertum; (3) terra, solum, continens. Hinc

Χερσαῖος, αία, αῖον, terrestris.

Χερσεία, ἡ, locus incultus. A

Χερσεύω, fut. εύσω, in terram continentem vertor; (2) incultus sum, negligor. Ab eod.

Χερσὶν, *manibus*, dat. plur. cum ν, a χείρ.

Χερσινος, ίνη, ινον, idem quod χερσαῖος.

Χερσοειδὴς, ὲς, continenti similis.

Χερσόθεν, *adv.* a littore, a terra, a continenti. A χερσός.

Χέρσοθι, *adv.* in terra, in continenti.

Χερσομανέω, ῶ, valde desertus et incultus fio, silvesco; (2) incultam naturam induo. A μαίνομαι.

Χέρσονδε, *adv.* in terram seu continentem.

Χέρσος γῆ, terra inculta, *Ph.* χέρσος τόπος, inculta terra, *Gl. V.* Χέρσους φθαρῆναι κἀγάμους ὑμᾶς χρεών, illocatas, steriles atque incultas virgines; *Soph. Œd. Tyr.* 1501.

Χερσόω, ῶ, fut. ώσω, desolo, efficio ut terra fiat inculta et deserta; (2) terram continentem efficio; χερσοῦται, desolatur, exsiccatur, sterilescit; (2) fit continens terra. Σαλεύσει αὐτοὺς ἐκ θεμελίων ϗ ἕως ἐσχάτου χερσωθήσονται, *Sap.* 4, 19

Χέρσυδρος, ου, ὁ, coluber, *Ph.* boa, *Gl. V.* Ex χέρσος et ὕδρα, *hydra.*

Χερσώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, incultus; ut χερσώδεις τόποι, dumosa loca, *Ph.* χερσῶδες, dumosum, *Ph.* A χέρσος.

Χεσείω, cacaturio. A χέζω.

Χευάντων, gen. pl. aor. 1. part. act. *Att.* pro 3. pl. aor. 1. imperat. act. χευάτωσαν, v. χέω.

Χεῦεν, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* et cum ν, pro ἔχευε, a verbo eod.

Χεῦμα, ατος, τὸ, quod fusum, effusum, aut diffusum fluit, flumen. *Gl. V.* unda, fluentum; (2) libamen; (3) vas escarium, discus. *Il.* 23, 561. A χεύω.

Χεύωσι, 3. pl. aor. 1. conj. act. verbi χέω.

Χεύω, fundo. Δάκρυσι χεύω, *Eur. Elec.* 192. *Il.* 7, 336. A

Χέω, capio; unde χείω.

ΧΕ'Ω, *proprie* hio; *unde* capax sum, capio; (2) fundo, effundo, diffundo; (3) liquefacio, liquo. Ἄσπετον χεύασα παμμιγῆ βοὴν, *Lycophr.* 5. Κρῆναί τ' ἀμβρόσιαι χέονται, *Eur. Hipp.* 751.

Χηλαργὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, qui est velocibus vel albis ungulis. Ex χηλὴ et ἀργός.

Χήλευμα, ατος, τὸ, instrumentum suentis aliquid; (2) ipsum opus textile vel sutile. A χηλεύω.

Χηλευτὸς, ὴ, ὸν, nexilis, plexilis, sutilis; (2) nexus, plexus, sutus. Ab eod.

Χηλεύω, fut. εύσω, suo, plecto, necto. A

ΧΗΛΗ', ῆς, ἡ, forfex cancrorum; (2) ungula bisulca et bipartita instar forficis cancri; *item* ungues avium, *ap. Poet.* (3) specillum bifurcum summa parte incisum, (pes caprinus, *P.*) (4) in sagitta γλυφίς· (5) moles procurrens in mare ad arcendum impetum aquæ; aggeres; *item* pilæ, ejusdem usus, *Ern.*

Χηλινὸς, ὴ, ὸν, plexus, textus. A

Χηλὸς, οῦ, ἡ, arca, seu arcula, capsula; *Il.* 16, 221. *Od.* 21, 51. A χέω, *capio.*

Χήλωμα, τὸ, idem quod χηλὴ, ἡ.

Χήμη, ης, ἡ, hiatus, oscitatio, quæ fit ore hiante; (2) ostrei genus. A χαίνω, seu χάω

Χήμωσις, εως, ἡ, adfectus albi in oculo, quum illud supra nigrum eminet. Quasi a χημόω, a χήμη.

ΧΗ'Ν, χηνὸς, ὁ ϗ ἡ, anser.

Χηναλώπηξ, εκος, ὁ, qu. dic. vulpanser, avis nomen, *Ph.* ganta. Ex χὴν et ἀλώπηξ.

Χήνειος, εία, ειον, anserinus. A χήν.

Χήνεος, έα, εον, idem et ab eod.

Χηνέλοπες, pro χηναλώπεκες, *Hes.*

Χηνέω, ῶ, irrideo, illudo, *proprie* ore hiante et in cachinnos resoluto, *Hes.*

Χήνημα, ατος, τὸ, illusio. A præc.

Χηνιδεὺς, έως, ὁ, pl. χηνιδεῖς, pulli anserini, quasi a χηνὶς, seu χηνίον. Dim. a χήν.

Χηνίζω, fut. ίσω, tibia cano.

Χηνίον, ου, τὸ, anserculus. Dim. a χήν.

Χήνιος, ία, ιον, anserinus. Ab eod.

Χηνίσκος, ου, ὁ, anserculus, plerumque is qui in puppi navis ad ornamentum effingebatur. Dim. ab eod.

Χηνοβοσκεῖον, ου, τὸ, locus in quo aluntur anseres. A χηνοβοσκός.

Χηνοβοσκία, ας, ἡ, anserum pastio. Ab eod.

Χηνοβόσκιον, ου, τὸ, grex anserum qui una pascuntur. A

Χηνοβοσκὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, anseres pascens seu alens. *Ph.* anserarius. Ex χὴν et βόσκω.

Χηνοβοτία, ἡ, idem quod χηνοβόσκιον, τὸ, *Plat. Bud.*

Χηνομεγέθης, εος, ὁ ϗ ἡ, anseris æqualis. Ex χὴν et μέγεθος.

Χηνόμυχον, et

Χηνόπους, herbarum genus, *Plin.* Nyctegreton.

Χηνοτροφεῖον, ου, τὸ, chors in qua aluntur anseres. Ex χὴν et τρέφω.

Χηνυστέω, ῶ, clamo, vociferor. A χήν.

Χηνύστρια, ας, ἡ, hiatus. Ab eod.

ΧΗ'Ρ, ρὸς, ὁ, echinus.

Χήρα, ας, ἡ, vidua. A χῆρος.

Χηράζω, fut. άσω, viduo, viduum vel viduam reddo; et χηράσκω, idem. Τὴν σὴν ἄλοχον οἰκτείρω, πάτερ ἄπαιδα χηράσκουσαν, *Eur. Ion.* 652. Ab eod.

Χηράμβης, viduarum domus, *Hes.*

Χηραμὶς, ίδος, ἡ, cavernula, latibulum parvum; (2) cava concha. A χηραμός.

Χηραμοδύτης, ου, ὁ, qui ferarum latibula subit. Ex χηραμὸς et δύω, *subeo.*

Χηραμόθεν, ex suis latibulis, *Orph.* A χηραμός.

ΧΗΡΑΜΟ'Σ, οῦ, ὁ ϗ ἡ, caverna, latibulum, lustrum ferarum, *Il.* 21, 495.

Χηράμων, ονος, ὁ, idem.

Χηράσκω, viduo; vid. χηράζω.

Χήρατο, *gavisus est*, aor. 1. med. verbi χαίρω. *Il.* 14, 270. *Apoll. Rhod.* 4, 1628.

Χηρεία, ας, ἡ, viduitas, vita vidua.

Χήρευσις, εως, ἡ, idem. A

Χηρεύω, fut. εύσω, viduus vel vidua sum, viduam vitam dego; (2) destituor, privor, careo, egeo; (3) viduo; (4) vagor solitarius. Καὶ ἐκάθισε Θημὰρ χηρεύουσα ἐν τῷ οἴκῳ Ἀβεσσαλὼμ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς, 2 *Sam.* 13, 20. (2) τὰ ἐγκώμια .... πάθους χηρεύει κατὰ τὸ πλεῖστον, affectu plerumque carent, *Longin.* 8. Ἀνδρῶν χηρεύει, viris caret, *i. e.* non habitatur, *Odyss.* 9, 124. (4) μέλεος μελέῳ ποδὶ χηρεύων, *Soph. Œd. Tyr.* 479. A χῆρος.

Χηρεῖος· vide χηρήϊος, *Ep.*

Χηρήϊος, ΐα, ϊον, viduus; (2) inordinatus.

ΧΗ͂ΡΟΣ, χήρα, χῆρον, viduus, orbus, indigens.

Χηροσύνη, ης, ἡ, viduitas. A χῆρος. Unde

Χηρόω, ῶ, fut. ώσω, viduo, viduam reddo, orbo, privo, *Il.* 5, 642. Ἄλις δὲ Πριάμου γαῖ' ἐχήρωσ' Ἑλλάδα, *Eur. Cyc.* 297.

Χήρωσε, 3. sing. aor. 1. indic. act. *Ion.* pro ἐχήρωσε, a verbo χηρόω, *desolo.*

Χήρωσις, εως, ἡ, viduitas, celibatus, orbatio, desolatio. A χηρόω.

Χηρωσταὶ, ῶν, οἱ, viduarum tutores; (2) qui propinquitate juncti generi et familiæ, hæredibus qui succedunt, ubi nulli legitimi et propinqui hæredes sunt, *Il.* 5, 158. Ab eod.

Χήτει, dat. sing. *contr.* pro χήτεϊ, a χῆτος.

Χητεία, ας, ἡ, indigentia, inopia. A χῆτις.

Χήτειος, ὁ, indigens, inopia laborans seu penuria, *Hom.* A

Χητεύω, pro χατεύω, *Steph.*

Χητίζω, indigeo, deficio. A χῆτις.

Χῆτις, εως, ἡ, vel χήτης, ητος, ἡ, indigentia, penuria, inopia. A χατέω.

Χῆτος, εος, τὸ, penuria, defectus; occurrit

χήτει, dat. Χήτει χαροποῖο σελήνης, *Aratus.* 11.. Χήτει χαλινοῦ ἡνιόχου, *Jul. Imp.*

Χητοσύνη, ης, ἡ, idem; (2) viduitas. A χῆτος.

Χθαμαλοπτήτης, ου, ὁ, humi volans, non multum a terra se attollens volatu. Ex χθαμαλὸς et ἵπταμαι.

Χθαμαλὸς, ἡ, ὸν, humilis, *Od.* 9, 25. A χαμαί. Hinc

Χθαμαλότης, ητος, ἡ, humilitas, *Ph.* A præc.

Χθαμαλόφρων, ὁ, humilia sapiens, *Apollin.*

Χθαμαλόω, ῶ, fut. ώσω, humilem reddo, solo æquo, complano. A χθαμαλός.

ΧΘΕ'Σ, *adv.* heri. Hinc ὁ, ἡ, τὸ, χθὲς, hesternus, a, um.

Χθεσινὸς, ἡ, ὸν, hesternus. A χθές.

Χθιζὰ, *adv.* heri. Ab eod.

Χθιζὸς, ἡ, ὸν, hesternus. *Il.* 1, 424. Ab eod.

Χθιζὸν, *adv.* pro χθὲς, *Hom.*

ΧΘΟ'Α, ἡ, idem quod χθὼν, al. pro. χρόα. al. χόα.

Χθόνιος, η, ον, terrenus, terreus. A præc.

Χθονήεις, εος, ὁ, ἡ, idem quod χθόνιος.

Χθονὶ, *terræ*, dat. sing. a χθών.

Χθονία, ἡ, Dea, *Eur.*

Χθονιαφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui in terram defertur. Ex χθόνιος et φέρω.

Χθονίοιο, gen. sing. *Ion.* pro χθονίου, a

Χθόνιος, ία, ιον, et χθόνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, terrenus, terrestris; (2) qui est alicujus regionis, indigena; (3) subterraneus; mortuus, ad mortuos pertinens; (4) infaustus; (5) sordidus, improbus. (1) χθόνιος ὄφις, serpens a terra genitus, *Apoll. Rhod.* 4, 1398. (3) χθόνιοι θεοὶ, dii inferi. Χθονία χάρις, mors grata. Ἐν οἷς γὰρ χάρις ἡ χθονία ξὺν γ' ἀπόκειται, πενθεῖν οὐ χρή, quibus mors exoptata evenit, *Soph. Œd. Col.* 1751. (2) τοιοῦτον αὐτοῖς Ἄρειον εὔβουλον πάγον ἐγὼ ξυνῄδη χθόνιον ὄνθ', ὃς οὐκ ἐᾷ... senatum indigenam, *Id. Ibid.* 947. A χθών.

Χθονόπαις, αιδος, ὁ καὶ ἡ, terræ filius aut filia, terrigena. Ex χθὼν et παῖς.

Χθονόπλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, terra fictus. Ex χθὼν et πλάσσω.

Χθονοστιβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, in terra calcatus vel depressus; (2) terrestris; *Soph. Œd. Tyr.* 309. Ex eod. et στίβος.

Χθονοτρεφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, terræ alumnus vel alumna. Ex eod. et τρέφομαι.

ΧΘΩ'Ν, χθονὸς, ἡ, terra, humus. *Ph.* tellus.

Χιὰ, ᾶς, ἡ, latebra. A χειά.

Χιάζω, fut. άσω, noto figura literæ X, quæ est nota vel versus aut loci spurii, vel alius vitii, &c. (2) decusso. *Gl. Vet.* χιάζειν, decussare. A χῖ litera.

Χιασμὸς, οῦ, ὁ, decussatio; (2) notatio loci in scriptore aliquo litera X. (3) Figura Gramm. cum duo verba respondentia duobus prioribus inverso ordine ponuntur, ut primum quarto, secundum tertio respondeat. A χιάζω. Unde

Χιαστὸς, ἡ, ὸν, decussationis formam habens.

ΧΙ'ΔΡΟΝ, ου, τὸ, *Plur.* χίδρα, ων, novella tritici grana.

Χιλεύω, fut. εύσω, sagino; (2) pascor, depascor. Ἀργοὶ ἵπποι χιλεύουσι, *Nic. Ther.* 635. A

Χιλὴ, ῆς, ἡ, materia esculenta. A χιλός.

Χίλια, ων, τὰ, mille.

Χιλιάκις, millies. A præc.

Χιλίανδρος, ον, mille hominibus constans.

Χιλιαρχέω, ῶ, fut. ήσω, mille viris seu militibus præsum; sum tribunus militaris. A χιλίαρχος.

Χιλιάρχης, ου, ὁ, qui mille viris præest, mille militum tribunus. Ex ἀρχή.

Χιλιαρχία, ας, ἡ, imperium in mille viros, præfectura mille virorum seu militum. *Ph.* tribunatus. A præc.

Χιλίαρχος, ου, ὁ, idem quod χιλιάρχης, *Ph.*

Χιλιὰς, άδος, ἡ, mille, numerus millenarius. A χίλιοι.

Χιλιασταὶ, ῶν, οἱ, millenarii, seu milliarii, qui Christum cum suis ante mundi abolitionem mille annos in his terris regnaturum credunt. A χιλιάς.

Χιλιέτης, ου, ὁ, et χιλιετὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui est mille annorum. Ex χίλιοι et ἔτος.

Χιλιετία, ἡ, mille anni, *Ar.*

Χιλιοδύναμος, herba mille virtutibus prædita, polemonia, *al.* philetæria, *Diosc. Plin.*

ΧΙ'ΛΙΟΙ, αι, α, mille.

Χιλιόκωμος, ου, ὁ καὶ ἡ, mille vicos seu pagos habens. E præc. et κώμη.

Χιλιόμβη, ης, ἡ, sacrificium ex mille bobus seu aliis animantibus. Ex χίλιοι et βοῦς.

Χιλιόναυς, mille instructus navibus, *Eur.*

Χιλιοναύσολος, classis mille navium, *Strab.*

Χιλιοναύτης, mille nautas habens, *Eur.*

Χιλιόπαλαι, *adv.* jamdudum, ante longum tempus.

Χιλιοπλάσιος, ία, ιον, millecuplex; (2) millies auctus.

Χιλιοπλασίως, *adv.* millies plures.

Χιλιόπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, millipeda, *Gl. V.*

Χιλιὸς, ἡ, ὸν, millesimus.

Χιλιοστὸς, ἡ, ὸν, millesimus.

Χιλιοστὺς, ύος, ἡ, millesima pars; (2) cohors millenaria, mille viri; millenarius numerus.

Χιλιοτάλαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, mille valens talenta, mille constans talentis. Ex χίλιοι et τάλαντον.

Χιλιόφορος, ου, ὁ καὶ ἡ, mille amphoras habens, epith. navis. Ex χίλιοι et φέρω.

Χιλιόω, mille drachmis mulcto. A χίλιοι.

Χιλιώρος, ου, ὁ, mille annorum tempus. Ex χίλιοι et ὥρα, *tempus.*

ΧΙΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, pabulum. *Gl. V.* farrago; *item* alii fructus quibus vescuntur homines; alimonia.

Χιλόω, ῶ, fut. ώσω, pasco, pabulum præbeo, *Xen.* A χιλός.

Χιλωτὴρ, ῆρος, ὁ, fiscella pabulo plena quæ equi capiti appenditur. A præc.

Χιμάδιος, et

Χιμάζω, χιμάω, pro χειμάδιος, *Hes.*

Χίμαιρα, ας, ἡ, capra, *Gl. V. In fabulis*, chimæra, monstrosa bestia. A χίμαρος.

Χιμαιροβάτης, ου, ὁ, qui capellas init; caprinis incedens pedibus, Panis epith., *Ar.*

Χιμαιροκτόνος, Chimæræ interfector. Χιμαιροκτόνον ἤγαγε φῶτα, *Oppian. Cyneget.* 1, 233.

Χιμαιροφόνος, ὁ καὶ ἡ, interfector Chimæræ.

Χίμαρος, ου, ὁ, caper, *Gl. V.*

Χιμάρους, acc. pl. *Dor.* pro χιμάρους, a præc.

Χιμέτλη, ἡ, idem quod χίμετλον, *Diosc.*

Χιμετλιάω· vide χειμετλιάω, *Steph.*

Χίμετλον, ου, τὸ, pernium, pernio, *Nicand. Ther.* 682.

Χιονόβλυστος, nive conspersus. Ἄλλως τε οὐδὲ χιονόβλυστα εἴη ἂν τὰ Αἰθιόπων ὄρεα ὑπὸ καύματος, *Arr. Ind.* 6, 7.

Χιόνεος, έα, εον, niveus, nivalis; (2) candidus in modum nivis. A χιών.

Χιονίζω, fut. ίσω, dealbo, niveo colore imbuo; (2) nivibus obruo, nive conspergo. *Gl. V.* χιονίζει, nivet; χιονιζόμενος, nivosus, *Gl. V.* Ab eod.

Χιονικὸς, ἡ, ὸν, niveus, *Gl. V.* Ab eod.

Χιόνινος, η, ον, idem, *Ern.*

Χιονόβας, αντος, ὁ, per nives gradiens. Ex χιὼν et βαίνω.

Χιονόβλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, nive obrutus, *Aristoph. Nub.* 269. Ex χιὼν et βλητός.

Χιονοβολέω, nivibus dejectis obruo. A

Χιονόβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui nives cœlitus mittit. Ex χιὼν et βάλλω.

Χιονόβοσκος, ον, a nive nutritus. Ex eod. et βόσκω.

Χιονοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, nivem referens; (2) niveus, candidus in modum nivis. Ex χιὼν et εἶδος.

Χιονέεις, idem quod χιονώδης, *Nic.*

Χιονοθρέμμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, qui nive nutritur et alitur; (2) nivosus. Χιονοθρέμμονας διαπέρασ' Ἰδαίων νυμφᾶν σκοπιάς, *Eurip. Hel.* 1339. Ex χιὼν et θρέμμα.

Χιονόκτυπος, ὁ καὶ ἡ, nive sparsus. Κυλλανίας χιονοκτύπου, *Soph. Aj.* 696.

Χιονόπτιλα, ἡ, candidos pedes habens, pulchra, epith. auroræ.

Χιονότροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui nivibus alitur, nivibus victitans. Ἀστέρων χιονοτρόφον ὄμμα, *Eurip. Phœn.* 809. Ex χιὼν et τρέφω.

Χιονόχροος, ον, qui nivei est coloris, niveus, *Ath.*

Χιονόχρως, ωτος, ὁ καὶ ἡ, niveus, candidus.

Χιονόω, ῶ, nivibus obruo, nive operio; (2) dealbo, niveo colore imbuo. A χιών.

Χιονώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, nivosus, nivalis, nivibus oppletus; (2) niveus, candidus in modum nivis, albus. Ab eod.

Χιονωτὸς, ἡ, ὸν, vel ὁ καὶ ἡ, nive obrutus, nivalis. Φύσιν χιονωτὸν ἀμείψας, *Nonn. P.* 4, 46. A χιονόω

Χιόων, ningens, nivem emittens, *Hesiod. V. L.*

Χιραλέος, ία, ίον, qui fissuras habet in manibus. A χιρὰς pro χειράς.

Χιράς· vide χειράς, *Eust.*

Χιρόπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, qui habet fissuras in pedibus. Ex χιρὰς et πούς.

ΧΙΤΩ'Ν, ῶνος, ὁ, tunica, subucula, *Ph.*

Χιτωνάριον, χιτωνισκάριον, τὸ, tunicula, *Ep. Steph.*

Χιτωνίζω, tunico, *Gl. V.* A χιτών.

Χιτώνιον, ου, τὸ, tunicula; (2) muliebris tunica. Dim. a χιτών.

Χιτωνίσκος, ου, ὁ, tunicula. *Gl. V.* interula, indusium. Ab eod.

Χιτωνοπώλης, ου, ὁ, sagarius. *Gl. V.* qui tunicas vendit.

Χιῶ, χαράσσω, induco, cancello, *Gl. V.* Ὁ δ' ἀπ' ἀρχῆς εἰς τέλος τὴν πᾶσαν κατεχίωσεν ἐκείνην τραγῳδίαν, *Tzetz. Chil.* 11, 36. A χιόω, a χῖ.

ΧΙΩ'Ν, όνος, ἡ, nix.

ΧΛΑ'ΖΩ, sibilo, strepo.

[illegible] ἡ, ης, ἡ, læna, palla, *Gl. V.*

Χλαῖνις, ἡ, idem quod χλαῖνα, *Ar.*

Χλαινοθήρας, ὁ, lænarum venator, ut qui in balneis insidiantur lavantium vestibus, *Steph.*

Χλαινουργικὴ, ῆς, ἡ, sagaria. *Gl. V.* ars conficiendi lænas, opificium lænarum. Ex χλαῖνα et ἔργον.

Χλαινόω, ῶ, f. ώσω, læna induo aut operio; (2) induo. A χλαῖνα.

Χλαίνωμα, τὸ, læna, exuvium, *Ep.*

Χλαμὺς, pro χλαῖνα, *Hes.*

Χλαμυδηφόρος, ὁ, chlamidatus, *Theocr.*

Χλαμύδιον, ου, τὸ, parva chlamys. Dim. a χλαμύς.

Χλαμυδοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, chlamydis formam gerens. Ex eod. et εἶδος.

Χλαμυδοποιὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, qui chlamydes conficit. Ex χλαμὺς et ποιέω.

Χλαμυδουργία, ας, ἡ, ars conficiendi chlamydes.

Χλαμυδουργικὸς, ἡ, ὸν, ad illum qui chlamydes conficiendas suscipit pertinens. A

Χλαμυδουργὸς, οῦ, ὁ, qui chlamydes conficit. Ex χλαμὺς et ἔργον.

Χλαμυδοφορέω, ῶ, chlamydem gesto.

Χλαμυδόω, ῶ, chlamyde vestio. A χλαμύς.

Χλαμυδωτὸς, ἡ, ὸν, chlamydatus. A præc.

ΧΛΑΜΥ'Σ, ύδος, ἡ, chlamys. *Gl. V.* vestis quæ tunicæ superindui solet, magnifica et ducum propria; (2) paludamentum.

Χλανίδιον, ου, τὸ, lænula tenuior et mollior. Dim. a χλανίς.

Χλανιδοποιία, ας, ἡ, ars conficiendarum molliorum et pretiosarum vestium.

Χλανιδοποιὸς, οῦ, ὁ, qui easdem conficit. A ποιέω.

Χλανιδουργία, ἡ, idem quod χλανιδοποιία, *Steph.*

Χλανιδωτὸς, οῦ, sagatus, *Gl. V.* A χλανιδόω, quod est a χλανίς.

Χλανὶς, ίδος, ἡ, læna tenuior et mollior, et pretiosior. *Gl. V.* læna. A χλαῖνα.

Χλανισκίδιον, τὸ, Dim. a χλανὶς, *Ern.*

Χλανίσκιον, ου, τὸ, penula. Ἐσυκοφάντει Μεγαρέων τὰ χλανίσκια, *Aristoph. Ach.* 524.

Χλευάζω, fut. άσω, ludificor, *i. e.* ludo, derideo, irrideo, subsanno, cavillor. Ἡμᾶς μὲν ἐχλεύαζε καὶ κατεφρόνει. *Luc. Toxar.* Παίζων καὶ χλευάζων, *Aristoph. Ran.* 375. A χλεύη.

Χλευαξ, ὁ, idem quod χλευαστής, *Poll.*

Χλευασία, ας, ἡ, irrisio, illusio. A χλευάζω.

Χλεύασμα, τὸ, idem.

Χλευασμὸς, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

Χλευαστὴς, οῦ, ὁ, illusor, irrisor.

Χλευαστικὸς, idem quod χλευαστής, *Poll.*

Χλευαστικῶς, illudendi causa, per irrisionem.
ΧΛΕΥ'Η, ης, ἡ, risus, illusio, ludibrium.
Χλῆδος, pro χλῖδος. *Harpocr.*
ΧΛΙΑΓΝΩ, fut. ανῶ, tepefacio, modice calefacio; χλιαίνομαι, tepeo, tepesco, tepefio. Ἐπειδὴ πῦρ ἔχεις σὺ, χλιαινεῖς σεαυτὸν, *Aristoph. Lys.* 489. Ἐχλιαινόμην ἑστῶσα πρὸς τὸν ἥλιον, *Id. Conc.* 64.
Χλίανσις, ἡ, idem quod χλιαρότης, *Steph.*
Χλιαρὸς, ρὰ, ρὸν, tepidus. A χλιαίνω. Hinc
Χλιαρότης, ητος, ἡ, tepor, tepiditas, *Gl. V.*
Χλίασμα, τὸ, fomentum, seu medicamentum tepidum, *Hipp.*
Χλιδαίνω, idem quod χλιδάω.
Χλιδαῖσι, *deliciis*, dat. pl. *Ion.* pro χλιδαῖς.
Χλιδανὸς, ἡ, ὸν, delicatus; (2) luxuriosus. A χλιδὴ, seu χλιδάω.
Χλιδανόσφυρος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui teneras et delicatas pedum plantas habet, tenellos habens pedes, pulcher. A præc. et σφυρόν.
Χλιδανῶς, *adv.* delicate, molliter; (2) luxuriose. A χλιδανός.
Χλιδάω, ῶ, luxui deditus sum, in deliciis vivo, sum delicatus; (2) floreo, suavis sum, ut χλιδῶσα μολπή. Ἐφ' οἷσι νῦν χλιδᾷς, *Soph El.* 362. A χλιδή.
Χλίδειος, εία, ον, mollis, delicatus, luxuriosus. Ab eod.
Χλιδὴ, ῆς, ἡ, deliciæ, luxus; (2) effœminata mollities; (3) vestis delicata, qua uti solent homines luxui dediti; Χλιδαὶ, *apud Soph.* gemmæ aut uniones, *Ern.* A χλίω.
Χλίδημα, ατος, τὸ, luxus, deliciæ; (2) id quo luxuriamur. A χλιδάω.
Χλῖδος, εος, τὸ, idem et ab eod.
ΧΛΙ'ΔΟΣ, ου, ὁ, cumulus seu acervus lapidum, excrementorum et similium, quæ fluvius aut torrens unum in locum convehit, al. χλῆδος. Vid. *Ern.*
Χλιδὼν, ῶνος, ὁ, brachiale, monile. A χλίω.
Χλιδωνόπους, qui circum pedes habet χλιδῶνας, i. e. ornamenta luxuriosa, *Hes.*
Χλιήνας, aor. 1. part. act. *Att.* pro χλιάνας, a χλιαίνω, *tepefacio.*
Χλίωσις, idem quod χλιαρὸς, *Nic.*
ΧΛΙ'Ω, deliciis frango, luxu effœmino.
ΧΛΟ'Α, ας, χλόη, et χλοίη, ης, ἡ, herba virens, gramen, vel viride germen. *Gl. V.* χλόη, viriditas, herba, gramen, muscus, farrago, folia; (2) Cereris epith.
Χλοάζω, f. άσω, viridis sum, vireo. A χλόα.
Χλοανθὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, virescens. Ex χλόα et ἄνθος.
Χλόασμα, ατος, τὸ, viror. A χλοάζω.
Χλοαυγὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, virore nitens; (2) virentium splendorem referens. Ex χλόα et αὐγή.
Χλοάω, ῶ, idem quod χλοάζω.
Χλοερὸς, ρὰ, ρὸν, virenti gramini similis, herbaceus, viridis, pubescens, florens; χλοεροῖς, frondentibus, *Ph.* A χλόη.
Χλοερότροφος, ου, ὁ ἡ ἡ, alens herbosa seu virentia, in quo virentia proveniunt; at χλοερότροφος, herbis pastus. Ex τρέφω.
Χλοερῶ, *viridis*, gen. sing. *Dor.* pro χλοεροῦ.
Χλοεύνης, pro quo χλούνης, *Hom.*
Χλοήβαφος, ου, ὁ ἡ ἡ, coloris herbidi seu graminei, viridis. Χλοήβαφος χροίη, *Aret.* Ex χλόη et βάπτω.
Χλοηκομέω, herbesco, vireo. Ex eod. et κόμη.
Χλοηρὸς, ρὰ, ρὸν, idem quod χλοερός.
Χλοητόκος, ου, ὁ ἡ ἡ, qu. dic. herbam virentem pariens, herba vestitus. A τίκτω.
Χλοηφορέω, ῶ, f. ήσω, herbam seu gramen viride fero, vel herbesco seu herbasco. A
Χλοηφόρος, ου, ὁ ἡ ἡ, viridem herbam seu viridia gramina ferens. Νοτὶς ἐπιρρεῖται γαίας χλοηφόρου. *Eur. Ph.* 650. A φέρω.
Χλοιάω, ῶ, idem quod χλοάω.
Χλοιδάω, pro χλιδάω, *Hes.*
Χλοιώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, virenti gramini similis, herbaceus, viridis, vel ex virore pallescens. A χλοίη, pro χλόη, seu χλόα.
Χλοόκαρπος, ου, ὁ ἡ ἡ, cujus fructus viret.
Χλοόμορφος, ον, herbæ colorem habens. A μορφή.

Χλοοποιέω, herbam produco.
Χλόος, *contr.* χλοῦς, ὁ, viror; (2) pallor. A χλόα.
Χλουνάζομαι, f. άσομαι, quiritor, lamentor.
Χλούνειος, εία, ειον, aprugnus; (2) suillus, porcinus. A
ΧΛΟΥ'ΝΗΣ, ου, ὁ, in virente gramine cubans; (2) agrestis; (3) aper.
Χλοῦνος, ου, ὁ, dicitur aurum, ob pallorem.
Χλοώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, virenti gramini similis; (2) herbaceus, herbidus, viridis. A χλόα.
Χλοῦνις, ἡ, insidiæ, *P.* exuberantia, *H.* testium exsectio, *Stanl. Æsch.*
Χλωράζω, viridi pascor gramine, *Gal.* A χλωρός. Hinc
Χλώρασμα, ατος, τὸ, viror; (2) pallor.
Χλωραίνω, viridem reddo, *Gl. V.* χλωραίνει, viret; χλωραίνομαι, vireo, *Gl. V. Soph.*
Χλωρανθέω, virens floreo, *Hes.*
Χλωραύχην, ὁ, ἡ, collum viride habens.
Χλωρεὺς, έως, ὁ, avis, dicta a colore; (2) luteus. A χλωρός.
Χλωρηΐς, ΐδος, ἡ, virens, viridis; (2) lutea, *avis.* Ab eod.
Χλωρίασις, εως, ἡ, viror; (2) pallor. Quasi a χλωριάω.
Χλωρίζω, f. ίσω, viridis sum, vireo. Κοιλάδες χλωριζούσας, *Lev.* 14, 37.
Χλωρίον, vel χλωρεῖον, ου, τὸ, animalculum viride.
Χλωρὶς, ίδος, ἡ, Chloris, Dea florum; (2) luscinia, quoniam vere, quum omnia virent, apparet.
Χλωρίων, avis nomen, a colore vireo, *Gaz.*
Χλωροποιὸς, ὸν, viride reddens. A ποιέω.
Χλωρίτης, ου, ὁ, viridans, virens; (2) gemma. A
Χλωρὸς, ρὰ, ρὸν, virens, herbidus, virens in modum germinum recens ex planta germinantium; unde (2) recens, ut τυρὸς χλωρὸς, caseus recens; (3) mollis, tener; (4) vigens, vividus; (5) pallidus, flavus; (6) pallidum faciens. A χλοερός. Unde
Χλωρότης, ητος, ἡ, viriditas, viror; (2) pallor.
Χλωρόκομος, ὁ, qui viridi coma est, *Ep.*
Χλωροσαύρα, viridis lacerta, *Sch. Theoc.*
Χλωροφαγέω, virentibus herbis vescor, *Hipp.*
Χναῦμα, ατος, τὸ, quod carpitur et catillonum more deglutitur. Dim. χναυμάτιον. A χναύω.
Χναυστικὸς, ἡ, ὸν, catillo, gulosus. Ab eod.
ΧΝΑΥ'Ω, f. αύσω, carpo, vellico; (2) catillonum more voro et deglutio.
Χνοάζω, et χνοάω, f. άσω, lanugine obsitus sum. A χνόος.
Χνόη, ης, ἡ, strepitus; (2) fistulæ rotæ cui axis immittitur; interdum et ipsa axis extrema pars, quæ modiolo inseritur. Χνόαι τὰ ἀκραξόνια, περὶ ἃ αἱ χοινικίδες, *Schol. in Æschyl. S. T.* 156. Ab eod.
Χνόος, ου, ὁ, rasura; (2) lanugo, pubes; (3) tomentum, quo culcitræ inferciuntur, ex tenera lana constans; (4) tenues paleæ et glumæ. Etiam pro spuma. A χναύω.
Χνόωσις, et
Χνόϊος, idem quod χνοώδης, *Tryph. Anac.*
Χνοῦς, οῦ, ὁ, lanugo, *Gl. V.* A χνόος.
Χνοώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, lanuginosus; (2) pulverulentus. A χνόος.
Χοαῖος, αία, αῖον, congium capiens seu æquans. A χοεύς.
Χοανεύω, fundo et liquo. A χοάνη.
Χοάνη, ης, ἡ, fornax fusoria; (2) infundibulum, sive vasculum in summo oris lati, et in imo fistulam habens, quo uti solent in liquore in vas angustius transfundendo; (3) cavum cerebri meatus excipiens. A χέω.
Χοάνοιο, gen. sing. *Ion.* pro χοάνου, a χόανος.
Χόανον, ου, τὸ, vel χόανος, ου, ὁ, vas ex argilla, quo argentarii et chymici utuntur in liquefaciendis ac fundendis metallis; (2) fornax fusoria, *Il.* 18, 470.
Χοῖον, τὸ, crassum intestinum, *Suid.*
Χόες, festum apud Athenienses in Novembri agi solitum, quod ἀνθεστήρια quoque vocari a mense ἀνθεστηριὼν accepto nomine scribunt.
Χοεὺς, έως, ὁ, congius, mensura liquidorum apud Atticos capiens sextarios sex, sive libras novem, sive cotylas Atticas duodecim. A χέω, *capio.*

Χοὴ, ῆς, ἡ, libamen; χοαὶ, inferiæ. A χέω. Hinc
Χοήρης, εος, ὁ ἡ ἡ, aptus ad fundendum.
Χοηφόρος, ου, ὁ ἡ ἡ, libamina gestans; (2) inpr. mortuorum bustis infundenda, seu ad inferias. Ex χοὴ et φέρω.
Χοΐδιον, τὸ, Dim. a χοεύς.
Χοϊκὸς, ἡ, ὸν, pulvereus; (2) terreus, terrenus. A χοῦς.
Χοινίκιον, ου, τὸ, idem quod
Χοινικὶς, ίδος, ἡ, modiolus rotæ, modium seu fistula cui infixi sunt radii. Συρίγγων αὖω φθόγγον ὑπαξονίων, *Callim.* Ubi *Scholiast.* Συρίγγων, i. e. χοινικίδων. A χοῖνιξ.
Χοινικομέτρης, ου, ὁ, qui chœnice metitur seu dimetitur et distribuit. Ab eod. et μετρέω.
ΧΟΙ'ΝΙΞ, ικος, ἡ, mensuræ nomen sextarios duos continentis, seu cotylas quatuor. *Gl. V.* semimodium, *Philox.* bilibre.
Χοῖνος, pro χοϊκὸς, *Steph.*
Χοιραδώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, strumosus; (2) rupes e mari aliquantum eminentes habens, scopulosus. A
Χοιρὰς, άδος, ἡ, porcula; (2) rupes e mari aliquantum eminens, ita ut porco natanti similis sit; (3) tumor glandulosus. *Gl. V.* struma; χοιράδες, strumæ, *Ph.* A χοῖρος.
Χοίρειος, εία, ειον, vel χοίρεος, έα, εον, porcinus. Ab eod.
Χοιρίδιον, ου, τὸ, porcellus. *Gl. V.* sucula. Dim. a χοῖρος.
Χοιρίλη, ἡ, Hecuba, f. quod multiplici prole scrofam æquarit, *Ath.*
Χοίριναι, αἱ, conchæ quædam marinæ, quibus Athenienses in suffragiis ferendis utebantur. A
Χοίρινος, ίνη, ινον, porcinus. *Gl. V.* χοίρινον, porcarium.
Χοιρίον, ου, τὸ, porculus, porcellus; (2) pudendum muliebre. A χοῖρος.
Χοίριος, ου, ὁ ἡ ἡ, et χοίριος, ία, ιον, porcinus, suillus. A χοῖρος.
Χοιροβοσκὸς, οῦ, ὁ, porcorum pastor. *Ph.* subulcus. *Gl. V.* porcarius. Ex eod. et βόσκω.
Χοιρογρύλλιος, ου, ὁ, majoris muris genus in Palæstina, Ægypto, et Libya. *Gl. V.* χοιρογρύλλιος ἤγουν ἐχῖνος χερσαῖος, erinaceus, seu *echinus terrestris.* Ex eod. et γρύλλος.
Χοιροθλίψ, ῖβος, ὁ, stuprator, *Aristoph. Vesp.* 1359. Ex χοῖρος et θλίβω.
Χοιροκομεῖον, ου, τὸ, hara, *Aristoph. Vesp.* 840. Ex eod. et κομέω.
Χοιροπίθηκος, ου, ὁ, simia porcaria.
Χοιροπωλέω, ῶ, porcos seu sues vendo; χοιροπωλεῖν dicitur etiam de fœmina, quæ suum χοῖρον venalem habet, ut meretrix.
Χοιροπώλης, ου, ὁ, porcorum venditor.
Χοῖρος, ου, ὁ ἡ ἡ, porcus; (2) pudendum muliebre.
Χοιρόσπελεθος, ου, ὁ, succerda, stercus porcinum.
Χοιροσφαγεῖον, ου, τὸ, locus ubi porci mactantur. *Gl. V.* confectorium. A σφαγή.
Χοιροσφάγος, ου, ὁ, porcorum jugulator. A præc.
Χοιροτροφεῖον, ου, τὸ, locus in quo porculi aluntur et saginantur, hara. Ex τρέφω.
Χοιροψάλας, *Dor.* pro χοιροψάλης, ου, ὁ, pudendi muliebris contrectator, vel qui pudendum muliebre vellit. A ψάλλω.
Χοιρωδία, ἡ, impuritas, obscœnitas. A
Χοιρώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, porcinus. A χοῖρος.
Χολαγωγὸς, ἡ, ὸν, bilem ducens seu educens.
Χολαῖος, αία, αῖον, biliosus, felleus. Hinc τὸ χολαῖον, ου, hepar. A χολή.
Χολὰς, άδος, ἡ, intestinum, *Il.* 4, 526. Ab eod.
Χολάω, ῶ, bile mihi jecur accenditur, ira inflammor, irascor; (2) furo, insanio. Ἐμοὶ χολᾶτε ὅτι ὅλον ἄνθρωπον ὑγιῆ ἐποίησα ἐν σαββάτῳ; *Joan.* 7, 23. Ab eod.
Χολέρα, ας, ἡ, cholera, morbus in quo bilis vel per vomitum vel per secessum excernitur; (2) tubus per quem aqua e tecto defluit. Ab eod. Hinc
Χολεριάω, ῶ, cholera laboro, cholericus sum.

Χολερικὸς, ἡ, ὸν, choleræ similis; χολερικὰ πάθη, morbi quales sunt cholera laborantium; (2) obnoxius choleræ, cholericus.
Χολερώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, idem.
ΧΟΛΗ', ῆς, ἡ, bilis, fel; (2) ira; (3) nausea; (4) atramentum sepiæ.
Χοληγαγικὸς, ἡ, ὸν, bilem educens seu evacuans; (2) melius χοληγωγικός. Ex χολὴ et ἄγω.
Χοληγαγὸς, ἡ, ὸν, idem, et ex iisd.
Χοληγὸς, ἡ, ὸν, idem, et ex iisd.
Χοληδόχος, ου, ὁ ἡ ἡ, fel seu bilem recipiens. Ex χολὴ et δέχομαι.
Χοληνὸς, idem quod χοληγὸς, *Gal.*
Χολημεσία, ας, ἡ, fellis seu bilis vomitio; (2) fastidium, nausea. Ex χολὴ et ἐμεσία.
Χολικὸς, ἡ, ὸν, biliosus, felleus; (2) iracundus. A χολή. Unde
Χόλιξ, ικος, ἡ, intestinum crassum.
Χόλιος, ία, ιον, iratus, infestus. *Ph.* χολιός. A χόλος.
Χολοβαφὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, χολόβαφος, χολοίβαφος, χολοιβάφος, et χολοβάφινος, ον, felle imbutus, bile saturatus, flavus, *Aret.* Νέρθε δὲ πώγων ἔπλετ' ὑπ' ἀνέρείωνα χολοιβάφος, *Nic. Ther.* 443. Ex χόλος et βάπτω.
Χολοειδὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, biliosus. Χολοειδὲς αἷμα, *Aret.* A χολή. Unde
Χολόεις, όεσσα, όεν, biliosus, felleus.
Χολοιβόρος, bilis in modum exedens et erodens, *Nic.*
Χόλοιο, *bilis*, gen. sing. *Ion.* pro χόλου, a χόλος.
Χολοποιὸς, bilem conciens seu commovens; τὸ, abrotonum, *Diosc.*
Χόλος, ου, ὁ, fel, bilis; (2) iracundia, *Gl. V.* A χολή.
Χολούμενοι, *irati*, nom. pl. præs. part. med. *contr.* pro χολοόμενοι, a
Χολόω, ῶ, bile inflammo, ad iram concito; (2) χολοῦμαι, indignor, irascor; χολωθεὶς, iratus, a. 1. pass. part. Εἰ γάρ τι λέξεις, ὧν χολώσεται στρατὸς, *Eur. Tro.* 782. Αὐτῷ χολωθεὶς, *Soph. Antig.* 1249. Ἀκοῦ δ' ἄχος, ὦ μ' ἐχόλωσεν σὰ μάτηρ ἄθεος, *Soph. Trach.* 1035. A χόλος.
Χολώδης, εος, ὁ ἡ ἡ· vide χολόεις. A χολή.
Χολωθεῖσα, a. 1. part. pass. f. g. verbi χολόω.
Χολωσάμενον, acc. sing. a. 1. part. med.
Χολωσέμεν, f. 1. inf. act. *Ion.* pro χολώσειν. Ἦ γὰρ ὀΐομαι ἄνδρα χολωσέμεν, ad iram impulsurum, *Il.* 1, 78.
Χολωσέμεναι, fut. idem, *Dor.*
Χολῷτο, 3. sing. perf. opt. pass. *Ion.* pro κεχολῷτο.
Χολωτὸς, ἡ, ὸν, iratus, iracundus; *Il.* 4, 241. A χολόω.
Χονδράκανθος, ου, ὁ ἡ ἡ, spinam habens ex cartilagine; (2) cartilagineus. Ex χόνδρος et ἄκανθα.
Χονδρεύω, facio alicam, ptisanam, seu similam, *Hes.*
Χονδριάω, ῶ, grumos refero.
Χονδρίβος ἄρτος, idem quod χονδρίτης, *Ath.*
Χονδρίλη, vel χονδρίλλη, ης, ἡ, chondrila vel chondrilla, *herba.* A χόνδρος. Unde
Χονδρίον, ου, τὸ, idem quod χόνδρος.
Χονδρίτης, ου, ὁ, farreus; fœm. χονδρῖτις, farina crassior.
Χονδροβολέω, opus tessellatum vel musivum facio.
Χονδροβολία, ars tessellatum opus struendi. A
Χονδροβόλος, ου, ὁ, tesselliator, qui opus tessellatum facit. Ex χόνδρος et βάλλω.
Χονδροκοπεῖον, ου, τὸ, mola ubi alica frangitur. Ex χόνδρος et κόπτω.
Χονδρονευρώδης, ες, cartilagineus et nervosus.
Χονδροπτισάνη, ἡ, alica integra.
Χονδρὸς, ρὰ, ρὸν, grumo similis. A
ΧΟ'ΝΔΡΟΣ, ου, ὁ, grumus concretus; (2) alica; (3) cartilago; (4) lapillus, tessella, granum, &c.
Χονδροσύνδεσμος, ου, ὁ, cartilagineum ligamentum, *R.*
Χονδρότυπος, ου, ὁ ἡ ἡ, ex cartilagine formatus, seu cartilaginis figuram gerens, cartilagineus. Ex χόνδρος et τύπος.

Χονδροφυὴς, ὲς, alicæ similis. Ex eod. et φύομαι.
Χονδρώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, speciem grumi gerens; (2) cartilagineus. A χόνδρος.
Χόος, χόνος, ου, ὁ, poculum. A χέω.
Χοοπότης, ου, ὁ, qui congios ebibit, vinosus; epith. Bacchi.
Χόος, ου, *contr.* χοῦς, οῦ, ὁ, terra egesta, agger. *Gl. V.* χόος, humus; χοῦς, pulvis, *Ph.* (2) congius, *Gl. V.* A χέω.
Χοράγιον, ου, τὸ· et
Χοραγὸς, οῦ, ὁ· vide χορηγός.
Χοραύλης, ου, ὁ, qui tibias in choro inflat. Ex χορὸς et αὐλὸς, *tibia.*
Χόρδαψος, vel χορδαψὸς, οῦ, ὁ, tumor tenuis in intestinis; (2) chorda in instrumento musico aut arcu. Ex χορδὴ et ἅπτω.
Χόρδευμα, ατος, τὸ, chorda, intestinum; (2) cibus e concisa carne. A
Χορδεύω, f. εύσω, implico et involvo, ut chordæ involvi solent; seu in partes minutas carnem seco: vid. καταχορδεύω. Χόρδευ' ὁμοῦ τὰ πράγματα ἅπαντα, *Aristoph. Eq.* 214. A
ΧΟΡΔΗ', ῆς, ἡ, intestinum crassum; (2) lactes; (3) cibus e consecta carne, aut farcimen; (4) chorda in instrumento musico; χορδαὶ, fides, *Gl. V.*
Χορδολογέω, ῶ, f. ήσω, chordis loquor, i. e. fidibus cano. A præc. et λόγος.
Χορδοποιέω, ῶ, fut. ήσω, chordas conficio.
Χορδοποιΐα, ας, ἡ, chordarum confectio: A
Χορδοποιὸς, οῦ, ὁ, qui chordas vel nervos conficit. Ex χορδὴ et ποιέω.
Χορδοποιϊκὸς, ἡ, ὸν, ad eos pertinens qui chordas conficiunt. A χορδοποιΐα.
Χορδοποιϊκῶς, more eorum qui chordas conficiunt, *Poll.*
Χορδοπώλης, ου, ὁ, qui chordas vendit.
Χορδοστροφία, ας, ἡ, fidicula. A χορδὴ et στρέφω.
Χορδοτονία, ας, ἡ, chordarum intentio. A
Χορδότονος, ον, chordis intentus; τὸ χορδότονον, instrumentum musicum cui chordæ intenduntur. A τείνω, seu τόνος.
Χορδόω, ῶ, idem quod χορδεύω.
Χορεία, ας, ἡ, tripudium cum cantu mixtum, chorea. *Gl. V.* saltatio. A χορεύω.
Χορεῖος, εία, εῖον, quo chorus utitur; (2) *subst.* pes prosodicus, qui et trochæus dicitur.
Χορεῖσις, ἡ, saltatio, *Suid.*
Χόρευμα, ατος, τὸ, saltatio. Βάκχιον χόρευμα παρθένοισι Θηβαίαισι, Bacchica festivitate celebrandam rem, *Eurip. Phœn.* 658. A χορεύω.
Χορευτὴς, οῦ, ὁ, saltator. Ab eod. Hinc
Χορευτικὸς, ἡ, ὸν, saltatorius, *Gl. V.*
Χορεύω, fut. εύσω, choros agito seu celebro, choros exerceo seu duco, salto, tripudio; (2) deum choreis celebrare; (3) incitare ad celebrandas choreas, de deo; (4) agitare, turbare, emovere mente. (1) τὸν ἀκειρεκόμαν χορεύων, *Pindar. Isth.* 1, 8. (2) αἵ σε πάννυχοι σε μαινόμεναι χορεύουσι, *Soph. Antig.* 1152. (3) ὅπω καταπαύσωμεν Μούσας, αἵ μ' ἐχόρευσαν, incitarunt ad celebrandas choreas, *Eurip. Herc. Fur.* 688. (4) τάχα σ' ἐγὼ μᾶλλον χορεύσω, incitabo, *Eurip. Herc. Fur.* 873. Ἐχόρευσε ἀμφὶ κιθάραν, *Eur. Alc.* 580. Βούλομαι χορεῦσαι ὑφ' ἡδονῆς, *Aristoph. Plut.* 288. A χορός.
Χορήγει, 3. sing. præs. imperat. act. *contr.* pro χορήγεε, a χορηγέω, *suppedito.*
Χορηγεῖον, ου, τὸ, vel χορήγιον, locus in quo chori seu choreæ ducuntur; (2) locus in quo chorus a chorago suis ornamentis instruitur; (3) ipsum instrumentum chori, hoc est, ea quæ instruendo adornandoque choro necessaria sunt, unde (4) impensa; (5) annona, commeatus.
Χορηγέω, ῶ, fut. ήσω, chori dux sum, chorum duco, choro præeo, seu chorum erudio et doceo; (2) choragus sum, i. e. choris sumptus præbeo, meis sumptibus chorum adorno; et (3) *simpliciter*, sumptus præbeo, porrigo, suppedito, subministro, largior; unde *in pass.* de iis qui, in quocunque genere abundant, præditi sunt aliqua facultate, ut ingenio, pulcritudine; denique τὸ κεχορηγημένον, quod est in aliquo genere exquisitum. Βασιλεία τῶν Περσῶν χρήματα χορηγεῖν ἡμῖν προσδέχονται, *Dem.* τὸ στρατόπεδον τοῖς ἐπιτηδείοις, *Polyb.* A χορηγός.
Χορήγημα, τὸ, id ipsum quod subministratur seu suggeritur, suppeditatio. A præc.
Χορηγία, ας, ἡ, munus choragi, officium quo choragus fungitur; (2) erogatio sumptuum in ludos choricos, et *simpl.* erogatio et largitio, præbitio. A
Χορηγὸς, οῦ, ὁ, dux et magister chori, choragus *dialecto Dorica et communi*; (2) qui sumptus aliquos præbet sacris choreis, &c. dialecto Attica; *item universe* suppeditator, subministrator. Ex χορὸς et ἄγω, vel ἡγέομαι.
Χορηγοῦντας, acc. pl. præs. part. act. a χορηγέω.
Χορῆτις, ιδος, ἡ, socia chori, saltationis.
Χοριαμβικὸν μέτρον, quod constat choriambis, *Steph.*
Χορίαμβος, pes ex chorio et Iambo, *Steph.*
Χορικὸς, ἡ, ὸν, choricus, ad chorum pertinens. A χορός. Unde
Χόριον, vel χορίον, ου, τὸ, membrana quæ fœtum ambit, secundinæ. *Gl. V.* χορίον γυναικὸς, folliculum *mulieris*; (2) cibus e χορίοις, seu intestinis, *ap. Theoc.* (3) corium.
Χοριοειδὴς, idem quod χοροειδής, *Steph.*
Χόριος, ου, ὁ, idem quod χορεῖος, sive trochæus.
Χοροβατέω, ῶ, choros agito, salto, *Suid.*
Χοροδέκτης, ου, ὁ, qui chorum recipit; (2) qui choreis præest. A δέχομαι.
Χοροδιδασκαλία, ἡ, munus chorodidascali, *Xen.*
Χοροδιδασκαλικὸς, ἡ, ὸν, choris docendis, ducendis aptus; ἡ χοροδιδασκαλικὴ, sc. τέχνη, ars instruendi chori.
Χοροδιδάσκαλος, ου, ὁ, chori magister.
Χοροειδὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, similis involucro fœtus, quod χορίον nominatur. Ab εἶδος.
Χοροήθης, εος, ὁ ἡ ἡ, choreis adsuetus. Ex ἦθος.
Χόροι, quidam pro χῶροι, seu τόποι, *Eust.*
Χοροθαλὴς, ὲς, belle saltans, seu choreas agens. A θάλλω.
Χορομανὴς, ὁ ἡ ἡ, choris, saltationibus vehementer gaudens, seu deditus. Epith. Bacchi. A μαίνομαι.
Χορομανία, ας, ἡ, studium saltandi, saltatio. A præc.
Χοροιτυπέω, saltò, tripudio. Χοροιτυπέουσιν ὁμοῖαι, *Opp. Cyn.* 4, 342.
Χοροιτυπία, ας, ἡ, chorus, vel chorea, saltatio. Ψεῦσταί τ' ὀρχησταί τι, χοροιτυπίῃσιν ἄριστοι, *Il.* 24, 261. A
Χοροιτύπος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui in choro seu chorea terram pedibus pulsat, saltator. Ex χορὸς et τύπτω.
Χοροκιθαριστὴς, οῦ, ὁ, qui cithara choro accinit.
Χοροκτυπία, ἡ, saltatio.
Χορολέκτης, ὁ, idem cum χοροδιδάσκαλος, nisi pro χοροδέκτης.
Χορόνδε, *adv.* in chorum, ad choream.
Χοροπαίκτης, ου, ὁ, saltator, choreis ludere amans. Ὑψηλῶν ὀρέων ἔφοροι, κισσοὶ χοροπαῖκται, Πᾶνες, *Analecta Brunck.* 2, 107.
Χοροποιΐα, ἡ, chori institutio.
Χοροποιὸς, οῦ, ὁ, qui chorum instituit sumptu suo; (2) chori magister. (2) ὦ θεῶν χοροποί' ἄναξ, *Soph. Aj.* 698. Ex χορὸς et ποιέω.
ΧΟΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, chorus, cœtus canentium, saltantium, lætantium; (2) chorea, tripudium; (3) χορὸν διδόναι dicuntur choragi, αἰτεῖν et λαβεῖν poetæ comici vel tragici.
Χοροστὰς, άδος, ἡ, ἑορτὴ, solennia in quibus saltationes fiunt; *Nonn.*
Χοροστασία, ας, ἡ, chorus, chorea, tripudium, saltatio. Οὐδ' ὄρεσι νυμφᾶν, οὐδὲ χοροστασίαι, *Call. P.* 66. Ex χορὸς et ἵστημι.
Χοροστάτης, ου, ὁ, præcentor, præsultor. Ab iisd.
Χοροστατέω, chorum instituo, choro præeo, *Suid.* Ab iisd.
Χορτάζω, f. άσω, gramine pasco, fœno sagino. Et simpl. pasco, saturo, satio; κεχορτασμένος, saturatus, *Gl. V.* perf. pass. part. ἐχορτάσθησαν, satiati sunt, a. 1. pass. 3. pl. Χορτάσαι ὄχλον, *Matt.* 15, 33. ὥρτων, *Marc.*
8, 4.

8, 4. 'Ἐπιθυμῶν χορτασθῆναι ἀπὸ τῶν ψιχίων *Luc.* 16, 21. χορτασθήσονται, *Matt.* 5, 6. A χόρτος. Unde

Χορταῖος, αία, αῖον, gramineus; (2) hirsutus, epith. vestis qualem Sileni gerebant.

Χορταιόζαμος, seu -ζάμων, Silenus, *Hes.*

Χορτάριον, ου, τὸ, gramen, fœnum; (2) stipula, cremium. A χόρτος.

Χορτάσαι, a. 1. inf. act. verbi χορτάζω.

Χορτασθῆναι, *saturatum esse*, a. 1. inf. pass.

Χορτασθήσονται, 3. pl. f. 1. ind. pass.

Χορτασία, ας, ἡ, pabulum, cibus. *Ph.* saturitas. A χορτάζω.

Χόρτασμα, ατος, τὸ, idem et ab eod.

Χορτασικὸς, ἡ, ὸν, pabularis. *Ph.* χορτασικὸν, saturabile. Ab eod.

Χόρτασμος, ὁ, saturatio, repletio, *Poll.*

Χόρτινος, ίνη, ινον, gramineus. A χόρτος.

Χορτοβολὼν, ῶνος, ὁ, fœnile, *Ph.* Ex eod. et βάλλω.

Χορτοκοπεῖον, ου, τὸ, sive χορτοκόπιον, locus in quo fœnum secari potest vel solet; (2) campus fœnarius, pratum, idem quod

Χορτοκόπιον, ου, τὸ, fœnile, fœnisecium. A

Χορτοκόπος, ου, ὁ καὶ ἡ, fœniseca, qui fœnum secat. Ex χόρτος et κόπτω.

Χορτολογέω, ῶ, f. ήσω, pabulor, pabula colligo:

Χορτολογία, ας, ἡ, pabulatio. A

Χορτολόγος, ου, ὁ, pabulator, qui pabulatum emittitur. Ex χόρτος et λέγω.

Χορτομανέω, ῶ, fut. ήσω, luxurio gramine et herbis virentibus. Ex eod. et μαίνομαι.

Χορτόπλινθος, et χορτόπλινθον, cespes, *Ph.*

ΧΟ'ΡΤΟΣ, ου, ὁ, fœnum, gramen; *simpl.* cibus; (2) septum quo cincta est cohors, *Il.* 24, 640.

Χορτόστρωμα, ατος, τὸ, stramentum, *Ph.*

Χορτοτομία, ας, ἡ, fœnisecium, *Gl. V.* Ex χόρτος et τομή.

Χορτοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, pabulum præbens, pabuli curator. Ex eod. et φέρω.

Χορτώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, gramini similis. *Gl. V.* graminosus, fœnarius. A χόρτος.

Χορῳδέω, succino choro, *Dion. C.* Ex χόρος et ᾠδή.

Χορῳδία, ας, ἡ, chori cantus. Ex iisd.

Χορωφελέτης, ου, ὁ, qui choro servit, prodest, debetur. Epith. plausus.

Χοῦς, ὁ κονιορτὸς, pulvis, *Ph.* (2) terra egesta. (2) τὸν δὲ ὀρυσσόμενον χοῦν ἐκ τούτου ὀρύγματος ἀναισιμου, *Herodot.* 1, 185. Ex χόος.

Χοῦς, μέτρον, congius, *mensura Attica.* Gl. V.

Χοῦσιν, 3. pl. præs. ind. act. cum ν ἐφελκ. pro χέουσι, a χέω, *fundo.*

Χόω, ῶ, fut. χώσω, *propr.* fundo; (2) e terra struo, aggero; (3) humo repleo, ut fossam, &c. Χώματα χοῦν πρὸς τῇ πόλει ἐπιτάσσων, *Herodot.* A χέω.

Χραίνω, fut. χρανῶ, coloro, imbuo, ungo, lino, inungo, illino; (2) contamino, inquino. *Gl. V.* vitio, temero, fœdo; χρανθεὶς, pollutus, *Gl. V.* aor. 2. pass. part. (1) δοκῶν ἐν ὑμῖν χεῖρα χραίνεσθαι φόνῳ, *Soph. Aj.* 43. (2) μηδὲ χραίνεσθαι πόλιν, *Id. Œd. Col.* 368. Λέχη δὲ τοῦ θανόντος ἐν χεροῖν ἐμαῖν χραίνω, *Id. Œd. Tyr.* 821. A χράω.

Χραισμε, *auxiliatus est*, 3. sing. aor. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔχραισμε. A

Χραισμέω, ῶ, f. ήσω, juvo, prosum, *Il.* 1, 241. *Ib.* 16, 837. A χράω.

Χραίσμη, ης, ἡ, auxilium. A χραισμέω. Hinc

Χραισμήεις, ήεσσα, ῆεν, opem ferens.

Χραισμήτωρ, ορος, ὁ, auxiliator, *Nonn. P.* 3, 16. A χραισμέω.

Χραίσμω, pro χραισμέω, *Il.* 1, 28.

Χρᾶν, præs. inf. act. *contr.* pro χράειν, a χράω.

Χρανθεὶς, *pollutus*, aor. 1. part. pass. v. χραίνω.

Χραντὸς, ἡ, ὸν, fœdatus; violatus, *Gl. V.* A χραίνω.

Χράομαι, ῶμαι, utor, usurpo; (2) tracto aliquem; (3) habeo, *Gl. V.* χρᾶται, utitur, *Ph.* χρῆται, usurpat, *Ph.* χρῶ, utere, *Gl. Vet.* præs. imperat. χρήσασθαι, usurpare, *Ph.* aor. 1. inf. χρησάμενος, usus, *Ph.* part. aor. 1. Χρῆσθαι συμφορᾷ, *Dem.* εὐτυχίᾳ, *Thuc.* τῇ δικαιοσύνῃ, *Isocr.* Βελτίοσιν ἐχρῶντο, *Act.* 27, 17. Φιλανθρώπως τε ὁ Ἰούλιος τῷ Παύλῳ χρησάμενος, *Ib.* 3. Τιμαῖσιν δαιμόνων χρῆσθαι χρεὼν, oportet honorare deos, *Eur. Hipp.* 107. A χράω.

Χρᾶσθε, 2. pl. præs. imperat. med. *contr.* pro χράεσθε, a χράω.

Χρᾶσθαι, uti, præs. inf. med. *Ion.* pro χρῆσθαι, a verbo eod.

Χραύσῃ, 3. s. a. 1. conj. act. v. χραύω, *saucio.*

Χραῦσις, εως, ἡ, anchora unicum tantum uncum habens. A χραύω.

Χραύω, fut. αύσω, leviter saucio, summam cutem vulnerando perstringo, *Il.* 5, 137. A

ΧΡΑ'Ω, ῶ, fut. ήσω, commodo, mutuum do, do utendum; (2) oraculum edo, responsum reddo oraculo, vaticinor; vid. *Ern.* (3) coloro, imbuo, tingo, polluo; (4) furiose invado, cum impetu adgredior. Φίλε, χρῆσόν μοι τρεῖς ἄρτους, *Luc.* 11, 5. 'Αποτίσαι σοὶ Κύριος σπέρμα ἐκ τῆς γυναικὸς ταύτης, ἀντὶ τοῦ χρέους, οὗ ἔχρησας τῷ Κυρίῳ, 1 *Sam.* 2, 20. *Il.* 21, 369. At χράομαι, ῶμαι, f. χρήσομαι, utor; p. pass. κέχρημαι, usus sum.

Χρεαγωγὸς, οῦ, ὁ, qui debitorem in jus rapit alterius nomine. Ex χρέος et ἄγω.

Χρεάρπαξ, ὁ, pecuniæ raptor, *Man.*

Χρέεσθαι, præs. inf. med. *Ion.* pro χρῆσθαι, a χράω.

ΧΡΕΙ'Α, ας, ἡ, usus, utilitas, commoditas; (2) sententia, gnoma, quæ in communi usu vitæ est, aut esse potest, vel vox usu recepta; (3) res, negotium; (4) indigentia, necessitas; (5) negotium, munus. (3) ὧν γὰρ ἂν θεὸς χρείαν ἐρευνᾷ, ῥᾳδίως αὐτὸς φανεῖ, *Œd. Tyr.* 725. 'Ως πρὸς τί χρείας; cujus rei causa, *Id. Ibid.* 1174. 'Ων χρείᾳ παρεῖ, cujus rei causa venis? *Id. Œd. Col.* 1280. (4) Οἷα πάσχετ' ἐν χρείᾳ φίλης νευρᾶς, destitutæ arcu, *Id. Phil.* 1004. (2) τῇ νῦν χρείᾳ βοηθεῖν δοκεῖ, favere videtur significationi vocis usu receptæ, *Pollux*, 7, 45. A χρή.

Χρεῖος, ον, *adj.* utilis; (2) indigus, egenus. (1) τὸν τόπον δ' ἵνα τὰ χρεῖ' ἐφεύρω, *Soph. Œd. Col.* 503. (2) πάντων δὲ χρεῖοι τάσδ' ἕδρας φυλάσσομεν, *Eurip. Herc. Fur.* 51. Νῦν γὰρ εἰ χρεῖος φίλων, *Id. Ibid.* 1340.

Χρεῖος, τὸ, *Poet.* pro χρέος. Vide et alias significationes in χρέος. *Soph. Œd. Col.* 235.

Χρειώ, οος, *contr.* οῦς, *accus.* χρειόα *contr.* χρειώ, necessitas; (2) oraculum. (2) χρειὼ θεσπίζων μεταμώνιον εἰ κεν ἀλώῃς, cum vani manifestus aris vaticinii, *Apoll. Rhod.* 1, 491.

Χρειῶ, vaticinor, oracula edo. Διὸς νόον ἀφραδίῃσι χρειῶν, *Apoll. Rhod.* 2, 313. A χράω.

Χρειώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, utilis, necessarius, commodus. A χρεία.

Χρειωδῶς, *adv.* utiliter. A χρειώδης.

Χρείως, *Poet.* pro χρέως.

Χρεμέθω, hinnio, hinnitum edo. Ab inus. verbo χρέμω.

Χρεμετάω, fut. ήσω, idem et ab eod.

ΧΡΕΜΕΤΙ'ΖΩ, f. ίσω, idem. Μάλα δὲ χρεμέτιζον, ἐπ' ἄκρῳ χείλει ἐφεσταότες, *Il.* 12, 51. Hinc

Χρεμέτισμα, ατος, τὸ, hinnitus; (2) sonus seu vox libidinem indicans.

Χρεμετισμὸς, οῦ, ὁ, idem. Ab eod.

Χρεμετιστικὸς, ἡ, ὸν, qui potest et solet hinnire. Ab eod.

Χρεμίζω, f. ίσω, *per Sync.* pro χρεμετίζω. Τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔπειθ' ὑπεναντίοι ἀλλήλοισιν 'Οξεῖα χρέμισαν, *Hes. Scut.* 348.

Χρέμισαν, 3. plur. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἐχρέμισαν, a verbo præc.

Χρέμμα, ατος, τὸ, screatus, sputum. A

ΧΡΕΜΠΤΟΜΑΙ, fut. ψομαι, screo, exscreo. Χρέμπτεται γὰρ ἤδη, ὅπερ ποιοῦσ' οἱ ῥήτορες, *Aristoph. Thesm.* 388. Hinc

Χρεμπτὸν, sputum, *Gl. V.*

Χρέμψ, piscis quidam, auditu acuto.

Χρέμψις, εως, ἡ, screatio; screatus, *Gl. V.* A χρέμπτομαι.

Χρεοκοπέω, partem debiti demo, novas tabulas facio, *Gl. V.* (2) decoquo; aufugio propter æs alienum, fraudo creditores, *Phal.*

Χρεοκοπία, ας, ἡ, novæ tabulæ, æris alieni rescissio:

Χρεοκοπίδης, ου, ὁ, decoctor. A

Χρεοκόπος, ου, ὁ, idem. Ex χρέος et κόπτω.

Χρεολυτέω, pro χρεωλυτέω, *Steph.*

ΧΡΕ'ΟΣ, χρέεος, τὸ, debitum, mutuum, æs alienum; (2) fatum, mors, qu. dic. debitum fatale; (3) munus seu officium, negotium, res, causa; (4) indigentia, egestas, opus; (5) necessitas; (6) utilitas; (7) vaticinium, oraculum; (8) portentum; (9) id quod accidit, casus; (10) χρέος (subaud. præp. κατὰ vel διὰ), causa, gratia, ut χάριν. (10) σὸν οὐκ ἐλάσσονι ἢ κείνης χρέος, *Eur. Hec.* 892. A χράω.

Χρέω, oracula reddo, *Ion.* pro χρῶ, χράω.

Χρεωκοπέω, ῶ, f. ήσω, idem quod χρεοκοπέω.

Χρεωκοπία, ας, ἡ, idem quod χρεοκοπία.

Χρεωκοπίδης, ου, ὁ, idem quod χρεοκοπίδης.

Χρεωκόπος, ου, ὁ, idem quod χρεοκόπος.

Χρεωλυτέω, ῶ, debitum dissolvo, *Joseph.* Ταῖς δευτέραις θυσίαις χρεωλυτεῖν τὰς πρώτας, *Plut.* Ex χρέως et λύω.

Χρεώμενοι, *utentes*, nom. plur. part. præs. med. *Ion.* pro χρώμενοι, a χράομαι, *Il.* 23, 834.

Χρεὼν, τὸ, *indecl.* debitum; (2) fatum, mors; cum ἐστὶ, necesse est, oportet, decet, fas est. Τὸ δὲ χρεὼν ἦν ἄφυκτον, *Plut.* Vox indecl. A χρέος.

Χρέωνται, *utuntur*, 3. plur. præs. ind. med. *Ion.* pro χρῶνται, ex χράονται, a χράομαι.

Χρέως, τὸ, debitum. *Ph.* æs alienum, *Att.* pro χρέος.

Χρεωστεύω, fut. εύσω, idem quod

Χρεωστέω, ῶ, fut. ήσω, sum debitor, debeo. A

Χρεώστης, ου, ὁ, debitor. A χρέος.

Χρεωφειλέτης, ου, ὁ, debitor, obæratus. Ex χρέως et ὀφειλέτης.

Χρὴ, fut. χρήσει, opus est, convenit, oportet, par est. A χρήω.

Χρῆζε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔχρηζε, a χρήζω pro χρηΐζω, *volo, rogo.*

Χρῄζοντι, 3. plur. præs. indic. act. *Dor.* pro χρῄζουσι, a verbo eod.

Χρήζω, egeo, opus habeo; (2) volo, peto. Αἰσχρὸν γὰρ ἄνδρα τοῦ μακροῦ χρῄζειν βίου, *Soph. Aj.* 473. 'Αλλ' εἴ τι χρῄζεις ἱστορεῖν, *Id. Trach.* 401. Φράζη πρὸς ἡμᾶς ὅ,τι χρῄζεις, *Aristoph. Nub.* 358. (3) vaticinor, *Soph. Œd. C.* 1426. *Eurip. Hel.* 522. A χρεία, *usus.*

Χρηΐζω, idem, *Od.* 17, 558. Πῆμα δὲ θυμῷ χρηΐζειν ἀπεόντος, *Hes. Op.* 365.

Χρηΐσκομαι, utor, *Ion.* (2) indigeo, desidero, volo. (2) χρηΐσκοντο τῷ ὕδατι, *Herodot.* 3, 117. A χράομαι.

Χρῆμα, ατος, τὸ, res, negotium; dicitur et de personis, ut *ap. Lat.* negotium. *Ph.* peculium; χρήματα, opes, divitiæ, pecuniæ, commoda, emolumenta, *Ph.* dicitur et pleonastice, ut συὸς χρῆμα μέγα, *Herod.* i. e. aper ingentis magnitudinis. Τί χρῆμα (cum præposit. διὰ subint.) quare. Τί χρῆμ' ἀλύω, quare deficio, *Eurip. Or.* 277. Καταβάλλει τὴν ἔλαφον, καλόν τι χρῆμα καὶ μέγα, *Xen.* A χράομαι.

Χρηματίας, ὁ, dives, *Man.*

Χρηματίζω, f. ίσω, rebus explicandis constituendisque vaco, actui rerum operam do, ut jus reddo, decerno, fero ad populum, ago cum populo, refero ad senatum, (*Plut.*) consilium agito, consulto, voluntatem meam verbis declaro; (2) commercium exerceo; (3) ago cum aliquo aliquid, negotium gero; (4) nomen mihi sumo, appello me, *Gl. V.* nuncupo; (5) rem, pecuniam facio. *Gl. V.* (6) oraculum reddo, respondeo; *pass.* oraculum accipio, moneor divinitus. *In med.* pecuniam accipio, aliis eripio, mihi comparo, quæstum facio. 'Επεὶ ὁ Ζεὺς ἱκανῶς ταῖς εὐχαῖς ἐχρημάτισε, *Luc.* Μοιχαλὶς χρηματίσει, *Rom.* 7, 3. Βασιλεὺς ἐχρημάτισε, appellatus fuit, *Strabo.* Οὐχ ὁ Κύρου τρόπος τοιοῦτος ὅλως χρηματίζεσθαι, ἀλλὰ διδοὺς μᾶλλον ἢ κτώμενος ἥδεται, *Xen.* Καθὼς κεχρημάτισται Μωσῆς, *Hebr.* 8, 5. 'Εχρηματίσθη ὑπὸ ἀγγέλου, *Act.* 10, 22. A χρῆμα. Unde

Χρηματικὸς, ἡ, ὸν, pecuniarius, ad pecuniam pertinens. *Gl. Vet.* pecunialis; χρηματικὴ, pecuniaria, nummaria, civilis causa, *Ph.*

κεχρημενος indigus, indigens *Od.* 1. 13.

Χρηματικῶς, *adv.* civiliter, h. e. ut causæ pecuniariæ, privatæ tractari solent.

Χρημάτισαι, aor. 1. inf. act. verbi *χρηματίζω*.

Χρηματισθεὶς, aor. 1. part. pass.

Χρημάτισις, εως, ἡ, pecuniarum collectio, quæstus; (2) jurisdictio. A *χρηματίζω*.

Χρηματισμὸς, ȣ, ὁ, responsum divinum, oraculum, monitum; (2) jurisdictio quæ se fit decretis edendis; responsio ad interrogata, ut regis, vel senatus ad legatos; (3) pecuniæ comparatio, studium, quod impenditur comparandæ pecuniæ, res pecuniaria, quæstuaria negotiatio, *Ph.* emolumentum, *Ph.* (4) prænomen, *Gl. V.* appellatio, nomen. Ab eod.

Χρηματιστήριον, ȣ, τὸ, locus in quo ars quæstuaria exercetur; (2) aut locus in quo *χρηματισταὶ* suam negotiationem exercent; (3) locus ubi jus redditur, vel legatis respondetur. A

Χρηματιστὴς, ȣ, ὁ, comparandæ pecuniæ deditus. *Gl. V.* pecuniarius. A *χρηματίζω*.

Χρηματιστικὸς, ἡ, ὸν, ad adquirendam pecuniam pertinens, comparandæ pecuniæ peritus; pecuniarius, *Phil.* quæstuarius, *Gl. V.* (2) ad actum rerum, jurisdictionem pertinens; epith. loci, tribunalis, &c.

Χρηματοδαίτης, ȣ, ὁ, pecuniæ divisor, *R.* Ex *χρῆμα* et *δαίω*.

Χρηματοδότης, ȣ, ὁ, idem.

Χρηματολαίλαψ, απος, ὁ, qu. dic. pecuniarum turbo, pecuniarum violentissimus raptor.

Χρηματοποιὸς, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui pecunias conficit, i. e. comparat, quæstuosus. Ex *χρήματα* et *ποιέω*.

Χρηματοφθορικὸς, ἡ, ὸν, pecuniam, rem familiarem dilapidans seu minuens. Ex eod. et *φθορά*.

Χρηματοφυλάκιον, ȣ, τὸ, ærarium, *Ph.* A *χρήματα* et *φυλακή*.

Χρήμη, ης, ἡ, indigentia, penuria; (2) petitio, postulatum. A *χρήζω*.

Χρῆμι, opus habeo; unde *χρὴ*, &c.

Χρῆν, *oportebat*, imperf. ind. *Ion.* pro *ἔχρην*, a verbo impers. *χρὴ*, *oportet*.

Χρῆναι, *oportere*, præs. inf. verbi ejusd.

Χρῆος, εος, τὸ, *Ion.* pro *χρέος*.

Χρήσαιτο, *usus sit*, 3. sing. aor. 1. opt. med. verbi *χράομαι*.

Χρήσας, *qui commodavit*, a. 1. part. act. verbi *χράω*.

Χρήσασθαι, aor. 1. inf. med. verbi *χράομαι*.

Χρῄσδειν, *velle*, præs. inf. act. *Dor.* pro *χρῄζειν*, a *χρῄζω*, *volo*.

Χρήσει, dat. sing. *contr.* pro *χρήσεϊ*, a *χρῆσις*, *usus*.

Χρήσηται, *usus sit*, 3. sing. aor. 1. conj. med. verbi *χράομαι*

Χρῆσθα, *oportet*, præs. ind. *Dor.* pro *χρή*.

Χρῆσθαι, *uti*, præs. inf. verbi *χράομαι*, *utor*.

Χρησθεῖσα, *mutuata*, a. 1. part. pass. f. g. verbi ejusd.

Χρήσθων, *utantur*, 3. dual. præs. imperat. *Att.* pro 3. pl. *χρήσθωσαν*, a verbo eod.

Χρησιμεύω, fut. εύσω, utilis sum, commodo, commodus sum. *Χρησιμεῦσαι εἰς τὴν δημιουργίαν*, *Cyril.* A

Χρήσιμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, et *χρήσιμος*, ίμη, ιμον, utilis, commodus, frugalis, frugi, *Ph.* *Ἔνθ' ȣ̓ χρησίμῳ ποδὶ χρῆται*, ubi non utiliter pedibus utitur. *χρησίμῳ* ibi idem est ac si scriptum esset *χρησίμως*, *Soph. Œd. Tyr.* 878. A *χρῆσις*. Hinc

Χρησιμότης, ητος, ἡ, utilitas, commoditas.

Χρησίμως, utiliter, commode. A *χρήσιμος*.

Χρῆσις, εως, ἡ, usus, ususfructus, *Ph.* (2) vox usu recepta; (3) locus scriptoris quem confirmandæ vel illustrandæ alicujus rei causa adponimus. (2) *ὁ ἐπενδύτης ἐστὶν ἐν τῇ τῶν πολλῶν χρήσει*, usurpata est apud vulgus, *Poll. Onom.* 7, 45. A *χράομαι*.

Χρησμαγόρης, ὁ, idem quod *χρησμολόγος*, *Ep.*

Χρησμηγορέω, ῶ, vaticinor, oracula edo, *Luc.* Ex *χρησμὸς* et *ἀγορέω*.

Χρησμηγόρης, ȣ, vel *χρησμηγόρος*, vates, oraculorum editor. Ex iisd.

Χρησμήτωρ, ορος, ὁ, qui oracula edit; Epith Apollinis, *Sibyl.*

Χρησμοδοσία, ας, ἡ, sortilegium, *Gl. V.* A *χρησμὸς* et *δίδωμι*.

Χρησμοδοτέω, oracula edo. Ab iisd.

Χρησμοδότης, ȣ, ὁ, sortilegus, *Gl. V.*

Χρησμοδότημα, τὸ, oraculum. A *χρησμοδοτέω*.

Χρησμολέσχης, ȣ, ὁ, vates, hariolus, sortilegus. A *χρησμὸς* et *λέσχη*.

Χρησμολογέω, ῶ, fut. ήσω, vaticinor, oraculum vel oracula edo. *Ταῦτ' ȣ̓κ ἐχρησμολόγεις σὺ, πρὶν ἐμὲ τὴν πόλιν τήνδ' οἰκίσαι;* *Aristoph. Av.* 970. A *χρησμολόγος*. Unde

Χρησμολογία, ας, ἡ, vaticinatio; sortilegium.

Χρησμολογικὴ, ῆς, ἡ, sc. *τέχνη*, seu *ἐπιστήμη*, facultas vaticinandi, divinatio.

Χρησμολόγιον, ȣ, τὸ, vaticinium, oraculum.

Χρησμολόγος, ȣ, ὁ, qui oraculum seu oracula edit; (2) oraculorum interpres; (3) vates. Ex *χρησμὸς* et *λέγω*.

Χρησμολύτης, ȣ, ὁ, interpres oraculorum.

Χρησμοποιὸς, ȣ, ὁ, qui versibus oracula condit, *Suicer.* Ex *χρησμὸς* et *ποιέω*.

Χρησμὸς, ȣ, ὁ, responsum, oraculum, *Gl. V.* et *χρησμοὶ*, sortes, *Ph.* (2) imprecatio. *Δύστηνος ἐγὼ πατρὸς ἐξ ἀδίκȣ χρησμοῖς ἀδίκοις διελυμάνθην*, *Eurip. Hippol.* 1349. ibi *χρησμὸς* idem valet ac *ἀρὰ*, 1241. A *χράω*.

Χρησμοσύνη, ης, ἡ, oraculum, vaticinium, oraculi responsum; (2) inopia, penuria, egestas; (3) subsidia. (2) *χρησμοσύνη τρύχεσκεν*, *Apoll. Rhod.* 2, 473. (3) *μάλα κεν θυμηδέος ἀντιάσαιμεν χρησμοσύνης*, subsidia, *Id. Ibid.* 1, 835. A *χράω*, vel *χρήζω*.

Χρησμοφόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui oracula perfert, interpres oraculorum. A *φέρω*.

Χρησμοφύλαξ, ακος, ὁ, qui oracula seu responsa servat.

Χρησμῳδέω, oracula edo. *Gl. Vet.* vaticinor. *Τὸ δὲ μετὰ τȣ̃το ἐπιθυμῶ ὑμῖν χρησμῳδῆσαι;* *Plat.* *Χρησμῳδεῖν κατ' ἐπίπνοιαν*, *Longin.* 13.

Χρησμῳδία, ας, ἡ, vaticinium, oraculum, vel vaticinatio. A *χρησμῳδός*. Hinc

Χρησμῳδικὸς, ἡ, ὸν, oraculis conveniens, ad oracula pertinens, oraculi speciem habens.

Χρησμῳδικῶς, *adv.* vaticinando, vatum more.

Χρησμῳδὸς, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qu. dic. oraculorum cantor, qui oracula edit, fatidicus. *Gl. Vet.* sortilegus. Ex *χρησμὸς* et *ᾠδή*.

Χρησόμεθα, 1. pl. fut. 1. ind. med. verbi *χράομαι*.

Χρηστέον, *adv. pos.* utendum. A *χράομαι*.

Χρηστεύομαι, fut. εύσομαι, benignitate utor, clementer me gero. *Ἡ ἀγάπη μακροθυμεῖ, χρηστεύεται*, 1 *Cor.* 13, 4. A *χρηστός*.

Χρηστὴρ, ῆρος, ὁ, qui dat oracula. A *χράω*.

Χρηστήρια, ων, τὰ, instrumenta. A *χρηστήριος*.

Χρηστηριάζομαι, fut. άσομαι, oraculum consulo seu sciscitor; adeo oraculum ad responsum accipiendum. A

Χρηστήριον, ȣ, τὸ, locus in quo eduntur oracula; (2) ipsum responsum et oraculum editum. *Ph.* oraculum; (3) victima quæ sacrificatur a consulentibus oraculum, aut divinationis causa; (4) cædes, unde *plur.* *χρηστήρια*, corpora occisa. (1) *Φοίβȣ παλαιὸν ἐκλιπὼν χρηστήριον*, *Eurip. Med.* 667. (2) *τὰ τȣ̃ θεȣ̃ μαθὼν χρηστήρια*, *Id. Ion.* 532. (4) *κείνȣ χρηστήρια τἀνδρὸς*, hujus lanienam viri, *Soph. Aj.* 220. A *χράω*.

Χρηστήριος, ία, ιον, utilis; (2) vaticinatorius. A *χράομαι*, vel *χράω*.

Χρήστης, ȣ, ὁ, qui commodavit, vel mutuo dedit, creditor. *Gl. V.* (2) qui commodato accepit, debitor; (3) qui oracula edit, vates. *Χρήστης ϗ δανειστὴς*, debitor et creditor, seu fœnerator. A *χράω*. Unde

Χρηστικὸς, ἡ, ὸν, qui novit commode uti rebus; (2) qui est frugi, utilis.

Χρηστικῶς, *adv.* frugaliter, utiliter. A præc.

Χρηστογραφία, ας, ἡ, utilis sive bona scriptura; (2) elegans pictura. Ex *χρηστὸς* et *γραφή*.

Χρηστοεπέω, ῶ, blandis verbis utor, blande loquor. Ex *χρηστὸς* et *ἔπος*.

Χρηστοήθεια, ας, ἡ, morum probitas, boni mores. A

Χρηστοήθης, εος, ὁ ϗ ἡ, qui probis est moribus. Ex *χρηστὸς* et *ἦθος*.

Χρηστοινέω, ῶ, boni ferax sum vini. Ex eod. et *οἶνος*.

Χρηστοκαρπία, ας, ἡ, fructus bonus, frugum præstantia. A

Χρηστόκαρπος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, bonos fructus habens.

Χρηστολογέω, ῶ, fut. ήσω, blandis utor verbis, blande loquor.

Χρηστολογία, ας, ἡ, sermo virum bonum simulans, blandiloquentia. A

Χρηστολόγος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, blandiloquus, qui bonis utitur verbis. *Gl. V.* blandidicus, benedicus.

Χρηστομάθεια, ας, ἡ, rerum bonarum et utilium studium, *impr.* excerpta, loci optimi et delecti e scriptore; res optimæ e disciplinis delectæ.

Χρηστομαθέω, utilia disco, doceo. *Εἰ ταῦθ', ὡς ἔφην ἐπιλογίσαιτο καθ' ἑαυτὰ ὁ τοῖς χρηστομαθȣ̃σιν ἐπιτιμῶν*, *Long.* 2. A

Χρηστομαθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui bona, utilia, et commoda didicit, deligit. Ex *μανθάνω*.

Χρηστομȣσεῖν, musicæ leges in canendo servare, *Sibyl.*

Χρηστὸς, ἡ, ὸν, utilis, frugalis, jucundus, suavis. *Ph.* bonus, probus, innocens, mitis, benignus. A *χράομαι*.

Χρηστότης, ητος, ἡ, utilitas; (2) bonitas, benignitas; (3) facilitas, comitas; (4) innocentia. A *χρηστός*.

Χρηστȣργία, ας, ἡ, boni operis actio, bonum opus. Ex eod. et *ἔργον*.

Χρηστοφιλία, ας, ἡ, amicitia, virorum proborum amor. A

Χρηστόφιλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui bonis amicus est; (2) bonos habens amicos.

Χρήστωρ, ορος, ὁ, vates. A *χράω*.

Χρηστῶς, *adv.* utiliter, frugaliter, suaviter, comiter, benigne.

Χρῆται, *utitur*, 3. sing. præs. ind. med. *Dor.* pro *χρᾶται*, *contr.* ex *χράεται*, a *χράομαι*.

Χρῖμα, idem quod *χρίσμα*, *Call.*

ΧΡΙ'ΜΠΤΩ, f. ψω, allido, appello, admoveo; (2) appropinquo, accedo, adhæresco, innitor; *χριμφθεὶς*, admotus, allisus, a. 1. pass. part. *Ἔχριμπτ' ἀεὶ σύριγγα.* *Ἀλλ' ἔτις ἀστῶς τοῖσδε χρίμπτεται δόμοις*, *Eur. Ph.* 99.

Χρίπτω, sive *χρίμπτω*, *Steph.*

Χρισαμένης, *unctæ*, gen. sing. aor. 1. part. med. verbi. *χρίω*.

Χρισιάζω, fuco, fuco oblino; *χρισιάζομαι*, fuco illinor.

Χρίσις, εως, ἡ, unctio. A *χρίω*. Unde

Χρίσμα, ατος, τὸ, unguentum; (2) unctio.

Χριστέμπορος, ȣ, ὁ, qu. dic. Christi institor, qui Christum et ejus doctrinam quæstui habet.

Χριστεπώνυμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, Christo cognominis, vel a Christo cognomen habens.

Χριστήριον, τὸ, idem quod *χρίσμα*, *Steph.*

Χρίστης, ȣ, ὁ, tector, dealbator, *Gl. Vet.* A *χρίω*.

Χριστιανίζω, fut. ίσω, Christianis faveo, vel Christianus sum, Christianum me esse profiteor. A *χριστιανός*.

Χριστιανικὸς, ἡ, ὸν, Christianus, ad Christianum pertinens, Christianum decens. Ab eod.

Χριστιανικῶς, *adv.* Christianorum more.

Χριστιανισμὸς, ȣ, ὁ, professio religionis Christianæ. A *χριστιανίζω*.

Χριστιανὸς, ȣ, ὁ, Christianus, qui Christi se discipulum profitetur, qui in Christum credit. A *Χριστός*.

Χριστόγονος, ὁ, ἡ, Christo genitus. A *Χριστὸς* et *γίνομαι*.

Χριστοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, Christo conformis. Ex eod. et *εἶδος*.

Χριστοειδῶς, *adv.* more Christi. A præc.

Χριστοκάπηλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui Christum cauponatur, qui religione Christiana ad turpe lucrum abutitur.

Χριστοκίνητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, a Christo motus.

Χριστοκτόνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, Christi interfector. Ex *Χριστὸς* et *κτείνω*.

Χριστομάθεια, ας, ἡ, disciplina Christi. Ex eod. et *μανθάνω*.

Χριστ-

Χριστομάχος, ου, ὁ ϗ ἡ, Christi oppugnator. Ex eod. et μάχομαι.

Χριστομύστης, ου, ὁ, Christi sacerdos, qui Christo vel Christianis sacris initiatur.

Χριστὸς, ἡ, ὸν, unctus, inunctus; (2) qui inungi potest. At *Subst.* ΧΡΙΣΤΟ'Σ, ῦ, ὁ, CHRISTUS, unctus, *Hebr.* Messias. A χρίω.

Χριστοτελέστης, ου, ὁ, qui Christi mysteriis initiatus est. A τελέω

Χριστοτόκος, ου, ὁ ϗ ἡ, Christipara, quæ Christum peperit. Ex τίκτω.

Χριστοφόρος, ὁ, ἡ, Christum ferens. A φέρω.

Χριστώνυμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui a Christo nomen habet. Ex ὄνομα.

ΧΡΙ'Ω, fut. ίσω, ungo, perungo, inungo, lino, oblino; κεχρισμένος, oblitus, *Gl. V.* perf. pass. part. Δέμας δ' ἔχρισεν ἐλαίῳ, *Mus.* 264. πέπλον, *Soph. Trach.* 688. Τὰ μὲν ἄλλα (ὅπλα) ἐκέχριστο τῷ χρυσοειδεῖ χρώματι, *Xen. Cyr.* 7, 1.

ΧΡΟ'Α, ας, ἡ, color; (2) superficies rei cui inductus est color; (3) color cum ipsa superficie; (4) corpus seu cutis hominis. A χράω.

Χροανθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui florido colore est. Ex χρόα et ἄνθος.

Χροΐ, et *contr.* χρῷ, *cuti*, dat. sing. a χρὼς, *cutis.*

Χροιὰ, ᾶς, ἡ, idem quod χρόα.

Χροιάω, ῶ, coloro; χροίησε, pro ἐχροίησε, colorayit. A χροιά.

Χροΐζεσθαι, præs. inf. med. verbi χροΐζω.

Χροιὴν, acc. sing. *Ion.* pro χροιὰν, a χροιὰ, *color.*

Χροΐζω, fut. ίσω, coloro, colore imbuo, tingo; χροΐζομαι, coloror; *in med.* una cubo. Μάστις τοι τὰν νύκτα χροΐξεται ἁ καλαμαία, *Theocr.* 10, 18. A χροία.

Χρόμαδος, ου, ὁ, strepitus, seu stridor dentium, maxillarum et dentium collisio. Δεινὸς δὲ χρόμαδος γενύων γένετ', *Il.* 23, 688. A χρόα et ὅμαδος.

ΧΡΟΜΙ'Σ, ίδος, ἡ, piscis quidam.

Χρονέω, ῶ, vivo, mentis compos sum, *R.* A χρόνος.

Χρονία, ας, ἡ, vetustas. Ab eod. Hinc

Χρονιαῖος, αία, αῖον, diuturnus, vetus.

Χρονίζω, fut. ίσω, longo tempore duro, inveterasco; (2) moror, tardo, *Ph.* Ἦν δ' ἄγαν δοκῶ χρονίζειν, *Eur. Iph. in Taur.* Χρονίζων δωμάτων ἐξώπιος, *Id. Med.* 624. Χρονίζει ὁ Κύριός μου ἔρχεσθαι, *Luc.* 12, 45. A χρόνος.

Χρονικὸς, ἡ, ὸν, ad tempus seu tempora pertinens. Hinc τὰ χρονικὰ, ῶν, Chronica, seu libri chronici, in quibus annotatur quo tempore quid gestum sit; annales. Ab eod.

Χρονικῶς, pro tempore, ut tempus declarat.

Χρόνιος, ία, ιον, vel χρόνιος, ου, ὁ ϗ ἡ, diuturnus; (2) tempestivus; (3) qui diu moratur, diutinus, serus, tardus, lentus. A χρόνος. Hinc

Χρονιότης, ητος, ἡ, diuturnitas, longum temporis intervallum.

Χρονισμὸς, ῦ, ὁ, diuturnitas, longinquitas; (2) mora, cunctatio; (3) commoratio diuturnior in aliquo loco. A χρονίζω.

Χρονιστὸς, ἡ, ὸν, qui cunctatur, serus. Ab eod.

Χρονίως, *adv.* longo tempore, diu post, cunctanter.

Χρονογραφία, ας, ἡ, descriptio temporum. A

Χρονογράφος, ου, ὁ, temporum seu annalium scriptor. A γράφω.

Χρονόληρος, ου, ὁ ϗ ἡ, ætate desipiens seu delirus (præstat κρονόληρος). A λῆρος.

Χρονολογία, ας, ἡ, chronologia, doctrina temporum. A χρονολόγος. Hinc

Χρονολογικὸς, ἡ, ὸν, chronologicus, ad chronologiam temporum rationem pertinens.

Χρονολογικῶς, *adv.* chronologice, congrue cum temporum ratione.

Χρονολόγος, ου, ὁ, chronologus, temporum peritus, temporum rationes exponens.

ΧΡΟ'ΝΟΣ, ου, ὁ, tempus, ætas, ævum; (2) mora, diuturnitas; (3) διὰ χρόνου, aliquanto post; ἀνὰ χρόνον et ἐπὶ χρόνον, aliquamdiu; χρόνῳ, paulatim, tandem. Χρόνῳ παλαιοὶ, ætate provecti, senes, *Soph. Œd. Col.* 112. Εἰ μὴ τῷ χρόνῳ κεκλέμμεθα, nisi mens senio labefacta decipitur, *Id. Antig.* 681.

Χρονοτριβέω, ῶ, f. ήσω, tempus tero; (2) inutiliter tempus tero et nihil efficio. Ὅπως μὴ γένηται αὐτῷ χρονοτριβῆσαι ἐν τῇ Ἀσίᾳ, *Act.* 20, 16. E præc. et τρίβω.

Χρονουλκέω, ῶ, f. ήσω, tempus extraho, procrastino. Ex eod. et ἕλκω.

Χροόκαρπος, ον, cujus fructus virent, *Orph.*

Χρόος, ῦς, ὁ, cutis; (2) corpus hominis, vel cutis cum carne subjecta. A χρόα. Hinc

Χρὼς, χροὸς, χροΐ, χρόα, cutis, superficies corporis; (2) ἐν χρῷ, *proprie* est, ad cutem usque, ut de tonsura; (3) de rebus quæ cominus sunt, in proximo; unde et conjunctio, vel consuetudo; ἐν χρῷ, arctior.

Χρόττη, ἡ, cutis, cordus, *Ep. Lasc.* vocabulum vix admittendum nisi alius proferatur autor, *Steph.*

Χρόω, χρωννύω, sive χρώννυμι, f. χρώσω, coloro, colore imbuo, tingo, quasi colore et fuco exorno; (2) contamino, fœdo, polluo. Αἵματι χρῶσαι παλάμαν, *Epigr.* A χρόα.

Χρυσάετος, ου, ὁ, vel -αίετος, aquilæ species.

Χρυσαιγὶς, ίδος, ἡ, aureum clypeum gestans. Epith. Minervæ.

Χρυσαΐζω, f. ίσω, auro exorno, vel aureis vestibus et monilibus. A χρυσός.

Χρυσαλάκατος, *Dor.* pro χρυσηλάκατος, *Soph. Trach.* 637.

Χρυσαλλὶς, ίδος, ἡ, blatta, *Gl. V.* A colore auri.

Χρύσαμμος, ου, ὁ ϗ ἡ, auream arenam habens, aurum in arena vehens; *subst.* aurea arena. *Gl. V.* baluca. Ex ἄμμος.

Χρυσαμοιβὸς, ῦ, ὁ, qui aurum alia pecunia mutat, mensarius. Ex ἀμείβω, *muto*: *Æschyl. Ag.* 446.

Χρυσάμπυξ, υκος, ὁ ϗ ἡ, habens vinculum vel reticulum ex auro, vel aureis frenis insignis; *Il.* 5, 357.

Χρυσάνθεμον, et χρυσανθέμιον, ου, τὸ, herba, heliochryson, caltha. *Ph.* viola rustica.

Χρυσανταυγὴς, ὲς, auro resplendens, aureus, *Eur. Ion.* 890.

Χρυσάορ, ορος, et χρυσάορος, ου, ὁ ϗ ἡ, ensem aureum habens, i. e. capulo aureo. *Il.* 5, 509.

Χρυσαργύριον, ου, τὸ, auraria, *Ph.*

Χρυσάρματος, ου, ὁ ϗ ἡ, aureo curru insignis. Ex ἅρμα.

Χρύσασπις, ιδος, ὁ, ἡ, aureum clypeum gestans, *Eur.*

Χρυσαστράγαλος, ου, ὁ, talus aureus, *Sapph.*

Χρυσαυγέω, ῶ, auri in modum splendeo et niteo. A

Χρυσαυγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, auri in modum splendens, aureo fulgore nitens, aureus. Ex αὐγή.

Χρύσαυρος, ον, auream auram habens, *Orph.*

Χρυσάφιον, τὸ, Dim. pro χρυσὸς, quasi parum auri, *Phal.*

Χρυσὲ, *aurum*, voc. sing. a χρυσὸς, *aurum.*

Χρυσέγχης, ὁ ϗ ἡ, auream hastam, aurea arma habens. Ab ἔγχος.

Χρυσεῖον, ου, τὸ, officina vel fodina auraria. *Gl. V.* χρυσεῖα, auraria. A χρυσός. Unde

Χρύσειος, εία, ειον, aureus, ex auro factus.

Χρυσεκλέκτης, ου, ὁ, ἡ, aurilegus, *Ph.* Ex ἐκλέγω.

Χρυσελεφαντεπήλεκτρος, ου, ὁ ϗ ἡ, ornatus auro, electro, et ebore, seu intectus auro, electro, et ebore. Ex χρυσὸς, ἐλέφας, ἐπὶ, et ἤλεκτρον.

Χρυσελεφάντινος, η, ον, ex auro et ebore factus, seu auro et ebore ornatus.

Χρυσέμβολος, ον, auratum rostrum habens. Θαλαμηγὰ χρυσέμβολα, *Appian. Præfatio*, 10.

Χρυσένδετος, ου, ὁ ϗ ἡ, auro illigatus vel inclusus. Ex ἐνδέω.

Χρυσεοβόστρυχος, ου, ὁ ϗ ἡ, auro capillos revinctos habens, vel pulchricomus.

Χρυσεόδμητος, ον, ex auro factus. A δέμω.

Χρυσεοκόμης, ου, ὁ, aureas habens comas, auricomus. A κόμη.

Χρυσεόκυκλος, ου, ὁ ϗ ἡ, aureum habens circulum, aureo circulo splendens. Epith. solis. Χρυσεόκυκλον φέγγος, *Eur. Ph.* 181.

Χρυσεόμαλλος, ον, aureum vellus habens. Χρυσεόμαλλος ποίμνα, *Eurip. Elect.* 725.

Χρυσεομίτρης, ου, ὁ, auream infulam, vittam gestans. A μίτρα.

Χρυσεόνωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, auratum tergum habens, i. e. auro tectus, ut clypeus; aureus. Χρυσεόνωτον ἀσπίδα, *Eurip. Fragm. Antig.*

Χρυσεοπήληξ, ηκος, ὁ, auream habens galeam. *R.* Ἔξιθ' Ἀθηναία περσέπτολι, χρυσεοπήληξ, *Call. L. P.* 43.

Χρυσεοπήνητος, ὁ ϗ ἡ, ex aureis staminibus contextus, auro intertextus. Χρυσεοπηνήτων φαρέων, *Eurip. Or.* 838. A πήνη.

Χρυσεοπήνιτος, idem. A πηνίω.

Χρύσεος, χρυσέη, χρύσεον, aureus, ex auro factus; (2) auro ornatus; (3) pulcher; (4) *subst.* nummus aureus, æquans duas drachmas auri. A χρυσός.

Χρυσεοσάνδαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, aurea, pulchra sandalia habens. Χρυσεοσάνδαλον ἴχνος, *Eur. Or.* 1468. *Iphig. in Aul.* 1042. Ex σάνδαλον.

Χρυσεοστέφανος, ου, ὁ ϗ ἡ, aurea redimitus corona, *R.*

Χρυσεόστολμος, ον, idem quod

Χρυσεόστολος, ου, ὁ ϗ ἡ, auro exornatus, *R.* A στολή.

Χρυσεόταρσος, ον, aurea talaria habens; epith. Merc. deinde venti, pro celer.

Χρυσεότευκτος, ον, ex auro factus. Ἴσα δ' ἀγάλμασι χρυσεοτεύκτοις, *Eur. Phœn.* 228. Χρυσεότευκτον στέφανον περιβέσθαι, *Id. Med.* 984. A τεύχω.

Χρυσεότυπος, ου, ὁ ϗ ἡ, ex auro confectus, auro cusus, cælatus.

Χρυσεοφάλαρος, ου, ὁ ϗ ἡ, aureas phaleras habens. Ex χρύσεος et φάλαρα.

Χρυσεπώνυμος, ου, ὁ ϗ ἡ, ab auro cognominatus.

Χρυσεραστὴς, ῦ, ὁ, auri amator; (2) avarus.

Χρυσεργὸς, όν, ex auro factus. Ab ἔργον.

Χρυσεψητὴς, ῦ, ὁ, auricoctor, *Ph.*

Χρυσέω, *aurei*, gen. sing. *Dor.* pro χρυσέου.

Χρυσῆ, *aureæ*, dat. sing. *contr.* pro χρυσέῃ.

Χρυσηλάκατος, ὁ, ἡ, auream habens colum; (2) aureas habens sagittas, vel aurea tela.

Χρυσήλατος, ου, ὁ ϗ ἡ, ex auro ductus, ex auro ductili confectus. Ex ἠλακάτη. *Il.* 16, 184. *Æschyl. Sept. ad Theb.* 650. *Eur. Med.* 786. Ex ἐλατός.

Χρυσήλεκτρον, ου, τὸ, electri species aurei coloris.

Χρυσήνιος, ου, ὁ ϗ ἡ, aureas habens habenas. Ex ἡνία.

Χρυσήρης, εος, ὁ ϗ ἡ, ex auro fabricatus, aureus. Ex ἄρω.

Χρυσιδάριον, ου, τὸ, parum auri, parvus nummus aureus. Dim. a

Χρυσίδιον, ου, τὸ, idem. Dim. a χρυσίον.

Χρυσίζω, auro similis sum; sum aureolus. Χρυσίζει τῇ χρόᾳ, *Herodot.* A χρυσός.

Χρύσινος, ίνη, ινον, aureus, ex auro factus; (2) aureus nummus. *Gl. V.* solidus.

Χρυσίον, ου, τὸ, aurum. Dim. a χρυσός.

Χρυσιοπλύσιον, ου, τὸ, auri lavacrum, ubi aurum lavatur. Ex χρυσίον et πλύνω.

Χρυσὶς, ίδος, ἡ, aurea, v. gr. vestis, patera. Χρυσίδ' οἴνου πανσέληνον ἐκ πιῶν ὑφείλετο, *Hermipp. Comicus apud Athen.* A χρυσός.

Χρυσίτης, ου, ὁ, aureolus, auri colorem referens. Ab eod.

Χρυσῖτις, ιδος, ἡ, idem. *fœm.*

Χρυσοβάλανος, ου, ἡ, glans aurea.

Χρυσοβαφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, auro tinctus seu imbutus, aureo colore imbutus, auratus. Ex βάπτω.

Χρυσοβέλεμνος, ου, ὁ ϗ ἡ, aureis instructus jaculis, aureis sagittis jaculans. A βέλεμνον.

Χρυσόβωλος, ον, auri glebas habens; auri fodinas habens.

Χρυσόγαιος, ου, ὁ ϗ ἡ, aureum solum seu auream terram habens. Ex γαῖα.

Χρυσογλύφος, ου, ὁ, auri cælator. A γλύφω.

Χρυσογνώμων, ὁ, auri spectator, aurum probans igni vel lapide lydio.

Χρυσόγονος, ον, ex auro natus. A γονή.

Χρυσοδαίδαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, auro variegatus; ex auro factus; pretiosus.

Χρυσοδαίδαλτος, ον, idem. Χρυσοδαιδάλτους στομίοισι πώλους, *Eur. Iph. in Aul.* 219.

Χρυσοδακτύλιος, ου, ὁ ϗ ἡ, aureum gestans annulum.

Χρυσόδετος, ου, ὁ ϗ ἡ, auro ligatus.

Χρυσοδίνης, ου, ὁ, aureos habens vortices. A δίνη.

Χρυσοέθειρος, α, ον, auricomus. Ab ἔθειρα.

Χρυσοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, auro similis. Ex εἶδος.

Χρυσοεψητεῖον, ου, τὸ, fornax in qua aurum coquitur. Ab ἑψέω.

Χρυσόζυγος, ου, ὁ ϗ ἡ, aureum habens jugum.

Χρυσόζωνος, ον, aurea zona cinctus. A ζώνη.

Χρυσόηλος, ου, ὁ ϗ ἡ, aureis confixus, distinctus, ornatus clavis.

Χρυσόθριξ, ιχος, ὁ, ἡ, auricomus.

Χρυσόθρονος, ου, ὁ, ἡ, aureum thronum habens.

Χρυσοκάνθαρος, ου, ὁ, scarabæus aureolus.

Χρυσοκάρηνος, -ρανος, *Dor.* aureum caput habens. *Eur. Herc. Fur.* 375. A κάρηνον.

Χρυσόκαρπος, ου, ὁ ϗ ἡ, aureos fructus habens.

Χρυσοκέρειος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod

Χρυσόκερως, ωτος, ὁ ϗ ἡ, aurea vel deaurata habens cornua. A κέρας.

Χρυσοκέφαλος, ον, aureum caput habens.

Χρυσόκλειστος, ου, ὁ ϗ ἡ, auro clausus, aureo clausus operculo.

Χρυσοκόλλα, ης, ἡ, auri glutinum; (2) edulium ex lini semine et melle paratum.

Χρυσοκόλλητος, et χρυσόκολλος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui aurum adglutinatum est, auratus seu deauratus. Χρυσοκολλήτοισιν ἐμβεβὼς δίφροις, *Eur. Ph.* 2.

Χρυσοκομέω, aureas habeo comas, *Philostr.*

Χρυσοκόμη, ἡ, fruticis nomen, seu herbæ, Jovis barba, *Gorr. ex Diosc.*

Χρυσοκόμης, ου, ὁ, cui aurea est coma, seu aurei coloris cæsariem habens. Ex κόμη.

Χρυσόκομος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem, *Gl. V.*

Χρυσολαβὴς, aureum capulum seu manubrium habens, *Man.*

Χρυσολαμπὶς, gemma, pallidi caloris die, noctu ignei, *Plin.*

Χρυσολάχανον, ου, τὸ, aureum olus. GOODHARRY. *Plin.* 27, 8, 43. *Gl. V.* atriplex, et χρυσολάχανα, atriplices.

Χρυσόλιθος, ου, ὁ, vel potius ἡ, lapis aureus, seu aurei coloris gemma.

Χρυσολογέω, ῶ, de auro loquor. Ex

Χρυσολόγος, ου, ὁ ϗ ἡ, aurilegus. A λέγω.

Χρυσόλογχος, ου, ὁ ϗ ἡ, auream lanceam gestans. A λόγχη.

Χρυσόλοπος, ου, ὁ ϗ ἡ, aureis tectus squamis.

Χρυσόλοφος, ου, ὁ ϗ ἡ, auream cristam seu aureum conum habens, *R.*

Χρυσολύρης, ου, ὁ, auream lyram habens. A λύρα.

Χρυσόμαλλος, ὁ ϗ ἡ, aureum vellus habens. Τὸ χρυσόμαλλον Αἰήτου δέρος, *App.*

Χρυσομανέω, insano auri amore teneor, *Suid.*

Χρυσομανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, auri amore insaniens; valde avarus. Ex μαίνομαι.

Χρυσομηλολόνθιον, aureus scarabæus, *Aristoph. Vesp.* 1330. A μηλολόνθη.

Χρυσόμηλον, ου, τὸ, malum aureum.

Χρυσομίτρης, ου, ὁ, auream habens mitram, seu aurata redimitus mitra. *Opp. Cyn.* 2, 2. Ex μίτρα.

Χρυσόμορφος, ου, ὁ ϗ ἡ, auream speciem habens. A μορφή.

Χρυσόμφαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, aureum umbonem habens.

Χρυσόνημος, ον, dives. A νέμω.

Χρυσόνωτος, ου, ὁ ϗ ἡ· vide χρυσεόνωτος. Ἐπίσχων χρυσόνωτον ἡνίαν, *Soph. Aj.* 858.

Χρυσόξυλος, ον, lignum flavum habens; epith. thapsi. A ξύλον.

Χρυσοπάρυφος, ου, ὁ ϗ ἡ, aureum limbum habens, auro prætextus. Ex παρυφή.

Χρυσόπαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, auro conspersus, h. e. auro distinctus et variegatus, inauratus.

Χρυσόπατρος, ον, ex auro natus. Epith. Persei.

Χρυσοπέδιλος, ου, ὁ, ἡ, habens calceos aureos.

Χρυσόπεπλος, ου, ὁ, ἡ, aurea veste indutus.

Χρυσοπήληξ, ηκος, ὁ, ἡ, auream habens galeam, *Eur. Phœn.* 946.

Χρυσοπλόκαμος, ὁ, ἡ, aureos habens cincinnos.

Χρυσοπλύσιον, ου, τὸ, officina in qua aurum lavatur. A πλύνω.

Χρυσοποίκιλος, ου, ὁ ϗ ἡ, auro distinctus.

Χρυσοποίκιλτος, ον, idem: a ποικίλλω.

Χρυσοποιὸς, οῦ, aurifex. Ex ποιέω.

Χρυσόπολις, herba quæ sincerum aurum foliis accipit, et colorem imbuitur; insincerum respuit; *Tzetzes, Aristoph.* 1, 10.

Χρυσόπους, ποδος, ὁ ϗ ἡ, aureos habens pedes; (2) aureis fulcris insistens.

Χρυσόπρασος, ου, ὁ, chrysoprasus, lapis partim aurei, partim viridis coloris. A πράσον.

Χρυσόπρυμνος, ου, ὁ ϗ ἡ, auratam puppim habens, *Appian.* Ex πρύμνα.

Χρυσόπρωρος, ου, ὁ ϗ ἡ, auratam proram habens. Ex χρυσὸς et πρῶρα.

Χρυσόπτερος, ου, ὁ ϗ ἡ, aureas alas vel pinnas habens. A πτερόν.

Χρυσορανὶς, ίδος, ἡ, aqualis seu guturnium auratum.

Χρυσορόης, ου, ὁ, auro fluens, auri ramenta suis fluentis vehens. A ῥοή.

Χρυσόροφος, ου, ὁ ϗ ἡ, tectum seu contignationem habens auratam, vel qui aureis est laquearibus.

Χρυσοῤῥαγὴς, έος, ὁ, ἡ, idem quod χρυσοβαφής. A ῥάζω.

Χρυσόῤῥαπις, ὁ, auream habens virgam; epith. Mercurii.

Χρυσοῤῥήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, aurea fundens verba. A ῥῆμα.

Χρυσοῤῥόας, ου, ὁ, aurifluus. A ῥοή.

Χρυσόῤῥυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem. Ex ῥύω.

Χρυσορύκτης, ου, ὁ, aurilegus, *Gl. V.* qui aurum effodit, aurifodinarius. Ab ὀρύσσω.

ΧΡΥΣΟ'Σ, οῦ, ὁ, aurum; (2) moneta aurea.

Χρυσόσημος, ου, ὁ ϗ ἡ, aureum clavum habens; epith. tunicæ. Ex σῆμα.

Χρυσόσπερμον, τὸ, sedum majus, ab aureo seminis colore, *Gorr. ex Diosc.*

Χρυσόστεγος, ὁ ϗ ἡ, auro tectus, *Cyr.*

Χρυσοστέπτωρ, ὁ, auro coronatus, *Man.*

Χρυσοστέφανος, ου, ὁ, ἡ, aurea redimitus corona.

Χρυσόστομος, ου, ὁ ϗ ἡ, aureum os habens, aurea verba ore fundens. Ex στόμα.

Χρυσόστροφος, qui auro torquetur. Epith. arcus qui flectitur aureis cornibus coactis. Χρυσοστρόφων ἀπ' ἀγκυλῶν βέλεα ἐνδατεῖσθαι, *Soph. Œd. Tyr.* 203.

Χρυσοτέκτων, ονος, ὁ, qui aurum seu vasa ex auro fabricatur, aurifaber.

Χρυσότερος, ου, ὁ ϗ ἡ, magis aureus.

Χρυσότευκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, ex auro fabricatus.

Χρυσοτευχὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, aureis armis indutus. Ex τεύχη, *arma.*

Χρυσότοξος, ου, ὁ ϗ ἡ, aureum arcum gestans seu habens. Ex τόξον.

Χρυσοτόρευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, ex auro tornatus seu sculptus. Ex τορεύω.

Χρυσοτριαίνης, ου, ὁ, aureum tridentem gestans; Epith. Neptuni.

Χρυσότυπος, ον, ex auro factus auro cælatus.

Χρυσουργὸς, οῦ, ὁ, aurifex. Ex ἔργον.

Χρυσοῦς, οῦ, ὁ, aureus, *Gl. V.* et χρυσοῦν νόμισμα, aureus, *Gl. V.* A χρύσεος.

Χρυσοΰφαντος, ον, ex auro textus seu factus. Ab ὑφαίνω.

Χρυσοϋφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, ex auro textus, auro intextus seu intertextus. Ex ὕφος.

Χρυσοφάεννος, ου, ὁ ϗ ἡ, auro rutilans.

Χρυσοφαὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, auri modo splendens, aurofulgens. Ὁ χρυσοφαὴς Ἅλιος, *Eurip. Hec.* 635. Πτανὸς χρυσοφαὴς, *Id. Hippol.* 1276. Ex φάω.

Χρυσοφάλαρος, ου, ὁ ϗ ἡ, aureas phaleras habens. A φάλαρα.

Χρυσοφανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, aureo colore splendens, auro similis. Ex φαίνομαι.

Χρυσοφεγγὴς, ὲς, idem. A φέγγος.

Χρυσοφορέω, ῶ, f. ήσω, aurum fero seu gero, i. e. aurata vestimenta vel aurea monilia. Ἐν τῷ πολέμῳ, ἔνθα σιδηροφορεῖν μᾶλλον ἢ χρυσοφορεῖν ἄμεινον ἦν, *Luc.*

Χρυσοφορία, ας, ἡ, auri gestatio. A

Χρυσοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui aurum gestat seu fert. *Gl. V.* aurifex. A χρ. et φέρω.

Χρυσοφρὴς, ὲς, idem. Ab iisd.

Χρυσοφόρον, et -φόριον, τὸ, electrum, *Diosc.*

Χρύσοφρυς, υος, ὁ ϗ ἡ, aurea habens supercilia; (2) piscis nomen. *Gl. V.* χρύσοφρυς, ἰχθὺς, aurata, *piscis.*

Χρυσοφυλακέω, ῶ, aurum custodio. A

Χρυσοφύλαξ, ακος, ὁ ϗ ἡ, auri custos, qui aurum adservat.

Χρυσοφύρητος, ον, auro ductus, *Man.*

Χρυσοχαίτας, ου, ὁ, *Dor.* pro χρυσοχαίτης, auricomus. Ὁ δ' Ἔρως ὁ χρυσοχαίτας, *Anacr.* 6, 12. A χαίτη.

Χρυσοχάλινος, ου, ὁ ϗ ἡ, aureo freno utens.

Χρυσόχειρ, ειρος, ὁ ϗ ἡ, aureas vel auratas habens manus; (2) qui aureos annulos in manu gestat.

Χρυσοχίτων, ὁ ϗ ἡ, aurata tunica indutus.

Χρυσοχοεῖον, ου, τὸ, aurifusorium, *Ph.* al. *Gl. V.* χρυσοχέϊον, aurificina.

Χρυσοχοέω, aurum fundo, aurariam facio. Ὁ δὲ χρυσοχοεῖ, *Aristoph. Plut.* 164.

Χρυσοχοϊκὸς, ἡ, ὸν, ad auri fusorem pertinens. A

Χρυσοχόος, ου, ὁ, auri fusor, *Ph.* et χρυσοχόοι, aurarii. *Gl. V.* aurifex. Ex χέω.

Χρυσόχρους, ουν, auro resplendens. A χρόος.

Χρυσόω, ῶ, f. ώσω, auro obduco. *Gl. V.* auro, as; inauro, deauro; κεχρυσωμένον, auratum, *Ph.* p. pass. part. χρυσωθὲν, auratum, *Ph.* A χρυσός.

Χρυσταλλόπηκτος, ον, glaciem faciens, *Eur.*

Χρυσυποδέκτης, ου, ὁ, susceptor aurarius, *Gl. V.* Ex ὑποδέχομαι.

Χρύσωμα, ατος, τὸ, vas aureum. *Gl. V.* auramentum. A χρυσόω.

Χρυσωματοθήκη, ης, ἡ, aureæ supellectilis conditorium.

Χρυσωνέω, ῶ, f. ήσω, aurum emo, i. e. numisma aureum argento permuto. Ex ὠνέομαι.

Χρυσώνητος, ὁ ϗ ἡ, auro emptus. A præc.

Χρυσώπης, ὁ, idem quod

Χρυσωπὸς, οῦ, ὁ, ἡ, aureum vultum seu adspectum habens; (2) piscis nomen. Ex ὤψ.

Χρυσωρυχεῖον, vel χρυσωρύχιον, ου, τὸ, aurifodina. A χρυσωρύχος. Unde

Χρυσωρυχέω, ῶ, aurum fodio vel effodio.

Χρυσωρυχία, ας, ἡ, aurifodina, *Ph.*

Χρυσώρυχος, ου, ὁ, auri effossor. Ex ὀρύσσω.

Χρύσωσις, εως, ἡ, auratura. A χρυσόω.

Χρυσωτὴς, οῦ, ὁ, aurator, aurarius, *Ph.* al. *Gl. V.* inaurator; χρυσωταὶ, auratores, *Philox.* al. *Gl. V.* deauratores. Ab eod.

Χρυσωτὸς, ὸν, inauratus. Ab eod.

Χρῶ, *utere*, imperat. verbi χράομαι. Λόγῳ δὲ χρῶ τοιῷδε, *Soph. El.* 44.

Χρῶ, *colori*, dat. sing. pro χροῒ, a recto χρὼς, τοῦ χροός.

Χρώζω, f. ώσω, coloro, colore imbuo, tingo; κεχρωσμένος, coloratus, *Gl. V.* (2) polluo; (3) tango, tango cutem. Σοί γ' εὖ λέλεκται, γόνατα μὴ χρώζειν ἐμὰ, *Eur. Phœn.* 1619. A χρόα, vel χρώς.

Χρωϊκὸς, ἡ, ὸν, coloratus. A χρόα. Unde

Χρῶμα, ατος, τὸ, color; (2) fucus; (3) musicæ etiam harmoniæ χρῶμα tribuitur.

Χρωματίζω, fut. ίσω, v. χρώζω· κεχρωματισμένα, colorata, *Gl. V.* p. part. pass. A χρῶμα.

Χρωματικὸς, ἡ, ὸν, ad colores pertinens; coloribus ornatus. Etiam de harmonia musica, qu. dic. colorata, i. e. suavior, mollior. Ante tempus Marsiæ omnia musica erant χρωματικά. Ab eod.

Χρωμάτιον, τὸ, Dim. pro χρῶμα, color, *Ep.*

Χρωματισμὸς, οῦ, ὁ, tinctura. A χρωματίζω.

Χρωματογραφέω, ῶ, pingo, picturæ colorem induco. Ex χρῶμα et γράφω.

Χρωματογραφία, ας, ἡ, ipsa pingendi actio, pictura. Ex iisd.

Χρωματοποιΐα, ας, ἡ, colorum confectio. Ex χρῶμα et ποιέω.

Χρωματοπώλης, ου, ὁ, pigmentarius, *Ph.*

Χρώμενον, acc. sing. præs. part. med. *contr.* pro χραόμενον, a χράομαι, *utor.*

Χρώμεσθα, *utimur*, 1. pl. præs. ind. med. *Dor.* et *contr.* pro χραόμεθα, a verbo eod.

Χρώμις, piscis, *Aristot.* al. χρεμίς.
Χρωννύω, et χρώννυμι, coloro. A χρόα.
Χρῶνται, 3. plur. præs. ind. med. *contr.* pro χράονται, a χράομαι.
Χρὼς, χρωτὸς, ὁ, cutis; (2) cutis cum subjecta carne. *Gl. V.* color, cutis; (3) corpus. Τὴν μάχην συνῆψαν ἐν χρῷ. *Plut.* id est, *cominus.* Alias, ἐν χρῷ μάχεσθαι. A χρόα.
Χρῶσις, εως, ἡ, tinctura. A χρώζω, vel χρώω.
Χρωστὴρ, ῆρος, ὁ, colorator, infector. Ab eod.
Χρώσσω, fut. 1. ind. act. a χρώννυμι pro χρόω, *coloro.*
Χρῷτο, *utatur*, 3. sing. præs. opt. med. *contr.* pro χράοιτο.
Χρωτίζω, idem quod χρώζω. Νεωτέροις τὴν φύσιν αὐτῶ πράγμασι χρωτίζεται, imbuit, *Aristoph. Nub.* 515.
Χυδαϊκῶς, *adv.* vulgo, more vulgari:
Χυδαϊσὶ, idem. A
Χυδαῖος, ε, ὁ ἡ ἡ, cujus magna est copia, abundans, vilis. *Ph.* vulgaris; χυδαῖος ἄνθρωπος, gregarius, *Gl. V.* A χύδην.
Χυδαιόω, ῶ, vulgare seu vile reddo; χυδαιοῦσθαι, vulgarem reddi. Ab eod.
Χυδαιότης, ητος, ἡ, vulgaritas, vilitas, *Bud.*
Χύδην, *adv.* fuse, copiose, passim, promiscue. A χύω.
Χυλάριον, ε, τὸ, qu. dic. succulus, *apud Medicos* decoctio herbarum quæ fit adjecto mediocri melle et saccharo; *item* pro et a χυλός
Χυλίζω, fut. ίσω, succum elicio, in succum resolvo, *Diosc.* A χυλός. Hinc
Χύλισμα, ατος, τὸ, succus expressus.
Χυλισμὸς, ε, ὁ, ipsa succi expressio.
ΧΥΛΟ'Σ, ε, ὁ, succus, *Ph.* sapor, al. *Gl. V.* humor, sorbitio e ptisana colata.
Χυλόω, ῶ, fut. ώσω, in succum redigo, liquo; (2) succum exprimo, humecto. A præc.
Χυλώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, succosus, vel succi speciem gerens, e succorum genere. Ab eod.
Χύλωσις, εως, ἡ, succi expressio; (2) ipse succus et cremor expressus. A χυλόω
Χύμα, vel χῦμα, -ατος, τὸ, id quod effusum est, seu effusum fuit; (2) libamen quod patera funditur defuncti super sepulchro; (3) effusio; (4) multitudo. *Gl. V.* χύμα, confusio, commixtio. A χύω.
Χύμευσις, εως, ἡ, confusio, commixtio, quod a χυμεύω.
Χυμίζω, sapidum reddo, coquo, condio, sapio, *Gl. V.* Οἵπερ ἁρμονίαν ἐχύμισαν, *Aristoph. Thesm.* 169. A χυμός.
Χυμικὸς, ἡ, ὸν, ad succos pertinens.
Χυμικὴ, sc. τέχνη, seu ἐπιςήμη, ars tractandi seu eliciendi succos. A χυμός.
Χύμιον, τὸ, succulus, seu modicum aliquid succi, *Ath.*
Χυμίτλη, χύμιτλον, pro χίμιτλον, *V. L.*
Χυμὸς, ε, ὁ, succus, humor; (2) sapor.
Χυμόω, idem quod χυμίζω.
Χύνω, fundo. A χύω.
Χυρβιάζω, *Hes.* idem quod σκιρτῶ.
Χυσανόπρωκτοι, οἱ, molliculi, *Ar.*
Χύσις, εως, ἡ, fusio, effusio; (2) liquefactio.
Χυτὴρ, ῆρος, ὁ, fusorium, *Gl. V.*
Χύτης, ε, ὁ, fusor, *Gl. V.* A χύω.
Χύτικος, diffundendi vim habens, al. qui diffundit, *Steph.*
Χυτλάζω, f. άσω, perfundo oleo aqua mixto; et *simpl.* perfundo, lavo, abluo. Γυμνασιῶν ὑγρὸν χύτλασον σεαυτὸν ἐν τοῖς ςρώμασιν, *Aristoph. Vesp.* 1207. A
Χύτλον, ε, τὸ, oleum aqua mixtum, quo perfundi et inungi in balneis corpora solebant; (2) species divinationis quæ fiebat aqua et oleo; (3) fluvius, *ap. Lycoph.* (4) libationes, inferiæ. Εὖτ' ἂν σφισ-ἐτήσια χύτλα χέωνται Ἰάονες, *Apoll. Rhod.* 1, 1075. A χύω.
Χυτλόω, ῶ, f. ώσω· vide χυτλάζω. Αὐτίκα δίζητο ῥόον ὕδατος, ᾧ κε τόκοιο Λύματα χυτλώσαιτο, *Call. in Jov.* 16. A præc.
Χύτο, *fusus erat*, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐκέχυτο, a χύω. Unde

Χυτὸς, ἡ, ὸν, fusus, fusilis; (2) fossilis, qui fodiendo eruitur; (3) adgesta terra structus. Χυτὴ αἶα, solum rarum, solutum ac sabulosum. Ἀμφὶ χυτὴν Λιβύων πολυδίψιον αἶαν, *Oppian. Cyneget.* 4, 3.
Χύτρα, ας, ἡ, olla, testa, cacabus, fictile; *Plur.* tabernæ in quibus ollæ venduntur. A χύτρος.
Χυτραῖος, α, ον, ollaris, fictilis. A χύτρα.
Χυτρεῖον, τὸ, locus ubi ollæ conduntur et asservantur, *Suid.*
Χύτρεος, ε, ὁ, fictilis, testaceus. *Gl. V.* χύτρεοι, ollares. A χύτρα.
Χυτρεῦς, ε, ὁ, fictilis. A præc.
Χυτρεὺς, έως, ὁ, ollarum figulus. A χύτρα.
Χυτρεψὸς, ε, ὁ, qui in ollis coquit cibos. Ex χύτρα et ἕψω, *coquo.*
Χυτρίδιον, ε, τὸ, ollula. Dim. a χυτρίς.
Χυτρίζω, in olla pono et expono. A χύτρα.
Χυτρίνδα, ludus puerilis, *apud Poll.* Ab eod
Χύτρινος, ίνη, ινον, fictilis, testaceus; *subst.* τὸ χύτρινον, olla; (2) cavum terræ, unde fons erumpit, a similitudine. A χύτρος.
Χυτρίον, ε, τὸ, ollula. A χύτρα. Unde
Χυτρὶς, ίδος, ἡ, ollula, fictile, seu testa.
Χυτρισμὸς, ε, ὁ, expositio infantis in olla. A χυτρίζω.
Χυτρίτης, ε, ὁ, ollaris, *Steph.*
Χυτρόγαυλος, ε, ὁ, magna olla. Ex χύτρα et γαυλὸς, *mulctra.*
Χύτροι, festum erat Athenis, quod eodem die agebatur quo Χόες, in quo omnis generis semina in olla elixa Baccho et Mercurio offerebant. Agebatur vero decimatertia Novembris die. *Suid.*
Χυτροπλάθος, ὁ, figulus. A πλάττω.
Χυτροπόδιον, ε, τὸ, parva olla pedata. Dim. a
Χυτρόπους, ποδος, ὁ, olla pedes habens.
Χυτροπωλεῖον, ε, τὸ, locus ubi venduntur ollæ.
Χυτροπώλης, ε, ὁ, ollarum venditor. Hinc
Χυτρόπωλις, ιδος, ἡ, quæ ollas vendit.
ΧΥ'ΤΡΟΣ, ε, ὁ, olla. A χύω, *Ern.*
Χυτροφόρος, ὁ ἡ ἡ, ollas ferens. A φέρω.
Χύω, seu χύνω, fut. ύσω, fundo; χυθεὶς, fusus, *Gl. V.* aor. 1. pass part. κεχυμένος, fusus, *Ph.* p. pass. part. Χύσον δὲ νόμες ἱερῶν ὕμνων, *Aristoph. Av.* 217. Ἀμφὶ δὲ σποδὸν κάρα κεχύμεθα, *Eur. Supp.* 827.
Χ' ὤδωνις, *Æol.* pro ἡ ὁ Ἄδωνις, Adonis.
Χώεο, *irascere*, 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* pro χώεσο, a χώομαι.
Χ' ὦ 'κ, *Dor.* pro ἡ ὁ ἐκ.
Χωλαίνω, claudus sum, claudico. A χωλός.
Χώλανσις, εως, ἡ, claudicatio. A præc.
Χώλασμα, τὸ, claudicatio, *Hipp.*
Χωλεία, ας, ἡ, idem. A χωλεύω.
Χώλευμα, τὸ, idem. A
Χωλεύω, fut. εύσω, claudus sum, claudico; (2) claudum, vel mancum et mutilum reddo. *Il.* 18, 417. A χωλός.
Χωλιαμβος, ε, ὁ, et τὸ χωλιαμβικὸν, versus Iambicus claudicans, quia in ultima pede spondeum habet. Ex eod. et ἴαμβος.
Χωλοίπες, οδος, ὁ, pede claudicans; Vulcani epith.
Χωλοκράββατον, τὸ, vox plebeia, pro σκιμπόδιον.
Χωλοποιὸς, ε, ὁ, claudos faciens. A ποιέω.
Χωλόπες, idem quod χωλοίπος, *Man.*
ΧΩΛΟ'Σ, ἡ, ὸν, claudus, mancus, mutilus; (2) imperfectus, vilis Hinc
Χωλότης, ητος, ἡ, clauditas, claudicatio.
Χωλόω, ῶ, f. ώσω, claudum efficio; χωλωθῆναι, claudum fieri, a. 1. pass. inf. Hinc
Χώλωμα, ατος, τὸ, claudicatio, et quævis membri depravatio aut distortio.
Χώλωσις, εως, ἡ, idem et ab eod.
Χῶμα, ατος, τὸ, agger, tumulus, *Ph.* A χόω.
Χωματίζομαι, in collibus seu tumulis situs sum. A χῶμα. Unde
Χωμάτιον, ε, τὸ, parvus agger; (2) bustum modica humo adgesta constans.
Χ' ὡμὸς, *Dor.* pro ἡ ὁ ἐμὸς, *et meus.*
Χῶμος, ὁ, pro χῶμα, *Hes.*
Χῶν, *fundens*, præs. part. act. *contr.* pro χέων, a χέω.

Χωνεῖον, τὸ, pro χωνευτήριον, *Hes. Suid.*
Χωνεία, ας, ἡ, conflatura, fusio. A χωνεύω.
Χώνευμα, τὸ, in fusoria fornace conflatum; (2) conflatura. Ab eod.
Χώνευσις, εως, ἡ, conflatio. Ab eod. Unde
Χωνευτήριον, ε, τὸ, fornax conflatoria, in qua metalla conflantur, conflatorium.
Χωνευτὴς, ε, ὁ, conflator, flator, fusor.
Χωνευτικὸς, ἡ, ὸν, fusorius, *Gl. V.*
Χωνευτὸς, ἡ, ὸν, conflatilis, a fusore fabricatus. *Gl. V.* χωνευτὸν, conflatile, fusile. A
Χωνεύω, fut. εύσω, in fornacem conflatoriam conjicio, in fornace fusoria fabrico. *Gl. V.* conflo; χωνεύει, conflat, *Ph.* κεχωνευκέναι, conflasse, *Ph.* perf. act. inf. A
Χώνη, ης, ἡ, vas argillaceum, in quo metalla funduntur et liquefiunt; (2) infundibulum, *Gl. V.* (3) gula. *Ph.* gurges. A χόω.
Χωνίον, ε, τὸ, instrumentum fusorium. A χῶνος.
Χωνίφοις, *Ep.*
Χωννύω, vel χώννυμι, fut. χώσω, aggerem duco; (2) humo adgesta exstruo tumulum, sepelio. *Gl. V.* obruo. Ἐγὼ δὲ δὴ τάφον χώσουσ' ἀδελφῷ φιλτάτῳ πορεύσομαι, *Soph. Ant.* 81. τινὰ τοῖς λίθοις, *Arist. Ach.* 299. Ἄποδος, δάμαρτος νέκυν, ὅπως χώσω τάφῳ, *Eur. Or.* 1563. Ἐπεί μοι τύμβος ὁ χωσθήσεται, *Id. Iph in Au.* 1494. Τὸ μνῆμα ἐπιμεμίγειθες ἐχώσθη, *Xen.* A χόω.
Χῶνος, ε, ὁ· vide χώνη.
Χωόμενος, præs. part. med. verbi χώομαι.
Χώρα, ας, ἡ, locus, sedes, spatium, loculamentum et receptaculum; (2) solum, ager, arvum, terra, regio, provincia, *inpr.* Attica; (3) dignitas, honos, ut *Lat.* locus, ordo; (4) κατὰ χώραν, *varie dicitur*, in statione, in loco quem teneas, recte atque ordine. Ἐν χώρᾳ κεῖσθαι, est, *suo loco et ordine, sine ulla perturbatione consistere;* ὅπε ἔτυχε, *passim, ac temere, promiscue.* A χῶρος. Hinc
Χωράσμιος, ε, ὁ, accola, confinis.
Χώραυλος, ε, ὁ ἡ ἡ, qui in regione aliqua versatur. Ex χώρα et αὐλή.
Χωράφιον, τὸ, Dim. a χώρα, ager sationalis, *V. L.*
Χωρεπίσκοπος, ε, ὁ, regionis inspector; (2) episcopus ruralis, seu in agro; (3) vicarius episcopi.
Χωρεῖ, 3. sing. præs. ind. act. *contr.* pro χωρέει, a
ΧΩΡΕ'Ω, ῶ, fut. ήσω, p. κεχώρηκα, eo, vado, tendo; (2) cedo, evado; (3) succedo, evenio, exitum habeo; (4) cedo, locum do; (5) recedo; (6) capio, capax sum; (7) comprehendo, percipio, *Gl. V.* χωρῶ, capio; χωρεῖ, capit, *Phil.* χωρῆσαι, capere, *Gl. V.* aor. 1. inf. act. Χωρῶμεν ἐπὶ τὸ πλοῖον, *Aristoph. Ran.* 181. Χωρήσεταί τις πυθικὴν πρὸς ἑςίαν, *Eur. Andr.* 1065. Χωρήσομαι τ' ἄρ' οἶπερ ἐςάλην ὁδε, *Soph. El.* 406. Οὐδ' ἡ Ἑλλὰς ὅδ' ἡ Βάρβαρος τὴν πλεονεξίαν χωρεῖ τἀνθρώπε, *Dem. Phil.* 3.
Χώρημα, ατος, τὸ, capacitas, receptaculum; (2) alveus. A præc.
Χωρῆσαι, aor. 1. inf. act. verbi χωρέω.
Χώρησις, εως, ἡ, ipsa capiendi actio; (2) capacitas. Ab eod.
Χωρήτης, ε, ὁ, rusticus. A χώρα.
Χωρητικὸς, ἡ, ὸν, capax. A
Χωρητὸς, ἡ, ὸν, cujus aliquis capax esse potest; qui capi, percipi, aut intelligi potest.
Χωριάζω, fut. άσω, rusticor. A χωρίον.
Χωριαμὸς, ε, ὁ, cista, arca. A χωρέω. (vel pro φαριαμὸς, *Ern.*)
Χωρίδιον, ε, τὸ, agellus, prædiolum. A χωρίον.
Χωρίζω, fut. ίσω, separo, sejungo, segrego, secerno, dispesco, dirimo; χωρισθὲν, discretum, *Gl. V.* aor. 1. pass. κεχωρισμένος, segregatus, divisus, secretus, separatus, *Gl. V.* perf. part. pass. Χωρίζεσι δ' ἀλλήλων λόχες, cohortes, *Eurip. Ph.* 108. ἑαυτὸν τῦ τῆς κοινῆς φύσεως λόγε, *M. Anton.* Πλεῖςον κεχωρίσαι τότε εἶναι, ἡ τὸ φάσκειν, *Dem.* A χωρίς.

Χωρικὸς,

Χωρικὸς, ή, όν, rusticus, agrestis. A χώρα.

Χωρίον, ου, τὸ, locus, regio; (2) locus munitus, castellum, oppidulum; (3) ager, rus, fundus, prædium, villa, campus; (4) (membrana extima qua fœtus involvitur, *P.*) locus autoris; (5) domus, *Ern.* (6) locus, pars, res. (6) τὸ χωρίον τοῦτο ἐκλιπὲς ξυνέβη, hæc una res defuit, *Arr. Hist. Alex.* 1, 12.

Χωριονόμοι, prædiatores, *Gl. V.* Ex χώρα et νέμω.

ΧΩΡΙ'Σ, *adv.* seorsum, separatim, singulatim; (2) sine, abs, absque, præter, citra.

Χωρίσαι, aor. 1. inf. act. verbi χωρίζω.

Χώρισις, ή, idem quod χωρισμὸς, *Hes.*

Χωρισμὸς, οῦ, ὁ, segregatio, sejunctio, divisio, discidium, divortium. A χωρίζω.

Χωριστὴς, οῦ, ὁ, separator, *Gl. V.* sevocator, *Ph.* Ab eod.

Χωριστὸς, ή, όν, separabilis; (2) separatus, secretus, sejunctus. Ab eod.

Χωρίτης, ου, ὁ, rusticus, rusticanus, conterraneus, indigena. Οὐκ ἔγωγε χωρίτην σ' ὁρῶ; *Soph. in Fragm. Ægei.* Στρέφουσι κρήνης φῦλα χωρίτην ὄφιν, *Id. in Fragm. Herc.* Ὁδοιπόρων δήλημα χωρίτης δράκων, *Æschyl. in Frag. Leontis.* Στείψει δὲ νηὸν ὁ γλυκύς σοι χωρίτης, *Apoll. Rhod. in Canopo.* A χῶρος.

Χωριτικὸς, ή, όν, rusticus, agrestis. Τὴν νόσον ἡ τοῦ χωριτικοῦ πλήθους εἰς τὸ ἄστυ συμφόρησις, ἐργάζεται, *Plut.* A præc.

Χωριτικῶς, *adv.* rustice.

Χωρῖτις, ιδος, ή, rustica, villica. A χωρίτης.

Χωροβατέω, ῶ, fut. ήσω, per locum aliquem incedo, locum obeo.

Χωροβάτης, ὁ, per locum aliquem seu agrum incedens, *al.* instrumentum quoddam cujus usus est in aquarum libratione, *Vitruv.*

Χωρογραφέω, ῶ, f. ήσω, locos regionis alicujus describo, singula loca commemorans:

Χωρογραφία, ας, ή, regionis vel regionum descriptio:

Χωρογραφικὸς, ή, όν, geographicus. A

Χωρογράφος, ου, ὁ, loci seu locorum descriptor, regionis descriptor. Ex χῶρος et γράφω.

Χωροθεσία, ας, ή, situs agrorum seu locorum, descriptio regionum. A θέσις.

Χωρομετρέω, ῶ, regionem vel regiones dimetior. *Gl. V.* χωρομετρῶ, metior.

Χωρομετρία, ας, ή, agrorum seu regionum dimensio.

Χωρονομέω, ῶ, regionem aliquam aut agrum divido. Ex χώρα et νέμω.

Χωρονομικὸς, ή, όν, ad agri divisionem pertinens; νόμος, lex agraria. A præc.

ΧΩ͂ΡΟΣ, ου, ὁ, locus, sedes, spatium; regio; (2) ager, prædium, fundus; (3) chorus, *ventus.*

Χωροῦσαι, *capientes,* nom. plur. part. præs. act. *contr.* pro χωρέουσαι, a χωρέω.

Χωροφιλέω, libenter in loco aliquo versor.

Χωροφύλαξ, ακος, ὁ, loci, agri custos.

Χῶς, *Dor.* pro χοῦς, *Eust.*

Χῶσαι, aor. 1. inf. act. verbi χώννυμι pro χόω, *adgero.*

Χώσατο, *iratus fuit,* 3. sing. aor. 1. ind. med. *Ion.* pro ἐχώσατο, a χώομαι.

Χώσεται, *irascetur,* 3. sing. fut. 1. ind. med.

Χωσθεὶς, *adgestus,* aor. 1. part. pass. v. χώννυμι pro χόω. Unde

Χῶσις, εως, ή, aggeris ductio; (2) agger, obex.

Χῶσμα, ατος, τὸ, pro χῶμα. Ab eod.

Χωστὸς, ή, όν, humo egesta eductus vel exstructus. Ab eod.

Χωστρὶς, ίδος, ή, ad cuniculos agendos seu aggeres faciendos pertinens, epith. testudinis seu vineæ. Ab eod.

Χώσω, *aggerabo,* fut. 1. ind. act. verbi ejusd.

Χὤ τι, pro καὶ ὅ τι, et quid, et quod. Χὤ τι σημῆναι θέλων, *Soph. Œd. Tyr.* 933.

Χώω, ad iram concito; (2) contristo, molestia adficio; χώομαι, irascor; ut hinc sit χώσατο, iratus fuit, aor. 1. med. *Il.* 9, 449. A χολόω, λ extruso, et οω in ω contracto. (vel a χέω, *Ern.*)

Ψ.

Ψ Litera Græcorum vigesima tertia, quæ ψῖ dicitur; (2) nota numeralis valens *septingenta,* et cum lineola inferne apposita ψ, *septingenta millia.*

Ψάγδας, ή, unguenti genus, quasi a ψακάζω.

Ψαδαρὸς, ρὰ, ρὸν, putris; (2) friabilis; (3) infirmus. A ψάω.

Ψαθάλλω, contrecto turpiter. A ψάω.

Ψαθαρὸς, ὰ, ὸν· vide ψαδαρός.

Ψαθύριον, τὸ, frustulum, mica, offula, *Ath.*

Ψαθυρόομαι, οῦμαι, friabilis fio; (2) aresco seu inaresco. A

ΨΑΘΥΡΟ'Σ, ρὰ, ρὸν, friabilis, qui in minutas particulas friari potest. A ψάω.

Ψαθυρότης, ητος, ή, friabilis natura; fragilitas ex siccitate. A præc.

ΨΑΙΔΡΟ'Σ, ρὰ, ρὸν, rarus; (2) raros habens capillos.

Ψαικαλοῦχοι, vel ψακαλοῦχοι, sc. μητέρες, fœtæ matres, *Eust.*

Ψαινύζω, et ψαινύσσω, f. ύξω, flabello refrigero.

Ψαίνυθος, ον, falsus, inutilis, inanis, *Lycophr.* A ψαίω.

Ψαίνυμι, idem quod ψωμίζω, *Hes.*

Ψαίρω, rado, frico, tergo, abstergo; (2) propero, accelero, festino; (3) leviter attingo, concutio. A ψάω.

Ψαίσιος, pro ψαιστός, *Ar.*

Ψαιστὸς, ή, όν, contusus, contritus. *Gl. V.* libum. A

Ψαίω, tenuo, contero. A ψάω.

Ψαίσω, idem quod ψηκτὴρ, *Ep.*

Ψακάδιον, ου, τὸ, roris guttula, stillula. Dim.

Ψακάζω, fut. άσω, roro, stillo; (2) adspergo et madefacio. A ψακάς.

Ψάκαλον, ου, τὸ, fœtus in utero, vel recens editus. *Eust. in Hom.* 777. al. ψαίκαλον.

Ψακαλοῦχος, ή, gravida, mater infantis. *Soph. apud Eustath.* 1625. Ex præc. et ἔχω.

ΨΑΚΑ'Σ, et ψαικὰς, άδος, ή, ros; (2) stilla, gutta.

Ψακαστὸς, ή, όν, stillatitius. A ψακάζω.

Ψακτὴρ, *Dor.* pro ψηκτὴρ, *Hes.*

Ψάλαγμα, ατος, τὸ, tactus, contactus.

Ψαλακτὸς, ή, όν, tactui parens, sub tactum cadens. A

Ψαλάσσω, vel ψαλάττω, f. ξω, tango. A ψάω.

Ψαλεῖς, 2. sing. fut. 1. ind. act. verbi ψάλλω.

Ψαλίδιον, ου, τὸ, forficula; (2) ornamentum muliebre. Dim. a ψαλίς.

Ψαλιδοειδὴς, forfici seu cameræ forficulatæ similis. *Apud medicos,* ψαλιδοειδὲς, seu ψαλοειδὲς, corpus durum, tribus arcubus conflatum, medium cerebri ventriculum sustinens, *Gorr.*

Ψαλιδόστομος, ου, ὁ καὶ ή, forficem aut forcipem in ore habens. Ex ψαλὶς et στόμα.

Ψαλιδόω, ῶ, fut. ώσω, fornico. A ψαλίς.

Ψαλίδωμα, ατος, τὸ, fornicatum opus. A præc.

Ψαλιδωτὸς, ή, όν, fornicatus. Ab eod.

Ψαλίζω, fut. ίσω, vel ίξω, forfice reseco. Τὰ ταρσὰ σευ τὰ χοῦρα θέλεις λαβὼν ψαλίξω, *Anac.* 12, 4. A ψαλίς.

ΨΑ'ΛΙΟΝ, vel ψαλίον, ου, τὸ, frenum; (2) inferior freni pars. Καθάπερ ψάλιον ἐμβάλλουσα ταῖς τῶν ἀνθρώπων ἀγέλαις, *Max. Tyr.* 11, 5. A

ΨΑΛΙ'Σ, ίδος, ή, forfex, forficula; (2) fornix; arcuatum opus, camera, laquear.

Ψαλλοκιθαριστὴς, Psallocitharista, *Suet.* qui cithara canit, *Steph.*

Ψάλλον, ου, τὸ, vinculum, pro ψάλιον, *Suicer.*

ΨΑ'ΛΛΩ, f. αλῶ, tango, pulso et levi quodam motu perstringo; (2) fidibus cano. *Gl. V.* nablizo, psalmizo, psallo. Τόξων χερὶ ψάλλουσι νευρὰς, *Eur. Bacc.* 784.

Ψάλμα, ατος, τὸ, fidium cantus. A præc.

Ψαλμικὸς, ή, όν, ad psalmos pertinens. A ψαλμός.

Ψαλμολογέω, ῶ, psalmos scribo vel recito:

Ψαλμολογία, ας, ή, psalmorum recitatio seu cantio, *Suicer.* A

Ψαλμολόγος, ου, ὁ καὶ ή, psalmos recitans. Ex ψαλμὸς et λέγω.

Ψαλμὸς, οῦ, ὁ, fidium cantus seu pulsus; (2) carmen, canticum. A ψάλλω.

Ψαλμοχαρὴς, έος, ὁ καὶ ή, psalmis gaudens, qui delectatur fidium pulsu et carminibus, quæ fidibus canuntur; epith. Apollinis. A pr. et χαίρω.

Ψαλμῳδέω, ῶ, psalmos cano.

Ψαλμῳδία, ας, ή, psalmorum cantatio, seu cantilenarum. A

Ψαλμῳδὸς, οῦ, ὁ, qui psalmos canit. Ex ᾠδός.

Ψαλοειδής· vide ψαλιδοειδής.

Ψαλτὴρ, ῆρος, ὁ, qui psallere novit, qui scit fidibus ludere; (2) instrumentum musicum, cithara; (3) psalterium, liber psalmorum Davidis. A ψάλλω. Hinc

Ψαλτήριον, ου, τὸ, psalterium, instrumentum quo psallitur, quod olim magadis dicebatur. *Gl. V.* sambucum; (2) psalterium Davidis.

Ψάλτης, ου, ὁ, psaltes, qui psallere novit, cantor, qui scit fidibus ludere. *Gl. V.* nablio, psalta, psalmista. A ψάλλω.

Ψαλτὸς, ή, όν, qui psalli potest, citharæ aptus. Ab eod.

Ψάλτιγξ, ψάλτιξ, cithara, *Hes. Suid.* seu idem quod ψαλτήριον, *Steph.*

Ψαλτικὸς, ad psalten pertinens, quo ψαλτὴς utitur, *Ath.*

Ψάλτρια, ίας, ή, psaltria, fœmina quæ scit fidibus canere; fidicina, *Gl. V.* A ψαλτής.

Ψαλτῳδέω, cano simul voce et psallo; (2) laudes cano. A ψαλτῳδός. Hinc

Ψαλτῴδημα, ατος, τὸ, canticum.

Ψαλτῳδία, ας, ή, idem. A

Ψαλτῳδὸς, οῦ, ὁ, qui canit carmina seu cantilenas, quæ fidibus seu psalteriis adhiberi solent; (2) qui voce simul canit et psallit. Ex ψάλτης et ᾠδὸς, vel ᾠδή.

Ψαμάθη, ή, Nereidum una, Phorci mater, *Hes.*

Ψαμαθία, ας, ή, littus maris.

Ψαμαθὶς, ίδος, ή, piscis in arena latens, seu arenam subiens.

Ψάμαθος, ου, ή, arena, sabulum; (2) littus, *Il.* 1, 486. A ψάμμος. Hinc

Ψαμαθώδης, εος, ὁ καὶ ή, arenosus, sabulosus.

Ψαμαθὼν, ῶνος, ή, sabuletum, *Gl. V.*

Ψαμμάθιον, ου, τὸ, arenula. A ψάμμος.

Ψαμμακοσιογάργαρα, τὰ, innumera. A ψαμμακόσιος, *Ar.* Vide *Steph.*

Ψαμμακόσιοι, numero arenas æquantes, tot quot arenæ. *Vox Comica* ad modum numeralium formata. Ὀνόμασι χρώμενον ψαμμακοσίοις; *Alexis apud Athen.*

Ψάμμινος, ον, arenosus.

Ψαμμίον, τὸ, arenula, *Alex. Aphr.*

Ψαμμισμὸς, οῦ, ὁ, defossio in arenam. Quasi a ψαμμίζω.

Ψαμμῖτις, ή, qu. dic. arenacea, *Ath.*

Ψαμμοδύτης, ου, ὁ, piscis qui arenam subit. A δύνω.

Ψαμμοκοσιογάργαρα, montem arenæ æquans. *Vox Comica,* Aristoph. Achar. 3.

Ψάμμος, ου, ή, arena, sabulum. A ψάω.

Ψαμμώδης, εος, ὁ καὶ ή, arenosus.

Ψαμμωτὸς, ή, όν, arenatus. A ψάμμος.

Ψανὸς, pro ψεδνὸς, *Hes.*

ΨΑ'Ρ, ψαρὸς, ὁ, avis nomen variis distinctæ maculis. *Gl. V.* sturnus, *Il.* 17, 755. A ψαίρω. Unde

Ψαρεῖ, *attinget,* 3. sing. fut. 1. ind. act.

Ψάρος, ου, ὁ, sturnus, *Ph.*

Ψαρὸς, ρὰ, ρὸν, mobilis, agilis, celer, velox; (2) varius, cinerei coloris. A præc.

Ψαυκροπόδης, ου, ὁ, qui tam celer est in movendis pedibus, ut terram non videatur attingere. Ex ψαυκρὸς et πούς.

Ψαυκρόπους, οδος, ὁ καὶ ή, idem et ex iisd.

Ψαυκρὸς, ρὰ, ρὸν, agilis, celer, levis; (2) delicatus, qui vix pedem in terram ponit. A ψαύω.

Ψαῦσις, εως, ή, tactus, contrectatio, contactus.

Ψαυσθεὶς, aor. 1. part. pass. verbi ψαύω.

Ψαυστὸς, ή, όν, qui tactus est; (2) quem tangere aut contingere licet. A

Ψαύω, fut. αύσω, tango, contrecto; (2) adsequor,

quor, pervenio ad se. metam, tango, contingo, ita ut capessam, vel accedam. (1) πρὶν ψαῦσαι δορός, priusquam hastam contrectarent, *i. e.* priusquam acie congrederentur, *Eurip. Phœn.* 82. Δός μοι πρὸς θεῶν μαλακοῦ χρωτὸς ψαῦσαι τέκνον, *Eur. Med.* 1406. Εὐθὺς Οἰδίπους ψαύσας ἀμαυραῖς χερσὶν ὧν παίδων, amplexus filias, *Soph. Œd. Col.* 1634. A ψάω.

Ψάφαξ, ακος, ὁ, calculus. *Vox Æol.* ab et pro ψῆφος.

Ψαφαρία, ας, ἡ, squalor, vel fragilitas ex squalore. A

ΨΑΦΑΡΟ´Σ, ρά, ρὸν, aridus, squalidus, infirmus, friabilis; (2) tenebrosus. *Gl. V.* putris, *Ph.*

Ψαφαρότριχος, ου, ὁ ϗ ἡ, squalidos pilos habens. Ex ψαφαρὸς et θρίξ.

Ψαφαρόχρους, et ψαφαρόχροος, qui squalida est cute. Ex ψαφαρὸς, χρόα, et χρώς.

Ψαφερὸς, ρὰ, ρὸν, idem quod ψαφαρός.

ΨΑ´Ω, ψῶ, f. ψήσω, tergo, abstergo, radendo detergo, radendo complano; (2) propinquo, accedo, attingo, contingo; (3) in tenues partes comminuo, extenuo; (4) foveo, calefacio, mulceo.

Ψέγνος, idem quod ψογερὸς, *Pind.*

Ψέγμα, ατος, τὸ, vituperium. A ψέγω.

Ψέγος, sepulchrum, *Hes.*

Ψέγω, fut. ψέξω, *proprie* idem quod ψίω, seu ψάω, exprobro; (2) reprehendo, vitupero, culpo. Ἐμὴν ἀψυχίαν ψέγεις, *Eur. Alc.* 693. ἐν ἀγορᾷ τὴν διατρίβειν, *Aristoph. Nub.* 1051. Ἐγὼ γὰρ ἂν ψέξαιμι δαιμόνων νόμους, *Soph. Aj.* 1149.

Ψεδνοκάρηνος, ὁ ϗ ἡ, (a κάρηνον) idem quod

Ψεδνὸς, ἡ, ὸν, raros habens pilos, calvus, glaber. *Gl. V.* raripilus.

Ψέδυρος, fallax; *Æschyl. Suppl.* 1050, a ψεύδω, fallo, pro ψέθυρος, *Ern.*

ΨΕ´ΔΩ, curam gero, *Hes.* al. ψέφω.

Ψεκάδιον, ου, τὸ, guttula roris vel pluviæ, Dim. a ψεκάς.

Ψεκάζω, fut. άσω, guttas demitto, stillo, rigo. Τότ' ἢ βροντῶμεν, ἢ ψεκάζομεν, *Aristoph. Nub.* 580. Πίθειν μύρων τοσάτων πνέεις τι ϗ ψεκάζεις, *Anacr.* 9, 5. Ab eod.

Ψεκὰς, άδος, ἡ, ros; (2) guttula roris, gutta minuta in modum roris. *Gl. Vet.* stillicidium. A ψίω.

Ψεκτέος, reprehendendus, vituperandus, *Suid.*

Ψέκτης, ου, ὁ, vituperator, reprehensor. *Gl. V.* ψέκται, vituperones. A ψέγω. Hinc

Ψεκτικὸς, ἡ, ὸν, vituperatori proprius, inusitatus; (2) propensus ad reprehendendum.

Ψεκτικῶς, *adv.* more reprehensoris, criminose.

Ψεκτὸς, ἡ, ὸν, vituperatione dignus; (2) vituperatus, reprehensus. A ψέγω.

Ψεκτῶς, *adv.* cum vituperatione, vituperando.

Ψέλιον, ου, τὸ, armilla, *Ph.* A ψάλιον.

Ψελλίζω, f. ίσω, balbutio; (2) inepte loquor, nugor. Ὅταν δ' ἀνδρὸς ἀκούσῃ τις ψελλιζομένου, *Plato.* A ψελλός.

Ψελλιοποιὸς, οῦ, ὁ, armillarius, *Ph.* Ex ψέλλιον et ποιέω.

Ψέλλιον, ου, τὸ, frenum; (2) armilla. A ψάλιον.

Ψελλιοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui armillas vel brachialia fert, armillatus. A φέρω.

Ψέλλισμα, ατος, τὸ, linguæ hæsitatio atque titubatio. A ψελλίζω.

Ψελλισμὸς, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

ΨΕΛΛΟ´Σ, ἡ, ὸν, balbus, blæsus; (2) obscurus, qui vix intelligi potest.

Ψελλότης, ητος, ἡ· vide ψέλλισμα.

Ψέλλω, balbutio, inarticulate loquor, blatero, *Steph.*

Ψευδάγγελης, idem quod ψευδάγγελος, *Ar.*

Ψευδαγγελία, ας, ἡ, falsus nuncius, crimen quod intenditur ob falsa nunciata. A

Ψευδάγγελος, ου, ὁ ϗ ἡ, nuncius mendax, falsa nuncians. *Il.* 15, 159. Ex ψεῦδος et ἄγγελος.

Ψευδαγνοέω, dissimulo quod scio, simulo me nescire.

Ψευδάγχουσα, ης, ἡ, falsa anchusa, herba veram anchusam mentiens similitudine.

Ψευδάδελφος, ου, ὁ, falsus frater, qui fraternitatem Christianam mentitur.

Ψευδαλαζὼν, ὁ ϗ ἡ, ventosus jactator.

Ψευδαλέξανδρος, ου, ὁ, falsus Alexander.

Ψευδαλέος, έα, έον, falsus, mendax, fictus, simulatus. A ψεύδω.

Ψευδάλιος, pro ψευδαλέος, *Steph.*

Ψευδαμάμαξυς, ὁ, falsa crepans. *Vox Comica.*

Ψευδαντώνινος, ὁ, fictitius Antoninus, *Steph.*

Ψευδαπάτης, ὁ, præstigiator, *Sibyl.*

Ψευδαπόστολος, ου, ὁ, falsus apostolus, qui falso sibi nomen apostoli usurpat.

Ψευδαποφάσκω· λόγος ψευδαποφάσκων, est is qui ψευδόμενος dicitur; sophisma.

Ψευδάργυρος, ου, ὁ, argentum adulterinum.

Ψευδατράφαξυς, ἡ, fictitia et ementita atriplex, *Ar.*

Ψευδαττικὸς, falso Atticus, *Lucian.*

Ψευδαυτόμολος, ου, ὁ ϗ ἡ, falsus seu fictitius transfuga.

Ψευδεγγραφὴ, ῆς, ἡ, ementita inscriptio.

Ψευδέγγραφος, ου, ὁ ϗ ἡ, falso inscriptus.

Ψευδενέδρα, ας, ἡ, species insidiarum ad terrendos hostes. Ψευδενέδραν ἐποιήσαντο, fictas insidias fecerunt, *Xenoph.* 5, 267.

Ψευδεπιέω· vide ψευδοεπιέω, *Hes.*

Ψευδεπιγραφεῖν, falso nomine inscribere. A

Ψευδεπίγραφος, ου, ὁ ϗ ἡ, falso inscriptus. Ex ψευδὴς et ἐπιγραφή.

Ψευδεπίτροπος, ου, ὁ, falsus et subdititius curator seu tutor.

Ψευδεπιχαρμαῖος, qui falso tribuitur Epicharmo, al. ψευδεπιχαρμεῖος, *Steph.*

Ψευδεργία, ας, ἡ, factum simulatum. Ex ἔργον.

Ψευδῆ, *adv.* pro ψευδῶς, *Ar.*

Ψευδηγορέω, ῶ, mendacium dico, mentior. Ex ψεῦδος et ἀγορεύω.

Ψευδηγορία, ας, ἡ, falsiloquium. Ex iisd.

Ψευδηγόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, falsidicus. Ex iisd.

Ψευδηλογέω, ῶ, falsum dico, mentior. Ex eod. et λέγω.

Ψευδήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, mendax. A ψευδής.

Ψευδηρακλῆς, έος, ὁ, fictitius seu ementitius Hercules.

Ψευδήριος, α, ον, fictus, falsus; unde *neut.* de cenotaphio dicitur.

Ψευδηρὸς, unde *per Sync.* ψυδρὸς, *Eust.*

Ψευδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, falsus, mendax. A ψεῦδος.

Ψευδησιόδειος, qui falso tribuitur Hesiodo, *Cic.*

Ψευδιερεὺς, έως, ὁ, sacerdos falsus, aut qui indigna sacerdote facit.

Ψευδισόδομον, quum impares et inequales coriorum ordines diriguntur; *Plin.* 36, 22. *P.*

Ψευδισοδόδομον, et ψευδισόδομον, quod inæquali crassitudine structum est, *Plin.*

Ψευδίστατος, mendacissimus, *Superl.* a ψεῦδος.

Ψευδοβοήθεια, ἡ, fictitium auxilium, *Xen.*

Ψευδοβούνιον, herba quæ verum bunium mentitur; *Diosc.* et *Plin. P.*

Ψευδογραφέω, ῶ, fut. ήσω, falso et mendose describo, perperam scribo, *Aristot.* A γράφω. Hinc

Ψευδογράφημα, ατος, τὸ, mendosum schema in geometria.

Ψευδογραφία, ας, ἡ, ficta descriptio, ut ea qua geometræ utuntur; (2) fabulosa narratio.

Ψευδογράφος, ου, ὁ, falsarius, *Gl. V.* A γράφω.

Ψευδοδάκτυλος, ὁ, non verus dactylus.

Ψευδοδαμάσιππος, fictitius Damasippus.

Ψευδόδειπνον, τὸ, falsa cœna, *i. e.* quæ frustra perit.

Ψευδοδιδάσκαλος, ου, ὁ, qui falsa et mendacia docet.

Ψευδοδιδάσκω, falsa doceo.

Ψευδοδίκταμνον, τὸ, dictamnum falsum.

Ψευδοδίπτερος, *Vitruv.* Vide *Steph.*

Ψευδοδοξάζω, false sentio, conjectura fallor.

Ψευδοδοξέω, ῶ, f. ήσω, falsa opinor, falsas opiniones confingo.

Ψευδοδοξία, ἡ, falsa opinio. A

Ψευδόδοξος, ου, ὁ ϗ ἡ, falsa opinans. Ex ψευδὴς et δόξα.

Ψευδοεπεια, ας, ἡ, mendacium.

Ψευδοεπιέω, ῶ, fut. ήσω, falsum seu mendacium dico. A

Ψευδοεπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, falsa dicens, mendax, falsiloquus. Ex ψευδὴς et ἔπος.

Ψευδόθυρον, ου, τὸ, falsa porta. Ex eod. et θύρα.

Ψευδοκασία, seu ψευδοκασσία, ας, ἡ, pseudocasia, quæ veram casiam mentitur.

Ψευδοκατηγορία, ας, ἡ, falsa accusatio.

Ψευδοκατήγορος, ὁ, sycophanta, calumniator.

Ψευδοκάτων, ὁ, fictitius Cato, *Steph.*

Ψευδοκῆρυξ, υκος, ὁ, falsus præco, fallax legatus, *Soph. Phil.* 1506.

Ψευδοκιννάμωμον, ου, τὸ, ementita et fictitia quædam cinnamomi species.

Ψευδοκλείδιον, τὸ, clavis adulterina.

Ψευδοκλησία, ἡ· vide ψευδοκλητία.

Ψευδοκλητὴρ, ῆρος, vel ήτωρ, ορος, ὁ, apparitor, qui falso renunciat aliquem a se in jus vocatum, unde hic vadimonii deserti reus fit. Hinc

Ψευδοκλητία, vel τεία, ἡ, renunciatio falsa apparitoris; sive, si quis falso dicit, se alicui testimonium denunciasse, falsos testes producit, eoque nomine accusatur.

Ψευδοκόρη, ἡ, fictitia et ementita puella, *Poll.*

Ψευδοκύπειρος, frutex, qui veri cyperi speciem mentitur, *Diosc.*

Ψευδοκύων, ὁ, ineptus simulator Cynismi.

Ψευδολατρεία, ας, ἡ, fictitius et falsus cultus, superstitio.

Ψευδολογέω, ῶ, fut. ήσω, falsum dico, mentior.

Ψευδολογία, ας, ἡ, mendacium, false dictum. A

Ψευδολόγος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui falsum dicit, falsiloquus, mendax. A λέγω.

Ψεύδομαι, fut. ψεύσομαι, mentior, frustror.

Ψευδομαντεία, ἡ, falsa vaticinatio, *Steph.*

Ψευδομαντεύομαι, falsa vaticinor, falsa oracula reddo.

Ψευδόμαντις, εως, ὁ ϗ ἡ, falsus vates.

Ψευδομάρτυρ, υρος, ὁ, falsus testis. Hinc

Ψευδομαρτυρέω, ῶ, f. ήσω, falsum testimonium dico, falsum testor.

Ψευδομαρτυρία, ας, ἡ, et ψευδομαρτύριον, τὸ, falsum testimonium.

Ψευδομαρτυριάω, falsum testificor, *Steph.*

Ψευδομάρτυς, falsus testis.

Ψευδομυθέω, ῶ, falsa loquor, mentior. A

Ψευδομυθία, ας, ἡ, mendacium, falsum commentum. Ex ψευδὴς et μῦθος.

Ψευδόναρδος, nardus adulteratus, *Gorr.*

Ψευδόνειρος, ὁ, somnium falsum, irritum.

Ψευδονέρων, fictitius Nero, *Steph.*

Ψευδόνιτρος, lixivium ex nitro falso seu adulterino, *Ar.*

Ψευδονύμφευτος, ου, ὁ, quæ falso nupsit; *i. e.* specie tantum, vel non ei cui videtur nupsit. Ex ψευδὴς et νυμφεύω.

Ψευδοπαιδεία, ας, ἡ, falsa eruditio, falsa doctrina, falsa disciplina.

Ψευδοπάρθενος, ου, ἡ, quæ virginitatem mentitur.

Ψευδόπατρις, ὁ, mentitus patriam, *Sibyl.*

Ψευδοπάτωρ, ορος, ὁ, falsus pater.

Ψευδοπερίπτερος, qui peripteri formam simulat, et quasi mentitur, *Vitruv.*

Ψευδοπλάνης, ητος, et ψευδοπλανήτης, ου, ὁ, epith. Ulyssis.

Ψευδοπλάστης, ου, ὁ, mendaciorum inventor.

Ψευδόπλουτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui se divitem mentitur.

Ψευδοποιέω, ῶ, falso fingo, mendaciis obscuro.

Ψευδοποιΐα, ας, ἡ, fallax fictio. A præc.

Ψευδοποίμην, ενος, ὁ, falsus pastor, *Suicer.*

Ψευδοπολίχνιον, τὸ, locus oppidi speciem habens, cum non sit oppidum.

Ψευδοπρεσβευτὴς, οῦ, ὁ, falsus præco.

Ψευδοπροσποίησις, ἡ, falsa simulatio seu imitatio.

Ψευδοπροφητεύω, falsa vaticinor.

Ψευδοπροφήτης, ου, ὁ, falsus propheta.

Ψευδόπτωμα, τὸ, falsus et fictitius casus, vel lapsus non verus, *Ar. Sch.*

Ψευδόπυρα, τὰ, fictitii et ementiti ignes, *Suid.*

Ψευδοραψῳδὸς, οῦ, ὁ, rhapsodus, ineptus nugator.

Ψευδορέω, falso lumine intueor, *V. L.*

Ψευδορκέω,

Ψευδορκέω, ῶ, f. ήσω, falsum juro, pejero. Καὶ μὴ καταθεὶς ψευδορκήσει, *Aristoph. Conc.* 601.

Ψευδορκία, ας, ἡ, falsum jusjurandum. Φύεται ἐκ πολυορκίας, ψευδορκία καὶ ἀσέβεια, *Philo Jud.*

Ψευδόρκιον, ου, τὸ, idem.

Ψευδόρκιος, ου, ὁ, perjurus, qui falso jurat. A

Ψεύδορκος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem.

Ψεῦδος, εος, τὸ, mendacium.

Ψευδοσέληνον, ου, τὸ, luna obscura. A σελήνη.

Ψευδοσέλινον, ου, τὸ, apiastrum, *Gl. V.*

Ψευδοσοφία, ἡ, falsa sapientia.

Ψευδοσοφιστὴς, ὁ, qui falso sophistæ nomen sibi usurpat, *Lucian.*

Ψευδόσοφος, ὁ, qui se falso sapientem jactat.

Ψευδόστομα, τὸ, ostium non verum fluvii, i. e. parvum, quod vulgo non pro ostio habetur.

Ψευδοστομέω, ῶ, f. ήσω, mendaci ore sum, mentior. Μόνοις παρ' ὑμῖν εὗρον ἀνθρώπων ἐγὼ, καὶ τοὐπιεικὲς, καὶ τὸ μὴ ψευδοστομεῖν, *Soph. Œd. Col.* 1227. A

Ψευδόστομος, ου, ὁ καὶ ἡ, fallax ore, mendax. Ex ψευδὴς et στόμα.

Ψευδοσφὴξ, vespa ementita et fictitia, *Steph.*

Ψευδοτάφιον, τὸ· vide κενοτάφιον.

Ψευδοφαὴς, et ψευδοφανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, falso lucens lumine. Ex ψευδὴς et φάω.

Ψευδόφημος, ου, ὁ καὶ ἡ, falsam famam seu rumorem adferens, mendax. Πολλὰ γάρ σε θεσπίζοντ' ἐρῶ, κοὐ ψευδόφημα, *Soph. Œd. Col.* 1516. A φήμη.

Ψευδοφίλιππος, ου, ὁ, falsus Philippus, qui falso Philippi nomen sibi arrogat.

Ψευδόχριστος, ου, ὁ, qui Christi nomen mentitur, Pseudo-Christus.

Ψευδόχρυσος, ου, ὁ καὶ ἡ, aurum arte mentiens.

Ψευδυποβολιμαῖος, falso suppositītius, nomen fabulæ, *ap Ath.*

Ψεύδω, fut. ψεύσω, fallo, decipio; ψεύδομαι, frustror, mentior. Καί μ' ἔψευσας ἐλπίδος πολὺ, *Soph. Aj.* 1399. Κλυτῶν ἐνάρων ψευσθεῖσα δώροις, *Ib.* 178. Εἴ τι μὴ ψευσθήσομαι γνώμης, fallor, *Id. Trach.* 725. Ἡ δίδωσ' ἑκὼν κτείνειν ἑαυτὸν, ἢν τάδε ψευσθῇ λέγων, *Id. Phil.* 1330. Τοῦτο γ' οὐκ ἐψεύσατο, *Aristoph. Conc.* 445. Δικταῖοι Κρῆτες ὅτε Κρόνον ἐψεύδοντο, *Arat.*

Ψευδωμότης, ου, ὁ, perjurus. Ab ὄμνυμι.

Ψευδώμοτος, ὁ, epith. falsi juramenti.

Ψευδώνυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, nomen habens, rei non respondens, falso nominatus. Εἰ δέ τις ἄλλος ἵκοιτο νέθος ψευδώνυμος ἀνὴρ, *Nonn. P.* 5, 43. Ex ὄνομα.

Ψευδωνύμως, *adv.* mendaci nomine, nomine rei non conveniente.

Ψευδῶς, *adv.* falso. A ψευδής.

Ψευσθεὶς, aor. 1. part. pass. verbi ψεύδομαι.

Ψευσίστυξ, υγος, ὁ καὶ ἡ, osor mendacii. Ex ψεῦσις et στυγέω.

Ψεῦσις, εως, ἡ, mendacium. A ψεύδω.

Ψεῦσμα, ατος, τὸ, idem et ab eod.

Ψεύστειρα, ἡ, mendax, *Sibyl.* A

Ψευστὴρ, ὁ, idem quod ψεύστης, *Man.*

Ψευστέω, ῶ, fut. ήσω, mendacium dico, mentior; (2) fallor, scopum propositum non adsequor. Ψευστήσεις οὐδ' αὐτοῦ τέλος μύθου ἐπιθήσεις, *Il.* 19, 107. A

Ψεύστης, ου, ὁ, mendax. A ψεύδομαι.

Ψεφαρὸς, ρὰ, ρὸν, non clarus. A ψέφος.

Ψέφας, vel ψεφὰς, tenebræ, obscuritas, *Hes.*

Ψεφαυγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, obscurus. Ex ψέφος et αὐγή.

Ψεφηνὸς, ἡ, ὸν, obscurus, non clarus, *Pind.* A

ΨΕ'ΦΟΣ, εος, τὸ, tenebræ, obscuritas.

Ψεχθεὶς, *vituperatus*, aor. 1. part. pass. verbi ψέγω.

Ψέω, minuo. A ψάω.

Ψῆγμα, ατος, τὸ, quod radendo, destringendo, et detergendo detractum; ramentum. *Gl. V.* bracteola; (2) parva particula, corpus minutissimum. Χρυσοφοροῦσι δ' ἐκ τοῦ Χαυκάσου πολλαὶ πηγαὶ ψῆγμα ἀφανὲς, *Appian.* A ψήχω.

Ψηκτὴρ, ῆρος, ὁ, idem quod

Ψήκτρα, ας, ἡ, instrumentum quo radimus, radula, strigil. Ab eod.

Ψήκτρια, et ψηκτρὶς, pro ψήκτρα, *Steph.*

Ψήλας, aor. 1. part. act. verbi ψάλλω, *cano.*

Ψηλαφάω, ῶ, fut. ήσω, tango, contrecto. *Gl. V.* palpo, tracto; (2) perscrutor, vestigo. Μήποτε ψηλαφήσῃ με ὁ πατήρ, *Gen.* 27, 12. Εἰ ἄρα γε ψηλαφήσειαν αὐτὸν καὶ εὕροιεν, *Act.* 17, 27. Πρόσθεν μὲν οὖν ἐψηλαφῶμεν ἐν σκότῳ τὰ πράγματα, *Aristoph. Pace*, 689. Ex ψάλλω et ἁφή.

Ψηλαφέω, pro ψηλαφάω, *V. L.*

Ψηλάφημα, ατος, τὸ, contrectatio. A præc.

Ψηλαφήσειε, 3. sing. aor. 1. opt. act. *Æol.* pro ψηλαφήσαι, a verbo ψηλαφάω.

Ψηλάφησις, εως, ἡ, contrectatio, palpatio. *Gl. V.* tactus. Ab eod.

Ψηλαφητὸς, ἡ, ὸν, contrectabilis, palpabilis, qui tactu percipi potest. Ab eod.

Ψηλαφία, ας, ἡ, tactus, contactus, frictio:

Ψηλαφίζω, palpo, perscrutor. Ab eod.

Ψηλαφώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui sæpius contrectat et palpat. Ab eod.

ΨΗ'Ν, ψηνὸς, ὁ, vermiculus vel culex in caprificis nascens; *Nic. Th.* 786. (2) in fructu palmæ masculæ.

Ψηνίζω, rado; (2) caprifico; (3) ineo, *Ern.* Λυδίζων καὶ ψηνίζων, *Aristoph. Eq.* 520. Ψηνίζομαι, rador, cinædus sum. Οὐδεὶς κομήτης ὅστις οὐ ψηνίζεται, *Synes. Epist.* 104. A ψήν.

Ψῆξις, εως, ἡ, rasura, defrictio, detersio. A ψήχω.

Ψὴρ, ψηρὸς, ὁ, sturnus, avis, *Il.* 16, 583. A ψαίρω.

ΨΗ'ΣΣΑ, ης, ἡ, piscis e latorum genere, solea, passer marinus. *Ph.* rombus; (2) anas; (3) maledictum, de lurcone.

Ψηστὸς, ἡ, ὸν, tersus, detersus, rasus. A ψάω.

Ψῆττα, ης, ἡ, idem quod ψῆσσα.

Ψηττοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui passerina est figura. Ex ψῆττα et εἶδος.

Ψηφάω, ῶ, cogito, curo, ratiocinor, computo, *Hes.* A ψῆφος.

Ψηφηφορέω, ῶ, suffragium calculo fero; (2) suffragio meo creo:

Ψηφηφορία, ας, ἡ, suffragii aut sententiæ latio. A

Ψηφηφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui suffragium seu sententiam fert. A ψῆφος et φέρω.

Ψηφιδοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem.

Ψηφίζω, fut. ίσω, calculis computo, supputo; (2) decerno; quo sensu usitatius ψηφίζομαι, decerno; ἐψηφισμένον, decretum, p. pass. part. Ταύτης ἐπιβολὴν ψηφιεῖ μίαν μόνην, *Aristoph. Vesp.* 766. Οὐκ ἂν ποτε δίκην κατ' ἄλλου φωτὸς ὧδ' ἐψήφισαν, *Soph. Aj.* 449. Ἐκεῖσε βουλεύειν ψηφίζεσθε, *Dem.*

Ψήφινος, η, ον, e calculis factus, e calculis constans.

Ψηφὶς, ῖδος, ἡ, calculus, scrupus, lapillus; (2) calculus supputatorius; (3) lapillus pretiosus, gemma; *Il.* 21, 260. A ψῆφος. Unde

Ψηφίον, ου, τὸ, calculus, gemma, *Ph.*

Ψηφισάτω, 3. sing. aor. 1. imperat. act. verbi ψηφίζω.

Ψήφισμα, ατος, τὸ, decretum, consultum, scitum, plebiscitum, *Ph.* A ψηφίζομαι.

Ψηφισματοπώλης, ου, ὁ, decretorum venditor. *Vox Comica.* Ψηφισματοπώλης εἰμὶ, *Aristoph. Av.* 1043.

Ψηφισματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ad decretum pertinens, aut decreto similis; (2) decreti naturam aut vim habens. A ψήφισμα.

Ψηφιστὴς, οῦ, ὁ, calculator, computator. A ψηφίζω. Hinc

Ψηφιστικὸς, ἡ, ὸν, peritus computationum.

Ψηφοθετέω, ῶ, *Ph.* ψηφοθετεῖ, tessellat. Ex ψῆφος et τίθημι. Hinc

Ψηφοθέτημα, ατος, τὸ, opus tessellatum.

Ψηφοθέτης, ου, ὁ, tessellarius, tessellator.

Ψηφοκλέπτης, ου, ὁ, quasi calculorum fur; præstigiator.

Ψηφολογέω, ῶ, fut. ήσω, artem circulatoriam exerceo; (2) musivo opere et vermiculato sterno, tessello. A ψηφολόγος. Hinc

Ψηφολόγημα, ατος, τὸ, pavimentum tessellatum, opus musivum.

Ψηφολογητὸν ἔδαφος, idem, *Ph.*

Ψηφολογικὸς, ἡ, ὸν, pertinens ad circulatoriam artem, *item*, ad musivariam.

Ψηφολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, circulator calcularius, qui celeritate versandi calculos spectantium oculos fallit; (2) structor operis musivi.

Ψηφοπαικτέω, ῶ, calculis ludendo fallo. *Gl. V.* præstigior. A

Ψηφοπαίκτης, ου, ὁ, qui calculis ludit, qui calculis ludendo fallit; præstigiator, calcularius, *Ph. Athen.*

Ψηφοπαιξία, ας, ἡ, ipse lusus qui calculis fit, fallacia quæ fit calculis, præstigiæ, *Gl. V.* Ex ψῆφος et παίζω.

Ψηφοποιὸς, οῦ, ὁ, calculorum confector; (2) qui clam subdit calculos. (2) κλέπτης γὰρ αὐτοῦ ψηφοποιὸς εὑρέθης, *Soph. Aj.* 1154. Κλέπτης ψηφοποιὸς, *periphrastice* pro ψηφοκλέπτης. A ποιέω.

ΨΗ'ΦΟΣ, ου, ἡ, lapillus, calculus; (2) lapillus pretiosus, gemma, *Gl. V.* (3) scrupus, calculus, quo luditur; (4) calculus quo in computando utimur; (5) calculus quo suffragium fertur in comitiis; unde (6) suffragium ipsum, seu sententia et decretum, quod calculis fertur; et *Synecdoche* Atticis usitatissima, locus ubi suffragia solent dari; (7) potestas sententiæ aut suffragii de aliquo ferendi; (8) auctoritas, voluntas; (9) promissum auxilium, ut ψῆφος θεοῦ, *ap. Jos.* ψῆφοι, tessellæ, calculi, *Gl. V.* (6) ὅσοι μὲν οὖν ἕζοντο πεισθῆναι δίκῃ, ψῆφον παρ' αὐτὴν ἱερὸν ὡρίσαντ' ἔχειν, juxta ipsum locum ubi suffragia data sunt, templum constituerunt habere, *Eurip. Iphig. in Taur.* 963.

Ψηφοφορέω, ῶ, f. ήσω, suffragium seu sententiam fero; (2) suffragio meo creo. Ὑμεῖς δ' ἐπὶ τούτοις ψηφοφορήσατε, *Luc. Bis Accus.*

Ψηφοφορία, ας, ἡ, suffragii aut sententiæ latio. *Ph.* suffragium, decretum. A

Ψηφοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui suffragium fert calculo. *Gl. V.* suffragator. A φέρω.

Ψήφωσις, εως, ἡ, pavimentum, sc. *tessellatum musivum* proprie. *Gl. V.* Qu. a ψηφόω, a ψῆφος.

Ψηφωτὴ, ῆς, ἡ, glarea, *Gl. V.* Ab eod.

Ψηφωτὸν, gemmatum, *Ph.* Ab eod.

Ψήχω, fut. ξω, rado, frico; (2) fricando detergo, destringo; (3) attero, contero; (4) delinio, demulceo. Ψήχειν ἵππον, *Xen.* Ψήχει καὶ πέτραν ὁ πολὺς χρόνος, *Epigr.* A ψάω.

ΨΙΑ', ᾶς, ἡ, lætitia; (2) ludus, voluptas, *Suid. P.* seu ψιὰ, parvus lapillus, gutta, v. gr. roris, mica, &c. (2) idem quod παίγνιον, deliciæ. A ψίω, *Ern.*

Ψιάδειν, ludere, sc. παιγνίοις. A ψιὰς, vel *Dor.* pro ψιάζειν.

Ψιάδεσσι, *guttis*, dat. plur. *Ion.* et *Poet.* pro ψιάσι, a ψιὰς, *gutta.*

Ψιάζω, roro, guttatim cado, minutatim stillo. A ψιάς.

Ψιαθηδὸν, *adv.* in modum tegetis. A ψίαθος.

Ψιαθίον, ου, τὸ, tegeticula. Ab eod.

Ψιάθιον, ου, τὸ, idem.

Ψιαθοπλόκος, ου, ὁ, tegetarius, *Gl. V.* Ex ψίαθος et πλέκω.

Ψιαθοποιὸς, οῦ, ὁ, tegetarius, *Ph.* qui tegetes facit. Ex ψίαθος et ποιέω.

ΨΙ'ΑΘΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, storea, teges. Hinc

Ψιαθώδης, ες, storeæ seu tegeti similis, aut e tegete factus.

Ψιάω, reprehendo, qu. dic. a ψόω. Potius a ψίω, quia reprehendendo seu vituperando detrahimus de fama alicujus, unde detrahere pro maledicere; (2) in partes parvas frango vel seco, *Ern.*

Ψιαρὸς, ρὰ, ρὸν, roris instar exhilarans; (2) odorus. A ψιά.

Ψιὰς, άδος, ἡ, roris gutta, stilla minuta et exilis; (2) ros. *Il.* 16, 459. Ab eod.

Ψιάδες, αἱ, idem quod ψιάδες.

Ψίεος, εσσα, εν, hilaris, beatus, felix. A ψιά.

Ψίζω, lacrymo, quia lacrymæ guttatim cadunt.

Ψιθία, ἡ, vitis species, *Nic.*

ΨΙ'ΘΟΣ, ου, ὁ, convicium.

Ψιθὺς,

Ψιθυρὸς, ύρος, ὁ, idem quod ψίθυρος, *Theoph. Sch.*

Ψιθύρα, ας, ἡ, instrumentum quoddam musicum. A ψίθυρος.

Ψιθυρίζω, fut. ίσω, susurro, mussito; (2) obtrecto, occulta delatione accuso, criminor apud alios. Ὁπότ' ἂν πλάτανος πτελέᾳ ψιθυρίζῃ, *Aristoph. Nub.* 1004. Ἀλλήλοις ψιθύριζον, *Theocr.* 27, 68. A ψίθυρος.

Ψιθυρίσδεν, inf. act. *Dor.* pro ψιθυρίζειν.

Ψιθύρισμα, ατος, τὸ, susurrus et lene murmur. A ψιθυρίζω.

Ψιθυρισμὸς, ῦ, ὁ, susurratio; (2) oculta criminatio. Ab eod.

Ψιθυριστὴς, ῦ, ὁ, susurrator; (2) occultus criminator. Ab eod.

ΨΙ'ΘΥΡΟΣ, ε, ὁ ϗ ἡ, tenuiorem et exiliorem sonum edens; susurrum, sibilum. A

Ψίθυρος, ε, ὁ, susurrus; (2) susurro, qui maledicis susurris alios traducere solet.

Ψιλαγία, ας, ἡ, munus ductoris velitum. A

Ψιλαγὸς, ῦ, ὁ, dux levis armaturæ militum, ductor velitum. Ex ψιλὸς, *veles*, et ἀγός.

Ψιλεὺς, έως, ὁ, in edito et arduo loco chori consistens, *Suid.* (2) qui in postremi chori loco est, *Hes.* A ψιλός. Unde

Ψιλῆται, οἱ, velites, milites levis armaturæ.

Ψιλικὸς, ἡ, ὸν, leviter armatus.

Ψιλίζω, nudo, diminuo. Unde

Ψιλισμὸς, ῦ, ὁ, diminutio, extenuatio, spiritus asperi mutatio in lenem, seu pronunciatio per spiritum lenem.

Ψιλογραφέω, ῶ, f. ήσω, scribo litera ψιλῇ, nuda, non diphthongo, vel etiam litera spiritu leni, non aspero, signata. Ex ψιλὸς et γράφω.

Ψιλόδαπις, et ψιλόταπις, ιδος, ἡ, sc. στρωμνὴ, tapes non villosus, et veluti nudus, præ illo, qui dicitur ἀμφίταπις, genus stragulæ, vestis villosæ.

Ψιλοκιθαριστὴς, ῦ, ὁ, nudus citharista, i. e. qui tantum cithara ludit, non accinit voce.

Ψιλοκιθαριστικὴ, ἡ, scientia et ars illa ludendi nuda cithara, *Ath.*

Ψιλοκόρσης, sive ψιλοκόῤῥης, ε, ὁ, qui glabro et depili capite est. Ex ψιλὸς et κόρση.

Ψιλόκουρος, ε, ὁ ϗ ἡ, idem. *Gl. V.* attonsus. Ex ψιλὸς et κουρά.

Ψιλομετρία, ας, ἡ, carminis nuditas et tenuitas; *Aristot. Art. Poet.* Ex eod. et μέτρον.

ΨΙΛΟ'Σ, ἡ, ὸν, tenuis, exilis, vilis; (2) nudus, glaber, depilis; (3) nudus, merus, ut aqua pura; (4) ψιλοὶ, milites, i. e. levis armaturæ.

Ψιλόταπις, ἡ, idem quod ψιλοτάπης, *Steph.*

Ψιλότης, ητος, ἡ, nuditas, glabrities. Unde

Ψιλόω, ῶ, fut. ώσω, attenuo, nudo, privo; (2) deglabro, depilo; (3) spiritu leni profero, vel noto; ψιλοῦμαι, glabresco, *Gl. V.* ἐψιλωμένος, nudatus, p. pass. part.

Ψίλον, ε, τὸ, ala, *Laconice.*

Ψίλωθρον, ε, τὸ, medicamentum quo utuntur in deglabrando et depilando corpore; *peculiariter*, vitis alba, *apud Diosc.* et *Nic. Th.* 902. A ψιλόω.

Ψίλωμα, ατος, τὸ, glabrities; (2) denudatio ossis, *ap. Medicos.*

Ψιλῶς, *adv.* cum tenui litera vel spiritu; (2) nude, leviter A ψιλός.

Ψίλωσις, εως, ἡ, nudatio, pilorum evulsio; (2) spiritus lenis frequens usus. A ψιλόω.

Ψιλωτὴς, ῦ, ὁ, qui glabrum facit quem, vulsor pilorum; (2) qui leni spiritu verbum pronuntiat, quod alias aspero profertur; (3) qui alterum nudat, privat aliqua re.

Ψιλωτικὸς, ἡ, ὸν, qui gaudet verborum ψιλώσει et leni spiritu, ut dialectus Æolica et Ionica. A præc.

Ψιμμύθιον, sive ψιμύθιον, ε, τὸ, cerussa, genus coloris quo faciem fucare solent. A ψίμμυθος, sive ψίμυθος.

Ψιμμυθιοφανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, cerussæ similis. A φαίνω.

Ψιμμυθιόω, ῶ, cerussa illino, fuco; *Plut.* A ψιμμύθιον

Ψιμμυθισμὸς, ῦ, ὁ, fucatio per cerussam. Quasi a ψιμμυθίζω.

ΨΙ'ΜΙΘΥΟΣ, sive ψίμυθος, ε, ὁ, cerussa.

ΨΙ'ΝΑΘΟΣ, ε, ἡ, capra silvatica, *Hes.*

Ψινάζω, foliorum defluvium patior. A

Ψινὰς, άδος, ἡ, ut ψινὰς ἄμπελος, vitis cui fructus decidit seu defluit. A ψίνομαι.

ΨΙ'ΝΟΜΑΙ, acinos defluere sino, *de vite*; (2) fleo. A ψίω.

ΨΙΝΘΟΣ, delectatio, *Hes.*

ΨΙ'ΝΘΙΟΣ, ία, ιον, vilis; (2) vitiosus, *Hes. Suid.*

ΨΙ'Ξ, ψιχὸς, ἡ, mica panis friati, *Ph.*

Ψίσις, εως, ἡ, contritio; (2) interitus; (3) vituperium. A ψίω.

Ψίττα, cito. Vox pastorum gregem ad festinandum incitantium.

Ψιττάδιον, τὸ, Dim. pro ψίττα, *Ath.*

Ψιττάζειν, pastoritium ψίττα sonare.

ΨΙΤΤΑ'ΚΗ, ης, ἡ psittaca, Indica avis humanam vocem imitans.

ΨΙΤΤΑΚΟ'Σ, ῦ, al. ψίττακος, ε, ὁ, psittacus.

Ψιττοειδὴς, ὲς, passeris piscis effigiem repræsentans, *Ath.*

Ψιχάρπαξ, αγος, ὁ, raptor micarum; nomen proprium muris, *in Batrachom.* 24. Ex ψὶξ et ἅρπαξ.

Ψιχίον, ε, τὸ, parva mica, minutissimum panis friati frustulum. Dim. a ψίξ.

Ψιχιώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, micæ speciem gerens, minutus instar micæ. A præc.

Ψιχολογέω, ῶ, micas lego, *Gl. V.* Ex ψὶξ et λέγω.

Ψίχω, cibum do, *V. L.*

ΨΙ'Ω, minutatim frango, contero, tenuo.

Ψόα, vel ψοιὰ, ᾶς, ἡ, lumbus; ψόαι, vel ψοιαὶ, duo maximi musculi in interna lumborum regione siti. *Gl. V.* ψόα, clunis.

Ψογερὸς, ρὰ, ρὸν, ad reprehendendum proclivis, conviciator, vituperator; (2) vituperabilis A ψόγος.

Ψογέω, ῶ, f. ήσω, criminor, vitupero. Ab eod

Ψόγιος, idem quod ψογερὸς, *Hes.*

Ψόγος, ε, ὁ, reprehensio. vituperium. Εὔκλειαν ἂν κτήσαιτο μᾶλλον ἢ ψόγον, *Sophocl. Fragm. in Alete.* A ψέγω

Ψοθάλλω, strepo, *Hes.* A

ΨΟΘΟ'Σ, ῦ, ὁ, tumultus. At ψοθὸς, ἡ, ὸν, niger, *Hes.*

ΨΟ'ΘΟΣ, ε, ὁ, immunditics, *Hes. Suid.*

Ψοιὰ, pro ψόα, *Suid.*

Ψοΐτης, ε, ὁ, lumbaris. A ψοιά.

Ψολόεις, όεσσα, όεν, fumidus, fumosus; (2) flammeus, flammans, ardens. Ἀφίει ψολόεντα κεραυνὸν, *Odyss.* 24, 538. A ψόλος.

Ψολοκομπία, ας, ἡ, fumosa seu vana et inanis jactantia. Ex ψόλος et κόμπος.

Ψολοκομπίας, ε, ὁ, fumidus, i. e. vanus et levis jactator. A præc.

ΨΟ'ΛΟΣ, ε, ὁ, fumus; (2) flamma; (3) fuligo

Ψοφέοισα, part. præs. f. g. act. *Dor.* pro ψοφέουσα, a

Ψοφέω, ῶ, f. ήσω, strepitum seu crepitus edo; sono, crepo, strepo, *Gl. V.* Ἐψόφησεν ἄμπελος, *Aristoph. Pace*, 610. A ψόφος. Hinc

Ψόφημα, ατος, τὸ, sonitus, crepitus.

Ψόφησις, εως, ἡ, sonitus, sibilus.

Ψοφητικὸς, ἡ, ὸν, strepitum edens, streperus; (2) qui strepitum et sonum edere potest.

Ψοφοδεία, ας, ἡ, inanis timor, timiditas. A

Ψοφοδεὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, ad quosvis sonos, seu crepitus, aut strepitus expavescens, i. e. admodum meticulosus, formidolosus, pavidus. Ἐστι μὲν δὴ ϗ φύσει πρὸς αἴσθησιν ὀξὺ ϗ ψοφοδεὲς τὸ ζῶον, *Plut.* de anseribus loquens. Ex ψόφος et δέος.

Ψοφοδεῶς, *adv.* meticulose, timide.

Ψοφοειδὴς, ὲς, strepens; et hinc ψοφοειδῶς, tumultuose. Ex ψόφος et εἶδος.

Ψοφοειδῶς, tumultuose, *Hes.* Vox suspecta.

Ψοφομήδης, ὁ, cui strepitus seu sonitus curæ sunt, *Ep.*

Ψοφοποιὸς, ὁ, strepitum faciens, sonum edens, *Thuc.*

ΨΟ'ΦΟΣ, ε, ὁ, strepitus, crepitus, fragor, sonus, sonitus; (2) quicquid inanem sonum habet. ut vana promissa, disputationes inanes Hinc

Ψοφώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, crepitu seu sonitu plenus, sonorus, sonans.

Ψύα, ας, ἡ, idem quod ψόα. *Gl. V.* ψυὰ, lumbus.

Ψυγεῖον, ε, τὸ, locus seu vas in quo aliquid frigescit. A ψύχω.

Ψυγεὺς, έως, ὁ, qui aliquid frigefacit. *Gl. V.* refrigerium. Ab eod.

Ψυγήσομαι, f. 2. ind. pass. verbi ψύχω.

Ψῦγμα, ατος, τὸ, frigus; (2) medicamentum refrigerandi; (3) refrigeratio; (4) flabellum. Τῇ δεξιᾷ δὲ Φωκαϊκὸν ψῦγμα διακινῶν, *Clearchus apud Athen.* 6, 257. Ab eod.

Ψυγμὸς, ῦ, ὁ, refrigeratio; (2) siccatio, exsiccatio. *Gl. V.* perfrictio. A

ΨΥ'ΓΩ, f. ξω, idem quod ψύχω. Καὶ ἔψυξαν ἑαυτοῖς ψυγμοὺς κύκλῳ τῆς παρεμβολῆς, *Num.* 11, 32. Πᾶσα μὲν ἐψύχθην χιόνος πλέον, *Theocr.* 2, 106.

Ψυδὴς, et ψυδρὸς, idem quod ψευδὴς, *Æsch. Lyc.*

Ψυδράκιον, ε, τὸ, papula, pustula, *Gl. V.* A

Ψύδραξ, κος, tuber, *Gl. V.* ψύδρακες, papulæ, pustulæ.

Ψυθίζω, susurro. A ψυθός.

Ψυθιστὴς, ῦ, ὁ, susurrator. Ab eod.

Ψύθος, mendacium, criminatio, *Dor.* pro ψεῦδος.

Ψυθὸς, falsus; idem quod ψευδής· *item* susurro. Καὶ ὁ ψυθὸς ὄνομ' ἔχοισα, neque falso nomine vocata, *Callim. Frag.* 184. Οὐδ' ἐχθροῖς λαλέοντας ἔλοι ψύθος ἄντα πυλάων, *Apollin. Interpret. Psalm.* 126. vers. ult.

Ψυκτὴρ, ῆρος, ὁ, refrigerator, vas in quo pocula abluuntur et vinum refrigeratur; vel vas æreum, vel alius materiæ, quod vino plenum in symposium inserebatur, et tripodi imponebatur. A ψύχω

Ψυκτηρίδιον, ε, τὸ, parvus ψυκτήρ.

Ψυκτήριος, α, ον, refrigeratorius. A ψύχω.

Ψυκτικὸς, ἡ, ὸν, frigefaciendi vim habens. A

Ψυκτὸς, ἡ, ὸν, refrigeratus; (2) qui frigefieri potest. A ψύχω.

ΨΥ'ΛΛΑ, ης, ἡ, pulex; (2) genus phalangii. Hinc

Ψυλλίζω, pulices venor. *Gl. V.* pulico.

Ψύλλιον, ε, τὸ, psyllium, vel pulicaris herba.

Ψυλλόβρωτα, τὰ, quæ a pulicibus adesa et corrosa sunt.

Ψυλλοκατατοχώδιον, pulex saltans super pellem, *Vox Comica.* Aristoph. Thesm. 1190.

Ψύλλος, ε, ὁ, pulex.

Ψυλλοτοξότης, ε, ὁ, *ap. Lucian.* ψυλλοτοξόται, sagittarii, qui in magnis pulicibus equitant, risus et joci causa.

Ψυλλώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, pulicosus, *Gl. V.* A ψύλλα.

Ψύλων, ώνος, ὁ, psylon, piscis, *Aristot.*

Ψύξας, aor. 1. part. act. verbi ψύχω. Unde

Ψύξις, εως, ἡ, refrigeratio; *item* flatus.

Ψύττα, cito; vox incitantis ad festinandum, ut ψίττα, *Eur. Cyclop.* 49.

ΨΥ'ΤΤΟΣ, η, ον, pinguis, *Suicer.*

Ψύττω, spuo, *Hes.*

Ψυχᾷ, dat. sing. *Dor.* pro ψυχῇ, a ψυχὴ, *anima.*

Ψυχαγωγέω, ῶ, f. ήσω, animas duco seu deduco; (2) animum flecto et attraho, seu allicio; (3) animum oblecto, *Gl. V.* (4) animam agere extremam, et ψυχαγωγούμενος, animatus, *Ph.* Οὐ ψυχαγωγεῖ Σωκράτης, *Aristoph. Av.* 1560. Ψυχαγωγεῖσθαι ταῖς κολακείαις, *Dem.* Ἵνα ἐκ τῆς μουσικῆς ψυχαγωγῶνται, *Ælian.*

Ψυχαγωγία, ας, ἡ, animarum eductio; (2) animi allectatio, recreatio, delinitio, omninoque ea quibus animus placatur aut capitur.

Ψυχαγωγικὸς, ἡ, ὸν, habens vim ducendi et flectendi animum; alliciens, oblectatorius. A

Ψυχαγώγιον, τὸ, locus arte aut natura ita suavis, ut homines alliciat, ad se trahat.

Ψυχαγωγὸς, ῦ, ὁ ϗ ἡ, ductor seu deductor animarum, qui animas ex inferis educit et evocat, responsaque ab ipsis de rebus quæsitis postulat. Epith. Mercurii; (2) qui animos hominum flectit et ducit quo vult; (3) deceptor; ille qui captivos abripit in servitutem. Ex ψυχὴ et ἄγω.

Ψυχάζω, frigus capto, *Suid.* A ψῦχος.

Ψυχὰν, acc. sing. *Dor.* pro ψυχὴν, a ψυχὴ, *anima.*

Ψυχαπάτης, ου, ὁ, mentem fallens vel decipiens. Ex ψυχὴ et ἀπατάω.

Ψυχάριον, ου, τὸ, animula. Dim. a ψυχή.

Ψυχαστὴς, οῦ, ὁ, qui frigus captat. A ψυχάζω.

Ψυχάω, refrigero. A ψύχος.

Ψύχει, dat. sing. *contr.* pro ψύχεϊ, a ψύχος.

Ψυχεινὸς, ὴ, ὸν, frigidus; (2) gelidus. A ψύχος.

Ψυχεῖον, vel ψύχιον, idem quod ψυγεῖον, *Eust.*

Ψυχεμπορικὸς, ἡ, ὸν ἡ ψυχεμπορικὴ, quæstus mangonicus, negotiatio mangonica.

Ψυχέμπορος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui hominibus negotiatur seu nundinatur, venalitiarius, mango.

ΨΥΧΗ, ης, ἡ, papilio, quia symbolum fuit animæ.

Ψυχὴ, ῆς, ἡ, anima; (2) vita; (3) animus, ratio; (4) cupiditas animi, etiam honesta; (5) strenuitas, ferocia; (6) homo, pars pro toto.

Ψυχήεις, ου, ὁ, animatus, anima præditus, vivus. A ψυχή.

Ψυχίδιον, ου, τὸ, animula. Dim. a ψυχή.

Ψυχίζομαι, algeo, frigesco, *Gl. V.* A ψύχος.

Ψυχικὸς, ἡ, ὸν, ad animum vel animam pertinens, animalis; est etiam, (2) vitalis, ut δῶρα ψυχικὰ, victimæ vitales cruentæ; (3) animosus, indulgens cupiditatibus. Ab eod.

Ψυχικῶς, *adv.* animaliter; (2) animo.

Ψυχινὸς, pro ψυχεινὸς, *Theophr.*

Ψυχοβλαβὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, animam damno adficiens. Ex ψυχὴ et βλάπτω.

Ψυχοβόρος, ὁ ϗ ἡ, animi vorax, *Synes.*

Ψυχογονία, ας, ἡ, origo animæ.

Ψυχοδαΐκτης, ου, ὁ, animum lædens. Epith. Bacchi. Ex ψυχὴ et δαΐζω.

Ψυχοδιάβατος, ου, ὁ ϗ ἡ, animam penetrans.

Ψυχοδοτὴρ, ῆρος, ὁ, animæ dator; (2) qui vitam largitur.

Ψυχοειδὴς, ὁ, ἡ, animæ similis; item ψυχικός. τὸ ψυχοειδὲς, anima, natura animæ. Ex ψυχὴ et εἶδος.

Ψυχόθεν, *adv.* ex animo, *Gl. V.* A ψυχή.

Ψυχόλεθρος, ου, ὁ, pernicies animi; (2) *adj.* ὁ ϗ ἡ, animis perniciem adferens.

Ψυχολιπὴς, οῦ, animi seu animæ deliquium afferens, *Ep.*

Ψυχομαντεῖον, ου, τὸ, locus ubi animæ sacrificiis coactæ responsa dabant consulentibus.

Ψυχομάντις, ὁ, qui animas ex orco evocat et consulit.

Ψυχομαχέω, ῶ, fut. ήσω, ad extremum usque spiritum depugno, animosa contentione dimico, strenue et fortissime depugno. Ἀλλὰ μένουσι ψυχομαχοῦντες, ἕως ἂν περιγενόνται τῶν ἐχθρῶν, *Polyb.* A ψυχὴ et μάχομαι.

Ψυχομαχία, ας, ἡ, acris ac vehemens dimicatio, ad extremum usque spiritum producta dimicatio, *Gl. V.* jurgium. Ex iisd.

Ψυχομιγὴς, ὲς, cui animus admistus est seu inest, ut homo.

Ψυχοπλανὴς, ὁ, ἡ, animos in errorem inducens. Epith. Bacchi. Ex ψυχὴ et πλάνη.

Ψυχοπομπεῖον, ου, τὸ, locus ex quo animæ defunctorum ad inferos deducuntur; vel locus in quo ex inferis evocantur et interrogantur de futuris. A

Ψυχοπομπὸς, οῦ, ὁ, animarum deductor, qui animas defunctorum ad inferos transmittit seu deducit, Mercurii epith.

Ψυχοῤῥόφος, ου, ὁ ϗ ἡ, animam, i. e. sanguinem, sorbens. Ex ψυχὴ et ῥοφέω.

Ψυχοῤῥαγέω, ῶ, f. ήσω, abrumpitur mihi anima, animam ago, singultio. Ἡ νῦν κατ' οἴκους ἐν χεροῖν βαστάζεται ψυχοῤῥαγοῦσα, *Eur. Alc.* 20. et *Herc. Fur.* 324. A

Ψυχοῤῥαγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, cui anima abrumpitur, animam agens, singultans. Ex ψυχὴ et ῥήγνυμι. Hinc

Ψυχοῤῥαγία, ας, ἡ, animæ singultatio vel suffocatio.

Ψυχοῤῥοφέω, ῶ, animam, i. e. sanguinem, exsugo seu exsorbeo.

Ψύχος, εος, τὸ, frigus, algor.

Ψυχοσσόος, ου, ὁ ϗ ἡ, animam vel animas servans. *Poet.* pro ψυχοσόος.

Ψυχοστασία, ας, ἡ, animarum statio, vel animarum bilanci impositarum ponderatio. A ψυχὴ et στάσις.

Ψυχοστόλος, ου, ὁ ϗ ἡ, animas amandans, animas mittens. Ex eod. et στέλλω.

Ψυχοτακὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, mentem exedens, re amatoria. Ex eod. et τήκω.

Ψυχοτροφέω, seu ψυχροτροφέω, in frigidis locis nutrio, *Sibyl.*

Ψυχότροφος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui frigore alitur vel gaudet; ψυχότροφον, nomen herbæ. Ex ψύχος et τρέφω. Unde

Ψυχοτρόφος, ὁ ϗ ἡ, frigore recreans. Epith. auræ.

Ψυχουλκέομαι, οῦμαι, animam traho.

Ψυχοφθόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, animæ exitium ferens, lethifer. A ψύχος et φθείρω.

Ψυχοφυὴς, ὲς, animæ naturam habens, quatenus corpus movet. Epith. alarum, vel ventos, frigus producens, *M. Mus.* A ψυχὴ, vel ψύχος.

Ψυχμὸς, ὁ, idem quod ψύχος, *Man.*

Ψυχοῦλκος, herbæ quædam, *Hes.*

Ψυχόω, ῶ, fut. ώσω, animo, animatum reddo, animam et vitam induo; ψυχόομαι, οῦμαι, animatus fio. Τίς λίθον ἐψύχωσε; *Epigr.* Ἄπνοον ἐψύχωσε δέμας νεκυσσόος ἠχὼ, *Nonn. P.* 14, 44. A ψυχή.

Ψυχραίνω, fut. ανῶ, refrigero; ψυχραινόμενος, frigens, *Gl. V.* A ψυχρός. Hinc

Ψυχρασία, ας, ἡ, frigefactio.

Ψύχρευμα, ατος, τὸ, frigus; (2) ineptiæ. A

Ψυχρεύω, et ψυχρεύομαι, frigide loquor, aliquid loquor, quod omni gratia caret. A ψυχρός.

Ψυχρήλατος, ου, ὁ ϗ ἡ, malleo ductus et in aquam frigidam mersus, *Plut.* Ex ψυχρὸς et ἐλαύνω.

Ψυχρία, ας, ἡ, frigiditas. A ψυχρός.

Ψυχρίζω, fut. ίσω, refrigero; ψυχρίζομαι, frigesco, *Gl. V.* Ab eod.

Ψυχριστὸν, refrigeratum, *Gl. V.* A præc.

Ψυχροβαφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, frigida tinctus seu imbutus, in frigidam demersus. Ex ψυχρὸς et βάπτω.

Ψυχροδόχος, ου, ὁ ϗ ἡ, qu. dic. frigidam recipiens, frigidarius. Ex eod. et δέχομαι.

Ψυχρολογέω, ῶ, fut. ήσω, frigide dico, frigida oratione vel frigido sermone utor.

Ψυχρολογία, ας, ἡ, dictio frigida, sermo frigidus. A

Ψυχρολόγος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui frigide dicit, qui frigida oratione utitur. Ex ψυχρὸς et λόγος.

Ψυχρολουσία, ας, ἡ, lavatio in frigida aqua, lavacrum frigidum. Ex ψυχρὸς et λούω.

Ψυχρολουτέω, frigida lavor, frigido lavacro utor, frigida perfundor, *Plut.* Ex iisd.

Ψυχρολούτης, ου, ὁ, qui frigida lavatur vel lavari solet, psychrolutes.

Ψυχρολυτρέω, ῶ, idem quod ψυχρολουτέω.

Ψυχροποιητικὸς, ὴ, ὸν, refrigerandi vim habens. Ex ψυχρὸς et ποιέω. Unde

Ψυχροποιὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, frigidum faciens.

Ψυχροποσία, ας, ἡ, frigidæ potus, frigida potio. Ex ψυχρὸς et πόσις.

Ψυχροποτέω, ῶ, frigidam poto, frigidæ potu delector. A

Ψυχροπότης, ου, ὁ, frigidæ potor, qui frigidæ potu delectatur.

Ψυχρὸς, ρὰ, ρὸν, frigidus, gelidus, algidus; (2) ineptus, ridiculus et jejunus in verbis; (3) levis, nil valens; (4) tenuis, miser, ut βίος ψυχρὸς, &c. *Il.* 5, 75. A ψύχω.

Ψυχροσταγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, frigide stillans, *Aret.* Ex ψυχρὸς et σταγή.

Ψυχρότης, ητος, ἡ, frigiditas, frigus; *metaph.* segnities; (2) jejunitas, absurditas. A ψυχρός.

Ψυχροφάντασμα, ατος, τὸ, commentum frigidum, ineptum, vanum, vel species vana, *Hesych.*

Ψυχροφόβος, ου, ὁ ϗ ἡ, frigidam metuens.

Ψυχροφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, frigidam ferens, *Gl. V.* ψυχροφόρον, frigidarium. Ex ψυχρὸς et φέρω.

Ψυχρῶς, *adv.* frigide; (2) inepte.

ΨΥΧΩ, fut. ξω, frigefacio, refrigero; (2) sicco, arefacio; (3) flo, spiro; ἐψυγμένος, frigefactus, perf. pass. part. ψυγεὶς, idem, aor. 2. pass. part. ψυγήσομαι, f. 2. pass. Καὶ ψύξουσιν αὐτὰ πρὸς τὸν ἥλιον, *Jerem.* 8, 2. Ψυγήσεται ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν, *Matt.* 24, 12. Κατὰ ψυγεῖσαν παρέξουσαν περισκαὶ, *Aristoph. Nub.* 151.

Ψύχωσις, εως, ἡ, animatio et qu. dic. animæ inditio, animæ possessio. A ψυχόω.

Ψυχωφέλεια, ας, ἡ, animæ emolumentum. A

Ψυχωφελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, animam juvans, animæ vel animo utilis.

ΨΩ'Α, ας, ἡ, fœtor; odor teter, *Suid.*

Ψωδαρέος, squalidus, *Hes.*

Ψῶζα, ας, ἡ, pruritus cum fœtore; (2) morbi species. Angl. SCURVY. A ψώα.

ΨΩ΄ΘΙΟΝ, ου, τὸ, frustulum, mica; (2) inferior crusta panis.

Ψωΐα, ας, ἡ, odor teter, *Hes.* ψῶζα, *E. M.* ψώα, *Suid. Voss.* A ψώα.

Ψωΐζος, ου, ὁ, fœtor; (2) excrementum liquidum; (3) inquinamentum; (4) situs, squalor, *Lex. Græc.* Ab eod.

Ψωλὴ, ῆς, ἡ, glans penis denudata; (2) mentula. A ψωλός. Hinc

Ψωλέσις, εντος, ὁ, mentulatus, *Gl. V.*

ΨΩΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, verpus, apella, recutitus; (2) titio.

Ψωμίζω, fut. ίσω, *Att.* ψωμιῶ, buccea seu turunda in os inserta pasco et nutrio; (2) pasco, *Gl. V.* cibo; (3) in pastum consumo. Κἐχραχθι, τοῦτο δ' (παιδίον) οὐδέποτε σο ψωμιεῖς, *Aristoph. Thesm.* 699. Ἡ δ' ἔλουσεν, ἡ δ' ἐψώμισεν, *Id. Lys.* 19. A ψωμός.

ωμίον, vel ψώμιον, ου, τὸ, frustulum, quod ori ingeritur, offula, offella. *Gl. V.* buccella panis, Dim. ab eod.

Ψώμισμα, ατος, τὸ, frustum rei esculentæ, quantum bucca possit semel capere; (2) buccea, buccella. A ψωμίζω.

Ψωμοκολακεύω, adsentor et adulor, cibi causa. A

Ψωμοκόλαξ, ακος, ὁ, parasitus. Ex ψωμός.

Ψωμοκόλαφος, ου, ὁ, parasitus vorax, qui dum comedat vel colaphos infligi sibi patitur.

Ψωμόλεθρος, ου, ὁ, pernicies seu helluo buccearum.

Ψωμοπωλεῖον, τὸ, locus ubi panes vendibiles expositi jacent, apud pistores. A seq. et πωλέω.

ΨΩΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, frustum, buccella, mansum.

ΨΩ'ΡΑ, ας, ἡ, scabies; (2) arborum impetigo; (3) pyrausta, phalæna.

Ψωραγριάω, ῶ, scabie fera laboro, *Levit.* 22, 22. Ex ψώρα et ἄγριος.

Ψωραλέος, έα, έον, scabiosus, *Gl. V.* A ψώρα.

Ψωρίασις, εως, ἡ, scabies. A ψωριάω.

Ψωριάω, ῶ, scabie laboro, psora infestor, *Gl. V.* ψωριῶ, scabio; et ψωριῶν, scabiosus, *Gl. V. Diosc.* A ψώρα. Unde

Ψωρικὸς, ἡ, ὸν, faciens contra scabiem.

Ψωροπέταλοι, οἱ, viles pisciculi, *Hes.*

Ψωρὸς, ρὰ, ρὸν, scaber, scabiosus, *Gl. V.*

Ψῶρος, ου, ὁ, prædico, *Hes.* seu ψωρός.

Ψωροφθαλμία, ας, ἡ, lippitudo scabra, pruriginosa oculorum scabies.

Ψωρώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, scabiosus, scabidus, vel scaber. A ψώρα.

Ψωχὸς, οῦ, ὁ, terra arenosa. A ψώχω.

Ψῶχος, pro ψωχὸς, *Suid.*

ΨΩ'ΧΩ, fut. ψώξω, in frusta comminuo, attenuo, comminuo. Καὶ ἔτιλλον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ τοὺς στάχυας, ϗ ἤσθιον, ψώχοντες ταῖς χερσὶ, *Luc.* 6, 1.

Ψώω, idem quod ψάω. Ψῶσαι, mulcere, *Hes. Ern.*

Ω.

Ω Litera Græcorum vigesima quarta, quæ suo nomine ὦ μέγα sive *o magnum* appellatur, et Hebræo Cholem respondet; (2) nota numeralis, valens *octingenta*, et cum lineola interne appicta ῳ, *octingenta millia.*

Ὦ, *adv. vocantis et exclamantis*, o!

Ὦ, *sim*, præs. conj. verbi εἰμὶ, *sum.*

῝Ω, *miserim*, a. 2. conj act. verbi ἵημι pro ἕω.

Ὦ, *adv. admirantis*; (2) *dolentis*, o!

Ὦα, ας, ἡ, pellis ovina; (2) vestis inferior vel etiam superior; (3) limbus vestimenti circa imam partem. Ab οἶς.

Ὠάζω, fut. άσω, audio. Ab ὦας.

Ὠάριον, ου, τὸ, ovulum. Dim. ab ὠόν.

Ὦας, τὸ, auris, *Dor.* pro οὖς. Ab οὖς.

Ὠβάζω, fut. ξω, dispesco et distribuo populum in partes, Laconicum. Ab ὠβή. Unde

Ὠβάτης, ου, τὸ, tribulis, *Hes.* Vox Laconica. *Plut. in Lycurg.* 6.

ὨΒΗ', ῆς, ἡ, tribus, pars populi. Lacon.

Ὦγα, *aperui*, perf. ind. med. verbi οἴγω, *aperio.*

Ὠ'γαθὲ, *o bone*, *Dor.* pro ὦ ἀγαθὲ, voc. sing. ab ἀγαθὸς, *bonus.*

Ὠγὴν, Oceanus, *Hes.* Hinc ὠγενίδαι, oceanidæ.

Ὠγμὸς, οῦ, ὁ, stertor. *Æschyl. Eumen.* 126.

Ὤγνυντο, 3. plur. imperf. indic. pass. verbi οἴγνυμι, *aperio.*

Ὤγον, *aperiebam*, aor. 2. ind. act. verbi οἴγω.

Ὠγύγιος, ου, ὁ, Ogygius; (2) antiquus, vetustus. Ab Ogyge, rege Atticæ antiquissimo.

Ὤγυρις, ἡ, palus, lacus, *Suid.* Ab ἀγείρω.

Ὠ'γὼ, *Dor.* pro ὃ ἐγὼ, *quod ego.*

Ὦδα, *olui*, perf. ind. med. verbi ὄζω.

Ὠδάριον, ου, τὸ, cantilena, *Gl. V.* Ab ᾠδή.

Ὧδε, *adv.* hoc modo, sic, ita; (2) hic; (3) huc, ὧδε κἀκεῖσε, huc illuc, *Gl. V.* Ab ὅς.

Ὠδεῖον, ου, τὸ, locus minuti theatri speciem habens, in quo certamina musica spectabantur. Odeum. *Gl. V.* Odium. Ab

Ὠδὴ, ῆς, ἡ, ode, canticum, cantio, cantilena, carmen. Ab ἀείδω.

Ὠδήκαντι, *tumuerunt*, 3. pl. perf. ind. act. *Dor.* pro ᾠδήκασι, ab οἰδέω, *tumeo.*

Ὤδηκας, *intumuisti*, 2. sing. perf. ind. act. et

Ὠδημένον, *inflatum*, acc. sing. perf. part pass. verbi ejusd.

Ὠδὶ, *adv.* ita, sic. *Att.* pro ὧδε.

Ὠδικὸς, ἡ, ὸν, canorus; (2) cantandi peritus, musices peritus. Ab ᾠδή.

Ὠδικῶς, *adv.* canore, musice.

Ὠδὶν sive ὠδὶς, ῖνος, ἡ, dolor parturientis; (2) ipse partus, puerperium; (3) vehementissimus dolor; (4) vinculum, funis. (2) ματρὸς κοινᾶς ἀπέβλαστον ὠδῖνος, communis matris editæ sunt partu, *Soph. Œd. Col.* 532. Ab ὀδύνη. Hinc

Ὠδινηρῶς, *adv.* summo cum dolore parturiendo.

Ὠδινολύων, partus dolores solvens sive levans. Ex ὠδὶν et λύω.

Ὠδίνω, fut. ινῶ, et ινήσω, a partu doleo, partus doloribus crucior, parturio; (2) vehementer cupio, vel in aliqua re laboro. Καὶ μὴν θυραῖος, ὥστ' μ' ὠδίνειν, *Soph. Aj.* 805. Τεκνία μου, οὓς πάλιν ὠδίνω, *Gal.* 4, 19. Ab ὠδίν.

Ὠδὶς, ῖνος, ὁ, idem quod ὠδίν.

Ὠδοιπόρουν, *iter faciebam*, imperf. ind. act. *contr.* pro ὠδοιπόρεον, ab ὁδοιπορέω.

Ὠδοποιὸς, οῦ, ὁ, qui odas, cantiones, sive carmina, conficit. Ex ᾠδὴ et ποιέω.

Ὠδὸς, οῦ, ὁ, cantor; (2) poculum quoddam. Ab ᾠδὴ, *cantus.*

Ὤδουν, *tumebam*, imperf. ind. act. *contr.* pro ᾤδεον, ab οἰδέω, *intumeo.*

Ὠδύρετο, 3. sing. imperf. indic. pass. verbi ὀδύρομαι.

Ὠδυσίη, et ὤδυσις, ἡ, indignatio, increpatio, *Hes.* Ab ὀδύσσω, *indignor.*

Ὠδύσατο, pro ὠδύσατο, 3. sing. a. 1. ind. med. verbi ὀδύζομαι, *irascor*: Odyss. 5, 340.

Ὠδώδει, 3. sing. plusq. perf. ind. med. *Att.* pro ὤδει, vel ὀδώδει, ab ὄζω, *oleo.*

Ὢὶ, *adv. dolentis*, ohe! ohe!

Ὤιον, ου, τὸ, ovum, *Aratus* 956. Ab ὠόν.

Ὤιζω, dico o, exclamo ὦ, *Æschyl.*

Ὠὴ, heu! *Gl. V.*

Ὠήθην, *putavi*, aor. 1. ind pass. verbi οἴομαι

Ὠθοῦνται, *trudunt*, 3. pl. præs. ind. pass. vel med. *Dor.* pro ὠθεῦνται, ab

ὨΘΕ'Ω, ῶ, fut. ὠθήσω, et ὤσω, trudo, pello, pulso, impello, propello, motu violento a me dimoveo; *in med.* est irruo, invado. Μὴ θηκτὸν ὤσῃ φάσγανον δι' ἥπατος. *Eurip. Med.* 40, et 379. Ὅρα δ' ὅπως ὠθήσομαι τουσδὶ τοὺς ἐξ ἄστεως ἥκοντας, *Aristoph. Conc.* 300 Hinc

Ὤθησις, εως, ἡ, trusio, extrusio, expulsio, protrusio, propulsio.

Ὠθήσω, f. 1. ind. act. verbi ὠθέω. Unde

Ὠθίζω, f. ίσω, vexo, concutio, male tracto; ὠθίζομαι, in turba premor; contendo, rixor, in unam sententiam non convenio; (2) irruo, irrumpo in locum periculosum.

Ὠθισμὸς, οῦ, ὁ, nixus quo aliquid amoliri, pellere, vel dejicere conamur; (2) impulsio, propulsio; (3) conflictus, prælium. A præc.

Ὠΐγνυντο, *patebant*, 3. plur. imperf. ind. pass. *Ion.* pro ᾤγνυντο, ab οἴγνυμι pro οἴγνυμι.

Ὠΐετο, 3. sing. imp. ind. pass. verbi οἴομαι, *puto.*

Ὤϊξα, aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ᾦξα, ab οἴγω, *aperio.* Ἡ δ' αἶψ' ἐξελθοῦσα θύρας ὤϊξε φαεινάς, *Od.* 10, 230.

Ὠϊὸν, ου, τὸ, ovulum. Dim. ab ὠόν.

Ὠΐσατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. verbi οἴομαι.

Ὠΐσσαιτο, 3. sing. aor. 1. opt. *Arat.* 1006.

Ὠΐχετο, *abibat*, 3. sing. imperf. ind. med. *Poet.* pro ᾤχετο, ab οἴχομαι.

Ὠ'κ, *Dor.* pro ὁ ἐκ.

Ὦκα, *adv.* celeriter, subito. Ab ὠκύς.

Ὠκέα, *celerem*, acc. sing. ab ὠκὺς, έος, *celer.*

Ὠκέα, pro ὠκεῖα, *Hom.* item *adv.* pro ὠκέως.

Ὠκεάνειος, ου, ὁ καὶ ἡ, oceaninus. Ab ὠκεανός.

Ὠκεανίτης, ου, ὁ, idem et ab eod. Hinc

Ὠκεανῖτις, ιδος, ἡ, Oceanitis.

Ὠκεανίνη, ἡ, filia oceani, *Hesiod.*

Ὠκεανοῖο, gen. sing. *Ion.* pro ὠκεανοῦ. Ab

ὨΚΕΑΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, oceanus, mare circa terrarum orbem.

Ὠκέως, *adv.* celeriter, cito. Ab ὠκύς.

Ὤκηθεν, 3. plur. aor. 1. ind. pass. *Bœot.* pro ᾠκήθησαν, ab οἰκέω.

Ὠκίμινος, ίνη, ινον, ex ocimo confectus. Ab

Ὤκιμον, ου, τὸ, ocimum, *herba.* Plin. 20, 48, 12. *Angl.* BASIL. Ab ὠκύς. Hinc

Ὠκιμοειδὴς, idem quod ὠκυμώδης, item ὠκιμοειδὴς, herba quædam, *Lat.* ocimastrum, *Diosc.*

Ὠκιμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ocimum referens.

Ὠκίσαμεν, 1. plur. aor. 1. indic. act. verbi οἰκίζω.

Ὤκισαν, 3. pl. aor. 1. ind. act. verbi ejusd.

Ὤκιστα, *adv.* velocissime, celerrime. Ab

Ὤκιστος, η, ον, velocissimus; superl. ab ὠκύς.

Ὠκίων, ονος, ὁ καὶ ἡ, velocior; comp. ab eod.

Ὤκλασε, 3. sing. aor. 1. indic. act. verbi ὀκλάζω, *in genua procumbo.*

Ὠκοδομήθη, 3. sing. aor. 1. indic. pass. verbi οἰκοδομέω.

Ὠκοδόμησε, 3. sing. aor. 1. ind. act.

Ὠκτείρατε, *miserati estis*, 2. pl. et

Ὤκτειρεν, 3. sing. aor. 1. ind. act. cum ν, ab οἰκτείρω.

Ὠκύαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, velox in mari, velociter per mare currens, *Il.* 15, 705. Ex ὠκὺς et ἅλς.

Ὠκυβόας, ὁ, citatus in clamore; ὠκυβόοι, celeres in pugna, *Hesych.* Ex eod. et βοή.

Ὠκυβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, celeriter feriens, pernix. Ex eod. et βάλλω.

Ὠκυδήκτωρ, ορος, ὁ, celer morsu. Ab eod. et δάκνω.

Ὠκυδίδακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, celeriter doctus seu edoctus, qui celeriter discit.

Ὠκυδίνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, velociter se movens, velox. Ex ὠκὺς et δινέω.

Ὠκύδρομος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui velociter currit.

Ὠκυεπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, celeriter loquens. Ex ὠκὺς et ἔπος.

Ὠκύθοος, ου, ὁ καὶ ἡ, cursu celer. Ὠκύθοον τρίπτηλον, *Call. in Dian.* 165.

Ὠκυλόχειος, α, ον, celeriter pariens, seu celerem, facilem partum efficiens. A λοχεύω.

Ὠκυμόλος, ὁ καὶ ἡ, qui cito graditur, cito gradu proficiscens. A μολέω.

Ὠκύμορος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui subito fato abripitur, qui subito exitio perit; brevis ævi; item subitam mortem afferens. Οἱ μὲν ὀλιγοχρόνιον ἔχουσι καὶ ὠκύμορον τὸ φύσημα, *Luc.* 341. *Il.* 1, 417. Ex ὠκὺς et μόρος.

Ὠκυμορώτατος, *Ar.* Ab ὠκύμορος.

Ὠκύνοος, ὁ καὶ ἡ, subitæ mentis, *Opp.*

Ὠκύνω, accelero, festino. Ab ὠκύς.

Ὠκυπέτης, ου, ὁ, celeriter volans; (2) qui rapido cursu fertur, præpes. Ex eod. et πέτομαι.

Ὠκύπετος, idem quod ὠκυπέτης, *Coluth.*

Ὠκύπλανος, ου, ὁ καὶ ἡ, celeriter vel perniciter vagans.

Ὠκύπλοος, ου, ὁ καὶ ἡ, celeriter navigans.

Ὠκυποδέω, celeriter curro, celer sum pedibus. Ab

Ὠκυπόδης, ου, ὁ, pedibus celer, velox. Ab ὠκύπους.

Ὠκύποινος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui cito punit vel ulciscitur, *Æschyl. L. T.* 749. Ex ὠκὺς et ποινή.

Ὠκύπομπος, ου, ὁ καὶ ἡ, celeriter vehens seu transvehens.

Ὠκυπορέω, ῶ, celeriter eo, velox sum. Ab

Ὠκυπόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, cito permeans, citato gradu pervadens; (2) celer, citus, velox. *Il.* 1, 421. A πείρω.

Ὤκυπος, idem quod ὠκύπους, *Ep.*

Ὠκύπους, ποδος, ὁ καὶ ἡ, pedibus celer, *Ph.* pernix.

Ὠκύπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, celeres habens alas, *Ph.* pernix. A πτερόν.

Ὠκυρόης, ου, ὁ, idem quod

Ὠκύῤῥοος, et ὠκύροος, ου, ὁ καὶ ἡ, celeriter fluens. Ex ὠκὺς et ῥέω.

ὨΚΥ'Σ, ὠκεῖα, ὠκὺ, *gen.* έος, είας, έος, celer, velox, pernix, citatus.

Ὠκυσκόπος, ὁ καὶ ἡ, celeriter videns, a σκοπέω vel celeriter feriens quæ petit, a σκοπός.

Ὠκύτατος, η, ον, velocissimus; superl. ab ὠκύς.

Ὠκύτερον, *adv.* velocius.

Ὠκύτης, ητος, ἡ, celeritas, velocitas. Ab ὠκύς.

Ὠκυτόκιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad partus celeritatem conferens; ut ὠκυτόκιον φάρμακον. Ὠκυτόκιον, liber Telephi grammatici, sic inscriptus, quia continebat collectionem epithetorum, ad ingeniis adolescentum obstetricandum.

Ὠκύτοκον, ου, τὸ, partus celer, facile puerperium. Ab

Ὠκυτόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, cito pariens; (2) partum accelerans, fœcundans. Ὠκυτόκος πεδίων στερνούχου χθονὸς, *Soph. Œd. Col.* 689. Ex ὠκὺς et τίκτω.

Ὤλα, *perii*, perf. ind. med. v. ὄλλυμι pro ὀλέω.

Ὦλαξ, *Dor.* pro αὖλαξ, sulcus.

Ὠλεκρανίζω, cubiti gibbero ferio, *Poll.*

Ὠλέκρανον, ου, τὸ, caput cubiti eminens et protuberans, cubiti pars gibbosa; κύβιτον ὅπερ καὶ ἀγκὼν, *Gal.* Ex ὠλένη et κρανίον.

ὨΛΕ'ΝΗ, ης, ἡ, cubitus, brachium, ulna.

Ὠλενίτης, ὁ, humeralis, *Lyc.*

Ὤλεσε, *perdidit*, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ὄλλυμι.

Ὠλεσίθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, interficiens, animo perniciem adferens. Ex ὄλλυμι et θυμός.

Ὠλεσίκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, fructum perdens, *Od.* 10, 510. Ex ὄλλυμι et καρπός.

Ὠλεσίοικος, ου, ὁ καὶ ἡ, domus seu domuum perditor, familiæ pestis, *Æsch. S. T.* 726. Ex ὄλλυμι et οἶκος.

Ὠλεσίτεκνος, ὁ καὶ ἡ, perdens liberos, *Nonn.*

Ὤλετο, 3. s. a. 2. ind. med. v. ὄλλυμι, *perdo.*

Ὠ'λεύθερε, *o ingenue!* *Dor.* pro ὦ ἐλεύθερε.

Ὠλὴν, ένος, ὁ, cubitus, brachium, ulna. Ab ὠλένη.

Ὠλκάδιον, ου, τὸ, navicula oneraria, *R.* Dim. ab ὁλκὰς, *navis oneraria.*

ὨΛΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, curvatura brachii, *Hesych.*

Ὧλλος, alius, pro ὁ ἄλλος.

Ὦλξ, κὸς, ἡ, sulcus, acc. ὦλκα. Τέμνειν ὦλκα βαθεῖαν, *Call. Dian.* 180.

Ὠλοκαύτωσε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi ὁλοκαυτόω, *totum comburo.*

Ὠλοφύρετο, 3. sing. imperf. indic. med. verbi ὀλοφύρομαι, *lamentor.*

Ὠμάδιον, super humero vel humeris, *Hes.*

Ὠμαδὶς, et ὠμαδὸν, idem, *Hes.*

Ὠμάδιος, α, ον, humeralis, in humero positus. Ab ὦμος.

Ὠμαλέης, ὁ, qui curatus fuit quum crudus adhuc esset, nec coctione ad maturitatem pervenisset, *Hes.*

Ὠμαμπέλινος, η, ον, viti viridi similis. Ex ὠμὸς et ἄμπελινος.

Ὤμαρτευν, *sequebar*, imperf. ind. act. *Dor.* pro ὡμάρτευν, *contr.* ex ὡμάρτεον, ab ὁμαρτέω.

Ὠμάρτησα, *secutus sum*, aor. 1. ind. act.

Ὠμαχθὴς, ἐος, ὁ ϗ ἡ, humeris gravis, humeros pondere suo premens. Ex ὦμος et ἄχθος.

Ὦμεν, *simus*, 1. pl. præs. conj. verbi εἰμὶ, *sum.*

Ὦμες, *simus*, persona ead. *Dor.* formata.

Ὤμηλυσις, ιως, ἡ, farina hordeacea; (2) quævis farina alia. Ex ὠμὸς et λύσις.

Ὤμην, *putabam*, imperf. ind. med. *per Sync.* pro ᾠόμην, ab οἴομαι.

Ὠμηστὴρ, ῆρος, ὁ, idem quod

Ὠμηστὴς, ῦ, ὁ, crudivorus, qui crudis vescitur; (2) sævus et immitis. Ex ὠμὸς et ἔδω.

Ὠμία, ας, ἡ, humerus. Ab ὦμος.

Ὠμιαῖος, αία, αῖον, qui est in humero. Ab

Ὠμίας, ου, ὁ, qui humeris est repandis et amplis. Ab ὦμος.

Ὡμίλει, *colloquebatur*, 3. sing. imperf. indic. act. *contr.* pro ὡμίλεε, ab ὁμιλέω.

Ὡμίλησε, *collocutus est*, 3. sing. aor. 1. ind.

ΩΜΙΛΛΑ, ης, ἡ, ludus nucum.

Ὡμίλουν, imperf. ind. act. pro ὡμίλεον, ab ὁμιλέω.

Ὤμιον, τὸ, Dim. humerus parvus.

Ὠμοβόειος, sive ὠμοβόεος, α, ον, et ὠμοβόϊνος, sive ὠμοβόεινος, e crudo boum corio factus. Ex ὠμὸς et βοῦς.

Ὠμοβοεὺς, ὁ, lorum e corio crudo bovis; vel *adj.* e corio crudo bovis factus.

Ὠμοβόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, crudivorus. Ex βορά.

Ὠμοβορὺς, *Nic. Th.* 739. idem.

Ὠμοβοροτρομιβάτης, ου, ὁ, super crude vorata ambulans, *Eur. Tro.* 432. *P.*

Ὠμόβρωτες, crudelis. Λύσσα ὠμόβρωτες, *Eur. Herc. Fur.* 887.

Ὠμοβρὼς, ῶτος, ὁ, qui crudis vescitur, crudivorus, *R.* Ex ὠμὸς et βρώσκω.

Ὠμόβρωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui crudus comeditur.

Ὠμοβύρσινος, ίνη, ινον, e crudo corio bovino factus, *Ph.* ὠμοβύρσινον, terginum, al. *Gl. V.* pera de corio. Ab

Ὠμόβυρσος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem. Ex βύρσα.

Ὠμογέρων, οντος, ὁ ϗ ἡ, cui cruda et viridis est senectus; (2) cui, licet seni, caput non est canum, *Il.* 23. 791.

Ὠμοδάϊκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui crudeliter vel etiam crudus dilaniatus est. Ex δαΐζω.

Ὠμοδακὴς, ὲς, valde mordens, acerbus, *Æsch. S. T.* 698. Ex ὠμὸς et δάκνω.

Ὠμόδροπος, ου, ὁ ϗ ἡ, crude decerptus, qui nondum maturus decerpitur, unde de virgine, quæ ante nuptias vel ætatem nuptialem per vim stupratur. Ex eod. et δρέπω.

Ὠμοθετέω, ῶ, fut. ήσω, crudum aræ impono, *Il.* 1, 461. *Od.* 14, 427. Ex τίθημι.

Ὠμοθέτησαν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi præc.

Ὠμόθριξ, χος, ὁ ϗ ἡ, horrentem comam habens.

Ὠμόθυμος, ου, ὁ ϗ ἡ, crudelis, *Soph. Aj.* 897.

Ὤμοι, heu, heu mihi! pro οἴμοι.

Ὠμοειδὴς, ου, ὁ, qui tumidis est humeris. Ex ὦμος et εἶδος.

Ὤμοισι, dat. pl. *Ion.* pro ὤμοις, ab ὦμος.

Ὡμοιώθη, 3. sing. aor. 1. ind. pass. verbi ὁμοιόω.

Ὠμοκοτύλη, ης, ἡ, humeri acetabulum.

Ὠμοκρατὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui validis robustisque humeris est, fortis, robustus, *Soph. Aj.* 206. Ex κράτος.

Ὠμοκυδιάω, ῶ, effero me et glorior.

Ὠμόλινον, ου, τὸ, linum crudum, quo ad ustionem faciendam utimur. *Gl. V.* crudarium, sudarium, linteum. Ἀδολέσχου κυρίως περιβαλόντος αὐτῷ τὸ ὠμόλινον, *Plut.* 2, 509.

Ὡμολογημένως, *adv.* haud dubie, certo.

Ὡμολόγησαν, 3. pl. aor. 1. ind. act. verbi ὁμολογέω.

Ὡμολόγησε, 3. sing. aor. 1. ind. act.

Ὠμομηλὶς, ἡ, arbor quæ mala cruda producit, *Steph.* al. [illegible] *Theoc.*

Ὠμόομαι, οῦμαι, crudesco, *Gl. V.* Ab ὠμός.

Ὠμοπλάται, ῶν, αἱ, scapulæ et partes humeri posteriores, *Phil.* ὠμοπλάτη, armus, scapula. Ex ὦμος et πλάτη, *scapula.*

Ὠμοεργὸς, qu. dic. ὠμοεργὸς, qui crudelia facinora patrat, *Hes.*

ΩΜΟΣ, ου, ὁ, humeri articulus cum brachio, humerus, armus.

ΩΜΟ'Σ, ἡ, ὀν, crudus, de fructibus. Hinc *metaph.* ad mores, ingenium refertur. (2) Ἀλλ' αὐτίκ' ὠμὸς αὐτὸν ἐν νόμοις πατρὸς δεῖ πωλοδαμνεῖν, *Soph. Aj.* 548.

Ὤμοσα, a. 1. ind. act. verbi ὄμνυμι pro ὀμόω.

Ὠμοσιτία, ας, ἡ, cruditas ciborum, *Suicer.* Ab

Ὠμόσιτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui crudis vescitur cibis, crudivorus. Ex ὠμὸς et σῖτος.

Ὠμοσπάρακτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui crudus adhuc discerpitur et laniatur, *Aristoph. Equit.* 354. Ex ὠμὸς et σπαράσσω.

Ὠμοτάριχος, ου, ὁ, et ὠμοτάριχον, ου, τὸ, salsamentum crudum, *Ph.* ὠμοτάριχος, salitum crudum.

Ὠμότης, ητος, ἡ, cruditas; (2) crudelitas, duritia, sævitia. Ab ὠμός.

Ὠμοτοκέω, ῶ, f. ήσω, fœtum immaturum pario, abortum facio. Ab

Ὠμοτόκος, ου, ὁ ϗ ἡ, crudum adhuc seu immaturum partum edens; (2) cum magno dolore pariens. Ὠμοτόκος ὠδῖνας ἀπηρείσαντο λίπεσθαι, *Call. in Del.* 120. A τίκτω.

Ὠμοτομέω, ῶ, fut. ήσω, crudum et immaturum seco; ὠμοτομητέον, crudum secandum. Ab ὠμότομος.

Ὠμοτομητέον, crudum secandum est, *Gal.*

Ὠμότομος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui sectus vel cæsus fuit, quum adhuc crudus et immaturus esset. A τέμνω.

Ὠμοτριβὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui tritus et contusus fuit, quum adhuc crudus esset. A τρίβω.

Ὠμοτύραννος, ου, ὁ, tyrannus crudelis.

Ὠμοφαγία, ας, ἡ, esus crudarum carnium. Ab

Ὠμοφάγος, ου, ὁ, ἡ, crudis cibis vescens, *Il.* 5, 782.

Ὠμοφορέω, in humeris gesto. Ab

Ὠμοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, humeris gestans. Ex ὦμος et φέρω.

Ὠμόφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, crudelis. Ab eod. et φρήν.

Ὠμοφρόνως, crudeliter. A præc.

Ὠμοχάρων, ὁ, crudelis Charon, *Ep.*

Ὤμωξα, *ploravi*, a. 1. ind. act. verbi οἰμώζω.

Ὠμῶς, *adv.* crudeliter, sæve. Ab ὠμός.

Ὢν, ὄντος, ὁ, qui est, ens, existens; τὸ ὄν, ens. Ab εἰμὶ, *sum.*

Ὦν, *conjunct.* igitur, ergo, *Ion.* pro οὖν.

Ὧν, *quorum*, gen. pl. ab ὅς, *qui.*

Ὠνάμην, *lucrifeci*, a. 1. ind. med. *per Syncop.* pro ὠνησάμην, ab ὄνημι pro ὀνάω.

Ὦ 'ναξ, *Poet.* pro ὦ ἄναξ, *o rex!*

Ὤνασαν, *profuerunt*, 3. plur. aor. 1. ind. act. *Dor.* pro ὤνησαν, ab ὄνημι, pro ὀνάω.

Ὤνατο, probris incessit, *Il.* 17, 25. *per Syncop.* pro ὠνήσατο, aor. 1. verbi ὄναμαι, ab ὄνημι.

Ὠνείδιζον, imperf. ind. act. verbi ὀνειδίζω.

Ὠνείδισα, *exprobravi*, aor. 1. ind. act.

Ὠνειροπόλουν, imperf. ind. act. *contr.* pro ὠνειροπόλεον, ab ὀνειροπολέω.

Ὦνεμος, *per Crasin* pro ὁ ἄνεμος, *ventus.*

ΩΝΕΌΜΑΙ, οῦμαι, mercor, emo. Ὠνήσομαι μέταλλα, *Aristoph. Eq.* 361. Ὠνησόμεσθ' ἀργυρίου δῆτα, *Id. Plut.* 518. ἄριστον, *Id. Vesp.* 305. Ab

Ὠνὴ, ῆς, ἡ, emptio, mercatio; (2) redemptura; (3) pretium. Γεῦμα τὴν ὠνὴν καλεῖς, *Eur. Cyc.* 139. Ab ὠνέομαι.

Ὠνῇ, *emas*, 2. sing. præs. conj. med. *contr.* pro ὠνέῃ, ab ὠνέομαι.

Ὤνημα, ατος, τὸ, res empta. Ab eod.

Ὤνησαν, 3. pl. aor. 1. ind. act verbi ὄνημι.

Ὠνησείω, empturio, emere cupio. Ab

Ὤνησις, εως, ἡ, emptio; (2) redemptio. Ab ὠνέομαι.

Ὠνήσω, f. 1. ind. act. verbi ὄνημι.

Ὤνητο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass.

Ὠνητέος, έα, έον, emendus. Ab eod.

Ὠνητὴς, οῦ, ὁ, emptor. Ab eod.

Ὠνητιάω, ῶ, empturio, emere cupio, *Theophr.* Ab ὠνητής.

Ὠνητικὸς, ἡ, ὸν, propensus ad emendum, *Gl. Vet.* emax. Ab ὠνέομαι. Unde

Ὠνητὸς, ἡ, ὸν, emptus, pretio comparatus; (2) emptitius, venalis.

Ὦ 'νθρωπε, *Dor.* pro ὦ ἄνθρωπε.

Ὤνιος, ου, ὁ ϗ ἡ, et ὤνιος, ία, ιον, venalis, mercalis. Ἴσ' ὀρόβους ὄντας ὠνίους, scitis ut ervum venale fuerit, *Demosth. adv. Androt.* 216. Ab ὠνέομαι.

Ὠνομάδαται, 3. pl. perf. ind. pass. *Ion.* pro ὠνομασμένοι εἰσὶ, ab ὀνομάζω, *nomino.*

Ὠνόμαζον, imperf. ind. act.

Ὠνόμασε, *nominavit*, 3. sing. aor. 1. ind. act.

Ὠνομάσθη, 3. sing. aor. 1. ind. pass.

Ὠνομασμένως, *adv.* nominatim. Ab ὀνομάζω.

Ὦνος, ου, ὁ, pretium, quod emptor persolvit venditori pro re, quam emit; (2) emptio, *Il.* 21, 41. (3) merx ipsa.

Ὠνοχόει, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ὠνοχόεε, ab οἰνοχοέω, *propino.*

Ὦ 'ξ, *Dor.* pro ὁ ἐξ.

Ὦξαν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi οἴγω, *aperio.*

Ὠογενὴς, ὲς, ex ovo genitus. A γίγνομαι.

Ὠοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, ovo similis, ovi speciem gerens. *Gl. Vet.* ovatus. Ex εἶδος.

Ὠοκατάκτης, ου, ὁ, ovorum fractor. Ex ὠὸν et κατάγνυμι. Unde

Ὠοκάταξις, εως, ἡ, ovorum fractio.

Ὠιόμην, imperf. ind. med. verbi οἴομαι.

ΩΟ'Ν, οῦ, τὸ, ovum, idque avium, piscium, serpentium, et similium.

Ὦον, ου, τὸ, superior domus pars.

Ὠίοντο, *putabant*, 3. pl. imperf. ind. pass. verbi οἴομαι.

ΩΟ'Π, vel ὠὸπ ὠὸπ, acclamatio nautica.

Ὠόπωλις, ιδος, ἡ, venditrix ovorum. Ex ὠὸν et πωλέω.

Ὠοσκύφιον, ου, τὸ, poculum sive scyphus ovi formam habens. Ex ὠὸν et σκύφος.

Ὠοτοκέω, ῶ, ovum pario. Ab ὠοτόκος.

Ὠοτοκία, ας, ἡ, ovi generatio. Ab eod.

Ὠοτόκος, ου, ὁ ϗ ἡ, ovum partu edens, oviparus. Ex ὠὸν et τίκτω.

Ὤου, 2. sing. imperf. verbi οἴμαι, *Aristoph. Eq.* 352.

Ὠοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, ovum ferens. Ex ὠὸν et φέρω.

Ὠοφυλακέω, ῶ, f. ήσω, ova custodio. Ex ὠὸν et φύλαξ.

Ὦπα, *vultum*, acc. sing. ab ὤψ, *vultus.*

Ὤπασα, *dedi*, aor. 1. ind. act. verbi ὀπάζω.

Ὦπερ, *adv.* ubi. Ab et pro ὅπερ.

Ὠπὴ, idem quod ὀπωπὴ, *Ap.*

Ὦπις, ἡ, epitheton Dianæ (al. Οὖπις). Ab ὄπτομαι, quod parientes respicit.

Ὠπλὴ, ῆς, ἡ, ictus qui fit manu, *Hes.*

Ὦ 'πόλλων, *Dor.* pro ὦ Ἄπολλον, *o Apollo!*

Ὡ 'πόλλων, *Dor.* pro ὁ Ἀπόλλων, *Apollo.*

Ὦ 'ιπόλοι, *Dor.* pro ὦ αἰπόλοι, *o caprarii.*

Ὦπται, 3. sing. perf. ind. pass. v. ὄπτομαι.

Ὤπτησε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ὀπτάω, *asso.*

ΩΡΑ, ας, ἡ, tempus; (2) certum anni tempus, hora; (3) pulchritudo, venustas; (4) Dea pulchritudinis. Ἤδη δ' εἰς ἀνδρὸς ὥραν ἡκούσης τῆς κόρης, *Plat.*

ΩΡΑ, ας, ἡ, cura. Εἶτα τῶν θεῶν ὥραν ποιεῖσθε μηδαμῶς, deos nihili facere videmini, *Soph. Œd. Col.* 277. Ὥραν ἔχειν, curam habere.

Ὡραιέστατος, pro ὡραιότατος, *Eust.*

Ὡραΐζω, fut. ίσω, decoro, venusto, venustate concilio, orno; fere in deteriorem partem, de nimio cultu. ὡραΐζομαι, excolo seu exorno me, delicias ago. Ab ὡραῖος.

Ὡραιοκόμος, ου, ὁ ϗ ἡ, formæ exornandæ studiosus. Ex ὡραῖος et κομέω.

Ὡραιόμορφος, ου, ὁ, ἡ, forma speciosus. A μορφή.

Ὡραιοπολῶ, versor cum iis qui florenti adhuc ætate sunt et forma venusta, *Suid.*

Ὡραι-

'Ωραιοπώλης, ου, ὁ, pomorum venditor; (2) cinædus, qui florem ætatis vendit, *Ern.*
'Ωραῖος, αία, αῖον, tempestivus; *act. et pass.* (2) qui forma est venusta et decora; lepidus, festivus, pulcher, decorus. *Gl. V.* ὡραῖα, fructus tempestivi, æstivi. 'Ωραῖος βίος, vita matura, senectus, *Eurip. Phœn.* 975. Ab ὥρα. Hinc
'Ωραιότης, ητος, ἡ, tempestivitas, maturitas; (2) pulchritudo et decor formæ.
'Ωραΐζουσιν, 3. pl. præs ind. act. *Æol.* et cum ν, pro ὡραΐζουσι, ab ὡραΐζω, *maturum reddo.*
'Ωραιόω, ῶ, maturum reddo; (2) decoro, venusto. Ab ὥρα.
'Ωραϊσμὸς, οῦ, ὁ, ornatus exquisitior, ad venustatem formæ ostentandam, *Plut.* Ab ὡραΐζω.
'Ωραίως, mature, *Gl. V.* Ab ὡραῖος.
'Ωρακιάω, ῶ, curis nimis confectus concido, linquor animo. 'Ωρακιάσασ' οὐ γὰρ ἐξηνέσχετο, ἰδὼν τίθον καταγνύμενον οἴνου πλέων, *Arist. Pace,* 702. Ab ὥρα.
'Ωρακίζω, idem et ab eod.
'Ωράννα, pro ὦ ἐραννὰ, amabilis. Πανδιονὶς ὠράννα χελιδὼν, *Sapph.* 62.
'Ωρανῶ, *cœli,* gen. sing. *Dor.* pro οὐρανοῦ.
'Ωρανὸς, οῦ, ὁ, cœlum, *Dor.* pro οὐρανός.
'Ωραπολέω, consueto tempore terram aratro verto, *Hes.*
'Ωργεῖος, *Dor.* pro ὁ Ἀργεῖος, *Argeus.*
'Ωργίσθη, 3. sing a. 1. ind. pass. v. ὀργίζω.
'Ωρέξατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. v. ὀρέγω.
'Ωρεον, *videbam,* imperf. ind. act. verbi ὁρέω, quod *Ion.* dicitur pro ὁράω.
'Ωρεσιδώτης, ου, ὁ, (epith. solis,) temporum vicissitudines largiens. Ab ὥρα et δίδωμι.
'Ωρεσίλοιπος, ου, ὁ καὶ ἡ, montes relinquens, pro ὀρεσίλοιπος. Ab ὄρος et λείπω.
'Ωρεσίτροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, in montibus nutritus; pro ὀρεσίτροφος, *Il.* 5, 486. Ex ὄρος et τρέφω.
'Ωρεσσι, dat. plur. *Poet.* pro ὤρεσι, ab ὄαρ, *uxor.*
'Ωρέω, ῶ, fut. ήσω, curo, custodio. Ab ὥρα.
'Ωρημα, ατος, τὸ, cura, custodia, *Il.* 5, 486. Ab ὠρέω.
'Ωρήσσω, et ὠρίζω, idem quod ὠρέω, *Suid. Hes.*
'Ωρθριζε, 3. sing. imperf. ind. act. v. ὀρθρίζω.
'Ωρθρισα, *diluculo veni,* aor. 1. ind. act.
'Ωρθώθη, 3. sing. aor. 1. ind. pass. verbi ὀρθόω.
'Ωρία, ας, ἡ, fructus maturitas; (2) venustas. Ab ὥρα.
'Ωριαίνω, decoro, venusto; ὡριαίνομαι, exornor. Ab
'Ωριαῖος, αία, αῖον, idem quod ὡραῖος.
'Ωριὰς, ἡ, maturitatem afferens; epith. Naturæ, *Orph.*
'Ωριγνᾶτο, 3. sing. imperf. ind. med. *contr.* pro ὠριγνάετο, ab ὀριγνάομαι, *certo.*
'Ωριγνῶντο, *certabant,* 3. plur. imperf. indic. med. *contr.* pro ὠριγνάοντο.
'Ωριόκαρπος, ον, maturos fructus habens, maturus.
'Ωρικὸς, ἡ, ὸν, tempestivus; (2) florens ætate, ideoque venusta et decenti forma conspicuus. Πυξὶς δὲ χροιῇ, προσαλίγκιος ὡρικίοις, *Nic. Th.* 516. Ab ὥρα.
'Ωρικῶς, *adv.* venuste, lepide, scite.
'Ωριμακότος, ον, maturus. 'Ωμὰ δὲ, τὰ μηδέπω ὠριμακότα, quæ nondum matura, *Schol. Aristoph. ad Equit.* 259. [immo neutrum plurale est ab ὡριμακὼς, perf. particip. ab ὡριμάω verbo neoterico.]
'Ωριμαλίδες· vide ὀριμαλίδες, *Steph.*
'Ωριμος, ου, ὁ καὶ ἡ, tempestivus, maturus. Ab ὥρα.
'Ωρινε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ὀρίνω, *concito.*
'Ωριος, ου, ὁ καὶ ἡ, et ὥριος, ία, ιον, tempestivus, maturus; (2) qui stato solemnique anni tempore fieri solet. Ab ὥρα.
'Ωρίσαντο, 3. plur. a. 1. ind. med. verbi ὁρίζω.
'ΩΡΙ'ΩΝ, ωνος, ὁ, Orion, signum cœleste.
'Ωρίως, *adv.* tempestive; (2) venuste, eleganter. Ab ὥριος.
'Ωρκίσας, 2. sing. aor. 1. ind. act. v. ὁρκίζω.
'Ωρμάθη, 3. sing. aor. 1. ind. pass. *Dor.* pro ὡρμήθη, ab ὁρμάομαι, *cum impetu ruo.*
'Ωρμαινε, 3. sing. imperf. ind. act. v. ὁρμαίνω
'Ωρμᾶτο, *movebatur,* 3. sing. imperf. ind. pass. *contr.* pro ὡρμάετο, ab ὁρμάω.
'Ωρμέατο, 3. plur. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ὥρμηντο, a verbo eod.
'Ωρμένον, acc. sing. perf. part. pass. *per Sync.* pro ὡρμημένον, a verbo eod.
'Ωρμησε, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Att.* pro ὥρμασε, ab ὁρμάω, *ruo.*
'Ωρμησαν, 3. plur. aor. 1. indic. act. verbi ὁρμάω, *cum impetu ruo.*
'Ωρμῶντο, 3. pl. perf. ind. pass. pro ὡρμάοντο.
'Ωρνες, [illegible], Dor. pro οἱ ἄρνες, ab ἄρς.
'Ωρνυτο, 3. sing. imperf. med. v. ὄρνυμαι, *ruo.*
'Ωρογραφία, ας, ἡ, descriptio per annales. Ab
'Ωρογράφος, ου, ὁ, qui res gestas describit et distinguit per quatuor anni ὥρας, sive tempora; annalium scriptor, qui describit quid quoque anno evenerit. Ex ὧρος et γράφω.
'Ωροθετέω, ῶ, in hora natali noto et digero. Ex ὥρα et τίθημι.
'Ωρολογέω, ῶ, horas indico. A λόγος. Hinc
'Ωρολογητὴς, οῦ, ὁ, horarum index; *Athen.*
'Ωρολόγιον, ου, τὸ, horologium, instrumentum quoddam, seu machina horas indicans.
'Ωρονομεῖον, sive ὡρονόμιον, ου, τὸ, idem.
'Ωρονομέω, ῶ, fut. ήσω, horas rego. Ab
'Ωρονομικὸς, ἡ, ὸν, horas dividens, regens, indicans. Ab
'Ωρονόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, horas regens. Ex ὥρα et νέμω.
'Ωρορε, *excitavit,* 3. sing. perf. ind. med. *per Metath.* pro ὄρωρε, et hoc *Att.* pro ὦρε, ab ὄρω.
'Ωρος, εος, τὸ, mons. *Dor.* et *Ion.* οὖρος, pro ὄρος.
'Ωρος, ου, ὁ, annus; (2) tempus; (3) nox. Ab ὥρα, et pro ὄρος.
'Ωροσκοπεῖον, ου, τὸ, instrumentum seu machina quæ horarum rationem adspicientibus commonstrat; (2) instrumentum in quo natalitias horas notant et considerant astrologi:
'Ωροσκοπέω, horas, *item* thema geneseos, considero et noto:
'Ωροσκοπία, ας, ἡ, consideratio et notatio horarum, præsertim natalitiarum. Ab
'Ωροσκόπος, ου, ὁ, qui horas vel horarum rationem observat; (2) qui natalem seu natalitiam alicujus horam considerat, atque inde futura prædicit; (3) ea cœli pars quæ genituræ tempore ab orientali cœli parte emergit in hemisphærium nostrum, et ortus appellatur. Ex ὥρα et σκοπός.
'Ωροτρόφος, ὁ καὶ ἡ, temperies, partibus anni quibusque bonam tempestatem largiens. A τρέφω.
'Ωρόχαλκος, pro ὀρείχαλκος, *Arrian.*
'Ωρσα, *concitavi,* aor. 1. indic. act. *Æol.* pro ὦρα, ab ὄρω.
'Ωρτο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. v. ejusd.
'Ωρυγεν, *fodit,* 3. sing. aor. 2. ind. act. cum ν, ab ὀρύσσω.
'Ωρυγὴ, ῆς, ἡ, ejulatus, ululatus; (2) mugitus. Ab ὠρύω.
'Ωρυγμὸς, οῦ, ὁ, rugitus, ululatus. Ab eod.
'Ωρυδὸν, *adv.* cum ululatu, luporum more ululando; *Nic. Al.* 222. Ab eod.
'Ωρυθμὸς, οῦ, ὁ, ejulatus, ululatus; (2) mugitus, latratus. Ab eod.
'Ωρυξαν, 3. plur. aor. 1. ind. act. verbi ὀρύσσω.
'Ωρυόμενος, præs. part. med. verbi ὠρύω.
'Ωρυχαται, *fossi sunt,* 3. plur. perf. ind. pass. *Ion.* pro ὠρυγμένοι εἰσὶ, ab ὀρύσσω.
'ΩΡΥ'Ω, seu ὠρύομαι, ululo, rugio, ejulo. Κεῖνον μὲν περὶ παῖδα φίλοι κύνες ὠρύσαντο, *Bion.* 1, 18. Τόνδε μέτ' ὠρύεται Τυρσηνίδος οἶδμα θαλάσσης, *Dion. Per.* 83.
'Ωρύαμα, τὸ, rugitus. Quasi ab ὠρύομαι.
'Ωρχαῖος, *Dor.* pro ὁ ἀρχαῖος, *antiquus.*
'Ωρχεῖσθε, 2. plur. imperf. ind. med. *contr.* pro ὠρχέεσθε, ab ὀρχέομαι, *salto.*
'Ωρχεῦντο, 3. pl. imperf. ind. med. *Dor.* pro ὠρχοῦντο, a verbo eod.
'Ωρχήσασθε, *saltastis,* 2. pl. aor. 1. ind. med.
'Ωρχομενος, *Dor.* et *per Syncop.* pro ὁ ἀρχόμενος, ab ἄρχομαι, *incipio.*
'Ωρώρει, 3. sing. plusq. perf. ind. med. *Att.* pro ὤρει, ab ὄρω, *excito.*
'Ωρωρέχατο, 3. pl. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ὀρωρεγμένοι ἦσαν, ab ὀρέγω, *porrigo.*
'Ωρωρέχεις, 2. sing. plusq. perf. ind. act. *Att.* pro ὠρέχεις, a verbo eod.
'Ωρώρυκτο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. v. ὀρύσσω, *fodio.*
'Ωρωρύχειν, plusq. perf. indic. act. *Att.* pro ὠρύχειν, a verbo eod.
'Ως, *adv.* ita, sic, pro οὕτως. Ab ὅς.
'Ως, ut, sicut, tanquam, perinde ac si; (2) ferme, circiter, ut; (3) postquam; (4) nam; (5) quandoquidem; (6) alioqui; (7) ὡς, pro πρὸς, ad, in; (8) quasi; (9) abundat; ut ὡς ἀληθῶς, vere, revera; vel forte per λίαν explicandum, ut Scholiastes Sophocl. valde. 'Ως ἀπ' ὀμμάτων πρόσω, valde ab oculis sunt, a conspectu, *Soph. Œd. Col.* 15. Παῦρά γ' ὡς ἠπίως ἐννέπειν, pauca et quam lenissima verba, *Id. Elect.* 1437.
'Ως, ὠτὸς, τὸ, auris, *Dor.* pro οὖς.
'Ωσα, *impuli,* aor. 1. ind. act. verbi ὠθέω.
'Ωσαι, *impulisse,* aor. 1. inf. act.
'Ωσάμενοι, *qui impulerunt,* nom. plur. aor. 1. part. med.
'Ωσαν, *repulerunt,* 3. pl. a. 1. ind. act. v. ejusd.
'Ωσὰν, tanquam, quasi, prout. Ex ὡς et ἄν.
'Ωσανεὶ, *adv.* velut, prout, tanquam, quasi, perinde ac si. Ex ὡς, ἄν, et εἰ.
'Ωσασκε, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* pro ὦσε, ab ὠθέω.
'Ωσάσκω, trudo, pello, impello; verbum fictitium, quasi hinc esset ὤσασκεν, impellebat, ab ὤσω, fut. 1. cujus præsens usitate ὠθῶ, *Ionicum.* Od. 11, 598.
'Ωσαύτως, *adv.* similiter, simili modo vel ratione, eodem modo. Ex ὡς et αὔτως sive αὐτῶς.
'Ωσδε, 3. sing. imperf. ind. act. *Dor.* pro ὦζε, ab ὄζω, *redoleo.*
'Ωσε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi ὠθέω, pro ὤθω, *pello.* Ἂψ δ' ἐς κουλεὸν ὦσε μέγα ξίφος, *Il.* 1, 220.
'Ωσεὶ, *adv.* quasi, tamquam, perinde, velut; (2) circiter, ferme. Ab ὡς.
'Ως ἔχω, protinus, nulla interjecta mora, *Soph. Antig.* 1108.
'Ωσθῆναι, aor. 1. inf. pass. verbi ὤθω, *pello.*
'Ωσι, 3. plur. præs. conj. verbi εἰμὶ, *sum.*
'Ωσὶν, dat. plur. cum ν, ab οὖς.
'Ωσις, εως, ἡ, idem quod ὤθησις. Ab ὠθέω.
'Ωσιωμένως, sancte, pure. Ab ὁσιόω.
'Ωσκε, vel ὥσκεν, idem quod ὡσάν. Ex ὡς et poetico κε, quod est ἄν.
'Ωσμαι, perfect. indic. pass. verbi ὠθέω pro ὤθω, *impulsus sum.*
'Ωσμένον, acc. sing. perf. part. pass. v. ejusd.
'Ωσμὸς, οῦ, ὁ, impulsus; (2) eversio. Ab ὠθέω.
'Ωσπερ, ut, sic, quemadmodum, veluti, quasi, tanquam. Ex ὡς et πέρ.
'Ωσπερὰν, *adv.* ferme, quasi, tanquam.
'Ωσπερανεὶ, *adv.* tanquam si, quasi, perinde ac si. Ex ὥσπερ, ἄν, et εἰ.
'Ωσπερεὶ, *adv.* veluti, quasi.
'Ωσπεροῦν, *adv.* idem. Ex ὥσπερ et οὖν.
'Ωσπερ ἔχω, idem quod ὡς ἔχω. 'Ωσπερ εἶχε, protinus, *Soph. Antig.* 1235.
'Ως', pro ὥσε, *quasi.*
'Ωστε, *adv.* ut, ita, adeo ut, ut quidem; (2) quamobrem, itaque; (3) utpote, quippe, quod, quippe qui. Ex ὡς et τε.
'Ωστης, ου, ὁ, impulsor, qui trudit. Ab ὠθέω.
'Ωστιεῖ, 3. sing. fut. 1. med. *Att.* pro ὠστιῇ, et hoc pro ὠστίσῃ. Ab
'Ωστίζω, trudo, pello. Οὐδ' ὠστιεῖ Κλεωνύμῳ, *Aristoph. Ach.* 850. Εἰς τὴν προεδρίαν πᾶς ἀνὴρ ὠστίζεται, *Ibid.* 42. 'Ωστιζόμεσθ' ἑκάστοτ' ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, *Id. Plut.* 330. Ab ὤστης.
'Ωστικὸς, impulsorius, *Steph.* Ab ὤστης, quod ab ὠθέω.
'Ωστικῶς, *adv.* impellendo, trudendo; (2) irrumpendo. Ab ὠστικός.
'Ωστοργος, *crudelis,* Dor. pro ὁ ἄστοργος.
'Ωστὸς, ἡ, ὸν, trusatilis, *Gl. V.* Ab ὠθέω.
'Ωσφραντο, 3. plur. plusq. perf. indic. pass. verbi ὀσφραίνω, *olfacio.*

'Ωσχη,

Ὤσχη vide ὄσχη, *Eust.*

Ὦσχος, ου, ὁ, ramus novellus; ὤσχη, *Nic. Al.* 109. Ab et pro ὄσχος.

Ὠσχοφόρια, ίων, τὰ, gestatio ramorum; festum Atheniensium. Ab

Ὠσχοφόρος, ου, ὁ ᾗ ἡ, ramos gestans. Ex ὦσχος et φέρω.

Ὠσχοφόριον, τὸ, locus Athenis in quo fanum Dianæ, *E. M.*

Ὦσω, f. 1. ind. act. verbi ὠθέω pro ὤθω, *pello.*

Ὦτα, *aures,* nom. pl. ab οὖς, ὠτὸς, *auris.*

Ὠτάγρα, ας, ἡ, instrumentum quo aures torquentur, auricularia forceps. Ex οὖς et ἄγρα, *captura.*

Ὠτάκινος, herbæ nomen, *Cam.*

Ὠτακουστέω, ῶ, fut. ήσω, intentis auribus sermones hominum sublego, (ut ad dominum meum deferam.) *Ph.* ὠτακουστεῖ, auscultat, *Xen.* Ab

Ὠτακουστὴς, οῦ, ὁ, delator, *inpr.* principis alicujus; qui, quæ passim audit, ad dominum suum defert. *Gl. V.* auricularius explorator. Ex οὖς et ἀκουστής.

Ὠταλγέω, ῶ, fut. ήσω, doleo auribus, aurium dolore crucior. Ab

Ὠταλγία, ας, ἡ, aurium dolor. Ex οὖς et ἀλγέω.

Ὠταλγιάω, ῶ, idem quod ὠταλγέω.

Ὠταλγικὸς, ἡ, ὸν, aurium dolori obnoxius; (2) dolorem aurium inferens. Ab ὠταλγία.

Ὦ 'τὰν, ô homo! heus amice! in utramque partem dicitur.

Ὠτάριον, ου, τὸ, auricula. Dim. ab οὖς.

Ὠταρὸς, ρὰ, ρὸν, auritus. Ab eod.

Ὠτεγχύτης, ου, ὁ, clyster auricularis. Ex οὖς et ἐγχύω.

Ὠτειλὴ, ῆς, ἡ, cicatrix et ulcus ac recens vulnus. Ab οὐτάω, *vulnero.*

Ὤτερος, *Dor.* pro ὁ ἕτερος, *alter.*

Ὠτιαφόρος, ὁ, qui otidas gerit, *V. L.* At

Ὠτικὸς, auricularis, ad aures pertinens, *Gorr.*

Ὠτίον, ου, τὸ, auricula. Dim. ab οὖς.

Ὠτιοφόρος, idem quod ὠτοθλαδίας. E. M. *Ern.*

Ὠτὶς, ίδος, ἡ, avis tarda. Ab οὖς, quia aurita.

Ὠτίτης, ου, ὁ, auricularis; ut ὠτίτης δάκτυλος. Ab οὖς.

Ὠτογλυφὶς, ίδος, ἡ, auriscalpium. Ex οὖς et γλύφω.

Ὠτόγλυφον, ου, τὸ, idem. Ex iisd.

Ὠτοειδὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, similis auriculæ. Ex οὖς et εἶδος.

Ὠτοειδῶς, in formam auriculæ. A præc.

Ὠτοθλαδίας, ου, ὁ, cui aures fractæ sunt; *Diog. L.* [illegible] Ex οὖς et θλάω.

Ὠτοκάταξις, εως, ἡ, aurium fractio, aurium contusio. Ex οὖς et κατάγνυμι.

Ὠτοκοπέω, aures obtundo garrulitate, precibus; item de quocunque sono vehementiori. *Gl. V.* ὠτοκοπῶ, obtundo. Ex οὖς et κόπτω.

Ὠτόλικνος, ου, ὁ ᾗ ἡ, aures habens magnas instar ventilabri, vel vanni. Ex οὖς et λίκνον.

Ὠτοπάροχος, ου, ὁ ᾗ ἡ, auritus. *Gl. V.* qui aures præbet. Ex οὖς et παρέχω.

Ὠτὸς, οῦ, et ὦτος, ου, ὁ, otus, avis nycticoraci similis. *Gl. V.* avis tarda. Ab οὖς.

Ὠτὸς, *auris,* gen. sing. ab οὖς, *auris.*

Ὠτότμητος, ου, ὁ ᾗ ἡ, qui auriculam scissam habet, cui aures amputatæ sunt, aure seu auribus truncus. Ex οὖς et τέμνω.

Ὠτοχλέω, ῶ, aures obturbo loquendo. Ex οὖς et ὄχλος.

Ὠτραλέος, α, ον, et ὠτραλέος, ον· vide ὀτραλέος.

Ὠτραλέως· vide ὀτραλέως, *Ap.*

Ὤτρυνεν, 3. sing. imperf. ind. act. cum ν, ab ὀτρύνω, *incito.*

Ὠτώεις, ώεσσα, ῶεν, auritus, aures habens; (2) ansatus, habens ansas; *Il.* 23, 264. Ab οὖς.

Ὠὐτὸς, *Dor.* pro ὁ αὐτὸς, *ipse.*

Ὤφειλον, imperf. ind. act. verbi ὀφείλω, *debeo.*

Ὤφειν, *videram,* plusq. perf. ind. act. v. ὄπτω.

Ὠφέλεια, ας, ἡ, utilitas, emolumentum, commoditas, commodum; (2) adjumentum, auxilium, subsidium. Quasi ab ὠφελής.

Ὠφελεῖτε, *juvatis,* 2. plur. præs. ind. *contr.* pro ὠφελέετε, ab ὠφελέω.

ὨΦΕΛΕ'Ω, juvo, prosum, commodo, bene de aliquo mereor; ὠφελήθη, profecit, *Ph.* aor. 1. pass. ὠφελήσοντα, profutura, *Ph.* fut. 1. part. act. Τί δῆτ' ἂν ὡς ἐκ τῶνδ' ἂν ὠφελοῖμί σε; *Soph. Aj.* 537. Φίλοισιν ὠφελεῖν, *Aristoph. Av.* 426. Μηδὲν ὠφελῶν πόλιν, *Eur. Supp.* 1109. Ἃ δ' ἂν διδῶσ' ἑκόντες, ὠφελούμεθα, *Id. Ion.* 381.

Ὠφεληθῇς, 2. sing. aor. 1. conj. pass.

Ὠφέλημα, ατος, τὸ, adjumentum, emolumentum, commodum.

Ὠφελήσιμος, ὁ, ἡ, utilis. Ab ὠφέλησις.

Ὠφέλησε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ὠφελέω.

Ὠφέλησις, εως, ἡ, utilitas, emolumentum.

Ὠφελητέος, έα, έον, juvandus. Ab ὠφελέω.

Ὠφελία, ἡ, pro ὠφέλεια, *Ep.*

Ὠφέλιμος, ου, ὁ ᾗ ἡ, utilitatem, adjumentum sive emolumentum adferens. *Gl. V.* ὠφέλιμον, commodum profuturum. Ab eod.

Ὠφελίμως, *adv.* utiliter, commode.

Ὤφελον, utinam. *Gl. V.* velim. Ἀτυχεῖς μὲν ὤφελ' ἀλλ' οὐκ ἀδικεῖς, ὡς ὤφελες μηδ' ἀτυχεῖν, *Synes.* Ab ὀφείλω.

Ὤφθη, 3. sing. aor. 1. indic. pass. verbi ὄπτω.

Ὤφθησαν, *visi sunt,* 3. plur. aor. ejusd.

Ὤφλεε, 3. sing. imperfect. ind. verbi ὀφλέω pro ὀφείλω.

Ὤφλημα, τὸ, pro ὄφλημα, *V. L.*

Ὠ 'φρόντιστος, *securus, Dor.* pro ὁ ἀφρόντιστος.

Ὤιχα, *aperui,* perfect. ind. med. verbi οἴγω.

Ὤχατο, 3. plur. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ᾤχημένοι ἦσαν.

Ὤχετο, 3. sing. aor. 2. ind. med. verbi οἴχομαι.

Ὠχέθησαν, 3. plur. aor. 1. indic. pass. verbi ὀχέω.

Ὠχόμεθα, 1. plur. imperf. ind. med. verbi οἴχομαι.

Ὤχρα, ας, ἡ, coloris quoddam genus, a pallore denominatum. Ab ὠχρός. Unde

Ὠχραίνω, pallidum reddo.

Ὠχράω, ῶ, palleo; (2) pallesco. Ab ὤχρα.

Ὠχρία, ας, ἡ, pallor, *R.* Ab eod.

Ὠχρίας, ου, ὁ, pallidus. Ab eod.

Ὠχρίασις, εως, ἡ, pallor; cum quis expallescit. Ab

Ὠχριάω, ῶ, palleo, pallore perfusus sum, pallesco, pallidus fio. Τοὺς ὠχριῶντας, τοὺς ἀνυποδήτους λέγεις, *Aristoph. Nub.* 103. Ἡ πόλις γὰρ ὠχριῶσα κἂν φόβῳ καθημένη, *Id. Pace,* 640. Ab ὠχρία.

Ὠχροειδὴς, ὲς, pallidus. Ab εἶδος.

Ὠχρόλευκος, ου, ὁ ᾗ ἡ, ex luteo candicans, seu in pallido candidus. Ex ὠχρὸς et λευκός.

Ὠχρόμματος, ὁ, qui pallidis est oculis, *Steph.*

Ὠχρόξανθος, ου, ὁ ᾗ ἡ, pallide flavescens. Ὠχρόξανθος ὡς χολὴ, *Aret.*

ὨΧΡΟ'Σ, ρὰ, ρὸν, pallidus; luridus, *Philox.*

Ὦχρος, ου, ὁ, pallor; (2) legumen quoddam, Lat. *ervilia.* Ab ὠχρός.

Ὠχρότης, ητος, ἡ, pallor. Ab eod.

Ὠχρόω, ῶ, pallidum reddo. Hinc

Ὠχρωμα, ατος, τὸ, pallor corpori alicui inductus.

Ὤχωκε, *abiit,* 3. sing. perf. ind. *Att.* pro ᾤχηκε, ab οἴχω pro οἰχέω.

Ὤψ, ὠπὸς, ὁ, oculus; (2) adspectus, vultus, facies. *Gl. V.* adspectus, frons. Ab ὄπτομαι, *video.*

Ὠψοπόνος, m. pro ὀψοπόνος, *Ep. Suid.*

Ὠώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, ovo similis, ovi speciem gerens. Ab ὠὸν, *ovum.*

ΤΕ'ΛΟΣ.

NOMINA

NOMINA QUÆDAM PROPRIA,

Præsertim Ebræa, fere indeclinabilia.

ʼΑΑΡΩ'Ν, ὁ, Aaron. *Mons, Montanus,* al. *Præceptor.*
ʼΑϐαδδὼν, perditio, vastatio.
ʼΑϐϐᾶ, pater. Nom. Syr. indecl.
ʼΑϐὲλ, Abel. *Vanitas.*
ʼΑϐιὰ, Abia. *Pater meus est Dominus.*
ʼΑϐιαθὰρ, Abiathar. *Pater excellens.*
ʼΑϐιληνὴ, ῆς, ἡ, Abilene. Regio Syriæ vel Palæstinæ.
ʼΑϐιὴδ, ʼΑϐίηδ, Nom. viri Ebr. indecl. *Pater decoris,* seu *Decus patris.*
ʼΑϐραὰμ, Abraham, *Pater excelsus,* vel *Pater multitudinis.*
ʼΑγαϐὸς, ῦ, ὁ, Agabus.
ʼΑγαρ, Agar. Nom. servæ Ebr. indecl. *Peregrina,* sive *Timida.*
ʼΑγρίππας, α, ὁ, nomen viri.
ʼΑδὰμ, ὁ, Adam. *Homo.*
ʼΑδδὶ, ὁ, Addi. *Viator.*
ʼΑδράστεια, ας, ἡ, Nemesis. Nom. Deæ gentilis.
ʼΑδρίας, ῦ, ὁ, Adria. Mare Adriaticum.
ʼΑελλὼ, όος, ῦς, ἡ, Aello. Nomen Harpyiæ et unius ex canibus Actæonis, *ap. Ovid.* Ab ἄελλα, quasi *procellosa.*
ʼΑζὼρ, Azor. Nom. viri Ebr. indecl.
ʼΑκέλδαμα, ager sanguinis. *Vox Syr.* indecl.
ʼΑκύλας, α, ὁ, Aquila. Nom. viri.
ʼΑλεξάνδρεια, ας, ἡ, Alexandria, urbs. Ab
ʼΑλέξανδρος, ῦ, ὁ, Alexander. *Fortis auxiliator.*
ʼΑμμων, ωνος, ὁ, Hammon, cognomen Jovis. Ab ἄμμος, *arena,* vulgo creditur.
ʼΑνανίας, ῦ, ὁ, Ananias. Nomen viri Ebr.
ʼΑννα, ης, ἡ, Anna. Nomen mulieris Ebr. *Gratiosa.*
ʼΑννας, α, ὁ, Nom. viri Ebr. *Gratiosus.*
ʼΑραψ, αϐος, Arabs.
ʼΑφρικὴ, ῆς, ἡ, Africa. Ab α priv. et φρίκη, *frigus.*
ʼΑχέρων, οντος, ὁ, Acheron, fluvius. Ab ἄχος, *dolor,* et ῥόος, *fluvius.*

B.

ΒΑΑ'Λ, ὁ ᾗ ἡ, Baal, Bal, Bel. Nom. Ebr. indecl. *Dominus.*
Βαϐυλὼν, ῶνος, ἡ, Babylon, urbs. *Confusio.*
Βαλαὰμ, ὁ, Balaam. Nom. Ebr. indecl. *Vetustas populi.*
Βαλὰκ, ὁ, Balak. *Exinaniens.*
Βαρθολομαῖος, ῦ, ὁ, Bartholomæus. *Filius haurientis aquam.*
Βαρνάϐας, α, ὁ, Barnabas. *Filius consolationis.*
Βαρσαϐᾶς, ᾶ, ὁ, Barsabas. *Filius quietis.*
Βαρτιμαῖος, ῦ, ὁ, Bartimæus. *Filius Timæi.*
Βεελζεϐὰλ, Beelzebub. *Dominus muscarum.*
Βελιὰλ, ὁ, Belial. *Sine jugo,* vel *Nequam.*
Βηθαϐαρὰ, ᾶς, ἡ, Vox Ebr. *Domus transitus.*
Βηθανία, ας, ἡ, Bethania. *Domus afflictionis.*
Βηθεσδὰ, ἡ, Bethesda. Vox Syr. *Domus misericordiæ* seu *beneficentiæ.*
Βηθλεὲμ, ἡ, Bethleem. Vox Ebr. indecl. *Domus panis.*
Βηθσαϊδὰ, ἡ, sive Βηθσαϊδὰν, *Domus piscationis.*
Βηθφαγὴ, Bethphage. *Domus ficuum præcocium.*
Βοανεργὲς, Syr. *Filii tonitru.*

Γ.

ΓΑΒΒΑΘΑ', ἡ, Gabbatha. Vox Ebr. indecl. *Pavimentum elatum.*
Γαϐριὴλ, Gabriel. *Robur Dei.*
Γάϊος, ῦ, ὁ, Caius vel Gaius. Nom. viri Rom.
Γαμαλιὴλ, ὁ, Gamaliel. Nom. Ebr. indecl. *Retributio Dei.*
Γεννησαρὲτ, τὸ, Nomen urbis Ebr. indecl. *Hortus principis.*
Γεργεσηνὸς, ῦ, ὁ, Gergesenus. Vox Ebr. *Vicinus peregrinationis.*
Γολγοθᾶ, Golgotha. Nom. Syr. indecl. *Locus calvariæ.*
Γόμοῤῥα, ας, ἡ, Gomorrha, urbs. *Habitatio.*

Δ.

ΔΑΒΙ'Δ, ὁ, David. Nom. Ebr. indecl. *Dilectus, gratiosus.*
Δαλμανουθὰ, ἡ, Dalmanutha. Nom. regionis. *Hereditas pauperis.*
Δαμασκὸς, ῦ, ὁ, Damascus. Urbs Syriæ.
Δανιὴλ, ὁ, Daniel. *Judex divinus.*
Δέρϐη, ης, ἡ, Derbe. Nom. urbis Ebr. *Stimulus.*
Διώνη, ης, ἡ, Dione, mater Veneris.

E.

ἙΒΕ'Ρ, vel ʼΕϐὲρ, ὁ, Heber, vel Eber, indecl. *Transiens.*
ʼΕλεάζαρ, ὁ, Eleazar. *Dei auxilium.*
ʼΕλιακεὶμ, ὁ, Eleachim. *Deus restituet.*
ʼΕλιὸδ, ὁ, Eliud. *Laus Dei.*
ʼΕλισαϐὲτ, ἡ, Elizabetha. *Deus juravit.*
ʼΕλισσαῖος, ῦ, ὁ, Elissæus. Propheta. *Deo gratus.*
ʼΕλμωδὰμ, Elmodan. Nomen viri Ebr. *Deus mensurabit eos.*
ʼΕλύμας, α, ὁ, Elymas. Nomen magi Arab.
ʼΕμμανουὴλ, ὁ, Emmanuel. *Deus nobiscum.*
ʼΕμμαοὺς, ἡ, Nom. Ebr. *Propugnaculum.*
ʼΕμμὸρ, ὁ, Emmor. Nomen viri Ebr. *Luculentus.*
ʼΕνὼς, ὁ, Enos. *Homo.*
ʼΕνὼχ, ὁ, Enoch. *Consecratus.*
ʼΕπαφρᾶς, ᾶ, ὁ, Epaphras. Nomen viri, Syriaca forma pro ʼΕπαφρόδιτος.
ʼΕρμᾶς, ᾶ, ὁ, Hermas, pro ʼΕρμόδωρος.
Εὔα, ας, ἡ, Eva. *Vivificans.*
Εὐτέρπη, ης, ἡ, Euterpe, Musa. A τέρπω.
ʼΕφραθα, ης, ἡ, Ephrata. Nomen urbis Ebr. *Fructifera.*
ʼΕφραῒμ, ὁ, Ephraim. Nom. viri Ebr. *Sese propugnans.*

Z.

ΖΑΒΟΥΛΩΝ, ὁ, Zabulon. Nom. viri Ebr. *Cohabitatio.*
Ζακχαῖος, αίυ, ὁ, Zacchæus. Nom. viri Syriacum. *Justus.*
Ζὰν, Ζανὸς, ὁ, Jupiter. (*Vox Dor.*) Hinc
Ζανὼ, όος, ἡ, Juno.
Ζάρα, ὁ, Zara. Nom. viri Ebr. indecl. *Ortus.*
Ζεϐεδαῖος, ῦ, ὁ, Zebedæus. *Donatus* vel *Munificus.*

H.

ʼΗΛΙ', ὁ, Eli. *Adscensus.*
ʼΗλίας, άδος, ὁ, Elias. *Deus meus.*
Ἡρώδης, ῦ, ὁ, Herodes. Hinc
Ἡρωδιανοὶ, ῶν, οἱ, Herodiani, Herodis ministri.
Ἡρωδιὰς, άδος, ἡ, Herodias, filia Herodis item Herodis concubina.

Θ.

ΘΑ'ΜΑΡ, ἡ, Thamar. Nom. mulieris Ebr. *Palma.*
Θάρα, ὁ, Thara. Nom. viri Ebr. *Spirans.*
Θευδᾶς, ᾶ, ὁ, Nom. viri Ebr. *Torrens.* (Vel potius est contractum e Θεόδωρος, ut ʼΑρτεμᾶς est ex ʼΑρτεμίδορος, *Ern.*)
Θυάτειρα, ας, ἡ, Thyatira. Nom. urbis Asiæ.
Θύμϐρις, ιδος, ἡ, Tiberis. Nom. fluvii.
Θωμᾶς, ᾶ, ὁ, Thomas. *Geminus.*

I.

ʼΙΑ'ΕΙΡΟΣ, ῦ, ὁ, Iairus. Nom. viri Ebr. *Illuminabit, Illucescet.*
ʼΙακὼϐ, ὁ, Jacob. *Plantam tenens.*

ʼΙαμϐρῆς,

Ἰαμβρῆς, οῦ, ὁ, Iambres. *Rebellans.*

Ἰαννὰ, ὁ, Nom. viri Ebr. indecl. *Adflictio superborum.*

Ἰαννῆς, aut -ῆς, ὁ, Iannes. *Responsans.*

Ἰασὼ, όος, οῦς, ἡ, Iaso, Dea sanitatis. Ab ἰάομαι.

Ἰάσων, ονος, ὁ, Jason. Nom. viri.

Ἰεζαβὴλ, ἡ, Jezabel. Nom. mulieris Ebr. indecl. *In insulis habitans.*

Ἱερεμίας, ου, ὁ, Hieremias. *Exaltans Deum.*

Ἱεροσόλυμα, ης, ἡ, vel ων, τὰ, vel

Ἱερουσαλὴμ, ἡ, indecl. Hierosolyma. Nom. urbis.

Ἰεφθὰς, ὁ, Jephtha. Nom. viri Ebr. indecl.

Ἰησοῦς, οῦ, ὁ, JESUS, nomen Servatoris nostri, origine Ebræum, et idem notans quod Græcum Σωτὴρ, *Servator*, seu quod *scriptoribus Eccles.* magis usitatum est, *Salvator.*

Ἰόππη, ης, ἡ, Joppe. Nom. urbis Ebr. *Pulchritudo.*

Ἰορδάνης, ου, ὁ, Jordanes. Nom. fluvii Ebr. *Fluvius.*

Ἰούδας, α, ὁ, Judas. *Filius celebrationis*, i. e. *clarus, laudatus.*

Ἰουλὼ, όος, οῦς, ἡ, Ceres. Ab Ἴουλος.

Ἰσαὰκ, ὁ, Isaac. *Ridebit.*

Ἰσραὴλ, ὁ, Israel. *Princeps Dei.* Unde Ἰσραηλίτης, et Ἰσραηλῖτις.

Ἰτουραία, ας, ἡ, Ituræa. Nom. regionis Syr. *Montosa.*

Ἰωθὰμ, ὁ, Jotham. Ebr. *A Deo profectus.*

Ἰωακεὶμ, ὁ, Joachim. *Dominus excitabit.*

Ἰωάννα, ἡ, Joanna. *Gratiosa.*

Ἰωαννᾶς, ᾶ, ὁ, Joannas; et

Ἰωάννης, ου, ὁ, Joannes. *Gratiosus.*

Ἰὼβ, ὁ, Jobus. *Ejulans.*

Ἰωὴλ, ὁ, Joel. *Adquiescit.*

Ἰωνᾶς, ᾶ, ὁ, Jonas. *Columbus.*

Ἰωρὰμ, ὁ, Joram. *A Domino excelsus.*

Ἰωσαφὰτ, ὁ, Josaphat. *Dominus judicat.*

Ἰωσῆ. Ἰωσῆς, Jose, Joses; pro Ἰωσὴφ, vel Ἰώσηπος.

Ἰωσὴφ, ὁ, Joseph. *Addet.*

Ἰωσίας, ου, ὁ, Josias. *Qui est a Domino.*

K.

KAΔMEI'A, ἡ, arx Thebana.

Καδμεῖος, εία, εῖον, Cadmæus. Καδμεῖοι, Thebani, posteri Cadmi.

Καδμεῖωνες, οἱ, Thebani.

Καδμηῒς, ΐδος, ἡ, Thebana, Cadmæa.

Κάδμος, ου, ὁ, Cadmus, filius Agenoris Ægyptius, et arcis Cadmeæ in Bœotia postea conditor, ex Ebr. *Orientalis.*

Καϊάφας, α, ὁ, Caiaphas. *Circuitor* vel *Blasphemus.*

Κάϊν, Cain. *Acquisitus.*

Καϊνὰν, ὁ, Cainan. Nom. viri indecl. *Possessor.*

Καῖσαρ, αρος, ὁ, Cæsar. Nom. Lat.

Κανὰ, ἡ, Cana. Nom. urbis Ebr. indecl. *Possessio.*

Κανανίτης, ου, ὁ, Canaanites. Nomen gentile. *Æmulator.*

Κανδάκη, ης, ἡ, Candace. Nomen commune omnibus Æthiopiæ reginis.

Καπερναοὺμ, ἡ, Capernaum. Nom. urbis indecl. *Vicus consolationis.*

Κλαύδη, ης, Claudia.

Κλαυδία, ας, ἡ, Claudia. Nom. mulieris Lat.

Κλεόπας, Cleopas. Nom. viri, pro Κλεόπατρος, *per Sync.* ut Ἀντίπας pro Ἀντίπατρος.

Λ.

ΛEBBAI'OΣ, ου, ὁ, Lebbæus. Nom. Apostoli. Ebr. *Cordatus.*

Λουκᾶς, ᾶ, ὁ, Lucas. Nom. viri. Termin. Syr. pro Λούκιος vel Λουκίλιος, vel potius pro *Lucanus.*

M.

MAΓΔAΛA', Magdala. Nomen loci Ebr. *Turris.*

Μαγδαληνὴ, ῆς, ἡ, Magdalena. Nomen mulieris Ebr. *Magnifica*, vel etiam e Magdala oriunda, Magdaleusis.

Μαγὼγ, ὁ, Magog, Ebr. indecl. *Munimentum.*

Μαδιὰν, ἡ, Madian. Nom. regionis Ebr. *Judicium.*

Μαθουσάλα, ὁ, Mathusala. Nom. viri. *Mortem pellens.*

Μαλαλεὴλ, ὁ, Malaleel. *Laudans Deum.*

Μανασσῆς, ὁ, Manasses. *Faciens oblivisci.*

Μελχὶ, ὁ, Melchi. *Rex meus.*

Μελχισεδὲκ, ὁ, Melchisedech. *Rex justus.*

Μωσῆς, οῦ, vel Μωσεὺς, έως, Μωϋσῆς, οῦ, Μωϋσεὺς, έως, ὁ, Moses.

N.

NAAΣΣΩ'N, ὁ, Naasson. *Illustrans.*

Ναγγαὶ, ὁ, Nangæ, idem.

Ναζαρὲθ, vel Ναζαρὲτ, ἡ, Nazareth. Nomen urbis Ebr. *Surculus.*

Ναῒν, ἡ, Nain. Nom. urbis Ebr. *Amœnitas.*

P.

ῬEMΦA'N, ὁ, Nomen Idoli. *Saturnus.*

Ῥουβὴν, ὁ, Ruben. *Ecce filius.*

Ῥοὺθ, ἡ, Ruth. Nom. mulieris. *Tremor.*

Σ.

ΣAΛMΩ'N, ὁ, Salmon. *Pacificus.*

Σαμάρεια, ας, ἡ, Samaria. Vox Ebr.

Σάπφειρα, ας, ἡ, Sapphira. Nom. mulieris.

Σατᾶν, ὁ, et Σατανᾶς, ᾶ, ὁ, Satan, Satanas, nomen principis angelorum malorum, Ebr. *Adversarius.*

Σιδὼν, ῶνος, ἡ, Sidon, urbs Phœniciæ.

Φ.

ΦAPAΩ', ὁ, Nom. Ebr indecl. *Vindex.*

Φαρὲς, ὁ, Phares. *Ruptura.*

Φαρισαῖος, ου, ὁ, Pharisæus, Ebr. *Separatus.*

Φιλήμων, ονος, ὁ, Philemon. *Amans, Amicus.*

X.

XOPAZI'N, Chorazin. Nom. urbis. *Promulgatrix.*

Ω.

ὨBH'Δ, Obed. Nom. viri Ebr. indecl. *Serviens.*

Ὡσαννὰ, Hosanna. Vox Ebr. indecl. *Serva, Quæso.*

L E X I C I

M A N U A L I S G R Æ C I

P A R S S E C U N D A,

Vocum Phrasiumque Latinarum, quæ in primis e re Græce quidpiam reddituris esse possint, interpretationem Græcam sistens: iterum repurgata, et quamplurimis aucta vocabulis per T. M.

A, Ab, ἀπὸ, *cum genitivo*, et potissimum de inanimatis, *ut*, Ab illo tempore, ἀπ' ἐκείνου τοῦ χρόνου, Demosth. Ab initio usque ad finem, ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἄχρι τῆς τελευτῆς, id. A solis ortu usque ad occasum, ἀφ' ἡλίου ἀνιόντος μεχρὶ δυομένου, Æsch. (2) παρὰ, *cum genit.* et potissimum de animatis, *ut*, Venire a rege, πορεύεσθαι παρὰ βασιλέως, Thucyd. (3) ὑπὸ, *cum genit.* et verbis pass. vel neutris, *ut*, Instituor ab illo, παιδεύομαι ὑπ' ἐκείνου, Isocr. Interfectus est a vobis, τέθνηκεν ὑπ' ὑμῶν, Xenoph. (4) ἐκ, in notatione temporis, *ut*, A puero, ab infantia, ab incunabulis, ἐκ νηπίου, ἐκ παιδὸς, ἐκ νέου, ἐκ πρώτης ἡλικίας, Dem. Isocr. (5) ἐπὶ, in notatione officii, *ut*, Qui ab epistolis est, ὁ ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν· qui a secretis est, vulgo secretarius, ὁ ἐπὶ τῶν ἀποῤῥήτων· qui a regiis sigillis est, ὁ ἐπὶ τῶν βασιλικῶν σφραγίδων, &c. Viger. c. ix. sect. 4. reg. 1.

Abacium, τὸ ἀβάκιον, ου, Polyb.

Abactor, ὁ ἐλατὴρ, ῆρος, Luc. ἀπελάτης.

Abactus, ἀπεληλαμένος, ένη, ένον, Poll. ἀπελαθεὶς, εῖσα, ὲν, ab ara, βωμοῦ, Luc.

Abactus, us, ἡ ἀπελασία, ας, Hesych.

Abaculus, τὸ ἀβάκιον, ου, Polyb.

Abacus, ὁ ἄβαξ, ακος, Poll.

Abalienatio, ἡ ἀλλοτρίωσις, εως, Thuc.

Abalienatus, ἀλλοτριωθεὶς, ἀπηλλοτριωμένος, ab aliquo, τινὸς, Dem. πρός τινα, Isocr.

Abalieno, ἀπαλλοτριόω, ῶ, aliquem ab aliquo, τινά τινος, Dem. τινὰ πρός τινα, Isocr.

Abamita, ἀδελφὴ τοῦ προπάππου, Isocr. ἡ θεία πρὸς πατρὸς μεγάλη, id.

Abarceo, seu Aberceo, ἀπεκκλύω, ἀποκωλύσαι ναμάτων, *ab aquis arcere*, Greg. ἀπείργω σέ τινος, Plut.

Abavia, ἡ ἐπιτήθη, Poll. ἡ ἀπομάμμη.

Abavunculus, ὁ θεῖος τοῦ προπάππου, ὁ θεῖος πρὸς μητρὸς μέγας.

Abavus, ὁ ἐπίπαππος, ου, Poll. ὁ ἀπόπαππος, V. L. πρόγονος τέταρτος.

Abbas, ὁ κοινοβιάρχης, ὁ ἀρχιμανδρίτης.

Abbatia, ἡ ἀββάτεια, τὸ κοινόβιον, Gell.

Abbatissa, ἡ ἀρχιμανδρῖτις, ιδος.

Abbrevio, βραχύνω, ἐπιτέμνω, Synes. συντέμνω, Thucyd. *cum accus.* ἀποκεφαλιόω, Aristot.

Abdicatio, ἡ ἀποκήρυξις, εως, Lucian. ἡ ἀπόῤῥησις, Synes.

Abdicatus, ἀποκήρυκτος, ον, Synes.

Abdico, as, ἀποκηρύττω, filios, τοὺς υἱέας, Lucian. filium, ἀπεῖπον τὸν υἱὸν, Plat. me magistratu, τὴν ἀρχὴν, Aristot. ἀποδοκιμάζω, ἀποποιέομαι.

Abdite, κρύφα, Plut. κρυφῇ, N. T. κρύβδην, Dem. κρυφίως, λάθρα.

Abditus, ἀπόκρυφος, ον, Suid. κρυπτὸς, ὴ, ὸν, Herodian. μύχιος, ία, ιον, ὁ καὶ ἡ ἐνδόμυχος.

Abdo, κρύπτω, in gurgustio, εἰς καλύβην, Thuc. ἀποκρύπτω, καταδύνω.

Abdomen, τὸ ὑπογάστριον, ου, Dem. ἦτρον, λαπάρα, ὑποκοίλιον.

Abducendus, ἀπακτέος.

Abduco, διάγω, ἀπάγω, sententiam ab aliquo, τὴν γνώμην ἀπό τινος, Thucyd. aliquem a proposito, ἀποπλανάω τινὰ ἀπὸ τῆς ὑποθέσεως, Æschin. captivum aliquem, οἴχομαι ἄγων αἰχμάλωτόν τινα, Demosth. λαμβάνω αἰχμάλωτόν τινα, Herodian.

Abductio, ἡ ἀπαγωγὴ, ῆς, Polyb.

Abductus, ὁ καὶ ἡ ἄπακτος, ου, Sophocl. ἀπαγομένος.

Abecedarius, ἀλφαβητικὸς, ὴ, όν.

Abedo, κατεσθίω, aliquid, τὶ, Plut. ἀποτρώγω, Laert.

Abeo, ἀπέρχομαι, a viro, ἀνδρὸς, Isocr. e concione, ἐκ τῆς ἐκκλησίας, id. ad aliquem, οἴχομαι πρός τινα, id. in malam rem, ἀπάγω εἰς τὸν φθόρον, Epicharm. ἔῤῥω ἐς κόρακας, Aristoph. ἄπειμι, abiit *pro* mortuus est, ἀνοίχεται, οἴχωκε, Herod.

Aberratio, ἡ ἀποπλάνησις, εως, Arist. τὸ ἀφαμάρτημα, ἡ ἀπότευξις, Plut.

Aberro, ἁμαρτάνω, a via, τῆς ὁδοῦ, Aristoph. a veritate, διαμαρτάνω τῆς ἀληθείας, Isocr. διαψεύδομαι τῆς ἀληθείας, id. a sententia alicujus, τῆς γνώμης τινὸς, id. a proposito, ἀποπλανάομαι τῆς ὑποθέσεως, id. a fide, τῆς πίστεως, vel ἀπὸ τῆς πίστεως, Chrysost. a scopo, seu proposito, ἔξω φέρομαι τῶν καιρῶν, Isocr. πόῤῥω γίνομαι τῆς ὑποθέσεως, id. τοῦ πράγματος, Dem. ἀφαμαρτάνω, παραμαρτάνω, ἀποτυγχάνω, id. ψεύδομαι, ἀποσφάλλω, Hom.

Aberro paulum, παρολισθαίνω.

Abfore, ἀπέσεσθαι, Plut. parum abesse, μικροῦ δεῖν, multum abesse, πολλοῦ δεῖν.

Abgrego, ἀφορίζω, oves ab hircis, τὰ πρόβατα ἀπὸ τῶν ἐρίφων, N. T.

Abhinc, ἐντεῦθεν, Aristot. ἐκθένδε, ἀπὸ τοῦδε.

Abhorreo, μυσάττομαι, ut prodigium, ὡς ἐπὶ τέρατι, Luc. ab injuria, δυσχεραίνω τὸ ἀδικεῖν, Plat. ab aliquo, τινὶ, Plut. ἐπί τινι, Aristot. κατά τινος, Luc. ἀπαλλάττομαι, Lucian. ἀποτροπιάζομαι, Synes.

Abhorresco, idem quod *Abhorreo*.

Abhortor, ἀποτρέπω, aliquem a peccatis, τινὰ τῶν ἁμαρτημάτων, Isocr.

Abi, ἄπει, ἄπιθι, ἄφερπε, *Poet.* in malam rem, ἀπέρρε, ἔῤῥ' ἐς κόρακας.

Abjecte, ταπεινῶς, vivere, ζῆν, Dem. facere, πράττειν, id. φαύλως, ἀγεννῶς, id.

Abjectio, ἡ ἀποβολὴ, armorum, τῶν ὅπλων, Plat. ἀπόῤῥιψις, ἡ ταπείνωσις, Luc.

Abjector, ὁ ἀποβολεὺς, έως, armorum, τῶν ὅπλων, Plat.

Abjectus, ἀποβεβλημένος, η, ον· ab ἀποβάλλω, abjicio, Plat. ὁ καὶ ἡ ἄτιμος, ἀνάριθμος, ἀδόκιμος, ἀσύμβηλος, Hom.

Abiegnus, ἐλάτινος, ίνη, ινον, LXX. εἰλάτινος, *Poet.*

Abies, ἡ ἐλάτη, ης, Plut.

Abietarius, ὁ τέκτων ξυλικός.
Abietinus, ἐλάτινος, ίνη, ινον, LXX.
Abigeator, ὁ ἐλατὴρ, ῆρος, Luc.
Abigeatus, us, ἡ ἀπελασία, ας, Hesych.
Abigeus, ὁ ἀπελάτης, ȣ.
Abigo, ἀπελαύνω, prædas, τὰς λείας, Herodian. columbas, τὰς περιστερὰς, Basil. e convivio, ἀπωθέω τȣ͂ συμποσίȣ, Lucian. Spiritum sanctum, ἀποδιώκω τὸ πνεῦμα ἅγιον, Basil. ἀπελαύνω, Polyb. ἀπείργω, σοβέω, Aristoph. [illegible] Soph.
Abjicio, ἀποβάλλω, Plat. aliquid, ῥίπτω τι, Demosth. clam ad pedes, ἀδήλως πρὸς τὰς [illegible] Æl. καταβάλλω, Xen. [illegible] Thucyd.
[illegible]
[illegible] Aristot. [illegible], id [illegible] id.
[illegible], ἀποζεύγνυμι, ἀναζυγόω, ἀποχωρίζω.
Abjungo, i. e. disjungo, ἀποζεύγνυμι, aliquid, τὶ, ab aliquo, τινὸς, Eurip. al. ἀπαμείβω, [illegible]στάγω, Herod.
Abjuratio, ἡ ἐξωμοσία, Demosth. ἀπωμοσία, [illegible]
Abjuratus, ἀπωμοσμένος, η, ον, ab ἀπόμνυμι, Herodian. abjuratum, ἐξωμοθὲς, V. L.
Abjuro, ἀπόμνυμι, aliquid, τὶ, Herodian. ἀπομόω, ἀπομνύω, ἐξόμνυμι, Dem. ἐξόμνυμι, id. cum accus. ἀποβάλλω τι δι' ὄχλον.
Ablactatio, ἡ ἀπογαλάκτισις, ὁ ἀπογαλακτισμός.
Ablacto, ἀπογαλακτίζω, aliquem, τινὰ, LXX.
Ablaqueatio, ἡ ῥιζοτομία, ας, Theophr.
Ablaqueatus, ῥιζοτομηθεὶς. A ῥιζοτομέω, Hipp.
Ablaqueo, ῥιζοτομέω, ῶ, Hipp. περιαιρȣ͂μαι, γυμνόω σκαπάνη τὰς ῥίζας.
Ablatio, ἡ ἀφαίρεσις, εως, Plut.
Ablativus casus, ἡ ἀφαιρετικὴ πτῶσις, Gramm.
Ablatus, ἀφῃρημένος, ἀφαιρεθείς.
Ablectæ ædes, οἶκος κεκοσμημένος, κεκαλλωπισμένος.
Ablegatio, ἡ ἀποστολὴ, ῆς, LXX. ἀπόπεμψις, εως, Dem. ἀποπομπὴ, ῆς, Æschin.
Ablegatus, ἀπεσταλμένος, ένη, ένον, N. T. ἀπόπεμπτος, Hes. ἀπόβλητος, Hom.
Ablego, ἀποστέλλω, aliquem, τινὰ, Thucyd. τινὰ πρεσβεία, Dem. ἀποπέμπω, διαπέμπομαι, τὴν ἐπιστολήν.
Abligurio, λαφύσσω, Luc. bona, καταβιβρώσκω τὰ ὄντα, Hyperid. ἀναισιμόω.
Abliguritio, ὁ λαφυγμὸς, ȣ͂, Aristoph.
Ablingo, ἀπολείχω, Athen.
Abloco, ἀπομισθόω, terram in decem annos, τὴν γῆν ἐπὶ δέκα ἔτη, Thuc. ἐκμισθόω.
Abludo, ἀπᾴδω, Aristot.
Abluendus, πλυτέος.
Abluo, ἀπονίπτομαι, manus, τὰς χεῖρας, Athen. pulverem, ἀποπλύνω τὴν κόνιν, Lucian. retia, τὰ δίκτυα, N. T. Κλύζω, ἀνακλύζω, Apollon. ἀποκλύζω, ἀπολέω, Hom.
Ablutio, ἡ πλύσις, εως, LXX. ἡ ἔκνιψις, Hes.
Ablutus, λελȣμένος, ένη, ένον, N. T. ἀπονιφθείς.
Abmatertera, ἡ ἀπαδελφὴ, ἡ θεῖα πρὸς μητρὸς μεγάλη.
Abmitto, ἀποπέμπω, aliquem, τινὰ, Xenoph.
Abnato, ἀπονήχομαι, ἐκνήχομαι.
Abneco, ἀναιρέω, ἀποκτείνω, νεκρόω.
Abnegatio, ἡ ἀπάρνησις.
Abnego, ἀπαρνέομαι, cædem, τὸν φόνον, Plutarch. ἔξαρνός εἰμι, Plat.
Abnepos, ὁ ἀπέκγονος, ȣ, Bud.
Abneptis, ἡ ἀπεκγονὴ, ῆς.
Abnocto, ἀπονυκτερεύω, a castris, τȣ͂ στρατοπέδȣ, Plut.
Abnodo, δεσμȣ͂ς ἐκλύω.
Abnormis, e, ὁ ϗ ἡ ἄμετρος, Plut.
Abnuo, ἀπονεύω, bonum, τȣ͂ καλȣ͂, Basil. hoc, τȣ͂το, Xenoph. ἀπείπω, ἀρνέομαι.
Abolendus, ἐξαιρετέος, έα, έον, Polyb.
Aboleo, ἀφανίζω, testamentum, διαθήκην, Dem. memoriam alicujus, τὴν μνήμην τινὸς, id. legem, λύω, καταλύω, ἀποχειροτονέω, ἀποδοκιμάζω νόμον, id. disciplinas, ἀναιρέω τὰς παιδείας, Isocr. ἐξαλείφω, Xen. ἀκυρόω, ἀμαυρόω.
Abolitio, ὁ ἀφανισμὸς, ȣ͂, ἡ ἀφάνισις, εως, justitiæ, τῆς δίκης, Aristoph.
Abolitus, ἠφανισμένος, ένη, ένον, ab ἀφανίζω, Dem.
Abolla, ἡ χλαμὺς, ύδος, Plut.
Abolus, ὁ ἄβολος, Aristot.
Abomasum, τὸ ἤνυστρον, ȣ, Aristot.
Abominabilis, e, βδελυκτὸς, ὴ, ὸν, N. T.
Abominamentum, τὸ, βδέλυγμα, ατος, N. T. τὸ μίασμα.
Abominandus, βδελυρὸς, ρὰ, ρὸν, Dem. βδελυκτὸς, ὴ, ὸν, N. T. ὁ μύσος, Hes. μυσαρὸς, ρὰ, ρὸν, Phil. ὁ ϗ ἡ ἀποτρόπαιος, Soph.
Abominatio, ὁ βδελυγμὸς, LXX. τὸ βδέλυγμα.
Abominor, βδελύττομαι, aliquem ob aliquid, τινὰ διά τι, Aristoph. μυσάττομαι, Luc. ἀφοσιόομαι, Plut. ἀποτροπιάζομαι, Synes.
Aborior, ἐξαμβλόω, ῶ, Plat.
Abortio, abortum pario, ἐξαμβλίσκω, Æl. ἐξαμβλώσκω, Diosc. ἐξαμβλόω, Plat.
Abortio, ἡ ἔκτρωσις, Aristot. ἡ ἄμβλωσις.
Abortivus, ἐκτρωματιαῖος, αία, αῖον.
Abortivus partus, τὸ ἀμβλωθρίδιον.
Aborto, idem quod *Abortio*, sive *abortum pario*.
Abortus, τὸ ἔκτρωμα, ατος, Hippocr. τὸ ἄμβλωμα, ατος, Bud.
Abrado, ἀποξύω, aliquid ab aliquo, τὶ ὑπό τινι, Alciphr. ἀποκναίω, aliquid, τὶ, Aristoph.
Abrasus, ἀπεξυσμένος, ένη, ένον, ab ἀποξύω, Alciphr.
Abreptus, ἀναρπαγεὶς, εῖσα, ὲν, ab ἀναρπάζω, Dem.
Abripio, ἀφαρπάζω, aliquid, τὶ, Herodian. ἀναρπάζω, Dem. aliquem e templo, ἀποσπάω τινὰ τȣ͂ ἱερȣ͂, Herodian.
Abrodo, ἀποτρώγω, aliquid, τὶ, Laert.
Abrogatio, ἡ ἀποκύρωσις, εως, ἡ, ἀποδοκιμασία, legum, ἡ ἀναίρεσις τῶν νόμων, Dem. ἡ ἀκύρωσις, ἡ ἀποχειροτονία, id.
Abrogo, ἀποχειροτονέω, ῶ, alicui magistratum, τινὰ τῶν ἐν ἀρχαῖς, Dem. aliquid, ἀποδοκιμάζω τι, id. leges, ἀναιρέω τȣ̀ς νόμȣς, Æschin. legem, λύω τὸν νόμον, Dem. decretum, καταλύω τὸ ψήφισμα, id. ἀκυρόω, ἀποκυρόω, ἄκυρον ποιέω, ἀποπαλαιόω, διαγράφω, μεταγράφω.
Abrotonum, τὸ ἀβρότονον, ȣ, Diosc. ex abrotono confectum, ἀβροτόνινος, ίνη, ινον, id.
Abrumpo, ἀποῤῥήγνυμι, aliquid, τὶ, Æschin.
Abrupte, ἀποτόμως, Isocr.
Abruptus, ἀπεῤῥηγμένος, ένη, ένον, ab ἀποῤῥήγνυμι, Æschin. locus, ὁ ἀποῤῥὼξ τόπος, Plut. ὁ ϗ ἡ ἀπόκρημνος, Xen. ἀπότομος, ἀποτμὴξ, Apoll.
Abs, ἀπό. Vide *A*, *Ab*.
Abscedo, ἀφίσταμαι, in regionem aliquam, εἰς χώραν τινὰ, Thuc. ἄπειμι ἀπό τινος, ἀποστρέφω, Plut. ἐξαναχωρέω.
Abscedens, ἀφιστάμενος, ένη, ενον, Dioscor.
Abscessio, ἡ ἀπόστασις, Dem. ἡ ἀποστασία, Plut.
Abscessus, τὸ ἀπόστημα, ατος, Galen.
Abscido, ἐκκόπτω, aliquid, τὶ, Galen.
Abscindo, ἀποτέμνω, aliquid, τὶ, Plut. nares et aures alicui, ῥῖνα ϗ ὦτά τινι, Homer. ἀποκόπτω τί τινι, Xen. ἀνασχίζω, Hes.
Abscisse, ἀποτόμως, Isocr.
Abscissio, ἡ ἀποκοπὴ, ῆς, Plut.
Abscissus, ἀποκεκομμένος, ένη, ένον· ὁ ϗ ἡ ἀπότομος, ȣ, abscissæ petræ, ἀπότομοι πέτραι, Lucian.
Abscondite, κρύφα, Plut. κρυφῆ, N. T.
Absconditus, ὁ ϗ ἡ ἀπόκρυφος, ȣ, LXX. κρυπτὸς, ὴ, ὸν, Herodian. κρυφαῖος, αία, αῖον, id. ἀποκεκρυμμένος, LXX.
Abscondo, ἀποκρύπτομαι, aliquid, τὶ, Isæus. ἐπικρύπτω, aliquid in aliquo, τὶ ἔν τινι, Herodian. aliquid sub aliquo, καλύπτω τὶ ὑπό τινος, Æl. κρύπτω, ἐγκρυφιάζω, Arist. συγκρύπτω, συγκαλύπτω.
Absconsio, ἡ κρύψις, εως, Aristot. ἡ ἀπόκρυψις.
Absconsus, κρύφιος, ία, ιον, Herodian. σκιανὸς, ὴ, ὸν, LXX.
Absens, ἀπὼν, ȣ͂σα, ὸν, gen. όντος, ȣ́σης, όντος, Plut. Vide *Absum*. ὁ ϗ ἡ ἄδημος, Hes. ἀποδημέω, Xen.
Absentia, ἡ ἀπȣσία, ας, Dem.
Absentio, διαφωνέω, in aliqua re, πρός τι, Demet. Phal.
Absento, ἀποπέμπω, aliquem, τινὰ, Æsch.
Absilio, ἀποπηδάω, e curru, τȣ͂ ἅρματος, Plut.
Absimilis, ὁ ϗ ἡ ἀνόμοιος, ȣ, Plat. ἀποικὼς, υῖα, ὸς, gen. ότος, υίας, ότος, Polyb. ἀπεικὼς, υῖα, ὸς, gen. ότος, υίας, ότος, Plut. ὁ ϗ ἡ ἀφόμοιος.
Absinthites, ὁ ἀψινθίτης, ȣ, sc. οἶνος, Diosc.
Absinthium, τὸ ἀψίνθιον, Diosc. marinum, τὸ σέριφον, σερίφιον.
Absistens, ἀφιστάμενος, ένη, ενον, Dem.
Absisto, ἀφίσταμαι, ab aliqua re, τινὸς, Dem. ἀποστατέω.
Absit, μὴ γένοιτο, Dem. quod absit, ὃ μὴ συμβαίη, id.
Absolvo, ἀπολύω, aliquem a culpa, τινὰ τῆς αἰτίας, Lycophr. aliquem crimine, ἀφίημί τινα τȣ͂ ἐγκλήματος, Plut. aliquem mortis, ἀποψηφίζομαί τινος θάνατον, Antiphon. i. e. perficio, ἀποτελέω, aliquid, τὶ, Plat. ἀπεργάζομαί τι, Xen. τελέω, διαπράττω, κατασκευάζομαι.
Absolute, τελείως, Isocr. τελέως, ἐντελέως, ἁπλῶς.
Absolutio, ἡ ἀπόλυσις, εως, Dem. ἡ λύσις, εως, ab iniqua fama, τῆς βλασφημίας, id.
Absolutus, ὁ ϗ ἡ ἀπόλυτος, ȣ, Gregor. Naz. ὁ ϗ ἡ ἄριστος, i. e. perfectus, τέλειος, εία, ειον, Arist. ἐντελὴς, έος, Lucian.
Absone, ἀσυμφώνως, δυσφώνως.
Absonus, ὁ ϗ ἡ ἀσύμφωνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ ἀπῳδὸς, ȣ, ὁ ϗ ἡ ἀπηχὴς. Luc. ὁ ϗ ἡ ἄῤῥυθμος, ἐκμελὴς, Aristid. i. e. absurdus, ὁ ϗ ἡ ἄτοπος, Demosth.
Absorbeo, καταπίνω, aliquid, τὶ, Plut. omnia, λαφύσσω πάντα, id. ῥοφέω, ἀποῤῥοφέω, Synes.
Absorptio, ἡ κατάποσις, ὁ λαφυγμὸς, Aristoph.
Absque, ἄνευ, cum gen. absque oppidanis, ἄνευ πολιτικῶν, Dem. *Non ineleganter etiam postponitur, ut* absque his, τȣ́των ἄνευ χωρὶς, *itidem cum gen.* absque dictis, χωρὶς τῶν εἰρημένων, Arist. ἔξω, *etiam cum gen.* absque his, ἔξω τȣ́των, Thucyd.
Abstemius, ὁ ϗ ἡ ἄοινος, ȣ, Xenoph. ὁ ϗ ἡ ἀβρόμιος, ἄγευστος.
Abstergeo. Vide sequens *Abstergo*.
Abstergo, ἀπομάττω, Dem. sudorem, ἀπομάττομαι τὸν ἱδρῶτα, Bas. pedes, ἐκμάττω τȣ̀ς πόδας, Arist. sordes, ἀποσμάω τὸν ῥύπον, Lucian. maculam ignominiæ, ἀποτρίβομαι τὴν ἀδοξίαν, Dem. ἀποσμήχω, Luc. ἐπισμήχω, ἀποψάω, ἀποτρίβω, Theoc. ἀπομόργνυμι, ἀναμάττομαι.
Absterreo, ἐκπλήττω, aliquem, τινὰ, Aristoph. a peccatis, ἀποτρέπω τινὰ τῶν ἁμαρτημάτων, Isocr. a rebus agendis, τινὰ τȣ͂ τὰ κοινὰ πράττειν, Plut. ab aliquo, ἀπό τινος, Aristot. ἀποστεύω, Thuc. ἀπείργω.
Abstersio, ἡ σμῆξις, Diosc. ἡ ἀπόμαξις, ἡ [illegible]
Abstersorius, abstergendi vim habens, σμηκτικὸς, ὴ, ὸν, Diosc.
Abstinens, ὁ ἐγκρατὴς, έος, ab aliqua re, τινὸς, Isocr.
Abstinenter, ἐγκρατῶς, Aristot.
Abstinentia, ἡ ἐγκράτεια, ας, Xenoph. ἀπόσχεσις.
Abstineo, ἀπέχω, a petulantia, τῆς ὕβρεως, Æsch. a parvis, ἀπέχομαι τῶν μικρῶν, Isocr. manus a matre, τὰς χεῖρας τῆς μήτρος, Dem.
Absto, ἀφίσταμαι.
Abstractio, ἡ ἀφαίρεσις, εως, Aristot.
Abstractus, ἀποσπασθεὶς, εῖσα, ὲν.
Abstraho, ἀποσπάω, cives a mari, τȣ̀ς πολίτας τῆς θαλάσσης, Plut. ab invicem, διασπάω ἀπ' ἀλλήλων, Xenoph. animam a corpore, χωρίζω τὴν ψυχὴν ἀπὸ τȣ͂ σώματος, Plat. ἀπάγω, ἀφέλκω, Xen.
Abstrudo, ἀποκρύπτω, aliquid, τὶ, Isocr. ἀπωθέω.
Abstrusus, ὁ ϗ ἡ ἀπόκρυφος, ȣ, LXX. κρυπτὸς, ὴ, ὸν, Herodian.
Absum, ἄπειμι, ab aliquo, τινὸς, Plut. ἀπό τινος, Arist. absit, μὴ γένοιτο, Demosth. abest multum, ut me defendam, πολλȣ͂ δέω ἐγὼ ὑπὲρ ἐμȣ͂ ἀπολογεῖσθαι, Plat. parum abest, quin fleam, ὀλίγȣ δέω δακρύσαι· multum

multum abest, rem ita se habere, πολλȣ̃ δεῖ οὕτως ἔχειν, id. parum abfuit quin incidissem, μικρὸν ἀπέλιπεν τȣ̃ μὴ περιπεσεῖν, Isocr. quin expugnarentur, τȣ̃ ἐκπολιορκηθῆναι, Luc quin mortuus essem, παρὰ μικρὸν ἦλθον ἀποθανεῖν, Isocr.

Absumedo, τὸ ἀνάλωμα, τὸ δαπάνημα.

Absumo, κατεσθίω, res, facultates, τὰ ὄντα, Demosth. multa in aliquid, ἀναλίσκω πολλὰ εἴς τι, id. δαπανάω, καταφθείρω.

Absumptio, ἡ ἀνάλωσις, Lucian.

Absurde, ἀτόπως, Dem. item ἀλόγως.

Absurditas, ἡ ἀλογία, Dem. ἡ ἀτοπία, Isocr.

Absurdus, ὁ ἡ ἄτοπος, ȣ, Dem. ὁ ἡ ἄλογος, ȣ, Isocr. ὁ ἡ ὑπερφυὴς, ἐος, id. ἀπρεπὴς, ἄδοξος· absurdum, ἀλλόκοτον, ἀμαθής.

Abundans, περισσὸς, ἡ, ὸν, aliqua re, τι, Synes κατά τι, Arist. ἔν τινι, Plut. ὁ ἡ εὔπορος, ȣ, τινὸς, Aristot. ὁ ἡ δαψιλὴς, Gal. ὁ ἡ ἄφθονος, ὁ περισσεύων.

Abundanter, et Abunde, περισσῶς, Isocr. ὑπερβαλλόντως, id. ἐκ περισσȣ̃, N. T. ἐξαρκούντως. Isocr. διαρκῶς, Xen. ἀφθόνως, ἅδην, εὐπόρως, δαψιλῶς.

Abundantia, ἡ περισσεία, N. T. ἡ περισσότης, Isocr. ἡ ἀφθονία, annonæ, τῶν ὠνίων, id. opum, ἡ περιȣσία τῶν χρημάτων, Demosth. εὐπορία, ἡ εὐθηνία, Philo. ἡ δαψίλεια, Herod. ἡ ἀφθονία, Hesiod. ἡ ἀφθονία, Xen.

Abundanti ... [illegible]

Abundatio, ἡ ἐπίῤῥοια, Dion. Areop. ἡ πλήμμυρις. Vide *Inundatio*.

Abundo, εὐπορέω, aliqua re ad aliquid, τινὸς εἴς τι, Dem. περισσεύω, aliqua re, τινὸς, N. T. εὐθηνέομαι, Synes. γέμω, δαψιλεύομαι. Vide *Exundo*.

Abusio, ἡ κατάχρησις, ἡ ἀπόχρησις, N. T.

Abusive, καταχρηστικῶς, Gramm.

Abusivus, καταχρηστικὸς, ἡ, ὸν, Rhetor.

Abusus, ἡ ἀπόχρησις, εως, N. T. ἡ κατάχρησις.

Abutor, καταχράομαι, aliqua re, τινὶ, Plat. χράομαι κακῶς τινὶ, Demosth. ἀποχράομαι τινὶ, Aristot. παρακαταχράομαί τινι, id.

Abyssus, ἄβυσσος.

Ac, καὶ, ἤ.

Acacia, ἡ ἀκακία.

Academia, ἡ ἀκαδημία, Plut. ἡ ἀκαδήμεια, Aristoph.

Academicus, ἀκαδημικὸς, ἡ, ὸν, Luc.

Acantha, ἡ ἄκανθα, ης, Diosc.

Acanthinus, ἀκάνθινος, ίνη, ινον, Diosc.

Acanthis, ἡ ἀκανθὶς, ίδος, Aristot.

Acatium, τὸ ἀκάτιον.

Accanto, προσάδω, alicui, τινὶ, Aristoph.

Accedo, προσέρχομαι, tibi, σοὶ, Xenoph. ad rempublicam, τοῖς κοινοῖς, Dem. πρὸς τὰ κοινὰ, Isocr. ad aliquem, προσβαίνω τινὶ, Plut. παραγίνομαι τινὶ, Xen. ad aliquid, πρός τι, Æschin. accedere sententiæ, συγκατατίθεσθαι τινὶ· accedit ad hæc, ἐπιγίνεται τȣ́τοις· εἰσαφικνέομαι, πρόσειμι, μέτειμι, συνεγγίζω.

Acceleratio, ἡ ἔπειξις, ἡ τάχεια, ἡ σπȣδή.

Accelero, ἐπισπεύδω, expeditionem, τὴν στρατείαν, Isocr. sacra, τοῖς ἱεροῖς, Herodian. σπεύδω, κατασπεύδω, ἐγκονέω, ἐπιταχύνω, Plut.

Accendo, ἀνάπτω, lumen, φῶς, Plat. aliquid, ἀνακαίω τι, Herodian. domos, καίω τὰς οἰκίας, Xen. ἅπτω, Aristoph. ἀναύω. Vide *Incendo*.

Accenseo, προσγράφω, aliquem senatui, τινὰ τῇ βȣλῇ, Plut. civitati, τῇ πολιτείᾳ, id.

Accensus, ἡμμένος, ἀνημμένος, θαλυσμένος, Hes.

Accentus, ἡ προσῳδία, ας, Gramm.

Acceptio, ἡ λῆψις, εως, Thucyd. ἡ πρόσληψις.

Accepto, λαμβάνομαι, Aristot. ὑποδέχομαι, aliquid, τι, Isocr. προσδέχομαι.

Acceptus, ληφθεὶς, εῖσα, ὲν, προσληφθεὶς, i. e. gratus, ὁ ἡ εὐάρεστος, ȣ, N. T. χαρίεις, εσσα, εν, Aristot. ὁ ἡ εὐπρόσδεκτος· acceptum habeo, χαίρω τινὶ vel ἐπί τινι· acceptum fero, ἀνατίθημί σοι τȣ̃το, προσλογίζομαι, ἀπογράφω.

Accersitor, ὁ κλήτωρ, ορος, Lucian. ὁ κλητήρ.

Accersitus, μετακεκλημένος, ένη, ένον, a μετακαλέω, Plat.

Accersitus, us, ἡ πρόσκλησις, εως, Plat.

Accerso, προσκαλέω, aliquem, τινὰ, Thuc. μετακαλέω τινὰ, Plat. κατακαλέω τινὰ, Plut. προσάγω τινὰ, id. μεταπέμπω τινὰ, Dem. προσπέμπω.

Accerso aliquem crimine conjurationis, ἐπικαλέω τὴν συνωμοσίαν τινί.

Accessio, ἡ ἄφιξις, εως, Plat. i. e. additio, ἡ πρόσθεσις, Philo. ἡ προσθήκη, Plat. ἡ ἐπιδοχὴ, ἡ αὔξησις.

Accessus, ἡ πρόσοδος, Thuc. ἡ ἔφοδος.

Accessu facilis, ὁ ἡ εὐπρόσιτος, ȣ, προσιτὸς, ἡ, ὸν, Greg. ὁ ἡ εὐπρόσοδος, ȣ, Xen. difficilis, ὁ ἡ ἀπρόσιτος, ȣ, δυσπρόσοδος.

Accidens, τὸ συμβεβηκὸς, ότος, Dem. τὸ συμβὰν, άντος, id. per accidens, κατὰ συμβεβηκὸς, Aristot.

Accido, προσπίπτω, alicui, i. e. pedes alicujus, τινὶ, N. T. i. e. contingo alicui, συμβαίνω τινὶ, Isocr. ἀποβαίνει τινὶ, Dem. non ex sententia, ἐκβαίνω μὴ κατὰ γνώμην, id. accidit mihi idem, τ' αὐτὰ πάσχω, Isocr. accidit mihi quod gubernatori, πάσχω πάθος κυβερνήτȣ, Plat. quæ accidunt alicui, συμπίπτοντά τινι, Isocr. προσυγχάνω.

Accido, περικόπτω, Demosth.

Accieo, προσκαλέω, aliquem, τινὰ, Dem. προσπέμπω τινὰ, Isocr. μεταπέμπω.

Accinctus, διεζωσμένος, ένη, ένον, acinace, τὸν ἀκινάκην, vestem, τὴν ἐσθῆτα, Lucian.

Accingo, παραζώννυμι, acinacem, τὸν ἀκινάκην, Plat. palliolum, διαζώννυμι τὸ τριβώνιον, Luc. διασκευάζω.

Accino, προσᾴδω, alicui, τινὶ, Aristoph. παραψάλλω, παρῳδέω.

Accio, vide *Accieo*.

Accipio, λαμβάνω, munera, δῶρα, Xenoph. fœdus, σπονδὰς, id. uxorem, γυναῖκα, id. pecuniam ab aliquo, παραλαμβάνω τὰ χρήματα παρά τινος, Isocr. munera, δέχομαι δῶρα, Dem. epistolam ab aliquo, κομίζομαι τὴν ἐπιστολὴν παρά τινος, id. excusationem, ὑποδέχομαι τὴν ἀπολογίαν, Lycophr. προσλαμβάνω, ἀποδέχομαι, προσδέχομαι.

Accipiter, ὁ ἱέραξ, ακος, Aristot. accipiter parvus, ὁ ἱεραΐσκος, Aristoph. accipitrem voce refero, clamo velut accipiter, ἱερακίζω, Æl.

Accipitrarius, ὁ ἱερακοτρόφος.

Accitus, προσκεκλημένος, ένη, ένον, προσκληθεὶς, εῖσα, ὲν, Plut.

Accitus, ἡ πρόσκλησις, Plat. ἡ μετάπεμψις, id. ἡ μετάκλησις, Hes. ἡ πρόσπεμψις.

Acclamatio, τὸ ἐπιφώνημα, Plut. τὸ προσφώνημα, Dem. fausta, ἡ εὐφημία, Herodian. τὸ ἐπιβόημα, Thuc.

Acclamo, ἐπιφωνέω, Plut. alicui, προσφωνέω τινὶ, N. T. τινὰ, Homer. εὐφημέω, ἐπιάχω, Hom. ἐπαναβοάω, Aristoph.

Acclinis, ὁ ἡ ἐπικλινὴς, προσκλινής.

Acclino, ἐπικλίνω, ad aliquid, πρός τι, Aristid. προσκλίνω.

Acclivis, e, ὁ ἡ ἀνωφερὴς, via, ἡ ἀνάντης ὁδὸς, Plat. ἐπάντης, παράντης, προσάντης.

Acclivitas, ἡ ἀνωφέρεια, Alex. Aphrod.

Acclivus, idem quod *Acclivis*.

Accola, ὁ ἡ πάροικος, ȣ, Thucyd. ὁ ἡ πρόσχωρος, Dem. ὁ ἡ περίχωρος, id. πρόσοικος, Herodot.

Accolo, παροικέω, Asiam, τὴν Ἀσίαν, Isocr. flumen, προσοικέω τῷ ποταμῷ, Plat. τὸν ποταμὸν, Aristot.

Accommodate, ἐπιτηδείως, Thucyd. ἱκανῶς, λυσιτελῶς.

Accommodatio, ἡ ἐπιτηδειότης, ητος, Diosc. ἡ ἐφαρμογή.

Accommodatus, ἐπιτήδειος, εία, ειον, alicui, τινὶ, Aristot. ad aliquid, εἴς τι, Herodian. ἐπί τινι, Xenoph. οἰκεῖος, Aristot.

Accommode, ἐπιτηδείως, Thucyd.

Accommodo, προσαρμόζω, res legibus, τὰ πράγματα τοῖς νόμοις, Plut. aliquid alicui, ἁρμόζω τί τινι, Plat. me alicui, συμπεριφέρομαί τινι, Sirac. ἐφαρμόζω, Hesiod. προσοικειόω, Plut. συμβιβάζω, Greg.

Accommodus, ἐπιτήδειος, εία, ειον, Dem. ὁ ἡ εὔθετος, ȣ, N. T. ὁ ἡ λυσιτελὴς, ἁρμόδιος, ία, ιον.

Accredo, πιστεύω, ἐπιπείθομαι.

Accrementum, ἡ ἐπαύξησις, ἡ ἐπαύξη, ης, Plat. ἡ ἐπίδοσις, εως, Xenoph.

Accresco, προσφύομαι, Theoph. i. e. incrementum capio, προσδίδωμι, virtute, εἰς ἀρετὴν, Plat. felicitate, πρὸς εὐδαιμονίαν, Isocr. συναυξάνομαι, re aliqua, i. e. per rem aliquam, τινὶ, Dem. ἐπαυξάνομαι, ἐπιγίνομαι, ἐπιδίδωμι, Isocr.

Accretio, ἡ πρόσφυσις, εως, Theophr. ἡ παραύξησις, εως, Diosc.

Accubatio, ἡ κατάκλισις, εως, Plut.

Accubitorium, τὸ ἀνακλιντήριον.

Accubitus, ἡ ἀνάκλισις, Aristot. primus, ἡ πρωτοκλισία, N. T.

Accubo, παράκειμαι, alicui, τινὶ, Demosth. Vide *Accumbo*.

Accumbo, ἀνάκειμαι, inter edendum in thoracem, ἐν τῷ ἐσθίειν ἐπὶ τὸν θώρακα, Alex. Aphr. in lectis, κατάκειμαι ἐπὶ κλινῶν, Plat. alicui, παράκειμαί τινι, Diosc. cœnæ, κατακλίνομαι ἐπὶ τῷ δείπνῳ, Athen. in terra, ἀναπίπτω ἐπὶ τὴν γῆν, N. T.

Accumulate, σωρηδὸν, Herodian. πυκνῶς.

Accumulatio, τὸ συνάθροισμα, ἡ νῆσις, Hes.

Accumulatus, νητὸς, Hom. νενημένος.

Accumulo, κατασωρεύω, mortuos mortuis, ἐπισωρεύω νεκροὺς νεκροῖς, Eurip. ἀθροίζω, συνάγω, νηέω seu νήω.

Accurate, ἀκριβῶς, Dem. ἐπιμελῶς, id. λιπαρῶς, περιέργως.

Accuratio, ἐπιμέλεια, Dem.

Accuratus, ὁ ἡ ἀκριβὴς, sermo, oratio, λόγος, Aristot. opus, ἀκριβὲς ἔργον, Dem. i. e. diligens, ὁ ἡ ἐπιμελὴς, Xenoph.

Accuro, ἐπιμελȣ̃μαι, ἐξακριβόω.

Accurro, προστρέχω, Chrysost. ἐπιτρέχω, ad, ἐπιθέω πρὸς, Herodian. ἀφικνέομαι δρομαῖος, Lucian.

Accursus, ἡ ἐπιδρομὴ, τὸ προσδρόμημα.

Accusabilis, ὁ ἡ ἐπαίτιος, ȣ, alicujus rei, τινὸς, Thucyd. ἔλεγκτος, ἐπιμεμπτὸς.

Accusatio, ἡ κατηγορία, Thuc. ἡ ἔγκλησις, Artemid. τὸ ἔγκλημα, Demosth. ἡ γραφὴ, id. τὸ κατηγόρημα, Plat.

Accusator, ὁ κατήγορος, Æschin. ὁ κατηγορικὸς, Plutarch. τὴν αἰτίαν ἐπενέγκων.

Accusatorie, κατηγορικῶς, Isocr. ἐγκληματικῶς, Aristot.

Accusatorius, κατηγορικὸς, ἡ, ὸν, Plut. ἐγκληματικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.

Accuso, κατηγορέω, aliquem, τινὸς, Isocr. κατά τινος, Dem. τινὰ, Thuc. πρός τινα, Plut. δίκην τινὰ διώκω, Isocr. ἐπιφέρω γραφὴν πρός τινα, Dem. ἐπάγω αἰτίαν τινὶ, id. aliquem alicujus rei, κατηγορέω τί τινος, vel τινὸς τινος, Isocr. τινὸς περί τινος, Thuc. ἐπαιτιάομαι τινά τινος, Dem. ἄγω αἰτίαν τινὸς ἐπί τινα, id. ἐπάγω αἰτίαν τινός τινι, id. αἰτιάομαί σε τȣ́τȣ, id. διαγράφω τινὶ αἰτίαν, δι' αἰτίας ἔχω, μέμφομαι, ἐνδείκνυμαί τινα.

Aceo, ὀξίζω, Diosc. ὀξύνω.

Acer, ἡ σφένδαμνος, ȣ, Theophrast.

Acer, acris, e, ὀξὺς, εῖα, ὺ, acres morbi, ὀξεῖαι νόσοι, acer homo, ὀξὺς ἄνθρωπος, Arist. acris sensu, ὀξὺς πρὸς αἴσθησιν, Plutarch. δριμὺς, εῖα, ὺ.

Acerbe, τραχέως, Isocr. πικρῶς, Dem. στρυφνῶς, χαλεπῶς.

Acerbitas, ἡ πικρία, Dem. ἡ πικρότης, id. ὀξύτης, στρυφνότης.

Acerbo, παροξύνω, Xen. πικραίνω, N. T. τραχύνω.

Acerbus, στρυφνὸς, ἡ, ὸν, fructus, καρπὸς, Galen. homo, ἄνθρωπος, Xenoph. πικρὸς, ρὰ, ρὸν, de rebus et hominibus, Dem. acerbum, τὸ ὀμφάκιον.

Acernus, σφενδάμνινος, ίνη, ινον, Aristoph.

Accero, i. e. paleis perfundo, ἀχυρόω. Accerosus, i. e. paleis plenus, ὁ ἡ ἀχυρώδης.

Acerra, τὸ θυμιατήριον, Philo.

Acervatim, σωρηδὸν, Herodian. ἀθρόως.

Acervatio, ἡ σώρευσις, εως.

Acerro, σωρεύω, Herodian. σωρὸν συνάγω, Euphr. apud Stob.
Acervus, ὁ σωρὸς, ῦ, divitiarum, χρημάτων, Aristoph. ὁ ὄγκος, Aristot. ὁ θημὼν, Hom. ὁ vel ἡ θὶν et θὶς, id.
Acesco, ὀξύνω, Gal. ὀξύνομαι, id. ἐποξύνομαι, Theophr. παροξίζω, Diosc.
Acetabulum, τὸ ὀξύβαφον, Athen. τὸ ἐμβάφιον, Hipp. ἡ ὀξὶς, Aristoph.
Acetosus, ὁ ϗ ἡ ὀξώδης, εος, Galen.
Acetum, τὸ ὄξος, εος, Plut. τὸ ὀξείδιον, ȣ, Suid. Galen.
Achillea, *herbæ nomen*, τὸ ἀχίλλειον, τὸ χιλιόφυλλον.
Acicula, τὸ ῥαφίον, Gal. ἡ περόνη, Gl. V.
Aciarium, ἡ ῥαφιδοθήκη.
Aciditas: vid. *Acerbitas*.
Acidulus, ὀξηρὸς, ρὰ, ρὸν, ὁ ϗ ἡ ὀξώδης, εος, ὁ ϗ ἡ ὕποξυς.
Acidus, ὀξὺς, εῖα, ὺ, Xen.
Acies, ἡ ἀκωκὴ, ῆς, Lucian. ἡ ἀκὴ, ἀκὶς, αἰχμὴ, ὀξύτης, Plut. ἡ ἀκμὴ, unguium, ὀνύχων, Plut. oculorum, ὀμμάτων, Ælian. gladii, τὸ στόμα, ατος, μαχαίρας, Thuc. i. e. exercitus instructus, ἡ τάξις, εως, Dem. τὸ τάγμα, ἡ στίξ, Hom. ἡ παράταξις, εως, Isocr. *Hinc* aciem instruo, παρατάττω, Isocr. παράταξιν ποιέω, Xenoph. in acie colloco, τάττω, Dem. sto in acie contra aliquem, παρατάττομαι πρός τινα, id. una sto in acie, συμπαρατάττομαι, Isocr. deserere aciem, λείπειν τὴν τάξιν, Dem. occumbere in acie, τελευτᾶν ἐν τάξει, id.
Acinaces, ὁ ἀκινάκης, ȣ, Lucian. acinace cingi, διαζώννυσθαι τὸν ἀκινάκην, id.
Acinaceus, ῥαγικὸς, ἡ, ὸν, Theophr.
Acinosus, ὁ ϗ ἡ ῥαγώδης, εος, Diosc.
Acinus, ἡ ῥὰξ, ῥαγὸς, uvarum, βοτρύων, Plat. uvæ passæ, σταφυλῆς, Diosc.
Acipenser, ὁ ἔλλοψ, ὀνίσκος, ὀξύῤῥυγχος.
Aconitum, τὸ ἀκόνιτον, ȣ, Diosc.
Acor, ἡ ὀξύτης, Alex. Aph. ἡ στρυφνότης.
Acquiesco, ἐπαναπαύομαι, ἐφησυχάζω, ἀρέσκομαι, ἀρκῦμαι, præsentibus, στέργω τὰ παρόντα, Isocr. τοῖς παρῦσι, id. donis, ἐπὶ ταῖς δωρεαῖς, id. præsentibus bonis, ἀγαπάω τοῖς ὑπάρχυσιν ἀγαθοῖς, Lys. aliqua re, ἔν τινι, Isocr. τὶ, Dem. ἀγαπητῶς ἔχω τι, Herodian. εὐδοκέω ἔν τινι, Polyb. συμφέρομαι τοῖς παρῦσι, εὐαρεςῦμαι τύτοις, ἐμμένω τοῖς καθ' ἑςηκόσι, ἐπὶ τύτῳ χαίρω, συγχωρέω, *cum dat.* Plat.
Acquiro, περιποιέομαι, mihi aliquid, ἐμοί τι, Arist. multum agri, προσκτάομαι πολλὴν χώραν, Isocr. pecunias, πορίζω χρήματα, Dem. reliqua, προσπορίζω τὰ λοιπὰ, id.
Acquisibilis, κτητὸς, ἡ, ὸν, Isocr.
Acquisitio, ἡ κτῆσις, εως, bonorum, ἀγαθῶν, Dem. divitiarum, ἡ κομιδὴ χρημάτων, id.
Acquisitus, κτητὸς, ἡ, ὸν, Plat.
Acrimonia, ἡ δριμύτης, ητος, *proprie*, Alex. Aph. *metaph.* Plat. in rebus gerendis, ὀξύτης, ητος, id. in oratione, δεινότης ἐν λόγοις, Isocr. Vid. *Acerbitas*.
Acris iræ, ὁ ϗ ἡ ὀξύθυμος.
Acriter, σφοδρῶς, δριμέως, Aristoph. σφόδρα, id. εὐτόνως, N. T. ὀξέως, πικρῶς.
Acritudo. Vide *Acrimonia*.
Acroama, τὸ ἀκρόαμα, ατος, Xenoph.
Acroamaticus, ἀκροαματικὸς, ἡ, ὸν, Plut.
Acroasis, ἡ ἀκρόασις, εως, Lucian.
Acroaterium, τὸ ἀκροατήριον, Plutarch.
Acronychus, ὁ ϗ ἡ ἀκρόνυχος, Nic.
Acrostichis, ἡ ἀκροςιχὶς, ίδος, Euseb. τὸ ἀκρόςιχον, Schol. Thuc.
Acta, τὰ πεπραγμένα, ων· τὰ πραχθέντα, ων· Apostolorum, αἱ πράξεις τῶν Ἀποςόλων, N. T.
Actio, ἡ πρᾶξις, Aristot. ἡ ἐνέργεια, id. judicialis, τὸ ἔγκλημα, Dem. ἡ κατηγορία, ας, id. injuriarum, ἀδικίας δίωξις, Antiph. actionem alicui intendo ob aliquid, γράφομαί τινά τινος, Plut.
Active, ἐνεργητικῶς, πρακτικῶς.
Activus, ἐνεργητικὸς, πρακτικὸς, δραςικός.
Actor, ὁ πράττων, οντος, ὁ δραςὴρ, δραςὴς, Hes. ὁ ποιητὴς, i. e. accusator, ὁ κατήγορος, ȣ, Dem. ὁ διώκων, οντος, id. fabularum, ὁ ὑποκριτὴς, ȣ, Plut.
Actuarium, i. e. oneraria navis, ἡ ὁλκὰς, άδος.
Actuarius, i. e. actorum scriba, ὁ γραφεύς.
Actuarius, i. e. facilis, ὁ ϗ ἡ εὐάγωγος.
Actuosus, ὁ ϗ ἡ ἐνεργὸς, ȣ, Lucian. πρακτικὸς, ἡ, ὸν, Polyb. ὁ ϗ ἡ φιλόεργος, ἐργώδης.
Actus, ἡ πρᾶξις, εως, Dem. in ipso actu, ἐπ' αὐτοφώρῳ.
Actus, πραχθεὶς, εῖσα, ὲν, πεπραγμένος, ένη, ένον, actum ago, ἐπ' ἐξειργασμένοις ἀντλαμβάνω, Aristid. actum est de me, perii, ἀπωλόμην, Eur. ἀπόλωλα, Aristoph.
Actutum, αὐτίκα, Thuc. παραχρῆμα.
Acuatio, ἡ ςόμωσις, εως.
Aculeatus, κεντρωτὸς, ἡ, ὸν· ὁ ϗ ἡ ἔγκεντρος· culex, κνὶψ, Aristot. ut spina, ὁ ϗ ἡ ἀκανθώδης, εος, Theophr.
Aculeus, τὸ κέντρον, Plut. τὸ κέντημα, Polyb. ἐγκεντρὶς, Aristoph. ἡ ἄκανθα.
Acumen, ἡ ἀκωκὴ, ῆς, Lucian. ἡ ἀκὶς, ίδος, Diosc. ἡ ὀξύτης, Plut. τὸ ὀξὺ, έος, ingenii, ἡ ἀγχίνοια.
Acuminatus, ὁ ϗ ἡ ἀπόξυς, εος, Diosc.
Acumino, ὀξύνω.
Acuo, ὀξύνω, ultimam syllabam, τὴν τελευταίαν, Athen. i. e. acutum reddo, ἀκονάω, aliquid, τὶ, Lucian. i. e. incito aliquem ad aliquid, ἀκονάω τινὰ εἴς τι, Herod. θήγω, θηγάνω τινὰ εἴς τι, Xen.
Acus, ἡ ῥαφὶς, ίδος, N. T. βελόνη, τὸ ἐπήτριον, ἀκέςρα.
Acu pictus, κεςὸς, Hom. πολύκεςος.
Acute, ὀξέως, canere, ὀξὺ λιγέως ᾄδειν, Arist. audire, ὀξὺ ἀκȣ̃ειν, Plat. videre, ὀξὺ βλέπειν, id. acute videns, ὁ ϗ ἡ ὀξυδερκὴς, ὀξυωπὴς, acute clamans, ὁ ὀξυβόας.
Acutulus, ὁ ϗ ἡ ὑπόξυς, εος.
Acutus, ὀξὺς, εῖα, ὺ, hasta, ὀξὺ δόρυ, Hom. vox, ὀξεῖα φωνὴ, Plut. vir, ἀνὴρ δεινὸς, Dem.
Ad, παρὰ, *cum acc.* venio ad aliquem, ἀφικνῦμαι παρά τινα, Xenoph. ἐπὶ, *cum dat.* esse ad mare, εἶναι ἐπὶ θαλάσσῃ, Thuc. *cum acc. in significatione motus ad locum, ut* accedere ad januam, βαδίζειν ἐπὶ τὴν θύραν, Aristoph. πρὸς, *cum dat.* stabat ad januam, ἑςήκει πρὸς τῇ θύρᾳ, N. T. *cum acc.* quid ad nos? τί πρὸς ἡμᾶς; ibid. εἰς, *cum acc.* eo ad convivium, ἔρχομαι εἰς εὐωχίαν, Thuc. purpura ad vestem, πορφύρα εἰς χλαῖναν, ad viros ducentos, εἰς vel ἐς ἄνδρας διακοσίȣς, Thuc.
Adactio, ἡ ἐπαγωγὴ, ῆς.
Adactus, ἐπαχθεὶς, εῖσα, ὲν, i. e. coactus, βιασθεὶς, εῖσα, ὲν, Isocr. ἀναγκασθεὶς, Dem.
Adædifico, προσοικοδομέω.
Adæquatio, ἡ ἀνίσωσις, εως, ἡ παρίσωσις, εως.
Adæque, ἴσως, Dem. item ἐπίσης.
Adæquo, ἀνισόω, multitudine, πλήθει, Herod. ἀνισάζω, Aristot. ἐξισόω τινὶ, Plut. i. e. complano, ἐπισάζω, Aristot. ὁμαλίζω, ἀπαρτίζω, Bud.
Adæstuo, προσκυμαίνω, Philo. item ἐκκυμαίνω.
Adagium, ἡ παροιμία, Aristot. item λόγος.
Adamantinus, ἀδαμάντινος, ίνη, ινον, Æsch.
Adamas, ὁ ἀδάμας, αντος, Aristot.
Adamo, ὑπερφιλέω, Xenoph.
Adaperio, προσοίγω, LXX. διανοίγω, id. παρανοίγω.
Adapertilis, e, ὁ ϗ ἡ ἄνοικτος, ȣ.
Adapertio, ἡ ἄνοιξις, εως, Bas.
Adapertus, ὁ ϗ ἡ ἄνοικτος, ἀνεωγμένος, ένη, ένον, ab ἀνοίγω, Lucian.
Adapto, ἁρμόζομαι, fut. όσομαι, leges civibus, τȣ̀ς νόμȣς τοῖς πολίταις, Plut. alicui aliquid, ἀναρμόζω τί τινι, Dionys. Hal. προσαρμόζω τί τινι, Plat. ἐπαρτύω, Hom.
Adaquatorium, τὸ ποτιςήριον, ȣ, LXX.
Adaquo, ποτίζω, Aristot. ὑδραίνω.
Adauctus, us, ἡ ἐπαύξησις, εως, ἡ πρόσαυξις, εως, ἡ ἐπαυξὴ, ῆς, Plat.
Adaugeo, ἐπαύξω, patriam, τὴν πατρίδα, Dem.
Adaugesco, ἐπαυξάνομαι, Theophr.
Adbibo, ἐπιπίνω, aliquid, τὶ, Aristoph. vinum, οἶνȣ, Plat.
Adblandior, ὑποσαίνω, ὑποκαλλω.
Adcorporo, σωματοποιέω.
Addecimo, ἀποδεκατόω.
Addenso, πυκνόω.
Addico, i. e. pronuntio, ἐπαγγέλλω, ἀποκηρύττω.
Addico, i. e. condemno, καταδικάζω.
Addico, καταλλάσσομαι, pro pecunia, ἐπ' ἀργυρίῳ, Herodian. ἀπεμπολέω.
Addictio, i. e. condemnatio ad pœnam, ἡ καταδίκη, ης, Plut.
Addictus, ὁ ϗ ἡ πρόσθετος, ȣ, vel προσθετὸς, ἡ, ὸν, alicui, τινὶ, Plut. i. e. condemnatus ad, ὁ ϗ ἡ καταδίκος, Dem. sum precibus, προσκείμαι δεόμενος, Plut. alicui rei, τινὶ, Synes.
Addisco, προσμανθάνω, aliquid, προσλαμβάνω τὶ ταῖς ἐπιςήμαις, Isocr. λαμβάνω ἐπιςήμην τινὸς, id.
Additamentum, ἡ προσθήκη, Plat. τὸ πρόσθημα, Symmach. τὸ ἐπίβλημα, N. T. additamenti loco esse, ἐν προσθήκης μέρει εἶναι, Dem. ἡ παρενθήκη.
Additio, ἡ πρόσθεσις.
Additus, πρόσθετος.
Addo, προστίθημι, vel ἐπιτίθημι, alicui aliquid, τινί τι, Isocr. συνάπτω πρός τι, Plut. alicui, ἐπιβάλλω τινὶ, Aristot.
Addoceo, προσδιδάσκω.
Addubitatio, ἡ διαπόρησις.
Addubito, διαπορέω, Plat. de re aliqua, ἀμφισβητέω περί τινος, Isocr.
Adduco, προσάγω, ad aram, τῷ βωμῷ, Lucian. alicui aliquem, ἄγω τινί τινα, πρός τινα, Plut. aliquem ad felicitatem, τινὰ ἐπὶ τὴν εὐδαιμονίαν, Xen. aliquem in suspicionem, τινὰ εἰς ὑποψίαν, Plat. in medium, παράγω εἰς τὸ μέσον, id. ἐπάγω, Bud. συνάγω, ὑπάγω τι εἴς τι, adducor, ut credam, ὑπάγομαι πιςεύειν, Isocr. προσάγομαι, προσίεμαι, *cum infin.* ἀναπείθω.
Adductus, προσαχθεὶς, εῖσα, ὲν, donis, πεισθεὶς, εῖσα, ὲν, ὑπὸ δωρεαῖς, Plat.
Adduplico, διπλασιάζω, aliquid, τὶ, Plut. ἐπιδιπλασιάζω.
Adedo, ἀποτρώγω, aliquid, τὶ, Laert. κατέδω.
Ademptio, ἡ ἀφαίρεσις, εως, Plut.
Ademtus, ἀφαιρεθεὶς.
Adeo, *adv.* τοσȣ̃τον, victus est, ἡττήθη, Isocr. adeo abstinuere, ut ne quidem voluerint, τοσȣ̃τον ἀπέσχον, ὥςε ȣ̓δ' ἠθέλησαν, id. adeo destitutus sum, ut nesciam, ὕτως ἐνδεὴς ἐγενόμην, ὥςε ȣ̓κ οἶδα, id. adeo oportet, ut capiat, ὕτως χρὴ, ὥςε ἐπιδέχεσθαι, Æschin. quis adeo remotus fuit? τίς ὕτω τοσȣ̃τον πόῤῥω ἦν; Dem. adeo probabiliter, ὕτω πιθανῶς, Plat. adeo dementes facti sunt, εἰς τȣ̃το ἀνοίας ἦλθον, Isocr. εἰς τοσȣ̃τον ἀνοίας ἐληλύθασιν, id. εἰς τοσαύτην μανίαν ἦλθον, id.
Adeo, προσέρχομαι, ad aliquem, τινὶ, Xenoph. φοιτάω πρός τινα, Thuc. hæreditatem, πορεύομαι εἰς τὰ κτήματα, Dem. κληρονομέω κληρονομίας, Aristot.
Adeps, τὸ ςέαρ, ατος, Diosc. ἡ πιμελὴ, ῆς, Aristot. τὸ ἄλειφαρ, ὁ δημός.
Adeptio, ἡ ἐπιτυχία, LXX. ἡ ἀπόλαυσις, ἡ ἐπίτευξις.
Adeptus, ἐπιτυχὼν, ȣ̃σα, ὸν, aliquid, τινὸς, Dem. ὁ ϗ ἡ ἐπιτυχὴς, έος, τινὸς, Isocr.
Adequito, προσιππάζω, προσιππεύω.
Adesdum, ἴθι δὴ, Plat. ἴθι νῦν, Xenoph.
Adesurio, βȣλιμιάω, βȣλιμώττω.
Adfringo, προσάγνυμι.
Adgeniculor, προσκυνέω, alicui, τινὰ, Herod. τινὶ, N. T.
Adhabito, παροικέω, aliquid, τὶ, Isocr.
Adhæc, πρὸς τύτοις, et adhæc alia multa, καὶ πολλὰ πρὸς τύτοις ἄλλα, Dem. χωρὶς δὲ τύτων, Lycophr.
Adhæreo, προσκολλάομαι, alicui, τινὶ, N. T. πρόσκειμαί τινι, Dioscor. προσέχομαι, Arist. προσίσχομαι, προσπλάττομαι, συνάπτομαι, *omnia cum dat.*
Adhæresco, idem quod anteced.
Adhæse, συγκόλλως, Athen.

Adhæsio, ἡ προσκόλλησις.
Adhalo, προσπνέω, Aristoph.
Adhamo, ἀγκιστρόω, ῶ, Plut.
Adhibeo, προσφέρω, προσέχω, animum rebus, τὸν νοῦν τοῖς πράγμασι, Dem. curam alicui rei, ἔχω, vel ποιέω, ἐπιμέλειάν τινος, Thuc. aliquem in consilium de re aliqua, ποιοῦμαί τινα σύμβουλον περί τινος, Dem. aurem verbis, παραβάλλω τὸ οὖς τοῖς λόγοις, LXX. fimum vitibus, κόπρον ταῖς ἀμπέλοις, Theophr.
Adhinnio, προσχρεμετίζω, equo, χρεμετίζω πρὸς ἵππον, Æl.
Adhortamen, idem quod *Adhortatio*.
Adhortatio, ἡ παραίνεσις, Isocr. ἡ παράκλησις, id. ὁ παρακελευσμὸς, οῦ, Thuc. ὁ διακελευσμὸς, Theoc. ἡ προτροπὴ, παρακέλευσις, τὸ παρακέλευσμα, Plat.
Adhortator, ὁ παραινέτης, ὁ παρακλήτωρ, Hes. ὁ ἐργεπείκτης, Eust.
Adhortatorius, παρακελευστικός.
Adhortor, παραινέω, ῶ, aliquem ad aliquid, τινί τι, Isocr. παρακελεύομαι τινί τι, Thuc. aliquem ad virtutem, προτρέπω τινὰ ἐπ' ἀρετὴν, Xenoph. ad aliquid, εἴς τι, Dem. πρός τι, Isocr. παρακαλέω, Xen. ἐγκελεύομαι, Plut. διακελεύομαι, Isocr. ἐπικελεύομαι, Plut. ὀτρύνω.
Adhuc, ἔτι, vivens, ζῶν, Isocr. hodie, ἔτι καὶ νῦν, id. εἰς ἔτι καὶ νῦν, vel εἰσέτι καὶ νῦν, Lucian. μέχρι τοῦ νῦν, Xen.
Adjaceo, πρόσκειμαι, alicui, τινὶ, Diosc. παράκειμαί τινι, N. T.
Adiantum, τὸ ἀδίαντον, ου, Theophr.
Adiaphoron, i. e. res indifferens, τὸ ἀδιάφορον, ου, sc. πρᾶγμα, Chrys.
Adjectio, ἡ προσβολὴ, ῆς, oculorum, τῶν ὀμμάτων, Plato. ἡ ἐπίθεσις, τὸ ἐπίβλημα.
Adjectivus, ὁ καὶ ἡ ἐπίθετος. Hinc adjectivum, sc. nomen, τὸ ἐπίθετον, sc. ὄνομα, Gramm.
Adjectus, us, idem quod *Adjectio*.
Adjectus, ἐπιβεβλημένος, ένη, ένον, ab ἐπιβάλλω, Aristot. ὁ καὶ ἡ πρόσβλητος, LXX.
Adigo, προσάγω, ad aliquid, τινὶ, Lucian. εἰσάγω, Eust. ἐσάγω, Plut. i. e. cogo, βιάζομαι, aliquem ad aliquid faciendum, τινά τι ποιεῖν, id. ἀναγκάζω, παρίσταμαί τινα εἴς τι.
Adjicio, προστίθημι, ἐπιβάλλω, aliquid, τὶ, Arist. oculos, προσβάλλω τὴν ὄψιν, Plut. alicui aliquid, παραζεύγνυμί τί τινι, id. animum ad aliquid, ἐπέχω τὴν γνώμην sive τὸν νοῦν τινὶ, Lucian.
Adimo, ἀφαιρέω, alicui aliquid, τινός τι vel τινά τι, Xen. alicui spem, τινὰ τὴν ἐλπίδα, Arist. adimitur mihi hoc, ἀφαιρέομαι τοῦτο, Aristoph. ἐξαιρέω, Plat. παραιρέομαι, Dem.
Adimpleo, ἐπιπληρόω, Thuc. προσπληρόω, Xenoph.
Adimpletus, ἐπιπληρωθεὶς, εῖσα, ὲν, ab ἐπιπληρόω, Thuc.
Adinvenio, προσευρίσκω, Hermog. ἐξευρίσκω, Isocr. προσεξευρίσκω, Dem. ἐφευρίσκω.
Adinventio, ἡ παρεύρεσις, Dem. ἡ ἐξεύρεσις.
Adipalis, ὁ καὶ ἡ πιμελὴς, Lucian. ὁ καὶ ἡ ἐπίμελος, Dioscor. στεατινὸς, Gl. V.
Adipatus, et Adiposus, λιπαρὸς, ρὰ, ρὸν, Plato. ἐστεατωμένος, ένη, ένον, LXX. ὁ καὶ ἡ στεατώδης, πιμελώδης, Aristot.
Adipiscor, τυγχάνω, aliquid divinitus, τινὸς ὑπὸ δαιμονίου, Aristot. gloriam, ἐπιτυγχάνω τῆς δόξης, Dem. aliquid, προσκτάομαί τι, Isocr. προσλαμβάνω, Xen.
Aditio, ἡ ἄφιξις, εως, Dem.
Adito, προσέρχομαι, aliquem, τινὶ, Xen.
Aditus, us, ἡ πρόσοδος, Thuc. ἡ πάροδος, de via et actione adeundi, Xen. aditu facilis, ὁ καὶ ἡ εὐπρόσοδος, id. εὐέφοδος, εὐπρόσοδος, aditu difficilis, δυσπρόσοδος, Thuc.
Adjudico, ἐπιδικάζω, Aristot. ἐπικρίνω, Plut.
Adjugo, ἐπιζεύγνυμι, Aristot.
Adjumentum, τὸ βοήθημα, Aristot. ἡ βοήθεια, ἡ ἐπικουρία.
Adjumento esse alicui, εἶναί τινι βοηθὸν, συναγωνιστὸν, σύνεργον, ἐπίκουρον.

Adjunctio, ἡ πρόσθεσις, εως, Philo. ἡ ἐπίθεσις, ἡ ἐπιζεῦξις.
Adjunctus, προστεθεὶς, εῖσα, ὲν, Gen. έντος, είσης, έντος, a προστίθημι, Thuc.
Adjungo, προστίθημι, alicui aliquid, τινί τι, Thuc. προσάπτω τινί τι, Lucian. παραζεύγνυμί τινι τι, Naz. κολλάομαι, προσαρμόττω, Plut.
Adjuratio, ὁ ἐξορκισμός.
Adjurgo, ἐγκαλέω, ἐπιμέμφομαι.
Adjuro, ἐπόμνυμι, Plut. te per Deum, ὁρκίζω σε τὸν Θεὸν, N. T. ἐξορκίζω σε κατὰ τοῦ Θεοῦ, ibid. ἐπορκίζω.
Adjuto, ἐπιβοηθέω, aliquem, τινὶ, Thuc. προσβοηθέω.
Adjutor, ὁ βοηθὸς, οῦ, Thuc. ὁ συμπράκτωρ, ορος, Herodot. ἀμύντωρ, ἐπίκουρος, σύνεργος, ἀλεξητήρ.
Adjutorium, ἡ βοήθεια, ας, Dem. τὸ βοήθημα, ατος, Aristot.
Adjutrix, ἡ συμπράκτρια, ας.
Adjuvo, βοηθέω, ῶ, aliquem contra hostes, τινὶ πρὸς πολεμίους, Dem. aliquem, ὑπάρχω τινὶ βοηθὸς, idem. ποιοῦμαί τινι βοήθειαν, idem. ἀμύνω, ἐπικουρέω.
Admetior, προσμετρέω, Hyperid. ἐπιμετρέω.
Adminiculator, συμβοηθὸς, οῦ, confer *Adjutor*.
Adminiculor, βοηθέω, confer *Adjuvo*.
Adminiculum, ἡ χάραξ, ακος, vitis, τῆς ἀμπέλου, Aristoph. confer *Auxilium*.
Administer, ὁ ὑπηρέτης, Xen. item ὁ διάκονος.
Administra, ἡ ὑπηρέτις, ιδος, Xen.
Administratio, ἡ διοίκησις, εως, Dem. ἡ οἰκονομία, ας, Aristot. ἡ διακονία, ὑπηρεσία.
Administrativus, ὑπηρετικὸς, ἡ, όν, Xen.
Administrator, ὁ διοικῶν, οῦντος, Isocr. ὁ διοικητὴς, Plut. ὁ ὑπηρέτης.
Administro, ὑπηρετέω, διοικέω, domum male, οἰκέω κακῶς, Æschin. res meas, ὑπὲρ τῶν ἐμῶν, Isocr. domum bene, οἰκέω οἶκον εὖ, Plut. οἰκονομέω οἶκον καλῶς, Xen. rempublicam, πολιτεύομαι τὰ κοινὰ, Dem. διατίθημι τὰ κοινὰ τῆς πόλεως, διὰ χειρὸς ἔχω τὴν πόλιν, τὰ τῆς πόλεως πράττω, Xenoph. sacramenta, μυστήρια διαμερίζω.
Admirabilis, θαυμαστὸς, ἡ, όν, Dem. θαυμάσιος, ία, ιον, Isocr. ἀγαστὸς, ἡ, όν, Xen.
Admirabiliter, θαυμαστῶς, Plat. θαυμασίως, id. θαυμαστὸν, id.
Admiralis, ὁ ναύαρχος, Thuc. ὁ στόλαρχος, Hesych.
Admirandus, idem quod *Admirabilis*.
Admiratio, ὁ θαυμασμὸς, οῦ, Hippocr. τὸ θαῦμα, ατος, Lucian. τὸ θάμβος, Thuc.
Admirator, ὁ θαυμαστὴς, οῦ, Plut.
Admiror, θαυμάζω, alicujus pietatem, τινὰ τῆς εὐλαβείας, Plut. aliquem, τινὸς, Xenoph. aliquem ob sapientiam, τινὰ ἐπὶ τῇ σοφίᾳ, id. aliquid, θαῦμά με ἔχει τινὸς, Lucian. alicujus virtutem, ἄγαμαί τινα τῆς ἀρετῆς vel τινὸς τὴν ἀρετὴν, Xen. τινὸς τῆς ἀρετῆς, Dem. ἐπάγαμαι, ἐπιθαυμάζω, σεβάζω.
Admisceo, ἐπιμίγνυμι, alicui, τινὶ, Thuc. sermoni, παραπλέκω τῷ λόγῳ, Basil.
Admissarius, ὁ ἀναβάτης, ου, ὁ ὀχευτὴς, οῦ, admissarium admitto, ὀχεύομαι, Arist.
Admissio, ἡ εἰσδοχὴ, venerea, ἡ ὀχεία, ας, Arist.
Admissor, ὁ εἰσάγων, οντος, Isocr.
Admissum, τὸ παράπτωμα, ατος, N. T.
Admistio, ἡ μίξις, Lucian, ἡ πρόσμιξις, ἡ ἐπίμιξις, Thuc.
Admistus, ἐπίμικτος, πρόσμικτος, ὁ καὶ ἡ.
Admitto, εἰσδέχομαι, LXX. προσδέχομαι, Polyb. crimen in me, ἐνδέχομαι τὴν αἰτίαν, Dem. aliquem aliquo, παρίημί τινα εἴς τι, Xen. ἐφίημι, προσίημι, Xen. flagitia, ποιέομαι δεινὰ, Thuc. ἐργάζομαι αἰσχρὰ, Xen. aliquid in aliquem, πλημμελέω τι εἴς τινα, Dem. viri commercium, ἀνέχομαι τὴν τοῦ ἄρρενος ὁμιλίας, Æl.
Admodulor, προσᾴδω, Arist.
Admodum, κομιδῇ, adolescens, νέος, Plato. σφόδρα νέος, id. natu grandis, εὖ μάλα πρεσβεύτης, id. ἀπαρτὶ, πάνυ.
Admolior, ἐπιχειρέω, Dem.

Admoneo, ἀναμιμνήσκω, aliquem, τινὰ, Dem. aliquid, τὶ, id. aliquem alicujus, τινά τινος, Lucian. divinitus, χρηματίζω, N.T. παρακαλέω τινὰ ἐπί τι, παραινέω, *cum dat.* νουθετέω, ὑπομιμνήσκω, Hom. παραγγέλλω.
Admonitio, τὸ νουθέτημα, Plut. ἡ νουθέτησις, Arist. ἡ παραίνεσις, Xen. ἡ ἀνάμνησις.
Admonitor, ὁ παραινέτης, ὁ παραινῶν, οῦντος, Isocr. ὁ νουθέτης.
Admonitorius, νουθετικὸς, ἡ, όν, sermo, λόγος, Xen. παραινετικὸς λόγος, Isocr.
Admordeo, προσδάκνω, δάκνω, Xen. ἐπιδάκνω, καταδάκνω, Hom.
Admorsus, προσδηχθεὶς, εῖσα, ὲν, δηχθεὶς, εῖσα, ὲν, Xen.
Admorsus, τὸ δῆγμα, ατος, Plut.
Admotio, ἡ πρόσθεσις, εως, Arist.
Admoveo, προστίθημι, scalas turribus, κλίμακας τοῖς πύργοις, Thuc. aliquid ad aliquid, τί πρός τι, Xen. aræ, προσάγω τῷ βωμῷ, Luc. aurem sermonibus, προσβάλλω τὸ οὖς τοῖς λόγοις, LXX. πελάζω, προσπελάζω.
Admugio, προσμυκάομαι, μυκάομαι πρός τι, Plut.
Admurmuro, προσμορμύρω, ἐπιθορυβέω, Xen.
Adnascor, προσφύομαι, Theophr. facio aliquid adnasci alicui, προσφύω τί τινι, Basil. ἐπιφύομαι, παραφύομαι, Diosc.
Adnatatio, ἡ πρόσνηξις.
Adnato, παρανήχομαι, ad aliquid, τινὶ, Thuc. προσνέω τινὶ, Æl.
Adnavigatio, ὁ εἴσπλοος.
Adnavigo, προσπλέω, Thuc. in aliquid, εἴς τι, Arist. *item* εἰσπλέω.
Adnicto, ἐποφθαλμιάω, alicui, τινὶ, Plut.
Adnitor, διατείνομαι, aliquid facere, τὶ πράττειν, Arist. συντείνομαι.
Adno, προσνήχομαι. Vide *Adnato*.
Adnominatio, ἡ παρονομασία.
Adnomino, παρονομάζω, προσονομάζω.
Adnutrio, ἐπιτρέφω.
Adnuto, ἐπινεύω, Dem.
Adoleo, θυμιάω, thus, λιβανωτὸν, Herod. τοῦ λιβανωτοῦ, Lucian. καθαγίζω.
Adolescens, ὁ ἔφηβος, ου, Lucian. ὁ μεῖραξ, ακος, id. ὁ νεανίας, ου, Dem. ὁ νέος, ἀκμαῖος, ἀμφῆλιξ.
Adolescentia, ἡ νεότης, ητος, Dem. ἡ ἡλικία, ας, Isocr. florens ætas, ἡ ἀκμὴ ἀνθοῦσα, id. ab adolescentia, ἐκ νέου, Dem. ἐκ μειρακίου, id. ἡ ἐφηβεία, ἐφηβότης.
Adolescentior, νεανιεύομαι, Plut. item νεανισκεύομαι, Xen.
Adolescentula, ἡ παιδίσκη, Dem. ἡ κόρη, ης, Isocr. ἡ παῖς, παιδὸς, τὸ παιδισκάριον, ἡ μειρακίσκη, ἡ νεᾶνις.
Adolescentulus, ὁ νεανίσκος, Arist. τὸ μειράκιον, Dem.
Adolescenturio, μειρακιεύομαι, Lucian. μειρακιεύομαι, Plut.
Adolesco, ἀδρύνομαι, Plat. i. e. fio adolescens, μειρακιόομαι, Xen. μειρακίζομαι, Lucian. ἐννεάζω, ἀτάλλω, Hesiod.
Adoperio, ἀποκρύπτω, aliquid aliqua re, τό τινι, Aristid. συνεπικρύπτω.
Adopertus, ἀποκεκρυμμένος, ένη, ένον, N. T. κεκαλυμμένος, ένη, ένον, ib.
Adoptio, ἡ υἱοθεσία, N. T. εἰσποίησις.
Adoptivus, ὁ καὶ ἡ εἰσποίητος, ου, Dem. filius, ποιητὸς υἱὸς, παῖς θετὸς, id. pater, ποιητὸς πατὴρ, Lysias.
Adopto, υἱοθετέω, Hesych. εἰσποιέω, Dem. filium, ποιέομαι παῖδα, Dem. εἰσποιοῦμαί τινα υἱὸν, Isocr. παῖδα τίθημι, εἰς θέσιν λαμβάνω.
Ador, ἡ ζέα, ὁ χόνδρος.
Adorabilis, προσκυνητὸς, ἡ, όν, Gregor.
Adoratio, ἡ προσκύνησις, Plut. τὸ σέβας.
Adorator, ὁ προσκυνητὴς, οῦ, N. T.
Adorior, ἐπιχειρέω, aliquem, τινὶ, Aristot. ἐπέρχομαι, ἐφίσταμαι.
Adorno, ἐπικοσμέω, ῶ, Aristot. διασκευάζω, Lucian. equos ferreis munimentis, κατασκευάζω ἵππους χαλκοῖς προβλήμασι, Xen. ἐνσκευάζω, παρασκευάζω,

παρασκευάζω, convivium, συγχορτίω συμπόσιον.

Adoro, προσκυνέω, Deum, τῷ Θεῷ, N. T. τὸν Θεὸν, Dem. ἱκετεύω τὸν Θεὸν, Xenoph. προσάγω τῷ Θεῷ προσευχὰς, Chrys.

Adposco, προσαιτέω, ἐπαξιόω.

Adprecor, προσεύχομαι.

Adpugno, προσμάχομαι.

Adrado, ἐπιξέω, ἐπιξύω.

Adrepo, προσέρπω, ad aliquem, τινὶ, Soph. in aliquem locum, ἐφερπύζω ἐπὶ τόπον τινὰ, Aristoph.

Adscisco, ἐπάγομαι, mihi aliquid, ἐπ' ἐμοί τι, Dem. mihi uxorem, συνοικίζω τινά ἐμοί. Naz. προσαιρέομαι ἐμαυτῷ τι.

Adscribo, προσγράφω, aliquem senatui, τινὰ τῇ βουλῇ, Plut. tribui, προσνέμω τῇ φρατρίᾳ, id. aliquid benevolentiæ Dei, ἀνατίθημι τι τῇ εὐνοίᾳ τοῦ Θεοῦ, Plut. causam alicujus rei regibus, ἐπιφέρω αἰτίαν τινὸς τοῖς βασιλεῦσι, Dem. ἐγγράφω, id.

Adscriptitius, παρεγγεγραμμένος, ὴν, ένον, Lucian. ὁ ϗ ἡ παρεγγραπτος, Gregor. παρέγγραφος, Athen.

Adsignifico, προσσημαίνω, Aristot.

Adsitus, i. e. seminatus ad, παραφυτευθεὶς, εῖσα, ὲν, i. e. situs ad, προσκείμενος, ένη, ενον.

Adspuo, προσπτύω, Dem.

Adsum, πάρειμι, alicui, τινὶ, Dem. παραγίνομαί τινι, Isocr. συμπάρειμί τινι, Dem. corpore, παραγίνομαι τῷ σώματι, Æschin. παρατυγχάνω, Polyb.

Advectio, ἡ εἰσκομιδὴ, Thuc. ἡ προσκομιδὴ, id.

Advectitius, ἐπακτὸς, ὴ, ὸν, Herodian. ὁ ϗ ἡ παρείσακτος, ȣ, Suid.

Advecto, ἐπάγομαι, Thuc.

Advectus, ἐπαχθεὶς, εῖσα, ὲν, Thuc.

Adveho, ἐπάγομαι, ἐπάγω, Thuc. προσκομίζω τι, id. εἰσκομίζω, τι, id. frumentum Athenas, ἄγω Ἀθήναζε σῖτον, Dem.

Advelo, ἐπικαλύπτω.

Advena, ὁ προσήλυτος, N. T. ὁ παρεπίδημος, ibid. ὁ πάροικος, ibid. ὁ ἔπηλυς, υδος, Dem. ὁ ἐπηλύτης, ξένος.

Advenio, παραγίνομαι, ad aliquid, πρός τι, Xen. ad aliquem, ἥκω τινὶ, id. in Atticam, εἰς τὴν Ἀττικὴν, Dem. ad cœnam, ἐπὶ τὸ δεῖπνον, Xen. ἀφικνέομαι ἐπί τινα, ἐφίσαμαι.

Adventitius, ὁ ϗ ἡ προσήλυτος, ȣ, N. T. ἐπείσακτος, ἐπεισόδιος, ἔπηλυς.

Advento, προσέρχομαι, ad aliquem, πρός τινα, Xen. τινὶ, Dem.

Adventus, us, ἡ ἄφιξις, Dem. ἡ ἐπιδημία, id. ἡ πάροδος, id. τὸ προσελθεῖν, id. ἡ ἐπέλευσις, ἐπηλυσία, προσέλευσις, παρουσία.

Adverbialiter, ἐπιῤῥηματικῶς, Gramm.

Adverbialis, ἐπιῤῥηματικὸς, ὴ, ὸν, Gramm.

Adverbium, τὸ ἐπίῤῥημα, ατος, Gramm.

Adversaria, orum, αἱ ἐφημερίδες, ων, Plut.

Adversaria, æ, ἡ ἀντίδικος.

Adversarius, ἐναντίος, ία, ίον, alicui, τινὶ, Xen. ἐναντιωθεὶς, huic, πρὸς τοῦτο, Plato.

Adversarius, ii, ὁ ἐναντιούμενος, Dem. ὁ ἀντίδικος, id. ὁ ἀντιλέγων, id. ὁ ἀντιλογικὸς, Isocr. ὁ ἀνταγωνιστὴς, id. ὁ ἀντιστάτης.

Adversator, idem quod Adversarius, ii.

Adversatrix, ἡ ἐναντιουμένη, ης.

Adversitas, ἡ ἐναντιότης, ητος, Aristot. ἡ ἐναντίωσις, εως, Isocr.

Adversor, ἀντιόομαι, alicui, τινὶ, Herodot. ἐναντιόομαί τινι, Isocr. ἀντιτάττομαί τινι, vel πρός τινα, id. alicui in aliqua re, τινὶ εἴς τι, Thuc. τινὶ πρός τι, Plut. alicui ne faciat, τινὶ μὴ ποιεῖν, Plato.

Adversum, i, τὸ δυστύχημα, ατος, Xen.

Adversum, vel adversus, Præpos. εἰς, adversus populum, εἰς τὸν δῆμον, Æschin. κατὰ, cum Genit. oratio adversus aliquem, λόγος κατά τινος: ἐπὶ, cum Accus. exercere adversus aliquem, ἀσκεῖν ἐπί τινα, Isocr. πρὸς, cum Accus. pugnare adversus aliquem, μάχεσθαι πρός τινα, Plut.

Adversus, ἀντικείμενος, ένη, ενον, alicui, τινὶ, Herod. ex adverso alicui, ἀπαντικρὺ τινος, Dem. ἀντικρὺς τινος, Thuc. adverso flumine navigare, ἀνὰ ποταμὸν πλεῖν, Herodian.

Adverto, προσβάλλω, Plato. animum alicui rei, προσέχω τὸν νοῦν τινὶ, Dem. ἐφιστάναι τὴν γνώμην, βάλλεσθαι εἰς νοῦν, ἐν θυμῷ βάλλεσθαι, Hom.

Advesperascit, συσκοτάζει, Xenoph. quum advesperasset, ἑσπέρας γινομένης, κέκλικεν ἡ ἡμέρα.

Advigilo, ἀγρυπνέω, per noctem, τὴν νύκτα, Dem. incumbo seu operam do, προσέχω τὸν νοῦν τινὶ, σπουδάζω καὶ ἀγωνίζομαι περί τινος.

Adulatio, ἡ κολακεία, Dem. ἡ θωπεία.

Adulator, ὁ κόλαξ, ακος, Arist. ὁ κολακεύων, οντος, Plut. ὁ θὼψ, θωπὸς.

Adulatorius, κολακευτικὸς, ὴ, ὸν, Lucian. κολακικὸς, ὴ, ὸν, Plato. θωπευτικὸς.

Adulatrix, ἡ κολακὶς, ίδος, ἡ κολακεύουσα, Plut.

Adulor, κολακεύω, divitibus, τοῖς πλουσίοις, Plut. populo, θωπεύω τὸν δῆμον, Æschin. omnibus palam, πᾶσι προφανῆ τὴν κολακείαν ἐργάζομαι, Lucian.

Adulter, ὁ μοιχὸς, ȣ, Dem.

Adultera, ἡ μοιχαλὶς, ίδος, N. T. ἡ μοιχεύτρια, ας, Dem. ἡ μοιχὰς, άδος, Athen.

Adulteratio, τὸ κιβδήλευμα.

Adulterator, ὁ κιβδηλεύων, οντος, alicujus rei, τι, Plato.

Adulterinus, i. e. adulterio natus, μοιχίδιος, ία, ιον, Lucian. μοιχικὸς, Phocyl. μοιχὸς, Ep. i. e. falsus, ut moneta adulterina, νόμισμα κίβδηλον, ἀδόκιμον, νόθον, κεκιβδηλευμένον, Aristoph. Lucian. alii.

Adulterium, ἡ μοιχεία, ας, Plut.

Adultero, μοιχεύομαι, Plut. fœminam alicujus, τὴν γυναῖκά τινος, Plato. fœminas liberas, διαφθείρω τὰς ἐλευθέρας, Lysias. nummos, παρακόπτω, κιβδηλεύω τὰ νομίσματα, Arist. παραχαράττω τὰ νομίσματα, Suid. aliquid Scripturæ; τί τῆς γραφῆς, Gregor.

Adultus, τέλειος, εία, ειον, fœmina. γυνὴ, Æl. ἀκμαῖος, αία, αῖον, virgo, παρθένος, Luc. ἁδρὸς, ὰ, ὸν, adultæ fruges, καρπὸς, Herodot. puer, ὁ ἀρτίπαις.

Adumbratim, σκιερῶς.

Adumbratus, ἐπίσκιος, ὁ ϗ ἡ.

Adumbratio, ὁ ἐπισκιασμὸς, ȣ, τὸ σκίασμα, ατος, τὸ ἀποσκίασμα, Naz. τὸ ἀπεικόνισμα, i. e. primæ lineæ rei, ἡ σκιαγραφία, Plato.

Adumbro, ἐπισκιάζω, i. e. obiter delineo, σκιαγραφέω, veritatem, τὴν ἀλήθειαν, Naz.

Adunce, ἀγκύλως.

Aduncitas, ἡ καμπυλότης, ητος, rostri vel nasi, ἡ γρυπότης, Xen.

Adunco, καμπυλίζω, κάμπτω, Plut. γρυπόω, Alex. Aphr.

Aduncus, ἐπικαμπὴς, κάμπυλος, η, ον, γαμψὸς, ὴ, ὸν, Aristoph. γρυπὸς, ὴ, ὸν, Xenoph. itemque qui naso vel rostro est aliquantum adunco, ὁ ϗ ἡ ἐπίγρυπος, Plato.

Aduno, ἑνόω.

Advocatio, ἡ παράκλησις, Dem. ἡ συνηγορία.

Advocatus, i. e. patronus causæ, ὁ συνήγορος, Dem. ὁ σύνδικος, Isocr. ὁ παράκλητος, Dem.

Advoco, παρακαλέω τινὰ, Æschin. προσκαλέω τινὰ, Thuc. ἐπικαλέω τινὰ, Xen.

Advolatus, us, ἡ ἐπίπτησις, εως.

Advolo, ἐφίπταμαι, Greg. ἐπιπτάομαι, Diosc. ad aliquid, προσπίπτημί τινι, Philo. ἐπιπέτομαι, παραπέτομαι.

Advolvo, προσκυλίω, saxum ad ostium, λίθον τῇ θύρᾳ, N. T. advolvor genibus, προσπίπτω πρὸς γόνατα, Dem. ἐμαυτὸν καταβάλλω πρὸς τινος γόνατα.

Adurgeo, ἐπείγω, aliquem, ut quid faciat, τινά τι ποιεῖν, Herodian. aliquem, κατατείνω τινὰ, Aristoph. ἐπισπέρχω.

Aduro, ἐπικαίω, aliquid, τι, Plato. προσκαίω τι, Aristoph. ἀποκαίω, Theophr.

Adusque, μέχρι, urbem, τῆς πόλεως, Aristot. hunc diem, ταύτης τῆς ἡμέρας, Isocr.

Adustio, ἡ ἐπίκαυσις, εως, Diosc. ollæ, τὸ πρόσκαυμα τῆς χύτρας, LXX. ἡ ἀπόκαυσις, τὸ ἐπίκαυμα.

Adustus, κεκαυμένος.

Adytum, τὸ ἄδυτον, ȣ.

Ædepol, ναὶ μὰ Πολυδεύκη, καὶ μὰ τὼ Θεώ.

Ædes, is, ὁ ναὸς, ȣ, N. T. ὁ νεὼς, ὼ, Xen. ὁ σηκὸς, τὸ ἱερόν.

Ædes, ὁ οἶκος, ȣ, Xen. ἡ οἰκία, ας, Thuc.

Ædicula, i. e. sacellum, τὸ ναΐδιον, ȣ, i. e. parva domus, ἡ οἰκίσκη, ης, Dem. τὸ οἰκίδιον, ȣ, id. ὁ οἰκίσκος, ȣ, id.

Ædificatio, ἡ οἰκοδόμησις, εως, Thuc. ἡ οἰκοδομία, ας, idem.

Ædificator, ὁ οἰκοδόμος, ὁ ἀρχιτέκτων.

Ædificium, τὸ οἰκοδόμημα, Thuc. ἡ οἰκοδομὴ, ῆς, N. T. τὸ κτίσμα, ατος, ibid.

Ædifico, οἰκοδομέω, domum, οἰκίαν, Dem. super aliquo, ἐπί τινι, Xen. super fundamento alicujus, ἐποικοδομέομαι ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τινὸς, N. T. δέμω, δομέω.

[illegible], ὁ ἀγορανόμος, Plato. ὁ ἀστυνόμος, id.

[illegible], ἡ ἀγορανομία, Suid. ἡ ἀστυνομία, [illegible]

[illegible] ate fungor, ἀγορανομέω, ἀστυνομέω.

Ædilitius, ἀγορανομικὸς, ὴ, ὸν, Arist. ἀστυνομικὸς, ὴ, ὸν, idem.

Æditimor, νεωκορέω.

Æditimus, ὁ νεωκόρος, Schol. Aristoph. ζάκορος, Arist. ὁ ἱεροφύλαξ, ακος, ὁ ναοφύλαξ, ακος, Aristoph. ἱεροκόμος, ἱερόδουλος.

Æditu[u]s, idem quod antecedens Æditimus.

Aëdon, ἡ ἀηδὼν, όνος, Aristot.

Æger, ὁ ϗ ἡ ἄῤῥωστος, ȣ, Isocr. ἀῤῥωστῶν, ῶσα, ῶν, Dem. ἐν πάθει ὢν, ὖσα, ὂν, Arist. νοσηρὸς, ὰ, ὸν, Xen. νοσηρὸς, Plut. νοσῶν, animo, ὁ ϗ ἡ ἄθυμος, ȣ, Dem. ὁ ϗ ἡ δύσθυμος, ȣ, Aristot.

Ægre, ἀῤῥώστως, Dem. ἀσθενῶς, Isocr. i. e. difficulter, et moleste, δυσχερῶς, χαλεπῶς, Xen. fero negotium, δυσχεραίνω τὸ πρᾶγμα, Dem. res adversas, ἐπὶ τοῖς κακοῖς, Isocr. quum audio, ἀκούων, Plato. leges, χαλεπαίνω τοὺς νόμους, Plut. aliquid, ἀγανακτέω ἐπί τινι, Isocr. τινὶ, Plut. ὑπέρ τινος, Isocr. περί τινος, Plato. διά τι, id. φέρω βαρέως τι, Xen. χαλεπῶς τι, Isocr.

Ægresco, ἀσθενέω, δυσθυμοῦμαι.

Ægrimonia, ἡ δυσθυμία, Arist. ἡ βαρυθυμία, Plut. ἡ λύπη, Plato. ἡ ἀνία.

Ægritudo animi, idem quod Ægrimonia.

Ægrotatio, τὸ νόσημα, Dem. ἡ ἀῤῥωστία, Isocr. τὸ ἀῤῥώστημα, Dem. ἡ νόσος, Isocr. ἡ ἀσθένεια, Dem.

Ægroto, ἀσθενέω, Isocr. ἀσθενέω νόσον, id. ἀῤῥωστέω, Dem. νοσέω, Plut. ἔχω, διακείμαι ἀῤῥώστως, ἀσθενῶς, κακῶς, πονηρῶς, μοχθηρῶς, μαλακῶς, φλαύρως, φαύλως, Dem. Isocr. Lucian. ex aliqua re, νοσέω ἔκ τινος, Lucian. præ dolore, ὑπὸ λύπης, id. leviter, νόσον μικρὰν, Plut. ad mortem, ἔχω ἐσχάτως, N. T.

Ægrotus, idem quod Æger, quatenus hoc de corpore dicitur.

Ælurus, ὁ αἴλουρος, ȣ, Aristot.

Æmulatio, ἡ ζηλοτυπία, ας, Plut. ἡ ζήλωσις, εως, Thuc. ὁ ζῆλος, ἡ φιλονεικία.

Æmulator, ὁ ζηλωτὴς, virtutis, ἀρετῆς, Isocr.

Æmulatus, us, τὸ ζήλωμα, ατος, Æschin.

Æmulor, διαζηλοτυπέομαι, Athen. ζηλόω, aliquem, τινὰ, Isocr. τι, id. aliquem quasi vestigia ejus legendo, διώκω τὰ ἴχνη τινὸς, Plato. virtutis studio, φιλονεικέω τινὶ πρὸς τὴν ἀρετὴν, idem. invideo alicui rei alicujus causa, φθονέω τινὶ ἐπί τινος, Isocr.

Æmulus, ὁ ϗ ἡ ζηλότυπος, ȣ, Aristoph. ὁ ἀντίζηλος, ζηλωτὴς, Isocr. ὁ ϗ ἡ ἐφάμιλλος, ἀντίτεχνος, Luc.

Æneator, ὁ σαλπιγκτὴς, ȣ, Dem.

Æneus, χάλκεος, contr. χαλκοῦς, ῆ, οῦν, Xen.

Ænobarbus, ὁ χαλκοπώγων, ωνος, Plut.

Ænigma, τὸ αἴνιγμα, ατος, Æschin. ὁ αἶνιγμὸς, ȣ, Athen.

Ænigmatice, αἰνιγματωδῶς, Athen. δι' αἰνιγμάτων, Æschin.

Ænigmaticus, ὁ ϗ ἡ αἰνιγματώδης, εος, Arist.

Ænigmatista, ænigmatice loquens, ὁ αἰνιγματιστὴς, ȣ̃, LXX.
Æquabilis, ὁμαλὸς, ἡ, ὸν, Aristot. ὁ ϗ ἡ ὁμαλὴς, έος, Plut.
Æquabilitas, ἡ ἰσότης, ητος, Plut. ἡ ὁμαλότης, Arist. legum et juris, ἡ ἰσονομία.
Æquabiliter, ὁμαλῶς, Plut. ἴσως, Dem.
Æquævus, ὁ ϗ ἡ ὁμῆλιξ, ικος. confer sequens *Æqualis*.
Æqualis, ἴσος, η, ον, portio, ἡ ἰσομοιρία, ἴσον μέρος, Aristoph. ὁμαλὸς, ἡ, ὸν, facultates æquales, ὁμαλαὶ ȣ̓σίαι, Aristot. aliquem æqualem mihi habeo, ἴσον τινὰ τῇ ἐμαυτȣ̃ κεφαλῇ ἄγω, Arrian æqualis ætate, ὁ ϗ ἡ ἧλιξ, ικος, Xen ὁ ϗ ἡ ἰσήλικος, ὁ ἡλικιώτης, Arist. et ἡ ἡλικιῶτις, ιδος, de fœmina, Lucian.
Æqualitas, ἡ ἰσότης, Plut. ἡ ὁμαλότης, Arist.
Æqualiter, ἐπίσης, Xenoph. ἐξίσης, Chrys. ὁμαλῶς, Plut. ἴσως, Dem. ἴσον, Thuc.
Æquanimis, ὁ ϗ ἡ εὐγνώμων, ονος, Aristot. ὁ ϗ ἡ ἐπιεικὴς, έος, Plato.
Æquanimitas, ἡ ἐπιείκεια, ας, Plut. εὐγνωμοσύνη, ης, Æschin.
Æquanimiter, ἐπιεικῶς, Plut. εὐγνωμόνως, fero, φέρω, Lucian.
Æquatio, ὁ ὁμαλισμὸς, τὸ ὁμαλίζειν, Aristot.
Æquator, circulus, ὁ ἰσημερινὸς κύκλος, Theophr.
Æque, ἴσως, Dem. æque ac, ὁμοίως, ὥσπερ, Dem. æque ac si, ὁμοίως, ὥσπερ ἂν εἰ, Isocr. ὁμοίως. ὡσπερανεὶ. id. παραπλήσιον, id. vos nostis æque atque ego, ὑμεῖς ἴστε ὁμοίως ἐμοὶ, id.
Æqui bonique facio, εὐλογιστέω πρός τι, εὐγνωμονέω τινί.
Æquidiale, τὸ ἰσημερινὸν, ἡ ἰσημερία, Plut.
Æquilibris, ὁ ϗ ἡ ἰσόῤῥοπος, Plato.
Æquilibrium, ἡ ἰσοῤῥοπία, Plato
Æquimanus, ὁ ϗ ἡ ἀμφιδέξιος, περιδέξιος.
Æquinoctialis, e, ἰσημερινὸς, ἡ, ὸν, Theophr.
Æquinoctium, ἰσημερία, ας, Plut.
Æquipar, ἴσος, η, ον, Plut.
Æquiparabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀντάξιος, alicui, τινὸς, Xenoph. ἀνάλογος, Aristot.
Æquiparatio, ἡ ἴσωσις, εως, ἡ παρίσωσις, εως, ἡ ἀναλογία, id.
Æquiparo, ἰσόω, aliquid alicui, τί τινι, Xen. ἐξισόω, ῶ, Thuc. παρισόω, ῶ, Plato.
Æquipollens, ὁ ϗ ἡ ἰσοδύναμος, ȣ, Aphrod. et ἰσοδυναμέων, ῶν, ȣ̃σα, ȣ̃ν.
Æquipollentia, ἡ ἰσοδυναμία, ας.
Æquipolleo, ἰσοδυναμέω.
Æquipondium, ἡ ἀντισήκωσις, εως, Themist. τὸ σήκωμα, Polyb.
Æquitas, ἡ ἐπιείκεια, ας, Dem. ἡ εὐνομία, ἰσοτιμία, εὐγνωμοσύνη.
Æquiter, ἐπίσης, Xen. confer *Æqualiter*.
Æquivaleo, ἰσοῤῥοπέω, Plato.
Æquivalens, ἰσοῤῥοπῶν, ȣ̃σα, ȣ̃ν, ὁ ϗ ἡ ἰσοκρατὴς, Herod. ἀντίσροφος.
Æquivocatio, ἡ ὁμωνυμία, ας, Aristot.
Æquivoce, ὁμωνύμως, Aristot.
Æquivocus, ὁ ϗ ἡ ὁμώνυμος, ȣ, Plato.
Æquo, ἰσόω, aliquem alicui, τινὰ τινι, Xenoph. facultates, ἰσάζω τὰς κτήσεις, Aristot. alicui aliqua re, ἐξισόομαί τινί τι, Plut. solo, ἐδαφίζω, ὁμαλίζω, ἐξομαλίζω.
Æquor, i. e. planities, το πλάτος, εος, Aristot. i. e. mare. Vide *Mare*.
Æquoreus, πελάγιος, ία, ιον, Aristot. πελαγικὸς, ἡ, ὸν, Plut. ἐνάλιος.
Æquus, ὁμαλὸς, ἡ, ὸν, Plut. i. e. justus, δίκαιος, αία, αιον, Isocr. ὁ ϗ ἡ ἐπιεικὴς, Arist. æquum est, ἄξιόν ἐςι, me odisse eum, ἐμοὶ μισεῖν αὐτὸν, Xen. te argentum recipere, δίκαιος εἶ ἀπολαβεῖν ἀργύριον, Aristot. æquissimum est illum hoc facere, δικαιότατός ἐςι τȣ̃το ποιεῖν, Plato. ex æquo, ἴσως, Dem. ἐπίσης, Isocr.
Aër, ὁ ἀὴρ, ἀέρος, Aristot. lenior, ἡ αὖρα, ας, Xenoph. tranquillus, τὰ τȣ̃ ἀέρος εὐδηνεία, Æol. malus seu corruptus, ἡ δυσαερία, ας, Strabo. in aërem abeo, ἐξαερόομαι, Diosc.
Æramentum, vas vel simile quidpiam ex ære factum, τὸ χάλκωμα, ατος, Xen.
Æraria, ἡ μεταλλεία, τὸ χαλκεῖον, Luc.
Ærarium, τὸ ταμιεῖον, Plut. τὸ δημόσιον, Dem. τὰ δημόσια, ων, id. τὸ γαζοφυλάκιον, ȣ, N. T. ærarii præfectus, ὁ γαζοφύλαξ, ακος, ὀπισθόδομος.
Ærarius, ὁ χαλκεὺς, έως, Arist. ὁ χαλκουργὸς, ȣ̃, id. ὁ χαλκοτύπος.
Ærarius, χάλκεος, contr. χαλκȣ̃ς, ῆ, ȣ̃ν, Æsch.
Æratus, χαλκωτὸς, ἡ, ὸν.
Aërius, ὁ ϗ ἡ ἀέριος, ȣ, natura, φύσις, Aristot. animal, ζῶον, id. aërius sive aeriæ naturæ sum, ἀερίζω, Diosc.
Ærificium, τὸ χαλκούργημα, ατος.
Ærifodina, ἡ μεταλλεία, ας, Poll.
Æripes, χαλκόπȣς.
Aëripes, ἀερίπȣς, ἀεροσίπȣς, ἀελλόπȣς.
Æro, χαλκόω
Aëromeli, τὸ ἀερόμελι, ιτος. Athen.
Æruginosus, ὁ ϗ ἡ ἰώδης, εος, fio, ἰόομαι, Sirac.
Ærugo, ὁ ἰὸς, ȣ̃, ferri, σιδήρȣ, Diosc.
Ærumna, ἡ ταλαιπωρία, Isocr. τὰ δεινὰ, Thuc. αἱ ἀτυχίαι, αἱ δυστυχίαι, αἱ δυσπραξίαι, τὰ ἀτυχήματα, τὰ δυστυχήματα, Dem. Isocr. ἡ οἰζὺς, ἡ ἀθλιότης.
Ærumnosus, ὁ ϗ ἡ ταλαίπωρος, Dem. ὁ ϗ ἡ δυστυχὴς, id. ἄθλιος, ία, ιον, id. τάλας, ὀϊζυρὸς, πολύπονος.
Æruscatio, ἡ χάλκισις, εως.
Æruscator, ὁ χαλκιςὴς, ȣ̃.
Ærusco, χαλκίζω
Æs, ὁ χαλκὸς, ȣ̃, Diosc. alienum, i. e. debitum, τὸ χρέος, εος, Aristot. τὰ χρέα, ων, Dem. τὸ ὀφείλημα, ατος, Thuc. ære alieno obstrictus sum alicui, ὀφείλω τινὶ τὸ χρέος, Dem. æs alienum dissolvo, χρέος ἀποδίδωμι, Aristoph. æris alieni solutio, τῶν χρεῶν διάλυσις, Plato.
Æsculetum, τὸ πλατύφυλλον.
Æsculeus, πλατυφύλλινος, ίνη, ινον.
Æsculus, ἡ πλατύφυλλος, Theophr.
Æstas, τὸ θέρος, εος, Xenoph. ἡ θερεία, Polyb. media, τὸ θέρος μεσȣ̃ν, Xen. adulta, ἡ ἀκμὴ τȣ̃ θέρεος, æstate, θέρȣς, θέρει, ἐν θέρει.
Æstimabilis, τιμητὸς, ἡ, ὸν, Dem.
Æstimatio, ἡ τίμησις, ἡ διατίμησις, ἡ τιμὴ, Dem. ἡ ἀξία, litis, τὸ τίμημα, ατος, id. æstimationem litis instituere, τίμημα ποιεῖσθαι, id ἐπάγειν, id.
Æstimator, ὁ τιμητὴς, ὁ δοκιμαςὴς, κριτὴς, λογιςὴς, Dem.
Æstimo, τιμάω, digno pretio, τῆς ἀξίας, τȣ̃ ἴσȣ, Aristot. maximi, πλείςȣ, Dem. præ omnibus, ἀντὶ πάντων, idem. pluris, τιμάομαι μείζονος, Xen. aliquid multi, τὶ πολλȣ̃, Chrysost pluris, quam multum pecuniæ, πρὸ πολλῶν χρημάτων, Isocr. aliquem ex aliqua re, δοκιμάζω τινὰ ἔκ τινος, id. aliquid mecum, λόγον ἐμαυτῷ δίδωμι, Dem. litem, ἐπιγράφω τίμημα, Arist. ποιέομαι τίμημα, Dem. ἀκριβολογέομαι, id.
Æstiva, τὰ θερινὰ, ῶν.
Æstivo, τὸ θέρος διάγω, θερίζω, Suid.
Æstivus, θερινὸς, ἡ, ὸν, meridies, θερινὴ μεσημβρία, Xenoph. θέριος, ία, ιον, æstiva serenitas, θερία αἰθρία, Diosc.
Æstuarium, ἡ ἀνάχυσις, εως, Strabo.
Æstuatio, ἡ κύμανσις, εως.
Æstuo, *ut mare*, κυμαίνω, Plut. fervore, καυσόομαι, Galen. καυματίζομαι.
Æstuosus, ὁ ϗ ἡ καυματώδης, καυσώδης, et quasi suffocans, ὁ ϗ ἡ πνιγώδης, εος, Plut.
Æstus, ὁ καύσων, ωνος, N. T. τὸ καῦμα, Xenoph. ὁ καῦσος, stomachi, τȣ̃ ςομάχȣ, Diosc. τὸ καύσωμα, Gal. ἡ ἔγκαυσις, εως, Gal. τὸ θάλπος, Luc. τὸ αἶθος, Hes. maris, ὁ κλύδων, ωνος, Plut. ἡ πλήμμυρα, Plut. βρασμός.
Ætas, ἡ ἡλικία, Dem. eandem ætatem habere cum aliquo, τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἔχειν, ἣν ἕτερος, Dem. ἐν τῇ αὐτῇ ἡλικίᾳ εἶναι, in ætate æquales, οἱ κατὰ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ὄντες, Dem. qui mediocri ætate est, τῆς ἡλικίας ἤδη μετρίως ἔχων, Plato. ad florem ætatis pervenit, εἰς ἀκμὴν κατέςη, Lucian. ætate provector, ἡλικίᾳ προέχων, Plato. πόῤῥω τῆς ἡλικίας ὢν, Xenoph. annum agens ætatis decimum quartum, γεγονὼς ἔτη τέσσαρα ϗ δέκα, Isocr. triginta tres, τριάκοντα τριῶν ἐτῶν ὢν, Plut. ætate proficere, προκόπτειν ἡλικίᾳ, Lucian. ætate progredi, ἡλικίας εἰς τὸ πρόσθεν προβαίνειν, Plato. i. e. generatio, ἡ γενεὰ, nostra ætate, ἐπὶ τῆς ἡμετέρας γενεᾶς, Dem.
Ætatem, εἰς αἰῶνα, N. T. δι' αἰῶνος, i. e. in æternum.
Æternitas, ἡ ἀϊδιότης, animæ, τῆς ψυχῆς, Aristot. ὁ αἰὼν, ῶνος, id ἡ ἀθανασία, Isocr.
Æterno, ἀπαθανατίζω, Aristot. ἀθανατίζω, Herodot.
Æterne, ἀϊδίως, αἰωνίως.
Æternus, ὁ ϗ ἡ ἀΐδιος, Plut. ὁ ϗ ἡ αἰώνιος, Plato. in æternum, εἰς ἀΐδιον, εἰς τὸν αἰῶνα, N. T. δι' αἰῶνος, Æl. εἰς τὸν αἰῶνα χρόνον, LXX. ab æterno, ἐξ ἀϊδίȣ, ἐξ αἰῶνος, ἀπὸ τȣ̃ αἰῶνος, N. T.
Æther, ὁ αἰθὴρ, έρος, Arist.
Ætherius, ὁ ϗ ἡ αἰθέριος, Arist. ὁ ϗ ἡ αἰθεριώδης, εος, Galen.
Æthiopicus, αἰθιοπικὸς, ἡ, ὸν, Strabo.
Æthiopissa, ἡ αἰθιόπισσα, ης, LXX.
Æthiops, ὁ αἰθίοψ, οπος, Strabo.
Æviternus, ὁ ϗ ἡ αἰώνιος, Plato. ὁ ϗ ἡ παναιώνιος, idem.
Ævum, ὁ αἰὼν, ῶνος, Plato.
Affabilis, e, ὁ ϗ ἡ εὐπροσήγορος, Isocr. ὁμιλητικὸς, id. ὁ ϗ ἡ φιλοπροσήγορος, id. affabilem esse erga omnes, ἔχειν ἡδέως πρὸς ἅπαντας, idem.
Affabilitas, ἡ εὐπροσηγορία, Isocr. ἡ φιλοπροσηγορία, id.
Affabiliter, εὐπροσηγόρως.
Affabre, τεχνικῶς, Isocr. ἐντέχνως, affabre factus, ὁ ϗ ἡ καλλίεργος, Plato. δαιδάλεος, έα, εον affabre facio, καλλιεργέω, ῶ, Dion. Areop.
Affabulatio, τὸ ἐπιμύθιον, Aphthon.
Affamen, ἡ προσηγορία, Dem. τὸ πρόσρημα, Aristid. ἡ πρόσρησις, Plato.
Affaniæ, ὁ φλύαρος, Plato. ἡ φλεδονεία, id. ἡ φλυαρία, Plato. τὰ ἐθλήματα.
Affatim, περισσῶς, Isocr. δαψιλῶς, affatim suppeditare militibus, δαψιλῶς χορηγεῖν τοῖς ςρατιώταις, Herod. ἅλις, *cum gen. et absol.*
Affatus, idem quod *Affamen*.
Affatus, προσειπὼν, ȣ̃σα, ὸν, aliquem nomine, τινὰ ὀνομαςὶ, Plato.
Affectate, περιέργως.
Affectatio, ἡ ζήλωσις, εως, Thuc. i. e. diligentia nimia, ἡ περιεργία, ας.
Affectator, i. e. cupide appetens, ὁ ἐπιθυμητὴς, ȣ̃, Xen. i. e. nimis diligens, ὁ περίεργος.
Affectatus, ὁ ϗ ἡ περίεργος, ȣ, Aristot.
Affectio, τὸ πάθος, εος, Plato. ἡ ὁρμὴ, Plut. i. e. constitutio, ἡ διάθεσις, εως, LXX.
Affecto, i. e. expeto, ἀντιποιέομαι, aliquid, τινὸς, Dem. ἐπιθυμέω τινὸς, Isocr. γίνομαι ἐν ἐπιθυμίᾳ τινὸς, Plato. ἐπιβȣλεύω τινὶ, id.
Affectus, ὁ ϗ ἡ ἐμπαθὴς, Plato. male corpore, κακοπαθῶν τῷ σώματι, Isocr. sum ita, διάκειμαι ȣ̃τως, Dem. erga amicum, ἔχω ȣ̃τω πρὸς φίλον, Isocr. erga aliquem bene, διεθέμην εὐνοϊκῶς, φιλικῶς, οἰκείως, εὐμενῶς πρός τινα, Dem. male, δυσμενῶς, χαλεπῶς, id.
Affectus, us, τὸ πάθος, εος, Plato. τὸ πάθημα, Xen.
Affero, ἀποφέρω, arma, ὅπλα, Xenoph. domo gladium, ἐπιφέρομαι οἴκοθεν τὸ ξιφίδιον, Herodian. opsonium, παραφέρω ὄψον, Xenoph. mihi manus, προσφέρω ἐμαυτῷ τὰς χεῖρας, Polyb. fasciculum epistolarum, προσκομίζω σύνδεσμον τῶν ἐπιςολῶν, Herodian. voluptatem, παρέχω ἡδονὴν, Xen. in medium, φέρω, ἄγω, vel προάγω εἰς τὸ μέσον, Plato. alii. pecuniam, φέρω ἀργύριον, Æschin. alicujus rei exemplum, παράδειγμά τινος, Isocr. παρακομίζω, Plut.
Afficio, ποιέω, aliquem beneficio. εὖ τινα, Isocr. ἀγαθόν τί τινα, Dem. ἔρδω τινά τι ἀγαθὸν, Isocr. ἐργάζομαι vel πράττω τινά τι ἀγαθὸν, Dem. magnis beneficiis aliquem, μεγάλα εὐεργετεῖν τινὰ, id. afficior dictis, κηλέομαι ἐκ τῶν λεγομένων, Ælian.

Affictitius,

Afflictitius, ὁ ϗ ἡ ἐπίπλαστος, ὁ ϗ ἡ πρόσπλαστος.
Afflictus, ὁ ϗ ἡ προστατεύτης, ȣ, Aristot.
Affigo, προσάπτω, aliquid alicui, τί τινι, Lucian. προσπήγνυμι, N. T. quasi clavis alicui, προσηλόω τινὶ, Lucian. διακιντέω, προσπασσαλεύω, Aristoph.
Affingo, προσπλάττω, alicui aliquid, τί τινι, Diosc. προσποιέομαι.
Affinis, ὁ ϗ ἡ συγγενὴς, έος, Plato. προσήκων, ȣσα, ον, alicui, τινὸς, Thuc. subst. ὁ κηδεστὴς, ȣ, Dem. pariter affinis, συγκηδεστὴς, ȣ, Isocr. ὁ κηδεμών.
Affinitas, ἡ συγγένεια, Plato. ἐπιγαμία, Dem. ἡ ἀγχιστεία, id. ἡ κηδεία, ας, Isocr. inire affinitatem, ποιεῖσθαι ἐπιγαμίαν, Dem. nactus affinitatem alicujus, κεχρημένος τῇ κηδείᾳ τινὸς, id. adversari affinitatem alicujus, ἀνανεύειν κηδεστήν τινα, id. contrahere affinitatem, συνάπτειν κῆδος, Eurip.
Affirmate, καταφατικῶς.
Affirmatio, ἡ κατάφασις, εως, Aristot.
Affirmativus, καταφατικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Affirmo, κατάφημι, Aristot. aliquid, καταβεβαιόομαί τι, Plut. διαβεβαιόομαι, id. διϊσχυρίζομαι, Plat. διορίζομαι, id.
Affixus, παραπεπηγμένος, ένη, ένον, προσπεπηγμένος, ένη, ένον, alicui rei, προσηλωμένός τινι, Chrys.
Afflamen, ἡ ἐπίπνοια, Plato.
Afflatus, ἐπιπνεόμενος, ένη, ενον, ὁ ϗ ἡ ἐπίπνοος, Plut. divinitus, ἐνθουσιαστικὸς, ἡ, ὸν, Plato. ὁ ϗ ἡ πνευματοφόρος, LXX. ὁ ϗ ἡ ἔνθεος, Plut.
Afflatus, us, ἡ ἐπίπνοια, ας, Plato. τὸ πρόσπνευμα, Suid. divinus, ὁ θειασμὸς, ȣ, Thuc. afflatu divino, θειαστικῶς, Poll.
Affleo, παραδακρύω, alicui, τινὶ, Lucian.
Afflictatio, idem quod sequens *Afflictio*.
Afflictio, ἡ θλίψις, N. T. ἡ κακοπάθεια, ας, Dem. ἡ κάκωσις, N. T. ἡ ἀνάγκη, ης, ibid. ὁ θλιμμὸς, ȣ, LXX. ἡ ταλαιπωρία, ας, Isocr. τὸ δεινὸν, ȣ, Dem.
Afflicto, προσθλίβω, ἀποθλίβω.
Afflictor, ὁ κακοποιὸς, ȣ, Aristot. ὁ ὑβριστής.
Afflictus, τεθλιμμένος, ένη, ένον, N. T. παθὼν, ȣσα, ὸν, Dem. κακοπαθὼν, ȣσα, ὸν, Isocr. ὁ ϗ ἡ ταλαίπωρος, ȣ, Dem.
Afflictus, us, idem quod *Afflictio*.
Affligo, θλίβω, ἀποθλίβω, aliquem omnibus modis, ταλαιπωρέω τινὰ πάντα τρόπον, Isocr. regionem armis, κακόω τὴν χώραν ὁπλίταις, Dem. aliquem, κακῶς ποιέω τινὰ, Isocr. affligor omnibus diebus, καθ' ἑκάστην ἡμέραν κακοπαθέω, id. i. e. allido, ἀράσσω, humi, πρὸς τὸ ἔδαφος, Lucian.
Afflo, ἐπιπνέω, aliquem, τινὰ, Eurip. ἐμφυσάω, N. T. προσπνέω, *cum dat.* Aristoph.
Affluens, περιουσιαστικὸς, ἡ, ὸν, Hermog.
Affluenter, ἐκ περιουσίας, Dem. ῥύδην, δαψιλῶς.
Affluentia, ἡ ἐπίῤῥοια, Dion. Areop. i. e. copia, ἡ περιουσία, Dem. ἡ εὐπορία, Isocr. ἡ ἀφθονία, Dem.
Affluo, ἐπιῤῥέω, Galen. i. e. abundo, περιουσιάζω, Hippocr. omnibus bonis, πᾶσι τοῖς ἀγαθοῖς, Emp. περιουσίαν τῶν χρημάτων ἔχω, Thuc. rerum copia, εὐπορέω, περισσεύω, Dem. divitiis, πλȣτέω πλȣ̃τον, Lucian. voluptatibus, τὰς ἡδονὰς ἐπιῤῥύτȣς ἔχω.
Affor, προσφωνέω, aliquem, τινὶ, N. T.
Affore, παρέσεσθαι, Dem.
Affloris, ἔξωθεν, Xen.
Affremo, ἐπιβρέμω.
Affrico, ἐπιτρίβω, Aristoph. προστρίβω, aliquid lapidi, τὶ λίθῳ, Basil. alicui infamiam turpem, προστρίβομαί τινι αἰσχρὰν διαβολὴν, Plut. προσκνάω.
Affrictum, i. e. quod quis affricat, τὸ ἐπίτριμμα, Hes.
Affrictus, us, ἡ πρόστριψις, ἡ ἐπίτριψις.
Affulgens, ἐπιλάμπτης, ὁ [illegible]
Affulgeo, ἐπιλάμπω, Xen. ἐλλαμπρύνομαι.
Affundo, παραχέω, aliquid alicui, τί τινι, Galen. sanguinem aris, προσχέω αἷμα τοῖς βωμοῖς, Lucian. προσχύω.
Affusio, ἡ πρόσχυσις, εως, N. T.
Affusus, a, um, προσχυθεὶς, εῖσα, έν.
Africus ventus, ἡ λίψ.
Agaricum, τὸ ἀγαρικόν.
Agaso, ὁ ὀνηλάτης, Plut. ὁ ἱπποφορβός.
Age, ἄγε, Dem. φέρε δὴ, id. φέρε γὰρ, Plato. age dic, ἄγε εἰπὲ, Hom. audite, ἄγε ἀκούσατε, Xen. age videam, φέρε ἴδω, Aristoph. age accipiamus, φέρε λάβωμεν, Plut. age crede, φέρε πίστευε, Gregor.
Agedum, ἄγε δὴ, Arist. φέρε τοίνυν, Lucian. φέρε δή νυν, Dem.
Agellus, τὸ ἀγρίδιον, Arrian. γήδιον, χωρίδιον.
Agema, τὸ ἄγημα, ατος, Plut.
Ager, ὁ ἀγρὸς, Aristot. ἡ γῆ, Dem. ἡ χώρα, Isocr. τὸ ἔργον, Ælian. ὁ χῶρος, Xen.
Age sis, ἄγε δὴ, Dem.
Agger, τὸ χῶμα, Dem. ὁ χȣ̃ς, ȣ̃, Thuc. aggerem duco, χώννυμι χῶμα, id. aggeribus viam obstruo, ἐπιχώννυμι τὴν ὁδὸν, Dem. aggere communio, ἀποχώννυμι, Xenoph. προχώννυμι, Herodian.
Aggero, χωννύω, Thuc. χώννυμι χῶμα, id. ad urbem, πρὸς πόλιν, id. ἐπὶ πόλιν, Ctes.
Aggero, ἐπισωρεύω, Athen. lapides in meum usum, προσπαραβάλλομαί μοι λίθȣς, Thuc.
Aggestus, us, τὸ ἐπίχωμα, ατος, ἡ ἐπίχωσις, εως, Polyb.
Agglomero, προσαθροΐζω, συναγείρω, συνάγω.
Agglutino, προσκολλάω, Ægin. προσάπτω.
Aggravesco, ἐπιβαρύνομαι.
Aggravo, ἐπιβαρέω, Appian.
Aggredior, προσέρχομαι, Xen. conor, sive suscipio negotia, ἐπιχειρέω πράγμασι, Dem. opus, τὸ ἔργον, Plut. dicere, λέγειν, Isocr. opus furiosum, ἐπιχείρημα μανικὸν, Plato. pugnam, ἐγχειρέω τῇ μάχῃ, Plut. negotium, ἅπτομαι τȣ̃ πράγματος, Dem. alia via, ἑτέραν τρέπομαι, Synes.
Aggregatio, ἡ ἐπισυναγωγὴ, N. T.
Aggrego, ἐπαθροΐζω, N. T. ἐπισυνάγω, Polyb. ξενίζω, LXX.
Aggressio, ἡ προσήλυσις, Just. Mart. rei, ἐπιχείρησις, Thuc. ἡ ἐπιβολὴ, ἡ ἐφόρμησις.
Aggressor, ὁ ἐπιχειρητὴς, ȣ, Thuc.
Agilis, ἐλαφρὸς, ά, ὸν, vir, ἀνὴρ, Plato. ὁ ϗ ἡ εὔστροφος, ȣ, Plut. ὁ ϗ ἡ εὐκίνητος, ȣ, Hipp. εὐσκαρθμος, Hom.
Agilitas, ἡ εὐστροφία, LXX. ἡ εὐκινησία, ἡ ἐλαφρότης.
Agiliter, εὐκινήτως.
Agitabilis, e, ὁ ϗ ἡ εὐκίνητος, Aristot.
Agitatio, ἡ κίνησις, εως, Plut. arboris, τὸ δόνημα δένδρȣ, Lucian.
Agitator, ὁ ἐλατὴρ, ῆρος, Lucian. ὁ κινητὴς, equorum, ὁ ἱππηλάτης, ȣ.
Agitatus, κινηθεὶς, εῖσα, έν.
Agite, ἄγετε, Dem. φέρετε. confer *Age*.
Agito, σαλεύω, Lucian. ἐλαύνω, διασείω, δονέω, gentem, ἔθνος, Herod. multa mecum, πολλὰ κατ' ἐμαυτὸν, Suid. consilia cum aliquo de re aliqua, κοινολογέομαί τινι περί τινος, Dem. ἀνακινέω.
Agmen, τὸ πλῆθος, Xen. equorum, ἡ εἴλη ἵππων, Apocryph. militum, τὸ τάγμα, Plut. ἡ τάξις, Xen. agminis præfectus sive dux, ὁ λοχαγὸς, ȣ̃, Isocr. agmen duco, λοχαγέω, Xen. λοχηγετέω λόχον, Herodian. agmen extremum, ἡ ȣ̓ραγία, ας, Polyb. duco, ȣ̓ραγέω, LXX.
Agminatim, κατὰ λόχȣς, Phil. κατ' ἴλην, Plut. κατ' ἴλας, Herodot.
Agna, ἡ ἀμνὰς, άδος, LXX. ἡ ἀμνὴ, Orph.
Agnascor, παραφύομαι, Dioscor. προσφύομαι, Theophr.
Agnati, οἱ προσήκοντές τινι πρὸς ἀνδρῶν, Dem. οἱ συγγενεῖς, ῶν, id. οἱ πρὸς πατρὸς, οἱ ἐκ τῶν ἀῤῥένων [illegible]
Agnatio, ἡ συγγένεια, Plato. ἡ πρόσφυσις.
Agnatus, παραφυόμενος, ένη, ενον, Diosc. vid. *Agnati*.
Agnellus, τὸ ἀρνίον, LXX.
Agninus, ἄρνειος, εία, ειον, caro, ἄρνεια κρέα, Lucian.
Agnitio, ἡ ἐπίγνωσις, εως, Herodian.
Agnitus, ἐπιγνωσμένος, ένη, ένον, ab ἐπιγινώσκω, N. T. γνωστὸς, Greg.
Agnomen, τὸ παρωνύμιον, Plut. ἡ προσωνυμία, id.
Agnosco, ἐπιγινώσκω, aliquem, τινὰ, N. T. ἀναγινώσκω τινὰ, Dem. γνωρίζω τινὰ, Isocr.
Agnus, ὁ ἀμνὸς, N.T. ὁ ἄρς, ἀρνὸς, Plato.
Ago, ἄγω, septimam noctem, ἑβδόμην νύκτα, Galen. annum decimum, δέκατον ἔτος, id. festum alicui, ἑορτήν τινι, Plut. aliquid recte et decenter, πράττω τι καλῶς ϗ προσηκόντως, Dem. res ad rempublicam pertinentes, τὰ πράγματα πολιτικὰ, id. aliquid præclare, διαπράττομαί τι τῶν δεόντων, Isocr. multa præclara, κατορθόω πολλὰ καλὰ, Dem. personam, ὑποκρίνομαι σχῆμα, Herodian. gratias alicui, χαριστήρια ὁμολογέω τινὶ, id. χάριν οἶδα, actum, ἐπ' ἐξειργασμένως ἀναλαμβάνω, Aristid. radices, ῥιζόω, Theophr. ῥιζοβολέω, rhetorem, ῥητορεύω, Dem. causam alicujus, λέγων ὑπὲρ τινος, in hæreditatem alicujus, ἐπιδικάζομαί τινι τὴν ȣ̓σίαν, vel τινὸς τῆς ȣ̓σίας, id. loquor de re aliqua, διαλαμβάνω περί τινος, Arist. διαλέγομαι περί τινος, Isocr. liberius cum aliquo, διαλέγομαι θρασύτερόν τινι, id.
Agon, ὁ ἀγὼν, ῶνος, Xen. confer *Certamen*.
Agonotheta, ὁ ἀγωνοθέτης.
Agrarius, κληρȣχικὸς, ἡ, ὸς, Aristoph. lex agraria, νόμος κληρȣχικός.
Agrestis, ἄγριος, ία, ιον, Dem. ἄγροικος, οίκη, οικον, Plat. ἡ ἀγριὰς, Nic.
Agricola, ὁ γεωργὸς, Xen. ὢν ἐν γεωργίᾳ ϗ περὶ γῆν πονέμενος, Æol. ὁ γήτης, Soph.
Agricolatio, ἡ γεωργία, Plat. ἡ γεωπονία.
Agricolor, γεωργέω, Dem. ἐν τῇ γεωργίᾳ εἰμὶ, Ælian. περὶ τὴν γῆν πονέομαι, id. γῆν γεωργέω, Dem.
Agricultor, ὁ γεωργὸς, ȣ̃, Aristot.
Agricultura, ἡ γεωργία, Isocr. τὸ γεώργημα, Plato.
Agrimensor, ὁ γεωμέτρης, Plato.
Agyrta, ὁ ἀγύρτης, Suid.
Ah, αἲ, ah miser! ah miserum! αἲ τάλαν! Aristoph.
Ahenarius, sc. faber, ὁ χαλκεὺς, έως, Aristot.
Aheneus, χάλκεος, *contr.* χαλκȣ̃ς, ῆ, ȣ̃ν, Xen.
Ahenum, i. e. vas aheneum, τὸ χαλκεῖον, Xen.
Ahenus, idem quod *Aheneus*.
Aio, φημὶ, Æschin.
Ala, τὸ πτερὸν, ȣ̃, ἡ πτέρυξ, animalis, τȣ̃ ζώȣ, Aristot. hominis sub brachio, ἡ μασχάλη, ης, Xen. pars auris, τὸ ἀντιλόβιον, ȣ, Benz. equitum, ἡ ἴλη, ης, Plut. aciei, τὸ κέρας, ατος, Thucyd. alas addo, πτερόω, navi, τὴν ναῦν, Polyb.
Alabaster, ὁ vel ἡ ἀλάβαστρος, τὸ ἀλάβαστρον, LXX. N. T. parvus, τὸ ἀλαβάστριον, Poll.
Alabastrites, ὁ ἀλαβαστρίτης, ȣ, Diosc. τὸ ἀλάβαστρον, Herodian.
Alabastrus, idem quod *Alabaster*.
Alacer, ὁ ϗ ἡ πρόθυμος, ad aliquid, πρός τι, Aristoph. περί τι, Thuc. ὁρμητικὸς πρός τι, Plut. ὁ ϗ ἡ εὔθυμος, ἀκραιφνής.
Alacre, προθύμως, Xenoph. confer *Alacriter*.
Alacritas, ἡ προθυμία, Dem. ἡ ἑτοιμότης, id. ἡ φιλοπραγμοσύνη, id.
Alacriter, προθύμως, Dem. εὐθύμως, Xen. ἑτοίμως, Dem. προχείρως, Isocr.
Alapa, ὁ κόλαφος, Epicharm. τὸ ῥάπισμα, N. T. alapam infligo alicui, ῥαπίζω τινὰ, Dem. παίω κατὰ κόῤῥης τινὰ, παίω πὺξ τὸ στόμα τινὸς, Greg. alapis cædor ab aliquo, ῥαπίζομαι ὑπό τινος, Luc.
Alaris, e, πτέρινος, ίνη, ινον, Aristoph.
Alatus, πτερυγωτὸς, ἡ, ὸν, Aristoph. πτερωτὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Alauda, ἡ κορυδαλὸς, ȣ̃, Theocr. ἡ κόρυδες, ȣ, id. ἡ κορυδαλλὶς, ίδος, id. ἡ κόρυς.
Albarium, ἡ κονία, Ægin. opus albarium seu calce inductum, τὸ κονίαμα, Theophr. opere albario induco, κονιάω, Aristot. albario opere inductus, κονιατὸς, ἡ, ὸν, Theophr.
Albatus, λελευκωμένος, ένη, ένον.
Albedo, ἡ λευκότης, ητος, Aristot.
Albeo, λευκαίνομαι, Theophyl.
Albico, ὑπολευκαίνομαι.
Albidus, ὁ ϗ ἡ ὑπόλευκος, ȣ, Diosc.

Albo,

Albo, λευκόω, vel λευκόομαι, Xenoph. λευκαίνω, ὑπολευκαίνω.
Albucum, ὁ ἀσφόδηλος.
Albugo, τὸ λεύκωμα, Diosc. oculorum morbus, ἡ λεύκωσις, id.
Albulus, ὁ κ ἡ ὑπόλευκος, ου, Diosc.
Album, i. e. tabella albo colore inducta, τὸ γραμματεῖον, τὸ λεύκωμα, Dem. in album referre, ἀναγράφειν εἰς λεύκωμα, id.
Albumen, τὸ λεύκωμα, Diosc. τὸ λευκὸν, τοῦ ὠοῦ.
Alburnum, τὸ σίαρ δένδρου, id.
Albus, λευκὸς, ἡ, ὸν, Dem. ἀργήεις, εσσα, εν, Lucian. ἀργὸς, Hom.
Alcyon, vide *Halcyon*.
Alea, ἡ κυβεία, Xen. et pro lusu aleæ, Aristot. alea ludo, κυβεύω, Plut. διακυβεύω, id. alea feliciter ludo, εὐκυβεύω, Polyb. alea infeliciter ludo, δυσκυβεύω, id. alea consumo seu disperdo, καταχυβεύω, Lysias. alea cum alio ludo, συγκυβεύω, Plut. jacio aleam seu periculum adeo, ἐκκυβεύω, Polyb.
Aleator, ὁ κυβευτὴς, οῦ, Xen. peritus, ὁ κυβευτικὸς, οῦ, Plato.
Aleatorius, κυβευτικὸς, ἡ, ὸν, Plat. consessus, seu locus ubi alea luditur, τὸ κυβευτήριον, id. τὸ κυβεῖον, Æschin.
Ales, ἡ ὄρνις, ιθος. Confer *Avis*.
Alesco, πληθύνομαι, Arist.
Alga, τὸ φῦκος, εος, Theophr. τὸ φυκίον, ου, Plut. τὸ βρύον.
Algeo, ῥιγέω, Lucian. ψύχομαι, Athen.
Algidus, κρυερὸς, ρὰ, ρὸν, Herodian.
Algificus, ψυχοποιός.
Algor, ὁ κρυμὸς, οῦ, Alciphr. τὸ κρύος, εος, Lucian. τὸ ῥῖγος.
Algosus, ὁ κ ἡ φυκώδης, εος.
Alias, ἄλλοτε, quam nunc, ἢ νῦν, Lucian. alias rebus secundis, alias adversis uti, ποτὲ μὲν εὖ, τότε δὲ φαύλως πράττεσθαι, Dem. sit alias miser, alias beatus, γένηται ὅτε μὲν εὐδαίμων, πάλιν δὲ ἄθλιος, Aristot. alias ambitiosum laudamus, alias non ambitiosum, ἔστιν ὅτε μὲν ἐπαινοῦμεν τὸν φιλότιμον, ἔστι δ' ὅτε τὸν ἀφιλότιμον, id. nec alias unquam volui dicere, οὔτ' ἄλλοτε πώποτε εἰλόμην λέγειν, Dem.
Alibi, ἀλλαχοῦ, Dem. ἑτέρωθι, id. ἀλλαχῆ, Xen. alibi nusquam, ἄλλοθι οὐδαμοῦ, Dem.
Alica, ὁ χόνδρος, ου, Galen.
Alicubi, πού, testatus est quis alicubi, διεμαρτύρατο δέ που τις, N. T. ἔστιν οὗ.
Alicunde, ποθὲν, Aristot.
Alienatio, ἡ ἀλλοτρίωσις, Thuc. ἀπαλλοτρίωσις, Arist. mentis, ἡ ἀλλοτριότης, Plato.
Alienatus, ἀπαλλοτριωμένος, ένη, ένον, ab ἀλλοτριόω, Dem.
Alienigena, ὁ ἀλλόφυλος, ου, Dem. ὁ ἀλλογενὴς, έος, N. T. ὁ ἀλλοδαπὸς, οῦ, Xen.
Alienigenus, ὁ κ ἡ ἀλλογενὴς, έος, N. T.
Alieno, ἀλλοτριόω, ab aliquo, τινὸς, Dem. civitatem ab aliquo, τὴν πόλιν τινὸς, Thuc. ἀπαλλοτριόω, Arist.
Alienus, ἀλλότριος, ία, ιον, non aliena, sed propria urbs, μὴ ἀλλοτρία, ἀλλ' οἰκεία πόλις, Æschin. alienum a suis moribus, ἀλλότριον τοῦ ἑαυτοῦ τρόπου, Dem. alieno animo esse ab aliquo, ἀλλοτρίως ἔχειν, vel διακεῖσθαι πρός τινα, Isocr. Dem. alieno, i. e. inimico animo esse erga aliquem, δυσμενῶς, κακῶς, χαλεπῶς, ἀπεχθῶς, ἐχθρῶς ἔχειν, seu διακεῖσθαι, seu διατίθεσθαι, πρός τινα, vel τινὶ, Dem. Isocr. Plat. alienum a proposito dicere, ἔξω τοῦ πράγματος λέγειν, Lycophr. ἔξω τοῦ σκοποῦ ἐστὶν, Polyb.
Aliger, πτερωτὸς, ἡ, ὸν, ὁ κ ἡ πτεροφόρος.
Alimentum, ἡ τροφὴ, alicui præbere, τὴν τροφὴν παρέχειν τινὶ, Aristot. alimentum præbens, τρόφιμος, ίμη, ιμον, Theophr. alimento abundans, ὁ κ ἡ τροφώδης, εος, Aristot. βρῶμα.
Alio, ἄλλῃ, discesserunt, ᾤχοντο, Xenoph. alio navigare, ἄλλοσε πλεῖν, Dem. alio quis verberet, ἑτέρωσέ τις πατάξῃ, id. alio quopiam, ἄλλοσέ ποι, idem.
Alioqui, ἄλλως, alioqui honestus, τἆλλα καλὸς, Aristoph. quietus, sed alioqui non improbus, ἀπράγμων, ἄλλως δ' οὐ πονηρὸς, Dem. sin minus, ἐπεὶ, alioqui tu dicito, ἐπεὶ σὺ εἰπὲ, Plato. alioqui dixissem vobis, εἰ δὲ μὴ εἶπον ἂν ὑμῖν, N. T.
Aliorsum, ἄλλοσε, ἑτέρωσε.
Alipes, πτερόπους.
Aliqua, πῆ, Aristot.
Aliquamdiu, πρὸς ὥραν, secessit, i. e. ad tempus, ἐχωρίσθη, N. T. χρόνον τινὰ, ἀνὰ χρόνον, ἐπὶ χρόνον.
Aliquando, ποτὲ, eramus, ἦμεν, Dem. vos contristaturum esse, ποθ' ὑμᾶς λυπήσειν, id. ἔστιν ὅτε, ἔσθ' ὅτε, ἔστιν ὅτε, ut, aliquando, i. e. interdum animo concidunt, ἀθυμοῦσιν ἔστιν ὅτε, Viger.
Aliquantillum, ἐπὶ μικρόν.
Aliquantisper, ὀλίγον χρόνον, δι' ὀλίγου χρόνου.
Aliquanto, πόσον τι, Herodot.
Aliquantulum, ὀλίγον, ἐπὶ μικρόν.
Aliquantum, ἐπὶ ποσὸν, τοσοῦτ.
Aliquantus, ποσὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Aliquatenus, μέχρι τινὸς, ἀπὸ μέρους, N. T.
Aliquis, aliqua, aliquid, vel aliquod, τίς, τί, *Gen.* τινὸς, si quis, i. e. aliquis, hostem aliquem viderit, εἴτε τίς τινα ἴδοι ἐχθρὸν, Thuc. ὁ, ἡ, τὸ δεῖνα, inimicus aliquis, δεῖνα ἐχθρὸς, Dem.
Aliquispiam, idem quod *Aliquis*.
Aliquo, ποῖ, Aristoph. ὅποι, id. ἔστιν ὅποι, ἐνιαχοῦ, Hesych.
Aliquorsum, idem quod *Aliquo*.
Aliquot, τινὲς, τινὰ· ἔνιοι, ιαι, α, Plut.
Aliquoties, ἐνίοτε, Plato.
Aliter, ἄλλως, Aristot. facere, ἄλλως πως ποιεῖν, Xenoph. ἄλλῃ, non aliter mihi videtur, οὐκ ἄλλῃ ἔμοιγε δοκεῖ, Plato aliter habere, ac, ἄλλως ἔχειν ἢ ὡς, Xenoph.
Aliunde, ἀλλοθεν, prospiciendum est, δεῖ σκοπεῖν, Dem. advenire, ἐπελθεῖν, Isocr. ἑτέρωθεν ἀφικέσθαι, Æl. accersere, ἀλλοθέν ποθεν πορίζειν, idem.
Alius, ἄλλος, η, ο, Plat. ἕτερος, έρα, ερον, Dem. alius quispiam, ἄλλός τις, Xen. si quisquam alius, εἴ τις ἄλλος, Isocr. alia aliis jucunda sunt, ἕτερα ἑτέροις ἐστὶν ἡδέα, Aristot. aliud noctua, aliud cornix sonat, ἄλλο γλαὺξ, ἄλλο κορώνη φθέγγεται, Proverb. alii vincuntur, alii vincunt, οἱ μὲν ἡττῶνται, οἱ δὲ νικῶσι, Dem. alii scribunt, alii verberant, alii clamant, alii audiunt, οἱ μὲν γράφουσιν, οἱ δὲ τύπτουσιν, ἕτεροι δὲ βοῶσιν, ἄλλοι δέ τινες ἀκούουσι, Isocr. nihil aliud quam quod, μηδὲν ἄλλο πλὴν ὅτι, Isocr. nihil aliud quam ut, μὴ ἄλλο μηδὲν πλὴν ὅπως, Dem. nihil aliud possunt quam insidiari, οὐδὲν ἄλλο ἢ φενακίζειν δύνανται, Isocr. alius a me, sive alius quam ego, ἄλλος παρ' ἐμὲ, ἄλλος ἢ ἐγὼ, ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ, alius atque alius, ἀλλοῖος, οία, οἷον, Thuc. alius post alium εἷς καθ' ἕνα, exibant, ἐξήρχοντο, N. T.
Allabor, προσπίπτω, Aristot.
Allaboro, πονέω. Confer *Laboro*.
Allævo, ἐπιλεαίνω, Plut.
Allambo, ἐπιλείχω.
Allamentor, ἐπαιάζω, alicui, τινὶ, Lucian. ad aliquid, πρός τι, id.
Allatro, προσυλακτέω.
Allatus, προσενεχθεὶς, εῖσα, ὲν, ἐνεχθεὶς, εῖσα, ὲν, N. T.
Allaudo, ἐπαινέω, Dem.
Allectatio, i. e. pertrectatio, ἡ ἐπαγωγὴ, Plato.
Allecto, ἐπάγομαι, Dem.
Allector, qui alium allicit, ὁ ἐπαγωγεὺς, έως.
Allegatio, ἡ ἐπαγωγὴ, ῆς, testis, μάρτυρος.
Allego, as, ἐπάγομαι, testem, μάρτυρα, Dem. Homerum, Ὅμηρον, Aristot. leges, προσβάλλομαι τοὺς νόμους, Gregor. ἐγκρίνω, Aristid. πρεσβεύω, Xen. παραπέμπω.
Allego, is, καταλέγω, aliquem, ἐπιλέγω τινὰ, ibid. mihi collegam, προσαιρέομαί μοι συνάρχοντα, Plut. Rhetor.
Allegoria, ἡ ἀλληγορία, ας.
Allegorice, ἀλληγορικῶς, significo, dico, interpretor, ἀλληγορέω, ῶ, Rhetor.
Allegoricus, ἀλληγορικὸς, ἡ, ὸν, Hermog. allegorica interpretatio, τὸ ἀλληγόρημα, ατος.
Allevamentum, et Allevatio, ἡ ἀνακούφισις.
Allevo, i. e. sursum tollo, αἴρω, manus, τὰς χεῖρας, Aristoph. vocem, ἐπαίρω τὴν φωνὴν, Dem. i. e leviorem facio, κουφίζω, navem, frumentum ejiciens, τὸ πλοῖον, τὸν σῖτον ἐκβαλλόμενος, N. T. ἐπικουφίζω, Philo. ἐλαφρύνω, LXX.
Allex, ἐπάγων, ουσα, ον.
Alliaris, σκοροδομητὸς, ἡ, ὸν, Aristoph.
Alliatus, σκοροδωτὸς, ἡ, όν.
Allicio, ἐπάγομαι, aliquem, τινὰ, Dem. ἐπιμαγωγέω τινὰ. Plut. aliquem sermone, πείθω τινὰ λόγῳ, Xen. mercede, μισθῷ, Thuc. ad colloquendum, ἀποστοματίζω τινὰ, N. T.
Allido, ἐδαφίζω, aliquid alicui, τὶ ἐπί τινι, LXX. ῥάσσω τι εἴς τι, Dem. petris, προσράσσω πρὸς ταῖς πέτραις, Alciphr. προσκρούω, προσκόπτω, Naz.
Allietum, ὁ σκοροδὼν, Hesych.
Alligatio, ἡ πρόσδεσις, εως, ἡ κατάδεσις, εως.
Alligator, ὁ προσδέτης.
Alligatura, ἡ κατάδεσις, εως.
Alligatus, a, um, προσδεδεμένος, ένη, ένον, a προσδέω, Plut. item πρόσδετος, Ep.
Alligo, προσδέω, Plut. aliquid alicui, προσάπτω τί τινι, Diosc. προσάπτω τί τινι, Lucian. ἐξάπτω τί τινι, id. ἀπαρτάω τι ἔκ τινος, id. item ἐξαρτάω, Herodian.
Allino, ἐπιχρίω, Lucian. item καταχρίω, Cal.
Allisio, ἡ πρόσκρουσις, εως, ἡ πρόσραξις, εως, ἡ ἐπίτριψις, εως, LXX.
Allium, τὸ σκόροδον, Aristoph. τὸ σκόροδον, Dioscor. allio pasco seu cibo, σκοροδίζω, Aristoph. allii caulis, τὸ σκοροδίον, id.
Allocutio, τὸ πρόσφθεγμα, Eurip. ἡ πρόσρησις, Plut. τὸ πρόσρημα, Aristid. τὸ προσφώνημα, Dem. ἡ προσφώνησις, Plut. ἡ προσαγόρευσις.
Alloquium, idem quod antecedens, *Allocutio*.
Alloquor, προσφωνέω, obvios, τοὺς ἀπαντῶντας, Isocr. aliquem, προσειπεῖν τινὰ, id. blandius, προσειπεῖν τινα οἰκειότερον, id. προσαγορεύω, προσλαλέω, Luc. ἐπαυδάω.
Allubesco, ἐπαρέσκω.
Alluceo, ὑπερλάμπω.
Allucinatio, ἡ παράβληψις, ἡ ἀμβλυωπία, Hipp.
Allucinor, παραβλέπω, Lucian. ἀμβλυωπέω, ῶ, Hippocr.
Alludo, προσπαίζω, alicui, τινὶ, Plat. ad Euripidem, αἰνίττομαι εἰς Εὐριπίδην, Schol. Aristoph.
Alluo, προσκλύζω, ἐπικλύζομαι.
Alluvies, ἡ πρόσκλυσις, εως.
Almus, τρόφιμος, ίμη, ιμον, Diosc. ζειδώρος, ον.
Alnus, ἡ κλήθρα, ας, vel κλήθρη, ης, Theophr. ἡ αἴγειρος.
Alo, τρέφω, aliquem, τινὰ, Dem. aliquos meis sumptibus, τινὰς ταῖς ἐμοῦ δαπάναις διατρέφω, Isocr. familiam panificio, ἀπὸ ἀρτοποιίας διατρέφω τὴν οἰκίαν, Synes. alo clam, ὑποτρέφω, Galen. alo una cum, συντρέφω, Plut. alo juxta equos, παρατρέφω ἵππους, idem.
Aloe, ἡ ἀλόη.
Alpha, τὸ Ἄλφα.
Alsiosus, ὁ κ ἡ κρυώδης, εος, κρυερὸς, ρὰ, ρόν.
Alsius, idem quod *Alsiosus*.
Altare, ὁ βωμὸς, Herodian. τὸ θυσιαστήριον.
Alte, ὕψου, ὑψηλῶς, repetere, ἄνωθεν ἄρχεσθαι, Aristot. πόρρωθεν ποιεῖσθαι τὴν ἀρχὴν, Isocr.
Alter, ἄλλος, alter ipse, ἄλλος αὐτὸς, Aristot. alter alterum accusat, κατηγοροῦσιν ἀλλήλων, Isocr. ἕτερος, έρα, ερον, alter stans super altero, ὁ ἕτερος ἐπὶ τοῦ ἑτέρου ἑστηκὼς, Xen. alter alteri præstat, ἕτερος ἑτέρου προφέρει, Thuc. alter scribit, alter discit, ὁ μὲν γράφει, ὁ δὲ μανθάνει, duo vero et ea magna, alterum quidem, quod——alterum vero, quod, δύο δὲ κ μεγάλα, ἓν μὲν, ὅτι——ἕτερον δὲ, ὅτι, Dem. duobus periculis propositis, necesse est alterum subire, δυοῖν κινδύνοιν ὑποκειμένοιν, ἀναγκαῖόν ἐστι θατέρου μετασχεῖν, Lycophr.
Alteratio, ἡ ἑτεροίωσις, εως, Aristot. ἡ ἑτέρωσις, εως, ἡ ἀλλοίωσις, εως, Polyb.
Altercatio, ἡ ἔρις, ιδος, Xen. ἡ ἀντιλογία, Dem.
Altercator, ὁ ἐριστὴς, οῦ.

Altercor, ἐρίζω, de re aliqua, περί τινος, Isocr. διαδικάζομαι ὑπὲρ τινος.

Alternatim, ἀμοιβαίως, ἐναλλὰξ, Aristot. ἐπαλλὰξ, Xen.

Alternatio, ἡ ἐπάλλαξις, Aristot. ἡ ἀμοιβὴ, Plato.

Alterne, idem quod *Alternatim.*

Alterno. ἀμείβομαι, παραλλάττω, aliquid, τὶ, Aristot. ἐπαμφοτερίζω

Alternus, ἀμοιβαῖος, αία, αῖον, vel ὁ ϗ ἡ ἀ[illegible]βαῖος, ου

Altero, ἑτερόω, ῶ, ἑτεροιόω, ῶ, Philo. ἀλλοιόω.

Alteruter. ἑκάτερος. ἔρα, ερον, Thuc. alterutra vice, ἑκατεράκις, Xen. alterutra a parte. ἑκατέρωθεν, Herodian. alterutra in parte, ἑκατέρωθι, alterutro modo, ἑκατέρως, alterutram in partem, ἑκατέρωσε

Altilis, e, θρεπτὸς, ἡ, ὸν, Poll. ὁ τροφίας, Aristot. σιτιστὸς, ἡ, ὸν, N. T. item τρόφιμος.

Altisonus, ὁ ϗ ἡ [illegible]

Altitudo, [illegible] Thuc. ἡ ὑψηλότης.

Altivolus, ὁ ὑψιπέτης.

Altius, ὑψηλότερον, altius repetere orationem, ἄρχεσθαι λόγου ἄνωθεν, Dem.

Altor, ὁ τροφεὺς, έως, Plato. et altrix, ὁ ϗ ἡ τι[illegible]

Altrinsecus, ἑτέρωθεν.

Altrix, ἡ θρέπτρια, ἡ θρέπτειρα, Eurip. ἡ τροφὶς, ίδος, Plato.

Altus, ὑψηλὸς, ἡ, ὸν, thronus altissimus, θρόνος ὑψηλότατος, Isocr. μετάρσιος, ία, ιον, id. ὁ ϗ ἡ μετέωρος, ου, id. ἄκρος, α, ον, mons altissimus, ὄρος ἀκρότατον, id. ex alto, ἀφ' ὑψηλοῦ, Lucian. ἀπὸ τοῦ μετεώρου, sc. τόπου, Thuc. αἰπὺς, εῖα, ὺ, Hom.

Alveare, ἡ κυψέλη, ης, Plut. τὸ σίμβλον, τὸ σμῆνος.

Alveolus, τὸ κυττάριον.

Alveatus, ὁ ϗ ἡ κυτώδης.

Alveus, ἡ χαράδρα, ας, facere alveum per suum fundum, ποιεῖν χαράδραν διὰ ἰδίων χωρίων, Dem. porrigere alveum, παραδιδόναι χαράδραν, idem: accipere, λαμβάνειν· excipere, δέχεσθαι· obstruere, ἀποικοδομεῖν· alveum, χαράδραν, id.

Alvinus, κοιλιακὸς, ἡ, όν.

Alumen, ἡ στυπτηρία, ας, Diosc.

Aluminosus, ὁ ϗ ἡ στυπτηριώδης, εος, Gal.

Alumna, ἡ θρεπτὴ, ῆς.

Alumnus, τὸ θρέμμα, ατος, Plato. ὁ θρεπτὸς, οῦ, Poll. ὁ τρόφιμος, Opp.

Alutarius, ὁ βυρσοδέψης, ου, Aristoph.

Alvus, ἡ κοιλία, ας, Aristot. alvi solutio, ἡ κοιλιολυσία, ας, alvum exonero, ἀποπατέω, Aristoph. ἀποσκευάζομαι, Poll.

Amabilis, ὁ ϗ ἡ ἐράσμιος, ου, Plut. ζηλωτὸς, ἡ, ὸν, Dem.

Amabilitas, τὸ ἐράσμιον, ου· ἡ φιλότης, ητος.

Amabiliter, ἐρασμίως, ἀγαπητῶς, Plato.

Amabo, πρὸς θεῶν!

Amandatio, ἡ ἀπόπεμψις, εως, Dem. ἡ ἀποπομπὴ, ῆς, Æschin.

Amando, ἀποπέμπω, aliquem, τινὰ, Æschin. ἀποστέλλω, Thucyd. ἀποσκευάζομαι.

Amanter, φιλικῶς, Xen. φιλίως, Thuc.

Amanuensis, ὁ ὑπογραφεὺς, έως, Synes.

Amaracus, ὁ ἀμάρακος, τὸ ἀμαρακὸν, σάμψυχον.

Amare, πικρῶς, Dem.

Amaresco, πικραίνομαι, Philo.

Amarities, ἡ πικρότης, Plut. ἡ πικρία, id.

Amaritudo, idem quod antecedens *Amarities.*

Amarulentus, πικρὸς, ρὰ, ρὸν, Plut. ὁ ϗ ἡ ὑπόπικρος, ου, Diosc. ὁ ϗ ἡ κατάπικρος, ου, LXX. ὁ ϗ ἡ ἐχεπευκής.

Amarus, idem.

Amasia, ἡ ἀγαπωμένη, Athen. ἡ ἐρωμένη.

Amasius, ὁ ἀγαπώμενος, Luc. ὁ ἐρώμενος, Plut.

Amatio, ὁ ἔρως, ωτος, pulchrarum, τῶν καλῶν, Lucian. φιλότης, ητος, Plato. ἡ στοργὴ, ῆς, Herodian. ἡ φίλησις, εως, Aristot.

Amator, ὁ ἐραστὴς, οῦ, Dem. virginis, παρθένου, Luc. gloriæ, δόξης, Plut. facinorum, πονηρῶν πραγμάτων, Aristoph. ὁ φιλικὸς, οῦ, Aristot.

Amatorie, ἐρωτικῶς, Xenoph.

Amatorius. ἐρωτικὸς, ἡ, ὸν, Plut.

Amatrix, ἡ ἐράστρια, ας, Poll.

Ambages, ἡ περιαγωγὴ, ῆς, Aristot. ἡ διέκδυσις, ὁ γρῖφος. ambagibus verborum uti, πολυλόγον εἶναι, ἀμφιλογία.

Ambagiosus, ὁ ϗ ἡ περίπλοκος, γριφώδης.

Ambedo, περιέδω, ossa, περιτρώγω τὰ ὀστᾶ, Luc.

Ambesus, a, um, [illegible], a περιτρώγω, Lucian. περιφαγ[illegible]

Ambidexter, ὁ ϗ ἡ [illegible]ιος, ου, Hippocr. ὁ ϗ ἡ περιδέξιος, Aristot. n. ὁ ϗ ἡ ἀμφοτεροδέξιος, LXX.

Ambigo, περιάγω, Plato, i. e. dubito, ἀπορέω, id. de re aliqua, ἀμφισβητέω τινὶ, Aristot. ἀμφιγνοέω περί τινος, Isocr. ἐπί τινος, Plato. ἐπαμφοτερίζω. Isocr. ἀμφιβάλλω, Greg.

Ambigue, ἀμφιβόλως, Athen.

Ambiguitas, ἡ ἀμφιβολία, ἡ ἀμφιλογία.

Ambiguus, ὁ ϗ ἡ ἀμφίβολος, sermo, λόγος, Isocr. ὁ ϗ ἡ ἀμφίλογος, ου, Xen.

Ambio, περιζώννυω, περιβάλλω, urbem muro, τῇ πόλει τεῖχος, Arist. urbem exercitu, κυκλόω πόλιν στρατοπέδῳ, Gregor. i. e. peto consulatum, παραγγέλλω τὴν ὑπατείαν, Plut. puellam, μέτειμι κόρην, Isocr. honores, σπουδαρχέω, ῶ, Aristot. φιλοτιμέομαι, imperium, μνηστεύομαι μοναρχίαν, Plut.

Ambitio, ἡ περίοδος, ου, Aristot. honorum, ἡ σπουδαρχία, ας, ἡ φιλοτιμία, ας, Herodian. ἡ φιλοδοξία, ας, Hippocr.

Ambitiose, φιλοτίμως, Dem. φιλοδόξως.

Ambitiosus, ὁ ϗ ἡ φιλότιμος, ου, Plato. ὁ ϗ ἡ φιλόδοξος, ου, Herodian.

Ambitus, ὁ περίβολος, ου, Thuc. ἡ περίοδος, ου, Aristoph. ὁ γῦρος, ου. Plut. ὁ κύκλος.

Ambo, ἄμφω, ambabus manibus aliquid facere, ποιεῖν τι ἀμφοῖν, vel ἀμφοτέραις, sc χερσὶ, quod χερσὶ tamen etiam addi potest.

Ambrosia, ἡ ἀμβροσία, ας.

Ambulacrum, ὁ περίπατος, ου, Plut.

Ambulatio, ἡ βάδισις, ὁ περίπατος, ου, ad mare jucundissima, ὁ παρὰ θάλασσαν ἥδιστος, Plut.

Ambulator, ὁ περιπατητικός.

Ambulatorius, πορευτικὸς, ἡ, όν.

Ambulo, περιπατέω, i. e. incedo, βαδίζω πρός τινα, βαίνω, Dem. προβαίνω, id. pedibus per mare, πεζεύω διὰ θαλάττης, Isocr.

Amburo, περικαίω, Theophr. περιφλέγω.

Ambustio, ἡ περίκαυσις, εως.

Ambustus, περικαυθεὶς, περικεκαυμένος, ένη, ένον, περιφλεγμένος, ένη, ένον, Herodian.

Amens, ὁ ϗ ἡ ἄνοος, contr. ἄνους, sermo, λόγος, Plato. ὁ ϗ ἡ, ἔκφρων, ονος, Dem.

Amenter, ἐκφρόνως, Suid.

Amentia, ἡ ἄνοια, Plato. ἡ παράνοια, Dem. ἡ ἀπόνοια, Isocr. ἡ ἀφροσύνη, Sol

Amento, ἀμματίζω, Hesych. jaculum, ἐναγκυλέομαι τὸ ἀκόντιον, Plut.

Amentum, τὸ ἄμμα, τὸ ὄχανον, Lucian. ἡ ἀγκύλη, ης, Strabo, habens hastam, τὸ μεσάγκυλον δόρυ, Arrian.

Ames, ἡ στάλιξ, ἰξευτικὸς κάλαμος.

Amethystus, ἀμέθυστος.

Amica, ἡ φίλη, ης, N. T. i. e. scortum, ἡ ἑταίρα, ας, Dem.

Amicabilis, φιλικὸς, ἡ, ὸν, Lucian. φίλιος, ία, ιον, Xenoph. ἀγάπητος, η, ον.

Amice, φιλικῶς, Xenoph. φιλίως, Thuc. προσφιλῶς, Xenoph. εὐμενῶς, Dem.

Amicio, περιβάλλω, chlamyde, χλαμύδι, Herodian. veste, ἐνδύω ἐσθῆτα, Diosc. aliquem palliolo, περιστέλλω τινὰ τριβωνίῳ, Plut. veste, ἀμφιεννύω.

Amiciter, idem quod *Amice.*

Amicitia, ἡ φιλία, cum aliquo, πρός τινα, Dem. fidissima, πιστοτάτη, Isocr. paterna, πατρικὴ, Dem. sive familiaritas, consuetudo, ἡ οἰκειότης, Dem. sive conversatio, ἡ συνήθεια, Isocr. ἡ ὁμιλία, Dem. ἡ διατριβὴ, Isocr. ἡ συνουσία, idem, et hospitium, φιλία ϗ ξενία, Dem. et societas, φιλία ϗ συμμαχία, et conversatio, συνουσία ϗ διατριβὴ. amicitiam alicujus expetere, ἐπιθυμεῖν φιλίας τινός· comparare, κτήσασθαι φιλίαν τινός· renovare, ἀνανεοῦσθαι φιλίαν· confirmare, βεβαιοῦν τὴν οἰκειότητα· dissolvere cum aliquo, διαλύειν φιλίαν πρός τινα, id.

Amictus, ἠμφιεσμένος, ένη, ένον.

Amictus, τὸ περίβλημα, ατος. Confer *Indumentum* et *Vestitus.*

Amicula, τὸ [illegible]

Amicus, i. ὁ φίλος, Dem. [illegible] idem, et [illegible] idem. et [illegible] idem, et [illegible] δειός τινος, idem, et socius, φίλος ϗ [illegible]μαχος, id. φίλος ϗ ἑταῖρος, id. amicum aliquem habere, φίλον, ἑταῖρον ἔχειν τινὰ, Isocr. alicujus verum esse, φίλον ἀληθινὸν εἶναι περί τινα, Dem. aliquem existimare, φίλον τινὰ ἡγεῖσθαι, Dem aliquem deligere, φίλον αἱρεῖσθαί τινα, id. comparare, φίλον κτᾶσθαι, idem. facere aliquem alicui, φίλον ποιεῖν τινά τινι, idem. alicujus fieri, γίγνεσθαι φίλον τινὸς, idem. alicujus esse, φίλον, ἀναγκαῖον, γνώριμον, οἰκεῖον, ἑταῖρον εἶναί τινος vel τινὶ, id. alicujus manere, φίλον τινὸς διαμένειν, Isocr. deserere, ἐγκαταλείπειν, Dem. prodere, προδιδόναι, idem. amicis abundans, ὁ ϗ ἡ πολύφιλος, ου, Aristot. amicorum copia, ἡ πολυφιλία, ας, idem. amicis carens, ὁ ϗ ἡ ἄφιλος, ου, Plato. amicorum penuria. ἡ ἀφιλία, ας, Aristot. amicorum paucitas, ἡ ὀλιγοφιλία, ας, id. amicorum amator, ὁ ϗ ἡ φιλόφιλος, ου, id. amicorum amor, ἡ φιλοφιλία, ας, id.

Amicus, φίλος, η, ον, alicui, τινὶ, Plato. φίλιος, ία, ιον, terra, χώρα, Xen. ὁ ϗ ἡ προσφιλὴς, έος, id.

Amissio, ἡ ἀποβολὴ, ῆς, opum, χρημάτων, ἡ ἀπώλεια, ας, N. T.

Amita, ἡ τιτθὶς, ίδος, Plut. ἡ τοῦ πατρὸς ἀδελφὴ, Isocr.

Amitinus, ὁ ἀνεψιὸς, οῦ, ὁ πρὸς πατρὸς ἀνεψιὸς, Isæus

Amitto, ἀποβάλλω, τὶ, Xen. opes, ἀπόλλυμι τὰ χρήματα, Chrys. gratiam, ἐκπίπτω χάριτος. N. T. i. e. amando, ἀποπέμπω, aliquem, τινὰ, Xen. ἀποστέλλω τινὰ, Thuc.

Amnensis, ποτάμιος, ία, ιον.

Amnestia, ἡ ἀμνηστία, ας, Plut.

Amnicus, ποτάμιος, ία, ιον.

Amnis, ὁ ποταμὸς, οῦ, Dem.

Amo, φιλέω, aliquem toto animo, τινὰ παντὶ θύμῳ, Aristot. hoc plus quam illud, ἀγαπάω τοῦτο ἀντὶ ἐκείνου, Dem. τοῦτο πρὸ ἐκείνου, Plut. aliquem, τινὰ, Isocr. parentes, στέργω τοὺς γονεῖς, Dem. mulierem, ἐράω γυναικὸς, Xen. aliquid valde, ὑπεραγαπάω τι, Herod.

A modo, ἀπὸ τοῦ νῦν, N. T.

Amœne, ἁβρῶς, Eurip. τρυφερῶς.

Amœnitas, ἡ εὐφροσύνη, ἡ ἁβρότης, Xen. ἡ τερπνότης.

Amœnus, τερπνὸς, ἡ, ὸν, ἁβρὸς, ὰ, ὸν, amœnum pratum, λειμὼν, Ælian.

Amolior, ἀπωθέω, bellum, τὸν πόλεμον Dem. calumniam, ἀποτρίβομαι τὴν διαβολὴν, Diodor. avaritiam, ἐκποδὼν ποιοῦμαι τὴν πλεονεξίαν, Plut. lapidem, ἀποκυλίω λίθον, N. T. ἀποσκευάζω, Synes.

Amolitio, ἡ ἄπωσις, εως, ὁ ἀπωσμὸς, οῦ.

Amomum, τὸ ἄμωμον.

Amor, ὁ ἔρως, ωτος, erga pulchras, τῶν καλῶν, Luc. erga orationes, πρὸς τοὺς λόγους, id. sive desiderium alicujus rei, ὁ πόθος τινὸς, Dem. sive cupiditas rerum malarum, ἡ ἐπιθυμία τῶν πονηρῶν πραγμάτων, Isocr. mutuus, ἡ φιλαλληλία, ας, amor sui ipsius, ἡ φιλαυτία, ας, amor inter parentes et liberos, ἡ φιλοστοργία, ας, Athen. ἡ στοργὴ, ῆς, amor fraternus, ἡ φιλαδελφία, ας, N. T. amor hominum, ἡ φιλανθρωπία, ας, ibid. amore carens, ὁ ϗ ἡ ἄστοργος, ου, Athen. amore dignus, ὁ ϗ ἡ ἀξιέραστος, Heliodor.

Amotio, ἡ ἀποκίνησις, εως.

Amotus, ἀποκεκινημένος, ένη, ένον, terminus, ἀποκινούμενος ὅρος, Pand.

Amoveo, ἀποκινέω, ῶ, aliquid, τὶ, Pand.

Amphibolia, ἡ ἀμφιβολία, ας, Gramm.

Amphisbæna, ἡ ἀμφίσβαινα.

Amphitheatralis, ἀμφιθεατρικὸς, ἡ, όν.

Amphitheatrum, τὸ ἀμφιθέατρον, Plut.
Amphora, ὁ ἀμφορεὺς, έως, Diosc. τὸ κεράμιον, Diosc.
Amphoralis, ἀμφορεαῖος, αία, αῖον.
Ample, πλατέως, Herod. εὐπόρως, δαψιλῶς.
Amplector, περιλαμβάνω, aliquem, τινὰ, Xenoph. honestam paupertatem, ἀσπάζομαι δικαίαν πενίαν, Isocr. aliquem et osculor, περιβάλλω τινὰ ϗ φιλέω, Plut.
Amplexor, περιπλέκομαι, ulnis, ἀγκαλίζομαι, N. T. ἐναγκαλίζομαι, Gregor. προσαγκαλίζομαι, Plut. ἀσπάζομαί σε.
Amplexus, ἡ περιπλοκὴ, ἡ περίπλεξις, ὁ ἀσπασμός.
Ampliatio, ὁ πλατυσμὸς, ȣ, Diosc.
Amplificatio, ἡ ἐπαύξησις, εως, ἡ, παραύξησις, Diosc. ἡ ὑπέρθεσις.
Amplificator, ὁ ἐπαυξητὴς, ȣ.
Amplifico, πλατύνω, aliquid, τὶ, N. T. μεγεθύνω, Aphrod. gloriam patriæ, ἐπαυξάνω τὴν πατρίδα, Dem. μεγαλύνω, id. urbem, ποιέω μεγάλην τὴν πόλιν ἐκ μικρᾶς, Isocr. rem familiarem, πλείω ποιέω τὴν ὑπάρχȣσαν ȣσίαν, id. aliquid sermone, αἴρω sive ἐπαίρω τι λόγῳ, Dem. laudem, μηκύνω τὸν ἔπαινον, Isocr.
Amplio, i. e. differo, ἀναβάλλω, aliquid, τὶ, Dem. i. e. amplifico. Vide *Amplifico*.
Ampliter, εὐρέως, πλατέως.
Amplitudo, ἡ εὐρύτης, ητος, Galen. ἡ πλατύτης, ητος, Xen. i. e. dignitas, ἡ μεγαλειότης, ητος, τὸ ἀξίωμα, ατος.
Amplius, ἔτι, non amplius puer, ȣ παῖς ἔτι, Dem. non amplius, ȣκ ἔτι, ȣκέτι, Dem. μηκέτι, Isocr. quid amplius? τί πρὸς τȣτοις ἔτι, Dem.
Amplus, a, um, εὐρὺς, πλατὺς, εῖα, ὺ, porta, πύλη, N. T. coxendix, ἰσχίον, Xen. ὁ ϗ ἡ εὐμεγέθης, εος, testimonium, μαρτυρία, Dem. μεγαλεῖος.
Ampulla, ἡ λήκυθος, ȣ, Plut. ampullæ verborum, τὰ στομύλματα.
Amputatio, ἡ ἀπόκοψις, εως, ἡ ἀποκοπὴ, ῆς.
Amputo, ἀποκόπτω, collum, τὸν τράχηλον, Plut. extremitates corporis, v. gr. nares, ἀκρωτηριάζω ῥῖνα, Athen. præputium, περιτέμνω, N. T. vites, κλαδάω, κλαδεύω.
Amuletum, τὸ περίαμμα, ατος, contra capitis dolores, τοῖς κεφαλαλγȣ̃σι, Diosc. τὸ ἀλεξιφάρμακον, ȣ, id. φυλακτήριον.
Amurca, ἡ ἀμόργη, ης, Diosc. τὸ ἐλαιότρυγον.
Amussis, ἡ στάθμη, Plut. ad amussim, κατὰ στάθμην, ἐπὶ στάθμην, παρὰ στάθμην, πρὸς στάθμην, ad amussim exigo, σταθμάω, Luc.
Amygdala, ἀμυγδάλη, Diosc. τὸ ἀμύγδαλον, Theophr. ἡ ἀμυγδαλὶς, Plut.
Amygdalinus, ἀμυγδάλινος, ίνη, ινον, oleum, ἔλαιον, Diosc.
Amygdalus, arbor, ἡ ἀμυγδαλέη, *contr.* ἀμυγδαλῆ, ῆς, Diosc. τὸ ἀμύγδαλον, ȣ, LXX.
Amylum, τὸ ἄμυλον.
An, εἰ, considerate, deceat ne hoc facere, σκοπεῖτε, εἰ χρὴ τȣ̃το ποιεῖν, Dem. an, nec, ne, εἰ——ἢ μὴ, Arist. εἴτε——εἴτε μὴ, Dem. an? πότερον; id. ἆρα, Aristoph. an non, πότερον ȣ̓, πότερα ȣ̓, an non putas scire? πότερ' ȣ̓χ' ἡγῇ γινώσκειν; Dem. ἢ ȣ̓, an non vides? ἢ ȣ̓χ ὁρᾷς; Plato. πῶς ȣ̓χὶ, an non justum est? πῶς ȣ̓χὶ δίκαιον; Dem. ȣ̓κ ȣ̓ν, an non absurdum est? ȣ̓κ ȣ̓ν ἄτοπον; Isocr. utrum, an; utrum, an non. Vide *Utrum*.
Anabaptista, ὁ ἀναβαπτιστὴς, ȣ̃.
Anas, atis, ἡ νῆττα, ης, Aristot.
Anatarius, sc. accipiter, ὁ νηττοφόνος, ȣ.
Anaticula, τὸ νήττιον, Athen. τὸ νησάριον, id.
Anatomia, ἡ ἀνατομία.
Anceps, ὁ ϗ ἡ δίστομος, gladius, ῥομφαία, N. T. ὁ ϗ ἡ ἀμφήκης, εος, Aristoph. i. e. dubius, ὁ ϗ ἡ ἀμφίβολος, ȣ. Confer *Ambiguus*, item *Dubius*; negotium anceps, ἰσόῤῥοπον πρᾶγμα, Plato. ancipiti Marte, ἀγχώμαλα, Thuc. qui ancipiti facie est, ἀμφίβολος τὴν ὄψιν, Lucian. ancipiti animo esse, τὴν γνώμην ταλαντεύεσθαι, Gregor. ἐπαμφοτερίζειν, Isocr.
Anchora, vide *Ancora*.
Ancile, idem quod *Ancyle*.

Ancilla, ἡ δȣ́λη, Plut. ἡ θεράπαινα, ης, Dem. ἡ θεραπαινὶς, ίδος, id. ἡ παιδίσκη, id.
Ancillor, δȣλεύω, τινὶ, Xen. ὑπηρετέω.
Ancillula, τὸ θεραπαινίδιον, τὸ παιδάριον.
Ancora, ἡ ἄγκυρα, Plut. εὐνὴ, Hom. i. e. præsidium domus, ἡ ἄγκυρα τȣ̃ οἴκȣ, Lucian. ancoram demittere in mare sive laxare, χαλᾷν τὴν ἄγκυραν, tollere ancoram, αἴρειν τὴν ἄγκυραν, ἀνασπᾶσθαι τὴν ἄγκυραν, Luc. ancora firmo, ἀγκυρόω, ῶ.
Ancora parva, τὸ ἀγκύριον, Lucian.
Ancyle, τὸ ἀγκύλιον, Plut.
Anethinus, ἀνήθινος, ίνη, ινον, unguentum, μύρον, Diosc.
Anethum, τὸ ἄνηθον, Aristoph.
Anfractus, ὁ ἑλιγμός.
Angari, οἱ ἄγγαροι, ων.
Angaria, ἡ ἀγγαρεία, Pandect.
Angario, i. e. ad angariam cogo, ἀγγαρεύω τινὰ εἴς τι, N. T.
Angarius, ὁ ἀγγάριος.
Angellus, i. e. parvus angulus, τὸ γωνίδιον, Lucian.
Angelus, ὁ ἄγγελος, N. T. angelo similis, ὁ ϗ ἡ ἰσάγγελος, ibid.
Angina, ἡ συνάγχη, Ægin. angina exterior, ἡ παρασυνάγχη, id. interior, ἡ κυνάγχη, Hippocr. porcina, ἡ ὑάγχη, pecuniaria, ἡ ἀργυράγχη, ης, Plut.
Angiportus, ὁ ϗ ἡ στενωπὸς ἄμφοδος.
Ango, ἄγχω, aliquem, τινὰ, Lucian. λυπέω τινὰ, N. T. ἀνιάω, θλίβω, angor animo, δυσθυμέομαι, Eurip. δυσθύμως ἔχω, ἀγωνιάω, Plut. i. e. mœreo, ἄχθομαι, ἀδημονέω.
Angor, ἡ ἀδημονία, ας, Plut. ἡ ἀγωνία, ας, Dem. τὸ ἄχθος, ἡ λύπη, μέριμνα.
Anguiculus, τὸ ὀφίδιον, ȣ.
Anguilla, ἡ ἄγχελυς, υος, Aristoph. ἡ ἔγχελις, Lucian.
Anguillaris, ὁ ϗ ἡ ἐγχέλειος, caro, κρέας, Aristoph.
Anguillarium, ὁ ἐγχελεὼν, ῶνος, Aristot.
Anguinus, i. e. anguem referens, ὁ ϗ ἡ ὀφιώδης, εος, ad angues pertinens, ὀφιακὸς, ή, όν.
Anguis, ὁ ὄφις, εως, Dem. anguibus abundans, ὁ ὀφιώδης, εος, Strabo.
Angularis, γωνιαῖος, αία, αῖον, lapis, λίθος, LXX. ὁ ϗ ἡ γωνιώδης, εος, angularis imus, ἀκρογωνιαῖος, lapis, λίθος, N. T.
Angulatim, in formam anguli, γωνιωδῶς, Eustath.
Angulatus, γεγωνιωμένος, ένη, ένον, Diosc.
Angulosus, ὁ ϗ ἡ γωνιώδης, εος.
Angulus, ἡ γωνία, ας, Plut. angulo carens, ὁ ϗ ἡ ἀγώνιος, ȣ, Theoph. in angulum se colligere, ἀπογωνιȣ̃σθαι, id.
Angustatus, ἐστενωμένος, ένη, ένον, a στενόω, Herodian.
Anguste, στενῶς, ἐστενωμένως.
Angustia, ἡ στενοχωρία, N. T. ἡ στενότης, Herodian. ἡ στένωσις, LXX. spiritus, ἡ ὀλιγοψυχία, LXX. ἡ θλίψις.
Angusto, στενόω, vel στενόομαι, aliquid, τὶ, Herodian. στενοχωρέω, id. angustor, angustiis urgeor, στενοχωρέομαι, Basil.
Angustus, στενὸς, ή, όν, via, ὁδὸς, Xenoph. ὁ ϗ ἡ στενόχωρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ στενωπός.
Anhelatio, τὸ ἆσθμα, ατος, Galen. ἡ πνευμάτωσις, εως, Ægin.
Anhelo, ἀσθμάζω, Suid. ἀσθμαίνω, Aret. πνευστιάω.
Anhelosus, ἀσθματικὸς, ή, όν, ὁ ϗ ἡ πνευματώδης, εος, Galen.
Anhelus, idem quod *Anhelosus*.
Anicula, τὸ γραΐδιον, ȣ, Dem.
Anilis, e, γραϊκὸς, ή, όν, ὁ ϗ ἡ γραώδης, εος, fabula, μῦθος, N. T.
Aniliter, γραϊκῶς.
Anima, τὸ πνεῦμα, ατος, Plut. ἡ ψυχὴ, ῆς, Thuc. animam agere, ἐσχάτως διακεῖσθαι, Diodor. animam debere, ψυχὴν ὀφείλειν, anima carens, ὁ ϗ ἡ ἄψυχος, N. T.
Animadversio, ἡ ἐπίστασις, εως, Polyb. i. e. pœna, ἡ κόλασις, Aristot. ἡ ὀργὴ, Dem. i. e. observatio, ἡ αἴσθησις, id.

Animadversor, ὁ κολαστὴς, ȣ̃, Synes.
Animadverto, i. e. observo, sentio, αἰσθάνομαι, Dem. aliquid, προσέχω νȣ̃ν τινι, Isocr. κατανοέω τι, Thuc. i. e. punio, κολάζω, aliquem, τινὰ, Xen.
Animal, τὸ ζῶον, Isocr.
Animalculum, τὸ ζώδιον, Aristot. τὸ ζωδάριον, id. τὸ ζωΰφιον, Athen.
Animalis, ab animal, ὁ ϗ ἡ ζωώδης, εος, Synes. ζωϊκὸς, ή, όν, historia, ἱστορία, Aristot. ab animo, ψυχικὸς, ή, όν, Arist.
Animans, anima præditus, ὁ ϗ ἡ ἔμψυχος, Plato.
Animate, ἐμψύχως, Hermog.
Animatio, ἡ ἐμψύχωσις, ἡ ψύχωσις, Greg.
Animatus, ὁ ϗ ἡ ἔμψυχος, ȣ, Plato.
Animitus, ψυχικῶς, contristatus, ἐπιλυπηθεὶς, Apocryph. facere voluntatem Dei, ἐκ ψυχῆς ποιεῖν τὸ θέλημα τȣ̃ Θεȣ̃, N. T.
Animo, ψυχόω, ἐμψυχόω, i. e. fortem facio, θαῤῥύνω, aliquem ad aliquid, τινὰ ἐπί τι, Dem. προθυμίαν ἐμβάλλω.
Animose, i. e. *fortiter*, μεγαλοψύχως, Dem. προθύμως, i. e. *irate*, θυμικῶς.
Animositas, i. e. *magnanimitas*, ἡ ἐμψυχία, ας, Dem. ἡ εὐτολμία, i. e. *iracundia*, ὁ θυμὸς, ȣ̃, Aristot.
Animosus, i. e. *magnanimus*, ὁ ϗ ἡ ἔμψυχος, ȣ, Thuc. ὁ ϗ ἡ εὔθυμος, ȣ, Aristot. i. e. iracundus, θυμικὸς, ή, όν, Plut. ὁ ϗ ἡ θυμώδης, εος, Aristot.
Animula, τὸ ψυχάριον, Plato. τὸ ψυχίδιον, Lucian.
Animulus, τὸ θυμίδιον, Aristoph.
Animus, ὁ θυμὸς, ȣ̃, Dem. ἡ ψυχὴ, Isocr. ἡ φρὴν, ενὸς, Dem. ἡ φρόνησις, τὸ φρόνημα, ὁ νόος, *contr.* νȣ̃ς, id. corpus laboribus, animus doctrina augetur, τὸ σῶμα πόνοις, ἡ ψυχὴ λόγοις αὔξεσθαι πέφυκε, Isocr. animus cujusque et ingenium, ψυχὴ ἑκάστȣ ϗ φύσις, Dem. mens atque animus, νȣ̃ς ϗ φρένες, Dem. robur animi, ῥώμη τῆς ψυχῆς, Isocr. magnitudinem animi declarare in re aliqua, ἀνδρίαν τῆς ψυχῆς ἐνδεικνύναι ἔν τινι, Dem. habere animum aliquem, ἔχειν ψυχήν τινα, vertere animum ad aliquid, τρέπειν τὴν ψυχὴν πρός τι, id. laborare animo, πονεῖν τῇ ψυχῇ, Isocr. providere aliquid animo, προορᾷν τι τῇ ψυχῇ, id. reputare aliquid animo, ἐπισκοπεῖν τι γνώμῃ, id. animo propensiore esse in aliquid quam, προστίθεσθαί τινι τὴν γνώμην μᾶλλον, ἢ, Dem. advertere animum alicui rei, προσέχειν τὸν νȣ̃ν τινι, Isocr. mutare animum alicujus, μεταλλάττειν τὴν διάνοιάν τινος, Dem. animo non succumbere adversariis, ψυχὴν ȣ̓χ ἡττᾶσθαι τῶν ἐναντίων, idem. delinquit multa animus subversa mente, σφάλλεται πολλὰ ἡ ψυχὴ διαφθειρομένης τῆς διανοίας, Isocr. animi magnitudo, ἡ μεγαλοψυχία, ας, Dem. præstantia, ἡ εὐψυχία, ας, id. animus invictus, ἡ ψυχὴ ἀήττητος, Isocr. magnus et generosus, φρόνημα μέγα ϗ νεανικὸν, Dem. magno et excelso animo præditus, μεγαφρονῶν ϗ διαφέρων, Isocr. virili animo et natura præditus in calamitate, ἀνδρωδῶς διακείμενος ϗ τῆς φύσεως ἀξίως ἐν συμφοραῖς, id. animo magno et humano præditus erga aliquos, μεγαλοψύχως ϗ φιλανθρώπως ἔχειν πρός τινας, Dem. animo efferri propter aliquid, μέγα ἐπί τινι φρονεῖν, Lucian. animum despondere, ἀθύμως διακεῖσθαι, Xen. in animum aliquid induco, ὁρμάω ἐπί τι, Plato. animo deficio, animi deliquium patior, λειποψυχέω, Thuc. animum despondere ob aliquid, ἀθυμεῖν ἐπί τινι, Isocr. animum alicui addere, παρορμᾷν τινα, Plut. θαῤῥύνειν τινὰ ἐπί τι, Dem.
Anisum, τὸ ἄνισον, Diosc.
Annales, τὰ χρονικὰ, ῶν, Lucian.
Annecto, ἐξάπτω, Lucian. Conf. *Alligo*.
Annellus, τὸ δακτυλίδιον.
Anniculus, qui unius anni est, ὁ ϗ ἡ ἐνιαῖος, semen, σπέρμα, Theophr.
Anniversarius, ὁ ϗ ἡ ἐνιαύσιος, ȣ, vel ιος, ία, ιον, festum, ἑορτὴ, Herodot. ὁ ϗ ἡ ἐτήσιος, sacrificium, θυσία, Thuc.

Annona, ὁ σῖτος, Thuc. τὰ καθ' ἡμέραν, Isocr. annonæ vilitas, ἡ εὐωνία, ας, annonæ prosperitas, ἡ εὐετηρία, ας, Dem. annonæ penuria, ἡ σπανοσιτία, ας, Xen. ἡ σιτοδεία, ας, Dem annonæ caritate premi, ἐν σιτοδείᾳ γίνεσθαι, Isocr. ἐνδεῖ εἶναι τῶν καθ' ἡμέραν, Dem. quum annonæ penuria apud omnes homines esset, σιτοδείας παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις γινομένης, id. annonam parvi emere, σῖτον εὔωνον ὠνεῖσθαι, id. annonæ præfectus, ὁ ἀγορανόμος, id. annonæ propola sive flagellator, ὁ σιτοκάπηλος, ȣ· annona, quæ in foro emitur, ἡ ἀγορὰ, vilis, εὔωνος, Xen.

Annositas, ἡ πολυετία, ας.

Annosus, ὁ ϗ ἡ πολυετὴς, ἐος, Apocryph. ὁ ϗ ἡ μακρόβιος.

Annotatio, ἡ ἐπισημείωσις, ἡ παρασημείωσις, ἡ σημείωσις, annotationes scribo, ἀποσημειοῦμαι, Ammon. ἐπισημειόω, ῶ, Plut.

Annoto, ἐπισημειόω, annum, τὸ ἔτος, Plut. κατασημαίνω, Synes. παρασημαίνω, opinionem alicujus, δόξαν τινὸς, Aristot. ἀποσημαίνομαι, aliquem, τινὰ, Xen.

Annuatim, κατ' ἐνιαυτὸν, κατ' ἔτος, ἀνὰ πᾶν ἔτος, καθ' ἕκαστον ἔτος, Isocr.

Annularis, δακτυλιακὸς, ὴ, ὸν, digitus, ὁ δακτυλιώτης, ȣ, ὁ δάκτυλος παράμεσος.

Annularius, sc. artifex, ὁ δακτυλιογλύφος, ȣ, Laertius.

Annulus, ὁ δακτύλιος, Plato.

Annumeratus, ὁ ϗ ἡ ἐναρίθμιος, Apocryph. ὁ ϗ ἡ ἐναρίθμητος, ibid. κατηριθμημένος, ένη, ένον, N. T.

Annumero, καταριθμέω, alicui, τινὶ, N. T. me multitudini peccatorum, προσλογίζομαί με ἐν πλήθει ἁμαρτιῶν, Apocryph. aliquibus, ἔν τισι, ibid. κατατίθημι, Dem.

Annunciatio, ἡ ἐξαγγελία.

Annunciator, ὁ καταγγελεὺς, έως, N. T.

Annuncio, ἀπαγγέλλω, alicui aliquid, τινί τι, Plut. τινὶ περί τινος, id. mala, ἀγγέλλω κακὰ, Dem. quod civitas teneatur ab hostibus, ἀγγέλλω, ὡς ἡ πόλις κατέχεται ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, id. civitati victoriam, τὴν νίκην εἰς τὴν πόλιν, Plut. προσαγγέλλω.

Annuo, i. e. nutu significo, κατανεύω, i. e. nutu comprobo, ἐπινεύω, aliquid, τι, Dem. τινὶ, Philo. κατανεύω τι, Lucian.

Annus, τὸ ἔτος, εος, Dem. ὁ ἐνιαυτὸς, ȣ, Plato. anni sunt trecenti, ex quo venit, ἔτη ἐστὶ τριακόσια, ὅτε ἦλθε, Thuc. annus desiit, sive finitus est, ὁ ἐνιαυτὸς ἔληγεν, Xenoph. annorum conversiones, ἐνιαυτῶν περίοδοι, Plat. tempus anni, ὥρα τȣ ἔτȣς, Dem. multitudo annorum, πλῆθος ἐτῶν, Isocr. multos annos manere in domicilio aliquo, πολλὰ ἔτη γενέσθαι ἔν τινι οἰκήματι, Dem. non totis annis tredecim, ȣχ ὅλοις τρισὶ ϗ δέκα ἔτεσι, id. integrum annum gerere aliquid, ἐνιαυτὸν ὅλον ποιεῖν τι, id. anni nondum septem sunt, ἔτη ὄπω ἐστὶν ἑπτὰ, id. minor sexaginta annis, ἐντὸς ἑξήκοντα ἐτῶν γεγονὼς, id. duodeviginti anni sunt, ex quo, δέοντα δυοῖν εἰκοσίν ἐστιν ἔτη, ἐξ ὅτȣ, undetriginta anni, τριάκοντα ἔτη, ἑνὸς δέοντος· abhinc alter, tertius, quartus annus, δεύτερον, τρίτον, τέταρτον ἔτος τȣτὶ, id. anno superiore, πέρυσι, id. anno decimo, ἔτει δεκάτῳ, anno ante excidium, ἐνιαυτῷ πρότερον τῆς ἁλώσεως· annos natus viginta, triginta, &c. γεγονὼς ἔτη εἴκοσι, τριάκοντα· ἐτῶν ὢν εἴκοσι, id. annus nondum septimus abiit, ἔτη ȣπω ἐστὶν ἑπτά· altero quoque anno munus obire, διαλιπόντα ἐνιαυτὸν λειτȣργεῖν sub exitum anni, περὶ λήγοντα ἐνιαυτόν· elapso hoc anno, διελθόντος ἐνιαυτȣ τȣτȣ· finire annum, ἐξελθεῖν ἐνιαυτόν· omni anni tempore, κατὰ πᾶσαν ὥραν τȣ ἔτȣς, Æl. decies per annum, δεκάκις τȣ ἔτȣς, id.

Annuus, ὁ ϗ ἡ ἐνιαύσιος, ȣ, induciæ annuæ, i. e. in unum annum durantes, ἐνιαύσιοι ἐκεχειρίαι, Thuc. ὁ ϗ ἡ ἐπέτειος, Theophr. i. e. qui singulis annis pervenit, ὁ ϗ ἡ ἐπετήσιος.

Anomalis, ὁ ϗ ἡ ἀνώμαλος, ȣ, Theophr.

Anquiro, ἀναζητέω, ῶ, aliquid, τι, Isocr.

Ansa, ἡ λαβὴ, ῆς, Plut. i. e. occasio, ἡ ἀφορμὴ, ῆς, Dem. ansam arripere, λαμβάνειν ἀφορμὴν, id. ansam præbere, παρέχειν τινὶ πρόφασιν, id.

Anser, ὁ χὴν, χηνὸς, Aristot.

Anserarius, ὁ χηνοβοσκός.

Anserculus, ὁ χηνίσκος, ȣ, Lucian. τὸ χηνίον, ȣ, Athen.

Anserinus, χήνειος, εία, ειον, hepar, ἧπαρ, Athen. χήνειος, ία, ιον, Galen. χήνειος, ια, ιον, Dioscor.

Antæ, arum, αἱ παραστάδες, ων, Poll. αἱ παραστάμιδες.

Ante, πρὸ, *cum Genitivo*, ante ædes, πρὸ δόμων, Eurip. ante fores, πρὸ θυρῶν, N. T ante orationem, πρὸ τȣ αἰτῆσαι, ib. ante faciem, πρὸ προσώπȣ, ib. ante meam ætatem, πρὸ ἐμȣ, Dem. ante pedes, πρὸ ποδῶν, Plato. ante tres annos, πρὸ τριῶν ἐτῶν· ante breve tempus, πρὸ βραχέως χρόνȣ, πρὸ βραχέως, πρὸ ὀλίγȣ, πρὸ μικρȣ· ante oculos ponere, πρὸ ὀφθαλμῶν τίθεσθαι, id. ante oculos aliquid habere, πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχειν τι, Plut. ante, i. e. antea, πρότερον, Dem. τὸ πρότερον, Isocr. ante ——, nunc vero, πρότερον μὲν, νῦν δὲ, ibid. paullo ante, μικρῷ πρότερον· antequam audiverim, πρὸ τȣ ἀκȣσαι, Xen. πρότερον ἢ, Dem. πρότερον, πρὶν ἢ, Lycophr. uno anno ante excidium, ἐνιαυτῷ πρότερον τῆς ἁλώσεως· neque ante, neque post, ȣτε πρότερον, ȣτε ὕστερον, id. ante solis ortum, πρὶν ἂν ὁ ἥλιος ἀνίσχῃ, Æschin. ante solis occasum, πρὸ ἡλίȣ δεδυκότος, idem; ante omnia fac, περὶ παντὸς ποιȣ, Isocr.

Antea, πρότερον. Confer antecedens *Ante*.

Anteactus, προγεγενημένος, ένη, ένον· anteacta vita, ὁ παρεληλυθὼς, vel ὁ βεβιωμένος βίος, Dem.

Anteambulo, onis, ὁ προπομπὸς, ȣ, Xenoph. ὁ προηγεμὼν, όνος, Dem.

Antecapio, προλαμβάνω. Vide *Anticipo*.

Antecedens, προεστὰς, ἡγέμενος, ένη, ενον.

Antecedo, προέρχομαι, Xen. προγίνομαι, Thuc. προάγω, aliquem, τινὰ, N. T. προπορεύομαι, Xen. προηγȣμαι, Aristoph.

Antecello, προέχω, aliquem honoribus, τινὸς τιμαῖς, Isocr. ὑπερβάλλομαι, aliquem industria, τινὰ τῇ φιλοπονίᾳ, Xen. διαφέρω, omnes laude rei bellicæ, πάντων τὰ πολεμικὰ, Lucian. ὑπερέχω, bona spe, σπȣδαίαις ἐλπίσι, Isocr. ὑπερτείνω, numero amicorum, ταῖς πολυφιλίαις, Arist. πρωτεύω, virtute cives, ἀρετῇ τῶν πολιτῶν, Isocr. προΐσταμαι.

Antecessio, ἡ προέλευσις, εως.

Antecessor, ὁ πρόδρομος, ὁ προηγητὴς, ȣ, ὁ προηγέμενος.

Anteeo, πρόειμι, i. e. antecello. Vide *Antecello*.

Antefero, προτιμάω, ῶ, justitiam regno, τὴν δικαιοσύνην τῆς βασιλείας, Plut. virum modestum diviti, προκρίνω τὸν ἐπιεικῆ τȣ πλȣσίȣ, id. gloriam pecuniæ, ἀγαπάω δόξαν ἀντὶ χρημάτων, Dem. δόξαν μᾶλλον, ἢ χρήματα, Plut. bellum paci, αἱρέομαι πόλεμον πρὸ εἰρήνης, Plato. honestatem rebus omnibus, καλὸν ἀντὶ πάντων, Aristot. mortem vitæ, θάνατον μᾶλλον ἢ βίον, Dem. προαιρέομαι τὸν θάνατον ἀντὶ βίȣ, Xenoph. publicum privato, τίθημι τὸ κοινὸν πρὸ τȣ ἰδίȣ, Plut. meipsum aliis, ἐμαυτὸν πρὸ τῶν ἄλλων, Lucian.

Antegredior, προηγέομαι, aliquem, τινὶ, Aristoph. προκατάρχω, Galen.

Antehabeo, προκρίνω. Confer *Antefero*.

Antehac, πρὸ τȣ, Thuc. πρόσθεν, Xenoph. ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ.

Antelatus, προτιμηθεὶς, εῖσα, ὲν, προκριθεὶς, εῖσα, ὲν. Confer *Antefero*.

Anteloquium, τὸ προοίμιον, Aristot. ἡ πρωτολογία.

Antelucanus, ὄρθριος, ία, ιον, Thuc. ἀμφίλυκος, tempus antelucanum, τὸ περίορθρον, ȣ, id. Confer *Matutinus*.

Anteludium, τὸ προοίμιον, ȣ, Thuc.

Antemeridianus, ὁ ϗ ἡ προμεσημβρινός.

Antenna, ἡ κεραία, Plut. τὸ καρχήσιον, τὸ ἐπίκριον.

Anteoccupatio, ἡ πρόληψις, Rhetor. ἡ προκατάληψις

Anteoccupo, προλαμβάνω, aliquid, τι, Theophr. Confer *Anticipo*.

Anteparo, παρασκευάζω, aliquid, τι, Thuc.

Antepono, προτίθημι, alicui aliquid, τί τινι, Sophocl. Confer *Antefero*.

Antequam, πρὶν, *cum Indicativo*, antequam reddidit, πρὶν ἀπέδωκε, Dem. *cum Conjunct.* antequam sol oriatur, πρὶν ἂν ἥλιος ἀνίσχῃ, Æschin. *cum Optativo*, antequam venirem, πρὶν ἂν ἔλθοιμι, Antiph. *cum Infinitivo*, antequam feceris, πρὶν πρᾶξαι, Dem. antequam hoc faceret Leocrates, πρὶν μὲν τȣτο πρᾶξαι Λεωκράτην, Lycoph. πρὸ τȣ, antequam audiverim te, non abibo, πρὸ τȣ ἀκȣσαί σȣ, ȣκ ἀπελεύσομαι, Xen. πρότερον, —— ἢ, Dem. πρότερον —— πρὶν ἢ, Lycophr.

Anterior, πρόσθιος, ία, ιον, anteriores pedes, πρόσθιοι πόδες, Aristot. ὁ ϗ ἡ ἐμπρόσθιος, ȣ, anterior pars capitis, τὰ ἐμπρόσθια τῆς κεφαλῆς, Aphrod. in anteriore parte, ἔμπροσθεν, navis, τȣ πλοίȣ, in anteriorem partem, εἰς τὸ ἔμπροσθεν. vel εἰς τȣμπροσθεν.

Anterius, ἔμπροσθεν, Plato. πρόσω, Xen.

Antesignanus, ὁ πρόμαχος, Plut. ὁ πρωτοστάτης, N. T.

Antesto, προΐσταμαι, alicui rei, τινὸς, Dem. πρός τι, Xen.

Antestor, μαρτύρομαι, Deos et homines, θεȣς ϗ ἀνθρώπȣς, Plut.

Antevenio, προφθάνω, Isocr. Confer sequens *Anteverto*.

Anteverto, φθάνω, aliquem, τινὰ, Thuc. ἐπικαταλαμβάνω τινὰ, Plato. res ipsas, ἔμπροσθέν εἰμι τῶν πραγμάτων, Dem. aliquid, προλαμβάνω τι, id. lenitatem fortunæ, προφθάνω τὴν ἀγνώμονα τυχὴν, Isocr. cogitationem, προτρέχω τῆς διανοίας, idem.

Antevolo, προΐπταμαι.

Anthrax, ὁ ἄνθραξ, ακος, Athen. Vide *Carbo*.

Antiæ, τὸ προκόμιον.

Anticipatio, ἡ πρόληψις, εως, Rhet.

Anticipo, προλαμβάνω, alicui aliquid, τί τινι, Theophr. τινί τινος, id. προκαταλαμβάνω, aliquem, τινὰ, Plato.

Anticus, ὁ ϗ ἡ ἐμπρόσθιος, Aphrod. ὁ, ἡ, τὸ ἔμπροσθεν.

Antidotum, ἡ ἀντίδοτος, ȣ, Diosc. τὸ ἀντιφάρμακον, ȣ, id. ἀλεξιφάρμακον, ȣ, id.

Antilena, τὸ λέπαδνον, ȣ, Homer.

Antiquarius, ὁ φιλάρχαιος, ἀρχαιογράφος.

Antiquatio, ἡ ἀποπαλαίωσις, ἡ παλαίωσις, i. e. abrogatio, ἡ ἀναίρεσις. Confer *Abrogatio*.

Antique, ἀρχαίως, Dem.

Antiquitas, ἡ παλαιότης, Eurip. ἡ ἀρχαιότης, Pausan. aliquid ex antiquitate in memoriam revocare, ὑπομνῆσαί τι τῶν ἀρχαίων, Dem.

Antiquitus, ἀρχαίως, Dem. ἐκ παλαιȣ, sc. χρόνȣ, Synes. πάλαι, Dem.

Antiquo, παλαιόω, aliquid, τι, N. T. i. e. abrogo, aboleo, καταψηφίζω, legem, νόμον, Dem. Confer *Abrogo*.

Antiquus, παλαιὸς, ὰ, ὸν, sermo, λόγος, Plut. ἀρχαῖος, αία, αῖον, urbs, πόλις, Dem. antiqua et vetera, ἀρχαῖα ϗ παλαιά τινα, id. antiqua commemorare, proferre, recensere, τὰ ἀρχαῖα, τὰ παλαιὰ λέγειν, εἰπεῖν, διεξελθεῖν, Isocr. contemnere antiqua, καταφρονεῖν τῶν παλαιῶν, id. antiqui, sc. homines, οἱ ἀρχαῖοι, οἱ παλαιοὶ, οἱ πάλαι, οἱ πρὸ ἡμῶν, antiqui poetæ, οἱ ἀρχαῖοι ποιηταί, Athen. Conf. *Vetus*.

Antistes, ὁ προστάτης, ȣ, Xenoph. sacrorum, ὁ ἱερομνήμων, Dem. Confer *Præses*, item *Præfectus*.

Antistita, ἡ προστάτις, ιδος, Chrys.

Antlo, ἀντλέω, ῶ. Confer *Haurio*.

Antrum, τὸ ἄντρον, Lucian. τὸ σπήλαιον, id. ὁ χηραμὸς, montium, ὀρῶν, Synes. antris plenus, ὁ ϗ ἡ ἀντρώδης, LXX.

Anus, us, ἡ γραῦς, αὸς, Athen. γραῦς γυνὴ, Dem.

Dem. πρεσβυτέρα ἄνθρωπος, id. ἡ πρεσβῦτις, Æschin. fio, γραΐζομαι.
Anus, i, ὁ πρωκτὸς, ȣ̃, Aristoph. ἡ πυγὴ, ῆς, id.
Anxie, λυπηρῶς, Isocr.
Anxietas, ἡ ἀδημονία, ας, Plut. ἡ συνοχὴ, ῆς, N. T. ἡ θλῖψις, εως, ibid. τὸ λυπηρὸν, ȣ̃, Thuc. ἡ ἀπορία, ας, Plat. animi, ἡ ἀδημονία τῆς ψυχῆς, Plut.
Anxius, ἀλγεινὸς, ἡ, ὸν, Isocr. ὁ ϗ ἡ περιαλγὴς, Plat. ὁ ϗ ἡ πολυμέριμνος, Aristot. anxius sum, ἄχθομαι, Isocr. ἀδημονέω, Xenoph. anxius cogito, μεριμνάω, Dem.
Apage, ἄπαγε, cum ista re, τȣ̃το, Gregor. τȣ́τȣ, Philo. in insulam beatorum, εἰς μακαρίαν, Aristoph.
Apella, ὁ λειπόδερμος.
Aper, ὁ σύαγρος, Dem. ὁ κάπρος, Xen.
Aperio, ἀνοίγω, portas, τὰς πύλας, Xenoph. testamentum, διαθήκας, Dem. literas, γράμματα, Synes. os, διαίρω τὸ στόμα, id. librum, ἀναπτύσσω βιβλίον, N. T. ἀνελίττω βιβλίον, Xen. horrea, λύω τὰς ὑποθήκας, Naz. ludum, κατασκευάζομαι διδασκαλίαν.
Aperte, φανερῶς, Plat. ἐν τῷ φανερῷ, Xenoph. ἐκ τȣ̃ φανερȣ̃, εἰς τὸ φανερὸν, ἐκ τῆς ἰθείας, Herodian. γνωστῶς, LXX. ῥητῶς, N. T. σαφῶς, ἀναφανδόν· aperte loqui sermonem, παῤῥησίᾳ λαλεῖν τὸν λόγον, ib.
Apertio, ἡ ἄνοιξις, Basil. ἡ διοιξις.
Apertura, idem quod *Apertio*, i. e. incisura, ἡ σχάσις, εως.
Apertus, ὁ ϗ ἡ ἀνοικτὸς, ἡ, ὸν, ἀνεῳγὼς, υῖα, ὸς, dolium, πίθος, Plut. ἀνεῳγμένος, ένη, ένον, i. e manifestus acclarus, ὁ ϗ ἡ πρόδηλος, ȣ, Naz. ὁ ϗ ἡ ἐμφανὴς, Dem. ὁ ϗ ἡ πρόπτος, Thuc. aperto Marte, ἐκ τῆς ἰθείας, Herodian. in apertum profero, ἐμφανὲς ποιέω, Dem.
Apex, ἡ κεραία, N. T. v. gr. montis, ἡ κορυφὴ, ῆς, Thuc. ὁ κολοφών.
Apiarium, ὁ μελισσὼν, ῶνος, τὸ μελιττȣργεῖον, ȣ, τὸ μελιτοτροφεῖον.
Apiarius, ὁ μελισσεὺς, έος, ὁ μελιττȣργὸς, ȣ̃.
Apicula, τὸ μελισσάριον, ȣ, ὁ βομβυλιὸς, ȣ̃, Isocr.
Apis, ἡ μέλισσα, ης, Isocr. omnibus quidem flosculis insidet, de singulis autem utilia carpit, ἐφ' ἅπαντα μὲν βλαστήματα καθίζανει, ἀφ' ἑκάςȣ δὲ τὰ χρήσιμα λαμβάνει, id.
Apiscor, vide *Adipiscor*.
Apium, τὸ σέλινον, Diosc. sylvestre, τὸ ἀγριοσέλινον, id. palustre, τὸ ἑλεοσέλινον, ȣ, id. majus, τὸ ἱπποσέλινον, Theophr. montanum, τὸ ὀρεοσέλινον, Diosc. petræum, τὸ πετροσέλινον, id.
Apocalypsis, ἡ ἀποκάλυψις, εως, N. T.
Apocha, ἡ ἀποχὴ, ῆς.
Apocryphus, ὁ ϗ ἡ ἀπόκρυφος, Suid.
Apographum, τὸ ἀπόγραφον, ȣ, Cic.
Apologeticus, ἀπολογητικὸς, ἡ, ὸν, J. Mart.
Apologia, ἡ ἀπολογία, Isocr.
Apologus, ὁ ἀπόλογος, Plat.
Apophthegma, τὸ ἀπόφθεγμα, ατος, Plut.
Apophthegmaticus, ἀποφθεγματικὸς, ἡ, ὸν, Plut.
Apoplexia, ἡ ἀποπληξία, Galen. apoplexia laborans, ὁ ϗ ἡ ἀπόπληκτος· ad apoplexiam pertinens, ἀποπληκτικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Apostasia, ἡ ἀποςασία, ας, Plut.
Apostata, ὁ ἀποςάτης, ȣ.
Apostaticus, ἀποςατικὸς, ἡ, ὸν, Gregor.
Apostato, ἀποςατέω, ab ἀποςάτης.
Apostema, τὸ ἀπόςημα, Galen.
Apostolatus, ἡ ἀποςολὴ, ῆς, N. T.
Apostolicus, ἀποςολικὸς, ἡ, ὸν, Suid.
Apostolus, ὁ ἀπόςολος, ȣ, N. T. falsus, ψευδαπόςολος, ȣ, ibid.
Apotheca, ἡ ἀποθήκη, ης, Thuc.
Apotheosis, ἡ ἀποθέωσις, εως, Herodian.
Apparate, παρεσκευασμένως, ἐκ παρασκευῆς, Plut.
Apparatio, ἡ παρασκευὴ, ῆς, Thuc.
Apparatus, us, ἡ παρασκευὴ, Dem. ἡ κατασκευὴ, Isocr. τὸ παρασκεύασμα, Gregor. bellicus, ἡ παρασκευὴ ἡ τȣ̃ πολέμȣ, Dem. apparatus copia, ἡ ἀφθονία τῆς κατασκευῆς, id. τὸ πλῆθος τῶν παρασκευῶν, Isocr. immensus, παρασκευαὶ ὑπερμεγέθεις, id. inanis, ἡ παρασκευὴ κενὴ, Dem. instituere apparatum, ποιέζεσθαι παρασκευὴν, id. adversari apparatibus alicujus ἀνταγωνίζεσθαι ταῖς παρασκευαῖς τινος, id. vinci apparatibus, ἡττᾶσθαι παρασκευαῖς, id. uti apparatu, χρῆσθαι τοῖς παρεσκευασμένοις, id.
Apparatus, παρεσκευασμένος, ένη, ένον, recte, probe, ὀρθῶς, Dem.
Apparens, φανερὸς, ρὰ, ρὸν, Aristot. φαινόμενος, ένη, ενον, idem.
Apparenter, φανερῶς, Dem. φαινομένως.
Apparentia, ἡ φάσις, εως, Arist. ἡ ἐπίφασις, εως, Suid.
Appareo, φαίνομαι, ἐπιφαίνομαι, ὄπτομαι. Hinc *impers.* apparet, φαίνεται, fuisse, γεγονὼς, Aristid. apparet quod, δῆλόν ἐςιν ὅτι, Xen.
Apparitio, ἡ δορυφορία, ας.
Apparitor, i. e. satelles, ὁ δορυφόρος, i. e. viator, ὁ κλητὴρ, ῆρος, Dem. ὁ κλητεύσας, αντος, id. ὁ κλήτωρ, ορος, id. ὁ ὑπηρέτης, ȣ, Xen.
Apparo, παρασκευάζω, aliquid, τὶ, Dem. ἐξαρτύω, Polyb. exercitum, κατασκευάζω ςράτευμα, id. convivium, συμπόσιον, Plat.
Appellatio, ἡ ὀνομασία, Aristot. τὸ ὀνόμασμα, Plat i. e. acclamatio, ἡ προσηγορία, ας, Dem. τὸ πρόσρημα, ατος, id. i. e. provocatio, ἡ πρόκλησις, εως, id. ἡ ἔφεσις, εως, id. Confer *Nomen*, item *Compellatio* et *Provocatio*.
Appello, as, i. e. nomino, ὀνομάζω, aliquem, τινὰ, Plat. aliquam Glaucotheam, τινὰ Γλαυκοθέαν, Dem. aliquem Romulum, προσαγορεύω τινὰ Ῥώμυλον, Plut. aliquem Rhomum, ἐπικαλέω τινὰ Ῥῶμον, Isocr. i. e. compello, κοινολογέομαι, ȣ̃μαι, aliquem, τινὶ, Aristot. i. e. provoco, ἐπικαλέομαι, tribunos, τȣ̀ς δημάρχȣς, Plut.
Appello, is, προσορμίζω, ad portum, εἰς λιμένα, Dem. πρὸς λιμένα, id. ἄγω πρὸς τὸν λιμένα, id. navem, ὀκέλλω τὴν ναῦν, Thuc. ad Samum, προσορμίζομαι τῇ Σάμῳ, καταίρω εἰς Σάμον· animum ad aliquid, προσέχω τὸν νȣ̃ν τινὶ, Isocr. ὁρμάω, ἐπί τι, Xen.
Appendix, ἡ προσθήκη, ης, Plat. scripti, τὸ παράγραμμα, ατος, Dem. τὸ ἐξάρτημα.
Appendo, προσαρτάω, alicui, τινὶ, Luc. ἀπαρτάω, aliquid ex aliquo, τὶ ἔκ τινος, id. i. e pondere dimetior, καταςαθμίζω, alicui argenteos triginta, ἵςημί τινι τριάκοντα ἀργύρια, N. T.
Appetens, ὀρεγόμενος, ένη, ενον, aliquid, τινὸς, Isocr. ὀρεκτικὸς, ἡ, ὸν, Arist. γλιχόμενος, ένη, ενον, Isocr.
Appetentia, ἡ ὄρεξις, εως, Aristot.
Appetibilis, ὀρεκτὸς, ἡ, ὸν, Al. Aphrod.
Appetitio, ἡ ὄρεξις, Herodian. ἡ ὁρμὴ, Plut. magistratus, ἡ φιλαρχία, Xiphil.
Appetitus, inprimis cibi, ἡ ὄρεξις, Aristot.
Appeto, ὀρέγομαι, semper plus, ἀεὶ πλείονος, Isocr. bonum aliquod, ἐφίεμαι ἀγαθȣ̃ τινος, Aristid. contraria, γλίχομαι τῶν ἐναντίων, Aristot. aliquid, τι, Phil. ἐπιθυμέω τινὸς, Isocr. ἐπιποθέω, Luc. i. e. appropinquo, ἐγγίζω, συνάπτω, Pol. Vide *Appropinquo*.
Appingo, προσγράφω, παραγράφω, Bud.
Applaudo, ἐπικροτέω, Sirac. παρακροτέω, ἀνακροτέω, alicui, κροτέω τινὶ, Laert. θορυβέω, Isocr. ἐπιθορυβέω, Xen.
Applausus, ὁ κρότος, excitare strepitum et applausum, ποιεῖν θόρυβον ϗ κρότον, Dem.
Applicatio, ad littus, ἡ προσόρμισις, εως, Synes. ἡ κάταρσις, ἡ καταγωγὴ, animi ad aliquid, ἡ οἰκείωσις πρός τι.
Applico, sc. nave, προσορμίζω, vide *Appello*, aliquid alicui, προσαρμόζω τί τινι, Plat. προσάπτω τί τινι, Lucian. animum ad aliquid, ἐπέχω τὸν νȣ̃ν τινι, Isocr. scalas turribus, προςίθημι κλίμακας πύργοις, Thuc.
Apploro, παραδακρύω, alicui, τινὶ, Lucian.
Appono, προςίθημι, aliquid alicui, τί τινι, Thuc. aliquem patribus, τινὰ πρὸς τȣ̀ς πατέρας, N. T. cibum, προσφέρομαι σῖτον, Xen. crudum alicui, παρατίθημι ὠμόν τινι, Plut. pabulum alicui, προβάλλω τροφήν τινι, Athen. προσάπτω.
Apporrigo, παρατείνω, aliquid alicui, τί τινι, Strabo.
Apporto, προσφέρω, aliquid alicui, τί τινι, Polyb. προσκομίζω, Herodian.
Apposite, ἐπιτηδείως, Thuc. i. e. apte, ἁρμοζόντως, εὐθετῶς. Vide *Apte*.
Appositio, ἡ παράθεσις, εως, Athen ἡ πρόσθεσις, εως, Arist.
Appositus, ὁ ϗ ἡ πρόσθετος, ȣ, Xen. i. e. aptus, ὁ ϗ ἡ εὔθετος, Dioscor.
Apprehendo, ἐπιλαμβάνομαι, manu, τῇ χειρὶ, Dem manum, τῆς χειρὸς, N. T. crines, τῶν τριχῶν, Æsch. vestem, λαμβάνομαι τȣ̃ ἱματίȣ, Plat. chlamydem, ἔχομαι τῆς χλαμύδος, Lucian.
Apprehensio, ἡ ἀντίληψις, εως, Xen. ἡ ἀντιλαβὴ, ῆς, Thuc.
Apprime, εἰς τὰ πρῶτα.
Approbatio, ἡ δοκιμασία, Dem. ἡ συμφώνησις.
Approbator, ὁ δοκιμαςὴς, ȣ̃, facinorum alicujus, τῶν πεπραγμένων τινὶ, Dem.
Approbo, *ut probe perspectum*, δοκιμάζω, Plut. orationem alicujus, ἐπαληθεύω λόγον τινὸς, Lucian. aliquem, ἀρέσκω τινὰ, Plat. aliquid, εὐάρεςόν ἐςι μοί τι, Philo. disputationem alicujus, ἀποδέχομαι τὴν διατριβὴν τινος, Isocr.
Appromissor, ὁ ἐγγυητὴς, ȣ̃, Dem.
Appromissus, ἐγγυητὸς, ἡ, ὸν, Dem.
Appromitto, ἐγγυάω, ἐγγυάω ἐγγύην, alicui, τινὶ, Plut. aliquid, ἐγγυάομαί τι, Dem.
Appropero, ἐπισπεύδω, aliquid, τινὶ, Herod. ad principatum, σπεύδω τὴν ἡγεμονίαν, Thuc.
Appropinquatio, ἡ προσέγγισις, εως, ἡ προσπέλασις.
Appropinquo, ἐγγίζω, alicui, τινὶ, N. T. ad urbem, εἰς πόλιν, ibid. ad aliquid, πρός τι, Cebes Theb. Byzantio, προσπελάζω τῷ Βυζαντίῳ, Herodian.
Appropriatio, ἡ ἰδίωσις, ὁ ἐξιδιασμὸς, Strabo.
Approprio, ἰδιόω.
Apricatio, ἡ ἡλίωσις, ὁ ἡλιασμὸς, ȣ̃, ἡ ἡλίασις, εως.
Apricor, ἡλιάζομαι, Arist. εἰληθερέομαι, Galen.
Apricus, ὁ ϗ ἡ προσήλιος, ȣ, Theophr. ὁ ϗ ἡ εὐήλιος, ȣ, Xenoph. in aprico, ἐν εὐηλίῳ, Aristoph ἐν ὑπαίθρῳ, Ælian.
Aprilis, ὁ Θαργηλιὼν, ῶνος, Dem. ὁ Ἀπρίλιος, ȣ.
Aprugnus, συάγρειος, εία, ειον, adeps, ςέαρ, Diosc.
Apte, ἐπιτηδείως, Thuc. εὐαρμόςως, Isocr.
Aptitudo, ἡ εὐαρμοςία, Plut. ἡ εὐαρμογή.
Apto, ἄγω, ἁρμόζω, aliquid alicui, τί τινι, Plut. arma corpori, τὰ ὅπλα ποιέομαι περὶ τὸ σῶμα, Xen. ἱκανόω, N. T.
Aptus, ἐπιτήδειος, εία, ειον, ad aliquid, πρός τι, Aristot. εἴς τι, Herodian. ad faciendum aliquid, ποιεῖν τι, Dem. ad omnia, ὁ ϗ ἡ εὐάρμοςος πρὸς ἅπαντα, Isocr. natura ad aliquid, ὁ ϗ ἡ εὐφυὴς πρός τι, Aristot ad ferendos labores, ἱκανὸς, ἡ, ὸν, φέρειν τȣ̀ς πόνȣς, Plat. ad aliquid, πρός τι, Lucian. corpore, τὸ σῶμα, Xenoph. ὁ ϗ ἡ εὐσχήμων, ἐπιδέξιος, εὔθετος εἴς τι.
Apud, ἐν, *cum dat.* apud testes, ἐν μάρτυσι, Plat. apud se esse, ἐν ἑαυτῷ εἶναι, Lucian. εἰς, *cum accus.* dicendum apud omnes, λεκτέον εἰς ἅπαντας, Plut. infamis apud Macedonas, διαβεβλημένος εἰς Μακεδόνας, Pausan. πρὸς, *cum accus.* traducere aliquem apud Deum, διαβάλλειν τινὰ πρὸς Θεὸν, Chrys. παρὰ, *cum dat.* apud me degit, παρ' ἐμοὶ διατρίβει, apud Deum, παρὰ τῷ Θεῷ, N. T. apud vos, παρ' ὑμῖν, ibid.
Aqua, τὸ ὕδωρ, ατος, Arist. aquæ penuria, ἡ λειψυδρία, ας, Theoph. ἡ ἀνυδρία, ας, Thuc. aqua carens, ὁ ϗ ἡ ἄνυδρος, Athen. aquam bonam habens, ὁ ϗ ἡ εὔυδρος, Herodot. aqua pauca contentus, ὀλιγόϋδρος, ȣ, Theophr. aquas juxta natus, ὁ ϗ ἡ πάρυδρος, id. aqua abundans, ὁ ϗ ἡ πολύϋδρος, Plat. aqua inter cutem collecta distentus, ὁ ϗ ἡ ὑπέρυδρος, Hippocr. sub aquas demersus, ὁ ϗ ἡ ὕφυδρος, Thuc. aquam fugiens, ὁ ϗ ἡ φύγυδρος, Polyb. aqua gaudens, ὁ ϗ ἡ φίλυδρος, Theophr.

ophr. aqua intercus, ὁ ὕδρωψ, ωπος, Hipp. aqua intercute laborans, ὑδρωπικὸς, ἡ, ὸν, id. aquam haurio, ὑδρεύομαι, LXX. aquæ potor, ὁ ὑδροπότης, ȣ, Xen. aquam bibo, ὑδροποτέω, ῶ, id.

Aquæductor, ὁ ὑδραγωγὸς, ȣ̃, Sirac.

Aquæductus, us, τὸ ὑδραγώγιον, ȣ, LXX. ἡ ὑδραγωγία, ας, [illegible]

Aqualiculus, [illegible]

[illegible], Athen.

[illegible], ἡ ὑδρ[illegible], ης, Athen.

Aquarius, ὑδρατικὸς, ἡ, ὸν, Theophr.

Aquarius, *astrum*, ὁ ὑδροχόος, ȣ, Proclus.

Aquaticus, ὁ ϗ ἡ ἔνυδρος, ȣ, animal, ζῶον, Arist.

Aquatio, ἡ ὕδρευσις, εως, Plut. τὸ ὕδρευμα, ατος, LXX. ἡ ὑδρεία, ας, id. ὁ ποτισμός

Aqueus, ὁ ϗ ἡ ὑδατώδης, Theophr. ὑδαλέος, έα, έον, Hippocr. ὁ ϗ ἡ ὑδαρὴς, έος, Xen.

Aquila, ὁ ἀετὸς, ȣ̃, Aristot. marina, ἁλιάετος, seu ἁλιαίετος, ȣ, id. vulturis speciem referens, [illegible], ȣ, id.

Aquilegium, [illegible]

Aquilex, [illegible], ȣ.

[illegible], [illegible]φόρος, ȣ, Plut.

Aquilinus, ἀετεῖος, εία, ειον, caro, κρέας, Suid [illegible], εος.

Aquilo, [illegible], ȣ, Aristot. ὁ βοῤῥᾶς, *gen.* τȣ̃ [illegible] LXX ab aquilone, βοῤῥαθεν, Theodot. [illegible], N. T. versus aquilonem, πρὸς [illegible], LXX.

Aquilonaris, βόρειος, εία, ειον, flatus, πνεῦμα, Theophr.

Aquor, ὑδρεύομαι. ex Nilo, ἐκ τȣ̃ Νείλȣ, Plut.

Aquosus, a, um, ὁ ϗ ἡ ὑδατώδης, εος, Theophr. ὑδαλέος, έα, έον, Galen. ὑδρηλὸς, ἡ, ὸν, terra, γῆ, Athen. aquosus fio, ὑδεραίνω, Gal. aquosum reddo, ὑδαρόω, vinum, οἶνον, Pandect.

Aquula, τὸ ὑδάτιον, ȣ, Aristot.

Ara, ὁ βωμὸς, ȣ̃, Dem. pulcherrima et sanctissima, κάλλιστος ϗ ἁγιώτατος, id. aram exstruere Gratiæ, ἱδρύσασθαι βωμὸν Χάριτος, id. aras colere, τιμᾶν τȣ̀ς βωμȣ̀ς, id. adducere ad aram et jurare, ἄγειν πρὸς βωμὸν ϗ ἐξορκίζειν, id. mactare ad aras, σφάττειν ἐπὶ τῶν βωμῶν, Isocr. ferre quid ab ara, φέρειν τὶ ἀπὸ τȣ̃ βωμȣ̃, Dem. dimicare pro aris et focis, ἀμῦναι ὑπὲρ τῶν ἱερῶν καὶ ὁσίων, Andocid

Arabilis, ἀροτὸς, ἡ, ὸν, ὁ ϗ ἡ ἀρόσιμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ ἀροτήσιμος, Ep.

Aranea, ὁ ἀράχνης, ȣ, ἡ ἀράχνη, ης, Plut. araneæ tela, ἡ ἀράχνη, ης, Suid. τὸ ἀράχνιον, ȣ, Hom.

Araneola, τὸ ἀραχνίδιον, ȣ.

Araneosus, ὁ ϗ ἡ ἀραχνώδης, εος, Arist. ὁ ϗ ἡ ἀραχνιώδης, εος, ἀραχνικὸς, ἡ, ὸν, Suid. ἀράχνειος, εία, ειον, id.

Araneum, i. e. *tela araneæ*. Vide *Aranea*.

Araneus, idem quod *Aranea* insectum.

Aratio, ἡ ἄροσις, terræ, τῆς γῆς, Aristoph. ἡ ἀροτρίασις, LXX. arationis tempus, ὁ ἀροτὸς, ȣ̃, Theophr.

Arator, ὁ ἀροτὴρ, ῆρος, LXX. ὁ ἀρότης, ὁ ἀροτρεύς.

Aratrum, τὸ [illegible], ȣ, Plut.

Aratus, ὁ ϗ ἡ ἀρόσιμος, ȣ, terra, γῆ, ἡ ἄρουρα, ας, LXX.

Arbiter, ὁ διαιτητὴς, ȣ̃, communis, κοινὸς, Dem. sorte datus, κληρωτὸς, id. arbitrum aliquem eligere, διαιτητὴν αἱρεῖσθαί τινα, Isocr. designare aliquem, διαιτητὴν προκαλεῖσθαί τινα, Dem. fieri quibusdam controversiæ alicujus, γίγνεσθαι διαιτητήν τισι τῆς δίκης τινός· sedere pro aliquo, καθέζεσθαι διαιτητὴν ὑπέρ τινος· ire ad arbitrum, βαδίζειν ἐπὶ διαιτητήν· committere aliquid arbitris dijudicandum, ἐπιτρέπειν διαιτηταῖς περί τινος δικάζεσθαι· adquiescere sententia arbitri, μένειν ἐν τοῖς διαγνωσθεῖσιν ὑπὸ τȣ̃ διαιτητȣ̃· sententia arbitri, ἡ γνῶσις τȣ̃ διαιτητȣ̃, id. tanquam arbiter judico, διαιτάω, Isocr. ut arbiter aliquem absolvo, ἀποδιαιτάω τινὶ, Dem. ut arbiter condemno aliquem, καταδιαιτάω τινὸς, id.

Arbitralis, ὁ ϗ ἡ διαιτήσιμος, ȣ, Isocr.

Arbitrario, κατὰ δίαιταν.

Arbitrarius, idem quod *Arbitralis*; arbitrarium, τὸ ἐφ' ἡμῖν.

Arbitratus, us, ἡ διαίτησις, εως.

Arbitrium, ἡ δίαιτα, ης, Isocr. alicui permittere adversus aliquem. ἐπιτρέπειν τινὶ τὴν δίαιταν πρός τινα, Dem. adesse alicui in arbitrio, παρεῖναί τινι ἐπὶ τῇ διαίτῃ, id. differre arbitrium, ἐπέχειν τὴν δίαιταν, ἀναβάλλειν τὴν δίαιταν· niti arbitriis, ἰσχυρίζειν ταῖς διαίταις· ratum habere arbitrium. ἐμμένειν τῇ διαίτῃ· ἐμμένειν τοῖς γνωσθεῖσι, id. rescindere arbitrium. ἀντιλαχεῖν τὴν δίαιταν, id. λύειν τὰ διαιτηθέντα, id. *arbitrium*, voluntas propria, ἡ γνώμη, id.

Arbitror, i. e. arbitrum ago, διαιτάω, Dem. Confer *Arbiter*; existimo, ἡγέομαι, Plato. οἶμαι, id. νομίζω, Dem.

Arbor, τὸ δένδρον, Xen. τὸ δένδρος, εος, Thuc. oleæ, δένδρον ἐλαίας, Aristoph. plantare arbores in prædio, φυτεύειν δένδρα ἐν χωρίῳ, Dem. refertum esse arboribus, μεστὸν εἶναι δένδρων· arbores cædo, δενδροκοπέω, id. arboribus consitus, ὁ ϗ ἡ δενδρόφυτος, ȣ, Plut.

Arborator, ὁ δενδροτόμος, ȣ.

Arboresco, δενδρόομαι, Nonn.

Arboretum. ὁ δενδρὼν, ῶνος.

Arboreus, δενδρικὸς, ἡ, ὸν, ὁ ϗ ἡ δενδρώδης, εος, Diosc.

Arbuscula, τὸ δένδριον, Athen. τὸ δενδρύφιον.

Arbustum, ὁ δενδρὼν, ῶνος, δρυμὸς, ὁ θάμνος.

Arbutus, ἡ κόμαρος, ȣ, Theophr.

Arca, ἡ κιβωτὸς, Philo. fœderis, ἡ κιβωτὸς τῆς διαθήκης, N. T. ἡ θήκη.

Arcane, κρυφαίως, ἀποῤῥήτως, ἐν ἀποῤῥήτῳ, δι' ἀποῤῥήτων, Herodian. ἀῤῥήτως.

Arcanum, τὸ ἀπόῤῥητον, τὸ μυστήριον, Dem.

Arcanus, ὁ ϗ ἡ ἀπόῤῥητος, sacrum, ἱερὸν, Dem. ὁ ϗ ἡ μυστηριώδης, εος, Plut. μυστικὸς, ἡ, ὸν, Gregor.

Arceo, εἴργω, filios a consortio malorum, τȣ̀ς υἱεῖς ἀπὸ τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων, Xen. aliquem a sacris, τινὰ τῶν ἱερῶν, Dem. te a talibus, σὲ ταῦτα, Aristoph. aliquem a sermone de pace, ἀπείργω τινὰ τῶν ὑπὲρ εἰρήνης λόγων, Dem. aliquem a tribunali, ἐξείργω τινὰ τȣ̃ βήματος, Æschin. aliquem ab ara, ἀπελαύνω τινὰ τȣ̃ βωμȣ̃, Lucian. homines a se invicem, ἀνθρώπȣς ἀφ' ἑαυτῶν, Xen.

Arcessitor, ὁ κλητὴρ, ῆρος, Dem. ὁ κλήτωρ, ορος, id.

Arcesso, μεταπέμπομαι, aliquem vinctum, τινὰ δεσμώτην, Plut. accuso, κρίνω, aliquem repetundarum, τινὰ κακώσεως ἐπαρχίας, id. Vide *Accuso*.

Arcessitus, us, ἡ μετάπεμψις, εως, Plato. ἡ μεταπεμπτὴ, ῆς, id.

Arcessitus. ὁ ϗ ἡ μετάπεμπτος, Plato.

Archaismus, ὁ ἀρχαϊσμὸς, ȣ̃, Gramm.

Archangelus, ὁ ἀρχάγγελος, ȣ, N. T.

Archetypum, τὸ ἀρχέτυπον, ȣ, Lucian.

Archetypus, ὁ ϗ ἡ ἀρχέτυπος, ȣ, Philo.

Archiater, ὁ ἀρχίατρος, ȣ.

Archidiaconus, ὁ ἀρχιδιάκονος, ȣ.

Archiepiscopus, ὁ ἀρχιεπίσκοπος, ȣ.

Archigrammateus, ὁ ἀρχιγραμματεὺς, έως.

Archimandrita, ὁ ἀρχιμανδρίτης, ȣ.

Archimimus, ὁ ἀρχίμιμος, ȣ.

Archipirata, ὁ ἀρχιπειρατὴς, ȣ̃.

Archippocomus, ὁ ἀρχιπποκόμος, ȣ.

Archistrategus, ὁ ἀρχιστράτηγος, ȣ.

Archithalassus, ὁ ἀρχιθάλασσος, ȣ.

Architectonice, ἡ ἀρχιτεκτονικὴ, ῆς.

Architectonicus, ἀρχιτεκτονικὸς, ἡ, ὸν, Arist.

Architector, ἀρχιτεκτονέω, Aristot.

Architectura, ἀρχιτεκτονία, ας, LXX.

Architectus, ὁ ἀρχιτέκτων, ονος, Plut.

Architriclinus, ὁ ἀρχιτρίκλινος, ȣ, N. T.

Archivum, τὸ ἀρχεῖον, ȣ.

Arctatus, ὁ ϗ ἡ σύστενος, Hes. ἐστενωμένος, ένη, ένον.

Arcte, στενῶς, LXX.

Arcticus, ἀρκτικὸς, ἡ, όν.

Arcto, στενόω, Herodian. στενοχωρέω, N. T.

Arctophylax, ὁ ἀρκτοφύλαξ, ακος.

Arctous, ἀρκτῷος, α, ον, Herodot.

Arcturus, ὁ ἀρκτȣ̃ρος, ȣ, Hesiod.

Arctus, στενὸς, ἡ, ὸν, dens, ὀδȣ̀ς, Xenoph.

Arcula, τὸ κιβώτιον, ȣ, Dem.

Arcuo, κυρτόω, Xen. κάμπτω.

Arcus, τὸ τόξον, Plut. arcu peto, τοξεύω, feras, τὰ θηρία, Xen. arcum attraho, τόξον κυκλόω, Ælian. ἐπιτείνω τὸ τόξον, Plut. arcu configo, κατατοξεύω, Lucian. i. e. fornix. Vide *Fornix*.

Arcus cœlestis, ἡ ἶρις, ιδος.

Ardea, ὁ ἐρωδιὸς, Aristot. alba, ὁ λευκερῴδιος, id.

Ardelio, ὁ πολυπράγμων, ονος, Aristot. sum, πολυπραγμονέω, Plato.

Ardenter, περικαῶς, Suid.

Ardeo, κάομαι, lychnus ardebat, ὁ λύχνος ἐκάετο, Xenoph. καίομαι, fax ardet, δαῒς καίεται, Aristoph. διακαίομαι, Lucian. πίμπραμαι, id. i. e. vehementer amo, εὐμενῶς διατίθεν πρός τι, Dem. i. e. festino, σπεύδω. Confer *Amo*, item *Festino*.

Ardesco, ἀνάπτομαι.

Ardor, τὸ καῦμα, ατος, Xen. ὁ καῦσος, ȣ, Dioscor. τὸ καύσωμα, ατος, Galen.

Arduitas, ἡ ὑψηλότης, ητος.

Arduus, ὁ ϗ ἡ ἀνωφερὴς, έος, Aristot. arrectus, ὄρθιος, ία, ιον, Xen. difficilis, ὁ ϗ ἡ δυσχερὴς, έος, Dem. χαλεπός.

Area, ἡ ἅλως, ω, Xen. ἡ ἅλων, ωνος, N. T. domus, τὸ οἰκόπεδον, ȣ, Æschin.

Arefacio, ξηραίνω, herbam, τὸν χόρτον, N. T. αὐαίνω, αὔω.

Arefactio, ἡ τερσία, ας, Julian.

Arena, ἡ ψάμμος, Plut. ἡ ἄμμος, N. T. ἡ ἄμαθος· arena obruo, καθαμμίζω, Aristot. arenam subtus habens, ὁ ϗ ἡ ὑπόψαμμος, Theophr.

Arenosus, ὁ ϗ ἡ ψαμμώδης, εος, ὁ ϗ ἡ ἀμμώδης, εος, Sirac. ἀμαθόεις, εσσα, εν.

Arenula, τὸ ψαμμίδιον, ȣ, τὸ ψαμμίον, ȣ, Al. Aphrod.

Areo, ξηραίνομαι, Aristot. αὐχμέω, σκέλλομαι.

Areola, τὸ ἀλώνιον, ȣ.

Aresco, ξηραίνομαι, αὐαίνομαι, μαραίνομαι.

Argentaria, τὸ ἀργυρεῖον, ȣ, Strabo.

Argentarius, ἀργυρικὸς, ἡ, ὸν, Plut. sum, ἀργυρεύω.

Argentatus, ὁ ϗ ἡ ἐπάργυρος, ȣ, Herodot.

Argenteus, ἀργύρεος, *contr.* ἀργυρȣ̃ς, ῆ, ȣ̃ν, Plut. argenteæ venæ, ἀργυρίτιδες φλέβες, Aristid. argentea vasa, ἀργυρώματα, ων, Polyb.

Argentifodina, τὸ ἀργυρεῖον, ȣ, Strab. τὰ ἔργα ἀργυρεῖα, Dem.

Argento, ἀργυρόω, Plut. καταργυρόω, περιαργυρόω, Athen.

Argentum, ὁ ἄργυρος, Xen. τὸ ἀργύριον, Dem. vivum, ὁ ὑδράργυρος, ȣ, Diosc. ὁ ἄργυρος χυτὸς, Aristot. ære et plumbo contemperatum, ἀργύριον πρὸς χαλκὸν ϗ μόλυβδον κεκραμένον, Dem. argentum colligo ab aliquo, ἀργυρολογέω τινὰ, Æschin. argento carens, ὁ ϗ ἡ ἀνάργυρος, ȣ, Plat. in argentum muto, ἐξαργυρίζω, Thuc. argenti spuma, ἡ λιθάργυρος, ȣ, Diosc. argenti amans, ὁ ϗ ἡ φιλάργυρος, ȣ, Xen. argenti amor, ἡ φιλαργυρία, ας, Plut. argentum adulterinum, ὁ ψευδάργυρος, ȣ, Strabo.

Argilla, ἡ ἄργιλος, seu ἄργιλλος, ȣ, Aristot.

Argillaceus, ὁ ϗ ἡ ἀργιλώδης, εος, Suid.

Argumentatio, ἡ ἐπιχείρησις, εως, Ammon. ὁ συλλογισμὸς, ȣ̃, Aristot.

Argumentor, ἐπιχειρέω, Aristot. συλλογίζομαι, id.

Argumentum. ἡ πίστις, εως, Aristot. τὸ ἐπιχείρημα, id. ἡ ἀπόδειξις, Dem. τὸ τεκμήριον, Isocr. ὁ ἔλεγχος, ȣ, Dem. ὁ λόγος, Dem. τὸ σημεῖον, id. magna et evidentia argumenta, μεγάλοι ϗ φανεροὶ ἔλεγχοι, Dem. argumentum maximum, μεγίστη πίστις, Isocr. evidens et firmum, ἐναργὴς πίστις ϗ δύναμιν ἔχȣσα, Dem. indigere argumentis, δεῖσθαι ἐλέγχων, id. invenire argumenta, εὑρίσκειν ἀποδείξεις, Isocr. petere argumenta ab aliquo, λαμβάνειν τὰς πίστεις ὑπό τινος, id. habeo argumentum, ἔχω ἔλεγχον, λόγον, ἀπόδειξιν, Dem. exhibere probationes, argumenta, leges, παρέχεσθαι πίστεις, τεκμήρια, νόμȣς· dare argumentum alicujus rei, διδόναι ἔλεγχόν τινος, id. uti argumentis quibusdam, χρῆσθαί τισι πίστεσι, Isocr. τισὶ τεκμηρίοις, Demosth. τισὶ σημείοις, Isocr.

Isocr. adferre argumentum, λέγειν, εἰπεῖν, ἐρεῖν, σημεῖον, τεκμήριον. Dem. summa, ἡ περιοχὴ, ῆς, ἡ ὑπόθεσις, εως.
Arguo, ἐλέγχω, aliquid, τὶ, Dem ἐξελέγχω τι, id. perspicue aliquid, σαφῶς ἀποδεικνυσθαί τι, id. id est, accuso. Vide *Accuso*.
Argutatio, τὸ σόφισμα, ατος, Thuc.
Argutator, ὁ σοφιστὴς, ȣ, Lucian.
Argutiæ, τὰ σοφίσματα, ων, Herodian.
Argutor, σοφίζομαι, Aristot. ἀντιλογέω.
Argutus, ἐλεγχτὴς, εῖα, ἐν, ἐλεγκτικὸς, ἡ, ὸν, Xen. i. e. subtilis, ὀξὺς, εῖα, ὺ. Plato. canorus, a, um, vox, ὀξεῖα φωνὴ, Aristot. ἀγχίνοος.
Ariditas, ἡ ξηρότης, ητος, Plut. ἡ ξήρανσις, εως, ἡ ξηρασία, ας, Aristot. ἡ αὔανσις
Aridus, a, um. ξηρὸς, ὰ, ὸν, locus, τόπος, Plut. ὁ ϗ ἡ κατάξηρος, ȣ, id. ὁ πίλος, Hom. αὐαλέος, έα, έον
Aries, animal et machina bellica, ὁ κριὸς, ȣ, Plut. et Xen. aries parvus, τὸ κριΐδιον, ȣ, Hesych.
Arietarius, ὁ ϗ ἡ κριώδης, εος.
Arietatio, ἡ κεράτισις, εως, ἡ κριοκοπή, ῆς.
Arietinus, κρίειος, εια, ειον.
Arieto, κερατίζω, κριοκοπέω, Polyb.
Ariolatio, τὸ οἰώνισμα, ατος, LXX.
Ariolor, κληδονίζομαι, LXX.
Ariolus, ὁ μάντις, εως, Plut.
Arista, ὁ ἀθὴρ, έρος, Diosc. ἡ ἀνθέριξ.
Arithmetica, ἡ ἀριθμητικὴ, ῆς, Aristot.
Arithmetice, ἀριθμητικῶς.
Arithmeticus, ἀριθμητικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Aritudo, idem quod *Ariditas*.
Arma, orum, τὰ ὅπλα, ων, Thuc. arma capere, λαβεῖν τὰ ὅπλα, Dem ἀναλαμβάνειν τὰ ὅπλα, Plut sumptis armis progredi ad bellum alicui inferendum, λαβόντα ὅπλα βαδίζειν στρατεύσεσθαι ἐπί τινα, Dem. ἀρπάσαντα ὅπλα πορεύεσθαι ἐπί τινα, gerere arma, ἔχειν τὰ ὅπλα, id ὁπλοφορεῖν, Xen. habere arma in manibus ἔχειν τὰ ὅπλα ἐν ταῖς χερσὶ, Dem. in armis esse, γίνεσθαι ἐν τοῖς ὅπλοις. Thuc εἶναι ἐν ὅπλοις, Dem. armis aliquem instruo ἐξοπλίζω τινὰ, Xen. valere armis, ἰσχύειν ὅπλοις, Dem. armis aliquem hostiliter invadere, μεθ' ὅπλων ἐλθεῖν πρός τινα ἐν ἐχθρȣ̃ τάξει· ferre arma contra aliquem, ἄγειν ὅπλα πρός τινα· inferre alicui arma, ἐπιφέρειν τινὶ ὅπλα· vincere hostem armis, κρατεῖν τȣ̃ ἐχθρȣ̃ ἐν ὅπλοις deponere arma, κατατιθέναι τὰ ὅπλα· amittere arma, ἀπόλλυσθαι ὅπλα. id. arma abjicere, ῥίπτειν τὰ ὅπλα, Xen
Armamenta. τὰ σκευάσματα, τὰ σκεύη, Dem.
Armamentarium, ἡ ὁπλοθήκη, ης, Plut. ἡ σκευοθήκη, ης, Æschin armamentario præfectus, ὁ ἐπὶ τῶν ὅπλων, Dem.
Armarium, idem quod *Armamentarium*.
Armatio. ἡ ὅπλισις, Xen. ἡ ἐξόπλισις, vel ἐξοπλισία. Polyb. ὁ ὁπλισμός.
Armatura, τὰ σκεύη, ῶν, Dem. integra, ἡ πανοπλία, id. ἡ ὅπλισις, Thuc. armaturæ gravis miles, ὁ ὁπλίτης, Dem. miles armaturæ levis, ὁ ψιλὸς, id ὁ ψιλὸς στρατιώτης, Thuc.
Armatus, ὡπλισμένος, ένη, ένον, ὁ ϗ ἡ ἔνοπλος, ȣ, Herodian. ὁ ϗ ἡ ἔξοπλος, ȣ, Polyb. ὁ ἐν ὅπλοις, Dem. ὢν ἐν ὅπλοις, id. bene, ὁ ϗ ἡ εὔοπλος, ȣ, Xen. omni ex parte, ὁ ϗ ἡ πάνοπλος, Eurip.
Armatus, *Subst.* ὁπλίτης, ȣ, graviter, ὁ ὁπλίτης, ȣ, Thuc. ὁ ὁπλίτης βαρὺς, Plut. leviter, ὁ ψιλὸς, ȣ, Dem. ὁ ψιλὸς στρατιώτης, Thuc.
Armentarius, ὁ ἀγελάρχης, ȣ, ὁ βȣκόλος, ȣ, Philostr. ὁ βȣφορβός.
Armentum, ἡ ἀγέλη, Xenoph. τὸ βȣκόλιον, Philo. τὸ ποίμνιον, Plat. armenti locus, ὁ ἀγελαιὼν, ῶνος, Suid.
Armilla, τὸ ψέλλιον, Xen. τὸ περιδέξιον, LXX.
Armilustrium, ἡ ὁπλογυμνασία, ας.
Armo, ὁπλίζω, aliquem, τινὰ, Thuc. θωρήσσω, κορύσσω, Hom. populum contra aliquem, τὸν δῆμον ἐπί τινα, Herodian. ἐξοπλίζω, Xen. καθοπλίζω, juniores clypeis, τȣ̀ς νεανίσκȣς ἀσπίσι, Dem. Confer *Arma*.

Armus, ὁ ὦμος, Isocr ἡ ἐπωμὶς, Eur.
Aro, ἀρόω, γεωργίζω.
Aroma, τὸ ἄρωμα, Plut. aromata redolens, ὁ ϗ ἡ ἀρωματώδης, Athen. aromata resipio, ἀρωματίζω, Al. Aphrod. aromata aliquatenus redoleo, ὑπαρωματίζω, Diosc.
Aromaticus, ἀρωματικὸς, ἡ, ὸν, Plut.
Aromatopola, ὁ ἀρωματοπώλης.
Arrectus, ὄρθιος, ία, ιον, Galen.
Arrha, ὁ ἀῤῥαβὼν, ῶνος, N. T.
Arrhabo, idem quod *Arrha*. Confer *Pignus*
Arrepo, προσέρπω, Soph.
Arrideo, προσγελάω, alicui, τινὶ, Eurip. προσμειδιάω τινὶ, Solon apud Laert.
Arrigo, ὀρθὸν ἐφίστημι, Lucian. aures, ἀνορθιάζω τὰ ὦτα, ἀνορθόω τὰ ὦτα, Plato. oculos, τείνομαι τὰ ὄμματα, Philo. ἀνορθόω, ἐπαίρω.
Arripio, προσαρπάζω, principatum, ἐπιτίθεμαι ἀρχῇ, Herodian. aliquem ad supplicium, συλλαμβάνω τινὰ πρὸς τιμωρίαν, id.
Arrodo, τρώγω, arbutum, κόμαρον, Theocr. κατατρώγω.
Arrogans, ὁ ϗ ἡ ἀλαζὼν, όνος, Isocr. ἀλαζονευόμενος, ένη, ενον, id. ὁ ϗ ἡ ὑπερήφανος, Dem. μεγαλόφρων, Isocr.
Arroganter, ἀλαζονικῶς, ὑπερηφάνως.
Arrogantia, ἡ ἀλαζονεία, Dem. ἡ ὑπερηφανία, Isocr τὸ φρόνημα, Dem. ὁ ὄγκος, Isocr. ferre arrogantiam, καρτερεῖν ὄγκον ὑπεροπτικὸν, id. amplexi nuper arrogantiam, προσπεπτωκότες νεωστὶ ἀλαζονείαις, id. uti arrogantia quadam, χρῆσθαι ταῖς ἀλαζονείαις τισὶ, id. confirmare aliquorum arrogantiam, βεβαιῶσαί τινων τὰς ἀλαζονείας, id. cohibere arrogantiam alicujus, περιαιρεῖσθαι φρόνημά τινος, Dem. abjicere arrogantiam, παύσασθαι τῶν φρονημάτων, Isocr.
Arrogatio, ἡ προσποίησις, εως, Thuc.
Arrogo mihi, προσποιȣ̃μαι, aliquid, τινὸς, Isæus. τὶ, Plut. ἀπονέμω ἐμοί τι, Lucian. omnia, αὐθαδιάζομαι, Procop.
Ars, ἡ τέχνη, ἡ τεχνοσύνη, Ep artes et scientiæ et facultates quædam, τέχναι ϗ ἐπιστῆμαι ϗ δυνάμεις τινὲς, Isocr. ars magna, τέχνη μεγάλη, Dem. parva, μικρὰ, id. honorata, ἔντιμος. Isocr. utilis, χρησίμη, id. liberalis, ἐλευθέριος· artem invenire, εὑρίσκειν τέχνην, Dem. scribere, γράφειν, Isocr facere ex re aliqua, τέχνην ποιεῖσθαι πραγμά τι, Dem. discere, μανθάνειν, Isocr. scire, ἐπίστασθαι. id tenere, ἔχειν, id ostentare, ἀποδείκνυσθαι, id. exercere, ἐργάζεσθαι, Dem. deditum esse arti alicui, ἐπιμελεῖσθαι τέχνης τινός· occupare artibus aliquibus, διατρίβειν ἐπὶ τέχναις τισί· exercitatus in arte aliqua, κατεσκευασμένος τέχνην τινὰ, id. præcellere arte aliqua, διαφέρειν κατὰ τέχνην τινὰ, Isocr. uti arte aliqua, χρῆσθαί τινι τέχνῃ seu ἐπιστήμῃ, Isocr.
Arsenicum, τὸ ἀρσενικόν.
Arteria, ἡ ἀρτηρία, ας, Galen.
Arteriacus, ἀρτηριακὸς, ἡ, ὸν, Gal.
Arteriosus, ὁ ϗ ἡ ἀρτηριώδης, εος.
Arthriticus, i. e. arthritide laborans, ὁ ἀρθριτικὸς, ȣ̃, Diosc.
Arthritis, ἡ ἀρθρῖτις, ιδος, Herodian.
Articularis, ἀρθρικὸς, ἡ, ὸν, Hippocr.
Articulate, κατ' ἄρθρα, ἐνάρθρως.
Articulatim, idem quod *Articulate*.
Articulatio, ἡ ἄρθρωσις, ἡ διάρθρωσις.
Articulatus, ὁ ϗ ἡ ἔναρθρος, ȣ, Athen.
Articulo, ἀρθρόω, vocem, τὴν φωνὴν, διαρθρόω.
Articulosus, ὁ ϗ ἡ ἀρθρώδης, εος, Xen.
Articulus, τὸ ἄρθρον, Gal. formare vocis articulum, ποιεῖν τῆς φωνῆς ἄρθρον, Arist. articulis carens, ὁ ϗ ἡ ἄναρθρος, id. ὁ ϗ ἡ ἀδιάρθρωτος, Lucian. articulis distinguo, διαρθρόω, Plato. per articulos connecto, προσαρθρόω, Hipp.
Artifex, ὁ τεχνίτης, Dem. ὁ δημιουργός· artifex dicendi, τεχνίτης τȣ̃ λέγειν, id. ὁ σοφιστὴς, ȣ̃, Isocr. manuarius, ὁ χειροτέχνης.
Artificialis, τεχνικὸς, ἡ, ὸν, Hermog. ὁ ϗ ἡ ἔντεχνος, Aristot. ἐπιτεχνητὸς, ἡ, ὸν, Lucian.
Artificialiter. Confer sequens

Artificiose, τεχνικῶς, Isocr. διὰ τέχνης, Aristot. κατὰ τέχνην. Lucian. σὺν τέχνῃ, Pausan. κατατέχνως.
Artificiosus, *de homine*, τεχνικὸς, ἡ, ὸν, Arist de homine et re, ὁ ϗ ἡ κατάτεχνος, Plut.
Artificium, i. e. *arte factum*, τὸ τέχνημα, ατος, Xen. professio artificis, ἡ τέχνη, Dem. ἡ δημιουργία, id
Artocreas, τὸ ἀρτόκρεας, ατος.
Artus, us, τὸ ἄρθρον, ȣ, Galen.
Arvina, τὸ λίπος, εος, Philo. ἡ πιμελὴ, ῆς, Arist. ἡ κνίσσα, Hom.
Arundinaceus, ὁ ϗ ἡ καλαμώδης, εος, καλάμινος, ίνη, ινον, tibia, αὐλὸς, Athen.
Arundinetum, ὁ καλαμὼν, ῶνος, τὸ δονακεῖον.
Arundineus, idem quod *Arundinaceus*.
Arundo, ὁ κάλαμος, Plut. ὁ δόναξ, ακος, Diosc.
Aruspex, Aruspicina, vide *Haruspex*.
Arvum, ἡ ἄρȣρα, Aristot.
Arx, ἡ ἀκρόπολις, εως, Isocr. munire arcem in urbe, ἀκρόπολιν τειχίζειν ἐν τῇ πόλει. id. habitare, οἰκεῖν, id. tenere, κατέχειν ingredi, ἀναβαίνειν, Dem. præsidium imponere in arcem, φρȣρεῖν, id. i. e. palatium regium, τὸ βασίλειον, ȣ, Isocr. i. e. propugnaculum, τὸ ἐπιτείχισμα, ατος, Dem.
As, τὸ ἀσσάριον, N. T.
Ascendo, ἀναβαίνω, in Areopagum, εἰς Ἄρειον πάγον, Isocr. in equum, ἐπὶ τὸν ἵππον, Xen. in navem, ἐμβαίνω εἰς τὴν ναῦν, Plut. in cœlos, ἄνειμι εἰς ȣ̓ρανȣ̀ς, Chrys. altius, προσαναβαίνω ἀνώτερον, N. T. tribunal, ἀνέρχομαι ἐπὶ βήματος.
Ascensio, ἡ ἀνάβασις, Isocr. ἡ ἀνήλυσις, ἡ ἄνοδος.
Ascensor, ὁ ἀναβάτης, ȣ, Xen.
Ascensus, us, idem quod *Ascensio*.
Ascia, ἡ ἀξίνη, ης, Xenoph. ὁ πέλεκυς.
Ascio, ἀξινίζω, πελεκίζω.
Ascisco, ἐπάγομαι, alicui aliquid, τινί τι, Dem. medicos, εἰσάγομαι τȣ̀ς ἰατρȣ̀ς, Aristot. aliquem, προσκαλέω τινὰ, N. T. liberos, εἰσποιέω παῖδας, Isocr. aliquem socium, τινὰ κοινωνὸν, Dem. cognomentis meis, ταῖς ἐμαῖς ἐπωνυμίαις, Plut.
Ascititius, ἀλλότριος, ία, ιον, Arist. adoptivus, εἰσποιητὸς, ἡ, ὸν.
Ascribo, vide *Adscribo*.
A secretis, οἱ ἐπὶ τῶν ἀποῤῥήτων.
Asella, τὸ ὀνάριον, τὸ ὀνίδιον, Athen. ὀνίσκος.
Aselli agitator, ὁ ὀνηλάτης.
Asellus, idem quod *Asella*.
Asina, ἡ ὄνος, ȣ, N. T.
Asinarius, ὁ ὀνηλάτης, ȣ.
Asinarius, idem quod sequens
Asininus, ὀνικὸς, ἡ, ὸν, ὁ ϗ ἡ ὀνώδης, Aristot. ὄνειος, εία, ειον, caro, κρέας, Gal.
Asinus, ὁ ὄνος, ȣ, Xenoph. ὁ βȣ́ταλος.
Asparagus, ἀσπάραγος.
Aspectabilis, ὁρατὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Aspecto, ἐφοράω, aliquem, τινὰ, Xen.
Aspectus, us, ἡ ὄψις, εως, Plut. τὸ ἀνάβλεμμα, Xen. ἡ πρόσοψις, Thuc. τὸ βλέμμα, Lucian. ἡ ἐμφάνεια, ας, qui adspectu mansueto est, τὸ βλέμμα ἥμερος, Lucian. in aspectum proferre, εἰς ἐμφάνειαν ἄγειν· aspectus horribilis, καταπληκτικὴ ὄψις, Plut. ὁ βλοσυρωπὶς, Hom. adspectui aliorum ignominiose exponere, παραδειγματίζειν, LXX.
Asper, τραχὺς, εῖα, ὺ, mons, ὄρος, Herodian. vir, ἀνὴρ, Dem. χαλεπὸς, ἡ, ὸν, id. πικρὸς, ὰ, ὸν, Isocr. τραχινὸς, ἡ, ὸν, via, ὁδὸς, Suid. δεινὸς, σκληρὸς, ρὰ, ρὸν.
Aspere, τραχέως, Isocr. χαλεπῶς, id.
Aspergillum, τὸ περιῤῥαντήριον, ȣ, Æschin.
Aspergo, αὐαίνω, Gal. διυγραίνω, ῥαίνω, palpebras, εἰς τὰ βλέφαρα, Aristoph. ῥαντίζω, aliquem, τινὰ, N. T. humorem album, ἀποῤῥαίνω λευκὴν ὑγρότητα, Arist. lectum croco, διαῤῥαίνω τὴν κοίτην κρόκῳ, LXX. aqua, ἐπιῤῥαίνω τῷ ὕδατι, Apocryph. aqua marina, καταῤῥαίνω θαλάσσῃ, Diosc. acetum alicui, προσραίνω ὄξος τινὶ, Al. Aphrod. aliquem infamia, ποιῶ τινα εἶναι ἐν ἀτιμίᾳ, Xen.

Aspergo, inis, ἡ ῥανὶς, ίδος, LXX. τὸ ῥάσμα, ατος, Athen. ὁ ῥαντισμός.
Asperitas, ἡ τραχύτης, ητος, regionis, τῆς χώρας, Xenoph. orationis, λόγου, Isocr. vocis, ἡ τραχυφωνία, ας
Asperitudo, idem quod anteced.
Aspernabilis, ὁ ϗ ἡ καταφρονητέος. ου.
Aspernanter, καταφρονητικῶς, Xen.
Aspernatio, ἡ καταφρόνησις, Thuc. τὸ καταφρόνημα, id.
Aspernor, καταφρονέω, aliquem, τινὰ, Thuc. aliquid, τινὸς, Herodian. amicos, ἀμελέω τῶν φίλων, Xen. nihil, ἀθετέω μηδὲν, Plut. Confer *Sperno*, *Contemno*.
Aspero, asperum reddo, τραχύνω, Athen.
Aspersio, ὁ ῥαντισμὸς, οῦ, N. T. τὸ ῥάντισμα, ατος, Athen.
Aspicio, βλέπω, aliquem amice, πρὸς τινα φιλοφρόνως, Xenoph. aliquem, ἀποβλέπω εἴς τινα, Isocr. πρός τινα, Lucian. mente aliquid, ταῖς διανοίαις εἴς τι, Dem. aliorum miserias, ἐπιβλέπω τὰς τῶν ἄλλων ἀτυχίας, Isocr. in terram, ὁράω εἰς γῆν, Xen. intentis oculis aliquem, ἀτενέσιν ὀφθαλμοῖς καθοράω τινὰ, Lucian. acri atque acerbo vultu aliquem, βλέμματι δριμεῖ ἀφοράω εἴς τινα, Herodian. aliquem tyrannice, ἐμβλέπω τινὶ τυραννικῶς, Plat. minaciter aliquem, ὑποβλέπω τινὰ, id. προσβλέπω, Aristoph. εἰσοράω, Hom.
Aspiratio, ἡ ἐπίπνοια, ας, Plato.
Aspiro, ἐπιπνέω, ad aliquid, τί. Eurip. ad virtutem, ἐφίεμαι τῆς ἀρετῆς, Xen. i. e. faveo et adjuvo aliquid, ἐπαυριάζω τὶ, Lucian.
Aspis, ἡ ἀσπὶς, ίδος, Xen.
Asportatio, ἡ ἐξαγωγὴ, frumenti, σίτου, Isocr.
Asporto, ἐκφέρω, Aristoph. ἐκκομίζω τὶ, Thuc.
Aspredo, idem quod *Asperitas*.
Assabilis, e, ὀπτήσιμος, ιμη, ιμον, Athen.
Assatio, ἡ ὄπτησις, εως, Plut.
Assatura, τὸ ὄπτημα, τὸ κρέας ὀπτὸν, Plut.
Assatus, ὀπτὸς, ή, όν, ὀπταλέος, έα, έον.
Assecla, ὁ ἀκόλουθος, Dem. asseclas tres aut quatuor habere, ἔχειν ἀκολούθους τρεῖς ἢ τέτταρας, id. invisus ob assectarum turbam, φορτικὸς ἀκολούθων ὄχλῳ, Lucian. assecla Veneris, ἀκόλουθος τῆς Ἀφροδίτης, Plat. ἡ ἀμφίπολος, ου, Sch. Call.
Assectatio, ἡ ἀκολουθία, Synes. ἡ ἀκολούθησις, Aristot. τὸ ἀκολούθημα, id.
Assectator, idem quod *Assecla*.
Assector, ἀκολουθέω, aliquem, τινὶ, Lucian. μετά τινος, Dem. κατόπιν τινὸς, παρακολουθέω τινὶ, Lucian.
Assensio, ἡ ὁμολογία, Dem. ἡ συγκατάθεσις, Sext. Empir. ἡ ὁμοφροσύνη, ἡ συμφώνησις.
Assensor, ὁ σύμψηφος, Plato.
Assentatio, ἡ κολακεία, Dem. ἡ θωπεία, Plat. oratio plena assentationis, λόγος μεστὸς κολακείας, id. assentatio nimia, ἡ ἄγαν κολακεία. id. facere aliquid ex assentatione, ποιεῖν τι κολακείᾳ, id assentationibus delinitus, κολακείαις ψυχαγωγούμενος, id. adulationes plus valent, ἰσχύουσι μεῖζον κολακείαι, Isocr. coercere alicujus assentationem, ἐπέχειν τινὰ τῆς κολακείας, Dem. citra assentationem audire aliquid, ἀκούειν τι χωρὶς κολακείας, id.
Assentator, ὁ κόλαξ, ακος, alicujus, τινὸς, Dem. ὁ κολακεύων, τινὰ, Isocr. ὁ δημαγωγῶν, τινὰ, Dem. ὁ παράσιτος, Athen.
Assentatorie, κολακευτικῶς.
Assentio, seu Assentior, ὁμογνωμονέω, alicui in re aliqua, τινὶ ἔν τινι, Xen. τινὶ περί τινος, Aristot. postulatis, συγκατατίθεμαι τοῖς παρακαλουμένοις, Dem. alii, ὁμολογέω ἄλλῳ, Plat. opinionibus, ὁμολογέω ταῖς ὑπολήψεσι, Synes. tibi adolescentes habere, ὁμολογέω σοι νεωτέρους ἔχειν, Dem. tibi, quod, σοὶ ὅτι, Plat. laudantibus aliquid, συμφέρομαι τοῖς ὑμνοῦσί τι. Plut. συναινέω
Assentor, κολακεύω, divitibus, τοῖς πλουσίοις, Plut. alicui, τινὰ, Xen. arte, τῇ τέχνῃ, Isocr. insigniter, ἐπιφανῶς, id. χαρίζομαι καθ' ὑπερβολὴν, Dem. ὑποκολακεύω, id.
Assequor, ἐπικαταλαμβάνω, aliquid, τὶ, Plat. τυγχάνω τινὸς, Dem. virtutem, ἀφικνέομαι τῆς ἀρετῆς, Isocr. non assequor scopum, ἀποτυγχάνω τοῦ σκοποῦ, Aristot. jaculantes assequuntur scopum, οἱ βάλλοντες ἐπιτυγχάνουσι, Plut. assequor gloriam, ἐπιτυγχάνω τῆς δόξης, Dem. i. e. intelligo aliquid probe, παρακολουθέω τινὶ σαφῶς, μανθάνω τι σαφῶς, id. nihil non assequor, οὐδενὸς ἀπολείπομαι, id.
Asser, ἡ σανὶς, ίδος, Lucian.
Asserculus, τὸ σανίδιον, Æschin.
Assero, διαβεβαιόομαι, Plut. i. e. juxta fero. προσφυτεύω, i. e. vindico, προσποιέομαι, alicui aliquid, τί τινι, Isocr. in libertatem, ἐξαιρέομαι πρὸς ἐλευθερίαν, Lucian.
Assertio, ἡ βεβαίωσις, εως, Thuc.
Assertor, ὁ βεβαιωτὴς, οῦ, Plut.
Asservio, ἐπιδουλεύω, alicui, τινί.
Asservo, φυλάττω, aliquid, τὶ, Dem. alicui aliquid, διαφυλάττω τι τινι, Xen. τηρέω.
Assessor, ὁ πάρεδρος, Dem. alicujus, τινὸς, Philo ὁ συνεδρος, ου, ὁ σύνεδρος, ου, Dem. eligere assessores, αἱρεῖσθαι συνέδρους, Isocr. mittere assessores, πέμπειν συνέδρους, id. visum est assessoribus Amphictyonum, ἔδοξε τοῖς συνέδροις τῶν Ἀμφικτυόνων, Dem.
Assessorium, τὸ συνέδριον, ου, Herodian.
Assessura, i. e. dignitas assessorum, ἡ παρεδρία.
Asseveranter, βεβαίως, διισχυριζομένως.
Asseverate, idem quod præced.
Asseveratio, ἡ βεβαίωσις, Thuc.
Assevero, διαβεβαιόομαι, Plut. ἰσχυρίζομαι, Synes. quod, διισχυρίζομαι, ὅτι, Plut.
Assideo, παρεδρεύω, alicui, τινὶ, Dem. in judicio, προσεδρεύω ἐν τῷ δικαστηρίῳ, Chrys. assidere et aliquid canere jubere, κατακλίνεσθαι ϗ ᾄδειν τι κελεύειν, Dem. assideo et immineo rei, προσκαθίζομαι ϗ προσεδρεύω τῷ πράγματι, id.
Assidue, συνεχῶς, bellum gerere, πολεμεῖν, Dem. ἀδιαλείπτως, N. T. ἐνδελεχῶς, Plat.
Assiduitas, ἡ συνεχεία, Dem. ἡ ἐπιμονὴ, Plat. ὁ ἐνδελεχισμὸς, LXX. ἡ ἐνδελέχεια.
Assiduus, ὁ ϗ ἡ συνεχὴς, έος, bellum, πόλεμος, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀδιάλειπτος, N. T. sum in aliqua re, προσκαρτερέω τινὶ, Dem. προσμένω τινὶ, ἐπιμελοῦμαι, διατελέω.
Assignatio, ἡ πρόσθεσις, Aristot. ἡ προσαπόθεσις, ἡ ἀπόδοσις, Dem.
Assigno, ἀποδίδωμι, aliquid alicui, τί τινι, Plat. Confer *Attribuo*.
Assilio, ἐπιπηδάω, aliquem, τινὶ, Herodian. τινὰ, Suid.
Assimilis, e, ὁ ϗ ἡ προσόμοιος, alicui, τινὶ, Dem. ὁ ϗ ἡ παρόμοιος, τινὶ, Diosc. ὁ ϗ ἡ παραπλήσιος, Dem.
Assimiliter, ὁμοίως, Plut. παραπλησίως, Dem.
Assimilo, ὁμοιόω, aliquid alicui, τί τινι, Isocr. ἀπεικάζω τινὶ, Herodian. παραβάλλω τί τινι, Liban. τὶ πρός τι. Isocr. assimilor, εἴκω, in nulla re, ἐν οὐδενὶ οὐδὲν, Dem.
Assimulatio, ἡ ὑπόκρισις, N. T. ἡ προσποίησις, Aristot.
Assimulo, προσποιέομαι, me esse amicum, εἶναι φίλος, Æschin. aliquid, ὑποκρίνομαί τι, Lucian.
Assisto, παρίσταμαι, alicui, i. e. prope aliquem, τινὶ, Hom. i. e. opitulor alicui, τινὶ, Xen. τινὶ βοηθέω, id. παραστατέω.
Assitus, παρακείμενος, ένη, ενον.
Asso, i. e. tabulas sterno, σανιδόομαι, Athen. i. e. ad ignem torreo; ὀπτάω, carnem non ad ignem, sed ad solem, τὸ κρέας οὐ πρὸς πῦρ, ἀλλὰ πρὸς ἥλιον, Plut.
Associo, συνάπτω, aliquem alicui, τινά τινι, Xen. alicui, πρός τινα, Plut. προσεταιρίζω τινά τινι, Xen. συνοικειόω.
Assolet, εἴωθε, Plat. φιλεῖ, Æschyl.
Assuefacio, συνεθίζομαι ἐθίζω, corpora ad labores, τὰ σώματα πρὸς τοὺς πόνους, Lucian. aliquem ad clementiam, τινὰ εἶναι πρᾶον, Dem. ita aliquem, ut οὕτω διατίθημί τινα, ὥστε, id.
Assuefactus, ἐθισθεὶς, εῖσα, ὲν, tacere in re aliqua, σιωπᾶν ἔν τινι, Plut. ὁ ϗ ἡ συνήθης, εος, alicui rei, τινὶ, Plut.
Assuetudo, ἡ συνήθεια, ας, Plut.
Assulto, idem quod *Assilio*.
Assultus, us, ἡ ἐπιπήδησις.
Assumo, παραλαμβάνω, aliquem, τινὰ, N. T. aliquem in currum, ἀναλαμβάνω τινὰ ἐφ' ἅμαξαν, Xen. προσδέχομαι.
Assumptio, ἡ πρόσληψις, εως, Rhetor.
Assuo, προσράπτω, Plut.
Assurgo, ἐπανίσταμαι, alicui de sella, τινὶ τῶν θώκων, Aristoph. ἀπὸ τῶν θώκων, Xen.
Ast, pro vocula hac poetica vide *Athen*.
Astacus, ὁ ἀστακὸς, οῦ, Aristot.
Asteriscus, ὁ ἀστερίσκος, ου, Theophr.
Astipulatio, ἡ συγκατάθεσις, Sext. συγκατάινεσις, ἡ καταίνεσις.
Astipulator, ὁ συγκάταινος, ου. Dem.
Astipulor, συγκαταινέω, alicui, τινὶ, Xen. προστίθεμαί τινι, Herodian. sententiæ alicujus, εἰς τὴν γνώμην τινὸς, Plut. tibi in hac lege, σύμψηφος σοί εἰμι τούτου τοῦ νόμου, Plat. ἐπιψηφίζω.
Asto, παρίσταμαι, alicui, τινὶ, Plut.
Astragalus, ἀστράγαλος.
Astralis, ἀστρικὸς, ή, όν, ἀστρῷος, ῴα, ῷον, Al. Aphr.
Astrepo, ἐπικτυπέω, ῶ.
Astricte, προσεσταλμένως, στενῶς.
Astrictio, ἡ σύψις.
Astrictus, προσεσταλμένος, ένη, ένον, Aristot.
Astringo, προστέλλω, Gal. aliquid aliqua re, προσκαταστέλλω τί τινι, Plut. aliquem ad aliquid, τινὰ πρός τι, Chrysost. ἐπισφίγγω.
Astrologia, ἡ ἀστρολογία, Aristot. astrologiam tracto, ἀστρολογέω, Athen.
Astrologicus, ἀστρολογικὸς, ή, όν, Plut.
Astrologus, i, ὁ ἀστρολόγος, LXX.
Astronomia, ἡ ἀστρονομία, Isocr. deditum esse astronomiæ studio, διατρίβειν ἐν ἀστρονομίᾳ, id.
Astronomicus. ἀστρονομικὸς, ή, όν.
Astronomus, i, ὁ ἀστρονόμος, ου, Herodian.
Astruo, κατασκευάζω, Philo.
Astrum, τὸ ἄστρον, Aristot. astra contemplari, ἀστρονομέω, Aristoph. ἄστρα κατανοέω, Laert. τὰ ἄνω βλέπω, Plato.
Astupeo, ἐπιθαυμάζω.
Astu, πανούργως, utor, πανουργεύομαι, Sirac.
Astus, ἡ πανουργία, Herodian. ἡ δεινότης.
Astutia, ἡ πανουργία, Herodian. ἡ δολοφροσύνη.
Astutus, ὁ ϗ ἡ πανοῦργος, ου, Dem.
Astute, κερδαλέως, πανούργως, ago, πανουργεύομαι, Sirac.
Asylum, τὸ ἱερὸν ἄσυλον, Philostr.
At, ἀλλὰ, hæc atque illa causabitur, at id iniquum est, σκήψεις ϗ προφάσεις ἐρεῖ, ἀλλὰ οὐ δίκαιον, Dem. καί τοι, at quantum pecuniæ sodalitatum principes mihi daturos putatis? καί τοι πόσα χρήματα, &c. Dem. μέντοι, at quis ex superioribus regibus, &c. τίς μέντοι τῶν πρὸ ἐμοῦ βασιλέων, Dion. Halicarn. τοίνυν, at jam ipsemet accusationi respondere volo, τοίνυν ἤδη ϗ περὶ τῆς γραφῆς αὐτῆς ἀπολογήσασθαι βούλομαι, Dem. ὅμως μὲν οὖν, ὅμως μέντοι, ὅμως δὲ οὖν at enim, μὲν οὖν, at enim dicat aliquis, φήσαι μὲν οὖν, Dem. at vero, ἀλλὰ μὴν at vero illud notum est, ἀλλὰ μὴν τοῦτο δῆλον, id. at enim, ἀλλὰ γάρ· at enim nequeo, ἀλλ' οὐ γὰρ δύναμαι, Plat. ἀλλὰ δὴ, at enim Deos neque latere, neque cogere possibile, ἀλλὰ δὴ θεοὺς οὔτε λανθάνειν, οὔτε βιάζεσθαι δυνατὸν, id. at certe, at saltem, ἀλλά γε, ἀλλ' οὖν γε· et si non mediocriter, at certe exiliter, ϗ εἰ μὴ μετρίως, ἀλλ' ἀμυδρῶς γε, Isocr. at enim vero, ἀλλὰ, νὴ Δία, vel νὴ Δία ἀλλά· at enimvero id forte objiciet nobis, ἀλλὰ, νὴ Δία, ἐκεῖνο ἂν ἴσως εἴποι πρὸς ταῦτα, Dem.
Atavus, ὁ δίσπαππος.
Ater, μέλας, μέλαινα, μέλαν, Dem. ater facie, ut carbonarius, ὁ ἀνθρακίας, Lucian. ater cute, ὁ ϗ ἡ μελαγχρὼς, ῶτος, id. atra dies, ἀποφρὰς ἡμέρα, Plato.
Atheus, ὁ ἄθεος, Lucian.
Athleta, ὁ ἀθλητὴς, οῦ. Poll. ὁ ἐπασκητής.
Athletice, ἀθλητικῶς, Plut.
Athleticus, ἀθλητικὸς, ή, όν, Plut.
Atnepos, ὁ διέγγονος, ου.
Atneptis, ἡ διέγγονος, ου.

Atomus, ἡ ἄτομος, Plato.
Atque, καί τι, atque etiam, ἀλλὰ δὴ καί.
Atqui, καί τοι, atqui considerate, O Athenienses, καί τοι σκέψασθε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, Dem. ϗ μὴν, atqui ne hoc quidem poterunt dicere, ϗ μὴν οὐδὲ τοῦτο γ' ἕξουσιν εἰπεῖν, id.
Atramentarium, τὸ μελανοδοχεῖον.
Atramentum, τὸ μέλαν, ανος, Poll. τὸ μέλαν, ᾧ γράφομεν, Diosc. sutorium, τὸ χάλκανθον.
Atriarius, ὁ αὐλειος, ὁ αὐλικὸς, ὁ αὐλάρχης, LXX.
Atriensis, idem.
Atriolum, τὸ προαυλίδιον.
Atrium, τὸ προαύλιον, Poll. ἡ αὐλὴ, ῆς, Athen. τὸ μέλαθρον.
Atrocitas, ἡ ὠμότης, ητος, Isocr. ἡ ἀπήνεια.
Atrociter, ὠμῶς, ἀπηνῶς.
Atrox, ὠμὸς, ὴ, ὸν, Xen. δεινὸς, ή, όν, scelus, ἀδίκημα, Lycophr. atrocia committere, δεινὰ ἐργάζεσθαι, Isocr.
Attactus, us, ἡ ἐπαφὴ, ῆς, Plato.
Attamen, ἀλλὰ μὴν, attamen facta sunt ista, ἀλλὰ μὴν γέγονε ταῦτα, Dem. οὐ μὴν ἀλλὰ, vereor dicere, attamen dicam, φοβοῦμαι λέγειν. οὐ μὴν ἀλλ' ἐρῶ· οὐ μὴν ἀλλ' ὅμως, attamen habet aliquam excusationem, οὐ μὴν ἀλλ' ἔχει γέ τινα πρόφασιν ὅμως· ἀλλ' ὅμως, attamen dixi ego, ἀλλ' ὅμως ἔφην ἐγὼ, id.
Attamino, μιαίνω, aliquid, τὶ, Lucian.
Attemperate, ἐπικεκερασμένως, εὐκαίρως.
Attemperans, attemperandi vim habens, ἐπικεραστικὸς, ή, όν, Gal. ἐπικρατικὸς, ή, όν.
Attemperatio, ἡ ἐπίκρασις, Gal.
Attempero, ἐπικεράννυμι, Gal.
Attendo, προσέχω, animum ad aliquid, τὸν νοῦν τινι, Isocr. verbis, τοῖς λόγοις, id.
Attente, προσεκτικῶς, Suid. φιληκόως.
Attentio, ἡ προσοχὴ, ῆς, Lucian. ἡ κατανόησις.
Attento, πειράω, aliquem, τινὰ, Plut. καταπειράω, Apocryph.
Attentus, προσεκτικὸς, ή, όν, Xen. facere attentum, ποιεῖν προσεκτικὸν, Aristot.
Attenuate, λεπτυσμένως.
Attenuatio, ἡ λέπτυνσις, ὁ λεπτυσμὸς, οῦ.
Attenuo, λεπτύνω τὶ, ἰσχναίνω τι, Aristot.
Attero, προστρίβω, aliquid alicui, Basil. παρατρίβω τι πρός τι, Aristot. σμύχω, aliquem, κατατρίβω τινὰ, Thuc.
Attestatio, ἡ ἐπιμαρτυρία, Thuc.
Attestor, ἐπιμαρτυρέω, i. e. testimonium tribuo alicui, τινὶ, Lucian. i. e. testimonio meo confirmo, προσμαρτυρέω, dictum, τῷ ῥηθέντι, Plut. i. e. testem allego aliquem, ἐπιμαρτύρομαί τινα, Dem.
Attexo, προσυφαίνω, Plut. παρυφαίνω, id. ἐπιφαίνω, addo, προστίθημι, alicui aliquid, τί τινι, Isocr. συνάπτω τι πρός τι, Plato.
Attineo, προσήκω, ista attinent ad me, ταῦτα προσήκει μοι, Dem. προσήκει μοι τούτων, quantum ad me attinet, τόγε εἰς ἐμὲ ἧκον, τόγε εἰς ἐμὲ ἧκον μέρος, quod attinet ad bellica opera, ὅσον πρὸς τὰ πολεμικὰ, Herodian. quod quidem ad illum attineret, ὅσον ἐπ' αὐτῷ, id.
Attingo, ἐφάπτομαι, pecuniam, τῶν χρημάτων, Isocr. sacra, ἅπτομαι τῶν ἱερῶν, Dem. aliquid, καθάπτομαί τινος, Plut. annum decimum, ἐπιβαίνω ἔτους δεκάτου, Herodian.
Attollo, αἴρω, manus, τὰς χεῖρας, Aristoph. baculum, ἐπαναίρω τὴν βακτηρίαν, Thuc. fustem, διαίρω τὸ ῥόπαλον, Lucian. aliquid, διαίρω τι ἄνω, Xen. in altum, διαίρω εἰς ὕψος, Gregor. a terra, ἐξαίρω ἐκ γῆς, Aristot. vocem, ἐπαίρω τὴν φωνὴν, Dem. aliquid, ἀναβιβάζω τι, Thuc. manus in cœlum, ἀνατείνω τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανὸν, Aristot. πρὸς τὸν οὐρανὸν, Xen. ἀναφέρω.
Attondeo, ἐπικείρω, aliquid, τί.
Attonite, ἐκστατικῶς, Plut.
Attonitus, ὁ ϗ ἡ ἐμβρόντητος, ου, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀπόπληκτος, ου, id. ἐκστατικὸς, ή, όν, Plato. sum, ἐξίσταμαι, Lucian. ἐμβεβρόντημαι, Plut. fio, ἐκπλήσσομαι, adspectu, πρὸς τὴν ὄψιν, Plut. calamitate, ὑπὸ τῆς συμφορᾶς, id. attonitum aliquem reddo, ἐκπλήττω τινὰ, Æschin. ἀτύζω, Theoc.
Attono, ἐμβροντάω, Plut. ἐκπλήσσω, Plat.
Attractio, ἡ ἕλξις, Al. Aphrod. ἡ ὁλκὴ, humoris, τῆς νοτίδος, Theophr. ἡ ἕλκυσις, ὁ ἑλκυσμὸς, οῦ, ἡ ἐπίσπασις, Al. Aphrod.
Attractorius, ἑφολκὸς, ή, όν, Thuc.
Attractus, ὁ ϗ ἡ ἐπίσπαστος, malum, κακὸν, Hom.
Attraho, ἐφέλκω, navem, ναῦν, Herodian. posteriores pedes, ἐπισύρω τὰ ὀπίσθια, Hippocr. multitudinem, ἐπάγω τὸ πλῆθος, N. T. aliquem divitiis, προσάγομαί τινα χρήμασι, Plat.
Attrectatio, ἡ ψηλάφησις, Plut. τὸ ψηλάφημα, Polyb.
Attrecto, ψηλαφάω, aliquid, τὶ, Xen. arma, μεταχειρίζομαι τὰ ὅπλα, Chrys. aliquem, ἐφάπτομαί τινος, Herodian.
Attribuo, προσνέμω, alicui aliquid, τί τινι, Aristot. aliquid Deo, ἀνατίθημί τι Θεῷ, Synes. alicui nomen, δίδωμι vel ἀποδίδωμί τινι ὄνομα, Dem. filio nomen patris, τίθημι υἱῷ τοὔνομα πατρὸς, id. alicui aliquid per sortem, ἐπικληρόω τί τινι, idem.
Attributio, ἡ ἀπόδοσις, ἡ ἀπονεμή.
Attritus, ὁ ϗ ἡ ἀνάτριπτος, ου, vestis, ἱμάτιον, Dem. ὁ ϗ ἡ περιτριβὴς, έος, sum bellis, ἐξησθενίω πολέμοις, Herodian.
Attritus, us, ἡ παράτριψις, εως, Diosc. ἀποτριβὴ, ῆς, Dem.
Avare, πλεονεκτικῶς, Dem. φιλοχρημάτως, Isocr. ita avare gerere se adversus aliquem, ut, οὕτω πλεονεκτικῶς ἔχειν πρός τινα, ὥστε, Isocr. φιλοχρημάτως ἔχειν τινὶ, Dem. φειδωλῶς.
Avariter, idem.
Avaritia, ἡ πλεονεξία, Dem. ἡ φιλαργυρία, Isocr. ἡ φιλοχρηματία, Plat. ἡ φιλοπλουτία, id. ἡ αἰσχροκέρδεια, Dem. τὸ πλεονέκτημα· sordes et avaritia, αἰσχροκέρδεια ϗ πλεονεξία· opum augendarum cupiditas, ἡ τοῦ πλεονεκτεῖν ἐπιθυμία, id. venire eo avaritiæ, ἥκειν εἰς τοῦτο τῆς πλεονεξίας, Isocr. avaritiæ causa ne ab aris quidem manus abstinere, πλεονεκτήματος ἕνεκα οὐδὲ τῶν ἱερῶν ἀπέχεσθαι, Dem. uti avaritia adversus aliquem, χρῆσθαι πλεονεξίᾳ πρός τινα, id. ποιεῖσθαι πλεονεξίαν παρά τινος, vel πρός τινα, Isocr. non concedere quidquam avaritiæ alicujus, μὴ ἐπιτρέπειν τι τῇ πλεονεξίᾳ τινὸς, Dem. coercere alicujus avaritiam, ἐπισχεῖν τινα τῆς πλεονεξίας· omittere, omissam facere avaritiam, παύεσθαι τῆς πλεονεξίας· alienum esse ab avaritia, ἔξω εἶναι τῶν πλεονεκτημάτων, id.
Avarus, ὁ πλεονέκτης, ου, N. T. πλεονεκτικὸς, ή, όν, Dem. ὁ ϗ ἡ φιλάργυρος, ου, Plat. ὁ ϗ ἡ φιλοχρήματος, ου, id. ὁ ϗ ἡ αἰσχροκερδὴς, έος, Dem. ad avaritiam bene paratus, πλεονεκτῆσαι εὖ πεφυκὼς, id. ζητῶν πλεονεκτεῖν· cujus omnia studia ad avaritiam referuntur, ὁ ἐπὶ τῇ τοῦ πλεονεκτεῖν προαιρέσει ζῶν· referens consilia sua ad avaritiam, ἐξετάζων τοὺς λογισμοὺς πρὸς πλεονεξίαν· μηδὲν ἄλλο σκοπῶν, πλὴν ὅπως πλέον ἔχει, id.
Auceps, ὁ ὀρνιθοθήρας, Plut. ὁ ὀρνιθευτὴς, Æl. verborum, λεξιδίων θηράτωρ, Democr. ὁ ἰξευτὴς, Bion.
Auctarium, ἡ προσθήκη, Plat. τὸ ἐπίμετρον, Theocr. τὸ ἐπίβλημα, ατος, N. T. auctarium addo, ἐξ ἐπιμέτρου προστίθημι, Galen. ἐπιμετρέω, Lucian.
Auctio, ἡ αὔξησις, Athen. i. e. venditio publica, ἡ δημιοπρασία, ἡ ἀποκήρυξις, ἡ πρᾶσις, Lucian. auctionem facere bonorum alicujus, κηρύττειν τά τινος, Plut. bonorum paternorum, κηρύττειν τὰ πατρῷα, id. alicujus, ἀποκηρύττειν τι, Lucian.
Auctionor, λαφυροπωλέω, bona, τὰ ὑπάρχοντα, Athen. omnem prædam, πᾶσαν τὴν λείαν, Polyb. ἀποκηρύττω τὰ πατρῷα.
Auctor, ὁ αὔξων, οντος, Isocr. i. e. suasor, causa, αἴτιος, studii alicujus, ἐπιμελείας τινὸς, Isocr. tibi sum hujus rei, αἴτιος τούτου σοί εἰμι, Isocr. αἴτιος τούτου σοι γίνομαι, Dem. tibi non sum hujus, ἀναίτιος τούτου σοί εἰμι, Plat. qui non est auctor malorum, ἀναίτιος τῶν κακῶν, Plut. auctorem se præbere alicujus rei, ὑποσημαίνειν τι, Pl[illegible] libri, ὁ συγγραφεὺς, έως· auctore carens, [illegible] σποτος, ου fama, φήμη, Plut. sic [illegible] ἀδέσποτον, cujus auctor incertus [illegible]
Auctoramentum, τὸ ἐπίχειρον, Plat.
Auctoritas, τὸ ἀξίωμα, τὸ κῦρος, [illegible] vir magnæ auctoritatis, ἀνὴρ ἀξ[illegible] μεγάλου, Plut. ἡ ἐξουσία, ας, auctori[illegible] consequi, λαβεῖν ἐξουσίαν, Dem. ἡ αὐθεντία, ας, Basil. auctoritate mea probo, αὐθεντέω, id. auctoritatem mihi in aliquem sumo, αὐθεντέω τινὸς, N. T. auctoritate polleo, εὐημερέω, Æschin. auctoritate aliquem supero, καθημερέω τινός.
Auctoro, περιποιέομαι, aliquem, τινὰ, Thuc.
Auctus, idem quod *Auctio.*
Aucupium, ἡ ὀρνιθοθήρα· ars aucupii, ἡ ὀρνιθοθηρευτικὴ, ῆς, Plat.
Aucupor, ὀρνιθοθηρεύω, Poll. θηρεύω, Isocr. tempus, θηρεύω χρόνον, Plat. levissimam quamque occasionem aliquem occidendi, εὔχομαι προφάσεως ὀλίγου λαβέσθαι εἰς τὸ ἀποσκευάσασθαί τινα, Herodian. ἰξεύω.
Audacia, ἡ τόλμα, ης, Demosth. τὸ θράσος, εος, id. ἡ θρασύτης, ητος, Isocr. εὐτολμία, Plut. audacia et confidentia, τόλμα ϗ θρασύτης, Dem. audacia et impudentia, τόλμα ϗ ἀναισχυντία, θράσος ϗ ἀναίδεια, id. eo venire audaciæ, ut, εἰς τοσοῦτο ἥκειν τόλμης, ὥστε· εἰς τοῦτο θράσους ἀφικνεῖσθαι, ὥστε· εἰς τοσαύτην ὑπερβολὴν τόλμης ἐλθεῖν, ὥστε, id. pari audacia uti, ἴσας τόλμας παρέχειν, Isocr. sumere aliquam audaciam, λαβεῖν τινα τόλμαν, Dem. habere audaciam, ἔχειν τόλμαν, Isocr. præstare audacia cæteris, ὑπεραίρειν τόλμῃ ἄλλους, Dem. eripere alicui audaciam, παραιρεῖσθαι τὴν θρασύτητά τινι, id.
Audaciter, vel, quod idem est,
Audacter, τολμηρῶς, Thuc. θρασέως, Dem. θρασύτερον, id. θαρσαλέως, Isocr. θαῤῥαλέως, id. φιλοκινδύνως, id.
Audaculе, *adv.* τολμηρότερον, N. T.
Audaculus, τολμηρότερος, έρα, ερον, ὁ παράτολμος.
Audax, τολμηρὸς, ρὰ, ρὸν, Dem. ὁ ϗ ἡ προπετὴς, έος, id. θρασὺς, εῖα, ύ, Isocr. ὁ ϗ ἡ φιλοκίνδυνος, ου, Dem. ὁ ϗ ἡ εὔτολμος, ου, Herodian. audax et promptus, τολμῆσαί τε ἅμα ϗ θρασῦναι πεφυκὼς, id. nemo tam audax erit, aut deploratæ fidei homo, οὐδεὶς οὕτω τολμηρὸς ἔσται, οὐδ' ἀπονενοημένος ἄνθρωπος, Dem. cum audacia, audacter, μετὰ θρασύτητος, Isocr. audacia alios superans, τόλμῃ ἄλλους ὑπεραίρων, Dem. reddere aliquem audacem, ἐμβάλλειν τινὶ θάρσος, Herodian. homo audax, ὁ τολμητὴς, οῦ, Thuc. facinus audax, τὸ τόλμημα, ατος, id. παράβολον ἔργον, Polyb. nimium audax, ὁ ϗ ἡ παράτολμος, ου, Plut.
Audens, θαῤῥαλέος, έα, έον, Xenoph. Confer antecedens *Audax.*
Audenter. Confer *Audacter.*
Audeo, τολμάω, Dem. θρασέω, Xen. θαῤῥέω, Isocr. θρασύνομαι, Dem. audeo videre, τολμάω βλέπειν, id. cum periculo audere aliquid bonum, μετὰ κινδύνων τολμᾶν τι ἀγαθὸν, Thuc. audere iter suscipere, θαρσεῖν τὴν ὁδὸν, Synes. audere pugnam suscipere, θαρσεῖν πρὸς μάχην· audeo tibi committere arcanum, θαῤῥῶ σοι τὸ ἀπόῤῥητον, Chrys. contra aliquid, καταθαῤῥέω τινὸς, Herodian.
Audientia, ἡ ἀκρόασις, Æschin. audientiam facio, ποιέω σιωπὴν, Xenoph.
Audio, ἀκούω, aliquid ab aliquo, vel ex aliquo, τὶ ἔκ τινος, Isocr. aliquid ex senioribus, τὶ παρὰ πρεσβυτέρων, Dem. aliquem accusare sive accusantem, ἀκροάομαί τινος κατηγοροῦντος· aliquem, ut præceptorem, διακούω τινὸς, Plut. sermones magicos, διακούω λόγων μαγικῶν, id. aliquem docentem aliquid, διακούω τί τινος, Plat. aliquem, τινὸς, vel aliquid, τὶ, vel etiam τινὸς, Dem. ἀκούω, vel ἀκροάομαι, libenter, ἀσμένως· benigne, εὐνοϊκῶς·

ντῶς· tacite, σιγῇ· libentissime, ἥδιστα· invite, ἀηδῶς· fastidiose, δυσκόλως· cum horrore et gemens et demisso in terram capite, πεφρικὼς καὶ στένων καὶ εἰς τὴν γῆν κύπτων· cum invidia, φθόνῳ· alieniore animo, ἀλλοτριώτερον· iniquioribus auribus, ἀηδέστερον, &c. Dem. bene, i. e. laudor, ἀκούω καλῶς· male, i. e. vituperor ab aliquo, ἀκούω κακῶς ὑπό τινος, vel παρά τινος, Plut. Plat. Thuc. nominor, dicor, audio vir bonus, [illegible] Theocr. Argivi audiunt primi [illegible] ἀκούουσι πρῶτοι εἶναι, Herod.

Auditio, ἡ ἀκοή, Thuc. ἡ ἀκρόασις, Æschin.

Auditiuncula, τὸ ἀκρ[illegible].

Auditor, ὁ ἀκουστής, οῦ, Isocr. ὁ ἀκροατής, οῦ, Dem. ὁ ἀκούων, id. ὁ ἀκροώμενος, Isocr. benignus, εὐμενῶς ἔχων, Dem. gratiosissimus, χαριέστατος, Isocr. morosus, δύσκολος, id. nancisci auditores benevolos, τυχεῖν ἀκροατῶν εὐνοϊκῶς ἐχόντων, Dem. præbere se auditorem æquum, παρέχειν αὑτὸν ἀκροατὴν ἴσον· non abuti benignitate auditorum, χρῆσθαι συμμέτρως τῇ εὐνοίᾳ τῶν ἀκουόντων, id. delectare auditores orationis alicujus, τέρπειν τοὺς ἀκούοντας λόγοι τινά, Isocr. demulcere auditores, ψυχαγωγεῖν τοὺς ἀκροωμένους, id. fastidium parere auditoribus, ὄχλον παρέχειν [illegible] Dem.

Auditorium, τὸ ἀκροατήριον, ου, Plut.

Auditus, ἀκουσθεὶς, εῖσα, έν· afferre rem auditam, προσάγειν [illegible], Dem. testari rem auditam, [illegible], id.

Auditus, us, ἡ ἀκοή, ῆς, Dem. ἡ ἀκρόασις, Isocr. facilis, ἡ εὐηκοΐα· hebes sive difficilis, ἡ δυσηκοΐα, Hippocr. gravis, ἡ βαρυηκοΐα, id. acutus, ἡ ὀξυηκοΐα, ας· auditu jucundus, ἀκοῦσαι ἡδύς· aliquid scire, διὰ τῆς ἀκοῆς ἐπίστασθαι τινός, Isocr. perceptibilis, ἀκουστός, ή, όν, id. non indignus, οὐκ ἀνάξιος ἀκοῦσαι, Plat.

Ave, χαῖρε, domine, ὦ δέσποτα, Xenoph.

Aveho, ἀπάγω, Aristot.

Avellana, τὸ λεπτοκάρυον, vel τὸ λεπτὸν κάρυον, Diosc.

Avello, ἀποτίλλω, aliquid, τί, Plut. ἀποσπάω, aliquem ab aliqua re, τινά τινος, id. τινὰ ἀπό τινος, Xen. ἀποτέμνω.

Avena, ἀκρόσπελος, ου, Diosc.

Aveo, ἱμείρομαι, Dem. aliquid, γλίχομαί τινος, Isocr. ἐπιθυμῶ τινός, Dem. ποθέω τινός, Isocr. Vide *Cupio*, item *Desidero*.

Avernalis, ὁ καὶ ἡ ἀόρνιος, ου.

Avernus, ὁ ἄορνος, ου.

Averrunco, ἀποτρέπω. Vide *Averto*.

Aversabilis, ὁ καὶ ἡ ἀποτρόπαιος, ου, Plato.

Aversatio, ἡ ἀποστροφή, ῆς, Themist.

Aversio, ἡ ἀποτροπή, ῆς, Plat. ἡ ἀποστροφή, ῆς, Themist.

Aversor, ἀποστρέφομαι, aliquem, τινά, Galen deprecationem alicujus, ἀποτρίβω τὴν δέησίν τινος, Plut. ἀποτροπιάζομαι, Synes.

Aversor, oris, ὁ ἀποτροπαστής, οῦ, malorum, ὁ ἀποτρόπαιος, Jupiter aversor, Ζεὺς ἀποτρόπαιος, Luc, ὁ ἀπότροπος, ου, Plat.

Aversus, ἀπεστραμμένος, η, ον, ὁ καὶ ἡ ἀπόστροφος, a Deo, τοῦ Θεοῦ, Synes.

Averto, ἀποτρέπω, aliquem ab aliquo, τινά τινος, Plut. aliquid, ἀποστρέφω τι, Lucian. oculos et in terram despecto, ἀποστρέφομαι καὶ κάτω βλέπω, Herodian. me, i. e. avertor, pedem averto ab aliquo, ἀποτρέπομαί τινος, id. quod Dii avertant! ὃ μηδεὶς ποιήσειε Θεῶν, Dio. invidiam ab aliquo, ἀπολαύειν φθόνον τινός, Æl.

Aufero, ἀποφέρω, ἀφαιρέομαι, alicui aliquid, τινός τι, Xen. τί τι, Plut. τινὶ τι, Isocr. aliquid vi, τῇ βίᾳ, Dem. lucem e mundo, ἐξαιρέομαι τὸ φῶς ἐκ τοῦ κόσμου, id. quod auferri non potest, ὁ καὶ ἡ ἀναφαίρετος, Herod.

Aufugio, ἀποδιδράσκω, ad aliquem, πρός τινα, Xenoph. inde, ἐκεῖθεν, Lucian. ἐκεῖθεν διαδιδράσκω, Isocr. una ab opere, συναποδιδράσκω ἀπὸ τοῦ ἔργου, Herodian.

Augeo, αὐξάνω, res parvas verbis, τὰ μικρὰ τῶν πραγμάτων τοῖς λόγοις, Isocr. honoribus aliquem, τινὰ ταῖς τιμαῖς, Xen. famam meam, ἐμέ, Isocr. alicui amorem, ἐπιτείνω τινὶ τὸν ἔρωτα, Lucian. rem familiarem, τὴν ὑπάρχουσαν οὐσίαν πλείω ποιῶ, Isocr.

Augesco, αὔξομαι, Dem. αὐξάνομαι, id. in tantum, ἐπίδοσιν λαμβάνω τοσαύτην, maxime, μεγίστην, &c. Isocr. artes augescunt, ἐπιδόσεις γίγνονται τῶν τεχνῶν· virtutes augescunt ex aliqua re, ἐπίδοσις πρὸς τὴν ἀρετὴν ἐστὶν ἔκ τινος, id. res hostium a[illegible]scunt, τὰ τῶν πολεμίων ἐπιδίδωσι, Dem. Confer *Cresco*, item *Incrementum*.

Augmentatio, αὔξησις, εως, Athen.

Augmentum, ἡ αὔξη, Suid. ἡ αὔξησις, ἡ ἐπίδοσις, Isocr.

Augur, ὁ οἰωνοσκόπος, ου, ὁ οἰωνιστής, οῦ, Hesych. ὁ ὀρνιθοσκόπος. ὁ οἰωνόμαντις.

Auguraculum, τὸ οἰωνοσκοπεῖον, ου, τὸ οἰωνιστήριον, ου.

Auguralis, e, οἰωνικός, ή, όν, scientia seu disciplina, [illegible], Plut.

Auguratio, ἡ οἰωνοσκοπία, ας, ἡ οἰώνισις, εως. [illegible]

Auguratus, us, [illegible]

Augurium, [illegible] Xen. τὸ οἰώνισμα, Herodian. τὸ οἰωνιστήριον, Xen. ἡ οἰωνοσκοπία, ἡ ὀρνιθεία, Suid.

Auguror, οἰωνίζομαι, aliquid esse alicui incommodum, τί τινι εἶναι ἀντιτύπιον, Xenoph casum, τὸ σύμπτωμα, Aristot. οἰωνοσκοπέω. μαντεύομαι, Dem. κατοιωνίζομαι, Phalar. ὀρνιθεύομαι, Suid. bene, φήμην ἀγαθὴν ποιέομαι, Aristot. φήμην ἀγαθὴν λέγω, Aristoph φήμην ἀγαθὴν μαντεύομαι, Plat.

Augusta, æ, cognomen Imperatricum Romanarum, ἡ σεβαστή, ῆς, Herodian.

Augustale, τὸ αὐγουστεῖον.

Auguste, σεβασμίως, σεμνῶς.

Augustus, ὁ καὶ ἡ σεβάσμιος, nuptiæ, γάμος, Herodian. σεμνός, ή, όν.

Augustus, cognomen Imperatorum Romanorum, ὁ σεβαστός, οῦ, Herodian.

Augustus, mensis, ὁ Αὔγουστος, ου, ὁ βοηδρομιών, ῶνος, Dem.

Avia, ἡ μάμμη, ης, ἡ μάμμη, ης, N. T. quæ matris mater, ἡ τήθη, ης, Dem.

Aviarium, ὁ ὀρνιθών, ῶνος, τὸ ὀρνιθοτροφεῖον, τὸ ὀρνιθοκομεῖον.

Aviarius, ὁ ὀρνιθοκόμος.

Avicula, τὸ ὀρνίθιον, LXX. τὸ ὀρνιθάριον, Plut.

Avide, ἐπιθυμητικῶς, Poll. i. e. avare, πλεονεκτικῶς, Dem. φιλοχρημάτως, Isocr. item ἐκθύμως.

Aviditas, ἡ ἐπιθυμία, cibi, τοῦ σίτου, Xen. τὸ ἐπιθύμημα, ατος, Plat. ἡ ἐπιθύμησις, εως, Aristot. Confer *Avaritia*.

Avidus, ὁ καὶ ἡ πρόθυμος, ου, alicujus rei, τινὸς ἐπιθυμητικός, ή, όν, Aristot. i. e. avarus, ὁ πλεονεκτικός, ή, όν, Dem. i. e. lubens, ἄσμενος, ἔνη, ενον, id. lucri, ὁ καὶ ἡ φιλοκερδής, έος, Aristoph. avidus lucri sum, φιλοκερδέω, Xen. belli, ὁ καὶ ἡ φιλοπόλεμος· cædis, φιλαιματος.

Avis, ὁ καὶ ἡ ὄρνις, ιθος, Dem. τὸ ὄρνεον, ου, Plut. major, ὁ οἰωνός, οῦ, id.

Avitus, παππῷος, ῴα, ῷον, cui avita et paterna gloria est, ᾧ παππῴα καὶ πατρῴα δόξα ὑπάρχει, Dem. i. e. a majoribus acceptus, προγονικός, ή, όν, gloria, κλέος, Herodian.

Avius, ὁ καὶ ἡ ἄβατος, Isocr. ὁ καὶ ἡ ἄνοδος, Xen. ἀδιέξοδος.

Aula, ἡ αὐλή, ῆς, Athen. regia, τὸ βασίλειον, Dem. ἡ αὐλὴ βασίλειος, Herodian. aulæ princeps, ὁ αὐλάρχης, ου, LXX.

Aulæum, τὸ αὐλαῖον, Plut. τὸ καταπέτασμα, Philo. τὸ περιπέτασμα, Plut.

Aulicus, αὐλικός, ή, όν, adulator, κόλαξ, Plut. famulitium, οἱ ἐπὶ αὐλῆς οἰκέται, Herodian.

Avocamentum, ἡ διαγωγή, ῆς, τὸ ἀπόκλημα.

Avocatio, ἡ ἀποτροπή, Plat. ἡ ἀποστροφή, Themist.

Avoco, ἀποκαλέω, aliquem, τινά, Xenoph. ἀποτρέπω, aliquem ab aliquo, τινά τινος, Isocr. τινὰ ἀπό τινος, Thuc.

Avolo, ἀφίπταμαι, Lucian.

Aura, ἡ αὔρα, vel αὖρα, Aristot. adflat, πνέει, Aristoph. fert, φέρει, Xen. aura perflari, αὔραις διαπνεῖσθαι· auram captare, αὔραν θηρεύειν, id. auram hominum captans, ὁ καὶ ἡ ἀνθρωπάρεσκος, ου, N. T.

Auramentum, seu vas aureum, τὸ χρύσωμα, ατος, Athen. ὁ χρυσός, οῦ, id.

Auraria, sc. officina, τὸ χρυσουργεῖον, ου.

Aurarius, χρύσεος, contr. χρυσοῦς, ῆ, οῦν· Confer *Aureus*.

Aurarius, aurifex, sive aurifusor, ὁ χρυσοχόος, Dem. ars aurarii, ἡ χρυσοχοϊκή, sc. τέχνη· officina ejusdem, τὸ χρυσοχοεῖον, id. aurarius sum, aurum fundo, χρυσοχοέω, Dinarch. Confer *Aurifex*.

Aurata, piscis, ὁ καὶ ἡ χρύσοφρυς.

Auratura, ἡ χρύσωσις, εως, Plut.

Auratus, κεχρυσωμένος, ένη, ένον, statuæ, εἴδωλα κεχρυσωμένα, Athen. ὁ καὶ ἡ ἐπίχρυσος, ου, ornatus, κόσμος, Plat. ἔγχρυσος, χρυσωτός.

Aureolus, i. e. auri colorem referens, ὁ χρυσίτης, ου, fem. ἡ χρυσῖτις, ιδος, arena aureola, ψάμμος χρυσῖτις, Herodot.

Aureus, χρυσοῦς, ῆ, οῦν, aurea corona, στέφανος, Dem.

Aurichalceus, ὁ καὶ ἡ ὀρείχαλκος, ου, columna, στήλη, Suid.

Aurichalcum, ὁ ὀρείχαλκος, ου, Plat.

Auricula, τὸ ὠτίον, Lucian. τὸ ὠτάριον, Dem.

Auricularis, e, ὠτικός, ή, όν, Galen.

Aurifaber, idem quod *Aurifex*.

Aurifex, ὁ χρυσουργός, οῦ, LXX. ὁ χρυσοποιός, Lucian. ὁ χρυσοχόος, quod tamen proprie *Aurifusorem* notat. Vide *Aurarius*.

Aurificina, τὸ χρυσοχοεῖον, Gl. V.

Aurifodina, τὸ χρυσωρυχεῖον, ου, Strabo.

Auriga, ὁ ἡνίοχος, Xen. ὁ ἁρματηλάτης.

Aurigarius, ὁ ἁρματοποιός, οῦ, Hesych. sum aurigarius, ἁρματοποιέω, Poll

Aurigatio, ἡ ἡνιόχησις, Philo. ἡ ἡνιοχεία, Herod. ἡ ἁρματηλασία, Luc.

Aurigo, inis, ὁ ἴκτερος, Hipp. aurigine laborans, ὁ καὶ ἡ ἰκτεριώδης· aurigini similis, ὁ καὶ ἡ ἰκτεροειδής, έος, id. aurigine laboro, ἰκτεριάω, Diosc aurigine tentor, ἰκτερόομαι, Hipp.

Aurigor, ἡνιοχέω, Herodian. ἡνιοχεύω, Athen.

Auripigmentum, τὸ ἀρσενικόν, Diosc.

Auris, τὸ οὖς, Dem. ἡ ἀκοή, seu potius aures, αἱ ἀκοαί. ῶν, Lucian. aures alicui obtundere dicendo, τὰ ὦτά τινος ἐμπλήθειν λόγων, id. corrumpere aures alicujus, διαφθείρειν τὰ ὦτά τινος, id. mederi auribus aliquorum, ἰάσασθαι τὰ ὦτά τινων, id. aures eruditas habere, ἔχειν ὦτα πεπαιδευμένα, Ælian. obturare aures, ne, ἀποφράττειν τὰς ἀκοάς, μή, Lucian. obrepere auribus alicujus, κλέπτειν τὰς ἀκοάς τινος, Æschin. aures arrigere, ἀνορθιάζειν τὰ ὦτα, Philo. aures pascere, ἑστιᾶν εὖ μάλα τὰς ἀκοάς, Æl. aures permulcere, τὴν ἀκοὴν καταυλεῖν, Greg. auribus egere, τῆς ἀκοῆς ἐπιδεῖσθαι, Plat. auribus percipere, ἐνωτίζεσθαι, N. T. aure truncatus, ὁ καὶ ἡ ὠτότμητος, ου, LXX. aurium dolor, ἡ ὠταλγία, ας, Diosc. aurium dolore laboro, ὠταλγέω, id. ὠταλγιάω, id. laborans, ὠταλγικός, ή, όν· aurium sordes, ἡ κυψέλη, ης, Alex. Aphrod.

Auriscalpium, ἡ ὠτόγλυφις, ιδος, Plat. Com.

Auritus, ὠτόεις, εσσα, όεν, Hom.

Auro. Vide *Inauro*.

Aurora, ἡ ἕως, ω, Thuc. ἡ ἠώς, simul cum aurora, ἅμα ἕῳ, id. auroræ tempore, statim ab aurora, ἕωθεν, Xenoph. ante auroram, πρὸ τῆς ἕω, Herodian.

Aurum, ὁ χρυσός, τὸ χρύσιον.

Auscultatio, ἡ ἀκρόασις, Dem. ἡ ἀκοή, Isocr. ἡ συντήρησις· non auscultatione tantum, sed et memoria dignum, οὐκ ἀκοῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ μνήμης ἄξιον, Dem.

Auscultator, ὁ ἀκροατής, οῦ. Confer *Auditor*.

Ausculto, ἀκροάομαι, Dem. Confer *Audio*, i. e. obedio, προσέχω, alicui, τινί, Dem.

Ausim, τολμῴην.

Auspex, idem quod *Augur*.

Auspicato, εἰς καλόν, Plat. ἐς καλὸν, Xenoph. αἰσίως.

Auspicatus, a, um, ὁ ϗ ἡ αἴσιος, fulgura auspicata, ἀστραπαὶ αἴσιοι, Xen. aves auspicatæ, ὄρνιθες αἴσιοι, Plut.

Auspicium, idem quod *Augurium.*

Auspicor, οἰωνοσκοπέω, ὀρνιθοσκοπέω, LXX. inchoo, aggredior, ἐνάρχομαι, sermonem, τῦ λόγυ, Plut. κατάρχω τὸν λόγον, Plat. pæanem, ἐξάρχω παιᾶνα, Xenoph. ἐξάρχομαι παιᾶνα, id. pugnam, κατάρχομαι τῆς μάχης, Polyb. bellum, κατάρχω τῦ πολέμυ, Plut. artem, ἐνάρχομαι τέχνης, Lucian. Confer *Incipio.*

Auster, ὁ νότος, υ, Aristot.

Austere, αὐστηρῶς, χαλεπῶς, Dem.

Austeritas, ἡ αὐστηρότης, ητος, Dion. ἡ στρυφνότης.

Austerus, αὐστηρὸς, ὰ, ὸν, vinum, οἶνος, Diosc. ut homo, σκυθρωπὸς, ὴ, ὸν, Isocr. σκυθρωπάζων, Dem. σκληρὸς, ρὰ, ρὸν, Plut.

Australis, e, νότιος, ία, ιον, Arist. mare, θάλασσα, Herodot. australe cœli latus, τὰ νότια, australis sive austrinus flatus, ἡ νοτία, sc. πνοή.

Austrinus, idem quod *Australis.*

Ausum, τὸ τόλμημα, Thuc.

Aut, ἤ, aut desistendum est, aut nemo culpandus, ἢ παυστέον, ἢ μηδένα αἰτιατέον, Dem. quomodo quis aut firmiorem aut justiorem rempublicam inveniret? πῶς ἄν τις ἢ βεβαιοτέραν ἢ δικαιοτέραν πολιτείαν εὕροι; id.

Autem, δὲ, dignos quidem laude honorare, delinquentes autem punire, τῦς μὲν ἀξίυς ἐπαίνυ τιμᾶν, τῦς δὲ ἀδικῦντας κολάζειν, Dem. Deum quidem time, parentes autem honora, amicos reverere, legibus obtempera, τὸν μὲν Θεὸν φόβυ, τῦς δὲ γονεῖς τίμα, τῦς δὲ φίλυς αἰσχύνυ, τοῖς δὲ νόμοις πείθυ, Isocr. Vita brevis, ars autem longa, ὁ βίος βραχὺς, ἡ δὲ τέχνη μακρὴ, Hipp.

Authenticus, αὐθεντικὸς, ὴ, ὸν.

Autodidactus, ὁ ϗ ἡ αὐτοδίδακτος, Xen.

Autographum, τὸ αὐτόγραφον, υ, Plut.

Automatum, τὸ αὐτόματον, υ.

Autumnalis, e, ὀπωρινὸς, ὴ, ὸν.

Autumnus, ἡ ὀπώρα, ας, Xen.

Autumo, νομίζω, Dem. οἴομαι seu οἶμαι. Confer *Existimo.*

Avulsio, ἡ ἀπόσπασις.

Avulsus, ἀποσπασθεὶς, εῖσα, ὲν, ἀπεσπασμένος, ένη, ένον avulsa pars, τὸ ἀπόσπασμα· particula avulsa, τὸ ἀποσπασμάτιον.

Avunculus, ὁ μητράδελφος, ὁ τῆς μητρὸς ἀδελφὸς, Dem. ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος.

Avus, ὁ πάππος, Dem. avus paternus, πάππος ὁ πρὸς πατρὸς· avus maternus, πάππος ὁ πρὸς μητρὸς, id.

Auxiliaris, e, βοηθητικὸς, ὴ, ὸν, Aristot. ἐπικυρικὸς, ὴ, ὸν, Thuc. hinc auxiliares copiæ, τὸ ἐπικυρικὸν, ῦ, id.

Auxiliarius, ὁ σύμμαχος, Dem. ὁ βοηθὸς, id. socii et adjutores, σύμμαχοι ϗ βοηθοὶ, id. Confer *Socius* et sequens.

Auxiliator, ὁ βοηθὸς, ῦ, Dem. ὁ βοηθῶν, id. ὁ ἐπίκυρος, Isocr. in pugna sive certamine, ὁ σύμμαχος, Xen. ὁ συναγωνιστὴς, Isocr. ὁ συναγωνιζόμενος, υ, id. quærere sibi auxiliatore, ζητεῖν αὐτῷ βοηθὺς, Dem. assumere aliquem auxiliatorem, λαμβάνειν τινὰ συναγωνιστὴν, Isocr. habere aliquem auxiliatorem, ἔχειν τινὰ συναγωνιστὴν, id. Confer *Adjutor.*

Auxiliatrix, ἡ βοηθῦσα, ἡ σύμμαχος, ἡ ἐπίκυρος, υ.

Auxilior, βοηθέω, Dem. ἐπικυρέω, Isocr. συναγωνίζομαι, Dem. omnibus viribus auxiliari, παντὶ σθένει κατὰ τὸ δυνατὸν βοηθεῖν, Dem. auxiliari alicui adversus hostes, βοηθεῖν τινι πρὸς τὺς πολεμίυς, id. prompte auxiliari alicui, προθύμως βοηθεῖν τινι, id. προθύμως συμπολεμεῖν τινι, id. προθύμως συναγωνίζεσθαι, id. ἑτοίμως βοηθεῖν, Isocr. segniter auxiliari, ὀκνηρῶς βοηθεῖν. Venio vobis auxiliaturus, ἔρχομαι ὑμῖν ἐπικυρεῖν, Xen. Dem. Confer sequens.

Auxilium, ἡ βοήθεια, Dem. τὸ βοήθημα, Aristot. ἡ ἐπικυρία, Thuc. numerus auxiliorum missorum, ἀριθμὸς τῶν βοηθειῶν, Dem. auxilium inane fieri alicui, ματαίαν τινὶ γίγνεσθαι βοήθειαν, id. arcessere ab aliquo, μεταπέμπεσθαι βοήθειαν παρά τινος, Isocr. polliceri alicui, ἐπαγγέλλεσθαί τινι βοήθειαν, Dem. exspectare alicunde, προσδοκᾶν ἔξειν ποθὲν βοήθειαν, Isocr. decernere, ψηφίσασθαι βοήθειαν, Dem. mittere aliquo, πέμπειν βοήθειαν εἰς τόπον τινὰ, id. ferre, ποιεῖσθαι βοήθειαν, Isocr. ποιεῖσθαι ἐπικυρίαν, Thuc. impedire, κωλύειν τὴν βοήθειάν τινος, Dem. auxiliis egere, δεῖσθαι βοηθείας, id. uti, χρῆσθαι βοηθείαις, id. auxilio alicui venire, ὁρμᾶσθαι βοηθόν τινι, Xen. βοηθικὸν εἶναί τινι, Aristot.

Axilla, ἡ μασχάλη, Xen. ἡ μασχαλίς.

Axioma, τὸ ἀξίωμα, ατος.

Axiomaticus, ἀξιωματικὸς, ὴ, ὸν, Dion. Hal.

Axis, ὁ ἄξων, ονος, currus, Xen. mundi, τῦ κόσμυ, Arist.

Axungia, ὕειον στέαρ.

B.

BABÆ! βαβαὶ, babæ! felicitatem, βαβαὶ τῆς εὐδαιμονίας. Babæ, dicebam ago, &c. βαβαὶ ἦν δ' ἐγὼ, Plato.

Bacca, fructus, τὸ ἀκρόδρυον· bacca juniperi, item cedri, ἡ ἀρκευθὶς, ίδος, Diosc. lauri, ἡ δαφνὶς, ίδος, Theophr. margarita, ὁ μαργαρίτης, Ælian. κόκκος.

Bacchabundus, βακχεύων, υσα, ον.

Bacchanalia, τὰ βακχεύματα, ων, Plut. τὰ Διονύσια, ων, id. agitare, ἄγειν Διονύσια, διονυσιάζειν, Athen. πομπεύειν τῷ Διονύσῳ, Apocryph.

Bacchans, βακχεύων, ὁ ϗ ἡ παράβακχος.

Bacchar, ἡ βάκχαρις, εως, Diosc.

Bacchatio, ἡ βακχεία, Plut.

Bacchor, βακχεύω, Plato.

Bacchicus, βακχικὸς, ὴ, ὸν, διονύσιος, ία, ιον· bacchica dona, διονύσια δῶρα, Athen. διονυσιακὸς, ὴ, ὸν, bacchici chori, διονυσιακοὶ χοροὶ, id.

Bacchus, ὁ Βάκχος, υ, ὁ Διόνυσος, υ.

Baccula, τὸ ἀκροδρυάριον, υ.

Bacillus, τὸ βακτηρίδιον, υ, ἡ ῥαβδὶς, ίδος.

Baculus, ἡ βακτηρία, Plut. senilis, quo senes innituntur, βακτηρία γεροντικὴ, Theophr. τὸ βακτήριον, υ, Aristoph. τὸ βάκτρον, ἡ ῥάβδος, υ, Xen. baculo innitor senum more, βακτηρεύω πρεσβυτικῶς, Naz.

Bajulo, βαστάζω, senem humeris, γέροντα ἐπὶ τῶν ὤμων, Arist. ἀγκαλιδοφορέω, Paus.

Bajulus, ὁ βαστάζων, ὁ φορτοβαστάκτης, Suid. ὁ ἀγκαλιδοφόρος, υ, Poll. ὁ φορτηγὸς, ὁ νωτοφόρος.

Balæna, ἡ φάλαινα, ης, τὸ κῆτος, εος, Athen.

Balanus, ἡ βάλανος, Diosc.

Balatus, τὸ βλήχημα, ἡ βληχὴ, Æschyl.

Balbe, τραυλῶς, βλαισῶς.

Balbus, τραυλὸς, ὴ, ὸν, Plut. ψελλὸς, ὴ, ὸν, id. βλαισὸς, ὴ, ὸν, Hippocr. ὁ ϗ ἡ μογιλάλος, N. T. ἰσχνόφωνος, Aristot.

Balbuties, ἡ τραυλότης, ητος, Plut. ὁ τραυλισμὸς, ῦ, ἡ ψελλότης, ητος, Aristot. ὁ ψελλισμὸς, ῦ, id.

Balbutio, τραυλίζω, Aristoph. ψελλίζω, Aristot. ψελλίζομαι, Plat. βατταρίζω, Lucian.

Ballista, ἡ βάλλιστρα, ας.

Balneator, ὁ βαλανεὺς, Plato. ὁ βαλανείτης, Suid. ὁ βαλανειώτης, id.

Balneatrix, ἡ βαλανὶς, ίδος, ἡ βαλάνισσα, ης.

Balneo, i. e. lavo, νίπτω, Athen. λούω, Lucian. περὶ λυτρὸν ἔχω, Herodian.

Balneolum, τὸ βαλανίδιον.

Balneum, τὸ βαλανεῖον, Dem. τὸ λυτρὸν, ῦ, Plut. ὁ πλυνὸς, Hom. perferre aliquem in balneum, et abluere, ἐνεγκεῖν τινα εἰς βαλανεῖον, ϗ περιπλύνειν, Dem. perferri in balneum, vel ex balneo, φέρεσθαι εἰς βαλανεῖον, vel ἐκ βαλανείυ, id. lavare solitus in balneo, λῦσθαι εἰωθὼς ἐν βαλανείῳ, id. uti balneo, χρῆσθαι βαλανείῳ, Ælian. χρῆσθαι λυτρῷ, Herodian. ad balneum procedere, ἐπὶ λυτρὸν προσέρχεσθαι, id. locus balnei, ὁ λυτρὼν, ῶνος, Xen.

Balo, sc. ut ovis, vel capra, βληχάομαι, Aristoph.

Balsamum, τὸ βάλσαμον, Theophr. fructus balsami, τὸ καρποβάλσαμον, Diosc. frutex balsami, τὸ ξυλοβάλσαμον, id. succus balsami, τὸ ὀποβάλσαμον, id.

Balteolus, τὸ ζώνιον, υ, Poll.

Balteus, ὁ ζωστὴρ, ῆρος, aureus, χρυσῦς, Herodot. balteum solvere, ζωστῆρα λύεσθαι, Dem. Phal. τὸ ζῶμα, ατος, Eustath. ἡ ζώνη.

Baptisma, τὸ βάπτισμα, N. T. ὁ βαπτισμὸς, ibid.

Baptismus, idem quod *Baptisma.*

Baptista, ὁ βαπτιστὴς, ῦ, N. T.

Baptisterium, τὸ βαπτιστήριον.

Baptizo, βαπτίζω, aliquem, τινὰ, N. T.

Barathrum, τὸ βάραθρον, υ, Xen. præcipitare aliquem in barathrum, ἐμβάλλειν τινὰ εἰς βάραθρον, id. barathro similis, ὁ ϗ ἡ βαραθρώδης, Plut.

Barba, ὁ πώγων, ωνος, Plut. ἡ ὑπήνη, id. τὸ γένειον, Pausan. barba hirci, πώγων τράγυ, Athen. barbatus, ὁ πωγωνίας, υ, Suid. habens barbam densam et hispidam, ὁ δασυπώγων, ωνος, Aristoph. raram, ὁ σπανοπώγων, ωνος, Poll. nullam, ὁ ἀπώγων, ωνος, ὁ ἀγένειος, υ· promissam, ὁ μακροπώγων, ωνος· hircinam, ὁ τραγοπώγων, ωνος· æneam sive rufam, ὁ χαλκοπώγων, ωνος, Plut. barbam alo, πωγωνοτροφέω, Plut. barbam vello, τῦ γενείυ τίλλω, Dion. barbam gesto, γενειάω, Arist. barbam emittere incipio, γενειάσκω, Xen.

Barbare, βαρβαρικῶς, Plut. barbare loquor, βαρβαρίζω, id.

Barbaricus, βαρβαρικὸς, ὴ, ὸν, ὁ ϗ ἡ βάρβαρος, υ, bellum, πόλεμος, Thuc. lingua, γλῶσσα, Sophocl.

Barbaries, in sermone, ἡ βαρβαροφωνία, Strabo.

Barbarismus, ὁ βαρβαρισμὸς, Eustath.

Barbarus, ὁ ϗ ἡ βάρβαρος, Plut. barbarum reddo, vel barbaris subjicio, βαρβαρόω, ἐκβαρβαρόω, Isocr. barbarus fio, βαρβαρόομαι· barbaris faveo, βαρβαρίζω, Xen. terbarbarus, ὁ ϗ ἡ τριβάρβαρος, Plut.

Barbatus, ὁ γενειάτης, υ, Lucian. ὁ πωγωνίας, ἡ γενειῆτις, ιδος, Athen. barbatus sum, γενειάω, Aristot.

Barbitus, ὁ vel ἡ βάρβιτος, τὸ βάρβιτον· barbito cano, βαρβιτίζω, Poll.

Barbula, τὸ πωγώνιον, υ.

Barbus, ἡ τρίγλα, ης.

Bardus, ὁ, ἡ, τὸ βλὰξ, κὸς, Xen. Confer *Stupidus.*

Barritus, us, τὸ τῦ ἐλέφαντος βρύχημα.

Barrus, ὁ ἐλέφας, αντος, Aristot.

Basiatio, τὸ φίλημα, ατος, Lucian.

Basiator, ὁ φιλητὴς, ῦ.

Basilica, ἡ βασιλικὴ, τὸ βασίλειον.

Basiliscus, ὁ βασιλίσκος, υ.

Basio, φιλέω, Athen. φιλέω τῷ στόματι, Xen. Confer *Osculor.*

Basis, ἡ βάσις, εως. Confer *Fundamentum.*

Basium, τὸ φίλημα. Confer *Osculum.*

Batillum, τὸ πύραυνον, ὁ πύραυνος, Benz.

Batuo, ἀλοάω τινὰ λίθοις, Ælian.

Baubor, βαΰζω, canes baubantur ad id quod non noverunt, οἱ κύνες βαΰζυσιν ὃ ἂν μὴ γινώσκωσι, Plut.

Beate, εὐδαιμόνως, Isocr. μακαρίως, Aristoph. beate vivo, ἐν εὐδαιμονίᾳ διάγω, Isocr.

Beatitas, seu Beatitudo, ἡ εὐδαιμονία, ας, Dem. ἡ μακαριότης. Confer *Felicitas.*

Beatus, μακάριος, ία, ιον, Dem. ob bonos liberos, τῶν τέκνων, Aristoph. facere aliquos beatos et felices, ποιεῖν τινας εὐδαίμονας ϗ μακαρίυς, id. fieri beatum ex humili, γίγνεσθαι εὐδαίμονα ἐκ ταπεινῦ, id. beatus sum, εὐδαιμονέω, Dem. εὐτυχέω, id. διευτυχέω, Dem. τὸν βίον διάγω ἐν εὐδαιμονίᾳ, id. πράττω μακαρίως, vel εὐδαιμόνως, Aristot. beatum prædico, μακαρίζω, Isocr. aliquem ob aliquid, τινά τινος, Aristoph. ob fortunam, εὐδαιμονίζω τινὰ τῆς τύχης, vel διὰ τὴν

τὴν τύχην, Dem. Isocr. ὁ ϗ ἡ εὐτυχὴς, ἀταλαίπωρος.
Beatus valde, πανόλβιος, ὁ ϗ ἡ.
Bellaria, τὰ τραγήματα, ων, Plato. τὰ τρωγάλια, ων, Athen. τὰ τρωκτὰ, ῶν, Hippocr. τὸ ἐπιδόρπισμα, ατος, Athen. bellariorum amans, ὁ ϗ ἡ φιλοτραγήμων, ονος, Athen.
Bellator, ὁ μάχιμος, ου, Isocr. ὁ στρατιώτης, ου, Dem. ὁ πολεμιστὴς, οῦ, Plut. Confer *Miles*.
Bellatorius, πολεμιστήριος, ία, ιον, Xen.
Bellatrix, ἡ πολεμιστὶς, ίδος, ἡ πολεμίστρια, ας.
Belle, καλῶς, Dem. κομψῶς, Xenoph.
Bellicose, φιλοπολέμως, Isocr. πολεμικῶς, idem.
Bellicosus, πολεμικὸς, ἡ, ὸν, Isocr. πολεμικῶς διακείμενος, id. πολεμικῶς ἔχων, id.
Bellicus, πολεμικὸς, ἡ, ὸν, virtus, ἀρετὴ, Xen. bellica ars, ἡ πολεμικὴ, sc. τέχνη, Arist. bellicæ res, τὰ πολεμικὰ, ῶν, Xen.
Belligero, πολεμέω, cum aliquo, τινὶ, Dem. adversus aliquem, πρός τινα, id. pro aliquo, ὑπέρ τινος, Isocr. tanto tempore, τοσοῦτον χρόνον, Dem. decem annos, δέκα ἔτη, Isocr. continenter, συνεχῶς· fortius, ἄμεινον, id. valde expedite, σφόδρα ἑτοίμως, Dem. promptius, προθυμότερον, Isocr. aperte, ἁπλῶς, Dem. aperto Marte, ἐκ προῤῥήσεως, id. ipso opere, non decretis solum, τοῖς ἔργοις, μὴ ψηφίσμασι μόνον, id. turpiter, αἰσχρῶς, Isocr. misere et male, ἀθλίως ϗ κακῶς, Dem. communi consilio, κοινῇ, Isocr. terra marique, κατὰ γῆν ϗ κατὰ θάλασσαν, id.
Bellua, τὸ θηρίον, robusta, ἄλκιμον, Xen. agrestis sive fera, ἄγριον, Isocr.
Bellualis, idem quod *Belluinus*.
Belluinus, θήρειος, εία, ειον, Xen. vis, βία, Sophoc. ὁ ϗ ἡ θηριώδης, εος, homo, ἄνθρωπος, Aristot. natura, φύσις, id.
Bellum, ὁ πόλεμος, ου, Dem. maximum, μέγιστος, Isocr. magnum et difficile, πολὺς ϗ χαλεπὸς, Dem. continuum, συνεχής· grave, βαρύς· vehemens, δεινός· implacabile et non indictum, ἄσπονδος ϗ ἀκήρυκτος· legitimum et apertum, νόμιμος ϗ προφανής· ignobile et sumptuosum, ἄδοξος ϗ δαπανηρὸς, id. terrestre, maritimum, ὁ κατὰ γῆν, ὁ κατὰ θάλασσαν, Isocr. finitimum, ὅμορος· publicum, κοινὸς, Isocr. privatum, ἴδιος, Dem. civile, ἐπιδήμιος, sive ἔμφυλος. Æl. bella et expeditiones, πόλεμοι ϗ στρατεῖαι, Dem. bella et certamina, πόλεμοι ϗ ἀγῶνες, Isocr. bella et prælia, πόλεμοι ϗ μάχαι, Dem. pericula belli, κίνδυνοι πολέμου, Isocr. excitare ad bellum, παρακαλεῖν vel παροξύνειν ἐπὶ vel πρὸς πόλεμον, id. bellum expetere, πόλεμον ἐπιθυμεῖν, id. decernere, γράφειν vel χειροτονεῖν, Dem. excitare, commovere, gerere, ποιεῖν vel ποιεῖσθαι, id. movere, κινεῖν, id. suscipere adversus aliquem, ἀναιρεῖσθαι vel ἀνελέσθαι πρός τινα, Isocr. sustinere, ὑπομένειν, Dem. indicere, sive denunciare, προσαγορεύειν, id. parare, apparare, παρασκευάζεσθαι πρὸς τὸν πόλεμον, id. τὰ πρὸς τὸν πόλεμον συντάττεσθαι ϗ παρασκευάζεσθαι, id. inferre alicui, ἐκφέρειν πόλεμον πρός τινα, Isocr. κομίζεσθαι πόλεμον εἰς χώραν τινὰ, Dem. repellere, ἀπωθεῖν πόλεμον, Dem. gerere adversus aliquem, πολεμεῖν πόλεμον πρός τινα, id. una gerere, συμπολεμεῖν πόλεμον· feliciter gerere, κατορθοῦν ἐν τῷ πολέμῳ, id. administrare, διοικεῖν τὰ περὶ τὸν πόλεμον, Isocr. trahere, ducere, ἀναβάλλεσθαι πόλεμον, Dem. id. formidare, φοβεῖσθαι, id. fugitare, φεύγειν. id. componere ex animi sententia, καταθέσθαι τὸν πόλεμον, ὅπως βούλεταί τις, id. solvere, διαλύειν πόλεμον, Isocr. διάλυσιν ποιεῖσθαι τοῦ πολέμου, id. sopire, restinguere. παύεσθαι τοῦ πολέμου, id. bellum ingruit, πόλεμος ἥκει, Dem. bellum fit, oritur inter aliquos, πόλεμος γίγνεταί τισι πρός τινας· bellum est alicui cum aliquo, πόλεμος ἐστί τινι πρός τινα, id. proficisci ad bellum, ἐκπλεῖν εἰς πόλεμον, Isocr. vincere aliquem bello, κρατεῖν τινος πολέμῳ, Dem. pacem facere e bello, εἰρήνην ποιεῖν ἐκ πολέμου, id.

Belluosus, a, um, i. e. plenus belluis, ὁ ϗ ἡ θηριώδης, εος, mare, θάλασσα, Theophr.
Bellus, a, um, κομψὸς, ἡ, ὸν, Aristoph.
Bembix, ἡ βέμβηξ, ηκος. Vide *Trochus*.
Bene, εὖ, Dem. καλῶς, id. ὀρθῶς, Isocr. adfectum esse erga aliquem, διακεῖσθαι οἰκείως, εὐνοϊκῶς, φιλοστόργως πρός τινα, Dem. Isocr. audire, καλῶς ἀκούειν, Plat. cedere, προχωρεῖν δεξιῶς, Herodian. bene cum eo agitur, πράττει εὖ, Dem. καλῶς· bene volo tibi, εὔνους εἰμί σοι, id. bene de aliquo mereri, ἐργάζεσθαί τινα ἀγαθὸν, vel ἀγαθὰ, Isocr. bene facere alicui, ποιεῖν τι καλῶς. N. T. alicui, δρᾷν εὖ τινα, Aristoph. bene me habeo, ἔχω καλῶς, Dem.
Benedico, εὐλογέω, laudo aliquem, τινὰ, Isocr. bona precor et omnia fausta alicui opto, εὐφημέω ϗ πάντα τἀγαθὰ εὔχομαί τινι, Dem.
Benedictio, ἡ εὐφημία, ας, Herodian. ἡ εὐλογία, ας, Philo.
Benedictus, εὐλογητὸς, ἡ, ὸν, N. T.
Benefacio, εὐεργετέω, alicui, τινὰ, Dem. εὐποιέω τινὰ, id. ἀγαθὸν ποιέω τινὰ, id. civitati, δράω τὴν πόλιν ἀγαθόν τι, Isocr. Confer *Beneficium*.
Benefactor, ὁ εὐεργέτης, Dem. ὁ εὐποιῶν, οῦντος, Isocr. sum alicujus, εὐεργέτης γίνομαί τινος, id. χρηστὸς γίνομαι πρός τινα, id.
Benefactum. Confer *Beneficium*.
Beneficentia, ἡ εὐεργεσία, Dem. ἡ εὐπραγία, Isocr.
Beneficiarius, ὁ εὐπαθῶν, Dem. ὁ εὖ παθὼν, Isocr. ὁ εὐπεπονθὼς, Dem.
Beneficium, τὸ εὐεργέτημα, Dem. ἡ εὐεργεσία, Isocr. ἡ χάρις, ιτος, Dem. τὸ ἀγαθὸν, τὸ χρηστὸν, magnum, εὐεργεσία μεγάλη, Dem. majus, μεῖζον· maximum, summum, amplissimum, μεγίστη· mediocre, μετρία· privatum, ἰδία· immensum, ὑπερμεγέθης· conferre in aliquem, καταθέσθαι εὐεργεσίαν εἴς τινα· ἐργάζεσθαί τινα ἀγαθόν τι, Isocr. πράσσειν τινὰ ἀγαθὸν, Aristot. εὐεργετεῖν τινα, id. accipere ab aliquo, εὖ πάσχειν ὑπό τινος, Plutarch. πάσχειν ἀγαθόν τι ὑπό τινος, Lysias. ferre alicui acceptum, εἰπεῖν ἔχειν εὐεργέτημά τινος, Isocr. adscribere deorum benevolentiæ, εὐεργέτημα τιθέναι θεῶν εὐνοίας, Dem. prædicare et meminisse, λέγειν ϗ μιμνήσκεσθαι, Isocr. reddere, rependere, ἀμείβεσθαι τὴν εὐεργεσίαν τινὸς, Xen. ἀνταποδιδόναι εὐεργέτῃ, Aristot. ἀντευεργετεῖν τὸν εὖ ποιήσαντα, Dem. ποιῆσαι τὰ δίκαια τοῖς εὐεργέταις, id. τοὺς εὐεργέτας ἐᾷν τὰ δοθέντα ἔχειν· beneficii loco aliquid concedere alicui, παρέχειν τί τινι ἐν χάριτος ϗ δωρεᾶς μέρει· ornare aliquem beneficiis, τιμᾶν τινα δωρεαῖς, id. superari beneficiis amicorum, ἡττᾶσθαι ταῖς εὐεργεσίαις τῶν φίλων, Isocr. habere aliquid pro beneficio, ποιεῖσθαί τι ἐν δωρεᾶς τάξει, Dem. loco beneficii accipere, μετὰ χάριτος λαβεῖν τι· beneficiis aliquem provocare, ὑπάρχειν τὰς εὐεργεσίας εἴς τινα· cujus magna beneficia extant in aliquem, ᾧ μεγάλαι εὐεργεσίαι ὑπάρχουσι πρός τινα, id.
Beneficus, ὁ εὐεργέτης, ου, Dem. ὁ εὐποιῶν, οῦντος, Isocr. ὁ ἐπαρκῶν, οῦντος, Dem. χρηστὸς, ἡ, ὸν, ἀγαθὸς, ἡ, ὸν, id. ὁ ϗ ἡ φιλάνθρωπος, Isocr. ὁ ϗ ἡ ἀγαθοεργός.
Benemeritus, ὁ εὐεργέτης, ου, vere de civitate, ἀληθῶς τῆς πόλεως, Dem.
Beneplacitum, ἡ εὐδοκία, ας, N. T.
Benevole, εὐνοϊκῶς, Dem. εὐμενῶς, Isocr. μετ' εὐνοίας, Dem. audire aliquem, εὐνοϊκῶς ἀκούειν τινὸς λέγοντος, id. et fideliter agere aliquid, εὐνοϊκῶς ϗ πιστῶς πράττειν τι, id.
Benevolentia, ἡ φιλοφροσύνη, Plut. ἡ εὔνοια, Dem. ἡ εὐμένεια, τὸ εὐμενὲς, έος, ἡ φιλανθρωπία, ας, et humanitas, εὔνοια ϗ φιλανθρωπία, et studium, εὔνοια ϗ προθυμία· insignis, εὔνοια μεγάλη· magna et incredibilis, μεγάλη ϗ σφοδρά· singularis, πολλή· summa, πλείστη, id. firmior, βεβαιοτέρα, Isocr. divina, δαιμονία, Dem. justa, δικαία, id. vera, ἀληθινὴ, Isocr. omni suspicione carens, ἀνύποπτος, Dem. benevolentiam expetere, ὀρέγεσθαι εὐνοίας, Isocr. aliquorum, παρακαλέσαι τινὰς πρὸς εὔνοιαν, Dem. tribuere alicui, διδόναι τινὶ, id. habere erga aliquem, εὔνοιαν ἔχειν πρός τινα, id. præstare alicui, παρέχειν τινὶ, Isocr. demonstrare alicui, ἐνδείκνυσθαι πρός τινα, Dem. φανερῶς ἐνδείκνυσθαί τινι· alicujus contrahere, κτᾶσθαι παρά τινος, id. λαβεῖν τινος, Isocr. conservare, διασώζειν vel διαφυλάττειν, id. remittere erga aliquem, ἀφίεσθαι τῆς εὐνοίας τῆς εἴς τινα, id. abjicere erga aliquem, παραδιδόναι τὴν εὔνοιαν εἰς vel πρός τινα, id. facere aliquid ex benevolentia, ποιεῖν τι κατ' εὔνοιαν, id. ἐπ' εὐνοίᾳ ποιεῖν τι, id. benevolentiæ alicujus aliquid commendare, παρακαταθέσθαι τι εὐνοίᾳ τινὸς, Isocr. benevolentiæ munus in periculis non deserere, τὴν τῆς εὐνοίας τάξιν ἐν τοῖς δεινοῖς οὐ λείπειν, Dem. frustrari benevolentia alicujus, διαψεύδεσθαι τῆς εὐνοίας τινός· destitui benevolentia et humanitate alicujus, ἀποστερεῖσθαι τῆς εὐνοίας ϗ φιλανθρωπίας τινὸς, id.
Benevolus, ὁ ϗ ἡ εὔνους, ουν, contr. εὔνους, Dem. εὐνοϊκὸς, ἡ, ὸν, ὁ ϗ ἡ εὐμενὴς, έος, alicui et amicus, εὔνους ϗ φίλος τινι, id. est illi, γίνεται, ἐστὶ, ὑπάρχει εὔνους ἐκείνῳ, Isocr. ὁ πρόφρων, Hom. benevolum habere aliquem, ἔχειν τινὰ εὔνουν, Isocr. nancisci aliquem benevolentiorem alio, τυχεῖν τινος εὐνουστέρου, ἢ ἑτέρου, id. benevolo animo sum erga aliquem, εὐνοϊκῶς ἔχω πρός τινα, vel τινὶ, Dem. εὐμενῶς ἔχω vel διάκειμαι πρός τινα, Isocr. εὔνοιαν ἔχω εἴς τινα, vel τινὶ, id.
Benigne, φιλοφρόνως, Xen. φιλανθρώπως, Dem. εὐμενῶς, Isocr. χρηστῶς.
Benignitas, ἡ εὐεργεσία, ας, Isocr. ἡ χρηστότης, ητος, N. T.
Benignus, χρηστὸς, ἡ, ὸν, Dem. ἀγαθὸς, ἡ, ὸν, id. ὁ ϗ ἡ φιλάνθρωπος, ου, Isocr. ὁ ϗ ἡ ἐπιεικὴς, έος, Dem. πρᾶος, id. et ignoscens hominum erratis, πρᾶος ϗ συγγνώμων τῶν ἀνθρωπίνων ἁμαρτημάτων, Xen. erga aliquem, πρᾶος τινι, Plut.
Beo, beatum prædico, μακαρίζω, Dem. εὐδαιμονίζω, id. aliquem fortunæ ergo, τινὰ τῆς τύχης, Arist. τινὰ διὰ τὴν τύχην, Dem. majores, μακαρίζω τοὺς προγόνους, Isocr. alicujus causa, τινὸς, Aristoph. beatum reddo, ποιέω τινὰ εὐδαίμονα ϗ μακάριον, Isocr.
Bes, ἡ διμοιρία, Lucian.
Bestia, τὸ θηρίον, Dem. immanissima, ἀγριώτατον, Isocr. impura, μιαρὸν, Dem. nefaria et immanis, μιαρὸν ϗ ἀμίαντον, id. cicurare bestias et meliores efficere, ἡμεροῦν ψυχὰς θηρίων ϗ πλείονος ἀξίας ποιεῖν, id. *homo bestialis*, ad quid bestia ejusmodi utatur quis? ἐφ' ἃ δ' ἂν ϗ χρήσαιτό τις τοιούτῳ θηρίῳ; Dem. bestiarum more, θηριωδῶς, Isocr.
Bestialis, e, ὁ ϗ ἡ θηριώδης, εος, Aristot.
Bestiarius, ὁ θηριομάχης, Lucian.
Bestiola, τὸ θηρίδιον, Theophr. τὸ ζωΰδιον.
Beta, τὸ τεῦτλον, ου, Diosc.
Betula, ἡ σημύδα, Benz.
Bibacitas, ἡ φιλοποσία, Xen. ἡ πολυποσία, Diosc.
Bibax, ὁ πολυπότης, Plut. ὁ ϗ ἡ πολύποτος, Aristot. ποτικὸς, ἡ, ὸν, Plut.
Biblia, τὰ βιβλία, ων.
Biblicus, a, um, βιβλικὸς, ἡ, ὸν.
Bibliographia, ἡ βιβλιογραφία, Diosc.
Bibliographus, ὁ βιβλιογράφος, Poll.
Bibliopegus, ὁ βιβλιοπηγὸς, οῦ.
Bibliopolium, τὸ βιβλιοπωλεῖον, ου.
Bibliotheca, ἡ βιβλιοθήκη, ης, Poll.
Bibliothecarius, ὁ ἐπιστάτης τῆς βιβλιοθήκης.
Bibo, onis, ὁ πότης, ου, Aristoph.
Bibo, bibere, πίνω, vinum, οἶνον, Xen. per totum diem ὅλην τὴν ἡμέραν, id. merum, ἀκρατοποτέω, Athen. lac, γαλακτοποτέω, id. vinum, οἰνοποτέω, id. parum, ὀλιγοποτέω, Plut. aquam, ὑδροποτέω, Xen. frigidam, ψυχροποτέω, Plut. medicamentum, φαρμακοποτέω, Theophr.
Bibosus. Vide *Bibax*.

Bibulus,

Bibulus, ὁ φιλοπότης, Poll. ὁ πολυπότης, Plut.
Biceps, ὁ ϗ ἡ δικέφαλος, ὁ ϗ ἡ διπρόσωπος· imago, ἄγαλμα διπρόσωπον, Herodian.
Bicolor, ὁ ϗ ἡ δίχροος, *contr.* δίχρους, Aristot. ὁ ϗ ἡ δίχρωμος, Galen.
Bicornis, e, ὁ ϗ ἡ δίκερος, ου, Aristot. ὁ ϗ ἡ δίκραιος, ου, Hippocr. ὁ ϗ ἡ δίκροος, *contr.* δίκρους, Aristot
Bicorpor, ὁ ϗ ἡ δίσωμος, ὁ ϗ ἡ δισώματος.
Bicubitalis, ὁ ϗ ἡ δίπηχυς, εως, Diosc. διπηχυαῖος, id.
Bidens, ὁ ϗ ἡ δίοδους, οντος.
Biduum, δύο ἡμέραι, biduo post, δύο διαδραμουσῶν ἡμερῶν, Herodian.
Biennis, ὁ ϗ ἡ διετὴς, έος, Aristot.
Biennium, τὸ διετὲς, Æschin. ἡ διετία.
Bifariam, διχῆ, Dem. διχῶς, δίχα, ἄνδιχα, divido, διχοτομέω, Polyb.
Biferus, ὁ ϗ ἡ δίφορος, ficus, συκῆ, Aristot. ὁ ϗ ἡ δίκαρπος, ου, terra, γῆ, Strabo. sum, δικαρπέω, Theophr.
Bifidus, i. e. ungulam bisulcam habens, ὁ ϗ ἡ δίχηλος, Aristot. ὁ ϗ ἡ δισχιδής.
Biforis, ὁ ϗ ἡ δίθυρος, templum, νεὼς, Poll.
Biformis, ὁ ϗ ἡ δίμορφος, ου.
Bifrons, ὁ ϗ ἡ ἀμφιπρόσωπος, Plut. ὁ ϗ ἡ διμέτωπος, ου. munitio, φρουρὰ, App. ὁ ϗ ἡ διπρόσωπος, imago, qualis Jani, ἄγαλμα, Her.
Bigæ, ἡ συνωρὶς, ίδος, Plut. bigis vehor, συνωρικεύομαι, Aristoph. bigarum auriga, ὁ συνωριαστὴς, οῦ, Lucian.
Bigamia. Vide *Digamia.*
Bigarius, ὁ συνωριαστὴς, οῦ, Lucian.
Bijugus, ὁ ϗ ἡ δίζυγος, Greg. Naz.
Bilanx, ὁ ζυγὸς, οῦ, Plut. Vide *Libella.*
Bilinguis, e, duarum linguarum peritus, ὁ ϗ ἡ δίγλωσσος, Thuc. ὁ ϗ ἡ δίφωνος, Poll. ex Philiston. i. e. aliud loquens, aliud sentiens, ὁ ϗ ἡ δίλογος, N. T.
Biliosus, ὁ ϗ ἡ χολώδης, Hipp. χολικὸς, ἡ, ὸν, Plut. extreme biliosus, i. e. valde iracundus, ὁ ϗ ἡ ἀκρόχολος, Aristot.
Bilis, ἡ χολὴ, ῆς, Plut. ira, id. Dem bilem educens, ὁ ϗ ἡ χολῆγος, Gal. meram bilem congerens, ὁ ϗ ἡ ἀκρητόχολος, id bile mens carens. ἡ ἀχολία, Plut. bilis atræ redundantia, ἡ μελαγχολία, Hipp bile atra laboro, μελαγχολάω, Dem bile amara redundans, ὁ ϗ ἡ πικρόχολος, Hipp.
Bilustris. Vide *Decennalis*
Bimaris, ὁ ϗ ἡ διθάλασσος, locus, τόπος, N. T.
Bimatus, ἡ διετία, ας, N. T.
Bimembris, ὁ ϗ ἡ δίκωλος, Diosc.
Bimestris, ὁ ϗ ἡ δίμηνος, bimestre temporis spatium, δύο μῆνες, Herodian.
Bimulus, ὁ ϗ ἡ διετὴς, έος, Aristot.
Bimus, idem quod anteced.
Bini, δισσοὶ, αὶ, ὰ, Apoc. σύνδυο, Dem.
Binominis, ὁ ϗ ἡ διώνυμος, Plut.
Bipalmis, ὁ ϗ ἡ δίδωρος, ου, Plin.
Bipartior, seu bipertior, διχοτομέω, διχάζω.
Bipartito, διμερῶς, διχῆ, Dem. δίχα, Thuc.
Bipartitus, ὁ ϗ ἡ διμερὴς, έος.
Bipatens, ὁ ϗ ἡ δίθυρος, Poll.
Bipedalis, ὁ διπόδης, ου, Xen. διποδιαῖος, αία, αῖον, id.
Bipedaneus, idem quod anteced.
Bipennis, ὁ πέλεκυς, εως, Plut.
Bipes, ὁ ϗ ἡ δίπους, οδος, Aristot.
Biremis, ὁ ϗ ἡ διήρης, εος, Poll.
Bis, δὶς, bis aut ter causam capitis dicit, δὶς ἢ τρὶς κρίνεται, Dem.
Bissextus, sc. dies, ἐμβόλιμος ἡμέρα, Plut.
Bisulcus, i. e. ungulas fissas habens, ὁ ϗ ἡ δίχηλος, Aristot.
Bitumen, ἡ ἄσφαλτος, Diosc. refero, ἀσφαλτίζω, id. bitumine illino, ἀσφαλτόω, LXX.
Bitumineus, ὁ ϗ ἡ ἀσφάλτειος, ου.
Bitumino, ἀσφαλτόω, LXX.
Bivium, ἡ ἄμφοδος, ου, Xen.
Blæsus, τραυλὸς, ἡ, ὸν, Plut. βλαισὸς, ἡ, ὸν, Gal. sum, τραυλίζω, Aristoph.
Blande, φιλανθρώπως, Dem. χαριέντως, id. admodum, πάνυ ἡδέως, id. blandius alloqui aliquem, προσειπεῖν τινα, Isocr. μειλιχίως.
Blandiloquentia, ἡ χρηστολογία, N. T. ἡδυλογία.
Blandiloquus, ὁ ϗ ἡ χρηστολόγος, ου, ἡδυλόγος.
Blandimentum, τὸ θέλγμα, τὸ θελκτήριον, Hom. τὸ θώπευμα. Aristoph.
Blandior. σαίνω, alicui, τινὰ, Plut. κορίζομαι τινα, Aristoph ἀρεσκεύομαί τινα, Xen. κολακεύω τινὶ, Plut. vel τινὰ, Xen. auribus, κεχαρισμένως διαλέγω, Isocr. αἰκάλλω, Philostr.
Blanditiæ, ἡ χρηστολογία. N. T. ἡ κολακεία. Dem. τὸ ἀρέσκευμα, Plut. blanditiis sibi placare aliquem, διὰ κολακείας χειρώσασθαί τινα, Ælian.
Blandus, ὁ ϗ ἡ χρηστολόγος, ου, ὁ ϗ ἡ θελκτήριος ου, Plut. ἀρεσκος, η, ον, Aristot. ὁ ϗ ἡ εὐπροσήγορος, ου, Isocr. ὁ ϗ ἡ αἱμύλος, Plut. μειλιχος.
Blasphemator, ὁ βλάσφημος, Dem.
Blasphemia, ἡ βλασφημία, Plato.
Blasphemo, βλασφημέω, aliquem, τινὰ, Appian. aliquid, εἴς τι, Plat. ὑπέρ τινος, Isocr. περί τινος, id. Deum, εἰς Θεὸν, Plato. βλάσφημόν τι εἶπον, Dem.
Blasphemus, ὁ ϗ ἡ βλάσφημος, ου, Dem.
Blatero, onis, ὁ σπερμολόγος, Dem. ὁ λογοποιῶν, id. ὁ φλυαρῶν, Isocr. ὁ ἀδολέσχης, Athen.
Blatero, as, ληρέω, Isocr. ψελλίζομαι, Aristot. ταυτολογέω, Polyb. frustra, ἀδολεσχέω πνιάλλως, Dem. ῥαψῳδέω μάτην, id. de re aliqua, φλυαρίζω μάτην περί τινος, Isocr.
Blatta, ἡ σίλφη, ης, Dem. ἡ τίλφη, Lucian.
Blennus, κωρὸς, ὰ, ὸν, Aristoph. ὁ ϗ ἡ βλὰξ, ακὸς, Xen. εὐήθης.
Blitum. τὸ βλίτον, Diosc.
Boarium forum, τὸ βουπώλιον, τὸ βουπωλεῖον.
Boatus, τὸ μύκημα, Plut. ὁ μυκηθμός.
Boletus, ὁ βωλίτης, ου.
Bolis, ἡ βολὶς, ίδος· bolidem demitto, sive bolide mare exploro, βολίζω, N. T.
Bolus. ὁ βῶλος, Basil.
Bombilatio, ἡ βόμβησις, εως.
Bombilo, βομβέω, Aristoph. βομβαίνω, Basil.
Bombus, ὁ βόμβος· bombum edens, ὁ ϗ ἡ βομβώδης, εος, Ælian.
Bombycinus, βομβύκινος, ίνη, ινον.
Bombyx, ὁ βόμβυξ, υκος. Aristot.
Bona, orum, ἡ οὐσία, ας, Dem. τὰ ὄντα, id. τὰ ὑπάρχοντα. Isocr. τὰ ἀγαθὰ, id. τὰ χρήματα, id. αἱ κτήσεις, εων, Dem τὰ κτήματα, id. τὰ ἐγκτήματα, id hæreditaria, ὁ κλῆρος. Dem. animi, ἀγαθὰ τὰ ἐν τῇ ψυχῇ· corporis, ἀγαθὰ τὰ ἐν τῷ σώματι· fortunæ, ἀγαθὰ τὰ ἐκτὸς, sive ἐξωτερικά. Confer *Opes*, *Facultates.*
Bonitas, ἡ ἀγαθότης, Greg. N. ἡ ἀγαθωσύνη, N. T. ἡ καλοκἀγαθία, Xen. ἡ χρηστότης, Plut.
Bonum, i, τὸ ἀγαθὸν, οῦ, Aristot. τὸ χρηστὸν, Dem. magnum, ἀγαθὸν μέγα, Dem. præcipuum et omnium maximum, ἡγούμενον ϗ πάντων μέγιστον, id. maximum et splendidissimum divinorum bonorum et humanorum, τῶν θείων ἀγαθῶν ϗ τῶν ἀνθρωπίνων μέγιστον ϗ σεμνότατον, Isocr. admirandum, θαυμάσιον, Dem. perfectum, τέλειον, id. honestum et conveniens alicui, καλὸν ϗ προσῆκον τινὶ, id. eligere, ἀγαθὸν αἱρεῖσθαι, id. exspectare, προσδοκᾷν, idem. accipere, μεταλαβεῖν, Isocr. precari Deos, εὔχεσθαι θεοῖς διδόναι, Dem. accidere alicui, συμβαίνειν τινὶ, Isocr. consecutum esse, habere a Diis, ἔχειν παρὰ θεῶν, Isocr. ornatum esse bonis tantis, ἀξιοῦσθαι τοσούτων ἀγαθῶν, Dem. frui bonis, ἀπολαύειν ἀγαθῶν, Isocr. ὀνήσασθαι ἀγαθῶν, Dem. male uti, abuti bonis, κακῶς χρῆσθαι ἀγαθοῖς, Isocr. delectari bonis præsentibus, χαίρειν τοῖς ὑπάρχουσιν ἀγαθοῖς, Dem.
Bonus, ἀγαθὸς, ἡ, ὸν, Dem. χρηστὸς, ἡ, ὸν, Isocr. ἐσθλὸς, ἡ, ὸν, Hom. vir, ἀνὴρ ἀγαθὸς, Dem. χρηστὸς, id et honestus, καλὸς κἀγαθὸς, Isocr. et justus, χρηστὸς ϗ δίκαιος, Dem. non improbus, sed omnino bonus, οὐ πονηρὸς ἄνθρωπος, ἀλλὰ ϗ πάνυ χρηστός· natura, φύσει χρηστὸς ἄνθρωπος, id. bonum efficere aliquem, χρηστὸν παρασκευάζειν τινὰ, id. se præbere, ἀγαθὸν παρέχειν ἑαυτὸν, Isocr. πράττειν sive ποιεῖν τὸ ἔργον τοῦ χρηστοῦ, sive καλοῦ κἀγαθοῦ ἀνδρὸς, Dem. esse coactum, χρηστὸν εἶναι ἀναγκασθέντα, id. bonorum amans, ὁ ϗ ἡ φιλάγαθος, N. T. bonorum osor, ὁ ϗ ἡ ἀφιλάγαθος, ου, ibid. bona verba quæso, O Mars! εὐφήμει, ὦ Ἄρες! Lucian.
Boo, μυκάομαι, Plut. βοάω, id.
Bootes, ὁ βοώτης, ου.
Borealis, ὁ ϗ ἡ βόρειος, venti flatus, βόρεια πνεύματα, Theophr boreale cœlum, borealis aeris constitutio, τὸ βόρριον, Xen.
Boreas, ὁ βορέας, Aristot. ὁ βορρᾶς, ᾶ, Ælian. a borea. βόρραθεν, Theodoret. boreæ expositus, ὁ ϗ ἡ κατάβορρος, domus, οἰκία, Aristot. ad boream vergens, qui a borea perflatur, ὁ ϗ ἡ προσβόρειος, Theophr.
Boreus, idem quod *Borealis.*
Bos, ὁ vel ἡ βοῦς, βοὸς, Aristot. bos arator et jugum trahens, βοῦς ἀρότης ϗ ὑπὸ ζυγὸν πονήσας, Ælian. boves pasco, βουκολέω, Lucian. boves macto, βουθυτέω, Æschin.
Botanice, ars, ἡ βοτανικὴ, ῆς
Botanicus, βοτανικὸς, ἡ, ὸν, Diosc.
Botrus, ὁ βότρυς, υος, Theophr.
Bovile, τὸ βουστάσιον, ου, ἡ βούστασις, εως, Poll. τὸ βούσταθμον, ου, id. τὸ βοαύλιον, ου, Poll.
Bovillus. Vide *Bubulus*
Brabeum, τὸ βραβεῖον, N. T.
Brabeuta, ὁ βραβευτὴς, οῦ, Aristot.
Brabeuterium, τὸ βραβευτήριον.
Bracca, ἡ ἀναξυρὶς, ίδος, Xen. τὸ περισκέλιον, ου, ἡ περισκελὶς, ίδος, Plut. braccæ, τὰ περισκελῆ, ῶν, Phil.
Braccatus, διεζωσμένος τὴν ἀναξυρίδα.
Brachiale, τὸ βραχιόνιον, ὁ βραχιονιστὴρ, ῆρος, Xen. τὸ περιβραχιόνιον, id. τὸ ψέλλιον, Plut. τὸ ψάλιον, Xen. i. e. pars brachii, ὁ καρπὸς, οῦ, Dem.
Brachium, ὁ βραχίων, ονος, Dem. brachii flexus, ὁ ἀγκὼν, ῶνος, id.
Bractea, τὸ πέταλον, Plut. aurea, χρυσοῦν, LXX.
Bractearius, ὁ τῶν πετάλων ποιητὴς, ὁ πεταλιστὴς, οῦ.
Bracteatus, ὁ ϗ ἡ παραπέταλος, ου.
Bracteola, τὸ πεταλίδιον, ου.
Branchiæ, τὰ βράγχια, ων, Aristot.
Brassica, ἡ κράμβη, ης, Diosc. τὸ κραμβίδιον, Poll. canina, ἡ κυνοκράμβη, id. capitata, κράμβη κεφαλωτή.
Brevi, ἐν βραχεῖ, Lucian. tempore disserere inter se, ὀλίγον χρόνον διαλέγεσθαι ἀλλήλοις, Isocr. refutare calumnias, ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ ἀπολύειν διαβολὰς, id. tam brevi tempore, ἐν οὕτω βραχεῖ χρόνῳ, Dem. mori, διὰ ταχέων ἀπολέσθαι, Ælian.
Brevia, τὰ βραχέα, ων, in brevia incidere, τοῖς βραχέσι περιπίπτειν, Polyb. hærere in brevibus, ἐνέχεσθαι τοῖς βραχέσι, Plut.
Breviarium, ἡ ἐπιτομὴ, ῆς, Aristot.
Breviloquentia, ἡ βραχυλογία, ας, Poll.
Breviloquus, ὁ ϗ ἡ βραχυλόγος, ου, Plut. sum, βραχυλογέω, id.
Brevio, ἐπιτέμνω, Synes. βραχύνω.
Brevis, e, βραχὺς, εῖα, ὺ, Dem. ὁ ϗ ἡ σύντομος, ου, id. vita, βραχὺς βίος, Hipp. oratio, βραχὺς λόγος, Isocr. oratio multo brevior, λόγος πολὺ συντομώτερος, id. brevis vitæ, ὁ ϗ ἡ βραχύβιος, ου, brevis temporis, ὁ ϗ ἡ ὀλιγοχρόνιος, ου, Xen.
Brevitas, ἡ βραχύτης, Plat. ἡ συντομία, Arist. vitæ, στενοχωρία βίου, Æl. sermonis, ἡ στενοχωρία τῶν λόγων, id.
Breviter, βραχέως, Dem. βραχὺ, id. συντόμως, id. ostendere aliquid. διὰ βραχέων ἐπιδεικνῦναί τι, Isocr. dicere, συντόμως δηλοῦν, id. docere res magnas, συντόμως διδάσκειν περὶ μεγάλων, Dem. brevius hæc declarare possum, συντομώτερον ἔχω δηλῶσαι περὶ αὐτῶν, Isocr. cætera quam potero brevissime percurram, περὶ τῶν ἄλλων, ὡς ἂν δύναμαι, συντομώτατα διελθεῖν πειράσομαι, id. brevissime dicere aliquid, συντομώτατα εἰπεῖν τι, Dem.
Bruchus, ὁ βροῦχος, ου, LXX.
Bruma, ἡ τροπὴ χειμερινὴ, Thuc. τὸ χεῖμα.
Brumalis, ὁ, ἡ, τὸ τῆς τροπῆς χειμερινῆς.
Brutesco, ἀφρονεύομαι, LXX.
Brutum, τὸ ζῶον ἄλογον, Aristot. bruti instar vivere, ἀλογώδη δίαιταν βιώσκεσθαι, Suid.

Brutus. ὁ ϗ ἡ ἄλογος, Aristot. i. e. stupidus, ὁ ϗ ἡ ἀναίσθητος, Dem.
Brya, ἡ μυρίκη, ης, Diosc.
Bubalinus, βυβάλειος, ειη, ειον.
Bubalus, ὁ βούβαλος, ου, Aristot.
Bubile. Vide *Bovile.*
Bubo, ὁ βύας, ου, Aristot.
Bubulcitor, βουκολέω, Poll.
Bubulcus, ὁ βουκόλος, ου, Æl. ὁ βοηλάτης, ου, id. ὁ βοτήρ [illegible].
Bubulus, βόειος, εία, ειον, βοεικὸς, ἡ, ὸν, Thuc. bubula caro, βόειον κρέας, vel simpliciter, τὸ βόειον, Al. Aphrod.
Bucca, ἡ γνάθος, ου, Dem. inflare buccas, φυσᾷν γνάθους, in buccam venire, ἐπὶ τὸ στόμα ἐλθεῖν, Plato.
Buccea, ὁ ψωμὸς. Hom.
Buccella, τὸ ψωμίον, ου, Laert.
Buccina, ἡ βυκάνη, ης, Suid. ἡ σάλπιγξ, Themi-[illegible].
Buccinator, ὁ βυκανιστὴς, Dion. Hal. ὁ βυκανίστης, Polyb. ὁ σαλπιγκτὴς, Dem.
Buccino, βυκανίζω, σαλπίζω, Athen.
Bucco, ὁ κρίσσομος, ου, ὁ γνάθων, ωνος.
Bucculentus, a, um, ὁ ϗ ἡ γναθώδης, εος, Poll.
Bucolicus, βουκολικὸς, ἡ, ὸν, carmen, μέλος, [illegible].
Bucula, τὸ βοΐδιον, τὸ βοίδάριον, Athen.
Bufo, ὁ φύσαλος, Lucian.
Bulbosus, ὁ ϗ ἡ βολβώδης, Theophr.
Bulbus, ὁ βολβὸς, οῦ, Theophr.
Bulga, ὁ μολγὸς, οῦ, Aristoph. ἡ ἱπποπήρα, ας.
Bulla, ἡ πομφόλυξ, υγος, Lucian. ἡ πέμφιξ, γος, Galen. τὸ φύσημα, Eurip. ἡ φυσαλὶς, ίδος, Lucian. insigne puerorum, τὸ στηθοδέσμιον, Poll. ἡ βοῦλλα, ης, in bullas converto, πομφολυγόω, Diosc.
Bullatus, κεκοσμημένος, ένη, ένον, κάλλυξι, i. e. bullis turgens, ὁ ϗ ἡ πομφολυγώδης.
Bullio, ζέω, βράζω, Suid. bullire facio, ἀναβράζω, Diosc. Confer *Ebullio.*
Bullo, πομφολυγέω, Diosc.
Bullula, τὸ πομφολύγιον, τὸ φυσημάτιον.
Bura, τὸ ἔλκηθρον, Theophr.
Burdo, ὁ ἡμίονος, Plut.
Buris, idem quod *Bura.*
Bustualis, e, ὁ ϗ ἡ ἐπιτύμβιος, Poll.
Bustum, ὁ τύμβος, parvum, τὸ ἡμιτύμβιον, Suid. busta eruo et deprædor, τυμβωρυχέω, Arist.
Butyraceus, βουτύρινος, ίνη, ινον, Diosc.
Butyrum, τὸ βούτυρον, Galen.
Buxetum, ἡ πυξιὼν, ῶνος.
Buxeus, πύξινος, ίνη, ινον, ὁ ϗ ἡ πυξώδης.
Buxus, ἡ πύξος, ου, Theophr. buxo abundans, ὁ ϗ ἡ πυξώδης, εος.
Byrsa, ἡ βύρσα, ης, Diosc.
Byssinus, βύσσινος, ίνη, ινον, pallium, φάρος, Plut. verba, ῥήματα, id. linteum, σινδὼν, Herodot.
Byssus, ἡ βύσσος, ου, Philo.

C

CABALLINUS, ἵππειος, εια, ειον.
Caballus, ὁ καβάλλης, ου, Plut. ὁ ἵππος.
Cacabo, κακκαβίζω, Arist. τιτυβίζω, Athen.
Cacabus, ἡ κακκάβη, Athen. parvus, τὸ κακκάβιον, Poll.
Cacaturio, χεσείω, Aristoph. χεζητιάω, id.
Cachecticus, καχεκτικὸς, ἡ, ὸν, Galen.
Cachexia, ἡ καχεξία, Plut. cachexia laboro, καχεκτέω, Polyb.
Cachinnatio, ὁ καγχασμὸς, οῦ, Poll.
Cachinnator, ὁ καγχαστὴς, οῦ, Poll.
Cachinnor, καγχάζω, καγχλάζω, Athen. καγχάζομαι, Hesych. valde, ἀνακαγχάζω μάλα, Plat. παμμέγεθες, Lucian. vehementer super aliqua re, ἐκκαγχάζω ἐπί τινι, Xenoph. ἐπικαγχάζω τινὶ, effuse, ὑπερκαγχάζω, κιχλίζω, Aristoph.
Cachinnus, ὁ καγχασμὸς, οῦ, Poll. ὁ κιχλισμὸς, Aristoph.

Caco, ἀποπατέω, Galen. ἀναχωρέω Herodian. ἀποσκυβάζομαι, id. χέζω, Plut. in sellis, ἐπὶ τῶν δίφρων, Aristoph. caco in, ἐγχέζω. id. caco super, ἐπιχέζω, id.
Cacodæmon, ὁ κακοδαίμων Poll. τὸ δαιμόνιον N. T. τὸ δαιμόνιον πονηρὸν cacodæmone plenus, ὁ ϗ ἡ δαιμονιώδης: a cacodæmone torqueri, δαιμονίζεσθαι, id.
Cacoëthes, τὸ κακόηθες, εος.
Cacozelia, ἡ κακοζηλία, Lucian. τὸ κακόζηλον, Dem. Phal.
Cacumen, ἡ [illegible], Th[illegible] ἀκρώρεια, Philo [illegible], He[illegible] ὄρος, Ælian.
Cacumino, κορυφόω, ἀποκορυφόω, Polyb.
Cadaver, ὁ νεκρὸς, Dem. ὁ νέκυς, υος, id. τὸ πτῶμα, ατος, Plut. alicujus, ὁ νεκρός [illegible] Xen. cadaverum acervus, ἡ νεκὰς, άδος Lucian. σωρὸς νεκρῶν, Xen. cadavera spoliare, νεκροσυλεῖν, Lucian.
Cadaverosus, ὁ ϗ ἡ νεκρώδης, νεκρικὸς, ἡ, ὸν, Lucian.
Cadiscus, ὁ καδίσκος, ου, Poll.
Cadivus, πτώσιμος, ίμη, ιμον, ὁ ϗ ἡ [illegible]τος, ου, ὁ ϗ ἡ ἐπίληπτος, Luc.
Cado, πίπτω, Dem. in genua, εἰς γόνατα [illegible] omnes partes, ἐπὶ πάντα τὰ μέρη, Athen. in faciem, ἐπὶ τὸ στόμα in foveas, ἐμπίπτειν εἰς τάφρους Plut. in terram, καταπίπτειν [illegible] N. T. [illegible] male, περιπίπτειν κακῶς, Isocr. in morbos, νόσοις, Plut. animo, ἀναπίπτω, Thuc. aliquid. ἀξιόω τι, id. Plut. ἀξίωμα [illegible] πρός τι, Xen.
Caduceator, ὁ κῆρυξ, υκος, Xen. sum, κηρυκεύω, Poll. caduceatoris manus, ἡ κηρυκεία, ας, id. ἡ κηρύκευσις, εως, Herodot.
Caduceus, τὸ κηρύκειον, Polyb.
Caduciter, προπετῶς.
Caducus, idem quod *Cadivus,* i. e. corruptibilis, φθαρτὸς, ἡ, ὸν, N. T.
Cadus, ὁ κάδος, Herodot.
Cæcitas, ἡ τυφλότης, ητος, Arist. ἡ τύφλωσις, εως, Hippocr. ἡ ἀορασία, ας, LXX. ἡ ἀβλεψία, Theophr.
Cæco, τυφλόω, aliquem, τινὰ, Plato.
Cæculus, ὁ ϗ ἡ ἐπίτυφλος, ου.
Cæcus, τυφλὸς, ἡ, ὸν, homo ad futura, ἄνθρωπος τοῦ μέλλοντος, Plut. fons qui non videtur, τυφλὴ πίδαξ, Xen. paries fenestras non habens, τυφλὸς τοῖχος ista vel cæcus videat, ταῦτα ϗ τυφλῷ δῆλα, Plut. ὁ ϗ ἡ ἀλαὸς, Hipp. Hom.
Cæcutientia, ἡ ἀμβλυωγμὸς, οῦ, Hippocr.
Cæcutio, ἀμβλυώττω, ad lumen, πρὸς τὸ φῶς, Lucian. ἀμυδρῶς βλέπω, Ælian. præ senio, ἐξετυφλώθησαν οἱ ὀφθαλμοί με ἀπὸ τοῦ γήρως, LXX. nimia cupiditate, τυφλώττω τῇ ἐπιθυμίᾳ, Herodian.
Cædes, ὁ φόνος, Dem. ἡ σφαγὴ, ῆς, Isocr. ὁ θάνατος, id. τὸ αἷμα, ατος, Dem. et vulnera et mortes, τραύματα ϗ σφαγαὶ ϗ θάνατοι, Isocr. fortuita, φόνος ἀκούσιος, Dem. consulto facta, ἐκ προνοίας, id. justa, δίκαιος, id. iniqua, ἄνομος, Isocr. cædis reum peragi, ἐφ' αἵματι φεύγειν, Dem. esse auctorem, αἴτιον εἶναι τοῦ φόνου, id. insimulari, αἰτίαν ἔχειν τοῦ φόνου, id. diem dicere alicui, λαχεῖν τινι φόνου εἰκότως, id. aliquem accusare, ἐπαιτιάσασθαί τινα τοῦ φόνου, id. reum aliquem agere, παραγράφεσθαί τινι τὴν γραφὴν τοῦ φόνου, id. perpetratæ aliquem convincere, αἱρεῖν φόνου τὸν δεδρακότα, id. ἀλίσκεσθαι τοῦ φόνου, id. reos morte mulctare, ζημιοῦν θανάτῳ τοὺς ἐπὶ φόνῳ φεύγοντας, id. cædes fiunt in urbe, γίγνονται φόνοι, σφαγαὶ, θάνατοι, ἐν τῇ πόλει, Isocr. cædem patrare suis manibus, κτείνειν τινὰ αὐτοχειρίᾳ, Dem. cæde pollutum esse, κοινωνεῖν τοῦ φόνου, id.
Cædo, παίω, obvios, τοὺς ἀπαντῶντας, Dem. anum, τύπτω τὴν γραῦν, mulierem, πατάσσω τὴν γυναῖκα, id. famulos flagris, αἰκίζω τοὺς οἰκέτας, Isocr. parum aliquem, μὴ σφόδρα συγκόπτειν τινὰ, id. aliquem colaphis, πὺξ παίω στόμα τινὸς, Dem. multos hostes, πολλοὺς φθείρει ἐργάζεσθαι τῶν ἐναντίων, id.

Cæduus, κοπτικὸς, ἡ, ὸν.
Cælamen, ἡ γλυφὴ, Plut τὸ γλύμμα, Poll.
Cælator, ὁ γλύπτης, ὁ γλυπτὴς, ὁ γλυφεὺς.
Cælatura, quod sculptum est, τὸ γλύμμα, Poll. ἡ γλυφὴ, ῆς, Plut.
Cælatus, ὁ [illegible] ἡ ἀνάγλυπτος, ου, γλυπτὸς, ἡ, ὸν, LXX.
[illegible] ἄγαλμα, ου, Xen. ὁ ϗ ἡ ἀγάμητος, [illegible] Dem. ἀγνὸς, ἡ, ὸν, γαμῶν, Plato.
[illegible] Hesych. τὸ ἀγάμιον.
[illegible] quid, τὶ, Aristoph. ἐγχέστω.
[illegible] *Cælum.*
[illegible], Lucian. τὸ γλυπτήριον, ὁ [illegible] id.
[illegible] Poll. ὁ τειχοδόμος.
[illegible]
[illegible] άδαξ, ακος, Thuc.
[illegible], τὸ κρόμμυον, Xen. cepas olere, κρομμύων ὄζειν, id.
[illegible] ina, ὁ κρομμυὼν, ῶνος.
[illegible], ἡ θρησκεία, Herodian. τὰ περὶ τοὺς Dem. τὰ πρὸς θεοὺς, Isocr. τὰ τῶν θεῶν, id. θεῖα πράγματα, id.
Cæruleus, κυάνεος, contr. κυανοῦς, ῆ, οῦν, mare, θάλαττα, Arist. color, κυανοῦ χρῶμα, Xen. cæruleo colore sum, κυανίζω, Diosc. cærulei [illegible] inductio, ἡ κυάνωσις, εως, Plut.
[illegible] ἴσας, αγος, Plut.
[illegible], ἡ κόμη, ης, Plut. Confer *Coma.*
[illegible], Suid. τμῆσις, id.
Cæsio, ἡ τμῆσις, εως.
Cæsius, γλαυκὸς, ἡ, ὸν, Aristot. cæsios oculos habens, γλαυκὸς τὰ ὄμματα, id. γλαυκὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς, Basil. γλαυκὸς, Plut. ὁ ϗ ἡ γλαυκόφθαλμος, ου, Diosc. ὁ ϗ ἡ γλαυκόμματος, Plat. cæsius color, ἡ γλαυκότης, ητος, oculorum, ὀμμάτων, Arist. cæsium reddi, ἀπογλαυκοῦσθαι, Plut.
Cæspes, ὁ βῶλαξ, ακος. ὁ βῶλος, ου, Poll.
Cæspitator, ὁ πταίων [illegible] βαδίζων, Lucian.
Cæspititius, βωλάκινος, ίνη, ινον.
Cæspito, πταίων βαδίζω, Lucian.
Cæstrum, τὸ κέστρον, ου, Poll.
Cætera, τὰ λοιπὰ, τἄλλα, Dem. ϗ ἕτερα.
Cæteri, ἕτεροι, αι, α, hi, isti, cæteri, alii, οἱ μὲν, οἱ δὲ, ἕτεροι δὲ, ἄλλοι δὲ, Isocr. λοιποὶ, αἱ, ὰ, Dem.
Cæteroqui, τἄλλα, Dem. ἄλλως, Aristoph.
Cæterum, μέντοι, favos fingunt, cæterum non mellificant, κηρία πλάττουσι, μελιτουργοῦσι μέντοι οὐδὲν, Aristot. μὲν οὖν, cæterum accepto imperio cuncta mutavit, αὐτὸς μὲν οὖν τὴν ἀρχὴν παραλαβὼν πάντα ὑπεκίνησεν, Dem. καὶ δὴ, id.
Calamarium, ἡ καλαμὶς, ἡ καλαμίς.
Calamister, ἡ καλαμὶς, Diosc. ἡ κνῆστις, Plut.
Calamistro, βοστρυχίζω, Dion. Halicarn.
[illegible]
[illegible] id. [illegible] et miseriæ, [illegible] calamitas maxima, [illegible] par, [illegible] sunt [illegible] id. deplorata, [illegible], Dem. con[illegible] in calamitatem, [illegible] εἰς κακὸν, Dem. περιβάλλεσθαί τινι συμφορὰν, id. περιβάλλειν τινα τῇ συμφορᾷ, id. calamitatem cavere, evitare, συμφορὰν φυλάττειν, Isocr. διαφεύγειν in maximam calamitatem incidere, ἐμπεσεῖν εἰς μεγίστην συμφορὰν, id. ἥκειν εἰς ἀτυχίαν, id. περιπίπτειν ἀτυχίαις, Dem. premi calamitate, γίγνεσθαι περὶ συμφορὰς, sc. ἐπὶ συμφορᾷ, id. εἶναι ἐν δεινῷ τινι, id. χεῖρον πράττειν, Isocr. ἀτυχεῖν ἀτύχημα, Dem. mederi calamitati, ἰάσασθαι τὴν ἀτυχίαν, Isocr. ἐπανορθοῦν τὴν ἀτυχίαν πόλεως, id. ἐπαμύνειν τῇ συμφορᾷ, id. liberare aliquem e calamitate, ἀπαλλάττειν τινὰ τῶν συμφορῶν διασώζειν τινὰ ἐκ μεγίστων συμφορῶν, id. ἐκλύειν τινὰ δεινῶν ἁπάντων, Dem.
Calamites, ὁ καλαμίτης, ὁ δρυόφυτος.
Calamitose, ἀτυχῶς, Isocr. ἀθλίως, Dem. ἐπικήρως, Isocr. ἀθλίως ϗ κακῶς, Dem. δυστυχῶς.

Calamitosus, ὁ ϗ ἡ δυστυχὴς, έως, Dem. ἀτυχῶν, ῦσα, ῦν, id. κακοπαθῶν, ῦσα, ῦν, Isocr. πορῶν, ῦσα, ῦν, et infelix, ταλαίπωρος ϗ δυστυχὴς, ἄθλιος ϗ ταλαίπωρος· omnium calamitosissimus, πάντων ταλαιπωρότατος, id. ἁπάντων δὲ τῶν ἀθλιώτατα διακείμενος, Isocr.

Calamus, ὁ κάλαμος, Diosc. ὁ δόναξ.

Calathus, ὁ κάλαθος, Poll. parvus, ὁ καλαθίσκος, id. τὸ καλάθιον, Schol. Callim. ἡ καλαθὶς, Hesych. ὁ κάνης, Plut.

Calator, ὁ κλήτωρ, ορος, Dem. ὁ κλητὴρ, ῆρος, id.

Calatus, a, um, κληθεὶς, εῖσα, έν.

Calcaneus, ἡ πτέρνα, ης, Dem.

Calcar, τὸ πλῆκτρον, Aristoph. τὸ κέντρον, ου, Strabo. ἡ ἐγκεντρὶς, ίδος, id. ὁ πτερνιστὴρ, ῆρος, calcaribus incito, μυωπίζω, Heliodor. calcar addo currenti, τὸν τρέχοντα ὀτρύνω, περιβάλλω τινὶ τὰ κέντρα, Diod. Sic.

Calcarius, ὁ γυψοποιὸς, ἡ τιτανοποιὸς, ῦ.

Calcator, ὁ ληνοβάτης.

Calcatus, πεπατημένος, ένη, ενον, Xen.

Calceamentum, τὸ ὑπόδημα, ατος, Xen. ex lino confectum, λίνῳ πεποιημένον, Herod.

Calceatio, ἡ ὑπόδησις, εως, Xen.

Calceo, ὑποδέω, et calceor, calceos induo, ὑποδέομαι, Xen.

Calceolarius, ὁ ὑποδηματοποιὸς, ῦ.

Calceolus, τὸ ὑποδημάτιον.

Calceus, τὸ ὑπόδημα, Xen. τὸ πέδιλον, Hom. calceis careo, ἀνυποδητέω, calceis carens, ὁ ϗ ἡ ἀνυπόδητος, Xen. calceorum carentia, i. e. pedum nuditas, ἡ ἀνυποδησία, Plato.

Calcitratio, ὁ λακτισμὸς, ὁ ἀπολακτισμὸς, Plut.

Calcitro, -onis, ὁ λακτιστὴς, Xen. ὁ πτερνιστής.

Calcitro, λακτίζω, aliquid, τὶ, Dem. Phal. ἀπολακτίζω, Lucian. πτερνίζω· qui ab adversariis in ventrem calcitratur, λακτιζόμενος εἰς τὴν γαστέρα ὑπὸ τῶν ἀνταγωνιστῶν, Lucian. calcitrare adversus stimulum, λακτίζειν πρὸς κέντρον, N. T.

Calcitrosus, λακτιστικὸς, ἡ, ὸν, λακτίζων, ῦσα, ον, equus, ἵππος, Poll.

Calco, πατέω, aliquid, τὶ, Herodian. viam, στείβω ὁδὸν, Xen.

Calculatio, ὁ ψηφισμὸς, ῦ, ὁ λογισμὸς, ῦ, Æschin.

Calculator, ὁ ψηφιστὴς, ὁ λογιστὴς, ῦ, Plut.

Calculo, ψηφίζω, λογίζομαι, Aristot.

Calculosus, ὁ ϗ ἡ λιθώδης.

Calculus, parvus la. is, τὸ λιθάριον, Theophr. morbus, ἡ λιθίασις, Diosc. computatorius et judicialis, ἡ ψῆφος, Dem. damnatorius, ψῆφος ἀναιροῦσα, καθαιροῦσα· salutaris, ἡ ψῆφος σώζουσα, id. calculo bene subducto, λελογισμένως, Herodot. calculo laborare, λιθιάω, ῶν, Diosc.

Caldarium, ὁ θερμαντὴρ, ῆρος, Poll. τὸ θερμαντήριον, ου, id.

Caldus. Vide [illegible]

Calefacio, θερμαίνω, Plut. θέρω, Naz. aliquid, θάλπω τι, Synes. παραθερμαίνω, Athen.

Calefactio, ἡ θέρμανσις, εως, Aristot. ἡ θερμασία, id.

Calefactorius, θερμαντικὸς, ἡ, ὸν, Diosc. συνθερμαντικὸς, ἡ, ὸν, Galen.

Calefactus, us, ἡ θέρμανσις, Aristot. ἡ θερμασία, Hipp. ἡ διαθερμασία, Aristot.

Calefactus, θερμαντὸς, ἡ, ὸν, Aristot. ad ignem, θαλφθεὶς παρὰ τῷ πυρὶ, Gal. θερμανθεὶς, bene, ὁ ϗ ἡ εὐθέρμαντος, Theophr.

Calefio, θερμαίνομαι, Dem. διαθερμαίνομαι, id. θάλπομαι, Galen.

Calendæ, αἱ καλένδαι, ῶν, ἡ νεομηνία, Plut. ἡ νουμηνία, singulis Calendis, ἀνὰ πάσας νεομηνίας, Herodot.

Calendarium, ἡ ἐφημερὶς ἐπιμήνιος, τὸ ἡμερολόγιον, ου.

Caleo, θέρομαι, Aristot.

Calesco, idem quod *Calefio*.

Caliculus, τὸ κυλίκιον.

Caliditas, ἡ θερμότης, Plut. τὸ θερμὸν, Theophr.

Calidus, ὁ ϗ ἡ θερμὸς, ὁ ϗ ἡ ἔνθερμος, locus, τόπος, Plut. a pugna, ἀπὸ μάχης, id. a certamine, τῷ ἀγῶνι, id. calido animo ad res frigidas accedere, θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσιν καρδίαν ἔχειν, Soph. calida aqua, τὸ θερμὸν, sc. ὕδωρ, Gal. valde calidus, ὁ ϗ ἡ διάθερμος, Aristot. aliquantum, ὁ ϗ ἡ ὑπόθερμος, locus, χωρίον, Poll.

Caliga, ἡ σκελέα, ᾶς, Poll.

Caligatio, ἡ ἀμβλυωπία, ας.

Caliginosus, a, um, ὁ ϗ ἡ ζοφώδης· ζοφερὸς, ὰ, ὸν, Lucian. ὁ ϗ ἡ ἀχλυώδης, Hipp. ὁ ϗ ἡ σκοτώδης, Plut. γνοφώδης, Eur.

Caligo, -inis, ὁ ζόφος, Plut. ἡ ἀχλὺς, ύος, Isocr. ὁ σκότος, ου, Dem. ἡ ἐπισκότησις, εως, oculorum, τὸ σκότωμα, ατος, Galen. ἡ ἀμαύρωσις ὀφθαλμῶν, Diosc. κνέφας.

Caligo, as, ἀμβλυώττω, Lucian. Confer *Cæcutio*.

[illegible] ἡ [illegible]λιξ, Plut. τὸ ποτήριον.

Calleo, ἐντυλόω, i. e. perfecte scio, ἐπίσταμαι, artem, τέχνην, Isocr.

Callesco, τυλόομαι, Diosc.

Callide, πανούργως, τεχνικῶς, rempublicam administrare, τεχνικῶς πολιτεύεσθαι, Isocr. ago, πανουργέω, Dem. δολοφρόνως.

Calliditas, ἡ πανουργία, Dem. τὸ σόφισμα, id. ἡ δεινότης, id. doli et calliditates, τέχναι ϗ πανουργίαι, id.

Callidus, ὁ ϗ ἡ πανοῦργος, Dem. πανουργῶν, ῦσα, ῦν, Isocr. δεινὸς, ἡ, ὸν, Dem. et improbus, πανοῦργος ϗ δεινὸς, id. ὁ ϗ ἡ δολόφρων.

Callis, ὁ τρίβος, ου, Xen. ὁ στίβος, Polyb. ἡ ἀτραπὸς, ῦ, et via, ϗ ὁδὸς, Herodian. ὁ πάτος, Hom.

Callosus, ὁ ϗ ἡ τυλώδης, εος, Plato. τετυλωμένος, ένη, ένον, Xen. callosum reddo, τυλόω, id. callosus fio, τυλόομαι, Diosc.

Callus, ὁ τύλος, Lucian. τὸ τύλωμα, Hesych. callum obduco, τυλόω, ori, τὸ στόμα, Xen.

Calo, as, καλέω. Confer *Voco*.

Calo, onis, ὁ σκευοφόρος, ου, Xen. ὁ ξυλοφόρος, Athen.

Calones, τὰ καλοπόδια, ων, Suid.

Calor, ἡ θερμότης, Plut. τὸ θερμὸν, ῦ, Theophr. ἡ θέρμη, Thuc. τὸ θάλπος, εος, Xen. ἡ θερμασία, Aristot.

Calorificus. Vide *Calefactorius*.

Calva, τὸ κράνιον, ου, Lucian.

Calvaria, idem quod *Calva*.

Calvaster, ὁ ἀναφάλαντος, LXX.

Calveo, φαλακρὸς εἰμί.

Calvesco, φαλακρόομαι.

Calvities, ἡ φαλακρότης, ἡ φαλάκρα, ἡ φαλάκρωσις, εως, LXX. τὸ φαλάκρωμα, ib. ἡ ψιλότης τῆς κεφαλῆς, Plut. τὸ ἀναφαλάντωμα, ατος, LXX.

Calumnia, ἡ διαβολὴ, ῆς, Dem. ἡ συκοφαντία, id. τὸ συκοφάντημα, id. et maledictum, συκοφαντία ϗ βλασφημία· et falsum crimen, συκοφαντία ϗ παρανομία· συκοφαντία ϗ ψευδὴς λόγος· tanta, τοσαύτη βλασφημία ἡ διαβολή· τοσαύτη ὑπερβολὴ συκοφαντίας· calumniam timere, συκοφαντίαν φοβεῖσθαι· διαβολὴν εὐλαβεῖσθαι, Isocr. suggerere alicui, διδόναι συκοφαντίαν τινὶ, Dem. gravissimam creare alicui, καταστῆσαί τινα εἰς μεγίστην διαβολὴν, Isocr. contemnere, καταφρονεῖν λοιδορίας· refutare, διαλῦσαι seu διαλύσασθαι διαβολὴν, id. repellere, διαθεῖσθαι ψευδῆ λόγον ϗ συκοφαντίαν, Dem.

Calumniator, ὁ διάβολος, Dem. ὁ διαβάλλων, οντος, Isocr. ὁ συκοφάντης, Dem. ὁ συκοφαντῶν, ῦντος, id. ὁ λοιδορῶν, ῦντος, Isocr. ὁ λοιδορούμενος, ου· ὁ βλάσφημος, ου, id. et nugator, βλασφημῶν ϗ φλυαρῶν, Isocr. et acerbus et serpentina natura homo, συκοφάντης ϗ πικρὸς ϗ ἔχις τὴν φύσιν ἄνθρωπος, Dem. magnus et insignis, ὑπερβάλλων τῇ συκοφαντίᾳ, id.

Calumniatrix, ἡ διαβάλλουσα, ἡ συκοφαντοῦσα, ἡ λοιδοροῦσα. Confer anteced.

Calumnior, aliquem, διαβάλλω τινὰ, Dem. βλασφημέω εἴς τινα, id. λοιδορέω seu λοιδορέομαί τινι, id. τινὰ, Isocr. εἴς τινα, id. συκοφαντέω τινὰ, id. πλύνω τινὰ, Dem. ἐπηρεάζω τινὶ, id. κακῶς λέγω τινὰ, id. aliquid, συκοφαντέω τι, Isocr. λοιδορέομαί τι, Æschin. aliquem ob aliquid, συκοφαντέω τινά τινος, Ælian. et maledicere, διαβάλλειν ϗ βλασφημεῖν, Isocr. et mentiri in aliquem, διαβάλλειν ϗ καταψεύδεσθαί τινα, id. conviciis et contumeliis proscindere, σκορακίζειν ϗ προπηλακίζειν, id. acerrime, τὰ μέγιστα, id. maxime, μάλιστα, Isocr. semper, συνεχῶς, Dem. manifeste, περιφανῶς, id. acerbe, πικρῶς, Isocr. petulanter, ἀσελγῶς, id. indecenter, παρὰ τὸ προσῆκον, Dem. falso, ψευδῶς, Isocr. injuste, ἀδίκως, ὐ δικαίως, Dem.

Calumniose, συκοφαντικῶς, συκοφαντωδῶς.

Calumniosus, συκοφαντικὸς, ἡ, ὸν, Luc. ὁ ϗ ἡ συκοφαντώδης, εως, Lysias.

Calvus, φαλακρὸς, ὰ, ὸν, Luc. τὴν κεφαλὴν, id. μαδαρὸς, ὰ, ὸν, Arist. ὁ ϗ ἡ λειπόθριξ, χος, Æl. calvum reddo, μαδαρόω, Aristoph. calvus fio, μαδαρὸς γίνομαι, Æl.

Calx, pars pedis, ἡ πτέρνα, ης, Dem. τὸ σφυρὸν, ῦ, N. T. calcibus peto, λακτίζω, Aristoph. πτερνίζω.

Calx, ἡ τίτανος, Lucian. ἡ κονία, Gal. ἡ γύψος, Paus. viva, κονία ἄσβεστος, Ægin. calce obducere, τιτανίζεσθαι, Hesych. ἐπιχρίειν τιτάνῳ, Lucian. calce oblitus, τιτανώμενος, ένη, ενον, Hesych. τιτανωτὸς, ἡ, ὸν, id. κονιατὸς, ἡ, ὸν, Theophr. calce dealbo, κονιάω, Dem. κονιάομαι, Plut. calce inductum seu dealbatum opus, τὸ κονίαμα, Theophr. calce inducens aliquid, ὁ κονιατὴς, ῦ, Hesych. inductio quæ fit calce, ἡ κονίασις.

Calyptra, ἡ καλύπτρα, ας, Plut.

Calyx, ἡ κάλυξ, υκος, Theophr.

Cambio, ἀμείβομαι, Plut. ἀντικαταλλάττομαι.

Cambium, ἡ ἀντικαταλλαγὴ, ῆς.

Camelarius, ὁ καμηλίτης, ου, Arist.

Camelinus, καμήλειος, εία, ειον.

Camelopardalis, ἡ καμηλοπάρδαλις, εως, LXX.

Camelus, ὁ vel ἡ κάμηλος, ου, Xenoph.

Camera, ἡ καμάρα, ας, Galen.

Camerarius, καμαρινὸς, ἡ, όν.

Cameratio, ἡ καμάρωσις, εως.

Cameratus, καμαρωτὸς, ἡ, ὸν, Diosc.

Camero, καμαρόω, ῶ.

Caminalis, idem quod sequens.

Caminarius, καμινιαῖος, αία, αῖον, fuligo, αἰθάλη, LXX. ὁ καμινίτης, panis caminarius, i. e. in camino coctus, ἄρτος καμινίτης, Athen. ὁ ϗ ἡ καμινώδης, exhalatio caminaria, i. e. e camino, ἀναπνοὴ καμινώδης, Strabo.

Caminus, i. e. fornax, ὁ vel ἡ κάμινος, LXX. parvus, τὸ καμίνιον, ου, Schol. Arist. in camino excoquo, καμινεύω, Strabo. in camino opus faciens, ὁ καμινευτὴς, ῦ, Lucian. quæ circa caminum laborat, ἡ καμινεύτρια, ας, Herodian. opera quæ navatur circa caminum, ἡ καμινεία, ας, Theoph. i. e. fumi receptaculum, ἡ καπνοδόχη, τὸ καπνοδοχεῖον, ἡ καπνοδόκη, Herodot.

Cammarus, ὁ κάμμαρος, et τὸ κάμμαρον.

Camœna, ἡ μῦσα.

Campana, ὁ κώδων, ωνος, Thuc. τὸ χάλκωμα, ατος, campanæ malleus, τὸ ῥόπαλον, ου, campanam pulso, τὸν κώδωνα κρέκω, κωδωνίζω, Aristoph.

Campanula, τὸ κωδώνιον.

Campestre, τὸ περίζωμα, ατος, Plut.

Campestris, πεδινὸς, ἡ, ὸν, Xen. πεδεινὸς, ἡ, ὸν, Theophr. πεδιαῖος, αία, αῖον, πεδιακὸς, ἡ, ὸν.

Campsor, ὁ κολλυβιστὴς, ῦ, Lysias.

Campus, τὸ πεδίον, ου, Plat. Martius, πεδίον Ἄρειον, Plut. latitudo camporum, τὸ πλῆθος τῶν πεδίων, Isocr. campum vastare, ἀνάστατον ποιεῖν τὸ πεδίον, id.

Camus, fiscella, ὁ κημὸς, ῦ, Aristoph. capistrum, camum circa os habere, ἔχειν κημὸν περὶ στόματι, Athen. camum circumpono, κημόω, Xen. cami circumpositio, ἡ κήμωσις, εως, Hesych.

Canalicula, τὸ σωληνάριον, Eustath.

Canaliculatim, σωληνοειδῶς.

Canaliculatus, ὁ ϗ ἡ σωληνοειδὴς, έος.

Canaliculus, idem quod *Canalicula*.

Canalis, ὁ σωλὴν, ῆνος, Plut.

Cancellarius, ὁ ἀρχιγραμματεὺς, έως.

Cancellatus, δικτυωτὸς, ἡ, ὸν, LXX.

Cancelli, ἡ κιγκλὶς, ίδος, Plut. τὸ δρύφακτον, ου, Hesych.

Hesych. cancellis includere, περιβάλλειν κιγκλίδα, Plut.
Cancello, κιγκλίζω, testamentum, διαθήκην ἐξαλείφω, Dem.
Cancer, ὁ καρκίνος, animal, Aristot. sidus, Arat. morbus, Hipp. τὸ καρκίνωμα, Diosc. parvus, τὸ καρκίνιον, Aristot. cancro similis, sive e cancrorum genere, ὁ ϗ ἡ καρκινώδης, id. cancro morbo infestari, καρκινοῦσθαι, Hipp.
Candefacio, λευκόω, Xen. λευκαίνω, i. e. ignitum reddo, διαπυρόω, ἐκπυρόω.
Candefactus, λελευκωμένος, ένη, ένον, Dem. igne, ὁ ϗ ἡ διάπυρος.
Candeo, λευκόομαι, Dem. igne, διαπυρίζομαι.
Candela, ὁ λύχνος, Xen. Confer *Lychnus*.
Candelabrum, τὸ λύχνιον, Athen. ἡ λυχνία, N. T.
Candeo, λευκός εἰμι, λευκαίνομαι, Theophyl i. e. ignitus sum, ἐκπυρόομαι, διάπυρός εἰμι.
Candicans, ὁ ϗ ἡ ὑπόλευκος, ου, Diosc.
Candico, ὑπόλευκός εἰμι, ὑπολευκαίνομαι.
Candidatus, alba veste indutus, ὁ ϗ ἡ λευχείμων, ονος, ὁ λευχειμονέων, ῶν, Herod. ambiens officium, ὁ παραγγέλλων ἀρχὴν, Plut.
Candide, i. e. sincere, ἁπλῶς, Dem ἀδόλως, id. ἀκιβδήλως, Isocr. ἀφελῶς, Dem. et sincere scribere aliquid, ἁπλῶς ϗ ἀδόλως γράφειν τι, id. et aperte administrare remp. ἁπλῶς ϗ φανερῶς πολιτεύεσθαι. id.
Candidus, albus, λευκὸς, ἡ, όν. Confer *Albus*. i. e. sincerus, ὁ ϗ ἡ ἀφελὴς, έος, Dem. ὁ ϗ ἡ ἄκακος, ου, id. ὁ ϗ ἡ ἄδολος, ου, Plato. ἁπλόος, ῦς, ἁπλόη, ῆ, ἁπλόον, ῦν, Dem. vere et amicus, ἀληθῶς ἁπλῦς ϗ φίλος, vir, ἁπλοϊκὸς ἀνὴρ, Lucian. et ingenuus homo, ἀφελὴς ϗ παῤῥησίας μεστὸς, id.
Candor, ἡ λευκότης, Aristot. morum simplicitas, ἡ εὐήθεια, Dem. ἡ ἀκακία, id.
Caneo, πολιός εἰμι.
Canesco, πολιόομαι, Aristot.
Cani, αἱ πολιαὶ, ῶν, Isocr.
Canicula, τὸ κυνίδιον, Xen. τὸ κυνάριον, id. sidus, ὁ σείριος, ου, Hes. ὁ κύων, Aristot. post caniculam, i. e. post mediam æstatem, μετὰ κύνα, Theophr.
Canicularis, κυνικὸς, ἡ, ὸν, Xenoph. dies caniculares, αἱ ἀμφὶ τὸν σείριον ἡμέραι, αἱ ἐπὶ κυνὶ vel ὑπὸ κυνὸς ἡμέραι. Confer articulum antecedent.
Canine, κυνηδὸν, Lucian.
Caninus, κυνικὸς, ἡ, ὸν, Xen. κύνειος, εία, ειον, Sext. Empir. canino ritu, κυνηδὸν, Lucian. canina sentis, κύναρος vel κυνάρα ἄκανθα, Athen.
Canis, ὁ vel ἡ κύων, κυνὸς, Aristot. canibus objici seu objectum esse, κυνῶν δεῖπνον εἶναι, Æl. canes vorare, κυνοφαγεῖν, Sext. Emp. a cane morsus, ὁ ϗ ἡ κυνόδηκτος, Dioscor.
Canistrum, τὸ κάναστρον, Poll. ὁ κάνης, Plut. τὸ κανοῦν, Thuc. τὸ κάνειον, Athen. ligneum et plexum, κάνεον ξύλινον ϗ πλεκτὸν, id.
Canities, ἡ πολιότης, ἡ πολιὰ, Isocr.
Canna, ὁ δόναξ, ακος, Diosc. ὁ κάλαμος, ου, id. ἡ κάννη, vel κάννα, ης, Aristoph.
Cannabaceus, κανναβινος, ίνη, ινον.
Cannabis, ἡ κάνναβις, εως, Diosc.
Cannetum, τὸ δονακεῖον, τὸ καλαμώδες, sc. χωρίον.
Canneus, καλάμινος, ίνη, ινον, Athen.
Cano, ᾄδω, Dem. ἀείδω, id. μέλπω, ὑμνέω, pæanas, ᾄδω παιᾶνας, id. cantilenas, ᾄσματα, Plut. ad lyram, πρὸς λύραν, id. laudes alicujus, ἐγκώμιόν τινος, Aristoph. tibia cantionem amatoriam, αὐλέω ᾆσμα ἐρωτικὸν, Aristot. suavissime, εὐφωνότατος ϗ ᾠδικώτατός εἰμι, Ælian. classicum, σημαίνω μάχεσθαι, Xen. receptui, σημαίνω τὸ ἀνακλητικὸν, Plut.
Canon, ὁ κανὼν, όνος, Æschin.
Canonice, κανονικῶς.
Canonicus, κανονικὸς, ἡ, όν.
Canore, ᾠδικῶς, Aristot.
Canorus, ᾠδικὸς, ἡ, ὸν, Lucian. λιγυρὸς, ρὰ, ρὸν, Hom.
Cantator, ὁ ψάλτης, ου, Plut. ὁ ἀοιδός.
Cantatrix, ἡ ψάλτρια, ας, Athen.
Cantharus, ὁ κάνθαρος, ου parvus, τὸ κανθάριον, Plut.
Canthus, ὁ κάνθος, ου, Aristot.
Canticum, τὸ ᾆσμα, Dem. τὸ ἄσμα, Gregor. ἡ ᾠδὴ, Xenoph. ἡ ἀοιδὴ, Dem. τὸ μέλος.
Cantilena, idem quod *Canticum*.
Cantiuncula, τὸ ᾀσμάτιον.
Canto, ψάλλω. Confer *Cano*.
Cantor, ὁ ᾠδὸς, Plat. ὁ μελῳδὸς, Lucian.
Cantus, τὸ μέλος, εος, Lucian. ἡ μελῳδία, ας, Athen. lugubris, ἡ θρηνῳδία.
Canus, πολιὸς, ὰ, ὸν, Diosc.
Capacitas, ἡ χώρησις, τὸ χώρημα, ἡ εὐρυχωρία.
Capax, ὁ ϗ ἡ εὐρύχωρος, ὁ ϗ ἡ εὐρυχωρὴς, Thuc. δεκτικὸς, ἡ, ὸν, sum, χωρέω, eorum qui conveniant, τοὺς ξυνελθόντας, Thuc. doctrinæ, τὴν διδαχὴν, Dem.
Capedo, ἡ εὐρυχωρία, i. e. vas quoddam, ἡ κυλίσκη.
Capella, τὸ αἰγίδιον, ου, LXX.
Caper, ὁ τράγος, Aristot. ὁ αἴξ, αἰγὸς, Herodot. ὁ χίμαιρος.
Capero, ῥυσσόω, Diosc. ῥυτιδόω, Arist.
Capesso, αἱρέω, aliquid, τι, Xen. rempublicam, ἅπτομαι τοῦ πολιτεύματος, id. λαμβάνω τὰ τῶν κοινῶν, Aristot. negotium, ἀντιλαμβάνομαι τοῦ πράγματος, Plut. imperium, αἱρέω τὴν ἀρχὴν, Plat. pugnam, ἐγχειρέω τῇ μάχῃ, Plut.
Capillaceus, ὁ ϗ ἡ τριχώδης, εος.
Capillamentum, τὸ τρίχωμα, Aristot.
Capillatus, τριχωτὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Capillitium, τὸ τρίχωμα, Aristot. ἡ κόμη, Dem. arte factum, ἡ κόμη πρόσθετος, Xen.
Capillo, τριχόω, Diosc.
Capillus, ἡ θρὶξ, τριχὸς, Aristot. ἡ κόμη, id plexus et intortus, ὁ πλόκαμος, Herodot. capillorum nodus, ἡ πλοκαμίς· defluvium, ἡ ἀλωπεκία, Galen. capillos como, τριχοπλαστέω· nutrio, κομάω, κομοτροφέω, Strabo molles habens, ὁ ϗ ἡ μαλακόθριξ, Aristot. paucos habens, ὁ ϗ ἡ ὀλιγόθριξ· crispos habens, ὁ ϗ ἡ οὐλόθριξ, id. pulchros faciens, ὁ ϗ ἡ καλλίθριξ, Diosc.
Capio, αἱρέω, urbem vi, πόλιν κατὰ κράτος, Isocr. virum, ἄνδρα, id. urbem obsidione, ἁλίσκω πόλιν πολιορκίᾳ, Dem. hasta vel bello, λαμβάνω πόλιν δοριάλωτον, seu αἰχμάλωτον, Isocr. avaritiam alicujus, χωρέω τὴν πλεονεξίαν τινὸς, Dem. comprehendo aliquid, δέχομαί τι, Dio Chrys. utilitatem ex aliqua re, ὠφελέομαι ἀπό τινος, Xen. consilium de re aliqua, βουλεύομαι περί τινος, Isocr. ex re aliqua voluptatem, χαίρω ἐπί τινι, Xen. aliquem vivum, ζωγρέω τινὰ, Thuc. intelligo aliquid, συλλαμβάνω τι, Plato.
Capistro, κημόω, Xen. φιμόω, N. T.
Capistrum, ὁ κημὸς, Xenoph. τὸ περιστόμιον, LXX. τὸ κεφαλοδέσμιον, ὁ φίμος, Luc.
Capital, ἡ κεφαλὶς, Aristot. τὸ κρήδεμνον.
Capitalis, ad caput pertinens, κεφαλικὸς, ἡ, ὸν, Diosc. mortem merens, φονικὸς, ἡ, ὸν, facinus, ἀδίκημα, Lycophr. ἔσχατος, άτη, ατον, odium, μῖσος θανατικὸς, ἡ, ὸν, causa, δίκη, Plut. facinus morte dignum, ἀδίκημα φονικὸν, Lycophr.
Capitaliter, κεφαλικῶς, i. e. capite plecti, κεφαλικῶς κολάζεσθαι, Herodian.
Capitatus, caput habens, κεφαλωτὸς, ἡ, ὸν, Diosc.
Capitellum, τὸ κεφάλιον, Diosc.
Capitium, ἡ κεφαλὶς, ίδος, Aristot.
Capito, ὁ μεγαλοκέφαλος.
Capitularis, ὁ ϗ ἡ κεφαλαιώδης, εος.
Capitulatim, κεφαλαιωδῶς, Aristot. ἐπὶ κεφαλαίῳ, Thuc. ἐν κεφαλαίοις, Dem. attingo, κεφαλαιόω, Thuc.
Capitulum, τὸ κεφαλίδιον, Poll. τὸ κεφάλιον, Diosc. pars libri, τὸ κεφάλαιον, ἡ κεφαλὶς, ίδος, N. T.
Capo, ὁ ἀλέκτωρ ἐκτομίας, ου.
Capra, ἡ αἲξ, αἰγὸς, Aristot.
Caprarius, ὁ αἰπόλος, Poll. ὁ αἰγιβότης, ὁ αἰγονέμος.
Caprea, ἡ αἴγαγρος, ἡ δορξ, δορκὸς, Al. Aphrod. ὁ δορκὸς, Diosc. ἡ δορκὰς, άδος, id. parva, τὸ δορκάδιον, ου, LXX.
Capreolus, τὸ δορκάδιον, LXX.
Capricornus, ὁ αἰγόκερως, ωτος, Lucian.
Caprificatio, ὁ ἐρινασμὸς, οῦ, Theophr.
Caprificor, ἐρινάζω, Theophr. ἐρινόω, id.
Caprificus, ὁ ἐρινεὸς, οῦ, Theophr. fructus, τὸ ἐρινεὸν, οῦ, Aristot.
Caprile, ὁ αἰγὼν, ῶνος.
Caprinus, ὁ ϗ ἡ αἴγειος, ου, N. T. caseus, αἴγειος τυρὸς, Athen. caprina pellis, ἡ αἰγέη, ης, Herodot. *contr.* αἰγῆ, ῆς.
Capsa, ἡ κάψα, ης, Suid. ἡ καψάκη, ης, LXX. ἡ κιβωτὸς, οῦ, Athen.
Capsarius, ὁ κιβωτόφορος.
Capsula, τὸ κιβώτιον, ου, Plut.
Captatio, ἡ θήρα, Dem. ἡ θήρευσις, εως.
Captator, ὁ θηρατὴς, οῦ, ὁ θηρευτὴς, οῦ, Poll.
Captatorius, a, um, θηρατικὸς, ἡ, ὸν, Xenoph. θηρευτικὸς, ἡ, ὸν, id.
Captatrix, ἡ θηρεύτρια, ας.
Captio, velut urbis, fugitivi, ἡ λῆψις, εως. Thuc. i. e. deceptio, ἡ ὑπαγωγὴ, ῆς, ὁ δόλος, ου, Dem. ἡ ἀπάτη.
Captiose, ἀπατηλῶς, σοφιστικῶς, Aristot.
Captiosus, ἀπατηλὸς, ἡ, ὸν, Plat. σοφιστικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Captivitas, ἡ ἅλωσις, εως, Dem. ἡ σύλληψις, id. ἡ αἰχμαλωσία, N. T. εἱρκτὴ, ῆς, Dem. et servatio patris, ἅλωσις ϗ σωτηρία πατρὸς· abducere in captivitatem aliquos, οἴχεσθαι ἄγοντα αἰχμαλώτους τινάς· redimere e captivitate, λύειν αἰχμάλωτον, id. socius in captivitate, ὁ συναιχμάλωτος, ου, N. T. Confer *Captivus*.
Captivo, αἰχμαλωτίζω, Dem.
Captivus, ὁ δεσμώτης, Dem. δεδεμένος, ένη, ένον· ὁ ϗ ἡ αἰχμάλωτος· ἁλοὺς, οῦσα, όν· ὁ ϗ ἡ δοριάλωτος· fio, γίγνομαι αἰχμάλωτος· captivum aliquem abduco, οἴχομαι ἄγων αἰχμάλωτόν τινα· habeo in vinculis, ἔχω ϗ δέδεκά τινα αἰχμάλωτον· redimo meis sumptibus, λυτρόω αἰχμάλωτον ἐκ τῶν ἰδίων· conservo, ἀνασώζω αἰχμάλωτον· dimitto, ἀφίημι δεσμώτην, id.
Capto, θηρεύω, Isocr. θηράω, Xenoph. aliquem, τινὰ, id. lucrum, θηρεύω κέρδος· voluptatem, τὴν ἡδονὴν, Isocr. homines verbis, θηράω ἀνθρώπους λόγοις, Xen. auras, θηρεύω αὔρας, id. sermonem alicujus, ἐπιλαμβάνομαι λόγου τινὸς, N. T. auram popularem, δημαγωγέω τοὺς πολλοὺς, Plut.
Captura, venatio, τὸ θήρευμα, Plat. ἡ ἄγρα, ας, Lucian. captivatio, ἡ λῆψις, Plut. ἡ ἅλωσις, Plat. id quod captum est, τὸ θήραμα, Plut.
Captus, ἑαλωκὼς, υῖα, ὸς, Dem. ἁλοὺς, οῦσα, όν, minor a majore, μείζονι ὁ βραχύτερος, Æl. primo auditu, οἰκειούμενος ταῖς πρώταις ἀκοαῖς, Aristot. amore, ἁλοὺς ἔρωτι, κατεχόμενος ὑπ' ἔρωτος, Æsop. forma, ἁλοὺς τοῦ κάλλους, Lucian. vi, ἁλοὺς κατὰ κράτος, Isocr. bello, ὁ ϗ ἡ αἰχμάλωτος, Dem. ὁ ϗ ἡ δοριάλωτος, Isocr. vivus, ἐζωγρημένος, N. T. hamo, ἠγκιστρωμένος, Synes. mente, oculis, auribus, ἐμπεφραγμένος τὰς φρένας, τὴν ὄψιν, τὴν ἀκοήν.
Capula, τὸ λαβίδιον, Diosc.
Capularis senex, ὁ ϗ ἡ σοροδαίμων, ονος, Plut. ὁ τυμβογέρων, Aristoph.
Capulus, ἡ λαβὴ, ῆς, gladii, τοῦ ξίφους, Plut.
Capus, idem quod *Capo*.
Caput, hominis vel bruti, ἡ κεφαλὴ, Dem. τὸ κεφάλαιον· caput incidere, τὴν κεφαλὴν ἐπιτέμνειν, id. conterere alicui, συντρίψαι κεφαλήν τινος, Isocr. comminutum habere, κατεαγῆναι τὴν κεφαλὴν, Dem. retorquere calumniam in caput dicentis, βλασφημίαν τρέπειν εἰς κεφαλὴν τοῦ λέγοντι, Dem. in caput alicujus causam rei alicujus conferre, ἀνατιθέναι τὴν αἰτίαν ἐπὶ κεφαλήν τινος, a capite ad calcem, ἐκ κεφαλῆς ἐς πόδας, Hom. caput alicujus pecunia licitari, ἐπικηρύσσειν ἀργύριόν τινι, Herodot. capite doleo, κεφαλαλγέω, Hipp.

Hipp. cui caput dolet, ὁ ϗ ἡ κεφαλαλγὴς, Plut. dolorem capitis adferens, κεφαλαλγὸς, ὴν, ὸν, Plato. κεφαλαλγικὸς, ἡ, ὸν, Gal. capitis dolor, ἡ κεφαλαλγία, Hipp. *origo*, ἡ ἀρχὴ, Isocr. *summa pecuniæ, unde usura percipitur*, τὸ ἀρχαῖον, Dem. *pars libri*, τὸ κεφάλαιον, ἡ κεφαλὶς, ίδος, N.T. *præcipuum*, τὸ κυριώτατον· *mors*, ὁ θάνατος, vel vita, ἡ ψυχή· adire periculum capitis in ludis, ἀγωνίζεσθαι ἀγῶνας τῆς ψυχῆς, Dem. periclitari de capite, κινδυνεύειν ἐν ψυχῇ· capitis aliquem accersere, θανάτου τινὶ τιμᾶσθαι· capitis causam dicere, ἀπολογήσασθαι τὴν τοῦ θανάτου δίκην, Plut. capitis damnare, θάνατον καταχρίνειν τινὸς, Isocr. capite plectere, θανάτῳ ζημιοῦν τινα, Æschin.

Carabus, ὁ κάραβος, Aristot. carabo similis, sive e caraborum genere, ὁ ϗ ἡ καραβώδης, id.

Carbasus, linteum tenue, τὸ λῖνον λεπτόν· velum, τὸ λαῖφος, εος, Plut.

Carbo, ὁ ἄνθραξ, ακος, Athen. accensus, ἡμμένος· carbonum strues, ἡ ἀνθρακιὰ, ᾶς, Diosc. carbones conficio, ἀνθρακεύω, Theophr. in carbones redigo, ἀπανθρακόω, Lucian.

Carbonarius, ὁ ἀνθρακευτὴς, οῦ, Ælian. ater, ut carbonarius, ὁ ἀνθρακίας, ου, Lucian.

Carbonarius, ἀνθράκιος, ία, ιον· fornax carbonaria, ἡ ἀνθρακία, ας, Theophr.

Carbunculus, parvus carbo, τὸ ἀνθράκιον, ου· gemma quædam vel morbus, ὁ ἄνθραξ, ακος, LXX. Galen.

Carcer, τὸ δεσμωτήριον, Dem. τὸ οἴκημα, id. ὁ δεσμὸς, οῦ· ἡ εἱρκτὴ, ῆς, id. ἡ φυλακὴ, ῆς, Aristot. ὁ εἱργμὸς, οῦ, Dem. carcerem meritum esse, ἔνοχον εἶναι τῇ ἀπαγωγῇ· δεσμοῦ ἔνοχον γίγνεσθαι, id. carcere mulctare aliquem, τιμᾶσθαι τινὶ δεσμοῦ, id. ducere, conjicere aliquem in carcerem, ἄγειν, ἀπάγειν, εἰσάγειν, ἐμβάλλειν, τινὰ εἰς δεσμωτήριον, id. ἐς φυλακὴν ποιεῖν, Aristot. καταβάλλειν εἰς τὴν εἱρκτὴν, Diod. Sic. conjici in carcerem, ἐμπίπτειν εἰς τὸ δεσμωτήριον, seu εἰς τὸ οἴκημα, Dem. esse in carcere, εἶναι ἐν δεσμωτηρίῳ, id. mulcta quinquennalis, διατρίβειν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ πενταετηρίδας πολλάς· effugere e carcere, ἀποδρᾶν seu ἀποδράντα ἐξελθεῖν ἐκ τοῦ δεσμωτηρίου· egredi e carcere, προϊέναι ἐκ τοῦ δεσμωτηρίου, id. e carcere liberare, ἀφαιρεῖν τινι τὸν δεσμὸν, id. carceris custodiam obire, εἱρκτοφυλακεῖν, Philo. carceris custos, ὁ εἱργμοφύλαξ, Xen. ὁ δεσμοφύλαξ.

Carcerarius, φυλακικὸς, ἡ, ὸν, Plato.

Carceres, in agonibus, ἡ ἀφετηρία, ας, Aristoph. ἡ βαλβὶς, ίδος, Poll. a carcere ad metam, ἀπὸ τῆς ἀφετηρίας μέχρι τοῦ καμπτῆρος, Aristoph.

Carcinoma, τὸ καρκίνωμα, ατος, Diosc.

Cardiacus, ὁ καρδιακὸς, οῦ, Galen.

Cardialgia, ἡ καρδιαλγία, Galen. cardialgia laboro, καρδιαλγέω, Hippocr. cardialgia laborans, ὁ ϗ ἡ καρδιαλγὴς, έος, Galen.

Cardo, ὁ στροφεὺς, έως, Theophr. ὁ στρόφιγξ, γος, Dion. Long. rerum, ἀκμὴ ἔργων· mundi, ὁ πόλος, Athen.

Carduelis, ἡ ἀκανθὶς, ίδος, Aristot.

Carduus, ὁ σκόλυμος, Dioscor.

Care, τιμίως, πολυτίμως· aliquid vendo, πολλοῦ τι πωλέω, Ælian.

Carentia, ἡ ὑστέρησις, εως, N. T.

Careo, ὑστερίζω, δέομαι, ἀποστερέομαι, re aliqua, τινὸς, Isocr. omnibus, πάντων ἔρημος γίγνομαι ϗ γυμνὸς, id. pecunia, ἀπορέω χρημάτων, Basil. οὐκ εὐπορέω ἀργυρίου, Dem. σπανίζω χρημάτων· ἀργύριον ἐμοὶ οὐ πάρεστι, id. οὐ τυγχάνει ἐμοὶ παρὸν ἀργύριον· medico, ἐν ἐρήμῳ εἰμὶ τοῦ ἰατροῦ, ἔρημός εἰμι τοῦ θεραπεύοντος, id. ratione, ἀμοιρέω λόγου, Æl.

Carica, ἡ φιβαλέη, ης, Hesych. ὁ ἰσχάς.

Caries, ὁ εὐρὼς, ῶτος, Plut. ἡ σαπρότης, Diosc.

Carina, ἡ τρόπις, ιδος, Poll.

Carinarius, τροπίδιος, ία, ιον, Plato.

Carinatus, τετροπισμένος, ένη, ένον, navis probe carinata, ναῦς ἱκανῶς τετροπισμένη, Hipp.

Carino, τροπίζω, Hippocr. κυτόω, Hes.

Cariosus, σαπρὸς, ὰ, ὸν, Athen. ὁ ϗ ἡ εὐρώδης.

Caritas, ἡ πολυτιμία, annonæ, ἡ σπανοσιτία, Xen. ἡ σιτοδεία, ας, id.

Carmen, τὸ ἔπος, εος, Dem. τὸ μέτρον, Isocr. τὸ ποίημα, id. λόγος ἔμμετρος, Dem. elegiacum, τὸ ἐλεγεῖον, id. lyricum, ἡ ᾠδὴ, Isocr. iambicum, τὸ ἰαμβεῖον, Dem. nuptiale, ὁ ὑμέναιος, Isocr. carmina et versus, ᾠδαὶ ϗ μέτρα, id. facere seu componere, συντιθέναι ποίημα, id. ποιεῖν ἰαμβεῖον, Dem. ornare aliquem carminibus, ἐγκωμιάζειν τινὰ ᾠδαῖς ϗ μέτροις, Isocr. carmen in nuptias alicujus canere, ὑμέναιον ἐν τοῖς γάμοις τινὸς ᾄδειν, idem.

Carminarius, ξαντικὸς, ἡ, ὸν. ars carminatoria, ἡ ξαντικὴ, scil. τέχνη, Plat.

Carminatio, ἡ διάξανσις, εως.

Carminator, ὁ ξάντης, ου, Plato.

Carminatus, a, um, διαξανθεὶς, εῖσα, ὲν, lana, διαξανθὲν ἔριον, Diosc.

Carmino, ξαίνω, lanam, ἔρια, Lucian. τῶν ἐρίων, Plut. rursum, ἀναξαίνω, simul, συγξαίνω, id. διαξαίνω, Diosc.

Carnalis, σαρκικὸς, ἡ, ὸν, N.T.

Carnaliter, σαρκικῶς.

Carnarium, τὸ κρεωπώλιον, ου, Plut.

Carnarius, ὁ κρεωπώλης, ου, Poll.

Carneus, ὁ ϗ ἡ σαρκώδης, εος, σαρκικὸς, ἡ, ὸν, σάρκινος, ίνη, ινον.

Carnifex, ὁ δημόσιος, ου, Dem. ὁ δημόκοινος, ου, id. ὁ βασανιστὴς, Isocr. ὁ δήμιος.

Carnificina, τὸ βασανιστήριον, cruciatus, ἡ βάσανος, Isocr.

Carnifico, σχίζω, Xen. ἀνατέμνω, Lucian.

Carnivorus, ὁ ϗ ἡ σαρκοβόρος, Gregor. ὁ ϗ ἡ σαρκοφάγος· animalia carnivora, ζῶα σαρκοφάγα, Aristot.

Carnosus, a, um, ὁ ϗ ἡ εὔσαρκος, Xen. ὁ ϗ ἡ κατάσαρκος, Athen. ὁ ϗ ἡ μεγαλόσαρκος, LXX. ὁ ϗ ἡ πολύσαρκος, σαρκώδης· carnosum reddo, εὐσαρκόω, Gal. σαρκόω, id.

Caro, ἡ σὰρξ, σαρκὸς, Dem. τὸ κρέας, ατος, id. agnina, κρέας ἄρνειον· anserina, χήνειον· bubula, βόειον· caprina, αἴγειον· gallinacea, ὀρνίθειον· hircina, τράγειον· hœdina, ἐρίφειον· ovilla, μήλειον seu προβάτειον· porcina, χοίρειον· suilla, ὕειον· vervecina, κρίειον· vitulina, μόχειον· ferina, θήρειον· salita, ἁλιαρὸν seu ταριχευτόν· infumata, καπνιστόν· elixa, ἑφθόν· assa, ὀπτόν· frixa, τηγανιστόν· tosta, φρυκτόν· carnis esus, ἡ κρεοφαγία, Plut. ἡ σαρκοφαγία, id. carne vescor, σαρκοφαγέω· qui carne est molli, ὁ ϗ ἡ ἁπαλόσαρκος, Gal. laxa, ἀραιόσαρκος, Athen. sicca, ξηρόσαρκος, id. densa, πυκνόσαρκος· dura, σκληρόσαρκος· humida, ὑγρόσαρκος.

Carpentarius, ὁ ἁμαξοπηγὸς, οῦ, Plut.

Carpentum, τὸ ὄχημα, Plat. ἡ ἅμαξα, Herodot.

Carpesium, τὸ καρπήσιον, Gal.

Carpio, ὁ κυπρῖνος.

Carpo, δρέπομαι, rosam, ῥόδον· flores, ἀποδρέπομαι ἄνθη, Plut. reprehendo aliquem ob aliquid, κακίζω τινά τινος, Philo.

Carptim, δρεπομένως, particulatim, μερικῶς, ἀκριβῶς.

Carptor, ὁ δρεπόμενος, ου, reprehensor, ὁ κακίζων, οντος, Dem.

Carruca, τὸ ἁμάξιον, Suid. ἡ ἅμαξις.

Carrucarius, ἁμαξικὸς, ἡ, ὸν, *Subst.* ὁ ἁρματηλάτης, ὁ ἁμαξοπηγός.

Carrus, τὸ ἅρμα, ατος. Xen. ἡ ἅμαξα.

Cartilagineus, ὁ ϗ ἡ χονδρώδης, εος, Aristot.

Cartilaginosus, ὁ ϗ ἡ χονδρώδης, εος, Aristot.

Cartilago, ὁ χόνδρος, Gal.

Caruncula, τὸ σαρκίδιον, ου, Aristoph. τὸ κρεύλλιον, ου, Synes.

Carus, τίμιος, ία, ιον, Dem. ὁ ϗ ἡ ἔντιμος, id. dilectus, ὁ ϗ ἡ προσφιλὴς, έος, Synes.

Casa, ἡ καλύβη, Thuc. στέγη· casam ædifico, καλυβοποιέω, Strabo.

Caseus, ὁ τυρὸς, οῦ, recens, χλωρὸς, Aristoph. aridus, ξηρὸς, Athen. vetus, παλαιὸς, id. mollis, ἁπαλὸς, Long.

Cassis, i. e. rete venatorium, τὸ δίκτυον, ἡ ἄρκυς, Xen. galea, ἡ περικεφαλαία, ας, Polyb.

Cassita, ἡ κόρυς, υθος, Theocr. Confer *Alauda*.

Cassus, κενὸς, ἡ, ὸν, Xen. ψεῦδος, η, ον· μάταιος, αία, αιον· in cassum, εἰς κενὸν, N. T.

Castanea, τὸ καστανάϊκον κάρυον, Theophr. τὸ κάστανον, Athen. ἡ Διὸς βάλανος, Diosc.

Caste, ἁγνῶς, N. T. καθαρῶς.

Castellanus, ὁ φρουράρχης, ου, ὁ φρούραρχος, ου, Xen.

Castellum, τὸ φρούριον, Thucyd. ἡ φρουρὰ, Plut. τὸ ἐπιτείχισμα, Dem. τὸ ὀχύρωμα, id. firmum, τὸ χωρίον ὀχυρὸν, Isocr. instaurare, ἐπισκευάζειν φρούριον, Dem. ad aliquem oppugnandum, κατασκευάζειν ὁρμητήρια ἐπί τινα, id.

Castigatio, ἡ παιδεία, N. T. ὁ κολασμός.

Castigator, ὁ παιδευτὴς, οῦ, N. T. ὁ σωφρονιστὴς, Thuc. ὁ ἐπιτιμητὴς, Poll.

Castigo, παιδεύω, aliquem, τινὰ, N. T. ἐπιπλήττω τινὰ, Dem. τινὶ, Isocr. σωφρονίζω τινὰ, Xen. punio, κολάζω, aliquem, τινὰ, Dem. Confer *Punio*.

Castimonia, vide sequens *Castitas*.

Castitas, ἡ ἁγνότης, Isocr. ἡ ἁγνεία, id. castitatem servo, παρθενεύω, Heliod. τὴν ὥραν αὐτοῦ διαφυλάττειν, Dem.

Castor, ὁ Κάστωρ, ορος, et Pollux, ϗ Πολυδεύκης· οἱ Διόσκουροι, ων, N. T. fiber, ὁ κάστωρ, ορος, Diosc.

Castoreum, τὸ καστόρειον, τὸ καστόριον, τὰ καστόρεια, ων, Gal. castoreum redoleo, καστορίζω, Diosc.

Castra, τὸ στρατόπεδον, Dem. ἡ παρεμβολὴ, ῆς· pono, figo, seu metor, στρατοπεδεύω, Plut. in loco aliquo, στρατοπεδεύομαι ἐπὶ τόπῳ τινὶ, Thuc. ad urbem, ἱδρύνω στρατόπεδον ἐπὶ τῇ πόλει, Herodian. extra, ἐκστρατοπεδεύομαι, id. apud, item ex adverso, παραστρατοπεδεύω, Polyb. contra, ἀντιστρατοπεδεύω, Isocr. moveo, transfero, μεταστρατοπεδεύω, Plut. ἀναστρατοπεδεύω, Macc. admoveo hostibus, παραστρατοπεδεύω τοῖς πολεμίοις, Plut. castrorum metatio, ἡ στρατοπέδευσις, εως, Plat. ἡ στρατοπεδεία, Dion. Hal. motio, ἡ ἀναστρατοπεδεία, ἡ κατάζευξις, Plut. præfectus, ὁ στρατοπεδάρχης· metator, ὁ στρατοπεδεύτης.

Castratio, ἡ ὀρχοτομία.

Castratus, ὁ ἐκτομίας, Herodot. ὁ εὐνοῦχος, Xen. ὁ εὐνουχίας, ου, Aristot. ὁ σπάδων, id. ὁ ἀποκοπεὶς τὰ γεννητικὰ, Philo.

Castrensis, e, στρατιωτικὸς, ἡ, ὸν, Xenoph.

Castro, ἐκτέμνω, aliquem, τινὰ, Lucian. ὀρχοτομέω· ἐκτομίαν τινὰ ποιέω, Herodian.

Castrum, τὸ τεῖχος, εος, Dem. τὸ ἐπιτείχισμα, id. τὸ ὀχύρωμα, id. τὸ ἔρυμα, Xen. firmum, χωρίον ὀχυρὸν, Isocr. adversus incursiones alicujus, τεῖχος πρὸς τὸ μηδὲν ἐξ ἐπιδρομῆς τινος παθεῖν. Confer *Castellum*.

Castus, ἁγνὸς, ἡ, ὸν, Dem. ὁ ϗ ἡ σώφρων· casta et munda a cæteris immundis et a viri congressu, καθαρὰ ϗ ἁγνὴ ἀπὸ τῶν ἄλλων τῶν οὐ καθαρευόντων ϗ ἀπ' ἀνδρὸς συνουσίας, id. sum castus, ἁγνεύω, id.

Casula, τὸ καλύβιον, Plut.

Casus, ruina, ἡ πτῶσις, εως, N. T. τὸ πτῶμα, Diosc. eventus fortuitus, τὸ συμβαῖνον, οντος, Dem. τὸ συμβὰν, άντος, id. τὸ συμβεβηκὸς, ότος, id. τὸ συμβησόμενον, Isocr. τὸ ἐκβὰν, id. τὸ σύμπτωμα, Dem. calamitas, τὸ πάθος, Isocr. τὸ συμβὰν, Dem. τὸ πταῖσμα, Dem. grammaticus, ἡ πτῶσις, εως, Aristot. nominativus, πτῶσις ὀνομαστικὴ· genitivus, πτῶσις γενικὴ· dativus, πτῶσις δοτικὴ· accusativus, πτῶσις αἰτιατικὴ· vocativus, πτῶσις κλητικὴ· ablativus, πτῶσις ἀφαιρετικὴ· subitus, τὸ ἐκ τοῦ παραχρῆμα συμβαῖνον, Dem. quotidianus, τὸ καθ' ἑκάστην ἡμέραν συμπίπτον· fortuitus, τὸ συμβὰν ἀκούσιον, τὸ σύμπτωμα ἑκούσιον, id. humanus, τὸ ἀνθρώπινον, ου, Isocr. casu fieri, accidere, γίγνεσθαι ἀπὸ τύχης, ἐκ τύχης, διὰ τύχην, Dem. Isocr.

Catachresis, ἡ κατάχρησις, εως, Rhetor.

Catachrestice, καταχρηστικῶς, Rhetor.

Cataclysmus, ὁ κατακλυσμὸς, οῦ, N. T.

Catadromus, ὁ κατάδρομος.

Catalecta, τὰ κατάλεκτα, ων.

Catalogus, ὁ κατάλογος, ου, Dem.

Catamitus, ὁ πόρνος, ου, Xenoph.

Cataphractus, ὁ ϗ ἡ κατάφρακτος, ου, Herodian. eques, ἱππεὺς, id.

Cataplasma, τὸ κατάπλασμα, ατος, Diosc.
Catapulta, ὁ καταπέλτης, ου, Aristot. catapultis infesto, καταπελτάζω, Aristoph.
Catapultarius, καταπελτικὸς, ἡ, ὸν, Plut.
Catarrhacta, ὁ καταῤῥάκτης, vel καταράκτης, Suid.
Catarrhus, ὁ κατάῤῥοος, contr. κατάῤῥους, ου, Diosc.
Cate, νουνεχῶς, Polyb. νουνεχόντως, Isocr.
Catechesis, ἡ κατήχησις, εως, Porphyr.
Catechismus, ὁ κατηχισμὸς, οῦ.
Catechista, ὁ κατηχητὴς, οῦ, ὁ κατηχιστὴς, οῦ.
Catechizo, κατηχίζω, κατηχέω, N. T.
Catechumenus, a, um, κατηχούμενος, ένη, ενον.
Categoria, ἡ κατηγορία, ας, Aristot.
Categorice, κατηγορικῶς.
Categoricus, κατηγορικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Catellus, τὸ κυνάριον, ου, Xenoph. τὸ κυνίδιον, ου, Aristot. τὸ σκυλάκιον, ου, id.
Catena, ἡ ἅλυσις, εως, Thuc. ὁ δεσμός.
Catenarius, ὁ ἡ ἁλυσίδετος, ου.
Catenatus, ἁλυσιδωτὸς, ἡ, ὸν, LXX.
Cateno, ἁλυσιδόω, δεσμόω.
Catenula, τὸ ἁλυσίδιον, Philo. aurea, τὸ ἁλύσιον, Suid.
Caterva, ἡ εἴλη, Herodot. ἡ ἴλη, Plut. ἡ σπεῖρα, ας, Appian. τὸ στῖφος, Xen.
Catervatim, κατ' εἴλας, Herodot. κατ' ἴλην, Plut. ἰλαδὸν, Hom.
Cathedra, ἡ καθέδρα, Xenoph.
Catholicus, καθολικὸς, ἡ, ὸν, Philo.
Catillatio, ἡ λιχνεία, ας, Plut.
Catillo, λιχνεύω, Suid.
Catillus, τὸ τρυβλίδιον, ου.
Catinus, τὸ τρύβλιον, Lucian. ἡ παροψὶς, N. T.
Catullio, σκυζάω, Aristot.
Catullitio, ἡ σκύζησις, ἡ σκύζα, Hesych.
Catulus, τὸ κυνίδιον, Aristot. ὁ σκύμνος, Theoc. ὁ σκύλαξ, Hom.
Catus, a, um, ὁ ἡ νουνεχὴς, Poll. ὁ ἡ εὐλαβὴς, Philo. ὁ ἡ ἔμφρων.
Catus, i, ὁ αἴλουρος, Aristot. ἡ γαλῆ, Lucian.
Cavamen, τὸ κοίλωμα, ατος.
Cavator, ὁ κοιλωτὴς, οῦ.
Cavatura, ἡ κοιλότης, ητος, Athen.
Cauda, quadrupedum et insectorum, ἡ οὐρὰ, Aristot. ἡ κέρκος, id. avium, τὸ ὀῤῥοπύγιον, id. leonis, ἡ ἀλκαία, ας, Hom. equi, ἡ σόβη. cauda carens, ὁ ἡ ἄκερκος, Aristot. blandior, κέρκῳ σαίνω, Aristoph. truncatus, ὁ ἡ κολοβόκερκος, ου, LXX. magna præditus, ὁ ἡ μακρόκερκος, Aristot.
Caudatus, κέρκον ἔχων, ουσα, ον.
Caudex, τὸ στέλεχος, εος, Theophr.
Caudicalis, e, ὁ ἡ στελεχώδης, εος, Diosc.
Cavea, ὁ κυρτὸς, ἡ κύρτη, Herodot. οἰκίσκος, Aristoph.
Caveo, εὐλαβέομαι, inhonesta, τὰ αἰσχρὰ, Dem. aliquem ut impium, ὅπως μιαρὸν φυλάττω τινά· et operam do, ne incidam in aliquem, εὐλαβέομαι καὶ φυλάττομαι, μὴ πλησιάζειν τινί· aliquid et provideo, φυλάττομαί τι καὶ προορώμαι· aliquid diligenter, φυλάττω τι σφόδρα· aliquid omni modo, παραφυλάττω τι ἐκ παντὸς τρόπου· ne conspiciar, φυλάττομαι ὁρᾶσθαι, Aristot. ne faciam, μηδὲν μὴ ποιήσω, Xen. ne facias, ὅπως μὴ ποιήσῃς, id. a periculo, κίνδυνον, Herodian. ne quem offendam, τὸ μὴ λυπῆσαι τινα, Dem. nihil magis, quam, εὐλαβοῦμαι οὐδὲν μᾶλλον, ἢ, id. in hac re, περὶ τοῦτο, Plat. accuratissime cautum est in omnibus legibus, μάλιστα ἐν ἅπασι διεσπέδασαι τοῖς νόμοις, Dem. cavendum est, ne faciant id, δεῖ φυλάττεσθαι ποιεῖν τοῦτο, Plut. ne id accidat, φυλακτέον γενέσθαι τοῦτο. id ne quid facere videamur, ὅπως μηδὲν φανησόμεθα πράττοντες, Isocr. ne urbem bello implicemus, μὴ τὴν πόλιν ἐμβάλωμεν εἰς πόλεμον, Plut. ne habeamus, ἵνα μὴ ἔχωμεν, Dem.
Caverna, τὸ ἄντρον, Lucian. χηραμός.
Cavernosus, ὁ ἡ ἀντρώδης, εος, Xen.
Cavilla, τὸ σκῶμμα, ατος, Dem. τὸ σκωμμάτιον, ου, Plut. τὸ σόφισμα, Thuc.
Cavillatio, ἡ σκῶψις, Athen. ἡ χλευασία, Dem. τὸ χλεύασμα, ὁ χλευασμὸς, id.

Cavillator, ὁ σκώπτης, Suid. ὁ χλευαστὴς, Dem.
Cavillor, σκώπτω, Dem. aliquem, τινὰ, Athen. aliquid, τὶ, Aristoph. εἴς τι, Plut. ἐπισκώπτω τι, vel εἴς τι, id. philosophos, ἀποσκώπτω εἰς τοὺς φιλοσοφοῦντας, Lucian. præsentes, διασύρω τοὺς ὄντας νῦν, Dem. aliquid verbis, τι τῷ λόγῳ, Dem. aliquos, χλευάζω τινὰς, id. διαχλευάζω τινὰς, id. θώπτω, Hes. ἐπικερτομέω.
Cavillosus, σκωπτικὸς, ἡ, ὸν, Athen.
Caula, vide *Ovile*.
Caulesco, καυλέω, Theophr. ἐγκαυλέω, Aristot. ἐκκαυλέω, Theophr.
Cauliculaceus, καυλικὸς, ἡ, ὸν, Theophr.
Cauliculatus, καυλωτὸς, ἡ, ὸν, Athen.
Cauliculus, ὁ καυλίσκος, Diosc.
Caulis, ὁ καυλὸς, οῦ, Theophr. in modum caulis, καυληδὸν, Galen. caulem non habens, ὁ ἡ ἄκαυλος, Aristot. caule reciso non regerminans, ὁ ἡ ἀπόκαυλος, Theophr. cum caule rescindo, ἀποκαυλίζω, Thuc. caulem amitto, διακαυλίζω, Theophr. emitto, ἐγκαυλέω, id. evello, ἐκκαυλίζω, Aristoph. singulis annis mutans, ὁ ἡ ἐπετειόκαυλος, Theophr. habens humilem, ἐπιγειόκαυλος· rectum, εὐθύκαυλος· lævem, λειόκαυλος· album, λευκόκαυλος· unicum, μονόκαυλος· caules habens paucos, ὀλιγόκαυλος· multos, πολύκαυλος· juxta emitto et quasi ad latus, παρακαυλίζω, id.
Caulosus, ὁ ἡ καυλώδης, εος, Diosc.
Cavo, κοιλαίνω, aliquid, τὶ, Athen. κοιλόω.
Caupo, ὁ κάπηλος, Lucian. ὁ ξενοδόκος.
Caupona, τὸ καπηλεῖον, Synes. πανδοχεῖον.
Cauponaria, ἡ καπηλικὴ, sc. τέχνη, Aristot. ἡ καπηλεία, Plato.
Cauponarius, καπηλικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Cauponatio, ἡ καπηλεία, Plato.
Cauponatrix, ἡ καπηλὶς, ίδος, Aristoph.
Cauponor, καπηλεύω, aliquid, τὶ, Herodian.
Caussa, ἡ αἰτία, Dem. τὸ αἴτιον, id. principalis, αἴτιον κύριον· antecedens, προηγούμενον, προκαταρκτικὸν· proxima, προσεχὲς· adjuvans, ξυναίτιον· efficiens, ποιητικὸν· materialis, ὑλικὸν· formalis, εἰδικὸν· finalis, τελικὸν· prætexta, ἡ πρόφασις, εως· omnium quæ facta sunt, αἴτιος πάντων τῶν γενομένων, Plat. ipsissima exstitit, cur non vicerimus, αἰτιώτατος τοῦ μὴ νικῆσαι κατέστη, Dem. rei confertur in illum, αἰτία τοῦ πράγματος ἀνατίθεται, id. in causa fuerunt, ne viveremus more belluarum, αἴτιοι γεγόνασι τοῦ μὴ διακεῖσθαι θηριωδῶς, Isocr. quod dixi, in causa fuit, quo minus orationem finirem, τὸ ῥηθὲν αἴτιον ἐγένετο τοῦ μήπω καταλῦσαί με τὸν λόγον· causam dicere, propter quam confessus sit, εἰπεῖν αἰτίαν, δι' ἣν ὡμολόγησε, id. honoris causa pericula sustinere, ὑπὲρ τῆς δόξης ὑπομένειν κινδύνους, Dem. lucri causa injuste agere, κέρδους ἕνεκα ἀδικεῖν, Isocr. multis de causis audietis, πολλῶν ἕνεκα ἀκούσεσθε, Dem. qua de causa civitates hi inter se committebant, οὗπερ ἕνεκα τὰς πόλεις οὗτοι συνέκρουον, id. propter duas causas, alteram quidem, ut, alteram vero, quod, δυοῖν ἕνεκα, ἑνὸς μὲν, ἵνα, ἑτέρου δὲ, ὅτι, id. causam non habens, ὁ ἡ ἀναίτιος, Al. Aphrod. sine causa, ἀναιτίως, id. causam adsigno, ἐπαιτιάομαι, Plat. qui cum alio est operis causa, ὁ μεταίτιος τοῦ ἔργου, Xen. ὁ ἡ συναίτιός τινος, id lis, ἡ δίκη, Dem. ὁ ἀγὼν, ῶνος· minuta, δίκη μικρά· præclara, καλή· legitima et justa, ἔννομος καὶ δικαία· danda aut non danda per leges, εἰσαγώγιμος ἢ μὴ εἰσαγώγιμος· mercatoria, ἐμπορικὴ, id. metallica, μεταλλικὴ· capitalis, φονικὴ· impietatis, γραφὴ ἀσεβείας· injuriarum, γραφὴ ὕβρεως· et controversia, ἀγὼν καὶ γραφή· causam agere adversus aliquem, εἰσιέναι δίκην κατά τινος· dicere, λόγον καὶ δίκην ὑπέχειν τινὸς· intendere alicui, λαχεῖν δίκην τινί· disceptare juste et secundum leges, κρίνειν δίκην ἢ γραφὴν δικαίως καὶ κατὰ τοὺς νόμους· absolvere, ἀπογνῶναι δίκην· condemnare, καταγνῶναι δίκην seu γραφὴν, id. obtinere, αἱρεῖσθαι seu ἑλεῖν τὴν δίκην, id. vinci in causa, ἡττᾶσθαι δίκην, id. causa indicta damnare, καταχειροτονεῖν τοῦ ἀνδρὸς ἄκριτον θάνατον, Plat. indicta caussa damnari, ἄκριτον καὶ ἄμοιρον λόγων καταδικάζεσθαι, Lucian.

Caussalis, αἰτιολογικὸς, ἡ, ὸν, ὁ καὶ ἡ αἰτιώδης. Conjunctio, αἰτιώδης σύνδεσμος, Gram.
Caussidicus, ὁ συνήγορος, Æschin.
Caussificor, σκήπτομαι, Æschin.
Caussor, προφασίζομαί τι, Dem. culpo, αἰτιάομαι, aliquem ob aliquid, τινά τινος, id.
Caute, εὐλαβῶς, πεφυλαγμένως· omnia ad aliquem scribere, ἅπαντα πρός τινα ἀποστέλλειν, Dem.
Cautela, ἡ εὐλάβεια, Dem. ἡ προφυλακὴ, ῆς, Ægin. ἡ φυλακὴ, ῆς, Dem. Confer *Cautio*.
Cauter, ὁ καυτὴρ, ῆρος, Hipp. τὸ καυτήριον, Lucian. cautere uro, καυτηριάζω, N. T.
Cauteriatus, κεκαυτηριασμένος, ένη, ένον, N. T.
Cauterium, τὸ καυτήριον, ignitum, διάπυρον, Lucian.
Cautes, ἡ πέτρα, ας, Plut.
Cautio, ἡ εὐλάβεια, Dem. ἡ φυλακὴ, Isocr. magnam prudentiam et cautionem requirens, προνοίας καὶ φυλακῆς πολλῆς δεόμενον, Dem. magna, εὐλάβεια οὐ μικρὰ, id. summa, ἀκριβεστάτη, id. cautione uti in re aliqua, πεφυλαγμένως ἔχειν περί τι, Isocr.
Cautus, ὁ ἡ εὐλαβὴς, Dem. πεφυλαγμένος, ένη, ένον, id. ὁ ἡ ἔννοος, σύνετος, η, ον.
Cavus, κοῖλος, η, ον, Xen. non cavus, ὁ ἡ ἄκοιλος· utrinque cavus, ἀμφίκοιλος, Suid. introrsum cavus, ὁ ἡ ἔγκοιλος, Athen.
Cedo, παραχωρέω, Dem. alicui, τινὶ, Isocr. e suggestu, τοῦ βήματος, Æsch. commoto, εἴκω θυμουμένῳ, id. alicui de via, ὑποχωρέω τινὶ ὁδοῦ, Plut. ἐξίσταμαί τινι τῆς ὁδοῦ, Lucian. nulli prudentia, οὐδενὶ φρονήματος, Plut. retro, εἰς τοὔπισω ἀναποδίζω, Lucian. hosti, ἐθελοκακέω, Herodian. bonis, ἐξίσταμαι τῶν ὄντων, Dem. rebus adversis, ἐνδίδωμι ταῖς περιστάσεσι, Basil. cedit bene opus, προχωρεῖ τὸ ἔργον, Herodian. ei obsidio ex sententia, αὐτῷ τὰ τῆς πολιορκίας ὡς βέλτιστα· bene et supra votum, δεξιῶς καὶ ὑπὲρ πᾶσαν εὐχὴν, id. non ut speravit, οὐχ' ὡς ἤλπισε, id.
Cedo, dic, εἰπέ μοι. porrige, ἄνεχε, ὄρεξον.
Cedratus, κεδρωτὸς, ἡ, ὸν, Eurip.
Cedria, ἡ κεδρία, Galen. cedria perungo, κεδρόω, caput alicujus, κεφαλήν τινος, Strabo.
Cedrinus, κέδρινος, ίνη, ινον, Diosc.
Cedris, ἡ κεδρὶς, Diosc.
Cedrus, ἡ κέδρος, Theophr. acuta, ἡ ὀξύκεδρος, id.
Celebratio, ἡ εὔκλεια, Dem. festi, ἡ ἑόρτασις, εως.
Celebratus, εὐλογούμενος, ένη, ενον, Isocr. et vulgo jactatus, θρυλλούμενος, ένη, ενον, Herodian. ὁ ἡ πολυθρύλλητος, ου, Synes. ἔνδοξος, Xen.
Celebresco, ὄνομα καὶ δόξαν λαμβάνω.
Celebris, ὁ ἡ εὐκλεὴς, έος, Plut. εὐλογούμενος, ένη, ενον, Isocr. εὖ φερόμενος, ένη, ενον, id. ὁ ἡ ἔνδοξος, εὐδόκιμος, ἐπιφανέστατος, γνώριμος, id. et Dem. virtute, δεδοξασμένος ἐπ' ἀρετῇ, Polyb.
Celebritas, ἡ φήμη, Dem. ἡ εὔκλεια, ας, id. ἡ εὐδοξία, Isocr. i. e. festum, ἡ ἑορτὴ, ῆς, Dem. ἡ τελετὴ, ῆς, id. ἡ πομπὴ, ῆς, id. i. e. frequentia hominum, ἡ πανήγυρις, εως, Isocr. celebritatem ago, πανηγυρίζω, id.
Celebro, prædico, δοξάζω, aliquem, τινὰ, Thuc. εὐλογέω τινὰ, Isocr. ἐγκωμιάζω τινὰ, Dem. εὖ λέγειν τινὰ, Isocr. festum, ἑορτάζω, id. splendide, ἄγω ἑορτὴν μεγαλοπρεπῶς, id.
Celer, ταχὺς, εῖα, ὺ, Dem. pedibus, ὁ ἡ ὠκύπους, Eurip. in rebus agendis, ὀξὺς, Arist. celerrimus cursu, ὀξυδρομώτατος, άτη, ατον, Heliodor. ὁ ἡ ὠκίπους, Hom.
Celeritas, τὸ τάχος, Dem. ἡ ταχύτης, Athen. ἡ ὀξύτης, Dem. celeritate antevertere aliquem, τῷ τάχει τὸν ἀνταγωνιστὴν παρελθεῖν· aliquid consequi, ταῖς ὀξύτησιν ἀκολουθεῖν τινι, id. ἡ ὠκύτης.
Celeriter, ταχέως, Dem. ταχὺ, id. ὀξέως, id. tam celeriter conficere aliquid, οὕτω ταχέως πράττειν τι· apparare quam celerrime, παρασκευάζεσθαι

σκευάζεσθαι τὴν ταχίστην· celerius domum reverti, θᾶττον εἰκαθ' ἀπιέναι, id. celerius opinione, θᾶττον ἐλπίδος, Herodian.
Celeritudo, vide *Celeritas*.
Celero, ταχύνω, Xen. aliquid, τι, Soph. ὁρμάω, Isocr. σπεύδω, Dem.
Celes, ὁ κέλης, ητος, Plut.
Celeusma, τὸ κέλευσμα, Plato.
Celeustes, ὁ κελευστὴς, ᾶ, Thuc.
Cella, sc. penuaria, τὸ ταμεῖον, Isocr. τὸ ταμιεῖον, Plut. τὸ ἀποδοχεῖον, Sirac. ἡ ἀποθήκη· vinaria, ὁ οἰνών, ῶνος, Xen. ἡ οἰνοθήκη.
Cellaria, ἡ ταμία, ας, Xen.
Cellarius, ὁ ταμίας, ȣ, Xen.
Cellula, τὸ ταμιείδιον, Suid.
Celo, κρύπτω, factum, τὸ πρᾶγμα, Dem. aliquem aliquid, τινά τι, Lysias. opes domi, ἀποκρύπτω τὴν ȣσίαν ἐν τῇ οἰκίᾳ, Isocr. neque magnum, neque parvum aliquem, ἀποκρύπτομαι ȣ̉τε μέγαν ȣ̉τε σμικρόν τινα, Plat. hæc te, ἀποκρύπτομαι ταῦτα πρός σε, Isocr. miseriam, συγκρύπτω τὴν συμφορὰν· alios, λανθάνω ἄλλȣς, id.
Celox, ὁ κέλης.
Celsitudo, τὸ ὕψος, Thuc. Confer *Altitudo*.
Celsus, ὑψηλὸς, ή, όν, Lucian. animus, τὸ ὑψηλόνȣ, ȣ, Plut. ὁ ϗ ἡ μετέωρος.
Cenotaphium, τὸ κενοτάφιον, ȣ, LXX.
Censeo, νομίζω, Dem. ἡγέομαι, οἴομαι, οἶμαι, id. constituo, γιγνώσκω, Isocr. censum ago, συντάττομαι, Dem. συντιμάομαι, id.
Censio, ἡ τίμησις, εως.
Censitor, ὁ τιμητὴς, ȣ̃.
Censor, ὁ τιμητὴς, ȣ̃, morum inspector, ὁ ἔφορος, ȣ, Plut. ὁ ἐπόπτης, ȣ, Herodian.
Censorius, τιμητικὸς, ή, όν, ἐποπτικὸς, ή, όν, Herodian.
Censura, ἡ τιμητεία, ας, ἡ δοκιμασία.
Census, ἡ ἀπογραφὴ, N. T. tributum, ὁ κῆνσος, N. T. τὸ τίμημα, Dem. ἡ εἰσφορὰ, ᾶς· censum imponere alicui, εἰσφορὰν ἐπιγράφεσθαί τινι, Isocr. colligere de cujusque facultatibus, εἰσφορὰν ποιεῖσθαι χρημάτων, id. solvere, φόρον seu συντάξεις τελεῖν, εἰσφέρειν, διδόναι, id. accipere, προσόδȣς λαμβάνεσθαι, Id.
Centenarius, sc. numerus, ἡ ἑκατοντὰς, άδος.
Centenarius, ἑκατονταῖος, α, ον.
Centenus, ὁ τῶν ἑκατόν.
Centesima, æ, ἡ ἑκατοστὴ, ῆς, Dem.
Centesimo, ἑκατοστόω.
Centesimus, ἑκατοστὸς, ή, όν, Xenoph.
Centies, ἑκατοντάκις.
Cento, ὁ κέντρων, ωνος.
Centralis, e, ὁ, ἡ, τὸ πρὸς κέντρον.
Centrum, τὸ κέντρον, ȣ, Plut.
Centum, οἱ, αἱ, τὰ ἑκατὸν, et octo, ὀκτὼ ϗ ἑκατὸν, Thuc.
Centumpondium, τὸ ἑκατοντάλιτρον.
Centumviralis, ὁ, ἡ, τὸ τῶν ἑκατόν.
Centumviratus, ἡ τῶν ἑκατὸν ἀρχή.
Centumviri, οἱ ἑκατόν.
Centuplex, ὁ ϗ ἡ ἑκατομπλασίων, ονος, ἑκατομπλάσιος, ία, ιον, N. T.
Centuplicatus, ἑκατοστεύων, ȣσα, ον, centuplicatum hordeum, ἑκατοστεύȣσα κριθὴ, LXX.
Centupliciter, ἑκατομπλασίως.
Centuria, ἡ ἑκατοστὺς, ύος, Xen. militum, ὁ λόχος, Thuc.
Centuriatim, κατὰ λόχȣς, Philo.
Centuriatus, us, ἡ ἑκατονταρχία.
Centurio, καταλοχίζω, Plut.
Centurio, onis, ὁ ἑκατόνταρχος, ȣ, Xen. ὁ ταξίαρχος, ȣ, Dem.
Centurionatus, ἡ ἑκατονταρχία.
Cepa, vide *Cæpe*.
Cera, ὁ κηρὸς, ȣ̃, Lucian. e cera fingere aliquid, ἐκ κηρȣ̃ πλάττεσθαί τι, Herod. cera obduco, vide *Cero*.
Cerarius, ὁ κηροπλάστης, ὁ κηρȣργός.
Cerastes, ὁ κεράστης.
Cerasum, τὸ κεράσιον, Diosc.
Cerasus, ὁ κέρασος, Theophr.
Ceratura, ἡ κήρωσις, Aristot.
Ceratus, κηρωτὸς, ή, όν, Diosc.
Cercopithecus, ὁ κερκοπίθηκος.
Cerdo, ὁ βυρσοδέψης, Aristoph. ὁ σκυτοτόμος, Plat. ὁ βάναυσος.
Cerdonia, ἡ βυρσοδεψικὴ, ῆς, ἡ σκυτοτομικὴ, ῆς, Plat. cerdoniam facio, βυρσοδεψέω, Aristoph. σκυτοτομέω, Aristot.
Cerealis, δημητριακὸς, ή, όν.
Cerebellum, ἡ παρεγκεφαλὶς, ίδος, Aristot.
Cerebrosus, ὁ ϗ ἡ ἀκρόχολος, ȣ, Aristot.
Ceremonia, vide *Cærimonia*.
Cerevisia, ὁ ζῦθος, Theophr. οἶνος κρίθινος, Diosc. τὸ βρῦτον, ȣ, seu ὁ βρῦτος, Athen. βρῦτον ἀπὸ κριθῶν, Theophr.
Cerevisiarius, ὁ ζυθοποιὸς, ȣ̃.
Cereus, κήρινος, ίνη, ινον, Plato.
Cereus, i, ὁ κηρὸς, ȣ̃, τὸ κηρίον, ȣ.
Cerifico, κηροποιέω.
Ceritus, ὁ ϗ ἡ μανιώδης, δημητρόπληκτος.
Cerno, βλέπω, aliquid, τι, Dem. εἴδω τι, id. cribro, διαττάω, Gal. furfur, ἀποκρίνω διαττῶν τὸ πίτυρον, id. dimico, ἀγωνίζομαι, Dem. adeo hæreditatem, κληρονομέω, Isocr.
Cernuus, ὁ ϗ ἡ ἐπιπρηνὴς, έος, Hesych.
Cero, ἐγκηρόω, Hippocr. mortuum, κατακηρόω νέκυν, Herodot.
Ceroma, τὸ κήρωμα, ατος, Gal.
Ceromaticus, κηρωματικὸς, ή, όν.
Ceromatistes, ὁ κηρωματιστὴς, ȣ̃.
Cerotum, τὸ κηρωτὸν, ȣ̃, Diosc.
Certamen, ὁ ἀγὼν, ῶνος, Dem. ἡ ἅμιλλα, ης, Isocr. res gravis, τὸ δεινὸν, Dem. et bellum, ἀγὼν ϗ πόλεμος, Isocr. ἀγὼν ϗ ἅμιλλα, id. belli, ἀγὼν πολέμȣ, Dem. et periculum, ἀγὼν ϗ κίνδυνος· magnum, majus, maximum, ἀγὼν μέγας, μείζων, μέγιστος· facilius, ῥάδιος· difficile, χαλεπὸς, id. vetus, παλαιὸς, Isocr. equestre et navale, ἅμιλλα ἵππων τε ϗ τριηρῶν, id. subire de re aliqua, ποιεῖσθαι ἀγῶνα περὶ sive ὑπὲρ τινος, Dem. adversus aliquem, πρός τινα, id. de aliqua re, ποιεῖσθαι ἅμιλλαν περί τι, Isocr. certaminis locus, τὸ ἀγωνιστήριον, ȣ, Arist. præmium, τὸ ἆθλον, Xen. τὸ νικητήριον, ȣ, id. præfectus, ὁ ἀγωνοθέτης, ȣ, Lucian.
Certatim, ἀγωνιστικῶς.
Certatio, ἡ ἀγώνισις, εως, Thuc. τὸ ἀγώνισμα, ατος, Plut.
Certator, ὁ ἀγωνιστὴς, ȣ̃, Plut.
Certe, ναὶ, Aristoph. ἀληθῶς, Dem. ἦ μὴν, id. δῆτα, id. γε, si non summa, certe pars quædam, εἰ μὴ ὅλον, μέρος γε, Dem. γȣ̃ν, si nihil aliud, nomen certe habet, εἰ μηδὲν ἄλλο, τὄνομα γȣ̃ν ἔχει, id. ἀμέλει, id enim certe homine indignissimum habeatur, τȣ̃το γὰρ, ἀμέλει, ἀνθρώπȣ ἀπρεπέστατον φαίνοιτ' ἄν· ϗ μὴν, nec illud certe audeat quis dicere, ϗ μὴν ȣ̉δὲ τȣτό γε ȣ̉δεὶς ἂν εἰπεῖν τολμήσειεν, id.
Certifico, βεβαιόομαι, Plato.
Certioro, δηλόω, Dem.
Certitudo, ἡ βεβαίωσις, εως, Thuc. ἡ βεβαιότης, ητος, Aristot. ἡ ἀσφάλεια, ας, Thuc.
Certo, ἀγωνίζομαι, Dem. certamen, ἀγῶνα, Plat. hac de re tecum, τȣ̃το πρός σε, Xen. de honore et gloria, περὶ τιμῆς ϗ δόξης, Dem. pro libertate, ὑπὲρ ἐλευθερίας, id. in ludis Olympiis, τὰ Ὀλύμπια, Philostr. cum aliquo, ἁμιλλάομαί τινι, Dem. ad extremam dimicationem, διαγωνίζομαι, Æschin. cum majorum virtute, ἁμιλλάω πρὸς τὴν τῶν προγόνων ἀρετὴν, Dem. de rebus pulcherrimis, περὶ τῶν καλλίστων φιλονεικέω, Isocr.
Certo, ἀκριβῶς, Dem. ἀκριβὲς· certissime aliquid comprobare, μάλιστα ἀκριβῶς τι ἐξετάζειν, id. item βεβαίως.
Certus, ὁ ϗ ἡ ἀκριβὴς, Isocr. δῆλος, η, ον, Dem. βέβαιος, αία, αιον, Thuc. ὁ ϗ ἡ ἀψευδὴς, έος, Dem. certum signum, ἀκριβὲς σημεῖον, Dem. certa memoria, ἀκριβὴς μνήμη, id. certa pax, βεβαία εἰρήνη, Xen. i. e. definitus, statutus, τεταγμένος, ένη, ένον, Dem. εἰρημένος, id. ὡρισμένος, id. διωρισμένος, Isocr. certum tempus, χρόνος τεταγμένος, id. certa dies, τεταγμένη ἡμέρα, Dem. ἡμέρα διαμεμετρημένη, id. firmus, ratus, ἰσχυρὸς, ά, όν, Dem. ἀσφαλὴς, έος, id. ὁ ϗ ἡ ἀναμφισβήτητος, ȣ, id. certum est, constat, δῆλον
certum est, quod sic præfaturus sit, δῆλον ὅτι ὧδε προοιμιάσεται, Xen. certum habeo aliquid, certo aliquid scio, ἐπίσταμαί τι σαφῶς, Dem. οἶδά τι ἀκριβῶς, id. ὀρθῶς, Isocr. φανερῶς, id. certiorem facio aliquem, δηλόω πρός τινα, id. de aliqua re, γνωρίζω τινί τι, Paus. certior fio ab aliquo, πυνθάνομαι παρά τινος, Isocr. de aliqua re, περί τινος, id. de aliqua re ab aliquo, τι διά τινος, id.
Cerva, ἡ ἔλαφος, ȣ, Aristot.
Cervical, τὸ προσκεφάλαιον, ȣ, Plut.
Cervicosus, ὁ ϗ ἡ σκληροτράχηλος, Sirac.
Cervinus, ἐλάφειος, εία, ον, medulla, μυελὸς, Galen. cornu, τὸ ἐλάφειον, Suid.
Cervisia, vide *Cerevisia*.
Cervix, ὁ αὐχὴν, ένος, Arist. ὁ τράχηλος, Plut. ἡ δέρη· cervicem erigere, τὸν αὐχένα ἐπαίρειν, Philo. τὸν αὐχένα ἀνατείνειν, Chrys.
Cerussa, τὸ ψιμμύθιον, seu ψιμύθιον, Arist.
Cerussatus, ψιμμυθιωθεὶς, εῖσα, ὲν, Plut.
Cerusso, ψιμμυθιόω, Plut.
Cervus, ὁ ἔλαφος, Aristot.
Cespes, vide *Cæspes*.
Cessatio, ἡ ἀνάπαυσις, Dem. concedere alicui cessationem ab opere, διδόναι τινὶ ἀνάπαυσιν· cunctatio, mora, ἡ διατριβὴ, ῆς, id. τὸ μέλλημα, ατος, Æschin. ἡ μέλλησις, Thuc. segnities, ἡ ἀργία, Dem. ἡ ὀκνηρία, ἡ ῥαθυμία.
Cessator, ὁ μελλητὴς, ȣ̃, Aristot. ὁ ὀκνηρὸς, ȣ̃, N. T. ὁ ἀργὸς, ȣ̃, Dem.
Cessio, ἡ παραχώρησις.
Cesso, παύομαι, ab aliqua re, τινὸς, Dem. aliquid facere, ποιῶν τι, Plat. a cæde, φονεύων, Thuc. a labore, λήγω τῶν πόνων, Isocr. cessare facio, παύω, aliquem ab aliqua re, τινά τινος, Isocr. insolentiam alicujus, τὴν ὕβριν τινὸς, id. tardo, cunctor, βραδύνω, Herodian. μέλλω, Dem. ὀκνέω, id. ῥᾳθυμέομαι, Xen. σχολάζω, Plut.
Cestus, ὁ κεστὸς, ȣ̃.
Cetaceus, ὁ ϗ ἡ κητώδης, εος, Aristot. κητῷος, ῴα, ῷον, Diosc.
Cetarius, ὁ κητοπώλης, ȣ.
Cetra, ἡ πέλτη, τὸ πέλτον.
Cetratus, ὁ πελταστὴς, πελτοφόρος.
Cetus, τὸ κῆτος, εος, Athen.
Ceu, οἷα, Xen. οἱονεὶ, ὥσπερ.
Ceveo, σαυλοπρωκτιάω, Suid.
Chalcographus, ὁ χαλκογράφος, ȣ.
Chalybs, ὁ χάλυψ, βος.
Chaos, τὸ χάος, Plato.
Character, ὁ χαρακτὴρ, ῆρος, Aristot. characterem imprimere alicui, χαρακτῆρα ἐπιβάλλειν τινὶ, id.
Characteristicus, χαρακτηριστικὸς, ή, όν.
Charientismus, ὁ χαριεντισμὸς, ȣ̃, Dion. Hal.
Charitas, ἡ ἀγάπη, ης, Plut. ἡ στοργὴ, ἡ φιλανθρωπία.
Charta, ὁ χάρτης, ȣ, Diosc.
Chartaceus, χάρτινος, ίνη, ινον, ὁ, ἡ, τὸ, ἐκ χάρτȣ.
Chartophylacium, τὸ χαρτοφυλάκιον.
Chartophylax, ὁ χαρτοφύλαξ, ακος.
Chartula, τὸ χαρτίον, Plut.
Charus, pretiosus, vide *Carus*, dilectus, ἀγαπητὸς, ή, όν, Aristot.
Chasma, τὸ χάσμα, ατος, Plato.
Chasmatias, ὁ χασματίας, ȣ, Aristot.
Chela, ἡ χηλὴ, ῆς, Aristot.
Chelys, ἡ χέλυς, υος, Plut.
Chenotropheum, τὸ χηνοτροφεῖον, ȣ, Columella.
Chiliarchus, ὁ χιλίαρχος, ȣ, Plut.
Chilias, ἡ χιλιὰς, άδος, Theocr.
Chimæra, ἡ χίμαιρα, Plut.
Chiragra, ἡ χειράγρα, ας.
Chirographum, τὸ χειρόγραφον, ȣ, chirographo caveo, χειρογραφέω, Pand.
Chiromantes, ὁ χειρόμαντις, εως, Poll.
Chiromantia, ἡ χειρομαντεία, ας.
Chirotheca, ἡ χειροθήκη, ης.
Chirurgia, ἡ χειρȣργία, ας, Plat. ἡ χειρȣργικὴ, ῆς, Aristot.
Chirurgicus, χειρȣργικὸς, ή, όν, Arist.
Chirurgus, ὁ χειρȣργὸς, ȣ̃, Galen.

Chlamydatus, κεχλαμυδωμένος, ένη, ένον, Athen.
Chlamydula, τὸ χλαμύδιον, Plut.
Chlamys, ἡ χλαμὺς, ύδος, Plut.
Cholera, ἡ χολέρα, Hipp. cholera vexor, χολεριάω, Galen.
Cholericus, χολερικὸς, ἡ, ὸν, Diosc.
Choragium, τὸ χορήγιον, ου, seu τὸ χορηγεῖον, ου, Poll.
Choragus, ὁ χορηγὸς, οῦ, Athen.
Choraules, ὁ χοραύλης, ου, Aristot.
Chorda, ἡ χορδὴ, ῆς, Plato.
Chorea, ἡ χορεία, ας, Plato. choreas duco, χορεύω, Isocr.
Choreuma, τὸ χόρευμα, ατος, Eurip.
Choreutes, ὁ χορευτὴς, οῦ, Plato.
Chorographia, ἡ χωρογραφία.
Chorographus, ὁ χωρογράφος, ου· chorographum ago, χωρογραφέω, Ptolem.
Chors, ὁ οἰκίσκος, Dem. τὸ οἰκίδιον, id.
Chorus, ὁ χορὸς, Xen. chori magister, ὁ χοροδιδάσκαλος, Plato.
Chrestologia, ἡ χρηστολογία, N. T.
Chrestologus, ὁ χρηστολόγος, ου.
Chria, ἡ χρεία, ας, Aphthon.
Chrisma, τὸ χρίσμα, ατος, Diosc.
Christianismus, ὁ Χριστιανισμὸς, οῦ.
Christianus, ὁ Χριστιανὸς, οῦ, N. T.
Christianus, Χριστιανὸς, ἡ, όν.
CHRISTUS, ὁ Χριστὸς, N. T.
Chronica, τὰ χρονικὰ, ῶν, Lucian.
Chronologia, ἡ χρονολογία.
Chronologus, ὁ χρονολόγος.
Chrysocolla, ἡ χρυσόκολλα.
Chrysolithus, ὁ χρυσόλιθος.
Cibaria, orum, τὰ ἐδώδιμα, ων, Thuc. ὁ βρωτὸς, οῦ, Dem.
Cibarius, ὁ καὶ ἡ ἐδώδιμος, Diosc. σιτικὸς, ἡ, ὸν, ὁ καὶ ἡ τρώξιμος· lex cibaria, σιτικὸς νόμος, Plat. panis, πιτυρίτης ἄρτος, ἄρτος συγκόμιστος.
Cibatus, us, ἡ τροφὴ, ῆς, Aristot.
Cibo, as, τρέφω, ψωμίζω, N. T. σιτοποιῶ τινα, Xenoph.
Cibus, ὁ σῖτος, Dem. τὸ σιτίον, Xen. ἡ τροφὴ, Aristot. τὸ ἔδεσμα, Isocr. ὁ βρωτὸς, οῦ, Dem. ὁ ἐπισιτισμὸς, id. τὸ ἔδαρ· cibum sumo, σῖτον αἱρέομαι, Xen. ἐν σίτῳ εἰμὶ, id. una capio, συσσιτέω, Dem. deduco, τῆς τροφῆς ὑποστέλλομαι, Aristot. paro, σῖτον ποιέω, Plato. præbeo, σιτομετρέω σῖτον, LXX. communico cum aliquo, βρωτὸν κοινωνέω τινὶ, Dem. coquo, ὀψοποιέομαι, id. cibis suavissimis potius, quam saluberrimis delector, τοῖς ἡδίστοις μᾶλλον, ἢ τοῖς ὑγιεινοτάτοις τῶν σιτίων χαίρω, Isocr. qui cibis delectatur animum et corpus lædentibus, χαίρων τῶν ἐδεσμάτων τοῖς καὶ τὸ σῶμα, καὶ τὴν ψυχὴν βλάπτουσι, id. sine cibo sum, ἀσιτίζω, LXX. sine cibo, ἀσιτὶ, idem.
Cicada, ὁ τέττιξ, γος, Thuc. parva, ἡ τεττιγονία, seu τὸ τεττιγόνιον, Aristot.
Cicatrico, οὐλόομαι, Arist. ἀπουλόω, Diosc. ἐπουλόω, κατουλόω, id.
Cicatricula, τὸ οὐλίδιον.
Cicatrix, ἡ οὐλὴ, ῆς, Aristot. cicatricem obducere ulceribus veteribus, ἐπουλοῦν τὰ παλαιὰ ἕλκη, Diosc. ex ulceribus habere adhuc cicatrices, ἑλκῶν ἔτι ἔχειν οὐλὰς, Dem.
Cicer, ὁ ἐρέβινθος, Diosc. ciceri similis, ὁ καὶ ἡ ἐρεβινθώδης, εος, Theophr. ciceris magnitudo, ἐρεβινθαῖον μέγεθος, Diosc.
Cicercula, ὁ λάθυρος, Theophr.
Cicerinus, ἐρεβίνθινος, ίνη, ινον, Hesych. ὁ καὶ ἡ ἐρεβινθώδης, εος, folium ciceris, φύλλον ἐρεβινθῶδες, Theophr.
Cicindela, ἡ λαμπυρὶς, Plin. ἡ φαλαίνα, Nic. cicindelæ instar luceo, λαμπυρίζω, Diosc.
Ciconia, ὁ πελαργὸς, οῦ, Aristot. qualis ciconiæ est, πελαργικὸς, ἡ, ὸν, id. ciconiæ pullus, ὁ πελαργιδεὺς, έως, Aristoph.
Cicur, ὁ καὶ ἡ τιθασσὸς, οῦ, Plato. ὁ καὶ ἡ ἥμερος, ου, id. πρᾶος, Xen. animantes omnes tam cicures quam agrestes, ζῶα πάντα ὅσα ἥμερα, ὅσα ἀτίθασσα, Herodian. *5, 6*, natura, τὸ τιθάσιον, ου, Theophr.

Cicuratio, τὸ ἡμέρωμα, Theophr. ἡ ἡμέρωσις, ἡ ἐξημέρωσις.
Cicurator, ὁ τιθασσευτὴς, οῦ, Aristoph.
Cicuro, τιθασσεύω, aliquem, τινὰ, Plato. ἐξημερόω τινὰ, id. bestias, ἡμερόω τὰς ψυχὰς τῶν θηρίων, Isocr.
Cicuta, τὸ κώνειον, ου, Diosc. cicutam bibo, κωνειάζομαι, Suid.
Cieo, κινέω, omnem lapidem, πάντα λίθον, Plut. risum alicui, μηχανάομαί τινι γέλωτα, Dem. iram, παρίστημι τὴν ὀργὴν, id. bellum, ἐγείρω πόλεμον, Thuc.
Cilicium, τὸ κιλίκιον.
Cilium, ἡ βλεφαρὶς, Aristot. τὸ βλέφαρον, Diosc.
Cimeliarcha, ὁ κειμηλιάρχης.
Cimeliarchium, τὸ κειμηλιάρχιον.
Cimelium, τὸ κειμήλιον, Luc.
Cimex, ὁ vel ἡ κόρις, εως, Diosc.
Cinædia, ἡ κιναιδία, Æschin.
Cinædicus, κιναιδικὸς, ἡ, όν.
Cinædus, ὁ κίναιδος, Plut.
Cincinnatus, ὁ καὶ ἡ κρωβυλώδης, Lucian.
Cincinnus, ὁ κίκιννος, Aristoph. ὁ πλόκαμος, Hom. aureus, ὁ βόστρυχος χρυσοῦς, Ælian.
Cinctulus, τὸ ζώνιον, Poll.
Cinctura, τὸ διάζωμα, ατος, Plut.
Cinctus, us, τὸ διάζωμα, Plut. ἡ ζώνη, id.
Cinefacio, τεφρόω, N. T. ἀποτεφρόω.
Cineraceus, τεφρὸς, ὰ, ὸν, Aristot. ὁ καὶ ἡ τεφρώδης, ὁ καὶ ἡ ἔνσποδος, Diosc.
Cinereus, ὁ καὶ ἡ ἔντεφρος, Athen. σπόδιος, ία, ιον, id. qui cinereo colore est, τεφραῖος, αία, αῖον, Ælian.
Cinerula, τὸ σπόδιον, Diosc.
Cingo, διαζώννυμι, pallium, τὸ τριβώνιον, ου, Lucian. aliquem re aliqua, διαδέω τί τινι, Lucian. urbem muro, περιβάλλω τῇ πόλει τεῖχος, Aristot. urbem lapidibus, τειχίζω τὴν πόλιν λίθοις, Dem. corona, στεφανόω, Plut. circulo orbem terrarum, περιστεφανόομαι κύκλῳ τὴν οἰκουμένην, Aristot.
Cingula, τὸ ζῶμα, τὸ ζῶσμα, Basil.
Cingulum, ὁ ζωστὴρ, ῆρος, Dem. Phal. ἡ ζώνη, Plut. τὸ ζώνιον, Poll. τὸ διάζωμα, Plut. ἡ ταινία, Paus.
Cinis, ἡ σποδὸς, Lucian. ἡ τέφρα, Plut. ἡ σποδιὰ, Hesych. τὸ σπόδιον, Diosc. ἡ κόνις, Hom. fervens, in quo adhuc sunt prunæ, ἡ θερμοσποδιὰ, Diosc. sub cinere coquo, σποδίζω, Plato. cinerem detergo, ἀποσποδέω, Aristoph. aliquo modo refero, ὑποσποδίζω, Diosc. in cinerem redigo, τεφρόω, N. T. ἐντεφρόω, Al. Aphrod.
Cinnabarinus, κινναβάρινος, ίνη, ινον, Aristot. κινναβάριος, ία, ιον, Galen.
Cinnabaris, τὸ κιννάβαρις, εως, Theophr. cinnabarim refero, κινναβαρίζω, Diosc.
Cinnus, ὁ κίκιννος, Aristoph. ὁ πλόκαμος.
Cio, vide *Cieo*.
Cippus, ἡ ποδοκάκη, ης, Dem. columna, ἡ στήλη.
Circa, περὶ, *cum accus.* circa hoc occupatus est, περὶ τοῦτό ἐστι, Dem. mimos circa se habet, μίμους ἔχει περὶ αὑτὸν, id. circa meridiem, περὶ μέσην ἡμέραν, Æschin. qui circa Trojana tempora vixerunt, οἱ περὶ τὰ Τρωϊκὰ, Isocr. ἀμφὶ, *cum accus.* circa urbem, ἀμφὶ τὴν πόλιν· circa cœnam occupatus erat, ἀμφὶ δεῖπνον εἶχε, Xenoph. κατὰ *cum accus.* leges circa excessum, νόμοι καθ' ὑπεροχὴν, Aristot.
Circensis, κύκλιος, ία, ιον, Circenses ludi, ἡ ἱπποδρομία, ας, Thuc. ὁ δίαυλος.
Circinatio, ἡ περιαγωγὴ, ἡ γύρωσις.
Circino, περιγράφω, Dem. περιάγω, γυρόω.
Circinus, ἡ περίγρα, ας, Eustath.
Circiter, περὶ, *cum accus.* circiter septuaginta naves, περὶ ἑβδομήκοντα ναῦς, Thuc. circiter triginta, ὡς τριάκοντα, Dem. circiter centum stadia, ὅσον ἑκατὸν σταδίους, Herodian.
Circuitio, ἡ περιτροπὴ, Basil. ἡ περίοδος, Aristot.
Circuitor, ὁ περίπολος, Thuc. ὁ περιοδευτής.
Circuitus, ἡ περίοδος, Plut. ὁ περίβολος, ου, Thuc. in circuitu fori, ἐν κύκλῳ τῆς ἀγορᾶς, Thuc. urbis, κύκλος τοῦ ἄστεος, id.

Circulatim, κυκληδὸν, κύκλῳ· ferri, φέρεσθαι, Plut.
Circulatio, ἡ κύκλωσις, εως.
Circulator, ὁ ἀγύρτης, ου, Suid. ὁ ὀχλαγωγός.
Circulatorius, ἀγυρτικὸς, ἡ, ὸν, Plut.
Circulatrix, ἡ ἀγυρτὶς, ίδος.
Circulo, κυκλόω, γυρόω.
Circulus, ὁ κύκλος, Plato.
Circum, vide *Circa*.
Circumactio, ἡ περίοδος, Arist. ἡ περιαγωγὴ, id. ἡ περιστροφή.
Circumaggero, περιχώννυμι.
Circumago, περιάγω, aliquid, τὶ, Plato. aliquem secum, περιάγομαί τινα, Xenoph. circumagor, κυκλοφορέομαι, Aristot.
Circumambulo, περιπατέω κύκλῳ. Confer *Circumeo*.
Circumaro, περιαρόω, Plato.
Circumadspicio, περιβλέπω.
Circumcido, περικόπτω, aliquid, τὶ, Thuc. περιτέμνω τὶ, LXX. præputium, περιτέμνομαι τὰ αἰδοῖα, Herodot.
Circumcingo, περιζώννυμι, lumbos, τὰς ὀσφύας, Naz.
Circumcirca, πέριξ, populum stantes, πέριξ τοῦ δήμου στάντες, Polyb. cunctantes irretit, κύκλῳ πανταχῇ μέλλοντας περιστοιχίζεται, Dem.
Circumcise, περιτετμημένως.
Circumcisio, ἡ περιτομὴ, N. T. ἡ περικοπή.
Circumcisor, ὁ περιτομεὺς, έως.
Circumclaudo, περικλείω, Thuc.
Circumcludo, idem quod anteced.
Circumcolo, περιοικέω, Ulpian.
Circumculco, περικαταπατέω, ῶ.
Circumcurro, περιτρέχω, aliquid, τὶ, Plato.
Circumcursio, περιδρομὴ, ῆς, Plut.
Circumcursito, περιπλανάομαι, in hoc, ταύτῃ, Xen. huc illuc, ἄττω δεῦρο κἀκεῖσε, Dem.
Circumdo, περιβάλλω, urbem mœnibus, τῇ πόλει τεῖχος, Aristot. περιτειχίζω τὴν πόλιν, Dem. urbem fossa, περιβάλλομαι τάφρον τῇ πόλει, Xenoph. aliquid aliquo, κυκλόω τί τινι, Greg.
Circumdolo, παραπελεκάω, Naz.
Circumduco, περιάγω, Plat. περιέχω, Plut. aliquem, περιηγέομαί τινα, Lucian. aliquem circa montem, τινὶ τὸ ὄρος, Herodot. munitiones circa urbes, περιβάλλομαι ταῖς πόλεσιν ἐρύματα· decipere aliquem, παρακρούομαί τινα, Dem.
Circumductio, ἡ περιήγησις· deceptio, ἡ παράκρουσις, Suid. ἡ ἀπάτη, Xen.
Circumductor, ὁ περιηγητὴς, οῦ, Justin.
Circumeo, περίειμι, περιβαίνω, in Italia, τὴν Ἰταλίαν, Plut. forum cum aliquo περιέρχομαι κύκλῳ τὴν ἀγορὰν μετά τινος, Dem. palatium, περιοδεύω τὸ παλάτιον, Plut. fana Deorum, περιπορεύομαι τὰ ἱερὰ, Aristot.
Circumequito, περιιππεύω, Polyb.
Circumerro, περιφέρομαι, Plut.
Circumferentia, ἡ περιφέρεια, ας, Aristot. ἡ περίμετρος, ου, sc. γραμμὴ, id.
Circumfero, περιφέρω, aliquid, τὶ, περιάγω.
Circumflecto, περικάμπτω, περικλάω, i. e. circumflexo noto, περισπάω, Athen.
Circumflexio, ἡ περίκαμψις, ἡ περικαμπὴ, ῆς, Herodot. ἡ περίκλασις, Plut.
Circumflexus, ὁ καὶ ἡ περίκαμπτος· circumflexo notatus, περισπώμενος, ένη, ενον, Gramm.
Circumflexus, us, vide *Circumflexio*.
Circumflexus, i, ὁ περισπώμενος, scil. τόνος, Gramm.
Circumflo, περιπνέω.
Circumfluens, περιῤῥέων, ουσα, ον, Thuc.
Circumfluo, περιῤῥέω, murum, τὸ τεῖχος, Herodian. opibus, seu omnium rerum copia, ἔχω τῶν ἱκανῶν, Isocr.
Circumfluus, ὁ καὶ ἡ περίῤῥοος, ους, Herodot. περιῤῥέων, ουσα, έον, Thuc.
Circumfodio, περιορύττω, Theophr. περισκάπτω.
Circumforaneus, ὁ περιαγοραῖος, ου, Suid. ὁ ἀγύρτης, ου, id. ὁ καὶ ἡ ἀγοραῖος, ου, ὁ ἀλήμων, populus, ὄχλος, Xen.
Circumfremo, περιβρέμω, περιβρομέω.
Circumfrico, περιτρίβω, περικνίζω.

Circumfulgeo, περιαστράπτω, N. T. περιστίλβω, Ep.
Circumfundo, περιχέω, aliquid, τὶ, Diosc. τινὶ, Lucian. περιχύω, τινὶ, id. circumfundo, i. e. circumdo aliquem, περιχύομαί τινι, Plut.
Circumfusio, ἡ περίχυσις, εως.
Circumgelatus, a, um, περιπαγεὶς, εῖσα, ἐν, Diosc.
Circumgemo, περιστενάζομαι, Plut.
Circumgesto, περιφέρω, Synes.
Circumjaceo, περίκειμαι, alicui, τινὶ, Herodian. id circumjaceo mihi, περίκειμαι τὅτο, id.
Circumjectus, a, um, περικείμενος, ένη, ενον, Herodian.
Circumjicio, περιβάλλω, alicui aliquid, τί τινι, Galen.
Circumlambo, περιλείχω, aliquid, τὶ, Aristoph.
Circumlatus, a, um, περιχομισθεὶς, εῖσα, ἐν, Thuc.
Circumligo, περιδέω, aliquid, τὶ, Xenoph. aliquid alicui, διαδέω τί τινι, Lucian.
Circumlino, περιχρίω, Lucian.
Circumlitio, ἡ περίχρισις, εως, Diosc.
Circumlitus, a, um, ὁ ϗ ἡ περίχριστος, ȣ, Diosc.
Circumlocutio, ἡ περίφρασις, εως, Quinctil.
Circumloquor, περιφράζομαι, Dion. Halic.
Circumluo, περικλύζω, Plut.
Circummitto, περιπέμπω.
Circummunio, περιφράττω.
Circummunitio, τὸ περίφραγμα, ατος, Poll. ὁ παραφραγμός.
Circummunitus, a, um, ὁ ϗ ἡ περίφρακτος.
Circumnascor, περιφύομαι, Theophr.
Circumnavigo, περιπλέω, Peloponnesum, τὸν Πελοπόννησον, Dem.
Circumobruo, περιχώννυμι.
Circumpingo, περιπήγνυμι, Diosc.
Circumplector, περιπλέκω, Aristot.
Circumplexio, ἡ περιπλοκὴ, ἡ περίπλεξις, εως.
Circumplexus, a, um, περιπεπλεγμένος, ένη, ένον.
Circumplico, vide *Circumplector*.
Circumpono, περιτίθημι, alicui aliquid, τί τινι, Æschin.
Circumpotatio, ἡ ἐγκυκλοποσία, ας.
Circumrado, περιξέω, Theocr.
Circumretio, περιπλέκω, περιλαμβάνω.
Circumrodo, περιβρώσκω, περιτρώγω, aliquid, τὶ, Lucian.
Circumscalpo, περικνίζω, Ep.
Circumscarifico, περιξύω, Galen.
Cicumscindo, περιτέμνω.
Circumscribo, περιγράφω, Plut. circulum centro, κύκλον κέντρῳ, Naz. definio, ὁρίζω, Dem. περιορίζω, Luc. fallo aliquem, παρακρούομαί τινα, id.
Circumscripte, περιγεγραμμένως.
Circumscriptio, ἡ περιγραφὴ, ῆς, Polyb. deceptio, ἡ παράκρουσις, εως, Suid.
Circumseco, περικόπτω, aliquid, τὶ, Thucyd.
Circumsedeo, περικάθημαι, mœnia ingenti exercitu, τὸ τεῖχος πολλῇ δυνάμει, Dem. urbem, πολιορκέω πόλιν, id. περικαθίζω πόλιν, LXX.
Circumsepio, περιφράσσω, LXX.
Circumsessio, ἡ πολιορκία, Isocr. Vide *Obsidio*.
Circumsisto, περιΐσταμαι, Herod.
Circumsono, περιηχέω, aures, τὰς ἀκοὰς, Basil. insula, quam circumsonant venti, νῆσος περιηχουμένη τῷ πνεύματι, Lucian.
Circumspecte, περιεσκεμμένως, Lucian. πεφυλαγμένως, omnia perscribere ad aliquem, ἅπαντα πρός τινα ἐπιστέλλειν, Dem. εὐλαβῶς.
Circumspectio, ἡ περισκόπευσις, εως, ἡ περίσκεψις, εως.
Circumspecto, κατασκοπέομαι, Xen.
Circumspectus, i. e. cautus, πεφυλαγμένος, ένη, ένον, Plat. qui circumspicitur, περιεσκεμμένος, Lucian. ὁ ϗ ἡ περιφανὴς, id.
Circumspergo, περιπάσσω, περιῤῥαίνω.
Circumspicio, idem quod *Circumspecto*: πάντη περιβλέπω, Luc. περιοράω, Xen. περισκοπέω.
Circumstantia, ἡ περίστασις, εως, Aristot.
Circumsto, περιΐσταμαι, undique, πανταχόθεν, Thuc. aliquid, τι, Dem.
Circumstrepo, περικτυπέω, ῶ, Basil.
Circumstruo, περικατασκευάζω.
Circumtego, περικαλύπτω, aliquem, τινὰ, Plat.
Circumtexo, περιυφαίνω.
Circumtondeo, περικείρω, Philostr.
Circumtono, περιβροντάω, ῶ.
Circumtonsus, a, um, ὁ ϗ ἡ περίκαρος, ȣ, Poll.
Circumtremo, περιτρέμω, Naz.
Circumtueor, idem quod *Circumspecto*.
Circumvagor, περιπλανάομαι, Xenoph.
Circumvallatio, ἡ ἀποτάφρευσις, εως.
Circumvallo, περισταυρόω, Thuc. aliquid, περιταφρεύω τι, Plut. περιτειχίζω, Xen.
Circumvectio, ἡ περιαγωγὴ, ῆς, Aristot.
Circumvecto, περιάγω, Plat. περιοχέω.
Circumveho, idem quod antecedens *Circumvecto*.
Circumvenio, περιέρχομαι· circumdo, κυκλόω, aliquid aliqua re, τί τινι, Gregor. κυκλόομαι τὶ, Xen. decipio, παρακρούω, aliquem, τινὰ, Isocr. φενακίζω τινὰ, Dem. ἐξαπατάω τινὰ, id.
Circumventus, κυκλέμενος, ένη, ενον, malis, κακοῖς συμπεπτωκὼς, Soph.
Circumverto, περιδινέω, Æschin. περιστρέφω, aliquid, τὶ, Lucian.
Circumvincio, περιδέω.
Circumviso, idem quod *Circumspecto*.
Circumvolito, περιπέτομαι, Lucian.
Circumvolo, idem quod *Circumvolito*.
Circumvolvo, περικυλινδέω, Plat. περικυλίω, Aristoph. περιειλέω.
Circumvolutio, ἡ περικυλίνδησις, εως, Plat. ὁ κυλινδισμὸς, ȣ̃, Theodot.
Circularis, κυκλικὸς, ἡ, ὸν, Theophyl. κύκλιος, ία, ιον, Æschin. ὁ ϗ ἡ ἐγκύκλιος, Athen.
Circulator, ὁ κυκλικὸς, ȣ̃, Lucian. ὁ ἀγύρτης, Plut.
Circulus, ὁ κύκλος, Plat. ὁ γῦρος, ȣ, Plut.
Circus, ὁ κύκλος, ȣ, Plat. τὸ γύρωμα, ατος, Theophr. ὁ ἱππόδρομος, Dion. Hal.
Cirratus, a, um, βεβοστρυχωμένος, ένη, ένον.
Cirrus, ὁ βόστρυχος, Aristoph. ὁ πλόκαμος, Herod. πλεκτάνη, στρόφος.
Cis, ἐντὸς, fluvium, τȣ̃ ποταμȣ̃, montes, ἐπὶ τάδε τῶν ὀρῶν, Aristot. Atque hoc ipso etiam composita cum *Cis* redduntur, ut Cisalpinus, ὁ ἐπὶ τάδε τῶν Ἀλπέων· Cismarini, οἱ ἐπὶ τάδε τῆς θαλάσσης, κ. τ. λ.
Cista, ἡ κίστη, ης, ἡ κιστὶς, ίδος, Aristoph. ἡ κιβωτὸς, ȣ̃, Diosc.
Cistella, ἡ κιστὶς, Aristoph. τὸ κιβώτιον, Plut.
Cistellula, idem quod anteced.
Cisterna, ἡ δεξαμενὴ, ῆς, Strabo. ὁ λάκκος, ȣ, Aristoph. τὸ ὕδατων δοχεῖον.
Cisterninus, a, um, λακκαῖος, αία, αῖον, aqua, λακκαῖον ὕδωρ, Athen.
Cistula, idem quod *Cistella*.
Citatim, ὡρμημένως, ὀξέως.
Citatio, ἡ κλῆσις, εως, Dem.
Citatus, a, um, ὡρμημένος, ένη, ένον.
Citerior, ἐγγύτερος, έρα, ερον, Xenoph.
Cithara, ἡ κιθάρα, Plat. ἡ φόρμιγξ, ἡ χέλυς, cithara cano seu ludo, κιθαρῳδέω, Plut. κιθαρίζω, Aristot. citharæ sonus seu cantus, τὸ κιθάρισμα, ατος, Plat. ἡ κιθαρῳδία, Plut. citharæ pulsatio, ἡ κιθάρισις· citharam pulsandi peritus, κιθαριστικὸς, ἡ, ὸν, Plat. cithara parva, τὸ κιθάριον, Athen.
Citharista, ὁ κιθαριστὴς, ȣ̃, Aristot. ὁ κιθαρῳδὸς, ȣ̃, Plut.
Citharistria, ἡ κιθαρίστρια, Athen.
Citharœdus, idem quod *Citharista*.
Citimus, ἐγγύτατος, άτη, ατον.
Cito, ταχέως, Dem. ταχὺ. Isocr. διὰ ταχέων, id. εὐθέως, id. citius, θᾶττον, Dem. citius opinione, θᾶττον τῆς ἐλπίδος, Herodian. citissime, τάχιστα, Isocr. quam citissime, ὅτι τάχιστα, id. ὡς τάχιστα, Xen. τὴν ταχίστην, Dem.
Cito, -as, καλέω, Dem. παρακαλέω, id. legem, προβάλλομαι τὸν νόμον, Naz. testem, ἐπάγομαι, προσκαλέομαι, παρέχομαι μάρτυρα, Æschin. Homerum, ἐπάγομαι τὸν Ὅμηρον, Aristot.
Citra, ἐντὸς, fluvium, τȣ̃ ποταμȣ̃, citra virilem congressum, ἄνευ τῆς πρὸς ἄνδρα ὁμιλίας, citra ista, ἔξω τούτων, Thuc. citra controversiam, ἀναμφισβητήτως, Dem. citra reprehensionem jure uti, ἀνεγκλήτως τῷ δικαίῳ χρῆσθαι, id. citra et ultra, ἐπὶ θάτερα μὲν, ἐπὶ θάτερα δὲ, Polyb.
Citreus, κίτριος, ία, ιον, malum, μῆλον, Athen.
Citrinus, idem quod anteced.
Citromalum, τὸ κίτριον μῆλον, Athen.
Citrum, τὸ κίτρον, ȣ.
Citrus, *arbor*, ἡ κιτρία, Auct. Geopon.
Citus, ὠκὺς, εῖα, ὺ, ὀξὺς, εῖα, ὺ, Plut. ταχὺς, εῖα, ὺ, Dem.
Civicus, ἀστικὸς, ἡ, ὸν, Lucian.
Civilis, πολιτικὸς, ἡ, ὸν, res civiles, τὰ πολιτικὰ, ῶν, Isocr. civilis excusatio, σκῆψις πολιτικὴ, Dem. civilia munera, λειτουργίαι πολιτικαὶ, id. civile bellum, ἐμφύλιος πόλεμος, Plut. urbanus, elegans, ἀστεῖος, α, ον, Lucian.
Civilitas, ἡ ἀστειότης, ητος, τὸ πολιτικὸν, ȣ̃.
Civiliter, πολιτικῶς, administrare aliquid, πράττειν τι, Dem. ἀστείως, Plut.
Civis, ὁ πολίτης, ȣ, Dem. ὁ πολιτευόμενος· ὁ συμπολιτευόμενος, ȣ, id. ὁ ἀστικὸς, ȣ̃, id. ὁ ἀστὸς, ȣ̃, Xen. fœmina, ἡ πολῖτις, ιδος, Dem. ἡ ἀστὴ, ῆς, Plut. bonus, πολίτης ἀγαθὸς, Dem. melior, ἀμείνων, id. optimus, βέλτιστος, Isocr. bonus atque honestus, καλὸς κἀγαθὸς, Dem. prudentissimus, φρονιμώτατος, Isocr. fortis, γενναῖος, Dem. justus, δίκαιος· moderatus, μέτριος· patriæ studiosus, εὔνȣς· modestus ac bonus, σώφρων καὶ χρηστὸς, id. laudatissimus, ἐνδοξότατος, Isocr. utilis ac fortis, χρήσιμος ϗ ἀνδρεῖος, Dem. malus, πονηρὸς, id. improbissimus, χείριστος, id. φαυλότατος τῶν πολιτῶν, Isocr. audacissimus, τολμηρότατος τῶν ἀστῶν, id. civem facere, πολίτην ποιεῖν, Dem. fieri, ποιεῖσθαι, id. natura esse, φύσει εἶναι, Dem. natum germanum esse, πεφυκότα γνήσιον εἶναι· natum esse, γένει εἶναι· non germanum esse, ȣ̓ καθαρῶς εἶναι· ex altera parte esse, κατὰ θάτερα εἶναι· ex utroque parente esse, ἐξ ἀμφοτέρων ἀστὸν εἶναι, id. ϗ πρὸς πατρὸς ϗ πρὸς μητρὸς ἀστὸν εἶναι, id.
Civitas, ἡ πόλις, εως, Dem. parva, πόλις μικρὰ· magna, μεγάλη, id. tanta magnitudine atque gloria, τηλικαύτη τὸ μέγεθος, τοιαύτην δὲ δόξαν ἔχȣσα, Isocr. primaria, προέχȣσα, id. πρωτεύȣσα, id. dignitate prædita, ἀξίωμά τι ἔχȣσα, Dem. honoratior, ἐντιμωτέρα· illustris, ἐπιφανεστάτη, Isocr. nobilis, ὀνομαστή· antiquissima et maxima et apud omnes homines celeberrima, ἀρχαιοτάτη ϗ μεγίστη ϗ παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις ὀνομαστοτάτη· gravis ac splendida, σεμνὴ ϗ λαμπρά· beata, εὐδαίμων, id. florentissima, εὐτυχεστάτη· legibus bene constituta, εὐνομουμένη· libera, δημοκρατουμένη ϗ ἐλευθέρα, id. suis legibus utens, αὐτόνομος, Isocr. civitatem vectigalem efficere, πόλιν τινὰ ποιεῖν συντελῆ, Dem. subjicere servituti, δȣλην καθιστάναι, id. habitare, οἰκεῖν, Isocr. gubernare, διοικεῖν, id. servare, σώζεσθαι, Dem. felicem efficere, εὐδαίμονα ποιεῖν, id. turbare, ταράττειν, Dem. jus civitatis, ἡ πολιτεία· civitatem petere, αἰτεῖν τὴν πολιτείαν, Dem. decernere alicui, ψηφίζεσθαί τινι, id. dare alicui, διδόναι τινὶ, id. adquirere, κατασκευάζειν, id. accipere, παραλαμβάνειν τὴν πολιτείαν seu τὴν πόλιν, Isocr. habere jus civitatis apud aliquos, εἶναί τινι πολιτείαν παρά τισι, Dem. μετȣσίαν εἶναί τινι τῆς πόλεως, id.
Civitatula, τὸ πολίχνιον, Isocr. ἡ πολίχνη, Thuc.
Clades, ἡ ἧττα, ης, Dem. ἡ συμφορὰ, Isocr. ὁ ὄλεθρος, Dem. cladem sibi ipsi accersere, ἧτταν ἑαυτῷ παρασκευάζειν, Isocr. incidere in clades, περιπεσεῖν τισιν ἥτταις, id. expertum esse cladis acceptæ, ȣ̓ μετέχειν τῆς ἥττης, Dem. recedere Platæis post cladem acceptam, ἀναχωρεῖν ἐκ Πλαταιῶν ἀπὸ τῆς ἥττης, id. Confer *Calamitas*, item *Detrimentum*.
Clam, κρύβδην, Dem. κρύβδα, λάθρα, id. clam fertur suffragium, κρύβδην ἐστὶν ἡ ψῆφος· clam et ignorantibus aliis facere aliquid, λάθρα ϗ διακρυπτόμενοι πράττειν τι· clam et per vim facere aliquid, λάθρα ϗ βίᾳ ποιεῖν τι· clam nobis, λάθρα ἡμῶν, id.
Clamator, ὁ κραύκτης, ȣ, Plut. ὁ κεκράκτης.

Clamito,

Clamito, κράζω, Dem. ἀνακράζω, βοάω, id.

Clamo, βοάω, Dem. κράζω, id. κραυγάζω, N. T. αὔω, Hom. clamo et loquor aliquid, βοάω τι καὶ λέγω, Dem. et vociferor, βοάω καὶ κράζω· clamo, indignor, calumnior, βοῶ, ἀγανακτῶ, λοιδοροῦμαι, id. clamo valde, κράζω φωνῇ μεγάλῃ, N. T. βοῶ ἀνδρικῶς, Æl.

Clamor, ἡ βοὴ, ῆς, Dem. ἡ κραυγὴ, Xen. ἡ ἰαχὴ, clamorem tollo, edo, excito, ποιῶ κραυγὴν, Dem. percelli clamoribus alicujus, καταπλαγῆναι ὑπὸ κραυγῆς τινος, id.

Clamosus, κραυγαστικὸς, ἡ, ὸν, ὁ κράκτης, ου, Plut. κρακτικὸς, ἡ, ὸν· clamosissimum esse, μέγιστο φθέγγεσθαι, Dem.

Clanculum, κρυφαῖος, ... Herodian. κρύφιος, ία, ιον, id.

Clanculum, κρύφα, Dem. λάθρα. Plut. κρύφα, id. Confer C...

Clandestinus, λαθραῖος, ία, ιον, Hesych. λάθριος, ία, ιον, id. κρυπτὸς, ἡ, ὸν, Herodian. κρύφιος, ία, ιον, id.

Clango, ἠχέω, κλάζω, ut canis in venatione, μέγιστον φθέγγεσθαι, Dem.

Clangor, ἡ κλαγγὴ, anserum, Plut. tubarum, Athen. hominum, Herodian. canum, Xen.

Clare, λαμπρῶς, Xen. φανερῶς, Plat. ἐναργῶς. Dem. ἀντικρὺ, id. cognoscere, εἰδέναι σαφῶς· scribere in literis, διαῤῥήδην ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς γράφειν· decretum de eo scriptum est, ἀντικρὺ περὶ τούτων τὸ ψήφισμα γέγραπται, id. et aperte, ἀντικρὺ καὶ διαῤῥήδην, id. de voce, visu. ὀξέως.

Clareo, φαίνομαι.

Claresco, ἐκφαίνομαι.

Clarifico, λαμπρύνω, Xenoph.

Clarigatio, ἡ ἐπαγγελία, ας.

Clarigo, ἐπαγγέλλω πόλεμον, Polyb. πολεμεῖν, id. προαγορεύω πόλεμον. Dem.

Clarisonus, λαμπρόφωνος.

Claritas, ἡ λαμπρότης, Plut. visus, ἡ ὀξυδορκία, Lucian. vocis, ἡ εὐφωνία. Dem. nominis, ἡ εὐδοξία, Isocr. famæ, ἡ εὔκλεια, Dem. sermonis seu orationis, ἡ σαφήνεια, Plat.

Clarus, a, um, λαμπρὸς, ά, ὸν, Dem. clara luna, λαμπρὰ σελήνη, Thuc. clarus vir, ἀνὴρ ἔνδοξος, Dem. λαμπρὸς, Isocr. γνώριμος, Dem. ἐπιφανὴς, id. ὀνομαστὸς, Isocr. omnium suo tempore clarissimus, ἐνδοξότατος τῶν καθ' ἑαυτὸν ἁπάντων ἀνδρῶν, id. clarissimi optimique, ὀνομαστότατοι καὶ ἄριστοι, id. ex ignobilibus et obscuris claros et illustres fieri, ἐξ ἀνωνύμων καὶ ἀδόξων ἐνδόξους καὶ γνωρίμους γίνεσθαι, Dem clarum aliquem ex obscuro facere, ποιεῖν τινα ὀνομαστὸν ἐξ ἀδόξου, Isocr. exempla clara, παραδείγματα ἐναργῆ, Dem. multifariam clarum testimonium, πολλαχόθεν καταφανὴς μαρτυρία, id. facere alicui aliquid clarum, ποιεῖν τι φανερὸν, ἐμφανὲς, καταφανὲς, δῆλον, εὔδηλόν τινι, Dem. clarum esse eloquentia, δεινὸν εἶναι περὶ τοὺς λόγους, Isocr. vox, φωνὴ ὀξεῖα, Aristot.

Classiarius, ὁ ναύμαχος, ου, Chrys.

Classicula, τὸ στόλιον, ου.

Classicum, τὸ σάλπισμα, ατος, receptui dari solitum, τὸ ἀνακλητικὸν, οῦ, Plut. classicum canere, ὑποσημαίνειν τὸ εἰς ἔφοδον, τὸ πολεμικὸν σημαίνειν.

Classicus, a, um, στολικὸς, ἡ, όν.

Classis, i. e. copiæ navales, τὸ ναυτικὸν, οῦ, Dem. ὁ στόλος, ου, id. classem comparare, συλλέγεσθαι ναυτικὸν, Isocr. instruere, παρασκευάζειν στόλον, Dem. habere, ἔχειν ναυτικόν· ablegare, mittere, ἀποστέλλειν, ποιεῖσθαι ἀπόστολον· profligare, ἐξελαύνειν, ἀμύνεσθαι στόλον· amittere, ἀπόλλυσθαι ναυτικὸν, id. classis præfectus, ὁ ἀποστολεὺς, έως, id. ὁ ναύαρχος, id. legatus classis præfecti, ὁ ἐπιστολεὺς, έως, Xen. classis præfectura, ἡ ναυαρχία, ας, Aristot. classi præesse, ναυαρχῆσαι, Æl. classe pugno cum aliquo, ναυμαχέω τινὶ, Thuc. contra aliquem, πρός τινα, Lycophr. pars civium, ἡ συμμορία, ας, Dem. tributa conferre per classes, εἰσφέρειν κατὰ συμμορίας, id.

Clathrum, τὸ κλῆθρον, ου.

Clava, ἡ κορύνη, ης, τὸ ῥόπαλον, ου, Xen. clava percutio, ῥοπαλίζω· percussio quæ fit clava, ὁ ῥοπαλισμὸς, οῦ.

Clavarius, ὁ κορυνήτης, ου, Hom.

Clavator, idem quod antecedens *Clavarius*.

Clavatus, ἡλωτὸς, ἡ, όν.

Claudicatio, ἡ χωλότης, Plut. ἡ χωλεία, Poll.

Claudico, χωλαίνω, Naz. καταχωλεύω, id. σκάζω. Plut. leviter, ὑποσκάζω, Lucian.

Claudo, κλείω, portam, πύλην. Herodian. fores, τὴν θύραν, N. T. portum, κλείω τὸν λιμένα, Thuc. aliquos in castris, κατακλείω τινὰς ἐν τῷ στρατοπέδῳ, Herodian.

Claudus, a, um, χωλὸς, ἡ, ὸν, Dem. κυλλὸς, ἡ, ὸν, Hipp. γυιὸς, ἡ, ὸν, altero pede. ἑτερόπους· utro pede? ποτέρῳ σκέλει; utroque pede, ὁ καὶ ἡ ἀμφίχωλος, Lucian. claudum reddo, κυλλόω, Hippocr. χωλόω, id. χωλεύω, Gal. ἀποχωλεύω, Xenoph. claudus sum, χωλαίνω, Naz. claudus fio, χωλαίνομαι, χωλεύομαι, Lucian. aliquantum claudus, ὁ καὶ ἡ ὑπόχωλος. Suid.

Clavicula, τὸ κλειδίον, ου.

Clavicularius, ὁ κλειδοῦχος, ου, Plut.

Claviculus, idem quod *Clavicula*.

Claviger, idem quod *Clavicularius*.

Clavis, ἡ κλεὶς, δὸς, Plut. clavis adulterina, ἡ ἀντικλεὶς, δὸς, Clem. Alex.

Claustrarius, ὁ κλειθροποιὸς, οῦ.

Claustrum, τὸ κλεῖθρον, ου, Lucian.

Clausula, τὸ πέρας, ατος, Aristot. τὸ ἔσχατον, ου, id.

Clausus, κλειστὸς, ἡ, ὸν, Diod. Sic. clausæ fores, κεκλεισμέναι θύραι, N. T.

Clavus, ὁ γόμφος, Arist. ferreus et ligneus, ἧλος σιδηροῦς καὶ ξύλινος, Xen. clavum clavo trudere, ἄλλῳ ἥλῳ ἐκκρούειν τὸν ἧλον, Lucian. clavis adfigo, προσηλόω, id. clavis defigo, seu configo, καθηλόω. gubernaculum, τὸ πηδάλιον, clavum teneo, κυβερνάομαι, Aristot. ornamentum vestis, τὸ σῆμα, ατος· clavo lato ornatus, ὁ καὶ ἡ πλατύσημος, ου, Herodian.

Clemens, πρᾶος, f. πραεῖα, Xen. χρηστὸς, ἡ, ὸν, Dem. ὁ καὶ ἡ ἐπιεικὴς, ὁ καὶ ἡ ἐλεήμων, id. clementissimus et mansuetissimus omnium, ἐλεημονέστατος καὶ πρᾳότατος πάντων, Isocr. clementes et humanos esse adsuefacere aliquos, πρᾴους καὶ φιλανθρώπους τινὰς εἶναι ἐθίζειν, Dem.

Clementer, πρᾴως, Dem. ἠπίως, ἐπιεικῶς.

Clementia, ἡ ἐπιείκεια, Dem. ἡ πρᾳότης, Plut. humanitas et clementia alicujus, φιλανθρωπία καὶ πρᾳότης τινὸς, Dem. alicui nullam clementiam impertire, μεταδιδόναι τινὶ μηδεμιᾶς πρᾳότητος, id.

Clepo, vide *Furor*.

Clepsydra, ἡ κλεψύδρα, Aristoph. parva, τὸ κλεψύδριον, ου, Philostr. qui ad clepsydram exercentur, οἱ ἀπὸ τῆς κλεψύδρας, id.

Clericus, a, um, κληρικὸς, ἡ, όν.

Clerus, ὁ κλῆρος, ου.

Clibanus, ὁ κλίβανος, ου, Herodot.

Cliens, ὁ πελάτης, ου, Plut. ὁ θεραπευτὴς, ὁ θεραπευτὴρ, Xen. clientum turba, clientes, τὸ πελατικὸν, οῦ· ad clientes pertinens, πελατικὸς, ἡ, όν.

Clienta, ἡ πελάτις, ιδος.

Clientela, ἡ πελάτεια, ἡ θεραπεία.

Clientelaris, e, πελατικὸς, ἡ, όν.

Clima, τὸ κλίμα, ατος, Plut.

Climactericus, a, um, κλιμακτηρικὸς, ἡ, όν.

Climax, ἡ κλίμαξ, ακος, Xenoph.

Clinicus, a, um, κλινικὸς, ἡ, ὸν, ὁ καὶ ἡ κλινήρης.

Clitellæ, τὰ ἐπισάγματα, τὰ κανθήλια, Aristoph. clitellas impono, ἐπισάττω, Xen.

Clitellarius, ὁ καὶ ἡ σαγματοφόρος, ου.

Clivosus, ὁ καὶ ἡ βουνώδης, εος.

Clivus, ὁ λόφος, Herodian. ὁ γεώλοφος, Philo ἡ γεωλοφία, Strabo. ὁ βουνὸς, Aristot.

Cloaca, ὁ ἀφεδρὼν, ῶνος, N. T. ὁ ὀχετὸς, Herodian. abjicere corpora in cloacas, ῥίπτειν σώματα εἰς ὀχετοὺς, id. meatus subterraneus, ἡ ἀμάρα, τὸ ἀμάρευμα, Hesych.

Clostrum, idem quod *Claustrum*.

Cludo, idem quod *Claudo*.

Clueo, δοκέω, Xenoph.

Cluniculus, τὸ πυγίδιον, ου, Aristoph.

Clunis, ὁ γλουτὸς, Herodot. ἡ πυγὴ, Athen. secundum clunes, πυγηδὸν, Aristot.

Clusus, idem quod *Clausus*.

Clypeatus, ὁ πελταστὴς, οῦ, Isocr. ὁ ἀσπιστὴς, οῦ, Dem. ὁ ἀσπιδηφόρος.

Clypeus, ἡ ἀσπὶς, ἴδος, Xen. armo aliquem clypeo, παρασπίζω τινὰ ἀσπίδι, Dem. clypeum abjicio, ἀποβάλλω ἀσπίδα, id. clypeo protego, προασπίζω, Herodian. ὑπερασπίζω, Polyb. clypeis consertis pugno, συνασπίζω, Lucian. a latere stans clypeo munitus pugno, παρασπίζω, Plut.

Coacervatio, ὁ συναθροισμὸς, οῦ, ἡ συνάθροισις, εως, τὸ σώρευμα, Xen.

Coacervo, συναθροίζω, Plat. συσσωρεύω, omnia in unum, ἀθροίζω πάντα ἐς ταυτό· convicia, συμφορέω σκώμματα καὶ λοιδορίας, Dem.

Coactio, ἡ συναγωγὴ, ῆς, Thuc.

Coactor, ὁ συναγωγεὺς, έως, civium, τῶν πολιτῶν, Lys.

Coadjutor, ὁ συμβοηθὸς, οῦ.

Coaduno, συνενόω, cum aliquo, τινὶ, Naz. συνενόω, Lucian. συναθροίζω.

Coædifico, συνοικοδομέω, N. T.

Coæqualis, vide *Æqualis*.

Coæque, vide *Æque*, *Adæquo*.

Coæquus, vide *Æqualis*.

Coætaneus, ὁ ἡλικιώτης, ου, Plat. cum aliquo seu alicujus, ὤν τινος, Dem. coætanea, ἡ ἡλικιῶτις, ιδος, Lucian. ὁ καὶ ἡ ἧλιξ, Xen. ὁ κατὰ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ὤν, Dem. coætaneum alicujus esse, ἔχειν τὴν αὐτὴν ἡλικίαν, ἣν ἕτερος, id.

Coæternus, a, um, συναιωνίζων, ουσα, ον, Naz.

Coævus, vide *Coætaneus*.

Coagmentatio, ὁ ἁρμὸς, οῦ, Xen. ἡ ἁρμογὴ, ῆς, Lucian. ἡ σύμπηξις, εως, id.

Coagmentator, ὁ συναρμοστὴς, οῦ, Naz.

Coagmento, συναρμόττω, Plat. συνάπτω, Plut. πήγνυμι, Plat.

Coagulatio, ἡ πῆξις, εως, Aristot.

Coagulatus, a, um, πηκτὸς, ἡ, ὸν, Aristot. ἐμπυτιασθεὶς, εῖσα, ὲν, Diosc.

Coagulo, πήσσω, caseum, τυρὸν, Diosc. τυρόω, ἐμπυτιάζω, lac, τὸ γάλα, id. coagulandi vim habens, πηκτικὸς, ἡ, ὸν, Diosc.

Coagulum, ἡ πυτία, Diosc. ἡ πυετία, Aristot.

Coalescentia, ἡ σύμφυσις, εως, Theophr.

Coalesco, συμφύομαι, Aristot. in corpus, συσσωματοποιέομαι, id. coalescere facio, συμφύω, Theophr. aliquid in aliquid, τι εἴς τι, Plut. aliquos in unum, τινὰς συντήκω καὶ συμφύω εἰς τὸ αὐτὸ, id. concordiam ineo, συνίσταμαι, Dem.

Coalitus, ὁ καὶ ἡ συμφυὴς, έος, Plut.

Coangusto, στενόω, aliquid, τι, Herodian.

Coarctatio, ἡ στενοχώρησις, εως, ἡ ἀντιπερίστασις, Aristot. ἡ συστολή.

Coarctatus, ὁ καὶ ἡ σύστενος, ου, Hesych.

Coarcto, ἀντιπεριΐστημι, Aristot. στενοχωρέω, N. T. στενόω, Herodian.

Coarguo, ἐλέγχω, aliquid, τι, Plut. ἐξελέγχω, κατελέγχω.

Coassatio, ἡ σανίδωσις, εως.

Coasso, σανιδόω.

Coaxo, κοαξίω.

occinatus, ὁ καὶ ἡ κοκκινοβαφής.

Coccineus, a, um, κόκκινος, ίνη, ινον, coccinea lana, κόκκινον ἔριον, N. T. coccinea tunica, κόκκινος χιτὼν, Plut.

Coccinus, idem quod anteced.

Coccum, ὁ κόκκος, ου, Diosc.

Coccyx, ὁ κόκκυξ, υγος, Aristot.

Cochlea, ὁ κοχλίας, ου, Diosc.

Cochlear, τὸ κοχλιάριον, ου, Diosc.

Cochleola, τὸ κοχλίδιον, ου, Suid.

Coctilis, ἑψανὸς, ἡ, ὸν, Aristot. coctile, quidquid ad coquendum idoneum est, τὸ ἕψημα, ατος, Plato.

Coctio, ἡ ἕψησις, Plut. ἡ πέψις, Aristot.

Coctivus, idem quod *Coctilis*.

Coctor, ὁ ἑψητὴς, οῦ, Basil.

Coctura, idem quod *Coctio*.

Coctus, ἑφθὸς, ἡ, ὸν, Xen. bene, ὁ καὶ ἡ εὔεφθος,

τος, Theophr. a sole, i. e. ad maturitatem perductus, ὁ ϰ ἡ πέπων, Theophr.
Codex, vide *Caudex*, vel *Liber*.
Codicillus, τὸ γραμματεῖον, ȣ, Dem.
Cœcus, a, um, vide *Cæcus, a, um*.
Cœlebs, vide *Cælebs*.
Cœlestis, e, ὁ ϰ ἡ ȣ̓ράνιος, ȣ, Plat.
Cœlites, οἱ ȣ̓ράνιοι, ων.
Cœlitus, ȣ̓ρανόθεν.
Cœlum, ὁ ȣ̓ρανὸς, ȣ̃, Plat.
Cœmeterium, τὸ κοιμητήριον, Athen.
Coemo, συνωνέομαι, terram, τὴν γῆν, Dem. προσωνέομαι, aliquid, τὶ, id. συμπρίαμαι.
Coemptio, ἡ συνώνησις, εως, ἡ ὠνὴ, ῆς, Dem.
Cœna, τὸ δεῖπνον, Dem. opipara et varia, πολύοψον ϰ ποικίλον, Lucian. secundaria, τὸ ἐπίδειπνον, ȣ, Athen dominica, δεῖπνον κυριακὸν, ἡ εὐχαριςία· vocare aliquem ad cœnam, καλεῖν τινα ἐπὶ τὰ δεῖπνον, Dem. ire ad cœnam quovis, πορεύεσθαι ἐπὶ τὰ δεῖπνα πανταχȣ̃· ad aliquem, ἰέναι πρός τινα ἐπὶ τὸ δεῖπνον· venire ad cœnam, ἐλθεῖν ἐπὶ δεῖπνον· potare et humanum se præbere erga aliquos in cœna, πίνειν ϰ φιλανθρωπεύεσθαι πρός τινας ἐν δείπνῳ· abire a cœna, ἀπιέναι ἀπὸ δείπνου· parare cœnam, δειπνοποιεῖν, id. δεῖπνον ποιεῖν, Xen. præbere alicui, δειπνίζειν τινὰ, id. τινι, id. finire, ἀποδειπνεῖν, Athen.
Cœnaculum, τὸ ἀνώγεον, N. T. τὸ ἑςιατόριον, ȣ, Plut. τὸ ὑπερῷον.
Cœnatorius, δειπνητικὸς, ἡ, ὸν, Athen.
Cœnaturio, δειπνησείω.
Cœnito, πολλὰ δεῖπνα δειπνέω.
Cœno, δειπνέω, cum aliquo, μετά τινος, Dem. συνδειπνέω τινὶ, id.
Cœnobium, τὸ κοινόβιον, ȣ.
Cœnosus, ὁ ϰ ἡ βορβορώδης, εος, Plat. ὁ ϰ ἡ πηλώδης.
Cœnula, τὸ δειπνάριον, ȣ, Athen.
Cœnum, ὁ βόρβορος, Dem. ὁ πηλὸς, Thuc. cœno obduco seu contamino, βορβορόω, Aristot cœnum refero, βορβορίζω, sapore, ἐν τῇ γεύσει, Diosc. supplantatum prosternere in cœnum, ὑποσκελίσαι ϰ ῥάξαι εἰς τὸν βόρβορόν τινα, Dem. dejectio in cœnum, ἡ καταβορβόρωσις, Plut.
Coeo, convenio, συνέρχομαι, σύνειμι, cum aliquo, τινὶ, Dem. συνίςαμαι, Thuc. concumbo, συγκαθεύδω, Plat. ὁμιλέω τινὶ, Luc. τὰ ὑπὸ κόλπȣ πράττω, id. συγγίνομαι, Dem.
Cœpi, ἠρξάμην.
Cœpto, κατάρχω, bellum, τȣ̃ πολέμȣ, Plut. sermonem, λόγον, Plat. pugnam, κατάρχομαι τῆς μάχης, Polyb
Cœptum, τὸ κατάρχειν, τὸ ἐπιχείρημα.
Cœptus, us, ἡ ἀρχὴ, ῆς, Dem.
Coepulo, onis, ὁ σύνδειπνος, ȣ, Xen. ὁ σύσσιτος, ȣ, Aristoph.
Coepulor, συνδειπνέω, Xen. συσσιτέω, cum aliquo, τινὶ, Dem.
Coequito, συνιππεύω.
Coerceo, εἴργω, καθείργω, aliquem ab aliquo, τινὰ ἀπό τινος, Xen. linguam, κρατέω τῆς γλώσσης, Plut. iram, κατακρατέω τῆς ὀργῆς, id. aliquid, κολάζω τι, Theophr. id quod exsuperat, κολάζω τὸ πλεονάζον, Plut.
Coercitio, ἡ κάθειρξις, εως.
Coessentialis, e, ὁ ϰ ἡ ὁμοȣ́σιος, ȣ, Naz.
Cœtus, ἡ συνȣσία, Plat. ἡ ἐκκλησία, Dem. publicus, ὁ πανήγυρις, εως, id
Coexerceo, συγγυμνάζω, aliquos, τινάς.
Coexercitatio, ἡ συγγυμνασία, ας.
Cogitabilis, e, νοητὸς, ἡ, ὸν, Plat.
Cogitabundus, ὁ ϰ ἡ σύννȣς.
Cogitate, vide *Cogitato*.
Cogitatio, ὁ νόος, *contr.* νȣ̃ς, ȣ̃, Plat. τὸ νόημα, Aristot. ἡ νόησις, id. ἡ ἔννοια, Dem. ἡ διάνοια, Isocr. τὸ διανόημα, id. ὁ λογισμὸς, ȣ̃, Dem. animus et cogitatio, λογισμὸς ϰ διάνοια, id. incidere in cogitationem aliquam, ἐμπίπτειν τινὶ λογισμῷ, id. suscipere cogitationem alicujus rei, λαμβάνειν λογισμόν τινος, id. uti cogitatione sobrii hominis, χρῆσθαι λογισμῷ σώφρονος ἀνθρώπȣ, id. perspicere optima cogitatione, ὁρᾶν βέλτιςα λογισμῷ, id.
Cogitato, ἐκ προνοίας, facere aliquid, ποιεῖν τι, Plat.
Cogitatum, τὸ νόημα, τὸ διανόημα, τὸ ἐννόημα, Aristot. ad opus perducere, ἄγειν τὴν μελέτην εἰς πρᾶξιν, Herodot. cogitatis excidere, ἀποπίπτεσθαι τῶν ἐπιτηδευμάτων, Apocryph.
Cogito, ἐννοέω, Plat. aliquid, ἐνθυμέομαί τινος, Xen. τὶ, Isocr. διανοέω τι, Lucian. λογίζομαί τι, Dem. mecum, σκοπέω παρ' ἐμαυτῷ, id. abire, ἐν νῷ ἔχω ἀπιέναι, Plat.
Cognata, τὰ σύςοιχα, σύμφυλα.
Cognatio, ἡ συγγένεια, Dem. cognationis necessitudo, τὰ τῆς συγγενείας ἀναγκαῖα· cognatio arctissima, συγγένεια ἀναγκαιοτάτη· a viro, συγγένεια πρὸς ἀνδρὸς· a matre, τὸ γένος τῆς μητρὸς, id. cognatione cum aliquo conjunctus, ᾧ ὑπάρχει συγγένεια πρός τινα, Isocr. προσήκων τινὶ τῷ γένει, Dem.
Cognatus, ὁ ϰ ἡ συγγενὴς, έος, Dem. ὁ γεννήτης, ȣ̃· et necessarius, συγγενὴς ϰ ἀναγκαῖος ἄνθρωπος· alicujus et genere proximus, προσήκων τινὶ ϰ γένει ὢν ἐγγύτατος· alicujus a viris, συγγενής τινος πρὸς ἀνδρῶν· maternus, οἰκεῖος ἀπὸ μητρὸς· utrimque alicui, κατ' ἀμφότερα συγγενής τινι· cognatorum more, συγγενικῶς, id.
Cognitio, ἡ γνῶσις, εως, Isocr. ἡ ἐπίγνωσις, ἡ σύνεσις· decretum, τὰ γνωσθέντα, ων, Dem. sententia, ἡ γνώμη, id. experientia, ἡ ἱςορία, Isocr.
Cognitor, ὁ γνώςης, ȣ, γνωςὴρ, Xen. γνώμων, ονος, id. διαγνώςης, ȣ, Isocr.
Cognitus, γνωςὸς, ἡ, ὸν, Naz. ὁ ϰ ἡ γνώριμος, Dem. γιγνωσκόμενος, ένη, ενον, Dem. ὁ ϰ ἡ εὔγνωςος· cognitum habeo, εἴδω, id. κατείδω, Isocr. planè cognitum habeo aliquid, σαφῶς ἐπίςαμαι, οἶδα, ἴσημι, εἴδω τι, Dem.
Cognomen, ἡ ἐπωνυμία, Dem. τὸ παρωνύμιον, Plat ἡ ἐπίκλησις, εως, Plut. sortiri cognomen Sophistæ, λαμβάνειν ἐπωνυμίαν σοφιςȣ̃, Isocr. ab aliqua re, παραλαμβάνειν ὄνομά τι παρά τινος, Dem.
Cognomento, ἐπωνύμως, Diosc. ἐπίκλην, Plat.
Cognominatio, vide *Cognomen*.
Cognominis, ὁ ϰ ἡ ὁμώνυμος, Isocr. cognominis sum alicui, ὁμωνυμέω τινὶ, Athen.
Cognominitas, ἡ ὁμωνυμία, ας, Aristot
Cognomino, ἐπονομάζω, Plat. aliquem, ἐπικαλέω τινὰ, Xen.
Cognosco, γινώσκω, aliquem, τινὰ, Dem. aliquid et video, τὶ ϰ εἴδω· liquido aliquid, εἴδω τι καθαρῶς· aliquid recte, μανθάνω τι ὀρθῶς· de rebus, quæ decet, cognosco seu statuo, περὶ πραγμάτων ἃ χρὴ, γινώσκω· cognosco aliquos, quales et qui sint, γνωρίζω τινὰς, ὁποῖοι ϰ τίνες εἰσί, id. aliquid evidenti argumento, γινώσκω τι τεκμηρίῳ μεγίςῳ· exemplo alicujus, ἐκ παραδείγματός τινος, id. aliquid e literis, μανθάνω, seu πύθομαί τι ἐξ ἐπιςολῶν seu ἐκ γραμμάτων, id. feminam, sc. carnaliter, γινώσκω τὴν γυναῖκα, N. T.
Cogo, congrego, συνάγω, concionem, ἐκκλησίαν, Thuc. milites, ςρατιώτας, Dem. coagulo, πήσσω, caseum, τυρὸν, Diosc. in ordinem pono aliquid, διατάττω τι, Herodot. in unum, συνάγω εἰς ἓν, Dem. omnia, ἀθροίζω εἰς τ' αὐτὸ πάντα· colligo stipem, ποιέω ἀγυρμὸν· urgeo, ἀναγκάζω, aliquem ad aliquid faciendum, τινὰ ποιεῖν τι· cogentibus malis præsentibus, τῶν παρόντων κακῶν ἀναγκαζόντων· cogo aliquem aliquid consecrare, συναναγκάζω τινὰ ἀνατιθέναι τι, id. cogo nolentes, βιάζομαι μὴ βȣλομένȣς, Isocr. ad pacem, βιάζομαι πρὸς τὴν εἰρήνην, Dem.
Cohabitatio, ἡ συνοίκησις, εως, Thuc.
Cohabitator, ὁ σύνοικος, Isocr. ὁ σύναυλος.
Cohabito, συναίω, συνοικέω, urbem, τὴν πόλιν, Plut. alicui, συναυλίζομαί τινι, Xen. annum mulieri, συνοικέω ἐνιαυτόν τινι γυναικὶ, Dem.
Cohærentia, ἡ σύναψις, εως, Aristot. ἡ συναφὴ, ῆς, Plut. ἡ ἐφαρμογὴ, ῆς, id. ἡ σύςασις.
Cohæreo, συνέχομαι, alicui, τινὶ, Plat. terræ, συνάπτομαι τῇ γῇ, Theophr.
Cohæres, ὁ συγκληρονόμος, ȣ, N. T. cohæres, sum, συγκληρονομέω, Sirac.
Cohibeo, συνέχω, ἐπέχω, aliquem, τινὰ, Plut. iram, κατέχω τὸν θυμὸν, Aristot. linguam κρατέω τῆς γλώσσης, Plat. Confer *Coerceo*.
Cohibitio, ἡ ἐποχὴ, ῆς, ἡ κώλυσις.
Cohonesto, ἐπικοσμέω, aliquem, τινὰ, Aristot. συγκοσμέω, Xen.
Cohorresco, φρίττω, Plut. hoc facere, ποιῆσαι τȣ̃το, Dem. ad aliquid, τὶ, id. καταφοβέομαι, Aristoph.
Cohorreo, idem quod anteced.
Cohors, ἡ σπεῖρα, Appian. τὸ τάγμα, Plut. militum viginti quinque, *al.* centum, ὁ λόχος, Thuc. militum quingentorum, ἡ πεντηκοςὺς, id. cohortis præfectus, ὁ λοχαγὸς, Isocr. in cohortes distribuo, καταλοχίζω, Plut. distributio in cohortes, ὁ καταλοχισμὸς, ȣ̃, Lucian.
Cohortatio, ἡ παράκλησις, Polyb. Confer *Adhortatio*.
Cohortor, παρακαλέω, aliquem ad aliquid, τινὰ ἐπί τι, Isocr. aliquem, ut videat, διακελεύομαί τινι ὁρᾶν, Plut. Confer *Adhortor*.
Coinquino, συμμιαίνω, συμμολύνω.
Coitio factiosa, ἡ ἐπισύςασις, εως, N. T. ἡ συνέλευσις.
Coitus, ἡ συνȣσία, Xen. ἡ μῖξις, Herodot.
Colaphizo, κολαφίζω, aliquem, τινὰ, N. T.
Colaphus, ὁ κόλαφος, N. T. colaphum infringo, ῥαπίζω, Dem. alicui, τινὰ, Plut. πὺξ παίω τὸ ςόμα τινὸς, Dem. παίω ἐπὶ κόρρης, Lucian.
Colatio, ἡ ἤθησις, εως, Aristot.
Colator, ὁ ἠθητὴς, ȣ̃.
Coles, τὸ πέος, εος, Aristoph.
Coleus, ὁ ὄρχις, εως, Aristot.
Colica, ἡ κωλικὴ ὀδύνη, τὸ κωλικὸν ἄλγημα· colica laborans, ὁ κωλικὸς· ad colicam sedandam faciens, κωλικὸς, ἡ, ὸν, Galen. colica laboro, κωλικεύομαι, Alex. Trall.
Colicus, κωλικὸς, ἡ, ὸν, Gal.
Collabasco, καταφέρομαι, Lucian. συνολισθαίνω.
Collabefacto, λυμαίνομαι, Xen. καταλυμαίνομαι, id. διαφθείρω.
Collabefio, καταλύομαι, διαφθείρομαι.
Collabor, συμπίπτω, Xen.
Collacrymatio, ὁ συνδάκρυσις, ἡ ἐπιδάκρυσις.
Collacrymor, συνδακρύω, Plut. προσανακλαίομαι, Synes.
Collactaneus, ὁ ϰ ἡ ὁμογάλακτος, ὁ ϰ ἡ σύντροφος· collactanei, οἱ ϰ αἱ ὁμογάλακτες, ων, Aristot.
Collare, τὸ περιδέραιον, Herodian. Confer *Monile, Torques*.
Collaria, æ, ὁ κύφων, ονος, Aristot.
Collatio, ἡ συγκομιδὴ, pensitatio tributi, ἡ εἰσφορὰ, ᾶς, Thuc. ἡ συντέλεια, Dem. comparatio, ἡ παραβολὴ, ῆς, Isocr.
Collatitius, ὁ ϰ ἡ συναγώγιμος, ὁ ϰ ἡ συγκομιςός· cœnæ collatitiæ, συναγώγιμα δεῖπνα, Athen.
Collaudatio, ἡ συνεπαίνεσις, εως.
Collaudo, συνεπαινέω, Arist.
Collecta, æ, ὁ ἔρανος, civilis et communis, πολιτικὸς ϰ κοινὸς, Dem. collectam colligere salutis nomine, συλλέγειν ἔρανον εἰς σωτηρίαν· conferre, ἔρανον φέρειν, id. collatio, quæ fit a singulis in commune, ἡ συμβολὴ, Plut.
Collectaneus, συλλογιμαῖος, αία, αῖον, Lucian. collectanea, τὰ ἀνάλεκτα, τὰ ἔκλεκτα, τὰ ὑπομνήματα.
Collectim, συλλήβδην, dicere, εἰπεῖν, Isocr.
Collectio, ἡ σύλλεξις, Plat. ἡ συλλογὴ, id. ἡ συγκομιδὴ, Isocr. τὸ ἄθροισμα, ὁ ἀθροισμός.
Collectitius, συλλογιμαῖος, αία, αῖον, Lucian.
Collector, ὁ συλλογεὺς, έως, Poll.
Collega, ὁ συνεργὸς, ȣ̃, Plut. in regimine, ὁ συνυπάρχων, οντος, Ælian. in consulatu, ὁ συνυπατεύων, οντος, Plut. ὁ συνύπατος.
Collegium, ὁ σύλλογος, ȣ, Thuc.
Collibet, συνδοκεῖ, mihi illud, μοὶ τȣ̃το, Thuc.
Colliculus, τὸ λοφίον, ȣ.
Collido, συγκρούω, Dem. alicui, τινὶ, Polyb. committo aliquos inter se, τινὰς, Herodian.
Colligatio, ὁ σύνδεσμος, ȣ, N. T. ἡ σύνδεσις.
Colligo, is, συλλέγω, turbam, τὸν ὄχλον, Plat. aliquid undiquaque, τὶ πανταχόθεν, Isocr. exercitum, ςρατιὰν, Herodian. in unum omnia, ἀθροίζω πάντα εἰς ταυτὸ, Dem. mul-

tos cives ex omnibus hominibus, ἐξ ἁπάντων ἀνθρώπων πολλὰς πολίτας, Isocr. maximam vim militum, συνάγω πλείστην δύναμιν· in domum, κομίζομαι εἰς τὴν οἰκίαν, id. stipem, ἐρανίζω, Plat. reficio, ἀναζωπυρέω· me, ἀναλαμβάνομαι ἐμαυτὸν, Isocr. ratiocinor, συλλογίζομαι, Dem.

Colligo, as, συνδέω, aliquid cum aliquo, τί τινι, Aristot.

Collimo, στοχάζομαι σκοπῷ, Polyb.

Collineo, στοχάζομαι, ad aliquid, τινὸς, Aristot. κατατοχάζομαι.

Collino, καταχρίω, Galen. συναλείφω.

Collinus, ὁ ἐκ τοῦ βουνοῦ, Aristot. ὁ ἐν τῷ βουνῷ.

Colliquefacio, τήκω, aliquid, τὶ, Plut.

Colliquesco, συντήκομαι, ἐκτήκομαι, Plut.

Colliquo, τήκω, Plut. διατήκω, ceram, κηρὸν, Aristoph. συντήκω, Xen.

Collis, ὁ βουνὸς, Aristot. ὁ λόφος, Herodian.

Collisio, ἡ σύγκρουσις, εως, Demetr. Ph.

Collocatio, ἡ θέσις, εως, Aristot. ἡ τάξις, εως, Dem. verborum directa, ἡ τάξις ἡ κατεσπαρμένη· indirecta sive inversa, ἡ τάξις ἡ ἐστραμμένη.

Colloco, ἵστημι, statuas, στήλας, Dem. in aliquo, ἱδρύω ἔν τινι, Plut. ἐγκαθιδρύω, καθίζω· res meas in tuto, ἀσφαλῶς κατατίθεμαι τὰ περὶ με, Isocr.

Collocupleto, καταπλουτίζω.

Collocutio, οἱ λόγοι· venire in collocutionem de aliqua re, ἔρχεσθαι εἰς λόγους περί τινος, Dem.

Colloquium, ἡ ἔντευξις, cum aliquo, πρός τινα, Plut. colloquio frui, κοινολογίας μετασχεῖν, Diod. Sic. dignari aliquem colloquio, δεξιοῦσθαί τινα τῇ τῶν λόγων κοινωνίᾳ, Æl.

Colloquor, λαλέω, cum aliquo, τινὶ, Dem. mitius et humanius cum aliquo, πρᾳότερον καὶ φιλανθρωπότερον διαλέγομαί τινι, id. per literas, διαλέγομαι δι' ἐπιστολῆς, Isocr. in aurem cum aliquo, πρὸς τὸ οὖς τινι κοινολογέομαι, Lucian. crebro et prolixe de re aliqua cum aliquo colloquor, ἐντεύξεις πυκνὰς καὶ μακρὰς ποιέομαι περί τινος, Isocr.

Colluceo, λάμπω, Aristot. καταλάμπω, Plut.

Colluctatio, τὸ πάλαισμα, ατος, Xen.

Colluctor, διαπαλαίω, cum aliquo, τινὶ, Philostr. προσπαλαίω, Suid.

Colludo, προσαθύρω, Hes. συμπαίζω, cum aliquo, τινί· facio cum aliquo, συναγωνίζομαί τινι, Dem. συμπράττω τινὶ, Lycophr.

Collum, ὁ τράχηλος, ου, Plut. collo obtorto traho, τραχηλίζω, Plat. collum frango, ἀποτραχηλίζω, Eunap. ἐκτραχηλίζω, Plut. collum sponte jugo subjicere, ἑκόντα ὑποτιθέναι τὸν αὐχένα ζυγῷ, Lucian.

Colluo, διακλύζω, Diosc. συλλέω, Plut.

Collusio, ἡ συμπαιγνία, τὸ κακούργημα.

Collusor, ὁ συμπαιστὴς, Plat. ὁ συμπαίστωρ.

Collustro, περιαυγάζω, καταλάμπω.

Colluvies, ὁ χλιδος, ου, Dem.

Collybistes, ὁ κολλυβιστὴς, οῦ, Lys.

Collybus, ὁ κόλλυβος, ου, Hesych.

Collyrium, τὸ κολλύριον seu κολλούριον, Hippocr. aridum, τὸ ξηροκολλούριον, ου, Aet. humidum, τὸ ὑγροκολλούριον, ου, id.

Colo, as, ἠθῶ, Hippocr. ἠθέω, Plat.

Colo, is, σέβομαι, aliquem, τινὰ, Plat. ποιοῦμαι θεραπείαν τινὸς, Xen. diligentissime populum, θεραπεύω ἄριστα τὸ πλῆθος, Dem. aliquem ex benevolentia, τινὰ μετ' εὐνοίας· religiose Deum, εὐσεβέομαι τὰ πρὸς Θεὸν, Dem. religiose colo et honoro animalia, σέβομαι καὶ τιμάω τὰ ζῶα, Isocr. Deum, λατρεύω Θεῷ, N. T. exerceo aliquid, ἀσκέω τι, Dem. colo agrum, γεωργέω χώραν seu γῆν, Isocr. orno aliquem, καλλωπίζω τινὰ, Naz. habito, οἰκέω, Dem.

Colocasia, ἡ κολοκασία.

Colon, τὸ κῶλον, Gramm.

Colonia, ἡ ἀποικία, Isocr. ἡ κληρουχία, id. ἡ ἀποικὶς πόλις, Plut. constitutio coloniarum, ἡ κτίσις ἀποικιῶν· coloniam deducere in regionem aliquam, ἐκπέμπειν ἀποικίαν εἰς χώραν τινά· ἀποικίαν ποιεῖσθαι, id. ἀποικίζω, Thuc. in coloniam deducor, ἀποικίζομαι, Plut. coloniæ deductor, ὁ ἀποικιστὴς, οῦ, Hesych. coloniæ deductio, ὁ ἀποικισμὸς, οῦ, Aristot. migratio in coloniam, ἡ ἀποίκησις, εως, ἡ ἀποικία, ας, LXX. in coloniam migro, ἀποικέω εἰς χώραν τινὰ, Isocr.

Colonus, incola novæ urbis, ὁ ἄποικος, ου, Isocr. mittere colonos in regionem aliquam, ἀποστέλλειν ἀποίκους εἰς χώραν τινὰ, id. cultor agri, ὁ γεωργὸς, οῦ, Xen.

Color, τὸ χρῶμα, Dem. ἡ χροιά, Plat. colorem muto, ἀλλοχροέω, Aristot. accipio ex conjunctione cum alio, συναναχρώννυμαι, Plut. colorem alicujus induo, εἰς χροιάν τινος [illegible] μεταμορφόω, Æl. color pallidus, amisso genuino, ἡ [illegible], Gal. qui est colore gemini, ὁ καὶ ἡ δίχροος, Aristot. ὁ καὶ ἡ δίχρωμος, Gal. color deformis, ἡ [illegible], id. colore inficio aliquid, χρῶμα [illegible] τίζω τινὶ, Plat. colore diverso [illegible], Bas. colore bono præditus, ὁ καὶ ἡ [illegible] contr. εὔχρους, ου, Xen. color bonus, ἡ εὐχροια, Gal. malus, ἡ κακοχροια, id. multis coloribus præditus, ὁ καὶ ἡ πολυχρώματος, Plat. ejusdem coloris, ὁ καὶ ἡ σύγχροος, ου, Plut.

Coloratio, ὁ χρωματισμὸς, οῦ, Schol. Arist. ἡ χρῶσις, εως, Poll.

Coloro, [illegible], Aristot. χρώζω, id. χρωματίζω, Theophr. ἐπιχρωματίζω.

Colossæus, i e. Colossum æquans, κολοσσαῖος, αία, αῖον, Plut.

Colossicus, κολοσσικὸς, ἡ, ὸν, Plut.

Colossus, ὁ κολοσσὸς, οῦ, Plut.

Colostrum, ὁ πύος, ου, Aristoph.

Coluber, vide *Anguis.*

Colubrinus, vide *Anguinus, a, um.*

Colum, ὁ ἠθμὸς, οῦ, Diosc. parvum, τὸ ἠθμάριον, Athen.

Columba, *mas et fœm.* ἡ περιστερὰ, ᾶς, Aristot. parva, τὸ περιστέριον, ου, τὸ περιστερίδιον, ου, Athen. ἡ τρήρων.

Columbarium, ὁ περιστερεὼν, ῶνος, τὸ περιστεροτροφεῖον, ου.

Columbinus, ὁ καὶ ἡ περιστεροειδὴς, έος.

Columbus, ὁ περιστερὸς, οῦ.

Columella, ὁ στυλίσκος, ἡ στυλὶς, ὁ κιονίσκος, Athen. oris, ἡ κιονὶς, Gal.

Columen, τὸ ἔρεισμα, ατος, Atheniensium, τῶν Ἀθηναίων, Lucian.

Columis, vide *Incolumis.*

Columna, ὁ στύλος, N. T. ærea Hieronis, κίων χαλκοῦς Ἱέρωνος, Plut. columna virtutis monumentum, ἡ στήλη μνημεῖον τῆς ἀρετῆς, Isocr. columnam erigere, ἱστάναι seu ἵστασθαι στήλην, Dem. inscribere columnæ, γράφεσθαι εἰς τὴν στήλην, id. ἀναγράφειν τι ἐν στήλῃ· columna fulcio, διαστυλόω, Polyb. columnas habens raras, ὁ καὶ ἡ ἀραιόστυλος, ου, Vitruv. amplas et patentes, ὁ καὶ ἡ διάστυλος· circumcirca, ὁ καὶ ἡ περίστυλος· ab anteriore parte, ὁ καὶ ἡ πρόστυλος· crebras, ὁ καὶ ἡ πυκνόστυλος· quatuor, ὁ καὶ ἡ τετράστυλος· octo, ὁ καὶ ἡ ὀκτάστυλος· decem, ὁ καὶ ἡ δεκάστυλος· nullas, ὁ καὶ ἡ ἄστυλος, id.

Colus, ἡ ἠλακάτη, ης, Lucian.

Coma, ἡ κόμη, ης, Dem. ἡ ἔθειρα, ἡ χαίτη· adulterina, κόμη περίθετος, Ælian. comam nutrio, κόμην τρέφω, Athen. κομάω, Aristot. τρίχωμα φέρω, id.

Comatus, ὁ καὶ ἡ πολύκομος, ὁ κομήτης.

Combibo, is, συμπίνω, aliquid cum aliquo, τί τινι, Lucian.

Combibo, onis, ὁ συμπότης, ου, Lucian.

Combinatio, ὁ συνδυασμὸς, οῦ, Aristot. ἡ σύζευξις.

Combino, συνδυάζω, aliquid cum aliquo, τὶ πρός τι, Aristot.

Comburo, συμφλέγω, δαίω, Dem. scriptum, κατακαίω γραμματεῖον, id. aliquid, ἀποκαίω τι, Xen. domos, κατατίμπρημι τὰς οἰκίας, Plut. regiam, πίμπρημι τὰ βασίλεια, id.

Combustibilis, e, ὁ καὶ ἡ καύσιμος, ligna quæ comburi possunt, καύσιμα ξύλα, Plat.

Combustio, ἡ κατάκαυσις, ἡ σύγκαυσις.

Combustivus, καυστικὸς, ἡ, όν.

Combustor, ὁ κατακαύστης, ου, Plut.

Combustus, καυστὸς, ἡ, όν.

Comedo, is, τρώγω, Dem. aliquid, ἐσθίω τι, id. ἔδομαί τι, Plat. simiam, βρώσκω πίθηκον, Æl. herbam, διατρώγω βοτάνης, id. taurum, καταδαπτέω ταῦρον, id.

Comedo, onis, ὁ φαγίστερος, Poll. ὁ φάγος, N. T. ὁ βεβφάγος, Ep.

Comes, ὁ συνοδοιπόρος, Hesych. ὁ καὶ ἡ ἀκόλουθος, Lucian. ὁ καὶ ἡ συνακόλουθος, ὁ ὀπαδὸς, Plut. ὁ καὶ ἡ συνοπαδὸς, Athen.

Comessabunde, κωμαστικῶς.

Comessabundus, ὁ κωμαστὴς, οῦ, Xenoph.

Comessatio, ὁ κῶμος, ου, Xenoph.

Comessator, ὁ κωμαστὴς, οῦ, Plat. ὁ ἐπίκωμος, ου, Plut.

Comessor, κωμάζω, Dem. cum aliquo, παρά τινος, Arrian. et poto totam noctem, κωμάζω καὶ πίνω ὅλην τὴν νύκτα, Xen. semper cum aliquo, ἀεὶ μετά τινος, Dem.

Comestura, ἡ ἐδωδὴ, ῆς, Plat. ἡ βρῶσις.

Cometa, ὁ κομήτης, ου, Aristot.

Comice, κωμῳδικῶς.

Comicus, κωμῳδικὸς, ἡ, ὸν, Dem. Phal.

Comicus, i, ὁ κωμῳδοποιὸς, Plut. ὁ κωμῳδοποιητὴς, id. ὁ κωμῳδίας ποιητὴς, Æl.

Cominus, συσταδὸν, Thuc. ἐκ συστάσεως, Herodian. ἐγγύθεν, Plut. πλησίον, Dem.

Comis, e, ὁμιλητικὸς, ἡ, ὸν, erga aliquem, πρός τινα, Isocr. et humanus et erga egentes liberalis, κοινὸς καὶ φιλάνθρωπος καὶ τοῖς δεομένοις ἐπαρκῶν, Dem. ὁ καὶ ἡ εὐπροσήγορος, Isocr. ὁ καὶ ἡ εὐμενής.

Comitas, ἡ πρᾳότης, Dem. ἡ εὐτραπελία, ἡ εὐπροσηγορία, Isocr. ἡ φιλοπροσηγορία, id. ἡ ὁμιλία, Dem. ὁ τρόπος ὁμιλητικὸς, Isocr. comitate utor, φιλανθρωπεύομαι, Dem.

Comitatus, us, ἡ ἀκολουθία, Philo. ἡ παραπομπὴ, ῆς, Aristot. ἡ θεραπεία.

Comiter, φιλανθρώπως, Dem. φιλοφρόνως, id. εὐμενῶς.

Comitia, ἡ ἀρχαιρεσία, Dem. αἱ ἀρχαιρεσίαι, ῶν, id. habeo, item ad comitia eo, ἀρχαιρεσιάζω, Plut.

Comitialis, ἀρχαιρεσιακὸς, ἡ, ὸν, comitialis morbus, ἡ ἐπιληψία, ας, Gal. ἡ νόσος ἱερὰ, Plut.

Comito seu Comitor, ἀκολουθέω, aliquem, τινὶ, Luc. aliquid, συνακολουθέω τι, Isocr. funus, ἀκολουθέω ἀποθανόντι, παραπέμπω τὸν τεθνεῶτα, ad sepulchrum, πρὸς τὸ μνῆμα, παρὰ τὸ μνῆμα, ἐπὶ τὸ μνῆμα, Dem. aliquem domum cum plausu et clamore, παραπέμπω τινὰ οἴκαδε σὺν κρότῳ καὶ βοῇ, Plut. comitor a senatu et omni populo, παραπέμπομαι ὑπὸ συγκλήτου βουλῆς καὶ παντὸς τοῦ δήμου, Herodian.

Comma, τὸ κόμμα, ατος, Gramm.

Commaculo, καταρυπαίνω, aliquem, τινὰ, Isocr. καταμιαίνω.

Commanducatio, ἡ διαμάσησις, εως.

Commanducatum, τὸ διαμάσημα, Diosc.

Commanduco, διαμασάομαι, Aristot.

Commaneo, συμμένω, Synes.

Commeatus, τὸ ἐφόδιον, Xen. τὸ σιτηρέσιον, ου, Dem. ὁ σῖτος, ου, Isocr. ὁ ἐπισιτισμὸς, οῦ, Dem. longi temporis commeatu instructum esse, ἡτοιμασμένον εἶναι τροφὴν πολλοῦ χρόνου· commeatum habere in dies quadraginta, ἐπισιτισμὸν ἔχειν ἡμερῶν τετταράκοντα· commeatus suppetit militibus, ὑπάρχει σιτηρέσιον τοῖς στρατευομένοις· in arctum redigitur militibus peregrinis, τὰ τῆς τροφῆς εἰς στενὸν καθίσταται τοῖς ξένοις· ob inopiam commeatus non proficisci ad aliquem, δι' ἐφοδίων ἀπορίαν οὐ πορεύεσθαι ἐπί τινα· præbere alicui commeatum, παρέχειν τινὶ ἐφόδια, id.

Commemini, διαμέμνημαι, alicujus, τινὸς, Xen.

Commemorabilis, e, ὁ καὶ ἡ ἀξιομνημόνευτος, ου, Xen. διαμνημονευτέος.

Commemoratio, ἡ ἀπομνημόνευσις, Plut. id quod commemoratur, τὸ ἀπομνημόνευμα, id.

Commemoro, ἀπομνημονεύω, aliquid iisdem verbis, τὶ τοῖς αὐτοῖς ῥήμασι, Dem. singula paucis, ἀναμιμνήσκω ἕκαστα ἐν βραχέσιν, id. fabulosa de urbe aliqua, λέγω μυθώδη περὶ πόλεώς τινος, Isocr.

Commendabilis,

Commendabilis, ὁ ϗ ἡ ἀξιέπαινος, seu ἀξιεπαίνετος, Xen. ἐπαινετός.
Commendatio, ὁ ἔπαινος, Dem. τὸ ἐγκώμιον, id. ἡ εὐφημία, id.
Commendatitius, συςατικός, ἡ, ὸν, epistola, ἐπιςολή, N. T.
Commendator, ὁ συνιςὰς, ἄντος, Synes. ὁ ἐπαινετὴς, ȣ, Dem.
Commendo, συνίςημι, aliquem alicui, τινά τινι, Dem. aliquem posteritati, τινὰ τῇ διαδοχῇ τȣ χρόνȣ, Synes. fidei alicujus committo, ἐπιτρέπω· alicui aliquid, τί τινι, Xenoph. laudo, ἐπαινέω, aliquem ob aliquid, τινά τι, Plat.
Commensalis, ὁ ϗ ἡ ὁμοτράπεζος, Luc.
Commentariensis, ὁ ὑπομνηματογράφος, ȣ.
Commentariolum, τὸ ὑπομνημάτιον, ȣ.
Commentarium seu Commentarius, τὸ ὑπόμνημα, ατος, Plut. ὁ ὑπομνηματισμὸς, ȣ, Polyb. τὸ ὑπομνηςικὸν, ȣ, Basil. commentarium facio, ποιέομαι ἀπογραφὴν, Dem. referre aliquid in commentarios, γράφειν ὑπόμνημά τινος, id.
Commentatio, ἡ μελέτη, Thuc. ἡ πραγματεία, Isocr. τὸ διανόημα, Hermog. scriptum, τὸ σύγγραμμα, Xen.
Commentator, ὁ πραγματευόμενος, ȣ· explicator, ὁ ἐξηγητὴς, ȣ.
Commentior, συμψεύδομαι.
Commentitie, πεπλασμένως, Aristot.
Commentitius, ὁ ϗ ἡ πλασματώδης, ὁ πλασματίας, ȣ, Aristot. πεπλασμένος, ένη, ένον, Dem. ὁ ϗ ἡ ἐπίπλαςος, Lucian. ἐσκευωρημένος, ένη, ένον, Dem.
Commentor, πραγματεύομαι, de aliqua re, περί τινος, Plat. πλάσσω, aliquid, τὶ, Plut.
Commentum, τὸ πλάσμα, Naz. ὁ λῆρος, Dem. ἡ ἐπίνοια, τὸ ἐνθύμημα· totum commentum et figmentum esse, πλάσμα ϗ σκευώρημα ὅλον εἶναι· commentum adferre, λέγειν λόγον μόνον, id.
Commeo, φοιτάω, ad aliquem, πρὸς τινα, Dem. in aliquem locum, εἰς τινα τόπον, Xen.
Commercium, τὸ συνάλλαγμα, τὸ συμβόλαιον, nauticum vel terrestre, ναυτικὸν ἢ ἔγγαιον, Dem. habeo cum aliquo, ἔχω πρός τινα, Basil. commercia plurima, ἐπιμιξίαι πλεῖςαι, Dem. consuetudo amicitiæ, ἡ ὁμιλία, ας, id. ἡ συνȣσία, ας, Isocr. ἡ μετȣσία, ας, id. commercium habeo cum aliquo, ἐπιμίγνυμαί τινι, Thuc.
Commercor, συναγοράζω, aliquid, τί.
Commereor, μισθαρνέω, Æschin.
Commetior, μετρέω, aliquid aliqua re, τί τινι, Dem. hoc meis viribus, συμμετρέω τȣ̃το τῇ δυνάμει, Naz.
Commigro, μετοικέω, Isocr. μετοικίζομαι, Lucian.
Commiles, ὁ συςρατιώτης, Herodian.
Commilitium, ἡ συςρατεία, ἡ συμμαχία.
Commilito, ὁ σύμμαχος, Dem. ὁ συμμαχέων, ῶν, id. ὁ συςρατιώτης, ȣ, Herodian.
Comminatio, ἡ ἀπειλὴ, ῆς, Dem.
Comminatorius, a, um, ἀπειλητικὸς, ἡ, ὸν, Plat. ἀπειλητήριος, ία, ιον, Herodot.
Commiuiscor, ἐνθυμέομαι, συμπλάττω, πλάττω, sermones, λόγȣς, Dem. ἐξευρίσκω.
Comministro, ὑπηρετέω, alicui, τινὶ, Dem.
Comminor, συναπειλέω, Eustath. ἀπειλέω, alicui aliquid, τί τινι, Xen.
Comminuo, συντρίβω, aliquid, τὶ, Xen. λεπτύνω, διαθρύπτω.
Commisceo, συμμίγνυμι, omnia, πάντα, Aristoph. cum aliquo, τινὶ, Xen. συγκαταμίγνυμι, Plut. ἀναμίγνυμαι, id. συγκεράννυμι.
Commiseratio, ὁ οἶκτος, Isocr. ἡ κατοίκτισις, Xen. ὁ οἰκτισμὸς, ȣ, N. T. τὸ ἔλεος, ȣς, Dem.
Commisereor, οἰκτίζω, aliquem ob aliquid, τινά τινος, Aristot. οἰκτείρω τινὰ ἐπί τινι, Xen. σπλαγχνίζομαι περί τινος.
Commiseresco, οἰκτίζω, Aristot.
Commissio, ἡ συμβολὴ, ῆς, Xen.
Commissum, τὸ ἁμάρτημα, ατος, Aristot.
Commissura, ὁ ἁρμὸς, ȣ, Xenoph. ἡ ἐφαρμογὴ, ῆς, Plat. ἡ συνάφεια.
Commistio, ἡ ἐπιμιξία, ας, Plut. ἡ σύμμιξις, εως, ἡ σύγκρασις, εως.
Commistus, ὁ ϗ ἡ σύμμικτος, ȣ, Thuc. ὁ ϗ ἡ συμμιγὴς, έος, Aristid. ὁ ϗ ἡ ἐπίμικτος, ȣ, Appian.
Committo, συμπέμπω, fidei alicujus aliquid, ἐπιτρέπω τί τινι, Xen. me loco munito, πιςεύω ἐμαυτὸν ὀχυρῷ, Plut. alicui epistolas et sigilla, πιςεύω τινὶ ἐπιςολὰς ϗ σφραγίδας, id. alicui pecunias, τινὶ περὶ χρημάτων, Isocr. alicui summam imperii, ἐμπιςεύω τινὶ τὴν τῶν ὅλων ἡγεμονίαν. Diod. Sic. alicui negotia maxime seria, ὑπερτίθεμαί τινι τὰ σπȣδαιότατα τῶν πραγμάτων, Herodot. prælium cum aliquo, συνάπτω μάχην, Xen. συνάπτω τινὶ εἰς χεῖρας, Plut. conjungo aliquid cum aliquo, συνάπτω τί τινι, Plut. permitto, προσίημι, Xenoph. pecco, πλημμελέω τι, Dem. διαμαρτάνω, id. committitur mihi exercitus, πιςεύομαι τὴν ςρατείαν, Lucian. cui metalla commissa sunt, πιςευθεὶς τὰ μέταλλα, id. committitur prælium, γίνεται μάχη, Dem.
Commixtio, idem quod *Commistio.*
Commodator, qui alicui mutuo dat, ὁ χρήςης, ȣ, Dem.
Commodatum, τὸ χρέος, Dem. χρῆμα κεχρημένον, id.
Commode, tempestive, εὐκαίρως, utiliter, συμφόρως, Isocr. λυσιτελȣ́ντως, Dem. ἐπιτηδείως.
Commoditas, opportunitas, ἡ εὐκαιρία, Isocr. ἡ ἀφορμὴ, Dem. commoditate aliqua uti, λαμβάνειν ἀφορμήν τινα· utilitas, τὸ πλεονέκτημα· ἡ ὠφέλεια, id.
Commodo, prosum, συνωφελέω, alicui, τινὰ, Xen. συμφέρω τινὶ, Dem. ὠφελέω τινὰ, Isocr. mutuum do, χράομαι, alicui pecuniam, τινὶ ἀργύριον, Dem. alicui aliquid, δανείζω τί τινι, Plut.
Commodum, ἡ ὠφέλεια, Dem. τὸ ὠφέλημα, id. τὸ ὠφελȣ̃ν, ȣ̃ντος, id. τὸ συμφέρον, Isocr. τὸ χρηςὸν, ȣ̃, Dem. commune seu publicum, τὸ ἀγαθὸν κοινὸν, id. ἡ τȣ̃ πλήθȣς ὠφέλεια, Isocr. τὸ κοινῇ συμφέρον, Dem. privatum, ἀγαθὸν ἴδιον, Isocr. τὸ ἴδιον συμφέρον, Aristot. præsens, ἀγαθὸν νῦν παρὸν, Dem. patriæ, τὸ τῇ πατρίδι συμφέρον, Dem. τὸ τῆς πατρίδος συμφέρον, οντος, Plat. adferre alicui, ἀγαθὸν ἐργάζεσθαί τινι, id. accidere alicui, ἀγαθὸν συμβαίνειν τινί· habere a diis, ἔχειν ἀγαθὸν παρὰ τῶν θεῶν, Isocr. percipere ex re aliqua, ἀπολαύειν ἀγαθόν τινος, id. ex periculis, ἀπολαύω ἀγαθὸν ἐκ κινδύνων, id. consulere commodis alicujus, ποιεῖν τι τῶν συμφερόντων τινὶ, Dem. studere suis modis, σπȣδάζεσθαι ὑπὲρ τῶν ἰδίων συμφερόντων· sui commodi gratia facere aliquid, ἕνεκα τȣ̃ συμφέροντος αὐτῷ ποιεῖν τι, id.
Commodum, *adv.* εὐκαίρως, ἐπιτηδείως, Thuc. ἐπιτηδείως, Herodian.
Commodus, ἐπιτήδειος, εία, ειον, tempus, καιρὸς, Dem. utilis, συμφέρων, ȣσα, ον, Isocr. Confer *Idoneus* et *Utilis.*
Commonefacio, ὑπομιμνήσκω, Dem. ἀναμιμνήσκω, aliquem, τινὰ, id. παραγγέλλω τινὶ, Plato. Confer *Admoneo.*
Commonefactio, ἡ ἀνάμνησις, εως, Lucian.
Commoneo, ὑπομιμνήσκω, aliquem alicujus, τινά τι, Dem. Confer *Admoneo.*
Commonitio, ἡ ὑπόμνησις, Thuc. ἡ ἀνάμνησις, Lucian. hortatio, ἡ νȣθέτησις, Aristot. τὸ νȣθέτημα, Plut.
Commonstro, δείκνυμι, alicui aliquid, τί τινι, Dem. καταδεικνύω.
Commoratio, ἡ διατριβὴ, ῆς, Plut.
Commordeo, συνδάκνω.
Commorior, συναποθνήσκω, Xenoph.
Commoror, διατρίβω, Dem. cum aliquo, συνδιατρίβω τινὶ, Xen. μετά τινος, Isocr. aliquem, διακατέχω τινὰ, Plat. non paucos annos Romæ, διατρίβω ἐτῶν ȣ̓κ ὀλίγων ἐν τῇ Ῥώμῃ, Herodian.
Commotio, ἡ συγκίνησις, ἡ κίνησις, Lucian.
Commotus, διακινηθεὶς, εῖσα, ὲν, animo, θυμȣ́μενος, ένη, ένον, Isocr.
Commoveo, διακινέω, mentem alicujus, νȣ̃ν τινος, Thuc. commoveor, κινέομαι, Dem. ἐπαίρομαι, Isocr. quibus rebus commoti nos læsere, τῷ ποτ' ἐπαρθέντες ἡμᾶς ἠδίκȣν, Dem. διαταράττω.
Communicatio, ἡ κοινωνία, ας, Aristot.
Communico, κοινωνέω, alicui aliquid, τινί τινος, Lucian. τινί τι, Plat. ἀνακοινόω τί τινι, id. κοινόω τί τινι, Thuc. cum aliquo de aliqua re, ἀνακοινόω τινὶ περί τινος, Xenoph. cum aliquo, sc. consilii capiundi causa, ἐπανακοινόω τινὶ, Plat. civitatem, μεταδίδωμι τῆς πόλεως, Isocr. nihil amico, ȣ̓δὲν τῷ φίλῳ, Herodot. aliquid cum amicis, τοῖς τοῖς φίλοις, Xen.
Communio, ἡ κοινωνία, alicujus cum aliquo, τινὶ πρός τινα, Plat. ἡ μέθεξις, εως, Aristot. ἡ κοινότης.
Communio, -ire, ὀχυρόω, aliquid, τὶ, Isocr. ὀχυρόω τι, Xen. aliquid alicui, περιείλλω τί τινι, Plat. urbem muro, φράττω τὴν πόλιν τείχει, Herodian.
Communis, κοινὸς, ἡ, ὸν, alicui, τινὶ, Dem. amicos oportet esse communes amicis, φίλȣς δεῖ εἶναι κοινὰς φίλων, Plut. commune mihi cum aliquo, κοινὸν ἐμοὶ πρὸς τινα, Æschin. habeo aliquid cum aliquo commune, κοινωνέω τί τινι, Plat. communia communia putare, privata vero pro propriis ipsius possessoris, τὰ μὲν κοινὰ κοινὰ νομίζειν, τὰ δ' ἑκάςȣ ἴδια τȣ̃ κεκτημένȣ, Dem.
Communitas, ἡ κοινότης, ητος, Plut.
Communiter, κοινῶς, Thuc. κοινῇ, Dem.
Commurmuratio, ὁ συγγογγυσμὸς, ȣ̃.
Commurmuro, συγγογγύζω.
Commutabilis, μεταβλητικὸς, ἡ, ὸν, Theophr. εὐμετάβολος.
Commutatio, ἡ μεταβολὴ, ῆς, Thuc. ἡ ἀλλαγή.
Commutativus, μεταβολικὸς, ἡ, όν.
Commuto, μεταβάλλω, aliquem, τινὰ, Arist. vestes, μεταβάλλομαι τὰ ἱμάτια, Xen. aliquid cum aliquo, τί ἀντί τινος, Dem. τί τινος, id. ἀλλάττομαί τί τινος, Plut. καταλλάττομαί τι ἐπί τινος, Dem. ἐπαμείβομαί τί τινος, Plat. vitam in melius, μεθαρμόζομαι τὸν βίον, Ælian. vitam cum morte, μεταλλάττω τὸν βίον, Isocr.
Como, καλλωπίζω, καλλύνω, Aristot.
Comœdia, ἡ κωμῳδία, ας, Aristot.
Comœdus, κωμῳδὸς, ȣ̃, Poll.
Comosus, ὁ ϗ ἡ πολύκομος, Diosc.
Compactilis, e, ὁ ϗ ἡ σύμπηκτος, ȣ, Arist.
Compactio, ἡ σύμπηξις, εως, Herodian. ἡ συναρμογή.
Compactum, τὸ σύνθημα, ατος.
Compages, ἡ ἀλληλȣχία, Diosc. ὁ ἁρμὸς, Xen.
Compagino, συμπήγνυμι, Plut.
Compar, ὁ ϗ ἡ πάρισος, ȣ, Polyb.
Comparabilis, e, συγκριτικὸς, ἡ, ὸν, Plut.
Comparate, συγκριτικῶς, παραβλήδην.
Comparatio, ἡ σύγκρισις, εως, Polyb. ἡ ἀναλογία· facere comparationem indecentem, ποιεῖσθαι παραβολὴν ἄπρεπῆ, Isocr. apparatus, ἡ κατασκευὴ, ῆς, Isocr.
Comparativus, ὁ ϗ ἡ συγκριτικὸς, ἡ, ὸν, Plut.
Comparatus, ὁ ϗ ἡ σύγκριτος, ȣ, παραβολικὸς, ἡ, ὸν, Eust.
Comparco, φείδομαι, Xenoph.
Compareo, φαίνω, Xen. φαίνομαι, Plat.
Comparo, adsimilo, παραβάλλω, cum aliquo, τινὶ, Lucian. πρός τι, Isocr. apparo, προχειρίζομαι, vestem, ἐσθῆτα, Lucian. recte me comparo ad aliquid, ὀρθῶς παρασκευάζομαι ἐμαυτὸν ἐπί τι, Dem. copias, κατασκευάζω δύναμιν, id. adquiro, πορίζω, pecuniam, χρήματα, Dem. aliquid ex aliquo, προσπορίζω τι ἀπό τινος, id. mihi paullatim ad vitam necessaria, συμπορίζομαι ἐμοὶ κατὰ μικρὸν τὸν βίον, Isocr. ita comparatum est, ȣ̔́τω πέφυκε.
Compasco, συννέμομαι, cum aliquo, τινὶ, Arist.
Compascuus, ὁ ϗ ἡ σύννομος, ȣ, Aristot.
Compassio, ἡ συμπάθεια, ας· cum compassione, συμπαθῶς, Plut.
Compedes, αἱ πέδαι.
Compellatio, in jus vocatio, ἡ πρόσκλησις,

ως. Plat. salutatio, ἡ προσηγορία, Dem. ἡ ἔντευξις.

Compellator, ὁ προσήγορος, ου.

Compello, alloquor, ἐντυγχάνω, aliquem, πρός τινα, Plut. τινί, Plat. blanditiis aliquem, οἰκειότερον προσεῖπεν τινα, Isocr. in jus voco, προσκαλέω, aliquem, τινὰ, Dem.

Compello, is, συνωθέω, aliquem, τινὰ, Xen. aliquem ad aliquid, συνωθέομαί τινα πρός τι, Lucian. ad disputationem, συμβιβάζω τινὰ εἰς τοὺς λόγους, Dem.

Compendiarius, ὁ καὶ ἡ σύντομος· responsio, ἀπόκρισις, Plut. via, ὁδὸς, quod ipsum ὁδὸς etiam omittitur, ut, omissa via compendiaria, πορεύεσθαι τὴν σύντομον, Aristot.

Compendiose, συντόμως, dicere, εἰπεῖν, Isocr.

Compendiosus, idem quod *Compendiarius*.

Compendium, ἡ συντομία, Aristot. ἡ ἐπιτομὴ, ῆς, id.

Compensatio, τὸ ἀντάλλαγμα, N. T. ἡ ἀμοιβὴ, ῆς, Lucian. ἡ ἀντιμείψις, fit pro dignitate sutori pro calceis, ἀμοιβὴ γίγνεται κατ' ἀξίαν τῷ σκυτοτόμῳ ἀντὶ τῶν ὑποδημάτων, Arist.

Compenso, ἀνταμείβομαι, ἀμείβομαι, Dem. consilium, ἀμοιβὴν ἀποδίδωμί τινι τοῦ βουλεύματος, Plut. defectum alicujus, τὴν ἔνδειάν τινος ἀναπληρόω, Dem. voluptas compensatur commodo, ἡ ἡδονὴ ἀντικαταλλάττεται τοῦ συμφέροντος, Aristot.

Comperendinatio, ἡ ἀναβολή.

Comperendino, ἀναβάλλομαι, Plut.

Comperio, ἀνευρίσκω, Plut. ἐξανευρίσκω, id. aliquid, εὑρίσκω τι, Dem. pro certo habeo, καταλαμβάνω, N. T.

Compertus, πληροφορηθεὶς, εῖσα, ἐν, Isocr. compertum exploratumque habeo, πληροφορέομαι, id. aliquid, ἐπίσταμαί τι σαφῶς, Dem. ἴσημί τι σαφῶς, id.

Compes, ἡ πέδη, Dem. ποδοκάκη, id. ἡ χοῖνιξ, ικος· constringi compede uno pede quinque dies totidemque noctes, δεδέσθαι ἐν τῇ ποδοκάκῃ τὸν πόδα πένθ' ἡμέρας καὶ νύκτας ἴσας· crassis compedibus et ligno vinctus, χοίνικας παχείας καὶ ξύλον ἔχων, id.

Compesco, συνείργω, κατέχω, συστέλλω, aliquem, τινὰ, Isocr. linguam, κρατέω τῆς γλώσσης, Plut. iram, κατακρατέω τῆς ὀργῆς, id.

Competens, ἁρμόδιος, ία, ιον, judex, ἁρμόδιος δικαστής.

Competenter, μετρίως.

Competitor, ὁ συμπαραγγέλλων, Dion. Halic.

Competo, ἀντιποιέομαι, Isocr.

Compilo, συλάω, patriam, τὴν πατρίδα, Plat. aliquid, περισυλάω τι, id.

Compingo, συμπήγνυμι, aliquid, τὶ, Plat. contrudo, συνωθέω, Xen.

Compita, τὰ ἄμφοδα, ων, Suid. ἡ ἀγυιά.

Complaceo, ἐπιανδάνω, εὐδοκέω, συναρέσκω.

Complaco, ἱλάσκομαι, Deum, Θεὸν, Lucian.

Complanatio, ὁ ὁμαλισμὸς, οῦ.

Complano, ὁμαλίζω, Aristot.

Complaudo, συγκροτέω, manibus, χερσὶ, Xen.

Complector, περιπλέκομαι, Aristot. aliquem, συμπλέκομαί τινι, Ceb. Theb. contineo, περιέχω, aliquid, τὶ, Plut. animo, περιβάλλω τῷ νῷ, Gaza. contentus sum, στέργω, dona, ἐπὶ ταῖς δωρεαῖς, Isocr.

Complementum, τὸ πλήρωμα, Aristot.

Compleo, συμπληρόω, Xen. πληρόω, aliquid aliquo, τί τινος, Herodian. ἀναπληρόω τί τινος, Plut. et ad exitum perduco aliquid, ἀποπληρόω τι, Herodian.

Completio, ἡ πλήρωσις, εως, Plat.

Completus, seu Complexus, ὁ καὶ ἡ συμπλήρης, Plat. perfectus, τέλειος, εία, ειον, Aristot.

Complexio, ἡ συμπλοκὴ, Dem. ἡ περιβολὴ, ῆς, Isocr.

Complico, συμπτύσσω, συμπλέκω, manus, τὰς χεῖρας, Polyb. καταπλέκω τι, Herodot.

Complodo. Vide *Complaudo*.

Comploratio, ἡ ὀλόφυρσις, Thuc. ὁ θρῆνος.

Comploro, συνολοφύρομαι, ὀλοφύρομαι, Thuc. συγκλαίω.

Compluo, καθύω.

Complures, οἱ καὶ αἱ πλείονες, ων, Dem. simul, οἱ καὶ αἱ συμπλείονες, ων, Aristot.

Compluries, πλεονάκις, Dinarch.

Complusculi, ἔνιοι, πολλοί.

Compluvium, ἡ σύρρεια, ας.

Compono, συντίθημι, orationem, λόγον, Isocr. scriptum, συντίθεμαι σύγγραμμα, id. ordino, συντάττω, Dem. ædifico, κατασκευάζομαι, aliquid, τὶ, Aristot. comparo, παραβάλλω, aliquid cum aliquo, τί τινι, Isocr. orno, κατακοσμέω, Plat. capillos, εὐθετίζω τὰς τρίχας, Ælian. concilio, καταρτίζω, aliquos, τινὰς, Herodian. συναρμόζω.

Comporto, συγκομίζω, aliquid, τὶ, Xenoph. συμφορέω, τι, Dem.

Compos, ὁ καὶ ἡ ἐγκρατὴς, alicujus rei, τινὸς, Dem. mentis, ὁ καὶ ἡ ἔμφρων, Plat.

Composite, εὐτάκτως, Aristoph. loqui, καλλιεπεῖν, Lucian.

Compositio, ἡ σύνθεσις, Aristot. ἡ σύνταξις, Dem. controversiæ, ἡ διάλυσις, id.

Composito, κατὰ σύνθημα, ἐκ συνθήκης, συνθηματικῶς, Polyb.

Compositor, ὁ συνθέτης, ου, Plat.

Compositus, ὁ καὶ ἡ σύνθετος, ου, Herodian, συνθετὸς, ή, όν, Aristot.

Compotatio, τὸ συμπόσιον, Dem. ἡ συμποσία, ας, Maccab. ὁ πότος, Dem. familiaris, ἡ φιλοποσία, id. pessime habeo a compotatione hesterna, πάνυ χαλεπῶς ἔχω ὑπὸ τοῦ χθὲς πότου, Plat.

Compoto, συμπίνω, cum aliquo usque ad ebrietatem, τινὶ εἰς μέθην, Plat. cum aliquo vinum, τινὶ οἶνον, Lucian.

Compotor, ὁ συμπότης, ου, Lucian.

Comprandeo, συναριστάω, ῶ.

Compransor, ὁ καὶ ἡ συνάριστος, Xen.

Comprecatio, ἡ εὐχὴ, Dem. ἡ κατευχὴ, Plut.

Comprecor, εὔχομαι, Deum, Θεῷ, Dem.

Comprehendo, περιλαμβάνω, omnes alios, πάντας ἄλλους, Dem. comprehendo aliquem abducendum ad supplicium, συλλαμβάνω τινὰ ἐπὶ θανάτῳ, Lucian. animo, κατανοέω, Thuc. concludo, διαλαμβάνω, aliquid in summa, τὶ ἐπὶ τὸ πᾶν, Theophr.

Comprehensibilis, καταληπτὸς, ή, όν, Naz.

Comprehensim, συλλήβδην, Dem.

Comprehensio, ἡ κατάληψις, Thuc. ἡ σύλληψις.

Comprehensive, καταληπτικῶς.

Comprehensivus, καταληπτικὸς, ή, όν, Epict.

Compressio, ἡ σύσταλσις, ἡ σύνθλιψις.

Comprimo, συμπιέζω, συνθλίβω, Plat. alicui os, συλλαμβάνω τὸ στόμα τινός· cohibeo aliquid, συνέχω τὶ, Aristoph. virginem, βιάζομαι παρθένον, Plut.

Comprobatio, ἡ συναίνεσις.

Comprobator, ὁ δοκιμαστής.

Comprobo, συναινέω, ἀποδέχομαι, aliquid, τὶ, Plat. quod comprobant multi, ὁ συνδοκεῖ πολλοῖς, Isocr. adfirmo, ἰσχυρίζομαι, aliquid, τὶ, Dem.

Compromissorius, ὁ διαλλακτήριος, διαιτητὴς, οῦ

Compromissum, ἡ ἐπιτροπὴ, ῆς, Dem. abolere, λύειν ἐπιτροπὴν, id.

Compromitto, permitto dijudicationem, ἐπιτρέπω, alicui, τινὶ, Dem.

Compugno, συμμάχομαι, Thuc. συμμαχέω, Plut.

Compulsio, ἡ σύνωσις, ἡ συνώθησις, Aristot.

Compunctio, ἡ κατάνυξις, εως, N. T.

Compungo, κατανύσσω, N. T.

Computabilis, λογιστὸς, ή, όν.

Computatio, ὁ λογισμὸς, οῦ, Æschin.

Computator, ὁ λογιστὴς, οῦ, Plut.

Computo, λογίζομαι, aliquid calculis, τὶ ψήφοις, Plut.

Computresco, κατασήπομαι, Naz. σήπομαι, Plut.

Computus, idem quod *Computatio*.

Conamen, ἡ πεῖρα, Thuc.

Conatus, us, ἡ πεῖρα, Dem. ἡ ἀπόπειρα, id. ἡ διάπειρα, id. τὸ ἐγχείρημα, Isocr. τὸ ἐπιχείρημα, id. præclarus, ἐγχείρημα καλῶς ἔχον, id. conatibus alicujus valde adversari, ἐναντίον εἶναι σφόδρα τοῖς ἐπιχειρήμασί τινος, Dem. frustrari conatu, ἀποτυχεῖν τῆς πείρας· conatu excido, διαμαρτάνω, οἷς ἐπιχείρησα, id.

Concaco, κατακχέζω, Aristoph.

Concalefacio, συνθερμαίνω, Lucian. συνεκθερμαίνω, Plut.

Concalefactorius, συνθερμαντικὸς, ή, όν, Gal.

Concalesco, συνθερμαίνομαι.

Concalleo, τυλόομαι, Xen.

Concameratio, ἡ καμάρωσις, Diosc. τὸ ὀρόφωμα, Athen.

Concameratus, καμαρωτὸς, ή, όν, Diosc.

Concamero, ὀροφόω, aliquid, τὶ, Plut.

Concavitas, ἡ κοιλότης, ητος, Athen.

Concavo, κοιλαίνω, Athen.

Concavus, κοῖλος, η, ον, Xen.

Concedo, προσχωρέω, in societatem belli, εἰς ξυμμαχίαν τινὶ, Thuc. permitto, συγχωρέω, alicui aliquid, τινί τι, Plat. locum do alicui imperio, παραχωρέω τινὶ τῆς ἀρχῆς, Synes. ἐφίημι τινί.

Concelebro, simul laudo, συνεπαινέω, una festum ago, συνεορτάζω, una frequento, συμφοιτάω, Poll.

Concenturio, συγκατατάττομαι.

Concentus, ἡ συμφωνία, ας, Plat. ἡ συνῳδία, Lucian. ἡ ἁρμονία.

Conceptaculum, ἡ ὑποδοχὴ, ῆς· struere conceptacula aquarum, pluviarum, κατασκευάζειν ὑποδοχὰς ὕδασιν ὀμβρίοις, Aristot.

Conceptio in utero, ἡ σύλληψις, εως, ἡ κύησις, εως, Philo.

Conceptus in utero, ἡ κύησις, Philo. mentis, τὸ ἐννόημα, τὸ ἐνθύμημα, Isocr.

Concerno. Vide *Specto*, item *Attineo*.

Concerpo, διασπάω, aliquid, τὶ, Lucian. σπαράττω.

Concertatio, ἡ ἀγώνισις, Thuc. ἡ ἔρις, Xen.

Concertatorius, ἀγωνιστικὸς, ή, όν, Aristot. ἐριστικὸς, ή, όν, Lucian.

Concerto, συναγωνίζομαι, cum aliquo, τινὶ, Plut. συμπολεμέω τινὶ, Plat. ἐρίζω τινὶ, id. de omnibus, φιλονεικέω περὶ πάντων, Isocr. curiose de minutis rebus, ἀκριβῶς ἐρίζω περὶ μικρῶν, Dem.

Concessio, ἡ συγχώρησις, εως, Aristot.

Concessum est, ἔξεστι.

Concha, ἡ κόγχη, ης, Aristot. ὁ vel ἡ κόγχος, ου, Pausan.

Conchatus, ὁ καὶ ἡ κογχοειδὴς, έος.

Conchites, ὁ κογχίτης, sc. λίθος, Pausan.

Conchula, τὸ κογχίον, ου, Athen.

Conchylium, τὸ κογχύλιον, ου, Galen.

Concido, συγκόπτω, aliquid, τὶ, Lucian. pueros, κατακόπτω παῖδας, Thuc.

Concido, collabor, συμπίπτω, Xen. animo, ἐκκακέω, Polyb. καταθυμέω, Xenoph. ob aliquid, ἀθυμέω τινὶ, Dem. τὶ, Thuc.

Concieo, συγκινέω, populum, τὸν λαὸν, N. T. convoco, συγκαλέω, aliquos, τινὰς, Xen.

Conciliabulum, τὸ συνέδριον, ου.

Conciliatio, ἡ συναλλαγὴ, ῆς, ἡ καταλλαγὴ, ῆς, N. T. ἡ προσαγωγή.

Conciliator, ὁ συναλλακτὴς, οῦ, Basil. ὁ προξενητὴς, οῦ.

Conciliatrix, ἡ προξενήτρια, ας.

Concilio, καταπραΰνω, mihi auditores, ἐμοὶ τοὺς ἀκροατὰς, Isocr. aliquos antea inimicos, διαλλάττω τινὰς, Dem. alicui aliquem, τινά τινι, id. εἰς ὁμόνοιαν ἄγω τινὰς, Dem. εἰς ὁμόνοιαν καθίστημί τινας, Isocr. alicui honorem, περιάπτω τινὶ τιμὰς, Xen. alicui invidiam, συνάγω τινὶ φθόνον, Dem. ἐμποιέω τινὶ φθόνον, Isocr. nuptias, προμνάομαι, Plut.

Concilium, ἡ σύνοδος, Aristot. ὁ σύλλογος, Thuc. judicum, τὸ συνέδριον, Æschin. senatorum, τὸ βουλευτήριον, Dem.

Concinne, κομψῶς, Aristot. εὐαρμόστως, Isocr.

Concinnitas, ἡ εὐαρμοστία, Plut. ἡ εὐθημοσύνη· numerorum, ἡ εὐρυθμία, Arist. ornare orationem concinnitate et varietate dictionis, κοσμεῖν τὸν λόγον εὐρυθμίαις καὶ ποικιλίαις περὶ τὴν λέξιν, Isocr. demulcere auditores concinnitate aptaque dimensione, ψυχαγωγεῖν τοὺς ἀκούοντας ταῖς εὐρυθμίαις καὶ συμμετρίαις, id.

Concinno, συντίθημι, aliquid, τὶ, Isocr. ἁρμόζω τι, Dion. Hal. συσκευάζω τι, Dem.

Concinnus,

Concinnus, ὁ ϗ ἡ εὐάρμοστος, ου, Isocr. ἁρμόττων, ουσα, ον, id. ὁ ϗ ἡ εὔρυθμος, Plut. ὁ ϗ ἡ ἐμμελὴς, Athen. concinna oratio, λόγος ἐγκατάσκευος, Plut.
Concino, συνᾴδω, συμφωνέω, Plut.
Concio, congregatio populi, ἡ ἐκκλησία, Dem. ἡ πανήγυρις, Isocr. ἡ σύνοδος, id. ἡ ἀγορὰ, ᾶς, Æschin. concionem indicere, ἀποδιδόναι ἐκκλησίαν, Dem. denunciare, proscribere, ἀπογράφεσθαι πρόσοδον, Isocr. convocare alicujus rei gratia, ποιεῖν ἐκκλησίαν ἕνεκά τινος, Dem. ποιεῖσθαι σύνοδον περί τινος, id. συλλέγειν ἐκκλησίαν, seu πανήγυριν, Isocr. ποιεῖν ἀγορὰν, Æschin. celebro, sive concioni intersum, ἐκκλησιάζω, Dem. in concionem adscendere, ἀναβαίνειν εἰς ἐκκλησίαν· ire, πορεύεσθαι εἰς ἐκκλησίαν· adducere aliquem, καταστῆσαί τινα εἰς τὴν ἐκκλησίαν· in concione dicere, λέγειν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, id. e concione abire, ἀπελθεῖν ἐκ τῆς ἐκκλησίας, Isocr. concio convenit, ἥκει ἐκκλησία, Dem. surgit, ἡ ἐκκλησία ἀνίσταται· nulla restat, ἐκκλησία οὐκ ἔτ' ἐστιν ὑπόλειπος οὐδεμία· sermo sive oratio, ὁ λόγος, ad populum, ἡ δημηγορία, ας· habere concionem, ποιεῖν δημηγορίαν, δημηγορίαν τινὰ δημηγορεῖν, id. δημηγορεῖν λόγον ἐν τῷ δήμῳ, id. Confer *Concionor*.
Concionalis, e, δημηγορικὸς, ἡ, ὸν, Plat. ἐκκλησιαστικὸς, ἡ, ὸν, Lucian.
Concionator, ὁ δημηγόρος, Xen. ὁ δημηγορῶν, οῦντος, Dem. ὁ ἐκκλησιαστὴς, οῦ, Aristot. ὁ δημοδιδάσκαλος, Synes.
Concionatorius, δημηγορικὸς, ἡ, ὸν, Plat.
Concionor, δημηγορέω, Dem. in aliquem, κατά τινος, id. diu, πολὺν χρόνον, id. ad gratiam, πρὸς χάριν, id. ad delectationem, πρὸς ἡδονὴν, id. ἐκκλησιάζω.
Concipio, simul capio, συλλαμβάνω, Dem. διαλαμβάνω, Aristot. mulier concipit, γυνὴ κύει, Theophr. κυεῖ, Aristot.
Concise, συντόμως, Isocr.
Concisio, συγκοπὴ, ῆς, Fig. Gramm.
Concisus, a, um, ὁ ϗ ἡ σύντομος, ου, Plut.
Concitatio, ἡ παρόρμησις, εως, Xen.
Concitator, ὁ παρορμητικὸς, Plut. ὁ ἐρεθιστής.
Concito, παρορμάω τινὰ πρός τι, Xen. παροξύνω τινὰ ἐπί τι, Plut. aliquem ad tantam iram, ἐπὶ τοῦτο ὀργῆς προάγω τινὰ, Isocr. aliquem ad melius, ἐπάγω τινὰ ἐπὶ τὸ βέλτιον, id. alicui invidiam, συνάγω τινὶ φθόνον, Dem. ποιέω τινὶ φθόνον, Isocr. alicui odium, εἰς μῖσος καθίστημί τινα, id.
Concivis, ὁ συμπολίτης, ου, Eurip.
Conclamatio, ἡ καταβόησις, εως· ἡ καταβοή.
Conclamatus, καταβοηθεὶς, εῖσα, ἐν· conclamatum est, πέπρακται, Eurip.
Conclamo, καταβοάω, συμβοάω· ad arma, παραγγέλλω εἰς τὰ ὅπλα, Xen.
Conclave, ὁ μυχὸς, οῦ, ἡ μυχὴ, ῆς, Herodot. τὸ δωμάτιον.
Concludo, κατακλείω, aliquem aliquo, τινὰ εἴς τι, Xen. aliquem alicui, τινὰ ἔν τινι, Herodian. in corpore, κατὰ τὸ σῶμα, Galen. aliquem cum leone in cavea, καθείργω τινὰ λέοντι ὁμοῦ ἐς οἴκημα, Pausan. infero, συμπεραίνω, Aristot. aliquid ex aliquo, περαίνω τι ἔκ τινος, Plut. finio accusationem, περαίνω κατηγορίαν, Isocr.
Conclusio, ἡ σύγκλεισις, εως, ὁ συγκλεισμὸς, οῦ· illatio, τὸ συμπέρασμα, Plut. orationis, ὁ ἐπίλογος, ου, Aristot.
Concoctio, ἡ πέψις, Galen. concoctionis defectus, ἡ ἀπεψία, Plut. difficultas, ἡ δυσπεψία, Athen. facilis, ἡ εὐπεψία, Gal. concoctione facili, ὁ ϗ ἡ εὔπεπτος, id.
Concoctivus, i. e. coquendi vim habens, πεπτικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Concœnatio, τὸ σύνδειπνον, Plut.
Concœnator, ὁ ϗ ἡ σύνδειπνος, ου, Xenoph.
Concœno, συνδειπνέω, Xen.
Concolor, ὁ ϗ ἡ σύγχροος, contr. σύγχρους, ου, Plut. ὁμόχροος, ους.
Concomitor, συμπαρομαρτέω, Ælian.
Concoquo, πέττω τι, Gal. iram, πέττω τὴν ὀργὴν, Aristot. πεπαίνω ὀργὴν, Xen.
Concordia, ἡ ὁμόνοια, Dem. ἡ ὁμοφροσύνη, et amicitia, ὁμόνοια ϗ φιλία· et pax, ὁμόνοια ϗ εἰρήνη· cum aliquo, ὁμόνοια πρός τινα· mutua, ὁμόνοια πρὸς ἀλλήλους· adhortari aliquos ad concordiam, προτρέπειν τινὰς εἰς ὁμόνοιαν· concordiam conciliare inter cives, ἄγειν εἰς ὁμόνοιαν τὴν πόλιν, id. ἐν ὁμονοίᾳ πειρᾶσθαι ἄγειν τὴν πόλιν, Isocr. inter aliquos, προάγειν τινὰς ἐπὶ ὁμόνοιαν· καταστῆσαι τινὰς εἰς ὁμόνοιαν, id. revocare, ὁμόνοιαν ἀνανεοῦσθαι, Dem. servare, διατηρεῖν τὴν ὁμόνοιαν, id. cum aliquo, διαφυλάττειν τὴν ὁμόνοιαν πρός τινα, Isocr.
Concorditer, ὁμοθυμαδὸν, Dem. ὁμοφρόνως· unoque animo ulcisci aliquem, ὁμοθυμαδὸν ἐκ μιᾶς γνώμης ἀμύνεσθαί τινα, id.
Concordo, ὁμονοέω, Dem. ὁμοφρονέω, id. cum aliquo, συνίσαμαι μετά τινος, id. in aliqua re, ὁμογνωμονέω τινί τι, Xen.
Concorpor, ὁ ϗ ἡ σύσσωμος, ου, N. T.
Concorporo, συσσωματοποιέω, Aristot.
Concors, ὁ ϗ ἡ ὁμόνοος, contr. ὁμόνους, ου, ὁ ϗ ἡ ὁμογνώμων, ονος, ὁ ϗ ἡ συγνώμων, ονος, Plut. ὁ ϗ ἡ ὁμόφρων.
Concredo, πιστεύω, aliquid alicui, τί τινι, Plut. ἐπιτρέπω τί τινι, Herodian.
Concremo. Vide *Comburo*.
Concrepo, ἐπικτυπέω, Aristoph.
Concresco, συμφύομαι, Theophr. συναύξομαι, igne, πήγνυμαι ὑπὸ πυρὸς, Aristot.
Concretio, ἡ σύμφυσις, Theophr. συμφυΐα, Philo. ἡ σύμπηξις, Plat.
Concretus, ὁ ϗ ἡ συμφυὴς, Plut. πεπηγὼς, υῖα, ὸς, sanguis, αἷμα, Plut. lac, γάλα, Diosc.
Concubia nox, τὸ μέσον νυκτὸς, Xen.
Concubina, ἡ παλλακὴ, ῆς, Dem. sum alicujus, παλλακεύομαί τινι, Plut. ἡ ὁμευνέτις.
Concubinatus, ἡ παλλακεία, ας, Dem.
Concubitor, ὁ εὐνέτης, ου, Hesych.
Concubitrix, ἡ εὐνήτρεια, ἡ εὐνήτρια, Soph.
Concubitus, ἡ εὐνὴ, ῆς, ἡ μῖξις.
Concubo, συγκαθεύδω, cum aliquo, τινὶ, Plut. cum femina, ὀχεύω τὴν θηλείαν, Aristot.
Conculcatio, ἡ καταπάτησις, τὸ καταπάτημα.
Conculco, καταπατέω, Thuc.
Concumbo, παρακοιμάομαι, συγγίνομαι, cum aliqua, τινὶ, Plat. πλησιάζω γυναικὶ, Dem. γιγνώσκω γυναῖκα, Plut.
Concupio. Vide *Concupisco*.
Concupiscentia, ἡ ἐπιθυμία, ας, alicujus, τινὸς, Xen. ὁ πόθος.
Concupiscibilis, e, ἐπιθυμητὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Concupisco, ἐπιθυμέω, divitias, χρημάτων, Dem. aliquid nimis, λίαν τι, Isocr. scire, ὀρέγομαι τοῦ εἰδέναι, Aristot. aquam, διψάω ὕδατος, Herodot.
Concurro, συντρέχω, cum aliquo, τινὶ, Dem. ad aliquem, πρός τινα, Plut.
Concursus, ἡ συνδρομὴ, ῆς, Aristot.
Concussio, ὁ τιναγμὸς, οῦ· armorum, ἡ ἐπανάσεισις τῶν ὅπλων, Thuc. præcipue terræ, σεισμὸς, οῦ, Aristot. ἡ σεῖσις, εως, Gal.
Concutio, συντινάσσω, Aristot. ἀνασείω, συσσείω, Naz. aliquid, σείω τι, aliquem, κατασείω τινὰ, Phil.
Condecenter, προσηκόντως, Aristot. πρεπόντως.
Condecentia, τὸ πρέπον, οντος, Plat. ἡ εὐκοσμία, ας, Isocr.
Condecet, προσήκει, aliquem, τινὶ, Plat. συμπρέπει.
Condecore, εὐπρεπῶς.
Condecoro, ἐπικοσμέω, Aristot.
Condemnatio, ἡ κατάγνωσις, Dem. ἡ κατάκρισις, N. T. τὸ κατάκριμα, ibid. ἡ καταχειροτονία, Dem. ἡ καταδίκη, Plut.
Condemnator, ὁ καταδικάζων, οντος, Dem.
Condemnatus, ὁ ϗ ἡ κατάκριτος, non condemnatus, ὁ ϗ ἡ ἀκατάκριτος, N. T. suo ipsius judicio, ὁ ϗ ἡ αὐτοκατάκριτος, ib. capitis, καταψηφισθεὶς θανάτου, Plat.
Condemno, καταγινώσκω, aliquem, τινὸς, Dem. καταψηφίζομαί τινος· aliquos capitis, καταγινώσκω θάνατον τινῶν, id. κατακρίνω θάνατον τινῶν, Isocr. violati festi, καταχειροτονέω ἀσεβεῖν περὶ τὴν ἑορτὴν, Dem. una sententia condemnari, ἁλίσκεσθαι μιᾷ ψήφῳ μόνον, id.
Condensitas, ἡ πυκνότης, ητος, Plat.
Condenso, πυκνόω, Plat. συμπήγνυμι.
Condensus, πυκνὸς, ἡ, ὸν, Theophr.
Condico, παραγγέλλω, Plat. ἐπαγγέλλω τί τινι, Thuc. cœnam, i. e. invito ad cœnam, παραγγέλλω ἐπὶ τὸ δεῖπνον, Lucian.
Condictio, ἡ ἐπαγγελία, ας, ἡ παραγγελία.
Condigne, ἀξίως, ἐπαξίως, aliquo, τινὸς, Dem.
Condignus, ὁ ϗ ἡ ἐπάξιος. Confer *Dignus*.
Condimentarius, ἀρτυτὸς, ἡ, ὸν, Diosc.
Condimentum, τὸ ἄρτυμα, ατος, Plut.
Condio, ἐξαρτύομαι, aliquid, τὶ, Thuc. sale, ταριχεύω, Diosc. ζωμεύω.
Condiscipula, ἡ συμμαθήτρια, ας.
Condiscipulatus, ἡ συμμαθητεία, ας.
Condiscipulus, ὁ συμμαθητὴς, οῦ, Plat.
Condisco, συμμανθάνω.
Conditio, constitutio, ἡ κατάστασις, εως, rerum, πραγμάτων, Herodot. sors melior, τὸ πλεονέκτημα, Dem. deterior, ἡ μειονεξία, ας, Xen. τὸ μειονέκτημα, ατος, id. τὸ ἐλάττωμα, id. conditione meliore esse quam alius, πράττειν βέλτιον τοῦ ἄλλου, Isocr. conditione multo deteriore nunc esse quam illo tempore, πράττειν πολὺ καταδεέστερον νῦν, ἢ κατὰ τὸν χρόνον ἐκεῖνον, id. deteriore conditione esse quam improbi, ἔλαττον ἔχειν τῶν πονηρῶν· dimittere aliquem ea conditione, ut desinat morari in aliqua re, ἀφίεναι τινὰ ἐπὶ τούτῳ, ἐφ' ᾧτε μηκέτι διατρίβειν ἔν τινι, id. ea conditione alicui pecuniam credere, ἐφ' ὁμολογίαις τισὶ δανεῖσαί τινι ἀργύριον, Dem. firmas esse conditiones, ἰσχυρὰς εἶναι τὰς ὁμολογίας, id. conditionem accipere, πρὸς ξύμβασιν χωρεῖν, Thuc. conditionibus æquis, ἐπὶ τοῖς ἴσοις ϗ ὁμοίοις, Thucyd.
Conditionalis, ὑποθετικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Conditionaliter, ὑποθετικῶς, ἐξ ὑποθέσεως, Aristot.
Conditor, ὁ κτίστης, N. T. ὁ κτίστωρ, Athen.
Conditorium, ἡ θήκη, ης, Plat. victus vel etiam pecuniæ, τὸ ταμιεῖον, Isocr.
Conditura, τὸ ἄρτυμα, ατος, Plut.
Conditus, ἀρτυτὸς, ἡ, ὸν, Diosc.
Condo, abscondo, ἀποκρύπτω, aliquid, τὶ, Isocr. ædifico, κτίζω, aliquid, τὶ, Herodot.
Condocefacio, συμπαιδεύω, aliquid, εἴς τι, Dem. in violentia et iræ furore, βίᾳ ϗ θυμῷ, Polyb.
Condoceo, idem quod anteced.
Condolentia, ἡ συναγανάκτησις, εως, Aristot.
Condoleo, συμπάσχω, alicui, τινὶ, Isocr. συνάχθομαί τινι, id. ex animo, συναλγέω τῇ ψυχῇ, Dem.
Condolesco, idem quod anteced.
Condonatio, ἡ συγγνώμη, remissio, ἡ ἄφεσις, εως, N. T.
Condono, dono, δωρέομαι, alicui aliquid, τί τινι, Xen. ignosco, ἀφίημι, aliquid alicui, τί τινι, Dem. συγχωρέω τί τινι, idem. alicui, συγγνώμην ἔχω τινὶ, Isocr.
Condormio, συγκαθεύδω.
Conducibilis, συμφέρων, Isocr. Confer *Utilis*.
Conduco, συνάγω τὶ, Thuc. prosum, λυσιτελέω, alicui, τινὶ, Isocr. ὠφελέω τινὰ, Dem. admodum alicui, σφόδρα συμφέρω τινὶ, Isocr. mercede, μισθόομαι, nautas, ναύτας, Dem. aliquid pecunia, μισθόομαί τι ἀργυρίου, Æschin. conducit, συμφέρει, ipsi navigare, αὐτῷ πλεῖν, Plat.
Conductio, ἡ μίσθωσις, εως, Isocr.
Conductitius, μισθωτὸς, ἡ, ὸν, Plat.
Conductor, ὁ μισθωτὴς, οῦ, Dem. ὁ μισθώμενος, id. ὁ μισθοδότης.
Conductus, συναχθεὶς, εῖσα, ἐν, mercede, μισθωτὸς, ἡ, ὸν, Dem. ὁ μισθαρνῶν, οῦσα, οῦν, id. μισθοφορῶν, οῦσα, οῦν, id. ὁ ϗ ἡ μισθοφόρος, ου, Isocr.
Conduplicatio, ὁ ἐπιδιπλασιασμὸς, οῦ, ἡ ἀναδίπλωσις, εως, Rhetor.
Conduplico, ἐπιδιπλασιάζω, ἀναδιπλόω.
Conduro, σκληρύνω, N. T.
Condus, ὁ ταμίας, ου, Xen.
Confabulatio, ἡ ὁμιλία, ας, Plut. ὁ διαλογισμὸς, οῦ, Plat.
Confabulor, ὁμιλέω, Dem. cum aliquo ad breve tempus,

tempus, διαλέγομαί τινι ὀλίγον χρόνον, Plat. πρός τινα, Xen.

Confamulor, συνδουλεύω, Eurip.

Confectio, sc. negotii, ἡ διάπραξις, εως, Plat.

Confector, διαπράσσων, ουσα, ον, Xen. ὁ διαπράκτωρ, ὁ συντελεστής.

Confercio, συσκευάζω, aliquid in aliquid, τὶ εἴς τι, Dem.

Confero, congero, συνάγω, Dem. comparo, παραβάλλω, cum aliquo, τινὶ, Lucian. πρός τι, Isocr. aliquid cum aliquo, συμβάλλω τι πρός τι, Aristot. prosum multum alicui, πολλὰ ὠφελέω τινά, Isocr. χράομαι πλεῖόν τινι, id. tributum pendo, τελέω, Dem. ultro pecuniam, ἑκὼν εἰσφέρω χρήματα· tributa ad bellum, ἐν ταῖς εἰσφοραῖς συντελέω εἰς πόλεμον· considero, res inter se et mecum perpendo, σκέπτομαί τινα πρὸς ἄλληλα καὶ λογίζομαι πρὸς ἐμαυτόν· leviter et non acerbe res aliquas inter se, πράως καὶ μὴ πικρῶς ἐξετάζω τινὰ παράλληλα· culpam alicujus rei in aliquem, τὴν αἰτίαν τινὸς ἀνατίθημί τινι, ἐπί τινα ἄγω· εἴς τινα τρέπω, Plut. curas in aliquid, ἐπιμελέομαί τινος, id.

Confertim, ἀθρόως, Dem. ἀθρόον, Thucyd.

Confertus, ἀθρόος, όα, όον, urbs, ἀθρόα πόλις, Thucyd.

Confervefacio, συζέω, Diosc.

Confessio, ἡ ὁμολογία, Isocr. τὸ ὁμολόγημα, Plat. imbecillitatis, ἡ ἐξομολόγησις τῆς ἀσθενείας, Plut.

Confessor, ὁ ὁμολογητής, ῦ.

Confessus, ὁμολογούμενος, ένη, ενον· ex confesso, ὁμολογουμένως, Plat.

Confestim, ὀξέως, Dem. ἐξαίφνης, id. παραχρῆμα, id. ἀθρόως, Lucian. παραυτίκα.

Conficio, διαπράττω, negotium, πρᾶγμα, Dem. aliquid verbis, διαπράττομαί τι λόγοις, Isocr. celeriter deliberata, ἐπιτελέω ταχέως τὰ δόξαντα, id. bellum, ἀποπολεμέω πόλεμον, Thuc. iter, ποιέομαι πορείαν, Xen. commentarium, γράφω seu γράφομαι ὑπόμνημα, Dem. scriptum, συντίθημι σύγγραμμα, Isocr. occido, διαχράομαι, aliquem, τινὰ, Plut. καταχράομαί τινι, Æschin. leonem, καταχράομαι λέοντα, Herodot. conficior curis, ἐκπονέομαι ταῖς φροντίσι, Plut.

Confictio, τὸ ὑπόπλασμα, τὸ πλάσμα, Dem. testamenti, κατασκεύασμα διαθήκης, id.

Confidens, θαῤῥῶν, ῦσα, ῦν, Dem. et temerarius ante facinus, θρασὺς καὶ προπετὴς πρὸ τῦ ἁμαρτήματος. id. securus et confidens aliquo, θαῤῥῶν καὶ πεπιστευκώς τινι, Dem.

Confidenter, θαῤῥαλέως, Plat. θρασέως, Isocr. κατατεθαῤῥηκότως, Plut.

Confidentia, τὸ θράσος, έος, Dem. ἡ θρασύτης, id. Confer *Audacia*.

Confido, θαῤῥέω, alicui, τινὶ, Herodian. ἐπί τινι, Plut. πιστεύω τινὶ, Dem. et magnam spem habeo victoriæ, θαῤῥῶ καὶ πολλὰς ἐλπίδας ἔχω καλῶς ἀγωνιεῖσθαι, Isocr. et plane persuasum habeo aliquid, θαῤῥῶ καὶ πάνυ πιστεύω τι, Dem.

Configo, συμπήγνυμι, clavis, καθηλόω.

Configuro, συσχηματίζω, N. T.

Confingo, συμπλάττω, aliquid in aliquem, τὶ ἐπί τινι, Synes. multa facinora tetra de diis, πολλὰς ἀνομίας λογοποιέω περὶ τῶν θεῶν, Demosth.

Confinis, e, ὁ καὶ ἡ ὅμορος, alicui, τινὸς, Xen. μεθόριος, ία, ιον, et ὁ καὶ ἡ μεθόριος, ῦ, ὁ καὶ ἡ περίχωρος, ῦ, Plut. sum alicui, ὁμορέω τινὶ, id.

Confinium, τὸ μεθόριον, ῦ, Plut.

Confio, διαπράττομαι. Confer *Conficio*.

Confirmatio, ἡ βεβαίωσις, Thuc. ἡ κατάστασις· *in primis* virium, ἡ ἐπίῤῥωσις, Aristot.

Confirmativus, βεβαιωτικὸς, ἡ, όν, Eust.

Confirmator, ὁ βεβαιωτής, ῦ, Plut.

Confirmo, βεβαιόω, imperium, τὴν ἀρχὴν, Herodian. leges, τὰς νόμους, Dem. hostium superbiam, τὰς τῶν ἐχθρῶν ἀλαζονείας, Isocr. aliquid, ἐπικυρόω τι, Dem. in senatu, κυρόω ἐν τῷ δικαστηρίῳ, id. fratres, στηρίζω τὰς ἀδελφὰς, N. T.

Confisco, δημοσιόω, agrum, γῆν, Thuc. agros, δημεύω τὰς ἀγρὰς, Dion. Hal.

Confiteor, προσομολογέω, aliquid, τὶ, Dem. peccatum, ἐξομολογέομαι τὴν ἁμαρτίαν, N. T. alicui delictum, τινὶ τὸ παράπτωμα, ib.

Confixilis, e, ὁ καὶ ἡ σύμπηκτος, ῦ, Aristoph.

Confixio, ἡ σύμπηξις, εως, Herodian.

Conflagratio, ἡ κατάφλεξις, εως.

Conflagro, καταφλέγομαι.

Conflatilis, e, χωνευτὸς, ἡ, όν.

Conflatio, ἡ χωνεία, ας, Suid.

Conflator, ὁ χωνευτής, ῦ.

Conflatura, τὸ χώνευμα, ατος.

Conflictatio, ἡ σύγκρουσις, εως, Dem.

Conflictio, ἡ συμβολὴ, ῆς, Herodian.

Conflictor, διαμάχομαι, cum aliquo ob aliquid, τινὶ ὑπέρ τινος, Plat.

Conflictus, us, ἡ μάχη, ης, Dem. ἡ συμβολὴ, ῆς, Xen. in conflictu, ἐν χερσὶ, Thuc.

Confligo, συγκρούω, Polyb. acie cum aliquo, συμπλέκομαί τινι, Plut. πρός τινα, id. συνάπτω τινὶ, id.

Conflo, συμφυσάω, ut æs, χωνεύω, συγχωνεύω, Dem. alicui invidiam, συνάγω τινὶ φθόνον, id. καθίστημί τινα εἰς μῖσος, Isocr. æs alienum, δανείζομαι, Dem.

Confluentia, ἡ ὁμόῤῥοια, ἡ σύῤῥευσις, εως, ἡ σύῤῥοια, Plat.

Confluo, συῤῥέω, Isocr. ex montibus, ἐκ τῶν ὀρῶν, Herodian. confluit multitudo, ἀθροίζεται πλῆθος, Herodian. ἐκκλησιάζει τὸ πλῆθος, id.

Confodio, διαπείρω, Diosc. aliquem, παίω τινὰ, Herodian. aliquem jaculis, κατακοντίζω τινὰ, id.

Confœderatio, ἡ σπονδὴ, ῆς, Dem. τὸ συνώμοτον, ῦ, Thuc. ἡ ὁμαιχμία, Herodot.

Confœderatus, ὁ καὶ ἡ ὁμόσπονδος, ῦ, Dem.

Confore, συνέσεσθαι.

Conformatio, ἡ συμμόρφωσις, εως.

Conformis, e, ὁ καὶ ἡ σύμμορφος, ῦ, N. T. ὁ καὶ ἡ ὁμοιόμορφος, ῦ, Laert. fio, συμμορφόομαι, ib.

Conformitas, ἡ ἀναλογία, Aristot.

Conformo, συσχηματίζω, ad aliquid, πρός τι, Plut.

Confornico, συγκαμαρόω.

Conforto, παραθαρσύνω, seu παραθαῤῥύνω, Thuc. ἐπιθαρσύνω.

Confractio, ἡ περίκλασις, ἡ κατάκλασις.

Confragosus, ὁ καὶ ἡ φαραγγώδης, εος, locus, τόπος, Aristot. confragosæ petræ, ἀπότομοι πέτραι, Lucian.

Confremo, φρυάττομαι, Plut. ἐπιβρύχω.

Confrico, ψώχω, Suid.

Confringo, διαῤῥήγνυμι, vincula, τὰ δεσμὰ, N. T. συγκλάω, Aristoph.

Confugio, καταφεύγω, ad aliquem, πρός τινα, Isocr. ἐπί τινα, id. ad collem, ἐπὶ λόφον, Xenoph. juramenta et pacta, εἰς ὅρκους καὶ συνθήκας, Isocr. illuc vel huc, ἐνταῦθα ἢ ἐνθάδε, id. ad auxilium alicujus, προσφεύγω τῇ ἐπικουρίᾳ τινὸς, Basil.

Confugium, ἡ καταφυγὴ, ῆς, nullum habere, καταφυγὴν μηδεμίαν ἔχειν, Isocr. tutissimum habere, ἀσφαλεστάτην ἔχειν, id. Confer *Perfugium*.

Confulcio, ὑπερείδω, aliquid, τὶ, Plut.

Confulgeo, συλλάμπω.

Confundo, συγχέω, Isæus. perturbo, συνταράττω, aliquid, τὶ, Dem. ἐπιταράττω τι, Lucian. pudefacio, αἰσχύνω, aliquem, τινὰ, Plut.

Confuse, συγκεχυμένως, Plut. ἀκαταστάτως, Isocr. ταραχωδῶς, id.

Confusio, ἡ σύγχυσις, Isocr. ἡ ταραχὴ, Dem. ordinis, ἡ ἀταξία, id. pudor, ἡ αἰσχύνη, ης, Isocr. Confer *Perturbatio*, item *Pudor*.

Confusus, συγκεχυμένος, ένη, ένον, perturbatus, ταραττόμενος, ένη, ενον, Dem. τεταραγμένος, ένη, ένον, id. ὁ καὶ ἡ ταραχώδης, εος, Isocr. ventus confusus, πνεῦμα ἀκατάτακτον, Dem. confusus et inæqualis, ἄτακτος καὶ ἀνώμαλος, id.

Confutatio, ἡ ἀνασκευὴ, ῆς, Rhetor. ἡ ἔλεγξις.

Confuto, ἀνασκευάζω, aliquem, διελέγχω τινὰ, Lucian. συνελέγχω, ἀνατρέπω.

Congelasco, καταπήγνυμαι, Aristot. πήγνυμαι, Herodian. κρυσταλλέομαι, Philo.

Congelatio, ἡ σύμπηξις, εως.

Congelidus, ψυχρὸς, ά, όν, Aristot.

Congelo, idem quod *Congelasco*.

Congeminatio, ὁ διπλασιασμὸς, ῦ, Plut.

Congemino, διπλασιάζω, Plut.

Congemisco, συνάχθομαι, alicui, τινὶ, Isocr. συστενάζω τινὶ, Plut. συστενάζω, N. T.

Congener, ὁ καὶ ἡ ὁμόγονος, ῦ, Plat.

Congenero, συγγεννάω.

Congenitor, ὁ συγγεννήτωρ, ορος, Plat.

Congenitus, ὁ καὶ ἡ σύμφυτος, Aristot.

Congeries, ὁ συναθροισμὸς, ῦ, τὸ συμφόρημα, Plut.

Congermino, συμβλαστάνω, Theophr.

Congero, συναθροίζω, συμφορέω, lapides et ligna, λίθους καὶ ξύλα, Thuc. scommata et convicia, σκώμματα καὶ λοιδορίας, Dem. historiam in librum, ἱστορίαν εἰς συγγραφὴν, Herodian.

Congerro, ὁ συμφλύαρος, ὁ συμπαίκτωρ.

Congestio, ἡ συμφόρησις, εως, Plut.

Congestitius, συμφορητὸς, ἡ, όν, Aristot.

Congestus, συμπεφορημένος, ένη, ένον, συμφορητὸς, ἡ, όν, Lucian.

Congialis, χοαῖος, αία, αῖον, Eust.

Congiarium, ἡ νομὴ, ῆς, Herodian. dare congiaria populo, νομὰς ἐπιδιδόναι τῷ δήμῳ, id. polliceri se daturum alicui, νομὰς ἐπαγγέλλειν τινὶ, id.

Congius, ὁ χοεὺς, έος, Aristoph. ὁ χῦς, χοὸς, Diosc.

Conglaciatus. Vide *Congelatus*.

Conglacio. Vide *Congelo*.

Conglobatim, ἀθρόως, σφαιρηδόν.

Conglobatio, ἡ συνείλησις, εως.

Conglobo, κατειλέω, Plut. σφαιρόω, Gal.

Conglomeratio, ἡ συνέλιξις, Dion. Areop.

Conglomero, συνελίσσω.

Conglutinatio, ἡ συγκόλλησις, εως.

Conglutinator, ὁ συγκολλητὴς, ῦ, Aristoph.

Conglutino, συγκολλάω, sermonem, λόγον, Plut. ἁρμόζω.

Congræcor, ἑλληνίζω.

Congratulatio, τὸ σύγχαρμα.

Congratulor, συγχαίρω, alicui ob aliquid, τινί τι, Dem.

Congrediens, συμμίξας, cum aliquo, τινὶ, Dem.

Congredior, συνέρχομαι, Isocr. συγγίνομαι, id. συνομιλέω· cum exercitu, ἀνταίρω πρός τινα δύναμιν, Dem. cum aliquo, συμπλέκομαί τινι, Plut. πρός τινα, id.

Congregabilis, e, συναγελαστικὸς, ἡ, όν, ἀγελαῖος, αία, αῖον, Aristot.

Congregatim, ἀγεληδὸν, Philo.

Congregatio, συναγελασμὸς, ῦ, ἡ συναγωγή.

Congrego, ἀγελάζω, Aristot. συνάγω, aliquos, τινὰς, Isocr. ἀθροίζω τι, Plat.

Congressio, ἡ συνέλευσις, εως, ἡ σύνοδος, ῦ, Thuc. ἡ ὁμιλία· cum aliquo, ἡ ἔντευξις πρός τινα, Plut. familiaris, ἡ πρὸς ἀλλήλας συνουσία, Isocr. hostilis. Vide *Prælium*.

Congressus, idem quod anteced.

Congruens, ὁ καὶ ἡ ἀκόλουθος, domus alicujus dignitati reipublicæ, οἶκος ἀκόλουθος τῷ ὀνόματι τῆς πολιτείας, Dem. ἁρμόττων, ῦσα, ον, rebus præsentibus, τοῖς ὑπάρχουσι, Isocr. προσήκων, ῦσα, ον, moribus, τοῖς ἤθεσι, Dem. ὁ καὶ ἡ ἀνάλογος, rebus, τοῖς πράγμασι, Aristot.

Congruenter, ἁρμοζόντως, alicui, ἀκολούθως τινὶ, Plut. προσηκόντως, Arist. amice, ὁμογνωμόνως, Isocr.

Congruentia, ἡ ἐφαρμογὴ, ῆς, Plat.

Congruit, ἐπιβάλλει, Aristot. aliquem fieri dominum alicujus rei, ἁρμόττει τινὰ γίγνεσθαι κύριόν τινος, Isocr.

Congruo, συναρμόττω, cum aliquo in aliquid, τινὶ εἴς τι, Xen. senioribus, ἁρμόζω τοῖς πρεσβυτέροις, Plut. vitæ consuetudini, ἁρμόζω seu ἁρμόττω πρὸς τὰς συνουσίας, Isocr. alicui rei, εὐαρμόστως ἔχω πρός τι, id. idem sentio, ὁμοφρονέω, ὁμονοέω, cum aliquo, τινὶ, Herodian.

Congruus,

Congruus, ἁρμόδιος, ία, ιον, ὁ ϗ ἡ εὐάρμοστος, ϗ, ad aliquid, πρός τι, Isocr.
Conjectatio. Vide *Conjectura*.
Conjectatorie, στοχαστικῶς, Aristot.
Conjectio, ἡ βολὴ, ῆς. Confer *Conjectura*.
Conjecto, τεκμαίρομαι, στοχάζομαι, de mente alicujus, τῆς διανοίας τινὸς, Isocr. ex moribus, ἀπὸ τρόπων, Plat. ex rebus gestis, εἰκάζω τοῖς πραχθεῖσι, id. mensuram ex crassitudine lateris, εἰκάζω τὸ μέτρον ἐκ τῦ πάχυς τῆς πλίνθυ, Thuc. quod hostis insequatur, εἰκάζω τὺς πολεμίυς ἐλαύνειν, Xen. Confer *Conjectura*, item *Conjicio*.
Conjector, ὁ εἰκαστὴς, Thuc. ὁ στοχαστὴς, LXX. somniorum, ὁ ὀνειροκρίτης, Poll.
Conjectura, ἡ εἰκασία, Lucian. ὁ στοχασμὸς, ῦ, Suid. τὸ τεκμήριον, Dem. ἡ ὑπόληψις, Isocr. ἡ ὑπόνοια, Dem. conjecturam capio, στοχάζω, id. εἰκάζω, id. de præsentibus ex præteritis, τεκμαίρομαι τὰ νῦν ἐκ τῶν ποτε, Plut. ex operibus de moribus alicujus, ἀπὸ τῶν ἔργων τὺς τρόπυς τινὸς, id. de hostium fuga, τεκμαίρομαι τὺς πολεμίυς φυγεῖν, Isocr. facio, ποιέω τεκμήριον, id. præbeo alicui de aliquo, τεκμήριον παρέχω τινὶ τινος, Plat. conjectura utendum est, χρὴ εἰκάζειν, Lucian. multa conjecturis percipio, πολλὰ εἰκασίᾳ προλαμβάνω, id. quantum conjectura adsequi licet, ὡς ἔνεςι τεκμαίρεσθαι, Philo.
Conjecturalis, στοχαστικὸς, ή, όν, Aristot.
Conjecturo. Vide *Conjectura*, *Conjectio*, *Conjicio*.
Conjicio, συμβάλλω, aliquid in aliquid, τὶ εἴς τι, Theophr. aliquem in periculum, δίδωμί τινα κινδύνῳ, Dem. aliquem in rete, ἐμβάλλω τινὰ εἰς τὸ δίκτυον, Xenoph. aliquem in metum, καταβάλλω τινὰ εἰς φόβον, Plat. καθίστημί τινα εἰς φόβον, Isocr. in vincula, καταβάλλω τινὰ εἰς φυλακὴν, Philo. urbem in extremas calamitates, ἐμβάλλω τὴν πόλιν εἰς τὰς δεινοτάτας ἀτυχίας, Isocr. καθίστημι εἰς ἐσχάτας συμφορὰς. id. in ignominiam, εἰς τὴν ἀτιμίαν, id. conjectura adsequor, στοχάζομαί τινος, Isocr. εἰκάζω τι, Dem.
Conjugalis, ὁ ϗ ἡ συζυγὴς, έος, Naz. ὁ ϗ ἡ γαμήλιος, γαμικὸς, ή, όν.
Conjugatio, ἡ συζυγία, *Gramm.*
Conjugator, ὁ συζευκτὴς, ῦ.
Conjugium, ὁ γάμος, Dem. ἡ συζυγία, Naz. ἡ σύζευξις, εως, Plat. postulare in conjugium, αἰτεῖν εἰς γάμον, Philo. inire conjugium, ποιεῖσθαι σύζευξιν, Plat.
Conjugo, συζεύγνυμι, Xenoph.
Conjuncte, συνημμένως.
Conjunctim, idem.
Conjunctio, ἡ σύζευξις, Arist. ἡ συζυγία, ὁ συνδιασμὸς, ἡ σύναψις, id. ἡ συναφὴ, ῆς, Plut. sanguinis, ἡ συγγένεια, Dem. necessitudinis, ἡ οἰκειότης, id.
Conjunctus, ὁ ϗ ἡ συναφὴς, συζευχθεὶς, εῖσα, ἐν. συνημμένος, ὴν, ένον· cum periculo, ἔχων κίνδυνον, Dem. genere alicui, οἰκεῖος τινι γένει, id. adfinitate, προσήκων κατ᾽ ἐπιγαμίαν, Herodot. res cum nullo conjuncta est labore, ὐδεὶς πράγματι πρόσεςι πόνος, Isocr. ignorantia conjuncta est cum malitia, ἡ ἄγνοια μέμικται τῇ κακίᾳ, Dem.
Conjungo, συνάπτω, aliquid cum aliquo, τί τινι, Plut. τὶ πρός τι, Aristot. συνάγω τι πρός τι, id. aliquos inter se benevolentia, συνάπτω τινὰς εὐνοίᾳ πρὸς ἀλλήλυς, Philostrat. civilem vitæ rationem cum philosophia, μίγνυμι ϗ κεράννυμι τὴν πολιτικὴν δύναμιν τῇ φιλοσοφίᾳ, Plut. prudentiam cum morum probitate, συζεύγνυμι τὴν φρόνησιν τῇ τῦ ἤθυς ἀρετῇ, Aristot. filiam in matrimonium alicui, ζεύγνυμι τὴν θυγατέρα τινὶ, Herodian.
Conjunx. Vide *Conjux*.
Conjuratio, ἡ συνωμοσία seu συνωμοσία, Dem.
Conjurator, ὁ συςάτης, ὁ συςασιώτης.
Conjuratus, ἐν συνωμοσίᾳ ὤν, Herodian. ὁ συνωμότης, ϗ, Thuc.
Conjuro, i. e. simul seu una juro, συνόμνυμι, Thuc. conspiro contra aliquem, συνόμνυμι ἐπί τινα, Dem. συνωμοσίαν ποιέω, Herodian. συνωμοσίαν συνάγω, Plat.

Conjux, συζυγὴς, εῖσα, Xen. ὁ ϗ ἡ συζυγὴς, Naz. συνοικῶν, ῦσα, Luc. τοῖς δεσμοῖς τῦ γάμυ συνεζευγμένος, Bas. femina, ἡ γυνὴ, Dem. ἡ δάμαρ, id.
Connecto, συμπλέκω, Thuc. aliquid, συνάπτω τι, Plut. συνείρω.
Connexio, ἡ συμπλοκὴ, ῆς, Plat. ἡ δέσις, εως, Herodian. ἡ συναφὴ.
Connexivus, συμπλεκτικὸς, ή, όν, Hermog.
Connexus, us, ἡ συμπλοκὴ, ῆς, Plat.
Connitor, συντείνομαι, Plat. [illegible], Lucian. πειράομαι, Thuc. διαπειράομαι.
Conniventia, ἡ ἐπίμυσις, εως.
Conniveo, μύω, ἐπιμύω, Polyb ἐπιμύω ὀφθαλμὺς, Bas. καταμύω τὰ βλέφαρα, Xen.
Connubialis, e. Vide *Conjugalis*.
Connubium. Vide *Conjugium*.
Conopeum, τὸ κωνωπεῖον.
Conor, πειράζω, πειράομαι, auxiliari, ἀμύνεσθαι, Thuc. rem aliquam, ἐγχειρέω ἔργῳ τινὶ, Dem. dicere aliquid, ἐπιχειρέω λέγειν τι, id. et studeo facere aliquid, γλίχομαι ϗ πειράομαι ποιεῖν τι, Isocr.
Conquadro, τετραγωνίζω, lapidem, λίθον, Phil.
Conquasso, κατασείω, Philo. συσσείω, Naz. nationes, κατασείω τὰς χώρας, Polyb.
Conqueror, expostulo, μέμφομαι, de aliquo, τινὶ, Dem. apud amicos, τινὰ πρὸς τὺς φίλυς, Xen. nihil de aliquo, ὐ μεμψιμοιρέω ὐδέν τινι, id. lamentor, ὀδύρομαι, de paupertate, ὀδύρομαι πενίαν, Isocr.
Conquestio, ἡ μέμψις, Dem. ἡ κατάμεμψις, Thuc. de sorte sua, ἡ μεμψιμοιρία.
Conquiesco, ἡσυχίαν ἄγω, Thuc. in cæteris, ἡσυχάζω τὰ ἄλλα, Thuc. in aliquo, ἀρέσκομαί τινι, Lucian.
Conquinisco, ὑποκύπτω.
Conquiro, ἀναζητέω, omnia subterranea, τὰ ὑπὸ γῆν πάντα, Plat. divitias, ζητέω χρήματα· reliqua, ἀθροίζω τὰ λοιπὰ, Herodian. magos optimos, ζητέω ἀρίςυς μάγων, id.
Conquisite, ἐπιμελῶς, ἀκριβῶς, Dem.
Conquisitio, ἡ σύζητησις· collectio, ἡ συγκομιδὴ, frumenti seu fructuum, τῶν καρπῶν, Isocr. militum, ἡ ἀνδρολογία.
Conquisitor militum, ὁ ἀνδρολογῶν, ῦντος, Alc.
Conregno, συμβασιλεύω, N. T.
Conrideo, συγγελάω.
Consalutatio, ὁ ἀσπασμὸς, ῦ, N. T. ἡ προσαγόρευσις, εως, Lucian.
Consaluto, προσαγορεύω, aliquem, τινὰ, Thuc. ἀσπάζομαί τινα, N. T. imperatorem, προσαγορεύω τινὰ σέβαςον, Herodian. honoribus augustalibus, τιμαῖς σεβαςμίαις, id.
Consanguineus, ὁ ϗ ἡ συγγενὴς, Dem. οἰκεῖος, εία, εῖον, Isocr. Confer *Cognatus*.
Consanguinitas, ἡ συγγένεια, Dem. Confer *Cognatio*.
Consano, ὑγιάζω, Aristot. ἐξυγιαίνω, Hipp.
Consarcino, συσκευάζω, Dem.
Consarcio, σκαλεύω, Plut.
Consaucio, συντιτρώσκω, Plut. aliquem, τιτρώσκω τινὰ, Herodian.
Consceleratus, ὁ ϗ ἡ ἀνόσιος, Ælian.
Conscelero, μιαίνω, Herodian.
Conscendo, ἐπιβαίνω, navem, τῦ πλοίυ, Lucian. ἐπὶ τὴν ναῦν, Thucyd. currum, ἐπὶ τὸ ἅρμα· equum, ἵππυ, Herodian. suggestum, ἀναβαίνω ἐπὶ τὸ βῆμα, Dem. tribunal, ἀνέρχομαι ἐπὶ βῆμα, Herodian. feminam, ἐπιβαίνω θηλείᾳ, Æl. ἀναβαίνω τινὰ, id. turres, ἀνίημι ἐπὶ πύργοις, id.
Conscensio, ἡ ἐπίβασις, εως, Philo.
Conscientia, ἡ συνείδησις, Dem. τὸ συνειδὸς, Dem. nullius mali, τὸ συνειδέναι αὐτῷ μηδὲν, id. conscientiam illæsam habere, συνείδησιν ἀπρόσκοπον ἔχειν, N. T.
Conscindo, συντέμνω, διασχίζω, aliquid, τί.
Conscisco, συμψηφίζω, ὁμοψηφίζομαι, mihi ipse mortem, ἀναιρέω ἐμαυτὸν, Aristot. διαφθείρω ἐμαυτὸν, id. διεργάζομαι ἐμαυτὸν, Luc.
Conscius, συνειδὼς, υῖα, ὸς, sibi alicujus, ἑαυτῷ τι, Plat. περί τινος, Isocr. sibi bene, ὁ ϗ ἡ εὐσυνείδητος· male, ὁ ϗ ἡ δυσσυνείδητος, Bas. sum mihi, σύνοιδα ἐμαυτῷ τι, Plat. alicujus rei, σύνοιδα ἐμαυτῷ τι, Xen. σύνισημί τι, Dem.

Conscribo, συγγράφω, res gestas, τὰς πράξεις, Lucian. epistolam, ἐπιςολὴν, Dem. orationes ad aliquem, λόγυς πρός τινα, Isocr. milites, καταγράφω ςρατιώτας, Polyb.
Conscriptio, ἡ συγγραφὴ, ῆς, Aristid.
Conscriptus, συγγεγραμμένος, ὴν, ένον· conscripti patres, συγγεγραμμένοι πατέρες, Plut.
Consecratio, ἡ ἀνάθεσις, Athen. ἡ ἁγιςεία, Isocr. ἡ καθιέρωσις.
Consecro, καθιερόω, aliquid Deo, τὶ Θεῷ, Plat. καθοσιόω τι Θεῷ, id. aliquid alicui, ἱεροποιέω τί τινι, Dem. aliquem, i. e. inter Deos refero, ἐκθειάζω τινὰ, Lucian.
Consectarium, τὸ πόρισμα, Philopon.
Consectarius, ἀκολυθητικὸς, ή, όν, Aristot.
Consectatio, ἡ ἀκολύθησις, Aristot. persecutio, ἡ δίωξις, Thuc.
Consectio, ἡ διάκρισις.
Consector, aris, συνακολυθέω, aliquem, τινὶ, Plat. veritatem, θηράομαι τὴν ἀλήθειαν, Synes. persequor aliquem, διώκω τινὰ, Xen. προσδιαπράζω.
Consecutio, ἡ ἀκολυθία, ας, Philo. verborum, ἡ συνέπεια, ας.
Consenesco, συγγηράσκω, Isocr. συγκαταγηράσκω, Laert. domus consenuit, ἡ οἰκία γηρᾷ, Æl.
Consensio. Vide sequens.
Consensus, us, ἡ ὁμόνοια, ας, Dem. ἡ ὁμοφροσύνη, ης, ἡ σύμβασις, id. omnium consensu, ἐκ κοινῆς συγχωρήσεως, Bas.
Consentaneus, εἰκὼς, υῖα, ὸς, Dem. ἐοικὼς, υῖα, ὸς· sibi consentaneus, ὁμολογύμενος ἑαυτῷ· alicui, ἀκόλυθος τινι, id. oratio antea dictis consentanea, λόγος τοῖς ποτε ῥηθεῖσιν ἀκόλυθος, id. rebus, ἀνάλογος τοῖς πράγμασι, Aristot. rationi, λόγον ἔχων, Plat. ὁ ϗ ἡ εὔλογος, ϗ, Dem. τῷ λόγῳ ἑπόμενος, Plut. consentaneum est unum esse, ἀκολυθεῖ τὸ ἓν εἶναι, Aristot.
Consentiens, ὁ ϗ ἡ ὁμογνώμων, ονος, Dem.
Consentio, ὁμονοέω, Dem. ὁμοφρονέω, Isocr. ὁμογνωμονέω, Xen. alicui in aliquo, ὁμολογέω τινι τι, Dem. alicui, συμφωνέω τινὶ, Aristot. omnes consentiunt hoc utile esse, παρὰ πάντων τῦτο χρήσιμον εἶναι δοκιμάζεται, Dem. omnes consentiunt id justum esse, παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις ὁμολογεῖται τῦτο δίκαιον εἶναι, id.
Consepio, συμφράττω.
Consequens, τὸ ἑπόμενον. Confer *Consequor*.
Consequenter, ἑπομένως, his, ἀκολύθως τύτοις, Diosc.
Consequentia, ἡ ἐπακολύθησις, εως, Plut. ἡ ἀκολυθία, Philo.
Consequor, ἀκολυθέω, aliquem, τινὶ, Lucian. μετά τινος, Dem. intelligentia orationem, τῷ λόγῳ, Plat. obtineo virtutem, τυγχάνω τῆς ἀρετῆς, Dem. justa apud aliquem, τῶν δικαίων παρά τινι, id. maximum munus ab aliquo, μεγίςης δωρεᾶς παρά τινος, Isocr. gloriam, συντυγχάνω δόξης, Dem. et benevolentiam ab omnibus, κτάομαι δόξαν ϗ εὔνοιαν παρὰ πάντων· nomen eloquentis, ἐκφέρω δόξαν τῦ εὖ λέγειν· non consequor res, ἀποτυγχάνω τῶν πραγμάτων, id.
Consero, φυτεύω, Aristot. manus cum aliquo, συμπλέκομαι πρός τινα, Plut.
Conserte, συμπεπλεγμένως, συμπλεκτικῶς.
Conserva, ἡ σύνδυλη, ης.
Conservatio, ἡ συντήρησις, Naz. ἡ σωτηρία, Aristot.
Conservator, ὁ σωτὴρ, ῆρος, Dem. ὁ σωςικὸς, ῦ, Aristot.
Conservatrix, ἡ σώτειρα, ας, Pausan.
Conservitium, ἡ συνδυλεία, ας.
Conservo, φυλάττω, aliquid, τὶ, Isocr. τηρέω τι, Dem. aliquem, διαφυλάττω τινὰ, Isocr. σώζω τινὰ, διασώζω τινὰ, Isocr. patriam, τὴν πατρίδα, Dem. una opes, συνδιασώζω τὴν υσίαν· ab aliquo aliquem, ἐκσώζω τινὰ, id.
Conservus, ὁ σύνδυλος, ϗ, N. T.
Consessor, ὁ σύνεδρος, alicujus, τινὸς, Her.
Consessus, us, in primis judicum vel senatorum, τὸ συνέδριον, Dem. primus seu summus, ἡ πρωτοκαθεδρία, N. T.

Consideo, συγκαθίζομαι, συνεδρεύω, cum aliquo in vehiculo, τινὶ ἐν φορείῳ, Herod. a latere, παρακαθίζομαι, Plut.
Considerate, ἐσκεμμένως, Dem. prudenter, νουνεχόντως, id.
Consideratio, ἡ ἐπίνοια, Dem. ἡ σκέψις, Plut.
Considerator, ὁ σκεπτικὸς, οῦ.
Consideratus, prudens. Vide *Prudens.*
Considero, ἐννοέω, Dem. aliquid et intueor, ἐνθυμέομαί τι ϗ ὁράω· mecum, λογίζομαι πρὸς ἐμαυτόν· σκέπτομαί τι ϗ λογίζομαι παρ' ἐμαυτῷ· communem utilitatem, σκέπτομαι ὅ,τι κοινῇ συνοίσει· et indago aliquid, σκόπεω τι ϗ ζητέω· res, ut homines, θεωρέω τὰ πράγματα, ὡς ἀνθρώπους, id.
Consido, ἐπικαθίζομαι, Aristot.
Consignatio, ὁ σφραγισμὸς, οῦ, Xen.
Consigno, σημαίνομαι, aliquid, τὶ, Dem. κατασημαίνομαί τι, συσσημαίνω, literas, τὰ γράμματα· testamentum, παρασημαίνομαι διαθήκην, id.
Consiliarius, ὁ σύμβουλος, Dem. ὁ συμβουλεύων, id. ὁ βουλευτὴς, Lucian. fio alicui, γίγνομαί τινι, Isocr.
Consiliator, idem quod anteced.
Consilio, συμπηδάω, Lucian.
Consilium, ἡ βουλὴ, ῆς, Dem. τὸ βούλευμα, i. e. consultatio, ἡ βούλησις· ἡ συμβουλὴ, ῆς, id. ἡ συμβουλία, Isocr. rectum seu bonum, ἡ εὐβουλία· datum, τὸ συμβουλευθὲν, id. rectissimum seu sapientissimum, καθ' ὑπερβολὴν ὀρθῶς βουλευθέν, Dem. agito, βουλεύομαι, de re aliqua, περί τινος, Lys. do, συμβουλεύω, alicui de aliqua re, τινὶ περί τινος, Xen. futile do et perniciosum, φαῦλόν τι ϗ ἀσύμφορον συμβουλεύω, Dem. communico cum aliquo, κοινολογέομαι τινι, id. promo de præsente vitæ ratione, ἐκφέρω τοῦ παρόντος βίου συμβουλὴν, Isocr. aberro in dando consilio, διαμαρτάνομαι τῆς συμβουλῆς, Dem. consilio alicujus utor, συμβουλεύομαί τινι, Isocr. adhibeo aliquem in consilium, ποιέω τινὰ σύμβουλον, id. συμβουλεύομαί τινι ὑπέρ τινος, id. παραλαμβάνω τινὰ σύμβουλον εἴς τι, Aristot. sanctius ineo consilium de aliqua re, ὁσιώτερον βουλεύομαι περί τινος, id. nullo inferior sum consiliis, οὐδενὸς ἧττον δύναμαι βουλεύεσθαι, id. consilii inopia, ἡ ἀβουλία, id.
Consimilis, ὅμοιος, οία, οιον, alicui, τινὶ, Xen. ὁ ϗ ἡ ἀντίστροφος, ου, Dem.
Consimiliter, παραπλησίως, Dem.
Consistentia, ἡ σύστασις, εως, Plat.
Consisto, συνίσταμαι, Aristot. in muro, ἐφίστημι τῷ τείχει, Herod. Confer *Consto.*
Consistorium, τὸ βουλευτήριον, Plut. τὸ συνέδριον, Dem.
Consitio, ἡ φυτεία, ας, Plut. ἡ φύτευσις, εως, Aristot.
Consitus, πεφυτευμένος, ένη, ένον, Aristot.
Consobrina, ἡ ἀνεψιά, ᾶς, Dem.
Consobrinitas, ἡ ἀνεψιότης, ητος, Dem.
Consobrinus, ὁ ἀνεψιὸς, οῦ, Dem.
Consocer, ὁ ὁμοπένθερος, ου.
Consociatim, συνδυαστικῶς.
Consociatio, ἡ κοινωνία, ας, Aristot.
Consocio, συνδυάζω, Æl. nuptui do, συνοικίζω, aliquam alicui, τινά τινι, Isocr. arma, συμμαχέω, Dem. sorte, συγκληρόω, Bas.
Consolabilis, παραμυθητικὸς, ή, όν, Aristot.
Consolatio, ἡ παράκλησις, N. T. ἡ παραμυθία, Synes. ἡ παρηγορία, Plut.
Consolator, ὁ παράκλητος, ου, N. T. ὁ παραμυθητὴς, οῦ, Hesychius. ὁ παρακλήτωρ, ορος, LXX. ὁ παρήγορος.
Consolatorius, παραμυθητικὸς, ή, όν, Aristot. παρακλητικὸς, ή, όν, παρηγορικὸς, ή, όν, Gal.
Consolor, παραμυθέομαι, aliquem, τινὰ, Æsch. παρηγορέω, aliqua re, τινὶ, Herodian. in omni afflictione, παρακαλέω τινὰ ἐν πάσῃ θλίψει, N. T. eo animum, quod alii similia patiuntur, παραμυθίαν ἔχω τοὺς ἄλλους τὰ ὅμοια παθεῖν, Luc. luctum meum alicujus gloria, παραψυχὴν τῷ πένθει ἔχω τὴν εὔκλειάν τινος, Dem.
Consonans, ὁ συνηχῶν, οῦντος, Philo. ὁ ϗ ἡ σύμφωνος, ου, Arist.
Consonantia, ἡ συμφωνία, ας, Plat.
Consono, συνηχέω, Philo. συμφωνέω, Aristot. i. e. consentio. Vide *Consentio.*
Consonus, idem quod *Consonans;* conveniens, καθήκων, ουσα, ον, Dem. προσήκων, ουσα, ον, id.
Consopio, κατακοιμάω, Plut. litem, ἐκλύω ἔριν, Dem. consopitus somno, ὕπνῳ κάτοχος.
Consors, κοινωνὸς, ή, όν, alicujus rei, τινὸς, Xen. ὁ ϗ ἡ συγκοινωνὸς, οῦ, N. T. ὁ ϗ ἡ σύγκληρος, Plut. consortem facio aliquem alicui, συγκληρόω τινά τινι, Æschin.
Consortium, ἡ κοινωνία, alicujus cum aliquo, τινὶ πρός τινα, Plat. commune et æquale juris, κοινὴ ϗ ἴση μετουσία τῶν δικαίων, Dem. amicitia, ἡ ἑταιρία, ας, Isocr. ἡ ἑταιρεία, id.
Conspectus, ὁ ϗ ἡ περίβλεπτος, ου, Dem.
Conspectus, us, ἡ ὄψις, Plut. ἡ σύνοψις, Polyb. in conspectu, ἐν ὄψει, Plut. ἐνώπιον, id. κατενώπιον, N. T. in conspectum venio, ἐπιφαίνομαι, Herodian. alicujus, ἔρχομαι εἰς ὀφθαλμοὺς τινος, Ælian. ἐμφανὴς γίνεσθαί τινι, id.
Conspergo, διαπάσσω, Gal. aliquid aliqua re, καταπάσσω τί τινι, Al. Aphr. sale, προσπάσσω ἁλῶν τι, Gal. aliquem scobe aurea, ἐπιπάσσω τινὶ ῥίνημα χρυσοῦ, Herodian.
Conspersus, πασὸς, ή, όν, Athen.
Conspicillo, onis, ὁ κατόπτης, Herodot.
Conspicio, συνόπτομαι, aliquid, τὶ, Xenoph. συνοράω τι, Polyb. ὁράω εἴς τι, Xenoph.
Conspicor, idem quod anteced.
Conspicuus, ὁ ϗ ἡ περίοπτος, ου, Dem. ὁ ϗ ἡ παράσημος· fio ignavia, περίβλεπτος γίγνομαι ἐπὶ τῇ κακίᾳ, id.
Conspiratio, ἡ σύμπνοια, Herodian. conjuratio, ἡ σύστασις, Dem. inire conspirationem, ποιεῖν συνωμοσίαν, Her.
Conspiratus, ὁ συνιστάμενος, cum aliquo, τινὶ, Plut. in aliquid, ὁ συνωμότης τινὸς, Herodian.
Conspiro, συμπνέω, Dem. consentio; vide *Consentio;* conjuro cum aliquo, συνίσταμαι μετά τινος· adversus aliquem, συνόμνυμαι ἐπί τινα, id.
Conspisso, πυκνόω, aliquid, τὶ, Plut.
Conspuo, καταπτύω, aliquem, τινὸς, Dem. ἐμπτύω τινὶ, Æl. προσπτύω.
Conspurco, μιαίνω, aliquid aliqua re, τί τινι, Herodian. μολύνω τι, Isocr.
Consputo, idem quod *Conspuo.*
Constabilio, βεβαιόω, aliquid sævitia, τὶ δι' ὠμότητος, Herodian. ἐμβεβαιόω τι, Plut.
Constans, βέβαιος, αία, αιον, Dem. inimicitia, ἔχθρα, ας, id. ὁ ϗ ἡ εὐσταθὴς, Aristot. constantiores e senatu, εὐσταθέστεροι τῆς συγκλήτου, Herodian. constanti vultu sum, ὅμοιον ἐν πᾶσι πρόσωπον ἔχω, Æl.
Constanter, βεβαίως· colere pacem, ἄγειν εἰρήνην, Isocr. εὐσταθῶς, Herodian. ἀμετακινήτως, Isocr. ἐμμενῶς.
Constantia, ἡ εὐστάθεια, Plut. honoris et donorum, βεβαιότης τιμῆς ϗ δωρεῶν, Dem. animi, ἡ ἀταραξία, Herodian.
Constat, φανερόν ἐστιν, omnibus, πᾶσι, Isocr. πρόδηλόν ἐστι, Dem. ἐγνωσμένον ἐστὶ, Herod. non constat, ἐν ἀφανεῖ κεῖται, Thucyd. emitur, ἀγοράζεται, eodem pretio, ἴσης τιμῆς.
Consternatio, ἡ κατάπληξις, εως, Thuc. ἐμπληξία, ας, Æschin. ἡ ἔκπληξις.
Consternatus, ὁ ϗ ἡ ἔμπληκτος, Plut. aliquo, ἐμπεπληγμένος, ένη, ένον, πρός τι, id.
Consterno, ἐκπλήττω, aliquem, τινὰ, Herodian. ταράττω τινὰ, Dem. διαταράττω τινὰ, Plut. ἐκταράττω τινὰ, id. complano, καταστορέω τι, Philo. καταστρώννυμί τι, Gal.
Constipo, ἐπισάττω, aliquid, τὶ, Aristot. κατασάττω τὶ, Theophr. καταπυκνόω, Plut.
Constituo, καθίστημι, alium in locum alicujus, ἄλλο ἀντί τινος, Xen. tyrannos in urbibus, τυράννους ἐν πόλεσι, Dem. aliquid circa aliquid, καθίσταμαί τι περί τι, Thuc. urbem deserendam esse, προαιρέομαι τὴν πόλιν ἐκλιπεῖν, Dem. apud animum, προαιρέομαι τῇ γνώμῃ, et decerno de aliqua re, γιγνώσκω ϗ ψηφίζομαι περί τινος, id. constitui scribere, ἑλόμην γράφειν, Isocr. facere, προειλόμην ποιεῖσθαι, id. dicere, ἐπεχείρησα λέγειν, id. rationem habere, δέδοκταί μοι φροντίζειν, Plat. opem ferre, διδομένον ἐστί μοι βοηθεῖν, id.
Constitutio, ἡ κατάστασις, alicujus rei aliquo, τινὸς εἴς τι, Gal. reipublicæ, τῆς πολιτείας, Aristot. naturalis, κατάστημα τὸ κατὰ φύσιν, Diosc. serena cœli, κατάστημα αἴθριον, id. corporis, ἡ ἕξις, Aristot. bona, ἡ εὐεξία, ας, id. mala, ἡ καχεξία, ας, Plut. edictum, τὸ διάταγμα, id.
Constitutus, τακτὸς, ή, όν, Plat. constitutum tempus, τεταγμένος, εἰρημένος, διωρισμένος, διηγορευμένος, τακτὸς χρόνος, Dem. Isocr. constituta dies, hora, τεταγμένη, &c. ἡμέρα, ὥρα, id. constituto tempore, ἐν τεταγμένῳ χρόνῳ, Dem.
Consto, συνίσταμαι, ex aliquo, ἔκ τινος, Xen. non moveor, tranquillus sum, εὐσταθέω· constat mare, εὐσταθεῖ τὸ πέλαγος, Luc. mihi, i. e. ejusdem sententiæ sum, ἀμετακινήτως ἔχω, Isocr. τὸ *Constat* videsis suo loco.
Constrator, ὁ στρώτης, ου, Athen.
Constrepo, ψοφέω, Plut.
Constrictio, ἡ σύψις, εως, Gal.
Constrictivus, συπτικὸς, ή, όν, Diosc.
Constringo, σφίγγω, aliquid, τὶ, Philo. περισφίγγω, Diosc. συσφίγγω, Athen. σύφω, Gal. συστέλλω τι, Isocr. aureis fibulis, ἀνασπάσεις χρυσαῖς ἐπισφίγγω, Ælian. πεδόναις χρυσαῖς καταλαμβάνω τι, id. constringor necessitate, κεῖμαι εἰς ἀνάγκην, Eurip.
Constructio, ἡ σύνταξις, εως, Dem. ἡ κατασκευὴ, ῆς, navis, νεὼς, Athen. orationis, λόγου, Dion. Hal.
Construo, κατασκευάζω, turres, πύργους, Herodian. ut Grammatici, et συντάττω, pontem, ζεύγνυμι γέφυραν, Herodian. murum lapide quadrato, ποιέω τεῖχος λίθου εἰς τετράγωνον εἰργασμένου, id.
Constuprator, ὁ μοιχεύων, οντος, Plat.
Constupro, μοιχεύω, uxorem alicujus, γυναῖκά τινος, Plat.
Consubstantialis, ὁ ϗ ἡ ὁμοούσιος, ου.
Consuefacio, συνεθίζω, ad faciendum aliquid, ποιεῖν τι, Æschin. aliquem ad serviendum, προσεθίζω τινὰ θεραπεύειν, Xen. ad ferendum aërem hibernum, ἐνεθίζω τῷ ἀέρι χειμερίῳ, Herod.
Consuefactio, ὁ συνεθισμὸς, οῦ, Ammon.
Consuesco, ἐθίζομαι, facere aliquid, ποιεῖν τι, Xen. alicujus, τινὸς, Plat. rem veneream habeo cum aliqua, συγγίνομαί τινι, id. consuevi imperare, εἴωθα ἄρχειν, Dem. calumniari, εἴθισμαι συκοφαντεῖν, id.
Consuetudo, τὸ ἔθος, εος· est mihi, καθέστηκεν ἐμοὶ, Isocr. bonorum studiorum, συνήθεια χρηστῶν ἐπιτηδευμάτων, Dem. melior, βέλτιον ἦθος· insolescit, γίνεται ἔθος· consuetudinem introducere, εἰσάγειν ἔθος· facere aliquid propter consuetudinem, ποιεῖν τι τοῦ ἔθους ἕνεκα· a consuetudine desistere, παύειν τοῦ ἤθους, id. consuetudine esse positum, ἐν ἔθει εἶναι, Thuc. ex consuetudine, κατὰ τὸ ἔθος, Aristot. conversatio, ἡ οἰκειότης, ητος, Dem. ἡ διατριβὴ, ῆς, Isocr. alicujus cum aliquibus, ἡ συνήθεια τινὸς πρός τινας, id. ἡ ὁμιλία τινὸς πρὸς τινας, Dem. consuetudinem habeo cum aliquo, πλησιάζω τινί· consuetudine alicujus utor, συνδιατρίβω τινὶ, id.
Consuetus, ὁ ϗ ἡ ἐθὰς, άδος, Thuc. ἐθισθεὶς, εῖσα, ὲν, Plut. facere, ὁ ϗ ἡ συνήθης ποιεῖν, id. consuetus morbus, συνήθης νόσος, id.
Consul, ὁ ὕπατος, Dion. Halic. sum, ὑπατεύω, Herodian. ὕπατον ἀρχὴν τελέω, id.
Consularis, ὑπατικὸς, ή, όν· consulare munus, ὑπατικὴ πρᾶξις, Herod. vir, ὁ ὑπατευκὼς, ότος, id. ὁ ὑπατεύσας, αντος, id. ὁ ἀπὸ ὑπατείας, id.
Consulatus, ἡ ὑπατεία, Plut. consulatus honor, ἡ τῆς ὑπατείας τιμὴ, Herodian.
Consulo, consilium do, συμβουλεύω· aliquid alicui ex benevolentia, δι' εὔνοιάν τι συμβουλεύω τινὶ, Isocr. in commune cum aliquo, βουλεύομαι κοινῇ μετά τινος, Dem. recte de aliqua re, βουλεύομαι ὀρθῶς περί τινος, Isocr.

Isocr. mihi ipse male, βυλεύομαι κακῶς περὶ ἐμαυτῦ, Dem. æqui bonique aliquid, εὐγνωμόνως φέρω τι, Lucian peto consilium, συμβυλεύομαί τινι ὑπέρ τινος, Isocr. προσανατίθεμαί τινι περί τινος, Diod. Sic. commodis alicujus, σκοπέω τὸ συμφέρον τινὸς, Aristot. commodis meis, σκέπτομαι τὸ ἐμαυτῷ συμφέρον, Plat. ζητέω τὸ ἐμοὶ ἀγαθὸν, Aristot.

Consultatio, ἡ βύλευσις, Aristot. ἡ συμβυλία, Dem. Confer *Consilium*.

Consulto, as. Vide *Consulo*.

Consulto, ἐξεπίτηδες, fallere, ἐξαπατᾶν, Dem. injuriosus, ἐκ προαιρέσεως ὑβριστὴς, id. pecco, ἐκ προνοίας, ἑκυσίας, κατὰ προαίρεσιν, ἑκοντὶ ἁμαρτάνω, id. et Isocr.

Consultor, ὁ συμβυλευόμενος, Dem. alicujus rei, ὁ σύμβυλός τινος, Herodian.

Consultum, τὸ βύλευμα, Thuc. τὸ συμβεβυλημένον, Dem. τὸ προβύλευμα, Dion. Hal. τὸ συμβύλευμα, Xen.

Consultus, ὁ ϗ ἡ εὔβυλος, υ, Isocr.

Consummatio, ἡ τελείωσις, εως, Aristot. sæculi, ἡ συντέλεια τῦ αἰῶνος, N. T.

Consummator, ὁ τελειωτὴς, ῦ, N. T.

Consummatus, τέλειος, εία, ειον, Dem. vir, ἀνὴρ ἀποτετελεσμένος, Xen.

Consummo, ἀποτελέω, Plat. συντελέω, Herod.

Consumo, δαπανάω, multa in amicos, πολλὰ εἰς φίλυς, Xen. opes suas, τὴν ὐσίαν, Dem. tempus, διατρίβω χρόνον, Dem. in aliquid, ἀναλίσκω τὸν χρόνον εἴς τι, Plat. in itineribus, διατρίβω χρόνον ἐν ταῖς ὁδοῖς, Xen. in aliqua re, περί τι, Isocr. ἐπί τι, id. κατά τι, Dem. diem dicendo, κατατρίβω ἡμέραν δημηγορῶν, id. una memoriam, συναναλίσκω μνήμην, Herodian. λυμαίνομαι, ignis consumit civitatem, πῦρ λυμαίνεται τὴν πόλιν, id. τρυχόω· Græci seditiosi Græciam consumpsere, Ἕλληνες στασιάζοντες ἐτρύχωσαν τὴν Ἑλλάδα, id.

Consumptio, ἡ ἀνάλωσις, roboris, ἰσχύος, Lucian.

Consumptivus, ἀναλωτικὸς, ὴ, ὸν, Naz.

Consumptor, ὁ ἀναλωτὴς, ῦ, Plat. ὁ φιλαναλωτὴς, ῦ, id.

Consuo, ἀποῤῥάπτω, aliquid, τὶ, Plut. καταῤῥάπτω τὶ, Diosc. συῤῥάπτω τὶ, Ælian.

Consurgo, συνανίστημι. /

Consurrectio, ἡ συνανάστασις, εως.

Consusurro, διαψιθυρίζω, cum aliquo, πρός τινα, Lucian.

Contabefacio, μαραίνω, aliquid, τὶ, Isocr.

Contabesco, μαραίνομαι, Aristot. συντήκομαι

Contabulatio, ἡ σανίδωσις, εως.

Contabulo, σανιδόω, aliquid, τί.

Contactus, ἡ προσαφὴ, ῆς, Diosc. ἡ ἐπαφὴ, ῆς, Plat.

Contagio, ἡ ἀνάχρωσις, Plut. aëris, ἡ φθορὰ ἀέρος, Herodian.

Contaminate, μιαρῶς.

Contaminatio, ὁ μιασμὸς, τὸ ἀλίσγημα, N. T.

Contaminatus, μιαρὸς, ὰ, ὸν, sanguine, αἵματι.

Contamino, μιαίνω, manus cæde, τὰς χεῖρας φόνῳ, Lucian. aliqua re, μολύνω τινὶ, N. T. ἀλισγέω τινὶ, LXX.

Contechnor, τεχνάζω, Galen.

Contego, συγκρύπτω, et obvelo peccata, καὶ συσκιάζω τὰς ἁμαρτίας, Dem. aliquid, ἐπικαλύπτω τι, Lucian.

Contemero, idem quod *Contamino*.

Contemnendus, ὁ ϗ ἡ εὐκαταφρόνητος, υ, Dem. βραχέος ἄξιος, Plat.

Contemno, καταφρονέω, monitores, συμβυλευόντων, Dem. virtutem, ὀλιγωρέω τῆς ἀρετῆς, Isocr. aliquem, ἀφροντιστέω τινὸς, Plat. aliquid, παρ' ὀλίγον ποιέομαί τι, Isocr. ἐν μηδενὶ λόγῳ τίθεμαί τι, Plut. ὀλιγώρως ἔχω πρός τι, Æschin. ὑπερορῶ τι, Isocr.

Contemplatio, ἡ θεώρησις, ἡ θεωρία, Aristot. ἡ σκέψις, Herodian.

Contemplativus, θεωρητικὸς, ὴ, ὸν, Arist.

Contemplator, ὁ θεωρὸς, ῦ, Plat.

Contemplor, θεωρέω, aliquid, τὶ, Plat. σκέπτομαί τι, Isocr. ἀποσκοπέω εἴς τι, Lucian.

Contemporaneus, ὁ συγχρονός τινι.

Contemptibilis, ὁ ϗ ἡ εὐκαταφρόνητος, Luc.

Contemptim, καταφρονητικῶς, Xen. καταπεφρονηκότως, Dem.

Contemptio. Vide *Contemptus*.

Contemptor, ὁ καταφρονητὴς, ῦ, Plut. ὁ καταφρονῶν, ῦντος, Dem. ὁ ὑπερόπτης, Thuc. ὁ καταφρονητικὸς, ῦ, Arist.

Contemptrix, ἡ καταφρονῦσα, ης, ἡ ὑπερόπτις, ιδος, ἡ φαυλίστρια, ας, LXX.

Contemptus, ἡ καταφρόνησις, Thuc. ἡ ὑπεροψία, Chrys. τὸ καταφρόνημα, Thuc. contemptui habeo aliquid, περὶ ὀλίγυ ποιέομαί τι, Isocr. ἐν ὀλιγωρίᾳ ποιέομαί τι, Thuc. in contemptum venio, εἰς ἀπελεγμὸν ἔρχομαι, N. T.

Contemptus, καταπεφρονημένος, ένη, ένον, Dem. καταφρονύμενος, ένη, ενον, Isocr.

Contendo, συντείνω, *proprie* de arcu, i. e. certo cum aliquo, ἀμφισβητέω τινὶ, Isocr. ob aliquid, ἁμιλλάομαί τινι περί τινος, id. διαγωνίζομαί τινί τι, Xen. φιλονεικέω πρός τινα περί τινος, Herodian. ἐρίζω τινὶ περί τινος, Isocr. verbis, λογομαχέω, Dion. Areop. jure, δικαιολογέω, Lucian. iter instituo aliquo, στέλλομαι εἴς τι, Herodot. i. e. comparo. Vide *Comparo*.

Contenebrescit, συσκοτάζει, Xen.

Contenebro, συσκοτάζω, Dem. ἐπισκοτέω, Diosc.

Contente, συντόνως, Lucian. συντεταμένως, Plat.

Contentio, ἡ σύντασις, nervorum, νευρῶν, Diosc. non interruptus tenor alicujus, ἡ συντονία τινὸς, Aristot. studium, ἡ σπυδὴ, ῆς, Dem. certamen, ἡ ἀμφισβήτησις, εως· ὁ ἀγὼν, ῶνος, id. ἡ ἔρις, ιδος, Xen. contentiones inter aliquos excito, φιλονεικίας seu ἔριδάς τισιν ἐμβάλλω, id. propter aliquam rem in contentionem venio, εἰς φιλονεικίαν καθίσταμαι περί τινος, Isocr. contentionis studio flagro, φιλονεικέω, Philo. est mihi contentio cum aliquo, ἐστί μοι ἀγὼν πρός τινα, Dem.

Contentiose, φιλονείκως, Xen. ἐριστικῶς.

Contentiosus, ἐριστικὸς, ὴ, ὸν, Isocr. ὁ ϗ ἡ φιλόνεικος, Dem. ὁ ϗ ἡ φιλόδικος, id.

Contentus, ὁ ϗ ἡ σύντονος, studium, σπυδὴ, Herodian. sua sorte, ὁ ϗ ἡ αὐτάρκης, Dem. paucis, ὁ ϗ ἡ ὀλιγαρκής· sum aliqua re, ἀγαπάω ἔν τινι, Isocr. τινὶ, id. τὶ, Dem. ἀγαπητῶς ἔχω τι, Herodian. donis, στέργω ἐπὶ ταῖς δωρεαῖς, Isocr. præsentibus, στέργω τὰ παρόντα, vel τοῖς παρῦσι· his, ταῦτα ἀρκεῖ μοι, id. ἀπόχρη μοὶ ταῦτα, Dem.

Conterebro, τρυπάω, aliquid, τὶ, Lucian.

Conterminus, a, um. Vide *Confinis, e*.

Contero, συντρίβω, aliquid, τὶ, Xen. tempus, διατρίβω χρόνον, id.

Conterranea, ἡ πατριῶτις, ιδος, Lucian.

Conterraneus, ὁ πατριώτης, υ, Plat.

Conterreo, φοβέω, Thuc.

Contestatio, ἡ διαμαρτυρία, Dem. litis, ἔνστασις δίκης.

Contestor, ἐπιμαρτύρομαι, aliquem, τινὰ, Dem. Deos, ἱκετεύω θεὺς, Xen. litem, διαμαρτυρέω, id.

Contexo, συνυφαίνω, aliquid, τὶ, Philo.

Contexte, συνυφασμένως, συμπλεκτικῶς, κατὰ συνυφήν.

Contextio, ἡ συνυφὴ, ῆς, Plat.

Contextus, us, ἡ συνύφανσις, ἡ συμπλοκὴ, ῆς, Plat.

Contextus, a, um, ὁ ϗ ἡ συνυφὴς, Arist.

Conticeo, κατασιγάω, Plat.

Conticesco, κατασιγάω, Plat. κατασιωπάω, Lucian. ἀποσιωπάω, Plut. conticescere facio, κατασιγάζω, aliquem manu, τινὰ τῷ χειρὸς νεύματι, Herodian.

Conticinium, ἡ σιωπὴ, ῆς, Plut. noctis, ἡ πρώτη νύξ.

Contignatio, ἡ δόκωσις, Hesych. ἡ ξύλωσις, Thucyd. ἡ ὀροφὴ, Thuc. τὸ ὄροφωμα, Athen. tertia, τὸ τρίστεγον, N. T.

Contigno, ξυλόω, LXX. domum trabibus quadrangularibus, ὀροφόω οἰκίαν δοκοῖς τετραγώνοις, Lucian.

Contiguus, a, um, ὁ ϗ ἡ προσεχὴς, Strabo. loco, ὁ ϗ ἡ πλησιόχωρος, Philo.

Continens, comprehendens, συνέχων, Aristot. περιέχων, Artemid. continuus, ὁ ϗ ἡ συνεχὴς, id. temperans, ὁ ϗ ἡ ἐγκρατὴς, Isocr. ὁ ϗ ἡ σώφρων, Dem. terra, ἡ ἤπειρος, id. τὰ μεσόγεια, id. temperans sum, ἐγκρατέω, Plut.

Continenter, sine intermissione, συνεχῶς, Thuc. temperanter, σωφρόνως, Isocr.

Continentia, ἐγκράτεια, Xen. ἡ σωφροσύνη, Dem.

Contineo, συνέχω, aliquid, τὶ, Xen. moderor, καταστέλλω, aliquem, τινὰ, Plut. linguam, κρατέω τῆς γλώττης, Plut. me domi, διατρίβω οἴκοι, Herodian. intra me, περιέχω, Artem. ἐμπεριέχω, Aristot.

Contingo, ἅπτομαι, aliquid, τινὸς, Plut. ἐφάπτομαί τινος, id. aliquem propinquitate, ἀγχιστεὺς τινός εἰμι, Lucian. accido, τυγχάνω, Dem. συμβαίνω, id. contingit, ἐνδέχεται, ὑπάρχει.

Continuatio, ἡ συνέχεια, Dem.

Continue, συνεχῶς, ἀδιαλείπτως.

Continuitas, idem quod *Continuatio*.

Continuo, statim, παραυτίκα, Dem. ἐξαίφνης, id. ἄφνω, id. εὐθὺς, Herodian.

Continuo, διατελέω ποιῶν τι, Plut. συνείρω, Lucian. iter, ἔξειμαι ὁδῦ, Herodian.

Continuus, ὁ ϗ ἡ συνεχὴς, έος, διηνεκής· bellum continuum et longum, πόλεμος συνεχὴς ϗ μακρὸς, Dem. ἀδιάλειπτος.

Contollo, συναίρω, Aristot.

Contor, quæro, ἐξετάζω, aliquid, τὶ, Dem. aliquid ex aliquo, ἐπιζητέω τι παρά τινος, Aristot.

Contorqueo, συστρέφω, aliquid, τὶ, Plat. στρεβλόω, Dem.

Contorsio, ἡ συστροφὴ, ῆς, Dem. Phal. ἡ περιαγωγή.

Contorte, συνεστραμμένως, Aristot.

Contortor, ὁ συστρέφων, οντος, Dem.

Contra, παρὰ, *cum accus.* contra leges, παρὰ νόμυς, Herodian. contra naturam, παρὰ φύσιν· contra jusjurandum, παρὰ ὅρκον· contra jus et omnem æquitatem, παρὰ πάντα τὰ δίκαια, Dem. contra quam decet, παρὰ τὸ προσῆκον. Πρὸς, *cum accus.* contra stimulum calcitro, πρὸς κέντρα λακτίζω, N. T. *cum genit.* contra inimicum fero suffragium, πρὸς ἐχθρῦ ἐπιφέρω τὴν ψῆφον, Dion. Halic. e regione, ἐναντίον, Thuc. vicissim, πάλιν, Dem.

Contractio, ἡ συνολκὴ, ῆς, labiorum, χειλέων, Diosc. ἡ συστολὴ, Damasc. ἡ συναίρεσις, Naz.

Contractus, pactio, commercium, τὸ συμβόλαιον, Dem. τὸ συνάλλαγμα· facere contractum, ποιεῖσθαι συμβόλαιον· inire contractum, ποιεῖσθαι συνάλλαγμα· æquus in contractibus, ἐπιεικὴς περὶ τὰ συμβόλαια, id. δίκαιος ἐν τοῖς συμβολαίοις, Isocr. violare contractum, ἀδικεῖν περὶ τὰ συμβόλαια, Dem. violare fidem contractuum, ἄπιστα ποιεῖν τὰ συμβόλαια, id. fallere in contractibus, ἐξαπατᾷν ἐπὶ τοῖς συμβολαίοις, Isocr.

Contradico, ἀντιλέγω, iis, quæ dicta sunt, τοῖς εἰρημένοις, Isocr. ἀντειπεῖν τοῖς εἰρημένοις, id. aperte alicui, φανερῶς ἀντιλέγω τινὶ, Dem. maxime omnium alicui, μάλιστα πάντων ἀνθρώπων ἀντειπεῖν τινι, id.

Contradictio, ἡ ἀντιλογία, Dem. ἡ ἀντίῤῥησις· et convicium, ἀντιλογία ϗ λοιδορία, id. ἡ ἐναντίωσις· oratio referta contradictionibus, λόγος μεστὸς πολλῶν ἐναντιώσεων, Isocr.

Contradictor, ὁ ἀντιλέγων, Dem. ὁ ἀντίδικος, id.

Contradictorius, ἀντιλογικὸς, ὴ, ὸν, Dem.

Contradictum, τὸ ἀντιλεγόμενον, υ, Aristot.

Contraho, συναιρέω, Thuc. aliquos intra muros, συστέλλω τινὰς εἰς τὰ τείχη, Plut. frontem, ἀνασπάω τὸ μέτωπον, Diosc. æs alienum, δανείζομαι, Dem. matrimonium, γαμέω, id. paciscor de aliquo cum aliquo, συντίθεμαί τι πρός τινα, Xen.

Contraliceor, ἀντωνέομαι, Lysias.

Contrapono, ἀντιτίθημι, Plut.

Contrapositio, ἡ ἀντίθεσις, Naz.

Contrapositus, ὁ ϗ ἡ ἀντίθετος, υ, Naz.

Contrarie, ἐναντίως, Dem. ὑπεναντίως, id.

Contrarietas, τὸ ἐναντίωμα, Dem. ἡ ἐναντίωσις, ἡ ὑπεναντίωσις, εως, id.

Contrarius, ἐναντίος, ία, ίον, Dem. dico contraria actionibus, λέγω ἐναντία τοῖς πράγμασι· facio contraria cæteris cunctis, ποιῶ τὰ ἐναντία τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἀνθρώποις· aliquibus, ὑπεναντία τισὶ πράττω, id. contrarium exitum habeo, περιγίνομαι εἰς τοὐναντίον, Chrys. e contrario, ἀντικειμένως, Aristot.

Contrasto, ἀνθίσταμαι, omnibus, πρὸς ἅπαντας, Thuc.

Contravenio, ἀπαντάω. Confer *Occurro*.

Contrectabilis, ψηλαφώμενος, ένη, ενον, N. T.

Contrectatio, ἡ ἐπαφὴ, ῆς, Plat. ἡ προσαφὴ, ῆς, Diosc. ἡ ψηλάφησις, Plut. τὸ ψηλάφημα, Polyb.

Contrecto, ψηλαφάω, aliquid, τί, Xen. ἐπιψηλαφάω τι, Plat. παραφάω, Hippocr.

Contremisco, τρέμω, Dem. τρομέω.

Contremo, τρέμω, Dem.

Contribulis, ὁ συμφυλέτης, Isocr. ὁ φράτωρ, Dem.

Contribuo, συντελέω, Dem. multa in bellum, πολλὰ συντελέω εἰς πόλεμον· multum, πολλὰς εἰσφορὰς εἰσφέρω· ultro pecuniam, ἑκὼν εἰσφέρω τὰ χρήματα· duodecimam, quinquagesimam partem, δωδεκάτην, πεντηκοστὴν εἰσφέρω, id.

Contributio, ἡ εἰσφορὰ, pecuniarum, χρημάτων, Isocr. ὁ ἔρανος, Dem. obnoxium facere aliquem contributionibus, ἄγειν τινὰ εἰς συντέλειαν· συνάγεσθαι εἰς συντέλειαν τινά, id.

Contributor, ὁ συντελὴς, έος, Dem.

Contristo, λυπέω, aliquem multum, τινὰ πολλὰ, Xen. ἐνοχλέω, Isocr.

Contritio, ἡ σύντριψις, Naz. ἡ συντριβὴ, ῆς, LXX. τὸ σύντριμμα, N. T.

Contritor, ὁ συντρίβων, οντος, Xen.

Controversa, τὰ ἀντιλεγόμενα, ων, Xen.

Controversia, ἡ ἀμφισβήτησις, Isocr. τὸ ἀμφισβήτημα, ἡ ἀντιλογία, LXX. controversiam dirimere, διαλύειν τὴν ἀμφισβήτησιν, Isocr. sine controversia, ἀναμφισβητήτως· citra controversiam imperium alicujus tenere, ἀναμφισβήτως κύριον εἶναί τινος, Dem. controversia cum aliquo, ἡ διαφορὰ πρός τινα, id. est mihi controversia cum aliquo, ἔστι μοι διαφορὰ πρός τινα, id. controversias discepto, ἀγωνίζομαι περὶ τῶν ἀμφισβητησίμων, Isocr. testes producere de rebus controversis, μάρτυρας παρέχεσθαι περὶ τῶν ἀμφισβητουμένων, Dem. in judicium venire de rebus controversis, κρίνεσθαι περὶ τῶν ἀντιλεγομένων, id.

Controversor, ἀμφισβητέω, de re aliqua, περί τινος, Plat. τινὶ, Aristot.

Controversus, ὁ ἡ ἀμφισβητήσιμος, Dem. ἀμφισβητούμενος, ένη, ενον, id. efficere alicui regionem controversam, κατασκευάζειν τινὶ χώραν ἀμφισβητήσιμον, id.

Contrucido, συγκατακτείνω, aliquem, ἀποκτείνω τινὰ, Plat. filios præter (patrem,) προσαναιρέω τοὺς παῖδας, Herodian.

Contrudo, συνωθέω, aliquid, τί, Xen.

Contrunco, κολοβόω, aliquid, τί, Aristot.

Contubernalis, ὁ ὁμωρόφιος, Dem. ὁ ὁμέστιος, ὁ σύνοικος· in militia, ὁ σύσκηνος, Xen. ὁ σύσσιτος, Dem. sum, συσκηνέω, Xen. ὁμοσκηνέω, id.

Contubernium, τὸ συσκήνιον, Xen. ἡ συνοίκησις, instituo cum aliquo, συσκηνέω τινὶ, Ælian.

Contueor, ἐμβλέπω, aliquem, τινὶ, Plat. ἐφοράω τινὰ, Xen. βλέπω εἴς τινα, Herod.

Contuitus, us, ἡ ἔποψις, Thuc. ἡ σύνοψις, Polyb.

Contumacia, ἡ αὐθάδεια, Plut. ἡ φιλονεικία, Dem. ἀπείθεια.

Contumaciter, ἀπειθῶς, αὐθαδῶς.

Contumax, ὁ ἡ αὐθάδης, ὁ ἡ ἀπειθὴς, equus, ἵππος, Xen. contumaciorem me gero, ὀκνηρὸν παρέχω με, Herodian.

Contumelia, ἡ ὕβρις, εως, Dem. τὸ ὕβρισμα, Plat. ἡ λώβη· prætermittere nullum genus petulantiæ et contumeliæ, ἀπολείπειν οὐδὲν ἀσελγείας ὕβρεως· contumelia adficio aliquem, ὑβρίζω τινά· ὑβρίζω εἴς τινα· ὑβρίζω ὕβριν εἴς τινα· et injuria adfici ab aliquo, ὑβρίζεσθαι ὑπό τινος προπηλακίζεσθαι· agere aliquid in contumeliam alicujus, ὑβρίζειν τι εἴς τινα. Plat. Confer *Contumeliose*.

Contumeliose, προπηλακιστικῶς, Dem. plane et superbe aliquem a colloquio alicujus repellere, πάνυ ὑβριστικῶς οὐκ ἐᾶν τινι διαλέγεσθαί τινα, id. vitam finire, ἐπονειδίστως τὸν βίον τελευτᾶν, Isocr. tractare aliquem, ὑβριστικῶς χρῆσθαί τινι, Dem. agere aliquid, ὑβριστικῶς ποιεῖν τι· tractari, ὑβρίζεσθαι, id. περιυβρίζεσθαι, Lucian. contumeliosissime tractari, [illegible] πάσχειν τὰ ἔσχατα, id. ab aliquo, πάσχειν [illegible] ὑβριστικὰ καὶ δεινά, Dem.

Contumeliosus, ὑβριστικὸς, ὴ, ὸν, epistola, ἐπιστολὴ, Æschin. vir, ἀνὴρ, Dem. ὁ ὑβριστὴς, Plut. ὁ διασύρων, id. ὁ βλάσφημος, ου, Isocr. ὁ βλασφημῶν, id.

Contumulo, συνθάπτω, aliquem, τινὰ, Naz. contumulor cum aliquo, συνθάπτομαί τινι, N. T.

Contundo, συγκόπτω, aliquem verberibus, τινὰ, Xen. aliquid, συντρίβω τι, id.

Conturbatio, ἡ συντάραξις, ἡ σύγχυσις, Isocr.

Conturbator, ὁ συνταράσσων, οντος, Xen.

Conturbo, συνταράττω, omnem exercitum, πᾶν τὸ στράτευμα, Xen. civitatem orationibus, ἀναταράττω πόλιν λόγοις, Plut. castra alicujus, διαταράττω τὸ στρατόπεδόν τινος· populum, ἐκταράττω τὸν δῆμον, id.

Contus, τὸ δόρυ, ατος, Herodian.

Contusio, τὸ θλάσμα, ατος, Diosc.

Convador, κλητεύω, aliquem, τινὰ, Dem.

Convalesco, ὑγιαίνω, Dem. ex morbo, ῥαΐζω πάλιν, Dem. ἀναῤῥώννυμαι, Plut.

Convallis, τὸ ἄγκος, εος, et recessus montium, καὶ μυχὸς ὀρέων, Xen.

Convaso, συσκευάζομαι, aliquid, τί, Plat. σκευαγωγέω, Dem.

Convectio, ἡ συγκομιδὴ, ῆς, Thuc.

Convecto, συγκομίζω, aliquid, τί, Xen. συγκομίζομαι, id.

Convector, ὁ συγκομίζων, οντος, Xen.

Conveho, idem quod *Convecto*.

Convello, συσπάω, Athen. ἀποσπάω.

Convelo, σκέπω, caput, κεφαλὴν, Herodian. aliquid aliquo, σκεπάω τί τινι, Xen.

Convenæ, οἱ συνήλυδες, ων.

Conveniens, προσήκων, Dem. καθήκων· πρέπων, id. ὁ καὶ ἡ πρεπώδης, εος, Isocr. convenientissimus alicui, πρεπωδέστατός τινι, id. conveniente tempore celebrari, τῷ καθήκοντος χρόνῳ γίγνεσθαι, Dem. bona convenientia alicui, ἀγαθὰ προσήκοντά τινι, id. convenientia præsentibus rebus, ἁρμόττοντα τοῖς ὑπάρχουσι, Isocr.

Convenienter, προσηκόντως, et recte judicare, καὶ ὀρθῶς κρίνειν, Dem. dicere aut agere, εἰπεῖν seu λέγειν πρεπόντως, εὐπρεπῶς, καλῶς, εὐσχημόνως, κατὰ τρόπον, id. naturæ vivere, ἀκολούθως τῇ φύσει ζῆν, Philo.

Convenientia, ἡ σύμφασις, Thuc. ἡ ἐφαρμογὴ, Plat.

Convenio, συνέρχομαι, propter aliquam rem, ὑπέρ τινος, Isocr. in senatum, εἰς συνέδριον· in unum locum, εἰς ταυτόν· aliquem, συγγίνομαί τινι, id. congruo, συναρμόττω, cum aliquo, τινὶ, Dem. multo magis, πολὺ μᾶλλον ἁρμόττω· in pactis, συντίθεμαι ἐν ταῖς συνθήκαις, id. concordo cum aliquo, συνίσταμαι μετά τινος, Isocr. συμφωνέω τινὶ, Aristot. accuso. Vide *Accuso*.

Convenit, ἁρμόζει, dicere, λέγειν, Isocr. annis illis, ἁρμόττει τοῖς ἔτεσι τούτοις, id. mihi, καθήκει μοι, Synes. Confer *Decet*.

Conventiculum, τὸ συνέδριον.

Conventio, ἡ σύνοδος, ου, Aristot. pactum. Vide sequens.

Conventum, i, ἡ σύμβασις, ἡ συνθήκη, Dem. τὸ ὁμολογούμενον, id. τὸ συγκείμενον, ου, Isocr. stare conventis, ἐμμένειν ταῖς συνθήκαις, Dem. ἐμμένειν ταῖς ὁμολογίαις, seu τοῖς ὁμολογημένοις· non stare conventis, παραβαίνειν τὰς ὁμολογίας, τὰς συνθήκας, id.

Conventus, us, ἡ σύνοδος, Thuc. ἡ σύλλεξις, publicus, ἡ πανήγυρις, Isocr. societas, ἡ συνουσία, Dem. ἡ μετουσία, id.

Converbero, τύπτω, aliquem, τινὰ, Xen.

Converro, σαίρω, scopis domum, καλλύνειν οἰκίαν, Plut. σαρόω τὴν οἰκίαν, N. T.

Conversatio, ἡ συνουσία, Dem. ἡ ἐντευξις, Isocr. ἡ συνήθεια, Dem. ἡ ὁμιλία, id. ἡ πρὸς ἀνθρώπους ὁμιλία, Dem. Confer *Consuetudo*.

Conversativus, ὁμιλητικὸς, ὴ, ὸν, Isocr.

Conversim, ἀνεστραμμένως, ἀναστροφάδην, ἐπιστροφάδην, Philo.

Conversio, ἡ στροφὴ, Dem. ἀναστροφὴ, Xen. et mutatio, μετάστασις καὶ μεταβολὴ, Dem.

Converso, περιάγω, Plat.

Conversor, ὁμιλέω, cum aliquo, τινὶ, Dem. διατρίβω τινὶ, id. συνδιατρίβω τινὶ, id. συγ[illegible] τινι, Isocr. jucundissime, συνδιατρίβειν μετά τινος ἥδιστα, id.

Conversus, ἐπιστραφεὶς, εῖσα, ἐν, Thuc.

Converto, ἐπιστρέφω, aliquid, τί, Thuc. aliquem errantem, τινὰ, Plut. aliquid in aliquid, καταστρέφω τι εἴς τι, Liban.

Convestio, περιβάλλω, chlamyde, χλαμύδι, Herodian.

Convexio, ἡ συγκλίνεια, ας.

Convexo, τρυχόω, aliquem omni modo, τινὰ πάντα τρόπον, Dem.

Convexus, κυρτὸς, ὴ, ὸν, Aristot.

Conviciator, ὁ λοιδορῶν, οῦντος, Dem. ὁ λοιδορούμενος, ου, id. ὁ λοίδορος, Plut.

Conviciolum, τὸ λοιδορημάτιον, Aristot.

Convicior, λοιδορέω, vel λοιδορέομαι, aliquem, τινὰ, Isocr. τινὶ, Dem εἴς τινα, Isocr. διαλοιδορέομαί τινι, Dem. κακῶς λέγω τινά· et exprobro aliquid, λοιδορέω καὶ ὀνειδίζω τι, id.

Convicium, ἡ λοιδορία, Dem τὸ λοιδόρημα, Aristot. ἡ κακηγορία, Isocr. et criminatio, λοιδορία καὶ κακηγορία, Dem. convicia in aliquem ingerere, κατά τινος λέγειν βλασφημίας, seu λοιδορίας· χρῆσθαι βλασφημίᾳ κατά τινος· ποιεῖν βλασφημίας κατά τινος· incido in convicium, ἐμπίπτω εἰς λοιδορίαν· fieri convicium in aliquos, γίγνεσθαι βλασφημίαν πρός seu περί τινας, id. λοιδορίαν γίγνεσθαι τισὶ, Isocr. in caput conviciatoris retorquere, βλασφημίαν εἰς κεφαλὴν τῷ λέγοντι τρέπειν, Dem. refutare, ἀνελεῖν τὴν λοιδορίαν· sine convicio esse, χωρὶς λοιδορίας εἶναι, id.

Convictor, ὁ συμβιωτὴς, οῦ, Plut. ὁ σύσσιτος, Aristoph. ὁ ὁμοτράπεζος, Lucian. sum, συσσιτέω, Dem.

Convictus, us, ἡ συμβίωσις, Plut. ἡ συσσιτία, Poll.

Convincio, συνδέω, Aristot.

Convinco, ἐλέγχω, aliquid aperte, τὶ φανερῶς, Dem. ἐξελέγχω τι καταφανῶς seu ἐπιφανῶς, id. aliquem evidenter, ἐξελέγχομαί τινα ἐναργῶς, id. ἐπικρατέω.

Convinctio, ὁ συνδεσμὸς, οῦ, N. T.

Conviolo, συμβιάζω, Dem.

Conviso, συνοράω, Aristot.

Convitium. Vide *Convicium*.

Conviva, ὁ συμπότης, Dem. ὁ συντράπεζος.

Convivalis, συμποσιακὸς, ὴ, ὸν, Plut. συμποτικὸς, ὴ, ὸν, id.

Convivator, ὁ ἑστιάτωρ, ορος, Dem. ὁ ἐν τῷ συμποσίῳ πρᾶγων, id.

Convivium, τὸ συμπόσιον, Plut. ἡ ἑστίασις, Dem. τὸ σύνδειπνον· vocari ad convivium, καλεῖσθαι πρὸς τὸ συμπόσιον· convivio excipio, ἑστιάω, aliquem, τινὰ, id. convivium adorno, συμπόσιον κατασκευάζω, Plat. solvere, seu finire, συμπόσιον διαλύειν, Polyb.

Convivo, συμβιόω τινὶ, Dem. συνδιαιτάομαί τινι, Chrysost. ὁμιλέω, συνδιάγω.

Convivor, συμποσιάζω, Naz. εὐωχέομαι, Xen.

Convocatio, ἡ παράκλησις, Isocr. ἡ σύγκλησις.

Convoco, συγκαλέω, aliquos, τινὰς, Herodian. ποιοῦμαι παράκλησίν τινων, Isocr. συνάγω τινὰς, Herodian.

Convolo, συμπέτομαι.

Convolvo, συμπλέκω, aliquid, τί, Polyb. συστρέφω τι, N. T. συνελίττω.

Convolutio, τὸ σύστρεμμα, Paul. Æg. ἡ συστροφὴ, ῆς, Hesych. ἡ εἴλησις, εως, Gal.

Conus, ὁ κῶνος, Aristot. galeæ, ὁ λόφος, Xen.

Convulnero, συντιτρώσκω, Plut.

Convulsio,

Convulsio, τὸ σπάσμα, ατος, Dem.
Convulsivus, ὁ ϗ ἡ σπασματώδης, εος, adfectus, σπασματώδεις πάθεις, Gal.
Cooperator, ὁ συνεργὸς, ȣ, Plut. in aliqua re, τινὸς, Xen.
Cooperculum, τὸ πῶμα, Lucian.
Cooperimentum, τὸ συγκάλυμμα, τὸ περικάλυμμα, Thuc.
Cooperio, παρακαλύπτομαι, Plut. aliquid aliquo, περιστέλλω τινί τι, id.
Cooptatio, ἡ προσαίρεσις, ἡ ἔγκρισις.
Coopto, προσαιρέομαι, mihi aliquem, ἐμοί τινα, Plut. ἐκλέγω, ἐγκρίνω.
Coordino, συντάττω, Plut.
Coorior, συνανίσταμαι, Xen. ἅμα γίνομαι, id.
Cophinus, ὁ κόφινος, ȣ, Aristoph.
Copia, ἡ εὐπορία, Dem. ἡ περιουσία, id. rerum dicendarum, τὸ πλῆθος τῶν ἐπιῤῥεόντων εἰπεῖν, Isocr. annonæ, ἀφθονία τῶν ὠνίων, Dem. rerum ad bellum faciendum necessariarum, ἀφθονία τῶν εἰς πόλεμον παρασκευῶν· aliquid faciendi, ἐξουσία ποιεῖν τι, id. exemplum literarum, ἀντίγραφον, seu ἀντίγραφον γραμμάτων, Plut. copiæ, στρατιὰ, ᾶς, Thuc. δύναμις, Dem. terrestres, πεζικὴ, Xen. equestres, ἱππικὴ, id. navales, ναυτικὴ, id. δυνάμεις ναυτικαὶ, Polyb.
Copior, εὐπορέω, Dem.
Copiose, εὐπόρως, ἀφθόνως, largiri, χαρίζεσθαι, Herodian. loqui, διὰ μακροτέρων εἰπεῖν, Isocr.
Copiosus, ὁ ϗ ἡ ἄφθονος, Dem. ὁ ϗ ἡ εὔπορος, ȣ, id. aliqua re, τινὶ, Thuc.
Copula, ὁ σύνδεσμος, N. T. τὸ σύναμμα, ατος, Plut. sine copula, ἀσυνδέτως, Ammon.
Copulate, συμπλεκτικῶς, Porphyr.
Copulatio, ἡ σύνδεσις, ὁ συνδεσμὸς, ȣ, Aristot.
Copulativus, συμπλεκτικὸς, ὴ, όν, Hermog συνδεστικὸς, ἡ, όν, Aristot.
Copulo, συνδυάζω, Dem. aliquid cum aliquo, συνδέω τί τινι, Aristot. ἀναρμόττω τί τινι, Dion. Hal.
Coquina, τὸ μαγειρεῖον, Dion. Long. τὸ ὀπτανεῖον.
Coquinaria, sc. ars, τέχνη μαγειρικὴ, Plat.
Coquinarius, μαγειρικὸς, ὴ, όν, Plat. vasa coquinaria, μαγειρικὰ σκεύη, Athen.
Coquinor, μαγειρεύω, Plut.
Coquito. Vide *Coquo*.
Coquo, ὀπτάω, ἕψω, piscem, ἰχθὺν, Xenoph insuper, ἐφέψω, Athen. ante, προέψω, id. simul, συνέψω, Gal.
Coquulus, ὁ μαγειρίσκος, Athen.
Coquulus, ὁ μάγειρος, ȣ, Plut.
Cor, ἡ καρδία, Plat. cordis dolorem sentio, καρδιώσσω, Aristot. καρδιαλγέω, Hipp. cordis dolore laborans, καρδιακὸς, Gal. ὁ ϗ ἡ καρδιαλγής· cordis dolor, καρδιωγμὸς, ἡ καρδιαλγία· corde carens, ὁ ϗ ἡ ἀκάρδιος, Theophr. cor transiens, ὁ ϗ ἡ διακάρδιος, Joseph. in cor directus, ὁ ϗ ἡ κατακάρδιος, Herodian. cordi id mihi est, χαίρω τούτῳ, id.
Corallinus, κοράλλινος, ίνη, ινον.
Corallium, τὸ κοράλλιον, Arrian. τὸ κουράλιον, Basil.
Corallus, idem quod antecedens *Corallium*, corallum imitor, coralli modo rubeo, κοραλλίζω, Diosc.
Coram, ἐναντίον· aliquo obscena loqui, τινὸς αἰσχρὰ φθέγγεσθαι, Dem. testibus transigere, ἐναντίον μαρτύρων ποιεῖσθαι, id. ἐπὶ μαρτύρων, Lucian. Deo et hominibus innocens, πρὸς Θεοῦ ϗ ἀνθρώπων ἀναίτιος, Synes. audio, παρὼν ἀκούω, Herodian.
Corbis, ὁ κόφινος, Aristoph. ἡ σπυρὶς, N. T.
Corbula, τὸ σπυρίδιον, ȣ, Aristoph.
Corculum, τὸ καρδίον, ȣ· τὸ θυμίδιον.
Cordate, νουνεχόντως, Isocr. νουνεχῶς, Polyb.
Cordatus, ὁ ϗ ἡ φρόνιμος, Dem. ὁ ϗ ἡ ἔμφρων, ονος, Thuc.
Cordolium, ἡ καρδιαλγία, Gal.
Coriaceus, a, um, βύρσινος, ίνη, ινον, Aristoph. δερμάτινος, ίνη, ινον, Lycophr. σκύτινος, ίνη, ινον, Athen.
Coriandrum, τὸ κορίαννον, Diosc. τὸ κόριον, Gal.
Coriarius, ὁ βυρσεὺς, N. T. ὁ βυρσοδέψης, Aristoph.

Coriarius, βυρσοδεψικὸς, ἡ, όν, Theophr. σκυτοδεψικὸς, ἡ, όν, id.
Corium, τὸ σκῦτος, εος, Plut. ἡ βύρσα, ης, bubulum, βόειος, Diosc.
Cornesco, κερατίζω.
Corneus, κεράτινος, ίνη, ινον, Plat.
Cornicen, ὁ κεραύλης, ȣ, ὁ κηραύλης, ȣ.
Cornicor, κρώζω, Aristoph.
Corniculum, τὸ κεράτιον, ȣ, Aristot.
Corniger, ὁ ϗ ἡ κερατοφόρος, Aristot.
Cornix, ἡ κορώνη, ης, Athen.
Cornu, τὸ κέρας, ατος, Dem. dextrum in prælio, κέρας δεξιὸν, Thuc. cornu peto, κερατίζω, Naz. κερατίζω, LXX. κερούσσω τινὰ, Plat. carens, ὁ ϗ ἡ ἀκέρατος, ȣ, Aristot. ἄκερως· cornu κέρας Ἀμαλθείας.
Cornupeta, ὁ κερατιστὴς, ȣ, taurus, ταῦρος, LXX
Cornutus, ὁ ϗ ἡ κερατώδης, εος· κερατόεις, εσσα, εν
Corolla, ἡ στεφάνη, ης, Ælian. corollam altam capiti impono, στεφάνην ὑψηλὴν ἐπιτίθημι τῇ τῆς κεφαλῆς, id. Confer *Corona*.
Corollarium, ἡ ἐπιφορὰ, ᾶς, Poll. τὸ προσκατάβλημα, Dem.
Corona, ὁ στέφανος, Dem. τὸ στέμμα, Thuc coronam dare alicui, στέφανον διδόναι τινὶ, Dem. accipere, λαβεῖν· eripere, ἀφαρπάζειν, τινὶ· destruere, καθαιρεῖσθαι· amittere, περιαιρεῖσθαι· corrumpere, διαφθείρειν· conscindere, κατακόπτειν, id. conventus hominum, ὁ σύλλογος, ȣ, Thuc. ὁ δῆμος κύκλῳ περιεστὼς, ἡ περίστασις, Polyb. halo, ἡ ἅλως, ω.
Coronamentum, τὸ στεφάνωμα, ατος, Athen.
Coronarius, στεφανωματικὸς, ἡ, όν, Diosc. coronas conficiens, ὁ στεφανοπλοκῶν, ῶντος, Plut.
Coronis, ἡ κορωνὶς, ίδος.
Corono, στεφανόω, aliquem, τινὰ, Dem. aurea corona, στεφανόω τινὰ χρυσῷ στεφάνῳ, id. ἀναδέω τινὰ στεφάνῳ, Plut.
Corporalis, σωματικὸς, ἡ, όν· corporales voluptates, σωματικαὶ ἡδοναὶ, Arist.
Corporatio, ἡ σωμάτωσις, εως, Theophr.
Corporo, σωματόω, et corporor, σωματόομαι, Aristot.
Corpulentia, ἡ εὐσαρκία, ἡ πολυσαρκία.
Corpulentus, ὁ ϗ ἡ εὔσωμος, Polyb. ὁ ϗ ἡ εὔσαρκος, Xenoph.
Corpus, τὸ σῶμα, Dem. mortale, σῶμα θνητὸν, Isocr. minus elegans, οὐκ εὐειδὲς, id. lectissimum, ἄριστον, Dem. libidinibus pollutum, ἑταιρικὸν· obnoxium omnibus sceleribus, ὑπεύθυνον ἁπάντων ἀδικημάτων, id. corporis virtutes, σώματος ἀρεταὶ, Isocr. bona habitudo, σώματος εὐεξία, id. forma, σώματος κάλλος, id. inconcinnitas, σώματος ἀῤῥυθμία, Dem. infirmitas, σώματος ἀῤῥωστία· curatio, θεραπεία τοῦ σώματος, id. amans, ὁ ϗ ἡ φιλοσώματος, Plat. ejusdem qui est, ὁ ϗ ἡ σύσσωμος, N. T. unius in aliud mutatio, ἡ μετενσωμάτωσις, Plat. corpus exercere laboribus, γυμνάζειν τὸ σῶμα πόνοις, Isocr. corpore præstare, σώματι διαφέρειν· esse laborioso, φιλόπονον εἶναι τὸ σῶμα, id. perficere, ἐπιτελεῖν τῷ σώματι, id. quæstum facere, ἐργάζεσθαι τῷ σώματι, Dem. periculum adire, κινδυνεύειν τῷ σώματι, id.
Corpusculum, τὸ σωμάτιον, Isocr.
Corrado, συνάγω, undique, πανταχόθεν.
Correctio, ἡ ἐπανόρθωσις, Dem. ἡ διόρθωσις, Aristot.
Corrector, ὁ ἐπανορθωτὴς, ȣ, ὁ διορθωτὴς, ȣ, Philo.
Correptio, τὸ ἐπιτίμημα, Aristot.
Correptor, ὁ παιδευτὴς, ȣ, N. T. ὁ ἐπιτιμητὴς, Poll.
Corrigia, ὁ ἱμὰς, άντος, Xenoph.
Corrigo, διορθόω, aliquid, τὶ, Dem. orationem, ἐπανορθόω λόγον, Isocr. errata, τὰ πταισθέντα, Luc. ἀνατίθημι τὰ διημαρτημένα, id. vitam, ἀπευθύνω βίον, Gregor.
Corripio, ἐπιλαμβάνω, aliquid, τὶ, Thuc. vestem, λαμβάνομαι τοῦ ἱματίου, Plat. abbrevio, βραχύνω· castigo, ἐπιτιμάω, aliquem ob aliquid, τινί τι, Aristot. λαμβάνομαί τινος.
Corrivalis, ὁ ἀντεραστὴς, ȣ, Lucian.
Corrivatio, ἡ συνοχέτευσις.

Corrivo, συνοχετεύω.
Corroboro, συνισχύω· urbem, ἐπιῤῥώννυμι τὴν πόλιν, Dem. κρατύνω τὴν πόλιν, Thuc. aliquid, κρατύνω τι, Lucian.
Corrodo, διαβιβρώσκω, Gal.
Corrogo, ἐρανίζω, aliquid, τὶ, Æschin. amicos, τοὺς φίλους, Dem.
Corrosio, ἡ ἀνάβρωσις, εως, Al. Aphr.
Corrosivus, ἀναβρωτικὸς, ἡ, όν, cancer, καρκίνος, Al. Aphr.
Corrotundo, σφαιρόω, aliquid, τὶ, Gal.
Corrugatio, ἡ ῥυτίδωσις, εως, Gal.
Corrugo, ῥυτιδόω, Aristot. frontem, συνάγω τὰς ὀφρῦς, Lucian.
Corrumpo, διαφθείρω, juvenes, τοὺς νέους, Plat. judices pecunia, τοὺς κριτὰς χρήμασι, Lucian. testamentum, τὸ γραμματεῖον, Isocr. et lædo rem aliquam, λυμαίνομαι ϗ διαφθείρω τὶ, Dem. λυμαίνομαι ϗ κακῶς ποιῶ τι, Isocr. orationes alicujus, λυμαίνομαι τοὺς λόγους τινὸς, Dem. fœminam, διαφθείρω γυναῖκα, Lysias.
Corruo, καταπίπτω, in terram, εἰς γῆν, N. T.
Corrupte, διεφθαρμένως.
Corruptela, ἡ διαφθορὰ, ᾶς, Dem. τὸ φθάρμα, ατος, Joseph. ἡ φθορὰ, ᾶς, Thuc.
Corruptibilis, φθαρτὸς, ἡ, όν, N. T.
Corruptio, idem quod *Corruptela*.
Corruptivus, φθαρτικὸς, ἡ, όν, Aristot.
Corruptor, ὁ λυμεὼν, ῶνος, Dem. ὁ διαφθορεὺς, έως, Plut.
Corruptus, διεφθαρμένος, ένη, ένον, Dem. et improbus, διεφθαρμένος ϗ πονηρὸς, id. muneribus, δῶρα λαβὼν ϗ διεφθαρμένος ὑπὸ χρημάτων, id. διεφθαρμένος ϗ πεπρακὼς ἑαυτὸν, id.
Cors, ἡ ἔπαυλις.
Cortex, ὁ φλοιὸς, ȣ, Gal. *in primis*, detractus, τὸ λέμμα, Athen. τὸ λέπισμα, Diosc. corticem habens, ὁ ϗ ἡ ἔμφλοιος, Theophr. levem, ὁ ϗ ἡ λειόφλοιος, Bas. tenuem, ὁ ϗ ἡ λεπτόφλοιος, Theophr. crassum, παχύφλοιος, Diosc. disruptum, rimosum, ῥηξίφλοιος, Bas. asperum, ὁ ϗ ἡ τραχύφλοιος, Theophr.
Corticosus, ὁ ϗ ἡ φλοιώδης, εος, Aristot.
Corticula, τὸ φλοιόριον, ȣ.
Cortina, τὸ παραπέτασμα, i. e. tripus, ὁ τρίπους, οδος· tapes, ὁ τάπης, ητος.
Corvinus, κοράκινος, ίνη, ινον.
Corus, ὁ ἀργέστης, ȣ.
Corusco, ἀστράπτω, auro et ebore, χρυσῷ ϗ ἐλέφαντι, Aristot.
Coruscus, ἀστράπτων, ουσα, ον, Xen.
Corvus, ὁ κόραξ, ακος, Aristot.
Corydalus, ὁ κορύδαλος, ȣ, Aristot.
Coryletum, ὁ κορυλὼν, ῶνος.
Corylus, ἡ κόρυλος, ȣ.
Corymbium, τὸ κορύμβιον, ȣ.
Corymbus, ὁ κόρυμβος, ȣ, Diosc.
Coryphæus, ὁ κορυφαῖος, ȣ, Aristot.
Corytus, ἡ βελοθήκη, ης, Hesych.
Cos, ἡ ἀκόνη, Isocr. ἡ θηγάνη, Soph.
Cosmographia, ἡ κοσμογραφία.
Cosmographus, ὁ κοσμογράφος, ȣ.
Cossus, ἡ τερηδὼν, όνος, Plut.
Costa, ἡ πλευρὰ, ᾶς, Plut.
Costatus, ὁ ϗ ἡ ἔμπλευρος, ȣ, Philo.
Cothurnus, ὁ κόθορνος, ȣ, Xenoph.
Coticula, ἡ βάσανος, ȣ, Philo.
Cotinus, ὁ κότινος, ȣ, Plut.
Coturnix, ὁ ὄρτυξ, υγος, Xenoph.
Coxa, τὸ ἰσχίον, ȣ, Aristot.
Coxendix, τὸ ἰσχίον, Aristot. coxendicis dolor, ἰσχιὰς νόσος, Diosc. ad coxendicis dolores faciens, item illos dolores pariens, ἰσχιαδικὸς, ἡ, όν, id.
Crabro, ὁ σφὴξ, κὸς, Aristot.
Crambe, ἡ κράμβη, ης, Gal.
Crada, ἡ κράδη, ης, Theophr.
Cranium, τὸ κρανίον, ȣ, Gal.
Crapula, ἡ κραιπάλη, ης, Hipp. crapulam sentio, κραιπαλάω, Plat. arcens, ὁ ϗ ἡ ἀκραίπαλος, Diosc. edormio, ἀποκραιπαλάω, Plut.
Crapulor, κραιπαλίζω, κραιπαλάω, Plat.
Cras, αὔριον, Dem.
Crasse, παχυλῶς, Aristot.
Crassesco, παχύνομαι, Polyb. ex luxu, κατα-

πιαίνομαι ἐκ τροφῆς, Ælian. ἀδρύνομαι, Theophrast.

Crassitudo, ἡ παχύτης, Aristot. τὸ πάχος, Thuc. corporis, ὁ περὶ τὰς σάρκας ὄγκος, Ælian. ὁ τοῦ σώματος ὄγκος, id.

Crasso, παχύνω, aliquid, τὶ, Polyb. ἀδρύνω τὶ, Theophr.

Crassus, παχὺς, εῖα, ὺ, Xenoph. fio; vide *Crassesco*: crassum reddo; vide *Crasso*: crasso ore loquor, παχυστομέω, Strabo.

Crastinus, ὁ, ἡ, τὸ αὔριον, crastino, sc. die, i. e. cras, αὔριον, Dem.

Crater, ὁ κρατὴρ, ῆρος, Plut.

Crates, ὁ ταῤῥὸς, Theocr. ὁ ϛρωτὴρ, Hipp.

Craticula, ἡ ἐσχαρὶς, ίδος, τὸ ταῤῥίον, Poll.

Creatio, ἡ κτίσις, mundi, τοῦ κόσμου, N. T. magistratuum, ἡ χειροτονία, Plat.

Creator, ὁ κτιϛὴς, οῦ, N. T. ὁ κτίϛωρ, ορος, Naz. ὁ κτίσας, αντος, N. T.

Creatura, τὸ κτίσμα, N. T. ἡ κτίσις, ib.

Creatus, κτιστὸς, ἡ, όν κτισθεὶς, εῖσα, ὲν, N. T.

Creber, συχνὸς, ἡ, ὸν, Plat. πυκνὸς, ἡ, ὸν, Dem. θαμινός· creberrimæ mutationes, πυκνόταται μεταβολαὶ, Isocr.

Crebresco, πυκνὸς γίνομαι.

Crebritas, πυκνότης, ητος, domorum, συνοικιῶν, Herodian.

Crebro, πυκνῶς, Plat. πυκνὸν, Aristot. πυκνάκις, id. πολλάκις, Dem. crebrius, πλεονάκις, Isocr. θαμινῶς, συχνῶς.

Credibilis, πιστὸς, ἡ, ὸν, Isocr. πιθανὸς, ἡ, ὸν, Dem. multo magis credibile, πολὺ μᾶλλον εἰκός· facere aliquid credibile, διδόναι τι πιστόν· non credibilia dicere, οὐκ εἰκότα λέγειν, id.

Credibiliter, πιστῶς, Dem.

Creditor, ὁ δανειστὴς, οῦ, Dem. ὁ δανείσας, αντος, id. ὁ χρήστης.

Creditrix, ἡ δανείσασα, ης.

Creditum, τὸ δάνεισμα, Dem. τὸ δεδανεισμένον, ου, id.

Credo, πιστεύω, alicui, τινὶ, Isocr. aliquid, τὶ, Dem. delatoribus, πείθομαι τοῖς διαβάλλουσι, id. dictis ab aliquo, πιστεύω τοῖς εἰρημένοις ὑπό τινος, Isocr. alicui pecuniam, δανείζω τινὶ χρήματα, Dem. concredo alicui aliquid, παρακατατίθεμαί τινί τι, Plat. puto, οἴομαι, Dem. νομίζω, Isocr. ἡγέομαι, id. ὑπολαμβάνω, Dem. οἶμαι, id.

Credulitas, ἡ πίστις, εως, Dem.

Credulus, a, um, ὁ καὶ ἡ εὔπιστος, ου, Aristot.

Crematio, ἡ καῦσις, εως, Diosc. ἡ πύρωσις.

Crembalum, τὸ κρέμβαλον, ου, Athen.

Crementum. Vide *Incrementum*.

Cremium, τὸ φρύγανον, Theophr. cremia colligo, φρυγανίζομαι, Basil. cremiorum collectio, ὁ φρυγανισμὸς, οῦ· collectrix cremiorum, ἡ φρυγανίστρια, Poll. cremio similis, ὁ καὶ ἡ φρυγανώδης, Diosc.

Cremo, καίω, aliquid, τὶ, Xen. φλέγω.

Cremor, τὸ παχὺ τοῦ γάλακτος.

Crena, ἡ γλυφίς.

Creo, κτίζω, aliquid, τὶ, Herodot. mundum, κοσμοπλαστέω, Philo. δημιουργέω κόσμον, Plat. Cæsarem, ποιέω Καίσαρα, Herodian.

Creperus, ὁ καὶ ἡ ἀμφίβολος, Isocr.

Crepida, ἡ κρηπὶς, Xen. crepidas induo, κρηπιδόω, Plutarch. κρηπῖδας ὑποδέομαι, Herodian.

Crepidarius, qui crepidas conficit, ὁ κρηπιδοποιὸς, οῦ, Athen.

Crepidatus, κρηπιδούμενος, ίνη, ενον, Plut. κρηπῖδας ὑποδεδεμένος, Herodian.

Crepido, ὁ κρημνὸς, οῦ, Thuc. ἡ φάραγξ.

Crepidula, τὸ κρηπίδιον.

Crepitaculum, τὸ κρόταλον, Diosc.

Crepito, ψοφέω, Aristoph. ut ciconia, κροτέω, Philostr.

Crepitus, ὁ ψόφος, ου, Thuc. ὁ κρότος, ventris, ἡ πορδὴ, ῆς, ἡ ἀποπορδὴ, ῆς, Al. Aphr. crepitum ventris emitto, πέρδομαι, ἀποπέρδω, Aristoph. καταπέρδω, id. præ metu, ὑποβδύλλω ὑπὸ δέους, Lucian.

Crepo, ψοφέω, Aristoph. digitis, ἀποκροτέω τοῖς δακτύλοις, Strabo. magna, μεγαλαυχέω, N. T.

Crepundia, τὰ κροτοπαίγνια, τὰ ἀθύρματα.

Crepusculum, τὸ κνέφας, ατος, ἡ δείλη, ης, Dem. sub crepusculum, δείλης ὀψίας, Dem. περὶ δείλην ἤδη ὀψίαν, Thuc. πρὸς τὴν δείλην, Aristot.

Cresco, αὐξάνομαι, Dem. συναυξάνομαι, id. ἐπιδίδωμαι, ex re aliqua, ἔκ τινος, Isocr. et locupletor in dies, καθ' ἡμέραν εἰς εὐπορίαν, id. in melius, ἐπὶ τὸ βέλτιον, id.

Creta, ἡ γῆ κιμωλία, ας, Diosc.

Cretaceus, ὁ, ἡ, τὸ, ἐκ τῆς κιμωλίας γῆς.

Cretatus, χρωσθεὶς, εῖσα, ὲν, κιμωλίᾳ γῇ.

Cribellum, τὸ κοσκίνιον, ου, Athen.

Cribro, κοσκινίζω, σινιάζω, N. T.

Cribrum, τὸ κόσκινον, ου, Plat. in modum cribri, κοσκινηδὸν, Lucian.

Crimen, ἡ αἰτία, Dem. τὸ ἔγκλημα, τὰ ἐγκλήματα, ων· magnum, αἰτία μεγάλη· nefarium, δεινή· credibile, πιθανή· malum et grave, κακὴ καὶ χαλεπή· falsum, ψευδὴς, id. turpe, αἰσχρὰ, Isocr. commune, κοινή· privatum, ἰδία· comminisci, αἰτίαν συντιθέναι, id. fingere, πλάττειν, id. impingere alicui, ἐπάγειν seu ἐπιφέρειν τινὶ, Dem. transferre in aliquem, ἀναφέρειν εἴς τινα, Isocr. τινὸς ἐπιτιθέναι τινὶ, id. subire, ὑποδύεσθαι, Dem. ἐμπίπτειν εἰς αἰτίαν τινὸς, id. declinare, αἰτίαν φεύγειν, Isocr. effugere, διαφεύγειν· refutare, ἐξελέγχειν, id. diluere, διαλύεσθαι ἔγκλημα, Demosth. liberare aliquem crimine, ἀφεῖναί τινα τῆς αἰτίας, Dem. τοῦ ἐγκλήματος· liberari crimine, ἀπαλλάττεσθαι τῆς αἰτίας· teneri crimine, τοῦ ἐγκεκλημένου ἔνοχον εἶναι· crimini do alicui aliquid, ἐγκαλέω τινί τι, Herodian.

Criminalis, e, ἐγκληματικὸς, ἡ, όν.

Criminaliter, ἐγκληματικῶς.

Criminatio, ἡ ἔγκλησις, Artemid. ἡ αἰτία, Dem. τὸ ἔγκλημα, id. Confer *Crimen*.

Criminor, μέμφομαι, διαβάλλω, aliquid, τὶ, Xen. aliquem, εἴς τινα, Plut. aliquem ob aliquid, αἰτιάομαί τινά τινος, Xen. ἐγκαλέω τινί τι, Plat.

Criminose, εὐδιαβόλως, Dem. διαβόλως, Thuc.

Criminosus, ἐγκληματικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.

Crinis, ἡ θρίξ, χὸς, Aristot. ὁ πλόκαμος, ου, Herodian. ἡ κόμη, Plut.

Crinitus, ὁ κομήτης, ου, Synes. ὁ καὶ ἡ πολύκομος, Diosc.

Crispitudo, ἡ οὐλότης, ητος, Aristot.

Crispo, οὐλόω, οὖλον ποιέω.

Crista, ὁ λόφος, Xenoph. cristam habere in capite, λόφον ἔχειν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, Ælian.

Cristatus, λόφουρος, ύρα, ον, Hesych. sum, λοφάω, Suid.

Cristula, τὸ λοφίδιον.

Critica, ἡ κριτικὴ, ῆς, sc. τέχνη, Plat.

Critice, κριτικῶς.

Criticus, κριτικὸς, ἡ, ὸν, Strabo.

Croceus, κρόκινος, ίνη, ινον, Theophr. ὁ καὶ ἡ κροκώδης, Diosc.

Crocitatio, ὁ κρωγμὸς, οῦ, Theocr.

Crocito, κρώζω, Lucian.

Crocodilus, ὁ κροκόδειλος, ου, Aristot.

Crocum, τὸ κρόκον, Theophr. referens, ὁ καὶ ἡ κροκώδης, Gal. κροκόεις, εσσα, εν, Theophr. croco imbuo, κροκόω, Athen. croco tinctus, κροκωτὸς, ἡ, ὸν, Lucian. crocum refero, croco similis sum, κροκίζω, Diosc.

Crocus, ὁ κρόκος, ου, Theophr.

Crotalum, τὸ κρόταλον, ου, Diosc.

Cruciabilis, e, βασανιστικὸς, ἡ, όν.

Cruciatus, ἡ βάσανος, N. T. ἡ ἀλγηδὼν, Isocr.

Crucifigo, σταυρόω, aliquem, τινὰ, N. T. ἀνασταυρόω τινὰ, Lucian. ἀνασκολοπίζω τινὰ, id.

Crucio, ἀνιάω, Gal. aliquem, ταλαιπωρέω τινὰ, Isocr. βασανίζω.

Crudelis, ὠμὸς, ἡ, ὸν, Dem. ὁ καὶ ἡ ἀφειδὴς, ἐος, Aristot. δεινὸς, ἡ, ὸν, Dem. χαλεπὸς, ἡ, όν animo, ὠμὸς τὴν γνώμην, id. feræ immanissimæ et crudelissimæ, θηρία ἀγριώτατα καὶ πλείστης ὠμότητος μεστὰ, Isocr.

Crudelitas, ἡ ὠμότης, Dem. ἡ δεινότης, Isocr. ἡ χαλεπότης· et sævitia alicujus, ὠμότης καὶ χαλεπότης τινὸς, id. summa, ὑπερβολὴ ὠμότητος, Dem. superare omnes crudelitate, ὑπερβάλλειν πάντας ὠμότητι, id. impellere aliquem in tantam crudelitatem, καθιστάναι τινὰ εἰς τοσοῦτο τῆς ὠμότητος, Isocr. ostendere in omnibus crudelitatem et inhumanitatem, ἐπιδείκνυειν ἐν ἅπασι τὴν ὠμότητα καὶ μισανθρωπίαν, id.

Crudeliter, ὠμῶς, Dem. ἀφειδῶς, Xen. ἀπροσοίστως, Isocr. ἀπηνῶς· exscindere urbes, τὰς πόλεις ὠμῶς ἀναιρεῖν, Dem. crudelissime tractare aliquem, ὠμότατα πρός τινα διακείμενον τυγχάνειν, Isocr. nimis crudeliter et acerbe aliquem fortunis evertere, λίαν ὠμῶς καὶ πικρῶς ἐκ τῆς οὐσίας ἐκβάλλειν τινὰ, Dem.

Crudesco, ὠμόομαι.

Cruditas, ἡ ὠμότης, ητος, Aristot.

Crudus, ὠμὸς, ἡ, ὸν, Aristot. ἄπεπτος.

Cruente, αἱματωδῶς.

Cruento, αἱματόω, Xiphil. αἱμάττω, manum, χεῖρα, Herodian.

Cruentus, ὁ καὶ ἡ αἱματώδης, Gal.

Crumena, τὸ βαλάντιον, Lucian. ὁ μάρσιπος.

Crumeniseca, ὁ βαλαντιοτόμος, ὁ βαλαντιητόμος, Aristoph.

Cruor, τὸ αἷμα, Aristot. citra cruorem, ἀναιμωτὶ, Herodian.

Crus, τὸ σκέλος, Aristot. ἡ κνήμη· non habens, ὁ καὶ ἡ ἀσκελὴς, Plat. crura bona habens, ὁ καὶ ἡ εὐσκελὴς, id. æqualia habens, ὁ καὶ ἡ ἰσοσκελὴς, Aristot. mala habens, ὁ καὶ ἡ κακοσκελὴς, Xen. unicum habens, ὁ καὶ ἡ μονοσκελὴς, Plin. grandiora habens, ὁ καὶ ἡ ὑπερσκελὴς, Plat.

Crusta, ἡ πλὰξ, Aristot. crustas habens squamarum modo, πλάκας ἔχων λεπιζομένας, Diosc.

Crustatus, ὀστρακόδερμος, ου, Basil.

Crusto, πλακόω. Vide *Incrusto*.

Crustosus, ὁ καὶ ἡ πλακώδης, εος, Diosc.

Crustula, τὸ πλακίδιον, ου.

Crustulum, τὸ ψώμιον, ου, Laërt.

Crustum, ὁ ψωμὸς, οῦ, Athen.

Crux, ὁ σταυρὸς, Thuc. cruci aliquem adfigo, ἐπὶ τῷ σταυρῷ τινα ἀνασκολοπίζω, id.

Crypta, ἡ κρύπτη, ης.

Crystallinus, κρυστάλλινος, ίνη, ινον.

Crystallus, ὁ vel ἡ κρύσταλλος, Poll. crystallum splendore refero, κρυσταλλίζω, N. T.

Cubatus, ἡ κατάκλισις, εως, Plut.

Cubicularis, κοιτωνικὸς, ἡ, όν.

Cubicularius, ὁ κατακοιμιστὴς, οῦ, Plut. τοῦ θαλάμου προεστὼς, Herodian.

Cubiculum, ὁ κοιτών· parvum, ὁ κοιτωνίσκος· nuptiale, ὁ νυμφὼν, N. T. conjugale seu uxoris et mariti, ὁ θάλαμος, Plut.

Cubile, ἡ κοίτη, ης, Xen. ἡ εὐνὴ, ῆς, id.

Cubitale, τὸ ἐπαγκώνιον, Galen.

Cubitalis, e, πηχυαῖος, αία, αῖον, Theophr.

Cubito, κοιτάω.

Cubitum, vel Cubitus, ἡ ἀγκὼν, ῶνος, Gal. parvus, ὁ ἀγκωνίσκος· cubito innitor, διαγκωνίζω, ἐπαγκωνίζω· cubito arceo aliquem, παραγκωνίζομαί τινα, Lucian. cubito percutio, κυβιτίζω, Epicharm.

Cubitus, idem quod *Cubatus*.

Cubo, κοιμάομαι, Xen. super lectum, κατάκειμαι ἐπὶ τῆς κλίνης, Plat. in aureo lecto, κοιμάομαι ἐπὶ χρυσῆς κλίνης, Dem. in agro, κοιταῖος γίγνομαι ἐν τῇ χώρᾳ, id.

Cubus, ὁ κύβος, ου, Aristot.

Cucullus, ὁ πῖλος νυκτερινός.

Cuculo, κοκκύζω, Aristot.

Cuculus, ὁ κόκκυξ, υγος, Aristot.

Cucumis, ὁ σίκυος, Plut. ὁ σίκυς, υος, Diosc. parvus, τὸ σικύδιον, Athen. in modum cucumeris, σικυηδὸν, Paul. Æg.

Cucurbita, ἡ σικύα, ας, Hipp. ἡ σικυώνη, ης, Gal. ἡ σικυωνία, ας, Athen.

Cucurbitula, ἡ σικύα, ας, argentea, ἀργυρᾶ, Lucian. cucurbitulæ applicatio, σικύας προσβολὴ, Aristot.

Cucurio, κοκκύζω, Aristot.

Cudo, κόπτω, monetam, νόμισμα, Aristot. ex auro,

auro, κόπτω νόμισμα χρυσῦ, Diod. Sic. ferrum, ἐργάζομαι σίδηρον, Aristot.
Cujas, ὁ ποδαπὸς, indef. quis et cujas? τίς ϗ ποδαπός; Plat.
Cujus, τίνος ὤν.
Cujuscumquemodi, ὁποιοςτισῦν, Xenoph.
Cujusdammodi, ποιός τι, Aristot.
Cujusmodi, τοῖος, Thuc. cujusmodi illa? τὰ ποῖα; Plat. considerare leges, cujusmodi sint, σκοπεῖν νόμυς, ὁποῖοί τινές εἰσι, Dem.
Culcitra, ἡ τύλη, ἡ τυλεῖα, Soph. τὸ τυλεῖον, Poll. ἡ στρωμνὴ, Xen. τὸ στρῶμα, Plut.
Culeus, τὸ σακκίον, Poll. culeo insuere, ἐνσακκεύω, Nicet. Chron.
Culex, ὁ κώνωψ, ωπος, Plut.
Culina, τὸ μαγειρεῖον, τὸ ὀπτανεῖον, Luc.
Culmen, ὁ ὄροφος, Thuc. τὸ δῶμα, ατος, Herodian. ἡ κορυφή.
Culmus, ἡ καλάμη, ης, Lysias.
Culpa, ἡ αἰτία, Dem. τὸ ἔγκλημα, id. τὸ πταῖσμα· culpam in alium transfero, εἰς ἄλλον τὴν αἰτίαν τρέπω, Plut. τὸ ἔγκλημα εἰς ἄλλον μετάγω, Ælian. mea culpa in molestias incidit, δι' ἐμὲ εἰς πράγματα ἐνέπεσε, Dem. culpa est in pauperibus, quo minus id fiat, τὸ αἴτιον τῦ μὴ γίγνεσθαι ἐν τοῖς πένησίν ἐστι, id. culpa aliquem liberare, τῆς αἰτίας τινὰ ἀπολύειν, Isocr. extra omnem culpam esse videtur, πάσης τῆς αἰτίας ἐκτὸς φαίνεται, Chrys.
Culpabilis, ὁ ϗ ἡ ὑπαίτιος, sum, εἰμὶ, Æl.
Culpatio, τὸ αἰτίαμα, ατος, N. T.
Culpo, αἰτιάομαι, aliquem ob aliquid, τινά τινος, Xen.
Cultellus, τὸ μαχαίριον, Dem. Phal. ἡ μαχαιρίς.
Culter, ἡ μάχαιρα, Polyb. τὸ ἐγχειρίδιον, Plut.
Cultor, ὁ λατρευτὴς, ῦ, ὁ θεραπευτής.
Cultrarius, faber, ὁ μαχαιροποιὸς, ῦ.
Cultrix, ἡ θεραπευτρὶς, ίδος.
Cultura. Vide *Cultus*.
Cultus, us, θεραπεία, Dem. divinus, ἡ θεραπεία περὶ θεὸν, Isocr. ὑπηρεσία τῦ θεῦ, Plat. quo demeremur aliquem, τὸ θεράπευμα, ατος, Xen. divinus humanitus confictus, ἡ ἐθελοθρησκεία, N. T. terræ, ἡ γεωργία, Plat. τὸ γεώργημα, id. ornatus, τὸ κόσμημα, ατος, Plat. corporis, τὸ σχῆμα σώματος, Herodian.
Culullus, κύλιξ μεγάλη, Plut.
Cum, *Præpos.* σὺν, cum Deo dicere aliquid, σὺν θεῷ εἰπεῖν τι, Dem. voluptas cum honestate conjuncta optimum est, τέρψις σὺν τῷ καλῷ ἄριστόν ἐστι, id. invadunt alios cum amicis, ἐπὶ τὺς ἄλλυς ἔρχονται μετὰ τῶν φίλων, id. cum aliquo esse, μετά τινος εἶναι, id. cum parrhesia loqui, μετὰ τῆς παῤῥησίας ποιεῖν λόγυς, id. comparare aliquem cum aliquo, ἐξετάζειν τινὰ πρός τινα· fœdera cum rege, συνθῆκαι πρὸς βασιλέα· pugno cum aliquo, μάχομαι πρός τινα, Plut. cum potestate esse, ἐν δυνάμει εἶναι, Thuc.
Cum pro *Quando*, *Quia*, &c. Vide *Quum*, cum, tum, μὲν, δὴ, Dem. cum omnis disciplina exercitatione continetur, tum philosophia præ cæteris, πᾶσα μὲν παιδεία δι' ἐπιστήμης συνέστηκεν, ἡ δὲ φιλοσοφία ϗ μᾶλλον τῶν ἄλλων, Dem. cum omnia probra vitanda, tum maxime illud, πάντα μὲν ὀνείδη φευκτέον, μάλιστα δὲ τῦτο, idem.
Cuminum, τὸ κύμινον, Diosc.
Cumprimis, τὰ πρῶτα, Lucian.
Cumulate, ἀθρόως, σεσωρευμένως.
Cumulatim, σωρηδὸν, Herodian.
Cumulatus, θωρευτὸς, ἡ, ὸν, Athen.
Cumulo, ἀθροίζω, Isocr. aliquid aliquo, σωρεύω τί τινι, Herodian. aliquem laudibus, ὑπεραινέω τινὰ, Æschin.
Cumulus, τὸ σώρευμα, Xen. ὁ σωρὸς, ῦ, Plut. divitiarum, χρημάτων, Aristoph. terræ, τὸ χῶμα, Plat.
Cunabula, ἡ κοιτὶς, τὸ σπάργανον, Her.
Cunæ, idem quod *Cunabula*.
Cunctabundus, ὁ ϗ ἡ ἐνδοιασμὸς, Lucian.
Cunctanter, σχολῇ, Thuc. σχολαίως, Aristot. βραδέως· cunctantissime, σχολαιότατα, Xen.
Cunctatio, ἡ σχολαιότης, Thuc. τὸ μέλλημα, Æschin. ἡ μέλλησις, Thuc. ἡ διαμέλλησις, id.
Cunctator, ὁ μελλητὴς, ῦ, Aristot. ὁ μέλλων, Dem. ὁ ὀκνηρός.
Cunctor, ὀκνέω, Thuc. in aliqua re, μέλλω τι, Dem. διαμέλλω πρός τι, Naz. ἀναβάλλομαι.
Cunctus, σύμπας, ασα, αν, Thuc. ἁπαξάπας, ασα, αν, Philo.
Cuneatio, ἡ σφήνωσις, εως.
Cuneatus, ὁ ϗ ἡ σφηνοειδής.
Cuneo, σφηνόω, κατασφηνόω, Hippocr. γομφόω.
Cuneolus, τὸ σφηνάριον, Suid. ὁ σφηνίσκος.
Cuneus, ὁ σφὴν, ὁ γόμφος· in cuneos divisi in acie, κατὰ φάλαγγας διαιρεθέντες, Herod.
Coniculatim, ὑπονομηδὸν, Thuc.
Cuniculosus, ὁ ϗ ἡ ὑπονομώδης, εος.
Cuniculus, ὁ δασύπυς, Aristot. fossa subterranea, ὁ ὑπόνομος, Thuc. τὸ ὑπόρυγμα· cuniculos ago, ὑπονομεύω, Dinarch. cuniculis oppugno, ὑπονόμοις πολεμίζω.
Cupa, ὁ πίθος, υ, Plut. inanis, σκεῦος οἰνοφόρον κενὸν, Herodian.
Cupedia, τὸ τέμμα, Plut. cupediis inhians, ὁ λίχνος, Plat.
Cupide, ἀγαπητῶς, amplecti pacem, ἰδεῖν τὴν εἰρήνην γενομένην, Dem. cupidissime omnia facere, μετὰ προθυμίας πάντα πράττειν, Herod.
Cupidineus, ἐρωτικὸς, ἡ, ὸν, Lucian.
Cupiditas, ἡ ἐπιθυμία, Dem. ὁ ἔρως· insatiabilis, ἡ ἀπληςία, ας· tanta laborum, τοσῦτος ἔρως τῶν πόνων, id. rerum malarum, ἐπιθυμία πραγμάτων πονηρῶν, Isocr. cupiditas alicujus rei me incedit, εἰσέρχεταί μοι ἡ ἐπιθυμία τινὸς, Dem. tanta cupiditate incitor, εἰς τοσῦτ' ἀπληςίας ἔρχομαι, Isocr. incessit me cupiditas alicujus rei, ἐνέπεσέ μοι ἔρως τινός· in eam devenire cupiditatem, εἰς τοσῦτ' ἐπιθυμίας ἥκειν· habere cupiditatem alicujus rei, ἔχειν ἐπιθυμίαν τινὸς, id. explere cupiditatem alicujus, ἐμπίπλασθαι τῆς ἀπληςίας τινὸς, Dem. coercere cupiditates, κρατεῖν τῶν ἐπιθυμιῶν, Isocr. frustror cupiditate, διαμαρτάνω, ὧν ἐπιθυμέω, id.
Cupido, ὁ ἔρως, ωτος, Xen.
Cupidus, ἐφιέμενος, ένη, ένον, alicujus rei, τινὸς, Dem. ἐπιθυμητὴς τινος· insatiabiliter pecuniæ, ὁ ϗ ἡ ἄπληςος τῶν χρημάτων, id. seu plenus cupiditatibus, γέμων ἐπιθυμιῶν, Isocr. cupidus sum alicujus rei. Confer *Cupio*.
Cupio, ἐπιθυμέω, aliquid, τινὸς, Dem. aliquid nimis, τὶ λίαν, Isocr. bene dicere, εὖ λέγειν· aliquem imitari, γλίχομαί τινα μιμεῖσθαι, id. universi incolumitatem, γλίχομαι τὴν ὅλυ διαμονὴν, Philo. contraria, γλίχομαι τῶν ἐναντίων, Aristot. libertatem, γλίχομαι περὶ τῆς ἐλευθερίας, Herodot. bene alicui, εὐνοέω τινὶ, Dem.
Cupitor, ὁ ἐραςὴς, alicujus rei, τινὸς, Xen. ὁ ἀποθυμητὴς τινος, Dem.
Cupressetum, ὁ κυπαρισσὼν, ῶνος.
Cupressinus, κυπαρίσσινος, ίνη, ινον.
Cupressus, ἡ κυπάρισσος, Athen.
Cupreus, κυπριακὸς, ἡ, ὸν.
Cuprum, χαλκὸς κύπριος.
Cur, διὰ τί· cur bene dicendi studiosos fugiant, libenter audirem, διὰ τί τὺς εὖ λέγειν ἐπιθυμῦντας φεύγωσι, ἡδέως ἂν πυθοίμην, Isocr. cur ei præmium datuiri non estis? διὰ τί τῦτῳ ὐ δώσετε δωρεάν; Æschin. recte considerate, cur hoc fecerit, συλλογίζεσθε ὀρθῶς τίνος ἕνεκα ταῦτ' ἔπραττε, Dem. cur putatis omnes bellum hoc fugere? τίνος ἕνεκα νομίζετε πάντας φεύγειν τῦτον τὸν πόλεμον; id. ὅτι, Aristot. διότι, Xen. διὰ τίνα αἰτίαν, Aristot.
Cura, ἡ φροντὶς, ίδος, Dem. ἡ πρόνοια, id. ἡ μελέτη, Isocr. curam suscipere rei, ποιεῖν seu ποιεῖσθαι πρόνοιάν τινος, seu περί τινος, seu ὑπέρ τινος, Dem. habere alicujus, ἔχειν πρόνοιάν τινος· ἔχειν ἐπιμέλειάν τινος· ἔχειν λόγον τινὸς, id. gero alicujus, ἐπιμελέομαί τινος, Xen. περί τινος, Plat. τὶ, Xen. adhibeo, ne quis transeat, φυλάττω μηδένα περαιῦσθαι, Thuc. ne quis faciat, φυλάττομαι, ὅπως μὴ ποιήσῃ τις, Xen. curæ est mihi aliquid, μέλει μοι περί τινος, Isocr. μέλει μοι ὑπέρ τινος, Dem.
Curate, ἐπιμελῶς, Dem.
Curatio, ἡ ἐπιμέλεια, Dem. præesse curationi seu administrationi alicui, προςάτην εἶναι ἐπιμελείας τινὸς, id. morbi ἡ θεραπεία τῶν νοσημάτων, Dem.
Curator, ὁ ἐπιμελητὴς, tribus, τῆς φυλῆς, Dem. reficiendorum murorum, τῆς τῶν τειχῶν ἐπισκευῆς, id. liberorum tutor, ὁ ἐπίτροπος, Plut. morbi, ὁ θεραπευτὴς, Gal.
Curatura, ἡ ἐπιτροπὴ, ῆς, ἡ ἐπιμέλεια, Dem.
Curculio, ὁ τρώξ, γὸς, Schol. Hes. ὁ κὶς, κιὸς, Theophr. ὁ θρίψ, θριπὸς, id.
Curia, τὸ βυλευτήριον, Dem. τὸ πρυτανεῖον· vocatio in curiam, ἡ κλῆσις εἰς τὸ πρυτανεῖον· vocare senatum in curiam, καλεῖν τὴν βυλὴν εἰς τὸ βυλευτήριον· frequentare curiam, εἰσιέναι πολλάκις τὸ βυλευτήριον· proclamare aliquid in curia, ἀνειπεῖν τι ἐν τῷ βυλευτηρίῳ· exire e curia, ἐξιέναι ἐκ τῦ δικαςηρίυ, id. pars civitatis, ἡ φρατρία, Isocr. curiæ princeps, ὁ φρατρίαρχος, Dem.
Curialis, ὁ φράτωρ, ορος, Dem.
Curialis, e, φράτριος, ία, ιον, Polyb.
Curiatim, κατὰ φρατρίας.
Curiatus, φρατριακὸς, ἡ, όν.
Curio, ὁ φρατριεὺς, έως.
Curiose, ἐπιμελῶς, Dem. πεφυλαγμένως, Isocr. non admodum curiose inquirere, quidnam sit, ὐ πάνυ πολυπραγμονεῖν τι, ὅ,τι ποτ' εἴη, Herodian. curiosius, περιεργότερον. id.
Curiositas, ἡ περιεργία, ας, ἡ πολυπραγμοσύνη, ης, Isocr. τὸ πολυπραγμονεῖν, id
Curiosus, ὁ ϗ ἡ περίεργος, Xen. ὁ ϗ ἡ πολυπράγμων, Aristot. sum, πολυπραγμονέω, Isocr.
Curo, ἐπιμελέομαι, aliquid, τινὸς, Xen. περί τινος, Plat. corpus, ἐπιμέλομαι τῦ σώματος, Xen. ut fiat, ἐπιμέλομαι ὅπως γένοιτο, Lucian. aliquid parum, φροντίζω τινὸς ὀλίγον, id. salutem, φροντίζω ὑπὲρ σωτηρίας, Dem. non curo, utrum pejus, an melius vivamus, ὐ φροντίζω, εἴτε χεῖρον, εἴτε βέλτιον βιωσόμεθα, Plat. diligentissime valetudinem, ἐπιμέλειαν μεγίςην ἔχω τῆς ὑγιείας, Isocr. contractus, ἐπιμέλειαν ποιέω περὶ τὰ συμβόλαια, Aristot. publica ut privata, μελετάω ὑπὲρ τῶν κοινῶν, ὥσπερ τῶν ἰδίων, Isocr. ægrotantem, θεραπεύω τινὰ· νοσηλεύω τινὰ, id. morbum, ἐπικυρέω νόσον, Xen. ἰάομαι νόσον, Phalar. θεραπεύω τὸ νόσημα, Isocr. pecuniam, πορίζομαι ἀργύριον, Dem. non curo aliquid, ἀφροντιςέω τινὸς, Plat. curandum est aliquid, ἐπιμελητέον τινὸς, Xen.
Curriculo, δρομαίως, δρομάδην.
Curriculum, parvus currus, τὸ ἁρμάτιον, ὁ διφρίσκος, Aristoph. cursus, ὁ δρόμος, Thuc.
Curro, τρέχω, θέω, celeriter, ταχέως, Plut. una, συνδρομέω, Dem.
Curruca, ἡ ὑπολαῒς, ίδος, Theophr.
Currus, τὸ ἅρμα, Xen. τὸ ὄχημα, Herodian. curru vehi Messenam, πορεύεσθαι ἐφ' ἁμάξης εἰς Μεσσήνην, Hesych. currum conscendere, ὀχήματος ἐπιβαίνειν, Herodian. currui imponere aliquid, ὀχήματι ἐπιτιθέναι τι, id. Confer *Vehiculum*.
Cursito, συχνὰ ϗ πολλὰ τρέχω, περιτρέχω, Plat. sursum, deorsum, περιπατέω ἄνω, κάτω, Aristoph.
Cursor, ὁ δρομεὺς, έως, Lucian.
Cursus, ὁ δρόμος, Dem. equi, δρόμος ἵππυ, id. cursu contendere ad portum, δρόμον κατατείνειν ἐπὶ τὸν λιμένα, Synes. a cursu non declinare, ἀπαραλλάκτως θέειν, Heliodor. cursum rectum tenere, τροχιὰς ὀρθὰς ποιεῖν, N. T. εὐθυδρομεῖν, Xen. cursum sistere, ἴσχεσθαι δρόμυ, Lucian.
Curto, κολάω, aliquid, τὶ, Theophr. κολοβόω τι, Aristot.
Curtus, κολοβὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Curvatio, ἡ κάμψις, ἡ διάκαμψις, Naz.
Curvatura, ἡ καμπὴ, Plut. ὁ καμπτὴρ, Xen.
Curvitas, ἡ καμπυλότης, ἡ κυρτότης, Plut.

Curulis, ἁρματεῖος, Athen. ἁρμάτιος, ία, ιον, Xen. sella, δίφρος ἡγεμονικὸς, Plut. curule certamen, ἡ ἁρματοδρομία.
Curvo, κάμπτω, Thuc. κυρτόω, Xen.
Curvus, καμπύλος, ύλη, ύλον ἀγκύλος, ύλη, ύλον.
Cuspido, ἀπὸξύνω εἰς ἀκίδα, ἐπιδορατίζω.
Cuspis, ἡ ἀκωκὴ, ῆς, Lucian. sagittæ, ἡ ἀκὶς, ίδος, Diosc. hastæ, ἡ αἰχμὴ δόρατος, ἡ ἐπιδορατὶς, ίδος, Plut.
Custodia, ἡ φυλακὴ, inventa urbibus ad custodiam et salutem, εὑρημένη ταῖς πόλεσι πρὸς φυλακὴν καὶ σωτηρίαν, Dem. delecti ad custodiam, τεταγμένοι ἐπὶ τῇ φυλακῇ, id. fidem et custodiam (principis) prodere, τὴν πίστιν καὶ τὸ ἐχέγγυον φρουρᾶς προδιδόναι, Herodian. carcer, captivitas. Vide *Carcer*, *Captivitas*.
Custodio, φυλάττω, φρουρέω, τηρέω, omnia in urbibus, πάντα ἐν ταῖς πόλεσι, Xen. aliquem ab aliqua re, τινὰ ἀπό τινος, idem. mare, φυλάττω φυλακὴν ἐν τῇ θαλάττῃ, Dem. urbem, διαφυλάττω τὴν πόλιν, Isocr.
Custos, ὁ φύλαξ, Dem. ὁ φυλακτὴρ constitutio custodum, διάταξις φυλάκων, id. custodes constituere, καθιστάναι φυλάκας, id. imponere, εἰσπέμπειν φύλακας, Isocr. occidere, ἀποσφάττειν, Dem. custos carceris, ὁ δεσμοφύλαξ, Thuc. ὁ νομοφύλαξ, Aristot. templi, ὁ ναοφύλαξ, id. civium seu civitatis, ὁ πολιτοφύλαξ, id. stratorum, ὁ στρωματοφύλαξ, Plut. corporis, ὁ σωματοφύλαξ, Herodian. custos femina, ἡ φυλακὶς, ίδος, Plat.
Cuteus, ὁ καὶ ἡ δερματώδης, δερμάτινος, ίνη, ινον.
Cuticula, τὸ δερμάτιον.
Cutis cum subjecta carne, ὁ χρὼς, τὸς, Aristot. detracta, τὸ δέρμα.
Cyamus, ὁ κύαμος, Plat.
Cyaneus, κυάνεος, έα, εον, Aristot.
Cyanus, ὁ κύανος, cyanum refero, κυανίζω, Diosc. in cyanum vergens, κυανίτης, Hipp. cyanei coloris inductio, ἡ κυάνωσις, Plut.
Cyathus, ὁ κύαθος, Athen. parvus, τὸ κυάθιον, Poll. cyatho similis, ὁ καὶ ἡ κυαθώδης, ους, Athen. cyathis indulgeo, κυαθίζω, Polyb.
Cygneus, κύκνειος, εία, ειον, Athen.
Cygnus, ὁ κύκνος, Aristot.
Cylindraceus, κυλινδροειδὴς, ὴ, όν.
Cylindrus, ὁ κύλινδρος, ου, Plut. cylindro similis, ὁ καὶ ἡ κυλινδρώδης, εος, Theophr. æquo sive complano, κυλινδρόω, id. cylindrimore, κυλινδρικῶς, Plut.
Cymba, ἡ κύμβη, ης, Soph. τὸ σκαφίδιον.
Cymbalista, ὁ κυμβαλιστὴς, οῦ.
Cymbalistria, ἡ κυμβαλίστρια, ας.
Cymbalum, τὸ κύμβαλον, Xen. pulso, κυμβαλίζω, Lucian.
Cymbium, τὸ κυμβίον, ου, Dem.
Cyminum, τὸ κύμινον, Diosc. cymino similis, ὁ καὶ ἡ κυμινώδης, Theophr.
Cynosbatus, τὸ κυνόσβατον, ὁ κυνόσβατος.
Cynosura, ἡ κυνόσουρα.
Cyprinus, ὁ κυπρῖνος, ου, Aristot.
Cytisus, ὁ κύτισος, Theophr.

D.

DACTYLIOTHECA, ἡ δακτυλιοθήκη, ης, Plin.
Dactylus, ὁ δάκτυλος, ου, Diosc.
Dæmon, ὁ δαίμων, ονος, Plat. malus, ὁ κακοδαίμων capularis, ὁ σοροδαίμων, Plut. a dæmone inspiratus, δαιμονιακὸς, ή, όν, id. qui dæmonis est, δαιμονικὸς, ή, όν, Chrys. pro dæmone habeo, δαιμονίζω, Hesych. a dæmone possideor, δαιμονίζομαι, N. T. δαιμονάω, Lucian.
Dæmoniacus, δαιμονιακὸς, ή, όν, Plut.
Dæmonicus, δαιμονικὸς, ή, όν, Chrys.

Dama, ἡ δορκὰς, άδος, Diosc. ἡ δόρξ, κὸς, Al. Aphr. ὁ δόρκος, Diosc. parva, seu parvus, τὸ δορκάδιον, ου, LXX.
Damnatio, ἡ κατάγνωσις, εως, Dem. ἡ κατάκρισις, εως, N. T. τὸ κατάκριμα, ατος, ib. æterna, ἡ κρίσις τῆς γεέννης, ibid.
[illegible], ὁ καὶ ἡ, όν.
Damnatus, ὁ καὶ ἡ καταψηφισθεὶς, ου, ὁ [illegible], Dem. [illegible] περὶ τὴν ἑορτὴν, id.
Damno, καταγινώσκω, aliquem capitis, θάνατόν τινος, Dem. θανάτου τινὰ, id. κατακρίνω θάνατόν τινος, Isocr. καταψηφίζομαι θάνατόν τινος, Dem. aliquem inique, ἀδίκως καταδικάζομαί τινος. aliquem homicidii, καταγινώσκω τινὸς φόνον, vel τινὰ φόνου, Lys.
Damnose, βλαβερῶς.
Damnosus, βλαβερὸς, ρὰ, ρὸν, Plat. [illegible] ζημιώδης.
Damnum, ἡ βλάβη, Plat. ἡ ζημία, Xen. τὸ βλάβος, εος, Dem. ἡ συμφορὰ, ᾶς, Isocr. et detrimentum, βλάβη καὶ ζημία, Dem. adferre alicui, φέρειν τινὶ βλάβην ἐνεγκεῖν τινὶ ζημίαν esse seu fieri alicui, εἶναί τινι βλάβης contrahere haud exiguum, ὀφλισκάνειν ζημίαν οὐ μικράν restituere seu pendere duplo, ἐκτίνειν βλάβος διπλοῦν cum damno facere aut fieri, μετὰ βλάβης seu ζημίας ποιεῖν, seu γίγνεσθαι τι facio seu patior, ζημιοῦμαι ab aqua, πάσχω κακῶς ἐκ ὕδατος, id.
Dapes, τὰ ἐδέσματα, ων, Isocr.
Dapsilis, ὁ καὶ ἡ δαψιλὴς, Plat. epulum dapsilius, δεῖπνον δαψιλέστερον, Plut. dapsilis et largus sum, ἐνδαψιλεύομαι, Pandect.
Dapsiliter, δαψιλῶς, vivere, ζῆν, Xen.
Datio, ἡ δόσις, εως, Plat.
Dator, ὁ δοτὴρ, Xen. ὁ δωτὴρ, Lucian.
Datus, δοθεὶς, εῖσα, ὲν, Dem. data opera, ἑκουσίως, id. ἑκόντι ἐξεπίτηδες, id. delinquere, [illegible] πλημμελεῖν, id.
De, ἐκ vel ἐξ, de suo rempublicam juvare, ἐκ τῶν ἑαυτοῦ ὑπαρχόντων τοῖς κοινοῖς ἐπαρκεῖν, Isocr. de muro præcipitare, κατὰ τείχους κάτω ῥίπτειν, Herodot. de gloria pugnare, περὶ δόξης πολεμεῖν, Dem. de re nova loqui seu dicere, περὶ καινοῦ πράγματος λέγειν, id. de numero detrahere, ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ ἀφαιρεῖν, Isocr. de rerum incolumitate solicitum esse, ὑπὲρ σωτηρίας πραγμάτων φροντίζειν, id. de parte regionis dimicare, ὑπὲρ μέρους χώρας πολεμεῖν, id. commentatio de astris, γραφὴ ἀμφὶ ἀστέρων, Lucian. fama vulgatur de morte ejus, ἐκφέρεται λόγος ἀμφὶ θανάτῳ αὐτοῦ, Herodot.
Dea, ἡ θεὰ, ᾶς, Dem. ἡ θεὸς, οῦ, id. magna et præstans Minerva, μεγάλη καὶ ἀγαθὴ θεὸς Ἀθηνᾶ, id.
Dealbatio, ὁ λευκασμὸς, οῦ.
Dealbo, λευκόομαι, aliquid, τὶ, Xenoph. λευκαίνω.
Deambulatio, ὁ περίπατος, Plut. deambulatione pomeridiana uti, περιπάτῳ δειλινῷ χρῆσθαι, Ael.
Deambulatorium, ὁ περίπατος, Plut.
Deambulo, περιπατέω, Herodian. sursum, deorsum, ἄνω, κάτω, Aristoph.
Deamo, στέργω, aliquem, τινὰ, Plut. ὑπεραγαπάω τινὰ, Herodian. ὑπερφιλέω.
Dearmatus, παρωπλισμένος, ίνη, ένον, Plut.
Deartuo, ἐξαρθρόω, Aristot.
Deauratio, ἡ χρύσωσις, εως, Plut.
Deauratus, ὁ καὶ ἡ διάχρυσος, Athen.
Deauro, χρυσόω, Athen.
Debacchatio, ἡ παροινία, Dem.
Debacchor, παροινέω, in aliquem, εἴς τινα, Dem.
Debellatio, ἡ καταπολέμησις, εως, Thuc. ὁ καταγωνισμὸς, οῦ, id.
Debellator, ὁ καταγωνιστὴς, οῦ· ὁ καταπολεμῶν, οῦντος, Thuc.
Debello, καταπολεμέω, aliquem aliqua re, τινά τινι, Thuc. καταγωνίζομαί τινα, Lucian.
Debeo, ὀφείλω, alicui pecuniam, τινὶ χρήματα, Plat. alicui æs alienum, τινὶ χρέος, seu χρεῖα, Dem. alicui gratiam, τινὶ χάριν, Plat. dicere, λέγειν, Aristot. non debemus occasionem in perniciem nostram impendere, οὐκ ὀφείλομεν τὸν καιρὸν συμπαρασκευάζεσθαι καθ' ἡμῶν αὐτῶν, Dem. quæ restant, magnæ vobis curæ esse debent, σφόδρα δεῖ τῶν λοιπῶν ὑμῖν φροντίσαι, id.
D[illegible] ὁ καὶ ἡ ἀσθενὴς, έος, Isocr. ἀσθενῶν, οῦσα, οῦν, Dem. ὁ καὶ ἡ ἄρρωστος, ου, idem.
Debilitas, ἡ ἀσθένεια, Plat. ἡ ἀρρωστία.
D[illegible]io, τὸ ἀσθένημα.
Debiliter, ἀσθενῶς, Dem.
Debilito, ἀσθενόω, aliquem, τινὰ, Xen.
Debitio, ἡ ὄφλησις, εως, τὸ χρέος, Dem.
Debitor, ὁ ὀφειλέτης, N. T. ὁ ὀφείλων, Dem. ὁ ὄφλων· ὁ χρήστης, ου· ὁ ὑπόχρεως, ω, id. magnus, ὁ ὑπέρχρεως, ω.
Debitrix, ἡ ὀφειλέτις, Eur. ἡ ὀφείλουσα, Dem.
Debitum, τὸ ὀφείλημα, Dem. τὸ ὄφλημα· τὸ χρέος, ους· duplum, ὄφλημα διπλοῦν privatum, χρέος ἴδιον paternum, χρέος πατρικὸν adscribere ad debitum, γράφεσθαι ὀφείλοντα πρὸς χρέος· reddere, ἀποδοῦναι τὰ ὀφειλόμενα· ἐκτῖσαι ὄφλημα· recipere ab aliquo, ἀπολαμβάνειν τὸ χρέος παρά τινος· recuperare ab aliquo, κομίζεσθαι χρέος παρά τινος· condonare omne, ἀφίεσθαι πᾶν ὄφλημα, id. ἀφιέναι τὸ χρέος ὀφείλοντι, Isocr. expungi, ἐξαλείφεσθαι τὸ ὄφλημα, Dem. debito fraudare, ἀποστερῆσαι χρέος· urbem, ἀποστερεῖν ὀφλήματος τὴν πόλιν, id.
Debitus, ὀφειλόμενος, ένη, ενον, benevolentia, εὔνοια, N. T. honor, προσήκουσα τιμὴ, Plat. pœna, προσήκουσα τιμωρία, id.
Deblatero, ψελλίζομαι, Aristot. σωμύλλω, Aristoph. κατασωμύλλω, id. φλυαρέω.
Decacuminatio, ἡ βλαστολογία, ας, Theophr.
Decacumino, βλαστολογέω, Theophr.
Decalogus, ὁ δεκάλογος, ου.
Decanto, ἐγκωμιάζω, Isocr. sæpius inculco, ταυτολογέω, Polyb.
Decanus, ὁ δεκάδαρχος, ὁ δεκάρχης.
Decas, ἡ δεκὰς, άδος.
Decaulesco, ἀποκαυλόω, Theophr.
Decedo, ἀποχωρέω, ab aliquo, τινὸς, Xen. de via alicui, ἐξίσταμαι ὁδοῦ τινι, Plut. a magistratu, ἐξίσταμαι τῆς ἀρχῆς, Thuc. minuor, nihil ipsi decessit de exercitu, nisi qui morbo extincti sunt, οὐδὲν αὐτῷ ἀπεγίγνετο στρατοῦ, εἰ μή τι νόσῳ, Thuc. de jure suo decedere, ὑφίεσθαι τῶν δικαίων ἑαυτοῦ, Aristoph. ante fatalem diem decedere, seu mori, πρὸ μοίρας τελευτᾶν, Isocr.
Decem, οἱ, αἱ, τὰ δέκα, Dem. millia, ἡ μυριὰς, άδος, Theophr. ἡ μυριοστὴ, ῆς, Xenoph. mensibus, δεκαμηναίῳ χρόνῳ, Philo.
December, ὁ γαμηλιὼν, ῶνος, Theophr. al. ὁ ποσειδεὼν, ῶνος, Suid.
Decempeda, μέτρον δεκάπουν, ὁ δεκάπους, οδος.
Decempedator, ὁ τῷ δεκάποδι μετρῶν, οῦντος· ὁ γεωμέτρης.
Decemplex, ὁ δεκαπλάσιος, ία, ιον, Poll.
Decem primi, οἱ δεκάπρωτοι, ων.
Decemvir, ὁ δεκάρχης, ὁ δέκαρχος, ὁ δεκαδάρχης, ὁ δεκάδαρχος, ου· ὁ δεκαδοῦχος, Lys. sum decemvir, δεκαδαρχέω, Hesych.
Decemviralis, e, δεκαρχικὸς, ή, όν.
Decemviratus, us, ἡ δεκαρχία, Plut. ἡ δεκαδαρχία, Dem.
Decennalis, ὁ καὶ ἡ δεκαετὴς, ὁ καὶ ἡ δεκαέτηρος, Plat.
Decennis, idem quod anteced.
Decennium, ἡ δεκαετία, ὁ δεκαέτηρος χρόνος, Plat.
Decens, πρέπων, aliquem, τινὶ, Isocr. ὁ καὶ ἡ πρεπώδης, τινὶ, id. προσήκων, ουσα, ον, τινὶ, Dem. καθήκων, ουσα, ον, τινὶ, Isocr.
Decenter, προσηκόντως, Dem. Confer *Convenienter*.
Decentia, τὸ πρέπον, οντος, Dem.
Deceptio, ἡ ἀπάτη, Dem. ἡ ἐξαπάτη, id.
Deceptor, ὁ ἐξαπατῶν, ῶντος, Dem. ὁ παρακρουόμενος, ου, Isocr.
Decerno, ψηφίζομαι, multa, πολλὰ, Dem. bene et recte, ὀρθῶς καὶ καλῶς· honestissima civitati, τὰ κάλλιστα τῇ πόλει secundum leges, κατὰ τοὺς νόμους· frustra, τηνάλλως· expresse,

expresse, διαῤῥήδην· clam, κρυβδήν· de rebus, quæ decet, ψηφίζομαι περὶ πραγμάτων, ἃ χρὴ, id. pacem, τὴν εἰρήνην, Isocr. auxilium, βοήθειαν, Dem. judicando, ἐπικρίνω, N. T. prælio, μάχομαι. Confer *Pugno*, *Prœlior*.

Decerpo, ἀπολέγω, fructum, τὸν καρπὸν, Theophr. καρπολογέω, id. florem, δρέπομαι ἄνθος, Plut. fructum sapientiæ, δρέπω καρπὸν σοφίας, Basil. aliquid, ἀποδρέπομαί τι, Plut.

Decertatio, τὸ ἀγώνισμα, Plut. ὁ ἀγωνισμὸς, ȣ̃ Dion.

Decerto, διαγωνίζομαι, cum hostibus, πρὸς τοὺς πολεμίους, Xen. cum aliquo ob aliquid, τινί τι, id. τινὶ ὑπέρ τινος, Plat. ἁμιλλάομαι ἐπί τι, Xen.

Decessio, ἡ ἀποχώρησις, Hippocr.

Decessus, ἡ ἀποχώρησις, Hippocr. e vita, ἡ ἀπόστασις βίȣ, Xen.

Decet, πρέπει, aliquem, τινὶ, Dem. me odisse eum, ἄξιόν ἐστιν ἐμοὶ μισεῖν αὐτὸν, Xen. vos laborare pro hoc, ἄξιον ὑμᾶς σπουδάζειν ὑπὲρ τȣ́τȣ, Dem. nos optimos esse, προσήκει ἡμᾶς βελτίστȣς εἶναι. Isocr. non decet id parvi facere, ȣ̓κ ἔστι δίκαιον, ȣ̓δὲ προσῆκον περὶ ὀλίγȣ ποιεῖσθαι τȣ̃το, Dem. quod neminem decet dicere, ὃ μηδ' εἰπεῖν τινι θέμις ἐστὶ, Plato. plus quam decet irritari, μᾶλλον τȣ̃ δέοντος παροξυνθῆναι, Dem. contra quam decet, παρὰ τὸ προσῆκον· ut decet, κατὰ τὸ προσῆκον, Xen. hæc te decent, ταῦτά σοι πρέπει, Isocr.

Decidium, τὸ κατάπτωμα, ατος, Al. Aphr.

Decido, deorsum cado, καταπίπτω, ab asino, ἀπ' ὄνȣ, Aristoph. in terram, ἐπὶ τῆς γῆς, Xen. εἰς τὴν γῆν, N. T. abscindo, ἀποκόπτω, aliquid, τί, Xen. controversiam, καθίστημι ἔριδα, Plut.

Decies, δεκάκις, Æl. decies millies, μυριάκις.

Decima, ἡ δεκάτη, Dem. decimæ, quæ Apollini offeruntur, ἡ τȣ̃ Ἀπόλλωνος δεκάτη, Xen. decimas exigo, δεκατεύω, ab aliquo, τινὰ, Dem. decimam partem prædæ dare, δεκατεύειν τὰ τῶν πολεμίων, Plut. decimas accipio, δεκατόω, N. T.

Decimatio, ἡ δεκάτευσις, εως.

Decimator, ὁ δεκατευτὴς, ȣ̃.

Decimo, δεκατεύω, aliquid, τὶ, Plut. locus in quo decima persolvuntur, τὸ δεκατευτήριον, Xen.

Decimus, δέκατος, ἄτη, ατον, Dem.

Decipio, ἐξαπατάω, aliquem, τινὰ, Dem. φενακίζω τινὰ, id. παράγω τινὰ, Plat. me ipse, φρεναπατάω ἐμαυτὸν, N. T. ἐξαπατάω ἐμαυτὸν, Xen. una, συνεξαπατάω, Dem. et fallo, ἐξαπατάω καὶ φενακίζω τινὰ, id. ἐξαπατάω καὶ παρακρούομαί τινα, id. aliquem falsis rationibus, παραλογίζομαί τινα, id. multis rebus decipi ab aliquo, πολλὰ ἐξαπατᾶσθαι ὑπό τινος, Dem. facile decipi posse, εἶναι εὐεξαπάτητον, Aristot. εὐεξαπάτητον.

Decipula, ἡ γαλεάγρα, ας, Poll. ἡ παγίς.

Decisio, ἡ διάλυσις, Polyb. ἡ διάγνωσις, Dem.

Declamatio, ἡ ῥητορεία, Isocr. ἡ λογοποιΐα.

Declamator, ὁ ῥητορεύων, Isocr. ὁ λογοποιός.

Declamatorius, ῥητορικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.

Declamito, λογοποιέω.

Declamo, ῥητορεύω, Isocr.

Declaratio, ἡ δήλωσις, εως.

Declaro, δηλόω, ἐμφανίζω, μηνύω, aliquid aperte, τὸ σαφῶς, Isocr. manifestissime, τὰ ἐναργέστατα, id. alicui, quod ei velim orationem mittere, δηλόω πρός τινα, ὅτι μέλλω αὐτῷ λόγον πέμπειν, id. omnibus, me alienas opes non appetere, φανερὸν ποιέω πᾶσιν, ὡς ȣ̓ χρημάτων ἐπιθυμήσας ἀλλοτρίων, id. aliquem consulem, ἀναγορεύω τινὰ ὕπατον, Plut. imperatorem, ἀναδείκνυμι αὐτοκράτορα, Herodian.

Declinatio, ἡ ἔκκλισις, εως, mali, τȣ̃ κακȣ̃, Eas. grammatica, ἡ κλίσις, Gramm.

Declino, ἐκκλίνω, ab aliquo, ἀπό τινος, Herodot. ad voluptates, ἀποκλίνω πρὸς τὰς ἡδονὰς, Aristot. ad aliquid, ἐπί τι, Dem. aliquid, ἐκφεύγω τι, Plat.

Declivis, ὁ καὶ ἡ ἐπικλινὴς, έος, Thuc. περικλινὴς, Plut. κατάντης.

Declivitas, ἡ ἐπίκλισις, Naz. τὸ κλίτος, LXX.

Decoctio, ἡ ἄρεψις, εως, Theophr.

Decoctor, ὁ λυμαντὴς, Xen. ὁ καὶ ἡ ἄσωτος, Aristot.

Decoctum, τὸ ἀφέψημα, ατος, Diosc.

Decoctura, ἡ ἄφεψις, εως, Theophr.

Decollo, τραχηλοκοπέω, Plut. τῷ ξίφει παίω, Diodor. τῷ πελέκει τȣ̀ς αὐχένας ἀποκόπτω.

Decolor, ὁ καὶ ἡ δύσχροος, contr. δύσχρȣς, ȣ, Hipp.

Decoloratio, ἡ δυσχροία, ας, Gal.

Decoquo, ἀφέψω seu ἀφεψέω, Diosc. massam farinæ in carbonibus, ὀπτάω μάζαν ἐπ' ἀνθράκων. Herodian. dilapido, χρεωκοπέω. Phalar. bona paterna, κατεσθίομαι τὰ πατρῷα, Poll.

Decor, τὸ κάλλος, ἡ εὐπρέπεια, ας, faciei, τῆς ὄψεως, Dem. eximius corporis, εὐπρέπεια μεγάλη τȣ̃ σώματος, id.

Decoramen, ὁ κόσμος. Isocr. τὸ κόσμημα, Plat.

Decore, εὐπρεπῶς, Dem. καλῶς.

Decoro, κοσμέω, aliquid, τὶ, Thuc. aliquem honoribus, ἀγάλλω τινὰ τιμαῖς, Plat.

Decorticatio, ὁ περιφλοισμὸς, ȣ̃.

Decortico, ἐπιφλοΐζω, Theophr. λέπω, Athen. ἀπολέπω, Aristoph.

Decorum, τὸ πρέπον, οντος, Dem. τὸ δέον, οντος, id. servo, φυλάττω τὸ πρέπον, id.

Decorus, ὁ καὶ ἡ εὐσχήμων, alicui, τινὶ, Æschin. ὁ καὶ ἡ εὐπρεπὴς, έος, Xenoph.

Decrementum, ἡ φθίσις, εως, Plat.

Decrepitus, γέρων ἐς τὸ ἔσχατον, Lucian. Tithono magis, ὁ ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ζῶν, id. extreme, ὁ καὶ ἡ ἐσχατόγηρως, ω, Plat. ὁ καὶ ἡ ὑπέργηρως, ω, Ælian.

Decrescentia, ἡ μείωσις, εως.

Decresco, μειόομαι, Aristot.

Decretum, τὸ ψήφισμα, Dem. τὰ ψηφισθέντα· τὰ γνωσθέντα· præclarum de aliquo, καλὸν δόγμα περί τινος· factum secundum leges, κατὰ τȣ̀ς νόμȣς γνωσθέντα· utile, σύμφερον τὸ δεδογμένον· decretum facere, εἰπεῖν ψήφισμα· comprobare, κυρῶσαι ψήφισμα seu δόγμα· comprobare suffragiis, χειροτονεῖν ψήφισμα· exsequi, ποιεῖν τὰ δόξαντα, id. ratum habere, ἐμμένειν ψηφίσματι, Isocr. evertere, ἄκυρον ποιεῖν ψήφισμα, Dem. abrogare, λύειν ψήφισμα, id. expungere, ἐκκολάπτειν ψήφισμα, id.

Decribro, κοσκινίζω.

Decubo, κατάκειμαι, ægrotus, νοσῶν, Lucian.

Deculco, καταπατέω, Thuc.

Decumanus, δεκατ(α)ῖος, αία, αῖον, fluctus, ἡ δεκακυμία, ἡ τρικυμία· qui decimas colligit, ὁ δεκατηλόγος, Dem.

Decumbo, κατάκειμαι, ægrotans, νοσῶν, ȣ̃ντος, Lucian. διάγω ἐν κλίνῃ, Plut. κεῖμαι ἐν κλίνῃ, Dem. κατακλίνομαι, Aristot.

Decuplatus, δεκαπλάσιος, ία, ιον, Poll.

Decuplo, δεκαπλασιάζω, LXX.

Decuria, ἡ δεκὰς, militum, ὁ λόχος, Thuc.

Decurio, onis, ὁ δεκάδαρχος, Philo. sum, δεκαδαρχέω, Hesych.

Decurio, as, καταλοχίζω, Plut.

Decurro, καταθέω, Dem. aliquo, καταδραμέω εἴς τι, Chrys.

Decursio, ἡ καταδρόμησις, εως.

Decursorium, locus in quo decurritur, ὁ καταδρόμος.

Decursus, us, ἡ καταδρομὴ, ῆς, Thuc.

Decurto, κολοβόω, Aristot.

Decus, τὸ ὄνομα, civitatis, τῆς πόλεως, Dem. patriæ, κόσμος τῆς πατρίδος, Plut. Confer *Gloria*.

Decussatim, κατὰ χιασμὸν, Plat.

Decussatio, ὁ χιασμὸς, ȣ̃, Plat. decussationis formam habens, χιαστὸς ἡ, ὸν, Eustath.

Decussis, ἡ δεκὰς, άδος.

Decusso, χιάζω.

Decussus, us, ἡ ἀπόσεισις, εως.

Decutio, κατασείω, fructus, καρπȣ̀ς ἀποσείομαι, aliquid, τὶ, Aristot.

Dedecet, ἀπρεπεῖ, Plat. aliquem, ὄνειδός ἐστί τινι, Plut. ἀπρεπές ἐστι, ȣ̓ πρέπει.

Dedecor, αἰσχρὸς, ὰ, ὸν, Dem.

Dedecoramentum, ἡ αἰσχύνη, ης, Dem.

Dedecoro, ἀτιμάζω, καταισχύνω, patriam, τὴν πατρίδα, Antiph. honores, τιμὰς, Dem. aliquid verbo, τὶ λόγῳ, id. suam existimationem, τὴν δόξαν ἑαυτȣ̃, id. turpitudine morum gloriam, φαυλότητι τρόπων τὸ κλέος, Herodian. Confer *Dedecus*.

Dedecorose, ἀτίμως, Plat.

Dedecorosus, ὁ καὶ ἡ ἄτιμος, ȣ, Dem.

Dedecus, ἡ ἀτιμία, Dem. τὸ ὄνειδος· ἡ αἰσχύνη· adferre alicui, αἰσχύνην φέρειν, seu περιποιεῖν τινι· admisisse, ἔνοχον εἶναί τινι αἰσχύνῃ· abolere susceptum, ἀπαλλάττειν τὴν ὑπάρχȣσαν αἰσχύνην· incidere in dedecus, περιπίπτειν αἰσχύνῃ τινὶ, id. dedecori hoc tibi est, τȣ̃το ἐστί σοι ὄνειδος, Plut.

Dedicatio, ἡ καθιέρωσις, εως.

Dedico, καθιερόω, ἀνατίθημι, Deo partem aliquam, τῷ Θεῷ μέρος τι, Plat.

Dedignatio, ἡ ἀπαξίωσις, εως, Polyb.

Dedignor, ἀπαξιόω, aliquem, τινὰ, Appian. aliquid, τι, Plut. aliquem ob aliquid, τινά τινος, Aristot.

Dedisco, μεταδιδάσκω, ἀπομανθάνω, aliquid, τὶ, Plat.

Deditio, ἡ ἔκδοσις, εως, compellere aliquem ad deditionem, ἐκπολιορκεῖσθαι τινὰ, Dem.

Dedititius, ὁ καὶ ἡ ἔκδοτος, Isocr.

Deditus, ὁ καὶ ἡ ἔκδοτος, Isocr. dedita opera, ἐξεπίτηδες, Dem. alicui rei deditus, ἐπιθυμητὸς τινι, Synes. σπȣδάζω περί τινος, Herodian.

Dedo, ἐκδίδωμι, aliquem, τινὰ, Thuc. ultro me ipsum, ἑκὼν ἐνδίδωμι ἐμαυτὸν, Dem. urbem alicui, ἐνδίδωμι πόλιν τινὶ, Isocr. παραδίδωμι πόλιν τινὶ, Diod. Sic. aliquem alicui, ἐγχειρίζω τινά τινι, Plut. ἔκδοτον παραδίδωμί τινι, Herodian.

Dedoleo, ἀπαλγέω, N. T.

Dedolo, ἀπ[illegible].

Deduco, κατάγω, aliquem, τινὰ, Plut. filum, κρόκην, Lucian. lanam, ἔριον, id. navem, ναῦν, Herodian. triremes in portum, τὰς τριήρεις εἰς λιμένα, Dem. aliquem a proposito, ἀποπλανάω τινὰ ἀπὸ τῆς ὑποθέσεως, Æschin. a sententia, μεταπείθω τινὰ, Dem. aliquem plausu et clamore domum, παραπέμπω τινὰ οἴκαδε κρότῳ καὶ βοῇ, Plut. funus, παραπέμπω τεθνεῶτα, Lucian. ἀκολȣθεῖν τινι πρὸς τάφον, Dem.

Deductio, ἡ ὁδηγία· abstractio, ἡ ἀπαγωγή.

Deductor, ὁ προηγεμὼν, όνος, Dem.

Deerro, ἀφαμαρτάνω, ἀποπλανάομαι, a recta fide, τῆς εὐθείας πίστεως, Chrys. deerrare facio, ἀποπλανάω, a proposito, ἀπὸ τῆς ὑποθέσεως, Æschin.

Defæcatus, ὁ καὶ ἡ ἄτρυγος, ȣ, LXX.

Defæco, δινλίζω, Diosc.

Defatigatio, ὁ κάματος, ȣ.

Defatigo, καταπονέω, aliquem, τινὰ, Lucian.

Defectio, ἡ ἀπόστασις, Thuc. ἀποστασία, Plut. ἡ ἀπόλειψις, Dem. quod deest. Vide *Defectus*.

Defector, ὁ ἀποστάτης, Plut. ὁ ἀποστάτης.

Defectus, ἡ ἔνδεια, Dem. τὸ ἔλλειμμα· τὸ ἐλλεῖπον, οντος· τὸ ἐλάττωμα, id. solis vel lunæ, ἡ ἔκλειψις, Aristot.

Defendo, ἀμύνω, Isocr. populi libertatem, ἀμύνομαι τῇ δημοκρατίᾳ, Dem. ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας, id. sororem, πρὸ τῆς ἀδελφῆς, Plut. Græciam, τὴν Ἑλλάδα, Plat. aliquem coram judicio, συνηγορέω ὑπέρ τινος, Aristot. συνηγορέω τινὶ, Isocr. συναγορεύω τινί· ἀπολογέομαι περί τινος· causam, ἀπολογίαν ποιέομαι ὑπέρ τινος, id. aliquem ab injuria, ἐπαμύνω τινί. Confer *Defensio*.

Defensio, ἡ προστασία, Polyb. ἡ ἐπικȣρία, id. coram judicio, ἡ ἀπολογία, ας, Dem. actorum, ὑπὲρ τῶν πραγμάτων· defensionem instituere, seu facere, ἀπολογίαν ποιεῖν, seu ποιεῖσθαι, idem. λέγειν· dare, seu concedere alicui, διδόναι τινί· meditari mendaciorum, μελετᾶν ὑπὲρ ψευδῶν· relinquere alicui, ὑπολείπειν τινί· scribere peccatorum, γράφειν τῶν ἡμαρτημένων τινί· habere justam, ἔχειν λέγειν seu εἰπεῖν ἀπολογίαν δικαίαν· legitimam declinare, φεύγειν ἀπολογίαν δικαίαν· φεύγειν ὀρθὴν καὶ δικαίαν ὁδὸν ἀπολογίας, id. audire, ἀκροᾶσθαι τȣ̃ ἀπολογȣμένȣ, Isocr. avertere alicujus, διαλύειν ἀπολογίαν τινὸς, Dem. defensione aliqua uti,

uti, χρῆσθαι ἀπολογίᾳ τινί· abuti, καταχρῆσθαι ἀπολογίᾳ, id.

Defensito, προΐσαμαι, jura, τῶν δικαίων, Dem.

Defensor, ὁ προστάτης, ου, Plut. ὁ βοηθὸς, οῦ, id. patronus, ὁ ἀπολογούμενος, Dem. ὁ συνήγορος, ὁ συνηγορῶν· salutis alicujus, συνηγορεῖν τῇ σωτηρίᾳ τινός· leges alicujus, συνηγορῶν νόμῳ τινί· comparare multos defensores alicujus, πορίζεσθαι πολλοὺς συνεροῦντας ὑπέρ τινος· adsciscere sibi defensorem, παρασκευάζεσθαι αὐτῷ συνηγοροῦντα· habere aliquem, ἔχειν τινὰ σύνδικον· destitui defensore, ἔρημον γίγνεσθαι [illegible]

[illegible] Synes. denuncio, παραγγέλλω, alicui aliquid, τινί τι, Plut. accuso, εἰσαγγέλλω, id. καταγγέλλω τινὰ, Herodian. Confer *Accuso*.

Deferveo, ἀποβράζω, Budæus. placidus fio, πραΰνομαι, Xen. ira mea defervet, παύομαι τῆς ὀργῆς, Dem.

Defessus, ὁ ἡ ἡ κατάκοπος, Plut. ὁ ἡ ἡ κατάκοπος, Plut.

Defetiscor, κατατονοῦμαι, Laert. ἀποκάμνω, Herodian.

Deficio, ἐλλείπω, in aliqua re, ἔν τινι, Dem. deficio pecunia, seu pecunia deficit mihi, χρήματά με ἀπολείπει, Aristoph. με ἐπιλείπει, Dem. frumento, ἐπιλείπω τῷ σίτῳ, Thuc. spiritu, τοῦ πνεύματος, Plut. animo, λειποψυχέω, Thuc. viribus, ἐξασθενέω, Plut. desino, καταλήγω· descisco ab aliquo, ἀφίσταμαι τινος, Isocr. ἀπό τινος, Diodor. ἀφίσταμαί τινος, Isocr. ad hostes, ἀφίσταμαι πρὸς πολεμίους, id. ἀπέρχομαι εἰς πολεμίους, Dem. ad adversarios, ἀποκλίνω ἐπὶ τοὺς ἀντιδίκους, id.

Defigo, καταπήγνυμι, aliquid in terram, τὶ εἰς γῆν, Aristot. oculos in aliquid, ἐνατενίζω τινί, Basil.

Definio, ὁρίζω, aliquid circulo, τί κύκλῳ, Arist. aliquid intervallo aliquo, περιορίζω τι διαστήματί τινι, Lucian. statuo alicui aliquid, ὁρίζω τινί τι, Dinarch. circumscribo, περιγράφω, Aristot.

Definite, ὡρισμένως, Aristot.

Definitio, ὁ ὁρισμὸς, οῦ, Aristot. ὁ ὅρος, ου, id.

Definitivus, ὁριστικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.

Definitus, ὡρισμένος, ένη, ένον, Dem.

Defit, λείπει, ἀπογίνεται.

Deflagratio, ὁ ἐμπρησμὸς, οῦ, Plut. ὁ ἔμπρησις, Æschin. ἡ ἐμπύρωσις.

Deflagro, καταφλέγομαι, ἐμπρήθομαι, Xen.

Deflecto, κατακάμπτω, in aliquid, εἴς τι, Plat. ἀποκλίνω, ad socordiam, ἐπὶ τὸ ῥᾳθυμεῖν, Dem. ad voluptates, πρὸς τὰς ἡδονὰς, Aristot. παρεκτρέπομαι εἴς τι, Plut. ab aliquo in occursu, ἐκτρέπομαί τινα ἀπαντῶν, Dem.

Defleo, καταδακρύω, sortem, τὴν τύχην, Xen. aliquem, ἀνακλαίω τινὰ, Isocr. matrem mortuam, θρηνέω μητέρα θανοῦσαν, Lucian. virum propter sortem infelicem, ὀδύρομαι ἄνδρα τῆς τύχης, Dion. Halic. fortunam alicujus, κλαίω τινὶ τύχην τινὸς, Dem.

Defloreo, ἀπανθέω, Naz. παρακμάζω ἡ παρανθέω, Plut.

Defloresco. Vide *Defloreo*.

Defloro, ἀπανθίζω, aliquid, τὶ, Plut.

Defluo, καταῤῥέω, in terram, εἰς τὴν γῆν, Xen. defluunt folia, ἀποῤῥεῖ τὰ φύλλα, Dem.

Defluvium, ἡ ἀπόῤῥοια, ας, Xen.

Defluvius, ὁ ἡ ἡ ἀπόῤῥυτος, ου, Plato.

Defluxus, us, ἡ ἀπόῤῥοια, ας, Xen. *in primis* humorum e capite, ὁ κατάῤῥους, *contr.* κατάῤῥοος, ου, Gal.

Defodio, κατορύττω, aliquem vivum, τινὰ ζῶντα, Xen. aurum, χρυσίον, Hermog. fodiendo detraho, ἀποσκάπτω, Plato.

Defore, ἐλλείψειν, Aristot.

Deformatio, ἡ δυσμόρφωσις, εως.

Deformis, ὁ ἡ ἡ δύσμορφος, ου, Plut. ὁ ἡ ἡ ἄμορφος, ου, Lucian. ὁ ἡ ἡ ἀσχήμων· facies supra modum deformis, πρόσωπον ὑπερβάλλον τῷ αἴσχει, Xen.

Deformitas, ἡ ἀμορφία, Plut. ἡ ἀηδία τοῦ σώματος, Dem. τὸ αἶσχος, Xen.

Deformiter, αἰσχρῶς, Aristot.

Deformo, ἀσχημονέω, aliquem, ῥυπαίνω τινὰ, Dion. Hal. καταρρυπαίνω τινὰ, Isocr. honores, καταισχύνω τιμὰς, Dem. aliquid verbis, τὶ λόγῳ· suam existimationem, τὴν δόξαν ἑαυτοῦ, id. delineo leges, διατυπόω νόμους, Lucian. aliquid, ἐκμορφόομαί τι, Plut.

Defossio, ἡ κατορυχὴ, ῆς.

Defraudatio, ὁ νοσφισμὸς, οῦ, ἡ ἀποστέρησις, εως, Isocr.

Defraudator, ὁ ἀποστερητὴς, οῦ, Plato.

Defraudo, παρακρούω, ἀποστερέω, aliquem aliqua re, τινὰ τινος, Xen. ἀπος φησιν ποιῶ, Isocr. ἐξαπατάω τινὰ, Dem. genium, ἀνταγωνίζομαι τῇ φύσει.

Defrenatus, a, um, ὁ ἡ ἡ ἀχάλινος, Plato. ὁ ἡ ἡ ἀχαλίνωτος, Naz.

Defrigesco, ἀποψύχομαι, Aristot.

Defringo, ἀποῤῥήγνυμι, aliquid, τὶ, Æschin.

Defrugatio, ὁ καρπισμὸς, οῦ, Theophr.

Defrugo, ἐκκαρπίζομαι, Theophr. καρπίζομαι.

Defrustatio, ὁ σπαραγμὸς, οῦ, Herodian.

Defrusto, σπαράσσω, Lucian.

Defrutum, τὸ ἕψημα, ατος, Diosc.

Defugio, ἀποφεύγω τὶ, Dem. ἀπαγορεύω τὶ, Plato.

Defulguro, ἀποστράπτω, Lucian.

Defunctorie, πρὸς ἀφοσίωσιν, ἀφωσιωμένως, τυχόντως, οὐ μάλα ἐπιμελῶς.

Defunctus, ἀπαλλαγεὶς, aliqua re, τινὸς, Plato mortuus, τεθνεὼς, Dem. ἀποθανὼν, τετελευτηκὼς, κατοιχόμενος, id.

Defundo, καταχέω.

Defungor, ἀπαλλάττομαι, aliqua re, τινὸς, Plato. officio, τοῦ καθήκοντος, Thuc. vita. Vide *Morior*.

Degener, ὁ ἀγενὴς, Herodian. ὁ ἡ ἡ δουλοπρεπὴς, Lucian.

Degeneratio, ἡ νοθεία, ας, Plut. ἡ ἐκτροπή.

Degenero, νοθεύομαι, Lucian. in aliam formam, ἐκπίπτω εἰς ἀλλότριον εἶδος, Plato. liberi degenerantes, τέκνα ἐξιστάμενα, Theophr. degenerare facio, ἐξίστημι ἡ φθείρω τὴν τοῦ ἔχοντος φύσιν, Aristot.

Deglabratio, ἡ ψίλωσις, εως, Athen.

Deglabro, ψιλόω, Aristot.

Deglubo, ἀπολεπίζω, ἀποδέρω.

Deglutio, καταπίνω, aliquid, τὶ, Plut. βροχθίζω τι, Aristot.

Dego, διάγω, separatim, κατ' ἑαυτὸν, Herodian. vitam, τὸν βίον, Dem. ζάω βίον, Plat. ποιοῦμαι βίον, Herodian.

Degrandinat, ἐπιχαλάζει, lapides, λίθους, Luc.

Degravo, καταβαρύνω, ἀποβρίθω.

Degusto, ἀπογεύομαι, aliquid, τινὸς, Plato. imperium, γεύομαι ἀρχῆς, Herodot. τὶ, N. T.

Dehinc, ἐντεῦθεν, Lucian. primum—dehinc πρῶτον,——εἶτα, Dem.

Dehisco, χαίνω, Lucian. ἀποχαίνω.

Dehonestamentum. Vide *Dedecus*.

Dehonesto. Vide *Dedecoro*.

Dehonestus. Vide *Turpis*.

Dehortatio, ἡ ἀποτροπὴ, ῆς, Aristot.

Dehortor, ἀποτρέπω, aliquem, τινὰ, Isocr. μεταπείθω, Dem. ab aliquo, τινὸς· a gerenda republica, τινὰ τοῦ τὰ κοινὰ πράττειν, Plut.

Dejectio, ἡ καταβολὴ, ῆς, N. T. ἡ ἀποβολή.

Dejero, κατόμνυμι, Dem. διόμνυμί τι, Lys. vidisse aliquem, ἰδεῖν τινα, Plut. persancte, σεμνὸν ἡ μέγαν ὅρκον διόμνυμαι, Lys.

Deificatio, ἡ ἀποθέωσις, εως, Herodian.

Dejicio, καταβάλλω, aliquid, τὶ, Isocr. deturbo, de honore, ἀποβάλλομαι τῆς τιμῆς, Lucian. aliquem de possessione, ἐξελαύνω τινὰ, Dem. de saxo, i. e. præcipito, κατακρημνίζω τινὰ, Dem.

Dein, vide *Deinde*.

Deinceps, ἑξῆς, Dem. ἐφεξῆς, τὸ λοιπὸν, μετὰ ταῦτα, id. εἰς τὸν λοιπὸν χρόνον, Isocr. εἰς τὸ λοιπὸν, Xen.

Deinde, εἶτα, invasit Thessaliam, ἐπέβη Θετταλίας, Dem. prædicabas pugnas, ἔπειτα ἔλεγες μάχας, id. abusus est dono, τὸν μετὰ ταῦτα χρόνον καταχέχρηται, Plat. primum—deinde, πρῶτον μὲν—δεύτερον δὲ, Dem. πρῶτον μὲν—ὕστερον δέ· πρῶτον μὲν—εἶτα, id. πρῶτον μὲν—ἔπειτα, id. primum—deinde—tandem, τὸ μὲν πρῶτον—ἔπειτα—τὸ τελευταῖον δὲ, id.

Deitas, ἡ θεότης, ητος, Gregor.

Dejugo, ἀποζυγόω.

Dejungo, ἀποζεύγνυμι, ab aliquo, τινὸς, Æsch.

Delabor, καταπίπτω, ab aliquo, ἀπό τινος, Aristot. ἀπολισθαίνω τινὸς, Themist. in morbum, καταφέρομαι εἰς τὸ πάθος, Hipp.

Delacero, καταμύσσω.

Delacrimatio. Vide *Deploratio*.

Delacrimo. Vide *Defleo*, *Deploro*.

Delævo. Vide *Lævigo*.

Delambo, ἀναλείχω, ἀπολείχω, Athen.

Delamentor, θρηνέω, Herodian.

Delapsus, καταπεσὼν, πεσὼν, Herodian. cœlo, ὁ ἡ ἡ οὐρανοπετὴς, Plut. a Jove, ὁ ἡ ἡ διοπετὴς, Herodian.

Delasso, κοπόω, delassor, κοπιάομαι, aliqua re, ἔκ τινος, N. T. ὑπό τινος, Aristoph.

Delatio, ἡ ἔνδειξις, Dem. et accusatio, εἰσαγγελία ἡ γραφή· facere delationem adversus aliquem, ποιεῖσθαι φάσιν κατά τινος· ἔγκλημα ποιεῖν πρός τινος, id.

Delator, ὁ μηνυτὴς, οῦ, Dem. ὁ ἐνδείξας, αντος, id. ὁ ἐνδείκτης, Synes. ὁ συκοφάντης.

Delavo, κατανίπτω, Lucian.

Delebilis, ὁ ἡ ἡ ἐξάλειπτος, ου.

Delectabilis, ἀσπαστὸς, ἡ, ὸν, Herodian. τερπνὸς, ἡ, ὸν, Isocr.

Delectamentum, ἡ διαγωγὴ, ῆς, Plut. ἡ θυμηδία, Lucian.

Delectatio, ἡ τέρψις, Isocr. et voluptas, χάρις ἡ ἡδονὴ, Dem. et suavitas, ῥᾳστώνη ἡ ἡδονὴ, id. ἡ ἡδυπάθεια, ας, Lucian. ἡ εὐφροσύνη, ης, Xen.

Delecto, τέρπω, aliquem aliqua re, τινά τινι, Isocr. εὐφραίνω τινὰ, Dem. συνήδομαι τινὰ, Plut. hostes, ἡδονὴν ποιέω τοῖς ἐχθροῖς, Dem.

Delector, ἥδομαι, aliqua re, τινὶ, Dem. bonis rebus, ἐπὶ τοῖς καλοῖς, Xen. voluptatibus, ἡδοναῖς, Plato. laude, καλῶς ἀκούων, Plut. bonis, χαίρω ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς, Xen. hospite, εὐδοκέω τῷ ξένῳ, Diod. esu carnium, ἀπονέω εἰς τὰ κρέα, Ælian.

Delectus, ἐκλεκτὸς, ἡ, ὸν, Thuc. ὁ ἡ ἡ ἐπίλεκτος, ου, Polyb. delecti viri, αἱρετοὶ ἄνδρες, Lycophr. delecti a senatu, ἡρημένοι ὑπὸ τῆς βουλῆς, Dem. delectus juvenis ad militiam, ὁ λογὰς, άδος, Thuc.

Delectus, ἡ ἐπίλεξις, Appian. ὁ κατάλογος, Dem. ἡ ἐκλογή· delectum habeo, καταλέγομαι ὁπλίτας, Xen. καταλέγω τοὺς μαχησομένους, Plut. in Italia, εἰς στρατιὰν ἀθροίζω λογάδας ἐκ τῆς Ἰταλίας, Herodian.

Delegatio, ἡ ἐπιτροπὴ, Dem. ἡ ἐντολὴ, N. T.

Delego, ἐπιτρέπω, alicui aliquid, τινί τι, Isocr. ἀποστέλλω, ἀποπέμπω.

Delenio, καταθέλγω, καταπραΰνω, iram alicujus, τινὰ τῆς ὀργῆς, Plut. aliquem sermone, πραΰνω τινὰ λόγῳ, id.

Deleo, ἐξαλείφω, nomen aliquod, τοὔνομά τι, Dem. aliquem e catalogo, τινὰ ἐκ τοῦ καταλόγου, Xen. amicitias, τὰς φιλίας, Isocr. maculam ignominiæ, ἀποτρίβομαι τὴν ἀδοξίαν, Dem. calumnias, ἀποτρίβομαι seu διαλύομαι τὰς διαβολὰς, id. ex hominum memoria, ἀφανίζω ἐξ ἀνθρώπων, Isocr. tropæa, ἀφανίζω τὰ τρόπαια, id. aliquid oblivione, λήθην ἐμποιέω τινὸς, Dem. παραδίδωμί τι τῇ λήθῃ, Lucian. aliquos internecione, παντελῶς ἀπόλλυμί τινας, Dem. urbem, ὅλως ἀναιρέομαι πόλιν, id. καθαιρέομαι πόλιν, Herodian.

Deletilis. Vide *Delebilis*.

Deletio, ἡ ἐξάλειψις, εως, ὁ ἀφανισμὸς, οῦ.

Deletor, ὁ λυμαντὴρ, ῆρος, Xen.

Delibatio, ἡ ἀπόγευσις, εως.

Deliberatio, ἡ βουλὴ, Dem. ἡ βούλευσις, Aristot. ἡ σκέψις· instituo deliberationem de aliqua re, προτίθημι βουλὴν περί τινος· adversari deliberationibus, ἐναντίον εἶναι τῷ βουλεύεσθαι· instituo deliberationem ante negotium, χράομαι

μαι τῷ βελεύεσθαι πρὸ τῦ πράγματος, id. Confer *Concilium.*

Deliberativus, συμβελευτικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.

Deliberator, ὁ βελευτὴς, ῦ, Lucian.

Delibero, βελεύομαι, Dem. σκέπτομαι. de re aliqua recte, περί τινος καλῶς, Dem. ὑπὲρ τινος, id. non de hoc, an pax facienda sit, sed de eo, quænam facienda sit, ὁ περὶ τῦ, εἰ ποιητέον τὴν εἰρήνην, ἀλλ' ὑπὲρ τῦ, ποίαν τινά· mecum, κατ' ἐμαυτὸν, id. cum amicis, quid mihi agendum sit, μετὰ τῶν φίλων, ὅ,τι χρή με ποιεῖν, Thuc. quomodo fugam faciamus, πῶς ἀποδρῶμεν, Xen. utrum velim cum ipsis bellum gerere, an amicus esse, εἴτε βέλομαι πολεμεῖν αὐτοῖς, εἴτε φίλος εἶναι, id. utrum oratio plane supprimenda sit, an vero, πότερον ἀφανιςέος παντάπασιν ἔςαι ὁ λόγος, ἤ, Dem.

Delibo, ἀπογεύομαι, aliquid, τινὸς, Plut.

Delibro, ἀποφλοιόω, ἀπολεπίζω, ἀπολέπω, Aristoph.

Delicate, τρυφερῶς, θρυπτικῶς, Poll. διατεθρυμμένως, Xen. vivo, τρυφάω, Plut. vivo et luxu diffluo, τρυφάω ϗ τῷ βίῳ διαῤῥέω, Ælian. vivens, ὁ ϗ ἡ ἁβροδίαιτος, ῦ, Thuc. vestitus, ταῖς ἐσθῆσι τρυφῶν, Isocr.

Delicatus, τρυφερὸς, ά, ὸν, de homine et re, Aristot. θρυπτικὸς, ἡ, ὸν, Xen. delicatior feminis, ἁβρότερος γυναικῶν, Lucian.

Deliciæ, ἡ τρυφὴ, ῆς, Dem. ἡ ἁβρότης, ητος, Xen. ἡ ἁβροσύνη, ης, Chrys. atque luxus, τρυφὴ ϗ περιεργία, Dem. in deliciis vivo, τρυφάω, id. deliciis adfluo, σπαταλάω, N. T. Confer *Delicior.*

Delicior, τρυφάω, Dem. θρύπτομαι, Xen. διαθρύπτομαι, id. ἁβρύνομαι, aliquantum, ὑποτρυφάω, Plat. τρυφάω ϗ σπαταλάω, N. T.

Delictum, τὸ ἔλλειμμα, Dem. τὸ ἁμάρτημα, id. ἡ ἁμαρτία, ας, Isocr. ἡ πλημμέλεια, ας· τὰ πεπλημμελημένα, ων· incidere in delictum, περιπίπτειν ἁμαρτήματι involvere se iisdem delictis, χρῆσθαι τοῖς αὐτοῖς ἁμαρτήμασι, id. delicta alicujus castigare, ἐπιτιμᾶν τοῖς ἁμαρτηθεῖσί τινι, Dem. reprehendere, οἷς ἁμαρτάνει τις, ἐπιτιμᾶν· τοῖς ἡμαρτημένοις τινὶ ἐπιπλήττειν, id. Confer *Peccatum.*

Deligo, as, δέω, vulnus, τραῦμα, Xen.

Deligo, is, αἱρέομαί τι, Isocr. aliquem ducem, αἱρέομαί τινα ἡγεμόνα, Dem. aliquid ex omnibus, προαιρέομαί τι ἐξ ἁπάντων, Isocr. ex omnibus optimum, ἐκλέγομαι τὸ βέλτιςον ἐξ ἁπάντων, id.

Delineatio, ἡ διαγραφὴ, ῆς, Plat. ἡ σκιαγραφία τινὸς, id.

Delineo, προγράφω, Isocr. ὑπογράφω, id. aliquid, διαγράφω τι, Polyb.

Delingo, ἀπολείχω, Athen.

Delinimentum, τὸ θέλγμα, ατος, τὸ θέλγητρον, ῦ, Eurip.

Delinio, καταχρίω, Gal. suavitate, κηλέω, Plut. θέλγω, μειλίσσω.

Delinitio, ἡ κήλησις, εως, Plut.

Delinitivus, κατακηλητικὸς, ἡ, ὸν, ὁ ϗ ἡ θελκτήριος, Plut.

Delino, καταχρίω, Gal.

Delinquo, ἁμαρτάνω, Dem. nulla in re, πλημμελέω περὶ ἐδὲν, Isocr. in aliquem, πλημμελέω εἴς τινα, Xen. in multis, πολλὰ σφάλλομαι, Isocr. πολλὰ ἐξαμαρτάνω, id. in leges, πράττω τὰ κεκωλυμένα, Ælian. Confer *Pecco.*

Deliqueo, τήκομαι, Gal.

Deliquesco, idem quod præced.

Deliquium, ἡ ἔκλειψις, εως, Plut. animi, ἡ λειποθυμία, ας, Herodian.

Deliramentum, τὸ λήρημα, ατος.

Deliratio, ἡ λήρησις, εως, Aretæus.

Delirium, τὸ παραλήρημα, ατος, Xiphil. ἡ παράνοια, ας, Dem. ἡ ἀπόνοια, id.

Deliro, ληρέω, Dem. ἀποληρέω, id. παραληρέω, Aristoph. prorsus, παντάπασι, Isocr. et insanio, παραφρονέω ϗ μαίνομαι, Dem.

Delirus, ὁ ϗ ἡ ληρώδης, εος, Aristot. ὁ παράφρων, senex, ὁ χρονόληρος. Confer *Stultus.*

Deliteo, διαλανθάνω, in silvis, ἐν δρυμοῖς, Herodian. κρύπτομαι ἐν ὕλαις, id.

Delitesco. Vide antecedens *Deliteo.*

Delitigo, φιλονεικέω.

Delphin, ὁ δελφὶν, ῖνος, Aristot.

Delubrum, τὸ εἰδωλεῖον, N. T. τὸ ἱερὸν, Dem.

Deludificor, διαπαίζω, Plato.

Deludo, ἐπιπαίζω, Hesych. καταπαίζω.

Delumbis, ὁ ϗ ἡ ἄνευρος, ῦ.

Delumbo, ἀπονευρόω, Suid. ἐκνευρίζω, Dem.

Demando, ἐπιτρέπω, alicui aliquid, τί τινι, Isocr. ἐντέλλομαι.

Dememini, ἐπιλανθάνομαι, Plato.

Demens, ὁ ϗ ἡ ἄφρων, ονος, Dem. ὁ ϗ ἡ ἔκφρων, ονος, Isocr. ὁ ϗ ἡ παράφρων, σκαιὸς, ά, ὸν, Dem.

Demensum, τὸ σιτομέτριον, ῦ, Naz. ἡ σιτομετρία, ας, Diod. Sicul.

Dementer, ἀφρόνως, facere, ποιεῖν, Dem. ἐκφρόνως, id. ἀνοήτως.

Dementia, ἡ ἄνοια, Dem. ἡ παράνοια, ἡ ἀπόνοια, ας, ἡ εὐήθεια, ας, id. eo dementiæ venire, εἰς τῦτο ἐλθεῖν ἀνοίας, ἀφροσύνης, μανίας, ἀναισθησίας, μωρίας, Isocr.

Dementio, παραφρονέω, Dem. ληρέω, μαίνομαι, id.

Demento, μωραίνω, aliquem, τινὰ, N. T.

Demereo, περιποιέομαι, aliquid aliquo, τί παρά τινος, Dem.

Demereor, εὐεργετέω, aliquem, τινὰ, Dem. homines, ἀνθρώπες ἐξομιλίζω, Synes.

Demergo, καταποντίζω, *proprie in mare*, aliquid, τὶ, Plut. et everto urbem, καταδύω ϗ ἐκτρέπω πόλιν, Dem. aliquem, καταβαπτίζω τινὰ, Basil. navem demergi, πλοῖον καταδῦναι, Dem. ad ilia usque, βαπτίζεσθαι μέχρις ἰξύων, Herodian.

Demersio, ὁ βαπτισμὸς, ῦ, N. T. in mare, ὁ καταποντισμὸς, ῦ.

Demersor in mare, ὁ καταποντιςὴς, ῦ, Isocr.

Demersus, καταποντισθεὶς, εῖσα, ὲν, frumentum periit nave demersa, ἀπόλλυται σῖτος πλοίυ καταδύντος, Dem.

Demetior, διαμετρέω, aliquid, τὶ, Dem.

Demeto, ἀποθερίζω, LXX. παραθερίζω, ἀπαμάομαι, Hesych. radicem generis, ἐξαμάομαι ῥίζαν τῦ γένες, Sophocl.

Demigratio, ἡ μετοίκησις, Plato.

Demigro, μετοικίζομαι, Lucian. e vita, ὑπεκχωρέω τῦ βίυ, Plato.

Deminuo, μειόω, aliquid, τί.

Demiror, ὑπεράγαμαι, Suid. dicta, ἀναθαυμάζω τὰ λεγόμενα, Herodot. ὑπερθαυμάζω.

Demisse, ταπεινῶς, Isocr. sentio, ταπεινοφρονέω, μικρὸν ϗ ταπεινὸν φρονέω, Dem.

Demissio, ἡ κάθεσις, Galen. animi, ἡ ταπεινοφροσύνη, N. T. ἡ ταπεινότης, Isocr.

Demissus, καθειμένος, ένη, ένον, Thuc. animo, ὁ ϗ ἡ ταπεινόφρων, ονος, N. T. ταπεινὸς, ἡ, ὸν, Isocr. demisso animo sum, μικρὸν vel μικρὰ φρονέω, Dem. Isocr.

Demitto, καθίημι, scalas, κλίμακα, Herodian. me ex alto, καθίημι ἐμὲ ἀφ' ὑψηλῶν, Xenoph. animum, καταβάλλω ἐμαυτὸν, Plut. aliquid funibus, χαλάω τι, N. T. ancoram, χαλάω ἄγκυραν· velum, χαλάω ἱςίον· in sportula per murum, χαλάω ἐν σπυρίδι διὰ τῦ τείχες, N. T.

Demo, ἀφαιρέομαι, alicui aliquid, τί τινι, Dem.

Demolior, καταςρέφομαι, καταβάλλω, urbes, τὰς πόλεις, Aphth. vias, ἀποικοδομέω τὰς ὁδὲς, Thuc. murum, καθαιρέω τὸ τεῖχος, id.

Demolitio, ἡ καθαίρεσις, εως, ἡ καταβολὴ, ῆς.

Demolitor, ὁ καθαιρέτης, ῦ, Thuc.

Demonstrabilis, ὁ ϗ ἡ ἀπόδεικτος, Aristot.

Demonstratio, ἡ ἀπόδειξις, εως, Æschin.

Demonstrative, δεικτικῶς.

Demonstrativus, δεικτικὸς, ἡ, ὸν, ἐπιδεικτικὸς, ἡ, ὸν, ἀποδεικτικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.

Demonstrator, ὁ ἀποδείκτης, ῦ.

Demonstro, δείκνυμι, aliquid, τὶ, Dem. ἀποδείκνυμί τι, Herodot. aliquid clare, ἀποδείκνυμαί τι σαφῶς, Dem. ita clare, ut, ἀποδείκνυμί τι ὅτω σαφῶς, ὥςε, id. meam virtutem, ἔλεγχον δίδωμι ἀρετῆς, Isocr.

Demordeo, ἀποδάκνω.

Demorior, ἀποθνήσκω, Plato. Confer *Morior.*

Demoror, κατέχω, aliquem, τινὰ, Plat. in aliqua re, διαμέλλω περὶ τι, Naz.

Demortuus, ἀποθανὼν, ῦσα, ὸν· ἀποτεθνηκὼς, υῖα, ὸς, ὁ ἀπελθὼν τῦ βίυ, Lucian.

Demoveo, ἀποκινέω.

Demulceo, κηλέω, Plat. ἐκμειλίσσομαι, Basil. θέλγω· auditores concinnitate numerorum, ψυχαγωγέω τὲς ἀκέοντας ταῖς εὐρυθμίαις, Isocr.

Demum. Vide *Denique.*

Demurmuro, ἀπομορμυρίζω.

Demutilo, κολοβόω, Aristot.

Demuto. Vide *Muto.*

Denarius, δεκαδικὸς, ἡ, ὸν, numerus, δεκαδικὸς ἀριθμὸς, Naz. nummus, ἡ δραχμὴ, Thuc. τὸ δηνάριον, N. T. τὸ δεκάχαλκον, Plut.

Denascor, ἀποθνήσκω, Plat. Confer *Morior.*

Denaso, ῥινοκοπέω, Suid.

Denato, κατανήχομαι.

Denego, ἀπαρνέομαι, cædem, φόνον, Plut.

Deni, οἱ, αἱ, ἁ δέκα, Thuc.

Denigratio, ἡ μελάνωσις, Naz. ὁ μελασμός.

Denigro, μελαίνω, ἀπομελαίνω, διαμελαίνω.

Denique, τοτελευταῖον vel τὸ τελευταῖον, Dem. τατελευταῖα vel τὰ τελευταῖα, id. εἰς τελευταῖον, Æschin. τὸ συνόλον, Dem.

Denominatio, ἡ παρονομασία, ας.

Denomino, κατονομάζω, aliqua re, τινὶ, Philo.

Denoto, σημειόω, Naz. significo, σημαίνω, Xen.

Dens, ὁ ὀδὲς, Aristot. molaris, ὁ γομφίος, Xen. genuinus, ὁ κραντὴρ, ῆρος, Aristot. anterior, ὁ γελασῖνος, Poll. ὁ τομεὺς, έως, id. caninus, ὁ κυνόδες, οντος, Hippocr. dentium stupor, ἡ αἱμωδία, ας, Aristot. dentium stupore laboro, διαιμωδιάω, id. dentium dolor, ἡ ὀδονταλγία, ας, Diosc. dentium dolore laboro, ὀδονταλγέω, id. dentes habens utrinque, ὁ ϗ ἡ ἀμφόδες, οντος, id. nullos, ὁ ϗ ἡ ἀνόδες, Athen. serratos, ὁ ϗ ἡ καρχαρόδες, Aristot. prominentes, ὁ ϗ ἡ προόδες, Poll. tres, ὁ ϗ ἡ τριόδες, LXX. exsertos, ὁ ϗ ἡ χαυλιόδες, Aristot.

Densatio, ἡ πύκνωσις, εως, Plut.

Dense, πυκνῶς, Athen.

Densitas, ἡ πυκνότης, ητος, Plut.

Denso, πυκνόω, Plut.

Densus, a, um, πυκνὸς, ἡ, ὸν, Theophr. ἀθρόος, α, ον, Thuc. δασὺς, εῖα, ύ.

Dentale, ὁ γύης, Hesych.

Dentatus, ὀδοντωτὸς, ἡ, ὸν, Galen. ὠδοντωμένος, ένη, ένον, ferrum, σίδηρος, Poll.

Denticulatus, idem quod *Dentatus.*

Denticulus, ὀδὲς μικρός.

Dentifricium, ὁ ὀδοντοξέςης, ῦ, Poll.

Dentio, ὀδοντιάω, ὀδοντοφυέω, Hippocr. ὀδοντοποιέω, Poll.

Dentiscalpium, ὁ ὀδοντοξέςης, Poll.

Dentitio, ἡ ὀδοντοφυΐα, ας, Paul. Æg. ἡ ὀδοντίασις, εως, id. τὸ τῶν ὀδοντοποιέντων πάθος, Poll.

Denubo. Vide *Nubo.*

Denudo, ἀπογυμνόω, Hesiod. γυμνόω, aliquem aliquo, τινά τινος, Herodian. Confer *Nudo.*

Denunciatio, ἡ ἐπαγγελία. Confer *Indictio.*

Denuncio, ἀπαγγέλλω τινί τι, Plut. παραγγέλλω τινί τι, id. alicui bellum, καταγγέλλω τινὶ πόλεμον, Dem. προαγορεύω τινὶ πόλεμον, id. per urbes, περιαγγέλλω κατὰ πόλεις, Thuc.

Denuo, αὖ, Dem. αὖθις, id. πάλιν, id.

Deocco, βωλοκοπέω, Aristot.

Deonero, ἀποφορτίζω, Hesych.

Deorsum, κάτω, vertor, γίνομαι, Dem. ac sursum, ϗ ἄνω, Galen.

Deosculor, καταφιλέω, manus et pedes alicujus, χεῖρας ϗ πόδας τινὸς, Xen.

Depaciscor, συντίθεμαι. aliquid cum aliquo, τὶ, πρός τινα, Xen. σύμβασιν ποιέομαι, Thuc.

Depalmo, κονδυλίζω, Suid.

Depango, καταπήγνυμι, aliquid alicubi, τι, περί τι, Aristot. aliquid in terram, τι εἰς γῆν, id.

Depasco, κατανέμομαι, regionem, τὴν χώραν, Isocr. κατανέμω χώραν βοσκήμασι, Demosth. agrum, ἐπινέμω τὸ χωρίον, id. ignis depascit urbes, πῦρ ἐπινέμει τὰς πόλεις, Thuc. depascor, ἐπιβόσκομαι.

Depastio, ἡ νομὴ, ῆς, Polyb.

Depaupero,

Depaupero, πτωχίζω, LXX.
Depecto, κτενίζω, Herodot.
Depeculatio, ἡ σύλη, ης, Dem. ἡ σύλησις, εως.
Depeculator, ὁ ἀποσυλητής.
Depeculor, ἀποσυλάω, Chrys. κλέπτω τὰ κοινὰ, Dem.
Depello. ἀπωθέω, Thuc. παρωθέω, Dem. aliquem ab aliquo, ἀπελαύνω τινά τινος, id. ἀποτρέπομαί τινά τινος, Plut. aliquem de regno. ἐκβάλλω τινὰ τῆς ἀρχῆς, Dem. gladium imminentem cervicibus, ἀποσείω ξίφος τοῖς αὐχέσιν ἐπαιωρούμενον, Herod.
Dependeo, ἐκκρεμάννυμαι, ab aliquo, τινός· ἐκκρέμαμαί τινος, N. T. ἐξαρτάομαί τινος, Lucian. a virtute alicujus, ἀρτάομαι ἀνδρείας τινὸς, Herodian.
Dependo, ἐκτίω, pœnam alicui, τίσιν τινὶ, Dem.
Dependulus, ἐκκρεμάμενος, ένη, ενον.
Deperdo, ἀποβάλλω, aliquid, τὶ, Plut. et everto urbem, ἀπόλλυμι καὶ ἀνα[illegible] πόλιν, Plato.
Depereo, ἀπόλλυμαι, Aristoph. morior, ἀποθνήσκω, Plat. vehementer amo aliquem, ἐπιμαίνομαί τινι, Philo.
Depetigo, ὁ λειχὴν, ῆνος, Diosc. depetigine laboro, λειχηνιάω, Theophr.
Depexus, κτενισθεὶς, εῖσα, έν.
[illegible]
[illegible]
Depilis, e, [illegible] ἔρημος, idem.
Depilo, καταπ[illegible]λω, LXX. ἀποτίλλω. ψιλόω.
Depingo, καταγράφω, aliquid, τὶ, Pausan. coloribus, χρωματίζω τι, Synes. imaginem meam maximis lineamentis, τὴν εἰκόνα ἐμαυτοῦ μεγίστην γράφω, Herodian.
Deplanto, ἀποφυτεύω, Aristot.
Depleo, ἐξαντλέω, Lucian. ἀπαντλέω.
Deplorandus, a, um, ὀλοφυρτέος, έα, έον.
Deploratus, κατακεκλαυμένος, ένη, ένον, incurabilis, ὁ καὶ ἡ ἀνήκεστος, Dem. a medicis, ἀπεγνωσμένος ὑπὸ τῶν ἰατρῶν, Plut.
Deploro. Vide *Defleo*.
Deplumis, e, ὁ καὶ ἡ ἄπτιλος, Suid. ὁ καὶ ἡ ἄπτερος.
Deplumo, ἀποτίλλω τὰ πτίλα.
Depluo, κατομβρέω.
Depono, κατατίθημι, arma in medium, τὰ ὅπλα ἐς μέσον, Xenoph. dictaturam, κατατίθεμαι τὴν μοναρχίαν, Plut. argentum apud aliquem. ἀργύριόν τινι, Isocr. pecuniam, παρακατατίθεμαι χρήματα, id. inimicitias, ἔχθραν ἀποτίθεμαι, Plut. ἔχθραν ἀπολύομαι, Isocr.
Depopulatio, ἡ πόρθησις, εως, Hermog.
Depopulator, ὁ πορθητής.
Depopulor, πορθέω, maritimas regiones Laconicæ, τὰ ἐπιθαλάσσια χωρία τῆς Λακωνικῆς, Thuc. vicos et parvas urbes, διαπορθέω κώμας καὶ μικρὰς πόλεις, Plut.
Deportatio, ἡ κατακομιδὴ, ῆς, Thuc. ἡ ἐκφόρησις.
Deporto, κατακομίζω, frumentum exercitui, τὸν σῖτον στρατεύματι. Thuc. aliquem in insulam, ἐκφορέω τινὰ εἰς τὴν νῆσον, Lucian. aliquem in navem, ἀποκομίζω τινὰ ἐπὶ τὸ πλοῖον, Isocr. laudem, λαμβάνω δόξαν, id. exercitum ex aliquo loco, ἐπανάγω στρατὸν, Herodian.
Deposco, ἐξαιτέω, aliquid, τὶ, Dem.
Depositio, ἡ κατάθεσις, ἡ θέσις, Plato.
Depositum, ἡ καταθήκη, Isocr. ἡ παρακαταθήκη, Thuc. ἡ ὑποθήκη, Dem. relinquere posteritati, παραθήκην καταλείπειν τοῖς ἐπιγιγνομένοις, id. accipere, λαμβάνειν, id. [illegible] χεσθαι, Isocr. reposcere, ἀπαιτεῖν, Dem. reddere, ἀποδοῦναι, Arist.
Depostulo, ἐξαιτέω, Dem.
Deprædatio. ἡ σύλη, ης, Dem.
Deprædor, ἀποσυλάω, Chrys. aliquid, λαφυραγωγέω τι, Plut.
Deprælior, καταμάχομαι, διαμάχομαι, Xen.
Depravate, διεστραμμένως.
Depravatio, ἡ διαστροφὴ, ῆς, Theophr.

Depravo, διαστρέφω, τι, Theophr. aliquem, κακουργέω τινὰ, Xenoph. scripturas, στρεβλόω τὰς γραφὰς, N. T. Confer *Corrumpo*.
Deprecabundus, ἱκετεύων, ουσα, ον.
Deprecatio, ἡ δέησις, εως, Dem. pro reo, ἡ παραίτησις, εως, id. ἡ ἐξαίτησις, εως, id. pro aliquo, δέησις ὑπέρ τινος, Dem.
Deprecator, ὁ παραιτητής.
Deprecor, ἀπεύχομαι, aliquid, τὶ, Dem. ne quid fiat, μὴ γενέσθαι τι, Dem. ne quid inimicis accidat, τὶ τοῖς ἐχθροῖς, Synes. veniam posco, παραιτέομαι, Dem. pro aliquo, ἐξαιτέομαί τινι, id.
Deprehendo, καταλαμβάνω, aliquid, τὶ, Dem. injuste facientem, λαμβάνω τὸν ἀδικοῦντα· in ipso facinore, ἐπ' αὐτοφώρῳ λαμβάνω τινὰ· τῷ πράγματι αὐτῷ ἁλίσκω τινὰ, id. intelligo, μανθάνω, id. διαγινώσκω, id.
Deprehensio, ἡ κατάληψις, εως, Thuc.
Depressio, ἡ καταπίεσις, εως.
Deprimo, καταπιέζω, aliquem injuste, ἐλαττόω τινὰ παρὰ τὸ δίκαιον, Isocr. ὑποβάλλω, ταπεινόω.
Depromo, προχειρίζομαί τι, Lucian. ex cella penuaria, προφέρω ἐκ τοῦ ταμιείου, Isocr.
Depropero, κατασπεύδω, rem, τὸ πρᾶγμα, Æschin.
Depso, δεψέω, Hesych.
Depudesco, ἀπαναισχυντέω, LXX.
Depugnatio, ἡ καταμάχη, ἡ διαμάχη, adversus aliquem, ἡ ἀντιμάχησις.
Depugno, διαμάχομαι, pro re aliqua, ὑπέρ τινος, Plato. pro aliquo, cum aliquo seu adversus aliquem. ὑπέρ τινος, πρός τινα, Plut. adversus aliquid, repugno alicui rei, πρός τι, Dem.
Depulsio, ἡ ἄπωσις, ἡ ἀποπομπὴ, Isocr.
Depurgo, ἀποκαθαίρω.
Deputatio, ἡ ἀποκοπὴ, ῆς.
Deputo, ἀποκόπτω, aliquid, τὶ, Xen. existimo, νομίζω, Dem.
Derado, ἀποξέω, καταξέω, Plut.
Derelictio, ἡ κατάλειψις, εως.
Derelictus, ὁ καὶ ἡ καταλειπτός, ου, pro derelicto habere, ἀποτάξασθαι, N. T.
Derelinquo, ἐγκαταλείπω, aliquid, καταλείπω τι, Plat. gloriam, δόξαν, Dem.
Derepente, ἐξαίφνης, Dem. ἐκ προσπαίου, Aristot. προσπαίως, id.
Derepo, ἀφέρπω.
Derideo, καταγελάω, aliquem, τινὰ, Dem. τινὸς, Isocr. τινὶ, Herodot. pacem, τῆς εἰρήνης, Isocr. derideri ab hostibus, καταγέλαστον εἶναι ὑπὸ ἐχθρῶν, id. ab adulatoribus. ἐπίχαρτον γίγνεσθαι τοῖς κόλαξι, Dem. facio ut quis derideatur, deridendum aliquem propino, καταγέλαστον ποιέω τινὰ, Plato.
Deridiculus, ὁ καὶ ἡ καταγέλαστος, ου, Plato. ὁ καὶ ἡ εὐκαταγέλαστος, ου, Æschin. ὁ καὶ ἡ ἐπίχαρτος, ου, Dem.
Derisio, ὁ κατάγελως, ωτος, Xen. τὸ καταγέλασμα, Poll.
Derisor, ὁ καταγελῶν, Xen. ὁ σκώπτης.
Derivatio aquarum, ἡ ὀχετεία, ας, Theophr. grammatica, ἡ παραγωγὴ, ῆς· criminis in aliquem, ἡ μετάστασις, εως, Andoc.
Derivativus, ὁ καὶ ἡ παράγωγος, Gramm.
Derivo aquam, παροχετεύω, Plut. et ut Grammatici, παράγω· aquam fossis in campum, παράγω ὕδωρ ὀρύγμασιν εἰς τὸ πεδίον, Plut.
Derodo, ἀποτρώγω, Laert.
Deregatio, ἡ ἀφαίρεσις, εως, Plut.
Derogo, μεταποιέω, legi, νόμον, Dem. alicui aliquid, ἀφαιρέω τινί τι, Isocr.
Deruncinatio, ὁ βοτανισμὸς, ου.
Deruncino, βοτανίζω.
Desævio, ἀγριαίνω, Plut.
Desalto, ἀπορχέομαι, nuptias, i. e. saltando imperite perdo, τὸν γάμον, Herodot.
Descendo, καταβαίνω, ab equo, ἀπὸ τοῦ ἵππου, Xenoph. ex muro, ὑποκαταβαίνω ἐκ τῶν τειχῶν, Thuc. minore cum periculo in regionem aliquam, καταβαίνω ἀσφαλέστερον εἰς χώραν τινὰ, Dem. κατέρχομαι.
Descensio, ἡ κατάβασις, ad inferos, ἡ εἰς ᾅδε, Isocr. ἡ κάθοδος, ου, Plut.

Descensus, idem quod anteced.
Descisco. Vide *Deficio*.
Describo, ἀπογράφω, aliquid ab aliquo, τὶ ἀπό τινος, Athen. i. e. delineo, διαγράφω, Plato.
Descriptio, ἡ ἀπογραφὴ, Dem. τὸ διάγραμμα, id. tributi, ἡ ἐπιγραφὴ, Poll. rudis rei, ἡ ὑπογραφὴ, Plato. περιήγησις.
Descriptum, τὸ ἀπόγραφον, Dem. τὸ ἀντίγραφον, id.
Descriptus, ὁ καὶ ἡ ἀπόγραφος, ου, Laert.
Deseco, ἀποτέμνω, aliquid, τὶ, Plat. ἀποκόπτω τὶ, Xen. serra, ἀποπρίω.
Desectio, ἡ ἀποτομὴ, ῆς, ἡ ἀποκοπὴ, ῆς.
Desero, ἀπολείπω, aliquem, τινὰ, Dem. καταλείπω τινὰ, Aristot. ordinem, λείπω τάξιν, Dem. vadimonium, φυγοδικέω, id. campum, ἀναχωρέω ἀπὸ τοῦ πεδίου, Herodian.
Desertio, ἡ ἀπόλειψις, Dem. ordinis, ἡ λειποταξία· militiæ, ἡ ἀστρατεία, desertionis sive deserti ordinis crimen, τὸ λειποτάξιον, id.
Desertor, ὁ ἀπολείπων, ordinis, ὁ λειποτάκτης, Dem. ὁ ἄτακτος, ὁ ἀσύντακτος, militiæ, ὁ ἀστράτευτος, ου, id.
[illegible] ἔρημος, ου, N. T. ἡ χώρα ἐρήμη, Xenoph. ἡ ἐρημία, ας, N. T.
Desertus, ὁ καὶ ἡ ἔρημος, vel etiam ἔρημος, ήμη, ημον, deserta ab hominibus regio, χώρα ἐρήμη ἀνθρώπων, Xen. ἐρήμη καὶ ἀνάνδρωτος γῆ, Lucian. ab auxilio, ἔρημος βοηθείας, Plut. ἔρημος βοηθήσοντος, Isocr. desertum esse a sociis, ἔρημον εἶναι συμμάχων, Dem. omnino desertum esse, παντάπασιν ἔρημον εἶναι, id.
Deservio, θεραπεύω, alicui, τινὶ, Xenoph. δουλεύω τινὶ, id. ὑπουργέω τινι, Plut.
Deses, ὁ καὶ ἡ ῥᾴθυμος, Plut. Confer *Piger*.
Desicco, καταξηραίνω, Theophr. ἀποξηραίνω.
Desideo, κάθημαι, Dem. ῥᾳθυμέω, id. et otium ago, ἀργέω καὶ σχολάζω, id.
Desiderabilis, ἐπιθυμητὸς, ὴ, ὸν, Aristot. ὁ καὶ ἡ πολυπόθητος, ου, Lucian, ὁ καὶ ἡ ἐπιπόθητος, ου, N. T. ποθεινὸς, ὴ, όν.
Desideratio. Vide *Desiderium*.
Desideratus. Vide *Desiderabilis*.
Desiderium, ὁ πόθος, patriæ, τῆς πατρίδος, Dem. flagro desiderio alicujus, φέρομαι πόθῳ τινός· teneor desiderio alicujus, πρόσεστί μοι πόθος τινός· incido in desiderium alicujus rei, ἐμπίπτω εἰς ἐπιθυμίαν τινός· alicujus rei, τὸ ἐπιθύμημά τινος, id. ἐπιθύμησίς τινος, Aristot. ἡ ἐπιπόθησίς τινος, N. T. ἡ ἐπιποθία τινὸς, ibid.
Desidero, ποθέω, aliquem, præsentiam alicujus, παρουσίαν τινὸς, Dem. mediocria, ἐφίεμαι τῶν μετρίων, id. plura, ὀρέγομαι πλειόνος, Isocr. aliquid, ἐπιθυμέω τινὸς, Dem. ἐπιποθέω τι, Lucian. ἱμείρομαι, Hom.
Desidia, ἡ ῥᾳθυμία, Dem. Confer *Segnitia*.
Desidiose, ῥᾳθύμως.
Desidiosus, ὁ καὶ ἡ ῥᾴθυμος, Plut. Confer *Piger*.
Desido, καθιζάνω, Isocr.
Designatio, ἡ ὑποτύπωσις, ἡ ὑπογραφὴ, ῆς, Plat. magistratus, ἡ ἀπόδειξις.
Designator, ὁ ἀποδείκτης, ου.
Designatus, a, um, ἀποδειγμένος, ένη, ένον, consul, ἀναιρεθεὶς ὕπατος, Plut.
Designo, primis lineis describo, ὑποτυπόω, Aristot. προγράφω, Dem. ὑπογράφω, Isocr. eligo aliquem belli ducem, τίθημι τινὰ στρατηγὸν, Dem. ἀποδείκνυμί τινα στρατηγὸν, Herodian. aliquem imperatorem, ἀναγορεύω τινὰ σεβαστὸν, id. σημειοῦμαι.
Desilio, καταπηδάω, ab equo, ἀπὸ τοῦ ἵππου, Xen. e curru, ἀποπηδάω τοῦ ἅρματος, Plut. in caput alicujus, ἐφάλλομαι ἐπὶ τὴν κεφαλήν τινος, Aristot.
Desino, λήγω, a laboribus, seu laborare, τῶν πόνων, Isocr. jubere, ἀνίημι προστάττων, Dem. de aliquo dicere, ἀπαλλάττομαι τοῦ λέγειν περί τινος, id. a bello, παύομαι τοῦ πολέμου, Isocr. in aliquid, ἀπολήγω εἰς τι, Aristot. ab exercitiis, μεθίεμαι τῶν γυμνασίων, Plat. ab aliqua re, ἀφίσταμαί τινος, Dem.
Desipiens. Vide *Delirus*.
Desipientia, ἡ ἀφροσύνη, ης.
Desipio, παραφρονέω, Isocr. Confer *Deliro*.

Desisto,

Desisto, ἀφίσαμαι, ab aliquo, τινὸς, Dem. Confer *Desino.*
Desitus, ἀπολειφθεὶς, εῖσα, ἐν.
Desolatio, ἡ ἐρήμωσις, εως.
Desolator, ὁ ἐρημωτὴς, ῦ.
Desolo, ἐρημόω, urbem, πόλιν, Thuc.
Despectio, ἡ παρόρασις, εως, Apocr.
Despecto, πυκνὰ καθορῶ.
Despectus, τὸ καταφρόνημα, contemptus, ἡ παρόρασις. Confer *Contemptus.*
Desperans, ὁ ϗ ἡ ἀνέλπισος, ȣ, Thuc. ὁ ϗ ἡ ἄθυμος, ȣ, Dem.
Desperanter, ἀνελπίσως, Isocr.
Desperatio, ἡ ἀνελπισία, Basil. τὸ ἀνέλπιστον. Thuc. ἡ ἀθυμία, Dem. ἡ ἀπόνοια, desperationem injicere alicui, ἄθυμον ποιεῖν τινα, id in extrema desperatione versari, ἐν τῷ ἀνελπίσῳ σαλεύειν, Hesiod. εἶναι ἐν πολλῇ ἀθυμίᾳ ϗ ἀπογνώσει, Herodian.
Desperatus, ὁ ϗ ἡ ἀνέλπισος, ȣ, Isocr. ἀπεγνωσμένος, ἐνη, ένον, Plut.
Despero, ἀνελπίζω, de aliqua re, τινὸς, Galen de ægroto, τὸν νοσȣ̃ντα, id. de præsenti rerum statu, ἀθυμέομαι τοῖς παρȣ̃σι πράγμασι, Isocr. omnino de aliquo, ἀπογιγνώσκω παντάπασι τινὸς, Dem. Confer *Desperatio.*
Despicabilis, εὐκαταφρόνητος, ȣ, Lucian.
Despicio, καταφρονέω, aliquem, τινὰ, Thuc Confer *Contemno.* deorsum adspicio, καθοράω, aliquid, τὶ, Plut.
Despicor. Vide *Contemno.*
Despolio, ἀποσυλάω, aliquem, τινὰ, Chrys. ἀπογυμνόω, ἀποδύω.
Despondeo, ἐγγυάω, alicui uxorem, τινὶ γυναῖκα, Dem. mihi aliquam, νυμφεύω τινὰ, Isocr. aliquem alicui, ὁμολογέω τινά τινι, Xenoph. καθομολογέομαί τινά τινι, Plut. animum, ἀπεγνωκότως ἔχω. Confer *Despero.*
Desponsatus, καθωμολογημένος, ένη, ένον, Plut.
Desponso. Vide *Despondeo.*
Despretus. Vide *Contemptus.*
Despumo, ἐπαφρίζω, N. T. ἀπαφρίζω, ἐξαφρίζω.
Despuo, καταπτύω, contemno aliquid, seu in aliquo, τινὸς, Dem. aliquem, διαπτύω τινὰ, id.
Desquamo, ἀπολεπίζω, ἐκλεπίζω.
Destillatio, ὁ κατασαγμὸς, ῦ, ἡ ἀπόσαξις, εως, Theophr.
Destillo, κατασάζω, Lucian. destillat aurum ab eorum verbis, ἀποσάζει χρυσὸς τῶν λόγων αὐτῶν, id. mel a foliis, ἀπολείβει μέλι ἀπὸ φύλλων, Diod. Sic.
Destinatio, in scopum, ὁ σοχασμὸς, ῦ, Plut. animi, ἡ προαίρεσις, εως, Herodian.
Destino, τάττω, aliquem ad aliquid, τινὰ ἐπί τι, Plut. alicui aliquid, τινά τι, Dem. aliquid ad aliquid, ἀποτάττω τι εἴς τι, Polyb. aliquem ad mortem, καταψηφίζομαι θάνατόν τινος. Ælian.
Destituo, ἀπολείπω, infelicem, δυσυχȣ̃ντα, Plut. fortuna destituit consilium ejus, ἡ τύχη ἔσφηλε τὴν γνώμην αὐτȣ̃, Herodian. Conf. *Desero.* destituor, ἀπορέω, pecunia, χρημάτων, Isocr. verbis, λόγων, id. necessariis, τῶν ἀναγκαίων, seu τῶν ἐπιτηδείων, id. εἰμὶ ἐν ἀπορίᾳ πολλῇ seu πάσῃ, Dem. Isocr. occasione, ἀπολείπομαι τῶν καιρῶν, id. aliqua re, ὑσερίζω τινὸς, id. ἀποτυγχάνομαί τινος, Ælian.
Destitutio auxilii, ἡ ἀβοηθησία, ας, LXX. solitudo, ἡ ἐρημία, Isocr.
Destringo, ἀποσφίγγω, aliquid, τὶ, Lucian.
Destruo, ἀποσκευάζω, Plut. urbem, ἀνίσημι πόλιν, Dem. ἀνατρέπω πόλιν, Isocr. item ἐκπέρθω, Hom. ἐκπορθέω, Eur. aliquid, καταβάλλω τι, Isocr. refuto, ἀνασκευάζω, ἀποσκευάζω, aliquid, τὶ, Naz.
Desudatio, ἡ ἀφίδρωσις, εως.
Desudo, ἀφιδρόω, Aristot. in aliqua re, κατεργάζομαί τι, Plato.
Desuefacio, ἀπεθίζω, aliquem aliqua re, τινά τινι, Æschin.
Desuefio seu Desuesco, ἀπεθίζομαι.
Desuetudo, ἡ ἀήθεια, Lucian.
Desuetus, ὁ ϗ ἡ ἀήθης.
Desultor, ὁ ἀμφιππος, Ælian.
Desultorius, κελητικὸς, ἡ, ὸν, equus, ὁ κέλης, ητος, Pandect.

Desultura, τὸ κελήτισμα, ατος.
Desum, ἀπολείπομαι, in nullo, ȣ̓δενὸς, Dem. Confer *Deficio.* commodis alicujus, ἀφίσαμαι τῶν τινι συμφερόντων, id.
Desumo, ἀναλαμβάνω Dem.
Desuper, ἄνωθεν, injicio aliquid, τὶ ἐπιβάλλω, Herodian.
Detego, ἀποσεγάζω, N. T. revelo, ἀποκαλύπτω, ibid.
Detendo, ἀνίημι, Xen.
Detentio, ἡ κάθεξις, Aristot. ἡ κατοχὴ, Gal.
Deter, πονηρὸς, ὰ, ὸν, deteriore conditione sum aliquo, ἐλαττέομαί τινος, Dem. deterioribus pareo, ὑπὸ χειρόνων ἄρχομαι, Plato.
Detergeo, ἀποσμάω, cicatrices, ȣ̓λὰς, Diosc. calumnias, ἀποτρίβομαι τὰς διαβολὰς, Diod Sic. Confer *Abstergeo.*
Detergo, idem quod anteced.
Determinatio, τὸ πέρας, ατος, Dem. ὁ ὅρος, ȣ, idem. ὁ ὁρισμός.
Determino, ὁρίζω, Dem. προσγράφω ὅρον, id.
Detero, κατατρίβω, Thuc. ἀποτρίβω.
Deterreo, ἀπείργω, aliquem ab aliqua re, τινά τινος, Plut. a consulendo, τινὰ ἀπὸ τȣ̃ συμβȣλεύειν, Isocr. aliquem a peccatis, ἀποτρέπω τινὰ τῶν ἁμαρτημάτων, id. aliquem a gerenda republ. τινὰ τȣ̃ τὰ κοινὰ πράττειν, Plut.
Deterritus, ὁ ϗ ἡ ἔκφοβος.
Detestabilis, βδελυκτὸς, ἡ, ὸν, N. T.
Detestatio, ἡ βδελυγμία, ας, Chrys.
Detestor, καταρέομαι, patriam, τῇ πατρίδι, Dem. tanquam prodigium, μυσάττομαι ὡς ἐπὶ τέρατι, Lucian. cædes, μυσάττομαι τὰς σφαγὰς, id. βδελύσσομαι.
Detineo, κατέχω, aliquem, τινὰ, Plat. παρατείνω τινὶ, Plut. aliquem ab aliquo, ἀπείργω τινά τινος, id.
Detondeo, ἀποκείρομαι, barbam, τὸ γένειον, Herodian. capillos quos habuit, totondit, ὧν εἶχε τριχῶν, ἀπεκείρατο, id.
Detono, καταβροντάω.
Detorno, ἀποτορνεύω.
Detorqueo, ἀποσρέφω, aliquid aliquo, τὶ πρός τι, Plut. in aliud, παραφέρω εἰς ἄλλο, Lucian.
Detractio, ἡ ἀφαίρεσις, εως, Plut. famæ, ἡ καταλαλιὰ, ᾶς, Basil.
Detractor, ὁ ἀφαιρȣ́μενος, ȣ, Plut. obtrectator, ὁ κατάλαλος, N. T. ὁ ψιθυρισὴς, ῦ, ibid.
Detraho, ἀφαιρέομαι, aliquid alicui, τινί τι, Isocr. obtrecto alicui, διασύρω τινὰ, Dem. Confer *Calumnior, Cavillor.*
Detrectatio, ἡ ἀνάνευσις, εως.
Detrectator, ὁ ἀνανευτὴς, ῦ.
Detrecto, ἀνανεύω, aliquid, τὶ, Dem. aliquid facere, ἀποδιδράσκω εἰς τὸ μὴ ποιεῖν, Xen. preces, ἀπολέγομαι τὴν δέησιν, Plut. munus, ἀρνέομαι χρείαν, Dem. pugnam, ὀκνέω τὴν μάχην, Herodian. negotium, παραιτέομαι τὸ ἔργον, id. imperia, ἀφηνιάζω, id. Confer *Aversor, Fugio.*
Detrimentosus, βλαβερὸς, ρὰ, ρὸν, Plat. Confer *Noxius.*
Detrimentum, τὸ ἀπότριμμα, damnum, ἡ ζημία, magnum, μεγάλη, Dem. summum, ἐσχάτη et damnum, ϗ βλάβη· adferre alicui, ζημίαν φέρειν τινὶ, id. Confer *Damnum.*
Detrudo, ἀπωθέω, Thuc.
Detruncatio, ἡ κατακοπὴ, ῆς, Theophr.
Detrunco, κατακόπτω, aliquid, τὶ, Theophr. κολȣ́ω τι, id. κολοβόω.
Detumeo, ἀπογκόομαι.
Deturbo, ἀπωθέω, Thuc. παρωθέω, Naz. ἀπαράσσω, Hom. evectum, ῥίπτω ἀρθέντα, Herodian.
Deturpo, καταισχύνω, Plut. aliquid, μολύνω τὶ, Isocr.
Devasto, πορθέω, regionem, χωρίον, Thuc. domos, οἰκίας, Xen. ἀποικοδομέω, Thuc. vicos et parvas urbes, διαπορθέω κώμας ϗ πόλεις μικρὰς, Plut.
Deveho, κατάγω, Plut. καταφέρω, frumentum alicui, κατακομίζω σῖτόν τινι, Thuc.
Develo, ἀποκαλύπτω, aliquid, τὶ, Plut.
Deveneror, σέβομαι, aliquem, τινὰ, Plato.
Devenio, καθήκω, Æschin. ad tyrannidem potentia, εἶμι εἰς τυραννίδα ἐξȣσίᾳ, Herod. aliquo ex agris, κατέρχομαι ἐκ τῶν ἀγρῶν, id. Ptolemaidem, καταντάω εἰς τὴν Πτολεμαΐδα, N. T. audacia devenit in dementiam, τὸ τολμᾶν καταντάει εἰς τὴν ἄνοιαν, Polyb. Confer *Venio.*
Devenusto, idem quod *Deturpo.*
Devergentia, τὸ κατωφερὲς, έος.
Deverro, κατασαίρω.
Devexitas, τὸ κατωφερὲς, τὸ κάταντες.
Devexus, ὁ ϗ ἡ καταντὴς, έος, Suid. ὁ ϗ ἡ κατακλινής.
Devincio, ἀναρτάω, aliquem, τινὰ, Xen. dolia inter se, συνδέω σκεύη ἀλλήλοις, Herodian. insulas inter se benevolentia, συνάπτω τὰς νήσȣς πρὸς ἀλλήλας εὐνοίᾳ, Philostr.
Devinco, νικάω, aliquem, τινὰ, Xen. κατανικάω τινὰ, Plut. voluptates, κρατέω τῶν ἡδονῶν, Xen. devincor segniter, ἡττάομαι ἀνάνδρως, Herodian.
Devio, διαμαρτάνω τῆς ὁδȣ̃, Thuc. διαμφοδίω, Eust.
Devirginatio, ἡ ἀποπαρθένωσις.
Devirgino, ἀποπαρθενεύω, ἀποπαρθενόω, διαπαρθενεύω, Athen. aliquam, διακορέω τινὰ, Herodot.
Devitatio, ἡ ἔκφευξις, εως, ἡ ἐκφυγὴ, ῆς, mali, ἡ ἔκκλισις τȣ̃ κακȣ̃, Bas.
Devito, ἐκφεύγω, aliquid, τὶ, Plat. ὑποσέλλομαί τι, Isocr. ἐκκλίνω.
Devius, ὁ, ἡ, τὸ ἐκτὸς τῆς ὁδȣ̃.
Deunx, τὸ ἐνδεκαȣ́γκιον, ȣ.
Devoco, κατακαλέω.
Devolo, καθίπταμαι.
Devolvo, κατακυλίω, ab aliquo, ἀπό τινος, Xen. vasa in aliquem, ἐπιβάλλω σκεύη τινὶ, Herodian.
Devoro, κατεσθίω, aliquem, τινὰ, Plut. taurum, καταφάγω ταῦρον, Athen. κατατρώγω.
Devotio, ἡ κατευχὴ, ῆς, Plut. imprecatio, ἡ ἀρὰ, ᾶς, Dem.
Devotus, a, um, ὁ ϗ ἡ κατάρατος, ȣ, Dem.
Devoveo, κατεύχομαι, Plut. καθιερόω, me ipsum pro patria alicui, ἐμαυτόν τινι ὑπὲρ τῆς πατρίδος, Plut. me ipsum ad faciendum aliquid, ἀναθεματίζω ἐμαυτὸν ποιεῖν τι, N. T. diris imprecationibus aliquem, καταράομαί τινα, Aristid. alicui, τινὶ, Dem.
Deuro, ἐκπυρόω.
Deus, ὁ Θεὸς, ȣ̃, Dem. optimus maximus, ὁ μέγισος· summus, ὕπατος· Numen divinum, Θεὸς ϗ δαίμων, id. Θεὸς ϗ δαιμόνιον, id. vis cœlestis et divina, δαιμονία δύναμις, Isocr. potestas Deorum, δύναμις Θεῶν, Dem. ἰσχὺς τȣ̃ δαίμονος, id. Dii meliora, εὐφήμει, Plat. μηδὲν βλάσφημον εἴπῃ, Aristot. ita Deos mihi velim propitios, νὴ τȣ̀ς Θεȣ̀ς, Dem. ita me Jupiter et omnes Dii ament, νὴ τὸν Δία ϗ ἅπαντας Θεȣ́ς· per Deos, quis ita stolidus est? πρὸς Θεῶν, τίς ȣ̃τως εὐήθης ἐσί; proh Jupiter, ὦ πρὸς τȣ̃ Διός· Deus avertat, μὴ γένοιτο, id. ὃ μὴ συμβαίη· Deus avertat malum a republica, μὴ ȣ̃τω γένοιτο κακῶς τῇ πόλει. Dii perdant malum male, Θεοὶ ἀπολέσειαν κακὸν κακῶς· Dii male faciant ei, Θεοὶ ἐξολέσειαν αὐτὸν, id. Dei voluntate et potentia, Θεȣ̃ γνώμῃ ϗ δυνάμει, Herodian. Deo favente, Deo juvante, aliquem invadere, σὺν Θεῷ ἐπιέναι ἐπί τινα, Thuc. cum Deo, divino beneficio valere, σὺν Θεῷ ὑγιαίνειν, Xen.
Dextans, τὸ δεκαȣ́γκιον, ȣ, Vet. Gloss.
Dexter, δεξιὸς, ὰ, ὸν, Aristot. ὁ ϗ ἡ ἐπιδέξιος, ȣ, id.
Dextera seu Dextra, ἡ δεξιὰ, Dem. dextram porrigere seu protendere, προτείνειν δεξιὰν, id. injicere dextram, ἐμβάλλειν δεξιὰν, id. dextra prehendo aliquem, δεξιόομαί τινα, Aristoph. dextram do, δίδωμι δεξιὰν, Æschin. a dextra, ἐκ δεξιᾶς, Aristoph. δεξιάδην, Hesych. dextram versus, ἐν δεξιᾷ, Aristot. ad dextram, ἐπὶ δεξιᾷ, id.
Dextere, δεξιῶς, Lucian. ἐπιδεξίως, Athen. bene, εὐσόχως, Herodian.
Dexteritas, ἡ δεξιότης, Plut. ἡ ἐπιδεξιότης, id. ingenii, ἡ δεξιότης, Thuc. ἡ εὐφυΐα, Philo.

Dextimus, a, um, ὁ ϗ ἡ ἐπιδέξιος, ϐ, Aristot.
Dextra. Vide *Dextera*.
Dextrale, τὸ περιδέξιον, ϐ, LXX.
Dextrorsum. ἐν δεξιᾷ, Aristot.
Diabolus, ὁ διάβολος, ϐ, N. T.
Diaconus, ὁ διάκονος, ϐ, N. T.
Diadema, τὸ διάδημα, Plut. diademate caput revincio, διαδήματι τὴν κεφαλὴν διαδέω, Lucian. impono, διάδημα περιτίθημι, Herodian. duobus diadematibus utor, χρῶμαι δυσὶ διαδήμασι, id.
Dialectica, ἡ διαλεκτικὴ, ῆς, Plato.
Dialecticus, διαλεκτικὸς, ἡ, ὸν, Plat.
Dialectus, ἡ διάλεκτος, ϐ, Plut.
Dialogus, ὁ διάλογος, ϐ, Aristot.
Diameter, ἡ διάμετρος, scil. γραμμή.
Diana, ἡ Ἄρτεμις, ιδος, Lucian.
Diaphragma, τὸ διάφραγμα, ατος, Galen.
Diarium, ἡ ἐφημερὶς, Plut. τὸ ἐφήμερον, Philo.
Diarrhœa, ἡ διάῤῥοια, ας, Galen.
Diatriba, ἡ διατριβὴ, ῆς, Plut.
Dica, ἡ δίκη, Xen. dicam intendo, δίκην λαγχάνω· impingo alicui, δίκην ἐπάγω τινί· dicam, sc. causam dico, δίκην εἶπον, Xen.
Dicacitas, ἡ εὐτραπελία, ας, N. T.
Dicaculus, a, um, σκωπτικὸς, ἡ, ὸν, Athen.
Dicasterium, τὸ δικαστήριον, ϐ, Dem.
Dicax, ὁ ϗ ἡ φιλοσκώμμων, ονος, Herodian. εὐτράπελος ϗ σκώπτειν δυνάμενος, Dem. ὁ σκώπτης, Suid.
Dico, as, ἱερόω, Deo, τῷ Θεῷ, Herodian. alicui, ἀνατίθημί τινι, Diosc. ἀφιερόω τινὶ, Plut. trado me alicui, ἐκδίδωμι τινὶ, Xen. Confer *Consecro*.
Dico, is, λέγω, alia, alia facio, ἄλλα, ἄλλα πράττω, Plut. hæc tibi, ταῦτά σοι, Xen. ista de te, ταῦτα περὶ σϐ, id. ad voluntatem alicujus, συναγορεύω τινὶ, Dem. συναγορεύω τῇ ἐπιθυμίᾳ τινός· aliquid pro concione, δημηγορέω τί· aliquid exempli causa, ἐρέω τι παραδείγματος ἕνεκα· pro dignitate de re, ἀξίως περί τινος διέρχομαι, id. de re aliqua, suaviter, concinne, et elaborate, εἶπον περί τινος ἐπιχαρίτως, ϗ μυσικῶς, ϗ διαπεπονημένως, Isocr. modeste de me ipso, διαλέγομαι μετρίως περὶ ἐμαυτϐ, id. sententiam meam de re aliqua, ἀποφαίνομαι τὴν γνώμην περί τινος, Xen. id, quod res est, τὸν ἐόντα λόγον λέγω, Herodot. diem, ἐπάγω δίκην, εἶπον δίκην, id. dicendi peritus, qui scit bene loqui, εἰδὼς ἃ δεῖ λέγειν, Æl. εἰδὼς τὰ λεκτέα, id. dictu nefas, ϐ θεμιτόν ἐςι φάναι quod ne dictu quidem fas est, ὃ μηδ᾽ εἰπεῖν τινι θέμις, Plat. ut ita dicam, ὡς ἔπος εἰπεῖν· dic, φέρε, Dem. ne quid dicam gravius, ϗ πλέον ϐδὲν προςθέντα, Aristid. dicendi finem facio, ἀπαλλάττομαι τϐ περί τινος λέγειν, Dem. παύω τὸν λόγον, Xen. dici vulgo, διαγγέλλεσθαι, Herodian.
Dictamnus, τὸ δίκταμνον, ϐ, Theophr. ἡ δίκταμνος, Al. Aphrod. vinum dictamno conditum, ὁ δικταμνίτης, sc. οἶνος, Diosc.
Dictator, ὁ αὐτοκράτωρ, Isocr. ὁ δικτάτωρ, Dion. Hal.
Dictatura, ἡ δικτατωρεία, ας, Plut. ἡ δικτάτωρος ἀρχὴ, id. dictaturam gero, δικτατωρεύω, Gaza. μοναρχέω, Xiph.
Dicterium, τὸ σκῶμμα, Xen. festivum, ἡ παιδιὰ, ᾶς, Herodian. dicteriis incesso aliquem, σκώπτω τινὰ, Isocr. τινὶ, Plut. τὶ, Herodian. ἐς τι, Plut. Confer *Cavillor*.
Dictio, ἡ λέξις, Isocr. ῥῆσις· stilus, ἡ φράσις· dictiones venor, λεξιθηρεύω, Suid.
Dictito, πολλάκις λέγω, βοάω, Herodian. καταλέγω, id.
Dictum, τὸ ῥῆμα, Plat. argutum, τὸ ἀπόφθεγμα, Plut. facetum et cavillatorium, τὸ σκῶμμα, Isocr. dicto audiens, ὁ ϗ ἡ ὑπήκοος, Dem. dictum, factum, ἅμ᾽ ἔπος, ἅμ᾽ ἔργον, seu ἅμα ἔπος, ἅμα ἔργον, Viger. dictum vetus, παλαιὸς λόγος, Plut.
Didactrum, τὸ δίδακτρον, ϐ, Poll.
Diduco, διαλαμβάνω, aliquem, τινὰ, Plut. aliquid, διαιρέω τι, Aristot.
Diecula, τὸ ἡμερίδιον, ϐ.
Dies, ἡ ἡμέρα, Dem. superior, προτέρα· ultimus, τελευταία· præfinita, διαμεμετρημένη· lege sancita, ἡ ἐν τῷ νόμῳ γεγραμμένη· non multis diebus post, ϐ πολλαῖς ἡμέραις ὕστερον intra triginta dies, ἐντὸς ἡμερῶν τριάκοντα ἀφ᾽ ἧς· diem præfinire, ἡμέραν διαμετρεῖσθαι· aucupari, τηρεῖν· observare, φυλάττειν, id. consumere in re aliqua, ἀναλίσκειν ἐπί τινι· exigere nullam sine lacrymis, διάγειν ϐδεμίαν ἄδακρυτι, id. conterere in aliqua re, κατατρίβειν ποιῶντά τι· traducere in foro, ἡμερεύειν ἐν τῇ ἀγορᾷ πραγματευόντα· intercesserunt dies quinque, ἡμέραι γεγόνασι πέντε, ἐν αἷς, id. interjectis diebus tribus aut quatuor, ἡμερῶν τριῶν ἢ τεττάρων διαλειπουσῶν, Isocr. quinto abhinc die, πεμπταίᾳ ἀπὸ ταύτης, Dem. statis diebus facere aliquid, ἐκ καθηκούσαις ἡμέραις ποιεῖν τι, id. differre aliquid in posterum diem, ἀναβάλλεσθαί τι εἰς τὴν ὑστεραίαν, id. die inclinante jam, ὀψὲ τῆς ἡμέρας, Xen. die et nocte, τῆς νυκτὸς ϗ τῆς ἡμέρας, Isocr. dies et noctes iter facientes, νύκτας ϗ μεθ᾽ ἡμέραν ὁδεύοντες, Herodian. eodem die, αὐθήμερον, seu αὐθημερὸν, Thuc. diem durans, ὁ ϗ ἡ ἐφήμερος, ϐ, Galen. tres dies durans, ὁ ϗ ἡ τριήμερος, ϐ, Aristot. quatuor dies durans, τετραήμερος, Naz. decem dies durans, δεχήμερος, Plat. dies serenus, seu serenitas diei, ἡ εὐημερία, ας, Xen. dies calidi, αἱ θερμημερίαι, ῶν, Aristot. dies comitialis, ἡμέρα ἀρχαιρεσιακή· natalis, τὸ γενέθλιον, ϐ· nefastus, ἡμέρα ἀποφρὰς, Plut. dies Solis, ἡμέρα κυριακή· Lunæ, σεληνιακή· Martis, Ἄρεως· Mercurii, Ἑρμϐ· Jovis, Διός· Veneris, Ἀφροδίτης· Saturni, Κρόνϐ· dies mensis prima, ἡ νϐμηνία· secunda, tertia——decima, δευτέρα, τρίτη——δεκάτη ἱσαμένϐ μηνός· undecima, duodecima——vigesima, πρώτη ἐπὶ δέκα, seu ἡ πρώτη ἐπὶ δεκάτῃ· ἡ δευτέρα ἐπὶ δέκα μεσϐντος μηνὸς——ἡ εἰκὰς, seu ἡ εἰκοςή· vigesima prima, vigesima secunda—tricesima, ἡ δεκάτη (sive, quando mensis 31 diebus constat, ἡ ἑνδεκάτη) ἡ ἐννάτη φθίνοντες seu ἀπιόντος μηνὸς——ἕνη ϗ νέα μηνὸς, v. gr. Januarii, Ἀνθεςηριῶνος.
Diffamo, δυσφημέω, Œcum.
Differentia, ἡ διαφορὰ, Isocr. ἡ παραλλαγὴ, Basil.
Differo, ἀναβάλλομαι, aliquid in posterum diem, τὶ εἰς τὴν ὑστεραίαν, Dem. aliquid in longum tempus, τὶ πολὺν χρόνον, Xen. pœnam, ἀναβολὴν ποιέω τῆς τιμωρίας, Plut. nuptias, τῶν γάμων, id. contributionem, μέλλω ἐκφέρειν, Dem. in aliquo plurimum ab aliquo, διαφέρω ἔν τινι πλεῖςόν τινος, idem. κεχώρισμαι πλεῖςόν τινος, Isocr. ab aliquo aliqua re, διαφέρω τινί τινος, Dem. nihil ab aliquo, διαφέρω ϐδέν τινος, Isocr.
Diffibulo, ἀναπερονάω.
Difficile, χαλεπῶς, Dem. δυσκόλως, id. δυσχερῶς, id.
Difficilis, χαλεπὸς, ἡ, ὸν, Dem. difficile et arduum per se est consultare, δύσκολον ϗ χαλεπὸν φύσει ἐςὶ βελεύεσθαι, id. interrogatus, quid esset difficile, ἐρωτηθεὶς τι δύσκολον, Plut. τί δυσχερὲς, id. difficillimum et rarissimum esse aliquid, χαλεπώτατον ϗ σπανιώτατον εἶναί τι, Isocr. difficile est noctu id facere, ἔργον ἐςὶ νυκτὸς ποιεῖν τϐτο, Xen.
Difficiliter, idem quod *Difficile*.
Difficultas, ἡ δυσχέρεια, Dem. ἡ δυσκολία, ἡ χαλεπότης, τὸ δυσχερὲς, τὸ χαλεπὸν, id. spirandi, ἡ δυσπνοία, τὸ ἆσθμα,—urinæ, ἡ δυσουρία, ἡ ςραγγουρία,—annonæ, ἡ σπανοσιτία, ἡ δυσετηρία.
Difficulter, idem quod *Difficile*.
Diffidenter, ἀπίςως, Isocr.
Diffidentia, ἡ ἀπιςία, ας, Dem. movere diffidentiam et iracundiam, ἔχειν ἀπιςίαν ϗ ὀργὴν, id. non egredi propter diffidentiam, ϐκ ἐξιέναι δι᾽ ἀπιςίαν, id.
Diffido, ἀπιςέω, alicui, τινὶ, Isocr. εἰμὶ ἀπιςῶν τινι, Dem. ἀπίςως ἔχω πρός τινα, Isocr. ἀπίςως διάκειμαι πρός τι vel πρός τινα· epistolis, ἀπιςέω περὶ ἐπιςολῶν, Plut.
Diffindo, διασχίζω, Plut. fores ædium, κατασχίζω τὰς θύρας τῶν οἰκημάτων, Dem.
Diffingo, διαμορφόω.
Diffiteor, ἀπαρνέομαι, aliquid, τὶ, Plut. ἀρνέομαί τι, Dem. ἐξαρνέομαί τι, Æschin.
Difflo, διαπνέω, Aristot.
Diffluo, καταῤῥέω, Dem. lascivia, διαῤῥέω ὑπὸ μαλακότητος, Plut. otio et luxuria, ἀσωτεύομαι, Aristot.
Diffringo, διαῤῥήσσω, vincula, τὰ δεσμὰ, Luc.
Diffugio, διδράσκω, Isocr.
Diffundo, διαχέω, Xen. διαχέω, Plut. diffundi lætitia, διαχεῖσθαι τῷ προσώπῳ, Plutarch.
Diffuse, διακεχυμένως.
Diffusio, ἡ διάχυσις, εως, Plut.
Digero, διαφέρω, Plut. ordino exercitum, διατάττω τὸν ςρατὸν, Herodian. aliquid, διακοσμέω τὶ, Aristot. concoquo, καταπέπτω.
Digestibilis, ὁ ϗ ἡ εὔπεπτος, ϐ, Theophr.
Digestio, ἡ διάταξις, εως, Naz. concoctio, ἡ πέψις, Aristot.
Digestivus, πεπτικὸς, ἡ, ὸν, Galen.
Digitale, ἡ δακτυλήθρα, ας, Xen.
Digitalis, e, δακτυλικὸς, ἡ, ὸν, Athen.
Digitatus, a, um, δακτυλωτὸς, ἡ, ὸν, Athen.
Digitus, ὁ δάκτυλος, Plut. salutaris, seu index, λιχανός· medius, μέσος· annularis, παράμεσος, seu ὁ δακτυλιώτης· minimus sive auricularis, μικρός· digito ostendo, δακτυλοδεικτέω, Chrys. χειροδεικτέω· digitum medium ostendo, i. e. irrideo, σκιμαλίζω τινὰ, Aristoph. digito uno scabere caput, ἑνὶ κνᾶσθαι δακτύλῳ τὴν κεφαλὴν, Plut. extremo digito attingere, ἄκρῳ δακτύλῳ ἅπτεσθαι, Lucian. pedis, δάκτυλος ποδὸς.
Digladior, διαξιφίζομαι, cum aliquo de aliqua re, τινὶ περί τινος, Aristoph. διαμάχομαί τινι ὑπέρ τινος, Dem.
Dignatio, τὸ ἀξίωμα, ατος, ἡ ἀξίωσις.
Digne, ἀξίως, Dem. negotiis, i. e. pro dignitate negotiorum, ἀξίως πραγμάτων, Xen. scelere seu pro dignitate sceleris, ἀξίως τϐ ἀδικήματος, Æschin.
Dignitas, ἡ ἀξία, Isocr. τὸ ἀξίωμα, Dem. τὸ πρόσχημα ατος· ἡ ἐπιτιμία, ας· humilius, quam pro dignitate alicujus, ταπεινότερον τῆς ἀξίας τινός· dignitatem divinam obtinere, ἀξίαν θεῶν ἔχειν, id. pro dignitate alicujus dicere, ἀξίως εἰπεῖν τῆς δόξης τινὸς, Isocr. neglecta dignitate sua facere aliquid, ἀφέντα τὴν ἀξίαν ἑαυτϐ ποιεῖν τι, Dem. dignitatem et existimationem alicujus agi, ἀγῶνα εἶναι ὑπὲρ ἀξιώματός τινος· κίνδυνον εἶναι τινὶ περὶ ἐπιτιμίας, id. antecellere aliquem dignitate, προέχειν τινὸς τιμῇ, Isocr. dejicere aliquem de dignitatis gradu, φιλοτιμίαν τινὸς ἀφαιρεῖσθαι, seu περιαιρεῖσθαι, Dem. merito privari dignitate, δικαίως στερεῖσθαι τῆς ἐπιτιμίας, id. restituere in convenientem dignitatis gradum, ἐπαναγαγεῖν πάλιν εἰς τιμὰς προσηκούσας, Isocr. pro dignitate honorari, κατὰ τὴν ἀξίαν τιμᾶσθαι, Plat. degere vitam pro dignitate, τυγχάνειν βίϐ τϐ κατ᾽ ἀξίαν, Aristot. par dignitati imperatoriæ, τηρῶν ἀξίωμα βασιλείας, Herodian. dignitate pollere, εἶναι ἐν ἀξιώσει, id. nullius vel ætatis vel dignitatis rationem habere, ἡλικίας τι ϗ ἀξιώματος φειδὼ ἔχειν, id.
Dignor, ἀξιόω, aliquem aliqua re, τινά τινος, Isocr. καταξιόω τινά τινος, N. T.
Dignosco, διαγινώσκω, aliquid, τὶ, Isocr.
Dignus, ἄξιος, ία, ιον, laude, ἐπαίνϐ, Xenoph. cura et studio, ἐπιμελείας, id. qui dignus aliqua re censetur ab aliquo, ἄξιος τινός τινι, id. judicare aliquem dignum morte, τιμᾶσθαί τινι θανάτϐ, Plat. qui in Prytaneo alatur, τιμᾶσθαί τινα τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως, Lucian. dignus judicatus est præmiis, ἠξιώθη τῶν ἀριςείων, Isocr. vocari justus, ἠξιώθη κληθῆναι δίκαιος, id. digna facere genere suo, ποιεῖν πρέποντα τῇ συγγενείᾳ, id. πράττειν ἄξια τϐ γένϐς, Dem. dignus, qui beneficiis ornetur, ἄξιος εὖ παθεῖν, Isocr. qui odio habeatur, ἄξιος μισεῖσθαι, Dem. pugnam memoratu dignam edere, ἀξίως λόγϐ μάχεσθαι, Isocr. facere, ut dignum est nostra persona, ἀξίως ἡμῶν πράττειν, Dem.
Digredior, ἀπέρχομαι, e concione, ἐκ τῆς ἐκκλησίας, Isocr. e medio, ὑποχωρέω ἐκποδὼν,

δῶν, Dem. παρεκβαίνω τὸ μέσον, Aristot. ex regione aliqua, ἀπαλλάττομαι ἐκ τῆς χώρας, id. longius a proposito, πόῤῥω γίγνομαι τῆς ὑποθέσεως, Isocr. a scopo, ἔξω τοῦ σκοποῦ ἐστιν, Polyb.

Digressio, ἡ ἔκβασις, ἡ παρέκβασις· e vita, ἐκ τοῦ βίου ἀπαλλαγή, Xen.

Dijudicatio, ἡ διάγνωσις, Isocr. ἡ διάκρισις.

Dijudico, διαδοκιμάζω, Xen. διαδικάζω, Plato. διακρίνω, διαγινώσκω, Dem. aliorum controversias, βραβεύω τῶν ἄλλων δίκαια, id. περὶ τῶν ἀμφισβητουμένων δικάζω, id.

Dilabor, διολισθέω, Aristoph.

Dilacero, διασπαράττω· vestimenta, καταῤῥήγνυμι τὰ ἱμάτια, Dem.

Dilanio, διασπάω, objicere aliquem aliquibus dilaniandum, διασπάσεσθαί τισι παραβάλλειν τινὰ, Dem.

Dilapido, διασπαθάω, bona, τὰ ὑπάρχοντα, Chrys. aliquid, καταδαπανῶ τι, Lucian. διασκορπίζω τι, N. T.

Dilargior, διαδίδωμι, aliquid, τὶ, Plut.

Dilatatio, ὁ πλατυσμὸς, οῦ, Diosc.

Dilatio, ἡ ἀναβολὴ, ῆς, Dem.

Dilato, πλατύνω, aliquid, τὶ, N. T. μηκύνω τι, μέγαν ποιέω τι, id.

Dilator, ὁ μελλητὴς, οῦ, Aristot.

Dilaudo, διεπαινέω.

Dilectio, ἡ ἀγάπησις, εως, Plut.

Dilectus, ἀγαπητὸς, ἡ, ὸν, N. T.

Diligens, σπουδαῖος, αία, αῖον, Dem. ὁ καὶ ἡ ἐπιμελὴς· ἐπιμελούμενος, ένη, ενον, id.

Diligenter, ἐπιμελῶς, et juste administrare, καὶ δικαίως πράττειν, Dem. σπουδαίως, Aristot. ὑπὸ σπουδῆς, μετὰ σπουδῆς, κατὰ σπουδὴν, Aristot. Plut.

Diligentia, ἡ σπουδὴ, ῆς, Dem. ἡ ἐπιμέλεια, ας, id. et alacritas, σπουδὴ καὶ προθυμία, id. multam diligentiam adhibere, ut, σπουδὴν πολλὴν ποιεῖσθαι, ἵνα· et omne studium adhibere, σπουδὴν καὶ προθυμίαν πᾶσαν ποιεῖσθαι alicui rei, ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαί τινος πράγματος, id. σπουδὴν ἔχειν περί τινος, Plato. πρός τι, Dem. ποιεῖσθαι σπουδὴν ἐπί τινος, vel περί τι, Isocr. ut, ὅπως, Dem. τοῦ εἶναι, id. Confer *Studium*.

Diligo, ἀγαπάω τινὰ, Isocr. Confer *Amo*.

Diluceo, διαλάμπω, Isocr.

Dilucide, καταφανῶς, διαφανῶς, Thuc. cognoscere aliquid, καθαρῶς εἰδέναι τι, Dem. dilucidius declarare, σαφέστερον δηλοῦν, Isocr. dilucidissime ostendere, ἐναργέστατα ἐπιδεῖξαι, Lucian.

Dilucido, σαφηνίζω, Aristot. διασαφηνίζω, Polyb. scripturas, διανοίγω τὰς γραφὰς, N. T. aliquid, δηλόω τι, Dem.

Dilucidus, ὁ καὶ ἡ ἐμφανὴς, Dem. ὁ καὶ ἡ ἐπιφανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ καταφανής· dilucidum esse alicui, ἐναργὲς εἶναί τινι, id.

Diluculat, ὀρθρεύει.

Diluculum, ὁ ὄρθρος, Plut. τὸ περίορθρον, Herodian. τὸ λυκαυγὲς, Lucian. diluculo venio, ὀρθρίζω, N. T. diluculo profundo, ὄρθρου βαθέος, ib. diluculo aliquid ago, ὀρθρεύομαι, Lucian. diluculo surgo, περιορθρεύομαι, Poll.

Diluo, διαβρέχω, vinum aqua, ἐξυδαρόω οἶνον, calumnias, διαλύομαι διαβολὰς, Isocr.

Diluvies, ἡ κατακλυσις.

Diluvium, ὁ κατακλυσμὸς, οῦ, Dem.

Dimano, διαῤῥέω, Philo.

Dimensio, ἡ ἀναμέτρησις, Plut. ἡ διαμέτρησις· apta, ἡ συμμετρία, Isocr.

Dimetior, ἀναμετρέω, aliquid, τὶ, Aristoph. διαμετρέω, Dem.

Dimicatio, ὁ ἀγὼν, ῶνος, Dem. ἡ ἀγώνισις, εως, Thuc. ὁ ἀγωνισμὸς, οῦ, Dion. de vita, ἡ ψυχομαχία, Polyb. Confer *Certamen*.

Dimico, διαμάχομαί τινι, ἀγωνίζομαι, cum aliquo, πρός τινα, Xen. de aliqua re, περί τινος, Dem. Confer *Certo*, item *Pugno*.

Dimidiatim, ἐξ ἡμισείας.

Dimidiatus, ὁ καὶ ἡ ἡμίτομος, dimidiata pars, τὸ ἡμίτομον, ου, Lucian. τὸ ἡμιτόμιον, ου, Diosc. ἥμισυ μέρος, Aristot. dimidiata pars equitum, οἱ ἡμίσεις τῶν ἱππέων, Dem.

Dimidius, ἥμισυς, εια, υ, Thuc. dimidius murus, ἥμισυ τεῖχος· supra dimidiam partem, ὑπὲρ ἥμισυ· dimidia pars temporis, ἥμισυ τοῦ χρόνου, id. dimidii panes, οἱ ἡμίσεις τῶν ἄρτων, Xenoph. non ex dimidia parte bonum esse, οὐκ ἐφ' ἡμισείας χρηστὸν εἶναι, Dem.

Diminuo, μειόω, ὀλιγόω, Hesych. φθίνω, Plat. ἐλαττόω, Thuc.

Diminutio, ἡ μείωσις, εως, ἡ φθίσις, εως, Plat. ἡ ἐλάττωσις.

Diminutivus, μειωτικὸς, ἡ, όν.

Dimissio, ἡ ἄφεσις, navium, τῶν πλοίων, Dem. ἡ διαπομπὴ, ῆς, Appian. ἡ ἀποπομπή.

Dimitto, διαπέμπω, alium alio, ἄλλον ἄλλῃ, Thuc. præsidia per regionem, φρουρὰς κατὰ χώραν, id. exercitum, προΐημι δύναμιν, Plut. absolvo aliquem, ἀφίημί τινα, Dem. aliquem liberum, τινὰ ἐλεύθερον, Æl.

Dimoveo, ἀποτρέπω, ab aliqua re, τινὸς, Isocr.

Dinumeratio, ἡ διαρίθμησις, εως, Vitruv.

Dinumero, διαριθμέω, Plato.

Diœcesis, ἡ διοίκησις, εως.

Diphthongus, ἡ δίφθογγος, ου, Gramm.

Diploma, τὸ δίπλωμα, ατος, Bud.

Diræ, αἱ ἀραὶ, ῶν, diris devotus seu obnoxius, ἀρᾷ ἔνοχος, Æschin. ὁ καὶ ἡ κατάρατος, ου, Dem. diris devoveo aliquem, ἐπαράομαί τινι, Isocr. ἀρὰς ποιεῖσθαι κατά τινος, Plut. ἀρὰς τίθεσθαι ἐπί τινα, id. diræ, αἱ εὐμενίδες.

Directe, εὐθὺ, Xen.

Directio, ἡ εὔθυνσις, εως, Aristot.

Director, ὁ εὐθυντὴς, οῦ.

Directus, a, um, εὐθυντὸς, ἡ, όν, Aristot.

Diremptio, ἡ διαίρεσις, Aristot. ἡ διάλυσις, εως, Thuc.

Direptio, ἡ διαρπαγὴ, ῆς.

Diribeo. Vide *Distribuo*.

Diribitio. Vide *Distributio*.

Diribitorium, τὸ λογιστήριον.

Dirigo, κατευθύνω, præsentia ad optimum finem, τὰ παρόντα πρὸς κάλλιστον τέλος, Plut. eo omnia civitatis negotia, συντείνω εἰς τοῦτο πάντα τὰ τῆς πόλεως, Plat. aliquid ad utilitatem meam, ἐξετάζω τι πρὸς τὰ συμφέροντά μοι, Dem. orationem, διευθύνω λόγον, Luc. aliquem ad virtutem, προτρέπω τι ἐπ' ἀρετὴν, Xen.

Dirimo, διαλύω, bellum, πόλεμον, Isocr. amicitiam, συνήθειαν, id. contentionem, ἐκλύω ἔριν, Dem.

Diripio, διαρπάζω, urbem, πόλιν, Xen. Lacedæmonios, ἀναστάτους ποιέω Λακεδαιμονίους, Isocr. urbem Spartam, ἀνάστατον ποιέω Σπάρτην, id. domos, πορθέω οἰκίας, Xen.

Diritas. Vide *Crudelitas*.

Dirumpo, διαῤῥήγνυμι, vincula, τὰ δεσμὰ, Lucian. καταῤῥήγνυμι τοὺς πέπλους, Xen.

Diruo, καταβάλλω, aliquid, τι, Isocr. urbem, κατασκάπτω πόλιν, Dem. domum funditus, κατασκάπτω οἰκίαν εἰς ἔδαφος, Plut. Confer *Everto*.

Diruptio, ἡ διάῤῥηξις, εως.

Dirus. Vide *Crudelis*.

Dis, ὁ Πλούτων, ωνος, Plut.

Discalceatus, ὁ καὶ ἡ ἀνυπόδητος, ου, Xen.

Discalceo, ἐξυποδέω.

Discedo, ἀποχωρέω, ab aliquo, τινὸς, Dem. ex corpore, ἀπαλλάττομαι σώματος, Xen. e regione, ἐκ τῆς χώρας, Aristot. in patriam, εἰς τὴν πατρίδα· ex vita, μεταλλάττω τὸν βίον, Isocr. cum aliquo, συναποδημέω τινὶ, Ælian.

Disceptatio, ἡ διάγνωσις, εως, ἡ ἀμφισβήτησις. Confer *Dijudicatio*.

Disceptator, ὁ δικαστὴς, οῦ, Dem. ὁ δικάζων, οντος, id.

Discepto, διαγινώσκω, Dem. Confer *Dijudico*.

Discerno, διακρίνω, aliquid, τὶ, Isocr. honesta et turpia, διαλογίζομαι τὰ καλὰ καὶ τὰ μὴ, Æschin. caute et legitime quædam, διορίζω τινὰ εὐλαβῶς καὶ νομίμως, Dem. intelligentia et eruditione honesta et turpia, συνέσει καὶ παιδείᾳ διαγινώσκω καλὰ καὶ αἰσχρὰ, id.

Discerpo, διασπάω, aliquem, τινὰ, Lucian. διασπαράσσω τινὰ, id. ἐξαρπάζω τινὰ, Plut.

Discerptus, διασπασθεὶς, εῖσα, ὲν, Isocr. membratim, τμηθεὶς διαμελεϊστί, Lucian.

Discessio, ἡ ὑποχώρησις, Plut. ἡ ἀποχώρησις.

Discessus, us, ἡ ἄφιξις, N. T. e vita, ἡ ἀπαλλαγὴ, ῆς, Herodian.

Discindo, διασχίζω, Xen. aliquid, διατέμνω τι, Æschin. διακόπτω τι, Polyb. κατασχίζω τι, Dem.

Discingo, ἀποζώννυμι, aliquem, τινὰ, Herodian.

Disciplina, ἡ παιδεία, amabilior et honoratior, μᾶλλον ἀγαπωμένη καὶ σπουδαιοτέρα, Isocr. pulcherrimæ disciplinæ, κάλλιστα παιδεύματα, idem. multo dignior disciplina, πλείονος ἀξία παιδεύσεως, id. disciplina omnis scientia et exercitatione continetur, πᾶσα παιδεία δι' ἐπιστήμης καὶ μελέτης συνέστηκε, Dem. disciplina eloquentiæ, παιδεία περὶ τοὺς λόγους, Isocr. versari in aliqua disciplina, διατρίβειν περὶ παιδείαν seu παίδευσίν τινα· industria alicujus in disciplinis, φιλοπονία τινὸς περὶ παιδείαν, id. clarus in omne disciplinarum genere, ἐπιφανὴς ἐν ἅπασι παιδεύμασι, Dem. disciplina et institutio, μαθήματα καὶ παιδεία, Isocr. cupidus disciplinarum et eruditionis, ὁρμῶν ἐπὶ τὰ μαθήματα καὶ παιδείαν· ita perfecte cognitas habere disciplinas aliquas, ut, οὕτως ἀκριβούμενος τοῖς μαθήμασί τισι, ὥστε· tradere se alicui in disciplinam, παραδιδόναι ἑαυτόν τινι ὥσπερ μαθητὴν, id.

Discipula, ἡ μαθήτρια, N. T. ἡ μαθητρὶς, ίδος, Philo.

Discipulus, ὁ μαθητὴς, οῦ, Dem. alicujus, ὁ μετέχων διατριβῆς τινος, Isocr. ὁ πλησιάζων τινὶ, id. πλησιάζων τινὶ, καὶ μαθητὴς αὐτοῦ γενόμενος, Dem. discipulus ingenio valens, μαθητὴς φύσιν ἔχων, οἵαν χρὴ, Isocr. delecturi discipulis aliquibus, χαίρειν τισὶ τῶν πλησιαζόντων, id.

Discludo, διακλείω, Polyb.

Disco, μανθάνω, aliquid accurate, τι ἀκριβῶς, Dem. accuratius, ἀκριβέστερον· exacte, σαφῶς· recte, ὀρθῶς· facile, ῥᾳδίως· facillime, ῥᾷστα, id. quæ non percepisti, disce, ἃ μὴ μεμάθηκας, προσλάμβανε, Isocr. docuisti literas, ego didici, ἐδίδασκες γράμματα, ἐγὼ δ' ἐφοίτων, Dem. discere cupio, φιλομαθέω, Isocr. μαθητιάω, Synes. discendi cupidus, ὁ καὶ ἡ φιλομαθὴς, έος, Isocr. discendi celeritas, ἡ ὀξυμαθία, ας, Strab. difficilis ad discendum oratio, δυσκαταμάθητος λόγος, Isocr. qui non facile discit, ὁ καὶ ἡ δυσμαθὴς, έος, Plat. tarditas ad discendum, ἡ δυσμάθεια, ας· qui facile discit, ὁ καὶ ἡ εὐμαθὴς, έος, id. facilitas in discendo, ἡ εὐμάθεια, ας, Lucian. qui sero didicit, ὁ καὶ ἡ ὀψιμαθὴς, Isocr. sero disco, ὀψιμαθέω, Lucian. qui multa didicit, ὁ καὶ ἡ πολυμαθὴς, Isocr.

Discolor, ὁ καὶ ἡ ἑτερόχροος, contr. ἑτερόχρους, ου, ποικίλος, η, ον, Aristot.

Disconvenio, διέστηκα, a διΐστημι, Aristot.

Discordans, idem quod *Discors*.

Discordia, ἡ διαφορὰ, ᾶς, Dem. ἡ διαφροσύνη, ης, Plut. ἡ διχοστασία· civilis, ταρακτικὰ πάθη τῆς πολιτείας, id.

Discordo, διαφέρομαι, Plat. cum aliquo, διαφωνέω τινὶ, Aristot. Confer *Dissentio*.

Discors, ὁ καὶ ἡ διάφορος, ου, Dem. ὁ καὶ ἡ ἀσύμφωνος· cum aliquo, διαφερόμενος πρός τινα καὶ δυσμενῶς ἔχων, Isocr.

Discrepantia, ἡ διαφωνία, ας, ἡ διαφώνησις, εως, ἡ ἀναρμοστία, Plat.

Discrepo, διαφωνέω, ab aliquo, τινὶ, Aristot. διΐσταμαι πρός τινα, id. στασιάζω πρός τινα, Plat.

Discrete, διακεκριμένως, διακριδὸν, Lucian.

Discretio, ἡ διάκρισις, εως, Aristot.

Discrimen, ἡ διάκρισις, Aristot. differentia, ἡ διαφορὰ, Isocr. certamen, ὁ ἀγὼν, Dem. periculum, ὁ κίνδυνος, id.

Discriminatim. Vide *Discrete*.

Discrimino, διορίζω, aliquid, τὶ, Galen. in aliquid, διαιρέω τι εἴς τι, Aristot.

Discrucio, ἀνιάω, Dem. διασφενδονάω.

Discubitus, ἡ ἀνάκλισις.

Discumbo, ἀνακλίνομαι, cum aliquo, μετά τινος, N. T.

Discupio, ἐπιθυμέω, aliquid, τινὸς, Dem.
Discurro, διαθέω. Xen. sursum, deorsum, συμπαραθέω ἄνω καὶ κάτω, Dem.
Discursio, ἡ διαδρομὴ, ῆς
Discus, ὁ δίσκος, ου, discum jacere, δίσκον ἀποτείνυμαι, ἐκρίπτειν, Poll. disco ludo, δισκεύω, Lucian. contendere cum aliquo disco, ἐρίζειν τινὶ περὶ δίσκου, Ælian.
Discussio, ἡ διάλυσις, Dem. Confer Disceptatio.
Discutio, διαλύω· dijudico seu examino, ἀνακρίνω, Dem. ἐξετάζω τι, Isocr.
Diserte, διαῤῥήδην, Dem. διαῤῥήδην, Plat. διαπέμπομαι... promitto auxilia alicui, ἐπαγγέλλομαι τινι ... ἐπικουρίαν, Dion. Halicarn. causam aliquam accusationis pretero, ... τὴν δίκης αἰτίαν, id. expressisque verbis scripsi, ἔγραψα τοῖς ῥήμασιν οὕτως ἀντικρυς, Dem.
Disertus, δεινὸς λέγειν, Dem. Confer Eloquens.
Disiectio, τὸ διάῤῥιμμα, ατος, Xen.
Disjicio, διαῤῥίπτω, Aristoph. murum, διασφενδονάω τεῖχος, Plut. καταβάλλω.
Disjunctio, ἡ διάζευξις, Naz.
Disjunctivus, διαζευκτικὸς, ἡ, ὸν, Gramm.
Disjungo, διαζεύγνυμαι, Æschin. διασπάω, Dem.
Dispar, ὁ καὶ ἡ ἀνόμοιος, ου, Plato. ὁ καὶ ἡ ἄνισος.
Dispareo, ἀφανίζομαι, Isocr.
Disparilis, e, ὁ καὶ ἡ ἀνώμαλος, ου, Theophr.
Dispariliter, ἀνωμάλως, Isocr.
Dispectus, ἡ διάσκεψις, εως.
Dispello, διωθέω, populum, ὄχλον, Plut. homines a me, ἀνθρώπους ἀπ' ἐμαυτοῦ, Xen.
Dispendium. Vide *Damnum*.
Dispendo, οἰκονομέω, N. T.
Dispensatio, ἡ διοίκησις, Dem. rei familiaris, ἡ οἰκονομία, Aristot.
Dispensator, ὁ διοικητὴς, οῦ, Plut. rei familiaris, ὁ οἰκονόμος, ου, N. T. voluptatis, οἰκονόμος τῆς ἡδονῆς, Aristot.
Dispenso, οἰκονομέω, Plut. alicui aliquid, διανέμω τί τινι, Plut.
Disperditio, ἡ ἐξολόθρευσις, εως.
Disperdo, ἐξολοθρεύω, aliquid, τὶ, N.T. διαφθείρω τινὰ, Plut.
Dispereo, διόλλυμαι, Plato.
Dispergo, διασκεδάζω, aliquid, τι, Thuc. διασπείρω τι, Isocr. διασκορπίζω τι, N. T.
Dispertio, διαμερίζω, aliquid alicui, τί τινι, aliquid in duo, διαιρέω τι εἰς δύο, Herodian.
Dispesco, διείργω, Thuc.
Dispicio, σκέπτομαί τι, Isocr. διακρίνω τι, id. ἀνακρίνω τι, Plato.
Displicentia, ἡ δυσαρέστησις, εως, Plato.
Displiceo, δυσαρέσκομαι, alicui, ἀπαρέσκω τινὶ, Thuc. displicet hoc mihi, ἀπαρέσκει τοῦτό μοι, Plut. ἀπαρέσκει με τοῦτο, Plato. si displicet, εἴ σοι ἀπὸ θυμοῦ, Themist.
Displodo, διαῤῥήγνυμι.
Dispolio, περισυλάω.
Dispono, διατίθημι, aliquid, τὶ, Lucian. ordine aliquid, τάττω τι κατὰ τρόπον, Isocr.
Disposite, εὐτάκτως.
Dispositio, ἡ διάθεσις, ἡ διάταξις, ἡ διαταγὴ, N. T. ἡ εὐταξία, Isocr. orationis, ἡ οἰκονομία, Athen.
Dispositor, ὁ διαθέτης, ου, Plato.
Dispudet, καταισχύνομαι, me virtutis alicujus, τὴν ἀρετήν τινος, Isocr. nominis, ἐπαισχύνομαι ὀνόματι, Herodot. evangelii, ἐπαισχύνομαι τὸ εὐαγγέλιον, N. T.
Dispungo, ἐξαλείφω, aliquid, τὶ, Isocr.
Disputabilis, e, ὁ καὶ ἡ ἀμφίδοξος, ου, Plut.
Disputatio, ἡ διάλεξις, εως, Plato. ὁ λόγος, ου, Dem. ἡ διατριβὴ, ῆς, Isocr. acrior de re aliqua, τὸ ἀκριβοῦσθαι περί τινος, idem.
Disputator, ὁ διαλεγόμενος, ου, Dem.
Disputo, διαλέγομαι, Dem. accurate seu scrupulose, ἀκριβολογέομαι, id. de re aliqua, διακριβόομαι περί τινος, Isocr. Confer *Dissero*.
Disquiro, ἐξετάζω, aliquid, τὶ, Isocr. accurate, διακριβόομαι, Isocr.
Disquisitio, ἡ ἐξέτασις, εως, Lucian.
Dissuavior, καταφιλέω, Xenoph.
Disseco, διατρέω, διατέμνω, corium, κατατέμνω βύρσαν, Herodian. potestatem in partes, μερίζω ἐξουσίαν, id.

Dissemino, διασπείρω, sermonem, λόγον, Xen. διαδίδωμι λόγους, Plut.
Dissensio, ἡ διαφωνία, ἡ διαφώνησις, ἡ ἐναντίωσις, Dem. ἡ ὑπεναντίωσις, id. ἡ διχόνοια, et seditio, διαφορὰ καὶ στάσις, Isocr.
Dissensus, us, idem quod anteced.
Dissentaneus, ὁ καὶ ἡ διάφωνος, ου, ὁ καὶ ἡ διάφορος, Dem. διαφερόμενος, ένη, ενον, id.
Dissentio, διαφέρω, in aliqua re, περί τινος, Isocr. opinionibus, ταῖς δόξαις, id. ab aliquo, διαφέρομαι πρός τινα, Plut. ἀφίσταμαί τινος, Plat. in multis, ἐν πολλοῖς, Isocr. animis, τῇ διανοίᾳ, id. seditiose ab aliquo, στασιάζω πρός τινα, Dem. τοὶ. Xen στασιαστικῶς ἔχω πρός τινα, Dem. verum dissentit a falso, τῷ ψευδεῖ διαφωνεῖ τἀληθές, Aristot.
Dissepimentum, τὸ διάφραγμα, ατος, Thuc.
Dissepio, διαφράττω, Herodian.
Dissero, διασπείρω, κατασπείρω, disputo, διαλέγομαι, satis copiose, ἐξαρκούντως, Isocr. pauca cum aliquibus, βραχέα πρός τινας· brevius de re aliqua, συντομώτερον περί τινος· tenuius, ἐνδεέστερον· præclare, καλῶς· optime, ἄριστα· pro dignitate rei, ἀξίως· eleganter, χαριέντως· ad gratiam, κεχαρισμένως, id. tranquillo animo, καθ' ἡσυχίαν, Dem. prorsus dissolute, παντάπασιν ἐκλελυμένως, id. non moderate, sed negligenter et nimis acerbe, prorsus inconsiderate, οὐ μετρίως, ἀλλ' ὀλιγώρως καὶ λίαν πικρῶς καὶ παντάπασιν ἀνοήτως, Isocr.
Dissertatio, ὁ διαλογισμὸς, Plut. ἡ διάλεξις.
Disserto, διαλογίζομαι, Dem.
Dissidentia, idem quod *Dissidium*.
Dissideo. Vide *Dissentio*.
Dissidium, ἡ διαφορὰ, ᾶς, Dem. Confer *Controversia* ... item ...
Dissilio, διαπηδάω.
Dissimilis, ὁ καὶ ἡ ἀνόμοιος, Isocr. fio vel sum, ἀνομοιόομαι· dissimiles plane inter se esse, μηδὲν ἀλλήλοις ἐοικέναι, Ælian.
Dissimiliter, ἀνομοίως.
Dissimilitudo, ἡ ἀνομοιότης, ητος, Isocr.
Dissimulanter, εἰρωνικῶς, Aristot.
Dissimulatio, ἡ εἰρωνεία, Dem.
Dissimulator, ὁ εἴρων, ωνος, Aristot.
Dissimulo, εἰρωνεύομαι, Plat. veritatem, ἀποκρύπτομαι τἀληθὲς, Isocr. exponam, nec dissimulabo, λέξω πρὸς ὑμᾶς, καὶ οὐκ ἀποκρύψομαι, Dem. dissimulabat se hoc scomma audire, οὐ προσεποιεῖτο ἀκούειν τοῦ σκώμματος, Lucian dissimulabant fidem, οὐ προσεποιοῦντο πιστεύειν, Herodian.
Dissipabilis, διασκεδαστὸς, ἡ, όν.
Dissipatio, ἡ διασκέδασις, ὁ διασπασμός.
Dissipator, ὁ διασκεδαστὴς, οῦ.
Dissipo, διασκεδάζω, aliquid, τὶ, Thuc. famam, διασκεδάννυμι φήμην, Herodian. rumorem, διασπείρω λόγον, Xen.
Dissitus, ἀπέχων, ουσα, ον.
Dissociabilis, ὁ καὶ ἡ ἀκοινώνητος, Plut.
Dissociatio, ἡ διάλυσις, εως, Philo.
Dissocio, διαλύω, Isocr. διΐστημι, Plut.
Dissolubilis, διάλυτος, ὁ, ον, ὁ καὶ ἡ εὔλυτος.
Dissolvo, διαλύω, bellum, πόλεμον, Isocr. inimicitiam, τὴν ἔχθραν· amicitiam, φιλίαν· fidem, πίστιν· fœdera et contractus, τὰ συμβόλαια· totam cognationem, διαλύομαι πᾶσαν συγγένειαν, id. æs alienum, διαλύω τὰ χρέα, seu τὰ χρήματα, Dem.
Dissolute, ἀσώτως, ἀνειμένως, vivere, ζῆν.
Dissolutio, ἡ διάλυσις, εως.
Dissolutus, ὁ καὶ ἡ διάλυτος, ἀνειμένος, ένη, ένον, dissoluta vita, ἀνειμένη ζωή· dissolutus homo, ὁ ἄσωτος, Aristot.
Dissonantia, ἡ διαφωνία, ας, ἡ ἀπήχησις, εως, τὸ ἀπήχημα, ατος.
Dissono, διαφωνέω, ἀπηχέω.
Dissonus, ὁ καὶ ἡ διάφωνος, ου, ὁ καὶ ἡ δύσηχος, ου, Hermog.
Dissuadeo, ἀποτρέπω, aliquid, τινὸς, Isocr.
Dissuasio, ἡ ἀποτροπὴ, Aristot. ἡ ἀντιλογία.
Dissuasor, ὁ ἀποτρέπων, οντος, Isocr.
Dissuo, ἀποῤῥάπτω.
Distantia, ἡ ἀπόστασις, Theophr. ab aliquo, ἀπό τινος, Xen. loci, ἡ κατὰ τόπον διάστασις, Plut. τὸ διάστημα, Plato.
Distendo, διατείνω, Xen.
Distensio, ἡ διάτασις, εως, Plato.
Distermino, διορίζω, aliquid ab aliquo, τι καὶ τι, Themist.
Distichon, τὸ δίστιχον, ου.
Distillatio, ὁ καταστλαγμὸς, οῦ, ὁ σταλαγμὸς, οῦ, Gal. ἡ ἀπόσταξις.
Distillo, ἀποστάζω, Lucian. καταστάζω, id. καταστάζω.
Distincte, διωρισμένως.
Distinctio, ὁ διορισμὸς, οῦ, Aristoph. ἡ διαστολὴ, ῆς, ὁ ἀφορισμὸς, οῦ, Theophr.
Distineo, διασπάω, officiis, πρὸς ὑπηρεσίας, Lucian. aliquem funere, ἀποσχολέω τινὰ περὶ κηδείαν, Herodian.
Distinguo, διορίζω, quædam caute, τινὰ εὐλαβῶς, Dem. turpia et honesta, διαττάττω τὰ αἰσχρὰ καὶ τὰ καλὰ, Isocr. Confer *Discerno*.
Disto, ἀφίσταμαι, plurimum, πλεῖστον, Aristot. et differo aliqua re ab aliquo, καὶ διαφέρω τινὶ τινος, Isocr. διαφέρω τινὸς ἔν τινι, Herodian. plurimum ab aliquo, κεχώρισμαι πλεῖστον τινος, id. ab urbe lapides sedecim, ἀπέχω τῆς πόλεως σημεῖα ἑκκαίδεκα, Herodian.
Distorqueo, διαστρέφω, aliquid, τὶ, Dem. στρεβλόω.
Distortio, ἡ διαστροφὴ, ῆς, Theophr. oculorum, ὁ στραβισμὸς, οῦ, Paul. Æg.
Distortus, ὁ καὶ ἡ διάστροφος, oculis, τοὺς ὀφθαλμοὺς, Athen. στραβὸς, ἡ, ὸν, Gal.
Distractio, ὁ διασπασμὸς, οῦ, Plut. τὸ διάσπασμα, ατος, id. ὁ διασυρμός· a curis, ὁ περισπασμὸς, οῦ, id. sine distractione, ἀπερισπάστως, N. T. ἀδιασπάστως, Hes.
Distraho, διασπάω, aliquem ab aliquo, τινὰ ἀπό τινος, Xen. frumentum triplo pluris, quam ante, διατίθεμαι σῖτον τριπλασίας τιμῆς, ἢ πρότερον, Dem. in multas partes, διΐστημι εἰς μέρη πολλὰ, id.
Distribuo, διανέμω, aliquid cum aliquo, τὶ πρός τινα, Dem. aliquid in aliquid, μερίζω τι εἴς τι, Aristot. regionem, ἀναδάζομαι χώραν, Plut. aliquid in tres partes, νέμω τι εἰς τρεῖς μοίρας, Herodian. Confer *Divido*.
Distributio, ἡ διανέμησις, εως, ἡ διανομὴ, ῆς, ἡ διάδοσις, εως.
Distributivus, διανεμητικὸς, ἡ, όν.
Distributor, ὁ διανομεὺς, έως.
Distringo, διαστέλλω, aliquid, τὶ, Philo. abstergo, ἀπεξύω, κατεξύω, Plut. gladium, σπάομαι ξίφος, Lycophr. districtos habere pugiones, πρόκωπα ἔχειν ξιφίδια, Herodian.
Disturbatio, ἡ ἀναστάτωσις, εως, Bud.
Disturbo, ἀναστατόω, N. T. navem, ἀνατρέπω πλοῖον, Æschin. urbem, ἀνάστατον ποιέω πόλιν, Herodot.
Ditesco, πλουτέω, Dem. opibus, χρημάτων, Liban. laboribus alicujus, ἔργοις τινὸς, Xen. ex aliqua re, εὐπορέω ἀπό τινος, id.
Ditio, ἡ ἐπικράτεια, ας, Plato. ἡ δυναστεία.
Dito, πλουτίζω, aliquem, τινὰ, Xenoph.
Diu, πολὺν χρόνον, non durat, οὐκ ἀντέχει, Xenoph. diu ante Trojana tempora venit, πολὺ πρὸ τῶν Τρωϊκῶν ἦλθεν, Isocr. non diu est, quum venit, οὐ πολὺς χρόνος, ἐξ οὗ ἦλθεν, id. vale diutissime, χαῖρε ἐπὶ μήκιστον, Lucian. si vixero diutius, εἰ δὲ βιώσομαι πλείω χρόνον, Xen. diutius immorari dictionibus, quam rebus, περὶ τὰς λέξεις πλείονα χρόνον διατρίβειν, ἢ περὶ τὰς πράξεις, Isocr.
Divagor, πλανάομαι, Xen.
Divarico, τὰ σκέλη διατείνω, Aristot.
Divello, διασπάω, Xenoph. Confer *Distraho*.
Divendo, διαπιπράσκω, Plut. aliquid, ἐκπράττω τι, Dem. turpiter, ἀποδίδωμί τι αἰσχρῶς, id. aliquem mina Attica, ἀπεμπολάω τινὰ μνᾶς Ἀττικῆς, Lucian.
Diverbero, διακόπτω, Lucian.
Diversatio hospitalis, ἡ κατάλυσις, εως, Polyb.
Diverse, ἀλλοίως, ἄλλως.
Diversitas, ἡ ἀλλοιότης, ἡ διαφορότης, ητος, Plat. ἡ διαφορὰ, Isocr. ἡ ἀνομοιότης, id. ἑτερότης, Plut.
Diversitor, ὁ ξενοδόχος, ου, Plat.

Diversor, ξενίζομαι, apud aliquem, παρά τινι, N. T. καταλύω παρά τινι, Dem.
Diversoriolum, τὸ καταλυτήριον, τὸ καταγώγιον.
Diversorium, τὸ κατάλυμα, N. T. τὸ πανδοχεῖον, ib. τὸ ξενοδοχεῖον.
Diversus, διαφέρων, ουσα, ον, Isocr. ὁ καὶ ἡ ἀνόμοιος, ου, id. ὁ καὶ ἡ διάφορος· ἀλλοῖος, οία, οῖον· diversum ab eo, ἄλλος παρ' αὐτόν· ἄλλος ἢ αὐτός· ἄλλος ἀντ' αὐτοῦ· diversum a vulgo agere, ἀλλοῖον πράττειν, ἢ οἱ πολλοί, Plat. diversi sententiis, ἀλλοιότεροι τὰς γνώμας, Thuc. diversa hæc sunt inter se, πλεῖστον ταῦτα ἀλλήλων κεχώρισται, Isocr. natione, ὁ ἀλλογενής, ὁ ἀλλοεθνής· forma, ὁ ἀλλοειδής.
Diverticulum, τὸ κατάλυμα, ἡ ἀτραπός, Philo.
Diverto, seu Divertor, ἐκτρέπομαι, Plut. in oratione, παρεκβαίνω, Aristot. ad aliquem, καταλύω παρά τινα, Thuc. παρά τινι, Dem. in hospitium, καταλύω εἰς πανδοχεῖον, Plut.
Dives, πλούσιος, ία, ιον, Dem. ὁ καὶ ἡ ἀφνειός, vel ἀφνεός· πλουτῶν, οῦσα, οῦν, id. ὁ καὶ ἡ εὔπορος, ου, Isocr. κεκτημένος τὰ χρήματα, Dem. habens opes, ἔχων οὐσίας, id. antecellens pecuniis, προέχων χρήμασι, Isocr. divitiis adfluens homo, πολλῶν χρημάτων ἄνθρωπος, Dem. inter divites primus, ταῖς οὐσίαις πρωτεύων, Isocr. ad summas opes evectus, πλούτου πρὸς τὸ ἀκρότατον ἀφικόμενος, Lucian. infinitis opibus præditus, πλουτῶν εἰς ὑπερβολήν, id. falso, ὁ καὶ ἡ ψευδόπλουτος, Suid. nummis, πλουτῶν νομίσματος, Aristot. auri, ὁ καὶ ἡ πολύχρυσος, ου, Naz. πολυχρήματος.
Divexo, διακακόω, καταπονέω.
Divido, μερίζω, aliquid aliquo, τί τινι, Synes. vestes, διαμερίζω τὰ ἱμάτια, N. T. regionem cum aliquo, διανέμω χώραν πρός τινα, Dem. pecuniam, διαιρέω ἀργύριον, Isocr. aliquid trifariam, τὶ τρίχα, Dem. aliquid in partes, τὶ εἰς μέρη, id. agrum, ἀναδάζομαι χώραν seu τὴν γῆν, Lucian. facultates, ἀναδασμοὺς ποιεῖν τὰς οὐσίας, Aristot.
Dividuus, ὁ καὶ ἡ εὐμέριστος, ου.
Divinatio, ἡ μαντεία, ας, Aristot ὁ θειασμός, οῦ, Thuc. ἡ θεοσημεία, Cyrill. τὸ μάντευμα, Naz. e manu, ἡ χειρομαντεία· ex mistis sagittis, ἡ βελομαντεία· ex igne, ἡ πυρομαντεία, &c.
Divinatrix, ἡ μάντις, εως, Athen.
Divine, θείως, Xen. δαιμονίως, Lucian.
Divinitas, ἡ θειότης, Isocr. ἡ θεότης, Greg.
Divinitus, θεόθεν, Synes. θείκως, Naz. κατὰ θεόν, Synes. κατὰ θείαν πομπήν, Ælian.
Divino, μαντεύομαι, aliquid alicui, τί τινι, Lucian. mentem alicujus, ἀπομαντεύομαι τῆς γνώμης τινός, Galen. ventre, γαστρομαντεύομαι, Alciphr. ante, προμαντεύομαι, Herodot.
Divinus, θεῖος, θεία, θεῖον, Dem. ὁ καὶ ἡ θεσπέσιος, δαιμόνιος, ία, ιον, id. divinæ res, τὰ θεῖα πράγματα, Isocr. divina potentia, δαιμονία δύναμις, id. vates, ὁ μάντις, εως, Plut. divina ope, divino beneficio valere, σὺν Θεῷ ὑγιαίνειν, Xen.
Divisibilis, διαιρετός, ή, όν.
Divisim, διάνδιχα, Naz. δίχα, Thuc.
Divisio, ὁ μερισμός, οῦ, ἡ διαίρεσις, εως, agri et domuum, ἀναδασμὸς γῆς καὶ οἰκιῶν, Bud. ἡ διανομή, ῆς.
Divisor, ὁ μεριστής, οῦ, N. T. διανομεύς, έως.
Divitiæ, ὁ πλοῦτος, Dem. ἡ εὐπορία, id. ἡ περιουσία, Isocr. ἡ εὐδαιμονία, id. ἡ εὐπορία χρημάτων, Dem. et potentia alicujus, πλοῦτος καὶ δύναμίς τινος, Isocr. magnæ, πλοῦτος μέγας· maximæ et certissimæ, μέγιστος καὶ βεβαιότατος· magnæ, πολλὴ εὐπορία, id. πλείστη εὐπορία, Dem. exiguæ, μικρὰ κτήματα πλούτου, id. injustæ comparatæ, ἄδικος πλοῦτος, Isocr. per violentiam et odia partæ, εὐπορία μετὰ βίας καὶ ἀπεχθείας· divitias expetere moderate, ἀγαπᾶν πλοῦτον μετρίως· immoderate, ὑπερβαλλόντως· comparare alicui, παρασκευάζειν τινὶ εὐπορίαν· parere alicui, ἐργάζεσθαί τινι πλοῦτον· relinquere magnas liberis, καταλιπεῖν seu παραδιδόναι πλοῦτον μέγαν τοῖς παισί· coacervare, συναγαγεῖν πλοῦτον, id. possidere, κτήσασθαι πλοῦτον, Dem. in dies augere, ἐπιδιδόναι εἰς εὐπορίαν καθ' ἑκάστην ἡμέραν, Isocr. divitiis studere, σπουδάζειν περὶ πλοῦτον· potiri, κύριον γίγνεσθαι πλούτου, id. florere, εἶναι seu γίγνεσθαι ἐν πλούτῳ seu εὐπορίᾳ, id. abundare, εὐπορεῖν τινας εὐπορίας, Dem. uti, χρῆσθαι τῷ πλούτῳ, id. frui, ἀπολαῦσαι τοῦ πλουτεῖν, Dem. alicujus adulari, θεραπεύειν τὸν πλοῦτόν τινος, Isocr. invidere alicujus, φθονεῖν εὐπορίαις τινός, id.
Dium, ἡ αἴθρα, ας, sub dio, ἐν ὑπαιθρίῳ, Xen. ἐν τῷ αἰθρίῳ, Lucian. sub dio agere, θυραυλεῖν, Synes.
Divortium, ἡ ἀπόπεμψις, εως, cum muliere, τῆς ἀνθρώπου, Dem.
Diurnus, ὁ καὶ ἡ ἡμέριος· navigatio, ἡμέριος πλοῦς, Xen. ἡμερινός, ή, όν· nuncius, ἄγγελος ἡμερινός, id. unicum diem durans, ἡμερήσιος, ία, ιον· vita, ζωὴ ἡμερησία, Plut. qui interdiu fit, μεθημερινός, ή, όν· lusus aleæ, κυβεῖαι μεθημεριναί, id.
Dius, θεῖος, α, ον, Dem.
Diutine, δηρῶς, δηρόν.
Diutinus, δηρός, ά, όν.
Diuturnitas, ἡ πολυχρονία, ας, ὁ πολὺς χρόνος, ἡ χρονιότης, ητος, ὁ χρονισμός, οῦ.
Diuturnus, χρόνιος, ία, ιον, tussis, χρόνιαι βῆχες, Diosc. ὁ καὶ ἡ μακροχρόνιος, ου, Plat ὁ καὶ ἡ πολυχρόνιος, ου, Aristot. μακρός, ά, όν· bellum et continuum, μακρὸς καὶ συνεχὴς πόλεμος, Dem. μόνιμος, ίμη, ιμον· fictum non est diuturnum, τὸ προσποιητὸν οὐ μόνιμον, Basil.
Divulgo, θρυλλέω, aliquid, τί, Plut. διαλαλέω, διακωδωνίζω τι, Strabo. φημίζω τι, Dem. aliquid per urbes, διαγγέλλω τι εἰς τὰς πόλεις, Plut.
Divulsio, ἡ διάσπασις, εως, τὸ διάσπασμα, ατος, Plut.
Divus, θεσπέσιος, ία, ιον, vita, βίος, Plut. Confer *Divinus*.
Do, δίδωμι, alicui aliquid, τινί τι, Dem. gratis argentum alicui, τινὶ ἀργύριον δωρεάν, id fidem, πίστιν, id. πίστεις, Isocr. πιστά, Xen. pœnam, τιμωρίαν, Herodian. δίκην, Lucian. filiam nuptum alicui, θυγατέρα τινὶ πρὸς γάμον, Plut. operam alicui, προσέχειν τινί, Dem. manus, i. e. se victum, προΐσχομαι τὰ χεῖρε, Thuc. me inertiæ, ἀποκλίνω ἐπὶ τὸ ῥαθυμεῖν, Dem. data opera, ἑκουσίως, Dem. ἐξεπιτηδες, id. κατὰ προαίρεσιν, Isocr.
Doceo, διδάσκω, Dem. aliquem literas, γράμματά τινι, id. παιδεύω, γραμματεύω· artem aliquos, τέχνην τινάς, Isocr. evidentissime aliquos de rebus aliquibus, σαφέστατά τινας περί τινων, Dem. breviter res magnas, συντόμως περὶ μεγάλων· facillime aliquem aliquid, ῥᾷστα τί τινα· haud difficulter, οὐ χαλεπόν· et instruo aliquem, τινὰ καὶ συγκροτέω, id. aliquem, διδασκαλίαν παρέχω τινί, Thuc. mercede, διδάσκω μισθοῦ, Lucian. moneo aliquem, παραινέω τινί, Thuc.
Docilis, e, ὁ καὶ ἡ εὐμαθής, ad aliquid, πρός τι, Dem. ὀξὺς γνῶναι τι, id.
Docilitas, ἡ εὐμάθεια, Lucian. ἡ φιλομάθεια.
Docte, πεπαιδευμένως· reprehendere aliquem, ἐπιτιμᾶν τινι, Isocr.
Doctor, ὁ παιδευτής, Plut. ὁ διδάσκαλος, ου, mali exempli, κακῶν, Dem. doctorem aliquem constituere aliquarum rerum, καθιστάναι διδάσκαλόν τινων, Isocr. fieri aliorum, διδάσκαλον γίγνεσθαι ἄλλων, id. mercede fraudare, μισθοὺς ἀποστερεῖν διδάσκαλον, Dem. disciplinarum habere aliquem, ἐπιστατοῦντα ἐν παιδείαις ἔχειν τινά, Isocr. qui profitetur utilem doctrinam, ἐπαγγελλόμενος χρήσιμόν τι διδάσκειν, id.
Doctrina, ἡ διδασκαλία, optima, ἀρίστη, Xen. ἡ διδαχή, Thuc. instituere aliquem in doctrina, παιδεύειν τινὰ παιδείαν, Dem. non destitutus doctrina, οὐκ ἄπειρος παιδεύσεως γεγενημένος, Isocr. principes alicujus doctrinæ, προεστῶτες τινος παιδεύσεως, id. Confer *Disciplina*, item *Eruditio*.
Doctus, πεπαιδευμένος, ένη, ένον, aliquid, πρός τι, Isocr. ἔν τινι, id. τινί, Plut. περί τι, Xenoph. vir, ὁ τῆς παιδείας ἀληθῶς τετυχηκώς, Dem. ὁ τῆς φιλοσοφίας μετεσχηκώς, Isocr. ὁ ἐπὶ λόγοις εὐδόκιμος, Herodian. παιδείας ἐπὶ πλεῖστον ἥκων, Dionys. ἀνὴρ δαιμόνιος σοφίαν, Lucian. literas puer, τὰ γράμματα ἐπιστάμενος παῖς, Dem. recens aliquid, ὁ καὶ ἡ ἀρτιδίδακτός τινος, Xenoph. a Deo, θεοδίδακτος, N. T. a matre, μητροδίδακτος, Suid. doctum opus, σοφὸν ἔργον, Plut.
Documentum, τὸ δίδαγμα, ατος, Xen. τὸ διδακτήριον, ου, Hipp. alicujus rei δεῖγμά τινος, Dem. certum esse alicujus rei, ἱκανὸν τεκμήριον εἶναί τινος· certo documento esse, δίκαιον σημεῖον παρέχειν· facere aliquid documentum alicujus rei, ποιεῖν τι σημεῖον, τεκμήριον, σύμβολόν τινος, id.
Dodrans, τὸ τριμόριον, Aristot. mensuræ, ἡ σπιθαμή, ῆς, Diosc.
Dodrantalis, τριμοιραῖος, αία, αῖον, dodrantis longitudinem æquans, ὁ καὶ ἡ σπιθαμιαῖος, Diosc. σπιθαμιαῖος, αία, αῖον· duos, tres dodrantes æquans, ὁ καὶ ἡ δισπίθαμος, ὁ καὶ ἡ τρισπίθαμος, id.
Dogma, τὸ δόγμα, Plut. ἡ δόξα, ης, Aristot.
Dolabra, ἡ ἀξίνη, ης, Xen.
Dolenter, λυπηρῶς, et graviter ferre aliquid, καὶ βαρέως φέρειν τι, Isocr. ὀδυνηρῶς, Joseph.
Dolentia, τὸ ἄλγημα, ατος, Galen.
Doleo, ἀλγέω, capite, τὴν κεφαλήν, Gal. mortem uxoris, τὸν θάνατον γυναικός, Julian. malis, ἐπὶ τοῖς κακοῖς, Dem. malis amicorum, κακοῖς τῶν φίλων, Isocr. vocem alicujus, συναλγέω τινί, συνάχθομαί τινι, Dem. doleo illud, quod, ἀθυμέω ἐκεῖνο, ὅτι, Xen quum videam, ἀθύμως ἔχω ὁρῶν, id. iisdem cum aliquo, λυπέομαι ταῦτα ἄλλῳ, Dem. malis communibus, ἐπὶ τοῖς κοινοῖς κακοῖς, id. a partu, ὠδίνω, Plut. dentibus, ἀγανακτέω τοὺς ὀδόντας, Diosc.
Doliaris, ὁ καὶ ἡ πιθώδης, εος.
Doliarius, ὁ πιθοποιός, οῦ.
Doliolum, τὸ πιθάριον, ου, Hesych. τὸ κεράμιον.
Dolium, ὁ πίθος, ου, Plut. ὁ κέραμος, Athen.
Dolo, as, πελεκάω, ἀποξύω.
Dolon, ὁ δόλων, Plut. τὸ ξιφίδιον, Xen.
Dolor, τὸ ἄλγημα, capitis, τῆς κεφαλῆς, Gal. perquam vehemens et atrox corporis, πάνυ σφοδρὸν καὶ δεινὸν τοῦ σώματος, Dem. doloribus adflictus, ὁ καὶ ἡ περιώδυνος· conflictor dolore, πάρεστί μοι λύπη· liberari doloribus, ἀπαλλάττεσθαι ἀλγηδόνων, id. partus, ἡ ὠδίν, ῖνος, Plut. τὸ ἄλγος.
Dolorosus, ὀδυνηρός, ά, όν, Aristot.
Dolose, δολερῶς, δολίως, et insidiose, μετὰ δόλου καὶ τέχνης, Isocr. dolose ago, δολόω, Aristoph. occido, δολοφονέω, Lucian.
Dolosus, δόλιος, ία, ιον, δολερός, ρά, ρόν.
Dolus, ἡ κακουργία, Dem. τὸ πανούργημα, id. citra dolum, sine dolo, ἀδόλως, Thuc. doli expers, ὁ καὶ ἡ ἄδολος, Synes. e dolis consutus, ἀκανθώδες τι καὶ δολερὸν κεκτημένος, Ælian. dolo ago cum quopiam, δολόω, Aristoph.
Domesticus, οἰκεῖος, εία, εῖον, Dem. οἰκιακός, ή, όν, N. T. ὁ καὶ ἡ σύνοικος.
Domi, οἴκοι, manentes, μένοντες, Dem. me abdo, κρύπτω ἐμαυτόν· sum domi, εἰμὶ ἔνδον· militiæque, ἐν οἰκίᾳ καὶ ἐν πολέμῳ, id.
Domicilium, τὸ οἰκητήριον, Plut.
Domina, ἡ δέσποινα, ης, Dem. ἡ κυρία.
Dominatio, ἡ κυριότης, N. T. ἡ δεσποτεία, Dem. Confer *Principatus*, *Imperium*.
Dominator, ὁ αὐτοκράτωρ, ορος.
Dominicus, κυριακός, ή, όν.
Dominium, idem quod antecedens *Dominatio*.
Dominor, ἄρχω, servis, οἰκετῶν, Isocr. δεσπόζω τινός, Dem. urbi, κυριεύω πόλιν, Dem. Confer *Impero*.
Dominus, ὁ κύριος, ου, Dem. servi, ὁ δεσπότης, ου, id. Confer *Princeps*.
Domito, δαμάζω.
Domitor, ὁ δαμάτωρ, ορος.
Domitrix, ἡ δμήτειρα, ας.
Domo, δαμάω, δαμάζω.
Domo, ex domo, οἴκοθεν, seu οἴκοθεν, se non movere, οὐ κινεῖσθαι, Dem.
Domuncula, τὸ οἰκίδιον, Dem. τὸ οἰκημάτιον, Gl. V.
Domus, ὁ οἶκος, Xen. ἡ οἰκία, Plut. τὸ οἴκημα, Dem. maxima, οἶκος μέγιστος, Isocr. paterna, πατρῷος, Dem. privata, οἰκία ἰδία, id. domum comparare, οἶκον κτᾶσθαι, Isocr. mercari,

mercari, πρίασθαι συνοικίαν, Dem. emere ab [illegible], ὠνήσασθαι παρά τινος· exstruere, οἰκο[illegible] οἰκίαν, id. κατασκευάζειν οἰκίαν· tegere lignis, ὀρέφειν οἰκίαν ξύλοις· elocare, μισθῦν [illegible] conducere ab aliquo, μισθώσασθαι παρά τινος· habitare, οἰκεῖν οἰκίαν· οἰκεῖν ἐν οἰκίᾳ· aggredi noctu, ἐλθεῖν ἐπ' οἰκίαν νύκτωρ· invadere, βαδίζειν ἐπ' οἰκίαν τινός· diripere, [illegible] οἰκίαν· redire, πάλιν ἀναχωρεῖν ἐπ' [illegible] id. diruere, κατασκάπτειν οἰκίαν, Isocr. [illegible] terræ motu, συμπίπτειν οἰκίαν σεισμῷ, [illegible] incendere, ἐμπρῆσαι οἰκίαν, id. non [illegible], ὁ ϗ ἡ ἄνοικος, ϗ, Herodot. alicubi [illegible], Aristid. eandem in[illegible], ὁ ϗ ἡ σύνοικος, Isocr.

[illegible]m, τὸ ἀνάθημα, Dem. consecrare, ἀνατιθέναι, id.

Donatio, ἡ δόσις, Isocr. Confer *Donum*.

Donativum, ἡ ἐπίδοσις, εως, Xen.

Donec, ἕως, ἂν navis est incolumis, ἕως ἂν σώζηται τὸ σκάφος, Dem. eo usque expectabimus, donec fateatur, μέχρι τέτε περιμενῦμεν, ἕως ἂν ὁμολογήσῃ, id. si desidebitis, donec plaudamini, εἰ μὲν τοι καθῆσθε, ἄχρι τῦ θορυβῆσαι, id donec adest adfluentia rerum. μέχρι μὲν πάρεςι ἀφθονία, Philo. teneatur tamdiu in vinculis, donec solverit, δεδέσθω τέως, ἕως ἂν ἐκτίσῃ, Dem. Confer *Dum*.

Dono, δωρέομαι, alicui equum, τινὶ ἵππον, Xen. aliquem aliqua re, τινά τινι, Herodian. aliquem civitate, τιμάω τινὰ τῇ πολιτείᾳ, Lucian. aliquem tragula, διδόναι τινὰ παλτὸν, Xen. χαρίζομαι.

Donum, τὸ δῶρον, ϗ, Dem. ἡ δωρεὰ, ᾶς, id. alicui polliceri, ὑπισχνεῖσθαί τινι δωρεὰν, Isocr. mittere, ἀποςέλλειν τινὶ δῶρον seu δωρεὰν, Dem. dare, διδόναι· accipere ab aliquo, τυγχάνειν δωρεᾶς παρά τινος· λαμβάνειν δωρεὰν παρά τινος· δέχεσθαι δῶρον, id. δωροδεκτέω, LXX. ratum esse, μένειν βεβαίαν δωρεάν τινα, Dem. κυρίαν εἶναι δωρεὰν, id. donorum acceptor, ὁ δωρολήπτης, ϗ, LXX. dono do alicui aliquid, δωρέομαί τινί τι, Aristid.

Dormio, καθεύδω, Dem. ὕπνος με ἔχει, id. totam noctem, εὕδω ὅλην νύκτα, Plat. suaviter, ὑπνόω ἡδέως, Greg. prope aliquem, παρακαθεύδω τινὶ, Ælian. Confer *Somnus*.

Dormisco, νυςάζω, Plat.

Dormitatio, ὁ νυςαγμὸς, τὸ νύςαγμα, LXX.

Dormitator, ὁ νυςακτὴς, ῦ, Aristoph.

Dormito, νυςάζω, Plat. ὑπνώττω, Gal.

Dormitorium, τὸ κοιμητήριον, Athen.

Dorsualis, e, νωτιαῖος, αία, αῖον, spina, ἡ ἄκανθα νωτιαία, Aristot.

Dorsum, ὁ νῶτος, ϗ, Xen. Confer *Tergum*.

Dorsuosus, ὁ ϗ ἡ εὔνωτος, ϗ, Aristot.

Dos, ἡ προὶξ, κὸς, Dem. ἡ φερνή· dotem dare alicui, προῖκα διδόναι τινί· addere, προςθεῖναι, id. adferre ad aliquem, εἰσενεγκεῖν· debere alicui, ὀφείλειν τινί· accipere, κομίζεσθαι· studere recipere, ἀναλαβεῖν ζητεῖν, id. non repetere, ἀφίςασθαι τῆς προικὸς, id.

Dotalis, προικῷος, ῴα, ῷον, προίκειος, εία, ειον· dotalia munera, προίκεια δῶρα, Theophyl.

Dotatus, ὁ ϗ ἡ ἐπίπροικος, ϗ, Hesych.

Doticula, τὸ προικίδιον, ϗ, Plat.

Doto, ἐκπροικίζω, προικίζω, Philo. φερνίζω, LXX.

Drachma, ἡ δραχμὴ, Thuc. venale drachma, ὤνιον δραχμῆς, Plut. drachmam pretio, pondere, mensura, æquans, δραχμιαῖος, αία, αῖον, Plat. qui duarum drachmarum est, ὁ ϗ ἡ δίδραχμος, Thuc. quinque drachmarum, ὁ ϗ ἡ πεντάδραχμος, Herodot. sex drachmarum, ἑξάδραχμος, Aristot.

Draco, ὁ δράκων, Aristot.

Draucus, ὁ ἀρσενοκοίτης, ϗ, N. T.

Dualis, e, δυϊκὸς, ἡ, ὂν, numerus, δυϊκὸς ἀριθμὸς, Gramm.

Dubie, ἀμφιβόλως, Athen. ἐνδοιαςῶς, Thuc.

Dubitabilis, ὁ ϗ ἡ ἐνδοιάσιμος, ϗ, Lucian.

Dubitanter, διαπορητικῶς, Bas.

Dubitatio, ἡ ἀμφισβήτησις, εως, Isocr. ἡ ἀπορία, ας, Plut. ὁ ἐνδοιασμός.

Dubitator, ὁ ἀπορητικὸς, ῦ, Laert.

Dubito, ἀμφισβητέω, utrum sit eligendum, πότερόν ἐςιν ἄξιον ἑλέσθαι, Isocr. de aliqua re, ἀμφιγνοέω περί τινος, id. ἀπορέω τινὶ, Plut. quæ sit causa, ἀπορέω τὴν αἰτίαν, Aristot. διςάζω, Synes.

Dubium, τὸ ἀπόρημα, ατος· sine dubio, ἀναμφιβόλως.

Dubius, ὁ ϗ ἡ ἀμφίβολος, Isocr. sermo, λόγος, id. fama, φήμη, Plut. facere alicui regionem dubiam, κατασκευάζειν τινὶ χώραν ἀμφισβητήσιμον, Dem. rem esse dubiam, πρᾶγμα εἶναι ἀμφισβητήσιμον· εἶναι ἐν ἀμφισβητησίμῳ· testes producere de rebus dubiis, μάρτυρας παρέχεσθαι περὶ τῶν ἀμφισβητουμένων, id. dubius homo, ὁ ἀπορητικὸς, ῦ, Laert. ὁ ἀπορῶν, ῦντος, Isocr. ὁ ϗ ἡ ἄπορος.

Ducatus, ἡ ἡγεμονὴ, Plat. ἡ ἡγεμονία, Thuc.

Ducenarius, διακοσιαῖος, αία, αῖον, i. e. ducentis præfectus, ὁ διακοσίαρχος, ϗ.

Duceni, æ, a, διακόσιοι, ιαι, ια.

Ducentesimus, διακοσιαςὸς, ἡ, ὂν, Thuc.

Ducenti, æ, a, διακόσιοι, ιαι, ια.

Ducenties, διακοσιάκις.

Duco, ἄγω, exercitum adversus urbem, ςρατιὰν ἐπὶ πόλιν, Plat. ad felicitatem, ἐπὶ τὴν εὐδαιμονίαν, Xen. honori aliquid, διὰ τιμῆς τι, Synes. te æqualem mihi, σε ἴσον ἐμαυτῷ, Arrian. rego populum, δήμοις, Plut. te viam, ἡγέομαί σε ὁδὸν, Herodot. in theatrum, ἡγέομαι εἰς θέατρον, Æschin. alio, ἄλλοσε, Xen. exercitum, ςρατιάς, Isocr. τῆς ςρατιᾶς, Thuc plurimi, περὶ πλείςϗ, id. pluris, περὶ πλείονος, Isocr. nihili, περὶ ϗδενὸς, Lys. admonitiones loco injuriæ, λαμβάνω τὰς νϗθεσίας πρὸς ὕβρεως, Dem. uxorem matrem alicujus, γαμέω μητέρα τινός· aliquam, λαμβάνω γυναῖκά τινα· γάμϗ γαμέω τινά, id. consobrinam alicujus, ἄγομαι τὴν ἀνεψιάν τινος, Isocr. prima lineamenta non inepte, ὑπογράφω χαριέντως, id.

Ductarius, ὁ ϗ ἡ ἀγωγὸς, ῦ, Diosc.

Ductilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀγώγιμος, ϗ, Xenoph. ὁ ϗ ἡ εὐάγωγος, ϗ, Aristot.

Ductio, ἡ ἀγωγὴ, ῆς, Aristot.

Ducto, ἡγέομαι. Confer *Duco*.

Ductor, ὁ ἀγωγεὺς, έως, ὁ ἀγωγὸς, ῦ, Thuc.

Ductus, ἡ ἀγωγὴ, Aristot. aquæ, ὁ ἀγωγὸς ὑδάτων, Herodian. ὁ ϗ ἡ ὑδραγωγός.

Dudum, πάλαι, notum est, δῆλόν ἐςι, Dem. quisque vestrûm novit, ἐκ πολλῦ ἕκαςος ὑμῶν πρεῖδε, id. haud dudum, ϗ δῆτα πρὸ τῦγε, Aristoph. πρὸ βραχέως, Chrys. insidias struxit, πρώην ἐπεβϗλευε, Dem.

Duellator, ὁ μονόμαχος, Herodian.

Duellum, ἡ μονομαχία, Luc. duello depugno, μονομαχέω, Plut. ad duellum provoco aliquem, εἰς μονομαχίαν προκαλέω τινὰ, Æl.

Dulce, γλυκέως.

Dulcedo, ἡ γλυκύτης, τὸ ἥδυσμα, vini, οἴνϗ, Athen. ὁ γλυκυσμὸς, ῦ, id. sermonis, χάρις τῦ λόγϗ, Dem.

Dulcesco, γλυκάζω, vinum dulcescens, οἶνος γλυκάζων, Diosc. uva dulcescit a sole, ὑπὸ τῦ ἡλίϗ γλυκαίνεται ἡ ςαφυλὴ, Xen. ἀπογλυκαίνομαι.

Dulciarius, ὁ πεμματοποιὸς, ῦ.

Dulciloquus, ὁ ϗ ἡ ἡδυεπής.

Dulcis, e, γλυκὺς, γλυκερὸς, ρὰ, ρὸν, mel, μέλι, Lucian. dulciores existimare honores aliquos, ἡδίϗς νομίζειν τιμάς τινας, Isocr.

Dulcisonus, ὁ ϗ ἡ γλυκύφωνος.

Dulciter, γλυκερῶς.

Dulcitudo, τὸ γλύκασμα. Confer *Dulcedo*.

Dum, ἕως, tempus est, ἕως καιρός ἐςι, Dem. pueri essemus, ἕως παῖδες ἦμεν, Isocr. tantisper fidem inveniebat, dum eos cæteris adæquasset, ἄχρις ϗ τοῖς ἑτέροις ἐξ ἴσϗ ποιῆσαι, διεπιςεύετο, Dem. tantisper est amicus, dum consequatur, quæ rogat, μέχρι τῦ τυχεῖν ὧν δεῖται, φίλος ἐςι, id. tantisper memores sunt pollicitationum, dum dicuntur, μέχρι τύτϗ μνημονεύοντες τὰς ὑποσχέσεις, μέχρις ἂν ῥηθῶσι, id. barbaros tantisper vicisse suffecerit, dum regnum in tuto collocaveris, τῶν βαρβάρων ἐπὶ τοσῦτον ἐξαρκέσει κρατεῖν, ὅσον ἐν ἀσφαλείᾳ καταςῆσαι τὴν σαυτῦ χώραν, Isocr. durat amicitia tantisper, dum boni sunt, διαμένει ἡ φιλία, ἕως ἂν ἀγαθοὶ ὦσι, Arist.

Dumetum, ὁ ἀκανθεὼν, ῶνος.

Dummodo, μόνον, in Domino, ἐν Κυρίῳ, N. T.

Dumosus, a, um, ὁ ϗ ἡ ἀκανθώδης, εος, locus, χῶρος, Herodot.

Dumus, βάτος, ϗ, ἡ.

Duntaxat, γε δὴ, ut mea duntaxat est sententia, ὥς γε δὴ ὁ ἐμὸς λόγος, Gregor. duntaxat pro hominis ingenio, ὡς ἀνθρώπινον, Aristot. qui annum duntaxat unum in deliciis absumpsit, ἐνιαυτὸν μόνον ἐντρυφήσας, Herodian.

Duo, δύο, duobus oculis videre, et duabus auribus audire, δυοῖν ὀφθαλμοῖν προορᾶσθαι, ϗ δυοῖν ὠτοῖν ἀκϗειν, Xen. duarum pecudum pretium, δυοῖν προβάτων ἀξία, Plut.

Duodecies, δωδεκάκις, Æl.

Duodecim, οἱ, αἱ, τὰ δώδεκα, Æl.

Duodecimus, δωδέκατος, άτη, ατον, Herodian.

Duodeni, δώδεκατοι, αι, α.

Duodeviginti, οἱ, αἱ, τὰ ὀκτωκαίδεκα, vel ὀκτὼ ϗ δέκα· sed elegantius dixeris, εἴκοσι δεόντων, seu δεϗσῶν, δυοῖν· duodetriginta, εἴκοσι ὀκτὼ, vel τριάκοντα δεόντων, vel δεϗσῶν, δυοῖν et sic porro notesque, τὸ δεόντων, vel δεϗσῶν, Genere convenire debere cum re quæ numeratur, v. gr. duodequadraginta viri, ἄνδρες τεσσαράκοντα δεόντων δυοῖν, sc. ἀνδροῖν· duodequinquaginta fœminæ, γυναῖκες πεντήκοντα δεϗσῶν δυοῖν, sc. γυναικοῖν. Immo vero hoc ipsum Participium etiam Casu cum antecedente Nomine consentire potest, ex. gr. *Anni sunt duodeviginti, ex quo*, εἴκοσίν ἐςιν ἔτη, δέοντα, sc. ἔτη δυοῖν, ἐξ ὅτϗ, seu δέοντα δυοῖν, εἴκοσίν ἐςιν ἔτη, ἐξ ὅτϗ, Dem.

Duplex, διπλόος, όη, όον, contr. διπλῦς, ῆ, ῦν· δισσὸς vel διττὸς, ἡ, ὸν· duplici honore dignum esse, διπλῆς τιμῆς ἀξιῦσθαι, N. T. duplicem laborem habet, διπλάσιον πόνον ἔχει, Thuc. duplici honore dignus, διπλασίας τιμῆς ἄξιος, Plat.

Duplicatio, ὁ διπλασιασμὸς, ῦ, Plut. ἡ δίπλασις, εως, Aristot.

Duplicitas, ἡ διπλόη, ης, Them.

Dupliciter, διπλῆ, Synes. διχῆ, Dem.

Duplico, διπλασιάζω, aram, βωμόν, Plut. aliquid, διπλόω τι, id. annonas, ἐπιδιπλασιάζω τὰ σιτηρέσια, Herodian.

Duplus, διπλάσιος, ια, ιον· duplo major apparet, quam est, διπλάσιος ἑαυτῦ φαίνεται, Polyb. duplo amplius, quam alii, διπλῆ, ἢ οἱ ἄλλοι, id. duplo major alio, διπλότερος ἄλλϗ, N. T. duplo amplius minorem, διπλῆ ἐλάττω, Plut. duplo longius tempus quam, διπλασίων χρόνος ἢ, Isocr.

Durabilis, ὁ ϗ ἡ ἐπίμονος, ϗ, Polyb. ἔμμονος, Hes. βέβαιος, αία, αιον, Dem.

Dure, σκληρῶς, Xen. crudeliter, ὠμῶς, Dem. ἀφειδῶς, Xen.

Duresco, σκληρύνομαι.

Duritas, ἡ σκληρότης, ητος, Xen.

Duriter, σκληρῶς, Xen.

Durities, ἡ σκληρότης, ητος, Plat. victus, τὸ σκληρὸν τῆς διαίτης, Herodian.

Duriusculus, ὁ ϗ ἡ ὑπόσκληρος, ϗ.

Duro, σκληρύνω, aliquid, τι, N. T. diutissime, διαμένω πλεῖςον χρόνον, Isocr.

Durus, σκληρὸς, ὰ, ὸν, χαλεπὸς, ἡ, ὸν· concoctio emollit dura, ἡ πέψις μαλάττει τὰ σκληρὰ, Athen. ventres duros habere, σκληρὰς κοιλίας ἔχειν, Hipp. duri mores, σκληρὰ ἤθη, Plut. dura vita, σκληρὸς βίος, Herodian.

Duumvir, ὁ δυάδαρχος.

Duumviralis, e, δυαδαρχικὸς, ἡ, ὸν.

Duumviratus, ἡ δυαδαρχία.

Dux, ὁ ἡγεμὼν, Dem. populi, ὁ ἡγέμονες τῦ δήμϗ, Isocr. belli, ὁ πολέμαρχος, ϗ, Dem. ὁ πολεμαρχῶν· ἡγεμὼν πολέμϗ· ὁ ςρατηγὸς, ῦ, id. decem virûm, ὁ δέκαρχος· duodecim virûm, ὁ δωδεκάδαρχης, ϗ, Xen. centum virûm, ὁ ἑκατοντάρχης· mille virorum, ὁ χιλίαρχος, ϗ, Plut. decem millium virûm, ὁ μυριάρχης, ϗ, seu ὁ μυρίαρχος, ϗ, Xen. auctorque alicujus rei, ἀρχηγός τινος, Dem. alicujus facinoris, πρωτεύων τινὸς ἔργϗ, Isocr. viæ, ὁ ὁδηγὸς, ῦ, Plut.

Dynasta, -es, ὁ δυνάςης, ϗ, Xen.

Dysenteria, ἡ δυσεντερία, Æl. dysenteria laborans,

rans, ὁ δυσεντερικὸς, ὃ· dysenteria obire, ὑπὸ δυσεντερίας τὸν βίον καταστρέφειν, Æl.

Dysentericus, δυσεντερικὸς, ἡ, όν.

Dysuria, ἡ δυσουρία, Galen. τὰ δυσουριακὰ, sc. πάθη, Cic. dysuria laboro, δυσουριάω, Diosc. δυσουρέω, id.

E.

E Vel Ex, ἐκ, *sequente Consona*; ἐξ, *sequente Vocali vel Diphthongo*; multæ molestiæ existunt e bello, πολλὰ λυπηρὰ γίγνεται ἐκ πολέμου, Dem. se non commovere e lecto, ἐκ τῆς κλίνης ὃ κινεῖσθαι, id. ex ignobilibus facti sunt nobiles, ἐξ ἀδόξων γεγόνασιν ἔνδοξοι, id. ex adverso, ἐξ ἐναντίας, Aristot. ex adverso alicui, κατέναντί τινος, Lucian. e contra, e contrario, τὐναντίον· ex animi sententia, κατὰ γνώμην, Basil. ex benevolentia aliquid facere, ἐπ' εὐνοίᾳ ποιεῖν τι, Dem. e propinquo, ἐξ ὀλίγου, Thuc. e regione, ἐκ τοῦ ἀπαντικρὺ, seu ἀντικρὺ, Paus. alicujus, καταντικρύ τινος, Aristot. e vestigio, παραυτίκα, Dem. παραχρῆμα, id. e sublimi, ἀφ' ὑψηλοῦ, Lucian. ex quo fuerunt isti oratores, ἐξ οὗ οὗτοι πεφύκασι ῥήτορες, Dem. ex professo, ἐκ τοῦ προφανοῦς, Plat. ex improviso, ἀπὸ τοῦ ἀδοκήτου, Thuc. ex tempore, ἐκ τοῦ παραχρῆμα, Dem. ex æquo, ἀγχώμαλα, Thuc.

Eatenus, κατὰ τοσοῦτον, quisque opem ferebat, quatenus poterat, ἐβοήθει, καθ' ὅσον ἕκαστος οἷός ἦν, Lys. subtilitatem quærere, quoad rei natura patitur, ἐπὶ τοσοῦτον τἀκριβὲς ἐπιζητεῖν, ἐφ' ὅσον ἡ τοῦ πράγματος φύσις ἐπιδέχεται, Aristot.

Ebenus, ἡ ἔβενος.

Ebibo, ἐκπίνω, propositum calicem, προτιθεῖσαν κύλικα, Athen.

Eblandior, ἐξαρέσκομαι, aliquem donis, τινὰ δώροις, Diod. Sic. τινὶ, Xen.

Eborarius, ὁ ἐλεφαντουργὸς, οῦ.

Eboreus, ἐλεφαντικὸς, ἡ, όν, Herodian.

Ebrietas, ἡ μέθη, Dem. surgere ante ebrietatem, ἐξανίστασθαι πρὸ μέθης, Isocr. propter ebrietatem dormire continue duas noctes et duos dies, ἀπὸ μέθης κοιμᾶσθαι συνεχῶς δύο ἡμέρας ὃ δύο νύκτας, Athen. ebrietate diffluere, διαῤῥεῖν ὑπὸ τῆς μέθης ὃ τοῦ οἴνου, Æl. ebrietati deditum esse, ἐγχρονίζειν ἐν οἴνοις, LXX. se dedere, μέθαις ὃ κραιπάλαις ἐπιδιδόναι ἑαυτὸν, Herod. ebrietate temulentum esse, ἀπὸ μέθης κραιπαλᾶν, id.

Ebrio, μεθύσκω, aliquem voluptate, τινὰ δι' ἡδονῆς, Plat. aliquem vino, τινὰ οἴνῳ, Lucian. ebrior aliqua re, μεθύσκομαί τινος, id.

Ebriositas, ἡ οἰνοφλυγία, ας, N. T. ἡ φιλοινία, ας, Clem. Al.

Ebriosus, μεθυστικὸς, ἡ, όν, Plat. ὁ ὃ ἡ πάροινος, ου, Dem. ὁ ὃ ἡ οἰνόληπτος, ου, Plut. ὁ ὃ ἡ οἰνόφλυξ, γος, Luc.

Ebrius, μεθύων, ουσα, ον, Dem. ὁ ὃ ἡ πάροινος, Athen. sum, μεθύω· magnitudine rerum gestarum, μεθύω τῷ μεγέθει τῶν πραγμάτων· ebrium saltare, μεθυσθέντα ὀρχεῖσθαι· clamare, μεθύοντα κραυγάσαι, id. ebrium reddo, μεθύσκω τινὰ, Plat. μέθυσος, vel μέθυσος.

Ebullio, ἀναζέω, Diosc. ὑπερζέω, Aristot. ἐκβράζομαι, Chrys. ἀναφλύω, ἀναφλύζω, Hom.

Ebullitio, ἡ ἀνάζεσις, ἡ ἀνάβρασις, ὁ ἐκβρασμὸς, οῦ, ὁ βρασμὸς, οῦ, Naz.

Ebur, ὁ ἐλέφας, Indicum, ἐξ Ἰνδῶν, Lucian.

Eburneus, ἐλεφάντινος, ἡ, όν, Herodian. ἐλεφάντινος, ίνη, ινον, Lucian.

Ecce, ἰδοῦ, N. T.

Ecclesia, ἡ ἐκκλησία, N. T.

Echinatus, ὁ ὃ ἡ ἐχινώδης, εος.

Echinus, ὁ ἐχῖνος, ου, terrestris, χερσαῖος· Plut. marinus, πελάγιος, Aristot.

Echo, ἡ ἠχὼ, όος, Aristot.

Eclecta, τὰ ἐκλεγόμενα, ων.

Eclipsis, ἡ ἔκλειψις, εως, Aristot.

Eclipticus, ἐκλειπτικὸς, ἡ, όν, Plut.

Ecloga, ἡ ἐκλογὴ, ῆς.

Ecquande, ἢ ποτε.

Ecquis, ἤ τις.

Ecstasis, ἡ ἔκστασις, εως, Plut.

Ectypus, ὁ ἔκτυπος, ου, Plin.

Edacitas, ἡ πολυφαγία, ἡ λιχνεία, Lucian.

Edax, ὁ ὃ ἡ πολυφάγος, ὁ ὃ ἡ γαστρίμαργος, Bas. ὁ βίβρος, Lucian.

Edento, ἀποδοντόω.

Edentulus, ὁ ὃ ἡ ἀνόδους, οντος, Poll.

Edico, ἐπιτάττω, aliquid, τὶ, Plat. alicui, τινὶ, Isocr. alicui aliquid, διαγορεύω τινί τι, Aristot. bellum, ἐπαγγέλλω πόλεμον, Dem. Confer *Indico*, item *Impero*.

Edictio, ἡ [illegible]

Edictum, τὸ ἐπίταγμα, Dem. τὸ ἐπιτα[illegible], id. edictum principum servare, ἐμμένειν τοῖς παραγγελλομένοις ὑπὸ τῶν ἀρχόντων, Isocr. publica negligere, [illegible] τῶν κοινῶν προσταγμάτων· movere et mutare, κινεῖν ὃ μετατιθέναι· liberare aliquem edicto ali[illegible] ἐξελῶσαί τινα διὰ προστάγματός [illegible] ex edicto, γίγνεσθαί τι [illegible] ex edicto, κατὰ τὴν πρ[illegible] tum propono, δήλωσιν ἐ[illegible], Herodian. διάταγμα προτίθημι, id.

Edisco, ἐκμανθάνω, aliquid, τὶ, Isocr.

Edissero, διέξειμι, aliquid, τὶ, Lucian.

Editio, [illegible], βιβλίου.

Edititius, [illegible]

Editor, [illegible]

Editus, ὁ ὃ ἡ ἔκδοτος, ου· altus, ὑψηλὸς, ἡ, όν, locus, τόπος· ex edito loco, ἀφ' ὑψηλοῦ, sc. τόπου, Lucian.

Edo, perf. *edidi*, ἐκδίδωμι, librum, [illegible], Plut. historiam Græco sermone, [illegible] Ἑλλήνων φωνῇ, Athen. in publicum, ἐκ[illegible] εἰς τὸ φῶς, Plat. exemplum, δείκνυμι παράδειγμα, προφέρω.

Edo, perf. *edi*, ἐσθίω, plura quam ferre possum, πλείω, ἢ δύναμαι φέρειν, Xen. et bibo in caupona, φάγω ὃ πίνω ἐν καπηλείῳ, Isocr. cogere aliquem edere et bibere, ἀναγκάζειν τινὰ τρώγειν ὃ πίνειν, Dem.

Edo, onis, ὁ φάγος, ου, N. T.

Edoceo, ἐκδιδάσκω, aliquem aliquid, τινά τι, Antiph.

Edomo, δαμάζω. Confer *Domo*.

Edormio, ἐκκοιμάομαι, crapulam, ἐκνήφω ἀπὸ οἴνου, LXX.

Edormisco, idem quod anteced.

Educatio, ἡ παιδοτροφία, ας, Plat. ἡ ἀγωγὴ παίδων, Plut.

Educator, ὁ τιθηνὸς, οῦ, Hesych. ὁ τροφεὺς, Plat. ὁ τροφὸς, οῦ, id.

Educatrix, ἡ τιθήνη, Plut. ἡ τροφὸς, Plat.

Educo, as, τρέφω, liberos, παῖδας, Xen. ἀναιρέομαι τέκνα, Dion. humiliter, ταπεινῶς παιδεύω, Isoc. male, φαύλως ἄγω, id. κακῶς τρέφω, Dem. in magna inopia, τρέφω μετὰ πολλῆς ἐνδείας, id. in deliciis, τρέφω ἐν χλιδῇ, Xen.

Educo, is, ἐξάγω, exercitum, στρατὸν, Thuc. copias, δύναμιν, Herodian. ad venationem, ἐπὶ τὴν θήραν, Xen. aliquem mecum, παραλαμβάνω τινὰ, Herodian.

Edulis, ὁ ὃ ἡ ἐδώδιμος, ου, Thuc.

Edulium, τὸ ἔδεσμα, Isocr. ἡ ἐδωδὴ, ῆς, Plat. τὸ βρῶμα, Xen.

Effabilis, e, ῥητὸς, ἡ, όν, Dem.

Effarcio, ἐκπληρόω, Aristid.

Effari, ἀποφάσκειν, Dion. Areop.

Effascinatio, ἡ καταγοήτευσις.

Effascino, καταγοητεύω, aliquem, γοητεύω τινὰ, Plut.

Effatum, τὸ ἐκφώνημα, τὸ ἀξίωμα.

Effectio, ἡ ποίησις, εως, Herodot.

Effector, ὁ ποιητὴς, οῦ, Xen.

Effectrix, ἡ ποιήτρια, ας.

Effectum, τὸ ποίημα, ατος, N. T.

Effectus, us, τὸ αἰτιατὸν, οῦ, *Apud Log.* τὸ ἐνέργημα, ατος, τὸ ἀποτέλεσμα, *Galen.*

Effemino cum derivatis vide sub *Effœmino.*

Efferesco, ἀγριαίνομαι, Plut.

Effero, as, ἀγριόω, Xen. ἀπαγριόω, Theophr. θηριόω.

Effero, efferre, ἐκφέρω, mortuum, ἀποθανόντα, seu νέκυν, Dem. me propter aliquid, μεῖζον φρονέω ἐπί τινι, id. me, θρασύνομαι, Isocr. efferor propter divitias, ἐπαίρομαι ἐπὶ πλούτῳ, Xen. animo, κομάω, Lucian. μεγαλοφρονέω, id. iracundia, ἐκφέρομαι ὀργῆς πλεῖον, Thuc.

Efferveo, ἐκζέω.

Effervesco, ἐκβράζομαι, in amorem, εἰς ἔρωτα, Chrys.

Efferus, ἄγριος, ία, ιον, Plat. ὁ ὃ ἡ θηριώδης.

Efficacia, ἡ ἐνέργεια, spiritus, τοῦ πνεύματος, Chrys.

Efficaciter, ἐνεργῶς, Polyb.

Efficax, ἐνεργὸς, ἡ, όν, Theophr. sermo, λόγος ἐνεργής, N. T. ἐνεργητικὸς, ἡ, όν.

Efficienter, ἐνεργητικῶς.

Efficientia, τὸ ἐνεργητικὸν, οῦ.

Efficio, ἀποτελέω, Polyb. διαπράττομαι, aliquid verbis, τὶ λόγοις, Isocr. aliquem formidabilem et acrem, φοβερὸν ὃ χαλεπὸν ἐπιδείκνυμί τινα, Dem. aliquid optabilius, καθιστάναι τι ζηλωτότερον, Isocr. unum corpus ex omnibus, ἓν σῶμα ἀπεργάζομαι ἐξ ἁπάντων, Plato.

Effigies, ἡ εἰκὼν, όνος, Isocr. τὸ ἐκτύπωμα.

Effigio, εἰκονίζω, aliquid, τὶ, Aphth. ἐκτυπόω τὶ, Plut.

Effingo, ἀπεικάζω, aliquid, τὶ, Isocr. imaginem alicujus, εἰκόνα τινὸς, Lucian. in ceram, ἐκτυπόω εἰς κηρὸν, Plut. ἐκμιμοῦμαι.

E[illegible]tio, ἡ διαίτησις, ἡ λιπαρία, Herodot.

E[illegible]gito, ἐκλιπαρέω, Plut. καταλιπαρέω, Lucian. προσλιπαρέω, Plut. ἐξαιτέω τι.

Efflictim, ὑπερφυῶς, Plut. amo aliquem, ἐπι[illegible] τινι, Bas. ἀνδρειότατα ἐράω τινὸς, [illegible]

Efflo, ἐκφυσάω, Diosc. ἐκπνέω, Aristot. animam, ἐκπνέω, Soph.

Effloresco, ἐπανθέω, ἐξανθέω, Num. 17. efflorescebant lanugines malis, ἐπήνθουν ἴουλοι ταῖς παρειαῖς, Herodian.

Effluentia, ἡ ἐκροὴ, ῆς, Aristot.

Effluo, ἐκρέω, Plut. ex aliquo, διαῤῥέω ἔκ τινος, Herodian. ἐκφέρομαι.

Effluvium, ἡ ἔκρευσις, εως.

Effodio, ἐξορύττω, oculos, ὀφθαλμοὺς, Plut. fossas, διορύττω τάφρους, Herodian.

Effœminate, ἀνάνδρως, facere aliquid, διαπράττεσθαι, Isocr. vivere, βίον γυναικώδη ἄγειν, Diod. Sic.

Effœminatio, ἡ ἐκθήλυνσις, εως, Hippocr.

Effœminatus, ὁ θηλυδρίας, ου, Lucian. ὁ μαλακὸς, οῦ, Dem.

Effœmino, ἀποθηλύνω, ἐκθηλύνω, Philo.

Effœte, ἐξαντλητῶς.

Effœtus, ἐκτεκὼν, οῦσα, όν, quæ parere desiit, ἡ ἄγονος, ου.

Effossio, ἡ ἐξόρυξις, ἡ ἐξορυγμία, Suid.

Effractio, ἡ διάῤῥηξις.

Effrenate, ἀχαλινώτως.

Effrenatus, ὁ ὃ ἡ ἀχαλίνωτος, Greg.

Effrenis, e, ὁ ὃ ἡ ἐξήνιος, Plut. ὁ ὃ ἡ ἀχάλινος, ου, os, στόμα, id. effrenes voluptates corporis, ἀκόλαστοι ἡδοναὶ σώματος, Herodian.

Effringo, διαῤῥήγνυμι, aliquid, τὶ, Dem.

Effugio, ἀποφεύγω, morbum, νόσον, Dem. mortem, ἐκφεύγω τὸ θάνατον, Plat. omnem sensum, πᾶσαν αἴσθησιν, Plut. e carcere, ἀποδιδράσκω ἐκ τοῦ δεσμωτηρίου, Dem. aliquem, ἐκκλίνω τινὰ, Xen. præeens, ὑπεκδραμεῖν τὸ ταφεῖν, Herodot.

Effugium, ἡ ἐκφυγὴ, ῆς, ἡ ἀπόφευξις, εως, Aristoph. ἡ ἀποφυγὴ, ῆς, Plut. ἡ διαφυγὴ, ῆς, Plat. quærere, παραγωγὴν ζητεῖν, Dem.

Effulgeo, ἀπολάμπω, Lucian.

Effundo, ἐκχέω, Lucian. patrimonium, καταφάγω τὴν πατρῴαν οὐσίαν, Athen. quidquid in buccam venit, λέγω ὅ,τι ἂν ἐπέλθῃ, Isocr.

Effuse, κεχυμένως, ἀφειδῶς, Herodian.

Effusio, ἡ ἔκχυσις, εως, Athen.

Effusor, ὁ ἐκχύτης, Lucian.

Effutio, φλυαρέω, aliquid, τὶ, Plat. ἐξαγορεύω τι, Naz. temere, importune, et citra delectum, quidquam in buccam venit, λέγω εἰκῆ, ὃ φορτικῶς, ὃ χύδην, ὅ,τι ἂν ἐπέλθῃ, Isocr.

Egelidus, χλιαρὸς, ά, όν, aqua, ὕδωρ, Athen.

Egenus, a, um, ὁ ὃ ἡ ἄπορος, ου, alicujus rei, τινὸς, Dem. ὁ ὃ ἡ ἐνδεὴς τινὸς, id. Confer *Pauper*.

Egeo, ἀπορέω, pecunia, τῶν χρημάτων, Isocr. victu, εἰμὶ ἐν χρείᾳ περὶ τὴν τροφήν· δέομαι τοῦ βίου· alicujus rei, ἐνδεῶς seu ἀπόρως ἔχω, seu διάκειμαί τινος, id. rebus necessariis, σπανίζω τῶν ἐπιτηδείων, Plut. τῶν καθ' ἡμέραν ἀναγκαίων, Isocr. Confer *Indigeo*.

Egerminatio, ἡ ἐκβλάστησις, εως, foliorum, τῶν φύλλων, Diosc.

Egermino, ἐκβλαστάνω, Theophr.

Egero, ἐκκομίζω, ἐκφορέω, aliquid e domo, τὶ ἐκ τῆς οἰκίας, Lucian. excerno, ἐκκρίνω, Theophr. Confer *Effero*.

Egestas, ἡ ἀπορία, ας, summa, ἐσχάτη, Dem. Confer *Inopia*. item *Paupertas*.

Egestio, ἡ ἐκκομιδὴ, ῆς, ἡ ἐκφορὰ, excrementorum et similium e corpore, ἡ ἔκκρισις, εως, Theophr.

Egestuosus, ὁ καὶ ἡ ἄπορος, ου, Dem.

Ego, ἐγὼ, Dem. ego vero lugebam ipsum, ἐγὼ δ' ἐπένθουν αὐτόν· ego vero, i. e. equidem, conabor præstare, πειράσομαι μὲν οὖν ποιεῖν· ego vero ipse mori malim, καὶ ἔγωγε αὐτὸς τεθνάναι μᾶλλον βουλοίμην, id.

Egredior, ἐκβαίνω, alicunde, τινὸς, Isocr. adversus aliquem, ἐξέρχομαι ἐπί τινος, Xen. domo, ἐξέρχομαι τῆς οἰκίας, id. e concione, ἐκ τῆς ἐκκλησίας, Isocr. animo prompto, ἐξιέναι προθύμως, Dem. ex urbe, ἐξέρχομαι ἐκ τῆς πόλεως, id. egressus annum quinquagesimum, πλείων ἢ πεντήκοντα ἐτῶν, Dem. ὑπὲρ πεντήκοντα ἔτη γεγονὼς, id.

Egregie, διαφερόντως, Isocr. ἐξαιρέτως, Plut.

Egregius, ὁ καὶ ἡ ἐξαίρετος, ου, Thuc. θαυμαστὸς, ή, όν, Herodian. ὁ καὶ ἡ ὑπέροχος, ἔξοχος· thesaurus, θησαυρὸς καλὸς, Isocr. senes egregiis meritis, πρεσβῦται ἄξιοι λόγου, Herodian.

Egressio, ἡ ἔκβασις, ἡ ἔξοδος, Dem. ἡ ἐξήλυσις, Herodot.

Egurgito, ἀπαρύω, Plut.

Ehem, ὦ, Dem.

Eheu, αἶ, Lucian.

Eho, ὦ, Isocr.

Ehodum, ὦ τᾶν, Dem. ehodum bone vir, ὦ 'γαθὲ, Xen.

Eja, εἶα, Aristoph.

Ejaculor, ἀκοντίζω, in aliquem, εἴς τινα, Thuc. jaculando absumo sagittas, ἐκτοξεύω τὰ βέλη, Herodot.

Ejectamentum, τὸ ἔκκριμα, ατος.

Ejectio, ἡ ἐκβολὴ, ῆς. Dem. ἡ ἐξώθησις.

Ejectitius, ὁ καὶ ἡ ἐκβόλιμος, ἐκβολιμαῖος, αία, αῖον.

Ejicio, ἐξωθέω, ἐκβάλλω, e patria, ἐκ τῆς πατρίδος, Dem. aliquem, ποιέω ἐκβολήν τινος, Isocr. φεύγοντα, seu ἔκδοτον, seu ἄπολιν ποιέω τινὰ, Dem

Ejulatio, ὁ ὀδυρμὸς, οῦ, Isocr. ὁ ὀλολυγμὸς, Athen. ὁ κλαυθμός.

Ejulo, ὀλολύζω, Lucian ὀλοφύρομαι.

Ejuratio, ἡ ἐξωμοσία, ας, Dem.

Ejuro, ἐξόμνυμαι, aliquid, τὶ, Æschin.

Ejusdemmodi, Ejuscemodi, Ejusmodi, τοιοῦτος, τοιαύτη, τοιοῦτο, Plat. τοιοῦτός τις, id, τοιόσδε, τοιάδε, τοιόνδε, Aristot.

Elabor, διεκπίπτω, per foramina, τῶν πόρων, Plut. ex aliquo, ἔκ τινος, id. Confer *Effugio*.

Elaborate, διαπεπονημένως, Isocr.

Elaboratio, ἡ ἐκπόνησις, εως.

Elaboratus, πεπονημένος, ένη, ένον, Isocr. πονηθεὶς, εῖσα, ὲν, Plut. opera arte elaborata ab artificibus optimis, ἔργα τέχνῃ πεποιημένα δημιουργοῖς ἀρίστοις, Dem.

Elaboro, ἐκπονέω, Thuc. ἐξεργάζομαι, aliquid, τὶ, Isocr. in aliqua re, πονέω περί τι, Aristot. circa virtutem, φιλοπονέω περὶ τὴν ἀρετὴν, Isocr.

Elangueo, ἐκκάμνω, Plut.

Elanguesco, ἀπομαραίνομαι, Plut.

Elapsus, διεκπεπτωκὼς, υῖα, ός· elapsus est annus, ἐξῆλθεν ὁ ἐνιαυτὸς, Dem. elapsum tempus, παρελθὼν χρόνος, Isocr. elapso anno, διελθόντος τοῦ ἐνιαυτοῦ, Dem. elapsis diebus et noctibus, ἡμερῶν καὶ νυκτῶν παρελθουσῶν, Aristot.

Elargior, καταχαρίζομαι, alicui aliquid, τινί τι, Plut.

Elate, ἐπηρμένως.

Elatio, ἡ ἐκφορὰ, ᾶς, mortui, τοῦ ἀποθανόντος, Dem. in altum, item animi, ἡ ἔπαρσις, εως, Naz. cordis, ὁ μετεωρισμὸς τῆς καρδίας, Maccab.

Elatus, ἐπηρμένος, ένη, ένον, propter fortunam præsentem, ταῖς παρούσαις τύχαις, Xen. propter divitias, ἐπὶ τῷ πλούτῳ, id. propter insperatam fortunam, ἐπαιρόμενος ταῖς παρ' ἐλπίδας εὐπραγίαις, Herodian.

Elavo, ἐκνίπτω, Plat.

Electe, ἐπιλέγδην, λογάδην, Thuc.

Electilis, e, αἱρετὸς, ή, όν, Aristot.

Electim, ἀριστίνδην, Isocr.

Electio, ἡ αἵρεσις, rerum, πραγμάτων, Isocr. et judicium de aliqua re, αἵρεσις καὶ κρίσις περί τινος, id. electionem alicui dare, αἵρεσιν διδόναι τινὶ, Dem,

Elector, ὁ αἱρέτης, Philo.

Electrix, ἡ αἱρέτις, ιδος, Philo.

Electrum, τὸ ἤλεκτρον, Aristot.

Electus, αἱρεθεὶς, εῖσα, έν, Plut. αἱρετὸς, ή, όν, Lycophr. ὁ καὶ ἡ ἐξαίρετος, Dem.

Eleemosyna, ἡ ἐλεημοσύνη, ης, N. T.

Elegans, κομψὸς, ή, όν, ὁ καὶ ἡ περικαλλὴς, ὁ καὶ ἡ φιλόκαλος, Isocr. elegantissima dicta, χαριέστατα τῶν εἰρημένων· corpusculum alicujus minus elegans, σωμάτιόν τινος οὐκ εὔκρινες, id. elegans oratio, κεκαλλιεπημένος λόγος, Plat. scriptura, ἡ καλλιγραφία, Plut.

Eleganter, ἐκπρεπῶς, χαριέντως, Isocr. κεχαρισμένως, id. ἐπιχαρίτως, id. dicere, μουσικῶς seu διαπεπονημένως λέγειν, Dem. scribo, καλλιγραφέω, Poll. scribens, καλλιγράφος, Greg.

Elegantia, ἡ ἐκπρέπεια, ὁ κόσμος, Isocr. ἡ κοσμιότης, elegantiæ studium, ἡ φιλοκαλία, id.

Elegiacus, a, um, ἐλεγειακὸς, ή, όν, elegiacos versus seu carmen elegiacum facere et recitare, ἐλεγεῖα ποιεῖν καὶ λέγειν, Dem.

Elegidium, ὁ ἐλεγείδιον.

Elegus, ὁ ἔλεγος, Aristoph.

Elementalis, idem quod *Elementarius*.

Elementaliter, στοιχειωδῶς, Laërt.

Elementarius, στοιχειακὸς, ή, όν, ὁ καὶ ἡ στοιχειώδης, εος, Aristot.

Elementum, τὸ στοιχεῖον, Aristot. literæ et prima institutio, τὰ στοιχεῖα, id. prima elementa doceo, στοιχειόω, Greg. elementorum traditio, ἡ στοιχείωσις, Dion. Areop.

Elenchus, ὁ ἔλεγχος, ου, Lucian.

Elenctice, ἐλεγκτικῶς, Aristot.

Elencticus, ἐλεγκτικὸς, ή, όν, sermo, λόγος, Plut.

Elephantia, idem quod *Elephantiasis*.

Elephantiacus, a, um, ὁ ἐλεφαντιῶν, ῶντος.

Elephantiasis, ἡ ἐλεφαντίασις, ὁ ἐλεφαντιασμὸς, οῦ, ὁ ἐλέφας, Diosc. elephantiasi laboro, ἐλεφαντιάω.

Elephantinus, ἐλεφάντινος, ίνη, ινον, Lucian. ἐλεφαντικὸς, ή, όν, Herodian.

Elephantus, ὁ ἐλέφας, Aristot.

Elephas, idem quod anteced. Elephas fœmina, ἡ ἐλέφας, αντος, Aristot.

Elevatio, τὸ αἰώρημα, ἡ αἰώρησις, ἡ ἔπαρσις.

Elevo, ἐπαίρω, αἰωρέω, aliquid supra caput, τὶ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς, Dem. manus ad cœlum, ἀνατείνω τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν, Xen. εἰς τὸν οὐρανὸν, Aristot. oculos ad cœlum, τὰς ὄψεις πρὸς τὸν οὐρανὸν, Philo. contemno aliquid, ἐκφαυλίζω τι, Plut. Confer *Contemno*.

Elicio, ἐξάγω, aliquid, τὶ, Dinarch.

Elido, ἐκθλίβω, LXX.

Eligo, ἐκλέγω, aliquid, τὶ, Isocr. ex omnibus dictis optimum, ἐκλέγω βέλτιστον ἐξ ἁπάντων τῶν ῥηθέντων, id. præ multis opibus, αἱρέομαι τι ἀντὶ πολλῶν χρημάτων, Dem. aliquem belli præsidem, αἱρέομαί τινα προστάτην τοῦ πολέμου, Dem. legatos ad aliquem, αἱρέομαι πρέσβεις πρός τινα, id. multo magis aliquid, quam, αἱρέομαί τι πολὺ μᾶλλον, ἢ, Isocr. mortem potius, quam vitam turpem, προαιρέομαι τεθνάναι μᾶλλον, ἢ ζῆν αἰσχρῶς, id. θάνατον ἀντὶ ζωῆς, Dem. aliquid ex omnibus, τὶ ἐξ ἁπάντων, Isocr. in senatum, ἐκκρίνω εἰς γερουσίαν, Dem. magistratus, ποιέω ἄρχοντας, Herodian.

Elimino, ἐξορίζω, aliquem, τινὰ, Aristot. e patria, ἐκβάλλω ἐκ τῆς πατρίδος, Dem. ἐξοικίζω, ἐξωθέω.

Elimo, ἀποξύω.

Elinguatus, ὁ καὶ ἡ ἄγλωσσος, ου, Athen. ὁ καὶ ἡ ἄφωνος.

Elinguis, idem quod anteced.

Elinguitas, ἡ ἀγλωσσία, ας.

Elinguo, γλωττοτομέω, Plut.

Eliquesco, ἐκτήκομαι.

Eliquo, ἐκτήκω.

Elisio, ἡ ἔκθλιψις, εως.

Elixo, ἑψέω, Aristot. ἀναβράσσω.

Elixus, a, um, ἑφθὸς, ή, όν, Diosc. ἑψαλέος, έα, έον.

Elocatio, ἡ μίσθωσις, domus, οἰκίας, Dem. filiæ, ἡ ἔκδοσις τῆς θυγατρὸς, id.

Eloco, μισθόω, domum alicui, οἰκίαν τινὶ, Isocr. domum decem minis, οἰκίαν δέκα μνῶν, pluris, πλείονος, Plut. filiam cum magna dote, μετὰ προικὸς πλείστης ἐκδίδωμι τὴν θυγατέρα, Isocr. alicui filiam uxorem, δίδωμί τινι θυγατέρα εἰς γάμον, Plut.

Elocutio, ἡ λέξις, Isocr. ἡ ἑρμηνεία, Dion. Hal. ἡ φράσις.

Elogium, ἡ μαρτυρία, Isocr. τὸ ἐγκώμιον, Dem. Confer *Laus*.

Elongo, ἐκμηκύνω.

Eloquens, λόγιος, ία, ιον, Aristot. δεινὸς, ή, όν, Dem. ῥητορικὸς, ή, όν· λέγειν δεινός· εἰπεῖν δεινός· εἰπεῖν δυνάμενος· δυνατὸς λέγειν· τεχνίτης τοῦ λέγειν· eloquentissimus, δεινότατος πάντων ἀνθρώπων· δεινότατος λέγειν ἁπάντων· ἱκανώτατος τῶν ῥητόρων, id.

Eloquentia, ἡ δεινότης, ητος, Dem. ἡ ἐμπειρία τοῦ λέγειν, Dem. ἡ εὐπορία τοῦ εἰπεῖν, Isocr. τὸ εὖ λέγειν, Dem. δεινότης ἡ ἐν λόγοις, Isocr. οἱ λόγοι, id.

Eloquium, τὸ λόγιον, Thuc.

Eloquor, ἀποφθέγγομαι, N. T. de aliqua re, ἀφορίζω περί τινος, Aristot.

Eluceo, ἐκλάμπω, Plat.

Eluctor, ἐκπαλαίω, ἐκνικάω, Thuc.

Elucubratio, ἡ νυκτογραφία, ας, Dem.

Elucubro, νυκτογραφέω, φιλοπονέω.

Eludo, διαπαίζω, Plat. aliquid, διακρούω τι, Plut.

Elugeo, πενθέω, N. T.

Elumbis, e, ἐξωσφυσμένος, ένη, ένον.

Eluo, ἐκπλύνω, Aristot. aliquid ἐκνίπτω τι, Plat. facta, τὰ πεπραγμένα, Dem. aliquid lixivio, ἐκλύζω τι κονίᾳ, Gal.

Elusio, ἡ κακουργία, Dem. ἡ παράκρουσις, et tergiversatio, ἡ κακουργία καὶ διάδυσις, id.

Elutriatio, ὁ μεταγγισμὸς, οῦ, Diosc.

Elutrio, μεταγγίζω, Diosc.

Eluvies, ὁ κατακλυσμὸς, οῦ, Dem.

Eluxatus, ὁ καὶ ἡ ἐξάρθρος, Suid. Confer *Luxatus*.

Emaciatio, ἡ ἴσχνανσις, εως.

Emacio, ἰσχναίνω, Aristot. ἰσχαίνω, Theophr.

Emacitas, τὸ ὠνητικὸν, οῦ.

Emacror, ἰσχναίνομαι.

Emaculo, ἀποσμήχω, aliquid aliquo, τί τινι, Lucian. ἀποσμάω τι, Diosc.

Emancipatio, ἡ χειραφεσία, ας.

Emancipatus, a, um, ὁ καὶ ἡ ἄφετος, ου, Isocr.

Emancipo, ἀφίημι, aliquem, τινὰ, Dem. ἐκποιέομαί τινα, Pandect.

Emaneo, ἔξω διαμένω.

Emano, ἐκβρύω, ἀποφέρομαι, Plut.

Emansor, ὁ καὶ ἡ ἀστράτευτος, et desertor ordinum, καὶ λείπων τὰς τάξεις, Dem. ὁ ἀτακτῶν, οῦντος, id.

Emarcesco, ἀπομαραίνομαι, Aristot. καταμαραίνομαι, id.

Emasculo, εὐνουχίζω, N. T.

Ematuresco, πεπαίνομαι, Xen.

Emblema, τὸ ἔμβλημα, ατος, Bud.

Embryon, τὸ ἔμβρυον, ου, Diosc.

Emendabilis, ὁ καὶ ἡ εὐεπανόρθωτος, Hipp.

Emendate, ὀρθῶς, Aristot. loquor, ὀρθοεπέω, scribo, ὀρθογραφέω.

Emendatio, ἡ διόρθωσις, Aristot. legum, ἡ ἐπανόρθωσις τῶν νόμων, Dem. emendationem institu in fœdere, ἐπανόρθωμα ἐπανορθόω ἐν τῇ εἰρήνῃ, id.
Emendator, ὁ διορθωτής, ου, ὁ ἐπανορθωτής, ου.
Emendico, ἐρανίζω, aliquid, τὶ, Æschin.
Emendo, διορθόω, aliquid, τὶ, Dem. orationem scriptam, ἐπανορθόω λόγον γεγραμμένον, id. civitatem corruptam, ἐπανορθόω πολιτείαν τὴν διεφθαρμένην, Aristot. calamitates aliqua re, ἐπανορθόομαι τὰς συμφορὰς τινι, id. Confer *Corrigo*.
Ementior, ψευδολογέω, ψεύδομαι, aliquid, τὶ, Aristoph. alicui, τινὶ. N. T.
Ementitus, ψευσάμενος, ένη, ενον, Herodian. el pass. ἐψευσμένος, ένη, ένον, Thuc.
Emercor, ὠνέομαι, aliquid ab aliquo pecunia seu pretio, τὶ παρά τινος χρημάτων, Dem.
Emereo, seu Emereor, μισθοφορέω, Aristoph.
Emergo, ἀναβαίνω, ἀνακύπτω, ἀναδύομαι, e fonte, κρήνης, Lucian.
Emeritus, sc. miles, ὁ ὑπὲρ τὸν κατάλογον, Dem. ὁ πάσας τὰς νομικὰς στρατείας τετελεκὼς, Herodian. emeritæ ætatis, πρὸς ἄφιξιν στρατείας ὤν, id.
Emersio, ἡ ἔκδυσις, εως.
Emetior, ἐκμετρέω, Poll.
Emeto, ἀμάω, ἀπαμάω, Hesych.
Emicatio, ἡ ἔκλαμψις, εως.
Emico, ἀναλάμπω, Xen. ἐκλάμπω, Plat.
Emigro, ἀποικέω, Isocr. e vita, τελευτάω τὸν βίον, Isocr. Confer *Morior*.
Eminentia, ἡ ἐξοχὴ, ῆς, lapidis, λίθου, Herodian. lignorum, ξύλων, id.
Emineo, ἐξέχω, venæ eminent, φλέβες ἐξέχουσι, Aristot. super aliquid aliquo, ὑπερκύπτω τί τινι, Bas. προκύπτω.
Eminus, πόῤῥωθεν, Dem. μακρὰν, Isocr.
Emissarius, ὁ προσαγωγεὺς, Naz. ὁ προσαγγελεὺς, Bud.
Emissio, ἡ ἀποπομπὴ, Æschin. ἡ ἔκπεμψις, Thuc. ἐκπομπὴ, coloniæ, ἀποικίας, Plat.
Emitto, ἐκπέμπω, legationem de re aliqua, πρεσβείαν ὑπέρ τινος, Dem. ad aliquem, ἀποστέλλω πρεσβείαν πρός τινα, id. vocem, προΐεμαι φωνὴν, Plut. vocem contrariam, φθέγγομαι ἐναντίον, id. verbum, προΐεμαι ῥῆμα, Dem. sermonem de re aliqua, ἐκδίδωμι λόγον περί τινος, Plut.
Emo, ὠνέομαι, aliquid, τὶ, pecunia ab aliquo, τὶ παρά τινος χρημάτων, Dem. aliquid duobus terunciis, τὶ δυοῖν χαλκοῖν· pisces, ἀγοράζω ἰχθῦς· eodem pretio meliorem, πρίαμαι βελτίω τῆς ἴσης τιμῆς, id. et corrumpo aliquem, ὠνέομαι καὶ διαφθείρω τινά· parvi frumentum emitur, εὔωνος ἐστιν ὁ σῖτος, id.
Emodulor, ῥυθμίζω, aliquid, τὶ, Herodian.
Emolior, ἐξαθέω, Aristot.
Emollio, μαλακύνω, aliquid, τὶ, Gal.
Emolumentum, ἡ ὠφέλεια, Dem. et lucrum, τὸ λῆμμα καὶ κέρδος· aliquid accipio, λῆμμά τι λαμβάνω· repudio, ἀπαλλάττω λήμματος· sequor non æquitatem, αἱρέομαι πλεονεξίαν, οὐδὲ τὸ δίκαιον· specto, ἀγαπάω τὴν πλεονεξίαν· appeto, ἐπιθυμέω τοῦ πλεονεκτήματος· percipio, καρπόομαι πλεονεξίαν τινὰ, id. fruor emolumentis, ἀπολαύομαι τῶν κερδῶν, Isocr. spe emolumenti facio aliquid, ἐπ' ἐλπίδι πλεονεξίας ποιέω τι, Dem. emolumento sum alicui, ὠφελέω τινὰ, Plat. emolumentum adferens, ὠφέλιμος, ίμη, ιμον, Plat. emolumento carens, ὁ καὶ ἡ ἀλυσιτελὴς, Strabo.
Emorior, ἀποθνήσκω, Plat. ἐκθνήσκω, Hom. emori malim quam, μᾶλλον τεθνάναι βουλοίμην, ἢ, Dem. emorior risu, ἐκθνήσκω γέλῳ seu γέλωτι, Hom.
Emortualis, e, θνησιμαῖος, αία, αῖον, dies, θνησιμαία ἡμέρα.
Emortuus, νενεκρωμένος, ένη, ένον, N. T.
Emoveo, ἀπάγω, aliquid, τι, Xen.
Emphasis, ἡ ἔμφασις, εως, Quinct.
Empirice, ἡ ἐμπειρικὴ, ῆς.
Empirice, ἐμπειρικῶς.
Empiricus, ἐμπειρικὸς, ὴ, ὸν, medicus, ὁ ἐμπειρικὸς, Cels.

Emplastrum, τὸ ἔμπλαστρον, Gal.
Emporium, τὸ ἐμπόριον, Strabo. τὸ ἐμπόριον, Thuc.
Emptio, ἡ ὠνὴ, ῆς, Dem. τὸ ἀγόρασμα, Aristot. ἡ ἀγόρασις, Plat. ἡ ὤνησις· mutuari in emptionem fodinarum, δανείζεσθαι εἰς ὠνὴν μετάλλων· accipere damnum in emptione, ζημιοῦσθαι ἐπὶ τῇ ὠνῇ, facere emptionem navis, ποιεῖσθαι ὠνὴν τῆς νεώς, id.
Emptor, ὁ ὠνητὴς, οῦ, Dem. ὁ ὠνούμενος, ένου, id. ὁ πριάμενος, id. ὁ ἀγοραστὴς, οῦ, Xen.
Empturio, ἀγοραστείω.
Emucidus, ὁ καὶ ἡ βλαισώδης, εως, Hippocr. ὁ καὶ ἡ βλεννώδης, εος, id.
Emulgeo, ἡ ἐξαμέλγω.
Emunctio, ἡ ἀπομυξία, ας, Hesych.
Emundo, ἐκκαθαρίζω.
Emungo, ἀπομύττω, nasum, τὴν ῥῖνα, Hom. me cubito, ἀπομύττομαι ἀγκῶνι, Suid. lucernam seu candelam, προμύττω τὸν λύχνον, Plut.
Emunio, φράττω, urbem muro, πόλιν τείχει, Herodian.
En, ἰδοὺ Dem. ἣν ἰδοὺ, Lucian.
Enarrabilis, e, ἐξηγητὸς, ὴ, όν.
Enarratio, ἡ ἐξήγησις, εως, Soph. ἡ ὑφήγησις, εως, Dem. ἡ διήγησις.
Enarrator, ὁ ἐξηγητὴς, οῦ, Dem.
Enarro, ἐξηγέομαι, virtutes medicamentorum, δυνάμεις φαρμάκων, Galen. alicui omnia, διηγέομαί τινι πάντα, Dem.
Enascor, ἀναφύομαι, Plut. ἐκφύομαι.
Enato, ἐκνήχομαι, Aristot. ἐκκολυμβάω, N. T.
Enavigo, ἐκπλέω.
Encaustes, ὁ ἐγκαυστὴς, οῦ.
Encaustice, es, ἡ ἐγκαυστικὴ, ῆς, Plin.
Encausticus, ἐγκαυστικὸς, ὴ, όν.
Encaustum, τὸ ἔγκαυστον, ου.
Enchiridium, τὸ ἐγχειρίδιον, ου, Epictet.
Encomium, τὸ ἐγκώμιον, Dem. Confer *Laus*.
Eneco, ἀποκτονέω, aliquem, τινὰ, Plat. ἀποκτίννυμί τινα, id. Confer *Interficio*.
Energia, ἡ ἐνέργεια, ας, Chrys.
Enervis, ὁ καὶ ἡ ἄνευρος, ου, ἄῤῥωστος.
Enervo, ἀπονευρόω, Suid. ἐκνευρίζω, Dem.
Enervus, idem quod *Enervis*.
Enim, γὰρ, *quod semper post unam alteramve vocem ponitur, ut*, meo enim tempore, ἐπ' ἐμοῦ γὰρ, Dem. ad postremum enim, πρὸς γὰρ τὸ τελευταῖον, id. ego enim nullius rei mihi conscius sum, ἐγὼ γὰρ δὴ οὔτε μέγα, οὔτε σμικρὸν σύνοιδα ἐμαυτῷ, Plat.
Enimvero, καὶ γάρ τοι enimvero, quum his animis essent, redegerunt nos in tantam concordiam, καὶ γάρ τοι διὰ ταύτην τὴν γνώμην εἰς τοιαύτην ὁμόνοιαν ἡμᾶς κατέστησαν, Isocr enimvero recte loquimini, ἀλλ' εὖγε λέγετε, Xen. enimvero, ô homo, tu quis es? μενοῦνγε, ὦ ἄνθρωπε, σὺ τίς εἶ; N. T.
Eniteo, διαλάμπω, Isocr. ἀποστίλβω.
Enitesco, καλλύνομαι, Plat.
Enitor, ἀποτίκτω, Plut. Confer *Pario*; conor, πειράομαι, valde, σφόδρα, Isocr. enitendum est pro viribus, πειρατέον κατὰ δύναμιν, Dem. Confer *Conor*.
Enixe, σπουδῇ, Plat. ἐκτενῶς.
Eno. Vide *Enato*.
Enodate, δήλως.
Enodatio, ἡ δήλωσις, εως. Confer *Explanatio*.
Enodis, e, ὁ καὶ ἡ ἀνάμματος, ου, Xen.
Enodo, ἐξαμματόω, explico, καταφανὲς ποιέω, Isocr. φανερὸν ποιέω, id.
Enormis, ὁ καὶ ἡ ἄμετρος, ου, ἔκνομος, ου.
Enormitas, τὸ ἄμετρον, Luc. ἡ ἀμετρία.
Enormiter, ἀμέτρως, ἐκτόπως.
Enotesco, γνωρίζομαι, N. T.
Enoto, ἐκσημειόομαι, N. T.
Ens, τὸ ὂν, ὄντος, Plat. ἡ οὐσία, ας, id.
Ensiculus, τὸ ξιφίδιον, ου, Xen. τὸ ξιφείδιον, ου, Diod. Sic.
Ensifer, ὁ ξιφηφόρος, ου, Herodian.
Ensis, τὸ ξίφος, εος, Xen Confer *Gladius*: ensem fero, ξιφηφορέω, Herodian. ensis gestatio, ἡ ξιφηφορία, ας, Suid.
Entheus, ὁ καὶ ἡ ἔνθεος, Plat.
Enthusiasmus, ὁ ἐνθουσιασμὸς, οῦ, Plut.
Enthusiasta, ὁ ἐνθουσιαστὴς, οῦ.

Enthymema, τὸ ἐνθύμημα, ατος, Aristot.
Enucleate, εὐκρινῶς.
Enucleo, ἐκπυρηνίζω, Alex. Aphr. explico, διακρινέω τι, Xen. σαφηνίζω.
Enudo, ἀπογυμνόω, γυμνόω, aliquem aliqua re, τινά τινος, Thuc.
Enumeratio, ἡ διαρίθμησις, εως, ἡ ἐξαρίθμησις, εως, ὁ κατάλογος, ου, Aristot.
Enumero, ἐξαριθμέω, omnia pericula, ἅπαντας κινδύνους, Isocr. omnes actiones alicujus, καταριθμέω πάσας πράξεις τινὸς, id. καταλέγομαι, Athen. omnia beneficia in aliquem collata, διηγέομαι πάσας εὐεργεσίας εἴς τινα καταστεθείσας, Herodian.
Enunciatio, ἡ ἀπόφανσις, seu ἡ ἀπόφασις, Aristot.
Enunciative, ἀποφαντικῶς, Hermog.
Enunciativus, ἀποφαντικὸς, ὴ, ὸν, Aristot.
Enunciatum, ἡ ἀπόφανσις, Aristot. τὸ ἀξίωμα.
Enuncio, ἀποφαίνομαι, Aristot. ut præco, κηρύττω, Dem.
Enutrio, ἐκτρέφω, Aristoph. vicissim, ἀντεκτρέφω, Aristot. a pueritia, ἀνατρέφω ἐκ παίδων, Herodian.
Eo, εἶμι, in Cyprum, ἐς Κύπρον, Herodot. longam viam, βαδίζω μακρὰν ὁδὸν, Dem. festinanter, βαδίζω ταχέως, id. ταχὺ, id. eadem via, τὴν αὐτὴν ὁδὸν, id. per mare pedibus, διὰ τῆς θαλάσσης πεζεύω, Isocr. cum aliquo, πορεύομαι σύν τινι ὁμοῦ, Dem. quo it? ποῖ πορεύεται; id. ad aliquem, βαδίζω ἐπί τινα, domum, πρὸς οἰκίαν, id.
Eo, εἰς τοῦτο, dementiæ pervenerunt quidam, τῆς ἀνοίας ἐληλύθασί τινες, Isocr. eo superbiæ processit, ut, εἰς τοσοῦτο τῆς ὑπερηφανίας ἦλθεν, ὥστε, id. eo insaniæ devenit, εἰς τοσαύτην τὴν μανίαν ἦλθε, id. eo quod, διότι, Dem. eo magis, quo mitius, τοσούτῳ μᾶλλον, ὅσῳ πρᾳότερον, Dem. ὅσῳ ἂν μᾶλλον——μᾶλλον, Isocr. eo usque. Vide *Usque*.
Eodem, εἰς τὸν αὐτὸν τόπον.
Eos, ἡ ἕως, ω, Aristot.
Eous, ἑῷος, α, ον, Aristot.
Epactæ, αἱ ἐπακταὶ, sc. ἡμέραι.
Ephebus, ὁ ἔφηβος, ου, Xen ὁ καὶ ἡ ἀντίπαις· ex ephebis excedo, ἡβάω, Thuc. ἐξέρχομαι ἐκ παίδων, Dem εἰς ἄνδρας ἥκω, Ælian.
Ephippium, τὸ ἐφίππιον, ου, Xen.
Epicedium, τὸ ἐπικήδειον, ου, Suid.
Epigramma, τὸ ἐπίγραμμα, ατος, Aristot.
Epigraphe, ἡ ἐπιγραφὴ, ῆς, Polyb.
Epilepsia, ἡ ἐπιληψία, ας, Gal.
Epilogus, ὁ ἐπίλογος, ου, Poll.
Epinicium, τὸ ἐπινίκιον, ου, Poll.
Epiphania, τὰ ἐπιφάνια, ων, Epiphan.
Epiphonema, τὸ ἐπιφώνημα, ατος, Quinctil.
Epiphora, ἡ ἐπιφορὰ, ᾶς, Hermog.
Episcopalis, e, ὁ, ἡ, τὸ τοῦ ἐπισκόπου.
Episcopatus, ἡ ἐπισκοπὴ, ῆς, N. T.
Episcopus, ὁ ἐπίσκοπος, ου, N. T.
Epistola, ἡ ἐπιστολὴ, ῆς, Xen. ab epistolis, ὁ ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν· epistolam mitto, ἐπιστολὴν ἐπιστέλλω, Dem. Confer *Literæ*.
Epistolaris, ἐπιστολικὸς, ὴ, ὸν, Dem. Phal.
Epistolium, τὸ ἐπιστόλιον, ου, Plut.
Epistolographus, ὁ ἐπιστολεὺς, έως, Xen.
Epitaphium, τὸ ἐπιτάφιον, ου, Lucian.
Epithalamium, τὸ ἐπιθαλάμιον, sc. ποίημα, Poll.
Epitheton, τὸ ἐπίθετον, sc. ὄνομα, Aristot.
Epitome, ἡ ἐπιτομὴ, ῆς, Aristot.
Epoto, ἐκπίνω, vinum, οἶνον, Eurip.
Epulæ, ἡ ἑστίασις, εως, ἡ δαὶς, ἡ θοίνη, sumptuosæ, seu imperatoriæ, στρατηγικὴ, Ælian. ἡ εὐωχία, ας, Aristot. funebris, τὸ περίδειπνον, ου, Dem. epulis excipio, εὐωχέω, Herodot. ἑστιάω τινὰ, Dem.
Epulatio, ἡ ἑστίασις, εως, Lucian. ἡ εὐώχησις.
Epulo, ὁ δαιτυμὼν, όνος, Plat. ὁ δαιταλεὺς, έως, Athen.
Epulor, εὐωχέομαι, Xen. ἑστιάομαι, Plut.
Epulum, idem quod *Epulæ*.
Equa, ἡ ἵππος, ου, Xen.
Equarius. Vide *Equestris, e*.
Eques, ὁ ἱππεὺς, έως, Dem. ὁ ἱπποβάτης· sum, ἱππεύω· equitum magister, ὁ ἵππαρχος· qui

præest equitibus, ὁ ἐπὶ τῶν ἱππέων· equites comparo, παρασκευάζω ἱππέας· habere, κτᾶσθαι, seu ἔχειν ἱππέας, id. congregare, συνάγειν· equites ferentarii, ἱππεῖς ψιλοί, id.

Equester, ris, e, ὁ ϗ ἡ ἐφίππιος, ȣ, cursus, δρόμος, Plat. ἱππικός, ή, όν· equestria certamina, ἆθλοι, Dion. agmen, στράτευμα, Xen. ars equestris, ἡ ἱππική, ῆς, ἡ ἱππικὴ τέχνη· artis equestris peritus, ὁ ἱππικός, ȣ͂, id. equestre prælium, ἡ ἱππομαχία, Thuc. equestri prælio superior sum, ἱπποκρατέω, Dem. equestris ordo, ἱππικὸν τάγμα, Herodian. equestres copiæ, ἱππικὴ δύναμις, Xen.

Equidem, γε, equidem ipse mori malim, quam, ϗ ἔγωγε αὐτὸς τεθνάναι μᾶλλον βουλοίμην, ἤ, Dem. equidem te modo quærebam, ϗ μὴν ἐναγχός σε ἐζήτουν, Plut. equidem ejusmodi decretum edidi, ἐγὼ μὲν τοίνυν ἔγραψα, Dem.

Equile, ἡ ἱπποστασία, ὁ ἱππών, Xen.

Equinus, ὁ ϗ ἡ ἵππειος, ȣ.

Equio, ἱππομανέω, Aristot.

Equisetum, ἡ ἵππουρις, ιδος, Diosc.

Equiso, ὁ ἱπποκόμος, ȣ, Plut.

Equitabilis, ὁ ϗ ἡ ἱππάσιμος, Xen.

Equitandi ars, ἡ ἱπποσύνη.

Equitatio, ἡ ἵππευσις, εως, Xen. ἡ ἱππασία, ας, id. iter, quod equo conficitur, τὸ ἵππευμα, ατος, Xen.

Equitatus, τὸ ἱππικόν, ȣ͂, Dem. equitatui præsum, ἱππαρχέω, id. equitatu supero, ἱπποκρατέω, Thuc.

Equites. Vide *Eques*.

Equito, ἱππεύω, Isocr. ἱππάζομαι, Xen. per regionem, ἱππάζομαι τὴν χώραν, Plut. προσελαύνω ἵππῳ, Xen. ad te, ἐλαύνω πρός σε, Luc.

Equulus, τὸ ἱππάριον, ȣ, Xen.

Equus, ὁ ἵππος, Dem. pulcher, καλός, Isocr. bellicus, πολεμιστήριος, Dem. equitandi imperitus, ἱππεύειν κακῶς ἐπιστάμενος, Isocr. alere, τρέφειν, Dem. conscendere, ἀναβαίνειν ἐπὶ τὸν ἵππον, Xen. descendere de equo, καταβαίνειν ἀπὸ τȣ͂ ἵππȣ, Dem. equorum studiosus, ὁ φίλιππος, ὁ ἱππεραστής.

Eradicatio, ἡ ἐκρίζωσις, εως.

Eradicator, ὁ ἐκριζωτής, ȣ͂, Joseph.

Eradico, ἐκριζόω.

Erado, ἀποξύω, Alciphr.

Erciscor, μερίζω, Athen.

Erebus, ὁ ἔρεβος, ȣ, Hom.

Erectio, ἡ ὄρθωσις, εως.

Eremigo, ἐξερέττω, ἐκκωπηλατέω.

Eremita, ὁ ἐρημίτης, ȣ, Naz. ὁ ἀναχωρητής.

Eremus, ἡ ἔρημος χώρα, Xen. ἡ ἐρημία, ας, Æschyl.

Erepo, ἐξέρπω, Aristoph.

Ereptio, ἡ ἁρπαγή, ῆς, Thuc.

Erga, πρός, *cum accus.* gerere se benignum erga omnes, ἔχειν ἡδέως πρὸς ἅπαντας, Isocr. περί, *cum accus.* talem se gerere erga parentes, τοιȣ͂τον γίγνεσθαι περὶ τȣ̀ς γονεῖς, id.

Ergasterium, τὸ ἐργαστήριον, ȣ, Xen.

Ergastularius, ὁ τȣ͂ ἐργαστηρίȣ ἐπιστάτης.

Ergastulum, τὸ ἐργαστήριον, Xen. τὸ δεσμωτήριον.

Ergo, ἄρα, ȣ͂ν, Plat. ubi ergo radices egerit, ὅτε ποτ' ȣ͂ν ἄρα τὰς ῥίζας καθῆκε, Naz. ergo eadem precabatur, ἀκȣ͂ν ταὐτὰ συνηύχετο, Dem. ergo reliquum est, λοιπόν ἐστι τοίνυν· cujus ergo seu gratia hæc commemoro, τȣ͂ χάριν δὴ ταῦτα διῆλθον, causa, virtutis ergo, ἀρετῆς ἕνεκα, id. hujus ergo, τȣ́τȣ χάριν, Plut.

Erigo, ἀνορθόω, murum sumptu alicujus, τεῖχος ἐκ τῶν χρημάτων τινός, Xen. rempublicam, ἐπανορθόω τὰ τῆς πόλεως, Isocr. κατορθόω τὴν πόλιν, id.

Eripio, ἐξαρπάζω, aliquid, τί, Plut. alicui aliquid, ἀφαιρέω τινί τι, Isocr. τινός τι, id. ἀπό τινός τι, id. ἀφαιρέομαι τινός τι, Xen. eripior periculo, παρὰ τὸ δεινὸν γίνομαι, Plut. Confer *Adimo*, item *Aufero*.

Erodo, ἐξέδομαι, ἀποβρώσκω, ἀποτρώγω, Laert.

Erogatio, ὁ ἔρανος, ȣ, Dem. ἡ διάδοσις, εως· sumptuum in ludos, ἡ χορηγία, id.

Erogo, ἐρανίζω, aliquid, τί, Æschin. alicui aliquid, ἐπιδίδωμί τινί τι, Dem. προΐεμαί τινί τι, Aristot.

Errabunde, πεπλανημένως, Isocr.

Errabundus, πλανώμενος, ένη, ενον, Lucian. πλανητός, ή, όν, Plat.

Erraticus, ὁ πλανήτης, Isocr. πλανητός, ή, όν· erratica astra, πλανητὰ ἄστρα, Plat.

Erratio, ἡ πλάνησις, Thuc. ἡ πλάνη, Dem. Confer *Error*.

Erratum, τὸ σφάλμα, Xen. τὸ ἁμάρτημα, Dem. ἡ [illegible]. Confer *Peccatum*, item *Delictum*

Erro, πλανάομαι, in tenebris, ἐν σκότῳ, Lucian. animo et multis rebus frustror, πλανάομαι διανοίᾳ ϗ πολλῶν διαμαρτάνω πραγμάτων, Dem. in aliqua re, ἐξαμαρτάνω τι, Xen. ἔν τινι, Plat. περί τι, Isocr. σφάλλομαι περί τινος, Plat. a veritate, διαψεύδομαι τῆς ἀληθείας, id. a scopo, ἔξω φέρομαι τῶν καιρῶν, id. a via, ἁμαρτάνω τῆς ὁδȣ͂, id. Confer *Pecco*, item *Oberro*.

Erro, onis, ὁ πλάνος, ȣ, Athen. ὁ πλάνης, ητος, Plut. ὁ πλανήτης, ȣ, Isocr.

Erroneus, ὁ πλανήτης, ȣ, Isocr.

Error, ἡ πλάνη, Dem. τὸ ἁμάρτημα, Dem. itineris, σφάλμα κατὰ τὴν πορείαν, Plut. errore teneri, πλάνη κατέχεσθαι, Greg. in errorem conjicere aliquem, πλανᾶν τινά, N. T. ὑπάγω τινά, Dem.

Erubescendus, καταισχυντέος, έα, έον.

Erubesco, καταισχύνομαι, aliquid, τί, Isocr. ἐπαισχύνομαί τι, N. T. nomine, τῷ ὀνόματι, Herodot. rebus turpibus, ἐρυθριάω ἐπὶ τοῖς αἰσχροῖς, Æschin. dicere, αἰσχύνομαι λέγων, Isocr. ἐντρέπομαι.

Eruca, ἡ κάμπη, ης, Bas.

Eructatio, ὁ ἐρυγμός, ȣ͂.

Eructo, ἐξερεύγομαι, κατερεύγω, Aristoph. ἀπερεύγω.

Erudio, παιδεύω, alios, ἄλλȣς, Dem. aliquem in aliqua re, τινά τι, id ad virtutem, τὴν ἀρετήν, Isocr. in virtute, ἐν ἀρετῇ, id. Confer *Doceo*.

Erudite, πεπαιδευμένως, reprehendere, ἐπιτιμᾶν, Isocr.

Eruditio, ἡ παιδεία, Dem. ἡ παίδευσις, id. Confer *Doctrina*, item *Disciplina*, et *Institutio*.

Eruditus, a, um, πεπαιδευμένος, ένη, ένον, Isocr. ὁ τῆς παιδείας ἀληθῶς τετυχηκώς, Dem. ὁ τῆς φιλοσοφίας μετεσχηκώς, Isocr. eruditissimus, ὁ εἰς ἄκρον τῆς παιδείας ἐληλακώς, Plut. Confer *Doctus*.

Erugatio, ἡ ἐκρύτωσις, εως.

Erugo, ἐκρυσσόω.

Erumpo, ἐξορμάω, Xen. ἀναῤῥήγνυμι.

Eruncatio, ὁ βοτανισμός, ȣ͂.

Erunco, βοτανίζω.

Eruo, ἐξερύω, funditus, ἀνασκάπτω, aliquid scrutando, ἀκριβόω περί τινος, Aristot. oculos, ἐξορύττω ὀφθαλμȣ́ς, Plut. τὰ ὄμματα, id.

Eruptio, ἡ ἔκρηξις, εως.

Ervum, ὁ ὄροβος, ȣ, Dem.

Esca, τὸ ἔδεσμα, ατος, Isocr. Conf. *Cibus*.

Esculentus, ἐδεστός, ή, όν, Aristot. ὁ ϗ ἡ βρώσιμος, Diod. Sic. ὁ ϗ ἡ ἐδώδιμος, Thuc.

Esito, συχνῶς ἔδω.

Essedarius, ὁ ἐσσεδηλάτης, ȣ, ὁ ἁρματηλάτης.

Essedum, τὸ ἔσσεδον, τὸ ὄχημα.

Essentia, ἡ ȣ̓σία, ας, Aristot.

Esurienter, πεινητικῶς.

Esuries, ἡ πεῖνα, ης, Plut.

Esurio, πεινάω, Xenoph.

Esuritio, ἡ πείνησις, εως, ἡ πεῖνα, ας, Plut.

Esus, ἡ ἔδεσις, εως, ἡ βρῶσις, εως, Isocr.

Et, ϗ, est unus omnium moderator et apertorum et arcanorum, et simul dux, et dominus, et dispensator, ἐστι πάντων εἷς κύριος ϗ ῥητῶν ϗ ἀποῤῥήτων, ϗ ἅμα στρατηγός, ϗ δεσπότης, ϗ ταμίας, Dem. sursum ac deorsum, ἄνω τε ϗ κάτω, id.

Etenim, ϗ γάρ, etenim amicus meus est, ϗ γὰρ φίλος ὤν μοι τυγχάνει, Isocr.

Etesiæ, οἱ ἐτησίαι, ων, Aristot.

Ethice, ἡ ἠθική, ῆς, Aristot.

Ethicus, ἠθικός, ή, όν, Aristot.

Ethnicus, ἐθνικός, ή, όν, Naz.

Etiam, ἔτι, adolescens etiam est, νέος ἔτι ἐστίν, Plat. atque etiam, ἔτι τοίνυν, Dem. quin etiam, ἔτι δέ, Plat. et humanarum etiam actionum, ϗ τῶν ἀνθρωπίνων δέ, Aristot. et justo etiam, ϗ τῷ δικαίῳ δή· quod si vi, etiam natura, κἂν ἐν βίᾳ ϗ φύσει, id. etiam atque etiam, ϗ πάλιν ϗ πολλάκις.

Etiamnum, ἔτι ϗ νῦν, Menelao etiamnum sacra faciunt, Μενελάῳ ἔτι ϗ νῦν ἐπιτελȣ͂σι, Isocr. neque fratris pudebat etiamnum viventis, ȣ̓δὲ τὸν ἀδελφὸν ᾐσχύνετο τὸν ἔτι ζῶντα, id.

Etiamsi, εἰ καί. Vide *Etsi*.

Etsi, εἰ ϗ, etsi valde contrarium est, quod facimus, decet tamen eos nobis gratiam habere, εἰ ϗ σφόδρα ἐναντίον, ὃ πράττομεν, προσήκει ὅμως χάριν ἡμῖν ἔχειν, Dem. unumquemque vestrûm, etsi probe gnarum, tamen commonefacere volo, ἕκαστον ὑμῶν, ϗ περ ἀκριβῶς εἰδότα ὅμως ὑπομνῆσαι βȣ́λομαι, Isocr. etsi nullum alium fructum adferrent hæc studia, tamen abducerent juniores a multis delictis, εἰ ϗ μηδὲν ἄλλο δυνήσεται τὰ μαθήματα ταῦτα ποιεῖν ἀγαθόν, ἀλλ' ȣ͂ν ἀποτρέπει, &c. Dem. etsi non consequor, tamen non succensebo, κἂν μὴ τύχω, ȣ̓κ ὀργισθήσομαι· etsi hæc parva videri possunt, magna tamen sapientibus sunt, ταῦτ' εἰ ϗ σμικρά τις ἡγεῖται, μεγάλα ἐστὶ τοῖς σοφοῖς, id.

Evacuatio, ἡ ἐκκένωσις, εως.

Evacuo, ἐκκενόω, κενόω, Theophr. ἀποκενόω.

Evado, ἀποβαίνω, vir optimus, ἀνὴρ ἄριστος, Lucian. vir doctissimus, ἐλαύνω εἰς ἄκρον τῆς παιδείας, Plut. ex periculis, σώζομαι ἐκ τῶν κινδύνων, Lycophr. ἀποφεύγω τι, Dem.

Evagatio, ἡ παρέκβασις, εως.

Evagino, σπάω, gladium, μάχαιραν, N. T. ξίφος, Lycophr. pugionem, γυμνόω ξιφίδιον, Herodian.

Evagor, παρεκβαίνω, Aristot. περιφέρομαι, Plut. ἀποπλανάομαι· a proposito seu scopo, ἔξω τῆς ὑποθέσεως λέγω, Isocr. ἔξω τȣ͂ σκοπȣ͂ ἰέναι, Polyb.

Evanesco, ἀφανίζομαι, ex aliquo, ἔκ τινος, Plut. evanescere facio, διαπνέω, Galen. ἐξίτηλον ποιέω, Diosc. in illo loco, ἀφανὴς ἐκ τȣ͂ χώρȣ γίνομαι, Ælian.

Evangelista, ὁ εὐαγγελιστής, ȣ͂, LXX.

Evangelium, τὸ εὐαγγέλιον, ȣ, N. T. annuncio, εὐαγγελίζω, ib.

Evanidus, ὁ ϗ ἡ ἐξίτηλος, ȣ, Xen. evanidum reddo, ἐξίτηλον ποιέω, Diosc.

Evanno, ἐκλικμάω, Hom.

Evaporatio, ἡ ἀποθυμίασις, εως, Plut.

Evaporo, ἀποθυμιάω, θυμιάω, Herodot. ἐξατμίζομαι, Aristot.

Evax, εὖγε, Lucian.

[illegible], ἡ [illegible], N. T.

Evectio, ἡ ἐκκομιδή, ῆς, ὁ ἐκκομισμός, ȣ͂, Strabo.

Eveho, ἐκκομίζω, ἐξάγω, ad gloriam aliquem, προάγω τινὰ εἰς δόξαν, Plut.

Evello, ἐκτίλλω, comam barbamque, κόμην πώγωνά τε, Athen. alicui scrupulum, ἐξαιρέομαι δυσχέρειάν τινος, Isocr.

Evenio, ἀποβαίνω, nihil eorum evenit, quæ speravimus, ὧν ἠλπίζομεν, ȣ̓δὲν ἀποβέβηκε, Isocr. hoc evenit ex sententia, τȣ͂το κατὰ γνώμην συμβαίνει, Dem. omnia evenerunt, quæ prædixi, πάντα ἐκβέβηκεν ἃ προεῖπα, Dem. Confer *Accido*.

Eventilo, ἐξανεμίζω, ἐκλικμάω.

Eventus, ἡ ἀπόβασις, Plut. τὸ συμβαῖνον, τὸ συμβάν, τὸ συμβεβηκός, Dem. Isocr. futurus, τὸ γενησόμενον, Dem. τὸ συμβήσεσθαι μέλλοντα, Isocr. eventum negligere, ἀμελεῖν τῶν συμβαινόντων, Dem. calumniari, συκοφαντεῖν τὸ συμβάν· contigere, ἐπανορθȣ͂σθαι τὸ σύμπτωμα· ex eventu cognoscere aliquid, ἐξετάσαι τι ἐκ τῶν συμβεβηκότων· ipso eventu declarari, ἐπὶ τοῖς συμβᾶσιν ἐξετάζεσθαι· dicere aliquid ex ipso eventu, μανθάνειν τι ἐξ αὐτῶν συμβεβηκότων, Isocr. in omnem eventum, πρὸς τὰς τῶν ἐπικαίρων χρείας· eventu non

non cadere, οὐ πίπτειν, N. T. eventum prosperum sortior, εὐτυχέομαι εἰς τὴν ἀπόβασιν, Herodian.
Euergeta, ὁ εὐεργέτης, ου, Dem.
Everriculum, ἡ σαγήνη, ης, Plut.
Everro, σαίρω. aliquid, τὶ, Plut. domum, σαίρω οἰκίαν, N. T. pædagogium, τὸ παιδαγωγεῖον κορέω, Dem.
Eversior, ἡ ἀνατροπὴ, ῆς, Naz. ἡ κατάλυσις, εως, Thebanorum, τῶν Θηβαίων, Dem. mœniorum et urbium, τῶν τειχῶν καὶ πόλεων ἀναίρεσις, id. et servitus patriæ, ἀνάστασις καὶ ἀνδραποδισμὸς πατρίδος, id.
Eversor, ὁ ἀνατροπεύς, έως, Plut. ὁ καθαιρέτης, Thuc.
Everto, ἀνατρέπω, et perdo urbes, καὶ ἀπόλλυμι πόλεις, Dem. regem, καταλύω βασιλέα, Isocr urbes aliquas, ἀνδραποδίζομαι πόλεις τινὰς, Dem. omnino urbem, ὅλως ἀναιρέω πόλιν, id. ἄρδην διαφθείρω πόλιν, Plat. καταβάλλω πόλιν εἰς ἔδαφος, Plut. decretum, ἄκυρον ποιέω ψήφισμα, Dem.
Euge, εὖγε, o pansophe, ὦ πάνσοφε. Philo euge sic facite, εὖγε οὕτω ποιεῖτε, Lucian. euge Chersias fecit, εὖγε Χερσίας ἐποίησε, Plut. euge hujus rei, εὖγε τούτου, Luc.
Evibro, ἐκπάλλω. ἀποπάλλω, Suid.
Evictio, ἡ ἀπέλεγξις.
Evidens, ὁ καὶ ἡ ἐναργής· exemplum, signum, ἐναργὲς παράδειγμα, σημεῖον, Dem. ὁ καὶ ἡ σαφής· et pulchrum aliquid, σαφές τι καὶ καλὸν exemplum, παράδειγμα ἐναργὲς καὶ σαφὲς, id.
Evidenter, ἐναργῶς, Dem. evidentissime scire aliquid, ἐναργέστατα εἰδέναι τι· magis et evidentius convincere aliquem, μᾶλλον καὶ φανερώτερον ἐξελέγχειν τινά· ostendere aliquid evidenter, δεικνύναι τι σαφῶς, id.
Evidentia, ἡ ἐνάργεια, Demetr. Phal. tanta evidentia rei est, τοσαύτη περιφάνεια τοῦ πράγματός ἐστι, Dem.
Evigilo, ἐκνήφω, N. T. ἔξυπνος γίνομαι, ib.
Evilesco, φαυλίζομαι, ἀποφαυλίζω, ἐκφαυλίζω.
Evincio, ἐκδέω, Lucian.
Evinco, ἐκνικάω, ἐπικρατέω, aliquid, τινὸς, Pausan. naturæ errata, τὰς τῆς φύσεως ἁμαρτίας, Isocr.
Eviratio, ἡ ἐκθήλυνσις, εως, Hippocr.
Eviratus, ὁ καὶ ἡ ἄνανδρος, ου, Isocr.
Eviresco, εὐθαλέω, θάλλω, Xen.
Eviro, ἐκθηλύνω, Philo. εὐνουχίζω, Athen. ἐξευνουχίζω, Plut.
Eviscero, ἐξεντερίζω, Diosc.
Evitabilis, φευκτὸς, ή, όν, Sophoc. ὁ καὶ ἡ εὔφυκτος.
Evitatio, ἡ ἐκφευγὴ, ῆς, ἡ ἀποφυγὴ, ῆς, Plut.
Evito, διαφεύγω, malum aliquod, κακόν τι, Isocr. fortunam, δραπετεύω τύχην, id. pœnam divinam, ἐκφεύγω τὴν ἀπὸ θεοῦ τιμωρίαν, Lycophr. negotia, ἀποδράω ἀπὸ τῶν πραγμάτων, Dem.
Eunucho, εὐνουχίζω, Athen ἐξευνουχίζω, Plut.
Eunuchus, ὁ εὐνοῦχος, Xenoph. ὁ εὐνουχίας, ου, Theophr.
Evocatio, ἡ ἔκκλησις, εως, Suid.
Evocativus, a, um, ἐκκλητικὸς, ή, όν, Diosc.
Evocatorie, ἐκκλητικῶς, Suid.
Evocatus, ὁ καὶ ἡ ἔκκλητος, Plut.
Evoco, ἐκκαλέομαι, aliquem, τινὰ, Plut. παρακαλέω τινὰ, Æschin.
Evolo, ἀφίπταμαι, Naz.
Evolvo, ἀποκυλίω, aliquid. ἐκκυλίω τι, Plat. librum, ἀνελίττω βιβλίον, Xen. explico, ἐξηγέομαι, Plat. ἐξελίττω.
Evomo, ἐξεμέω, venenum, φάρμακον, Herod.
Euronotus, ὁ εὐρόνοτος, ου, Aristot.
Eurus, ὁ εὖρος, ου, Aristot.
Evulgo, δημοσιεύω, Synes. ἐξαγορεύω, aliquid, δημοσιόω τι, Plut. ἐκλαλέω τι, Dem. alicui, ἐκφέρω πρός τινα, Plut. εἴς τινα, id. ἔκφορον ποιέω τι, Jambl. apud aliquem, ἐξεῖπον πρός τινα, Herodian.
Ex. Vide *E*.
Exacerbatio, ὁ παροξυσμὸς, οῦ, Dem.
Exacerbesco, πικραίνομαι, aliqua re, ἐπί τινι, Philo.

Exacerbo, ἐκπικραίνω, aliquem in aliquem, παροξύνω τινὰ ἐπί τινι, Plut.
Exacesco, ὀξύνομαι, Galen.
Exacte, ἀκριβῶς, Dem. et pro rei veritate aliquid persequi, ὑπὲρ τῆς ἀληθείας ἀκριβολογεῖσθαί τι, id. disquiro aliquid, ἀκριβολογέομαι περί τινος, id.
Exactio, ἡ εἴσπραξις, εως, tributorum, τῶν εἰσφορῶν, Dem.
Exactor, ὁ εἰσπράκτωρ, Dem. tradere exactoribus lege damnatum, παραδιδόναι τοῖς πράκτορσι τὸν προσόφλοντα κατὰ τὸν νόμον, id.
Exactus, a, um, ἐξειργασμένος, ένη, ένον, exactus est annus, ἐξῆλθεν ὁ ἐνιαυτὸς, Dem. exacta nocte, διαδραμούσης νυκτὸς, Herodian. exacta ætate, ἐσχάτῳ γήρᾳ, id.
Exacuo, ἀκονάω, aliquid, τὶ, Lucian. animum ad fortitudinem, παρακονάω ψυχὴν, Xen. [illegible]
Exacutio, ὁ ἀποξυσμὸς, οῦ
Exadversum, ἀντικρὺ, Thuc.
Exædificatio, ἡ ἐξοικοδόμησις, ἡ οἰκοδόμησις Thuc.
Exædifico, ἐξοικοδομέω.
Exæquatio, ἡ ἐξίσωσις, εως.
Exæquo, ἐξισόω, aliquid alicui, τί τινι, Isocr.
Exæstuo, ἐκκυμαίνω.
Exaggeratio, ὁ ἐπιχωματισμὸς, οῦ, in oratione, ἡ δείνωσις, Dem.
Exaggero, ἐπιχωματίζω, oratorie aliquid, δεινῶς τι, Plut.
Exagito, διασύρω, aliquem, τινὰ, Dem. aliquid, τὶ, id.
Exaltatio, ἡ ὕψωσις, εως, Suid. astrorum, τὸ ὕψωμα ἀστέρων, Plut.
Exalto, ὑψόω, aliquem, τινὰ, N. T. μετεωρίζω, ἀνυψόω.
Examen, ὁ ἑσμὸς, οῦ, Xen. ὁ ἀφεσμὸς, οῦ, Aristot. τὸ σμῆνος, εος, id. libræ, ἡ ῥοπὴ, ῆς, Plut. examinatio. Vide *Examinatio*.
Examinatio, ἡ ἐξέτασις, εως, actorum in republica, τῶν πεπολιτευμένων, Dem. instituere examinationem alicujus rei, ποιεῖσθαι ἐξετασμόν τινος, id.
Examinator, ὁ ἐξεταστὴς, οῦ, Aristot.
Examino, ἐξετάζω, aliquid accurate, τὶ ἀκριβῶς, Dem. ἐξέτασιν ποιέω τινὸς, id. ἀνακρίνω τι, Plat. σταθμάομαί τι, id. aliquem tormentis, βασανίζω τινὰ, Dem.
Examussim, ἠκριβωμένως, ἀκριβῶς, Dem.
Exanguis, e, ὁ καὶ ἡ ἄναιμος, ου, Aristot. ὁ καὶ ἡ ἔξαιμος, ου, Plut.
Exanimatio, ἡ λειποψυχία, Herodot.
Exanimis, e, ὁ καὶ ἡ ἄψυχος, Plut. ὁ καὶ ἡ ἄπνοος.
Exanimo terrore, συστέλλω τινὰ, Isocr. occido, ἀποκτείνω τινὰ, id. exanimor, animum despondeo, ἀθυμέομαι, Dem. animi deliquium patior, ἀψυχέω, Hippocr. λειποψυχέω, Herodian.
Exanthemata, τὰ ἐξανθήματα, ἐκφύματα.
Exantlo, ἐξαντλέω, luctus, γόους, Eurip. laborem, ἐκμοχθέω, Plut.
Exardeo, ἐκφλέγομαι.
Exardesco, ἐκπυρόομαι, ἐκκαίομαι· bellum exarsit, ἐξεκαύθη πόλεμος, Plut.
Exarefio, ἐξαυαίνομαι, ἀποξηραίνομαι, Diosc. καταπυρόομαι, Strabo.
Exaresco, idem quod anteced.
Exarmo, ἀφοπλίζω, Suid. ἐξοπλίζω, Appian. ἀποζωννύω, Herodian.
Exaro, ἐξαρόω, literas, γράφω ἐπιστολὴν, Plut.
Exascio, ἀποπελεκάω, Theophr.
Exasperatio, ἡ ἀπαγρίωσις, Theophr.
Exaspero, τραχύνω, Athen. ἐκτραχύνω, Plut. irrito, παροξύνω, ἀπαγριόω, Theophr.
Exauctoro, ἀποστρατεύω, Appian. aliquem, ἀποζώννυμί τινα, Herodian.
Exaudio, εἰσακούω, aliquem clamantem, τινὸς καταβοῶντος, Thuc. vocem non clare, ἐξακούω φωνῆς οὐκ ἀκριβῶς, Plut. ea quæ dicuntur, ἐπακούω τῶν λεγομένων, Herodian. Deus exaudit preces, ὁ Θεὸς παρακούει εὐχῆς, Plut. exaudiri non posse ob submissam vocem, οὐκ ἀκούεσθαι διὰ τὸ καθειμένον τῆς φωνῆς, Herodian. exauditu facilis, ὁ καὶ ἡ ἐξάκουστος, ου, id.

Exauguro, ἐξοιωνιζόμενος βεβηλόω.
Excæcatio, ἡ τύφλωσις, εως.
Excæco, ἐκτυφλόω, Plut. ἀποτυφλόω, LXX.
Excalceatus, ὁ καὶ ἡ ἀνυπόδητος, ου, Xen.
Excalceo, ὑποδήματα λύω.
Excalefacio, ἐκθερμαίνω, Aristot.
Excalefactio, ἡ θέρμανσις, εως, Aristot.
Excalefactorius, θερμαντικὸς, ή, όν, Diosc.
Excandefacio, διαπυρόω, Eurip.
Excandefactus, a, um, ὁ καὶ ἡ διάπυρος, ου, Aristot.
Excandescentia, ἡ ἐκπύρωσις, εως, Athen. ἡ θύμωσις, animi, ἐξοθυμία, ας, τὸ θυμούμενον τῆς γνώμης, Thuc. ὁ θυμὸς, οῦ, Dem. ὁ παροξυσμὸς, οῦ, id.
Excandesco, ἐκπυρόομαι, Galen. ira, ὀξυθυμέω, Aristoph. ferrum excandescit, ὁ σίδηρος θερμαίνεται, Herodian.
Excanto, καταγοητεύω, Lucian.
Excarnifico, κατακρεουργέω, Herodot.
Excavatio, ἡ κοίλωσις, εως.
Excavo, ἐκκοιλόω, κοιλαίνω, Athen.
Excedo, ἐκχωρέω, Plut. annum sexagesimum, ὑπὲρ ἑξήκοντα ἔτη γεγονώς εἰμι, Dem. ex pueris, ἐξέρχομαι ἐκ παίδων, id. ex ephebis, ἐκ παίδων ἀπαλλάττομαι, Æschin. modum, ὑπερβάλλω τὸ μέτριον, Demetr. e vita, ἄπειμι τοῦ βίου Conf. *Morior*: aliqua re, προέχω κατά τι, Isocr. Conf. *Excello*.
Excellens, ὁ καὶ ἡ διάφορος, ου, Dem. ὁ καὶ ἡ ἔξοχος. Conf. *Excello*.
Excellenter, διαφερόντως, Isocr. ὑπερβαλλόντως, id. καθ' ὑπερβολὴν, id.
Excellentia, ἡ ὑπερβολὴ, ῆς, Aristot. ἡ ἐξοχή.
Excello, ὑπερέχω, omnino, τοῦ παντὸς, Aristot. sapientia, σοφίᾳ, Xen. in aliqua re, διαφέρω ἔν τινι, Dem. forma et gloria alios, κάλλει καὶ δόξῃ τῶν ἄλλων, Isocr. virtute, ἐπὶ ἀρετῇ, id. εἰς ἀρετὴν, Plat. πρὸς ἀρετὴν ἄλλων, id. aliis forma, ἑτέρων τὴν ὄψιν, Æschin. multum in aliquo, προέχω πολὺ ἔν τινι, Isocr. aliis genere, γένει τοῖς ἄλλοις, id. plurimum in sapientia, πρωτεύω πολὺ ἐν σοφίᾳ, id.
Excelse, ὑψηλῶς.
Excelsitas, τὸ ὕψος, εος, Thuc. ἡ ὑψηλότης, animi, ἡ μεγαλοφροσύνη, Lucian.
Excelsus, ὑψηλὸς, ή, όν, Lucian. ὁ καὶ ἡ μετέωρος.
Exceptio judicialis, ἡ παραγραφὴ, Dem. ἡ ἐξαίρεσις· confugio ad exceptionem, καταφεύγω ἐπὶ παραγραφήν· oppono exceptionem, δίδωμι παραγραφήν· instituo, ποιέομαι· adfero, ἀγωνίζομαι, παραγράφομαι· victus exceptione, ἡττημένος παραγραφῇ, id. in regno, ἡ ἔκδεξις, εως, βασιλείας, Herodot. hospitis, ἡ ἐκδοχὴ, ῆς.
Exceptor, ὁ ὑποδοχεὺς, έως, dictorum alicujus, ὁ ὑπογραφεὺς, έως, Synes.
Excerno, ἐκκρίνω, aliquid, τὶ, Aristot. ἀποκρίνω τι, Plat.
Excerpo, ἀπολέγω, Theophr. sententias, ἐκλέγω τὰς γνώμας, Isocr.
Excerptio, ἡ ἀνάλεξις, εως, ἡ ἔκλεξις, εως.
Excessus, ἡ ἀποχώρησις, εως, Æschin. insaniæ, ἡ ὑπερβολὴ μανίας, Dem.
Excetra, ἡ ἔχιδνα, ης, Aristot.
Excidium, ἡ ἀνάστασις, Dem. ἡ ἀναίρεσις, ὁ ἀνδραποδισμὸς, οῦ et eversio patriæ, ἀνάστασις καὶ ἀνδραποδισμὸς πατρίδος, id.
Excido, ἐκτέμνω, aliquid, τὶ, Lucian. causam morbi, ἐκκόπτω αἰτίαν νόσου, Gal. insulas, νήσους, Plut. urbem, πορθέω πόλιν, Isocr. penitus, πανδημεὶ καὶ παγγενεὶ διαφθείρω, Ælian. Conf. *Everto*, *Vasto*.
Excindo, idem quod antecedens *Excido*.
Excio, ἐκκαλέω, aliquem, τινὰ, Plut.
Excipio, ἐκλαμβάνω, commodum, quod alicui inest, τὸ ἀγαθὸν, ὅ ἐστιν ἔν τινι, Isocr. hospitem, δέχομαι ξένον, Xen. aliquem humaniter, τινὰ οἰκείως, Dem. omnes comiter, ἀναλαμβάνω ἅπαντας φιλοφρόνως, Plut. populum epulis, τὸν δῆμον ἑστιάσεσι, id. aliquem hospitio, ξενίζω τινὰ, Dem. omnino splendide, πάνυ λαμπρῶς, Dem. Socratem ab aliis, ἐξαιρέω Σωκράτην τοῦ λόγου, Plat. omnes viro uno excepto, ἅπαντες πλὴν ἑνὸς ἀνδρὸς, Isocr. omnes

nes civitates excepta hac nostra, χωρὶς τῆς ἑτέρας πᾶσαι πόλεις, id.
Excisio, ἡ ἀνάστασις, εως. Confer *Eversio.*
Excisorius, a, um, ἐκκοπτικὸς, ή, όν.
Excitate, ἐγερτὶ, Eurip.
Excitatorius, a, um, ἐγερτικὸς, ή, όν.
Excito, ἐγείρω, e somno, ἐξ ὕπνου, Plat. e mortuis, ἐκ νεκρῶν, N. T. mortuos, νεκροὺς, ib. bellum, πόλεμον, Thuc. iram, ὀργὴν, Herodian. tropæum, τροπαῖον, id. ad virtutem, πρὸς ἀρετὴν, Chrys. ancillas ad labores, τὰς θεραπαινίδας ἐπὶ τὰ ἔργα, Æsop. ad scribendam orationem, παροξύνω γράφειν λόγον, Isocr. et cohortor ad aliqua negotia, παροξύνω καὶ παρακαλέω τινὰ ἐπί τινα πράγματα· aliquem ad bellum, παροξύνω τινὰ ἐπὶ τὸν πόλεμον, id. aliquem ad honesta facta, παρορμάω τινὰ ἐπὶ τὰ ἀγαθὰ καὶ καλὰ ἔργα, Xen. ad certamen, εἰς ἀγῶνα, id. inter aliquos contentiones, ἐμβάλλω τισὶ φιλονεικίας seu ἔριδας, id.
Exclamatio, ἡ ἀναβόησις, ἡ ἐκβόησις, Synes. ἡ ἐκφώνησις, Macrob.
Exclamo, ἀναβοάω, Plut. ἐκφωνέω, id. ἀνακράζω, Isocr. ἀναφωνέω, Plut. non tacita vel infirma voce, sed strenua, βοάω οὐκ ἀμυδρὸν, οὐδὲ ἀσθενὲς, ἀλλ' ἀνδρικῶς, Ælian.
Exclaro, ἐκλαμπρύνω.
Excludo, ἀποκλείω, aliquem, τινὰ, Aristid. ἐκκλείω, ἀποθυρόω, Hes. ova, ἐκλέπω ᾠὰ, Arist.
Excogitatio, ἡ ἐπινόησις, εως, i. e. inventio. Vide *Inventio.*
Excogito, ἐπινοέω, Thuc. διανοέω, Dem. περινοέω, aliquid, τὶ, Plut. μηχανάομαί τι, Xen.
Excolo, ἐπικοσμέω, aliquid, τὶ, Aristot. juvenes, διαποιέω τοὺς νέους, Lucian. corpora cursibus, τὰ σώματα δρόμοις, Plut.
Excommunico, ἐκκηρύττω, aliquem urbe, τινὰ ἐκ τῆς πόλεως, Æschin. sacris, εἴργω τινὰ τῶν ὁσίων καὶ τῶν ἱερῶν, Dem. ἀφορίζω.
Excoquo, ἐξέψω.
Excorio, ἀναδέρω, ἐκδέρω.
Excors, ὁ καὶ ἡ ἄφρων, Dem. ὁ καὶ ἡ ἀνόητος, id.
Excrementum, τὸ περίττωμα, Aristot. τὸ διαχώρημα, Strabo.
Excresco, ἐξαυξάνομαι, Theophr.
Excreo. Vide *Exscreo.*
Excruciabilis, e, βασανιστικὸς, ή, όν.
Excrucio, ἐξανιάω, βασανίζω, Plut.
Excubatio, ἡ προκοιτία, ας, Polyb.
Excubiæ, ἡ νυκτοφυλάκησις, ἡ φρουρὰ, ᾶς, Dem. ἡ φυλακὴ, ῆς, id. excubias ago, ἐν φρουρᾷ εἰμι, Plat. φυλάττω φυλακὰς, id.
Excubitor, ὁ πρόκοιτος, ου, Themist.
Excubo, προκοιτέω, φρουρέω, Herodian. νυκτοφυλακέω. Confer *Excubiæ.*
Excudo, ἐκχαράττω, monetam, κόπτω νόμισμα, Aristot.
Exculco, καταπατέω, Thuc.
Exculpo, ἀναγλύφω. Vide *Exsculpo.*
Excurro, ἐκτρέχω, e senatu ad populum, τῆς συγκλήτου εἰς δῆμον, Herodian. et quod excurrit, καὶ τὸ προσὸν, Dem.
Excursio, ἡ ἐκδρομὴ, ῆς, ὁ ἔκδρομος, Poll.
Excursus, ἡ παρέκβασις, εως, ὁ ἔκδρομος, ου, Poll.
Excusabilis, ὁ καὶ ἡ εὐαπολόγητος.
Excusatio, ἡ παραίτησις, Bas. τὸ παραίτημα, Plut. ἡ ἀπολογία, Isocr. falsa, ἡ πρόφασις, Dem. ἡ σκῆψις, εως, id. excusationem accipere, ἀποδέχεσθαι ἀπολογίαν, Luc. justam et veram adferre, ἀπολογίαν δικαίαν καὶ ἀληθινὴν ἔχειν εἰπεῖν, Dem. everto. ἀπολογίαν διαλύω, id.
Excuso, παραιτέω, N. T. aliquem, ἀπολογέομαι περί τινος, Isocr. aliquid, ὑπέρ τινος, id. ἀπολογίαν λέγω ὑπέρ τινος, Dem.
Excutio, ἐκτινάσσω, N. T. ἐκσείω, ἐκκρούω ἰ[illegible] nem, ἐκτρίβω πῦρ, Xen. metum, ἀποδύομαι φόβον, Polyb. cribro, ἀποσήθω, Cl. Al. equus eum excussit, ἵππος αὐτὸν ἐξετραχήλισε, Plut. [illegible]
Exedo, ἐξέδω.
Exemplar, τὸ ἄγαλμα, ατος, virtutis, τῆς ἀρετῆς, Evagr. τὸ ἀρχέτυπόν τινος, Lucian. τὸ παράδειγμα, Plat.
Exemplum, τὸ παράδειγμα, Dem. tanquam exemplum propono aliquid aliquibus, παράδειγμα καθίστημί τί τισι, Isocr. ποιέομαί τι, id. habeo aliquid, ἔχω τι, Aristot. facio aliis aliquid, ποιέω τι ἄλλοις, Lycoph. exempli causa aliquid dicere, παραδείγματος ἕνεκα εἰπεῖν τι, Dem. exemplo alicujus uti, χρῆσθαι παραδείγματί τινος, id. exemplo esse, παράδειγμα γίνεσθαι, id. alicui præbeo in aliquo, παράδειγμα παρέχω τινὶ περί τινος, Isocr.
Exemptilis, e, ὁ καὶ ἡ ἐξαιρέσιμος, ου, Aristot.
Exemptio, ἡ ἐξαίρεσις, εως, lapidis, λίθου, Herod.
Exemptor, ὁ ἐξαιρέτης, ὁ ἐξαιρῶν, Plat.
Exentero, ἐξεντερίζω, Diosc.
Exeo, ἐξέρχομαι, ex aliquo, τινὸς, Synes. ἔξειμι, Dem. Confer *Egredior.*
Exequiæ, τὸ κῆδος, Dem. interesse exsequiis, παραγίνεσθαι ἐπὶ τὸ κῆδος, id. convenire ad exsequias, φοιτᾶν εἰς τὰς ταφὰς, Isocr.
Exequior, ἐναγίζω, aliquem, τινὶ, Herodot. τινὰ, Plut.
Exerceo, ἀσκέω, audaciam, τόλμας, Isocr. corpus laboribus, γυμνάζω σῶμα πόνοις, id. melius ad bellum, ἀσκέω ἄμεινόν τινα εἰς πόλεμον, Dem. abundantius virtutem, ἀσκέω περισσότερον ἀρετὴν, Isocr. artes, ἐργάζομαι τέχνας, Plat.
Exercitamentum, τὸ γύμνασμα, Athen.
Exercitatio, ἡ ἄσκησις, Xen. ἡ γυμνασία, Dem. ἡ διατριβὴ, Isocr. ἡ μελέτη· ad sanitatem utilis, γυμνασία πρὸς ὑγίειαν συμφέρουσα· quotidiana, τὰ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐπιτηδεύματα· exercitationem instituo virtutis, ἄσκησιν ποιέομαι τῆς ἀρετῆς· aliquam amplecti, ἀσκεῖν τινα γυμνασίαν, id.
Exercitator, ὁ γυμναστὴς, Xen. ὁ ἀσκητὴς, id.
Exercitatus, ἀσκητὸς, ή, όν, Aristot.
Exercitium, τὸ ἄσκημα, ατος, Xen. ἡ διατριβὴ, ῆς, Lucian. τὸ γύμνασμα, Athen.
Exercitor, ὁ ἀσκητὴς, οῦ, Xen.
Exercitus, ὁ στρατὸς, οῦ, Dem. ἡ στρατιὰ, ᾶς, id. τὸ στράτευμα, id. ἡ δύναμις, Isocr. bene constitutus, καλῶς διωκημένον στρατόπεδον· perfectus, ἐντελὴς δύναμις· parvus, μικρὸν στρατόπεδον· conductitius, μισθωτὸν στρατόπεδον, id. exercitum comparare, παρασκευάζεσθαι στράτευμα, seu δύναμιν, Dem. colligere, συλλέγειν δύναμιν· conscribere, καθίστασθαι στρατόπεδον· conjungere, ποιεῖσθαι κοινὸν στρατόπεδον· instructum habere secum, συνεστηκυῖαν δύναμιν ἔχειν περὶ αὐτόν· alo, στρατιώτας τρέφω, id. duco seu guberno, ἄρχω τοῦ στρατοπέδου, Isocr. διοικέω στρατόπεδον, id. ἡγέομαι στρατεύματος, Dem. comparatum conservare, συνέχειν στράτευμα συνεστηκὸς, id. capere, αἰχμάλωτον λαμβάνειν δύναμιν, Isocr. dimittere, διαφεῖναι τὴν δύναμιν, Dem. dissipare, διαλύειν στρατόπεδον· perdere, ὄλλυσθαι δύναμιν· desero, λειποτακτέω, id.
Exhæredatio, ἡ ἀποκλήρωσις, εως.
Exhæredo, ἀποκληρόω, aliquem, τινὰ, Plut.
Exhæres, ὁ καὶ ἡ ἀπόκληρος, ου, Dem.
Exhalatio, ἡ ἀναθυμίασις, ὁ ἀτμὸς, Plut.
Exhalo, ἀναθυμιάζω, ἀναθυμιάομαι, Aristot.
Exhaurio, ἐξαντλέω, Lucian. ἀπαντλέω, ἐξαρύω, insumo, ἐξαναλίσκω, Dem.
Exhaustio, ἡ ἀπάντλησις, ἡ ἐξάρυσις.
Exhibeo, παρίστημι, aliquem alicui, τινά τινι, Lucian. alicui negotium, παρέχω τινὶ πρᾶγμα seu ἀσχολίαν, Dem. testamentum, i. e. profero, παρέχω τὴν διαθήκην, id.
Exhibitio, ἡ παράστασις, εως, Pandect.
Exhilaro, εὐφραίνω, aliquem, τινὰ, Dem. ἱλαρόω, φαιδρόω.
Exhorresco, φρίττω, aliquem, τινὰ, Aristot.
Exhortatio, ἡ προτροπὴ, Aristot. ἡ παραίνεσις, Isocr. ἡ παράκλησις, id.
Exhortativus, προτρεπτικὸς, ή, όν, Isocr.
Exhortor, προτρέπω, ad aliquid, εἴς τι, Herodian. παρακαλεῖν τινα ἐπί τι, Dem. παροξύνειν τινὰ ποιεῖν τι, Isocr.
Exigo, ἐξελαύνω, aliquem, τινὰ, Aristoph. duplum a debitoribus, παρὰ τῶν ὀφειλόντων διπλάσιον πράττομαι, Dem. decem minas ab aliquo, δέκα μνᾶς πράττομαί τινα, id. mercedulam ab aliquo, μικρὸν πράττομαί τινα, id. admodum acerbe ab aliquo, πάνυ πικρῶς εἰσπράττειν τινὰ, id. vitam, διάγω βίον, Isocr.
Exigue, μικρὸν, Isocr. μικρῶς, id.
Exiguitas, ἡ ὀλιγότης, Theophr. ἡ μικρότης, Plat.
Exiguus, a, um, ὀλίγος, ίγη, ίγον, Thuc. μικρὸς, ά, όν. Conf. *Parvus.*
Exilio. Vide *Exsilio.*
Exilis, e, λεπτὸς, ή, όν, Aristid.
Exilitas, ἡ λεπτότης, vocis, ἡ ἰσχνοφωνία. ἡ λεπτοφωνία.
Exiliter, λεπτῶς.
Exilium. Vide *Exsilium.*
Eximie, ἐπιλέγδην. ἐξαιρέτως, Plut.
Eximius, a, um, ὁ καὶ ἡ ἔκκριτος, ὁ καὶ ἡ ἐξαίρετος, Dem. ὁ καὶ ἡ ὑπέροχος.
Eximo, ἐξαιρέομαι, Plat. timorem alicui, τὸν φόβον τινὸς, Isocr. aliquid, ἐξαίρετον ποιέω τι, Aristot. ἐκκρίνω.
Exin, ἐντεῦθεν, Aristid.
Exinanio, ἐκκενόω, LXX.
Exinanitio, ἡ ἐκκένωσις, εως.
Exinde, ἀπὸ τούτου, Lucian.
Existimatio, ἡ δόκησις, Plat. ἡ δόξα, Dem. bona, ἡ εὐδοξία, ας, Lucian. in optima existimatione esse, δόξαν ἔχειν μεγίστην, Plat. apud aliquem, εὐδοκιμεῖν παρά τινι, Herodot.
Existimo, ὑπολαμβάνω, Dem. ἡγέομαι, id. οἴομαι, Isocr. οἶμαι, id. νομίζω.
Existo. Vide *Exsisto.*
Exitialis, e, ἀλιτήριος, ία, ιον, Dem. ὁ ἀλά[illegible] ὁ καὶ ἡ ὀλέθριος.
Exitiosus, βλαβερὸς, ά, όν alicui, τινὶ, Dem.
Exitium, ὁ ὄλεθρος, Dem. ἡ ἐξώλεια· imprecari alicui, ἀρᾶσθαι ἐξώλειάν τινι· facere aliquid ad exitium alicujus, ἐπὶ τῷ ὀλέθρῳ τινὸς ποιεῖν τι· redundare in exitium alicujus, γίνεσθαί τι ὄλεθρόν τινος, id.
Exitus, ἡ ἔξέλευσις, εως, ἡ ἐξήλυσις, εως, Herodot. ἡ ἔξοδος, Soph. finis, τὸ τέλος, εος, Dem. [illegible] Confer *Finis.*
Exlex, ὁ καὶ ἡ ἄνομος· ὁ παράνομος.
Exoculo, ἐξομματέω, Philo.
Exodus, ἡ ἔξοδος, ου, Thuc.
Exolesco, ἀπαρχαιόομαι, Bud.
Exoletus, ἀπηρχαιωμένος, ένη, ένον, ὁ καὶ ἡ ἐξίτηλος· virgo, ὑπερήμερος παρθένος, Aristot.
Exolvo. Vide *Exsolvo.*
Exonero, ἀποφορτίζω, aliquid, τὶ, Synes. alvum, ἀποσκευάζομαι, Herodian.
Exoptabilis, e, ὁ καὶ ἡ ἐπιπόθητος, ου, N. T. ὁ καὶ ἡ ἐπιθύμητος, Aristot.
Exoptatio, ἡ ἐπιπόθησις, N. T. ἡ ἐπιποθία, ib.
Exopto, ἐπιποθέω, aliquid, τινὸς, Lucian. εὔχομαί τι, Xen. ἐπιθυμέω τινὸς, id.
Exorabilis, ὁ καὶ ἡ καταπειθὴς, Philo. ὁ καὶ ἡ εὐπαραμύθητος, Plat. ὁ καὶ ἡ εὔπειστος, Aristot.
Exorbeo. Vide *Exsorbeo.*
Exorbito, παρεκτρέπομαι, Plat. ex via, ἁμαρτάνω τῆς ὁδοῦ, Lucian.
Exorcismus, ὁ ἐξορκισμὸς, οῦ
Exordior, προοιμιάζομαι, Greg. ἄρχομαι, Dem. inde ἐντεῦθεν ποιέομαι ἀρχὴν, Isocr. telam, ἵστημι στήμονα, Poll. Confer *Incipio.*
Exordium, τὸ προοίμιον, ου, Thuc. ἡ ἀρχή.
Exorior, ἀνατέλλω, Lucian. ἀνέχω, Dem. ἀνα[illegible]
Exornatio, ἡ κόσμησις, εως, Aristot.
Exorno, ἐπικοσμέω, Aristot. honoribus, κοσμέω τιμαῖς, Herodian.
Exoro, παρακαλέω, aliquem, τινὰ, Xenoph. αἰτέομαί τινα, id. δυσωπέω τινὰ, Bas. Deum, Θεὸν, Synes. καταδυσωπέω Θεὸν, Lucian. ἐκλιπαρέω.
Exors. Vide *Exsors.*
Exortus, sc. solis, ἡ ἀνατολὴ, ῆς, Plut.
Exos, ὁ καὶ ἡ ἀνόστεος, ου, Hesiod.
Exosculatio, ἡ καταφίλησις, εως.
Exosculor, καταφιλέω, pedes alicujus, πόδας τινὸς, Xen.
Exosso, ἐξοστεΐζω.
Exosus, a, um, μισούμενος, ένη, ενον· alicui ob aliquid, πολέμιός τινι ἔκ τινος, Æl. Deo, ὁ καὶ ἡ θεομισὴς, Plat. ὁ καὶ ἡ θεομίσητος, Julian.
Exoticus, ἐξωτικὸς, ή, όν.
Expallesco, ἀποχλοιάω.

Expando, ἐκπετάννυμι, Plut. ἀναπτύσσω, manum, ἐκτείνω χεῖρα, id.
Expansio, ἡ ἔκτασις, εως, Gregor.
Expavefacio, ἐκφοβέω, Galen. ἐκπλήσσω, Dem. Confer *Terreo.*
Expaveo, ἐκφοβέομαι, Soph. φοβέομαι, Dem.
Expectatio. Vide *Exspectatio.*
Expecto. Vide *Exspecto.*
Expectoro, ἀποστηθίζω, Suid.
Expedio, ἀναλύω, Aristot. aliquem molestiis, ἀπαλλάττω τινὰ τῶν δεινῶν, Isocr. valde alicui prosum, σφόδρα συμφέρω τινὶ, Isocr. apparo, προχειρίζω, Dem.
Expedite, ἑτοίμως, Dem. προχείρως, id expeditissime uti oratione, προχειρότατα, seu ἑτοιμότατα χρῆσθαι λόγῳ, id.
Expeditio, ἡ στρατεία, ας, Dem. expeditionem suscipio, στρατείαν ποιέομαι, Isocr. adversus aliquem, ποιέομαι στρατείαν ἐπί τινα, Dem. finire, στρατείαν τελεῖν, Polyb. obeo, στρατεύομαι στρατείαν, id. suscipio in regionem aliquam, στρατεύω εἰς γῆν τινα, Thuc. adversus aliquem, ἐπί τινα, Isocr. expeditio terrestris, στρατεία πεζὴ, Dem. navalis, στρατεία ναυτικὴ, id. ὁ ἀπόστολος, id.
Expeditus, *promptus*, ὁ ἢ ἡ εὔπορος, πρόχειρος
Expello, ἐξωθέω, N. T. aliquem e regno, ἐκβάλλω τινὰ ἀρχῆς, Isocr. ex patria, τινὰ ἐκ πατρίδος, id. ἐλαύνω τινὰ ἐκ πατρίδος, id diabolos, ἐλαύνω δαίμονας, Chrys. e regione bellum, ἐξελαύνω ἐκ τῆς χώρας πόλεμον, Æschin.
Expendo, σταθμέομαι, considero, σκέπτομαί τι, Dem. Confer *Considero*, i. e. insumo, δαπανάω. Dem. Confer *Sumptus.*
Expensa, ἡ δαπάνη, diurna, ἐφήμερος, Plut. τὸ ἀνάλωμα Confer *Sumptus.*
Expergefacio, ἐξυπνίζω, Phryn. ἀνεγείρω, Dem. aliquem, ἐγείρω τινὰ ἐκ τοῦ ὕπνου, Plat.
Expergiscor, ἀνεγείρομαι, Dem ἐξεγείρομαι.
Experientia, ἡ πεῖρα, ας, Dem. ἡ ἀπειρία, ας ἡ διάπειρα, ας, id. experientia didici, πεῖρα μεμάθηκα. Herodian. experientiæ fidem habeo, πιστεύω τῇ πείρᾳ, Xen. experientiam alicujus rei habeo, ἐμπειρίαν τινὸς ἔχω, Isocr. πολλὴν ἔχω περί τι, id. consequi, λαβεῖν, id. tradere alicujus rei, παραδιδόναι τινὸς, Tem. experientia oritur ex actionibus, γίγνεται ἐν τῶν πράξεων· est in me, ἐστὶ παρ' ἐμοί· experientia edoctum esse, πεπειραμένον εἰδέναι, id.
Experimentum, ἡ πεῖρα, ας· capio, πεῖραν λαμβάνω, Æl. alicujus, δοκιμασίαν λαμβάνω τινὸς, Plut.
Experior, πειράω, aliquem, τινὸς, Plat. aliquid, πεῖραν λαμβάνω τινὸς, Æschin. ἀπόπειραν ποιέω τινὸς, Herodian. jure, δίκην λαγχάνω, Dem. δοκιμάζω.
Expers, ὁ ἢ ἡ ἄμοιρος, ου, ὁ ἢ ἡ ἀμέτοχος, alicujus rei, τινὸς, Isocr. sum veritatis, ἀμοιρέω τῆς ἀληθείας, Hermog. calamitatis, τῆς συμφορᾶς, Philo.
Expertus, a, um, ὁ ἢ ἡ ἔμπειρος, Plat. πειραθεὶς, εῖσα, ἐν, Dem. ἐπιστήμων.
Expeto, ὀρέγομαι, aliquid, τινὸς, Isocr. pecuniam, ἐπιθυμέω χρημάτων, id. benevolentiam alicujus, ἀφίεμαι τὴν εὔνοιάν τινος, id. debitum ab aliquo, ἀπαιτέω τὰ ὀφειλόμενα παρά τινος, Lucian.
Expiabilis, e, ἀφοσιωτὸς, ἡ, όν.
Expiatio, ἡ ἀφοσίωσις, Plut. τὸ ἐξίλασμα, ατος, Bas.
Expilatio, ἡ περισύλησις, εως.
Expilator, ὁ συλητής.
Expilo, περισυλάω, Plat. fana, ἱεροσυλάω, Aristot. περιαιρέω.
Expio, ἀφοσιόω, aliquem, τινὰ, Plat. ἁγνίζω, urbem, καθαίρω πόλιν.
Expiscor, ὀνυχίζω, aliquid, τὶ, Artem. ἐξετάζω τι, Dem.
Explanate, σαφῶς, Dem.
Explanatio, ἡ ἔκφασις, Aphth. ἡ ἐξήγησις.
Explanator, ὁ σαφηνιστὴς, οῦ, ὁ ἐξηγητὴς, οῦ, Dem.
Explano, διασαφέω, aliquid alicui, τί τινι, N. T. Confer *Explico.*
Explanto, ἀποφυτεύω.

Explebilis, ὁ ἢ ἡ εὐεκπλήρωτος, ου.
Explementum, τὸ ἐκπλήρωμα, τὸ ἀναπλήρωμα.
Explendesco. Vide *Exsplendesco.*
Expleo, ἐκπληρόω, Aristid aliqua re, ἀναπληρόω τινὸς, Plut. aliquid, ἐκπλήθω τι, Herodot. μεστὸν ποιέω τι, Isocr.
Expletio, ἡ ἐκπλήρωσις, εως, ἡ ἀναπλήρωσις, εως, ἡ ἐμπλήρωσις, εως.
Explicabilis, ὁ ἢ ἡ εὐαπόδεικτος, ου.
Explicatio, ἡ ἀνάπτυξις, εως, Philopon. ἡ ἑρμηνεία.
Explicate, σαφῶς, Dem. δήλως, Isocr.
Explicator, ὁ ἐξηγητὴς, οῦ, Dem.
Explicatrix, ἡ ἐξηγητρὶς, ίδος.
Explicatus, ὁ ἢ ἡ ἀνάπτυχος, ου, Aristot.
Explico, ἀναπτύσσω, Aristot. librum, βιβλίον, N. T. explano, διασαφηνίζω τι, Polyb. aliquid verbis, δηλόω περί τινος ὀνόμασι, Isocr. et declaro, δηλόω ἢ διορίζομαι, Dem.
Explodo, ἐκκρούω, aliquid, τὶ, Plut. ἐκκροτέω.
Explorate, δεδοκιμασμένως, ἀκριβῶς, Isocr.
Exploratio, ὁ ἐξετασμὸς, οῦ, ἡ ἐξέτασις, εως, ἡ δοκιμασία, ας. N. T. in bello, ἡ κατασκοπὴ, ῆς.
Explorator, ὁ ἐξεταστὴς, Aristot ὁ δοκιμαστὴς, Lucian speculator, ὁ σκοπὸς, id. ὁ κατάσκοπος, Dem.
Exploratum est, συνῶπται, Aristot.
Exploro, δοκιμάζω, amicos, φίλους, Isocr. aliquem, γνωρίζω τινὰ, id. aliquid, ποιέω δοκιμασίαν τινὸς, Isocr. λαμβάνω διάγνωσίν τινος, id. ἐξετάζω.
Expolio, κατακοσμέω, aliquid, τὶ, Plut. διαπονέω τι, id. ἀποξέω.
Expolitio, ἡ κατακόσμησις, Plat. ἡ ἐπεξεργασία.
Expono, ἐκτίθημι, aliquid, τὶ, Plut. infantem, παῖδα, Aristoph βρέφος, Clem. Al. res gestas, διεξέρχομαι τὰ γεγενημένα, Dem. rem varie, πολλαχῶς ἐξηγέομαι περί τινος, Isocr. aliquem barbaris, ἐκδίδωμί τινα βαρβάροις, id.
Exporrigo, ἐκτείνω.
Exportatio, ἡ ἐκκομισμὸς, οῦ, Strabo. ἡ ἐξαγωγή.
Exporto, ἐκφέρω, ἐκκομίζω, Thuc. frumentum, ἐξάγω σῖτον, Dem mortuum, ἐκφέρω νέκυν, id.
Exposco, ἐξαιτέω, aliquid, τὶ, Dem.
Expositio, ἡ ἔκθεσις, Al. Aphr. ἡ ἐξήγησις, Aristot.
Expositititius, ὁ ἢ ἡ ἔκθετος, ου, Eurip. ἐκθετικὸς, ή, όν.
Expositor, ὁ φραστὴρ, Naz. ὁ ἐξηγητὴς, Dem.
Expostulatio, τὸ ἔγκλημα, Dem.
Expostulo, ἐγκαλέω, Dem. ἐξαιτέω.
Expresse, διαῤῥήδην, Dem. et aperte, ἄντικρυς ἢ διαῤῥήδην, id.
Expressio, ὁ ἐκπιεσμὸς, οῦ, Aristot.
Exprimo, ἐκπιέζω, aliquid, τὶ, Plut. declaro, ἐξηγέομαι, Dem. effingo, ἐκτυπόομαι, Isocr.
Exprobratio, ὁ ἐξονειδισμὸς, τὸ ὄνειδος, Dem.
Exprobrator, ὁ ὀνειδιστὴς, οῦ.
Exprobro, ἐξονειδίζω, Lucian. aliquem, ὀνειδίζω τινὶ, Plat. alicui aliquid, προφέρω τινί τι, Isocr. προφέρω τινί τι ὡς ὄνειδος, Dem. fugam, ὀνειδίζω τινὶ φυγὴν, Dem. alicui, quod esset, τινὶ, ὅτι ἦν, Plut.
Expromitto, ἐξεγγυάομαι.
Expromo, προχειρίζομαι, libellum, τὸ βιβλίον, aliquid, προφέρω τὶ, Isocr.
Expugnabilis, e, ὁ ἢ ἡ ἐκπολέμητος, ου.
Expugnatio, ἡ καταπολέμησις, εως, Thuc.
Expugno, καταπολεμέω, aliquem, τινὰ, Thuc. urbem, αἱρέω πόλιν, Isocr. vi, κατὰ κράτος, id.
Expulsio, ἡ ἐξώθησις, Al. Aphr. ἡ ἐκβολὴ, Isocr.
Expulsor, ὁ ἐξωστὴρ, ῆρος, Synes.
Expultrix, ἡ ἐλάτειρα, ας, Dion. Areop.
Expurgatio, ἡ ἀποκάθαρσις, εως, Thuc.
Expurgo, ἐκκαθαίρω, ab aliquo, τινὸς, Synes.
Exputo, ἐκτέμνω, Lucian.
Exputresco, σήπομαι, Xenoph.
Exquiro, ἀναζητέω, aliquid, τὶ, Plat. ἐξετάζω τι, Isocr. ordines diligenter, ἀκριβόω τὰς τάξεις, Xen.
Exquisite, ἐξητασμένως, ἐξεταστικῶς, Dem. ἀκριβῶς.
Exquisitus, ὁ ἢ ἡ ἀκριβής.
Exsaturo, κορέννυμι, Herodian.
Exscensio, ἡ ἔκβασις, εως.
Exscindo, ἐκκόπτω, aliquid, τὶ, Plut. urbem, πορθέω πόλιν, Isocr. Confer *Everto.*

Exsecrabilis, e, ὁ ἢ ἡ ἀπόπτυστος, ου.
Exscreatio, ἡ πτύσις, Aretæus. ἡ ἀπόχρεμψις, Hipp.
Exscreo, ἐκπτύω, πτύω, Xenoph. ἀποπτύω, id.
Exscribo, ἀπογράφω. Athen.
Exseco, ἐκτέμνω, aliquem, τινὰ, Lucian.
Exsecrabilis, e, ὁ ἢ ἡ κατάρατος, ου, Lucian. ὁ ἢ ἡ ἐπάρατος, ου, Thuc.
Exsecratio, ἡ κατάρα, ας, Plut.
Exsecror, καταράομαι, aliquem, τινὰ, Aristid.
Exsectio, ἡ ἐκτομὴ, ῆς, Plut.
Exsecutio, ἡ τελείωσις, Aristot. ἡ ἐπιτελείωσις, Plut.
Exsequiæ. Vide *Exequiæ.*
Exsequor, ἐπιτελέω, aliquid, τὶ, Isocr. συντελέω τι, id
Exsibilo, [illegible] ἴττω, aliquem e theatro, τινὰ ἐκ [illegible]
[illegible], Diosc. [illegible] αίνω, Theophr.
[illegible]
Exsilio, ἐκπηδάω, in mare, εἰς τὴν θάλασσαν, Herodot gaudio, ἀναπηδάω, Lucian. ἀγαλλιάομαι, N. T.
Exsilium, ἡ φυγὴ, Dem. perpetuum, ἡ ἀειφυγία, id. condemnare aliquem ad exsilium, καταγινώσκειν φυγήν τινος, Isocr. mulctare exsiliis, ζημιοῦσθαι τινας φυγαῖς, id. subire exsilium, ὑπέχειν φυγὴν, Dem. perpeti pro re aliqua, ὑπομένειν φυγὴν ὑπέρ τινος, Isocr. reducere aliquem ab exsilio, κατάγειν τινὰ τῆς φυγῆς, id. pellere aliquem in exsilium, φυγάδα, φεύγοντα, ἄπολιν ποιεῖν τινα, Dem. in exsilium agere, φυγαδεύειν τινὰ ἐκ πόλεως, id.
Exsisto, ὑπάρχω, Aristot.
Exsolvo, ἀπολύω, Plut. aliquem ex aliqua re, ἐκλύω τινὰ ἔκ τινος, Ceb. Tab. mercedem, τινὶ μισθὸν, Xen. pœnam, τιμωρίαν, id. alicui, ἐκτίω τίσιν τινὶ, Plut.
Exsolutio, ἡ ἔκτισις, εως, Aristot.
Exsomnis, e, ὁ ἢ ἡ ἄϋπνος, ου, Lucian.
Exsorbeo, ἀποῤῥοφέω, Theophr. ἐκσιφωνίζω, LXX. ἐκροφέω.
Exsors, ὁ ἢ ἡ ἄκληρος, sum, ἀκληρέω, Polyb.
Exspatior, παρεκβαίνω, ἀλάω.
Exspectatio, ἡ προσδοκία, Dem. et spes, προσδοκία ἢ ἐλπὶς, id.
Exspecto, ἀναμένω, aliquem, τινὰ, Dem. occasionem, περιμένω καιρὸν, id literas alicujus, προσδοκάω ἐπιστολήν τινος, Plut. alteram vitam, ἑτέραν ζωὴν ἀναμένω, Chrys. fatum, ἐνδέχομαι τὸ τέλος, id. exspectatur exercitus alius, ἄλλη στρατεία προσδόκιμός ἐστι, Thuc. aliquid, προσδοκίαν ἔχω τινὸς, Plut.
Exspiratio, ἡ ἐκπνοὴ, ῆς, Aristot. ἡ ἔκπνευσις.
Exspiro, ἐκπνέω, Aristot. Confer *Morior.*
Exsplendesco, ἐκλάμπω, Plat.
Exspolio, ἀποσυλάω, Chrys.
Exspuitio Vide *Exscreatio.*
Exspumo, ἐξαφρίζω.
Exspuo. Vide *Exscreo.*
Exstimulator, ὁ ἐρεθιστής.
Exstimulo, κεντέω, Theophr. aliquem ad aliquid, κεντρίζω τινὰ εἴς τι, Xen. Confer *Exhortor.*
Exstirpatio, ἡ ἐκρίζωσις, εως.
Exstirpo, ἐκριζόω, ἀποῤῥιζόω, funditus deleo, ἐκ θεμελίων ἀπόλλυμι.
Exsto, ἐξέχω, Plut. Confer *Emineo.*
Exstructio, ἡ κατασκευὴ, navis, νεὼς, Athen.
Exstruo, κατασκευάζω, turres, πύργους, Herodian. sepulcrum, χώννυμι χῶμα, Plat.
Exsudo, ἱδίζω, Aristot. ἀφιδρόω, id. ἐξιδρόω, Al. Aphr.
Exsugo, ἐκμυζέω, Lucian.
Exsul, ὁ φυγὰς, άδος, Dem. ὁ φεύγων, ὁ ἄπολις· φυγὰς ἀνὴρ· exsulem aliquem facio, ποιέω τινὰ φυγάδα ἢ ἐκβάλλω· καθίστημί τινα ἄμικτον· fieri, γίνεσθαι ἄπολιν· esse, εἶναι φυγάδα· recipere, ὑποδέχεσθαι, καταδέχεσθαι φεύγοντα· tueri, σώζειν seu σώζεσθαι φυγάδα· reducere, seu restituere, κατάγειν φεύγοντα· redire, κατέρχεσθαι φεύγοντα, id.
Exsulo, φεύγω, Dem. Confer *Exsilium*, item *Exsul.*
Exsultatio, ἡ σκίρτησις, Naz. ἡ ἀγαλλίασις, N. T.

Exsultanter,

Exsultanter, σκιρτητικῶς.
Exsulto, σκιρτάω, Plat. gaudeo ob aliquid, ἀγαλλιάομαί τινι seu ἐπί τινι, Naz.
Exsuperabilis, ὁ ᾗ ἡ ὑπερβλητὸς, ϑ.
Exsuperanter, ὑπεραγόντως, Maccab. ὑπερβλήδην, ὑπερβαλλόντως, Isocr.
Exsuperantia, ἡ ὑπεροχὴ, ῆς, ἡ ὑπερβολὴ, ῆς, Dem. ἡ περιττότης, ητος, Isocr.
Exsupero, ὑπεραττίττω, Naz. aliquem aliqua re, ὑπερβάλλομαί τινά τινι, Xen. πλεονάζω, Dem.
Exsurdo, ἐκκωφόω, aliquem, τινὰ, Lucian.
Exsurgo, [illegible]ταμαι, e populo ad dicendum, ἐκ δήμου λέγειν, Plut. e sedibus, ἐξανίσταμαι ἐκ θάκων, Xen.
Exsuscito, ἀνεγείρω, Dem. aliquem, ἐξανίστημί τινα, Isocr. ἐγείρω τινὰ, Chrys.
Exta, τὰ σπλάγχνα, ων, Plut. τὰ ἔντερα, læta, ἱερὰ καλὰ, Xen.
Extabesco, ἐκτήκομαι.
Extemplo, ἄφνω, Dem. παραχρῆμα, ἐξαίφνης, id.
Extemporalis, ὁ ᾗ ἡ αὐτοσχέδιος, ὁ ᾗ ἡ αὐτοσχεδιαστὸς, oratio, λόγος, Alcidam.
Extendo, ἀναπεταννύω, Lucian. manum, ἐκτείνω χεῖρα, Plat. sermonem, ἀποτείνω λόγον, id.
Extense, ἐκτάδην, Lucian.
Extensio, ἡ ἐκτένεια, ας, Hesych. ἡ ἔκτασις.
Extentus, ἐκτατὸς, ἡ, ὸν, Plat.
Extenuatio, ἡ λέπτυνσις, εως.
Extenuo, λεπτύνω, ἀπολεπτύνω, aliquid, τὶ, καταλεπτύνω.
Exter, ξενικὸς, ἡ, ὸν, Thuc.
Exterebro, ἐκτρυπάω, διατρυπάω.
Extergeo, ἐκσμάω, Herodot.
Exterior, ἐξώτερος, έρα, ερον, N. T.
Exterminatio, ὁ ἐξορισμὸς, ϑ.
Exterminator, ὁ ἐξοριστὴς, ϑ.
Exterminatus, ὁ ᾗ ἡ ἐξόριστος, ϑ, Dem.
Extermino, ἐξορίζω, Aristot.
Externus, ἐξωτερικὸς, ἡ, ὸν, Aristot. ὁ ᾗ ἡ ἀλλοεθνὴς, Diod. Sic. ξενικὸς, ἡ, ὸν, Thuc. ὁ ᾗ ἡ ἀλλόφυλος, Philo. ὁ, ἡ, τὸ ἐκτὸς, Aristot.
Extero, ἐκτρίβω, aliquid ex aliquo, τί τινος, Plut.
Exterraneus, a, um, ὁ ᾗ ἡ ἀλλόφυλος, ϑ, Philo.
Exterreo, ἐκφοβέω, Gal. ἐκπλήττω.
Extersio, ἡ σμῆξις, εως, Diosc.
Exterus, ἀλλοδαπὸς, ἡ, ὸν, Xen. Confer *Externus*.
Extimescendus, φοβητέος, έα, έον, φοβερὸς, ὰ, ὸν, Isocr.
Extimesco, περιφοβέομαι, Xen. ἐκφοβέομαι, Sophocl. mortem, ἀποδειλιάω πρὸς θάνατον, Lucian.
Extimus, ἐξώτατος, άτη, ατον.
Extinctio, ἡ ἀπόσβεσις, ἡ σβέσις, Aristot. mors. Vide *Mors*.
Extinguo, ἀποσβέννυμι, Plut. lychnum, σβέννυμι λύχνον, id. i. e. occido, ἀποκτείνω. Vide *Occido*.
Extispex, ὁ ἱεροσκόπος, ὁ σπλαγχνοσκόπος.
Extispicium, ἡ ἱεροσκοπία· facio, ἱεροσκοπέω, Hesych.
Extollo, ἐξαίρω, aliquem, τινὰ, Plut. verbis, τινὰ λόγῳ, Xen. μεγαληγορέω τινὰ, Herodian.
Extorqueo, ἐκβασανίζω, alicui aliquid, ἀφαιρέομαί τινί τι, Dem. πράττω τινά τι, id.
Extorris, ὁ ᾗ ἡ ἄπολις, ιδος. Confer *Exsul*.
Extra, ἔξω, forum, τῆς ἀγορᾶς, Dem. propositum dicere, ἔξω τῆς ὑποθέσεως λέγειν, Isocr. controversiam, ἀναμφισβητήτως, Xen. periculum esse, ἔξω seu πόῤῥω τῦ κινδύνυ εἶναι· omnem culpam videri, πάσης αἰτίας ἐκτὸς φαίνεσθαι, Chrys.
Extraho, ἐξελκύω, Aristoph.
Extraneus. Vide *Exterus*.
Extraordinarius, ὁ ᾗ ἡ ἔκτακτος, ϑ, Ælian. ὁ ᾗ ἡ ἐπίλεκτος.
Extremitas, τὸ πέρας, Dem. τὸ ἔσχατον, ϑ, id. τὸ τέλος, id. ἡ ἐσχατιά. Philo.
Extremo, τὸ ὕστατον, Lucian. ἐσχάτως, Plut.
Extremus, ὕστατος, άτη, ατον, Aristoph. ἔσχατος, άτη, ον, Dem. τελευταῖος, αία, αῖον, Isocr. extrema paupertate conflictari, εἶναι ἐν ταῖς ἐσχάταις ἀπορίαις, Dem. extremum diem claudere, τελευτᾷν τὸν βίον, id. sum, ἐσχατεύω, Theophr.
Extrico, ἐξελίττω. Confer *Evolvo*.
Extrinsecus, ἔξωθεν, Xen.
Extrudo, ἐξωθέω, Aristot. παρωθέω, aliquem, τινὰ, Dem.
Extrusio, ἡ ἐξώθησις, Al. Aphr.
Extuberatio carnis, ἡ ὑπερσάρκωσις, εως, τὸ ὑπεράρκωμα, ατος, Gal. quævis in corpore, ἡ ὑπεροχὴ, ῆς, Diosc.
Extubero, ἐξοιδέω, Lucian.
Extumeo, ἐξογκόομαι, Herodot. ἐξοιδέω, Luc.
Extundo, ἐκτινάσσω, N. T.
Exturbo, ἐκβάλλω, aliquem ex aliquo, τινὰ ἔκ τινος, Dem. e convivio, ἀπωθέω τῦ συμποσίϑ, Lucian.
Extussio, ἐκβήττω, Gal. ἀναβήσσω, Aretæus.
Exuberatio, ἡ εὐπορία.
Exubero, εὐθενέω, aliqua re, τινὸς, Dem. πλεονάζω τινὸς, Aristot. Confer *Abundo*.
Exulceratio, ἡ ἕλκωσις, εως, Hipp.
Exulceratorius, a, um, ἑλκωτικὸς, ἡ, ὸν, Diosc.
Exulcero, ἑλκόω, Xen. ἀφελκόω.
Exululo, ὀλολύζω, Dem.
Exundatio, ἡ ἐκκύμανσις, Eustath. ὁ κατακλυσμὸς, ϑ, Dem.
Exundo, ἐκκυμαίνω, Xen. πλημμύρω.
Exungo, ἐξαλείφω, Thuc.
Exungulo, ἀπονυχίζω, Poll.
Exuo, ἐκδύω, aliquem, τινὰ, Xen. alicui vestem, ἀποδύω τινὰ ἱμάτιον, id. timorem, ἀποδύω φόβον, Polyb. aliquem bonis, στερέω τινὰ ἀγαθῶν, Thuc.
Exuro, ἐκκαίω, Theophr. regionem, κατακαίω χώραν, Dem. domum, καταπίμπρημι οἰκίαν, Plut.
Exustio, ἡ ἔκκαυσις, solis, ἡλίϑ, Al. Aphr.
Exuviæ, τὰ λάφυρα, ων, Plat. leonis, ἡ λεοντῆ, ῆς, Plut. serpentis, ἡ λεβηρὶς, ίδος, Joseph. τὸ σύφαρ ὄφεως, Lucian.

F.

FABA, ὁ κύαμος, ϑ, Plat.
Fabaginus, κυάμινος, ίνη, ινον, Athen.
Fabalis, κυαμιαῖος, αία, αῖον, Lucian.
Fabella, τὸ μυθάριον, Plut.
Faber, ὁ τέκτων, ονος, Plut. ferrarius, σιδηρουργὸς, ϑ· ærarius, χαλκουργὸς, ϑ, Aristot. aurarius, χρυσουργὸς, ϑ, Philo.
Fabrefacio, τεχνιτεύω, κατασκευάζω, Pausan. καλλιεργέω, Dionys.
Fabrica, τὸ τεκτονεῖον, ϑ, τὸ ἐργαστήριον.
Fabricatio, ἡ τεκτοσύνη, ης.
Fabricator, ὁ τεχνάστης, ϑ, mundi, ὁ κοσμοπλάστης.
Fabricor, τεκταίνομαι, aliquid, τὶ, Philo.
Fabrilis, e, τεκτονικὸς, ἡ, ὸν, Diosc. ars, ἡ τεκτονικὴ, ῆς, sc. τέχνη, Aristot.
Fabula, ὁ μῦθος, ϑ, Dem. ὁ λόγος, ϑ, id. anilis, μῦθος γραώδης, N. T. erudita, μῦθος σεσοφισμένος, ib. fabulas narro, μυθολογέομαι, Theophr. fingo, λόγϑς πλάττω, Dem.
Fabularis, μυθικὸς, ἡ, ὸν, Plut.
Fabulator, ὁ μυθοποιὸς, ϑ, Plat. ὁ μυθολόγος, ϑ, id. λόγϑς πλάττων, Dem.
Fabulor, μυθολογέω, Dem. λογοποιέω, id. colloquor cum aliquo, ὁμιλέω πρός τινα, Thuc.
Fabulose, μυθικῶς, narro, μυθολογέομαι, Theophr. μυθεύω, Lucian.
Fabulositas, τὸ μυθῶδες, ϑς, Plut.
Fabulosus, ὁ ᾗ ἡ μυθώδης, εος, oratio, λόγος, Isocr. fabulosa de aliqua re commemoro, μυθώδη περί τινος ἐρέω, id.
Facesso, παρέχω, alicui negotium, τινὶ πράγματα, Isocr. τινὶ ἀσχολίαν, Xen. ἔργον τινὶ, Plut. παρασκευάζω τινὶ ἀσχολίαν, Dem. discedo, ἀπέρχομαι, Isocr.
Facete, ἀστείως, Plut. χαριέντως, κόμψως.
Facetiæ, ἡ εὐτραπελία, ας.
Facetus, ὁ ᾗ ἡ εὐτράπελος, ϑ, Isocr. ὁ ᾗ ἡ στωμύλος· sum, εὐτραπελεύομαι, Chrys. ἀστεῖος, κομψός.
Facies, τὸ πρόσωπον, ϑ, viri admodum deformis, ἀνδρὸς αἶσχει ὑπερβάλλον, Xen. formositas in facie, εὐπρέπεια τῆς ὄψεως, Dem. in faciem, κατὰ πρόσωπον, Diod. Sic.
Facile, εὐχερῶς, ῥαδίως, decipere populum, ἐξαπατᾷν τὸν δῆμον, Dem. cognoscere aliquid, καταμανθάνειν τι ῥαδίως, Isocr. facilius impertire alicui aliquid, ῥᾷον μεταδιδόναι τί τινι, id. facilius pœnam dedisset, εὐπορώτερον ἂν δίκην ἔδωκε, Dem.
Facilis, ῥᾴδιος, ία, ιον, Dem. ὁ ᾗ ἡ εὔπορος, ϑ, id. ὁ ᾗ ἡ εὐχερὴς, et laboris expers negotium, est [illegible] ς προσεισι τῶ πράγματι. [illegible] virtutem, ἐπαινεῖν, ὅπερ πρόχειρόν ἐστιν, ἀρετὴν, id. facilius hoc est et tutius, ῥᾷον τῦτό ἐστι ᾗ ἀσφαλέστερον. Dem. facile est alterum admonere, εὔκολον τῷ ἄλλῳ ὑποτίθεσθαι, Plut. comis, ὁμιλητικὸς, ἡ, ὸν, Isocr. φιλοπροσήγορος, ϑ, id.
Facilitas, ἡ εὐκολία, ἡ εὐχολία, Plut. morum, ἡ πρᾳότης, Dem. ἡ ὁμιλία, id. ἡ φιλοπροσηγορία, Isocr. ἡ εὐπροσηγορία, id.
Facinorosus, ὁ ᾗ ἡ κακοῦργος, N. T. πονηρὸς, ρὰ, ρὸν, Dem. κακϑργῶν, ϑσα, ϑν, id.
Facinus, τὸ ἔργον, Dem. bonum, τὸ ἀνδραγάθημα· pulchrum, ἔργον καλὸν, Dem. egregium, τὸ κατόρθωμα, N. T. pravum, τὸ κακούργημα, Dem. ἡ κακουργία, id. turpe, ἔργον αἰσχρὸν, id. admitto, seu patro, παρανομίαν παρανομέω, id. πρᾶγμα μιαρὸν πράττω, id. ποιέω, δράω, ἐργάζομαι δεινόν τι, κακόν τι, μοχθηρόν τι, id. omne in me recipio, πᾶν τόλμημα ἐπ' ἐμαυτῦ βάλλομαι, Æl.
Facio, πράττω, Dem. ποιέω, δράω, et suscipio aliquid, πράττω ᾗ ποιέω τι· aliquid juste et diligenter, et industria majore quam pro viribus, πράττω τι δικαίως ᾗ ἐπιμελῶς ᾗ φιλοπόνως ὑπὲρ δύναμιν, id. aliquid non clam, sed manifeste, ποιέω τι ϑ λάθρα, ἀλλὰ φανερῶς, Isocr. quod decet, ποιέω vel πράττω τὸ προσῆκον, τὸ δέον, Dem. fidem, ποιέω πίστιν, Thuc. aliquem certiorem, ἐπιστέλλω τινὶ, Dem. verba, ῥέω, ἐρέω· testamentum, διατίθεμαι· aliquid ex testamento, ποιέω τι κατὰ διαθήκην τινός· aliquid irritum, ποιέω τι ἄκυρον· mentionem nominis alicujus, φθέγγομαι τὔνομά τινος· versus elegiacos, ποιέω ἐλεγεῖα· præclare carmen Iambicum, ποιέω καλῶς Ἰαμβεῖα, id. aliquid magni, ποιέομαί τι μέγα, Xen. parvi, παρὰ μικρὸν ἡγέομαί τι, Isocr. plurimi, ποιέομαί τι περὶ παντὸς, Sex. Emp. damnum seu jacturam, ζημίαν πάσχω, ζημίαν ποιέω, Synes. bene alicui, εὐεργετέω τινὰ, Dem. εὖ δράω, seu εὖ ποιέω τινὰ, Plat.
Factio, ἡ ποίησις, εως, Herodot. ἡ στάσις, i. e. seditio, ὁ στασιασμὸς, ϑ, Aristot. ἡ μερὶς, ίδος, Dem. factionis diversæ esse, σπουδάζειν τὰ ἐναντία, Herodian. qui factionis ejusdem sunt, οἱ συνομόται, id. factionis adsecla, ὁ συνεστηκὼς, ότος, Dem. factionibus contendo, στασιάζω, Plut.
Factiose, στασιαστικῶς, Dem.
Factiosus, a, um, ὁ ᾗ ἡ στασιώδης, εως, Xen. στασιαστικὸς, ἡ, ὸν, sermo, λόγος, Plut.
Factitius, a, um, σκευαστὸς, ἡ, ὸν, ποιητὸς, ἡ, ὸν, Plut.
Factor, ὁ ποιητὴς, ϑ, Xen.
Factum, ἡ πρᾶξις, Dem. τὸ ἔργον, τὸ πρᾶγμα, ατος· res et facta, τὰ πράγματα ᾗ τὰ γιγνόμενα· opera et facta alicujus, τὰ ἔργα ᾗ τὰ πεπραγμένα τινός· facta et vita alicujus, τὰ πεπραγμένα ᾗ βεβιωμένα τινός· factum iniquum, ἔργον ἄδικον· facta alicujus impia et crudelia, πεπραγμένα τινὶ ἀσεβῆ ᾗ δεινὰ, id.
Facula, τὸ δᾳδίον, ϑ.
Facultas, ἡ δύναμις, Dem. sufficiens, ἀφορμὴ ἄφθονος, id. facultatem comparare alicui alicujus rei, παρασκευάζειν τινὶ ἐξουσίαν τινός. esse alicui faciendi quod velit, εἶναί τινι ἐξουσίαν

ἐξουσίαν ποιεῖν ὃ βούληται, Isocr. adimere alicui, ἀφαιρεῖν δύναμίν τινι, Dem. nullam relinquere aliquid faciendi, ὑπολείπειν μηδεμίαν πρόφασιν ποιεῖν τι, Isocr. facultas dicendi, ἡ δεινότης, Dem. oratoria, ἡ δύναμις τῶν λεγόντων· τὸ δύνασθαι λέγειν· ἡ ἐμπειρία τοῦ λέγειν, id. exercere facultatem dicendi, ἀσκεῖν τὴν δεινότητα τὴν ἐν λόγοις· facultates, i. e. bona, τὰ ἀγαθά, ῶν, Isocr. ἡ οὐσία, ας, id. pro facultatibus alicui dona offerre, κατὰ τὴν δύναμιν προσκομίζειν τινί, Æl. Confer *Opes*.

Facunde, εὐφραδῶς, λογίως.

Facundia, ἡ λογιότης, Polyb. Conf. *Eloquentia*.

Facundus, a, um, ὁ ἡ ἡ εὐφραδής, ὁ ἡ ἡ εὔγλωττος, λέγειν δυνατός, Æschin.

Fæculentus, ὁ ἡ ἡ τρυγώδης, Al. Aphr. τρυγηρός, ρά, ρόν.

Fæx, *proprie vini*, ἡ τρύξ, τρυγός, Plut. ἡ ἰλύς, ύος, Aristot. civitatis, ὁ σύρφαξ, ακος, Aristoph. ὁ συρφετώδης ὄχλος, Luc. ad fæcem usque exsorbere, μέχρι τρυγὸς ἐκροφεῖν, Synes.

Faginus, a, um, φηγίνεος, έα, εον, Athen.

Fagus, ἡ φηγός, Plut. ἡ ὀξύα, Theophr.

Falcatus, a, um, ὁ ἡ ἡ δρεπανοειδής.

Falcicula, τὸ δρεπάνιον, ἡ δρεπανίς, Bas.

Falco, onis, ὁ ἱέραξ, ακος, Aristot.

Fallacia, ἡ παράκρουσις, Dem. Confer *Fraus*, item *Dolus*.

Fallaciter, δολερῶς.

Fallax, δολερός, ά, όν, Xen. ὁ ἡ ἡ πανοῦργος, Dem. Confer *Dolosus*, item *Fraudulentus*.

Fallo, ἀπατάω, Thuc. aliquem in aliqua re, ἐξαπατάω τινά τι, artibus, τινὰ τέχναις, id. παρακρούομαί τινα, Lucian. σφάλλω τινά, Herod. falli spe, ψευσθῆναι τῆς ἐλπίδος, Isocr. διαμαρτάνειν ἐλπίδος, Dem.

Falsarius, ὁ ψευδογράφος.

False, ψευδῶς, Thuc.

Falsidicus, ὁ ἡ ἡ ψευδολόγος.

Falsitas, τὸ ψεῦδος, Plat. sermonis, ἡ ψευδολογία, Dem. τὸ ψευδές, id.

Falso, ψευδῶς, dictum, εἰρημένον, Isocr.

Falso, as, παραποιέω, Athen. legem, μεταγράφω νόμον, Dinarch.

Falsus, a, um, ὁ ἡ ἡ ψευδής, έος· sermo, λόγος, Dem.

Falx, ἡ ἅρπη, ης, Plut. τὸ δρέπανον, ου, Thuc. τὸ ζάγκλον, ου, id. messoria, ἡ ἄμη, ης, Æschin. putatoria, τὸ κλαδευτήριον, ου, qua vites putantur, τὸ κλαστήριον.

Fama, ἡ φήμη, Plat. gloria, τὸ κλέος, Dem. ἡ εὔκλεια, ας, τὸ ὄνομα, ατος· bona, δόξα καλή· mala, δόξα κακή, id. δόξα πονηρά, Isocr. famam spargere, φήμην κατασκεδάσαι, Plat λόγον διαδιδόναι, Plut. fama increbrescit, λόγος χωρεῖ, Plat. ut fama est, ὡς λόγος, Herodot. fama fluit, ῥέει, Plut. emergit, προέρχεται, id. spargitur, κατασκεδάννυται, Plat. sine auctore, φήμη seu λόγος ἀδέσποτος, id. hoc susurrat, τοῦτο θρυλλεῖται, Dem. Confer *Rumor*, item *Gloria*.

Famelicus, ὁ ἡ ἡ ὀξύπεινος, Athen. ὁ ἡ ἡ πρόπεινος.

Fames, ὁ λιμός, οῦ, Dem. ἡ πεῖνα, ης, Plut. magna, ἡ βουλιμία· fame debellari seu expugnari, λιμῷ λαμβάνεσθαι, Dem. perire, ἀπόλλυσθαι λιμῷ, id. premi, λιμῷ πιέζεσθαι, Philo. perdo, λιμοκτονέω, LXX. λιμῷ ἀποκτείνω τινά, Lycophr.

Famigeratio, ἡ διαφήμισις, εως.

Famigerator, ὁ διαφημιστής, ὁ λογοποιός, Dem.

Famigeratus, ὁ ἡ ἡ διαβόητος, ου, Lucian.

Familia, ὁ οἶκος, Dem. ἡ οἰκία· et genus, οἶκος καὶ γένος· magna, οἶκος μέγας· obscura, ἀνώνυμος· regia, βασιλικός· qui ex familia alicujus est, ὢν ἐκ τοῦ οἴκου τινός· familiam alere, οἰκεῖν οἰκίαν· administrare alicujus, οἶκόν τινος διοικεῖν· curare, ἐπιμελεῖσθαι τοῦ οἴκου, id. conservare, διασώζειν οἶκον· delere, διαφθείρειν οἶκον· genus, τὸ γένος, εος, id. Confer *Genus*.

Familiaris, e, οἰκεῖος, εία, εῖον, Dem. res, τὰ οἰκεῖα, ων et amicus alicujus, οἰκεῖος καὶ φίλος τινός· et cognatus alicujus, οἰκεῖος καὶ ἐπιτήδειός τινος· et socius alicujus, ἐπιτήδειος καὶ κοινωνός τινος· familiaritate et benevolentia juncti, συνήθεις ὄντες καὶ εὔνοιαν ἀλλήλοις ἔχοντες, Isocr. Confer *Amicus*.

Familiaritas, ἡ συνήθεια, Dem. ἡ οἰκειότης, id. Confer *Amicitia*.

Familiariter, οἰκείως, uti aliquo, ἔχω τινί, Dem. χράομαί τινι, id. familiarius, οἰκειότερον, id. familiarissime, οἰκειότατα, id.

Famosus, ὁ ἡ ἡ περιλεσχήνευτος, Herodot. ὁ ἡ ἡ περιβόητος.

Famula, ἡ παῖς, παιδός, Dem. ἡ θεραπαινίς, ίδος, Plut. ἡ ὑπηρέτις.

Famulatus, ûs, ἡ ὑπηρεσία, Plut. ἡ δουλεία, Xen. ἡ θεραπεία.

Famulor, λατρεύω, alicui, τινί, Lucian. δουλεύω τινί, Xen. ὑπηρετέω τινί, id. famuli vicem obeo, οἰκέτου τάξιν ἔχω, Dem.

Famulus, ὁ θεράπων, Xen. ὁ οἰκέτης, Dem. ὁ παῖς, ὁ ἀκόλουθος, id. ὁ ὑπηρέτης.

Fanaticus, a, um, ὁ ἡ ἡ θεόληπτος, ου, Plut. ἐκστατικός, ή, όν, Bas. ὁ ἡ ἡ ἔνθεος.

Fandus, φατέος, έα, έον.

Fanum, ὁ ναός, οῦ, Xen. Confer *Templum*.

Far, ἡ ζειά, ᾶς, Diosc.

Farcimen, ὁ ἀλλᾶς, ᾶντος, Athen.

Farcio, ἐπιπληρόω, Thuc.

Farina, proprie hordei, τὸ ἄλφιτον, ου, Dem. tritici, τὸ ἄλευρον, ου, Plat. fabarum, ἄλευρον κυάμου, Diosc. lolii, ἄλευρον αἰρῶν, Galen. ervi, ἄλευρον ὀρόβων, id.

Farinaceus, ἀλευριτικός, ή, όν, panis, ἄρτος ἀλευρίτης, Athen.

Faris, φάσκεις, Dem.

Farraceus, ὁ, ἡ, τὸ ἐκ τῆς ζειᾶς.

Farrago, ἡ πολυμιγία, Plut. ἡ πολυμιξία, id. ὁ χιλός.

Farreus, σιτικός, ή, όν, Plut. ὁ, ἡ, τὸ ἐκ ζειᾶς.

Fartor, ὁ ἀλλαντοπώλης, ου, ὁ σιτευτής.

Fartum, τὸ σιτευτόν.

Fas, ἡ θέμις, Dem. τὸ εὐαγές· τὸ ὅσιον, ου· fas erat occidere, εὐαγὲς ἦν τὸ ἀποκτείνειν, id. non fas est dicere hoc, οὐ θέμις τοῦτο εἰπεῖν, Isocr. non fas est ipsis, οὐ θεμιτὸν αὐτοῖς, Dem. neque justum, neque fas est aliquid, οὔτε δίκαιον, οὔτε ὅσιόν ἐστί τι, id.

Fascia, τὸ σπάργανον, ου, Plut. fasciis involvo, σπαργανόω, Plut. ἐνσπαργανόω, Dion. Long. fascia sepulchralis, ἡ κειρία, ας, N. T.

Fasciatim, φακελληδόν.

Fasciculus, τὸ φακελλίδιον, ου, ἡ δέσμη, ης, Athen. epistolarum, φάκελλος ἐπιστολῶν, Synes. ἡ σύνδεσμος ἐπιστολῶν, Herodian.

Fascinatio, ἡ βασκανία, ας, Aristot.

Fascino, βασκαίνω, aliquem, τινά, Aristot.

Fascinum, τὸ βασκάνιον, ου.

Fasciola, τὸ σπαργάνιον, ου.

Fascis, ὁ φάκελλος, ligni, ὕλης, Thuc. virgultorum, φάκελλος φρυγάνων, Dion. Hal. φακίολος φρυγάνων, id. fasces, insignia magistratuum apud Romanos, αἱ ῥάβδοι, Plut.

Fastidienter, ἀνορέκτως, Galen. videre, ἀηδῶς ὁρᾶν, Isocr.

Fastidio, δυσχεραίνω, aliquid, ἐπί τινι, Aristot. aliquem, ἀποστρέφομαί τινα, Galen. cibum, τῆς τροφῆς ἀνορέκτως ἔχω.

Fastidiose, ὑπεροπτικῶς, Xen.

Fastidiosus, ὑπεροπτικός, ή, όν, Dem. ὁ ἡ ἡ ἀηδής, έος, Philo.

Fastidium, ἡ ὑπεροψία, Herodian. cibi, ἡ ἀνορεξία, Diosc. tædium, et rei satietas, ὁ κόρος, Dem. ἡ ἀηδία, id.

Fastigiatio, ἡ ἐκκορύφωσις, εως.

Fastigio, κορυφόω, ὀξύνω· sensim fastigiari, λήγειν εἰς ὀξύτητα, Herodian.

Fastigium, ἡ κορυφή, ῆς, Thuc. summum montis, ἄκρα ὑψηλοτάτη ὄρους, Herodian. superiorum dignitatum, τὸ κορυφαῖον πραξέων προγινομένων· ad summum fastigium evehere aliquem, εἰς τὸ μέγιστον ὕψος ἄραί τινα, id. ὁ θολοφάν.

Fastose, ὑπεροπτικῶς, Xen.

Fastosus, ὑπεροπτικός, ή, όν, Isocr. Confer *Superbus*.

Fastus, ûs, ὁ ὄγκος, Isocr. τὸ φρόνημα, id. Confer *Superbia*.

Fastus, a, um, ὁ ἡ ἡ ἔνδικος, ου, dies, ἡμέρα, Plut.

Fatalis, εἱμαρμένος, ένη, ένον, Plat. sum, εἵμαρμαι, Dem. fatali calamitate urgeri, ἐπικήρως διακεῖσθαι, Isocr. nobis fatale est, nunquam in rebus secundis recte sapere, ἡμῖν εἵμαρται μηδέποτ' εὖ πράττουσιν εὖ φρονῆσαι, Dem.

Fataliter, ἐπικήρως, Isocr.

Fateor, ὁμολογέω, possidere ista, κεκτῆσθαι ταῦτα, Dem. alicui, τινί, id. aliquid, προσομολογέω τι, id.

Fatidicus, ὁ μάντις, ὁ χρησμαγόρης.

Fatigatio, ὁ κόπος, ου, Xen. ὁ κάματος.

Fatigo, καταπονέω, aliquem, ἐνοχλέω τινά, Dinarch. ἔγκοπον ποιέω τινά, LXX. κοπόω τινά, id. exercitum, σκύλλω στρατόν, Herodian.

Fatisco, χαίνω, Lucian. laboribus facillime, ῥᾷστα ἀποκάμνω, Herodian. fatiscente exercitu his rebus, ἀπαγορευόντος τοῦ στρατοῦ πρὸς ταῦτα, id.

Fatue, ἐκφρόνως, Suid. μωρῶς, Poll.

Fatuitas, ἡ μωρότης, ἡ μωρία, Dem. Confer *Stultitia*.

Fatum, ἡ εἱμαρμένη, Dem. ἡ πεπρωμένη, id. ἡ μοῖρα, Isocr.

Fatuor, εὐηθίζομαι, Plat. μωραίνω, Lucian.

Fatuus, μωρός, ά, όν, Isocr. Confer *Stultus*.

Faveo, εὐνοϊκῶς ἔχω, προσίεμαι, alicui, τινί, Dem. φρονέω τά τινος, id. εἰμί τινι εὔνους, id. Persis, νοέω τὰ Περσικά, Ælian.

Favilla, ἡ αἰθάλη, ης, Al. Aphr.

Favillaceus, ὁ ἡ ἡ αἰθαλώδης.

Favonius, ὁ ζέφυρος, ου, Aristot.

Favor, ἡ εὔνοια, Dem. ἡ εὐμένεια, id. Confer *Benevolentia*.

Favorabilis, φιλικός, ή, όν, Aristot.

Fauste, εὐτυχῶς, Herodian. Confer *Feliciter*.

Faustitas, ἡ εὐτυχία, Isocr. Confer *Felicitas*.

Faustus, ὁ ἡ ἡ εὐτυχής, Plut. Confer *Felix*.

Fautor, ὁ σπουδαστής, οῦ, Greg. βοηθός, οῦ, Thuc. ὁ παράκλητος, ου, Dem.

Fautrix, ἡ σπουδαστική, ῆς, ἡ παράκλητος.

Favus, τὸ κηρίον, Aristot. favos construo, κηριάζω, favos eximo, ἐξαίρω τὰ κηρία, id.

Faux, ὁ λάρυγξ, γος, Aristot. ὁ ἡ ἡ φάρυγξ· fauces fluvii, ἡ ἐκβολὴ ποταμοῦ, Herodian. speluncæ, στόμα τοῦ σπηλαίου, Aristid.

Fax, ἡ λαμπάς, άδος, Athen. ἡ δᾷς, δᾳδός, Philo, ὁ φανός, οῦ, Lucian. contentionis et inimicitiæ, ἔναυσμα τῆς ἔριδος καὶ ἔχθρας, Herodian. facem præferre alicui, δᾳδουχεῖν τινι, Aristot. præbere alicui ad aliquid, ἐναύσματά τινος παρέχειν τινί, Herodian.

Faxo, seu Faxim, ποιήσαιμι, ποιήσω, δράσαιμι.

Febricito, πυρέττω, Gal. πυρεταίνω, Aretæus.

Febricula, τὸ πυρέτιον, ου, Al. Aphr.

Febriculosus, ὁ ἡ ἡ πυρετώδης, εος.

Febrilis, πυρεκτικός, ή, όν, Gal.

Febrio, idem quod *Febricito*.

Febris, ὁ πυρετός, Gal. quotidiana, ἀμφημερινός· tertiana, τριταῖος· quartana, τεταρταῖος· continua, συνεχής, Dem. hectica, ἑκτικός· conversio et accessio febris, περίοδος καὶ καταβολὴ πυρετοῦ, id. ardor febris, ὁ καῦσος· rigor seu horror, τὸ ῥῖγος.

Februarius, ὁ ἐλαφηβολιών, ῶνος, Dem. ὁ φεβρουάριος, ου, Plut.

Fecialis, ὁ εἰρηνοδίκης, Dion. H. ὁ εἰρηνοποιός, ὁ σπονδοφόρος, Plut. ὁ φηκιαλεύς.

Fel, ἡ χολή, ῆς, Plut.

Felicitas, ἡ εὐτυχία, Dem. τὸ εὐτύχημα, id. ἡ εὐδαιμονία, Isocr. ἡ εὐπραγία, id. ἡ εὐπραξία, Dem. magna, εὐδαιμονία μεγάλη· πολλὴ καὶ μεγάλη, id. summa, ὑπερβολὴ τῆς εὐδαιμονίας, Isocr. nimia, τὸ λίαν εὐτυχεῖν· incredibilis, εὐτυχία θαυμαστή· inexpectata, ἀπροσδόκητος, id. falsa, εὐδαιμονία ψευδής, Isocr. antiqua, παλαιά, Dem. præsens, ὑπάρχουσα, Isocr. communis, κοινή, id. aliena, ἀλλοτρία· conferre non minimam partem ad felicitatem, συμβάλλεσθαι οὐκ ἐλάχιστον μέρος πρὸς εὐδαιμονίαν, id. perducere aliquem ad felicitatem, ἄγειν τινὰ πρὸς εὐδαιμονίαν, Dem. felicitatem dare, εὐδαιμονίαν διδόναι· parare bello, κτήσασθαι διὰ πόλεμον, id. adipisci, καθιστάναι εἰς εὐδαιμονίαν, Isocr. ferre pulchre et moderate, φέρειν καλῶς καὶ μετρίως εὐτυχίαν, Isocr. metiri ventre, μετρεῖν

μετρεῖν τὴν εὐδαιμονίαν τῇ γαστρί, Dem. metiri pecunia, τὴν εὐδαιμονίαν κοινῶν πρὸς ἀργύριον, Isocr. æstimare ex aliquo, δοκιμάζειν εὐδαιμονίαν ἔκ τινος· augere, ἐπιδοῦναί τι πρὸς εὐδαιμονίαν· amittere, στερεῖσθαι τῆς ὑπαρχούσης εὐδαιμονίας· eripere alicui, ἀφαιρεῖσθαί τινα τὴν εὐδαιμονίαν, id. felicitate recte uti, ὀρθῶς χρῆσθαι τοῖς εὐτυχήμασι, Dem. non moderate uti, οὐ μετρίως χρῆσθαι οἷς τις εὐτυχεῖ, id abuti, μὴ καλῶς χρῆσθαι ταῖς εὐτυχίαις, Isocr. corrumpi, διαφθείρεσθαι ὑπὸ ταῖς εὐπραγίαις· indignum se præbere, ἀνάξιον καθιστάναι ἑαυτὸν τῆς εὐδαιμονίας, id. certare cum Jove, τῷ Διῒ περὶ εὐδαιμονίας ἀγωνίζεσθαι, Ælian.

Feliciter, εὐτυχῶς, Dem. εὐδαιμόνως, Isocr.

Felis, ὁ αἴλουρος, ου, Aristot.

Felix, ὁ ἡ εὐτυχής, Dem. εὐτυχῶν, ὁ ἡ εὐδαίμων, ονος. εὐδαιμονῶν, οῦσα, οῦν et beatus [illegible] et beate glorioseque vivens, εὐτυχῶν καὶ ἐν εὐδαιμονίᾳ καὶ χρηστῇ δόξῃ διάγων· propter aliquid, εὐδαίμων διά τι· sum, εὐτυχέω, διευτυχέω, Dem. εὐδαιμονέω, id. felicem efficio aliquem, εὐδαίμονά τινα ποιέω, Isocr. prædico aliquem, εὐδαιμονίζω τινά· μακαρίζω τινά· felicem vitam ago, εὐδαιμόνως τὸν βίον διατελέω, id.

Felleus, a, um, ὁ ἡ χολώδης, εος, Gal.

Femen, ὁ μηρός, οῦ, Plut.

Femina. Vide *Fœmina.*

Femoralia, τὰ περιζώματα, ων, Plut.

Femur, ὁ μηρός, οῦ, Plut.

Fenestella, τὸ θυρίδιον, ου, Plut.

Fenestra, ἡ θυρίς, ίδος, Plut. fenestram aperire alicui, λαβὴν παραδιδόναι τινί, Plat. κλισιάδας ἀνοίγειν τινί, Plut.

Fera, τὸ θηρίον, ου, Xen. ὁ θήρ, θηρός.

Feracitas, ἡ εὐφορία, ας, Philo. ἡ πολυκαρπία.

Feralis, e, νεκρικός, ἡ, όν, Lucian.

Ferax, ὁ ἡ εὔφορος, Herodian. Confer *Fertilis.*

Ferculum, τὸ ἔδεσμα παρατιθέμενον.

Fere, σχεδόν, dixi, quæ existimo expedire, εἴρηκα, ἃ νομίζω συμφέρειν, Dem. fere evertere remp. παντελικὴν λύειν πολιτείαν, Isocr. fere dilaniatus fui, μονονοῦ διεσπάσθην, id. fere singulis diebus, ὀλίγου δεῖν καθ' ἑκάστην ἡμέραν· fere dixerim, ὀλίγου δέω λέγειν, id.

Ferentarius, ὁ ἀκροβολιστής, οῦ, Ælian.

Feretrum, τὸ φέρετρον, Hom. ὁ σορός, Clem. Alex.

Feriæ, ἡ ἑορτή, ῆς, Dem. ἡ τελετή, ῆς, Isocr. Bacchanalium, ἑορτὴ τῶν Διονυσίων, Dem. ferias ago. Vide *Ferior.*

Feriatus, σχολαῖος, αία, αῖον· male-feriatus, ὁ ἡ κακόσχολος, ου, Isid. Pelus.

Ferinus, ὁ ἡ θηριώδης, εος, homo, ἄνθρωπος, Aristot. natura, φύσις, id. ὁ ἡ θήρειος, ου, carnes, θήρεια κρέα, Xen.

Ferio, τύπτω, Dem. aliquem cominus, παίω τινά, Xen. calce, λακτίζω, Lucian. cornu, κυρίττω, Plat.

Ferior, σχολάζω, Plut. σχολὴν ἄγω, Lucian.

Feritas, ἡ θηριωδία, ας, Aristot. ἡ ἀγριότης, ητος, Lucian. et agrestis immanitas, τὸ θηριῶδες καὶ ἄγριον, Plat.

Ferme, idem quod *Fere.*

Fermentaceus, ὁ ἡ ζυμώδης, εος.

Fermentatio, ἡ ζύμωσις, εως, Plat.

Fermentatus, ζυμίτης, ου, panis, ἄρτος, Poll.

Fermentesco, ζυμόομαι, Hippocr.

Fermento, ζυμόω, massam, τὸ φύραμα, N. T. terram, τὴν γῆν, Theophr.

Fermentum, ἡ ζύμη, ης, Plut. refero, ζυμίζω, Diosc.

Fero, φέρω, belli pondus, τοῦ πολέμου βάρος, Diod. Sic. facile res adversas, εὐκόλως τὰς ἀτυχίας, Arist. t. æquo animo, εὐηνιώτως, Xen. facile calamitatem, καλῶς, μετρίως, πράως, εὐχερῶς, γενναίως τὴν συμφοράν, Isocr. Aristot. moleste, βαρέως, χαλεπῶς, ἀνιαρῶς, λυπηρῶς καὶ βαρέως, id. contumeliam, ἀνέχομαι ὕβριν, Dem. ægerrime ignominiam, περιαλγέω ἀτιμίᾳ, Plat. iniquo animo rem, δυσχεραίνω πρᾶγμα, Dem. legem, τίθημι νόμον, literas seu epistolam, φέρω ἐπιστολήν, id ab aliquo ad aliquem, φέρω γράμματα παρά τινος πρός τινα, id.

Ferocia, ἡ ἀγριότης, Plat. ἡ ἀγερωχία, Philostr.

Ferocio, ἀγριόομαι, erga aliquos, ἀγριαίνω πρός τινας, Plut.

Ferociter, ἀγρίως, βιαίως, et valde superbe, ἀγερώχως καὶ λίαν ὑπερηφάνως, Polyb.

Ferox, βίαιος, αία, αιον, Dem. θρασυνόμενος, ένη, ενον. id. ἄγριος, ία, ιον, Plat.

Ferramentum, τὸ σιδήριον, ου, Thuc.

Ferraria, ἡ σιδηρουργία, ας, τὸ σιδηρεῖον, ου, Aristot.

Ferrarius, σιδηρικός, ἡ, όν, faber, ὁ σιδηρεύς, έως, Poll.

Ferreus, a, um, σιδήρεος, έα, εον. falx ferrea, σιδήρεον δρέπανον, Xen. catena ferrea, σιδηρεία ἅλυσις, Dem cor, σιδηροῦν σπλάγχνον, Plut.

Ferrugineus, ὁ ἡ ἰώδης, εος.

Ferrugo, ὁ ἰὸς σιδήρου, Diosc.

Ferrum, ὁ σίδηρος, ου, Plut. ferro munio seu obduco, præfigo, σιδηρόω, Thuc.

Ferrum, ἡ κόλλα, ης, Diosc.

Ferruminatio, ἡ κόλλησις, εως, σιδήρου, Plut.

Ferrumino, κολλάω σίδηρον, Plut.

Fertilis, ὁ ἡ εὔφορος, Herodian. ὁ ἡ πολύκαρπος, Theophr. ὁ ἡ πολύφορος.

Fertilitas, ἡ εὐφορία, ας, Philo. annua, ἡ εὐετηρία, ας, Dem.

Fertiliter, εὐφόρως.

Fervefacio, ἀναζέω, aliquid, τί, Gal. ἀναβράζω, Diosc.

Ferveo, ζέω, Gal. βράζω.

Fervesco, ζέομαι, Diosc.

Fervidus, a, um, ζεστός, ἡ, όν, aqua, ζεστὸν ὕδωρ, Diosc.

Ferula, ὁ νάρθηξ, Xen. ἡ ῥάβδος, Plut.

Ferulaceus, ὁ ἡ ναρθηκώδης, εος.

Fervor, ὁ βρασμός, οῦ, ἡ ζέσις, εως.

Ferus, ἄγριος, ία, ιον, Isocr. ὁ ἡ θηριώδης.

Fessus, ἀπειρηκώς, υῖα, ός, Plat.

Festinanter, διὰ σπουδῆς, Herodot. μετὰ σπουδῆς, Xen. μετὰ πολλῆς σπουδῆς, id. σπουδαίως, scribo, διὰ ταχέων γράφω, Isocr.

Festinate, idem quod antecedens *Festinanter.*

Festinatio, ἡ σπουδή, ῆς, Dem. τὸ τάχος, εος, id. ἡ ἔπειξις.

Festinato, idem quod *Festinanter.*

Festine, ταχέως, Dem. ταχύ, id. Confer *Festinanter.*

Festino, σπεύδω, Dem. ad aliquem, πρός τινα, Aristoph. præoccupare occasionem, προλαβεῖν τὸν καιρόν, Herodian. expeditionem, ἐπισπεύδω τὴν στρατείαν, Isocr. ταχύνω.

Festinus, σπουδαῖος, αία, αῖον, Dem. ταχύς, εῖα, ύ, id.

Festive, ἀστείως, Plut. ἐπιτερπῶς, id.

Festivitas, ἡ ἀστειότης, ητος, ἡ εὐτραπελία.

Festivus, ἀστεῖος, εία, εῖον, Dem. ὁ ἡ εὐτράπελος, ου, Isocr. ἁβρός, ά, όν, et urbanus, καὶ ἀστικός, Lucian. Confer *Facetus.*

Festuca, τὸ κάρφος, εος, Plut.

Festum, ἡ ἑορτή, ῆς, Dem. ἡ τελετή, ῆς, et sacrum, τελετὴ καὶ ἱερόν· festum instituo, ἱερομηνίαν ποιέω· celebro seu ago, ἱερομηνίαν seu ἑορτὴν ἄγω, Dem. Isocr. ἑορτάζω, Isocr. violo, ἀδικέω περὶ τὴν ἑορτήν, Dem. impietate, ἀσεβέω περὶ ἑορτήν, idem.

Festus, ὁ ἡ ἑόρτιος, ου, Naz. ὁ ἡ ἑορτώδης, εος, festi dies, ἑορτώδεις καιροί, Philo.

Fiber, ὁ κάστωρ, ορος, Diosc.

Fibra, ἡ ἴς, ἰνός, Hippocr.

Fibrinus, ὁ, ἡ, τὸ τοῦ κάστορος.

Fibula, ἡ πόρπη, ης, περόνη, ης, Æl.

Fibulo, περονάω, Suid. πορπακίζω, Æschyl. ἐμπορπάω, Herodot. aliquid, περόνῃ τι καταλαμβάνω, Æl.

Ficedula, ἡ συκαλίς.

Ficetum, ὁ συκών, ῶνος.

Ficosus, ὁ ἡ συκώδης, εος.

Ficte, πλαστῶς, Plat. πεπλασμένως, Aristot.

Fictile, τὸ κεράμιον, ἡ κεραμίς, Athen.

Fictilis, e, κεράμεος, έα, εον, Herodot. κεράμειος, εία, ειον, Plut. κεραμικός, ἡ, όν, Herodot.

Fictio, ἡ πλάσις, εως.

Fictitius, ὁ ἡ πλασματώδης, εος.

Fictor, ὁ πλάστης, ου, Plut. ὁ πλασματίας, ου, id.

Fictrix, ἡ πλάστειρα.

Fictus, ὁ ἡ προσποίητος, Aristot. πλαστός, ἡ, όν.

Ficulneus, σύκινος, ίνη, ινον· lignum, ξύλον, Plut. auxilium, ἐπικουρία, Aristoph.

Ficus, arbor, ἡ συκῆ, ῆς, Diosc. fructus, τὸ σῦκον, καὶ Dem. ficus novella, ἡ συκάς, άδος, Poll. e ficubus factus, σύκινος, ίνη, ινον, Plut. vinum e ficubus, ὁ συκίτης, ου, Diosc. ficus lego, συκάζω, Poll.

Fide, πιστῶς, Dem.

Fidejubeo, ἐγγυάομαι, Plut.

Fidejussio, ἡ ἐγγύη, Dem. ἡ κατεγγύη.

Fidejussor, ὁ ἐγγυητής, Dem. ὁ ἐγγυώμενος, id.

Fidelia, ἡ χύτρα, ας, Plut.

Fidelis, e, πιστός, ἡ, όν, Dem.

Fidelitas, ἡ πιστότης, ητος, Plut.

Fideliter, πιστῶς, administrare aliquid, διοικεῖν τι, Dem.

Fidenter, θαρραλέως, Isocr. θρασέως, Dem.

Fidentia, ἡ θρασύτης, Dem. ἡ ἑτοιμότης, id. τὸ θάρρος, εος, Aristot.

Fides, ἡ πίστις, Dem. τὸ πιστεύεσθαι, id. satis fidei, ἱκανὴ πίστις, Isocr. fidem dare seu obstringere alicui, πίστιν τινὶ διδόναι, Dem. adhibere alicui, πιστεῦσαί τινι, Plut dare et accipere, δοῦναι καὶ λαβεῖν, Dem. διδόναι καὶ δέχεσθαι, Isocr. violare seu solvere, λύειν, Isocr. non habere alicui, ἀπιστεῖν τινι, Xen. ἀπίστως ἔχειν πρός τινα, seu πρός τι, Isocr. publicam dare, ἀσφάλειαν διδόναι τινί, id. habere alicui, πιστεύειν τινί, Dem. fallere, ψεύδεσθαι, Isocr. invenio apud aliquem, εὑρίσκω πρός τινα, id. esse alicui apud aliquem, εἶναί τινι παρά τινι, Dem. firmari, γίγνεσθαι, Isocr. fide dignus, ὁ ἡ ἀξιόπιστος, ου, Dem. ὁ ἡ ἀξιόχρεως, ω, id.

Fides, i. e. chorda, ἡ χορδή, ῆς, Plat. fides non habens, ὁ ἡ ἄχορδος, ου, Aristot. fidibus cano, κιθαρίζω, Lucian.

Fidicen, ὁ κιθαριστής, ὁ κιθαρῳδός.

Fidicula, τὸ λύριον.

Fido, πιστεύω, alicui, τινί, Dem. nimium rei, σφόδρα πιστεύω πράγματι, id. Confer *Confido.*

Fiducia, τὸ θάρρος, Aristot. θάρσος, Xen. repono in aliquo, πέποιθά τινι, Plat. πιστεύω τινί, Dem. θαρρέω τινί, Herodian. in Deo, πέποιθα ἐπὶ τὸν Θεόν, N. T. ἐπὶ τῷ Θεῷ, Eurip.

Fidus, πιστός, ἡ, όν, Dem. natura, φύσει, id. fidum se præbere alicui, πιστὸν παρέχειν αὑτόν τινι, Isocr. esse alicui, εἶναί τινι, id. διακεῖσθαι πρός τινα, id.

Figlina, τὸ κεραμεῖον, ου, Æschin.

Figlinum, sc. vas, τὸ κεράμιον, ου, Plut.

Figlinus, κεράμεος, έα, εον, Diosc. κεραμικός, ἡ, όν, calix, κεραμικὴ κύλιξ, Plut.

Figmentum, seu opus figlinum, τὸ πλάσμα, ατος, Lucian. et commentum, καὶ σκευώρημα, id. omnia figmenta et commenta redarguere, πάντα τὰ πεπλασμένα καὶ κατεσκευασμένα ἐξελέγχεσθαι, id.

Figo, πήγνυμι, aliquid, τί, Xen. ἐρείδω.

Figularis, e. Vide *Figlinus.*

Figulus, ὁ κεραμεύς, έως, Aristot.

Figura, τὸ σχῆμα, ατος, Dem. ὁ τύπος, ου, id. figuram columbæ induere, μεταβάλλειν μορφὴν εἰς περιστεράν, Æl. Confer *Forma.*

Figuratio, ὁ σχηματισμός, οῦ, Plut.

Figuro, σχηματίζω, Xen. ἐκτυπόομαι, Isocr.

Filia, ἡ θυγάτηρ, τρός, Dem. natu major, πρεσβυτέρα. nubilis, ἐπίγαμος· ἡλικίαν ἔχουσα γάμου· indotata, ἄπροικος, id.

Filiola, τὸ θυγάτριον, ου, Dem.

Filiolus, τὸ τέκνιον, ου, N. T. τὸ υἱίδιον, Aristoph. τὸ παιδίον, Dem.

Filius, ὁ υἱός, οῦ, Dem. ὁ υἱεύς, έως· ὁ παῖς, παιδός· τὸ τέκνον· natu maximus, υἱὸς πρεσβύτατος· alter a majore, ὁ μετὰ τὸν πρεσβύτατον γινόμενος· minimus, νεώτατος· adultus, υἱὸς ἀνήρ· legitimus, υἱὸς γνήσιος· naturalis, υἱὸς γόνῳ, id. adoptivus, υἱὸς εἰσποιητός· subdititius, υἱὸς ὑποβολιμαῖος, id. unigenitus, υἱὸς μονογενής, Plat.

Filix, ἡ πτερίς, ίδος.

Filo, νηθέομαι, Lucian.

Filum, τὸ νῆμα, Naz. telæ, τὸ ὕφασμα, ατος· lineum,

lineum, τὸ λίνον, ȣ, Plut. deduco, μηρύομαι, Luc.
Fimbria, τὸ κράσπεδον, ȣ, Athen. ὁ θύσανος.
Fimetum, ὁ κοπρὼν, ῶνος, Clem. Al.
Fimus, ὁ κόπρος, ȣ, Aristot. ἡ ἄφοδος, ȣ, Diosc. τὸ σκύβαλον.
Findo, σχίζω· ligna, ξύλα, Xen.
Fingo, σχηματίζω, Xen. simulacrum, ἐργάζομαι εἶδος, Isocr. sermones seu fabulas, πλάττω λόγȣς, Dem. et simulo aliquid, πλάττομαί τι ϗ προσποιῦμαι· aliquid, ut poeta, ποιητὴς τι ποιῶ· multa facinora tetra de aliquo, λογοποιέω πολλὰς ἀνομίας κατά τινος· exemplum, πλάττω παράδειγμα· rationes easque accommodo alicui rei, πλάττω λόγȣς ϗ παράγω πρός τι, id.
Finio, τελέω, aliquid, τὶ, Dem. sermonem, τελευτάω λόγον, Thuc. παύω τὸν λόγον, Xen. ἀποπαύομαι τȣ̃ λόγȣ, Plat. vitam, καταλύω τὸν βίον, Lucian. agrum, ὁρίζω χώραν, Dem.
Finis, τὸ τέλος, Dem. τὸ πέρας, id. ὁ ὅρος, id. finem alicujus rei constituo, ὑποτίθημι τέλος τινὶ, id. attingo alicujus rei, περὶ τελευτὴν τινός εἰμι, Isocr. accedo ad finem negotii, πρᾶγμά μοί ἐςι πρὸς τελευτὴν, Dem. habere finem, ἔχειν τέλος· nullum habere, ὅρον ȣ̓δένα ἔχειν, id. ȣ̓δὲν πέρας ἔχειν, id. impono orationi, facio dicendi, παύω τὸν λόγον, Xen. ἀποπαύομαι τȣ̃ λόγȣ, Plat. καταπαύω τὸν λόγον. Lucian. sine fine, ἀδιαλείπτως, N. T. ad finem perduco sermonem, περαίνω λόγον, Isocr. finibus careo, ἀορισέω, Synes fines terræ, ὅροι γῆς, Herodian. imperii, τῆς ἀρχῆς, id. Confer *Limes*, *Terminus*.
Finitimus, ὁ ϗ ἡ ὅμορος· regio, χώρα, Dem. prædium, χωρίον, id. et in vicinia habitans, ὅμορος ϗ πλησίον οἰκῶν, Isocr. alicujus, περιοικῶν χώραν τινὸς, id. omnibus finitimis sociis uti, ἔχειν πάντας τȣ̀ς περιχώρȣς συμμάχȣς, Dem.
Finitio, ὁ ὁρισμὸς, ȣ̃, Aristot.
Finitivus, ὁρισικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Finitor, ὁ ὁριςὴς, ȣ̃, Dem.
Fio, γίγνομαι, Dem. γίνομαι, Isocr. fit, συμβαίνει, id. fiat! γένοιτο, Just. Mart. fieri potest, ut sibi quis ipse injuriam faciat, ἐνδέχεται ἀδικεῖν ἑαυτὸν, Aristot. fieri non potest, ut pauci multis bene velint, ȣ̓κ ἔςιν ὅπως ὀλίγοι πολλοῖς εὔνοοι γένοιντ' ἂν, Dem. ut homines ab errore abducantur, ἔςιν ȣ̓χ' οἷόν τε ἀποτρέπειν τῶν ἁμαρτημάτων ἀνθρώπȣς, Isocr. ut consequatur injustus, ȣ̓κ ἔςιν ἀδικȣ̃ντα κτήσασθαι, Dem. ut bene audiant, ȣ̓ δυνατὸν ἀκȣ́ειν καλῶς, Chrys. ut homo Dei colloquium sustineat, ἀμήχανον ἀνθρώπῳ δυνηθῆναι θείαν ἐνεγκεῖν ὁμιλίαν, id.
Firmamen, τὸ σήριγμα, ατος, Plut. τὸ ἔρεισμα.
Firmamentum, idem quod *Firmamen*.
Firmator, ὁ βεβαιωτὴς, ȣ̃, Plut.
Firme, βεβαίως, Plat. σερεῶς.
Firmitas, ἡ βεβαιότης, ητος, Aristot.
Firmitudo, idem quod *Firmitas*.
Firmo, βεβαιόω, pacem, εἰρήνην, Heorodian. imperium, βεβαιόομαι ἀρχὴν, Thuc. Confer *Confirmo*.
Firmus, βέβαιος, αία, αιον· inimicitia, βεβαία ἔχθρα, Dem. firmum seu ratum esse, κύριον εἶναι, id.
Fiscalis, e, ὁ, ἡ, τὸ τȣ̃ ταμεία.
Fiscella, ἡ κυρτὶς, ίδος, τὸ κυρτίδιον, ȣ, Diosc. ἡ θίβη.
Fiscus, τὸ δημόσιον, τὸ ταμιεῖον, ȣ, Herodian. Confer *Ærarium*.
Fissilis, e, σχιςὸς, ἡ, ὸν, Theophr.
Fissio, ἡ σχίσις, εως, Suid.
Fissura, τὸ σχίσμα, ατος, Lucian.
Fistuca, ὄργανον τῶν ἐδαφιζόντων.
Fistuco, ἐδαφίζω, Theophr.
Fistula, ὁ αὐλὸς, Plat. ἡ σύριγξ, Aristot.
Fistularis, e, αὐλικὸς, ἡ, ὸν· ὁ συριγγίας, ȣ· arundo, συριγγίας κάλαμος, Diosc. ἡ συριγγὶς, ίδος· casia, συριγγὶς κασία, Galen. parva, τὸ συρίγγιον, ȣ, Plut.
Fistulator, ὁ αὐλητὴρ, ῆρος, Hesych. ὁ αὐλητὴς, ȣ̃, Dem. ὁ συριγκτής.
Fistulo, αὐλέω, Plut.
Fistulatio, ἡ αὔλησις, εως, Aristot.
Fistulosus, ὁ ϗ ἡ συριγγώδης, εος, Euseb.
Flabellum, quo ventilatur frumentum, τὸ πτύον, ȣ, Xen. quo excitantur carbones, item muscarium, ἡ ῥιπὶς, ίδος, Poll. et Aristoph. τὸ ῥιπίδιον.
Flabrum, τὸ πνεῦμα, ατος, Aristot.
Flacceo, χαλάω, Plat. μαραίνομαι, Aristot.
Flacciditas, ἡ μάρανσις, Aristot. ὁ μαρασμὸς, ȣ̃, id.
Flaccidus, χαλαρὸς, ὰ, ὸν, Joseph. ὁ ϗ ἡ μαρασμώδης, εος, Galen.
Flaccus, ὁ τὰ ὦτα καταβάλλων, οντος.
Flagello, μαςιγόω, aliquem, τινὰ, Dem. equos, μαςίζω τȣ̀ς ἵππȣς, Plut.
Flagellum, ἡ μάςιξ, γος, Plut.
Flagitiose, μοχθηρῶς, Plat. vivo, κατὰ μοχθηρίαν ζάω, Aristot.
Flagitiosus, μοχθηρὸς, ρὰ, ρὸν, Plut. πονηρὸς, ρὰ, ρόν.
Flagitium, ἡ μοχθηρία, Dem. τὸ πονήρευμα, id. Confer *Crimen*, *Scelus*.
Flagito, ἐξαιτέω, ἐνοχλέω, Dem. λιπαρέω, Herodian.
Flagrans, ὁ ϗ ἡ διάπυρος, Plut. pecuniæ, ὁ ϗ ἡ ἐρασιχρήματος, Xen. in flagranti crimine, ἐπ' αὐτοφώρῳ, N. T.
Flagranter, φλεγομένως, διαπύρως.
Flagrantia, ὁ φλογμὸς, ȣ̃, Philo.
Flagrio, ὁ μαςιγίας, ȣ, Plut.
Flagro, φλέγομαι, Plut. desiderio alicujus rei, φέρομαι πόθῳ ἐπί τι, Dem. πόθον δεινὸν ἔχω τινὸς, Xen.
Flagrum, ἡ μάςιξ, Plut. ἡ σκυτάλη, Philo. flagris cædo, μάςιξι ξαίνω, Plut. flagris aliquem subjicio, μάςιξιν ἀνετάζομαί τινα, N. T.
Flamen, τὸ πνεῦμα, ατος, Aristot.
Flamen, sacerdos, ὁ ἱεροφάντης, Plut. ἱερεὺς, έως, Philo.
Flaminia, τὸ φλαμίνιον, ȣ.
Flaminia, ἡ ἱεροφάντρια, ας.
Flaminius, φλαμίνιος, ία, ιον, ἱεροφαντικὸς, ἡ, ὸν, Plut.
Flamma, ἡ φλὸξ, γὸς, Plut. solis, φλογμὸς ἡλίȣ, Philo.
Flammearius, ὁ φλογιεὺς, έως.
Flammeum, τὸ φλογείδιον, ȣ.
Flammeus, φλόγινος, ίνη, ινον, Greg. ὁ ϗ ἡ φλογώδης, εος, Erasistr.
Flammo, φλογίζω, Hesych.
Flammula, τὸ φλόγιον, ȣ, Dionys. Long.
Flatulentus, ὁ ϗ ἡ πνευματώδης.
Flatus, ἡ πνεῦσις, εως, Greg.
Flaveo, ξανθίζομαι, Athen. ξανθίζω, LXX.
Flavus, ξανθὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Flebilis, e, ὁ ϗ ἡ θρηνώδης, εος, Herodian.
Flecto, κάμπτω, aliquid, τὶ, Theophr.
Fleo, κλαίω, Æschin. aliquem. Vide *Defleo*.
Fletus, us, ὁ κλαυθμὸς, ȣ̃, Plut. ὁ ὀδυρμός.
Flexibilis, καμπτὸς, ἡ, ὸν, animo, εὐάγωγος, ἡ, ὸν, Isocr.
Flexio, ἡ κάμψις, εως, ἡ καμπὴ, Plut.
Flexuose, καμπύλως.
Flexuosus, ὁ ϗ ἡ πολυκαμπὴς, έος, Plut.
Flexura, ἡ καμπὴ, ῆς, Plut.
Flexus, ûs, ἡ καμπὴ, ῆς, Plut. ἡ διάκαμψις, εως, Naz.
Flo, πνέω, Xen.
Floccifacio, ὀλιγωρέω, aliquid, ὀλιγώρως ἔχω πρός τι, Æschin. ἀμελῶς ἔχω περί τι, Dem. παρ' ȣ̓δὲν ἡγέομαί τι, Dem.
Flocculus, τὸ κροκίδιον, ȣ.
Floccus, ἡ κροκὶς, ίδος, Plut. τὸ κνάφαλον· floccos lego, κροκιδίζω, Aretæus. floccorum lectio, ὁ κροκισμὸς, ȣ̃, Gal.
Floreo, ἀνθέω, Aristot. ætate, ἀνθέω ἐν ὥρᾳ, Plat. ἀνθέω ἀκμὴν, Diosc. divitiis, ἀκμάζω πλȣ́τῳ, Herodot. χρήμασι, Æsch. summa gloria, διαπρέπω μακρᾷ τῇ δόξῃ, Æl.
Floresco, ἀνθέομαι.
Floreus, ἀνθεινὸς, εινὴ, εινὸν, Plut.
Floride, ἀνθηρῶς, Isocr.
Floridus, ἀνθηρὸς, ὰ, ὸν, Lucian. ἀνθικὸς, id. εὐανθὴς, Plat. orator, ὁ τὴν λέξιν ἀνθίζων, Dion. Hal.
Florulentus, ὁ ϗ ἡ ἀνθώδης, Theophr.
Flos, τὸ ἄνθος, εος, Aristot. ætatis, ἡ ἀκμὴ, ῆς, Isocr. ἀκμὴ ἀνθȣ̃σα, id. in flore ætatis constitutus, ὁ ἀκμάζων, οντος, Dem.
Flosculus, τὸ ἀνθύλλιον, ȣ, Diosc.
Fluctuatio, ἡ κύμανσις, εως, ἡ κυμάτωσις, εως, Strabo.
Fluctuo, κυμαίνω, Plut. κυμαίνομαι, id. κυματόομαι, Thuc. animo, ἀπορίᾳ ἔχομαι, Herodian. ἐν ἀπορίᾳ γίνομαι, Thuc.
Fluctuosus, a, um, ὁ ϗ ἡ κυματώδης, εος, Aristot.
Fluctus, ûs, τὸ κῦμα, ατος, Lucian.
Fluentum, τὸ ῥεῖθρον, ȣ, Theophr. τὸ ῥεῖθρον τȣ̃ ποταμȣ̃, Herodot. parvum, τὸ ῥευμάτιον, ȣ, Plut.
Fluidus, a, um, ὁ ϗ ἡ ῥοώδης, εος, Aristot. ῥευτὸς, ἡ, ὸν, Theophr.
Flumen, ὁ ποταμὸς, ȣ̃, Dem.
Flumineus, a, um, ποτάμιος, ία, ιον, Diod. Sic.
Fluo, νάω, ῥέω, fluvius fluit per mediam urbem, ποταμὸς ῥεῖ διὰ μέσης τῆς πόλεως, Xenoph. fluunt verba, vita, tela, lapides, ῥεῦσι, &c.
Fluvialis, e, ποτάμιος, ία, ιον, Diod. Sic.
Fluvius, ὁ ποταμὸς, ȣ̃, Dem.
Fluxe, ῥευςῶς.
Fluxio, ἡ ῥεῦσις, εως, ventris, ὁ ῥευματισμὸς κοιλίας.
Fluxus, a, um, ῥευςὸς, ἡ, ὸν, ὁ ϗ ἡ ῥοώδης, εος.
Fluxus, ûs, τὸ ῥεῦμα, ατος.
Focillo, ἀναλαμβάνω, aliquem, τινὰ, Dem.
Foculus, τὸ ἐσχάριον, ȣ, Plut.
Focus, ἡ ἐσχάρα, ας, Hom. ἡ ἑςία, ας, Herodian.
Fodico, νύττω, ἐπινύττω, Maccab. σκαλίζω.
Fodina, τὸ μέταλλον, ȣ, Polyb. ἡ μεταλλεία, ας, Diod. Sic.
Fodio, ὀρύττω, lacum, ἀπολίμνιον, N. T. σκάπτω.
Fœcunde, εὐκάρπως.
Fœcunditas, ἡ εὐκαρπία, ας, Theophr.
Fœcundo, εὔκαρπον ποιέω.
Fœcundus, a, um, ὁ ϗ ἡ εὔτοκος, ȣ, ὁ ϗ ἡ εὔκαρπος, ȣ, Theophr. ὁ ϗ ἡ εὔφορος, ȣ, Herodian.
Fœde, μιαρῶς, αἰσχρῶς, Dem. Confer *Turpiter*.
Fœderatus, a, um, ὁ ϗ ἡ ὑπόσπονδος, ȣ, Dem. ὁ ϗ ἡ ὁμόσπονδος, ȣ, id.
Fœdifragus, ὁ ϗ ἡ παράσπονδος.
Fœditas, ἡ μιαρία, ας, Suid. Confer *Turpitudo*.
Fœdo, μιαίνω, Herodian. aliquid, καταρυπαίνω τι, Dem. μολύνω.
Fœdus, a, um, μιαρὸς, ὰ, ὸν, Dem. Confer *Turpis*.
Fœdus, eris, ἡ σπονδὴ, ῆς, Dem. ἡ συνθήκη· facere cum aliquo, συνθήκην ποιεῖσθαι πρός τινα· dicere cum aliquo, σπείσασθαι σπονδὴν τινι· jurare cum aliquo, ὀμνῦναι συνθήκην πρός τινα· improbare, ἀποχειροτονεῖν συνθήκην, id. fugere, φεύγειν συνθήκην Isocr. violare, παραβαίνειν συνθήκην, Dem. παρασπονδεῖν· rumpere, seu solvere, λύειν συνθήκην, id. delere, ἐξαλείφειν συνθήκην, Isocr. servare, διαφυλάττειν συνθήκην, Dem. excipere aliquem in fœdere, ἐξαίρετον γράφειν τινὰ ἐν συνθήκῃ· comprehendere aliquem in fœdere, συμπεριλαμβάνεσθαί τινα ἐν συνθήκῃ· excludere aliquem fœdere, ἔκσπονδον ποιεῖν τινα· manere in fœdere, ἐμμένειν τῇ συνθήκῃ, id.
Fœmella, τὸ γύναιον, ȣ, Dem.
Fœmina, ἡ θήλεια, Dem. ἡ γυνὴ, γυναικὸς, id. Confer *Mulier*.
Fœmineus, θῆλυς, εια, υ, Plut. fœminea natura, seu ingenium, ἡ θηλύτης, Plut.
Fœmininus, θηλυκὸς, ἡ, ὸν, fœminino genere, θηλυκῶς, Athen.
Fœneratio, ὁ δανεισμὸς, ȣ̃, Plat. τὸ δάνεισμα, Thuc. ὁ τοκισμὸς, Aristot. facere fœnerationem, ποιεῖσθαι δάνεισμα, Thuc. committere pecuniam fœnerationi, συμβάλλειν χρήματα δανεισμῷ, Plat.
Fœnerato, ἐπὶ τόκῳ, Plat.

Fœnerator, ὁ δανειστής, ῦ, ὁ δανείζων, οντος, Dem. ὁ τοκίζων, οντος, id. ὁ τοκιστής.
Fœneratorius, a, um, δανειστικός, ή, όν.
Fœnero, δανείζω, Dem. τοκίζω, id. Confer *Fœnus*.
Fœnile, ὁ χορτών, ῶνος, τὸ χορτοδοχεῖον, ῦ.
Fœniseca, ὁ χορτοκόπος, ῦ.
Fœnisecium, ἡ χορτοκοπία, ας.
Fœnum, ὁ χόρτος, ῦ, Xen. projicere equis, ἐμβάλλειν χόρτον ἵπποις, id.
Fœnus, ὁ τόκος, ῦ, Isocr. τὸ δάνειον, ῦ, Aristot. fœnori dare alicui pecuniam, δανείζειν τινὶ ἀργύριον seu χρήματα, Dem. fœnori ab aliquo pecuniam accipio, δανείζομαι χρήματα παρά τινος, id. fœnori pecuniam colloco, χρήματα δανεισμῷ συμβάλλω, Plut. fœnus exerceo, ποιῦμαι δάνεισμα, Thuc. fœnore exhaurior, καταtοκίζομαι, Aristot.
Fœteo, ὄζω κακῶς, δυσωδέω.
Fœtidus, ὁ ἡ δυσώδης, [illegible] βαρύοσμος, ῦ, Diosc. ὁ [illegible] Hesych.
Fœto, λοχεύομαι, τίκτω, Aristot. κυοτοκέω, Philo.
Fœtor, ἡ δυσωδία, Plut. ἡ κακοσμία, Poll.
Fœtura, τὸ κύημα, Aristot. ἡ κύησις, Philo.
Fœtus, ûs, τὸ κύημα, ατος, Aristot. ἡ γονή.
Fœtus, ἐγκύων, ῦσα, ον, Aristot.
Foliaceus, ὁ ἡ πεταλοειδής, έος.
Foliatus, ὁ ἡ φυλλώδης, εος.
Foliosus, ὁ ἡ πολύφυλλος, Theophr.
Folium, τὸ φύλλον, Aristot. latum, τὸ πέταλον, Theophr.
Folliculus, τὸ θυλάκιον, ῦ, Diosc.
Follis, ὁ κώρυκος, ῦ, Lucian. ἡ φῦσα.
Fomento, ἀναθάλπω, Bas.
Fomentum, τὸ θαλπτήριον, ῦ.
Fomes, τὸ ὑπέκκαυμα, Plat. τὸ ἔναυσμα, Herodian. τὸ ζώπυρον, Max. Tyr.
Fons, ἡ πηγή, ῆς, Plut. ἡ κρήνη, ης, Dem. fontes et putei deficere solent, τὰς κρήνας καὶ φρέατα ἐκλείπειν πέφυκε, id. fontis instar, κρηνηδόν, Maccab.
Fontanus, πηγαῖος, αία, αῖον, Aristot. κρηναῖος, αία, αῖον aqua, κρηναῖον ὕδωρ, Athen.
Fonticulus, τὸ πηγίδιον, ῦ, Suid.
Foramen, ἡ ὀπή, ῆς, Athen. aurium, τῶν ὤτων, Poll. ἡ κυψέλη· foratum, τὸ τρῆμα, ατος, Diosc. muris, ἡ μυωπία, ας, Ælian.
Foraminosus, ὁ ἡ τρηματώδης, Aristot.
Foras, ἔξω, Dem. ἐκτός, id.
Forceps, ἡ πυράγρα, ας, Hom. ἡ λαβίς, ίδος.
Forda, ἡ βῦς ἔγκυος.
Forem, γενοίμην, Dem.
Forensis, ἀγοραῖος, αία, αῖον, seu ὁ ἡ ἀγοραῖος· controversia, ἀγοραῖος διαφορά, Herodian. et politicus, forensium rerum peritus, ἀγοραῖος καὶ πολιτικός, Plut.
Fores, αἱ θύραι, ῶν, Xen. τὰ θυρώματα, Lys. αἱ θυρίδες, Plat. pulso, θυροκοπέω, Ælian. aperio, τὴν θύραν ἀνοίγω, Lucian. foribus claudo, seu munio, θυρόω, Xen.
Forfex, ἡ ψαλίς, ίδος, forfice reseco, ψαλίζω, Absyrt.
Fori, τὸ ἑδώλιον, Herodot. τὸ κατάστρωμα, Thuc.
Forinsecus, ἔξωθεν, Dem.
Foris, ἔξω, triginta dies foris esse, τριάκοντα ἡμέρας ἔξω γενέσθαι, Dem.
Forma, ἡ μορφή· heroica et Deum decens, ἡρωϊκὴ καὶ θεοπρεπής, Plut. verborum, ἰδέων, id. uti formis vel rationibus aliquibus ad fictionem, χρῆσθαι ἰδέαις τισὶ πρὸς τὴν ποίησιν, Isocr. cui mediocrem formam natura dedit, ᾧ μετρίαν ὄψιν ἀπέδωκε φύσις, Dem. formam venalem habere, καπηλικῶς τῷ κάλλει χρῆσθαι, Æl. forma rei apud Philosophos, τὸ εἶδος, Bud. forma dicendi, seu orationis, ἡ ἰδέα, Isocr. Confer *Pulchritudo*.
Formalis, e, εἰδικός, ή, όν, Aristot.
Formaliter, εἰδικῶς, Aristot.
Formatio, ἡ πλάσις, ἡ τύπωσις, εως.
Formator, ὁ πλασματίας, ῦ, Plut. ὁ πλάστης.
Formica, ὁ μύρμηξ, ηκος, Æl.
Formicatio, ἡ μυρμηκία, ας.
Formicetum, ἡ μυρμηκιά, ᾶς, Plut. ὁ μυρμηκών, ῶνος, Hesych.
Formicinus, ὁ ἡ μυρμηκώδης, Plut.

Formidabilis, φοβερός, ά, όν, Isocr.
Formidatio, ὁ φόβος, ῦ, Isocr. τὸ δέος, εος, Thuc.
Formido, as, καταδειδίω, aliquem, τινὰ, Dem. Confer *Timeo*.
Formido, inis, τὸ δέος, εος, Dem. Confer *Timor*, seu *Metus*.
Formidolose, καταφόβως.
Formidolosus, a, um, ὁ ἡ κατάφοβος, ῦ.
Formo, μορφόω, τυπόω, σχηματίζω, aliquid, τὶ, Philo.
Formositas, ἡ εὐμορφία, Lucian. τὸ κάλλος, Dem. ἡ εὐπρέπεια, id.
Formosus, ὁ ἡ εὔμορφος, ὁ ἡ εὐπρεπής, ὁ ἡ εὐειδής, εὐσχήμων mulier, εὐπρεπὴς γυνή, [illegible] τὴν ὄψιν ῦσα γυνή, id. κεκοσμημένη τὸ κάλλος, Isocr. formosissimus, ἴδεῖν κάλλιστος, Ælian.
Formula, τὸ σχημάτιον, ῦ, Herodot. τὸ γράμ[illegible]
Fornaceus, καμιναῖος, αία, αῖον, LXX. ὁ ἡ καμινώδης, εος, Strabo.
Fornacula, τὸ καμίνιον, ῦ.
Fornax, ἡ κάμινος, ῦ, N. T. ὁ βαῦνος, ῦ.
Fornicator, ὁ πόρνος, ῦ, N. T.
Fornico, καμαρόω.
Fornicor, πορνεύω.
Fornix, ἡ καμάρα, ας, Gal.
Foro, τρυπάω, aliquid, τὶ, Lucian.
Fors, ἡ τύχη, ης, Dem.
Forsan, τάχα, Dem.
Forte, τυχόν, Dem. forte fortuna, τύχῃ, id. fieri aliquid, ἀπὸ τύχης, ἐκ τύχης, διὰ τύχην γίγνεσθαί τι· forte fortuna adstantes, ἀπὸ ταυτομάτυ παρεστῶτες, id.
Fortifico, κρατύνω, Thuc. ἰσχυρίζω.
Fortis, κραταιός, ά, όν, ἰσχυρός, ρά, ρόν, ἀνδρεῖος, εία, εῖον, et utilis civis, καὶ χρήσιμος πολίτης, Dem. ὁ ἡ ἀνδρώδης vir, ἀνδρώδης ἀνήρ· hortari singulos, ut fortes sint, παρακαλεῖν ἑκάστυς εἶναι ἐρρωμένυς, id.
Fortiter, ἐρρωμένως, adgredi res, ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν πραγμάτων, Dem. sustinere periculum, ὑπομένειν κίνδυνον εὐρώστως, id. se gerens, ἀνδρωδῶς διακείμενος, Isocr.
Fortitudo, ἡ ἀνδρεία, Dem. ἡ ἀνδρότης, bellica, εὐψυχία πολεμική, Isocr. et virtus, ἀνδρεία καὶ ἀρετή· ac tolerantia, ἀνδρεία καὶ καρτερία· fortitudinis excellentia, ὑπερβολὴ ἀνδραγαθίας· laudem aliqua re consequi, ὑπάρχειν τινὶ ἀνδρείαν ἀπό τινος· exercitatio, ἡ ἄσκησις τῆς ἀνδρείας, id. opinionem consequi, λαβεῖν δόξαν ἀνδρείας, Dem. fortitudinem declarare in periculis, ἐπιδείκνυσθαι ἀνδρείαν ἐπὶ τῶν κινδύνων, id.
Fortuito, τύχον, Isocr. nati tumultus, διὰ τύχας γιγνομένοι ταραχαί, id. rei intervenerunt, ἀπὸ ταὐτομάτυ παραγενόμενοι τῷ πράγματι, Dem.
Fortuitus, τυχῶν, ῦσα, όν, Dem.
Fortuna, ἡ τύχη, ης, Dem. et numen, καὶ δαίμων, et impetus rerum, καὶ φορὰ τῶν πραγμάτων· fortuna bona, τύχη ἀγαθή· prospera, τὸ εὐμενὲς τῆς τύχης, id. mala, τύχη φαύλη· tenuis, τύχη μικρά· gravis et acerba, τύχη χαλεπὴ καὶ δεινή· insperata, τύχη παράδοξος· communis, τύχη κοινή· præsens, τύχη παρῦσα· impendens, ἐπιῦσα τύχη· fatalis, ἀναγκαία τύχη· fugax, τύχη δραπέτις· fortunæ vis, ἰσχὺς τῆς τύχης· bonæ, τὰ διὰ τύχην ἀγαθά· beneficia, αἱ εὐεργεσίαι τῆς τύχης· sublimes motus, τὰ μετέωρα κινήματα τύχης· temeritas, ἡ ἀγνωμοσύνη τύχης· adjuvante fortuna, τύχῃ ἀγαθῇ, μετὰ τῆς τύχης ἀγαθῆς, id. bona, ἡ εὐτυχία, ας, Isocr. adversa, ἡ δυστυχία, ας, id. fortunæ, i. e. opes, τὰ ὄντα, ων, Dem. τὰ ὑπάρχοντα, ων, id. Confer *Opes*.
Fortunate, εὐτυχῶς, Dem.
Fortunatus, ὁ ἡ εὐτυχής, ῦς, Dem. Confer *Felix*.
Fortuno, ποιέω τινὰ εὐδαίμονα, Isocr.
Forum, ἡ ἀγορά, Dem. rerum venalium, τῶν ὠνίων, Aristot. τὸ πληρητήριον τῶν πωλεμένων, Thuc. judiciale, τὸ δικαστήριον, Dem.
Fossa, ἡ ταφρεία, ας, Dem. ὁ τάφρος, ῦ, id. ἡ διωρυχή, ῆς, id. τὸ ὄρυγμα, ατος, Xen. fossam duco, ταφρεύω.

Fossilis, e, ὀρυκτός, ή, όν, Diosc.
Fossio, ἡ ὄρυξις, Suid. ἡ ὀρυχή, Plut.
Fossor, ὁ ὀρυκτήρ, ῆρος, Philo. ὁ σκαπτήρ.
Fossula, τὸ ὀρυγμάτιον, ῦ.
Fossura, ἡ ὀρυχή, ῆς, Plut.
Fotus, ûs, τὸ αἰόνημα, ατος, Philo.
Fovea, ὁ τάφρος, Thuc. ὁ βόθρος, ὁ βόθυνος.
Foveo, θάλπω· calida aqua maris, πυριάω θερμῇ θαλάσσῃ, Diosc. ova, ἐπῳάζω, Athen.
Fractura, ἡ κλάσις, εως, Al. Aphr.
Fraga, -orum, τὰ κόμαρα, ων, Planud.
Fragilis, e, ὁ ἡ εὔκλαστος, ῦ, ὁ ἡ εὔθραυστος, ῦ, Plut. θραυστός, ή, όν, Aristot. καταγκτός, ή, όν, Diosc.
Fragilitas, τὸ εὔθραυστον, ἡ ψαθυρότης, Aristot.
Fragmen, τὸ θραῦμα, Lucian. τὸ κλάσμα, N. T.
Fragor, ὁ πάταγος, Aristot. ὁ κτύπος, Xen.
Fragrans, ὁ ἡ εὐώδης.
Fragrantia, ἡ εὐωδία, ας, N. T.
Fragro, εὐωδιάζω, Cl. Al.
Framea, ἡ ῥομφαία, ας, N. T.
Frango, κλάω, N. T. aliquem, ἐπικλάω τινὰ, Plut. audaciam alicujus, κατακλάω θράσος τινός, id. animum, καταγνύω τὴν ψυχήν, Xenoph. potentiam alicujus, θραύω δύναμιν τινος, Plut. spem alicujus, θραύω ἐλπίδα τινός, Herodian. navem, ναυαγέω, Herodot. ναυαγέω τὸ πλοῖον, Dem.
Frater, ὁ ἀδελφός, Dem. ὁ κασίγνητος· germanus, ἀδελφὸς ὁμοπάτριος, ἀδελφὸς ὁμοπάτωρ· uterinus, ἀδελφὸς ὁμομήτριος· ex utroque parente, ἀδελφὸς ὁμοπάτριος καὶ ὁμομήτριος· κατ' ἀμφότερα συγγενής τινι, id.
Fraterculus, τὸ ἀδελφίδιον, ῦ, Aristoph.
Fraterne, ἀδελφικῶς, Joseph.
Fraternitas, ἡ ἀδελφότης, ητος, Chrys.
Fraternus, ἀδελφικός, ή, όν, Chrys.
Fratria, ἡ εἰνάτηρ, ερος, Hom.
Fratricida, ὁ ἀδελφοκτόνος, ῦ, Herodot.
Fratricidium, ἡ ἀδελφοκτονία, ας, Naz.
Fraudatio, ἡ παράκρυσις, εως, Dem.
Fraudator, ὁ συλητής, ὁ ἀποστερητής.
Fraudo, παρακρύω, aliquem, τινὰ, Plat. ἐξαπατάω, παρακρύομαί τινα, Lucian. aliquos bonis, ἀποστερέω τινὰς ἀγαθῶν, Isocr. τινὰς ἀγαθά, id.
Fraudulenter, δολίως, δολερῶς.
Fraudulentia, ἡ δολιότης, ητος, ἡ ὑποβολή, ῆς, ἡ πανεργία.
Fraudulentus, δολερός, ά, όν, Xen. ἀπατηλός, ή, όν, Xenoph.
Fraus, ἡ παράκρυσις, Dem. ἡ ἀπάτη, id. meditata, ἡ παρασκευή· structa, ἡ μηχανή, ῆς· et prætextus, σόφισμα καὶ πρόφασις· fraudem invenire, σόφισμα εὑρίσκειν· fretum fraude sua esse, πιστεύειν ταῖς παρασκευαῖς ἑαυτῦ· circumventus fraude, πεισθεὶς ἀπάτῃ· vincere fraude, νικᾷν τῇ παρασκευῇ μετὰ δόλυ καὶ τέχνης περιγίγνεσθαί τινος· abhorrere a fraude, ἔξω εἶναι τῶν σοφισμάτων, id. Confer *Dolus*.
Fraxinus, ἡ μελία, ας, Diosc.
Fremitus, τὸ φρύαγμα, Xen. ὁ βρόμος.
Fremo, φρυάττομαι, Plut.
Frenatio, ἡ χαλίνωσις, εως, Xen.
Frendeo, frango, θλάω, Al. Aphr. dentibus, βρύχω τὺς ὀδόντας, N. T.
Freno, χαλινόω, equum, ἵππον, Xenoph. χαλινὸν ἵππῳ ἐμβάλλω, id.
Frenum, ὁ χαλινός, ῦ, Xen. injicio, χαλινὸν ἐμβάλλω τινί, idem. detrecto, seu excutio, ἀφηνιάζω, Lucian. freno carens, ὁ ἡ ἀχάλινος, Plut. aureo utens, ὁ ἡ χρυσοχάλινος, Xen.
Frequens, θαμινός, ή, όν, συχνός, ή, όν, oppidum, πολίχνιον, Plut. πυκνός, ή, όν, id. hominibus, ὁ ἡ πολυάνθρωπος, Aristot.
Frequentamentum, τὸ πύκνωμα, ατος, Plat.
Frequentatio, ἡ σύχνωσις, εως.
Frequenter, συχνῶς, συχνόν, Xenoph. πυκνῶς, Plat. πυκνάκις, Aristot.
Frequentia, τὸ πλῆθος, Dem. ἡ πυκνότης· mutationum, μεταβολῶν, Isocr. hominum, ἡ πολυανθρωπία, Diod. Sic. ἡ εὐανδρία, Plut.
Frequento, συχνάζω, Suid. scholam, φοιτάω εἰς τὸ διδασκαλεῖον, Dem. aliquem, θαμίζω τινά, Plat.

Fretum, ὁ πορθμὸς, ῦ, Plut.
Fretus, πεπεισμένος, fraudibus suis, ταῖς παρασκευαῖς ἑαυτοῦ, Dem. aliqua re, πεπιστευκὼς ὑπό, ός, τινι, Æsch. talibus argumentis, ἐπαρθεὶς τοιούτοις τεκμηρίοις, Isocr.
Friabilis, ὁ ϰ ἡ εὔθρυπτος, Plut. ψαθυρὸς, ρά, ρόν
Fricatio. Vide *Frictio*.
Frico, ψάχω, N. T. caput, τρίβω τὴν κεφαλὴν, Æschin.
Frictio, ἡ θρίψις, εως, Galen.
Frigefacio, ψύχω, Plat. ἀποψύχω, Athen.
Frigeo, ῥιγέω, Plat.
Frigesco, ἀποψύχομαι, Aristot.
Frigide, ψυχρῶς, loquor, ψυχρολογέω, ψυχρεύω, Hermog.
Frigiditas, ἡ ψυχρότης, Lucian. τὸ ψῦχος, Xen. ἡ ψυχρία, Plut.
Frigidiusculus, a, um, ὁ ϰ ἡ ὑπόψυχρος, ε.
Frigidus, ψυχρὸς, ά, όν, Xen. κρυερός, ά, όν Herodian. frigida oratio, ἡ ψυχρολογία, Lucian. frigida lavo, ψυχρολουτρέω, Strabo. frigida aqua, τὸ ψυχρὸν, ῦ, Athen.
Frigo, φρύγω, Athen. τηγανίζω.
Frigus, τὸ ψῦχος, εος, Plut. vehemens, τὸ ῥῖγος, εος, Xen. τὸ κρύος, εος, Lucian. ὁ κρυμὸς, ῦ, Alciphr. frigore conglaciare, πήγνυσθαι τῷ ψυχρῷ, Plut.
Frio, λεπτοποιέω, Diosc. λεπτύνω, θραύω.
Fritillus, ὁ πύργος, τὸ κυβευτήριον, Plut.
Frivolus, a, um, ὁ ϰ ἡ φλυαρώδης, εος, sermo, φλύαρος λόγος, Plut. οὐτιδανός.
Frondatio, ἡ φυλλοκοπία, ας, ἡ κλάδευσις, εως, ἡ ἀποφύλλωσις, εως.
Frondator, ὁ κλαδευτὴρ, ῆρος.
Frondeo, φυλλοφορέω, ἀποφυλλίζω, Theophr.
Frondesco, φυλλιάω, Arat.
Frondeus, φύλλινος, ίνη, ινον, Poll.
Frondosus, ὁ ϰ ἡ φυλλώδης, εος.
Frons, dis, τὸ φύλλον, ε, Aristot. ὁ κλάδος, ε, frondibus conspergere aliquem, φυλλοβολεῖν τινα, Herodian.
Frons, tis, τὸ μέτωπον. Dem. frontem contraho, τὸ μέτωπον ἀνασπάω, Aristoph. τὸ πρόσωπον συνίστημι, Plut. et Laconum imitator videri volo, σκυθρωπάζω ϰ λακωνίζω, Dem. exhilaro seu exporrigo, τὸ μέτωπον χαλάω, Aristoph perfricui, τὸ μέτωπον παρατετριμμένην, Strabo. fronte adversa, μετωπηδὸν, Herodot. aciem in frontem producere. φάλαγγας εἰς μῆκος συνιστάναι, id.
Frontale, τὸ προμετωπίδιον, ε, Ælian.
Fronto, ὁ μετωπίας, ε, Poll.
Fructifer, κάρπιμος, ίμη, ιμον, Theophr. ὁ ϰ ἡ ἐπικάρπιος, Aristot.
Fructuarius, ὁ ϰ ἡ ἐπικάρπιος, Aristot.
Fructuosus, ὁ ϰ ἡ πολύκαρπος, Theophr.
Fructus, ûs, ὁ καρπὸς, ῦ, Dem. ἡ ἐπικαρπία, ἡ ὄνησις, εως, id. fructum terræ sive suppeditare alicui, καρπὸν φέρειν τινὶ, Isocr. ἔχειν ὄνησιν τινι, Dem. percipere, ἐπικαρπίαν λαμβάνειν κομίζεσθαι καρπόν· capio, καρπόομαι ex alieno agro, καρπόομαι ἀλλοτρίαν· adfero, προσφέρω, id. colligo, καρπίζω, Diosc. fructûs perceptio, ἡ κάρπωσις, εως, Xen. qui percipitur, τὸ κάρπωμα, ατος· fructuum collectio, ὁ καρπισμὸς, ῦ· fructum non ferens, ὁ ϰ ἡ ἄκαρπος, ε, Theophr. non fero, ἀκαρπέω, id. in summitate habens, ὁ ϰ ἡ ἀκρόκαρπος, ε, id. edo, ἀποκαρπέω, Hipp. dulces proferens, ὁ ϰ ἡ γλυκύκαρπος, Theophr. bis gignens, ὁ ϰ ἡ δίκαρπος, Strabo. unc anno ferens, ὁ ϰ ἡ ἐπετειόκαρπος, Theophr. super folia habens, ὁ ϰ ἡ ἐπιφυλλόκαρπος· multos ferens, ὁ ϰ ἡ εὔκαρπος· dulces ferens, ὁ ϰ ἡ ἡδύκαρπος· pulchros gignens, ὁ ϰ ἡ καλλίκαρπος, id. tenues habens, ὁ ϰ ἡ λεπτόκαρπος, Diosc. serotinos gignens, ὁ ϰ ἡ ὀψίκαρπος, Theophr. latos habens, ὁ ϰ ἡ πλατύκαρπος, Diosc. multos gignens, ὁ ϰ ἡ πολύκαρπος, Theophr. mature gignens, ὁ ϰ ἡ πρωΐκαρπος· ad maturitatem perfero, τελειοκαρπέω, id. ferens, ὁ ϰ ἡ φερέκαρπος, Plut. bonos habens, ὁ ϰ ἡ χρηστόκαρπος, Strabo. perdens, ὁ ϰ ἡ ὠλεσίκαρπος, Theoph.
Frugalis, e, χρηστὸς, ή, όν, ὁ ϰ ἡ λιτόβιος, ε, Strabo. ὁ ϰ ἡ εὐτελὴς, έος· mensa, εὐτελὴς τράπεζα, Herodian. in victu, τὴν δίαιταν εὔκολος ϰ ἀρχαῖος, Eunap. frugali cœna excipi, ἑστιᾶσθαι ἀφελῶς, Ælian.
Frugalitas, ἡ εὐτέλεια, ας, Thuc. tueor rem familiarem frugalitate, σώζω τὰ ὄντα τῇ σωφροσύνῃ, Dem.
Frugaliter, εὐτελῶς, σωφρόνως.
Fruges, ὁ καρπὸς, Dem. ex alieno agro percipere, καρποῦσθαι ἀλλοτρίαν· efferre fruges ex agro, ἐκφέρειν καρποὺς ἔκ τινος χωρίου· terra fert fruges, γῆ φέρει καρποὺς, id.
Frugi, χρηστὸς, ή, όν, Xen. nullius frugi, ὁ ϰ ἡ ἄχρηστος, ε, Dem. ad frugem redire, ὑπάρχεσθαι τῷ σωφρονεῖν, Ælian.
Frugifer, ὁ ϰ ἡ καρποφόρος.
Frumentarius, σιτικὸς, ή, όν· lex, σιτικὸς νόμος, Plut. σιτηρὸς, ρά, ρόν· mensura, σιτηρὸν μέτρον, Aristot.
Frumentarius, qui frumentum vendit, ὁ σιτοκάπηλος, ε, ὁ σιτοπώλης, Aristot.
Frumentatio, ἡ σιτολογία, ας, Polyb.
Frumentator, ὁ σιτολόγος, σιτολογῶν, Polyb.
Frumentor, σιτολογέω, Polyb.
Frumentum, ὁ σῖτος, ε, Dem. copiosum venale habere, σῖτον ἄφθονον ἔχειν ὠνεῖσθαι vilius fieri, σῖτον γίγνεσθαι εὐωνότερον· carum esse apud aliquos, τίμιον εἶναι σῖτον παρά τισι· non esse in agris propter bellum incultis, σῖτον οὐκ ἐνεῖναι ἔν τινι χώρα διὰ τὸν πόλεμον ἄσπορ γεγονυίᾳ· importare, σῖτον εἰσάγειν· vehere ad mercatum, σιτηγεῖν εἴς τινα τόπον· emere, ὠνεῖσθαι σῖτον, id. mercari, ἀγοράζειν σῖτον· ad coemendum talentum conferre pro aliquo, εἰς σιτωνίαν ἐπιδιδόναι τάλαντον ὑπέρ τινος· vehere Athenas, σῖτον ἄγειν Ἀθήναζε· exportare ab aliquibus, σῖτον [illegible]γειν παρά τισι· importare ad aliquos, σῖτον εἰσάγειν εἴς τινας· adferre in aliquem locum, σῖτον κομίζειν εἴς τινα τόπον· conservare, σώζειν τὸν σῖτον, Dem. frumenti pretium constituere, τιμὰς τῷ σίτῳ καθιστάναι crescere in aliquo loco, ἐπιτιμᾶσθαι σῖτον ἔν τινι τόπῳ· imminui, τῷ σίτῳ τιμὰς ἐπ' ἔλαττον βαδίζειν, id.
Fruor, καρπόομαι, agro, opibus, homine, χώραν, χρήματα, ἄνθρωπον, Dem. Isocr. bonis, ἀπολαύω ἀγαθῶν, Isocr. republica bifariam, καρπόω πόλιν διχόθεν, Dem.
Frustatim, μερικῶς.
Frustra, ματαίως, Dem. μάτην, Plat. ματαίως, id. κενοσπούδως, Plut.
Frustratio, ἡ ἀπότευξις, Plut. τὸ ἀπότευγμα, Diod. Sic. ἡ ἀποτυχία, Naz.
Frustro, ψεύδομαι, aliquem, τινὰ, Lucian. Confer *Fallo*.
Frustror, ἀποτυγχάνω, spe, τῆς ἐλπίδος, Arist. διαψεύδομαι ἐλπίδων, Plat. ψεύδομαι ἐλπίδος, Isocr. exspectatione, διαμαρτάνω προσδοκίας, Dem. gloria, δόξης, Isocr.
Frustulentus, ὁ ϰ ἡ ψωμώδης, εος.
Frustulum, τὸ μόριον, ε, τὸ τεμάχιον, quod ori ingeritur, τὸ ψώμιον, ε, Laert.
Frustum, τὸ τέμαχος, εος, Athen. rei esculentæ, ὁ ψωμὸς, ῦ, Athen.
Frutetum, ὁ θάμνος, ε, parvum, τὸ θαμνίσκιον, ε, Diosc. ὁ θαμὼν, ῶνος.
Frutex, ὁ θαμνὸς, surculosus, φρυγανοειδής.
Fruticatio, ἡ θάμνισις, εως.
Fruticetum, idem quod *Frutetum*.
Frutico, θαμνίζω, ἐκθαμνόομαι.
Fruticosus, ὁ ϰ ἡ θαμνώδης, Theophr.
Fuco, φυκόω, Plut.
Fucosus, a, um, ὁ ϰ ἡ φυκιώδης, εος.
Fucus, τὸ φῦκος, εος, Diosc. τὸ φύκιον, seu φυκίον, Lucian. *insectum*, ὁ κηφὴν, ῆνος, Aristot. fucum alicui facio, φενακίζω τινὰ, Dem. παράγω τινὰ, id. in aliquo, ἀπατάω τινά τι, Xen. facio moribus, καπηλικῶς ἔχω τῷ τρόπῳ, Ælian. sine fuco, ἀπεριέργως, Ælian. ἀσκήνως, Synes. ἀδόλως, Thuc.
Fuga, ἡ φυγὴ, ῆς, Dem. ἡ τροπὴ, ῆς, id. ἡ φύξις, Hes. fugam meditor, βουλεύω δρασμὸν, Herodot. ὑπονοέω δρασμὸν, Ælian. in fugam verto, τρέπω εἰς φυγὴν, Chrys. hostes, ποιέω φυγὴν πολεμίοις, Xen. fuga salutem quærere, σώζειν ἑαυτὸν φυγῇ, Plat. fuga facta in urbem confugerunt, τροπῆς γενομένης ἔφυγον εἰς πόλιν, Herodian. recipio me in castra, καταφεύγω εἰς τὸ στρατόπεδον, id. ad aliquem, πρός τινα, id. me proripio, οἴχομαι ἀπιδρὰς, id. Confer *Fugio*.
Fugax, ὁ δραπέτης, ε, ἡ δραπέτις, ιδος, Isocr. ὁ φυγάς.
Fugio, φεύγω, aliquid, τι, Dem. διαφεύγω τι, id. fugitivam fortunam, δραπετεύω δραπέ[illegible] τύχην, Isocr. ita res aliquas, ut, οὕτως [illegible]μαι τινων, ὡς, id. negotia, ἀποδράω ἀπὸ [illegible] πραγμάτων, Dem. hostes, τροπὴν ποιέω τῶν πολεμίων, Herodian. ex urbe, ἀποδιδράσκω ἐκ πόλεως, id. paucis comitatus, ἀποδιδράσκω σὺν ὀλίγοις, id. Confer *Fuga*.
Fugitivarius, ὁ φυγαδοθήρας, ε, Plut.
Fugitivus, φευκτικὸς, ή, όν, servus, ὁ δραπέτης, ε, Dem.
Fugito, δραπετεύω, Philo. συχνὰ φεύγω, Plut.
Fugo, ποιέω φυγὴν, hostes, τοῖς πολεμίοις, Xen. τρέπω εἰς φυγὴν, Chrys. in exsilium pello, φυγαδεύω, Dem. Confer *Fuga* et *Exsilium*.
Fulcimentum, τὸ ἔρεισμα, τὸ στήριγμα.
Fulcio, ἐρείδω, tectum, ὀροφὴν ὑπερείδω.
Fulcrum, τὸ ὑπέρεισμα, τὸ ἔρεισμα, Lucian. τὸ ὑπ[illegible]
Fulgo, σίλβω, Diosc. ἀπαυγάζω, Bas. λάμπω.
Fulgetrum, ἡ ἀστραπὴ, ῆς, Aristot.
Fulgor, τὸ σέλας, ατος, Aristot. ἡ τηλαύγησις, εως, LXX. ἡ αὐγή.
Fulgur, ἡ ἀστραπὴ, Aristot. ἡ στροπὴ, Naz.
Fulguralis, e, ἀστραπαῖος, αία, αῖον, Aristot.
Fulguratio, ἡ ἀστραπὴ, ῆς, Aristot.
Fulguro, ἀστράπτω, Aristot.
Fulica, ἡ αἰθυία, ας, Aristot.
Fuliginosus, ὁ ϰ ἡ λιγνυώδης, εος, Hipp.
Fuligo, ἡ λιγνὺς, ύος, Diosc. ἡ ἀσβόλη, ἡ αἰθάλη.
Fullo, ὁ κναφεὺς, έος, Aristoph.
Fullonium, τὸ κναφεῖον, ε, Herodot.
Fullonius, κναφευτικὸς, ή, όν, ars, ἡ γναφευτικὴ, ῆς, sc. τέχνη, Plat. κναφικὸς seu γναφικὸς, ή, όν, carduus, ἡ γναφικὴ ἄκανθα, Diosc.
Fulmen, ὁ κεραυνὸς, ῦ, Aristot. cadit in, πίπτει εἰς, Xen. fulmine ico seu percutio, κεραυνόω, Plut. fulmine conflagro, καταχεραυ[illegible]
Fulmineus, ὁ ϰ ἡ κεραύνιος, ε, ignis, κεραύνιον [illegible], Plut.
Fulmino, κεραυνόω, aliquem, τινὰ, Plut. κεραυνοβολέω.
Fultura, τὸ στήριγμα, ατος, Plut.
Fulvus, ὁ ϰ ἡ ὑπόξανθος, Diosc. πυῤῥὸς, ῥὰ, ῥόν.
Fumarium, ἡ καπνοδόχη, ης, Lucian.
Fumeus, ὁ ϰ ἡ καπνώδης, εος, Gal.
Fumidus, ὁ ϰ ἡ καπνοειδὴς, έος.
Fumigo, καπνίζω, Dem.
Fumo, καπνίζω, Dem. τύφομαι, LXX.
Fumosus, ὁ ϰ ἡ καπνώδης, εος, Gal.
Fumus, ὁ καπνὸς, ῦ, Aristot. ὁ ψόλος, ε, Æschin. fumo inficio, καπνίζω, aliquem, τινὰ, Dem. fumum excito, τύφω καπνὸν, Herodot. fumo infesto, καπνῷ τύφω, Aristoph. in fumum redigo, ἐκτυφόω· in fumum evanesco, ἐκτυφόομαι, Diosc.
Funalis, e, ὁ ϰ ἡ σχοινοφόρος, ε.
Funambulus, ὁ σχοινοβάτης, ε, Chrys.
Functio, ἡ ἐπιτελείωσις, εως.
Funda, ἡ σφενδόνη, ης, Xen. fundam agito seu torqueo, σφενδονάω, Xen. σφενδονίζω, LXX. σφενδονέω, Lucian. aliquem funda peto, σφενδονάω τινὰ, Greg.
Fundamentum, τὸ θεμέλιον, Thuc. ἡ βάσις· jacio, καταβάλλομαι θεμέλιον, Themist. τὴν ἀρχὴν, Plat. destruo, ἀποθεμελιόω, domus, τὸ κάτωθεν τῆς οἰκίας· e fundamentis destruere, ἐκ θεμελίων ἀπόλλυσθαι, Thuc.
Funditor, ὁ σφενδονήτης, ε, Xen.
Funditus, ἄρδην, everto urbem, ἀνατρέπω πόλιν, Æschin. εἰς τέλος καταφθείρω πόλιν, Diod. πόλιν παντάπασιν ἀναιρέω, Isocr. perdo aliquem, πίτυος τρόπον ἐκτρίβω τινὰ, Herodot. ἀπολλυμί τινα ἄρδην, Isocr.
Fundo, as, θεμελιόω, aliquid, τὶ, N. T. Confer *Fundamentum*.
Fundo, is, χέω, Aristot. χύω, Lucian. profligo,

fligo, ἐδαφίζω, Theophr. libo, σπένδω. Confer *Effundo, Sterno, Fugo, Libo.*
Fundum, τὸ βένθος, εος, Naz. τὸ ἔδαφος, εος, Plut. ὁ πυθμὴν, ένος, Athen. fundo carens, ὁ ϗ ἡ ἀνεδαφόστατος, ου. Philo.
Fundus, ὁ ἀγρὸς, Dem. τὸ χωρίον, Aristot.
Funebris, ὁ ϗ ἡ ἐπιτάφιος, ου, ὁ ϗ ἡ ἐπικήδειος, sermo, ἐπιτάφιος λόγος, Dem.
Funeratio, ὁ ἐνταφιασμὸς, ῦ, N. T.
Funereus, ὁ ϗ ἡ ἐντάφιος, ου, Synes.
Funeratio, κηδεύω, aliquem, τινὰ, Plut. ἐνταφιάζω, τὰ συνήθη ποιέω τῷ τετελευτηκότι, Dem.
Funesto, μιαίνω, aliquid, τὶ, Herodian.
Funestus, ὁ ϗ ἡ ὀλέθριος, ου, Plat.
Fungor, ἐπιτελέω, officio, τὰ καθήκοντα, Xen. summis magistratibus, μεταχειρίζομαι μεγίστας ἀρχὰς, Plat. officio fratris, ποιέω ἔργα τῦ ἀδελφῦ, Dem. bene munere meo, εὖ ἐπιτελέω τὸ ἔργον μῦ, Aristot. vita. Vide *Morior.*
Fungositas, ἡ μυκητότης, ητος.
Fungosus, ὁ ϗ ἡ μυκητώδης, εος.
Fungus, ὁ μύκης, ητος, Diosc. ὁ βωλίτης.
Funiculus, τὸ σχοινίον, ου, Plut. ἡ σπάρτη.
Funis, ἡ σχοῖνος, ου, Theophr. nauticus, πεῖσμα νεὼς, Philo.
Funus, τὸ κῆδος, Aristot. ad funus mortuorum convocare aliquos, ἐπὶ τὴν ἀναίρεσιν τῶν νεκρῶν παρακαλεῖν τινας, Isocr. interesse funeri, ἐπὶ τὸ κῆδος παραγίγνεσθαι, id. convenire ad funus, φοιτᾶν εἰς τὰς ταφὰς, id. mandare alicui funeris curationem, παραδίδοσθαί τινι τὴν ἐπιμέλειαν τῆς ταφῆς, Dem. sumptus funeris dare, τὴν ταφὴν ἀποδῦναι τοῖς θάψασι· fieri alicui funus, γίγνεσθαί τινι ταφήν· ornare funus alicujus aliquo, κοσμεῖν τὸν τάφον τινός τινι, id. condecorare funus alicujus, τιμᾶν τὸν τάφον τινός· publicum funus alicui instituere, δημοσίᾳ θάπτειν τινά· sequi funus, ἀκολυθεῖν ἀποθανόντι πρὸς seu ἐπὶ τὸ μνῆμα, πρὸς τὸν τάφον· deducere funus, παραπέμπειν τὸν τεθνεῶτα· efferre funus, ἐκφέρειν νέκυν, id.
Fur, ὁ κλέπτης, ου, Plut. ὁ φὼρ, ρὸς, Plat. ὁ κλοπεὺς, Soph. fœmina, ἡ κλέπτρια, Naz.
Furacitas, ἡ κλεπτοσύνη, ης, Plut.
Furaciter, κλεπτικῶς.
Furax, κλεπτικὸς, ἡ, ὸν, Aristoph.
Furca, τὸ δίκρανον, ου, sc. ξύλον, Lucian. ὁ ὑποστάτης, ου, Plut.
Furcifer, ὁ κύφων, ωνος, Schol. Aristoph.
Furenter, μαινομένως.
Furfur, τὸ πίτυρον, ου, Theophr.
Furfuraceus, ὁ ϗ ἡ πιτυρώδης, εος, Diosc. panis, ὁ πιτυρίας, ου, Galen.
Furfurosus, idem quod anteced.
Furia, ἡ ἐριννὺς, Soph. ὁ ἀλάστωρ, Plut.
Furiæ, αἱ σεμναὶ θεαὶ, Lucian. αἱ εὐμενίδες.
Furialis, ὁ ϗ ἡ μανιώδης, εος, Theophr.
Furibundus, παρακεκινηκὼς, υῖα, ὸς, Plat. ὁ ϗ ἡ μανιώδης, Theophr.
Furio, ἐκμαίνω, Eustath.
Furiose, μανικῶς, Isocr.
Furiosus, μανικὸς, ἡ, ὸν, homo, μανικὸς ἄνθρωπος, Lucian. ὁ ϗ ἡ ἔκφρων, Lucian.
Furnaceus, ὁ κλιβανίτης, ου, Athen. ἴπνιος, ία, ιον, Callim. panis, ὁ ἰπνίτης, ου, sc. ἄρτος, Athen.
Furnarius, idem quod *Furnaceus*, furnaria, sc. ars, ἡ ἀρτοποιικὴ, ῆς, sc. τέχνη.
Furnus, ὁ ἴπνος, ου, Aristoph. ὁ κλίβανος, ου, Herodot.
Furo, μαίνομαι, Dem.
Furor, oris, ἡ μανία, ας, Dem. furore corripi, ἐνθυσιάζειν, Plat. ἔνοχον γίγνεσθαι ἀνοίας, Isocr. manere in furore, μένειν ἐπὶ τῆς μανίας, Dem. liberare aliquem a furore, παῦσαί τινα τῆς ἐνεστώσης μανίας, id. deserere furorem, ἀπαναχωρεῖν τῆς μανίας, Isocr. furore percitus, πρὸς τὸ ἐνθυσιῶδες σαλευθεὶς, Heliod.
Furor, aris, κλέπτω, aliquid, τὶ, Dem. κλοπεύω, alicui, ἀπό τινος, Plut. alicui aliquid mihi, ἀπὸ τινός τι εἰς ἐμαυτὸν, Naz.
Furtim, κλιμμαδὸν, Plat.
Furtive, κλεπτικῶς.
Furtivus, κλοπαῖος, αία, αῖον, Plat. κλοπιμαῖος, αία, αῖον, Lucian.
Furtum, id quod furto ablatum est, τὸ κλέμμα, Plat. τὸ φώριον, Lucian. actio furandi, ἡ κλοπὴ, ῆς, id. parvum, τὸ κλεμμάδιον, id.
Furvus, ἀμαυρὸς, ὰ, ὸν, Plut.
Fuscina, ἡ τρίαινα, ης, ὁ τριόδυς, οντος, Arist. τὸ δίκρανον.
Fuscinula, ἡ κρεάγρα, ας.
Fusco, ἀμαυρόω, Plut.
Fuscus, a, um, ἀμαυρὸς, ρὰ, ρὸν, Plut. πελλαῖος, α, ον, Hesych. ὁ ϗ ἡ κελαινοφαὴς, έος, Aristot. ὄρφνινος, ίνη, ινον, Plat. φαιὸς, ὰ, ὸν, id.
Fuse, χύδην, Plat.
Fusilis, e χυτὸς, ἡ, ὸν, Philo. æris modo, χωνευτὸς, ἡ, ὸν, LXX.
Fusio, ἡ χύσις, εως, æris, ἡ χώνευσις, εως.
Fusor æris, ὁ χωνευτὴς, ῦ.
Fusorius, χωνευτικὸς, ἡ, ὸν, fornax, τὸ χόανον, ου, ἡ χοάνη, ης, Nyss.
Fustis, τὸ ῥόπαλον, τὸ ξύλον· fuste cædo, ξυλοκοπέω, Polyb. cæsio fuste, ἡ ξυλοκοπία, id.
Fustuarium, ἡ ξυλοκοπία, ας, Polyb.
Fusus, i, ὁ vel ἡ ἄτρακτος, ου, Aristot. ὁ κλωστὴρ, ῆρος.
Futilis, e, χυδαῖος, αία, αῖον. Strabo. ὁ ϗ ἡ ἀνόητος, ου, Dem. ὁ ϗ ἡ φλεδονώδης, εος, Gal. ὁ ϗ ἡ φλύαρος.
Futilitas, ἡ φλυαρία, ας, Lucian. ἡ ματαιότης.
Futurus, μέλλων, ουσα, ον, Dem. sum, μέλλω, id. dicunt ipsum futurum esse suspiciosum erga Thebanos, φασὶ μέλλειν αὐτὸν ἔχειν ὑπόπτως πρὸς τὰς Θηβαίυς, id. futurus sum facere sermonem, i. e. facturus sum sermonem, μέλλω ποιεῖσθαι λόγον, Isocr. futuri eramus periclitari, i. e. periclitaturi eramus, ἐμέλλομεν κινδυνεύειν· futura utilia alicui, μέλλοντα συνοίσειν τινί· futurus laudari, i. e. laudandus, μέλλων εὐδοκήσειν· oratio futura dici, i. e. quæ dicetur, λόγος μέλλων ῥηθήσεσθαι· considerare, quisnam apparatus sit belli futuri, σκέπτεσθαι, τίς ὑπάρξει παρασκευὴ τῷ γενησομένῳ πολέμῳ. Dem. multa vaticinari de futuris, πολλὰ μαντεύεσθαι περὶ τῶν μελλόντων ἔσεσθαι, Æschin.

G.

GABALUS, ὁ σαυρὸς, ῦ, Thuc.
Galaxia, ὁ γαλαξίας κύκλος.
Galbula, ὁ ἴκτερος, ου, Plin.
Galea, τὸ κράνος, Lucian. ἡ κόρυς, υθος, ἡ πήληξ, ηκος, id. armo, κράνει ὁπλίζω, κορύσσω, κράνος ἐνδύω.
Galeo, κορύσσω. Confer antecedens *Galea.*
Galericus, τὸ προκόμιον, ου, Poll. ἡ φενάκη.
Galerita. Vide *Alauda.*
Galerus, τὸ πιλίδιον, ου, Dem. ὁ πέτασος.
Galla, ἡ κηκὶς, parva, τὸ κηκίδιον, Suid.
Gallicinium, ἡ ἀλεκτοροφωνία, ας, N. T. ἡ κλάγγη ἀλεκτρυόνων, Epiph.
Gallina, ἡ ἀλεκτορὶς, ίδος, Aristot.
Gallinaceus, ὁ ϗ ἡ ἀλεκτόρειος, ου, Synes.
Gallinarium, ὁ ὀρνιθὼν, ῶνος, Colum.
Gallinarius, ὀρνιθοκόμος, ου.
Gallus, ὁ ἀλέκτωρ, Aristoph. ὁ ἀλεκτρυὼν, Plat. qui canere desit, ἀλεκτρυὼν ἀπῳδὸς, Lucian. galli vox, ὁ κλωσμὸς, ῦ, Plut.
Ganea, τὸ πορνεῖον, Zosim. χαμαιτυπεῖον.
Ganeo, ὁ γαστρίμαργος, ου, Bas.
Gangræna, ἡ γάγγραινα, ης, Hippocr.
Gannio, κνυζάω.
Gannitus, τὸ κνύζημα, ατος, Herodot. ὁ κνυζηθμὸς.
Gargarizatio, ὁ γαργαρισμὸς, ῦ.
Gargarizo, γαργαρίζω, Diosc.
Garrio, avium more, τρυλίζω, LXX. *Blatero*, στωμύλλω, Aristot. ληρέω, Dem. ἀδολεσχέω, φλυαρέω, id.
Garritus, ὁ τρυλισμὸς, ῦ.
Garrulitas, ἡ στωμυλία, ας, Aristoph. ἡ ἀδολεσχία, ας, Isocr. ἡ φλυαρία, ας, id. ἡ πολυλογία, ας. id. ἡ μωρολογία.
Garrulus, ὁ ϗ ἡ ἀδολέσχης, Athen. ὁ ϗ ἡ ἀδόλεσχος, Aristot. φλυαρῶν, Plat. ληρῶν, ῦσα, ῦν. Isocr. ὁ ϗ ἡ λάλος, ὁ ϗ ἡ στωμύλος.
Garum, τὸ γάρον, Galen.
Gaudeo, χαίρω, aliqua re, ἐπί τινι, Dem. τινὶ factis, συγχαίρω τῶν γεγενημένων, id. et delector videns aliquid, ἥδομαι ϗ χαίρω ὁρῶν τι, id. me laudari, ἥδομαι ἀκύων καλῶς, Plut. quum audio, χαίρω, ὅταν ἀκύω, Isocr. quum laudor, χαίρω ἐπαινύμενος, Xen. quum aliis do, χαίρω διδὺς, Plut. malis alicujus, ἐπιχαίρω τοῖς κακοῖς τινος, Dem. aliquo nomine, χαίρω προσαγορευόμενός τι, Dem. ἐνομαζόμενός τι μάλιστα δέχεται, Plat. arbor gaudet valde riguis, τὸ δένδρον φιλεῖ σφόδρα ὑδρεῖν, Theophr. gaudens aliorum calamitate sive malis, ὁ ϗ ἡ ἐπιχαιρέκακος, Aristot.
Gaudium, ἡ χαρὰ, ᾶς, Dem. ἡ τέρψις, Isocr. τὸ χάρμα, τὸ περιχαρὲς, έος, Plut. ex aliis malis, ἡ ἐπιχαιρεκακία, Aristot.
Gavia, ὁ λάρος, ου, Aristot.
Gausape, τὸ ἀμφίμαλλον, ου.
Gaza, ἡ γάζα, Theophr. Confer *Thesaurus.*
Gazophylacium, τὸ γαζοφυλάκιον, ου, N. T.
Gehenna, ἡ γέεννα, ης, N. T.
Gelasco, καταπήγνυμαι ὑπὸ ψύχυς, Aristot. πήγνυμαι ὑπὸ τῦ κρύυς, Herodian.
Gelasinus dens, ὁ γελασῖνος, sc. ὀδὺς, Poll.
Gelide, ψυχρῶς.
Gelidus, κρυερὸς, ὰ, ὸν, Herodian. ψυχρὸς, ρὰ, ρὸν.
Gelo, πήγνυμι, Plat.
Gelu, τὸ ψῦχος, εος, Xen. ὁ κρυμὸς, ῦ, Philostr. τὸ κρύος, εος, Lucian. τὸ ῥῖγος, εος, Xen. ὑπαγετός.
Gemebundus, στενακτὸς, ἡ, ὸν, LXX.
Gemellipara, ἡ διδυματόκος.
Gemellus, ὁ διδυμάων, ονος, Hom. ὁ ϗ ἡ δίδυμος.
Geminatio, ἡ διδυμότης, ητος, ὁ διπλασιασμὸς, ῦ, Plut.
Gemino, διπλασιάζω, aliquid, τὶ, Plut. διπλόω.
Geminus, ὁ ϗ ἡ δίδυμος, ου, Aristot. δισσὸς, ἡ, όν· Gemini in cœlo, οἱ δίδυμοι, ων.
Gemisco, στενάζω, Dem.
Gemitus, ὁ στεναγμὸς, ῦ, Plut. τὸ στέναγμα, ατος, Athen. ὁ στόνος, ου, Thuc.
Gemmo, ἡ λίθος, Clem. Al. in vite, ὁ ὀφθαλμὸς, ῦ, Theodor.
Gemmasco, ὀφθαλμίζω.
Gemmatio, ἡ ὀφθάλμισις, εως.
Gemmatus, ὁ ϗ ἡ λιθοκόλλητος, ου, Ælian. ὁ ϗ ἡ διάλιθος, ου, Cl. Al.
Gemmeus, ὁ ϗ ἡ διάλιθος, ου, Clem. Alex.
Gemmo, ὀφθαλμίζω.
Gemo, στένω, super aliqua re, ἐπί τινι, Dem. alte, μέγα στενάζω, id. στεναχίζω.
Gena, ἡ παρειὰ, ᾶς, Xen. ἡ γένυς, υος, Naz. τὸ μῆλον, ου, Al. Aphr. ἡ γνάθος, ου, Lucian.
Genealogia, ἡ γενεαλογία, ας, genealogiam recenseo, γενεαλογέω, Herodot.
Genealogicus, γενεαλογικὸς, ἡ, ὸν, Philo.
Genealogus, ὁ γενεαλόγος, ου, Laert.
Gener, ὁ γαμβρὸς, ῦ, Dem.
Generalis, γενικὸς, ἡ, ὸν, Suid.
Generaliter, γενικῶς, καθόλυ, Aristot.
Generatim, κατὰ γένη.
Generatio, ἡ γέννησις, εως, Plat. ἡ γενεὰ, ᾶς.
Generator, ὁ γεννητὴς, ῦ, Plat.
Genero, γεννάω, Xen.
Generose, γενναίως, Herodian.
Generositas, ἡ γενναιότης, Polyb. ἡ εὐγένεια.
Generosus, γενναῖος, αία, αῖον, equus, γενναῖος ἵππος, Herodian. homo, ἄνθρωπος γενναῖος, Dem. nobili genere ortus, ὁ ϗ ἡ εὐγενὴς, έος, Aristot.
Genesis, ἡ γένεσις, εως, Plat.
Genethlia. Vide *Natalitia.*
Genialis, e, τρυφερὸς, ὰ, ὸν, Aristot.
Genialiter, τρυφερῶς, ἱλαρῶς.
Geniculatim, γονυδὸν, ὀκλὰξ, Lucian.

Geniculatus, ὁ ϗ ἡ γονατώδης, εος, Theophr. γεγονατωμένος, ένη, ένον, Diosc.
Geniculor, γονατίζω, Poll.
Geniculum, τὸ γονάτιον, ȣ, τὸ γόνιον, ȣ.
Genitalis, γενεθλιακὸς, ἡ, ὸν, ὁ ϗ ἡ γόνιμος, Plat.
Genitivus, γενικὸς, ἡ, ὸν, Casus, γενικὴ πτῶσις.
Genitor, ὁ γεννητὴς, ȣ͂, Plut. ὁ γονεὺς, έως, id. ὁ γεννήτωρ, Plat. ὁ γενετὴρ, ῆρος, Aristot. ὁ γενέτης, Plut.
Genitrix, ἡ γεννήτειρα, ας.
Genitura, ἡ γονὴ, ῆς, Lucian.
Genius, ὁ δαίμων, ονος, Pind.
Gens, τὸ ἔθνος, εος, Thuc.
Genticus, ἐθνικὸς, ἡ, ὸν, Hermog.
Gentilis, ὁ ϗ ἡ ὁμοεθνὴς, έος, Aristot. ἐθνικὸς, ἡ, όν.
Gentilitas, ἡ ὁμογένεια, ας, ἡ συγγένεια, ας, Dem.
Gentilitius, γενικὸς, ἡ, όν.
Genu, τὸ γόνυ, ατος, Plut. flecto, ὀκλάζω ἐπὶ τὰ γόνατα, LXX. alicui, γονυπετέω τινὶ, N. T. προσκυνέω τινὶ, Plut. genibus advolvor alicui, προσπίπτω τινὶ, Chrys.
Genuinus, γνήσιος, ία, ιον, Aristot.
Genus, τὸ γένος, εος, Dem. genere peregrinus, γένει ξένος· pessimum genus hominum in civitate, πονηρότατόν τι τῶν ἐν τῇ πόλει ἐθνῶν· genus alicujus et familia, γένος τινὸς ϗ οἰκία· generis propinquitas, ἡ ἀγχιστεία τȣ͂ γένȣς· genere propior, proximus alicui, γένει ἐγγυτέρω, ἐγγυτάτω τινὶ ὤν· genere remotior, ἀπωτέρω τῷ γένει ὤν, id. Genus masculinum, femininum, neutrum, commune, γένος ἀρσενικὸν, θηλυκὸν, ὀδέτερον, κοινόν· causæ, εἶδος τȣ͂ λόγȣ, Isocr. demonstrativum, deliberativum, judiciale, γένος ἐπιδεικτικὸν, συμβȣλευτικὸν, δικαςικόν· summum, γένος ἀνώτατον seu γενικώτατον· intermedium, γένος μέσον seu ὑπάλληλον· generis recensio, ἡ γενεαλογία, ας, Isocr. genus recenseo, γενεαλογέω, N. T. altius alicujus, ἄνωθεν ἐξετάζω γένος τινὸς, Dem. genus pœnæ, honoris, essentiæ, Paanis, &c. εἶδος τιμωρίας, τιμῆς, ȣ̓σίας, παιᾶνος, &c. Plat. Aristot.
Geodæsia, ἡ γεωδαισία, Aristot.
Geographia, ἡ γεωγραφία, Strabo.
Geographicus, γεωγραφικὸς, ἡ, ὸν, Strabo.
Geometra, ὁ γεωμέτρης, ȣ, Plut.
Geometria, ἡ γεωμετρία, ας, Lucian.
Geometricus, γεωμετρικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Germane, ἀδελφικῶς, Joseph. γνησίως.
Germanitas, ἡ ἀδελφότης, ητος, Chrys. ἡ οἰκειότης, ητος, Dem.
Germanus, non adulterinus, γνήσιος, ία, ιον, Dem. eodem patre ortus, ὁ ϗ ἡ ὁμοπάτριος, id. Confer *Frater*.
Germen, ὁ βλαςὸς, ȣ͂, Theophr. τὸ βλάςημα, ατος, Isocr. ἡ βλάςη, ης, Theophr.
Germinasco. Vide *Germino*.
Germinatio, ἡ βλάςησις, Theophr. ἡ ἔκφυσις.
Germino, βλαςάνω, Aristot. germinandi vim habens, βλαςητικὸς, ἡ, ὸν, Theophr. ad germinandum propensus, βλαςικὸς, ἡ, ὸν, id. non germinans, ὁ ϗ ἡ ἄβλαςος, ȣ, id. sero germino, ὀψιβλαςέω, id. mature germino, πρωϊβλαςέω, id.
Gero, φέρω, Dem. pileum, φορέω πῖλον seu πιλίδιον, Lucian. annulum, φορέω δακτύλιον, Eust. remp. πράττω τὰ πολιτικὰ, πράττω τὰ δημόσια, τὰ τῆς πόλεως, τὰ κοινὰ, Dem. Isocr. res, τὰ πράγματα, Dem. res majoribus dignas, ἄξια τῶν προγόνων, Isocr. multa et præclara, διαπράττομαι πολλὰ ϗ καλά· res illustriores, κατεργάζομαι πλείονος ἄξια, id. me obedientem alicui, παρέχω ἐμαυτὸν εὐπειθῆ τινι, Xen. me virum probum, παρέχω ἐμαυτὸν δίκαιον, Isocr. me fortuna indignum, καθίςημι ἐμαυτὸν τῆς εὐδαιμονίας ἀνάξιον· me talem erga parentes, γίνομαι τοιȣ͂τος περὶ τȣ̀ς γονεῖς· me benignum erga omnes, ἡδέως ἔχω πρὸς ἅπαντας, id.
Gerræ, οἱ λῆροι, ων, Plut.
Gerro, ὁ φλύαρος, ȣ, Dem. ὁ ληρέων, οντος, Lucian. ὁ ϗ ἡ ληρώδης.
Gesta, res gestæ, αἱ πράξεις, ων, Dem. τὰ πράγματα, ων, id.
Gestamen, τὸ φόρημα, ατος, Plut.
Gestatio, ἡ φόρησις, εως, ἡ φορὰ, ᾶς, Poll.
Gestatorium, τὸ φορεῖον, ȣ, Herodian.
Gesticulator, ὁ μῖμος, Dem. ὁ ϗ ἡ χειρονόμος.
Gesticulor, ὀρχέομαι, Xen. χειρονομέω, Poll.
Gestio, γαυριάω, aliqua re, τινὶ, Dem. vehementer appeto, προθυμέομαί τι, Aristot.
Gesto, φορέω, pileum, πῖλον, Lucian. puerum in ulnis, κομίζω τὸ παιδίον πρὸς ταῖς ἀγκάλαις, Plut. in utero, φέρω ἐν γαςρὶ, Plat.
Gestus, ûs, ἡ σχέσις, εως, Dem. effingere gestum aliquem in statua, πλάττειν τὸ σχῆμα ἐν ἀνδριάντι, id.
Gibber, κυρτὸς, ἡ, ὸν, Hom. κυφὸς, ἡ, ὸν, id.
Gibbosus, idem quod anteced. *Gibber*.
Gibbus, τὸ κύρτωμα, Lucian. τὸ ὕβωμα, Gal. ἡ κύφωσις.
Giganteus, γιγανταῖος, αία, αῖον, γιγάντειος, εία, ειον, ὁ ϗ ἡ γιγαντώδης, Philo.
Gigas, ὁ γίγας, άντος· gigantes imitor, γιγαντιάω, Suid.
Gigno, γεννάω, aliquid, τὶ, Xen.
Gilvus, κιῤῥὸς, ἡ, ὸν, Ægin.
Gingiva, τὸ ȣ̓͂λον, Hippocr. interior, τὸ ἔνȣλον, Poll.
Gingrio, γιγγράω, γιγγραίνω.
Glaber, ψιλὸς, ἡ, ὸν, Plat. ὁ ϗ ἡ ἄθριξ, χος, Clem. Alex. φαλακρὸς, ρὰ, ρὸν, Plut.
Glabresco, ψιλόομαι, Aristot. φαλακρόομαι.
Glabretum, ἡ φαλάκρα, ας.
Glabrities, ἡ φαλακρότης, ἡ ψιλότης, Plut.
Glabro, ψιλόω, Aristot. φαλακρόω.
Glacialis, e, ὁ ϗ ἡ κρυςαλλώδης, ὁ ϗ ἡ παγετώδης, Aristot. ὁ ϗ ἡ κρυμοπαγής.
Glacies, ὁ κρύςαλλος, ȣ, Diod. Sic. ὁ πάγος, ȣ, Plut. ὁ παγετὸς, ȣ͂, Xen.
Glacio. Vide *Congelo*.
Gladiator, ὁ μονομάχος, ȣ, Herodian.
Gladiatorius, a, um. μονομαχικὸς, ἡ, όν.
Gladiatura, ἡ μονομαχία, ας, Lucian.
Gladiolus, τὸ ξιφίδιον, τὸ μαχαιρίδιον.
Gladius, τὸ ξίφος, Xen. ἡ μάχαιρα, Dem. gladium evagino seu stringo, γυμνόω τὸ ξίφος, Herodian. σπάομαι τὸ ξίφος, Plut. gladio cingo, ὑποζώννυσθαι μάχαιραν, Ælian. gladio occido, ξιφοκτονέω, Suid.
Glandula, ὁ ἀδὴν, ἀδένος, Al. Aphr.
Glandulosus, ὁ ϗ ἡ ἀδενώδης, εος, caro, ἀδενώδης σάρξ, Galen.
Glans, ἡ βάλανος, Aristot. unguentaria, ἡ μυροβάλανος, id. pudendi, ἡ κορώνη, ης, Artem.
Glarea, ἡ ψάμμος, ȣ, Plut.
Glaucus, a, um, γλαυκὸς, ἡ, ὸν, Aristot. γλαύκιος, ία, ιον, Theophr. color, ἡ γλαυκότης, Aristot.
Glaucedo, ἡ γλαύκωσις, τὸ γλαύκωμα, Gal.
Gleba, ἡ βῶλος, Theophr.
Glebosus, ὁ ϗ ἡ βωλώδης, εος, plenus glebis, ὁ ϗ ἡ ἀδρόβωλος, Diosc.
Glebula, τὸ βώλιον, Arist. τὸ βωλάριον, Strabo.
Glis, ὁ ἐλειὸς, ȣ͂, Aristot.
Glisco, αὔξομαι, Dem.
Globo, σφαιρόω, Galen.
Globositas, τὸ σφαιροειδὴς, έος.
Globosus, ὁ ϗ ἡ σφαιροειδὴς, έος, Luc. σφαιρικὸς, ἡ, ὸν, Athen.
Globulus, τὸ σφαιρίον, ȣ, Theophr.
Globus, ἡ σφαῖρα, ας, Plut.
Glocio, seu Glocito, κλώζω, Poll.
Glomeratio, ςρόμβωσις, εως, τὸ ἐνείλημα.
Glomero, ςρομβέω, ἐνειλέω, συσπειράω.
Glomerosus, ὁ ϗ ἡ ςρομβώδης, εος, ὁ ϗ ἡ ςρομβοειδὴς, έος.
Glomus, ἡ ἀγαθὶς, ίδος, Hesych.
Gloria, ἡ δόξα, ης, Dem. τὸ κλέος, id. ἡ εὔκλεια, ας, Isocr. ἡ εὐδοξία, ας, id. et honores, δόξα ϗ τιμαὶ, Dem. εὐδοξία ϗ τιμαὶ, id. et laus et fama, εὐδοξία ϗ ἔπαινος ϗ φήμη, Isocr. magna seu illustris, δόξα πολλή· immensa, ἀνυπέρβλητος, id. sempiterna, ἀείμνηςος, εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον μνημονευθησομένη, id. immortalis, ἀθάνατος, Dem. pulcherrima et maxima, καλλίςη ϗ μεγίςη, Isocr. bona, χρηςὴ, Dem. divina et illustris, ἰσόθεος ϗ πᾶσιν ὀνομαςὴ, Isocr. ficta, ψευδὴς, id. antiqua, παλαιὰ, id. gloriam expeto, δόξης ἐπιθυμέω, Dem. σπȣδάζω περὶ δόξης, id. ὀρέγομαι δόξης, Isocr. venor alicujus rei, θηράομαι δόξαν τινὸς, Dem. adfero, seu pario, συμβάλλομαι δόξαν τινὶ, Isocr. παρασκευάζω δόξαν· περιτίθημι δόξαν τινὶ, Dem. adipiscor seu consequor, τυγχάνω δόξης· κτάομαι δόξαν ἐμαυτῷ· λαμβάνω δόξαν, id. habeo, ἔχω δόξαν· refero ex aliqua re, ὑπάρχει ἐμοὶ δόξα ἀπό τινος· adimo, ἀφαιρέομαι δόξαν, id. amitto, ἀπόλλυμι δόξαν, id. recupero, ἀναλαμβάνω δόξαν, Isocr.
Gloriabundus, ὁ καυχηματίας, ȣ.
Gloriatio, ἡ καύχησις, εως, N. T.
Glorifico, δοξάζω, Deum, Θεὸν, N. T. aliquem, δοξολογέω τινὰ, Bas.
Gloriola, τὸ δοξάριον, ȣ, inanis, κενὸν, Dem.
Glorior, καυχάομαι, aliqua re, ἐπί τινι, Lycophr. μεγαλαυχάομαί τινι vel ἐπί τινι, Isocr. valde inconsiderate, ἀλαζονεύομαι λίαν ἀπερισκέπτως, id. de divitiis, καταλαζονεύομαι περὶ τȣ͂ πλȣ́τȣ, id. γαυριάω.
Gloriose, ἐνδόξως, Dem. εὐκλεῶς, Poll.
Gloriosus, ὁ ϗ ἡ ἔνδοξος, ȣ, Dem. jactans, ἀλαζονευόμενος, ένη, ενον, Isocr.
Glos, ἡ γάλως, ωος, contr. ῶς, Poll.
Glossa, ἡ γλῶσσα seu γλῶττα, ης, Aristot.
Glossema, τὸ γλώσσημα, ατος.
Glottis, ἡ γλωττὶς, ίδος, Lucian.
Glubo, ἀπολέπω, ἀποδέρω.
Gluma, τὸ ἔλυτρον, ȣ, Diosc. ἡ ἄχνη, ης.
Gluten, ἡ κόλλα, ης, Diosc.
Glutinatio, ἡ κόλλησις, εως, Theophrast.
Glutino, κολλάω, aliquid, τὶ, Plut. συνάπτω.
Glutinosus, ὁ ϗ ἡ κολλώδης, εος, Plato. glutinandi vim habens, κολλητικὸς, ἡ, ὸν, Diosc.
Glutinum, idem quod *Gluten*.
Glutio, λιχνεύω, Max. Tyr. καταπίνω.
Gluto, ὁ λίχνος, ȣ, Plat.
Gluttus, ὁ λαιμὸς, ȣ͂, Lucian.
Gnaritas. Vide *Peritia*.
Gnarus. Vide *Peritus*.
Gnatho, ὁ γνάθων, ωνος, Hesych.
Gnathonice, γναθωνικῶς.
Gnathonicus, γναθωνικὸς, ἡ, όν.
Gnatus. Vide *Filius*.
Gnaviter. Vide *Industrie*.
Gnavo. Vide *Navo*.
Gnavus. Vide *Industrius*.
Gnoma. Vide *Sententia*.
Gnomonica, ἡ γνωμονικὴ, ῆς, sc. τέχνη, Bud.
Gonagra, ἡ γονάγρα, ας.
Grabatus, ὁ κράββατος, ȣ, N. T.
Gracilentus, ἰσχνὸς, ἡ, ὸν, Plut.
Gracilesco, ἰσχνόομαι, Alex. Aphrodis. λεπτύνομαι.
Gracilis, ἰσχνὸς, ἡ, ὸν, Plut. gracilem reddo, ἰσχναίνω, Aristot. λεπτὸς, ἡ, όν.
Gracilitas, ἡ ἰσχνότης, ητος, corporis, σώματος, Galen. ἡ λεπτότης.
Gradatim, κλιμακηδὸν, Bas.
Gradatus, κλιμακωτὸς, ἡ, ὸν, adscensus, κλιμακωτὴ πρόσβασις, Strabo.
Gradior, βαίνω, Dem. Confer *Eo*.
Gradus, ἡ κλίμαξ, Xen. in scala, ἡ βαθμὶς, Soph. honoris, ὁ βαθμὸς, ȣ͂, N. T.
Græcanicus, Ἑλληνικὸς, ἡ, ὸν, Lucian.
Græce, Ἑλληνικῶς, Ἑλληνιςὶ, Lucian.
Græcia, ἡ Ἑλλὰς, άδος, Dem.
Græcus, Ἑλλήνιος, ία, ιον, Herodot. Ἑλληνικὸς, ἡ, ὸν, Lucian. At *Subst.* Græcus, ὁ Ἕλλην, ηνος, Dem. Græca, ἡ Ἑλληνὶς, ίδος, Ἑλλὰς γυνὴ, Herodot. cum Græcis facio, Græcos imitor, Græce loquor, ἑλληνίζω, Æschin. et Athen.
Graius, idem quod anteced. *Græcus*.
Grallæ, τὰ τῶν καλοβάτων βάθρα· grallis incedo, σκωλοβατίζω, Epicharm.
Grallator, ὁ καλοβάτης, ὁ σκωλοβατίζων, Epicharm.
Gramen, ἡ χλόη, Aristot. ἡ ἄγρωςις, Plut.
Gramineus, ὁ ϗ ἡ χλοηφόρος, ȣ, Eur.
Graminosus, ὁ ϗ ἡ χορτώδης, εος.
Grammatica, ἡ γραμματικὴ, ῆς, sc. τέχνη, Lucian.

Grammatice, γραμματικῶς.
Grammaticus, γραμματικὸς, ἡ, ὀν, Plut.
Granarium, ὁ σιτοβολὼν, ῶνος, Poll. σιτοφυλάκιον, ου.
Granatum, ἡ ῥοιὰ, ᾶς, Diosc.
Grandævus, ὁ ϗ ἡ πολυετὴς, έος, ὁ ϗ ἡ μακρόβιος.
Grandesco, μηκύνομαι.
Grandiloquus, ὁ ϗ ἡ μεγαλοῤῥήμων.
Grandino, χαλαζάω, Lucian.
Grandinosus, ὁ ϗ ἡ χαλαζώδης, εος, Aristot.
Grandis. Vide *Magnus.*
Granditas. Vide *Magnitudo.*
Grando, ἡ χάλαζα, ης, Aristot. grandine impeto, ἐπιχαλαζάω, Lucian. grandine infestor, χαλαζάομαι, Aristot. grandinis instar, χαλαζηδὸν, Nicet.
Granosus, ὁ ϗ ἡ κοκκώδης, εος.
Granum, ὁ κόκκος, ου. Diosc.
Graphiarium, ἡ γραφειοθήκη, ης.
Graphice, γραφικῶς, Plut.
Graphice, es, ἡ γραφικὴ, sc. τέχνη, Aristot.
Graphium, τὸ γραφεῖον, Plut. ἡ γραφὶς, ίδος, Plut.
Grassatio, ἡ λωποδυσία, ας, Hermog. morbi, ἡ ἐγκατάσκηψις τοῦ πάθους, Diosc.
Grassator, ὁ λωποδύτης, Dem.
Grassor, λωποδυτέω, in regionem, τὴν χώραν, Hermog. in urbem, κατασκήπτω εἰς πόλιν, Herodian ἐφορμάω.
Gratabundus, συγχαίρων, ουσα, ον, Dem.
Grate, κεχαριτμένως, Isocr. εὐγνωμόνως.
Grates. Vide *Gratia.*
Gratia, ἡ χάρις, ιτος, Dem. et delectatio, ἡ χάρις ϗ ἡδονὴ, id. gratiam aliquorum captare, προαιρεῖσθαι χάριτας παρά τινων· inire, χάριτας χαρίζεσθαι apud aliquem, κατατίθεσθαι χάριν πρός τινα· ambire, δῆλον ποιεῖσθαι προσποιεῖσθαί τινος χάριτος, id. mereri, ἄξιον εἶναι χάριτος, Isocr. bene meritum repetere, εὖ ποιήσαντα ἀπαιτεῖν χάριν, id. debere alicui, χάριν τινὶ ὀφείλειν, Dem. habere alicui, εἰδέναι τινὶ χάριν, Isocr. ob aliquid, τινὸς, Xen. διά τινος, seu τινὸς ἕνεκα, Plut. referre alicui, ἀποδιδόναι τινὶ χάριν, Dem. consequi apud aliquem, κομίζεσθαι χάριν παρά τινος· gratias agere alicui, εὐχαριστεῖν τινι, id. pro aliqua re, χάριν ἔχειν τινὶ ὑπέρ τινος, Isocr. ob aliquid, τινὸς ἕνεκα, Dem. ad gratiam dicere, πρὸς χάριν λέγειν· in gratiam alicujus facere aliquid, διδόναι τινὶ χάριν τινά· cujus igitur rei gratia ista dico? τινὸς οὖν ἕνεκα ταῦτα λέγω· τοῦ χάριν δὴ ταῦτα λέγω; id. quæstus gratia delinquere, κέρδους ἕνεκ' ἀδικεῖν, Isocr. reducere in gratiam aliquos, διαλλάττειν τινὰς, Dem. in gratiam redire cum aliquo, [illegible] τινι, seu πρός τινα, Isocr.
Gratificatio, ἡ εὐεργ[illegible]
Gratificor, χαρίζομαι, alicui, τινὶ, Dem. ἀρέσκω τινὶ, εὐεργετέω, valde, maxime, abunde, injuste, σφόδρα, μάλιστα, καθ' ὑπερβολὴν, ἀδίκως, id. non gratificor alicui, ἀχαριστέω πρός τινα, Xen.
Gratiose, κεχαρισμένως, Isocr. ἐπιχαρίτως, id. χαριέντως, id.
Gratiosus, χαρίεις, εσσα, εν, Isocr. ἀγαπητὸς, ἡ, ὀν, Dem. ὁ ϗ ἡ εὔχαρις.
Gratis, δωρεὰν, dare aliquid alicui, διδόναι τί τινι, Dem. facere aliquid, ποιεῖν τι προῖκα.
Gratitudo, ἡ εὐχαριστία, ἡ εὐγνωμοσύνη.
Grator. Vide *Gratulor.*
Gratuito, δωρεὰν, facere omnia, ποιεῖν πάντα, Dem. Confer *Gratis.*
Gratuitus, ὁ ϗ ἡ ἄμισθος, ου.
Gratulatio, τὸ σύγχαρμα.
Gratulor, συγχαίρω, alicui, τινὶ, Isocr. ob aliquid, τινὸς, Dem. tibi de felicitate, συνήδομαί σοι τῆς εὐτυχίας, Plut. miserunt gratulatum ei, ἀπέστειλαν συνηδόμενοι αὐτῷ, Herodian. mittere legatos gratulatum ob victoriam, πέμπειν πρέσβεις συνησθησομένους τῇ νίκῃ, Diod. Sic.
Gratus, κεχαρισμένος, ένη, ένον, facere vel scribere, quæ multis grata sunt, ποιεῖν ἢ γράφειν τινὰ κεχαρισμένα πολλοῖς, Isocr. gratum est amantibus, ἀγαπητόν ἐστι τοῖς ἐρῶσι, Aristot. pro beneficio, ὁ ϗ ἡ εὐχάριστος, ου. Philo. grato animo accipere aliquid, μετὰ χάριτος λαβεῖν τι, Dem. item ὁ ϗ ἡ εὐγνώμων, i. e. acceptus, ἡδὺς, χαρίεις.
Gravate, ἀκουσίως, Aristot. δυσχερῶς.
Gravedinosus, καταῤῥοητικὸς, ἡ, ὀν.
Gravedo, ἡ κόρυζα, ης, Gal. gravedine laboro, κορυζάω, Lucian.
Graveolens, ὁ ϗ ἡ βαρύοσμος, ου. Al. Aphr.
Graveolentia, ἡ δυσωδία, ας, Plut.
Gravesco, βαρύνομαι, Polyb.
Graviditas, ἡ κύησις, εως, Philo.
Gravido, ἐγκύμονα ποιέω.
Gravidus, ἐπίφορος, ἐγκύμων, mulier, ἐγκύμων, ης, Aristot. ἐν γαστρὶ ἔχουσα, N. T. βαρυνομένη [illegible], Lucian. gravida sum, κύω, Dem.
Gravis, βαρὺς, εῖα, ὺ, pondus, homo, vox, Plat. Herodian. Xen. ὁ ϗ ἡ δυσχερὴς· multa gravia oriuntur e bello, πολλὰ δυσχερῆ γίγνεται ἐκ τοῦ πολέμου, Dem. σεμνὸς, ἡ, ὀν, studeo esse urbanus et gravis, πειρῶ εἶναι ἀστεῖος ϗ σεμνὸς, Isocr. σπουδαῖος, αία, αῖον· res graves et necessariæ, πράγματα σπουδαῖα ϗ κατεπείγοντα, id. ὁ ϗ ἡ ἐπαχθὴς, έος· nimia felicitas homines reddit graves, τὸ λίαν εὐτυχεῖν ποιεῖ ἐπαχθεῖς, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀξιόπιστος· graviorem, seu fide digniorem videri, ἀξιοπιστότερον δοκεῖν, id.
Gravitas ponderis, ἡ βαρύτης, Plut. morum, ἡ σεμνότης, Dem.
Graviter, βαρέως, fero aliquid, φέρω τι, Xen. χαλεπῶς φέρω τι, Dem. et moleste fero, βαρέως ϗ λυπηρῶς, seu βαρέως ϗ χαλεπῶς, φέρω τι, id. me habeo, σεμνύνομαι, id.
Graviusculus, ὁ ϗ ἡ ὑποβαρυς, εως.
Gravo, βαρέω, aliquid, τὶ, Lucian. aliquem, βαρύνω τινὰ, Xen.
Gregalis, ἀγελαῖος, αία, αῖον, animalia, ἀγελαῖα ζῶα, Aristot.
Gregarius, ἀγελαῖος, αία, αῖον, sophista, ἀγελαῖος σοφιστὴς, Isocr.
Gregatim, ἀγεληδὸν, Hom.
Gremium, ὁ κόλπος, ου, Lucian.
Gressus, ûs, τὸ βάδισμα, ατος, Lucian.
Grex, τὸ ποίμνιον, Dem. majorum pecudum, ἡ ἀγέλη, id. puerorum, ἀγέλη μειρακίων, Athen.
Griphus, ὁ γρῖφος, Poll.
Grossus, ὁ ὄλυνθος, Theophr.
Grumulus, τὸ θρομβίον, ου, Diosc.
Grumus, ὁ θρόμβος, ου, Diosc. ὁ χόνδρος, ου.
Grunnio, γρυλλίζω, γρύζω· porci grunnientes, χοῖροι γρυλλίζοντες, Aristoph.
Grunnitus, ὁ γρυλλισμὸς, ὁ γρυσμὸς, Athen.
Gryphus, ὁ γρὺψ, γρυπὸς, Herodot.
Gubernaculum, τὸ πηδάλιον, ου, ὁ οἴαξ, ακος.
Gubernatio, ἡ κυβέρνησις, Plat. ἡ διοίκησις.
Gubernator, ὁ κυβερνήτης, Plat. ὁ βουλευτής.
Guberno, κυβερνάω navem, ναῦν, Dem. cursum equorum, δρόμον τῶν ἵππων, Herodian. optime remp. διοικέω ἄριστα τὰ κοινὰ, Isocr.
Gula, ὁ οἰσοφάγος, ου, Aristot. ὁ λαιμὸς, gulæ deditus. Vide *Gulo.*
Gulo, ὁ λίχνος, Plat.
Gulositas, ἡ λιχνεία, Plut. ἡ γαστριμαργία.
Gulosus, ὁ ϗ ἡ γαστρίμαργος, Aristot.
Gurges, ἡ δίνη, ης, Plat.
Gurgustium, τὸ οἰκίδιον, ου, Dem.
Gustabilis, e, γευστὸς, ἡ, ὀν.
Gustatio, ἡ γεῦσις, εως, Aristot.
Gustatus, ûs. Vide *Gustus.*
Gusto, γεύομαι, aliquid, τινὸς, Dem. τὶ, N. T.
Gustus, ἡ γεῦσις, εως, Aristot. gustum præbeo, γεύω, aliquid, τινὸς, Plat. τὶ, Soph.
Gutta, τὸ στάγμα, ατος, ὁ σταγὼν, όνος, Athen. ὁ σταλαγμὸς, ἡ ῥανίς.
Guttatim, κατὰ σταγόνας.
Guttur, ὁ λάρυγξ, γος, Gal. ὁ φάρυγξ, Hipp. ὁ βρόγχος.
Gutturnium, ὁ χέρνιψ, Athen. τὸ χερνίβιον, id.
Guttus, ὁ πρόχοος, ου, Athen.
Gymnasiarcha, ὁ γυμνασιάρχης, ου, ὁ γυμνασίαρχος, ου, Poll.
Gymnasium, τὸ γυμνάσιον, ου, Lucian.
Gymnicus, γυμνικὸς, ἡ, ὀν, agon, ἀγὼν, ibidem huc.
Gynæceum, τὸ γυναικεῖον, ὁ γυναικὼν, ῶνος, Xen. γυναικωνῖτις, ιδος, Plut.
Gynæconitis. Vide antecedens *Gynæceum.*
Gypseus, ὁ, ἡ, τὸ ἐκ γύψου· simulacrum gypseum, ἄγαλμα ἐκ τοῦ γύψου, Paus.
Gypso, γυψόω.
Gypsum seu Gypsus, ἡ γύψος, Diosc.
Gyro, γυρόω, δινέω.
Gyrus, ὁ γῦρος, ου· gyrum circa aliquem aliqua re describo, γύρον περί τινά τινι περιγράφω, Plut.

H.

HA, ha, ἆ, ἆ, Aristoph.
Habena, ἡ ἡνία, ας, Xen.
Habeo, ἔχω, aliquid, τὶ, Plut. aliquem in numero hostium, τίθημί τινα εἰς τοὺς ἐχθροὺς, Dem. aliquid pro virtute, τίθημί τι ἐν ἀρετῇ, Plat. pro turpi, ἐν αἰσχρῷ, Plut. me bene, ἔχω καλῶς, Dem. pessime, φαυλότατα, id. orationem pro aliquo, λόγον ὑπέρ τινος δημηγορέω· contra aliquem, κατά τινος, id. de aliqua re, ἔπω λόγον περί τι, Isocr. ἐπιτρέπω λόγον περί τινος, id. nomen a justitia, τῆς δίκης ἐπώνυμός εἰμι, Dem. multos adversarios, ἔχω πολλοὺς ἐναντιουμένους, Isocr. rationem seu argumentum in promptu, ἔχω λόγον πρόχειρον, Dem. delectum municipum, ποιέομαι κατάλογον τῶν δημοτῶν, id. honorem eloquentiæ, τιμάω τοὺς λόγους, Isocr. ratum alicujus testamentum, ἐμμένω τῇ διαθήκῃ τινὸς, Dem. jus faciendi testamentum, κύριός εἰμι διαθέσθαι· rationem seu curam alicujus, ποιέομαι ἐπιμέλειαν περί τινος, Isocr. τινὸς, id.
Habilis, e. ὁ ϗ ἡ εὐκατάφορος, ad aliquid, πρός τι, Aristot. ὁ ϗ ἡ εὐάρμοστος.
Habilitas, ἡ ἐφαρμογὴ, Plut. ἡ εὐαρμοστία.
Habitabilis, ὁ ϗ ἡ οἰκήσιμος.
Habitaculum, τὸ οἴκημα, Xen.
Habitatio, ἡ οἴκησις, εως, Dem.
Habitator, ὁ οἰκήτωρ, ορος, Dem. οἰκ[illegible], ὁ, urbis, ὢν ἐν τῇ πόλει, id.
Habito, οἰκέω, urbem, πόλιν, Isocr. ἐν τῷ ἄστει, Dem. inter aliquos, ἔν τισι, Plat. in domo, ἐν οἰκίᾳ. Æschin. in regione, κατοικέω ἐν τῇ χώρᾳ, Isocr. terram aliquam, γῆν τινα, Plut. in terra, ἐπὶ τῇ γῇ, N. T. in insula, νῆσον, Isocr.
Habitudo, ἡ ἕ[illegible] εως, Gal.
Habitus, ûs, ἡ ἕξις, εως, Aristot.
Hac, τ[illegible] Dem. hac illac cursito, περιέρχομαι τῇδε κἀκεῖσε, id.
Hactenus, καὶ ταῦτα μὲν ταύτῃ, Plat. καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα, Dem. μέχρι τοῦδε, Thuc.
Hædiculus, τὸ ἐρίφιον, ου, Athen.
Hædile, ἡ ἐριφοστασία, ας.
Hædinus, a, um, ἐρίφειος, εία, ειον.
Hædus, ὁ ἔριφος, ου, Aristot.
Hæreditarius, κληρονομαῖος, αία, αῖον, Pandect.
Hæreditas, ἡ κληρονομία, Dem. ὁ κλῆρος· hæreditatem relinquere, καταλείπειν κλῆρον, id. adire, αἱρεῖν κλῆρον· tenere, ἔχειν κλῆρον· dividere in duas partes, διαιρεῖν μερίδας δύο τοῦ κλήρου· dividere cum fratre, νέμεσθαι seu μερίζεσθαι τὴν οὐσίαν πρὸς ἀδελφὸν· sortiri, κληροῦν τὸν κλῆρον, id. Confer *Hæres.*
Hæreo, συνάπτομαι, in aliqua re, πρός τι, Aristot. dubito, ἀμφισβητέω περί τινος, Isocr.
Hæres, ὁ κληρονόμος, ου, Dem. sum, κληρονομέω· alicujus, κληρονόμος εἰμί τινος, id. hæredem instituo seu scribo aliquem, καθίστημί τινα κληρονόμον, Isocr. relinquo, καταλείπω κληρονόμον, id. fieri bonorum alicujus, γίγνεσθαι κληρονόμον τῶν τινος, Dem.
Hæresis, ἡ αἵρεσις, εως, Galen.
Hæreticus, αἱρετικὸς, ἡ, ὀν.
Hæsitantia, ἡ ἰσχνοφωνία, ας, Aristot.

Hæsitatio,

Hæsitatio, ἡ ἀπορία, ας, Isocr.
Hæsito, ἀπορέω, Xen. Confer *Dubito*.
Halec, vel Halex, ἡ μαινὶς, ίδος, Lucian.
Halitus, ἡ ἰκτμὶς, ῆς, Aristot. ὁ ἀτμὸς, ῦ, Plut.
Halo, ἐκπνέω, Aristot. ἀτμιάω, Hippocr.
Hamatus, ἀγκιστρωτὸς, ἡ, όν.
Hamo, ἀγκιστρόω.
Hamulus, τὸ ἀγκίστριον, ου.
Hamus, τὸ ἄγκιστρον, ου, Lucian. hamo capio, ἀγκιστρεύω, Cl. Alex.
Hara, ὁ συφεὸς, ῦ, Hom.
Hariola, ἡ μάντις, εως, Athen.
Hariolatio, ἡ μαντεία, ας, Lucian.
Hariolor, μαντεύομαι, Plat. χρησμῳδῶ.
Hariolus, ὁ μάντις, εως, Plut.
Harmonia, ἡ ἁρμονία, ας, Aristot.
Harmonicus, ἁρμονικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Harpago, ἡ ἁρπάγη, Hesych. ὁ ἅρπαξ, αγος, Poll.
Harpax, ὁ ἅρπαξ, αγος, Poll.
Haruspex, ὁ ἱεροσκόπος, ου.
Haruspicina, ἡ ἱεροσκοπικὴ, ῆς.
Haruspicium, ἡ ἱεροσκοπία, ας.
Haruspicor, ἱεροσκοπέω.
Hasta, τὸ δόρυ, ατος, Aristot. ἡ λόγχη, τὸ ἔγχος. sub hasta aliquid vendo, λαφυροπωλέω τι, Diod. Sic. ἀποκηρύττω τι, Plut.
Hastatus, ὁ ἢ ἡ αἰχμοφόρος, ὁ ἢ ἡ δορυφόρος, Xen. ὁ ἢ ἡ λογχοφόρος.
Hastile, τὸ ἀκοντίου ξύλον.
Haud. ου· vide *Non*: haud dubie, ἀναμφισβήτως, Dem. haudquaquam, οὐδαμῶς, Dem.
Haurio, ἀντλέω, ἀρύω, aquam ambabus manibus, ὕδατος ἀμφοτέραις χερσὶν, Ælian. ἀρύω ὕδατος, Plat. aquam ex Nilo, ὑδρεύομαι ἐκ τοῦ Νείλου, Plut.
Haustio, ἡ ἄντλησις, εως, aquæ, ὕδατος, Æl.
Haustrum, τὸ ἀντλητήριον, τὸ ἄντλημα, N. T. ὁ ἀρυστὴρ, ῆρος, Themist.
Hebdomas, ἡ ἑβδομὰς, άδος, Galen.
Hebeo, ἀμβλύνομαι, Thuc. ad lucem, ἀμβλυώττω πρὸς τὸ φῶς, Luc.
Hebes, ἀμβλὺς, εῖα, ὺ, pugio, ξιφίδιον, Plut. visus, ἀμβλὺ ὁρᾷν hebetem reddere aliquem ad aliquid, ἀμβλὺν ποιεῖν τινα πρός τι, Plut.
Hebesco, ἀμβλύνομαι, Thuc. oculi hebescunt, ἀμβλύνται οἱ ὀφθαλμοὶ, Theophr.
Hebetatio, ἡ ἄμβλωσις, εως, oculorum, τῶν ὀφθαλμῶν.
Hebeto, ἀμβλύνω, aliquid, τι, Plut. ad aliquid, ἀπαμβλύνω εἴς τι, id.
Hebetudo, ἡ ἀμβλύτης, ητος, oculorum, ὁ ἀμβλυωγμὸς, ῦ, Hipp.
Hecticus, ἑκτικὸς, ἡ, ὸν, febris, ἑκτικὸς πυρετός, qui febri hectica laborat, ὁ ἑκτικὸς, ῦ, Gal.
Hedera, ὁ κισσὸς seu κιττὸς, ῦ, Theophr.
Hederaceus, κίσσινος, ίνη, ινον, corona, κίσσινος στέφανος, Athen. poculum, τὸ κισσύβιον, ου, id.
Hei, οἴ, mihi! οἴ ἐγὼ! Sophocl. οἴ ἐμοὶ! Epigr. οἴ μοι! Synes. hei mihi misero! οἴμοι τάλας! Aristoph. hei miser! αἰβοῖ τάλας! id.
Helleborus, ὁ ἐλλέβορος, ου, Diosc.
Helluatio, ἡ ἀσωτία, ας, Aristot. ἡ λιχνεία.
Helluo, ὁ αὐτολήκυθος, ου, Dem. ὁ ἄσωτος, ου, Aristot. ὁ λαφύκτης.
Helluor, ἀσωτεύομαι, Athen. λαφύσσω.
Hem, φεῦ, virum, ἀνδρός.
Hemina, ἡ κοτύλη.
Hemisphærium, τὸ ἡμισφαίριον.
Hepar, τὸ ἧπαρ, ατος, Gal.
Hepaticus, a, um, ἡπατικὸς, ἡ, ὸν, Gal.
Hera, ἡ δέσποινα, ης, Plat. ἡ δεσπότις, ἡ κυρία.
Herba, ἡ πόα, ας, Theophr. ἡ βοτάνη.
Herbaceus, ὁ ἢ ἡ βοτανώδης, εος.
Herbarius, βοτανικὸς, ἡ, ὸν, Diosc.
Herbesco, βοτανοῦμαι, πράζω, Naz.
Herbeus, ea, eum, ὁ ἢ ἡ ποώδης, εος, Plut.
Herbosus, ὁ ἢ ἡ βοτανώδης, εος.
Herbula, τὸ ποάριον, ου, τὸ βοτάνιον, ου.
Heri, χθὲς, Xen. ἐχθὲς, Isocr.
Herilis, e, δεσποτικὸς, ἡ, ὸν, jus, δίκαιον δεσποτικὸν, Aristot.
Heriliter, δεσποτικῶς, Dem. κυρίως, id.

Hernia, ἡ κήλη, Gal. aquosa, ἡ ὑδροκήλη, Poll.
Herniosus, ὁ κηλήτης, ου, Synes.
Heroicus, ἡρωϊκὸς, ἡ, ὸν, Plut. ἡρῷος, α, ον, Arist.
Heroina, ἡ ἡρωῒς, ίδος, Athen.
Heros, ὁ ἥρως, ωος, Lucian.
Herous, a, um, ἡρωϊκὸς, ἡ, ὸν, Plut.
Herus, ὁ δεσπότης, ου, Dem. ὁ κύριος.
Hesternus, χθεσινὸς, ἡ, ὸν ὁ, ἡ, τὸ χθὲς compotatio, ὁ χθὲς πότος, Plat.
Heu, ἰοὺ, Dem. φεῦ Confer *Hei*.
Heus, ὦ τὰν, sed heus tu, si, ἀλλ' ὦ τὰν, εἰ, Dem ὦ ἐτὰν, Lucian.
Hiatus, τὸ χάσμα, ατος, Plat.
Hic, hæc, hoc, οὗτος, αὕτη, τοῦτο, Dem. hic ipse, αὐτὸς οὗτοσὶ, Dem.
Hic, hoc in loco, ἐνθάδε, [illegible]
Hicce, hacce, hocce, οὑτοσὶ, αὑτηὶ, τουτί gen τουτουί, τουτουί dat. τουτῳί, &c. Dem.
Hiccine, idem quod antecedens *Hicce*.
Hierarchia, ἡ ἱεραρχία, ας.
Hilaresco, ἱλαρύνομαι, φαιδρύνομαι, Philo.
Hilaria, τὰ ἱλάρια, ων.
Hilaris, e, ἱλαρὸς, ρὰ, ρὸν, φαιδρὸς, ρὰ, ρὸν, vita, βίος, Luc.
Hilaritas, τὸ ἱλαρὸν, Suid. ἡ ἱλαρότης, N. T.
Hilariter, ἱλαρῶς, vivo, εὐθύμως διαζάω, Syn.
Hilaro, ἱλαρόω, ἱλαρύνω, LXX. aliquem, εὐ-[illegible]
Hilarus, idem quod *Hilaris*.
Hinc, ἐντεῦθεν, opem ferre, βοηθεῖν, Dem. repellere, ἐντεῦθεν ἀπελαύνειν, id. hinc et illinc, ἔνθεν καὶ ἔνθεν, Plat. hinc cernere licet, ἐντεῦθεν ῥᾴδιον διαγνῶναι, Isocr. hinc colligere, ἐκ τούτων καταμαθεῖν, id.
Hinnio, χρεμετίζω, Xen.
Hinnitus, ūs, ὁ χρεμετισμὸς, ῦ, Ammon.
Hinnulus, ὁ νεβρὸς, ῦ, Plut.
Hinnus, ὁ vel ἡ ἡμίονος, ου, LXX.
Hio, χαίνω, Lucian. ἀναχαίνω, id.
Hircinus, τράγειος, εία, ειον hircina pellis, ἡ τραγῆ, ῆς, Plut.
Hircosus, ὁ ἢ ἡ τραγομάσχαλος, Aristoph.
Hircus, ὁ τράγος, Aristot. hircum oleo, τραγίζω, Hipp. hircorum fœtor, ὁ γράσος.
Hirquus, ὁ κάνθος, ου, Aristot.
Hirsutia, ἡ δασύτης.
Hirsutus, ὁ ἢ ἡ τριχώδης, εος.
Hirtus, ὁ ἢ ἡ λάσιος, ου, Philostr.
Hirudo, ἡ βδέλλα, ης, Theophr.
Hirundineus, ὁ ἢ ἡ χελιδόνειος, ου, Poll. χελιδόνειος, ου, Athen.
Hirundo, ἡ χελιδὼν, όνος, Aristot. hirundinem imitor, χελιδονίζω, Schol. Aristoph. hirundinis pullus, ὁ χελιδονιδεὺς, έως, Eust.
Hisco, χαίνω, Lucian.
Hispidus, ὁ ἢ ἡ λάσιος, ου, Philostr.
Historia, ἡ ἱστορία, ας, Isocr.
Historialis, e, ἱστορικὸς, ἡ, ὸν, Plut.
Historicus, ἱστορικὸς, ἡ, ὸν, Plut. historiarum scriptor, ὁ ἱστορικὸς, ῦ, id. ὁ ἱστοριογράφος, ου, Diod. Sic.
Histrio, ὁ μῖμος, ου, ὁ ὑποκριτὴς, ῦ, Plut.
Histrionalis, ὑποκριτικὸς, ἡ, ὸν, Dem. Phal.
Histrionice, ὑποκριτικῶς, Athen.
Hiulco, διασχίζω.
Hiulcus, ὁ ἢ ἡ χασμώδης, εος.
Hodie, σήμερον, seu *Attice* τήμερον, Dem. αὐθήμερον, id. ἐν τῇ σήμερον ἡμέρᾳ, Lycoph.
Hodiernus, ὁ, ἡ, τὸ σήμερον, seu *Attice* τήμερον, usque in hodiernum diem, μέχρι seu ἄχρι τῆς σήμερον seu τήμερον ἡμέρας, Dem. Isocr. εἰς τὴν ἡμέραν ταύτην, Dem.
Hœdus. Vide *Hædus*.
Holosericus, ὁλοσηρικὸς, ἡ, ὸν.
Homicida, ὁ φονεὺς, έως, Dem. ὁ ἀνδροφόνος, ου, id.
Homicidium, ὁ φόνος, Dem. ἡ μιαιφονία, Plat. committo, ἀποκτείνω τινὰ, Dem. ἀνδραποκτονέω, Naz.
Homo, ὁ vel ἡ ἄνθρωπος, ου, Dem. probus, σπουδαῖος, id. bonus et humanus, χρηστὸς καὶ φιλάνθρωπος, id. levis seu obscurus, τυχὼν, Isocr. malus, φαῦλος, Dem. perditus, φθόρος, id. exterus, ὁ ἔξωθεν, Isocr. hominum multitudo, πλῆθος σωμάτων, Dem.
Homuncio, τὸ ἀνθρώπιον, Dem. ὁ ἀνθρωπίσκος.
Honestamentum, τὸ κόσμημα, Plat.

Honestas, τὸ καλὸν, ῦ, Dem. ἡ καλοκἀγαθία, Xen. Confer *Virtus*, item *Honestus*.
Honeste, καλῶς, et decenter agere, καὶ προσηκόντως πράττειν, Dem.
Honesto, τιμάω, aliquem, τινὰ, Dem. ἐπικοσμέω τινα, Aristot. σεμνύνω τινὰ, Dem.
Honestum, τὸ καλὸν, ῦ, Dem.
Honestus, honorabilis, ὁ καὶ ἡ ἔντιμος, Xen. bonus, καλὸς, ἡ, ὸν, Dem. honestum et bonum esse, καλὸν καὶ ἀγαθὸν εἶναι, id. et decorum esse alicui, καλὸν καὶ πρέπον εἶναί τινι, et justum esse, καλὸν καὶ δίκαιον εἶναι, id.
[illegible] et gloria, [illegible] et admiratio, τιμὴ καὶ ζῆλος [illegible] studium honoris et [illegible] καὶ δόξα magnus, τιμὴ με[illegible], id. immortalis, ἀνεξάλειπτος, Isocr. meritus, προσήκουσα, Dem. eximius, ἐξαίρετος, Isocr. summus, ὑπερβολὴ τιμῆς, Dem. honorem appeto, τιμῆς ἐπιθυμέω, Isocr. amo, τιμὴν ἀγαπάω· quæro, τιμὴν ζητέω· ὁρμάομαι πρὸς φιλοτιμίαν· adfero alicui, φέρω τινὶ τιμὴν κομίζομαι τιμὴν, id. decernere, dare alicui, διδόναι τιμήν τινι, Dem. conferre alicui, συμβάλλεσθαι τιμήν τινι, Isocr. consequi, εὑρίσκειν τιμὴν, Dem. τυγχάνειν τιμῆς, id. κτήσασθαι [illegible], id. λαμβάνειν τιμὴν, Isocr. habere, [illegible] τιμὴν, id. tollere bene meritorum, ἀναιρεῖν τιμὴν τῶν εὐεργετῶν, Dem. datum eripere alicui, ἀφελέσθαι τιμὴν δεδωκότι τινι· amittere, ἀποστερεῖσθαι φιλοτιμίαν, id. recuperare, ἀναλαμβάνειν τιμὴν, Isocr. honore contentum [illegible] τιμὴν, id. frui ab aliquo, ἀπολαύειν τιμῆς παρά τινος, Dem. antecellere alicui, προέχειν τιμῇ τινος, Isocr. honoris et decori causam esse, τιμῆς καὶ καλοῦ αἴτιον εἶναι, Dem. summos honores habere alicui, εἰς ὑπερβολὴν τιμᾷν τινα, id. publicos habere alicui, δημοσίᾳ τιμᾷν τινα, id.
Honorabilis, e, τίμιος, ία, ιον, Dem. ὁ καὶ ἡ ἔντιμος, id. ὁ καὶ ἡ ἀξιότιμος.
Honorarium, τὸ γέρας, ατος, Dem. bellicum, τὸ ἀριστεῖον, ου, id. dare, διδόναι ἀριστεῖόν τινι, id. consequi ab aliquo, ἀξιοῦσθαι τοῦ ἀριστείου ἀπό τινος, id. λαμβάνειν ἀριστεῖον παρά τινος, Isocr. τυγχάνειν τοῦ ἀριστείου, id.
Honorarius, τιμητικὸς, ἡ, όν.
Honorate, ἐντίμως, Plat.
Honoratus, τιμώμενος, ένη, ενον, Dem. ὁ καὶ ἡ ἔντιμος, ου, id. ὁ ἢ ἡ ἔνδοξος.
Honorifice, ἐνδόξως, Dem. ἐντίμως, Plat.
Honorificus, τίμιος, ία, ιον honorificum erat omnibus, τίμιον ἦν πᾶσιν ἀνθρώποις, Dem. ὁ καὶ ἡ ἔντιμος, ου· honorifica et magna et splendida res, ἔντιμον καὶ μέγα καὶ λαμπρὸν πρᾶγμα, id.
Honoro, τιμάω, aliquem, τινὰ, Demosth. maxime, μάλιστα, id. εἰς ὑπερβολὴν, id. ὑπερβαλλόντως· ut meretur, κατ' ἀξίαν, Isocr. perinde ut alium, ἐξίσου τῷ ἄλλῳ, Dem. publice, δημοσίᾳ, id. aliquem in aliqua re, τινὰ κατά τι, Ælian. et religiose colo animalia quædam, σέβομαι καὶ τιμάω ζῶά τινα, Isocr. Confer *Honor*, item *Colo*.
Hora, ἡ ὥρα, ας, Dem. quota hora est? ποῖον ἐστὶ τὸ στοιχεῖον; Lucian. hac ipsa hora, ἐνστάσης τῆς ὥρας, Plut. elapsa, ὥρα παρελθοῦσα.
Hordeaceus, κρίθινος, ίνη, ινον, vinum, οἶνος, Athen. panis, ἄρτος, Plut.
Hordeum, ἡ κριθὴ, ῆς, Theophr. hordei ferax, ὁ καὶ ἡ κριθοφόρος, ου, Strabo.
Horizon, ὁ ὁρίζων, οντος.
Hornus, ἔτειος, εία, ειον, Cl. Alex.
Horologium, τὸ ὡροσκοπεῖον, ου, Strabo.
Horrendus, φοβερὸς, ὰ, ὸν, Isocr. scelus, δεινὸν καὶ σχέτλιον ἀσέβημα, Dem.
Horreo, φρίττω, aliquid, ὑπέρ τινος, Dem. sues horrentes setis, ὕες ἀναφρίσσοντες, Aristot.
Horreolum, τὸ σιτοβόλιον, ου.
Horresco. Vide *Horreo*.
Horreum, ὁ σιτοβολὼν, ῶνος, Poll. ἡ ἀποθήκη, ης, N. T. τὸ σιτοφυλακεῖον.

Horribilis,

Horribilis, e, φοβερὸς, ὰ, ὸν, Plat. ὁ ϗ ἡ φρικώδης.
Horride, τραχέως, Isocr.
Horridus. τραχὺς, εῖα, ὺ, Isocr.
Horror, ἡ φρίκη, ης, Plut. febrilis, ἡ φρικία, ας, Dioscor.
Horsum, δεῦρο, Dem.
Hortamentum, τὸ παράγγελμα.
Hortatio, ἡ προτροπὴ, ῆς, Aristot. ἡ νουθέτησις.
Hortator, ὁ νουθετῶν, οῦντος, Isocr. ὁ παραινῶν, οῦντος, id.
Hortensis, e, κηπαῖος, αία, αῖον, smilax, σμίλαξ, Diosc.
Hortor, παρακαλέω, aliquem ad aliquid, τινὰ ἐπί τι, Isocr. πρός τι, id. προτρέπω τινὰ εἴς τι, Dem. ἐπί τι, id. παραινέω τινά τι, Xen. παροξύνω τινά τι, Isocr. παρορμάω τινὰ εἴς τι, Xen.
Hortulanus, ὁ κηπουρὸς, οῦ, Diod. Sic.
Hortulus, τὸ κηπίον, ου, Thuc. τὸ κηπίδιον.
Hortus, ὁ κῆπος, ου, Dem.
Hospes, *alios hospitio excipiens*, ὁ πρόξενος, ου, Thuc. ὁ ξενοδόχος, ου, Philo. ὁ πανδοχεὺς, έως, Plut. qui hospitio excipitur, ὁ ξένος, ου, Dem. alicujus et familiaris, ξένος ὢν τινι ἐπιτήδειος, Isocr.
Hospita, ἡ ξενοδόχος, ἡ πανδοκεύτρια, Aristoph.
Hospitalis, ξένιος, ία, ιον, Xen. ὁ ϗ ἡ φιλόξενος, ξενικὸς, ὴ, ὸν, amicitia, φιλία, Aristot. munus, τὸ ξένιον, Dem.
Hospitalitas, ἡ ξενία, ας, Dem. ὁ ξενισμὸς, οῦ, Plut. ἡ φιλοξενία.
Hospitaliter, φιλοξένως, Isocr.
Hospitium, τὸ ξενοδοχεῖον, τὸ πανδοχεῖον, Plut. ὁ ξενὼν, et amicitia, ἡ ξενία ϗ φιλία, Dem. renovo vetus hospitium, ἀνανεόομαι ϗ καινὴν ποιέομαι τὴν παλαιὰν ξενίαν, Isocr. decerno alicui jus hospitii, ψηφίζομαί τινι προξενίαν, Dem. excipio hospitio aliquem, ξενίζω τινὰ, id. hospitio conjungor, ξενόομαι, Xen.
Hospitor, ξενίζομαι, apud aliquem, παρά τινι, N.T. ὑπό τινος, Xen.
Hostia, ἡ θυσία, ας, Lucian. τὸ θῦμα, ατος, Isocr. hostiam immolo, θυσίαν θύω, Plat. ἱερόθυτα ποιέω, Aristot.
Hosticus, πολέμιος, ία, ιον, terra, ἡ πολεμία χώρα, Xen.
Hostilis, πολέμιος, ία, ιον, Xen. ἐχθρὸς, ὰ, ὸν ὁ ϗ ἡ δυσμενής· hostili animo sum erga aliquem, πολεμίως ἔχω πρός τινα, id.
Hostilitas, ἡ δυσμένεια, ας, Herodian.
Hostiliter, πολεμικῶς, Isocr. πολεμίως, Thuc.
Hostimentum, ἡ ἀμοιβὴ, ῆς, Lucian.
Hostio, ἀμείβομαι, Dem.
Hostis, ὁ ἐχθρὸς, οῦ, Dem. ὁ πολέμιος· et inimicus, πολέμιος ϗ ἐχθρὸς, id. potens, ἐχθρὸς ἰσχυρὸς, id. acris, χαλεπὸς, Isocr. irreconciliabilis, ἀδιάλλακτος, Dem. apertus, πρόδηλος, id. communis, κοινὸς, id. hostem aliquem facere, ποιεῖν τινα ἀνταγωνιστὴν, Isocr. judicare, κρίνειν τινὰ πολέμιον, id. fieri alicui, γίγνεσθαί τινι πολεμήσαντα, Dem. esse alicujus, εἶναι πολέμιον seu ἐχθρόν τινος, experiri aliquem, χρῆσθαί τινι πολεμίῳ seu ἐχθρῷ· facere cum hostibus, εἶναι ἐν μερίδι τῶν ἐχθρῶν, id.
Huc, δεῦρο, progredi, βαδίζειν, Dem. adsiste, δεῦρο ἀναστάς μοι, id. restituere, δεῦρο κατάγειν, id. mittere, ἐνθάδε πέμπειν, Isocr. hucusque, ἄχρι τοῦ δεῦρο, N. T. huc et illuc circumvagari, δεῦρο κἀκεῖσε διαφέρεσθαι, Dem.
Hujusmodi, τοιοῦτος, τοιαύτη, τοιοῦτο, Dem. τοιοῦτός τις, Plat.
Humane, ἀνθρωποπαθῶς, Hermog.
Humanitas, humana natura, ἡ ἀνθρωπότης, comitas, ἡ φιλανθρωπία, Dem. et clementia alicujus, ϗ πρᾳότης τινὸς, et animi facilitas, ϗ τρόπου ἐπιείκεια, et indulgentia, ϗ ἄνεσις· humanitatem experiri apud aliquos, τυγχάνειν τῆς φιλανθρωπίας παρά τινων· frui humanitate aliquorum, ἀπολαύειν τῆς φιλανθρωπίας τινῶν, id. habere humanitatem invicem a natura, ἔχειν φιλανθρωπίαν ἐκ φύσεως πρὸς ἀλλήλους, Isocr.
Humaniter, ἀνθρωπίνως, Dem. disputare humanius de fortuna, διαλέγεσθαι ἀνθρωπινώτερον περὶ τῆς τύχης· humaniter se gerere erga aliquos, φιλανθρώπως ἔχειν πρός τινας, id.
Humanus, ἀνθρώπειος, εία, ειον, genus, ἀνθρώπειον γένος, Lucian. ἀνθρώπινος, ίνη, ινον, genus, ἀνθρώπινον γένος, Plat. comis, ὁ ϗ ἡ φιλάνθρωπος, Dem. et clemens, ϗ πρᾷος· mansuetis et humanis moribus præditus, ἥμερος ϗ φιλάνθρωπος τοὺς τρόπους· humanum se præbere erga aliquem, φιλανθρώπως ἔχειν πρός τινα, id.
Humatio, ὁ ἐνταφιασμὸς, οῦ· ἡ ταφὴ, ῆς, Thuc.
Humecto, ὑγραίνω, Gal. νοτίζω, Diosc. ἰκμάζω.
Humectus, ὑγρὸς, ὰ, ὸν, Xen.
Humeo, νοτιάω, Aristot.
Humerus, ὁ ὦμος, ου, Isocr.
Humesco, ὑγραίνομαι, Plat.
Humi, χαμαὶ, sedeo, χαμαὶ κάθημαι, Xen.
Humiditas, ἡ ὑγρασία, ας, Galen. ἡ ὑγρότης, ητος, Plat.
Humidus, ὑγρὸς, ὰ, ὸν, Xenoph. νότιος, Hom.
Humiliatio, ἡ ταπείνωσις, εως.
Humilio, ταπεινόω, N.T.
Humilis, e, ὁ ϗ ἡ πρόσγειος, ου, Aristot. ταπεινὸς, ὴ, ὸν, Lucian. animo, ὁ ϗ ἡ ταπεινόφρων, ονος, Plut.
Humilitas, ἡ ταπεινότης, Isocr. ἡ ταπεινοφροσύνη.
Humiliter, ταπεινῶς, Isocr.
Humo, θάπτω, mortuos, νεκροὺς seu ἀποθανόντας, Dem. aliquem, ἐνταφιάζω τινὰ, Basil.
Humor, ἡ ὑγρότης, Plat. ἡ νοτὶς, Athen.
Humus, ἡ γῆ, γῆς, Dem. Confer *Terra*.
Hyacinthinus, ὑακίνθινος, ίνη, ινον.
Hyacinthus, ἡ vel ὁ ὑάκινθος, ου, Diosc.
Hyades, αἱ ὑάδες, ων, Poll.
Hyberna, -orum, τὸ χειμάδιον, ου· in hybernis habere exercitum, ἐν χειμαδίῳ χρῆσθαι τῇ δυνάμει, Dem. ex hybernis educo, ἐκ τῶν χειμαδίων ἐξάγω.
Hyberno, παραχειμάζω, Dem. χειμάζω.
Hybernus, χειμερινὸς, ὴ, ὸν, morbi, χειμεριναὶ νόσοι, Hipp.
Hydra, ἡ ὕδρα, ας.
Hydria, ἡ ὑδρία, ας, N. T.
Hydropicus, a, um, ὑδρωπικὸς, ὴ, ὸν.
Hydrops, *morbus*, ὁ ὕδρωψ, ωπος, Gal. hydrope laborans, ὑδρωπικὸς, ὴ, ὸν· hydropi laboranti similis, ὁ ὕδρωψ· hydrope laboro, ὑδρωπιάω, Diosc. hydrope corripior, ἐξυδρωπιάω, Aristot.
Hydrus, ὁ ὕδρος, ου.
Hyemalis, e, χειμέριος, ία, ιον, Thuc.
Hyematio, ἡ χειμασία, ας, Polyb. ἡ παραχειμασία.
Hyemo, χειμάζω, Dem. χειμερίζω.
Hyems, ὁ χειμὼν, Xen. τὸ χεῖμα.
Hymnus, ὁ ὕμνος, N. T.
Hypocaustum, τὸ ὑπόκαυστον, Vitruv.
Hypochondria, τὰ ὑποχόνδρια, ων.
Hypocrisis, ἡ ὑπόκρισις, εως, N. T.
Hypocrita, ὁ ὑποκριτὴς, οῦ, N. T.
Hypomnema, τὸ ὑπόμνημα, ατος, Isocr.
Hypotheca, ἡ ὑποθήκη, ης, Dem.
Hypothesis, ἡ ὑπόθεσις, εως, Aristot.
Hypotheticus, ὑποθετικὸς, ὴ, ὸν, Aristot.
Hystrix, ὁ ὕστριξ seu ὕσθριξ, χος, Aristot.

I. J.

JACEO, κεῖμαι, in lecto, ἐν κλίνῃ, Isocr. in terra, κατάκειμαι ἐν τῇ γῇ, Plat. κατακλίνομαι.
Jacio, βάλλω, aliquem gleba, τινὰ βώλῳ, Xen. probra, vide *Probrum*: fundamentum, vide *Fundamentum*.
Jactanter, κομπαστικῶς, ἀλαζονικῶς.
Jactantia, ἡ ἀλαζονία, Dem. τὸ φρύαγμα, Plut. ἡ μεγαλαυχία.
Jactatio, ὁ ῥιπτασμὸς, οῦ, Plut. ὁ σάλος.
Jactator, ὁ ῥιπτάζων, Aristot. arrogans, ὁ ἀλαζονικὸς, οῦ, Xen. ὁ ἀλαζὼν, id. ὁ ἀλαζονευόμενος, Isocr.
Jactito, ῥιπτάζω, aliquid, τὶ, Aristot. glorior, μεγαλαυχέομαι, aliquid, ἐπί τινι, Isocr. ἀγάλλομαί τινι, Thuc. ἐπί τινι, Xen. generis nobilitatem, αὐχέω εὐγένειαν, Aristid. artes, ἀλαζονεύομαι περὶ τῶν τεχνῶν, Isocr. divitias, καταλαζονεύομαι περὶ τοῦ πλούτου, id.
Jacto, ῥίπτω, Xen. Confer *Jactito*.
Jactura, ἡ ἐκβολὴ, ῆς, Dem. temporis, χρόνου παραναλωμα, Ælian. Confer *Damnum*.
Jactus, ûs, ἡ βολὴ, ῆς, jaculi, ἀκοντίου· retis, ὁ βόλος τοῦ δικτύου, Aristoph.
Jactandi peritia, ἡ εὐστοχία, ἡ εὐημονία, ἡ εὐ-[illegible]
Jaculandi peritus, ὁ ϗ ἡ εὔστοχος.
Jaculatio, ἡ ἀκόντισις, εως, Suid.
Jaculator, ὁ ἀκοντιστὴς, οῦ, Xenoph. ὁ τοξότης.
Jaculatorius, ἀκοντιστήριος, ία, ιον.
Jaculatrix, ἡ ἀκοντίζουσα, ης.
Jaculor, ἀκοντίζω, hastam, τὸ δόρυ, Plut. in aliquem, τινὰ, Xen. εἴς τινα, id.
Jaculum, τὸ ἀκόντιον, ου, Xen.
Jam, ἤδη, pulso, ἀμύνομαι, Dem. ἐν τοῖς παροῦσι καιροῖς· ἐν τῷ παρόντι, νῦν· jam jam, παραυτίκα, id. ὅσον οὐκ ἤδη, Xen. jam diu, ἐκ πολλοῦ χρόνου, Dem. πολὺν ἤδη χρόνον, id. jam pridem, πάλαι, Lucian. jam olim, ἐκ πολλοῦ ἤδη, Dem. jam inde a pueris, εὐθὺς ἐκ νέων, Aristot.
Janitor, ὁ θυρωρὸς, οῦ, Lucian. ὁ πυλωρός.
Janitrix, ἡ θυρωρὸς, οῦ, N. T.
Janua, ἡ θύρα, Xen. januam pulso, θύραν πατάσσω, id. aperio, ἀναπετάννυμι τὰς θύρας, Lucian. claudo, θύρας κλείω, N. T.
Januarius, ὁ ἀνθεστηριὼν, Dem. ὁ Ἰανουάριος.
Jaspis, ἡ ἴασπις, ιδος, Diosc.
Ibi, ἐκεῖ, bellum gerere, πολεμεῖν, Dem. manere, αὐτοῦ καταμένειν, Isocr. auctor fuit horum, αὐτόθι αἴτιος ἦν τούτων, Dem. ubi, ἐνταῦθα, οὗ, Isocr. ibid. αὐτόθι, Dem.
Ibis, ἡ ἶβις, ιδος, Herodot.
Ico, πλήττω, fœdus cum aliquo, ποιέομαι συνθήκην πρός τινα, Dem. σπένδομαι πρός τινα, Thuc.
Icon, ἡ εἰκὼν, όνος, Isocr.
Ictericus, ἰκτερικὸς, ὴ, ὸν, Gal.
Icterus, ὁ ἴκτερος, ου, Gal. ictero laboro, ἰκτεριάω, Diosc. ictero laborans, ἰκτερικὸς, ὴ, ὸν, Hipp. ὁ ϗ ἡ ἰκτεριώδης, εος, Diosc. ictero corripior, ἰκτερόομαι, Gal.
Ictus, ûs, ἡ πληγὴ, ῆς, Isocr.
Icuncula, τὸ εἰκόνιον, ου, Plut.
Idcirco, διὰ τοῦτο, Dem. διὰ ταῦτα, id.
Idea, ἡ ἰδέα, ας, Plat.
Idem, ὁ αὐτὸς, ἡ αὐτὴ, τὸ αὐτὸ, seu ταὐτὸ, Aristoph. οὗτος, αὕτη, τοῦτο, Plut. dico, ταυτολογέω, quod, ταὐτὸν, ὅπερ, Isocr. secunda fortuna, ταὐτὸν τῇ εὐδαιμονίᾳ, Aristot.
Identidem, θαμινῶς, Xen.
Identitas, ἡ ταυτότης, ητος, Aristot.
Ideo, διὸ, Dem. διὰ τοῦτο, id. quod, τούτου ἕνεκα, ὅτι, Isocr. ideo, quod condidisti homines, ἀνθ' ὧν ἔπλασας ἀνθρώπους, Plut.
Idioma, τὸ ἰδίωμα, ατος, Diosc.
Idiota, ὁ ἰδιώτης, ου, Dem.
Idololatra, ὁ εἰδωλολάτρης, ου, N. T. sum, εἰδωλολατρεύω, Bas.
Idololatria, ἡ εἰδωλολατρεία, ας, N. T.
Idolum, τὸ εἴδωλον, ου, N. T.
Idonee, ἐπιτηδείως, Thuc. ἱκανῶς.
Idoneus, ἐπιτήδειος, εία, ειον· idoneum tempus, ἐπιτήδειος καιρὸς, Dem. ad aliquid, τινὶ, Aristot. εἴς τι, Herodian. ad gerendam rempublicam, πολιτεύεσθαι, Dem. ad negotium, χρήσιμος ἐπὶ πρᾶγμα, id. ad gerendas res justas, πρακτικὸς τῶν δικαίων, Aristot. ad omnia, εὐάρμοστος πρὸς ἅπαντα, Isocr. ad docendum, ἱκανὸς διδάσκειν, id. ad aliquid, πρός τι, Lucian. corpore, τὸ σῶμα, Xen. civis, πολίτης, Isocr. ad agendum, δυνάμενος πράττειν, id.
Idus, αἱ εἰδοὶ, ῶν.
Jecinorosus. Vide *Hepaticus*, a, um.

Jecur. Vide *Hepar.*
Jejune, ἀγεύςως, ἀπαςί.
Jejunitas, ἡ νηςεία, Aristot. ἡ ἀσιτία, id.
Jejunium, idem quod præced.
Jejuno, ἀσιτέω, Gal. νηςεύω, Plut.
Jejunus, ὁ ϗ ἡ ἄσιτος, Dem. ὁ ϗ ἡ ἄγευςος, Lucian. ὁ ϗ ἡ ἀπόσιτος, id.
JESUS, ὁ Ἰησῦς, ῦ, N. T.
Jentaculum, ὁ ἀκρατισμὸς, ῦ, Plut. τὸ ἀκράτισμα, ατος, Aristot.
Jento, ἀκρατίζομαι, Philo.
Igitur, ῦν· properant, χωρῦσιν ῦν, Dem. τοίνυν· oportet, δεῖ ῦκῦν· precabatur, ὑκῦν ηὔχετο δή· commemoravi, ὑπέμνησα δὴ, id.
Ignavus, ἀγνοῶν, ῦσα, ῦν, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀνεπιςήμων, Thuc. μὴ ἐπιςάμενος, Xen.
Ignave, ἀργῶς, se gerere, ἔχειν, Plut. timide, ἀνάνδρως, se gerere erga hostes, ἔχειν πρὸς τῦς ἐχθρῦς, Isocr.
Ignavia, ἡ ἀργία, Dem. ἡ ῥαθυμία, et socordia, ἡ ἀργία ϗ ῥαθυμία, et negligentia, ῥαθυμία ϗ ἀμέλεια· τὸ ῥαθυμεῖν· nimia et intempestiva, ῥαθυμία πολλὴ ϗ ἄκαιρος· insignis et perniciosa, ὑπερβάλλυσα ϗ ἀνήκεςος· ignaviæ se dare, ἀποκλίνειν ἐπὶ τὸ ῥαθυμεῖν· per ignaviam negligere aliquid, διὰ ῥαθυμίαν προΐεσθαί τι· ignaviam deponere, ἀποθέσθαι ῥαθυμίαν· et timiditas, ἡ ἀνανδρία ϗ κακία, et mollities, ϗ μαλακία, et socordia, ϗ ῥαθυμία· facere aliquid ob ignaviam et effeminatum animum, ποιεῖν τι δειλίας ϗ ἀνανδρίας ἕνεκα, id.
Ignaviter, segniter, ἀργῶς, Dem. ῥαθύμως, Isocr. timide, ἀνάνδρως, id. κακῶς, Dem.
Ignavus, piger, ἀργὸς, ἡ, ὸν, Dem. ἀργέων, ῶν, ῦσα, ῦν, id. ὁ ϗ ἡ ῥάθυμος, ῦ, Isocr. ῥαθυμῶν, ῦσα, ῦν, id. timidus, ὁ ϗ ἡ ἄνανδρος, ῦ, Dem. φαῦλος, η, ον, id. μαλακὸς, ἡ, ὸν, Isocr. sum, ῥαθυμέω, Dem. ἀργέω, id. μαλακίζομαι, id. κακίζομαι, id. ὀκνηρός.
Ignesco, ἐκπυρόομαι, Galen.
Igneus, πύρινος, η, ον, Theophr. ὁ ϗ ἡ ἔμπυρος, Diosc. ὁ ϗ ἡ πυροειδὴς, Plat.
Igniarium, τὸ πυρεῖον, ῦ, Plat.
Igniculus, τὸ πυρίδιον, ῦ.
Ignis, τὸ πῦρ, πυρὸς, Aristot. sacer, τὸ ἐρυσίπελας, ατος, Gal. cœlestis, ὁ πρηςὴρ, ῆρος, Aristot. cœlo descendens, πῦρ καταιβάσιον, Philo. fatuus, ὁ πολυδευκὴς.
Ignitus, ὁ ϗ ἡ πυρώδης, εος, Diosc. ὁ ϗ ἡ διάπυρος, ῦ, Plut.
Ignobilis, e, genere, ὁ ϗ ἡ ἀγενὴς, έος, Dem. ὁ ϗ ἡ δυσγενὴς, έος, nomine, ὁ ϗ ἡ ἄδοξος, ῦ, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀνώνυμος, ῦ, id. ὁ ϗ ἡ ἀκλεὴς.
Ignobilitas generis, ἡ δυσγένεια, ας, Plut. nominis, ἡ ἀδοξία, ας, Dem. et humilitas, ϗ ταπεινότης, id.
Ignominia, ἡ δύσκλεια, Dem. ἡ ἀδοξία, et contemptus, ἀδοξία ϗ αἰσχύνη· ignominiam alicui adfero, αἰσχύνην φέρω τινί· concido in tenebras et ignominiam, γίγνομαι ἐν σκότει ϗ δυσκλείᾳ· fugio ignominiam, φεύγω ἀδοξίαν· abstergo ignominiam rerum gestarum, ἀποτρίβομαι τὴν ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις ἀδοξίαν· ignominia adficio et pessime tracto, ἀτιμάω ϗ τὰ ἔσχατα πράττω τινά· contra omne jus et æquitatem noto, παρὰ τὰ δίκαια πάντα ἀτιμάομαι, id.
Ignominiose, ἀδόξως, Dem.
Ignominiosus, ὁ ϗ ἡ ἄτιμος, ῦ, Dem. et turpis, ἐπονείδιςος ϗ αἰσχρός· ignominiosum habetur jam, versari in rep. ἐπονείδιςον ἤδη τὸ πολιτεύεσθαι· ignominiosum duco, ἐν αἰσχρῷ τίθημι, id.
Ignorabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἄγνωςος, ῦ, Lucian.
Ignorantia, ἡ ἄγνοια, Dem. ἡ ἀγνωσία, id. et inscitia rerum, ἡ ἀπειρία ϗ ἄγνοια πραγμάτων, id. et oblivio, ἄγνοια ϗ λήθη, Isocr. cum ignavia conjuncta, ἄγνοια μεμιγμένη κακίᾳ, Dem. incido in ignorantiam, ἐμπίπτω εἰς ἄγνοιαν, Isocr. facere aliquid ex ignorantia, ποιεῖν τι δι' ἄγνοιαν, Dem.
Ignoratio, ἡ ἀγνωσία, Dem.
Ignoro, ἀγνοέω, res, τὰ πράγματα, Dem. aliquem, τινὰ, id. aliquid, λανθάνει μέ τι, id. nihil aliorum, ὐδενὸς τῶν ἄλλων ἀπολείπομαι, id.
Ignoscentia, ἡ συγγνώμη, Dem. Confer *Venia.*
Ignoscibilis, e, συγγνωςὸς, ἡ, ὸν, Plut.
Ignosco, συγγινώσκω, alicui peccatum, τινὶ ἁμαρτίαν, Eurip. fraudem, τῆς ἀπάτης, Philostrat. alicui, συγγνώμην ἔχω τινὶ, Isocr. συγγνώμην δίδωμί τινι, Polyb.
Ignotus, ἀγνοῦμενος, ένη, ενον, Dem. ὁ ϗ ἡ ἄγνωςος· alicui, ἀγνὼς τινι, id. de rebus ignotis loqui, περὶ ἀγνοῦμένων λόγυς ποιεῖσθαι, Isocr.
Ilex, ἡ πρῖνος, ῦ, Aristot.
Ilia, ὁ κενεὼν, ῶνος.
Ilicet, εἶεν δή.
Ilicetum, ὁ πρινὼν, ῶνος.
Iliceus, a, um, πρίνινος, ίνη, ινον, Aristoph.
Illabor, εἰσπίπτω, in aliquid, εἴς τι, Thuc.
Illaboratus, ὁ ϗ ἡ ἀνέργαςος, ῦ, Lucian. aurum, ἄπεφθος χρυσὸς, id.
Illac, ἐκεῖσε.
Illacrymor, ἐπιδακρύω, mortuo, τῷ τεθνηκότι· fortunæ meæ, καταδακρύω τὴν ἐμαυτῦ τύχην, Xen.
Illæsus, ὁ ϗ ἡ ἀβλαβὴς, έος, Xen. ὁ ϗ ἡ ἀλώβητος, ὁ ϗ ἡ ἀπήμων.
Illaqueo, παγιδεύω, aliquem, τινὰ, N. T.
Illaudatus, ὁ ϗ ἡ ἀνεγκωμίαςος, ῦ, Isocr.
Ille, ἐκεῖνος, ἐκείνη, ἐκεῖνον, Dem. ille ipse, ἐκεῖνος αὐτὸς, id.
Illecebræ, αἱ ἐπαγωγαὶ, ῶν, Plat. τὰ θέλγητρα.
Illecebrosus, ἐπαγωγὸς, ὴ, ὸν, Thuc. ὁ ϗ ἡ θελκτήριος, et attractitius, ἀγωγὸς ϗ ἐφολκὸς, Ælian.
Illectamentum, ἡ ἐπαγωγὴ, ῆς, Plat.
Illegitimus, ὁ ϗ ἡ ἔκνομος, ῦ, Philo. ὁ ϗ ἡ ἔκθεσμος, ῦ, id.
Illepide, ἀχαριέντως, ἀχαρίτως, Hermog.
Illepidus, a, um, ὁ ϗ ἡ ἄχαρις, ιτος, Herod.
Illibate, ἀψαύςως seu ἀψαυςὶ, Plut.
Illibatus, ὁ ϗ ἡ ἄψαυςος, ῦ, Philo. ὁ ϗ ἡ ἄδικτος, ῦ, Plut.
Illiberalis, e, ὁ ϗ ἡ ἀνελεύθερος, ῦ, et tenax, ϗ μικρολόγος, Dem. servilis, ὁ ϗ ἡ δυλοπρεπὴς, έος, Xen.
Illiberalitas, ἡ ἀνελευθερία, ας, Aristot. ingenium servile, ἡ ἀγέννεια, ας, Cl. Alex.
Illiberaliter, ἀνελευθέρως, δυλοπρεπῶς.
Illic, ἐκεῖ, Dem. nulli erant illic, præterquam Thebani, ὐ γὰρ ἦσαν αὐτόθι, πλὴν Θηβαῖοι, id.
Illicio, ἐπάγω, Dem. aliquem, θηράω τινὰ, Isocr.
Illicite, ἀθέσμως, Hesych.
Illicitus, ὁ ϗ ἡ ἄθεσμος, ῦ, Plut. ὁ ϗ ἡ ἀθέμιςος, ῦ· illicita precor, ἀθέμιςα εὔχομαι, Xen. facio, ἀθέμιςα ποιέω, id.
Illicium, idem quod *Illecebræ.*
Illico, παραυτίκα, Dem. Confer *Statim.*
Illido, προσβάλλω, aliquid alicui, τί τινι, Plut.
Illigo, προσδέω, ἐνδέω· legi, εἰς νόμον, Plat.
Illimis, e, ὁ ϗ ἡ ἄπηλος, ῦ.
Illinc, ἐκεῖθεν, Dem. ἐντεῦθεν, id.
Illinimentum, τὸ ἐπίχρισμα, ατος, Diosc.
Illinio, ἐπιχρίω, Gal. ἐναλείφω.
Illisio, ἡ προσβολὴ, ῆς, Plut.
Illiteratus, ὁ ϗ ἡ ἀπαίδευτος, ῦ, Æschin. ὁ ϗ ἡ ἀγράμματος, ῦ, N. T. ὁ ἐκ τῶν λόγων ὢν, Plut. Confer *Indoctus.*
Illitus, ὁ ϗ ἡ ἐπίχριςος, ῦ, Gal.
Illo, ἐκεῖσε, sermonis, τῦ λόγυ, Herodot.
Illotus, ὁ ϗ ἡ ἄλυτος, ῦ, Plut. ὁ ϗ ἡ ἄνιπτος, ῦ, N. T. illotis manibus, ἀνίπτοις χερσὶ, Naz. pedibus, ποσὶ, Philo.
Illuc, ἐκεῖσε, ire, πορεύεσθαι, Dem. ἐκεῖ, sequi aliquem, ἐκεῖ ἕπεσθαί τινα, Chrys. et inde huc, ἐκεῖσε, ϗ ἐκεῖθεν δεῦρο, Dem.
Illuceo, ἐπιλάμπω, Xen. ἐπιφαίνομαι, alicui, τινὶ, id.
Illucesco, ἐπιφαίνω, N. T. ἐπιφώσκω· sabbatum illucescebat, ἐπέφωσκε σάββατον, ibid. ubi illuxit, sc. dies, ὑπολαμπύσης ἡμέρας· illucescente die, διαφωσκύσης ἡμέρας, Herodot.
Illudo, ἐμπαίζω, alicui, τινὶ, N. T. φενακίζω τινὰ, Dem. ἐκτρυφάω τινὰ, Lucian. χλευάζω τινὰ, Herodian. operibus alicujus, ὑβρίζω εἰς ἔργα τινὸς, id.
Illuminate, πεφωτισμένως.
Illuminatio, ἡ ἐπίλαμψις, εως, Philo. ὁ φωτισμὸς, ῦ, N. T. ἡ φωταγωγία, ας, Naz. ἡ ἔλλαμψις, εως, apud Theol.
Illumino, φωτίζω, Galen. καταφωτίζω, Naz. λαμπρύνω· aliquid, καταλάμπω τι, Plut. ἐλλάμπω, apud Theol.
Illunis, ὁ ϗ ἡ ἀσέληνος, nox, νὺξ, Æl.
Illusio, ludificatio, ὁ ἐμπαιγμὸς, ῦ, N. T. ὁ μυκτηρισμὸς, ῦ, deceptio, ἡ ἐξαπάτη, ης, Dem. ἡ διάχλευσις, εως, id.
Illusor, ὁ ἐμπαίκτης, N. T.
Illustratio, ἡ ἔλλαμψις, εως.
Illustris, e, ὁ ϗ ἡ ἐπιφανὴς, έος, bellum, ἐπιφανὴς πόλεμος, Dem. ὀνομαςὸς, ἡ, ὸν, vir, ἀνὴρ, id. ἀνὴρ ὠνομασμένος, Isocr. ἀνὴρ λαμπρὸς, Dem. illustrem fieri per aliquid, ἐπιφανῆ γίνεσθαι διά τι, id. ἀπολαμπρύνεσθαί τινι, Herodot.
Illustro, καταλάμπω, aliquid, τὶ, Plut. φωτίζω τι, Gal. declaro, φανερόω, δηλόω, Isocr.
Illuvies, ἡ ἀλυσία, Naz. τὸ περίψημα, N. T. τὸ ἀπόνιμμα, Clem. Alex.
Imaginarius, φανταςικὸς, ἡ, ὸν, Plut.
Imaginatio, ἡ φαντασία, ας, Aristot.
Imaginor, φαντάζομαι, videre aliquid, ὁρᾶν τι, Gal. aliquid animo, διατυπόω τι, Her.
Imago, ἡ εἰκὼν, όνος, Dem. τὸ ἄγαλμα, id. τὸ εἴδωλον, id. Confer *Simulacrum.*
Imaguncula, τὸ εἰκόνιον, Plut. τὸ ἀγαλμάτιον, Lucian.
Imbecillis, e, ὁ ϗ ἡ ἀσθενὴς, έος, corpore, τὸ σῶμα, Plat. opibus, χρήμασι, id. ὁ ϗ ἡ ἄῤῥωςος, ῦ, Xen. ὁ ϗ ἡ ἀδύνατος, ῦ, Dem. sum, ἀσθενέω, Isocr.
Imbecillitas, ἡ ἀσθένεια, ας, Dem. ἡ ἀῤῥωςία, ας, Bas. corporis, καχεξία, ας, Diod. Sic.
Imbecilliter, ἀσθενῶς, Dem.
Imbellis, ὁ ϗ ἡ ἀπόλεμος, ῦ, Musa, μῦσα, Plat. ὁ ϗ ἡ ἄνανδρος, ῦ, Isocr. ἄμαχος.
Imber, ὁ ὄμβρος· imbribus inundari, κατακλύζεσθαι ὑπὸ τῶν ὄμβρων, Isocr. τὰ ὕδατα· damnum accipere ab imbribus, βλάπτεσθαι ὑφ' ὑδάτων, Dem. imbre madens, ὁ ϗ ἡ διόμβρος, Aristot. ὁ ϗ ἡ κάτομβρος, Theophr.
Imberbis, e, ὁ ϗ ἡ ἀγένειος, Lucian. ὁ ϗ ἡ ἀπώγων.
Imbibo, ἐμπίνω, plus vini, quam decet, πλέον τῦ ἱκανῦ τῦ οἴνυ, Lucian. aliquid animo, ἐναπομάττομαί τι, Philo. comprehendo seu intelligo aliquid, συλλαμβάνω τι, Plut.
Imbrex, τὸ γεῖσσον, ῦ, Phavor. ὁ κέραμος ςρογγυλοειδὴς.
Imbricatim, γεισσοειδῶς.
Imbrico, ἀπογεισσόω, Aristot.
Imbricus, ὁ ϗ ἡ ὄμβριος, ῦ, Aristoph.
Imbuo, ἐμβρέχω, Diosc. παραβύω, Bas. instituo, παιδεύω τινά τινι, Xenoph. aliquem institutis alicujus, τινὰ ἐπιτηδεύματά τινος, Herodian. Confer *Doceo, Instituo.*
Imitabilis, μιμητὸς, ἡ, όν.
Imitamen, τὸ μίμημα, ατος, vocis, φωνῆς, Plat.
Imitandus, μιμητέος, έα, έον, ζηλωτέος, έα, έον.
Imitatio, ἡ μίμησις, εως, Thuc. τὸ μίμημα, Philo. τὸ ἀπομίμημα, Diod. Sic. ridicula, ὁ πιθηκισμὸς, ῦ, Aristoph. inepta, ἡ κακοζηλία, Lucian.
Imitator, ὁ μιμητὴς, ῦ, Thuc. histrionicus, ὁ μῖμος, ῦ, Dem.
Imitor, μιμέομαι, majores opere, τῦς προγόνυς τῷ ἔργῳ, Dem. res gestas alicujus, τὰς πράξεις τινὸς, id. et æmulor aliquem, ϗ ζηλόω τινὰ, Isocr. ζηλόω τινὰ ϗ τὰ ἐκείνυ ἴχνη διώκω, Plat. μιμητὴς ϗ ζηλωτὴς γίγνομαί τινος, Isocr. imitando aliquid exprimere, ταῖς μιμήσεσιν ἰνδάλλειν, Ælian. ad imitandum sibi aliquid proponere, πρός τι ἀποβλέπειν, Lucian.
Immaculatus, ὁ ϗ ἡ ἄμωμος, LXX. ὁ ϗ ἡ ἄσπιλος, N. T. ὁ ϗ ἡ ἀμίαντος, Plut.

Immadeo, ἐμβρέχομαι, Diosc.
Immanis, e, ἄγριος, ία, ιον, et difficilis homo, ἀνὴρ ἄγριος καὶ χαλεπὸς, Plat. et crudelis bestia, θηρίον ἄγριον καὶ πλείστης ὠμότητος μεστὸν, Isocr. ὠμὸς, ή, όν immanis animo, ὠμὸς τὴν γνώμην, Dem. χαλεπὸς, ή, όν. tyrannus, χαλεπὸς τύραννος, Isocr. ingens, ὁ καὶ ἡ ὑπερμεγέθης, εος, Xen. ὁ καὶ ἡ πελώριος· immane quantum, θαυμαστὸν ὅσον, Plat. ἀμήχανον ὅσον, Aristot.
Immanitas, ἡ ἀγριότης, Plut. ἡ ὠμότης, et sævitia alicujus, καὶ χαλεπότης τινὸς, Isocr.
Immansuetus, ὁ καὶ ἡ ἀνήμερος, ου, N. T. ὁ καὶ ἡ ἀπηνὴς, έος, Aristot.
Immarcescibilis, ὁ καὶ ἡ ἀμάραντος, N. T.
Immarcesco, μαραίνομαι, Philo. ἀπομαραίνομαι, Plut.
Immature, ἀωρὶ, Athen.
Immaturitas, ἡ ἀωρία, ας, Aristoph.
Immaturus, ὁ καὶ ἡ ἄωρος, ου, ad conjugium, πρὸς τὸν γάμον, Plut. ad edendum, εἰς βρῶσιν, Philo. immatura morte præreptus, πρὸ ὥρας ἀναρπασθεὶς, Lucian.
Immediate, ἀμέσως.
Immediatus, ὁ καὶ ἡ ἄμεσος, ου, Al. Aphr.
Immedicabilis, e, ὁ καὶ ἡ ἀνήκεστος, Plut. ὁ καὶ ἡ ἀνίατος, Galen. ὁ καὶ ἡ ἀθεράπευτος, Philo.
Immeditatus, ὁ καὶ ἡ ἀμελέτητος, Lucian.
Immeio, ἐνουρέω, Diosc.
Immemor, ὁ καὶ ἡ ἀμνήμων, ονος, Plat. ὁ καὶ ἡ ἐπιλήσμων, ονος, alicujus, τινὸς, Æschin. sum, ἀμνημονέω, alicujus, τινὸς, Dem.
Immemorabilis, οὐκ ἀξιομνημόνευτος.
Immemoratus, a, um, ὁ καὶ ἡ ἀμνημόνευτος, ου.
Immensitas, ἡ ἀμετρία, Lucian. τὸ ἄμετρον, id.
Immensus, ὁ καὶ ἡ ἄμετρος, ου, Lucian. ὁ καὶ ἡ ἀμέτρητος, id. ὁ καὶ ἡ ὑπερμεγέθης, εος, apparatus, παρασκευὴ, Isocr. ὁ καὶ ἡ ἀνυπέρβλητος, ambitio, φιλοτιμία, Dem. potentia alicujus, δύναμίς τινος, id. ὑπερβάλλων, ουσα, ον, atrocia et immensa, δεινὰ καὶ ὑπερβάλλοντα, id.
Immeo, εἰσέρχομαι, Dem. εἴσειμι, Xen.
Immerens, ὁ καὶ ἡ ἀναίτιος, ου, Plut.
Immergo, ἐμβάπτω, in ceram, εἰς κηρὸν, Arist. in aquam, ἀποβάπτω εἰς ὕδωρ, Diosc. καταδύνω ἐφ' ὕδατι, Aristot. aliquem in mare, βαπτίζω τινὰ εἰς θάλασσαν, Plut.
Immerito, ἀναξίως, Isocr. fortunam adversam experiri, παρὰ τὴν ἀξίαν δυστυχεῖν, id.
Immeritus, ὁ καὶ ἡ ἀνάξιος, ου, Dem.
Immersabilis, e, ὁ καὶ ἡ ἀβάπτιστος, ου, Pind.
Immersio, ὁ βαπτισμὸς, οῦ, N. T.
Immigro, ἀποικέω, in alium locum, εἰς ἄλλον τόπον, Isocr.
Immineo, ἐπίκειμαι, cervicibus, τοῖς αὐχέσι, Herodian. imminet periculum, ἐπίκειται κίνδυνος, Dem. finis vitæ nobis, ἐπίκειται τέλος ἡμῖν· crudelis mors inevitabiliter, ἀφύκτως ἐπιχείμαται θάνατος, Plut. imminet fames, μέλλει ἔσεσθαι λιμὸς, Ælian.
Imminuo, μικρύνω, μειόω, ἐλαττόω, aliquid, τὶ, Isocr. civitates, ἐλάττους ποιοῦμαι τὰς πόλεις· imminuta est respublica, τὰ τῆς πόλεως ἐλάττω γέγονε, id.
Imminutio, ἡ ἐλάττωσις, εως, τὸ ἐλάττωμα, ατος, ἡ μείωσις, εως, Philo.
Immisceo, ἀναμίγνυμι, aliquid, τὶ, Plut. ἐμπλέκω τι, N. T.
Immiserabilis, e, ὁ καὶ ἡ ἄνοικτος, ου, Eurip.
Immisericordia, ἡ ἀνελεημοσύνη, ης.
Immisericorditer, ἀνηλεῶς, Philo. ἀνοίκτως, Soph.
Immisericors, ὁ καὶ ἡ ἀνελεήμων, N. T. ὁ καὶ ἡ ἀνηλεὴς, Philo.
Immissio, ἡ ἐνεσία, ἡ ἔφεσις.
Immitis, e, ὁ καὶ ἡ ἀνεπιεικὴς, έος, ὁ καὶ ἡ ἀπηνὴς, έος, ὁ καὶ ἡ ἀμείλιχος, et nemini ignoscens, ὁ καὶ ἡ ἀσυγγνώμων, ονος, Dem. et asper, πικρὸς καὶ χαλεπὸς, Isocr.
Immitto, ἐνίημι, Xenoph. equo frenum, ἐμβάλλω ἵππῳ χαλινὸν, id. alicui manus, τινὶ χεῖρας, N. T. navem mari, ἐπαφίημι τὴν ναῦν τῷ πελάγῳ, Synes. aliquem in aliquid, ἀνίημί τινα εἰς τι, Aristot.
Immo, καί γε, audaces, immo temerarios esse dicit, θαῤῥαλέους, καὶ ἴτας γε ἔφη, Plat. immo etiam ad ipsos hostes, ἀλλὰ δὴ καὶ πρὸς πολεμίους, Liban. immo vero omnia, inquit, πάντα μὲν οὖν, ἔφη, Xenoph. immo vero beati, qui audiunt verbum Dei, μενοῦνγε μακάριοι οἱ ἀκούοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, N. T. turpe est, immo turpissimum, ἔστι τῶν αἰσχρῶν, μᾶλλον δὲ τῶν αἰσχίστων, Dem. quin immo barbari quoque sponte illi se dediderunt, ἀλλὰ μὴν καὶ βάρβαροι ἑκόντες αὐτῷ προσεχώρουν, Herodian.
Immobilis, e, ὁ καὶ ἡ ἀκίνητος, ου, Xen. ὁ καὶ ἡ ἀκλινὴς, έος, Naz. immobilem esse, ἀμετακινήτως seu ἀκινήτως ἔχειν, Isocr. Aristot.
Immobilitas, ἡ ἀκινησία, Al. Aphr.
Immobiliter, ἀκινήτως, Isocr. ἀμετακινήτως, Aristot.
Immoderate, ἀμέτρως, proterve, ἀκολάστως.
Immoderatio, ἡ ἀμετρία, ας, Plut.
Immoderatus, ὁ καὶ ἡ ἄμετρος, ου, Naz. sumptus, δαπάνη πλείων τῆς μετρίας· potus, πότον πλείον τῆς μετρίας, Dem. protervus, ὁ καὶ ἡ ἀκόλαστος, ου, Plut.
Immodeste, ἀκόσμως, προπετῶς, Dem. agere, διατρίβειν ἐν ἀκολασίαις, id.
Immodestia, ἡ ἀκοσμία, Plut. ἡ προπέτεια, Dem.
Immodestus, ἀκοσμῶν, οῦσα, οῦν, Dem. ὁ καὶ ἡ προπετὴς, έος, id. ὁ καὶ ἡ ἄκοσμος.
Immodice, ἀμέτρως, exaggerare dicendo, ὑπερβολὴν μεγάλην λέγειν, Dem.
Immodicus, ὁ καὶ ἡ ἄμετρος, ου, Lucian. ὁ καὶ ἡ ἀνυπέρβλητος, ου, Dem. ὁ καὶ ἡ ὑπέρογκος, ου, id. ὁ καὶ ἡ πλείων τῆς μετρίας, id. ὁ, ἡ, τὸ ἔξω τοῦ μέτρου, luxus, τρυφὴ, Æl.
Immolatio, ἡ θυσία, ας, Aristot.
Immolator, ὁ θύτης, ου, Herodian.
Immolo, καταθύω, Herodian. bovem, θύω βοῦν, Plut. Deo, Θεῷ, Plut. hostiam alicui, θυσίαν τινὶ, Xenoph. pro aliquo, διά τι, id. animalia, κατασφάττω ζῶα, Herodian. homines, ἀνθρωποθυτέω, Philo.
Immorigerus, ὁ καὶ ἡ δυσήνιος, ου, Galen.
Immorior, ἐναποθνήσκω, Thuc.
Immoror, διατρίβω, Dem. ἐνδιατρίβω, alicui rei, τινὶ, Plut. περί τι, Thuc. ἔν τινι, Xen. κατά τι, Dem. ἐγχρονίζω τινὶ, Thuc. rebus molestis, ἐμμένω τοῖς ἀνιῶσι, id.
Immortalis, e, ὁ καὶ ἡ ἀθάνατος, ου, fio ob aliquid, γίγνομαι διά τι, Isocr. sum ob aliquid, εἰμὶ ἕνεκά τινος, Dem. immortalia sapio, τὰ ἀθάνατα φρονέω, Isocr. immortalem facio aliquem, ἀπαθανατίζω τινὰ, Lucian. ἀείμνηστον παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις ποιέω τινὰ, Isocr. immortalem sui memoriam relinquere, ἀθάνατον τὴν περὶ αὐτοῦ μνήμην καταλείπειν, Isocr.
Immortalitas, ἡ ἀθανασία, Isocr. ἡ ἀφθαρσία, immortalitatem appetere, ὀρέγεσθαι ἀθανασίας· consequi, τυχεῖν ἀθανασίας· frui immortalitate, μετέχειν ἀθανασίας, id.
Immortaliter, ἀθανάτως.
Immotus, ὁ καὶ ἡ ἄσειστος, ου, Chrys. ὁ καὶ ἡ ἀκίνητος, ου, Aristot. ὁ καὶ ἡ ἀμετακίνητος, ου, N. T. ὁ καὶ ἡ ἀδιάτρεπτος, ου, LXX. sto, ἀτρεμίζω, Eurip.
Immunditics, τὸ μίασμα, ατος, LXX. ὁ μιασμὸς, οῦ, Plut. ἡ ἀκαθαρσία, ας, Dem. ἡ ἀκαθαρότης, ητος, id.
Immundus, ὁ καὶ ἡ ἄναγνος, ου, Philo. ὁ καὶ ἡ ἀκάθαρτος, ου, Dem. μιαρὸς, ρὰ, ρόν.
Immunis, e, ὁ καὶ ἡ ἀτελὴς, έος, ab aliqua re, τινὸς, Dem. ab excubiis, φρουρᾶς ἀτέλειαν ἔχων, Ælian. sum, ἀσυμβολέω, Ach. Tat. immunem facere aliquem ab aliqua re, ἀτέλειάν τινος διδόναι τινὶ, Dem.
Immunitas, ἡ ἀτέλεια, Dem. immunitatem ab aliqua re alicui tribuere, ἀξιοῦν τινα τῆς ἀτελείας τινός· διδόναι τινὶ ἀτέλειαν τινός· consequi ab aliquo, τυγχάνειν ἀτελείας παρά τινος· invenire beneficiis, εὑρίσκειν ἀτέλειαν ἀντ' εὐεργεσιῶν· habere, ἀτέλειαν ἔχειν· abrogare, ἀφαιρεῖσθαι· relinquere liberis, καταλείπειν τοῖς παισίν· immunitate sua frui, χρῆσθαι οὔσῃ ἀτελείᾳ, id.
Immunitus, ὁ καὶ ἡ ἀτείχιστος, ου, ὁ καὶ ἡ ἀφύλακτος, ου, Aristoph.
Immutabilis, e, ὁ καὶ ἡ ἀμετάτρεπτος, ου, Plut. ὁ καὶ ἡ ἄτρεπτος, ου, id. ὁ καὶ ἡ ἀμετάστατος, Plat. ὁ καὶ ἡ ἀμετάθετος, ου, N. T. ἀμετακινήτως ἔχων, ουσα, ον, Isocr.
Immutabilitas, ἡ ἀμεταβλησία, ας.
Immutabiliter, ἀτρέπτως, Philo. ἀμετακινήτως, Isocr.
Immutatio, ἡ ἐναλλαγὴ, ῆς. Vide *Mutatio.*
Immuto, μεταλλάττω. Confer *Muto.*
Imo. Vide *Immo.*
Impacatus, οὐκ εἰρηναῖος, αία, αῖον.
Impactio, ἡ προσκοπὴ, ῆς, Thuc.
Impactus. Vide *Impingo.*
Impar, ὁ καὶ ἡ ἄνισος, ου, Aristot. ὁ καὶ ἡ ἀνάρτιος, ου, περισσὸς, ὴ, όν· numerus, ἀριθμὸς περισσὸς, Plut. ad pugnandum, οὐκ ἀξιόμαχος, Diod. Sic.
Imparatus, ὁ καὶ ἡ ἀπαράσκευος, ου, ἀπαρασκεύαστος, ου, omnino ad aliquid, παντάπασι πρός τι, Dem.
Imparilitas, ἡ ἀνισότης, ητος, Aristot.
Impariter, ἀνίσως.
Impatibilis, e, ὁ καὶ ἡ ἀπάθητος, ου, ὁ καὶ ἡ ἀπαθὴς, έος, Plut.
Impatibilitas, ἡ ἀπάθεια, ας, Plut.
Impatibiliter, ἀπαθῶς, Plut.
Impatiens, ὁ καὶ ἡ ἀπαθὴς, ὁ καὶ ἡ ἀτλήμων.
Impatientia, ἡ ἀτλησία, ας, Hesych.
Impatienter, ἀμενητὶ, aliquid ferre, δυσηνιάσως τι φέρειν, Synes.
Impavidus, ὁ καὶ ἡ ἄφοβος, Plut. ὁ καὶ ἡ ἀδεὴς.
Impedimentum, τὸ ἐμπόδισμα, Dem. τὸ ἐμπόδιον, id. τὸ κώλυμα, ατος, Lucian. ἡ κωλύμη, Thuc. impedimento esse alicui, εἶναί τινι ἐμπόδισμα, Dem. ἐμποδίζειν τινὰ, id. ἐμποδὼν γίνεσθαί τινι, Plut. impedimento alicui esse, ne agat, ἐμποδὼν εἶναί τινι πρὸς τὸ δρᾶν, Aristot. impedimento carens, ὁ καὶ ἡ ἀπαρεμπόδιστος, Epictet. impedimentum tollere, ἐκποδὼν ποιεῖσθαι, Heliod. adferre alicui in aliqua re, ἀπασχολεῖν τινι περί τι, Herodian. sine impedimento, ἀνεμποδίστως, Diod. Sic. impedimenta bellica, ἡ ἀποσκευὴ, LXX. Confer sequens *Impedio.*
Impedio, pedes implico, ἐμποδίζω, aliqua re, τινὶ, Aristot. prohibeo, ἐμποδίζω, aliquem, τινὰ, Isocr. τινὶ, id. κωλύω τινὰ, Dem. quo minus fiat aliquid, διακωλύω τι γίνεσθαι· aliquem in aliqua re, ἀπείργω τινά τινος, Plut. aliquem ne regnum occupet, κωλύω τινὰ λαβεῖν τὴν ἀρχὴν, Dem. abire volentem, κατακωλύω ἀπιέναι βουλόμενον, Xen. remigum ministerium, παραποδίζω τὴν τῶν ἐρετῶν χρείαν, Polyb. nemine impediente persequi aliquem, ἀκωλύτως διώκειν τινὰ, Herodian.
Impeditio, ἡ κώλυσις, ὁ ἐμποδισμὸς, Aristot. ἡ ἐπικώλυσις, Xen. Confer *Impedimentum.*
Impello, ἐπάγω, aliqua re, τινὶ, Aristot. aliquem ad aliquid, παρορμάω τινὰ εἴς τι, Xen. παροξύνω τινὰ ἐπί τι, Isocr. oratione, προσβιβάζω τῷ λόγῳ, Xen.
Impendeo, ἐπικρέμαμαι. Vide *Immineo.*
Impendio, λίαν, Isocr.
Impendium. Vide *Sumptus.*
Impendo, προσαναλίσκω, multum in aliquid, πολλὰ εἴς τι, Dem. aliquid frustra, τι εἰς οὐδὲν δέον, id. divitias, ἀναλίσκω χρήματα, Isocr. bona, δαπανάω τὰ ὑπάρχοντα, Dem.
Impenetrabilis, e, ὁ καὶ ἡ ἀδιάβατος, ου.
Impensa, τὸ ἀνάλωμα, ατος, Dem. facere impensas in aliquid, ἀναλίσκειν ἀναλώματα εἴς τι, id. Confer *Sumptus.*
Impense, σφόδρα, Aristot. ἄγαν, Plat.
Imperator, dux, ὁ ἡγεμὼν, Dem. ὁ ἡγούμενος, Cæsar, ὁ αὐτοκράτωρ, Jos.
Imperatorie, στρατηγικῶς, ἡγεμονικῶς, Isocr.
Imperatorius, στρατηγικὸς, ή, όν, Plut. ἡγεμονικὸς, ή, όν, Xen. αὐτοκρατορικὸς, ή, όν, Xiph.
Imperatrix, ἡ ἡγεμονὶς, ίδος, Philo. Cæsaris uxor, ἡ αὐτοκράτωρ, ορος, Xiph.
Imperatum, τὸ κελευόμενον, ου, Xen. τὸ προσαχθὲν, έντος, Isocr. τὸ παράγγελμα, ατος, id. τὸ παραγγελλόμενον, ου, id. tacere, ποιεῖν seu πράττειν τὸ προσαττόμενον, τὸ προσταγμένον, τὸ κελευόμενον, Dem.
Imperceptus, ὁ καὶ ἡ ἀκατάληπτος, ου.
Impercussus, ὁ καὶ ἡ ἄπρωτος, ου, Plat.

Imperfectio,

Imperfectio, ἡ ἀτέλεια, ας, seminum, τῶν σπερμάτων, Theophr.
Imperfectus, ὁ ϗ ἡ ἀτελὴς, έος, Aristot. ὁ ϗ ἡ ἡμιτελὴς, έος, Isocr.
Imperiose, ἐπιτακτικῶς, Suid.
Imperiosus, ἐπιτακτικὸς, ἡ, ὸν, Plat. [illegible] ἡ, ὸν, Isocr.
Imperite, ἀπείρως, omnino, παντελῶς, Dem.
Imperitia, ἡ ἀπειρία, ἡ ἀμαθεία, ἡ [illegible] et ignorantia rerum, ϗ ἄγνοια [illegible] των, Dem. facere aliquid ex imperitia, ποιεῖν τι δι' ἄγνοιαν, seu δι' ἀπραγμοσύνην uti excusatione imperitiæ et ætatis, προφασίζεσθαι ἀπειρίαν ϗ ἡλικίαν, id. literarum, ἡ ἀγραμματία ϗ ἀπαιδευσία, Ælian.
Imperito. Vide *Impero.*
Imperitus, ὁ ϗ ἡ ἄπειρος, ου, ὁ ϗ ἡ ἀδαήμων, ἀμαθὴς, ἀπαίδευτος· rerum, πραγμάτων, Dem. omnino literarum, παντελῶς [illegible], id. adeo et vecors, οὕτω σκαιὸς ϗ ἀνόητος, id dicendi, ἀπείρως ἔχων τοῦ λέγειν, id. ἀδύνατος λέγειν, Ælian.
Imperium, mandatum, τὸ ἐπίταγμα, ατος. Confer *Mandatum.* dominium, ἡ ἀρχὴ, ῆς, Dem. teneo, δυναστεύω, Isocr. ἀρχὴν κατέχω, id. ἔχω, id. suscipio terra marique, λαμβάνω ϗ τὴν κατὰ γῆν ϗ τὴν κατὰ θάλασσαν, id. ἀρχὴν λαμβάνω τῆς γῆς ϗ θαλάσσης, id. alicujus detrectare, ἡγεμονεύεσθαι ὑπό τινος οὐκ ἀξιοῦν, Thuc. militare, ἡ στρατηγία, ας, Dem. et summa rerum, στρατηγία ϗ προστασία· et dominatio, ἀρχὴ ϗ τυραννίς· et potentia, ἀρχὴ ϗ δύναμις, id. adfectare, ἀρχῆς ἐπιθυμεῖν, Isocr. dare seu deferre alicui, διδόναι seu παραδιδόναι ἀρχὴν, seu ἡγεμονίαν τινὶ, Dem. moliri, κατασκευάζεσθαι ἀρχὴν αὐτῷ· gerere, κτήσασθαι τὴν ἡγεμονίαν, id. consequi, μεταλαμβάνειν ἀρχήν· administrare, διοικεῖν ἀρχὴν amplificare, μείζω ποιεῖν τὴν ἀρχὴν, id. firmare, ἀσφαλεστέραν ποιεῖν, Isocr. adimere alicui, ἀφαιρεῖσθαι τὴν ἀρχήν τινος, id. deponere, παραχωρεῖν τῆς ἀρχῆς, Dem. recuperare, πάλιν ἀναλαμβάνειν τὴν ἀρχὴν, Isocr.
Impermissus, ὁ ϗ ἡ ἀθέμιστος, ου, Xen.
Impero, ἄρχω, præclare, καλῶς, Isocr. cum gravitate omnibus, σφόδρα ἁπάντων, id. alicui, βασιλεύειν τινὸς, ἐπάρχειν τινὸς, κυριεύειν τινὸς, κατακυριεύειν τινὸς, δεσπόζειν τινὸς, Demosth. Isocr. Arist. tyrannice alicui, τυραννεύω τινὸς, Isocr. exercitui, στρατηγέω, Dem. ἡγέομαι, id. ἡγέομαι στρατηγὸς, id. una cum alio, συστρατηγέω τινὶ, id. *jubeo*, ἐπιτέλλω τινὶ, Lucian. κελεύω τινὶ, Herodian. Conf. *Jubeo.*
Imperscrutabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀνεξιχνίαστος, ου, N. T. ὁ ϗ ἡ ἀνεξερεύνητος, ου, ibid.
Impersuasibilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀπειθὴς, έος, Xen.
Imperterritus, ὁ ϗ ἡ ἀνέκπληκτος, ου, Plut. ὁ ϗ ἡ ἀκατάπληκτος, ου, Philo. ὁ ϗ ἡ ἄφοβος, ου, Plut.
Impertio, seu Impertior, μεταδίδωμι, alicui aliquid, τινί τινος, Xen. κοινωνέω τί τινι, Plat.
Imperturbatus, ὁ ϗ ἡ ἀτάρακτος, ὁ ϗ ἡ ἀτάραχος, Bas. ὁ ϗ ἡ ἀθόρυβος, Plut.
Impervestigatus, ὁ ϗ ἡ ἀδιερεύνητος, ου, Suid.
Impervius, ὁ ϗ ἡ ἄβατος, Isocr. ὁ ϗ ἡ ἄνοδος, Xen.
Impetigo, ὁ λειχὴν, ῆνος, Diosc. impetigine laboro, λειχηνιάω, Theophr.
Impeto, εἰσβάλλω, Thuc. Vide *Impetus.*
Impetrabilis, e, ὁ ϗ ἡ εὐπόριστος, ου, Epicur. συγχωρητικὸς, ἡ, όν.
Impetratio, ἡ ἐπιτυχία, Polyb. ἡ ἐπίτευξις.
Impetro, τυγχάνω, aliquid, τινὸς, Isocr. ἐπιτυγχάνω τινὸς, Dem. κτάομαί τι, id. ἀφικνέομαί τινος, Isocr. λαμβάνομαί τινος, Plat.
Impetuose, ὁρμητικῶς, μεθ' ὁρμῆς.
Impetuosus, βίαιος, αία, ον, Lucian. ῥαγδαῖος, αία, αῖον, Plut. ὁρμητικὸς, ἡ, όν.
Impetus, ûs, *animi vel corporis*, ἡ ὁρμὴ, ῆς, Plut. impetu irato ferri in aliquem, φέρεσθαι διὰ θυμὸν ἐπί τινα, Aristot. hostilis, ἡ εἰσβολὴ, ῆς, Isocr. ἡ ἐπιδρομὴ, ῆς, Dem. impetum facio in aliquem, ἐφορμάω τινὶ, Plut. in hostes, ἐφορμάω πρὸς τοὺς πολεμίους, Xen. in tabernaculum, ἐπιπηδάω τῇ σκηνῇ, Herodian. in regionem, εἰσβάλλω εἰς χώραν, Isocr. sustineo, ὑπομένω εἰσβολήν τινος, Isocr. Confer *Impressio.*
Impexus, ὁ ϗ ἡ ἀκτένιστος, ου, Soph. αὐχμηρὸς, ὰ, ὸν, τὴν κόμην, Lucian.
Impico, πισσόω, Cl. Al. καταπισσόω, aliquid, τι, id.
Impie, ἀσεβῶς, ago in aliquid, ἀσεβέω εἴς τι, Xen. aliquid, τι, id. contra aliquem, περί τινα, Æschin. factum, τὸ ἀνοσιούργημα, ατος, Philo.
Impietas, [illegible] Dem. [illegible] Isocr. [illegible] Ælian.
Impiger, ὁ ϗ ἡ ἄοκνος, ου, Xen.
Impigre, ἀόκνως, Plat.
Impigritas, ἡ ἀοκνία, ας.
Impingo, προσπταίω, in lapidem, λίθῳ, Plut. in aliqua re, πταίω τι vel ἔν τινι, Dem. pedem in lapidem, προσκόπτω πόδα πρὸς λίθον, N. T. in illam stultitiam, ἐξοκέλλω εἰς τοῦτο τῆς παρανοίας, Herodian.
Impinguo, πιαίνω, Hippocr. παχύνω, Plat.
Impius, ὁ ϗ ἡ ἄθεος, ὁ ϗ ἡ ἀσεβὴς, έος, in vel contra aliquem, εἰς vel πρός τινα, Xen. ἀσεβῶν, ῦσα, ῦν, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀνόσιος, id. et flagitiosus homo, ἀσεβὴς ϗ πονηρὸς ἀνὴρ, Isocr. et execrabilis, ἀσεβὴς ϗ μιαρὸς, Dem. factum et gravissimum, ἔργον ἀσεβέστατον ϗ δεινότατον, id. impium facinus, τὸ ἀσέβημα, ατος, Dem. impia actio, ἡ ἀσέβησις, εως, Plut. sum, ἀσεβέω, in Deos, εἰς θεοὺς, Dem. manifeste, περιφανῶς, id. nefarie, ἀναιδῶς, id.
Implacabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀπαραίτητος, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀπαραίτητος, ου, Plat. alicui, ἀκαταλλάκτως ἔχων πρός τινα, Plut.
Implacabiliter, ἀκαταλλάκτως, Dem. irasci, ἀδιάλλακτα ἀγανακτεῖν, Themist.
Implacidus, a, um, ὁ ϗ ἡ δυσάρεστος, ου, Isocr. sum, δυσαρεστέω, Synes.
Impleo, ἐμπλήθω, omnia malis, πάντα κακῶν, Plat. aliquem inani spe, τινὰ χαύνης ἐλπίδος, id. naves militibus, πληρόω ναῦς ὁπλιτῶν, Isocr. infamia civitatem, ἀναπλήθω πονηρᾶς δόξης τὴν πόλιν, Dem. urbem diffidentia, ἀναπίμπλημι πόλιν ἀπιστίας, id. lætitia, ἐμπίμπλημι εὐθυμίας, Xen. urbem seditionibus, μεστὴν ποιέω πόλιν στάσεων, Isocr. naves cibo, γεμίζω ναῦς σίτου, id. legem, πληρόω νόμον, N. T. prophetiam, ἀναπληρόω προφητείαν, ibid.
Impletio, ἡ πλήρωσις, εως, Dem.
Implicatio, ἡ ἔμπλεξις, εως, seu implexus, ἡ ἐπιπλοκὴ, ῆς.
Implicite, ἐμπεπλεγμένως· non clare, ἀσαφῶς.
Implico, ἐμπλέκω, malis, ἐν κακοῖς, Isocr. aliqua re, εἴς τι, Polyb. aliquem aliqua re, περιβάλλω τινά τινι, id.
Imploratio, ἡ ἐπίκλησις, εως, Lucian. ἡ ἀνάκλησις, Thuc. Deorum, ἡ θεοκλύτησις, εως, Suid.
Imploro, ἀνακαλέομαι, aliquem, τινὰ, Plut. Deos, ἐπικαλέω θεοὺς, Herodian. fidem Deorum, θεοκλυτέω, Ælian. auxilium, δέομαι ἐπικουρίας.
Implumis, ὁ ϗ ἡ ἄπτιλος, Suid. ὁ ϗ ἡ ἄπτερος.
Impluo, ἐνομβρέω.
Impluvium, τὸ μέσαυλον, ου, Bud.
Impœnitentia, ἡ ἀμετανοησία, ας.
Impolite, ἀκόμψως, Plut.
Impolitia, ἡ ἀκομψία, ας.
Impolitus, ὁ ϗ ἡ ἄκομψος, ου, Plut.
Impollutus, ὁ ϗ ἡ ἄσπιλος, ου, N. T. ὁ ϗ ἡ ἀμίαντος, ου, Plut. ὁ ϗ ἡ ἀμόλυντος.
Impono, ἐντίθημι, opes in navem, χρήματα εἰς τὴν ναῦν, Dem. aliquid servis, ἐπιτίθημί τι οἰκέταις, Herodian. alicui pœnam, τινὶ ζημίαν ἢ τιμωρίαν, Dem. alicui plagas, ἐπιβάλλω τινὶ πληγὰς, Xen. vectigal, φόρον, seu tributum, τέλος, Plut. pileolum capiti, ἐπιβάλλειν πιλίδιον ἐπὶ τὴν κεφαλὴν, Dem. aliquem in currum, ἀναβιβάζω τινὰ ἐφ' ἅρμα, LXX. custodes, εἰσπέμπω φύλακας, Isocr. decipio, φενακίζω, aliquem, τινὰ, Dem. Confer *Decipio.*
Importo, εἰσκομίζω, Dem. frumentum Athenas, ἄγω σῖτον Ἀθήναζε, id. alicui [illegible] nium, εἰσφέρω τινὶ ἀτυχίαν, Plut.
Importune, ἀκαίρως, Isocr. acerbe, φορτικῶς, Isocr.
Importunitas, ἡ ἀκαιρία, ας, Dem.
Importunus, res et homo, ὁ ϗ ἡ [illegible] Plat. Theophr. ὁ ϗ ἡ ἄτοπος.
Importuositas, carentia portus, ἡ [illegible] Poll.
Importuosus, ὁ ϗ ἡ ἀλίμενος, ου, Eur. [illegible]
Impos, ὁ ϗ ἡ ἀκρατὴς, έος, alic[illegible] Xen. mentis, φρενὸς, πηρώμενος, Plat. [illegible] Ælian.
Impos[illegible], manuum, τῶν χειρῶν, N. T.
Impossibilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀδύνατος, ου, ferri, βαστάζεσθαι· alicui facere aliquid, ἀδύνατόν τινι ποιεῖν τι, Plat. ὁ ϗ ἡ ἀμήχανος.
Impossibilitas, ἡ ἀδυναμία, ας, Antiph.
Impossibiliter, ἀδυνάτως, Dem.
Impostor, ὁ ἐξαπατῶν, ῶντος, Dem. ὁ φενακίζων, οντος, id. ὁ πανοῦργος, ου, id.
Impostura, ἡ ἐξαπάτη, ης, Dem. ἡ τέχνη, ης, id. ὁ φενακισμὸς, οῦ, id. instruere fraudem et imposturam in alicujus interitum, συσκευάζειν ἀπάτην ϗ τέχνην περί τινος ὀλέθρῳ, Dem. spe et imposturis induci, ὑπάγεσθαι ἐλπίσι ϗ φενακισμοῖς, id. imposturam facio alicui, φενακίζω τινὰ, Dem.
Impotens, ὁ ϗ ἡ ἀκρατὴς, έος, iræ, θυμοῦ, cupiditatum, τῶν ἐπιθυμιῶν, Xen. ὁ ϗ ἡ ἀδύνατος, ου, fractus senio, ἀδύνατος γενόμενος γήρᾳ, Xen. silere, qui silere nequit, ἀδύνατος σιγᾶν.
Impotentia, ἡ ἀδυναμία, ας, dicendi, τοῦ λέγειν, Antiph. ἡ ἀδυνασία, ας, Thuc. animi, ἡ ἀκράτεια, ας, Xen.
Impotenter, ἀκρατῶς, ἀδυνατεῖ.
Impræsentiarum, ἐν τῷ παρόντι, ἐπὶ τοῦ παρόντος.
Impransus, ὁ ϗ ἡ ἀνάριστος, ου, Xen.
Imprecatio, ἡ ἀρὰ, ᾶς, Plat. ἡ κατάρα, ας, Plut. Confer *Diræ.*
Imprecor, ἀράομαι, alicui exitium, τινὶ ἐξώλειαν, Dem. ἐπαράομαί τινι ἐξώλειαν, Æschin. diras alicui, ἐπαράομαι δεινὰς ἀράς τινι, Plut.
Impressio, *notæ*, ἡ ἐντύπωσις, hostilis, ἡ ἐμβολὴ, ἡ εἰσβολὴ, Isocr. ἡ ἐπιδρομὴ, ῆς, Dem. impressionem facio in regionem quandam, εἰσβάλλω εἰς χώραν τινὰ, Isocr. in insulam, ἐμβάλλω εἰς νῆσον, Dem. contra aliquos cum aliquo, συνεισβάλλω ἐπί τινας, id. et hostium agros vasto, ἐμβάλλω ϗ κακόω τὴν τῶν ἀντιπάλων χώραν, id. fit impressio in regionem aliquam, γίνεται εἰσβολὴ εἰς χώραν τινὰ, Isocr. impressionem alicujus sustinere, ὑπομένειν εἰσβολήν τινος, id. Confer *Invado.*
Imprimis. Vide *In primis*, sub *Primus.*
Imprimo, ἐντυπόω, ἐγχαράττω, Plut. dedecus alicui, διαβολὴν αἰσχρὰν προστρίβομαί τινι, Polyb. signum sive sigillum, ἐπισφραγίζω, Plat. τύπον ἐνσημαίνομαι, id. σφραγῖδα βάλλω, Aristoph. signum capræ, σφραγίζομαι εἰκόνι αἰγὸς, Diosc.
Improbabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀδοκίμαστος, ου, ὁ ϗ ἡ ἀπίθανος.
Improbatio, ἡ ἀποδοκιμασία, ας.
Improbe, πονηρῶς, Isocr. ago, κακουργέω, id.
Improbitas, ἡ κακία, Dem. ἡ κακουργία, ἡ κακοπραγμοσύνη, ης, id. ἡ φαυλότης, ητος, Isocr. et malitia, quæ in aliquo est, κακία ϗ πονηρία προσοῦσά τινι, Dem. et perfidia alicujus, πονηρία ϗ ἀπιστία τινὸς, id. eo improbitatis pervenire, εἰς τοσοῦτον πονηρίας ἐλθεῖν· summa alicujus, ὑπερβολὴ κακίας τινός· magna refertum esse, πολλὴν κακίαν ἔχειν· improbitate omnes superare, πάντας ἀνθρώπους ὑπεραίρειν πονηρίᾳ, id. mancipare se improbitati, προαιρεῖσθαι τὴν πονηρίαν, Isocr. uti tam insigni improbitate, ut, χρῆσθαι τοσαύτῃ περιουσίᾳ πονηρίας, ὥστε, Dem.
Improbo, ἀποδοκιμάζω, aliquid, τι, Xen.
Improbo, ἀτιμάζω, Xen.
Improbus, κακὸς, ἡ, ὸν, Isocr. πονηρὸς, ὰ, ὸν, Dem. μοχθηρὸς, ὰ, ὸν, id. continenter, συνεχῶς ὢν

ἐν φανερῷ, id. manifeste, palam, φανερῶς, ὁμολογουμένως φαυλὸς, id.
Improcerus, ὁ ϗ ἡ ἀμήκης, εος.
Improlis, e, ὁ ϗ ἡ ἄπαις, ς. Eurip.
Impromiscuus, ὁ ϗ ἡ ἄμικτος, ς, Greg.
Impropero, ἐπισπεύδω, Herodot.
Improprie, ἀκύρως, loquor, ἀκυρολογέω.
Improprietas, sc. sermonis, ἡ ἀκυρία, ας, Hermog. τὸ ἄκυρον, ς, Quinctil.
Improprius, ὁ ϗ ἡ ἄκυρος, ς.
Improsper. Vide *Infelix.*
Improspere. Vide *Infeliciter.*
Improvide, ἀπερισκέπτως, Dem. ἀπρονοήτως, Isocr.
Improvidus, ὁ ϗ ἡ ἀπερίσκεπτος, ς, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀλόγιστος, ς, id.
Improvise, ἀπροόπτως, Herodian. Vide *Improviso.*
Improviso, αἰφνίδιον, Plut. ἀπροσδοκήτως, Thuc. αἰφνιδίως, N. T. ἐξαίφνης, Xen. ἐξαπιναίως, Thuc.
Improvisus, ὁ ϗ ἡ ἀπροσδόκητος, ς, Thuc. ὁ ϗ ἡ ἀθεώρητος, ς, LXX. ὁ ϗ ἡ αἰφνίδιος, ς, Gal.
Imprudens, ὁ ϗ ἡ ἀνόητος, Dem. ὁ ϗ ἡ δυσξύνετος, Xenophon. ὁ ϗ ἡ ἄφρων, ονος, Isocr. ἀσύνετος.
Imprudenter, ἀνοήτως, Dem. ἀφρόνως, Isocr.
Imprudentia, ἡ ἄνοια, ας, Dem. ἡ ἀφροσύνη, ἡ ἀβουλία.
Impubes, seu Impuber, ὁ ϗ ἡ ἄνηβος, ς, Theocrit.
Impudens, ὁ ϗ ἡ ἀναιδὴς, έος, et audax fur, ϗ θρασὺς κλέπτης, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀναίσχυντος, et confidens, ϗ τολμηρός· et nefarius, ϗ μιαρὸς, id. supra modum, ὁ ϗ ἡ ὑπεραναίσχυντος, res, ὑπεραναίσχυντον πρᾶγμα· sum, ἀναισχυντέω, id.
Impudenter, ἀναισχύντως, Plat. ago, ἀναιδεύομαι, ἀναισχυντέω, Isocr. ἀποθρασύνομαι, Dem.
Impudentia, ἡ ἀναίδεια, Dem. ἡ ἀναισχυντία, ας· et audacia, ἀναίδεια ϗ τόλμα, et improbitas, ϗ πονηρία· magna et insignis, ἀναίδεια μεγάλη ϗ περιφανής· summa, ὑπερβολὴ τῆς ἀναιδείας, id. eo venire impudentiæ, ἐλθεῖν εἰς τῦτο seu τοσῦτον τῆς ἀναιδείας seu ἀναισχυντίας, Isocr. esse tanta impudentia, ὑπερβάλλειν τοσῦτον ἀναιδείᾳ, Dem. facere aliquid ex impudentia, ποιεῖν τι ὑπ' ἀναιδείας, id. prætermittere nihil impudentiæ, παραλείπειν ὐδὲν ἀναιδείας, id.
Impudice, ἀκαθάρτως, ἀκολάστως.
Impudicitia, ἡ ἀκαθαρσία, Dem. ἡ πορνεία, id. ἡ ἀσέλγεια, Philo. ἡ ἀκολασία.
Impudicus, ὁ ϗ ἡ ἀκάθαρτος, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀσελγὴς, Lucian. sum, ἀσελγαίνω, Dem. ἀσελγέω, Plat.
Impugnatio, ἡ προσβολὴ, ῆς, Thuc.
Impugno, προσβάλλω, urbem, πόλει, Thuc.
Impulsio, ὁ ὠσμὸς, ῦ, ὁ ὠθισμὸς, ῦ, Plut.
Impulsor, ὁ ὤσης, ς, Aristot. ὁ παροξυντής.
Impulsus, ûs, ὁ ὠσμὸς, ῦ, ἡ ὦσις, εως, Aristot. adhortatio, ὁ παροξυσμὸς, ῦ, N. T. Vide *Incitatio.*
Impune, νηποινὶ, Dem. νηποινὶ, Xen. facere aliquid, ἀδεῶς πράττειν τι, Dem. dimittere aliquem, ἀφιέναι τινὰ ἀζήμιον, Isocr. ἐᾶν τινα ἀθῶον, Dem. ferre, ἀθῶον εἶναι, id. non impune aliquid ferre, οἰμώζειν τι δρῶντα, Ælian.
Impunis, e. Vide *Impunitus.*
Impunitas, ἡ ἄδεια, Dem. impunitatem dare alicui, ποιεῖν τινὶ ἄδειαν, διδόναι τινὶ ἀθῶω εἶναι διδόναι τινὶ ἄδειαν ποιεῖν τι adipisci, εὑρίσκειν ἄδειαν λαμβάνειν ἄδειαν, id.
Impunitus, ὁ ϗ ἡ ἀζήμιος, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀδεὴς, id. ὁ ϗ ἡ ἀτιμώρητος, Isocr. dimittere aliquem impunitum, ἐᾶσαι τινὰ ἀθῶον· abire impunitum, ἀφιέναι ἀθῶον, id. non effugere impunitum, διαφεύγειν ὐκ ἀτιμώρητον, Isocr.
Impure, μιαρῶς, Dem.
Impuritas, ἡ ἀκαθαρσία, ας, Dem.
Impurus, ὁ ϗ ἡ ἀκάθαρτος, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀναγνος.
Imputo, ἀνατίθημι, alicui aliquid, τί τινι, Dem. ἐπάγω τί τινι, id. ἄγω τι εἴς τινα, id.
Imus, κατώτατος, άτη, ατον, ima summis miscere, ἄνω ϗ κάτω ποιεῖν seu ποιεῖσθαι, Dem. ab imo, κάτωθεν, Herodian.
In, *in loco*, ἐν, *cum dat.* in regione, ἐν τῇ χώρᾳ, Thuc. in caupona, ἐν καπηλείῳ, Dem. in urbe, ἐν ἄστει, id. in aureis vestibus saltare, χορεύειν ἐν ἱματίοις χρυσοῖς, Isocr. in aliis hominibus, ἐν ἄλλοις ἀνθρώποις, id. (2) *ad locum*, εἰς, *cum accus.* venire in Phrygiam, ἀφικέσθαι εἰς Φρυγίαν, Xen. venire in colloquium, ἔρχεσθαι εἰς λόγυς, Plut. ducere in senatum, ἄγειν εἰς τὴν βυλὴν, Dem. pecuniam insumere in aliquid, ἀναλίσκειν χρήματα εἴς τι, id. in hodiernum usque diem, εἰς τὴν τήμερον ἡμέραν, id. iram in sontes emittere, ἀφιέναι ὀργὴν εἰς αἰτίυς, id. (3) κατὰ, *cum accus.* in bello amissum esse, ἀπολωλεκέναι κατὰ τὸν πόλεμον, Dem. in foro, κατὰ τὴν ἀγορὰν, id. (4) παρὰ, *cum accus.* fortuna omne momentum habet in rebus humanis, ὅλον ἡ τύχη παρὰ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, Dem. (5) ἐπὶ, *cum gen.* in multis rebus divinam videre benevolentiam, ἐπὶ πολλῶν ἰδεῖν τὴν παρὰ τῶν θεῶν εὔνοιαν, Dem. in tanta solitudine constitutus, ἐπὶ τοσαύτης ἐρημίας γινόμενος, Isocr.
Inabruptus, ὁ ϗ ἡ ἀῤῥαγὴς, έος, Philo.
Inaccessus, ὁ ϗ ἡ ἄβατος, ς, Lucian. ὁ ϗ ἡ ἀνεπίβατος, ς, Plut. ὁ ϗ ἡ ἀπρόσβατος, ς, Lucian. ἀπρόσιτος, N. T.
Inaccusabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀκατηγόρητος, ς, Phalar.
Inædifico, ἐνοικοδομέω, Thuc.
Inæquabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀνώμαλος, ς, Theophr.
Inæquabilitas, ἡ ἀνωμαλία, ας, Theophr.
Inæquabiliter, ἀνωμάλως, Isocr.
Inæqualis, e, ὁ ϗ ἡ ἄνισος, ς, Aristot. ὁ ϗ ἡ ἀνώμαλος, ς, Dem. dignitate, ὁ ϗ ἡ ἀνισότιμος, ς, Naz.
Inæqualitas, ἡ ἀνωμαλία, ας, et perturbatio, ϗ ταραχὴ, Isocr. ἡ ἀνισότης, ητος, Aristot.
Inæqualiter, ἀνωμάλως, et perturbaté colere Deos, ϗ ἀτάκτως θεραπεύειν τὺς Θεὺς, Isocr.
Inæquo, ἰσόω, Xen.
Inæro, καταχαλκόω, LXX.
Inæstimabilis, vilis, ὁ ϗ ἡ ἀτίμητος, Dem. pretii magnitudine modum excedens, ὁ ϗ ἡ ὑπερτίμιος, Aristot.
Inæstuo, ἐγκυμαίνω, κυμαίνομαι, Plut.
Inadfectatus, ὁ ϗ ἡ ἀκατάσκευος, ς, Bas. ὁ ϗ ἡ ἀπερίεργος, ς, Athen.
Inagitabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀσάλευτος, ς, Philo.
Inamabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀνέραστος, Philo. ὁ ϗ ἡ ἄφιλος, Plut. ὁ ϗ ἡ ἄχαρις, Herodian.
Inambitiosus, ὁ ϗ ἡ ἀφιλότιμος, ς, Aristot.
Inambulatio, ὁ περίπατος, ς, Diosc.
Inambulo, ἐμπεριπατέω, Aristoph.
Inamœnus, ὁ ϗ ἡ ἄχαρις, ιτος, Herodian.
Inaniæ, αἱ κενότητες, ων.
Inaniloquus, ὁ ϗ ἡ κενολόγος, ς.
Inanimatus, ὁ ϗ ἡ ἄψυχος, ς, Dem.
Inanio, κενόω, Theodor. παρακενόω, Plut.
Inanis, e, κενὸς, ἡ, ὸν, omnium, πάντων, Xen. ὁ ϗ ἡ διάκενος, ς, Plut. μάταιος, αία, αιον, sermo, λόγος, Dem. gloria, ἡ κενοδοξία, ας, studium, ἡ κενοσπυδία, ας.
Inanitas, ἡ κενότης, ητος, τὸ κενὸν, ῦ.
Inaniter, κενῶς, ματαίως, frustra, διακενῆς, Polyb. cupiendo, κενοσπύδως, Plut. loquor, φλυαρέω, Lucian.
Inaquosus, ὁ ϗ ἡ ἄνυδρος, ς, Geopon.
Inaratus, ὁ ϗ ἡ ἀνήροτος, Hom.
Inarefacio, καταξηραίνω, Theophr.
Inaresco, καταξηραίνομαι, ἀποξηραίνομαι, Diosc.
Inargentatus, ὁ ϗ ἡ ἐπάργυρος, ς, Herodot.
Inargento, ἐπαργυρόω, Athen.
Inarticulatus, ὁ ϗ ἡ ἀδιάρθρωτος, ς, Ælian.
Inartificialis, e, ὁ ϗ ἡ ἄτεχνος, ς, Aristot.
Inartificialiter, ἀτέχνως.
Inassatus, assatus, ὀπτὸς, ἡ, όν· caro, ὀπτὸν κρέας, Plut. ὁ ϗ ἡ ἔξοπτος, Hipp.
Inassuetus, a, um, ὁ ϗ ἡ ἀήθης, εος, ad aliquid, τινὸς, Dem.
Inaudax, ὁ ϗ ἡ ἀπότολμος, ς, Lucian. ὁ ϗ ἡ ἄτολμος, ς, Thuc. sum, ἀτολμέω, id.
Inaudio, ὑπακύω, aliquid, τινὸς, Plut.
Inauditus, ὁ ϗ ἡ ἀνήκυστος, ς, Cl. Alex. ὁ ϗ ἡ ἄπυστος, ς, Herod.
Inaugurato, κατ' οἰώνισμα.
Inauguro, ἐποιωνίζομαι, aliquid, τί.
Inauris, ἡ ἐνώτη, ης, Soph. τὸ ἐνώτιον, ς, τὸ ἐλλόβιον· ex auribus longas inaures dependentes habet, ἐκ τῶν ὤτων αὐτῷ ἐνώτια μακρὰ ἀποκρέμανται, Ælian.
Inauratus, ὁ ϗ ἡ ἐπίχρυσος, ς, Plat.
Inauritus, ὁ ϗ ἡ ἄωτος, ς, Eust.
Inaurus, χρυσόω, aliquid, τὶ, Athen. καταχρυσόω τι, Plut.
Inauspicato, δυσοιωνίστως.
Inauspicatus, ὁ ϗ ἡ δυσοιώνιστος, ς, Plat. ὐκ εὔεδρος, ς, Ælian.
Inausus, ὁ ϗ ἡ ἀτόλμητος, ς, Theodor.
Incæduus, ὁ ϗ ἡ ἄτμητος, ς.
Incalceatus, ὁ ϗ ἡ ἀπέδιλος, ς, Æschyl.
Incalesco, διαθερμαίνομαι, Dem.
Incalefacio, διαθερμαίνω, Dem.
Incallide, ἀδόλως, Thuc.
Incallidus, ὁ ϗ ἡ ἄδολος, ς, Dem.
Incandesco, ἐκπυρόομαι, Gal.
Incanesco, πολιόομαι, Aristot.
Incantamentum, ἡ ἐπῳδὴ, ῆς, Polyb. τὸ ἔπασμα, Greg. ἡ γοητεία, Polyb. ἡ περιεργία, Chrys. τὸ γοήτευμα, Plut.
Incantatio, ἡ γοητεία, ας, Plut.
Incantator, ὁ ϗ ἡ ἐπῳδὸς, ῦ, Eurip. ὁ περιεργὺς, έως, Plut. ὁ φαρμακεὺς, έως, Lucian. ὁ γόης, ητος, Herodot.
Incanto, ἐπᾴδω, aliquid, τὶ, Chrys. ἐπᾴδω τινὶ, Lucian. γοητεύω τι, Plut.
Incanus, ὁ ϗ ἡ ἐπιπόλιος, ς, Dem.
Incarnatio, ἡ σάρκωσις, εως, Chrys. ἡ ἐνανθρώπησις, εως, Greg. ἡ ἐνσωμάτωσις, εως, Ignat.
Incarno, ἐνανθρωπίζω, Dionys. σαρκόω, Naz.
Incassum, φρύδως. Confer *Frustra.*
Incastigatus, ὁ ϗ ἡ ἀδιόρθωτος.
Incavo, κοιλαίνω.
Incaute, ἀπρονοήτως, Xen. ἀπερισκέπτως, Dem.
Incautus, ὁ ϗ ἡ ἀφύλακτος, ς, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀπρονόητος, ς, Lucian. ὁ ϗ ἡ ἀνευλαβής.
Incedo, εἰσέρχομαι, Dem. pari gressu cum alio, ἴσα βαίνω τινὶ, id. graviter, βαδίζω εὐτάκτως, Aristoph. summis digitis pedum, ἀκροβατέω, Lucian.
Incelebris, e, ὁ ϗ ἡ ἀνώνυμος, ς, Dem.
Incendiaria, ἡ πυραλλὶς, ίδος, Aristot.
Incendiarius, πυρπολητὴς, ς, ὁ πυρπολῶν, οντος, Lucian.
Incendium, ὁ ἐμπρησμὸς, Plut. ἡ πυρκαϊὰ, Dem.
Incendo, ἐμπρήθω, aliquid, τὶ, Xen. ἐμπίμπρημι τι, Plut. καταπίμπρημί τι, id. ἐμπυρίζω τι, Diod. Sic. κατακαίω τι, Plut. odores, ἐπιθυμιάω, Philo. incito, παροξύνω, Dem. Confer *Incito.*
Incensio, ἡ ἔμπρησις, Æschin. ὁ ἐμπρησμὸς, Philo.
Incensum, τὸ θυμίαμα, ατος, Diod. Sic.
Incentivum, τὸ ὑπέκκαυμα, ατος, Ach. Tab. τὸ ἐμπύρευμα, ατος, Long.
Incerniculum, ἡ ἠθμὶς, ας.
Incerno, διαλέγω, Xen.
Incero, ἐγκηρόω, Hippocr.
Incerte, ἀδήλως, N. T.
Incertitudo, ἡ ἀδηλότης, ητος, Hippocr.
Incerto, ἀδήλως, N. T.
Incertus, ὁ ϗ ἡ ἄδηλος, ς, Plut. ὁ ϗ ἡ ἀσαφὴς, Plut. instabilis, ὁ ϗ ἡ ἀσαθὴς, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀστάθμητος, id. ὁ ϗ ἡ ἀκατάστατος· rumor, ἡ φήμη ἀδέσποτος, Dion. Hal. incertum reddo, ἀδηλόω, Philo. ἄπορος.
Incessabilis, ὁ ϗ ἡ ἀκατάπαυστος, N. T.
Incessio, ἡ εἰσβολὴ, ῆς, Plut.
Incesso, προκαλέομαι, aliquem, τινὰ, Xen. saxis, βάλλω λίθοις, Thuc. incessit eum timor, δέος ἐπῆλθεν αὐτῷ, Lucian.
Incessus, ûs, τὸ βάδισμα, ατος, Dem.
Inceste, μιαρῶς, Dem.
Incesto, μιαίνω, Lucian.
Incestum. Vide *Incestus.*
Incestus, μιαρὸς, ὰ, ὸν, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀνόσιος, ς, id.

Incestus, ûs, ἡ συνουσία ἀνόσιος, γάμος ἀνήκεστος ϗ ἀνόμιμος.
Inchoo, ἄρχομαι. Vide *Incipio*.
Incido, ἐμπίπτω, in fossam, εἰς τάφρον, Xen. in sermonem, εἰς λόγον, Dem. in venabula, τοῖς θηράτροις, Ælian. in calamitates, περιπίπτω συμφοραῖς, Isocr. in aliquem, ἐντυγχάνω τινὶ, Plat. περιτυγχάνω τινὶ, Dem. in contemptum, ἐγκύρω ἀλογίαις, Herodot. id quod fortuito incidit, τὸ προσπίπτον, Dem. quæ quotidie incidunt, τὰ καθ' ἑκάστην ἡμέραν συμπίπτοντα, Isocr.
Incido, ἐγκόπτω, ἐπικόπτω, ἐντέμνω· insculpo, ἐγκολάπτω, Plut. nervos rerum gerendarum, ὑποτέμνω τὰ νεῦρα τῶν πραγμάτων, Dem.
Incile, ὁ διώρυξ, υγος, Theophrast.
Incingo, διαζώννυμι, Lucian.
Incipio, ἄρχομαι, opus a Deo, ἔργου ἀπὸ τοῦ Θεοῦ· orationem inde, λόγου ἐντεῦθεν, Xen. ab iis de quibus constat, ἀπὸ τῶν ὁμολογουμένων, Dem. victoriæ pæana, ἐξάρχω ἐπινικίου παιᾶνος, Plut. τὸν παιᾶνα, Xen. bellum, κατάρχω πολέμου, Plut. sermonem, τὸν λόγον, Plat. ἀρχὴν τοῦ λόγου ποιέομαι, Isocr.
Incircumcisus, ὁ ϗ ἡ ἀπερίτμητος, ου, N. T.
Incircumscriptus, ὁ ϗ ἡ ἀπερίγραπτος, ου, Damasc.
Incise, seu Incisim, κατὰ κόμματα, κομματικῶς, Hermog.
Incisio, ἡ ἐγκοπὴ, ῆς, Suid. ἡ ἐντομὴ, ῆς, Aristoph.
Incisum, τὸ κόμμα, ατος, Quinctil.
Incisura, ἡ ἐγκοπὴ, ῆς, ἡ τομὴ, ῆς, ἡ ἐντομὴ, ῆς, Aristoph.
Incita, ἡ πενία, ας, Plut.
Incitabulum, τὸ ὁρμητήριον, ου, Xen.
Incitamentum, τὸ ὁρμητήριον, Xen. cursus, τὸ ἐγερτήριον δρόμου, Æl. habere aliquid ad aliquid, ἔναυσμα ἔχειν τι εἴς τι, Herod.
Incitate, ὁρμητικῶς, ferri ad aliquid, ἔχειν πρός τι.
Incitatio, ἡ παρόρμησις, εως, Xen. ὁ παροξυσμὸς, οῦ, N. T.
Incito, παρορμάω, aliquem ad aliquid, τινὰ ἐπί τι, Xen. ad certamen, τινὰ εἰς ἀγῶνα, id. ad regnum, τινὰ πρὸς βασιλείαν, Plut. aliquem ad faciendum aliquid, τινὰ ποιεῖν τι, id. Confer *Hortor*.
Incivilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀπειρόκαλος, Dem. ὁ ϗ ἡ ἄγροικος, et illepidus, ϗ ἄχαρις, Plut.
Inciviliter, ἀγροίκως, Plat. σκαιῶς, Aristoph.
Incivilitas, ἡ ἀπειροκαλία, ας, Dem.
Inclamo, ἐμβοάω, Thuc. ἐπιβοάω, aliquem, τινὶ, id.
Inclaresco, ἐπιφαίνομαι, ἐλλαμπρύνομαι, victoria, δόξαν αἴρω νίκης, Herodian.
Inclemens, ὁ ϗ ἡ ἀπηνὴς, έος, Bas. χαλεπὸς, ἡ, ὸν, Dem. ὁ ϗ ἡ δύσκολος, id.
Inclementer, ἀπηνῶς, ἀπροσοίστως, Isocr.
Inclementia, ἡ ἀπήνεια, Suid. ἡ χαλεπότης, Isocr. ἡ ἀνεπιείκεια, Dem.
Inclinatio, ἡ ἔγκλισις, εως, Aristot.
Inclino, ἐγκλίνω, ad aliquid, πρός τι, Aristot. ἀποκλίνω πρός τι, id. res inclinant, πράγματα κλίνουσι, id. ἐπικλίνω.
Includo, ἐγκλείω, vase, εἰς ἀγγεῖον, Diosc. aliquem castris, κατακλείω τινὰ ἐν στρατοπέδῳ, Her. in munimento, τινὰ εἰς ἔρυμα, Xen. in corpore aliquid, τι κατὰ σῶμα, Gal.
Inclusio, ἡ ἔγκλεισις, εως.
Inclytus, κλυτὸς, ἡ, όν. Confer *Celebris*.
Incoactus, ἑκὼν, οῦσα, ὸν, Dem. ἑκούσιος, ια, ιον, Aristot.
Incoctio, ἡ ἔνεψις, εως.
Incœnatus, ὁ ϗ ἡ ἄδειπνος, ου, Plut.
Incœptio, ἡ ἀρχὴ, ῆς, Aristot.
Incœpto, ἄρχομαι, Dem. Confer *Incipio*.
Incœptum, τὸ τόλμημα, ατος, Thuc.
Incogitabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀπερίσκεπτος, ου.
Incogitans, ὁ ϗ ἡ ἀλόγιστος, ου, Plat.
Incogitanter, ἀλογίστως, Isocr.
Incogitantia, ἡ ἀλογιστία, ας, Polyb.
Incognitus, ὁ ϗ ἡ ἄγνωστος, ου, Plut. ὁ ϗ ἡ ἀσύνδηλος, ου, id.
Incoibilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀσυμφυὴς, έος, Suid.
Incola, ὁ ϗ ἡ ἔνοικος, ου, Strabo. ὁ ϗ ἡ κάτοικος, ου, Aristot. ὁ οἰκήτωρ, ορος, Dem. ὁ οἰκῶν, οῦντος, id. urbis alicujus, οἰκήτωρ ὢν ἔν τινι πόλει, id.
Incolo, οἰκέω, urbem, πόλιν, Isocr. ἐν τῇ πόλει, Dem. κατοικέω πόλιν, Isocr.
Incolumis, e, σῶος, α, ον, ager seu regio, σῶα χώρα, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀκέραιος, ου, urbs, πόλις ἀκέραιος, id. et ab incommodis liber, σῶος ϗ μηδὲν πάσχων, id.
Incolumitas, ἡ σωτηρία, ας, urbis, πόλεως, Dem. ἡ ἀσφάλεια, ας, Thuc.
Incomatus, ὁ ϗ ἡ ἄθριξ, χος.
Incomitatus, ὁ ϗ ἡ ἀπαραπόμπευτος, ου.
Incommendatus, ὁ ϗ ἡ ἀσύστατος, ου.
Incommodatio, ἡ βλάβη, ης, Plut.
Incommode, ἀσυμφόρως, φαύλως, Dem. ἀχρήστως.
Incommoditas, ἡ βλάβη, Plut. ἡ ἀχρηστία.
Incommodo, βλάπτω, aliquem, τινὰ, Dem. λυμαίνομαί τινι, Aristot.
Incommodum, ἡ βλάβη, Dem. τὸ βλάβος, Dem. Confer *Damnum*.
Incommodus, ὁ ϗ ἡ ἀσύμφορος, ου, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀνωφελὴς, έος, Isocr. ὁ ϗ ἡ ἀλυσιτελὴς, έος, res incommoda civitati, πρᾶγμα ἀλυσιτελὲς τῇ πόλει, Dem.
Incomparabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀσύγκριτος, ου, ὁ ϗ ἡ ἀσύμβλητος, ου.
Incompertus, ὁ ϗ ἡ ἀγνώριστος, ου, ὁ ϗ ἡ ἄγνωστος, ου, Thuc. ὁ ϗ ἡ ἄδηλος.
Incomposite, ἀτάκτως, Thuc. ἀκοσμήτως, Dem. ago, ἀκοσμέω, id.
Incompositus, ὁ ϗ ἡ ἄτακτος, ου, Thuc. ὁ ϗ ἡ ἀσύντακτος, ου, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀσύνθετος.
Incomprehensibilis, ὁ ϗ ἡ ἀσύλληπτος, Diosc.
Incomptus, ὁ ϗ ἡ ἀκόμψος, ου, Plut.
Inconcessus, ὁ ϗ ἡ ἀθέμιστος, ου, Thuc.
Inconciliabilis, ὁ ϗ ἡ ἀσυνάλλακτος, Bas.
Inconcinne, ἀναρμόστως.
Inconcinnitas, ἡ ἀῤῥυθμία, ἡ ἀναρμοστία.
Inconcinnus, ὁ ϗ ἡ ἀνάρμοστος, ου, Xen.
Inconcussus, ὁ ϗ ἡ ἄσειστος, ου, Chrys.
Inconditus, ὁ ϗ ἡ ἀκατασκεύαστος, ου, LXX.
Inconfessus, μὴ ὁμολογηκὼς, υῖα, ός.
Inconfusus, ὁ ϗ ἡ ἀσύγχυτος, ου.
Incongruens, seu Incongruus, a, um, ὁ ϗ ἡ ἀνάρμοστος, ου, Lucian. ὁ ϗ ἡ ἀκατάλληλος.
Inconscius, ὁ ϗ ἡ ἀσυνείδητος, inconsciis aliis, ἀσυνειδότως τοῖς ἄλλοις, Plut.
Inconsequens, ὁ ϗ ἡ ἀνακόλουθος, Hermog.
Inconsequentia, ἡ ἀνακολουθία, Demetr. Phal.
Inconsiderans, ὁ ϗ ἡ ἀλόγιστος, ου, Plat. ὁ ϗ ἡ ἀπερίσκεπτος, ου, Dem.
Inconsiderantia, ἡ ἀλογιστία, ας, Polyb.
Inconsiderate, προπετῶς, Isocr. ἀπερισκέπτως, Dem. ἀφροντίστως.
Inconsideratus, idem quod *Inconsiderans*.
Inconsolabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀπαραμύθητος.
Inconsolabiliter, ἀπαραμυθήτως, Plat.
Inconspicuus, ὁ ϗ ἡ ἀθεώρητος, ου, Diod. Sic.
Inconstans, ὁ ϗ ἡ ἀσταθὴς, έος, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀστάθμητος, ου· res, πρᾶγμα, id. σφαλερὸς, ὰ, ὸν, socius, σύμμαχος, id. sum, μεταβάλλομαι, Isocr. ἀβέβαιος.
Inconstanter, σφαλερῶς, Isocr.
Inconstantia, ἡ ἀστασία, ας, Dion. Ar. mentis, ἡ μετάνοια, ας, ἡ ὑποστροφὴ, ῆς, Dem.
Inconsuetus, ὁ ϗ ἡ ἀνέθιστος, ου.
Inconsulte, vel Inconsulto, ἀπροβουλεύτως, Plat. εἰκῆ.
Inconsultus, ὁ ϗ ἡ ἀπροβούλευτος, Dem. ἄβουλος.
Inconsummatus, ὁ ϗ ἡ ἀτέλεστος, ου, Plat.
Inconsumptus, ὁ ϗ ἡ ἀδιάφθαρτος, ου, Plat.
Incontaminatus, ὁ ϗ ἡ ἀμίαντος, ου, Plut.
Incontinens, ὁ ϗ ἡ ἀκρατὴς, in aliqua re, τινὸς, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀκόλαστος, Aristot. ἀκατάσχετος.
Incontinenter, ἀκρατῶς.
Incontinentia, ἡ ἀκράτεια, Xen.
Inconveniens, ὁ ϗ ἡ ἀπρεπὴς, έος, Thuc. ὁ ϗ ἡ ἀσύμφορος.
Inconvenienter, ἀπρεπῶς, Herodian.
Inconvenientia, ἡ ἀπρέπεια, ας, Plat.
Incoquo, συνέψω, Gal.
Incorporatus, ὁ ϗ ἡ ἐνσώματος, ου, Naz.
Incorporeus, ὁ ϗ ἡ ἀσώματος, ου.
Incorporo, σωματόω, Aristot.
Incorrectus, ὁ ϗ ἡ ἀδιόρθωτος, ου, Dem.
Incorrigibilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀδιάτρεπτος, ου, Sirac.
Incorrupte, ἀφθάρτως, et juste, ἀδωροδοκήτως ϗ δικαίως, Dem.
Incorruptibilis, e, ὁ ϗ ἡ ἄφθαρτος· gloria, δόξα, N. T. ὁ ϗ ἡ ἄφθορος, anima, ψυχὴ, Dem.
Incorruptus, ὁ ϗ ἡ ἀδιάφθαρτος, ου, Plat. muneribus, ὁ ϗ ἡ ἀδωροδόκητος.
Increatus, ὁ ϗ ἡ ἄκτιστος, ου.
Increbresco, *sermone*, διαθρυλλέομαι, Xen.
Incredibilis, e, ὁ ϗ ἡ ἄπιστος, ου, Æschin.
Incredibilitas, ἡ ἀπιστία, ας, Isocr. ὁ ϗ ἡ παράδοξος, παράλογος.
Incredibiliter, ἀπίστως, Dem. ἀπιθάνως.
Incredulitas, ἡ ἀπιστία, Dem. ἡ ἀπείθεια, N. T.
Incredulus, ὁ ϗ ἡ ἀπειθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ δύσπιστος, ου, sum, ἀπειθέω, Sirac.
Incrementum, ἡ ἐπαυξὴ, ῆς, Plat. ἡ ἐπίδοσις, εως, Isocr. ἡ ἐπαύξησις, εως, Plut. capio, ἐπίδοσιν λαμβάνω, Isocr. ex aliquo, ἐπιδίδωμι ἔκ τινος, id. adfero, ἐπαύξω τι, Dem. ἐπίδοσιν παρέχω τινὶ, id.
Increpatio, ἡ ἐπιτίμησις, Plut. ἡ ἐλεγχεία.
Increpo, ἐπικτυπέω, reprehendo, ἐπιπλήττω, aliquid, τὶ, Dem. aliquem aperte, τινὶ φανερῶς, id. aliquid in aliquo, διαμέμφομαι τινά τινος, Aristot.
Incresco, αὐξάνομαι, Aristot.
Incruentatus seu Incruentus, ὁ ϗ ἡ ἀναίμακτος, ου, Plut.
Incrustatio, ἡ κονίασις, εως.
Incrusto, κονιάω, aliquid, τὶ, Aristot.
Incubatio, ὁ ἐπωασμὸς, οῦ, Aristot.
Incubitus, idem quod præced.
Incubo, ἔγκειμαι, alicui rei, ἔν τινι, Herodot. ἐπίκειμαί τινι, Aristot. ovis, ἐπωάζω, Athen.
Incubus, ὁ ἐφιάλτης, ὁ πνιγαλίων, Ægin.
Inculco, παρεμβύω, Lucian. sæpius dico, παρεμβάλλω, aliquid, τὶ, Dem.
Inculpabilis, ὁ ϗ ἡ ἀναίτιος.
Inculpate, ἀμέμπτως, Herodian. vivere, ἀνεγκλήτως βιοῦν, Dem.
Inculpatus, a, um, ὁ ϗ ἡ ἄμεμπτος, ου, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀνεπιτίμητος, ου, id. ὁ ϗ ἡ ἀνεξέλεγκτος, ου, id. ὁ ϗ ἡ ἀμύμων.
Inculte, ἀκόσμως.
Incultus, ὁ ϗ ἡ ἄκοσμος, ου, terra, γῆ ἀνέργαστος· incultum jacere, χερσεύειν, Diod. Sic.
Incumbo, ἐπίκειμαι, alicui rei, τινὶ, Aristot. operam enixe do, σπουδάζω περί τι, Plat. ἐπί τινι, Isocr. ad gloriam, φροντίζω τῆς δόξης, Ælian. et omni cura facio aliquid, σπουδάζω ϗ ὑπερδιατεινόμενος ποιέω τι, Dem. ἐπερείδω.
Incunabula. Vide *Cunæ*.
Incurabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀνήκεστος, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀνίατος, Plat. morbus, et cui mortalis manus mederi non potest, νόσος ἀνίατος, ϗ ὑπὸ χειρὸς θνητῆς εἰς ἄκεσιν ἥκειν ἀδύνατος, Ælian. sum, ἀνιάτως ἔχω, Dem.
Incurabiliter, ἀνιάτως, Dem.
Incuria, ἡ ἀμέλεια, Dem. ἡ ῥᾳθυμία, Xen.
Incuriose, ἀμελῶς, Dem. ἠμελημένως, id.
Incuriosus, ὁ ϗ ἡ ἀμελὴς, έος, alicujus rei, τινὸς, Xen. sum alicujus rei, ἀμελῶς ἔχω τινὸς, Isocr. περί τι, Xen. ἀμελέω τινὸς, Isocr. περί τινος, Dem.
Incurro, ἐπιτρέχω, in aliquid, τὶ, Herodot. invado, εἰσβάλλω εἴς τινα, Isocr. Confer *Invado*.
Incursio, ἡ ἐπιδρομὴ, ῆς, Dem. Confer *Impetus*.
Incurso, πολλὰς ἐπιτρέχω.
Incurvesco, κυρτόομαι, ἀποκυρτόομαι, Polyb.
Incurvo, κυρτόω, aliquid, τι, Xen. ἀγκυλέω, Gal.
Incurvus, κυρτὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Incus, ὁ ἄκμων, ονος, Herodot.
Incusatio, ἡ μέμψις, εως, Dem. ἡ κατάμεμψις, εως, Thuc. ἡ αἰτίασις.
Incuso, ἐπαιτιάομαι, aliquem alicujus, τινά τινος, Dem. Confer *Accuso*.
Incustoditus, ὁ ϗ ἡ ἀφύλακτος, ου, Thuc. ὁ ϗ ἡ ἄφρουρος, ου, Aristot.
Incutio, ἐπισείω, alicui aliquid, τί τινι, Joseph.

aliquid in aliquid, ἀπερείδω τί εἰς τι, Plut. alicui metum, [illegible] Dem. [illegible] Isocr. [illegible] Dem.

Indagatio, ἡ ἴχνευσις, Xen. ἡ ἰχνεία, id.

Indagator, ὁ ἰχνευτὴς, ῦ, Cl. Alex. ὁ ἐξεταστὴς, θηρευτής.

Indago, inis, τὸ θήρευμα, τὸ ἴχνευμα, Poll.

Indago, ἰχνεύω, Xen. ἀνιχνεύω, Plut. Confer *Investigo.*

Inde, ἐντεῦθεν, incipiam. ἄρξομαι, Dem. facile est inde intelligere, [illegible] διαγινώσκειν, id. hinc et inde, ab utraque parte, ἔνθεν ϗ ἔνθεν τινὸς, Aristot.

Indebitus, ὁ μὴ ὀφειλόμενος, ῦ.

Indecens, ὁ ϗ ἡ ἀπρεπὴς, έος, Isocr. Confer *Turpis.*

Indecenter, ἀπρεπῶς, Isocr. me gero, ἀκοσμέω, Dem. agere, ἄσχημον ποιεῖν, LXX.

Indecentia, ἡ ἀπρέπεια, Plat.

Indecet, ἀπρεπές ἐστι, dicere, ὐκ εὐσχημόν ἐστι λέγειν, Æschin.

Indeclinabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἄκλιτος, ῦ, apud Gramm. i. e. inevitabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀδιάδραστος, ῦ, Cl. Al.

Indecore, ἀπρεπῶς, rebus gestis majorum, τοῖς ἔργοις τῶν προγόνων, Isocr. ago, ἀσχημονέω, Ælian. ἀκοσμέω, Isocr.

Indecorus, a, um, ὁ ϗ ἡ ἀπρεπὴς, έος, Isocr. ὁ ϗ ἡ ἀσχήμων.

Indefatigabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀκάματος, ῦ, Bas.

Indefatigabiliter, ἀκαμάτως, Suid.

Indefensus, quasi *clypeo*, ὁ ϗ ἡ ἀνυπεράσπιστος, *sermone*, ὁ ϗ ἡ ἀναπολόγητος.

Indefessus, ὁ ϗ ἡ ἀκάματος, ῦ, Bas. ὁ ϗ ἡ ἀνελλιπὴς, έος, Ælian. in volatu, ᾧ ὐ κάμνει τὸ πτερὸν, id.

Indefinite, ἀπροσδιορίστως, Suid.

Indefinitus, ὁ ϗ ἡ ἀόριστος, ῦ, Thuc. ὁ ϗ ἡ ἀπαρέμφατος.

Indefletus, ὁ ϗ ἡ ἄκλαυστος, ῦ, Hom.

Indeflexus, ὁ ϗ ἡ ἄκαμπτος, ῦ, Plut.

Indelebilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀνεξάλειπτος, Soph.

Indelibatus, ὁ ϗ ἡ ἄθιχτος, Soph.

Indemnatus, ὁ ϗ ἡ ἀκατάκριτος, N. T.

Indemnis, e, ἀθῷος, ῦ, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀζήμιος, id.

Indemnitas, ἡ ἀζημία, ας.

Indeploratus, a, um, ὁ ϗ ἡ ἀπένθητος, ῦ, Macc.

Indeprecabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀπαραίτητος, ῦ, Plat.

Indeprehensibilis, e, ὁ ϗ ἡ ἄφωρατος, ῦ.

Indesertus, ὁ ϗ ἡ ἀνεγκατάλειπτος, ῦ.

Indesinens, ὁ ϗ ἡ ἀδιάλειπτος, ῦ, N. T. ὁ ϗ ἡ ἀκατάπαυστος, ῦ, ibid.

Indesinenter, ἀδιαλείπτως, N. T. συνεχῶς.

Indesponsatus, ὁ ϗ ἡ ἀμνήστευτος, ῦ, LXX.

Indetonsus, ὁ ϗ ἡ ἀκειροκόμης, ῦ.

Index, ὁ μηνυτὴς, ῦ, Dem. ὁ ἐνδείξας, άντος, Isocr. digitus, ὁ λιχανὸς, ῦ, Lucian. librorum, ὁ πίναξ, ακος, Plut. ὁ σύλλαβος, ῦ, Cic. in agro, τὸ σημεῖον, ῦ, Dem.

Indicatio, ἡ φάσις, Dem. ἡ ἔνδειξις, id.

Indicatura, sc. *litis*, ἡ τίμησις, εως, Æschin.

Indicium, τὸ δεῖγμα, Dem. τὸ ἐπίδειγμα· τὸ σημεῖον, id. τὸ τεκμήριον.

Indico, is, ἀπαγγέλλω, aliquid alicui, τί τινι, Plut. bellum alicui, προαγορεύω πόλεμόν τινι, Dem. προαιρέω πόλεμον, Herodot. ludos, ἐκκαταγγέλλω ἀγῶνας, Plut.

Indico, as, ἐμφαίνω, aliquid alicui, τί τινι, Dem. ἐκφέρω τι πρός τινα, Plut. γνωρίζω τί τινι, id.

Indicta causa, ἀκρίτως, Isocr. punire aliquem, ἄνευ κρίσεως κολάζειν τινὰ, Dem. occidere aliquem, ἀκρίτως ἀποκτείνειν τινὰ, Ælian.

Indidem, ἐντεῦθεν, Aristoph.

Indifferens, ὁ ϗ ἡ ἀδιάφορος, ῦ.

Indifferenter, ἀδιαφόρως, fero aliquid, ἀδιαφορέω περί τι.

Indifferentia, ἡ ἀδιαφορία, ας.

Indigena, ὁ ϗ ἡ αὐτόχθων, ονος, Isocr. ὁ ϗ ἡ ἐγχώριος.

Indigens, ὁ ϗ ἡ ἐνδεὴς, έος, rerum necessariarum, τῶν ἀναγκαίων, Dem. δεόμενος, ένη, ενον, pecuniæ, χρημάτων, id. ἀπόρως διακείμενος, Isocr.

Indigentia, ἡ ἔνδεια, Dem. ἡ ἀπορία, et inopia, ἡ ἔνδεια ϗ ἀπορία, id. rerum necessariarum, ἡ ἔνδεια τῶν ἀναγκαίων, id.

Indigeo, ἀπορέω, nullius rei, μηδενὸς, Dem. alicujus rei, δέομαί τινος, id. προσδέομαί τινος, id. χρείαν ἔχω.

Indigeste, ἀτάκτως, Thuc.

Indigestus, ὁ ϗ ἡ ἄτακτος, ῦ, Isocr.

Indignabundus, a, um, ἀγανακτικὸς, ία, ίον, Dem. [illegible], Plut.

Indignatio, [illegible], Thuc. i. e. de pectio, ἡ ἀπαξίωσις, Polyb.

Indigne, ἀναξίως, miserum esse, δυστυχεῖν, Isocr. agitur cum eo, οἰκτρῶς πάσχει, Dem. fero aliquid, συνοφρύομαι ἐπί τινι, Ælian. δυσφορέω τι, Herodian.

Indignitas, ἡ ἀπαξία, pro rei indignitate, ἀξίως τῦ ἀδικήματος, Ælian.

Indignor, ἀγανακτέω, ob aliquid, ἐπί τινι, seu ὑπέρ τινος, Isocr. περί τινος, Plat. διά τι, id. alicui, πρός τινα, Plut. κατά τινος, Lucian. ὀργίζομαί τινι, Dem. ἄχθομαί τινι, Plat.

Indignus, ὁ ϗ ἡ ἀνάξιος, ῦ, aliqua re, τινὸς, Dem. indignum aliquem judico aliqua re, ἀπαξιόω τινά τινος, Plut.

Indigus. Vide *Indigens.*

Indiligens, ὁ ϗ ἡ ἀμελὴς, έος, Dem. ἀμελῶν, ῦσα, ῦν, id.

Indiligenter, ἀμελῶς, Isocr.

Indiligentia, ἡ ἀμέλεια, ας, Dem.

Indipiscor, ἐπιτυγχάνω, aliquid, τινὸς, Plut.

Indirectus, ὁ ϗ ἡ ἀδιάτακτος, ῦ, Hesych.

Indiscrete, ἀκρίτως, ἀκριτὶ, Suid.

Indiscretus, ὁ ϗ ἡ ἀδιαχώριστος, ῦ.

Indiscriminatim, ἀκρίτως, ἀκριτὶ, Suid.

Indiserte, ἀφραδῶς, ὐ διαῤῥήδην.

Indisertus, ὁ ϗ ἡ ἀφραδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ βραδύγλωσσος, ῦ, LXX.

Indisposite, ἀτάκτως, Thuc.

Indispositus, ὁ ϗ ἡ ἄτακτος, ῦ, Isocr.

Indissolubilis, e, ὁ ϗ ἡ ἄλυτος, ἀδιάλυτος, ῦ, Philo. ἀκατάλυτος, ῦ, N. T.

Indissolutus, idem quod præced.

Indistincte, ἀδιαστίκτως.

Indistinctus, ὁ ϗ ἡ ἀδιάστικτος, ῦ.

Individuus, ὁ ϗ ἡ ἄτομος, ῦ, Aristot.

Indivisibilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀδιαίρετος, ἄτομος, ῦ, idea, ἰδέα, Plat.

Indivisus, ὁ ϗ ἡ ἄτομος, ῦ, Diosc.

Indivulse, ἀναποσπάστως, Hesych.

Indivulsus, ὁ ϗ ἡ ἀδιάστροφος, Jambl. ὁ ϗ ἡ ἀδιάσπαστος, Pandect.

Indo, ἐντίθημι, aliquid in aliquid, τι εἴς τι, Dem. nomen, ἐπονομάζω.

Indocilis, ὁ ϗ ἡ δυσμαθὴς, έος, Plat.

Indocilitas, ἡ δυσμάθεια, Plat.

Indocte, ἀπαιδεύτως, Isocr. ἀμαθῶς.

Indoctus, ὁ ϗ ἡ ἀδίδακτος, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀπαίδευτος, ῦ, id. ὁ ϗ ἡ ἀμαθής.

Indolentia, ἡ ἀναλγησία, ας, Dem.

Indoleo, ἀνιάομαι, ἀλγέω, malis amicorum, κακοῖς τῶν φίλων, Isocr. morti alicujus, θάνατόν τινος, Julian.

Indoles, ἡ φύσις, Dem. τὸ ἦθος, indole bona præditus, εὐφυὴς ψυχῆς τε λαχὼν ἀγαθῆς, Philo.

Indomabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀδάμαστος, ῦ, pullus, πῶλος, Xen.

Indonatus, ὁ ϗ ἡ ἀγέραστος, ῦ, Ælian.

Indormio, ἐπικοιμάομαι, Hippocr.

Indotatus, ὁ ϗ ἡ ἄπροικος, ῦ, Diod. Sic.

Indubie, ὁμολογυμένως, ἀναμφιβόλως.

Indubitabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀναμφίβολος.

Indubitanter, ἀναμφιβόλως, ἀναμφισβητήτως, Dem.

Induciæ, αἱ ἀνοχαὶ, ῶν, inducias facere, ποιεῖσθαι ἀνοχὰς, Dem. cum aliquo, πρός τινα, Æschin. διαλύσεις πράττειν, Plut. annuas, ἐκεχειρίαν ποιεῖσθαι ἐνιαύσιον, Thuc.

Induco, εἰσάγω, in domum, εἰς οἰκίαν, Polyb. persuadeo, ἐνάγω τινὰ πρὸς πόλεμον, Aristot. deleo, ἐξαλείφω τι, Dem. in animum, εἰς τὴν ψυχὴν παρίημι, Plat.

Inductio, ἡ ἐπαγωγὴ, ῆς, Aristot.

Indulgens, συγγνώμων, ῦσα, ον, Dem.

Indulgenter habere aliquem, φιλοστόργως ἐπιμελεῖσθαί τινος, ἢ κεχαρισμένως.

Indulgentia, ἡ ἄνεσις, Dem. ἡ συγχώρησις, Chrys.

Indulgeo, συγχωρέω, alicui, τινὶ, Dem. καταχαρίζομαί τινι, Plut. cupiditatibus, χαρίζομαι ταῖς ἐπιθυμίαις, Aristot. alicui nimis, ἀνίημί τινι λίαν, id. vino et compotationibus, ἀποσχολάζω οἴνῳ ϗ ταῖς προπόσεσιν, Ælian.

Indumentum, τὸ ἔνδυμα, N. T. τὸ ἱμάτιον, ῦ, Dem.

Induo, ἐνδύω, vestem purpuream, πορφυρίδα, Xen. me, ἐμαυτὸν, id. vestem, seu me veste, περιβάλλομαι τὸ ἱμάτιον, N. T. personam, τὸ σχῆμα, Xen. purpurea chlamyde aliquem, περιβάλλω τινὰ χλαμύδι πορφυρᾷ, Herodian. colorem alicujus, ἐμαυτὸν εἰς χροιάν τινος μεταμορφόω, Æl. pedes saudaliis, ὑποδέω τὰς πόδας σανδάλοις, id.

Induresco, σκληρύνομαι, κατασκλῆναι, Theophr.

Induro, σκληρύνω, N. T. cutem, περισκληρύνω δέρμα, Hipp.

Indusium, ὁ χιτωνίσκος, ῦ, Plut.

Industria, ἡ φιλοπονία, ας, Dem. ἡ φιλεργία, ας, id. de industria, κατὰ προαίρεσιν, ἐκ προαιρέσεως, ἐκ προνοίας, ἐξεπίτηδες, ἑκοντὶ, Dem. Isocr. de industria factus, ἑκύσιος, ία, ιον, Dem. ἡ σπυδή.

Industrie, σπυδαίως, Aristot. ἐπιμελῶς, τεχνικῶς.

Industrius, ὁ ϗ ἡ φιλόπονος, ῦ, Dem. ὁ ϗ ἡ φίλεργος, ῦ, id. σπυδαῖος, αία, αῖον, ὁ ϗ ἡ ἐπιμελής.

Industriosus, idem quod *Industrius.*

Induvium, τὸ ἔνδυμα, ατος, arboris, ὁ φλοιὸς, ῦ, Aristot.

Inebrio, μεθύσκω, aliquem vino, τινὰ οἴνῳ, Lucian. voluptate, μεθύσκω δι' ἡδονῆς, Plat. inebrior, μεθύσκομαι, Xen. οἰνόομαι, Ælian.

Inedia, ὁ λιμὸς, ῦ, Dem. ἡ ἀσιτία, inedia eneco aliquem, λιμοκτονέω τινὰ, Galen. mihi mortem conscisco, ἀποκαρτερέω, Plut.

Ineditus, ὁ ϗ ἡ ἀνέκδοτος, ῦ, Dem.

Ineffabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀδιήγητος, ῦ, ignavia civitatis, μαλακία πόλεως, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀμύθητος, ῦ, res, ἀμύθητα πράγματα, id. ὁ ϗ ἡ ἀνεκλάλητος, ῦ, N. T. ὁ ϗ ἡ ἀλάλητος, ῦ, ib. ὁ ϗ ἡ ἄῤῥητος, ῦ, verba ineffabilia, ἄῤῥητα ῥήματα, ibid.

Inefficax, ὁ ϗ ἡ ἀνενέργητος, ὁ ϗ ἡ ἀνενεργὴς, ὁ ϗ ἡ ἀδύναμος, Diosc.

Ineffigiatus, ὁ ϗ ἡ ἄμορφος ϗ ἀτύπωτος, Ælian.

Inelaboratus, ὁ ϗ ἡ ἀδιέργαστος, Isocr.

Inelegans, ὁ ϗ ἡ ἄκομψος, ῦ, Plut.

Ineleganter, ἀκόμψως, Plut. ἀκόσμως.

Ineluctabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀκαταγώνιστος, ῦ, Bas.

Ineluibilis, e, ὁ ϗ ἡ δυσέκπλυτος ϗ δυσέκνιπτος, ῦ, Æl.

Inemendabilis, ὁ ϗ ἡ ἀνεπανόρθωτος, Philo.

Inenarrabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀδιήγητος, ῦ, Xen. ὁ ϗ ἡ ἀνέκφραστος.

Ineo, εἴσειμι, Xen. i. e. coëo, ὀχεύω, Aristot. pugnam, ἐγχειρέω τῇ μάχῃ, Dem. consulatum, μετέρχομαι ὑπατείαν, Plut. magistratum, εἰς ἀρχὴν, Isocr. rationem, ἅπτομαι λόγου, gratiam ab aliquo seu alicujus, χαρίζομαι χάριν τινὸς, Dem.

Inepte, ἀναρμόστως.

Ineptia, seu Ineptitudo, ἡ ἀπειροκαλία, ας, Aristot. ἡ ψυχρότης, ητος, Dem.

Ineptio, ἀπειροκαλεύομαι, Æschin. ληρέω.

Ineptus, ὁ ϗ ἡ ἄχρηστος, ῦ, ad aliquid, πρός τι, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀφυὴς πρός τι, Isocr. stolidus, rusticus, σκαιὸς, ά, ὸν, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀπειρόκαλος, ῦ, Dem.

Inequitabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἄνιππος, ῦ, Aristoph.

Inermis, e, ὁ ϗ ἡ ἄοπλος, ῦ, Dem.

Inerro, πλανάομαι ἐν, Xen.

Iners. Vide *Ignavus.*

Inertia. Vide *Ignavia.*

Inerudite, ἀπαιδεύτως, Isocr.

Ineruditus, ὁ ϗ ἡ ἀπαίδευτος, ῦ, Dem. Confer *Indoctus.*

Inesco, ἐλεάζω, Xen. aliquem honore, τινὰ τιμῇ, Lucian.
Inevitabilis, e, ὁ ᾗ ἡ ἀδιάδρατος, ε, Cl. Al ὁ ᾗ ἡ ἀναπόδραστος, ε, Philo. periculum, ἀδιάδραστος κίνδυνος, Strabo.
Inevitabiliter, ἀφύκτως, Plut.
Inexaminatus, ὁ ᾗ ἡ ἀνεξέταστος, ε, Plat.
Inexaturabilis, e, ὁ ᾗ ἡ ἀκόρεστος, ε, Philo ὁ ᾗ ἡ ἀπλήρωτος.
Inexcitabilis, e, ὁ ᾗ ἡ ἀνέγερτος, ε.
Inexcogitatus, ὁ ᾗ ἡ ἀδιανόητος, ε.
Inexcultus, ὁ ᾗ ἡ ἀκόμψος, ε, Plut.
Inexcusabilis, e, ὁ ᾗ ἡ ἀναπολόγητος, ε, N. T. ὁ ᾗ ἡ ἀπροφάσιστος, ε, Xen.
Inexercitatus, a, um, ὁ ᾗ ἡ ἀγύμναστος, ε, Philo. in aliqua re, τινί, Suid. ὁ ᾗ ἡ ἀνάσκητος, ε, Plut.
Inexhaustus, ὁ ᾗ ἡ ἀνεξάντλητος, ε, sumptibus, ὁ ᾗ ἡ ἀδαπάνητος, ε, Bas.
Inexorabilis, ὁ ᾗ ἡ ἀπαραίτητος, ε, Philo.
Inexpectatus, ὁ ᾗ ἡ ἀπροσδόκητος, ε, Thuc.
Inexpeditus, ὁ ᾗ ἡ ἄζωνος, ὁ πρόχειρος.
Inexpertus, ὁ ᾗ ἡ ἄπειρος, ε, in aliqua re, τινός, Isocr. ἀπείρατος.
Inexpiatus, ὁ ᾗ ἡ ἀκάθαρτος, ε, Dem.
Inexplebilis, e, ὁ ᾗ ἡ ἀπλήρωτος, ε, ὁ ᾗ ἡ ἄπληστος, ε, sanguine, αἵματος, Herodot. opibus, χρημάτων, Xen. cupiditas alicujus rei, ἡ ἀπληστία τινός, Plat.
Inexplebilitas, ἡ ἀπληστία, alicujus rei, τινός, Plat.
Inexplebiliter, ἀπλήστως, deditum esse alicui rei, διακεῖσθαι πρός τι, Xenoph.
Inexpletus, ὁ ᾗ ἡ ἀπλήρωτος, ε.
Inexplicabilis, e, ὁ ᾗ ἡ ἄλυτος, ε, Plat. ὁ ᾗ ἡ ἀμύθητος, ε, Dem.
Inexplicatus, ὁ ᾗ ἡ ἀσαφής, ές.
Inexplorate, ἀνεξετάστως, ἀπείρως, Xenoph.
Inexploratus, a, um, ὁ ᾗ ἡ ἀπείρατος, ε, qui nihil inexploratum relinquit, ᾧ ἐδὲν ἀπείρατόν ἐςι, Isocr.
Inexpugnabilis, e, ὁ ᾗ ἡ δυσμάχητος, ε, alicui, τινί, Isocr. ὁ ᾗ ἡ ἀνυπόστατος, ε, Dem. ὁ ᾗ ἡ ἀνάλωτος, ε, Isocr.
Inextinctus, ὁ ᾗ ἡ ἄσβεστος, ε, N. T
Inextinguibilis, e, ὁ ᾗ ἡ ἄσβεστος, Galen.
Inextricabilis, e, ὁ ᾗ ἡ ἀδιάλυτος.
Inexuperabilis, e, ὁ ᾗ ἡ ἀνυπέρβλητος, ε. Confer *Inexpugnabilis*.
Infabre, ἀτέχνως, ἀκόμψως, Plut.
Infabricatus, ὁ ᾗ ἡ ἀκατασκεύαστος, ε, Synes.
Infacetiæ, ἡ ἀνευτραπελία, ας.
Infacetus, a, um, ὁ ᾗ ἡ ἄκομψος, ε, Plut.
Infacundia, ἡ τε λέγειν ἀπειρία.
Infacundus, ὁ ᾗ ἡ ἄπειρος τε λέγειν.
Infamia, ἡ ἀτιμία, ας, Dem. ἡ αἰσχύνη, ης, id. ἡ αἰσχρὰ φήμη, Isocr. infamia flagro, ἔχω αἰσχύνην, Dem. συνέχομαι ἀδοξίᾳ, id. εἰμὶ ἄτιμος, id.
Infamis, e, ὁ ᾗ ἡ ἄτιμος, ε, Dem. ὁ ᾗ ἡ ἄδοξος, ε, id. ἠτιμωμένος, apud cives, παρὰ τῶν πολιτῶν, Isocr. δυσκλεής.
Infamo, παραδειγματίζω, aliquem, τινά, N. T. ἀτιμόω τινά, Dem. ἀτιμάζω, δυσφημέω.
Infandus, ὁ ᾗ ἡ ἄῤῥητος, ε, Herodot.
Infans, ὁ νήπιος, ε, Dem. τὸ βρέφος, εος, Plut. νήπιον βρέφος, Lucian. recens natus, παιδάριον νεογνόν, Plut.
Infantia, ἡ νηπιότης, ητος, Plat. ab infantia, ἐκ νηπίε, Aristot.
Infanticida, ὁ νηπιοκτόνος, ε, Philo.
Infantilis, e, ὁ, ἡ, τὸ τε νηπίε.
Infantulus, τὸ βρεφύλλιον, ε, Lucian.
Infarcio, ἐμπλάττω, Diosc.
Infatigabilis, ὁ ᾗ ἡ ἀκάματος, ε, Philo.
Infatuo, μωραίνω, N. T.
Infaustus, ὁ ᾗ ἡ δυστυχής, έος, Isocr.
Infector, ὁ βαφεύς, έως.
Infectus, ὁ ᾗ ἡ ἀγένητος, Aristot. facta reddere infecta, ἀγένητα ποιεῖν ὅσ' ἂν εἴη πεπραγμένα, id. re infecta dimittere aliquem, ἄπρακτον πέμπειν τινά, Herodian.
Infelicitas, ἡ ἀτυχία, Dem. ἡ δυστυχία, ας, id. ἡ δυσπραξία, ας, Isocr.
Infeliciter, ἀτυχῶς, Isocr. δυστυχῶς, ago in re aliqua, δυστυχέω ἔν τινι, Isocr. ἀτυχέω τι, Dem.

Infelix, ὁ ᾗ ἡ ἀτυχής, Dem. ἀτυχῶν, Isocr. ὁ ᾗ ἡ δυστυχής, ἄθλιος, ἰα, ιον, id. et miser homo, ἀτυχὴς ᾗ ταλαίπωρος ἄνθρωπος, Dem. ἄθλιος ᾗ ταλαίπωρος, id. sum in bello, τὰ περὶ τὸν πόλεμον ἀτυχέω, Isocr. præter meritum, δυστυχέω παρὰ τὸ δίκαιον, id. κακοδαίμων.
Infensus, ὁ ᾗ ἡ ἀπεχθής, alicui, τινί, Isocr. ἐχθρός, ἀ, ὀν, et malevolus alicui, ᾗ κακόνες τινί, Dem. ὁ ᾗ ἡ δυσμενής τινι, Isocr.
Inferiæ, τὰ ἐναγίσματα, ων, τὰ τάφεια.
Infermentatus, ὁ ᾗ ἡ ἄζυμος, ε, N. T.
Inferior, ὁ ᾗ ἡ ἐλάττων, ονος, Dem. sum, ἐλαττόομαι, id.
Infernalis, e, ὁ ᾗ ἡ στύγιος, ε, Plut.
Inferne, κάτωθεν, Herodian.
Infernus, i, ὁ ᾅδης, ε, Philo. γέεννα τε πυρός, N. T.
Infernus, ὁ, ἡ, τὸ κάτω, spiritus, τὸ κάτω πνεῦμα, Aristot. ὁ ᾗ ἡ ὑπόγειος, ε, Athen. ὁ ᾗ ἡ ὑπόγαιος, ε, Herodian.
Infero, εἰσφέρω, aliquid in locum aliquem, τὶ εἰς τόπον τινά, N. T. aliquid alicui, ἐπεισφέρω τί τινι, Philo. alicui manus, ἐπιβάλλω τινὶ χεῖρας, N. T. alicui damnum, ἐπιβάλλω τινὰ συμφοραῖς, Isocr. καταπορσύνω τινὶ κακά, Xenoph. alicui bellum, ἐκφέρω πόλεμον πρός τινα, Isocr. ἀναλαμβάνω πόλεμον πρός τινα, Polyb.
Infestatio, ἡ κάκωσις, εως.
Infeste, ἀπεχθῶς, Isocr. δυσχερῶς, Dem.
Infestivus, σκαιός, ά, όν, Isocr.
Infesto, ἀπελαύνω, aliquem, τινά, Xenoph ἐνοχλέω τινί, Dem. κακόω.
Infestus, ὁ ᾗ ἡ ἀπεχθής, έος, alicui, τινί, Isocr. ἐχθρός, ά, όν, libertati, τῇ ἐλευθερίᾳ, Dem. δυσμενής.
Infibulo, ἐμπορπάω, vestem, ἱμάτιον, Herodot.
Inficias eo, ἀρνέομαι. Confer *Inficior*.
Inficiatio, ἡ ἄρνησις, εως, Lucian.
Inficiator, ὁ ᾗ ἡ ἔξαρνος, ε, sum, εἰμί, Dem.
Inficio, βάπτω, aliquid, τὶ, Dem. pro maculo, διαφθείρω, μολύνω.
Inficior, ἀρνέομαι, aliquid, τὶ, Dem. interposito jurejurando, ἐξαρνέομαί τι διομνύμενος, Æschin. ἔξαρνός εἰμι τῦτο, Dem. περί τινος, Isocr. ἔξαρνος γίγνομαι τύτε, id.
Infidelis, ὁ ᾗ ἡ ἄπιστος, alicui, τινί, Dem.
Infidelitas, ἡ ἀπιστία, ας, Plut.
Infideliter, ἀπίστως, Dem.
Infidus, ὁ ᾗ ἡ ἄπιστος, ε, alicui, τινί, Dem.
Infigo, ἐμπήγνυμι, ἐπερείδω.
Infixio, ὁ ἐπερεισμός, ε.
Infimus. Vide *Imus*.
Infinitas, ἡ ἀπειρία, ας, Aristot.
Infinite, ἀπεράντως, Aristot.
Infinities, ἀπειράκις, Philo.
Infinitivus, sc. modus, ἀπαρέμφατος, ἔγκλισις, Gramm.
Infinitus, ὁ ᾗ ἡ ἄπειρος, ε, Isocr. ὁ ᾗ ἡ ἀπέραστος, ε, Plut.
Infirmatio, ἡ ἀσθένωσις, εως, refutatio, ἡ ἀνασκευή, ῆς.
Infirme, ἀσθενῶς, Dem.
Infirmitas, ἡ ἀσθένεια, Plat. corporis, τὸ ἐν σώματι ἀῤῥώστημα, Dem. ἡ ἀῤῥωστία.
Infirmo, ἀσθενόω, Xenoph. aliquem, ποιέω τινὰ ἀσθενῆ, id.
Infirmus, ὁ ᾗ ἡ ἀσθενής, έος, Dem. ὁ ᾗ ἡ ἄῤῥωστος, ε, id. corpore, σώματι, id. sum, ἀσθενέω, Isocr. ἔχω ἀσθενῶς, id.
Infit, λέγει, λέγειν ἄρχεται.
Infixio, ἡ ἔμπηξις, εως.
Infixus, ἐμπαγείς, εῖσα, έν.
Inflammatio, ἡ φλόγωσις, Thuc. τὸ ἐπιφλόγισμα, Hipp. morbi, ἡ φλεγμονή, id.
Inflammo, φλέγω, lumen, φέγγος, Sophocl. aliquem ad bellum, παροξύνω τινὰ ἐπὶ πόλεμον, Isocr.
Inflate, ἐμπνεύστως, superbe, τετυφωμένως, ὑπερηφάνως, Dem.
Inflatio, τὸ ἀναφύσημα, ατος, Lucian. ἡ ἀναφύσησις, εως, Aristot. animi, ἡ φυσίωσις, εως, N. T. Confer *Insolentia*.
Inflatus, ἐμπνευστός, ή, όν, Athen. *superbus*, ὁ ᾗ ἡ ὑπέρογκος, N. T. τετυφωμένος, ένη, ένον, ib. μεγαφρονῶν, ἔσα, ὂν, Dem.

Inflecto, ἐγκάμπτω, Galen. ἐπικλάζω, Plut.
Inflexibilis, e, ὁ ᾗ ἡ ἀκαμπτος, ε, Plut.
Inflexio, ἡ διάκαμψις, Naz. ἡ καμπή, Plut.
Inflexus, καμψός, ἡ, όν, Hesych. ὁ ᾗ ἡ ἐπικαμπής, έος, ordo, τάξις, Ammon.
Infligo, προσρήσσομαι, plagam, πληγήν, Aristoph. alicui, ἐπιτίθημι τὴν δίκην τινί, Herodian.
Inflo, ἐμφυσάω, Philo. ἀναφυσάω, Diod. Sic. tibiam, φυσάω αὐλόν, Plut. ventrem, διογκόω γαστέρα, Ælian. aliquem, et laudibus effero, φυσάω, ᾗ τοῖς ἐγκωμίοις ἐπαίρω τινά, Plut.
Influentia, ἡ εἴσρευσις, εως, Aristot.
Influo, εἰσρέω, Lucian. in partem, ἐπιῤῥέω τῷ μέρει, Gal.
Influxus, ûs, ἡ ἐπιῤῥοή, Theophr. ὁ εἴσρευς, Aristot.
Infodio, κατορύττω, Plut.
Infœcunditas, ἡ ἀφορία, ας, Plat. ἡ ἀγονία.
Infœcundus, ὁ ᾗ ἡ ἄφορος, ε, ὁ ᾗ ἡ ἄκαρπος, ε, Theophr. ὁ ᾗ ἡ ἄγονος.
Informis, e, ὁ ᾗ ἡ ἄμορφος, ε, Plut. ὁ ᾗ ἡ ἀδιατύπωτος, ε, Diod. Sic.
Informatio, ἡ ὑποτύπωσις, ἡ περιγραφή, Aristot.
Informo, ὑποτυπόω, aliquid primum et postea pingo, τὶ πρῶτον ᾗ εἶτα ἀναγράφω, Plut. moribus, ἠθοποιέω, id. adolescentes, εἰσηγέομαι νεωτέροις, Isocr. Confer *Instituo*.
Infortunatus, ὁ ᾗ ἡ δυστυχής, ές, Dem. Confer *Infelix*.
Infortunium, τὸ ἀτύχημα, ατος, Dem. ἡ ἀτυχία, ας, id. Confer *Infelicitas*.
Infra, *præpos.* ὑπὸ, terram, ὑπὸ γῆν, Plut. *adv.* κάτω, Dem. ὑποκάτω, Plat.
Infractus, *fractus*, καταῤῥαχθείς, εῖσα, ἐν, Plut. *non fractus*, ὁ ᾗ ἡ ἀῤῥαγής, Theophr. ὁ ᾗ ἡ ἄῤῥηκτος, Philo.
Infremo, ἐμβριμάομαι, ἀναβρυχάομαι.
Infrendeo, ἐπιβρύχομαι, præ ira dentibus, συγκροτέω τὲς ὀδόντας ὑπ' ὀργῆς, Xen.
Infrenatio, ἡ χαλίνωσις, εως, Xen.
Infrenatus, frenatus, ἐγκεχαλινωμένος, ένη, ένον, *non frenatus*, ὁ ᾗ ἡ ἀχάλινος, ε, Plat.
Infrenis, e, ὁ ᾗ ἡ ἀχάλινος, ε, Plat.
Infreno, χαλινόω, equum, ἵππον, Xenoph.
Infrenus, ὁ ᾗ ἡ ἀχάλινος, ε, Plat.
Infrequens, ὁ ᾗ ἡ ἔρημος, ε, senatus, βελὴ ὀλιγανδρῦσα, Plat.
Infrequentia, ἡ ὀλιγανθρωπία, ας, Xenoph.
Infrico, ἐντρίβω, Xenoph.
Infringo, ἐνθλάω.
Infructuosus, ὁ ᾗ ἡ ἄκαρπος, ε, Theophr.
Infrunitus, *imprudens*, ὁ ᾗ ἡ ἄφρων, ονος, Dem.
Infuco, φυκόω, Plut.
Infula, ἡ μίτρα, ας, Herodot.
Infumibulum, ἡ καπνοδόχη, ἡ καπνοδόκη, Herodot.
Infumo, καπνίζω.
Infundibulum, ἡ ἐπίχυσις, εως, Poll. ἡ χώνη.
Infundo, ἐπιχέω, Diosc. ἐγχέω, Xen. alicui aliquid, τί τινι, Synes.
Infusco, ἐπιχραίνω, Lucian.
Infusio, ἡ ἔγχυσις, εως.
Ingemino, διπλασιάζω, Plut. ἐπαναδιπλόω.
Ingemisco, στενάζω, Dem. alicui, ἐπιστένω τινί, Eurip.
Ingemo, στένω, alicui, ἐπί τινι, Dem. alte, στενάζω μέγα, id.
Ingenerasco, ἐμφύομαι, Plut.
Ingenero, ἐμφύω, alicui aliquid, τί τινι, Plut.
Ingeniose, εὐφυῶς, Isocr. ἐπιδεξίως.
Ingeniosus, ὁ ᾗ ἡ εὐφυής, ές, Isocr. δεξιός, ά, όν.
Ingenitus, ὁ ᾗ ἡ ἐγγενής, Soph.
Ingenium, ἡ φύσις, Dem. bonum, φύσις ἐπιεικής, Isocr. insuperabile, ἀνυπέρβλητος, id. dextrum, εὐάρμοστος· illustre, ἐπίδοξος, id. præstantius, ἐπιφανεστέρα ψυχή, Dem. animus cujusque et ingenium, ψυχὴ ἑκάσε ᾗ φύσις· animus liberalis et ingenium cordatum, ψυχὴ ἀγαθὴ ᾗ γνώμη φρόνιμος· diversissimis ingeniis præditi, παντοδαπὰς ἔχοντες φύσεις, ingeniis non deterioribus esse quam majores, τὰς φύσεις ὁ χείρες εἶναι προγόνων·

ingenio

ingenio felicissimo esse, τὴν γνώμην εὐφυέστατος εἶναι, Isocr. exercere ingenium, ἀσκεῖν τὴν ψυχὴν seu διάνοιαν, id. ingenii acumen, τὸ τῆς γνώμης ἀγχίνουν, Herodian. ingenii robur, φύσεως ἰσχὺς, Thuc.

Ingens, ὁ ϗ ἡ πελώριος, ὁ ϗ ἡ εὐμεγέθης, εος, lapis, λίθος, Aristoph. testimonium, μαρτυρία, Dem.

Ingenue, ἐλευθερίως, Thuc. γενναίως, educatus, ἐλευθερίως πεπαιδευμένος, Xen. candide, ἁπλῶς, Dem.

Ingenuitas, ἡ [illegible]ριότης, ητος, Aristot. ἡ εὐγένεια.

Ingenuus, ὁ ϗ [illegible] ους, ου, fœmina, γυνὴ, Plut. doctrinæ, [illegible]ίαι παιδεῖαι, Lucian. candidus, ἁπλοῦς, ῆ, οῦν, Dem. et simplex homo, μεστὸς παῤῥησίας ϗ ἀφελὴς, id.

Ingero, ἐνίημι, aliquid alicui, τί τινι, Synes. aliquid ori, ἐντίθημί τι στόματι, Galen. lapides et fustes, ἐπιφέρω λίθους ϗ ξύλα, Herodian. largius cibum, πλείονας συνήθως εἰσφέρομαι τροφὰς, id. me, παρεισδύομαι, id. me in alienam administrationem, παραδιοικέω, Plut.

Ingigno, ἐγγεννάω.

Inglorius, ὁ ϗ ἡ ἄδοξος, ου, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀτίμητος, ου, id. ἀκλεὴς.

Ingluvies, ἡ γαστριμαργία, ας, Philo. avis, ὁ πρόλοβος, ου, Aristot.

Ingrandesco, μεγαλύνομαι.

Ingrate, invenuste, ἀχαρίτως· gratiam non referendo pro beneficio, ἀχαρίστως, Isocr.

Ingratis, παρὰ γνώμην.

Ingratitudo, ἡ ἀχαριστία, ας, Dem.

Ingratus, invenustus, ὁ ϗ ἡ ἄχαρις, Herodian. beneficii immemor, ὁ ϗ ἡ ἀχάριστος, ου, Dem. sum, ἀχαριστέω, erga amicos, πρὸς τοὺς φίλους, id.

Ingravesco, βαρύνομαι, ætate, ὑπὸ τῆς ἡλικίας, Polyb.

Ingravo, ἐπιβαρύνω, Xen.

Ingredior, βαδίζω, ad aliquem, ἐπί τινα, Dem. viam, ὁδὸν, Ceb. Theb. in curiam, εἰσέρχομαι εἰς τὸ δικαστήριον, Dem. iter pedibus, πορεύομαι πεζῇ, Xen. annum decimum, ἐπιβαίνω ἔτους δεκάτου, Herodian.

Ingressio, seu Ingressus, ὁ βαδισμὸς, οῦ, Lucian. ad aliquem, ἡ εἴσοδος, ου, Plut.

Ingruo, ἔγκειμαι, Herodian. ἐπιβάλλω, εἰσπίπτω.

Inguen, ὁ βουβὼν, ῶνος, Lucian.

Inguinaria, τὸ βουβώνιον, ου, Diosc.

Ingurgito, γαστρίζομαι, Basil. καταβροχθίζω, Lucian.

Ingustabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἄγευστος, ου, Plut.

Ingustatus, ὁ ϗ ἡ ἄγευστος, ου, Plut.

Inhabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἄχρηστος, ου, ad aliquid, πρός τι, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀφυὴς πρός τι, id.

Inhabilitas, ἡ ἀνεπιτηδειότης, ητος, Synes.

Inhabitabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀνοίκητος, ου, Philo.

Inhabitatio, ἡ ἐνοίκησις, εως, Cl. Al.

Inhabito, ἐνοικέω, aliquid, τὶ, Aristot. terram aliquam, κατοικέω γῆν τινα, Plut. urbem, οἰκέω πόλιν, Isocr. ἐν ἄστει, Dem.

Inhæreo, ἐμφύομαι, alicui, τινὶ, Plut. προσφύομαί τινι, id. machinis, προσφύω μηχαναῖς, Herodian.

Inhæresco, προσίσχομαι, alicui, πρός τι, Theoph.

Inhalo, ἐμπνέω, Plat.

Inhibeo, ἐπέχω, aliquid, τὶ, Plut. κωλύω, iram, ἀνακόπτω τῆς ὀργῆς, Lucian. ἀνείργω.

Inhibitio, ἡ κάθειρξις, εως.

Inhio, ἐπιχαίνω, Philo. alicui rei, χαίνω ἐπί τινι, Lucian.

Inhoneste, αἰσχρῶς, Isocr. ἀτίμως.

Inhonesto, καταισχύνω, aliquid, τὶ, Plut.

Inhonestus, αἰσχρὸς, ὰ, ὸν, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀσχήμων, ἄκοσμος.

Inhonoratus, ὁ ϗ ἡ ἀτίμητος, ου, Dem. ἄτιμος.

Inhonorificus, ὁ ϗ ἡ ἄδοξος, ου, Dem.

Inhorreo, seu *Inhorresco*, φρίττω, aliqua re, τὶ, Dem. ἐπιφρίττω.

Inhospitalis, e, ὁ ϗ ἡ ἄξενος, ου, Lucian.

Inhospitalitas, ἡ μισοξενία, ας, LXX.

Inhospitus, ὁ ϗ ἡ ἀπόξενος, ου, ὁ ϗ ἡ ἄξενος, ου, Lucian.

Inhumane, ἀπανθρώπως.

Inhumanitas, ἡ ἀπανθρωπία, Lucian. ἡ ἀνεπιείκεια, Dem. ἡ μισανθρωπία, Hipp.

Inhumaniter, ἀπανθρώπως.

Inhumanus, ὁ ϗ ἡ ἀπάνθρωπος, Lucian. ὁ ϗ ἡ μισάνθρωπος, id.

Inhumatus, a, um, ὁ ϗ ἡ ἄταφος, ου, Thuc.

Inhumo, θάπτω, mortuos, νεκροὺς seu ἀποθανόντας, Dem. Confer *Sepelio*.

Inibi, ἐκεῖ, Plat.

Injectim, ἐπαναβληδὸν, Herodot.

Injectio, ἡ ἐπιβολὴ, ῆς, Thuc.

Injicio, ἐπιῤῥίπτω, aliquid in aliquid, τὶ ἐπί τι, N. T. equo frenum, ἐμβάλλω ἵππῳ χαλινὸν, Xen. alicui manum, ἐπιβάλλω τινὶ χεῖρα, Lucian. alicui amorem, ἐμβάλλω τινὶ ἔρωτα, Xenoph. sermonem de aliqua re, ἐμβάλλω λόγον περί τινος, Plut.

Inimice, ἐχθρῶς, Dem. ἐθελέχθρως, id. δυσμενῶς, Isocr. ἀπεχθῶς, id.

Inimicitia, ἡ ἔχθρα, Dem. ἡ ἀπέχθεια, gravis, μεγάλη, id. diuturna, βεβαία, id. immortalis, ἀείμνηστος, Isocr. simulata, προσποιητὴ, Dem. privata, ἰδία· communis, κοινὴ, et offensiones, ἔχθρα ϗ προσκρούματα· et odium et diffidentia, ἔχθρα ϗ μῖσος ϗ ἀπιστία· inimicitiam suscipere cum aliquo, ἀναιρεῖσθαι ἔχθραν πρός τινα, id. incidere in inimicitiam cum aliquo, ἐλθεῖν τινι μάλιστα εἰς ἔχθραν, id. habere cum aliquo, ἔχειν ἔχθραν πρός τινα, Isocr. ostendere alicui omni modo, ἐνδείκνυσθαί τινι πάντα τρόπον τὴν δυσμένειαν, Dem. exstinguere, διαλύειν ἔχθραν, Isocr. effugere, φεύγειν τῆς ἔχθρας τινὸς, id. conjicere aliquos in inimicitiam, ἐμβάλλειν τινὰς εἰς ἔχθραν, Dem.

Inimicor, ἀπεχθάνομαί τινι, Plat. Confer *Inimicus*.

Inimicus, ἐχθρὸς, ὰ, ὸν, Dem. libertati, τῇ ἐλευθερίᾳ, id. ἀλλότριος τῇ ἐλευθερίᾳ, id. alicui, χαλεπὸς, ἡ, ὸν, τινὶ, id. et hostis, ἐχθρὸς ϗ ἀντίπαλος, id. et malevolus urbis, κακόνους ϗ ἐχθρὸς πόλει, id. hostis communis et omnium inimicus, ἐχθρὸς κοινὸς ϗ πᾶσι δυσμενὴς, Dem. inimicum reddere aliquem, ποιεῖν τινὰ ἐχθρὸν, id. esse alicui, εἶναι seu ὑπάρχειν ἐχθρόν τινι seu τινὸς, id. aliquem habere, ἔχειν τινὰ ἐχθρὸν, id. χρῆσθαί τινι ἐχθρῷ, id. inimicus sum alicui, ἔχω [illegible] πρός τινα, Isocr.

Inimitabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀμίμητος, ου, Plut.

Inique, ἀνωμάλως, Isocr. *injuste*, ἀδίκως, Dem. παρανόμως, ago cum aliquo, ἀγνωμονέω πρός τινα, id. in aliqua re, περί τι, Plut.

Iniquitas, ἡ ἀνωμαλία, Theophr. ἡ ἀνομία, *injustitia*, ἡ ἀγνωμοσύνη, Dem. τὸ δεινὸν, ἡ ἀδικία, id.

Iniquus, ὁ ϗ ἡ ἀνωμαλὴς, Theophr. *injustus*, ὁ ϗ ἡ ἄδικος, in omnes, περὶ πάντας, Dem. et calumniator, ὁ ἀγνώμων ϗ συκοφάντης, id. ὁ ϗ ἡ παράνομος· dicere, decernere, committere iniquum in aliquem, ἐρεῖν, γράφειν, ποιεῖν παράνομον εἴς τινα, Dem. sum, fio, παράνομός εἰμι, γίγνομαι, id. animo iniquo, δυσφόρως, Herodian.

Initia, τὰ μυστήρια, ων.

Initiamentum, τὸ μύημα, ατος, Aret.

Initiatio, ἡ μύησις, εως, Hesych.

Initiator, ὁ μυσταγωγὸς, οῦ.

Initiatus, ὁ μεμυημένος, ου, Lucian. ὁ τετελεσμένος, ου, id.

Initio, μυέω, aliquem, τινὰ, Lucian.

Initio, *adv.* ἐξαρχῆς, Dem. ἀπαρχῆς, id. τὸ καταρχὰς, id. neque initio, neque post, οὔτε καταρχὰς, οὔθ' ὕστερον, id.

Initium, ἡ ἀρχὴ, Dem. et fundamentum rei, ϗ ὑπόθεσις πράγματος, et causa belli, ἀρχὴ ϗ αἰτία πολέμου· utor initio aliquo, ἄρχομαι ἀρχήν τινα· sumo initium aliquod, λαμβάνω ἀρχήν τινα· facio rei, ποιοῦμαι ἀρχήν τινος· exponere aliquid ab initio, διεξέρχομαί τι ἀπ' ἀρχῆς, id. fines ab initio propositi, ὑποθέσεις ἐξ ἀρχῆς γιγνόμεναι, Isocr.

Injucunde, ἀηδῶς, Xen.

Injucunditas, τὸ ἀηδὲς, έος, Isocr. ἡ ἀηδία, ας, Philo. ἡ ἀτερπία, ας, Dem.

Injucundus, ὁ ϗ ἡ ἀηδὴς, έος, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀτερπής.

Injudicatus, ὁ ϗ ἡ ἀκατάκριτος, N. T. ἄκριτος.

Injungo, ἐπιτάττω, Xen. προστάττω.

Injuratus, a, um, ὁ ϗ ἡ ἀνώμοτος, ου, Dem.

Injuria, ἡ ἀδικία, Dem. τὸ ἀδίκημα, id. ἡ ὕβρις, Isocr. τὸ ὕβρισμα, Dem. et iniquitas, ὕβρις ϗ ἀδικία, Isocr. et insolentia, ὕβρις ϗ ὑπερηφάνεια, id. afficere aliquem injuria, ἀδικεῖν τινα ἀδικίαν, Dem. ὑβρίζειν τινὰ, ἀδικεῖν τινα· pati injurias, πάσχειν δεινότατα, id. prior infero, χειρῶν ἀδίκων ἄρχω, Ælian.

Injurior, ἀδικέω, aliquem, τινὰ, Dem.

Injuriose, ὑβριστικῶς, tractare aliquem, χρῆσθαί τινι, Dem.

Injuriosus, ὑβρίζων, ουσα, ον, erga aliquem, εἴς τινα, Dem. ὁ ὑβριστὴς, οῦ, id.

Injurius, ὁ ϗ ἡ ἄδικος, ου, Dem. sum in aliquem, ἀδικέω τινά· ὑβρίζω τινὰ, id.

Injussu, ἄνευ προστάγματος, ἀπαραγγέλτως, Polyb.

Injussus, ὁ ϗ ἡ ἀκέλευστος, Soph. αὐτοκέλευστος.

Injuste, ἀδίκως, Dem. ago, ἀδικέω, id. ἀδικοπραγέω, Philo. vivo, ἐν ἀδικίᾳ βιόω, Plat.

Injustitia, ἡ ἀδικία, Dem. ἡ ἀνομία, id.

Injustus, ὁ ϗ ἡ ἄδικος, ου, Dem. et diis invisus, ϗ θεοῖς ἐχθρὸς ἄνθρωπος, ὁ ϗ ἡ παράνομος· committere injusta, ποιεῖν παράνομα, id.

Innascor, ἐγγίγνομαι, alicui, τινὶ, Plat. ἐμφύομαί τινι, Plut.

Innatus, a, um, ὁ ϗ ἡ ἔμφυτος, ου, Dem.

Innavigabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἄπλωτος, ου, Philo. μὴ πλωτὸς, οῦ, Thuc.

Innecto, ἐνείρω, Diosc.

Innexio, ἡ ἔνερσις, εως, Thuc.

Innitor, ἐπερείδομαι, Galen. fœderibus, ἀπερείδομαι ἐπὶ τὰς συνθήκας, Polyb. legi, ἰσχυρίζομαι τῷ νόμῳ, Æschin.

Inno, ἐπινέω, Theophr. in aliquo, ἐπινήχομαί τινι, Al. Aphr.

Innocens, ὁ ϗ ἡ ἀθῶος, aliqua re, τινὸς, Dem. τινὶ, id. ὁ ϗ ἡ ἀναίτιος τινὸς, id. ὁ ϗ ἡ ἀναμάρτητος, Isocr. ὁ ϗ ἡ ἄκακος.

Innocenter, ἀθώως, Dem.

Innocentia, ἡ ἀκακία, ας, Dem.

Innocuus, ὁ ϗ ἡ ἀβλαβὴς, έος, voluptas, ἡδονὴ, Plat.

Innodo, ἀμματίζω, Hesych.

Innotesco, διαγνωρίζομαι, Isocr. γνώριμος καθίσταμαι, Plat.

Innovatio, ἡ καινοτομία, ας, Lucian.

Innovo, καινόω, Dion. νεόω, aliquid, τὶ, Naz.

Innoxius, ὁ ϗ ἡ ἀβλαβὴς, έος, Plat.

Innubilus, αἴθριος, ία, ιον, Diosc.

Innubis, ὁ ϗ ἡ ἀνέφελος, aer, ἀὴρ, Aristot.

Innubus, ὁ ϗ ἡ ἄγαμος, ου, Lucian. ὁ ϗ ἡ ἄνανδρος, ου, Plat.

Innumerabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀναρίθμητος, ου, Isocr. ὁ ϗ ἡ ἀμύθητος, ου, pecunia, ἀμύθητα χρήματα, Dem.

Innumerabilitas, τὸ ἀνάριθμον, ου.

Innumerus, idem quod *Innumerabilis*.

Innuo, αἰνίττομαι, aliquid, τὶ, Plat. ὑπαινίττομαί τι, Dem.

Innuptus, ὁ ϗ ἡ ἄγαμος, ου, Lucian. virgo, ἡ ἄνανδρος, Plat. ἡ ἄγαμος.

Innutrio, ἐντρέφω, in aliqua re, τινὶ, Herodian.

Innutritus, *nutritus in*, ἐντεθραμμένος, ένη, ένον, aliqua re, τινὶ, Herodian. *non nutritus*, ὁ ϗ ἡ ἄτροφος.

Inobediens, ὁ ϗ ἡ ἀνυπήκοος, ου, sermoni, τῷ λόγῳ, Plat. ὁ ϗ ἡ ἀπειθὴς, έος, alicui, τινὶ, Xen.

Inobedientia, ἡ ἀνηκουστία, ας, Plut. ἡ παρακοὴ, ῆς, N. T. ἡ ἀπείθεια.

Inobscuro, ἐπισκοτέω, aliquid, τὶ, Diosc.

Inobsequens, idem quod *Inobediens*.

Inobservabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀπαρατήρητος, ου.

Inobservatus, ὁ ϗ ἡ ἀπαρατήρητος, ϖ, ὁ ϗ ἡ ἀφύλακτος, ϖ.
Inocciduus, ὁ ϗ ἡ ἄδυτος, ϖ.
Inocco, βωλοκοπέω, Poll.
Inoculatio, ὁ ἐνοφθαλμισμὸς, ϖ, Theophr.
Inoculo, ἐνοφθαλμόω, Theophr.
Inodorus, ὁ ϗ ἡ ἄοσμος, ϖ, Theophr.
Inoffensus, ὁ ϗ ἡ ἀπρόσκοπος, ϖ, N. T. ἀβλαβής.
Inofficiosus, ὁ ϗ ἡ ἀπειρόκαλος, ϖ, Dem.
Inolesco, ἐπιφύομαι, Plut.
Inominatus, ὁ ϗ ἡ δύσφημος. ἄπευκτος.
Inopaco, ἐπισκιάζω, aliquid, τὶ vel τινὶ, N. T.
Inopertus, ὁ ϗ ἡ ἀκατακάλυπτος, ϖ, N. T.
Inopia, ἡ ἔνδεια, Isocr. ἡ ἀπορία, alicujus rei, τινὸς, Dem. et indigentia, ἔνδεια ϗ ἀπορία, id. magna inopia premi, σφόδρα ἐν χρείᾳ τϖ λαβεῖν εἶναι· ad summam inopiam redigere seu redigi, εἰς ἐσχάτην ἀπορίαν καθιςάναι τινὰ, s. καθίςασθαι· inopia verborum laboro, πτωχεύω τῇ λέξει· inopia consilii, ἡ ἀβϖλία, ας, id. frumenti, ἡ σπανοσιτία, ας, Diod. Sic.
Inopinabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀδόκητος, ϖ, Thuc.
Inopinate, ἀπροσδοκήτως, Philo. ἐξ ἀπροσδοκήτϖ, Plat.
Inopinatus, ὁ ϗ ἡ ἀπροσδόκητος, ϖ, ὁ ϗ ἡ ἀδόκητος, ϖ, Thuc.
Inopportunus, ὁ ϗ ἡ ἄκαιρος, ϖ, Plat.
Inops, ὁ ϗ ἡ ἄπορος, alicujus rei, τινὸς, Isocr. ὁ ϗ ἡ ἐνδεὴς, έος, τινὸς, Dem. ὁ ϗ ἡ ἐπιδεὴς, έος, τινὸς, id.
Inordinate, ἀτάκτως, Thuc.
Inordinatio, ἡ ἀταξία, ας, Plut.
Inordinatus, ὁ ϗ ἡ ἄτακτος, ϖ, Isocr.
Inornate, ἀκόσμως, Plut. ἀκοσμήτως, id.
Inornatus, ὁ ϗ ἡ ἄκοσμος, ὁ ϗ ἡ ἀκομψος.
Inquam, λέγω, Dem. φημὶ, Herodian.
Inquies, ἡ ἀνησυχία, ας.
Inquieto, διαθορυβέω, aliquem, τινὰ, Thuc. παρενοχλέω τινὶ, N. T.
Inquietudo, ἡ ἀνησυχία, ἡ ἀγρυπνία, Luc.
Inquietus, ὁ ϗ ἡ ἄςατος, Bas. ὁ ϗ ἡ ἀκοίμητος, Philo. ὁ ϗ ἡ ἀνήσυχος.
Inquilinus, ὁ ϗ ἡ ἔνοικος, Strabo. ὁ ϗ ἡ μέτοικος.
Inquinamentum, ἡ ῥυπαρία, Diosc. ὁ μολυσμὸς, ϖ, N. T.
Inquinate, μεμολυσμένως.
Inquinatio, ἡ μόλυνσις, εως, Theophr.
Inquino, μολύνω, aliquid, τὶ, Isocr. μιαίνω.
Inquio, idem quod *Inquam*.
Inquiro, ἐξετάζω, in vitam alicujus, τὸν βίον τινὸς, Dem. ordines, ἀκριβόω τὰς τάξεις, Xen. diligenter causas, πολυπραγμονέω τὰς αἰτίας, Plat. de re aliqua, περί τινος, Plut. severius, σφόδρα ἀκριβολογέομαι, Dem. diligenter et accurate singula, καλῶς ϗ ἀκριβῶς διορίζομαι περὶ ἑκάςϖ, id.
Inquisitio, ἡ ἐξέτασις, Dem. ὁ ἐξετασμὸς, id.
Inquisitor, ὁ ἐξεταςὴς, Aristot. ὁ βασανιςής.
Insalubris, e, νοσηρὸς, ἡ, ὀν, Xen.
Insalutatus, ὁ ϗ ἡ ἀπροσηγόρητος, ϖ, Cic.
Insanabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀνίατος, ϖ, Galen. ὁ ϗ ἡ ἀθεράπευτος, ϖ, Philo.
Insane, μανικῶς, Isocr.
Insania, ἡ μανία, Dem. eo insaniæ pervenire, εἰς τϖτο μανίας ἔρχεσθαι, Isocr. est hæc extrema insania, ὑπερβολὴ μανίας ἐςὶ τϖτο, Dem. manere in insania eadem, μένειν ἐπὶ τῆς αὐτῆς μανίας, id. liberare aliquos ab insania, παῦσαί τινας τῆς μανίας, Isocr. deserere insaniam, ἀποναχωρεῖν μανίας, id.
Insanio, μαίνομαι, Dem. et deliro, μαίνομαι ϗ παραφρονέω, id. aliqua re, μελαγχολάω τινὶ, id. insanire facio, ἐκμαίνω, Philo.
Insanus, μανικὸς, ἡ, ὀν, Isocr. ὁ ϗ ἡ ἄφρων, ονος, id. ὁ ϗ ἡ ἔκφρων, ονος, id. παράφρων.
Insatiabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀκόρεςος, ϖ, Philo. ὁ ϗ ἡ ἀδηφάγος, ϖ, Plat. ὁ ϗ ἡ ἄπληςος, ϖ, pecunia, χρημάτων, Dem.
Insatiabilitas, ἡ ἀπληςία, ας, Dem.
Insatiabiliter, ἀπλήςως, deditum esse voluptatibus, διακεῖσθαι πρὸς τὰς ἡδονὰς, Xen. alicui rei, ἀπλήςως ἔχειν πρός τι, Isocr. περί τι, id.

Insaturabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀκόρεςος, ϖ, Philo.
Insaturabiliter, ἀκορέςως.
Inscendo, ἀναβαίνω, aliquid, τὶ, Xen.
Insciens, ὁ ϗ ἡ ἀνεπιςήμων, ονος, Thuc.
Inscienter, ἀνεπιςημόνως, ἀπείρως, Dem.
Inscientia, ἡ ἀνεπιςημοσύνη, ης, Xenoph.
Inscite, ἀμαθῶς, Thuc ἀτέχνως.
Inscitia, ἡ ἀμαθία, Plut. ἡ ἀπειρία, Isocr.
Inscitus, ὁ ϗ ἡ ἄμϖσος, ϖ.
Inscius, ἀγνοῶν, ῶν, ϖσα, ϖν, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀνεπιςήμων, ονος, Thuc.
Inscribo, ἐπιγράφω, librum, βιβλίον, Lucian. distichon aureis literis in sesamo, χρυσοῖς γράμμασι δίςιχον ἐν σησάμῳ, Ælian. in librum, ἐγγράφω εἰς βιβλίον, Xenoph. falso nomine, ψευδεπιγραφέω.
Inscriptio, τὸ ἐπίγραμμα, ατος, Aristot. ἡ ἐπιγραφὴ, ῆς, Polyb.
Inscriptus, ὁ ϗ ἡ ἔγγραπτος· non inscriptus, ὁ ϗ ἡ ἀνεπίγραφος· falso inscriptus, ὁ ϗ ἡ ψευδεπίγραφος, Plut.
Insculpo, ἐγκολάπτω, Plut. ἐπιχαράττω, ἐγχαράττω, id. ἐγγλύφω.
Insecabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἄτμητος, ϖ, ὁ ϗ ἡ ἄτομος, ϖ, Plat.
Insecta, -orum, τὰ ἔντομα, ων, Aristot.
Insectatio, ἡ δίωξις, εως, Thuc.
Insector, διώκω, aliquem, τινὰ, Thuc. δίωξιν ποιέομαι, id. cavillor, διασύρω τι, Dem.
Insedabiliter, ἀπαύςως, Aristot.
Insemino, ἐνσπείρω, Xen.
Insenesco, ἐγγηράσκω, Hippocr.
Insensibilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀναίσθητος, ϖ, Thuc.
Insensibilitas, ἡ ἀναισθησία.
Insensilis, e, idem quod *Insensibilis*, e.
Inseparabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀχώριςος, ϖ, Naz. ὁ ϗ ἡ ἀδιάλυτος, ϖ, LXX.
Insepultus, ὁ ϗ ἡ ἄταφος, ϖ, Thuc.
Insequens, ἑπόμενος, ένη, ενον, Dem.
Insequor, ἀκολυθέω, aliquem, τινὶ, Dem. ἐπακολυθέω τινὶ, Plut.
Insero, ἐμβάλλω, dextram, τὴν δεξιὰν, Dem. plantam, φυτὸν, id. ἐμφυτεύω, Theophr.
Inserpo, εἰσέρπω.
Insertim, δι' ἐμβλήματος.
Insertio, ἡ παρένθεσις, τὸ ἔμβλημα, ἡ ἐμβολὴ, ῆς.
Inservio, διακονέω, alicui, τινὶ, Dem. voluptatibus, δϖλεύω ταῖς ἡδοναῖς, Isocr. λατρεύω ταῖς ἡδοναῖς, Lucian. alicui in aliqua re, ὑπηρετέω τινί τι, Dem. commodis alienis, σκοπέω τὰ συμφέροντα τῷ ἄλλῳ, Aristot.
Insideo, ἐπικάθημαι, Polyb. alicui rei, καθίζω ἐπί τινι, Isocr. ἐγκαθίζω.
Insidiæ, ἡ ἐπιβϖλὴ, ῆς, Dem. ἡ ἐνέδρα, ας, id. ἡ ἐπιβϖλευσις, Plat. insidias struo alicui, ἐπιβϖλεύω τινὶ, Isocr. ἐνέδρας καθίζω τινὶ, Plut. ἐνέδρας ποιέομαί τινι, Lucian. θηρεύω τινὰ, id. invadere aliquem insidiis, ἔρχεσθαι ἐπί τινα μετ' ἐπιβϖλῆς, Dem. insidiis circumvenior, ἐπιβϖλεύομαι, id.
Insidianter, ἐπιβϖλως, Synes.
Insidiator, ὁ ἐπίβϖλος, Dem. ἐπιβϖλεύων, id. ὁ ἐγκάθετος ἄνθρωπος, id.
Insidior, ἐπιβϖλεύω, alicui, τινὶ, Isocr. λοχάω τινὰ, Herodot. ἐλλοχάω τινὰ, Ælian. ἐπιτίθημί τινι ἐνέδρας, Lucian. θηράω τινὰ, id. ἐνεδρεύω τινὰ, Dem.
Insidiose, ἐπιβϖλως, κρυφαίως, Plut.
Insidiosus, ἐπιβϖλευτὸς, ἡ, ὀν, Lucian. ὁ ϗ ἡ ἐπίβϖλος, ϖ, Dem.
Insido, ἐπιβάλλω, aliqua re, τινὶ, Plut. ἐνίζω, Plut. καθίζω ἐπί τινι, Thuc.
Insigne, τὸ ἐπίσημον, ϖ, Plut. imperii, τὸ τῆς ἡγεμονίας παράσημον, id. regni, τὸ βασιλικὸν παράσημον, id. τὸ γνώρισμα.
Insignio, ἐνσημαίνω, Isocr. παρασημαίνομαι.
Insignis, e, ὁ ϗ ἡ ἐπίσημος, Lucian. ὁ ϗ ἡ παράσημος, Plut.
Insigniter, ἐπισήμως, Polyb.
Insilio, ἐφάλλομαι, equo, ἵππον, Xen. ἐμπηδάω, πηδάω ἵππῳ, Herodian. in ignem, ἅλλομαι εἰς πῦρ, Xen. in clivum, ἀνάλλομαι ἐπ' ὄχθον, id.
Insimul, ἅμα, Xen.
Insimulatio, τὸ ἔγκλημα, ατος, Dem.

Insimulo, προβάλλομαι, aliquem, τινὰ, Dem. aliquem alicujus rei, ἐγκαλέω τί τινι, id. τινί τινος, Aristot. ἐπιφέρω τινὶ αἰτίαν τινὸς, Dem.
Insinuatio, ἡ παρεγγύη, ῆς.
Insinuo, ἐγκολπόω, Aristot. παρεισάγω, Plut. ὑποδύομαι, me alicui, ὑποτ[illegible] τινὰ [illegible]
Insipidus, μωρὸς, ὰ, ὸν, Lucian. ὁ ϗ ἡ [illegible]
Insipiens, ὁ ϗ ἡ ἀνόητος, Dem. ὁ ϗ ἡ [illegible] ὁ ϗ ἡ νηπιόφρων, Strabo.
Insipienter, ἀφρόνως, Dem. ἐκφρόνως, id. [illegible] id.
Insipientia, ἡ ἀφροσύνη, Isocr. ἡ ἄνοια, Dem. μωρία, ας, id.
Insisto, ἐφίςαμαι, alicui rei, τινὶ, Lucian. [illegible] μένω τινὶ, Plut.
Insitio, ἡ ἐμφύτευσις, N. T. ἡ ἐμφυτεία, ib.
Insititius, ὁ ϗ ἡ ἔμφυτος, ϖ, Philo.
Insociabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀκοινώνητος, ϖ, Lucian. ὁ ϗ ἡ ἄσπειςος, ϖ, Dem. ὁ ϗ ἡ ἄμικτος, ϖ, et vagabundus, ϗ ἀνίδρυτος, id.
Insolabiliter, ἀπαραμυθήτως, Plat.
Insolatio, ἡ ἡλίασις, εως, ἡ ἡλίασις, εως.
Insolens, ὁ ϗ ἡ ἀήθης, εος, alicujus rei, τινὸς, Dem. superbus, ὁ ϗ ἡ ὑπερήφανος, ϖ, id.
Insolenter, ἀήθως, Thuc. me gero ob aliquid, γαυριάω τινὶ, Dem. ἐπί τινι, Plut. γαυρόω τινὶ, id.
Insolentia, ἡ ἀήθεια, Lucian. arrogantia, ἡ ἀλαζονεία, Aristot.
Insolesco, ἐγγαυρόομαι, aliqua re, μεγαφρονέω ἐπί τινι, Isocr. διά τι, Plut. ἁβρύνομαι, Plat.
Insolitus, ὁ ϗ ἡ ἀήθης, εος, Dem.
Insolo, ἡλιάζω, Diosc.
Insolubilis, e, ὁ ϗ ἡ ἄλυτος, ϖ, Plat.
Insomnia, ἡ ἀϋπνία, Plat. ἡ ἀγρυπνία, Xen.
Insomnis, e, ὁ ϗ ἡ ἄϋπνος, ϖ, Xenoph. ὁ ϗ ἡ ἄγρυπνος, ϖ, Lucian. ob curas insomnem ducere noctem, ὑπὸ φροντίδων ἄϋπνον κεῖσθαι, Xen. ἀγρυπνεῖν νύκτα, Plut.
Insomnium, τὸ ἐνύπνιον, ϖ, Plat.
Insono, ἐνηχέω, Naz.
Insons, ὁ ϗ ἡ ἀναμάρτητος, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀναίτιος, τινὸς, ὁ ϗ ἡ ἀνυπεύθυνος, id.
Insopitus, ὁ ϗ ἡ ἄϋπνος, ϖ, Xenoph.
Insortito, ἀκληρωτὶ, Lys.
Insortitus, ὁ ϗ ἡ ἀκλήρωτος, ϖ.
Inspectio, ἡ ἐπισκοπὴ, ῆς, N. T. ἡ ἐποπτεία, ας, Plut.
Inspecto, ἐφοράω, Thuc. ἐπισκοπέω, Dem.
Inspector, ὁ ἐπόπτης, Dem. ὁ ἔφορος, Philo.
Insperabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀνέλπιςος, ϖ, Isocr.
Insperatus, ὁ ϗ ἡ ἄελπτος, ϖ, Soph. ex insperato, ἐξ ἀέλπτϖ, Herodot.
Inspergo, ἐμπάσσω, Galen. προσπάσσω, id. ἐγκαταπάσσω.
Inspicio, βλέπω, in aliquid, εἰς τι, Dem. πρός τι, Plut. ἀποβλέπω εἰς τὶ seu πρός τι, Æschin. ἐφοράω τι, Dem. naturam, ἐπισκοπέω φύσιν, Gal. in terram, ὁράω εἰς γῆν, Xen.
Inspiratio, ἡ εἰσπνοὴ, Philo. ἡ ἐπίπνοια, Cl. Al.
Inspiro, ἐμπνέω, Plut. ἐμφυσάω, Bas.
Inspoliatus, ὁ ϗ ἡ ἀσύλητος, ϖ, ὁ ϗ ἡ ἄσυλος, ϖ, Eurip.
Inspuo, ἐμπτύω, alicui aliquid, τί τινι, Ægid. εἴς τι, Athen.
Instabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἄςατος, ϖ, Philo. ὁ ϗ ἡ ἀκατάςατος, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀβέβαιος.
Instabilitas, τὸ ἄςατον, ϖ, ἡ ἀςασία.
Instans, ἐνεςὼς, ῶσα, ός.
Instantia, ἡ ἔνςασις, εως.
Instar, δίκην, alicujus, τινὸς, Aristot.
Instauratio, ἡ ἐπισκευὴ, ῆς, Dem. ἡ ἀποκατάςασις, εως, Philo. ἡ ἀνακαίνωσις, εως, N. T.
Instaurativus, ἐπισκευαςικὸς, ἡ, ὀν, Plat.
Instauro, ἀνασκευάζω, aliquid, τὶ, Isocr. ἐπισκευάζω τι, Dem. ἀνορθόω τι, Isocr. ἀνακαινίζω.
Insterno, ἐπιςρώννυμι, alicui aliquid, τί τινι, Lucian. lectum, ςρωννύω κλίνην, Xenoph. equum, ἐπισάττω ἵππον, id.
Instigatio, ἡ παρόρμησις, εως, Xen. ὁ παροξυσμὸς, ϖ, N. T.
Instigo, παροξύνω, aliquem in aliquos, τινὰ ἐπί

ἐπί τινας, Plut. aliquem ad aliquid, ἀναπείθω τί τινα· παρορμάω τινὰ πρός τι, id.

Instillatio. ὁ ἐπισταγμὸς, ȣ̃

Instillo, ἐπιστάζω, Diosc. ἐνστάζω, mentibus amorem, ψυχαῖς πόθον. Herodian.

Instimulo, κατακεντάννυμι, Lucian. παροξύνω, Plut. Confer *Instigo.*

Instinctor, ὁ παροξύνων, οντος, Plut.

Instinctus, ûs, ὁ παροξυσμὸς, ȣ̃, N. T. ἡ παρόρμησις, εως, Xen. divinus, ἡ κατακωχὴ, ῆς. Plat. instinctu divino, κατὰ θεὸν ἐποτρύνοντ[illegible] Herodot.

In[illegible]tor. ὁ κάπηλ[illegible], ȣ, Plat.

[illegible]ς, ἡ, ὸν, Aristot.

I[illegible]ίδος, Aristoph.

I[illegible], dicere de re aliqua, λέγειν [illegible] Isocr. aliquem in aliqua re, παι[illegible] τι, Æschin. εἴς τι, Xen. διδάσκω τινά τι, Dem. actionem contra aliquem, γράφω δίκην τινὶ, ὑπάγω τινὰ εἰς δίκην, Dem. aliquid, καθίστημί τι, Thuc.

Institutio, τὸ ἐγχείρημα, Synes. *eruditio,* ἡ παιδεία, ας, Xen. ἡ παίδευσις, id.

Institutum, τὸ ἔθος, εος, τὰ καθεστῶτα, ων, Plat. vitæ, τὸ ἐπιτήδευμα, Dem.

Insto, ἐφίσταμαι, alicui, τινὶ, Herodian. hostibus, ἔγκειμαι τοῖς πολεμίοις, Plut.

I[illegible]trepo, ἐπικτυπέω, Aristoph.

Instructio, ἡ παρασκευὴ, Thuc. ἡ κατασκευὴ, ῆς, Dem. aciei, ἡ σύνταξις.

Instructivus, παρασκευαστικὸς, ἡ, ὸν, Diosc.

Instrumentum, τὸ ὄργανον, ȣ, Aristot. τὸ σκεῦος, εος, Dem. τὸ ἐργαλεῖον, ȣ, Herodian. rusticum, σκεῦος γεωργικόν· nauticum, σκεῦος ναυτικὸν, id. bellicum, σκεῦος πολεμικὸν, id.

Instruo, κατασκευάζω, navem rebus omnibus, τὸ πλοῖον πᾶσι, Dem. aciem, παρατάττω, Xen. copias, παρατάττω τὴν δύναμιν, Plut. hostem contra aliquem, ἀσκέω τὸν ἐχθρὸν ἐπί τινα, Dem. equos terreis munimentis, κατασκευάζω ἵππους χαλκοῖς προβλήμασι, Xen. ad certamen, παρασκευάζω πρὸς ἀγῶνα, Dem. armis, ἐξαρτύω ὅπλοις, Her. doceo, διδάσκω. Vide *Doceo.*

Insuavis, e, ὁ ϗ ἡ ἀγλευκὴς, έος, Lucian. ὁ ϗ ἡ ἀηδὴς, έος, Isocr.

Insuaviter, ἀηδῶς, edere, ἐσθίειν, Xen.

Insubide, ἀσκέπτως, Aristot.

Insubidus, ὁ ϗ ἡ ἀπροσδόκητος, Dem.

Insuefacio, ἐθίζω, alicui rei, τινὶ, Herodian.

Insuesco, ἐθίζομαι, alicui rei, τινὶ, Herodian.

Insuetus, ὁ ϗ ἡ ἀήθης, εος, alicujus rei, τινὸς, Dem.

Insula, ἡ νῆσος, ȣ, Dem. parva, νῆσος μικρὰ, id. τὸ νησίον, ȣ, Suid. τὸ νησίδιον, ȣ, Thuc. insulam refero, νησίζω, Strabo. ex insula oriundus. Vide *Insularis.*

Insularis, e, νησιωτικὸς, ἡ, ὸν, Eurip. sc. homo, ὁ νησιώτης, ȣ, Dem. sc. femina, ἡ νησιῶτις, ιδος, Plut.

Insulse, ἀφυῶς, Plut. Confer *Inepte.*

Insulsitas, ἡ ἀπειροκαλία, ας, Plut. Confer *Ineptitudo.*

Insulsus, non salsus, ὁ ϗ ἡ ἄναλος, Aristot. ὁ ϗ ἡ ἄναλτος, Gal. ὁ ϗ ἡ ἄναλμος, ȣ, Xen. ὁ ϗ ἡ ἀνάλμυρος, ȣ, Hipp. insipiens, ὁ ϗ ἡ ἀπειρόκαλος, ȣ, Plut. Confer *Ineptus, Insipiens.*

Insultatio, ἡ ἐπιπήδησις, εως, ἡ ἔφαλσις, *exagitatio,* ἐπηρεασμὸς, ȣ̃, Aristot.

Insulto, ἐπιπηδάω, alicui, τινὶ, Xen. ἐπεμβαίνω τινὶ, Plut. *vexo, exagito,* ἐπηρεάζω τινὶ, Dem. ἐντρυφάω τινὶ, Herod. τινὰ, Lucian. malis alicujus, ἐπιχαίρω τοῖς κακοῖς τινος, Isocr.

Insum, ἔνειμι, in aliqua re, τινὶ, Thuc.

Insumo, ἀναλίσκω, pecuniam, χρήματα, Isocr. Confer *Impendo.*

Insuo, ἐνράπτω, aliquem in culeum, τινὰ εἰς βύρσαν, Plut. aliquid in aliquid, καταρράπτω τι εἴς τι, Diosc.

Insuper, προσέτι, his, τούτοις, Herodot. quid insuper? τί πρὸς τούτοις ἔτι; Dem. et insuper etiam non justum, πρὸς δὲ ϗ ȣ δίκαιον, id. viginti minæ et insuper, εἴκοσι μναῖ ϗ πρὸς, Isæus.

Insuperabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀήττητος, Dem. ὁ ϗ ἡ ἄμαχος, ȣ, id. alicui, ὁ ϗ ἡ δυσμάχητός τινι, Isocr.

Insurgo, ἐπανίσταμαι, contra aliquem, τινὶ, Thuc. ἀνθίσταμαι πρός τινα, id. ἀνταίρω τινὶ, Dem.

Insusceptus, ὁ ϗ ἡ ἄδεκτος, ȣ.

Insusurro, ἐπιψιθυρίζω, ψιθυρίζω, Theophr.

Intabesco, προστήκομαι, Lucian.

Intactilis, ὁ ϗ ἡ ἀναφής, ȣ, Hom.

Intactus, ὁ ϗ ἡ ἄψαυστος, ȣ, Hesych. ὁ ϗ ἡ [illegible].

Intaminatus, ὁ ϗ ἡ ἀμίαντος, Plut.

Integer, *totus,* ὅλος, η, ον, Dem. *bonus, can[illegible]s,* ἀγαθὸς, ἡ, ὸν, vir bonus et integer, [illegible] καλὸς κἀγαθὸς, Dem. *incolumis,* ὁ ϗ ἡ ἀκέραιος, ȣ, urbs, ἀκέραιος πόλις, Isocr. servare sua integra, σώζειν τὰ ἑαυτȣ̃, Herodian. homo integra fide, ἀνὴρ ἀδωροδόκητος, Dem. integrum est nobis dicere, ἔστιν ἡμῖν λέγειν, Xen. ab integro, ἐξ ὑπαρχῆς, Luc.

Intego, σκεπάζω, aliquid, τὶ, Diosc. ἐγκαλύπτω, Plut.

Integrasco, ἀνασκευάζομαι, Strabo.

Integre, ὅλως, Plut. incorrupte, ἀναμαρτήτως, Dem.

Integritas, ἡ ὁλότης, Aristot. probitas, ἡ ἀρετὴ, Dem. ἡ ἀκακία, id. morum, ἡ καλοκἀγαθία τρόπων, Isocr. sensuum, τὸ εὐαίσθητον, ȣ, Gal. ἡ εὐαισθησία, Laert. corporis, ἡ εὐεξία, Aristot.

Integro, ἀνασκευάζω, Plut.

Integumentum, τὸ σκέπασμα, ατος, Aristot.

Intellectus, ûs, ὁ νόος, ȣ, *contr.* νȣ̃ς, νȣ̃, Dem. intellectu difficilis, δυσκαταμαθήτως ἔχων. Isocr. ὁ ϗ ἡ δυσνόητος, ȣ, N. T. facilis, ὁ ϗ ἡ εὐνόητος.

Intelligenter, συνετῶς.

Intelligentia, ἡ σύνεσις, Dem. ἡ φρόνησις, Plat. ἡ ἔννοια, Dem.

Intelligibilis, e, νοητὸς, ἡ, ὸν, Plat.

Intelligo, φρονέω, Isocr. aliquid et præsagio, γινώσκω τι ϗ προαισθάνομαι, Dem. aliquid recte, ὀρθῶς τι εἰδῶ, id. et probe scio, εἴσομαί τι ϗ συνίημι σαφῶς, id. aliquid satis, μανθάνω τι ἱκανῶς, id. hostium negotia, αἰσθάνομαι τὰ τῶν πολεμίων, Xen.

Intemeratus, ὁ ϗ ἡ ἀμίαντος, ȣ, Plut. ὁ ϗ ἡ ἀμόλυντος, ȣ, Al. Aphr.

Intemperans, ὁ ϗ ἡ ἀκρατὴς, in aliqua re, τινὸς, Isocr. ὁ ϗ ἡ ἀκόλαστος, ȣ, id. ὁ ϗ ἡ ἄσωτος.

Intemperanter, ἀκρατῶς, valde, ὑπερακράτως, Dem. vivo, ἀκολασταίνω, Plut. διαπράττομαι ἔργα τῆς ἀκολασίας, Dem.

Intemperantia, ἡ ἀκράτεια, Xen. ἡ ἀκρασία, ας, in vita, τȣ̃ βίȣ, Dem. intemperantia corruptus, διεφθαρμένος ὑπ᾽ ἀκρασίας, id. coercere aliqua re alicujus intemperantiam, ἀπαλλάττειν τινὰ τῶν ἀκολασιῶν τινι, Isocr.

Intemperies, ἡ ἀκρασία, ας, aeris, ἀέρος, Theophr. intemperiis agor, κακοδαιμονάω, Arist.

Intempestas, ἡ δυσκρασία.

Intempestive, ἀκαίρως, παρακαίρως, Isocr. agere aliquid, ποιεῖν τι, Dem.

Intempestivitas, ἡ ἀκαιρία, ας, Dem.

Intempestivus, ὁ ϗ ἡ ἄκαιρος, ȣ, ambitio, φιλοτιμία, Isocr. ὁ ϗ ἡ ἄωρος, mors, θάνατος, Plut.

Intendo, ἐντείνω, arcum, τόξον, Aristot. animum ad aliquid, προσέχω νȣ̃ν τινι, Isocr. κινέω τὴν διάνοιαν ἐπί τινι, Plut. oculos, ἀτενὲς ὁράω, Plut. in aliquid, ἀτενίζω εἴς τι, N. T. τινὶ, ib. omnes ingenii nervos in aliqua re, ἐντείνω ἔν τινι, Plat. ἐπιτείνω.

Intensio, ἡ ἔντασις, εως, ἡ ἐντονὴ, ῆς.

Intentatus, ὁ ϗ ἡ ἀπείρατος, ȣ, Dem. nihil intentatum relinquo, ȣ̓δὲν ἀτόλμητον ἀφίημι, Theodoret.

Intente, ἐκτενὲς, ἐκτενῶς, Poll. orare, προσεύχεσθαι, N. T.

Intentio, ὁ σκοπὸς, ȣ̃, Herodian.

Intento, διατείνομαι, Xen. mortem, ἀπειλέω θάνατον, Herodot.

Intentus, ἐντεταμένος, ένη, ένον, i. e. attentus, ὁ ϗ ἡ προσεχὴς, έος.

Intepesco, χλιαίνομαι, Lucian.

Inter, μεταξὺ, inter sermones, μεταξὺ λόγων, Lucian. inter Cappadociam, μεταξὺ τῆς Καππαδοκίας, Herodian. signum amicitiæ quod est inter nos, τεκμήριον φιλίας τῆς πρὸς ἡμᾶς, Isocr. inter cœnam, παρὰ τὸ δεῖπνον· inter vinum atque epulas, παρὰ μέθην ϗ κραιπάλην. Herodian. inter quos, ἐν οἷς, id.

Interalbico, ὑπολευκαίνομαι

Interamnis, e, ὁ ϗ ἡ μεσοποτάμιος, ȣ.

Interaresco, διαξηραίνομαι.

Intercalaris, ὁ ϗ ἡ ἐμβόλιμος, Diod. Sic.

Intercalatio, ἡ παρεμβολὴ, ῆς.

Intercalatus, ἐπακτὸς, ἡ, ὸν, παρεμβεβλημένος, η, ον.

Intercalo, ἐπάγομαι, Herodot. ἐμβάλλω, Dem. παρεμβάλλω.

Intercapedo, τὸ διάστημα, Plat. ἡ διάστασις, locorum, ἡ κατὰ τόπον, Plut.

Intercedo, διέρχομαι, *obsisto,* legi, ἐνίσταμαι νόμῳ, Plut. pro aliquo apud aliquem, ἱκετεύω τινὰ ὑπέρ τινος, Dem. intercedit mihi amicitia cum aliquo, ἔστι μοι φιλία πρός τινα, Dem. μεσιτεύω.

Interceptio, ἡ διάληψις, εως, Aristot.

Interceptor, ὁ μεσολαβητὴς, ȣ.

Intercessio, ἡ μεσιτεία, ας, Naz.

Intercessor, ὁ μεσίτης, ȣ, N. T.

Intercido, διαπίπτω, Xen.

Intercido, διακόπτω, Gal.

Intercino, προσᾴδω, Aristoph.

Intercipio, ὑποτέμνομαι, aliquid, τὶ, Xen. reditus alicujus, παραιρέομαι τὰς προσόδȣς τινὸς, Dem. urbem, πραξικοπέω πόλιν, Polyb. ἐγκαταλαμβάνω.

Intercise, συντόμως.

Intercisio, ἡ διακοπὴ, ῆς, Hippocr.

Intercisus, διακοπεὶς, εῖσα, έν.

Intercludo, διακλείω, Polyb. alicui aliquid, ἀφαιρέομαί τινός τι, Isocr. ἀπείργω τινά τινος, Plut. τινὰ ἀπό τινος, Isocr. ἀποκλείω τινά τινος, Aristot.

Interclusio, ἡ διάκλεισις, ἡ ἀπόκλεισις.

Interclusus, ὁ ϗ ἡ ἀπόκλειστος, ȣ.

Intercolumnium, τὸ περιστύλιον, ȣ, LXX.

Intercurro, παρεμπίπτω, Æschin.

Intercursio, ἡ παρέμπτωσις, εως, Plut.

Intercus, ὁ ὕδρωψ, ωπος, Galen.

Interdico, ἀπαγορεύω, alicui aliquid facere, τινὰ ποιεῖν τι, Dem. τινὶ, ὅπως μὴ, Plat. igni et aqua et domo, εἴργομαι πυρὸς ϗ ὕδατος ϗ στέγης τινὰ, Plut. alicui ne abeat, ἀπείρηκά τινι ἀπιέναι, Plut. ὅπως μὴ ἀπέλθῃ, Plat. παραγγέλλω.

Interdictio, ἡ ἀπόῤῥησις, ἡ ἀπαγόρευσις.

Interdictum, τὸ ἀπόῤῥημα, ατος, Plat. τὸ ἀπαγόρευμα, ατος, Plut. τὸ παράγγελμα, ατος, Dem.

Interdiu, μεθ᾽ ἡμέραν, Dem. absum, ἀφημερεύω.

Interdum, ἐνίοτε, Dem. ἄλλοτε, id.

Interea, μεταξὺ, ἐν τῷ μεταξὺ, ἐν τῷ μεταξὺ χρόνῳ, ἐν τοσȣ́τῳ, Dem. Xen. Isocr.

Interemptio, ἡ θανάτωσις, εως, Thuc.

Intereo, ἀπόλλυμαι, Aristoph. fame, διαφθείρομαι λιμῷ, Herodian. apoplexia, θνήσκω ἀποπληξίᾳ, id. indigne, παραπόλλυμαι, Lucian. ἀποθνήσκω, ἀναιρέω.

Interequito, διϊππάζω.

Interest, διαφέρει, ipsius, αὐτῷ, Herodian. hoc tua, σοὶ τȣ̃το, Plat. hoc mea, μοὶ τȣ́τȣ, id. mea nihil, μοὶ ȣ̓δὲν, id. multum ad omnia, πολὺ πρὸς ἅπαντα, id.

Interfari, λόγον παρεμβάλλειν.

Interfatio, λόγȣ παρεμβολή.

Interfectio, ἡ θανάτωσις, εως, Thuc.

Interfector, ὁ φονεὺς, έως, Isocr. ὁ ἀναιρέτης, hominis, ὁ ἀνδροφόνος, ȣ, Dem.

Interficio, κτείνω, aliquem, τινὰ, Dem. ἀποσφάττω τινὰ, id. ἀποκτείνω τινὰ, id. juste, injuste, violenter, indicta causa, consulto, δικαίως, ἀδίκως, βιαίως, ἀκρίτως, ἐκ προνοίας, Dem. Isocr. φονεύω.

Interfluo, διαῤῥέω, regionem, χώραν, Isocr.

Interfringo,

Interfringo, διαῤῥήγνυμι, διαῤῥήσσω, aliquid, τὶ, Lucian.
Intergerium, τὸ μεσότειχον τȣ̃ φραγμȣ̃, N. T. τὸ διατείχισμα, ατος, Plut.
Interjaceo, μεταξὺ κεῖμαι.
Interibi, ἐν τῷ μεταξὺ
Interjectio, ἡ παρεμβολὴ, ῆς, Dem.
Interjicio, ἐμβάλλω, aliquid, τὶ, Dem. latenter, παρεμβάλλω, id.
Interim, μεταξὺ, Dem. Conf. *Interea.*
Interimo, ἀποκτείνω, Dem. Conf. *Interficio.*
Interior, ἐνδότερος, έρα, ερον, ex loco interiori. ἔνδοθεν, Herodian.
Interitus, ἡ ἀπώλεια, N. T. ὁ ὄλεθρος, sociorum, συμμάχων, Dem. navis, ἡ διαφθορὰ νεὼς, id.
Interius, ἐνδοτέρω.
Interlabor, διαπίπτω, Xen. παραμπίπτω.
Interlino, καταλείφω, Gal.
Interlocutio, ἡ διακοπὴ, ῆς, ἡ διάλεξις.
Interloquor, διακόπτω, Bas. παρενοχλέω λέγοντι, N. T. διαλέγομαι.
Interlucatio, ἡ διακάθαρσις, εως, Theophr.
Interluceo, παρεμφαίνω.
Interluco, διακαθαίρω, Theophr.
Interlunium, ἡ μηνῶν σύνοδος.
Interluo, διαῤῥέω, Isocr.
Intermedius, ὁ ϗ ἡ διάμεσος, ȣ, ὁ ϗ ἡ ἀνάμεσος, ȣ, Herodot.
Intermeo, διοδεύω, Synes.
Intermico, διαλάμπω, Isocr.
Interminor, διαπειλέω, alicui, τινὶ, Æschin. ἐμβριμάομαι.
Intermisceo, ἐγκαταμίγνυμι, alicui, τινὶ, Lucian.
Intermissio, ἡ διάλειψις, τὸ διάλειμμα, Plut. ἡ ἄνεσις.
Intermitto, διαλείπω, breve tempus, μικρὸν χρόνον, Theophr. intermittens pulsus, διαλείπων σφυγμὸς, Gal. sine intermissione, ἀδιαλείπτως, N. T.
Intermorior, παραπόλλυμαι, Lucian.
Intermuralis, e, ὁ ϗ ἡ μεσότειχος, ȣ.
Internascor, διαγεννάομαι.
Internecinus, ὁ ϗ ἡ πανόλεθρος, ȣ, Eur.
Internecio, ἡ πανωλεθρία, Thuc. ἡ ἐξώλεια, Dem. cum internecione, πανωλέθρως.
Interneco, ἐξολοθρεύω, N. T.
Internosco, διαγινώσκω, Aristoph.
Internuncio, διαγγέλλω, Plut.
Internuncius, ὁ διάγγελος, ȣ, Bud.
Intero, ἐντρίβω, aliquid, τὶ, Xen.
Interpellatio, ἡ παρενόχλησις, εως.
Interpello, παρενοχλέω, aliquem, τινὰ, Plut. τινὶ, N. T. διακόπτω.
Interpolatio, ἡ ἀνασκευὴ, ἡ ἐπισκευὴ, Dem.
Interpolo, ἀνανεόομαι, Isocr.
Interpono, ἐμβάλλω, aliquid alicui, τί τινι, Plut. παρεντίθημι, παρεμβάλλω.
Interpositio, ἡ παρεμβολὴ, ἡ παρένθεσις.
Interpres, ὁ ἑρμηνεὺς, έως, Xen. ὁ ἑρμηνευτὴς, ȣ̃, Plat. ὁ ἐξηγητὴς, ȣ̃, Dem. per interpretem loqui, δι' ἑρμηνέως λέγειν, Æl.
Interpretamentum, τὸ ἑρμήνευμα, Eur.
Interpretatio, ἡ ἑρμηνεία, ἡ μετάφρασις.
Interpretor, ἑρμηνεύω, aliquid, τὶ, Gal. μεθερμηνεύω, Polyb. Latine, μεταφράζω εἰς τὴν τῶν Ῥωμαίων φωνὴν, Plut. in bonam partem, ὑπολαμβάνω εἰς τὸ [illegible], Naz. ἐξηγέομαί τι πρὸς τὸ εὔφημον in malam partem aliquid, ὑπολαμβάνω τι ἐπὶ τὸ χεῖρον, Aristot.
Interpunctio, ἡ διάστιξις, εως.
Interpunctum, τὸ διάστιγμα, ατος.
Interpungo, διαστίζω, Aristot.
Interquiesco, ἡσυχάζω, Thuc. διαπαύομαι, Plat.
Interregnum, ἡ μεσοβασιλεία, ας, Plut.
Interrex, ὁ μεσοβασιλεὺς, έως, Plut.
Interritus, ὁ ϗ ἡ ἀδεὴς, έος, Lucian.
Interrogatio, ἡ ἐρώτησις, Aristot. τὸ ἐρώτημα, id. ἡ ἐπερώτησις, N. T.
Interrogatiuncula, τὸ ἐρωτημάτιον, ȣ.
Interrogo, ἐρωτάω, aliquem aliquid, τινά τι, Plut. libenter, ἡδέως, perspicuis verbis, σαφῶς, cum indignatione, ἀγανακτήσας, Dem. ποιέομαι ἐρώτησιν τινα, Isocr. de aliqua re, ἐρωτάω περί τινος, Lucian. πυνθάνομαί τινός τι, seu περί τινος, Plut.
Interrumpo, διαῤῥήγνυμι seu διαῤῥήσσω, Luc.
Interrupte, συντόμως, ἀποτόμως.
Interscindo, διασχίζω, Xen. pontem, διασπάω γέφυραν, Polyb.
Interseco, διατέμνω, Plat.
Intersectio, ἡ διατομὴ, ῆς.
Intersepio, διαφράσσω, Herodian.
Intersero, παρεμφυτεύω, ἐντίθημι, Lucian.
Interspergo, ἐνδιασπείρω.
Interspiratio, ἡ διαπνοὴ, ῆς, Al. Aphr. sine interspiratione, ἀπνευστὶ, Athen.
Interspiro, διαπνέω, Philo.
Interstitium, τὸ διάστημα, ατος, Plat.
Interstrepo, διαψοφέω.
Intersum, πάρειμι, rebus, τοῖς πράγμασι, Dem. alicui rei, ἐπί τινι, Xen. πρός τι, id. παραγίγνομαί τινι, Æschin. differo, διαφέρω. Confer *Differo*, item *Interest.*
Intertextus, ὁ ϗ ἡ πάρυφος, ȣ, Poll.
Intertignium, τὸ μεσοδόκιον, ȣ.
Interturbatio, ἡ διατάραξις, εως, ἡ ὄχλησις, εως, Plat.
Interturbo, διαταράττω, aliquid, τὶ, Plut. urbes, ἐνοχλέω τὰς πόλεις, Isocr. aliquem, ἐκκρούω τινὰ, Dem.
Intervallum, τὸ διάστημα, ατος, Plat. τὸ διάλειμμα, ατος, Plut. ex intervallis, ἐκ διαλειμμάτων, Æl. per intervallum, διασταδὸν, Hom. ἡ διάστασις.
Intervenio, ἐπέρχομαι, Plut. μεσιτεύω.
Interventus, ûs, ἡ ἐπέλευσις, εως.
Interverto, ὑπεξαιρέομαι, Lucian. aliquid, σφετερίζω τι, Xen.
Interula, ὁ χιτωνίσκος, ȣ, Plut.
Intestato, ἀδιαθέτως.
Intestatus, ὁ ϗ ἡ ἀδιάθετος, ȣ.
Intestinum, τὸ ἔντερον, ȣ, Diosc. intestina, τὰ ἔγκατα, ων, Lucian. τὰ σπλάγχνα, ων, N. T. τὰ ἐντόσθια, ων, Lucian.
Intestinus, ὁ ἔνδοθεν, ὁ εἴσω· bellum, ἐμφύλιος πόλεμος.
Intexo, ἐμπλέκω, alicui, τινὶ, Eur. ἐνυφαίνω, Athen.
Intime, ἐνδοτάτω.
Intimus, ἐνδότατος, άτη, ατον, Herodian. ἐσώτατος, άτη, ατον, sc. amicus, ὁ οἰκειότατος, ȣ, Thuc. μύχατος, η, ον.
Intinctus, ûs, τὸ ἔμβαμμα, ατος, Xen.
Intingo, ἐμβάπτω, in aliquid, εἴς τι, Aristoph.
Intolerabilis, ὁ ϗ ἡ δύσοιστος, Strabo. ὁ ϗ ἡ ἐπαχθὴς, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀφόρητος.
Intolerandus, ὁ ϗ ἡ ὑπέρδεινος, ȣ, Dem.
Intolerans. Vide *Impatiens.*
Intolerantia. Vide *Impatientia.*
Intono, βροντάω.
Intonsus, ὁ ϗ ἡ ἄκαρτος, ȣ, Julian. Apost. ἀκερσεκόμης, ȣ.
Intorqueo, ἀναστρέφω, aliquid, τὶ, Thuc. στροφιλέω τι, Plut. συστρέφω τι, Plut.
Intorte, συνεστραμμένως, Aristot.
Intra, ἐντὸς, murum, τείχȣς, Isocr. vallum, ἔσω τȣ̃ χάρακος, Plut.
Intractabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀμεταχείριστος, ȣ, Basil.
Intremisco, ἐντρομέομαι, τρέμω, Plut.
Intrepide, ἀδεῶς, Lucian. ἀφόβως, Dem. respondeo, ἀτρέμως πάνυ ϗ ἐμμελῶς ἀνακρίνομαι, Æl.
Intrepidus, ὁ ϗ ἡ ἀδεὴς, έος, Isocr. ὁ ϗ ἡ ἀθαμβὴς, Plut. ὁ ϗ ἡ ἄφοβος, ȣ, id.
Intrico, ἐμπλέκω, Gal.
Intrinsecus, ἔσωθεν, ἔνδοθεν, Dem.
Intrita, τὸ μυσσωτὸν, seu μυττωτὸν, ȣ̃, Diosc.
Intro, ἔσω, Dem.
Intro, as, εἰσέρχομαι, Plat. in aliquid, εἴσειμι εἴς τι, Dem. ἐμβατεύω εἴς τι, id.
Introcludo. Vide *Includo.*
Introdo, ἐνδίδωμι, Euripid.
Introduco, εἰσάγω, aliquem, τινὰ, Æl.
Introductio, ἡ εἰσαγωγὴ, ῆς, Synes.
Introeo, εἰσέρχομαι, Plat. Confer *Intro.*
Introfero, εἰσκομίζω, Xen.
Introgredior, idem quod *Intro.*
Introitus, ἡ εἴσοδος, Plut. ἡ εἴσδυσις, Aristot.
Intromitto, εἰσοικίζω, Polyb. εἰσδέχομαι.
Introrepo, εἰσερπύζω, Plut.
Introrsum vel Introrsus, εἰς τὸ ἔσω.
Introrumpo, εἰσβιάζομαι εἰς οἶκον, Plut.
Introspicio, καθοράω, aliquid, τὶ, Plut. ἐφοράω τι, Dem. ἐπισκοπέω τι, Gal. in sepulchrum, παρακύπτω εἰς μνημεῖον, N. T.
Introvoco, εἰσκαλέω, aliquem, τινὰ, Aristoph.
Intrudo, εἰσωθέω.
Intueor, θεάομαι, aliquem, τινὰ, Dem. βλέπω εἴς τινα, id. πρός τινα, Plut. aliquid, ἀποβλέπω εἴς τι, Æschin. πρός τι, Plat. ἐνορέω τινὶ, Xen.
Intuitus, ἡ ἔποψις, ἡ ὄψις.
Intumeo, seu Intumesco, ἐξοιδέω, Lucian. ἐποιδαίνομαι, id. ἐξογκόομαι, Herodot.
Intumulatus. Vide *Insepultus.*
Inturbatus, ὁ ϗ ἡ ἀτάραχος, ȣ, ὁ ϗ ἡ ἀτάρακτος, ȣ.
Intus, ἔνδον, esse, εἶναι, Dem. juvare, ἔνδοθεν συμπράττειν, id. i. e. domi, οἴκοι, Plut.
Intutus, ὁ ϗ ἡ ἐπισφαλὴς, έος, Plut.
Intybum, ἡ σέρις, δος, Diosc.
Invado, ἐπιχειρέω, aliquem, τινὰ, Aristot. aliqua re, πρός τινά τινι, Thuc. regionem, ἐμβάλλω εἰς χώραν, Xen. ἐπιπηδάω χώραν, Plut. ἐπιβαίνω χώρας, Dem. ἐπὶ τὴν χώραν, id. invadit me timor, ἐπέρχεταί μοι δέος, Lucian. invasit illum pestis, ἡ νόσος ἐπέπεσεν αὐτῷ, Thuc.
Invalesco, ἐπιῤῥώννυμαι, Dion. Halicarn. αὔξομαι, Xen.
Invaletudo, ἡ ἀῤῥωστία, Dem. ἡ ἀσθένεια.
Invalide, ἀσθενῶς, Dem.
Invalidus, ὁ ϗ ἡ ἄῤῥωστος, ȣ, Isocr. ὁ ϗ ἡ ἀσθενὴς, έος, Dem.
Invariabilis, ὁ ϗ ἡ ἀνετεροίωτος, Aristot.
Invasio, ἡ ἐπέλασις, Lucian. ἡ εἰσβολὴ, Isocr.
Invectio, ἡ εἰσκομιδὴ, Thuc. ἡ ἐπαγωγὴ, id.
Invectivus, στηλιτευτικὸς, ή, όν, oratio, λόγος, Naz. ἡ στηλίτευσις, εως.
Invectus, ûs, ἡ ἀγωγὴ, ῆς, Thuc.
Inveho, εἰσκομίζω, Xen. ἐπάγω, Thuc. invehor, i. e. maledictis lacesso, ἀποτείνομαι, in aliquem, εἴς τινα, Gal. ψόγον ἐπιφέρω τινὶ, Thuc. ἐπιτίθεμαί τινι, Isocr.
Invenio, εὑρίσκω, aliquid, τὶ, Isocr. ἐξευρίσκω τι, id.
Inventarium, ἡ ἀπογραφὴ, ῆς, Dem.
Inventio, ἡ εὕρεσις, εως, Plut.
Inventiuncula, τὸ εὑρημάτιον, ȣ, Plut.
Inventor, ὁ εὑρετὴς, Isocr. ὁ ἐφευρετὴς, N. T.
Inventum, τὸ εὕρημα, ατος, Plat.
Invenuste, ἀχαρίτως.
Invenustus, ὁ ϗ ἡ ἄχαρις, ιτος, Herodian. ὁ ϗ ἡ ἀναφρόδιτος, ȣ, Lucian.
Inverecunde, ἀναισχύντως, Plat. Confer *Impudenter.*
Inverecundia, ἡ ἀναισχυντία, ας, Dem. Confer *Impudentia.*
Inverecundus, ὁ ϗ ἡ ἀναίσχυντος, ȣ, Dem. Confer *Impudens.*
Inversio, ἡ ἀναστροφὴ, ῆς.
Inverto, καταστρέφω, Liban. ἐκστρέφω, Aristoph.
Invesperascit, ἑσπεράζει, ἑσπέρα γίνεται, Xen.
Investigatio, ἡ ἴχνευσις, εως, Xen. ἡ ἔρευνα, ης, Aristot. ἡ ἐξέτασις.
Investigator, ὁ ἀνιχνευτὴς, ȣ̃.
Investigo, ἐξιχνεύω, latentem, λανθάνοντα, Plut. feras, θηρία, Lucian. peccata, ἁμαρτίας, Plut. ἐξετάζω τὰ ἁμαρτήματά τινος, Isocr. aliquid, ἀναζητέω τι, Isocr. aliquem, ἰχνεύω τινὰ, Xen.
Investimentum, τὸ ἔνδυμα, ατος, N. T.
Investio, ἐνδύω, Xen.
Inveterasco, παλαιόομαι, Gal.
Inveteratio, ἡ παλαίωσις, εως, Plut.
Invetero, παλαιόω. Vide *Invalesco.*
Invicem, ἀλλήλων, οις, ȣς. Dem.
Invictus, ὁ ϗ ἡ ἀήττητος, ȣ, Dem. ὁ ϗ ἡ ἄμαχος, ȣ, id. ὁ ϗ ἡ δυσμάχητος, ȣ, alicui, τινὶ, Isocr. ὁ ϗ ἡ ἀνίκητος.
Invide, φθονερῶς, Xen.
Invidentia, ὁ φθόνος, ȣ, Dem. Confer *Invidia.*
Invideo, φθονέω, habenti aliquid, ἔχοντί τι, Isocr. commodis alicujus, ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς τινος, id. alicui aliquid, τινί τινος, [illegible] βασκαίνω τινί τινος, Luc. Confer [illegible]
Invidia, ὁ φθόνος, ȣ, Dem. ἡ βασκανία, ας, id. et æmulatio, φθόνος ϗ φιλονεικία, id. et odium,

φθόνος ϗ δυσμένεια, Isocr. invidiam concitare alicui re aliqua, συνάγειν τινὶ φθόνον τινὶ Dem. ἐμποιεῖν τινι φθόνον περί τινος, Isocr habere, ἔχειν φθόνον, id. conficere se invidia. ἀσκεῖν φθόνον ἐπ' ἀλλήλοις, Dem. obnoxium esse invidiæ, ὑπεῖναί τισι φθόνον· absit invidia dicto, ἀπείη τοῦ λόγου φθόνος, id. invidia carens, ὁ ϗ ἡ ἄφθονος, ου, Herodot.

Invidiose, φθονερῶς, accipere aliquid, δέχεσθαί τι, Dem. ἐπιφθόνως, Thuc.

Invidiosus, ὁ ϗ ἡ ἐπίφθονος, ου, possessio, κτῆμα Plat. ὁ ϗ ἡ βάσκανος, ου· res, βάσκανον πρᾶγμα, Dem.

Invidus, φθονερὸς, ὰ, ὸν, Plut. ὁ ϗ ἡ βάσκανος, ου, homo, ἄνθρωπος, Dem. erga aliquem, βασκαίνων, ουσα, ον, τινὰ, Isocr.

Invigilo, ἐπαγρυπνέω, Lucian. studiis, προσκαρτερεῖν τοῖς λόγοις.

Inviolabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀνεκβίαστος, ου, Plut.

Inviolabiliter, ἀνεκβιάστως.

Inviolatus, ὁ ϗ ἡ ἀνεκβίαστος, ου, Plut.

Invisibilis, ὁ ϗ ἡ ἀόρατος, Isocr. ὁ ϗ ἡ ἀθέατος, Plut.

Inviso, ἐπισκοπέομαι, aliquem, τινὰ, Lucian. ἐπισκοπέω τινὰ, Isocr. ægrotantem, ἐπισκέπτομαι τὸν ἀσθενήσαντα, N. T.

Invisus, ὁ ϗ ἡ ἀθέατος, ου, Plut. i. e. invidiosus, ὁ ϗ ἡ ἐπίφθονος, ου, Dem. alicui, ὁ ϗ ἡ ἀπεχθής τινι, Isocr. Deo et hominibus, ἐχθρὸς Θεῷ ϗ ἀνθρώποις, Dem.

Invitabilis, e, ἐφολκὸς, ὴ, ὸν, Ælian. προσκλητικὸς, ὴ, ὸν, Plut.

Invitatio, ἡ πρόσκλησις, εως, ad cœnam seu epulum, ἡ ἑστίασις, εως, Dem.

Invite, Invito, ἀκουσίως, Dem. ἀκοντὶ, id.

Invito, προσκαλέω, aliquem, τινὰ, ad cœnam, καλέω τινὰ ἐπὶ τὸ δεῖπνον, Dem. πρὸς τὸ δεῖπνον, id. παραγγέλλω εἰς τὸ δεῖπνον, Lucian. allicio. Vide *Allicio*.

Invitus, ὁ ϗ ἡ ἀκούσιος, Dem. ἄκων, ουσα, ον, id non volens, sed quam maxime invitus, οὐχ ἑκὼν, ἀλλ' ὡς οἷόν τε μάλιστα ἄκων· οὐχ ἑκὼν, ἀλλὰ βιασθεὶς, Isocr. servio alicui, οὐχ ἑκὼν, ἀλλὰ ἀναγκασθεὶς δουλεύω τινι· invitis et mœrentibus aliquibus facere aliquid, ἀκόντων τινῶν ϗ λυπουμένων ποιεῖν τι, id. invitis nobis, βίᾳ ἡμῶν, Isocr.

Invius, ὁ ϗ ἡ ἄνοδος, Xen. locus, ἡ ἀνοδία, Philo. τὸ ἄβατον, Diod. Sic.

Inula, τὸ ἑλένιον, ου, Diosc.

Inultus, ὁ ϗ ἡ ἀνεκδίκητος, ου, Bas. ὁ ϗ ἡ ἀτιμώρητος.

Inumbro, ἐπισκιάζω, aliquem, τινὰ, N. T. τινὶ, ibid. κατασκιάζω τινὰ, Herodot.

Inunctio, ἡ ἐπάλειψις, ἡ κατάχρισις, Al. Aphr.

Inundatio, ὁ κατακλυσμὸς, οῦ, Plat.

Inundo, πλημμυρέω, Plut. ὑπερχέω, id. κατακλύζω, Xen.

Inungo, ἐπαλείφω, ἐπιχρίω, Lucian. καταχρίω, Gal.

Invocatio, ἡ ἐπίκλησις, Lucian. Dei, ἡ θεοκλύτησις, Suid.

Invocatus, i. e. non *vocatus*, ὁ ϗ ἡ ἄκλητος, ου, Athen.

Invoco, κατακαλέω, Plut. Deum, ἐπικαλέω θεὸν, Herodian. προσκυνέω Θεῷ, N. T. τὸν Θεὸν, Dem. ut Deum Quirinum, θεοκλυτέω τὸν Κυρῖνον, Plut.

Involito, ἐφίπταμαι, εἰσπετάομαι, Aristot.

Involo, εἰσπέτομαι, εἰσπετάομαι, Aristot. *invado*. Vide *Invado*.

Involucrum, τὸ εἴλημα, τὸ ἐνείλημα, Hippocr.

Involuntarius, idem quod *Invitus*.

Involvolus, ἴψ, ἰπὸς, Ammon.

Involvo, ἐγκυλίω, aliqua re, εἴς τι, Xen. ἐγκυλινδέω, Lucian. aliquem calamitatibus, περιβάλλω τινὰ συμφοραῖς, Isocr. malis, ἐμπλέκω τινὰ κακοῖς, id. tenebris aliquid, ἀμαυρόω τι, Plut. ἐπισκιάζω τινὶ, Philo.

Involutio, ἡ ἐγκυλίνδησις, εως, Plut.

Inurbane, ἀκόμψως, Plut. ἀγροίκως, Theocrit.

Inurbanus, ὁ ϗ ἡ ἄγροικος, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀπαίδευτος, id.

Inuro, ἐγκαίω, καυστηριάζω, N. T. alicui ignominiam, περιστρέφομαί τινι ὄνειδος, Plut. maculam, περιάπτω τινὶ αἰσχύνην, Plat.

Inusitate, ἀήθως, Thuc. ἀχρείως.

Inusitatus, ὁ ϗ ἡ ἀήθης, εος, Dem.

Inustus, ὁ ϗ ἡ ἔγκαυστος, ἐγκαυθεὶς, εῖσα, ὲν, Gal. nota, τὸ ἔγκαυμα, Plat.

Inutilis, ὁ ϗ ἡ ἄχρηστος, ου, alicui, τινὶ, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀνωφελὴς τινί· et perniciosus alicui, ὁ ϗ ἡ ἀσύμφορος ϗ βλαβερός τινι, id. ὁ ϗ ἡ ἀλυσιτελής τινι, id.

Inutilitas, ἡ ἀχρηστία, ας, Appian.

Inutiliter, ἀχρήστως, ad vitam, πρὸς τὸν βίον, Dem.

Invulnerabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἄτρωτος, ου, Maccab.

Invulneratus, ὁ ϗ ἡ ἄτρωτος, ου, Philo. ὁ ϗ ἡ ἄθραυστος, Plut.

Io, ἰοῦ, Io! ἰοῦ! ἰοῦ! Plat.

Jocatio, ἡ παιδιὰ, ᾶς, Plut.

Jocor, παίζω, Dem. in aliquem cavillando, διὰ σκωμμάτων εἴς τινα, Plut. cum aliquo, προσπαίζω τινὶ, Plat.

Jocose, παιδιωδῶς, παιγνιωδῶς.

Jocosus, ὁ ϗ ἡ παιδιώδης, εος, Aristot. γελοῖος, α, ον, in rebus jocosis seria agere, σπουδάζειν ἐν τοῖς γελοίοις, Plut.

Jocularis, idem quod *Jocosus*.

Jiculariter, παιγνιωδῶς.

Joculor, παίζω, Plut. ἀστεῖα λέγω, Aristot. χαριέντως εἶπον, Plat.

Jocus, ἡ παιδιὰ, ᾶς, Plut. serione an joco hoc dicit, σπουδάζει ταῦτα, ἢ παίζει, Plat. per jocum aliquid dico, λέγω τι παίζων, Ælian.

Ipse, αὐτὸς, ὴ, ὸν, Dem. ego ipse, ἐγὼ αὐτὸς, Dem. hic ipse, οὗτος αὐτὸς, id. civitas a se ipsa, ἡ πόλις αὐτὴ παρ' αὐτῆς, id. (2) mei ipsius, ἐμαυτοῦ, ῆς, οῦ, periclitor de me ipso, κινδυνεύω ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, Isocr. (3) tui ipsius, σεαυτοῦ, ῆς, οῦ, Dem. σαυτοῦ, ῆς, οῦ, Isocr. (4) sui ipsius, ἑαυτοῦ, ῆς, οῦ, Dem. αὑτοῦ, ῆς, οῦ, Isocr.

Ira, ἡ ὀργὴ, ῆς, Dem. ὁ θυμὸς, οῦ, ἡ χολὴ, ῆς· magna seu gravis, ὀργὴ μεγάλη, maxima, μεγίστη, ἐσχάτη, vehemens, ἰσχυρὰ, id. immortalis, ἀείμνηστος, Isocr. levis, μικρὰ, Dem. et odium, ὀργὴ ϗ μῖσος, Isocr. et stomachus, ὀργὴ ϗ θυμὸς, id. et indignatio, ὀργὴ ϗ χολὴ, Dem. ad iram concitari contra aliquem, παροργίζεσθαι πρός τινα, id. ad iram provocare, εἰς ὀργὴν προσκαλεῖσθαι, Lucian. concitare, εἰς ὀργὴν προάγειν, Aristot. εἰς ὀργὴν καθιστάναι, id. ira defervescit, παρακμάζει ϗ παρανθεῖ τὸ τῆς ὀργῆς, Xen. iram concoquere, ὀργὴν πεπαίνειν, id. desinere ab ira, παύεσθαι τῆς ὀργῆς, Isocr. Conf. *Iracundia*.

Iracunde, ὀργίλως, Dem. δυσκόλως, πικρῶς, id

Iracundia, ἡ ὀργιλότης, Aristot. ἡ ὀργὴ, Dem. ὁ παροργισμὸς, οῦ, N. T. iracundiam concipere adversus aliquem, λαβεῖν ὀργὴν ἐπί τινα, Dem. excitare, παριστάναι ὀργήν· explere, ἀναπληροῦν ὀργήν· alicujus experiri, περιπίπτειν τῇ ὀργῇ τινος, id. iracundia efferri, ἔξω φέρεσθαι ὑπ' ὀργῆς, Isocr.

Iracundus, ὀργίλος, η, ον, Aristot. θυμὸν ἔχων ουσα, ον, Æl. Confer *Iracundia*.

Irascor, ὀργίζομαι, alicui, τινὶ, Dem. χαλεπαίνω τινὶ, Plut. πρός τινα, Xen. ἀγανακτέω πρός τινα, Plut. κατά τινος, περί τινος, Plat ob aliquid, ἀγανακτέω διά τι, Plut. ὀργίζομαι ϗ ἀγανακτέω ἐπί τινι, Dem. ἀγανακτέω ϗ χαλεπῶς φέρω τι, id.

Irate, δι' ὀργῆς, πρὸς ὀργὴν, dixit, εἶπε, Plut.

Iratus, ὀργιζόμενος, ένη, ενον, Dem. θυμούμενος, ένη, ενον, id. in aliquem, παροξυνθεὶς κατά τινος δι' ὀργὴν, Plut.

Iris, ἡ ἶρις, ιδος, Aristot.

Ironia, ἡ εἰρωνία, ας, Aristot.

Ironice, εἰρωνικῶς, loquor, ἐπειρωνεύω, Appian.

Ironicus, εἰρωνικὸς, ὴ, ὸν, Aristot.

Irradiatio, ἡ ἀκτινοβολία, ας, Plut.

Irradio, ἀκτινοβολέω, Athen.

Irrationabilis, seu Irrationalis, e, ὁ ϗ ἡ ἄλογος, Aristot.

Irrationabilitas, ἡ ἀλογία, ας.

Irraucesco, βραγχιάω, Aristot. βράγχοις ἁλίσκομαι, id.

Irreconciliabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀδιάλλακτος, ου, hostis, ἐχθρὸς, Dem.

Irreconciliabiliter, ἀκαταλλάκτως, bellare, πολεμεῖν, Dem.

Irrefutabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀναντίῤῥητος, ου, Plut.

Irreligiosus, ὁ ϗ ἡ ἀνόσιος, ου, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀσεβὴς, έος, id.

Irremeabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἄνοστος, ου.

Irremediabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀνήκεστος, ου, Plut.

Irremisse, ἀδιαλείπτως, N. T.

Irreparabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀνεπισκεύαστος, ου.

Irrepertus, ὁ ϗ ἡ ἀνεύρετος, ου.

Irrepo, παρεισπίπτω, Theophr. ad aliquid, εἰσερπύζω ἐπί τι, Aristoph. ad imperii successionem, παραδύω ἐπὶ τὴν διαδοχὴν τῆς ἡγεμονίας, Plut.

Irreprehensibilis, e, ὁ ϗ ἡ ἄμεμπτος, ου, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀνεπιτίμητος, id.

Irreprehensus, ὁ ϗ ἡ ἀνέλεγκτος, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀμώμητος, ου, N. T.

Irrequietus, ὁ ϗ ἡ ἄπαυστος, Plat.

Irresolubilis, e, ὁ ϗ ἡ ἄλυτος, Plat.

Irresolutus, ὁ ϗ ἡ ἀδιάλυτος, Aristot.

Irretio, ἐμπλέκω, aliqua re, τινὶ, Dem. περιβάλλω τινὶ, Isocr. σαγηνεύω τι, Xen.

Irretortus, ὁ ϗ ἡ ἀδιάστροφος, ου, Plut.

Irreverens, ὁ ϗ ἡ ἀναιδὴς, έος, Dem.

Irreverenter, ἀναιδημόνως, Gal.

Irreverentia, ἡ ἀναίδεια, ας, Dem.

Irrevocabilis, ὁ ϗ ἡ ἀμετάπειστος, ου, Plut.

Irrevocabiliter, ἀνεπιτρέπτως, Maccab.

Irrideo, καταγελάω, alicujus simplicitatem, τινὸς εὐηθείας, Dem. τινὰ, Isocr. χλευάζω τινὰ, Dem. insolenter, ὑβριστικῶς προσεκχλευάζω τινὰ, id. ἐπισκώπτω τινὰ, Lucian.

Irridicule, ἀκαταγελάστως, Æschin.

Irrigatio, ἡ ἄρδευσις, εως, Theophr.

Irrigo, ἀρδεύω, Theophr. ἄρδω, Plut. βρέχω, διαίνω.

Irriguus, ὁ ϗ ἡ κατάῤῥυτος, ου, Basil. regio fluviis, χώρα ποταμοῖς, Plut.

Irrisio, ὁ χλευασμὸς, οῦ, Dem. ἡ χλευασία, ας, Aristot. ὁ καταγέλως, ὁ διασυρμός.

Irrisor, ὁ χλευαστὴς, οῦ, Aristot.

Irritabilis, e, ὁ ϗ ἡ εὐερέθιστος, Strabo. ὁ ϗ ἡ εὐπαρόρμητος, ου, Aristot.

Irritamentum, τὸ ἐρέθισμα, ατος, Appian.

Irritatio, ὁ παροξυσμὸς, οῦ, N. T. ὁ ἐρεθισμὸς, οῦ, Hipp.

Irrito, ὀργίζω, aliquem, τινὰ, Xen. contra aliquem, ἐξοργίζω τινὰ πρός τινα, id. παροξύνω τινὰ ἐπί τινα, Plut.

Irritus, a, um, ὁ ϗ ἡ ἄκυρος, Dem. ὁ ϗ ἡ ἄπρακτος, Lucian. facio aliquid, ἄκυρον ποιέω τι, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀνήνυτος, irritos conatus habeo, ἀνήνυτα πράγματα ἔχω, id.

Irroboro, ἐπιῤῥώννυμι, Thuc.

Irrogatio, ἡ ἐπίθεσις, εως, ἡ ἐπιβολὴ, ῆς, Thuc.

Irrogo, ἐπιτίθημι, mulctam, τίμημα, Isocr. ἐπιβάλλω ἐπιβολὴν, Xen.

Irroro, ἐπιδροσίζω, ἐπιῤῥαίνω, Al. Aphr.

Irrumpo, εἰσπίπτω, in aliquid, τινὶ, Thuc. ἐμβάλλω εἴς τι, Isocr. ἐφορμάω τινὶ, Plut.

Irruo, εἰσπίπτω, in aliquid, τινὶ, Thuc. in regionem, ἐμβάλλω εἰς χώραν, Xen. προσβάλλω τῇ χώρᾳ, Plut. ἐπιπηδάω τῇ χώρᾳ, Plut. εἰσπηδάω εἰς χώραν· in aliquem, ἐφορμάω τινὶ, Plut. πρός τινα, Xen.

Irruptio, ἡ εἰσβολὴ, Plut. ἡ ἐμβολὴ, id. ἡ ἐπήλευσις, Lucian. irruptionem facio, προσβάλλω τινὶ, Xen. Confer *Invado*, *Irruo*.

Is, ea, id, ἐκεῖνος, ἐκείνη, ἐκεῖνο, Dem. is, ipse, ἐκεῖνος, αὐτὸς, id.

Isagoge, ἡ εἰσαγωγὴ, ῆς, Aristot.

Isosceles, ὁ ϗ ἡ ἰσοσκελὴς, έος, Aristot.

Istac, τῇδε, Plut.

Iste, ista, istud, idem quod *Is, ea, id.*

Isthmus, ὁ ἰσθμὸς, οῦ, Aristot.

Isthic, isthæc, isthoc, οὗτος, αὕτη, τοῦτο, Dem.

Isthic, ἐνταῦθα, Dem. ἐνταυθοῖ, id. ἐνθάδε, id.

Isthinc, ἐκεῖθεν, Dem. ἐντεῦθεν, id.

Isto, ἐκεῖσε, Dem.

Istoc, ἐκεῖσε, Dem.

Istorsum, αὐτόσε, Plat. πρὸς τόνδε τὸν τόπον, Plut.

Ita, οὕτω, *sequente consonâ*, ut οὕτως, *sequente vocali* vel *diphthongo*, quemadmodum—ita, ὥσπερ.

ὥσπερ—οὕτω, Dem. ita—ut, οὕτως—ὡς· ita autem considerate, οὑτωσὶ δὲ σκοπεῖτε· aliis ita, aliis aliter videtur, τοῖς μὲν ὡδὶ τοῖς δὲ ἑτέρως δοκεῖ· ita me dii ament, νὴ τοὺς θεοὺς, μὰ τοὺς θεούς· ita se hæc habent, οὕτω ταῦτ' ἔχει, id. ita, ut, τοσοῦτον, ὥστε, Isocr. οὕτως, ὡς, id. οὕτως, ὥστε, Æschin. ita gloriati sunt, quasi omnes vicerint, τοσοῦτον ἐφρόνησαν, ὅσονπερ ἂν εἰ πάντων ἐκράτησαν, Isocr. itane? οὐκ ἄραγε; itane terra quidem? οὐδ' ἄραγε ἡ γῆ; Xen.
Itaque, ἄρα οὖν, Plat. Confer *Ergo*.
Item, ὁμοίως, Plat.
Iter, ἡ πορεία, Plat. ἡ ὁδὸς, οῦ, Dem. ἡ ὁδοιπορία, Xen. facio pedibus, πορεύομαι τοῖν ποδοῖν, id terra, κατὰ γῆν, Thuc. longum, μακρὰν ὁδὸν, Isocr. trium dierum, ὁδὸν τριῶν ἡμερῶν· festinanter, πορείαν ποιεῖσθαι μετὰ σπουδῆς, Herod. per urbem, διαπορεύομαι τὴν πόλιν, Plat. per regionem, διὰ τῆς χώρας, Aristot. διέρχομαι χώραν, Plat. conficere, προέρχεσθαι ὁδὸν, Plat.
Iteratio, ἡ ἀνάληψις, εως, Aristot.
Itero, ἀναλαμβάνω, Plat. δευτερόω, LXX.
Iterum, πάλιν, Dem. αὖ, id. αὖθις, id. atque iterum, αὖθις ϗ μάλα.
Itidem, ὁμοίως, Plat.
Itinerarius, ὁδοιπορικὸς, ἡ, ὸν, Herodian. Hinc
Itinerarium, τὸ ὁδοιπορικὸν, sc. βιβλίον.
Itio, ἡ πορεία, ας, Plat.
Juba, ἡ χαίτη, ης, Aristot. equi seu muli, ἡ λοφιὰ, ᾶς, id.
Jubar, τὸ σέλας, ατος, Aristot.
Jubatus, χαιτόεις, όεσσα, όεν.
Jubeo, κελεύω, alicui, τινὰ, Plat. alicui aliquid, κελεύω τινὶ περί τινος, Isocr. vos meminisse, διακελεύομαι ὑμᾶς μνημονεύειν, id. te salvere, εὖ πράττειν, ὑγιαίνειν.
Jubilo, ἀγαλλιάομαι.
Jubilum, τὸ ἀγαλλίαμα, ατος.
Jucunde, ἡδέως, Dem.
Jucunditas, ἡ ἡδονὴ, ῆς, Theophr. ἡ τερπνότης.
Jucundor, ἡδύνομαι, Athen. aliqua re, ἥδομαί τινι, Xen. ἐπί τινι, id.
Jucundus, τερπνὸς, ἡ, ὸν, Isocr. ἡδὺς, εῖα, ὺ, alicui, τινὶ, Dem. κεχαρισμένος, ένη, ένον, τινὶ, id. καταθύμιος.
Judex, ὁ κριτὴς, οῦ, Dem. ὁ δικαστὴς, οῦ, id. judicis officio fungor, δικάζω, Isocr.
Judicatio, ἡ κρίσις, εως, Dem.
Judicato, μετὰ κρίσεως.
Judicatum, τὸ κρίμα, N.T. mulcta, ἡ καταδίκη, Dem.
Judicialis, e, δικανικὸς, ἡ, ὸν, Isocr. δικαστικὸς, ἡ, όν.
Judiciarius, δικαστικὸς, ἡ, ὸν, Xen.
Judicium, ἡ κρίσις, Aristot. facio de aliquo, κρίσιν ποιέομαι περί τινος, Isocr. rectum fero, ὀρθῶς τὴν δίκην δικάζω, Dem.
Judico, κρίνω, aliquem, τινὰ, Plat. aliquid, τὶ, id. aliquid ut leges postulant, δικάζω τὶ ἀξίως τῶν νόμων, Dem. secundum leges, κατὰ τοὺς νόμους, id. de aliqua re, περί τινος, Isocr. κρίνω περί τινος, Plat. κρίσιν ποιέομαι περί τινος, Isocr. ad gratiam, κρίσιν ποιέομαι πρὸς χάριν, Isocr.
Jugalis, ὁ ϗ ἡ ζύγιος, equus, ἵππος, Aristoph.
Jugamentum, τὸ ζύγωμα, ατος, Polyb.
Jugerum, τὸ πλέθρον, ου, Diod. Sic.
Jugis, e, ὁ ϗ ἡ συνεχὴς, έος, Aristot.
Jugiter, συνεχῶς, Thuc. διηνεκῶς.
Juglans, *arbor*, ἡ καρύα, ας, Theophr. *fructus*, τὸ κάρυον, ου, id.
Jugulatio, ἡ ἀπόσφαξις, ἡ σφαγὴ, Isocr.
Jugulator, ὁ σφαγεὺς, έως, Xen.
Jugulo, σφάττω, Isocr. aliquem, ἀποσφάττω τινὰ, Dem. αὐχενίζω τινὰ, Philo.
Jugulum, ἡ δειρὰ, ᾶς, Herodot. ἡ κλεὶς, δὸς, Aristot. τὸ κτῆνος.
Jugum, τὸ ζεῦγος, εος, boum, βοεικὸν, Thuc. montis, ἡ κορυφὴ, ῆς, Thuc.
Julius, ὁ Μεταγειτνιὼν, ῶνος, Dem. ὁ Ἰούλιος, ου.
Jumentum, τὸ ὑποζύγιον, ου, Thuc.
Junceus, Juncidus, Juncinus, a, um, ὁ ϗ ἡ σχοινώδης, εος, σχοίνινος, ίνη, ινον, Hesych.
Juncosus, ὁ ϗ ἡ σχοινώδης, εος.
Junctim, ζυγηδὸν, Heliod.
Junctio, ἡ ζεῦξις, ἡ συζυγία, Aristid.
Junctura, ἡ σύζευξις, εως, Aristot.
Juncus, ἡ σχοῖνος, ου, Theophr.
Jungo, ζεύγνυμι, tauros aratro, ταύρους ὑπ' ἄροτρον, Herodot. ad currum, ἐφ' ἅρμα, id. flumen ponte, ποταμὸν, id. γέφυραν ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ, id. alicui filiam, τινὶ τὴν θυγατέρα, Appian. συνάπτω.
Junior, νεώτερος, έρα, ερον, Dem.
Juniperinus, ἀρκεύθινος, ίνη, ινον, vinum, οἶνος, Diosc.
Juniperus, i, ἡ ἄρκευθος, ου, Diosc.
Junius, ὁ Ἑκατομβαιὼν, Dem. ὁ Ἰούνιος.
Junix, ἡ δαμάλη, ης, N. T.
Juramentum, ὁ ὅρκος, ου, Dem. τὸ ὅρκιον, ου, Thuc. et fides, ὅρκος ϗ πίστις, Dem. juramentum alicui deferre, προκαλεῖσθαί τινα εἰς ὅρκον· διδόναι τινὶ ὅρκον περί τινος· et accipere, δοῦναι ὅρκον ϗ λαβεῖν· exigere ab aliquo, λαμβάνειν ὅρκον παρά τινος· δέχεσθαι ὅρκον· servare, φυλάττειν ὅρκον· negligere, ἀμελεῖν τοῦ ὀμωμοσμένου ὅρκου, et violare, ὀλιγωρεῖν τοῦ ὅρκου ϗ παραβαίνειν αὐτόν· facere contra juramentum, ποιεῖν τι παρὰ τὸν ὅρκον, id. Confer *Juro*.
Juratus, ὀμωμοσμένος, ένη, ένον, jusjurandum, ὅρκος, Dem.
Jure, δικαίως, Dem.
Jureconsultus, ὁ νομικὸς, οῦ, Plut.
Jurgiosus, ὁ ϗ ἡ φιλόνεικος, ου, N.T. ἐριστικὸς, ἡ, όν.
Jurgium, ἡ λοιδορία, Dem. ἡ ἔρις, ιδος, Xen. τὸ νεῖκος.
Jurgo, ἐρίζω, Plat. cum aliquo, ζυγομαχέω πρός τινα, Naz.
Juridicialis, e, δικαστικὸς, ἡ, όν, Aristot.
Juridicus, ὁ ϗ ἡ ἔνδικος, ου, Poll.
Juridicus, i, ὁ δικαιοδότης, ου.
Jurisconsultus, ὁ νομικὸς, οῦ, Plut.
Jurisdictio, ἡ δικαιολογία, ας, Philo. ἡ δικαιοδοσία, ας, Polyb.
Jurisprudentia, ἡ νομικὴ ἐπιστήμη, ἡ νομικὴ τέχνη.
Juro, ὄμνυμι, alicui per omnes deos, τινὶ πάντας τοὺς θεοὺς, Dem. per Jovem, ἐπόμνυμι Δία· et promitto aliquid, ὄμνυμι ϗ ὑπισχνέομαί τι· sancte, ὄμνυμι εὔορκα· juste, δίκαια· frustra, μάτην, id. de aliqua re, ὅρκον ποιέομαι περί τινος, Isocr.
Jurulentus, ὁ ϗ ἡ ζωμώδης, εος.
Jus, *esculentum*, ὁ ζωμὸς, οῦ, nigrum, μέλας, Plut. piscium, ἰχθυηρὸς, Lucian. pingue adipe, τῶν πιόνων, avium, ὀρνίθειος, Athen.
Jus, ἡ δίκη, Dem. τὸ δίκαιον, id. ἡ θέμις, ιτος, Isocr. τὸ θεμιτὸν, id. summum, τὸ ἀκροδίκαιον, Aristot. suum obtinere, τυγχάνειν τῶν δικαίων, Dem. reddo, δικαιοδοτέω, Plut. dico alicui, τὰ δίκαια ὁρίζω τινὶ, Dem. adipisci, ἀξιοῦσθαι τῶν δικαίων· persequi, ἀπολαύειν τῶν δικαίων, id. in jus voco aliquem ob aliquid, δικάζομαί τινα περί τινος, Lucian. ἐγκαλέω τινὰ, Plat. τινὶ, Dem. γράφομαι γραφήν τινα, Xen. de jure respondere alicui, τὰ νόμιμα ἐξηγεῖσθαί τινι, Dem. uti jure suo, χρῆσθαι τῷ δικαίῳ, id.
Jusculentus, ὁ ϗ ἡ ζωμώδης, εος.
Jusculum, τὸ ζώμιον, τὸ ζωμίδιον, Aristoph.
Jusjurandum, ὁ ὅρκος, ου, Dem. Confer *Juramentum*.
Jussum, τὸ ἐπίταγμα, Dem. ἡ ἐντολὴ, ῆς, id. Confer *Mandatum*.
Jussus, ûs, idem quod *Jussum*.
Justa, τὰ ἐναγίσματα, ων, Hesych. τὰ νομιζόμενα, ων, facere seu persolvere alicui, ποιεῖν τινι, Xen. τὰ συνήθη ποιεῖν τῷ τετελευτηκότι, Dem.
Juste, δικαίως, Dem. ἐπιεικῶς, id. ago, δικαιοπραγέω, Aristot. factum, τὸ δικαίωμα, ατος, id.
Justificatio, ἡ δικαίωσις, εως, N. T.
Justifico, δικαιόω, N. T.
Justitia, ἡ δικαιοσύνη, Dem τὸ δίκαιον, justitiæ et æquitati studere, σπουδάζειν περὶ τὸ ἴσον ϗ τὸ δίκαιον, id. justitiam exerceo erga aliquem, ἀσκέω τὴν δικαιοσύνην περί τινα, Isocr. justitiæ rationem habere, λόγον ποιεῖσθαι τοῦ δικαίου, Dem. non habere, οὐ φροντίζειν τοῦ δικαίου, id.
Justus, δίκαιος, αία, ον, Dem. et incorruptus, ϗ ἀδωροδόκητος, id. omnino, πάνυ δίκαιος ὢν τὸν τρόπον, id. justum se præbere παρέχειν ἑαυτὸν δίκαιον, Isocr. esse, fieri, εἶναι, γίγνεσθαι δίκαιον, id.
Juvamen, τὸ βοήθημα, ατος, Aristot.
Juvat, i. e. *delectat*, τέρπει, Plut.
Juvenalia, τὰ νεανικὰ, ῶν.
Juvenca, ἡ δάμαλις, εως, Philo. ἡ πόρτις.
Juvencula, *virgo*, ἡ νεωτέρα, ας, Dem.
Juvenculus, τὸ πορτάκιον, ου, Hesych.
Juvencus, ὁ μόσχος, Athen. ὁ πόρταξ.
Juvenesco, νεάζω, Greg. νεανισκεύομαι, Xen.
Juvenilis, e, νεανικὸς, ἡ, ὸν, animus, φρόνημα, Dem. νεαρὸς, ὰ, ὸν, Plut. νεάζων, ουσα, ον, Philo. ὁ ϗ ἡ μειρακιώδης, εος, Isocr. ætas, τὸ νεαρὸν τῆς ἡλικίας, Ælian.
Juveniliter, νεανικῶς, νεαρῶς, Lucian. ἡβηδόν.
Juvenis, ὁ νέος, Dem. ὁ νεώτερος, ὁ νεανίας, ου, maturæ, seu militaris, ætatis, ὁ ἐν ἡλικίᾳ· ὁ ἐφ' ἡλικίας ὢν, id. florentis ætatis, ὁ ἀκμάζων, οντος, Isocr. fio, μειρακιόομαι ϗ ἐκ τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἀνατρέχω, Æl. sum, νεάζω, νεανίζω, νέος εἰμὶ, Aristot. vir, νέος ἀνὴρ, Xen. fœmina, νέα γυνὴ, Plut.
Juvenor, νεανίζω, νεανιεύομαι, Plut.
Juventa, seu Juventus, ἡ νεότης, ητος, Dem. ἡ ἀνθοῦσα ἀκμὴ, Isocr. Confer *Adolescentia*.
Juvo, ὠφελέω, aliquem, τινὶ, Diosc. τινὰ, Lucian. adversus aliquem, βοηθέω τινὶ πρός τινα, Dem. aliqua re, τινὶ, id. in aliqua re, τὶ, Xen. συμπράττω τινί τι, Plut. in nulla re, οὐδὲν, Aristot. ad aliquid, συλλαμβάνω τινὶ εἴς τι, Xen. συλλαμβάνομαι πρός τι, Isocr. ad aliquid conficiendum, συναγωνίζομαί τινι, Dem. juvante Deo, σὺν Θεοῦ παλάμᾳ, Pind. σὺν Θεῷ.
Juxta, ἐπὶ, *cum dat.* juxta fluvium, ἐπὶ τῷ ποταμῷ, Thuc. πρὸς, *cum dat.* juxta urbem, πρὸς τῇ πόλει· hostes, τοῖς πολεμίοις, Thuc. παρὰ, *cum acc.* juxta aliquid, παρά τι, Aristot. *adv.* ὁμοίως, algoris et æstûs juxta patiens, κρύους ϗ θάλπους ὁμοίως καταφρονῶν, Herodian.

K.

KALENDÆ, αἱ καλένδαι, ῶν, Plut. ἡ νουμηνία, ας, Plut.

L.

LABASCO, καταφέρομαι, Gal. ὑποφέρομαι, Plut.
Labecula, τὸ κηλίδιον, ου.
Labefacio, παρακινέω, Naz. aliquid, λυμαίνομαί τι, Isocr. βλάπτω τι, Plat.
Labefactio, ἡ παρακίνησις, εως, ἡ βλάβη, ης, Thuc. τὸ πταῖσμα.
Labefacto, idem quod *Labefacio*.
Labellum, τὸ χελύνιον, Jos. τὸ χειλάριον.
Labeo, χείλων, ωνος. Confer *Labiosus*.
Labes, ἡ λύμη, ης, Philo. ἡ κηλὶς, ῖδος, Plut. ὁ ῥύπος, ου, N. T. labem alicui inspergo, ῥυπαίνω τινὰ, Dion. Hal. καταρρυπαίνω τινὰ, Isocr. αἰσχύνην περιάπτω τινὶ, id. sine labe, i. e. integre, ἀναμαρτήτως, Dem.
Labilis, e, ὀλισθηρὸς, ὰ, όν.
Labiosus, ὁ ϗ ἡ πρόχειλος, ου, Lucian. παχέα ἔχων χείλη, Xen.
Labium, τὸ χεῖλος, εος, Xen.
Labo, as, ὑποφέρομαι, in aliquid, εἴς τι, Appian.
Labor, eris, ὀλισθαίνω, in aliqua re, ἔν τινι, Plut. labente lingua, ὀλισθαινούσης γλώττης, id. erro in aliqua re, σφάλλομαι περί τινος, Plat.
Labor, oris, ὁ πόνος, Dem. ὁ κάματος, Herodot. ὁ μόχθος,

ὁ μόχθος, Philo. ἡ πραγματεία, Dem. magnus, πόνος μέγας, Isocr. multus, πολὺς, Dem. voluntarius, ἑκούσιος, Isocr acerbissimus, ἀνδρεῖος, Isocr. esse magni laboris et negotii, εἶναι πολλοῦ πόνου καὶ πραγματείας, Dem. citra laborem, ἀπονητὶ, Lucian. ἀκονιτὶ, Aristot. multo cum labore, πολυπόνως, Plut. διαπόνως, id. labore carens, ὁ καὶ ἡ ἄμοχθος, ου, Xen. labore confectus, ὁ καὶ ἡ κατάκοπος, ου, Plut. ὁ καὶ ἡ κατάπονος, ου, Plut. laboris amans, ὁ καὶ ἡ φιλόπονος, ου, Isocr. laboris amor, ἡ φιλοπονία, ας, id. laborem fugiens, ὁ καὶ ἡ ἄπονος, ου, Xen ὁ καὶ ἡ φυγόπονος, ου, Polyb. laboris fuga, ἡ φυγοπονία, ας, id. laboris patiens, ὁ καὶ ἡ διάπονος, ου, Plut. labor inanis, ἡ ματαιοπονία, ας, Lucian. tolero labores ad comparandum aliquid, ὑπομένω πόνους ὑπὲρ τοῦ λαβεῖν τι, Dem. διά τι, Isocr. fero, φέρω πόνον, Dem. et pericula quævis perfero, πόνον καὶ κινδύνους ἅπαντας ὑποφέρω, Isocr. sine labore obtinere aliquid, ἄνευ πόνων κατέχειν τι, id.

Laboriose, ἐπιπόνως, Isocr. διαπόνως, Plut. πολυπόνως, id.

Laboriosus, ὁ καὶ ἡ ἐπίπονος, ου, ὁ καὶ ἡ χαμαπώδης, μοχθηρὸς, ρὰ, ρὸν vita et periculosa, βίος ἐπίπονος καὶ φιλοκίνδυνος, Isocr. ὁ ἐργάτης, ου. homo, ἀνὴρ, Dem. mirum in modum ad aliquid, ὁ καὶ ἡ δεινῶς φιλόπονος πρός τι, Æl.

Laboro, πονέω, in aliquo, περί τινος, Aristot. ἀσκέομαι πρός τι, Lucian. διατρίβω ἔν τινι, seu ἐπί τινι, Plut. et operor meo corpore, πονέω καὶ ἐργάζομαι τῷ σώματί μου, Dem. et periclitor ob aliquid, πονέω καὶ κινδυνεύω περί τινος· una et ærumnas perfero, συμπονέω καὶ συμφορὰς φέρω, id. de salute reip. σπουδάζω περὶ τὴν σωτηρίαν τῆς πόλεως, Isocr. morbo, νοσέω, Plut. morbo diutino, κάμνω πολὺν χρόνον, Dem. febri, πυρέσσω, Galen. podagra, ποδαγριάω, ποδαλγέω, capite, κεφαλαλγέω, Hippocr. dentibus, ὀδονταλγέω, Hippocr. auribus, ὠταλγέω, Diosc. desiderio, ἁλίσκομαι πόθῳ, Herodian.

Labrosus, ὁ καὶ ἡ πρόχειλος, ου, Lucian.

Labrum, τὸ χεῖλος, εος, Xen. summis labris gustare, χείλεσιν ἄκροις γεύσασθαι, Philo. labra mordere, χιλλὸν ἐσθίειν, Aristoph vas, ὁ πλυνὸς, οῦ, Cl. Al. ἡ λεκάνη.

Labrusca, ἡ ἀγριάμπελος, ου, Diosc.

Labyrinthosus, ὁ καὶ ἡ λαβυρινθώδης, εος, Lucian.

Labyrinthus, ὁ λαβύρινθος, ου, Strabo.

Lac, τὸ γάλα, Aristot. acidum, τὸ ὀξύγαλα, ακτος, Plut. concretum, θρόμβωσις γάλακτος, Diosc. recens mulctum, γάλα νεόβδαλτον bibo, γαλακτοποτέω, Athen.

Lacer, seu Lacerus, διεσπαραγμένος, ένη, ένον, ῥωγαλέος.

Laceratio, ὁ σπαραγμὸς, οῦ, Herodian.

Lacerna, ὁ τρίβων, ωνος, Dem.

Lacero, σπαράσσω, aliquid, τὶ, Gal. συντρίβω τι, Dem. περισύρω, δρύπτω.

Lacerta, ἡ σαῦρα, Theocr. ὁ σαῦρος, id.

Lacertosus, ὁ καὶ ἡ μυώδης, εος, Galen.

Lacertus, ὁ μυών, ῶνος.

Lacesso, προσκαλέομαι, aliquem ad pugnam, τινὰ πρὸς μάχην, Xen. contumelia, προπηλακίζω τινὰ λόγοις, Plat. ἐρεθίζω.

Lachryma. Vide *Lacryma*.

Lacinia, ἡ πλέξις, εως

Lacryma, τὸ δάκρυον, ου, Xen. τὸ δάκρυ, υος, Thuc. lacrymas fundo, ἀφίημι δάκρυα, Dem. κλαίω δάκρυσι, id. abstergere, δάκρυα ἐξαλείφειν, N. T. sine lacrymis, ἀδακρυτὶ, nullam transigere diem, μηδεμίαν διάγειν ἡμέραν, Isocr.

Lacrymabilis, e, ὁ καὶ ἡ πολύδακρυς, υος.

Lacrymabundus, διαδακρυόμενος, ένη, ένον, Æsc.

Lacrymo, seu Lacrymor, δακρύω, aliquid, τὶ, Dem. aliquem, τινὰ, Lucian. ἐπί τινι, id. ὀδύρομαί τινα, Dion Hal. θρηνέω τινὰ, Lucian. præ gaudio, δακρύω χαρᾷ, Xen.

Lacrymosus, ὁ καὶ ἡ δακρυώδης, εος, Lucian.

Lacrymula, τὸ δακρύδιον, ου.

Lactatio, ὁ θηλασμὸς, Plut. ἡ τιτθεία, Dem.

Lacteo, θηλάζω, Plut.

Lactes, τὸ μεσεντέριον.

Lactesco, γαλακτόομαι, Theophr.

Lacteus, ὁ καὶ ἡ γαλακτώδης, εος, Diosc. γαλακτικὸς, ή, όν, id.

Lacto, τιτθεύω, aliquem, τινὰ, Dem. θηλάζω τινὰ, Lys.

Lactuca, ἡ θρίδαξ, ακος, Diosc. silvestris, ἡ θριδακίνη, ης, Gal.

Lactucula, ἡ θριδακινὶς, ίδος, Athen.

Lacuna, τὸ τέναγος, εος, Plut. τὸ τέλμα, ατος, Aristoph.

Lacunar, τὸ φάτνωμα, Eust. ἡ ὀροφή.

Lacunaris, e, φατνωματικὸς, ή, όν, Plut.

Lacunosus, τελματιαῖος, αία, αῖον, aqua, ὕδωρ, Aristot.

Lacus, ἡ λίμνη, ης, Pausan. fio, λιμνόομαι, Theophr.

Lacustris, e, λιμναῖος, αία, αῖον, planta, φυτὸν, Plut.

Lædo, βλάπτω, aliquem, τινὰ, Plat. καταβλάπτω τινὰ, Dem. λυμαίνομαί τινι, Aristid.

Læsio, ἡ βλάψις, Plat. injuriosa, ἡ ὕβρις, Dem.

Læte, εὐφρόνως, εὐθύμως, Xen.

Lætifico, εὐφραίνω, aliquem, τινὰ, Xen.

Lætificus, a, um, εὐφραντικὸς, ή, όν.

Lætitia, ἡ εὐφροσύνη, Xen. ἡ ἡδονὴ, ῆς, Isocr. ἡ εὐθυμία, Xen. τὸ γῆθος, εος, Plut. Confer *Gaudium*.

Lætor, ἥδομαι, aliqua re, τινὶ Plut. ἐπί τινι, Xen. εὐφραίνομαί τινι, Isocr.

Lætus, ὁ καὶ ἡ εὔθυμος, ου, Xen. ὁ καὶ ἡ περιχαρὴς, έος, Isocr. omnibus lætitiis, πάσας ἡδόμενος ἡδονὰς, Plat. aliqua re, ἡδόμενός τινι, Dem ἐπί τινι, Xen. sum, εὐθυμέομαι, Xen. εὐφρων, γηθόσυνος.

Lævigo, λειόω, λεαίνω, Philo. ἐπιλεαίνω, Plut.

Lævis, e, λεῖος, α, ον, et lubricus, καὶ ὀλισθηρὸς, Lucian. λειάδης.

Lævitas, ἡ λειότης, ητος, Plut.

Lævo, idem quod *Lævigo*.

Lævor, oris, ἡ λειότης, Plut.

Lævorsum, ἐπ' ἀριστερᾶ, Plut.

Lævus, ἀριστερὸς, ὰ, ὸν, manus, χεὶρ, Herodot.

Laganum, τὸ λάγανον, ου, Athen.

Lagena, ἡ λάγηνος, ου, Athen.

Lagenula, τὸ λαγήνιον, ου.

Laicus, λαϊκὸς, ή, όν, ὁ ἰδιώτης, ου.

Lama, τὸ τέναγος, εος, Plut.

Lambo, λείχω, aliquid, τὶ, Theophr. μύζω τι, Xen λιχμάω.

Lamella, τὸ ἐλάσμιον, ου.

Lamentabilis, e, ὁ καὶ ἡ θρηνώδης, εος, carmen, μέλος θρηνῶδες, Herodian. ὀδυρτικὸς, ή, όν, Plut.

Lamentabiliter, θρηνητικῶς, Poll. ὀδυρτικῶς, Plut.

Lamentatio, ὁ θρῆνος, ου, Lucian. τὸ θρήνημα, ατος, LXX. ὁ ὀδυρμὸς, οῦ, Hesych.

Lamentor, θρηνέω, aliquem, τινὰ, Lucian. aliquid, ὀδύρομαί τί, Isocr. κλαίω τι, Dem.

Lamina, ὁ ἐλασμὸς, οῦ, Xiphil. τὸ πέταλον, ου, Cl. Al.

Lampas, ἡ λαμπὰς, άδος, Plut. parva, τὸ λαμπάδιον, ου, Plat.

Lampyris, ἡ λαμπυρὶς, ίδος, Aristot.

Lana, τὸ ἔριον, ου, Xen.

Lanaris, e, ὁ καὶ ἡ ἐριώδης, εος.

Lancea, ἡ λόγχη, ης, Aristot. ἡ σιβύνη, ης, LXX.

Lancearius, λογχοφόρος, ου, Philo.

Lancino, θυννάζω, Aristoph.

Laneus, ἐρίνεος, έα, εον, Herodot. ἐρεοῦς, ᾶ, οῦν, textum, ὕφος Diosc.

Languefacio, μαραίνω, aliquid, τὶ, Plut.

Langueo, ἀσθενέω, Xenoph. ἀσθένειαν ἀσθενέω, Isocr. παρακμάζω, Diosc. piger sum, ῥαθύμως ἔχω, Plut

Languesco, μαραίνομαι, Aristot. χαλάω.

Languide, ἀσθενῶς, ἀτόνως, ἐπιλίγδην, Lucian.

Languidus, ὁ καὶ ἡ ἄτονος, ου, Plut. ὁ καὶ ἡ ἄῤῥωστος, Dem. χαλαρὸς, ρὰ, ρὸν.

Languor, ἡ μάρανσις, εως, ἡ ἀτονία, Plut. ἡ μαλακία, ἡ ἀῤῥωστία, Dem.

Laniarium, τὸ κρεωπώλιον, ου, Plut.

Laniatio, seu Laniatus, ἡ ἄμυξις, ἡ σπάραξις, ὁ σπαραγμὸς, οῦ. Herodian.

Laniena, τὸ κρεωπώλιον, ου, Plut.

Lanifex, ὁ καὶ ἡ ταλασιουργὸς, οῦ, Athen. ὁ καὶ ἡ ἐριουργὸς, οῦ.

Lanificium, ἡ ταλασιουργία, ας, exercens, ὁ καὶ ἡ ἐριουργὸς, οῦ, exerceo, ἐριθεύομαι, Polyb. ἐριουργέω, Xen. ταλασιουργέω, id. ad. lanificium pertinens, ταλασιουργικὸς, ή, όν, instrumentum, σκεῦος, id.

Laniger, ὁ καὶ ἡ ἐριοφόρος, ου, arbor, δένδρον, Theophr.

Lanio, as, ἀμύσσω, Lucian. λαφύσσω, id. κατακρεουργέω, Herodot. σπαράττω, Herodian.

Lanio, idem quod *Lanius*.

Lanista, ὁ γυμναστὴς, οῦ, ὁ τῶν μονομαχούντων γυμ- [illegible]

Lanius, ὁ κρεωπώλης, ου, Poll.

Lanosus, ὁ καὶ ἡ ἐριώδης, εος.

Lanuginosus, ὁ καὶ ἡ χνοώδης, εος, Theophr.

Lanugo, ὁ χνόος, ου, contr. χνοῦς, οῦ, Poll. ἡ λάχνη.

Lanx, ὁ πίναξ, ακος, Athen. pars libræ, τὸ τάλαντον, ου, Aristoph. ad lancem appendo, ταλαντόω, Plut. ἐπὶ ζυγὸν ἀναβάλλω, Ælian. ὁ δίσκος.

Lapicidina, τὸ λατόμιον, Strabo ἡ λατομία, Plut. ἡ λιθοτομία, ας, Dem.

Lapidarius, ὁ λατόμος, Poll. ὁ λιθοτομίας, id. ὁ λιθουργός.

Lapidatio, ἡ λιθοβολία, Diod. Sic. ὁ λευσμὸς, οῦ, lapidatione dignus, ὁ λευστὴρ, ῆρος, Ælian. ὁ καὶ ἡ καταλεύσιμος, ου, Dinarch.

Lapidator, ὁ λευστήρ.

Lapidesco, ἀπολιθόομαι, Athen.

Lapideus, λίθινος, ίνη, ινον, statua, ἀνδριὰς, Lucian.

Lapido, λιθάζω, LXX. aliquem, λεύω τινὰ, Thuc. καταλεύω τινὰ, Lucian.

Lapidosus, ὁ καὶ ἡ λιθώδης, εος, Philo.

Lapillus, τὸ λιθάριον, Theophr. τὸ λιθίδιον.

Lapis, ὁ λίθος, ου, angularis, λίθος ἀκρογωνιαῖος, N. T. lapidem omnem moveo, πάντα λίθον κινέω, Lucian. lapide ferio, lapidibus obruo, λιθοβολέω, N. T. καταλεύω, Dem. καταλιθόω, id. lapidibus insculpo, λιθουργίζω, LXX. lapides polio, λαξεύω, N. T. lapidibus stratus, ὁ καὶ ἡ λιθόστρωτος, ibid.

Lappa, τὸ ξάνθιον.

Lapsabundus, ὀλισθήσων, ουσα, ον.

Lapsio, ἡ ὀλίσθησις, εως, Plut.

Lapso, ὀλισθαίνω, Plat.

Lapsus, ûs, τὸ ὀλίσθημα, ατος, Plut. ὁ ὄλισθος, ου, Lucian.

Laquear, τὸ φάτνωμα, ατος, Plut. laqueari tego, κοιλοσταθμέω, LXX. laqueata seu laqueari tecta domus, ὁ κοιλόσταθμος, ου, id.

Laqueo. Vide *Illaqueo*.

Laqueus, ἡ παγὶς, ίδος, N. T. ἡ πέδη, ης, ib. ὁ βρόχος, ου, Plut. laqueos pono, δίκτυα πλέκω. Confer *Insidiæ*. laqueo vitam finio, τῷ βρόχῳ τὸν βίον καταστρέφω, Plut. τὸν δι' ἀγχόνης θάνατον ὑπομένω, Philo. laqueo aliquem suspendere, ἀναρτᾶν τινὰ βρόχῳ, ἀναρτήσαντά τινα ἀποκτείνειν, Æsop.

Lararium, τὸ ἑστίον, ου.

Lardum, τὸ ὕειον λίπος.

Lares, οἱ ἐφέστιοι θεοὶ, ad lares suos, εἰς ἤθεα τὰ ἑαυτοῦ, Herodot.

Large, δαψιλῶς, sumptus suppeditare, χορηγεῖν, Herodian. largius cibare, ἀδρότερον διαιτᾶν, Gal.

Largior, δωρέομαι, aliquid alicui, τί τινι, Xen. τινί τινα, Herodian. προΐεμαί τινί τι, Aristot.

Largitas, ἡ δαψίλεια, Herodian.

Largiter, δαψιλῶς, Herodian. ἄδην seu ἄδδην, Plat

Largitio, ἡ δόσις, Plat. ἡ μεγαλοδωρία, Herodian. qua quis corrumpitur, ἡ δωροδοκία, ας, Dem τὸ δωροδόκημα, id. largitionibus corrumpere aliquem, διδόναι τινὶ χρήματα ἐπὶ δωροδοκίᾳ, id. corrumpi largitionibus, δωροδοκεῖν, Dem. λαμβάνειν χρήματα δῶρα, διχόθεν δῶρα, id.

Largitor, ὁ δοτὴρ, Xen. ὁ δωρίτης, Plut.

Largus, *liberalis*, ὁ καὶ ἡ δαψιλὴς, έος, Plut. ὁ καὶ ἡ

ὁ ϰ ἡ μεγαλόδωρος, ου, id. multus. ὁ ϰ ἡ ἄφθονος, ου, Dem.

Larva, τὸ μορμολύκειον. ου, Plut. ἡ μορφὴ ve' μορμὼν larvam induere, σχηματίζεσθαι ὑποδύεσθαι deponere, ἀποκαλύπτειν τοῦ δράματος ὑπόκρισιν, Ach. Tat.

Larvatus, μορμολύκειον ἐνδεδυμένος, προσωπεῖον ..., Herodian.

Lascivia, ἡ ἀσέλγεια, ας, et impudicitia fœminarum, ϰ ἀκολασία γυναικῶν, Philo.

Lascivio, ἀσελγέω, Plat. ἀσελγαίνω, Dem. ἀκολασαίνω, Plut.

Lascivitas, ἡ ἀκολασία, Aristot. ἡ ἀσέλγεια.

Lascivus, ὁ ϰ ἡ ἀσελγής, έος· magis asinis, ἀσελγέστερος ὄνων, Lucian. ὁ ϰ ἡ λάγνος, ὁ ϰ ἡ ἀκόλαστος, ου· in re Venerea, περὶ τοῦ ἀφροδισιάζεσθαι, Aristot. πρὸς τὰς συνουσίας, Plut.

Laser, seu Laserpitium, τὸ σίλφιον, ου, Diosc.

Lassesco, ἀποτρύομαι, Plut. κάμνω, Lucian. ἀποκάμνω, Herodian. in labore, ἀπαγορεύω πρὸς πόνοις, Plut. πονέω, Aristot.

Lassitudo, ὁ κόπος, ου, N. T.

Lasso, ἀποτρύω, Plut. καταπονέω, κοπόω.

Lassus, κεκμηκώς, υῖα, ός, κοπωθεὶς, εῖσα, ἐν, ...

Late, πλατέως, Herodian. se extendit, διατείνει ἐπὶ πολὺ, Aristot.

Latebra, τὸ κρησφύγετον, ου, Herodot. ὁ φωλεὸς, οῦ, Philo.

Latebrosus, ὁ ϰ ἡ φωλεώδης, εος, Plut.

Latenter, λανθανόντως, Bas. ἀφανῶς, Isocr. κρύφιον, λάθρα.

Lateo, λανθάνω, Dem. διαλανθάνω, id. hoc me latet, τοῦτο λανθάνει με, id.

Later, ἡ πλίνθος, ου, Thuc. lateres facio, πλινθεύω, Lucian. πλινθουργέω, LXX. laterum confectio, ἡ πλινθουργία, ας, id.

Lateralis, e, ὁ ϰ ἡ παράπλευρος, ου.

Lateraria, τὸ πλινθεῖον, ου, Lys.

Laterarius, ὁ πλινθευτὴς, οῦ, Poll.

Laterculus, ἡ πλινθὶς, ίδος, Athen.

Lateritius, πλίνθινος, ίνη, ινον.

Laterna, ὁ φανὸς, οῦ, N. T. τὸ ὀβελίσκον.

Latesco, πλατύνομαι.

Latex, τὸ νᾶμα, ατος, Herod. τὸ ῥεῖθρον.

Latibulor, φωλέω, Aristot. φωλεύω, id.

Latibulum, ὁ φωλεὸς, οῦ, Plut. ἡ φωλεία, ας, Aristot. ὁ ϰ ἡ χηραμός.

Laticlavius, ὁ ϰ ἡ πλατύσημος, Herodian.

Latine, Λατινιστὶ, Ῥωμαϊστὶ, Plut.

Latinitas, Ῥωμαϊκὸς λόγος, Plut.

Latinus, Λατῖνος, ίνη, ῖνον, Ῥωμαϊκὸς, ή, όν, Plut.

Latio, ἡ φορὰ, ᾶς, Plat.

Latitatio, ἡ ἐμφώλευσις, εως.

Latito, ἐμφωλεύω, Naz. in insidiis, ἐλλοχάω, Plat.

Latitudo, τὸ εὖρος, εος, Plut. ἡ εὐρύτης, ητος, ἡ πλατύτης, Xenoph. τὸ πλάτος, εος, Aristot.

Latratus, ὁ ὑλαγμὸς, οῦ, Xenoph. τὸ ὕλαγμα.

Latrina, τὸ ἀφοδευτήριον, ὁ ἀφεδρὼν, N. T.

Latro, ὑλάω, vehementer et terribiliter, ὑλακτέω πάνυ σφοδρῶς ἀπειλητικὸν ϰ σύντονον, Ælian. in aliquem, εἴς τινα, Isocr.

Latro, onis, ὁ λῃστὴς, οῦ, Diod. Sic. λῃστρικὸς ἀνὴρ, Plut.

Latrocinatio, ἡ λῃστεία, ας, Aristot.

Latrocinor, λῃστεύω, Dem. vicos et agros incursans, κώμαις ϰ ἀγροῖς ἐπιτρέχων, Herodian.

Latrunculus, τὸ λῃστρίδιον, ου.

Latus, a, um, πλατὺς, εῖα, ὺ, regio, χώρα, Xenoph. dens, ὀδοὺς, id. εὐρὺς, εῖα, ὺ, via, ἀτραπὸς, Plat. ὁ ϰ ἡ εὐρύχωρος.

Latus, eris, τὸ πλευρὸν, οῦ, Diosc. ἡ πλευρὰ, ᾶς, Plut.

Lavacrum, τὸ λουτρὸν, οῦ, Plut.

Lavatio, ἡ λοῦσις, εως, τὸ λουτρὸν, οῦ, N. T.

Laudabilis, e, αἰνετὸς, ή, όν, Hesych. ἐπαινετὸς, ή, όν, Chrysipp. ὁ ϰ ἡ ἀξιέπαινετος.

Laudabiliter, ἐπαινετῶς.

Laudatio, ἡ αἴνεσις, εως, ὁ ἔπαινος, ου, Dem. ἡ εὐλογία, ας, Isocr.

Laudator, ὁ ἐπαινέτης, Dem. ἐπαινῶν, id.

Laudatrix, ἡ ἐπαινετὶς, ίδος, ἡ ἐπαινοῦσα, ης.

Laudo, ἐπαινέω, aliquem, τινὰ, Dem. aliquid, τὶ, id. aliquem valde, πολλὰ ἐγκωμιάζω τινὰ, id. recte, merito, ὀρθῶς ἐπαινέω τινὰ, id. ob aliquid, ἐπαινέω τινά τι, Plat. Confer *Laus*.

Laver, τὸ σίον, ου, Isocr.

Lavo, λούω, aliquem, τινὰ, Lucian. me. λούομαι, Xen. manus, νίπτω, pannum, πλύνω.

Laurea, ἡ δαφνὶς, ίδος, Diosc. corona laurea, ὁ δάφνινος στέφανος, ου.

Laureatus, δαφνηφορῶν, οῦσα, οῦν, Herodian. ὁ ϰ ἡ δαφνηφόρος, ου.

Lauretum, ὁ δαφνὼν, ῶνος.

Laureus, a, um, δάφνινος, ίνη, ινον, Diosc.

Laurus, ἡ δάφνη, ης, Aristot.

Laus, ὁ ἔπαινος, ου, Dem. τὸ ἐγκώμιον, ου, ἡ εὔκλεια, ας, ἡ εὐφημία, ας· maxima seu summa, ἔπαινος μέγιστος, Dem. eximia seu singularis, πολὺς, Isocr. amplissima, ὑπερβάλλων, id. justa et egregia, δίκαιος ϰ καλῶς ἔχων, Dem. illustris seu præclara, κάλλιστος· vera, ἀληθής· conveniens, digna, προσήκων· communis, κοινός· immortalis, εὔκλεια, ἀθάνατος· ἐγκώμιον τὸ εἰς ἅπαντα τὸν λοιπὸν χρόνον· et prædicatio, ἔπαινος ϰ εὐφημία· laudem mereri, ἄξια πράττειν ἐπαίνου· consequi convenientem, τυγχάνειν ἐπαίνου προσήκοντος· omnem tribuere alicui, παρέχεσθαί τινι πᾶσαν εὐφημίαν, id. laude extollere, ποιεῖσθαι ἔπαινον περί τινος, Isocr. et gloria abundare, ἐπαίνου ϰ εὐφημίας μεστὸν εἶναι, Dem. dignum esse, ἀξιεπαίνετον εἶναι, id. dignari, ἐπαίνου ἀξιοῦσθαι, Isocr.

Laute, λαμπρῶς, Dem. vivere, πολυτελῶς ζῆν, Dem.

Lautitia, ἡ πολυτέλεια, ας, Isocr.

Lautus, a, um, λαμπρὸς, ά, όν, aliquis et dives, τις ϰ πλούσιος, Dem. ὁ ϰ ἡ πολυτελὴς, έος, fœmina, γυνὴ, id.

Laxatio, ἡ χαύνωσις, Aristoph. ἡ ἄνεσις, Plat.

Laxativus, χαυνῶν, οῦσα, οῦν, Athen.

Laxe, χαύνως, Herodian.

Laxitas, ἡ χαυνότης, ητος, Plut.

Laxo, χαυνόω, Athen. habenas alicui, ἀνίημί τινι τὰς ἡνίας, Plut. frontem, χαλάω μέτωπον, Aristoph. os, τὸ στόμα, Xen. vinculum, ἐπιχαλάω δεσμὸν, Lucian.

Laxus, χαῦνος, η, ον, Theophr. ὁ ϰ ἡ ἔκλυτος, alvus, ἔκλυτον κοιλίδιον, Strabo. et solutus, ὁ ϰ ἡ ἄνετος ϰ ἄδετος, Naz. χαλαρός.

Lea, seu Leæna, ἡ λέαινα, ης, Aristot.

Lebes, ὁ λέβης, ητος, Athen.

Lectica, τὸ φορεῖον, Plut. ἡ κλίνη, Dion. H.

Lecticarius, ὁ κλινοφόρος, ου.

Lecticula, τὸ κλινάριον, Poll. τὸ κλινίδιον, id.

Lectio, ἡ ἀνάγνωσις, εως, Plut. electio, ἡ ἐκλογὴ, ῆς, Aristot.

Lectito, ἐπαναγινώσκω, aliquem, τινὰ, Epictet.

Lectiuncula, τὸ ἀκροαμάτιον, ου.

Lecto, ἐπαναγινώσκω, Epictet.

Lector, ὁ ἀναγνώστης, ου, Plut.

Lectulus, τὸ κλινίδιον, ου, Plut.

Lectus, i, ἡ κλίνη, Isocr. ἡ κοίτη, Xen. ἡ εὐνὴ, ῆς, id. in lecto decumbere, κεῖσθαι ἐν τῇ κλίνῃ, Isocr. occultare se sub lecto, ὑποδύεσθαι ὑπὸ κλίνην, id. diem unam lecto affixum esse, μίαν ἡμέραν ἐν τῇ κλίνῃ διάγειν, Plut. lectum sterno, στρώννυμι κλίνην, Xen.

Lecythus, ἡ λήκυθος, ου, Plut.

Legalis, e, νομικὸς, ή, όν, Xen.

Legatio, ἡ πρεσβεία, Dem. ἡ πρέσβευσις, εως. Thuc. legationem aliquo decernere, γράφειν πρεσβείαν εἴς τινα τόπον, Dem. mittere ad aliquem, πέμπειν πρεσβείαν πρός τινα· de aliqua re, ὑπέρ τινος· obire, πρεσβεύειν πρεσβείαν· præclarissime, ἐπιτρεσβεύειν τὰ κάλλιστα ϰ πάντα τὰ συμφέροντα· mala fide, παραπρεσβεύεσθαι· redire a legatione, ἐπανέρχεσθαι ἀπὸ τῆς πρεσβείας, id. legationis princeps, ὁ ἀρχιπρεσβευτὴς, οῦ, Strabo. legationis collega, ὁ συμπρεσβευτὴς, έως, Dem. legatio per caduceatorem, ἡ ἐπικηρυκεία, ας, id.

Legativum, τὸ πρεσβεῖον, τὸ πρεσβείων ἐφόδιον.

Legator, ὁ διαθέμενος, ου, Dem.

Legatum, τὸ καταλειπόμενον, ου, Dem.

Legio, ἡ φάλαγξ, γος, Herodian. τὸ τάγμα, prima, quarta, πρῶτον, τέταρτον, Plut.

Legionarius, a, um, ὁ τοῦ τάγματος, ταγματικὸς, ...

Legislator, ἡ νομοθέτης, ου, Aristot. ὁ θεσμοθέτης, ου, Æschin.

Legislatio, ἡ νομοθεσία, ας, N. T. τὸ ..., ατος, Plut.

Legitime, νομίμως, Dem. ἐννόμως, id.

Legitimus, ὁ ϰ ἡ ἔννομος, ου, et justum aliquid, ϰ δίκαιόν τι, Dem. ... νόμιμος, ου, et apertum bellum, ϰ προφανὴς πόλεμος, id. ὁ ϰ ἡ ἔνθεσμος.

Lego, -as, i. e. legatum mitto, ..., Dem. πρεσβείαν ἀποστέλλω πρός τινα, id. *addito testamento*, καταλείπω τί τινι, ἀπολείπω ἐν διαθήκαις, Appian. διατίθεμαί τινί τι, Plat.

Lego, is, ἀναγινώσκω, aliquid, τὶ, Dem. et recenseo quædam, λέγω ϰ διέρχομαί τινα, Isocr. et recito alicui quadam, λέγω ϰ ἀναγινώσκω τί τινι, Dem. i. e. *colligo* aliquid, ἀναλέγομαί τι, Aristot. Confer *Colligo*.

Legumen, τὸ ὄσπριον, ου, Gal.

Lembunculus, τὸ λεμβάδιον, ου.

Lembus, ὁ λέμβος, ου, Polyb.

Lemma, τὸ λῆμμα, ατος, Plut.

Lemniscus, τὸ λημνίσκος, ου, Plut.

Lemures, οἱ μορμῶνες, ων, Xen.

Lena, ἡ πορνοβοσκὸς, οῦ, ἡ μαστρωπὸς, οῦ.

Lenimentum, τὸ ἠπίαμα, Herodot. τὸ θέλγητρον.

Lenio, πραΰνω, κηλέω, θέλγω, ἠπιάω.

Lenis, ὁ ϰ ἡ προσηνὴς, ἤπιος, ία, ιον, πρᾶος, ου.

Lenitas, ἡ ἠπιότης, Philo. ἡ πρᾳότης, Dem. et simplicitas alicujus, πρᾳότης ϰ εὐήθειά τινος, id. et humanitas, πρᾳότης ϰ φιλανθρωπία, id.

Leniter, πρᾴως, Dem. ferre aliquid, φέρειν τι, Dem. se gerere erga aliquem, ἠπίως ἔχειν πρός τινα, id.

Lenitudo, idem quod *Lenitas*.

Leno, ὁ μαστρωπὸς, οῦ, Philo. ὁ πορνοβοσκὸς, οῦ, Bas. ὁ προαγωγὸς, οῦ, Xenoph.

Lenocinium, ἡ μαστρωπεία, ας, Plut.

Lenocinor, μαστρωπεύω, Xen.

Lens, -dis, ἡ κόνις, ιδος, Aristot.

Lens, ἡ φακὸς, οῦ, Lucian. ἡ φακῆ, ῆς, Plut.

Lente, βάδην, Plut. ἡσυχῇ, Diosc.

Lentesco, γλισχραίνομαι, Hippocr.

Lenticula, ἡ φακὴ, ῆς, Plut.

Lentiginosus, ὁ ϰ ἡ φακώδης, εος, Diosc.

Lentigo, ὁ φακὸς, οῦ, Diosc.

Lentiscinus, σχίνινος, ίνη, ινον, Hes.

Lentiscus, ἡ σχῖνος, ου, Diosc.

Lentitudo, ἡ βραδύτης, ητος, Naz.

Lentor, ἡ γλισχρότης, ητος, Gal.

Lentus, ὁ ϰ ἡ γλισχρὸς, οῦ, Hippocr.

Leo, ὁ λέων, οντος, Aristot.

Leoninus, ὁ ϰ ἡ λεοντώδης, εος, Aristot.

Leopardus, ὁ λεοπάρδαλις, εως.

Lepide, χαριέντως, Plut.

Lepidus, χαρίεις, εσσα, εν, Aristot. ὁ ϰ ἡ στωμύλος, ὁ ϰ ἡ αἱμύλος, ἀστεῖος.

Lepor, seu Lepos, ἡ αἱμυλία, ας, Plut. ἡ εὐτραπελία, ας, id. ἡ ...μύλοτης, ὁ ἀστεισμός.

Leporarium, τὸ λαγωτροφεῖον, ου, Colum.

Leporinus, λαγῷος, α, ον, Athen.

Lepra, ἡ λέπρα, ας, N. T.

Lepus, ὁ λαγὼς, ῶ, Dem. ὁ λαγωὸς, οῦ, Luc.

Lepusculus, τὸ λαγώδιον, ου.

Lessus, ἡ θρηνῳδία, ας.

Lethalis, e, ὁ ϰ ἡ θανατώδης, Hipp. θανατικὸς, ή, όν, Plut. ὁ ϰ ἡ θανάσιμος, Diosc.

Lethaliter, θανασίμως.

Lethargia, ἡ ληθαργία, ας.

Lethargicus, a, um, ληθαργικὸς, ή, όν.

Lethargus, ὁ λήθαργος, ου.

Lethum, ὁ θάνατος, ου, Dem.

Levamen, seu Levamentum, ὁ κουφισμὸς, οῦ, τὸ κούφισμα, ατος, Eurip.

Levatio, ἡ κούφισις, εως.

Levir, ὁ δαὴρ, έρος, Hom.

Levis, e, κοῦφος, η, ον, sermo, λόγος, Plat. vestis, ἐσθὴς, Herodian. semen, σπέρμα, Theophr. armatura, ὅπλισις, Philo. spes, ἐλπὶς, Herodian. homo, ἄνθρωπος, id. ἐλαφρὸς, ά, όν, et celer vir, ϰ ποδώκης ἀνὴρ, Plut.

Plut. petitio, ἐλαφρὰ δέησις, Plut. ignis, πῦρ, Diosc. vestis, ἐλαφρὰ ἐσθής, Xenoph,

Levitas, ἡ κουφότης, Theophr. ἡ ἐλαφρία, ἡ φαυλότης.

Leviter, ἐλαφρῶς, κούφως, armati, ἐσκευασμένοι, Thuc. fero, κούφως φέρω, Eurip.

Leviusculus, ὁ καὶ ἡ ὑπόκουφος, ου.

Levo, αἴρω, Dem. κουφίζω, laborem, ἐπελαφρύνω κάματον, Ælian. manum adversus aliquem, ἀνταίρομαι χεῖρα, Herodot,

Lex, ὁ νόμος, ου, Dem. ὁ θεσμός, ου, et instituta, νόμος καὶ ἔθη, et decreta, καὶ ψηφίσματα· legem ferre, νόμον τιθέναι· sancire, νόμον νομοθετεῖν· νόμον γράφειν· scribere et sancire, γράφειν καὶ τιθέναι· rogare, εἰσφέρειν· substituere, παρεισφέρειν· clanculum intrudere, λάθρα ἐμβάλλειν· latam esse de aliqua re, κεῖσθαι ὑπέρ τινος, id. approbare, δοκιμάζειν, κύριον ποιεῖν, ἀναγράφειν νόμον· tueri, φυλάττειν· conservare, διασώζειν· adspernari, προΐεσθαι νόμον· contemnere, καταφρονεῖν νόμου· abrogare legem, λύειν νόμον ἀναιρεῖσθαι νόμον· ἄκυρον ποιεῖν νόμον· legibus constituere aliquid, τάττειν τι νόμοις· permissum esse, προσήκειν ἐκ τῶν νόμων· coercere, λαβεῖν τινα ὑπὸ νόμου· obstringere aliquem ad faciendum aliquid, καταπλεῖειν τινὰ ποιεῖν τι· adquiescere, ὑπομένειν τοὺς νόμους· parere, πειθαρχεῖν τοῖς νόμοις· πείθεσθαι τοῖς νόμοις· cedere, συγχωρεῖν τοῖς νόμοις· lex jubet hoc, λέγει τοῦτο νόμος· vetat hoc, ἀπαγορεύει τοῦτο ὁ νόμος, id.

Lexicon, τὸ λεξικόν, οῦ.

Libamen, seu Libamentum, ἡ σπονδή, ῆς.

Libatio, ἡ σπονδή, ῆς, Xen.

Libella, τὸ σταθμίον, ου, ἡ στάθμη, ης, Lucian.

Libellus, τὸ βιβλίδιον, Dem. τὸ βιβλαρίδιον, N.T.

Libens, ἄσμενος, ένη, ενον, Plat. admodum, ὁ καὶ ἡ ὑπεράσμενος, ου, Xen.

Libenter, ἀσμένως, Isocr. libentissime, ἀσμενέστατα, Plat. suscipio, ἀσμενίζω, Æschin. lubentissime suscipio, ὑπερασμενίζω, Plut.

Libentia, ἡ ἡδονή, ῆς, Plat.

Liber, i, ἡ βίβλος, ου, Dem. τὸ βιβλίον, ου, Lucian. *cortex*, ὁ φλοιός, οῦ, Galen.

Liber, ἐλεύθερος, έρα, ερον, et nullius servus, καὶ μηδενὸς δοῦλος, Dem. et sui juris, καὶ αὐτὸς αὑτοῦ κύριος, id. καὶ αὐτόνομος, id. ὁ καὶ ἡ αὐτεξούσιος.

Liberalis, e, ὁ καὶ ἡ ἐλευθέριος, ου, Isocr. indoles, φύσις, Xenoph. facies, ὄψις, Plut. ars, παιδεία, Lucian. munificus, ὁ καὶ ἡ φιλόδωρος, ου, Dem.

Liberalitas, ἡ ἐλευθεριότης, ητος, Aristot.

Liberaliter, ἐλευθερίως, instituti, πεπαιδευμένοι, Xen. educati, ἐλευθέρως τεθραμμένοι, Isocr.

Liberatio, ἡ ἐλευθέρωσις, Thuc. ἡ ἀπελευθέρωσις, Plut. ἡ ἄφεσις.

Liberator, ὁ ἐλευθερωτής, οῦ, Lucian.

Libere, ἐλευθέρως, Isocr.

Liberi, orum, τὰ τέκνα, ων, Xen. filii, οἱ παῖδες, ων, Dem. filiæ, αἱ παῖδες, ων· parvi, μικρὰ παιδία· legitimi, γνήσιοι παῖδες· uterini, παῖδες ὁμομήτριοι· subditii, παῖδες ὑποβολιμαῖοι· masculi, παῖδες ἄρρενες· sexus muliebris, παῖδες θήλειαι· liberos procreare, suscipere, ποιεῖσθαι παῖδας· habere ex aliqua, εἶναί τινι παῖδας ἔκ τινος· relinquere, καταλιπεῖν παῖδας· amittere, ἀπόλλυσθαι παῖδας, id. liberorum procreatio, ἡ παιδοποιΐα, ας, Plat. multitudo, ἡ πολυπαιδία, ας, Isocr. orbitas, ἡ ἀπαιδία, ας, Dem. ἡ ἀτεκνία, ας, Aristot. amans, ὁ καὶ ἡ φιλότεκνος, ου, id. osor, ὁ καὶ ἡ μισότεκνος, ου, Æschin. odium, ἡ μισοτεκνία, ας, Plut. pulchros et multos habens, ὁ καὶ ἡ καλλίπαις καὶ πολύπαις, αιδος, Æl. liberis carens, ὁ καὶ ἡ ἄτεκνος, Aristot. orbari, ἀποτεκνοῦσθαι, N.T.

Libero, ἐλευθερόω, aliquem, τινὰ, Dem. una, συνελευθερόω, id. aliquem ab aliquo, ἐλευθερόω τινὰ ἀπό τινος, Plat. τινά τινος, Eurip. periculis, ῥύομαί τινα κινδύνων, Plut. calamitatibus, ἀπαλλάττω τινὰ τῶν συμφορῶν, Isocr. beneficiis suis ab inopia, τινὰ ταῖς εὐεργεσίαις τῶν ἀπορῶν, id. ab accusationibus, ἀπολύω, seu ἐλευθερόω, seu ἀφίημι, seu ἐκσώζω τινὰ τῶν ἐγκλημάτων, Isocr.

Liberta, ἡ ἀπελευθερωθεῖσα, ης.

Libertas, ἡ ἐλευθερία, et nulli subjectum esse, καὶ τὸ μηδένα δεσπότην ἔχειν, Dem. libertatem amare, ἐλευθερίαν ἀγαπᾶν· quærere, ζητεῖν· promittere alicui, ὑπισχνεῖσθαί τινι· constituere alicui, καθιστάναι τινί· comparare, κτήσασθαι· habere, ὑπάρχειν τινί· custodire, φυλάττειν· conservare, διασώζεσθαι· eripere, ἀφαιρεῖσθαι· subvertere, ἀνατρέπειν· perdere, ἀπολλύειν, id. libertate privari, ἀποστερεῖσθαι τῆς ἐλευθερίας, Isocr. in libertatem aliquem adsero, seu vindico, ἐξαιροῦμαί τινα εἰς ἐλευθερίαν, Isocr. libertate aliquem dono, ἐλευθερόω τινὰ, Dem.

Libertina, ἡ ἀπελευθερικὴ, ῆς.

Libertinus, ὁ ἐξελευθερικὸς, οῦ, Plut. ὁ ἀπελευθερικὸς, οῦ, id.

Libertus, ὁ ἀπελευθερωθεὶς, έντος, Plat. ὁ ἀπελεύθερος, ου, Philo.

Libet, δοκεῖ, Thuc. mihi ludere, ἀρέσκει μοι παίζειν, Herodian.

Libidinor, λαγνεύω, Ælian.

Libidinose, ἀκολάστως, Aristot.

Libidinosus, ὁ καὶ ἡ ἀκόλαστος, Aristot. Confer *Lascivus*.

Libido, ἡ ἐπιθυμία, Plat. Confer *Lascivia*.

Libitinarius, ὁ κηδευτής, οῦ, Ulpian. ὁ ἐνταφιαστής.

Libo, λείβω, lac, ἐπισπένδω γάλα, Plut.

Libra, ὁ σταθμός, οῦ, pro pondere, Herodot. pro instrumento, Aristoph. pondo, ἡ λίτρα, Gal. qui sex librarum est, ὁ καὶ ἡ ἑξάλιτρος, Aristot. cœlestis, ἡ ζυγός, οῦ.

Libralis, e, λιτραῖος, αία, αῖον.

Libramen, ἡ ῥοπή, ῆς, Plut.

Librarium, τὸ βιβλιοφυλάκιον, ου.

Librarius, ὁ βιβλιογράφος, ου, Lucian.

Libripens, ὁ ζυγοστάτης, ου.

Libro, ζυγοστατέω, Lucian. σταθμάομαι, Paus. ταλαντεύω.

Libum, ὁ ψαιστός, οῦ, Aristoph. πόπανον.

Licenter, ἀδεῶς, Aristot. ἀσελγῶς, Dem.

Licentia, ἡ ἄδεια, ας, delinquendi, ἀδικεῖν, Dem. furandi, ἡ ἐξουσία κλέπτειν, Dem. immodica libertas, ἡ ἄνεσις, εως, Plat.

Licentiosus, a, um, ἐξουσιαστικός, ή, όν.

Liceor, ἀντωνέομαι, Xen. ἐπιβάλλω, Aristot.

Licet, ἔξεστι, alicui facere aliquid, τινί τι πράττειν, Dem. id mihi, μέτεστι τοῦτό μοι, Plat. ista mihi dicere, ἔνεστί μοι ταῦτα εἰπεῖν, Dem. quamvis, κἄν, omnia expediunt, licet quis exiguas vires adjecerit, πάντ' ὠφελεῖ, κἄν τις μικρὰν δύναμιν προσθῇ· εἰ καὶ, licet non faciant, εἰ καὶ μὴ ποιοῦσι, id. Confer *Etsi*.

Lichen, ὁ λειχὴν, ῆνος, Diosc.

Licitatio, ἡ ἀντώνησις, εως, ὁ πλειστηριασμὸς, οῦ, Hesych.

Licitator, ὁ πλειστηριαστής, οῦ.

Licitor, *contra aliquem*, ἀντωνέομαι, Lys. pluris, πλειστηριάζομαι, id.

Licitum est, idem quod *Licet*.

Licitus, θεμιτὸς, ή, όν, non est, οὐκ ἔστι, Plat.

Licium, ὁ μίτος, ου, Synes.

Lictor, ὁ ῥαβδοῦχος, ου, Isocr.

Lien, ὁ σπλὴν, ηνὸς, Plut.

Ligamen, ὁ δεσμός, οῦ, Dem.

Ligatura, τὸ ἅμμα, ατος.

Lignarius, ὁ καὶ ἡ ξυλώδης, εος, Theophr. faber, ὁ ξυλουργὸς, οῦ, lignaria opera, τὰ ξυλουργικὰ, ῶν, Plut.

Lignatio, ὁ ξυλισμὸς, οῦ, ἡ ξυλεία, ας, Suid.

Lignator, ὁ ξυλεύς, έως, Paus.

Ligneus, ξύλινος, ίνη, ινον, Xen.

Lignor, ξυλεύομαι, Hesych. ξυλίζομαι, Plut.

Lignosus, ὁ καὶ ἡ ξυλώδης, εος, Theophr.

Lignum, τὸ ξύλον, ου, Aristot. τὸ ξῦλον, parvum, τὸ ξυλάριον, Xen.

Ligo, δέω, catena ad aliquid, ἀλύσει πρός τι, Thuc. aliquid ad aliquid, ἀναδέω τι πρός τι, Thuc.

Ligo, ἡ δίκελλα, ης, Naz. ἡ μάκελλα, ης, Cl. Al. ἡ σκαπάνη.

Ligula, *tibiæ*, ἡ γλωττίς, ίδος, Lucian. *cruralis*, ἡ περισκελίς, ίδος, Plut. adstrictoria, ὁ σφαιρωτὴρ, ῆρος, Naz. ὁ ἀναγωγεὺς τῶν βλαυτῶν, Ælian.

Ligurio, λιχνεύω.

Liguritio, ἡ λιχνεία, ας, Plut.

Liguritor, ὁ λίχνος, ου, Plat.

Ligustrum, τὸ λευκόϊον, ου.

Lilium, τὸ κρίνον, ου, N.T.

Lima, ἡ ῥίνη, ης, Xen.

Limatura, τὸ ῥίνημα, Herodian. τὸ ῥίνισμα, Diosc.

Limax, ὁ κοχλίας, ου, Diosc.

Limbus, τὸ κράσπεδον, ου, N.T.

Limen, ὁ σταθμὸς, οῦ, Herodot. ὁ βηλὸς, οῦ, superius, τὸ ὑπέρθυρον, Phavor. *ingressus*, ὁ εἴσοδος, ου· domus, ὁ οἶκος, ου, Dem. ὁ οὐδὸς, ἡ φλιά.

Limes, ὁ ὅρος, ου, Dem.

Limitaneus, ὅριος, ία, ιον, Plut.

Limitatio, ὁ ὁρισμὸς, οῦ, Aristot.

Limito, ὁρίζω, Aristot.

Limo, ῥινέω, Diosc. pro expolio, κατακοσμέω.

Limosus, a, um, ὁ καὶ ἡ ἰλυώδης, εος, Galen. ὁ καὶ ἡ βορβορώδης, εος, Plat.

Limpidus, ὁ καὶ ἡ διαφανής, έος, Aristot. διαυγής.

Limpitudo, ἡ διαφάνεια, ας, Eustath.

Limus, i, ὁ βόρβορος, ου, Plut. ὁ ἰλὺς, ύος, Herodian. ὁ πηλὸς, τὸ τέναγος.

Limus, ὁ καὶ ἡ πλάγιος, ... Lucian. limis oculis intueri aliquid, παραβλέπειν εἴς τι, id. limis videre, τοῖς πλαγίοις ὁρᾶν.

Linctus, ûs, τὸ λεῖγμα, ατος.

Linea, ἡ γραμμή, ῆς, Aristot.

Lineamentum, ἡ ὑπογραφή, ῆς, Plut.

Linearis, e, γραμμικός, ή, όν, demonstratio, ἀπόδειξις, Quinctil. *lineæ similis*, ὁ καὶ ἡ γραμμώδης, εος, Theophr.

Lineatio, ἡ ὑπογραφή, ῆς, Plat.

Lineo, ὑπογράφω, Aristot.

Lineola, ἡ μικρὰ γραμμή, ῆς.

Lineus, λίνεος, έα, εον, *contr.* λινοῦς, ῆ, οῦν, tunica, χιτὼν, Philostr.

Lingo, λείχω, περιλιχμάω, Lucian.

Lingua, ἡ γλῶσσα, ης, Dem. linguam continere, ἐπέχειν τὴν γλῶσσαν, Chrys. incido, γλωσσοτομέω, Plut. sermo, lingua maxime ignota utentes, ἀγνωστότατοι τὴν γλῶσσαν, Thuc. qui alterius linguæ est, ὁ καὶ ἡ ἑτερόγλωσσος, ου, N.T. qui ejusdem linguæ est, ὁ καὶ ἡ ὁμόγλωττος, ου, Xen. lingua Græca loquens, ἑλληνίζων τῇ φωνῇ, Æschin. lingua Latina disertus, ἐν τῇ Ῥωμαίων φωνῇ εὐτρόφορος, Herodian.

Lingua terræ, ὁ ἰσθμὸς, οῦ.

Linguax, ὁ καὶ ἡ γλωσσώδης, εος, LXX.

Lingula, τὸ γλωσσάριον, ου.

Linguosus, a, um, ὁ καὶ ἡ γλωσσώδης, εος.

Linio, χρίω. Confer *Ungo*.

Lino, ἐπαλείφω, Xen.

Linquo, λείπω. Confer *Relinquo*.

Linteamen, τὸ ὀθόνιον, ου, N.T.

Linteo, ὁ ὀθονοποιός, οῦ.

Linteolum, τὸ ὀθόνιον, Theophr. ὁ λῖς.

Linter, ἡ σκάφη, ης, Lucian.

Linteum, ἡ ὀθόνη.

Linum, τὸ λίνον, ου, Thuc. crudum, τὸ ὠμόλινον, ου, Hipp.

Lippio, λημάω, Hesych. ὀφθαλμιάω.

Lippitudo, ἡ λήμη, ης, Hesych. ἡ ὀφθαλμία.

Lippus, a, um, γλαμυρὸς, ὰ, ὸν, Gal. ὁ καὶ ἡ γλάμων, ωνος, Lucian.

Liquamen, τὸ χύλισμα.

Liquatio, ἡ τῆξις, ἡ τηκεδὼν, Diod. Sic.

Liquefacio, ἀνατήκω, Plut. τήκω, id. χυλίζω.

Liquesco, ἀνατήκομαι, Plut.

Liquet, δῆλόν ἐστι, Xen.

Liquide, ὑγρῶς, *manifeste*, σαφῶς, Dem.

Liquiditas, ἡ ὑγρότης, ητος, Plut.

Liquido, σαφῶς, Isocr. φανερῶς.

Liquidus, ὑγρὸς, ὰ, ὸν, pix, πίσσα, Diosc. manifestus, δῆλος, η, ον, Dem. Confer *Manifestus*.

Liquo, τήκω, ceram, κηρὸν, Galen.

Liquor, ἡ ὑγρότης, Plut. τὸ ὑγρόν.

Lira, ἡ αὖλαξ, ακος, Philo.

Liratim, κατ' αὔλακας.

Liro, ἀλοκίζω, Aristoph. αὔλακας ἐλαύνω.

Lis, ἡ δίκη, ης, Dem. ὁ ἀγὼν, ῶνος· lites et judicia, δίκαι καὶ κρίσεις, et negotia, καὶ πράγματα,

μαχῶ· litem intendere alicui, λαχεῖν τινὶ δίκην· et negotia habere cum aliquo, ἔχειν δίκην ϗ πράγματα πρός τινα, id. Confer *Actio*.
Litatio, τὸ καλλιέρημα, ατος, Naz.
Litera, τὸ γράμμα, ατος, Plut. erudire aliquem in literis, παιδεύειν τινὰ τὰ γράμματα, Dem. διδάσκειν τινὰ τὰ γράμματα, id. scribere, γράφειν γράμματα, id. literarum rudis, ὁ ϗ ἡ ἀγράμματος, ου, Lucian. literarum imperitia, ἡ ἀγραμματία, Æl. qui multarum literarum est, ὁ ϗ ἡ πολυγράμματος, Plut. epistola, ἡ ἐπιστολή, Dem. Confer *Epistola*.
Literarius, γραμματικός, ή, όν, Athen.
Literate, εὐπαιδεύτως, Isocr.
Literator, ὁ γραμματιστής, οῦ, Plut.
Literatura, ἡ γραμματεία, ἡ γραμματική, ῆς, Philo.
Literatus, πεπαιδευμένος, ένη, ένον, Isocr. Confer *Doctus*.
Lithargyrus, ἡ λιθάργυρος, ου, Diosc.
Litigator, ὁ δικαζόμενος, Dem. ὁ ἀντίδικος, id. ὁ φιλόνεικος, Aristot. ὁ ἐριστής.
Litigiosus, ὁ ϗ ἡ φιλόδικος, Aristot. ἐριστικός, ή, όν, Isocr. ὁ ϗ ἡ φιλόνεικος, ου, Dem.
Litigium, ἡ ἔρις, Xen. ἡ ἀμφισβήτησις, Dem.
Litigo, ἐρίζω, accurate de rebus minutis, ἀκριβῶς περὶ μικρῶν, Isocr. cum aliquo de re aliqua, ἀμφισβητέω τινὶ περί τινος, id. κατά τι, id. ἐγκαλέω τινί τι, Plat. δικάζομαί τινι περί τινος, Lucian. περί τι, Æschin.
Lito, καλλιερέω, Deo pro aliquo, Θεῷ ὑπέρ τινος, Xen. me ipsum, ἐμαυτόν, Plut.
Litoralis, e, ὁ ϗ ἡ ἐπάκτιος, ου, Soph. ὁ αἰγιαλίτης, ου, arena, ἄμμος, Diosc.
Litoreus, ἀκταῖος, αία, αῖον.
Litura, ἡ χρίσις, εως, ἡ ἀλοιφή, ῆς, ἡ ἀπαλειφή, ῆς· lituram facio, ἀπαλείφω, ἐξαλείφω, Xen.
Litus, ἡ ἀκτή, ῆς, Lucian. ὁ αἰγιαλός, οῦ.
Lituus, ἡ βυκάνη, ης, Suid.
Liveo, πελιδνόομαι.
Livesco, πελιδνόομαι, Gal.
Lividus, πελιδνός, ή, όν, Thuc. lividum reddo, πελιδνόω.
Livor, τὸ πελίωμα, ατος, Diosc. ὁ μώλωψ, ωπος, Aristot.
Lix, ἡ κόνις, εως, Plut.
Lixa, ὁ σκευοφόρος, ου, Xen.
Lixivia, seu Lixivium, ἡ κονία, ας, Aristot.
Lixus, a, um, ἑφθός, ή, όν, Xen.
Localis, e, τοπικός, ή, όν, Galen. ὁ ϗ ἡ ἐντόπιος.
Locarium, ἡ μίσθωσις, εως, pendere, τὴν μίσθωσιν φέρειν, Dem.
Locatio, ἡ ἀπομίσθωσις, ἡ μίσθωσις, Dem.
Loco, καθίζω, aliquem in thronum, τινὰ εἰς θρόνον, Xen domum alicui, μισθόω τινὶ τὸν οἶκον, Dem. alicui filiam. Vide *Eloco*.
Loculamentum, ὁ σηκός, ου, Aristot.
Loculus, τὸ χωρίον, ου, Xen. ὁ λάρναξ, marsupium, ἡ ἀργυροθήκη, ης.
Locuples, πλούσιος, ία, ιον, Dem. Confer *Dives*.
Locupleto, πλουτίζω, aliquem, τινὰ, Xen.
Locus, ὁ τόπος, ου, Dem. τὸ χωρίον, ου, Xen. locum dare alicui, περιχωρεῖν τινι, Æsc. χώραν καταλιμπάνειν τινὶ, Plat. loco, i. e. vice, alicujus alium eligere, ἀντί τινος ἄλλον αἱρεῖσθαι, Dem. loco beneficii habere, εὐεργεσίας μέρει ἀριθμεῖν, Aristot. ποιεῖσθαί τι ἐν εὐεργεσίας τάξει, Dem. loco medicinæ, ἐν μέρει φαρμάκου, Theophr. cujus res pessimo loco sunt, ὃς φαυλότατα ἔχει πράγματα, Dem.
Locusta, ἡ ἀκρίς, ίδος, N.T.
Lodix, ἡ σισύρα, ας.
Logica, ἡ λογική, ῆς, Lucian.
Logista, ὁ λογιστής, οῦ, Plut.
Logistica, ἡ λογιστική, ῆς.
Loliaceus, αἴρινος, ίνη, ινον, Diosc.
Loligo, ἡ τευθίς, ίδος, Aristot.
Lolium, ἡ αἶρα, Theophr. lolio plenus, ὁ ϗ ἡ αἰρώδης, id. in lolium transeo, ἐξαιρόομαι, id.
Lomentum, τὸ λεῖμμα.
Longævitas, ἡ μακροβιότης, ητος, Aristot.
Longævus, ὁ ϗ ἡ μακρόβιος, ου, Lucian.
Longanimis, ὁ ϗ ἡ μακρόθυμος.
Longanimitas, ἡ μακροθυμία.
Longe, μακρὰν, habito, ἀποικέω, Isocr. μακρῷ præstantissimus, ἄριστος, Plat. μακρῶς, Aristot. πόῤῥω, ab instituto digredi, τῶ παρόντος γίγνεσθαι, Demosth. longius, ποῤῥωτέρω, id. longissime, ποῤῥωτάτω, id.
Longimanus, ὁ ϗ ἡ μακρόχειρ, ρος, Plut.
Longinque, πόῤῥω, Dem.
Longinquitas, τὸ διάστημα, ατος, Plat.
Longinquus, μακρός, ά, όν, Plut. e longinquo, ἀπὸ μακρόθεν, N. T.
Longitudo, τὸ μῆκος, εος, temporis, χρόνου, Isocr. digiti, ὡς δακτύλου, Diosc. ἡ μακρότης, ητος, Plut.
Longiusculus, ὁ ϗ ἡ ὑπομήκης, εος, Diosc.
Longurio, ὁ ἐπιμήκης, εος, Herodian.
Longus, μακρός, ά, όν, oratio, λόγος, Thuc. consuetudo, συνήθεια, Plut. via, ὁδός, Isocr. longum est recensere, μακρὸν ἐστι διεξιέναι, Plat. longum valere dicere alicui, μακρὰ χαίρειν φράζειν τινὶ, Plut. longo tempore post, χρόνῳ συχνῷ seu παμπληθεῖ ὕστερον, Dem. δολιχός.
Loquacitas, ἡ ἀδολεσχία, Isocr. ἡ πολυλογία, Plat. ἡ μακρολογία, Isocr. ἡ λαλιά, Plut.
Loquax, ὁ ϗ ἡ ἀδόλεσχος, ου, Aristot. ὁ ϗ ἡ φλύαρος, ου, Isocr. ὁ ϗ ἡ σπερμολόγος, ου, id. sum, ἀδολεσχέω, Dem. λάλος.
Loquela, ἡ λαλιά, ᾶς, Laert. ἡ λέσχη.
Loquor, λαλέω, pauca, ὀλίγα, Lucian. de aliqua re, ποιέομαι λόγον περί τινος, Plut. ad aliquem, πρός τινα, Plut. λαλέω τινὶ, Dem. ἀγορεύω τινὶ, Lucian. Confer *Dico*. de rebus antiquis, ἀρχαιολογέω, Thuc. breviter, βραχυλογέω, Plut. sententias, γνωμολογέω, id. proprie, κυριολογέω, Philo. prolixe, μακρολογέω, Herodian. de fabulis, μυθολογέω, Isocr. stulta, μωρολογέω, Plut. probabiliter, πιθανολογέω, Aristot. de arte, τεχνολογέω, id. libenter, φιλολογέω, Plut. de natura, φυσιολογέω, Aristot. seria, σπουδαιολογέω, Xen. magna, μεγαληγορέω, Plut. inania, κενολογέω, id. φλυαρέω, Dem.
Lora, ὁ δευτερίας, ου, Poll.
Loramentum, ὁ ἱμάς, άντος, Xen.
Lorarius, ὁ μαστιγοφόρος, ου, Sophoc.
Loreus, ὁ ϗ ἡ ἱμαντώδης, εος, Diosc. ἱμάντινος, ίνη, ινον.
Lorica, ὁ θώραξ, ακος, linea, λινοῦς, Xen. ærea, χαλκοῦς, id. ferrea, σιδηροῦς, Plut. squamata, ἁλυσιδωτός, LXX. lorica induo, seu munio, θωρακίζω τινὰ, Xen. loricam induo, θωρακίζομαι, Thuc.
Loricatio, ὁ θωρακισμός, οῦ.
Lorico, θωρακίζω, aliquem, τινὰ, Xen. ἐπιθωρακίζω τινὰ, id.
Loripes, ὁ ϗ ἡ ἱμαντόπους, ὁ κυλλοπόδης.
Lorum, ὁ ἱμάς, άντος, Xen.
Lotium, τὸ οὖρον, Aristot. τὸ οὔρημα, Hippocr. ἡ οὔρησις, id.
Lotrix, ἡ πλύντρια, ας, Poll.
Lotura, ἡ πλύσις, εως, Eustath.
Lotus, i, ἡ λωτός, οῦ, Theophr.
Lubens. Vide *Libens*.
Lubenter. Vide *Libenter*.
Lubet. Vide *Libet*.
Lubido. Vide *Libido*.
Lubrice, ὀλισθηρῶς, σφαλερῶς, Isocr.
Lubricus, σφαλερός, ρά, ρόν, γλισχρός, ρά, ρόν, ὀλισθηρός, ά, όν· locus, τόπος, Plut. λεῖος, α, ον· lubricum fugere, λεῖον φεύγειν, Aristot.
Lucanica, ὁ ἀλλᾶς, ᾶντος, Aristoph.
Lucina, ἡ εἰλείθυια, ας.
Luceo, φαίνω, Plat. φέγγομαι, Aristot. ἐλλαμπρύνομαι, Lucian.
Lucerna, ἡ θρυαλλίς, ίδος, Lucian. ἡ λαμπτήρ, ῆρος, Naz. ὁ λύχνος, ου, Xen. lucernam accendo, ἅπτω λύχνον, Thuc. lucerna ardet, λύχνος καίεται, Xen. lucernam extinguere, λύχνον σβεννύναι, Plut.
Lucernula, τὸ λυχνίδιον, ου, Lucian.
Lucescit, ἡμέρα διαφαύσκει, Herodot.
Lucidus, a, um, φωτεινός, ή, όν, Xen. φαεινός, ή, όν, Lucian. ὁ ϗ ἡ εὐφεγγής, έος, id.
Lucifer, i, ὁ ϗ ἡ φωσφόρος, ου, Aristoph.
Lucrifacio, κερδαίνω τι, Dem. Confer *Lucrum*.
Lucrificus, κερδαλέος, έα, έον, Xen.
Lucror, κερδαίνω, aliquid, τι, Dem.
Lucrose, κερδαλέως, Thuc.
Lucrosus, κερδαλέος, έα, έον, Xen.
Lucrum, τὸ κέρδος, Dem. τὸ κέρμα, Isocr. facio ex aliqua re, κερδαίνω ἔκ τινος, id. ἀπό τινος, Dem. χρηματίζομαι ἀπό τινος, id. in lucro ponere aliquid, κέρδος νομίζειν τι, Isocr. lucri causa aliquid facere, ποιεῖν τι ἐπὶ τῷ κέρδει, Xen. lucrum insperatum invenire, εὕρημα εὑρίσκειν, Herodot. lucri avidum esse, φιλοκερδέω, Xen. turpis lucri cupidus, ὁ ϗ ἡ αἰσχροκερδής, έος, N. T. cupiditas turpis lucri, ἡ αἰσχροκέρδεια, Dem.
Lucta, ἡ πάλη, Plut. τὸ πάλαισμα, Xen.
Luctamen, τὸ πάλαισμα, Xen.
Luctatio, idem quod præced.
Luctator, ὁ παλαιστής, οῦ, Plut.
Luctatus, ûs, τὸ πάλαισμα, ατος, Xen.
Luctuosus, ὁ ϗ ἡ πένθιμος, ου, Plut.
Luctus, τὸ πένθος, Dem. ὁ θρῆνος, ου, Diod. Sic. in luctu esse, πένθος ἄγειν, Lucian. in gravissimo luctu versari, βαρυτάτῳ πένθει κεχρῆσθαι, Philo. μέγα πένθος ποιεῖσθαι, id. quem magnus luctus invadit, ὃν μεγάλα πένθη καταλαμβάνει, id. ὃν πένθος κατεῖχεν, Herodian. πενθικῶς ἔχων, Xen. in magnum luctum conjicere aliquem, πένθει μυρίῳ περιβάλλειν τινα, Plat.
Lucubratio, ἡ νυκτογραφία, Plut. ἡ πρὸς φῶς διατριβή.
Lucubro, νυκτογραφέω, ἐπαγρυπνέω, Lucian.
Luculenter, διαφανῶς, Thuc. verbis claris, διαῤῥήδην, Dem. ἐνδήλως, λαμπρῶς.
Luculentus, ὁ ϗ ἡ διαφανής, έος, Plat. λαμπρός, ά, όν, Plut. ὁ ϗ ἡ διαυγής.
Lucus, τὸ τέμενος, Dem.
Ludibrium, ἡ χλευασία, Dem. ὁ χλευασμός, οῦ, id. ludibrio habeo aliquem, ἐμπαίζω τινὶ, N. T. ἐντρυφάω τινὰ, Lucian. τινὶ, Herodian. habeor ab aliquo, ὑβρίζομαι ὑπό τινος, id. τὸ ἐμπαιγμα.
Ludibundus, ἀθύρων, ουσα, ον, puer, παιδίον, Herodot.
Ludicer, seu Ludicrus, ὁ ϗ ἡ παιγνιώδης, εος.
Ludicre, παιγνιωδῶς.
Ludicrum, τὸ παίγνιον, τὸ ἄθυρμα.
Ludificatio, ὁ ἐμπαιγμός, οῦ, Suid. ὁ χλευασμός, οῦ, Dem.
Ludifico, seu Ludificor, ἐντρυφάω, aliquem, τινὶ, Herodian. τινὰ, Lucian. decipio, παρακρούομαι, Plut. ἐξαπατάω.
Ludimagister, ὁ γραμματοδιδάσκαλος, Plut. ὁ γυμνασιάρχης, ου, Æschin. ὁ γραμματιστής, οῦ, Plat.
Ludio, seu Ludius, ὁ ὀρχηστής, οῦ, Lucian. ὁ ὑποκριτής, οῦ, Herodian.
Ludo, παίζω, tesseris, ἀστραγάλοις, Plut. ἀστραγαλίζω, id. cum aliquo, προσπαίζω τινὶ, Plat. alea, πεττεύω, Lucian. pila, σφαιρίζω, Plut. κυβεύω, Laert. nucibus, καρυατίζω, Philo. calculis pro nucibus, πεττεύω ἐπὶ καρύων, Lucian. par et impar, τὰ ἄρτια ϗ περιττὰ παίζω, Aristoph. ut puer, ἀθύρω, Herodot. ludum, παιδιὰν παίζω, Plat. illudo. Vide *Illudo*.
Ludus, ἡ παιδιὰ, ᾶς, Xen. τὸ παίγνιον, ου, Plat. ἡ παιγνία, Xen. literarius, τὸ διδασκαλεῖον, Dem. τὸ γραμματοδιδασκαλεῖον, Luc. ludum aperire, γραμματοδιδασκαλεῖον ἀνοίγειν, id. ludi, -orum, ὁ ἀγὼν, ῶνος, Plut. seculares, θέαι αἰώνιοι, Herodian. ludos celebro, πανηγυρίζω, Philo. ludos exhibeo, χορηγέω, Dem.
Lues, ἡ λύμη, ης, ὁ λυμεὼν, ῶνος, Isocr. ἡ φθορὰ, ᾶς, Thuc.
Lugeo, πενθέω, aliquem, τινὰ, Isocr. ob aliquid, ἐπί τινι, Æschin. ὀλοφύρομαί τι, Philo. aliquem, θρηνέω τινὰ, Lucian. ὀδύρομαί τινα, Isocr.
Lugubre, πενθικῶς, Xen.
Lugubris, e, πενθικός, ή, όν, γοερός, ά, όν, Bas. θρηνώδης.
Lumbricus, ὁ ἕλμινς, θος, Euseb. ἡ ἀσκαρίς· lumbricis laborare, ἑλμινθιάω, Aristot.
Lumbus, ἡ ὀσφῦς, ύος, Aristot. ἡ ψόα, ας, Bas. ἡ ψύα, ας, LXX. ἡ ἰξύς, ύος, Gal.
Lumen, τὸ φῶς, φωτός, Dem. τὸ φέγγος.
Luminare, ὁ φωστήρ, ῆρος, LXX.

Luminosus, φωτεινὸς, ή, όν, Xen. ὁ ϗ ἡ φεγγώδης, Naz.

Luna, ἡ σελήνη, ης, Aristot. crescens, σελήνη τικτομένη, decrescens, φθίνουσα, corniculata, μηνοειδής· semiplena, seu dimidiata, ἡμίτομος, seu διχότομος, gibbosa, ἀμφίκυρτος, plena, πανσέληνος, deficiens, λειπόφωτος, silens, seu nulla, συνοδική, crescit, αὐξάνεται, decrescit, φθίνεται, deficit, ἐκλείπει.

Lunaris, e, σεληναῖος, αία, αῖον, Lucian. lapis, ὁ σεληνίτης λίθος, Diosc.

Lunaticus, σεληνιαζόμενος, ένη, ενον, N. T. σεληνιακὸς, ή, όν, Al. Trall.

Lunatus, ὁ ϗ ἡ μηνοειδής, έος.

Lunula, ἡ σεληνὶς, ίδος, τὸ σελήνιον.

Luitio, ἡ τίσις, εως, Plut.

Luo, λύομαι, aliquid, τὶ, Xen. pœnam alicujus rei, ὑπέχω τιμωρίαν τινὸς, Thuc. alicui, ἐκτίνω τίσιν τινὶ, Plut. damnum, τίνω τὴν βλάβην, Plat.

Lupa, ἡ λύκαινα, ης, Plat. parva, ἡ λυκὶς, ίδος, id. meretrix, ἡ ἑταιροῦσα, ης, id. ἡ χαμαιτύπη, id. ἡ πόρνη, ης, N. T.

Lupanar, τὸ πορνεῖον, ου, Athen. τὸ χαμαιτυπεῖον, Lucian. τὸ πορνοβοσκεῖον.

Lupatum, ὁ χαλινὸς, ῦ, Xen. ὁ λύκος, ου, Plut.

Lupinus, λύκειος, εία, ειον, Polyb. lupo similis, ὁ ϗ ἡ λυκώδης, εος.

Lupinus, ὁ θέρμος, ου, Diosc.

Lupulus, τὸ βρύον, ου, Theophr.

Lupus, ὁ λύκος, ου, Aristot. *piscis*, ὁ λάβραξ.

Lurco, onis, ὁ γαστρίμαργος, Aristot. ὁ ϗ ἡ λαίμαργος.

Lurco, seu Lurcor, γαστριμαργέω, Chrys.

Luridus, πελιδνὸς, ή, όν, Thuc. ὠχρός.

Luror, ἡ πελία, ας.

Luscinia, ἡ ἀηδὼν, όνος, Aristot. ἡ φιλομήλη.

Lusciniola, ἡ ἀηδονὶς, ίδος, Theocr.

Lusciosus, ὁ ϗ ἡ μύωψ, Aristot. μυωπὸς, ή, όν, Xen. sum, μυωπάζω, Aristot.

Luscus, ὁ ϗ ἡ μονόφθαλμος, ου, Lucian. ὁ ϗ ἡ ἑτερόφθαλμος, ου, Plut.

Lusio, ἡ παιγνία, ας, Xen.

Lusito, παίζω, Lucian.

Lusor, ὁ παίκτης, ου.

Lusorius, παικτικὸς, ή, όν.

Lustralis, e, ὁ ϗ ἡ καθάρσιος, ου, Naz.

Lustratio, ὁ ἁγνισμὸς, ῦ, Plut. ὁ καθαρμὸς, ῦ, id. ἡ κάθαρσις, εως, Plat.

Lustricus, ἁγνιστικὸς, ή, όν, Eustath.

Lustro, ἁγνεύω, aliquid, τὶ, Antiph. aliqua re, ἁγνίζω τί τινι, Plut. aliquid animo, ἐξετάζω τι, Dem. exercitum, καταλόγους ποιοῦμαι τῶν στρατευτῶν.

Lustro, onis, ὁ πόρνος, ου, Xen.

Lustror, πορνεύω, Dem.

Lustrum, ὁ φωλεὸς, ῦ, Aristot. lupanar, τὸ πορνεῖον, ου, Athen. tempus quinque annorum, ἡ πενταετηρὶς, ίδος, Thuc.

Lusus, τὸ παίγνιον, Plut. ἡ παιδιὰ, Xen.

Lutesco, πηλόομαι.

Luteus, *cœnosus*, πήλινος, ίνη, ινον, poculum, ποτήριον, Lucian. ὁ ϗ ἡ πηλματώδης, Thuc. subflavus, μήλινος, ίνη, ινον, τὴν χρόαν, Æl. ὁ ϗ ἡ λεκιθώδης, luteum ovi, ἡ λέκιθος, Aristot.

Luto, πηλόω.

Lutosus, a, um, ὁ ϗ ἡ πηλματώδης, εος, Thuc. ὁ ϗ ἡ τελματώδης, Lucian. ὁ ϗ ἡ πηλώδης.

Lutra, ἡ ἐνυδρὶς seu ἔνυδρις, ίδος, Aristot.

Lutulentus, idem quod *Lutosus*.

Lutum, ὁ πηλὸς, ῦ, Dem.

Lux, τὸ φῶς, φωτὸς, Aristot.

Luxatio, ἡ ἐξάρθρησις, τὸ ἐξάρθρημα, Gal. τὸ ἐξάρθρωμα, Aristot. τὸ ῥῆγμα, Dem.

Luxo, ἐξαρθρέω, Aristot. λυγίζω, Cl. Al. pedem, στρέφω τὸν πόδα, Herodot.

Luxuria seu Luxuries, ἡ ἀσωτία, ας, Aristot. ἡ ἀκρασία, id.

Luxurio seu Luxurior, ἀσωτεύομαι, ου, Athen.

Luxuriose, ἀσώτως, Isocr. vivo, τρυφάω, Isocr.

Luxuriosus, ὁ ϗ ἡ ἄσωτος, ου, Aristot.

Luxus, ἡ πολυτέλεια, Isocr. ἡ τρυφὴ, ῆς, id. immoderatus, ἔξω τοῦ μέτρου, Æl. luxu diffluo, ὑπὸ τρυφῆς διαῤῥέω· in luxum prolabor, εἰς τρυφὴν ἐξοκέλλω, id. luxui indulgeo, τρυφάω, Plut. luxu perdor, ὑπὸ τῆς τρυφῆς διαφθείρομαι, Isocr. luxu omnes superare, πολυτελείᾳ πάντας ἀνθρώπους ὑπερβάλλεσθαι, Ælian.

Lychnuchus, ὁ λυχνοῦχος, ου, Athen.

Lychnus, ὁ λύχνος, ου, Lucian.

Lydius lapis, ἡ βάσανος, ου, Lucian.

Lympha, τὸ ὕδωρ, ατος. Confer *Aqua*.

Lymphaticus, ὁ ϗ ἡ νυμφόληπτος, ου, Plat.

Lymphatio, ἡ νυμφοληψία, ας.

Lymphatus, idem quod *Lymphaticus*.

Lymphor, ἐκμαίνομαι. Confer *Furo*.

Lyncurium, τὸ λυγκούριον, ου, Diosc.

Lynceus, a, um, λύγκειος, εία, ειον, lynceis oculis præditus, βλεπόμενος ὀξύτερον τοῦ λυγκέως, Aristoph.

Lynx, ὁ ϗ ἡ λύγξ, κὸς, Aristot.

Lyra, ἡ λύρα, Plut. parva, τὸ λυρίον, Aristoph. cano, λυρίζω.

Lyricen, ὁ λυρῳδὸς, ῦ, ὁ λυριστὴς, ῦ.

Lyricus, λυρικὸς, ή, όν, poesis, ποίησις, Athen.

M.

MACELLARIUS, ὁ κρεωπώλης, ου, Poll. sum, κρεωπωλέω, id.

Macellum, τὸ κρεωπώλιον, ου, Plut.

Macellus, ὁ ϗ ἡ λιπόκρεως, ω, Suid. ὁ ϗ ἡ ὑπίσχνος.

Maceo, λεπτύνομαι, ἰσχναίνομαι, Ælian.

Macer, ἰσχνὸς, ή, όν, Plut. λεπτὸς, ή, όν, ὁ ϗ ἡ λεπτόσαρκος.

Maceratio, ἡ ἴσχνανσις, Aristot. ἡ τῆξις, Naz.

Maceresco, ἐκτήκομαι, ἰσχναίνομαι.

Maceria, seu Maceries, ἡ αἱμασιὰ, ᾶς, circumdare fundum maceria, περιοικοδομεῖν αἱμασιὰν χωρίῳ, Dem.

Macero, ἐκτήκω, Euripid. ἀποτρύω, Soph.

Macesco, ἰσχναίνομαι, Ælian.

Machina, ἡ μηχανὴ, ῆς, Dem. τὸ μηχάνημα.

Machinalis, e, μηχανικὸς, ή, όν, Aristot.

Machinamentum, τὸ μηχάνημα, ατος, Dem.

Machinarius, μηχανικὸς, ή, όν, Aristot.

Machinatio, ἡ μηχανὴ, ῆς, Dem. τὸ μηχάνημα, ατος, Dem. τὸ κατασκεύασμα, ατος, ὁ κατασκευασμὸς, ῦ, et insidiæ, μηχανὴ ϗ ἐνέδρα, et ars, ϗ τέχνη, id.

Machinator, ὁ μηχανητὴς, ῦ, Xen. ὁ μηχανοποιὸς, ῦ, Lucian. dolosus, ὁ μηχανοῤῥάφος, ου, Themist.

Machinor, μηχανάομαι, aliquid contra aliquem, τὶ ἐπί τινα, Dem. ἐπιμηχανάομαί τί τινι, Lucian. et instruo aliquid, ϗ παρασκευάζω τι, Dem. dolose, τεχνάζω, id. summo studio, διαμηχανάομαι, Plat. mala, κακομηχανάομαι, id.

Macies, ἡ μάρανσις, ἡ ἰσχνότης, corporis, τοῦ σώματος, Gal. ἡ ἴσχνανσις, εως, seu ἡ ἰσχνασία, ας, Aristot.

Macilentus, ἰσχνὸς, ή, όν, Plut. Vide *Macer*.

Macresco, ἰσχναίνομαι, Ælian.

Macritas, seu Macritudo, ἡ ἰσχνότης, ητος, Gal.

Macror, ἡ ἰσχνότης, ητος, Galen.

Macroscopium, τὸ μακροσκόπιον, ου.

Mactator, ὁ σφαγεὺς, έως, Xen.

Mactatus, ûs, ὁ σφαγιασμὸς, ῦ, Eurip.

Macte, οὕτως ὄναιο, Lucian. βάλλ' οὕτως, id. macte animo et hanc diligentiam semper adauge, οὕτως ὄναιο σύγε τήρει τῆς φιλοπονίας.

Macteæ, αἱ μάζαι, ῶν, Xen.

Macto, σφάττω, aliquem, τινὰ, Dem. capram hostiam, θύω αἶγα, Aristot. alicui victimam, σφαγιάζομαί τινί τι, Ælian.

Mactra, ἡ μάκτρα, ας, Aristoph. ἡ κάρδοπος

Macula, ὁ σπίλος, ου, Diosc. ἡ κηλὶς, ίδος, LXX. maculam alicui adspergo, καταῤῥυπαίνω τι, Isocr. καταισχύνω τι, Dem. περιτιθέναι αἰσχύνην τινὶ, Isocr. ποιεῖν ἐν αἰσχύνῃ τι, Dem. abstergere seu delere, ἀπολύειν τὴν ὑπάρχουσαν αἰσχύνην, id.

Maculatio, ἡ σπίλωσις, εως.

Maculo, σπιλόω, N. T. aliquem, ῥυπαίνω τινὰ, Dion. Halic. aliquid, καταρρυπαίνω τι, Isocr.

Maculosus, σπιλωτὸς, ή, όν.

Madefacio, νοτίζω, spongia, σπόγγῳ, Diosc. δεύω, Theophr. ὑγραίνω, Plut. διυγραίνω, Hipp.

Madefactio, ἡ ἀπόβροχὴ, Gal. ἡ δεῦσις, Diosc.

Madeo, νοτιάω, Aristot. νοτίζω, Gal. νοτίζομαι, Lucian.

Madesco, διαίνομαι, δεύομαι, Diosc.

Madide, ὑγρῶς.

Madidus, νοτερὸς, ά, όν, Thuc. ὑγρὸς, ά, όν, Xen. ὁ ϗ ἡ διάβροχος.

Mador, ἡ νοτὶς, ίδος, Lucian. ἡ ὑγρότης, ητος, Plut. ἡ ὑγρασία, ας, Galen.

Mœreo. Vide *Mœreo*.

Magalia, αἱ κῶμαι, ῶν.

Magadium, τὸ μαγάδιον, ου, Lucian.

Magador, μαγαδίζω, Aristot.

Magas, ἡ μαγὰς, άδος, Hesych.

Mage, idem quod *Magis*.

Magia, ἡ μαγεία, ας, Plut.

Magice, μαγικῶς.

Magicus, μαγικὸς, ή, όν, ars, ἡ μαγεία, Plut. machinamentum, τὸ μάγευμα· magicas artes calleo, μαγεύω, id.

Magis, μᾶλλον, vobis, quam illi, ὑμῖν, ἢ ἐκείνῳ, Dem. nemini magis, quam illi, οὐδενὶ μέντοι μᾶλλον, ἢ ἐκείνῳ, id. magis, quam par est, μᾶλλον τοῦ δέοντος, Dem. magis una domus, quam urbs dici potest, μᾶλλον μίαν τὴν οἰκίαν τῆς πόλεως φαίημεν ἄν, Aristot. multo magis, πολὺ μᾶλλον, Isocr. nihilo magis, οὐδὲν μᾶλλον, tanto magis, quanto, τοσούτῳ μᾶλλον, ὅσῳ, magis, magisque, ἀεὶ μᾶλλον, Viget.

Magister, ὁ διδάσκαλος, Dem. ὁ παιδεύων, ὁ παιδαγωγὸς, id. choreæ, ὁ χοροδέκτης, Suid. convivii, ὁ συμποσιάρχης, equitum, ὁ ἵππαρχος, Xen. sum, ἱππαρχέω, id.

Magisterium, ἡ προεδρία, Lucian. ἡ προστασία, Xiph.

Magistra, ἡ διδάσκαλος, ου, Diod. Sic. ἡ παιδεύουσα, ης, ἡ καθηγεμὼν, όνος, Plut.

Magistralis, e, διδασκαλικὸς, ή, όν, sermo, λόγος, Xen.

Magistratus, *officium*, ἡ ἀρχὴ, ῆς, Dem. et potestas, ϗ δυναστεία, ας, Isocr. et potentia, ϗ δύναμις, Dem. et tyrannis, ϗ τυραννὶς, id. magistratum appetere, ἀρχὴν διώκειν, Isocr. contemnere, ὑπεριδεῖν, id. constituere, καθιστάναι, Dem. mercari, πρίασθαι· inire, εἰσιέναι· consequi, μεταλαμβάνειν ἀρχῆς· gerere, ἀρχὴν ἄρχειν· abrogare alicui, ἀποδοκιμάζειν, ἣν τις ἔλαχε, id. ἀφαιρεῖσθαί τινος· abolere, καταλύειν· deponere, παραχωρεῖν τῆς ἀρχῆς, id. παύεσθαι ἄρχοντα, id. ambire, ἀρχὴν παραγγέλλειν, Lucian. magistratu abire, ἀπιέναι τὴν ἀρχὴν, Aristot. *personæ*, οἱ δυνάσται, ῶν, Dem. οἱ δυναστεύοντες, όντων, id. οἱ πολιτευόμενοι, ων, id. οἱ περὶ πολιτείαν ὄντες, Isocr. οἱ ἐν τῷ πολιτεύεσθαι, id. urbanus, οἱ οἰκεῖοι ἄρχοντες, Dem. improbitas magistratuum, πονηρία τῶν προεστώτων, Isocr. habere aliquos magistratus, χρῆσθαί τισι προστάταις, Dem.

Magnalia, τὰ μεγαλεῖα, ων, N. T.

Magnanimitas, ἡ μεγαλοψυχία, ας, Aristot. ἡ μεγαλοφροσύνη.

Magnanimiter, μεγαλοψύχως, Dem. μεγαλοφρόνως, Æl.

Magnanimus, ὁ ϗ ἡ μεγαλόψυχος, ου, Aristot. ὁ ϗ ἡ μεγαλόφρων, sum, μέγα φρονέω, Dem. μεγαλήτωρ.

Magnates, οἱ μεγιστᾶνες, ων, N. T.

Magne, μεγάλως, Aristot.

Magnes, ὁ μαγνήτης, ου, Al. Aphr. ἡ μαγνῆτις, ιδος, Philo.

Magneticus, μαγνητικὸς, ή, όν.

Magnifice, μεγάλως, Dem. Phal. μεγαλείως, Polyb. μεγαλοπρεπῶς, obire munia, λειτουργίας λειτουργεῖν, Dem. de se sentire, μέγα φρονεῖν, Isocr. se efferre, σεμνοποιεῖν ἑαυτὸν, Naz. μεγαλύνειν ἑαυτὸν, Xen.

Magnificentia, ἡ μεγαλοπρέπεια, ας, Dem. ἡ μεγαλειότης, ἡ μεγαλουργία.

Magnifico,

Magnifico, μεγαλύνω, me ipsum, ἐμαυτὸν, Xen.
Magnificus, ὁ ϗ ἡ, μεγαλοπρεπὴς, έος, Dem. ὁ ϗ ἡ μεγαλόψυχος, ȣ, id.
Magniloquentia, ὁ ϗ ἡ μεγαλοῤῥημοσύνη, ης, ἡ μεγαληγορία.
Magniloquus, ὁ ϗ ἡ μεγαλοῤῥήμων, ονος.
Magnitudo, τὸ μέγεθος, εος, Aristot.
Magnopere, μεγάλως, Isocr.
Magnus, μέγας, μεγάλη, μέγα, vir, ἀνὴρ, rex, βασιλεὺς, urbs, πόλις, Dem. magni facio, μέγα ποιέομαι, Xen. περὶ πολλȣ ποιέομαι, Isocr. *major, maximus.* Vide hæc suo loco.
Magydaris, ἡ μαγύδαρις, εως, Diosc.
Magus, ὁ μάγος, ȣ, Xen.
Majalis, ὁ χοῖρος τομίας, κάπρος ἐκτομίας, Benz.
Majestas, ἡ μεγαλειότης, N. T. τὸ ἀξίωμα, ατος, Dem.
Major, ὁ ϗ ἡ μείζων, majus, τὸ μεῖζον, Dem. majus onus, quam, μεῖζον φορτίον, ἤ· majora facta, quam quis dicere potest, ἔργα μείζω, ἢ ὡς τῷ λόγῳ ἄν τις εἴποι, id. majus, quam ut possit ferre, μεῖζον, ἢ ὥστε δύνασθαι φέρειν, Plat. majus opinione, μεῖζον τῆς δόξης· majoris facere aliquid, quam aliud, προτιμᾷν τι τȣ ἄλλȣ, id. προκρίνειν τι τȣ ἄλλȣ, Isocr. major natu, ὁ πρεσβύτερος, ȣ, id.
Majores, οἱ πρόγονοι, ων, Dem. οἱ προγεγενημένοι, ων, Isocr.
Maius, *mensis,* ὁ σκιῤῥοφοριὼν, ῶνος, Dem. ὁ Μάϊος, ȣ. Plut.
Mala, ἡ γνάθος, ȣ, Hippocr. ὁ σιαγὼν, ῶνος.
Male, πονηρῶς, Dem. me habeo, μοχθηρῶς ἔχω, Dem. et non belle habere, φαύλως ϗ ȣ καλῶς ἔχειν· non male, nec segniter ratiocinari, ȣ κακῶς, ȣδ' ἀργῶς λογίζεσθαι· tractari, δεινῶς διακεῖσθαι· et misere belligerare, κακῶς ϗ ἀθλίως πολεμεῖν, id. male audire, κακῶς ἀκȣ́ειν ὑπό τινος, Isocr. agi cum aliquo, κακῶς πράττειν, Dem. accipio aliquem, καταχράομαί τινι, Æschin. loqui de aliquo, κακῶς λέγειν τινὰ, Dem. mereor de aliquo, κακῶς ποιέω τινὰ, Isocr. optare alicui, κακῶς εὔχομαί τινι· male consulo alicui, συμβȣλεύω τινὶ κακὸν, Plat. volo alicui, κακόνȣς εἰμί τινι, Dem.
Maledice, κακολόγως, λοιδόρως.
Maledicentia, ἡ κακολογία, Plut. ἡ δυσφημία.
Maledico, κακολογέω, alicui, τινὰ, Plut. κακῶς λέγω τινὰ, Dem. βλασφημέω περί τινος, id. βλασφημίαν λέγω τινὶ, id. καταράομαί τινα, Aristot. λοιδορέομαί τινι, Dem.
Maledictio, ἡ κακολογία, Plut. ἡ βλασφημία, Dem.
Maledictum, ἡ κακηγορία, Dem. ἡ βλασφημία· incessere aliquem maledictis, ποιεῖσθαι βλασφημίας κατά τινος· περιβάλλεσθαί τινι βλασφημίας, id. λέγειν βλασφημίαν τινὶ, id. Confer *Convicium.*
Maledictus, ὁ ϗ ἡ κατάρατος, ȣ, Lucian. ὁ ϗ ἡ ἐπάρατος, ȣ, id.
Maledicus, ὁ ϗ ἡ κακολόγος, ȣ, Aristot. ὁ ϗ ἡ βλάσφημος, ȣ, Dem. βλασφημῶν, ȣ̃σα, ȣ̃ν, id.
Malefacio, κακȣργέω, impune, ἀσφαλῶς, Dem. κακοποιέω, N. T. alicui, ποιέω τινὰ κακῶς, Isocr.
Malefactor, ὁ ϗ ἡ κακȣ̃ργος, Dem. ὁ κακȣργῶν, id.
Malefactum, τὸ κακȣ́ργημα, ατος, Dem.
Maleficentia, ἡ κακȣργία, ας, Dem.
Maleficium, τὸ κακȣ́ργημα, ατος, Dem. τὸ ἀδίκημα.
Maleficus, ὁ ϗ ἡ κακȣ̃ργος, ȣ, Dem. κακȣ[illegible]ν, ȣ̃σα, ȣ̃ν, id. ὁ ϗ ἡ κακοποιὸς, κακοπράγμ[illegible]ν.
Malesuadus, ὁ ϗ ἡ κακοσύμβȣλος, ȣ.
Malevolentia, ἡ κακόνοια, ας, Dem. ἡ δυσμένεια, ας, Plutarch. et animi acerbitas, ὁ ϗ ἡ ἀπὸ τῆς ψυχῆς πικρία, id. prosequor aliquem, εἰμί τινι κακόνȣς, Isocr. εἰμί τινι ἐπιχθὴς, Dem.
Malevolus, ὁ ϗ ἡ κακόνȣς, ȣ, alicui, τινὶ, Dem. ὁ ϗ ἡ ἐπιχθής τινι, id. ὁ ϗ ἡ δύσνȣς, ȣ, τινὶ, Thuc.
Maligne, φλαύρως, Dem. πονηρῶς, id. κακοήθως, Plut.
Malignitas, ἡ κακοήθεια, Isocr. ἡ κακοθυμία, Plut.
Malignor, πονηρεύομαι, Aristot.
Malignus, ὁ ϗ ἡ κακοήθης, εος, Dem. ὁ ϗ ἡ κακόθυμος, κακότροπος.
Malitia, ἡ κακία, ας, Dem. ἡ πονηρία, ας, Aristot. versutia, ἡ πανȣργία, ας, Dem.
Malitiose, πονηρῶς, Dem.
Malitiosus, ὁ ϗ ἡ κακοήθης, εος, Dem. ὁ ϗ ἡ πανȣ̃ργος, ȣ, id.
Malleator, ὁ σφυρωτὴς, ὁ σφυροκόπος, LXX.
Malleolus, τὸ σφύριον, ȣ, Theophr. germen, τὸ μόσχευμα, id.
Malleus, ἡ σφῦρα, Aristot. ὁ ῥαιστὴρ, malleo percutio, σφυροκοπέω, LXX. malleis compactus, ὁ ϗ ἡ σφυρήλατος, Heliod.
Malluvium, τὸ χειρόνιπτρον, Aristoph. τὸ ἀπόνιπτρον, Aristot. τὸ χερνίβιον, Athen.
Malo, αἱρέομαι, aliquid, quam aliud, τὶ ἢ τὶ ἄλλο, Isocr. potius manere, quam, μᾶλλον μένειν, ἤ, id. mori gloriose quam vivere, εὐκλεῶς ἀποθνήσκειν ἀντὶ τȣ̃ ζῆν, Dem. aliquid, προαιρέομαί τι, id.
Maltha, ἡ μάλθα, ης, Dem.
Malva, ἡ μαλάχη, ης, Theophr. arborescens, ἡ δενδρομαλάχη, ης, id.
Malum, τὸ μῆλον, Diosc. Persicum, μῆλον Περσικὸν· Cydonium, μῆλον Κυδώνιον· Punicum, ἡ ῥοιὰ, ᾶς· Medicum, μῆλον Μηδικὸν, id.
Malum, τὸ κακὸν, ȣ̃, Dem. et calamitates, ϗ συμφοραὶ, et grave quid, ϗ δεινὸν, facere alicui, κακὸν ποιεῖν τινι· ἐργάζεσθαί τινα κακὸν παρέχειν τινί· accidere alicui, συμβαίνειν τινί· tantum imminere, τοσȣ̃τον προσεῖναι· conjicere se in malum, ἐμβάλλειν ἑαυτὸν εἰς κακὸν, id. versari in malis, εἶναι ἐν κακοῖς, Isocr. malum pati, πάσχειν φλαῦρον, Dem. πειρᾶσθαι κακȣ̃· ferre gravius, φέρειν χαλεπώτερον· liberare aliquem a malo, ἀπαλλάττειν τινὰ κακȣ̃, id. malum! φεῦ κακȣ̃!
Malus, *arbor,* ἡ μηλέα, ας, Diosc. *navis,* ὁ ἱστὸς, ȣ̃· erigere malum in navi, αἴρειν ἱστὸν ἐν τῇ νηΐ, Xen.
Malus, κακὸς, ή, ὸν, Dem. πονηρὸς, ρὰ, ρὸν, id. φαῦλος, η, ον, id. μοχθηρὸς, ὰ, ὸν, Isocr. βδελυρὸς, ὰ, ὸν, Dem.
Mamma, *muliebris,* ὁ τιτθὸς, ȣ̃, Galen. muliebris et brutorum, ὁ μαστὸς, ȣ̃, Aristot. mammam præbeo, ἐπέχω τὸν μαστὸν, Lucian. alicui, θηλάζομαί τινα, Aristot.
Mammilla, τὸ τιτθίον, ȣ, Aristoph. ἡ τιτθή.
Mammosus, ὁ ϗ ἡ μαστώδης, εος.
Mammula, τὸ τιτθίον, ȣ, Aristoph.
Manceps, ὁ ἐργολάβος, ȣ, Plut.
Mancipalis, ὁ ϗ ἡ ἀνδραποδώδης, Aristot.
Mancipatio, ὁ ἀνδραποδισμὸς, ȣ̃, Dem.
Mancipator, ὁ ἀνδραποδιστὴς, ȣ̃, Xen.
Mancipatus, ûs, ἡ ἀνδραποδωσία, ας, Aristot.
Mancipium, τὸ ἀνδράποδον, ȣ, Dem. mancipii more, ἀνδραποδωδῶς, Aristot.
Mancipiolum, τὸ ἀνδραπόδιον, Athen.
Mancipo, ἀνδραποδίζω, aliquem, τινὰ, Xen.
Mancus, πηρὸς, ὰ, ὸν, aliquo, τινὶ, πεπηρωμένος, ένη, ένον, τινὶ, Dem. πηρωθεὶς, εῖσα, ὲν, Aristot. κυλλὸς, ἡ, ὸν.
Mandator, ὁ προστάττων, οντος, Isocr.
Mandatum, τὸ πρόσταγμα, Dem. τὸ ἐπίταγμα, id. ἡ ἐντολὴ, ῆς, Isocr. mandatum dare, διδόναι ἐντολὴν, Dem. relinquere posteris, καταλείπειν παράγγελμα τȣ̃ μέλλοντος χρόνȣ· habere, ἔχειν τι πρόσταγμα· exsequi, ὑπηρετεῖν τῷ ἐπιτασσομένῳ· facere, ποιεῖν τὸ προσταττόμενον· detrectare alicujus, ἀποστῆναι τῶν προσταττομένων ὑπό τινος, id.
Mandibula, ἡ γνάθος, ȣ, Xen. ἡ γένυς, υος, Arist.
Mando, as, ἐντέλλομαι, alicui aliquid, τί τινι, Xen. Confer *Jubeo, Impero.*
Mando, is, μασάομαι, aliquid, τὶ, Theophr. ἐσθίω.
Mandra, ἡ μάνδρα, ας, Naz.
Mandragora, ὁ μανδραγόρας, ȣ, Diosc.
Manducatio, ἡ μάσησις, εως, Bas.
Manduco, idem quod *Mando, is.*
Mane, ἕωθεν, Dem. πρὶν ἥλιον ἐξέχειν, id. ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, id. πρωῒ, N. T. summo, ὄρθρȣ βαθέος, ib. surgo, ὀρθρίζω, Sirac.
Maneo, μένω, apud aliquem, παρά τινι, Dem. παραμένω τινὶ, Plat. *exspecto,* aliquem, ἀναμένω τινὰ, Dem. περιμένω τινὰ, Isocr. προσδοκάω τινὰ, Plut.
Manes, οἱ δαίμονες, Herodian. οἱ θεοὶ χθόνιοι, Zosim. evocare, νεκυίᾳ χρῆσθαι, Herodian.
Mango, ὁ ἀνδραποδοκάπηλος, ȣ, Philo. ὁ κομμωτὴς, ȣ̃. Plut.
Mangonizo, μαγγανεύω, Lucian.
Mangonium, ἡ μαγγανεία, τὸ κόμμωμα, Luc.
Manica, ἡ χειρὶς, ῖδος, Xen.
Manicatus, χειριδωτὸς, ἡ, ὸν, tunica, χιτὼν, Herodian.
Manifestarius, ὁ ϗ ἡ κατάφωρος, ȣ, Plut. ὁ ϗ ἡ περίφωρος, ȣ, id. hostis, ὁμολογȣμένως πολέμιος, Herodian.
Manifestatio, ἡ ἐξαγόρευσις, εως, ἡ ἔκφανσις, εως, Synes.
Manifeste, φανερῶς, Plat. ἀναφανδὸν, Plut. ἀποπεφρασμένως, Dem.
Manifesto, ἐκ φανερȣ̃, vincere, κρατεῖν, Dem. fieri, ἐν φανερῷ γίγνεσθαι, id.
Manifesto, φανερόω, aliquid alicui, τί τινι, N. T. δηλόω τι, Dem.
Manifestus, δῆλος, η, ον, Dem. ὁ ϗ ἡ ἔκδηλος, κατάδηλος, ȣ· φανερὸς, ὰ, ὸν, id. ὁ ϗ ἡ πρόδηλος, ȣ, Lucian. sum multifariam, πολλαχόθεν δῆλός εἰμι, Dem. valde, λίαν καταφανὴς εἰμι, Isocr. fio omnibus, γίγνομαι πᾶσι φανερὸς, id. εὔδηλος γίγνομαι πᾶσι, Dem. manifestum reddo aliquid alicui, φανερὸν ποιέω τί τινι, id. ἐμφανὲς, καταφανὲς, δῆλον, ἔκδηλον, εὔδηλον ποιέω τί τινι, Dem. Isocr.
Manipularis, ὁ λοχίτης, ȣ, Synes.
Manipulatim, λοχηδόν.
Manipulus, τὸ δράγμα, Philo. ὁ φάκελος, Ælian. militum, ὁ λόχος, ȣ, Thuc. ἡ σπεῖρα, App.
Manna, ἡ μάννα, LXX. τὸ ἀερόμελι, Athen.
Mannulus, τὸ ἱππάριον, ȣ, Xen.
Mannus, idem quod *Mannulus.*
Manoρρέω. Confer *Fluo.*
Mansio, ἡ μονὴ, ῆς, Polyb. ἡ διαμονή.
Mansito, διαμένω, Xen.
Mansuefacio, πραΰνω, equum, ἵππον, Xen. aliquem, καταπραΰνω τινὰ, Aristot. τιθασσεύω τινὰ, Dem. ἡμερόω τινὰ, Isocr.
Mansues, πρᾶος, seu πραΰς, εῖα, ὺ, Plut.
Mansuesco, seu Mansuefio, πραΰνομαι, Xen. καταπραΰνομαι, Plut. ἡμερεύομαι.
Mansuete, πρᾴως, Dem. ἠπίως, id.
Mansuetudo, ἡ πρᾳότης, Aristot. ἡ ἐπιείκεια, id. ἡ ἡμερότης.
Mansuetus, πρᾶος, seu πραΰς, εῖα, ὺ; appareo, φαίνομαι, Dem. ὁ ϗ ἡ ἥμερος, ȣ, et humanis moribus præditus, ϗ φιλάνθρωπος, id. ἐλαφρὸς, ὰ, ὸν· mansuetissimum et moderatissimum se præbere, ἐλαφρότατον ϗ μετριώτατον παρέχειν ἑαυτὸν, Isocr.
Mantica, ἡ πήρα, ας, Plut.
Manticula, τὸ πηρίδιον, ȣ, Aristoph.
Manticularius, ὁ βαλαντιοτόμος, ȣ, Aristoph.
Manticulor, τὰ ἐν τῇ πήρᾳ κλέπτω.
Mantile, τὸ χειρόμακτρον, ȣ, Xen.
Mantissa, τὸ ἐπίμετρον, ȣ, Gal.
Manualis, ὁ ϗ ἡ χειροπληθὴς, έος, Diod. Sic.
Manuarius, χειραῖος, αία, αῖον.
Manubiæ, τὰ λάφυρα, ων, Plut. τὰ σκῦλα.
Manubialis, σκυλευματικὸς, ἡ, ὸν.
Manubriolum, τὸ λαβίδιον, ȣ, Diosc.
Manubrium, ἡ λαβὴ, ῆς, ἡ κώπη, gladii, ξίφȣς, Plut.
Manufactus, ὁ ϗ ἡ χειροποίητος, ȣ, N. T. ὁ ϗ ἡ χειρόκμητος, ȣ, Philo.
Manuleatus, χειριδωτὸς, ἡ, ὸν, Herodian.
Manumissio, ἡ ἀπελευθέρωσις, εως, Plut.
Manumitto, ἀπελευθερόω, aliquem, τινὰ, Plut. Confer *Libero.*
Manupretium, τὸ χειρόδοτον, ȣ.
Manus, ἡ χεὶρ, χειρὸς, Dem. dextra, χεὶρ δεξιὰ, ᾶς, id. sinistra, χεὶρ ἀριστερὰ, ᾶς, Aristot. manum in sinu conditam habere, χεῖρα ἔχειν ἔσω, Dem. porrigere, προτείνειν· exhibere, ὑπέχειν· abstinere ab aliquo, ἀπέχειν χεῖρά τινος· religare post tergum, δῆσαί τινα τὰ χεῖρε ὀπίσω, id. τὰ χεῖρε συμπλέκειν ἐς τȣ̃πίσω, Thuc. in manus tradere alicui aliquid,

quid, ἐντιθέναι τι εἰς χεῖράς τινος, Dem. in manu habere aliquid, ἔχειν τι ἐν χερσί· manu attingere, ἅπτεσθαι τῇ χειρί· aliquem male tractare, προπηλακίζειν τινὰ χερσί, id manu propria seu sua scribere, ἰδιοχείρως γράφειν, Bud. manu sua faciens, ὁ ϗ ἡ αὐτόχειρ, ... N. T. de manu in manum, ... manus alicui injicio, συλλαμβάνω τινά, ... er. op... ri admoveo, ἐγχειρέω ... id. in manu alicujus situm esse, ... Herodian. manus lavo, ... Dion. Hal. manibus operor, ... αὐτουργέω, id manuum labore victum paro. ... Herodian. manu ducere aliquem, ... Naz. manus consero cum aliquo, συμβάλλω πρός τινα, Isocr. impono, χειροθετέω, Dion. Ar. manu trunco, χειροκοπέω, Strabo. manibus pedibusque, ὅσον δύναμαι χερσίν τε ποσίν τε, Hom. manus militum, χεὶρ, χειρὸς, Polyb. Thuc. *alii*.

Mappa, ἡ ὀθόνη ἐπιτραπέζιος, τὸ χειρόμακτρον.

Mappalia, αἱ καλύβαι, ων.

Marceo, μαραίνομαι, Aristot.

Marcesco, μαραίνομαι, Aristot. καταφθίνω, Plut. ἀφανίζομαι, id. κατασήπομαι, Plat.

Marchio, ὁ μεθοριάρχης, ου.

Marcidus, σαθρὸς, ὰ, ὸν, Lucian.

Marcor, ἡ σηπεδὼν, όνος, Diosc. ὁ μαρασμός.

Marculus, ὁ ῥαιστὴρ, ῆρος, Plut.

Mare, ἡ θάλασσα, ης, Dem. τὸ πέλαγος, id. exterius, ἡ ἐκτὸς θάλασσα, interius, seu mediterraneum, ἡ ἐντὸς θάλασσα, Balticum, πέλαγος Βαλτικὸν, Balearicum, πέλαγος Βαλεαρικὸν, Ligusticum, πέλαγος Λιγυστικὸν, Adriaticum, Ἀδριατικὸν πέλαγος, &c. mare ingredi, mari se committere, θάλασσαν ἐμβαίνειν, Dem. trajicere, πέλαγος πλεῖν, id. πέλαγος διαπερᾶν, Isocr. imperium maris tenere, ἄρχειν θαλάσσης, Dem. terra marique omnia tenere, ϗ γῆς ϗ θαλάσσης κρατεῖν· in mare submergo aliquem, καταποντίζω τινὰ εἰς πέλαγος· præcipitare se in mare, ῥίπτειν ἑαυτὸν εἰς θάλασσαν· perire in mari, ἀπόλλυσθαι ἐν τῷ πελάγει, id.

Margarita, ὁ μαργαρίτης, ου, Ælian.

Margaritarius, ὁ μαργαριτέμπορος, ου.

Marginatus, λῶμα ἔχων, ουσα, ον.

Margino, λῶμα seu κράσπεδον ἐμποιέω.

Margo, τὸ λῶμα, LXX. τὸ κράσπεδον, N. T.

Marinus, ὁ ϗ ἡ θαλάσσιος, ου, Plut. πελάγιος, ια, ιον.

Marita, ἡ γυνὴ, γαμετὴ, ῆς, Lys. Confer *Uxor*.

Maritalis, e, ὁ ϗ ἡ συζυγὴς, ῆς, Naz.

Maritata, ἡ γυνὴ ὕπανδρος, N. T.

Maritimus, ὁ, ἡ, τὸ ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ, Dem. ὁ ϗ ἡ παραθαλάσσιος, ου, N. T. ὁ ϗ ἡ παράλιος, Philo. regio, ἡ παραλία, Isocr.

Marito, τοῖς δεσμοῖς τοῦ γάμου συζευγνύω, Bas. puellam, συνοικίζω κόρην, Polyb.

Maritus, ὁ γαμέτης, Xen. ὁ ἀκοίτης, ὁ ἀνὴρ, ἀνδρὸς, et uxor, ϗ γυνὴ, Dem.

Marmor, τὸ μάρμαρον, Zosim. ἡ μάρμαρος, Diod. Sic.

Marmoro, μαρμαρόω, Suid.

Marmoreus, μαρμάρινος, ίνη, ινον, Athen.

Marra, τὸ μαῤῥὶν, οῦ.

Marrubium, τὸ πράσιον, ου, Diosc.

Mars, ὁ Ἄρης, εος, Dion. Hal. ancipite Marte, ἀγχωμάλου τῆς μάχης γινομένης, Thuc. Marte æquo, ἐξ ἴσου, Dem.

Marsupium, ὁ μάρσυπος, ου, Xen. τὸ μαρσύπιον, ου, Poll. τὸ βαλάντιον, ου, Lucian.

Martes, ἡ ἰκτὶς, ίδος, Plin.

Martialis, e, Ἄρειος, εία, ειον.

Martius, idem quod præc.

Martius, *mensis*, ὁ μουνυχιὼν, Dem. ὁ Μάρτιος.

Martyr, ὁ μάρτυρ, υρος, Xen.

Mas, ὁ ἄῤῥην, ενος, Aristot.

Masculesco, ἀῤῥενόομαι.

Masculinus, ἀρσενικὸς, ὴ, ὸν, genus, γένος, Gramm. masculino genere, ἀρσενικῶς, Athen.

Masculus, idem quod *Masculinus*, puer, παῖς ἄῤῥην, Dem. masculum reddo, ἀῤῥενόω, Synes. pario, ἀῤῥενογονέω, Philo.

Massa, τὸ φύραμα, ατος, N. T. ὁ ὄγκος.

Masso, φυράω, Diosc.

Massula, τὸ μάζιον, ου, Hesych.

Mastiche, ἡ μαστίχη, ης, Diosc.

Mastico, μαστάζω.

Mastigia, ὁ μαστιγίας, ου, Lucian.

Mastix, ὁ μάστιξ, γος, Plut. Confer *Flagellum*.

Matella, ἡ οὐρητρὶς, ίδος, Schol. Aristoph. ἀγγεῖον οὐρηρὸν, Aristoph.

Matellio, idem quod *Matella*.

Mater, ἡ μήτηρ, τέρος, *per Sync.* τρὸς, Dem. familias, ἡ οἰκοδέσποινα, ης, Plut. matris mater, ἡ τίτθη, ης, Dem. matris frater, vide *Avunculus*; matris soror, vide *Matertera*; matre carens, ὁ ϗ ἡ ἀμήτωρ, N. T. matris amans, ὁ ϗ ἡ φιλομήτωρ, Plut. a matre, a parte matris, μητρόθεν, Herodot.

Matercula, τὸ μητρίδιον, ου, τὸ μητράριον, ου.

Materfamilias, ἡ οἰκοδέσποινα, ης, Plut.

Materia, ἡ ὕλη, ης, Dem. argumentum libri, &c. ἡ ὑπόθεσις, εως, Schol. Dem.

Materiarius, ὁ ὑλουργὸς, οῦ, Ælian.

Materialis, e, ὑλαῖος, αία, αῖον, Synes. ὑλικὸς, ὴ, ὸν, Plut. e materia constans, ὁ ϗ ἡ ἔνυλος, ου, Themist.

Materiatio, seu Materiatura, ἡ ξύλωσις, εως.

Materior, ὑλάζομαι, Hesych. ξυλίζομαι, id.

Maternus, μητρικὸς, ὴ, ὸν, Poll. μητρῷος, ῴα, ῷον, Xen. possessio, κτῆσις, Poll. τὰ μητρῷα, Dem.

Matertera, ἡ θεία πρὸς μητρὸς, ἡ τῆς μητρὸς ἀδελφὴ, ῆς, Dem.

Mathematica, æ, ἡ μαθηματικὴ, ῆς, sc. ἐπιστήμη, Plut.

Mathematicus, μαθηματικὸς, ὴ, ὸν, quæstio, ζήτησις, Aristot.

Mathesis, ἡ μάθησις, εως, Aristot.

Matricida, ὁ μητραλοίας, ου, Lucian. ὁ μητραλῴης, ὁ μητροφόνος, Plat.

Matricidium, ἡ μητροκτονία, Plut. committo, μητροκτονέω, Aristot.

Matricula, τὸ γραμματεῖον, ου, Bud.

Matrimonialis, e, γαμικὸς, ὴ, ὸν, Plut.

Matrimonium, ὁ γάμος, ου, Dem. Confer *Conjugium*.

Matrix, ἡ μήτρα, ας, Lucian.

Matrona, ἡ οἰκοδέσποινα, ης, Plut.

Matronalis, e, ὁ, ἡ, τὸ τῆς οἰκοδεσποίνης.

Matruelis, ὁ ἀδελφιδοῦς ἐκ γυναικῶν, ὁ ἀνεψιὸς ἐκ μητραδελφῶν.

Matta, ὁ ϗ ἡ ψίαθος, ου, Aristoph.

Matula, τὸ σκαφίον, ου, Aristoph. ἡ ἀμὶς, ίδος, Plut.

Maturate, ἐπισπερχῶς, Hesych. Confer *Festinanter*.

Maturatio, ἡ ἐπισπέρχεια, ας, perductio ad maturitatem, ὁ πεπασμὸς, οῦ, Gal. ἡ πέπανσις, εως, Aristot.

Mature, ὡραίως, Hipp.

Maturesco, πεπαίνομαι, Xen.

Maturitas, ἡ ὡραιότης, ætatis, ἡ ὥρα, Isocr. fructuum, ἡ πέπανσις, Theophr.

Maturo, *festino*, ἐπιταχύνω, Thuc. factum, ἐπισπεύδω τὸ δρᾶν, Plut. ad maturitatem perduco, πεπαίνω, aliquid, τι, Diosc.

Maturus, *ut fructus*, ὁ ϗ ἡ πέπων, ονος, Theophr. ὁ ϗ ἡ πέπειρος, Diosc. ætate, ἀκμαῖος, αία, αῖον, Plut. ἀκμαῖος ἡλικίαν ὁ ϗ ἡ πέπειρος, virgo, παρθένος, Plut. ἔχουσα τὴν ἡλικίαν τοῦ γάμου, Dem.

Matutinus, πρώϊος, ΐα, ΐον, N. T. πρωϊνὸς, ὴ, ὸν, ibid. ὀρθρινὸς, ὴ, ὸν, ibid. tempus, τὸ ἑωθινὸν, Xen. ἡ ἑωθινὴ, sc. ὥρα, Polyb.

Mavolo. Vide *Malo*.

Mavors. Vide *Mars*.

Mausoleum, τὸ μαυσωλεῖον, ου.

Maxilla, ἡ σιαγὼν, όνος, LXX. ἡ γνάθος, ου, Dem.

Maxime, μάλιστα, desiderare, ποθεῖν, Dem. omnium maxime juniorum, ἁπάντων μάλιστα δὲ τῶν νεωτέρων· si maxime non aliqui, sed omnes, εἰ τὰ μάλιστα μή τινες, ἀλλὰ πάντες· cum omnia—tum maxime illud, πάντα μὲν——μάλιστα δὲ τοῦτο, id. πάντα μὲν—— ἥκιστα δὲ, Xen. maxime omnium, quos ego novi, πάντων μάλιστα, ὧν ἐγὼ οἶδα, id, πολὺ μάλιστα, ὧν ἐγὼ οἶδα, id. differunt, μέγιστον διαφέρουσι, Plat.

Maximopere, σφοδρότατα, σφόδρα γε, Xen.

Maximus, μέγιστος, ίστη, ιστον, Plat. natu, πρεσβύτατος, άτη, ατον, Dem. maximi facio, περὶ πλείστου ποιοῦμαι· τιμάομαί τι πλείστου ἁπάντων· τιμάω τι ἀντὶ πάντων, id.

Maza, ἡ μᾶζα, ης, Athen.

Meabilis, e, διάβατος, η, ον, ὁ ϗ ἡ πορεύσιμος, η, ον, Plut.

Meatus, ἡ διάβασις, ἡ πορεία.

Mechanica, ἡ μηχανικὴ, ῆς, sc. τέχνη, Aristot.

Mechanicus, μηχανικὸς, ὴ, ὸν, Aristot.

Medela, ἡ ἰατρεία, ας, Plut. ἡ θεραπεία, ας, Herodian. adhibeo alicui medelam, θεραπεύω τινὰ, Plut.

Medeor, ἰάομαι, alicui, τινὰ, Dem. ἰατρεύω τινὰ, Plut. θεραπεύω τινὰ, Isocr. νοσηλεύω τινὰ, id. morbo alicujus, θεραπεύω νόσον τινὸς, id. ἐπικουρέω νόσῳ τινὸς, Xen. auribus alicujus, ἰάομαι ὦτά τινος, Dem.

Mediastinus, δοῦλος μεσαύλιος.

Mediator, ὁ μεσίτης, ου, N. T.

Medica, *mulier*, ἡ ἰάτρια, ας, Alex.

Medicabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἰάσιμος, ου, Plat.

Medicamen. Vide *Medicamentum*.

Medicamentarius, a, um, φαρμακευτικὸς, ὴ, όν.

Medicamentarius, ὁ φαρμακοτρίβης, ου, Dem.

Medicamentum, τὸ φάρμακον, Isocr. τὸ ἴαμα, Plat. paro seu conficio, φαρμακεύω, Plat. medicamento uti, φαρμάκῳ χρῆσθαι, Isocr. adhibeo ægrotanti, ὀνίνημι νοσοῦντα, Æl. esse alicui, φάρμακον εἶναί τινι, id. Conf. *Remedium*.

Medicatio, ἡ ἰατρεία, ας, Plut. ἡ ἴασις, εως, Luc. ἡ ἰάτρευσις, εως, Plut.

Medicina, ars, ἡ ἰατρικὴ, ῆς, sc. τέχνη, Aristot. Vide *Medicamentum*.

Medico, seu Medicor, ἰατρεύω, φαρμακεύω, Isocr.

Medicus, i, ὁ ἰατρὸς, οῦ, Isocr. ὁ θεραπεύων, οντος, id. ὁ ἀκεστὴς, οῦ.

Medicus, ἰατρικὸς, ὴ, ὸν, Plut.

Medie, μέσως, Aristot.

Medietas, ἡ μεσότης, Plat. ἡ ἡμίσεια, Dem.

Medimnus, ὁ μέδιμνος, ου, Aristot.

Mediocris, e, μέτριος, ία, ιον, Dem. ὁ ϗ ἡ ἐπιεικής.

Mediocritas, ἡ μετριότης, ητος, Dem.

Mediocriter, μετρίως, Dem. μέσως, id.

Medioximus, μέσος, η, ον, Plut.

Meditabunde, φροντιστικῶς.

Meditabundus, φροντιστικὸς, ὴ, ὸν, Theophr. ὁ ϗ ἡ σύννους, ου, Isocr.

Meditamentum, τὸ μελέτημα, Xen.

Meditate, ἐσκεμμένως, Poll.

Meditatio, ἡ μελέτη, ης, Thuc. τὸ μελέτημα, ατος, Xen. ἡ φροντίς.

Mediterraneus, ὁ ϗ ἡ μεσόγαιος, Paus. ὁ ϗ ἡ μεσόγειος, Philo. ὁ ϗ ἡ μεσόχθων, regio, ἡ μεσόγεια, Thuc. ἡ μεσόγαια, id.

Meditor, μελετάω, Thuc. λογίζομαι πρὸς ἐμαυτὸν, Dem. aliquid, σκέπτομαι, aliquid, τί, Isocr. ἐπισκοπέω τι γνώμῃ, id. φροντίζω.

Meditullium, τὸ μεσαίχμιον, ου.

Medium, ἡ μεσότης, Plat. τὸ μέσον, Aristot. cœli, τὸ μεσουράνημα, Bas. in medium adfero, εἰσφέρομαί τι, Aristot. εἰς μέσον ἄγω, Plut. prodeo, εἰς μέσον πάρειμι, id. sine medio, ἀμέσως· in medio ignis, ἐν μέσῳ πυρὸς, Plat. medio carens, ὁ ϗ ἡ ἄμεσος, Aristot.

Medius, μέσος, η, ον, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀνάμεσος, Herodot. sum, μεσόω, Aristoph. inter litigantes, μεσιτεύω, Aristot. media æstate, θέρους μεσοῦντος, Thuc. media dies, μεσοῦσα ἡμέρα, Herodot. media nox, ἡ ἀκμάζουσα νὺξ, Herodian.

Medulla, ὁ μυελὸς, οῦ, Gal. ἡ ἐντεριώνη, ης, Luc. cerebralis, μυελὸς ἐγκεφαλίτης, spinalis, μυελὸς νωτιαῖος, ὁ αἰὼν, ῶνος, Hipp.

Medullitus, μυελόθεν, ἀπὸ μυελοῦ.

Medullosus, μεμυελωμένος, ένη, ένον, LXX.

Mehercule, νὴ τὸν Ἡρακλέα!

Meio, οὐρέω, sanguinem, αἷμα, Hipp.

Mel, τὸ μέλι, ιτος, Aristot.

Melancholia, ἡ μελαγχολία, Hipp. μελαγχολικὸν

λικὸν πάθος, id. laboro, μελαγχολιάω, Lucian.
Melancholice, μελαγχολικῶς, Gal.
Melancholicus, a, um, μελαγχολικὸς, ἡ, ὸν, Hippocr. sum, μελαγχολιάω, Lucian.
Melior, ὁ ᾗ ἡ κρείττων, ονος, alio aliqua re, τινός τινι, Herodian. ὁ ᾗ ἡ ἀμείνων, melius est, quam, ἄμεινόν ἐςιν, ἤ, id. ὁ ᾗ ἡ βελτίων, ονος, Dem. meliorem reddo, βελτιόω, Philo. melior fio, βελτιόομαι· meliori fortuna uti, quam, ἄμεινον πράττειν, ἤ, Aristot. αἱρετώτερος, ἔρα, ερον, melius est pugnantes mori, quam fuga servari, αἱρετώτερόν ἐςι μαχομένες ἀποθνήσκειν μᾶλλον, ἢ φεύγοντας σωθῆναι, Xen.
Melioresco, βελτιόομαι.
Melius, βελτιόνως, βέλτιον, Dem. ἄμεινον, id. me habeo, ῥαΐζω, Lucian.
Meliuscule, μικρὸν τι ἄμεινον.
Mellarium, ὁ μελισσὼν, ῶνος, Naz. τὸ μελιτεργεῖον, ε.
Mellarius, ὁ ᾗ ἡ μελιτεργὸς, ᾶ.
Mellarius, μελιτηρὸς, ά, ὸν, vas, ἀγγεῖον, Athen.
Mellatio, ἡ μελίτωσις, ἡ μελιτεργία, Aristot.
Melleus, ὁ ᾗ ἡ μελιτώδης, εος, Lucian. μελιχρὸς, ά, ὸν, Synes.
Mellificium, ἡ μελιτεργία, ας, Aristot.
Mellifico, μελιτεργέω.
Melligo, τὸ μελίτωμα, Diosc.
Mellitus, ὁ ᾗ ἡ μελιτώδης, εος, Theophr. μελιχρὸς, ά, ὸν, Lucian. mellitum facio, μελιτόω, Thuc.
Melodia, ἡ μελῳδία, Athen.
Melomeli, τὸ μελόμελι, ιτος, Diosc.
Melos, τὸ μέλος, Herodian.
Membrana, ἡ διφθέρα, Thuc. ὁ ὑμὴν, Gal.
Membranaceus, ὑμένινος, ίνη, ινον, Athen. ὁ ᾗ ἡ ὑμενώδης, εος, Aristot.
Membranula, τὸ ὑμένιον, ε.
Membratim, μεληδὸν, Athen. κατὰ μέλη, LXX.
Membrosus, ὁ ᾗ ἡ μεγαλόμελος.
Membrum, τὸ μέλος, Aristot. τὸ κῶλον, N. T. μέρος τι τῦ σώματος, Dem. pars periodi, τὸ κῶλον, Aristot.
Memini, μέμνημαι, alicujus, τινὸς, Dem. μνημονεύω τινὸς, Plut. τί, Isocr. Confer *Recordor*.
Memor, ὁ ᾗ ἡ μνήμων, ονος, Lucian. μνημονικὸς, ἡ, ὸν, Synes. injuriarum, ὁ ᾗ ἡ μνησίκακος, ε, Dem.
Memorabilis, e, ὁ ᾗ ἡ ἀξιόλογος, ε, Ælian. ὁ ᾗ ἡ ἀξιαφήγητος, ε, Herodot. ὁ ᾗ ἡ ἀξιομνημόνευτος, ε, Xen.
Memoratio, ἡ ἀπομνημόνευσις, εως, Plut.
Memoria, ἡ μνήμη, ης, Dem. memoriæ mandare aliquid, τίθεσθαί τι εἰς μνήμην· revocare aliquid in memoriam, ποιεῖσθαι μνείαν τινὸς, id. memoriam immortalem alicujus relinquere, καταλείπειν ἀθάνατον μνήμην τινὸς, Isocr. retinere alicujus, ἔχειν μνείαν τινὸς, id. abolere alicujus, ἀφαιρεῖσθαί τινος, Dem. ἀφανίζειν μνήμην τινὸς, id. memoria retinere aliquid, φέρειν τι διὰ μνήμης, Ælian. vir piæ memoriæ, ὁ τῆς ὁσίας μνήμης, Synes. antiquissima post hominum memoriam urbs, πρεσβυτάτη τῶν ἐν μνήμῃ πόλις, Aristid. nostra memoria, ἐπὶ τῆς ἡμετέρας γενεᾶς, Dem. majorum nostrorum memoria, ἐπὶ τῶν προγόνων τῶν ἡμετέρων, id.
Memorialis, e, μνημονικὸς, ἡ, ὸν, Synes. liber, τὸ ἀπομνημόνευμα.
Memoriter, ἀπὸ μνήμης, dicere, εἰπεῖν, recitare aliquid, ἀπὸ ςόματος εἰπεῖν τι. Xen. ἀπὸ ςόματος λέγειν τι, Plut.
Memoro, ἀπομνημονεύω, aliquid, τὶ, Xen. Confer *Commemoro*, *Narro*.
Menda, τὸ πταῖσμα, ατος, Plut. τὸ ἁμάρτημα, ατος, Dem.
Mendaciter, ψευδῶς, Thuc.
Mendacium, τὸ ψεῦδος, εος, Dem. τὸ ψευδὲς, έος, id. ἡ ψευδολογία, ας, Isocr. dicere, λέγειν ψεῦδος, Dem. λέγειν τὰ ψευδῆ, id. immane, ψεύδεσθαι ψεῦδος ὑπερμέγεθες· mendaciis fallo, ψεύδομαι, id.
Mendaciunculum, τὸ ψευδύλλιον, ε.
Mendax, ὁ ψεύςης, ε, Dem. ὁ ψευδόμενος, ε, id. ὁ μὴ μετ' ἀληθείας ὑπάρχων, id. ὁ ᾗ ἡ ψευδολόγος.
Mendica, ἡ προσαῖτις, ιδος, Macar.
Mendicabulum, ὁ πρεσαίτης, ε, Plut.
Mendicatio, ἡ προσαίτησις, εως.
Mendicitas, ἡ χρεία, ας, Dem. ἡ πτωχεία, ας, Aristoph. extrema mendicitate laborare, πένητα εἶναι εἰς τὰ ἔσχατα, Ælian.
Mendico, πτωχεύω, Dem. προσαιτέω, Plut. ἐπαιτέω, N. T.
Mendiculus, τὸ πτωχάριον, ε.
Mendicus, πτωχὸς, ἡ, ὸν, Dem. ὁ προσαίτης, ε, Plut.
Mendicus, i, ὁ πτωχὸς, ᾶ, Dem. ὁ πτωχεύων, οντος, id. ὁ ἀγύρτης.
Mendose, πλημμελῶς, Galen.
Mendosus, a, um, πλημμελὴς, ἐος, Plato.
Mendum, τὸ πλημμέλημα, Plut. τὸ σφάλμα, id.
Meninx, ἡ μῆνιγξ, γος, Aristot.
Mens, ὁ νόος, contr. νῦς, νῦ, Dem. ἡ διάνοια, ας, id. ἡ γνώμη, ης, Hipp. ἡ φρὴν, ενὸς, id. mentis compos, ὁ ᾗ ἡ ἔννες, ε, Xenoph. ὁ ᾗ ἡ ἔμφρων, ονος, Thuc. ἐντὸς ἑαυτῦ γιγνόμενος, Herodot. non compos, ἐκπλέων τῶν φρενῶν, id. mente captus, φρενὸς πεπηρωμένος, ε, Plat. in mentem venire alicui, ἔρχεσθαί τινι ἐπὶ νῦν, Dem. ὑπέρχεσθαί τινι, Plat. mente aliquid agere seu perpendere, ἐπισκοπεῖν τι γνώμῃ, Isocr. διανοεῖσθαί τι, id. mens sana, γνώμη εὐσταθὴς, Arrian.
Mensa, ἡ τράπεζα, Xen. mensam Persico more instructam apponere, τράπεζαν Μηδικὴν παρατιθέναι, Thuc. secunda, τὰ τρωγάλια, Cl. Al. τὰ ἐπιτραπεζώματα, Athen. mensarum adsecla, ὁ τραπεζεὺς, Hom.
Mensarius, ὁ τραπεζίτης, Plut. sum, τραπεζιτεύω, Poll.
Mensio, ἡ μέτρησις, εως, Plut.
Mensis, ὁ μὴν, μηνὸς, Plut. qui sex mensium est, ὁ ᾗ ἡ ἑξάμηνος, Aristot. octo mensium, ὁ ᾗ ἡ ὀκτάμηνος, id. menses mulieris, τὰ ἐμμήνια, Diod. Sic.
Mensor, ὁ μετρητὴς, Dinarch.
Menstrualis, e, ὁ ᾗ ἡ ἔμμηνος, purgatio, κάθαρσις, Diosc.
Menstruum, τὰ ἔμμηνα, Diosc. τὰ ἐμμήνια· τὸ ἐπιμήνιον αἷμα γυναικῶν, id.
Menstruus, ὁ ᾗ ἡ ἐπιμήνιος, ε, sacra festa, ἐπιμήνια ἱερὰ, Herodot.
Mensula, τὸ τραπέζιον, ε, Hesych.
Mensura, τὸ μέτρον, ε, Aristot.
Menta seu Mentha, ἡ ἡδύοσμος, ε, Diosc.
Mentastrum, ἡ ἡδύοσμος ἄγριος.
Mentigo, ὁ λειχὴν, ῆνος, Diosc.
Mentio, ἡ μνήμη, Dem. ἡ μνεία, id. mentionem facere seu injicere alicujus, μνησθῆναί τινος, Isocr. τι, περί τινος· μνείαν ποιεῖσθαί τινος, id.
Mentior, ψευδολογέω, ψεύδομαι, manifeste de aliqua re, φανερῶς περί τινος, Dem. in aliquem, εἴς τινα, N. T. καταψεύδομαί τινος, id. Confer *Mendacium*.
Mento, ὁ ᾗ ἡ μακρογένειος, ε, Bud.
Mentula, ἡ κωλὴ, ῆς, Aristoph. τὸ πέος, ευς, id.
Mentum, τὸ γένειον, ε, Xen. ὁ ἀνθερεὼν, ῶνος, demulceo, ὑπογενειάζω, Synes.
Meo, βαίνω, Plat. δίειμι, Thuc.
Meracus, ὁ ᾗ ἡ ἄκρατος, ε, Lucian. ζωρὸς, ά, ὸν, vinum, οἶνος, Diosc.
Mercabilis, e, ὁ ᾗ ἡ ὤνιος, ε, Æschin.
Mercatio, ἡ ἐμπόρευσις, εως.
Mercator, ὁ ἔμπορος, ε, Plato.
Mercatorius, ἐμπορικὸς, ἡ, ὸν, Dem.
Mercatura, ἡ ἐμπορία, ας, Isocr.
Mercatus, ûs, ἡ ἐμπόρευσις, εως.
Mercedula, τὸ μισθάριον, ε, Athen.
Mercenarius, ὁ μισθωτὸς, ᾶ, Plat. ὁ ὑπόμισθος, ε, Lucian. ὁ μισθοφόρος, ε, Plat. ὁ ᾗ ἡ μισθαρνής.
Merces, ὁ μισθὸς, ᾶ, Dem. ἡ μισθοφορὰ, ᾶς, Thuc. mercede facere aliquid, ἐπὶ μισθῷ vel μισθῦ ποιεῖν τι, Lucian. mercedem capio, μισθὸν φέρω, Thuc. pro labore ab aliquo peto, ἀπαιτέω τινὰ μισθὸν ὑπὲρ τῦ πόνε, Æl. mercede loco alicui aliquid, μισθόω τί τινι, Dem. conduco aliquem ad aliquid, μισθόομαί τινα ἐπί τινι, id. bajuli, τὸ φόρετρον, ε, Poll. doctoris, τὸ δίδακτρον, idem. medici, τὸ σῶστρον, Xen. indicis, τὸ δικανικὸν, ᾶ, Luc.
Mercimonium, ἡ ἐμπορία, ας, Isocr. τὸ ἀγόρασμα, ατος, Æschin.
Mercor, ἀγοράζω, aliquid ab aliquo, τὶ παρά τινος, Dem. ἐμπορεύομαι, aliquid pecunia, ὠνέομαί τι χρημάτων, Aristot. χρήμασι, Theophr.
Mercurius, ὁ Ἑρμῆς, ᾶ, Thuc.
Merda, τὸ σκῶρ, σκατὸς, Aristoph. ἡ κάκκη, ης, id. τὸ ἀποπάτημα, ατος.
Mere, ἀκράτως, Lucian.
Merenda, τὸ πρόδειπνον, ε.
Mereo, vel Mereor, μισθοδοτέομαι, Polyb. μισθὸν φέρω, Thuc. stipendium, ςρατεύομαι, id. corpore, ἑταιρέω, Plut. bene de aliquo, εὖ ποιέω τινὰ, Dem. male de aliquo, κακῶς ποιέω τινὰ, id.
Meretricie, ἑταιρικῶς.
Meretricius, ἑταιρικὸς, ἡ, ὸν, Philostr. πορνικὸς, ἡ, ὸν· vita, ἡ ἑταίρησις, εως, Æschin. οἱ γάμοι καθημερινοί, Dem.
Meretricor, ἑταιρέω, Æschin.
Meretricula, τὸ ἑταιρίδιον, Plut.
Meretrix, ἡ ἑταίρα, Plat. ἡ ἑταιρίςρια, id. ἡ ἑταιρὶς, ίδος, Athen. Confer *Scortum*.
Merges, ἡ δεσμὴ, ῆς.
Mergo, βαπτίζω. Confer *Immergo*.
Mergus, ἡ αἴθυια, ας, Aristot.
Meridialis, e, seu Meridianus, a, um, μεσημερινὸς, ἡ, ὸν, μεσημβρινὸς, ἡ, ὸν, Proclus.
Meridiatio, ἡ μεσημβρίασις, εως.
Meridies, ἡ μεσημβρία, ας, Thuc.
Meridior, μεσημβριάζω, Plato.
Merito, ἀξίως, Dem. et convenienter fieri, εἰκότως ᾗ προσηκόντως γίγνεσθαι, Isocr. consequi veniam, εἰκότως συγγνώμης τυγχάνειν, Dem.
Meritum, ἡ ἀξία, pro merito, κατὰ τὴν ἀξίαν, Plat. ultra meritum, παρὰ τὴν ἀξίαν, Dem. beneficium, τὸ εὐεργέτημα, ατος, Xen.
Meritus, ἄξιος, ία, ιον, Xen.
Merso, βαπτίζω, aliquem in mare, εἰς θάλασσάν τινα, Plut.
Merula, ὁ κόσσυφος, Aristot.
Merum, τὸ ἄκρατον, Lucian.
Merus, ὁ ᾗ ἡ ἄκρατος, ε, Lucian. ζωρὸς, ά, ὸν, Diosc. ὁ ᾗ ἡ εὔζωρος, ε, Plut.
Merx, τὸ ἐμπόρευμα, τὸ ὤνιον, Dem.
Mesenterium, τὸ μεσεντέριον, ε, Aristot. τὸ μεσόκωλον, ε, Hipp.
Mesocranium, τὸ μεσόκρανον, ε, Poll.
Mespilum, τὸ μέσπιλον, ε, Theophr.
Mespilus, ἡ μεσπίλη, ης, Theophr.
Messias, ὁ Μεσσίας, ε, N. T.
Messis, ὁ θερισμὸς, ᾶ, Hesych. ὁ ἀμητὸς, ᾶ, messem facio, θερίζω, Xen.
Messor, ὁ θεριςὴς, ᾶ, Dem.
Messorius, θεριςικὸς, ἡ, ὸν, falx, τὸ θεριςήριον, ε, LXX. τὸ θέριςρον, ε, id.
Meta, ὁ κῶνος, ε, Aristot. terminus, ὁ ὅρος, ε, Dem. metam pono, τίθημι ὅρον, id. ὁ σκοπὸς, ᾶ, ad metam propositam collimo, κειμένε σκοπῦ ςοχάζομαι, Isocr.
Metallicus, μεταλλικὸς, ἡ, ὸν, Aristot. ars, ἡ μεταλλευτικὴ, ῆς, Laert.
Metallicus, ὁ μεταλλεὺς, έως, Poll.
Metallum, τὸ μέταλλον, ε, Diosc. eruo, μεταλλεύω, Lucian. metalli scrutatio, ἡ μεταλλεία, ας, Plut.
Metamorphosis, ἡ μεταμόρφωσις, εως.
Metaphora, ἡ μεταφορὰ, ᾶς, Aristot.
Metaphysica, ἡ μεταφυσικὴ, ῆς, Aristot.
Metathesis, ἡ μετάθεσις, εως, Gramm.
Metatio, ἡ μέτρησις, εως, Plut. ἡ διάταξις.
Metator, ὁ διατάκτης, ε.
Meteorum, τὸ μετέωρον, ε, Aristot.
Methodus, ἡ μέθοδος, ε, Aristot.
Meticulose, περιδεῶς, Dem. ψοφοδεῶς, Theophr.
Meticulosus, ὁ ᾗ ἡ ἄτολμος, Dem. Confer *Timidus*.

Metior, μετρέω, aliqua re, τινὶ, Plut. aliquid, τὶ, Dem. bonum voluptate, ὁρίζομαι τὸ καλὸν ἡδονῇ, Plato.

Meto, θερίζω, Xen. ἀμάω, Theophr.

Metor, μετρέω, Dem. καταμετρέω, Xen. castra, στρατοπεδεύω, Plut. στρατοπεδεύομαι, Isocr. alicubi, ἱδρύω στρατόπεδον ἔν τινι, Herodot.

Metricus, μετρικὸς, ἡ, όν.

Metropolis, ἡ μητρόπολις, εως, Thuc.

Metropolita, ὁ μητροπολίτης, ου.

Metrum, τὸ μέτρον, ου, Aristot.

Metula, τὸ κωνίδιον, ου, τὸ κωνάριον, ου, Thuc.

Metuo, φοβέομαι, ne, μὴ, Dem. alicui, ὑπέρ τινος· rebus alicujus, ὑπὲρ πραγμάτων τινός, id. aliquem, τινὰ, Isocr. aliquid et consternor, τὶ καὶ ταράττομαι, Dem. supra modum, πέρα τοῦ μέτρου, id. tanto magis aliquem, τοσούτῳ μᾶλλον δέδιὼ. vel potius δέδοικά τινα, Isocr. potentiam alicujus, ὀρρωδέω δύναμίν τινος, Dem. metuendum est hoc, δέος ἐστὶ τοῦτο, id. ne, κίνδυνός ἐστι μὴ, Isocr. ut hoc possit consistere, φοβοῦς, ὡς οὐ στήσεται τοῦτο, Dem.

Metus, ὁ φόβος, ου, Dem. τὸ δέος, εος, Isocr. metum injicere alicui, φόβον παρασκευάζειν τινὶ, Dem. ἐργάζεσθαί τινι φόβον παρέχειν, φόβον τινί· versari in metu, εἶναι ἐν φόβῳ· adfici metu, γίγνεσθαι φοβοῦντι· emori metu, τεθνάναι τῷ φόβῳ· tollere, eximere metum alicui, ἀναιρεῖσθαι, ἐξαιρεῖσθαι φόβον τινός, id. ἀπαλλάττειν τινὰ τοῦ δέους, Isocr. evanuit omnis metus, λέλυται πᾶς ὁ φόβος, Dem. metu perculsus, ἐκπλαγεὶς ὑπὸ δέους, Æl.

Meus, ἐμὸς, pater, πατὴρ, Dem. denunciatio, ἐμὴ πρόσοδος· corpus, ἐμὸν σῶμα, id. meapte causa, ἐμαυτοῦ ἕνεκα.

Mica, ἡ ψίξ, Al. Aphr. τὸ ψιχίον, N. T.

Mico, στίλβω, Aristot. λάμπω.

Micturio, οὐρητιάω, Aristoph.

Migratio, ἡ μετοίκησις, εως, Plat. ἡ ἀπαλλαγὴ, ῆς, Bas. ἡ ἀποικία, ας, Isocr.

Migro, μετοικίζομαι, Isocr. alicunde aliquo, μετεκβαίνω ἔκ τινος εἴς τι, Herodot. e domo, ἐκποτίζω ἀπὸ τῆς οἰκίας, Aristot. in insulam, ἀποικέω εἰς νῆσον, Isocr.

Miles, ὁ στρατιώτης, ου, Dem. ὁ στρατευόμενος· milites colligere seu conscribere, στρατιώτας παρασκευάζεσθαι καταλέγειν, id. habere paratos, λαμβάνειν ἐξ ἑτοίμου· cogere, συνάγειν· alere, τρέφειν· emittere, ἐκπέμπειν, id. dimittere, διαλύειν, Isocr. emeritus, στρατιώτης ἀφειμένος, Aristot. ἀπαλλαγεὶς, ἔντος, id. strenuus, ἀγαθὸς, Dem. nullius pretii, οὐδενὸς ἄξιος, id. domesticus, οἰκεῖος· mercenarius, μισθοφόρος, id. classiarius, ὁ ἐπιβάτης, Xen.

Militaris, e, στρατιωτικὸς, ἡ, όν, tentorium, σκηνὴ, Xen. res, τὰ στρατιωτικὰ, ῶν, Thuc.

Militariter, στρατιωτικῶς, Thuc.

Militia, ἡ στρατεία, Dem. ἡ στρατιὰ, ᾶς, Xen. in militiam egredior, ἐκβαίνω εἰς στρατείαν, id. una cum alio, συνεπιστρατεύω, Dem. a militia cessatio, ἡ ἀστρατεία· militiæ desertor, ὁ ἀστράτευτος, id.

Milito, στρατεύω, Dem. στρατεύομαι, id. pro stipendio, μισθοῦ, Xen. alicui, τινὶ, Greg. sub aliquo, ὑπό τινι, Plut.

Milium, ὁ καὶ ἡ κέγχρος, ου, Diosc.

Mille, χίλιοι, ιαι, ια, Isocr.

Millesimus, a, um, χιλιοστὸς, ἡ, όν.

Milliare, τὸ μιλιάριον, ου, τὸ σημεῖον, ου· intra centesimum milliare, ἐντὸς σημείου ἑκατοστοῦ, Herodian.

Milliarius, χιλιαῖος, αία, αῖον.

Millies, χιλιάκις· millies pluries, χιλιοπλασίως, LXX.

Milvus, ὁ ἰκτίν, ῖνος, Aristot. ὁ ἰκτῖνος, ου, LXX.

Mima, ἡ ὑποκρίτις, ίδος.

Mimicus, ὑποκριτικὸς, Dem. Phal.

Mimus, ὁ ὑποκριτὴς, οῦ, Plut. ὁ μῖμος, ου, Herodian.

Mina, ἡ μνᾶ, ᾶς, Dem.

Minæ, ἡ ἀπειλὴ, Dem. minas intendo alicui, ἀπειλέω τινὶ, Xen. minis parco, ἀφείδομαι ἀπειλῶν, Lucian. minis terreor, ἀπειλέομαι, Xen.

Minaciter, ἀπειλητικῶς, Herodot.

Minatio, ἡ ἀπείλησις, εως.

Minax, ἀπειλητικὸς, ἡ, όν, Plato.

Mineralia, τὰ μέταλλα, ων.

Minerva, ἡ Ἀθηνᾶ, ᾶς, Lucian. crassiore, παρατυπωτικῶς, Gal.

Minerval, τὸ δίδακτρον, ου.

Mingo. Vide *Meio*.

Miniaceus, ὁ καὶ ἡ μιλτώδης, Athen. μίλτινος, ίνη, ινον, color, χρῶμα, Plut.

Miniaria, ἡ μιλτωρυχία.

Minime, ἥκιστα, Dem. οὐδαμῶς, Dem. οὐδαμῇ· justus, δίκαιος· neminem, et minime omnium Thebanos, οὐδένα, καὶ πάντων ἥκιστα Θηβαίους, id.

Minimum, ἐλάχιστον, Dem. quinquaginta ad minimum, πεντήκοντα τοὐλάχιστον, id.

Minimus, ἐλάχιστος, ίστη, ιστον, Thuc.

Minio, μιλτόω.

Minister, ὁ ὑπηρέτης, ου, Dem. ὁ διάκονος, ου, id. ὁ θεράπων, οντος, Plut. præbere se ministrum alicui, παρέχειν ἑαυτὸν ὑπηρέτην τινὶ, Dem. uti aliquo ministro, χρῆσθαί τινι διακόνῳ, id. publicus, ὁ δημόσιος, ου, Dem. ὁ δημόκοινος, id.

Ministerium, ἡ ὑπηρεσία, ἡ διακονία, Isocr.

Ministra, ἡ θεράπαινα, ης, Dem. ἡ θεραπαινὶς, ίδος, id. ἡ ὑπηρέτις, ιδος, Xen.

Ministrator, idem quod *Minister*.

Ministratorius, ὑπηρετικὸς, ἡ, όν, Xen.

Ministro, ὑπηρετέω, alicui, τινὶ, Dem. aliquid, τί τινι, Isocr. domino, διακονέω δεσπότῃ, Dem. amicis, ὑπουργέω φίλοις, Isocr.

Minitor. Vide *Minor*.

Minium, ἡ μίλτος, Diosc.

Minor, oris, ὁ καὶ ἡ ἥσσων, seu ἥττων, ονος, spes, ἐλπὶς, Thuc. ὁ καὶ ἡ ἐλάσσων, seu ἐλάττων, ονος, Dem. ὁ καὶ ἡ μείων, ονος, Xen. tribus annis, ἐντὸς τριῶν ἐτῶν, Isocr. ætate, ἐν τοῖς κατὰ γέννησιν χρόνοις ὑστερίζων.

Minor, ἀπειλέω, alicui mortem, τινὶ θάνατον, Dem. Confer *Minæ*.

Minuo, ἐλαττόω, aliquid, τὶ, Isocr. ἔλαττον ποιοῦμαί τι, id. μειόω τι, Xen. κολούω τι, Plat.

Minurio, μινυρίζω, Plato.

Minuritio, ἡ μινύρισις, εως.

Minus, μεῖον, habeo, i. e. inferiore conditione sum, ἔχω, Xen. ἔλασσον ἔχω, Dem. procul, ἔλασσον ἄπωθεν, Thuc. quam par est, ἐνδεεστέρως, ἢ προσήκει, Dem. τοῦ προσήκοντος, Plat. paullo minus duobus millibus militum recipiunt, δέχονται ὀλίγῳ δισχιλίων ἀποδέοντας ὁπλίτας, Polyb. paullo minus centum annis, ἔτη οὐ πολὺ ἀποδέοντα τῶν ἑκατὸν, Lucian.

Minusculus, ὀλιγότερος, έρα, ερον.

Minutal, τὸ μυττωτὸν, οῦ, Aristoph.

Minutatim, λεπτομερῶς.

Minutia, τὸ λεπτὸν, οῦ.

Minutim, κατ' ὀλίγον, λεπτομερῶς.

Minutio, ἡ μείωσις, εως.

Minutulus, ὁ καὶ ἡ ὑπόλεπτος, ου.

Minutus, λεπτὸς, ἡ, όν, Aristot. μικρὸς, ά, όν, Dem. ὁ καὶ ἡ λεπτομερής.

Mirabilis, e, θαυμαστὸς, ἡ, όν, Xen. θαυμάσιος, ία, ιον, Isocr. παράδοξος.

Mirabiliter, ἀγαστῶς, Plat. θαυμαστῶς, id.

Miraculum, τὸ θαῦμα, facio, ποιέω, Xen. edo, θαυματουργέω, Damasc.

Miratio, ὁ θαυμασμὸς, οῦ, Hipp.

Mirator, ὁ θαυμαστὴς, οῦ, Plut.

Mire, θαυμασίως, Plat.

Mirifice, θαυμαστῶς, Plat.

Mirifico, θαυμαστόω, Plut.

Mirificus, θαυμαστὸς, ἡ, όν, Dem.

Miror, θαυμάζω, aliquid, τὶ, Lucian. aliquem ob aliquid, τινά τινος, Plut. τινὰ ἐπί τινι, Xen. τινά τινος, Dem. aliquem, τινὸς, Isocr. ἄγαμαί τινα, id. τινὸς, Xen. Confer *Admiror*.

Mirus, a, um, θαυμάσιος, ία, ιον, Dem. θαυμαστὸς, ἡ, όν, Isocr. non est mirum, si, οὐδὲν θαυμαστὸν, εἰ, id. mirum quantum, θαυμαστὸν ὅσον, ὑπερφυῶς, Lucian.

Miscellanea, τὰ σύμμικτα, ων.

Miscellaneus, ὁ καὶ ἡ σύμμικτος, ου, Thuc.

Misceo, μίγνυμι, cum aliquo, μετά τινος, Plat. aliquid cum aliquo, κεράννυμί τί τινι, Plat. κυκάω.

Miser, ἄθλιος, ία, ιον, Dem. ὁ καὶ ἡ ταλαίπωρος, ου· et infelix, ταλαίπωρος καὶ δυστυχής· ἄθλιος καὶ ταλαίπωρος· sum, ταλαιπωρέω, id.

Miserabilis, e, ἐλεεινὸς, ἡ, όν, Dem. οἰκτρὸς, ά, όν, id. λυγρὸς, ρά, ρόν.

Miserabiliter, ἐλεεινῶς, Dem. οἰκτρῶς, id.

Miseratio, ὁ οἰκτιρμὸς, οῦ, N. T.

Misere, ἀθλίως, et male belligerare, καὶ κακῶς πολεμεῖν, Dem. tractari ab aliquo, ἀτυχῶς φέρεσθαι παρά τινι, Isocr.

Misereor, ἐλεέω, alicujus, τινὰ, Dem. οἰκτείρω τινὰ, LXX. σπλαγχνίζομαι περί τινος, N. T. ἐπί τινι, ib. κατελεέω τινὰ, Luc.

Miseresco, idem quod *Misereor*.

Miseret me, οἰκτείρομαι, Xen.

Miseria, ἡ ταλαιπωρία, Isocr. et calamitas, ἀτυχία καὶ συμφορά, id. Confer *Calamitas*.

Misericordia, ὁ οἰκτιρμὸς, οῦ, N. T. ἡ ἐλεημοσύνη, ης, ibid. ὁ ἔλεος, ου, Dem. ὁ οἶκτος, ου, Isocr. misericordia adficior, ἔλεος εἰσέρχεταί μέ τινος, Phil. animum ad misericordiam inflectere, τρέπειν θυμὸν πρὸς ἔλεον, Plat. ad misericordiam aliquem provocare, προσκαλεῖσθαί τινα εἰς ἔλεον, Herodian. adducere lacrymis aliquem ad misericordiam, τοῖς δακρύοις προσάγεσθαί τινα εἰς ἔλεον, Antiph. εἰς συμπάθειαν ἄγειν τινὰ, Diod.

Misericors, ὁ καὶ ἡ ἐλεήμων, Dem. ἐλεῶν, id. συμπάσχων· ὁ οἰκτίρμων.

Miseror, idem quod *Misereor*.

Missile, ἡ βολὶς, ίδος, Suid. τὸ βέλος, εος, Herodot. ὁ ἄκων, οντος.

Missio, ἡ πέμψις, εως, Thuc. ἡ πομπὴ, ῆς, Plat.

Missito, προσαναπέμπω.

Missus, ûs, idem quod *Missio*.

Missus, πεμφθεὶς, εῖσα, έν· missum facio aliquem, ἀφίημί τινα, Dem. missam facio uxorem, προΐημι τὸν γάμον, Plut.

Mistura, ἡ μίξις, Lucian. ἡ σύγχυσις.

Mite, ἐπιεικῶς, Isocr.

Mitella, τὸ μιτράριον, ου.

Mitesco, πραΰνομαι, Xen. maturesco, πεπαίνομαι, id.

Mitigatio, ἡ πράϋνσις, εως, Aristot.

Mitigo, πραΰνω, aliquid, τὶ, Plat. aliquem, ἡμερόω τινὰ, Isocr. καταπραΰνω τινὰ, id.

Mitis, πρᾶος, πραεῖα, πρᾶυ, homo, ἀνὴρ, Dem. ὁ καὶ ἡ ἐπιεικὴς, εος, id. Confer *Mansuetus*: maturus, ὡραῖος, αία, αῖον, fructus, καρπὸς, Gal. Confer *Maturus*.

Mitra, ἡ μίτρα, ας, Herodot.

Mitto, πέμπω, alicui aliquid, τί τινι, Xen. nuncium ad aliquem, ἀποστέλλω πρέσβυν πρός τινα, Isocr.

Mobilis, e, κινητὸς, ἡ, όν, Aristot. ὁ καὶ ἡ εὐκίνητος.

Mobilitas, ἡ εὐκινησία.

Mobiliter, κινητῶς, εὐκινήτως.

Moderate, σωφρόνως, μετρίως, amare divitias, ἀγαπᾶν τὸν πλοῦτον, Dem. vivo, κοσμίως ζάω, Isocr. rebus uti, συμμέτρως ἀπολαύειν τῶν ὑπαρχόντων, Isocr.

Moderatio, ἡ μετριότης, Dem. τὸ χαμαίζηλον, Isocr. gubernatio, ἡ κυβέρνησις, Bas. ἡ διοίκησις, Dem. ἡ ἐπιστασία, Philo. ἡ εὐταξία.

Moderator, ὁ διοικητὴς, Plut. ὁ κυβερνήτης, Lucian.

Moderatus, σωφρονικὸς, ἡ, όν, Lucian. μέτριος, ια, ιον, homo, ἀνὴρ, Dem. ὁ καὶ ἡ συμμέτριος, ου, labor, πόνος, Isocr.

Moderor, ἰθύνω, currum, ἅρμα, Isocr. pacem, πρυτανεύω τὴν εἰρήνην, id. remp. διοικέω τὰ πολιτικὰ, Plat. aliquid, ἐπιστατέω τινὶ, Plut. τινὸς, Xen. [illegible]

Modeste, σωφρόνως, vivere, ζῆν, Dem. κοσμίως ζῆν, Isocr. facere aliquid, μετρίως ποιεῖν τι, id.

Modestia,

Modestia, ἡ σωφροσύνη, ης, Dem. ἡ κοσμιότης, ητος, Aristot. ἡ ἐπιείκεια.
Modestus, ὁ ϗ ἡ σώφρων, ονος, Dem. κόσμιος, ια, ιον, et justa resp. ϗ δικαία πολιτεία, Isocr. μέτριος, ία, ιον, et prudens vir, ϗ σώφρων ἀνὴρ, Dem. ὁ ϗ ἡ εὐτρεπὴς, ἐπιεικής.
Modice, μετρίως, Dem.
Modicum, τὸ μέτριον.
Modicus, ὀλίγος, η, ον. Confer *Parvus.*
Modificatio, ἡ διαμέτρησις, εως.
Modificor, διαμετρέω, Plut.
Modiolus, τὸ ψηκτίδιον, ϰ.
Modius, ὁ μόδιος, ϰ, Dinarch. ὁ μεδιμνός.
Modo, ἀρτίως, dicebam hoc, εἶπον τοῦτο, Dem. ἔναγχος, plagas accepit, ἐπλήγη, id. ἄρτι, urbem condentes, πόλιν οἰκίζοντες, Isocr. hoc, οὕτως, Dem. illo, ἐκείνως, id. eodem, ὡσαύτως, id. simili, παραπλησίως, Isocr. ὁμοίως, Dem. in dextram, modo in sinistram, ὅτε μὲν εἰς τὰ δεξιὰ, ὅτε δὲ εἰς τὰ εὐώνυμα, Aristoph.
Modulamen, τὸ ἐπαύλημα, ατος.
Modulate, ῥυθμικῶς, εὐρύθμως.
Modulatio, ἡ μελῳδία, Athen. ὁ ῥυθμὸς, Aristot.
Modulator, ὁ μελοποιὸς, Lucian. ὁ μελῳδός.
Modulor, ἐπαυλέω, Lucian. μελῳδέω, Athen. μελίζω.
Modulus, τὸ μέτρον, Dem. ὁ ῥυθμὸς, Aristot.
Modus, mensura, τὸ μέτρον, Lucian. ratio, ὁ τρόπος, Plut. modum servo, τοῦ μέτρου τυγχάνω, Aristot. μετριάζω, Dem. excedo, non servo, ὑπερβάλλω τὸ μέτριον, Dem. Pnal. ὑπερβάλλω ἔν τινι, Aristot.
Mœcha, ἡ μοιχὰς, άδος, Athen. γυνὴ μοιχαλὶς, N. T. ἡ μοιχεύτρια, Plat.
Mœchor, μοιχάομαι, N. T. μοιχεύω, Plut.
Mœchus, ὁ μοιχὸς, ȣ, Plut. μοιχικὸς, ȣ, id.
Mœnia, τὰ τείχη, Dem.
Mœreo, λυπέομαι, aliqua re, ἐπί τινι, Plat. ἀδημονέω, Dem. δυσχεραίνομαι.
Mœror, ἡ λύπη, ης, Dem. ἡ δυσθυμία, ἡ ἀνία. adficere aliquem mœrore, τρέπειν τινὰ εἰς ἀθυμίαν, id. λυπεῖν τινα, id. mœrore adficior, λυπέομαι, id. πένθος.
Mœste, λυπηρῶς, Isocr. ἀθύμως, Xen.
Mœstitia, ἡ λύπη, Plat. ἡ ἀθυμία, Xen. τὸ ἄλγος.
Mœstus, λυπηρὸς, ὰ, ὸν, Dem. ὁ ϗ ἡ ἄθυμος, ȣ, Plat. κατηφής.
Mola, ἡ μύλη, ης, molam verso, μύλην στρέφω, περιάγω, περιστρέφω, Poll.
Molaris, e, μυλικὸς, ὴ, ὸν, lapis, λίθος, N. T. μυλίτης λίθος, Gal. dens, μυλίτης ὀδὼς, Aristot.
Molendinum, ἡ μύλη, Poll. aquarium, τὸ ὑδρομύλιον, Pandect.
Moles, τὸ βάρος, Plat. ὁ ὄγκος, Plut.
Moleste, χαλεπῶς, fero aliquid, φέρω τι, Dem. ἀηδῶς φέρω τι, id. et graviter fero aliquid, λυπηρῶς ϗ βαρέως φέρω τι, Isocr. fero rem, δυσχεραίνω τὸ πρᾶγμα, Dem.
Molestia, ἡ ἀηδία, ας, Dem. molestia adficere aliquem, sive molestiam exhibere alicui, παρέχειν τινὶ ἔργον, Plat. κατασκευάζειν τινὶ ἀσχολίαν, Dem. βαρύνειν τινὰ, Xen. λυπεῖν τινα, id. ὄχλον παρέχειν τινὶ, Plat. sustinere, πράγματα ἔχειν, Dem.
Molesto, κοπιάω, Aristoph. Confer *Molestia.*
Molestus, λυπηρὸς, ὰ, ὸν, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀηδὴς, εος, id. ἀνιαρὸς, ὰ, ὸν, id. χαλεπὸς, ὴ, ὸν, id. ὁ ϗ ἡ δυσχερὴς, Isocr. sum alicui, ἐνοχλέω τινὰ, id. τινὶ, id.
Molimen, τὸ κατασκεύασμα, ατος, Aristot.
Molior, μηχανάομαι, aliquid contra aliquem, τι ἐπί τινα, Dem. aliquid, ἐπιχειρέω τινὶ, Plat. τυρεύω τι, Dem. et machinor aliquid contra remp. πραγματεύομαι ϗ παρασκευάζομαί τι ἐπὶ τὴν πόλιν, id.
Molitio, ἡ παρασκευὴ, ῆς, Thuc. in mola, ὁ ἄλετος, Plut.
Molitor, ὁ μυλωθρὸς, ȣ, Athen.
Molitrix, ἡ ἀλετρὶς, ίδος, Plut.
Molitura, ὁ ἄλετος, ȣ, Plut.
Mollesco, μαλακίζομαι, Lucian.

Mollio, μαλακίζω, μαλακύνω, Galen.
Mollis, μαλακὸς, ὴ, ὸν, Xen. sum, μαλακιάω, id. ἁπαλὸς, λὴ, λὸν, τρυφερὸς, ρὰ, ρόν.
Molliter, μαλακῶς, Xen. ἁβρῶς.
Mollitia, seu Mollities, ἡ μαλακότης, Plut. animi, ἡ μαλακία, Aristot. ἡ ἁβρότης, Xen.
Mollitudo, ἡ ἁπαλότης, ητος, Xen.
Molliusculus, ὁ ϗ ἡ ὑπομάλακος, ȣ.
Molo, ἀλέω, Diosc. καταλέω, Hippocr.
Moly, τὸ μῶλυ, Diosc.
Momentaneus, ἀκαριαῖος, αία, αῖον, navigatio, πλȣ̃ς, Dem. vita, τὸ ἀκαριαῖον ζῆν, Macc.
Momentum, ἡ ῥοπὴ, ῆς, Plut. punctum temporis, τὸ ἀκαρὲς, Poll. ἀκαρὴς χρόνος, Dem. momento temporis, ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ, Aristoph. ἐν ἀκαρεῖ χρόνȣ, Lucian. ἐν ἀκαρεῖ, id.
Monacha, ἡ μοναχὴ, ἡ μονάστρια, Pand.
Monachatus, ὁ μοναχισμὸς, ȣ.
Monachus, ὁ μοναχὸς, ȣ, Dion. Ar. ὁ μονατὴς, ȣ, Naz. ὁ ἀσκητὴς, ȣ, Bas.
Monarcha, ὁ μονάρχης, Thuc. ὁ μόναρχος, Aristot.
Monarchia, ἡ μοναρχία, ας, Herodot. sum, μοναρχέω, Strabo.
Monasterialis, e, μοναστικὸς, ὴ, ὸν, μοναχικὸς, ὴ, ὸν, Dion. Ar.
Monasterium, τὸ μοναστήριον, τὸ ἀσκητήριον, Greg.
Monedula, ὁ κολοιὸς, ȣ, Lucian.
Moneo, παραγγέλλω, aliquem, τινὶ, Plato. νȣθετέω aliquid alicui, παραινέω τί τινι, Dem. facere aliquid, ποιεῖν τι, id. quæ decent, ὑπαγορεύω τινὶ, ἃ δεῖ ποιεῖν, idem. Confer *Admoneo, Hortor.*
Moneta, τὸ νόμισμα, Aristot. proba, νόμισμα δόκιμον adulterina, νόμισμα ἀδόκιμον, νόμισμα κίβδηλον, Aristoph. monetam cudo, νόμισμα κόπτω, Aristot. monetam falsam cudo, νόμισμα παρακόπτω, Lucian. νόμισμα παραχαράττω, Suid.
Monetaria officina, τὸ ἀργυροκοπεῖον, Athen.
Monetarius, ὁ ἀργυροκόπος, Plut. falsus, ὁ παραχαράκτης, Pandect.
Monialis, ἡ μονάστρια, ας, Pandect.
Monile, τὸ περιδέραιον, Plut. ὁ ὅρμος, Hom. ὁ ὁρμισκὸς, LXX. τὸ καθόρμιον, id.
Monimentum, τὸ μνημεῖον, virtutis relinquo in omne ævum, τῆς ἀρετῆς καταλείπω εἰς ἅπαντα χρόνον, Isocr. τὸ ὑπόμνημα, esse posteris, εἶναι τοῖς ἐπιγιγνομένοις, id.
Monitio, ἡ νȣθέτησις, Isocr. ἡ νȣθεσία, Plat.
Monitor, ὁ νȣθετῶν, Isocr. παραινῶν, id. ὁ παραινέτης.
Monitorius, παραινετικὸς, ὴ, ὸν, Isocr. προτρεπτικὸς, ὴ, ὸν, Cl. Al.
Monitum, seu Monitus, ûs, ἡ παραίνεσις, εως, Xen. τὸ παράγγελμα, ατος, id. monitu Dei, ἐκ Θεȣ̃, Dion. Hal.
Monoceros, ὁ μονοκέρως, ωτος, Aristot.
Monoculus. Vide *Unoculus.*
Monopola, ὁ μονοπώλης, ȣ.
Monopolium, τὸ μονοπώλιον, Aristot. exerceo, μονοπωλέω, Strabo.
Mons, τὸ ὄρος, Dem. montis cacumen, ἀκρωτήριον τȣ̃ ὄρȣς, Herodot. ἡ ἀκρώρεια, Philo. latus montis, ἡ παρώρεια, Polyb. radix sive ima pars montis, ἡ ὑπώρεια, Plut.
Monstrabilis, e, δεικτὸς, ὴ, όν.
Monstratio, ἡ δεῖξις, εως, Herodian.
Monstro, δείκνυμι, aliquid, τὶ, Thuc. Confer *Ostendo.*
Monstrose, τερατικῶς, Plut.
Monstrosus, ὁ ϗ ἡ τερατώδης, Isocr. ὁ ϗ ἡ τεράστιος, Ælian.
Monstrum, τὸ τέρας, ατος, Isocr. τὸ τεράστιον, ȣ, Suid. pario, τερατοκέω.
Montanus, ὀρεινὸς, ὴ, ὸν, regio, χώρα, Xen. ὁ ϗ ἡ ὄρειος, Aristid.
Monticola, ὁ ὀρείτης, ȣ.
Monticulus, τὸ ὄριον, ȣ.
Montosus, ὁ ϗ ἡ ὄρειος, Lucian. ὀρεινὸς, ὴ, ὸν, Xen.
Monumentum. Vide *Monimentum.*
Mora, ἡ διατριβὴ, Dem. ἡ ἀναβολὴ, id. τὸ μέλλημα, Æsch. ἡ μέλλησις, εως, Thuc. moram interpono, necto, ποιοῦμαι ἀναβολὴν, idem. διατριβὴν ποιοῦμαι, Dem. sine mora, ἀνυπερθέτως, Plat. ἀμελλητὶ, id.
Moralis, e, ἠθικὸς, ὴ, ὸν, Aristot.
Morator, ὁ μελλητὴς, ȣ, Aristot.
Moratus, εἰθισμένος, ένη, ένον, bene, ὁ ϗ ἡ εὐήθης, Aristot.
Morbidus, ὁ ϗ ἡ νοσώδης, Plut. νοσηρὸς, ὰ, ὸν, Xen. νοσερὸς, ὰ, ὸν, Plut. νοσακερὸς, ὰ, ὸν, Aristot. ὁ ϗ ἡ ἐπίνοσος, id.
Morbosus, idem.
Morbus, ἡ νόσος, Dem. τὸ νόσημα, ἡ ἀῤῥωστία, τὸ ἀῤῥώστημα· qui in extremum periculum aliquem conjicit, νόσος ἐξ ἧς τις εἰς τȣ̃σχατον ἔρχεται· difficilis et qui magnam felicitatem et curam requirit, νόσημα χαλεπὸν ϗ πολλῆς εὐτυχίας ϗ ἐπιμελείας δεόμενον· regionem invadit, ἐμπίπτει νόσημα εἰς τὴν χώραν· in morbum incidere, νόσον ἐπιγίγνεσθαί τινι· συμβαίνειν ἀῤῥώστημά τινι, idem. morbo corripi, λαμβάνεσθαι νόσῳ, id. πεπονθέναι τινὶ ἀῤῥωστίαν, Isocr. πάσχειν τι πάθος· morbum curare, θεραπεύειν τὸ νόσημα, id. evadere e morbo, ἀποφεύγειν τὴν νόσον, Dem. consumi morbo, ἀποθανεῖν ἐκ τῆς νόσȣ, Isocr.
Mordacitas, τὸ δηκτικὸν, ȣ.
Mordax, δηκτικὸς, ὴ, ὸν, Athen. ὁ δήκτης, Plut. ὁ ϗ ἡ δακνώδης, Gal.
Mordeo, δάκνω, Plut.
Mordicus, ὀδὰξ, Aristoph. tenere, ἀπρὶξ ἔχειν, Ælian.
Moretum, τὸ μυττωτὸν, ȣ.
Moribundus, a, um, ἀποθνήσκων, ȣσα, ον.
Morigero, ὑπȣργέω, alicui, τινὶ, Plut. ὑπακȣ́ω τινὸς, Thuc. τινὶ, Dem. χαρίζομαι.
Morigerus, a, um, ὁ ϗ ἡ κατήκοος, Plut. ὁ ϗ ἡ πειθήνιος, Cl. Al.
Morio, ὁ μωρὸς, Lucian. ὁ γελωτοποιὸς, id.
Morior, θνήσκω, Xen. ἀποθνήσκω, Dem. τελευτάω· τὸν βίον τελευτάω, τελέω, μεταλλάττω, καταστρέφω, ἐκλείπω, Dem. Isocr. Xen. risu, θνήσκω γέλωτι· metu, φόβῳ· vulnere, ἀποθνήσκω ἐκ τȣ̃ τραύματος, Dem. ictu, τελευτάω ἐκ πληγῆς· per cruciatum, τελευτάω αἰκισθείς· volens, ἀποθνήσκω ἑτοίμως, id. ante diem fatalem, τελευτάω πρὸ μοίρας, Isocr.
Moror, διατρίβω, in urbe, ἐν τῇ πόλει, Isocr. Confer *Mora.*
Morose, δυσκόλως, Dem.
Morositas, τὸ δυσάρεστον, ἡ χαλεπότης, Isocr. ἡ δυσκολία.
Morosus, ὁ ϗ ἡ δυσάρεστος, Dem. ὁ ϗ ἡ δύσκολος, id. χαλεπὸς, ὴ, όν.
Mors, ὁ θάνατος, Dem. ἡ τελευτὴ, ῆς, id. ἡ τελευτὴ τȣ̃ βίȣ, Isocr. fatalis et naturalis, ἐκ τῆς εἱμαρμένης ϗ αὐτόματος θάνατος, Dem. violenta, θάνατος βίαιος, idem. morte violenta occumbere, ἀποθνήσκειν θανάτῳ βιαίῳ, id. mortem sibi ipsi consciscere, ἀναιρεῖν ἑαυτὸν, Aristot. διαφθείρειν ἑαυτὸν, id.
Morsus, τὸ δῆγμα, Plut. ἡ δῆξις, εως· ὁ δηγμὸς, ȣ, id.
Mortalis, e, θνητὸς, ὴ, ὸν, homo, ἄνθρωπος, Dem. ὁ βροτὸς, ȣ, corpus, σῶμα, idem. ὁ ϗ ἡ θανάσιμος, ȣ, Plat.
Mortalitas, τὸ θνητὸν, ȣ.
Mortarium, ὁ ὅλμος, Ælian. contundere aliquid in mortariis, κατακόπτειν τι ἐν ὅλμοις, id.
Morticinus, θνησιμαῖος, αία, αῖον, Aristoph.
Mortifer, ὁ ϗ ἡ θανατηφόρος.
Mortualis, e, νεκρικὸς, ὴ, ὸν, Lucian.
Mortuus, νεκρὸς, ὰ, ὸν, Plat. τεθνεὼς, ῶσα, εὸς, Dem. ἀποθανὼν, ȣ̃σα, ὸν, id.
Morum, τὸ μόρον, ȣ, Diosc.
Mos, τὸ ἔθος, εος, Dem. τὸ ἦθος, εος, id. ὁ τρόπος, ȣ, id. vir bonis omnino moribus præditus, ἀνὴρ τὸν τρόπον πάνυ δίκαιος ὢν, Dem. integritas morum, ἡ καλοκἀγαθία τῶν τρόπων, Isocr. mores alicujus probatissimi, τὰ κάλλιστά τινος τῶν ἠθῶν, Dem.
Moschus, ὁ μόσχος, ȣ, Aret.
Motacilla, τὸ κιναίδιον, ȣ, ἡ σεισοπυγὶς, ίδος, Suid. ὁ κίγκλος, ȣ, Galen.
Motio, ἡ κίνησις, Aristot. ὁ κλωγμὸς, ȣ, Luc.

Motor,

Motor, ὁ κινητὴς, ȣ.
Motus, ἡ κίνησις, εως, Aristot. τὸ πάθος, εος, id. motu proprio, αὐτοκελεύςῳ γνώμῃ, Suid.
Moveo, κινέω, omnem lapidem, πάντα λίθον, Plut. castra, κινέω τὸ ςράτευμα, Thuc. et immuto decretum, ϗ μεταίρω τὸ ψήφισμα, Dem. et tollo male constituta, ϗ μετατίθημι τὰ μὴ καλῶς καθεςῶτα, Isocr. adsidue, ψαλάττω, Ælian. adfectus, παθαίνομαι, Dion. Hal.
Mox, αὐτίκα, Dem. εὐθὺς, id. εὐθέως, Plut.
Muceo, εὐρωτιάω, Theophr. σήπομαι, Xen.
Mucesco, σαπρὸς ϗ εὐρώεις γίνομαι.
Mucidus, εὐρώεις, ώεσσα, ῶεν, Soph. ὁ ϗ ἡ εὐρώδης, εος, id. σαπρὸς, ὰ, ὸν, Aristot.
Mucor, ὁ εὐρὼς, ῶτος, Plut. ἡ σαπρότης.
Mucosus, κορυζῶν, ῶσα, ῶν, Plat. κορύζης μεςὸς, Lucian. ὁ ϗ ἡ βλεννώδης, Hipp. ὁ ϗ ἡ μυξώδης, Gal.
Mucro, τὸ ἄκρον, ȣ, ἡ ἀκὶς, ῖδος, Herodian. gladii, ςόμα μαχαίρας, N. T.
Mucronatus, ὁ ϗ ἡ ὀξύθηκτος, ȣ.
Mucus, ἡ βλέννα, ης, Gal. ἡ μύξα, id. ἡ κόρυζα, Lucian.
Mugil, ὁ κεςρεὺς, έως, Aristot.
Mugio, μυκάομαι, Plut.
Mugitus, τὸ μύκημα, Plut. ὁ μυκηθμὸς, Luc.
Mula, ἡ ἡμίονος, ȣ, Herodot.
Mularis, e, ἡμιόνειος, εία, ειον, Hom.
Mulcedo, τὸ θέλγητρον, ȣ, Cl. Al.
Mulceo, καταθέλγω, Lucian. καταψάω, Xen. κηλέω, Plat. κατακηλέω, Aristot.
Mulciber, ὁ Ἥφαιςος, ȣ.
Mulcta. Vide *Mulla.*
Mulctra, seu Mulctrum, ὁ ἀμολγεὺς, έως, Theocr. ἡ πέλλα, ης, Athen.
Mulctrale, idem quod anteced.
Mulctus, ἡ ἄμελξις, ἡ βδάλσις.
Mulgeo, ἀμέλγω, LXX. ἀθέλγω, Hipp. aliquid, βδάλλω τι, Plat.
Muliebris, e, γυναικεῖος, εία, εῖον, mundus, κόσμος, Plat. ὁ ϗ ἡ γυναικώδης, Philo.
Muliebriter, γυναικείως.
Mulier, ἡ γυνὴ, γυναικὸς, formosa, εὐπρεπὴς, Dem. nobilis, γυνὴ σεμνὴ, Isocr. modesta, σώφρων, id. pura et casta a viri congressu, καθαρὰ ϗ ἁγνὴ ἀπὸ τῆς συνουσίας ἀνδρὸς, Dem. forma eleganti, εὐπρεπὴς τὴν ὄψιν ȣσα, in magna et præclara modestia educata, μετὰ πολλῆς ϗ καλῆς σωφροσύνης τραφεῖσα, id.
Muliercula, τὸ γύναιον, ȣ, Dem.
Muliero, θηλύνω, Hipp.
Mulierosus, ὁ γυναικοφίλης, ȣ.
Mulio, ὁ ἡμιονηλάτης, ȣ.
Mullus, ἡ τρίγλα seu τρίγλη, ης, Aristot.
Mulsum, τὸ οἰνόμελι, ιτος, Diosc.
Multa, ἡ ζημία, Dem. ἡ καταδίκη· τὸ τίμημα, ατος· ἡ τιμωρία, ας· multam irrogo, impono, τιμωρίαν ἐπιτίθημί τινι ὑπέρ τινος, id. centum talenta, ἐπιτίθημι ἑκατὸν τάλαντα, Æschin. solvo, τὸ τιμηθὲν ἀποτίω, Dem. ἐκτίω τὴν καταδίκην, id.
Multangulus, ὁ ϗ ἡ πολύγωνος, ȣ.
Multatio, ἡ τίμησις, εως, Æschin.
Multatitius, ὁ ϗ ἡ ἐπιτίμιος, ȣ.
Multifariam, πολλαχῶς, declaratus, πολλαχόθεν δῆλος, Dem. πολυμερῶς, N. T.
Multifarius, ὁ ϗ ἡ πολυποίκιλος, N. T.
Multiformis, ὁ ϗ ἡ πολύμορφος, Aristot.
Multiloquium, ἡ πολυλογία, Dem. ἡ ἀπεραντολογία, Lucian. ἡ βαττολογία.
Multiloquus, ὁ ϗ ἡ πολυλόγος, Ammon. Confer *Loquax.*
Multimode, πολυτρόπως, N. T.
Multipartitus, ὁ ϗ ἡ πολυμερὴς, έος, Aristot.
Multiplex, πολλαπλάσιος, ία, ιον, Plut.
Multiplicatio, ὁ πολλαπλασιασμὸς, ȣ.
Multipliciter, πολλαπλασίως, πολλαπλάσια, Xen.
Multiplico, πολλαπλασιάζω, Plut. aliquid, πολλαπλάσιον ποιέω τι, Plat. πληθύνω.
Multiscius, ὁ ϗ ἡ πολυειδήμων, ονος.
Multitudo, τὸ πλῆθος, de rebus, et personis, Dem. vulgus, οἱ πολλοὶ, ῶν, id.
Multo, as, ζημιόω, aliquem morte, τινὰ θανάτῳ, Dem. perpetuo exsilio, ἀειφυγίᾳ, id. pecunia, χρήμασι, Isocr. carcere, τιμάω τινὶ δεσμȣ, Dem.
Multo, πολὺ, plures, πλείες, Dem. magis quam, πολλῷ μᾶλλον, ἤπερ, Plat. post, χρόνῳ παμπληθεῖ ὕςερον, Dem.
Multoties, πολλάκις, Dion. Hal.
Multopere, μεγάλως.
Multum, πολὺ, Dem. laudo, πολλὰ ἐπαινέω, Xen. abest, ut existimem, πόῤῥω εἰμὶ τȣ οἴεσθαι, Plat. πολλȣ γε δεῖ, id. atque hæc ita se non habent, multum abest, ἔχει δὲ ȣχ ȣ̈τω ταῦτα, ȣδ' ἐγγὺς, Dem.
Multus, πολὺς, πολλὴ, πολὺ, Dem. πάμπολυς, Xen.
Munctio, ἡ ἀπόμυξις, εως.
Mundanus, κοσμικὸς, ὴ, ὸν, Chrys.
Munditer, καθαρῶς, Plut.
Munditia, seu Mundities, ἡ καθαρότης, ητος, Hermog. munditiæ studiosus, ὁ ϗ ἡ φιλόκαλος, ȣ, Isocr.
Mundo, καθαρίζω, Naz.
Mundus, καθαρὸς, ὰ, ὸν, Xen.
Mundus, i, ὁ κόσμος, Dem. τὸ πᾶν, Plut. muliebris, ὁ κόσμος γυναικεῖος, Plat.
Munerarius, seu Munerator, ὁ ἀγωνοθέτης, ȣ, Lucian. donator, ὁ δωρητὴς, ȣ, Plut.
Munero, seu Muneror, δωρέομαι, Lucian. aliquem aliqua re, τί τινι, Xen.
Mungo, ἀπομύττω, Xen.
Munia. Vide *Officium.*
Municeps, ὁ συντελεςὴς, ὁ πολίτης, Xen. ὁ δημότης, id. ὁ ἰσοτελὴς, Dem.
Municipalis, e, συντελεςικὸς, ὴ, ὸν, homo, δημοτικὸς ἄνθρωπος, Dion. Hal.
Municipatim, κατὰ κωμοπόλεις.
Municipium, ἡ κωμόπολις, εως, Strabo.
Munifice, δωρηματικῶς, δαψιλῶς, Bas.
Munificentia, ἡ μεγαλοδωρία, ας, Herodian. ἡ πολυδωρία, Xen.
Munificus, a, um, ὁ ϗ ἡ μεγαλόδωρος, ȣ, Plut. ὁ ϗ ἡ φιλόδωρος, Dem.
Munimen, seu Munimentum, τὸ ἐπιτείχισμα, Dem. τὸ τεῖχος, τὸ ὀχύρωμα, τὸ ἀσφάλισμα.
Munio, τειχίζω, aliquid, τὶ, Xen. muris æneis, τείχεσι χαλκοῖς, Æsch. ἀσφαλίζω, περιτειχίζω τι, seu τινὶ, Thuc. urbem præsidiis, κρατύνομαι πόλιν φρȣραῖς, id. muro, περιβάλλομαι τεῖχος πόλει, Aristot. seu πόλιν τείχει, Isocr. locum, ὀχυρὸν ποιέομαι τόπον, Dem. viam, ὁδοποιέω, Dem.
Munitio, ὁ περιτειχισμὸς, ȣ, Thuc. ἡ περιτείχισις, id. via, ἡ ὁδοποιΐα, Xen.
Munitus, ὀχυρὸς, ὰ, ὸν, Dem. τετειχισμένος, ένη, ένον, Isocr. præsidio, ὁ ϗ ἡ ἔμφρȣρος, ȣ. Dem. civium benevolentia, τῇ τῶν πολιτῶν εὐνοίᾳ δορυφορȣ́μενος, Isocr.
Munus, *donum*, τὸ δῶρον, Dem. Confer *Donum*, officium, τὸ ἔργον, Dem. Confer *Officium.*
Munusculum, τὸ δωρίδιον, ȣ.
Muræna, ἡ μύραινα seu σμύραινα, Aristot.
Muralis, e, τειχικὸς, ὴ, όν.
Murex, τὸ κογχύλιον, ȣ, Gal. ἡ κογχύλη, ης, Philo.
Muria, ἡ ταριχεία, ας, Aristot. condio, ταριχεύω, Plat. ἁλμεύω, Diosc.
Murinus, a, um, μύϊνος, ΐνη, ΐνον, ὁ ϗ ἡ μυώδης, εος, Plut.
Murmur, seu Murmuratio, ὁ γογγυσμὸς, ȣ, LXX. ὁ ψόφος· leve, ὁ ψιθυρισμὸς, ȣ, Plat.
Murmurillo, ψιθυρίζω, Plut.
Murmuro, γογγύζω, N. T. aliquid mecum, βρενθύομαί τι πρὸς ἐμαυτὸν, Lucian. leviter, ψιθυρίζω, Plut.
Murrha, ἡ μύῤῥα, ας, Hipp.
Murrhinus, μύῤῥινος, ίνη, ινον.
Murus, τὸ τεῖχος, firmissimus, ἀδάματος, Isocr. murum condere, τεῖχος ἱςάναι, Dem. restaurare, ἀνιςάναι· erigere, ἀνορθȣ̃ν· perfodere, διορύττειν· diruere, καθαιρεῖν, seu καθαιρεῖσθαι κατασκάπτειν, id.
Mus, ὁ μῦς, μυὸς, Aristot. major, ὕραξ, Schol. Nic. araneus, ἡ μυογάλη, Diosc.
Musa, ἡ Μȣ̃σα, Diod. Sic.
Musca, ἡ μυῖα, Aristot. canina, ἡ κυνόμυια, Philo.
Muscarium, ἡ σόβη, ἡ μυιοσόβη, Epigr.
Muscerda, ὁ μυόχοδος· μυῶν ἄφοδος, Diosc.
Muscipula, ἡ μυάγρα, ας, τὸ μυόφονον.
Muscosus, ὁ ϗ ἡ βρυώδης, εος, Gal.
Musculosus, ὁ ϗ ἡ μυώδης, Gal.
Musculus, ὁ μυΐσκος, ȣ, pars carnis, ὁ μῦς, ὸς, Gal. musculis carens, ὁ ϗ ἡ ἄμυος, id.
Muscus, τὸ βρύον, Aristot. τὸ μνίον, Diod. Sic.
Museum, τὸ μȣσεῖον, ȣ, Plut.
Musica, ἡ μȣσικὴ, ῆς, sc. τέχνη, Plut.
Musice, μȣσικῶς, Plut.
Musicus, μȣσικὸς, ὴ, ὸν, Plut.
Musicus, i, ὁ μȣσικὸς, ȣ, Plut.
Mussito seu Musso, μύζω, Plut. γογγύζω.
Mustaceus, γλεύκιος, ία, ιον, Diosc.
Mustacium, τὸ μȣςάκιον, ȣ, Athen.
Mustela, ἡ γαλῆ, ῆς, Aristot. ἡ ἰκτὶς, ῖδος.
Mustelinus, ὁ ϗ ἡ γαλεώδης, εος, Aristot.
Musteus, γλεύκιος, ία, ιον, Diosc.
Mustulentus, ὁ ϗ ἡ γλευκώδης, εος.
Mustum, τὸ γλεῦκος, εος, N. T.
Mutabilis, e, μεταβλητικὸς, ὴ, ὸν, Aristot. facile, ὁ ϗ ἡ εὐμετάβλητος, ȣ, Athen.
Mutabiliter, μεταβλητικῶς.
Mutatio, ἡ μεταβολὴ, ῆς, vitæ, τȣ̃ βίȣ, Isocr. et conversio, ϗ μετάςασις, εως, Dem. mutationem facio, μεταβολὴν ποιέομαι, Isocr. ingruere subito, προσπίπτειν ἄφνω· fieri, accidere, γίγνεσθαι· accipere, λαμβάνειν, id. habere, χρῆσθαι τῇ μεταβολῇ, id. sine mutatione, ἀμετακινήτως, Isocr.
Mutilatio, ὁ ἀκρωτηριασμὸς, Diosc. ἡ κόλȣσις, Aristot. ἡ ἀναπηρία, ἡ πήρωσις, id.
Mutilatus, πεπηρωμένος, ένη, ένον, Dem. naribus, ἠκισμένος ῥῖνας, Strabo.
Mutilo, κολάω, aliquid, τὶ, Theophr. κολοβόω τι, Aristot. ἀκρωτηριάζω τι, Diosc. πηρόω.
Mutilus, ὁ ϗ ἡ κολοβὸς, ȣ̃, Aristot. κυλλὸς, ὴ, ὸν, Gal. ὁ ϗ ἡ ἀνάπηρος, Plut.
Mutio, γρύζω, Lucian. μύζω, Aretæus.
Muto, μεταλλάττω, aliquid, τὶ, Æschin. leges, μεταποιέω νόμȣς, Dem. rempublicam, μεταβάλλω πολιτείαν, Isocr. mores, τρόπȣς, idem. faciem in varias formas, ἀλλάττω εἶδος εἰς πολλὰς μορφὰς, Plat. aliquid cum aliquo, ἀλλάττω τί τινος, Plut. terram subinde, ἀμείβω ἄλλην γῆν ἐξ ἄλλης, Lucian. civitatem, ἀμείβομαι ἄλλοτε ἄλλην πόλιν, id. ἄλλην ἐξ ἄλλης πόλεως, Plat. sententiam, ἀλλοιόομαι γνώμην, Thuc. vestem, μεταμφιεννύω, Lucian.
Mutuatio, ὁ δανεισμὸς, ȣ̃, Plat.
Mutuatitius, a, um, δανειςικὸς, ὴ, ὸν, δανειςὸς, ὴ, όν.
Mutue, ἀμοιβαδὸν.
Mutuo, *adv.* καταλλάγδην, ἀμοιβαδὸν, Theodoret. se amant, ἀλλήλȣς φιλȣ̃σι, Aristot. pugnare, μάχεσθαι πρὸς ἀλλήλȣς, Isocr. se mutuo complecti, ἀλλήλȣς περιβάλλειν, Dion. Hal. se mutuo interficere, ἀλληλοκτονεῖν, Hipp.
Mutuo seu Mutuor, δανείζομαι, pecuniam ab aliquo, χρήματα παρά τινος, Dem. ἀπό τινος, Plut. magno fœnore, ἐπὶ μεγάλῳ τόκῳ, id. ad aliquid, εἴς τι, id.
Mutus, a, um, ὁ ϗ ἡ ἄλαλος, LXX. ὁ ϗ ἡ ἄφωνος, Philo. κωφὸς, ὴ, ὸν, id. ἐνεὸς, ὰ, ὸν, Aristot.
Mutuum, τὸ δάνειον, ȣ, Aristot. τὸ δάνεισμα, ατος, Bas. repeto, τὸ δάνειον ἀπαιτέω, Dem. reddo, ἀποδίδωμι, id. mutuo do aliquid, δανείζω εἴς τι, Aristot. accipio, sive recipio, δέχομαι τὸ δάνειον, Dem.
Mutuus, a, um, ἀμοιβαῖος, αία, αῖον, sermo, λόγος.
Myrias, ἡ μυριὰς, άδος.
Myrica, ἡ μυρίκη, ης, Diosc.
Myropola, ὁ μυροπώλης, ȣ, Athen.
Myropolium, τὸ μυροπωλεῖον, Aristoph.

Myrrha,

Myrrha, ἡ μύῤῥα, ας, Hippocr. me imbuo, σμυρνίζομαι, N. T.
Myrrheus, σμύρνινος, ίνη, ινον, LXX.
Myrtetum, ὁ μυῤῥινὼν, ῶνος, Aristoph.
Myrtinus, a, um, μύρτινος, ίνη, ινον.
Myrtites, ὁ μυρτίτης, ου, Diosc.
Myrtus, ἡ μύρτος, Diosc. ἡ μυρσίνη, ης, Gal.
Mysta, ὁ μύστης, ου, Plut.
Mystax, barba, ἡ μύσταξ, ακος, Poll.
Mysterium, τὸ μυστήριον, ου, N. T.
Mysticus, μυστικὸς, ὴ, ὸν, Naz. ὁ καὶ ἡ μυστηριώδης, εος, Plut.
Mythologus, ὁ μυθολόγος, ου, Plat.
Mythologia, ἡ μυθολογία, ας.
Mythologicus, μυθολογικὸς, ὴ, ὸν, Plat.

N.

NABLIUM, τὸ νάβλιον, ἡ νάβλα, LXX.
Nactus. Vide *Adeptus.*
Næ! νὴ, per Deos, νὴ τοὺς Θεοὺς, Plat. per Jovem, καὶ μὰ Δία, Xen.
Nænia, ὁ αἶνος ἰάλεμος, Athen. ἐπικήδειος, μονῳδία.
Nævus, τὸ φῦμα, ατος, Aristot.
Nam, γάρ. Confer *Enim.*
Namque, idem quod *Nam.*
Nanciscor, τυγχάνω, aliquid, τινὸς, Dem. ἐπιτυγχάνω τινὸς, idem. ἐπιλαμβάνω τινὸς, Aristot. περιποιοῦμαι.
Nanus, ὁ νάνος, Aristot. ὁ καὶ ἡ νανώδης.
Naphtha, ἡ νάφθα, ης, Diosc.
Napus, τὸ βούνιον, ου, Diosc.
Narcissinus, ναρκίσσινος, ίνη, ινον, oleum, ἔλαιον, Diosc.
Narcissus, ὁ vel ἡ νάρκισσος, ου, Theophr.
Nardinus, νάρδινος, ίνη, ινον, oleum, ἔλαιον, Athen.
Nardus, ἡ νάρδος, Diosc. nardi spica, ἡ ναρδόσταχυς, Gal.
Nares, αἱ ῥῖνες, ῶν, Xen. τὰ ῥινία, ων, Aristot. οἱ ῥώθωνες, ων, Dion. Hal. naribus indago, ῥινηλατέω, Longin. nares amputo, ῥινοτομέω, Eustath. αἰκίζω ῥῖνας, Strabo. nare trahere aliquem, τῆς ῥινὸς ἕλκειν τινὰ, Lucian.
Narrabilis, e, διηγητὸς, ὴ, όν.
Narratio, ἡ διήγησις, ἡ περιήγησις, Lucian. historica, ἡ ἀφήγησις, εως, Herodian. τὸ διήγημα.
Narratiuncula, τὸ διηγημάτιον.
Narrator, ὁ διηγητὴς, οῦ.
Narro, διηγέομαι, alicui omnia quæ acciderunt, τινὶ πάντα τὰ γεγενημένα, Dem. quæ fecit, διέξειμι πάνθ᾽ ὅσα τώποτ᾽ ἔπραξε, id. aliquid accurate de aliquo, διέρχομαί τι ἀκριβῶς περί τινος, Isocr. audita, ἱστορέω ἐξ ἀκοῆς, Diod. Sic. hoc tibi, λέγω σοι τοῦτο, Xen.
Nascor, γίγνομαι, seu γίνομαι, φύομαι, parentibus claris, ἐκ πατέρων εὐδοκιμάντων, Isocr. iisdem sc. parentibus, ἀπὸ τῶν αὐτῶν, idem. honesto loco, καλῶς, Dem. genere sordido, κακῶς, Isocr. Confer *Natus.*
Nassa, ὁ κύρτος, Plut. in nassam aliquem trahere, εἰς κύρτον ἕλκειν τινὰ, Ælian.
Nasturtium, τὸ κάρδαμον, Diosc.
Nasus, ὁ μυκτὴρ, ῆρος, nasum aduncum habens, γρυπὸς, ὴ, ὸν, id. naso suspendo, μυκτηρίζω, N. T. Confer *Nares.*
Nasatus, ὁ καὶ ἡ εὔριν, νος, Xen.
Nata, ἡ θυγάτηρ, τρός. Confer *Filia.*
Natabulum, τὸ νηχεῖον.
Natales, ium, τὸ γένος, εος. Confer *Genus.*
Natalis, e, ὁ καὶ ἡ γενέθλιος, ου, Plat. dies, ἡμέρα γενέσεως, LXX. ad natalem diem pertinens, γενεθλιακὸς, ὴ, όν.
Natalitius, γενεθλιακὸς, ὴ, όν.
Natatilis, νηκτικὸς, ὴ, ὸν, Bas.
Natatio, seu Natatus, ûs, ἡ νῆξις, εως, Plut.
Nates, αἱ πυγαὶ, ῶν, Aristoph. τὰ πυγαῖα, ων, Poll. οἱ γλουτοὶ, ῶν, Herodot.

Natio, τὸ ἔθνος, εος, Dem. τὸ γένος, εος, natione peregrinus, τῷ γένει ξένος, Dem. Syrus, τὸ γένος Σύρος, Synes. τὸ φῦλον.
Nativitas, ἡ γενετὴ, ῆς, Aristot.
Nativus, ὁ καὶ ἡ ἐγγενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ αὐτοφυὴς, έος, portus, λιμὴν, Thuc.
Nato, κολυμβάω, N. T. νέω, Thuc. νήχομαι, Diod. Sic. secundo vento et flumine, κατὰ ἄνεμον καὶ ῥοῦν, Plut.
Natrix, ὁ ὕδρος, Aristot.
Natu, τῇ ἡλικίᾳ, major, ἡλικίᾳ προέχων, Plat. minor, ἐν τοῖς κατὰ γένεσιν χρόνοις ὑστερίζων, Philo. admodum grandis, εὖ μάλα πρεσβύτης, Plat.
Natura, ἡ φύσις, εως, humana, ἀνθρωπίνη, seu ἀνθρώπων, Dem. esse vel fieri aliquid natura, εἶναί τι, seu γίγνεσθαι φύσει· insitum esse alicui a natura, ὑπάρχειν τινὶ τῇ φύσει· insitus natura, ὁ καὶ ἡ ἔμφυτος, ου· natura sum, πέφυκα, id. naturam talem habere, ἔχειν τοιαύτην φύσιν, Isocr. excedens, ὑπερενεγκὼν τὴν φύσιν, Dem.
Naturalis, φυσικὸς, ὴ, ὸν, Aristot.
Naturaliter, φυσικῶς, Plat.
Natus, γεγενὼς, υῖα, ὸς, claris parentibus, ἐκ πατέρων εὐδοκιμάντων, Isocr. bonis parentibus, φὺς ἀγαθῶν πατέρων, Plut. a Jove ratione matris, ὢν ἀπὸ Διὸς πρὸς μητρὸς, id. patre divite, πατρὸς ὢν πλουσίου, Plat. ex familia totius civitatis nobilissima, γένους τοῦ πρώτου ἐν πόλει ὢν, Lucian. ex magna et beata domo seu familia, ὢν ἐξ οἰκίας μεγάλης καὶ γένους εὐδαίμονος, Plat. annos quatuordecim, γεγονὼς ἔτη τέσσαρα καὶ δέκα, Isocr.
Natus, ὁ υἱὸς, οῦ. Confer *Filius.*
Navale, ὁ ναύσταθμος, Lucian.
Navalis, ναυτικὸς, ὴ, ὸν, Aristot. prælium, ἡ ναυμαχία, ας, Xen. committo contra aliquem, ναυμαχέω πρός τινα, Lycoph. navali prælio supero aliquem, καταναυμαχέω τινὰ, Strabo.
Navarchus, ὁ ναύαρχος, Thuc. sum, ναυαρχέω, Xen. navarchi officium, ἡ ναυαρχία, ας, Thuc.
Nauci, τοῦ περιψήματος, facio, παρ᾽ οὐδὲν ἡγέομαι, seu τίθεμαι, Lucian. ὡς περίψημα καταφρονέω.
Nauclericus, ναυκληρικὸς, ὴ, ὸν, Athen. vitæ genus, τὰ ναυκληρικὰ, ῶν, Plat. ἡ ναυκληρία, ας, Aristot.
Nauclerus, ὁ ναύκληρος, Plut.
Naufragium, τὸ ναυάγιον, ου, Plut. ἡ ναυαγία, ας, Dem. facio, ναυαγέω, Dem.
Naufrago, ναυαγέω, Dem.
Naufragus, a, ὁ καὶ ἡ ναυαγὸς, οῦ, Xen.
Navicula, τὸ πλοιάριον, ου, Xen.
Navicularia, ἡ ναυκληρία, ας, Aristot.
Navicularius, ὁ ναύκληρος, ου, Plut.
Naviculator, ὁ ναύκληρος, ου, Plut.
Navigabilis, ὁ καὶ ἡ πλώϊμος, ου, Dem. πλωτὸς, τὴ, τόν.
Navigatio, ὁ πλόος, *contr.* πλοῦς, οῦ, Thuc. secunda, πλοῦς οὔριος, Lucian. ἡ εὔπλοια, ας, Philo.
Navigiolum, τὸ πλοιάριον, Xen.
Navigium, τὸ πλοῖον, Thuc.
Navigo, πλέω, Xen. ναυτίλλομαι, Lucian.
Navis, ἡ ναῦς, νεὸς, Plut. τὸ πλοῖον, ου, Thuc. prædatoria, σκάφος πειρατικὸν, Phil. τὸ πειρατήριον, ου, Dion. Halicarn.
Navita, seu Nauta, ὁ ναύτης, ου, Xen.
Navitas, ἡ ἐπιμέλεια, ας. Confer *Industria.*
Naviter, ἐπιμελῶς, Dem.
Naulum, τὸ ναῦλον, ου, Plut. τὸ πορθμεῖον· naulo colo, ναυλόω, navem, τὸ πλοῖον, id.
Naumachia, ἡ ναυμαχία, ας, Thuc.
Navo, σπουδάζω, operam alicui rei, περί τινος, Plat. περί τι, Herodian. σπουδὴν ἔχω περί τινος, Plut. πρός τι, Dem. ἐπί τινι, Lucian.
Naupegus, ὁ ναυπηγὸς, οῦ, Thuc.
Nausea, ἡ ναυτία, Thuc. quodvis fastidium, ἡ ἄση, Diosc. nauseam creare, ἄσην παρέχειν, Plat. sedare, πραΰνειν, Diosc. nausea laborans, ὁ καὶ ἡ ἀσώδης, εος, Gal. ἀσώμενος, ένη, ενον, id.

Nauseo, ναυτιάω, Lucian. ἀσάομαι, Gal.
Nauseosus, ὁ καὶ ἡ ναυτιώδης, εος, Plut.
Nauta. Vide *Navita.*
Nauticus, ναυτικὸς, ὴ, ὸν, Aristot.
Navus, a, um, ὁ καὶ ἡ ἐπιμελὴς, έος, Dem.
Ne, μὴ, miremini, θαυμάσητε, Dem. ne defendite, μὴ ἀμύνεσθε· ne faciatis, μὴ ποιήσαιτε· isti vero ne decreto quidem per me edito facere voluerunt, οὗτοι δὲ, οὐδὲ γράψαντος ἐμοῦ, ταῦτα ποιεῖν ἠθέλησαν· ne quid aliud dicam, ἵνα μὴ ἄλλο εἴπω, idem. ne idem tibi eveniat, ἵνα μὴ τὸ αὐτὸ πάσχῃς, Isocr. ne tyrannis existeret, ὑπὲρ τοῦ μὴ γενέσθαι τυραννίδα, Plut. obstare alicui ne videat, κωλύειν τινὰ τοῦ ὁρᾶν, Dem. prohibuit ne quis servos contumelia adficeret, ἐκώλυσε, μηδ᾽ εἰς τοὺς δούλους ὑβρίζειν, id. ut ne te impediam, μή σε κατακωλύω, Xen. videndum, ne, vel ut ne videamur, δεῖ σκοπεῖν, ὅπως μὴ δόξωμεν, idem. ut ne singula commemorem, ἵνα μὴ καθ᾽ ἕκαστα λέγων διατρίβω, idem. ne dictu quidem fas est, μηδ᾽ εἰπεῖν θέμις, Plat. ita ne terra quidem, οὐδ᾽ ἀράγε ἡ γῆ, Xen. desinesne fallere? ἆρα παύσεις φενακίζων; Aristoph. vosne, an ille? πότερον ὑμεῖς; ἢ ἐκεῖνος; Dem.
Nebula, ἡ νεφέλη, τὸ νέφος, ἡ ὁμίχλη, Aristot.
Nebulo, ὁ οὐδενὸς ἄξιος, ὁ οὐτιδανὸς, οῦ.
Nebulosus, ὁ καὶ ἡ ὁμιχλώδης, εος, Plut. ὁ καὶ ἡ νεφώδης.
Nec, οὐδὲ, non de gloria, nec de parte agri, οὐ περὶ δόξης, οὐδ᾽ ὑπὲρ μέρους χώρας, Dem. nec longa, nec inutilis oratio, λόγος οὔτε μακρὸς, οὔτε ἀνωφελὴς, Isocr. quæ factu turpia sunt, ea nec dictu honesta puta, ἃ ποιεῖν αἰσχρὸν, ταῦτα νόμιζε μηδὲ λέγειν εἶναι καλὸν, id. nec nunc, nec rursus, μήτε νῦν, μήτ᾽ αὖθις, Dem. non neque nec-nec, οὐ οὐδὲ οὔτε οὔτε, Isocr.
Necessarie, seu necessario, ἀναγκαίως, Isocr. ἐκ τοῦ ἀναγκαίου, Dion. Hal. ἀνάγκῃ, Plat. hoc agit, ἐξ ἀνάγκης τοῦτο ποιεῖ, Dem.
Necessarius, ἀναγκαῖος, αία, αῖον, res, πρᾶγμα, Dem. cognatus, ὁ προσήκων, οντος, id. ὁ τῷ γένει προσήκων, Isocr. ὁ ἀναγκαῖος, ου, id. ἐπιτήδειος.
Necesse, ἀνάγκη, est, ut caute agam, φυλάττεσθαι, Dem. ut breviter dicam, ἀναγκαῖόν ἐστι βραχέα εἰπεῖν, id.
Necessitas, ἡ ἀνάγκη, extrema, δεινοτάτη, Dem. magna, μεγάλη· multa, πολλή· necessitatem impono dicendi aliquid, ἀνάγκην ποιέω λέγειν τι· incidere, συμπίπτειν, id. esse, εἶναι· in necessitatem adducere aliquem, ἄγειν εἰς ἀνάγκην τινά· venire, ἔρχεσθαι εἰς ἀνάγκην· coactum necessitate aliquid facere, καταληφθέντα ὑπ᾽ ἀνάγκης ποιεῖν τι, id.
Necessitudo, idem quod *Necessitas*, conjunctio necessaria, ἡ οἰκειότης, Dem. cognationis, τὰ τῆς συγγενείας ἀναγκαῖα, id. est mihi cum illo, οἰκειότης ὑπάρχει ἐμοὶ πρὸς αὐτὸν, Plut. οἰκείως ἔχω πρὸς αὐτὸν, id.
Necessum, idem quod *Necesse.*
Neco, κτείνω. Confer *Interficio.*
Necromantia, ἡ νεκρομαντεία, ἡ νεκυομαντεία.
Nectar, τὸ νέκταρ, αρος, Athen.
Nectareus, a, um, νεκτάρεος, έα, εον, Lucian.
Necto, πλέκω, aliquid, τὶ, Theophr. dolos, μηχανὰς, Plat. συνείρω.
Necubi, μήπου, fiat jactus lapidum, γένοιτό τις βολὴ τῶν λίθων, Herodian.
Necunde, μήποθεν.
Nedum, οὐχ ὅσον, excelluisse, nedum ut lateret, προέχειν, οὐχ ὅπως λανθάνειν, Aristid. ne homini quidem, nedum Deo, οὐδὲ ἀνθρώπῳ, μὴ ὅτι δὴ (μήτι, μήτιγε, μήτι δὴ, μήτιγε δὴ, μὴ ὅτι γε) Θεῷ, Plat.
Nefandus, ὁ καὶ ἡ ἄῤῥητος, ου, N. T. ὁ καὶ ἡ δύσφατος.
Nefarie, ἀθεμίστως.
Nefarius, ὁ καὶ ἡ ἄθεσμος, ου, N. T. ὁ καὶ ἡ ἀθέμιστος, ου, Xen. ὁ καὶ ἡ ἀθέμιτος, ου, facinus, ἔργον, Herodian. ἡ ἀνοσιουργία, Philo. ἀνόσιος.

Nefas, ἡ ἀθεμιστουργία, ας, est, ἐχ ὁσιόν ἐςι, Isocr. ἐ θέμις ἐςὶ, Dem.
Nefastus, ὁ ϗ ἡ ἀθέμιςος, Xen. ἡ ἀποφρὰς, άδος, dies, ἡμέρα, Lucian. porta, ἡ πύλη, Plut.
Negatio, ἡ ἀπόφασις, Aristot. ἡ ἄρνησις.
Neglectio, seu Neglectus, ἡ ἀμέλεια. ας, Xen. neglectui habere aliquid, ἀμελῶς ἔχειν τινὸς, περί τινά τι, Xen.
Negligens, ὁ ϗ ἡ ἀμελής.
Negligenter, ἀμελῶς, Isocr. ἀκηδέςως.
Negligentia, ἡ ἀμέλεια, Xen.
Negligo, ἀμελέω, aliquid, τινὸς, Isocr. περί τινος, Dem. amicos, ὀλιγωρέω τῶν φίλων, Isocr. ὀλιγώρως ἔχω φίλων, magistratus, ἀφροντιςέω τῶν ἀρχόντων, Plat.
Nego, ἀρνέομαι, aliquid, τι, Dem. ἔξαρνός εἰμί τινος, Isocr. ἔξαρνος γίνομαί τινος, id. hæc ita habere, ἔξαρνος γίνομαι, ὡς ἐχ ὅτω ταῦτα ἔχει, Aristid.
Negotialis, πραγματικὸς, ἡ, ὸν, Hermog.
Negotiatio, ἡ πραγματεία, Isocr. mercatoria, ἡ ἐμπορία. Bas.
Negotiatorius, πραγματευτικὸς, ἡ, όν.
Negotiolum, τὸ πραγμάτιον, ε, Aristoph.
Negotior, διαπραγματεύομαι, N. T. *ut mercator*, ἐμπορίαν ποιέομαι, Isocr. ἐμπορεύομαι.
Negotiosus, ὁ ϗ ἡ πραγματώδης, εος, Isocr.
Negotium, τὸ πρᾶγμα, Dem. τὸ ἔργον, ε, id αἱ πράξεις, εων, Herodian. negotia et multi labores, πολλοὶ πόνοι ϗ πραγματεῖαι, Dem. multum negotii, πολὺ πραγμάτων, id. negotia facessere alicui, ἀσχολίαν ποιεῖν τινι, id. ποιεῖν τινι πράγματα, Isocr. παρέχειν τινὶ ἔργον, Plat. negotiis occupari, ἀσχολεῖσθαι, Aristot. in aliquo, ἄσχολον γίνεσθαι διά τι, Dem. εἶναι πρός τινι, Aristot. περί τι, Xen. citra negotium, ἀπονητὶ, Lucian. nullo negotio, ἀπόνως, Xen.
Nemesis, ἡ Νέμεσις, εως.
Nemo, ἐδεὶς, ενὸς, Aristot. est, qui non, ἐδεὶς ἐςιν, ὅςις ἐ, Isocr. ἐκ ἔςιν, ὅςις ἐκ, id.
Nemoralis, ὁ ϗ ἡ ἀλσώδης, εος, Athen.
Nemorosus, ὁ ϗ ἡ ὑλώδης, εος, Xen.
Nempe, ἀμέλει, Dem. δηλαδή.
Nemus, τὸ νέμος, τὸ ἄλσος, Herodian.
Neo, νήθω, Lucian. fila, κλώθω μίτον, id.
Nepa, ὁ σκορπίος, ε, Aristot.
Nepenthes, τὸ νηπενθὲς, sc. φάρμακον, Hom.
Nephriticus, νεφριτικὸς, ἡ, ὸν, Gal.
Nephritis, ἡ νεφρῖτις, ιδος, Thuc.
Nepos, *ex filio*, ὁ υἱωνὸς, ῦ, Plut. υἱιδῆς, ῦ, Aristot. ὁ υἱιδεὺς, έως, Isocr. *ex filia*, ὁ θυγατριδῆς, ῦ, Dem. ὁ ἐκ τῆς θυγατρὸς υἱός· *ex fratre vel sorore*, ὁ ἀδελφιδῆς, ῦ, Poll. helluo, ὁ ἄσωτος, ε. Confer *Helluo.*
Nepotor, ἀσωτεύομαι.
Neptis, *ex filio*, ἡ υἱωνὴ, ῆς· *ex filia*, ἡ θυγατριδῆ, ῆς, Philo. *ex fratre vel sorore*, ἡ ἀδελφιδῆ, ῆς, Xen.
Neptunus, ὁ Ποσειδῶν, ῶνος.
Nequam, πονηρὸς, ὰ, ὸν, Dem. φαῦλος, η, ον.
Nequando, μήποτε, Dem.
Nequaquam, ἐδαμῶς, Dem. ἐδαμῆ, id. μηδαμῶς, id. μηδαμῆ, id. ἥκιςα, Herodian.
Neque, ἐδὲ, Dem. ἔτε, id. neque non, ἀλλὰ μὴν, Herodian. neque vero, neque tamen, ἔτι μὴν, id. ἐ μὴν, id. neque etiam, μήτε μὴν, id. Confer *Nec.*
Nequeo, ἀδυνατέω, Plut. ἀδυνάτως ἔχω, Dem.
Nequidquam, μάτην, Plut.
Nequis, μή τις, ne quid nimis, μηδὲν ἄγαν.
Nequiter, πονηρῶς, μοχθηρῶς, Plat.
Nequitia, ἡ μοχθηρία, Dem. ἡ πονηρία, id. ἡ κακεργία.
Nervose, νευρωδῶς.
Nervositas, τὸ νευρῶδες, εος.
Nervosus, a, um, ὁ ϗ ἡ νευρώδης, εος, Diosc.
Nervus, τὸ νεῦρον, Gal. nervi belli pecuniæ, νεῦρα τῦ πολέμε τὰ χρήματα, Dem. nervos omnes intendo, διατείνομαι τὰ κάλλιςα πράττειν, Aristot. adhibeo, νευρόω, Phil. incido, ἀπονευρόω, Suid. νευροκοπέω, LXX. ἐκνευρίζω, Dem. resolvo, παρανευρίζω, Aristot.
Nescio, ἀγνοέω, εις, τὰ πράγματα, Dem. quomodo, ἐκ οἶδα, ὅπως, Plat. ὄν τινα τρόπον, Dem. quid, ἐκ οἶδ' ὅ τι, id. quare, ἐκ οἶδα, ἀνθ' ὅτε, id. quis, ὄνομα λεγέτω ἄλλος, Ælian.
Nescius, ἀγνοῶν, ῦσα, ῦν, Isocr. ὁ ϗ ἡ ἀνεπιςήμων, ονος, Philo. ὁ ϗ ἡ ἄπειρος, ε, Dem. οὐκ εἰδώς.
Neu, seu Neve, μήτε. Confer *Nec, Neque.*
Neuter, ἐδέτερος, έρα, ερον, Plat. neutram in partem, ἐδετέρωσε, Gal. neutram partem sequi, μέσον ἑαυτὸν φυλάττειν, Luc.
Neutiquam, idem quod *Nequaquam.*
Neutralis, ἐδέτερος, έρα, ερον, Plat. neutras partes sequens, μέσος, η, ον, Lucian.
Neutro, ἐδετέρως.
Nex, ὁ φόνος. Confer *Cædes, Mors.*
Nexilis, πλεκτὸς, ἡ, ὸν, Plut.
Nexo, πλέκω, Theophr.
Nexus, ûs, ἡ πλοκὴ, ῆς, Philo.
Ni, εἰ μή. Confer *Nisi.*
Nictatio, ἡ σκαρδάμυξις, ὁ βλεφαρισμός.
Nicto, σκαρδαμύττω, Xen. σκαρδαμυττέω, Lucian.
Nidifico, νεοττεύω, Aristot. ἐννοσσεύω, LXX.
Nidor, ἡ κνίσσα, Aristot. nidore inficio, κνισσάω, Dem. nidore repleo domum, κνισσόω δῶμα, Athen. sine nidore, ὁ ϗ ἡ ἄκνισσος, Plut.
Nidulus, τὸ νεοττίδιον, ε.
Nidus, ἡ νεοττία, ας, Plut. ἡ οἰκία, ας, LXX. ἡ κατασκήνωσις, εως, N. T. ἡ καλιά· nidum facio, νεοττεύω, Aristot.
Nigellus, ὑπόμελας, λαινα, λαν.
Niger, μέλας, μέλαινα, μέλαν, Aristot.
Nigredo, ἡ μελανότης, Gal. ἡ μελανία, Diosc.
Nigresco, μελαίνομαι.
Nigrico, μελανίζω.
Nigritia, ἡ μελανία, ας, Diosc.
Nigror, ἡ μελανότης, ητος, Gal.
Nihil, ἐδὲν, ενὸς, Dem. μηδὲν, ενὸς, dico, λέγω, Xen. ad rem, ἐδὲν πρὸς ἔπος, Plat. nihil aliud curant, nisi quod sibi prodesse existimant, μηδενὸς ἄλλε φροντίζοντες, πλὴν ὅ, τι ἂν ὑπολάβωσιν ὠφέλιμον αὐτοῖς εἶναι, Isocr. nihil aliud spectat, nisi ut avaritiam suam expleat, μὴ ἄλλο μηδὲν σκοπεῖ, πλὴν ὅπως πλέον ἕξει, Dem. nihil amplius restat, quam ut Deus fiat, ἐδέν ἐςι λοιπὸν ἔτι, πλὴν θεὸν γενέσθαι qui nihil aliud possunt, quam decipere, οἱ ἐδὲν ἄλλο ἢ φενακίζειν δυνάμενοι nihil est magis cavendum, quam permittere, ἐκ ἔςιν ὅ,τι μᾶλλον εὐλαβεῖσθαι δεῖ, ἢ τὸ ἐᾶν, &c. Dem. nihil impedit, quo minus colloquamur, ἐδὲν κωλύει διαμυθολογῆσαι πρὸς ἀλλήλες, Plat. Confer *Nihilum.*
Nihildum, ἐδέπω.
Nihilominus, μηδὲν ἧττον, quam, ἢ, Isocr. Confer sequens.
Nihilum, τὸ μηδὲν, ενὸς, Xen. nihili facio, ἐδενὸς ποιέομαι, Lys. ἐν ἐδενὶ λόγῳ τίθεμαί τι, Plut. παρ' ἐδὲν τίθημι, Lucian. nihilo magis, ἐδέν τι, μᾶλλον, Plut. nihilo minus, quam, μηδὲν ἧττον, ἢ, Isocr. ἐχ' ἧττον, ἢ, id. ἐκ ἔλαττον, ἢ, id. homo nihili, ἄχθος τῆς γῆς, Plut. ἐδεὶς, Xen. ad nihilum redigo, τὸ μηδὲν ποιέω, Dion. Hal.
Nil, idem quod *Nihil.*
Nilum, idem quod *Nihilum.*
Nimbosus, a, um, ὁ ϗ ἡ ὀμβρώδης, εος.
Nimbus, ἡ ὀμβρία, ας, Theophr.
Nimie, περισσῶς.
Nimietas, ἡ περισσεία, ας, τὸ περισσὸν, ῦ.
Nimiopere, λίαν. Confer *Nimis.*
Nimirum, ἀμέλει, Plut. ἤγεν, Aristot.
Nimis, λίαν, acerbum, πικρὸν, Dem. ἄγαν, ὑπερβαλλόντως, id. juvenis, ὁ ἄγαν νέος· vehemens studium, ἡ ἄγαν σπεδὴ, Plat. laudare, πέρα τῦ μετρίε ἐπαινεῖν, Isocr.
Nimium, *Substant.* ἡ ὑπερβολὴ, ῆς, in aliqua re, τινὸς, Dem. Adv. laudare, ὑπερβάλλοντας ἐπαίνες ποιεῖσθαι περί τινος, id. Confer *Nimis.*
Nimius, ὑπερβάλλων, socordia, ῥαθυμία, Dem. ὑπερβαλλόμενος, ένη, ενον, in aliqua re, ἔν τινι· ὁ, ἡ, τὸ ἄγαν, seu λίαν, nimia familiaritas, ἡ λίαν ὁμιλία, id. nimium studium, ἡ ἄγαν σπεδὴ, Plat.
Ningo, νίφω, Athen. super, ἐπινίφω, Xen. deorsum, κατανίφω, Aristoph. leviter, ὑπονίφω, Thuc.
Ninguidus, ὁ ϗ ἡ νιφετώδης, εος, Aristot.
Nisi, εἰ μή· non est potestas, nisi a Deo, ἐκ ἔςιν ἐξεσία, εἰ μὴ ὑπὸ Θεῦ τεταγμένη, Bas. non aliter, nisi, ἐδαμῶς ἂν ἄλλως, πλὴν ἤ, Isocr. quis, nisi forte aliquis desperatus, τίς ἂν, πλὴν εἰ μή τις ἀπονενοημένος, Dem. nihil nisi divitias laudare, ἐδὲν, ἀλλ' ἢ τὸν πλῦτον ἐπαινεῖν, Plat. nemini dicas, nisi audienti conferat, μηδενὶ λέγε, πλὴν ἂν τῷ ἀκέοντι συμφέρῃ, Isocr.
Nisus, i, ὁ σπιζίας, ε, ὁ νῖσος, ε.
Nisus, ûs, ἡ πεῖρα, ας, Thuc. ἡ σπεδή.
Nitedula, μῦς ἀρερραῖος.
Nitela, ἡ λαμπρότης, ητος, Aristot.
Niteo, ςίλβω, Aristot. λάμπω, id.
Nitesco, λάμπομαι, Aristoph.
Nitide, ςιλβηδὸν, Suid.
Nitidus, ὁ ϗ ἡ ἔκλαμπρος, ε, Phil. ςιλπνὸς, ἡ, ὸν, Diosc.
Nitor, ἡ ςίλβωσις, Bas. ἡ ςίλβη, Hesych. ἡ ςιλβηδὼν, όνος, Suid. ἡ ςιλπνότης.
Nitor, ἰσχυρίζομαι, apparatu, τῇ παρασκευῇ, Dem. largitionibus, ἐπισκήπτομαι τοῖς ἀναλώμασι, id. conor, πειράομαι, facere aliquid, ποιεῖν τι, Thuc.
Nitraria, τὸ νιτρωρυχεῖον, ε.
Nitratus, νιτρωτὸς, ἡ, όν.
Nitrosus, ὁ ϗ ἡ νιτρώδης, εος.
Nitrum, τὸ νίτρον, Diosc. nitri spuma, τὸ ἀφρόνιτρον, Gal. nitro eluo, ἐκνιτρόω, Alex. nitro prius perfrico, προεκνιτρόω, Diosc.
Nivalis, ὁ ϗ ἡ νιφετώδης, εος, Aristot.
Nivatus, a, um, χιονωτὸς, ἡ, όν.
Niveus, χιόνεος, έα, εον, Athen. ὁ ϗ ἡ χιονόχροος, ε, id.
Nivosus, ὁ ϗ ἡ νιφετώδης, εος, Aristot.
Nix, ἡ χιὼν, όνος, Plut. confertim ruens, ὁ νιφετὸς, ῦ, Aristot.
Nixor, idem quod *Nitor.*
Nixus, ûs, ἡ πεῖρα, ας, Thuc. parturientis, ἡ ὠδὶν, seu ὠδὶς, ῖνος, Plut.
No, νέω, Thuc. νέομαι, Gal. νεύω, Plut. νήχομαι, id.
Nobilis, ὁ ϗ ἡ γνώριμος, Dem. Confer *Clarus, Natus.* nobili loco natus, ὁ ϗ ἡ εὐγενὴς, Aristot. γενναῖος, αία, αῖον. Confer *Natus.*
Nobilitas, ἡ εὐγένεια, Aristid. ἡ εὐδοξία.
Nobiliter, ἐνδόξως, Dem. εὐγενῶς, Plut.
Nobilito, εὐδόκιμον ποιέω, nobilitor aliqua re, εὐδοκιμέομαι ἐπί τινι, Herodian.
Nocens, βλάπτων, Isocr. Confer *Noxius.*
Nocenter, βλαβερῶς.
Noceo, βλάπτω, valde alicui, μεγάλα βλάπτω τινὰ, Dem. πολλὰ ϗ μεγάλα βλάπτομαί τινά· πολλὰ ζημιόω τινά· urbi, λυμαίνομαι τὴν πόλιν, id. Confer *Damnum.*
Nocivus, βλαβερὸς, ὰ, ὸν, Xen.
Noctambulo, ὁ νυκτιπλάνος, ε, Lucian.
Noctescit, νὺξ ἐπέρχεται, Hom.
Noctiluca, ὁ νυκτολαμπὶς, ίδος, πυγολαμπὰς, άδος, Aristot.
Noctivagus, ὁ νυκτιπλάνος, ε, Lucian.
Noctu, τῆς νυκτὸς, surgere, ἀνιςάναι, Dem. domi manere, ἔνδον μένειν, id. furari, νύκτωρ κλέπτειν, id.
Noctua, ἡ γλαὺξ, γλαυκὸς, Aristot. aurita, ὁ ὦτος, ε, seu ὠτὸς, ῦ, id.
Nocturnus, νυκτερινὸς, ἡ, ὸν, Arrian. ὁ ϗ ἡ νυκτερίσιος, Theophr. ὁ ϗ ἡ ἐννύχιος.
Nocumentum, ἡ βλάβη, ἡ λύμη.
Nodo, δέω, Thuc.
Nodosus, δεσμῶν μεςὸς, ἡ, όν.
Nodus, τὸ ἅμμα, ὁ δεσμὸς, ῦ, τὸ σύναμμα, ατος, solvo, λύω, Plut. arboris, ὁ ὄζος, ε, id. digiti, ὁ κόνδυλος, Aristot.
Nolo, ἀβελέω, Plat. nolentem facere aliquid, ἐχ ἑκόντα ποιεῖν τι, Dem. ἄκοντα ποιεῖν τι, id.
Nomen, τὸ ὄνομα, Dem. τὸ ὀνόμασμα, Plat. ἡ ὀνομασία,

ἡ ὀνομασία, Aristot. impono alicui, τίθημί τινι dare, tribuere alicui aliquid, δίδωμι τινὶ ὄνομά τι patris filio dare, ὄνομα τοῦ πατρὸς διδόναι υἱῷ· compellare aliquem nomine aliquo, προσειπεῖν τινα ὄνομα, seu ὄνομα τι τινι· appellari aliquo nomine, προσαγορεύεσθαι ὀνόματί τινι· habere nomen aliquod, ἔχειν ὄνομά τι· sortiri aliquod nomen, τυχεῖν τινος προσηγορίας· esse aliquibus idem nomen, εἶναί τισι ταυτὸν ὄνομα· retinere nomen aliquod, μένειν ἐπί τινος ὀνόματος· objicere alicui probri loco nomen aliquod, προφέρειν τινὶ ὡς ὄνειδος ὄνομά τι· commutare nomen rei, μετατίθεσθαι ὄνομα πράγματί τινι· delere nomen aliquod, ἐξαλείφειν ὄνομά τι, id. do et profiteor, ἀπογράφομαι ὄνομα, Xen. nomen nullum habens, ὁ καὶ ἡ ἀνώνυμος, ου, Dem. femina nomine Aglais, γυνὴ Ἀγλαῒς ὄνομα, Ælian. faustum habens, ὁ καὶ ἡ εὐώνυμος, ου, Lucian. sacrum habens, ὁ καὶ ἡ ἱερώνυμος, id. idem habens, ὁ καὶ ἡ ὁμώνυμος, Isocr. commune habens, ὁ καὶ ἡ συνώνυμος, Aristot. falsum habens, ὁ καὶ ἡ ψευδώνυμος, Æschyl. nomine tuo, ἐξ ὀνόματός σου, Isocr. nominis splendor, τὸ κλέος· claritas, ἡ εὐδοξία, Dem. obscuritas, ἡ ἀδοξία, id.

Nomenclatio, ἡ ὀνομασία, ας, Aristot.

Nomenclator, ὁ ὀνομακλήτωρ, ὁ ὀνοματολόγος, Plut.

Nomenclatura, ἡ ὀνομασία, ας, Aristot.

Nominalis, e, ὀνομαστικός, ἡ, ὄν, Plat.

Nominatim, ὀνομαστὶ, Dem. κατ' ὄνομα, id. ὠνομασμένως, Aristot.

Nominatio, ἡ ὀνομασία, Aristot. ἡ ὀνοματοποιΐα, Plut.

Nomino, ὀνομάζω, aliquem Romulum, τινὰ Ῥώμυλον, Plut. aliquem Empusam, καλέω τινὰ Ἔμπουσαν, Dem. προσαγορεύω τινὰ, Isocr. Confer *Nomen*, item *Appello*.

Non, οὐ, sequente Consona, Dem. οὐκ, sequente Vocali levigata, id. οὐχ, sequente Vocali adspirata, id. οὐχὶ, itidem sequente Consona: non fiet, οὐχὶ γενήσεται, Dem. non nunc, οὐχὶ νῦν· non bene, οὐχὶ καλῶς μὴ· solvens mercedem, διδοὺς μισθόν· non tamen, οὐ μὴν, arbitror, οἶμαι· non igitur, οὐκοῦν, vult, βούλεται· non sane, οὔτοι, prudentium est, σωφρόνων ἐστί· non omnino, οὔτοι παντελῶς· per Deos non habeo, μὰ τοὺς θεοὺς οὐκ ἔχω· non equidem, οὐ γὰρ οὖν· non solum, sed etiam, οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ· μὴ μόνον, ἀλλὰ, id. οὐχ ὅτι, ἀλλὰ καὶ, Isocr. οὐχ ὅπως, ἀλλὰ καὶ, Dem. non solum, sed nec, μὴ ὅτι, ἀλλ' οὐδ' ἄν, idem.

Nonagenarius, ὁ καὶ ἡ ἐνενηκονταέτης, ου, Maccab.

Nonagesimus, ἐνενηκοστὸς, ἡ, όν.

Nonagies, ἐνενηκοντάκις.

Nonaginta, οἱ, αἱ, τὰ ἐνενήκοντα.

Nondum, οὔπω, Isocr. μήπω, Dem. οὐδέπω, id.

Nongenti, ἐνακόσιοι, ιαι, ια.

Nonne, πῶς οὐχὶ, omnium impudentissimi sunt? ἁπάντων ἀναισχυντότατοι τυγχάνουσιν ὄντες; Dem. nonne talis est? οὐχὶ τοιοῦτος; nonne pessimus est? πῶς οὐ κάκιστος; nonne impius est? οὐκ ἀσεβὴς; id.

Non nihil, μικρὸν, seu σμικρὸν, morari, ἐπέχειν, Dem.

Non unquam, ἐστὶ δ' ὅτε, Herodian. indigentes, ἔσθ' ὅτε σπανίζοντες, id. ἐνίοτε, Plato.

Nonnusquam, ἐνιαχοῦ, ἔστιν οὗ.

Nonus, ἔνατος, άτη, ατον, Plut.

Norma, ὁ κανὼν, όνος, Æschin. ὁ γνώμων, ονος, Herodot.

Normalis, κανονικὸς, ἡ, όν.

Normatus, ὁ πρὸς γνώμονα ἐξειργασμένος.

Noscito, διαγινώσκω, Aristoph.

Nosco, seu Novi, γινώσκω, aliquid clare, τι σαφῶς, Xen. artem textoriam, ἴσημι seu εἰδῶ τὴν ὑφαντικὴν, Æl. Confer *Cognosco*, *Intelligo*.

Nosocomium, τὸ νοσοκομεῖον, ου.

Noster, ἡμέτερος, imperator, στρατηγὸς, Dem. urbs, ἡμετέρα πόλις, id. nostrum negotium, τὸ ἡμέτερον πρᾶγμα, id.

Nostras, ὁ ἡμεδαπὸς, οῦ, Naz.

Nota, τὸ στίγμα, Plut. τὸ σημεῖον, Dem. τὸ ἐπίσημον, Plut. inusta, ὁ καυστὴρ, Lucian. notam inuro, καυστηριάζω, N. T. notam noctuæ inurere fronti alicujus, στίζειν εἰς τὸ μέτωπόν τινος γλαῦκα, Plut.

Notabilis, ὁ καὶ ἡ ἀξιοσημείωτος, ου, Xen.

Notabiliter, εὐγνώστως, ἐπισήμως.

Notarius, ὁ γραμματεὺς, έως· ὁ ὑπογραφεὺς, έως, Naz. ὁ ὑπογραμματεὺς, έως, Dem.

Notatio, ἡ σημείωσις, εως.

Notatu dignus, ὁ καὶ ἡ ἀξιομνημόνευτος, Xen. ὁ καὶ ἡ ἀξιόλογος, id.

Notesco, γνωρίζομαι, N. T.

Nothus, ὁ νόθος, ου, Plut.

Notifico, δηλόω τι πρός τινα, Isocr.

Notio, ἡ νόησις, εως, Plat. τὸ νόημα, ατος, prima, πρῶτον, Themist.

Notitia, ἡ γνῶσις, Aristot. Dei, ἡ θεογνωσία, Damasc. notitiam alicujus rei consequi, καρπώσασθαι τὴν γνῶσίν τινος, Æl.

Noto, σημειόω, Naz. διασημαίνω τι, Xen. ignominia, ἀτιμάζω, id.

Notorius, δηλὸς, ἡ, όν, Aristot.

Notus, ὁ καὶ ἡ γνώριμος, ου, Dem. alicui, τινὶ, Ælian. ὁ καὶ ἡ εὔγνωστος, ου, Dem. notum facio alicui aliquid, δηλόω τι πρός τινα, Isocr. Confer *Manifesto*.

Notus, i, *ventus*, ὁ νότος, ου, Aristot.

Novacula, ὁ ξυρὸς, οῦ, Aristoph. τὸ ξυρὸν, οῦ, Poll.

Novalis, ἡ νεῖος, ου, Theophr. ἡ νεὸς, οῦ, Xen.

Novator, ὁ νεωτεριστὴς, οῦ, Plat.

Nove, νεωστὶ, Xen. καινῶς, Isocr.

Novelletum, ὁ νεόφυτον, ῶνος.

Novello, νεοχμεύω, agros, νεόω ἀγροὺς, Naz.

Novellus, νεαρὸς, ά, όν, Plut.

Novem, οἱ, αἱ, τὰ ἐννέα, Plut. cujus sunt novem dies, ἐναταῖος, αία, αῖον, febris, πυρετὸς, Gal.

November, ὁ ἀνθεστηριὼν, ῶνος, Dem. ὁ ἔνατος μὴν, Plut. ὁ Νοέμβριος, ου.

Novenarius numerus, ἐννεάς, άδος.

Novendialis, ὁ καὶ ἡ ἐννεήμερος, ου, sacrum, τὰ ἔνατα, ων, Isæus.

Noveni, æ, a, ἔνατοι, αι, α.

Noverca, ἡ μητρυιὰ, ᾶς, Hesych.

Novercalis, e, ὁ καὶ ἡ μητρυιώδης, εος, Plut.

Novi. Vide *Nosco*.

Novies, ἐννεάκις.

Novilunium, ἡ νέα σελήνη, ης· ἡ νεομηνία, ας, LXX. ἡ νουμηνία κατὰ σελήνην, Thuc.

Novissime, ἐπὶ τέλει, Lucian. πρὸς τὸ τέλος, Plut. ἐσχάτως, id.

Novissimus, ἔσχατος, άτη, ατον, Plut.

Novitas, ἡ καινότης, ητος, inventorum, τῶν εὑρημένων, Isocr.

Noviter, καινῶς, Isocr.

Novitius, νεαρὸς, ά, όν, Plut. miles, ὁ νεοσύλλεκτος, ου, Dion. Hal.

Novo, νεόω τι, Aristoph. νεάω τι, Theophr.

Novus, νέος, α, ον, annus, ἔτος, Herodian. cædes, φόνος, Thuc. καινὸς, ἡ, όν, Aristot. novas res molior, καινοποιέω, Plut. καινοργέω, Plut. novarum rerum studium, ὁ νεωτερισμὸς, οῦ, Plut. ἡ νεωτεροποιΐα, ας, Thuc. τὸ φιλόκαινον, Lucian. novarum rerum studiosus, ὁ νεωτεροποιὸς, οῦ, Aristot. nova facio, νεωτεροποιέω, Hipp.

Nox, ἡ νὺξ, Dem. media, νὺξ μέση, Thuc. intempesta, νὺξ ἀκμάζουσα, νὺξ ἀωρία· noctem insomnem ducere, ἀγρυπνεῖν τὴν νύκτα, Xen. noctem sub dio agere, νυκτερεύειν ἐν ὑπαίθρῳ, Philo. facere aliquid nocte, ποιεῖν τι νυκτὸς, Dem. per noctem ista facis, τὴν νύκτα ταῦτα ποιεῖς· usque in noctem differre aliquid, εἰς ὀψὲ ποιεῖσθαί τι, id.

Noxa, ἡ ἄτη, ης, Dem. Confer *Damnum*.

Noxius, βλαβερὸς, ά, όν, alicui, τινὶ, Dem. βλάπτων, ουσα, ον, τινὰ, Plat. λυμεών τινος, Isocr. βλαπτικὸς, ἡ, όν.

Nubecula, τὸ νεφέλιον, ου.

Nubes, τὸ νέφος, εος, Dem.

Nubilis, e, ὁ καὶ ἡ ἐπίγαμος, ου, Dem. ὡραῖος, αία, αῖον, πρὸς γάμους, seu γάμου, Æl. ἀκμαῖος, αία, αιον, Lucian.

Nubilum, ἡ ἀχλὺς, ύος, Gal.

Nubilus, a, um, ὁ καὶ ἡ νεφώδης, εος, Aristot. ὁ καὶ ἡ συννεφής.

Nubo, καλύπτω, alicui, γαμέομαί τινι, Plut. συνοικέω τινὶ, Lucian. secundo, δευτερογαμέω, Pand.

Nucetum, τὸ καρυὼν, ῶνος.

Nuceus, καρυηρὸς, ά, όν, fructus, καρπὸς ..., οῦ, oleum, ἔλαιον, Diosc.

Nucleus, ὁ πυρὴν, ῆνος, Diosc.

Nuditas, ἡ γυμνότης, ητος, Chrys.

Nudius tertius, πρώτριτα, Thuc. nudius quartus, ἤδη ἡ ἡμέρα τετάρτη· nudius quintus, ἐν τῇ ἡμέρᾳ πρὸ τῆσδε πέμπτῃ· nudius sextus, πρὸς τὴν ἡμέραν πρὸ ταύτης ἕκτην, &c.

Nudo, γυμνόω, aliquid, τι, Thuc. caput, ἀποκιδαρόω, LXX.

Nudus, γυμνὸς, ἡ, όν, veste, ἐσθῆτος, Herodian. ὁ καὶ ἡ ἀνείμων· sum, γυμνητεύω, N. T. vivo, γυμνῆτα βίον ἔχω, Diod. Sic.

Nugæ, ἡ ἀδολεσχία, ας, Dem. ἡ φλυαρία, ας· ὁ λῆρος, ου, id. aniles, γραῶν μῦθος, Lucian. nugas ago, φλυαρέω, Dem. ἀδολεσχέω, id. φλυαρίαν φλυαρέω, Aristoph.

Nugalis, ὁ καὶ ἡ ληρώδης, εος, Aristoph.

Nugamentum, φλυαρία, ας, Dem.

Nugator, ὁ ληρῶν, οῦντος, Isocr. ὁ καὶ ἡ ἀδόλεσχος, Plut. φλυαρῶν, οῦντος, Isocr. ὁ σπερμολόγος, Dem.

Nugatorie, ἀδολεσχῶς, ληρωδῶς.

Nugatorius, ὁ καὶ ἡ ληρώδης, εος, Aristot. ὁ καὶ ἡ φλυαρώδης.

Nugor, ἀδολεσχέω, frustra, πηνάλλως, Dem. de aliquo, μάτην φλυαρέω περί τινος, id. ῥαψῳδέω μάτην, id. et mentis errore adficior, ληρέω καὶ τετύφωμαι, id.

Nullatenus, οὐδαμῶς, Dem. μηδαμῶς, id. μηδαμῇ, id. οὐδαμῇ, id.

Nullibi, οὐδαμόθι, Laert.

Nullus, μηδεὶς, μηδεμία, μηδὲν, Dem. οὐδεὶς, οὐδεμία, οὐδὲν, Isocr. sum, μηδείς εἰμι, Soph. alius, nisi, οὐδεὶς ἄλλος, ἢ, Lycoph. μηδεὶς ἄλλος, πλὴν, Isocr. nullo modo, nullo pacto, οὐκ ἔσθ' ὅπως, Plat. οὐδαμῶς, Dem.

Num, ἆρα μὴ, Lucian. ἆραγε, Aristoph. num non perii? μῶν μὴ ἀπόλωλα; Plat.

Numen, τὸ θεῖον, Plut. τὸ δαιμόνιον· numine adflor, ἐνθουσιάζω, id. ἐνθουσιάω, Philo. numine adflatus, a, um, ἐκστατικὸς, ἡ, όν, Arist. ἐνθεαστικὸς, ἡ, όν, Plut. numinis adflatus, ἡ θεοληψία, ας, Plut.

Numerabilis, ἀριθμητὸς, ἡ, όν.

Numeratim, καθ' ἀριθμόν.

Numeratio, ἡ ἀρίθμησις, ὁ κατάλογος, Bas.

Numero, ἀριθμέω τι, Xen. Confer *Numerus*.

Numerose, εὐρύθμως, dicere, λέγειν, Isocr.

Numerosus, a, um, πολὺς, πολλὴ, πολὺ, ἀριθμῷ, oratio, εὔρυθμος λέξις, Aristot.

Numerus, ὁ ἀριθμὸς, οῦ, Dem. oratorius, ὁ ῥυθμὸς, οῦ, Dion. Hal. numero infinitus, κατὰ τὸ πλῆθος ἄπειρος, Plut. ἄπειρος τὸ πλῆθος, Isocr. numero decem, δέκα τὸν ἀριθμὸν, Xen. in numero hostium habere aliquem, τιθέναι τινὰ εἰς τοὺς ἐχθροὺς, Dem. in nullo numero esse, ἐν οὐδενὸς μέρει εἶναι, id.

Nummatio, ἡ πολυχρημοσύνη, ης.

Nummatus, ὁ καὶ ἡ περιχρήματος, ου, Plut. bene sum, εὐχρημονέω, Plat.

Nummularius, ὁ ἀργυρογνώμων, ονος, Lucian. ὁ τραπεζίτης, ου, N. T.

Nummulus, τὸ νομισμάτιον, ου.

Nummus, τὸ νόμισμα, ατος, Aristot. τὸ κέρμα, ατος, N. T.

Nunc, νῦν, Dem. νυνὶ, id. τανῦν, id. ἤδη, id. ἐν τῷ παρόντι, id. ἐν τῷ νυνὶ, id.

Nuncio. Vide *Nuntio*.

Nuncupatio, ἡ προσαγόρευσις, εως, Lucian. ἡ ὀνομασία, ας, Aristot.

Nuncupo, προσαγορεύω, Naz. Confer *Nomino*.

Nundinæ, ἡ παντοπωλία, Poll. ἡ πανήγυρις, Plut.

Nundinalis, e, seu Nundinarius, πανηγυρικὸς, ἡ, όν, forum nundinarium, ἡ ἀγορὰ τῶν ὠνίων, Aristot. ἡ ἀγορὰ τῶν πωλουμένων, Thuc.

Nundinatio, ἡ καπηλεία, Chrys. ὁ πανηγυρισμὸς, οῦ, Phil.

Nundinor, *καπηλεύω*, aliquid, *τὶ*, Herodot. [illegible], Dem. [illegible].

Nunquam, [illegible], Dem. [illegible] existimavit, [illegible], id. [illegible], Isocr. [illegible], id. *μήποτε*, Xen. *ὐδένα χρόνον*, Isocr. nunquam non. Vide *Semper*.

Nunquis, quæ, quid? *ἆρα μή τις; μῶν τις;*

Nuntia, *ἡ ἄγγελος*, Hom.

Nuntiatio, *ἡ ἀγγελία*, Thuc.

Nuntio, *ἀγγέλλω*, aliquid, *τὶ*, Dem. victoriam urbi, *νίκην εἰς πόλιν*, Plut. aliquid alicui, *ἀπαγγέλλω τί τινι τινὶ περί τινος*, id. Confer *Nuntium*.

Nuntium, *ἡ ἀγγελία*, Dem. *ὁ ἄγγελος*, Thuc. verum, *ἀπαγγελία ἀληθής*, Dem. adferre grave et acerbum, *φέρειν ἀγγελίαν χαλεπὴν καὶ βαρεῖαν*, Plat. accipere molestum, *ἀκούσματος ἀκούειν βαρυτέρου*, Alciphr.

Nuntius, *ὁ ἄγγελος*, Dem. *ὁ ἀγγέλλων, οντος*. nuntium mittere, *ἄγγελον πέμπειν*. venire alicui, *ἄγγελον ἐλθεῖν τινι*, id.

Nuo, *νεύω*.

Nuper, *νεωστὶ*, Isocr. *ἔναγχος*, Dem. *πρώην*, id. factus, *ὁ καὶ ἡ νεωργής*, Plut. genitus, *ὁ καὶ ἡ νεογενής*, id. natus, *ὁ καὶ ἡ ἀρτίτοκος*, Joseph. *ὁ καὶ ἡ νεόγονος*, Herodot. mortuus, *ὁ καὶ ἡ νεοθανής*.

Nuperrime, *ἔγγιστα*, Dion. Hal.

Nuperus, a, um, *ὁ, ἡ, τὸ ἄρτι*, N. T.

Nuptiæ, *ὁ γάμος*, Dem. *οἱ γάμοι, τὰ γαμικὰ, ῶν*, Thuc. nuptias celebro, *ποιέω γάμους*, id. *συντελεῖν τοὺς γάμους*, Polyb. ambio alicujus, *γάμον τινὸς διώκω*, Plat. *μνηστεύω γάμον τινὸς*, id. contraho cum aliqua, *γαμέω τινὰ*, Dem.

Nuptialis, e, *γαμικὸς, ἡ, ὸν*, lex, *νόμος*, Plut. carmen, *τὸ ἐπιθαλάμιον, ου· ἡ γαμήλιος ᾠδή*. festum, *τὰ γαμήλια, ων*, Gregor. munus, *ἡ γαμηλία, ας*, Dem.

Nupturio, *γαμησείω*, Alciphr.

Nuptus, ûs, *ἡ μνηστεία*· nuptui do aliquem alicui, *συνοικίζω τινά τινι*, Isocr. *γαμίζω τινὰ*, N. T. *ἐκγαμίζω*, ibid.

Nurus, *ἡ ἑνυός, οῦ, ἡ νύμφη, ης*, N. T.

Nusquam, *οὐδαμοῦ*, Dem. ubi, *οὐδαμοῦ πώποτε, ὅπου*, id. nusquam non, *πανταχοῦ*· nusquam gentium, *οὐδαμοῦ γῆς*, Aristot. nullum in locum, *μηδαμόσε*, abire, *βαδίζειν*, Dem.

Nutatio, *ἡ νεύστασις, εως*.

Nuto, *νευστάζω*, Dion. Hal. vacillo, *σφάλλομαι*, Plut.

Nutribilis, e, *θρεπτικὸς, ἡ, ὸν*, Aristot.

Nutricatio, *ἡ τιθήνησις, εως*, Theophr.

Nutricor, *τιθηνέω*, aliquem, *τινὰ*, Xen. *τιτθεύω τινὰ*, Plut.

Nutrimentum, *ἡ τροφὴ, ῆς*. Dem. *ἡ διατροφή*.

Nutrio, *τρέφω*, aliquem, *τινὰ*, Dem. *διατρέφω τινά*. Confer *Alo*.

Nutritio, *ἡ θρέψις, εως*, Al. Aphr. *ὁ σιτισμὸς, οῦ*· nutricis, *ἡ τιτθεία, ας*, Dem.

Nutritor, *ὁ τροφεὺς*, Plat. *ὁ τροφὸς*, id.

Nutrix, *ἡ τροφὸς, οῦ*, Isocr. infantis, *ἡ τιτθὶς, ίδος*, Synes. *ἡ τιθηνὸς*, Dion. Long.

Nutus, *τὸ νεῦμα*, Thuc. Dei, *ἡ πομπὴ Θεοῦ*, Herodot. *πομπὴ θεία*, Plut. nutu significo, *νεύω*. Confer *Innuo*.

Nux, *τὸ κάρυον, ου*, Diosc. juglans, *κάρυον βασιλικὸν*· avellana, *κάρυον Ποντικὸν*· Græca, *ἡ ἀμυγδάλη, ης*· fagina, *κάρυον φήγινον*· pinea, *κάρυον πιτύινον*, idem. odorata, seu moschata, *τὸ μοσχοκάρυον, ου*· nucibus ludo, *καρυατίζω*, Nicet. nuces relinquo, i. e. pueris excedo, *μειρακιοῦμαι καὶ ἐκ τῆς παιδικῆς ἡλικίας διατρέχω*, Æl.

Nycticorax, *ὁ νυκτικόραξ, ακος*, Aristot.

Nympha, *ἡ νύμφη, ης*, Plut.

Nymphæum, *τὸ νυμφαῖον, ὁ νυμφαιών*.

Nymphæus, *νυμφαῖος, αία, αῖον*.

O.

O, *ὦ*, *Vocandi*, ô Socrates! *ὦ Σώκρατες*, Aristoph. *exclamandi*, ô terra et Dii! *ὦ γῆ καὶ θεοὶ*, Dem. ô Dii immortales! *ὦ πρὸς τῶν θεῶν*, Xen.

Ob, *διὰ*, aliquid, *τὶ*, Dem. Confer *Propter*.

Obæratus, *ὁ καὶ ἡ ὑπόχρεως, ω*, fio, *γίνομαι*, Dem. res alicujus, *ὑπόχρεως οὐσία τινὸς*, id.

Obambulatio, *ἡ περιπάτησις, εως*, Suid.

Obambulo, *περιπατέω*, alicubi, *ἔν τινι τόπῳ*. Dem. *περινοστέω*, id.

Obbrutesco, *ἐκθηριοῦμαι*, Polyb.

Obdo, *ἐπιτίθημι*, alicui aliquid, *τί τινι*.

Obdormio, seu Obdormisco, *κοιμάομαι*, Xen. *καθυπνόω*, id. *καταδαρθάνω*, Luc.

Obduco, *περιπλάττω*, Aristot. auro, *χρυσόω χρυσῷ*, LXX. argento, *περιαργυρόω ἀργυρίῳ*· ære, *καλύπτω χαλκῷ*, id. tenebras alicui rei, *ἐπισκοτέω τινὶ*, Diosc. *τὶ*, id. cicatrice, *ἀπουλόω* aliquid, *ἐπουλόω τι*, id.

Obduresco, *σκληρύνομαι*.

Obduro, *σκληρύνω*, N. T.

Obediens, *πειθόμενος, ένη, ενον*, in aliqua re, *περί τινος*, Dem. *ὁ καὶ ἡ ὑπήκοος τινὶ*, id.

Obedienter, *εὐπειθῶς, πειθομένως*.

Obedientia, *ἡ ὑπακοὴ, ῆς*, N. T. *ἡ εὐπείθεια, ας*, Cl. Al. *ἡ πειθαρχία, ας*, Dem.

Obedio, *πείθομαι*, optimis monitis alicujus, *τινὶ τὰ βέλτιστα*, Dem. alicui, *πειθαρχέω τινὶ*, Isocr. *ἀκούω τινὸς*, Dem. *ὑπακούω τινί*.

Obeliscus, *ὁ ὀβελίσκος, ου*.

Obelus, *ὁ ὀβελὸς, οῦ*· obelo noto, *ὀβελίζω*, Cic. obelisci appositio, *ὁ ὀβελισμὸς, οῦ*

Obeo, *ἐφοδεύω*, custodias, *φυλακὰς*, Polyb. munus sine reprehensione, *λειτουργέω ἀμέμπτως*, Dem. munus viri boni, *διαπράττω ἔργον χρηστοῦ ἀνθρώπου*, id. legationem, *ἐπιτελέω πρεσβείαν*· comitia, *ἀρχαιρεσιάζω*, Plut. mortem, *τελευτάω τὸν βίον*. Confer *Morior*.

Obequito, *καθιππεύω*, Lucian. *παριππεύω*.

Oberro, *περινοστέω, πλανάομαι*, per regionem, *κατὰ χώραν*, Dem. cum liberis, *ἀλάομαι μετὰ παίδων*, id.

Obesitas, *ἡ λιπαρότης*, Theophr. *ἡ πολυσαρκία*.

Obeso, *λιπαίνω*, Eurip.

Obesus, *λιπαρὸς, ὰ, ὸν*, Plat. *ὁ καὶ ἡ πολύσαρκος*· sum, *λιπάω*, Plut.

Obex, *ὁ μοχλὸς*, Thuc. impedimentum, *τὸ ἐμπόδιον*. Confer *Impedimentum*.

Obfirmo, *ἐπιστηρίζω*, Aristot. *διαβεβαιόομαι*, Plat.

Obgannio, *ἀντιτονθορύζομαι*.

Objectaculum, *τὸ πρόβλημα, ατος*, Græciæ, *τῆς Ἑλλάδος*, Lucian.

Objectatio, *τὸ ὀνείδισμα, ατος*.

Objectio, *ἡ προβολὴ, ῆς*, Plat. *ἡ ἀντιλογία*.

Objectum, *τὸ ἀντικείμενον, ου*, Aristot.

Objicio, *παραβάλλω*, aliquid equis, *τὶ ἵπποις*, Plut. exprobro alicui aliquid, *ὀνειδίζω τί τινι*, Isocr. me periculo pro aliquo, *δίδωμι ἐμαυτὸν εἰς κινδύνους ὑπέρ τινος*, Dem.

Obiter, *παρέργως*, Synes. *ἐν παρόδῳ*, Lucian. *ἐν παρέργῳ καὶ ἀμελῶς*, Plut. *ἀσπουδάστως*, Æl.

Obitus, *ὁ ὄλεθρος*, Dem. Confer *Interitus*, item *Mors*.

Objurgatio, *ἡ ἐπιτίμησις, εως*, Dem. *ἡ λοιδορία, ας*, Isocr.

Objurgator, *ὁ ἐπιτιμητὴς, οῦ*, Poll. *ὁ ἐγκαλῶν, οῦντος*, Dem.

Objurgatorius, *ἐπιτιμητικὸς, ὴ, όν*.

Objurgo, *ἐπιτιμάω*, aliquid, *τινὶ*, Dem. peccantes, *τοῖς ἁμαρτανομένοις*· hæc, *ἐπιπλήττω ταῦτα*, id. aliquem aperte, *τινὶ φανερῶς*, Isocr.

Oblædo, *βλάπτω*, aliquem, *τινὰ*, Plat.

Oblangueo, *ἐκλύομαι*, Plut.

Oblatio, *ἡ προσφορὰ, ᾶς*, LXX.

Oblatio, *καθυλακτέω*, Bas.

Oblatum, *τὸ δῶρον, ου*, LXX.

Oblectamentum, *τὸ ἀπόλαυσμα*, Clem. Alex.

Oblectatio, *ἡ τέρψις*, Isocr. *ἡ εὐφροσύνη*, Xen.

Oblecto, *ψυχαγωγέω*, Polyb. aliquem, *τέρπω τινὰ*, Isocr. aliqua re, *τινὶ*, Plut. *εὐφραίνω τινά*. Dem. *ἡδύνω*.

Obligatio, *ἡ κατεγγύη, ης*, Isocr. *ἡ ἐνοχή*.

Obligo, *ἐπιδέω*, vulnera, *τραύματα*, Gal. aliqua re, *ἀποδέω τινὶ*, Diosc. aliquem beneficiis, *ἀναγκάζομαί τινα*, Xen.

Oblino, *περιαλείφω*, aliquid, *τὶ*, Theophr. *περιχρίω*, Lucian.

Obliquatio, *ὁ πλαγιασμὸς, οῦ*, Hermog. *ἡ λόξωσις, εως*, Strabo.

Oblique, *πλαγίως*.

Obliquitas, *ἡ πλαγιότης, ἡ λοξότης*.

Obliquo, *πλαγιόω, πλαγιάζω*, Poll. *λοξόω*, Proclus. *λοξόω*, Strabo.

Obliquus, *πλάγιος, ία, ιον*, Theophr. *λοξὸς, ὴ, ὸν*, Aristot.

Obliteratio, *ὁ ἀφανισμὸς, οῦ*, Aristoph. *ἡ ἐξάλειψις, εως*.

Oblitero, *ἀφανίζω*, memoriam alicujus, *τὴν μνήμην τινὸς*, Dem. aliquid, *ἀπαλείφω τι*, id. *ἐξαλείφω τι*, id.

Oblivio, *ἡ λήθη, ης*, Dem. *ἡ ἀμνηστία*· tradere aliquid oblivioni, *τῇ λήθῃ παραδιδόναι τι*, Lucian. *λήθην ποιεῖσθαί τινος*, id. adferre oblivionem alicujus, *διδόναι λήθην τινὸς*, Isocr. *λήθην ἐμποιεῖν τινος*, id.

Obliviosus, a, um, *ὁ καὶ ἡ ἀμνήμων, ονος*, Plat. *ὁ καὶ ἡ ἐπιλησμονὴς, έος*, N. T. *ὁ καὶ ἡ ἐπιλήσμων, ονος*, Isocr.

Obliviscor, *ἐπιλανθάνομαι*, alicujus rei, *τινὸς*, Dem. *ἀμνημονέω τι*, Dem. *τινὸς*, Isocr.

Oblongus, *ὁ καὶ ἡ παραμήκης*, Diod.

Obloquor, *θορυβέω*, alicui, *τινὶ*, Dem. *παρεγχέω τινὶ*, N. T. *τινὰ*, Plut.

Obluctator, *ὁ ἀντίπαλος, ου*, Dem.

Obluctor, *ἀντιπαλαίω*, alicui, *ἀντιβαίνω τινὶ*, Plut. *ἀντιβαίνω πρός τι*, id. vento, *ἀντέχω πνεύματι*, Æl.

Obmurmuro, *καταγογγύζω*.

Obmutesco, *κωφόομαι*, Philo. *φιμοῦμαι*.

Obnitor, *ἀντερείδω*, alicui, *τινὶ*, Plut. *ἀνθίσταμαι*.

Obnixe, *συντόνως*, Lucian.

Obnoxius, *ὁ καὶ ἡ ἔνοχος*, legi, *τῷ νόμῳ*, Dem. rationibus de rebus a se gestis reddendis, *ὁ καὶ ἡ ὑπεύθυνος τῶν πεπραγμένων*, id. *κατάδικος*.

Obnubilo, *ἐπινέφω*, Aristot.

Obnubilus, *ὁ καὶ ἡ ἐπινεφὴς*, Aristot.

Obnubo, *περικαλύπτω*, aliquid aliqua re, *τί τινι*, Plut. *σκιάζω*.

Obnuntiatio, *ἡ καταγγελία, ας*.

Obnuntiator, *ὁ κατάγγελος*, Aristot.

Obnuntio, *καταγγέλλω*, Plut.

Oboleo, *ἀπόζω*, Diosc.

Obolus, *ὁ ὀβολὸς, οῦ*, Aristot.

Oborior, *ἐπιγίνομαι*, Xen.

Obrepo, *ὑπεξέρχομαι*, Plut. *ὑποδύω*, Aristot. *παραδύω*, Dem.

Obreptio, *ἡ παράδυσις, εως*.

Obrepto, *παρερπύζω*, Suid.

Obrigeo, *περιπήγνυμαι ψύχει*.

Obruo, *ἐγκαταχέω*, aliquid, *τὶ*, Dion. Hal. *συγκαλύπτω, ἐπικαλύπτω*.

Obryzum, *τὸ ὄβρυζον, ου*.

Obscœne, *αἰσχρῶς*.

Obscœnitas, *ἡ αἰσχρότης*, verborum, *ἡ αἰσχρορρημοσύνη, ης*, Dem.

Obscœnus, *αἰσχρὸς, ὰ, ὸν*, Plut. *ὁ καὶ ἡ ἀσελγὴς*, in verbis, *ὁ καὶ ἡ αἰσχρορρήμων*, Poll.

Obscuratio, *ἡ ἐπισκότησις, εως, ἡ σκότωσις, εως*, Plut. abolitio, *ἡ ἀφάνισις, εως*, Dem. *ἡ ἀμαύρωσις*.

Obscure, *ἀμαυρῶς*, Plut.

Obscuritas, *τὸ σκότος*, Dem. *ἡ ἀγνωσία*, Dion. Hal. nominis, *ἡ ἀδοξία, ας*, Dem. sermonis, *ἡ ἀσάφεια λόγου*, Plut. oculorum, *ἡ ἀμαύρωσις ὀφθαλμῶν*, Diosc. generis, *ἡ δυσγένεια, ας*, Dion. Hal.

Obscuro, *ἐπισκοτέω*, Dem. aliquid, *συγκρύπτω*, seu *ἐπισκιάζω τι*, id. *ἀμαυρόω τι*, Philo.

Obscurus, *ἀμαυρὸς, ὰ, ὸν*, lychnus, *λυχνίδιον*, Lucian. *ὁ καὶ ἡ ἀφανὴς, ὲς*, et incerta gratia, *καὶ ἄδηλος χάρις*, Dem. obscurum erat, *ἄδηλον ἦν*, Lycoph. obscura oratio, *ἀσαφὴς λόγος, λόγος αἰνιγματώδης*, aër, *ἡ ὁμίχλη, ης*, Aristot.

Obsecratio, *ἡ ἱκετηρία*, Dem. *ἡ ἱκεσία*, Isocr. *ἡ προσλιπάρησις, εως*.

Obsecro, *λιπαρέω*, et obtestor, *καὶ ἀντιβολέω*, Dem. oro et obsecro aliquem, *ἱκετεύω τινὰ καὶ ἀντιβολέω*, id. *παρακαλέω*.

Obsecundo,

Obsecundo, συνεπινεύω, alicui, τινὶ, Plut. alicui in aliquo, ὑπηρετέω τινί τι, Xen. venti obsecundant, ἐπουριάζουσι, Lucian. ἐπουρίζουσι, Philo.
Obsepio, περιφράττω, aliquid, τί.
Obsequenter, πειθηνίως, Philo. θεραπευτικῶς, Plut.
Obsequentia, ἡ χάρις, Dem. ἡ θεραπεία, Xen.
Obsequiose, θεραπευτικῶς, Plut. colo, κολακεύω, Xen.
Obsequiosus, θεραπευτικὸς, ἡ, ὸν, Plat. ἀκολουθητικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Obsequium, ἡ ἀνθύπειξις, εως, Plut. ἡ ὑπηρεσία. Confer *Obsequentia.*
Obsequor, ὑπηρετέω, alicui in aliquo, τινί τι, Dem. ὑπουργέω τί τινι, Plut. alicui, χαρίζομαί τινι, Dem.
Obsero, *firmo*, περικλείω, Thuc. *obsemino*, περιφυτεύω.
Observabilis, e, ὁ ἡ ἡ αἰδέσιμος, ου.
Observantia, ἡ θεραπεία, Isocr. omni observantia colere aliquem, πάσῃ θεραπείᾳ θεραπεύειν τινὰ, Xen. magna observantia coli ab aliquo, πολλῆς θεραπείας τυγχάνειν παρά τινος, Isocr.
Observatio, ἡ παρατήρησις, N. T. ἡ ἐπιτήρησις, Naz.
Observator, ὁ ἐπίσκοπος.
Observatorius, παρατηρητικὸς, ἡ, όν.
Observo, ἐπιτηρέω, aliquid, τὶ, Dem. παρατηρέω τι, Lucian. tempus, τηρέω τὸν καιρὸν, Naz. ἐπιτηρέω καιρὸν, Plut. aliquem, διαφυλάττω τινὰ, Plut. περισκοπέω τινὰ, Thuc. colo, θεραπεύω, aliquem, τινὰ, Isocr. ποιέομαι θεραπείαν τινὸς, idem.
Obses, ὁ ὅμηρος, Thuc. dare aliquem obsidem, παραδοῦναί τινα ὅμηρον, Dem. διδόναι ὅμηρόν τινα, Xen. accipere aliquem obsidem, εἰς ὁμηρείαν λαμβάνειν τινά· obses sum, ὁμηρεύω, Philo. obsidem posco aliquem, ἐξομηρεύω τινὰ, Plut.
Obsessio, ἡ περικάθησις, εως.
Obsessor, ὁ πολιορκῶν, οῦντος, Dem. ὁ πολιορκητὴς, οῦ, Athen.
Obsessus, πολιορκούμενος, ένη, ενον, Isocr. urbs, πόλις πολιορκουμένη, id. ab aliquo, καταστὰς εἰς πολιορκίαν ὑπό τινος, id. a diabolo, δαιμονικὸς, ἡ, ὸν, Plut. διαμονιζόμενος, ένη, ενον, N. T.
Obsideo, πολιορκέω, Isocr. urbem, τὴν πόλιν, Plut. aliquem, τινὰ, Dem. undique murum, κύκλῳ περικάθημαι τὸ τεῖχος, id.
Obsidio, ἡ πολιορκία, ας, Dem. obsidione claudere urbem, ἐκπολιορκεῖν πόλιν, Isocr. περικαθίζειν πόλιν, LXX. claudi ab aliquo, καθιστάσθαι εἰς πολιορκίαν ὑπό τινος, Isocr. capere urbem, πολιορκίᾳ ἁλίσκειν πόλιν, Dem. obsidionem solvere, λύειν πολιορκίαν· tolerare extremam, πολιορκίαν ἐσχάτην ὑπομένειν, Isocr. ab obsidione cessare, παύσασθαι πολιορκίας, Aristot.
Obsidionalis, πολιορκητικὸς, ἡ, όν.
Obsignator, ὁ ἐπισφραγιστὴς, οῦ, Lucian.
Obsigno, ἐπισφραγίζω, aliquid, τὶ, Plat. literas, κατασημαίνομαι γράμματα, Dem.
Obsisto, ἀνίσταμαι, alicui, τινὶ, Plut. ἀνθίσταμαι πρός τινα, Thuc.
Obsoleo, seu Obsolesco, ἀπαρχαιόομαι, Bud.
Obsolete, ἀπηρχαιωμένως, Bud.
Obsoletus, παλαιούμενος, ένη, ενον, Plat. verbum, ἀνακεχωρηκὸς ὄνομα, Dion. Hal.
Obsonium. Vide *Opsonium.*
Obstaculum, τὸ κώλυμα, ατος, Lucian.
Obstetricatio, ἡ μαίευσις, Plat. ἡ μαιεία, id.
Obstetricor, μαιεύομαι, Lucian. μαιόομαι, Plut.
Obstetrix, ἡ ἀκεστρὶς, Hipp. ἡ μαῖα, Plut.
Obstinate, αὐθαδῶς.
Obstinatio, ἡ αὐθάδεια, ας, Plat. ἡ σκληροκαρδία, ας, LXX.
Obstinatus, ὁ ἡ ἡ ἀμετάπειστος, ου, Plut.
Obstipo, καταστύφω.
Obstipus, a, um, κυφὸς, ἡ, ὸν, Lucian.
Obsto, ἀνθίσταμαι, alicui, πρός τινα, Thuc. ἀντιτάττομαί τινι, Xen. πρός τινα, idem. alicui, ne videat, κωλύω τινὰ τοῦ ὁρᾷν, Herodot. ἐμπόδιόν εἰμι τοῦ μὴ ὁρᾷν, id. ne hoc facias, ἐπέχω σε τούτου, Plut.
Obstrepo, θορυβέω, alicui, τινὶ, Plut. παρενοχλέω τινὶ, et τινά.
Obstringo, ἐπιδέω, Gal. juramento, ἐγκαταλαμβάνω ὅρκῳ, Thuc. aliquem sponsione, κατεγγυάω τινὰ, Dem.
Obstructio, ἡ ἔμφραξις, εως, Hesych.
Obstructus, a, um, ὁ ἡ ἡ ἔμφρακτος, ου.
Obstruo, ἐμφράττω, aliquid, τὶ, Dem.
Obstupefacio, ἐκπλήττω τινὰ, Herodian.
Obstupeo, seu Obstupesco, ἐκπλήττομαι, aliqua re, πρός τι, Plut. ἀναισθήτως ἔχω, id.
Obsum, βλάπτω τινὰ, Lycoph. Confer *Noceo.*
Obsurdesco, ἐκκωφόομαι.
Obtego, κατακαλύπτω, Plat. περιστέγω.
Obtemperatio, idem quod *Obedientia.*
Obtempero, idem quod *Obedio.*
Obtendo, προΐσχομαι, aliquid, τὶ, Herodian.
Obtenebro, ἐπισκοτέω, Dem.
Obtero, ἐπιτρίβω, Aristot.
Obtestatio, ἡ ἱκετηρία, Dem. ἡ ἐπιμαρτυρία, Thuc.
Obtestor, ἀντιβολέω, aliquem, τινὰ, Dem. ἐκλιπαρέω τινὰ, Plut. Deum, ἱκετεύω θεὸν, Xen.
Obticentia, ἡ ἀποσιώπησις, εως, Plut.
Obticeo, seu Obticesco, ἀποσιωπάω, Plut.
Obtineo, τυγχάνω, aliquid, τινὸς, Isocr. locum, χώραν ἐπέχω, Dion. Hal.
Obtingit, συμβαίνει, alicui aliquid, τί τινι, Isocr.
Obtorqueo, διαστρέφω, Theophr.
Obtrectatio, ἡ διαβολὴ, ῆς, Dem. ὁ φθόνος, id. ὁ διασυρμὸς, ἡ κακολογία.
Obtrectator, ὁ, ἡ βάσκανος, ου, Dem. φθονεῖν εἰθισμένος, id. ὁ ἡ ἡ κακολόγος.
Obtrecto, διαβάλλω, aliquem ob aliquid, τινὰ ἐπί τι, Lucian. πρός τι, id. λοιδορέομαί τινι, id. διασύρω τινὰ, καταλαλέω.
Obtrudo, προσωθίζομαι, ὠθέω, Xen.
Obtrunco, ἀποκεφαλίζω, N. T.
Obtueor, ἀντιβλέπω, Ælian.
Obtundo, ἀμβλόω, Plut. ἐξαμβλόω, Plut. aures, ἐκκωφάω τὰ ὦτα, Lucian.
Obturbo, διαταράττω, aliquem, τινὰ, Plut.
Obturatio, ὁ ἐμφραγμὸς, οῦ.
Obturo, ἐμφράττω, os alicui, τὸ στόμα τινὶ, Dem. ἐπιστομίζω τινὰ, idem. aures, βύω τὰ ὦτα, LXX.
Obtuse, ἀμβλύως, video, ἀμβλυώττω, Lucian. obtusissime video, ἀμβλύτατα ὁράω, Plut.
Obtutus, ûs, ἡ πρόσοψις, Soph. τὸ βλέμμα, Dem.
Obvallo, χαρακόω, Æschin.
Obvenio, προσέρχομαι, Dem.
Observor, περιΐσταμαι, Dem.
Obverto, ἐπιστρέφω, alicui terga, τὰ νῶτά τινι, Lucian.
Obviam, εἰς ἀπάντησιν, eo alicui, συναντάομαί τινι· fio alicui, ἀπαντάω τινὶ, Dem. πρός τινα, Isocr.
Obvio, ἀπαντάω τινὶ, Xen. ἀντιάζω τινὶ, Plut. ὑπαντιάζω τινὶ, Lucian.
Obvius, ἀπαντῶν, ῶσα, ῶν, Dem.
Obumbratio, ὁ ἐπισκιασμὸς, οῦ, ὁ ἀποσκιασμὸς, οῦ.
Obumbro, ἐπισκιάζω, aliquid, τὶ, N. T. τινὶ, Lucian. κατασκιάζω.
Obvolvo, περιελίττω, Plut. aliquid aliquo, περιστέλλω τί τινι, id.
Occa, τὸ βωλόκοπον, ου.
Occalesco, ἀποσκιῤῥόομαι.
Occasio, ὁ καιρὸς, οῦ, Dem. ἡ ἀφορμὴ, ῆς, id. ἡ εὐπορία, ας, Isocr. ultro oblata, καιρὸς αὐτόματος, Dem. magna, μέγας, Isocr. mirifica, μέγιστος, Dem. optima, κάλλιστος, Isocr. apta ad aliquid, ἁρμόττων τινὸς, Dem. utilis, συμφέρων· singularis, εὐπορία πολλή· occasionem quæro, καιρὸν ζητέω· nundinor, πορίζομαι· præbeo, seu suppedito, παρασκευάζω· accidere, συμβαίνειν· contingere alicui, γίγνεσθαί τινι· incidere, συμπίπτειν· venire, ἐλθεῖν· habere, ἔχειν, id. exspectare, περιμένειν, Isocr. prætermittere, παριέναι, Dem. demittere, ἀφιέναι· observo, παρατηρέω, id. aucupor, λαμβάνω, Diod. Sic. occasione uti, χρῆσθαι τῷ καιρῷ, Dem.
Occasiuncula, τὸ ἀφορμίδιον, ου.
Occasus, ûs, ἡ δυσμὴ, ῆς, solis, ἡλίου, Xenoph. ἡ δύσις, εως, Aristot. ad occasum habitantes, οἱ πρὸς ἑσπέραν οἰκοῦντες, Dem.
Occatio, ἡ βωλοκοπία, ας.
Occento, κατᾴδω, Herodot.
Occepto, ἄρχομαι, Dem. Confer *Incipio.*
Occidens, ἡ δύσις, Aristot. ἡ ἑσπέρα, Dem.
Occidentalis, e, δυσμικὸς, ἡ, ὸν, Ptol.
Occidio, idem quod *Occisio.*
Occido, φονεύω τινὰ, Herodot. Confer *Interficio.*
Occido, καταπίπτω, Al. Aphr. sol occidit, ἥλιος δύει seu καταδύει.
Occiput, ἡ κοτὶς, ίδος, Hippocr.
Occisio, ὁ φόνος, ου, Dem. Confer *Cædes.*
Occisor, ὁ φονεὺς, έως, Dem.
Occlamito, καταβοάω, Thuc.
Occludo, κατακλείω, Xen.
Occo, βωλοκοπέω, Aristoph.
Occubo, idem quod *Occumbo.*
Occulo, συγκρύπτω. Confer *Abscondo.*
Occultatio, ἡ κατάκρυψις, εως, ἡ κρύψις, εως.
Occulte, κρύφα, Plut. κρυφῆ, N. T. ἀφανῶς, Dem. ἀδήλως, κρύβδην.
Occulto, κρύπτω, Dem. ἀποκρύπτω τὶ, id.
Occultus, a, um, ἀποκεκρυμμένος, ένη, ενον, Isocr. ὁ ἡ ἡ ἄδηλος, Dem.
Occumbo, τελευτάω, Xen. τελευτάω τοῦ βίου, id. τὸν βίον, Lucian. Confer *Morior.*
Occupatio, ἡ ἀσχολία, Dem. Confer *Negotium.*
Occupo, καταλαμβάνω, urbem, πόλιν, Isocr. αἱρέω πόλιν, Plut. κατέχω τι, Isocr. ἐπικαταλαμβάνομαί τινος, Æschin. ἐπέχω τι, Aristot. τινὸς, Thuc. occupor in aliqua re, ἄσχολός εἰμι πρός τινι, Aristot. ἄσχολος γίνομαι διά τι, Dem.
Occurro, ἀπαντάω, alicui, τινὶ, Xen. occurrit mihi aliquid, ἐπέρχεταί τί μοι, Isocr. ἔρχεταί μοι ἐπὶ νοῦν, Dem. συναντάω.
Occursatio, τὸ ἀπάντημα, ατος, LXX.
Occurso, ἔπειμι, Herodian. alicui, τινὶ, ἀπαντάω τινὶ, Xen.
Occursus, ûs, ἡ ἀπάντησις, τὸ συνάντημα.
Oceanus, ὁ ὠκεανὸς, οῦ, Aristot.
Ocellus, τὸ ὀμμάτιον, Aristot. τὸ ὀμματίδιον, id.
Ocrea, ἡ κνημὶς, ίδος, Hom.
Ocreatus, a, um, ὁ ἡ ἡ κνημιδοφόρος, ου.
Octavum, ὄγδοον.
Octavus, a, um, ὄγδοος, όη, οον, Thuc.
Octies, ὀκτάκις.
Octingentesimus, a, um, ὀκτακοσιαστὸς, ἡ, όν.
Octingenti, æ, a, ὀκτακόσιοι, ιαι, ια.
Octo, οἱ, αἱ, τὰ ὀκτὼ, Plut. qui octo dierum est, ὀγδοαῖος, αία, αῖον, id.
October, ὁ πυανεψιὼν, ῶνος, Dem. ὁ Ὀκτώβριος, ου.
Octodecim, οἱ, αἱ, τὰ ὀκτωκαίδεκα, Herodian. Confer *Duodeviginti.*
Octogesimus, ὀγδοηκοστὸς, ἡ, ὸν, Thuc.
Octogies, ὀγδοηκοντάκις.
Octoginta, οἱ, αἱ, τὰ ὀγδοήκοντα, Ælian.
Octonarius, ὀγδοαῖος, αία, αῖον, numerus, ἡ ὀγδοὰς, άδος, Plut.
Octuplex, ὀκταπλόος, contr. πλοῦς, ῆ, οῦν.
Octuplus, ὀκταπλάσιος, ία, ιον.
Oculatus, ὁ ἡ ἡ πολυόμματος, ου, Lucian. ὀξυδερκὴς, testis, ὁ αὐτόπτης, ου, Xen.
Oculitus, ὀφθαλμόθεν.
Oculus, ὁ ὀφθαλμὸς, οῦ, Dem. τὸ ὄμμα, ατος, Aristot. uterque, ἄμφω ὀφθαλμοὶ, Dem. ponere aliquid ob oculos, ποιεῖν τι πρὸ ὀφθαλμῶν, id. adspicere aliquem oculis, ὁρᾷν τινα ὀφθαλμοῖς· occludere alicui oculos, συγκλεῖσαί τινι ὀφθαλμούς· cui oculus erutus est, ὀφθαλμὸν ἐκκεκομμένος· ἀπεστερημένος ὀφθαλμόν, id. oculos attollo, ἀνακύπτω, N. T. ad oculos pascendos facere, εἰς ἑορτὴν ὄψεως συντελεῖν, Æl.
Ocymum, seu Ocimum, τὸ ὤκιμον, ου, Diosc.
Ocyor, ὁ ἡ ἡ ὠκίων, ονος.
Ocyus, ὠκύτερον· ocyssime, ὤκιστα.
Oda, ἡ ᾠδὴ, ῆς, Xen.
Odeum, τὸ ᾠδεῖον ου, Hesych.
Odi, μισέω, aliquem, τινὰ, Dem. ob aliquid, τινὸς, Plut. aliquid, ἐχθαίρω τι, id. Confer *Odium.*

Odiose, μισητῶς, δυσκόλως, Dem. [illegible] id. φιλαπεχθημόνως, Lucian.
Odiosus, μισητὸς, ἡ, ὸν, στυγερὸς, ὰ, ὸν. φορτικὸς, ἡ, ὸν, et molestus, ὁ ἡ ἐπαχθὴς, Dem. [illegible] φιλαπεχθήμων, ονος, et diis invisus, ὁ ἡ [illegible] θεοῖς, idem.
Odium, τὸ μῖσος, εος, Aristot. in aliquem, τινὸς, Thuc. in odio esse omnibus, μῖσος ἔχειν παρὰ πάντων, Lucian. odio habere aliquem, μῖσος ἔχειν πρός τινας, Plat. dignus qui odio habeatur, μισεῖσθαι ἄξιος, Dem odium conflare alicui, καθιστάναι τινὰ εἰς μῖσος, Isocr. odio crimen alicui impingere, πρὸς ἔχθραν, seu διὰ τὴν ἰδίαν ἔχθραν, αἰτίαν ἐπάγειν τινὶ, Dem. prosequi aliquem odio. νεμεῖν τινι ἔχθος, Ælian. ob aliquid, μισεῖν τινά τινος, Plut.
Odor, ἡ ὀσμὴ, Thuc. ἡ ὀδμὴ, Lucian. bonus, ἡ εὐοσμία, Theophr. ἡ εὐωδία, idem. malus ἡ δυσωδία, Plut. ἡ ἀοσμία, Theophr. odore pascere, ἑστιᾶν τῇ ὀσμῇ, Æl. carens, ὁ ἡ ἄοσμος, Theophr.
Odorabilis, ὀσφραντὸς, ἡ, ὸν, Ægin. ὀσφραντικὸς, ἡ, ὸν, Theophr. ὀσφρητὸς, ἡ, ὸν.
Odoramentum, τὸ ἄρωμα, ατος, Plut.
Odoratio, ἡ ὄσφρησις, εως, Diosc.
Odoratus, ἀρωματικὸς, ἡ, ὸν, Plut. ὁ ἡ θυώδης, εος, Theophr.
Odoratus, ûs, ἡ ὄσφρησις, εως, Diosc.
Odoro, θυμιάω, Herodot. [illegible], Al. Aphr.
Odoror, ὀσφραίνομαι, Xenoph.
Odorus, ὀσφραντικὸς, ἡ, ὸν, Galen.
Oeconomia, ἡ οἰκονομία, ας, Aristot.
Oeconomicus, οἰκονομικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Oeconomus, ὁ οἰκονόμος, ου, Aristot. sum, οἰκονομέω, N. T.
Oenopola, ὁ οἰνοπώλης, ου, sum, οἰνοπωλέω, Aristot.
Oestrum, ὁ οἶστρος, ου, Plut. oestro exagito, ἐξοιστρέω, Lucian.
Offa, ἡ μᾶζα, ης, Aristoph.
Offella, Offula, τὸ μάζιον, Athen. ἡ μαζίσκη, Aristoph. ὁ ἀκολος. Plut.
Offendiculum, τὸ πρόσκομμα, ατος, N. T. ἡ προσκοπὴ, ῆς, Thuc.
Offendo, προσκόπτω, pedem ad lapidem, πόδα πρὸς λίθον, N. T. λίθῳ, ibid. προσπταίω λίθῳ, Plut. aliquem, προσκρούω τινὶ, idem. aliquem aliqua re, λυπέω τινά τι, Dem. ἔν τινι, id i. e. *Invenio*, quod vide.
Offensa, seu Offensio, ἡ ἀηδία, Dem. τὸ ἀηδές· ἡ ἀπέχθεια, id. τὸ πταῖσμα.
Offensiuncula, τὸ πταισμάτιον.
Offenso, προσκρούω, aliquem, τινὶ, Plut.
Offero, προσφέρω, donum et victimam, δῶρον ἢ θυσίαν, N. T. me conspectui alicujus, ἐπισημαίνω ἐμαυτόν τινι, Dion. Hal. me opportune, παραφαίνομαι ἐν καιρῷ, Plut. me periculis, δίδωμι ἐμαυτὸν εἰς κινδύνους· quæstionem, προτείνω πρότασιν, Aristot.
Officina, τὸ ἐργαστήριον, Plat. ærarii, τὸ χαλκεῖον, Lucian. vitriarii, τὸ ὑαλουργεῖον· textoris, τὸ ἱστουργεῖον, ου, &c.
Officio, βλάπτω, alicui, τινὰ, Plat. Confer *Noceo*.
Officiose, θεραπευτικῶς, Plut. ἐπιμελῶς.
Officiositas, ἡ θεραπεία, ας, Xen.
Officiosus, θεραπευτικὸς, ἡ, ὸν, Plat. Confer *Obsequiosus*.
Officium, τὸ δέον, οντος, Dem. τὸ καθῆκον, οντος· τὸ προσῆκον, οντος· τὸ ἔργον, ου· suum facere, officio suo fungi, ποιεῖν seu πράττειν τὸ προσῆκον, τὰ δέοντα, ἃ προσήκει· nulla in re, οὐδὲν τῶν δεόντων ποιεῖν· mei, tui, vestri, magistratuum, viri sapientis, &c. officium est, ἐμὸν ἐστιν, σὸν, ὑμέτερον, ἀρχόντων, ἀνδρὸς εὖ φρονοῦντος ἐστι, Dem. Isocr. Æschin. fungi officio fratris, ποιεῖν τὰ ἔργα ἀδελφοῦ, Dem boni viri, πράττειν ἀξίως ἀγαθοῦ ἀνδρὸς, Plut. officio deesse, προδιδόναι τὰ καθήκοντα, Lucian. officia humanitatis, τὰ φιλάνθρωπα, ων, Dion. Hal.
Offuciæ, ὁ φενακισμὸς, ῦ, Philo.
Offundo, καταχέω, caliginem alicui, ἐπισκοτέω τινὶ, Diosc.

Oggannio, ἀντικνύζομαι.
O[illegible]ro, προβάλλω, aliquid alicui, τί τινι, Plut.
Oh, Ohe, Oho, ὦ!
Olea, ἡ ἐλαία, ας, pro arbore, Plat. pro fructu, Dem.
Oleagineus, ἐλάϊνος, ίνη, ϊνον.
Olearis, ἐλαιηρὸς, ὰ, όν.
Olearius, ὁ ἐλαιοπώλης, ου, Poll.
Oleaster, ἡ ἀγριέλαιος, ου, Theophr.
Oleitas, τὸ ἐλαιάδες, εος.
Oleo, ὄζω, Diosc. ἀπόζω, Herodot.
Oleosus, ὁ ἡ ἐλαιώδης, εος, Theophr.
Oleraceus, ὁ ἡ λαχανώδης, εος, Diosc. λαχανηρὸς, ὰ, ὸν, Theophr.
Oletum, ὁ ἐλαιὼν, ῶνος, N. T.
Oleum, τὸ ἔλαιον, Xen. cedrinum, τὸ κεδρέλαιον, e cnico, τὸ κνιχέλαιον, Diosc. myrtinum, μυρσινέλαιον, id. &c. olei fex, τὸ ὑπέλαιον.
Olfacio, ὀσφραίνομαι, aliquid, τινὸς, Xenoph. [illegible]μαι τινος, Lucian.
[illegible]actus, ûs, ἡ ὄσφρησις, εως, Diosc.
O[illegible]s, ὁ ἡ ὀζώδης, εος, Theophr.
Olim, πάλαι, dicta, ῥηθέντα, Dem. populari rep. usi, πάλαι δημοκρατούμενοι, idem. τὸ παλαιὸν, Isocr. jam olim, ἔκπαλαι, N. T.
Olitor, ὁ κηπουρὸς, ῦ, ὁ λαχανοπώλης, ου.
Oliva, ἡ ἐλαία, ας, Plat.
Olivetum, ὁ ἐλαιὼν, ῶνος, N. T.
Olivo, ἐλαιάω, Poll.
[illegible]um, τὸ ἔλαιον, ου, Diosc.
Olla, ἡ χύτρα, ας, Xen. ollarum fictor, ὁ χυτρεὺς, έως, Plat. testæ, τὰ χυτρεῖα, ων, Poll.
Ollaris, χυτραῖος, αία, αῖον.
Ollula, τὸ χυτρίον, ου, Aristot. ἡ χυτρὶς, ίδος, Dion.
Olor, ὁ κύκνος, ου, Aristot.
Olorinus, κύκνειος, εία, ειον, melos, μέλος, Athen.
Olus, τὸ λάχανον, ου, Theophr. olus colligo, λαχανεύομαι, Lucian. olerum collectio, ἡ λαχανεία, ας, Joseph. olera decerpo, ἐκλαχανίζουσι, Theophr. olera produco, λαχα[illegible], Strabo.
Olympia, *locus Elidis*, ἡ Ὀλυμπία, ας· ludi, τὰ Ὀλυμπιά, ων, Dem.
Olympiacus, Ὀλυμπιακὸς, ἡ, ὸν, certamen, ἀγὼν, Aristoph. victoria, ἡ Ὀλυμπιάς, άδος, Herodot.
Olyra, ἡ ὄλυρα, ας, Gal.
Omasum, ὁ ἐχῖνος, ου, Bas.
Omen, ὁ οἰωνὸς, ῦ, Xen. τὸ οἰώνισμα, ατος, Herodian. pro omine bono habeo, πιστεύω εἶναι ὄρνιν ἀγαθὴν, Ælian. πρὸς οἰωνοῦ λαμβάνω ἀγαθοῦ, Dion. Hal. ominis mali, ὁ ἡ ἀπαίσιος, ου, Suid.
Omentum, τὸ ἐπίπλοον, ου, Poll.
Ominator, ὁ οἰωνιστὴς, ῦ, Hesych.
Ominor, οἰωνίζομαι, aliquid, τὶ, Aristot. ominare quæso melius, εὐφήμει, Plat.
Ominosus, ὁ ἡ δυσοιώνιστος, Lucian.
Omitto, παραλείπω, aliquid, τὶ, Isocr. ἐλλείπω τι, id. ἐάω τι, id. aliquid lubens, ὑπερβαίνω τι ἑκὼν, Xen.
Omnifariam, παντοδαπῶς, παντοίως, Herod.
Omnigenus, παντοῖος, οία, οῖον, Lucian. παντοδαπὸς, η, όν.
Omnimode, παντοίως, Herodian. πανταχῆ, Plut.
Omnimodus, idem quod *Omnigenus*.
Omnino, πάντως, Plut. ὅλως, Dem. πάντη, Ælian. παντάπασιν, Plat. differt, τὸ πᾶν διαφέρει, Xen.
Omnipotens, ὁ ἡ παντοκράτωρ, ορος, N. T. ὁ ἡ παγκρατὴς.
Omnipotentia, ἡ παντοκρατορία, Sirac.
Omnis, πᾶς, πᾶσα, πᾶν, Dem. ἅπας, ἅπασα, ἅπαν, Isocr. omnes, quotquot, πάντες, ὅσοιπερ, seu ὅσοι, Dem. ὅσῃ, ὅσαι, ὅσα, id. ante omnia fac, περὶ παντὸς ποιοῦ, id. omnibus modis velle, ἐκ παντὸς τρόπου βούλεσθαι, id. omnium maxime, quos ego novi, πάντων μάλιστα, ὧν ἐγὼ οἶδα, Xen.
Omphacium, τὸ ὀμφάκιον, Diosc.
Onager, ὁ ὄναγρος.

Onerarius, φορτικὸς, ἡ, ὸν, navis, πλοῖον, Thuc.
Onero, φορτίζω, aliquem aliquo, τινά τι, N. T. mulas, ἐπισκευάζω τὰς ἡμιόνους, Aristot. navem frumento, γεμίζω ναῦν σίτου, Dem.
Onerosus, φορτικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Onus, τὸ φορτίον, ου, Dem. ὁ φόρτος, ου, Lucian. navis, ὁ γόμος, ου, Poll. jumenti, τὸ σάγμα, ατος, Plut. impono alicui, φορτίζω τινὰ, N. T. majus suscipere viribus, φορτίον μεῖζον καθ' ἑαυτὸν αἴρεσθαι, Dem. excutio, ἀποφορτίζομαι, Synes.
Onustus, πεφορτισμένος, ένη, ένον, N. T.
Onychinus, ὀνύχινος, ίνη, ινον, unguentum, μύρον, Diosc.
Onyx, ὁ ὄνυξ, χος, Diosc.
Opacitas, τὸ ἐπίσκιον, ου.
Opaco, ἐπισκιάζω, aliquid, τινὶ, N. T. τὶ, ibid.
Opacus, ὁ ἡ κατάσκιος, ου, Philo. ὁ ἡ σκιώδης, εος, Plut. σκιερὸς, ὰ, ὸν, Xen.
Opella, τὸ πραγμάτιον, ου.
Opera, æ, ἡ ἐργασία, do, ut liberor, ἐργασίαν δίδωμι ἀπηλλάχθαι, N. T. do, seu navo alicui, σπουδάζω περί τινος, Plat. περί τι, Xen. ὑπέρ τινος, Dem. ἐπί τινι, Isocr. τι, Plat. in aliqua re, συμπράττω τί τινι, Plut. multum operæ ponere in aliqua re, πολλὰ πραγματεύεσθαι περί τι, Aristot. opera danda est, ut habeas, πειρατέον ἔχειν, id. χρὴ σπουδάζειν ὅπως ἔχῃς, Dem. operæ pretium est considerare, ἄξιον ἐνθυμηθῆναι, id. audire, ἄξιον τῶν πραγμάτων ἀκοῦσαι, Aristoph. πρᾶγμ' ἐστὶ, Plat. non est operæ pretium, οὐκ ἔχει ὑπόθεσιν σπουδῆς, Ælian. opera mutua, ἡ συνεργία, ας, Dem.
Operaria, ἡ ἐργάτις, ιδος, Aristot.
Operarius, ἐργαστικὸς, ἡ, ὸν, mercede conductus, μισθωτὸς, ἡ, ὸν, Dem.
Operarius, ὁ ἐργάτης, Xen. ὁ ἐργάτης, id.
Operatio, ἡ ἐργασία, Aristot.
Operator, ὁ ἐργάτης, Xen.
Operculum, τὸ πῶμα, ατος, Athen. operculo claudo, πωμάζω, Aristot.
Operimentum, τὸ ἐπίβλημα, τὸ κάλυμμα.
Operio, καλύπτω. Confer *Tego*.
Operor, ἐργάζομαι, adsidue, συνεχῶς, Aristot.
Operose, ἐργαστικῶς, ἐργατικῶς, Plut.
Operosus, ἐργαστικὸς, ἡ, ὸν, ὁ ἡ φιλόπονος, ου, Isocr. ὁ ἡ ἐργώδης, et molestus, ὁ ἡ ἐπίπονος, ου, ὁ χαλεπὸς, Isocr.
Operte, κρυφῆ, N. T. Confer *Occulte*.
Opertorium, τὸ σκέπασμα, ατος, Aristot.
Opertus, καλυπτὸς, ἡ, ὸν, ὁ ἡ κατάστεγος.
Opes. Vide *Divitiæ*, item *Auxilium*.
Opifex, ὁ δημιουργὸς, Aristot. ὁ χειροτέχνης, Dion. Hal.
Opificium, ἡ δημιουργία, τὸ δημιούργημα, τὸ χειρούργημα.
Opilio, ὁ προβατεὺς, έως, Aristoph. ὁ ποιμήν.
Opime, πιόνως, πολυτελῶς.
Opimitas, ἡ πιότης, ητος, Aristot.
Opimo, πιαίνω, aliquid, τὶ, Aristot.
Opimus, ὁ ἡ πίων, ονος, Aristot.
Opinabilis, δοξαστὸς, ἡ, ὸν, Plat.
Opinatio, ἡ δοξασία, Suid. τὸ δόξασμα, Plat.
Opinator, ὁ δοξαστὴς, ῦ.
Opinio, ἡ δόξα, ης, Thuc. ἡ δόκησις, Plut. opinionem alicujus rei excitare alicui, προστρίψασθαί τινι δόξαν τινὸς, Dem. habere talem de aliquo, ὑπάρχειν τινὶ τοιαύτην ὑπόληψιν περί τινος· consequi alicujus rei, ἐκφέρειν δόξαν τινὸς· opinione duci, χρῆσθαι δόξῃ· judicare de re aliqua, κρίνεσθαι δόξῃ περί τινος, id. opinionem fallere alicujus, παρακρούεσθαι δόξαν τινὸς, Isocr. deducere aliquem ab opinione, μεταστῆναι γνώμην seu δόξαν τινὸς· deduci ab opinione, ἀφίεσθαι τῆς δόξης, id. opinionem deponere, μεταθέσθαι τὴν δόξαν, Dem. abolere de se conceptam, διαλύειν δόξαν τινὰ, Isocr. opinione celerius, θᾶττον ἐλπίδος, Herodian. majus, τῆς δόξης μεῖζον, Plut. opinionem præclaram habere de aliquo, καλῶς δοξάζειν ὑπέρ τινος, Æl.
Opiniosus, δοξαστικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.

Opinor,

Opinor, εἰκάζω, male, κακῶς, Plat. de aliqua re, περί τινος, id. Confer *Opinio.*
Opipare, πολυτελῶς, Dem. δαψιλῶς.
Opiparus, ὁ ϗ ἡ πολυτελὴς, έος, Plut. ὁ ϗ ἡ ἄφθονος, ϐ, Dem.
Opitulatio, ἡ βοήθεια. Confer *Auxilium.*
Opitulor, βοηθέω, alicui, τινὶ, Isocr. Confer *Auxilior.*
Opium, τὸ ὄπιον, ϐ, Diosc.
Opobalsamum, τὸ ὀποβάλσαμον, ϐ, Diosc.
Oportet, δεῖ, aliquem bellum gerere, τινὰ πολεμεῖν, Dem. quæ facere oportet, ἃ δεῖ πράττειν, Isocr. aliquem docere quid, χρὴ τινα διδάσκειν τι, Xen. facere, ποιεῖν, Plat. et necesse est alere milites, δεῖ ϗ ἀναγκαῖόν ἐστι τρέφειν στρατιώτας, Dem. ut convenit et oportet, ὡς δεῖ ϗ προσήκει, id.
Opperior, περιμένω, aliquem, τινὶ, Plut. Confer *Exspecto.*
Oppeto, ἀποίχομαι, Plut. Confer *Morior.*
Oppico, πιττόω, Cl. Al. καταπιττόω τι, id.
Oppidanus, ὁ, ἡ, τὸ κατὰ πόλιν, Dion. Hal. πολιτικὸς, ἡ, ὸν, id.
Oppidatim, κατὰ πόλιν.
Oppido, κομιδῆ, Dem. λίαν.
Oppidulum, ἡ πολίχνη, Thuc. τὸ πολίχνιον, Isocr.
Oppidum, ἡ πόλις, εως, Dem. Confer *Urbs.*
Oppignero, ἐνεχυριάζω, Dem. alicui ædes, ἀποτιμάω τινὶ οἰκίαν alicui suas facultates, ὑποτίθημί τινι τὴν ὐσίαν παρακατατίθεμαί τινι χρήματα· facultates oppigneratæ sunt, ὐσία ὑπόκειται, id.
Oppleo, ἀναπληρόω, Plato. Confer *Impleo.*
Oppono, ἀντιτίθημι, alicui, ἀντιτείνω τινὶ, Dem. manus oculis, προΐσχομαι τὰς χεῖρας ὀφθαλμῶν, Plut.
Opportune, εὐκαίρως, Isocr. dicere aliquid, εἰς δέον λέγειν τι, id.
Opportunitas, ἡ εὐκαιρία, Isocr. auxiliandi, καιρὸς τῦ βοηθεῖν, Dem. omnium maxima rei faciendæ, ἀφορμὴ πασῶν μεγίστη πρὸς χρηματισμὸν, id.
Opportunus, ὁ ϗ ἡ εὔκαιρος, tempus, καιρὸς, Herodian. ad aliquid, ὁ ϗ ἡ ἐπιτήδειος πρός τι, Aristot. εἴς τι, Herodian.
Oppositio, ἡ ἀντίθεσις, εως, Naz.
Oppressio, ἡ καταπίεσις, εως, ἡ κατάθλιψις, tyrannica, ἡ καταδυναστεία.
Opprimo, καταπιέζω, aliquem inique, ἐλαττόω τινὰ παρὰ τὸ δίκαιον, Isocr. bello, καταπολεμέω τινὰ περὶ τὸν πόλεμον, Plut.
Opprobratio, ἡ λοιδορία, Dem. ἡ διαβολὴ, id.
Opprobrium, τὸ ὄνειδος, εος, Dem.
Opprobro, ὀνειδίζω, aliquem, τινὶ, Dem. Confer *Exprobro.*
Oppugnatio, ἡ προσβολὴ, ῆς, Dem. ἡ εἰσβολὴ, ῆς, id. ἡ καταπολέμησις, εως, Thuc. urbis, ἡ πολιορκία, id.
Oppugnator, διαμαχόμενος, ένη, ενον, Dem. urbis, ἡ πολιορκητὴς, ῦ, Athen.
Oppugno, προσβάλλω, mœnia, πρὸς τείχη. Dem. urbem Epidaurum, πολιορκέω Ἐπίδαυρον, Plut. aciem instructam, μάχομαι πρὸς φάλαγγα τεταγμένην, id.
Ops, ἡ Ῥέα, ας.
Opsonator, ὁ ὀψώνης, ϐ, Aristoph.
Opsonatus, seu Opsonatio, ἡ ὀψωνία, ας, Plut.
Opsonium, τὸ ὀψώνιον, ϐ, Plut. τὸ ὀψάριον.
Opsono, seu Opsonor, ὀψωνέω, Aristoph.
Optabilis, εὐκτὸς, ἡ, ὸν, Dem. alicui, εὐκταῖος, αία, αῖον, τινὶ, Lucian. αἱρετός.
Optabiliter, εὐκτῶς.
Optatio, ἡ εὐχὴ, ῆς, Dem.
Optato, κατ' εὐχὴν, πρὸς εὐχήν.
Optica, ἡ ὀπτικὴ, ῆς, sc. τέχνη.
Optimas, ὁ κράτιστος, ὁ ἄριστος.
Optime, βελτίστως, βέλτιστα, Dem. ἄριστα, id. me gero, ἀριστεύω, Isocr.
Optimus, κράτιστος, ίστη, ιστον, Plut. βέλτιστος, η, ον, Thuc. sum, κρατιστεύω, Isocr. ἀριστεύω, id.
Optio, ἡ αἵρεσις, Dem. optionem dare alicui faciendi aliquid, διδόναι τινὶ αἵρεσιν πράττειν τι· esse alicui, utrum, αἵρεσιν εἶναί τινι, πότερον, idem. accipere, αἵρεσιν λαμβάνειν, id.

Opto, εὔχομαι, majora bona, μείζονα ἀγαθὰ, Dem. a Diis incrementum, τοῖς θεοῖς ἐπίδοσιν, Isocr. nefasta, ἀθέμιτα, Xen. audire aliquem, ποθέω τινὰ ἀκύειν, Dem.
Opulentia, ὁ πλῦτος, ϐ, Dem. ἡ εὐπορία. Confer *Divitiæ.*
Opulenter, πλυσίως, εὐπόρως, Dem.
Opulentus, πλύσιος. Confer *Dives.*
Opus, ἔργον, ϐ, Dem. aggredi, ἐπιχειρεῖν ἔργῳ, Isocr. ἀντιλαμβάνομαι τῦ πράγματος, Dem. bonum, τὸ ἀγαθόεργημα, ατος· malum, τὸ κακόεργημα, ατος.
Opus est, δεῖ, amicis, τῶν φίλων, Aristot. verbis, δεῖ λόγϐ, id. alicui aliqua re, δεῖ τινί τινος, idem. προσδεῖ τινί τινος, Dem. alicui aliqua re ad aliquid, δεῖ τινί τινος πρός τι, Aristot. opus habeo alicujus rei, δέομαί τινος, Isocr. χρείαν ἔχω τινὸς, N. T. opus non habeo dicere, ὐδὲν δέομαι λέγειν, Æschin.
Opusculum, τὸ ἐργίδιον, ϐ.
Ora, τὸ πέρας, Dem.
Oraculum, ὁ χρησμὸς, ῦ, Plut. ἡ χρησμῳδία, Herodot. τὸ μαντεῖον, Dem. τὸ μάντευμα, Plat. Pythiæ, ὁ παρὰ τῆς Πυθίας χρησμὸς, Isocr. fide dignissimum, μαντεῖον πιστότατον, id. oraculum bonum dare, διδόναι ἀγαθὴν μαντείαν, Dem. petere de aliquo, χρῆσθαι μαντείῳ περί τινος, Isocr. recitare, ἀναγινώσκειν μαντείαν τῶν θεῶν, Dem. hoc dicit, μαντεία φησὶ τῦτο, idem. adire, χρῆσθαι τῷ θεῷ, Plut. consulere, μαντεύεσθαι, Plut. χρηστηριάζεσθαι, Diod. Sic.
Oratio, ὁ λόγος, Dem. forensis, ἡ δικογραφία, Isocr. λόγος δικανικός· orationem instituo, λόγον προαιρέομαι· meditor, μελετάω· compono, conficio, συντίθημι· paro, παρασκευάζω, idem. scribo, γράφω, Dem. συγγράφω· conficio, ποιέομαι· perficio, ἐξεργάζομαι, id. finio, ἐπιτελέω, Isocr. edo, ἐκδίδωμι, idem. habeo, λέγω, Dem. adversus aliquem, δημηγορέω κατά τινος· audio alicujus, ἀκύω παρά τινος, id.
Oratiuncula, τὸ λογίδιον, Isocr.
Orator, ὁ ῥήτωρ, Dem. ὁ λέγων, idem.
Oratoria, ἡ ῥητορικὴ, ῆς, Aristot.
Oratorie, ῥητορικῶς, Æschin.
Oratorius, ῥητορικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Orbatio, ἡ στέρησις, εως, Aristot.
Orbiculatim, κυκληδὸν, σφαιρικῶς, Plut.
Orbiculus, τὸ σφαιρίδιον, ϐ.
Orbis, ὁ κύκλος, ϐ, Plato. ἡ οἰκϐμένη, Dem. in orbem, κύκλῳ, Herodian.
Orbita, ἡ τροχία, ἡ ἁρματοτροχία, Lucian.
Orbitas, *liberorum*, ἡ ἀπαιδία, Dem. ἡ ἀτεκνία, Plut. parentum, ἡ ὀρφανία, Dem.
Orbo, ἀποστερέω, aliquem, τινὰ, Xen. liberis, ἀτεκνόω, LXX. Confer *Privo.*
Orbus, στερηθέμενος, ένη, ενον, Lucian. liberis, ὁ ϗ ἡ ἄπαις, αιδος, Dem. parentibus, ὀρφανὸς, ἡ, ὸν, id.
Orchestra, [illegible] ας, Isocr.
Orcus, ὁ ᾅδης, ϐ.
Ordinarius, τακτὸς, ἡ, ὸν, Plato.
Ordinate, seu Ordinatim, τακτικῶς, τάξει, τεταγμένως, Isocr. εὐτάκτως.
Ordinatio, ἡ τάξις, Dem. ἡ εὐταξία, Isocr.
Ordino, ἐγκοσμέω, τάττω, mundum, τὸν κόσμον, Plat. omnia bene, διατάττω εὖ ἕκαστα, Xen. milites, διακέω τὸ στρατόπεδον, Her.
Ordior, ἄρχομαι, aliquid, τινὸς, Plato. sectam, καταβάλλομαι αἵρεσιν, Plut. telam, ὑφαίνω ἱστὸν, Hom. Confer *Inchoo, Incipio.*
Ordo, ἡ τάξις, vitæ, βίϐ, Isocr. militum, τὸ τάγμα, Plut. equestris, τὸ τάγμα ἱππικὸν, Herodian. in ordinem aliquem colloco, τίθημί τινα εἰς τάξιν, Dem. ordinem verborum constituo seu servo, ποιέω τάξιν τῶν λόγων, id. observo, retineo eundem, ἐμμένω τῇ τάξει ὁμοίως, Isocr. desero, λείπω τὴν τάξιν, Dem. in ordinem redigo, κατατάττω εἰς τάξιν, Lys. ordinem militarem duco, ταγματαρχέω, Philo. ordine eo, seu procedo, στείχω· sto, στιχηδὸν ἵσταμαι, Suid. dispono στιχίζω, Æschin. ab initio commemoro, ἐφεξῆς ἀπὸ ἀρχῆς διέρχομαί τι, Dem.
Organice, ὀργανικῶς, Aristot.

Organicus, ὀργανικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Organum, τὸ ὄργανον, ϐ, Aristot.
Orgyia, ἡ ὀργυιὰ, ᾶς, Herodot.
Orichalcum, ὁ ὀρείχαλκος, ϐ, Plato.
Oriens, ἡ ἀνατολὴ, ῆς, N. T. αἱ ἀνατολαὶ, ῶν, Herodian.
Orificium, τὸ στόμα, ατος, Aristot.
Origanum, τὸ ὀρίγανον, ϐ, Diosc.
Originalis, ὁ ϗ ἡ ἀρχέγονος, peccatum, ἁμάρτημα.
Originarius, ἀρχικὸς, ἡ, ὸν.
Originatio, ἡ ἐτυμολογία, ας, Cic.
Origo, ἡ γένεσις, Plat. ἡ ἀρχὴ, ῆς, id. causa, ἡ αἰτία, Plut. verborum, ἡ ἐτυμολογία, Cic.
Orior, γίνομαι, Xen. ἐπανατέλλω. Confer *Nascor.*
Oriundus, ὁ ϗ ἡ ἀπόγονος, Dem. ab aliquo, γεγονὼς παρά τινος, Isocr.
Oriza. Vide *Oryza.*
Ornamentum, τὸ κόσμημα, Plat. ὁ κόσμος, Aristot. ornamento esse alicui, κόσμον εἶναί τινι, Plato.
Ornate, κεκοσμημένως, κοσμίως, χαριέντως.
Ornatio, ἡ κόσμησις, εως, Aristot.
Ornatus, ὁ κόσμος, ϐ, Dem.
Ornithotrophium, τὸ ὀρνιθοτροφεῖον, ϐ.
Orno, κοσμέω, urbem, πόλιν, Dem.
Oro, δέομαι, aliquem aliquid, τινός τι, Dem. aliquem, ne succenseat, παραιτέω τινὰ μηδὲν ἀχθεσθῆναι, id. et postulo hoc ab omnibus, δέομαι ϗ ἀξιόω τῦτο παρὰ πάντων· vos et obsecro, ἱκετεύω ὑμᾶς ϗ ἀντιβολέω· orationem habeo, λέγω, id.
Orphanus, ὁ ὀρφανὸς, ῦ, Dem.
Orsus, ûs, ἡ ἀρχὴ, ῆς, Dem. Confer *Initium.*
Orthodoxia, ἡ ὀρθοδοξία, ας, Bas.
Orthodoxus, ὁ ϗ ἡ ὀρθόδοξος, sum, ὀρθοδοξέω, Bas.
Orthographia, ἡ ὀρθογραφία, ας, Gramm.
Ortus, γεγονὼς, υῖα, ὸς, Dem. Confer *Natus.*
Ortus, ἡ γένεσις, εως, ἡ ἀνατολή.
Oryza, ἡ ὄρυζα, ης, Diosc.
O si, εἴθε, scriberet, γράψειε, Plat. scripserit, ἐγγράψει, Xen. Confer *Utinam.*
Os, oris, τὸ στόμα, Dem. aperire non audere contra aliquem, διαίρειν τὸ στόμα περί τινος ὐκ ἔχειν· audire ex ore alicujus, ἀκύειν ἐκ τῦ στόματός τινος· obturare alicui, ἐπιστομίζειν τινὰ· ἐμφράττειν στόμα, id. in ore omnium hæc sunt, ταῦτα ὑπὸ πάντων τεθρύλληται, Plut. πᾶσι διὰ στόματός ἐστι, id. aperio et solvo, ἀνοίγω ϗ λύω στόμα, id. contineo, ἔχω στόμα, Soph. in ore habeo, ἀνὰ στόμα ἔχω, Xen. uno ore, ἐξ ἑνὸς στόματος, Plat. in os seu buccam venire, ἐπὶ στόμα ἔρχεσθαι, idem. *facies*, ἡ ὄψις, Dem.
Os, ossis, τὸ ὀστέον, *contr.* ὀστῦν, ῦ, Plut.
Oscitanter, ἀμελῶς, Isocr. ὀλιγώρως, Dem. ῥαθύμως, ὀκνηρῶς.
Oscitatio, ἡ χάσμη, ης, Aristot.
Oscito, seu Oscitor, χασμάομαι, Al. Aphr.
Osculatio, τὸ φίλημα, ατος, Lucian.
Osculor, φιλέω, aliquem, τινὰ, ore admoto, τῷ στόματι, Xen. alicujus manus et pedes, καταφιλέω τινὸς χεῖρας ϗ πόδας, id. complector aliquem et osculor, συλλαμβάνω τινὰ ϗ φιλέω, Plut.
Osculum, *os parvum*, τὸ στομάτιον, ϐ, τὸ στόμιον, ϐ, Athen. basium, τὸ φίλημα, ατος, Lucian. do, καταφιλέω. Confer *Osculor.*
Osor, ὁ μισητὴς, ῦ.
Osseus, a, um, ὁ ϗ ἡ ὀστώδης, εος, Athen. ὀστεινος, ίνη, ινον.
Ossiculum, τὸ ὀστάριον, ϐ.
Ossuarium, τὸ ὀστοδοχεῖον, ϐ.
Ostendo, δείκνυμι, aliquid breviter, διὰ βραχέων τι, Dem. aliquid satis, ἀποδείκνυμί τι ἱκανῶς, Isocr. aliquid manifeste, ἐπιδείκνυμί τι φανερῶς, Dem. δείκνυμί τι σαφῶς, id. admodum accurate alicui aliquid, πάνυ ἀκριβῶς ἐπιδείκνυμι τί τινι, id. alicui quod, δηλόω πρός τινα ὅτι, Isocr. me optime, παρέχω ἐμαυτὸν βέλτιστον, id.
Ostentatio, ἡ ἐπίδειξις, εως, divitiarum, virium, πλύτϐ, ῥώμης, Isocr. ἡ ἀλαζονεία, ας, Dem. ὁ κομπασμός.

Ostentator,

Ostentator, ὁ ἀλαζὼν, όνος, Dem. ὁ ἀλαζονευόμενος, ȣ, id. ὁ κομπαστής.
Ostento, ἀλαζονεύομαι, Isocr. vires, ποιέομαι ἐνδειξιν τῆς ῥώμης, id. aliquid, ἐμπομπεύω τινὶ, Dem. κομπάζω.
Ostentum, τὸ σημεῖον, Dem. τὸ τέρας, Plut.
Ostiarius, ὁ θυρωρὸς, ȣ, N. T.
Ostiatim, κατὰ θύρας.
Ostiolum, τὸ θυρίδιον, ȣ, τὸ θύριον.
Ostium, ἡ θύρα, ας, Xen. Confer *Janua*, *Fores*; fluvii, τὸ στόμα ποταμȣ̃, Aristot. ἡ εἰσβολὴ, ῆς, Paus.
Ostrea, τὸ ὄστρεον, ȣ, Plut.
Ostreosus, ὁ [illegible]
Ostreum, τὸ [illegible] Athen.
Ostrinus, ὄστρειος, εία, ειον.
Otiolum, τὸ σχολίδιον, ȣ.
Otior, σχολάζω, Dem. ἀργέω. Confer *Otium*.
Otiose, σχολῆ, ἐν σχολῆ, κατὰ σχολὴν, ἐπὶ σχολῆς, Plat. Æschin.
Otiosus, ὁ ϗ ἡ ἀπράγμων, ονος, vita, βίος, Dem. σχολαῖος, αία, αῖον.
Otium, ἡ σχολὴ, Dem. ἡ ἀπονία, Plut. ἡ ἀπραξία, id. τὸ ἀπραγμον, ονος, Thuc. ago, σχολὴν ἄγω, Dem. impendo alicui rei, ποιέω πρός τι, Xen. esse alicui, γίνεσθαί τινι, Plat. scribendi, εἶναί τινι γράφειν, Xen. habere, ὑπάρχειν τινὶ, Aristot. consumere in aliqua re, ἀναλίσκειν εἴς τι, Isocr. per otium agere aliquid, κατὰ σχολὴν seu ἐπὶ σχολῆς πράττειν τι, Dem. otio frui, σχολῆς ἀπολαύειν, Plat. abundo, εὖ ἔχω σχολὴν, Plat. est mihi, σχολάζω, Xen.
Ovalis, e, ὁ ϗ ἡ ὠοειδὴς, έος, Xiph. ὁ ϗ ἡ ὠώδης, εος.
Ovatio, ὁ θρίαμβος ἐλάττων, Dion. Hal.
Ovicula, τὸ προβάτιον, ȣ, Aristoph.
Ovile, τὸ ποίμνιον, ȣ, τὸ αὔλειον, ȣ, Xen.
Ovillus, a, um, προβάτειος, εία, ειον, Aristot.
Ovinus, ὁ ϗ ἡ μήλειος· ovina pellis, τὸ κῶας.
Ovis, τὸ πρόβατον, Aristot. τὸ μῆλον, ἡ οἶς, οἰὸς.
Ovo, ἥδομαι, aliqua re, τινὶ, Isocr. Confer *Lætor*.
Ovulum, τὸ ὠάριον, ȣ, Athen. τὸ ᾠΐον, ȣ, id.
Ovum, τὸ ὠὸν, ȣ̃, Aristot. pario, ὠοτοκέω, id. ὠὸν τίκτω, id. sterile, ἀνεμιαῖον ϗ ἄγονον, Ælian. producit marem, ποιεῖ ἄῤῥεν, id. ovis incubo, ἐπωάζω, id.
Oxalis, ἡ ὀξαλὶς, ίδος, Diosc.

P.

PABULARIS, e, χορτασματικὸς, ὴ, όν.
Pabulatio, ἡ χορταγωγία, ἡ προνομή.
Pabulator, ὁ χορταγωγὸς, ȣ̃.
Pabulatorius, a, um, χορταγωγικὸς, ὴ, όν.
Pabulor, χορταγωγέω, pabulatum ago seu educo, πρὸς νομὰς ἐξάγω, Xen.
Pabulum, τὸ χόρτασμα, ατος, N. T. ἡ νομὴ, ῆς Xenoph. ὁ χιλὸς, ȣ̃, id. ἡ βορὰ, præbeo, χιλόω, id.
Pacate, εἰρηνικῶς, Isocr.
Pacator, ὁ εἰρηνοποιὸς, ȣ̃, N. T.
Pacatus, ὁ εἰρηνικὸς, ὴ, όν, Isocr. εἰρηνευόμενος, ίνη, ενον, regio, χώρα, Polyb.
Pacificatio, ἡ διαλλαγὴ, ῆς, Dem.
Pacificator, ὁ εἰρηνοποιὸς, ȣ̃, N. T. ὁ διαλλακτὴς, ȣ̃, Dem.
Pacifico, διαλλάττω, quosdam, τινὰς, Xenoph. εἰρηνοποιέω.
Pacificus, εἰρηναῖος, αία, αῖον, Thuc.
Paciscor, συμφωνέω, cum aliquo denario in diem, μετά τινος ἐκ δηναρίȣ τὴν ἡμέραν. N. T. τινὶ δηναρίȣ, ibid. bona fide, συναλλάττω κατὰ πίστιν, Aristot. de proditione patriæ, συντίθεμαι προδοσίαν πατρίδος, Herodot. aliquid cum aliquo, τι πρός τινα, Xenoph. cum aliquo, ὁμολογέω τινὶ, Dem. de mercede, μισθὸν, id. de cæde, φόνον, id.
Paco, ἱλάσκομαι, aliquem, τινὰ, Plut. ἐξιλάσομαί τινα, Xen. Confer *Placo*.

Pactio, ἡ συνθεσία, ας, ἡ συνθήκη, ης, Dem. ἡ σύμβασις, εως, Thuc.
Pactum, ἡ ὁμολογία, ας, Dem. ἡ συνθήκη, ης, id. τὸ συγκείμενον, id. τὸ ὁμολογούμενον, ȣ, id. servo, ἐμμένω ταῖς ὁμολογίαις, Dem. φυλάττω τὴν συνθήκην, id. διαφυλάττω τὴν συνθήκην, Isocr. violare seu negligere, παραβαίνειν τὴν ὁμολογίαν, Dem. ποιεῖν παρὰ τὴν συνθήκην, id.
Pæan, ὁ παιὰν, ᾶνος, pæanem cano, παιᾶνα ᾄδω, Dem. παιανίζω, Thuc.
Pædagogium, τὸ παιδαγωγεῖον, ȣ. Dem.
Pædagogus, ὁ παιδαγωγὸς, ȣ̃, Plut. ὁ παιδευτής.
Pædicator, seu Pædico, ὁ πυγιστὴς, ȣ̃.
Pædor, ὁ αὐχμὸς, ȣ̃.
Pæonia, ἡ παιωνία, ας, Theophr.
Paganalia, τὰ κωμητικὰ, ῶν, αἱ κατὰ κώμας [illegible]
Paganicus, κωμητικὸς, ὴ, όν, Synes.
Paganus, ὁ κωμήτης, ȣ, Joseph.
Paganus, a, um, κωμητικὸς, ὴ, όν, Synes.
Pagatim, κατὰ κώμας, Plut.
Pagella, τὸ σελίδιον, ȣ, Polyb.
Pagina, ἡ σελὶς, ίδος, Dion. Hal.
Paginula, idem quod *Pagella*.
Pagus, ἡ κώμη, ης, Thuc. ὁ πάγος.
Pala, τὸ πάλαθον, ȣ, annuli, ἡ πυελὶς, ίδος, Lys. ἡ σφενδόνη, ης, Cl. Al.
Palæstra, ἡ παλαίστρα, ας, Xen.
Palæstrita, ὁ παλαιστρίτης, ȣ, Plut.
Palæstricus, παλαιστρικὸς, ὴ, όν, Aristot.
Palam, περιφανῶς, adulari, ἐπιφανῶς κολακεύειν, Isocr. vincere, ἐκ φανερȣ̃ κρατεῖν, Dem. fieri, ἐν φανερῷ γίνεσθαι, idem. facere, φανερώματα ποιεῖν, scribit, διαῤῥήδην γράφει, Dem. convictus injuriarum, ὄντως ἀδικῶν, id. est, ὁμολογεῖται, Isocr. φανερόν ἐστι πᾶσι, id. πρόδηλόν ἐστι, Dem.
Palatim, σποράδην, Isocr.
Palatio, ἡ σκολόπισις, εως, ὁ χαρακισμὸς, ȣ̃, Athen.
Palatium, τὸ παλάτιον, ȣ, Plut. τὸ βασίλειον, ȣ, Isocr.
Palatum, ὁ ȣ̓ρανίσκος, ȣ, Galen. ἡ ὑπερῴα, ας, Plut. τὸ ὑπερῷον, ȣ, Eustath.
Palea, τὸ ἄχυρον, ȣ, Xen. τὸ κάρφος.
Palearis, e, ὁ ϗ ἡ ἀχυρώδης, εος, Aristot.
Palearium, ὁ ἀχυρὼν, ῶνος, Aristot.
Palimpsestus, ὁ ϗ ἡ παλίμψηστος, ȣ, Plut.
Palinodia, ἡ παλινῳδία, ας, Isocr. palinodiam cano, παλινῳδίαν ᾄδω, Suid.
Palla, ἡ χλαῖνα, Hom.
Pallace, ἡ παλλακὴ, ῆς, Aristoph.
Pallas, ἡ Παλλὰς, άδος.
Palleo, seu Pallesco, ὠχριάω, Herodot.
Palliatus, τριβώνιον ἔχων, ȣ̃σα, ον, Lucian. τριβωνοφορῶν, ȣ̃σα, ον, Plut.
Pallidus, ὠχρὸς, ὰ, όν, Aristot. ὁ ϗ ἡ λείφαιμος, ȣ, Galen.
Pallio, καλύπτω, ἐπικαλύπτω.
Palliolum, τὸ ἱματίδιον, ȣ, tritum, τὸ τριβώνιον, ȣ, Lucian.
Pallium, τὸ ἱμάτιον, ȣ, Dem. tritum, ὁ τρίβων, ωνος, Athen.
Pallor, ἡ ὠχρίασις, εως, ὁ ὦχρος.
Palma, *pars manus*, ἡ παλάμη, ης, *arbor*, ὁ φοῖνιξ, ικος, Diosc. victoria, ἡ νίκη, ης. Confer *Victoria*.
Palmaris, e, σπιθαμαῖος, αία, αῖον, Diosc.
Palmes, τὸ κλῆμα, ατος, Theophr.
Palmo, συνδέω κλήματα, Aristot.
Palmus, ἡ σπιθαμὴ, ῆς, Diosc. ἡ δοχμὴ, ῆς, Paus.
Palo, πασσαλεύω, Aristoph. σκολοπίζω, σαυρόω, Thuc.
Palor, περιφέρομαι, πλανάομαι, Plato.
Palpamentum, seu Palpatio, τὸ θώπευμα, ατος, Plut. ἡ θωπεία, ας, Xen. ἡ ψηλάφησις.
Palpebræ, τὰ βλέφαρα, ων, Diosc.
Palpitatio, ὁ παλμὸς, ȣ̃, ἡ ἄσπαρσις, εως.
Palpito, σπαίρω, Athen. ἀσπαρίζω, Hippocr. προσπαίρω, Plut. πάλλομαι.
Palpo, καταψάω, Xen. adulor, θωπεύω. Confer *Adulor*.
Palpum, ἡ θωπεία, ας, Xen.

Paludamentum, ἡ χλαμὺς, ύδος, Plut. ἱμάτιον ϗ στρατηγικὴ ἐσθὴς, id.
Paludatus, χλαμυδωτὸς, ὴ, όν.
Palumba et Palumbes, ὁ φάττος, ȣ, Lucian. ἡ φάσσα seu φάττα, Epiph.
Palumbinus, φάττειος, ίνη, ινον.
Palus, i, ὁ σκόλοψ, οπος, Diosc. ὁ χάραξ, ακος, Aristoph.
Palus, udis, τὸ ἕλος, εος, Plat. ἡ λίμνη, ης, ut Mæotis, Μαιῶτις, ιδος, Paus.
Paluster seu Palustris, e, λιμναῖος, αία, αῖον, Plut. ὁ ϗ ἡ λιμνώδης, εος, id. ἕλειος, εία, ειον, Aristot. ὁ ϗ ἡ ἑλώδης, εος, id.
Pampinaceus, a, um, οἰνάρεος, έα, εον, Athen.
Pampinatio, οἰναρισμὸς, ȣ̃, ἡ βλαστολογία, ας, Theophr.
Pampineus, οἰνάρεος, έα, εον, Athen.
Pampino, οἰναρίζω, Athen. βλαστολογέω, Theophr.
Pampinosus, ὁ ϗ ἡ οἰναρώδης, εος.
Pampinus, τὸ οἴναρον, ȣ, Theophr. τὸ κλῆμα, ατος, Aristot.
Panacea, ἡ πανάκεια, ας, Diosc.
Panaces, τὸ πάνακες, εος, Strabo.
Panarium, ἡ κάνισκος, ȣ, Lucian.
Pandectæ, αἱ πανδέκται, ῶν, Pandect.
Pandiculatio, τὸ σκορδίνημα, ατος, ὁ σκορδινισμὸς, ȣ̃, Gal.
Pandiculor, σκορδινάομαι, Aristoph.
Pando, κυρτόω, Xen. explico, ἐκπετάζω.
Pandura, ἡ πανδȣ̃ρα, ας, Poll.
Pandus, κυρτὸς, ὴ, όν.
Panegyricus, πανηγυρικὸς, ὴ, όν, Isocr.
Panegyris, ἡ πανήγυρις, εως, Dem.
Pango, πήγνυμι, Xen. inducias cum aliquo, ποιέομαι ἀνοχὰς πρός τινα, Æschin.
Panicum, ὁ ἔλυμος, ȣ, Diosc. terror panicus, τὸ Πανικὸν, ȣ̃, Cic. Πανικὸς θόρυβος, Plut.
Panificium, ἡ ἀρτοποιΐα, ας, Xen.
Panifex, ὁ ἀρτοποιὸς, ȣ̃, Plut.
Panis, ὁ ἄρτος, ȣ, Dem. panem facio, ἀρτοποιέω, Xen. formo, διαρτίζω, Bud. panis azymus, ὁ ἀζυμίτης, ȣ, LXX. dulciarius, ἄρτος ἀρτυτός· furfuraceus, ὁ πιτυρίας, ȣ, Theodoret. hordeaceus, ἄρτος κρίθινος, LXX. similagineus, ὁ σεμιδαλίτης, ȣ, Athen. mucidus, ἄρτος εὐρωτιῶν, LXX. butyratus, ὁ βȣτυρίτης, ȣ· cibarius, ὁ αὐτοπυρίτης, ȣ, Lucian. bis coctus, seu nauticus, ἄρτος δίπυρος, Suid. fermentatus, ζυμίτης, ȣ, Xenoph. siligineus, ὁ σιλιγνίτης, ȣ· subcinericius, ἄρτος ἐγκρυφίας, Philo. excavatus pro jure hauriendo, ἡ μυστίλη, ης, Eustath.
Pannosus, ὁ ϗ ἡ κατάῤῥακος, ȣ, Luc.
Pannus, τὸ ῥάκος, εος, N. T.
Panther seu Panthera, ὁ πάνθηρ, ηρος, Xen.
Papæ! βαβαὶ, Plat. felicitatem, τῆς εὐδαιμονίας· laudem, παπαὶ τῶν ἐπαίνων! Lucian.
Papaver, ἡ μήκων, ωνος, Diosc.
Papavereus, μηκωνικὸς, ὴ, όν, Athen.
Papilio, ἡ ψυχὴ, ῆς, Plut.
Papilla, ἡ θηλὴ, ῆς, Aristot.
Pappas, ὁ πάππας, ȣ, Aristoph.
Pappo, παππάζω, Hom.
Pappus, ὁ πάππος, ȣ, Æschin.
Papula, τὸ ἐξάνθημα, ατος, Philo. τὸ ἔξζεσμα, ατος, Gal. τὸ φῦμα, ατος, Diosc.
Papyraceus, παπύρινος, ίνη, ινον.
Papyrum seu Papyrus, ὁ vel ἡ πάπυρος, ȣ, Theophr.
Par, *æqualis*, ἴσος, ἴση, ἴσον, Dem. ὅμοιος, οία, οιον, Isocr. numero, ὁ ϗ ἡ ἰσάριθμος, ȣ, Herodian. est, ἄξιον, δίκαιον, προσῆκεν, εἰκὸς, δέον, νέμιμόν ἐστι, Dem. Isocr. esse, sum alicui rei, ἀρκέω ἐπί τι, Plato. πρός τι, Chrys. pari refero, μετρέω τὴν ἴσην, Paus. quarundam rerum, τὸ ζεῦγος, εος, τινῶν, v. gr. accipitrum, ἱεράκων, Herodot.
Parabilis, e, ὁ ϗ ἡ εὐπόριστος, ȣ, Naz.
Parabole, ἡ παραβολὴ, ῆς, N. T.
Paradoxus, ὁ ϗ ἡ παράδοξος, ȣ, Lucian.
Paradisus, ὁ παράδεισος, ȣ, Xen. N. T.
Parallelus, ὁ ϗ ἡ παράλληλος, ȣ, Polyb.

Paralysis, ἡ παράλυσις, εως, Gal.
Paralyticus, a, um, παραλυτικός, ἡ, όν. N. T.
Paranymphus, ὁ παράνυμφος, ε, Hesych.
Paraphrasis, ἡ παράφρασις, εως.
Parasanga, ὁ παρασάγγας seu παρασάγγης, ε, Herodot.
Parasita, ἡ παράσιτος, ε.
Parasitatio, ἡ παρασίτησις, εως.
Parasitor, παρασιτέω. ῶ, Athen. κολακεύω.
Parasitus, ὁ παράσιτος, ε, Athen. ὁ κόλαξ.
Parate, κατεσκευασμένως, ἑτοίμως, Isocr.
Paratus, ὁ ϗ ἡ ἕτοιμος, ε, ad dicendum, λέγειν, Isocr. ὁ ϗ ἡ πρόθυμος, ε, sum ad faciendum, εἰμὶ ποιεῖν, Dem. παρεσκευασμένος, ένη, ένον, et volens facere, ϗ θέλων ποιεῖν, id.
Parce, φειδομένως, N. T. εὐτελῶς.
Parcimonia, ἡ φειδωλία, ας, Naz. ἡ φειδὼ, ῦς, Aristot. sordida in rebus parvis, ἡ μικρολογία, ας, Theophrast.
Parco, φείδομαι, pecuniis, χρημάτων, Xen. alicui, τινὸς, Plut mihi pro dignitate, ἀξίως προφείδομαι ἐμαυτῦ, Isocr.
Parcus, φειδωλὸς, ὴ, όν, Aristot. φειδόμενος, ένη, ενον, Dem.
Pardus, ὁ πάρδος, ε, ἡ πάρδαλις, εως, Aristot.
Parens, ὁ γονεὺς, έως, Dem. ὁ τοκεὺς, έως, id. *Plur.* parentes, οἱ γονεῖς, έων, Dem.
Parentalia, τὰ ἐναγίσματα, ων, ὁ καθαγισμὸς, ῦ, Lucian. τὰ κτερίσματα.
Parentatio, ὁ ἐναγισμὸς, ῦ, Plut.
Parento seu Parentor, ἐναγίζω, Paus. καθαγίζω, Lucian. κτερίζω.
Pareo, φαίνομαι Confer *Appareo.* obedio, ὑπακούω. Confer *Obedio.*
Paries, ὁ τοῖχος, ε, Thuc.
Parietina, ὁ τεῖχος ἠφανισμένος.
Parilis, e, ὁ ϗ ἡ πάρισος, ε, Polyb.
Parilitas, τὸ πάρισον, ε, ἡ ἰσότης, ητος, Plut.
Pario, τίκτω, Dem. ἀποτίκτω, Plut. ἐκτίκτω, Plat. potentiam, περιποιέομαι δυναστείαν, Aristot.
Pariter, ἴσως, Dem. ὡσαύτως.
Parma, ἡ ἀσπὶς, ίδος, Xen.
Parmatus, ὁ ἀσπιστὴς, ῦ, Dem.
Parmula, τὸ ἀσπίδιον, ε.
Paro, παρασκευάζομαι, me ad certamen, ἐμαυτὸν πρὸς ἀγῶνα, Dem. copiam militum, ἑτοιμάζω χεῖρα πολλὴν, App. Confer *Comparo.*
Parricida, ὁ πατραλοίας, ε, Dem. ὁ πατροκτονήσας, αντος, Lucian. ὁ πατροκτόνος, ε, Plut. ὁ πατροφόνος.
Pars, τὸ μέρος, εος, civitatis, πόλεως, Dem. officii, τῶν δεόντων, id suffragiorum, τῶν ψήφων, idem. adversa, τὸ διάφορον, ε, Dion. Hal. in partes divido, διαιρέομαι εἰς μέρη, Dem. distractum esse in partes, διϊςάναι εἰς μέρη, id. partem alicujus capere, λαμβάνειν μέρος τινὸς, id. partes alicujus tueri, μετά τινος εἶναι, Lycoph. σύν τινι εἶναι, Xen. in partem meliorem accipere, ἐπὶ τὸ εὐσεβέστερον λαμβάνειν, Naz. aliqua ex parte, μέρος τι, Thuc. nulla ex parte, μηδαμόθεν omni ex parte, τῷ παντὶ, Dion. Hal. πάντη, Aristot.
Parsimonia. Vide *Parcimonia.*
Particeps, ὁ ϗ ἡ μέτοχος, ε, Plat. ὁ ϗ ἡ κοινωνὸς, ῦ, Dem. operis, ὁ ϗ ἡ συνεργὸς, ῦ, id. sum alicujus rei, μετέχω τινὸς, Isocr. alicujus cum aliquo, τινὸς τινι, Plat. participem facio alicujus rei, μεταδίδωμί τινος, Isocr.
Participatio, ἡ κοινωνία, ἡ μετοχή.
Participo, μετέχω, aliquam rem cum aliquo, τινὸς τινι, Plat. Confer *Particeps.*
Particula, ἡ μερὶς, ίδος, Isocr.
Particulatim, κατὰ μέρος, Dem.
Partim, κατὰ μέρος, Dem. partim superbe, partim abjecte, partim libidinose, τὰ μὲν ὑπερηφάνως, τὰ δὲ ταπεινῶς, τὰ δὲ ὑπερακράτως, Dem.
Partio seu Partior, μερίζω, aliquid, τὶ, Aristot. cum aliquo, διανέμω τί τινι, Isocr. τι πρός τινα, Dem. Confer *Divido.*
Partite, μεμερισμένως.

Partitio, ὁ μερισμὸς, ῦ, Aristot.
Partitor, ὁ μεριστὴς, ῦ, N. T.
Parturio, ὠδίνω, Plut. τοκάω.
Partus, ûs, ὁ τόκος, ε, Aristot. ὁ τοκετός.
Parvitas, ἡ μικρότης, ητος, Plat.
Parum, μικρὸν, Isocr. μικρῶς, Herodian. abfuit, quin incidissent, μικρὸν ἀπέλιπον, μὴ περιπεσεῖν, Isocr. quin expugnaretur, μικρὸν παρέλιπεν ἐκπολιορκεῖσθαι, Lucian. quin mortuus essem, παρὰ μικρὸν ἦλθον ἀποθανεῖν, Isocr. quin mancipia facti essemus, παρὰ μικρὸν ἤλθομεν ἐξανδραποδισθῆναι, id quin ego, ille, &c. faciat, ὀλίγε, μικρῦ δέω, δέει ποιεῖν, Plat. Isocr. prosum, κατὰ μικρὸν ὠφελέω, Isocr.
Parumper, μικρὸν ὅσον, ὀλίγον ὅσον, διὰ μικρῦ.
Parus, ὁ αἰγιθαλὸς, ῦ, Aristot.
Parvulus, ἄγαν σμικρὸς, ὰ, όν.
Parvus, μικρὸς, ὰ, ὸν, Dem. parvi facio seu pendo aliquid, περὶ ὀλίγε ποιέομαί τι, Isocr. ὀλιγωρέω τινὸς, id. ὀλιγώρως ἔχω τινὸς, id. πρός τι, Æschin. καταφρονέω τινὸς, id. ἀμελῶς ἔχω τινὸς, Xen.
Pascha, τὸ πάσχα, ατος, N. T.
Pasco, νέμω, armenta in agro, τὰ βοσκήματα ἐν χώρᾳ, Dem. oculos, εἰς ἑορτὴν ὄψεως συντελέω, Æl. εὐωχίαν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς φέρω, Ach. Tat.
Pascuum, ὁ νομὸς, ῦ, Aristot. τὸ βόσκημα, ατος, Plut. boum, τὸ βεβόσιον, ε, Strabo.
Pascuus, ὁ ϗ ἡ εὔνομος, ε.
Passer, ὁ ςρεθὸς, ῦ.
Passerculus, τὸ ςρεθίον, ε, Athen.
Passim, ἑκάςοτε, Herod. ἀνέδην, Plut. πολλαχῦ, Isocr.
Passus, ûs, τὸ βῆμα, ατος, Xen. *mensura*, ἡ ὀργυιὰ, ᾶς, id.
Pastillus, ὁ τροχίσκος, ε, Cels.
Pastinatio, ἡ σκαφεία, ας, Suid.
Pastinum, τὸ σκαφεῖον, ε, Plut.
Pastio, ἡ νόμευσις, εως.
Pastor, ὁ νομεὺς, έως, Xen. *proprie ovium*, ὁ ποιμὴν, ένος, Plat.
Pastoralis, e, seu Pastoritius, ποιμενικὸς, ὴ, ὸν, Philo. νομευτικὸς, scientia, ἐπιςήμη, Plat.
Pastus, ûs, ἡ νομὴ, ῆς, Xen. ἡ σίτησις.
Patefacio, ἀνοίγω, alicui aliquid, τί τινι, Plut. Confer *Manifesto.*
Patefactio, ἡ ἄνοιξις, εως, Bas. ἡ φανέρωσις, *revelatio*, ἡ ἀνακάλυψις, εως, ἡ ἀποκάλυψις, εως, N. T.
Patella, τὸ λεκάνιον, ε, Aristoph.
Patenter, ἀνοικτεί.
Pateo, ἀνέῳγμαι, Aristot. manifestus sum, διακαλύπτομαι, Dem. φαίνομαι.
Pater, ὁ πατὴρ, τρὸς, Dem. naturalis, φύσει πατὴρ, id. adoptativus, πατὴρ ποιησάμενος, id. familias, ὁ οἰκοδεσπότης, ε, Plut. patres conscripti, πατέρες συγγεγραμμένοι, id a patre, πατρόθεν, id.
Patera, τὸ δέπας, αος, Athen.
Paternus, πατρῷος, ῷα, ῷον, virtus, ἀρετὴ, Dem gloria, δόξα, id. ὁ ϗ ἡ πάτριος, id. πατρικὸς, ὴ, ὸν, amicitia, φιλία, Dem.
Patesco, ἀνοίγομαι. Confer *Pateo.*
Pathicus, a, um, παθικὸς, ὴ, όν.
Patibilis, e, παθητὸς, ὴ, ὸν, Aristot.
Patibulum, ὁ ςαυρὸς, ῦ, Plut.
Patiens, ὑπομονητικὸς, ὴ, ὸν, Bas. laborum, καρτερικὸς, ὴ, ὸν, πόνων, Xen.
Patienter, καρτερικῶς, ἀνεκτῶς, Dem. fero aliquid, εὖ μάλα πλημμόνως τι ὑπομένω, Ælian.
Patientia, ἡ ὑπομονὴ, ῆς, N. T. ἡ καρτέρησις, εως, Plat. ἡ καρτερία, ας, Dem.
Patina, ἡ λεκάνη, Plut. ἡ λοπὰς, idem.
Patior, πάσχω τὶ, Isocr. ὑπομένω τι, Xen.
Patratio, ἡ διάπραξις, εως, Plat.
Patria, ἡ πατρὶς, ίδος, Dem.
Patriciatus, ûs, ἡ τῶν πατρικίων τάξις.
Patricida. Vide *Parricida.*
Patricius, ὁ πατρίκιος, ε, ὁ εὐπατρίδης, ε, Herodian.
Patrie, πατρικῶς, Aristot.
Patrimonium, τὰ πατρῷα, ων, Dem. ἡ παρὰ τῦ πατρὸς ἐσία, id. ἡ πατρῴα ἐσία, Lucian. consumo, ἀναλίσκω τὴν πατρῴαν ἐσίαν,

Dem. magnum accipio, πολλὴν ἐσίαν παραλαμβάνω παρὰ τῦ πατρὸς, id. obtinere post obitum patris, τὰ πατρῷα ἔχειν μετὰ τὴν τῦ πατρὸς τελευτὴν, idem. privari seu excidere patrimonio, διαμαρτάνειν τῶν πατρῴων, Isocr. ἐκπίπτειν ἐκ τῶν πατρῴων, idem. fraudari ab aliquo, ἀποςερεῖσθαι τῶν πατρῴων ὑπό τινος, Dem.
Patrimus, a, um, ᾧ vel ῇ πατὴρ ἐςὶ, ὁ ϗ ἡ ἀμφιθαλὴς, έος, Plut. ᾧ γονεῖς ἄμα ἀμφότεροί εἰσιν, Poll.
Patrisso, πατρῴζω, Herodian.
Patrius, πατρικὸς, ὴ, ὸν, Dem.
Patro, διαπράττω, aliquid, τὶ, Xen.
Patrocinium, ἡ συνηγορία, ας, Dem. ἡ προςασία, ας, Plut.
Patrocinor, συνηγορέω, alicui, τινὶ, Dem. συνερέω τινὶ, id. συνεῖπόν τινι, id. προΐςαμαι, προςατέω.
Patrona, ἡ συνήγορος, ε.
Patronus, ὁ συνήγορος, ε, Dem. ὁ προςάτης, ὁ σύνδικος, ε, id. templi, ὑπὲρ τῦ ἱερῦ, id patronum deligo legis, αἱρέομαι σύνδικον τῦ νόμε, id. decerno, χειροτονέω σύνδικον ὑπέρ τινος, id. adhibeo causæ, καλέω συνήγορον ἀγῶνί τινι, id. adsciscere sibi, παρασκευάζεσθαι συνηγορῦντα ἑαυτῷ, id. destitui patronis, ἔρημον γίγνεσθαι τῶν συνερέντων, idem.
Patruelis, ὁ ἀνεψιὸς, ῦ, Dem. ἀνεψιὸς πρὸς πατρὸς, id. ἀνεψιὸς ἐκ πατραδέλφων, id. ὁ ἀνεψιαδῦς, ῦ, idem.
Patruus, ὁ πατράδελφος, ε, Dem.
Patulus, a, um, ἀνοικτὸς, ὴ, όν.
Pauciloquium, ἡ παυρολογία, ας.
Paucitas, ἡ ὀλιγότης, ητος, Theophr.
Pauculus, πάνυ ὀλίγος, η, ον.
Paucus, ὀλίγος, ίγη, ίγον, Thuc. pauci numero, ὀλίγοι ὄντες τὸν ἀριθμὸν, Isocr. pauciores aliis, σπανιώτεροι ἄλλων, idem. pauci auxiliatores, ἔρημος βοηθήσοντος, id. paucis dicere, συντόμως διαλέγεσθαι, idem. διὰ βραχέων ποιεῖν τὸν λόγον, idem.
Paveo, seu Pavesco, περιφοβέομαι, Xen. θαμβέω, aliquid, περιδεῶς ἔχω πρός τι, Dem. mente, ἀδημονέω τὴν ψυχὴν, Xen.
Pavide, περιδεῶς, Dem. φοβερῶς.
Pavidus, ὁ ϗ ἡ περιδεὴς, έος, Aristot. φοβητικὸς, ὴ, ὸν, id.
Pavimento, ἐδαφίζω, terram, τὴν γῆν, Theophr.
Pavimentum, τὸ ἔδαφος, εος, Athen. τὸ δάπεδον.
Pavio, παίω, Plut.
Paullatim, κατὰ μικρὸν, Isocr. κατ' ὀλίγον, Gal.
Paullisper, δι' ὀλίγε.
Paullo, μικρὸν, ante illos venit, πρὸ τέτων ἦλθεν, Isocr. ante crepusculum, βραχὺ πρὸ τῆς δείλης, Plut. ante, ὀλίγῳ seu μικρῷ πρότερον· post, μικρῷ ὕςερον, Isocr. prolixius, ὀλίγῳ μακρότερον, Dem. majorem potentiam, ὀλίγῳ μείζω δύναμιν, Isocr. plura de aliqua re dicere, ὀλίγῳ μακρότερα εἰπεῖν περί τινος, Isocr.
Paullulum, κατὰ μικρὸν, Dem.
Paullum, ὀλίγον, Isocr.
Paullus, βαιὸς, ὰ, ὸν, Soph.
Pavo, ὁ ταὼν, ῶνος, Diodorus Sic. ὁ ταῶς, ῶ, Bas.
Pavor, τὸ δεῖμα, ατος, Plat. τὸ θάμβος.
Pauper, ὁ πένης, ητος, homo, ἄνθρωπος, Dem. et inops, ϗ ἀδυνάμιος, id. ὁ ϗ ἡ ἄπορος, ε, et rerum necessariarum indigens, ϗ τῶν ἀναγκαίων ἐνδεὴς ὢν, id. et improbus, πονηρὸς μετ' ἐνδείας, id. Confer *Inops.*
Pauperculus, πενιχρὸς, ὰ, ὸν, Aristid.
Pauperies, idem quod *Paupertas.*
Paupero, ποιέω τινὰ πένητα, Dem.
Paupertas, ἡ πενία, ας, Dem. ἡ ἀπορία, ας, id. ἡ ἔνδεια, ας, Dem. paupertate premi, εἶναι ἐν ἀπορίᾳ, Dem. πένεσθαι, id. ἀπορεῖν χρημάτων, Isocr. ad paupertatem redigi, εἰς ἀπορίαν seu πενίαν ἐλθεῖν seu καταςῆναι, idem. Confer *Inopia, Egestas.*
Pausa, seu Pausatio, ἡ παῦσις, εως.
Pauso, παύομαι, Xen.
Pavus, ὁ ταὼν, ῶνος, Diod. Sic.

Pauxillatim, seu Pauxillisper, κατὰ βραχὺ, κατὰ μικρὸν, Æl.
Pauxillum, κατ' ὀλίγον, Lucian.
Pauxillus, a, um, πάνυ ὀλίγος, η, ον.
Pax, ἡ εἰρήνη, ης, Dem. firma, εἰρήνη βεβαία, id. perpetua, ἀθάνατος, id. præclara, καλὴ, id. justa, æqua, δικαία, id. ἴση ϗ δικαία, id. periculosa et lubrica et infida, ἐπικίνδυνος ϗ σφαλερὰ ϗ ἄπιστος, id. turpis, ignominiosa, αἰσχρὰ, id. turpis et indigna reip. αἰσχρὰ ϗ ἀνάξιος τῆς πόλεως, id. jurejurando non confirmata, ἀνώμοτος, id. pacis tranquillitas, ἡ ἀπὸ τῆς εἰρήνης ἡσυχία, id. pacem decernere cum aliquo, εἰρήνην γράφειν πρός τινα, Dem. facere, συντιθέναι, id. ποιεῖσθαι, id. πράττειν πρός τινα· consequi ab aliquibus, εὑρίσκειν παρά τινων, idem. fieri, γίγνεσθαι, idem. perfici, ἐπιτελεῖσθαι, idem. esse alicui cum aliquo, εἶναί τινι πρός τινα, id. esse aliquibus inter se, ὑπάρχειν τισὶ, id. colere cum aliquo, ἄγειν πρός τινα, Dem. servare, τηρεῖν, id. custodire, φυλάττειν, id. confirmare, κυροῦσθαι, id. violare, παραβαίνειν, id. solvere, λύειν, id. expetere, εἰρήνης ἐπιθυμεῖν, Dem. non impetrare, διαμαρτάνειν, id. pace gaudere, χαίρειν τῇ εἰρήνῃ, Dem.
Paxillus, ὁ πάσσαλος, ου, Synes. τὸ παττάλιον, ου, Poll.
Peccator, ὁ ἁμαρτωλὸς, ου, N. T. ὁ ἁμαρτάνων, οντος, Dem. ὁ ἐξαμαρτάνων, idem.
Peccatum, ἡ ἁμαρτία, ας, Dem. τὸ ἁμάρτημα, ατος· nec plura, nec majora, οὔτε πλείονα, οὔτε μείζονα ἁμαρτήματα, Dem. tot et tanta, τοσαῦτα ϗ τηλικαῦτα ἁμαρτημένα, id. multa et varia, πολλὰ ϗ παντοδαπὰ, id. multa et magna, πολλὰ ϗ μεγάλα, id. voluntaria aut fortuita, ἑκούσια ἢ ἀκούσια ἁμαρτήματα, id. cumulata non exiguo tempore, συνειλεγμένα οὐκ ἐκ μικροῦ χρόνου, id. Confer *Delictum*.
Pecco, ἁμαρτάνω, in Deos, εἰς θεοὺς, Isocr. multa in aliquem, πολλὰ εἴς τινα, Thuc. aliquid in aliquem, ἐξαμαρτάνω τι εἴς τινα, Isocr. sermone et opere in aliquem, λόγῳ ϗ ἔργῳ εἴς τινα, Plat. ex ignorantia, τῇ ἀγνοίᾳ, Xen. in nulla re, παρανομέω μηδὲν, Aristot. in aliqua re, πλημμελέω τι, Xen. in templum Dei, εἰς ἱερὸν Θεοῦ, Isocr. Confer *Delictum*.
Pecten, ὁ κτεὶς, κτενὸς, Athen.
Pectino, πείκω, Hesiod.
Pecto, κτενίζω, Herodot.
Pectorale, τὸ περιστήθιον, ου, LXX.
Pectoralis, ὁ στερνίτης, ου, ἡ στερνῖτις, ιδος, Poll.
Pectorosus, ὁ ϗ ἡ εὐρύστερνος, ου, Poll.
Pectunculus, τὸ κτένιον, ου, Athen.
Pectus, τὸ στέρνον, ου, Xen. τὸ στῆθος, εος, Hippocr.
Pecuaria, ἡ βοσκηματικὴ, ῆς, sc. ἐπιστήμη.
Pecuarius, ὁ ϗ ἡ βοσκηματώδης, εος, Eust.
Pecuarius, i, ὁ νομεὺς, έως, Xen.
Peculator, ὁ κλέπτης τοῦ δημοσίου.
Peculatus, ûs, τὸ τοῦ δημοσίου κλέμμα.
Peculiaris, ἴδιος, ία, ιον, alicui, τινὶ, Aristot.
Peculiariter, ἰδίως, Aristot. ἰδιοτρόπως.
Peculium, τὰ ἴδια, ων, Dem.
Pecunia, τὸ ἀργύριον, ου, Dem. τὰ χρήματα, ων, id. pecuniam largiri alicui, ἀργύριον παρέχειν τινὶ, Isocr. magnam dare alicui, πολλὰ χρήματα διδόναι τινὶ, id. pecunia abundare seu instructum esse, εὐπορεῖν χρημάτων, Dem. pecuniam probam reddere, ἀργύριον δόκιμον ἀποδοῦναι, id. undique constare, πάντοθεν ἀργυρίζεσθαι, Dinarch. pecunia careo, σπανίζω χρημάτων, ἀργύριον ἐμοὶ οὐ πάρεστι, Dem.
Pecuniarius, χρηματικὸς, ἡ, όν.
Pecuniosus, ὁ ϗ ἡ πολυχρήματος, ου, πλούσιος, ία, ιον, Dem. Confer *Dives*.
Pecus, τὸ βόσκημα, ατος, Dem. τὸ θρέμμα, ατος, Athen. pecore abundans, ὁ ϗ ἡ πολυθρέμματος, ου, Joseph.
Pedalis, e, ποδιαῖος, αία, αῖον, Theophr.
Pedamen seu Pedamentum, ὁ χάραξ, ακος, Plut. ἡ χάμαξ.
Pedaneus, ποδιαῖος, αία, αῖον, Theophr.

Pedatim, κατὰ πόδας, Herodot.
Pedes, itis, ὁ πεζὸς, οῦ, Dem.
Pedester seu Pedestris, e, πεζὸς, ἡ, όν, exercitus, δύναμις, Xen. πεζικὸς, ἡ, όν, manus, δύναμις, id. sermo, λόγος πεζὸς, Eustath. pugna, ἡ πεζομαχία, ας, Thuc. pedestre prælium committo, πεζομαχέω, id.
Pedetentim, κατὰ πόδας, Herodot. βάδην, Xen.
Pedica, ἡ πέδη, ης, Dem.
Pedicula, ἡ ποδάγρα, ας, Xen.
Pedicularis, e, ὁ ϗ ἡ φθειρώδης, εος, morbus, ἡ φθειρίασις, εως· pediculari morbo laboro, φθειριάω, Laert.
Pediculosus, ὁ ϗ ἡ φθειρώδης, εος.
Pediculus, *parvus pes*, τὸ πόδιον, ου, τὸ ποδάριον, ου, Aristot. *insectum*, ὁ φθεὶρ, ρὸς, Plut.
Pedissequa, ἡ ἀκόλουθος, ου.
Pedissequus, ὁ ἀκόλουθος, ου, Dem. pedissequos secum habere, ἀκολούθους ἔχειν seu περιάγειν, idem.
Peditatus, ûs, ἡ πεζὴ, seu πεζικὴ δύναμις, Xen.
Peditus, ἡ πορδὴ, ῆς, ἡ ἀποπορδὴ, ῆς, Al. Aphr.
Pedo, πέρδω, Aristoph. ἀποπέρδω, id. βδέω.
Pedum, ἡ ῥάβδος ποιμενικὴ, ῆς, ἡ καλαύροψ.
Pedusculus, τὸ ποδάριον, ου, Aristot.
Pegma, τὸ πῆγμα, ατος, Joseph.
Pejero, ἐπιορκέω, temere, ῥᾳδίως, Dem. manifestissime, ὅρκους τινὰς περιφανέστατα ἐπιορκέω, id.
Pejor, ὁ ϗ ἡ χείρων, ονος, Thuc.
Pelagia, ἡ πελαγία, ας, Aristot.
Pelagius, πελάγιος, ία, ιον, Aristot.
Pelagus, τὸ πέλαγος, εος, Dem.
Pellacia, ἡ ἐπαγωγὴ, ῆς.
Pellax, ἐπαγωγὸς, ἡ, όν.
Pellex, ἡ παλλακὴ, ῆς, Aristoph.
Pellicatus, ûs, ἡ παλλακεία, ας, Dem.
Pellicio, ἐφέλκομαι, aliquem, τινὰ, Plut. aliquem aliqua re, προσάγομαί τινά τι, Xen. ad amicitiam, τινὰ εἰς φιλίαν, Herodian. ad hoc, ἐπάγω τινὰ πρὸς τοῦτο, Xenoph.
Pelliceus, δερμάτινος, ίνη, ινον.
Pellicula, τὸ δερμάτιον, ου.
Pellis, τὸ δέρμα, ατος, ἡ διφθέρα, ας, Plut.
Pellitus, ὁ ϗ ἡ κωδιοφόρος, Strabo.
Pello, ὠθέω, aliquem aliqua re, τινά τινι, Plut. diabolum, ἐλαύνω διάβολον, Chrys. e convivio, ἀπωθέω τοῦ συμποσίου, Lucian. e patria, ἐλαύνω τινὰ ἐκ τῆς πατρίδος, Isocr. aliquem ab imperio, ἐκβάλλω τινὰ τῆς ἀρχῆς, Isocr. ἐκ τῆς ἀρχῆς, id. clavum clavo, ἐκκρούω τὸν ἧλον τῷ ἥλῳ, Lucian.
Pelluceo, διαστίλβω, διαφαίνομαι.
Pellucidus, ὁ ϗ ἡ διαφανὴς, έος, Aristot. διαφαινόμενος, ένη, ενον, id. ὁ ϗ ἡ διαυγής.
Pelta, ἡ πέλτη, ης, Plut.
Peltasta, ὁ πελταστὴς, οῦ, Xen.
Pelvis, ἡ λεκάνη, ης, Cl. Al. ὁ λουτὴρ, ῆρος, LXX. ὁ νιπτὴρ, ῆρος, id.
Penaria cella, τὸ ταμεῖον, ου, Isocr.
Penates, οἱ θεοὶ πατρῷοι.
Pendeo, κρεμάομαι, ab aliquo, κρέμαμαι ἀπό τινος, Lucian. super caput, ἀπαιωρέομαι ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς, Ælian. ex auribus alicujus, ἐκκρέμαμαί τινος, N. T.
Pendo, σταθμάομαι, Philo. aliquid aliquo, τί τινι, Plat. aliquid, σαθμάω τι, id.
Pendulus, ὁ ϗ ἡ ἐκκρεμὴς, έος, Herodot. ὁ ϗ ἡ μετέωρος.
Pene, παρὰ μικρὸν, Dem. σχεδὸν, id.
Penes, ἐπὶ, me est, ἐμοὶ κεῖται, Dem. Deum est, ἐν τῷ Θεῷ ἐστὶ, id.
Penetrabilis, e, ὁ ϗ ἡ διάπορος, ου, διάβατος, η, ον.
Penetrale, ὁ μυχὸς, οῦ, Polyb. τὸ ἐνδόμυχον.
Penetralis, e, μύχιος, ία, ιον, Lucian.
Penetro, εἰσικνέομαι, διαπείρω, ad fundum, εἰς βυσσὸν, Herodot. flumen, περαιόομαι ποταμὸν, idem.
Penicillum, seu Penicillus, seu Peniculus, seu Peniculum, ὁ σπόγγος, ου, Diosc. instrumentum pictorum, ἡ γραφὶς, ίδος, Plut.
Peninsula, ἡ χέῤῥονησος, ου, seu χερσόνησος, ου.

Peninsularis, e, ὁ ϗ ἡ χεῤῥονήσιος, ου, Ælian.
Penis, ἡ κέρκος, ου, Aristot. virilis, ἡ πόσθη, ης, Xen. τὸ ἄνδρειον.
Penitus, ἔνδον, Plut. omnino, σύμπαν, irritus est, ἀπόλλυται, Dem. perdidit, ἄρδην ἀπολώλεκε, id. penitior, ἐνδότερος, έρα, ερον· penitissimus, ἐνδότατος, άτη, ατον, Herodian.
Penna, τὸ πτερὸν, οῦ, Lucian. τὸ πτίλον, ου, Aristot. pennas amitto, πτεροῤῥυέω, Lucian. produco, πτεροφυέω, id. pennis carens, ὁ ϗ ἡ ἄπτερος, ου, id.
Pennatus, πτερωτὸς, ἡ, όν, Aristot.
Pensiculate, ἀκριβῶς. Confer *Accurate*.
Pensiculo, ἐξετάζομαι, Isocr.
Pensilis, e, idem quod *Pendulus, a, um*.
Pensio, ἡ ἔκτισις, εως, Aristot.
Pensito, σταθμάομαι, tributum, φέρω ἀποφορὰν, Aristot.
Pensiuncula, τὸ ἐκτισμάτιον, ου.
Penso, ἐκτίω, Dem. ἀποτίνω, Plut.
Pensum, τὸ τεταγμένον, ου, Plut.
Penuaria cella, τὸ ταμιεῖον, ου, Isocr. ὁ ὀψών.
Penula, ἡ φαινόλη, ης.
Penum, seu Penus, ὁ βίος, ου, Isocr.
Penuaria, ἡ σπάνις, ης, pecuniæ, τῶν χρημάτων, Dem. ἡ σπανιότης, ητος, agri, τῆς γῆς, id. frumenti, ἡ σπάνις τοῦ σίτου, id. virorum, ἀνδρῶν, id. Confer *Inopia*.
Penus. Vide *Penum*.
Peplum, seu Peplus, ὁ πέπλος, ου, Xen.
Pepo, ὁ πέπων, ονος, Plut.
Per, πρὸς, *cum genit.* per Deos! quis ita demens est? Θεῶν, τίς οὕτω εὐήθης ἐστί; Dem. ἀνὰ, *cum accus.* per montes palantes, ἀνὰ τὰ ὄρη σκεδαννύμενοι, Phil. per singulos annos, ἀνὰ πᾶν ἔτος, Diosc. κατὰ, *cum accus.* rex per se ipsum infidus erat, βασιλεὺς καθ' αὑτὸν ἄπιστος ἦν, Dem. διὰ, *cum genit.* per hæc ascendit, διὰ τούτων ἤρθη, idem. παρὰ, *cum accus.* per vestram negligentiam crevit, παρὰ τὴν ὑμετέραν ἀμέλειαν ηὐξηνται, Dem. In compositione quando significationem intendit, redditur fere per λίαν, ἄγαν, μέγα, πολὺ, πᾶν, et πάνυ· quando vero quasi transitum notat, effertur per διὰ, e. gr. perstolidus, λίαν ἀνόητος, Isocr. peradolescens, ὁ ἄγαν νέος, Xenoph. perdives, μεγαλόπλουτος, Diod. Sic. perbonus, πανάγαθος, Plat. perlongus, πάνυ μακρὸς, Plat. pereruditus, πολυμαθὴς, Isocr. perambulo, διοδεύω, Synes. et perinde cum Adverbiis, e. gr. perfamiliariter, πάνυ οἰκείως, Dem. perhoneste, παγκάλως, id. peraccurate, λίαν ἀκριβῶς, Isocr. &c.
Pera, ἡ πήρα, ας, Plut.
Peractio, ἡ τελείωσις, εως, Aristot.
Peræque, ὁμοίως, Dem. ἐπίσης.
Peræquo, ἰσάζω, ἐπισάζω, Aristot.
Peragito, διελαύνω, Xen.
Perago, τελέω, Dem. Confer *Finio*.
Peragratio, ἡ περινόστησις, εως.
Peragro, περινοστέω, Plut. περιέρχομαι.
Perambulo, διοδεύω, Synes.
Peranno, διενιαυτίζω.
Perca, ἡ πέρκη, ης, Aristot.
Percello, ἐκπλήσσω, aliquem, τινὰ, Herodian.
Percenseo, καταλέγομαι, Athen. δίειμι, Dem.
Perceptio, ἡ κατάληψις, εως, Thuc.
Percipio, καταλαμβάνω, aliquid sensu, τὸ αἰσθήσει, Philo. aliquid ab aliquo, ἀπολαμβάνω τι παρά τινος, Æschin. alicujus malitiam, καταγινώσκω τινὸς κακίαν, Dem.
Percolo, διϋλίζω, Plut. διΐημι, Diosc.
Percontatio, ἡ ἀνάκρισις, εως, Plat. ἡ ἐρώτησις.
Percontator, ὁ πεύστης.
Percontor, πυνθάνομαι, aliquem, τινὰ, Dem. aliquid ex aliquo verbis, τι παρά τινος λόγῳ, id. de aliqua re, περί τινος, Plut. ἀνακρίνω τι, Xen. ἐρωτάω τι, Dem.
Percrebresco, διαθρυλλέομαι, Xen.
Perculsus, ἐκπλαγεὶς, εῖσα, ὲν, gravissime metu, δεινῶς ὑπὸ τοῦ δέους, Ælian.
Percunctatio, idem quod *Percontatio*.
Percunctor, idem quod *Percontor*.
Percupio, ὑπερσπουδάζω, Lucian.

Percurro, διατρέχω, aliquid, τὶ, Thuc. brevissime, διέρχομαί τι συντομώτατα, Isocr.
Percussio, ἡ πλῆξις, Gal. ἡ πληγὴ, Dem.
Percussor, ὁ πλήκτης, ȣ, N. T.
Percutio, τύπτω, aliquem, τινὰ, Dem. αἰκίζω τινὰ, Isocr. πατάσσω τινὰ, id. nummum, κατακόπτω νόμισμα, Herodot. παίω.
Perdifficilis, ὁ ϗ ἡ παγχάλεπος.
Perdisco, καταμανθάνω, aliquid, τὶ, Plat. Confer *Disco.*
Perdite, ὀλεθρίως.
Perditio, ἡ ὀλέθρευσις, εως, ἡ ἀπώλεια, ας, N. T. ὁ ὄλεθρος, ȣ, Thuc.
Perditor, ὁ ὀλοθρευτὴς, ȣ, N. T. ὁ λυμεὼν, ῶνος, Isocr.
Perditus, ἀπολωλὼς, υῖα, ὸς, homo, ὁ πανώλεθρος, ȣ, Bas. ὁ κακοῦργος, ȣ, Dem. ὁ παμπόνηρος, ȣ, id.
Perdiu, πολὺν χρόνον, immorari alicui rei, διατρίβειν περί τι, Isocr.
Perdix, ὁ vel ἡ πέρδιξ, ικος, Aristot.
Perdo, amitto, ἀποβάλλω, Xen. vasto, deleo, aliquos, ἀπόλλυμί τινας, Dem. urbem, ἀνατρέπω πόλιν, Isocr. corrumpo juvenes, διαφθείρω νέȣς, Plat.
Perduco, διάγω, exercitum, ϛρατιὰν, Thuc. aliquid ad finem, διανύω τι, Xen. ἄγω τι πρὸς τέλος, Herodian. aliquo rempublicam, προσάγω εἴς τι τὴν πόλιν, Dem.
Perduellio, ἡ συνωμοσία, ας.
Perduellis, ὁ πολέμιος, ȣ.
Perduro, χρονίζω, διατελέω, αἰωνίζω, προσκαρτερέω, N. T. constanter, patienter, διακαρτερέω, Plut.
Peredo, κατεσθίω, aliquid, τὶ, Plut.
Peregre, ἐπὶ ξένης, dego, seu absum, ἀποδημέω ἀπὸ τῆς πατρίδος, Isocr. hinc in alium locum abeo, ἀποδημέω ἐνθένδε εἰς ἄλλον τόπον, Plat. sum vel ago, ξένην οἰκέω, Chrys. redeo, ἐπιδημέω ἐκ τῆς ἀποδημίας, Dem. ἥκω ἐκ τῆς ἀποδημίας, id. in urbem, ἐπιδημέω εἰς τὴν πόλιν, Æschin.
Peregrinatio, ἡ ἀποδημία, ας, Dem. ἡ ἀποικία.
Peregrinator, ὁ ἀπόδημος, ȣ, ὁ ἀποδημῶν, ȣ̃ντος, Xen.
Peregrine, ξενικῶς, Plat.
Peregrinitas, τὸ ξενικὸν, ȣ̃, ἡ ξενία, ας, Dem.
Peregrinor, ἀποδημέω, Dem. Confer *Peregre.*
Peregrinus, ξένος, ένη, ένον, genere, γένει, Dem. ξενικὸς, ἡ, ὸν, turba, ὄχλος, Thuc. ὁ ϗ ἡ ὑπερόριος, ȣ, res et impossibilis alicui, πρᾶγμα ϗ ἀδύνατόν τινι, Dem. sum, ξενίζω, Dem. et non civis, ξένος εἰμὶ ϗ ȣ̓ πολίτης, id.
Perelegans, ὁ πάνυ κομψός.
Pereleganter, παγκάλως.
Perendie, μεταύριον, Bud.
Perennis, e, ὁ ϗ ἡ ἀΐδιος, ȣ, gloria, δόξα, Plut.
Perennitas, ἡ ἀϊδιότης, ητος, Aristot.
Perenno, διαιωνίζω, Aristot.
Pereo, ἀπόλλυμαι, perpetuo, τὸν ἅπαντα χρόνον, Dem. turpiter per aliquem, αἰσχρῶς ὑπό τινος, id. præ metu, τῷ φόβῳ, Xen.
Perfecte, τελείως, Dem. ἐντελῶς.
Perfectio, ἡ τελειότης, ητος, ἡ τελείωσις, εως, Aristot.
Perfectus, τέλειος, εία, ειον, ὁ ϗ ἡ ἐντελὴς, virtus, ἀρετὴ, Aristot.
Perfero, διακομίζω, literas ad aliquem, γράμματα, Herodian. multa mala, ἀνέχομαι πολλὰ κακὰ, Lucian. famem et sitim, καρτερέω λιμὸν ϗ δίψαν, Xen. labores, ὑπομένω πόνȣς, Isocr.
Perficio, ἐπιτελέω, aliquid, τὶ, Isocr. ἐργάζομαί τι, id. magnum aliquid, διαπράττομαι μέγα τι, id.
Perfide, ἀπίϛως, Dem.
Perfidia, ἡ ἀπιϛία, ας, Dem.
Perfidiose, ἀπίϛως, Dem.
Perfidiosus, seu Perfidus, ὁ ϗ ἡ παράσπονδος, ὁ ϗ ἡ ἄπιϛος, ȣ, erga aliquem, πρός τινα, Dem.
Perflo, καταπνέω, Theophr. διαπνέω.
Perfluo, διαῤῥέω, aliquid, τὶ, Lucian.
Perfodio, διορύττω, parietem, τεῖχον, Thuc.
Perforo, διατιτράω, Theophr. διατρέω.
Perfrico, διαψήχω, frontem, παρατρίβω τὸ μέτωπον, Strabo.
Perfrictio, ἡ διάτριψις, εως.
Perfringo, καταῤῥήγνυμι, aliquid, τὶ, Dem. διαῤῥήγνυμί τι, id.
Perfruor, ἀπολαύω, aliqua re, τινὸς, Isocr.
Perfuga, ὁ ϗ ἡ αὐτόμολος, ȣ, Plut. ὁ ϗ ἡ πρόσφυξ, γος, Philo. sum, αὐτομολέω, Thuc.
Perfugio, καταφεύγω, aliquem, πρός τινα, Plut.
Perfugium, καταφυγὴ, ῆς, tutissimum, ἀσφαλεϛάτη, Dem. habere aliquem, καταφυγὴν ὑπάρχειν τινὶ, Isocr. invenire alicui, εὑρίσκειν τινὶ, id.
Perfundo, διυγραίνω, Hippocr. καταχέω.
Perfungor, ἐπιτελέω, munere, τὸ ἔργον, Aristot. munere boni viri, διαπράττω ἔργον χρηϛȣ̃ ἀνθρώπȣ, Dem. officio fratris, ποιέω τὰ ἔργα ἀδελφȣ̃, id
Perfusio, ἡ διαβροχὴ, ῆς, ἡ δίεσις.
Pergo, βαδίζω, via, ὁδῷ, Dem. ulterius, διαπορεύομαι, id. in proposito, ἐμμένω τῇ προαιρέσει, Aristot. in precibus, ἐπιμένω ταῖς εὐχαῖς, Plut.
Pergræcor, Ἑλλήνων δίκην κωμάζω.
Pergula, ἡ ϛοὰ, ας, Xen.
Perhibeo, λέγω, Dem. testimonium alicui, μαρτυρέω τινὶ, Dem. μαρτυρέω τοῖς λόγοις τινὸς, Xen.
Perhonorificus, ὁ ϗ ἡ πολύτιμος.
Perhonorifice, πολυτίμως.
Perhorresco, καταθαμβέομαι, Plut.
Periclitatio, τὸ κινδύνευμα, ατος, Plat.
Periclitor, κινδυνεύω, de vita, ἀποθανεῖν, Plat. de aliqua re, προκινδυνεύω ὑπέρ τινος, Isocr. Confer *Periculum.*
Periculose, ἐπικινδύνως, Thuc.
Periculosus, ὁ ϗ ἡ κινδυνώδης, εος, Herodian. ὁ ϗ ἡ ἐπικίνδυνος, ȣ, Dem.
Periculum, ὁ κίνδυνος, ȣ, atrox et horrendum, δεινὸς ϗ φοβερὸς, Dem. magnum, κίνδυνος μέγας, id. summum, extremum, ἔσχατος, id. μέγιϛος, id. grave, χαλεπὸς, id. manifestum, πρόδηλος, id. adferre alicui, κίνδυνον φέρειν τινὶ, id. ingruere commune, φύεσθαι κοινὸν πᾶσι, id. accidere ab aliquibus, γίγνεσθαι παρά τινων, id. esse seu impendere alicui ab aliquo, εἶναί τινι ἔκ τινος, id. subesse, ἐπεῖναι, id. esse conjunctum cum re, προσεῖναι τῷ πράγματι, id. redundare in aliquem, ἥκειν εἴς τινα, id. prope esse, πλησίον εἶναι, id. circumdare aliquem, περιϊϛάναι τινὰ, id. suscipere alicujus rei causa, αἱρεῖσθαι ὑπέρ τινος, Dem. ultro non coactum subire, προαιρόμενον, ȣ̓κ ἀναγκασθέντα εἰσέρχεσθαι, id. accersere sibi, προσεξευρίσκειν ἑαυτῷ, Isocr. omnia pro aliqua re tolerare, πάντα ὑπομένειν ὑπέρ τινος, Dem. imminens fortiter sustinere, προσιόντα εὐρώϛως ὑπομένειν, id. periclitari, κινδυνεύειν, id. cavere, εὐλαβεῖσθαι, id. effugere seu evitare, διαφεύγειν, id. imminens urbi propulsare, ἐφεϛηκότα τῇ πόλει διαλύειν, id. amovere seu depellere, ἀφαιρεῖσθαι, id. in periculo versari, ἐν κινδύνῳ εἶναι, Isocr. in pericula se conjicere, εἰς κίνδυνον ἑαυτὸν καθιϛάναι, id. e periculo eripere, ἐκ κινδύνȣ τινὰ διασώζειν, Dem. extra periculum esse, πόῤῥω τȣ̃ κινδύνȣ εἶναι, id. ἔξω κινδύνȣ εἶναι, Isocr. sine periculo aliquid adquirere, ἀκινδύνως προσκτήσασθαί τι, id.
Perigeus, ὁ ϗ ἡ περίγειος, ȣ, Al. Aphr.
Perimeter, ἡ περίμετρος, ȣ, Polyb.
Perimo, ἀναιρέω, aliquem, τινὰ, Plut. Confer *Interficio.*
Perinde, ὥσπερ, ut rem familiarem curare, τῶν οἰκειοτάτων ἐπιμελεῖσθαι, Isocr. ac si quis medicus, ὥσπερ ἂν εἴ τις ἰατρὸς, id. ut si quis, ὁμοίως ἂν—— ὥσπερ ἂν εἴ τις, id.
Periocha, ἡ περιοχὴ, ῆς, N. T.
Periodicus, περιοδικὸς, ἡ, ὸν, Ptol.
Periodus, ἡ περίοδος, ȣ, Aristot.
Peripatetici, οἱ περιπατητικοὶ, ῶν, Plut.
Periphrasis, ἡ περίφρασις, εως, Quinctil.
Periscelis, ἡ περισκελὶς, ίδος, LXX.
Perite, ἐπιϛαμένως.
Peritia, ἡ ἐπιϛήμη, Dem. rei bellicæ, ἡ ἐμπειρία πολέμȣ, id. ex re aliqua, ἔκ τινος, id.
Peritus, ὁ ϗ ἡ ἐπιϛήμων, ονος, Dem. εἰδὼς, υῖα, ὸς, id. rei bellicæ, ὁ ϗ ἡ ἔμπειρος πολέμȣ, id. rerum politicarum, πρὸς τὰ τῆς πολιτείας, id. εἰδήμων.
Perjurium, ἡ ἐπιορκία, ας, Dem. committo. Vide *Pejero.*
Perjuro, idem quod *Pejero.*
Perjurus, ὁ ϗ ἡ ἐπίορκος, ȣ, Dem. ἐπιορκῶν, ȣ̃σα, ȣ̃ν, id.
Perlego, ἐπιλέγομαι, Paus. orationem, διέρχομαι λόγον, Isocr.
Perlinio, seu Perlino, ἐπιχρίω.
Perluceo, διαλάμπω, Aristot.
Perluciditas, ἡ διαφάνεια, ας, Eustath.
Perlustro, κατασκοπέομαι.
Permagnus, ὁ ϗ ἡ παμμεγέθης, εος, Dem.
Permaneo, διαμένω, Dem. in aliquo, ἐμμένω ἔν τινι, id. παραμένω τινὶ, Plat. μένω περί τινος, Isocr.
Permansio, ἡ διαμονὴ, ῆς.
Permano, διαῤῥέω.
Permeio, προσȣρέω, Dem.
Permeo, διαβαδίζω, Bud. διαβαίνω, regionem, διοδεύω χώραν.
Permetior, διαμετρέω.
Permisceo, ἀναμίγνυμι, aliquid cum aliquo, τι πρός τι, Plut.
Permissio, seu Permissus, ûs, ἡ συγχώρησις, εως, Aristot.
Permistio, ἡ κατάμιξις, εως, Theophr.
Permitto, ἐπιτρέπω, alicui aliquid, τί τινι, Dem. aliquid fieri, ἐάω τι γίγνεσθαι, id. aliquem injuria adfici, περιορῶμαί τινα ὑβριζόμενον, Isocr.
Permotio, ἡ διακίνησις, εως, παρόρμησις, εως.
Permoveo, διακινέω, animum, τὸν νȣ̃ν, Aristoph. res, πράγματα, Thuc.
Permulceo, καταψάω, κατακηλέω.
Permutatio, ἡ ἀλλαγὴ, ῆς, Aristot. τὸ ἄλλαγμα, ατος, N. T.
Permuto, ἀλλάττω, aliquid aliquo, τί τινι, LXX. ἀντικαταλλάττομαι τι ἀντί τινος, Aristot. ἀμείβομαι τί τινος, Plut. sententiam, ἀλλοιȣ̃μαι τὴν γνώμην, Thuc.
Perna, ἡ πέρνα, Strabo. ὁ πετασὼν, Athen.
Pernicialis, e, ὁ ϗ ἡ ὀλέθριος, ȣ, Bas.
Pernicies, ἡ βλάβη, ης, Dem. ὁ ὄλεθρος, ȣ, Thuc. adfero perniciem alicui, ἀπόλλυμί τι, Plat. λυμαίνομαί τι, Dem. τινὶ, id. Confer *Exitium*, item *Damnum.*
Perniciosus, βλαβερὸς, ὰ, ὸν, Dem. ὁ ϗ ἡ ἐξώλης, εος, id. ὁ ϗ ἡ ὀλέθριος, ȣ, Plat.
Pernicitas, ἡ ὠκύτης, ητος, ἡ ταχύτης, ητος, τὸ τάχος, εος, Dem.
Perniciter, ὠκέως, Gal.
Pernix, ταχὺς, εῖα, ὺ, Dem. Confer *Celer.*
Pernocto, νυκτερεύω, Xenoph. διανυκτερεύω, N. T. διαγρυπνέω, in terra, αὐλίζομαι ἐπὶ τῆς γῆς, Thuc.
Pernosco, διαγινώσκω, aliquid, τὶ, Aristoph.
Pernox, ὁ ϗ ἡ παννύχιος, ία, ιον.
Pero, ἡ ἀσκέρα, ας, Poll. ἀρβύλη, ης, Gal.
Peroratio, ὁ ἐπίλογος, ȣ, Aristot. ἡ ἀνακεφαλαίωσις.
Peroro, ἐπιλέγω, Aristot. ἀνακεφαλαιόω, Dion.
Perosus, διαμισῶν, ȣ̃σα, ȣ̃ν.
Perpello, ἐπείγω, Plat.
Perpendiculum, ἡ ϛάθμη, ης, Plut.
Perpendo, ϛαθμάομαι, tenui oratione magna, μεγάλα μικρῷ λόγῳ, Plut. aliquid mecum, λογίζομαί τι παρ' ἐμαυτῷ, Dem. πρὸς ἐμαυτὸν, id. ἐνθυμέομαί τινος, Isocr. τὶ, id. σκοπέω τι παρ' ἐμαυτῷ, Dem. cum aliquo, μετά τινος, Isocr. aliquid mente, ἐπισκοπέω τῇ γνώμῃ, Isocr. ἐξετάζω τι.
Perperam, φαύλως, Dem. φλαύρως, Ælian.
Perpes, ὁ ϗ ἡ ἀΐδιος, ȣ, Plut.
Perpessio, ἡ ὑπομονὴ, ῆς, Aristot.
Perpetim, ἀεὶ, Dem. διηνεκῶς.
Perpetior, ὑπομένω, aliquid, τὶ, Plut. ἀνέχομαί τι, Lucian. τλάω.
Perpetro, διαπράττω τὶ, Dem. piaculum, πράττω ἀσέβημα, id. scelus, ἐργάζομαι κακὸν, id.

 δράω

ἐργάω καλόν τι, Isocr. facinus magnum et præclarum, διαπράττομαι μέγα τι, Dem.
Perpetuitas, ἡ ἀϊδιότης, ητος, Arist.
Perpetuo, ἀεὶ, Dem. αἰεὶ, id.
Perpetuo, as, ἀϊδίζω.
Perpetuus, ὁ ϗ ἡ συνεχὴς, έος, bellum, πόλεμος, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀΐδιος, ου, gloria, δόξα, Plut. in perpetuum, εἰς παντελὲς, Ælian.
Perplexe, διαπεπλεγμένως, πολυπλόκως, loqui, seu sursum deorsum volvere sermones, nihil vero explicare, ἄνω ϗ κάτω τοὺς λόγους ἑλίττειν, ἀποσαφεῖν δ' οὐδὲν, Hipp.
Perplexitas, ἡ πλοκὴ, ῆς, Naz.
Perplexus, ὁ ϗ ἡ πολύπλοκος, ου, Philo. ὁ ϗ ἡ ἄπορος.
Perpluo, κατομβρίζω.
Perpolio, ἐξεργάζομαι, aliquid, τί.
Perquam, ὡς σφόδρα, Lucian.
Perquiro, ἀναζητέω, aliquid, τὶ, Isocr. ἐξετάζω τι, id. διερευνάω.
Perquisite, ἐξητασμένως.
Perquisitio, ὁ ἐξετασμὸς, ἡ ἐξέτασις, Lucian.
Perquisitor, ὁ ἐξεταστὴς, οῦ, Aristot.
Perrumpo, διαῤῥήγνυμαί τι, N. T. διασπάω.
Perscindo, κατασχίζω τι, Dem.
Perscribo, ἀναγράφω τι, Æschin.
Perscriptio, ἡ ἀναγραφὴ, ῆς, Plut.
Perscriptor, ὁ ἀναγραφεὺς, έως, Lys.
Perscrutor, idem quod *Perquiro*.
Persecutio, ἡ καταδίωξις, εως, ἡ δίωξις, εως, Thuc. ὁ διωγμὸς, οῦ, Christianorum, Χριστιανῶν, Euseb.
Persecutor, ὁ διώκτης, ὁ καταδιώκων, LXX.
Persentio, seu Persentisco, αἰσθάνομαι, Aristoph.
Persequor, διώκω, aliquem, τινὰ, Dem. causam, δίκην, idem. in mare, καταδιώκω εἰς θάλασσαν, Xenoph. non negligenter rem expono, οὐκ ἀμελῶς διέρχομαί τι, idem. ordine alicujus acta, ἐφεξῆς διέρχομαι πράξεις τινὸς, id.
Perseveranter, ἐπιμόνως, καρτερικῶς.
Perseverantia, ἡ ἐπιμονὴ, ῆς, Plat.
Persevero, ἐπιμένω, in aliqua re, τινὶ, Plut.
Persica, ἡ Περσικὴ, sc. μηλέα, Theophr. sed fructus est, τὸ Περσικὸν, sc. μῆλον, Diosc.
Persimilis, ὁ ϗ ἡ παραπλήσιος.
Persisto, ἐμμένω, in aliqua re, τινὶ, Isocr. ἔν τινι, id.
Persolvo, ἐκτίω, pecuniam, χρήματα, Plat. mulctam, ζημίαν, id. pœnam alicui, τίσιν τινὶ, Plut. ἀποτίω τίσιν, Herodot. pecuniam pro aliquo, καταβάλλω ἀργύριον ὑπέρ τινος, Lucian. debita, διαλύω χρέα ὑπέρ τινος, Dem.
Persona, τὸ πρόσωπον, ου, N. T. personam accipio, πρόσωπον λαμβάνω, ibid. προσωποληπτέω, ibid. larva, τὸ προσωπεῖον, ου, seu προσώπιον, ου, Dem. parva, τὸ προσωπεῖον, Poll. comica, πρόσωπον κωμικὸν, Lucian. servilis, πρόσωπον οἰκετικὸν, personam induo, ὑποκρίνομαι σχῆμα, Herodian. personam alicujus induo, ὑποκρίνομαί τινα.
Personatus, πρόσωπον ὑποδεδυκὼς, υῖα, ός.
Persono, ἐξηχέομαι, N. T.
Perspicacia, seu Perspicacitas, ἡ ὀξυδερκία, ας, Lucian.
Perspicax, ὁ ϗ ἡ ὀξυδερκὴς, έος, Herodot.
Perspicio, κατεῖδω, aliquid, τι, Isocr. futurum, καθοράω τὸ μέλλον, Dem. aliquid animo, καθοράω τι τῇ διανοίᾳ, id. optime aliquid, κάλλιστα θεωρέω τι, id. acutissime, συνθεωρέω τι ἀκριβέστατα, id.
Perspicue, σαφῶς, significare aliquid, δηλοῦν τι, Dem. cognoscere aliquid, καθαρῶς εἰδέναι τι, id. ἐπιφανῶς, id. περιφανῶς, id. φανερῶς.
Perspicuitas, ἡ περιφάνεια, ας, tanta rei est, τοσαύτη πράγματός ἐστι, Dem. orationis, ἡ σαφήνεια, ας, Plat.
Perspicuus, ὁ ϗ ἡ καταφανὴς, έος, Dem. ὁ ϗ ἡ περιφανὴς, έος, id. aliquid et pulchrum, καλόν τι ϗ σαφὲς, id. et brevis oratio, βραχὺς ϗ σαφὴς λόγος, Dem.
Persto, idem quod *Persisto*.
Perstrepo, καταψοφέω.
Perstringo, διασφίγγω, Erasistr. summatim dico, ἐπὶ κεφαλαίων εἴπω, Dem. taxo, καθάπτομαί τινος, Thuc. oculos, περιαστράπτω ὀφθαλμοὺς, Bas.
Persuadeo, πείθω, alicui, τινὰ, Dem. τινὶ, Plat. alicui aliquid, τί τινα, id. ἀναπείθω τινά τι, Plut. μεταπείθω τινὰ, Xenoph.
Persuasibilis, e, πιθανὸς, ἡ, ὸν, Dem.
Persuasibiliter, πιθανῶς.
Persuasio, ἡ πειθὼ, όος, Plat. ἡ πεποίθησις, εως, N. T. ἡ πεῖσις, εως, Suid. ἡ πεισμονὴ, ῆς, N. T.
Persuasorius, πειστικὸς, ἡ, όν, Plat. πειθὸς, ἡ, όν, N. T.
Persuasus, πεπεισμένος τι, Plut. πεισθεὶς, Dem. persuasum habeo, πέπεισμαι, Isocr.
Pertæsus, ἐξαπορούμενος, ένη, ενον.
Pertento, ἀποπειράω, aliquid, τινὸς, Thuc.
Perterebro, διατρυπάω.
Perterrefacio, seu Perterreo, φοβέω τινὰ, Dem. ἐκφοβέω τινὰ, Isocr. δέος ἐνεργάζομαί τινι, Dem. καταφοβέω.
Perterrefio, καταπλήττομαι, aliqua re, τινὶ, Thuc. ἐκπλήττομαί τινι, Dem.
Pertexo, διυφαίνω.
Pertica, ἡ κάμαξ, ακος, Lucian.
Pertimeo, seu Pertimesco, περιφοβέομαι, Xenophon.
Pertinacia, ἡ αὐθάδεια, ας, Plat.
Pertinaciter, αὐθαδῶς, δυσπείστως, Isocr. resisto, αὐθαδιάζομαι, Plat.
Pertinax, ὁ ϗ ἡ αὐθάδης, εος, Aristot. ὁ ϗ ἡ δύσπειστος.
Pertineo, τείνω, aliquo, seu ad aliquid, πρός τι, Aristot. συντείνω εἴς τι, Isocr. ad scopum propositum, πρὸς τὸν ὑποτιθέμενον σκόπον, Aristot. ad aliquem, προσήκω τινὶ, Dem. hoc pertinet ad me, τοῦτο προσήκει μοι, id. προσήκει μοι τούτων, id. quæ ad aliquid pertinent, τὰ πρός τι φέροντα, Isocr. τὰ πρός τι ὄντα, Aristot. hoc nihil ad nos pertinet, τοῦτο οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς ἐστι, Plut. quod ad me pertinet, τὰ πρὸς ἐμὲ, Dem.
Pertingo, διικνέομαι, Aristot.
Pertracto, διαχειρίζω, καταπράττομαι, Xen.
Pertraho, ἐφέλκω, Aristot.
Pertundo, διατιτράω, Theophr.
Perturbate, ταραχωδῶς, Isocr.
Perturbatio, ἡ ταραχὴ, ῆς, et seditio, ϗ στάσις, Dem. animi, τὸ πάθος, εος, Isocr.
Perturbator, ὁ συνταράττων, οντος, reip. πόλιν, Dem. ordinis, ὁ ἀκοσμῶν, οῦντος, id. ὁ ταρακτής.
Perturbatus, ταραττόμενος, ένη, ενον, Dem. τεταραγμένος, ένη, ενον, id. ὁ ϗ ἡ ταραχώδης, εος, Isocr. rerum status, τεταραγμένα πράγματα, Dem.
Perturbo, ταράττω, omnia, πάντα, Dem. civitatem, ἀναταράττω πόλιν, Plut. castra, διαταράττω τὸ στρατόπεδον, id. exercitum, συνταράττω τὸ στράτευμα, id.
Pervado, διαχωρέω, Lucian. διαβαίνω.
Pervagor, περιέρχομαι, Dem. περιπλανάομαι.
Pervasto, [illegible].
Perveho, κατακομίζω, Thuc.
Pervenio, ἀφικνέομαι, Oreum, εἰς Ὠρεὸν, Dem. ἔρχομαι εἰς Μακεδονίαν, idem.
Perverse, διεστραμμένως, prave, κακοηθῶς, Dem.
Perversitas, ἡ διαστροφὴ, ῆς, rerum, πραγμάτων, Chrys. morum, ἡ κακοήθεια, ας, Dem.
Perversus, ὁ ϗ ἡ διάστροφος, ου, Eurip. perversa loquor, διεστραμμένα λαλέω, N. T. pravus, ὁ ϗ ἡ παμπόνηρος, ου, Dem.
Perverto, παρασύρω, παρακινέω, διαστρέφω, veritatem, τἀληθὲς, Dem. spem alicujus, παραιρέομαί τινα ἐλπίδας, Aristid.
Pervestigatio, ἡ ἴχνευσις, εως, Xen.
Pervestigo, ἀνιχνεύω, Plut. ἐξιχνιάζω.
Pervicacia, ἡ ἰσχυρογνωμοσύνη, ης, Joseph. ἡ αὐθάδεια, ας, Plat.
Pervicax, ὁ ϗ ἡ ἰσχυρογνώμων, Aristot.
Pervigil, ὁ ϗ ἡ παννύχιος, ου, ὁ ϗ ἡ ἄϋπνος, ου, Xen.
Pervigilatio, seu Pervigilium, ὁ παννυχισμὸς, οῦ, ἡ ἀϋπνία, ας, Plat.
Pervigilo, ἀγρυπνέω, Xen. διαγρυπνέω, Athen. παννυχίζω.
Pervius, ὁ ϗ ἡ ὁδεύσιμος, ου, Strabo. ὁ ϗ ἡ βάσιμος, ου, Lucian.
Pervolo, διαπέτομαι.
Pervolvo, διακυλινδέω.
Peruro, διακαίω, Gal.
Perutilis, ὁ ϗ ἡ πάγχρηστος, μεγαλωφελής.
Pervulgo, διαθρυλλέω, Xenoph. διαφημίζω.
Pervulgatus, ὁ ϗ ἡ πολυθρύλλητος, Plut.
Pes, ὁ ποῦς, ποδὸς, Dem. navis, ὁ ποδεὼν, ῶνος, Lucian. lecti, ὁ κλινόπους, οδος, Themist. pedibus ire, πεζεύειν, Lucian. summis incedere, ἐπ' ἄκρων τῶν δακτύλων βαίνειν, id. pedem refero, ἀναποδίζω, Herodian. alterum in sepulchro habeo, ἕτερον πόδα ἐν σορῷ ἔχω, Lucian.
Pessime, κάκιστα, φαυλότατα, se habere, ἔχειν, Dem.
Pessimus, κάκιστος, ίστη, ιστον, Aristot.
Pessulus, τὸ μοχλίον, ου, Lucian.
Pessum, κάτω, Dem. eo, καταφέρομαι, Aristot. ἔῤῥω, Xen.
Pessumdo, καταπατέω, Thucydides. καταβάλλω.
Pestifer, λοιμικὸς, ἡ, ὸν, Plut. *perniciosus*, ὁ ϗ ἡ ὄλεθρος, ου, Dem. μοχθηρὸς, id.
Pestilens, ὁ ϗ ἡ λοιμώδης, εος, Plut. λοιμικὸς, ἡ, ὸν, Philo.
Pestilentia, seu Pestis, ὁ λοιμὸς, οῦ, Hippocr. peste infestari, λοιμώττειν, Lucian. *corruptor*, ὁ λυμεὼν, ῶνος, Isocr.
Petaso, ἡ πέρνα, ης, Strabo.
Petasus, ὁ πέτασος, ου, Poll.
Petiolus, τὸ πόδιον, ου, Aristot.
Petitio, ἡ αἴτησις, εως, Isocr. τὸ αἴτημα, ατος, N. T. ἡ δέησις, εως, Dem. facere petitionem, ποιεῖν αἴτησιν, id. fieri ab aliquo, γίγνεσθαι δέησιν παρά τινος, id.
Petitor, ὁ αἰτητὴς, Suid. ὁ δεόμενος, Dem.
Peto, αἰτέω, ab aliquo, τινὰ, Xen. ab aliquo aliquid, τινά τι, idem. ab aliquo, παρά τινός τι, Plut. multis precibus, αἰτήσεις πολλὰς ποιέομαι, Dem. Corinthum, χωρέω εἰς Κόρινθον, Dion. Hal. Tenedum navibus, πλέω ἐπὶ Τενέδου, Arrian. aliquem, ἐπιχειρέω τινὶ, Aristot. πρός τινα, Thuc. στοχάζομαί τινος, Plat. lapidibus, βάλλω τινὰ λίθοις, Xen.
Petra, ἡ πέτρα, N. T. ὁ πέτρος, Luc.
Petricosus, seu Petrosus, a, um, ὁ ϗ ἡ πετρώδης, εος, Diosc. locus, τόπος τραχὺς ϗ λιθώδης, Aristot.
Petulans, ὁ ϗ ἡ ἀσελγὴς, έος, et improbus, ϗ βδελυρὸς, Dem. homo, ὁ ἀσελγαίνων, οντος, id. ὁ ϗ ἡ προπετὴς, έος, risus, γέλως, id. sum erga aliquem, ἀσελγής εἰμι seu γίγνομαι εἴς τινα, id.
Petulanter, ἀσελγῶς, et proterve tractare aliquem, καὶ προπετῶς χρῆσθαί τινι, Dem. vivo, ἀσελγῶς ζάω, idem. ago, ἀσελγαίνω, id. aliquid committo, ἀσελγές τι ποιέω, id.
Petulantia, ἡ ἀσέλγεια, ας, summa, πλείστη, Dem. ἡ προπέτεια, ας, et audacia, ϗ θρασύτης, id. uti petulantia et contumelia erga omnes, χρῆσθαι ἀσελγείᾳ ϗ ὕβρει πρὸς ἅπαντας, Dem. prætermittere nullum genus petulantiæ, ἐλλείπειν οὐδὲν ἀσελγείας, id. coercere alicujus petulantiam, ἐπέχειν τινὰ τῆς ἀσελγείας, id. abstinere a petulantia, παύσασθαι τῆς ἀσελγείας, id.
Petulcus, ὁ ϗ ἡ ἀσελγόκερως, ωτος.
Phalangium, τὸ φαλάγγιον, ου, Diosc.
Phalanx, ἡ φάλαγξ, γος, Dem.
Phaleræ, τὰ φάλαρα, ων, Herodot.
Phantasia, ἡ φαντασία, ας, Aristot.
Phantasma, τὸ φάντασμα, ατος, Aristot.
Pharetra, ἡ φαρέτρα, ας, ὁ φαρετρεὼν, ῶνος, Ælian. ἡ βελοθήκη.
Pharmacopola, ὁ φαρμακοπώλης, ου, Poll.
Pharmacopolium, τὸ φαρμακοπωλεῖον, ου.
Pharmacum, τὸ φάρμακον, ου, Galen.
Phasianus, ὁ φασιανὸς, οῦ, Athen.
Phiala, ἡ φιάλη, ης, Herodian.
Philautia, ἡ φιλαυτία, ας.
Philologia, ἡ φιλολογία, ας.

Philologus, ὁ φιλολόγος, ου, Plut.
Philosophia, ἡ φιλοσοφία, ας, Isocr.
Philosophicus, φιλοσοφικὸς, ἡ, όν.
Philosophor, φιλοσοφέω, Plat.
Philosophus, ὁ φιλόσοφος, ου, Plat.
Philtrum, τὸ φίλτρον, ου, Herodian.
Philyra, ἡ φιλύρα, ας, Theophr.
Phlegma, τὸ φλέγμα, ατος, Galen.
Phœbe, ἡ Φοίβη, ης.
Phœbus, ὁ Φοῖβος, ου.
Phœnix, ὁ φοῖνιξ, Aristot.
Phosphorus, ὁ φωσφόρος, ου.
Phrasis, ἡ φράσις, εως, Eustath.
Phrenesis, ἡ φρενῖτις, ιδος, Al. Aphr.
Phreneticus, φρενιτικὸς, ἡ, όν, Galen. sum, φρενιτιάω seu φρενιτίζω, id.
Phthiriasis, ἡ φθειρίασις, εως.
Phthisicus, φθισικὸς, ἡ, όν, Plut.
Phthisis, ἡ φθίσις, εως, Gal.
Phy, ῶ.
Physica, ἡ φυσικὴ, ῆς, Aristot.
Physicus, φυσικὸς, ἡ, όν, Aristot.
Physiognomia, ἡ φυσιογνωμία, ας, seu φυσιογνωμοσύνη, ης.
Physiognomon, ὁ φυσιογνώμων, Aristot.
Physiologia, ἡ φυσιολογία, ας.
Piacularis, e, ἀφοσιωματικὸς, ἡ, όν, ὁ καὶ ἡ ἐναγὴς, έος, ob cædem, ἀπὸ φόνου, Thuc. ἐναγικὸς, ἡ, όν, res, πρᾶγμα, Plut. crimen, τὸ ἄγος, εος, Herodot.
Piaculo, ἀφοσιόομαι, Plat.
Piaculum, τὸ ἀφοσίωμα, ατος, τὸ κάθαρμα, ατος, Poll. committo, πράττω ἀσέβημα, Dem. ἔργον ἀσέβαστον ποιέω, id. duco, ἄγος τίθεμαι, Dion. Hal. ἡγέομαι ἀσέβημα, Dem.
Pica, ἡ κίττα, ης, Plut.
Picea, ἡ πίτυς, υος, Herodot.
Piceus, ὁ καὶ ἡ πισσώδης, εος, Theophr. πισσηρὸς, ά, όν, Galen.
Pico, πισσόω, seu πιττόω, Cl. Al.
Pictor, ὁ γραφεὺς, έως, Isocr. ὁ ζωγράφος, ου, Plut.
Pictorius, ζωγραφικὸς, ἡ, όν.
Pictura, ἡ γραφὴ, ῆς, Lucian. τὸ ζωγράφημα, ατος, Plat. ἡ ζωγραφία, ας, Philostr.
Picus, ὁ δρυοκολάπτης, ου.
Pie, εὐσεβῶς, Dem. θεοσεβῶς.
Pierides, αἱ Πιερίδες, ων.
Pietas, ἡ εὐλάβεια, erga deos, περὶ τοὺς θεοὺς, Isocr. erga parentes, περὶ γονεῖς, id. pietatem colo, exerceo, εὐσέβειαν ἀσκέω, id. ζάω μετ' εὐσεβείας, id. ostendere erga deos, ἐπιδεικνύναι πρὸς τοὺς θεοὺς, id. servare, διαφυλάττειν, id. violare, παραβαίνειν τὸ εὐσεβὲς, Dem.
Piger, ὁ καὶ ἡ ἀμελὴς, Isocr. ὀκνηρὸς, Thuc. ὁ καὶ ἡ ῥάθυμος, Plut.
Piget me, κατοκνέω, legere, ἀναγινώσκειν, Isocr. ne te pigeat ire, μὴ κατόκνει πορεύεσθαι, id.
Pigmentarius, ὁ μυρεψὸς, οῦ, LXX.
Pigmentum, τὸ φῦκος, εος. Diosc.
Pignero, idem quod *Oppignero*.
Pignus, τὸ ἐνέχυρον, ου, Dem. τὸ ἀποτίμημα, ατος, id ἡ ὑποθήκη, ης, id. exhibeo creditori, παρέχω ὑποθήκην τῷ δανειστῇ, id. trado alicui, παραδίδωμι τινὶ ἐνέχυρον, id. accipio pro debito, λαμβάνω ἐνέχυρον τοῦ δανείσματος, id. habeo alicujus rei, ἔχω τινὸς, id. reposco, ἀπαιτέω τὴν παρακαταθήκην, id. fraudare aliquem pignore, ἀποστερεῖν τινα παρακαταθήκην, id.
Pigre, ὀκνηρῶς, Bas. ῥαθύμως.
Pigresco, ἀποκνέω, Dem. ῥαθυμέω, id.
Pigritia, ἡ ῥαθυμία, ας, Dem. insignis et perniciosa, ὑπερβάλλουσα καὶ ἀνήκεστος, Dem. ἡ ἀργία, ας, id. Confer *Ignavia*.
Pigror, ὀκνέω, Thuc.
Pila, *mortarium*, ἡ ἴγδη, ης, Hesych. lusoria, ἡ σφαῖρα, ας, ludo, σφαιρίζω, Plut. lusus pilæ, ἡ σφαίρισις, εως, Aristot. locus in quo pila luditur, τὸ σφαιριστήριον, ου, Athen. pilam torqueo, σφαῖραν κόπτω· retorqueo, ἀντικόπτω, ἀποσφαιρίζω, Aristot. columna, ἡ στήλη, ης, Dem. Confer *Columna*.
Pilentum, ὄχημα μετέωρον.
Pileolus, τὸ πιλίδιον, Plat. ὁ πιλίσκος, Diosc.

Pileus, τὸ πιλίον, ου, Plut.
Pilosus, ὁ καὶ ἡ τριχώδης, εος.
Pilula, τὸ σφαίριον, ου, Theophr.
Pilum, ὁ γρόσφος, ου, Polyb. ὁ ὑσσὸς, οῦ, Plut.
Pilus, ἡ θρὶξ, τριχὸς, Aristot.
Pinea, ἡ πίτυς, Herodot. ἡ πιτυῒς, Galen.
Pinetum, ὁ πιτυὼν, ῶνος.
Pineus, πιτύϊνος, ΐνη, ΐνον, corona, στέφανος, Plut.
Pingo, γράφω, imaginem, εἰκόνα, Herodian. ζωγραφέω, Plat.
Pinguedo, ἡ παχύτης, ητος, Aristot. τὸ λίπος, εος, Philo. ἡ λιπαρότης, ητος, Theophr. ἡ πιότης, ητος, Aristot. ἡ πιμελή.
Pinguefacio, λιπαρὸν ποιέω, λιπαίνω, Eur. παχύνω, Polyb. πιαίνω, Aristot.
Pinguesco, παχύνομαι, Polyb.
Pinguis, e, λιπαρὸς, ά, όν, Plat. παχὺς, εῖα, ύ, Lucian. ὁ πίων, ονος, Aristot.
Pinguiter, λιπαρῶς.
Pinguitudo, idem quod *Pinguedo*.
Pinna, τὸ πτίλον, ου, Aristot.
Pinnatus, πτιλωτὸς, ἡ, όν, Aristot.
Pinso, μάσσω, Aristot.
Pinus, ἡ πίτυς, υος, Herodot. ἡ πεύκη.
Piper, τὸ πέπερι, εως, Diosc. granum piperis, ἡ πεπερὶς, ίδος, Athen. refero gustu, πεπερίζω, Diosc.
Piperatus, ὁ πεπερίτης, ου.
Pipio, πιππίζω, Aristoph.
Pirata, ὁ πειρατὴς, οῦ, Plat. sum, πειρατεύω, LXX.
Piraticus, πειρατικὸς, ἡ, όν, Plut.
Pirum, τὸ ἄπιον, ου, Suid. ἡ ἄπιος, ου, Diosc.
Pirus, ἡ ἄπιος, Diosc.
Piscarius, ἰχθυηρὸς, ά, όν, Athen.
Piscatio, ἡ ἁλιεία, ας, Aristot.
Piscator, ὁ ἁλιεὺς, έως, Plut.
Piscatorius, ἁλιευτικὸς, ἡ, όν, Athen.
Piscatrix, ἡ ἁλιευτρία, ας.
Piscatura, ἡ ἁλιευτικὴ, ῆς, Plut. ἡ ἀγκιστρεία, Aristot.
Pisciculus, τὸ ἰχθύδιον, ου, Plut.
Piscina, τὸ ἰχθυοτροφεῖον, ου, Athen.
Piscis, ὁ ἰχθὺς, ύος, Aristot.
Piscor, ἰχθυάω, ἁλιεύω, Lucian. ἰχθῦς ἀγρεύω, id.
Piscosus, ἰχθυώδης, εος.
Piso, μάσσω, Aristot.
Pistacium, τὸ πιστάκιον, ου, Diosc.
Pistillum, ὁ ὕπερος, ου, Hes.
Pistor, ὁ ἀρτοποιὸς, οῦ, Aristot.
Pistorius, ἀρτοποιητικὸς, ἡ, όν, Athen.
Pistrina, ἡ χειρομύλη, ης, Xen.
Pistrinensis, e, μυλικὸς, ἡ, όν, N. T.
Pistrinum, ἡ χειρομύλη, ης, Xen. ὁ χειρομύλων, ονος, Diosc. τὸ ἀλφιτεῖον.
Pistris, ἡ πίστρις, εως, Polyb.
Pistrix, τὸ κῆτος, εος, Athen.
Pistura, ἡ ἀρτοποιΐα, ας, Xenoph.
Pisum, τὸ πίσον, ου, Galen.
Pitisso, χειλοποτέω.
Pituita, τὸ φλέγμα, ατος, Gal. ἡ κόρυζα.
Pituitosus, φλεγματικὸς, ἡ, όν, Gal.
Pius, ὁ καὶ ἡ εὐσεβὴς, έος, Isocr. ὁ καὶ ἡ θεοφιλὴς, έος, id. neque pium, neque fas, οὐδὲ ὅσιον, οὐδὲ θέμις, Dem. dicere quæ nec pia sunt, nec toleranda, λέγειν οὐθ' ὅσια, οὔτ' ἀνεκτὰ, id. sum, εὐσεβέω, Isocr.
Pix, ἡ πίσσα, ης, Plut.
Placabilis, e, ὁ καὶ ἡ ἐξίλατος, ου, ὁ καὶ ἡ εὐδιάλλακτος, ου, ὁ καὶ ἡ εὐσυνάλλακτος, ου, Plut.
Placabilitas, τὸ εὐίλατον, ου, ἡ εὐαρέστησις, εως, Aristot.
Placamen, seu Placamentum, τὸ ἐξίλασμα, Deorum, ἡ θυσία ἀρεστήριος, Dion. Hal.
Placate, πράως, Dem. εὐμενῶς.
Placatio, ὁ ἱλασμὸς, οῦ, Plut.
Placenta, ὁ πλακοῦς, οῦντος, Lucian.
Placeo, ἀρέσκω, alicui, τινὶ, Plut. τινὰ, Plat. placet mihi aliquid, δοκιμάζω τι, Dem. ἀρέσκει τὸ ἐμοὶ, Plut. ἐμοὶ βουλομένῳ ἐστὶ, Plat.
Placide, πράως, Dem. ἡσυχῶς.
Placidus, πρᾶος, εῖα, ύ, Dem. ὁ καὶ ἡ ἥμερος, ου, id. ὁ καὶ ἡ εὐμενής.

Placitum, τὸ ἀρεστὸν, οῦ, Bud.
Placitus, a, um, ἀρεστὸς, ή, όν, Plut.
Placo, ἱλάσκομαι, aliquem, τινὰ, Plut. Deum, Θεὸν, Lucian. iram Deæ, ἐξιλάομαι τὸ μήνιμα τῆς θεοῦ· aliquem donis, ἐξαρέσκομαί τινα δώροις, Dem. equum, πραΰνω ἵππον, Xenoph. alicui aliquem, συνίστημί τινί τινα, Isocr. ἐξευμενίζω.
Plaga, ἡ πληγὴ, ῆς, accipere plagas ab aliquo, πληγὰς λαμβάνειν ὑπὸ seu παρά τινος, Isocr. infligere alicui, πληγὰς ἐπιβάλλειν τινὶ, Dem. plagis libidinem coercere, πληγαῖς σωφρονίζειν τὸ ἀκόλαστον, Bas. plagæ, retia, αἱ ἄρκυες, ων, Diod. Sic.
Plagiarius, ὁ ἀνδραποδιστὴς, οῦ, N. T.
Plagium, ὁ ἀνδραποδισμὸς, οῦ, Plat.
Plagosus, ὁ καὶ ἡ πληγώδης, εος.
Plagula, τὸ περιστρωμάτιον, ου.
Planca, ἡ πλὰξ, ακός.
Planctus, ûs, ὁ κοπετὸς, οῦ, Plut. ὁ θρῆνος· planctum facere super aliquo, κοπετὸν ποιεῖν ἐπί τινα, N. T.
Plane, prorsus, παντελῶς, parvæ copiæ, ταπεινὴ δύναμις, Dem. κομιδῆ, adolescentulus, μειρακύλλιον ὢν, id. ἄρδην, perdere aliquem, ἀπολλύναι τινὰ, id. clare, ἐμφανῶς, Dem. ἐπιφανῶς, id. aperteque dicere, ἀποκεκαλυμμένως λέγειν, Isocr.
Planeta, ὁ πλανήτης, ου, Aristot. ἀστὴρ πλανώμενος, Lucian.
Plango, κόπτω, Plut. *lamentor*, θρηνέω. Confer *Lamentor*.
Plangor, ὁ κοπετὸς, οῦ, Plut.
Planities, ἡ ὁμαλότης, ητος, Aristot. τὸ πεδίον, ου· ager in planitie situs, ὁ ἐν τῷ πεδίῳ ἀγρὸς, Dem. in planitiem, πέδονδε, Dion. Hal.
Planta, sc. pedis, τὸ πέλμα, ατος, LXX. *stirps*, τὸ φυτὸν, οῦ, Aristot. τὸ φύτευμα, ατος, Theophr.
Plantago, τὸ ἀρνόγλωσσον, ου.
Plantarium, τὸ φυτευτήριον, ου, olearum, ἐλαιῶν, Dem. τὸ φυτώριον, ου, Geopon.
Plantatio, ἡ φύτευσις, εως, Aristot.
Planto, φυτεύω, arborem alicui, δένδρον ἔν τινι τόπῳ, Dem. φυτουργέω, Philo.
Planus, ὁμαλὸς, ἡ, όν, Plut. ὁ καὶ ἡ ὁμαλὴς, έος, idem. *manifestus*, ὁ καὶ ἡ σαφὴς, έος, Dem.
Plasma, τὸ πλάσμα, ατος, Lucian.
Plataninus, πλατάνινος, ίνη, ινον.
Platanus, ἡ πλάτανος, ου, Plat.
Platea, ἡ πλατεῖα, ας, N. T.
Plaudo, κροτέω, manibus, τῷ χειρὶ, Xen.
Plausibilis, e, κροτητὸς, ἡ, όν, oratio, λόγος εὐπαράδεκτος, Chrys.
Plaustralis, e, ἁμαξιαῖος, αία, αῖον, lapis, λίθος, Xenoph.
Plaustrum, ἡ ἅμαξα, ης, Herodot. τὸ ὄχημα, duco, ἁμαξεύω, Plut.
Plausus, ûs, ὁ κρότος, ου, Dem. plausu excipio, δεξιόομαι κρότῳ, Dion. Hal. plausu excipior, κροτέομαι, Lucian. plausum ambio, μνηστεύω χειροτονίαν, Dion. Hal. et strepitum excito, κρότον καὶ θόρυβον ποιέω, Dem. fieri seu oriri, γίγνεσθαι, id.
Plebecula, τὸ λαΐδιον, ου.
Plebeius, ὁ καὶ ἡ δημώδης, εος, Herodian. τοῦ δήμου ὢν, οὖσα, ὄν, Lucian. δημοτικὸς, ἡ, όν, homo, ἄνθρωπος, Xenoph. ὁ ἰδιώτης.
Plebicola, ὁ δημεραστὴς, οῦ.
Plebiscitum, τὸ ψήφισμα, ατος, Dem. Confer *Decretum*.
Plebs, ὁ δῆμος, ου, Dem. οἱ πολλοὶ, ῶν, Plut. τὸ πλῆθος, εος, Isocr.
Plecto, κολάζω, aliquem, τινὰ, Xenoph. τιμωρέομαί τινα, Dem. capite, ζημιόω τινὰ θανάτῳ, Aristot. *plico*. Confer *Plico*.
Plectrum, τὸ πλῆκτρον, ου, Aristot.
Plene, ἐκπλέως, *perfecte*, τελείως, Dem.
Plenilunium, ἡ πανσέληνος, ου, Æschin. πλήρης σεληναίη, Lucian. tempore plenilunii, ὅταν ἡ πλήρης τῆς σελήνης κύκλος, Ælian.
Plenitas, seu Plenitudo, τὸ πλήρωμα, ατος, LXX. ἡ πλησμονὴ, ῆς, Plut. τὸ πλῆθος, εος, Galen.

Plenus,

Plenus, ὁ ϗ ἡ πλήρης, εος, aliqua re, τινὸς, Dem. πλέος, έα, έον, Deo, Θεοῦ, Aristot. ὁ ϗ ἡ ἀνάπλεος, ου, favillis, σπινθήρων, Lucian. μεστὸς, ἡ, ὸν, superbia, ὑπερηφανείας, Dem. sum aliqua re, γέμω τινὸς, Xenoph.
Pleonasmus, ὁ πλεονασμὸς, οῦ, Plut.
Plerique, pleræque, pleraque, πλεῖστοι, πλεῖσται, πλεῖστα, Plut.
Plerumque, τὸ πλεῖστον, Herodian. τὰ πλεῖστα, Aristot. ἐπὶ τὸ πολύ.
Pleuriticus, πλευριτικὸς, ἡ, ὸν, Diosc.
Pleuritis, ἡ πλευρῖτις, ιδος, Aet
Plica, τὸ πτύγμα, ατος, ἡ πτὺξ, χὸς, Athen. ἡ πτυχὴ, ῆς, Eurip
Plicatilis, e, πλεκτὸς, ἡ, ὸν, Plat. ὁ ϗ ἡ εὔπλεκτος.
Plicatura, seu Plicatio, ἡ πλοκὴ, ῆς, Philo.
Plico, πλέκω, coronam, στέφανον, Novum Testamentum. purpuram, πτύσσω τὴν ἁλουργίδα, Plut.
Ploratio, seu Ploratus, ὁ κλαυθμὸς, Aristot. τὸ κλαῦμα, Xen. ὀλοφυρμὸς, Thuc.
Ploro, κλαίω, Dem. δακρύω, id.
Plostellum, τὸ ἁμαξίδιον, τὸ ἁμάξιον, Suid.
Plostrum, idem quod *Plaustrum*.
Pluma, τὸ πτίλον, Aristoph. τὸ πτερὸν, Lucian.
Plumarius, ὁ πτιλουργὸς, οῦ.
Plumatus, πτιλωτὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Plumbago, ἡ μολίβδαινα, ης, Diosc.
Plumbarius, μολίβδινος, ίνη, ινον, Aristot.
Plumbatura, ἡ μολίβδωσις, εως.
Plumbeus, μολίβδινος, ίνη, ινον, Aristot.
Plumbo, μολιβδόω.
Plumbosus, ὁ ϗ ἡ μολιβδώδης, εος.
Plumbum, ὁ μόλιβδος, ου, Plut.
Plumesco, πτιλόομαι, δασὺς γίγνομαι, Aristot.
Plumeus, πτίλινος, ίνη, ινον, πτερωτὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Plumosus, ὁ ϗ ἡ πτιλώδης, εος.
Plumula, τὸ πτίλιον, ου.
Pluo, ὕω, Lucian. piscibus, ἰχθύσιν, Athen. pluit, *Impers.* ὕει, Aristot.
Plurimum, πλεῖστον, Xen.
Plurimus, πλεῖστος, η, ον, Xenoph. plurimi facio aliquid, τιμάομαι τοῦ παντός τι, Chrys. τιμάω πλείστου τι, Dem. ἀντὶ παντὸς, id. ποιέομαί τι seu τινὰ περὶ πλείστου, id. quamplurimus, a, um, ὁ ϗ ἡ πάμπλειστος, ου, Her.
Plus, πλεῖον, ονος, *plur.* plures, οἱ ϗ αἱ πλείονες, Dem. pluris facio aliquid, τιμάομαί τί μείζονος, Xen. ποιέομαί τι πλείονος, Isocr. plus, quam decet seu par est, plus justo, μᾶλλον τοῦ δέοντος, Dem. πλεῖον τοῦ δέοντος, id. plures, quam par est, sunt apud nos, πλείους τοῦ δέοντος παρ' ἡμῖν εἰσιν, Dem. plus minus, πλέον ἔλαττον, Athen. plus satis, πλέον τοῦ κόρου, Al. Aphr. pluribus dicere, διὰ πλειόνων εἰπεῖν, Dem improbitas plus potest, quam virtus, κακία δύναται πλέον τῆς ἀρετῆς, id.
Plusculum, μικρόν τι πλέον.
Pluteus, τὸ ἀναγνωστήριον, ου.
Pluvia, ὁ ὑετὸς, οῦ, Aristot. ἡ βροχή.
Pluvialis, e, seu Pluvius, ὑέτιος, ία, ιον, ventus, ἄνεμος, Aristot.
Pluviosus, ὁ ϗ ἡ ὑετώδης, εος, ὄμβριος, ία, ιον, Aristoph.
Pluto, ὁ Ἅιδης, ου.
Pneumaticus, πνευματικὸς, ἡ, ὸν, Plut.
Pneumonia, ἡ πνευμονία, ας, Aret.
Pocillator, ὁ οἰνοχόος, ου, Xen.
Pocillum, τὸ κυλίκιον, ου, Lucian.
Pocœnium, το ἐπίδειπνον, ου, Athen.
Poculentus, ὁ ϗ ἡ πότιμος, ου, Aristot. ποτὸς, ἡ, ὸν· esculenta et poculenta, ἐδώδιμα ϗ ποτὰ, Herodot.
Poculum, τὸ ποτήριον, ου, Plut. τὸ δέπας· inter pocula, ἐπὶ τῆς κύλικος, Lucian.
Podager, ὁ ποδαγρὸς, οῦ, Lucian. ποδαγριάων, ωντος, Plat.
Podagra, ἡ ποδάγρα, ας, Plut. ἡ ποδαλγία, τὸ ποδαγρικὸν πάθος, Theoph. podagra laboro, ποδαγράω, Plat. ποδαγριάω, id.
Podagricus, ποδαγρικὸς, ἡ, ὸν, Diosc.

Podex, ὁ πρωκτὸς, οῦ, Aristoph. ἡ ἕδρα, ας, LXX. ἡ πυγὴ, ῆς, Lucian.
Podium, τὸ πόδιον, ου, Aristot.
Poema, τὸ ποίημα, ατος, Plut.
Poematium, τὸ ποιημάτιον, ου. Lucian.
Pœna, ἡ ποινὴ, ῆς, Xen. ἡ ζημία, ας, Dem. ἡ δίκη, ης, id. ἡ τιμωρία, ας, id. magna, major, maxima, δίκη μεγάλη, μείζων, μεγίστη. Dem. summa, ἐσχάτη, id. levis, μικρὰ, id. digna, ἀξία, id. debita, προσήκουσα, id justa, τιμωρία νόμιμος, id. injusta ac crudelis, ἄνομος ϗ δεινὴ, Isocr. capitis, ζημία θανάτου, id. pœnam statuo seu ordino, τάττω τιμωρίαν τινὶ, Dem. debeo pro aliqua re, ὀφείλω δίκην ἐπί τινι, id. exigo, δίκην αἰτέω, id. ἀπαιτέω, id. sumo ab aliquo, λαμβάνω δίκην παρά τινος, id. subeo alicujus, ὑπομένω τιμωρίαν παρά τινος, Isocr. sustineo secundum leges, δίκην ὑπέχω ἐκ τῶν νόμων, Dem. effugio, δίκην δοῦναι διακρούομαι, id. pœna afficio aliquem, κολάζω τινὰ ζημίᾳ, Isocr. τιμωρίαν λαμβάνω παρά τινος, id. pœna adficior, ζημίαις περιπίπτω, id. ob aliquid, δίκην δίδωμί τινος, id.
Pœnalis, e, ὁ ϗ ἡ ποίνιμος, ου, Soph.
Pœnitentia, ἡ μετάνοια, ας, Plut. ἡ μεταμέλεια, ας, Philo. ἡ μετάγνωσις, εως, Isocr. ducor, μεταμέλειαν ποιέομαι, Dem. μεταμέλεια εἰσέρχεταί μοί τινος, Philo. Confer *Pœnitet*.
Pœnitet, μεταμέλει, me alicujus rei, ἐμοί τινος, Dem. μοί τι, Isocr. μετανοέω ἐπί τι, Lucian quod fecerim, μεταμέλει μοι ποιήσαντι, Plat.
Poësis, ἡ ποίησις, εως, Plat.
Poëta, ὁ ποιητὴς, οῦ, Plat.
Poëtica, ἡ ποιητικὴ, ῆς, sc. τέχνη, Aristot.
Poëtice, ποιητικῶς, Dem.
Poëticus, ποιητικὸς, ἡ, ὸν, Plut.
Poëtria, ἡ, ποιήτρια, ας, Plut.
Pol, νὴ τὸν Πολυδεύκη!
Polenta, το ἄλφιτον, ου, Diosc. vescor, ἀλφιτοσιτέω, Xen.
Polio, ξύω, Theophr. ἀποξέω, Lucian. λεαίνω.
Polite, γλαφυρῶς, Aristot.
Politia, ἡ πολιτεία, ας, Dem.
Politicus, πολιτικὸς, ἡ, ὸν, Isocr.
Politus, ξεστὸς, ἡ, ὸν, γλαφυρὸς, ρὰ, ρόν.
Politura, ἡ λείανσις, εως, ἡ λείωσις, εως.
Pollen, ἡ παιπάλη, ης, Galen. ἡ γῦρις.
Pollentia, ἡ δύναμις, εως, Dem.
Polleo, ἰσχύω, plurimum apud aliquem, πλεῖστον παρά τινι, Plut.
Pollex, ὁ ἀντίχειρ, ειρος, Gal.
Polliceor, ὑπισχνέομαι, aliquid verbis, τὶ λόγῳ, Dem. alicui me facturum aliquid, τινὶ ποιήσειν τι, id. ἐπαγγέλλομαί τι ποιήσειν, id. et recipio aliquid, ὑπισχνέομαι ϗ ἀναδέχομαί τι, id. πίστιν δίδωμί τινος, Isocr. ὑπισχνέομαι ὑπόσχεσίν τινα, Dem.
Pollicitatio, ἡ ὑπόσχεσις, εως, Dem. ἡ ἐπαγγελία, ας, id. pollicitationem facere, ὑπόσχεσιν ποιεῖσθαι, id. ὑπισχνεῖσθαι ὑπόσχεσιν, id. et spem ostentare, ὑποτείνειν ὑπόσχεσιν ϗ ἐλπίδα, id. pollicitationibus detinere aliquos, κατέχειν τινὰς ταῖς ὑποσχέσεσι, id. alicujus moveri, ἀποβλέπειν εἰς τὰς ὑποσχέσεις τινὸς, id. et promissis occupatum esse, καταληφθῆναι ταῖς ὑποσχέσεσι ϗ ἐπαγγέλμασί τινος, Dem. adduci, πείθεσθαι ταῖς ὑποσχέσεσι, id. alicujus falli, ὑπάγεσθαι ὑφ' ὑποσχέσεών τινος, id. ἐξαπατᾶσθαι ταῖς ὑποσχέσεσι ϗ ἐλπίσι ϗ φενακισμοῖς τινος, id. pollicitationum oblivisci, ἀμνημονεῖν τὰς ὑποσχέσεις, id.
Pollicitor. Confer *Polliceor*.
Pollinctor, ὁ ταριχευτὴς, οῦ, Diod. Sic. ὁ ἐνταφιαστὴς, οῦ, LXX. ὁ κηδευτὴς, οῦ.
Pollis, ἡ παιπάλη, ης, Gal.
Pollubrum, τὸ ποδονίπτρον, ου, ὁ ποδονιπτὴρ, ῆρος, Athen.
Polluceo, ἀποθύω, Xen.
Polluo, μολύνω, aliquid, τὶ, Isocr. manus cæde, μιαίνω χεῖρας φόνῳ, Lucian.
Polus, ὁ πόλος, ου, Aristot.
Polygamia, ἡ πολυγαμία, ας.

Polygamus, ὁ ϗ ἡ πολύγαμος, ου.
Polypus, ὁ ϗ ἡ πολύπους, οδος, Ælian.
Pomarium, ὁ μηλὼν, ῶνος, pomarii custos, ὁ ὀπωροφύλαξ, ακος, Diod. Sic.
Pomarius, ὁ μηλοπώλης.
Pomeridianus, μεταμεσημβρινὸς, ἡ, ὸν, δειλινὸς, ἡ, ὸν, deambulatio, περίπατος, Ælian.
Pomilio, ὁ νάνος, ου, Aristot.
Pomœrium, τὸ ὀπισθοτείχιον, ου, τὸ πωμοίριον, ου, Dion. Hal. et Plut.
Pompa, ἡ πομπὴ, ῆς, Dem. pompam duco seu celebro, πέμπω πομπὴν, id. πομπεύω πομπὴν, id. πομπὰς ἄγω, id.
Pomum, τὸ μῆλον, Diosc. ὀπώρα, Ælian.
Pomus, ἡ μηλέα, ας, Diosc.
Pondero, ἵστημι, Xen. ζυγοστατέω, Polyb. æs, ἀφίστημι χαλκὸν, id. considero, σταθμάομαι, Plat.
Ponderosus, βαρὺς, εῖα, ὺ, Plat. ὁ ϗ ἡ ἐμβριθὴς, έος, Plut.
Pondo, ἡ ὁλκὴ, ῆς, Plut. ἡ μνᾶ, ᾶς.
Pondus, ὁ σταθμὸς, οῦ, Dem. qui æquali pondere est, ὁ ϗ ἡ ἰσοβαρὴς, έος, Lucian. onus, τὸ ἄχθος, τὸ βάρος.
Ponduscullum, τὸ στάθμιον, ου, LXX.
Pone, ὀπίσω, Aristot. aliquem, μετά τινα, Plat.
Pono, τίθημι, aliquid in medio, τι ἐν μέσῳ, Plat. in laude, ἐν ἐπαίνῳ, Aristot. ἐν ἀρετῆς μέρει, Plat. in vitio, ἐν ψόγῳ, ἐν αἰσχρῷ, Dion. Hal. Plut. summum bonum in voluptate, τὸ ἄριστον ὑπολαμβάνω ἐν ἡδονῇ, Aristot. in numerum, εἰς ἀριθμὸν, Plut. aliquid esse, τίθημι εἶναι, Isocr. operam in aliqua re, σπουδάζω περί τινος, Plat. περί τι, Herodot. σπουδὴν ἔχω περί τινος, Plat. πρός τι, Dem.
Pons, ἡ γέφυρα, ας, ligneus, ξυλίνη, Plut. τὸ ζεῦγμα ποταμοῦ, Dion. Hal. pontem jungo, γέφυραν ζευγνύω, Herodian. solvo, λύω, id. ponte fluvium jungo, γεφυροποιέω, Polyb.
Ponticulus, ἡ γεφυρὶς, ίδος.
Pontifex, ὁ γεφυροποιὸς, οῦ, Plut. ὁ γεφυρωτὴς, οῦ, id. ὁ ἱεροδιδάσκαλος, ου, Dion. Hal. ὁ ἱερομνήμων, ονος, Dem. ὁ ἀρχιερεύς.
Pontificialis, e, seu Pontificius, ἀρχιερατικὸς, ἡ, ὸν, N. T. ἱερατικὸς, ἡ, ὸν, Philo.
Pontificatus, ûs, ἡ ἱεραρχία, ας, ἡ ἀρχιερωσύνη, ης.
Ponto, τὸ πορθμεῖον, ου, Plut.
Pontus, ὁ πόντος, ου, Aristot.
Popanum, τὸ πόπανον, ου.
Popellus, τὸ δημίδιον, ου, Aristoph.
Popina, τὸ καπηλεῖον, ου, Synes. τὸ ὀπτανεῖον.
Popinalis, e, καπηλικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Popinator, ὁ κάπηλος, ου, Lucian.
Popinor, ἀσωτεύομαι, Athen. λιχνεύω.
Poples, ἡ ἰγνύα, ας, LXX. ἡ ἰγνὺς, ύος, Diod. Sic.
Poppysma, τὸ πόππυσμα, ατος, Plut. ὁ ποππυσμὸς, οῦ, Xenoph. poppysmate adulor, ποππύζω, Aristoph.
Popularis, e, δημοτικὸς, ἡ, ὸν, Xen. populi amans, ὁ ϗ ἡ φιλόδημος, ου, sum, δημοτικὸς ϗ πρᾶος γίγνομαι, Ælian.
Popularitas, τὸ δημοτικὸν, οῦ, Plut. ἡ δημαγωγία, ας, id.
Populariter, δημοτικῶς, Dem.
Populatio, ἡ πόρθησις, εως, Dem.
Populetum, ὁ αἰγειρὼν, ῶνος.
Populeus, αἰγείρινος, ίνη, ινον.
Populor, πορθέω, aliquid, τὶ, Xen.
Populus, *arbor*, ἡ αἴγειρος, ου, Theophr.
Populus, *plebs*, ὁ δῆμος, ου, Dem. *turba*, ὁ ὄχλος, ου, id. ὁ λαὸς, οῦ, *gens*, τὸ ἔθνος, εος, id.
Porca, ἡ σῦς, συὸς, Aristot.
Porcarius, ὁ χοιροβότης, ου.
Porcellus, τὸ χοιρίδιον, ου, Aristoph. ὁ χοιρίσκος, ου, Lucian. τὸ δελφάκιον, ου, id.
Porcetra, ἡ δέλφαξ, ακος, Aristot.
Porcinarius, ὁ χοιροπώλης, ου, Aristoph.
Porcinus, χοίρειος, εία, ειον, Athen. χοίρειος, ία, ιον, Gal.
Porculatio, ἡ χοιροτροφία, ας.

Porculator, ὁ χοιροτρόφος, ου, ὁ χοιροπώλης, ου, Aristoph.

Porcus, ὁ καὶ ἡ χοῖρος, ου, Aristot.

Porphyrites, ὁ πορφυρίτης, ου, Plin.

Porraceus, πράσιος, ία, ιον, Plat. πρασίζων, ουσα, ον, Diosc.

Porrectio, ἡ ἐπέκτασις, εως, manuum, ἔκτασις χειρῶν, Naz.

Porrigo, ὀρέγω, manus, τὰς χεῖρας, Lucian. ἐκτείνω τὰς χεῖρας, Plat. dextram, προτείνω τὴν δεξιὰν, Xenoph.

Porrigo, ἡ πιτυρίασις, εως, Ægin. porrigine infestari, πιτυροῦσθαι, Hippocr.

Porro, πόῤῥω, Plat.

Porrum, τὸ πράσον, ου, Diosc.

Porta, ἡ πύλη, ης, Plut. portam aperio, πύλην ἀνοίγω, id. portæ custos, ὁ πυλωρὸς, οῦ, Herodot.

Portatorius, κομιστικὸς, ἡ, ὸν, Hippocr.

Portatus, ûs, ἡ κόμισις, εως.

Portendo, προσημαίνω, Xenoph. προφαίνω.

Portentose, τερατικῶς, Plut.

Portentosus, ὁ καὶ ἡ τερατώδης, Isocr.

Portentum, τὸ τέρας, Plut. τὸ σημεῖον, Dem.

Portícula, τὸ στοΐδιον, ου.

Porticus, ûs, ἡ στοὰ, ᾶς, Xenoph. ἡ παραστάς.

Portio, ἡ συμμορία, ας, ἡ ἐπόμοιρα, Greg.

Portitor, ὁ πορθμεύς.

Portiuncula, ἡ μερὶς, ίδος, Dem.

Porto, φέρω, aliquid, τι, Dem. aliquid humeris, βαστάζω τι ἐπὶ τῶν ὤμων, Aristot.

Portorium, *nauticum*, τὸ ναῦλον, Plut. quod bajulo datur, τὸ φορεῖον, Poll. quod in portu solvitur, τὸ ἐλλιμένιον, Aristot. quod pro advectione datur, τὸ παραγώγιον, Polyb.

Portula, ἡ πυλὶς, ίδος, Herodian.

Portulaca, ἡ ἀνδράχνη, ης.

Portulus, τὸ λιμένιον, ου, Strabo.

Portuosus, a, ûm, ὁ καὶ ἡ λιμενώδης, εος.

Portus, ûs, ὁ λιμὴν, ένος, Thuc. portu carens, ὁ καὶ ἡ ἀλίμενος, ου, Plut. in portu versor, λιμενίζω· portum appeto, ἐπιθυμέω λιμένος, Dem. teneo, κτάομαι λιμένα, Isocr. in portum appello, ὁρμίζομαι εἰς λιμένα, id. aliquid inveho, εἰσάγω τι εἰς λιμένα, Dem.

Porus, ὁ πόρος, ου, Aristot.

Posca, τὸ ὀξύκρατον, ου, Diosc.

Posco, αἰτέω, aliquid ab aliquo, τινά τι, Dem. Confer *Peto.*

Positio, ἡ θέσις, εως, Aristot. τὸ θέμα, ατος, idem.

Positura, seu Positus, ûs, ἡ θέσις, εως, Aristot.

Possessio, ἡ κτῆσις, εως, Dem. τὸ κτῆμα, ατος, id. Confer *Opes*, *Divitiæ.*

Possessiuncula, τὸ κτησείδιον, ου, τὸ κτημάτιον, ου, Alciphr.

Possessivus, κτητικὸς, ἡ, ὸν, possessiva nomina, τὰ κτητικὰ, ῶν.

Possessor, ὁ κτήτωρ, ορος, N. T.

Possibilis, e, δυνατὸς, ἡ, ὸν, Dem. ἱκανὸς, ἡ, ὸν, idem, οἷος, οἵα, οἷον· non est possibile, ut sine justitia aliquis sit bonus civis, οὐχ οἷόν τε ἄνευ δικαιοσύνης ἀγαθὸν πολίτην γίγνεσθαι, Xen. Confer *Possum.*

Possibiliter, δυνατῶς.

Possideo, κτάομαι, quædam tuto, τινὰ ἀσφαλῶς, Dem. sine periculo, ἔχω τινὰ ἀδεῶς, id. aliquid, κατέχω τι, Isocr. terram, νέμομαι γῆν, Thuc.

Possum, δύναμαι, Xenoph. οἷός εἰμι, potes, οἷος εἶ, &c. persuadere alicui, πείθειν τινὰ, Isocr. οἷός τε γίνομαι, administrare urbem, οἰκεῖν τὴν πόλιν, id. Hercules non potuit Helenam adipisci, ὁ Ἡρακλῆς οὐχ οἷος ἦν Ἑλένην λαβεῖν, id. non possum persuadere, οὐκ ἔστιν, ὅπως ἂν δυναίμην, id. non potest fieri, ut superetur hostis, seu hostis non potest superari, οὐκ ἔστι τῶν ἐχθρῶν κρατῆσαι, Dem. possum referre gratiam, ἱκανός εἰμι ἀποδοῦναι χάριν, Isocr. non possum hoc facere, ἀδύνατός εἰμι τοῦτο πράττειν, Plat. non possum laborare, ἀδυνατέω πονεῖν, Aristot.

Post, μετὰ, *cum accus.* post pugnam, μετὰ τὴν μάχην, Dem. non multis diebus post acceptum nuncium, οὐ πολλαῖς ἡμέραις ὕστερον μετὰ τὴν ἀγγελίαν, Isocr. ἐπὶ, *cum dat.* post hæc, ἐπὶ τούτοις, Xen. multo tempore post, συχνῷ χρόνῳ ὕστερον, Dem. non multo tempore post, quam, οὐ πολλῷ χρόνῳ ὕστερον, ἢ, id. paucis diebus post pugnam, ὀλίγαις ἡμέραις ὕστερον τῆς μάχης, Dion. Halic.

Postea, ὕστερον· primum scripsit, postea verba faciunt, πρῶτον ἐπέσταλκεν, ὕστερον λέγουσι, Dem. primum, -deinde-postea, πρῶτον, -ἔπειτα-μετὰ ταῦτα, id.

Posteaquam, ἐπεὶ, ad portam venit, ἐγένετο πρὸς τὴν πύλην, Plut. posteaquam monarchia ad Augustum pervenit, ἐξ οὗ ἡ μοναρχία περιῆλθεν εἰς τὸν Σεβαστὸν, Herodian.

Posteri, οἱ ἔκγονοι, ων, Dem. οἱ ἐπιγιγνόμενοι, ων, οἱ ἔπειτα γενόμενοι, Isocr. alicujus, οἱ γεγονότες παρά τινος, id. οἱ ἔπειτα, Lucian. οἱ μεθ' ἡμᾶς, id.

Posteritas, ὁ μέλλων χρόνος, Dem. posteri. Vide *Posteri.*

Posterior, ius, ὕστερος, έρα, ερον, Plut. sum aliqua re sexaginta annis, ὑστερέω τινὸς ἔτεσιν ἑξήκοντα, Plut. non multum, ὑστερίζω οὐ πολλῷ, Thuc. fio, ἐφυστερίζω, id. posteriores fero, ἐλαττόομαι, Plat. ὑστερέω, Dion. Hal.

Posterius, ὕστερον, Dem.

Posterus, ὕστερος, έρα, ερον, dies, ἡμέρα, Plut. ὑστεραῖος, αία, αῖον, id. dixi me postera, sc. die renunciaturum, ἔφην εἰς ὑστεραίαν ἀπαγγελεῖν, Plat. in posterum, τολοιπὸν, Dem. εἰς τὸ λοιπὸν, id. πρὸς τὸ λοιπὸν τοῦ χρόνου, id.

Postfero, ὕστερον τίθημι, aliquem alicui, τινά τινος, Plut.

Posthabeo, idem quod *Postfero.*

Posthac, ὕστερον, Dem. τολοιπὸν, id. μεταταῦτα, id. μετὰ ταῦτα, id.

Posthinc, ἑξῆς, Thuc. ἐφεξῆς, id.

Posthumus, ὁ καὶ ἡ ὀψίγονος, ου, ὁ τῷ ἀποθανόντι πατρὶ ἐπιγενόμενος.

Posticum, seu Postica, ὁ ὀπισθόδομος, ου, Lucian. τὸ παράθυρον, ου, Cl Alex.

Posticus, ὀπίσθιος, ία, ιον, Xen. ὁ, ἡ, τὸ ὄπισθεν, id.

Postilena, ἡ ὑπουρὶς, ίδος.

Postis, ἡ παραστὰς, άδος, Poll. ὁ σταθμὸς, οῦ, Herodot

Postliminium, ἡ ὑποστροφὴ, ῆς.

Postmeridianus, ὁ καὶ ἡ μεταμεσημβρινος, ου.

Postmodo, seu Postmodum, ὕστερον, Dem.

Postpono, idem quod *Postfero.*

Postquam, ἐπειδὰν, omnia audiveritis, ἅπαντα ἀκούσητε, Dem. morbus obortus fuerit, ἐπὰν ἀῤῥώστημα συμβῇ, id. ad ætatem virilem pervenimus, ἐπειδὴ ἄνδρες ἐγενόμεθα, id.

Postremo, Postremum, τελευτῶν, (*Particip.*) ad vos veniet, πρὸς ὑμᾶς ἥξει, Dem. primum nos, postremum vos, πρότερον ἡμᾶς, τὸ τελευταῖον ὑμᾶς, id. in Marathonem descendit, τὰ τελευταῖα εἰς Μαραθῶνα ἀπέβη, id. alloqui aliquem, τὸ ὕστατον προσειπεῖν τινα, Lucian.

Postremus, τελευταῖος, αία, αῖον, bellum, πόλεμος, Dem. τελευτάων, ουσα, άον, id.

Postridie, τῇ ὑστεραίᾳ, Plat.

Postvenio, ὑστερίζω, post aliquid, τινὸς, Thuc.

Postulatio, ἡ αἴτησις, εως, Isocr.

Postulator, ὁ αἰτητὴς, οῦ, Suid.

Postulatum, τὸ αἴτημα, ατος, Bud. ἡ ἀξίωσις, εως, Plut. τὸ ἀξίωμα.

Postulo, αἰτέω, Dem. justa, αἰτέομαι δίκαια, Xen. curam, δέομαι φροντίδος, Dem. *accuso.* Confer *Accuso.*

Potabilis, e, ὁ καὶ ἡ πότιμος, ου, Diod. Sic.

Potatio, ἡ πόσις, εως, Thuc. potationis sodalitas, ἡ ἐν τοῖς πότοις συνουσία, Isocr.

Potator, ὁ φιλοπότης, ου, Poll.

Potens, δυνατὸς, ἡ, ὸν, Dem. δυνάμενος, ένη, ενον, idem. ἰσχυρὸς, ὰ, ὸν, idem. ἰσχύων, ουσα, ον, idem. sum, δύναμαι, Dem. potentior mari, κρείττων θαλάττῃ, idem. justo, μείζων τοῦ δέοντος, idem. potentem facere aliquem, ποιεῖν τινα ἰσχυρὸν, idem. fieri, ἰσχυρὸν γίγνεσθαι, idem. esse, ἰσχυρὸν εἶναι, idem.

Potentatus, ἡ δυναστεία, ας, Thuc.

Potenter, ἰσχυρῶς, δυνατῶς.

Potentia, ἡ δύναμις, εως, et gloria, καὶ δόξα, Dem. et divitiæ, ἐξουσία καὶ πλοῦτος, id. et imperium, ῥώμη καὶ ἀρχή τινος, id. potentiam maximam dare alicui, παρασκευάζειν τινὶ ἐξουσίαν πλείστην, Dem. consequi, προέρχεσθαι ἐπὶ δύναμιν, Isocr. λαμβάνειν δύναμιν· comparare, obtinere, habere, δύναμιν κτᾶσθαι, ἔχειν, κατέχειν, id. ad magnam potentiam pervenire, ἐπὶ μέγα δυνάμεως προέρχεσθαι, Ælian.

Potestas, ἡ ἐξουσία, Dem. in potestatem suam redigere, ὑφ' ἑαυτὸν ποιεῖσθαι, Isocr. urbem, ὑποτάττεσθαι πόλιν, id. potestati alicujus subjectum esse, ὑπό τινι γίγνεσθαι, id. hoc in mea potestate est, ἐπ' ἐμοί ἐστι τοῦτο, Isocr. potestas faciendi aliquid, ἐξουσία ποιεῖν τι, Dem. dare potestatem alicujus rei, διδόναι ἐξουσίαν ἐπί τι, Plut. ἐξουσίαν παρέχειν τινὶ, Xen. omnia in potestate sua habere, διὰ χειρὸς πάντα ἔχειν, Ælian. potestatem plenam habens, ὁ αὐτοκράτωρ, Dem.

Potio, ἡ πόσις, εως, Thuc. τὸ πόμα.

Potior, κρατέω, aliqua re, τινὸς, Thuc. rerum, τῶν πραγμάτων, Dem. imperio maris, χράομαι τῇ θαλάσσῃ, Plut.

Potior, *melior.* Confer *Melior.*

Potissimum, μάλιστα. Confer *Maxime.*

Potiuncula, τὸ πομάτιον, ου.

Potis, e, δυνατὸς, ἡ, ὸν, Dem. Confer *Potens.*

Potius, θᾶττον, illis quam, ἐκείνοις ἢ, Dem. nobis quam illis, ἡμῖν μᾶλλον, ἢ ἐκείνοις, id. mihi, immo vero potius vobis, ἐμοὶ, μᾶλλον δὲ ὑμῖν, id. habeo aliquid, τίθημί τι προὐργιαίτερον, Thuc. ποιέομαί τι προὐργιαίτερον, Polyb.

Poto, πίνω, ex aureis phialis, ἐκ χρυσῶν φιαλῶν, Xen. aquam, ὕδωρ, Hom.

Potor, ὁ πότης, ου.

Potorius, ποτικὸς, ἡ, ὸν, Plut.

Potulentus, ποτὸς, ἡ, ὸν, Herodot.

Potus, us, τὸ πόμα, ατος, Lucian. τὸ ποτὸν, οῦ, Xen. τὸ πότημα, ατος, Diosc. potum do seu præbeo aliquid, ποτίζω τι, Aristot. πιπίσκω τινά τινος, Lucian.

Præ, πρὸ, oculis, ὀφθαλμῶν, Dem. omnibus, περὶ παντὸς, id. præ dolore sibi ipsi mortem consciscere, ὑπὸ λύπης καταχρῆσθαι ἑαυτὸν, Plut. præ gaudio dormire, ὑπὸ ἡδονῆς καθεύδειν, Xen. flere, διακρύειν, Lucian. præ me fero adversam valetudinem, δηλόω πονηρῶς ἔχων, Thuc. lætitiam, φαιδρότητα προσποιέομαι, Ælian. præ manibus habeo, μετὰ χεῖρας ἔχω, Dion. Hal. ἐν χερσίν ἐστίν ἐμοι, id. in compositione, quando significationem intendit, redditur per λίαν, ἄγαν, vel πολὺ, e. gr. præaltus, λίαν ὑψηλὸς, præacutus, πολύοξυς, &c.

Præbeo, παρέχω, alicui aliquid, τί τινι, Xen. me obedientem magistratui, ἐμαυτὸν εὐπειθῆ τοῖς ἄρχουσι, id. me benevolum ad audiendum, ἐμαυτὸν ἐθέλοντα ἀκούειν, Dem. pecuniam alicui ad aliquid, τινὶ χρήματα εἴς τι, Isocr. sumptus alicui, χορηγέω τινὶ χρήματα, Isocr. exercitui commeatum, πορίζω τῇ στρατιᾷ τροφὴν, Dem. utilitatem, παρέχομαι ὠφέλειαν, Plat.

Præcaveo, προφυλάττομαι, aliquid, τὶ, Xen. Confer *Caveo.*

Præcautio, ἡ προφύλαξις, εως, ἡ προφυλακὴ, ῆς, Ægin.

Præcedo, παρέρχομαι, aliquid, τὶ, Dem. προβαίνω, προπορεύομαι.

Præcello, ὑπερβάλλω, aliquem aliqua re, τινά τινι, Xen. Confer *Antecello.*

Præcentio, τὸ πρόασμα, ατος.

Præceps, ὁ καὶ ἡ ἀπόκρημνος, Dem. consiliis, ὁ καὶ ἡ προπετὴς, Aristot. ὁ καὶ ἡ πρηνής.

Præceptio, ἡ ὑποθήκη, ης, Isocr.

Præceptor, ὁ διδάσκαλος, ου, Isocr. ὁ καθηγεμὼν, όνος, Herodot. Confer *Magister.*

Præceptrix, ἡ διδάσκαλος, ου, Diod. Sic.

Præceptum, ἡ ἐντολὴ, ῆς, Dem. τὸ παράγγελμα, ατος, Isocr. ἡ παραγγελία, ας, Aristot. bonum seu præclarum, τὸ ἄκουσμα, ατος, καλὸν, Dem.

Præcerpo, προδρέπομαι.

Præcido, ἐπικόπτω, aliquid, τὶ, Theophr.

Præcino, προᾴδω.
Præcipio, *ante capio*, προλαμβάνω, aliquid alicui, τί τινι, Theophr. mando, ἐπιτάττω τὶ, Plut. alicui, κελεύω τινὶ, Plat. Confer *Jubeo*, *Mando*. doceo, διδάσκω. Confer *Doceo*.
Præcipitanter, προπετῶς, Isocr.
Præcipitantia, seu Præcipitatio, ἡ κατακρήμνισις, εως, consilii, προπέτεια, ας, Dem.
Præcipitium, ὁ κρημνὸς, ȣ̃, Thuc.
Præcipito, κατακρημνίζω, Theophr. me in mare, ῥίπτω ἐμαυτὸν εἰς θάλασσαν, Dem. hostes in vallum, καταῤῥήγνυμι πολεμίȣς εἰς χάρακας, Plut aliquem de muro, ῥίπτω τινὰ κατὰ τείχȣς, Herodot. aliquem in caput, ἐντραχηλίζω τινὰ, Plut.
Præcipue, ἐξαιρέτως, Plut. καὶ τὰ μάλιστα, Isocr.
Præcipuus, ὁ καὶ ἡ ἐξαίρετος, ȣ, Thuc. ὁ καὶ ἡ πρόκριτος, ȣ, Dem. κυριώτατος, άτη, ατον, locus, τόπος, Plut. pars corporis, μέρος τȣ̃ σώματος, Galen.
Præcise, ἀποτόμως.
Præcisio, ἡ ἀποτομὴ, ῆς.
Præcisus, ὁ καὶ ἡ ἀπότομος, ȣ.
Præclare, περιφανῶς, Dem. περιδήλως, Cl. Al me habeo, ἔχω καλῶς, Dem. morior, θνήσκω καλῶς, id. me gero, ἀριστεύω, Xen.
Præclarus, *valde clarus*, ὁ καὶ ἡ ὑπερκύδιος, *celebris*, ὁ καὶ ἡ ἔνδοξος, Dem.
Præcludo, ἀποκλείω, alicui exitum, τινὰ ἐξόδȣ, Aristot.
Præco, ὁ κῆρυξ, υκος, Xen. ὁ σαλπιγκτὴς, ȣ̃, Plut.
Præconium, τὸ κήρυγμα, ατος, Dem.
Præcordia, τὰ περικάρδια, ων, Poll. τὰ ὑποχόνδρια, ων, Diosc.
Præcox, πρώϊος, ΐα, ϊον, Theophr.
Præcurro, προτρέχω, alicui, τινὸς, Isocr.
Præcursor, ὁ πρόδρομος, ȣ, Plut.
Præcursus, ûs, τὸ προδρόμημα, ατος.
Præda, ἡ λεία, Xen. ἡ ἄγρα, Herodot. prædam ago, λεΐζω, Thuc. λαφυραγωγέω, Plut.
Prædatio, ἡ λῃστεία, ας, Aristot.
Prædator, ὁ λαφυραγωγὸς, ὁ λῃστής.
Prædatorius, λῃστρικὸς, ἡ, ὸν, navis, ναῦς, Thuc. λῃστικὸς, ἡ, ὸν, vita, βίος, Aristot.
Prædatrix, ἡ λῃστρὶς, ίδος.
Prædestino, προορίζω.
Prædicabilis, e, κηρυκτὸς, ἡ, όν.
Prædicamentum, ἡ κατηγορία, ας, Aristot.
Prædicatio, ἡ κήρυξις, ἡ ἀνάῤῥησις.
Prædico, as, κηρύττω, Xenoph. *laudo*, εὐλογέω, aliquem, τινὰ, Isocr. Confer *Laudo*.
Prædico, is, προεξαγγέλλω, Lycoph. aliquid, προεῖπόν τι, Xen. vaticinando, προθεσπίζω, Dion. Hal. προφητίζω, Hippocr.
Prædictio, τὸ προάγγελμα, ατος, *vaticinium*, ἡ προφητεία, ας, N. T.
Prædiolum, τὸ χωρίδιον, ȣ, Plut.
Prædisco, προμανθάνω, Aristoph.
Præditus, ἔχων, aliqua re, τὶ, Dem.
Prædives, ὁ καὶ ἡ ὑπερπλȣ́σιος, παμπλȣ́σιος, πολύολβος.
Prædium, τὸ χωρίον, ȣ, Dem.
Prædo, ὁ λῃστὴς, ȣ̃, Xen. ὁ λῃστρικὸς, ȣ̃, Plut. marinus, ὁ πειρατὴς, ȣ̃, Thuc.
Prædor, λῃστεύω, vicos et agros infestans, κώμαις καὶ ἀγροῖς ἐπιτρέχων, Herodian. λεΐζομαι, Thuc.
Præeo, προάγω, N. T. ὑφηγέομαι, Plut.
Præfaris, προοιμιάζεις, Aristot. προλέγεις.
Præfatio, τὸ προοίμιον, ὁ πρόλογος, præfationem facio, προοιμιάζω, Aristot.
Præfectura, ἡ προστασία, Dem. militaris, ἡ στρατηγία, id. urbana, ἡ ἀστυνομία, Aristot. annonæ, ἡ ἀγορανομία, Suid.
Præfectus, ὁ προστάτης, alicui, τινὶ, Dem. ὁ προστὰς τινὸς, Plat. ὁ προεστηκὼς, Dem. ὁ ἐφεστηκὼς, idem. ὁ καὶ ἡ ἔπαρχος.
Præfero, προκομίζω, antepono, προτιμάω, aliquid alicui, τί τινος, Plat aliquem alicui, προκρίνω τινά τινος, Plut. gloriam pecuniæ, ἀγαπάω δόξαν ἀντὶ χρημάτων, Plat. bellum paci, αἱρέομαι πόλεμον πρὸ εἰρήνης, id. honestum omnibus, καλὸν ἀντὶ πάντων, Dem. me aliis, προτίθημι ἐμαυτὸν τῶν ἄλλων, Lucian.

Præfica, ἡ ἐγχυτρίστρια, ας, Plat.
Præficio, ἐφίστημι, aliquem alicui, τινά τινι Plut. καθίστημί τινα ἐπί τι, Isocr. ἐπί τινι, id. aliquem aliis, ἐπιτρέπω τινὰ τοῖς ἄλλοις, Thuc. bello, προστίθημί τινα στρατηγὸν, Dem.
Præfinio, προορίζω, aliquid, τὶ, N. T.
Præfoco, ἄγχω, Dem.
Præfracte, αὐθαδῶς.
Præfractus, ὁ καὶ ἡ προκατάῤῥηκτος, ȣ, obstinatus, ὁ καὶ ἡ αὐθάδης, εος, Dem.
Prægigno, προγεννάω.
Prægnans, ἡ ἐγκύȣσα, ης, Aristot. ἐγκύμων, ονος, Plut. mare, seu masculo, κύȣσα ἄῤῥενα, Aristot sum, κύω, Theophr. κυέω, Aristot. ἐγκύω, id. ἐν γαστρὶ ἔχω, N. T.
Prægnatio, ἡ κύησις, εως, Philo.
Prægrandis, ὁ καὶ ἡ ὑπερμεγέθης, περιμήκης.
Prægravo, καταβαρέω.
Prægredior, προβαίνω, alicui, τινὶ, Aristot.
Prægressio, ἡ πρόβασις, τὸ πρόβημα.
Prægustator, ὁ προγευστὴς, ȣ̃, Athen.
Prægusto, προγεύομαι, aliquid, τινὸς, Athen. προγευματίζω, Aristot.
Præhendo. Vide *Prehendo*.
Præitio, ἡ ὑφήγησις, εως, Aristot.
Præjudicium, ἡ προκατάγνωσις, εως, ἡ καταχειροτονία, ας, Dem. προκρίνω· præjudicio damno, προκαταγινώσκω, id.
Præjudico, προκαταγινώσκω, Dem.
Prælectio, ἡ προανάγνωσις, εως.
Prælector, ὁ ἐξηγητής.
Prælego, προαναγινώσκω.
Prælior, μάχομαι, cum aliquo, τινὶ, Dem ἁμιλλάομαί τινι, id. συμμίγνυμαί τινι, id. Confer *Prælium*.
Prælium, ἡ μάχη, ης, Dem. ἡ ἅμιλλα, ης, id. ὁ ἀγὼν, ῶνος, id. terrestre, μάχη πεζὴ, id. navale, ἡ ναυμαχία, ας, id. equestre, ἅμιλλα ἵππων, Isocr. committo, ἔρχομαι εἰς μάχην, Dem. μάχομαι μάχην, id cum aliquo, ποιέομαι μάχην πρός τινα, id. ob aliquid, ποιέω ἅμιλλαν περί τι, Isocr. ποιέομαι ἀγῶνα ὑπέρ τινος, Dem. navale, ναυμαχέω, id. ναυμαχέω ναυμαχίαν, id. pedestre, πεζομαχέω, id. prælio vincere aliquem, κρατεῖν τινα μάχῃ, Dem. νικᾶν μάχῃ, id. νικᾶν τὴν μάχην, id. vinci, ἡττᾶσθαι μάχῃ seu μάχην, id. adversa fortuna uti in prælio cum aliquo, δυστυχεῖν ἐν μάχῃ πρός τινα, Isocr.
Prælongus, ὁ καὶ ἡ προμήκης, Theophr.
Præluceo, προφαίνω, Lucian. face, δᾳδȣχέω, Athen.
Præludium, τὸ προοίμιον, ȣ, Aristot. τὸ προαύλιον, ȣ, id.
Præludo, προαυλέω, Aristot. προαναβάλλομαι, Isocr. προοιμιάζω.
Præmando, is, προμασσάομαι, cibum, βρῶσιν, Galen.
Præmature, πρὸ καιρȣ̃.
Præmaturus, ὁ καὶ ἡ πρόωρος. Confer *Præcox*.
Præmeditatio, ἡ προμελέτησις, εως.
Præmeditor, προμελετάω, N. T.
Præmissio, ἡ προπομπὴ, ῆς, Plut.
Præmitto, προπέμπω, caduceatorem ad aliquem, κήρυκα πρός τινα, Plut. προαποστέλλω κήρυκα, Dem. aliquem ad decipiendos aliquos, προκαθίημί τινα ἐξαπατᾶν τινας. idem.
Præmium, τὸ ἆθλον, Dem. τὸ γέρας, id. τὸ ἀριστεῖον, id. propono seu constituo, ἆθλον τίθημι ὑπὲρ ȣ̃, id. belli in medio positum, ἆθλον τȣ̃ πολέμȣ κείμενον ἐν μέσῳ· dare alicui, διδόναι τινὶ ἀριστεῖον, id. consequi, τυγχάνειν τȣ̃ ἄθλȣ, id. ἀξιȣ̃σθαι τȣ̃ ἀριστείȣ, Isocr. tollere, ἀναιρεῖν τὸ γέρας, Dem.
Præmoneo, προπαραγγέλλω, προβιβάζω, N. T.
Præmonstro, προδείκνυμι τὶ, Lucian.
Præmunitio, τὸ προτείχισμα, ατος, Plut.
Præmunio, προτειχίζω, Plut.
Prænomen, ἡ προωνυμία, ας.
Prænuntio, προκαταγγέλλω, N. T. προαγγέλλω, pugnam, μάχην ἔσεσθαι, Xen.
Prænuntius, ὁ προάγγελος, ȣ, Plut.

Præoccupo, προκαταλαμβάνω τὶ, Theophr. bellum, προεξανίσταμαι πρὸς πόλεμον, Plut.
Præparatio, ἡ παρασκευὴ, Dem. ἡ κατασκευὴ, id.
Præparato, ἐκ προπαρασκευῆς.
Præparo, παρασκευάζω, necessaria ad hiemem, τὰ πρὸς τὸν χειμῶνα, Plut. aliquos ad virtutem, συμπαρασκευάζομαί τινας πρὸς ἀρετὴν, Isocr. aliquem, προασκέω τινὰ, id.
Præpedio, κωλύω, aliquem, τινὰ, Aristoph. παρεμποδίζω τινὰ, Lucian.
Præpes, ὁ καὶ ἡ, ὠκύπτερος, ȣ, Plut. Confer *Celer*.
Præpollentia, ἡ ἐπικράτησις, εως, Laert.
Præpolleo, ὑπερέχω, virtute, κατ' ἀρετὴν, Aristid. ἐπικρατέω, alicui, τινὸς, Plat. τὶ, Isocr.
Præpondero, σταθμῷ ὑπερέχω, pluris sum, προτερεύω, Gregor. προτερέω, Polyb.
Præpono, idem quod *Præfero*, item *Præficio*.
Præpositio, ἡ πρόθεσις, εως, Gramm.
Præpostere, ὕστερον πρότερον, πρωθύστερον.
Præposterus, ὁ καὶ ἡ πρωθύστερος, Gramm. oratio, ἡ ὑστερολογία, ας, id.
Præputium, ἡ ἀκροβυστία, ας, LXX. ἡ ἀκροποσθία, ας, Aristot. τὸ ἐπαγώγιον, ȣ, Diosc. seco, ἀποσκολύπτω, Athen. περιτέμνω τινὰ, N. T. attrahere sibi, τὴν αἰδοίαν περιτομὴν ἐπικαλύπτειν, Joseph.
Præripio, προαρπάζω, Naz.
Prærogativa, ἡ προνομία, ας, Plut. τὸ προτέρημα, cui debetur, τὰ πρωτεῖα χρεωστȣ́μενος, Heliod. naturæ, τὸ πλεονέκτημα φύσεως, Hermog.
Præruptus, ὁ καὶ ἡ ἀπόῤῥωξ, Polyb. ὁ καὶ ἡ ἀπόκρημνος, Diod. Sic. petra, ἡ ἀπότομος πέτρα, Lucian.
Præs, ὁ ἐγγυητὴς, ȣ̃, Lucian.
Præsagio, προσοράω τὶ, Xen. προαισθάνομαί τι, Isocr.
Præsagium, τὸ προμάντευμα, ατος, ἡ προαίσθησις, εως, ἡ πρόγνωσις, εως, Galen.
Præsagus, προαισθανόμενος, ένη, ενον.
Præscio, προοῖσημι, aliquid, τὶ, Dem.
Præscius, προειδὼς, υῖα, ὸς, futuri, τὸ συμβησόμενον, Isocr.
Præscribo, ὑπογράφω, exemplar, ἀρχέτυπον, Dion. Hal.
Præscriptio, seu Præscriptum, τὸ πρόγραμμα, ατος, Lucian. ἡ προγραφὴ, ῆς, Aristot.
Præsegmen, τὸ πρόκομμα, ατος, unguium, τὸ ἀπονύχισμα, ατος, Laert.
Præsens, παρὼν, Dem. ὑπάρχων, ȣσα, ον, id. in præsens, εἰς τὸ παρὸν, Isocr.
Præsentaneus, ἐνεργέστατος, άτη, ατον, remedium, βοήθημα, τὸ εὐθέως ὑγιάζον, Diosc.
Præsentia, ἡ παρȣσία, Dem. in præsentia nocere, εἰς τὸ παρὸν βλάπτειν, id. videre quid in præsentia fiat, θεωρεῖν τὸ παρὸν, ὁ γίγνεται, id. continuo, παραυτίκα, Dem.
Præsentio, προαισθάνομαί τι, Dem. τινὸς, Thuc.
Præsepe, ἡ φάτνη, ης, Lucian. ἡ κάπη.
Præsertim, μάλιστα δὲ, Dem. si, ἄλλως τ' ἐὰν, Xen. ἄλλως τε κἂν, Dem. ἄλλως τε καὶ εἰ, Lucian.
Præses, ὁ πρόεδρος, Dem. ὁ προεδρεύων, id. ὁ ἐπιστάτης, ὁ ἡγεμών· senatus, προεδρεύων τῆς βȣλῆς, id. concionis, προεδρεύων ἔν τινι ἐκκλησίᾳ, id. sum. Vide *Præsideo*.
Præsidentia, ἡ προεδρία, ας, Herodian.
Præsideo, προεδρεύω, in concione, ἐν ἐκκλησίᾳ, Dem. in senatu, τῆς βȣλῆς, id. rei, ἐπιστατέω τῷ πράγματι, id. urbi, προστατέω τῆς πόλεως, Xen. ἡγέομαι τῆς πόλεως, id.
Præsidiarius, ὁ φρȣρὸς, ȣ̃, Xen.
Præsidium, ἡ φρȣρὰ, ᾶς, Dem. colloco in oppidum, φρȣρὰν εἰσάγω εἰς τὸ πόλισμα, id. impono arci, καθίστημι φρȣρὰν ἐν τῇ ἀκροπόλει, id. urbi, ἐγκαθίστημι φρȣρὰν πόλει, id. sum in præsidio, εἰμὶ ἐν φρȣρᾷ, idem. urbem præsidio teneo, φρȣρᾷ κατέχω πόλιν, idem. præsidium armis ejicere, ἐκβάλλειν φρȣρὰν μεθ' ὅπλων, idem. deserere præsidia, λείπειν ἔρημα τὰ φρȣ́ρια, idem. præsidio tutari urbem,

bem, φρερεῖν πόλιν, Isocr. præsidiis munitus, ὁ ᾗ ἡ ἔμφρουρος, ου, Dem. destitutus, a, um, ὁ ᾗ ἡ ἀφρούρητος, ου, Plut.
Præsignifico, προσημαίνω, Dion. Hal. aliquid per somnium, προδηλόω τι δι' ὀνείρου, Æl.
Præstans, προέχων, Dem. διαφέρων, id. ὁ ᾗ ἡ διάφορος, id. ὁ ὑπερέχων, ἔξοχος, præstantissimus aliqua re, ὁ ᾗ ἡ πρόκριτός τι, id. vir, ἀνὴρ ἀποτετελεσμένος, Xen. eruditione, ἄριστος κατὰ τὴν παιδείαν, Dion. Hal.
Præstantia, ἡ ἐξοχὴ, Plut. ἡ ὑπεροχὴ, Aristot.
Præstat, ἄμεινόν ἐστι, κρεῖττόν ἐστι.
Præstigiæ, τὸ γοήτευμα, Plut. ἡ τερατεία, Dion. Hal. verborum, ἡ τερατολογία, impostura, ὁ φενακισμὸς, Dem. præstigiis illudo, γοητεύω τινὰ, Plut.
Præstigiator, ὁ γόης, ητος, Herodot. impostor quivis, ὁ ἀγύρτης, ου, Philo. ὁ ἀγυρτικὸς, οῦ, Plut. ὁ ᾗ ἡ τερατοποιός.
Præstituo, idem quod *Præfinio*.
Præsto, διαφέρω, aliquem, τινὸς, Lucian. Confer *Antecello*. dicta, ἐμμένω τοῖς εἰρημένοις. Confer *Impleo*. me virum justum, παρέχω ἐμαυτὸν δίκαιον, Dem. Confer *Gero*.
Præsto, παρὼν, οῦσα, ὂν, Dem. sum, πάρειμι, Dem. alicui, εἰμὶ μετά τινος, Isocr. εἰμὶ σύν τινι, Xen. παρατυγχάνω τινὶ, Polyb.
Præstolor, περιμένω τὶ, Dem. προσδοκάω τὶ, id. Confer *Exspecto*.
Præstringo, περιστέλλω, oculis, ἀμαυρόω τὰς ὄψεις.
Præstruo, προκατασκευάζω, Herodian.
Præsul, ὁ ἔφορος, ου, ὁ ἐπίσκοπος, ου. Præses, ὁ πρόεδρος, ου. Confer *Præses*.
Præsum, ἐπιστατέω, negotiis, τῶν πραγμάτων, Isocr. artificibus, τοῖς τεχνίταις, Plut. populo, προΐσταμαι τοῦ δήμου, Dem. rebus, τῶν πραγμάτων, Isocr. insulæ, ἐξηγέομαι τὴν νῆσον, Thuc. ἐπάρχω τῇ νήσῳ, Isocr. senatui, προεδρεύω τῆς βουλῆς, Dem. urbi, δυναστεύω πόλεως, Plat. exercitui, ἡγέομαι τῆς δυνάμεως, Dem.
Præsumo, προλαμβάνω, Thuc.
Præsumptio, ἡ πρόληψις, εως, Basil.
Prætendo, προκαλύπτω, Plat. prætexo, προφασίζομαι, aliquid, τὶ, Dem.
Prætento, προπειράομαι.
Præter, παρὰ, *cum accus.* præter meritum subacti, παρὰ τὴν ἀξίαν δεδουλωμένοι, Dem. ætatem, παρ' ἡλικίαν, Plut. paucos, παρ' ὀλίγους, Dem. modum, πέρα τοῦ τρόπου, Lucian. πέρα τοῦ μετρίου. Dem. ὑπερβαλλόντως, id. spem, παρ' ἐλπίδα, Dem. ἀνέλπιστον, Plat. opinionem, παρὰ δόξαν, Dem. ἀπροσδοκήτως, id. præter priores inimicos alios etiam abalienare, πρὸς τοῖς ὑπάρχουσιν ἐχθροῖς ἑτέρους διαφόρους ποιεῖν, id. In Compositione fere redditur per παρὰ, e. gr. prætereo, παραβαίνω· præterequito, παριππάζω· præterfluo, παραῤῥέω, &c.
Prætercurro, παρατρέχω, Dion. Hal.
Præterea, χωρὶς δὲ τούτων, Lycophr. alia multa, ᾗ πολλὰ πρὸς τούτοις ἕτερα, Dem. πρὸς πολλοῖς ἄλλοις, Dion. Hal.
Prætereo, διέρχομαι, aliquid, τὶ, N. T. παραβαίνω, παρέρχομαι, regionem, διαλλάττω χώραν, Xen. locum, παραλλάττω τόπον, Plut. aliquid silentio, σιωπάω τι, Dem. ἐγκαταλείπω τι· oratione, παραλείπω τι λόγῳ, Isocr. dies præterierunt, διῆλθον αἱ ἡμέραι, Lucian.
Præterequito, παριππεύω, παριππάζω.
Præterfluo, παραῤῥέω, Xen.
Prætergredior, παραβαίνω, Aristot.
Præteritio, ἡ παράλειψις, εως, Gramm.
Præteritus, παρεληλυθὼς, Isocr. tempus, πρότερος χρόνος, ὁ πρόσθεν χρόνος, ὁ πρόσθεν παρεληλυθὼς χρόνος, Dem. Isocr.
Præterlabor, idem quod *Præterfluo*.
Prætermissio, παράλειψις, εως.
Prætermitto, παραλείπω τὶ, Dem. nihil amentiæ, ἐλλείπω οὐδὲν τῆς ἀνοίας, Plat. sexcenta alia, ἄλλα γε δὴ μυρία ἐπιλείπω λέγων, Plat.
Præternavigo, παραπλέω, regionem, χώραν, Plut.

Præterquam, πλὴν, Dem. ἀλλ' ἢ, Aristot. quod, ἀλλ' ὅτι, Synes.
Præterveho, παρακομίζω, παραφέρω.
Prætervolo, παραπέτομαι.
Prætexo, παρυφαίνω, *prætendo*, morbum, προφασίζομαι ἀῤῥωστεῖν, Dem. decreta alicujus, προΐσταμαι δόγματά τινος, id. nomen pacis, προβάλλομαι τοὔνομα τῆς εἰρήνης, Dem.
Prætextatus, ὁ ᾗ ἡ περιπόρφυρος, ου, vestis, ἐσθὴς, Plut.
Prætextus, ûs, ἡ πρόφασις, εως, alicujus rei, τινὸς, Dem. prætextum præbere, πρόφασιν παρέχειν, Dem. quærere, ζητεῖν, id. confingere alicujus, πλάττειν ὑπέρ τινος, id. excogitare seu invenire, εὑρίσκειν, id. habere, ἔχειν, id. arripere, λαμβάνειν, id. adferre, λέγειν, id. approbare seu recipere, ἀποδέχεσθαι, Dem. tollere, ἀφαιρεῖσθαι, id. prætextu uti alicujus, προφάσει χρῆσθαί τινος, id. παραπετάσματι χρῆσθαί τινι πράγματι, id. sub prætextu boni, ἐν προσχήματι τοῦ ἀγαθοῦ, Basil.
Prætor, ὁ πρόβουλος, ου, Dion. Hal. militaris, ὁ στρατηγὸς, οῦ, Plut.
Prætorianus, ἡγεμονικὸς, ὴ, ὸν, Plut. miles, πραιτωριανὸς, οῦ, Herodian.
Prætorium, τὸ βουλευτήριον, Dem. militare, τὸ στρατήγιον, Dion. τὸ πραιτώριον, ου, N. T.
Prætorius, στρατηγικὸς, ὴ, ὸν, Herodian. navis, στρατηγὶς ναῦς, Thuc. porta, στρατηγὶς πύλη, Plut.
Prætura, ἡ ἐπαρχία, ας, ἡ στρατηγία, ας, Plut.
Prævaleo, idem quod *Præpolleo*.
Prævaricatio, ἡ παρανομία, Dem. τὰ παράνομα, ων, id.
Prævaricator, ὁ παράνομος, ου, Dem.
Prævaricor, παρανομέω, Dem. καθυφίημι, id. ἐθελοκακέω τὴν δίκην, Bud.
Prævenio, φθάνω, aliquem, τινὸς, Herodot. judicium, τὸ κριθῆναι, Plut. lævitatem fortunæ, προφθάνω τὴν ἀγνώμονα τύχην, Isocr. sed Prævenior, ὑστερίζομαι, Isocr.
Præverto, idem quod *Prævenio*.
Prævideo, προείδομαι, Luc. προοράω, Dem.
Prævius, ὁ ὁδηγὸς, οῦ, Plut. ὁ προϊὼν.
Prandeo, ἀριστάω, Demosth. ἄριστον ποιέομαι, Thuc.
Prandium, τὸ ἄριστον, Thuc. capio, ἄριστον αἱρέομαι, Dion. Hal. præbeo alicui, seu prandio excipio aliquem, ἀριστίζω τινὰ, Aristoph. perparcum, ἡ ὀλιγαριστία, Plut. paro, ἀριστοποιέω, Dem. prandii tempus, ὁ ἀριστωτὸς, Hesych. socius, ὁ συνάριστος, Xen.
Pratensis, e, λειμώνιος, ία, ιον, Theophr.
Pratum, ὁ λειμὼν, ῶνος, Xen.
Prave, πονηρῶς, Dem. μοχθηρῶς, id. *proprie*, στρεβλῶς.
Pravitas, ἡ πονηρία, Dem. βδελυρία, id. Confer *Malitia*.
Pravus, πονηρὸς, ὰ, ὸν, Dem. μοχθηρὸς, id. Confer *Improbus*, *Flagitiosus*.
Precario, μετὰ δεήσεως.
Precarius, δεητικὸς, ὴ, όν.
Precatio, ἡ δέησις, εως, Dem. ἡ λιτάρησις, εως, Dion. Hal. Confer *Preces*.
Preces, αἱ εὐχαὶ, ῶν, Dem. ἡ δέησις, εως, Dem. ἡ αἴτησις, εως, id. et obsecrationes, δεήσεις ᾗ ἱκετηρίαι, id. publicæ, ἱκετεία πάνδημος, Maccab. fundere, ποιεῖν seu ποιεῖσθαι δέησιν seu αἴτησιν, Dem. ad Deos, εὔχεσθαι εὐχὰς τοῖς Θεοῖς, id. προσκυνεῖν τοὺς Θεοὺς, id. precibus adsiduis instantes, προσκείμενοι ᾗ λιπαροῦντες, Dion. Hal.
Precor, δέομαι, aliquid ab aliquo, τί τινος, Dem. a Deo, εὔχομαί τι Θεῷ, Isocr. Deos, ut dent, εὔχομαι εὐχὰς τοῖς Θεοῖς διδόναι, Dem. aliquem justa, παρακαλέω τινὰ δίκαια, Plut.
Prehendo, ἀντιλαμβάνομαι, aliquid, τινὸς, Plut. manu, ἐπιλαμβάνομαι χειρὶ, Dem. crines, τριχῶν, Æschin.
Prehenso, ὑπολαμβάνω, Dion. Hal.
Prelum, ὁ πιεστὴρ, ῆρος, τὸ πιεστήριον, Suid.
Premo, πιέζω, aliquem, τινὰ, Aristot. labore,

τινὰ πόνῳ, Xenoph. invidia, τινὰ φθόνῳ, Plut. bello, κατέχω πολέμῳ, Thuc. premi ære alieno, εἶναι ὑπόχρεων τινος, Dem.
Presbyter, ὁ πρεσβύτερος, ου, N. T.
Presse, πεπιεσμένως.
Pressio, seu Pressura, ἡ πίεσις, εως, ἡ θλίψις.
Pretiosus, τίμιος, ία, ιον, Dem. ὁ ᾗ ἡ ἐντιμος, id. πολλοῦ τίμιος, Lucian.
Pretiose, τιμίως, ἐντίμως, Plut.
Pretium, ἡ τιμὴ, ῆς, Dem. τὸ τίμημα, ατος, id. triplum, τριπλασία τιμὴ, id. æquale, ἴσον, id. exiguum, τίμημα μικρὸν, id. æquum, δίκαιον, id. pretium alicujus rei æstimare, τιμὴν τινος λογίζεσθαι, Dem. statuere, συνίστασθαι τιμάς τινος, id. persolvere alicui alicujus, διδόναι τιμὴν τινός τινι, id. κατατιθέναι τινὶ τιμὴν, id. pro aliquo, ἀποτίσαι τινὶ τιμὴν ὑπέρ τινος, id. accipere, λαμβάνειν, κομίζεσθαι, ἀπολαμβάνειν, τιμήν τινος, id. emere quid eodem pretio, πρίασθαι seu ἀγοράζεσθαί τι ἴσης τιμῆς, Dem. redemptionis, τὸ λύτρον, ου, Xen. pretii magni, ἄξιος, ία, ιον, πολλοῦ, Laert. majoris, ἄξιος πλείονος, Isocr. nullius, ἄξιος οὐδενός· judico aliquem, ἀξιόω τινὰ οὐδενὸς, Thuc. in pretio habeo, τιμάω, Dem. pretium augeo, intendo, τιμιουλκέω, Bas. χρήματα προτίθημι, Dem.
Pridianus, προτεραῖος, αία, αῖον.
Pridie, τῇ προτέρᾳ ἡμέρᾳ, Aristot. τῇ προτεραίᾳ, Dem.
Pridem, πάλαι, Dem. non ita pridem, οὐ πάλαι, id.
Primævus, ὁ ᾗ ἡ πρωτόγονος, ου, Dion. Hal.
Primanus, ὁ ᾗ ἡ πρόταγκτος, ου, Plut.
Primarius, πρῶτος τὸ ἀξίωμα.
Primates, οἱ μεγιστᾶνες, ων, N. T. οἱ πρωτεύοντες, ων, Dem.
Primatus, ûs, τὸ πρωτεῖον, ου, Dem. de primatu contendere, ἀμφισβητεῖν περὶ τῆς ἡγεμονίας, Isocr.
Primigenius, ὁ ᾗ ἡ πρωτόγονος, ου, Dion. Hal. ὁ ᾗ ἡ πρωτότοκος, ου, id. ὁ ᾗ ἡ πρωτογενὴς, έος, LXX. filius, ὁ παῖς πρεσβύτατος, Plat.
Primipara, ἡ πρωτοτόκος, ου, Hom.
Primitiæ, ἡ ἀπαρχὴ, Dem. τὸ κάταργμα, Plut. τὰ πρωτεῖα, *cum frugum, tum manubiarum*, τὸ ἀκροθίνιον, Thuc. τὰ ἀκροθίνια, ων, primitias solvo, ἀπάρχομαι, LXX.
Primitivus, ὁ ᾗ ἡ πρωτότυπος.
Primitus, ἐξαρχῆς, Dem. πρῶτον, id.
Primo, πρῶτον, Dem. τοπρῶτον, id.
Primogenitus, idem quod *Primigenius*.
Primordium, ἡ ἀρχή. Confer *Initium*.
Primores, οἱ πρῶτοι, ων, Plut.
Primum, idem quod *Primo*.
Primus, πρῶτος, η, ον, Dem. inter primos duco, ἐν πρώτοις ἄγω, Dion. Hal. primas teneo, τὰ ἄριστα φέρομαι, Aristid. alicui concedo, δευτερεύω τινὶ, Plut. primo adspectu, κατὰ τὴν πρώτην πρόσοψιν, Dion. Hal. prima fronte, αὐτόθεν, id. primo quoque tempore, ὡς τάχιστα, Xen. τάχιστα, Isocr. prima luce, ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, Dem. in primis, τὰ πρῶτα, Lucian.
Princeps, ὁ ἄρχων, οντος, Dem. ὁ δυνάστης, ου, Lucian. ὁ δυναστεύων, οντος, Plat. vir, ἀνὴρ πρῶτος, Plut.
Principalis, e, ἀρχικὸς, ὴ, ὸν, Isocr. ἡγεμονικὸς, ὴ, ὸν, Dem. κύριος, ία, ιον.
Principaliter, ἀρχικῶς.
Principatus, ûs, ἡ δυναστεία, ας, Dem. τὸ ἡγεμονικὸν, οῦ, Philo. τὸ πρωτεῖον, ου, Dem. Confer *Primatus*.
Principio, παρὰ τὴν ἀρχὴν, Chrys. Confer *Initio*, et *Principium*.
Principium, ἡ ἀρχὴ, Dem. in principio, ἐν ἀρχῇ, Dion. Hal. a principio, ἀρχῆθεν, Herodot. ἐξαρχῆς, Dem. ἀπαρχῆς, id. κατάρχας, id. τοκατάρχας, id.
Prior, πρότερος, έρα, ερον, Thuc. sum, προτερεύω, Theophr.
Priscus, ἀρχαῖος, Xen. πρεσβύτατος, Dion. Hal. Confer *Antiquus*.
Pristinus, ἀρχαῖος, αία, αῖον, Xen. παλαιὸς, ὰ, ὸν, Dem.

Dem. ὁ, ἡ, τὸ ἐξ ἀρχῆς, habitatio, διατριβὴ, Æl.

Private, seu Privatim, ἰδίᾳ, Dem. κατ' ἰδίαν, Dion. Hal.

Privatio, ἡ στέρησις, εως, Aristot. ἡ ἀποστέρησις, εως, Isocr.

Privativus, στερητικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.

Privatus, ἴδιος, ία, ιον, Dem. homo, ὁ ἰδιώτης, ου, id. ἰδιωτεύων, οντος, id. res, τὰ ἴδια, ων, id. vita, ἡ ἰδιωτεία, ας, Xen. hospes, ὁ ἰδιόξενος, ου, Dion. Hal.

Privigna, ἡ προγόνη, ης, Theophr.

Privignus, ὁ πρόγονος, ου, Bud.

Privilegium, τὸ προτίμημα, ατος, ἡ προνομία, ας, Lucian. habere, προνομίαν ἔχειν, id. dare alicui, διδόναι τινὶ, id.

Privo, στερέω, aliquem aliqua re, τινὸς τινα, Xen. ἀποστερέω τινὰ τινος, Isocr. τινά τι, id.

Prius, πρότερον, Dem. quam, πρότερον ἢ, Dem. πρότερον, πρὶν ἢ, Lycophr. priusquam audiverim, πρὸ τοῦ ἀκοῦσαι, Xen.

Pro, πρὸ, urbe, πόλεως, Herodian. foribus, πρὸ θυρῶν, N. T. pro sorore pugnare, πρὸ ἀδελφῆς ἀμύνειν· pro me se vendicarunt, πρὸ ἐμοῦ, N. T. pro rege pugnare, ἀμύνεσθαι ὑπὲρ βασιλέως, Plutarch. pro aliquo dicere, ὑπέρ τινος λέγειν, Dem. pro arbitratu suo, κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτοῖς, Plut. pro facultatibus, κατὰ τὴν ὑπάρχουσαν οὐσίαν, Thuc. pro meis viribus, κατ' ἐμὲ, Lucian. pro parvis beneficiis magna referre, μεγάλα ἀντὶ μικρῶν εὐεργετεῖν, Xen. optima pro jucundis accipere, βέλτιστα ἀντὶ τῶν ἡδέων λαμβάνειν, Dem. pro præsenti rerum conditione, ἐκ τῶν ὑπαρχόντων, Dem. ἐκ τῶν ἐνόντων, Lucian.

Proavia, ἡ προμάμμα, ης, Philo. ἡ μήτηρ τοῦ πάππου, Dem.

Proavus, ὁ πρόπαππος, ου, Dem. paternus aut maternus, πρὸς πατρὸς ἢ μητρὸς, Isocr.

Probabilis, e, πιθανὸς, ἡ, ὸν, Dem. εἰκός.

Probabilitas, ἡ πιθανότης, ητος, Plut.

Probabiliter, εὐλόγως, Dem. πιστῶς, id. minus, ἀπιθάνως, Isocr. δυσπίστως, id.

Probatio, ἡ πίστις, εως, Dem. ἡ ἀπόδειξις, id. ὁ ἔλεγχος, id. probationem petere ab aliqua re, λαμβάνειν πίστιν ὑπό τινος, Isocr. niti alicujus maxime testimonio, εἶναι πλεῖστον ἔλεγχον διὰ μαρτυρίας, Dem. exhibere, παρέχειν πίστιν, id. fieri de aliqua re, γίγνεσθαι ἔλεγχον περί τινος, id. uti probatione aliqua, χρῆσθαί τινι πίστει, Isocr.

Probatus, ὁ καὶ ἡ εὐδόκιμος.

Probe, καλῶς, Dem. ὀρθῶς, id.

Probitas, ἡ καλοκαγαθία, Xen. morum, τῶν τρόπων, Isocr. ἡ χρηστότης, ητος, Plut.

Probo, exploro, δοκιμάζω, aurum igne, τὸ χρυσίον ἐν τῷ πυρὶ, Isocr. approbo aliquid, ἀρέσκει τί ἐμοί, Dem. confirmo, ἐπιδείκνυμι τὶ, id. liquido, ἐλέγχω τι καθαρῶς, id.

Proboscis, ἡ προβοσκὶς, ίδος, Diod. Sic.

Probrosus, ὁ καὶ ἡ ἐπονείδιστος, ου, Isocr.

Probrum, τὸ ὄνειδος, εος, Dem. probris insector seu adficio aliquem, ὀνειδίζω τινὶ, id. βλασφημέω κατά τινος, Isocr. εἴς τινα, Dem. λοιδόρημα ποιοῦμαί τινα, Plut. βλασφημίαν λέγω τινὶ, id. Confer *Convicium.*

Probus, ἀγαθὸς, ἡ, ὸν, Dem. vir, ἄνθρωπος χρηστὸς, id. ἀνὴρ καλὸς κἀγαθὸς, id. probatus, ὁ καὶ ἡ δόκιμος, ου· moneta, νόμισμα, ἀργύριον δόκιμον, Dem.

Procacitas, ἡ προπέτεια, ἡ ἀναίδεια, Dem.

Procaciter, ἀκολάστως, ἀσελγῶς.

Procax, ὁ καὶ ἡ προπετὴς, ὲς, Dem. ὁ καὶ ἡ ἀσελγὴς, id. ὁ καὶ ἡ ὑβριστὴς, Aristot.

Procedo, προβαίνω, Dem. χωρέω, id. res procedit ut vult, προχωρεῖ αὐτῷ τὰ πράγματα, ἡ ἐθέλετο, Thuc. plurimum noctis processerat, τὸ πλεῖστον τῆς νυκτὸς προεληλυθὸς ἦν, Herodian. in philosophia, προκόπτω ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ, Lucian. in virtute, ἐπ' ἀρετῇ, Plut. πρὸς ἀρετὴν, Isocr.

Procella, ἡ καταιγὶς, ιδος, Aristot. ἡ κυματωγὴ, ῆς, Lucian. ἡ θύελλα, ης, Aristot.

Procellosus, ὁ καὶ ἡ θυελλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ κυματώδης, εος, Aristot.

Proceres, οἱ δυναστεύοντες, ων. Confer *Princeps*, item *Primates.*

Proceritas, τὸ μῆκος, εος, Plat.

Procerus, ὁ καὶ ἡ εὐμήκης, εος, Lucian. ὁ καὶ ἡ ἐπιμήκης, id. ὁ καὶ ἡ περιμήκης, Synes. ὑψηλὸς, ἡ, ὸν.

Processio, seu Processus, ἡ πρόοδος, εως, ἡ προχώρησις, Spiritus S. ἡ ἐκπόρευσις τοῦ πνεύματος ἁγίου, Naz.

Procidentia, ἡ πρόπτωσις, εως, Diosc.

Procido, προσπίπτω, ad genua, προσπίπτω πρὸς γόνατα, Dem.

Procinctus, ûs, ἡ παρεμβολὴ, ῆς· in procinctu stare, ἐν παρεμβολῇ εἶναι, Plut.

Proclamatio, ἡ ἀνακήρυξις, εως.

Proclamo, ἀναβοάω, Plat. ut præco, ἀνακηρύττω, Lucian.

Proclino, κατακλίνω, Plut.

Proclivis, e, ὁ καὶ ἡ ἐπίφορος, Hippocr. ὁ καὶ ἡ εὐκατάφορος, ad aliquid, πρός τι, Aristot. ὁ καὶ ἡ εὐεπίφορος, Strabo. sum, ἀποκλίνω πρός τι, Aristot. ῥέπειν πρός τι, id. εὐκατάφορον εἶναι πρός τι, id.

Proclivitas, ἡ ἐπιῤῥέπεια, ας, Chrys. ἡ εὐκαταφορία, Laert. ἡ καταφορία, ας, Athen.

Proconsul, ὁ ἀνθύπατος, ου, Plut. sum, ἀνθυπατεύω, Herodian.

Proconsularis, e, ἀνθυπατικὸς, ἡ, ὸν, Plut.

Proconsulatus, ûs, ἡ ἀνθυπατεία, ας, Herodian. proconsulatum gero, ἀνθυπατεύω, id.

Procrastinatio, ἡ ὑπερημερία, ας, Dem. ἡ ὑπέρθεσις, εως, Philo. ἡ ἀναβολὴ, ῆς, Plut.

Procrastino, ἀναβολὴν ποιοῦμαι, Plut. aliquid, τινὸς, id. ἀναβάλλομαί τι εἰς ὑστεραίαν, Dem.

Procreatio, ἡ γέννησις, Plat. liberorum, ἡ παιδοποιΐα, Plut. ἡ τεκνοποιΐα, Aristot.

Procreo, γεννάω, aliquem, τινὰ, Xen. liberos, ποιοῦμαι παῖδας, Isocr. παιδοποιοῦμαι, Xen.

Procreator, ὁ γεννητὴς, Plat. liberorum, ὁ παιδοποιὸς, Euripid. ὁ τεκνοποιὸς, Herodot.

Procubitor, ὁ πρόκοιτος, ου, ὁ φρουρὸς, οῦ, Xen.

Procudo, παρακολάπτω.

Procul, πόῤῥω, a periculis remoti, τῶν κινδύνων ἐκτὸς, Dem. ab Alba, ἄποθεν τῆς Ἄλβης, Plut. magis, ποῤῥωτέρω, Lucian. dubio, ἀναμφισβητήτως, Dem. absum, ἐκ πολλοῦ διαστήματός εἰμι, Lucian. habito ab aliquo, ἀποικέω τινὸς, Thuc.

Proculco, καταπατέω, Thuc.

Procumbo, κατάκειμαι, Plut. προσπίπτω· in genu, εἰς γόνυ ὀκλάζω, Lucian.

Procuratio, ἡ ἐπιτροπὴ, ῆς, Dem. ἡ ἐπιμέλεια, ας, id. ἡ διοίκησις.

Procurator, ὁ διοικητὴς, οῦ, Plut. ὁ ἐπίτροπος, ου, Herodian. ὁ ἐπιμελητὴς, οῦ, Xen.

Procuro, ἐπιμελέομαι, aliquid, τινὸς, Plat. τὶ, id. διοικέω τὶ, Dem. κήδομαί τινος, Plut. alicui multa bona, προξενεῖν τινι πολλὰ ἀγαθὰ, Ælian.

Procurro, προτρέχω, Isocr.

Procursus, ἡ προδρομὴ, ῆς, ἡ ἐκδρομὴ, ῆς.

Procus, ὁ μνηστὴρ, ῆρος, ὁ μνηστεύων, οντος.

Prodeambulo, ἐκπεριπατέω.

Prodeo, πάρειμι, aliquo, εἴς τινα τόπον, Xen. in publicum, προέρχομαι εἰς τὸ δημόσιον· ex arce, ἐκφοιτάω ἐκ τῆς ἀκροπόλεως, Plut. in medium, ἔρχομαι εἰς τὸ μέσον.

Prodigalitas, ἡ ἀσωτία, Aristot. ἡ ἀκολασία.

Prodige, ἀσώτως, vivo, ἀσωτεύομαι, N. T.

Prodigiose, τερατικῶς, Plut.

Prodigiosus, ὁ καὶ ἡ τερατώδης, εος, Isocr.

[illegible] τὸ τέρας, Plut. τὸ σημεῖον, Dem.

Prodigo, ἀσωτεύομαι, patrimonium, τὰ ἐκ τοῦ πατρὸς χρήματα, Ælian. omnia, ἀταμιεύτως πάντα δύναμαι ἀναλίσκω, id.

Prodigus, ὁ καὶ ἡ ἄσωτος, ου, Dem.

Proditio, ἡ προδοσία, ας, Dem. ἡ πρόδοσις, εως, id.

Proditor, ὁ προδότης, Dem. ὁ προδότης, id.

Proditorie, προδοτικῶς, Lucian.

Proditorius, προδοτικὸς, ἡ, ὸν, Plut.

Proditrix, ἡ προδότις, ιδος, Eurip.

Prodo, προδίδωμι, urbem, πόλιν, Xenoph. caussam, δίκην, Dem. remp. καταπροδίδωμι τὰ κοινὰ, Lucian. res gestas memoriæ, ἱστορέω τὰ πεπραγμένα, Plut. δίδωμι τῷ λόγῳ, Naz.

Prodromus, ὁ πρόδρομος, Plut.

Produco, παρατείνω, aliquid, τὶ, Lucian. sermones, ἀναμηκύνω τοὺς λόγους, id. testes, παρίστημι μάρτυρας, Dem. ἀπάγομαι μάρτυρα περί τινος, Isocr. παράγομαι μάρτυρα, id. convivium, ἀποτείνω τὸν πότον, Lucian.

Productio, ἡ ἔκτασις, εως, Gramm. ἡ ἀναβολὴ, ῆς, Aristot.

Profanatio, ἡ βεβήλωσις, εως.

Profano, βεβηλόω, LXX.

Profanus, ὁ καὶ ἡ ἄδυτος, ου, Lucian. ὁ καὶ ἡ ἀνίερος, ου, Plut. ὁ καὶ ἡ βέβηλος.

Profectio, ἡ πορεία, ας, Dem. ἡ ὁδοιπορία, ας, Xen. ad bellum, ἡ ἔξοδος, ου, Dem.

Profecto, δῆτα, Dem. ἡ μὴν, id. ἀληθῶς, id.

Profectus, ûs, ἡ προκοπὴ, ῆς, Plut. ἡ ἐπίδοσις.

Profero, προφέρομαι. Confer *Produco.*

Professio, τὸ ἐπάγγελμα, ατος, Aristot.

Ex professo, ἐκ τοῦ προφανοῦς, Lucian. ἐκ τῆς ἰθείης, Herodot.

Professor, ὁ ἐπαγγελτὴς, οῦ, artium, ὁ διδάσκαλος, ου, Dem.

Proficio, ἐπιδίδωμι, in virtutis studio, πρὸς ἀρετὴν, Isocr. εἰς ἀρετὴν, Plat. in studiis mathematicis, προκόπτω ἐν τοῖς μαθήμασι, Lucian. sapientia et ætate, σοφίᾳ καὶ ἡλικίᾳ, N. T. valde, ἐπίδοσιν μεγάλην λαμβάνω, Isocr. nihil, εἰς τὸ πρόσθεν πράττω μηδὲν, Dion. Hal.

Proficiscor, πορεύομαι, terra, κατὰ γῆν, Thuc. in Cyprum, εἶμι εἰς τὴν Κύπρον, Herodot. in urbem, ἄπειμι πρὸς τὸ ἄστυ, Plat. per urbem, διαπορεύομαι τὴν πόλιν, Plut. per regionem, διέρχομαι χώραν, id. peregre, ἀποδημέω, Plat.

Profiteor, ἐπαγγέλλομαι, artem aliquam, ἀσκησίν τινα, Lucian. doceo, διδάσκω τινὰ τέχνην τοὺς ἄλλους, Dem. *aperte confiteor,* προσομολογέω, Isocr.

Profligatio, ἡ ἧττα, ας, Dem.

Profligatus, διεφθαρμένος. Confer *Perditus.*

Profligo, φυγαδεύω, Philo. Confer *Fugo.*

Profluens, ὁ προῤῥέων, ὁ καὶ ἡ ἀπόῤῥους, Athen.

Profluentia, ἡ ἐπιῤῥοία, ας, Dion. Ar.

Profluo, ἀποῤῥέω, alicunde, τινὸς, Diosc.

Profluvium, ἡ ῥύσις, εως, Aristot. ventris, ἡ διάῤῥοια, ας, Gal. verborum hominis garruli, ἡ λογοδιάῤῥοια, ας, Athen.

Profore, ὠφελήσειν, χρήσιμον ἔσεσθαι.

Profugio, ἀποφεύγω, Dem. Confer *Fugio.*

Profugium, ἡ καταφυγὴ, Isocr. τὸ καταφύγιον.

Profugus, i, ὁ φυγὰς, άδος, Dem. φεύγων, οντα, Isocr. *ad hostes,* ὁ καὶ ἡ αὐτόμολος, Xen. ὁ μετανάστης, Philo. ὁ καὶ ἡ πρόσφυξ, id.

Profunde, βαθέως.

Profunditas, τὸ βάθος, εος, aquæ, τοῦ ὕδατος, Xen. τὸ βάθυσμα, ατος, Theophr.

Profundo, προχέω, aliquid, τὶ, Herodian. prodigo, ἀσωτεύομαι. Confer *Prodigo.*

Profundus, βαθὺς, εῖα, ὺ, fluvius, ποταμὸς, somnus, ὕπνος, N. T. pax, εἰρήνη, Herodian.

Profuse, ἀφειδῶς, Dem.

Profusio, ἡ πρόχυσις, εως, Herodot. bonorum, ἡ ἀσωτία, ας, Aristot.

Profusus, δαπανηρὸς, ὰ, ὸν, Aristot. Confer *Prodigus.*

Progeneratio, ἡ γέννησις, εως, Plat.

Progenero, γεννάω, Xen. προγεννάω.

Progenies, τὸ γέννημα, ατος, Plut. ἡ γενεὰ, ᾶς, Philo.

Progenitus, γεγονὼς, υῖα, ὸς. Confer *Natus.*

Progredior, πρόειμι, Dem. Confer *Procedo*, et *Proficio.*

Progressio, seu Progressus, ἡ πορεία, ας, Dem. τὸ βάδισμα, ατος, id. in artibus, ἡ προκοπὴ, ἐν ταῖς τέχναις, Lucian. progressum facio in virtute, ἐπιδίδωμι πρὸς ἀρετὴν, Isocr. Confer *Proficio.* progressu temporis, προβαίνοντος χρόνου, Dem. προϊόντος χρόνου, id. τῷ χρόνῳ, Dion. Hal.

Proh, φεῦ! anima! ὦ ψυχή! Xen. virum!

φεῦ

φεῦ τῦ ἀνδρός! id. proh Deûm hominumque fidem! ὦ γῆ καὶ Θεοί! Dem.
Prohibeo, κωλύω, aliquem, τινά, Plut. aliquid, διακωλύω τι, Plat. κατακωλύω τι, Dem. aliquem ab aliqua re, εἴργω τινά ἀπό τινος, Xen. ἀπείργω τινά τινος, Plut. ἀπωθέω τινά τινος, id.
Prohibitio, ἡ κώλυσις, ἡ ἐπικώλυσις, Xen.
Prohibitor, ὁ διακωλυτής, ῦ, Plat.
Projectio, ἡ ῥίψις, εως, Plut. ἡ ἀποβολή, ῆς.
Projectitius, ὁ καὶ ἡ ἀπόβλητος, N. T.
Projectura, idem quod *Projectio*.
Projicio, ἀποῤῥίπτω, chlamydem, χλαμύδα, Herodian. aliquid, ἀποβάλλω τι, Plut.
Proin, seu Proinde, δή, διὰ τῦτο, καί τοι, Isocr. Confer *Ergo*, *Igitur*.
Prolabor, καταπίπτω, in terram, ἐπὶ τῆς γῆς, Xen. ex equo, ἀφ' ἵππυ, id. huc usque, προάγομαι εἰς τῦτο, Dem.
Prolapsio, ἡ πρόπτωσις, εως, Diosc.
Prolatatio, ἡ ὑπέρθεσις, εως, Philo.
Prolato, ἀναβάλλομαι. Confer *Procrastino*.
Proles, ὁ γόνος, υ, Dion. Hal. αἱ γοναὶ παίδων, id. ἡ γενεά, ᾶς, Xen. mascula, γενεὰ ἄῤῥην, Dion. Hal. prolem habeo, γενεὰν ἔχω, id. relinquo, γένος καταλείπω, id.
Prolicio, ἐφέλκω, Aristot.
Prolixe, ἀποτάδην, Lucian. prolixius immoror, ἐπιδαψιλεύομαι, Dion. Hal. scribo, διεξοδικώτερον γράφω, Naz. dissero de re aliqua, μηκύνω τι, Thuc.
Prolixitas, τὸ μῆκος, orationis, λόγυ, Dem.
Prolixo, μηκύνω, aliquid, τί, Isocr.
Prolixus, μακρός, ά, όν, Isocr. ὁ καὶ ἡ ἐπιμήκης, εος, Diosc. benevolus, εὐνοϊκός, ή, όν, Dem. ne sim prolixus, ἵνα μὴ μακρὰ λέγω, Dem. prolixa oratione utor, μακρολογέω, Plat. μακρὺς λόγυς ἀποτείνω, id. τὺς λόγυς ἀπομηκύνω, Lucian.
Proloquor, ἀποφθέγγομαι, Laert. προλογίζω.
Proludium, ὁ προαγών, ῶνος, Plut.
Proludo, προαγωνίζομαι, Herodian.
Proluo, λέω, Lucian. ἀποκλύζω.
Prolusio, τὸ προαγώνισμα, ατος.
Proluvies, ἡ πλημμύρα, ας.
Proluvium, ἡ πρόχυσις, εως, Herodot.
Promano, idem quod *Profluo*.
Promercalis, e, ὁ καὶ ἡ ὤνιος, υ, Plut.
Promereo, seu Promereor, προσάγομαι, aliquid aliqua re, τί τινι, Plut. bene de rep. εὐεργετέω τὸ κοινόν, Aristot. Confer *Mereor*.
Promeritum, ἡ εὐποιΐα. Confer *Meritum*.
Promiscue, ἀναμίξ, Xen. μιγάδην.
Promiscuus, ὁ καὶ ἡ σύμμικτος, Thuc. ὁ καὶ ἡ συμμιγής, έος, Aristid.
Promissio, ἡ ὑπόσχεσις, εως, Dem. ἡ ἐπαγγελία, ας, id. Confer *Pollicitatio*.
Promissor, ὁ ὑπισχνύμενος, Dem. ὁ ἐπαγγελλόμενος, id.
Promissum, τὸ ἐπάγγελμα, ατος, Dem. Promissos pilos habentes, κομῶντες.
Promitto. Confer *Polliceor*.
Promo, προφέρω, e penu, ἐκ ταμιείυ, Isocr. vestem, προχειρίζομαι ἐσθῆτα, Lucian.
Promontorium, ἡ ἄκρα, ας, Pausan.
Promoveo, προάγω, aliquem ad honores, τινὰ εἰς ἀξιώματα, Plut. ad gloriam, προάγω τινὰ εἰς δόξαν, id. a theatro ad maximas dignitates, μετάγω ἀπὸ τῆς σκηνῆς ἐπὶ μεγίστας πράξεις, Herodian.
Prompte, προθύμως, Dem. εὐθύμως, id. προχείρως, id. ἑτοίμως.
Promptitudo, ἡ ἑτοιμότης, Dem. ἡ εὐθυμία.
Promptuarium, τὸ ταμιεῖον, υ, Isocr.
Promptus, ὁ καὶ ἡ πρόχειρος, Plutarch. paratus, ὁ καὶ ἡ πρόθυμος, Dem. ἕτοιμος, η, ον, id.
Promulgatio, ἡ ἀνακήρυξις, ἡ δημοσίευσις.
Promulgo, ἐπαγγέλλομαι, Lucian. per præconem, ἀνακηρύττω, id.
Promulsis, τὸ ὑδρόμελι, ιτος, Diosc.
Promus, ὁ ταμίας, υ, Aristot.
Promuscis, idem quod *Proboscis*.
Pronepos, ὁ πρόεκγονος, υ ὁ διέγγονος.
Proneptis, ἡ διέγγονη, ης, Harmenop.
Pronomen, ὄνομα ἀντώνυμον, Dion. Hal.
Pronuba, ἡ προμνήστρια, Lucian. ἡ προμνηστρίς, ίδος, Xenoph. ἡ νυμφαγωγός.
Pronubus, ὁ νυμφοστόλος, Nyssen. ὁ νυμφαγωγός, Chrys.
Pronunciatio, ἡ τῆς φωνῆς ἐκφορά, ᾶς, Dion. Hal. ἐκφώνησις, εως, Damasc. oratoria, ἡ ὑπόκρισις, εως, Aristot.
Pronunciatum, τὸ ἀξίωμα, ατος, Bud.
Pronuncio, ἐκφωνέω, nihil de aliqua re, ἀποφαίνομαι ὐδὲν περί τινος, Dem.
Pronurus, ἡ ἐκγόνυ γαμετή.
Pronus, ὁ καὶ ἡ εὐκατάφορος, υ, Diod. Sic. Confer *Proclivis*.
Proœmior, προοιμιάζω, Aristot.
Proœmium, τὸ προοίμιον, υ, Aristot.
Propagatio, ἡ παράφυσις, εως.
Propago, παραφύω, ἀποφυάδας γεννάω.
Propago, inis, ἡ παραφυάς, άδος, LXX. ἡ ἀπογονή.
Propalam, προφανῶς, φανερῶς, Herodian.
Propatruus, ὁ προπατράδελφος, υ.
Propatulus, ὁ καὶ ἡ προφανής, Thuc.
Prope, ἐγγύς, aliquem, τινί, Aristot. τινός, id. ἐγγύθεν τινός, Plut. σύνεγγύς τινος, Aristot. qui prope adsunt, οἱ πλησίον ὄντες, Dem. prope dixi, quæ, σχεδὸν εἴρηκα, ἅ, id. prope terram, πρὸς τῇ γῇ, Dem.
Propediem, αὐτίκα δὴ μάλα, ἐν βραχεῖ.
Propello, ἀπωθέω, Dem. ἀνείργω.
Propemodum, παραμικρόν, Dem. μονονὺ, id. μονονυχί, id.
Propempticum, προπεμπτικόν, ῦ.
Propendeo, ῥέπω, ad aliquid, πρός τι, Joseph. ὁρμάω πρός τι, Dem.
Propense, προθύμως, Isocr.
Propensio, ἡ ἐπιῤῥέπεια, Chrys. ἡ προθυμία.
Propensus, ὁ καὶ ἡ προπετής, έος, ad aliquem, πρός τι, Plat. Confer *Proclivis*.
Properanter, ἐσπευσμένως, Joseph. διὰ σπυδῆς, Herodian. κατὰ πολλῆς σπυδῆς, Xen.
Properantia seu Properatio, ἡ σπυδή, ῆς, Isocr. Confer *Festinatio*.
Properatim, idem quod *Properanter*.
Properatio. Vide *Properantia*.
Properato, Propere, Properiter, idem quod *Properanter*.
Propero, σπεύδω, Dem. aliquid, ἐπισπεύδω τί, id. Confer *Festino*.
Properus, ταχύς, εῖα, ύ, Dem. Confer *Celer*.
Propheta, ὁ προφήτης, υ, Plut.
Prophetia, ἡ προφητεία, ας, N. T.
Propheticus, προφητικός, ή, όν, N. T.
Prophetis seu Prophetria, ἡ προφῆτις, ιδος, N. T.
Propinatio, ἡ πρόποσις, εως, Plut.
Propino, προπίνω, alicui, τινί, Dem. poculum, τινὶ κύλικα, Athen. *propinando offero*, viginti quinque nummûm myriadas, πέντε καὶ εἴκοσι μυριάδας, Plut. *prodo*, Græciam, τὴν Ἑλλάδα, Dem. me ad deridendum, ὀφλισκάνω γέλωτα, Cl. Al.
Propinque, πλησίον, Dem.
Propinquitas, *loci*, ἡ ἐγγύτης, ητος, Al. Aphr. generis vel juris, ἡ ἀγχιστεία, ας, Dem. ὁ πλησιασμός, ῦ, Diod. Sic.
Propinquo, ἐγγίζω, N. T. Confer *Appropinquo*.
Propinquus, ὁ, ἡ, τὸ πλησίον, Plut. genere, ὁ πρὸς γένος τινὶ ὑπάρχων, Herodian. ἀγχιστεύων, υσα, ον, LXX. sum, *loco*, ἐς βραχὺ γειτνιάζω, Lucian. genere, ἀγχιστεύω, LXX. προσήκω τινί, Dem. in propinquo, ἐγγύς, id. ὁμόσε, id. e propinquo, ἐγγύθεν, id.
Propior, us, ἐγγύτερος, έρα, ερον, alicui, τινός, Dem. τινί, Xenoph.
Propitiatio, ὁ ἱλασμός, ῦ, Plut.
Propitiatorium, τὸ ἱλαστήριον, υ, N. T.
Propitio, ἱλάσκομαι, aliquem, τινά, Plut. ἐξιλάομαι τινα, Xen.
Propitius, ὁ καὶ ἡ ἵλεως, ω, Xen. sum, εὐιλατεύω, LXX. ὁ καὶ ἡ εὐμενής.
Propius, ἐγγυτέρω, urbem, πόλεως, Thuc. genere alicui, γένος τινί, Plat.
Propola, ὁ προπώλης, υ, Aristoph.
Propono, προτίθημι, aliquid alicui, τί πρό τινος, Herodian. quæstionem, προβάλλομαι ἐρώτημά τι, Plut. ob oculos, τίθημί τι πρὸ ὀφθαλμῶν, Plat. præmium, τίθημι ἆθλον, Isocr. proposui mihi dicere, εἱλόμην λέγειν, Dem. ὑπεθέμην ἐρεῖν, Isocr. δέδοκταί μοι λέγειν, Plat.
Proportio, ἡ ἀναλογία, ας, Aristot.
Propositio, ἡ πρόθεσις, εως, LXX. τὸ πρόβλημα, orationis, ἡ ὑπόθεσις, εως, Plut.
Propositum, ἡ πρόθεσις, εως, ἡ προαίρεσις, ὁ σκοπός· non attingo, proposito frustror, τῆς προθέσεως διαμαρτάνω, Philo. aliena a proposito, ἐξαγώνια καὶ πόῤῥω τῦ πράγματος, Lucian. sine certo proposito, ἀπροθέτως, Polyb. in proposito persevero, ἐμμένω τοῖς γνωσθεῖσιν, Aristot. a proposito decedo, ἐξίσταμαι, Dion. Hal.
Proprætor, ὁ ἀντιστράτηγος, ῦ, Dem.
Proprie, ἰδίως, Aristot. loqui, κυριολογέω, Philo.
Proprietas, ἡ ἰδιότης, ητος, Plut. τὸ ἰδίωμα, ατος, Diosc.
Proprius, ἴδιος, ία, ιον, alicui, τινί, Aristot. proprium habere aliquid, ἴδιον ἔχειν τι, idem. proprius sermo, ἡ κυριολογία, ας, Dion. Long. nomen, ἡ κυρία προσηγορία, Chrys. propria curo, τὰ ἴδια πράττω, N. T.
Propter, διά, virtutem, ἀρετήν, Plat. utilitatem reip. verba facere, ἐπὶ τῷ συμφέροντι τῆς πόλεως εἰπεῖν, Dem. lucrum facere aliquid, ποιεῖν τι ἐπὶ τῷ κέρδει, Xen. aliquid accedo, περί τινος ἥκω, Thuc. auditorem, i. e. auditoris causa, πρὸς ἀκροατήν, Aristot. propriam ignaviam cæteros servituti objicere, τῆς ἰδίας ῥαθυμίας ἕνεκα—Dem. ista exposui propter duas causas, ταῦτα διῆλθον δυοῖν ἕνεκεν, Isocr. propter filium horum patrocinium suscepi, τῦ παιδὸς ἕνεκα, Dem. propter quid ista dico? τῦ χάριν δὴ ταῦτα λέγω, id.
Propterea, διὰ τῦτο ῦν, διὰ ταῦτα· laudamus virtutem, quod sit pulcherrima, διὰ τῦτο ἀρετὴν εὐδοκιμεῖ, ὅτι κάλλιστόν ἐστι, Isocr. præfatus sum, quod est, τύτων ἕνεκα προεῖπον, ὅτι ἐστί, id. quod condidisti homines, ὅτι σὺ ἔπλασας ἀνθρώπυς, Lucian. ut dormiamus, διὰ τῦτο, ὡς καθεύδοιμεν, id. ne patiaris, τύτυ ἕνεκα, ἵνα μὴ πάθῃς, Isocr.
Propudiosus, ὁ καὶ ἡ ἀναίσχυντος, Dem.
Propudium, τὸ αἶσχος, εος, Xen. civitatis, ἡ αἰσχύνη τῆς πόλεως, Dion. Hal.
Propugnaculum, ἡ προβολή, regionis, τῆς χώρας, Xen. τὸ ἐπιτείχισμα, ατος, Dem. τὸ πρόβλημα, Plat. ἡ ἔπαλξις, Thuc.
Propugnatio, ὁ ὑπερασπισμός, ῦ.
Propugnator, ὁ ὑπερασπιστής, ὁ ὑπέρμαχος, Philo. ὁ πρόμαχος, Herodian.
Propugno, προπολεμέω, Philo. ὑπερασπίζω, Polyb. προμαχέω, Herodian. pro aliqua re, ὑπερμαχέω τινος, Plut. pro aliquo, προμάχομαί τινα, id.
Propulsatio, ἡ ἀπόκρυσις, εως, Al. Aphr.
Propulso, ἀποκρύω, aliquem, τινά, Plut. irruentes hostes, ἀμύνω τὺς ἐπιόντας, Lycoph. Confer *Propello*.
Proquæstor, ὁ ἀντιταμίας, υ.
Prora, ἡ πρῶρα, ας, Plut.
Prorepo, ἐξερπύζω, Aristot. διεξερπύζω, id.
Proreta, ὁ πρωρεύς, έως, Plut. sum, πρωρατεύω, Naz.
Prorex, ὁ ἀντιβασιλεύς, έως.
Proripio, ἐκθορέω, Lucian.
Prorito, παροξύνω, Xen. ἐρεθίζω.
Prorogatio, ἡ ἀναβολή, ῆς.
Prorogo, ἀναβάλλομαι, Plut. παραβάλλω.
Prorsum seu Prorsus, κομιδῆ, Dem. Confer *Omnino*.
Prorumpo, διεξελαύνω.
Proruo, καταβάλλω, Polyb.
Prosa oratio, πεζὸς λόγος, ἡ ἄνευ τῶν μέτρων λέξις, Dion. Hal. prosa oratione scribo, καταλογάδην γράφω, Lucian.
Prosapia, τὸ γένος, εος, Dem.
Proscenium, τὸ προσκήνιον, υ, Plut.
Proscindo, κατακόπτω, Thuc. conviciis aliquem, ὑβρίζω τινά, Dem. εἰς τινα, id.
Proscissio, ἡ διακοπή, ῆς, Hippocr.

Proscribo, προγραφὴν ποιέω, Plut. aliquem, προγράφω τινὰ, Dem. σηλίτην ποιέω τινὰ, id. δημεύω τινὰ, id.
Proscriptio, ἡ προγραφὴ, ῆς, Plut.
Proscriptus, ὁ ϗ ἡ ἔκθετος, ȣ, Dem. ἐκδιωκόμενος, ένη, ενον, id.
Proseco, διατέμνω, Aristot.
Proselytus, ὁ προσήλυτος, ȣ, N. T.
Prosequor, ἀκολουθέω, aliquem, τινὶ, Isocr. honore, περιέπω τιμαῖς, Xen. comitor aliquem, παραπέμπω τινὰ, Plat. fun[illegible] Athen. συνακολουθέω [illegible] Dem.
Proserpo, ἐξερπύζω, Arist.
Prosilio, διάττω, Aristot. ex concione, ἀναπηδάω ἐκ τῆς ἐκκλησίας, [illegible]
Prosocer, ὁ προπένθερος, ὁ [illegible]
Prospecto, προκύπτομαι πολλάκις.
Prospectus, ûs, ἡ πρόοψις, εως, Thuc. ἡ ἄποψις, εως, Plut.
Prosper, ὁ ϗ ἡ εὐτυχὴς. Dem. ὁ ϗ ἡ εὔποτμος, Laert. sum, prospera fortuna utor, εὐθηνέω, Dem. εὐποτμέω, Plut. διευτυχέω, id.
Prospere, εὐτυχῶς, Dem. εὐδαιμόνως, id. cedere, succedere, κατὰ ῥοῦν φέρεσθαι, Naz. δεξιῶς προχωρεῖν, Herodian.
Prosperitas, ἡ εὐπραγία, Dem. ἡ εὐπραξία, idem. ἡ εὐποτμία, Plut. prosperitate insolescere, ταῖς τύχαις ἐξυβρίζειν, Lucian.
Prospero, εὐδαίμονα ποιέω, Isocr.
Prosperus, idem quod *Prosper.*
Prospicientia, ἡ πρόνοια, ας, Herodian.
Prospicio, προοράω, Dem. prӕcognosco, προγιγνώσκω, Thuc. fortunis meis, προνοȣ̃μαι τῆς ȣ̓σίας, id.
Prosterno, καταβάλλω, victimam, τὸ ἱερεῖον, Isocr. imaginem, προσουδίζω εἰκόνα, Plut. ἐδαφίζω.
Prostibulum, ἡ χαμαιτύπη, ης, Plut. ἡ ἑταίρα, ας, Dem. ἡ πόρνη, ης, idem. locus ubi se prostituunt prostibula, τὸ πορνεῖον, ȣ, Dem. τὸ χαμαιτυπεῖον, ȣ, Philo.
Prostituo, προΐστημι, Athen. προαγωγεύω, Plut. filias, καταπορνεύω τὰ θήλεα τέκνα, Herodot.
Prosto, προΐσταμαι, Æschin.
Prosum, ὠφελέω, alicui, τινὰ, Isocr. συμφέρω τινὶ, id. λυσιτελέω τινὶ, id.
Protego, σκεπάζω, aliquem, τινὰ, Diosc. προαμύνω manu, ὑπερέχω τὴν χεῖρα, Aristid.
Protelo, ἀπελαύνω, Lucian.
Protendo, προτείνω, dextram, δεξιὰν, Xen.
Protenus, αὐτίκα, Dem.
Protero, καταπατέω, Dem. καταπατεῖν.
Proterve, προπετῶς, Dem. ἰταμῶς, Plut.
Protervia seu Protervitas, ἡ βδελυρία, ας, Dem. ἡ ἀσέλγεια.
Protervus, ὁ ϗ ἡ προπετὴς, έος, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀσελγὴς, έος, id.
Protestor, διαμαρτύρομαι, Æschin. ἐπιμαρτύρομαι, Dion. Hal.
Protinam seu Protinus, εὐθὺς, Xen. ταχέως, id. ταχὺ, id.
Protraho, quasi *in lucem*, προσάγω τι, Plut. differo, ἀναβάλλομαι, Dem. Confer *Differo.*
Protrudo, προωθέω, Theophr.
Proturbo, ἀπείργω, aliquem ab aliquo, τινά τινος, Plut.
Provectus, προηκὼς, ῦσα, ὸν, longius ӕtate, πόῤῥω τῆς ἡλικίας ἥκων, Plat. ὁ προεληλυθὼς τῇ ἡλικίᾳ, Xen. provectӕ ӕtatis esse, πόῤῥω τῆς ἡλικίας εἶναι, Xen.
Proveho, προάγω, ad dignitatem, εἰς ἀξίωμα, Plut.
Provenio, προέρχομαι, e domo, τῆς οἰκίας, Gal. προβαίνω τῆς οἰκίας, Chrys.
Proventus, ûs, ἡ πρόσοδος, ȣ, Thuc. τὰ προσιόντα, ων, Dion. Hal.
Proverbium, ἡ παροιμία, ας, Dem. quod proverbio dicitur, τὸ τῆς παροιμίας, idem. ut est in proverbio, τȣ̃το δὴ τὸ τȣ̃ λόγȣ, Dion Chrys. τὸ τȣ̃ λόγȣ, Lucian. κατὰ τὴν παροιμίαν, [illegible] Dion. Hal.
Provide, προμηθικῶς, Aristoph. προνοητικῶς.
Providentia, ἡ πρόνοια, ας, Dem. ἡ προμήθεια, ας, Soph. ἡ προμήθεια, ας, Plat.

Provideo, προνοέω, Dem. προμήθειαν ποιέομαι, Plat. futura, προοράω τὰ μέλλοντα, Aristot. Confer *Prӕvideo*, item *Prospicio.*
Providus, προνοητικὸς, ὴ, ὸν, Philo. ὁ ϗ ἡ φρόνιμος, ȣ, Dem.
Provincia, ἡ ἐπαρχία, ας, Plut. *Officium*, τὸ καθῆκον, οντος. Dem. provinciӕ prӕfectus, ὁ ἔπαρχος, ȣ, Diod. Sic.
Provincialis, ὁ ἐπαρχιώτης, ȣ, Pandect. ἡ ἐπαρχιῶτις, ιδος, ibid.
Provinciatim, κατ' ἐπαρχίας.
Provisio, ἡ προνόησις, εως, ἡ πρόνοια, ας, Dem. ἡ πρόοψις.
Provisor, ὁ προνοητὴς, ȣ, [illegible]
Provocatio, *in primis ad* [illegible] σις, εως, Dion. Hal. ἡ πρόκλησις, εως, Herodian.
Provocatorius, προκλητικὸς, ὴ, ὸν, Diosc.
Provoco, προκαλέομαι, aliquem ad pugnam, τινὰ εἰς μάχην, Dem. πρὸς μάχην, Plut. vomitum, ἔμετον, Al. Aphr. appetitum ad aliquid, ὄρεξιν εἴς τι, Herod. aliquem ad aliquid, παρακαλέομαί τινα ἐπί τι, Plat. ad virtutem, προτρέπω τινὰ ἐπ' ἀρετὴν, Xen. ad judices, ἐπικαλέομαι seu ἐφίημι ἐς τὸ δικαστήριον, Dem. aliquem injuria, ἀδικέω τινὰ, id.
Provolo, προπέτομαι.
Provolvo, προκυλίω, me ad pedes, προκυλινδέομαί τινος, Dem.
Prout, ὥσπερ, moris est, νόμος ἐςὶ, Dem. aliquis dicit, ὅπως τις λέγει, id. initio dixi, καθάπερ ἐν ἀρχῇ προεῖπον, idem.
Provulgo, ἐκλαλέω, aliquid, τὶ, Dem.
Proxime, ἐγγυτάτω, ad insaniam accedunt, τῆς μανίας εἰσὶ, Dem. ἐγγυτάτω τινος, id. ἔγγιςά τινος, id.
Proximitas, ἡ ἀγχιςεία, ας.
Proximo, idem quod *Proxime.*
Proximo, as, ἀγχιςεύω.
Proximus, ἐγγύτατος, άτη, ατον, Thuc.
Prudens, ὁ ϗ ἡ φρόνιμος, Dem. ὁ ϗ ἡ σώφρων, id. φρονῶν, id. ὁ ϗ ἡ δαίφρων.
Prudenter, φρονίμως, ago, πράττω, Dem. instruo spectacula, νȣνεχόντως ποιέω τὰς θεωρίας, id. et recte cogitare aliquid, ὑγιῶς ϗ ὀρθῶς λογίζεσθαι περί τινος, id.
Pruina, ἡ πάχνη, ης, Aristot.
Pruinosus, ὁ ϗ ἡ παχνώδης, εως.
Pruna, ἡ ἀνθρακὶς, ίδος.
Prunum, τὸ κοκκύμηλον, ȣ, Hipponax.
Prunus, ἡ κοκκύμηλος, ȣ, Theophr.
Prurigo, ὁ κνησμὸς, ȣ̃, Plut. ἡ κνησμονή.
Prurio, κνήθομαι, N. T. ἐπικνίζω, Theophr.
Pruritus, ὁ κνησμὸς, ȣ̃, Plut. ἡ κνίσωσις, εως, Theophr. ὁ ὀδαξησμὸς, ȣ̃, Ælian.
Prytaneum, τὸ πρυτανεῖον, ȣ, Plat.
Psallo, ψάλλω, LXX.
Psalmus, ὁ ψαλμὸς, ȣ̃, LXX.
Psalterium, τὸ ψαλτήριον, ȣ, LXX.
Psaltria, ἡ ψάλτρια, ας, Athen.
Psaltes, ὁ ψάλτης, ȣ, Athen.
Psittacus, ὁ ψίττακος, Plut. ἡ ψιττάκη, Aristot.
Ptisana, ἡ πτισάνη, ης, Athen.
Pubeo, ἐφηβεύω, Artemid.
Puber, ἡβῶν, ῶσα, ῶν, Dem. ὁ ϗ ἡ ἔφηβος, ȣ, Xen. jam factus, ὃς ἤδη εἰσῆλθεν εἰς τȣ̀ς ἐφήβȣς, id.
Pubertas, ἡ ἐφηβότης, ητος, Theophil. ἡ ἐφηβεία, ας, Artemid.
Pubes, ἡ ἥβη, ης, Xen. *ipsi puberes*, τὸ ἐφηβικὸν, ȣ̃, Lucian.
Pubesco, ἡβάω, Dem. ἐφηβάω, Diosc.
Publicanus, ὁ τελώνης, ȣ, Dem.
Publicatio, ἡ δήμευσις, εως, bonorum, τῶν χρημάτων, Dem. τῶν ὑπαρχόντων, id.
Publice, δημοσίᾳ, Dem. κοινῇ, id.
Publico, δημεύω, bona alicujus, τὰ χρήματά τινος, Dem. τὰς ȣ̓σίας τινὸς, Herodian. agrum, τὴν γῆν, Thuc. evulgo non dicenda, ἀπόῤῥητον δημοσιόω, Plut.
Publicus, δημόσιος, ία, ιον, ὁ ϗ ἡ ἐπιδήμιος· ӕdificium, οἰκοδόμημα, Dem. pœna, τιμωρία, id. commodum, τὸ κοινῇ συμφέρον, οντος, id. in publicum prodeo, εἰς τὸ δημόσιον προέρχομαι· publico sumptu, ἐκ τȣ̃ δημοσίȣ· publica negotia administro, τὰ δημόσια πράττω, Dem.

Pudefacio, αἰσχύνω, καταισχύνω, aliquem, τινὰ, Plut.
Pudefio, αἰσχύνομαι, Xen. ob aliquid, τὶ, Naz. καταισχύνομαί τι, Isocr.
Pudendum, τὸ αἰδοῖον, Thuc.
Pudenter, αἰδημόνως, Xen.
Pudet me, αἰσχύνομαι, dicere, λέγειν, Isocr. λέγων, idem. alicujus, ἔν τινι. Thuc. ἐπαισχύνομαί τινι, Herodot. τὶ, N. T. καταισχύνομαί τι, Isocr.
Pudibundus, ὁ ϗ ἡ αἰδήμων, ονος, Aristot.
Pudice, μετ' αἰδȣ̃ς, ἁγνῶς.
Pudicitia, ἡ ἁγνεία, ας, Isocr. ἡ σεμνότης.
Pudicus, ἁγνὸς, ὴ, ὸν, mulier, γυνὴ, Plut.
Pudor, ἡ αἰδὼς, όος, *contr.* αἰδȣ̃ς, Aristot. ἡ αἰσχύνη, Dem. ἡ εὐλάβεια, id. rusticus, ἡ δυσωπία, Plut. pudori erat, δι' αἰσχύνης ἦν, Dion. Hal. duco, ἐν αἰσχύνῃ τίθημι, id. sine ullo pudore, ἀδυσωπήτως, Plut.
Puella, τὸ κοράσιον, ȣ, N. T. ἡ κόρη, ης, Xen. ἡ παῖς, δὸς, Dem.
Puellaris, e, ὁ ϗ ἡ κορασιώδης, εος, Plut. κορικὸς, ὴ, ὸν, Athen.
Puellariter, κορικῶς, Philo.
Puellula, τὸ κοράσιον, N. T. τὸ κορίδιον, Poll. ἡ παιδίσκη, Lys. τὸ παιδισκάριον, Laert.
Puellus, seu Puellulus, τὸ παιδάριον, Dem. τὸ παιδίον, Aristot. ὁ παιδίσκος, Xen.
Puer, ὁ παῖς, Dem. ὁ κόρος, Athen.
Puera, ἡ παιδίσκη, ης, Lys.
Puerasco, νηπιόομαι, νηπιάζω.
Puerilis, e, ὁ ϗ ἡ παιδαριώδης, εος, Herodian. παίδειος, εία, ειον, Plut.
Pueriliter, παιδικῶς, Plut.
Pueritia, ἡ παιδία, ας, ἡ παιδικὴ ἡλικία, ας, Philo. a pueritia, ἐκ παιδὸς, Dem. ἐκ μικρῶν παιδίων, idem.
Puerpera, ἡ λεχὼ, ȣ̃ς, Cl. Al.
Puerperium, ἡ λοχεία, ας, Plut.
Puerperus, λοχεῖος, εία, εῖον, Plut.
Puerulus, τὸ παιδίον, ȣ, Dem.
Pugil, ὁ πύκτης, ȣ, Xen. ὁ ἀγωνιςής.
Pugilatio, seu Pugilatus, ἡ πυκτοσύνη, ης, Athen. ἡ πυγμὴ, ῆς, Plut. ἡ πυγμαχία.
Pugilice, πυκτικῶς.
Pugilicus, a, um, πυκτικὸς, ὴ, ὸν, Xen.
Pugilor, πυκτεύω, Plut.
Pugillares, seu Pugillaria, ἡ πινακὶς, ίδος, Athen. τὸ πινακίδιον, N. T. ἡ δέλτος, Plut.
Pugio, τὸ ἐγχειρίδιον, Plut. τὸ ξιφίδιον.
Pugiunculus, τὸ μαχαιρίδιον, ȣ, Lucian.
Pugna, ἡ μάχη, ης, Dem. ὁ ἀγὼν, ῶνος, id. ἡ ἅμιλλα, Isocr. sine pugna, ἀμαχητὶ, Thuc. Confer *Prӕlium.*
Pugnacitas, τὸ μάχιμον, ȣ.
Pugnaciter, μαχίμως, φιλονίκως, Xen.
Pugnaculum, ὁ προμαχεὼν, ῶνος, Herodot.
Pugnator, ὁ μαχητὴς, ὁ μαχόμενος, Isocr.
Pugnatorius, μαχικὸς, ὴ, ὸν, μαχητικὸς, ὴ, ὸν, Aristot.
Pugnax, ὁ ϗ ἡ μάχιμος, ȣ, Plut.
Pugno, μάχομαι, cum aliquo, τινὶ, Dem. pro aliqua re, πρό τινος, Plat. de aliqua re, ὑπέρ τινος, Isocr. ὑπερμαχέω τινὸς, Plut. διαμάχομαι ὑπέρ τινος, Plat. cum aliquo, τινὶ, Xen. ἀγωνίζομαι πρός τινα, Xen. contra Deum, θεομαχέω, Eurip. θεομάχομαι, Chrys.
Pugnus, ἡ πυγμὴ, ῆς, Suicer. ὁ κόνδυλος, Dem. pugno cӕdere, pugnos ingerere alicui, κόνδυλον ἐντρίβειν τινὶ, Plut. κόνδυλον διδόναι, Aristoph. pugnum patior, κόνδυλον λαμβάνω, Dem. pugnis decerto, διαπυκτεύω, Lucian. pugno vel pugnis, πὺξ, Naz.
Pulcher, καλὸς, ὴ, ὸν, Plat. ὁ ϗ ἡ εὐειδὴς, fœmina, γυνὴ καλὴ ϗ εὐειδὴς, Plat. εὐπρεπὴς τὴν ὄψιν ȣ̓σα γυνὴ, Dem. adspectu, καλὸς ὀφθῆναι, Dem. καλὸς τὴν ὄψιν, Athen. καλὸς τὸ σῶμα, Xen. mundus seu ornatus, καλὸς κόσμος, Plat. pulchrum duco, ἐν καλῷ ποιέομαι, Dion. Hal.
Pulchre, καλῶς, mihi est, ἔχω, Xen.
Pulchritudo, τὸ κάλλος, εος, Dem. oris, ἐπὶ τῆς ὄψεως, id. pulchritudine prӕditum esse, ἔχειν τὸ κάλλος, id. μετέχειν τȣ̃ κάλλȣς, id. antecello, προέχω τινὸς τῷ κάλλει, id. destitui, ἀποςερεῖσθαι τȣ̃ κάλλȣς, Isocr.

Pulegium,

Pulegium, ἡ γλήχων, ωνος, Diosc. vinum e pulegio, ὁ γληχωνίτης οἶνος, id.
Pulex, ὁ ψύλλος, ȣ, Aristot. ἡ ψύλλα, ης, Theophr. pulices venor, ψυλλίζω.
Pulicosus, ὁ ϗ ἡ ψυλλώδης, εος.
Pullaster, τὸ ὀρνίθιον, ȣ, Athen. τὸ ὀρνιθάριον, idem.
Pullatus, ὁ ϗ ἡ μελανείμων, ονος, Lucian.
Pullulasco, βλαςάνω, Aristot.
Pullulo, παραφύω, Aristot. βλαςάνω, Dem.
Pullulus, ὁ βλαςὸς, ȣ, Theophr.
Pullus, *equus, asinus*, ὁ πῶλος, ȣ, Xen. *avis*, ὁ νεοσσὸς, ȣ, Aristot. excluditur, νεοττὸς γίγνεται, id.
Pulmentum, τὸ ὄψον, Athen. τὸ ἄρτυμα, Plut.
Pulmo, ὁ πνεύμων, ονος, Plut.
Pulmonarius, πνευμονικὸς, ὴ, ὸν, Galen.
Pulpa, ὁ μῦς, ὸς.
Pulpamentum, τὸ ἡδύκρεως, ω, Aristot.
Pulpitum, τὸ ἀνάβαθρον, τὸ ἀκροατήριον, Plut.
Puls, ὁ πόλτος, ȣ, Diosc.
Pulsatio, ἡ κροῦσις, εως, Plut.
Pulsator, ὁ κρȣςὴς, ȣ.
Pulso, κρȣ́ω, terram pedibus, τὴν γῆν ποσὶν, Arrian. obvios, παίω τȣ̀ς ἐντυγχάνοντας, Plut. discipulum, μαθητὴν, Xen. fores, κόπτω τὴν θύραν, Aristoph. θυροκοπέω, id. ut cor vel arteriæ, σφύζω, Gal.
Pulsus, ûs, ὁ ὠθισμὸς, Plut. cordis vel arteriarum, ὁ σφυγμὸς, Galen. ἡ σφύξις, εως, Aristot.
Pultarium, τὸ πολτάριον, ȣ, Diosc.
Pulveratio, ἡ κονιόρτωσις, εως.
Pulvereus, a, um, κόνιος, ία, ιον, Paus.
Pulvero, κονιορτόω, Theophr.
Pulverulentus, ὁ ϗ ἡ κονιορτώδης, Theophr.
Pulvillus, τὸ προσκεφαλίδιον, ȣ.
Pulvinar, τὸ προσκεφάλαιον, ȣ, Lucian.
Pulvinulus, seu Pulvillus, τὸ προσκεφαλίδιον, ȣ
Pulvis, ἡ κόνις, εως, Lucian. excitatus, ὁ κονιορτὸς, ȣ, Plut. pulverem excito, κονιορτόω, Theophr. ὑποκονίω, id. pulvere impleo seu adspergo, κονιάω, Lucian. sine pulvere, ἀκονιτὶ, Dem.
Pulvisculus, τὸ κονιορτίδιον, ȣ.
Pumex, ἡ κίσσηρις, ιδος, Theophr. pumice lævigo, κατακισσηρίζω, Athen.
Pumiceus, κισσήρινος, ίνη, ινον.
Pumicosus, ὁ ϗ ἡ κισσηρώδης, εος, ὁ ϗ ἡ κισσηροειδὴς, έος, Theophr.
Pumilio, seu Pumilius, ὁ νάνος, ȣ, Aristot.
Punctim, ςίγδην.
Punctio, ἡ ςίξις, εως, Eust.
Punctiuncula, τὸ νυγμάτιον, ȣ.
Punctum seu Punctus, ἡ ςιγμὴ, Euclid. temporis, χρόνȣ, Plut. ἡ ἀκμὴ τῶν καιρῶν, Dem.
Punctura, ἡ ςίξις, εως, Eust. Vide *Punctio*.
Punctus. Vide *Punctum*.
Pungo, νύττω, Plut. κεντέω· aliquem, ςίζω τινὰ, id. dicteriis, θράσσω τινὰ, Plato.
Puniceus, φοινίκεος, εία, εον, Diod. Sic. φοινικȣ̃ς, ῆ, ȣ̃ν, tunica, χιτὼν, Xen.
Punio, κολάζω, aliquem severe, τινὰ σφόδρα, Dem. merito, εἰκότως· legitime, νομίμως· acerbe, πικρῶς· publice, δημοσίᾳ, id. τιμωρέω τινὰ, Isocr. in exemplum omnium, τιμωρȣ́μενος παίω τινὰ παράδειγμα πᾶσι, Dem. Confer *Mulcto*.
Punitio, ὁ κολασμὸς, ȣ, Plut. ἡ κόλασις, εως, Aristot. Confer *Pœna*.
Punitor, ὁ κολαςὴς, ȣ, Synes. ὁ τιμωρητής.
Pupa, τὸ κοράσιον, ȣ, N. T. imaguncula puellaris, ἀγαλμάτιον παρθενικὸν.
Pupilla, *orba parentibus*, ἡ ὀρφανὴ, et orba, ἡ ἐπίκληρος, Dem. ἡ ἐπίκληρος, id. oculi, ἡ κόρη, Philo. ἡ γλήνη, LXX.
Pupillaris, e, ὀρφανικὸς, ὴ, ὸν, Plut. status, ἡ ὀρφανία, ας, id.
Pupillus, ὁ ὀρφανὸς, Plat. ὀρφανὸς πατρὸς seu μητρὸς, Dem. pupillum fieri, γίγνεσθαι ὀρφανόν· relinqui, καταλείπεσθαι, id.
Puppis, ἡ πρύμνα, ης, Thuc.
Pupula, ἡ κόρη, ης, Philo.
Pupulus, seu Pupus, τὸ παιδάριον, ȣ, Xen.
Pure, καθαρῶς, Plut.
Purgabilis, e, ὁ ϗ ἡ εὐκάθαρτος, ȣ.

Purgamentum, τὸ κάθαρμα, ατος, Poll.
Purgatio, ἡ κάθαρσις, Plat. ὁ καθαρμὸς, Plut.
Purgator, ὁ καθαρτὴς, ȣ, Plut.
Purgatorius, καθαρτικὸς, ὴ, ὸν, medicamentum, φάρμακον, Plut. ignis, πῦρ.
Purgo, καθαρίζω, Naz. urbem, καθαίρω τὴν πόλιν, Plut. excuso. Vide *Excuso*.
Purificatio, ὁ καθαρισμὸς, ὁ ἁγνισμὸς, Plut.
Purifico, καθαίρω, aliquid, τὶ, Athen.
Puritas, ἡ καθαρότης, sermonis, λόγȣ, Hermog. mentis, ἡ ἁγνότης, Dem.
Puriter, καθαρῶς, Plut.
Purpura, [illegible] ἡ πορφύρα, Aristot.
Purpurarius, [illegible] N. T.
Purpurarius, ὁ πορφυρεύς, έως, Lucian. ὁ πορφυρευτὴς, ȣ, Cl. Al.
Purpurasco, πορφυρίζομαι.
Purpuratus, ὁ ϗ ἡ περιπόρφυρος, ȣ, Plut. περιβεβλημένος πορφύραν, N. T.
Purpureus, πορφυρȣ̃ς, ᾶ, ȣ̃ν, tunica, χιτὼν, Xen. vestis, ἡ πορφυρὶς, ίδος, id. totus, ὁ ϗ ἡ ὁλοπόρφυρος, ȣ, Diod. Sic.
Purpurisso, τῷ ἀνδρεικέλῳ χρίω.
Purpurissum, τὸ ἀνδρείκελον, ȣ, Aristot.
Purpuro, πορφυρίζω, Diosc. πορφυρέω, Luc.
Purulente, πυωδῶς.
Purulentus, ὁ ϗ ἡ πυώδης, ὁ ϗ ἡ πυοειδὴς, έος, Aristot. ὁ ϗ ἡ διάπυος, Hippocr.
Purus, καθαρὸς, ὰ, ὸν, Dem. a scelere, ὁ ϗ ἡ ἄκακος, id. ἁγνὸς, ὴ, ὸν, a re venerea, τῶν ἀφροδισίων, Plut. non mistus, ὁ ϗ ἡ ἄκρατος, Xen.
Pus, τὸ πύον, ȣ, Aristot.
Pusillanimitas, ἡ μικροψυχία, ας, Philo. ἡ ὀλιγοψυχία, ας, LXX.
Pusillanimus, ὁ ϗ ἡ μικρόψυχος, ȣ, Naz. ὁ ϗ ἡ ὀλιγόφρων, ονος, Philo.
Pusillus, μικρὸς, ὰ, ὸν, Dem. Confer *Parvus*.
Pusio, τὸ παιδίον, ȣ, Aristot.
Pustula, ἡ φλύκταινα, ης, Thuc. τὸ φλυζάκιον, Hippocr. ἡ φλυκτὶς, ίδος, in pustulas erumpo, φλυκταινόομαι, Diosc.
Pustulosus, ὁ ϗ ἡ φλυκταινώδης, εος.
Putamen, τὸ κέλυφος, εος, nucis, καρύȣ, Diosc. fabæ, κυάμȣ, Theophr. τὸ λέπισμα, ατος, Philo. τὸ λέπυρον, ȣ, Cl. Al.
Putaminosus, ὁ ϗ ἡ κελυφώδης, εος, Theophr. κελύφινος, ίνη, ινον, Lucian.
Putatio, ἡ κλάδευσις, εως, Symm. ἡ κλαδεία, ας, Geopon.
Putator, ὁ κλαδευτὴρ, ῆρος.
Puteal, τὸ περιςόμιον, ȣ, LXX.
Putealis, e, seu Puteanus, a, um, φρεατιαῖος, αία, αῖον, aqua, ὕδωρ, Plut.
Putearius, ὁ φρεωρύχος, ȣ, Plut.
Puteo, μυδάω, Theophr.
Putesco, δυσωδέομαι.
Puteus, τὸ φρέαρ, Lucian. puteum fodio, φρεωρυχέω, Plut. φρέαρ ὀρύττω, Dion. Hal. puteorum fossor, ὁ φρεωρύχος, Plut. haustor, ὁ φρεάντλης, Laert. fossio, ἡ φρεωρυχία, Jos.
Putide, δυσωδῶς· *abjecte*, ἀγεννῶς, Dem.
Putidulus, seu Putidiusculus, δυσωδέςερος, έρα, ερον.
Putidus, ὁ ϗ ἡ δυσώδης, εος. Thuc. μυδαλέος, έα, έον· *abjectus*, ὁ ϗ ἡ ἀγεννὴς, έος, Dem.
Puto, κλαδεύω, vitem, ἄμπελον ἀποκλαδεύω, Dem. arbitror, existimo, νομίζω, Dem. Confer *Arbitror*.
Putor, ἡ δυσωδία, Thuc. ἡ δυσοσμία, Poll.
Putredo, ἡ σῆψις, εως, Plut. ἡ σηπεδὼν, όνος, id. ἡ σαπρότης, ητος, Diosc. putredine vitio, σήπω, Plut.
Putrefacio, σήπω, Plut. πύθω.
Putrefactio, ἡ ἀπόσηψις, εως, Plut. ἡ μύδησις.
Putreo, σαπρίζω.
Putresco, σήπομαι, Xen. ἀποσήπομαι, Hippocr. carnis modo, κρεοσήπομαι, Plut.
Putris, e, seu Putridus, σαπρὸς, ὰ, ὸν, Athen. ὁ ϗ ἡ ἀνίατος, LXX. σαθρὸς, ὰ, ὸν, Lucian.
Putror, ἡ σαπρότης, ητος, Diosc.
Putus, idem quod *Purus*.
Pyra, ἡ πυρὰ, ᾶς, Plut.
Pyralis, ἡ πυραλὶς, ίδος, Aristot.
Pyramidatus, ὁ ϗ ἡ πυραμοειδὴς, έος.
Pyramis, ἡ πυραμὶς, ίδος, Diod. Sic.

Pyrites, ὁ πυρίτης, ȣ, Diosc.
Pythia, τὰ πύθια, ων, Plat.
Pythius, πύθιος, ία, ιον, Plut.
Pyxidula, τὸ πυξίδιον, ȣ.
Pyxis, ἡ πυξὶς, ίδος, Athen.

Q.

QUA? τῇ; quatenus, ῇ, in alio, qua est aliud, ἐν ἑτέρῳ, ῇ ἑτέρῳ, Aristot.
Quacumque, ὅπη ἂν, ferat, φέρῃ, Plat. ex parte, ὁπηȣ̃ν, Plat. ὁπητιȣ̃ν, id.
Quadantenus, ἔςιν ὡς.
Quadra, ὁ πίναξ, ακος, τὸ πινακίδιον τετράγωνον.
Quadragenarius, ὁ τεσσαρακονταέτης, ȣ, τεσσαρακοντέτης, ȣ, Lucian.
Quadrageni, οἱ, αἱ, τὰ τεσσαράκοντα, N.T.
Quadragesimus, τεσσαρακοςὸς, ὴ, ὸν, Thuc. τεσσαρακοςαῖος, αία, αῖον, Aristot.
Quadragies, τεσσαρακοντάκις, Aristot.
Quadraginta, οἱ, αἱ, τὰ τεσσαράκοντα, N.T.
Quadrangulus, ὁ ϗ ἡ τετράγωνος, ȣ.
Quadrans, τὸ τεταρτημόριον, ȣ, Galen.
Quadrantal, ὁ κύβος, ȣ.
Quadratus, ὁ ϗ ἡ τετράγωνος, Thuc. lapis, τετραγωνισμένος λίθος, Plut. agmen, τὸ πλαίσιον, ȣ, Thuc.
Quadriennis, e, ὁ ϗ ἡ τετραετὴς, έος.
Quadriennium, ἡ τετραετία, ὁ χρόνος τετραετὴς, έος, Herodot.
Quadrifariam, τετραχῆ, Philo.
Quadriga, τὸ τέθριππον, Plut. ἅρμα τετράορον, Xen.
Quadrigarius, ὁ, ἡ, τὸ τȣ̃ τεθριππηλάτȣ.
Quadrigarius, ὁ τεθριππηλάτης, ȣ.
Quadrilibris, e, ὁ ϗ ἡ τετράλιτρος, ȣ.
Quadrimatus, ûs, idem quod *Quadriennium*.
Quadrimestris, e, ὁ ϗ ἡ τετράμηνος, ȣ, LXX.
Quadrimus, ὁ ϗ ἡ τετραετὴς, Herodot.
Quadringeni, τετρακόσιοι, αι, α, Plut.
Quadringentesimus, τετρακοσιοςὸς, ὴ, όν.
Quadringenti, τετρακόσιοι, αι, α.
Quadringenties, τετρακοσιάκις.
Quadripartito, τετραμερῶς.
Quadripartitus, ὁ ϗ ἡ τετραμερὴς, έος.
Quadro, τετραγωνίζω, lapidem, λίθον, Plut. congruo, ἁρμόττω, ad rem, πρὸς τὸ πρᾶγμα, Dion. Hal. in aliquem, τινὶ, Xen. συνάπτω εἴς τινα, Aristot.
Quadrupes, ὁ ϗ ἡ τετράπȣς, οδος, Aristot. ὁ ϗ ἡ τετρασκελὴς, έος, Diod. Sic. quadrupedum more, τετραποδιςὶ, Lucian. quadrupes incedo, τετραποδίζω, Aristot.
Quadruplator, ὁ ἐνδείκτης, ȣ, Synes.
Quadruplex, τετραπλάσιος, ία, ιον, Plat. ὁ ϗ ἡ τετραπλασίων, ονος, Aristot.
Quadrupliciter, τετραπλῆ, Hom.
Quadruplico, τετραπλασιάζω, Herodian.
Quadruplus, idem quod *Quadruplex*.
Quæro, ζητέω, Dem. aliquid ex aliquo, ἐρωτάω τί τινος, Plut. πυνθάνομαί τι παρά τινος, Isocr. Confer *Interrogo*.
Quæsitio, ἡ ζήτησις, Thuc.
Quæsitor, ὁ ζητητὴς, ȣ, Lys.
Quæsitum, τὸ ζήτημα, ατος, Quinct.
Quæso, δέομαι, ἱκετεύω.
Quæstio, ἡ ζήτησις, εως, Thuc. dubia, τὸ ἐρώτημα ἄπορον, Plut. ἡ ἐρώτησις ἄπορος, id. τὸ πρόβλημα ἄπορον, Lucian. juridicialis, ἡ ἀνάκρισις, εως, Dem. per tormentum, ἡ βάσανος, ȣ, id. quæstionem per tormentum habere, βάσανον ποιεῖσθαι, id. adhibere alicui, βασανίζειν τινὰ, id. postulare aliquem in quæstionem, ἐξαιτεῖν τινα εἰς βάσανον, id. Confer *Interrogatio*.
Quæstiuncula, τὸ ζητημάτιον, ȣ.
Quæstor, ὁ ταμίας, ȣ, Plut.

Quæstorius,

Quæstorius, ταμιευτικὸς, ἡ, ὸν, potestas, ἐξουσία, Plut.
Quæstuose, κερδαλέως, Thuc.
Quæstuosus, κερδαλέος, έα, έον, Xen.
Quæstura, ἡ ταμιεία, ας, Appian. ἡ ἐξουσία ταμιευτικὴ, Plut.
Quæstus, ἡ ἐργασία, ας, Dem. ὁ χρηματισμὸς, ȣ̃, idem. corporis, ἡ ἀπὸ τȣ̃ σώματος ἐργασία, id. quæstum facio, ποιοῦμαι ἐργασίαν διά τινος, id. ἐργάζομαι, id. magnum e re frumentaria, χρήματα πολλὰ ἐργάζομαι παρὰ τὴν σιταγωγίαν, id. quæstui servio, εἰμὶ πρὸς τῷ λήμματι, Dem. deditus, ὁ περὶ ἐργασίαν τινὰ ὤν, id. Confer *Lucrum*.
Qualis, e, *Relativ.* οἷος, α, ον, Isocr. ὁποῖος, α, ον, id. ὁποῖός τις, ὁποία τις, ὁποῖόν τι, Dem. *Interrogativ.* ποῖος, α, ον; ποῖός τις, ποία τις, ποῖόν τι; Isocr. qualis, talis, ὁποῖός τις, τοιȣ̃τος, Xenoph. qualis quisque, talis ejus exitus, ὁποῖός ποθ' ἕκαστος, τοιȣ̃το καὶ τὸ τέλος φαίνεται αὐτȣ̃, Aristot.
Qualiter, ὁποίως, Isocr. οἵως, Aristoph.
Qualitercumque, ὅπως ἄν, Isocr. ὁπωσδήποτε, Plat.
Qualus, ὁ τάλαρος, ȣ, Naz. ὁ κάλαθος, ȣ, Cl Al.
Quam, ἤ, majus onus, quam, μεῖζον φορτίον, ἤ, Dem. non aliud judicare, quam quod æquum censuerit, οὐκ ἄλλο τι ψηφίζεσθαι πλὴν ὅ,τι ἂν ἡγῆται δίκαιον, Dem. nihil restat quam ut Deus fiat, οὐδὲν ἐστι λοιπὸν ἔτι, πλὴν Θεὸν γενέσθαι, Isocr. quam difficile sit, ὡς χαλεπόν ἐστι, Dem. quam putatis, πῶς ἂν οἴεσθε, Dem. quam maxime, ὅτι μάλιστα, Plat. quam plurimi, ὅτι πλεῖστοι· quam multa non desidero, πόσων ἐγὼ χρείαν οὐκ [illegible], Laert. quam optime possit, ἡ δύναιτο ἄριστα, Lucian. tam de communibus, quam de privatis solicitum esse, ὁμοίως ὑπὲρ τῶν κοινῶν, ὥσπερ τῶν ἰδίων μελετᾶν, Isocr. tam delectari, quam, τοσȣ̃τον χαίρειν, ὅσον, Naz.
Quamdiu, πόσον χρόνον, bellum geramus, considerate, πολεμȣ̃μεν, λογίσασθε, Dem. quam diu est? πόσος χρόνος ἐστι; Isocr. examinarunt eum, quamdiu ipsis visum est, ἐξετάσαντες, μέχρι ȣ̃ αὐτοῖς ἐδόκει, Dem. tamdiu, quamdiu, τέως, ἕως ἄν, id.
Quamobrem, *causale*, δι' ἅ, Plat. διὰ τȣ̃το, Dem. διότι, idem. nescio, quamobrem, οὐκ οἶδ' ἀνθ' ὅ, idem. considerate, quam ob rem hæc fecerit, συλλογίζεσθε, τίνος ἕνεκα ταῦτα ἔπραττε, id. *Interrogativum*, διὰ τί; ὅτι δή τι, Plut.
Quamvis, καίπερ, tamen, ὅμως, Dem. εἰ καὶ, δήπȣ, id. Confer *Etsi*.
Quando, πότε, agetis? πράξετε; Dem. quando moriebatur, ὅτ' ἐτελεύτα, id. quando res benevolentia firmantur, ὅταν τὰ πράγματα ὑπ' εὐνοίας συςῆ, id. quando urbs obsideri nunciabatur, ἡνίκα πόλις πολιορκȣμένη ἀπηγγέλλετο, id. Confer *Quum*.
Quandocumque, ὁποτεῦν, Dem.
Quandoque, ἐνίοτε, Dem. Confer *Interdum*.
Quandoquidem, ὅτι γε, ne vobis quidem persuadere possum, μηδὲ ὑμᾶς δύναμαι πείθειν, Plat. hoc servi est, ut non vivat quomodo vult, εἴπερ τȣ̃ δȣ́λȣ ὄντος, τὸ ζῆν μὴ ὡς βȣ́λεται, Aristot.
Quanquam, καίπερ, tamen, ὅμως, Dem. Confer *Etsi*.
Quantillus, τηλίκος, η, ον, Aristot.
Quantitas, ποσότης, ητος, Aristot.
Quanto, ὅσῳ, mitius ego—— tanto magis ille. πρᾳότερον ἐγὼ—— τοσȣ́τῳ μᾶλλον ἐκεῖνος, Dem. ὅσῳ ἂν μᾶλλον——μᾶλλον, Aristot. quanto majorem——tanto copiosiorem, ὅσον μείζονα —— τοσȣ̃τον πλείονα, Chrys. ὅσῳπερ —— τοσȣ̃τον, Isocr. quanto justius etiam nos, πόσῳ δικαιότερον καὶ ἡμεῖς, Dem.
Quantopere, ὡς ἂν, perturbatus fuerim, dicere non possum, συνεταράχθην, οὐκ ἂν δυναίμην εἰπεῖν, Isocr.
Quantulus, ἡλίκος, η, ον, Lucian.
Quantus, ἡλίκος, η, ον, et qualis evaserit, καὶ οἷος γέγονε, Plat. labor, ἡλίκος πόνος, id beneficia, ἡλίκαι εὐεργεσίαι, Dem. bona, ἡλίκα ἀγαθὰ, Lucian. *Interrogativum de quantitate continua*, πηλίκος, ικη, ικον, Aristot. *de quantitate discreta*, πόσος, η, ον· quantum das? πόσον δίδως; Aristoph. quanti seu quanto pretio docet; πόσȣ διδάσκει; Xen. quanti tandem æstimatis? ἐπὶ πόσῳ ἄν τις δέξαιτ' ἂν ὑμῶν, Plat. quantum conjicere licuit, ὅσον ἦν συμβαλεῖν, Lucian. quantum in me est, ὅσον ἐστὶν ἐπ' ἐμοὶ, Lucian. quantum ad me attinet, τȣ̃μὸν μέρος, Plat. κατὰ τȣ̃μὸν μέρος, id. quantum possum, καθόσον δύναμαι, Isocr. quantus, tantus, ὅσος, τοσȣ̃τος· quantam benevolentiam ego conservo, tantam, ὅσην εὔνοιαν ἐγὼ ἔχων διατελῶ, τοσαύτην, Isocr. quantum aliis antecellis, tantum, ὅσονπερ προέχεις ἄλλων, τοσȣ̃τον, id. quantus quantus, ὁπηλικοσȣ̃ν, Theophr.
Quantuscunque seu Quantuslibet, Quantusvis, ὁπηλικοσȣ̃ν, ικησȣ̃ν, ικονȣ̃ν, Aristot.
Quapropter, ἀνθ' ȣ̃, Dem. τίνος ἕνεκα; idem. Confer *Quamobrem* et *Quare*.
Quaqua, ὅπηπερ ἄν, quaqua versum, πανταχόσε, Al. Aphr.
Quare? *Interrogative*, διὰ τί; Dem. τίνος ἕνεκα; id. ἱνατί; Plat. *Indefinite*, διά τι, Isocr. διότι, id. *Illative*, διὰ τȣ̃το, idem.
Quartanus, τεταρταῖος, αία, αῖον, Diod. Sic. febris, πυρετὸς, Al. Trall.
Quarto, τετάρτως.
Quartum, τέταρτον.
Quartus, τέταρτος, άρτη, αρτον, Aristot. dies, ἡμέρα τετρὰς, Dem.
Quasi, ὡς, accusant nos, quasi non recte deliberemus, κατηγορȣ̃σιν ἡμῶν, ὡς οὐκ ὀρθῶς βȣλευομένων, Isocr. Confer *Tanquam*.
Quasillus, seu Quasillum, ὁ καλαθίσκος, ȣ, τὸ ταλάριον, ȣ, Poll
Quassabilis, e, ὁ καὶ ἡ διασάλευτος, ȣ.
Quassatio, ἡ διασάλευσις, εως, ὁ σεισμὸς, ȣ̃.
Quasso, διασαλεύω τι, Lucian. ἀνασείω.
Quatenus, ἐφ' ὅσα, Lucian. παρ' ὅσον, Herodian. licebat, ὡς δυνατὸν ἦν, idem.
Quater, τετράκις, Isocr.
Quaternarius, ἡ τετρὰς, άδος, Plut.
Quaterni, οἱ, αἱ τέσσαρες, τὰ τέσσαρα, Xen.
Quaternio, τὸ τετράδιον, ȣ, N. T.
Quatio, σείω τὶ, Thuc. κλονέω, τινάσσω.
Quatriduum, τὸ τετραήμερον, ȣ, Aristot.
Quatuor, οἱ, αἱ τέσσαρες, τὰ τέσσαρα, Luc.
Quatuordecies, τεσσαρεσκαιδεκάκις.
Quatuordecim, οἱ, αἱ δεκατέσσαρες, ων, Plut.
Que, τε, *quod solum rarius, frequentius vero cum* καὶ *ponitur*, e. gr. sursum ac deorsum, ἄνω τε καὶ κάτω, Dem.
Quemadmodum, ὡς, evenit, quemadmodum nobis utile est, γέγονεν, ὡς ἂν ἡμῖν σύμφερον, Dem. ita, ὥσπερ ȣ̃τω, idem. ὥσπερ ὡσαύτως, idem. initio dixi, καθάπερ ἐν ἀρχῇ προεῖπον, idem.
Queo, δύναμαι, Dem. Confer *Possum*.
Quercetum, ὁ δρυμὸς, Polyb. ὁ δρυμών.
Querceus, seu Quernus, δρύϊνος, ίνη, ϊνον, Plut.
Quercus, ἡ δρῦς, δρυὸς, Diosc.
Querela, ὁ ὀδυρμὸς, Isocr. Confer *Lamentatio*.
Queribundus, ὀδυρτικὸς, ἡ, ὸν, Bas.
Querimonia, ἡ μεμψιμοιρία, ας, Cl. Al.
Queritor, ὀδύρομαι, Dem.
Querneus, seu Quernus, a, um. Vide *Querceus*.
Queror, ὀδύρομαι, Dem. μεμψιμοιρέω, Lucian de aliquo, μέμφομαί τινι, Dem. τὶ, Xen.
Querulus, ὀδυρτικὸς, ἡ, ὸν, Aristot. ἀγανακτικὸς, ἡ, ὸν, Plat.
Questus, idem quod *Querimonia*.
Qui, quæ, quod, ὅς, ἥ, ὅ, Dem.
Qui? πῶς; Dem. Confer *Quomodo*.
Quia, ὅτι, non expedit, ideo reprehendo, οὐχὶ συμφέρει, διὰ τȣ̃το ἐπιτιμάω, Dem. hoc mihi videtur bonum esse, ἐπεὶ τȣ̃το γέ μοι δοκεῖ καλὸν εἶναι, Plat.
Quicumque, ὅςις, ἥτις, ὅτι, Aristoph. ὅςις ἄν, ἥτις ἄν, ὅτι ἄν, Thuc. ὅςις δὴ, id. tandem. ὅςις ποτὲ, Lucian.
Quidam, Quædam, Quiddam vel Quoddam, *de persona certa*, ὁ, ἡ, τὸ δεῖνα, Dem *de incerta*, ὁ καὶ ἡ τις, καὶ τὸ τι, *gen.* τινὸς, id.
Quidem, μὲν, Dem.
Quidni? πῶς γὰρ ȣ̈; Dem. πῶς ȣ̈; id.
Quies, ἡ ἠρεμία, ας, Aristot. ἡ ἡσυχία, ας, Dem. τὸ ἥσυχον, ȣ, Thuc. Confer *Otium*, item *Somnus*.
Quiesco, ἠρεμέω, Philo. ἡσυχίαν ἔχω, Isocr. ἄγω, id. ἠρεμίαν ἄγω, Plut a labore, ἀναπαύομαι τȣ̃ πόνȣ, Xen. dormio. Vide *Dormio*.
Quiete, ἠρέμα, te contine, ἔχε, Plat. ἠρεμαίως, Xen. ἡσύχως.
Quietus, ὁ καὶ ἡ ἡσύχιος, Dem.
Quilibet, ὁ τυχὼν, ὄντες, Plut. potius quam, πᾶς μᾶλλον, ἤ, Dem.
Quin, *cur non*, τί μή; *ut*, vel *quod non*, μὴ οὐχὶ, difficile est, quin patiatur, ȣ̓ ῥᾴδιον, μὴ οὐχὶ πάσχειν, Plat. *qui non*, ὅςις ȣ̓, imo, μᾶλλον δὲ· quin etiam, γε μὴν quin etiam spe omnes implevit, ἐλπίδων γε μὴν πάντας ἐνέπλησε, Xen. quin immo, ἀλλὰ δὴ καὶ, μενȣ̃νγε, N. T.
Quinarius, ἡ πεντὰς, άδος, Plut. ἡ πεμπτὰς, άδος, Aristot.
Quincunx, ἡ πεμπτὰς, άδος.
Quincuplex, πενταπλȣ̃ς, ῆ, ȣ̃ν, LXX.
Quindecies, δεκαπεντάκις.
Quindecim, οἱ, αἱ, τὰ δεκαπέντε, N. T.
Quingentesimus, seu Quingenarius, a, um, πεντακοσιοςὸς, ἡ, όν.
Quingenti, Quingeni, æ, a, πεντακόσιοι, αι, α, Herodian.
Quingenties, πεντακοσιάκις.
Quini, οἱ, αἱ, τὰ πέντε.
Quinquagenarius, πεντηκοντaέτης, έος, Plut.
Quinquageni, οἱ, αἱ, τὰ πεντήκοντα, N. T.
Quinquagesies, seu Quinquagies, πεντηκοντάκις.
Quinquagesimus, πεντηκοςὸς, ἡ, ὸν, Galen.
Quinquaginta, οἱ, αἱ, τὰ πεντήκοντα, N. T.
Quinquatria, seu Quinquatrus, τὰ παναθήναια, ων, Isocr.
Quinque, οἱ, αἱ, τὰ πέντε, Plut.
Quinquefariam, πενταχῆ, seu πενταχῶς.
Quinquemestris, e, ὁ καὶ ἡ πεντάμηνος, ȣ.
Quinquennalis, e, πενταετηρικὸς, ἡ, ὸν, certamen, ἀγὼν, Maccab.
Quinquennis, e, ὁ καὶ ἡ πενταέτης, έος, Thuc.
Quinquennium, ἡ πενταετία, ας, ἡ πενταετηρὶς, ίδος.
Quinquepartito, πενταμερῶς.
Quinquepartitus, ὁ καὶ ἡ πενταμερής.
Quinqueremis, e, ὁ καὶ ἡ πεντήρης, εος.
Quinquertio, ὁ πένταθλος, ȣ, Plut.
Quinquertium, τὸ πένταθλον, ȣ, Herodian.
Quinquies, πεντάκις, N. T.
Quintanus, πεμπταῖος, αία, αῖον, Al. Aphr.
Quintilis, ὁ μεταγειτνιὼν, ῶνος, Dem.
Quintum, πέμπτον.
Quintus, πέμπτος, η, ον, Plut.
Quippe, ἅτε, pessimus existens, κάκιςος ὤν, Dem. ἅτε δὴ, οἷα δὴ, semper admiror hunc sermonem, ȣ̓ γάρ τοι ἀλλὰ τȣ̃τόν γε λόγον θαυμάζω, Plut.
Quiritatio, ὁ σχετλιασμὸς, ȣ̃, Thuc.
Quirites, οἱ Κυρῖται, ων, Dion. Hal.
Quiritor, σχετλιάζω, aliquid, τὶ, Plut.
Quis? quæ? τίς; Quid? τί; Dem. Quis adeo simplex est, ut ignoret? τίς ȣ̈τως εὐήθης ἐςὶν, ὅςις ἀγνοεῖ; Isocr. ποῖος, ποία, ποῖον. Quæ civitas tale bellum sustinere potest? ποία τῶν πόλεων τοιȣ̃τον πόλεμον ὑπέμεινε; id. *Indefinitum*, ὁποῖός τις, ὁποία τις, ὁποῖόν τι, potes igitur dicere, quis homo pius sit, ἔχεις ȣ̓̃ν εἰπεῖν, ποῖός τις εὐσεβής ἐςι, Xen. τίς, τι, considerate, non quem se dicat esse, sed quis sit, σκοπεῖτε, μὴ τίς φησιν εἶναι, ἀλλὰ τίς ἐςι, Æschin. *ut quis*, τις, τι, si quis videat inimicum, ὅτ' ἄν τις ἴδῃ τινὰ ἐχθρὸν, Thuc.
Quisnam, ὅςις, Quænam, ἥτις, Quidnam, ὅ,τι, an putas illos ignorare, quisnam sis? ȣ̓χ ἡγῇ γιγνώσκειν αὐτὸς, ὅςις εἶ; Dem. misit interrogatum, quidnam accidisset, ἐπεμψεν ἐρησόμενος, ὅ,τι ἐςὶ τὸ συμβεβηκὸς, idem.
Quispiam, Quæpiam, τις, Quidpiam, τι, Dem. dabo, quantum alius quispiam unquam dedit, δώσω, ὅσον τις καὶ ἄλλος πλεῖςον δήποτε ἔδωκε, Xen. an quispiam alius, εἴ τις ἄλλος, Isocr.

Quisquam, τις, Quidquam, τι, nescio, an quisquam alius umquam, ὐκ οἶδα, εἴ τις ἄλλος πώποτ' ἔτερος, Isocr. nec quisquam, ἐδὲ ὐδεὶς, se ipsum accusat, ἑαυτῦ κατηγορεῖ, Dem.
Quisque, ἕκαςός τις, ἑκάςη τις, ἕκαςόν τι, Dem. εἷς ἕκαςος, μία ἑκάςη, ἓν ἕκαςον, Isocr. πᾶς τις, πᾶσά τις, πᾶν τι, Jul. αὐτὸς ἕκαςος, αὐτὴ ἑκάςη, αὐτὸ ἕκαςον, quisque pugnam incipere gestiebat, αὐτὸς ἕκαςος πρῶτος ἐσπεύδεν ἄρξαι μάχης, Pausan.
Quisquiliæ, τὰ περιψήματα, ων, N. T.
Quisquis, Quæquæ, Quidquid, ὁςισῦν, ἡτισῦν, ὁτιῦν quisquis potuerit, ὁςισῦν δύναιτο, Dem. sive hunc, sive quemque delegeritis, κἂν ὑμεῖς τὸν δεῖνα, κἂν ὁντινῦν χειροτονήσετε, id.
Quivis, idem quod *Quisque* seu *Quilibet*.
Quo, οἷ, ne accedere quidem licebat ipsi, μηδὲ βαδίζειν ἐξῆν αὐτῷ, Dem. acceperunt libertatem eundi, quo vellent, ἔλαβον ἐξυσίαν πορεύεσθαι, ὅπε βέλοιντο, id. quo confugiam? ποῖ καταφύγω; Æschin. quo tandem et unde? ποῖ δὴ ἢ πόθεν; Plat. quo mitius, eo magis, ὅσῳ πρᾳότερον, τοσύτῳ μᾶλλον, Dem. quo magis, eo magis, ὅσῳ ἂν μᾶλλον, τοσύτῳ μᾶλλον, Aristot. ut, ὅπως, elaborandum est, quo ille desistat, προσήκει πράττειν, ὅπως ἐκεῖνος παύσεται, Dem.
Quoad, μέχρι ὐ, ipsis visum est, αὐτοῖς ἐδόκει, Dem. Confer *Donec*. eatenus, quoad natura patitur, ἐπὶ τοσῦτον, ἐφ' ὅσον ἡ φύσις ἐπιδέχεται, Aristot. fieri potest, ἐφ' ὅσον οἷόν τε, Heliodor.
Quocirca, διὰ τῦτο, Dem. Confer *Quamobrem*, *Quare*.
Quocunque, πανταχῦ, Dem. πανταχοῖ, id. ὅπε ἄν, Xen.
Quod, ὅτι, felices prædicarunt majores, quod hoc modo remp. administrarunt, τὺς προγόνες ἐμακάρισαν ὅτι τὸν τρόπον τῦτον τὴν πόλιν διῴκεν, Dem. ὡς, omnes dictitabatis, quod oporteret, &c. πάντες ἐθρυλλεῖτε, ὡς δεῖ, id.
Quodammodo, ὡδί πως, Xen. τρόπον τινὰ, ἔςιν ὡς, Devar.
Quominus, μὴ ὐ, nemo contradicit, quominus dicturus sit, ὐδεὶς ἀντιλέγει, μὴ ὐ λέξειν, Xen.
Quomodo, πῶς, his usus est, τύτοις ἐχρήσατο, Dem. ὃν τρόπον, Lycophr. τίνα τρόπον, Dem.
Quomodocumque, ὅπως ἂν, Dem. ὁπωσῦν, vivere, ζῆν, id. factum est, τῦτο πέπρακται ὁπωσδήποτε, id.
Quonam, ποῖ, Dem. Confer *Quo*.
Quondam, πάλαι, Dem. Confer *Olim*.
Quoniam, ὅτι τοι, Plat. Confer *Quia*.
Quopiam, ποῖ, Dem.
Quoquam, ποῖ, Dem.
Quoque, ἢ ἔτι. Confer *Etiam*.
Quoquo, seu Quovis, πανταχοῖ, Dem.
Quoquomodo, ὡς ἂν τύχοι.
Quoquo versum, seu Quoquo versus, πανταχόσε, Dem.
Quorsum, καὶ τί, Isocr. ista persecutus sum oratione, ὧν δὲ ἕνεκα ταῦτα προσήνεγκα τῷ λόγῳ, Euseb. ista dicis? πρὸς τί ταῦτα λέγεις; Viger.
Quot, πόσοι, αι, α, sunt Spartani? εἰσὶ Σπαρτιάται; Plut. in locis, τοσαχῦ; modis, τοσαχῶς; Aristot. diebus venict? ποσαῖος ἀφίξεται, Xen.
Quotannis, κατ' ἔτος, Cl. Al. ἀνὰ πᾶν ἔτος, Diosc. ἔτος ἑκάςυ, Herodian.
Quoteni, πόσοι, αι, α.
Quotidianus, ὁ, ἡ, τὸ καθ' ἡμέραν, cibus, τροφὴ, Isocr. ὁ, ἡ, τὸ ἑκάςην ἡμέραν, ex quotidianis exercitiis, ἐκ τῶν καθ' ἑκάςην ἡμέραν ἐπιτηδευμάτων, Dem.
Quotidie, καθ' ἑκάςην ἡμέραν, Lucian. καθ' ἑκάςην, Isocr. ἑκάςης ἡμέρας, Herodian.
Quoties, ποσάκις, et ὁσάκις, Plat. de his verba facta sunt? ὁσάκις λόγος γέγονε περὶ τύτων, Dem. tumultuati sitis, omnes novistis, ὁσάκις ἐθορυβεῖτε, πάντες ἐπίςασθε, id.
Quotiescumque, ποσακισῦν.
Quotquot, ὅσοι, αι, α, δὴ, et quotquot barbari, ἢ ὅσοι βάρβαροι, Herodian.
Quotuplex, ὁποπλάσιος, ία, ιον, Aristot. ποσαπλάσιος, ία, ιον.
Quotus, πόςος, ὁπόςος, η, ον, Aristot.
Quotuscumque, ὁποσοςῦν, ὁποςησῦν, ὁποςονῦν, Aristot.
Quotusquisque, idem quod *Quotuscumque*.
Quovis, idem quod *Quoquo*.
Quousque, ἐφ' ὅσον, extendit se contemplatio, διατείνει ἡ θεωρία, Aristot. quamdiu, πόσον χρόνον, Dem.
Quum, ὅτι, ab initio, quum aliqui Olynthios hinc repulerunt, τὸ κατ' ἀρχὰς ὅτε Ὀλυνθίυς ἀπήλαυνόν τινες, Dem. quum opus est, ὁπότε δεήσει, id. quum nos non possumus eo pervenire, ἡνίκα ἡμεῖς μὴ δυνώμεθα ἐκεῖσε ἀφικέσθαι, id. quum nunciabatur, ὅταν ἀπηγγέλλετο, id.

R.

RABIDE, λυσσωδῶς, μανικῶς.
Rabidus, ὁ ἢ ἡ λυσσώδης, εος.
Rabies, ἡ λύσσα, ης, Gal. ἡ μανία· in rabiem actus furo, λυσσάω, Diosc.
Rabiose, λυσσωδῶς.
Rabiosus, ὁ ἢ ἡ λυσσώδης, εος, λυσσάων, ῶσα, ον, Lucian.
Rabula, ὁ δικολόγος, ε· ὁ κύων ῥητορικὸς, ῦ, Ælian. ὁ δικοῤῥάφος· τὸ περίτριμμα τῆς ἀγορᾶς, Dem.
Racematio, ἡ ῥαγολογία, ας, Suid.
Racematus, seu Racemosus, ὁ ἢ ἡ βοτρυώδης, εος, Diosc.
Racemus, ὁ βότρυς, Theophr. ἡ ςαφυλή.
Radiatio, ἡ ἀκτινοβολία, ας, Plut.
Radiatus, ἀκτινωτὸς, ἡ, όν.
Radicatus, ἐῤῥιζωμένος, ένη, ένον, N. T.
Radicitus, ὁλοῤῥιζεὶ, N. T. ῥιζόθεν, Herodian. ἐκ ῥιζῶν, LXX. evelli, προθέλυμνον ἕλκεσθαι, Nys. extrahere, ἐκμοχλεύειν, Ælian. αὐτόῤῥιζον ἐκσπᾷν. id. pereo, ὁλόῤῥιζος ἀπόλλυμαι, LXX.
Radicor, ῥιζόομαι, Plat. ῥιζοβολῶ.
Radicosus, ὁ ἢ ἡ ῥιζώδης, εος.
Radicula, τὸ ῥιζίον, Diosc. *herba*, τὸ ςρυθίον, id.
Radio, ἀκτινοβολέω, Philo.
Radiosus, ὁ ἢ ἡ ἀκτινώδης, εος.
Radius, ἡ ἀκτὶν, ῖνος, textorius, ἡ κερκὶς, ίδος, Plat. rotæ, ἡ κνημία, ας, Lys.
Radix, ἡ ῥίζα, ης, Hippocr. radices montis, ἡ ὑπώρεια, ας, Herodian.
Rado, ξύω, Theophr. ξυράω.
Radula, τὸ ξύςρον, τὸ λίςρον, Poll.
Raia, ἡ βάτος, ε, ἡ βατὶς, ίδος, Schol. Aristoph.
Ramentum, τὸ ξύσμα, ατος, Erot. τὸ ἀπόξυσμα, ατος, τὸ περίψημα.
Rameus, κλάδινος, ίνη, ινον.
Ramex, ἡ κήλη, ης, Gal.
Ramicosus, ὁ κηλήτης, ε, Synes.
Ramosus, ὁ ἢ ἡ κλαδώδης, εος.
Ramulus, ὁ κλαδὼν, όνος, Hesych. ὁ κλαδίσκος, ε, ὁ κλὼν, ῶνος, Theophr.
Ramus, ὁ κλάδος, Theophr. ὁ ὄζος.
Rana, ὁ βάτραχος, ε, Gal.
Ranceo, Rancesco, ταγγίζω, Aret.
Rancide, σαπρῶς.
Rancidus, ταγγὸς, ἡ, όν, Geopon.
Rancor, ἡ τάγγη, ης, Al. Aphr. ἡ σαπρότης, ητος, Diosc.
Ranunculus, τὸ βατράχιον, ε, Diosc.
Rapa, ἡ γογγυλὶς, ίδος, Theophr.
Rapacitas, τὸ ἁρπακτικὸν, ῦ.
Rapax, ὁ, ἡ, τὸ ἅρπαξ, γος, Aristot. ἁρπακτικὸς, ἡ, όν, Bas.
Raphanus, ὁ ῥάφανος, Gal. ἡ ῥαφανὶς, Diosc.
Rapide, ὁρμητικῶς, σφόδρα, Plat.
Rapiditas, τὸ ὁρμητικὸν, ῦ.
Rapidus, ὁρμητικὸς, ἡ, όν, σφοδρὸς, ὰ, όν, Herodian. ἁρπαλέος, ία, ίον.
Rapina, ὁ ἁρπαγμὸς, ῦ, Philo τὸ ἅρπαγμα, ατος, Joseph. τὸ ἅρπασμα, Plut.
Rapio, ἁρπάζω, Dem. ἁρπαγὴν ποιέομαι, Thuc. ad necem, συλλαμβάνω ἐπὶ θανάτῳ, Lucian. ad pœnam, συναρπάζω ἐπὶ τιμωρίαν, Dion. Hal.
Raptim, ἁρπακτικῶς, ἁρπάγδην, celeriter, ταχέως, Xen.
Raptio, ἡ ἁρπαγὴ, ῆς, Thuc.
Raptor, ὁ ἁρπακτὴς, ῦ, ὁ ἅρπαξ, γος, N. T.
Raptum, τὸ ἁρπασθὲν, ἕντος· rapto vivo, ἀπὸ θήρας ζάω, Aristot.
Raptus, ûs, ἡ ἁρπαγὴ, ῆς, Plut. ἡ ἁρπαγωγὴ, ῆς, Lucian. ὁ ἁρπαγμὸς, ῦ, Philo.
Rapulum, τὸ γογγυλίδιον, ε, Galen.
Rapum, ἡ γογγυλὶς, ίδος, Theophr.
Rapunculus, ἡ γογγυλὶς ἀγρία.
Rare, ἀραιῶς. Vide *Raro*.
Rarefacio, ἀραιόω, aliquid, τὶ, Galen. μανόω.
Rarefactio, ἡ ἀραίωσις, εως, Aristot.
Raresco, ἀραιόομαι, μανόομαι, Theophr. *infrequentior fio*, σπανίζομαι, LXX.
Raritas, seu Raritudo, ἡ ἀραιότης, ητος, ἡ μανότης, penuria, ἡ σπάνη, ης, Dem. ἡ σπανιότης, ητος, Isocr. ἡ σπάνις, εως, Herodian.
Raro, ὀλιγάκις, Aristot. σπανίως, Herodian.
Rarus, ἀραιὸς, ὰ, όν, Diosc. μανὸς, ἡ, όν, *infrequens*, σπάνιος, ία, ιον, Plut.
Rasilis, ξυςὸς, ἡ, όν.
Rastrum, τὸ λίςρον, ε, Poll.
Rasura, ὁ ξυσμὸς, ῦ, ἡ ξύσις, εως.
Ratio, τὸ λογιςικὸν, ῦ, Plut. ὁ λόγος, ε, Dem. ἡ διάνοια, ας, id. ὁ λογισμὸς, ῦ, Thuc. rationem alicujus habere, πρόνοιαν ποιεῖσθαί τινος, Dem. περί τινος, Isocr. ἔχειν τινὸς, Dem. λόγον ποιεῖσθαί τινος, id. λόγον ἔχειν τινὸς, Dem. inire, διαλογίζεσθαι, id. subduco, λογιςεύω, Suid. λογίζομαι, Dem. reddo, λόγον δίδωμι, id. nullam alicujus habeo, πρόνοιαν μηδεμίαν τινὸς ποιέομαι, id. ἀλογίᾳ τινὸς, Herodot. rationis compotem esse, ἐντὸς λογισμῦ εἶναι, Thuc. expers, ὁ ἢ ἡ ἄλογος, ε, animal, ζῶον, Aristot. rationi consentaneum esse, λόγον ἔχειν, Dem. cum ratione, κατὰ λόγον, id. λογικῶς, Plut. εὐλόγως, Aristot. ratione præditus, ὁ ἢ ἡ ἔλλογος, ε, Aristot. rationi consentaneus, ὁ ἢ ἡ εὔλογος, ε, Herodian. non consentaneus, ὁ ἢ ἡ παράλογος, ε, id.
Ratiocinatio, ὁ λογισμὸς, ῦ, Dem. ὁ συλλογισμὸς, ῦ, Aristot.
Ratiocinativus, συλλογιςικὸς, ἡ, όν, Aristot.
Ratiocinator, ὁ λογιςὴς, ῦ, Dem. ὁ λογιζόμενος, ε, id.
Ratiocinium, ὁ συλλογισμὸς, ῦ, Aristot.
Ratiocinor, ἐκλογίζομαι, Dem. διαλογίζομαι, id. συλλογίζομαι, id.
Rationalis, e, λογικὸς, ῦ, Aristot.
Ratis, ἡ σχεδία, ας.
Ratiuncula, τὸ λογάριον, ε, τὸ λογίδιον, ε.
Ratus, κύριος, ία, ιον, Dem. ratum esse, κύριον εἶναι, id. et valere, ἰσχύειν ἢ μένειν, id. habeo, κυρόω, aliquid, τὶ, Thuc.
Raucedo, ὁ βράγχος, seu τὸ βράγχος, Aristot.
Raucesco, βραγχιάω, Aristot.
Raucitas, idem quod *Raucedo*.
Raucus, βραγχαλέος, ία, έον, ὁ ἢ ἡ βραγχώδης, εος, vox, φωνὴ, Al. Aphr.
Ravis, τὸ βράγχος τραχύτερον.
Ravus, χαροπὸς, ἡ, όν, Theodor.
Re, quando iterationem significat, reddi in Compositione solet per ἀνὰ, e. gr. *reædifico*, ἀνοικοδομέω, Herodian. *rebaptizo*, ἀναβαπτίζω, Naz. quando vero contrarietatem notat, fere redditur per ἀντὶ, ut *reboo*, ἀντιβοάω, *recalcitro*, ἀντιλακτίζω; sed quando *Re* idem est quod *De*, redditur per ἀπὸ, e. gr. *recisio*, ἀποτομή.
Reædifico, ἀνοικοδομέω, Herodian.
Rebellio, ἡ ἐπανάςασις, Thuc. ἡ ἀπόςασις.
Rebellis, ὁ μεταςὰς, άντος, Thuc. ὁ ἀφεςὼς, ότος, Herodian.
Rebello, εἰς ἀπόςασιν ὁρμάω, Herodian. ἀφηνιάζω, Lucian. ἀντιμάχομαί τινι.
Reboo, ἀντιβοάω.
Recalcitro, ἀντιλακτίζω, alicui, τινὶ, Plut.

Recanto,

Recanto, παλινῳδέω, Lucian. παλινῳδίαν ᾄδω, Aristid.
Recapitulatio, ἡ ἀνακεφαλαίωσις, Quinct.
Recedo, ἀπέρχομαι, Thuc. a sententia, ἀφίημι γνώμην· a negotiis, ἀφίσταμαι τῶν πραγμάτων, Dem.
Recens, νεαρὸς, ὰ, ὸν, Dion. Hal. ὁ ϗ ἡ νεαλὴς, έος, Dem. Confer *Novus.*
Recens, *adv.* νεωςὶ, Isocr. ἔναγχος, Dem. ἄρτι, id. ἀρτίως, id. factus, νεωςὶ γενόμενος· natus, ὁ ϗ ἡ νεογενὴς, έος· conditus, ὁ ϗ ἡ νεόκτιστος, ȣ, Dion. Hal.
Recenseo, διέρχομαι, aliquid, τὶ, Dem. aliquos nominatim, ἐρέω τινὰς κατ' ὄνομα, id. διέρχομαί τινας ὀνομαςὶ, id. omnes actiones alicujus, πάσας τὰς πράξεις τινὸς καταριθμέω, Isocr. omnia pericula, ἐξαριθμέω ἅπαντας κινδύνȣς, id.
Recensio, seu Recensus, ὁ κατάλογος, ȣ, Dem. *lustratio*, ἡ ἐξέτασις, εως, Thuc.
Receptaculum, ἡ ὑποδοχὴ, ῆς, Aristot. aquæ, τὸ ἐκδοχεῖον ὕδατος, Joseph. spiritus, τὸ δοχεῖον τȣ̃ πνεύματος, Al. Aphr.
Receptio, ἡ ὑποδοχὴ, fugitivorum, τῶν ἀφισαμένων, Thuc.
Receptum, ἡ ὑπόσχεσις, εως, Dem. Confer *Promissum.*
Receptus, ûs, ἡ ὑπαγωγὴ, ῆς, Thuc. receptui cano, ἀνακλητικὸν σημαίνω, Plut.
Recessus, ûs, ἡ ὑποχώρησις, εως, Dion. Hal. in ædibus, ὁ μυχὸς, ȣ̃, LXX.
Recidivus, ὁ ϗ ἡ ἀναπτώσιμος, ȣ, febris, ὑποτροπιάζων πυρετὸς, Hippocr.
Recido, μεταπίπτω, in aliquem, εἴς τινα, Herodian. περιπίπτω, id.
Recido, ἀποτέμνω, Plut. ἀποκόπτω.
Recipio, ἀναλαμβάνω, vires, ἐμαυτὸν, Isocr. τὴν ἰσχὺν, Plut. exsulem, προσδέχομαι φυγάδα, Isocr. aliquem in urbem, εἰσφέρομαί τινα εἰς τὴν πόλιν, Dem. crimen in me, ἐνδέχομαι αἰτίαν, id. me in castra, ἀνακάμπτω εἰς τὴν παρεμβολὴν, Diod. Sic. *polliceor.* Confer *Polliceor.*
Reciprocatio, ἡ ἀντιστροφὴ, ἡ παλινδρομία.
Reciproco, ἀντιστρέφω, Aristot. cursum, παλινδρομέω, Plut.
Reciprocus, ὁ ϗ ἡ ἀντίστροφος, ȣ, ὁ ϗ ἡ παλίνδρομος, ȣ, Laert.
Recisio, ἡ ἀπότμησις, εως.
Recitatio, ἀνάγνωσις, εως, tabulæ, τȣ̃ γραμματείȣ, Dem.
Recitator, ὁ ἀναγνώστης, ȣ.
Recito, ἀναγινώσκω, alicui libellum, βίβλον τινὶ, Dem. poemata, ἀναλέγω τὰ ποιήματα, Luc.
Reclamo, ἀντιβοάω, quasi testis, ἀντιμαρτυρέω, Plut.
Reclinis, e, ἀνακλινόμενος, ένη, ενον.
Reclino, ἀνακλίνω, me in cubitum, ἐμαυτὸν ἐπ' ἀγκῶνος, Lucian.
Reclivis, e, ὁ ϗ ἡ ἀνάκλιτος, ȣ, Hesych.
Recludo, ἀνοίγω, fores, τὰς θύρας, Xen.
Recognitio, ἡ ἀνάγνωσις, εως, judicialis, ἡ διαψήφισις, εως, Dem. sigilli, ἡ ἐπίγνωσις τῆς σφραγῖδος, Herodian.
Recognosco, ἀναγνωρίζω, exercitum, ἐπέρχομαι τὸ στρατόπεδον, Herodian. scriptum qua manu sit exaratum, ἐπιγινώσκω τὸ γεγραμμένον, id.
Recolligo, ἀναλέγομαι, vires, ἀναλαμβάνω τὴν ἰσχὺν, Plut. me, ἐμαυτὸν, Isocr.
Reconciliabilis, καταλλακτικὸς, ὴ, ὸν, Aristot.
Reconciliatio, ἡ διαλλαγὴ, ῆς, Dem. ἡ καταλλαγὴ, ῆς, id.
Reconciliator, ὁ διαλλακτὴς, ȣ̃, Dem.
Reconcilio, καταλλάττω, aliquos, τινὰς πρὸς ἀλλήλȣς, Aristot. aliquem mihi, τινὰ ἐμαυτῷ, N. T. urbes, διαλλάττω τὰς πόλεις πρὸς ἀλλήλαις, Isocr. τὰς πόλεις, id. τὰς πόλεις ἀλλήλαις, Plut. regi, τῷ βασιλεῖ, Thuc. aliquos, εἰς ὁμόνοιαν καθίστημί τινας, Isocr. reconcilior cum aliquo, διαλλάττομαι πρός τινα, Isocr. τινὶ, id.
Reconcinno, ἀνασκευάζω, Strabo.
Reconditus, ἀποκεκρυμμένος, ένη, ένον, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀπόκρυφος, ȣ, Plut.
Recondo, κρύπτω, Dem. in penu, ἀποταμιεύομαι, Ælian. in thesauro, ἀποθησαυρίζω, N. T. θησαυροφυλακέω, Philo.
Recordatio, ἡ ἀνάμνησις, εως, Aristot.
Recordor, μέμνημαι, alicujus, τινὸς, Isocr. περί τινος, id. τὶ, Dem. ἀναμιμνήσκομαί τι, Isocr. περί τι, Plat. μνείαν ποιȣ̃μαί τινος, Isocr. περί τινος, id. recordari facio, ἀναμιμνήσκω, aliquem alicujus, τινά τινος, Lucian. Confer *Commonefacio.*
Recreatio, ἡ ἀνάψυξις, ῆς, Plat.
Recrementum, ἡ σκωρία, ας, Diosc.
Recreo, ἀναψύχω, cibo et potu, σίτῳ ϗ ποτῷ, Chrys. aliquem, τινὰ, N. T. ἀναπαύω τινὰ, Xen. recreor ex morbo, ἀνακομίζομαι ἐκ τῆς ἀσθενείας, Diosc. ἐκ νόσȣ, Gal. ἀναλαμβάνω ἐμαυτὸν, Dem.
Recresco, ἀναφύομαι, Plut.
Recriminatio, τὸ ἀντέγκλημα, Quinct.
Recriminor, ἀντεγκαλέω, aliquem, τινὶ, Dem.
Recrudesco, ἐξωιδέομαι.
Recta, εὐθὺς, Thuc. ducere aliquem Babylonem, εὐθὺ ἄγειν τινὰ ἐπὶ Βαβυλῶνος, Xen. recta via, εὐθὺ τῆς ὁδȣ̃, Lucian.
Recte, ὀρθῶς, dicere, λέγειν, Dem. et convenienter judicare, ϗ προσηκόντως κρίνειν facere, καλῶς ϗ προσηκόντως πράττειν.
Rectitudo, ἡ ὀρθότης, ητος, Plat.
Rectio, ἡ ἐπιστασία, ας, Plut.
Rector, ὁ ἐπιστάτης, ȣ, Xen. ὁ οἴακος, ȣ, Plut. ὁ κυβερνήτης· gymnasii seu scholæ, ὁ γυμνασιάρχης, ȣ, Æschin. Academiæ, ὁ Ἀκαδημιάρχης, ȣ.
Rectus, ὀρθὸς, ὴ, ὸν, incedo, βαδίζω, Plut. linea, ὀρθὴ γραμμὴ, Aristot. angulus, ὀρθὴ γωνία, Eucl.
Recubo, ἀνάκειμαι, Thuc.
Recudo, ἀνακολάπτω.
Recumbo, ἀνακλίνομαι, ἀνάκειμαι, Thuc.
Recuperatio, ἡ ἀνάκτησις, εως.
Recupero, ἀναλαμβάνω τὶ, Isocr. imperium, πάλιν τὴν ἀρχὴν, id. πάλιν τυγχάνω τῆς ἀρχῆς, Plat. ἀπολαμβάνω τὴν ἡγεμονίαν, Isocr. ἀνακτάομαι τὴν ἀρχὴν, Ælian. facultates, κομίζομαι τὰς κτήσεις, id. aliquid ab aliquo, τι παρά τινος, Dem.
Recurro, ἀνατρέχω, Polyb. παλινδρομέω, Lucian. ἀνιθέω.
Recursus, ûs, ἡ ἀναδρομὴ, ῆς.
Recusatio, ἡ ἀπόνευσις, εως, ἡ παραίτησις, εως, Plat. ficta, ὁ ἀκκισμὸς, ȣ̃, Philo.
Recuso, παραιτέομαι, ἀπονεύω, aliquid, τινὸς, Bas. ἀναδύομαί τι, Lucian. munus, ἀρνέομαι χρείαν τινὰ, Dem. ficte, ἀκκίζομαι, Lucian.
Recutitus, ὁ ἀπεσκολυμμένος, ȣ.
Redamo, ἀντιφιλέω, aliquem, τινὰ, Aristot.
Redarguo, διελέγχω, aliquem, τινὰ, Lucian. aliquid, ἐλέγχω τι, Plut.
Redargutio, ἡ ἔλεγξις, εως, N. T.
Redditio, ἡ ἀπόδοσις, εως, Dem.
Reddo, ἀποδίδωμι, corpus terræ, τὸ σῶμα τῇ γῇ, Xen. mortem alicujus optabiliorem, καθίστημι θάνατόν τινος ζηλωτότερον, Isocr. alicui honorem, ἀνταποδίδωμί τινι τιμὴν, Aristot. injuriam, τὴν ὕβριν, Lucian. literas, ἀναδίδωμι γράμματα, Dion. H.
Redemptio, ἡ λύτρωσις, εως, N. T. ἀπολύτρωσις, εως, ibid. redemptionis pretium, τὸ λύτρον, ȣ, Dem. τὸ ἀντίλυτρον.
Redemptor, ὁ λυτρωτὴς, ȣ̃, N. T.
Redeo, κατέρχομαι, in regnum, εἰς βασιλείαν, Dem. ἐπανέρχομαι, ex legatione, ἀπὸ τῆς πρεσβείας· domum, ἀναχωρέω πάλιν ἐπ' οἶκον, id. ἀφικνέομαι οἴκαδε, Lucian. e Chalcide, ἐκ τῆς Χαλκίδος ἥκω ἀναστρέψας, id. domum ex peregrinatione, ἐπιδημέω ἐκ τῆς ἀποδημίας· ad institutum, ἐπανέρχομαι ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν, Isocr. ad demonstrationes, ἐπάνειμι πάλιν ἐπὶ τὰς ἀποδείξεις, Dem. eo unde digressus sum, ἐπάνειμι εἰς ταῦτα ἔνθεν ἐξέβην, Xen. ἐπανέρχομαι πάλιν, ὅθεν δεῦρο μετέβην, Plat. Delphis, ἐκ Δελφῶν, Plat. ad me, ἀναλαμβάνω ἐμαυτὸν, Æschin. ad ingenium, ad mores, ἥκω φερόμενος εἰς τὴν ἐμαυτȣ̃ φύσιν, id.
Redhibeo, ἀποδίδωμι, Dem.
Redhibitio, ἡ ἀναγωγὴ, ῆς, Plat.
Redigo, περιΐστημι, ad paupertatem, τινὰ εἰς πενίαν, Herodian. hostes calliditate in servitutem, δȣλόω πολεμίȣς ἀπάτῃ, Plut. insulam in servitutem regis, καταδȣλόω νῆσον τῷ βασιλεῖ, Isocr. liberos et conjuges, ἀνδραποδίζω παῖδας ϗ γυναῖκας, Thuc. in potestatem regionem, ὑποτάττω χώραν, Herodian. aliquid, ὑπ' ἐμαυτὸν ποιȣ̃μαί τι, Isocr. civitatem in ordinem, ἄγω εἰς τάξιν τὴν πόλιν, Dem.
Redimiculum, ἡ ταινία, ας, Plat.
Redimio, ἀναδέω, aurea corona, χρυσῷ στεφάνῳ, Thuc. caput diademate, διαδέω τὴν κεφαλὴν διαδήματι, Lucian.
Redimo, λυτρόομαι τινὰ, N. T. captivos, λύομαι αἰχμαλώτȣς, Aristot. aliquem viginti sex minis, τινὰ ἓξ ϗ εἴκοσι μνῶν, Dem.
Redintegratio, ἡ ἀποκατάστασις, εως, Greg. ἡ ἀνανέωσις, εως, Athen.
Redintegro, ἀποκαθίστημι, Herodian. pugnam, ἀνανεόω τὴν μάχην, id.
Reditio, seu Reditus, ἡ ἐπάνοδος, ȣ, Plut. ἡ ἀνακομιδὴ, ῆς, id. ἡ ἀπονόστησις, εως, Arr. proventus, ἡ πρόσοδος, ȣ, Dem. τὰ προσιόντα, ων, Dion. Hal. exsulum in patriam, ἡ κάθοδος τῶν φευγόντων, Dem. in gratiam, ἡ διαλλαγὴ, ῆς, id. ἡ καταλλαγὴ, ῆς, Isocr.
Redoleo, ἀπόζω, aliquid, τινὸς, Diosc.
Reduco, ἐπανάγω, exsules in patriam, τȣ̀ς φυγάδας εἰς τὰς πατρίδας, Plat. urbem in pristinum statum, κατάγω πόλιν εἰς ἑαυτὴν, Plut. aliquem domum, ἄγω τινὰ ὀπίσω εἰς τὰ οἰκεῖα, Ælian.
Reductio, ἡ ἀναγωγὴ, ῆς, Aristot.
Redundans, περιττὸς, ὴ, ὸν, ὁ ϗ ἡ περιπληθὴς.
Redundanter, πλεοναστικῶς, περισσῶς.
Redundantia, seu Redundatio, ὁ πλεονασμὸς, Plut.
Redundo, πλεονάζω, aliqua re, τινὸς, Gal. τινὶ, Thuc. περισσεύω τινὸς, Lucian.
Reduvia, ἡ παρωνυχία, ας, Ægin.
Redux, ὁ καταγόμενος, ȣ, Plut. ὁ κατελθὼν, όντος, Isocr. ὁ κατιὼν, όντος, id. ὁ ϗ ἡ παλίντροπος.
Refectio, ἡ ἐπισκευὴ, ῆς, Dem.
Refello, ἀνασκευάζω, Aristot. aliquem, διελέγχω τινὰ, Naz. sententiam, ἀνατρέπω γνώμην, Thuc.
Refercio, ἐμπλήθω, aliquid aliqua re, τί τινος, Plat. Confer *Compleo.*
Referio, ἀντιτύπτω, Aristoph.
Refero, ἀνακομίζω, arma in arcem, τὰ ὅπλα εἰς τὴν ἀκρόπολιν, Xen. aliquid ad senatum, ἀναφέρω τὶ εἰς seu πρὸς τὴν σύγκλητον, Plut. ad populum, προσάγω τ. πρὸς τὸν δῆμον, Aristot. aliquem inter aliquos, τίθημί τινα εἰς τιν. Dem. inter Deos, ἀνάγω τινὰ εἰς θεȣ̀ς, Isocr. malum, ἐπαναφέρω κακὸν, ἀγγέλλω κακὸν, Dem. gratiam alicui pro aliquo, ἀποδίδωμι χάριν τινὶ ὑπέρ τινος, Isocr. alicui aliquid acceptum, ἐπιτίθημί τινι τὴν αἰτίαν, Isocr. τὴν χάριν ἀνάπτω τινὶ, Plut. in acta aliquid, ἀναγράφομαί τι, Bud. consilia ad aliquid, συντείνω εἴς τι, Dem. κατευθύνω τὶ πρός τι, Plut. pedem, ἀναποδίζω εἰς τȣ̀πισω, Herodian.
Refert, διαφέρει, hoc tua, τȣ̃τό σοι, Plat. mea nil refert, ἐμοὶ οὐδὲν διαφέρει, Ælian. Confer *Interest.*
Reficio, ἀνασκευάζω τὶ, Strabo. ἐπισκευάζω τὶ, Isocr. muros, ἀνατειχίζω, Xen. recreo. Confer *Recreo.*
Refigo, ἀποκαθηλόω.
Reflecto, ἀνακάμπτω, Philo. ἀνακλάω, Lucian.
Reflexio, ἀνάκλασις, εως, ἡ ἀνάκαμψις, εως.
Refloreo, ἀναθάλλω, Plat.
Refluo, ἀναῤῥέω.
Refluxus, ἡ ἀναῤῥοία, ας, Athen.
Refocillo, ἀνακτάομαι, Galen. Confer *Recreo.*
Reformatio, ἡ ἀνάπλασις, εως, Gregor.
Reformidatio, ὁ φόβος, Dem. ἡ ὀῤῥωδία, Thuc.
Reformido, ὀῤῥωδέω, potentiam alicujus, δύναμίν τινος, Dem. περί τινι, Thuc. Confer *Metuo.*
Reformo, ἀναπλάσσω, Greg. διαρτίζω.

Refoveo,

Refoveo, ἀναθάλπω. Confer *Recreo.*
Refractarius, ὁ ϗ ἡ ἀντίτυπος, ὁ ϗ ἡ ἀπειθής.
Refragor, ἀντιλέγω, alicui rei, τινὶ, Xen. dictis, ἀντερέω τοῖς εἰρημένοις, Dem. Confer *Contradico.*
Refrenatio, ὁ ἀναχαιτισμὸς, ȣ
Refreno, ἀναχαιτίζω, Phil. ἀναστέλλω, Lucian.
Refrico, ἀναψάω, ἀνακνίζω.
Refrigeratio, ἡ ἀνάψυξις, εως, N. T. ἡ ἀναψυχὴ, ῆς, Plat.
Refrigero, ἀναψύχω, ἀποψύχω, Athen. ἐμψύχω, Plat.
Refrigesco, ἀναψύχομαι, Aristot.
Refringo, ἀνακλάω, Lucian.
Refugio, καταφεύγω, ad aliquem, πρός τινα, Isocr. Confer *Confugio.*
Refugium, ἡ καταφυγὴ, ῆς, Isocr. nullum habere, καταφυγὴν ἔχειν μηδεμίαν, idem. habere tutissimum, ἔχειν ἀσφαλεστάτην, idem. invenire, εὑρίσκειν κρησφύγετον, Lucian.
Refulgeo, ἀπολάμπω, ἀναλάμπω, Xen.
Refundo, ἀναχέω, Gregor.
Refutatio, ἡ ἀνασκευὴ, ῆς, Aristot.
Refuto, ἀνασκευάζομαι, Gregor. calumniam, ἀπολύομαι διαβολὴν, Plat. διαλύομαι διαβολὴν, Isocr. Confer *Refello.*
Regaliter, βασιλικῶς, Isocr.
Regalis, e, βασιλικὸς, ὴ, ὸν, Isocr.
Regeneratio, ἡ ἀναγέννησις, εως, Naz. ἡ παλιγγενεσία, ας, N. T.
Regenero, ἀναγεννάω, N. T.
Regermino, ἀναβλαστάνω, Plat. ἀναφύω.
Regero, ἀνακομίζω, Xen. Confer *Refero.*
Regia, τὸ βασίλειον, ȣ, Xen.
Regie, βασιλικῶς, Isocr.
Regigno, ἀναγεννάω, N. T.
Regimen, ἡ ἐπιστασία, ας, Plut.
Regina, ἡ βασίλισσα, ης, Plut.
Regio, ἡ χώρα, ας, Dem. cœli, τὸ κλίμα, ατος, Aristot. e regione, ἀντία, Herodot. ἐξ ἐναντίας, Aristot. καταντικρὺ, Thuc.
Regius, βασιλικὸς, ὴ, ὸν, Isocr.
Regno, βασιλεύω, in Asia, Ἀσίας, Dem. ἐν Ἀσίᾳ, id. Confer *Dominor, Impero.*
Regnum, ἡ βασιλεία, ας, Dem. maximum, μεγίστη, Isocr. tutissimum, ἀσφαλεστάτη, id. paternum, πατρικὴ, idem. constituere, καθίστασθαι βασιλείαν, Isocr. comparare sibi, κατασκευάζεσθαι ἑαυτῷ, Dem. parare pulcherrime, κτᾶσθαι κάλλιστα, Isocr. occupare, λαμβάνειν, id. paternum suscipere, πατρικὴν παραλαμβάνειν, id. tenere, ἔχειν, id. optime administrare, διοικεῖν ἄριστα, id. tueri, διαφυλάττειν, id. præclarum, tutum esse, καλῶς, ἀσφαλῶς ἔχειν, idem. conservare, διασώζειν, Isocr. eripere alicui, ἀφαιρεῖν τινι, idem. amittere, ἐκπίπτειν ἐκ τῆς τυραννίδος, id.
Rego, ἐπιστατέω, aliquid, τινὶ, Plut. τινὸς, Xen. civitatem, διοικέω πόλιν, Isocr. domum, οἰκονομέω οἶκον, Xen. Confer *Administro, Guberno.*
Regredior, ἀναποδίζω, LXX. Confer *Redeo.*
Regressio, ἡ ἀναποδισμὸς, ȣ, LXX. ἡ ὑποχώρησις, εως, Dion. Hal.
Regula, ὁ κανὼν, όνος, Æschin.
Regularis, e, κανονικὸς, ὴ, όν.
Regulus, ὁ βασιλίσκος, ȣ, Athen. τὸ βασιλείδιον, ȣ, Plut.
Rejectaneus, seu Rejiculus, ὁ ϗ ἡ ἀπόβλητος, ȣ, N. T. ἀποδεδοκιμασμένος, ένη, ένον, Philo.
Rejectio, seu Rejectus, ûs, ἡ ἀποβολὴ, ῆς, Plat. sanguinis, ἡ ἀναγωγὴ αἵματος, Diosc.
Rejicio, ἀποβάλλω, Plut. Confer *Repudio.* in posterum diem, ἀναβάλλομαί τι εἰς ὑστεραίαν, Dem. Confer *Differo.* culpam in alium, ἀνατίθημι αἰτίαν ἄλλῳ, Isocr. αἰτίαν τρέπω εἴς τινα, Plut. aliquid ad senatum, ἀνάγω τὶ πρὸς τὴν σύγκλητον· sanguinem, ἀνάγω αἷμα, Gal.
Rejiculus. Vide *Rejectaneus.*
Reiteratio, ἡ ἀνάληψις, εως.
Reitero, ἀναλαμβάνω.
Relabor, μεταπίπτω, Dem. Confer *Recido.*

Relatio, ἡ διήγησις, εως. Confer *Narratio.*
Relaxatio, ὁ ἀναχαλασμὸς, ȣ, ἡ ἄνεσις.
Relaxativus, ἀναχαλαστικὸς, ὴ, ὸν, Diosc.
Relaxo, ἀναχαλάω, chordam, χορδὴν, Philo. animum, ἀνίημι τὴν ψυχὴν, Athen. alvum, λαπάζω τὴν κοιλίαν.
Relegatio, ὁ ἐξορισμὸς, ȣ, Dion. Hal. Confer *Exilium.*
Relego, as, ἀποτίμπω, aliquem, τινὰ, Æschin. in exsilium, ἐξοστρακίζω, Plut. ad certum tempus, ὀστρακίζω ϗ μεθίστημι ἐκ τῆς πόλεως χρόνον ὡρισμένον, Aristot. Confer *Exilium.*
Relego, is, ἀναγινώσκω, Xen.
Relictio, ἡ ἀπόλειψις, εως, Dem.
Religatio, ἡ ἀνάδεσις, εως, Lucian.
Religio, τὰ ἱερὰ, ῶν, Dem. τὰ θεῖα, ων, id. ἡ εὐσέβεια, ας, id. ἡ εὐσέβεια ϗ περὶ θεὸν θεραπεία, Isocr. religione duco, seu habeo, ἐνθύμιτον ποιοῦμαι, Herodot. ὀττεύομαι, Dion Hal. religionis ergo, τῆς ὁσίας ἕνεκα, id.
Religiose, εὐσεβῶς, Dem. colo Deum, εὐσεβῶ τὰ πρὸς τὸν Θεὸν, Isocr.
Religiosus, ὁ ϗ ἡ εὐσεβὴς, έος, Dem. cultor deorum, εὐσεβέστατα διακείμενος πρὸς τὰ τῶν θεῶν, Isocr.
Religo, ἀναδέω, aliquid ad aliquid, τι πρός τι, Plut.
Relino, ἀναχρίω, dolium, ἀνοίγω πίθον, Plut.
Relinquo, καταλείπω, aliquem, τινὰ, Isocr. ἀπολείπω τινὰ, Xenoph. ordinem, ἐκλείπω τάξιν, Plut. posteris immortalem memoriam virtutis, καταλείπω τοῖς ἐπιγιγνομένοις ἀθάνατον μνήμην ἀρετῆς, Isocr.
Reliquiæ, τὸ λεῖμμα, ατος, Plut. τὸ κατάλειμμα, ατος, LXX. sanctorum, τὰ τῶν ἁγίων λείψανα, Zonar.
Reliquus, λοιπὸς, ὴ, ὸν, Xen. ὁ ϗ ἡ ἐπίλοιπος, ȣ, Dem. reliquum est, λοιπόν ἐστι, Isocr. ὑπολείπεται, Dem. nihil est adversariis, οὐδὲν λοιπὸν τοῖς ἀντιλέγουσι, Isocr. reliquum sibi nihil ad nequitiam fecit, οὐδεμίαν ὑπερβολὴν ἀδικίας ἀπολέλοιπε· in reliquum tempus, εἰς τὸ λοιπὸν τȣ̃ χρόνȣ, Dem.
Reluceo, ἀναλάμπω, Xen.
Reluctor, ἀντιπαλαίω, ἀντιμάχομαι, Al. Aphr. ἀνταγωνίζομαι, Thuc.
Remando, -is, ἀναμηρυκάομαι, Athen.
Remaneo, ὑπομένω, Dion. Hal.
Remedium, ἡ θεραπεία, ας, Dem. τὸ ἀλέξημα, ατος, Strabo. præsentissimum, φάρμακον παναλέστατον, Philo.
Remetior, ἀναμετρέω.
Remex, ὁ ἐρέτης, ȣ, Plut. ὁ ἐλατὴρ, ῆρος, Lucian. ὁ κωπηλάτης.
Remigatio, seu Remigium, ἡ ἐρεσία, ας, Polyb.
Remigo, ἐρέσσω, ἐλαύνω, κωπηλατέω.
Remigro, ἐπανέρχομαι.
Reminiscentia, ἡ ἀνάμνησις, εως, Aristot.
Reminiscor, ἀναμιμνήσκομαί τι, Isocr. μέμνημαί τινος, Xen. Confer *Memini, Recordor.*
Remisse, ἀνέτως, *dissolute*, ἐκλελυμένως.
Remissio, ἡ ἄνεσις, εως, Plut. ἡ πάρεσις, εως, N. T. *venia*, ἡ συγγνώμη, ης, Dem.
Remitto, ἀναπέμπω, aliquid, τὶ, Plut. alicui debitum, ἀφίημί τινι τὴν ὀφειλὴν, N. T. crimen, ἀφίημί τινα τȣ̃ ἐγκλήματος, Plut. συγγνώμην τινὶ ἔχω, Isocr. remittit luctus, ἡ ἀκμὴ τȣ̃ πένθȣς ἀπομαραίνεται, Ælian.
Remollesco, ἀναμαλάττομαι, Suid.
Remollio, ἀναμαλάττω.
Remora, ἡ ἐποχὴ, ῆς, Naz. ἡ ἀναβολὴ, ῆς, Eust. piscis, ἡ ἐχενηΐς, ΐδος.
Remordeo, ἀντιδάκνω.
Remoror, ἀναβάλλομαι, Dem. ἐφίστημί τι, Plut. aliquem aliqua re, ἀναβάλλω τινὰ ἔκ τινος, Dem. κατέχω τινά τινι, Isocr.
Remotio, ἡ ἀποκίνησις, εως.
Removeo, ἀποκινέω, terminum, ὅρον, Pandect. aliquid e medio, αἴρω τι ἐκ μέσȣ, Dem. aliquid ab aliquo, χωρίζω τι ἀπό τινος, Plut. ἀπελαύνω τινά τινος, Dem.
Remotus, μακρὸς, ὴ, ὸν, ab aliqua re, πόῤῥω ὢν τινος, Isocr.
Remuneratio, ἡ ἀντιδωρεὰ, ᾶς, Aristot. τὸ ἀνταπόδομα, ατος, N. T. ἡ ἀμοιβή.

Remunero, seu Remuneror, ἀντευεργετέω, Xen. aliquem dono, ἀμείβομαί τινα δωρεᾷ, Chrys. τινὰ δώρῳ, Xen. aliquem ob justitiam, τινὰ τῆς δικαιοσύνης, Luc[illegible].
Remus, ἡ κώπη, ης, Thuc. ὁ ἐρετμός.
Ren, ὁ νεφρὸς, ȣ, Aristot.
Renascor, ἀναφύομαι, Plut. ἀναγεννάομαι.
Renideo, ἀποστίλβω.
Renitor, ἀντερείδω τινὶ, Plut. ἐνίσταμαί τινι.
Renovatio, ἡ ἀνανέωσις, εως, Athen. ἡ ἀνακαίνωσις, εως, N. T. ἡ καίνισις, εως, Philo.
Renovo, ἀνανεόομαι, vetera hospitia, τὰς παλαιὰς ξενίας, Isocr. orationem, ἐπανανεόομαι λόγον, Plat. καινοποιέω τι, Plut. odium, ἀνακαινίζω τὸ μῖσος, Isocr. veterem inimicitiam, καινόω τὴν παλαιὰν ἔχθραν, Philo.
Renumero, ἐπαναριθμέω.
Renunciatio, ἡ ἀπαγγελία, ας, Dem.
Renuncio, ἀπαγγέλλω, aliquid statim, τὶ εὐθέως, Dem. alicui aliquid, τί τινι, Xen. προσαγγέλλω τί τινι, Dem. εἰσαγγέλλω τι πρός τινα, Plut.
Renuo, ἀνανεύω, Plat. Confer *Recuso.*
Reor, νομίζω, Dem. Confer *Puto, Arbitror.*
Repages, seu Repagulum, ὁ μοχλὸς, ȣ, Thuc.
Reparabilis, e, ἐπισκευαστὸς, ὴ, ὸν, Plat.
Reparatio, ἡ ἐπισκευὴ, ῆς, De[illegible].
Reparo, ἐπισκευάζω, vias, τὰς ὁδὸς, Dem. vires amissas, ἀνακαλέω τὴν δύναμιν ἀῤῥωσον, Gal.
Repastinatio, ἡ βωλοστροφία, ας, Gaz.
Repastino, βωλοστροφέω.
Repello, ἀπελαύνω, ab ara, τȣ̃ βωμȣ̃, Lucian. ἀπωθέω τινὰ, Dem. παρωθέω τινὰ, id. a disputatione de pace, εἴργω τινὰ τῶν ὑπὲρ τῆς εἰρήνης λόγων, id. hostem, ἀπωθέομαι τὸν πολέμιον, Dem. Confer *Arceo.*
Rependo, ἀντισταθμέω, aliquid pro aliquo, τι πρό τινος, Bas. cum fœnore, ἀμείβομαι σὺν ἐπικαρπίᾳ, Chrys. injuriam, ἀνταποδίδωμι ὕβριν, Aristot.
Repente, ἐξαίφνης, Dem. ὀξέως, id. αἰφνίδιον, Plut. ἄφνω, id. ἐξαπιναίως, Thuc.
Repentinus, αἰφνίδιος, ία, ιον, Plut. ὁ ϗ ἡ ἐξαπίναιος, ȣ, Xen.
Repercussio, ἡ ἀντιτυπία, ἡ ἀντικοπὴ, Plut.
Repercutio, ἀντιτυπέω, Lucian. ἀναπαίω, ἀντιπαίω, ἀντικόπτω.
Reperio, εὑρίσκω, Dem. Confer *Invenio.*
Repertor, idem quod *Inventor.*
Repetitio, ἡ ἀπαίτησις, εως, Dem. *iteratio*, ἡ ἀνάληψις, εως, ἡ ἐπανάληψις, εως, Hermog. dictorum, ἡ ἀνακεφαλαίωσις, εως, Dion. Hal.
Repeto, ἀπαιτέω, aliquid ab aliquo, τινά τι, Dem. ab aliquo mercedem, μισθὸν παρά τινος, Lucian. animo, ἀναπολέω τι κατὰ νȣ̃ν, Dion. Hal. aliquid ab initio, ἀναλαμβάνω τι ἐξ ἀρχῆς, Plat. ἀπ' ἀρχῆς, Aristot. orationem altius, ἀνωτέρω τὸν λόγον ἄγω, Chrys. ἀναλαμβάνω λόγον ἐξ ἀρχῆς, Dion. Hal.
Repleo, ἀναμεστόω, Aristoph. urbem infamia, ἀναπλήθω πόλιν πονηρᾶς δόξης, Dem. Confer *Compleo.*
Replicatio, ἡ ἀνάπτυξις, εως.
Replico, ἀναπτύσσω, aliquid, τὶ, Philost[illegible].
Repo, ἑρπύζω, super mensam, ἐπὶ τὴν τράπεζαν, Laërt.
Repono, ἀνατίθημι, Aristot. in vas, ἀποτίθημι εἰς ἀγγεῖον, Diosc. in numero Deorum, ἀνάγω τινὰ εἰς θεὸς, Isocr. e regione, ἀντιπρόσωπόν τινι κατακλίνω, Ælian. mihi frumentum, ἀποταμιεύω ἐμαυτῷ τὰς πυρὰς, id. in spem meam, ἐμαυτῷ τέθεικα, Plat.
Reporto, ἀνακομίζω τὶ, Xen. laudem ab aliqua re, εὐδοκιμέω ἔκ τινος, Isocr. εὐκλείας τυγχάνω, Dem.
Reposco, ἀπαιτέω, debitum ab aliquo, τὸ ὀφειλόμενον παρά τινος, Chrys. pecuniam, ἀναπράττω χρήματα, Thuc. ad pœnam, ἐξαιρέω ἐπὶ τιμωρίᾳ, Plut. Confer *Repeto.*
Repositorium, ἡ ἀποθήκη, ης, Thuc. ἡ θήκη, ης, id. τὸ ταμιεῖον, ȣ, Plut.
Repotia, τὰ ἐπαύλια, ων, Suid.

Repræsentatio, ἡ ὑποτύπωσις, εως, ἡ παράστασις, εως, Maccab.
Repræsento, πα...μι, spectatoribus, ἐπιδείκνυμαι τοῖς θεαταῖς. Lucian. aliquem, εἰκάζω τινά, Dem. res... gestæ ita essent, δείκνυμι τὰ ... ὡς ἐγένετο, Achil. Tat.
Reprehendo, ἀντιλαμβάνομαι, Plat. ἐπιλαμβάνομαι, Lucian. culpo, καταμέμφομαι, peccata, ἐπιτιμάω τοῖς ἁμαρτομένοις, Isocr. amicos, ἐπιπλήττω τοῖς φίλοις, id. alium, ψέγω ἕτερον, Plut. μέμφομαι ἑτέρῳ, Dem. Confer *Criminor, Arguo.*
Reprehensibilis, μωμητὸς, τὴ, τὸν, ὁ ϗ ἡ ἐπιμέμπτος.
Reprehensio, ἡ ἐπιτίμησις, εως, LXX. ἡ καταδρομὴ, ῆς, Dion. Hal. ἡ μέμψις, εως, Dem reprehensione dignus, ἐλεγκτὸς, ἡ, όν.
Reprehensor, ὁ ἐπιπλήττων, οντος, Isocr. ὁ φιλεπιτιμητὴς, ῦ, Dem. ὁ μῶμος.
Reprimo, ἐφίστημι, Plut. iram, κατέχω ὀργὴν, Aristot. aliquem, πιέζω τινὰ, Plut. linguam, κρατέω τῆς γλώττης, id. aliquem, ne faciat, παύω τινὰ μὴ ποιεῖν, Thuc.
Reprobo, ἀποδοκιμάζω, artes, τέχνας, Isocr. aliquem, ἀθετέω τινὰ, N. T. τὶ, Plut.
Reprobus, ὁ ϗ ἡ ἀδόκιμος.
Reptilis, ἑρπετὸς, Philo. ἑρπυστικὸς, Diosc.
Repudiatio, ἡ ἀποπομπὴ, ῆς, Poll. ἡ ἀπόπεμψις, εως, Dem.
Repudio, ἀποπέμπομαι, uxorem, τὴν γυναῖκα, Plut. reprobo. Confer *Reprobo.*
Repudium, τὸ ἀποστάσιον, ε, N. T. libellus repudii, βιβλίον ἀποστασίε, ibid. γράμμα ἀπολυτικὸν, Theophyl.
Repuerasco, ἀνανηπιόομαι, ἀνανηπιεύομαι.
Repugnanter, ἐναντίως, Aristot.
Repugnantia, ἡ ἀντίστασις, εως, Philo. ἡ ἐναντιότης, ητος, id.
Repugno, ἐναντιόω, alicui in aliquo, τινὶ εἴς τι, Thuc. alicui, ἀντιμάχομαί τινι, Al. Aphr. ἀντικαθίσταμαί τινι, Thuc. ἀντίκειμαί τινι, Aristot. ἀντιστάττομαι τινι, Xen.
Repullulasco, seu Repullulo, ἀναβλαστάνω, Plat.
Repulsa, ἡ ἀποχειροτονία, ας, Dem. ἡ ἀνάνευσις repulsam fero, ἀποδοκιμάζομαι, Xen. alicujus, ἀπελαύνομαί τινος, Isocr. in nuptiis, τε γαμε, Dem. nullam ferre ab aliquo, ἐκ ἀτυχεῖν τι ἔκ τινος, Ælian.
Repurgatio, ἡ ἀποκάθαρσις, εως, Thuc.
Repurgo, ἀνακαθαίρομαι τὶ, Plut.
Reputatio, ὁ διαλογισμὸς, ε. N. T.
Reputo, ἐκλογίζομαι, Dem. res, λογίζομαι τὰ πράγματα, Dem. aliquid cum æquitate, ἐπισκοπέω τι δικαίως, id. Confer *Considero.*
Requies, idem quod *Quies.*
Requiesco, ἀναπαύομαι, ab aliquo, ἔκ τινος, Lucian. Confer *Quiesco.*
Requiro, ἀναζητέω τι, Plat. Confer *Quæso*
Res, τὸ πρᾶγμα, Dem. τὸ ἔργον, id. adversæ, ἡ δυστυχία, ας, Isocr. bellicæ, τὰ τε πολέμε, Xen. fortuitæ, τὰ παρὰ τῆς τύχης δοθέντα, Lucian. controversæ, τὰ ἀμφισβητέμενα, ων, Dem. familiaris, ἡ οἰκία, ας, τὰ οἰκεῖα, ων gestæ, τὰ πεπραγμένα, ων, Dem. præclare gestæ, τὰ καλῶς πραχθέντα, Isocr. sacræ, τὰ ὅσια, ων, Dem. re ipsa expertus et edoctus, ἔργῳ πειρασθεὶς ϗ διδαχθεὶς, Dem. res ipsa indicat, αὐτὸ τὸ ἔργον τῦτο δηλεῖ, id. verbis et re, λόγῳ ϗ ἔργῳ, Isocr. rem cum aliqua habere, ὁμιλεῖν τινι, Ælian. e re nata, ἐν παρατυχόντι, Thuc. non abs re, ἐκ ἀπεικότως, Lucian. Res publica, vide *Respublica.*
Resalutatio, ὁ ἀντασπασμὸς, ε.
Resaluto, ἀντασπάζομαι, aliquem, τινὰ, Plat. ἀντιδεξιόομαί τινα, Xen.
Resarcio, ἀκέομαι τὶ, Lucian. ἀναῤῥάπτω.
Rescindo, ἀνασχίζω.
Rescisco, μανθάνω, ex aliis, παρὰ τῶν ἄλλων, Plat.
Rescribo, ἀντιγράφω, ad aliquem, πρός τινα.
Rescriptum, ἡ ἀντιγραφή.
Reseco, ἀποτέμνω.
Resectio, ἡ ἀποτομὴ, ῆς.
Resegmen, τὸ ἀπότμημα, ατος, Hesych.
Resero, ἀνοίγω, Xen. Confer *Aperio.*
Reservo, διαφυλάττω, Xen. διατηρέω.
Reses, σχολαῖος, αία, αῖον. Confer *Piger.*
Resideo, καθίζάνω, super aliquid, ἐπί τι, Isocr. καθίζομαι ἐπί τι, Thuc. apud aram, καθίζω ἐπὶ τὸν βωμὸν, id.
Residia, ἡ ἀργία, Dem. Confer *Pigritia.*
Residuus, λοιπὸς, Dem. Confer *Reliquus.*
Resigno, ἀποσφραγίζω, Laërt. epistolam, ἀπολύομαι ἐπιστολὴν, Plut.
Resilio, ἀναπηδάω, Aristoph. ἀναθρώσκω.
Resina, ἡ ῥητίνη, ης, Gal.
Resinaceus, seu Resinosus, ὁ ϗ ἡ ῥητινώδης, εος, Diosc.
Resipio, seu Resipisco, μετανοέω, Xen. ἀναφρονέω.
Resisto, ἐφίσαμαι, Synes. ἀντιπράττομαί τινι, Xen. ἐναντιόομαί τινι, Thuc. Confer *Repugno.*
Resolvo, ἀναλύω τι, Aristot. καταλύω τι, Thuc.
Resolutio, ἡ ἀνάλυσις, εως, Athen.
Resolutorius, ἀναλυτικὸς, ή, ὸν, Aristot.
Resonabilis, ἀναφθεγγόμενος, ένη, ενον.
Resonanter, κλαγγηδόν.
Resonantia, ἡ ἠχὼ, όος, Al. Aphr. τὸ ἀπήχημα, Bas.
Resono, ἀντηχέω.
Resorbeo, ἀναῤῥοφέω.
Respectus, ûs, ἡ ἐπίσκεψις, εως.
Respergo, ῥαντίζω, διαῤῥαίνω.
Respersio, ὁ ῥαντισμὸς, ἡ ἐπίῤῥανσις.
Respicio, ἀποβλέπω πρός τινα, Æschin. ἀφοράω εἴς τι, Plat.
Respiratio, ἡ ἀνάπνευσις, εως, Aristot. ἡ ἀναπνοὴ, ῆς, Plat.
Respiro, ἀναπνέω, Plat. ad me redeo, ἀναλαμβάνω ἐμαυτὸν, Isocr.
Resplendeo, ἀπαστίλβω.
Respondeo, ἀποκρίνομαί τινι, Dem. πρός τι, id. ad duo, λόγον δίδωμι δυοῖν, id. expedite et simpliciter, ἀποκρίνομαι ῥᾳδίως ϗ ἀπλῶς, Dem. summa cum æquitate et verissime, δικαιότατον ϗ ἀληθέστατόν τι, id. pro aliquo, ἀντεῖπον ὑπέρ τινος, Isocr. objectioni, ἀπαντάω τοῖς εἰρημένοις, id.
Responsio, seu Responsum, ἡ ἀπόκρισις, εως, justa et utilis, δικαία ϗ συμφέρεσα, Dem. responsum do, ποιέομαι, δίδωμι, ἀποδίδωμι ἀπόκρισιν, Dem.
Respublica, ἡ πολιτεία, ας, Dem. τὰ κοινὰ, ῶν, id. remp. constituere, πολιτείαν καθίστασθαι, id. accedere ad remp. προσέρχεσθαι πρὸς τὰ κοινὰ, id. optime administrare sive gubernare remp. κάλλιστα διοικεῖν τὴν πόλιν, id. πράττειν τὰ κοινὰ, id.
Respuo, ἀποπτύω, Eurip. ἀποβάλλω τι.
Restagno, λιμνάζω, Bas.
Restauro, ἐπισκευάζω τὶ, Plat.
Resticula, τὸ σχοινίον, ε, Plut.
Restinctio, ἡ ἀπόσβεσις, ἡ σβέσις, Aristot.
Restinguo, ἀποσβέννυμι, Plut. σβέννυμι, Plat. ἀποσβέω, Aristot.
Restio, ὁ σχοινοπλόκος, ε, Plat.
Restis, ὁ vel ἡ σχοῖνος, ε, ὁ κάλως, ω.
Restituo, ἀποδίδωμι, alicui aliquid, τινί τι, Dem. in pristinum dignitatis gradum, προάγω εἰς τὴν αὐτὴν δόξαν, Isocr. in statum antiquum seu integrum, εἰς τὸ ἀρχαῖον ἄγω, Aristot. in regnum, ἐπάγω ἐπὶ βασιλείᾳ, Thuc. collapsam remp. ἐπανορθόομαι τὴν πολιτείαν, Aristot. κατορθόω τὴν πόλιν, Isocr.
Restitutio, ἡ ἀποκατάστασις, εως, Greg.
Resto, ὑπολείπομαι, Thuc. restat, λοιπὸν, sc. ἐστὶ, Isocr. quod restat, τὸ λοιπόν.
Restringo, καταστέλλω.
Resumo, ἀναλαμβάνω. Confer *Recipio.*
Resuo, ἀναῤῥάπτω.
Resupinatio, τὸ ὑπτίασμα, ατος, Æschyl.
Resupino, ἐξυπτιάζω, me, ἐμαυτὸν, Lucian.
Resupinus, ὕπτιος, ία, ιον, Lucian. sum, ἐξυπτιάζω, Aristot.
Resurgo, ἀνίσαμαι, Plut.
Resurrectio, ἡ ἀνάστασις, εως, a mortuis, ἐκ νεκρῶν, N. T. ἡ ἔγερσις, εως, ibid. resurrectionis dies, ἡ ἀναστάσιμος ἡμέρα, Naz.
Resuscito, ἀνεγείρω, Dem.
Retardatio, ἡ ἀναβολὴ, ῆς, ἡ μέλλησις, εως, Thuc. τὸ μέλλημα, Æschin.
Retardo, βραδύνω. Confer *Remoror, Differo.*
Rete, τὸ ἀμφίβληστρον, ε, LXX. ἡ ἄρκυς, υος, Xen. ἡ σαγήνη, Aristid. τὸ δίκτυον.
Retego, ἀνακαλύπτω, Dion. Hal.
Retentio, ἡ ἐπίσχεσις, εως, ἡ ἐποχή.
Retexo, ἀνυφαίνω.
Reticentia, ἡ ἐχεμυθία, ας, Plut. ἡ ἐχεγλωττία, ας, Lucian. ἡ ἀποσιώπησις.
Reticeo, σιωπάω τι, Laërt. ἀποσιωπάω τι, Lucian. κατασιωπάω τι, Aristot.
Reticulum, τὸ δικτύδιον, ε, *vitta muliebris*, ὁ κεκρύφαλος, ε, Lucian.
Retinaculum, τὸ ἔχμα, Naz. τὸ πεῖσμα.
Retineo, κατέχω τινὰ, Plat. apud me, συνέχω, Dion. Hal.
Retorqueo, ἀναστρέφω, Euripid. ἐπιστρέφω τι, Thuc.
Retractatio, ἡ ἐπανόρθωσις, εως, Dem. palinodia, ἡ παλινῳδία, ας, Isocr.
Retractio, ἡ ἀνθολκὴ, ῆς, Plut.
Retracto, ἀναπραγματεύομαι, palinodiam cano, παλινῳδέω, Lucian.
Retraho, ἀνθέλκω, aliquid ad me, τι πρὸς ἐμὲ, Herodot. manum, ἀνασπάω πάλιν τὴν χεῖρα, Aristoph.
Retribuo, ἀνταποδίδωμι, aliquid alicui, τί τινι, Thuc. ἀμείβομαι, pro aliqua re, ἀμοιβὴν ἀποδίδωμί τινί τινος, Lucian. Confer *Reddo.*
Retributio, ἡ ἀνταπόδοσις, εως, LXX. ἡ ἀντίδοσις, εως, id.
Retrimentum, τὸ πίεσμα, ατος, Galen. τὸ ἐκπίεσμα, ατος, Diosc.
Retro, ὄπισθεν, Xen. perrepo, ὀπίσω διέρπω, Aristot.
Retroago, ἀναποδίζω τινά. Æschin.
Retrocedo, ἀναχάζω, ὀπίσω ἄπειμι, Lucian. ἐπὶ πόδα ἀναστρέφω, id. ἐπὶ πόδα ἀναχωρέω, Aristid.
Retroeo, seu Retrogradior. Vide *Retrocedo.*
Retrogradus, ἀναποδίζων, Herodian. ὀπισθοπόρος.
Retrorsum, ἐπὶ πόδα, Xen. ὀπισθοφανῶς.
Retrudo, ἀνωθέω.
Retundo, ἀμβλύνω, Plut. ἀναστομίζω.
Revalesco, ἀναῤῥώννυμι.
Reveho. Confer *Reporto, Refero.*
Revelatio, ἡ ἀνακάλυψις, εως, ἡ ἀποκάλυψις, εως, N. T.
Revello, ἀποτίλλω τὶ, Plut. περιτίλλω, Lucian.
Revelo, ἀνακαλύπτω, Synes. ἀποκαλύπτω, Plut.
Revenio, idem quod *Redeo.*
Revera, ὄντως, Dem. ὡς ἀληθῶς, id. ἀληθεῖ λόγῳ, Xen.
Reverbero, ἀντιτυπέω.
Reverendus, ὁ ϗ ἡ αἰδέσιμος, ε, Laërt. ὁ ϗ ἡ σεβάσμιος.
Reverenter, αἰδημόνως, Xen. σεμνῶς.
Reverentia, ἡ αἰδὼς, όος, regis, τε βασιλέως, Plut. Dei, ἡ θεραπεία περὶ θεὸν, Isocr. τὸ αἰδέσιμον, ε, Lucian.
Revereor, αἰσχύνομαι, Deum, θεὸν, Dem. patrem, πατέρα, id. senes, αἰδεμαι τὲς πρεσβυτέρες, Xen. aliquem, αἰδῶ ἔχω τινί.
Reversio, ἡ ἀναστροφὴ, ῆς, Xen. ἡ κάθοδος, ε, Dem. ἡ ἀναχώρησις, εως, id.
Reverto, seu Revertor, ἀναστρέφω, ex insula, ἐκ νήσε, Dem. domum, ἔρχομαι ἐπὶ τὸν οἶκον, id. in regnum, κατέρχομαι εἰς τὴν βασιλείαν, id. Confer *Redeo.*
Revincio, ἀναδεσμεύω.
Reviresco, ἀναθάλλω, LXX.
Reviso, ἀποσκέπτομαι, Herodian. ἐπισκοπέω, Isocr.
Revivisco, ἀναβιόω, Lucian. ἀναβιώσκομαι, Plat. ἀναζάω, N. T.
Revocabilis, ὁ ϗ ἡ ἀνάκλητος, ε, Dion.
Revocatio, ἡ ἀνάκλησις, εως, ἡ ἐπανάκλησις, εως, Gal.
Revoco, ἀνακαλέω, aliquem, τινὰ, Thuc. in memoriam, ἀναπολέω, Dion. Hal. aliquid alicui, ὑπομνῆμαί τι τινὶ, Dem. retracto, accusationem, ἀνατίθημι τὰ κατηγορέμενα, Lucian. pedem, ἀναποδίζω, Herodian.

dian. recanto, παλινῳδέω, Lucian. ad vitam, ἀναβιόομαι, Plat.
Revolo, ἀναπέτομαι.
Revolubilis, e, ὁ καὶ ἡ ἀνακύλιστος, ου.
Revolvo, ἀνακυλίω, ἀνακυκλόω, Damasc. ἀποκυλίω, Lucian. mente, quæ dicta sunt, ἀνακυκλέω πρὸς ἐμαυτὸν τὰ εἰρημένα, Naz.
Revolutio, ἡ ἀνακύκλησις, εως.
Reus, αἴτιος, ία, ιον, alicujus rei, τινός. Dem. ὁ καὶ ἡ ἔνοχος, ου, τινός· reum facere aliquem, ποιεῖν τινα ὑπόδικον, id. ὑπεύθυνον· se ipsum, καθιστάναι ἑαυτὸν ὑπεύθυνον· deprehendere, λαμβάνειν τινὰ ὑπεύθυνον· esse, αἴτιον εἶναι· dimittere, ἀφεῖναι, id.
Rex, ὁ βασιλεύς, έως, Xen.
Rheda, τὸ ζεῦγος, εως, Plat. mularis, ἡ ἀπήνη, ης, Paus.
Rhedarius, ὁ ζευγηλάτης, ου.
Rhetor, ὁ ῥήτωρ, ορος, Dem. ὁ σοφιστής, οῦ, Lucian. ὁ τεχνογράφος, ου, Dion. Hal.
Rhetorica, ἡ ῥητορικὴ, ῆς, Aristot.
Rhetorice, ῥητορικῶς, Æschin.
Rhetoricus, ῥητορικὸς, ή, όν, Aristot.
Rhinoceros, ὁ ῥινόκερως, ωτος, Æl.
Rhombus, ὁ ῥόμβος, ου.
Rhoncisso, ῥέγχω, Gal.
Rhonchus, ὁ ῥέγχος, ου, Gal.
Rhythmicus, ῥυθμικὸς, ή, όν, Plut.
Rhythmus, ὁ ῥυθμὸς, οῦ, Aristot.
Ricinus, ὁ κρότων, ωνος, ὁ κυνοῤῥαίστης, οῦ, Aristot. τὸ κίκι, εως, Diosc.
Rictus, τὸ χάσμα, ατος, τὸ χάσμημα, ατος, Aristoph.
Rideo, γελάω, mecum, ἐμαυτῷ, Xen. de aliquo, vel aliqua re, ἐπί τινι, id. valde suaviter, μάλα ἡδὺ, Lucian. Confer *Risus*, item *Derideo*, *Irrideo*.
Ridicule, καταγελάστως, Xen. γελοίως, Aristot.
Ridiculus, γελοῖος, α, ον, Plat. ὁ καὶ ἡ καταγέλαστος, ου, Plat. sum, καταγελάομαι, Plat.
Rigatio, τὸ δεῦμα, ατος, ἡ ἄρδευσις.
Rigeo, ῥιγόω, Lucian.
Rigesco, σκληρύνομαι.
Rigidus, ῥίγιος, α, ον, Diosc.
Rigo, δεύω, Plat. βρέχω.
Rigor, τὸ ῥῖγος, εος, Xen.
Rima, ἡ κλειθρία, Lucian. ἡ ὀπή, ἡ σχίζα.
Rimor, ἰχνεύω, Xen. ἐξετάζω τι, Isocr.
Rimosus, ὁ καὶ ἡ κλειθριώδης, εος.
Ringo, seu Ringor, τὴν ῥῖνα συστέλλω.
Ripa, ἡ ὄχθη, ης, Plut. ἡ ἀκτή.
Ripula, τὸ ὀχθίδιον, ου.
Risus, ὁ γέλως, ωτος, Dem. effusus, ὁ καγχασμὸς, οῦ, Cl. Al. γέλως πλατὺς, Synes. rem in risum converto, πρᾶγμα εἰς γέλωτα ἐμβάλλω, id. risum moveo alicui, γέλωτα παρέχω τινὶ, Plut. contineo, κατέχω, Xen. magnum excito, ποιέω πολὺν, Plat. risui habeo aliquid, εἰς γέλωτα ἔχω τι, Philo. sine risu, ἀγελαστὶ, Lucian.
Rite, ἐννόμως, Dem. καλῶς, δεόντως.
Ritus, ὁ θεσμὸς, οῦ, Dion. Hal. sacri, αἱ τελεταὶ, ῶν, id. οἱ θεσμοὶ ἱεροὶ, Plut. patrii, τὰ πάτρια, ων, Dem. ritu ferarum, δίκην θηρίων, Dion. Hal.
Rivalis, ὁ ἀντεραστὴς, οῦ, Aristot. ὁ καὶ ἡ ἀντίζηλος, ου, Sir. ὁ καὶ ἡ ζηλότυπος, ου, Jos. ζηλοτυπίων, f. ουσα, Diod. Sic.
Rivalitas, ἡ ζηλοτυπία, ας, Diod. Sic.
Rivulus, τὸ ῥυάκιον, ἡ διέξοδος ὑδάτων, LXX.
Rivus, ὁ ῥύαξ, ακος, sanguinis, αἵματος, Aristid. aquarum, ὁ ἀγωγὸς ὑδάτων, Herodian.
Rixa, ἡ ἔρις, ιδος, Xen. ἡ ἐρίθεια, ας, N. T. Confer *Contentio*, *Jurgium*.
Rixor, ἐρίζω, cum aliquo, τινὶ, Lucian. de aliqua re, περί τινος, Isocr. Confer *Contendo*.
Rixosus, ἐριστικὸς, ή, όν, Lucian.
Roboreus, δρύϊνος, ίνη, ινον.
Roboro, ἐπισχύω, Xen. σθενόω, LXX. κρατύνω, ἰσχυρίζω, ῥώννυμί τι, Dem. ἐπιῤῥώννυμί τι, id.
Robur, ἡ δρῦς, ύος· ἡ δρῦς ἀγρία, animi, ἡ ἀρετὴ, ῆς, Dem. corporis, ῥώμη, ης, Aristot.
Robuste, ἐῤῥωμένως, Dem. εὐρώστως, id.
Robustus, ἐῤῥωμένος, ένη, ένον, Dem. ὁ καὶ ἡ εὔρωστος, ου, id. ἰσχυρὸς, ά, όν, id. nemini robore corporis cedens, οὐδενὸς τῷ σώματι ἀῤῥωστότερος γινόμενος, id.
Rodo, διατρώγω, Chrys. παρατρώγω τι, Laert.
Rogatio, *petitio*, ἡ δέησις, εως, Dem. ἡ αἴτησις, εως, idem. interrogatio, τὸ ἐρώτημα, ατος, Aristot. Confer *Preces*, *Petitio*, *Interrogatio*.
Rogito, πολλὴν δέησιν ποιέομαι.
Rogo, δέομαι, Dem. Confer *Oro*, ἐρωτάω, Dem. Confer *Interrogo*.
Rogus, ἡ πυρὰ, Plut. ἡ πυρκαϊὰ, Laert.
Roma, ἡ Ῥώμη, ης, Plut.
Romane, Ῥωμαϊστὶ, Plut.
Romanus, Ῥωμαῖος, αία, αῖον, Plut. Ῥωμαϊκὸς, ή, όν, id.
Ronchus. Vide *Rhonchus*.
Roratio, ὁ δροσισμὸς, οῦ.
Roro, δροσίζω, ψακάζω, Athen.
Rorulentus, seu Roscidus, a, um, ὁ καὶ ἡ δροσώδης, εος, Naz. ὁ καὶ ἡ ἔνδροσος, ου, Cl. Al. δροσερὸς, ρὰ, ρόν.
Ros, ἡ δρόσος, ου, Aristot. ἡ δροσία, ας, Lucian. ἡ ἕρση.
Rosa, τὸ ῥόδον, ου, Plut.
Rosaceus, ῥόδινος, ίνη, ινον, unguentum, μύρον, Athen.
Rosarium, ὁ ῥοδὼν, ῶνος, Theophr. ἡ ῥοδωνιὰ, ᾶς, Ammon.
Roscidus. Vide *Rorulentus*.
Rosetum, ἡ ῥοδωνιὰ, ᾶς, Suid.
Roseus, ῥόδεος, έα, εον, unguentum, μύρον, Aristot.
Rosio, ὁ δηγμὸς, οῦ, Diosc. ἡ βρῶσις, εως, N. T.
Rosmarinus, ἡ λιβανωτὶς, ίδος, Diosc.
Rostellum, τὸ ῥαμφίδιον, τὸ ῥυγχίον, Athen.
Rostratus, ῥυγχωτὸς, ή, όν· navis, ναῦς χαλκήρης, Plut.
Rostrum, τὸ ῥύγχος, εος, Athen. avis, τὸ ῥάμφος, εος, id. muscæ, ἡ προβοσκὶς, ίδος, Lucian. navis, τὸ ἔμβολον, ου, Polyb. τὸ χάλκωμα, Plut. τὸ ἀκροστόλιον, Strabo. Rostra in foro Romano, τὰ ἔμβολα, ων, Dion. Hal.
Rota, ὁ τροχὸς, οῦ, Xen. qua aqua hauritur e puteo, ἡ τροχιλαία, ας, Aristot. ἡ τροχιλία, ας, Polyb. rota torqueo, τροχίζω, Aristot. contundo, τρόχῳ καταγνύω.
Roto, γυρόω, κατατροχάζω.
Rotula, ὁ τροχίσκος, ου, Gaza.
Rotundatio, ἡ στρογγύλωσις, εως, τὸ σφαίρωμα, ατος.
Rotunde, στρογγύλως, Plut.
Rotunditas, ἡ στρογγυλότης, ητος, ἡ περιφέρεια, ας, Herodian.
Rotundo, στρογγυλόω, Al. Aphr. σφαιρόω.
Rotundus, στρογγύλος, ύλη, ύλον, Diosc. ὁ καὶ ἡ ἔγκυκλος, Paus. ὁ καὶ ἡ περιφερὴς, έος, lapis, λίθος, Herodian.
Rubedo, ἐρυθρότης, ητος.
Rubefacio, ἐρυθραίνω, Herodian. ἐπιφοινικίζω, Lucian.
Rubefio, ἐρυθραίνομαι, Herodian. ἐρυθέω, Lucian. ἐρυθριάω, Plat.
Rubeo, ἐρυθέω, Lucian.
Ruber, ἐρυθρὸς, ά, όν, Dem.
Rubesco, ἐρυθριάω, Plat.
Rubeta, ὁ φρῦνος, ου, Diosc.
Rubeus, ἐρυθρὸς, ά, όν, Dem.
Rubicundus, idem quod *Ruber*.
Rubiginosus, ὁ καὶ ἡ ἰώδης, εος.
Rubigo, ὁ ἰὸς, οῦ, ferri, σιδήρου, Diosc. frumenti, ἡ μίλτος, Paus. ἡ ἐρυσίβη, LXX.
Rubor, τὸ ἐνερευθὲς, έος, Lucian. τὸ ἐρύθημα.
Rubrica, ἡ μίλτος, ου, Diosc. τὸ μίλτινον, ου, Plut. rubrica tingo, μιλτόω.
Rubriceta, τὸ ἀνδρείκελον, ου.
Rubricosus, ὁ καὶ ἡ μιλτώδης, εος, Diod. Sic.
Rubus, ἡ βάτος, Diosc.
Ructatio, ὁ ἐρυγμὸς, Aristot.
Ructo, seu Ructor, ἐρεύγομαι, Al. Aphr. ἐρυγγάνω, acidum, ὀξυρεγμιάω, Diosc.
Ructuosus, ἐρευκτικὸς, ή, όν, Diosc.
Ructus, ûs, ὁ ἐρυγμὸς, οῦ, Aristot. acidus, ἡ ὀξυρεγμία, ας, Hippocr.
Rudens, ὁ κάλως, ω, Eustath.
Rudero, κατερείπω, Plut.
Rudicula, ὁ σπαθὶς, ίδος, Poll.
Rudimentum, τὸ προπαίδευμα, Phil. ἡ προπαιδεία, Cl. Al. ἡ στοιχείωσις, Bas.
Rudis, e, ὁ καὶ ἡ ἀπαίδευτος, ου, Dem. Confer *Indoctus*, *Ineruditus*.
Rudis, ἡ σπάθη, ης, Diosc.
Ruditas, ἡ ἀπειρία, ἡ ἀμαθία.
Ruditus, ἡ ὄγκησις, Ælian. ἡ βρώμησις, εως, Poll.
Rudo, βρωμάομαι, Paus. ὀγκάομαι.
Rudus, τὸ ἐρείπιον, ου, Paus.
Rufus, πυῤῥὸς, ά, όν, Diod. Sic.
Ruga, ἡ ῥυτὶς, ίδος, Plat. frontis caperatæ, ἡ ἀμαρυγὴ, ῆς, Poll.
Rugio, βρυχάομαι, ὠρύομαι, Dion. Chrys. βρυχάω.
Rugitus, τὸ βρύχημα, ατος, ὁ βρυχηθμὸς, οῦ, τὸ βρύγμα, ατος, LXX. ὁ βρυγμὸς λέοντος, id.
Rugo, ῥυτιδόω, Aristot.
Rugositas, ἡ ῥυσσότης, ητος, Plut.
Rugosus, ὁ καὶ ἡ ῥυτιδώδης, εος, ῥυσσὸς, ή, όν, Lucian.
Ruina, ἡ ὑπόπτωσις, εως, Hesych. Confer *Casus*. ruinæ, *rudera*, τὸ ἐρείπιον, ου, Paus. et rudera muri, τὰ ἐρείπια καὶ λείψανα τείχους, Herodian. ruinam minari, μέλλειν καταῤῥαγήσεσθαι, Ælian.
Ruinosus, ὁ καὶ ἡ ἐρείψιμος, ου, tectum, στέγος, Eurip. ὁ καὶ ἡ πτώσιμος.
Ruma, ὁ μαζὸς, οῦ, Aristot.
Rumex, τὸ λάπαθον, ου, Diosc.
Ruminatio, τὸ μηρύκημα, ατος, Plut. ὁ μηρυκισμὸς, οῦ, Greg.
Rumino, μηρυκάομαι, Aristot. ἀναμηρυκάομαι, Lucian. μηρυκάζω, Aristot. animo revolvo, ἀναπολέω, Dion. Hal. πρὸς ἐμαυτὸν ἀνακυκλέω, seu ἀνατυλίττω, Lucian.
Rumor, ἡ ἀκοὴ, ῆς, LXX. ἡ φήμη, ης, Dem. multus est circa Thessaliam et ubique, πολὺς ἐστι λόγος κατὰ Θετταλίαν καὶ πανταχοῦ, Dem. pervulgatus est de aliquo, λόγος πολὺς ἐστι περί τινος, id. est sparsus, λόγος διῆλθεν, Plat. rumorem spargere, διασκεδάσαι φήμην, Herodian. διαδιδόναι φήμην, Polyb. διασπείρειν λόγον, Xen. rumores spargi, φήμας λέγεσθαι, Dion. Hal. leves et incerti, φῆμαι μετέωροι καὶ ἀβέβαιοι, id. Confer *Fama*.
Rumpo, ῥήγνυμι, vocem, φωνὴν, Dem. aliquid, σχίζω τι, Xenoph. vincula, διαῤῥήσσω τὰ δεσμὰ, N. T.
Rumusculus, τὸ θρυλλίδιον, ου.
Runcatio, ὁ βοτανισμὸς, οῦ.
Runcina, τὸ δορυδρέπανον, ου.
Runco, βοτανίζω.
Ruo, πίπτω, Xen. in pejus, τρέπομαι εἰς χεῖρον, id. κλίνω ἐπὶ τὸ χεῖρον, id.
Rupes, ἡ ἀκρότομος, ου, LXX. πέτρα ἀπότομος, Lucian.
Ruptio, ἡ ῥῆξις, εως, Aristot. τὸ ῥῆγμα.
Ruralis, ἄγροικος, η, ον, Lucian. ἄγριος, ία, ιον, Xen.
Rursum, seu Rursus, αὖ, Dem. quum illa decessisset, rursus patris consobrinam duxit, ἀποθανούσης ἐκείνης, αὖθις ἠγάγετο ἀνεψιὰν τοῦ πατρὸς, Dem.
Rus, ὁ ἀγρὸς, οῦ, Dem. abeo, εἰς ἀγρὸν ἀπέρχομαι, id. ruri vivo, ἐν ἀγρῷ οἰκέω, id. rure redeo, ἐξ ἀγροῦ ἐπανέρχομαι, id.
Ruspor, ἐξερευνάω, ἐρευνάω, Xen.
Rusticanus, ἀγροικικὸς, ή, όν, Max. Tyr.
Rusticatio, ἡ ἀγραυλία, ας.
Rustice, ἀγροίκως, ago, ἀγροικίζομαι, Plat.
Rusticitas, ἡ ἀγροικία, Aristot. ἡ ἀγριότης, Plat. ἡ ἀγρία, Lucian.
Rusticor, ἀγραυλέω, τὸν βίον ἐν ἀγρῷ διάγω, διαιτάω, Dion. Hal.
Rusticus, ἄγροικος, η, ον, Lucian. ἄγριος, ία, ιον, Aristot.
Ruta, τὸ πήγανον, ου, Diosc.
Rutaceus, πηγάνινος, ίνη, ινον, Aret.
Rutilesco, ξανθίζομαι, Athen.
Rutilo, πυῤῥάζω, N. T.
Rutilus, πυῤῥὸς, ά, όν, Plat.
Rutrum, ἡ σκαπάνη, ης, Theophr. τὸ σκαφεῖον, ου, Plut.

S.

SABBATUM, τὸ σάββατον, ου, N. T.
Sabina, τὸ βράθυ, υος, Diosc.
Sabulosus, ὁ ϗ ἡ ψαμμώδης, εος.
Sabulum, ἡ ψάμμος, ου, Lucian.
Saburra, τὸ ἕρμα, ατος, Aristot.
Saburro, ἑρματίζω, Plut.
Saccharum, τὸ σάκχαρ, αρος, Galen. τὸ σάκχαρον, ου.
Sacculus, τὸ θυλάκιον, Athen. τὸ σάκκιον, Poll.
Saccus, ὁ σάκκος, LXX. ὁ θύλακος, Athen.
Sacellum, τὸ ναΐδιον, ου, Xen.
Sacer, ἱερὸς, ὰ, ὸν, mons, ὄρος, Dem. alicui, τινὸς, Plut.
Sacerdos, ὁ ἱερεὺς, έως, Dem. ὁ ἱεροποιὸς, οῦ, id. ὁ ἱερείτης, ου, Plat.
Sacerdotalis, e, ἱεροφαντικὸς, ἡ, ὸν, Plut. ἱερατικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Sacerdotissa, ἡ ἱέρεια, ας, Plut.
Sacerdotium, ἡ ἱερατεία, ας, Aristot. τὸ ἱεράτευμα, ατος, id. ἡ ἱερωσύνη, ης, Dem.
Sacramentum, τὸ μυστήριον, ου, N. T. jusjurandum, ὁ ὅρκος, ου, Dem. Confer *Juramentum.*
Sacrarium, τὸ ἱεροφυλάκιον, ου, τὸ ἱερατεῖον, ου, Theodor. τὸ ἄδυτον.
Sacrificatio, ἡ ἱέρευσις, εως.
Sacrificium, ἡ θυσία, Isocr. τὸ θῦμα, Dem. τὸ ἱερεῖον, id. facio alicui, θυσίαν ποιέω τινὶ, Dem. perficio, ἐπιτελέω, id. offero, θύω θυσίαν· sacrificio honoro aliquem, τιμάω τινὰ θυσίᾳ· adficior, ἀξιόομαι θυσίας· occupatus sum, εἰμὶ ἐν θυσίᾳ, id.
Sacrifico, θύω, Deo, Θεῷ, Dem. ritu patrio, κατὰ τὰ πάτρια θύομαι τὰ ἱερὰ, id.
Sacrificulus, ὁ ἱεροποιὸς, Dem. ὁ ἱεροφάντης.
Sacrificus, ἱερατικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Sacrilegium, ἡ ἱεροσυλία, Plut. ἡ θεοσυλία, Ælian. pecunias per sacrilegium e templis auferre, ἐξ ἱερῶν συλᾷν τὰ χρήματα.
Sacrilegus, ὁ ϗ ἡ ἱερόσυλος, ου, N. T.
Sacro, ἱερόω, aliquid Deo, τὶ Θεῷ, Herodian. ἱεροποιέω, Cl. Al. καθοσιόω.
Sacrosanctus, ὁ ϗ ἡ πανάγιος, ου.
Sæpe, πολλάκις, Dem. sæpius, πλεονάκις, id.
Sæve seu Sæviter, ἀπροσοίστως, Isocr. ἀπηλεγέως.
Sævio, ἀγριαίνω, Plut. in aliquem, χαλεπαίνω πρός τινα, Xenoph.
Sævitia, ἡ δεινότης, Isocr. Confer *Crudelitas.*
Sævus, ὠμὸς, ἡ, ὸν, Dem. χαλεπὸς, ἡ, ὸν, idem. Confer *Crudelis.*
Saga, ἡ μάγος, Lucian. ἡ φαρμακὶς, id.
Sagacitas, ἡ ἀγχίνοια, ας, Aristot.
Sagaciter, εὐμηχάνως, Aristot. ἀγχινόως, id.
Sagatus, χλαμυδωτὸς, ἡ, όν.
Sagax, ἰχνευτικὸς, ἡ, ὸν, Ælian. ὁ ϗ ἡ ἀγχίνοος, Xen. ὁ ῥινηλάτης, ου.
Sagena, ἡ σαγήνη, ης, Plut.
Sagina, ὁ σιτισμὸς, οῦ.
Saginatio, ἡ σίτευσις, εως.
Sagino, σιτίζω, canes, κύνας, Isocr. σιτεύω τινὰ, Dem. λιπαίνω.
Sagitta, τὸ τόξευμα, ατος, Dem. τὸ βέλος, εος, sagittam emitto, τοξεύω, Dem. sagitta configor, κατατοξεύομαι, N. T.
Sagittarius, ὁ τοξότης, ου, Dem. bonus, τοξεύειν ἀγαθὸς, Ælian.
Sagitto, τοξεύω, aliquem, τινὰ, Dem.
Sagulum, ἡ ἐφεστρὶς, ίδος, τὸ περιβωραχίδιον, ἡ χλαμὺς, ύδος, Herodian.
Sagum, σάγος, Polyb.
Sal, ὁ ἅλς, ἁλὸς, Diosc. sales, οἱ ἅλες, ων, Plut.
Salacitas, τὸ ἀφροδισιαστικὸν, οῦ.
Salamandra, ἡ σαλαμάνδρα, ας, Diosc.
Salarium, ὁ μισθὸς, Dem. ἡ μισθοφορά.
Salax, ἀφροδισιαστικὸς, ὸν, Aristot. ὁ ϗ ἡ ἀσελγής.
Salebra, τὸ ἔρυγμα, ἡ χαράδρα, Thuc.
Salebrosus, ὁ ϗ ἡ χαραδρώδης, εος, locus, τόπος, Diosc.
Salicetum, ὁ ἰτεὼν, ῶνος.
Saligneus, ἰτέϊνος, ΐνη, ϊνον, Theophr. οἰσύϊνος, ΐνη, ϊνον, Lucian.
Salina, ἡ ἁλυκὶς, ίδος, Strabo. ἡ ἁλὴ, ῆς, Dion. Hal.
Salinum, τὸ ἁλοδοχεῖον, ου.
Salio, i. e. *sale condio*, ἁλίζω, N. T.
Salio, i. e. *salto*, σκιρτάω, Plat.
Saliva, τὸ σίαλον, ου, Xen. τὸ πτύελον.
Salivo, σιαλέω, πτυαλίζω.
Salivosus, ὁ ϗ ἡ σιαλώδης, εος.
Salix, ἡ ἰτέα, Theophr. ἡ οἶσος.
Salsamentarius, ὁ ταριχοπώλης, ου, Plut. ὁ ταριχευτὴς, οῦ, Herodot.
Salsamentarius, ταριχηρὸς, ὰ, ὸν, Diosc.
Salsamentum, τὸ τάριχος, εος, Gal.
Salse, ἁλμυρῶς, dicere, σκώπτειν.
Salsilago, seu Salsugo, ἡ ἅλμη, ης, Theophr. ἡ ἁλμυρὶς, ίδος, id …
Salsuginosus, ὁ ϗ ἡ ἁλμώδης, εος, Theophr.
Salsura, τὸ ταρίχευμα, ατος.
Salsus, ἁλμυρὸς, ὰ, ὸν, opsonium, ὄψον, Xen. ἁλυκὸς, ἡ, ὸν, aqua, ὕδωρ, Aristot.
Saltatio, ἡ ὄρχησις, εως, Plut. ἡ χορεία.
Saltator, ὁ ὀρχηστὴς, οῦ, Lucian.
Saltatorius, a, um, ὀρχηστικὸς, ἡ, ὸν, Lucian.
Saltatrix, ἡ ὀρχηστρὶς, ίδος, Xen.
Saltem, ἀλλὰ, Aristot. κἂν, Herodian. τοὐλάχιστον, Dem.
Salto, ὀρχέομαι, χο…
Saltuarius, ὁ ὑλω…
Saltuosus, ὁ ϗ ἡ ναπώδης, … ἡ ὑλώδης, εος, Xen.
Saltus, ἡ νάπη, ης, LXX. τὸ νάπος, Xen. τὸ ἄλσος, saltatio, τὸ πήδημα, Plut.
Saluber, ὑγιεινὸς, ἡ, ὸν, Plut.
Salubritas, τὸ ὑγιεινὸν, οῦ, Aristot.
Salubriter, ὑγιεινῶς, Plat.
Salve, χαῖρε, domine, ὦ δέσποτα, Xen.
Salveo, ἔῤῥωμαι, Thuc. εὐπράττω.
Salvia, ὁ σφάκος, ου, Diosc. silvestris, τὸ ἐλελίσφακον, ου, id.
Salum, idem quod *Mare.*
Salvo, διασώζω, aliquem e periculis, τινὰ ἐκ κινδύνων, Isocr. Confer *Servo.*
Salus, ἡ σωτηρία, ας, communis omnium, κοίνη ἁπάντων, Dem. privata, ἰδία, id. salutem alicujus curæ esse alicui, μέλειν τινὶ σωτηρίας τινὸς, Dem. alicujus commendatam habere sibi, φροντίζειν σωτηρίας τινὸς, idem. ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τινὸς, id. πρόνοιαν ποιεῖσθαι περὶ σωτηρίας τινὸς, id. quæro bello, ζητέω σωτηρίαν ἐκ πολέμου, idem. credo alicui, παρακατατίθημί τινι σωτηρίαν, idem. tueri alicujus, δορυφορεῖν σωτηρίαν τινὸς, Dem. niti aliquo, ἐνεῖναι σωτηρίαν ἔν τινι, id. consequi, τυγχάνειν σωτηρίας, id. desperare, ἀπορεῖν τῆς σωτηρίας, id. saluti alicujus consulere, βουλεύεσθαι περὶ σωτηρίας τινὸς, idem. conferre ad salutem, ἐπιδιδόναι τι εἰς τὴν σωτηρίαν, idem. spem salutis habere in aliquo, ἐλπίδα τῆς σωτηρίας ἔχειν ἔν τινι, id. periclitari de salute, κινδυνεύειν περὶ τῶν ἐσχάτων, id. consulere saluti reip. σώζειν τὰ κοινὰ, Aristot.
Salutaris, e, ὁ ϗ ἡ σωτήριος, ου, Plat.
Salutariter, σωτηρίως.
Salutatio, ὁ ἀσπασμὸς, N. T. ἡ πρόσρησις, Plat.
Saluto, ἀσπάζω, aliquem, τινὰ, N. T. ἀσπάζομαί τινα, Isocr. alicujus nomine, χαίρειν κελεύω παρά τινος, Synes.
Salvus, σῶος, α, ον, ager, ἀγρὸς, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀκέραιος, ου, urbs, πόλις, Isocr.
Sambuca, ἡ σαμβύκη, ης, Hesych.
Sambucus, ἡ ἀκτὴ, ῆς, Diosc.
Sanabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἰάσιμος, Plat. ὁ ϗ ἡ εὐΐατος, Lucian. ὁ ϗ ἡ εὐθεράπευτος.
Sanatio, ἡ ἴασις, εως, Lucian.
Sancio, κυρόω τὶ, Herodot. legem, νόμον τίθημι, Isocr. νομοθετέω νόμον, Dem. ἐπιτάττω νόμον, Plat.
Sancte, νομίμως, Dem. ἁγίως, Isocr. et præclare administrare aliquid, ὁσίως ϗ καλῶς διοικεῖν τι, Isocr. ἁγίως ϗ σεμνῶς ἔχειν περί τι, id. vivo, ἁγνεύω ἁγίως, Ælian.
Sanctificatio, ἡ ἁγιασμὸς, οῦ, N. T.
Sanctifico, ἁγιάζω, ἁγιστεύω.
Sanctimonia, ἡ ὁσιότης, ητος, Dem. ἡ ἁγιωσύνη, ης, N. T.
Sanctio, ἡ κύρωσις, εως, Plat.
Sanctitas, ἡ ὁσιότης, ητος, Dem. ἡ ἁγιότης.
Sanctuarium, τὸ ἁγιαστήριον, ου.
Sanctus, ὅσιος, ία, ιον, et justa lex, ϗ δίκαιος νόμος, Dem. ἅγιος, ία, ιον, et venerandum sacrum, ϗ σεμνὸν ἱερὸν, id. et religiosum aliquid, ὅσιον ϗ εὐσεβές τι, id.
Sandalium, τὸ σανδάλιον, ου, Lucian. τὸ σάνδαλον, ου, Ælian.
Sandapila, τὸ νεκροφορεῖον.
Sandaracha, ἡ σανδαράχη, ης, Diosc.
Sandyx, ἡ σάνδυξ, υκος, Diosc.
Sane, sine morbo, ὑγιῶς, Athen. ὑγιεινῶς, Dem. *certe*, τῷ ὄντι, ἀληθῶς, Aristot.
Sanesco, ὑγιάζομαι, Al. Aphr.
Sanguiculus, τὸ αἱμάτιον, ου.
Sanguinarius, ὁ ϗ ἡ φιλαίματος, ου, ὁ ϗ ἡ αἱμοχαρής.
Sanguineus, αἱματικὸς, ἡ, ὸν, Al. Aphr. ὁ ϗ ἡ αἱματώδης, εος, Galen.
Sanguinolentus, ὁ ϗ ἡ αἱματώδης, Gal.
Sanguis, τὸ αἷμα, ατος, Galen.
Sanguisuga, ἡ βδέλλα, ης, Theocr.
Sanies, τὸ πύον, ου, Galen. ὁ βρότος.
Saniosus, ὁ ϗ ἡ ἔμπυος, ου, Dem.
Sanitas, ἡ ὑγίεια, ας, Dem. sanitati restituo, ἐξυγιαίνω τινὰ, Hippocr. confero ad sanitatem, συμφέρω πρὸς ὑγίειαν, Dem.
Sanna, ἡ χλεύη, ης, Herodian.
Sannio, ὁ χλευαστὴς, οῦ, Aristot.
Sano, ὑγιάζω, aliquem, τινὰ, Aristot. ἐξυγιαίνω τινὰ, Hippocr. Confer *Medeor.*
Sanus, ὑγιεινὸς, ἡ, ὸν, perfecte in corpore, τελείως ἐν σώματι, Dem. aqua, ὑγιεινὸν ὕδωρ, Aristot. ὁ ϗ ἡ ὑγιὴς, έος, et salvus, ϗ σῶς, Thuc. judex, ὑγιὴς κριτὴς, Dion. Long. sani mores, ἦθος ὑγιὲς, Plat. sanæ mentis homo, ᾧ νοῦς τε ὑγιαίνει ϗ ἔῤῥωται ἡ φρὴν, Ælian. sanus sum, ὑγιαίνω, Dem.
Sapa, ὁ οἶνος σείραιος, ου, Diosc.
Sapidus, ὁ ϗ ἡ εὔχυμος, ου, ὁ ϗ ἡ εὔστομος γεύσει, Strabo.
Sapiens, σοφὸς, ἡ, ὸν, aliis rebus, τὰ ἄλλα, Plat. περὶ τῶν ἄλλων, id. ὁ ϗ ἡ ἔμφρων, φρό…
Sapienter, σοφῶς, Aristot.
Sapientia, ἡ σοφία, ας, Dem. ἡ φρόνησις.
Sapio, εὐαισθητός εἰμι, Plut. sapiens sum, φρονέω, Dem. σωφρονέω, id.
Sapo, ὁ σάπων, ωνος, τὸ σμῆγμα, Athen.
Sapor, ὁ χυμὸς, οῦ, Plut. ὁ χυλός.
Sapphirus, ἡ σάπφειρος, ου, Diosc.
Sarcasmus, ὁ σαρκασμὸς, οῦ, Ruffin.
Sarcina, ἡ ἀποσκευὴ, ῆς, N. T. τὸ σάγμα, ατος, Plut. τὸ φορτίον, ου, Aristot.
Sarcinarius, ὁ ϗ ἡ σκευοφόρος, Xen.
Sarcinator, idem quod *Sartor.*
Sarcinatrix, idem quod *Sartrix.*
Sarcio, ἐπισκευάζω, Lucian. quod laceratum est, ἀκέομαι τὸ διεῤῥωγὸς, Aristot. mercede calceos putridos, μισθοῦ ἀκέομαι τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων, Lucian.
Sarculatio. Confer *Sarritio.*
Sarculo, σκάλλω, Theophr.
Sarculum, τὸ σκαλιστήριον, Thuc. ἡ σκαλίς.
Sardonyx, ὁ vel ἡ σαρδόνυξ, χος, Plin.
Sarmentitius, φρυγάνιος, ία, ιον.
Sarmentosus, ὁ ϗ ἡ φρυγανώδης, Diosc.
Sarmentum, τὸ φρύγανον, ου, Theophr.
Sarrio, σκάλλω, Theophr. σκαλεύω, Plut.
Sarritio, ἡ σκάλσις, εως, Theophr. ὁ σκαλισμὸς, οῦ, id. ἡ σκάλισις, εως, id.
Sarritor, ὁ σκαλεὺς, έως, Xen.
Sarritura, idem quod *Sarritio.*
Sartago, τὸ τήγανον, ου, Athen.
Sartor, ὁ ἀκεστὴς, οῦ, Xen.
Sartrix, ἡ ἀκέστρια, ας.
Satura, idem quod *Sarritura* seu *Sarritio.*
Sat, ἱκανῶς, ostensum de his, ἀποδέδεικται περὶ τούτων, Isocr. copiose disserui, ἐξαρκούντως διελέχθην, id. Confer *Satis.*
Satago, διαπονέω, Plut. σπουδάζω τι, Lucian. ἐκπονέομαι, πολυπραγμονέω, rerum mearum, ἐνδεῶς τοῖς ἰδίοις πράττω, Plut.

Satanas,

Satanas, ὁ σατανᾶς, ᾶ, LXX.
Satelles, ὁ δορυφόρος, ȣ, Xen. sum, δορυφορέω, Thuc. satellitum comitatus, τὸ δορυφόρημα, ατος, Plut.
Satellitium, ἡ δορυφορία, ας, τὸ δορυφόρημα, ατος, Plut. ἡ θεραπεία, ας, Plat.
Satias, seu Satietas, ὁ κόρος, ȣ, Dem. ἡ πλησμονή, ῆς, Isocr. ad satietatem rideo, εἰς κόρον γελάω, Lucian. ἄχρι κόρȣ, Dem.
Satio, κορέννυμι, Herodian.
Satio, onis, ὁ σπόρος, Plat. ὁ σπορητὸς, Theophr.
Satis, ἱκανῶς, Dem. ἅλις, alicujus rei, τινὸς, Aristot. ἐξαρκέντως, Isocr. de his satis superque, ἅδην τῶν τοιȣ́των, Plat. ultra, quam satis est, μᾶλλον τȣ̃ δέοντος· satis est mihi, ἀπόχρη μοὶ τȣ̃το, Dem. ἅλις, sc. ἐςὶν, Aristot. satius est, αἱρετώτερόν ἐςι, Xen.
Satisdatio, ἡ ἱκανοδοσία, ας, Theophyl.
Satisdo, ἐγγύας παρέχω, Theoph.
Satisfactio, ἱκανὸν ποιέω, legi, τῷ νόμῳ, Plut.
Satisfactio, ἡ πληροφορία, ας, N. T.
Sativus, ὁ ϗ ἡ σπόριμος, ȣ, Diosc.
Sator, ὁ σπορεὺς, έως, Xen.
Satrapa, ὁ σατράπης, ȣ, Isocr. sum Phrygiæ, σατραπεύω τῆς Φρυγίας, Plut.
Satrapia, ἡ σατραπεία, ας, Herodot.
Satrapicus, σατραπικὸς, ἡ, ὸν, Plut.
Satur, ὁ ϗ ἡ διάκορος, ȣ, Xen. ὁ ϗ ἡ διακορὴς, έος, Plut.
Satureia, ἡ θύμβρα, ας, Diosc.
Saturitas, ἡ πλησμονὴ, ῆς, Isocr.
Saturnalia, τὰ Κρόνια, ων, Lucian.
Saturnus, ὁ Κρόνος, ȣ.
Saturo, κορέννυμι, Herodian. pane, χορτάζω ἄρτȣ, N. T.
Satyra, ἡ σατύρα, ας.
Satyricus, σατυρικὸς, ἡ, ὸν, Plut.
Satyrion, τὸ σατύριον, ȣ, Diosc.
Satyrus, ὁ Σάτυρος, ȣ.
Sauciatio, ἡ τρῶσις, εως.
Saucio, τραυματίζω, Dem. pectus per thoracem, τιτρώσκω διὰ τȣ̃ θώρακος τὸ ςῆθος, Plut.
Saucius, ὁ τραυματίας, ȣ, Thuc. a, um, τετραυματισμένος, ένη, ένον, id.
Saxatilis, e, idem quod *Saxosus.*
Saxetum, ὁ τραχὼν, ῶνος, Lucian.
Saxeus, a, um, λίθινος, ίνη, ινον, Lucian.
Saxosus, πετραῖος, αία, αῖον, Aret. ὁ ϗ ἡ πετρώδης, εος, Naz. λίθινος, ίνη, ινον, Lucian.
Saxulum, τὸ πετρίδιον, ȣ, Aristot.
Saxum, ὁ πέτρος, ȣ, Xen. ἡ πέτρα, ας, Plut. ὁ vel ἡ λίθος, ȣ, Aristot.
Scabellum, τὸ ὑποπόδιον, ȣ, LXX. τὸ θρανίδιον, ȣ, Aristoph.
Scaber, τραχὺς, εῖα, ὺ, Aristot.
Scabies, ἡ ψώρα, ας, Theophr. scabie laboro, ψωριάω, Plut.
Scabiosus, ψωραλέος, έα, έον, Xenoph. ὁ ϗ ἡ ψωρώδης.
Scabo, κνάω, Gal. κνήθω, digito caput, δακτύλῳ κεφαλὴν, Lucian.
Scabrities, ἡ τραχύτης, ητος, Xen.
Scabrosus, τραχὺς, εῖα, ὺ, Aristot.
Scævus, σκαιὸς, ὰ, ὸν, Eust.
Scala, ἡ κατῆλιψ, ιπος, seu φος, Lucian. ἡ κλίμαξ, ακος, Xen. navis, ἡ ἀναβάθρα, ας, Lucian.
Scalmus, ὁ σκαλμὸς, ȣ̃, Eurip.
Scalpellum, τὸ φλεβοτόμον, τὸ σμιλίον, Plut.
Scalper, seu Scalprum, ὁ κοπεὺς, έως, Diod. Sic. τὸ γλυφεῖον, ȣ, Lucian. ἡ σμίλη, ης, Plat. chirurgorum, σμιλίον ἰατρικὸν, Cl. Al. librarium, ἡ σμίλη γραφικὴ, scalpro amputo seu reseco, ἀποσμιλεύω, Synes.
Scalpo, κνάω, Gal. κνίζω, ἀποξέω, Lucian.
Scalprum. Vide *Scalper.*
Scalptor, ὁ κολάπτης, ȣ, ὁ γλύπτης, ȣ.
Scalptura, τὸ γλύμμα ατος, Poll.
Scamnum, τὸ βάθρον, ȣ, ὁ θρᾶνος, ȣ.
Scandalum, τὸ πρόσκομμα, τὸ σκάνδαλον, præbeo, σκανδαλίζω.
Scando, ἀναβαίνω, Xen.
Scandula, ἡ σχίδαξ, ακος, Diosc.
Scansilis, e, ἀναβατὸς, ἡ, όν.

Scapha, ἡ σκάφη, ης, N. T.
Scapulæ, αἱ ὠμοπλάται, Gal. αἱ πλάται, Poll.
Scapus, ὁ ςύλος, ȣ, LXX.
Scarabeus, ὁ κάνθαρος, ȣ, Aristot.
Scarificatio, ἡ ἀμυχὴ, ῆς, Diosc. ἡ σχάσις, εως, Theophr.
Scarifico, ἀμύσσω, Philo. ἀποσχάζω, Gal. σχάζω, Aristot. σκαριφάομαι.
Scarus, ὁ σκάρος, ȣ, Athen.
Scatebra, ἡ ἀνάβλυσις, εως, Aristot. ὁ κρȣνὸς, ȣ̃, Lucian. ὁ βλυσμὸς.
Scateo, ἀναβλύζω, Aristot. περιβλύζω, id. fontibus, ῥήγνυμι πηγὰς, Plut. ovibus, βρύω προβάτοις, Aristoph. voluptatibus, ἡδοναῖς, Liban.
Scaturigo, idem quod *Scatebra.*
Scaturio, idem quod *Scateo.*
Scelerate, πονηρῶς, Dem. μιαρῶς, Isocr.
Sceleratus, πονηρὸς, ὰ, ὸν, Dem. φαῦλος, η, ον, id. μοχθηρὸς, ὰ, ὸν, id. ὁ ϗ ἡ ἀθέμιςος, Aristot.
Scelero, μιαίνω.
Scelerosus, idem quod *Sceleratus.*
Sceleste, idem quod *Scelerate.*
Scelestus, idem quod *Sceleratus.*
Sceleton, τὸ σκέλετον, ȣ, Plut.
Scelus, ἡ κακία, ας, Dem. τὸ πονήρευμα, ατος, id. τὸ μίασμα, ατος, N. T. τὸ ἀδίκημα, ατος, Dem. τὸ κακὸν, ȣ̃, id. admitto, ἐργάζομαι ἀσέβημα, Dem. πράττω τὸ φαῦλον, Lycoph. atrox committi, δεινὸν ἀδίκημα γίγνεσθαι, id.
Scena, ἡ σκηνὴ, ῆς, Lucian. ἡ θυμέλη, ης, Plut. in scenam produco, θεατρίζω, N. T. produci, σκηνοβατεῖσθαι, Strabo.
Scenice, σκηνικῶς.
Scenicus, σκηνικὸς, ἡ, ὸν, agon, ἀγὼν, Athen.
Sceptrum, τὸ σκῆπτρον, ȣ, Paus.
Scheda, ἡ σχέδη, ης.
Schedula, τὸ σχεδάριον, ȣ, Eust.
Schema, τὸ σχῆμα, ατος, Aristot.
Schisma, τὸ σχίσμα, ατος, N. T.
Schola, ἡ σχολὴ, ῆς, Plut. τὸ παιδαγωγεῖον, ȣ, Dem. τὸ διδασκαλεῖον, id. scholam frequento, φοιτάω εἰς τὸ διδασκαλεῖον, Dem.
Scholarcha, ὁ σχολάρχης, ὁ σχολαρχέων, Laërt.
Scholasticus, σχολαςικὸς, ἡ, ὸν, Macar.
Scholium, τὸ σχόλιον, ȣ, Lucian.
Sciagraphia, ἡ σκιαγραφία, ας, Plat.
Sciatericum, τὸ σκιάθηρον, ȣ, Plut.
Scienter, ἐπιςημόνως, Aristid. ἐπιςημονικῶς, Gregor. εὐμαθῶς, Phil.
Scientia, ἡ ἐπιςήμη, ης, Plut. ἡ γνῶσις, εως, Isocr. utilis utentibus, ἐπιςήμη ὠφελȣ̃σα τȣ̀ς χρωμένȣς αὐτῇ, Dem. scientiam tradere ignorantibus, ἐργάζεσθαι ἐπιςήμην τοῖς ȣ̓κ εἰδόσι, Isocr. consequi alicujus rei, λαμβάνειν ἐπιςήμην τινὸς, id. scientia uti minus tempestive, ἐπιςήμῃ χρῆσθαι ȣ̓κ εὐκαίρως, id.
Scilicet, δηλονότι, Dem. δηλαδὴ, id.
Scilla, ἡ σκίλλα, ης, Diosc.
Scillaceus, seu Scilliticus, ὁ ϗ ἡ σκιλλώδης, εος, Theophr. σκιλλιτικὸς, ἡ, ὸν, vinum, οἶνος, Diosc.
Scindo, σχίζω, aliquid, τι, Xen. τέμνω.
Scintilla, ὁ σπινθὴρ, ῆρος, Aristoph. ἡ λαμπηδὼν, ῶνος, Chrys. ἡ μαρμαρυγὴ, ῆς, Plat.
Scintillatio, ὁ σπινθηρισμὸς, ȣ̃.
Scintillo, σπινθηρίζω, Theophr.
Scintillula, τὸ σπινθηράκιον, ȣ, Nyss. σπινθὴρ μικρὸς, Synes.
Scio, ἐπίςαμαι, modum alicujus, τρόπον τινὸς, Dem. satis, ἴσημι δῆπȣ, id. et omnium optime novi, εἴδω ϗ μάλιςα πάντων ἐπίςαμαι, id. bene, εὖ οἶδα, id. σαφῶς οἶδα τȣ̃το, id. ab initio aliquid, συνείδω τι ἀπ᾽ ἀρχῆς, Dem. libenter scirem hoc, ἡδέως ἂν ἴδοιμι τȣ̃το, id.
Scipio, ὁ σκίμπων, ωνος, Herodot. ὁ σκήπων, ωνος, Aristoph.
Scirpus, ἡ σχοῖνος, ȣ, Diosc.
Scirrhus, ὁ σκίῤῥος, ȣ, Gal.
Sciscitatio, ἡ ἐρώτησις, εως, Dem.
Sciscitor, ἐπέρομαι, Xenoph. πυνθάνομαι, aliquid ex aliquo, τι παρά τινος, Isocr. ἐρωτάω τινὰ, id. Confer *Interrogo.*

Scisco, χειροτονέω, Dem. ψηφίζομαι, id. Confer *Decerno.*
Scissilis, e, σχιςὸς, ἡ, ὸν, Theophr.
Scissura, τὸ σχίσμα, Lucian. ἡ σχισμὴ, Hesych.
Scite, ἐπιςημονικῶς, eleganter, κεχαρισμένως, Isocr. ὀρθῶς, Dem.
Scitor, idem quod *Sciscitor.*
Scitum, τὸ δόγμα, ατος, Dem. τὸ ψήφισμα, ατος, id. Confer *Decretum.*
Scitus, σοφὸς, ἡ, ὸν, et varius, ϗ ποικίλος, Dem. κομψὸς, ἡ, ὸν, Plut.
Sciurus, ὁ σκίȣρος, ȣ, Ælian.
Scobs, τὸ ῥίνημα, ατος, Herodian. τὸ ῥίνισμα, ατος, Diosc. τὸ περίψημα.
Scolopendra, ἡ σκολοπένδρα, ας, Theophr.
Scomber, seu Scombrus, ὁ σκόμβρος, Aristoph.
Scomma, τὸ σκῶμμα, Xen. Confer *Dicterium.*
Scopæ, τὸ κόρηθρον, ȣ, Lucian. τὸ κάλλυντρον, ȣ, Cl. Al. τὸ σάρωθρον, ȣ.
Scoparius, ὁ σαρωτὴς, ȣ̃, ὁ σαρῶν, ȣ̃ντος.
Scopula, τὸ σαρώτριον, ȣ.
Scopus, ὁ σκοπὸς, Plat. collineare ad scopum, ςοχάζεσθαι τȣ̃ σκοπȣ̃, id. scopum attingere, βάλλειν ἐπὶ τὸν σκοπὸν, Xen. scopum non adsequi, ἄσκοπα τοξεύειν, Lucian. tendere ad scopum propositum, συντείνειν πρὸς τὸν ὑποτεθέντα σκοπὸν, Aristot.
Scoria, ἡ σκωρία, ας, Diosc. ἡ τρύξ.
Scorpio, ὁ σκορπίος, ȣ, Diosc.
Scortator, ὁ πόρνος, ȣ, Xenoph.
Scorteus, σκύτινος, ίνη, ινον, Diod. Sic.
Scortillum, τὸ πορνίδιον, ȣ, Aristoph.
Scortor, πορνεύω, Æschin. πορνεύομαι, Dem. ἀκολαςαίνω, Plut.
Scortum, ἡ πόρνη, ης, Plut. ἡ συβὰς, άδος, Themist. ἑταιρίςρια, Lucian. γυνὴ ἑταιρȣ̃σα, Plut. vile, ἡ χαμαιτύπη, Plut.
Screatio, seu Screatus, ûs, τὸ χρέμμα, ατος, Laert. ἡ χρέμψις, εως.
Screo, χρέμπτομαι, Lucian.
Scriba, ὁ γραμματεὺς, έως, senatus, τῆς βȣλῆς, Dem.
Scriblita, τὸ ςρεπτὸν, ȣ̃.
Scribo, γράφω τι, manu propria, γράφω αὐτοχειρίᾳ, Philo. literas, γράφω γράμματα, Dem. ad aliquem, ἐπιςέλλω τινὶ, Isocr. librum, συγγράφω βίβλον, Lucian. vitam alicujus, ἀναγράφω βίον τινὸς, Philo.
Scriniarius, ὁ κιβωτεὺς, έως, ὁ κιβωτοποιὸς, Poll.
Scrinium, τὸ κιβώτιον, ȣ, Plut.
Scriptio, ἡ γραφὴ, ῆς, Lucian. ἡ συγγραφή.
Scriptor, ὁ συγγραφεὺς, έως, Isocr.
Scriptorius, γραφικὸς, ἡ, ὸν, Maccab.
Scriptum, τὸ σύγγραμμα, ατος, Isocr. ἡ γραφὴ, ῆς, Thuc. τὸ γράμμα, ατος, Plut.
Scriptura, ἡ γραφὴ, ῆς, N. T.
Scrobiculus, τὸ ὀρυγμάτιον, ȣ.
Scrobs, τὸ ὄρυγμα, ατος, Xen. ὁ βόθρος.
Scrofa, ὗς γρομφὰς, άδος, Suid.
Scrofula, ἡ χοιρὰς, άδος.
Scrotum, ἡ ὀσχέα, ας, Aristot. ὁ ὄσχεύς.
Scruposus, ὁ ϗ ἡ λιθακώδης, εος.
Scrupulose, ὑπερακριβῶς.
Scrupulositas, ἡ ὑπερακρίβεια, ας.
Scrupulosus, ὑπερακριβὴς, έος.
Scrupulus, ἡ λιθὶς, ίδος, ἡ ψηφὶς, ίδος, i. e. 24 pars unciæ, τὸ γραμμάριον, ȣ.
Scrupus, ὁ ψῆφος.
Scruta, τὰ γρυτάρια, ων, ἡ γρύτη, ης.
Scrutarius, ὁ γρυτοπώλης, ὁ ῥωποπώλης, LXX.
Scrutatio, ἡ ἐξέτασις, εως, Lucian.
Scrutator, ὁ ἐξεταςὴς, ȣ̃, Aristot.
Scrutor, ἐξετάζω τὶ, Isocr. Confer *Examino.*
Sculpo, γλύφω, Aristoph. κολάπτω.
Sculptilis, e, γλυπτὸς, ἡ, ὸν, LXX.
Sculptor, ὁ γλυφεὺς, έως, Dion. Hal. ὁ γλύπτης.
Sculptura, ἡ γλυφὴ, Philo. τὸ γλύμμα, Poll. marmoris, ἡ μαρμαρογλυφία, Strabo. annulorum, ἡ δακτυλιογλυφία, Plat.
Scurra, ὁ ϗ ἡ βωμολόχος, ȣ, Philo. ὁ ἀκόλαςος.
Scurrilis, e, βωμολοχικὸς, ἡ, ὸν, Lucian.
Scurrilitas, ἡ βωμολοχία, ας, Plut.
Scurriliter, βωμολόχως.
Scurror, βωμολοχέω, Plut. βωμολοχεύομαι, Synes.

Scutarius, ὁ ἀσπιδοποιὸς, ῦ, Po
Scutatus, ὁ ϗ ἡ ἀσπιδοφόρος, ου, Lucian. ὁ ἀσπιδιώτης, ου, id.
Scutella, τὸ παροψίδιον, ου.
Scutica, ἡ σκυτάλη, ης, Plut. ἡ σκυταλὶς, ίδος, Joseph. ἡ ἱμαντὶς, ίδος, Plut.
Scutulum, τὸ ἀσπίδιον, ου.
Scutum, ἡ ἀσπὶς, Xen. ὁ θυρεὸς, Dion.
Scyphus, ὁ σκύφος, ου, Lucian.
Sebaceus, ὁ ϗ ἡ στεατώδης, Diosc.
Sebo, στεατόω, Hippiatr.
Sebum, τὸ στέαρ, ατος, Aristot.
Secale, ἡ βρίζα, ης.
Secedo, ἀναχωρέω, Xen. ἀποχωρέω, id.
Secerno, χωρίζω, ἀποκρίνω, aliquid ab aliquo, τὶ ἀπό τινος, Plat. ἐκκρίνω τί τινος, Aristot.
Secessio, seu Secessus, ûs, ἡ ἀναχώρησις, εως, ἡ ἐσχατιὰ, ᾶς, Æschin.
Secius, ἧττον, nihilo secius, οὐδὲν ἧττον.
Secludo, ἀποκλείω, aliquem ab aliquo, τινά τινος, Aristot.
Seco, πρίω τὶ, Aristoph. τέμνω τὶ, Lucian. in partes minutas, κατακερματίζω, Philo.
Secretarius, ὁ τῶν ἀποῤῥήτων γραμματεύς.
Secretio, ἡ ἔκκρισις, εως, Theophr. ἡ ἀπόκρισις.
Secreto, ἰδίᾳ, Thuc. κατ' ἰδίαν, Plut. loqui cum aliquo, ἰδιολογεῖσθαί τινι, Plat. dicere, δι' ἀποῤῥήτων εἰπεῖν, Dion. Hal.
Secretum, τὸ ἀπόῤῥητον, ου, secretorum enunciator, ὁ ἐξαγγελτικὸς, ῦ, Aristot.
Secretus, ὁ ϗ ἡ ἀπόκρυφος, ου, ὁ ϗ ἡ ἀπόῤῥητος, ου, Plut.
Secta, ἡ αἵρεσις, εως, Galen.
Sectio, ἡ τμῆσις, εως, ἡ τομὴ, ῆς, Isocr.
Sector, ὁ τομεὺς, έως, Xen.
Sector, -aris, συχνῶς ἀκολουθέω, διώκω, Isocr.
Secubo, ἀποκοιτέω, Dem. ἀποκοιμάομαι, Plat.
Secula, τὸ δρεπάνιον, ου.
Secularis, κατ' αἰῶνα γιγνόμενος, ένη, ενον.
Seculum, ὁ αἰὼν, ῶνος, Lucian. ἡ γενεὰ, ᾶς, Dem. nostro seculo, ἐπὶ τῆς ἡμετέρας γενεᾶς, id.
Secundæ, τὰ ὕστερα, ων, Diosc.
Secundanus, δευτεραῖος, αία, αῖον, Xen.
Secundarius, δευτέριος, ία, ιον.
Secundo, δεύτερον, Herodian. δευτέρως, Aristot.
Secundum, κατὰ, hanc legem, τοῦτον τὸν νόμον, Dem. aliquem plurimum posse, μέγιστον μετά τινα δύνασθαι, Thuc.
Secundus, δεύτερος, έρα, ερον, Thuc.
Secundæ, τὰ δεύτερα, ων, Xen. secundas fero, δευτερεύω, Plut. τὰ δεύτερα φέρομαι, Lucian. secundæ res, ἡ εὐπραγία, Isocr. secunda fortuna, ἀγαθὴ τύχη, Dem. secunda fortuna uti, καλῶς πράττειν, βελτίστῃ τύχῃ χρῆσθαι, id. nulli in aliqua re secundus, ἔν τινι μηδενὸς ἔχων τὰ δεύτερα, secundus aliquo, aliquo inferior, δεύτερός τινος, Plut.
Secure, ἀσφαλῶς, Dem. βεβαίως, id. ἀδεῶς, id.
Securicula, τὸ πελέκιον, ου.
Securis, ἡ πέλεκυς, εως, Plut. ἡ ἀξίνη· securi percutio aliquem, πελεκίζω τινά, Diod. Sic.
Securitas, ἡ ἀσφάλεια, Dem. τὸ ἀσφαλὲς, τὸ βέβαιον, id. ἡ ἄδεια, i. e. negligentia, ἡ ὀλιγωρία, ας, Thuc.
Securus, ὁ ϗ ἡ ἀσφαλὴς, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀδεὴς, id. sum, ἀμεριμνέω, Bas. securum reddo, ἀσφάλειαν παρέχω τινὶ, Lucian. negligens, ὁ ϗ ἡ ὀλίγωρος, Thuc.
Secus, ἄλλως, Aristot. ἑτέρως, Dem.
Sed, ἀλλὰ, Dem. non solum, sed etiam, μὴ μόνον, ἀλλὰ ϗ, id. sed tamen, ἀλλὰ μὴν, id. vereor dicere, sed tamen dicam, φοβοῦμαι λέγειν, οὐ μὴν ἀλλὰ ἐρῶ, id. sed tamen dixi ego, ἀλλ' ὅμως ἔφην ἐγὼ, id.
Sedate, ἡσύχως. Confer *Quiete*.
Sedatio, ἡ παῦσις, εως, ἡ κατάστασις.
Sedatus. Confer *Quietus*.
Sedecim, ἑκκαίδεκα, Herodian.
Sedentarius, ἑδραῖος, αία, αῖον, Xen. sedentariam artem exerceo, βαναυσοτεχνέω, Strabo.
Sedeo, καθέζομαι, apud aliquem, παρά τινα, Plat. in equo, κάθημαι ἐπὶ τοῦ ἵππου, Xen. una, συγκαθέζομαι, Lucian. sedere aliquem jubeo, καθέζεσθαί τινα κελεύω, Dem.

Sedes, ἡ ἕδρα, Xenoph. belli, τὸ ὁρμητήριον, Dion. sedem muto, ἀπανίσταμαι, id.
Sedile, τὸ ἕδρανον, ου, Soph.
Sedimentum, τὸ ἵζημα, ατος, Plut.
Seditio, ἡ στάσις, Isocr. ἡ ἀκαταστασία, Lucian. διχοστασία, Plut. ἡ διχοφροσύνη, id. seditionem suscito seu moveo inter aliquos, στασιάζω ἔν τισι, Plat. πρός τινας, Herodian. στάσιν ποιέομαι, Isocr. omitto, στάσιν καταλείπω, id. seditione agitari, ἐν στάσει εἶναι, Thuc. ad seditionem concitare, εἰς στάσιν ἐμβάλλειν, Xen.
Seditiose, στασιαστικῶς, Aristot. κατὰ τὸ στασιωτικὸν, Thuc.
Seditiosus, στασιωτικὸς, ἡ, ὸν, Thuc. στασιαστικὸς, ἡ, ὸν, sermo, λόγος, Æschin.
Sedo, παύω, iram, τῆς ὀργῆς, Dem. ὀργήν τινος, Isocr. κατέχω ὀργὴν, Aristot. contentiones, καθίστημι τὰς ἀντιλογίας, Plut. aliquos, καταστέλλω τινὰς, id. πραΰνω τινὰς, Plat.
Seduco, ἀπάγω, Aristot. decipio, aliquem, παρακρούομαί τινα, id. Confer *Decipio*, *Fallo*, &c.
Seductio, ἡ ἀπαγωγὴ, ῆς. Confer *Abductio*.
Seductor, ὁ ἀπαγωγὸς, ῦ, Greg. *Deceptor*, ὁ πλάνος, ου, Athen.
Sedule, ἐπιμελῶς, Isocr. Confer *Diligenter*.
Sedulitas, ἡ ἐπιμέλεια, ας, Dem. Confer *Diligentia*, *Industria*.
Sedulo, idem quod *Sedule*.
Sedulus, ὁ ϗ ἡ ἐπιμελὴς, έος, Dem. Confer *Diligens*, *Industrius*.
Sedum, τὸ ἀείζωον, ου, Diosc.
Seges, τὸ λήϊον, ου, Aristot.
Segmen, τὸ πρίσμα, ατος, Theophr.
Segmentum, ἡ ἀποκοπὴ, ῆς, Aristot.
Segnis, Confer *Piger*.
Segniter, ὀκνηρῶς, Dem. Confer *Pigre*.
Segnitia, seu Segnities, ἡ βραδύτης, Dem. ὁ ὄκνος, id. Confer *Ignavia*, *Pigritia*.
Segrego, ἀφορίζω, aliquem ab aliquo, τινὰ ἀπό τινος, N. T. ἀποδιορίζω, ibid. ἐκκρίνω τινὰ ἔκ τινος, Aristot.
Sejunctio, ἡ διάζευξις, εως.
Sejungo, διαζεύγνυμι, Æschin. aliquid, διΐστημί τι, Dem. ab aliquo, χωρίζω τι ἀπό τινος, Plat.
Selectio, ἡ ἐκλογὴ, Al. Aphr. ἡ ἀπόκρισις.
Selibra, τὸ ἡμίλιτρον, ου.
Seligo, ἀποκρίνω, ex duobus malis, ἐκ δυοῖν κακοῖν, Sophoc. aliquid, ἐξαιρέω τι, Xenoph. ἐκλέγω, Isocr.
Sella, ἡ ἕδρα, Xen. curulis, ὁ δίφρος ἡγεμονικὸς, Plut. gestatoria, τὸ φορεῖον· familiaris, δίφρος ἀφοδευτήριος, ὁ θρᾶνος, Gal.
Sellula, τὸ θρανίδιον, ου, Poll.
Sellularius, a, um, ὁ ϗ ἡ ἐπιδίφριος, ars, τέχνη, Dion. Hal.
Sembella, τὸ ἡμιλίτρον, ου.
Semel, ἅπαξ, Dem. εἰς ἅπαξ, id. καθάπαξ.
Semen, *frugum et animantium*, τὸ σπέρμα, ατος, Dem. Plut.
Sementis, ὁ σπόρος, ου, Xenoph. sementem facio, σπείρω, Plut. σπέρματα τῇ γῇ διανέμω, Plat.
Sementivus, ὁ ϗ ἡ σπέρμιος, Diosc.
Semento, σπερματίζω, LXX.
Semestris, ὁ ϗ ἡ ἑξάμηνος, Xiphil.
Semesus, ὁ ϗ ἡ ἡμίβρωτος, Philo.
Semianimis, ὁ ἡμιθνὴς, ῆτος, Herodian. ὁ ϗ ἡ ἡμιθανὴς, έος, Naz.
Semicircularis, ὁ ϗ ἡ ἡμικύκλιος, Laert.
Semicirculus, ὁ ἡμίκυκλος, ου, τὸ ἡμικύκλιον, ου, Procl.
Semicoctus, ὁ ϗ ἡ ἡμίεφθος, ου, Lucian. ὁ ϗ ἡ ἡμίπεπτος, ου, Plut.
Semideus, ὁ ἡμίθεος, ου, Lucian.
Semidoctus, ὁ ϗ ἡ ἡμίσοφος, Lucian.
Semigro, ἀποικέω.
Semihora, τὸ ἡμιώριον, ου, N. T.
Semimortuus, ὁ ϗ ἡ ἡμίθνητος, ου, Philo.
Seminalis, e, σπερματικὸς, ἡ, ὸν, Philo. ὁ ϗ ἡ σπερματώδης, εος, Aristot.
Seminarium, τὸ φυτευτήριον, ου, Theophr.
Seminatio, ἡ σπορὰ, ᾶς, Theophr.

Seminator, ὁ σπορεὺς, έως, Xen.
Semino, σπείρω, aliquid, τὶ, Thuc.
Seminudus, ὁ ϗ ἡ ἡμίγυμνος, Lucian.
Semipedalis, e, ὁ ϗ ἡ ἡμιποδιαῖος, ου.
Semipes, τὸ ἡμιπόδιον, ου, Theophr.
Semiplenus, ὁ ϗ ἡ ἡμιπληρὴς, Aret.
Semis, seu Semissis, ἥμισυς, εια, υ, Thuc. Confer *Dimidius*.
Semita, ἡ τρίβος, Xen. ἡ ἀτραπὸς, Herodian.
Semivir, ὁ ἡμίανδρος, ου, Lucian.
Semiustulatus, ὁ ϗ ἡ ἡμίφλεκτος, Philo.
Semoveo, ἀποκινέω, semotis cæteris, δίχα τῶν ἄλλων, Dion. Hal. ἀποχωρίζω.
Semper, ἀεὶ, Dem. αἰεὶ, id.
Sempiternus, ὁ ϗ ἡ ἀΐδιος, ου, Plut.
Semuncia, τὸ τῆς οὐγκίας ἥμισυ.
Senaculum, τὸ βουλευτήριον, ου, Plut.
Senarius, ἡ ἑξὰς, άδος, Philo.
Senator, ὁ βουλευτὴς, ῦ, Dem. ὁ βουλεύων, οντος, id. ὁ σύνεδρος, ου, Isocr. ὁ βουλῆς, ῆτος, Thuc. ὁ βουλῆς μετέχων, οντος, Plut. ὁ συγκλητικὸς, ῦ, Lucian. ὁ πρόεδρος, ου, Aristot. pedarius, ὁ χαμαιδικαστής.
Senatorius, βουλευτικὸς, ἡ, ὸν, Dem. dignitas seu functio, ἡ βουλεία, ας, senatoriam dignitatem sortior, τοῦ βουλεύειν τυγχάνω, Dem.
Senatus, ἡ βουλὴ, Dem. ἡ σύγκλητος, Plut. ἡ γερουσία, Dion. Hal. ad senatum refero, ἀναφέρω πρὸς τὴν σύγκλητον, Plut. in senatum eo, βουλεύω, Dem. populusque, ἡ βουλὴ ϗ ὁ δῆμος, eligi in senatum, ἐγκρίνεσθαι εἰς γερουσίαν senatum vocare in curiam, καλεῖν τὴν βουλὴν εἰς βουλευτήριον· convenire, βουλὴν συνάγεσθαι congregari, συλλέγεσθαι· considere, καθῆσθαι, id. ire in senatum cum aliquo, ἰέναι εἰς βουλὴν μετά τινος· deferre aliquem ad senatum populumque, δηλοῦν τινα τῇ βουλῇ ϗ τῷ δήμῳ, id. dimittere senatum, ἀφιέναι βουλὴν, id.
Senatus consultum, τὸ βούλευμα, Plut. τὸ προβούλευμα, Dion. Hal. Confer *Decretum*.
Senecio, ὁ ἠριγέρων, οντος, Diosc.
Senecta seu Senectus, τὸ γῆρας, ατος, morosa, sordida, et querula, δυσάρεστον, μικρολόγον, ϗ μεμψίμοιρον, Dem. extrema, πανύστατον, Philo.
Seneo, Senesco, γηράσκω.
Senex, ὁ γέρων, οντος, Plat. ὁ πρέσβυς, εος, Dem. ὁ πρεσβύτης, ου, id. ὁ παλαιὸς, ῦ, id. πρεσβύτης ἄνθρωπος, id.
Seni, æ, a, οἱ, αἱ, τὰ ἕξ.
Senilis, e, γεροντικὸς, ἡ, ὸν, Plat.
Seniliter, γεροντικῶς.
Senior, ὁ πρεσβύτερος, Dem.
Senium, idem quod *Senecta*.
Sensibilis, seu Sensilis, αἰσθητὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Sensim, ἠρέμα, Herodian.
Sensorium, τὸ αἰσθητήριον, ου.
Sensus, ûs, ἡ αἴσθησις, εως, audiendi, ἀκουστικὴ, Plut. seu ἀκοῆς, Athen. epistolæ, ὁ νοῦς τῆς ἐπιστολῆς, Synes. sensu percipere, λαμβάνειν αἴσθησίν τινος, Dem. εἶναι τινι αἴσθησιν, Isocr.
Sententia, ἡ γνώμη, Dem. ἡ δόξα, epistolæ, ὁ νοῦς τῆς ἐπιστολῆς, Synes. sententiam dico, δίδωμι γνώμην, Dem. profero in medium, τίθημι εἰς μέσον γνώμην, id. pronuncio, ἀποφαίνομαι γνώμην, id. φανερὸν ποιέω γνώμην, id. explico meam, δηλόω διάνοιάν μου, Isocr. esse in sententia, ἐν τῇ γνώμῃ εἶναι, Dem. pertraho aliquem in sententiam meam, ἄγω τινὰ ἐπὶ τὰ δοκοῦντά μοι· ire in sententiam alicujus, αἱρεῖσθαι τὴν γνώμην τινός· sequi sententiam alicujus, ἐπακολουθεῖν τινος γνώμῃ, id. non stare alicujus sententia, φεύγειν τὴν γνώμην τινὸς, id. longe recedere ab alicujus sententia, ἀποστατεῖν τινος πολὺ τῇ γνώμῃ, id. deducere aliquem a sententia, μεταστῆσαι γνώμην τινὸς, Isocr. mutare sententiam, μεταλαβεῖν γνώμην ἐναντίαν, Dem. decedo a sententia, μεταγιγνώσκω, Isocr.
Sententiola, τὸ γνωμίδιον, Dem. misera, λογάριον δύστηνον, id.
Sententiose, γνωμολογικῶς, Suid.
Sententiosus, γνωμολογικὸς, ἡ, ὸν, Dem. Phal. γνωμικὸς, ἡ, ὸν.
Senticetum, ὁ ἀκανθεὼν, ῶνος, Eust.

Senticosus, ὁ ϗ ἡ ἀκανθώδης, Theophr.
Sentina, ὁ ἄντλος, ου, Hom.
Sentio, αἰσθάνομαι, et prospicio aliquid, ϗ προορῶμαί τι, Dem. consentanea verbis, φρονέω ὅμοια τοῖς εἰρημένοις, Isocr. cum aliquo, τά τινος φρονέω, id. φρονέω τὰ αὐτά τινι, id. et decerno aliquid, γιγνώσκω ϗ ψηφίζομαι περί τινος, Dem.
Sentis, ἡ ἄκανθα, ης, Diosc. ἡ βάτος.
Seorsum, χωρὶς, exponendo dicam unum quodque, διεξιὼν φράσω καθ' ἕκαστα τούτων, Dem. ab aliquo, χωρίς τινος, ἄνευ τινὸς, id.
Separabilis, χωριστὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Separate, κεχωρισμένως.
Separatim, χωρὶς, ab aliquo, τινὸς, Xen.
Separatio, ὁ χωρισμὸς, οῦ, Plut. ὁ ἀφορισμός.
Separo, χωρίζω, animum a corpore, ψυχὴν ἀπὸ τοῦ σώματος, Plat. διαχωρίζω, Xen.
Sepelio, θάπτω, mortuum, ἀποθανόντα, Dem. aliquem, καταθάπτω τινὰ, id. mortuum una, συγκαταθάπτω τινὰ, id. in patria in monumento paterno, θάπτω ἐν πατρίδι εἰς μνῆμα πατρῷον, id.
Sepes, τὸ ἔμφραγμα, Dem. ὁ φραγμὸς, οῦ, Plut.
Sepia, ἡ σηπία, ας, Aristot.
Sepimentum, ὁ θριγκὸς, οῦ, lapideum, λίθων, Paus.
Sepio, φράττω τὶ, Dem. περιβάλλομαι.
Sepono, ἀποτίθημι, Diosc.
Seps, ὁ vel ἡ σὴψ, σηπὸς, Diosc.
Septem, οἱ, αἱ, τὰ ἑπτὰ, N. T.
September, ὁ μαιμακτηριὼν, ῶνος, Dem.
Septemplex, ἑπταπλάσιος, ία, ιον, ὁ ϗ ἡ ἑπταπλασίων, ονος, Sir.
Septemvir, εἷς τῶν ἑπτά.
Septemviralis, ὁ, ἡ, τὸ τῶν ἑπτά.
Septemviratus, ἡ ἑπταρχία, ας.
Septenarius, *numerus*, ἡ ἑπτὰς, άδος, Aristot.
Septeni, οἱ, αἱ, τὰ ἑπτά.
Septennis, e, ὁ ϗ ἡ ἑπταετὴς, έος, Philo.
Septennium, ἡ ἑπταετία, ας, Philo.
Septentrio, ἡ ἄρκτος, Herodot. ὁ βορρᾶς, ᾶ, LXX.
Septentrionalis, ἀρκτικὸς, ἡ, ὸν, ἀρκτῷος, α, ον, terra, γῆ, Herodian.
Septies, ἑπτάκις, N. T.
Septimana, ἡ ἑβδομὰς, άδος, Galen.
Septimus, ἕβδομος, η, ον, Plut.
Septingentesimus, ἑπτακοσιοστὸς, ἡ, όν.
Septingenti, ἑπτακόσιοι, αι, α, LXX.
Septuagenus, Septuagesimus, ἑβδομηκοστὸς, ἡ, όν.
Septuagies, ἑβδομηκοντάκις, N. T.
Septuaginta, οἱ, αἱ, τὰ ἑβδομήκοντα, N. T.
Septum, idem quod *Sepes* et *Sepimentum*.
Septunx, τὸ ἑπτάγκιον, ου.
Sepulchralis, e, ὁ ϗ ἡ ἐντάφιος, ου, Synes.
Sepulchretum, τὸ κοιμητήριον, ου.
Sepulchrum, ὁ τάφος, ου, Thuc. patrium, μνῆμα πατρῷον, Dem. publicum, μνῆμα δημόσιον, id.
Sepultura, ἡ ταφὴ, ῆς, Thuc. honesta, τὸ ἐντάφιον καλὸν, Dem. magnificæ sepulturæ non expertem esse, καλῶν ἐνταφίων μὴ ἀμοιρεῖν, Ælian.
Sepum, τὸ στέαρ, ατος, Aristoph.
Sequacitas, ἡ ἀκολουθία, ας, Philo.
Sequax, ὁ ϗ ἡ ἀκόλουθος, ου, Dem.
Sequela, ἡ ἀκολούθησις.
Sequester, ὁ διαιτητὴς, Dem. ὁ μεσέγγυος, Bud. ὁ μεσεγγυησάμενος, Antiph. ὁ μεσίτης.
Sequestratio, ἡ μεσιτεία.
Sequestro, τίθημι ἐπὶ μεσεγγύῳ.
Sequor, ἀκολουθέω, aliquem, τινὶ, Dem. μετά τινος, id. παρακολουθέω τινὶ, id. e vestigio recte ducentem, ἕπομαι κατὰ πόδας τῷ καλῶς ἐξηγοῦντι, Gregor. a tergo, ἕπομαι κατόπιν, Lucian. ἕπομαι κατόπιν ἐχόμενος, id. desidiam sequitur egestas, τῷ ἀργεῖν ἕπεται τὸ ἀπορεῖν, Dem. sequitur, ut de voluptate dicam, μετὰ ταῦτα ἕπεται περὶ ἡδονῆς ἐλθεῖν, Aristot. ἑπόμενόν ἐστι διελθεῖν περὶ ἡδονῆς, id.
Sera, τὸ κλεῖθρον, ου, Lucian.
Serenitas, ἡ αἰθρία, Aristot. ἡ εὐδία, Theophr.
Sereno, αἰθριάζω, Aristoph. γαληνόω.
Serenus, ὁ ϗ ἡ εὔδιος, ου, dies, ἡμέρα, Geopon. ὁ ϗ ἡ αἴθριος, εὐήμερος.
Seresco, διοῤῥοῦμαι, Aristot.

Seria, ἡ ὀνήρυσις, εως, Philo.
Sericum, τὸ σηρικὸν, οῦ, Strabo.
Sericus, σηρικὸς, ἡ, ὸν, vestis, ἐσθὴς, Lucian.
Series, ἡ συνάφεια, ἡ συνέχεια, ἡ τάξις, ἡ σύνταξις, Dem. Confer *Ordo*.
Serio, σπουδῇ, nunciare alicui, ἀπαγγέλλειν τινὶ, Dem.
Serius, σπουδαῖος, αία, αῖον, Dem. in re seria ludere verbis, σπουδάζοντα τοῖς πράγμασι παίζειν τοῖς ὀνόμασι, Dion. Hal. in rebus seriis nugis gaudere, περὶ τὰ σπουδαῖα τοῖς γελοίοις χαίρειν, Dem.
Sermo, ὁ λόγος, Dem. sermonem spargere seu disseminare, λόγον διαδίδοναι, Plut. θρυλλεῖν τι, Dem. inter se conferre, λόγους ἀντιβάλλειν πρὸς ἀλλήλους, N. T. est, λόγος τις περίεστι, Ælian. vulgaris et in omnes homines evulgatus, λόγος δημώδης ϗ εἰς πάντας ἐκφοιτήσας, id.
Sermocinatio, ὁ διάλογος, ου, Dem.
Sermocinor, διαλέγομαι, Dem.
Sermunculus, τὸ λογίδιον, ου, Isocr.
Sero, σπείρω, Dem. Confer *Semino*.
Sero, ὀψὲ, digredi e loco aliquo, ἀπιέναι ἐκ τόπου τινὸς, Dem. admodum fieri, ὀψιαίτατα γίγνεσθαι, id. serius venio, κατόπιν ἑορτῆς ἥκω, Heliod. aliquid facio, ὀψίζω, Xen.
Serotinus, ὁ ϗ ἡ ὄψιμος, ου, Theophr. ὄψιος, ία, ιον, id.
Serpens, ὁ ὄφις, εως, Aristot.
Serpo, ἕρπω. Confer *Repo*.
Serpyllum, τὸ ἕρπυλλον, ου, Theophr.
Serra, ὁ πρίων, ονος, Plut. seco, πρίω, Thuc.
Serrago, τὸ πρίσμα, ατος, Theophr.
Serrarius, ὁ πριστὴς, οῦ, Poll.
Serratus, ὁ ϗ ἡ πριονώδης, εος, Athen. πριονωτὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Serro, πρίω, Thuc.
Sertum, ὁ στέφανος, ου, plecto, στέφανον ὑφαίνω, Plut. ἡ στεφάνη, ης, Herodian. τὸ στέμμα, ατος, Thuc.
Serva, ἡ δούλη, Plut. ἡ θεράπαινα.
Servator, ὁ σωτὴρ, ῆρος, N. T. Dem.
Servatrix, ἡ σώτειρα, ας, Paus.
Servilis, ὁ ϗ ἡ δούλειος, ου, jugum, ζυγὸς, Plat. δουλικὸς, ἡ, ὸν, Plut.
Serviliter, δουλικῶς, Lucian.
Servio, δουλεύω, voluptatibus, ταῖς ἡδοναῖς, Xen. domino, διακονέω δεσπότῃ, Dem. alicui, ὑπηρετέω τινὶ, id. εἰλωτεύω τινὶ, Isocr. commodis alicujus, σκοπέω τὸ συμφέρον τινὸς, Aristot. servitutem pessimam, δουλεύω δουλείαν κακίστην, Xen.
Servitium, ἡ ὑπηρεσία, Dem. servitia, *servi*, ἡ δουλεία, Thuc.
Servitudo, seu Servitus, ἡ δουλεία, moderata, μετρία, Dem. objicere aliquos servituti, προΐεσθαι τινὰς εἰς δουλείαν· opprimere aliquos servitute, sive in servitutem redigere, ἄγειν τινὰς εἰς δουλείαν, id. δουλόω τινὰς, Plut. καταδουλόω νῆσον τῷ βασιλεῖ, Isocr. ἀνδραποδίζω παῖδας ϗ γυναῖκας, Thuc. constituti in servitute, καθεστῶτες εἰς δουλείαν, id. ferre servitutem, ὑπομένειν τὴν δουλείαν, Isocr. liberari servitute, ἀπαλλάττεσθαι τῆς δουλείας, id.
Serum diei, ἡ ὀψία, ας, N. T. ὀψία δείλη, Thuc. lactis, ὁ ὀῤῥὸς, οῦ, Aristot.
Serus, ὄψιος, ία, ιον, Theophr.
Servo, σώζω, φυλάττω, περιτηρέω.
Servula, τὸ δουλάριον, τὸ θεραπαινίδιον, Lucian.
Servulus, τὸ δουλάριον, ου, Lucian.
Servus, ὁ δοῦλος, Xen. ὁ θεράπων, domesticus, ὁ οἰκέτης, Dem. emptus, ὁ ἀργυρώνητος· bello captus, τὸ ἀνδράποδον, id.
Sesama, seu Sesamum, ἡ σησάμη, ης, Diosc. τὸ σήσαμον, ου, id.
Sesqui, Sesquiplex, Sesquialter, ὁ ϗ ἡ ἡμιόλιος, ου, Plat.
Sesquipes, τὸ τριημιπόδιον, ου.
Sesquiplex. Vide *Sesqui*.
Sesquitertius, ὁ ϗ ἡ ἐπίτριτος, ου, Plat.
Sessibulum, τὸ ἑδραστήριον, ου.
Sessilis, e, ἑδραῖος, αία, αῖον, Xen.
Sessim, ἑδραίως, Hippocr.
Sessio, ἡ ἕδρα, Thuc. ἡ ἐφεδρεία, in arboribus, ἐπὶ τοῖς δένδρεσι, Aristot.

Sestertius, ὁ σηστέρτιος, ου.
Seta, ἡ χαίτη, ης, Aristot. ἡ θρὶξ, χὸς, Hes.
Setosus, χαιτήεις, εσσα, εν.
Seu, ἢ. Confer *Sive*.
Severe, δεινῶς.
Severitas, ἡ δεινότης, ητος, Dem.
Severus, σεμνὸς, ἡ, ὸν, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀκριβοδίκαιος, Aristot. ὁ ϗ ἡ αὐθέκαστος, Lucian.
Sevo, στεατόω.
Sevoco, ἀποκαλέω, Xen.
Sevosus, ὁ ϗ ἡ στεατώδης, εος, Diosc. ὁ ϗ ἡ στηνώδης, εος, Galen.
Sex, οἱ, αἱ, τὰ ἓξ, N. T. modis seu in sex partes, ἑξαχῆ, Plat.
Sexageni, οἱ, αἱ, τὰ ἑξήκοντα, N. T.
Sexagesimus, ἑξηκοστὸς, ἡ, ὸν, Thuc.
Sexagies, ἑξηκοντάκις.
Sexaginta, οἱ, αἱ, τὰ ἑξήκοντα.
Sexangulus, ὁ ϗ ἡ ἑξαγώνιος, ου, ὁ ϗ ἡ ἑξάγωνος, ου, Greg.
Sexcenteni, ἑξακόσιοι, ιαι, ια.
Sexcentesimus, ἑξακοσιοστὸς, ἡ, όν.
Sexcenti, ἑξακόσιοι, ιαι, ια.
Sexcenties, ἑξακοσιάκις.
Sexcuplex, ἑξαπλοῦς, ῆ, οῦν, ἑξαπλάσιος, ία, ιον, Herodot.
Sexcupliciter, ἑξαπλῆ, Dion. Ar.
Sexennis, ὁ ϗ ἡ ἑξαετὴς, έος.
Sexennium, ἡ ἑξαετία, ας.
Sexies, ἑξάκις, LXX.
Sextans, τὸ ἑκτημόριον, Plut.
Sextarius, ὁ ἑκτεὺς, έως, Bud.
Sextilis, ὁ Αὔγουστος, ὁ βοηδρομιὼν, Dem.
Sextum, ἑξάκις.
Sextus, ἕκτος, η, ον, N. T.
Sexus, τὸ γένος, εος, Dion. Hal. ἡ φύσις.
Si, εἰ, quis sensus est mortuis, εἴ τοῖς τεθνεῶσί τις αἴσθησίς ἐστι, Isocr. si Deus volet, vestras opes recuperabitis, τὰ ὑμέτερ' αὐτῶν κομιεῖσθε, ἂν θεὸς θέλῃ, Dem. ἂν, si opus sit, libenter nobis opitulantes, ἤ τι δέῃ, βοηθήσοντες ἑτοίμως ἡμῖν, id. ἐὰν, si incolumes manserint Olynthiorum opes, ἐὰν μὲν ἀντίσχῃ τὰ τῶν Ὀλυνθίων, id. ἄνπερ, si recte consideretis, ἄνπερ ἐξετάσητε ὀρθῶς, id. ἐάν περ, si nunc absolutus fuerit, ἐάνπερ ἐκφύγῃ νῦν, id.
Sibilo, συρίττω, Lucian. συρίζω, Eurip.
Sibilus, τὸ σύριγμα· ὁ συριγμὸς, Plut. ὁ συρισμὸς, Lucian.
Sic, οὕτω, *sequente Consona*, οὕτως, *sequente Vocali vel Diphthongo*, quemadmodum, sic, ὥσπερ, οὕτω, Dem. sic autem considerate, οὑτωσὶ δὲ σκοπεῖτε, id. σκοπεῖτε ὡδὶ, id. sic agitate, ὡδὶ ποιήσατε, id. sic sentio, ὡδί πως ἔχω, id. sic eum suscipite, ἐκείνως αὐτὸν δέχεσθε, id. sic, ut, οὕτως, ὡς, Isocr. οὕτως, ὥσπερ, id. siccine, οὑτωσὶ, Dem.
Sica, τὸ ἐγχειρίδιον, Dem. τὸ ξίφος, Xen.
Sicarius, ὁ ϗ ἡ ξιφήρης, ὁ ξιφηφόρος, Herodian. ὁ ϗ ἡ σφαγεὺς, έως, Dem.
Siccatio, ἡ ξήρανσις, εως, Aristot.
Sicce, ξηρῶς.
Siccesco, ξηραίνομαι, Hippocr.
Siccitas, ἡ ξηρότης, ητος, ἡ ξηρασία.
Sicco, ξηραίνω, Plut. ἐξικμάζω, Philo.
Siccus, ὁ ϗ ἡ ἀνικμὸς, ξηρὸς, ὰ, ὸν, Dem. in sicco vivo, ἐν τῷ ξηρῷ διάγω, Athen. in sicco statuo, ἐπὶ τοῦ ξηροῦ ποιέω, Thuc. siccum, seu terra sicca, ἡ ξηρὰ, ᾶς, LXX.
Sicubi, εἴπου.
Sicunde, εἴποθεν.
Sicut, ὡς, Dem. Confer *Quemadmodum*.
Sideralis, e, ἀστρικὸς, ἡ, όν.
Sideratio, ὁ ἀστροβολισμὸς, Theophr. ἡ ἀστροβολία, id.
Sideratus, ὁ ϗ ἡ ἀστρόβλητος, ου, Hesych.
Sidereus, ἀστρῷος, α, ον, Zos.
Sideror, ἀστροβολέομαι, Theophr.
Sido, ἱζάνω, Thuc.
Sidus, τὸ ἄστρον, Aristot. sidera contemplor, ἀστρονομέω, Maxim. Tyr. siderum positus, ἀστέρων θέσις, Philo.
Sigillatim, καθεξῆς, N. T.
Sigillaris terra, σημαντρὶς γῆ, Herodot. cera, ὁ ῥύπος, Aristoph.

Sigillo,

Sigillo, σφραγίζω, signo capræ, εἰκόνι αἰγὸς, Diosc.
Sigillum, ἡ σφραγὶς, ῖδος, Thuc. τὸ σημεῖον, ου, Dion. Hal. τὸ σφράγισμα, Xen.
Signatio, ἡ σημείωσις, εως.
Signatorius, σφραγιστικὸς, ἡ, όν.
Signatura, τὸ σφράγισμα, ατος, Xen.
Significanter, σημαντικῶς, ἐμφατικῶς.
Significatio, seu Significatus, ἡ σημασία, Diosc. ἡ σημείωσις, LXX. ἡ παρέμφασις, Dem. Phal. ἡ μήνυσις, Sex. Emp.
Significo, σημαίνω, alicui, me ipsi auxiliaturum, τινὶ ἐκβοηθεῖν, Xen. aliquid, τὶ, Plut. καταμηνύω τι, Plut. alicui, πρός τινα, Xen. μηνύω τινὶ, Plat. ἀπόδειξιν ποιέω τινὶ, Isocr. ἔλεγχον δίδωμί τινι, id. per literas aliquid alicui, δηλόω τί τινι δι' ἐπιστολῆς, Dem. vox significat hoc vel illud, σημαίνει, Aristot.
Signo, σημειόω, Naz. epistolam, σημαίνω ἐπιστολήν. Confer *Obsigno.*
Signum, τὸ σημεῖον, virtutis, ἀρετῆς, Isocr. improbitatis, τὸ τεκμήριον πονηρίας, id. et indicium contumeliæ, σημεῖον ϗ τεκμήριον τῆς ὕβρεως, Dem. divinitus datum, ἡ θεοσημεία, Cyrill. zodiaci, τὸ ζώδιον, Aristot. facere aliquid alicujus, ποιεῖν τί τινος σημεῖον, τεκμήριον, σύμβολον, Dem. ostendere alicujus rei, ἀποδείκνυσθαι σύμβολόν τινος, Isocr. esse alicujus, εἶναι σημεῖον τινὸς, id.
Silentium, ἡ σιγὴ, Dem. ἡ ἀπροσηγορία, Aristot. ἡ σιωπὴ, Xen. impero, κατασιγάζω, Herodian. altum ago, μακρὰν σιγὴν σιγάω, Chrys silentio prætereo aliquid, ὑπερβαίνομαί τι, Æschin. σιωπῇ παρέρχομαί τι, Dem.
Sileo, σιγάω τὶ, Eur. ad aliquid, πρός τι, Xen. σιωπάω, Plut. τὶ, Dem. κατασιωπάω τὶ, Lucian. ἐχεμυθέω.
Silesco, κατασιωπάω, Plat.
Silex, ὁ χάλιξ, ικος, Thuc.
Silicernium, ὁ τυμβογέρων, οντος, ὁ γέρων τύμβος, Eur.
Silicia, ἡ τῆλις, εως, Diosc.
Siligineus, σιλιγνίτης, panis, ἄρτος, Ægin.
Siligo, ἡ σιλίγνις, εως, ἡ ὄλυρα, Theophr.
Siliqua, τὸ κεράτιον, Galen.
Siliquastrum, ἡ κερατεία.
Siliquor, ἔλλοβος γίγνομαι.
Silurus, ὁ αἴλουρος, Diosc.
Simia, ὁ πίθηκος, Plut.
Simila, ἡ σεμίδαλις, εως.
Similagineus, ὁ σεμιδαλίτης, panis, ἄρτος, Gal.
Similis, ὅμοιος, οία, οιον, alicui, τινὶ, Dem. ὁ ϗ ἡ παρόμοιος, ου, τινὶ, id. ὁ ϗ ἡ παραπλήσιος τινὶ, et consentaneus alicui, ὅμοιος ϗ παραπλήσιος τινί· sum alicui, ὁμοιόω τινὶ, Dem. nulla in re, ἐν οὐδενὶ εἴκω τινὶ, et alia similia, ϗ τὰ ἄλλα τὰ τοιαῦτα, Isocr. ϗ ὅσα ἄλλα τούτοις ὁμοία, id.
Similiter, ὁμοίως, adfectum esse erga aliquos, διακεῖσθαι πρός τινας, Dem. et eodem modo se habere, ὁμοίως ϗ παραπλησίως ἔχειν, id. faciunt ut si quis audeat, παραπλήσιον ποιοῦσιν, ὥσπερ ἂν εἴ τις τολμώῃ, Isocr. cum aliis periclitari, ὁμοίως τοῖς ἄλλοις κινδυνεύειν, id.
Similitudo, ἡ ὁμοιότης, ητος, Aristot.
Similo, ὁμοιόω, aliquid alicui, τί τινι, Isocr. Confer *Comparo.*
Simiolus, τὸ πιθήκιον.
Simius, ὁ πίθηκος, Plut.
Simplex, ἁπλόος, όη, όον, *contr.* ἁπλοῦς, ῆ, οῦν, sermo, λόγος, Isocr. homo, ἀνὴρ, et ingenuus homo, ἀφελὴς ϗ παῤῥησίας μεστὸς, Dem. et quietus, ἄκακος ϗ ἀπράγμων, et justum aliquid, ἁπλοῦν ϗ δίκαιόν τι, id.
Simplicitas, ἁπλόη, Synes. ἡ ἁπλότης, morum, ἡ ἀκακία, Bas. ἡ εὐήθεια, Philo.
Simpliciter, ἁπλῶς, Dem. et candide scribere, ϗ ἀδόλως γράφειν, Dem. administrare remp. ϗ φανερῶς πολιτεύεσθαι, Isocr.
Simplus, ἁπλοῦς, ῆ, οῦν, Isocr.
Simul, ἅμα, opem ferre huic, et ad alios legationem mittere, βοηθεῖν μὲν τούτῳ, πρὸς δὲ ἄλλους πρεσβείαν πέμπειν, Dem. cum ipso ædilis violabatur, τῷ αὐτῷ ϗ ὁ χορηγὸς ὑβρίζετο, id. atque s. ac audivimus, constituimus, ἅμα ἠκηκόαμεν, ϗ καθίσταμεν, Isocr. ac privati sumus imperio, et factum est, ἅμα ἡμεῖς τε ἀρχῆς ἀπεστερούμεθα, ϗ ἐγένετο, id. ac gustarunt, jacula excidunt, ἅμα τῷ γεύσασθαι τὰ βέλη ἐκπίπτει, Ælian. ac diluxit, ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, Dem. simul atque surrexit, ὡς ἀνέστη τάχιστα, id.
Simulacrum, τὸ εἴδωλον, Dem. ἡ εἰκὼν, όνος, τὸ ἄγαλμα, ατος, id.
Simulate, εἰρωνικῶς.
Simulatio, ἡ προσποίησις, Aristot. a simulatione alienus, τοῦ προσποιήματος ἀπέχων, Diod. Sic. probitatis, ἡ ὑπόκρισις, N. T.
Simulator, ὁ προσποιούμενος, ου, Dem. ὁ μιμητὴς, probitatis, cum tamen nequam sit, ὁ ὑποκριτὴς, οῦ, N. T.
Simulatus, ὁ ϗ ἡ προσποίητος, ου, Aristot. inimicitia, ἔχθρα, Dem. causa, ἡ πρόφασις, εως, id. τὸ πρόσχημα, ατος, id.
Simulo, προσποιέομαι, amicum, εἶναι φίλος, Æschin. furorem, ὑποκρίνομαι μανίαν, Lucian. causas, πλάττω προφάσεις, Dem. justitiam, πλάττομαι δικαιοσύνην, Isocr. morbum, προφασίζομαι νόσον, Dem. σκήπτομαι ἀῤῥωστεῖν, Plut. et fingo aliquid, πλάττομαί τι ϗ προσποιέομαι, id. odisse liberos, πλάττομαι τοὺς παῖδας μισεῖν, Lycoph. me indigere, προσποιέομαι τὸ δεῖσθαι, Isocr. gaudere, χαίρειν, Xen.
Simultas, ἡ ἀπέχθεια, ας, Dem. ἡ φιλαπεχθημοσύνη, ης, Isocr. Confer *Inimicitia.*
Simus, σιμὸς, ὴ, ὸν, Plat.
Sin, εἰ δὲ, Dem.
Sinapi, τὸ σίνηπι, εως, Diosc.
Sincere, καθαρῶς, Plut.
Sinceritas, ἡ εἰλικρίνεια, N. T.
Sincerus, ὁ ϗ ἡ εἰλικρινὴς, έος, Xen.
Sinciput, τὸ βρέγμα, ατος, Al. Aphr.
Sindon, ἡ σινδὼν, όνος, Herodot.
Sine, ἄνευ, arte et labore aliquid perficere, ἄνευ τέχνης ϗ πραγματείας τι πράττειν, Dem. adulatione audire, χωρὶς κολακείας ἀκούειν, Dem. dubio, ἀναμφιβόλως, Macar. ὁμολογουμένως, N. T.
Singularis, ἑνικὸς, ὴ, ὸν, numerus, ἀριθμὸς, οῦ, Gramm. μοναδικὸς, ὴ, ὸν, i. e. *eximius*, ὁ ϗ ἡ ἐξαίρετος, ου, Dem.
Singulariter, ἑνικῶς, Naz. i. e. *excellenter*, ἐξόχως· διαφερόντως, Isocr.
Singulatim, ἴδια, N. T.
Singultim, λύγδην, Suid.
Singultio, λύζω, Suid.
Singultus, ἡ λὺγξ, γὸς, Thuc. ὁ λυγμὸς, Plut.
Singulus, ἑκαστός τις, -ἡ τις, -ὸν τι, Thuc. singuli, οἱ καθ' ἕκαστον· singulis diebus, καθ' ἑκάστην ἡμέραν, Lucian. in singula capita, κατὰ κεφαλὴν, Dion. Hal.
Sinister, ἀριστερὸς, ὰ, ὸν, Plut. λαιὸς, ὰ, ὸν, Jos. manus, ἀριστερὰ χεὶρ, Herodot. sinistram versus, ἐπ' ἀριστερὰ, Plut. ad sinistram, ἐς ἀριστερὰν, Herodot. a sinistris, ἐξ ἀριστερῶν, ἐξ εὐωνύμων, N. T.
Sinisteritas, ἡ ἐπαριστερότης, ητος, Aristot.
Sinistre, ἐπαριστέρως, Plut.
Sinistrorsum, ἐπ' ἀριστερᾶ, Plut.
Sino, ἐάω τι, Dem. populum injuria adficere et adfici, τὸν ὄχλον ὑβρίζειν ϗ περιοράω αὐτὸν ὑβριζόμενον, Isocr. civitates subverti, περιόπτομαι τὰς πόλεις ἀπολλυμένας, id. ne sinite, μὴ ἐπιτρέπετε, Xen. Confer *Permitto, Concedo.*
Sinuo, κολπόω τι, Lucian.
Sinuosus, ὁ ϗ ἡ κολπώδης, εος, Theophr. ὁ ϗ ἡ πολύπτυχος, ου, Lucian.
Sinus, *corporis humani, maris, vestis*, ὁ κόλπος, ου, Lucian. Strabo. Herodot. in sinu habere, ὑπὸ κόλπου ἔχειν, Lucian. in sinu gaudere, ἐν θυμῷ χαίρειν, Hom.
Sipho, ὁ σίφων, ωνος, Galen.
Siphunculus, τὸ σιφώνιον, ου, Hesych.
Siquando, εἴ ποτε, ἐάν ποτε.
Siquidem, εἴπερ, Dem. εἴπερ ἄρα, id.
Siren, ἡ σειρὴν, ῆνος, Strabo.
Siriasis, ἡ σειρίασις, Gal.
Sirius, ὁ σείριος, ου, Aristot. ὁ κύων, νος, Lucian. ὁ ἀστρῷος κύων, Chrys.
Sisara, ἡ ἐρείκη, ης, Diosc.
Siser, τὸ σίσαρον, ου, Diosc.
Sisto, ἐφίστημι, gressum, πορείαν, Plut. coram magistratu, καθίστημι ἐπὶ τὴν ἀρχὴν, Dion. Hal. alvum, ἵστημι κοιλίαν, Diosc. equum currentem, παρίστημι ἵππον, Xen.
Sitella, τὸ γαυλίδιον, ligula, ἡ ἄμφωτις.
Sitibundus, seu Siticulosus, διψαλέος, α, ον, Lucian. ὁ ϗ ἡ ἄνικμος, ὁ ϗ ἡ ἄνυδρος, ὁ ϗ ἡ διψώδης, Diosc.
Sitienter, διψαλέως.
Sitio, διψάω, aquam, τοῦ ὕδατος, Herodot. valde, καταδιψάω, Xen.
Sitis, ἡ δίψα, Plut. τὸ δίψος, εος, Xen. sitim restinguo, σβέννυμι τὸ δίψος, Lucian. inhibeo, κωλύω δίψαν, Plut. excito, δίψαν παρασκευάζω, Aristot.
Situla, ἡ κάλπη, ἡ ὑδρία, ἡ ὑδρίσκη.
Situs, ἡ θέσις, Aristot. loci, ἡ τοποθεσία, *squalor*, ὁ εὐρὼς, ῶτος, Plut. situ obsitus sum, situm contraho, εὐρωτιάω, Theoph.
Situs, κείμενος, ένη, ενον, Dem. ἱδρυθεὶς, Max. Tyr. ἱδρυνθεὶς, Plut. quantum in nobis situm, τὸ ἐφ' ἡμῖν, Dem.
Sive, εἴτε, velim, sive nolim, βούλομαι γε εἴτε μὴ, Dem. ruptum sit, sive luxatum, sive quid aliud vitiatum, κἂν ῥῆγμα, κἂν στρέμμα, κἂν ἄλλο τι σαθρὸν ᾖ, id. sive, sive, ἄντε, ἄντε, Dem. ἐάν τε, ἐάντε, Aristot.
Sium, τὸ σίον, Diosc.
Smaragdus, ἡ σμάραγδος, ου, N. T.
Smegma, τὸ σμῆγμα, ατος, Diosc.
Smegmaticus, σμηγματικὸς, ὴ, ὸν, Diosc.
Smilax, ὁ σμίλαξ, ακος, Plut.
Smilium, τὸ σμίλιον, ου, Lucian.
Soboles, ὁ ἔκγονος, ου, Dem. Confer *Liberi.*
Sobolesco, ὑποφύομαι.
Sobrie, νηφαλίως, Poll. σωφρόνως, Plut.
Sobrietas, ἡ νῆψις, εως, ἡ νηφαλιότης, ητος, ἡ σωφροσύνη.
Sobrina, ἡ ἀνεψία, Xen.
Sobrinus, ὁ ἀνεψιὸς, Plut.
Sobrius, νηφάλιος, α, ον, νήφων, ουσα, ον, Dem. sum, νήφω, Dem. fio, ἀνανήφω, Lucian. ἐκνήφω, LXX.
Soccus, ὁ πῖλος, Lucian. τὸ ποδεῖον, ου, Theophr.
Socer, ὁ πενθερὸς, οῦ, Dem. ὁ κηδεστὴς, οῦ, id.
Socia, ἡ ἑταίρα, ας, Plut.
Sociabilis, ὁ ϗ ἡ συναγελαστικὸς, ὴ, ὸν, κοινωνικὸς, ὴ, ὸν, N. T.
Socialis, ἑταιρικὸς, ὴ, ὸν, Aristot. συμμαχικὸς, ὴ, ὸν, rex, βασιλεὺς, Dem. συμμαχὶς, ίδος, urbs, πόλις, id.
Socialiter, ἑταιρικῶς.
Societas, ἡ ἑταιρία, Isocr. et amicitia, ἡ συμμαχία ϗ φιλία, Dem. societatem facere seu coire, ποιεῖν συμμαχίαν· cum aliquo. συνθέσθαι πρός τινα συμμαχίαν· deserere, ἀφίστασθαι συμμαχίας τινὸς, id. dirimere, διαλύειν συμμαχίαν, Isocr. attrahere aliquem ad suam societatem, προσάγειν τινὰ πρὸς τὴν ἑαυτοῦ συμμαχίαν· conferre se ad societatem alicujus, εἰσελθεῖν εἰς συμμαχίαν τινὸς, id.
Socio, συμμίγνυμι, Plut. συναγελάζω. Confer *Societas.*
Socius, ὁ ἑταῖρος, Dem. ὁ σύμμαχος, et amicus, σύμμαχος ϗ φίλος· socium esse alicui, σύμμαχον γίγνεσθαί τινι· eligere aliquem, αἱρεῖσθαί τινα· recipere aliquem, προσδέχεσθαί τινα· comparare alicui, κατασκευάζειν τινὶ, id. habere aliquem, ἔχειν τινὰ, Isocr. conservare, σώζειν, Dem. amittere, ἀπόλλυσθαι, id.
Socius, συμμαχικὸς, ὴ, ὸν, Dem.
Socordia, ἡ ἀργία, Dem. ἡ ῥαθυμία, et negligentia, ῥαθυμία ϗ ἀμέλεια, et tarditas, ϗ βραδύτης, id.
Socorditer, ἀργῶς, Dem. Confer *Pigre.*
Socors, ἀργὸς, ὴ, ὸν, Dem. Confer *Piger.*
Socrus, ἡ πενθερὰ, ᾶς, Hesych. ἡ ἑκυρά.
Sodalis, ὁ ἑταῖρος, ου, Xen. Confer *Socius.*
Sodalitas, seu Sodalitium, ἡ ἑταιρία, ας, Plut. Confer *Societas.*
Sol, ὁ ἥλιος, Aristot. oritur, ἥλιος ἀνατέλλει· occidit, ἥλιος δύεται· solis ardor seu splendor, ἡλίου φλογμὸς, Philo.

Solamen,

Solamen, idem quod *Solatium*.
Solaris, ἡλιακὸς, ἡ, ὸν, Laert.
Solarium, τὸ ἡλιοτρόπιον, Athen.
Solatium, ἡ παραμυθία, Synes. τὸ παραμύθιον, ϗ, Thuc. adfero, φέρω τινὶ παραμυθίαν, Chrys.
Solea, ἡ ἐμβὰς, άδος, Lucian. ἡ κρηπὶς, ῖδος, Plut. piscis, ὁ βούγλωσσος, ϗ, Diosc. equi, τὸ ὑπόδημα, ατος, Athen.
Soleatus, κρηπιδωτὸς, ἡ, ὸν.
Solenne, festum, ἡ ἑορτὴ, ῆς.
Solennis, ὁ ϗ ἡ ἐτήσιος, ϗ, Thuc. ὁ ϗ ἡ ἰσοτάσιμος, est, νομίζεται. Xen.
Solennitas, ἡ ἑορτὴ, Thuc.
Solenniter, ἐξ ἔθυς, πανηγυρικῶς.
Soleo, εἴωθα, Dem. εἴθισμαι, Isocr. συνείθισμαι, id. πέφυκα, hoc facere, τῦτο ποιεῖν, Isocr. ἔθος ἔχω, id. solet, ἔθος ἐςὶ, Dem.
Solers, δεινὸς, ἡ, ὸν, Dem. ὁ ϗ ἡ ἐπιςρεφὴς, Herodian. ὁ ϗ ἡ ἀγχίνυς, Xen. δεξιὸς, ὰ, όν.
Solerter, ἀγχίνως, Aristot.
Solertia, ἡ ἀγχίνοια, Aristot. ἡ δεινότης, ητος, Dem. ἡ δε- - -.
Solicitatio, ἡ ἐξαίτησις, εως.
Solicite, ἐπιμελῶς, Dem.
Solicito, ἀνιάω, Xen. ἐπείγω τινὰ, Isocr. *compello*, ἀναπείθω τινὰ, Aristoph.
Solicitudo, ἡ μέριμνα, ης, Plut. ἡ ἐπιμέλεια, ας, Dem. ἡ φροντὶς, ίδος, id.
Solicitus, ὁ ϗ ἡ ἐπιμελὴς, έος, Dem. ὁ ϗ ἡ περιδεὴς, έος, Aristot. πολυπραγματικὸς, ἡ, ὸν, Plut. ὁ ϗ ἡ πολυμέριμνος, ϗ, Aristoph. sum, πολυωρέω, LXX. ἐπιμελέομαι, Dem. de re aliqua, σπυδάζω περί τινος, Isocr. φροντίζω περί τινος, id.
Solide, ςερεῶς.
Solidesco, ςερεόομαι, Xen.
Soliditas, ἡ ςερεότης, ητος, Aristot.
Solido, ςερεόω, Xen.
Solidus, ςερεὸς, ὰ, ὸν, Aristot.
Solitarius, μοναςικὸς, ἡ, ὸν, ἐρημαῖος, αία, αῖον.
Solitudo, ἡ ἐρημία, ας, Isocr.
Solium, ὁ θρόνος, ϗ, LXX. *vas balneatorium*, ἡ πύελος, ϗ, Lucian.
Solo, ἐρημόω, Thuc.
Solœcismus, ὁ σολοικισμὸς, ῦ, Lucian.
Solor, παρηγορέομαι, Lucian. Confer *Consolor*.
Solstitialis, τροπικὸς, ἡ, ὸν, Procl.
Solstitium, ἡ τῦ ἡλίυ τροπή.
Solubilis, ὁ ϗ ἡ λύσιμος, ϗ, Athen. λυτὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Solum, τὸ πέδον, Aristoph. bonum, εὔγειον ἔδαφος, Theophr. verto, μετανίςαμαι, Philo. *planta pedis*, τὸ πέλμα, LXX.
Solum, μόνον, Plat. μόνως, Xen. non solum, sed etiam, ϗ μόνον, μὴ μόνον, ἀλλὰ καὶ, Dem.
Solvo, λύω, equos, ἵππυς, Xen. nodum, σύναμμα, Plut. ex vinculis, ἐκ δεσμῶν, Herodot. ænigma, τὸ αἴνιγμα, Lucian. e portu, ἐκ λιμένος, Synes. ex Sicilia in Africam, ἀνάγομαι ἀπὸ τῆς Σικελίας εἰς Λιβύην, Æl. debita pro amicis, διαλύω χρέα ὑπὲρ φίλων, Dem. pecuniam, ἀποτίω ἀργύριον, Isocr. debitum, ἐκτίω τὸ ὄφλημα, Lucian. non sum solvendo, ὐκ ἔςι μοι ἡ ἔκτισις, Aristot.
Solus, μόνος, η, ον, Dem. εἷος, η, ον.
Solute, ἐκλύτως, Plut.
Solutilis, ὁ ϗ ἡ ἔκλυτος, ϗ, Diosc. ὁ ϗ ἡ λύσιμος, ϗ, Athen.
Solutio, ἡ λύσις, εως, Dem. ἡ διάλυσις, εως, Plut. dotis, ἡ ἔκτισις τῆς προικὸς, Dem. pecuniæ, ἡ ἀπόδοσις χρημάτων, Isocr.
Somniculose, ὑπνωτικῶς.
Somniculosus, ὁ ϗ ἡ ὑπνώδης, Plut. ὁ ϗ ἡ κάθυπνος, Aristot. ὑπνωτικὸς, ἡ, ὸν, id.
Somnio, ὀνειρώττω, Plat. τὶ ὀνειροπολέω, Dem. ἐνυπνιάζω, Aristot. ἐνυπνιάζομαι, Plut.
Somnium, τὸ ὄναρ, Xen. ὁ ὄνειρος, Plut. ne per somnium quidem, ὔτε ἐν ὕπνῳ, Plat. somnia videre, ἐνύπνια ὁρᾷν, Herodot. jucundissimo somnio frui, ἡδίςῳ ὀνείρῳ συνεῖναι, Lucian.
Somnus, ὁ ὕπνος, Dem. somno corripi, ὕπνῳ καταλαμβάνεσθαι, Herodian. obrui, εἰς ὕπνον καταφέρεσθαι, id. somnum capio, ὕπνυ τυγχάνω, Xen. ὕπνον λαμβάνω, Plat. adfero alicui, ποιέω τινὰ ὕπνυ λαγχάνειν, id. εἰς ὕπνον τρέπω τινὰ, Philo. somno careo, διαγρυπνέω τὴν νύκτα, Diod. Sic. excito, ἐξυπνίζω τὸν καθεύδοντα, Bas. somnum depello, τὸν ὕπνον ἀπωθέω, Plat.
Sonitus, idem quod *Sonus*.
Sono, ἠχέω, Plut.
Sonorus, ὁ ϗ ἡ ἠχώδης, εος, Dem. Phal.
Sons, ὁ ϗ ἡ ὑπόδικος, ϗ, Dem. Confer *Reus*.
Sonticus, βλαβερὸς, ὰ, ὸν, Xen.
Sonus, τὸ ἦχος, εος, Plat. ἡ ἠχὴ, ῆς, id. ὁ δῦπος sonum edo, φθέγγομαι, id.
Sophisma, τὸ σόφισμα, ατος, Thuc.
Sophista, ὁ σοφιςὴς, ῦ, Lucian.
Sophisticus, σοφιςικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Sopio, ὑπνόω, Diosc. Confer *Somnus*.
Sopor, ὁ ὕπνος, ὁ κοῖτος. Confer *Somnus*.
Soporifer, καρωτικὸς, ἡ, όν.
Soporo, κοιμίζω, Soph.
Sorbeo, ῥοφέω, ova, ᾠὰ, Gal.
Sorbilis, ῥοφητὸς, ἡ, ὸν, ῥοπτὸς, ἡ, ὸν, ovum, ᾠὸν, Diosc.
Sorbillo, ἀποῤῥοφέω, Philostr.
Sorbitio, τὸ ῥόφημα, Galen. ἡ ῥόφησις, id.
Sordeo, ῥυπάω, Bas.
Sordes, ὁ ῥύπος, Diod. Sic. ἡ ῥυπαρία, ἡ ἄση, Plat. abstergo, eluo, ῥύπτω, Diosc.
Sordesco, ῥυπαίνομαι, Plut. σπιλόομαι.
Sordide, ῥυπαρῶς.
Sordido, ῥυπαίνω, καταῤῥυπαίνω, Isocr.
Sordidus, ῥυπαρὸς, ὰ, ὸν, Athen. πιναρὸς, ὰ, ὸν, Lucian. *perquam avarus*, ὁ ϗ ἡ μικρολόγος, ϗ, Dem.
Sorex, μῦς ἀρυραῖος.
Sorites, ὁ σωρείτης, ϗ, Laert.
Soror, ἡ ἀδελφὴ, ῆς, germana, ὁμοπατρία, Dem. uterina, ὁμομητρία, id.
Sororio, κυδωνιάω.
Sors, ὁ κλῆρος, Dem. seu pecunia propria, ἀφορμὴ ἰδία, Dem. sortem alicui dare, διδόναι τινὶ ἀφορμὴν reddere, ἀποδιδόναι τὸ δάνειον seu ἀρχαῖον recipere cum usura, ἀπολαβεῖν τὸ ἀρχαῖον σὺν τῷ τόκῳ fraudare aliquem sorte et usuris, ἀποςερεῖν τινα τὰ κεφάλαια ϗ τὰς ἐπικαρπίας. et fortuna, ἡ μοῖρα ϗ τύχη, id. sorte eligo, κληρόομαι, id. divido, κληροδοτέω, LXX. distribuo terram, κληρυχέω τὴν γῆν, Ælian.
Sorticula, τὸ κληρίδιον.
Sortilegus, ὁ ϗ ἡ χρησμῳδὸς, Plat. sum, χρησμῳδέω, Xen.
Sortior, κληρόομαι, sacerdotium, i. e. *de Sacerdotio*, ἱερωσύνην, Dem. *accipio*, honorem, τιμὴν, Galen. regionem, κατακληρυχέω χώραν, Herodot. partem aliquem, λαγχάνω τὴν μοῖραν τινα, Dem.
Sortitio, ἡ κλήρωσις, εως, Isocr.
Sortito, κληρωτὶ, LXX.
Sospes, σῶος, α, ον, Xen.
Sospito, σώζω, aliquem, τινὰ, Xen.
Soter, ὁ σωτὴρ, ῆρος, Isocr.
Sotera, τὰ σωτήρια, ων, Lucian.
Spadix, ἡ σπάδιξ, ικος, Plut.
Spado, ἡ σπάδων, ωνος, seu οντος, Plut. ὁ ἐκτετμημένος, Aristot. ὁ ἐκτομίας, Herodot.
Spargo, σκορπίζω, N. T. sermonem seu famam, διαδίδωμι λόγον seu φήμην, Plut. de aliquo, ἐγκατασπείρω φήμην περί τινος, Herodian.
Sparsim, σποράδην, Isocr.
Sparsio, ἡ σκόρπισις, εως, ὁ σκορπισμὸς, ῦ.
Spatior, περινοςέω, περιπατέω.
Spatiose, εὐρυχώρως, πλατέως.
Spatiosus, ὁ ϗ ἡ εὐρυχωρὴς, έος, Strabo.
Spatium, ὁ τόπος, amplum, πολὺς, Dem. ἡ εὐρυχωρία, Thuc.
Specialis, εἰδικὸς, ἡ, ὸν, Galen.
Specialiter, seu Speciatim, εἰδικῶς.
Species, τὸ εἶδος, Plat. ἡ ἰδέα, Dem. ἡ ὄψις, Isocr. in speciem, ὄψεως ἕνεκα.
Specillum, ἡ μήλη, ης.
Specimen, τὸ δεῖγμα, Dem. dare alicujus rei, ἐκφέρειν τινὸς, Isocr. in re aliqua, ἀπόδειξιν ποιεῖσθαι ἔν τινι, Xen. sui, πεῖραν ἑαυτῦ διδόναι, Dem. artis, ἐν ἔργῳ θέσθαι τὴν τέχνην, Æl.
Speciose, εὐπρεπῶς, Thuc. εὐειδῶς.
Speciositas, ἡ εὐπρέπεια, Plut. τὸ εὐπρεπὲς, έος, Thuc.
Speciosus, ὁ ϗ ἡ εὐπρεπὴς, έος, Thuc. ὁ ϗ ἡ εὐειδὴς facie, ὁ ϗ ἡ εὐπρόσωπος, ϗ, Philo. sum, εὐπροσωπέω, N. T.
Spectabilis, ὁ ϗ ἡ περίβλεπτος, ϗ, Lucian. ὁρατὸς, ἡ, ὸν, Dem. θεατὸς, ἡ, ὸν, id.
Spectaculum, τὸ θέαμα, ατος, crudele et miserabile, δεινὸν ϗ ἐλεεινὸν, Dem. ἡ θέα, ας, publice edo, θέαν ἐπιτελέω δημοσίᾳ, Herodian. fio, θεατρίζομαι, N. T.
Spectatio, ἡ θέα, Herodian. ἡ θεωρία, Dem.
Spectativus, θεωρητικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Spectator, ὁ θεωρὸς, ῦ, Dem. ὁ θεατὴς, ῦ, id.
Spectatrix, ἡ θεάτρια, ας, Poll.
Specto, θεάομαι, imaginem alicujus, εἰκόνα τινὸς, Dem accurate aliquid, θεωρέω τι ἀκριβῶς, Isocr. aliquid admirabundus, θαυμάζω τι. Dion. Hal. veritatem, τείνω πρὸς ἀλήθειαν, Aristot. honores alicujus, ἀποβλέπω εἰς τιμὰς τινος, Isocr.
Spectrum, τὸ φάσμα, Lucian. τὸ φάντασμα.
Specula, ἡ σκοπὴ, ῆς, Philo.
Speculatio, ἡ κατασκοπὴ, Xen. ἡ θεωρία.
Speculator, ὁ ἐπόπτης, ῆρος, Aristot. ὁ σκοπὸς, ϗ, Philo ὁ κατάσκοπος, ϗ, Dem.
Speculatorius, κατασκοπικὸς, ἡ, ὸν, navis, θεωρὶς ναῦς, Poll. ναῦς - - -, Thuc. ναῦς πρωτόπλοος, Xen.
Speculor, κατασκέπτομαι, Xen. κατασκοπέω, id. σκοπέομαί τι, Dem.
Speculum, τὸ κάτοπτρον, ϗ, Philo. τὸ ἔσοπτρον, ϗ, N. T. intueor, ἐσοπτρίζομαι, Plut.
Specus, τὸ σπήλαιον, ϗ, Lucian. τὸ σπέος.
Spelunca, τὸ ἄντρον.
Sperabilis, ἐλπιςὸς, ἡ, όν.
Sperno, ἐκφαυλίζω, Plut. aliquid, παραμελέω τινὸς, Xen. ὑπερορέω τινὸς, id. Confer *Contemno*, *Despicio*.
Spero, ἐλπίζω, hoc, τῦτο, Dem. me consecuturum, τεύξεσθαί τι, Plut. Confer *Spes*.
Spes, ἡ ἐλπὶς, ίδος, magna et præclara, καλὴ ϗ μεγάλη, Dem. magna, μεγάλη, id. multa, πολλὴ, id. bona, ἀγαθὴ, id. dulcior, ἡδίων, Isocr. exigua, μικρὰ, id. inanis, ματαία, Dem. κενὴ, id. futura, μέλλυσα, id. et exspectatio, ϗ προσδοκία, id. spem injicio alicui, καθίςημί τινα ἐν ἐλπίδι, id. do alicui, ἐλπίδα παρέχω τινὶ, id. facio alicui, ἐμποιέω προσδοκίαν τινὶ, id. concipio meliorem de re, λαμβάνω ἐλπίδα βελτίω περί τινος, id. factum amplecti, πείθεσθαι ἐλπίδι τινὸς, id. bonam præ se ferre seu ostendere, ἀγαθὴν ἐλπίδα προβάλλεσθαι, id. magnam habeo de aliquo in aliquo repositam, ἐλπίδας πολλὰς ἔχω ἔν τινί τινος, Isocr. præcido alicui, ἀποςερέω τινὰ ἐλπίδος, Dem. spe lacto aliquem, ὑποτείνω τινὶ ἐλπίδα, id. impelli seu adduci, ἐλπίδι ὑπάγεσθαι, id. alia ex alia suspendi, ἀναρτᾶσθαι ἐλπίδι ἐξ ἐλπίδος, id. decipi, ἐξαπατᾶσθαι ἐλπίδι, id. duci alicujus rei, ἔρχεσθαι εἰς ἐλπίδα τινὸς, id. frustrari, ἁμαρτάνειν ἐλπίδος τινὸς, id. præter spem evenire, παρ᾽ ἐλπίδας ἐκβαίνειν, id.
Sphæra, ἡ σφαῖρα, ας, Plut.
Sphærista, ἡ σφαιριςὴς, ῦ, Athen.
Sphæristerium, τὸ σφαιριςήριον, ϗ, Plin.
Sphalma, τὸ σφάλμα, ατος, Plut.
Spica, ἡ ςάχυς, υος, Plut.
Spicatus, ὁ ϗ ἡ ςαχυώδης, εος, ἐςαχυωμένος, η, ον, Diosc.
Spicilegium, ἡ ςαχυολογία, ας.
Spicor, ςαχυοφυέω.
Spiculator, ὁ δορυφόρος, ϗ, Herodot.
Spiculo, ἀκονάω, Lucian.
Spiculum, τὸ σιγύνιον, Thuc. τὸ ξυςὸν, ῦ, Xen.
Spina, ἡ ἄκανθα, ης, Diosc. acuta, ἡ ὀξυάκανθα, ης, id. dorsi, ἡ ῥάχις, εως, Galen.
Spinetum, ὁ ἀκανθὼν, ῶνος, Eustath.
Spineus, ἀκάνθινος, ίνη, ινον, N. T.
Spinosus, ὁ ϗ ἡ ἀκανθώδης, εος, Theophr. ἀκανθικὸς, ἡ, ὸν, id.
Spinter, τὸ ψέλλιον, Xen. τὸ ψάλιον, Dion. Hal.
Spira, ἡ σπεῖρα, ας, Ælian. in modum spiræ, σπειρηδὸν, LXX.
Spirabilis, πνευςὸς, ἡ, ὸν, πνευςικὸς, ἡ, ὸν, Athen.

Spiraculum, ἡ ἀναπνοὴ, ῆς, Aristot.
Spiritus, τὸ πνεῦμα, ατος, Dem. sanctus, ἅγιον, N. T. altos gero, μέγα φρονέω, Isocr. spiritum edo, ἀποψύχω, Philo. usque ad extremum spiritum, εἰς ἐσχάτην ἀναπνοήν.
Spiro, πνέω, ignem, πῦρ, Xen. aliquid, φυσάω τι, Dem. odorem emitto croci, πνέω κρόκου, Diosc. alicujus, ὄζω τι, id.
Spissamentum, τὸ πύκνωμα, ατος, Plat.
Spisse, πυκνῶς, πυκνὸν, πυκνὰ, Aristot.
Spissesco, πυκνέομαι, Plut.
Spissitas, seu Spissitudo, ἡ πυκνότης, ητος, Plut.
Spisso, πυκνόω, aliquid, τὶ, Plut.
Spissus, πυκνὸς, ἡ, ὸν, Theophr. συχνὸς, ἡ, όν.
Spithama, ἡ σπιθαμὴ, ῆς, Diosc.
Splen, ὁ σπλὴν, ηνὸς, Plut.
Splendeo, λάμπω, Aristot. σελαγίζω, στίλβω.
Splendesco, λάμπομαι, Xen.
Splendide, λαμπρῶς, Xen. φαιδρῶς, ἀγλαῶς.
Splendidus, λαμπρὸς, ὰ, ὸν, luna, σελήνη, Thuc. vir, ἀνὴρ, Dem. ὁ ἀγλαὸς, οῦ.
Splendor, *lucis, nominis, orationis*, ἡ λαμπρότης, ητος, Plut. Isocr. Hermog. ἡ αὐγή.
Spleneticus, σπληνητικὸς, ἡ, όν.
Splenicus, σπληνικὸς, ἡ, ὸν, Athen. ὁ καὶ ἡ σπληνιώδης, εος, Hippocr.
Splenium, τὸ σπλήνιον, Poll.
Spoliatio, ἡ σύλη, Dem. fanorum, ἡ ἱεροσυλία.
Spoliator, ὁ συλητὴς, οῦ· λαφυραγωγός.
Spolio, συλάω, aliquem, τινὰ, Isocr. mortuos, σκυλεύω τοὺς νεκροὺς, Thuc. Confer *Eripio*.
Spolium, ἡ σύλη, Dem. τὸ σκῦλον, Plat.
Sponda, τὸ τῆς κλίνης πλευρόν.
Spondeo, ὑπισχνέομαι, Dem. et polliceor me laturum legem, ἐγγυάομαι καί φημι νόμον θήσειν, id. pro amico, ἐγγυάομαι φίλον, id. alicui filiam, ἐγγυάω τινὶ τὴν παῖδα, Herodot.
Spondylus, ὁ σπόνδυλος, Poll.
Spongia, ὁ σπόγγος, ου, Plut. ἡ σπογγιὰ, ᾶς, id.
Spongiola, τὸ σπογγίον, Aristoph.
Spongiosus, ὁ καὶ ἡ σπογγώδης, εος, Diosc.
Sponsa, ἡ νυμφὴ, ῆς, Plut. ἡ μνηστὴ, ῆς, Pand.
Sponsalia, τὰ νύμφια, ων, ἡ μνηστεία, ας, Chrys. τὸ μνήστευμα, ατος.
Sponsalis, νυμφικὸς, ἡ, ὸν, Plat. thalamus, ὁ νυμφὼν, ῶνος, N. T.
Sponsio, ἡ ἐγγύησις, εως, ἡ ἐγγύη, ης, Dem.
Sponsor, ὁ ἐγγυητὴς, οῦ, Dem.
Sponsus, ὁ νυμφίος, Plut.
Spontaneus, ἑκούσιος, ία, ιον, labor, πόνος, Isocr.
Sponte, ἑκουσίως, Dem. ἑκουσίᾳ, id. ἑκοντὶ, id. facio, αὐτοματίζω, faciens, ὁ καὶ ἡ αὐτοάγγελτος, ου, Thuc. ὁ καὶ ἡ αὐτοκέλευστος, ου, Philo. offero, ἐκουσιάζομαι, LXX.
Sporta, ἡ σπυρὶς, ίδος, N. T. ἡ σαργάνη.
Sportella, seu Sportula, τὸ σπυρίδιον, ου, Aristot. τὸ φορμίον.
Spuma, ὁ ἀφρὸς, οῦ, Lucian.
Spumesco, ἀφρίζω, Diod. Sic.
Spumeus, ὁ καὶ ἡ ἀφρώδης, εος, Hipp.
Spumo, ἀφρέω, Hesych.
Spumosus, ὁ καὶ ἡ ἀφρώδης, Hipp.
Spuo, πτύω, Xen. crebro, πτυαλίζω, Hippocr.
Spurce, ῥυπαρῶς.
Spurcitia, ἡ ῥυπαρία, ἡ ἀκαθαρσία, Dem.
Spurco, ῥυπαίνω, Philo. σπιλόω, N. T.
Spurcus, ῥυπαρὸς, ὰ, ὸν, αἰσχρός.
Spurius, ὁ νόθος, Plat. ὁ μοιχίδιος, Lucian.
Sputo, πτυαλίζω, Hippocr.
Sputum, τὸ πτύαλον, Al. Aphr. τὸ πτύσμα, ατος, N. T.
Squaleo, αὐχμάω, Cl. Al. αὐχμέω, Athen. ῥυπάω.
Squalide, αὐχμηρῶς, ῥυπαρῶς.
Squalidus, αὐχμηρὸς, ὰ, ὸν, Lucian. ὁ καὶ ἡ αὐχμώδης εος, Galen. ῥυπαρὸς, ρὰ, ρόν.
Squalor, ὁ αὐχμὸς, Aristoph. ὁ ῥύπος.
Squama, *piscis*, τὸ λέπος, εος, Poll. ἡ λεπὶς, ίδος, Diosc. *serpentis, seu avis*, ἡ φολὶς, ίδος, Aristot. Hippocr.
Squameus, seu Squamatus, λεπιδωτὸς, ἡ, ὸν, Aristot. φολιδωτὸς, ἡ, ὸν, id.
Squatina, ἡ ῥίνη, ης, Æl.
Squilla, ἡ καρὶς, ίδος, Aristot.
Squillula, τὸ καρίδιον, ου, Aristot.
Stabilimentum, ἡ βεβαίωσις, εως, Thuc.
Stabilio, βεβαιόω, aliquid, τὶ, Herodot. ἀσφαλῶς κατατίθημί τι, Dem.
Stabilis, βέβαιος, α, ον, amicitia, φιλία, Dem. ὁ καὶ ἡ στάσιμος, ου, ingenio, τὸ ἦθος, Plut.
Stabilitas, ἡ σταθερότης, ητος, Philo. ἡ βεβαιότης, ητος, Dem.
Stabularius, ὁ πανδοχεὺς, έως, Lucian.
Stabulatio, ἡ ἐπιστάθμευσις, εως, ἡ ἐπισταθμεία, ας, Diod.
Stabulo, seu Stabulor, αὐλίζομαι, Xen. σταθμεύω, Appian. ἐπισταθμεύω, Plut.
Stabulum, ὁ σταθμὸς, Xen. ἡ ἔπαυλις, εως.
Stadium, τὸ στάδιον, ου, Herodot. ὁ στάδιος, ου, Diod. Sic. curro, σταδιοδρομέω, Dem.
Stagno, λιμνάζω, Bas.
Stagnum, ἡ λίμνη, ης, Paus.
Stamen, ὁ στήμων, ονος, Plut. duco, στημονίζομαι, Aristot.
Stamineus, στημόνιος, ία, ιον, Theophr.
Stanneus, κασσιτέρινος, ίνη, ινον, LXX.
Stannum, ὁ κασσίτερος, Lucian.
Statarius, ὁ καὶ ἡ στάσιμος, ου, Plut. σταδιαῖος, αία, αῖον, Themist. pugna, ἡ ἐκ συστάσεως μάχη, Herodian. ἡ σταδιαία μάχη, Lucian. τὸ συσταδὸν μάχεσθαι, Herodian.
Stater, ὁ στατὴρ, ῆρος, N. T.
Statera, ὁ σταθμὸς, Diod. Sic. ὁ ζυγὸς, Plut.
Statim, αὐτίκα, audietis, ἀκούσεσθε, Dem. surgens, εὐθὺς ἀναστὰς, id. sentitur, ποιεῖ τὴν αἴσθησιν εὐθέως, id. τὸ παραυτίκα, Lucian. statim, a puero, εὐθὺς ἐκ νέων, Aristot.
Statio, ἡ στάσις, Greg. militaris, ἡ τάξις, Thuc. stationem desero, τάξιν λείπω, Æsch. stationis desertor, ὁ λειποτάκτης, Phil. stationis desertio, ἡ λειποταξία, idem.
Stationalis, σταδιαῖος, αία, αῖον, Hesych.
Stativa, ὁ σταθμὸς, Herodian. τὸ στρατόπεδον.
Stativus, σταθμικὸς, ἡ, όν.
Stator, στήσιος, Jupiter, Ζεὺς, Dem. ὀρθώσιος, Dion. Hal.
Statua, τὸ ἄγαλμα, Dem. τὸ εἶδος, εος, idem. ὁ ἀνδριὰς, άντος, id. Dei, εἶδος θεοῦ, Dion. Hal. statuam erigo, ἀνίστημι ἀνδριάντα, Lucian. alicui æream, ἵστημί τινι χαλκῆν εἰκόνα, Dem. ἵστημί τινα χαλκοῦν· dedicatum esse, ἀνδριάντα ἀνακεῖσθαι, id.
Statuaria, ἡ ἀγαλματουργία, ας, Max. Tyr. ἡ ἀνδριαντοποιΐα, ας, Xen. officina, τὸ ἑρμογλυφεῖον, ου, Plat.
Statuarius, ὁ ἀγαλματ[illegible]ὸς, οῦ, Diod. Sic. ὁ ἑρμογλυφεὺς, έως, Lucian. δημιουργὸς ἀγαλμάτων, Max. Tyr.
Statumen, ὁ χάραξ, ακος.
Statumino, χαρακίζω.
Statuo, ἵστημι, tropæum, τρόπαιον, Xen. fanum, ἱδρύομαι ἱερὸν, Dion. Hal. quæ honestissima sunt civitati. ψηφίζομαι τὰ κάλλιστα τῇ πόλει, Dem. et decerno de rebus quæ decet, γιγνώσκω καὶ ψηφίζομαι περὶ τῶν πραγμάτων ἃ χρὴ, id. Confer *Decerno*, item *Colloco*.
Statura, ἡ ἡλικία, LXX. admodum humili homo, ὁ πάνυ τῇ ἡλικίᾳ χαμαίζηλος, Lucian. staturæ ejusdem, ὁ ὁμῆλιξ, id.
Status, τεταγμένος, ένη, ένον, tempus, χρόνος, Dem. εἰρημένος χρόνος, id.
Satus, ûs, ἡ κατάστασις, εως, reip. τῆς πόλεως, Isocr. in eo statu res sunt, ut, εἰς τοῦτο τὰ πράγματα καθέστηκεν, ὥστε, id. quo in statu sunt res vestræ? πῶς ὑμῖν τὰ πράγματα ἔχει; Dem.
Statutum, τὸ δόγμα, ὁ θεσμός· statuta et leges, τὰ καθεστῶτα, ων, Isocr.
Statutus, τεταγμένος, ένη, ένον, tempus, χρόνος, Dem.
Stella, ὁ ἀστὴρ, έρος, Aristot. fixa, ἀπλανὴς, έος, Lucian. errans, ἀστατὴς, έος, id.
Stellio, ὁ ἀσκάλαβος, ου, Aristot.
Stello, ἀστερίζω, Plut.
Stercorarius, κοπρικὸς, ἡ, όν.
Stercoratio, ἡ κόπρωσις, εως, Theophr. ἡ κόπρισις, εως, id.
Stercoreus, κόπρινος, ίνη, ινον, δεισαλέος, έα, έον.
Stercoro, κοπρίζω, Theophr.
Stercorosus, ὁ καὶ ἡ κοπρώδης, εος.
Stercus, ἡ κόπρος, ου, Xen. ὁ ἀπόπατος, ου, Cl. Al. τὸ ἀφόδευμα.
Sterilesco, στειρόομαι.
Sterilis, λυπρὸς, ὰ, ὸν, Plut. στεῖρος, α, ον, ἀφορέων, ουσα, ον, Philo. ὁ καὶ ἡ ἄγονος, ἄκαρπος.
Sterilitas, ἡ στείρωσις, εως, Bas. ἡ ἀφορία, ας, Plut. ἡ ἀγονία.
Sternax, καταβλητικὸς, ὴ, ὸν, Xen.
Sterno, στρώννυμι, lectum, κλίνην, Xen. διαστρώννυμί τι, Athen. *prosterno*, καταβάλλω τι, Isocr. aliquem solo, κατατείνω τινὰ ἐπὶ τοὔδαφος, Plut.
Sternuo, πτάρνυμαι, Aristot. πταίρω.
Sternutatio, ὁ πταρμὸς, οῦ, Galen.
Sternuto, idem quod *Sternuo*.
Sterquilinium, ἡ κοπρία, Chrys. ὁ κοπρὼν ῶνος, Athen.
Sterto, ῥέγχω, LXX. κνώσσω.
Stibium, τὸ στίμμι, Poll.
Stigma, τὸ στίγμα, stigmate in fronte notare, στίζειν κατὰ τοῦ προσώπου, Ælian.
Stilla, ἡ σταγὼν, όνος, Athen. ὁ σταλαγμός.
Stillatitius, στακτὸς, ἡ, ὸν, Eur. σταλακτικὸς, ἡ, ὸν, Diosc. σταλακτὸς, ἡ, ὸν, id.
Stillicidium, ἡ λιβὰς, άδος, Suid.
Stillo, σταλάω, Lucian. σταλάζω, ἀποστάζω τι, Philo.
Stimulatio, τὸ κέντημα, ατος.
Stimulator, ὁ κέντωρ, ορος.
Stimulo, κεντρίζω, Philo. κεντέω, Theophr. παροξύνω.
Stimulus, τὸ κέντρον, ου, Plut. voluptatis, ἡ οἰστρηλασία τῆς ἡδονῆς, Joseph.
Stipatio, ὁ περιστοιχισμὸς, οῦ.
Stipator, ὁ δορυφόρος, Xenoph. ὁ δεξιολάβος, N. T. ὁ σωματοφύλαξ, Herodian.
Stipendiarius, ὁ καὶ ἡ ὑποτελὴς, έος.
Stipendior, μισθοφορέω, Dem.
Stipendium, ἡ μισθοφορὰ, Dem. ἡ μισθοφορία, ὁ μισθός· mereo, μισθοφορέω· tres annos facio sub aliquo, μισθοφορέω τινὶ τρία ἔτη· mereor bina, μισθοφορέω διχόθεν· solvo militibus, δίδωμι seu ἀποδίδωμι μισθὸν τοῖς στρατιώταις, id. stipendio conduco milites peregrinos, μισθόομαι τῶν ξενιτευομένων στρατόπεδον, Isocr. quindecim mensium fraudare milites, ἀποστερεῖν τοὺς στρατιώτας τὸν μισθὸν πεντεκαίδεκα μηνῶν, id. carens, ὁ καὶ ἡ ἄμισθος, Dem.
Stipes, ὁ κορμὸς, οῦ, ὁ κορσὸς, οῦ, Hesych.
Stipo, πυκνόω, Plut. στείβω, latus alicujus, δορυφορέω τινὰ, Xen.
Stips, κέρμα, ατος, Dem. stipem cogo, ἀγυρμὸν ποιέω, peto, μεταιτέω, Herodian.
Stipula, ἡ καλάμη, Dion. Hal. τὸ κάρφος, εος, Lucian.
Stipulatio, τὸ ἐπερώτημα, ατος, N. T.
Stipulor, ἐπερωτάω, διομολογέομαι, συγγράφω.
Stiria, ὁ σταλαγμὸς συμπαγείς.
Stirpitus, ῥιζόθεν, Herodian.
Stirps, τὸ ῥιζόφυτον, ου, *genus*, τὸ γένος, Dem. Confer *Genus*.
Stiva, ἡ ἐχέτλη, ης, Hes.
Sto, ἵσταμαι, Aristot. ἑστήκω, Dem. a partibus alicujus, ὑπάρχω τινὶ, id. συνίσταμαί τινι, Themist. ab aliquo, πρός τινος εἰμι, Thuc. pactis, ἐμμένω τοῖς λελεγμένοις, Isocr. stat sententia, ἀλλ' ἤδη γε ἀπεψηφισάμην, Lucian.
Stola, ἡ στολὴ, ῆς, Herodian.
Stolide, ἀπoπλήκτως, βλακωδῶς, Just. Mart.
Stoliditas, ἡ ἀβελτερία, Aristot. ἡ ἠλιθιότης, ητος, Hesych. Confer *Stultitia*.
Stolidus, ὁ καὶ ἡ ἀβέλτερος, ου, Dem. ὁ καὶ ἡ ἀσύνετος, ου, ἠλίθιος, ία, ιον, idem.
Stomachatio, ἡ ἀγανάκτησις, εως, Thuc.
Stomachicus, στομαχικὸς, ἡ, ὸν, Diosc.
Stomachor, ἀγανακτέω, Dem. δυσχεραίνω.
Stomachosus, ὀργίλος, η, ον.
Stomachus, ὁ στόμαχος, ου, Galen.
Storea, ὁ sive ἡ ψίαθος, ου.
Strabo, ὁ σίλλος, Lucian. ὁ στραβὸς, Gal. ὁ καὶ ἡ παραβλὼψ, ῶπος· sum, στραβίζω.
Strages, ὁ ὄλεθρος, bellica, ἧττα πολέμου, Æschin. hominum, φθορὰ ἀνθρώπων, Thuc.
Stragulum, ἡ στρωμνὴ, Xen. τὸ στρῶμα.
Stramen, τὸ κάρφος, εος, Aristot.
Stramineus, κάρφινος, ίνη, ινον.
Strangulatio, ὁ πνιγμὸς, οῦ, Diosc. ἡ πνὶξ, γὸς, Hippocr.

Hippocr. ἡ ἀγχόνη, Dion. Hal. ἡ στραγγάλη, Joseph.
Strangulo, ἄγχω, Lucian. ἀγχονάω, Dion. Hal. ἀπαγχονίζω, Lucian. ἀποπνίγω, Xen.
Stranguria, ἡ στραγγουρία, ας, Gal.
Stratagema, τὸ στρατήγημα, ατος, Isocr.
Stratum, τὸ στρῶμα, ατος, Xenoph.
Strena, ἡ ἐπινομὶς, ίδος, Athen. τὸ ξένιον.
Strenue, ἐῤῥωμένως, Dem. ἀνδρείως, Isocr. facio, ἀνδραγαθέω, Plut.
Strenuitas, ἡ ἀνδραγαθία, ας, Xenoph. ἡ ἀριστεία, ας.
Strenuus, δραστήριος, ία, ιον, Thuc. ὁ ϗ ἡ φιλόπονος, ου, Dem. ἀνδρικὸς, ή, όν, id. ὁ ϗ ἡ ἀγ...
Strepitus, ὁ ψόφος, Dem. et plausus, θόρυβος ϗ κρότος· strepitum excito, ποιοῦμαι θόρυβον, id.
Strepo, ψοφέω, Lucian. κτυπέω, Aristot.
Stria, ὁ πτύξ, χός.
Striatus, ὁ ϗ ἡ πτυχώδης, εος.
Stricte, seu Strictim, ἀκροθιγῶς, Diosc. ἐπιλίγδην, Lucian.
Stricturæ, οἱ σπινθῆρες.
Strideo seu Strido, τρίζω, dentibus, τοὺς ὀδόντας, N. T. ῥοιζέω, βρύχω.
Stridor, ὁ βρυγμὸς, οῦ, N. T. ὁ τρισμὸς, οῦ, Aristot. muris, τρισμὸς μυὸς, Plut. rudentum, συριγμὸς κάλων. Dion. Hal.
Stridulus, λιγυρὸς, ά, όν.
Strigilis, ἡ ξυστρὶς, ίδος, Lucian. ἡ στλεγγίς.
Strigmentum, τὸ ξύσμα, ατος, τὸ ἀποστλέγγισμα, ατος, Strabo.
Strigosus, λαγαρὸς, ά, όν, Diod. Sic. γριφνὸς, ή, όν.
Stringo, σύρω, aliquid, τι, Galen. σφίγγω, gladium, σπάω τὴν μάχαιραν, Lucian. pugionem, ἐκσπάω τὸ ἐγχειρίδιον ἐκ τοῦ κολεοῦ, LXX.
Strix, τὸ σύρνιον.
Strobilus, ὁ στρόβιλος, Plut.
Stropha, ἡ στροφὴ, ῆς, Poll.
Strophidium, τὸ στροφίδιον.
Strophium, τὸ στρόφιον, Poll.
Structilis, κατασκευαστὸς, ή, όν.
Structor, ὁ τέκτων, ονος, N. T. ὁ κατασκευαστὴς, annonæ, ὁ σιταρχέων, οντος, Philo. ὁ σιταγωγῶν, Lucian ὁ σιταγωγὸς, idem.
Structura, ἡ δόμησις, εως, Hesych. ἡ οἰκοδόμησις, εως, Thuc. orationis, ἡ συνθήκη, ης, τοῦ λόγου.
Strues, ὁ σωρὸς, οῦ, Plut. ὁ ὄγκος.
Struma, ἡ χοιρὰς, Hippocr. τὸ φῦμα χοιραδῶδες, Plut. bovis morbus, ὁ κραῦρος, Aristot.
Strumosus, ὁ ϗ ἡ χοιραδώδης, εος, Aristot. κραυρώων, ῶσα, ῶν, id.
Struo, κατασκευάζω, Dem. aciem, τάττω, Thuc. dolos seu insidias alicui, ἐνέδρας τίθημί τινι, Plut.
Studeo, σπουδάζω, alicui rei, περί τινος, Plut. περί τι, Herodot. ἐπί τινι, Isocr. ὑπέρ τινος, Dem. τι, Plut. ἐπιτηδεύω τι, Thuc. Confer *Incumbo*, item *Studium*.
Studiose, σπουδαίως, Aristot.
Studiosus, σπουδαῖος, αία, αῖον, Dem. sapientiæ, ὁ περὶ τὴν φιλοσοφίαν ὢν, Isocr. philosophiæ, ὁ περὶ τὴν φιλοσοφίαν σπουδάζων, id.
Studium, ἡ σπουδὴ, ponere in re aliqua, σπουδὴν ἔχω περί τινος, Plat. πρός τι, Dem. numerorum, ἡ διατριβὴ περὶ ἀριθμούς· magno studio exequi mandata, πολλῇ σπουδῇ πράττειν τὰ παρηγγελμένα, Xen. describo aliquid, μετὰ σπουδῆς διαγράφω τι, Aristot.
Stulte, ἀνοήτως, Dem. ἀγνωμόνως, id. εὐήθως, id. ἠλιθίως.
Stultitia, ἡ εὐήθεια, ας, Dem. ἡ ἀφροσύνη, ης, LXX. ἡ ἄνοια, ας, Dem. ἡ μωρία.
Stultus, ὁ ϗ ἡ ἀνόητος, ου, Dem. ὁ ϗ ἡ εὐήθης, εος, id. ὁ ϗ ἡ ἄφρων, ονος, id. μωρὸς, ά, όν, Isocr.
Stupa, ἡ στύπη, Jos. τὸ στυππεῖον, Xen.
Stupefacio, ἐκπλήττω, aliquem, τινὰ, Herodian.
Stupefio, ἐκπλήττομαι, aliqua re, τινὶ, Dem. ταράττομαι.
Stupeo, καταπλήττομαι, aliqua re, τινὶ, Thuc. ἐκπλήττομαι ἐπί τινι, Xen. πρός τι, Plut.
Stupiditas, ἡ ἀναισθησία, Dem. ἡ εὐήθεια.
Stupidus, ὁ ϗ ἡ ἀναίσθητος, ου, Gal.
Stupor, ἡ ἀναισθησία, ας, Dem.
Stuprator, ὁ μοιχεύτης, ὁ διακορευτής.
Stupro, διακορεύω, virginem, τινὰ, Plutarch. καταισχύνω τινὰ, Lys. διαφθείρω τινὰ, Plut.
Stuprum, ἡ διαφθορὰ, ᾶς, Philo. ἡ φθορὰ, ᾶς, id. ἡ διακόρησις.
Sturnus, ὁ ψὰρ, ρός, Bas.
Stylus, ὁ στύλος, ἡ γραφὶς, ίδος, Plat. orationis, ἡ ἀγωγὴ τοῦ συγγραφέως, Dion. Hal.
Suada, ἡ πειθὼ, όος.
Suadeo, πείθω, alicui facere, τινὰ πράττειν, Isocr. aliquid male, συμβουλεύω τινὰ κακόν τι, Plato. de aliqua re, τινὶ περί τινος, Isocr. alicui aliquid bono animo, τινί τι δι' εὔνοιαν. Isocr. bellum, εἰσηγέομαι πόλεμον, Dem. tibi hoc, σοὶ τοῦτο, Xenoph. de hoc, περὶ τούτου, Isocr. ut faciat, ὅπως ποιήσῃ, Plut.
Suarius, ὁ συφορβὸς, Hesych. ὁ συβώτης, Plat.
Suasio, ἡ πεισμονὴ, ῆς, N. T. εἰσήγησις, εως, Theod. ἡ παραίνεσις.
Suasor, ὁ εἰσηγητὴς, οῦ, Lucian. ὁ σύμβουλος.
Suasorius, παραινετικὸς, ή, όν, Isocr.
Suaviatio, ἡ φίλησις, εως.
Suaviolum, τὸ φιλημάτιον, ου.
Suavior, καταφιλέω, Xen. φιλέω, Athen. τῷ στόματι, Xen.
Suavis, ἡδὺς, εῖα, ὺ, Plat. μείλιχος.
Suavitas, ἡ ἡδονὴ, ῆς, Theophr.
Suaviter, ἡδέως, Isocr.
Suavium, τὸ φίλημα, ατος, Lucian.
Sub, ὑπὸ, *cum dat.* sub aliquo sum, ὑπό τινι εἰμὶ, Dem. *cum accus.* sub urbem, ὑπὸ τὴν πόλιν, id. idem tempus, ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς χρόνους· sub suam potestatem redigere, ὑφ' ἑαυτὸν ποιεῖσθαι, Viget. homines qui sub sole sunt, οἱ ὑπὸ τουτονὶ τὸν ἥλιον ἄνθρωποι, Dem. *cum dat.* sub vestibus celare aliquid, ὑπὸ ταῖς ἐσθῆσι κρύπτειν τι, Herodian. ἐπὶ, *cum gen.* sub aliquo, seu sub alicujus imperio, ἐπί τινος, id. sub auroram, ἅμα τῇ ἕῳ, Æschin. sub dio, ἐν ὑπαίθρῳ, Xen. In compositione, quando significationem minuit, vel etiam loci inferioritatem notat, fere etiam per ὑπὸ redditur, ut subamarus, *i. e.* aliquantum amarus, ὑπόπικρος, Diosc. subdulcis, ὑπόγλυκυς, idem. submarinus, *i. e.* infra mare, ὕφαλος, Lucian. subscribo, *i. e.* in locum inferiorem jacio, ὑποβάλλω, Athen.
Subactio, ἡ κατεργασία, terræ, τῆς γῆς, Theophr.
Subæratus, ὁ ϗ ἡ ὑπόχαλκος, ου, nummus, νόμισμα, Poll.
Subagito, ὑποπτίω.
Subbibo, ὑποπίνω, Xen.
Subdialis, e, ὁ ϗ ἡ ὕπαιθρος, ου, locus, τόπος, Lucian.
Subdititius, ὑποβολιμαῖος, αία, αῖον, Dem. oratio, λόγος, Plat. ὁ ϗ ἡ ὑπόβλητος, ου, homo, πρόσωπον, Plat.
Subditus, ὑποτεταγμένος, ένη, ένον, alicujus imperio, ἀρχόμενος, ένη, ενον, Dem. ὑποταττόμενος, ένη, ενον, id. ὁ ϗ ἡ ὑπήκοος, ου, Herodian.
Subdo, ὑποβάλλω, Lucian. aliquid alicui, ὑποτίθημί τί τινι, Plut. Confer *Subjicio*.
Subdole, ἀπατηλῶς, ὑπούλως, Plut.
Subdolus, ἀπατηλὸς, ή, όν, Plat. ὁ ϗ ἡ ὕπουλος, ου, Herodian.
Subdubito, ὑπαπορέω.
Subduco, ὑπάγω, ventrem, κοιλίαν, Diosc. me ex via, ἐμὲ ἐκ τῆς ὁδοῦ, Aristoph. aliquid furtim, ὑποκλέπτω τι, Herodian. me e turba, ἐκνεύω τοῦ ὄχλου, N. T. rationem seu calculum, λογίζομαι, Plut.
Subductio, ἡ ὑπαγωγὴ, ῆς, Thuc. ventris, κοιλίας, Diosc.
Subeo, ἐνδύομαί τι, Xen. εἴς τι bellum, ὑποδύω πόλεμον, Lucian. laborem, ὑποδύομαι πόνον, Xen. personam alicujus, τινὰ, seu σχῆμά τινος, Aristot. per medium, διαδύνω, Aristot. flumen, ἀναβαίνω ἐπὶ ποταμὸν, id.
Suber, ὁ φελλὸς, οῦ, Lucian.
Subereus, φέλλινος, ίνη, ινον, Lucian.
Subigo, βιάζομαι, farinam, ἀναφύρω, Diosc. terram, κατεργάζομαι, Theophr.
Subjicio, ὑποβάλλω, alicui aliquid sub pedes alicujus, ὑποτάσσω τι ὑπὸ τοὺς πόδας τινὸς, N. T. oculis, πρὸ ὀμμάτων ποιέω, Aristot. collum jugo, ὑποτίθημι τὸν αὐχένα ζυγῷ, Lucian. aliquem potestati alicujus, ἔκδοτον ποιέω τινά τινι, Isocr. ἐκδίδωμί τινά τινι.
Subinde, θαμὰ, X...
Subitaneus, ὁ ϗ ἡ ...ιος, Galen. ὁ ϗ ἡ ἐξαιφνίδιος, Xen.
Subito, ἀφνιδίως, N. T. ἐξαίφνης, Xen.
Subitus, idem quod *Subitaneus*.
Subjugalis, ὑποζύγιος, ία, ιον.
Subjugo, ὑποτάσσω, Dem. aliquem alicui, ἔκδοτον ποιέω τινά τινι, Æschin. ποιοῦμαί τινα ὑπό τινι, Isocr.
Subjungo, ὑποτάττω, Dem. ἐπιφέρω, Dion. Hal.
Sublevo, ἀποκουφίζω, aliquem aliqua re, τινὰ τινος, Plut. aliquem ad aliquid, ἐπικουφίζω τινὰ πρός τι, Philo. *juvo*, aliquem, ὠφελέω τινὰ, Plut. τινὶ, Diosc. συμφέρω τινὶ, Dem. inopiam alicujus, λύω τινὶ τὴν ἀπορίαν, Lucian. spe, ἐπαίρω ἐλπίδι, Thuc.
Sublica, ἡ δοκὶς, ίδος, Philo.
Sublicius, ξύλινος, ινη, ινον, pons, γέφυρα, Plut.
Subligaculum, τὸ περίζωμα, ατος, Plut.
Subligo, ὑποζώννυμι, Plut. ὑποδέω, Xen.
Sublimis, ὑψηλὸς, ή, όν, Lucian. ὁ ϗ ἡ μετέωρος.
Sublimitas, τὸ ὕψος, Thuc. ἡ ὑπεροχή.
Sublimiter, ὑψηλῶς.
Sublimo, ὑψηλόω, ὑψόω τι, N. T.
Sublino, ὑποχρίω, Xen. ὑπαλείφω.
Submergo, καταδύω, navem, ναῦν, Thuc. aqua seu mari, καταποντίζω, aliquid, τὶ, Plut.
Submersio, ὁ καταποντισμὸς, οῦ.
Submersus, ὑποβρύχιος, ία, ιον.
Subministro, ὑπουργέω, Thuc. ὑπηρετέω.
Submissio, τὸ χάλασμα, ατος, ὁ ϗ ἡ ἀνθύπειξις, εως, Plut.
Submitto, ὑποπέμπω, Dion. Hal. aliquid alicui, ὑποτάττω τί τινι, Plut.
Submoneo, ὑπομιμνήσκω, Lucian.
Submoveo, ἀπαλλάττω, Dion. Hal. ὑπεξαίρομαι in totum. ἀθρόον μεθίστημι, id. aliquid ab aliquo, ἀπείργω τι ἀπό τινος, Xen. e domo, ἐκποτίζω ἐκ τῆς οἰκίας, Lucian. aliquem ab honore, παρωθέω τινὰ τῆς τιμῆς, id.
Subnascor, ὑποφύομαι.
Subnecto, ὑπενείρω.
Subo, καπριάω, Aristot. καπρίζω, id.
Suboleo, προαισθάνομαι, aliquid, τὶ, Plut.
Suborno, ὑποκοσμέω, falsos testes, παρασκευάζομαι μάρτυρας ψευδεῖς, Dem. aliquem, ὑποπέμπω τινὰ, Dion. Hal.
Subrepo, ὑφέρπω, ὑφερπύζω.
Subrideo, ὑπομειδιάω.
Subripio, ὑφαρπάζω, Aristoph.
Subrogo, ἀντικαθίστημι, Plut. ὑφίστημι, Xen.
Subruo, ὑπορύττω, Chrys.
Subsannio, χλευάζω, aliquem, τινὰ, N. T. σκώπτω τινὶ, Herodian. σκῶμμα λέγω πρός τινα, Plut. ἐπισκώπτω τινὰ, Xen.
Subscribo, ὑπογράφω, propria manu literis, αὐτοχειρὶ τοῖς γράμμασι, Theodoret.
Subscriptio, ἡ ὑπογραφὴ, Bas. ἡ ὑποσημείωσις.
Subseco, ὑποτέμνω, Xenoph.
Subsellium, ὁ βάθρος, ου, Plut.
Subsequor, ἐφέπομαι, aliquem, τινὶ, Xenoph. ἐπακολουθέω.
Subservio, ὑπηρετέω, alicui, τινὶ, Dem.
Subsessor, ὁ ἐγκάθετος, ου, N. T.
Subsideo, ὑποκαθίζω, Dion. Hal. ἐφεδρεύω.
Subsidiarius, ἐπικουρικὸς, ή, όν, Philo.
Subsidior, βοηθέω, Xenoph. ἀρήγω, id.
Subsidium, ἡ βοήθεια, ας, Dem. ἡ ἐπιβοήθεια, ας, Philo. ἡ ἀρωγὴ, ῆς, Æschin.
Subsigno, ὑποσημειόω, κατασημαίνομαι, Xen.
Subsilio, ὑποπηδάω, ὑφάλλομαι.
Subsisto, ὑφίσταμαι, Aristot.
Subsolanus, ὁ ἀπηλιώτης, ου.
Substantia, ἡ ὑπόστασις, Aristot. ἡ οὐσία.
Substantialis, ὁ ϗ ἡ οὐσιώδης, εος, Aristot.
Substantialiter, οὐσιωδῶς.
Substantiatio, ἡ οὐσίωσις, εως, Bas.
Substerno, ὑποστρώννυμι, Herodian.
Substituo, ὑφίστημι, aliquem, τινὰ, Xenoph.

alium in locum alicujus, καθίστημί τινα εἰς τάξιν τινὸς, Bud.
Substo, ὑφίσταμαι, Aristot.
Substructio, ἡ ὑποδόμησις, εως.
Subsultim, ὑποπηδητικῶς.
Subsum, ὕπειμι, ὑπείκω.
Subtegmen, ἡ κρόκη, ης. Plat.
Subtendo, ὑποτείνω, LXX.
Subter, κάτω, Dem. ὑποκάτω, Plat.
Subterfugio, ὑποφεύγω, Thuc. laborem, φεύγω τὸν πόνον, Plat.
Subterlabor, ὑπολ[illegible].
Subterraneus, ὁ ἡ [illegible] ὁ ἡ καταχθόνιος, ου, [illegible]
Subtexo, καθυφαίνω.
Subtilis, [illegible]
[illegible] Aristoph. [illegible] πτουργία, ἡ ἀγχίνοια.
Subtiliter, λεπτῶς. disputo, λεπτολογέω, Luc.
Subtraho, [illegible] μαι, de cibo, τῆς τροφῆς, Aristot.
Subtus, κάτω, Dem.
Subucula, τὸ χιτώνιον, Athen. ὁ ὑποχίτων.
Subvectio, ἡ ἀναγωγὴ, ῆς.
Subveho, ἀνακομίζω, Xen.
Subvenio, βοηθέω, Thuc. alicui contra aliquem, ἔρχομαί τινι κατά τινος σύμμαχος, Lucian. Confer *Auxilio*.
Subvereor, εὐλαβέομαι, aliquem, τινὰ, Dem.
Subversio, ὁ ἀνοικισμὸς, Phil. ἡ ἀνατροπή.
Subverto, ἀνατρέπω, Dem. Confer *Everto*.
Subula, τὸ ῥαφίον, ου, Gal. τὸ κεντήριον.
Subulcus, ὁ συβώτης, ου, Lucian. ὁ χοιροβοσκὸς, οῦ, Theophr. ὁ ὑφορβός.
Subvolo, ἀναπέτομαι, Aristoph. ἀνίπταμαι.
Suburbium, τὸ προάστειον, ου. Dion. Hal.
Succedaneus, ὁ ἡ ἀντάλλαξος.
Succedo, ὑποδύομαι, Lucian. alicui in magistratu, διαδέχομαι τὴν ἀρχήν τινος, Dem. alicui, τινὰ, Lucian. in regno, ἐκδέχομαι τὴν βασιλείαν τινὸς, Herodot. succedit opus, περιχωρεῖ τὸ ἔργον, Thuc. obsidio ei ex sententia, αὐτῷ τὰ τῆς πολιορκίας ὡς βούλεται, Herodian. feliciter et supra votum, αὐτῷ δεξιῶς καὶ ὑπὲρ πᾶσαν εὐχὴν, id.
Succendo, ὑφάπτω, Dion. Hal.
Succenseo, ἐπιμέμφομαι, Dion. Hal. alicui, νεμεσάω τινὶ, Plut. δυσχεραίνω κατά τινος, Lucian. ὀργὴν ἔχω ἐπί τινα, Dem. χαλεπαίνω, τινὶ, id.
Succenturio, ἀντικαθίστημι, Plut.
Successio, *in officio*, ἡ διάδοξις, Aret. in hæreditate, ἡ διαδοχὴ, τῶ κλήρου, Plut.
Successive, κατὰ διαδοχὴν, Philo. ἐκ διαδοχῆς, Aristot.
Successor, ὁ διάδοχος, ου, in regno, βασιλείας, Plut. fio alicujus in hæreditate, γίγνομαί τινι τῆς κληρονομίας, Isocr.
Successus, *felix*, ἡ εὐπραξία, Dem. ἡ εὐτυχία, infelix, ἡ δυσπραξία, Soph. successu felici utor, εὐπραγέω, Thuc. infelici utor, δυσπραγέω, Plut.
Succido, ὑποκόπτω, Dion. Hal.
Succido, ὑποπίπτω, sub aliquid, τινὶ, Plut.
Succidus, idem quod *Succulentus*.
Succiduus, ὁ ἡ πτώσιμος, ου.
Succincte, συντόμως.
Succineus, ἠλέκτρινος, ίνη, ινον.
Succingo, ὑποζώννυμι, Plut.
Succino, ὑπάδω, Lucian.
Succinum, τὸ ἤλεκτρον, ου, Lucian.
Succlamatio, τὸ ἐπιφώνημα, ατος, Plut. ἡ ὑποφώνησις, εως, Bas.
Succlamo, ὑποφωνέω, Plut.
Succosus, seu Succulentus, ὁ ἡ ἔγχυλος, ου, Diosc. ὁ ἡ πολύχυλος, ου, id.
Succresco, ὑποφύομαι, παραφύομαι, Theophr.
Succulentus. Vide *Succosus*.
Succumbo, ὑπόκειμαι, alicui, τινὶ, Herodot. ὑποκατακλίνομαί τινι, Plut. iræ, ἥττων εἰμὶ τοῦ θυμοῦ, Aristot. amori, ἡττάομαι ἔρωτος, Plut. curis, καταπίπτω φροντίσι, Chrys.
Succurro, βοηθέω, alicui, τινὶ, Dem. ἐξαρκέω τινὶ, Xen. morbo, ἐπικουρέω νόσῳ, id. succurrit aliquid mihi, ὑπέρχεταί τι ἐμοὶ, Isocr. [illegible]χεταί τι ἐμοὶ ἐπὶ νοῦν, Dem.

Succus, ὁ χυλὸς, οῦ, Diosc. ὁ χυμὸς, οῦ, Athen.
Succussus, ὁ ὑποσεισμὸς, οῦ.
Succutio, ὑποσείω.
Suctus, ἡ μύζησις, ἡ ἐκμύζησις, Diosc.
Sucula, τὸ ὑίδιον, Xenoph. suculæ, *astrum*, αἱ ὑάδες, *machinæ*, τὰ κηλώνια, Bas.
Sudarium, τὸ καψιδρώτιον, Poll. τὸ σουδάριον, N. T.
Sudatio, ἡ ἵδρωσις, Al. ἡ ἵδισις, Aristot.
Sudatorium, τὸ ἐπίκαυστον, ου.
Sudatorius, ἱδρωτικὸς, ἡ, ὸν, Hippocr.
Sudes, ὁ διωστὴρ, ῆρος, LXX.
Sudo, ἱδρόω, sudorem sanguineum, ἱδρῶτα αἱ[illegible]. pedibus, ἱδρόω ποσὶ.
Sudor, ὁ ἱδρὼς, ῶτος, Aristot. sine sudore, ἀνιδρωτὶ, Lucian. ἀνιδιτὶ, Plat.
Sudum, τὸ αἴθριον, ου, ἡ αἰθρία, Aristot.
Suesco, [illegible]ίζομαι, Xen.
[illegible], ἄδος, Thuc.
[illegible]ίζω, aliquid facile, τὸ ῥᾳδίως, Xen. Confer *Patior*.
Sufficiens, ἀρκετὸς, ἡ, ὸν, N. T. ἱκανὸς, ἡ, ὸν, ad aliquid faciendum, ποιεῖν τι, Xen.
Sufficienter, ἐξαρκούντως, Isocr. ἱκανῶς, id.
Sufficientia, ἡ ἱκανότης, ητος, Plat.
Sufficio, ἀρκέομαι, Thuc. alicui seu ad aliquid, διαρκέω πρός τι, Plut. ἐξαρκέω πρός seu εἴς τι, Xenoph. aliquem alicui, ὑφίσταμαί τινα εἰς τάξιν τινὸς, Bud. sufficit mihi, ἐξαρκεῖ μοι, Xenoph. ἀπαρκεῖ, Dion. Hal.
Suffigo, προσηλόω, προσπερονάω.
Suffimen, seu Suffimentum, τὸ θυμίαμα.
Suffio, θυμιάω, aliquid, τι, Herodot. τινὸς, Lucian. ἐκθυμιάω, Aristot. ἐπιθυμιάω, Plut. ὑποθυμιάω, Diosc.
Suffitio, seu Suffitus, ἡ θυμίασις, εως, Diosc.
Suffiamen, ἡ ἐποχλεὺς, έως, Eustath.
Suffiamino, ἐποχλεύω.
Sufflammo, ὑποκαίω, Eustath.
Sufflo, ὑποφυσάω, φυσάω, aliquid, τι, Plut.
Suffocatio, ὁ πνιγμὸς, οῦ, Diosc. ἡ πνὶξ, γὸς, Hippocr. τὸ πνῖγμα, ατος, Aristot.
Suffoco, ἀποπνίγω, aliquem, τινὰ, Dem. καταπνίγω, ignem, τὸ πῦρ, Gal. fame, λιμαγχονέω, Philo.
Suffodio, ὑπορύττω, Lucian.
Suffragatio, ἡ ψηφοφορία, ας.
Suffragator, ὁ ψηφιστὴς, οῦ, ὁ ψηφοφορῶν, οντος, Lucian. ὁ ψηφοφόρος, ου, Them.
Suffragium, ἡ ψῆφος, ου, Dem. fero, ψῆφον φέρω, Lucian. τίθεμαι, Dem. de aliquo, διαφέρω περί τινος, Isocr. ferendi potestatem facere alicui, ψῆφον ἀναδιδόναι τινι, Lucian. διαχειροτονίαν διδόναι τινι, Plut. suffragio alicujus rejectus, ἀποψηφισθεὶς ὑπό τινος, Dion. Hal. meo scisco aliquid, ψηφίζομαί τι, Thuc. meo absolvo, ἀποψηφίζομαί τινα, id. aliquem damno, καταψηφίζομαί τινος, Plat. ob aliquid, τινός τι, Xen. confirmo quod alter decrevit, ἐπιψηφίζομαί τινι, Lucian. in suffragium mitto, ἐπιψηφίζω, Thuc.
Suffrago, τὸ μεσοκώνιον, ου, Hippiatr. suffragine laboro, σιειάω, Diosc.
Suffragor, ψηφίζομαι. Confer *Suffragium*.
Suffugio, ὑποφεύγω, Thuc.
Suffugium, ἡ καταφυγὴ, ῆς, Isocr.
Suffulcio, ὑπερείδω. Plut.
Suffumigo, ὑποκαπνίζω.
Suffundo, ὑποχέω, Plut. aliquem pudore, δυσωπέω τινὰ, Plut. καταδυσωπέω τινὰ, Lucian.
Suffuror, ὑποκλέπτω, Pandect. ἐκκλέπτω, Plut. ὑφαρπάζω.
Suffusio, ἡ ὑπόχυσις, εως.
Suggero, ὑποτίθημι, Dion. Hal. alicui alimentum, ἐπαρκέω τινὶ τῆς τροφῆς, Aristot. verbo, συμβάλλω τινὶ λόγον, Lycophr. in memoriam, ὑπομιμνήσκω, aliquid, τινὸς, Herodian. τι, Æschin.
Suggestus, τὸ βῆμα, ατος, Plato.
Suggillatio, ὁ ὑπωπιασμὸς, οῦ, Naz.
Suggillo, ὑπωπιάζω, detrecto, καθυβρίζω τινὰ, Plut.
Suggrunda, seu Suggrundia, τὸ γεῖσον, ου, Athen. τὸ γεῖσος, εος, LXX.
Suggrundatio, ἡ γείσωσις, εως.

Sugo, μύζω, calamum, κάλαμον, Xenoph. μυζέω, Dem. mammas, θηλάζω μαστοὺς, LXX.
Sui, seu Suiipsius, ἑαυτοῦ, ῆς, οῦ, Dem. αὑτοῦ, ῆς, οῦ, id.
Suile, ὁ συφεὸς, οῦ, Hom.
Suillus, ὕειος, α, ον, Xen. ὑικὸς, ἡ, ὸν, caro, κρέας, Poll.
Sulcatim, κατ' αὔλακας.
Sulcus, αὐλακίζω, ἀλοκίζω, Aristoph.
Sulcus, ἡ αὖλαξ, ακος, Philo.
Sulphur, τὸ θεῖον, ου, Diosc.
Sulphureus, ὁ ἡ θειώδης, N. T.
Sum, εἰμὶ, dives, πλούσιος, Dem. in imperio, γίγνομαι ἐν δυνάμει, id. communis alicui, ὑπάρχω κοινὸς τινι, Aristot. maximum bonum alicujus, τυγχάνω μέγιστον ἀγαθόν τινι, Plat. in Ægina, τυγχάνω ὢν ἐν Αἰγίνῃ, Thuc. nudus, τυγχάνω ὢν γυμνὸς, Lucian. benevolus alicui, ἔχω εὐνοϊκῶς πρός τινα, Xen. tali natura, [illegible] sit ita esto, εἶεν, Cl. Al.
Sumen, τὸ ἦτρον, Xen. τὸ [illegible], Plut.
Summa, ἡ κορυφὴ, sermonis, λόγου, Plat. ἡ [illegible] τοῦ λόγου, Isocr. pecuniæ, τὸ κεφάλαιον ἀργυρίου, Dem. universa, τὸ συμπὰν κεφάλαιον, id. κεφάλαιον πάντων, Isocr. in summa, ἐν κεφαλαίῳ, id.
Summarium, ἡ ἐπιτομὴ, ῆς.
Summates, οἱ ἄριστοι, ων.
Summatim, ἐν κεφαλαίῳ, dicere, εἰπεῖν. Dem. ὥστε ὅλον εἰπεῖν, Plat. ἐπὶ κεφαλαίων διέρχεσθαί τι, Dem. Ἐκ τῶν πολλῶν εἰς τὴν κεφαλήν σοι πάντ' ἐρῶ, Arist. Plut. 649.
Summe, εἰς τὰ μάλιστα, εἰς ἄκρον, Dion. Hal. ὑπερβαλλόντως, Isocr. ἄκρως, Gal.
Summitas, ἡ ἀκρότης, ητος, Plat. ἡ ἄκρα, ας, Diosc. ἡ ὑπεροχή.
Summopere, μάλιστα, Dem. πάνυ, Isocr.
Summus, ἄκρος, α, ον, medicus, ἰατρὸς, legislator, ἄκρος νομοθέτης, ου, ὕψιστος, ίστη, ιστον, N. T. ad summum, ἔσχατον, Dem.
Sumo, λαμβάνω, aliquid, τι, Dem. aliquem belli præsidem, αἱρέομαί τινα ἐπιστάτην τοῦ πολέμου, Xen.
Sumptio, ἡ λῆψις, εως, Lucian.
Sumptuose, πολυτελῶς, Dem.
Sumptuositas, ἡ πολυτέλεια, Isocr.
Sumptuosus, ὁ ἡ πολυτελὴς, έος, Dem. δαπανηρὸς, ὰ, ὸν, Xenoph. ὁ ἡ εὐδάπανος, ου, Plut.
Sumptus, ἡ δαπάνη, quotidianus, ἐφήμερος, Plut. τὸ ἀνάλωμα, τὸ καθ' ἡμέραν, Dem. supervacaneus et inanis, περίεργον καὶ μάταιον, id. sumptum facio in aliquid, ἀναλίσκω seu ἀναλίσκομαι ἀναλώματά τινα εἴς τι magnum, δαπανάω οὐ μικρὰς δαπάνας εἴς τι fero, sustineo, ὑποφέρω ἀναλώματα, id. subministrare, συνυποφέρειν τῶν ἀναλωμάτων restituo alicui, ἀποδίδωμί τινι ἀναλώματα opus habere magno sumptu, προσδεῖσθαι πολλῆς δαπάνης, Dem. μεγάλης δαπάνης εἶναι sublevare aliquem, παύεσθαί τινα τῶν ἀναλωμάτων, id. propriis sumptibus, τέλεσιν ἰδίοις, Dion. Hal.
Suo, ἀκέομαι, rupta, τὰ διεῤῥωγότα, Lucian. ῥάπτω, Aristoph.
Supellex, τὰ ἔπιπλα, Plut. τὰ σκεύη, Dem. longe instructior, πολλῷ πλείων κατασκευὴ, id.
Super, ἐπὶ, *cum gen.* super quam steterunt, ἐφ' ἧς ἔστησαν, Dem. ὑπὲρ, *cum gen.* super terram relictus amicus, ὑπὲρ γῆς καταλελειμμένος φίλος, Lucian. super Ægyptum esse, ὑπὲρ Αἰγύπτου εἶναι, Thuc. super caput, ὑπὲρ κεφαλῆς, Hom. In compositione, quando idem significat quod *præterea* sive *insuper*, reddi solet per ἐπὶ, quando vero idem notat quod *super aliud*, effertur per ὑπὲρ, v. gr. *superaggero*, i. e. *præterea* sive *insuper aggero*; ἐπισωρεύω, *superfluo*, i. e. *super aliud fluo*, ὑπεῤῥέω.
Superabilis, ὁ ἡ εὐνίκητος, superaddo, προσεμβάλλω.
Superbe, ὑπερηφανῶς, Dem. ὑπεροπτικῶς, incedo, βαίνω, Lucian.
Superbia, ἡ ὑπερηφανία, Dem. ὁ ὑπεροψία, id. ὁ ὄγκος,

ὁ ὄγκος, Isocr. ἡ γαυρότης, ητος, Plut. ἡ ἀλαζονεία, Dem.
Superbio, ἀλαζονεύομαι, Isocr. ὑπερηφανέω, et gloriæ mihi aliquid duco, σεμνύνομαι ϰ μέγα φρονέω ἐπί τινι, id. ἐπαίρομαι ἐπί τινι, Xen. γαυριάω.
Superbus, ὁ ϰ ἡ ὑπερήφανος, homo, ἀλαζόνικος, Dem. sermo, λόγος, id. ὑπεροπτικός, ή, όν, et primas sibi vendicans, ϰ πλεονεκτικός, Isocr. μέγα φρονῶν, ῦσα, ῦν, et magniloquus, ϰ μέγα φθεγγόμενος, Dem. τετυφωμένος, ένη, ένον, aliqua re, ἐπί τινι, Lucian.
Supercilium, ἡ ὀφρῦς, ύος, Lucian. superbia, ἡ ὑπερηφανία, ας, Dem.
Superficiarius, ἐπιπολαῖος, αία, αῖον.
Superficies, ἡ ἐπιπολή, ῆς, Lucian. ἡ ἐπιφάνεια, ας, Strabo.
Superfluitas, ἡ περισσεία, ας, N. T. Confer ...
Superfluo, περισσεύω, N. T. Confer *Abundo*.
Superfluus, περισσός, ή, όν, Herodian. Confer *Nimis*.
Superfundo, ὑπερχέω, Plut.
Supergredior, ὑπερβαίνω, Herodot.
Superhumerale, ἡ ἐπωμίς, ίδος, Herodot.
Superinductio, ἡ ἐπεισαγωγή, ῆς, N. T.
Superinduco, ἐπεισάγω, Athen.
Superinduo, ἐπενδύομαι, Plut.
Superinsilio, ἐπιπηδάω, equis, τοῖς ἵπποις, Herodian.
Superior, ἀνώτερος, έρα, ερον, ὑπέρτερος, έρα, ερον, Plut. superiori anno, πέρυσι, Dion. Hal. tempore, τῷ πρόσθεν χρόνῳ, Dem. superiores hostibus erimus, κρείττονες τῶν ἐχθρῶν ἐσόμεθα, Dion. Hal.
Superliminare, τὸ ὑπέρθυρον, Plut.
Superne, ἄνωθεν, Herodot.
Supernus, ὁ, ἡ, τὸ ἄνωθεν, ὁ, ἡ, τὸ ἄνω, Xen.
Supero, ὑπερβαίνω, Herodot. aliquem, κρατέω τινὸς, Isocr. aliquid, ἐπικρατέω τι, id. Confer *Vinco*, item *Antecello*.
Superscribo, ἐπιγράφω, superscriptio, ἡ ἐπιγραφή.
Supersedeo, ἐπέχω, aliqua re, περί τινος, Lucian. παύομαι τινος, Dem.
Supersilio, ὑπερπηδάω, ὑπεράλλομαι.
Superstes, ὢν ϰ ζῶν, Dem. ὁ ἐπιζῶν, όντος, Lucian. ὁ περιών, όντος, Dion. Hal. sum, περιλείπομαι, N. T. ἐπιβιόω, Plat.
Superstitio, ἡ ἐθελοθρησκεία, ας, N. T. ἡ δεισιδαίμων διάθεσις, Diod. Sic. ἡ ὀττεία, ας, Dion. Hal. ἡ δεισιδαιμονία.
Superstitiose, δεισιδαιμόνως, Philo.
Superstitiosus, ὁ ϰ ἡ δεισιδαίμων, Naz. ὁ ϰ ἡ κατείδωλος, ȣ, N. T. περιττός, ή, όν, τὰ θεῖα, Philostr. ὁ ϰ ἡ δεισίθεος, sum, δεισιδαιμονέω, in aliqua re, περί τι, Philo.
Supersto, ἐφίσταμαι.
Superstruo, ἐποικοδομέω, super aliquid, ἐπί τι, N. T. ἐπί τινι, ibid.
Supersum, περίειμι, multum alicui, πολύ τινι, Dem. περιγίγνομαι, ex aliquibus, ἔκ τινων, Dem. argentum quod superest, τὸ ἀργύριον περιγιγνόμενον, Isocr.
Supervacaneus, seu Supervacuus, μάταιος, αία, αιον, Dem. ὁ ϰ ἡ περίεργος, ȣ, Plut.
Supervenio, ἐπέρχομαι, περιτυγχάνω, Xen.
Superus, ὁ, ἡ, τὸ ἄνω, Xen. superior, ἀνώτερος, έρα, ερον, ἀνωτερικός, ή, όν, Gal. supremus, a, um, ἀνώτατος, η, ον, ὁ, ἡ, τὸ ἀνωτάτω, superiore tempore, ἐν τῷ παρελθόντι χρόνῳ, Isocr.
Supinatio, ὁ ὑπτιασμός, ȣ, Lucian.
Supine, ῥαθύμως, Isocr.
Supinitas, ἡ ὑπτιότης, ητος, Theophr.
Supino, ὑπτιόω, Diosc. ἐξυπτιάζω, Lucian.
Supinus, ὕπτιος, ία, ιον, Lucian. sum, ὑπτιάζω, Herodian. segnis, ὁ ϰ ἡ ῥάθυμος, Dem.
Suppar, ὁ ϰ ἡ πάρισος, ȣ, Polyb.
Supparus, τὸ περιώμιον, ȣ.
Suppeditatio, ἡ ἐπάρκεια, Polyb. ἡ ἐπιχορηγία, N. T.
Suppedito, ἐπαρκέω, alimentum alicui, τῆς τροφῆς τινι, Aristot. pecuniam, χορηγέω τινὶ χρήματα, Isocr. aliquid, ἐκπορίζω τι, Plat.
Suppetiæ, ἡ ἐπικουρία, Xen. Confer *Auxilium*.
Suppeto, ἀρκέω, Plat.
Supplanto, ὑποσκελίζω, aliquem, τινὰ, Philo. πτερνίζω τινὰ, LXX.
Supplementum, τὸ πλήρωμα, Aristot.
Suppleo, πληρόω, quod deest, τὸ ἐλλεῖπον, Xen. ἀναπληρόω τι, Plat. aliquid aliquo, ἐμπίπλημαι τί τινος, Xen.
Supplex, ὁ ἱκέτης, Xen. ἱκέσιος, ία, ιον, Plut.
Supplicatio, ἡ ἱκετηρία, ίας, Dem. ἡ ἱκεσία, ας, id. ἱκετεία, ας, id.
Suppliciter, μεθ' ἱκεσίας.
Supplicium, ἡ ἱκεσία, Dem. *pœna*, ὁ κολασμός, Plut. ἡ ζημία, Dem. summum, δίκη ἐσχάτη, ης· constituo alicui, τιμωρίαν ποιέω τινί· capite statuo, θάνατόν τινι ζημίαν τάττω· impono alicui, ἐπιτίθημί τινι· adficio supplicio aliquem, λαμβάνω δίκην παρά τινος· τιμωρίᾳ τινὰ κολάζω· adficior, ὑπέχω δίκην, id. traho ad supplicium, ἄγω τινὰ ἐπὶ θανάτῳ, Ælian.
Supplico, ἱκετεύω, Deo, τὸν Θεὸν, Xen. pro aliquo, ὑπέρ τινος, Dem. alicui, ἱκεσίαν ποιέω τινὶ, Plat. δέομαι, λίσσομαι, προσκυνέω.
Supplodo, ὑποκροτέω.
Suppono, ὑποβάλλω, aliquem alicui, τινά τινι, Lucian. Confer *Subjicio*.
Supporto, ὑπάγω.
Suppositio, ἡ ὑπόθεσις, ἡ ὑποβολή.
Suppressio, ἡ ἀπόκρυψις.
Supprimo, ὑποπιέζω, orationem, ἀφανίζω λόγον, Dem.
Suppuratio, ἡ ἐμπύησις, Hippocr. ἡ διαπύησις, εως, id.
Suppuratus, a, um, ὁ ϰ ἡ ὕπεπυος, ὁ ϰ ἡ ἔμπυος, Plut. ὁ ϰ ἡ διάπυος, Hipp.
Suppuro, διαπυΐσκω, Gal. ἐκπυόω, Diosc.
Supputatio, ὁ λογισμός, ȣ, Dion. Hal.
Supputo, ὑπολογίζομαι, *computo*, λογίζομαι, Plut. calculis, ταῖς ψήφοις, Theophr.
Supra, ὑπὲρ, terram grando constitit, γῆς χάλαζα συνίσταται, Xenoph. modum laudare, ὑπερβάλλοντας ἐπαίνους ποιεῖν, Dem. captum humanum, ὑπὲρ ἡμᾶς, Plut. sexaginta annos natus, ὑπὲρ ἑξήκοντα ἔτη γεγονὼς, Dem. vires, ὑπὲρ δύναμιν, Dem. quam dici potest, πέρα τȣ λόγȣ· modum, πέρα τȣ μετρίȣ, Dem. trecenta corpora perdere, ἀπόλλυσθαι πλέον, ἢ τριακόσια σώματα, Plut.
Supremus, ὑπέρτατος, άτη, ατον, Plut. Confer *Summus*.
Sura, ἡ γαστροκνημία, Poll. ἡ σῦρα, Lucian.
Surcularis, ὁ ϰ ἡ φρυγανοτόκος, ȣ.
Surculo, φρυγανίζω.
Surculosus, ὁ ϰ ἡ φρυγανώδης, εος, Diosc.
Surculus, ὁ κλαδίσκος, ȣ, ἡ παραφυὰς, άδος, Theophr.
Surdaster, ὁ ϰ ἡ ὑπόκωφος, ȣ, Aristot.
Surdesco, ἐκκωφόομαι, Lucian.
Surditas, ἡ κωφότης, ητος, Dem. ἡ κώφευσις.
Surdus, κωφός, ή, όν, Aristot. surdum reddo, ἐκκωφόω, Lucian.
Surgo, ἐξανίσταμαι, LXX. ἀνίσταμαι, Dem. de sella, ἐπανίσταμαι τῶν θάκων, Aristoph. ἀπὸ τῶν θάκων, Xen.
Surreptitius, ὁ ϰ ἡ ὑφάρπαστος, ȣ.
Surrigo, ἐξανίστημι, Dem.
Surripio, ὑφαρπάζω, Aristoph. ὑφαιρέω.
Surrogo, ἀντικαθίστημι. Confer *Substituo*.
Sursum, ἄνω, et deorsum, ϰ κάτω, Dem. fluo, ἄνω τȣ ποταμȣ ῥέω, id.
Sus, ὁ vel ἡ σῦς, συὸς, Plut. ὁ vel ἡ ὗς, Xen.
Susceptio, ἡ ὑποδοχή, ῆς, Dem.
Susceptor, ὁ ὑποδοχεύς, έως, ὁ ἀντιλήπτωρ, ορος, LXX.
Susceptum, τὸ ἐγχείρημα.
Suscipio, ὑποδέχομαι, aliquem, τινὰ, Dem. exsulem, προσδέχομαι φυγάδα, id. bellum, ἀναιρέομαι πόλεμον, Plat. inimicitiam propter aliquid, ἔχθραν ὑπέρ τινος, Dem. negotium, ἀντιλαμβάνομαι τȣ πράγματος, id. ἐπιχειρέω πράγματι, id. ἔργον, Plut. laborem, ὑποδύομαι πόνον, Xen. periculum, κίνδυνον, id. hospitio aliquem, ξενίζω τινὰ, Dem. liberos ex aliqua, ἀναιρέομαι παῖδας ἔκ τινος, Plut.
Suscitabulum, τὸ ὁρμητήριον, ȣ, Xen.
Suscitatio, ἡ ἔγερσις, εως, N. T.
Suscito, ἐγείρω τι, Thuc. ἀνεγείρω τι, Dem.
Suspectio, ἡ ἀνάβλεψις, τὸ ἀνάβλεμμα, Xen.
Suspecto, ἀναβλέπω, in cœlum, εἰς ȣ̓ρανὸν, Xen.
Suspectus, ὁ ϰ ἡ ὕποπτος, ȣ, Thuc. sum, ὑποψίαν ἔχω, Dem.
Suspectus, us, idem quod *Suspectio*.
Suspendium, τὸ αἰώρημα, ατος, *supplicium*, ἡ ἀνασταύρωσις, εως, ἡ ἀγχόνη, ης, Dion. Hal. suspendio finio vitam, ἀναρτάω ἐμαυτὸν, Lucian. ἀπάγχομαι, Plut. κρεμάω ἐμαυτὸν, Luc.
Suspendo, αἰωρέω, Dem. aliquid ex aliquo, κρεμάω τι ἔκ τινος, Aristot. in templo aliquid, ἀνατίθημί τι, id. laqueo aliquem, ἀναρτάω τινὰ βρόχῳ, Herodian. ex arbore, κρεμάω τινὰ ἐκ δένδρȣ, Lucian. rem, *differo*, ἀναβάλλω τι, Dem.
Suspensio, ἡ αἰώρησις, Gal. ὁ κρεμασμὸς, ȣ, Hipp.
Suspensus, a, um, κρεμαστός, ή, όν, Plut. ὁ ϰ ἡ ἐκκρεμὴς, έος, Herodian. animo, ὁ ϰ ἡ μετέωρος, ȣ, Dem. sum, ἐπανακρέμαμαι, Aristot. de aliquo, ἐκκρεμάννυμαι τινος, Herodian. super aliquid, ἐπικρέμαμαί τινι, Plut. sum, *i. e.* ambigo, ἀπαρτάομαι, Dem. ἀμφιγνοέω, id.
Suspicax, ὁ ὑπόπτης. ὁ ϰ ἡ ταχύποπτος, Aristot.
Suspicio, ἀναβλέπω, in cœlum, εἰς ȣ̓ρανὸν, Xen. aliquem ob aliquid, θαυμάζω τινὰ ἐπί τινι, id. ἄγαμαί τινά τινος, id. τινός τινος, Dem. suspectum habeo, ὑποπτεύω τινὰ, Liban.
Suspicio, onis, ἡ ὑποψία, Thuc. τὸ ὕποπτον, id. ἡ ὑπόληψις, Dem. ἡ ὑπόνοια· suspicionem concipio contra aliquem, ὑποψίαν λαμβάνω κατά τινος· moveo, ποιέομαι ὑπόληψιν· falsam comminiscor, ὑπόνοιαν ψευδῆ ἐπιφέρω, id. removeo longissime a me, ἐμαυτὸν ὡς ποῤῥωτάτω ποιέομαι τῆς ὑποψίας, Isocr. in suspicionem venio, περιπίπτω ὑποψίᾳ, Plut. εἰς ὑποψίαν ἐμπίπτω, id. adduco aliquem, εἰς ὑποψίαν ἐμβάλλω τινὰ, Plut.
Suspiciose, ὑπόπτως, Dem.
Suspiciosus, ὁ ϰ ἡ ταχύποπτος, ȣ, Plat. erga aliquem, ὑπόπτως ἔχων, ȣσα, ον, πρός τινα, Dem. in omnes, ὑπόπτως ὢν εἰς πάντας, Æl.
Suspicor, ὑποπτεύω, aliquid, τὶ, Plat. nihil mali de viro bono, ὑπονοέω ȣ̓δὲν κακὸν περὶ ἀνδρὸς χρηστȣ, Epictet.
Suspiriosus, ἀσθματικός, ή, όν, Galen.
Suspirium, τὸ ἆσθμα, ατος, Galen. *gemitus*, ὁ στεναγμὸς, ȣ, Plut. altum duco, μέγα στενάζω, Dem.
Suspiro, στενάζω, Dem. ob aliquid, στένω ἐπί τινι, id.
Susque deque habeo aliquid, ἀδιαφορέω περί τι, Laert.
Sustentaculum, τὸ ἔρεισμα, τὸ στήριγμα.
Sustentatio, ἡ ἀνοχή, ῆς, Aristot. nutritio, ἡ τροφή, ῆς, id.
Sustento, ἀνέχω, Aristot.
Sustineo, ἀνέχω, cœlum et terram, ȣ̓ρανὸν ϰ γῆν, Paus. fortiter periculum, εὐρώστως ὑπομένω κίνδυνον, Dem. labores, πόνȣς, Isocr. multa mala, ἀνέχομαι πολλὰ κακὰ, Lucian.
Sustollo, ἐπαίρω, vocem, τὴν φωνὴν, Dem.
Susurratio, ὁ ψιθυρισμὸς, ȣ, Plut.
Susurro, ψιθυρίζω, Plut.
Susurro, onis, ὁ ψιθυριστὴς, ȣ, N. T. ὁ ψίθυρος, ȣ, Plut.
Susurrus, ὁ ψίθυρος, Soph. ὁ ψιθυρισμὸς, ȣ, Plut.
Sutilis, e, ῥαπτός, ή, όν, Xen.
Sutor, ὁ ῥάπτης, ȣ, ὁ σκυτεὺς, έως, Herodian. ὁ σκυτοτόμος, ȣ, Ælian.
Sutorius, ῥαπτικός, ή, όν, σκυτοτομικός, ή, όν, Plat.
Sutrina, τὸ σκυτεῖον, ȣ.
Sutura, ἡ ῥαφή, capitis, κεφαλῆς, Plat.
Suus, ὁ, ἡ, τὸ αὐτȣ, ῆς, ȣ, Dem. ὁ, ἡ, τὸ ἑαυτȣ, ῆς, ȣ· regionem dicit suam esse, χώραν φησὶν ἑαυτȣ εἶναι, id. me plurimi fecit inter amicos suos, ἐμὲ περὶ πλείστȣ ἐποιεῖτο τῶν αὐτȣ φίλων, id. σφέτερος, έρα, ερον, (quatenus quid plurium est,) ad suos socios, πρὸς τȣς σφετέρȣς συμμάχȣς, Thuc.
Sycophanta, ὁ συκοφάντης, Dem.
Sycophantia, ἡ συκοφαντία, Dem.
Sycophantor, συκοφαντέω, Dem.
Syllaba, ἡ συλλαβή, ῆς, Lucian. syllabas connecto, συλλαβίζω, id.
Syllogismus, ὁ συλλογισμὸς, Aristot.

Sylva,

Sylva, ὁ δρυμὸς, Strab. ἡ ὕλη, Xen.
Sylvaticus, ὑλαῖος, αία, αῖον.
Sylvesco, ὑλομανέω, Epiph. ξυλομανέω, Theoph.
Sylvester, seu Sylvestris, e, ὁ ... ...
Sylvosus, a, um, ὁ ϗ ἡ ... ... ὑλώδης, εος, Xen.
Sylvula, τὸ δρυμίδιον, ου.
Symbola, ἡ συμβολὴ, ῆς, Plat. symbolam colligo, ἐρανίζω, confero, συνερανίζω.
Symbolum, τὸ σύμβολον, Plut.
Symmetria, ἡ συμμετρία, Aristot.
Sympathia, ἡ συμπάθεια, Galen.
Symphonia, ἡ συμφωνία, Plat.
Synagoga, ἡ συναγωγὴ, N. T.
Syngrapha, ἡ συγγραφὴ, Thuc.
Synodus, ἡ σύνοδος, Isocr.
Synopsis, ἡ σύνοψις, εως, Polyb.
Syrma, τὸ σύρμα, ατος, Poll.

T.

TABANUS, ὁ vel ἡ μύωψ, ωπος, Lucian. ὁ οἶστρος, Aristot.
Tabefacio, μαραίνω, aliquem, τινὰ, Aristot. ἀπομαραίνω, Plut. ἐκτήκω.
Tabella, τὸ πινάκιον, ου, Aristot. ἡ πινακὶς, ίδος, Athen. τὸ πινακίδιον, N. T.
Tabellarius, ὁ γραμματοφόρος, ου, Polyb γραμματηφόρος, ου, Plut.
Tabeo, τήκομαι.
Taberna, τὸ οἴκημα, *diversorium*, τὸ καπηλεῖον, ου, Synes. *officina*, τὸ ἐργαστήριον, Plut. argentaria, τὸ ἀργυροπρακτικὸν, Harmenop. libraria, τὸ βιβλιοπωλεῖον· carnaria, τὸ κρεωπώλιον, Plut.
Tabernaculum, ἡ σκηνὴ, Dem. erigo, σκηνάω, id.
Tabernarius, ὁ κάπηλος, ου, Lucian.
Tabes, ἡ φθίσις, εως, Gal. ἡ φθόη, id. ὁ μαρασμὸς, Aret. tabe laboro, φθισιάω, Aristot. laborans, ὁ φθισικὸς, Plut.
Tabesco, φθίνω, Plat. τήκομαι.
Tabidus, φθισικὸς, ἡ, ὸν, τακερὸς, ὰ, ὸν, Lucian. ὁ ϗ ἡ μαρασμώδης.
Tablinum, ἡ πινακοθήκη, ης, τὸ γραμματοφυλάκιον, ου, Sext. Emp.
Tabula, ὁ πίναξ, ακος, Dem. τὸ γραμματεῖον, τὸ γραμματίδιον cerata, ἡ μάλθη, ης, id lata, ἡ πλὰξ, ακὸς, Lucian. calculatoria, τὸ ἀβάκιον, ου, Polyb. tabulæ novæ, ἀποκοπαὶ χρεῶν, Plut. expensi, ἀπολογισμοὶ τῶν ἀναλωμάτων· tabulas conscribo seu conficio, συγγράφω γραμματεῖον, Dem. resigno seu aperio, γραμματεῖον ἀνοίγω· corrumpo, διαφθείρω γραμματεῖον· adultero, γραμματεῖον μεταγράφω· in tabula scribo, γράφω τι ἐν γραμματείῳ· γράφω ἐν πίνακι, ἐν μάλθῃ, id.
Tabularis, ὁ ϗ ἡ πλακώδης, εος, Aristot.
Tabularium, idem quod *Tablinum.*
Tabulatio, ἡ σανίδωσις, ἡ πινάκωσις, Plut.
Tabulatum, τὸ σανίδωμα, ἡ πινάκωσις, Plut.
Tabum, τὸ λύθρον, ου, Lucian.
Taceo, σιωπάω, Dem. Confer *Sileo.*
Tacite, σιγῇ, Plat. σιωπηρῶς.
Taciturnitas, ἡ σιωπὴ, ῆς, Dem. Confer *Silentium.*
Taciturnus, σιωπηλὸς, ἡ, ὸν Plut.
Tacitus, σιωπῶν, ῶσα, ῶν, Dem.
Tactio, ἡ ἅψις, εως, Aristot.
Tactus, ἡ ἁφὴ, ῆς, Plat.
Tædet me, ἄχθομαι, alicujus rei, τινὸς, Plut τινὶ, Aristoph. ἐπί τινι, Xen. ὑπέρ τινος Plat. hoc facere, τοῦτο ποιῶν, Xen.
Tædiosus, ἀχθεινὸς, ἡ, ὸν, Xen.
Tædium, τὸ ἄχθος, εος, Xen. ἡ ἀκηδία, ας, Dem Confer *Fastidium.*
Tænia, ἡ ταινία, ας, Plut.
Tæniola, τὸ ταινίδιον, ου, Poll.
Talaria, τὰ πέδιλα, ων.
Talaris, e, ὁ ϗ ἡ ποδήρης, εος, Hesych.
Talea, τὸ ξυλάριον
Talentum, τὸ τάλαντον, ου, Dem. æquans, ταλανταῖος, αία, αῖον, Aristot.
Talio, ἡ ἀμοιβὴ, ῆς, Lucian.

Talis, τοιοῦτος, τοιαύτη, τοιοῦτο, natura et virtute, ὢν τὴν φύσιν ϗ ἀρετὴν, Isocr. qualis, τοιοῦτος, οἷος, nihil committens, quale tu, μηδὲν τοιοῦτον κατεργασάμενος, οἷον σύ· talem me præbebo, qualem me ante præbui, παρέξω τοιοῦτον ἐμαυτὸν, οἷόνπερ ἐν τῷ παρελθόντι χρόνῳ· qualis, τοιοῦτος, ὁποῖος, Æschin. τοῖος, ὁποῖός τις, id.
Taliter, τοιούτως, τοίως.
Talitrum, ὁ κόνδυλος, ου, Dem.
Talpa, ὁ ἀσπάλαξ, ακος, Gal. ὁ σπάλαξ, ακος, Cl. Al.
Talus, τὸ σφυρὸν, Diosc. ὁ ἀστράγαλος, Xen. talis ludo, ἀστραγάλοις παίζω, Plut. ἀστραγαλίζω, Athen. talorum lusus, ἡ ἀστραγάλισις, εως, Aristot.
Tam, οὕτως, ingratus es, ἀχάριστος εἶ, Dem. tam grandia peccare, τηλικαῦτα τὸ μέγεθος ἐξαμαρτάνειν, Isocr. tam de communibus, quam de suis solicitum esse, ὁμοίως ὑπὲρ κοινῶν, ὥσπερ τῶν ἰδίων μελετᾷν, id. tam noxium est cervis, quam hominibus, ἐλάφοις τοσοῦτόν ἐστι κακὸν, ὅσον ϗ ἀνθρώποις, Ælian.
Tamdiu, τοσοῦτον, sunt, quamdiu, εἰσὶν, ἐφ' ὅσον, Aristot. sit in vinculis, dum solverit, δεδέσθω τέως, ἕως ἂν ἐκτίσῃ, Dem. vixit, ut, τοσοῦτον χρόνον ἐβίω ὥστε, Isocr.
Tamen, ὅμως, Isocr. Confer *Etsi.*
Tametsi, κἂν, Dem. Confer *Etsi.*
Tandem, ὕστερον, Dem. ad vos veniet, τελευτῶν ἥξει ἐφ' ὑμᾶς, id. τέλος, Dion. Hal. aliquando, ἤδη ποτε, id. ὀψέ ποτε, id. tamen, τέλος δ' οὖν, id. quid tandem? τὸ ποῖον δή; Plat.
Tango, ἅπτομαι, aliquid, τινὸς, Aristot. καθάπτομαί τινος, Plat. θίγω τινὸς, Plut. τὶ, id.
Tantillus, σμικρὸς ὅσος, ne tantillum quidem, οὐδὲ γρῦ, Dem.
Tantisper, μέχρι, est amicus, dum consequatur, τοῦ τυχεῖν φίλος ἐστὶ, Dem. memores sunt, dum dicuntur, μέχρι τούτου μνημονεύοντες, μέχρις ἂν ῥηθῶσι, id. Confer *Donec.*
Tanto, τοσούτῳ, meliores, quanto honoratiores, βελτίους, ὅσωπερ τὰς τιμὰς μείζους, Isocr. magis imperiti, quanto minus, τοσούτῳ μᾶλλον οἱ ἄπειροι, ὅσωπερ, Dem.
Tantopere, οὕτω, Dem. τοσοῦτον, id.
Tantus, τηλικοῦτος, αύτη, οῦτο, calamitas irruit, τηλικαύτη συμφορὰ συνέπεσε, Isocr. tantæ calamitates, τοσαῦται τὸ πλῆθος συμφοραὶ, Dem. quantus, τοσοῦτος τὸ μέγεθος, ὅσος, Isocr. τοσοῦτος, ὅσοσπερ, id. τηλικοῦτος, ἡλίκος, Dem. τοσοῦτος, ὅσος, id. talis tantusque, τηλικοῦτος ϗ τοιοῦτος, id. tantum abest, ut ego faciam, τοσοῦτον ἀπέχω ποιεῖν, Isocr. ut ille contristetur, τοσοῦτον ἐλλείπει τοῦ λυπεῖσθαι, Aristot. ut accusem, τοσοῦτον ἀφίσταμαι τοῦ ποιεῖσθαι ἀπαγγελίαν, Lyc.
Tapes, ὁ τάπης, ητος, Bas. ἡ τάπις, ιδος, Lucian. ἡ δάπις, ιδος, Xen.
Tarde, βραδέως, deliberare, βουλεύεσθαι, Dem. me gero, ὀκνηρῶς διάκειμαι· alii citius, alii tardius domum redeunt, οἱ μὲν θᾶττον, οἱ δὲ σχολαιότερον οἴκαδ' ἄπεισι, id.
Tardesco, βραδύνομαι.
Tarditas, ἡ βραδυτὴς, ῆτος, Dem. ἡ βραδεία, id. ingenii, ἡ βραδύνοια, Laert. ἡ δυσμάθεια, Plut.
Tardo, βραδύνω, Herodian. ὀκνέω, Dem. μέλλω, id. ἐνδύω.
Tardus, βραδὺς, εῖα, ὺ, Plut. ὀκνηρὸς, ὰ, ὸν, Xen. ingenio, ὁ ϗ ἡ δυσμαθὴς, Plat.
Tartarus, ὁ τάρταρος, ου, Hom. in Tartarum dejicio, ταρταρόω, N. T.
Taurinus, ταύρειος, εία, ειον, Diosc.
Taurio, ταυράω, Aristot.
Taurus, ὁ ταῦρος, Aristot.
Taxatio, ἡ τίμησις, εως, Æschin.
Taxator, ὁ ἐπιτιμητὴς, οῦ, Polyb.
Taxeus, σμιλάκινος, ινη, ινον
Taxillus, ὁ ἀστράγαλος, ου, Plut. taxillis ludo, ἀστραγάλοις παίζω, id.
Taxo, τιμάω, Plut. Confer *Æstimo*, i.e. *carpo*, καταμέμφομαι, LXX.
Taxus, ἡ σμίλαξ, ακος, Diosc.
Tecte, κρύφα, Plut. Confer *Clam, Occulte.*

Tector, ὁ κονιατὴς, οῦ, Hesych.
Tectorium, τὸ κονίαμα, ατος, Theophr.
Tectum, τὸ ζῶμα, Herodian. ἡ δόκωσις, Sext. Empir. τὸ κατεσκεύασμα, ατος, Herodot. τὸ στέγος, εος, Xen. ἡ στέγη, ης, Plut. domus, ὁ ὄροφος τοῦ οἰκήματος, Thuc.
Teda, ἡ δὰς, δᾳδὸς, Xen. τὸ δᾴδιον.
Tedaceus, ὁ ϗ ἡ δᾳδώδης, εος, Theophr.
Teges, ὁ φορμὸς, οῦ, Aristot. ὁ ϗ ἡ ψίαθος.
Tegeticula, ἡ φορμὶς, ίδος, Aristot.
Tegimen, Tegmen, seu Tegumentum, τὸ στέγασμα, ατος, Æl. ὁ καλυπτὴρ, ῆρος, LXX. τὸ ἐπικάλυμμα, ατος, id.
Tego, στεγάζω, LXX σκεπάζω, Diosc. domum lignis, ἐρέφω οἰκίαν ξύλοις, Dem. abscondo, κρύπτω, Lys.
Tegula, ὁ κέραμος, Philo. ὁ καλυπτὴρ, ῆρος, Dion. Hal. ἡ πλίνθος.
Tegumentum. Vide *Tegimen.*
Tela, ὁ ἱστὸς, Plut. ἡ κρόκη, id.
Tellus, ἡ γῆ, γῆς, Aristot. Confer *Terra.*
Telonium, τὸ τελώνιον, N. T.
Telum, τὸ βέλος, εος, Xen. τὸ ἀκόντιον, Dem. extra teli jactum collocor, ἔξω βελῶν ποιοῦμαι, Heliod. positus, ἔξω βέλους ἑστὼς, Lucian.
Temerarie, προπετῶς, Isocr.
Temerarius, τολμηρὸς, ὰ, ὸν, Dem. ὁ ϗ ἡ ἄβουλος, προπετὴς, έος, id. et confidens ante facinus, θρασὺς ϗ προπετὴς πρὸ τῶν ἁμαρτημάτων, id.
Temere, φιλοκινδύνως, Isocr. προπετῶς, id. nec temere, nec turbulenter acciderunt, οὐκ ἐμπλήκτως, οὐδὲ ταραχωδῶς συνέβαινε, Isocr. nihil factum, οὐδὲν ἀλόγως γέγονε, Dem. accipere, εὐχερῶς λαμβάνειν, id.
Temeritas, ἡ ἀβουλία, Isocr. ἡ προπέτεια, Dem. τὸ τόλμημα, ατος, id.
Temero, βεβηλόω, Suid. μιαίνω, Lucian.
Temetum, τὸ μέθυ, Plut.
Temno, καταφρονέω, Dem. aliquem, ὀλιγώρως ἔχω τινὸς, id. Confer *Contemno.*
Temo, ὁ ῥυμὸς, Hom. τὸ στήριγμα, Lys. τὸ ἑφόλκαιον.
Tempe, τὰ τέμπη, ῶν, Æl.
Temperamentum, ἡ κρᾶσις, εως, Lucian. ἡ μίξις.
Temperans, ὁ ϗ ἡ σώφρων, ονος, et moderatus, ϗ μέτριος, Dem.
Temperanter, σωφρόνως, vivere, ζῆν, Isocr. et innocenter, ϗ καθαρῶς, Dem. et honeste, ϗ καλῶς, id.
Temperantia, ἡ σωφροσύνη, et justitia, ϗ δικαιοσύνη, Dem. ἡ ἐγκράτεια, temperantiam exerceo, σωφροσύνην ἀσκέω· temperantia præditum esse, ἔχειν σωφροσύνην, id.
Temperate, σωφρόνως, Isocr.
Temperatio, seu Temperatum, ἡ κρᾶσις, εως, Lucian.
Temperies, ἡ εὐκρασία, Plut.
Tempero, κεράννυμι, aquam vino, τὴν πηγὴν οἴνῳ, Plut. e pluribus facultatibus, κεράννυμί τι ἐκ πλειόνων δυνάμεων, Philo. mihi, κατέχω ἐμαυτὸν, Herodian.
Tempestas, ὁ χειμὼν, ῶνος, et labor, ϗ πόνος, Dem. serena, εὐημερία, Xen. tempestatem observare, φυλάττειν χειμῶνα· sustinere, χειμῶνα ὑπομένειν, id. conflictor cum tempestate, χρῆσθαι χειμῶνι, Isocr. subire tempestatum pericula, κινδυνεύειν κινδύνους πρὸς χειμῶνας, Dem.
Tempestive, εὐκαίρως, Isocr. καιροῦ, Dem. ἐν καιρῷ, id. κατὰ καιρὸν, id. καιρίως, Xen.
Tempestivitas, ἡ εὐκαιρία, Philo.
Tempestivus, ὁ ϗ ἡ εὔκαιρος, Herodian. ὁ ϗ ἡ ἐπικαίριος, Xen. ὡραῖος, αία, αῖον.
Tempestuosus, ὁ ϗ ἡ δυσχείμερος, ου, Æsch.
Templum, τὸ ἱερὸν, religiosissimum, ἁγιώτατον, Isocr. ὁ νεὼς, ὼ, Dem. sanctum et venerandum, σεμνός τε ϗ ἅγιος, Æl. ædifico seu exstruo, καθίστημι ἱερὸν, Isocr. colloco, ἱδρύομαι νεὼν, id. orno, κοσμέω ἱερὸν, Dem. ingredior, εἴσειμι ἱερὸν, id. violo, ἐξαμαρτάνω εἰς τὰ ἔδη θεῶν, Isocr. non revereor, οὐκ αἰσχύνομαι ἱερὸν, Dem. incendo, ἐμπίμπρημι νεὼν, id. spolio et comburo, συλάω ϗ κατακαίω τὰ τῶν θεῶν ἔδη, Isocr. instauro, ἱερὸν ἐπισκευάζω, id.

Tempora, *pars capitis*, οἱ κρόταφοι, ων, Dem.
Temporalis, e, χρονικὸς, ἡ, ὸν, Phil.
Tempori, ἐν καιρῷ, Dem.
Tempus, ὁ χρόνος, ȣ, Dem. opportunum, ὁ καιρὸς, ȣ, id. longinquum, χρόνος μακρὸς· diuturnum, συχνός· infinitum, ἀόριστος· sufficiens, ἱκανὸς· exiguum, ὀλίγος· breve, βραχύς· certum, ῥητός· præfinitum, εἱρημένος, Dem. legitimum, καθήκων· superius, ὁ ἄνω, id. præteritum, παρελθών· antiquum, παλαιός· postremum, τελευταῖος, id. præsens, νυνὶ παρών· instans, ἐπιών· interjectum, ὁ μεταξύ· posterum, ὁ ἔπειτα· futurum, μέλλων· reliquum, λοιπός· computo, χρόνον λογίζομαι· eligo, αἱρέομαι, idem. quæro, ζητέω· exspecto, ἀναμένω, idem. do alicui, δίδωμί τινι· finio, ὁρίζω· intercedere rebus, παραγίγνεσθαι πράγμασι· esse post rem, εἶναι ἀπό τινος πράγματος· tero, διατρίβω· consumo, ἀναλίσκω· prærípere, παραιρεῖσθαι· prætereo, παραβαίνω· finiri alicui, ἐξελθεῖν τινι· deficere alicui, ἐπιλείπειν τινὰ, idem. tempore Alexandri, ἐπ' Ἀλεξάνδρȣ, Plut. meo, ἐπ' ἐμȣ, Dem. illo, κατ' ἐκεῖνον χρόνον, Isocr. κατὰ τȣ́τȣς τȣ̀ς χρόνȣς, Dem. illo, quo, κατ' ἐκείνȣς τȣ̀ς χρόνȣς, ὅτε, id. ἐν τοιȣ́τοις καιροῖς, ἐν οἷς, Isocr. superiori, seu præterito, ἐν τῷ παρελθόντι χρόνῳ· ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ· ab illo, quo regnum nactus est, ἐξ ȣ̃ τὴν βασιλείαν ἔλαβεν· ex eo tempore, quo hanc urbem incolunt, ἐξ ὅσȣπερ τὴν πόλιν οἰκȣ̃σι, id.
Temulenter, μεθύσως.
Temulentia, ἡ μέθη, ης, Plat. ἡ οἰνοφλυγία.
Temulentus, μεθύων, ȣσα, ον, Dem. ὁ ϗ ἡ οἰνόληπτος, οἰνόφλυξ.
Tenacitas, *glutinosa*, ἡ γλισχρότης, ητος, Gal τὸ γλίσχρασμα, ατος, Hipp. *parsimonia*, ἡ φειδωλὴ, ῆς.
Tenaciter, γλισχρῶς, vivo, ζάω, Aristot.
Tenax, γλισχρὸς, ὰ, ὸν, phlegma, φλέγμα, Hippocr. parcus, φειδωλὸς, ἡ, ὸν, Dem. propositi, ὁ ἰσχυρογνώμων.
Tendicula, τὸ παγίδιον, ἡ παγὶς, ἴδος, Aristoph. ἡ πάγη, Xen. ἡ ποδάγρα, ας, id.
Tendo, τείνω, aliquid per totum, τι διὰ παντὸς, Plat. recta Babylonem, εὐθὺ Βαβυλῶνος, Lucian. seu *pertineo*, ad virtutem, πρὸς τὴν ἀρετὴν, Aristot. manus in cœlum, ἀνατείνω χεῖρας εἰς ȣ̓ρανὸν, idem. sermonem in longum, ἀποτείνω λόγον μακρὸν, Plat. usque ad mare, κατατείνω ἄχρι τῆς θαλάσσης, Philo arcum, ἐντείνομαι τόξον, Xen. insidias alicui, ἐνεδρεύω τινὰ, Plut. res eo tendit, συντείνει πρᾶγμα πρὸς τȣ̃το, Aristot. εἰς τȣ̃το, Isocr.
Tenebræ, τὸ σκότος, εος, Dem. ἡ σκοτία, ας, N. T. ἡ ἀχλὺς ύος, Isocr. profundæ, σκότος ἀχανὲς, Philo. nocte et in tenebris fieri, σκότȣς ϗ νυκτὸς γίγνεσθαι, Dem. magnas tenebras objectas esse ab aliquibus veritati, πολὺ σκότος εἶναι πρὸ τῆς ἀληθείας παρά τισι, id. esse jam tenebras, εἶναι σκότος ἤδη, Dem.
Tenebratio, ὁ σκοτασμὸς, ȣ̃, Diosc.
Tenebresco, σκοτάζω, LXX. συσκοτάζω, Dem.
Tenebricositas, ἡ σκοτία, ας.
Tenebricosus, idem quod *Tenebrosus*.
Tenebrio, ὁ σκοτίας, ȣ.
Tenebrosus, ὁ ϗ ἡ σκοτώδης, Plut. σκοταῖος, αία, αιον, Diod. Sic. σκοτεινὸς, ἡ, ὸν, Plut.
Tenellus, ἁπαλώτερος, έρα, ερον, Diosc.
Teneo, ἔχω, urbem, πόλιν, Dem. imperium, κατέχω ἀρχὴν, Isocr. regionem, κτάομαι χώραν, id. artem, γιγνώσκω τέχνην, Plut. risum, συνέχω γέλωτα, Aristot. teneor lege, κρατέομαι ὑπὸ νόμȣ, Dion. Hal.
Tener, ἁπαλὸς, ἡ, ὸν, vinum, οἶνος, Diosc. pes, πȣ̀ς, Hom. *ut fructus*, ὁ ϗ ἡ πεπάμων, ονος, Theophr.
Tenere, ἁπαλῶς.
Teneresco, ἁπαλύνομαι.
Teneritas, seu Teneritudo, ἡ ἁπαλότης, Plut. leguminum coctorum, ἡ τεραμνότης, Theophr.
Tenor, ὁ τόνος, ἡ συνέχεια.
Tentamen seu Tentatio, ὁ πειρασμὸς, Diosc. ἡ πείρασις, Thuc. ἡ πεῖρα, Greg.
Tentator, ὁ πειραστὴς, ȣ̃.
Tento, πειράζω, aliquem, an sit, τινὰ, εἰ ἐστι, N. T. aliquem ad malum, τινὰ, ibid. aliquem, *de stupro*, πειράω τινὰ, Plin. aliquid, πεῖραν λαμβάνω τινὸς, Plat. ἐπί τινος, Isocr.
Tentoriolum, τὸ σκηνίδιον, Theophyl.
Tentorium, ἡ σκηνὴ, Xen. τὸ σκήνωμα, ατος, id. figo seu erigo, σκηνάω. Dion. Hal. σκηνὴν πήγνυμι, Plat. ἵστημι, Xen. in tentoriis vivo, ἐπαυλίζομαι, Dion. Hal.
Tenuiculus, ὁ ϗ ἡ ὑπόψιλος, ȣ
Tenuis, ψιλὸς, ἡ, ὸν, Dem. Phal. λεπτὸς, ἡ, ὸν, spes, ἐλπὶς, Aristid. *pauper*, ὁ ϗ ἡ ἄπορος, Dem.
Tenuitas, ἡ λεπτότης, ητος, *egestas*, ἡ ἀπορία, ας, Dem.
Tenuiter, λεπτῶς, *egene*, ἀπόρως, Dem. ψιλῶς.
Tenuo, λεπτύνω, Athen. ἰσχναίνω.
Tenus, ἄχρι, *sequente Consona*; ἄχρις, *sequente Vocali vel Diphthongo*; verbis tenus, ἄχρι λόγȣ, Plut.
Tepefacio, χλιαίνω τὶ, Athen. θερμαίνω.
Tepefio seu Tepesco, χλιαίνομαι, Lucian.
Tepeo, χλιαίνομαι, Philo. ἀλεάζω, Aristot. ἀλεαίνω, id.
Tepiditas, ἡ χλίανσις, εως.
Tepido, χλιαίνω, Athen.
Tepidus, χλιαρὸς, ὰ, ὸν, oleum, ἔλαιον, Galen. ἀλεεινὸς, ἡ, ὸν, regio, χώρα, Herodot.
Tepor, ἡ ἀλέα, ας, Hipp.
Ter, τρὶς, Dem. ἐπιτρὶς, Diosc.
Tercenti, τριακόσιοι, ιαι, ια, Herodot.
Terebinthinus, τερεβίνθινος, ίνη, ινον, vinum, οἶνος, Diosc.
Terebinthus, ἡ τερέβινθος, Theophr.
Terebra, τὸ τρύπανον, Athen. τὸ τέρετρον.
Terebratio, ἡ τρύπησις, εως.
Terebro, τρυπάω, aliquid, τὶ, Lucian. τορέω.
Teredo, ὁ τερηδὼν, όνος, Theophr.
Teres, στρογγύλος, ύλη, ύλον, Theophr.
Tergeo, σμήχω τινὰ, Lucian. ὀμόργνυμαι.
Tergiversatio, ἡ στροφὴ, Aristoph. *timor*, ὁ ὄκνος, Dem. excusatio, ἡ πρόφασις, id.
Tergiversor, νωτίζω, Poll. *nolo*, ἀναδύομαι, Dem.
Tergo, idem quod *Tergeo*.
Tergum, ὁ νῶτος, *plur.* τὰ νῶτα, ων, Xen. verto, τὰ νῶτα ἐπιστρέφω, Lucian. a tergo, κατόπισθεν, Plat. ἐξόπισθεν, Plut. Confer *Dorsum*.
Tergus, τὸ δέρμα, τὸ σκύτος, Plat.
Termes, τὸ θάλος ἔγκαρπον.
Terminatio, ὁ ὁρισμὸς, ȣ̃, Aristot. vocis, ἡ κατάληξις, εως.
Termino, ὁρίζω, Aristot. Confer *Finio*.
Terminus, ὁ ὅρος, Dem. τὸ ὅριον, Xen. malorum, πόνων λῆξις, Plat. Confer *Finis*, item *Limes*.
Ternarius, sc. numerus, seu Ternio, ἡ τριὰς, άδος.
Terni, ὁ ϗ ἡ συντρεῖς, ῶν, Lucian.
Tero, τρίβω, aliquid manu, τὶ χειρὶ, Diosc tempus, διατρίβω χρόνον, Xen.
Terra, ἡ γῆ, γῆς, Dem. habitabilis, seu Orbis terrarum, ἡ οἰκȣμένη, ης, id. ἡ περίοδος τῆς γῆς, id. ἅπασα γῆ ϗ θάλασσα, id.
Terræmotus, ὁ σεισμὸς τῆς γῆς.
Terrefacio, φοβερίζω, LXX.
Terrenus seu Terrestris, ὁ ϗ ἡ γεώδης, Plat. ὁ ϗ ἡ ἐπιχθόνιος, ἐπίγειος.
Terreo, φοβέω τινὰ, Dem. ἐκφοβέω τινὰ, Isocr. ταράττω τινὰ, Dem. καταπτήσσω τινὰ, id.
Terrestris. Vide *Terrenus*.
Terribilis, φοβερὸς, ὰ, ὸν, alicui, τινὶ, Dem. δεινὸς, ἡ, όν.
Terribiliter, φοβερῶς.
Terriculum, τὸ φόβητρον, ȣ, N. T.
Terrifico, φοβέω, Dem. Vide *Terreo*.
Terrificus, φοβερὸς, ὰ, ὸν, Dem. ὁ ϗ ἡ δειματώδης.
Terrigena, ὁ ϗ ἡ γηγενὴς, έος, LXX.
Territo, ταράσσω, Dem. Confer *Terreo*.
Territorium. τὸ χωρίον, ȣ, Xen.
Terror, ὁ φόβος, ȣ, Dem. Confer *Metus*.
Tertianus, τριταῖος, αία, αῖον, febris, πυρετὸς, Diosc.
Tertio, τρισσεύω, LXX. τρισσόω, id.
Tertio, *adv.* τρίτον, τρίτως, τὸ τρίτον, Dem.
Tertius, τρίτος, η, ον, Plat.
Tessella seu Tesserula, ὁ κυβίσκος, ȣ, pavimenti, ὁ ἀβακίσκος, ȣ, Athen.
Tessera, ὁ κύβος, ȣ, militaris, τὸ σύνθημα, ατος, Herodian. τὸ σύμβολον· ludo tesseris, κυβεύω, Plut.
Testa, ὁ κέραμος, Plut. τὸ ὄστρακον, id.
Testaceus, ὁ ϗ ἡ ὀστρακώδης, εος, Diosc. ὀστράκινος, ίνη, ινον, vas, σκεῦος, N. T.
Testamentum, ἡ διαθήκη, ης, Dem. inofficiosum seu non recte factum, ȣ̓ καλῶς seu ὀρθῶς ἔχȣσα, idem. commentitium, κατεσκευασμένη, idem. falsum, ψευδὴς, idem. facio, διαθήκην ποιέομαι, idem. condo, διατίθεμαι, idem. scribo, conscribo, γράφω, idem. fieri, γίγνεσθαι, idem. obsigno, σημαίνομαι, idem. relinquo, καταλείπω, idem. adservo, τηρέω, idem. profero, ἀποφαίνω, idem. aperio, ἀνοίγω, idem. ratum esse, κυρίαν εἶναι, idem. irritum esse, ἄκυρον εἶναι, idem. ratum habeo, διαθήκῃ ἐμμένω, Dem.
Testatio, ἡ μαρτυρία, ας, Dem.
Testator, ὁ διαθέμενος, Dem. ὁ διατιθέμενος, id.
Testeus, idem quod *Testaceus*.
Testiculus, ὁ ὄρχις, τὸ ὀρχίδιον.
Testificatio, ἡ ἐκμαρτυρία, ας, Dem.
Testificor, διαμαρτυρέω, falsum, ψευδῆ, Dem. palam, διαῤῥήδην μαρτυρέω, id.
Testimonium, ἡ μαρτυρία, Dem. ἡ ἐκμαρτυρία, idem. magnum et illustre, μεγάλη ϗ περιφανής· amplum, εὐμεγέθης· firmissimum, ἰσχυροτάτη· exhibeo de aliquo, μαρτυρίαν παρέχω παρά τινος· profero alicujus rei, ἐμβάλλομαί τινος, idem. dicere, μαρτυρεῖν, id.
Testis, ὁ μάρτυς, υρος, Dem. ὁ μαρτυρῶν, ȣ̃ντος, idem. testes comparare, μάρτυρας παρασκευάζεσθαι· aliquos facere, ποιεῖν τινάς τινος· vocare, citare, καλεῖν τινά τινος· multos adhibeo, παραλαμβάνω πολλȣ́ς· designare, ἀποδεικνῦναι, id. adduco, παράγω, id. esse, εἶναι, ὑπάρχειν· habere paratos, ἔχειν ἑτοίμȣς, id.
Testudineus, χελώνιος, ία, ιον.
Testudo, *animal*, ἡ χελώνη, Aristot. *instrumentum musicum*, ἡ χέλυς, Arat. *camera*, ἡ ἀψὶς s. ἁψὶς, ῖδος, Diod. Sic. ἡ καμάρα, id.
Testula, τὸ ὀστράκιον, ȣ.
Teter, μιαρὸς, ὰ, ὸν, Aristot.
Tetricus, σκυθρωπὸς, ἡ, ὸν, Herodian. ὁ ϗ ἡ ἀμειδητος, ȣ, Philo.
Texo, ὑφαίνω, ἱστȣργέω, Athen.
Textilis, e, ὑφαντὸς, ἡ, ὸν, Hom.
Textor, ὁ ὑφάντης, ȣ, Aristot. ὁ πλοκεύς.
Textorius, ὑφαντικὸς, ἡ, ὸν, Aristot. ars, ἡ ὑφαντικὴ, ῆς, Ælian.
Textrinum, τὸ ἱστȣργεῖον, ȣ.
Textrix, ἡ ὑφάντρια, ας.
Textura, ἡ ὕφανσις, εως, Poll. ἡ ὑφὴ, ῆς, Plat. ἡ ἱστȣργία, ας, Theophyl.
Thalamus, ὁ θάλαμος, ȣ, Plut.
Theatralis, e, θεατρικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Theatridium, τὸ θεατρίδιον, ȣ, Vitruv.
Theatrum, τὸ θέατρον, ȣ, Dem. in theatrum produco. θεατρίζω, N. T.
Theca, ἡ θήκη, ης, Xen.
Thema, τὸ θέμα, ατος, Plut.
Theologia, ἡ θεολογία, ας, Plat.
Theologice, θεολογικῶς.
Theologicus, θεολογικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Theologus, ὁ θεολόγος, ȣ, Plat.
Theorema, τὸ θεώρημα, ατος, Euclid.
Theoreticus, θεωρητικὸς, ἡ, ὸν, Plut.
Thermæ, αἱ θερμαὶ, ῶν, Plut. θερμαὶ πηγαὶ, Dion. Sic.
Thesaurarius, ὁ θησαυροφύλαξ, ακος, ὁ γαζοφύλαξ, ακος, LXX.
Thesaurus, ὁ θησαυρὸς, ȣ̃, Aristot. thesaurum colligo, θησαυρίζω, Herodian. in thesauro recondo, θησαυρίζομαι, Philo.
Thesis, ἡ θέσις, εως, Aristot.
Thorax, ὁ θώραξ, ακος, Aristot.
Thronus, ὁ θρόνος, ȣ, N. T.
Thureus, ὁ ϗ ἡ λιβανώδης, εος.
Thuribulum, τὸ θυμιατήριον, Philo.

Thus, ὁ λίβανος, Theophr.
Thymus, ὁ θύμος, Diosc.
Thyrsus, ὁ θύρσος, Plut.
Tiara, ἡ τιάρα, Herodot.
Tibia, ἡ κνήμη, ης, LXX. *fistula*, ὁ αὐλὸς, ȣ, Cl. Alex.
Tibiale, ἡ κνημὶς, ῖδος, Athen.
Tibialis, αὐλικὸς, ἡ, ὸν, αὐλητικὸς, ἡ, ὸν, arundo, κάλαμος, Theophr.
Tibicen, ὁ αὐλητὴς, ȣ, Lucian. ὁ αὐλῳδὸς, ȣ, Athen. ὁ χοραύλης.
Tibicina, ἡ αὐλητρὶς, ίδος, Lucian.
Tigillum, τὸ δοκίδιον.
Tignum, ἡ δοκὸς, ȣ, Aristoph. transversarium, ἡ διαδοκὶς, ίδος, Hesych.
Tigrinus, τίγρινος, ίνη, [illegible]
Tigris, ἡ τίγρις, ιδος, Æ[illegible]
Tilia, ἡ φίλυρα, Herodian.
Tiliaceus, φιλύρινος, ίνη, ινον, Ælian.
Timeo, φοβέομαι, Dem. Deum, εὐλαβέομαι Θεὸν, LXX. Confer *Metuo*.
Timide, περιδεῶς, Dem.
Timiditas, ἡ δειλία, Dem. ἡ ἀτολμία, id.
Timidus, δειλὸς, ἡ, ὸν, Dem. ὁ ϗ ἡ ἄτολμος, ȣ, id.
Timor, ὁ φόβος, ȣ, Dem. τὸ δέος, εος, id. Confer *Metus*.
Tinctilis, βαπτικὸς, ἡ, όν.
Tinctor, ὁ βαφεὺς, έως, Plat.
Tinctura, ἡ βαφὴ, ῆς, Theophr. ἡ χρῶσις.
Tinea, ὁ σὴς, σητὸς, Theophr.
Tineosus, ὁ ϗ ἡ σητόβρωτος, ȣ, N. T.
Tineola, τὸ ἑλμίνθιον, ȣ, Hippocr.
Tingo, βάπτω, pilos, τρίχας, Diosc. χρωΐζω, Aristot. χρώζω, id.
Tinnio, κωδωνίζω, Athen. βομβέω.
Tinnitus, ὁ κωδωνισμὸς, ȣ, æris, ὁ πάταγος τῶν χαλκωμάτων, Plut.
Tintinnabulum, ὁ κώδων, ωνος, Thuc. ἡ πλαταγὴ, ῆς, Diod. Sic. τὸ κρόταλον· tintinnabulum pulso, κωδωνίζω, Athen.
Titillatio, ὁ γαργαλισμὸς, ȣ, Plat. γάργαλος, ȣ, Lucian.
Titillo, γαργαλίζω, Ceb. Theb. ὑποκνίζω.
Titio, ὁ δαλὸς, ȣ, LXX.
Titubanter, ἀσυστάτως, παραφόρως, θολερῶς.
Titubantia, ἡ συγκλόνησις, εως, oris seu linguæ, ὁ τραυλισμὸς, ȣ, ἡ τραυλότης, ητος, Plut.
Titubatio, ἡ δόνησις, εως.
Titubo, ὑποσκελίζομαι, Plut. παραφέρομαι, Aristot. in sermone, σφάλλομαι, Plut. πλανάομαι ἐν λόγῳ, Herodot.
Titulus, ἡ ἐπιγραφὴ, ῆς, Polyb.
Toga, ἡ τήβεννος, Dion. Hal. ἡ τηβέννη, ης, Plut. candidata, λαμπρὰ, Polyb. pura, ἱμάτιον ἀπόρφυρον, id. togam virilem sumo, εἰς ἄνδρας τάττομαι, Dem.
Togatus, ὁ ϗ ἡ τηβεννοφόρος, ȣ.
Tolerabilis, e, ἀνασχετὸς, ἡ, ὸν, Lucian. φορητὸς, ἡ, ὸν, Chrys. ἀνεκτὸς, ἡ, ὸν, Dem. ὑπομονητικὸς, ή, όν, Isocr. τλητὸς, ἡ, όν.
Tolerabiliter, ἀνεκτῶς, Isocr.
Toleranter, φιλοπόνως, Isocr. καρτερικῶς, Chrys.
Tolerantia, ἡ ἀνοχὴ, ῆς, N. T. ἡ ἀνασχεσις, εως, Plut. τὸ καρτερικὸν, ȣ, Dion. Hal. ἡ καρτερία, ας, Dem. ἡ τλῆσις.
Tolero, καρτερέω, Isocr. ὑπομένω, Dem. ἀνέχομαί τι, id. Confer *Patior*.
Tolleno, ὁ κήλων, ωνος.
Tollo, αἴρω, manus, χεῖρας, Aristoph. vela, αἴρομαι τὰ ἱστία, Plut. vocem, ἐπαίρω φωνὴν, Dem. mensam, αἴρω τράπεζαν, Bud. aliquid e medio, ἀναιρέω τι ἐκ μέσȣ, Dem. *educare*, infantem, ἀναιρέομαι, Plut. in crucem, ἀνασκολοπίζω, Philo. puerum e medio, ἀφανίζω παῖδα, Isocr.
Tomaculum, ὁ ἀλλᾶς, ᾶντος, Athen.
Tomentum, τὸ γνάφαλον, ȣ, Lucian.
Tomex, ἡ τομικὴ, ῆς.
Tomus, ὁ τόμος, ȣ, Laert.
Tondeo, κείρω, comas, κόμην· barbam, ἀποκείρω τὸ γένειον, Herodian. ad cutem, ξυρέω ἐν χρῷ, Lucian.
Tonitru, ἡ βροντὴ, ῆς, Aristot. τὸ βρόντημα, ατος, Æschyl.
Tono, βροντάω.
Tonsillæ, τὰ παρίσθμια, ων, Ruff. αἱ ἀντιάδες.
Tonsor, ὁ κουρεὺς, έως, Plut. κορσεύς.
Tonsorius, κουρικὸς, ἡ, ὸν, Polyb.
Tonstrina, τὸ κουρεῖον.
Tonstrix, ἡ κουρεύτρια, ας, Plat.
Tonsura, ἡ κουρὰ, ᾶς, Plat. ἡ κάρσις.
Tonus, ὁ τόνος, ȣ, Quinctil.
Toral, τὸ περίκλινον, ȣ.
Torcular, ὁ ληνὸς, ȣ, LXX. τὸ σαφυλοβολεῖον, ȣ, Isrus.
Tormentum, ἡ βάσανος, Isocr. τὸ βασανιστήριον, Themist. ἡ στρέβλη, Philo. bellicum, πετροβόλος· tormentis coactum con[illegible] [illegible] ἐξειπεῖν, Lucian. sub[illegible] παραδίδωμί τινα εἰς βάσανον, Dem. [illegible] tolerare et pati t[illegible] [illegible] ὀδύ[illegible] ταῖς βασάνοις [illegible]
T[illegible]ina, αἱ στρόφοι, ων, Diosc. ἡ δυσεντερία· tor[illegible]bus laboro, στροφάομαι, idem.
[illegible], D[illegible].
Tornator, ὁ το[illegible]
Tornatura, ἡ τ[illegible]
Torno, τορεύω, τορνεύω, Theop[illegible].
Tornus, ὁ τόρνος, ȣ, Theogon.
Torosus, a, um, ὁ ϗ ἡ μυώδης, Gal.
Torpedo, piscis, ἡ νάρκη, ης, Plat.
Torpefactio, ἡ νάρκωσις, εως, Hippocr.
Torpeo, ναρκάω, Aristot. ἀπονεύω, Dem.
Torpesco, ναρκάω, Al. Aphr.
Torpidus, ὁ ϗ ἡ ναρκώδης, εος.
Torpor, ἡ νάρκη, ης, Chrys. ἡ νάρκωσις, εως, Hippocr. ἡ νάρκησις, εως, Gal.
Torquatus, ὁ ϗ ἡ στρεπτοφόρος, ȣ, Suid.
Torqueo, στρέφω, aliquid, τὶ, Dem. γυρόω τι, *examino torquendo*, βασανίζω, aliquem, τινὰ, Plut. στρεβλόω τινὰ, Dion. Hal.
Torquis, τὸ περιτραχήλιον, ȣ, Plut. ὁ στρεπτὸς, ȣ, Ælian. τὸ στρόφιον, ȣ, Herodot.
Torrefacio, φρύγω, Lucian.
Torrefactio, ὁ φρυγμὸς, ȣ, Hesych.
Torrens. ὁ χείμαρρος, ȣ, Lucian. ὁ χειμάρρȣς, ȣ, LXX. ἡ χαράδρα.
Torreo, φρύγω, Lucian. φρύγομαι, Athen. καυματίζω, N. T.
Torridus, καπυρὸς, ὰ, ὸν, Diosc.
Torris, ὁ δαλὸς, ȣ, Athen.
Torsio, ἡ στρέψις, εως.
Torte, ἐστραμμένως.
Tortilis, e, στρεπτὸς, ἡ, ὸν, Eurip.
Tortor, ὁ βασανιστὴς, ȣ, Dem. ὁ δημόκοινος.
Tortuosus, στρεβλὸς, ἡ, ὸν, Aristot. ὁ ϗ ἡ ἑλικοειδής.
Torve, ταυρικὸν, video, βλέπω, Aristoph. τιτανικὸν βλέπω, Lucian. ὑπόδρα.
Torvitas, ἡ ὑποδρασία, ας, τὸ βλοσυρὸν, ȣ.
Torus, ἡ στιβὰς, άδος, genialis, ἡ παστὰς, άδος, γαμήλιος, Chrys.
Torvus, βλοσυρὸς, ὰ, ὸν, ἀγριωπὸς, ἡ, ὸν, Plut. ὁ ϗ ἡ δεινωπός.
Tot, τοσȣ̃τοι, αῦται, αῦτα· et tanta perfeci, ϗ τηλικαῦτα διαπέπραγμαι, Isocr. obsides, quot coloni, τοσȣ̃τοι ὅμηροι, ὅσοιπερ ἄποικοι, Dem. quot, τοσȣ̃τοι τὸ πλῆθος, ὅσοιπερ, Isocr. τοσȣ̃τοι, ὅσοι, id. τοσȣ̃τοι, ὁπόσοι, id.
Totidem, ἴσοι, αι, α, Xen. ἴσοι τὸν ἀριθμὸν, Aristot. ἴσοι τῷ ἀριθμῷ, id. ἴσοι, αι, α, τὸ πλῆθος, Dem.
Toties, τοσαυτάκις, Joseph.
Totus, ὅλος, η, ον, Dem. in aliqua re, ἔν τινι, Aristot. πᾶς ἔν τινι, Dion. Hal.
Toxicum, τὸ τοξικὸν, ȣ, Diosc.
Trabalis, e, ὁ ϗ ἡ δοκώδης, εος.
Trabea, ἡ ἁλουργὶς, ίδος, Plut.
Trabeatus, a, um, ἁλουργίδα ἀμπεχόμενος.
Trabs, ἡ δοκὸς, ȣ, Diod. Sic.
Tractabilis, e, ὁ ϗ ἡ εὐμεταχείριστος, Plut. ὁ ϗ ἡ [illegible].
Tractatio, ἡ μεταχείρισις, εως, Dion. Hal.
Tractatus, ἡ πραγματεία, ας.
Tractim, ἐπισεσυρμένως.
Tracto, χειρίζω, Polyb. ψηλαφάω, argumentum aliquod, γράφω περὶ ὑπόθεσίν τινα, Dem. negotia publica, πράττω τὰ κοινὰ, id. aliquem contumeliose, ὑβριστικῶς χράομαί τινι, Dem. duriter, αἰκίζομαί τινα, Isocr.
Traditio, ἡ παράδοσις, εως, Thuc.
Trado, παραδίδωμι, aliquem alicui, τινά τινι, Herodot. oblivioni, λήθῃ, Lucian. literis, γραφῇ, Gregor. me totum alicui rei, ἐκδίδωμι ἐμαυτὸν διὰ παντός τινι πράγματι, Dem. in disciplinam, παραδίδωμι ἐμαυτόν τινι, ὥσπερ μαθητὴν, idem. hosti enses in manus, ἐγχειρίζω τὰ ξίφη τοῖς ἐχθροῖς, Greg. posteritati, παραδίδωμι τῇ διαδοχῇ τȣ̃ χρόνȣ, Synes. tradunt historici, ἱστορȣ̃σι, Plut. ut ab iis traditum est, κατ' ἐκείνȣς, Philo. fama traditur, λόγος διαδίδοται, Isocr.
Traduco, διάγω, tempus, χρόνον, Xen. exercitum, στρατιάν· imperium ad alium, μετάγω ἀρχὴν εἰς ἄλλον, Herodian. in aliam linguam, μεταφράζω, Plut. aliquem, διαβάλλω [illegible], Plut. Confer *Obtrecto*.
Traductio, ἡ διαγωγὴ, ῆς, Aristot. Confer *Interpretatio*, item *Obtrectatio*.
[T]radux, ὁ ϗ ἡ ὑπόρριζος, ȣ.
Tragice, τραγικῶς, Greg. exaggero, ἐκτραγῳδέω, Naz. decanto, τραγῳδέω, Dem.
Tragicus, τραγικός, ἡ, ὸν, Lucian.
Tragœdia, ἡ τραγῳδία, ας, Plat.
Tragœdus, ὁ τραγῳδὸς, ȣ, Athen.
Tragula, τὸ ἀκόντιον, ȣ, Xen.
Traha, τὸ ἑλκηθρον, ȣ, Theophr.
Traho, ἕλκω, naso aliquem, τῆς ῥινὸς, Lucian. currum, ἄγω ἅρμα, Herodian. ad imperium, ἐπὶ τὴν ἀρχὴν, id. aliquid per totam urbem, σύρω τι διὰ πάσης πόλεως, id.
Trajectio, ἡ διάβασις, εως, Dem. ἡ πέρευσις.
Trajectus, ὁ πορθμὸς, ȣ, Eur. τὸ δίαρμα, ατος, Polyb.
Trajicio, διαβάλλω, in insulam, εἰς νῆσον, Herodot. alicunde in continentem oppositam, ἐκ τινος πρὸς τὴν ἀντιπέρας ἤπειρον, Thuc. lino corticem, λίνῳ τὸν φλοιὸν, Diosc. mare, διαπεράω τὸ πέλαγος, Isocr. culpam in alium, τὴν αἰτίαν ἀνατίθημί τινι, id.
Traluceo, διαφαίνομαι, Aristot.
Trama, ἡ κρόκη, ης, Plat.
Trames, ἡ τρίβος, ȣ, Xen. ὁ στίβος.
Trano, διανήχομαι, Dion. Hal.
Tranquille, ἀθορύβως, Diod. ἀταράκτως, Plut.
Tranquillitas, ἡ ἀταραξία, ας, Just. Mart. ἡ γαλήνη, ης, Phil. animi, ἡ εὐθυμία, ας, Plut. ἡ εὐδία παθῶν, Phil.
Tranquillo, γαληνόω, Plut.
Tranquillus, ὁ ϗ ἡ ἄκυμος, ȣ, Plut. ὁ ϗ ἡ ἀκύμαντος, ȣ, Lucian. ὁ ϗ ἡ ἀσάλευτος, ȣ, Diod. Sic. ὁ ϗ ἡ ἀθόρυβος, ȣ, Plut. animo, ὁ ϗ ἡ εὔθυμος, ȣ, id. sum, γαληνίζω, id. animo, εὐθυμέω, id. Confer *Quietus*.
Trans, πέρα, *sequente Consona*, πέραν, *sequente Vocali vel Diphthongo*, mare, πέρα θαλάσσης, Thuc. Confer *Ultra*.
Transactio, ἡ διάλυσις, εως, vitæ, ἡ διεξαγωγὴ τȣ̃ βίȣ, Bas.
Transcendo, ὑπερβαίνω, turrim, τȣ̃ πύργȣ, Herodot. ὑπερέχω.
Transcribo, μεταγράφω, aliquid, τὶ, Thuc. aliquid in aliquem, τι εἴς τινα, Paus.
Transcurro, μετατρέχω, διατρέχω.
Transcursus, ἡ παραδρομὴ, ῆς, Bas.
Transenna, ἡ σπλὴγξ, γὸς, Plut. ἡ κιγκλὶς, ίδος, Chrys.
Transeo, διαβαίνω, in Europam, εἰς Εὐρώπην, Dem. post alium, ἐπιδιαβαίνω. Xenoph. ad aliquid, μεταβαίνω ἐπί τι, Isocr. urbem, διοδεύω πόλιν, N. T. saltu per ignem, διαπηδάω τὴν φλόγα, Xen.
Transfero, μετάγω, N. T. aliquid, μετακομίζω τι, Herodian. in aliam linguam, ἑρμηνεύω, Xen. ad verbum, μεθερμηνεύομαι κατὰ λέξιν, Plut.
Transfigo, διαπείρω, aliquem aliquo, τινά τινι, Diosc. διελαύνω.
Transfiguratio, ἡ μεταμόρφωσις, εως, Philo.
Transfiguro, μεταμορφόω, Philo.
Transfodio, διαπείρω, Diosc.
Transformo, μεταμορφόω, Philo.
Transfreto, διαπορθμεύω, Plut.
Transfuga, ὁ αὐτόμολος, ȣ, Isocr.
Transfugio, αὐτομολέω, Thuc. ad aliquem, εἴς τινα, Lucian. ad hostes, πρὸς τȣ̀ς πολεμίȣς, Diod. Sic.

Transfugium, ἡ αὐτομολία, ας, Thuc.
Transfundo, μεταχέω.
Transgredior, μεταβαίνω, Aristot. legem, παραβαίνω νόμον, N. T. ὑπερέχω.
Transgressio, ἡ παράβασις, εως, legis, νόμου, N. T. ἡ διάβασις, εως, Xen.
Transigo, διαπράττω τὶ, Dem. καταπράττω τὶ, Xen. cum aliquo, διομολογοῦμαι, Dion. Hal. vitam, διεξάγω τὸν βίον, Synes.
Transilio, ὑπερβαίνω, aliquid de industria, τὶ ἑκὼν, Dem. διαπηδάω τι, Xen. legem, ὑπερπηδάω νόμον, Æschin.
Transitio, seu Transitus, ἡ διάβασις, Xen. ἡ διέξοδος, Dion. Hal. ἡ δίοδος, Æschin.
Translatio, ἡ μεταγωγὴ, ῆς, ἡ διακομιδὴ, ῆς, Thuc. ἡ μεταφορὰ, ἡ μετάθεσις.
Translatitius, μεταφατικὸς, ἡ, ὸν.
Transmarinus, ὁ ϗ ἡ διαπόντιος, ου, Dion. Hal.
Transmigratio, ἡ μετανάστασις, εως, Dion. Hal.
Transmigro, μετοικέω, Dem. μετανίσταμαι Philo.
Transmissio, ἡ διαπομπὴ, ῆς, Appian. ἡ διακομιδὴ, ῆς, Thuc.
Transmitto, διαπέμπω, aliquid alicui, τί τινι, Thuc. aliquid negligendo, παραπέμπω τι, Dem. *transeo*, διαβαίνω τι, id.
Transmoveo, μετακινέω, Them.
Transmutatio, ἡ μετάλλαξις, εως, Xen. ἡ μετάστασις.
Transmuto, μεταλλάττω, aliquid, τὶ, Thuc. μεταβάλλω τι, Aristot.
Transnomino, μετονομάζω, Philo.
Transpono, μετατίθημι, Plut. μετάγω.
Transportatio, ἡ διακομιδὴ, ῆς, Thuc.
Transporto, μετακομίζω, statuam in aulam, τὸ ἄγαλμα εἰς αὐλὴν, Herodian. aliquid in insulam, διακομίζω τι εἰς νῆσον, Thuc. aliquos, διαβιβάζω τινὰς, Isocr. liberos et uxores ex agris, μετακομίζω παῖδας ϗ γυναῖκας ἐξ ἀγρῶν, Dem.
Transtra, τὰ ζυγὰ, ῶν, Hom. τὰ σέλματα.
Transvectio, ἡ διακομιδὴ, ῆς, Thuc.
Transveho, idem quod *Transporto*.
Transversus, ὁ ϗ ἡ ἐνδιάστροφος, ου, Nyss. ὁ ϗ ἡ περικάρσιος, ου, Aret. πλάγιος, ία, ιον.
Transulto, idem quod *Transilio*.
Transumo, μεταλαμβάνω, Plut.
Transvolo, μεταπέτομαι, Lucian.
Treceni, seu Trecenti, τριακόσιοι, αι, α, Plut.
Trecenties, τριακοσιάκις.
Tredecies, τρισκαιδεκάκις.
Tredecim, οἱ, αἱ, τὰ τρισκαίδεκα.
Tremebundus, ὁ ϗ ἡ τρομώδης, εος, Plut. ὁ ϗ ἡ περιδεὴς, έος, Lucian.
Tremefacio, ἐκπλήττω, Dem. πτοέω.
Tremefactus, ὁ ϗ ἡ ἔντρομος.
Tremendus, φοβερὸς, ρὰ, ρόν.
Tremisco, seu Tremo, τρέμω, Dem. τρέω, Plut. τρομέω.
Tremor, ὁ τρόμος, Plut. ὁ σεισμός.
Tremulus, ὁ ϗ ἡ τρομώδης, εος, Plut. τρομερὸς, ρὰ, ρόν.
Trepidanter, ἀποδεδειλιακότως.
Trepidatio, ὁ τρόμος, ου, Plut.
Trepido, τρέω, Plut.
Trepidus, ὁ ϗ ἡ περίφοβος, ου, Dem. ὁ ϗ ἡ περιδεὴς, έος, Isocr.
Tres, οἱ ϗ αἱ τρεῖς, Tria, τὰ τρία, Dem.
Triangularis, e, ὁ ϗ ἡ τρίγωνος, ου, Euclid.
Triangulus, τὸ τρίγωνον, ου, Euclid.
Triarii, οἱ τριάριοι, ων, οἱ ἐπιτεταγμένοι, ων.
Tribulatio, ἡ ἀνάγκη, N. T. ἡ θλίψις.
Tribulis, ὁ φυλέτης, Dem. ὁ συμφυλέτης, Isocr.
Tribulo, θλίβω, LXX.
Tribulus, ὁ τρίβολος, ου, N. T.
Tribunal, τὸ βῆμα, ατος, Dem. τὸ δικαστήριον, ου, Plut.
Tribunatus, plebis, ἡ δημαρχία, ας, Plut. militaris, ἡ χιλιαρχία, ας, Dion. Hal.
Tribunitius, δημαρχικὸς, ἡ, ὸν, Xiphil. potestas, ἡ τῶν δημάρχων ἐξουσία, Dion. Hal.
Tribunus, ὁ τριττύαρχος, ου, Dion. Hal. plebis, ὁ φύλαρχος, ου, Dem. ὁ δήμαρχος, ου, Plut. legionis, στρατοπεδάρχης τοῦ τάγματος, militaris, ὁ χιλίαρχος, ου, id.
Tribuo, νέμω, Herodian. alicui aliquid, ἀνατίθημί τινί τι, Dem. causam alicui, αἰτίαν ἐπιτίθημι τινι, Isocr. honorem, ἀπονέμω τινὶ τιμὴν, id. suum cuique, ἀποδίδωμι τὸ πρέπον ἑκάστῳ, Plat. ἀπονέμω ἑκάστῳ τὸ πρέπον, Aristot. Confer *Do*, *Largior*.
Tribus, ἡ φυλὴ, ῆς, Dem. ἡ φρατρία, ας, id.
Tributarius, ὁ ϗ ἡ συντελὴς, Dem. ὁ ϗ ἡ ὑποτελὴς, Dion. Hal.
Tributim, κατὰ φυλάς.
Tributum, ὁ φόρος, ου, Dem. ἡ φορὰ, ᾶς, ἡ εἰσφορὰ, ᾶς, ἡ προεισφορὰ, ᾶς, id. ὁ δασμὸς, οῦ, Isocr. pecuniæ, εἰσφορὰ χρημάτων, id. σύνταξις χρημάτων, Dem. et decimæ, τὸ τέλος ϗ δεκάται, id. ordinare, φόρους τάττω, Isocr. indico alicui, προστάττω σύνταξιν τινι, Dem. impono alicui, προστάττω εἰσφορὰν τινι, Isocr. exigo, πράττω φόρους, id. εἰσπράττω φορὰν, id. confero, ποιοῦμαι εἰσφορὰν, id. pendo, φέρω φόρον, id. δίδωμι τὴν σύνταξιν, Dem. τίθημι εἰσφορὰν, id. levo tributis, ἀναπαύω εἰσφορᾶς, Isocr. tributi exactio, ἡ πελωνεία, Dem. collectio, ἡ δασμολογία, ας, ἡ φορολογία, ας· collector, ὁ δασμολόγος, ου, id. ὁ φορολόγος, LXX.
Tricæ, τὰ τριχοπλέγματα, ων.
Tricæni, οἱ, αἱ, τὰ τριάκοντα, Plat.
Tricenteni, τριακόσιοι, αι, α, Herodot.
Tricenties, τριακοσιάκις.
Triceps, ὁ ϗ ἡ τρικέφαλος, ου, Suid.
Tricesimus, τριακοστὸς, ἡ, ὸν, Dem.
Tricies, τριακοντάκις, Plut.
Triclinium, τὸ τρικλίνιον, ου, Athen.
Tridens, ἡ τρίαινα, ης, Cl. Al.
Triduum, τὸ τριήμερον, Aristot. ἡ τριημερία, LXX.
Triduanus, ὁ ϗ ἡ τριήμερος, ου, Gregor.
Triennis, ὁ ϗ ἡ τριετὴς, έος, Amm.
Triennium, ὁ τριετὴς χρόνος, Herodot.
Triens, τὸ τριτημόριον, ου, Aristot.
Trifariam, τριχῆ, Herodot.
Trigæ, ὁ τρίιππος, ου.
Trigemini, οἱ τρίδυμοι, ων.
Trigesimus, τριακοστὸς, ἡ, ὸν, Dem.
Triginta, οἱ, αἱ, τὰ τριάκοντα, Plut.
Trigla, ἡ τρίγλα, ης, Aristot.
Trigonalis, ὁ ϗ ἡ τρίγωνος, ου, Eucl.
Trimatus, ἡ τριετία, ας.
Trimestris, ὁ ϗ ἡ τρίμηνος, ου.
Trimulus, ὁ ϗ ἡ τριετὴς, έος, Naz.
Trinitas, ἡ τριὰς, άδος.
Trinus, οἱ ϗ αἱ τρεῖς, Aristot. τρισσὸς, ἡ, ὸν, Plat.
Tripartito, τριμερῶς.
Tripartitus, ὁ ϗ ἡ τριμερὴς, έος.
Tripedalis, τριπόδης, εος, Xen.
Tripes, ὁ ϗ ἡ τρίπους, οδος, Aristoph.
Triplex, τρισσὸς, ἡ, ὸν, τριπλοῦς, ῆ, οῦν, Aristot.
Tripliciter, τριττῶς, Dion. Hal.
Triplico, τρισσόω, Greg.
Triplus, τριπλοῦς, ῆ, οῦν, Aristot.
Tripudio, χορεύω, Isocr. ὀρχέομαι, Dem.
Tripudium, ὁ κροδακισμὸς, οῦ, Dem.
Tripus, ὁ τρίπους, οδος.
Triquetrus, ὁ ϗ ἡ τρίγωνος, ου, Eucl.
Triremis, ἡ τριήρης, εος, Dem.
Tristis, λυπηρὸς, ὰ, ὸν, Dem. ἀνιαρὸς, ὰ, ὸν, id. ὁ ϗ ἡ περίλυπος, Isocr. ὁ ϗ ἡ ἄθυμος, ου, id.
Tristitia, ἡ λύπη, ης, Dem. ἡ ἀθυμία, ας, id. ἡ ἀχθηδὼν, όνος, Plat. ἡ ἀνία, tristitiam adfero, ἀνιάω, Dem. tristitia adficior, ἀνιάομαι, id. Confer *Mœror*, *Mœstitia*, *Ægritudo*.
Triticeus, πύρινος, ίνη, ινον, Dion. Hal.
Triticum, ὁ πυρὸς, οῦ, Philo.
Tritura, ἡ ἀλόησις, εως, ὁ ἀλοητὸς, οῦ, Xen.
Trituro, ἀλοάω, Plut.
Trivialis, ὁ τριοδίτης, ου, ἡ τριοδῖτις, ιδος, Philo.
Trivium, ἡ τρίοδος, ου, Lucian.
Triumphalis, θριαμβικὸς, ἡ, ὸν, Plut.
Triumpho, θριαμβεύω, aliquem, τινὰ, Plut. secundum, θρίαμβον δεύτερον, id. πομπεύω.
Triumphus, ὁ θρίαμβος, ου, Plut.
Triumvir, εἷς τῶν τριῶν.
Triumviralis, e, τριαρχικὸς, ἡ, όν.
Triumviratus, ἡ τριαρχία, ας.
Trochlea, ἡ τροχαλία, Aristot. ἡ τροχιλία, Theophr.
Trophæum, τὸ τρόπαιον, Aristid. erigo, ἱστάω, Herodian. ἵστημι, Isocr.
Tropus, ὁ τρόπος, Aristot.
Trucidatio, ἡ σφαγὴ, Isocr. ὁ φόνος.
Trucido, ἀποσφάττω, Dem. ἀποκτείνω, φονεύω.
Truculenter, ἀπηνῶς, Dem. ὠμῶς.
Truculentus, ὠμὸς, ἡ, ὸν, Dem. φονικὸς, ἡ, όν.
Trudo, [illegible]
Trulla, ἡ οἰνοχόη, ης.
Trullisso, κονιάω, Philostr.
Trunco, ἀκρωτηριάζω τι, Xen. κολάζω τι, Theophr. κολοβόω τι, id. ἀποκόπτω.
Truncus, ὁ ϗ ἡ κολοβὸς, οῦ, Aristot.
Truncus, ὁ κορμὸς, οῦ, Philo. τὸ στέλεχος, εος, Theophr.
Trutina, ἡ τρυτάνη, ης, Dem. ἡ πλάστιγξ, γγος, Plut. ὁ ζυγός.
Trutino, seu Trutinor, ζυγοστατέω, Lucian. ταλαντεύω, id.
Trux, φονικὸς, ἡ, ὸν, Herodian. ὠμὸς, ἡ, όν.
Tu, σὺ, Dem.
Tuba, ἡ σάλπιγξ, γγος, Aristot. tubæ clangor, τὸ σάλπισμα, ατος, Poll. tuba cano, σαλπίζω, Athen.
Tuber, τὸ ὕδνον, ου, Plat.
Tuberculum, τὸ φῦμα, ατος, Plut.
Tuberosus, ὁ ϗ ἡ φυματώδης, Hipp.
Tubicen, ὁ σαλπιστὴς, οῦ, Polyb. ὁ σαλπικτὴς, οῦ, Diod. Sic. ὁ σαλπιγκτὴς, οῦ, Lucian.
Tubulus, τὸ ὑδραγώγιον, ου, Harmenop.
Tuburcinor, λαφύσσω, Hom.
Tubus, ὁ σωλὴν, ῆνος, Plut. ὁ σίφων.
Tudes, ἡ σφῦρα, ας.
Tudicula, ὁ τριπτὴρ, ῆρος.
Tueor, προΐσταμαι, jura, τῶν δικαίων, Dem. valetudinem, σώζω τὴν ὑγίειαν, Aristot. patriam, διασώζω τὴν πατρίδα, Isocr. bona, διαφυλάττω τὰ ἀγαθὰ, id.
Tuguriolum, τὸ καλύβιον, ου, Plut. τὸ σκηνίδιον.
Tugurium, ἡ καλύβη, Thuc. ἡ ἔπαυλις, Æl.
Tuitio, ἡ διατήρησις, ἡ φυλακή.
Tum, τότε, qui tum fuerunt, οἱ τότε ὄντες, Dem. tum, quum concessimus, τότε, ὅτε ἐδώκαμεν, id. τότε, ἡνίκα, id. tum, cum, seu tum, tum, τὰ μὲν, τὰ δὲ, id. ἅμα μὲν, ἅμα δὲ, Isocr.
Tumefacio, προοιδίσκω, Aret. ἐποιδίσκω, Gal.
Tumeo, ἀνοιδέω, χαυνόομαι, Dion. Chrys.
Tumesco, ὀγκόομαι.
Tumidus, ὁ ϗ ἡ ὀγκώδης, εος, Xen. ὀγκηρὸς, ὰ, ὸν, Aristot. ὁ ϗ ἡ προσώδης, εος, Gal.
Tumor, ὁ ὄγκος, Gal. τὸ οἴδημα, Hipp.
Tumulo, θάπτω, Dem. Confer *Sepelio*.
Tumulosus, λοφόεις, εσσα, εν, Naz.
Tumultuarius, θορυβητικὸς, ἡ, όν.
Tumultuatio, τὸ θορύβημα, ατος.
Tumultuor, θορυβέω, Xen. θόρυβον ποιέομαι, Dem. ταραχὴν ποιέω, Lucian.
Tumultuose, τεθορυβημένως, Xen.
Tumultuosus, ὁ ϗ ἡ θορυβώδης, εος.
Tumultus, ὁ θόρυβος, Thuc. ἡ ταραχὴ, Dem. tumultum excito, ταράττω, θόρυβον πο[illegible], ταραχὴν ποιέομαι· oriri, θόρυβον γίγνεσθαι accidere in urbe, συμβαίνειν ἐν τῇ πόλει; tumultu refertus, θορύβου πλήρης, id.
Tumulus, ὁ γήλοφος, Dion. Hal. ὁ γεώλοφος, Philo. ὁ ὄχθος, Xen. τὸ χῶμα, Lucian. sepulchrum, ὁ τύμβος. Confer *Sepulchrum*.
Tunc, τότε, Dem. τηνικαῦτα, Plut. demum, τέλος, πρὸς τὸ τέλος, Plat.
Tundo, κόπτω, Aristot. capite cœlum, ἀράττω κεφαλῇ οὐρανὸν, Synes. pectus rostro, κολάπτω τὸ ἦτορ, Lucian.
Tunica, ὁ χιτὼν, ῶνος, Dem. cinctilis, ἐϋζωστος, Mosch. fimbriata, κροσσωτὸς, LXX. palmata, ἐσθὴς πλατύσημος, Herodian. arboris, τὸ λέπος, εος, Lucian.
Tunicula, ὁ χιτωνίσκος, Philo. τὸ χιτώνιον, Naz.
Turba, ἡ τύρβη, ης, Them. ὁ ὄχλος, ου, N. T. forensis, ἄνθρωποι ἀγοραῖοι, Dion. Hal. *tumultus*, ὁ θόρυβος, ου, Dem.
Turbamentum, τὸ τάραγμα, ὁ ταραγμός.

Plur. ut, εἴδοιτα, ὡς ἂν, Xen. ὅπως μὴ, Isocr. ne, ὀκνέω μὴ, Dem. dicere, ὀκνέω εἰπεῖν, Lucian. εὐλαβοῦμαί τι, Isocr.
Veretrum, τὸ αἰδοῖον, ε, Thuc.
Vergiliæ, αἱ πλειάδες, ων.
Vergo, φέρομαι, ad aliquid, ἐπί τι, Theophr. νεύω πρός τι, Aristot. εἴς τι, Isocr. βλέπω ἐπί τι, Plut.
Verisimilis, εἰκὼς, υῖα, ὸς, τῷ ἀληθεῖ, Plat. πιθανὸς, ὴ, όν, Dem.
Verisimiliter, πιθανῶς.
Verisimilitudo, τὸ πιθανὸν, ἡ πιθανότης, Plut.
Veritas, ἡ ἀλήθεια, ας, Dem. [illegible] expendere, λογίζεσθαι τὸ ἀληθὲς, id. sectari ἀλήθειαν διώκειν ostendere de aliquo, [illegible] περί τινος demonstrare ex aliquo, ἐπιδεῖξαι ἔκ τινος, id. aperire [illegible] invenire alicujus, [illegible], Dem. in lucem proferri, φανερὰ γίγνεσθαι deprehendere, τυχεῖν τῆς ἀληθείας aberrare a veritate, διαμαρτάνειν τῆς ἀληθείας veritatem fugere, ἀλήθειαν φεύγειν violare, λυμαίνεσθαι vendi, χρημάτων ἀποδίδοσθαι τἀληθῆ pervertere, διαστρέφειν τἀληθὲς, id.
Vermen, ὁ σκώληξ, ηκος, Diosc.
Vermiculor, σκωληκιάομαι, Theophr.
Vermiculus, σκωλήκιον, ε, Athen.
Verminatio, ἡ σκωληκίασις, εως.
Vermino, seu Verminor, σκωληκιάω, Diosc.
Verminosus, ὁ ϗ ἡ σκωληκώδης, εος.
Vermis, ὁ σκώληξ, ηκος, Diosc.
Verna, ὁ οἰκότριψ, ιβος, Philo. ὁ ϗ ἡ οἰκογενής.
Vernaculus, ὁ ϗ ἡ οἰκογενὴς, έος, Aristot. ὁ ϗ ἡ ἐγχώριος, ε, Thuc.
Vernilis, δουλικὸς, ὴ, όν, Plut.
Verno, ἐαρίζω, Philo. ἀναθάλλω.
Vernus, ἐαρινὸς, ὴ, όν, Diosc.
Vero, δὲ, Dem. tu quidem, ego vero, σὺ μὲν, ἐγὼ δὲ, id.
Verpa, seu Verpus, ὁ ψωλὸς, ε, Aristoph.
Verres, ὁ χοῖρος ἄῤῥην.
Verriculum, ἡ σαγήνη, ης, Plut.
Verrinus, χοίρειος, ία, ιον, Gal.
Verro, σαρόω, Philo. domum, σαρόω οἰκίαν, N. T.
Verruca, τὸ μυρμήκιον, Aet. verrucis infestor, μυρμηκιάω, LXX.
Verrucosus, ὁ ϗ ἡ ὀχθώδης, εος, Diosc.
Versabilis, ὁ ϗ ἡ περίακτος, ε, Athen.
Versatilis, στρεπτὸς, ὴ, όν, ὁ ϗ ἡ εὔστροφος, Plut.
Versatio, ἡ περιστροφὴ, ῆς, ἡ περιφορὰ, ᾶς, Arist.
Versicolor, ὁ ϗ ἡ πολυχρώματος, Plat.
Versiculus, τὸ στιχίδιον, Plut.
Versifico, ἐποποιῶ, ῥαψῳδέω.
Versio, ἡ στροφὴ, ῆς, Poll. ex una lingua in aliam, ἡ μετάφρασις, εως, Plut.
Versipellis, ὁ ϗ ἡ πολύτροπος, ε, ὁ ϗ ἡ πανοῦργος, Dem.
Verso, περιάγω, Plat.
Versor, διατρίβω, in honestis studiis, περὶ τὰ καλὰ ἐπιτηδεύματα, Dem. in aliqua re, ἔν τινι, Isocr. ἐπί τινι, id. γίγνομαι ἔν τινι, Isocr. in magna paupertate, εἰμὶ ἐν πολλῇ πενίᾳ, Xen.
Versura, ἡ στροφὴ, ῆς, Poll. pecuniæ, μεταγραφὴ τοῦ δανείε, Plut.
Versus, ὁ στίχος, Plut. τὸ μέτρον, Dem. et numeri, μέτρα ϗ ῥυθμοὶ, Isocr. aliquot Homeri, ἔπη τινὰ Ὁμήρου, Dem. elegiaci, τὰ ἐλεγεῖα, Iambici, τὰ Ἰαμβεῖα, id.
Versus, *Præp.* πρὸς, aliquid, τινὸς, Xen.
Versute, πανούργως, Poll.
Versutia, ἡ πανουργία, ας, Dem.
Versutus, ὁ ϗ ἡ πανοῦργος, ε, Dem. ὁ ἀγκυλομήτης.
Vertebra, ὁ σφόνδυλος, ε, LXX. ὁ ἀστράγαλος.
Vertex, *capitis*, ἡ κορυφὴ, ῆς, Xen. montis, ἡ ἀκρώρεια, ας, Philo.
Verticillus, ὁ σφόνδυλος, ε, Plut.
Vertigo, ὁ ἴλιγγος, Plut. ὁ ἴλιγξ, γγος, Diod. tenebricosa, ὁ σκοτόδινος, Hipp. ἡ σκοτοδινία, Plat. vertigine corripior, ἰλιγγιάω, Them. σκοτοδινιάω, Philo.
Verto, δινέω, Aristot. aliquid in omnem partem, στρέφω τι πανταχῇ, Dem. in fugam, τρέπω εἰς φυγὴν, id. aliquid in aliam linguam, μεταγράφω τι, Thuc. omnia sursum deorsum, ἄνω ϗ κάτω ποιέομαι πάντα, Dem. nescio, quo me vertam, ἀπορῶ ποῖ τράπωμαι, Xen. bene vertat tibi, εὖ σοι γένοιτο, Athen.
Veru, ὁ ὀβελὸς, ε, Herodot.
Vervactum, τὸ νέαμα, ατος, Greg.
Veruculum, ὁ ὀβελίσκος, ε, Xen.
Vervex, ὁ κριὸς τομίας, seu ἐκτετμημένος.
Verum, ἀλλὰ, Dem. Confer *Sed*.
Verus, ὁ ϗ ἡ ἀληθὴς, Dem. ἀληθινὸς, ὴ, όν, id. ὁ ϗ ἡ ἀψευδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ ἔτυμος vera et æqua, τὰ ἀληθῆ ϗ δίκαια, Dem. et convenientia, ϗ καθήκοντα verum dicere, ἀλήθειαν λέγειν τἀληθῆ εἰπεῖν, χρῆσθαι ταῖς ἀληθείαις περί τινος, id. Confer *Veritas*.
Vesania, ἡ ἀφροσύνη, Dem. ἡ παραφροσύνη.
Vesanus, ὁ ϗ ἡ ἄφρων, ε, Dem. ὁ ϗ ἡ παράφρων.
Vescor, ἐσθίω, Xen. formicæ vescuntur seminibus, σπέρματά ἐστι δεῖπνον μυρμήκων, Ælian. Confer *Edo*.
Vesica, ἡ κύστις, εως, Gal. ἡ φῦσα.
Vesicula, τὸ κυστίδιον, ἡ κύστιγξ, γος, Hipp.
Vespa, ὁ σφὴξ, κὸς, Aristot. vesparum sedes, ὁ σφηκὼν, ῶνος, id. examen, ἡ σφηκία, Plut.
Vespera, ἡ ἑσπέρα, Dem. ἡ ὀψία, N. T. ubi vespera advenit, ἑσπέρας καταλαβούσης, Herodian. advenerat, ἑσπέρα ἦν, Dem.
Vesperascit, ὀψίζει, ἑσπέρα γίνεται, Xen.
Vespere, seu Vesperi, δειλῆς, LXX. πρὸς ἑσπέραν, Plat. ἑσπέρας οὔσης, Dem. ἑσπέρας γιγνομένης, Xen. ὀψὲ τῆς ἡμέρας, id.
Vespertilio, ἡ νυκτερὶς, ίδος, Aristot.
Vespertinus, ἑσπερινὸς, ὴ, όν, δειλινὸς, ὴ, όν, LXX.
Vesperugo, ὁ ἕσπερος, Aristot.
Vespillo, ὁ ἐνταφιαστὴς, LXX. ὁ νεκροφόρος.
Vester, ὑμέτερος, έρα, ερον, civis, πολίτης, Dem. pater, πατὴρ ὑμῶν, N. T.
Vestiarium, τὸ ἱματιοφυλάκιον, ε.
Vestiarius, ὁ ἱματιοκάπηλος, Lucian.
Vestibulum, τὸ πρόθυρον, LXX. τὸ προπύλαιον, Plat. τὸ πρόπυλον, Herodian.
Vestigator, ὁ ἰχνευτὴς, ε, Poll.
Vestigatio, ἡ ἴχνευσις, εως, Xen. ἡ ἰχνεία.
Vestigium, τὸ ἴχνος, εος, Galen. τὸ ἴχνιον, Xen. pedis, τὸ βῆμα, ατος, N. T. vestigiis consequor, ἰχνεύομαι, Plut. insisto, ἰχνεύω, Xen. alicujus, κατὰ πόδας ἕπομαί τινι, Naz. κατ' ἴχνος βαίνω τινὸς, Chrys. e vestigio, παραχρῆμα, Dem.
Vestimentum, idem quod *Vestis*.
Vestio, ἀμφιάζω, Macar. ἱματίζω, N. T.
Vestis, seu Vestitus, ἡ ἐσθὴς, ῆτος, Dem. τὸ ἱμάτιον, ε, idem. τὸ θοιμάτιον, ε, idem. τὸ ἀμφίεσμα, ατος, Lucian. τὸ ἔνδυμα, ατος, Ælian. fluxa, ἐσθὴς παρηωρημένη, Herodian. rustica, στολὴ ἀγροῖκις, Philo lacera, ἱμάτιον ἐντετριμμένον, Chrys. τριβώνιον φαῦλον, Dion. Chrys. vestem comparo ad diem festum, παρασκευάζω ἐσθῆτα εἰς ἑορτὴν, Dem. facere, ποιεῖν ἱμάτιον exuere, ἐκδύειν θοιμάτιον corrumpo, διαφθείρω ἱμάτιον dilacero, καταῤῥήγνυμι ἱμάτιον, id. veste ejusmodi uti, τῷ τοιῷδε ἐσθήματι χρῆσθαι, Ælian. vestibus splendidis superbire, θρύπτεσθαι ἐσθῆτι πολυτελεῖ, id.
Vestras, ἡμεδαπὸς, ε, Suid.
Veteramenta, τὰ καττύματα, ων, Lucian.
Veteranus, παλαιὸς, ὰ, όν, Dem. miles, ὁ ἀπεστρατευμένος, ε, Plut.
Veterasco, παλαιόομαι, Gal. γηράσκω.
Veterator, ὁ πανοῦργος, Dem.
Veteratorie, πανούργως, Poll.
Veteratorius, ὁ ϗ ἡ πανοῦργος, Aristot.
Veternosus, ληθαργικὸς, ὴ, όν.
Veternus, ἡ ληθαργία, ἡ καταφορὰ ἰσχυρὰ, Diosc.
Veto, κωλύω, Xen. Confer *Prohibeo*.
Vetula, ἡ πρεσβῦτις, ιδος, Lucian. ἡ γυνὴ γραῦς, Dem. πρεσβυτέρα ἄνθρωπος τὸ γραΐδιον, id.
Vetulus, παλαιὸς, ὰ, όν, Plut. Confer *Antiquus*.
Vetulus, i, τὸ γερόντιον, ε, Lucian. Confer *Senex*.
Vetus, παλαιὸς, ὰ, όν, Aristot. Confer *Antiquus*.
Vetustas, ἡ παλαιότης, ητος, Eurip. ἡ ἀρχαιότης, ητος, Paus.
Vetuste, παλαιῶς.
Vetustus, ἀρχαῖος, αία, αῖον, Xen. Confer *Antiquus*.
Vexatio, ἡ ἐπήρεια, Dem. ἡ κάκωσις.
Vexator, ὁ κακωτὴς, ε, Philo. ὁ λυμαντήρ.
Vexillarius, seu Vexillifer, ὁ σημαιοφόρος, Poll.
Vexillum, τὸ σημεῖον, Thuc. ἡ σημαία, Plut.
Vexo, ἐνοχλίζω, Plut. σκύλλω, N. T. κακόω, ταλαιπωρέω.
Via, ἡ ὁδὸς, ε, Dem. urbis, ἡ ἀγυιὰ, ᾶς, Max. Tyr. publica, ὁδὸς δημοσία, regia, ἡ ἁμαξιτὸς, ε, Xen. angustior et altior, ὁδὸς στενοτέρα ϗ μετεωροτέρα, Dem. recta, ὀρθὴ, id. tuta, ἀσφαλὴς viam reficio, ὁδὸν ἐπισκευάζω monstro alicui, δείκνυμί τινι patefacere alicui, [illegible] ire eadem, βαδίζειν τὴν αὐτὴν [illegible] quam, [illegible] τινι de- [illegible] ἐξίστασθαι τῆς ὁδοῦ ϗ δικαίας [illegible]
Vialis, ὁδαῖος, αία, αῖον.
Viaticor, ἐφοδιάζομαι, Bas.
Viaticum, τὸ ἐφόδιον, ε, Dem. do, ἐφοδιάζω, Herodot.
Viator, ὁ ὁδοιπόρος, ε, Lucian. ὁ ὁδίτης.
Viatorius, ὁδοιπορικὸς, ὴ, όν, Herodot.
Vibex, ὁ αἱμάλωψ, ωπος, Galen.
Vibratio, ἡ ἀνάπαλσις, εως, Aristot.
Vibrissæ, αἱ τρίχες ῥινός.
Vibro, διαπάλλω, Aristot. κραδαίνω.
Viburnum, ἡ βιβουρνία μέλαινα.
Vicanus, ὁ κωμήτης, ε, Dion. Hal.
Vicarius, ὁ, ἡ, τὸ ἀντ' ἄλλε τεταγμένος.
Vicatim, κωμηδὸν, Diod. Sic. κατὰ κώμας, Plut.
Vicesimus, εἰκοστὸς, ὴ, όν, LXX.
Vicia, ἡ βικία, ας, Geop.
Vicies, εἰκοσάκις.
Vicinia, seu Vicinitas, ἡ γειτονία, ας, Aristot. ἡ γειτνίασις, εως, Plut. in vicinia, ἐκ γειτόνων, Lucian.
Vicinus, ὁ ϗ ἡ γείτων, ονος, Plut. γειτνιακὸς, ὴ, όν, Joseph. ὁ ϗ ἡ πρόσοικος, Plut. sum, γειτονέω, Plat. γειτνιάω, Herodot. sum morti, Χάρων ὄζειν με, Lucian.
Vicis alicujus, ἀντί τινος, Xen. vicem alicujus doleo, ἄχθομαι ἐπί τινος, Lucian. alicujus rei præsto, παρέχω τάξιν τινὸς, Diosc. vice versa, ἐκ περιτροπῆς, Philo. κατὰ διαδοχὴν, Plat.
Vicissim, ἀμοιβαίως, Bud. κατὰ διαδοχὴν, Plat. ἐκ περιτροπῆς, Philo.
Vicissitudo, ἡ ἐξάμειψις, εως, Plat. ἡ καταλλαγὴ, ῆς, Aristot. ἡ περιτροπὴ, ῆς, Philo. ἡ ἀμοιβή.
Victima, τὸ σφάγιον, Dem. τὸ θῦμα, ατος, id. τὸ ἱερεῖον, id. offero victimam, προσάγω θυσίαν, Lucian. me ipsum pro aliquo, δίδωμι σφάγιον ἐμαυτὸν ὑπέρ τινος, Dem. sacrifico victimam, θύω ἱερεῖον prosterno victimas, καταβάλλω ἱερεῖα, id.
Victimarius, ὁ σφαγεὺς, έως, Xen. ὁ θύτης, ε, Herodian.
Victito, σιτέομαι, aliqua re, τινὸς, Aristot.
Victor, ὁ νικῶν, ῶντος, Dem. ὁ νενικηκὼς, ότος, id. ὁ κρατήσας, αντος, id.
Victoria, ἡ νίκη, ης, honesta et conveniens, καλὴ ϗ προσήκουσα, Dem. injuste parta, παρὰ τὸ δίκαιον γιγνομένη, id. victoriam obtineo seu reporto, νίκην λαμβάνω, id. νίκην αἴρομαι, Dion. Hal. victoria recte uti, κατὰ τρόπον χρῆσθαι τὴν νίκην, Dem. victoriæ præmium, νικητήριον, ε, Xenoph. νικητήριον ἆθλον, Plat.
Victoriosus, ὁ ϗ ἡ καλλίνικος, ε, Dem.
Victrix, ἡ νικήτρια, ας, ἡ νικῶσα, ης.
Victus, ûs, ὁ βίος, ε, Dem. ἡ σίτησις, εως, idem. ἀφ' ὧν ζῇ τις, idem. victum paro alicui, βίον εὑρίσκω τινὶ, Dem. colligo ex aliqua re, συλλέγω ἔκ τινος, idem. quæro, ἐργάζομαι τὰ ἐπιτήδεια, id. paro ex aliqua re, πορίζομαι

πορίζομαι βίον ἔκ τινος, id. sufficientem suppedito alicui, βίον ἱκανὸν παρέχω τινί, id. δίδωμι σίτησίν τινι, id. dimetiri alicui, μετρεῖν τὸν σῖτον τινὶ, id. fraudare aliquem victu, ἀφαιρεῖσθαί τινα ἀφ' ὧν ἔζη, Dem.
Viculus, τὸ κωμίδιον, ου, τὸ κώμιον, ου, Plut.
Vicus, ἡ κώμη, ης, Thuc. ἡ ῥύμη.
Videlicet, δηλαδὴ, Dem.
Video, aliquid præsens, ὁράω τι παρὸν, Dem. et circumspicio, σκοπέω τι καὶ ὁράω, id. aliquem, βλέπω εἴς τινα, Dem. πρός τινα, Isocr. imaginem alicujus, θεάομαι εἰκόνα τινὸς, Aristot. Confer *Intueor*, *Specto*.
Videor, δοκέω, καταφαίνομαι, Dion. Hal. videtur mihi, φαίνεταί μοι, id. δοκεῖ μοι, Dem.
Vidua, ἡ χήρα, ας, Plut. sum, χηρεύω, Dem. ἡ εὐνίς.
Viduatio, ἡ χήρωσις, εως.
Viduitas, ἡ χηροσύνη, ης, ἡ χηρεία, ας, Thuc.
Viduo, χηρόω, ἀποστερέω.
Viduus, ὁ χῆρος, ου, Epiphan. sum, χηρεύω, Dem. καταχηρεύω, id.
Vieo, λυγίζω, Poll.
Vietor, ὁ λυγιστὴς, οῦ.
Vietus, ὁ καὶ ἡ ὑπέρακμος, ου, Chrys.
Vigeo, ἀκμάζω, opibus, τῷ πλούτῳ, Herodian. sanus sum, εὐσθενέω, Dem. θάλλω.
Vigesco, ἐπακμάζω.
Vigesimus, idem quod *Vicesimus*.
Vigil, ὁ καὶ ἡ ἄυπνος, Lucian. ὁ καὶ ἡ ἄγρυπνος, id.
Vigil, *subst.* ὁ φρουρὸς, Thuc. ὁ ἐγρήγορος, ου, LXX.
Vigilanter, ἀγρύπνως, ἐγρηγορότως, Bas. ἐπιμελῶς.
Vigilantia, ἡ ἀγρυπνία, Xen.
Vigilia, ἡ ἐγρήγορσις, εως, Aristot.
Vigilo, ἐγρηγορέω, Aristot. ἀγρυπνέω, LXX.
Viginti, οἱ, αἱ, τὰ εἴκοσι.
Vigor, ἡ ἀκμὴ, ῆς, Aristot. ἡ ῥώμη, τὸ σθένος.
Vilesco, φαυλίζομαι, εὐτελίζομαι.
Vilipendo, φαυλίζω, Xen. Confer *Contemno*.
Vilis, φαῦλος, η, ον, Dem. ὁ καὶ ἡ εὐτελὴς, έος, id pretii, ὁ καὶ ἡ εὔωνος, ου, id.
Vilitas, ἡ φαυλότης, ητος, Xen. ἡ εὐτέλεια· mercium, ἡ εὐωνία, ας, Poll.
Villa, ἡ κώμη, ης, Dem. ἡ αὐλὴ, ῆς, Dion. Hal. τὸ χωρίον, ου, Dem. ἡ ἔπαυλις, εως, Plut. τὸ ἐπαύλιον, ου, id.
Villaris, ἐπαυλικὸς, ή, όν· χωρικὸς, ή, όν.
Villica, ἡ ἀγρονόμος, ου.
Villicus, ὁ ἀγρονόμος, ου, ὁ αὐλήτης.
Villosus, λάχνος, η, ον, Suid. ὁ καὶ ἡ τριχώδης.
Villum, τὸ οἰνάριον, ου, ὁ οἰνίσκος, ου, Athen.
Villus, ἡ λάχνη, ης, ὁ πόκος, ου, Theophr.
Vimen, ἡ λύγος, ου, Eust. ἡ οἰσύα, ας, id.
Viminalis, e, seu Vimineus, οἰσύϊνος, ίνη, ινον, Lucian. λύγινος, ίνη, ινον, id.
Vinaceus, ὁ καὶ ἡ οἰνώδης, εος, Plut.
Vinago, ἡ οἰνὰς, αδος, Aristot.
Vinalia, τὰ πιθοίγια, ων.
Vinarius, οἰνηρὸς, ὰ, ὸν, vas, ἀγγεῖον, Athen. cella, ὁ οἰνὼν, ῶνος, Xen. taberna, οἰνοπώλιον, ου.
Vinarius, i, ὁ οἰνοπώλης, ου.
Vincibilis, e, νικητὸς, ή, όν.
Vincio, δέω τινὰ, Dem. δεσμέω τινὰ, N. T. catenis, ἁλύσεσι, ib. περιβάλλω τινὰ, Plut.
Vinco, νικάω, copias universas, δύναμιν πᾶσαν, Dem. palam aliquem, ἐκ φανεροῦ κρατέω τινός· virtute, non fortuna, νικάω δι' ἀρετὴν, οὐ διὰ τύχην· facile aliquos terra marique, κρατέω τινῶν ῥᾳδίως κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν, id. hostes, ἐπικρατέω τῶν ἐχθρῶν, Isocr. prælio equestri, ἱπποκρατέω, Dem. aliquem prælio navali, καταναυμαχήσας ταπεινὸν ποιέω τινὰ, Isocr. et supero aliquos, κρατέω καὶ περιγίγνομαί τινων, Dem. verbis, κρατέω καὶ περίειμι λόγῳ, id.
Vinctura, seu Vinctus, ûs, ὁ δεσμὸς, οῦ, Plut.
Vinculum, ὁ δεσμὸς, οῦ, Plut. in vincula conjicio aliquem, δέω τινὰ, Dem. παραδίδωμί τινα εἰς δεσμωτήριον, id. ἐμβάλλω τινὰ εἰς τὸ δεσμωτήριον· minari, προλέγειν δεσμόν· vinculorum reum esse, ἔνοχον δεσμοῦ γίγνεσθαι, id. damnari vinculis, προτιμᾶσθαί τινι δεσμοῦ, id. Confer *Carcer*.
Vindemia, ὁ τρυγητὸς, οῦ, Plut.
Vindemiator, ὁ τρυγητὴς, οῦ.
Vindemio, τρυγάω, fructus autumnales, τὴν ἀμπελίνην ὀπώραν, Plut.
Vindex, ὁ ἔκδικος, ου, Lucian. ὁ τιμωρὸς, οῦ, Philo.
Vindicatio, ἡ ἐκδικία, ας, Chrys. ἡ ἐκδίκησις, εως, LXX. ἡ τιμωρία.
Vindiciæ, ἡ ἀντιποίησις, εως, Dion. Hal.
Vindico, τιμωρέω, Dem. aliquem, ἀμύνομαί τινα, Plat. πρός τινος, Plut. aliquem ab aliqua re, ἀπαλλάττω τινά τινος, Isocr.
Vindicta, ἡ ἐκδίκησις, εως, LXX.
Vinea, ὁ ἀμπελὼν, ῶνος, LXX. τὸ οἰνόπεδον, γῆ ἀμπελόφυτος, ου, Dion. Hal.
Vinealis, ἀμπέλινος, ίνη, ινον, Aristot.
Vinetum, ὁ ἀμπελὼν, ῶνος, LXX.
Vinitor, ὁ ἀμπελουργὸς, οῦ, Poll.
Vinolentia, ἡ μέθη, ης, Dem. ἡ οἰνοφλυγία.
Vinolentus, ὁ καὶ ἡ πάροινος, ου, Plut. ὁ καὶ ἡ φίλοινος, ου, id.
Vinosus, ὁ καὶ ἡ οἰνώδης, εος, Plut.
Vinum, ὁ οἶνος, ου, Dem. copia vini, οἴνου πλῆθος, idem.
Viola, τὸ ἴον, ου, Aristot.
Violabilis, βιαστὸς, ή, όν.
Violaceus, ὁ καὶ ἡ ἰώδης, εος, Diosc.
Violarium, ἡ ἰωνιὰ, ᾶς, Theophr.
Violatio, ὁ βιασμὸς, οῦ, Dem.
Violator, ὁ βιαστὴς, οῦ, Naz.
Violens, seu Violentus, βίαιος, αία, αιον, Plut. ὁ καὶ ἡ ὄβριμος.
Violenter, βιαίως, et insolenter debacchari in aliquem, καὶ ἀσελγῶς χρῆσθαί τινι, Dem.
Violentia, ἡ βία, et importunitas alicujus, καὶ φιλοπραγμοσύνη τινὸς, Dem.
Violentus. Vide *Violens*.
Violo, βιάζομαι, et injuria adficio aliquem, καὶ ὑβρίζω τινὰ, Dem. aliquem, πλημμελέω εἴς τινα, Isocr. pacta, παραβαίνω τὰς ὁμολογίας, Dem. λύω τὰς συνθήκας, Isocr. pacem, εἰρήνην, Dem. fidem mutuo datam, παραβαίνω τὰς κοινὰς πίστεις, id.
Vipera, *mas*, ὁ ἔχις, εως, Plat. *fœmina*, ἡ ἔχιδνα, ης, Galen.
Vipereus, seu Viperinus, ἐχιδναῖος, αία, αῖον.
Viperula, τὸ ἐχίδνιον, ου, τὸ ἐχίδιον, ου, Suid.
Vir, ὁ ἀνὴρ, ἀνδρὸς, bonus, fortis, ἀγαθὸς, Dem. optimus, ἄριστος, id. bonus et honestus, καλὸς κἀγαθὸς, idem. probatus, τέλειος, id præstans, σπουδαῖος· prudens, νοῦν ἔχων, id admirabilis, θαυμαστὸς, id. fio, γίγνομαι Dem. συντελέω εἰς ἄνδρα, Isocr. habeor, δοκιμάζομαι ἀνὴρ εἶναι, Dem.
Virago, ἡ ἀνδρὶς, ίδος, Symm.
Vireo, θάλλω, Xen. χλοάζω.
Virga, ἡ ῥάβδος, ου, Xen.
Virgeus, ῥάβδινος, ίνη, ινον.
Virginalis, παρθενικὸς, ή, όν, Athen.
Virgineus, παρθένειος, εία, ειον, Eurip. ornatus, ἡ κοροκοσμία, ας, Cl. Al.
Virginitas, ἡ παρθενία, ας, Lucian.
Virgo, ἡ παρθένος, ου, Xen. ἡ κόρη.
Virgula, ὁ ῥαβδίσκος, ου, τὸ ῥαβδίον, ου.
Virgultum, τὸ θαύσανον, Phav. τὸ φρύγανον.
Virguncula, τὸ παρθενισκάριον, ου.
Viridarium, ἡ ἀλωὰ, ᾶς.
Viridis, χλωρὸς, ὰ, ὸν, Plut.
Viriditas, ἡ χλωρότης, ητος, Plut.
Virido, χλωραίνω, Soph.
Virilia, τὰ αἰδοῖα, ων.
Virilis, ἀνδρικὸς, ή, όν, Dem. ὁ καὶ ἡ ἀνδρώδης, εος, Isocr. ἀνδρεῖος, α, ον, Xen.
Virilitas, ἡ ἀνδρότης.
Viriliter, ἀνδρείως, Xen.
Viritim, κατ' ἄνδρα, Dem.
Virosus, idem quod *Venenosus*.
Virtus, ἡ ἀρετὴ, ῆς, maximis laudibus digna, μεγίστων ἐπαίνων ἀξία, Dem. excellens, mirifica, πολλή· perfecta, παντελής· integerrima et firmissima, γνησιωτάτη καὶ βεβαιοτάτη· et bonitas, καὶ καλοκαγαθία, ας· virtutem amare nimis, ἀρετὴν ἀγαπᾶν λίαν· appetere, ὀρέγεσθαι καλοκαγαθίας· majorum imitari, τῶν προγόνων μιμεῖσθαι· exerceo, ἀσκέω, Isocr. ostendere alicui, ἐνδείκνυμι τινί· virtute præstare omnibus, ἀρετῇ διαφέρειν ἁπάντων, id. majorum gloriari, σεμνύνεσθαι ἐπ' ἀρετῇ τῶν προγόνων, id.
Virulentus, ὁ καὶ ἡ ἰώδης, εος.
Virus, ὁ ἰὸς, οῦ, Plut.
Vis, ἡ δύναμις, εως, Dem. τὸ κράτος, εος, id. plur. *Vires*, ἡ ἰσχὺς, ύος, id. vim infero seu facio, βιάζομαι, Plat. habeo maximam, δύναμιν μεγίστην ἔχω, Isocr. adipiscor, κτάομαι, id. ἰσχύω, Antiph. vi occupo urbem, κατὰ κράτος πόλιν αἱρέω, Isocr.
Visceratio, ἡ κρεονομία, ας.
Viscidus, seu Viscosus, a, um, ὁ καὶ ἡ ἰξώδης, εος, ὁ καὶ ἡ γλιώδης.
Viscum, ὁ ἰξὸς, οῦ, Plut. ἡ ἰξία, ας, Theophr. visco aves capio, ἰξεύω· captans vir, ὁ ἰξευτὴς, οῦ· fœmina, ἡ ἰξεύτρια, ας, Plut.
Viscus, τὸ σπλάγχνον, ου, N. T. τὸ ἔντερον.
Visibilis, ὁρατὸς, ή, όν, Dem. θεατὸς, ή, όν, id.
Visio, ἡ ὅρασις, εως, Plut.
Visito, ἐπισκέπτομαι, aliquem, τινὰ, Herodian.
Viso, [illegible], aliquem, τινὰ, Isocr.
Visum, τὸ ὅραμα, τὸ φάσμα.
Visus, ἡ ὄψις, εως, Dem.
Vita, ὁ βίος, Dem. ἡ ζωὴ, Aristot. ἡ βιοτὴ, Xen. universa, βίος πᾶς, Dem. honoratior, ἐντιμότερος· illustrissima, λαμπρότατος· moderata et temperans, σώφρων καὶ μέτριος· tranquilla et quieta, ἡσύχιος καὶ ἀπράγμων· calamitosa, δυστυχὴς, id. privata, ἴδιος· ante acta, βεβιωμένος· præsens, παρών· reliqua, λοιπός· vitam aliquam eligere, βίον τινὰ αἱρεῖσθαι, id. instituere aliquo modo, οἰκονομεῖν πῶς, Isocr. vivere seu degere aliquam, βιοῦν τινα, Dem. ζῆν τινα· traducere in plurimis commodis, διάγειν μετὰ πλείστων ἀγαθῶν· exigere non ignaviter, διατελεῖν οὐ ῥᾳθυμοῦντα· conterere in aliqua re, διατρίβειν πρός τινι· conservare, σώζειν, idem. commutare cum morte, μεταλλάττειν, Isocr. finire, τελευτᾶν, idem. τὴν τελευτὴν τοῦ βίου ποιεῖσθαι, Dem. sub finem vitæ, περὶ τὴν καταστροφὴν τοῦ βίου, Ælian.
Vitalis, ὁ καὶ ἡ ζώσιμος, Al. Aphr. ζωτικὸς, ή, όν, Theophr. βιωτὸς, ή, όν, Plat. ὁ καὶ ἡ βιώσιμος.
Vitatio, ἡ εὐλάβεια, ας, ἡ ἐκφυγή.
Vitellus, ἡ λέκιθος, ου, Aristot.
Viteus, ἀμπέλινος, ίνη, ινον, Aristot.
Viticula, τὸ ἀμπέλιον, ου, Aristoph.
Vitiligo, ὁ ἀλφὸς, οῦ, Diosc.
Vitilitigator, ὁ συκοφάντης, ου, Dem.
Vitiligo, συκοφαντέω, Dem.
Vitio, καταισχύνω, φθείρω, fœminam, γυναῖκα, Lys.
Vitiose, κακῶς, Dem. πονηρῶς, Isocr.
Vitiositas, ἡ κακία, ας, Dem.
Vitiosus, φαῦλος, η, ον, Dem. κακὸς, ή, όν, id.
Vitis, ἡ ἄμπελος, ου, Aristot. ἡ οἴνη.
Vitisator, ὁ ἀμπελοφύτωρ, ορος.
Vitium, ἡ κακία, Dem. τὸ ἁμάρτημα, Isocr. vitio verto, ψόγον ἡγέομαι, id.
Vito, εὐλαβέομαι, sodalitium, τὴν συνουσίαν, Isocr. διαφεύγω τι, id. Confer *Fugio*.
Vitreus, ὑαλοῦς, ῆ, οῦν, Lucian. ὑάλινος, ίνη, ινον, N. T.
Vitricus, ὁ ἐπιπάτωρ, ορος, Poll.
Vitrum, ὁ vel ἡ ὕαλος, ου, Lucian. ἡ ὕελος, ου, Diod. Sic.
Vitta, ἡ ταινία, Plat. τὸ ἀνθέμιον, LXX.
Vitula, ἡ μόσχος, ου, N. T. ἡ δάμαλις, εως, Lucian.
Vitulinus, ὁ καὶ ἡ μόσχειος, ου, Xenoph.
Vitulor, εὐφραίνομαι.
Vitulus, ὁ μόσχος, LXX. τὸ μοσχάριον, id.
Vituperabilis, ὁ καὶ ἡ ἐπίψογος, ου, Diod. Sic. ὁ καὶ ἡ ἐπονείδιστος, ου, Dem. μωμητὸς, ή, όν.
Vituperatio, ἡ μέμψις, Dem. ἡ ἐπιτίμησις, id.
Vituperator, ὁ ἐπιπλήττων, οντος, Isocr. ὁ ψέκτης, ου, Plut.
Vituperium, ὁ ψόγος, Plut. ὁ ὀνειδισμός.
Vitupero, ψέγω, aliquem, τινὰ, Plat. διαψέγω τινὰ, Plut. ἐπιτιμάω τινὶ, Dem. μέμφομαί τινι, id.

Vivacitas, ἡ μακροβιότης, ητος, Aristot. ἡ εὐζωΐα.
Vivarium, τὸ ζωοτροφεῖον, ου.
Vivax, ὁ καὶ ἡ μακρόβιος, Lucian. ὁ καὶ ἡ πολύζωος, Theophr.
Viverra, ἡ ἰκτὶς, ίδος, Aristot.
Vividus, ὁ καὶ ἡ ἔμβιος, ου, Theophr. ἀκμαῖος, α, ον.
Vivifico, ζωοποιέω.
Vivificus, ὁ καὶ ἡ ζωοφόρος.
Vivo, βιόω, longo tempore, πολὺν χρόνον, Dem. beate, εὐδαιμόνως τὸν βίον διάγω, Isocr. felicius, εὐτυχέστερον βίον βιόω, idem. secure, ζάω ἀδεῶς, idem. tranquille, ζάω ῥαθύμως, id. simpliciter et ut natura fert, ζάω ἁπλῶς καὶ ὡς πέφυκα, Dem. frugaliter, μετρίως· modeste, κοσμίως· quovis modo, ὁπωσοῦν· militari modo, στρατιωτικῶς τὸν βίον· belluarum more, θηριωδῶς, id.
Vivus, ζῶν, ζῶσα, ζῶν, Dem. ὁ καὶ ἡ ἔμψυχος, et adhuc vigens, καὶ νῦν ὢν, idem. ζωὸς, ἡ, ὸν, Xen.
Vix, μόλις, Isocr. servi ferrent, μόλις ἂν οἱ δοῦλοι καρτερήσειαν, id.
Ulceratio, ἡ ἑλκώσις, εως, Hippocr.
Ulcero, ἑλκόω, Xen. ἑλκοποιέω.
Ulcerosus, ὁ καὶ ἡ ἑλκώδης, εος, ἡλκωμένος, ένη, ένον, N. T.
Ulciscor, ἐκδικέω, aliquem, τινὰ, Plut. aliquem ab aliquo, τινὰ ἀπό τινος, N. T. aliquem præclare, ἀμύνομαι τινὰ καλῶς, Isocr.
Ulcus, τὸ ἕλκος, εος, Plat.
Ulcusculum, τὸ ἑλκύδριον, ου, Plut.
Uliginosus, ὁ καὶ ἡ ἰκματώδης, εος.
Uligo, ἡ ἰκμασία, ας, Hesych.
Ullus, ὅ, ἥ τις, τὸ τι.
Ulmarium, ὁ πτελεὼν, ῶνος.
Ulmeus, ὁ καὶ ἡ πτελεώδης, Hesych.
Ulmus, ἡ πτηλέα, ας, Diosc.
Ulna, ἡ ἀγκάλη, N. T. ἡ ἀγκαλὶς, ίδος, LXX ulnis amplector, ἀγκαλίζομαι· ulnis gesto, ἐν ἀγκάλαις περιφέρω τινὰ, Xen. qui adhuc gestatur, ὁ καὶ ἡ ὑπάγκαλος ἔτι, Dion. Hal. mensura, ἡ ὠλένη, ης, Poll.
Ulterior, us, περαῖος, αία, αῖον, Strabo. ὁ, ἡ, τὸ πέραν, Thuc.
Ulterius, περαιτέρω, progredi, προελθεῖν, Isocr.
Ultimo, ἐσχάτως, Plut.
Ultimus, ἔσχατος, η, ον, Plat. ὕστατος, άτη, ατον, id. τελευταῖος, αία, αῖον, id.
Ultio, ἡ ἐκδίκησις, εως, N. T. ἡ ἀμύνη.
Ultor, ὁ ἐκδικητὴς, οῦ, Greg. ὁ τιμωρός.
Ultra, πέρα, nihil requirere, μηδὲν ἔτι πέρα ζητεῖν, Plat. modum, πέρα τοῦ μέτρου, Dem. ultra Indos, πέραν Ἰνδῶν, Aristot. sexaginta annos natus, ὑπὲρ ἑξήκοντα ἔτη γεγονὼς, Plut. quam par est, μᾶλλον τοῦ δέοντος, Dem. quam meremur, ὑπὲρ τὴν ἀξίαν, Isocr.
Ultro, ἑκουσίως, Dem. ἑκουσίᾳ, id. ἑκοντὶ, id.
Ultroneus, ἑκούσιος, ία, ιον, Dem. ἑκὼν, όντος, id.
Ulva, φῦκος λιμναῖον.
Ulula, ὁ αἰγωλιὸς, οῦ, Aristot.
Ululatus, ûs, ἡ ὀλολυγὴ, ῆς, Dion. Hal.
Ululo, ὀλολύζω, LXX. ἀνολολύζω, Philo.
Umbella, τὸ σκιάδιον, ου, Poll. ἡ σκιαδίσκη, ης, Athen. τὸ ἐφιππίδιον. ου, Lucian.
Umbilicalis seu Umbilicaris, ὁ καὶ ἡ ὀμφαλώδης, Aristot.
Umbilicatus, ὀμφαλωτὸς, ἡ, ὸν, Athen.
Umbilicus, ὁ ὀμφαλὸς, οῦ, Plat.
Umbo, τὸ ὀμφάλιον, ου, Suid.
Umbra, ἡ σκιὰ, ᾶς, Dem.
Umbraculum, ἡ σκιὰς, άδος, Plut. τὸ σκίασμα.
Umbraticus, Umbratilis, e, Umbrosus, ὁ καὶ ἡ σκιώδης, εος, Plut. σκιερὸς, ὰ, ὸν, Xen. σκιαρὸς, ὰ, ὸν, Plat. umbratilem vitam dego, σκιατροφέομαι, id.
Umbro, σκιάζω, aliquid, τὶ, Lucian.
Umbrosus, a, um. Vide *Umbraticus.*
Una, ἅμα, cum aliquo, τινὶ, Dem. ὁμοῦ τινος, Xen.
Unanimis, ὁ καὶ ἡ ὁμόθυμος, ὁ καὶ ἡ ὁμογνώμων, ονος, Xen.
Unanimitas, ἡ ὁμοθυμία, ἡ ὁμόνοια, Dem.
Unanimiter, ὁμοθυμαδὸν, Xen.
Uncia, τὸ δωδεκατημόριον, Plut. ἡ οὐγκία.
Uncialis, e, οὐγκιαῖος, αία, αῖον.
Unciatim, κατ' οὐγκίας.
Uncinulus, τὸ ἀγκιστρίδιον, ου.
Uncinus, ὁ σφιγκτὴρ, ῆρος, *Aquila.*
Unctio, ἡ χρίσις, Suid. τὸ ἄλειμμα, ατος, Diod. Sic. ἡ ἄλειψις, εως, Plut.
Unctor, ὁ ἀλείπτης, ου, Plut.
Unctorius, ἀλειμματικὸς, ἡ, όν.
Unctura, idem quod *Unctio.*
Uncus, τὸ ὄγκινον, ου, τὸ ἄγκιστρον, ου.
Unda, τὸ κῦμα, ατος, Lucian.
Undabundus, ὁ καὶ ἡ κυματώδης, εος, Aristot. undabundum reddo, κυματόω, Lucian. mare, κυματίζω τὴν θάλασσαν.
Unde, ὅθεν, inde ordiuntur, unde potissimum ista confici queant, ἐντεῦθεν ποιοῦνται τὴν ἀρχὴν, ὅθεν ἂν μάλιστα συστῆσαι ταῦτα δυνηθεῖεν, Dem. in hoc sunt intenti, unde vitam possunt sustentare, τοῦτο σκοποῦσιν, ὁπόθεν—— unde igitur istis commeatus suppeditabitur? πόθεν δὴ τούτοις ἡ τροφὴ γενήσεται; unde, nisi? πόθεν ἄλλοθεν, ἤ· unde illa fiant, docebo, ἀφ' ὅτου ταῦτα γίνεται, ἐγὼ διδάξω, id.
Undecies, ἑνδεκάκις.
Undecim, οἱ, αἱ, τὰ ἕνδεκα, Dem.
Undecimviri, οἱ ἕνδεκα, Dem.
Undecimus, ἑνδέκατος, άτη, ατον, Plut.
Undecumque, seu Undelibet, ὅθεν οὖν.
Undeviginti, ἑνὸς δέοντος εἴκοσι, seu εἴκοσιν ἑνὸς δέοντος· undetriginta, ἑνὸς δέοντος τριάκοντα· undequadraginta, ἑνὸς δέοντος τεσσαράκοντα, &c. *Viger.* Confer *Duodeviginti.*
Undevigesimus, ἑνὸς δέοντος εἰκοστὸς, ἡ, όν· undetrigesimus, a, um, ἑνὸς δέοντος τριακοστὸς, ἡ, ὸν, &c.
Undequaque, seu Undique, πανταχόθεν· utilia colligere, τὰ χρήσιμα συλλέγειν, Isocr. aliquem irretire, κυκλῷ πανταχῇ περιστοιχίζεσθαί τινα, Dem.
Undo, κυμαίνω.
Undosus, ὁ καὶ ἡ κυματώδης, εος, Aristot.
Unedo, τὸ μιμαίκυλον, ου, Theophr.
Ungo, ἀλείφω, aliquid aliqua re, τί τινι, Xen. χρίω τί τινι, id.
Unguentarius, ὁ μυρεψὸς, Athen. ὁ μυροπώλης.
Unguentarius, μυρεψικὸς, ἡ, ὸν, Plut. μυρηρὸς, ὰ, ὸν, vas, ἄγγος, Poll.
Unguentum, τὸ μύρον, ου, Athen. τὸ χρίσμα, ατος, τὸ χρῖμα, ατος, Clem. Alex.
Unguiculus, τὸ ὀνύχιον, ου.
Unguis, ὁ ὄνυξ, χος, Gal. ungues præcido, ὀνυχίζω, id. ad unguem teneo, ἀκριβῶς ἐξεπίσταμαι, Aristoph.
Ungula, ἡ ὁπλὴ, ῆς, Xen.
Unice, μοναχῶς, Aristot.
Unicornis, ὁ μονόκερως, ωτος, Aristot.
Unicus, μόνος, η, ον, Xen. μοναχὸς, ἡ, ὸν, id.
Unigena, seu Unigenitus, ὁ καὶ ἡ μονογενὴς, έος, Plat.
Unio, ὁ μαργαρίτης, Ælian. τὸ μαργάριον, Paus.
Unitas, ἡ μονὰς, άδος, Plut. ἡ ἑνότης, ητος, Apoll. Tyan.
Universalis, καθολικὸς, ἡ, όν.
Universe, ὅλως, Dem.
Universitas, τὸ πᾶν, ἡ ὁμὰς, άδος, Theophr. Academia, ἡ Ἀκαδημία, Plut.
Universus, πᾶς, πᾶσα, πᾶν, Dem. ἅπας, ἅπασα, ἅπαν, id. σύμπας, ασα, αν· in universum, σύμπαν, Isocr.
Uniusmodi, ὁ καὶ ἡ μονότροπος, ου, Plut.
Unoculus, ὁ καὶ ἡ μονόφθαλμος, ου, Ammon. ὁ καὶ ἡ ἑτερόφθαλμος, ου, Plut.
Unquam, ποτὲ· si unquam alias, nunc certe, εἴπερ ποτὲ, καὶ νῦν, Dem. alias unquam, ἄλλοτε πώποτε· omnia, quæ unquam speravi, ἅπαντα, ὅσα πώποτε ἤλπισα, id.
Unus, εἷς, μία, ἓν, Dem. aut alter, εἷς ἢ δεύτερος, Plut. volo unum atque alterum, ἓν ἢ δύο βούλομαι, Dem. tria encomia, unum, alterum, tertium, τρία ἐγκώμια, ἓν μὲν, δεύτερον δὲ, τρίτον δὲ, Isocr.
Unusquisque, Unusquislibet, Unusquivis, πᾶς ἕκαστος, πᾶσα ἑκάστη, πᾶν ἕκαστον, Aristot. εἷς ἕκαστος, μία ἑκάστη, ἓν ἕκαστον, Isocr.
Vocabularium, τὸ λεξικὸν, οῦ.
Vocabulum, ἡ λέξις, εως, Lucian.
Vocalis, φωνήεις, εσσα, εν· animal, ζῶον, Xen. litera, γράμμα, Plat. ὁ καὶ ἡ εὔφωνος, ου, Dem.
Vocalitas, ἡ εὐφωνία, ας, Dem. Phal.
Vocaliter, εὐφώνως, Poll.
Vocatio, *ad cœnam, in jus,* ἡ κλῆσις, εως, Xen. Aristoph.
Vocativus, κλητικὸς, ἡ, όν· casus, πτῶσις, Gramm.
Vocator, ὁ κλήτωρ, ορος, Lucian.
Vociferatio, ἡ κραυγὴ, Xen. ὁ κεκραγμὸς, Plut. ἡ βοή.
Vociferor, κράζομαι, Xen. κραυγάζω, N. T. βοάω, Dem. et clamito, βοάω καὶ κράζω, id.
Vocula, τὸ λεξίδιον, i. e. *parva vox,* τὸ φωνίδιον.
Vola, τὸ θέναρ, αρος, Al. Aphr. τὸ γύαλον, Eustath.
Volatilis, πετεινὸς, ἡ, ὸν, Aristot. πτερόεις, εσσα, εν.
Volatus, ûs, ἡ ποτὴ, ῆς, ἡ πτῆσις, εως.
Volens, ἄσμενος, ένη, ενον, Isocr. ἑκούσιος, ία, ιον, Dem.
Volenter, ἀσμένως, Isocr.
Volo, as, πέτομαι, Plut. ἵπταμαι, trans seu per mare, πέτομαι κατὰ θαλάσσης, Ælian.
Volo, vis, βούλομαι, aliquid vehementer, σφόδρα τι, Dem. quod quis vult, ea sibi fingit, ὃ βούλεται, τοῦθ' ἕκαστος καὶ οἴεται, id. non ignarus esse alicujus rei, θέλω μὴ ἄπειρος εἶναί τινος, Isocr. mori, quam videre aliquid, ἐθέλω ἀποθνήσκειν ὑπὲρ τοῦ ἰδεῖν τι, Dem. bene alicui, εὐνοϊκῶς ἔχω πρός τινα, Isocr.
Volsella, τὸ τριχολάβιον, ου, Aet.
Volubilis, e, ὁ καὶ ἡ εὔστροφος, ου, Plut.
Volubilitas, ἡ εὐστροφία, ας, Plut. ἡ εὐτροχία.
Volucer, seu Volucris, πετεινὸς, ἡ, ὸν, Aristot. celer, ὠκὺς, εῖα, ύ.
Volucris, *avis,* ὁ vel ἡ ὄρνις, θος, Dem.
Volumen, τὸ εἴλημα, ατος, Jos. liber, τὸ βιβλίον, ου, Plut.
Voluntarie, ἑκοντὶ, Isocr. ἐθελοντὴν, Herodot. ἐθελοντηδὸν, Thuc. ἐθελοντὶ, Plut. ἑκουσίως, Dem. ἑκουσίᾳ, id.
Voluntarius, ἑκούσιος, ία, ιον, Dem. ἑκὼν, όντος, *fœm.* ἑκοῦσα, ης, id.
Voluntas, ἡ βούλησις, εως, Dem. τὸ βούλημα, ατος, N. T. τὸ θέλημα, ατος, ἡ θέλησις, εως· bona et vita moderata, χρηστὴ προαίρεσις καὶ βίος σώφρων· recta, τὸ εὖ βούλεσθαι· voluntatem suam prodere, ἐνδείκνυσθαι τὸ βούλεσθαι ποιεῖν τι· voluntatem ex re aliqua percipere, λαβεῖν τὸ βούλημά τινος παρά τι· concedere voluntati alicujus, συγχωρεῖν τῇ βουλήσει τινός· parere voluntati alicujus, πείθεσθαι τοῖς βουλήμασί τινος, id. adversari voluntati alicujus, ἐναντιοῦσθαι τῷ βουλήματί τινος, id.
Volvo, κυλινδέω, κυλίω, aliquid, τὶ, Xen.
Volupe, ἡδὺ, est possidere divitias, ἐστὶ τὸ ἔχειν χρήματα, Xen.
Voluptarie, ἡδονικῶς, ἀσώτως.
Voluptarius, ἡδονικὸς, ἡ, ὸν, Ceb. Theb.
Voluptas, ἡ ἡδονὴ, et delectatio, καὶ χάρις, Dem. καὶ ῥᾳστώνη, id. eximia, ὑπερβάλλουσα, Isocr. brevis, ἐπιπόλαιος, Dem. momentanea, ἡ παραυτίκα, id. utilitati prorsus contraria, τῷ συμφέροντι παντάπασιν ἐναντία, id. voluptates aliquas appetere, προαιρεῖσθαί τινας ἡδονὰς, Dem. amare, ἀγαπᾶν, id. sequi, sectari, venari, θηρεύειν, Isocr. creare alicui, ποιεῖν τινι, Dem. comparare sibi alicunde, πορίζειν ἀλλοθεν ἑαυτῷ, id. adferre alicui, φέρειν τινί· capere, percipere, habere, ἔχειν, id. negligere, adspernari, ἀμελεῖν τῶν ἡδονῶν, Isocr. frui voluptatibus, ἀπολαύεσθαι τῶν ἡδονῶν, Dem. servire voluptati, δουλεύειν ἡδονῇ, id.
Voluptuositas, ἡ φιληδονία, ας, Plut.
Voluptuosus, ὁ καὶ ἡ φιλήδονος, ου, Plut.
Voluta, ἡ ἕλιξ, ικος, Plut.

Volutabrum,

Volutabrum, ἡ κυλίστρα, ας, Poll. τὸ κύλισμα, ατος, N. T.
Volutatio, ἡ κυλίνδησις, Plut. ἡ κύλισις, id. in cœno, ἡ κυλίσεως ἐν πηλῷ, Lucian.
... κυλίω, κυλινδέω, Xen.
... ησις, εως, Plut.
... ἀπόσημα, ατος, Galen.
... em quod *Vomitus*.
... ius, ἐμετικὸς, ἡ, ὸν, Diosc.
... erio, ἐμετιάω, Aristot.
... mitus, ûs, ἡ ἐμεσία, Hipp. ὁ ἔμετος.
Vomo, ἐμέω, Lucian. ἀπεμέω, id.
Voracitas, ἡ ἀδηφαγία, Ælian.
Vorago, τὸ βάραθρον, Xen. τὸ χάσμα.
Voratio, ἡ βρόχθισις, εως.
Vorax, ὁ ἀδηφάγος, Plut. ὁ πολυφάγος, id.
Voro, βροχθίζω, Aristot. ἀδηφαγέω, Isocr.
Vortex, ἡ συστροφὴ, Hesych. ἡ δίνη, Philo.
Vorticosus, ὁ ϗ ἡ δινώδης, εος, ὁ συστροφὰς πολλὰς ἔχων.
Votivus, εὐκτικὸς, ἡ, όν.
Votum, ἡ εὐχὴ, Dem. facio seu nuncupo Deo pro aliqua re, εὔχομαι εὐχὴν Θεῷ ἐπί τινι· persolvo, seu impleo, εὐχὴν ἀποδίδωμι, id. ἀποτελέω. Xen. voti compotem fieri, ἐπὶ τὸ πέρας ἀφικέσθαι τῆς εὐχῆς, Lucian. non fieri compotem voti, ἀποτυγχάνειν τῆς ἐλπίδος· voto excedere, ἄλλο θέλειν, ἄλλων τυχεῖν, Æl.
Voveo, εὔχομαι, Deo, τῷ Θεῷ, Thuc. πρὸς Θεὸν εὐχὰς ποιοῦμαι, Plut. Confer *Votum*.
Vox, ἡ φωνὴ, magna, μεγάλη, Dem. clara, λαμπρά. satis magna, ἱκανὴ, id. vocem edo, ἀφίημι φωνὴν, ῥήγνυμι φωνὴν, id. per nares, φθέγγομαι διὰ ῥινῶν, Lucian. acuere, ἀπαίρειν· voce clarissima pronunciare, εἰπεῖν σαφέστατα τῇ φωνῇ, φθέγγεσθαι μέγιστον· orationi deest vox oratoris, ἀποστερεῖται ὁ λόγος φωνῆς τοῦ λέγοντος, id.
Upupa, ὁ ἔποψ, οπος, Aristot.
Urbane, ἀστείως, Plut.
Urbanitas, ἡ ἀστειότης, ητος, ἡ εὐτραπελία, sermonis urbanitate utor, ἀστεΐζομαι, Plut.
Urbanus, ἀστεῖος, εία, εῖον, Isocr.
Urbicus, ἀστικὸς, ἡ, ὸν, Lucian.
Urbs, ἡ πόλις, εως, maxima, μεγίστη, Dem. populosa, πολυάνθρωπος, id. μυριάνδρος, Isocr. antiqua, ἀρχαία, Dem. invicta, ἀήττητος· insuperabilis, ἀνυπόστατος, id. parva, μικρά. infirma, ἀσθενής· desolata, ἔρημος, id. maritima, ἡ ἐπὶ θαλάσσῃ, Isocr. urbem condere, πόλιν κτίζειν, id. οἰκίζειν, Dem. instaurare, κατοικίζειν· munire, τειχίζειν· muro circumdare, τείχει περιβάλλεσθαι· ornare ædificiis, κοσμεῖν οἰκοδομήμασι· habitare, incolere, οἰκεῖν· adfligere, ἐνοχλεῖν, id. obsidere, πολιορκεῖν· subigere, χειρώσασθαι· subjicere sibi, ὑφ' ἑαυτῷ ποιεῖν, id. capere, λαμβάνειν, ἁλίσκειν, αἱρεῖσθαι· evertere, ἀναιρεῖν· in servitutem redigere, ἀνδραποδίζεσθαι· vastare, ἀνάστατον ποιεῖν· diruere, κατασκάπτειν, Isocr. perdere, διαφθείρειν· tueri, φυλάττειν· servare, σώζειν· deserere, ἐκλείπειν· tradere alicui, παραδιδόναι τινὶ, ἐγχειρίζειν τινί· prodere, προδοῦναι· recipere, recuperare, κομίζεσθαι, id.
Urceolus, τὸ κεράμιον, ου.
Urceus, ὁ κέραμος, ου, Athen.
Uredo, ὁ καυσμὸς, οῦ, Theophr.
Ureter, ὁ οὐρητὴρ, ῆρος, Galen.
Urgeo, ἐπίκειμαι, N. T. ἐπείγω.
Urina, τὸ οὖρον, Aristot. τὸ οὔρημα, Hipp.
Urinarius, οὐρηρὸς, ά, όν.
Urinator, ὁ κολυμβητὴς, οῦ, Thuc. ὁ κυβιστήρ.
Urinor, κολυμβάω, κυβιστάω.
Urna, ἡ ὑδρία, ας, N. T. ὁ vel ἡ στάμνος, ου, Aristoph. τὸ στάμνιον, ου, Plut. ἡ κάλπη.
Urnalis, στάμνιος, ία, ιον.
Urnula, τὸ σταμνάριον, Poll. ὁ σταμνίσκος, id.
Uro, καίω, omnia, πάντα, Plut. Confer *Cremo*.
Ursa, ἡ ἄρκτος, ου, Aristot.
Ursinus, ἀρκτεῖος, εία, εῖον.
Ursus, ὁ ἄρκτος, ου, Aristot.
Urtica, ἡ ἀκαλήφη, Synes. ἡ κνίδη, LXX.
Urus, ὁ οὖρος, ου, Poll.

Usio, idem quod *Usus*.
Usitate, κατὰ τὸ εἰωθός.
Usitatus, ὁ ϗ ἡ συνήθης, εος, institutum, πολιτεία, Dem.
Uspiam, ἐνιαχοῦ.
Usquam, ποῦ.
Usque, μέχρι, in hunc diem, τῆς σήμερον ἡμέρας, Dem. usque ad talos, ἄχρι τῶν σφυρῶν· usque ad satietatem, ἄχρι κόρου, id. usque nunc, μέχρι τοῦ νῦν· usque adhuc, μέχρι τοῦδε τοῦ χρόνου, Xen. usque adeo, οὕτω ... λίως, Dem. usque eo, παρὰ τοσοῦτον· usquequaque, πάντῃ· quo, ἕως οὗ.
Ustio, ἡ καῦσις, εως, Diosc.
Ustrinum, τὸ καυστήριον, ου.
Ustulo, καυστηριάζω, Strabo.
Usualis, χρηστὸς, ἡ, όν, Plut.
Usura, ὁ τόκος, Dem. usuram debeo alicui, τόκον ὀφείλω τινί· exigo ab aliquo, εἰσπράττω παρά τινος· dare, διδόναι· reddo, ἀποδίδωμι· solvo, τίθημι· pendo, τελέω· accipere, λαμβάνειν, κομίζεσθαι, id.
Usurpatio, ἡ χρῆσις, εως, Dem.
Usurpo, χράομαι. Confer *Utor*.
Usus, ἡ χρῆσις, Dem. ἡ ἀπόλαυσις, id. usum habeo maximum rerum, ἐμπειρότατός εἰμι, Isocr. usu edoctus scio, πεπειραμένος οἶδα, Dem. usum belli colligere, τὴν ἐμπειρίαν τοῦ πολέμου κτήσασθαι, id. habere, τριβὴν ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἔχειν, Polyb. usu venire alicui, συμβαίνειν τινὶ, Isocr.
Usus fructus, ἡ ἐπικαρπία, ας, Dem.
Ut, *conjunct.* ἵνα, desinam dicere, παύσομαι λέγων, Dem. breviter dicam, ὡς συντόμως εἰπεῖν, Isocr. non ita demens sum, ut velim, οὐχ οὕτως ἄφρων εἰμὶ, ὥστε βούλεσθαι, Dem. elaborandum est, ut desistat, πράττειν προσήκει, ὅπως παύσεται, id.
Ut, *adverb.* ὡς, Dem. Confer *Quemadmodum*.
Utcumque, ὅπως ἄν, Dem.
Utensile, τὸ χρειῶδες, εος, τὸ σκεῦος.
Uter, πότερος, έρα, ερον, pater, an hic, ὁ πατὴρ, ἢ οὗτος; Xen. uter? πότερος ἄρα; Dem. tandem, πότερός ποτε, Xen. utra in parte, ποτέρωθι, Plat. utro modo, ποτέρως, Aristot. utram in partem, ποτέρωσε, Xen. ὁποτέρωσε, Thuc. utrum an, ὁπότερον ἤ, Diosc.
Uter, ris, ὁ ἀσκὸς, οῦ, Plut.
Utercumque, ὁπότερος ἄν, Xen. ἑκάτερος, έρα, ερον, Lucian.
Uterinus, ὁ ϗ ἡ ὁμομήτριος, ου, Dem. seu ὁμομήτριος, ία, ιον, id.
Uterlibet, ὁπότερος οὖν, Thuc.
Uternam, ὁπότερος ἄν, Xen.
Uterque, ἑκάτερος, έρα, ερον, Plut. ἀμφότερος, έρα, ερον, Isocr. utroque modo, ἀμφοτέρως, Aristot.
Utervis, ὁπότερος οὖν, Thuc.
Uterus, ἡ μήτρα, ας, Lucian. ἡ δελφύς.
Uti, idem quod *Ut* adverb.
Utilis, ὁ ϗ ἡ χρήσιμος, ου, multum alicui, πολλά τινι, Dem. et multitudini conducens, συμφέρων ϗ ὠφέλιμος τοῖς πολλοῖς· consulere, τὸ σύμφορον παραινεῖν· ad nihil, μηδὲν χρήσιμος· sum alicui, χρήσιμος εἰμί τινι, id. ad nihil, χρήσιμος τυγχάνω ὢν πρὸς μηδὲν, Isocr. præbeo me utilem alicui, παρέχω ἐμαυτὸν χρήσιμόν τινι, id. utilis fio, γίγνομαι χρήσιμος, Dem. ὠφέλιμος, Isocr.
Utilitas, ἡ ὠφέλεια, Dem. τὸ ὠφέλημα, ατος· τὸ σύμφορον, ου, τὸ συμφέρον, οντος, τὸ χρήσιμον, ου, id. utilitatem appeto, ἐπιθυμέω τοῦ συμφέροντος, Isocr. spectare reip. σκοπεῖν πρὸς τὸ σύμφορον τῇ πόλει, Dem. alicujus quærere, ζητεῖν τὸ συμφέρον τινός· aucupari, αἱρεῖσθαι, id. præbere alicui, παρέχειν τινί· magnam habere, ὠφέλειαν μεγάλην ἔχειν· de utilitate alicujus solicitum esse, φροντίζειν τῶν συμφερόντων τινί· metiri aliquid utilitate, ἐξετάζειν τι πρὸς τὰ συμφέροντα· rationem habere utilitatis, χρῆσθαι τῷ συμφέροντι, id. adficere aliquem utilitate, πράττειν τι συμφέρον τινί· ποιεῖν τι τῶν συμφερόντων τινὶ, id. Confer *Commodum*, *Emolumentum*.

..., συμφερόντως, consulere alicui, συμβουλεῦσαί τινι, Isocr. συμφόρως, Isocr. λυσιτελούντως, Dem. χρησίμως, Thuc.
Utinam, εἴθε, natus essem tunc, ..., Xen. scriberet, γράφεις. Plat. ... tur, ὄφελον ϗ ἀποκόψονται, N. T. Brutus viveret, ὤφελε ζῆν Βροῦτος, i. e. *deberet vivere*, Plut.
Utique, δῆτα, fluxerunt sermones, ἐῤῥύησαν λόγοι, Dem.
Utor, χράομαι, aliquo familiariter, τινὶ, Isocr. humanissime, φιλανθρώπως, Dem. familiarissime, οἰκειότατα, Isocr. aliquo amico, τινὶ φίλῳ, Liban. bene recteque re aliqua, καλῶς ϗ νομίμως πράγματί τινι, Dem.
Utpote, οἷος εἶ, οἷα δὴ, Herodot.
Utricularis, ὁ ϗ ἡ ἀσκώδης, εος.
Utricularius, ὁ ἀσκαύλης, ου.
Utriculus, τὸ ἀσκίδιον, ου. Plut.
Utrimque, ἀμφοτέρωθεν, ἑκατέρωθεν, Isocr.
Utrobique, ἀμφοτέρωθι, ἑκατέρωθι.
Utrum. Vide *Uter*.
Utut, idem quod *Etsi*.
Uva, ἡ σταφυλὴ, ῆς, Plat. passa, ἡ σταφὶς, ίδος, Diosc. ἡ ἀσταφὶς, ίδος, Xenoph.
Uveus, ὁ ϗ ἡ σταφύλινος.
Uvidus, διερὸς, ά, όν, terra, γῆ, Theophr.
Vulgaris, ὁ ϗ ἡ δημώδης, εος, Herodian. ὁ τυχὼν, ἡ τυχοῦσα, τὸ τυχὸν, Plut. εἷς τῶν τυχόντων, Isocr. ὁ ϗ ἡ πάνδημος, ου, Plut.
Vulgariter, πάνδημον, Isocr. κοινῇ, Aristot. τυχόντως.
Vulgator, ὁ φημιστὴς, οῦ.
Vulgo, *adverb.* πανδημεὶ, κοινοδημεὶ, κοινῇ, Aristot.
Vulgo, as, φημίζω, Euripid. διαθρυλλοῦμαι, aliquid quod tacendum erat, δημοσιεύω ἀπόῤῥητον, Plut.
Vulgus, τὸ πλῆθος, Dem. οἱ πολλοὶ, id.
Vulnerarius, τραυματικὸς, ἡ, όν, Diosc.
Vulneratio, ἡ τρῶσις, εως.
Vulnero, τιτρώσκω, aliquem per thoracem, τινὰ διὰ θώρακος, Plut. aliquem, τραυματίζω τινὰ, Dem. Confer *Vulnus*.
Vulnus, τὸ τραῦμα, ατος, Dem. ἡ πληγὴ, ῆς, Xen. progredi ad vulnera, ἐλθεῖν εἰς τραύματα, id. mori ex vulnere, ἀποθανεῖν ἐκ τοῦ τραύματος, id. infligo alicui vulnus, προστείνω τινὶ πληγὴν, Dem. accipio ab aliquo, λαμβάνω παρά τινος, λαμβάνω τραῦμα ἀπό τινος, id. obligare, τραῦμα ἐπιδῆσαι, Gal. periculosum vulnus gladio in caput infligere, καταφέρειν τῷ ξίφει κατὰ τῆς κεφαλῆς ἐπικίνδυνον πληγὴν, Diod. Sic.
Vulnusculum, τὸ τραυμάτιον.
Vulpecula, τὸ ἀλωπεκάριον, ου, τὸ ἀλωπεκίδιον, ου.
Vulpes, ἡ ἀλώπηξ, εκος, Aristot. ἡ κερδώ.
Vulpinaris, e, seu **Vulpinus**, ὁ ϗ ἡ ἀλωπεκώδης, εος.
Vulpinor, ἀλωπεκίζω, Aristoph.
Vulsio, seu **Vulsura**, ἡ τίλσις, εως, ὁ τιλμὸς, οῦ, Eustath.
Vulticulus, τὸ προσωπίδιον.
Vultuosus, ὁ ϗ ἡ προσωπώδης, εος, *austerus*, σκυθρωπὸς, ἡ, όν, Dem.
Vultur, ὁ γὺψ, γυπὸς, Plut.
Vulturinus, γύπινος, ίνη, ινον.
Vulturnus, ὁ εὐρόνοτος, ου, Aristot.
Vultus, τὸ πρόσωπον, Dem. vultum alicujus intueri, βλέπειν εἰς πρόσωπόν τινος· quo vultu eum adspicies? ποίοις προσώποις πρὸς αὐτὸν ἀναβλέψῃ; conjicere aliquid ex vultu, φυσιογνωμονεῖν· mores declarare per vultum, τὰ ἤθη ἐμφανίσαι διὰ τῆς ὄψεως σημείων, id.
Vulva, ἡ ὑστέρα, ας, Diosc. ἡ μήτρα.
Uxor, γυνὴ, αικὸς, Dem. ἡ παράκοιτις, ιδος, Lucian. ἡ συνοικοῦσα, ης, id. ἡ ἄλοχος, ου, Plat. uxorem duco, γαμέω γυναῖκα. Æschin. ἀνάγομαι τὴν σύνοικον, Herodot. ἄγομαι γυναῖκα, Isocr. γαμέω τινὰ γαμῷ, Dem. λαμβάνω γυναῖκα, Isocr. puellam duco, ἄγω νέαν, Plut. uxorem alteram, λαμβάνω γυναῖκα ἑτέραν, Dem. repudio, ἀποπέμπομαι γυναῖκα, id.
Uxoratus, γεγαμηκὼς, υῖα, ὸς, Bas.
Uxorcula, τὸ γυναικάριον, ου.

Uxorius, γυναικεῖος, εία, εῖον *uxori nimium deditus*, ὁ γυναικίας, ου, Lucian. fio, γυναικοκρατέομαι.

X.

XENIOLUM, τὸ ξενίδιον.
Xenium, τὸ ξένιον, Xen.
Xenodochium, τὸ ξενοδοχεῖον, Suid.
Xiphias, ὁ ξιφίας, Athen.
Xylobalsamum, τὸ ξυλοβάλσαμον, Diosc.
Xysticus, ξυστικὸς, ὴ, όν.
Xystus, ὁ ξυστὸς, οῦ, Xen.

Z.

ZEA, ἡ ζέα, seu ζειὰ, ᾶς, Diosc.
Zelotes, ὁ ζηλωτὴς, N. T.
Zelotypa, ἡ ζηλότυπος, γυνὴ ἀντίζηλος γυναικὶ, Sir.
Zelotypia, ἡ ζηλοτυπία, ας, Plut.
Zelotypus, ὁ ζηλότυπος, Lucian. sum, ζηλοτυπέω, Athen.
Zelus, ὁ ζῆλος, ου, N. T.
Zephyrius, ζεφύριος, ία, ιον, Aristot. Zephyricus, ζεφυρικὸς, ὴ, ὸν, Theophr.
Zephyrus, ὁ ζέφυρος, ου, Aristot.
Zeugma, τὸ ζεῦγμα, ατος, Gramm.
Zingiber, ἡ ζιγγίβερις, εως, Gal.
Zizanium, τὸ ζιζάνιον, LXX.
Zodiacus, ὁ ζωδιακὸς, οῦ, Poll.
Zographia, ἡ ζωγραφία, ας, Philostr.
Zographus, ὁ ζωγράφος, Lucian.
Zona, ἡ ζώνη, Plut.
Zonarius, ὁ ζωνοπλόκος.
Zonula, τὸ ζώνιον, Poll.
Zoophthalmus, ὁ ζωόφθαλμος, Diosc. Xen.
Zoophyta, τὰ ζωόφυτα, ων.
Zythopœia, ἡ ζυθοποιΐα.
Zythopœus, ὁ ζυθοποιός.
Zythus, seu Zythum, ὁ ζῦθος, Diosc. τὸ ζῦθος, εος, Theophr. οἶνος κρίθινος, Athen.

ΤΕΛΟΣ.

LONDINI

TYPIS ET CURA RICARDI ET ARTHURI TAYLOR

M·DCCC·XVI

